47-
D 55

FIL
27887

~~93-2~~

86-2 n 27857

27887

Digitized by Google

Digitized by Google

O X

Oxalis] *pen.corr.oxalidis,f.g.(ὀξαλὶς,)Lapathi genus.Plinius lib.20.cap.21.8.Vulgus acetosam uocat.*

Oxos] *(ὄξος,) apud Suidam purpura est,quæ apud Phœnices tingebatur pretiosissima. Hinc Oxobapta in L.1.C. Quæ res alienari non poss.Quo in loco nonnulli corrigunt dibapta,ueram lectionem peruertentes.Alciatus.*

Oxybaphum] *pen.corr.(ὀξύβαφον,) Latinè dicitur acetabulum,acetarium teste Hermolao.*

Oxygala] *oxygalæ,uel Oxygalum,oxygali,pen.corr.(ὀξύγαλα,)Quasi acetosum lac.Plin.lib.28.cap.9.11. de butyro ex caprino lacte facto.Fit & ex caprino,sed hyeme calefacto lacte,æstate expresso tantum crebro iactatu in longis uasis,angusto foramine spiritum accipientibus sub ipso ore,aliàs præligato.Additur paulũ aquæ ut acescat. Quod est maximè coactum,in summo fluitat:id exemptum addito sale,oxygala appellant.Et paulo pòst, Oxygala fit & alio modo,acido lacte addito in recens:quod dum acescit,utilissimum stomacho.*

Oxygarum] *pen.cor.(ὀξύγαρον,)Acutum garum,hoc est garum ex aceto confectum,quod in principio mensæ apponi solebat.Mart.lib.5.107.*

Deposui soleas,adfertur protinus ingens,
Inter lactucas,oxygarumq; liber.

Oxylapathum] *pen.corr. (ὀξυλάπαθον,) Lapathum acuta habens folia.Plin.lib.20.cap.21.9.Est & alterum genus ferè,oxylapathon uocant,satiuo idem similius,& acutiora habet folia, ac rubriora, non nisi in palustribus nascens.Quidam tamen putant oxylapathum dictum à saporis aciditate.*

Oxymeli] *pen.corr.siue Oxymel,oxymellis,(ὀξύμελι,)Acetũ melle temperatum.Plin.lib.14.cap.17.1.Acetũ melle temperabatur:adeò nihil intentatum in uita fuit.Oxymel hoc uocarunt,mellis x libris,aceti ueteris heminis quinque, salis marini libra, aquæ pluuiæ sextarijs quinq;, suffructa decies,mox elutriatis atq; ita imueteratis.*

Oxymoron] *pen.prod. (ὀξύμωρον,) ut docet Budæus ex Quintiliano, est sententia ex periculo petita:hoc est ita acutè & affectatè enuntiata,ut fatua uideatur:ut apud Virgilium in 7.Aeneid.59.*

Num capti potuere capi? Cic.Si tacent,satis dicunt.

Oxyporum] *oxypori,pe.corr.(ὀξύπορον,)Oxypora sunt quæ Colum.lib.12.cap.57.4. tradit appellari oxygara. Quoniam (inquit) quum usus exigit,aceto, garoq; diluuntur.Plin.lib.20.cap.23.4.de fœniculo, Ipsum condimentis propè omnibus inseritur.Oxyporis etiam aptissimè. Sunt & sua medicis oxypora,quasi à celeritate dicta penetrãdi.est enim remedium præsentaneum. Plin.lib.24.cap.8. 10.Iuniperus miscetur & antidotis oxyporis.Stat.4.Syl. 9.8.Non sal,oxyporumûe caseisue.*

Oxyporopola,oxyporopolæ,pe.prod.(ὀξυποροπώλης,) *Qui cibos uendit aceto conditos.Plin.lib.20.cap.7.6.In eos usus & oxyporopolæ seruant addito dulci acrementum temperantes.Vbi nunc sic legitur, Stomachi dissoluti utilissimè adiuuantur in eo usu,& oxyporiobolis asperitatem addito dulci,ad intinctum aceti temperantes.*

Oxyrynchus] *(ὀξύρυγχος,)ciuitas Aegypti dicta ab Oxyrrhyncho pisce,qui ibi templum habuit. Cæterũ Aegyptij omnes Oxyrrhynchum piscem colunt.Ex Strabone lib.17. Alij Oxyryngum scribunt.*

O Z

Ozæna] *ozænæ, (ὄζαινα,)Morbus,authore Celso lib.6.ca. 8.quum ulcera circa nares generantur,plurésue crustæ,& odorem fœdum habent. cui malo uix potest succurri, nomen̄q; trahit ab ozæna polypo. Plin.li.25.ca.13.19.Narium ozænas emendat aristolochia cum cypero.*

Ozæna, *Polypi genus.Plin.lib.9.cap.30.1.Polyporum generis ozæna dicta à graui capitis odore, ob hoc maximè munerenis eam confectantibus.*

Ozymon] *pen.corr.(ὄζιμον,) regia herba, siue basilica, aut basilicum à Liguribus uocata, fragrantissimi & uehementissimi odoris,unde nomen accepit:nempe à uerbo ὄζω, quod est redoleo.*

Ozymum] *huius ózymi,(ὄζυμον,)Genus edulij redolentis ex intestinis confecti. Persius Sat.4.Quum bene discincto cantauerit ozyma uernæ.Ab ὄζω,redoleo.Alij legũt ocimum siue ocymum.*

P

ABVLVM *pabuli,pe.cor.(νομὴ,βοτὰ,φορβὴ, χιλὸς,χόρτασμα,) Propriè est pecudũ & aliorũ brutorũ cibus herbaceus,paleaceus, uel stramentitius: ut ait Valla. Plin.lib.10.cap.24.2. Nec occultantur turdi, nisi sæpe ibi quo hybernum pabulum petant.*

Virg.1.Aeneid.96. - priusquam
Pabula gustassent Troiæ,Xanthumq; bibissent.

Dia pabula.Lucret.lib.5.189.
Dira pabula.Stat.12.Theb.114.
Insueta pabula.Virg.1.eclog.10.
Læta.Lucret.lib.1.3.Virg.3.Georg.77.
Larga.Lucret.lib.5.174.
Luxuriosa,Vide Luxus.
Naturalia,Vide Nascor.
Pinguia.Virg.1.Georg.18.
Tristia.Senec.Thyest.8.26.
Virgea.Virg.3.Georg.64.
Viridia.Quint.lib.2.cap.10.4.
Pabula canescunt.Ouid.2.Metam.43.
Terræ concipiunt pabula.Virg.1.Georg.18.
Decerpere pabula.Ouid.13.Metam.200.
Distendi pabulo.Quint.lib.2.cap.10.4.
Infensare pabula.Tacit.lib.5.Adequitare castris,infensare pabula.Hoc est infestabat.
Parua pabula legens hirundo.Virg.12.Aeneid.95.
Metere pabula falce.Ouid.epist.6.17.
Obterere pabula.Lucan.lib.6.17.
Nocturna pabula petunt fœtæ.Senec.Hippol.1.4.
Mollia pabula surgunt.Ouid.7.Metam.57.

Pabulum,per translationem ad alia transfertur:ut Amoris pabula sibi absterrere,Vide Absterreo.

Animorum,ingeniorumq; naturale quasi quoddam pabulum consyderatio contemplatioq; est.Cic.4.Acad.229.
Studij pabulum.Cic.de Senect.45.
Dare pabula morbo.Ouid.8.Metam.177.
Corrumpi pabulo & glande inimicorũ.Cic.de Aruisp.resp.4.

Pabularis] *& hoc pabulare,pen.prod.(χορτασματινὸς,) Quod ad pabulum pertinet, seu quod pro pabulo datur. Colum.lib.11.cap.2.57.Et lib.2.cap.14.1. De lupino nihil dubito,atq; etiam de pabulari uicia.Plin.lib.18.ca.16. 3.Omnia hæc pabularia.*

Pabulor] *pen.corr.pabularis,(νέμω,χορταγωγέω,)pabulari,Pabulum ex agris capere manibus aut falce in pastionẽ iumentorum.Cæsar 8.bel.Gal.38.Et quum pabulatum,fru-*

BIBLIOTECA
Digitized by Google

mentatumq; longius esset proficiscendum. Idem lib. 5.65. Quum Cæsar pabulandi causa tres legiones atq; omnem equitatum, &c.

Pabulari, Pascere. Colum li. 7. cap. 6.8. Subinde quæ cedit (scilicet capella) compesci debet, ne procurrat, sed placidè ac lentè pabuletur.

Pabulari oleas fimo, Fimum in pabulum & nutrimentum ac fomentum dare ipsis oleis, hoc est stercorare. Columel. lib. 5. cap. 9.11.

Pabulator] pen. prod. pabulatoris, (χορταγωγὸς,) Qui pabulatum uadit. Cæs. 5. bel. Gal. 65. Repentè ex omnibus partibus ad pabulatorem aduolarunt. Liu. 9. bel. Pun. 11.

Pabulatio] Verbale, (χορταγωγία,) Cæsar 7. bel. Gal. 49. Omnibus modis huic rei studendum, ut pabulatione & cõmeatu Romani prohibeantur.

Pabulatio, Pastus. Varr. 3. de Re rust. ca. 16.16. Si è bono loco transtuleris, ubi idonea pabulatio non est, fugitiuæ fiunt De apibus. Colum. lib. 7. cap. 9.11.

Pabulatorius] Adiect. (χορταγωγικὸς,) ut Pabulatoria corbis, in qua reponũtur pabula. Col. li. 6. c. 3.4. Vide Corbis.

Pacatus] Vide Pax.

Pachorus] pen. corr. (πάχορος,) Rex Parthorum occisus in Syria post Crassi cædem, ut scribit Appianus in Parthico. meminit Horat. 3. Carm. ode 6.2.

Pachynus] pen. prod. (πάχυνος,) promontorium Siciliæ, Peloponnesum spectans, ab aeris crassitudine: nam παχύ, pingue & crassum dicitur. Virg. 3. Aeneid. 86. Præstat Trinacrij metas lustrare Pachyni. Priscianus in Perihegesi, Qui procul effusis Pachyni distenditur oris. In quo uersu penultima quidem corripitur, sed caue imiteris.

Versa est Pachynos ad Austros. Ouid. 13. Metam. 157.

Pacifer, Pacificator, Pacifico] Vide Pax.

Pacideianus] pen. prod. (παλιδειανὸς,) Gladiator apud Lucilium, ut refert Cicerò 4. Tuscul. 73. ad Quint. fratrem, lib. 3. 20.3.

Paciscor] pacisceris, pe. corr. pactus sum, (συντίθεμαι, αἰτέομαι, ὁμολογέω, ἐμπεδέω, συμφωνέω,) pacisci, Pactum facere, conuenire: & ferè præpositioni Cum adiungitur. Cicero in Parad. 55. Si quotidie fraudas, decipis, poscis, paciscaris, aufers, eripis. Plin. epist. 109. Peto, atq; etiam paciscor, ut simul agat Cremutius Rufo.

Pacisci de mercibus. Suet. de Claris grammat. 7.

Pactus sum hanc rem. Iustinus lib. 2. cum Xerxe nuptias filiæ eius paciscitur.

Pacisci & constituere diem. Cic. 1. in Catil. 17.

Fœdus pacisci. Cic. pro Sestio 26.

Inducias aliquot dierum cum hoste pacisci. Cic. 1. Off. 49.

Pactus est duo millia. Mart. lib. 8. 18.

Præmium pacisci ab aliquo. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 19.3.

Pretium pacisci. Ouid. 8. Metam. 62.

Pretium prædonibus pro capite pacisci. Cic. 3. Off. 145.

Rem aliquam alia pacisci. Senec. 1. de Clement.

Pacisci uitam ab hoste. Salust. in Iugurtha, Id est pactum de uita salua facere.

Vitam pro laude pacisci. Virg. 5. Aeneid. 46.

Pactus dimitti. Plin. lib. 8. ca. 7.1. Nanq; unum qui supererat, obiecit elephanto: & ille dimitti pactus si interemisset, solus in arena congressus, magno Pœnorum dolore confecit.

Paciscor cum. Cic. 5. Verr. 28. Nequis frumentum de area tolleret, antequam cum decumano pactus esset.

Pacisci mercede cum aliquo ut. Liu. 5. bel. Pun. 183.

Sestertio cum aliquo pacisci. Cic. in Salust. 12.

Filiam alicui pacisci. Cic. Attico, lib. 5. 109.2.

Hæc tibi pacta est Callicli filia? LE. ego ducam pater. Hoc est, Promisit'ne ipsa tibi, siue dedit tibi fidem? Plaut. Trinum. 17.57. Plin. lib. 15. cap. 30.8.

Iniquè pacisci, Vide Iniquus.

Pactus] Participium, (ὁμολογημένος,) Pacto decretus. Plautus Asin. 12.145.

- hinc inerunt uiginti minæ bonæ, mala opera partæ.
Has ibi nos pactis legib. dare iussit. Barbari, Sub cõditione Meritis & uoce pactus est. Ouid. 5. Metam. 6. (dicunt.

Coniux pacta. Ouid. 14. Metam. 90.

Fides pacta. Ouid. 3. Fast. 97.

Fœdus pactum. Virg. 4. Georg. 32.

Pactæ cum hoste induciæ. Cic. 1. Off. 49.

Merces pacta. Horat. 3. Carm. ode 3.5.

Pactam rem habeto. Plaut. Pœn. 17.37.

Teda pacta, Coniugium pactum. Ouid. 9. Metam. 145.

Pactum] pacti, (συνθηκὴ, ὁμολογία, συμβόλαιον, σύμφωνον,) Conuentionem significat. Cic. 2. de Inuent. 171. Pactũ est quod inter aliquos conuenit, quod iam ita iustum putatur, ut iure præstare dicatur. Vlpianus De pollicitationibus, L. Pactum, Pactum, est duorum consensus atq; conuentio: Pollicitatio uerò, offerentis solius promissum. Idem De pactis, L. 1. Pactum autem à pactione dicitur: unde & pacis nomen appellatum est.

Conditio atq; pactum. Cic. 2. Verr. 11.

Pacta, conuenta, stipulationes, &c. in foro cognoscenda. Cicero 2. de Orat. 56.

Formula pacti. Ouid. epist. 9.30.

Inexorabile pactum. Stat. 1. Theb. 1.

Sacrum pactum. Valer. 8. Argon. 80.

Conuenit pacto, Vide Conuenio.

Exuere pacta. Tacit. lib. 5.

Ligare pacta. Propert. lib. 4. eleg. 4.17.

Obseruantur ex cõuentu sine legibus pacta. Author ad Herennium, lib. 2.53.

Præstat iuri pactum. Cic. 2. de Inuent. 171.

Seruare pactum. Cic. 3. Off. 124.

Pacto, Ablat. pro Modo aliquãdo ponitur. Plau. Rud. 31.46. Non tacebo unquam alio pacto, nisi talento comprimor. Hoc est aliàs. Terent. And. 1.1.22. Eo pacto & gnati uitam, & consilium meum cognosces.

Nullo pacto, Vide Nullus.

Pactio] pactionis, Verbale, (συνθεσία, σύνθεμα,) Vlpianus De pactis, L. 1. Est autem Pactio, duorum, pluriumue in idem placitum & consensus. Cicero 3. Verr. 11. Sciebam in reijciendis iudicibus nonnullos memoria nostra pactionis suspicionem non uitasse.

Accedere ad pactionem, Vide Accedo.

Adire ad pactionem, Vide Adeo, adis.

Pecuniarum pactiones agere. Cic. de Prouinc. Consul. 8.

Conficere pactiones, Vide Conficio.

Facere pactiones. Cic. 7. Verr. 93.

Facere de tota lite pactionem. Cic. pro Ros. Comœdo 23.

Nuptialem pactionem facere. Liu. 4. ab Vrbe 21.

Interciſæ pactiones. Cic. in Parad. 58.

Obligare pactionibus suorum præmiorum aliquos. Cic. Post red. in Senatu 29.

Perturbare conditiones & pactiones. Cic. 3. Off. 146.

Venire ad aliquam pactionem. Cic. 2. de Inuent. 176.

Pactor] pactoris, Aliud uerbale, (ὁμολογήτωρ,) Cicero 7. Verr. 44. An fœderum interpretes, societatis pactores, religionis authores?

Pactitius] Adiectiuum, (συνθεματικὸς,) Vulgò Conuentionalis dicitur. Gel. lib. 1. cap. 25. Cessatio pugnæ pactitia, inducia dicitur.

Digitized by Google

Paco, *pacas*] Vide Pax.
Pactilis] Vide Pango.
Pactitius] Vide Paciſcor.
Pactolus] pen.pro. (παλιτωλός,) fluuius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros. Iuuen. Sat. 14.13. Quod Tagus & rutila Pactolus uoluit arena. Virg. 10. Aeneid. 29.
Liquores Pactoli. Propert. lib. 1. eleg. 13.3.
Dives Pactolus rutilas despumat arenas. Claud. 5. Paneg. 11.
Lydius Pactolus. Senec. Oedip. 5.13.
Rudentis Pactoli aurea ſtagna. Claud. 1. in Ruffinum 21.
Pactum] Vide Paciſcor.
Pacuuius] (παχύβιος,) poeta Brundusinus, Ennij ſorore natus emicuit quo tempore Scipio Numantiã deleuit. Scripſit tragœdias, deinde Tarentum ſe recepit: deceſſitq; nona genarius, ut eſt author Eutropius: poſuitq; ſibi epigramma, quod Gellius adnotauit lib. 1. cap. 24. Hic (ut Quintilianus ait) grauitate ſententiarum, pondere uerborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem.
Perſ. Saty. 1.8.
Sunt quos Pacuuius q; & uerrucoſa moretur
Antiopa.
Padua] (πατάβιον,) Vrbs à Padi uicinitate dicta, quæ & Patauiũ Ptolemæo, lib. 5. c. 1. dicitur. Primò Antenorea dicta eſt, unde Antenoridæ: poſtea Patauini et Paduani. Apud Patauiũ natus eſt Titus Liu. hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella, & Valerius Flaccus poetæ, & Paulus Iureconſultus. Fertur quoq; Volaſius poeta Patauinus, qui poſt Ennium rerum geſtarum Populi Romani annales carmine deſcripſit. Vide Plinium lib. 5. cap. 1. Catul. de Cinna poeta, epig. 90. 2. At Volaſi annales Paduam morientur ad ipſam.
Padus] (πάδος,) fluuius, qui (ut Plinius lib. 3. cap. 16. ſcribit) è gremio Veſuli montis celſiſſimũ in cacumen elati, finibus Ligurum Vagienniorum uiſendo fonte profluens, condenſq; ſeſe cuniculo, & in Foroubienſiũ agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus ἠριδανός, ac pœna Phaethontis illuſtratus. Augetur à Canis ortu, liquatis niuibus, agris quàm nauigijs torrentior. Metrodorus refert quòd circa fontem arbor ſit multa picea (quæ Pades Gallicè uocetur) Padum hoc nomen accepiſſe.
Populifer Padus. Ouid. 2. Amor. eleg. 17.7.
Oloriſer Padus. Claud. ad Serenam 17.3.
Refluxus Padus. Valer. 8. Argon. 19.
Stagnans Padus. Lucan. lib. 4.27.
Paduſa] pen.prod. (παδοῦσα,) fluuius, quem Padi brachiũ Rauennam uſq; perductũ facit, Maſſanicum alio nomine appellatum. Plin. lib. 3. ca. 16. Claud. in Epithal. Palladij 46.
22. Eridani ripas, & raucæ ſtagna Paduſæ.
Padaneus] Adiectiuum. Solimus cap. 33. Pretium operæ eſt ire longius, ne Padaneæ ſyluæ credantur lapidem fleuiſſe.
Pæan] pœanis, pen.prod.m.g. (παιάν,) Hymnus erat in Apollinis laudem decantari ſolitus, ſicut dithyrambus in laudem Bacchi, ut Iulius Capitolinus inquit, qui non ſolùm in auerſione malorum decantabatur, ſed etiam in uictoria. Interfecto enim Pythone, laudibus & carminibus laudatus fuit, quæ pœana dixerunt. Virg. 6. Aeneid. 132.
-letumq; choro pœana canentes. Abuſiuè tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de laudibus omnium deorũ, Pœana inſcripſit. Pœana uerò à παίω, medeor deriuatur, quòd ſcilicet morbis medelam præbens, finem faceret. Vnde & Apollo ipſe Pœan dictus eſt. Iuuena. Saty. 6. 18. Parce precor Pœan.
Pæantius] Adiect. (παιάντιος,) ut Heros Pœantius, Philoctetes Pœantis filius. Ouid. 1. de Remed. amor. 23.
Genus Pœantium. Seneca Herc. Oeth. 11.14.
Pædagia] uocat Seneca ubi pueri uehebantur, epiſt. 124. Omnium pædagia, inquit, oblita facie uehuntur, ne ſol, ne frigus teneram cutem lædat.
Pædagogus] huius pædagogi, pen. prod. (παιδαγωγός,) Pueri ductor παῖς puer: ἀγωγός, ductor: cui ducendorum puerorum prouincia datur. Cic. Attico, lib. 12. 250. 2. Sed & pædagogi probitas, & medici aßiduitas, & tota domus in omni genere diligens, me rurſus id ſuſpicari uetat.
Diligendi ſunt pædagogi & nutrices. Cic. de Amic. 64.
Verſantur pædagogi lites ad auriculas adoleſcenti. Author ad Herenn. lib. 4.156.
Pædagogium] huius pædagogij, (παιδαγωγεῖον,) Locus in domicilio, in quo pueri ſeruiq; commorantur, qui παῖδες, uocantur. Plin. epiſt. 247. lib. 7. ad Suram, Puer in pædagogio miſſus pluribus dormiebat.
Pædagogium, apud Iuriſconſultos, Seruitium atq; mancipium dicitur. Vlpianus in L. Quæſitũ. §. Si inſtructum. ff. de Fundo inſtructo, & inſtrumento legato. Si inſtructum fundum legaſſet, ea pædagogia, quæ ibi habebat, & quum eò uenirent, præſto eſſent in triclinio, legato continentur.
Pædia] pædiæ, pen. prod. (παιδεία,) Eruditio, inſtitutioq; in bonas artes, ut docet Gellius: interdum etiam puerilitiam & ipſam puerilem ætatem ſignificat, unde extat Xenophõtis Græci nobile opus de pædia Cyri principis.
Pædotriba] huius pædotribæ: uel pædotribes, pædotribis, (παιδοτρίβης,) Ludi literarij præceptor.
Pædetos] pe. corr. huius pæderotis, pe. prod. (παιδέρως,) Genus acanthi. Plin. lib. 22. cap. 22. 10.
Pædor] pædoris, pen. prod. maſ. ge. (ἀυχμός, ῥύπος,) Squalor, illuuies, ſordes, & omnis immunditia ſeu putor in animali præſertim. Lucan. lib. 2. 15.
-longuſq; in carcere pædor. Cic. 3. Tuſc. 104. Ex hac opinione ſunt illa uaria & deteſtabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes generum, pectoris, ſeminum, capitis percußiones.
Pædor à Græco deduci uidetur, quo παῖδες, id eſt pueri dicuntur, qui in illa puerili ætatula ſordidi ferè ſunt, nec à ſordibus ſciunt abſtinere.
Membra horrida pædore. Lucret. lib. 6. 255.
Longus in carcere pædor. Lucan. lib. 2. 15.
Obſitus pædore, Seneca Agamem. 13.8.
Sedet pædor. Seneca Herc. Oeth. 4.32.
Pædidos] (ῥυπαρούς,) (inquit Feſtus) ſordidos ſignificat, atq; obſoletos. tractum uocabulum à Græco: quia παῖδες, id eſt pueri, talis ſint ætatis, ut à ſordibus neſciant abſtinere.
Pæon] huius Pæonis, pen. corr. (παίων,) Nomen uiri medicæ artis peritiſſimi, quem Homerus lib. 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule uulneratũ: à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit.
Cura Pæonia. Claud. de bello Getico 25.
Pæon] (παίων,) Genus pedis eſt, ſiue menſuræ, qua tum poëtæ, tum oratores ſuas dictiones demetiebantur, qui à Diomede quadruplex eſſe traditur, quorum primus ex longa & tribus breuibus conſtat. Secũdus ex breui & longa & duabus breuibus. Tertius ex duabus breuibus & longa & breui. Quartus ex tribus breuibus & longa. Cic. 3. de Orator. 101. Probatur autem ab eodem illo maximè pæon, qui eſt duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues conſequũtur: ut hæc uerba, Deſinite, Incipite, Comprimite. aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atq; longa: ſicut illa ſunt, Domuerãt ſonipedes. atq; illi philoſopho ordiri placet à ſuperiore pæone, poſteriore finire.
Pæonia] (παιονία,) Herba à Pæone medico, qui eam inuenit.

Digitized by Google

uenit. Plinius libro 25. cap. 4. 2. Vetustißima inuentu pæonia est, nomenq; authoris retinet, quam quidam pento robon appellant, &c.

Pæonia] (παιονία,) Regio est in Europa, à Pæone Endymionis filio & Epei fratre, qui uictus cursu ab Epeo (sicut inter eos conuenerat) imperium uictori dedit, & in Macedoniã seu Thraciam ad amnem Axium discessit: à quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Aemathia pars Macedoniæ: à qua Pæones populi, ut iustinus lib. 7. scribit. Statius lib. Achilleidos penultimam corripit, dicens, Præterit, & dicit quo Pæones arma rotatu. Quandoq; Pæonia ponitur pro Macedonia, sicut Aemathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam Thermopontum Pallene uocatur. In hac regnasse fertur Thelegonus.

Niuosi Pæones. Ouid. 5. Metam. 63.

Pæstum] (παῖστον,) Oppidum Lucaniæ, rosarum abundantißimum, ubi ob cœli clementiam bis in anno producebantur fructus, scilicet Maio & Septembri. Virg. 4. Geo. 24. - bisq; rosaria Pæsti. Huius mœnia prope mare magni spatij adhuc integra uidentur, latitudine & altitudine miranda. A Tuscis conditum, Poßidoniam dixerunt, & eius signum Boßidonatem. Postea Romani, mißis huc colonis ampliauerunt, ut ait Strabo. Cic. Attico, lib. 11. 225. 5.

Tepidi Pæsti rosaria. Ouid. 15. Metam. 142.

Pæstanus, pen. prod. Adiectiuum, (παιστανὸς,) Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 6. Caltha q; Pæstanas uincat odore rosas.

Pætouium] (παιτοβιον.) Vrbs Pannoniæ superioris, id est Austriæ, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 15. Petouionem Tacitus scribit lib. 19. alij Petouiam. Vulgò Betta.

Pætus] pæti, Qui obliquis oculis in altum respicit, uel qui alterum oculum minorem habet. Horat. 1. Serm. sat. 3. 9.

Appellat pætum pater, & pullum malè parum,
Si cui filius est. Porphyrio, Strabo, qui est detortis oculis, dicitur: Pætus, leniter declinatis. Acron Pæti propriè dicuntur, quorum huc atq; illuc oculi uelociter uertuntur.

Paganus] Vide Pagus.

Pagasa] pen. corr. (παγασαί,) Thessaliæ oppidum, quod postea Demetrias dictum est, ut ait Plin. li. 4. cap. 8. iuxta quã ædificata fuit Argo nauis, propter quod nauis longa Argo nautarum Pagasea nuncupatur, quod Iason, qui eam ædificauit, fuit filius Aesonis fratris Peliæ regis Thessaliæ. Hinc Pagasiticus sinus in Thessalia est dictus, Vide Pegasæ.

Pagasæus] Adiectiuum, (παγασαῖος,) ut Syluæ Pagasææ. Ouid. 12. Metam. 83.

Puppis Pagasæa. Valer. 8. Argon. 76.

Pagasus] pen. corr. Aliud adiect. (παγασὸς,) Val. 8. Arg. 91.
Si Pagasas, uel Peliacas hinc deniq; nubes
Cerneret.

Pagina] paginæ, pen. corr. (σελὶς,) Vtraq; pars fólij à pangendo dicta, quòd in paginis carmina pangantur, id est figantur. Vel dictæ sunt paginæ, authore Festo, quòd in libris suam quæq; obtineant regionem, ut pagi. Cic. ad Quint. fratrem, li. 1. 2. 15. Nam quum hanc paginam tenerem, L. Flauius Prætor des. ad me uenit, homo mihi ualde familiaris.
Martialis libro 1. 29. In nulla pagina Latinè loqui fas sit.
Idem lib. 10. 59.
Consumpta est uno si lemmate pagina, transis. Vir. 6. ecl. 3.
- nec Phœbo gratior ulla est,
Quàm sibi quæ Vari præscripsit pagina nomen.

Extrema pagina. Cic. in Orat. 23.

Lasciua pagina, Vide Lasciuus.

Longa atq; insignis honorum pagina. Iuuen. Saty. 10. 6.

Profana pagina. Claud. 2. Paneg. 62.

Contractio paginæ. Cic. Attico, lib. 5. 91. 6.

Commouere totas paginas. Cic. 4. de Fin. 86.

Complere paginam, Vide Compleo.

Respondebo primùm postremæ tuæ paginæ, quæ mihi magnæ molestiæ fuit. Cic. Attico, lib. 6. 113. 1.

Turgescit pagina bullatis nugis. Persius Saty. 5. 2.

Vtranq; paginam facit. Plin. lib. 2. cap. 7. 9. de fortuna, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta, & in tota ratione mortalium, sola utranq; paginam facit. Prouerbij faciem habet illud sumpta metaphora à codicillis rationalib. duas habentibus paginas: alteram quæ indicat quid sit datum: alterã quæ quid acceptũ sit, ostendit. Itaq; in rebus humanis fortuna utranq; facit paginam, id est, siue quid obtigit boni, ea Ludatur, quasi dederit: siue mali quid accidit, eadẽ incessitur, ceu malorum author. Erasmus.

Pagina, in uitibus. Plin. lib. 17. ca. 22. 2. de limitanda uite. Semper uerò quintanis semitari, hoc est, ut quinto quoq; palo singulæ iugo paginæ includantur. Paginas uocat aream interceptus inter duo iuga. Budæus.

Pagella] pagellæ, Diminutiuum, (σελίδιον,) Cic. ad Brutũ, lib. 11. 25. 4. Non imitor λαπωνισμὸν, tuum, altera iam pagella procedit.

Paginula] paginulæ, pen. corr. (σελιδάριον,) Aliud diminutiuum. Cic. Attico, li. 4. 77. 4. Si uerò id est quod nescio an sit, ut non minus longas iam in codicillorum fastis futurorum Consulum paginulas habeat quàm fatorum.

Pago] pagis, pepigi, pen. corr. pactum, (ἐμπηγνύω,) pagere, Paciscí significat. Author ad Herennium, lib. 2. 53. Pacta sunt quæ legibus obseruanda sunt, hoc modo, Rem ubi pacunt, oratione pagunt. Quintil. lib. 1. cap. 10. dicit pepigi esse, non à pango, sed antiquo uerbo pago, pagis, sine n, ut in lege XII. TAB. Sueton. de Claris Rhet. 1. e. & pepigerunt bolum quanti emerent. Cic. pro Rosc. Comœd. 18. Dic pactionem fecisse ut absolueretur, non pepigit.

Pagere & conuenire. Author ad Herenn. lib. 2. 53.

Recusare quæ pepigisti. Virg. 12. Aeneid. 3.

Fœdera mihi pepigit Lausus. Virg. 10. Aeneid. 181.

Cum hostibus pagere. Plin. de Viris illust. 43.

Rem ducentis Philippeis pagere. Plaut. Bacch. 19. 38.

Ab eo quicum pepigit impetrare. Cic. 3. Off. 124.

Pagrus] (πάγρος,) Piscis. Plin. lib. 32. cap. 10. 1. Pagri fluuiatilis longißimus dens capillo adalligatus. Idem li. 9. cap. 16. 3. Prægelidam hyemem omnes sentiũt, sed maximè qui lapidem habere in capite existimantur, ut lupi, chromes, scienæ, pagri. Iidem & paguri dicuntur.

Pagus] huius pagi, m. g. (πώμη,) Simul positæ uillæ, hoc est, rusticanæ domus in unum coagmentatæ. Nam πηγὴ Græcè, Latinè fons dicitur: quòd circa fontes hæ ponerẽtur, quod q; omnes eadem aqua uterentur, authore Festo.

Pagus non modò uicum rusticanum significat, sed unius iurisdictionis tractum, ditionem, ac agrum: quomodo hodie Heluetia duodecim habet pagos ac ciuitates, quæ iisdem legibus, moribus, atq; institutis utuntur. Corn. Tacitus, De moribus Germanorum. Eliguntur in iisdem concilijs & principes, qui iura per pagos uicosq; reddunt. Quẽ locũ exponens Althamerus, Inter uicum & pagum, inquit, hoc interest discriminis. Vicus significat uillarum, id est domorum rusticanarum congeriem absq; mœnibus: Pagus uerò uicorum societatem, ditionem, seu agrum, qui multis uicis constat. Hæc mirè illustrant Cæsarem, qui lib. 1. de bel. Gal. dicit totam Heluetiam in quatuor pagos fuisse diuisam. Iterum libro eodem, Treuiri autem nuntiabant, pagos centum Sueuorum ad ripam Rheni consedisse, qui Rhenum transire conarentur. Rursum lib. 4. non procul ab initio, Sueuorum gens est longè maxima, & bellicosißima Germanorum omnium. ij centum pagos habere dicuntur. ex quibus quotannis sin-

Digitized by Google

nis singula millia armatorum bellandi causa suis ex finibus educunt. Reliqui, &c. Hæc & plura Cæsar. Quæ sic explicat Althamerus. Dicitur pagus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id est à fonte: quòd pagi circa fontium riuos collocarentur. Minimè autem credibile est, Sueuiam latißimam Germaniæ oră, tantum centum uicos habuisse: quum nullas etiam urbes habitauerint: nec iunctas sedes inter se paßi fuerint: sed discreti ac diuersi, ut fons, ut campus, ut nemus, ut fluuius placuit, coluerint, &c. Præterea quo modo ex uno uico potuissent mille homines ad bellum educi? Satis ergo indicat Cæsar pagum significare hominum multitudinem, societatem ac ciuitatem: & Paganos esse fontium aut fluuiorum accolas, qui unum tenent tractum & districtum. Hæc ille. Vide etiã Glareanum in Annotationibus in Cæsarem.

Ingentes pagi. Virg. 2. Georg. 76.

Rugosus frigore pagus. Horat. 1. epist. 22.

Pagatim] pen. prod. (κωμηδόν,) Aduerbium, dictum est Per singulos pagos, ea forma qua Oppidatim. Liu. 1. bel. Maced. 101. Templa deûm quæ pagatim sacrata habebãt, dirui atq; incendi iußit.

Paganus] huius pagani, pen. prod. (κωμήτης,) A pago dictus est, rusticus, uillanus, in uilla natus, qui non nouit urbẽ, quasi ex uno fonte potans. Cic. pro Domo sua 58. Nullũ est in hac urbe collegium, nulli pagani aut montani, &c.

Paganus, Qui miles non est. Iuuenal. Saty. 16. 4.

- citius falsum producere testem
Contra paganum poßis, quàm uera loquentem
Contra fortunam armati. Marcellus in L. Quædam. ff. de Pœnis, Quædam delicta pagano, aut nullam, aut leuiorem pœnam irrogant: militi uerò grauiorem. Scæuola Ad legem Falcidiam, L. ult. Miles, si dum paganus erat, fecerit testamẽtum, militiæ tempore codicillos: lex Falcidia in codicillis locum non habet, in testamento locum habebit.

Paganus, per translationem, Qui in exercitio aliquo nondum perfectus est. Persius in Proœmio libri sui 1.

- ipse semipaganus
Ad sacra uatum carmen affero nostrum.

Paganus, penult. product. Adiectiuum, (κωμητικός,) ut Fercula pagana. Propert. lib. 4. eleg. 4. 16. & Ouid. 1. Fast. 134. Pagani fóci.

Paganicus] pen. corr. Adiectiuum, (κωμητιλός,) Antonius in L. 1. De testam. militis, C. Prater tuus miles si te specialiter de bonis quæ in paganico habeat, hæredem fecit: bona quæ in castris reliquit, petere non potest. Differt à castrensi.

Paganica pila, à pagis dicta, hoc est uillis, quòd pagani ea uterentur. hæc großior laxiorq;, & pluma plena, nec ad lusum tam agilis, ut quæ nec tam leuis est, nec iactata facilè resilit. De qua sic Mart. lib. 14. 45.

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxa est, & minus arcta pila. Quasi dicat, est laxior quã pila trigonalis, & arctior, firmiorq; quàm follis. nã follis, tertiũ pilæ genus est, Vide suo loco. Ex Sipontino.

Paganalia, paganaliorum, (κωμητιλιά,) Festa rusticorum. Ouidius in Fastis.

Pagyris] nomen fluuij & nomen ciuitatis: à qua Pagyritæ populi. Apud Plinium lib. 4. cap. 12. scribitur Pacyris.

Pala] huius pale, (ἀλετλα,) Instrumentum rusticum. Pala à pagendo, mutatâ G in L, inquit Varro lib. 4. de Lingua Latina. Plautus; Palas uenundas sibi & mergas datæ, ut hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Plinius libro 18. cap. 6. 13. Iuricosius ager uerti pala debet, at in saxoso bidentibus.

Pala, Instrumentum: quo panis in furnum mittitur, & extrahitur. Cato cap. 11. 4. Palæ ligneæ quatuor.

Palæ dicuntur dorsi dextra lœuaq; eminentia membra.

Palæ minores auri purgatioris massulæ, inquit Strabo lib. 3. et utiq; non maiores selibra. Plin. lib. 34. cap. 13. 6. Expuitur æris pala quædam. Castigati codices habent palea.

Pala, (σφενδόνη,) annuli pars plana & latior, in qua gemma inseritur. Cic. 3. Off. 49. Ibi quũ palã eius annuli ad palmã conuerterat, à nullo uidebatur, ipse autem omnia uidebat.

Palæmon] huius Palæmonis, pen. corr. (παλαίμων,) Marinus deus, Latinè Portunus, quòd portubus præsit. Cic. 3. de Nat. deor. 52. Ouid. 6. Fast. 110. Quem nos Portunũ, suâ lingua Palæmona dicet, Vide melicerta.

Inous Palæmon. Virg. 5. Aeneid. 165.

Naufragus. Stat. 2. Sylu. 1. 36.

Palæmonius] Adiectiuum, (παλαιμόνιος,) ut Coronæ Palæmoniæ, id est Isthmiacæ, quæ in Isthmijs ludis Palæmoni à Theseo dicatis uictoribus dabantur. Claud. 8. Paneg. 58.

Cuncta Palæmonijs manus explorata coronis Adsit. Coronæ autem ex pinu erant confictæ, ut author est Plinius lib. 15. cap. 10.

Palæmon] (παλαίμων,) alius fuit Phinæi Arcadiæ regis filius, Alius item Grammaticus Vincentinus, qui Romæ uixit sub Tiberio & Claudio principibus, tanta uir arrogantia, ut Marcum Varronem porcum appellaret, secum & natas et morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulsit, ut sæpius in die lauaretur, nec sufficeret sumptibus. Hæc Tranquillus. Fuit autem ætate Quintiliani: ut ipse testatur lib. 1. c. 4. 15.

Palæphatus] palæphati, pen. corr. (παλαίφατος,) Interpretatur prædictus, antiquus, fatidicus. Est etiam uiri prænomen, qui τῶν ἀπίστων, id est incredibilium uolumina scripsit. Fuit hic Parius patria, siue (ut alij traduni) Prieneus. Vixit Artaxerxis tempore. De hoc plura Cœlius li. 30. c. 34.

Palæphatius] Adiectiuum, (παλαιφάτιος,) Quod est Palæphati. Virgilius ad Messalam, Docta Palæphatia testatur uoce papyrus.

Palæstina] pen. prod. (παλαιστίνη,) Prouincia Syriæ, Arabiæ contermina, dicta à Philistijm urbe metropoli in ea, ut inquit Plin. lib. 5. cap. 12. 1. Herodotus totam Syriam uocat Palæstinam. In ea quinq; ciuitates cõtinebantur, Gaza, Ascalon, Geth, Accaron & Azotum. Est & altera Palæstina propè Pheaciam, de qua Lucanus lib. 5. 92. Laxa Palæstinas undis confixit arenas.

Palæstinus] pen. prod. Adiectiuum, (παλαιστίνιος,) ut

Aqua Palæstina. Ouid. 2. Fast. 93.

Deæ Palæstinæ. Ouid. 4. Fast. 48.

Gens Palæstina. Silius lib. 3. 123.

Syrus Palæstinus. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 4.

Palæstra] palæstræ, (παλαίστρα, παλαισμοσύνη,) Luctatio. A πάλω, iterum, & παίω, ferio. Vel ἀπὸ τῆς πάλης, id est à luctatione: ἀπὸ τῦ πάλλειν, id est à motu urnæ. Nam ducta sorte antiqui luctabantur. Virg. 6. Aenei. 129. Pars in gramineis exercent membra palæstris. Terent. Eun. 3. 2. 24.

- fac periculum in literis,
Fac in palæstra, in musicis. Cic. 1. de Leg. 9. Habuitq; uires ágrestes atq; horridas, sine litore ac palæstra.

Studio palæstræ ignauia iuuentus. Lucan. lib. 7. 55.

Iura palæstræ. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.

Agrestis palæstra. Virg. 2. Georg. 107.

Catenatæ palæstræ. Stat. 2. Syl. 1. 22.

Decora palæstra. Horat. 1. Carm. ode 10. 1.

Liquidæ palæstræ. Claud. 8. Paneg. 57.

Nitida palæstra. Ouid. epist. 15. 30.

Palatina palæstra. Cic. Attico, lib. 2. 19. 5.

Vncta palæstra. Ouid. epist. 18. 3.

Digitized by Google

Adiuuat hiſtrionem palæſtra. Cic. in Orat. 7.
Exercent patrias oleo labente palæſtras. Virg. 3. Aeneid. 57.
Ludere palæſtra. Ouid. epiſt. 14. 30.
Habet palæſtram quandam hic motus. Cic. in Orat. 134.
Palæſtram, lenonis domum uocat Terent. Phorm. 3. 1. 20.
Eccum à ſua palæſtra exit foras. Id eſt domo lenonis, ubi amator aßiduè exercetur, ut ait Donatus.
Palæſtra præterea decentiam illam ſignificat, qua ſtatus, motus, flexuſq; corporis, ac omnes omnino habitus uenuſtatem quandam leporemq; præ ſe ferant: quæ & chironomia dicitur: quam qui non didicerunt, ij Apalæſtri ab antiquis dicti ſunt. Cicero in Oratore perfecto. Itaq; qualis eorũ motus quos Apalæſtros Græci uocant: talis eorum mihi uidetur oratio qui non claudunt numeris ſententias. Quintilianus lib. 9. ca. 4. Sicut etiam quos Palæſtritas eſſe nolumus, tamen eſſe nolumus eos qui dicuntur Apalæſtri. Budæus in Annotat. prioribus.
Palæſtrita] palæſtritæ, pen. prod. (παλαιστής,) Sodalis palæſtræ uel magiſter, & qui palæſtræ dat operam. Cicer. 6. Verr. 122. Ex Heraclij hæreditate, quam palæſtritis conceſſiſſet, multo maximam partem ipſum abſtuliſſe. Perſius Sat. 4. 4. Quinq; palæſtritæ licet hæc plantaria uellant.
Palæſtricus] penultima correpta, Adiectiuum, (παλαιστικός,) Quaſi ex uſu palæſtræ: ſiue quod ad palæſtram pertinet. Plaut. Rud. 8. 7.
Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio Gymnaſtico & palæſtrico.
Ars palæſtrica. Quint. lib. 2. cap. 21. 7.
Motus palæſtrici. Cic. 1. Off. 181.
Prætor palæſtricus, Qui fauet palæſtritis. Cic. 4. Verr. 38.
Palæſtrici, dicti ſunt qui palæſtram docebant. Ab his enim præceptoribus motus geſtuſq; formantur: ut recta ſint brachia: ne indoctæ ruſticæue manus: ne ſtatus indecorus: nequa in proferendis pedibus inſcitia: ne caput oculiq; ab alia corporis inclinatione dißideãt. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis neceſſaria cognitu exiſtimauerũt De his intellexit Cicero 1. de Orat. his uerbis, Sic cenſeo: neminem in oratorum numero habendum, qui nõ ſit omnibus his artibus quæ ſunt libero digmæ, perpolitus, &c. Quint. lib. 1. cap. 11. 8. Ne illos quidem reprehendendos puto, qui paulum etiam palæſtricis uacauerint. Nõ de his loquor quibus pars uitæ in oleo, pars in uino conſumitur: qui corporũ cura mentem obruerunt. Hos enim abeſſe ab eo quẽ inſtituimus, quam longißimè uelim. Sed nomen eſt idem ijs à quibus geſtus motuſq; formantur. Budæus in Annot. prioribus.
Vacare palæſtricis. Quint. lib. 1. cap. 11. 8.
Palæſtrice] Aduerbium, (παλαιστικῶς,) More palæſtritarum. Cic. de Opt. ge. Orat. 145. Sed ita ut palæſtricè ſpatiari in xyſto liceat.
Palam] Aduerbiũ, (ἀμφαδόν, ἀμφαδία, ἀμφαδίην, ἀμφαδὸν ἔρδειν, ἀναφανδόν, ἀντικρυς,) Manifeſtè, apertè, in conſpectu, in ore atq; oculis omnium. Contrarium habet Clam. Terent. Adel. 3. 2. 30. A lenone ipſus eripuit palàm. Donatus, Coram ad certas perſonas refertur, Palàm ad omnes.
Palàm & interdiu, cui contrarium Clàm & noctu. Cæſar 3. bel. Ciuil. 118.
Luce palàm. Virg. 9. Aeneid. 31.
Luce & palàm comportare aliquid. Cic. in Piſonem 17.
Palàm & Clàm, contraria. Cic. pro Cælio 15.
Palàm & Obſcurè, contraria. Cic. 4. Acad. 27.
Palàm & apertè. Plaut. Bacchid. 5. 67.
Palàm in ore atq; omnium geſta ſunt. Cic. 4. Verr. 57.
In foro, palàm, multis audientibus recitare, & clariſſima uoce teſtari aliquid. Cic. pro Cluentio 17.
Per præſtigia, & Palàm, contraria. Cic. 6. Verr. 47.
Diuulgare palàm primum tempus etatis alicuius ad omnes libidines. Cic. Poſt red. in Senatu 8.
Palàm eſt. Plaut. Moſtel. 15. 19. Terent. Eunuc. 1. 2. 24. Sine falſum, aut uanum, aut fictum eſt: continuò palàm eſt. Id eſt, nihil celo.
Palàm eſt piſces audire. Plin. lib. 10. cap. 70. 1. Hoc eſt, certiſſimum eſt & in confeſſo.
Palàm & ante oculos omnium eſſe. Cic. 7. Verr. 52.
Palàm facere. Plaut. Aſin. 14. 12. -me honeſtius eſt,
Quàm te palàm hanc rèm facere.
Apertè ac palàm facere aliquid, non ex inſidijs. Cic. in Or. 21.
Apertè, palamq; dicere aliquid. Cic. 2. Verr. 12.
Palàm ac liberè frui. Cic. 2. de Nat. deor. 235.
Serere palàm rem aliquam. Cic. Attico, lib. 16. 335. 6.
Palàm mentiri. Plaut. Trucul. 4. 83.
Manifeſta res palàm indicat. Lucret. lib. 1. 164.
Probare aliquid palàm. Cic. pro Flacco 53.
Palàm aduerſarius. Cic. 3. Verr. 27.
Palàm beatus. Ter. Phor. 1. 3. 17. Hoc eſt apertè & ſine dubio.
Palam, cum ablatiuo, pro Coram, præpoſitio eſt. Liu. lib. 6. ab Vrbe, Inde rem creditori palam populo perſoluit.
Palamedes] pen. prod. (παλαμήδης,) nomen Nauplij, Enbœæ regis filij, qui Vlyßis fraude à Græcis interfectus fuit. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, ſcilicet θ ξ χ φ. Præterea ordinem aciei, dationem ſigni, teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum, & uigilias inuenit. Hinc à poetis Palamedis aues, grues dicuntur. Mart. lib. 13. 75.
Turbabis uerſus, nec littera tota uolabit,
Vnam perdideris ſi Palamedis auem.
De hoc Philoſtratus in Heroicis multa. Vlyßis primùm inſaniæ ſimulatio ab eo fuit deprehenſa: quapropter non deſtitit Vlyſſes, quin eum apud exercitum proditionis falſò inſimulatum damnari atq; lapidibus obrui perfecerit: quẽ poſtea Græci fleuere & magnopere deſyderauerunt. Palamedes Eleates Grammaticus ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suidas.
Belides Palamedes. Virg. 2. Aeneid. 17. Belidem uocat, quia à Belo originem duxit, à quo ſeptimo gradu diſtabat.
Palangæ] dicuntur fuſtes teretes, qui nauibus ſubijciuntur quum attrahuntur ad pelagus, uel quum ad litora ſubducũtur. Vnde etiam nunc palangarios dicimus, qui aliquid oneris fuſtibus tranſuehunt. Varro de uita Pop. Rom. lib. 4. Quum Pœnus in fretum obuiam ueniſſet nõſtris, & quoſdam cepiſſet crudeliſſimè, pro palangis carinis ſubiecerat, quo metu debilitaret noſtros. Nonius.
Palans] Vide Palor, palaris, in Palus priore producta.
Palanteum] pe. prod. (παλάντειον,) urbs in Palatino mõte, à Palante Euandri proauo. Virg. lib. 8. Aeneid. 10.
Mœnia Palantea. Virg. 9. Aeneid. 40. (Heſychio.
Palatha] (παλάθη,) Maſſa propriè ficorũ & caricarũ, teſte
Palatina] (παλατῖνη,) regio Romæ, cuius Arcades duce Euandro, Palantes authores extiterunt.
Palatinus] pen. prod. Adiectiuum, (παλατῖνος,) unde Palatinus deus, & Palatinus mons dictus eſt, ſuper quo primò Roma ædificata fuit, & in eo reges primò, deinde Conſules, pòſt Imperatores maiore ex parte ſedem habuerunt. Et Palatini, qui & Palantes ſunt, qui cum Euandro uenerunt, & Aborigines conſederũt in quartæ regionis palatio. Sed hos alij dictos à Palantia Latini uxore putauere.
Euander Palatinus. Virg. 9. Aeneid. 2.
Apollo Palatinus. Horat. 1. epiſt. 3. 4.
Arces Palatinæ. Horat. in Carm. ſeculari 13.

Balneæ

Balneæ Palatinæ. Cic. pro Roscio Amer. 11.
Collis Palatinus. Claud. 4. Paneg. 109.
Gens Palatina. Ouid. 14. Metam. 124.
Iugum Palatinum. Ouid. 6. Fast. 159.
Laurus Palatinæ. Ouid. 4. Fast. 192.
Palatina palæstra, quæ in Palatio monte exercetur. Cicero ad Att. lib. 2. 19. 5.
Palatina Venus. Plin. lib. 36. cap. 3. 1.

Palatio] huius palationis, s. g. (σπολόπωσις,) Id fundamenti genus est, quod in aquis, aut in uliginosis, aut congestitijs locis fieri uidemus, à palis qui in terram depanguntur, dictum uocabulū. Vitruuius li. 2. de alno loquens, Itaq; quia non nimis habet in corpore humoris, in palustribus locis infra fundamenta ædificiorum, palationibus crebrè fixa, recipiens in se quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, & sustinet immania pondera structuræ. Palatio, quæ uulgò pilotium dicitur, fistucatio etiam appellatur à fistuca machina uulgo nota, qua etiam pauitores utuntur utring; ansata. Hac enim pali magna ui in terram adiguntur. Budæus.

Palatium] huius Palatij, (παλάτιον,) Mons Romæ appellatus est, quòd ibi pecus pascens balare consueuerit, inquit Festus. sic enim uox eius animalis exprimitur quasi balatiū Vnde Næuius balatium appellat. Vel à palo, palas, quod ibi palare, id est errare pecudes solēt, ut ait Festus. Seu quòd Palantes Arcades cum Euandro ibi confederunt. nam ante Romam conditam possessum atq; habitatum fuit. Alij à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerit, Palatiū dictum uolunt. Alij à Palante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule uitiata, & postea illic sepulta. Vel certè à Palante eius filio ibi sepulto. Alij à Pale pastorali dea nomen inditum autumant.

Alta palatia. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 14.
Nemorosa Palatia. Ouid. 1. de Arte, 21.
Phœbea Palatia. Lucan. lib. 3. 21.
Romana Palatia. Virg. 1. Georg. 100.
Palatium, dicitur etiam domus imperatoria, superba, amplaq; A Palante gigante, qui primus palatium ob magnitudinem sui fecisse dicitur. Aut secundum Plinium, à Palanteo Arcadiæ oppido. Siue ut Cyrillus author Græcus refert, à Palatino monte. Sueton. de Claris gramma. 17. Quare ab Augusto quoq; nepotibus eius præceptor electus, trāsijt in palatium cum tota schola.
Palatium primam indifferentem habet. Ouid. 1. de Arte, 21.
Illic quas tulerant nemorosa palatia frōdes. Mart. lib. 1. 66
Inde sacro ueneranda petes palatia cliuo.

Palatum] huius palati, pen. prod. (ἐρανίσκος, ὑπερῶον,) Pars oris interna & superior. Plin. lib. 11. cap. 37. 47. Intellectus saporum est cæteris in prima lingua: homini & in palato. Horat. 2. epist. 2. 13.

Tres mihi conuiuæ propè dissentire uidentur,
Poscentes uario multum diuersa palato. Cic. 2. de Natu. deor. 69. Sed dum palato Epicurus quid sit optimum iudicat, cœli palatum, ut ait Ennius, non suspexit.

Caulæ palati. Lucret. lib. 4. 133.
Annosum palatum. Horat. 2. Serm. saty. 3. 59.
Carnosum palatum, Vide Caro.
Rescissum palatum. Lucan. lib. 4. 57.
Subtile palatum. Horat. 2. Serm. saty. 8. 8.
Torpens palatum. Iuuen. Saty. 10. 21.
Veneniferum palatum. Ouid. 3. Metam. 17.
Vuens palatum. Silius lib. 7. 131.
Lingua deest palato. Ouid. epist. 21. 23.
Sapor exacuit palatum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 12. 3.
Excitare palatum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 13.
Exsurdant palatum uina feruida. Horat. 2. Serm. saty. 8. 8.
Gustare aliquid palato. Ouid. 4. Fast. 10. 7.
Instituere palatum. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.
Obserare palatum. Catul. in Camerium, epig. 51. 5.
Gallina dura malum respōnsat palato. Hora. 2. Ser. saty. 4. 4.
Ignauo stupuerunt uerba palato. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.
Vdo palato nigra subest lingua. Virg. 3. Georg. 78.
Tenero supplantat uerba palato. Persius Saty. 1. 4.
Tergere palatum gallina. Horat. 2. Serm. saty. 2. 5.
Sicco torret sitis ora palato. Propert. lib. 4. eleg. 10. 5.

Palatus, etiam mas. genere legitur. Cic. li. 2. de Fin. 42. Nec ea nim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.

Palea] paleæ, (ἄχυρον,) est iumentorum pabulum. A palam seu pabulo dicitur. nā ea sola primum in pascendis animalibus præbebatur. Quo sanè uocabulo non propriè culmi, sed folliculæ ipsa granorum comprehenduntur. Varro de Re rust. lib. cap. 50. 3. Contra, quod cum spica stramentum hæret, corbibus in aream defertur: ubi discedit in apertō loco palam, à quo nominata potest esse palea. Cic. 4. de Finib. 122. Vt enim, inquit, gubernator æquè peccat, si paleārum nauem euertit, & si auri, &c.

Culmi pinguis paleæ. Virg. 1. Georg. 39.
Inanes iactantur paleæ. Virg. 3. Geor. 27.
Horna palea. Horat. 2. Serm. saty. 6. 18.
Leues uolitant paleæ. Virg. 1. Georg. 74.
Palea, Cartilago defluxa à collo galli gallinacei. Var. de Re rust. lib. 3. cap. 9. 3. Gallos salaces, qui animaduertunt si sunt lascertosi, rubenti crista, rostro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra subalbicanti, collo uario aut aureolo, seminib. pilosis, &c. Colu. lib. 8. cap. 2. de gallinaceis. Paleæ ex rutilo albicantes, quæ uelut incanæ barbæ dependent.
Palea æris, pro Ramento & excremento. Pli. lib. 34. ca. 13. 6
Auri nauem euertat gubernator, an paleæ: in re aliquantulum in gubernatoris inscitia nihil interest. Cic. in Parad. 23.

Paleatus] pen. prod. Adiect. (ἀχυρωτὸς,) Quod factū est ex paleis, uel paleis opertum, aut admistum. Col. de Arboribus, cap. 8. 2. Quicquid inseueris uiti, diligenter libro ligato, atq; luto subacto paleato oblimito, operitoq; plagam, & ita alligato, ne aqua uentusue penetrare possit. Idem lib. 12. cap. 21. Vrceus oblinitur luto paleato.

Palearium] palearij, (ἀχυρών,) locus ubi conditur palea. Colum. lib. 1. cap. 6. 6. Pars autem fructuaria diuiditur in cellam olearium, torcularium, cellam uinariam, defrutariā, fœnilia, paleariáq;, & apotheca, & horrea.

Palear] palearis, pen. prod. n. g. (ὑγρόν,) pellis dependens ex gutture boum, dicta quasi pellearia. Colum. lib. 6. cap. 23. de boum forma, Ceruice longa & torosa, palearibus amplis, & penè ad genua promissis, &c. Senec. Hippol. 10. 11. Musco tenaci pectus ac palear uiret.

Pendula palearia. Ouid. 7. Metam. 24.
A mento palearia pendent. Virg. 3. Georg. 11. Ouid. 2. Meta. 171. Collatoris extant, armis palearia pendent.

Palepaphos] siue Palæpaphos, cum diphthongo in secunda, pen. cor. (παλαίπαφος,) Cypri urbs, Veneri sacra.

Pales] (βουκόλων θεὸς,) Pastorum Dea, uel pabuli. Hanc quidam Vestam, alij matrem deūm uocant. Hanc Virgilius genere fœmineo uocat. Alij, inter quos Varro, masculino genere, ut hic Pales.

Domina pastorum Pales. Ouid. 4. Fast. 157.
Magna. Virgil. 3. Georg. 1.
Sacra. Ouid. 4. Fast. 165.
Syluicola. Ouid. 4. Fast. 151.
Veneranda. Virg. 3. Georg. 59.

Palilia, Paliliorum, plur. num. n. g. uel Parilia, (παλίλια,) Pa lis Deæ festa. L in R mutata, dicuntur. Hæc à pastoribus in agris fiebant undecimo Calend. Maij, quo die Romulus urbem fundauit ad lupos arcendos, morbosq; à pecore pellendos, seu pro partu pecoris. Tibullus lib. 2. eleg. 6. 10. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.

Annuáq; accensi celebrare Palilia fœno. Persius Saty. 1. 8.

Et focus, & porci, & fumosa Palilia fœno. Ouid. 6. Fast. 52.

Dena quater memorant habuisse Palilia Romam,
Quum flammæ custos æde recepta Dea est.

Id est annos XL. Vide parilia.

Palicenus] penul. prodn. (παλικηνός,) ut ait Stephanus, fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres sit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ si uerum dixere, fluitat: si falsum, mergitur.

Palici] pen. prod. (παλῖκοι,) quasi Palisci, Gemini fratres fuere, Iouis filij, & Thaliæ Nymphæ, siue (ut alij uolunt) Aetnæ. Tradunt enim hanc Nymphã à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium, non longè à Catina urbe compressam, metu Iunonis optasse ut sibi terra dehisceret, & ita factum esse: sed quum tempus maturitatis infantium, quos aluo illa gestauerat, aduenisset, rursus terram hiasse, duosq; infantes de aluo Nymphæ progressos emersisse, appellatosq; fuisse Palicos: uel quòd πάλιν, id est rursus biante terra emersisse nt: uel ἀπὸ τῦ πάλιν ἥκειν, quoniam prius in terram mersi, denuò inde reuersi sunt. Nec longè inde breues lacus sunt sed miræ profunditatis, quos incolæ Crateras uocant, & nomine Dellos appellant, fratresque eos Palicorum existimant, & habentur in cultu maximo propter iusiurandum. Nam quum rei negatæ fides quæritur, & iusiurandum à suspecto petitur, uterq; ab omni contagione mundi ad Crateras accedunt, accepto prius fideiussore ab eo qui iuraturus est, de soluendo eo quod petitur, si ita euentus adduxerit: deinde loci, numine inuocato iurabat, quod si fideliter fiebat, discedebat illæsus: si uerò malè iuratum esset, mox in lacu amittebat uitam falsus iurator. Magna præterea in ueneratione erat Palicorum templum, quod quum Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reuersa est ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in ara Palicorum, quæ ob id pinguis uocitata est. Virgil. 9. Aeneid. 581.

- pinguis ubi & placabilis ara Palici.

Palimbacchius] (παλιμβάκχιος,) Genus pedis & mensurè in carmine uel oratione, cõstans prima & secũda longis, & ultima breui: ut Augustus. Idẽ Antibacchius dicitur.

Palimpissa] (παλίμπισσα,) Pix liquida iterum decocta. Plin. lib. 24. cap. 7. 4. de pice, Quidam iterum decoquũt, & uocant palimpissam.

Palimpsestus] huius palimpsesti, (παλίμψηστος,) Membrana iterum abrasa. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 5. Nam quod in palimpsesto, laudo equidem parsimoniam: sed miror quid in illa chartula fuerit, quod delere malueris, quàm hæc scribere. Quidam hoc loco legunt palinxestum. Iurisconsulti deletitiam chartam uocant. nam abrasis prioribus literis, rescribitur. Vlpian. in l. Chartæ. ff. De bonor. possess. secund. tab. Chartæ appellatio & ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam.

Palimpsestus est à πάλιν iterum, & ψάω rado. palinxestus à πάλιν et ξέω, eadẽ significatione. Catul. ad Varũ, epi. 19. 1

Puto esse ego illi millia aut decem, aut plura
Perscripta, nec sic, ut fit in palinxesto, &c.

Palinodia] huius palinodiæ, (παλινῳδία,) Cõtrarius cãtus Palinodia, Recantatio uel retractatio dicitur. Vnde Palinodiã canere, est diuersum ab ijs quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium uertere sententiã. Cic. ad Att. libr. 2. 24. 2. Si uerò quæ de me pacta sunt, ea non seruãtur, in cœlo sum ut sciat hic noster Ierosolymarius traductor ad plebẽ, quàm bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecta diuinam palinodiam. Ex Erasmo.

Palinurus] pen. pro. (παλίνυρος,) Promontoriũ est in Lucania: & portus prope oppidum Veliam. dictus à Palinuro Lasi filio gubernatore; classis Aeneæ ibi sepulto, qui per somnum in mare de naue ceciderat. Virg. 5. Aeneid. 174.

Nudus in ignota Palinure iacebis arena.

Dicitur autem Palinurus, id est bis meiens: πάλιν enim iterũ, οὖρος urina. Martial. lib. 3. 36.

Minxisti currente semel Paulino carina.

Meiere uis iterum: iam Palinurus eris. Id est uocaberis Bis meiens. Iasides Palinurus. Virg. 5. Aeneid. 169. (ens.

Gubernator Palinurus. Virg. 5. Aeneid. 3.

Paliurus] huius paliuri, pen. prod. masc. gen. (παλίουρος,) Spinæ & rubi genus est, inquit Plin. li. 24. cap. 13. 3. Vir. 5. eclog. 8. Carduus & spinis surgit paliurus acutis.

Palla] huius pallæ, (ἱμάτιον γυναικεῖον,) Honestæ mulieris uestimentum, hoc est tunicæ pallium: authore Nonio, dicta quòd palàm & foris est, inquit Varro, ad uestigia usq; demissa. Virg. 11. Aen. 116. -pro longæ tegmine pallæ

Tigridis eximiæ per dorsum à uertice pendẽt. Vir. 1. Aen. 131

- pallam signis auroq; rigentem.

In Gallia tamen uiri quoq; palla utebantur. Cic. 3. Philip. 135. Nempe ille qui cum palla & cothurnis nummos populo de Rostris spargere solebat. Bayfius, Palla Gallica ad formam nostri palletoci manicati uidetur accessisse, si Martiali credimus, lib. 1. 88.

Dimidiasq; nates Gallica palla tegit. Strabo lib. 5. Tunicarum, inquit, uice pallas manicatas gestas, ad uerenda usque, nateśq; medias pertingentes. Quæ uerba, Martialis uersum uidentur interpretari. Palla ab Horatio honesta dicta mulierum erat, ut quidam opinantur. Martialis, Fascia te, tunicæq; tegunt, obscuráq; palla. Vtebantur & citharœdi. Ouid. 11. Metam. 34.

Ille caput flauum lauro Parnaside uinctus,
Verrit humum Tyrio saturata murice palla.

Et tragœdi. Idem Ouidius 3. Amor. eleg. 1. 3.

Fronte comæ torua, palla iacebat humo.

Aurea palla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 12.

Fulgens palla. Claud. 2. de rap. Proser. 6.

Horrida palla. Stat. 1. Thebaid. 22.

Splendida palla multo croco. Ouid. epist. 20. 33.

Superba palla. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.

Tenuis palla Tyrio stamine. Sene. Hippol. 3. 12.

Cingat tunicas palla solutas. Sene. Troad. 2. 5.

Circundata palla plurima. Horat. 1. Serm. saty. 2. 20.

Alba palla imos ferit pedes. Valer. 1. Argon. 78.

Lutea palla fusa ad teneros pedes. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.

Nitentem pallam induta. Ouid. 14. Metam. 53.

Palla cruenta succincta Tisiphone. Virg. 6. Aeneid. 111.

Nigra succinctam uadere palla. Horat. 1. Serm. saty. 8. 5.

Trahere pallã. Oui. epist. 20. 33. Propter longũ à tergo depẽdere pallã trahere. Ouid. 6. Met. 141. (dens syrma.

Pallula] huius pallulæ, pen. cor. Diminu. Plaut. Truc. 3. 23.

Aut petit aurum quòd consciſſa pallula est.

Pallace] pallacés, siue Pallaca, pallace, pe. pro. (παλλάκη,) Græcum est, & significat concubinam. Suetonius in Vesp. cap. 21. Post decisa quæcunq; obuenissent negotia, gestationi, & inde quieti uacabat, accumbente aliqua pallacarum, quas in defunctæ locũ Cænidis plurimas constituerat.

Plin.

Digitized by Google

Plin.lib.35.cap.10.20. Vide Pellex.

Palladius) (παλλάδιος,) nomen uiri proprium, qui de agricultura scripsit. Est & Adiectiuum, Vide Pallas.

Pallantia] (παλλαντία,) urbs Hispaniæ Tarraconensis, ut ait Ptolemæus lib. 2.cap. 6. Vacceorum colonia, à qua Pallantini dicti: ut à Numantia, Numantini. Aliàs Palencia dicitur.

Pallas] Pallantis, (πάλλας,) nomen filij Euandri, & nomen gigantis.

Pallas] (πάλλας,) ultima breui, Palladis, pen. cor. Iouis filia sine matre. Nam quum Iupiter Iunonem uxorem uideret non ferentem filios, percusso sibi capite Palladem armatam edidit: dicente Lucano lib. 9.

Hanc & Pallas amat, patrio quæ uertice nata est.

Et Ouid. lib. 3. Fast. 169. Dicta est autem Pallas quòd Pallantem gigantem interfecerit, quum prius Tritonia uocaretur à Tritone palude, ubi primum uisa est. Vel à πάλλω uibro, quatio: eo quòd hastam uibrare cõsueuerit docueritq;. Hanc Cicero lib. 3. de Natu. deor. Belli inuentricem et principem esse dixit. Proinde à nonnullis Bellona uocata fuit, soror scilicet, & auriga Martis, dicente Statio,

regit atra iugales
Sanguinea Bellona manu, longáq; fatigat
Cuspide. Quin & uirgo fingitur, & innupta, ut Virgil. 2. Aeneid. Pars stupet innuptæ donum exitiale Mineruæ. Minerua autem dicta, quòd uim minetur, uel quod neruos minuat ob studiorũ laborẽ. Vide suo loco. Palladis templũ apud Milesios admirandũ fuit, ut scribit Herodotus lib. 1.

Nata Tonantis inclyta Pallas. Senec. Agamem. 5.9.
Rami Palladis, Oliuarum rami. Virg. 7. Aeneid. 31.
Armisonæ Palladis sancta numina. Virg. 3. Aeneid. 109.
Alma Pallas Tritonis. Lucret. lib. 6. 151.
Armata. Senec. Agamem. 6.28.
Armisona. Valer. 1. Argon. 15.
Bellica. Ouid. 5. Metam. 10.
Belligera. Senec. Herc. fur. 11.2.
Doctissima. Cic. in Arato, 35.
Innuba. Valer. 1. Argon. 18.
Seuera. Stat. 1. Sylu. 6.1.
Tetrica. Claud. 2. Paneg. 56.
Tritonia. Virg. 5. Aeneid. 141. Vide Tritonia.
Tritonia, armipotens, Gorgophora, Pallas, Minerua. Cic. Antequam iret in exilium, 15.
Pingui Pallade tingere membra. Ouid. epist. 18.9.
Pallas etiam nomen paludis est in Africa.

Palladius] Possessiuum, (παλλάδιος,) Quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis. Ouid. epist. 16.27. Nec te Palladios, nec te Iunonis honores, &c. Idem 1. de Arte, 146. Et tu Palladiæ petitur cui fama coronæ. Id est qui contendis ad titulos magnæ eruditionis.

Arces Palladiæ, Athenæ. Ouid. 7. Metam. 80.
Ars Palladia. Propert. lib. 3. eleg. 9.9.
Lattices Palladij, Oliuum. Ouid. 8. Metam. 55.
Puppis Palladia, Argo. Valer. 8. Argon. 59.

Palladium] (παλλάδιον,) fuit in urbe Troiana antiquissimum Palladis simulacrũ, è ligno compactum, mouẽs oculos, atque hastam quam manu gestabat, ut scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templum illi ædificaretur, è cœlo eecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nõdum cooperta æde, moxq; ab Apolline redditum est oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, si id simulachrum extra mœnia portaretur. Quod Ouidius in 5. Fast. est elegantissimè prosequutus. Quo factum est, ut tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis: uel ut alij dicunt, cloacis ascenderint in arcem, & occisis custodibus simulacrum sustulerint. ideo autem id negotium his potissimum datur, quia cultores fuerunt Mineruæ. Seruius apud Virg. 2. Aen. 33. Omnis spes Danaũ, &c. Huius meminit Herodianus in primo. Cic. pro Milone, 25. Exhibe quæso Sexte Clodi librariũ illud legum uestrarum, quod te aiunt eripuisse è domo, & ex mediis armis, turbaq; nocturna tanquam Palladium sustulisse.

Cœleste Palladium. Silius lib. 13.10.
Furta Palladij. Virg. 9. Aeneid. 31.

Pallene] pen. prod. (πάλλήνη,) regio est in litoribus Macedoniæ iuxta Sitoniam, ut ostendit Herodotus lib. 7. in quæ ciuitas est Potidæa. Est & urbs eiusdem nominis in Achaia Virg. li. 4. Georg. 79. Hic nunc Emathiæ portus, patriãq; reuisit Pallenem.

Alta Pallene. Senec. Herc. fur. 17.
Hyperborea Pallene. Ouid. 15. Metam. 72.

Pallenæus] Adiectiuum, (παλληναίος,) ut Triumphi Pallenæi. Stat. 4. Sylu. 2.12.

Palleo] Vide Pallor.

Pallium] pallij, (ἱμάτιον, τρίβώνιον,) Dictũ est quòd palàm sit & foris. Sub eo enim tunica sumebatur, longè, lateq; diffusum, & uiris, mulieribusq; conueniens. Proprie autem Græcus habitus. Vnde Palliati Græci dicti sunt, & Comœdiæ palliatæ, quæ sunt secundum ritus & habitus hominũ palliatorum Græcorum. Authores Donatus & Diomedes. Bayfius, Pallium erat Græcorum. Tranquillus in Augusto, Sed cæteros continuos dies inter uaria munuscula, togas insuper, & pallia distribuit, lege proposita, ut Romani Græco, Græci Romano habitu uterentur.

Pallium quoq; erat philosophorum. Gellius libr. 9. Video, inquit Herodes, barbam & pallium, philosophum nondum uideo.

Pallia, inter communia uestimenta annumerantur Vlpiano, quæ promiscua appellat Tacitus lib. 3. Promiscuus uiris & fœminis uestes.

Pallijs etiamnum in lecto utebantur. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 11. -nec in lecto pallia nostra sedent. Hactenus Bayfius.

Tunica & pallium. Cic. 6. Verr. 49.
Miserum pallium, Vide Miser.
Onerosa pallia. Iuuen. Saty. 6.24.
Purpureum pallium. Cic. 7. Verr. 26.
Serica pallia. Stat. 3. Sylu. 4.18.
Amictus pallio. Cic. 3. de Orat. 70.
Attollere pallium, Vide Attollo.
Colligere pallium, Vide Colligo.
Conficere pallium. Cic. 3. de Orat. 70.
Demissa pallia terræ. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.5.
Iactare pallia. Iuuenal. Saty. 6.24.
Iniscere pallium alicui, Vide Iniscio.
Laneum pallium iniecit Ioui Dionysius, aureum amiculum detraxit. Cic. 3. de Nat. deorum, 120.
Sumere pallium. Cic. pro Rab. Posth. 16.
Tegere corpus pallio. Cic. 2. de Diuin. 212.
Tunica pallio propior. Plaut. Trinum. 17.30.
Allegoria prouerbialis, qua significatur, ex amicis nos alijs magis esse deuinctos: neq; parem omnium habendam esse rationem. Ex Erasmo.

Palliolum] pen. corr. Diminutium, (ἰματίδιον,) Laneum erat ad caput tegendum, ut ait Sipontinus. Cic. 3. Tusc. 94. Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæcilio. Plin. lib. 16. cap. 8.13. Quidam aliter epithymum tradunt sine radice nasci tenui similitudine pallioli.

Palliola-

Palliolatim] pen.prod. Aduerbium,(τριβωνιδίως,) Plaut. Pseud.22.24.

sed palliolatim amictus
Sic incessi ludibundus. Id est pallio indutum.

Palliolatus] penul.prod. (τριβωνιδωτὸς,) Pallio indutus. Suet.de Claudio,ca.2. *Palliolatus nouo modo præsedit.* Martial.li.9.34. *Hanc nolo quæ facilis, quæ palliolata uagatur.*

Palliatus] pen.prod. Adiectiuum, (τριβωνοφόρος,) Idem Ci.pro Rabirio Posthumo,15. *Itaq; obijcias licet quàm uoles sæpe palliatum fuisse.*

Iudex modò palliatus,modò togatus. Cic.5.Philipp.173.

Palliare] (καλύπτειν,) usurpauit Apuleius,pro Tegere,& Celare: *Nec palliari,inquit,tam aperta res potest.*

Palliastrum] (τριβωνίδειον,) Rude ac uile pallium. Apul. *Ecce Socratem contubernalem meũ conspicio:sedebat scissili palliastro semiamictus.*

Pallor] palloris,m.g.(ὠχρὰς, ὠχρίασις,) quasi pellis liuor. Plin.lib.14.cap.22.5. *Hinc pallor,& genæ pendulæ.*

Simillimus buxo pallor. Ouid.11.Metam.84.

Pallor anni continuus. Plin.lib.2.cap.30.

Pallor & inuidia. Plin.lib.28.cap.9.23.

Pallor & tremor. Cic.4.Tusc.30.

Albus pallor. Horat.Epod.7.3.

Exanimis. Stat.12.Thebaid.148.

Gelidus. Stat.1.Achil.32.

Luridus. Ouid.4.Metam.54.

Luteus. Horat.Epod.10.4.

Tacitus. Ouid.6.Fast.4.

Pallorem capere uasa dicuntur. Colum.lib.12.cap.50.15. Ibidem cap.55.de sinapi, *Aquam nitratam suffundito,ut omnem amaritudinem eius & pallorem exaniet.*

Figit pallor Nereida. Stat.1.Achill.32.

Fugat ruborem pallor. Sene.Medea,11.3.

Inficit ora pallor. Horat.Epod.7.3.

Notare aliquem pallore. Lucan.lib.8.12.

Obit ora pallor. Ouid.11.Metam.84.

Occupat ora pallor. Virg.4.Aeneid.100.

Tinctus uiola pallor amantium. Horat.3.Carm.ode 10.3.

Pallores. Lucret.lib.4.64.

Quæ contage sua palloribus omnia pingunt.

Pallidus] pen.corr.Adiect.(ὠχρίας, ὠχρὸς,) ut *Pallidus color.* Plin.lib.10.cap.33.7.

Aconita pallida, Vide Aconitum.

Aurora pallida. Virg.1.Georg.90.

Corpora pallida. Ouid.2.de Arte,54.

Pallido cortice arbor. Plin.lib.12.cap.7.5.

Pallidum piper. Plin.lib.12.cap.7.2.

Folium pallidum. Sene.Hippol.6.7.

Frigora pallida. Stat.5.Sylu.1.26.

Membra pallidiora noua cera. Ouid.1.de Ponto,eleg.11.6.

Mulier pallida. Horat.1.Serm.saty.2.26.

Orbis Phœbi pallidus. Ouid.1.de Remed.amor.52.

Regio pallida, Infernum. Claud.2.de raptu Proserp.66.

Statua inaurata pallidior. Catul.ad Iuuencium,epig.76.1.

Ora buxo pallidiora gerere. Ouid.4.Metam.27.

Pallidulus] penul.corr. Adiectiuum diminutiuum, (ὑπόχλωρος,) Catull.ad Ortalum,epig.60.2. *Pallidulum manãs aluit unda pedem.*

Palleo] palles,pallui,(ὠχριάω,) pallere, Pallidum esse. Cic. 2.Philipp.89. *Non dißimulat, P. C. apparet esse commotum:sudat,pallet.*

Palleat omnis amans. Ouid.1.de Arte,147.

Dies pallet. Lucan.lib.7.36.

Genæ pallent languido candore. Senec.Hippol.6.20.

Labra palluerant. Propert.lib.4.eleg.9.6.

Ora pallent. Tibul.lib.3.eleg.5.5.

Saxum palluit auro. Ouid.11.Metam.23.

Seges pallet. Ouid.1.Fast.138.

Venæ pallent amisso sanguine. Ouid.2.Metam.165.

Quoniam pallet,necesse est ægrotasse. Ad Herenniũ,lib.2.75

Amore argenti pallere. Horat.2.Serm.saty.3.16.

Colore exangui pallere. Ouid.3.Trist.eleg.1.11.

Metu pallens. Ouid.9.Metam.23.

Timore pallere. Ouid.2.Fast.94.

Pallere,cum accusatiuo. Propert.lib.1.eleg.14.8.

Quis te cogebat multos pallere colores?

Viride pallens. Plin.lib.37.cap.8.3.

Pallere,pro Timere. Horat.3.Carm.ode 27.6.

Beloris Pontum mediasq; fraudes Palluit audax.

Pallens] Nomen ex participio,(ὠχριῶν,) ut *Animæ pallentes.* Virg.4.Aeneid.49.

Brachia pallentia. Ouid.7.Metam.69.

Collum pallens. Ouid.10.Metam.77.

Pallentes curæ, Quæ reddunt hominẽ pallidum, Mart.li.11.7

Hedera pallens. Virg.eclog.3.8.

Herbæ pallentes. Ouid.2.Fast.85.

Imago pallens. Ouid.epist.19.22.

Membra pallentia. Ouid.epist.11.16.

Morbi pallentes. Virg.6.Aeneid.55.

Ora pallentia. Virg.1.Aeneid.72.

Oscula pallentia. Valer.4.Argon.140.

Puellæ terrore pallentes. Ouid.3.de Arte,97.

Regna pallentia. Silius lib.13.82.

Simulacra pallentia. Lucret.lib.1.25.

Pallentia sulphurata. Mart.lib.1.125.

Taurus pallens multa ferrugine. Valer.1.Argon.156.

Violæ pallentes. Virg.eclog.2.10.

Vultus pallens. Senec.Troad.4.8.

Pallesco] pallescis,(ὠχριῶμαι,) pallescere, Pallidum fieri. Plin.lib.19.cap.10.1. *Et ocimum sub Canis ortu pallescit.*

Curis pallescere. Propert.lib.1.eleg.12.2.

Flamma pallescit. Valer.7.Argon.118.

Frondes pallescunt. Ouid.3.de Arte,140.

Stellæ pallescunt subito. Claud.in Gigantomachia,2.

Palma] palmæ,(θέναρ,) Plantam illud & ex parte concauum manus quod in digitos desinens decore patet, ut ait Sipontinus. Cic.in Orat.6. *Quum autem diduxerat, & manu dilatauerat,palmæ illius similem eloquentiã esse dicebat.*

Dextra palma. Cic.in Arato,6.

Teneræ palmæ. Virg.2.Aeneid.82.

Sceptrifera palmæ. Silius lib.17.29.

Tremulis palmis amplecti aliquid. Ouid.5.Metam.21.

Arcent uincula teneras palmas. Virg.2.Aeneid.82.

Plana faciem contundere palma. Iuuen.Saty.13.13.

Conuertere ad palmam annuli palam. Cic.3.Offic.49.

Euinctis attollit brachia palmis. Virgil.5.Aeneid.73.

Extendere palmas. Silius lib.17.95.

Exutæ uinclas palmæ. Virg.2. Aeneid.31.

Ferire pectora palmis. Senec.Troade,1.13.

Duabus palmis hausta aqua. Ouid.2.Fast.59.

Astrictis laxantur uincula palmis. Lucan.lib.2.104.

Pandere palmas. Lucret.lib.5.241.

Indignis percußit pectora palmis. Ouid.10.Metam.144.

Marmoreis percußit pectora palmis,Cãdidis. Oui.3.Met.97

Adductis sonuerunt pectora palmis. Ouid.epist.10.3.

Cauis palmis undam sustulit de flumine. Virg.8.Aeneid.14.

Sustulit palmas ad sidera. Virg.2.Aeneid.31.

Inualidas palmas tendere alicui. Virg.4.Georg.100.

Ambas palmas tendere. Virg.10.Aeneid.169.

Duplices

Duplices tendens ad ſydera palmas. Virg. 1. Aeneid. 20.
Pias tendens ad ſydera palmas. Valer. 1. Argon. 16.
Vtraſq; palmas tendere. Virg. 5. Aeneid. 47.
Tollens madidas ad ſydera palmas. Stat. 10. Thebaid. 66.
Trementes palmas tendere. Claud. 3. de rapt. Proſerp. 22.
Vincire palmas catena. Silius lib. 17. 29.
Paßis palmis uocat numina. Virg. 3. Aeneid. 53.

Palma, (φοῖνιξ,) ab huius ſimilitudine, arbor quoq; illa nobilis, quam phœnicem uocãt Græci, dicta quòd comam in cacumine habeat circũextenſam, & ramos in digitorum modum protenſos. Non cedit ponderi, ſed ſurgit aduerſus pondus. Ideò uictoribus traditur præmio, quòd non ceſſerint, ſed pertinaces in bello perſtiterint. Vide Gellium lib. 3. noctium Atticarum cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. Et palmæ arbor inualida: in diuerſum enim curuatur. At populus cõtra omnia inferiora pandatur, palma ecõtrario fornicatur. Liu. 4. bel. Pun. 45. In Apulia palmam uiridem arſiſſe.

Arbuſto palmarum diues Idume. Lucan. lib. 3. 44.
Agreſtium palmarum multitudo in Sicilia. Cic. 7. Ver. 69.
Abiegnæ palmæ. Catul. Argon. epig. 59. 2.
Ardua palma naſcitur. Virg. 2. Georg. 14.
Procera & tenera palma. Cic. 1. de Legib. 3.
Viridis palma. Ouid. 2. de Arte, 1.
Vmbroſa palma. Iuuen. Saty. 15. 8.

Palma, Fructus qui palmula dicitur. Plin. lib. 13. ca. 4. 19. Alexandri milites palmis uiridibus ſtrangulati ſunt.

Rugoſæ palmæ. Ouid. 8. Metam. 136.

Palma, Signum uictoriæ, & uictoria ipſa. Plutarchus, In certaminibus palmam ſignum eſſe placuit uictoriæ, quoniam in genij eiuſmodi lignum eſt, ut urgentibus, opprimentibuſq; non cedat.

Palma, Cauſam certaminis aliquando ſignificat, authore Donato. Terent. in Prolog. Phor. 18. - in medio omnibus
Palmam eſſe poſitam, qui artem tractant muſicam.

Ingens palmæ contentio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 16.
Gloria palmæ, Victoriæ. Virgil. 3. Georg. 21.
Dubia palma. Iuuenal. Saty. 11. 18.
Lemniſcata palma, Vide Lemniſci.
Nobilis palma. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.
Stolidæ cupido palmæ. Ouid. 6. Metam. 10.
Victrices palmæ. Ouid. ad Piſonem, 7.
Palma urbana. Cic. 11. Philip. 297.
Accipere palmam, Vide Accipio.
Adepta palma, Vide Adipiſcor.
Apprehendere palmam auidiſſimè, Vide Apprehendo, & Aui
Ambire palmam hiſtrionibus, Vide Ambio. (dus.
Dare palmam, Victorem fateri. Terent. Heaut. 4. 3. 31. Huic equidem cõſilio palmam do, hic me magnificè effero. Quaſi dicat, Mihi magis probatur conſilium iſtud. Siue, cæteris conſilijs iſtud unum præfero. Cic. 2. de Orat. 126. Admiror te in eo genere tribuiſſe tantum, & non huius rei quoque palmam, ut cæterarum, Craſſo detuliſſe. Vide Do, das.
Donare aliquem palma. Ouid. 2. de Arte, 1.
Palmam ferre, Victorem eſſe. Cic. ad Att. lib. 4. 8 4. 6. Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Habeant hanc palmam ex innocẽtis cruore. Cicero antequam iret in exilium, 20.
Parare palmam. Catul. in Carm. Nuptiali, 57. 3.
Petere palmam. Liu. 8. bel. Pun. 218.
Relinquere palmam alicui. Virg. 5. Aeneid. 95.
Reſeruare palmam alicui. Cic. de Senect. 17.
Ad tertiam palmam. Plinius lib. 14. cap. 6. 4. Ad tertiam palmam uariè uenere. Id eſt tertiam bonitatem & notam. De uuis. Budæus.

Palmæ, pluraliter, pro Victorijs. Cic. pro Roſcio Amerino, 51 De Capitone poſt uiderimus: ſi quemadmodum paratum eſſe audio, teſtis prodierit, tum alias quoque ſuas palmas
Infames palmæ. Cic. pro Roſcio Amer. 61. (cognoſcet.
Plurimarum palmarum homo. Cic. pro Roſcio Amer. 10. Hoc eſt, qui ſæpius uicit.

Palmula] pen. cor. Diminutiuũ, (παρυστὸς, βάλανος, ψὴν, φοῖνιξ,) Cariotæ dicuntur, ſiue dactyli. Varro 1. de re Ruſt. cap. 67. Nucem iuglandem, & palmulam, & ficum ſabinam quanto citius promas, iucundiore utare.

Palmula, Extrema pars remi in modum palmæ protẽta. Virg. 5. Aeneid. 33.

Quò tantum mihi dexter abis? huc dirige curſum,
Littus ama, & læuas ſtringat ſine palmula cautes. Seruius.

Volare palmulis. Catul. de phaſelo, 1.

Palmetum] huius palmeti, pen. prod. (φοινικὼν) Locus palmis conſitus, & in quo frequentes ſunt palmæ. Plin. lib. 6. cap. 28. 19. Numeroſiſſimos eſſe Homeritas, Minæis fertiles agros palmetis, arbuſtiſq;, &c.

Pinguia palmeta. Horat. 2. epiſt. 2. 37.
Palmetis conſita terra. Plin. lib. 5. cap. 14. 1.

Palmeus] Adiectiuum, (φοινικινὸς,) Quod eſt ex palma arbore. Colum. lib. 5. cap. 5. M. Columella, &c. agricola Bæticæ prouinciæ, ſub ortu Caniculæ palmeis tegetibus uineas adumbrabat. Apud Plinium lib. 24. cap. 17. 7. Vinum palmeum, capiti noxium.

Palmoſus] pen. prod. Adiect. (φοινικώδης,) Quod eſt palmis abundans. Virg. lib. 3. Aeneid. 142. Teq; datis linquo uentis palmoſa Selinis.

Palmata toga, (φοινικωμένη τήβεννος,) à palma in ea intexta inquit Budæus, propriè triumphãtium fuit, quam merebantur hi qui de hoſtibus palmam reportaſſent. Alij à latitudine clauorum dictã uolunt palmatam, quæ nunc à genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7. 1. Palmataq; ducem, ſed citò, redde togæ. Liu. 10. ab Vrbe, 29. Quos uos ſellis curulibus, toga prætexta, tunica palmata, & toga picta, & corona triumphali, laureaq; honoratis.

Palmaris] & hoc palmare, pen. prod. (νικητικὸς,) ut Palmaris ſtatua, quæ alicui propter uictoriam ponitur. Cic. 6. Philip. 14. Vide infrà in Palmus.

Sententia palmaris. Cic. 1. de Nat. deor. 30.

Palmarius] Adiectiuum, (νικητικὸς,) Quod eſt palma dignum. Terent. Eunuch. 5. 4. 8. - tum hoc alterum
Id uerò eſt quod mihi puto palmarium, &c.

Palmarium] palmarij, Salarium uictoriæ. Vlpian. in l. 1. Parag. Sicui. ff. De extraordin. cognit. Etſi nomine palmarij cautum ſit: ſic tamen, &c.

Palmifer] pen. corr. Aliud adiectiuum, (φοινικοφόρος,) ut Idume palmifera. Silius lib. 3. 122.
Arabes palmiferi. Ouid. 10. Metam. 95.
Pharos palmifera. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2.

Palmipes] pen. cor. palmipedis, om. g. (πλατύπους,) Planos & ad palmæ ſimilitudinem habens pedes. Vnde anſeres & omnes ferè aquaticæ aues, palmipedes dicuntur. Plin. lib. 11. cap. 47. 1. Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes.

Palmipes, Aliter. Plin. lib. 17. cap. 20. 2. Populus alba ſeritur bipedaneo paſtinatu, talea ſeſquipedali, biduo ſiccata, palmipede interuallo, terra ſuperiniecta duorum cubitorum craßitudine.

Palma] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. oppidũ eſt in Hiſpania. Eſt item Palma, ciuitas in maiori Baleari.

Palmes] palmitis, pen. cor. maſc. ge. (κλῆμα, ὀρχὸς,) Vitis proprie eſt, quod arboris ſurculus: nempe lignũ illud quod ex ipſa ſtirpe quotannis emergit, & gemmas producit,

quæ

quæ deinde in uirgulas abeunt, & palmæ cuiusdam digitos faciunt. Plin. lib. 17. cap. 22. 13. Sic duo genera palmitum: Quod è duro exit, materiamq; in proximum annum promittit, pampinarium uocatur: at ubi suprà cicatricem est, fructuarium. Alterum ex anniculo palmite, semperq; fructuariũ relinquitur sub iugo. Et qui uocatur custos: hic est nouellus palmes, non longior trib. gemmis, proximo anno materiam daturus, si uitis luxuria se consumpserit.

Nemorosus palmite Gaurus. Stat. 3. Sylu. 1. 30.

Grauidus palmes. Ouid. 1. Fast. 31.

Orbi palmites. Colu. lib. 6. Vide Orbus.

Opaco palmite baccæ. Claud. de Nuptijs Honorij, 44.

Lætus palmes se agit ad auras. Virg. 2. Georg. 73.

Citare palmitem, Vide Cito.

Musta ferre è palmite. Ouid. 4. Fast. 180.

Gemma mouetur de palmite. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.

Palmes & Pampinus, pro eodem. Colu. lib. 4. cap. 17. Item si oculi singuli sub iugo binos pampinos emiserint, quamuis largos fructus ostendant, detrahendi sunt eis singuli palmites, quo lætior quæ supereſt materia, consurgat.

Palmes, pro flagello uitis. Colu. lib. 4. cap. 21. Hæc brachia sat erit interim singulis palmitibus in fructum summitti.

Palmo] palmas, (ἐπιδλέω,) palmare. Materias alligare. Colum. l. b. 11. cap. 2. 74. Cæterum palmare, id est materias alligare, hoc tempore non expedit.

Palmare, in alia significatione accepit Quintil. in declamatione Cæci, Præterea quum manus ex parte qua palmare uestigiũ potest plicetur in capulo. Et paulo pòst, Tuus autẽ qui palmatus est paries, uestigium eius partis ostendit.

Palmus] palmi, (σπιθαμὴ,) mensuræ genus. Est autem duplex, inquit Budæus, Maior, duodecim digitorum, Græcè σπιθαμὴ uocatur: & Latinis etiam dodrans, cuius exemplum apud Plinium lib. 7. Minor, digitorum quatuor, παλαιστὴ, Græcè dicitur.

Palmum neutro genere etiam dicitur. Vitruu. li. 2. Doron aũt Græci appellant palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appelletur. Id autem spargitur per manus palmum.

Palmarius] Adiect. (σπιθαμιαῖος,) Quod est palmi unius uel multorum. Colum. lib. 8. cap. 3. 7. Per spatia palmaria modicis sorantur cauis.

Palmaris] & hoc palmare, pen. prod. Idem (σπιθαμιαῖος,) Varro 1. de Re rust. cap. 35. 1. Rosa etiam conciditur radicitus in uirgulas palmares. Vide suprà in Palma.

Palmipedalis] & hoc palmipedale, pen. pro. (σπιθαμοποδιαῖος,) mensura unius pedis & palmi. Colum. lib. 3. ca. 19. 1. Nam in cliuosis ubi terra decurrit, potest malleolus palmipedalis deponi.

Palmyra] penu. corr. (πάλμυρα,) Syriæ urbs inter Romanorum ditionem sita, & Parthorum, ut est author Ptolemæus lib. 5. cap. 15.

Palo] palas: siue Palor, palaris, Vide Palus.

Palpebræ] pen. corr. palpebrarum, (βλεφαρίδες,) Pilireẽcti genis oculorum utrinq; adhærentes: in hoc homini à natura datæ, ut ipsos oculos ab occursantibus & fortuitò incidentibus rebus defendant. A palpitando, id est tremendo: uel à palpando, id est prætendendo dictæ. Plin. lib. 11. cap. 37. 29.

Palpebræ, (βλέφαρα,) sunt tegumenta oculorum, mollissimæ tactu ne læderent aciem aptissimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas: idq; prouidit, ut identidem fieri posset cum maxima celeritate. Cicero 2. de Natu. deor. 214.

Munitæ sunt palpebræ tanquam uallo pilorum, quibus & apertis oculis siquid incideret repelleretur, & somno conniuentibus quum oculis ad cernendũ non egeremus, ut qui tanquam inuoluti quiescerent. Cic. 2. de Nat. deor. 214.

Resectis palpebris M. Regulum illigatum in machina, uigilando necauerunt Carthaginienses. Cic. in Pisonem, 33.

Brachia palpebræq; cadunt. Lucret. lib. 4. 193.

Palpito] Vide Palpo.

Palpo] palpas, palpare: (ψηλαφάω, ἁμφαφάω, ψαλάσσω, θωπεύω, μαλάσσω,) & palpor, palparis, palpari, Deponens. Leniter, blandè, & quasi tentando tangere.

Palpari, Adulari. Plaut. Amphit. 6. 9. Obseruatote quàm blandè mulieri palpabitur.

Palpari, datiuo iungitur, aliquando etiam accusatiuo. Horat. 2. Serm. saty. 1. 4. Cui malè si palpere recalcritat undique tutus. Iuuenal. Saty. 1. 4.

-quem munere palpat Carus.

Pectora præbet palpanda manu. Ouid. 2. Metam. 174.

Palpator] penult. prod. palpatoris, (θωπευτὴς,) Verbale. Plaut. Rud. 4. 38. Ecquem tu hic hominem crispum, incanum uideris, Malum, periurum, palpatorem?

Palpatio] huius palpationis, (θωπεία,) Plaut. Menæh. 14. 33. Auser hinc palpationes.

Palpito] palpitas, pen. corr. palpitare, (σκαίρω, ἀσκαίρω,) Leuiter ac frequenter moueri. Cic. 2. de Natu. deo. 35. Animaduersumq; sæpe est: quum cor animantis alicuius euulsum ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem.

Palpitat cerebrum. Plin. lib. 7. cap. 16. 5.

Iecur pauidum palpitat trepidis uenis. Sene. Herc. Oeth. 6. 1.

Ignis arduus palpitat. Stat. 12. Thebaid. 15.

Lingua execta palpitat. Lucan. lib. 2. 37.

Palpitans uertex. Plin. lib. 7. in Præf. 4.

Super aliquam palpitare. Iuuen. Saty. 3. 14.

Palpitatio] Verbale, (σκάρσις,) propriè cordis est, & deinde partium singularum frequens & cõtinuus motus. Plin. lib. 32. cap. 5. 5. Imponat supra cordis palpitationem mulieri dormenti. Idem lib. 11. cap. 42. Itaq; diuulsis præcipua uiuacitas, & partium singularum palpitatio.

Palpum] palpi, (θώπευμα,) Blanditiæ dicuntur. Plautus Pseud. 14. 41.

Ego istuc alijs dare condidici, mihi obtrudere non potes
Palpum. Hoc est blandiri, & spem inanem uerbis injcere, ut ait Erasmus.

Paludamentum] huius paludamenti, (χλαμὺς, ἐφεστρὶς, φοινικὶς,) Insigne ac ornamentum militare, præcipuè tamen Imperatorum. Ideò quum ad bellum exit imperator, ac lictores mutauerunt uestem, & signa incinuerunt, dicitur proficisci paludatus, authore Varrone de lingua Latina lib. 6. Liuius, Cum paludatis lictoribus profectus ab Vrbe, Brunduſium uenit. Salust. Histor. lib. 3. Et eodem tempore Lentulus duplici acie longum editum multo sanguine suorum defensus, postquam ex sarcinis paludamenta astari & delectæ cohortes intelligi cœpere. Budæus, Paludamentum chlamys est imperatoria, id est eorum qui exercitus educebant. Valerius lib. 1. de Crasso loquens, qui apud Parthos occubuit, Pullum, inquit, ei traditum est paludamentum, quum in prælium exeuntibus album aut purpureum dari soleret. Paludamentum hodie cottam armorum uocamus. Hactenus Budæus.

Imperatoria paludamenta. Plin. lib. 22. cap. 2. 1.

Paludamentum, pro ueste militari etiam eius qui non esset imperator. Liuius 1. ab Vrbe, 108. Cognitoq; super humeros fratris paludamento sponsi quod ipsa confecerat, soluit crines, & flebiliter nomine sponsum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat unius Curiatiorum, quorum

nemo,

Digitized by Google

nemo,ut arbitror,imperator in Albanis fuit. Bayfius.

Paludamentum etiam de ueſte muliebri. Plin. lib. 33. cap. 3. 22 Nos uidimus Agrippinam Claudij principis,edente eo nauali prælij ſpectaculum,aſſidentem ei,indutã paludamento,auro textili ſine alia materie.

Paludamenta,inquit Varro de ling. Lat. lib. 6. propterea dicuntur,quòd qui ea habent,conſpiciuntur, ac fiunt palàm.

Paludatus] pen. prod. Adiect. (χλαμυδωτὸς,) Qui uel imperatoriam chlamydem, uel alia eiuſmodi ornamẽta militaria geſtat. Cic. ad Caſsium, lib. 1. 17. 5. Panſa noſter paludatus ad III. Calend. Ianuar. profectus eſt. Idem ad Att. lib. 4. 82. 2. Craſſum quidem noſtrum minore dignitate aiunt profectum paludatũ, quàm olim æqualem eius L. Pau-

Duces paludati. Iuuenal. Saty. 6. 40. (lum.

Paludati in libris auguralibus ſignificantur, ut ait Veranius, armati, ornati. Omnia enim militaria ornamenta, paludamẽta dicit Feſtus.

Palumbes] palumbis, (φάσσα,) tam maſculini quàm fœminini generis, Sylueſtris columba in arboribus ſepibuſq; nidificans. Virgil. 1. eclog. 12. - raucæ, tua cura, palumbes. Lucanus, - macroſq; palumbes. Plin. libr. 10. cap. 35. Viuere palumbes ad triceſimũ annum, aliquos ad quadrageſimum, Ariſtoteles author eſt, &c.

Aeriæ palumbes. Virg. 3. eclog. 14.

Palumbus & palumba. Martial. lib. 13. 67.

Inguina torquati tardant hebetantq; palumbi.

Propert. lib. 4. eleg. 5. 13. Sed cape torquatæ Venus ô regina palumbæ. Emendatiora exemplaria legunt columbæ. Plin. lib. 30. cap. 7. 5. Item palumbus ferus, & è poſca decoctus. Colu. li. 8. cap. 8. 1. Hac eadem ratione palumbos, columboſq; cellares pinguiſſimos facere contingit.

Palumbinus] pen. pro. Adiect. (φασσινὸς,) Quod ex palumbe eſt, ut Palumbina caro. Plin. lib. 30. cap. 12. 5.

Palus] prima breui, & ſecunda aliquando, ſed rariſſimè, indifferente, licet creſcat in genitiuo paludis, pen. prod. teſte Seruio, (ἕλος,) Horat. in Arte, 13. Steriliſq; diu palus, aptaq; remis. Eſt autem palus locus aquoſus, uel aqua non fluens, neq; perpetua. Dixi non perpetua, quia lacus quamuis non fluat, tamen aquam habet perpetuam: & ita differt à palude. Virg. 4. Georg. 96. Cocyti, tardaq; palus inamabilis unda. Cæſar 2. bell. Gall. 289. Quò propter paludes exercitui aditus non eſſet.

Alta palus. Virg. 4. Georg. 10.

Atra. Virg. 7. Aeneid. 161.

Caua. Catull. ad Coloniam, 17. 1.

Exhauſta. Virg. 3. Georg. 87.

Fœda. Sene. Herc. fur. 9. 14.

Horrenda. Claud. 1. de rap. Proſer. 23.

Inamabilis. Virg. 6. Aeneid. 88.

Innabilis. Virg. 4. Georg. 96.

Liquida. Ouid. 1. Metam. 66.

Nebuloſa. Silius lib. 8. 76.

Nigra. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 8.

Perpetua, Vide Perpetuus.

Pigra. Claud. 7. Paneg. 70.

Placida. Virg. 8. Aeneid. 18.

Pontina palus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 12.

Putidæ paludis uorago. Catul. ad Coloniam, epigr. 17. 2.

Sordidæ paludes. Stat. 4. Sylu. 3. 2.

Stantes paludes. Horat. 3. Carm. ode 27. 2.

Vaſtæ paludes. Lucret. lib. 5. 41.

Vdæ paludes intumuere æſtu. Ouid. 1. Metam. 85.

Palus obducit paſcua limoſo iunco. Virg. eclog. 1. 10.

Siccare paludes. Cic. 5. Philip. 168.

Paludoſus] pen. pro. Adiect. (ἑλώδης,) ut Humus paludoſa. Ouid. 15. Metam. 54.

Nilus paludoſus. Stat. 3. Sylu. 2. 22.

Paluſter] hæc paluſtris, & hoc paluſtre, (ἕλειος,) Quod eſt ex palude. Colum. li. 1. cap. 5. Deterrima aqua paluſtris quæ pigro lapſu repit, peſtilens quæ in palude ſemper conCalami paluſtres. Ouid. 1. Metam. 142. (ſiſtit.

Iunci paluſtres. Ouid. 8. Metam. 68.

Locus paluſtris, Plenus palude. ut Cæſar 7. bel. Gall, 74.

Paſcua paluſtria. Colu. lib. 6. cap. 27. 2.

Vadum paluſtre. Claud. 2. de raptu Proſerp. 12.

Vlua paluſtris. Virgil. 3. Georg. 35.

Vndis paluſtribus fœta loca. Ouid. 14. Metam. 21.

Paludifer] pen. corr. Adiect. (ἑλοφόρος,) ut Aquæ paludiferæ. Author Philomelæ, 9.

Palus] pali, (πάσσαλος, σπόλος, σφηνίσκος,) priore producta, dicitur lignum acutum quod ſolet in terram defigi, ferè in claudendis hortis, aut fulciendis uineis, & ſimilibus Tibull. lib. 1. eleg. 7. 7. Hic docuit teneram palis adiungere uitem. Plin. lib. 14. cap. 3. 4. Nec orthampelos indiget arbore aut palis ipſa ſe ſuſtinens. Colum. lib. 4, cap. 33. 4.

Actus palus, Vide Ago.

Ruber palus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 1.

Alligare aliquem ad palum. Cic. 7. Verr. 9.

Palus palo proximus. Plaut. Menæh. 9. 47.

Perij miſera, quam tu nunc mihi nauẽ narras? MEN. ligneã
Sæpe tritam, ſæpe fixam, ſæpe excuſſam malleo.

Quaſi ſupellex pellionis, palus palo proximus eſt. Prouerbialiter dictũ de re uehemẽter abuſa, ut ſingula cõiungãtur.

Palo] palas, (πασσαλεύω,) palare, Palis fulcire & munire Colum. lib. 11. cap. 2. 73. Vt uitis paletur, & capite tenus alligetur. Ibidem, 12. Reliquæ partes uinearum propter brumã uel frigora omiſſæ, nunc palandæ & alligandæ ſunt.

Palor] palaris, (περιφέρομαι,) palari, Deponens, Paſſim uagari: ſicuti faciunt qui lento gradu, diſperſiq; labruſcas quærunt. Liu. 1. ab Vrbe, lib. 5. 197. Iam obſidionis tædio uicti abſcedunt, uagiq; per agros palantur cibis uinoq; raptim hauſto repleti. Hoc uerbum quidam à Palàm deduci exiſtimant. Alij à palis caſtrorum, hoc eſt, ſudibus, modò huc, modò illuc translatis.

Palans] Participium, (περιφερόμενος,) Stat. 11. Thebaid. 5

Aut uaga palantes campo fuga uoluit Achiuos.

Agmina palantia. Silius lib. 15. 95.

Comites palantes & diſperſi. Lucre. lib. 4. 116.

Stellæ palantes polo. Virg. 9. Aeneid. 5.

Syderà paſſim palantia. Lucr. lib. 2. 206.

Fœmina palantes agit. Virg. 11. Aeneid. 127.

Vitæ palantis uiam quærere. Lucret. lib. 2. 2.

Palatus] pen. prod. Participium, (διεσπαρμένος,) Diſperſus. Liu. 3. bel. Pun. 185. Alius exercitus primò per agros ſyluaſq; fuga palatus: deinde, &c. Idẽ 3. ab Vrbe, 20. In quos palatos prædam agentes Poſthumius, &c.

Palatus] Participium, à Palor palaris, Vide Palus, priore producta. Paxillus, Vide ordinem alphabeticum.

Pambaſilia] pen. prod. (παμβασιλεία,) Dicitur quaſi regnum numeris omnibus dominationis conſummatum. Cuiuſmodi ſunt reges noſtri omnia arbitrio ſuo ſtatuentes, qui omnia in poteſtate habent. Eſt igitur Pambaſilia, ut inquit Ariſtoteles, genus illud regni quum unus omnium poteſtatem habet communium & publicarum rerum.

Pamphagus] pen. corr. (πάμφαγος,) Nomen canis uenatici, quaſi omnia deuorantis. Ouid. 3. Metam. 42.

Pamphilus] pen. corr. (πάμφιλος,) Latinè dicitur totus amor, omnibus amicus.

Digitized by Google

Pamphylia] (παμφυλία,) Ptolemæo lib. 5. cap. 5. Regio est Minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam: ab Occasu Lyciam, & Asiæ Minoris partem: à Septẽtrione Galatiam & Cappadociam: à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphylij maris nomẽ habet: tota Tauri expatiantis iugis septa. In ea, ut Pomponius refert, est fluuius Melas, nauigabilis, & Eurimedon, apud quem Cimon Athenienſis Perſas nauali pugna ſuperauit.

Pamphylius] (παμφύλιος,) Qui est ex Pamphylia. Cic. 1 de Diuin. 51. Quæ quidem nunc à Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua uenia dixerim, à Cilicibus, Pamphylijs, Piſidis, Lycijs tenentur.

Pampinus] Pampini, pen. cor. (ὀπαρὸν, πλῆμα, ὀπαρὶς,) à Virgilio genere maſculino ponitur, à Varrone frequentius fœminino. Significat folium uitis, uel ramuſculum uirentem. Colum. lib. 3. cap. 17. Omnis enim fœcundus pampinus intra quintam aut ſextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte quamuis lõgiſſima uel ceſſat, uel per exiguos oſtendit racemos.

Folij pampinus, uel Folium pampini. Colum. libr. 4. cap. 22. Nunc ubi unius aut alterius folij pampinus prorepſit è duro. Plaut. Ciſtel. 10. 69.

Pãpinus et Palmes aliquãdo pro eodẽ accipiũtur. Vide Palmes

Opaca pampino. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 1.

Viridi pampino cingens tempora. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.

Defendit pampinus uuas. Virgil. 1. Georg. 90.

Veſtitur pampinis uua. Cic. de Senect. 49.

Pampinus etiã capitur pro cirris polypi piſcis. Plin. li. 9. cap. 51. Polypi pariunt Vere oua tortili uibrata pampino.

Pampino] pampinas, pen. corr. (ὀπαρίζω,) pampinare, Pampinos decerpere, uel, ut ait Varro de Re ruſt. lib. 1. ca. 30. ex ſarmento colles qui nati ſunt de ijs qui plurimum ualent, primum ac ſecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne relictis colibus ſarmentum nequeat miniſtrare ſuccum. Plin. li. 18. cap. 27. Quum herba creuerit in feſtucam, arcere aquas, uineas pampinare. Colum. li. 4. ca. 31. Salix nõ minus quàm uinea pãpinatur.

Pampinatus] pen. prod. (πλημματοειδὴς,) Participium: ſiue Nomen ex participio. Plin. lib. 16. cap. 42. 3. Eadem ualuarum repagulis, & ad quæq; libeat inteſtina operâ aptiſſima, ſiue Græco, ſiue Campano, ſiue Siculo fabricæ artis genere ſpectabilis, ramentorum crinibus pãpinato ſemper orbe ſe uoluẽs ad incitatos runcinarũ raptus. De abiete

Pampinatio] Verbale, (ὀπαρισμὸς,) Colum. lib. 4. cap. 6 1. Optimum eſt ab initio ſic formare, ut frequenti pampinatione ſuperuacua detrahantur.

Pampinator] penul. produ. pampinatoris, (ὀπαριστὴς,) Columella libro 4. cap. 27. Idq; faciet uarijs de cauſis pampinator induſtrius.

Pampinarium] pampinarij, (ὀπαριεῖον,) Plin. lib. 17. cap. 22. 13. Duo genera palmitum. Quod è duro exit, materiamq; in proximum annum promittit, pampinarium uocatur. Colum. lib. 3. cap. 105.

Pampinarius] Adiectiuum, (ὀπαριεῖὸς, Quod eſt pampini. Colum. lib. 4. cap. 24. 4. Ne aut pampinarius palmes internatus, aut uerrucæ ſimilis ſurunculus relinquatur.

Pampineus] Aliud adiectiuum. Idem, (ὀπαρινὸς,)

Autumnus pampineus. Virgil. 2. Georg. 1.

Frondes pampineæ. Ouid. 3. Metam. 134.

Habenæ pampineæ. Virgil. 6. Aeneid. 161.

Haſta pampinea. Ouid. epiſt. 13. 7.

Pampineus odor, poeticè & figuratè, pro ſapore uini. Propertius lib. 2. elegia, 34. 6.

Vites pampineæ. Ouid. 10. Metam. 20.

Vmbræ pampineæ. Virg. eclog. 7. 12.

Vuæ pampineæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 3.

Pampinoſus] pe. pro. Similiter adiectiuum, (ὀπαρώδης,) Quod pampinis abundat. Col. lib. 5. ca. 5. 12. Et ſi parum pampinoſa uitis eſt, aduectis frondibus & interdum ſtramentis fructus muniatur.

Pampinoſa folia. Plin. lib. 23. cap. 1. 11.

Pampinaceus] Aliud item adiectiuum. Colum. lib. 12. cap. 20. 5. Item myrrhæ quincunx, calami pondo libram, quaſi ſelibram, amomi pondo quadrans, croci quincunx, cripæ pampinaceæ libram.

Pan] (πὰν,) inquit Seruius, deus eſt ruſticus in naturæ ſimilitudinem formatus: unde & Pan dictus eſt, id eſt omne, habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet eius facies ad ætheris imitationem. In pectore nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem. Pars eius inferior, biſpida eſt, propter arbores, uirgulta, et feras. Caprinos pedes habet, ut oſtẽdat terræ ſolidtatem. Fiſtulam ſeptem calamorum habet, propter harmoniam cœli in qua ſeptem ſoni ſunt. Pedum habet, id eſt baculum recuruum, propter annum qui in ſe recurrit: quia hic, totius naturæ deus eſt. A poetis fingitur, cum amore luctatus, & ab eo uictus, quia ut legimus, Omnia uincit amor. Ergo Pan ſecundum fabulas, amaſſe Syringam nymphã dicitur, quã quum ſequeretur, illa implorato Terræ auxilio, in calamũ conuerſa eſt, quem Pan ad ſolatium amoris incidit, & ſibi fiſtulam fecit. Hunc Arcades colunt, eum uniuerſæ materiæ dominum appellantes.

Deus Arcadiæ Pan. Virgil. 10. eclog. 6.

Deus pecoris Pan. Ouid. 2. Faſt. 55.

Cuſtos ouium Pan. Virg. 1. Georg. 4.

Capripedes Panes. Propert. lib. 3. eleg. 17. 4.

Pinu præcincti cornua Panes. Ouid. 14. Metam. 128.

Montani Panes. Stat. 2. Sylu. 2. 22.

Semicaper Pan. Ouid. 14. Metam. 103.

Natum Pana ex Mercurio & Penelopa ferunt. Cicc. 3. de Natur. deor. 76.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi uerò ſunt nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia.

Panaces] huius panacis, pen. corr. n. g. uel Panax, panacis, f. g. (πάνακες,) Herba, cuius ſuccus opopanax uocatur: ἀπὸ τῦ πάντα ἀκεῖν, hoc eſt à ſanandis omnibus morbis. Plin. lib. 25. cap. 3. 24. Panaces ipſo nomine omnium morborum remedia promittit: numeroſum, & dijs inuentoribus aſcriptum. Colum. lib. 11. cap. 3. 24. Panax utroq; tempore læui & ſubacta terra rariſſimè diſſeritur. Plin. li. 19. ca. 12. Panax piperis ſaporẽ reddit. Lucr. lib. 4. 25.

Panacea] huius panaceæ, pen. pro. Idem (πανάκεια,) Lucan. lib. 9. 184. Et panacea potens, & Theſſala centaurea. Vir. 12. Aen. 84. Ambroſiæ ſuccos, & odoriferã panaceã. Vbi Seru. Panaceã, genus herbæ. Sciendũ tamẽ Lucretiũ panaceã ubiq; ſalem dicere: unde poſſumus etiam hoc loco ſalem intelligere: nam omnem pellit dolorem. Sed melius herbam, quia ait odoriferam.

Panætius] (πανάιτιος,) Rhodius, Stoicus philoſophus, quaſi totus moralis, præceptor Scipionis Africani, deceſſit Athenis: ſcripſit de Officijs, unde Cicero ſuos libros eſt mutuatus. Fuit alter Panætius ſenior, itẽ Rhodius: cuius inter philoſophos multa mentio, ſcriptaq; feruntur. Suidas.

Libri nobiles Panæti. Horat. 1. Carm. ode 29. 3.

Panætoliũ] panætolij, (πανατώλιον,) Vniuerſæ Aetoliæ concilium. Liu. lib. 1. bel. Maced. 106. Concilium Aetolorũ ſtatuta die, quod Panætolium uocant, futurum erat.

Panætolicus] pen. corr. Adiect. (πανατωλικὸς,) Liu. li. 1. bel.

Digitized by Google

bel. Maced. 126. Quum legib. cautum esset, ne de pace bel loue nisi in panætolico, & pylaico concilio ageretur.

Panaretus] pe. cor. (παναρετὸς,) dici potest omniũ uirtutum cõtinens, πὰν enim totum significat, ἀρετὴ uirtus. Martial. lib. 6. 89. Argúto mádidus pollice panaretus.

Panarium] Vide Panis.

Panathenæa] Panathenæorũ, plu. nu. g. n. (παναθήναια,) Quinquatria Mineruæ festa: unde apud Ciceronem in Orat. 22. Panathenaicus liber ab Isocrate scriptus. Huiusmodi festis peplum Mineruæ ferebatur, & singulis lustris fieri solebant, in quibus solenni carmine per tubicinem & præconem ludicrum indicebatur, nudiq; ad certandum ingrediebantur athletæ: neq; congressuri cum quo certarent eligebant, sed cum primo prodeunte congrediendum erat. Neque ad spectandum mulieres, præter unam Pherenicem, quæ mater, filia, & soror Olympionicarum fuit, & Cereris sacerdotes mulieres admittebant. In Panathenæis quoque pueri puellæq;, forma conspicui, manibus amplexi, nũc in orbem, nũc in obliquũ, per diuersos flexus, pyrrhicam in theatro saltabant. Alexand. Neapolit. lib. 5. cap. 8. & libr. 6. cap. 19. Erant & alia Panathenæa festa, quæ quotannis iterabantur, authore Suida: ad quorum differentiam illa Quinquatria magna dicebãtur, teste Platone in Eutiph. Panathenæorũ celebritas inducta est primò ab Erichthonio quum uictima dissectum Athenienſium populum in ciuitatem euocasset. Ex Cælio lib. 11. cap. 27.

Panchæi] (πανχαῖοι,) populi, qui ut Pomponius refert li. 3. deserta Libyæ habitant, qui & Ophiophagi uocantur, quoniam serpentibus uescantur. Hi ab illis uocãtur Candei.

Panchaia] (πανχαία,) quasi tota dehiscens, regio Arabiæ, totá arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt Virgil. 2. Georg. 28. Totaq; thuriferis Panchaia pinguis arenis. Seruius scribit Panchaiam, Arabiam, & Sabæorum gentem eandem esse, apud quam nascitur thus.

Dives Panchaia. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 5.

Panchæus] (πανχαῖος,) Adiectiuum, ut

Gimnama Panchæa. Claud. de Nuptijs Honorij, 19.

Arx Panchæa. Valer. 1. Argon. 116.

Panchaicus, pen. cor. Aliud adiect. (πανχαϊκὸς,) ut

Tellus Panchaica. Ouid. 10. Metam. 62.

Panchrestum] panchresti, (πάγχρηστον,) medicamentum nobile, quòd Latinè dici potest omnibus conducibile, uel omnibus affectibus utile. Cic. 5. Verr. 128. Aduentu L. Metelli Prætoris quum omnes eius comites istè sibi suo illo panchresto medicamento amicos redemisset, aditum est ad Metellum, & eductus est Apronius. Plin. lib. 36. cá. 20. 2

Pancratium] pancratij, (πανκράτιον,) quasi omnia potens, Ludus gymnicus, quinquertio constans. Proper. lib. 3. eleg. 14. 2. Puluerulẽtaq; ad extremas dat fœmina mœtas, Et patitur duro uulnera pancratio. Est autem Pancration ex eo, ut uidetur, dictum, quòd aduocatis omnib. corporis uiribus, omniumq; neruorum cõtentione transigitur. Quintil. lib. 2. Instit. Orat. cap. 9. Sicut ille exercendi corpora peritus, non si docendum pancratiasten susceperit, pugno ferire uel calce tantũ, aut nexus modò, atq; in ijs certos aliquos docebit: sed omnia quæ sunt eius certaminis. Sunt qui pancratiastas pro Pentathlis intelligi uolunt, id est ijs qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt & uicerunt: πανκρατιάζοντας πάντων κρατοῦντας, intelligi uolentes id est omnium uictores, idq; Hermolaus lib. 34. emendationum suarum scripsit. Quod unde acceptum sit, nescire se fatetur Budæus. Suidas certè pancratiastem manib. pedibusq; pugnantem interpretatur. Vide Gellium lib. 12.

Pancratio uincere. Plin. lib. 35. cap. 11. 18.

Pancratiastes] pancratiastæ, (πανκρατιαστὴς,) Qui hoc ludo excellit, certator & uictor pancratij. Gellius lib. 3. cá. 15. Diagoras tres filios habuit: unum pugilem, alterũ pancratiasten, tertium luctatorem.

Pancratice] pen. cor. Aduerbium, (πανκρατιαστικῶς,) Id est robustè, unde Pancraticè ualere, id est Robustũ esse, ut solent qui pancratio exercẽtur. Plau. Bacch. 5. 14. Benè usq; ualuit? C. pancraticè atq; athleticè. Vide Athleta.

Pandatoria] (πανδατορία,) insula in mari Tyrrheno, authore Ptolemæo lib. 3. cá. 1. hodie Pandana.

Pandectæ] pandectarum, (πανδέκται,) dicuntur uoluminа nihil non continentia, & ex quibus poßis, quod uelis, uelut è cornucopiæ depromere: ut Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur, à πὰν, omne, & δέχομαι capio, suscipio. Vide Gellium libro duodecimo. Idem libro ultimo. Sunt qui libros suos pandectas, id est omnium receptacula inscripserunt. Hanc inscriptionem Plinius in Præfatione inter illecebrosas, & magna promittentes numerauit, propter quas, ut ipse inquit, uadimonium deseri poßit. His pandectis coagmentandis septem & triginta turisconsulti symbolas contulerunt, ex quorum uerbis Digestorũ leges uelut Centones cõsarcinatæ sunt. Hæc ex Budæo.

Pandiculor] pen. corr. (ὀλιγοδιανύομαι,) pandiculari dicuntur, inquit Festus, qui toto corpore oscitantes extenduntur, eo quòd pandisunt. Plau. Menæch. 17. 72 Vt pandiculans oscitatur.

Pandion] pen prod. huius Pandionis, pen. cor. (πανδίων,) Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filij, cui successit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & philumela. Dictus Pandion, quasi totus dios. Id est Iouis.

Nata Pandione, Progne. Ouid. 6. Metam. 88.

Ales Pandionis, Hirundo, uel upupa. Ouid. ad Pisonem, 16.

Pandionia] (πανδιονία,) dicta est Attica. Sido. Qui pandioniam mouebat orator caueam tumultuosus.

Pandionius] Adiect. (πανδιόνιος,) Idem quod Atticus. Lucanus de Pallade, & Pandionias quæ cuspide protegit arces. Claud. de raptu Proserp. 4.

Mons Pandionius. Stat. 2. Thebaid. 144.

Pando] pandas, (λυγτόω,) pandare. Significat incuruari, oneri cedere. Vnde pandari trabs dicitur, quasi incuruari, cedereq; ponderi. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. At populus contra omnia inferiora pandatur: palma è contrario fornicatur. Quintil. lib. 11. cap. 3. Leuiter pandata manus: cui Supinata opponitur.

Pandare, Neutrum. Quintil. lib. 11. cap. ultimo. Pectus ac Venter ne proijciantur obseruandum: pandant enim posteriora: & est odiosa omnis supinitas.

Pandatio] Verbale, (ἀνακύπτασις,) Vitruuius lib. 7. cap. 1 Contignationes pandationibus sidentes mouendo se faciunt uitia pauimentis.

Pandus] Adiectiuum, (κυρτὸς,) Incuruus. Virgil. 2. Geor. 39. Lancibus & pandis fumantia rèddimus exta.

Pandus asellus. Ouid. 1. Fast. 80.

Carinæ pandæ. Virg. 2. Georg. 89.

Delphines pandi. Ouid. 3. Trist. 9.

Dorsum pandum. Senec. Agamem. 6. 12.

Fauces pandæ. Stat. 4. Sylu. 3. 15.

Iuga panda boum. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 4.

Naris panda. Ouid. 3. Metam. 135.

Rami pandi. Ouid. 14. Metam. 132.

Rostrum pandum. Ouid. 14. Metam. 57.

Pando] pandis, pandi, paßum, (ἀπλόω, πετάζω, πιτανύω, περιπτύσσω, ἐκπομπένω,) pandere, Significat aperire & patefacere. Plau. Bacchid. 6. 1. Pandite atque aperite pro-

perè ianuam hanc.

Pandere, Varro de uita Pop. Rom. lib. 1. existimat ea causa dici, quòd ijs qui ope indigerent, & ad asylum Cereris confugissent, panis daretur. Pandere ergo, quasi panem dare, & quòd nunquam sinum talibus clauderetur. Nonius.

Aciem pandere, Vide Acies.

Alas pandere ad solem. Virgil. 4. Georg. 6.

Alas uelorum pandere. Virg. 3. Aeneid. 104.

Vlmus pandit brachia. Virg. 6. Aencid. 57.

Claustra pandite ianuæ. Catul. in Epithal. Iuliæ, epigr. 56. 16.

Domus panditur. Virg. 10. Aeneid. 1.

Forem difficilem pandere. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 1.

Iter alicui pandere. Ouid. ad Pisonem, 45.

Limina pandere. Stat. 1. Sylu. 1. 5.

Mœnia urbis pandere. Virg. 2. Aeneid. 47.

Pennas in littore pandunt Halcyones. Virg. 1. Aeneid. 80.

Portæ panduntur. Virg. 2. Aeneid. 6.

Spectacula pandere. Horat. 2. Serm. saty. 2. 5.

Spatia membrorum pandit. Stat. 6. Thebaid. 151.

Vela pandere curuato sinu. Ouid. 3. de Arte, 99.

Vestigia pandere. Virg. 11. Aeneid. 52.

Vela orationis pandere, metaphora sumpta ab ijs qui uela ventis explicant. Cic. 4. Tusc. 16. Quarebam igitur utrũ panderem uela orationis statim, an eam antè paululum dialecti eorum remis propellerem.

Viam pandere. Tacit. lib. 18.

Viam ad aliquid pandere. Liu. 4. ab Vrbe, 69.

Pandere uiam fugæ. Liu. 10. ab Vrbe, 20.

Dictis pandere aliquid. Lucret. lib. 5. 11.

Casus suos pandere. Ouid. 14. Metam. 45.

Medium alicuius rei pandere. Cic. in Arato, 44.

Rem ordine pandere. Virg. 3. Aeneid. 36.

Panditur planities, Protenditur, sese offert, apparet. Liu. 2. bel. Maced. 12.

Longè lateq; se pandunt diuina illa bona, cœlumq; contingunt Cic. 5. Tusc. 111.

Pandens] Participium, (πετάσων,) ut Gutture tria pandens Cerberus. Virgil. 6. Aeneid. 85.

Passus] Aliud participium, (πεπετασμένος,) Apertus, extensus, ut Passa uela, id est Diducta ac distenta.

Passus capillus, id est Porrectus ac sparsus. Ter. Heau. 2. 3. 49 Capillus passus, prolixus, circum caput
Reiectus negligenter.

Crines passi. Virg. 1. Aencid. 97. Liu. 1. ab Vrbe, 53.

Lac passum. Ouid. 14. Metam. 55. Vide Passum.

Passis palmis, hoc est expansis. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Cæsar 1. bel. Gal. 220. Quæ in prælium proficiscentes, ne se, &c. milites passis manibus flentes implorabant.

Racemi passi. Virg. 4. Georg. 54. Vide Passum.

Velis passis peruehi. Cic. 1. Tusc. 194.

Passum ac tusum linum. Plin. lib. 19. in Proœmio 5.

Pandora] pen. pro. (πανδῶρα,) mulier formosissima, & gratiosissima, cui singuli dei sua dona dederunt, scilicet Pallas sapientiam, Venus decorem, Apollo musicam, Mercurius eloquentiam. Vnde dicitur Pandora, quasi omnium donum, uel ab omnibus donata, uel omnium rerum genere donata. Hanc, ut ait Hesiodus, Iupiter in terram misit ut homines deciperet. Prometheus, Iapheti filius, ait Hyginus, primus homines ex luto finxit, postea Vulcanus Iouis iussu ex luto effigiem mulieris fecit, cui Minerua animam dedit, cæteriq; dij alius aliud donum dederunt, ob id Pandoram uominarunt. Ea data in cõiugium Epimetheo fratri. Inde nata est Pyrrha, quæ mortalis dicitur prima esse creata. hactenus ille. Ab Hesiodo & alijs proditum est, Pandoram fuisse primam mulierẽ: nam ante eam muliebre genus fuisse nullum, author Pausanias in Attica. Pandora apud Aristophanem pro terra accipitur, quòd omnia ad uitam necessaria nobis suppeditet. Est & nomen matris Deucalionis, à qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictæ sunt gentes in conuallib. Indiæ, quæ ut ait Plin. li. 7. ca. 3. ducẽtos annos uiuũt in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

Pandosia] (πανδοσία,) Plin. lib. 3. cap. 1. Lucanorũ in Italia urbs, in qua Alexander Epirotes occubuit. Est & altera ut idem testatur lib. 4. cap. 1. eius nominis in Epiro. Trogus lib. 12. Iuxta urbem Pandosiam Alexander non prius fatalis loci cognito nomine quàm occideret, interficitur. Idem supra, quum in Epiro esset Pandosia, & flumen Acherusium, ignarus eadem & in Italia, ad declinanda fatorum pericula peregrinã militiam cupidus elegerat. Liu. Decad. 1. lib. 8. Data dictio erat Alexandro, caueret Acherusiam aquam, Pandosiamq; urbem: ibi fatis eius terminum dari. Horum meminit & Strabo lib. 6.

Panegyris] huius panegyris, pen. cor. f. g. (πανήγυρις,) nundinæ, solennis cõuentus et publicus, quales quinto quoque anno Athenis celebrari solitos scribit Herodotus lib. 6 Hinc πανηγυρικὸς λόγος, id est panegyricæ orationes, quæ in huiusmodi conuentibus haberentur, idq; plerunq; de utilitatibus Græciæ. Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit. Erat in eo ipso loco illo die nundinarũ πανήγυρις. Cic. Attico, lib. 1. 9. 2.

Panegyricus] pen. cor. Adiect. (πανηγυρικὸς,) Laudatiuum, popularis, plausibilis, promiscuus. Ci. in Orat. 20. Sed quoniam plura sunt orationum genera, eaq; diuersa, necq; in unam formam cadunt omnia, laudationum, scriptionum & historiarum, & talium suasionum, qualẽ Isocrates fecit panegyricum.

Panegyrici. Quint. lib. 2, ca. 10. 8. Nam & in ijs actionibus, quæ in aliqua, sine dubio ueritate uersantur, sed sunt ad popularem aptatæ delectationem, quales legimus panegyricos, totumq; hoc, &c.

Pangæus] (παγγαῖος,) Thraciæ promontorium magnum atq; excelsum, Macedoniæ iunctum, in quo, ut scribit Herodotus lib. 7. aurea sunt & argentea metalla: quem cùm Pieres & Hodomanti, tum præcipuè Satræ exercent. In singulari est mas. gen. in plurali, neutri. Statius.
illi Pangæa resultant, Vmaraq;.

Alta Pangæa. Virg. 4. Georg. 93.

Cana Pangæa niuosis iugis. Lucan. lib. 1. 135.

Perfindunt inarata diu Pangæa iuuenci. Stat. 10. Thebaid. 108

Pangæus] Adiectiuum, (παγγαῖος,) ut Arua Pangæa.

Flumina Pangæa. Ouid. 3. Fast. 148.

Pango] pangis, pepigi & panxi, pactum, (πηγνύω, πήγνυμι,) pangere, Figere, plantare, siue iungere. Festus, Pangere, figere. Vnde plantæ pangi dicuntur, quum in terram demittuntur. Hinc uersus pangi, uel figi in cera dicuntur. Hactenus Festus. Pepigi tamen præteritum ducit Quintilianus à Pago, non à pango. Vide Pago. Proinde alij dicũt Pango, pangis, pegi & panxi, pactum, &c.

Clauum pangere. Liu. 7. ab Vrbe, 11.

Osculum pangere, Osculari. Plaut. Curcul. 2. 56.

Inducias pangere, idem quod facere. Liu. 7. bel. Pun. 171.

Pacem pangere cum populo aliquo. Liu. 4. bell. Pun. 132.

Societatem pangere cum aliquo. Liu. 4. bel. Maced. 121.

Venus te pepigit nostro lecto, id est, Promisit. Ouid. epist. 15. 7

Pangere terminos. Cic. 1. de Legib. 84.

Pangere, Plantare. Colum. lib. 3. At quæ uetere sarmento panguntur, tardius coalescunt, sed tardius deficiunt. Et libro 3. ca. 3. Nos iam enim uicena millia malleolorũ per uineæ iugerum

gerum inter ordines panginus. Varro primo de Re rustica, capite 43. Aut etiam de cytiso duriore uirgulæ deplantantur, & ita pangitur in serendo.

Pangere uersus, Scribere. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 5. An pangis aliquid Sophocleum? fac opus appareat. Mart. lib. 11. 4. At quam uicturas poteramus pangere chartas.

Carmina lucida pango. Lucret. lib. 4. 2.

Ego mira poemata pango. Horat. de Arte, 84.

Pactilis] & hoc pactile, pen. corr. (πακτὸς,) Iunctus. ut Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3. 5.

Panicula] Vide Panus.

Panicum] pen. cor. panici, (ἕλυμον,) Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. 5. Panicum à paniculis dictum, cacumine languido nutante, paulatim extenuato culmo, penè in furculum prædensis aceruatur granis, cum longissimo pedali, mi lij comæ granum complexæ, fimbriato capillo curuatur. Sunt & panico genera: Mammoso è pano, paruis racemato paniculis, & cacumine gemino. Cæs. 2. bel. Ciui. 91. Panico enim uetere, atq; hordeo corrupto omnes alebantur.

Panicum] pen. corr. (πανικὸν) dicitur quicquid cum stupore contingit: pauor sine causa obortus, terriculamentũ inane: à Pane deo, qui tales terrores subitò animis immittere credebatur. Erasmus, Panicum ueteres uocabant subitũ animorũ tumultũ, sed manem. Veteres enim existimabant Panem deum repentinos terrores & animi consternationes immittere lymphaticis simillimas ijs; adeò impotẽtes, ut non ratione modò, uerùm & mente careant. Sicuti non rarenter usu uenit, quum in exercitu nulla comparente ideo tea causa, uiri pariter atq; equi perturbantur. Hac de re copiosius disserit, citatis aliorum etiam Græcorum testimonijs, Angelus Politianus in Miscellaneorum annotatione uicesima octaua. Hoc adagium submde refertur à Cicerone in Epistolis ad Atticum, lib. 7. 144. 4. Ego inquit, bellum fœdissimum futurum puto, nisi qui, ut tu scis, panicus casus extiterit. Quædã exemplaria legunt Parthicus casus. Eidẽ, lib. 6. 331. 2. De Ventidio panicon puto. Vide Erasmum.

Panionium] (πανιώνιον,) erat uniuersæ Ioniæ concilium sicut Panætolium uniuersæ Aetoliæ.

Panis] huius panis, masc. gen. (ἄρτος, πῦρνα, πύρνος) Notæ significationis. Nonius, Panis proprietatem à pascendo putant ueteres existimandam. Varro de uita Populi Romani lib. 1. Pastillos & panes hæc uocabula pastus, quòd esse, pascere dicebant. Cic. in Pisonem, 53. Panis & uinũ à proAceroſus panis, Vide Acus, aceris. (pola, atq; decupa.

Adustus panis. Horat. 2 Serm. saty. 8. 14.

Artoptitius panis, Vide Artopta.

Ater panis. Terent. Eunuch. 5. 4 17. Vide Ater.

Cerulei panis mucida frusta Iuue. saty. 14. 13.

Cibarius panis, Panis rubidus, seu ũdò coctus. Cic. 5. Tus. 137.

Deuolutus ex igne panis. Catul. de Rusa, epigr. 55. 1.

Luteus panis, Vide Lutum.

Mendicatus panis. Iuue. Saty. 10. 28.

Nauticus panis, Vide Nauis.

Potior panis mellitis placentis. Horat. 1. epist. 10. 3.

Primarius panis, Vulgus panem album uocat.

Longè pulcherrimus panis. Horat. 1. Serm. saty. 5. 18.

Secundarius panis, Vide Secundus.

Sordidus panis. Plaut. Asin. 4. 16.

Adhibere aliquid ad panem, Vide Adhibeo.

In pane uenenum alicui dare. Cic. pro Cluentio, 135.

Frangendus panis inermi gingiua. Iuuen. Saty. 10. 20.

Cũ sale panis latrãtẽ stomachũ bene leniet. Horat. 2. Ser. sat. 2.

Secundo pane, & siliquis uiuere. Horat. 2. epist. 1. 25. (4.

Panis, interdum pro Annona reperitur: quod inde coniicitur, quòd à fisco percipiendos reditus, quos Iustinianus in Auten. de nõ alien. §. Hæc ergo. annonam similem appellat. Idẽ Cæsar in L. ultima. C. De iure dotiũ, et in L. Hac edictali. §. His illud. C. De secundis nuptijs panẽ ciuilẽ uocat. Alciatus

Panifex] pen. corr. huius panificis, (ἀρτοποιὸς,) Qui panes facit, qui & Panificus dicitur.

Panificium] huius panificij, (ἀρτοποιΐα,) à pane faciendo dici cœptum est, postquam ei figuras facere instituerunt, ut ait Varro de Lingua Latina, lib. 4. Cels. lib. 2. cap. 18. Scire igitur oportet omnia legumina, quæq; ex frumentis panificia sunt, generis ualentissimi esse. Valentissimum uoco, in quo plurimum alimenti est. Idem paulo post, Quo minus mirum est, opus pistorium ualentissimum esse quod ex frumento, adipe, melle, caseo constat. Ex his uerbis apparet quid sit panificium. Hæc Budæus.

Panarium] huius, panarij, (πάρδοπος, θύλακος,) Panis receptaculum. Plin. epist. 6. Proinde quum uenabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, sic etiam pugillares feras. Suetonius in Caligula, cap 18. Sparsit & missilia uariarum rerum, & panaria cum obsonio utrumin dimisit. Varro lib. 4. de Lingua Lat Panarium ubi panẽ seruabãt.

Panariolum] huius panarioli, pen. cor. (θυλάκιον.) Diminut. Vasculum uimineum in quo seruatur panis Mart. li. 5 50. Cum panariolis tribus rediisti.

Panisci] (πανίσκοι,) Dij syluestres, quasi per diminutionẽ dicti minutili panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur. Scribit Plin. lib. 35. Paniscum fuisse pictum à Tauriſco pictore. Cic. 3. de Nat. deor. 57.

Caput Panisci. Cic. 1. de Diuinat. 47.

Panneus, Pannicularia] Vide Pannus.

Pannonia] (πανονία,) ab Oriente habet Mœsiam, quæ Seruia & Bulgaria dicitur hodie: ab Occidente Noricum: Septentrionem eius Germania & Danubius, Austrum Liburnia Illyricisq; montes excipiunt. Solinus ca. 34. Florus lib. 4. cap. 12. Appianus Pannoniam Sauo, Drauo & Danubio fluminibus inclytis, & duobus saltibus incluserunt. Pannoniam à Lentulo Proconsule debellatam, ab Augusto in prouinciam per Vibiũ redactã, Florus, Sueton. in Augusto cap. 21. atq; Eutropius lib. 7. memoriæ prodiderunt A Pannone rege, cuius apud Methodium est mentio, nomen sumpsisse fertur. Huius cultores Pannones, Pannonij & Pæones ab historicis appellantur, teste Appiano in eo libro qui Illyricus inscribitur. Porrò Pannonia duplex est, superior & inferior. Pannonia superior, quæ & prima, ab Occasu Noricũ, à Septentrione Germaniã & Istrũ, ab Oriente Pannoniã inferiorẽ, à Meridie Illyrim habet. Ipsa ad mõtem Cæciũ Norico coniungitur. Hodie Austria & Styria, Oesterreich und Steyrmark appellatur. Tota hæc Pannonia Germaniæ addita, etiã Teuthonico sermone utitur. In hac præter alias Vienna præclarissima ciuitas sita est, gymnasio celeberrima. Inferior Pannonia, etiã secunda uocitata, à Septentrione ueterẽ Germaniã Danubiũq;, ab Occasu Pannoniã superiorẽ, à Meridie Lyburniã siue Illyrim, nũc Sclauoniã, Vuendenlant dictã, ab Ortu uerò Iazygas Metanastas, id est, Septemcastrenses prospicit. Hæc hodie sub Hungaria propemodũ est, quãuis satius in Siciliã usq; protẽdatur Hũgaria. Ex Andrea Althamero in Corn. Taciti.

Fallax Pannonius. Tibull ad Messalam, 1. 22.

Ferox Pannonius. Stat. 1. Sylu. 1. 4.

Pannonicus] pe. corr. Adiect. (πανόνιος,) Sueto. in Aug. Reliqua per legatos administrauit, ut tamen quibusdã Pannonicis atq; Germanicis, aut interueniret, aut nõ lõge abesset.

Pannicula] Vide Pannicula in Panus.

Pannus, panni] (ῥάσμα, λίτον,) Quo uestimur.

Digitized by Google

Cooperta membra pannis. Lucret. lib. 6. 225.
Tincti ferrugine panni. Ouid. in Ibin, 47.
Albo panno uelatus. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.
Vincire membra pannis. Ouid. in Ibin, 47.

Pannũ neutro genere protulit Næuius Tabellaria, Qui habet uxorem sine dote, pannum positũ in purpura est. Nonius.

Pannus, pro Linamento. Colum. lib. 6. ca. 12. Pannis aceto & sale & oleo madentibus inculcatis.

Panniculus] pe. cor. Dimin, (ὑφασμάτιον,) Iuuen. Saty. 6
Hæc sunt quæ tenui sudant in cyclade, quarũ (26.
Delicias & panniculus bombycinus urit.
Quasi dicat parrus tenuis & delicatus, qualis solet esse ille qui ex filijs bombycum texitur.
Panniculus, etiam accipitur pro Panno crasso & uili, siue attrito & lacerato. Celsus li. 5. Vinculum autem ei loco linteolum, aut panniculus quadratus est.

Panniculus, pro Pannoso accepisse uidetur Martial. lib. 5. 62
Te successurum credo ego panniculo.

Pannicularia] (πανικελάρια,) Vlpiano teste, dicuntur ea quæ in custodia receptus, secum attulit, aut uestis qua indutus fuerat qui ad supplicium ducitur, aut nummi quos uictus sui causa habuerit in prõptu: aut leues annuli, hoc est qui rem nõ excedunt aureorum quinq;. Vlpiani uerba hæc sunt in l. Diuus. De bonis damnatorum. Diuus Adrianus Aquilio Braduæ eadem rescripsit.

Panneus] Adiect. (ὑφασματινὸς,) Quod est ex panno. Vnde panneæ uestes dicuntur, sicut laneæ & bombycinæ.

Pannosus] pen. pro. aliud Adiect. (ῥακώδης,) Qui sordida uestе, crasso pãno, uiliq; opertus est, nec hoc nisi de paupere dicitur. Iustinus lib. 2. Permutato regis habitu, panno sus sarmenta collo gerens, castra hostium ingreditur. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. 9. Clodij uestibulum uacuum sanè mihi nuntiabatur, paucis pannosis sine laterna.

Pannus] Fæx pannosa. Pers. saty. 4. 4.

Pannuncius] Similiter adiectiuum, (ῥακώδης,) Idem quod Pannosus. Persius Satyr. 4. 3. Dum ne deterius sapiat pannucia Baucis.

Pannuleium] pannuleij, (ῥάκος,) A panno & uoluendo filo, sudariolum significat, ut est apud Varronem libr. 1. de Lingua Latina.

Panomphæus] Iouis epitheton, quia ab omni lingua colitur, à πᾶν et ὀμφὴ uox: uel quòd omniũ uoces audiat. Ouid. lib. 11. Meta. 40. Ara Panõphæo uetus est sacrata tonanti.

Panope] (πανοπὴ,) Ouid. 3. Metamor. 4. Iam uada Cephesi, Panopesq; euaserat arua.

Panopæa] (πανόπεια,) eadem quæ & Panope. Virgil. 1. Geor. 88. Glaucon & Panopeæ, & Inoos Melicertæ. Idem 5. Aene. 48. Nereidũ Phorciq; chorus, Panopæaq; uirgo.

Panormus] & Panormum, & Panormium, (πάνορμος,) Ciuitas Siciliæ: dicta à nauium applicatione, quæ undiq; illuc conueniunt. est enim ὅρμος portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id est, nauem anchoris et retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repentinis procellis. Hinc

Panormita, (πανορμίτης,) Panormitanus, et Panormius, Qui est ex Panormo.

Pansæ] (πάνσαι,) dicti sunt quibus lati ac pansi sunt pedes sicut Plancij, quibus plani sunt pedes. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantũ, exceptis quibusdam. namq; & hinc cognomina inuẽta. Planci, Plauti, Scauri, Pansæ. De pedib. hominũ loquitur, & uola ipsorũ pedũ. Pansam tamẽ dictũ putat Cassiodorus ab expãsis capillis. Vide Cœliũ li. 24. c. 5

Pantagias] (πανταγίας,) Fluuius Siciliæ. Hic fluuius (inquit Seruius) quum plenus incederet, implebat sonitu penè totam Siciliam. Hic postea quum Cereri quærenti filiam obstreperet, tacere iussus est numinis uoluntate. Hæc ille enarrans illud Virgilij 3. Aeneid. 138.
– uiuo præteruehor ostia saxo
Pantagiæ, Megarosq; sinus, Tapsumq; iacentem.

Rotans saxa Pantagias. Claud. 2. de rap. Proserp. 12.

Panthcon] pen. cor. (πάνθειον,) Templum Romæ, quod (ut Dion historicus refert,) sic dictum fuit, quòd in Martis Veneriscq; imaginibus, sub ipso tẽplo constitutis, omniũ deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cœloq; persimile, & sic quoq; omnium deorum habitatio censeatur. Potest etiam dici Pantheon summum deorum. Nam πᾶν significat omne, quòd sanè in similibus sæpe ad summum spectare solet, & θεῶν deorum. Vnde Plin. lib. 36. cap. 15. Pantheon Ioui ultori ab Agrippa factum. Item lib. 34. cap. 3. & lib. 9. cap. 35. 19. Hodie uulgò id templum appellatur D. Mariæ rotundæ, quod Bonifacius Põtifex max. à beato Gregorio quartus, dono accipiẽs à Phoca Cæsare, in templũ omnium Sanctorũ conuertit.

Panther] pantheris. pen. prod. m. g. (πάνθηρ,) A quo Panthera, pantheræ, pen. pro. Animal prorsus ferum & maculosum: cuius mas pardus dicitur. Plin. lib. 8. cap. 17. Panthera & tigris macularũ uarietate prope solæ bestiarũ spectãtur, cæteris unus ac suus cuiusq; generis color est, &c. Ibidem, 5. Quidam ab his pantheras solo candore discernunt: nec adhuc aliam differentiam inueni. De pardis Cic. 1. de Nat. deor. 121. Non crederes leones & pantheras esse, quũ tibi quales essent, dicerentur?

Panther caurit amans. Author Philomelæ, 10.

Pantheræ, quæ in Barbaria uenenata carne caperentur, remedium quoddam habent, quo quum essent usæ non morerentur. Cic. 2. de Natu. deor. 189.

Morsus pantheræ. Lucret. lib. 4. 205.

Pictarũ fera corpora pantherarum. Ouid. 3. Metam. 134.

Pantherinus] pe. pro. Adiect (πανθηρινὸς,) Quod ad pantheram pertinet: ut Pantherina pellis. Plin. li. 35. cap. 11. 16

Pantherinum, Pantheræ simile & uarium Plaut. Epid. 2. 16.
– qui uariè ualent, Caprigenum hominum non placet, neq; pantherinum genus.

Pantherinæ mensæ. Plin. libr. 13. cap. 15. 5. Mensis præcipua dos in uena crispis, uel in uertice uarijs. Illud oblongo euenit discursu: ideoq; tigrinæ appellantur, hoc intorto: & ideò tales pantherinæ uocantur.

Pantheron] siue Pantherum, pantheri, pe. pr. (πάνθηρον) Retis genus est, ex eo nomen habens, quòd omnes aues concludat, eadem ferè ratione qua panagron, quod rete piscatorium est, θήρα uenatum significat & aucupium. Vnde Pantheron dictum, & ἀμφιβεθήρας auceps. Est autem huiusmodi rete, quod nostri saltabundum appellãt, quod quũ humi exporrectum est, & in oblongam tenuitatem contractum, tegitur quisquilijs, ne ab auibus prouideri possit. Deinde quum opus est, adducto magna ui fune, repẽtè expanditur, in escatasq; aliquot diebus auiculas uno ictu uniuersas contegit. Hoc rei nostri ad passeres & sturnos utuntur, & ad grues & otidas, quas Ouistardas uocãt, quasi tardos anseres. Vlpianus de Actio. empti. & uend. l. Emptorem. §. ultimo. Veluti quum futurum iactum retis à piscatore emimus, aut indaginem plagis positis à uenatore, uel pantheram ab aucupe. nam etiam si nihil capit, nihilominus emptor pretium præstare necesse habebit. Budæus.

Panthesilea] pen. pro. (πανθεσίλεια,) nomẽ reginæ Amazonum, quæ Orithyæ successit: dicta quasi omnia subiens. Hæc prima, ut ait Plinius, securim inuenit. Habet ei diphth. in penultima. Virg. 1. Aeneid. 99. Panthesilea fures medijs ardebat in armis. Alij scribunt Penthesilea.

Digitized by Google

Panthoides] pen.corr.(παυθοΐδης,) Pythagoras philoſophus dicitur, qui dicebat ſe fuiſſe Euphorbum Troianũ Panthoi filium. Ouid. 15. Metam. 33. Panthoides Euphorbus eram, &c. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.

Panthus] (πάνθης,) Nomen filij Otrei fratris Hecubæ: uir Troianus ex primoribus urbis, ut oſtendit Homerus Iliados 3. Panthous, dicitur & Panthus per Synæreſim, authore Tortelio. Virg. lib. 2. Aeneid. Panthus Otriades, arcis, Phœbiq; ſacerdos.

Panthu, Vocatiuus. Virgillus 2. Aeneid. 64. Quo res ſumma loco Panthu?

Pantices] pen.corr. (λαγνιών,) Fluxus uentris, ut ait Feſtus, quòd uenter pandatur. Plaut. Pſeu. 4. 52. Eo uos panticesq; adeo madefacitis, quum ſim ego hic ſiccus. Mart. lib. 6. 64.

Qui cum panticibus laxis, & cum pede grandi,
Et rubro pulmone, &c.

Pantomimus] pantomimi, pen. prod. (παντόμιμος,) Perſonarum omnium imitator efficiorq; qui in ſcenis perſonas per ſingulorum actuum ſimulationes oſtendebat. Ex παντων omnium, & μίμος ſimulator. Plin. li. 7. cap. 53. 6. mythicum pantomimum, hoc eſt fabularem quendam uocauit. Plin. iunior epiſt. 144. b. Habebat illa pantomimos, foueratq; effuſius, quàm principi fœminæ conueniret.

Pantomimus, etiam pro poemate ipſo accipitur. Plin. in Pane. Idem ergo populus ille ſcenici imperatoris ſpectator & applauſor, nunc in pantomimis quoq; aduerſatur, & damnat effœminatas artes, & indecora ſtudio ſecula.

Panurgus] huius panurgi, (πανοῦργος,) Propriè ſignificat eum qui omnibus in rebus uerſatus eſt, à πᾶν & ὄργον. Verum quia huiuſmodi callidi eſſe ſolent, factum eſt ut accipiatur Atticis ſcriptorib. pro callido, aſtuto, uafro, uerſuto, uerſipelli, & ueteratore, qui uerſutia ſua quiduis poteſt agere.

Panurgia] panurgiæ, penult. correp. (πανουργία,) Aſtutia, fraus, uafritia ſubdola & improba. Plaut. Iſthæc panurgia tete in piſtrinum dabit.

Panus] pani, (πάνος,) Nonius. Panus eſt tramæ inuolucrum, quem diminutiuè panulam uocamus. Lucilius lib. 9. Foris ſubtegminis panus eſt. Feſtus paniculam diminutiuũ, non panulam eſſe uult.

Panus, (φύγεθλον, βεβών,) uocatur tumor ſub faucibus, auribusue, & inguinibus, ex formæ ſimilitudine. Afranius Matertera, In quem plenam papulam, panum, tympanum. Nonius Optione, Qui me miſerum miſeriorem reddidit, quàm panus puerum, quòd pueri ægrius patiãtur hoc genus morbi. Hæc ex Nonio. Hermolaus, Panus, ſiue ut quandoq; ſcriptum eſt in Celſo, panis, à ſimilitudine figuræ dictus eſt, tumore non alto, ſed lato, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt, fitq; in uertice, alis, inguine, cum dolore ac diſtentione uehementi. Vide Celſum lib. 5. & Plin. lib. 20. cap. 1. 2.

Mammoſus panus, Vide Mamma.

Panus in arboribus. Plinius lib. 16. cap. 8. 3. E glandiferis ſola quæ uocatur ægilops fert panos arentes, muſcuſo uillo canos, non in cortice modò, uerùm & è ramis dependentes cubitali magnitudine.

Paniculа] paniculæ, (κύτταρος,) uel paniculus, culi, penu. corr. Diminutiuum: ſignificat in arundinibus, iuglandibus, auellanis & ſimilibus comam illam in qua ſemina dependent. Plinius lib. 16. cap. 10. 10. Abies è cunctis ampliſſima eſt, & fœmina etiã prolixior materie, mollior utiliorq;, arbore rotundior, folio pinnato denſa, ut imbres non tranſmittat, atq; hilarior. In totum è ramis generum horum paniculorum modo nucamenta ſquamatim compacta dependẽt, præterquam larici. Hæc abietis maſculæ, primori parte nucleos habent, non item fœminæ. Piceæ uerò totis paniculis, minoribus, gracilioribusq;, minimos ac nigros. Idem de arũ dimibus, lib. 16. ca. 36. 2. Cætero gracilitas nodis diſtincta, leui faſtigio tenuatur in cacumina, craßiore paniculo coma, neq; hac ſuperuacua. Idem lib. 18. cap. 7. 5. & lib. 8. c. 32. 6. Item 19. cap. 1. 8. Quicquid igitur ſublonga & ſubrotunda forma tumet, panicula dici ferè poteſt. Plinius lib. 21. cap. 4. 5. Græcula, inquit, roſa conuolutas habet foliorum paniculas.

Papæ] (παπαί,) Admirantis interiectio: habet enim in ſe affectum uerbi miror. Donatus, Papæ, interiectio mira ſubitò accipientis. Terent. Eunuch. 2. 2. 48. Ecquid beo te? P. mène? papæ. G. ſic ſolèo amicos. P. laudo. Ibidem, papæ hæc ſuperat ipſam Thaidem.

Papauer] pen.prod. papaueris, pen. corr. n.g. (μήκων,) Genus herbæ multiplicis. Plin. lib. 19. cap. 8. 35. Papaueris ſatiui tria genera: Candidum, cuius ſemen toſtum in ſecunda menſa cum melle apud antiquos dabatur. Hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur affuſo ouo inhærens, ubi inferiorem cruſtam apium gũhq; cereali ſapore condiunt. Alterum genus eſt papaueris nigrũ, cuius ſcapo inciſco, lacteus ſuccus excipitur. Tertium genus rhœam uocant Græci, id noſtri eraticum. Idem lib. 20. cap. 18. 18. Papaueris uerò largus denſatur, & in paſtillos tritus in umbra ſiccatur, non ui ſoporifera modò uerùm ſi copioſior hauriatur, etiam mortifer

Hauſtus papaueris. Lucret. lib. 2. 92. (ra per ſomnũ.

Cereale papauer. Virg. 1. Georg. 43.

Fœcundum. Ouid. 11. Metam. 122.

Letheum. Virg. 4. Georg. 109.

Luteum. Catul. in Epithal. Mallij 56. 39.

Purpureum. Prop. lib. 1. eleg. 19. 8.

Soporiferum. Virg. 4. Aeneid. 97.

Veſcum. Virg. 4. Georg. 27.

Papauer, maſculino genere. Varro, Infrias ſenem papauerem. Plaut. Aſin. Formicis obijcis papauerem. Ex Nonio.

Papauercus] Adiectiuum: (μηκώδης,) ut Comæ papauereæ. Ouid. 4. Faſt. 88.

Papaueratus] pe.pro. Adiect. (μηκωνωτός,) ut Papauerata ueſtes, à colore candido dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.

Paphages] pen.prod. (παφάγης,) rex Ambraciæ. Is quum obuiam factus eſſet leænæ, catulis ſuis ſtipatæ, ab eadem interfectus eſt. Ouid. in Ibin, 101.

Fœta tibi occurrat patrio popularis in aruo,
Sitq; Paphageæ, cauſa leæna necis.

Paphlagonia] (παφλαγονία,) Aſiæ minoris regio, in Septentrionem litore uerſa, clariſſimis oppidis illuſtris eſt, & à Paphlagone Phinei filio denominata, ut author eſt Stephanus. Hinc Paphlagones, qui (teſte Cornelio Nepote) in Italiam tranſuecti, mox Veneti dicti ſunt. Hæc (ut Solinus ſcribit) Cytoro monte conſurgit, porrecto in ſpatium trium & ſexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit quæ ſubacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphlagon] pen.corr. huius Paphlagonis, pen. corr. (παφλαγών,) Qui eſt è Paphlagonia. Priſcianus in Perihegeſi Dionyſii, Paphlagones poſt hos Mariandynique ſequuntur.

Paphos] (πάφος,) Vrbs Cypri in qua Venus ſumma cũ diligentia colebatur. Huius meminit Plin. lib. 2. cap. 96. Vir. 10. Aeneid. 18. Celſa Paphos. Virg. 10. Aeneid. 11.

Paphius] Adiect. (πάφιος,) Vnde ipſa Venus Paphia dicebatur.

Paphij thyrſi. Colum. lib. 10. 35.

Aedes Paphiæ. Claud. de Nuptijs Honorij 51.

Puellæ Paphiæ. Claud. in præfat. 2. Eutropium 13.

Myrti Paphiæ. Ou. 3. de Arte 37. Myrtus enim dicata eſt Vene(ri.

Papia] (τίβιον,) Ciuitas Inſubriũ. Ticinũ alio nomine appellata, olim Oſtrogotorũ & Longobardorũ regum ſedes.

Digitized by Google

Est & fluuius eodem nomine.

Papilio] papilionis, inter uermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecillius est. Plin. lib. 11. cap. 19. 1. Papilio etiam hic ignauus & inhonoratus, luminibus accensis aduolitans, pestifer, nec uno modo. nam & ipse ceras depascitur, & relinquit excrementa quibus teredines gignuntur. Colum. lib. 9. cap. 14.

Feralis papilio. Ouid. 15. Metam. 76.

Papilio, Tentorium etiam significat. Plin. lib. 5. cap. 3. 1. Numidæ uerò Nomades, à permutãdis papilionibus: mapalia sua hoc est domus clauſtris circunferentes. Verius exemplar habet à permutandis pabulis.

Papilla] Vide Papula.

Papinianus] pen. prod. (παπινιανός,) Iuriſconſultus, Seuero principi gratiſſimus, Scæuolæ diſcipulus, cui in aduocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla, ſecuri percuſſus, cauſa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, ut & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, non tam facilè parricidium excuſari poſſe, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, (παπίνιος στάτιος,) Neapolitanus inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro, diuq; uerſatos Sellis non ſine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit: qui ob inſignem eruditionem, egregiasq; uirtutes, Neapoli ciuitate donatus eſt, in qua Statius Papinius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & uaria poemata. Ex Crinito.

Pappa] (πάππα,) Puerorũ cib. eſt, Deductũ nomen à pane.

Pappas, pro Patre accipitur, ſiue pro eo qui puerũ alit. uide. Saty. 6. 63. -timidus prægustet pocula pappas.

Pappo] pappas, (παππάω,) pappare, Blandiuſculis & puerilibus uerbis patrem appellare. Perſ. Saty. 3. 2. Et ſimilis regum pueris pappare minutum Poſcis? & iratus mammæ lallare recuſas? Græci παππάζειν dicunt, quæ uox etiã eſt anſerum, ut teſtatur Iulius Pollux.

Pappare, Cibum ſumere. Plaut. Epid. 14. 62. Nouo liberto opus eſt quod pappet. P. dabitur, præbebo cibum.

Pappus] huius pappi, (πάππος,) auus dicitur. nam Græci πάππον, auum dicunt. Auſonius ad nepotem ſuum,

-pappos, auiasq; trementes
Anteferunt patribus ſeri noua cura nepotes.

Pappus] pappi, (πάππος,) Carduorum flos & lanuginoſa quædam ſubſtantia in aerem ſeſe effundens, ut ueluti flocci quidam uolare uideantur, uel de ipſis carduis dependere. Lucr. lib. 3. 78. Veſtẽ nec plumas auũ, papposq; uolantes.

Pappus, Lanugo helxines herbæ. Plin. lib. 21. cap. 16. Semen ei lanuginis, quem pappum uocant: quo detracto & cortice, teneritas ſimilis cerebro palmæ eſt.

Pappus, Herba, quæ aliàs ſenecio dicitur, quòd in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus ſimilem. Plin. lib. 26. cap. 13. 22. Erigeron à Græcis, quæ à noſtris uocatur ſenecio. Et paulo poſt, Nomen hoc Græci dederunt, quia uere caneſcit. caput eius numeroſa diuiditur lanugine (qualis eſt ſpinæ) inter diuiſuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alij pappum.

Papula] papulæ, pen. corr. (ἐξάνθημα, φῦμα,) Puſtula, tuberculum, quod ieiunæ ſaliuæ defricatione curatur. Papulis cutis exaſperatur, & rubet, leuiterq; roditur. Virg. 3. Geo. 113. Ardentes papulæ, atq; immundus olentia ſudor. Plin. lib. 28. cap. 17. 5. Papulis nigris, caſeus caprinus ſiccus ex melle & aceto in balneis, oleo remoto.

Papilla, papillæ, Diminutiuum, (θηλή,) Eſt autem mammæ capitulum unde extrahitur lac: ſic dicta, quòd papulæ ſit ſimile. Et de uiris mulieribusq; dicitur: etiam de animalibus. Plinius lib. 11. cap. 37. 53. ubi de corde loquitur, Homini tantum intra læuam papillam. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 4. de canibus loquens, Præterea fœminas uolunt eſſe mammoſas, æqualibus papillis.

Forma papillarum apta premi. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.

Habiles papillæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 8.

Roſeæ papillæ. Catul. in Camerium, epig. 51. 3.

Teneræ papillæ. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 21.

Papilla (μαζός,) pro Ipſa mamma aliquando accipitur. Virgil. 11. Aeneid. 161.

Haſta ſub exertam donec perlata papillam Hæſit.

Tumidæ papillæ omne habent pectus. Ouid. 1. de Remed. 68.

Papilla, Clauicula in fontibus, qua exerta, aqua effluit: qua etiã fiſtulæ immiſſa, aquæ curſus prohibetur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14 Qui ſi naturalis non eſt, ut ferè non ſunt in aprico loco, neq; habeas in opaco, ubi facias, ut ſunt ſub rupibus ac montibus, quorum alluant radices lacus, ac fluuijs, manufacere oportet roſidum: qui fit, ſi adduxeris fiſtulam, & in eam papillas impoſueris tenues, quæ eructent aquam ita ut in aliquem lapidem incidat, ac latè diſſipetur. Alia exemplaria habent mammillas.

Papyrius] (παπύριος,) à uelocitate curſor dictus, quũ Conſulem ſe aduerſis ominibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Romam regreſſus edixit Fabio Rulliano Magiſtro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoſte conſereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnaſſet ac uicíſſet, reuerſus Papyrius eũ ferire ſecuri uoluit: ille in urbem confugit, nec ſupplicẽ Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis populus uenia precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triũphauit. De quo uide Liuium lib. 9. L. Papyrius curſor, ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportauit. Aedem Fortunæ de manubijs faciendam locauit Papyrius Craſſus, quum Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac proſtratis trium phus et negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea uſus eſt myrtea corona. Valerius lib. 4 Papyrius Carbo, cũ dentibus natus, ut ſcribit Plin. lib. 7. cap. 16. 2. Papyrius prætextatus, nobilis adoleſcens, ex eo cognomen adſecutus, quòd in prætexta & adoleſcentia magnopere uiſus eſt ſapere. Quum enim à patre duceretur in curiam, in eaq; fortè arcana quædam tractarentur, dominum reuerſus, interrogatusq; à matre, quidnam in Senatu actũ, Vt duæ (inquit) uni nubere poſſint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiã properat: rogantq;, ut eadem lege duos uiros habendi licẽtia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingeniũ & conſtantia pueri laudata eſt. Author Macrobius lib. 1. Satur. cap. 6. Papyrius alius, qui Publium nobilem adoleſcentem habebat: quòd ſtuprum pati nollet, contumelijs ac plagis afficiebat. Re ad Senatum delata, Papyrius damnatur. Lex deinde lata nequis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. lib. 8. Valer. de Pudicitia, hæc eadem.

Papyrianus] p. pr. Adiect. (παπυριανός,) ut Papyriana ſeuitia. Liu. 10. ab Vrbe 13.

Papyrus] papyri, pen. prod. fœm. gen. uel Papyrum, neutro, (πάπυρος,) Fruticis genus. Plinius lib. 13. cap. 11. 4. Papyrum ergo naſcitur in paluſtribus Aegypti, aut quieſcentibus Nili aquis. ubi euagatæ ſtagnant, duo cubita non excedente altitudine gurgitum, brachiali radicis obliquæ craſſitudine, triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine in gracilitatem faſtigiatum, thyrſi modo cacumen includens. Semine nullo, aut uſu eius alio

quam

quam floris ad deos coronandos. Radicibus incolæ pro ligno utuntur: nec ignis tantum gratia, sed ad alia quoq; utensilia uasorum. Ex ipso quidem papyro nauigia texunt, & è libro uela, tegetesq;, necnon & uestem, atq; stragula ac funes. Manducant quoq; crudum decoctumq;, succum tantũ deuorantes. Nascitur & in Syria, circa quem odoratus ille exilis lacus. Neq; aliys usus est, quàm inde funibus rex Antigonus in naualibus rebus, nondum sparto communicato. Nuper & in Euphrate nascens circa Babyloniam papyrum intellectum est eum usum habere chartæ. Et tamẽ adhuc malũt Parthi uestibus literas intexere. Præparãtur ex eo chartæ, diuiso acu in prætenues, sed quàm latissimas phylyræ. Hæc Plin. li. 13. c. 11. 3. Quæ phylyræ (inquit Perottus ex eodem Plinio, cap. 12.) eo meliores erant, quo medio papyro propinquiores. atq; inde secundum scissuræ ordinem hieratica appellabatur subtilio, religiosis tantum uoluminibus dicata quæ post ea ab adulatione Augusti, dicta est Augusta. deinde à Liuia coniuge eius, Liuiana. Huic postea in epistolis tantum scribendis authoritas relicta est. proxima huic erat Amphitheatrica, à loco dicta, in quo cõficiebatur. Quã postea Fannius miro artificio emendauit, uocauitq; è nomine suo Fannianam. Vltima emporetica, inutilis scribẽdo, & inuolucris. duntaxat chartarum ac merciũ usum præbens. propterea ἀπὸ τῶν ἐμπόρων, hoc est à mercatoribus, emporetica dicta. Et bibula, siccandæ tantùm utilis scripturæ Primatum deinde mutauit Claudius Cæsar. Et quoniam Augustæ tanta tenuitas erat, ut uix calamum sustineret, præterea uisu translucida literas transmittebat, auxit & crassitudinem & latitudinem, mensuramq;, ubi pedalis erat, cubitalem faciẽs. A papyro igitur frutice, charta est papyrus appellata, quòd scilicet ex papyro fieret. Postea uerò id genus chartæ inuentum est, quo nunc passim mortales utuntur, fitq; ex linteolis contritis, & nihilominus pristinum papyri nomen remansit, & distinctio generum. Claudia uerò illa grandior crassiorq;, à rege nunc regalis dicitur. hæc dente propter scabritiem, aut concha læuigatur: propter quod minus sorbet, & ob id caducæ literæ fiunt. Quæ causa impulit nos, ut genus aliud chartæ inueniremus, quæ tenuitate, densitate, candore, læuore, phylyræ longitudine & commodior est, & aspectu gratior: hanc opifices è nostro nomine Perotam nuncupauere. Charta uerò ab urbe Tyri, cui Charta nomen fuit, appellata est ex qua Dido ducta est: ideoq; urbem à se postea ædificatam ab illius nomine Carthaginem nũcupauit. Græci ab eadem urbe χάρτην, nominant. à quo χαρτοχάφον, librarium, & χαρτοπώλην, chartularium nominant. Hactenus Sipontinus. Mart. lib. 3. 2. ad Librum suum, Cordylas madida tegas papyro.

Augusta papyrus, Vide Augustus.

Pagina crescit multa papyro. Iuuen. Saty. 7. 11.

Papyraceus] Adiectiuum, (παπυρεώς,) Quod ex papyro factum est. Plinius lib. 28. cap. 11. 6. Optime ellychnio papyraceo.

Papyraceæ naues. Plin. lib. 6. cap. 22. 2.

Papyrifer] pen. corr. Adiectiuum, (παπυροφόρος,) ut Amnis papyrifer, Nilus. Ouid. 3. Trist. 6.

Nilus papyrifer. Ouid. 15. Metam. 151.

Par] paris, Substantiuum, n. g. (ζεῦγος,) ablatiuo pari: Numerus duorum, quasi inter se parium, ut Paria amicorum. Cic. de Amic. 14. Idẽ 4. Verr. 33. Paria complura scyphorum.

Par columbarum. Ouid. 13. Metam. 178.

Nobilissimum par gladiatorum. Cic. de Opt. gen. Orat. 149.

Par, paris, Adiectiuum, (ἄρτιος, ἴσος,) Ablatiuo pare uel pari. Aequalis.

Par & impar, contraria. Cic. 4. Acad. 63.

Pares, interdum pro duobus accipiuntur. ut Paribus equis utebantur Romani in prælio, ut sudante altero transirent in siccum.

Par, (ἐπὸς,) Decens, conueniens, æquum. Quint. lib. 5. cap. 12. Si propter matrimonia uiolata urbes euersæ sunt, quid fieri adultero par est? Cic. 2. de Leg. 19. Ex quo intelligi par est eos qui pernicioſa, &c. Idem ad Atticum, lib. 9. 180. 6. Itaq; mihi dubitanti quid me facere par sit.

Vt constantibus hominibus par est. Cic. 2. de Diuinat. 170.

Par est autem primum ipsum esse bonũ uirũ. Cic. de Amic. 69.

Quibus tu, ut par erat, restitisti. Matius Cic. lib. 11. 28. 3.

Par est animum aduertere ad hæc. Lucret. lib. 2. 25.

Par est, (ὅμοιος,) Similis & æqualis. Virg. 4. Georg. 20.
- & paribus lita corpora guttis. Id est, similibus.

Par & idem, Vide Idem. Cic. Vatinio, lib. 5. 11. 1.

Par idem. Plaut. Bacch. 22. 23.
Quid tibi est? N. pol mihi par idem quod est tibi.

Par & eadem, Vide Idem.

Virtutes inter se æquales & pares. Cic. 1. de Orat. 41.

Par & æqualis rebus ipsis oratio. Cic. in Orat. 68.

Aequo & pari iure cum cæteris uiuere. Cic. 1. Off. 174.

Par & similis deorum beata uita. Cic. 2. de Nat. deor. 230.

Par & Similis, differre uidentur. Quint. lib. 10. cap. 1. Mihi egregiè dixisse uidetur Seruilius Nouianus, pares eos magis quàm similes. De Salustio & Liuio.

Par ac similis sceleſtorum. Cic. in Salust.

Par atq; unum iudicium, Vide Idem.

Par atq; una ratio est spei, lætitiæ, moleſtiæ. Cic. 2. de Or. 115.

Par & mutuum. Cic. Thermo, li. 13. 56. 6. Peto abs te pro nostra coniunctißima necessitudine, plurimisq; officijs paribus ac mutuis, ut, &c.

Poeta oratori multis ornandi generibus socius ac penè par. Cice. 1. de Orat. 36.

Par & Dispar, contraria. Author ad Herenn. lib. 2. 34.

Neq; par, neq; dispar. Lucret. lib. 2. 148.

Excellere & Parem esse, contraria. Cic. pro L. Manil. 29.

Par & Inferior, contraria. Cic. 2. de Orat. 111.

Inuident homines maximè paribus aut inferioribus, quũ se relictos sentiunt, illos autem dolent euolasse: sed etiam superioribus inuidetur sæpe uehementer, & eo magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem communis iuris præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt.

Paria & Superiora, contraria. Cic. de Claris Orat. 113.

Par ac. Cic. 3. de Nat. deor. 2. Neq; mihi par ratio cum Lucilio est, ac tecum fuit.

Par atq; Cæsar bel. Gal. lib. 5. de Ibernia loquens, Pari spatio transmissus, atq; ex Gallia, est in Britanniam.

Cantare pares. Virg. 7. eclog. 1. Et cantare pares, & respõdere parati, Id est pares arte canẽdi, & eadẽ sciẽtia præditi ambo.

Par sapientia ad formam, Tam elegans ingenium, quàm uultus. Plaut. Milit. 18. 36.

Scientia par in nobis atq; illo est. Cic. 2. de Inuent. 125.

Par, cum genitiuo. Cic. in Pisonem 5. Quos Q. Metellus (facio iniuriam fortißimo uiro mortuo, qui illum, cuius paucos tares hæc ciuitas tulit, cum hac importuna bellua confert) sed ille designatus Consul, &c.

Par superis Tytides. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.

Res sunt pares furta latrocinijs. Horat. 1. Serm. saty. 3. 24.

Aequè pares inter se. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.

Pares ætate, pro Eiusdem ætatis. Plaut. Merc. 19. 30.

Aetate pares ministri. Virg. 1. Aeneid. 142.

Par studijs, æuiq;, modis, sed robore dispar. Stat. 1. Achil. 36.

Suffragijs pares competitores. Cic. pro Plancio, 43.

Omni uirtute & laude unus alteri par. Cic. pro Plancio 22.

Pares

Digitized by Google

Pares in amore & equales. Hoc eſt, ex æquo inter ſe amantes. Cic. de Amic. 31.

Par in belligerando. Cic. pro Fonteio 21.

Par, quod in omnes æquabile eſt. Cic. 2. de Inuent. 171.

Paribus animis, Vnanimi conſenſu. Liu. 1. ab Vrbe 106.

Par amor eſt illis. Ouid. 12. Metam. 84.

Arma paria. Virg. 5. Aeneid. 85.

Auſpicia paria. Virg. 4. Aeneid. 21.

Fortuna par duorum. Ouid. 2. de Arte 113.

Par ingenium nanciſci. Terent. Hecyra 1. 2. 95.

Ingenium minimè uoluntati par. Cic. pro Corn. Balbo 1.

Par uirtuti oratio. Cic. pro Lege Manil. 20.

Pœna par dilecto. Ouid. 2. Triſt. 46.

Dignum, & par pretium laboris. Plin. epiſt. 53. h.

Pares cum paribus. Cic. de Senect. 6. Pares autem cum paribus ueteri prouerbio facillimè congregantur.

Paria componere. Plin. Paria nunc componuntur, natura atq; luxuria depugnante. Id eſt ſinguli flores ſingulis coloribus.

Par coeat iungaturq; pari. Horat. 1. epiſt. 5. 6.

Nubere pari. Ouid. epiſt. 9. 7.

Paria eſſe debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis. Cice. 3. de Orat. 104.

Parem eſſe, ſignificat Sufficere alicui operi, ſiue reſiſtendo illi, ſiue exequendo. Cic. ad Atticum, lib. 12. 24 1. 5. Eum tamẽ interpellat fletus, cui repugno quoad poſſum: ſed adhuc pares non ſumus. Cæſ. 1. bel. Gal. 165. Qui tamen pares eſſe noſtro exercitui non potuerunt.

Parem eſſe alicui, pro Aequalia reddere. Plaut. Cap. 6. 65.

Bene merenti, bene profuerit: malè merenti, par erit.

Par in hoc mihi ſis. Cic. ad Atticum, lib. 1. 4. 1.

Superiorem parem eſſe inferiori, maximum eſt in amicitia. Cicero de Amic. 61.

Paria facere. Quod omiſſum eſt, uel quod aliunde acceptum, alibi uel aliunde compenſare: ut ait Valla lib. 5. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9. Quum aliter beneficium detur, aliter redditur, paria facere difficile eſt. Quint. Declamat. 6. Sic paria faciemus: illic tu eris uicarius meus. Colum. lib. 1. cap. 8.

9. Pecuniamq; domini aut animalibus, aut rebus alijs promercalibus occupet, hæc enim negotiatio auocat uillici curam, nec unquam patitur eum cum rationibus domini paria facere. Sed ubi numeratio exigetur, rem pro nummis oſtendit. Plin. epiſt. 139. c. lib. 7. ad Priſcum, Habuerunt officia mea in ſecundis, habuerunt in aduerſis: non feci tamen paria. Id eſt, inquit Bud. Nec tamen ſatisfeci, ac planè perſolui acceptum ab eis beneficium: nondum plenas uices rependi. Budæus.

Parem facere ratione cũ forenſibus negotijs. Col. li. 2. in Præf.

Par facere alij rei. Cic. 3. de Leg. 29. Infima ſummis paria fecit, turbauit, miſcuit.

Parem gratiam referre. Terent. Eun. 4. 4. 52.

Par referre. Terent. Adelph. 1. 1. 48.

Par pari. Plaut. Pſeud. 10. 26.

Euge, par pari, aliud autem quod cupiebam, contingit.

Par pari datum. Plaut. Aſin 5. 20.

Par pari datum oſtimentum eſt, opera pro pecunia.

Par pari referre. Terent. Eun. 3. 1. 54.

Referre paria paribus. Cic. 3. de Orat. 115.

Reddere paria in utranq; partem, Vide Reddo.

Par pari reſpondere. Plaut. Trucul. 19. 45. Vnguenta, noctes, ſauium. P. par pari reſpondet. Cic. ad Atticum, li. 16. 334. 9. Vt ſit unde par pari reſpondeatur.

Paria paribus, omnia omnib. reſpõdeãt. Ci. 1. de Nat. deo. 70.

Par impar, Genus ludi. Suet. in Auguſto, cap. 71. Miſi tibi denarios ducentos quinquaginta, quos ſingulis conuiuis dederam, ſi uellent inter ſe poſt cœnam uel talis, uel par impar ludere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 50.

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Pariſsimus] (ἰσάτατος,) ſuperlatiuũ formauit Plaut. Curc. 10. 20. Eodẽ hercle uos pono & paro, pariſſimi eſtis ijdem.

Pariatio] pariationis, Solutio: cui opponitur Reliquatio. Scæuola in L. ult. §. Item quæſitum. ff. de Condictione indebiti, Item quæſitum eſt, an pactum quod in pariationibus deſcribi ſolet in hunc modum, Ex hoc contractu nullam in ſe controuerſiam amplius eſſe: impediat repetitionem? Quædam exemplaria legunt pactionibus.

Pariator] pariatoris, Qui paria facit: cui opponitur Reliquator. Paulus in L. Iulius Paulus. ff. de Condictionibus & demonſtrationibus, Quæſiti, ſi ita in teſtamento cautum eſſet: Stichus, ſi rationes reddiderit cum contubernali ſua, liber eſto, eiſq; hæres decem dato: an Sticho mortuo, antequam rationes redderet, uel pariatore, uel reliqua habente, libera ſit mulier. Quædam exemplaria legunt paria, uel reliqua habente.

Para] (παρά,) Præpoſitio Græca, quæ Apud aliquando ſignificat, aliquando Præter, Ad, Prope. Multis nominibus Græcis præponitur.

Parabaſis] pen. corr. fœm. gen. (παράβασις,) Latinè tranſgreſſio dicitur ſiue prævaricatio.

Parabilis] Vide Paro, paras.

Parabola] pen. corr. (παραβολή,) Similitudo, ἀπὸ τῦ παραβάλλειν, quod uerbum Comparare ſignificat, quaſi rerum diſſimilium comparatio. Vnde Quint. lib. 5. cap. 11. Parabola, quam Cicero uocat collationem, longius res, quæ comparantur, repetere ſolet. ut Tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio, quàm utiq; apud Vticam Cato. Donatus, Parabola, eſt rerum genere diſſimilium comparatio: ut

Qualis mugitus fugit quum ſaucius aram
Taurus, & incertam excuſſit ceruice ſecurim.

Parabolani] (παραβολάνοι,) Plebeij quidam, famulitio uel eccleſiarum, uel hoſpitalium xenonimue deputati, & quaſi adſcriptitij glebæ: ut ſicut illis omni uita ab ægrorũ cultura recedere non licebat, ita his ab ſeruitio ægrorum qui in nosocomijs reſidebant. Parabolanos autem glebæ adſcriptitios eſſe in iuris Ciuilis Græco interprete legitur, à Græca præpoſitione παρὰ & βῶλος, quæ uox pro gleba accipitur. Hæc Alciatus. Horum ſit mentio Codice De epiſcopis et clericis, L. Parabolani. Meminit & Cœlius lib. 29. cap. 11.

Paracletus] paracleti, (παράκλητος,) per e productã ſcribitur & profertur, à παρακαλέω, quod Conſolor, rogo & hortor ſignificat: item pro alio precator interuenio, ut aduocatus & patronus. Hinc paracletus, aduocatus, conſolator, patronus, fautor. Et qui in foro ac iudicijs à noſtris deprecatores uocantur, ij apud Græcos paracleti dicuntur.

Paracenteſis] penul. prod. Curatio quæ fit manu chirurgi, quum morbus aliter curari nequit. Inungitur prius locus, deinde acus uel hamulus infigitur. Plin. lib. 25. cap. 13. 1. Pupillas dilatat: & ideo hoc inunguntur antè quibus para centeſis fit. Cœlius lib. 26. cap. 3. Sunt qui paracenteſin uocant, quum perforatur uenter hydropicorum aquæ educendæ gratia. Sed ſi oculorum congelatus humor eodem emittatur modo, eadem ſeruabitur appellatio. Id uerò ferramẽtum quo id præſtatur, recte paracenterium dixeris.

Paraclytus] paraclyti, p. cor. παράκλητος,) per y ſcriptũ, Infamem, aut præter famam ſignificat. nam para, in huiuſmodi compoſitione, præter, uel diminutionem denotat: κλυτὸς uerò famam.

Paradiaſtole] pen. corr. (παραδιαστολή,) Schema eſt, ut ait Rutilius Lupus, quod plures aut duas res, quæ uidentur

unam

unam uim habere, disiungit: & quantum distent docet, suam cuiq; propriam sententiam subiungendo. De hoc sic Iulius Rufinianus, Paradiastole, est quum similes res discernũtur, contrarijs redditis: ut

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres:
Arboribus uenti, nobis Amaryllidis iræ. Et,
Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis,
Lenta salix fœto pecori, mihi solus Amyntas. Latinè dicitur discrimin.atio.

Paradigma] paradigmatis, penu.corr. ne.gen. (παράδειγμα,) Latinè exemplum dicitur. Iulius Rufinianus, Paradigmatos quidem triformis est ratio. Nam exemplum aut personas tantum exhibet sine sermone, aut sermonem sine personis, aut simul utrunque. Personam sine sermone, ut Cicero pro Milone 6. Neque enim potuisset aut Italia ille Seruilius, aut P. Nasica, aut L. Opimius, aut C. Marius, aut me Consule Senatus non nefarius haberi, si sceleratos ciues interfici nefas esset. Sermonem sine persona, Catonis est dictũ, Pedibus compensare pecunia. Sermonem pariter & personam. Cic. pro Rosc. Amer. Est'ne hoc illi dicto atq; facto Fimbriano simillimum? Hactenus Rufinianus. Donatus, Paradigma, est exempli hortantis uel deterrentis enarratio. Hortantis, ut

Antenor potuit mediis elapsus Achiuis
Illyricos penetrare sinus, &c. Deterrentis, ut
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor,
Ledæamq; Helenam Troianas uexit ad urbes?

Paradisus] huius paradisi, penult. prod. masc. gen. (παράδεισος,) tametsi quidam fœminino esse contendant, hortum significat apud Xenophontem, & locum ferarum septum, siue uiuarium, aut uiridarium. Vox deflexa est, ni fallor, ab Hebræo Pardes, quod hortum domesticum significat siue pomarium.

Paradisus] (παράδεισος,) Syriæ oppidum supra Antaradum in Meridiem, ad Libani Orientale latus situm.

Amnis Paradisi meminit Plin. lib. 5. cap. 27. & Capella lib. 6.

Paradoxus] (παράδοξος,) Latinè admirabilis dicitur, præter opinionem, & inauditus. Vnde Paradoxa, neutro genere, dicuntur ea quæ sunt præter opinionem. Paradoxum, schema est, de quo sic Rufinianus, Paradoxon, siue hypomone, sustentatio uel inopinatum. Hoc schema suspendit sensum. deinde subijcit aliquid contra expectationem auditoris, siue magnum, siue minus. & ideo sustentatio, uel opinatum dicitur. Cic. pro Ligario 17. Hinc prohibitus non ad Cæsarem, ne iratus: non ad domum, ne iners: non aliquã in regionem, ne condemnare causam illam quam secutus esset, uideretur, &c. Hactenus Rufinianus. Cicero 4. de Finibus 120. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Idem in Parad. 4.

Paradromis] pen. corr. paradromidis, f. g. (παράδρομις,) Latinè ambulatio dicitur. Vitruuius lib. 5. cap. 11. Proxime autem xystum & duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, nostri xysta appellant, in quas per hyemem ex xysto sereno cœlo athletæ prodeuntes exercentur. Idem lib. 6. cap. 9.

Paræneſis] huius paræneſis, pen. corr. f. g. Præceptio uel admonitio, παραίνεσις.

Paræneticus, Adiect. (παραινετικός,) Præceptorius uel admonitorius, à uerbo Græco παραινέω, præcipio & admoneo.

Parætonius] (παραιτόνιος,) Cyrenaicæ portus ingens, & ad quadraginta stadiorum amplitudinem expansus, Strabone authore lib. ult. Etymum uocabuli apud Hermolaum lege cap. 5. quinti libri Plinij. Ibidem oppidum eiusdem nominis est, ab alijs Hammonia dictum, eidem Straboni lib. ult. Lucanus Syrtes Parætonias uocat lib. 3. 59.

Nilus Parætonius. Stat. 5. Theb. 3.

Rates Parætoniæ. Ouid. 3. de Arte 76.

Paragaudes] quæ & Paragaudæ dicuntur, uestes erant, de quibus Trebellius Pollio in Claud. Albam subsericam paragaudem triuncem unam. Et Vopiscus in Aureliano, Quum darentur tunicæ subsericæ, lineæ paragaudæ. Item in eodem, Paragaudas uestes ipse primus militibus dedit, quum antea non nisi rectas purpureas accepissent & quidem alijs monolores, alijs dilores, trilores alijs & usq; ad pentelores, quales hodie lineæ sunt. Idem in Probo, Huic dari iubebis interulas paragaudes duas. Ex quibus planè constat paragaudas genus esse uestimenti uirilis, ut plurimum linei, quod sub alia ueste gerebatur, uinctum nũc unico nexu, nũc pluribus loris auratis fortasse. Ita enim intelligimus monolores, dilores & similia. Licet Hermolaus Barbarus à colorib. tractũ putet in corollario Pliniano. Nam & interulas dilores nominat idem Vopiscus in Bonoso. Hæc Alciatus. Meminit & Cœlius lib. 16. cap. 10.

Paragoge] paragoges, pen. prod. fœm. gen. (παραγωγή,) Adductio, Figura qua litera uel syllaba fini dictionis iungitur, ut Dicier pro Dici: Potestur, pro Potest. Hanc alij paralepsin, alij prolepsin uocant. Ex Donato.

Paragraphe] paragraphes, penult. corr. fœm. gen. (παραγραφή,) Latinè exceptio dicitur, præscriptio, effugium litis, compositio. Est & tropus apud poetas, quum præcedenti completo ad alia fit transitus. Est etiam annotatio in margine, & scholium. Inde paragraphi & para- Ex graphæ iurisconsultorum.

Paragraphus] dicitur linea in longum protensa, uox pro trita iurisconsultis nostris. Vide diligenter Alciatum lib. 3. Disiunctionum, cap. 16. & Cœlium lib. 15. cap. 20.

Paralia] Vide Ambracia.

Parallelus] paralleli, pen. prod. (παράλληλος,) Quasi alternus, mutuus, inuicem comparatus, æqualiter distans. A quo lineæ æquè distantes, parallelæ dicuntur. Ideoq; segmenta mundi quæ nos circulos dicimus, parallelos Græci uocant, ut ait Plinius lib. 6. cap. 33. 6. Paralleli dicuntur circuli sphæræ, qui ad eundem polum constituti finiuntur.

Paralus] (παράλος,) ut Plin. lib. 7. cap. 56. 17. scribit, nomen fuit eius, qui primus longam nauem inuenit.

Paralysis] huius paralysis, pen. corr. fœ. gen. (παράλυσις,) Latinè dicitur dissolutio. Cic. Attico, lib. 16. 3 & 4. 10. Hermolaus, Paralysis, unde Paralytici, Latinè resolutio neruorum dicitur, & alio nomine à Græcis hemiplexia, hoc est semiapoplexia, quum in alteram tantum partem corporis malum id incubuit. nam quum totum afficitur, apoplexia nominatur. Nunc utrunque, inquit Celsus lib. 3. cap. 27. paralysin appellari uideo. Nominatur id & paresis ferè à defectu uirium. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 20. cap. 3. 1. Intestinorum omnium uitijs medetur & renum, & lumborum, & paralysi.

Paralyticus] pen. corr. (παραλυτικός,) Qui paralysi laborat. Plin. li. 20. c. 9. 6. Ideo paralyticis & tremulis dare in (bet.

Parangarie] Vide Angaria.

Paranymphus] huius paranymphi, (παράνυμφος,) Pronubus dicitur, ab antiquis auspex. Antiqui enim pro nuptijs celebrandis auspicium capere solebant. qui præerat huic rei, pro parte uiri, à Græcis paranymphus, à nostris auspex dicebatur. Et ut auspex pro parte uiri, sic & pronuba pro parte mulieris adhibebatur.

Parapherna] paraphernorum, o. g. (παράφερνα,) dicuntur à iurisconsultis quæcunque præter dotem uiris dantur à fœminis. à παρά, præter, & φέρνη dos. Vlp. de iure dotium,

dotium, L. Si ego, Cæterum si res dentur in ea quæ Græci paraphernа dicunt, quæq; Galli peculium appellant: uideamus an statim fiant mariti.

Paraphrasis] huius paraphrasis, pen. corr. f. g. (παράφρασις,) Eiusdem sententiæ per alium sermonem expositio, & uberior interpretatio, quum quædam mutantes, aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus quod ab alijs dictum est: cuiusmodi est Themistij in Aristotelem. Quint. lib. 10. cap. 5. Neq; ego paraphrasim esse interpretationem tantum uolo, sed circa eosdem sensus certamen, atq; æmulationem. Idem lib. 1. cap. 9. 2.

Paraphrastes] paraphrastæ, (παραφραστής,) Interpres, latius explicans.

Pararius] (παράξενητός,) qui nominibus faciendis interuenit. Seneca lib. 2. de Benefic. Quidam nolunt nomina secum fieri, nec interponi pararios, nec signatores aduocari, nec chirographum dare. Ibidem lib. 3. & lib. 3. contro. cap. 10. Budæus.

Pararium æs appellabatur id quod equitibus duplex pro binis equis dabatur. Festus.

Pararijs interpositis nomina facere. Senec. de Benef. li. 3. c. 15.

Parasanga] parasangæ, (παρασάγγης,) Parasangæ, inquit Festus, apud Persas, uiarum mensuræ sunt. Budæus triginta stadia continere dicit. Plin. lib. 6. cap. 26. 10. Inconstantiã mensuræ diuersitas authorum facit, quũ Persæ quoq; schœnos & parasangas alij alia mensura determinent. Herodotus libro 2. de Aegyptijs loquens, Quotquot enim inopes soli sunt: ij terram suam orgijs metiuntur. Qui uerò minus inopes soli sunt: stadijs. Qui autem latifundia habent: parasangis metiuntur. Constat autem Parasanga triginta stadijs. Schœnus autem, quod ipsum uerbum est Aegyptiacum, sexaginta.

Parasceue] parasceues, penult. produ. fœm. gene. (παρασκευή,) Apparatus à uerbo Græco παρασκευάζω, quod est præparo, deducitur. Vnde & dies quo Dominus noster Iesus Christus, pro humani generis salute cruci affixus fuit, parasceue dicitur: quoniam in eo Iudæi sibi necessaria ad uictum sequentis diei præparabant, ut paschæ dies absq; operatione aliqua transigeretur.

Parasiopesis] huius parasiopesis, penult. produ. fœm. gen. (παρασιώπησις,) Schema est apud Rhetores, à Latinis præoccupatio dicitur, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Quod fit uel quum rem notam esse putamus auditoribus, uel quum suspicionem maiorem excitare reticendo uolumus.

Parasitus] parasiti, penult. prod. (παράσιτος, ἀπὸ τοῦ παρεσθίειν,) Qui aliorum mensas & cibaria sequitur: quiq; ad uoluntatem eius, in cuius contubernio sit, omnia loquitur, & facit, nihil repugnans, cibi & uentris gratia, à quo nomen habet. nam παρὰ, apud Græcos, ad significat: σιτίον, cibus: σιτέω, sagina. Qualis sit parasitus declarat Terentius Eunucho 2. 2. 17.

Est genus hominũ, qui esse primos se omniũ rerũ uolũt, etc.

Parasiti uerbum apud uetustissimos honestum fuit: parasitiq; uocabantur comites, sodalesq; Pontificum & magistratuũ, ut docet Athenæus lib. 6. Solon sic eos appellauit qui in Prytaneo publico uictu epulabantur, authore Plutarcho.

Assentatio parasitorum in Comœdijs nobis facета non uideretur, nisi essent milites gloriosi. Cic. de Amic. 81.

Edaces parasiti. Horat. 2. epist. 1. 35.

Suadet parasitus militi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 74.

Parasita] parasitæ, penult. prod. f. g. (παράσιτος,) Horat. 1. Serm. saty. 2. 20. Custodes, lectica, cinisiones, parasitæ, Ad talos stola demissa.

Parasitor] penult. prod. parasitaris, (παρασιτέω,) parasitari, Parasitum agere. Plautus Quin parasitando pauerint uentres suos.

Parasitaster] parasitastri, Qui parasitorum est imitator, inquit Valla. Terent. Adelph. 5. 2. 4. Est alius quidam parasitaster paruolus. nostin'? D. iam scibo.

Parastatæ] pen. corr. (παραστάται,) ut est apud Vitruuium & Plinium, Lapides sunt pilarum ferè modo appositi columnis: à quarum similitudine, alterum cruris os (duo enim sunt) parastata nominatur in iumentis à Vegetio, quod & paracnemion appellatur Iulio Polluci, apud quem & meatus illi per quos genitura è testibus per urinæ uias defertur, parastatæ nuncupantur. Sunt & in prælio, inquit, dicti parastatæ, nomen officij, quoniam adiuncti sunt prostatis, hoc est ijs qui præsunt cornibus: sicut epistatæ, qui tertium in regendis bis locum tenent. Sed & tabulæ quædam certis instrumentis à Vitruuio parastatæ uocantur. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 33. cap. 3. 13. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, & parastatæ. Vitruuius, In columna, aut parastata horæ describuntur. Budæus in istis Vitruuij & Plinij locis dicit malè fuisse emendatum, legendumq; parastaticæ & parastatica.

Parastades] (παραστάδες,) Lapides, qui utrunq; ostij latus muniunt. Vitruuius quoq; parastadas in mentione templorum uocat antas. Hermolaus.

Paraticla] (παράτιλλα,) Iustinianus imperator summas rerum appellat titulatim appositas: quales extant Azonis.

Paratilmos] (παράτιλμος,) supplicij genus erat quod pauperioribus in adulterio deprehensis irrogabatur. Siquidem ditiores pecunia se redimebant: inopi expilabatur sedes. unde & nomen factum. Nam παρατίλλεσθαι, euelli significat.

Paratragœdio] paratragœdias, (παρατραγῳδία,) paratragœdiare, Exaggerare, & uerborum magnitudine aliquid augere. Plaut. Pseud. 11. 17.

Illic homo est: uide ut paratragœdiat carnufex.

Paratrimma] Vide Intertrigo.

Parazonium] (παραζώνιον,) gladij genus, quod ad zonã accingebatur: de quo epigramma Mart. lib. 14. 32.

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris:
Arma Tribunitium cingere digna latus.

Parcæ] (μοῖραι, ἅισαι,) à parco, per contrarium, quòd nemini parcant. Ideo tres esse Parcas arbitrantur, quoniam tria sunt tempora, in quibus omnia uoluuntur. Varro à partu, unius literæ mutatione, deduci putat: quoniam (ut scribit Hesiodus) hæ nascentibus hominibus bonum malumq; conferre censeantur. Iuuen. Saty. 9. 14.

Tres autem fuisse Parcas, Clotho scilicet & Lachesin & Atropon finxerunt antiqui, quas Cic. 3. de Nat. deor. 59. Erebi & noctis filias fuisse scribit, & easdẽ fata esse existimat. Vnde est illud Cleantis, Ducunt uolentẽ fata, nolentẽ trahunt. Fingunt uitæ hominum præesse, & tenendo eam ducere. Clotho, colum baiulat: Lachesis, net: Atropos, filũ frangit. Quapropter lanificas sorores appellat Mart. lib. 6. 58.

Apuleius, Tres Parcæ tria fata sunt numero, cum ratione tẽporis facientia, si potestatem earum ad eiusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem. Et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia. Et quod nondũ excolo tractum est, subactumq; curæ digitorum futuri & consequentis seculi posteriora uidetur ostendere. Lachesin dictã esse putant, quia λαγχάνω Græcè, sortior designat. Atropon, quia reuerti non possint. Clothon, quoniam contorta & coordinata omnia teneat. Hæc enim, nomina ipsa lin-

gua

quæ Græca ostendunt. Mart. lib. 1. 162.
Lanificas nulli tres exorare puellas
Contigit: obseruant quem statuere diem.
Concordes stabili fatorum numine Parcæ. Virg. 4. eclog. 10.
Nocentum ira Parcarum. Stat. 5. Sylu. 2. 17.
Parca non mendax. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Nubila nascenti mihi Parca fuit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 3.
Seuæ Parcæ. Valer. 5. Argon. 107.
Veraces Parcæ. Horat. in Carm. seculari 5.
Fœdere Parcarum sic cautum est. Ouid. 5. Metam. 107.
Hilares Parcæ meliora pensa manu ducunt. Iuuen. Saty. 12. 7.
Meliore Parca nubere, id est auspicio uel fortuna. Ouidius epistol. 11. 21.
Dies Parcarum propinquat. Virg 12. Aeneid. 30.
Iniquæ prohibent Parcæ. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Parco] parcis, peperci & parsi, parsum, φείδομαι,) parcere, Abstinere, parum tangere propriè significat.

Parcere, (συγγινώσκειν, συγγνωμονεῖν,) Veniã dare, id est ab ultione abstinere, tunc peperci facit, authore Donato. Cice. 4. Verr. 3. Vt esset idem monimentũ uictoriæ, mansuetudinis, continentiæ: quum homines uiderent & quid expugnasset, & quibus pepercisset, & quæ reliquisset.
Supplicibus parcere Horat. 3. Carm. ode 10. 4.
Subiectis parcere. Virg. 6. Aeneid. 171.
Parce precor. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.
Parcere, & Mortẽ afferre, cõtraria. Seruius Cic. lib. 4. 12. 7.
Parcere, Conseruare, & parsi tunc facit, ut uult Donatus. Peperci etiam apud Plautum in Aulul. 13. 11.
– festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris: Virg. 10. Aenei. 107.
Argenti atq; auri memoras quæ multa talenta
Natis parce tuis.
Parcere, & Perdere, contraria. Cic. pro Quintio 29.
Parcere, & Spoliare, contraria. Cic. pro Cælio 33.
Nihil parcunt, Vide Nihil.
Parcere ab. Liu. 5. bel. Pun. 145. Legati eò ab Thica & Neapoli cum insulis & uelamentis uenerunt, precantes ut à cædibus & ab incendijs parceretur.
Aedificijs parcere. Cic. 6. Verr. 106.
Parcendum est animo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 5.
Auribus alicuius parcere. Cic. pro Quintio 22.
Auxilio alicuius parcere. Cic. pro Plancio 69. Ego uerò fateor me hercule, quòd uiderim mihi auxilium non deesse, idcirco me illi auxilio pepercisse. Id est abstinuisse, neq; uti uoluisse auxilio illo.
Capillis parcere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14.
Castris hostium parcere. Cic. de Arusp. respon. 55.
Charitati hominum maximè parcendum est, ne temerè in eos dicas qui diliguntur. Cic. 2. de Orat. 132.
Consuetudini auribusq; parcere. Cic. 3. de Orat. 93.
Dolori & iracundiæ parcere. Cic. Attico, lib. 2. 36. 6.
Famæ suæ parcere. Propert. lib. 1. eleg. 15. 3.
Euri parcebant hybernis flatibus. Virg. 2. Georg. 68.
Parcere gladio, pro Abstinere à cædibus. Seneca epist. 115. Sic Lucan. lib. 1. 3. temerando parcere ferro.
Impensæ parcere. Liu. 5. bel. Maced. 171.
Non parcere iniurijs. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.
Labori parcere. Plaut. Pseud. 3. 3. Teren. Hecy. 2. 1. 29.
Meo labori haud parcens, præter æquum atq; ætatẽ meam.
Lamentis parcere, Continere se à fletu. Liu. 6. ab Vrbe 13.
Luminibus parcere. Ouid. 5. Metam. 50.
Metu parcere, Deponere metum. Virg. 1. Aeneid. 54.
Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Seruius, elocutio usualis, id est Dimitte metũ: quo modo dicimus Parce uerbis, Parce iniurijs.
Maior parcas minori. Horat. 2. Serm. saty. 3. 66.
Nominibus iuuentium parcere. Quint. lib. 3. cap. 1. 15.
Operæ parcere. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 13. 28. 1.
Pretio parcere. Plaut. Capt. 2. 32.
Pudicitiæ nec suæ nec alienæ parcere. Ci. pro Rab. perd. reo, 5.
Sibi parcere, Hoc est parcere labori, minuere laborem quẽ ali quando suscipiebamus, & sibi consulere. Terent. Heaut. 1. 1. 112. quæso tandem aliquantulum
Tibi parce.
Stimulis parcere. Ouid. 2. Metam. 26.
Sumptu in re aliqua parcere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 4.
Teneris parcendum. Virg. 2. Georg. 73.
Valetudini parcere. Cic. Matio, lib. 11. 27. 2.
Verbis parcere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 6.
Vitæ parcere. Cic. 3. de Nat. deor. 20.
Voci parcere. Plaut. Mil. 18. 5.
Parcere ne. Plaut. Trinum. 6. 35. Neu tibi ægritudinem pater parerem, parsi sedulò.
Parcite credere, Nolite credere. Ouid. 3. de Arte 91.
Parce priuatus nimium cauere, Id est noli nimium cauere. Horat. 3. Carm. ode 8. 6. Virg. 4. eclog. 19. Parcite oues nimium procedere. Vbi Seruius, Parcite, Prohibete, Id est seruate ne procedant.
Nihil promittere parcunt. Catul. Argon. epig. 59. 29.
Parcere perdere uitam: Terent. Hecy. 3. 1. 2. heu me infœlicẽ, hanccine ego uitã parsi perdere? Vbi Donatus, Parco, Conseruo, parsi facit: Parco, Veniam do, peperci. Modò ergo, cõtinui siue abstinui significat. Seruius uerò de parsi & peperci sic dicit, Multa usus contra antiquitatem uẽdicauit: illi enim parsi dicebant, non peperci.
Parce precor manes sollicitare meos. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 7.
Parcitum est. Plin. lib. 33. cap. 4. 12.
Parcitur, pen. corr. Impersonale, (φείδεται,) Cicero Attico, lib. 2. 29. 4. Sed tamen satisfiet à nobis, neq; parcetur labori. Plinius lib. 28. cap. 6. 5. Iam & sermoni parci multis de causis, salutare est.

Parcens] Participium, (φειδόμενος,) ut Viribus parcens. Horat. 1. Serm. saty. 10. 3.
Dexteræ parcentes. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.
Verberibus parcens. Stat. 6. Theb. 61.

Parsurus] pen. prod. (φεισόμενος,) Aliud participium, Suet. in Tib. Cæs. cap. 62. Ac me reliquis quidem nepotibus parsurus creditur. Idem in Nerone, cap. 37.

Parcus] Adiectiuum, (φειδολός, φειδυλός, φειδόμενος,) Frugi, & sumptibus parcens. Plaut. Mostel. 2. 30.
Quò nemo adæquè iuuentute ex omni Attica
Antehac est habitus parcus, nec magis continens.
Prodigus & luxuriosus, Parcus & diligens, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 202.
Senes parci. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.
Parcus & tenax pater. Cic. pro Cælio 28.
Colonus parcissimus, frugalissimus. Cic. 2. de Orat. 159.
Parcus, cum genitiuo: ut Parcus opis. Claud. 3. Paneg. 45.
Aceti ueteris non parcus. Horat. 2. Serm. saty. 2. 13.
Cruoris parcus. Claud. 2. Paneg. 68.
Pœnæ parcus. Claud. 7. Paneg. 23.
Ciuium sanguinis parcum credidere. Tacit. lib. 19.
Manu parca offerre aliquid. Horat. 3. Carm. ode 16. 9.
Parcissimus honorum, Qui honoribus parcit, neq; honores desyderat. Plin. epist. 226.
Parcus, ablatiuo iunctum. ut Parcus opera. Plaut. Rud. 22. 10.
Parcus comitatu, Qui paucos in comitatu habet. Pl. in Pa. 127
Parcus in ædificando. Plin. in Panog. 83. Cice. pro Corn. Bal-

Digitized by Google

bo 40. M. Crassius non Aletrinensem fœderatum ciuitate donauit, homo tum grauitate & prudentia præstans, tum uel nimium parcus in largienda ciuitate.
Parcissimum tamen hominem uocamus pusilli animi & contracti, quum infinitum interſit inter modum & angustias.
Parcissimus æstimator beneficiorum. Plin. in Paneg. 34.
Cultor deorum parcus & infrequens. Horat. 1. Car. ode 34. 1.
Acies parca, Vide Acies.
Ira parcior meo merito. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 5.
Iuuentus parca magnum donandi. Horat. 2. Serm. saty. 5. 16.
Lucerna parca. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12.
Sale parco contingere aliquid. Virg. 3. Geor. 81.
Parcus, & breuis somnus. Plin. in Paneg. 81.
Tellus parca. Stat. 4. Syl. 5. 3.
Parcus & elegans, contraria. Cic. in Orat. 46. Nam sic ut in epulorum apparatu à magnificentia recedens, non se parcũ solùm, sed etiam elegantem uideri uolet. Idem de Claris Orat. 76. Crassus erat elegantium parcissimus, Scæuola parcorum elegantissimus.

Parce] Aduerbium, (φειδομένως,) Frugaliter, moderatè. Plautus Trucul. 7. 18. – ita ego illam
Aedepol seruem, itaq; parcè uictitem, ut, &c.
Viuere parcè. Lucret. lib. 5. 225.
Parcè ac duriter uiuere. Terent. And. 1. 1. 47. Idem Adel. 1. 1.
Parcè parcus. Plaut. Aulul. 9. 35. (20.
Parcè & continenter uiuere, cui opponitur Diffluere luxuria. Cic. 1. Off. 149.
Nimium parcè, Vide Nimis.
Parcè & restrictè facere. Cic. 2. de Fin. 70.
Parcè & paulatim. Cæsar 7. bel. Gal. 283.
Exigere pretium parcius. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 14.
Profiteri amores parcè. Ouid. 2. de Arte 128.
Parcè uti uerbis. Cic. 3. de Orat. 23.
Parcè & timidè de aliquo scribere. Cecinna Cic. lib. 6. 7. 4.
Parcius. Plin. lib. 14. cap. 7. 1. Postquam parcius mari cõdũt.
Dicere parcius de laude alicuius. Cic. pro Muræna 27.
Obijcere aliquid alicui parcius. Virg. 8. eclog. 3.
Vexare aliquem parcius. Ouid. epist. 8. 3.
Parcissimè facere potestatem aquæ. Colum. lib. 6. cap. 7. 2.

Parcitas] pen. corr. parcitatis, fœm. gen. (φειδώ,) Frugalitas. Sen. 1. de Clement. Ciuitatis mores magis corrigit parcitas animaduersionum. Id est non frequens, aut non austera nimium punitio.

Parsimonia] parsimoniæ, (φειδωλή,) Moderatio sumptuũ & parcitas. Terent. Heaut. 3. 1. 32.
Vehemens in utranq; partem Menedeme es nimis.
Aut largitate nimia, aut parsimonia. Cicero in Parad. 62.
O dij immortales, non intelligunt homines quàm magnum uectigal sit parsimonia?
Rustica illa atq; inculta parsimonia. Cic. pro Quintio 62.
Antiqua parsimonia. Tacit. lib. 3.
Sine parsimonia. Plin. lib. 12. cap. 14. 10. Alexandro Magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris.
Adhibere parsimoniam, Vide Adhibeo.
Custodire parsimoniam, Vide Custodio.
Minuendum nostra parsimonia decus illud triumphi non putaui. Cic. de Prouinc. Consul. 22.
Parsimonia temporis. Plin. epist. 5. lib. 3.
Parsimoniæ oratoris. Cic. in Orat. 46. Sunt enim pleræq; eptæ huius ipsius oratoris, de quo loquor, parsimoniæ.

Pardalianches] (παρδαλιαγχές,) uenenigenus. Plin. li. 8. ca. 27. 4. Panthéras perfricata carne aconito (uenenũ id est) Barbari uenãtur. Occupat ilico fauces earũ angor, quare pardalianches id uenenũ appellauere quidã. Idẽ lib. 27. ca. 2. 4.

Pardalium] (παρδάλιον,) Vnguenti nomen, sic dictum quòd pardalis odorem reddat, quæ sola ex animantibus odorem reddit, & Latinè panthera dicitur. Plin. lib. 13. cap. 1. Fuerat & pardalium in Thasso, cuius etiam compositio & mistura obliterata est.

Pardus] pardi, m. ge. (πάρδος,) Animal est, cuius fœmina, pardalis dicitur, & Latinè panthera. Plin. lib. 8. ca. 17. 4. Nunc uarias, & pardos, qui mares sunt, appellant in eo genere, creberrimo in Asia, Syriaq;. Idem lib. 10. cap. 73. 3.
Celer pardus. Lucan. lib. 6. 37.
Fulminei pardi. Claud. 8. Paneg. 61.
Sublimis pardus magno hiatu. Iuuen. Saty. 11. 13.
Virides pardi. Claud. 3. Paneg. 69.
Pardus hiando fellit. Author Philomelæ 10.

Parecbasis] pen. corr. (παρέκβασις,) Latinè transgressio, excursus & excursio dicitur. Quint. lib. 4. cap. 3. Parecbasis est, alienæ rei, sed ad utilitatem causæ pertinentis, extra ordinem procurrens tractatio.

Parectatus] parectati, pen. prod. (παρήλικες,) Nonius, Parectati hi qui de pueritia ueniunt ad pubertatem: à Græco sumptum uocabulum. Lucilius lib. 8. Vnde parectato chlamydes, ac barbula prima. Idem libro 20. Tum ephebum quendam, quem uocant parectaton. Varro de compositione Satyrarum, Parectatæ adsunt, mulierq; mulier Venus caput.

Parelcon] (παρέλκον,) est productio dictionis ex adiectione syllabæ, siue etiam dictionis integræ ad aliam dictionem. Terent. And. Nihil ad Pamphilum quicquam. Vbi Donatus, παρέλκον. nam abundat Quicquam. nam Nemo quisquam, non dicitur. Virg. 1. Aeneid. 43.
– & uosmet rebus seruate secundis. Vbi Seruius, Met parelcon est.

Parens] parentis, priore correpta, com. gen. à Pario fit, (τοκεύς, γονεύς,) Festus, Parens uulgo pater & mater significatur, sed iuris prudentes auos & proauos, auias & proauias parentum nomine appellari dicunt. Paulus de Gradibus affinitatis, L. Iurisconsultus, Parentes apud Romanos usq; ad tritauum proprio uocabulo nominantur. Virg. 9. Aen. 17.
Quod tua chara parens domito te poscit Olympo.
Pater & parens. Cic. 1. de Inuent. 117.
Natorum quinq; parens. Ouid. 13. Metam. 141.
Cura sagax parentum. Sene. Hippol. 2. 14.
Nomen mite parentis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 27.
Proles parentum. Virg. 3. Georg. 21.
Pauperum sanguis parentum. Hor. 2. Car. ode, 20. 2. Sanguis, (filius.
Chari parentes. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 1.
Confarreati parentes. Tacit. lib. 4. Nam patritios confarreatis parentibus genitos tres simul nominari, &c. Andreas Alciatus in Tacitum, Legitima matrimonia ab antiquis ita celebrabantur, ut farreum libum communicarent, & degustarent. Festus & Boethius authores. Apuleius quoq;, Talis (inquit) mulieris publicitus matrimonium confarreaturus. Meminit & Dionysius Halicarnasseus.
Confectus ætate parens. Virg. 4. Aeneid. 120.
Dubitatus parens. Ouid. 2. Metam. 4.
Fessus ætate parens. Virg. 2. Aeneid. 120.
Gemini parentes. Virg. 3. Aeneid. 36.
Ingenuos claroſq; parentes habere. Hora. 1. Serm. saty. 6. 14.
Intestati parentes. Quint. lib. 3. cap. 6. 68.
Longæuus parens. Virg. 3. Aeneid. 34.
Parcus uterq; parens. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.
Rigidus parens. Ouid. 2. Metam. 163.
Superstites parentes. Horat. Epod. 5. 22.
Tardus senio parens. Senec. Herc. fur. 3. 9.

Tremulus

Digitized by Google

Tremulus parens. Catul. in Epithal. Iuliæ 56.11.
Veterum decora alta parentum. Virg. 2. Aeneid. 90.
Non alere parentes nefarium est. Cic. Attico, lib. 9. 180. 4.
Titulis anteire parentes. Stat. 3. Theb. 31.
Colere in loco parentis, Vide Colo.
Curare parentes, Vide Curo.
Facere parentem pulchra prole. Virg. 1. Aeneid. 16.
Fieri parentem. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Facta parens duorum. Ouid. 6. Metam. 39.
Charißimos parentes habere debemus, quòd ab ijs nobis uita, patrimonium, libertas, ciuitas tradita est. Cic. Post reditum in Senatu 1.
Obseruare & diligere aliquem, ut alterum parentem. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 13.
Præstare pietatem parentibus. Quint. lib. 5. cap. 10. 10.
Parentes & propinqui. Cic. 7. Verr. 85.
Parentes abundè habemus. Dictũ apud Saluſtiũ in perſona Roman.
Fœcunda parens. Ouid. ad Liuiam 17.
Longæua parens. Ouid. ad Liuiam 87.
Magna parens, Tellus. Ouid. 1. Metam. 78.
Maximus mundi parens. Seneca Hippol. 4. 22.
Sanctißima parens patria. Cic. Attico, lib. 9. 180. 4.
Procreatrix quædam & quaſi parens bonarum artium philoſophia. Cic. 1. de Orat. 5.
Parens cunctorum terra: hoc eſt altrix. Plin. lib. 18. cap. 1. 2.
Parens eloquentiæ. Colum. in Præf. lib. 1. 25.
Frugum parens, Tellus. Virg. 2. Georg. 35.
Lyræ parẽs, Mercurius, hoc eſt muẽtor. Hor. 1. Car. ode 10. 2.
Mentium parentes, non corporum. Quint. lib. 2. cap. 9. 1.
Metus parens odij. Stat. 1. Theb. 26.
Parens & effector operum omnium Deus. Cic. de Vniuer. 57.
Parens patriæ primus appellatus Cic. Plin. lib. 7. cap. 30. 7.
Patriæ parentẽ occidere, quàm ſuũ, grauius eſt. Cic. 2. Phil. 51.
Philoſophiæ parẽs Socrates iure dici poteſt. Cic. 2. de Fin. 1.
Rerum parens, Deus. Lucan. lib. 2. 2.
Parens & educatrix rerum quæ in homine ineſſe perſpicuntur, ſapientia. Cic. 1. de Leg. 93.
Parens urbis Romulus. Liu. 4. ab Vrbe 15.
Parens, de arbore. Plin. lib. 12. cap. 5. 1. Rami nouam ſibi propaginem faciunt circa parentem in orbes.
Parentium. genitiuus pro parentum. Horat. 3. Car. ode 24. 5. Dos eſt magna parentium Virtus.

Parentela] *parentelæ, pen. prod.* (συγγένεια,) Parum Latina uox. Iulius Capitolinus in Gordianis, Duxit uxorem filiam Miſithei doctißimi uiri, quem cauſa eloquentiæ dignũ parentela ſua putauit.

Parenticida] *parenticidæ, pen. prod.* (γονεοντόνος,) Qui patrem aut matrem occidit, Plaut. Epid. 8. 13. quia ego tuũ patrem faciam parenticidam.

Parento] *parẽtas,* (κτερίζω, ἐναγίζω, ἐντάφιάζω, παρέχω,) Parentare, Parentibus iuſta celebrare. Licet etiam ad alios transferatur. Plin. lib. 18. cap. 12. 2. Quoniam mortuorum animæ ſint in ea (ſcilicet faba) qua de cauſa parentando utique aſſumitur. Cic. pro L. Flacco 74. Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Idem 1. Philip. 10. Vt cuius ſepulchrum nuſquam extet, ubi parentetur, ei publicè ſupplicetur. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

ſic Memnonis umbras
Annua ſolenni cæde parentet auis.

Parentor] *parentaris, parentari,* Deponens. Seneca epiſtol. 123. Non coniunguntur, ſed iuſta ſibi faciunt. Mortuis certè uiui parentantur.

Parentalis] *pen. prod.* Adiectiuũ, (κτερισματικός,) ut Vmbræ parentales. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 18.

Dies parentales. Ouid. 2. Faſt. 110.

Parentalia] *parentaliorum uel parentalium, neut. ge.* (ἐνάγισματα,) Conuiuia quæ in parentum aut propinquorum funere fieri conſueuerunt. Cic. 1. Phil. 9. An me cenſetis P. C. quod uos inuiti ſecuti eſtis, decreturum fuiſſe, ut parentalia cum ſupplicationibus miſcerentur?

Parens] *priore producta* Participium à Pareo, Vide paulo pòſt.

Parentheſis] *pen. corr.* huius parentheſis, uel parentheſeos, fœm. gen. (παρένθεσις,) Interpoſitio ex παρὰ & ἐν, quæ duo, ſignificant inter: θέσις, poſitio. Valla, Parentheſis eſt interiectio orationis in ſermone: qua remota, ſermo manet integer. Ea quum ſemper uenuſta eſt, tum plurimum uenuſtatis habet, quum fit per Qui, aut Is, aut per Vt: ut ſequentibus exemplis clarum fiet. Si modò culpam tuam faſſus eſſes, pater (qua indulgentia eſt) omnia tibi ignouiſſet. Item, Id flagitij ſi præſens, uidiſſet parens (eius ſeueritatis eſt) te membratim diſcerpſiſſet. Item, Si hanc noxam Petro imponere pergis, ille (ut imprudentißimus eſt) in te eam retorquebit.

Parentium] (παρέντιον,) Iſtriæ urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò Parenzo.

Parento] *parentas,* Vide Parens, *priore correpta.*

Pareo] *prima producta, pares, parui,* (φαίνομαι,) parere, Videri, Apparere. Et à Pario, ut uult Sipont. deductum eſt: quoniam partus poſtquam extra uterum eſt, uidetur. Virg. 10. Aeneid. 36. Cui peculum fibræ, cœli cui ſidera parent. Vbi Seruius, Parent, peritißimè agnoſcuntur: quod ad omnia referendum eſt, ad fibras, ſidera, uoces auium, fulmina. nam ſi uidentur, tantum accipias, cuiuis poſſunt uideri, nec tamẽ intelligi. Item uoces auium nõ uidentur, ſed agnoſcuntur auditæ. Nec Parent, obtemperant, procedit. nam quomodo ſidera, uel fibræ, uel aues, uel fulgura poſſunt obtemperare? Feſtus, Paret, apparet interpretatur. Martialis libro 12. 25.

Feſtinant trepidi ſubſtringere carbaſa nautæ,
Ad portum quoties paruit Hermogenes.

Parere, (ὑπακούω, πείθομαι,) Obedire etiam ſignificat. Virg. 1. Aeneid. 139.

Paret amor dictis charæ genitricis.

Modeſtè qui paret, uidetur qui aliquando imperet dignus eſſe: itaq; oportet & eum qui paret, ſperare ſe aliquo tempore imperaturum: & illum qui imperat, cogitare, breui tempore ſibi eſſe parendum. Cic. 3. de Legib. 6.

Occultißimè parere, Vide Occultè in Occulo, oculis.
Parere, & dicto audientem eſſe. Cic. 7. Philip. 218.
Auſpicijs parere & religionibus. Cic. Claſſem amiſit, quum auſpicijs non paruiſſet. Idem 2. de Nat. deor. 12.
Colono arua parent. Virg. 1. Aeneid. 1.
Conſilijs alicuius parere. Cic. Attico, lib. 8. 160. 4.
Cupiditatibus parere. Cic. 1. de Fin. 81.
Dicto parere. Liu. 8. bel. Pun. 127.
Dominis parere ſuperbis. Virg. 12. Aeneid. 48.
Gulæ parere, pro Seruire, ſiue indulgere. Horatius 2. Sermo. ſatyr. 7.
Imperio parere. Cæſar 5. bel. Gal. 9.
Interceſſori parere, Id eſt deferre, ut uulgò dicunt noſtri iuriſconſulti: hoc eſt, Petenti cedere. Cicero 3. de Legibus 6. Budæus.
Legibus parere. Cic. 3. de Legib. 43. Idem 2. Off. 56. Leges latronum eſſe dicuntur, quibus pareant, quas obſeruent.
Lupatis duris parere. Virg. 3. Georg. 41. De equis.
Neceſſitati parere cogimur. Cic. in Orat. 117.
Parere & obedire alicui præcepto. Cic. 5. Tuſcul. 52.

Digitized by Google

Præceptis parere. Virg. 2. Aeneid. 122.
Promißis parere, Præſtare promiſſa. Ouid. 5. Faſt. 101.
Regi paret oppidum illud. Plin. lib. 6. cap. 28. 4.
Obedire & parere uoluntati architecti. Cicero 1. de Natura deorum 29.
Paritum conditioni. Scæuola De dote relegata, L. Quum dotem, Quæſitum eſt, quum res in dotem datæ plures ipſo uſu finitæ eſſent, nec moriente marito fuerant, an quaſi ſub impoßibili conditione legum datum uideatur. Reſpondi uideri conditioni paritum, ſi quod ex rebus in dotem datis ſuperat, in poteſtatem hæredi peruenit.
Paretur, pen. prod. (ὑπαλύεται,) Impersonale. Liu. 9. ab Vrbe 166. Quod poſtquam Conſuli nuntiatum eſt, extemplo teſſeram dari iubet ut prandeat miles: firmatiſq; cibo uiribus, arma capiat, dicto paretur.
Parens] (πειθόμενος,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. 1. Off. 108. Quinetiam ob has ipſas cauſas & parentiores habuerunt exercitus, & fortiores.
Dicto parens. Virg. 1. Aeneid. 140.
Parergum] parergi, (παέργου,) Quod alicui rei præter propoſitum additur. Plin. lib. 35. cap. 10. 34. Quidam & naues pinxiſſe uſq; ad annum L. argumentum eſſe, quòd quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propyleon pingeret, ubi fecit nobilem Paralum & Hemionida, quam quidam Nauſicam uocant, adiecerit paruulas naues longas in ijs quæ pictores parerga appellant, ut appareret à quibus initijs ad arcem oſtentationis opera ſua peruenißent. Budæus, Parerga ſunt quaſi corollaria operis locati quæ fiunt ultra id quod in ſtipulatione comprehenſum eſt. Ergon, eſt opus ipſum de quo actũ eſt. Parergon, operis appendix de quo nihil actum erat.
Parerga horologiorum, quæ ornatus cauſa fiũt in horologijs, uocat Vitruuius lib. 9. cap. 9. Budæus.
Parici] (βασανισταί) inquit Feſtus, Quæſtores appellabantur, qui ſolebant creari cauſa rerum capitalium quærendarum.
Paricida] paricidæ, pen. prod. com. gen. (πατροφόνος, πατροκτόνος,) Parentum interfector, & patriæ proditor: quia patria parens uniuſcuiuſq; eſt. Lege Pompeia De paricidijs cauetur, ut is paricidij teneatur, non ſolùm qui patrem & matrem interfecerit, ſed qui fratrem, ſororem, patruelem, matruelem, filium, filiam, nepotem, nurum aliosq; propinquos occiderit. Cicero in Catil. 21. Certe uerendum mihi non erat, nequid hoc paricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in poſteritatem redundaret. Idem 2. de Legibus 36. Sacrum, ſacroue commendatum qui clepſerit, raperitq;, paricida eſto. Horat. 3. Carm. ode 29. 2. Telegoni iuga paricidæ.
Paricida, fratricida, ſororicida. Cic. pro Domo ſua 21.
Sicarij, homicidæ, paricidæ. Cic. 2. Philip. 51.
Inſui in culeum paricidas uiuos, atq; ita in flumen deijci uoluerunt. Cic. pro Roſcio Amer. 42.
Paricida etiam dicitur, qui qualemcunq; hominẽ occiderit. Vnde extat lex Numæ Pompilij, Siquis liberum hominem morti ſciens duit, paricida eſto. Hæc ex Feſto. Tranquillus in Cæſare, Et Curtius paricidas appellat Perſas qui Darium conſoderunt. Vnde & quæſtores paricidij in Lege ſecunda de Origine iuris.
Cuſtoduri ut paricidam. Brutus Ciceroni 6. 2.
Sicarium non modò ſed etiam paricidam aliquem iudicare. Cice. Caßio, lib. 12. 3. 1.
Paricida, A par paris, deducitur: uel à patre. Alijs à parente compoſitum uidetur, pro Parenticida, per ſyncopam. Nonnulli geminato R ſcribunt, à pari deducentes, addito R altero, euphoniæ uel productionis cauſa: uel à patre, T in R conuerſo.
Paricidium] paricidij, (πατροκτονία,) Cognati, uel ciuis, uel alicuius alius occiſio, uel contra patriam machinatio. Cice. lib. 3. Off. 111. Poteſt enim, dij immortales, cuiquam eſſe utile fœdißimum & teterrimum paricidium patriæ, quam uis is qui ſe eo obſtrinxerit, ab oppreßis ciuibus parens nominetur? Idem 3. de Nat. deo. 94. Sibi ſalutem ut familiari pareret paricidio. Ex quodam poeta.
Patriæ paricidium. Cic. 2. Phil. 41.
Necari ciuem Romanum, propè paricidiũ eſt: uincirl, flagitium: uerberari, ſcelus. Cic. 7. Verr. 133.
Fraternum paricidium. Cic pro Cluentio, 23.
Paricidio ſe inquinare. Cic. 4. de Fin. 104.
Paricidio maculare partus ſuos. Liu. 1. ab Vrbe 54.
Obſtringere ſe paricidio, Vide Obſtringo.
Nefario patriæ paricidio ſe obſtringere. Cic. 11. Phil. 311.
Paricidalis] & hoc paricidale, penult. prod. Adiectiuum, Quint. Declamat. 16. Vidi truces loquentis oculos, ultus paricidali ardore ſuffuſos.
Parienna] (παέσσννα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Frideclz.
Paries] parietis, pen. corr. maſc. gen. (τοῖχος, τειχίον,) De priuatis dicitur, ut domorum paries: eſtq; id quod interijcitur & interiacet inter unam & alteram domum. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid, num & africa Hiſpaniaq; ex terra parietes, quos appellant fornaceos (quoniam fornacum modo circundati, utring; duabus tabulis infarciũtur uerius, quàm inſtruuntur) æuis durant, incorrupti imbribus, uentis, ignibus, omniq; cæmento firmiores? Cic. 6. Verr. 108. His autem tabulis interiores templi parietes ueſtiebantur.
Communis paries utriq; domui. Ouid. 4. Metam. 14.
Craſſus paries, Vide Craſſus.
Paries cratitius, dicitur ab aſſeribus qui arrecti tranſuerſiq; in modum cratis texuntur: unde Vitruuius arrectarios parietes, tranſuerſariosq; appellat, Vide Crates.
Piſſus paries tenui rima. Ouid. 4. Metam. 14.
Paries intergerinus, Vide Intergerinus ſuo loco.
Directum parietem ad parietem communem adiungere, uel ſolidum uel fornicatum, omnibus ius eſt. Cic. in Topic. 10.
Conſcribere parietes, Vide Conſcribo.
Cruſtare parietes, Vide Cruſta.
Diſturbare parietes. Cic. in Parad. 35.
Ducere parietem per ueſtibulum alterius. Cic. pro Mil. 56.
Perfodere parietes, Vide Perfodio.
Arctis parietibus premere locum. Virg. 4. Georg. 60.
Vrbis parietes ſtant & manent, Vide Maneo.
Græcis parietibus textum iter. Virg. 5. Aeneid. 118.
Intra parietes meos nihil mihi tutum. Cic. Plancio li. 4. 14. 9.
Intra parietes experiri & diſceptare. Cic. pro Quint. 20. Si quid in controuerſiam ueniret, aut intra parietes, aut ſummo iure experiretur. Id eſt, Aut inter amicos diſceptandam rem permitteret citra iudicium, & extra cancellos forenſes: aut apud iudicem conceſſo ſibi legibus aut moribus iure uteretur, id eſt rigore iuris ad extremum non decederet. Budæus.
Albo pariete aliena bona oppugnare. Plaut. Perſa 3. 19.
Vbi interpres, Legitur apud Aſconium Pædianum, apud Prætorem & alios magiſtratus, in urbe Roma, ad primos ueſtibuli parietes fuiſſe albũ ſpatium, in quo à collegio magiſtratuue publicanda ſcripto proponebantur. In albo ergo pariete aliena oppugnant bona, ſic intellige, Qui inſtituunt, ſibi proponunt lucri cauſa aliquem alicuius criminis accuſare, & rem apud Prætorem haberi delatione ſua.

Hactenus

Hactenus interpres Plauti.

Parietina] parietinæ, pen. prod. (τὸ τειχίον,) Paries uetus ac semiconsumptus. Plin. lib. 22. cap. 17. 2. Austericum fulio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisq;. Cic. ad Memmium, lib. 13. 1. 7. Is igitur Patro, quum ad me Romam literas misisset, uti te sibi placarem, peteremq; ut nescio quid illud Epicuri parietinarum sibi concederes, &c.

Parietaria] huius parietariæ, (ἐλξίνη,) Herba à parietibus in quibus nascitur, sic dicta. unde etiam Muralium appellata est.

Parilis] & hoc parile, pen. corr. (πάρισος,) Significat æquale. Lucret. lib. 2. 76.

Concharumq; genus parili ratione uidemus
Pingere telluris gremium.

Aetate parili. Ouid. 8. Metam. 127.

Ratione parili. Lucret. lib. 2. 75.

Accipere, & parili reddere uoce Vale. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 6.

Parilitas] penultima correpta, parilitatis, (τὸ πάρισον,) Aequalitas. Gellius lib. 14. cap. 3. Parilitas uirtutum inter se consilium.

Parilia] Pariliorum, (παλίλια,) Deæ Palis festa, quasi Palilia. Plinius lib. 19. cap. 5. 5. Parilibus tamen aptißimè. Vide Pales.

Ab ijs Parilibus, quibus Romam à Romulo conditam accepimus, diem natalem illius urbis repetebat L. Tarutius Firmanus, in primis Chaldaicis rationibus eruditus. Cicero 2. de Diuinat. 147.

Festa Parilia. Ouid. 14. Metam. 155.

Pario] paris, peperi, pen. corr. partum uel paritum, pe. corr. (τίκτω, τίχω, λοχάω, ἀποτίλτω,) parere, Fœtum emittere. Proprie ad fœminas pertinet. Plin. lib. 10. cap. 33. 5. In Scythis auis magnitudine otidis binos parit.

Liberos ex sese parit mulier. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 8.

Fœmina quum peperit, repletur lacte. Lucret. lib. 5. 163.

Marem parere. Ouid. 9. Metam. 136.

Decies parere, Vide Decem.

Parere, aliquando de uiris legitur. Cæcil. Hic uicinus noster peperisse se filium memorat.

Pariemt, pro Pepererint dixit Cato cap. 89. Gallinas teneras quæ primum parierint, concludat. Alia exemplaria habent parient.

Terra parit fruges. Lucret. lib. 2. 198. Cic. 1. de Nat. deo. 7.

Parere oua dicuntur aues, pro Ponere, & quod Varro de Re rust. facere dicit. Plin. lib. 10. c. 52. 1. Plurima oua pariunt strutiocameli. Idem lib. 9. cap. 51. 6.

Ouum parit gallina. Cic. 4. Acad. 105.

Vermiculos pariunt ligna putrefacta. Lucret. lib. 2. 180.

Parior, pareris, pen. corr. Paßium. Plin. lib. 10. cap. 52. 3. Oua exeunt à rotundißima sui parte, dum pariuntur.

Parere, per translationem, pro Acquirere siue comparare: quoniam quæ parimus & acquirimus, noua sunt, quemadmodum quæ concipiuntur. & construitur sicut Emo. Colum. lib. 9. ca. 1. Sequitur ut examina desyderemus: ea porrò uel ære parta, uel gratuita contingunt. Virg. 11. Aeneid. 5.

Ite, ait, egregias animas, quæ sanguine nobis
Hanc patriam peperere suo.

Parere, gignere, proferre, Author ad Herenn. lib. 4. 144.

Parere & procreare, Educare atque confirmare. Cicero 2. de Orato. 193.

Parere alicui, & Depellere, contraria. Cic. Bruto 15. 6.

Aegritudinem parere alicui. Plaut. Trinum. 6. 35.

Beneficium sibi parere. Terent. Eunuch. 5. 2. 32.

Curas nobis peperit iniuria. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.

Causam uitæ parere. Plin. lib. 11. cap. 37. 52.

Dignitatem & salutem aliquibus, suis laboribus parere. Cicero 4. in Catil. 73.

Dißidium parere. Lucret. lib. 1. 44.

Dolorem parere. Cic. 1. de Finib. 77.

Fastidium parere. Plin. lib. 12. cap. 17. 10.

Fortuna peperit tibi. Lucan. lib. 3. 20.

Fructum parere sibi. Cic. pro Rosc. Amer. 53.

Gloriam parere. Cic. ad Brutum 15. 6.

Gratiam apud aliquem parere sibi. Liu. 4. bel. Maced. 167.

Laurus illi peperit æternos honores. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Lachrymas peperere minoribus nostris. Lucret. lib. 5. 241.

Laudem parere sibi. Cic. 2. Off. 66.

Lethum sibi peperere manu. Virg. 6. Aeneid. 87.

Lingua peperit hoc malum misero. Tibul. lib. 4. eleg. 12. 4.

Moram parere. Plaut. Trucul. 7. 9.

Oua pariuntur. Plin. lib. 10. cap. 52. 3.

Pacem parere. Cic. Planco, lib. 10. 5. 2.

Perfugium pedibus parere. Plaut. Cistel. 4. 13. id est, aufugere.

Salutem parere. Cæsar 1. bel. Gal. 226.

Somnum tibi peperi mero. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Spinosiora multa pepererunt dialectici. Cic. in Orat. 62.

Verba parere. Est noua uerba fingere. Cic. 3. de Finib. 4. Idq; cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam uerba parienda sunt, imponendaq; noua nouis rebus nomina.

Victoriam parere sibi. Liu. 10. bel. Pun. 65.

Vrbes peperit philosophia, & dißipatos homines in societatem uitæ conuocauit: eos inter se primò domicilijs, deinde coniugijs, tum literarum & uocum communione iunxit. Cice. 5. Tuscul. 7.

Ad hanc te amentiam natura peperit, uoluntas exercuit, fortuna seruauit. Cic. 1. in Catil. 18.

Parior, Paßiuum. Cic. 2. Off. 73. Maximè autem & gloria paritur & gratia defensionibus.

Voluptates pecunia pariuntur. Cic. 2. de Fin. 91.

In pariundo, Vide In præpositionem.

Pariens] Participium: (τίκτουσα,) ut Timidæ parientes. Ouid. 9. Metam. 57.

Pariturus] penultima producta, Aliud participium, (τεξόμενος,) Ouid. 5. Metam. 64.

- illa potentem
Lucinam nouies, nouies paritura uocauit.

Partus] Aliud item participium, (γενηθείς, τεχθείς,) In lucem editus.

Genus partum ueterino semine. Lucret. lib. 5. 173.

Alius Achilles Latio partus, Vide Achilles.

Partam uidetur accepisse Columella, pro ea quæ peperit, lib. 7. cap. 4. Singuli agni binis nutricibus summittendi, nec quicquam subtrahi summißis expedit, quo saturior lactis agnus celeriter confirmetur, & parta nutrici consociata minus laboret in educatione fœtus sui.

Partus] (πορισθείς,) pro Nactus & acquisitus. Terentius And. 5. 5. 5.

- nam mihi immortalitas
Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio interceßerit.

Labore magno, magnisq; periculis parta quædam. Cicero 2. de Oratore, 116.

Partum per nos, & Delatum diuinitus, contraria. Cicero 2. de Oratore, 100.

Virtute non parta sed peccatis & uitijs quædam. Cicero 2. de Oratore, 116.

Honestè partis bonis aliquem priuare. Cic. pro Quintio 49.

Census partus per iniuriam. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2.

Coniux parta tibi. Virg. 2. Aeneid. 157.

Digitized by Google

Decus partum eloquio. Silius lib. 3. 125.
Existimatio parta. Cic. pro Sylla 58.
Fama parta. Valer. 7. Argon. 59.
Gloria parta. Ouid. 12. Metam. 59.
Honor partus. Virg. 5. Aeneid. 46.
Laus parta perennis. Silius lib. 15. 77.
Libertas plurimo sudore & sanguine maiorum parta nobis et tradita. Cic. 2. de Lege Agrar. 30.
Munera parta sunt meæ Veneri. Virg. 3. eclog. 14.
Opes partæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 8.
Partæ opes non casu, sed ingenio. Cic. 3. Tusc. 69.
Pabula parta sine labore. Lucret. lib. 5. 174.
Pax parta duci. Lucan. lib. 10. 22.
Parta improbè præda. Cic. 1. de Fin. 79.
Quies parta uobis. Virg. 3. Aeneid. 99.
Regna parta per gladios. Ouid. 1. de Arte 52.
Res partæ sanguine. Ouid. 1. epist. 19.
Triumphus partus. Virg. 1. Aeneid. 116.
Victoria parta. Cic. ad Atticum, lib. 10. 20 1. 2.
Vltio parta est. Senec. Medea 1. 5.
Malè parta malè dilabuntur. Cic. 2. Phil. 76.
Reponere parta. Claud. de bel. Get. 101.

Partus] huius partus, masc. gener. (τοκετὸς, τόκος, τίκτμα, λοχεία,) Cicero 3. de Finibus 72. Idem hoc esse dicturi, bonam mortem & bonum partum meliorem longum esse, quàm breuem. Propert. lib. 2. eleg. 3. 6. Non non humani sunt partus talia dona.

Grauiditas & partus. Cic. 2. de Nat. deor. 178.
Ancillæ partus an in fructu habendus. Cic. 1. de Fin. 19.
Mulæ partus propè necessarius, conceptio contra naturam. Cic. 2. de Diuinat. 74.
Aestiuus partus, Vide Aestas.
Maturus partus. Celsus lib. 7. cap. 29.
Densus uuarum partus. Plin. lib. 14. cap. 2. 7.
Numerosus partus. Vide Numerus.
Remorans partus. Ouid. epist. 15. 9.
Adest mulieri partus, Hoc est pariendi tempus. Celsus libro 2. cap. 1.
Adhibetur Iuno Lucina ad partus, Vide Adhibeo.
Adolescere in partum, Vide Adolesco.
Maturos aperire partus. Horat. in Carm. Secul. 3.
Appropinquat partus. Cic. pro Cluentio 13.
Dulci partu ditescere. Lucret. lib. 4. 252.
Dare partu, Id est parere. Lucret. lib. 2. 230.
Dare partu geminam prolem. Virg. 1. Aeneid. 56.
Edere partus perfectos, uel inchoatos. Plin. lib. 10. cap. 63. 5.
Elidere partum. Celsus lib. 2. cap. 7.
Partus excluditur diebus ter nouenis. Plin. lib. 10. cap. 59. 2.
Propè instat partus, Vide Instо.
Leuabit te partu Lucina. Ouid. 9. Metam. 140.
Vno partu liberos peperit uiro, Seneca Theb. 1. 28.
Partu postremo Polydorum Hecuba peperit. Cic. 3. de Oratore, 122. Ex poeta.
Reddere partum. Plin. lib. 10. cap. 12. 8.
Sustinere partum. Celsus lib. 2. cap. 10.
Tuetur partus matronarum Natio dea. Cic. 3. de Nat. deo. 93.
Partus arboris etiam dicitur. Plin. lib. 12. ca. 14. 8. Autumno legitur ex aestiuo partu. De thure.

Partus, Ipsa proles. Mart. lib. 1. 14. Nec iacuit partus, sed matre cadente cucurrit. Plin. lib. 8. cap. 32. 2. Editos partus exercent cursu. De ceruis.

Monstrosi hominum partus. Lucan. lib. 1. 112.
Multiformes partus, Vide Multus.
Nobilis partus. Seneca Herc. fur. 6. 32.
Partus semiferi. Claud. 1. in Eutropium 1.
Suppositus partus. Silius lib. 15. 92.
Abigere partum, Vide Abigo.
Gemellos enixa partus. Ouid. 6. Metam. 143.
Ferre partum, In utero gestare. Plin. lib. 8. cap. 32. 1.
Ferre partum ex aliqua, Tollere puerum ex aliqua. Sen. Hercule furen. 6. 32.
Maculare partus suos paricidio, Vide Macula.
Diligunt suos partus feræ. Cic. 2. de Orat. 91.

Paritura] parturæ, pen. prod. (γενητὸ,) Idem quod Genitura & fœtura. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. 26. Demes si uis duas res de mulis, admissuram & parituram. Legitur & Parturam.

Partitudo] partitudinis, (τέξις,) antiquum. Plaut. Aulul. 4. 36. Neq; iam quo pacto celem herilis filiæ
Probrum propinqua partitudo cui appetit.

Partio] partionis, fœm. gen. (ἀπότεξις,) Idem, antiquè. Gellius lib. 10. cap. 2. Eumq; finem esse dixit multijugæ hominum partionis. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 3. de gallinis, Hæ enim ad partiones sunt aptiores.

Partor] partoris, Verbale, (πορισμοποιὸς,) Qui peperit & acquisiuit. Plaut. Tructul. 3. 29. unde antè parta Demus pòst partoribus.

Parturio] parturis, pen. corr. parturiui, (ὠδίνω, λοχένομαι,) parturire, In pariendo laborare. Ter. Adel. 3. 4. 42. Iuno Lucina fer opem: serua me obsecro H. hem, Nunnam illa quæso parturit.
Ager almus parturit. Virg. 2. Georg. 66.
Parturient montes, nascetur ridiculus mus. Hor. 2. de Arte 29.
Arbos omnis nunc parturit. Virg. 3. eclog. 122.
Parturire per translationem dixit Cic. 2. Philip. 122. Vtinam aliquando dolor Pop. Rom. pariat, quod iamdiu parturit.
Periculum conceptum Respub. parturit. Cic. pro Mur. 76.

Parturiens] parturientis, (ὠδίνουσα,) Ipsa mulier quæ parturit. Plin. lib. 20. cap. 21. 4. de malua, Vtiq; constat partu rientes foliis substratis celerius foetui. Ouid. 3. Fast. 52. Dicite, tu uoto parturientis ades.

Parion] (Πάριον,) Vrbs est in Hellesponto, ait Stephanus, uocata sic à Pario Iasonis filio.

Parion, uel Parium, Ptolemæo, Plinio, Straboni, Propontidis in Hellesponto oppidum à Milesiis, Erythræis, Parijs q; conditum: iuxta quod, teste Plinio lib. 7. cap. 2. gentes sunt quæ Ophiogenes uocantur, serpentum ictus lenare solitæ, & manu impositа, uenena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos sibi dicit, quorum saliuæ contra ictus serpentum medeantur. In eodem oppido, teste Plinio lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & iniuria.

Infame Parium fragosis uadis. Valer. 2. Argon. 126.

Paris] Paridis, pen. corr. (Πάρις,) Priami filius, quem pater, quòd patriæ fatum futurum esse præsenserat, exponi iussit, pastores q; educauerunt. Tempore procedente in aulam paternam receptus, apud Idam pulchritudinis sententiã, pro Venere contra Palladem & Inonem tulit: ex quo illas perpetuò infestas sibi regnoq; habuit. Venus autem ei nuptiæ Helenæ per raptum conciliauit, unde Troiæ bellum exortum secundum Homerum. Ex Oenone Nympha Idæa ab eo, dum esset pastor, adamata, Idæum & Daphnidem dicitur suscepisse. Interfecit in bello Troiano Achillem & Antilochum: cum Aiace uerò Oileo congressus, mutuis simul cum eodem uulneribus cecidit.

Paris, nomẽ habet ἀπὸ τῆ παρείρειν, hoc est à transcendo, nim irum intentatam mortem, quando expositus est. Et hoc est primum & propriũ eius nomen. Alexander enim cognomi

nat. s

natus est ab opitulatione ut innuit Ouid. in epistola ipsius ad Helenam, Penè puer cæsis abducta armenta recepi
Hostibus, & causam nominis inde tuli. ab ἀλέγω auxilior, & ἀνὴρ uir. Vide Cælium lib. 19. ca. 12.
Hecuba Cissei filia, se facem parere uidit & Parin creauit, qui causa fuit incendij. Vir. 10. Aen. 141.
- & face prægnãs Cisseis regina Parin creat. Face prægnans, ait Seruius, quia antequam pareret, facem se peperisse uidit in somnis.
Culpatus Paris. Virgil. 2. Aeneid. 121.
Dardanius Paris. Virgil. 2. eclog. 13.
Parin, Accusatiuus. Ouid. 13. Metam. 4.
- accusoq; Parin.
Paridem uocat per translationem Octauianum Cicero ad eum scribens, 10. At te fata patriæ Paridem futurum prædicabant, qui uastares urbem incendio, Italiam bello, &c.
Fuit & Paris histrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cuius meminit Cornelius Tacit. & Iuuenalis.
Parisij] Parisiorum, (Παρίσιοι,) populi inter Celtas, qui Senonensi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Belouacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi: Lutetiam habent oppidum, quum nunc Parisiensem, episcopalem urbem inhabitant, positam in insula fluminis Sequanæ, quòd perpetua palus influeret, & in regno Francorum esset. Horum meminit Cæsar lib. 6. Comment. Ptolemæus lib. 2. ca. 8. Ad ortum uerò & iuxta Sequanam Parisij: & ciuitas, Parisium, Leucodecta. Vulgò Paris.
Pariter] pen. corr. (κατὰ ταῦτα,) Aduerbium congregandi significans Simul. Cic. de Amic. 68. Quòd si hæc apparent in bestijs, uolucribus, agrestibus, natantibus, suibus, cicuribus, feris, primum ut se diligant (id enim pariter cum omni animante nascitur) deinde ut requirant atq; appetãt, ad quas se applicent, eiusdem generis animantes.
Pariter & simul. Cic. 3. de Orat. 6.
Pariter enim cum uita sensus amittitur. Cic. 1. Tusc. 39.
Tua luus pariter cum Repub. cecidit. Cic. 2. Offic. 65.
Crescunt pariter cum luna, pariterq; decrescunt ostreæ & conchylia. Cic. 2. de Diuin. 49.
Mecum pariter mo lestè ferunt Siculi. Cic. 7. Verr. 136.
Infindunt pariter sulcos. Virgil. 5. Aeneid. 29.
Vtraq; uis pariter metuenda. Virg. 4. Aeneid. 8.
Pariter nobiscum. Autor ad Heren. lib. 3. 61. quin ad hanc uitilitatem pariter nobiscum progredi possis.
Percipit uoluptatem pariter cum corpore animus. Cicero 5. Tuscul. 136.
Secum pariter me reportauit Resp. Cic. Post red. in Sena. 31.
Pariter, (ὁμῦ,) eodem tempore. Virgil. 10. Aeneid. 173. de Mezentio alloquente Rhœbum equum suum,
- Lausiq; dolorum
Vltor eris mecum: aut, aperit si nulla uiam uis,
Occumbes pariter. Potest & hic significare Simul.
Pariter, (ἐπίσης,) Ex æquo, æqualiter, Næuius, Vt pariter dispertiantur bona patris. Hoc est, ut tantum habeat unus quantum alter. Plaut. Aulul. 6. 13.
Pariter & æqualiter. Cic. de Amic. 51.
Terminantur pariter extrema. Cic. in Orat. 21.
Pariter, (ὁμοίως,) Similiter. Cic. pro Fonteio, 29. Pugnat pariter pro salute M. Fonteij Narbonensis colonia.
Aequè & pariter. Cic. 1. de Finib. 104.
Pariter ac. Terent. Phorm. 5. 3. 3. Pariter nunc opera me adiuues, ac dudum re opitulata es.
Pariter atq; Plaut. Amphit. 13. 11. - sed ædes occluserunt euge hoc fit Pariter atq; ut alia facta sunt.
Pariter ut. Plaut. Aulul. 3. 22. Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium Pariter moratum ut pater, auosq; huius fuit.
Pariter fit. Terent. Eunuc. 1. 2. 12. Id est similiter, ut ait Don.
Pariter pro meritis. Plaut. Milil. 10. 75.
Paritura] Vide Pario.
Parium] (Πάριον,) ciuitas Asiæ in regione Mysiæ, ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Glossographus. Strab. o libro 10. & 11.
Parma] parmæ, (ἀσπὶς,) Breue scutũ quo pedites utebantur, quòd è medio in omnes partes esset par, ut inquit Varro. Virgil. 9. Aeneid. 109. Ense leuis nudo, parmaq; inglorius alba. Hoc scutum Græci, authore Plinio uocant peltam Liu. 8. ab Vrbe, 32. Quem cuspide parmaq; innixum, attol lentem se à graui casu Manlius ab iugulo, ita ut per costas ferrum emineret, terræ affixit.
Caua parma. Ouid. 12. Metam. 18.
Crudæ parmæ tegmina. Silius lib. 5. 105.
Obiectum parmæ dat læua. Lucret. lib. 4. 171.
Obiecta proturbat pectora parma. Stat. 5. Thebaid. 33.
Remouere parmam. Claud. 7. Paneg. 3.
Mucro transit parmam. Virgil. 10. Aeneid. 164.
Parmatus] pen. prod. Adiect. (ἀσπιδωτὸς,) Parma tectus Liu. 4. ab Vrb. 165. Dat signum Volscis imperator, ut parmatis nouæ cohorti hostium locus detur.
Parmula] parmulæ, penul. cor. Diminutiuum, (ἀσπίδιον,) Horat. 2. Carm. ode 7. 2.
Tecum Philippos, & celerem fugam
Sensi relicta non bene parmula.
Parmularius] parmularij, (μονόμαχος,) Gladiator qui parmula utebatur, itèq; fautor et locator eius generis. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2. Alius percontanti Theodoretus, an Apollodoreus esset, Ego, inquit, parmularius sum. Vbi interpres, Parmularius dicitur parmarum, hoc est scutorum faber.
Parmularij etiam Thraces appellabantur. Festus, Thraces gladiatores à similitudine parmularum Thraciarum uocati.
Parma] (Πάρμα,) Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Galliæ togatæ prope Rauennam.
Surripuit Parmam Antonius. Cic. 14. Philipp. 391.
Parmensis, (Παρμεῶος,) Incola & habitator urbis Parmæ. Cic. 14. Philipp. 390.
Optimos uiros, honestissimosq; homines maximè cũ authoritate huius ordinis Populiq; Rom. dignitate cõiunctos Parmẽses crudelissimè interfecit L. Antonius. Ci. 14. Phi. 390.
Parmensis Cassius. Horat. 1. epist. 4. 1.
Parmenides] pen. cor. (Παρμενίδης,) Eleates, Anaxagoræ discipulus, ut Suidas: ut Diogenes Laertius, Xenophanis. Cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogũ scripsit, uocauitq; Parmenidem, siue de Idæis. Hic carmine Physiologiã expressit, sicut Empedocles & Hesiodus, duplicemq; eam esse dixit: unam quæ ueritate constaret, alteram quæ opinione.
Parmeno] pen. cor. (Παρμένων,) apud Comicos nomen uiri, quasi deses à παρὰ & μένω, maneo.
Patmularius] Vide Parma.
Parnacides] genus uestium puellarum. Varro de liberis educandis, ut puellæ habeant potius in uestitu chlamydas, ac combomata, ac parnacidas, quàm togas. Nonius.
Parnasus] pen. prod. uel, ut alij scribunt, Parnassus, (Παρνασσὸς,) Mons in Phocide, ut scribunt Plinius & Strabo lib. 9. & Herodotus, Melaq; confirmant. Qui mons duos uertices habet: quorum unum Thitorea, alterũ Hyampeon. Herodotus in Vrania tradit. non autem Cytheronẽ & Heliconem, ut Seruius putauit: seu, ut alij uolunt, Cyrrham, aut Cyrphim, seu Nysam, quòd Cytherõ aut Helicon in Boeotia montes

montes disiuncti sunt, ita ut Helicon procul sit à Parnaso circiter quindecim passuum millia, Cytheron uerò triginta. Est igitur Parnasus mons Phocidis, sacer Baccho & Apollini. Ouid. 1. Metam. 64.

Separat Aonios Actæis Phocis ab aruis, &c.
Mons ibi uerticibus petit arduus astra duobus
Nomine Parnasus, superatq; cacumine nubes. Luca. li. 5. 15

In hoc mõte rupes uel maiestate numinis, uel situ ipso horrorem uisentibus facit, undiq; ferè præceps in formam theatri. Hic est Apollinis Delphici templũ, hic fons Castalius, Musis sacer. hic habitauere Pierides, natio Thracia: unde Pierius mons, & Pierides Musæ. Sub Parnaso habitauerunt Hiantes populi. Hic fontes Atticam uersus Hippocrene & Aganippe.

Arx umbrosa Parnasi. Ouid. 1. Metam. 94.
Sacri Parnasi cornua. Stat. 5. Thebaid. 117.
Iuga Parnasi. Virgil. eclog. 10. 3.
Summus uertex Parnasi. Catul. Argon. 59. 78.
Biceps Parnasus. Ouid. 2. Metam. 45. Pers. in Proœm. 1.
Sacer Parnasus. Stat. 5. Thebaid. 117.

Parnasius] Adiect. (παρνάσσιος,) Virgil. 6. eclog. 6.
Nec tantum Phœbo gaudet Parnasia rupes.

Laurus Parnasia. Virgil. 2. Georg. 4.
Templa Parnasia. Ouid. 5. Metam. 56.

Parnes] parnethis, (πάρνης,) mons est Atticæ regionis, diciturq; tam masculino, quàm fœminino genere: ut probat Stephanus. Stat. 12. Thebaid. 124.

- Parnesq; benignus Vitibus.

Paro] paras, (ἑτοιμάζω, σὺντρεπίζω, σὺσσκάζω, ἐντύνω, ὁπλίζω, ἐφοπλίζω, προσσαίνω, προσσύνω,) parare, à Pario deducitur, teste Sipontino: nam quæ paramus, quodammodo parere & proferre uidemur. Terent. in Prolo. Phorm. 3.

Maledictis deterrere ne scribat, parat.

Parare & ornare scutis & telis aliquos. Cice. pro Cecin. 44.
Constituere & parare aliquid alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 3. 5.
Parare, (κτᾶσθαι,) cõparare, acquirere, ut Parare diuitias,
Acre parare aliquid. Hor. 2. Ser. saty. 3. 26. (amicos, etc.
Agros alicui sibi parare. Cic. pro Flacco, 56.
Creare & parare. Lucret. lib. 4. 158.
Amicos parare. Cic. de Amic. 50. Terent. Eunuc. 1. 2. 69. Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.
Amor paratur sæpe ludendo. Ouid. 3. de Arte, 74.
Ancillas parare. Horat. 2. Serm. saty. 3. 43.
Animos parare, dextrasq;. Liu. 5. belli Maced. 140.
Vina parant animos. Ouid. 1. de Arte, 48.
Arma parare aduersus aliquem. Ouid. 4. Fast. 140.
Aurum alicui. Horat. 2. Serm. saty. 3. 43.
Bellum parare, Instruere. Cæsar 5. bell. Gall. 210.
Bella parantur mihi. Ouid. 2. de Remed. amor. 1.
Blanditias alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.
Campum ad certamen. Virgil. 12. Aeneid. 24.
Casas, pelles, ignem parare. Lucr. lib. 5. 202.
Classis hæc mihi paratur. Stat. 1. Achil. 7.
Cœnam. Cic. ad Att. li. 4. 77. 1. Prandium. Plau. Amp. 16. 17
Connubia natis. Stat. 2. Achil. 27.
Conuiuia. Virgil. 1. Aeneid. 129.
Instruere & parare conuiuium. Cic. 6. Verr. 54.
Cursus. Virgil. 4. Aeneid. 60.
Dapes. Virgil. 6. eclog. 16.
Dominum sibi parare. Lucan. lib. 6. 52.
Excusationem. Cic. ad Att. lib. 12. 24 5. 3.
Exempla alicui. Iuuen. Saty. 9. 14.
Exequias. Ouid. 2. Fast. 164.
Exitium alteri. Cic. 2. Tusc. 67.
Facinus triste. Ouid. 6. Metam. 125.
Formam. Ouid. 3. de Arte, 47.
Fortunas magnas, & copiam, hoc est diuitias. Liu. 4. bell. Puni. 100. Plaut. Epid. 7. 4.
Fugam parare. Terent. Phorm. 1. 4. 14. Quam hic fugam aut furtum parat?
Fugam & socios. Virgil. 1. Aeneid. 73.
Gratiam alicuius. Tacit. lib. 12.
Homines parare, Emere. Catul. de Varo, epigr. 10. 17.
Hortos aliquos. Cic. Attico, lib. 12. 24 1. 16.
Hospitium. Propert. lib. 3. eleg. 23. 4.
Imber maximus paratur agricolis. Virgil. 1. Georg. 86.
Insidias. Ouid. 2. Fast. 43.
Interitum alicui. Cic. 1. de Diuin. 101.
Inuidiam alicui ex sua re familiari. Cic. in Salustium, 5.
Iras. Sene. Hippol. 10. 14.
Iter in Macedoniam. Cæsar 3. bel. Ciuil. 131.
Lethum alicui. Lucret. lib. 6. 247.
Locus paratur epulis. Lucan. lib. 7. 161.
Locum ac sedem alicui. Cæsar 1. bell. Gall. 125.
Militum manum parare, interficiendorum Consulum ciuitatis causa. Cic. in Catil. 10.
Serò medicina paratur, quum, &c. Ouid. 1. de Rem. Amo. 19.
Membra parari pugnæ. Ouid. 9. Metam. 7.
Magnos motus fata parant. Lucan. lib. 2. 14.
Necessitudines. Cæsar 8. bell. Gall. 190.
Necem alicui. Ouid. 1. de Arte, 15.
Orationem sibi parare, Vide Oro.
Orationes aduersus, uel in aliquem. Plaut. Pseud. 7. 39. Plin. in Præfat. 13.
Prælia dira. Lucan. lib. 3. 63.
Profectionem. Cæsar 1. bell. Ciuil. 109.
Reditum parat sibi & socijs. Horat. 1. epist. 2. 5.
Magno parantur regna æterna. Lucan. lib. 1. 7.
Sacra parantur. Virg. 2. Aeneid. 27.
Sapientiam. Cic. 1. de Finib. 5.
Se ad aliquid parare, Applicare & accommodare quod dicitur. Terent. Eunuc. 2. 2. 18. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 30. Huc te pares, hæc cogites, ad hæc te exerceas.
Erigere & parare se ad dicendum. Cic. in Orat. 67.
In omne nefas ego me paraui. Ouid. 6. Metam.
Solatia sibi. Ouid. 2. de Remed. amor. 11.
Subsidium. Cic. ad Att. lib. 1. 6. 5.
Tela. Ouid. 3. Metam. 10.
Dulcia uerba alicui. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.
Vim. Liu. Alios uim parantes occidit. Id est qui ui tueri se nitebantur: Ouid. 2. Metam. 116. Vim parat & sequitur.
Para ut. Ter. Phor. 5. 8. 64. Animo uirili, præsentiq; ut sis, pa
Parant defendere telis. Virg. 2. Aeneid. 90. (ra.
Ire parat ad urbem. Virg. 1. Aeneid. 137.
Ire parant in nemus. Virg. 4. Aeneid. 24.
Paratum est ita. Plaut. Pœn. 14. 88.
Auidus parandi diuitias. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 15.

Parans] Participium, (ἑτοιμάζων,) ut Animi parantes infanda. Statius 5. Sylu. 2. 18.

Parandus, aliud participium, (ἑτοιμαστέος,) ut
Dona paranda. Ouid. ad Liuiam, 26.
Scelus parandum est magno animo. Sene. Medea, 12. 10.

Paratus] pen. prod. (ἡτοιμασμένος,) Similiter participiũ. Terent. 4. 4. 15. Quin est paratum argentum.

Vir in quouis loco paratus. Terent. Andr. 4. 3. 4. Donatus, Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo esse possunt.

Paratus & prõptus, (ἕτοιμος, πρόχειρος,) Cic. 1. Verr. 22.

Digitized by Google

Paratus ab, Vide A uel Ab præpositiones.
Ab omni re paratum esse. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 13.
Ab exercitu paratus. Cælius Cicer. lib. 8. 10. 2.
Paratus & meditatus. Cic. 4. Ver. 12. Sed in Siciliam paratus ad prædam, meditatusq; uenire cupiebat.
Paratus ad audiendum. Cic. 2. de Finib. 1.
Paratus ad dolores. Cic. 1. de Finib. 76.
Paratißimus ad dicendum. Cic. 1. Verr. 23.
Præsidijs naturæ uel doctrinæ ad dicendum paratus. Cicero 1. de Oratore, 21.
Paratus ad omnem euentum. Cic. ad Toranum, lib. 6. 21. 3.
Ad omne facinus paratißimus homo. Cic. pro Milone, 18.
Paratus & instructus ad iudicium uenit. Cic. 2. Ver. 5.
Ad mentiendum paratus. Cic. de Amic. 81.
Paratus ad omnia. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 11.
Ad permouendos animos instructus et paratus. Ci. in Orá. 10.
Paratus ad periculum animus. Cic. 1. Offic. 91.
Consuetudine beneficentiæ paratiores erunt & tanquam exercitatores ad bene de multis promerendum, quo pluribus profuerint. Cic. 2. Offic. 75.
Paratißimus ad hæc propulsanda. Cic. ad Att. lib. 5. 9 4. 2.
Ad uim promptus, ad seditionem paratus, expeditus ad cædē Cic. 2. de l. Agrar. 81.
Ad uim paratus. Ouid. 11. Metam. 59.
Contra fortunam paratus. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 2.
Animis opibusq; parati. Virgil. 2. Aeneid. 160.
Paratus pedítatus. Cic. ad Att. lib. 6. 185. 4.
Paratior certamini. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Paratißimus tuendæ ciuitatis. Cic. 2. de Legib. 103. Quædam exemplaria legunt peritißimus.
Paratus omnia perpeti. Cæsar 3. bell. Ciuil. 31.
Animo paratus tueri prouinciā. Plancus Senatui, li. 10. 8. 14
Certare parati. Virgil. 5. Aeneid. 22.
Acies paratæ ferro. Ouid. 3. Fast. 44.
Acies parata neci. Virgil. 2. Aeneid. 67.
Agmen paratum secum habet. Virgil. 5. Aeneid. 110.
Animus paratus bello & paci. Liuius 1. ab Vrbe.
Paratißimo animo sustinere. Cæsar 8. bell. Gall. 149.
Propositum ac paratum auxilium ijs fac tuum esse uideatur. Q. Cic. de Petit. Consul. 15.
Celeritas in respondendo prompta & parata. Cicero de Claris Orator. 79.
Consensu omnium parato, tota denique Italia ad contentionem expedita, &c. Cic. pro Sestio, 29.
Epulæ paratæ regifico luxu. Virgil. 6. Aeneid. 121.
Fortitudo est satis instructa, armata, parata per sese. Cicer. 4.
Hospitium nobis paratum. Lucan. lib. 9. 218. (Tusc. 80
Parati & expediti multa commentatione ac meditatione loci. Cic. 2. de Orat. 65.
Mors parata. Lucan. lib. 8. 7.
Mortis paratæ instrumenta. Ouid. 10. Metam. 77.
Imparatum in paratos incidere. Cic. pro Milone, 41.
Prouincia omnium ciuitatum consensu paratißima. Plancus Senatui, lib. 8. 13.
Thalami parati. Virgil. 7. Aeneid. 20.
Vrbs parata. Virgil. 4. Aeneid. 15.
Paratior, Lucan. lib. 6. 19.
- cœloq; paratior unda.

Paratum] penul. produ. Substantiuum, (ἑτοιμασμένον,) Terent. Eunuch. 3. 4. 4. Præterijt tempus: quo in loco dictum est, parati nihil est.

Paratus] huius paratus, pen. prod. (κατασκευή,) Ipse parādi actus. Quint. li. 10. ca. 1. Copiosus uerborū fit paratus id est, apparatus. Tac. li. 5. Gazā, & paratus regios adijcit.
Graues paratus rerum. Stat. 2. Thebaid. 21.
Principalis paratus. Tacit. lib. 18.
Funebris paratus. Tacit. lib. 13.
Opus impar uestris paratibus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 1.
Celebrare aliquid ingenti & insolito paratu. Tacit. lib. 18.
Largis paratibus uti. Ouid. epist. 15. 39.
Induta Tyrios paratus. Ouidius 3. Fastor. 126. Id est induta Tyrio uestitu.

Paratè] pen. prod. Aduerbium, (λαπτόμενος,) Prōptè & expeditè. Plaut. Epid. 8. 38.
Paratè uenire ad dicendum, Cic. de Clar. Ora. 130. Is tamē ad dicendum ueniebat magis audacter quàm paratè. Idem pro Rosc. Amer. 43. Tamen diligentius, paratiusq; uenisses.
Paratius dimicare. Cic. 1. Offic. 117.
Paratißimè respondit, id est promptißimè. Plin. epist. 9. lib. 3.

Parito] paritas, pen. corr. (ἑτοιμάω,) paritare, Frequentatiuum. Plaut. Merc. 12. 64.
Quid tu ais, qui quū illuc, quò nūc ire patiaris, ueneris, etc.

Parabilis] & hoc parabile, pen. corr. (εὐπόριστος,) Quod in promptu est, & citò haberi potest. Cic. 1. de Finib. 71. Propterea quòd ipsa natura diuitias quibus contenta sit, & parabiles, & terminatas habet.
Venus parabilis & facilis. Horat. 1. Serm. saty. 2. 24.
Victus parabilis. Curtius lib. 6.

Paro] paronis, (πάρων,) Nauiculi genus, inquit Festus, ad cuius similitudinem Myoparo dicitur, pyraticum nauigiū. Brigantinus hodie aut Gallio uocatur, teste Budæo.

Parochus] Parochi, pen. corr. (πάροχος,) Parochi, qui peregrinis salem & ligna præbebant, inquit Acron. De quibus Horatius 1. Serm. saty. 5. 10. - & parochi quæ debēt ligna salemq;. Quos Porphyrio copiarios à Latinis uocatos esse tradit, qui salem & ligna ijs præstabant, qui Reipubl. causa peregrè ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, ut idem Acron alibi sentire uidetur, lib. 2. Serm. saty. 8. 8. ubi Horatius parochum pro conuiuatore posuit, - uertere pallor
Tum parochi faciem nil sic metuentis, ut acres
Potores. Cicero in priore significatione usus est ad Atticum, lib. 13. 261. 5. Ariarathes Ariobarzani filius Romā uenit: uult opinor regnū aliquod emere à Cæsare. nam quo modo nunc est, pedem ubi ponat in suo non habet: omnino eum Sestius noster parochis publicis occupauit. Sunt qui parochias inde appellatas esse censeant: quibus singulis sacerdotes sui destimati sunt, ab exhibitione scilicet sanctificē crustuli, sacrosanctiq; panificij. Ego uerò nō parochias primùm, sed paroecias appellatas esse censeo. Budæus.

Paroculi] paroculorum, à paribus oculis dicuntur. Suetonius in libro de Claris Rhetoribus, de Sext. Clodio, Malè oculatus & dicax paroculorum.

De Parodontidibus] Vide Celsum, lib. 6. cap. 13.

Paroecus] paroeci, m. g. (πάροικος,) Paroeci, sunt accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, paroeci dicti sunt, eiusdem scilicet fani consortes. Et paroecia accolarum conuentus & accolatus, sacraq; uicinia. nam πάροικοι etiā οἱ πρόσοικοι dicuntur, id est uicini: legiq; ipse hoc uerbum apud Græcos in ea significatione, nisi falsus sum opinione. Quòd si Latinè loqui magis placet, Latinè scientibus, curiæ dici possunt: unde curiones olim dicti: & πάροικοι, ipsi curiales. Budæus.

Paroemia] paroemiæ, (παροιμία,) definitore Donato, est accommodatū rebus temporibusq; prouerbium. Diomedes autem diffinit hunc in modum, Paroemia est prouerbij uulgaris usurpatio, rebus temporibusq; accommodata.

Paromœon] (παρόμοιον,) Figura quoties est uerborum

in

in oratione aliqua ſimilitudo. Terent. And. 1. 5. 7.
-id mutauit, quoniam me immutatum uidet. ubi Donatus, *παρόμοιον. nam quoties uerba ſunt, παρόμοιον dicitur: quoties nomina, παρωνομασία. Idem in ſua editione ſecunda, Paromœon eſt quando ab eiſdem literis diuerſa nomina ſumuntur: ut,* O Tite tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti.

Paromologia] *penul. corr. (παρομολογία,) ſchema eſt, quod fit quum aliquot res aduerſario concedimus: deinde aliquid inferimus quod aut maius ſit quàm ſuperiora, aut etiam omnia quæ poſuimus, infirmet. ut* Sume hoc ab iudicibus noſtra uoluntate: neminem illi propiorem cognatum quàm te, fuiſſe concedimus. officia tua nonnulla in illum extitiſſe, ſtipendia uos unà feciſſe aliquandiu nemo negat. Sed quid contra teſtamentum dicis, in quo ſcriptus hic eſt? Ex Hyperide eſt exemplum hoc. Rutilius Lupus.

Paronomaſia] *pen. cor. (παρωνομασία,) ſchema eſt, ueluti quædam denominatio: uel quoties aliud nomen efficitur ex alio.* Terent. Andr. 1. 3. 13. *Nam inceptio eſt amentium, non amantium. Vbi* Donatus, *Amabãt ueteres de proximo ſimilia dicere: ut* Cic. 6. Verr. 23. *Mimus clarum putauit fore quod de armario, quàm quod de ſacrario eſſet ablatum. Et quidem ſi in uerbis ſunt, paromœon dicitur: in nominibus, paronomaſia.*

Paronychia] *paronychiæ, pen. cor. fœ. g. (παρωνυχία,) Abſceſſus circa radices unguium.* Plin. libr. 23. cap. 3. 1. *Gingiuarum inflammationibus, paronychijs, ſordidiſq; ulceribus excreſcentibus.* Plinius *tamen genere neutro profert, ut li. 24. ca. ultimo, 11. Altero quod eſt aizoo ſimile, ad paronychia & pterigia unguium, & quum caro unguibus increuit, utuntur cum axungia.* Idem libr. 28. cap. 8. 1. *Paronychia dicta à παρὰ, ad: ὄνυξ, unguis: quaſi ad unguẽ.*

Paropſis] *paropſidis, pen. corr. f. g. (πάροψις,) Patinæ genus aliquantũ concauæ, in qua obſonia ponuntur.* Iuue. Saty. 3. 15. *-quàm multa magnáq; paropſide cœnat. Græcum eſt, πάροψις, παρόψιδος.* Suet. in Galba, cap. 12. *Et ordinario quidem diſpenſatori breuiarium rationum offerenti, paropſidẽ legumimis pro ſedulitate ac diligentia porrexiſſe.* Martial. lib. 11. 28. *Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra Alecem, ſed quam protinus, illa uoret. Paropſis, inquit Bayfius, antiquis non ſolùm pro uili obſonio & iure & etiam maza, ſed etiam pro uaſe eſcario ſumebatur. Videto libellum de Vaſculis.*

Paros] *(πάρος,) inſula eſt una ex Cycladibus, quæ à Delo triginta quinq; millibus diſtat, ex qua Parius lapis, marmoreus cãdidiſſimus, è quo multa ſigna fiunt. Hanc primò Pelasgeam, poſtea Minoidam uocitarunt. In ea eſt oppidum etiã Paros uocitatum.* Virg. 3. Aeneid. 26.
- niueamq; Paron. A candore marmoris.
Marmorea Paros. Ouid. 7. Metam. 93.

Parius] *Adiectiuum, (πάριος,) ut Parius lapis, qui & Lydius, quo aurum probatur. Et Parium marmor, candidum, quod omnium optimum erat.* Virgil. 1. Aeneid. 120. Idem 3. Georg. 6. *Stabunt & Parij lapides ſpirantia ſigna. Vbi* Seruius, *in templo Cæſaris maiorũ ſtatuas eius dicit ſe eſſe poſituru, quas cõmendat et à pretioſo marmore, et ab arte.*
Marmor parium. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.
Iuga paria. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 11.

Parotis] *pen. pro. parotidis, pen. corr. (παρωτὶς, Apoſtema eſt circa aurem.* Plin. lib. 20. cap. 1. 2. *Parotidas, & panos ſanat. Græci παρὰ, ad: & οὖς, aures dicunt.*

Parra] *parræ, Genus auis inauſpicatæ.* Horat. 3. Carm. ode 27. 1. *Impios parræ recinentis omen.* Plin. lib. 18. cap. 29. *Auem parram oriente Sirio ipſo die non apparere, donec occidat.*

Parrhaſia] *(παρρασία,) regio in Peloponneſo, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Vnde Parrhaſius.* Virgil. 8. Aen. 69. *Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.*
In ea mons eſt Lycæus, in quo bicornis Fauni templum fuerat, à quo Lycæa ludicra illi ſacrata, nobis Lupercalia dicta unde Ouid. lib. 2. Faſt. 85.
Quis uetat Arcadico dictos à monte Lupercos?
Faunus in Arcadia templa Lycæus habet.

Parrhaſius] *Adiectiuũ, (παρράσιος,) ut Antra Parrhaſia* Stat. 11. Theb. 36.
Coloni Parrhaſij. Claud. de bel. Getico, 39.
Dea Parrhaſia. Ouid. 1. Faſt. 124.
Niues Parrhaſiæ. Ouid. 2. Faſt. 56.

Parrhaſis] *penul. corr. huius Parrhaſidis, (παρράσις,) Patronymicum fœminum, dicitur Calyſto.* Ouid. 2. Metam. 92. *Parrhaſis erubuit.*
Stellæ Parrhaſides. Ouid. 4. Faſt. 116.
Vrſa Parrhaſis. Ouid. epiſt. 17. 31.

Parrhaſius] *(παρράσιος,) Epheſius pictor, uenit in certamen cum Zeuxide. Et quum ille detuliſſet uuas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, in ueritate repræſentata, ut Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atq; intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues fefelliſſet,* Parrhaſius *autem ſe artificem. Hæc* Plin. lib. 35. cap. 10.

Parricidium] *Vide Paricidium.*

Pars] *partis, fœm. gen. (μέρος, μοῖρα, ἀποδασμὸς,) Portio Partes autem dicuntur in quas diuiditur totum. Quidam partem à pari dictam exiſtimant: quòd partes ſimul iunctæ pares, hoc eſt æquales ſint toti. alij à pario, ſiue partu: quòd pars à meo deducta, & quaſi parta ſit. Alij à parum: quòd pars, parũ quiddã ſit reſpectu totius.* Ter. in Prol. Adel. 23
Senes qui primi uenient, hi partem aperient
In agendo, partem oſtendent. Idem Heaut. 4. 5. 50. *Omnes te in lauta, & bene aucta parte putant.*
Conſtantiæ, moderationis, temperantiæ partes à natura datæ ſunt. Cic. 1. Offic. 138.
Omnes omnium gentium partes tribus triumphis deuinxit. Cic. in Piſonem 22. De Pompeio.
Mundi partes. Lucret. lib. 5. 30.
Pars philoſophiæ. Cic. 1. Acad. 67.
Senſus partem ſi ullam habes, hæc te lacerat, hæc cruentat oratio. Cic. 2. Philip. 90.
Pars ſpectatorum, pars hominum, pro quodam incerto numero. Plaut. Truc. 4. 11. Idem Trinum. 3. 9.
Terrarum pars. Plin. lib. 13. cap. 4. 1.
A Meridianis partibus. Plin. lib. 7. cap. 50. *ad finem.*
Vitæ partes. Cic. pro Font. 25.
Partes de cœna. Sueton. in Domitiano cap. 11.
Pars æqua amoris. Terent. Eunuc. 1. 2. 12.
Auerſa pars, Vide Auerto.
Centeſima pars, Vide Centum.
Coæqua pars, Vide Coæquus.
Confirmans pars. Quintil. lib. 5. cap. 10. 6.
Exigua pars montis. Virg. 10. Aeneid. 26.
Exigua pars temporis. Lucret. lib. 3. 82.
Exiguiſſima pars reſtat de turba fratrum. Ouid. epiſt. 14. 22.
Immenſa pars. Seneca Hippol. 10. 12.
Inculte partes mundi, Vide Incolo.
Inferior pars. Lucret. lib. 5. 58.
Intima parte urbis, Vide Intra.
Læua pars. Ouid. 8. Metam. 45.
Magna pars Arabiæ, Vide Magnus.

Melior pars diei, Vide Melior in bonus.
Perexigua pars. Vide Perexiguus.
Quarta pars diei præterita. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 8.
Sinistra in parte murorum. Virg. 9. Aeneid. 94.
Vltima pars uitæ. Virgil. 4. eclog. 11.
Addere partes illæsas uitiatis, Vide Addo.
Adimere partem, & Dare partem, contraria. Cic. 7. Ver. 68.
Rerum pars altera adempta est. Virgil. 9. Aeneid. 27.
Amplectitur plures partes genus. Cic. 1. de Inuent. 47.
Conducere partes in unum. Lucret. lib. 1. 81.
Constituere partes. Quintil. lib. 3. cap. 9. 5.
Constituere partes causæ singulas in suis digitis, Vide Cõstituo.
Contexere partes. Quintil. in Procem. lib. 4. 6.
Deserere partem. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Dilata pars laborum. Ouid. 3. Metam. 35.
Ad minutas partes dispergi. Lucret. lib. 4. 181.
Distribuere partibus aliqua. Cic. 1. de Orat. 54.
Facere partes. Cic. 2. de Orat. 200. Hoc est, in partes dimidere, Vide Facio.
In ambas partes se findit uia. Virg. 6. Aeneid. 108.
Diuersis partibus immissi ignes. Virgil. 12. Aeneid. 105.
Ingredi partem. Quintil. lib. 4. cap. 3. 1.
Occupare partem. Quintil. in Procem. lib. 1. 14.
Idoneam aliquã partem relinquere. Author ad Herẽ. li. 2. 67.
Nullam partem noctis requiescere. Cic. pro Roscio Amer. 59.
Reuulsa pars è monte. Ouid. 13. Metam. 187.
Sumere partem Falerni. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Tenuit partes illas, pro Per illam regionem iter habuit. Cic. ad Atticum, lib. 3. 42. 1.
Vocari in partem curarum. Tacit. lib. 1.
Omni à parte timetur. Ouid. 10. Metam. 75.
Ab aliqua parte argumentationes aduersariorum labefactare Author ad Heren. lib. 2. 65.
Ab Orientis partibus uirtutis tuæ lumen, ut eluceat opto. Cic. Cassio, lib. 12. 5. 8.
Vetant hoc alicubi uenti: ut in Africa, & in Narbonensis prouinciæ partibus. Plin. lib. 14. cap. 1. 5.
De parte sinistra, Vide De.
Fulminat de parte Boreæ. Virgil. 1. Georg. 74.
Pars, triplicatum. Martial. lib. 8. 41.
Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est:
Pars uulsa est: unum quis putet esse caput?
Pars magna, quod & Bona pars dicitur: hoc est Multi. Plaut. Mostel. 3. 22. Magna pars morã hanc sibi induxerũt, do-
Magna pars uestrum. Terent. in Prol. Heaut. 8. (nec, &c.
Morbi magnam deponere partem. Horat. 1. epist. 1. 7.
Magnam partem habere in re aliqua. Virg. 6. Aeneid. 75.
Magna pars fui. Virg. 2. Aeneid. 1.
Pars maior. Ci. 1. Off. 166. Alij multitudinis iudicio feruntur, quæq; maiori parti pulcherrima uidẽtur, ea maximè exoptãt
Maiorem partem æui conterere somno. Lucret. lib. 3. 213.
Diei maiorem partem alicubi sedere. Cic. 6. Verr. 48.
Vigilare maiorem partem noctis. Cic. 1. de Diuin. 104.
Maiorem partẽ populi suffragijs priuauit. Cic. 2. de l. Agr. 35
Maxima pars hominum. Horat. 2. Serm. saty. 3. 25.
Multa pars mei. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.
Pars multa, pro Plerique. Horat. 2. Serm. saty. 7. 2.
Bona pars, Magna. Horat. de Arte, 60. Vide Bonus.
Bona pars hominum. Horat. 1. Serm. saty. 1. 13.
Bonam partem sermonis in aliquam diem differre. Cice. secundo de Oratore, 9.
Optima pars lucis mensæ est data, Maxima pars. Ouidius 7. Metamorph. 135.
Celeberrimæ & maximæ partes urbis, pro Maxima pars habitantium. Cic. pro Domo sua, 113.
Celeberrima pars Romæ. Stat. 1. Sylu. 2. 47.
Magna ex parte, pro Plerunq;. Plin. li. 8. cap. 54. de similit.
Ex magna parte. Quintil. lib. 10. cap. 1. Ex magna parte Ciceronem, quantus est fecit.
Assentiri alicui magna ex parte. Cic. Att. lib. 7. 123. 4.
Omnino aut magna ex parte liberari. Cic. 1. Tusc. 1.
Multo maxima ex parte liberæ religione domus. Ci. de Aruspi.
Maxima parte, Vide Magnus. (respon. 8.
Parte, ablatiuus: pro Partim. Plaut. Rud. 5. 3.
- sed id si parte cuiquã, ut cauerem:
Tum hoc mihi indecorè, iniquè, immodestè datis dij.
Parte, geminatum. Plin. lib. 37. cap. 11. 5. Melichloron est gemmus: parte flauus, parte mellæus.
Hinc, & parte alia. Virg. 8. Aeneid. 136.
Hinc Augustus agens Italos in prælia Cæsar. Et paulo pòst,
Parte alia uentis, & dijs Agrippa secundis (137.
Arduus, agmen agens.
Duabus partibus. Cic. 5. Verr. 40. Quid si duabus partibus doceo te amplius frumenti abstulisse, quàm Pop. Ro. misisse?
Partibus, & paulatim. Colu. lib. 2. ca. 3. 1. Non multũ, nec uniuersum cibũ, sed partibus & paulatim præbere conuenit.
Multis partibus maior, Vide Multus.
Ne minima quidem parte, Vide Minor in Parium.
Plus iusta parte. Virg. 1. Georg. 7.
Plus media parte. Ouid. 3. Metam. 9.
Ex parte. Quint. li. 6. ca. 4. Pisces ex parte adusti & uersati.
Dimidia ex parte sacerdotes non habebit Romanus Populus. Cic. pro Domo sua, 30.
Gaudere ex parte. Cic. Q. fratri, lib. 3. 17. 12.
Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 53.
Ex altera parte grauiter, ex altera acutè extrema sonant. Cic. in Som. Scipion. 17. De motu cœli.
Vtraq; ex parte subniti alicui rei. Cic. in Som. Scip. 21.
Omni ex parte diligentissimè aliquid consyderare. Cicero 2. de Diuinat. 47.
Ostendit se ex omnibus partibus amor tuus in his literis. Cice. Luceio, lib. 5. 15. 1.
In parte, pro Partim. Quintil. li. 5. cap. 7. Patronorum in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio est.
In hac parte, In parte causæ, uel laboris, Vide In præposit.
In partem, & In partem dimidiam, Vide In præpositionem.
Ire aliam in partem. Lucret. lib. 4. 91.
Abundare in omnem partem, Vide Abundo.
In utranq; partem, Vide In præpositionem.
In utranq; partem magna est uis in fortuna uel ad secundas res, uel ad aduersas. Cic. 2. Offic. 26.
Neutram in partem, Vide Neuter.
Neutram in partem sine hominum opibus & studijs hæc effici possunt. Cic. 2. Offic. 27.
Nullam in partem, Vide Nullus.
Nullam in partem tua interest. Cic. Memm. lib. 13. 1. 4.
In eam partem moueri. Cic. 4. in Catil. 76.
Peccare in eam partem quæ cautior est. Ci. pro Ros. Amer. 33
Facere uerba in aliquam partem. Cic. Att. lib. 8. 147: 11.
Distrahuntur in contrarias partes impotentium cupiditates. Cic. 5. Tusc. 85.
In contrarias partes omniũ rerum facultas ex ijsdem locis suppeditatur. Cic. 2. de Orat. 118.
In contrarias partes fluxerunt flumina. Cic. 1. de Diuin. 132.
Varias in partes rapere animum. Virg. 4. Aeneid. 57.
In omnes partes uersabat animum. Virg. 4. Aeneid. 126.
In omnes partes: pro Omnibus modis. Cicero ad Atticum, libro 11. 21. 3.

Digitized by Google

In omnes partes huius uitæ præceptis confirmari potest. Cicero 1. Offic. 12.
In oēs partes aliquē defendere. Vatinius Ciceroni, li. 5. 10. 10.
In omnes partes multos fallere. Cic. pro Sestio, 15.
In omnes partes aliquid ualere. Cic. Marcello, lib. 4. 10. 4.
In omnibus partibus argumentationes aduersariorum tentare Autor ad Heren. lib. 2. 65.
In optimam partem accipere, id est, boni cōsulere, & bene interpretari. Cic. ad Att. lib. 10. 194. 3.
Cognosci in partem optimam, Vide Cognosco.
Peiorem in partem uersa et mutata sunt omnia. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Peiorem in partem liquitur ætas. Lucret. lib. 2. 226.
Mitiorem in partem interpretari, Vide Mitis.
In deteriores partes retro cedere. Lucret. lib. 2. 103.
Pars de. Terent. Heau. 4. 1. 35. Si moreretur, ne expers partis esset de nostris bonis.
Quartæ partis hæres. Horat. 2. Serm. saty. 5. 21.
Regnorum pars reddita cessit Heleno. Virg. 3. Aeneid. 67.
Accipere partem suam. Sene. Thyest, 6. 11.
In partem aliquos uocare. Cic. pro Cecin. 9.
Pars, in corpore. Cels. lib. 2. cap. 11. Vsus autem cucurbitulæ præcipuus est, ubi non in toto corpore, sed in parte aliqua uitiū est, quē exhauriri ad cōfirmandū ualetudinē satis est.
Euocatur inflammatio in partes quæ coniunctæ sunt. Cels. lib. 7. cap. 7. de Aegilope.
Mutilatis partibus trunca membra. Ouid. in Ibin, 110.
Genitales partes corporis. Lucret. lib. 4. 210.
Obscœnæ partes. Ouid. 2. de Arte, 117.
Tegendas partes uelare. Ouid. 13. Metam. 96.
Pro uirili parte, pro uiribus. Ouid. 5. Trist. eleg. 12. 5.
Pro sua quisq; parte, Id est pro uirili. Cic. ad Cassium, lib. 15. 15. 10. Idem 6. Verr. 73. Præcipuè quòd in his artib. pro mea parte uersor, quarum ille princeps fuit.
Pro sua parte ut ita fieret adiuuare. Cic. Metello, lib. 5. 2. 27.
Pars, pro Initio eleganter sumitur. Celsus, Parsq; sanitatis est uomitum esse suppressum. Sic Virgil. 7. Aeneid. 54. Pars mihi pacis erit. Et Cic. 11. Philipp. 290. Mors in beneficij partem numeretur. Budæus.
Pars, pro Partim. Tranquillus, Milites pars uictoriæ fiducia, pars ignominiæ dolore, ad omnē lætitiam audaciamq; processerunt. Budæus.
Virgo comitum pars una mearum. Ouid. 2. Metam. 86.
Pars, pro Vxore. Plaut. Menæh. 11. 14. Satur nunc loquitur de me, & de parti mea.
Partes primas agere, dicitur in comœdijs qui primas tenet. Terent. in Prol. Phor. 28. Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 4. de Orat. suo, Puero mihi hic sermo inducitur, ut nullæ esse possent partes meæ.
Secundas partes tractat minus. Horat. 1. epist. 19. 3.
Primarum partium actores sæpius in scenam prodiebantur: secundarū, qui minus, minusq;, authore Pediano. Actores enim secundarū partium omnia summissè agunt, inquit Porphyrio. Cic. 1. Verr. 26. Vt in actoribus Græcis fieri uidemus, sæpe illum qui est secundarum aut tertiarū partiū, quū posit aliquāto clarius dicere, quàm ipse primarū, multū summittere, ut ille princeps quàm maximè excellat. Bud.
Primarum partium esse. Cic. pro Flacco, 51.
Est aliqua mea pars uirilis quòd eius ciuitatis sum, quam ille amplam, &c. Cic. 6. Verr. 73.
Priores partes habere apud aliquem. Terent. Eunuc. 1. 2. 71. Vide habeo.
In parte aliqua hærere apud aliquem. Terent. Eun. 5. 9. 25.
Habere magnas partes publicanorum. Cic. pro Rab. Posth. 2.
Priores partes tribuere alicui. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 20. 6. Id est, pluris facere.
Primas in dicendo partes alicui concedere. Cic. 1. Verr. 27.
Meæ partes sunt, pro Meum officium, unde etiam Alicuius partes desyderare, hoc est Diligentiam expostulare dicitur. Cic. Bruto, li. 11. 14. 6. Si ita est, omnia faciliora: sin aliter, magnum negotium, cuius exitum non extimesco, tuæ partes sunt. Idem ad Att. li. 7. 144. 3. Sin erit bellum, ut uideo fore, meæ partes non desyderabuntur.
Non sunt meæ partes id facere. Cic. 3. Verr. 44.
Officium & partes. Horat. de Arte, 64.
Partes & patrocinium. Cic. 1. de Diuinat. 169.
Partes alicuius agere, Fungi alicuius munere & officio. Terēt. Phorm. 5. 5. 7. Vicißim partes tuas acturus est A. quas? P. ut fugitet patrē. Te suam rogauit rursum ut ageres, causam ut pro se diceres. Vbi Donatus, Partē iterum subaudiamus & est ζεῦγμα à superiore. Ita Donatus. Videretur potius sic legendum, Vt ageres causam: ut post Diceres subaudiretur Causam. nam Causam alicuius agere, & Pro aliquo causam dicere, dicimus: Partem uerò alicuius agere, singulariter nō dicitur, sed Partes agere. Vide Agere partes. Ouid. 6. Fast. 14. Blandior, & partes penè rogantis ago.
Agere partes lenitatis & misericordiæ. Cic. pro Murena, 5.
Partes tuas defende. Plaut. Milit. 10. 215.
Dare partes alicui & mittere in negotium. Cicero pro Rabirio Posthumo, 2.
Mea pars etsi nemini cedit, fac ut tua cæteros uincat. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 63.
Duras fratris partes prædicas. Terent. Eunuc. 2. 3. 62.
Partem meam loquendi trado tibi. Plaut. Asin. 10. 14.
Nostræ parti timeo, quid hic respondeat. Terent. Andr. 2. 5. 8.
Eripere partes alicuius. Cic. in Vatinium, 22.
Imponere partes alicui, Vide Impono.
Duriores partes alicui imponere. Cic. Att. lib. 10. 198. 2.
Seniles partes mandare iuueni. Horat. de Arte, 36.
Viriles partes mandare puero. Idem, ibidem.
Accusatoris partes obtinere. Cic. pro Quintio, 4.
Omittere suas partes. Quintil. lib. 2. cap. 1. 2.
Peragere partes suas, Vide Perago.
Dignitatis & libertatis partem nullam in posterum sibi relinquere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 8.
Subire partes. Quintil. lib. 6. cap. 1. 18.
Partes alicuius suscipere. Cic. 6. Verr. 70.
Officia & partes pro aliquo suscipere. Cic. in Vatinium, 22.
Officia & partes imperatoris suscipere. Cic. Appio, li. 3. 10. 5
Personam aliquam & partes sustinere. Cic. de Arusp. resp. 57
Tribuere aliquas partes alicui. Cic. 1. de Nat. deor. 48.
Dare populi ad partes aliquid. Cicero 2. de leg. Agraria, 32. Domitius quod per cæremonias populi fieri non poterat, ratione assecutus est, ut id quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.
Parte utraq; audita: In litibus dicitur. Plin. in Panegyr. 280. Quo facilius, uelut audita utraq; parte, dispiceres quid statuendum putares.
Pars diuersa, uel aduersa. Quintil. lib. 4. cap. 1. Partis aduersæ patronus. Idem lib. 5. cap. 7. Turbantur enim, & à patronis diuersæ partis inducuntur in laqueum.
Pars, pro Factione. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 12. Damus operam ne cuius animum offendamus, atque ut etiam ab ijs ipsis qui nos cum Cæsare nō coniunctos dolent, diligamur: ab æquis uerò, aut etiam à propensis in hanc partem excolamur et amemur. Idem ad Plancū li. 13. 30. 17. Quod fuerim moderatior temperatiorq;, quàm in ea parte quisquam id me maximè feciße authoritate Capitonis.

Descen-

Digitized by Google

Descendere in partes. Tacit. lib. 15.
Ducere aliquem in partes. Tacit. lib. 15.
Fouere partes. Tacit. lib. 17.
Habere aliquem in partibus, significat Addictum aliquem habere fauentemq;. Tacit. lib. 13.
Surgentes partes. Tacit. lib. 19.
Trahere aliquem in partes. Tacit. lib. 4.
Transgredi in partes. Tacit. lib. 17.
Transire in partes. Idem, Ibidem.
Tutari partes alicuius. Horat. 2. epist. 1. 35.
Parti, pro Parte. Lucret. lib. 6. 145. Ille ex æstifera parti uenit amnis ab Austro. Idem lib. 4. 105.
Particula] particulæ, pe. cor. Dimi. (μερὶς, μόριον, τμῆμα) Cic. 4. Acad. 211. Anaxagoras materiam infinitam, sed ex ea particulas similes inter se minutas eas primùm confusas, postea in ordinem adductas mente diuina.
Copia particularum. Lucret. lib. 4. 156.
Arenæ particulam dare ossibus & capiti inhumato. Horatius 1. Carm. ode 28. 5.
Auræ diuinæ particula. Horat. 2. Serm. saty. 2. 16.
Particula minima malorum. Iuuen. Saty. 13. 2.
Iustitiæ particula. Cic. 2. Offic. 56.
Perfecti quædam particula est homo non perfectus. Cicero 2. de Natu. deor. 53.
Venti particulam sentire. Lucret. lib. 4. 53.
Minutæ rerum particulæ. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.
Tenuissimæ particulæ. Cic. 2. de Orat. 88.
Facere particulas. Quintil. lib. 4. cap. 5. 18.
Defecta particula. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.
Particulatim] pen. prod. Aduerb. (κατὰ μόριον,) Membratim, per Partes. Plin. lib. 9. cap. 15. 4. Particulatimq; consectæ, in genera cybiorum dispartiuntur. Colum. lib. 7. cap. 5. 3. Nam particulatim facilius, quàm uniuersus conualescit. De ouium grege.
Particulatim, pro Separatim, quod uulgò dicimus Particulariter. Seneca epist. 68. Vota quædam aperta & professa sunt, quæ particulatim fiunt.
Summatim & Particulatim, contraria. Author ad Herennium lib. 1. 14.
Particeps] pen. corr. participis, pen. cor. om. ge. (μέτοχος, κοινωνὸς, ἔμμορος, μέτιτος,) Qui partem capit. Terentius Heaut. 1. 1. 98. Nisi ubi ille huc saluos redierit meus particeps.
Particeps & Expers, contraria. Cic. 2. de Finib. 64.
Particeps & socius & adiutor. Cic. Attico, lib. 9. 181. 10.
Amoris uestri particeps. Catul. in Camerium, epig. 51. 5.
Participem esse artis, & Carere arte, contraria. Cicero primo de Diuinat. 63.
Coniurationis particeps, Conscius. Cic. 3. in Catil. 58.
Connubij particeps, & socia regni Iuno. Cicero Antequam iret in exil. 15.
Socius & conscius in re aliqua, consiliorumq; particeps. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 2.
Fortunarum omnium socius & particeps. Ci. pro Fonteio, 30
Hæreditatis diripiendæ participes. Cic. 6. Ver. 122.
Iræ participes dij. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 6.
Laudis eiusdem particeps. Cic. pro Archia, 18.
Mentis & rationis participes pars animi. Ci. 1. de Diuin. 107
Omnes omnium participes uirtutes sunt. Cic. 5. de Finib. 119.
Operum participes. Ouid. 3. Metam. 30.
Periculorum particeps. Curtius in princi. lib. 7.
Particeps pudoris ac uerecundiæ homo. Cic. 4. de Finib. 30.
Compos & particeps rationis animus. Cic. de Vniuers. 35.
Sententiæ atq; opinionis meæ quoniam uoluistis esse participes, nihil occultabo. Cic. 1. de Orat. 83.
Studij participem habere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 9.
Particeps uitij. Cic. 3. de Leg. 43.
Particeps illi alicuius rei. Curtius lib. 6. Tum Dymnus aperit in tertium diem insidias regi comparatas, seq; eius consilij fortibus uiris & illustribus esse participem.
Particeps illi in, &c. Quintil. Declam. 3. Mater prædura, & in plerisq; rturis operibus marito particeps.
Participem facere aliquem rei alicuius, Est ei communicare quicquid est. Plaut. Epid. 5. 82. Terent. Heaut. 3. 1. 19. Cuius maximè te fieri participem cupis.
Feci continuo omnes participes meæ uoluptatis. Cice. Planco, lib. 10. 12. 4.
Participem habere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 233.
Participo] participas, pen. corr. (μετέχω, κοινωνέω, μεταλαμβάνω, συμμεταλαμβάνω,) participare, Participem facere & fieri. Plaut. Persa, 12. 6.
Nunc ob eam rem inter nos participes, prædam diuidam,
Et participabo.
Seruum consilij participare, Communicare seruo consilium. Plaut. Cistel. 4. 17.
Participare aliquem sermone de. Plaut. Milit. 5. 108.
Aliquem prandio participare. Apuleius lib. 9. Metam.
Participare & communicare. Cic. 1. de Legib. 48.
Participare cum. Liu. 3. ab Vrbe, 54. L. Lucretius Cos. anni prioris recenti gloria nitens, suas laudes participare cum Cæsone, memorare pugnas, referre egregia facinora, &c.
Pestem participare, In peste fieri participem. Item Participare uoluptatem. Cic. 2. Tusc. 67.
- qui alteri exitium parat,
Eum scire oportet, sibi paratam pestem, ut participet parem. Ex poeta. Gellius lib. 15. cap. 2.
Laudes participare. Liu. 2. ab Vrbe, 230.
Participare consilium cum aliquo. Paulus in l. Paulus respondit, in fine. ff. De legationibus. Papinianus in l. Mater. 5. In eum. ff. Si quis omis. cau. testa. &c. Si fraudis consilio cum hæredibus scriptis participato, legitimam hæreditatem solus possideat.
Participium] (μετοχὴ,) Vox ficta à Grammaticis, quæ partem orationis significant, quæ partem capit à nomine, partem à uerbo. De hac uide Priscianum, & alios abundè tractantes.
Partim] Aduerbium, (κατὰ μέρος, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ,) Ex parte, uel pro parte: & ferè in oratione geminatur. Cic. Cœlio, lib. 2. 8. 7. Vt eos partim scelerum suorum, partim etiam ineptiarum pœniteret. Idem 4. Acad. 4. Itaq; quum totum iter & nauigationem consumpsisset, partim in percontando à peritis, partim in rebus gestis legendis, &c.
Partim ficta apertè, partim effutita temerè Apollinis operta. Cic. 2. de Diuin. 169.
Partim deseruerunt me amici, partim prodiderunt. Cice. Quæ fratri, lib. 1. 3. 8.
Partim, quater repetitum. Cice. pro Cluent. 71. Partim ruinæ similiora aut tempestati, quàm iudicio & disceptationi fuisse, partim nihil contra habitum ualere, partim etiam pro hoc esse, partim, &c.
Partim, aliquando non geminatum. Cic. 4. Verr. 113. De quo homine auditum est unquam, quod tibi accidit, ut eius in prouincia statuæ in locis publicis positæ, partim etiam in ædibus sacris, per uim, per uniuersam multitudinem deijcerentur.
Partim nostri, Pars nostrorum, Plaut. Persa, 12. 28.
Partim hominum, inquit Gellius, uenerunt: plerunq; dicitur, quod significat Pars hominum uenit, id est, quidam homi-

Digitized by Google

nes. Nam Partim hoc in loco aduerbium est, neque in casus inclinatur: sicuti, Cum partim hominum dici potest, id est, Cum quibusdam hominibus, & quasi cum quadam parte hominum. Cato in oratione de re Floria, ita scripsit, ibi pro scorto fuit, in cubiculum subreptitauit è conuiuio: cum partim illorum iam sæpe ad eundem modum erat. Imperitiores autem, Cum Partim, legunt tanquam declinatum sit quasi uocabulum, non dictum quasi aduerbium. Sed Q. Claudius, XXI, annal. insolentius paulo hac figura est usus Eum enim cum partim copijs hominum adolescentium placentem sibi. Hactenus Gellius lib. 10. cap. 13. Terentius in Prologo Hecyræ, 15.

In his quas primùm Cæcili didici nouas,
Partim sum earum exactus, partim uix steti. Vbi Donatus Partim sum earum exactus: pro In aliis. & simul splendida locutio est. Partim aduerbium est. Cic. 2. Offic. 106. Eorum autem ipsorum partim eiusmodi sunt, ut ad uniuersos ciues pertineant, partim ut singulos attingant.

Partim, alij. Sallust. in Iugurtha. Huic rogationi partim conscij sibi, alij ex partium inuidia pericula metuentes.

Partior] partiris, (μερίζω, μεταδίδωμι, διανέμομαι,) partiri, pen. prod. & Partio, partis, partiui, partitum, partire, antiquè, futuro partiam & partibo: partiar, & partibor, Partes facere significat.

Partiri & communicare aliquid. Cic. pro Sylla, 6.

Partiri & dimidere. Cic. 1. de Finib. 33.

Partiri æqualiter. Cic. pro Rosc. Comœdo, 30.

Discrimen ac periculum ex æquo partiemur. Tacit. lib. 18.

Partiri cum. Cæsar 3. bell. Ciuil. 297. Cum Scipione honorem partitur.

Aerarium cum aliquo partiri. Cic. pro Domo sua, 19.

Causas cum Hortensio partiebatur Cicero: ut ipse dicit de Claris Orat. 98.

Curas partiri cum aliquo. Virg. 11. Aeneid. 165.

Partiri in. Cic. de Vniuers. 13. Sunt enim omnia in quædam genera partita.

In membra aliquid partiri. Cic. de Vniuersi. 29.

Partiri inter, uel partire, antiquè. Plaut. Mil. 10. 112. Mea bona, mea morte, cognatis dicam inter eos partiant. Cæsar 1. bel. Ciuil. 148. Officia inter se partiuntur.

Amorem alternum partiri. Stat. 2. Sylu. 1. 42.

Partiri hominè per uices, pro Vicissim possidere. Plin. epist. 3.

Bona sua partiri. Cic. 3. Verr. 79.

Campum partiri limite. Virg. 1. Georg. 25.

Partitus, pen. prod. Participium, (μεμερισμένος,) ut Vires sociæ partitus. Silius lib. 7. 105.

Fœdera partita lecti. Ouid. 3. de Arte, 118.

Soni partiti per tria ora. Propert. lib. 4. eleg. 10. 2.

Partite] pen. prod. Aduer. (μεμερισμένως,) Diuisè. Cic. in Orat. 53. Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, &c.

Partitio] Verbale, (διασμὸς, μερισμὸς,) Cic. 6. Verr. 107 In hac partitione ornatus.

Æquabilis prædæ partitio. Cic. 2. Offic. 56.

Vrbis Italiæq; partitio. Cic. 13. Philipp. 382.

Ex partitione pecunia debetur. Cic. pro Cecinna, 11.

Facta non fortuitò, nec temerè partitio. Cic. pro Sylla, 9.

Articulosa partitio, Vide Articulus.

Partitor] pen. prod. partitoris, (μεριστὴς,) Aliud Verbale. Cic. in Vatinium, 8. Quum te non custodem ad continendas, sed partitorem ad partiendas merces missum putares.

Partiarius] partiarij, Colonus, siue alius quis cum quo aliquid commune habemus & partimur. Cato cap. 16. Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit & coquit. Et cap. 136. redemptorē partiariū dicit eum quem paulo antè dixit colonum partiarium.

Parsimonia] Vide Parco.

Parthaon] pe. pro. huius Parthaonis, pen. cor. (Παρθάων) pater fuit Oenei regis Aetoliæ, auus Deianiræ. Ouidius 9. Metamorph. 3.

Accipe me generum dixi Parthaone nate,
Dixit & Alcides. Verba sunt Acheloi, pugnam inter se & Herculem propter nuptias Deianiræ commemorantis.

Parthenium] (παρθένιον,) Herba, Minervæ dicata, quæ παρθένος, id est uirgo dicitur. Dioscorides lib. 3. cap. 156. & lib. 4. ca. 42. Vulgò matricaria dicta. Vide Amaracus.

Parthenius] (παρθένιος,) fluuius est in Ponto & Bithyniam item in Taurica regione, author est Strabo. Parthenius Bithyniæ, uulgò Portemy.

Rapax Parthenius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 10.

Parthenius poeta, Nicæus, ut ait Suidas, Elegiacus, diuersorumque metrorum. Huius Parthenij locos Virgilius quandoq; mutuabatur: cuiusmodi est illud, Glauco, & Panopeæ, & Ineo Melicertæ. Author Gellius lib. 9. cap. 9.

Parthenius] Adiectiuum (παρθένιος,) ut Saltus Parthenij. Virg. 10. eclog. 12.

Antra Parthenia. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.

Lustra Parthenia. Claud. 2. de rapt. Proserp. 49.

Nemus Parthenium. Stat. 4. Thebaid. 57.

Valles Partheniæ. Ouid. epist. 9. 10.

Partheniatæ,] Vide Tarentum.

Parthenope] pen. corr. (παρθενόπη,) Vna fuit Sirenum quæ præ dolore, quòd præterirentur Vlyssi cum socijs cantu non decepti, in mare se præcipitauerūt. Vna hæc in eum delata est locum, ubi postea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ. παρθένος enim uirgo Latinè dicitur. Ab hac igitur Sirene Neapolis est appellata, à uirgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quòd Augustus eam instaurauerit, tamē legitur apud Lycophrontem, Neapolis ante Augusti tempora (qui tempore Ptolemæi Philadelphi claruit) & Neapolitanos singulis annis ad tumulum Parthenopes faces tulisse. Hanc Cumani à parentibus digressi, condidisse produntur. Qui quum in eo loco Parthenopes corpus in ueteri monumento conditum reperissent, nomen eius urbi indidere. Sed postquam loci ubertate atq; amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, ueriti ne Cumæ desererentur, diruēdi Parthenopen consilium iniuere. Quo facto mox immani pestilentia uexati, oraculo moniti sunt, ut urbem restituerent. Ita quæ subitò instaurata, Neapolim, hoc est nouam urbem uocauere.

Dulcis Parthenope. Virg. 4. Georg. 113.

Nata Parthenope in otia. Ouid. 15. Metam. 143.

Non rara colonis Parthenope. Stat. 3. Sylu. 5. 16.

Parthenopeius] Adiectiuum sex syllabarum, (παρθενοπαῖος,) Ouid. 14. Metam. 21. Parthenopeia mœnia, Id est Neapolitana.

Parthenopæus] pen. prod. (παρθενοπαῖος,) teste Seruio, Menalippæ & Martis siue Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum petijt. Hic in bello Troiano perijt, eumq; apud inferos uidit Aeneas. Virgil. 6. Aeneid. 96.

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopæus, & Adrasti pallentis imago.

Parthenopæum multis uerbis commemorat Statius libr. 4. Thebaid. 50. sed matrem fuisse Atalentam inquit, patris mentionem nullam faciens. Nos uerò ex fabulis didicimus Menalionem, quem & Hippomenem uocat Ouidius, Atalentæ

lentæ fuiſſe maritum: ita ut neſciamus unde Seruius uel Martem uel Menalippen nobis adferat.

Parthia] (παρθία,) Regio Aſyriæ, à qua Parthi. Hi lingua Scythica exules dicuntur, ſicut refert Iuſtinus libr. 12. docens ab exulibus Scytharum, Parthorum imperium fuiſſe deductum, quorum regna duodeuiginti fuiſſe, teſtis eſt Plinius lib. 6. cap. 15. Hæc regio ab Ortu habet Arios, à Meridie Carmaniã, ab Occaſu Medos, à Septentrione Hyrcanos

Mendacior Parthis. Horat. 2. epiſt. 1. 13.

Populi Parthorum. Virg. 4. Georg. 43.

Animoſus Parthus uerſis equis. Horat. 1. Carm. ode 19. 3.

Feroces Parthi. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.

Fidens fuga Parthus. Virg. 3. Georg. 7.

Fugax Parthus. Ouid. 1. de Remed. amor. 31.

Leues Parthi. Virg. 4. Georg. 63.

Sagittiferi Parthi. Catul. ad Furium, epigr. 11. 2.

Parthicus, pen. corr. Adiect. (παρθικὸς,) ut

Luxuries Parthica. Claud. 1. in Eutropium, 69.

Damna Parthica. Lucan. lib. 1. 22.

Particeps] Participium, Particulatim, Partim, Partior, Vide

Parturio] Partus, Vide Pario. (Pars.

Paruifacio] & Paruipendo, Vide Paruus.

Parum] Aduerbium, (μικρὸν, ὀλίγον, βαιὸν,) à parte, ut nonnullis placet ſignificat Modicum.

Parum bene. Vlpia. in l. Sed etſi. §. ult. ff. Ad leg. Aquil. Sutor, inquit, puero diſcenti ingenuo filiofamiliâs parum bene facienti quod demonſtratum erat, firma calcei ceruicem ita percuſſit, ut oculus puero perfoderetur.

Parum ſplendoris. Horat. 2. epiſt. 2. 23.

Non parum, Vide Non Aduerbium.

Parum malæ rei. Plaut. Merc. 14. 1.

Parum caſtus. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Parum comis. Horat. 1. Carm. ode 30. 2.

Silentium parum decorum. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.

Parum diligenter aliquid facere. Cic. Attico lib. 10. 201. 4.

Parum diu uiuere. Cic. 1. Tuſc. 175.

Firmus parum comes. Horat. Epod. 1. 4.

Parum firma ſunt equidem quæ de fratre meo ſcribis. Cic. Att. lib. 10. 203. 1.

Parum fœlix. Plin. epiſt. 315.

Frons læta parum. Virg. 6. Aeneid. 73.

Parum locuples. Horat. 2. Carm. ode 18. 5.

Parum optimatem eſſe. Cic. Attico, lib. 10. 201. 4.

Parum prudens. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 3.

Parum pudicus. Catul. ad Aurelium, epigr. 16. 1.

Parum utiliter. Plin. epiſt. 256.

Accipere parum, Vide Accipio.

Conſulere parum, ſubaudito pronomine Sibi: id eſt quod uulgò dicitur parum curare. Terent. Adelp. 5. 9. 36.

Parum claris dare Lucem. Horat. de Arte, 91.

Eſt parum. Plaut. Trinum. 17. 60. Nam ſi pro peccatis centum ducat uxores, parum eſt.

Facite ut cæteris poſthac idem liceat, licebit. at hoc parum eſt: permittite ut liceat quanti quiſq; uelit. Cic. 5. Verr. 190.

Non nocuiſſe parum eſt: prodeſt quoq;. Ouid. 2. Faſt. 83.

Parum eſt ut in curiam uenias, niſi & conuoces, & interſis Senatui. Plin in Paneg. 100. Parum etiam præut futurum eſt prædicas. Plaut. Amph. 4. 220.

Parumne eſt Piſo, quòd tantum homines fefelliſti, ut negligeres authoritatem Senatus, optimi cuiuſq; conſilia contemneres Rempub. proderes, Conſulare nomen affligeres? Cicer. pro Seſtio, 25.

Intelligere parum. Plaut. Rud. 24. 59.

Parum meminiſſe quod conceſſerit. Cic. 1. de Inuent. 100.

Perdurare parum opperiri. Plaut. Truc. 7. 4.

Proceſſit parum. Terent. And. 4. 1. 47.

Niſi id putas, quia primo proceſſit parum,
Non poſſe iam ad ſalutem conuerti hoc malum.

Et paulo póſt, 55.

Parum ſucceſſit quod ago, at facio ſedulò.

Proſpicio parum. Terent. Phorm. 5. 1. 8.

Certò ædepol, niſi me animus fallit, aut parum oculi proſpiciunt, Meæ nutricem gnatæ uideo.

Parumper] (διὰ μικρὸν, πρόσκαιρον) Paruo tempore, per aliquantulum tempus, ut ait Valla in Raudenſem. Terent. And. 4. 2. 31. Tu Myſis dum exeo, parumper opperire me hic. Cic. de Amicitia, 5. Tu uelim à me animum parumper auertas.

Parumper (inquit Feſtus) ſignificat pauliſper, quaſi perparũ, hoc eſt ualde parum. Refertur autem ad tempus.

Parũper, Nonio ſignificat citò & uelociter. Virg. 6. Aen. 77.

-pulſuſq; parumper
Corde dolor triſti, gaudet cognomine terræ.

Parumper & mox. Cic. 1. de Diuinat. 86. diſcedo parumper à ſomnijs, atq; mox reuertar.

Abducere parũper animũ à moleſtijs. Cic. Att. lib. 11. 172. 6.

Parũper conticere, & cæteris ſilentium eſſe. Cic. 3. de Or. 79.

Digredi parumper à cauſa. Cic. de Clar. Orat. 179.

Luſit fortuna parumper. Stat. 12. Thebaid. 7.

Pulſus parumper corde dolor. Virgil. 6. Aeneid. 77.

Paulatim] pen. prod. (κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ,) Aduerbium diminutiuum à Paulum id eſt ſenſim & leniter. Terentius Adelph. 5. 6. 10. Paulatim plebem primulum facio meam. Cælius Ciceroni, lib. 8. 17. 1. Cuius amicitia me paulatim in hanc perditam cauſam impoſuit.

Paulatim adnabam terræ. Virg. 6. Aeneid. 72.

Abolere paulatim. Virg. 1. Aeneid. 145.

Carpit uires paulatim. Virg. 3. Georg. 43.

Omnia paulatim creſcunt. Lucret. lib. 1. 38.

Euaneſcere paulatim. Lucret. lib. 2. 166.

Paulatim, cum genitiuo. Cato cap. 47, aquæ paulatim addito ſubigitoq; pulchrè. Hoc eſt paululum.

Pauliſper] Aduerbium, (ἐπὶ ὀλίγον, πρόσκαιρον,) id eſt paulum temporis paulum admodum, uel paululum. Terentius Adelphis, 2. 2. 45. Pauliſper mane. Ibidem, 3. 3. 24.

Congrum iſtum maximum in aqua ſinito ludere
Pauliſper. Oui. 2. Triſt. 111. Atq; utinam reuoces animũ paulliſper ab ira. Virg. 5. Aeneid. 170. Ipſe ego pauliſper pro te tua munera inibo.

Commoratus eſt pauliſper, dum ſe uxor comparat Milo. Cicero pro Milone, 20.

Deponere pauliſper aliquid. Cic. 6. Verr. 47.

Stetimus pauliſper, in illo ganearum tuarum nidore atq; fumo. Cic. in Piſonem, 9.

Suſcipe pauliſper meas partes. Cic. Appio, lib. 3. 12. 3.

Paulum] (τυτθὸν, ὀλίγον,) Aduerbium, diminutiuum à Parum. Ter. And. 5. 3. 32. Pro peccato magno paulum ſupplicij ſatis eſt patri. Idem Eunu. 4. 4. 18. Tace obſecro, quaſi uerò paulum interſit.

Abeſſe paulum ab aliquo loco. Cic. 1. Acad. 2.

Addere paulum aliquid rei alicui. Cic. 1. Acad. 48.

Spatio decedere paulum. Lucret. lib. 2. 44.

Hæſit paulum conterritus aſpectu. Virg. 3. Aeneid. 120.

Leuari paulum grauitate ualetudinis. Ci. Torquato, li. 6. 2. 1.

Immutare paulum aliquid. Cic. 3. de Orat. 98.

Paulum recreant me tuæ epiſtolæ. Cic. Attico, lib. 9. 173. 11.

Non paulum, Vide Non Aduerbium.

Admodum paulum. Cic. 3. de Nat. deor. 176.

Digitized by Google

Paulum aliquid ſedere in ſcholis, pro Exiguo tempore. Quintil. lib. 12. cap. 3. ad finem.

Paulum infra. Plin. libro 10. cap. 49. 1. Venere in Italiam Bebriacenſibus bellis Ciuilibus trans Padũ, & noue aues turdorum ſpecie, paulum infra columbas magnitudine.

Paulum modo aliquid oſtendere. Cic. ad Lentulum lib. 1. 5. 13

Paulum oppidò inter ſe differunt. Cic. 5. de Finib. 51.

Etſi à te paulum allatum eſt noui. id eſt, aliquid innouatum. Cicero de Legibus.

Poſt paulũ clarius oſtendemus an, &c. pro Paulò pòſt. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Paulum, in interrogatione, uim habet augendi, quaſi dicas multum. Terent. And. 4. 4. 55.

Paulum intereſſe cenſes ex animo omnia,
Vt fert natura facias, an de induſtria?

Paulus] paula, paulum, (ὀλίγος,) Adiectiuũ à Parum, quo rariſſimè uſi ſunt autores, præterquam in ablatiuo. Plautus Bacchid. 19. 24. Paciſci cũ illa paula pecunia Potes.

Paulo momento. Terent. And. 1. 5. 31. Dum in dubio eſt animus, paulo momento huc illuc impellitur. Idem Adelph. 5. 4. 22. Paulo ſumptu.

Paulo] Aduerbium, (ὀλίγου,) Idem ſignificans quod Parum uel paulum, ut uides in ſequentibus exemplis.

Paulo amplius. Cic. 2. Verr. 23. Ego autẽ Aedilis, hoc eſt, paulo amplius quàm priuatus.

Paulo antè] (πρὸ μικροῦ, μικροῦ πρό,) Cic. Attico libro 14. 319. 1. Quum paulo antè ad te Caſii tabellario literas, 5 Idus uenit noſter tabellarius, &c.

Paulo antè, pro Dudum, uel nuperrimè. Cic. 6. Verr. 5. Nuper homines nobiles eiuſmodi ludices, & quid dico nuper, imò uerò modò, ac planè paulo antè uidimus, &c. Idem 6 Philip. 204. Res enim Cal. Ian. agitata, paulo antè cõfecta eſt.

Benignius paulo. Horat. 1. epiſt. 18. 3.

Liberius paulo uti aliqua re. Cic. in Orat. 45.

Paulo magis] Cic. 6. Verr. 37. Nihil eſſe quod quiſquam putaret ſe, quod iſti paulo magis placeret, conſeruare, aut domi retinere poſſe.

Paulo magis, pro Nimium. Cic. de Clar. Orat. 41. Et lubenter uerbis etiam uti paulo magis priſcis. Budæus.

Paulo minus] Cic. pro Quintio, 6. Sanè cæterarum rerũ paterfamiliâs & prudens & attentus, una in re paulo minus conſyderatus.

Paulo minus, pro Propemodum, uel penè. Sueton. in Tib. Cæſ. cap. 39. Quaſi neq; rediturus unquam, & citò mortem etiam obiturus, quod paulo minus utrumq; euenit. Idem in Nerone, cap. 40.

Paulo minus quàm. Suet. in Tib. Cæſ. cap. 26. Verùm liberatus metu, ciuilem ſe admodũ inter initia, ac paulo minus quàm priuatum egit.

Paulo mox] Statim, cum paruo interuallo. Plinius, Et paulo mox calefactum uulneri imponatur.

Paulo nimium redundantia uerba. Cic. 2. de Orat. 49.

Nimium paulo. Vide Nimis.

Paulo plus] audire de aliqua arte. Author ad Herennium libro 4. 143.

Paulo plures in Senatu maleuolos eſſe, quàm gratos cognoui. Cicero Bruto 15. 11.

Paulo pluribus è partibus. Lucret. lib. 2. 98.

Paulo pòſt] dicam. Cic. 1. de Nat. deor. 35.

Paulo pòſt, pro Paulo infra, uel Paulo minus. Hirtius de bello Alexand. Hoc prælio deſyderati ſunt ex numero legionariorum militum circiter quadringenti: & paulo pòſt eum numerũ claſſiarij & remiges. Id eſt, aliquantulo pauciores.

Paulo pòſt magis. Plaut. Pſeud. 5. 145.

Pòſt paulo, pro Paulo pòſt. Horat. 1. epiſt. 6. 9.

Paulo prius. Plaut. Menæch. 15. 7. Tibi dedi equidem illam, ad Phrygionem ut ferres, paulo prius.

Paulo ſalubribus conſilijs uti. Cic. Attico lib. 8. 160. 5.

Paulo ſecus. Cic. 3. de Orat. 65. Eadem enim ſunt membra in utriſq; diſputatiõibus, ſed paulo ſecus à me atq; ab illo partita ac diſtributa.

Seruus non paulo ſapientior. Horat. 2. Serm. Satyra 3. 53.

Tardior paulo. Horat. de Arte, 52.

Paululum] penult. corr. (ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρὸν, μίνυθα,) Diminutiuũ à Paulum. Terent. Adelph. 5. 8. 27. Agelli hic ſub urbe eſt paululum, quod locitas foras.

Paululum abſcede iſtinc. Plaut. Aſin. 16. 75.

Paululum antè dicendum eſt. Cic. 4. Acad. 230.

Paululum quis pudor. Terent. And. 4. 1. 6.

Habeo paululum quod requiram. Cic. 5. Tuſc. 31.

Paululum quiddam. Terent. Eunuch. 5. 2. 17.

Quid feceras? C. Paululum quiddam. T. Ebo paululum impudens,
An paululũ hoc eſſe tibi uidetur, uirginẽ Vitiare ciuem?

Hoc paululum manè exaraui. Cic. ad Brutum.

Paululum huic deeſt ad beatam uitam. Cic. 5. Tuſcul. 35.

Paululum opperiri aliquem. Terent. Eunuch. 5. 2. 51.

Paululum modò. Terent. Heaut. 2. 3. 75.

Vbi ſi paululum modò quid te fugerit, ego pericrim.

Paululo cõtenta, & Paululo redimere. Terent. Heaut. 3. 1. 35. Idem Eunuch. 1. 1. 30.

Reſpirare paululum. Cic pro Quintio, 31.

Paululus] pen. corr. Adiectiuũ, (τυτθὸς,) Liuius 8. ab Vrbe, 55. Prætorem eo rũ nomine Miloniũ dixiſſe ferunt, pro paululo uia magnã mercedẽ Romanis eſſe ſoluendam. Idẽ 5. bell. Mace. 37. Nihil primo aſpectu cõtemptius, equi, homines q; paululi & graciles: diſcinctus & inermis eques.

Paruus] Adiectiuum, (μικρὸς, σμικρὸς, βραχὺς, ὀλιγοστὸς, ἀστυλὸς,) Notæ ſignificationis. Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Ab iiſdem qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites uocabantur: qui paruis utriſq;, ocellæ.

Paruum ac mediocre. Cic. 3. Verr. 73.

Magnus aut paruus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 19.

Parua & mediocris res, Tanta & immenſa, contraria. Cic. 2. de Orat. 46.

Paruum & infirmum. Cic. pro Cluent. 75.

Componere parua magnis. Virg. 4. Georg. 36.

Paruum parua decent. Horat. 1. epiſt. 7. 9.

A paruis. Vide A præpoſitionem.

Alumni parui. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.

Animi parui. Horat. 1. epiſt. 18. 8.

Non paruum beneficiũ ſuum cõmemorare. Cic. pro Cecin. 19

Carmen paruum, Humile. Horat. 2. epiſt. 1. 52.

Parua conſuetudo. Terent. And. 1. 1. 83.

Corpus paruum. Horat. 1. epiſt. 18. 8.

Di parui, pro Dijs penatibus. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Diſcrimen paruum. Virg. 3. Aeneid. 138.

Diſſenſio parua inter nos eſt. Cic. 1. de Leg. 11.

Non parua exercitatio. Vide Non aduerbium.

Parua fides. Terent. Eunuch. 1. 2. 117. Me miſerã, forſitan hic mihi paruam habeat fidem. Hoc eſt, nolet mihi credere.

Filius malè paruus, Nimium paruus. Horat. 1. Serm. ſat. 3. 10.

Infantes parui. Lucret. lib. 1. 38.

Paruum ingenium. Plin. epiſt. 115. 4.

Paruus & anguſtus locus. Cic. 1. de Legib. 25.

Mercedes paruæ. Horat. 1. Serm. Sat. 6. 18.

Munera parua. Horat. 1. Carm. ode 28. 1.

Nati parui. Horat. 3. Carm. ode 5. 9.

Nauicula

Digitized by Google

Nauicula parua. Cic. Post reditum ad Quirites, 16.
Nepotes parui. Virg. 2. Geor. 103.
Pisciculi parui. Cic. 2. de Nat. deor. 184.
Pretio paruo rem aliquã uendere & alienare. Cic. 6. Ver. 118
Pueri parui. Horat. 1. epist. 7. 4.
Parui odoris amomum, Hoc est imbecilli & pauci. Plin. libr. 12. cap. 13. 4.
Opusculum paruum. Cic. in Parad. 5.
Res est non parua. Virg. 3. eclog. 11.
Rura parua. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Sodales parui, non præpotentes, aut superbi titulis & imaginibus. Horat. 1. epist. 7. 12.
Tecta parua. Senec. Hippol. 2. 26.
In paruo tempore. Lucret. lib. 5. 22.
Vrbs parua. Virgil. 3. Aeneid. 56.
Vsuram paruam exigui temporis bonæ de me opinionis postulo, ut eam si quæ dixero, uobis probabo, perpetuo retineatis. Cic. 3. de l. Agrar. 2.
Paruum, Minimi pretij. Plin. in Paneg. 89. Nihil antè tam uulgare, tam paruum in Senatu agebatur, ut nõ laudibus principum immoraretur.
Paruo opponitur Eximium & præclarum. Cic. 1. Offi. 96.
Parua sunt foris arma, nisi est consilium domi. Ci. 1. Offi. 108.
Paruo & nihilo. Cic. 2. de Finib. 146. Verùm isto modo consequatur summas uoluptates, non modò paruo, sed fermè nihilo, si potest.
Assueta paruo iuuentus. Virgil. 2. Georg. 95.
Paruo beatus. Horat. 2. epist. 1. 29.
Contentus paruo. Vide Contineo.
Emptum paruo. Horat. 2. Serm. saty. 3. 32.
Viuere paruo. Horat. 2. Serm. saty. 2. 1.
Parui æstimare, (περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι,) Plau. Cap. 12. 24
Parui ducere, (περὶ μικροῦ ἡγεῖσθαι,) Cic. pro Archia, 10. Pericula mortis atq; exilij, parui esse ducenda.
Parui istuc facio. Plaut. Milit. 10. 188.
Paruipendere. Terent. Hecyrâ, 3. 5. 63. Quæ dico, paruipendunt. Cic. ad Atticum lib. 15. 323. 2. Sed si ista parui pendimus, quin & maiora contemnimus.
Parui putare & spernere. Catul. ad Furium, epigr. 20. 5.
Parui refert. Cic. pro lege Manil. 11. Etenim illud primum parui refert, uos publicanis amissa uectigalia postea uictoria recuperare.
In paruo, pro Ferè. Plin. lib. 8. cap. 33. 1. Eminet rostrum, ut in paruo haud absimile suillo.
Paruo breuius quàm. Plin. lib. 2. cap. 67. 2. Circa Caspiũ quæque multa Oceani litora explorata, paruoq; breuius quàm totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus. Hoc est ferè, uel parum abest quin totus, &c.
Paruissimus, pen. cor. Superlat. (ἐλαχιστος,) Lucret. lib. 3. 41.
-igitur paruissima quanto
Et læuissima sunt, ita mobilitate fruuntur.
Paruulus] pen. cor. Dimin. (τυτθὸς,) Virg. 4. Aeneid. 66
-si quis mihi paruulus aula
Luderet Aeneas.
Paruulus, pro Puerulo. Quintilianus libr. 5. cap. 7. Excepta paruulorum iudicia.
A paruulo, & paruulis, Vide A.
A paruulo studere duritiæ & labori, Vide A.
Causa paruula. Lucret. lib. 4. 39.
Formica paruula. Horat. 1. Serm. saty. 1. 7.
Impulsio paruula. Cic. 2. de Inuent. 138.
Manus paruula peditum. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 5.
Paruulam nauiculam conscendit. Cæsar 3. bell. Ciui. 412.
Pecunia paruula, & Immanis, cõtrariâ. Cic. pro Rosc. Com. 15
Res paruula, pro Re nullius momenti. Terent. Adel. 2. 4. 10. Cic. pro Quintio, 30. Si in paruula re captionis aliquid uererere, non statim ad Q. Aquilium, &c.
Successus paruulus. Plin. lib. 2. cap. 23. 4.
Paruulum aliquod consequi. Cic. 2. de Inuent. 128.
In paruulis esse. Cic. 4. Acad. 146.
Paruulum] pen. cor. Aduerb. (τυτθὸν,) ut Paruulum differt, hoc est Minimum. Plin. epist. 170 b.
Idem epist. 167. g. Quia paruulum refert an idem displiceret, quibus non idem placuisset.
Ligni inest paruulum. Plin. lib. 15. cap. 24. 4.
Paruitas] pen. corr. paruitatis, (μικρότης, σμικρότης, λεπτότης.) Columella li. 10. in Præfat. 5. Tamen eadem tam exigua sunt, ut, quod aiunt Græci, ex incõprehensibili paruitate arenæ funis effici non possit. Cice. de Vniuers. 54. Haud iisdem uinculis quibus ipsi erant colligati, sed talibus quæ cerni non possent propter paruitatẽ, crebris quasi cuneolis inliquefactis, unũ efficiebant ex omnibus corpus.
Minor] (ἐλάττων,) & hoc minus comparatiuũ à Paruus.
Censor castigatorq; minorum. Horat. de Arte, 36.
Minor natu. Cic. de Amicit. 32.
Minor natus annis triginta. Cic. 4. Ver. 85.
Virtute & honore minores. Horat. 2. epist. 1. 37.
Animus minor. Horat. 2. Carm. ode 11. 3.
Cura non minor. Virg. 5. Aeneid. 161.
Dominus minor. Plin. epist. 144. c.
Filius minor. Terent. Eunuc. 2. 2. 58. Sed uideo herilem filium minorem huc aduenire. Plaut. Amph. 5. 22.
Minorum gentium patricij. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21 a. Sed id men mi Pete, quid tibi uenit in mentem, negare Papyrium quenquam unquam, nisi plebeium fuisse? fuerunt enim Patritij minorum gentium. Id est, quorum patres allecti erãt è plebe in Senatum. Budæus.
Infamia minor uero. Ouid. 1. Metam. 44.
Ira minor. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 16.
Mensura minor parua lacerta. Ouid. 5. Metam. 92.
Metus minor. Horat. Epod. 1. 4.
Pontifices minores. Liu. 2. bel. Pun. 233.
Sumptus minor, Horat. 2. Serm. saty. 4. 17.
Verbis minoribus uti. Ouid. 6. Metam. 31.
Virtus minor. Ouid. 2. de Arte, 3.
Minor mea res agitur. Terent. Heaut. 2. 3. 113. Quasi istic minor mea res agatur, quàm tua. Id est, quasi nõ tam mea interfit, quàm tua.
Minoris uendere aliquid, pro Minori pretio. Cic. 5. Ver. 35. Multò minoris uendidit nõ modò quàm tu, sed etiam quàm qui ante te uendiderunt.
Minoris dimidio. Plin. lib. 17. cap. 7. 2.
Minoris æstimare. Cic. 4. de Finib. 91.
Minore, pro minoris. Cicero ad Atticum, libr. 1. 7. 5. Nam à Cæcilio propinqui minore centesimis nummum mouere non possunt.
Minora dictu. Plin. lib. 11. cap. 21.
Minus pedalis. Plin. lib. 22. cap. 22. 23. Condrillon siue condrille, folia habet intubi circumrosis similia, caulem minus pedalem, succo madentem amaro.
Minimus] pen. cor. (ἐλάχιστος, μικρότατος,) Adiectiuũ, Superlatiuum à Paruus. Plau. Sticho, 3. 63. E malis multis malum quod minimum est, id minimum est malum.
Minimus natu. Liu. 2. ab Vrbe, 120.
Minimus quisque natu Patrum.
Decus non minimum. Horat. de Arte, 58.
Minimus digitus. Plin. lib. 11. cap. 43. 2.
Prouocare aliquem minimo, Subaudiendum digito. Horat. 1.

Digitized by Google

Serm. saty. 4.3. *Minimo digito, ait Acron, solent prouocare, qui uolunt ostendere plus esse uirium in suo minimo digito, quàm in alterius toto corpore.*

Dolor minimus. Ouid. 9. *Metam.* 136.

Honor minimus. Ouid. 2. *Trist.* 16.

Minima momenta. Senec. *lib.* 1. *epist.*

Munus minimum. Ouid. 3. *de Arte*, 130.

Onus minimum. Ouid. 14. *Metam.* 30.

Minima ex parte. Cic. 1. *Offic.* 108.

Minimi pretij homo. Plaut. *Asin.* 16.8.

Minimo emit. Plautus *Epid.* 5.107. Terent. *Eunuch.* 1.1.30.

Quid agas, nisi ut te redimas captum, quàm queas Minimo?

Minimum] *Substantiuum: ut Minimum uini.* Cic. *de Amicitia*, 43. *Itaq; ut quisq; minimum firmitatis habeat, minimumq; uirium, ita amicitias appetere maximè. Idem in Oratore*, 255.

Minimum, quod illiterati dicunt Ad minus. Varro 2. *de Re rustica cap.* 1.13. *Ita fiunt omnium partes minimum octoginta una. Ibidem, lib.* 1. *ca.* 5.2. *De his quatuor generibus singulæ minimum in duas diuiduntur species.*

Minusculus] *pen. corr.* (μειρότερος,) *Adiectiuum, diminutiuum à Minus.* Varro 3. *de Re rust. cap.* 5.4. *Ex hoc auiario, ut sumantur idoneæ, excludantur in minusculum auiarium.*

Minuscula epistola. Cic. *ad Q. fratrem, lib.* 3.13.17.15. *Rescripsi epistolæ maximæ: audi nunc de minuscula.*

Minuscula uilla. Cic. *ad Atticum lib.* 14.309.2.

Minus] (ἧττον,) *Aduerbium comparatiui gradus à positiuo* Parum. Terẽt. *Eunu.* 4.6.22. *Minus potens quàm tu.*

Non minus, Vide Non *aduerbium.*

Multo minus. Cic. *Memmio, li.* 13.1.10. *Nisi tamen multo minus concedi potest, quàm illi laborare sine causa.*

Minus homo, quàm doctus, pro Minus quàm doctus homo, hoc est indoctus, & minus prudens, uel cautus & sagax. Plaut. *Epid.* 9.44.

Ego si allegassem aliquem ad hoc negotium
Minus hominẽ quàm doctũ, minusq; ad rem hanc callidũ,
Os sublitum esset.

Minus dixi, quàm. Plau. *Cap.* 7.71. *Et quod minus dixi quàm uolui de te, animum aduortas uolo.*

Minus habere. Terent. *Phorm.* 1.7.

Minus intellexi. Terent. *Eunuc.* 4.5.11.

Haud minus ac iussi faciunt. Virg. 3. *Aeneid.* 173.

Plus lapis, & rixæ multo minus. Horat. 1. *epist.* 18.11.

Minus potest per se. Cic. *de Amic.* 26.

Minus, pro Non. Cic. *de Amic.* 83. *Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus secutus fis.* Terentius *Heaut.* 1.2.18.

Minus acriter. Ouid. *epist.* 18.3.

Minus audacter. Sen. *Theb.* 1.36. Terent. *in Prolo. Phor.* 11.

Minus multo audacter, quàm nunc lædit, læderet.

Minus aptus. Horat. 1. *Serm. saty.* 3.6.

Minus diu. Cic. *de Senect.* 29. *Ego uerò me minus diu senẽ esse mallem, quàm esse senem antequam essem.*

Grata minus pietas. Ouid. 1. *Metam.* 42.

Minus grauis. Horat. 1. *Serm. saty.* 5.2.

Cura minus inuida. Horat. 1. *epist.* 10.4.

Amicus minus iucundus. Horat. 1. *Serm. saty.* 3.19.

Minus multi, & minus audacter. Plaut. *Milite*, 10.137.

Minus ualidus. Horat. 1. *epist.* 8.2.

Minus aut magis impeditus. Lucret. *lib.* 1.48.

Minus memini. Plaut. *Casin.* 26.29. Terent. *And.* 4.2.31.

Imò etiam quo tu minus scis ærumnas meas,
Id est, non satis nosti.

Minus ualet. Flau. Bacchid. 4.15. *Si non inuenta fit, minus ualet, moribundusq; est.* Idem *Amphit.* 7.26.

Minus uenit in senatum, pro Rarius. Cicero *ad Cæsium, libr.* 12.2.8.

Vexare minus aliquem. Horat 2. *epist.* 2.18.

Minus cum cura lectum. Plaut. *Milit.* 107.

Minus ac minus. Plinius *libr.* 11. *cap.* 10. *De apibus. Quum aduesperascit, in aluco strepunt minus ac minus, donec una circunuolet.*

Minus & minus. Horat. 1. *Carm. ode* 25.2.

Minus minusq; mihi obtemperat.
Terentius *Heaut.* 3.3.33.
Nam mihi tam minus, minusq; obtemperat.

Minus quindecim anni sunt. Plaut. *Trinum.* 8.1.
Minus quindecim dies sunt, quòd pro his ædibus minus quadraginta Accepisti à Callicle. Cic. 4. *Verr.* 116. *Dũq; ea demolitio fieret, Senatores triginta non minus adessent.*

Minus amicorum. Plaut. *Milit.* 22.43. Terentius *Eunucho*, 4.6.22. *Minus potens quàm tu, minus notus, amicorum hic habens minus.*

Minus, aut Non minus quatuor pedes altũ: pro Minus quàm quatuor pedes. Cic. 3. *Verr.* 86. *Ei quum cautum uellet, scripsit ut hæredes iurarent se curaturos ut ex sua quisq; parte ne minus dimidium ad A. Trebonium fratrem illum proscriptum perueniret. Liuius, Nunquam nix minus quatuor pedes alta iacuit.*

Minus duobus nummis. Plaut. *Persa*, 18.2. Cic. *pro L. Flacc.* 53. *Ante pedes Prætoris in foro experfum esse auri pondo centum paulò minus.*

Minus nihilo est. Terent. *Phorm.* 3.3.2.
- unde ego nunc tam subitò huic argentum inueniam miser,
Cui minus nihilo est? Vide Nihilum.

Quò minus. Terent. *And.* 1.2.25.
Si sensero hodie quicquam in his te nuptijs
Fallaciæ conari, quo fiant minus.

Minus quinquennium est quòd. Plin. *lib.* 15. *cap.* 25.2.

Minus triennium. Tacit. *in uita Agricolæ.*

Minimè, *pen. corr.* (ἐλάχιστα,) *Aduerbium negandi.* Cic. *de Amic.* 38. *Turpis enim excusatio est, & minimè accipienda, quum in cæteris peccatis, tum si quis contra Remp. se amici causa fecisse fateatur.* Idem 1. *Offic.* 209.

Minimè feceris. Prohibendi particula, pro Ne feceris. Plautus *Mostell.* 4.111.

Minimè gratum spectaculum. Liu. 1. *ab Vrbe*, 102.

Minimè minum, pro Non est minum. Terent. *Hecy.* 2.1.23.
Lampridem equidem audiui cepisse odiũ tui Philumelam:
Minimeq; adeò minum. Idem *Heaut.* 2.3.4.

Minimè, pro Tanto minus. Senec. *de Benefic. cap.* 2. *Nam nec in uulgus effundenda sunt, & nullius rei minimè beneficiorum, honesta largitio est.*

Minimè, pro Minimum, seu quod dicunt, ad minus. Colu. *lib.* 5 *cap.* 10. *Ea extet minimè tribus pedibus.*

Non minimè, Vide Non *aduerbium.*

Minimè gentium, dicebant ueteres, inquit Festus, pro eo quod est Omnium gentium iudicio minimè esse faciendum. Terent. *Eunuc.* 4.1.11.
- heus inquit, puer, Pamphilam
Accerse, ut delectet hic nos. illa exclamat, Minimè gentium.
Idem *Phorm.* 5.9.44.

Minimè omniũ, Id est nullo modo. Cic. *pro Rosc. Amer.* 54.

Minimè malè cogitantes sunt, qui in eo studio occupati sunt. Cato *de Re rust. in Præf.* 3.

Minimè multi remiges & milites deerant. Cic. 7. *Verr.* 70.

Minimè

Minimè multa habet. Liuius, Ex eo exercitu quem P. Aelius habuisset, ut quisq; minimè multa stipendia haberet, legeret.
Minimè uolo. Cic. 4. Acad. 249. Id est, nihil minus uolo.
Minimè uerò. Negantis est in responsione. Cic. 1. Tus. 17. Bud.
Minimè ambitiosus. Cic. ad Memmium, li. 13. 1. 14. Homo minimè ambitiosus, minimè in rogãdo molestus. Id est nihil eo minus ambitiosum, &c. quasi omnium hominum minimè ambitiosus. uel quidnis potius quàm ambitiosus.
Minimè, plus est quàm Non. Est autem in responsione negatiua: id quod uulgò dicitur absit. Salustinus in Oratione Cæsaris, Placet igitur eos dimitti, & augeri exercitum Catilinæ? Minimè.
Minimopere] pen. corr. (ἐλαχίστως,) dixerunt ueteres, sicut Maximopere. Licinius apud Prisc. Non minimopere milites quietes uolebant esse.
Pascolus] pasceoli, pen. corr. (βαλαντίον,) Est, ut ait Varro, sacculus ex aluta factus. Plaut. Rud. 30. 27. Præterea cẽtum minæ philippicæ in pasceolo seorsum. Quidam dicunt significare loculum in marsupio.
Pascha] huius paschæ: uel Pascha, paschatis, neut. gen. (πάσχα,) transitum significat. Ausonius, - nos etenim primis post pascha diebus. Hebræi dicunt Pesah, Latini qui ad nos ex Hebræo transferunt, Phase, Syri siue Chaldæi Pasha, quod nos & Græci heth in ch mutato, dicimus Pascha. Græci non inflectunt pascha.
Paschalis] & hoc pasehale, pen. prod. (πασχάλιος,) Quod ad pascha pertinet: ut Paschalis dies.
Pasco] pascis, paui, pastum, (νέμω, σιτέω, βόσκω, νομεύω, ποιμαίνω, φόρβω, χιλόω, χορτάζω,) pascere, Comedere significat, & est neutrum. Absolutè aliquando ponitur, aliquando cum accusatiuo. Plaut. Mostel. 12. 18. Quò properas? gestis aliquò iam hercle ire pastum foras. Hîc Plautus ad hominẽ transtulit, quod propriè de animalibus dicitur, teste Valla, sicut Vesci, de hominibus. Ouid. 4. Meta. 127. Mille greges illi, totidemq; armenta per herbas Pascebant.
In priuato pascere. Ouid. 5. Fast. 58.
Ouis pauit pratum, Ouid. 1. Fast. 77.
Pasco, actiuum, hoc est Pascere facio, uel Pascentẽ obseruo, uel Pabulum præbeo. Cic. 1. de Diuin. 59. Qui quum propter paupertatem sues puer pasceret, una ex his amissa uouisse dicitur, si recuperasset, &c. De Nauio augure.
Hospes armentum pauit in aruis. Ouid. 4. Fast. 14.
Bestias pascere, domare, tueri. Cic. 2. Off. 19.
Boues pascere. Virg. 1. eclog. 9.
Capellus pascere. Virg. 9. eclog. 4.
Equos Pascere. Virg. 3. Georg. 10.
Oues ad flumina pauit Adonis. Virg. 10. eclog. 4.
Pascere canem sero pingui. Virg. 3. Georg. 82.
Vernas pasco libatis dapibus. Horat. 2. Serm. saty. 6. 14.
Coruos pascere in cruce. Horat. 1. epist. 17. 10.
Corpora pascere pabulis. Lucret. lib. 2. 199.
Pascor, pastus: (σὺννέμομαι,) ut Pascitur herba equis: & Sylua pastus arundine.
Malis orbiculatis pasci. Cælius Cic. lib. 8. 14. 2.
Cibo mendicato pasci. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 3.
Cibo pasto pasci, ingeniosè dictum est ab Ouidio de naeca quæ comestas paulo antè herbas, postea ruminat, & iterum comedit. Sic ille in Fragmento, 4.
Pascere, (σιτίζω,) pro Cibis tractare. Cice. ad Atticum, lib. 6. 111. 23. Lancibus & splẽdidissimis canistris, oluscula nos soles pascere.
Copia frumenti pascit populum. Horat. 1. epist. 15. 4.
Bene pascere & bene uestire. Cic. 2. Off. 130.
Pascere, per translationem ponitur pro Delectare: ut Pascere oculos: hoc est Visu alicuius rei gratæ oblectari. Terentius Phorm. 1. 2. 35. Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere. Cicero 7. Verr. 53. quum eius cruciatu atq; supplicio pascere oculos, animumq; exaturare uellent, &c. Virg. 2. Georg. 57. Nõ animum modo uti pascat prospectus amœnus. Id est delectet, inquit Seruius.
Pasci bibliotheca alicuius. Cic. Attico, lib. 4. 79. 3.
Pasci, delectari, perfrui aliqua re. Cic. in Pisonem 35. His ergo rebus pascor, his delector, his perfruor, &c.
Pasci discordijs. Cic. pro Sest. 86.
Pasci maleficio. Cic. 2. Off. 56.
Animum pascere inani pictura. Virg. 1. Aeneid. 94.
Lumina pascere. Ouid. 14. Metam. 146.
Oculos suos pascere. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.
Colores pascunt oculos. Lucret. lib. 2. 84.
Spes est quæ pascat amantes. Ouid. 9. Metam. 150.
Amorem pascere. Ouid. 2. de Remed. amor. 70.
Barbam pascere. Horat. 2. Serm. saty. 3. 7.
Famam alicuius pascere. Propert. lib. 4. eleg. 3. 5.
Furorem pascere. Claud. ad Adrianum 1. 5.
Iras pascere. Silius lib. 12. 144.
Naturã animi pascere atq; explere reb. bonis. Lucr. li. 3. 204.
Nummos alienos pascere, Id est fœnerari & facere æs alienum usuris crescere, ut ait Porphyrio. Horat. 1. epist. 19. 7.
Polus pascit sidera. Virg. 1. Aeneid. 123.
Pascor, pasceris, pen. corr. pastus sum, (νέμομαι,) pasci, Deponens, Idem. Plin. lib. 11. cap. 48. 3. Solidipedes inter initia pasci, nisi submissis genibus non possunt.
Armenta pascuntur per herbas. Virg. 3. Georg. 33.
Agmen pascitur per ualles. Virg. 1. Aeneid. 38.
Pascitur iuuenca in uiridi pabulo. Virg. 3. Georg. 44.
Pasci syluas. Virg. 3. Georg. 63.
Apes pascuntur arbuta. Virg. 4. Georg. 37.
Pascitur pecus diem & noctem. Virg. 3. Georg. 69.
Pasci, pro Crescere. Virg. 2. Aeneid. 137.
- tactuq; innoxia molli
Lambere flamma comas, & circum tempora pasci. Serm.
Ignes nocturni pascuntur. Virg. 2. Georg. 87.
Liuor pascitur in uiuis. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 8.
Pascito] pascitas, pen. corr. (βόσκομαι,) pascitare, Frequentatiuum à pasco. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 11. Nunc feras dico, quæ in syluestribus locis pascitant: cicures, quæ in cultis.
Pascens] Part. (νέμων,) ut Agni pascentes. Vir. 4. eclo. 10.
Capellæ pascentes. Virg. 3. eclog. 20.
Hœdi pascentes. Virg. 5. eclog. 3.
Pascendus] Participium, (χορταστέος,) ut Caballi pascendi. Horat. 1. Serm. saty. 6. 21.
Pastus, Aliud Participium, (χορτασθείς, νομευθείς,) Qui cibũ uel pabulum sumpsit. Cic. pro Cluentio 53. Vt etiam bestiæ fame dominante, plerunq; ad eum locum, ubi pastæ aliquando sint, reuertantur?
Agna pasta gramine. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 9.
Boues pasti. Virg. 5. eclog. 5.
Greges pastos agere. Ouid. epist. 24. 3.
Vultur pastus cadauere. Silius lib. 13. 121.
Monstrum pastum sanguine. Ouid. 8. Metam. 34.
Pastus quæstu iudiciario iudex. Cic. pro Cluentio 57. Id est tritus, Budæus.
Mœror pastus fletu. Silius lib. 13. 118.
Pastus] Quod bestiæ pauerunt. Plin. lib. 9. ca. 3. 11. Pastæq; radices fruticum remeant.
Pastus] huius pastus, (νομή, βοσή,) Cic. de Senect. 50. Tum pecudum pastu, & spum examinibus, tum florum omnium

uarietate, &c. Gellius lib. 2. cap. 29. Alia luce orta auis in pastum profecta est.
Pecudum pastus. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Matutini pastus, Vide Matutinus in Matuta.
Abijcere animantes ad pastum, Vide Abijcio.
Accedunt ad pastum animalia alia gradiendo, alia serpendo, alia uolando, alia nando. Cic. 2. de Nat. deor. 181.
Anquirit & parat pastum & latibula omne genus animantiũ. Cic. 1. Offic. 18.
Capessere & conficere pastum. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
Comparauit pastum animantibus largè & copiosè natura eum qui cuiq; aptus erat. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
Decedere campis è pastu. Virg. 4. Georg. 38.
Decedens è pastu exercitus coruorum. Virg. 1. Georg. 77.
Esse in pastu. Plin. lib. 32. cap. 1. 8. Homines quibus in pastu est, piscem olent. Hoc est, qui eo uescuntur.
Fundit ex sese pastus uarios, uarieq; abundantes bestijs nihil laborantibus terra: nobis autem aut uix, aut ne uix quidem suppetunt summo labore quærentibus. Cic. 2. de Fin. 176.
Inire pastum, Vide Ineo.
Nata ad pastum tarda & languida pecus. Cic. 2. de Fin. 66.
Vesper reducit uitulos è pastu ad tecta. Virg. 4. Georg. 87.
Redire in pastus. Lucan. lib. 2. 120.
Pastus, de hominibus etiam dicitur. Cic. 11. Phil. 291. Qui populareturagros, uexaret urbes, non ad spem constituendæ rei familiaris, quam tenere eum posse negant qui norũt, sed ad præsentem pastum mendicitatis suæ?
Suauissimus pastus animorum oblectatio solertiæ. Cicero 5. Tusculan. 94.

Pastio] (νόμευσις,) Alimentum pecudum est, siue etiam actus ipse pascendi. Vnde etiam Varronis index de Villaticis pastionibus ad bruta pertinentibus. Idem 2. de Re rust. c. 10. 1. Qui pascunt in saltibus, greges cogere oportet, in pastione diem totum esse, pascere communiter. Cic. pro Lege Manil. 9. Asia uerò tam opima est, & fertilis, ut & ubertate agrorum, & uarietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat. Valla lib. 4. Pastio uidetur significare cibum, sed tamen potius ad alimenta pecudũ pertinet, quæ pasci dicimus: quanquam suapte natura significat ipsam actionem pascendi, nunc frequentius cibum. Colum. lib. 1. in Præfat. 22. Porculatoris uerò & subulci diuersa professio, diuersæ pastiones.

Pascuus] Adiectiuũ, (ἔννομος,) Paulus Syluã pascuã appellat, quæ est pascuis pecudum destinata. Plau. Trucu. 4. 45.
– non aruus hic qui arari soleat,
Sed pascuus est ager.
Pascua rura reddere apud Lucret. lib. 5. 251. Id est colere rura, ut apta essent pascendis armentis.

Pascuum] pascui: pluraliter, pascua, pascuorũ, (ἐπινομία, πρόνομη, χλόη,) In quibus pecudes pascuntur, siue ager, siue pratum, siue mons, aut collis fuerit. Colum. lib. 8. cap. 3. Nec tamen ulla tam blanda sunt pabula, aut etiam pascua, quorum gratia non exolescat usu continuo. Varro 2. de Re rust. cap. 11. 2. Pascuum uiride.
Herbosa pascua. Ouid. 2. Metam. 138.
Læta pascua. Horat. 4. Carm. ode 4. 3. Ouid. 4. Fast. 96.
Palustria pascua, Vide Palustris in Palus.
Vastata pascua. Claud. 3. de raptu Proserp. 34.
Intenta pascuis caprea. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.
Mandunt pascua equi. Claud. 1. de raptu Pros. 56.
Pascua, ut ait Plinius lib. 18. cap. 3. 2. etiam nunc in tabulis Cẽ sorijs dicũtur omnia ex quibus populus reditus habet, quia diu hoc solum uectigal fuerat.
Censorum pascua. Cic. 1. de L. Agrar. 1.

Pascalis] & hoc pascale, pen. prod. (νομαδικός,) Pascales oues dicuntur, quæ passim pascuntur, inquit Festus, à pasco, siue pascuis, quasi pascuales. Lucilius, Pascali pecore ac mõtano hirco atq; soloce.

Pastor] pastoris, (νομέυς, ποιμήν, βοτήρ, βώτωρ, ποιμανέυς,) Qui curam habet pascendi pecoris. Vox sæpiùs repetita apud Catonem, Varronem & Columellã. Plin. lib. 12. cap. 5. 1. Intra sepem eam æstiuant pastores. Cic. pro Flacco 30. O pastores nescio quos cupidos literarum.
Sacra pastorum, Palilia. Ouid. 4. Fast. 146.
Loca pastorum deserta. Lucret. lib. 5. 279.
Regna pastorum deserta. Virg. 3. Georg. 96.
Durus pastor. Iuuenal. Saty. 11. 16.
Pastoris duri est hic filius, ille bubulci. Videtur hoc loco bubulcos à pastoribus segregare.
Lentus pastor. Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.

Pastoralis, & hoc pastorale, pen. prod. (ποιμενικός, βοτηρικός,) Quod ad pastorem pertinet: ut Pastoralis habitus. Liuius 9. ab Vrbe 188.
Antra pastoralia. Claud. de Nupt. Honorij 23.
Auguratus pastoralis. Cic. 1. de Diuin. 174.
Cantus pastoralis. Claud. 1. Paneg. 37.
Iuuentus pastoralis. Ouid. 2. Fast. 73.
Myrtus pastoralis. Virg. 7. Aeneid. 164.
Signum pastorale. Colum. lib. 6. cap. 23. 2.
Tectum pastorale. Stat. 12. Theb. 54.
Truncus pastoralis. Stat. 4. Theb. 61.

Pastorius, Adiectiuũ. Idem. (νομευτικός,) Varro 2. de Re rust. cap. 1. 1. An ea quæ mihi heri dixisti de pastoria re? Emendatiora exemplaria habent Pastoritia.
Pellis pastoria, pro Habitu pastorali. Ouid. 2. Metam. 137.
Sibila pastoria. Ouid. 3. Metam. 169.

Pastoritius] Aliud adiectiuũ, Idem, (ποιμαντικός,) Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 29. Itaq; & ludis & gladiatoribus mirãdas ἐπισημασίας, sine ulla pastoritia fistula auferebamus.
Pastoritiam uitam agere. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 14.
Pastoritia & agrestis sodalitas. Cic. pro Cœlio 19.

Pasiphae] Pasiphaes, & Pasiphaa, Pasiphaæ, pen. cor. (πασιφάη,) Dictio tetrasyllaba, fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt ex Tauro genuisse Minotaurum, qui partim hominis effigiem habebat, partim tauri. Propert. lib. 2. eleg. 29. 11. Vobiscum Europæ, nec proba Pasiphae. Vide Minotaurus.
Pasiphae, Circe, & Aee è Perside Oceani filia natæ, patre Sole, in numero deorum habentur. Cic. 3. de Nat. deor. 65.
Fanum Pasiphaæ. Cic. 1. de Diuin. 157.

Pasiphaeius] Adiectiuum, sex syllabarum, (πασιφαήϊος,) Ouid. 15. Metam. 100.
– me Pasiphaeia quondam
Tentatum fustra, &c. Id est Phædra quæ Pasiphaes fuit filia ex Minoe.

Pasiteles] penult. correp. (πασιτέλης,) Sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticen matrem statuariæ sculpturæq; & cælaturæ esse dixit: & quum esset in omnibus his summus, nihil unquam fecit antequam finxit. Author Plinius lib. 35. cap. 12. 7. & lib. 36. cap. 5. 27.

Pasithea] (πασιθέα,) una ex tribus Gratijs, ut quidã uolunt.
Dea Pasithea. Catul. de Berecynthia, epig. 58. 9.

Passer] passeris, pen. corr. dubij generis, (στρουθός,) Auis uulgò nota. Plin. lib. 10. cap. 36. 1. Contrà passeri minimum uitæ, cui salacitas par. Mares negãtur anno diutius durare: argumẽto, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in rostro, quæ ab æstate incipit. Fœminis longiusculum spatium.

Via

Illa passeris. Horat. 2. Serm. saty. 8. 6.

Ex passerum numero, belli Troiani annos auguratus est Calchas. Cic. 1. de Diuin. 125.

Passer marinus à Plinio lib. 32. cap. 11. 8. *recensetur inter piscium genera.* Plaut. Persa 6, 18. *– curriculo uola.*
P. *Istuc marinus passer per circum solet. Festus, Passer marinus quem uocat uulgus struthiocamelum. Sipontinus strix tomellum legit, & auis genus esse dicit. Quidam marinum passerem eundem esse dicunt cum nostra solea quam uulgò uocamus: alij uerò passeres putãt nostris carletis similiores.*

Passerculus] *huius passerculi, penulti. correp. Diminutiuum,* (στρουθίον,) Cicero 2. de Diuinatione 99. *Cur autem de passerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum, &c.*

Passim] *Aduerbium,* (παυλατιμ, ἀπὸ παύλης,) *A passu deducitur, significat Sparsim, passu distante, inquit Valla: ut Grex passim pascitur.* Cic. pro Fonteio 19. *Hi contrà uagantur læti atq; erecti passim toto foro.*

Vulgò & passim. Cic. pro Muræna 66.

Bacchari passim in montibus. Lucret. lib. 5. 165.

Currentia passim uina riuis. Virg. 1. Georg. 27.

Diuidi passim & peruulgari, atq; edi Pop. Rom. *imperaui.* Cicero pro Sylla 32.

Passim & liberè leuandi laboris sui causa opere solutas aues uidemus. Cic. 2. de Orat. 14.

Corpora passim sternuntur per uias. Virg. 1. Aeneid. 73.

Vagari passim tota regione. Virg. 6. Aeneid. 178.

Huc & illuc passim uagantes uolucres natura efficit. Cicero 2. de Diuinat. 121.

Passim, Vbiq; aliquando significat. Lactantius, *Creditur ei passim, tanquam cognitæ ueritati.* Valla.

Passim, Vndiq;. Lactantius. *Eò passim confugerunt ex finitimis locis pessimi quiq; sine ullo conditionis discrimine.* Valla.

Passim & undiq;. Cic. 1. de Orat. 94.

Passim, Quomodolibet. Virg. 3. Aeneid. 103.
– passimq; in littore sicco
Corpora curamus. Passim, inquit, pro eo quod est, Prout quisq; uult: siue Sine ullo conditionis discrimine. Sipont.

Passim & Ordinatim, contraria. Brutus Cic. lib. 11. 13. 4.

Passum] *huius passi,* (γλυκύ,) *A passus participio uerbi patior, liquoris genus est, inquit* Nonius, *quod ex uuis passa cogitur. Vua autem ideo passa dicitur, quòd in siccando passa est solem.* Plin. lib. 14. cap. 9. 2. *de dulcium uinorum generibus, Passum à Cretico Cilicium probatur & Africum & in Italia prouincijsq; finitimis. Fieri certum est ex uuis, quam Græci sticam uocant, nos apianam. Item scirpula, diutius in uite sole uuis aduſtis, aut feruente oleo. Quidam è quacunq; dulci, dum præcocta alba faciunt siccantes sole, donec paulo amplius dimidium pondus supersit, tusaq; leniter uuas exprimunt. Deinde quantum expressere, adijciunt uinaceis aquæ puteanæ, ut & secundarium passum faciant. Diligentiores eodem modo siccatis acinos eximunt: ac sine sarmentis madefactos, uino excellenti, donec intumescant premũt. Et hoc genus ante cætera laudant. Ac simili modo aqua addita, secundarium faciunt.*

Lac passum. Ouid. 14. Metam. 55.

Racemi passi. Virg. 4. Georg. 54.

Acini passi. Plin. lib. 14. cap. 1. 8.

Pingue passum. Iuuen. Saty. 14. 27.

Passus] *à uerbo Patior, Participium, Vide Patior.*

Passus, à Pando, pandis, Vide Pando.

Passus] *huius passus,* (βῆμα,) Budæus, *Passus à passis manibus dici uidetur: alij passum quinq; pedum esse putant, id est duorum gressuum: ut sit egressus, id est βῆμα, cubiti unius & pedis, hoc est pedum duorum semis.* Plin. lib. 11. ca. 8. 1. *Apes operantur intra sexaginta passus.*

Magnitudinem passus colligere licet ex descriptiõe stadij, quæ habetur Plinij lib. 2. ca. 23. *Stadium, inquit, uiginti quinq; nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos XXV.*

Aegri passus. Valer. 3. Argon. 72.

Lenti passus. Ouid. 2. Metam. 115.

Perpauculi passus, Vide Perpaucus.

Rapidi passus. Valer. 6. Argon. 98.

Accurrere rapidis passibus, poeticum est, Vide Accurro.

Ambulare quingentos passus, Vide Ambulo.

Millia passuum septingenta triduo ambulare. Ci. pro Qu. 52.

Associare passus alicui. Stat. 3. Theb. 91.

Conficere passus, Vide Conficio.

Deducere passus mille in altitudinem, Vide Deduco.

Deside passu ire. Stat. 5. Syl. 2. 13.

Citatis passibus celerem cursum explicans. Senec. Hipp. 10. 3.

Strepitum faciens passus. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 8.

Inerti passu incedere. Ouid. 2. Metam. 155.

Tardo passu inceßit. Ouid. 10. Metam. 10.

Sonoro passu mouens aurichalca. Valer. 3. Argon. 13.

Peragrare passibus disiunctißimas terras. Cic. pro Marc. 3.

Cito passu petere aliquem. Ouid. 2. Fast. 149.

Tacito passu præterire. Claud. 4. Paneg. 102.

Anili passu procedere. Ouid. 13. Metam. 108.

Proferre passus. Lucret. lib. 4. 166. & 118.

Sicco freta radere passu. Ouid. 10. Metam. 130.

Admisso sequitur uestigia passu. Ouid. 1. Metam. 53.

Aequis passibus sequi aliquem. Virg. 2. Aeneid. 45.

Coniunctis spatiantur passibus ambo. Ouid. 11. Metam. 13.

Ingenti uenit passu. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.

Tremulo uenit horrida passu hyems. Ouid. 15. Metam. 43.

Alite passu uolare. Ouid. 10. Metam. 117.

Trepidis passibus urgere uestigia. Stat. 2. Theb. 130.

Pastillus] *huius pastilli,* (τροχίσκος,) *Diminutiuum uidetur à pasta: quamuis fiat mutatio generis. Quidam à pastu deriuant. Festus à pane: & dicit esse massam cuiuscunq; materiæ in formam panis parui. unde Pastilli medicinales, & Pastilli odoratorij.* Horat. 1. Serm. saty. 2. 6. *Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum. Trochisci Græcè dicuntur ab orbiculari forma. Pastilli medicis arida sunt medicamenta. contrita humore non pingui, aut uino uel aceto incocta, quæ à confectione rursus imaruerunt: quæ quum utendum est, subinde eiusdem generis humore diluuntur, deinde mulneribus illinuntur: non autem imponuntur ut emplastra.* Plin. lib. 33. cap. 6. 8. *de stimmi, siue stibio, quod in argenti metallis inuenitur. Quod ibi subsidit flos intelligitur, ac linteolo interposito in sole siccatur, nõ ut perarescat: iterumq; in mortario teritur, & in pastillos diuiditur.* Budæus.

Pastilli, emplastra, malagmata, cognata sunt genera in instrumento chirurgico: inter se tamen differentia, ut latè docet Celsus lib. 5. medicinæ, cap. 17. Budæus.

Pastillicare. Plinius lib. 21. cap. 5. *Luteus & bellio pastillicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur. Sipontinus patulicantibus legit, quod Hermolaus non probat.*

Pastillatum argentum, Vide Argentum.

Pastinaca] *huius pastinacæ, pen. prod.* (σταφιλῖνος,) *Herba, cuius radix caro similis à nobis editur, & summopere expetitur.* Plin. lib. 19. cap. 5. 21. *Ex his pastinaca unum genus agreste sponte prouenit, staphylinos Græcè dicitur. Alterum seritur radice uel semine, primo Vere uel Autumno, ut Hygino placet Februario, Augusto, Septembri, Octobri, solo quàm altißimè resosso. Annicula utilis esse incipit, bima utilior, gratior Autumno, patinisq; maximè.*

Colum.

Digitized by Google

Colum. lib. 9. cap. 4. 5. & lib. 6. cap. 17. 8.

Paſtinaca, genus piſcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 42. 2. Nam paſtinaca latrocinatur ex occulto, tranſeuntes radio (quod telum eſt ei) figens. Argumenta ſolertiæ huius, quòd tardiſſimi piſcium hi, mugilem uelociſſimum omnium habentes in uentre reperiuntur. Idem lib. 32. cap. 7. 13. & cap. 11. 8. Et Celſus lib. 6. cap. 9. Et plani piſcis, quam noſtri paſtinacam, Græci τρυγόνα uocant, aculeus torretur.

Paſtinum] huius paſtini, pen. corr. (σπάφιον, σκαφεῖον,) Inſtrumentum uinitorium. Colum. lib. 3. cap. 18. 1. Sed Iulius Atticus prætorto capite, & recuruato, ne paſtinum effugiat, prædictum ſemen demerſit. Paſtinũ uocant agricolæ ferramentum bifurcũ quo ſemina panguntur. Vnde etiã re paſtinatæ dictæ fuere uineæ ueteres, quæ refodiebantur.

Paſtinum. Aliter ſumit Papinianus in L. Diuortio, in fine. Et Palladius lib. 2. cap. 10. Paſtinum inſtituere, eſt agrum uitibus deſtinatum fodere, frutices & arbores inutiles ſummouere, ſeminaria facere, arbores quadragenis pedibus diſtantes, quibus uitis adnectatur, diſponere.

Paſtino] paſtinas, pen. corr. (σπάπτω,) paſtinare, Eſt agrũ fodere. Colum. lib. 3. cap. 13. Nunc paſtinandi agri propoſitum eſt rationem tradere. Ac primum, ex omni ſiue arbuſtuo ſiue ſylueſtri loco, quẽ uineis deſtinauerimus, omnis frutex atq; arbor erui & ſummoueri debet, ne poſtea foſſorem moretur, néue iam paſtinatum ſolum iacentibus molibus imprimatur, & exportantium ramos atq; truncos ingreſſu proculcetur.

Paſtinatus] huius paſtinatus, pen. prod. (σπαφή,) Ipſa paſtinatio. Plin. lib. 17. cap. 20. 2. Alba populus ſeritur bipedaneo paſtinatu.

Paſtinatum] huius paſtinati, pen. prod. (ἐσπαμμένον,) Colum. lib. 3. cap. 10. 4. Siue enim paſtinato deponitur, ſiue trunco inſeritur, largioribus ſatiatur alimentis, quàm prius quum eſſet in egeno. De uite. Sic lib. 4. cap. 4. 1. Facta in paſtinato ſcrobe.

Paſtinatio] Verbale, (σπαφεία,) Colum. lib. 3. cap. 12. 6. Quibus omnibus diligenter exploratis, tum paſtinationem ſuſcipiemus. Plin. lib. 17. cap. 21. 13.

Paſtinator] pen. prod. huius paſtinatoris, (σπαπτήρ,) Verbale maſc. Colum. lib. 3. cap. 13. 10. Nam duas regulas eius latitudinis, qua paſtinator ſulcum facturus eſt, in ſpeciem Græcæ literæ χ, decuſſauimus.

Paſtio, Paſtus] Vide Paſco.

Paſtomis] pen. corr. huius paſtomidis, f. g. (παστομίς,) Inſtrumentum ferreum ſiue ligneum, quod ad cohibendam equorum tenaciam naribus uel morſui imponitur. Lucilius, Paſtomides huic de naribus ingentes pendent.
Arbitror ita legendum, Paſtomides huic ingentes de naribus pendent. ut ſit hexameter heroicus.

Paſtophori] pen. cor. (παστοφόροι,) ſacerdotes ſacroſancti Aegyptiorũ, honoratiores cæteris. Dicti Paſtophori, quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Apud Apuleium in Aſino ita uocantur ſacerdotes Iſidis pallium in ſupplicationib. ferentes.

Paſtophorion] (παστοφορεῖον,) Paſtophororum domus. Quidam dicunt eſſe thalamum in quo habitat præpoſitus templi. Alij thalamum nuptialem. Vnde & Venus appellata eſt paſtophoros, quaſi thalamifera, quòd thalamum nuptialem curet & adminiſtret. nam παστὸς, thalamus nuptialis dicitur, qui alio nomine νυμφὼν appellatur.

Paſtor, Paſtoralis, Paſtoritius, Paſtorius, & Paſtus] Vide Paſco.

Patagium] huius patagij, Feſtus, Patagium eſt quod ad ſummam tunicam aſſui ſolet, quæ & patagiata dicitur. Apuleius, Vberes enim crines leniter emiſſos, & ceruice dependulos, ac deinde per colla diſpoſitos, ſenſimq; ſinuato patagio recedentes paulliſper ad finem conglobatos, in ſummum uerticem nodus aſtrinxerat.

Patagiata] pen. prod. Subſtantiuum, Idem quod Patagium. Plaut. Epid. 5. 48.
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

Patara] pen. corr. (πάταρα,) Vrbs Lyciæ, ubi Apollo dabat reſponſa. Dicta à Pataro Apollinis filio, uel ab alio Pataro Lapeonis filio, Hinc

Patareus] pen. prod. Adiectiuũ, (πατάρεως,) Stat. 1. Theb.
Phœbe parens ſeu te Lyciæ Patarea niuoſis
Exercent dumeta iugis. Ouid. 1. Metam. 104. Patareáq; regia ſeruit.

Patauium] (πατάυιον,) Ptolemæo lib. 5. cap. 1. Vrbs eſt in Ponto ſiue Pithynia, quæ hodie Polmen dicitur. Eſt item in Italia, ab Antenore condita. Ptolemæus lib. 3. cap. 1. Extat hodie in eadem urbe Antenoris ſepulchrum uetuſtiſſimum cum huiuſmodi inſcriptione, quæ ob nimiam uetuſtatem uix legi poteſt,
Inclytus Antenor patriam uox Niſa quietem
Tranſtulit huc Henetos, Dardanidumq; fugæ.
Expulit Euganeos, Patauinam condidit urbem:
Quem tenet hîc humili marmore cæſa domus.
Vrbs Patani. Virg. 1. Aeneid. 50.

Patauinitas] penul. corr. (τὸ πατανϊνήσιον,) Quintil. lib. 1. cap. 5. 35. Quemadmodum Pollio deprehendit in Liuio patauinitatem.

Patefacio] Vide Pateo.

Patella] huius patellæ, (πατάνιον,) Feſtus, Patellæ, uaſa picata, parua, ſacrificijs faciendis apta. Varro Manio, Quocirca oportet bonum ciuem legibus parere, & deos colere, in patellam dare μικρὸν πρέας. Cic. 6. Verr. 41. Patella grandis cum ſigillis ac ſimulachris deorum. Cic. 2. de Fin. 38.

Patella, à Patulo, uel πλάττω fingo, uel ab πλάτος, quæ eſt latitudo. Vas latum eſt condiendis obſonijs aptum. Lanx ſeu paropſis. Bayfius, Patella, uas eſcarium ad olera & pulmenta ponenda: quam Græci λεπανίδα uocant. Horatius 1. epiſt. 5. 1.
Nec modica cœnare times olus omne patella. Et Martialis libro 5.
Ponetur digitis tenendus uſtis
Nigra coliculus uirens patella. Et Iuuen. Saty. 5. 9.
Ponitur exigua feralis cœna patella. Quorum omnium teſtimonijs clarum eſt, credo, patellam, paruam eſſe patinam, quæ ab iſtis tum modica, tum exigua dicitur. Hactenus Bayfius. Martialis lib. 13. 81.
Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior eſt tamen patella. Ouid. 2. Faſt. 127.
Nutriat intinctos miſſa patella cibos.
Cultrix foſſi ſecura patella. Perſ. Saty. 3. 3.
Fragiles patellæ. Iuuen. Saty. 6. 35.
Pura patella fert cibos. Ouid. 6. Faſt. 62.
In patella decoctum pulmentarium. Plin. lib. 19. cap. 8. 37.
Patella, Morbus arborum. Plin. lib. 17. cap. 24. 7. Olea cladium etiam patitur, ſiue fungum placet dici, uel patellam. Hæc eſt ſolis exuſtio.

Patellarius] Adiectiuum, (πατανικός,) ut
Patellarij dij. Plaut. Ciſtel. 5. 46.

Patena] (πατάς,) pro Patina. Columella lib. 12. cap. 43. de uuis ſeruandis, Columella patruus meus ex ea creta qua fiũt amphoræ, lata uaſa in modum patenarum fieri iubebat. Ex quo loco patet, patenam labra grandia habere. Budæus.

Alia

Alia exemplaria habent patimarum.

Pateo] pates, patui, διαπαλύπτομαι, ἀνέῳγμαι,) patere, Apertum esse. Terent. Eunuc. 5. 9. 29.
– si hoc efficio, postulo ut mihi tua domus
Te præsente, absente pateat, inuocato ut sit locus. Cæsar 6. belli Gall. 87. Iis omnium domus patent, uictusq; communicatur.
Fores concussæ patuere. Ouid. 2. Metam. 154.
Ianua patet noctes atq; dies. Virg. 6. Aeneid. 26.
Semper nares propter necessarias utilitates patent. Cicero 2. de Nat. deor. 217.
Pectus patuit ferro. Ouid. 13. Metam. 79.
Tecta patuerunt. Ouid. 14. Metam. 115.
Via patuit in cœlum. Senec. Medea 12. 29.
Cursus patet. Cic. Attico, lib. 10. 20 4. 5.
Patet aditus huc, per translationem. Cice. in Somnio Scip. 10. Nisi enim quum deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodijs liberauerit, huc tibi aditus patere non potest. Id est, Non potes peruenire ad cognitionem harum rerum.
Aditus patet ad aliquid, Vide Adeo, adis.
Patere & Obstrui, contraria. Cic. de Claris Orat. 8.
Patet, & æquè promptum est. Cic. pro Mur. 25.
Patere & in promptu esse. Cic. 1. de Orat. 13.
Atria patuerunt doctis libellis. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 15.
Patent aures tuæ querelis omnium. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 37. Id est omnium querelas libenter audis. Vide Auris.
Causæ patuere. Ouid. 4. Fast. 4.
Iræ deûm patuere. Lucret. lib. 2. 1.
Pateant mihi tui libri. Cic. Attico, lib. 4. 83. 1.
Præmia & honores patere dicuntur ijs quibus dari solita sunt. Cic. pro Corn. Balbo 17. Iniurioſum & contumelioſum est, his præmijs, & his bonoribus excluſos esse fideliſſimos, & coniunctiſſimos ſocios quæ pateant ſtipendiarijs, pateant hoſtibus, pateant ſæpe ſeruis.
Valuæ Concordiæ non patent. Cic. 2. Phil. 105.
Virginitas patet amanti. Ouid. 14. Metam. 27.
Patent hæc omnibus ad uisendum. Cic. 6. Verr. 5.
Literis Latinis illustratus locus patet. Cic. 2. de Diuin. 7.
Latè patere. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.
Auaritia latiſſimè patet. Cic. 1. Off. 37.
Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars, Vide Latus.
Patet fugæ locus. Liu. 7. bel. Pun. 111.
Patet locus tria ſtadia, pro Extenditur. Plinius lib. 12. ca. 14. 2. Schœnus patet Eratoſthenis ratione, ſtadia XL. Cæsar 7. bel. Gal. 27.
Maximè patet Cappadocia. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 4.
In latitudinem patere. Quint. lib. 1. cap. 10. 32. De ingeno.
Patet, In poteſtate eſt. ut, Omnia mea tibi patẽt. Saluſt. in Catil. Vbi cuncta maria, terræq; patebant. Sub. Romanis. Loquitur de amplitudine Romani imperij.
Patere, Obnoxium & opportunum esse. Celsus lib. 2. ca. 1. Lõgis morbis ſenectus, acutis adoleſcentia magis patet.
Patet, pro Conſtat, & Manifeſtũ eſt. Cic. pro Milone 11. Quid porrò quærendum est? factumne sit? at constat. à quo? at patet. Idem 1. Tusc. 85. Quum pateat igitur æternum id esse, quod ſeipſum moueat, &c.

Patens] (ἀνέῳγμένος,) Participium, siue Nomen ex participio, Apertus. Virg. 9. Aeneid. 138.
– & portas præbere patentes.
Amor edendi patens per membra ac uenas. Lucr. lib. 4. 175.
Patens & apertum ex omni parte cœlum intueri. Cicero 1. de Diuinat. 3.
Campi patentes. Virg. 4. Georg. 16. Cic. 1. de Diuinat. 152.
Clauſa, Patens & expoſita domus, contraria. Cic. pro Qu. 63.
Patens uulneri equus, hoc est Vulneri recipiendo expositus. Liuius 1. bel. Maced. 156.
Humerus patens. Ouid. 2. de Arte 101.
Iter tutum & patens. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.
Longè lateq; patens locus. Cic. in Orat. 39.
Lux patens. Ouid. 2. de Arte 125.
Oculi patentes. Lucret. lib. 3. 131.
Os patens. Lucret. lib. 6. 236.
Patentiſsimi oris dolium. Colum. lib. 12. cap. 8. 1.
Pelagus patens. Virg. 2. Georg. 9.
Puteus patens. Horat. 2. epiſt. 2. 27.
Spatium patens. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 16.
Vulnus patens in pectore. Virg. 11. Aeneid. 8.
Patentiore uia ad hoſtem ducuntur. Liu. 7. ab Vrbe 176.

Patenter] Aduerbium, (ἀνεῳγμένως,) Cic. 2. de Inuen. 172. Abſoluta eſt, quæ ipſa in ſe, non ut negotialis implicitè & abſconditè, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.

Patefacio] patefacis, pen. corr. patefeci, pen. prod. patefactum, (ἀνοίγω, ἀναπαλύπτω,) patefacere, Patentem facere. Liu. 2. ab Vrbe 67. Ita induxisse se in animum hoſtibus potius quàm regibus portas patefacere.
Ianuam patefacere. Cic. 1. de Orat. 102.
Fores uirga patefecit. Ouid. 2. Metam. 164.
Aulam uacuam patefecit. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.
Ocellos laſſos patefecit. Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.
Fenestram patefacere ad nequitiam. Terentius Heaut. 3. 1. 72. Vide Fenestra.
Ianuam famæ patefacere. Plin. epiſt. 18. 6.
Aditum patefacere ad. Cic. ad Alienum, lib. 13. 79. 2. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio, et munio. Vide Adeo, adis.
Viam uel iter patefacere alicui ad, uel aliquo loco. Cicero ad Atticum, lib. 8. 147. 6. Non patefactum iter ad urbem? Liuius 2. ab Vrbe 206.
Viam patefacere illustrem atq; latam auaritiæ. Ci. 5. Ver. 188.
Locum patefacere ad conſulatum. Liu. 4. ab Vrbe 234.
Patefacere aures aſſentatoribus, quod & Dare aures dicimus, Vide Auris.
Patefacere, Detegere, manifeſtare, palàm facere. Terentius Heaut. 3. 1. 23.
Tot meas iniurias: quæ nunquam ullo patefecit loco.
Oſtendere & patefacere aliquid. Cic. de Aruſp. reſp. 11.
Patefacere & proferre. Cic. pro Milone.
Coniurationem patefacere. Cic. pro Sylla 2.
Defenſionem patefacere. Cic. 5. Verr. 167.
Odium ſuum patefacere in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 11. 221. 3.
Patefacere quod non appareat. Cic. 4. Acad. 82.
Oratione ſua aliquid patefacere. Cic. 1. de Orat. 102.
Patefacere & illuſtrare obſcura, Vide Illuſtris.
Verum patefacere & illuſtrare. Cic. de Amicit. 79.
Patefaciendũ mihi: hoc eſt, declarandũ. Cic. pro Domo ſua 24.

Patefactus] Part. (ἀναπεπαλυμμένος,) ut Aditus patefactus,
Acies patefacta, Vide Acies.
Equus patefactus. Virg. 2. Aeneid. 52. De equo Troiano.
Patefacta & detecta mutentur. Cic. 4. Acad. 219.
Patefactum & illuſtratum. Cic. de Amicit. 79.
Patefactum & illuſtratum, Obſcurum & ignotum, contraria. Cic. 1. de Orat. 86.

Patefactio] (ἀναπάλυψις,) Verbale. Cic. 2. de Finib. 7. At qui hæc patefactio, quaſi rerum opertarum, quum quid quidq; ſit aperitur, definitio eſt, qua tu etiam imprudens uterare nonnunquam.

Pate-

Digitized by Google

Patefio] pen.prod,patefis,pen.indiff.patefieri,pe.cor. (ἀνὰ λαλύπτομαι,) Apertum & Palàm esse. Tere.Phor.5.4.6. Quin si hoc celetur,in metu:sin patefit,in probro siem.
Patefieri & Claudi,contraria.Cic.pro L.Manilia 14.
Feneſtræ patefiunt,Propert.lib.3.eleg.20.6.
Indicijs & confeßionibus ſuis patefieri.Cic.3.in Catil.60. Et 13.Philip.383.
Pateſco] ſcis,(διαλαλύπτομαι,)pateſcere,Aperiri, patentem fieri:interdum etiam idem quod Patere.Virg.2. Aeneid. 63. - Danaumq; pateſcunt Inſidiæ.Id eſt, patent, apparent,manifeſtæ fiunt.Ibidem 94. Apparet domus intus & atria longa pateſcunt.
Fragor armorum pateſcit.Valer.3.Argon.44.
Ianua pateſcit.Tibul.lib.1.eleg.5.14.
Portus pateſcit iam propior.Virg.3.Aeneid.106.
Patulus] pen.corr.Adiectiuum, Quod ſemper patet.ut Arbor patula,hoc eſt ampla,& longè lateq; ſuis ramis diffuſa ac diſtenta.Cic.3.de Fin.97.At illa quæ in concha patula pinna dicitur,iſq; qui enat è concha,&c.Colum.lib.6.c.1.3.Naribus reſimis,patuliſq;.Cic.1.de Orat. 15. Patulis eſt diffuſa ramis.
Aequor patulum.Silius lib.13.32.
Agri patuli.Silius lib.15.110.
Arbor patula.Ouid.1.Metam.22.
Arcus patulus.Ouid.8.Metam.6.
Aures patulæ.Horat.1.epiſt.19.14.
Boues patulos Plautus appellat, quorum cornua in diuerſum ſupra modum patent.Feſtus.
Campi patuli.Claud.1.de raptu Proſerp.45.
Caniſtra patula.Ouid.8.Metam.136.
Curuamen patulum.Sil.lib.13.6.
Fagus patula.Virg.1.eclog.1.
Fauces patulæ.Claud.2.Paneg.23.
Feneſtræ patulæ.Ouid.14.Metam.151.
Foſſæ patulæ.Ouid.7.Metam.49.Stat.10.Theb.103.
Nares patulæ.Ouid.3.Metam.138.
Os patulum.Ouid.epiſt.15.12.
Vias patulas aperire.Silius lib.17.13.
Patulico] patulicas,(ἀνοίγομαι,)patulicare,Aperiri, Patulum fieri.Plin.lib.21.ca.8.5.Patulicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur.Sic legit Sipontinus,Hermolaus uerò paſtillicantibus,Vide Paſtillum.
Pator] patoris,pen.prod. (χάσμα,) Hiatus & apertio,ſicut uãgor pro uagitu,& fluor pro fluxu.Apul.lib.3.Quod altrinſecus ædium patore perflabili.
Pater] patris,(πατήρ,πάππας,πρόγονος,) Notæ ſignificationis.Terent.Adelph.5.7.4. Tuus hercle uerò & animo & natura pater.Varro 4.de Ling.Lat.Pater dicitur quòd patefaciat ſemen.
Circa patrem,Vide Circa.
Aſperitas patris.Ouid.9.Metam.251.
Attentus pater.Horat.2.epiſt.1.35.
Durus pater.Ouid.9.Metam.112.
Naturalis pater.Cic.3.Philip.134.
Optimus pater.Horat.1.Serm.ſaty.4.22.
Seueri patres.Horat.2.epiſt.1.22.Ibidem 2.21.
Amittere patrem aut liberos,Vide Amitto.
Ignorat patrem ſuum,Vide Ignoro.
Induere patrem mente, Sumere animum & affectum patris. Claud.6.Paneg.32.
Certo patre naſci,Vide Certus.
Clariſsimo patre natus,Vide Clarus.
Claro patre natus.Horat.1.Serm.ſaty.6.12.
Ingenuo patre natus.Horat.1.Serm.ſaty.6.5.
Libertino patre natus.Horat.1.Serm.ſaty.6.2.& 10.
Magno patre nata puella.Horat.1.Serm.ſaty.2.15.
Rem patris oblimare.Horat.1.Serm.ſaty.2.13.
Patris nomine,Aui,Abaui,Proaui,Ataui continentur:non autem Tritaui,ut opinatur Valla. Quum enim patrum noſtrorum memoria aliquid factum eſſe dicimus, de proxima ætate intelligimus,non de illa etiam ſexta.
Patres maioreſq; noſtri.Cic.1.Verr.37.
Memoria patrum id uſu uenit.Cic.1.de Orat.90.
Sancti patres.Virg.2.Georg.95.
Pater,Nomen religionis. Vnde dij omnes, patres uocabantur. Virg.2.Georg.2.Huc pater ô Lenæe.Vbi Seruius, Pater licet generale ſit omnium deorum, tamẽ propriè Libero ſemper cohæret.nam Liber pater uocatur.Idem alio loco, Pater propriè omnium deorum eſt epitheton.
Diuûm pater,atq; hominum rex.Virg.1.Aeneid.14.
Humanæ gentis pater,Iuppiter.Horat.1.Carm.ode 12.10.
Rerum pater Oceanus.Virg.4.Georg.77.
Gradiuus pater,Mars.Virg.3.Aeneid.7.
Pater,pro Ioue.Virg.1.Georg.57.Ter pater extructos diſiecit fulmine montes.
Magnus pater,Iuppiter.Virg.4.Aeneid.48.
Omnipotens pater.Virg.2.Georg.65.
Pelliti patres,Vide Pellitus in Pellis.
Summus pater.Virg.1.Aeneid.134.
Pater,nomen honoris & reuerentiæ.Horat.2.Serm.ſaty.1.3. - cupidum pater optime uires Deficiunt.
Patriæ pater,parens libertatis,atq; Reipublicæ.Cic.pro Rabirio perdul.reo 21.de C.Mario.
Quòd Pater, nomen eſſet reuerentiæ, idcirco Romulus centum Senatores,quos ad Reip. curam elegit,ſiue quia is numerus ſatis erat,ſiue quia ſoli centum erãt, qui ad id idonei eſſent,Patres ab honore uocauit: ſiue ab ætatis uel curæ ſimilitudine,ut ait Saluſtius.Feſtus,Patres Senatores ideo appellati ſunt,quia agrorum partes attribuebant tenuioribus, acſi liberis proprijs.
Conſulta patrum.Horat.1.epiſt.17.9.
Patres conſcripti. Plutarchus in Romulo, Ipſi autem Romani (inquit) Patres conſcriptos ad collegium appellant, quod nomen & dignitatis plurimum, & inuidiæ minimum præ ſe fert.Sed ab initio tantum patres dicti. Poſtea aſcriptis in eum ordinem pluribus,Patres conſcripti uocati ſunt. Vnde Feſtus,Patres dicti ſunt,inquit,qui ſunt patricij generis:conſcripti,qui in Senatu ſunt ſcriptis adnotati.Cic.13. Philip. 366.Eſt etiam Aſinius quidam Senator uoluntarius,lectus ipſe à ſe,apertam curiam uidit poſt Cæſaris mortem: mutauit calceos,Pater conſcriptus repentè factus eſt.Budæus.
Patres allecti,etiam dicebantur Feſto authore,qui propter inopiam ex Equeſtri ordine in Senatus ſunt numerum aſſumpti.Vnde illud Tranquilli in Ceſare, Peregrinis in Senatũ allectis libellus propoſitus eſt, nequis Senatori nouo curiã monſtrare uelit.Hodie autem allecti,aſcriptitijq; uocari poſſunt Latinè in collegijs magiſtratuum, qui uulgò creati & extraordinarij uocitantur.Budæus.
Duri patres tyronum.Horat.1.Serm.ſaty.2.4.
Pater patratus] Vide Patro,patras.Cic.pro Cecinna 71. Et 1.de Orat.89.
Paterfamiliâs] (οἰκοδιαβότης,) huius patrisfamiliâs & patrisfamiliæ,qui primus eſt,& imperium habet in familiam: ſiue qui poteſtatis ſuæ eſt,ſiue puber, ſiue impuber. Cice.2. de Legib.77.Vt ne morte patrisfamiliâs ſacrorum memoria occideret.Mart.lib.1.80.Paterfamiliæ uerus eſt Quiri
Prudens & attentus paterfamiliâs.Cic.pro Quintio 6.(nalis.
Patricius] patricij,m.g.(σύπατρίδης,πατρίκιος,)Patricij, nobiles

nobiles Romani qui à primis Senatoribus oriundi erant: in quit Budæus. Liu. lib. 1. ab Vrbe, Romulus centum creat Senatores, qui Patres ab honore, patricij, quoq; progenies eorum appellati.

Maioribus patricijs ortus. Stat. 1. Syl. 2. 15.

Patricij antiquißimiq; ciues. Cic. pro Cecinna 73.

Minorum gentium patricij, Vide Minor in Paruus.

Non omnes Senatores erant patricij. Tacitus, Iisdem diebus in numerum patriciorum asciuit Cæsar uetustißimum quenq; ex Senatu, aut quibus clari parentes fuerant. Ex Budæo.

Patricij pueri, à patricijs orti. Plaut. Capt. 19. 5.

Patricij Franciæ, quos pares Franciæ uocant. Suntq; quasi duodecim uiri Reip. cõstituendæ. Sunt enim numero duodecim: sex quidem Pontifices, & sex Duces militares. Budæus.

Exire è patricijs, Fieri plebeium. Cic. pro Domo sua 30.

Patricius] Adiectiuum. (πατρίκιος,) ut Patricius magistratus. Cic. ad Brutũ 5. 6. Sic Patricia familia. Ci. 2. de Leg. 11.

Honos patricius. Claud. in Præfat. belli Gildon. 2.

Indoles patricia. Stat. 3. Syl. 5. 9.

Patriciatus, huius patriciatus, pen. prod. masc. gen. Patricij dignitas. Sueton. in Augusto, cap. 2. Ea gens à Tarquinio Prisco rege inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox à Seruio Tullio in patricias traducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magna ui per Diuum Iulium in patriciatum redijt. Apud Græcos autem omnino maior erat dignitas, non ex successione debita, sed quæ solebat à principe concedi. Cassiodorus epistolarum li. 6. Nostro munere subleuatus, patriciatus culmen ascende. Suidas patricios esse tradit, communis Reip. patres, qui in suprema dignitate Senatorij consilij esse censentur. Meminit & Procopius lib. 3. Malè igitur Accursius & alij, qui hanc dignitatem cum uetere confundunt. Alciatus.

Patrice] pen. corr. (πατρίκιος,) Aduerbium antiquum: Id est more patricio, ac nobiliter. Plaut. Casina. 17. 4.

Atat cesso magnificè, patriceq;, amiceq; hero meo
Ire aduorsum?

Patritus] penul. product. Adiectiuum, (πατρῴος,) Quod est patris: sicut Auitus, Quod est aui. sunt enim tanquã possessiua. Cic. lib. 1. Tuscul. 71. Patritam & auitam, ut ait Theophrastus, philosophiam cognitionis cupiditate inclusam excitant.

Patrimus] uel patrima, pen. corr. Qui uel quæ adhuc uiuentem patrem habet. Gellius lib. 1. cap. 12. de Vestali uirgine capienda, Item quæ non sit patrima aut matrima. Liu. 7. bel. Maced. 12. Patrimi omnes, matrimiq; ad id sacrificium adhibiti. Angelus Politianus primæ Centuriæ cap. 58. Patrimi matrimiq; proles.

Pater patrimus, q quũ ipse pater sit, adhuc uiuẽtẽ habet patrẽ.

Patrimus, Adiectiuum, (πατρῷος,) Quod est patris: ut Matrimus, Quod est matris.

Paternus] Adiectiuum, Idem, (πατρῷος,) Paternus amicus. Cic. ad Atticum, lib. 14. 3 10. 2. Terent. in Adelph. 3. 4. 4.
- ô Aeschine,
Pol haud paternum istuc dedisti. Vbi Donatus, Paternum, deest facinus: & dedisti, pro fecisti.

Animus paternus. Horat. 2. Carm. ode 2. 2.

Auus paternus. Horat. 1. Serm. saty. 6. 1.

Bonorum paternorum exhæres filius. Cic. 1. de Orat. 86.

Census augere paternos. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 9.

Cognomen paternum. Horat. 1. epist. 13. 2.

Domus paterna. Ouid. 15. Metam. 88.

Hæreditas paterna. Cic. 1. de Orat. 86.

Honor paternus. Cic. 5. Verr. 35.

Inimicitiæ paternæ. Cic. 4. Acad. 1.

Laris & fundi paterni inops. Horat. 2. epist. 2. 11.

Necessitudo paterna. Cic. Planco in Epist. ad Att. li. 16. 3 41. 1.

Paterna necessitudo & amicitia. Cic. ad Catonẽ lib. 15. 4. 38.

Nominis paterni satis amplum patrimonium liberis suis relinquere. Cic. pro Domo sua 114.

Opes paternæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 3.

Rebus maternis atq; paternis absumptis. Horat. 1. epist. 16. 1.

Rus paternum. Horat. 1. epist. 19. 12.

Paternus, maternusq; sanguis. Cic. pro Rosc. Amer. 40.

Sedes paternæ. Virg. 11. Aeneid. 9.

Terra paterna. Ouid epist. 10. 13.

Patrisso, patrissas, (πατρίζω,) patrissare, Paternos mores imitari. Plaut. Mostel. 8. 120. Terent. Adelph. 4. 2. 26. Laudo Ctesipho: patrissas, abi, uirum te iudico.

Patrius] Adiectiuum, (πατρικός,) Quod est patris. Virgil. 12. Aeneid. 148. - patrio mucrone relicto. Terent. Eunuch. 2. 2. 4. Hominem haud impurum, itidem patria qui abligurierat bona.

Amor patrius. Virg. 1. Aen. 130. Cic. 3. Verr. 104. Patriæ fõr

Patrius animus in liberos. Cic. pro Rosc. Amer. 26. (tunæ:

Artes patriæ. Ouid. epist. 1. 23.

Fundus & lar patrius. Horat. 1. Serm. saty. 2. 12:

Metus patrius. Ouid. 2. Metam. 19.

Mœror patrius. Cic. pro Flacco 82:

Res patria & auita. Cic. 2. Verr. 8.

Virtutes patriæ. Virg. 4. eclog. 4.

Patrium est. Terent. Adel. 1. 1. 49.

Hoc patrium est, potius consuefacere filium
Sua sponte rectè facere, quàm alieno metu.

Patrie] Aduerb. (πατρικῶς,) Paterno affectu. Quint. li. 11. c. 1. Vtitur hac moderatione Cic. pro Cælio cõtra Atricinũ, ut eum non inimicè corripere, sed patriè monere uideatur.

Patricida] huius patricidæ, pen. prod. (πατροκτόνος,) pro quo sæpius parricida dicitur, Is est qui patrem interfecit. Cice. 2. de Legibus 36. Sacrum sacroue commendatum qui clepserit rapseritq;, patricida esto. Legitur & parricida. Plin. lib. 7. cap. 45. 3. Adulterium filiæ & consilia patricidæ palàm facta.

Patrimonium] patrimonij, (οὐσία,) Bona paterna, hoc est hæreditas à patre relicta. Cic. pro Domo sua, Liberis autem nostris satis amplum patrimonium paterni nominis, ac nostræ memoriæ relinquemus. Cic. 5. de Fin. 150. Patrimonũ neglexit, agros deseruit incultos, quid quærens aliud quàm beatam uitam?
Non propter uitam faciunt patrimonia quidam,
Sed uitio cæci propter patrimonia uiuunt. Iuue. Sat. 12. 5.

Mille talenta patrimonij. Horat. 2. Serm. saty. 3. 45.

Lautum, copiosum patrimonium, Vide Lautus. Cicero pro Rab. Post. 23.

Naufragus patrimonio, Vide Nauis.

Propugnator patrimonij sui, & defensor iuris paterni. Ci. 1. de

Adhibere patrimonium, Vide Adhibeo. (Orat. 126.

Administrare patrimonium. Quint. lib. 4. cap. 2. 51.

Circumplecti patrimonium alterius, Vide Circumplector.

Comedere patrimonium. Quint. li. 6. ca. 3. 51. Vide Comedo.

Conficere patrimonium, Vide Conficio.

Constituere alicuius patrimonium. Cic. Lentulo li. 1. 9. 102. Vide Constituo.

Crescunt patrimonia. Iuuen Saty. 14. 12.

Vncta deuorare patrimonia. Catul. in Iulium Cæs. epig. 27. 5.

Dissipare patrimonium suum lautum conuiuijs. Cicero pro Flacco, 70.

Effundere patrimonium. Cic. 2. Off. 78.

Exhaurire patrimonium. Quint. lib. 5. cap. 10. 34.

Digitized by Google

Expellere aliquem è patrimonio nudum tanquam è naufragio. Cic. pro Roſc. Amer. 87.
Cenſus exuperans cuncta patrimonia. Iuuen. Saty. 10. 2.
Publica patrimonia iuris non minus diligenter, quàm priuatæ rei ueſtræ retinere debetis. Cic. pro Cecinna 54.

Patruus] patrui, maſc. gen. (πατράδελφος,) Frater patris, quòd quaſi patris loco ſit. Teren. Phorm. 2. 1. 33. Atqui nihil fecit patrue quod ſuccenſeas. Cic. 3. Verr. 107. Patruo teſtimonium dicente.
Patruus magnus, frater aui. Patruus maximus, frater proaui et abaui, qui & propatruus & abpatruus dicitur.
Maior patruus, Vide Magnus.

Patruus] Adiectiuum, (πατρολιχαγνιτικός,) ut Linguæ patruæ uerbera. Horat. Carm. ode 12. 1.

Patruiſsimus] (πατραδελφώτατος,) Superlatiuum antiquum. Plaut. Pœnul. 18. 25.
- patrue mi patruiſsime, &c.

Patruelis] huius patruelis, pen. prod. co. gen. (ἐξάδελφος,) Patrueles, patruorum (hoc eſt, ut ait Nonius, marium fratrum) filij, quoniam qui pater alteri eſt, alteri eſt patruus: ſicut ſorores patrueles nuncupantur ex duobus & ipſæ fratribus genitæ: author Iureconſultus. Plaut. Pœn. 16. 106. Pater tuus is erat, frater patruelis meus. Cic. 5. de Fin. 1. Vnaq; nobiſcum Q. frater & T. Pomponius, & L. Cicero, frater noſter cognatione patruelis, amore germanus.
Tucer patruelis Achilli eſt. Ouid. 13. Metam. 32.

Patruelis] Adiectiuum, (ἐξάδελφος,) ut Patrueles fundi. Martial. lib. 5. 36.
Origo patruelis. Ouid. 1. Metam. 71.
Regna patruelia. Ouid. Epiſt. 14. 13.

Patera] pateræ, pen. corr. (δέπας,) Poculi genus, latum ac patens. unde nomẽ accepiſſe uidetur, ut patera dicatur quaſi patula. Virg. 1. Aeneid. 259. Spumantem paterã, & pleno ſe proluit auro. Cic. 3. de Nat. deor. 121. Idem uictoriolas aureas, & paterãs, coronaſq;, quæ ſimulacrorũ porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat.
Patera, quòd pateat, dicta eſt, ut ait Varro de Lingua Latina.
Filicatæ pateræ. Cic. in Parad. 12.
Grauis patera. Valer. 5. Argon. 39.
Meri patera. Ouid. 4. Faſt. 188.
Excipere ſanguinem patera. Cic. de Claris Orat. 21.
Fundere uina pateris. Virg. 5. Aeneid. 20.
Fundere è patera ſanguinem. Cic. 1. de Diuinat. 83.
Haurire pateram, Vide Haurio.
Implere pateram mero. Virg. 1. Aeneid. 147.
Micantem pateram inclinat dextra. Claud. 1. Paneg. 13.
Libamus pateris & auro. Virg. 2. Georg. 38. id eſt aureis pateris.
Suſcipiunt cruorem pateris. Virg. 6. Aeneid. 50.

Paterniana] (πατρωνιάνα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs. Vulgo Paſtrana.

Paternus] Vide Pater.

Pateſco] Vide Pateo.

Patibilis] Vide Patior.

Pathos] (πάθος,) à Cicerone lib. 3. Tuſcul. 12. & lib. 3. de Fin. 54. dicitur perturbatio, ſiue animi ægritudo. A Gellio lib. 1. cap. 16. affectus uel affectio.
Pathetica oratio dicta eſt, (παθητικός,) quam ex Rhetorica arte præcipitur dirigi oportere aut ad indignationem, aut ad miſericordiam.

Patibulum] patibuli, pen. corr. (σταυρός,) authore Nonio, eſt crux. Cic. 6. Verr. 81. Tibi Marcelli ſtatua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit? Saluſt. libro 4. Patibulo affigi.
Feſtinare patibula. Tacit. lib. 14. Sed cædes, patibula, ignes, cruces, tanquam reddituri ſupplicium, ac præcepta interim ultione feſtinabant.
Patibulum, inquit Nonius, ferra qua oſtia occluduntur, quòd hac remota ualuæ pateant. Titinnius Fullonibus, Si quiſquã hodie præter hanc poſticum noſtrum pepulerit, patibulo hoc ei caput defringam.
Patibulum, inſtrumentum uindemiatorium. Cato cap. 27. Vindemia facta, uaſa torcula, corbulas, ſiſcinas, funes, patibula, fibulas iubeto ſuo quidq; loco condi.

Patibulus] genere maſculino lectum apud antiquos: teſte Nonio. Lucilius Rerum humanarum li. 21. Deligata ad patibulos, deligantur & circunferuntur, cruci defiguntur.

Patibulatus] pen prod. Adiectiuum, (σταυρωθείς,) Patibulo affixus. Plaut. Moſtel. 2. 53.
Ita te ſorabunt patibulatum per uias Stimulis.

Patientia] Vide Patior.

Patina] patinæ, pen corr. (λοπάς,) Vaſis genus quo dapes elixæ & iurulentæ in mẽſam feruntur. Plaut. Capt. 13. 77. Iuben' ain non iubes aſtitui aulas? patinas elui? Bayfius, Patina ab eo quòd pateat dicta eſt, quam Paulus Iureconſul. in L. Cum declarationis, De fundo inſtructo, inter culinaria uidetur adſcribere, quum inquit, Item cacabos & patinas inſtrumento fundi eſſe dicimus: quia ſine his pulmentarium coqui non poteſt. Patinis utiq;, niſi ſi in authorum obſeruatione falſus ſum, utebantur non ſolùm ad coquendum piſces, & cætera id genus, quod authore Plinio probatur lib. 23. ubi de fæce ſapæ, Decoquitur, inquit, in patinis cum ſale, & adipe ad tumorem quoq; maxillarum & ceruicum, ſed etiam ferculi uice. Quum ferculum dico, uas ad ferendum opſonium uel pulmentarium intelligo. Et niſi me & lectorem decipio, eadem patina utebantur, & ad coquendũ & ad ferendum opſonium, elixum præſertim. Horat. 1. Ser. lib. 2. ſaty. 8. 9.
Affertur ſquillas inter murænas natantes,
In patina porrecta. Patinam pro ferculo poſuit Horatius. Iuuenalis autem Saty. 4. 14. patinam rhombo coquendo extructam, taxat his uerbis,
Debetur magnus patinæ, ſubituſq; Prometheus, &c.
Notatur & à Plinio in decimo Nat. hiſt. cap. 51. Aeſopi patina, in qua poſuit aues cantu aliquo aut ſermone uocales, nummis ſex ſingulas coemptas. Hactenus Bayfius.
Grandes patinæ. Perſius Saty. 2. 5.
Tortæ patinæ in orbe Cumano, Stat. 4. Syl. 9. 9. Intelligit ficti (les
Tollere patinam. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 16.
Cœnabat patinas omaſi. Horat. 1. epiſt. 16. 2.
Patina Tyrotarichi, Vide Tyrotarichus.
Animus in patinis, prouerbialiter dictum. Ter. Eun. 4. 7. 46.

Patinarius] Adiectiuum, (λοπαδικός,) Quod in patina cõditum uel repoſitum eſt. Plaut. Menæh. 3. 26.
Tantas ſtruices concinnat patinarias. Idem Aſin. 5. 28.
Is habet ſuccum, is ſuauitatem: eum quouis pacto condias,
Vel patinarium, uel aſſum uorſes, quo pacto lubet.

Patinarius, Subſtantiuum, Qui patinam curat & exercet, helluo. Suet. in Vitel. cap. 17. Alijs incendiarium & patinariũ uociferantibus, parte uulgi etiã corporis uitia exprobrãte.

Patior] pateris, pen. corr. paſſus ſum, (πάσχω, πέσσω, πάμνω, μογέω, ὑπομένω,) pati, Suſtinere, tolerare, æquo animo ferre. Terent. And. 1. 5. 27. Tum patris pudor qui me tam leni paſſus eſt animo uſq; adhuc.
Pati à uita. Plaut. Trucul. 5. 11.
Ex merito pati aliquid. Ouid. epiſt. 5. 2.
Ferre & pati. Cic. 1. Verr. 7. Non feram, non patiar, nõ ſinam.
Pati & ſilere. Cic. 7. Verr. 98.
Pati ægrè. Plaut. Pœnul. 16. 108.

Digitized by Google

Pati facilè, siue facilius, & facillimè. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Idē Planco in Epist. ad Atticum, lib. 16. 3 42. 3. Non modò facilè patiare, sed etiam gaudeas. Et Cic. F. Pompeio, li. 5. 7. 4.
Pati humanè. Terent. Adelph. 1. 2. 65.
Indignè pati aliquid. Cic. 7. Verr. 25.
Pati æquo animo. Plaut. Asin. 7. 118. Cic. 12. Philip. 325. Aequo animo belli patitur iniuriam. De Gallia.
Pati iniquo animo, Terent. Eun. 2. 1. 6. Sic Cic. Cornificio, lib. 12. 18. 4. Etsi per iniquo animo patiebar te à me digredi.
Pati non possum. Plaut. Trinum. 6. 70. Terent. And. 1. 2. 32. Vbi uis facilius passus sim, quàm in hac re, me deludier.
Patior non molestè eam uitam, &c. Cic. 5. Verr. 4.
Non possum pati quin tibi caput demulceam: pro Non possum abstinere quin, &c. Terent. Heaut. 4. 5. 13.
Nullum patiebatur esse diem quin in foro diceret. Cice. de Claris Orat. 167.
Pateretur, per correptionem, siue iterationem, cum quadam obiurgatione & reprehensione eleganter dictum. Terent. Heaut. 1. 2. 28.
Fortasse aliquando iniquior erat præter eius lubidinem.
Pateretur: nam quem ferret si parentem non ferret suum?
Abortum pati, Vide Aborior.
Aeuum pati. Colum. lib. 2. cap. 10. 1. Id est durare.
Concubitus pati. Ouid. 3. de Arte 153.
Consuetudo patitur, Consuetum est. Cic. ad Att. li. 12. 256. 3.
Dicta pati superborum locorum. Ouid. ad Pisonem 23.
Quoad patitur dignitas. Cic. Thermo, lib. 13. 54. 2.
Dilationem pati. Plin. lib. 18. cap. 10. 2.
Dolores pati toleranter. Cic. 2. Tusc. 74.
Exilium pati. Virg. 2. Aeneid. 128.
Extrema pati. Virg. 1. Aeneid. 45.
Falcem pati dicuntur semina. Plin. lib. 17. cap. 10. 11.
Famam pati. Virg. 11. Aeneid. 170.
Famem pati. Ouid. in Ibin 124.
Febrim pati. Gel. lib. 17. cap. 12.
Fugam pati. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 15.
Hymenæos iustos pati. Virg. 3. Georg. 12.
Iacturam pati. Colum. lib. 1. in Præf. 9.
Impedimentum pati. Plin. epist. 12. lib. 2.
Imperium pati. Liu. 1. ab Vrbe 5.
Iussa aliena pati. Virg. 10. Aeneid. 174.
Lituos pati. Virg. 3. Georg. 37.
Malum pati fortiter, uel toleranter. Plaut. Asin. 7. 58.
Quisq; suos patimur manes. Virg. 6. Aeneid. 149.
Moram pati. Ouid. 4. Metam. 70.
Asperius, quàm sui patiuntur mores, aliquid facere. Cicero Attico, lib. 9. 188. 6.
Necem indignam pati. Ouid. 10. Metam. 125.
Oculi patiuntur. Cic. ad Atticum, lib. 10. 197. 4.
Pauperiem angustam pati. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.
Pœnas pati. Ouid. 1. Metam. 49. Ibidem 9. 71.
Prælia dura pati. Virg. 7. Aeneid. 162.
Pati repulsam. Ouid. 3. Metam. 58.
Seruitutem pati possunt aliæ nationes: propria est Populi Romani libertas. Cic. 6. Philip. 117.
Silentia longa pati. Lucan. lib. 7. 14.
Solicitudinem pati pro aliquo. Plin. epist. 2. lib. 9.
Soporem pati. Ouid. 15. Metam. 65.
Stratum aut uelamina pati. Ouid. 7. Metam. 114.
Supplicium pati. Cæsar 2. bel. Ciuil. 123.
Supplicium patitur non noua culpa nouum: Ouidius 2. Trist. 108.
Verbera pati. Virg. 3. Georg. 42.
Vulnera pati. Ouid. epist. 2. 10.

Pati aliquem esse desertum, Id est derelinquere ac destituere. Cic. 1. Off. 41.
Patiar quemuis durare laborem. Virg. 8. Aeneid. 116.
Pati bonum uirum esse. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 28.
Non pati aliquid fieri, aut quod non fiat. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 25. 7. Idem 2. de Diuinat. 7.
Patitur tangi. Ouid. 1. Metam. 130.
Pati, absolutè, pro Dolere aut cruciari. Virg. 10. eclog. 11.
Certum est in syluis, inter spelæa ferarum Malle pati.
Vsum patiendi colligere. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 15.
Ad patiendum tolerandumq; difficiles res. Cic. 2. Tusc. 27.
Ferre non patienda. Ouid. 2. Fast. 118.
Pateris nulli patienda. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 11.
Mors bis patienda. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 9.
Patiens, patientis, Participium. (πάσχων,)
Patiens & lentus. Cic. 2. de Orat. 168.
Animus patiens. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 2.
Patiens] (ὑπομονητικός, τλήμων, ταλαείφρων,) nomen cum genitiuo: Patiens laborum. Cic. pro Sestio, 21. Patiantur uiros laborum patientes frui. Correctiora exemplaria legunt patiantur uiros fortes labore, se otio suo perfrui.
Taurus patiens aratri. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 7.
Cœli patiens, Id est aeris & tempestatum. Valer. 1. Argo. 154.
Patiens omnis incommodi. Colum. lib. 3. cap. 29.
Latus patiens laboris. Quint. in Procœ. lib. 1. 20.
Natura laboris patientior. Quint. lib. 1. cap. 12. 8.
Nauium patiens Tyberis, Qui fert naues. Plin. epist. 101. c. lib. 5. Medios ille agros secat, nauium patiens, omnesq; fruges deuehit in urbem. Idem epist. 161. a.
Operum patiens iuuentus. Virg. 2. Aeneid. 95.
Pulueris atq; solis patiens. Horat. 1. Carm. ode 8. 1.
Vetustatis patiens. Plin. lib. 11. cap. 37. 65.
Tellus patiens uomeris. Virg. 2. Georg. 45.
Patientior] (ὑπομονητικώτερος,) & Patientissimus. Cæsar 3. bel. Ciuil. 377. Atque ij miserrimo ac patientissimo exercitui Cæsaris luxuriem obiiciebant. Cicero ad Quintil. frat. lib. 1. 1. 60. Meæ quoq; literæ te patientiorē, leniorēq; fecerunt. Idem 1. Off. 153. Quo in genere uerissimum et patientissimum Lacedæmonum Lysandrum accepimus.
Saxo patientior. Propert. lib. 1. eleg. 14. 6.
Aures patientissimæ. Cic. pro Ligario, 14.
Patienter] (ὑπομονητικῶς,) patientius, patientissimè, Aduerbium, Moderatè, Fortiter, Constanter. Cic. de Amic. 76. Vt igitur & monere & moneri proprium est ueræ amicitiæ: & alterum liberè facere, non asperè: alterum patienter accipere, non repugnanter.
Accipere patienter, Vide Accipio.
Amare patienter. Mart. lib. 5. 7.
Patienter ferre. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 9. Idē 11. Phil. 293. Quæ tulisse illum fortiter & patienter ferunt.
Prandere olus patienter. Horat. 1. epist. 18. 3.
Ferre omnia patientius. Ouid. epist. 18. 21.
Patientia] huius patientiæ, Est Animi constantia, qua aduersa perinde ac prospera ferimus. Cic. 2. de Inuent. 242. Patientia est honestatis aut utilitatis causa, rerum arduarum ac difficilium uoluntaria ac diuturna perpessio.
Labor & patientia. Cic. 1. Off. 172.
Perduruit patientia. Cic. pro Mil. 57. Sed nescio quomodo usu obdurauerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.
Patientia contra labores. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.
Patientia paupertatis. Cic. 2. de Lege Agr. 66. Idem 1. in Catil. 19. Habes ubi ostentes tuam illam præclaram patientiam famis, frigoris, inopiæ rerum omnium.
Bonorum in carendo patientiam, in utendo rationem expeten

Digitized by Google

dam putaui. Cic. pro Domo sua 113.
Proiecta patientia. Tacitus lib. 3. Hoc est contempta & uilis.
Vetus patientia. Tacit. in uita Agricolæ.
Abrumpere patientiam. Tacit. lib. 12.
Abuti patientia alicuius. Cic. 1. in Catil. 1.
Consolari patientiam uerberum. Curtius lib. 8.
Longa malorum patientia contudit ingenium. Ouidius 5. Trist. eleg. 13. 6.
Leuius fit patientia quicquid corrigere est nefas. Horatius 1. Carm. ode 24. 4.
Imitatur patientiam duritia immanis. Cic. in Partit. 43.
Patientia & obsequio mitigare aliquem. Cic. in Pisonem 3.
Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. 27.
Patientiam præstare. Iurisconsulti frequenter dicũt. ut Marcellus in L. Cui nouum. ff. de Operis noui nuntiatione. Et Vlpianus in L. Si alius. ff. Quod ui aut clam. Plin. epist. 88. b. lib. 6. Præsertim quum primam religioni suæ iudex patientiam debeat, quæ pars magnæ iustitiæ est. Debet enim iudex esse patientissimus ad audiendum.
Restituere aliquẽ ueteri patientiæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Rumpere patientiam. Sueton. in Tiberio, cap. 24. Principatum, quamuis, &c. diu tamen recusauit impudentissimo animo nunc adhortantes amicos increpans, ut ignaros quãta belua esset imperium: nunc precantem Senatum, & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: ut quidam patientiam rumperent, atq; unus in tumultu proclamaret, Aut agat, aut desistat. Hîc patientiam sumit pro μακροθυμίᾳ, quam longanimitatem interpretantur. Erasmus.
Tentare patientiam alicuius. Cic. 2. de Lege Agr. 30.
Victa uitijs patientia. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 1.
Incredibili patientia uti. Cic. 10. Phil. 274.
Passus] Participium, (παθὼν,) pro Perpessus. Virg. Aenei. 41. O passi graniora: dabit deus his quoq; finem.
Bello multa passus. Virg. 1. Aeneid.
Dolores similes passa est. Sene. Octauia 4. 21.
Funera tot passi. Virg. 1. Aeneid. 48.
Bos nullum passa iugum. Ouid. 3. Metam. 3.
Rura passa ligones. Lucan. lib. 1. 34.
Nefas passa est corpore. Ouid. 10. Metam. 70.
Peiora passi. Horat. 1. Carm. ode 7. 6.
Pericula plurima passus. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 2.
Clypeus rarò passus prælia. Ouid. 13. Metam. 24.
Secula nouem passa cornix. Ouid. 7. Metam. 55.
Stuprum tyranni passa Lucretia. Sene Octauia 6. 7.
Passurus] pen. prod. Participium, (πείσομαι,)
Pœnam passurus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 6.
Situm indignum passurus. Stat. 3. Theb. 20.
Patibilis] & hoc patibile, pen. corr. (παθητός,) Quod perferri potest. Cic. 4. Tusc. 78. Negligenda mors est, patibiles & dolores & labores putandi. Idem 3. de Natur. deor. 38. Quumq; omne animal patibilem naturam habeat, &c.
Patmos] (πάτμος,) Insula in mari Aegeo, quæ, ut Plin. scribit lib. 4. cap. 12. 21. patet circuitu triginta millibus passuum. In qua Iohannes apostolus exul Apocalypsin scripsit.
Pator] Vide Pateo.
Patræ] Patrarum, (πάτραι,) Ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroem dici prius solitam affirmat, mox à Patreo, mœnibus ampliatis, nomen accepisse quod nunc habet. Huius meminit Plinius lib. 4. cap. 4. 3. Ouid. lib. 6. Metam. 84. Messeneq; ferox, Patræq;, humilesq; Cleonæ.
Patrianus] penult. produ. Adiectiuum, (πατριανός,) Cicero ad Thermum, lib. 13. 54. 3. Vt obtineat id iuris in agris quod ei Patriana ciuitas decreuit & dedit. Vetus enim scholiastes habet Patriana.
Patria] huius patriæ, (πάτρα, πατρίς,) Vrbs, siue oppidum unde orti sumus: quòd patria communis omnium parẽs sit. Cic. 1. Off. 83. Sed si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officij, principes sint, patria, & parentes: quorum beneficijs maximis obligati sumus. Idem 1. de Orat. 96. Virg. 1. eclog. 1.
Nos patriæ fines, & dulcia linquimus arua:
Nos patriam fugimus.
Patria, aliquando prouincia ipsa ex qua orti sumus, impropriè tamen dicitur. Vnde Salustius Hispaniam sibi antiquã patriam dixit.
Nimborum patria Aeolia. Virg. 1. Aeneid. 12.
Parens communis omnium nostrum patria. Cic. 1. de Orat. 13.
Antiquissima & sanctissima parẽs patria. Cic. Att. li. 9. 180. 4.
Patria est, ubicunq; est bene. Cic. 5. Tusc. 152. Vox Teucri.
Consors patriæ. Ouid. epist. 21. 6.
Extorres patria. Lucret. lib. 3. 10.
Exul patriæ. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.
Interitus patriæ, Vide Interео.
Parens patriæ. Cic. in Pisonem 4.
Sancte pater patriæ. Ouid. 2. Fast. 26.
Solum patriæ cum omnibus est charum, tum uerò dulce atq; iucundum. Cic. 4. in Catil. 8.
Virtutes patriæ. Virg. 4. eclog. 4.
Antiqua patria. Virg. 2. Aeneid. 28.
Barbara patria, Vide Barbarus.
Chara patria. Horat. 2. Serm. saty. 2. 21.
Chariorem decet esse patriam nobis, quàm nosmet ipsos. Cicero 3. de Finib. 99.
Munifica patria, Vide Munus.
Carere patria, Vide Careo.
Cedere patriæ, Vide Cedo.
Omnibus qui patriã conseruauerint, adiuuerint, auxerint, certum esse in cœlo ac definitum locum, ubi beati æuo sempiterno fruantur. Cic. in Somnio Scip. 8.
Excedere patria. Virg. 1. Aeneid. 73.
Exuere patriam. Tacit. lib. 21.
Lacerarunt omni scelere patriam, Vide Lacer adiectiuum.
Pro patria, & in patria mori præclarũ est. Cic. Att. li. 8. 146.
Mutare uictricem patriam uicta, Vide Muto. (4.
Remeare in patriam. Ouid. 15. Metam. 96.
Amore blando patriæ retineri. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 10.
Reuisere patriam. Virg. 4. Georg. 78.
Patria, pro quacunq; regione simpliciter. Virg. 1. Aenei. 109.
—quæue hunc tam barbara morem
Permittit patria? hospitio prohibemur arenæ.
Patriæ, plurali numero. Plin. lib. 7. cap. 26. 3. Neq; enim ipsi coronantur, sed patrias suas coronant.
Patrius] Adiectiuum, (πάτριος,) Quod est patriæ.
Arma patria. Virg. 3. Georg. 70.
Aruum patrium. Ouid. in Ibin 101.
Carmina patria. Virg. 2. Georg. 79.
Di patrij. Virg. 2. Aeneid. 141.
Instituta patria. Cic. 5. de Fin. 24. Potest hîc à patre deriuari.
Mos patrius & disciplina. Cic. de Senect. 33.
Mos patrius Academiæ erat aduersari semper omnibus in disputando. Cic. 1. de Orat. 41.
Muri patrij. Virg. 2. Aeneid. 56.
Penates patrij. Horat. 2. Serm. saty. 5. 1.
Patrij ritus. Cic. 2. de Leg. 36.
Sedes patriæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 17.
Sermo patrius. Lucret. lib. 1. 170. Cic. 1. de Finib. 7.
Terra patria decedere. Virg. 6. Aeneid. 102.

Patricl-

Digitized by Google

Patricida, Patricius, Patrimonium, Patritus] Vide Pater.

Patrisso] Vide Pater.

Patrius] Vide Pater & Patria.

Patro] patras, (παιδοποιέω, διαπεράτωμαι,) patrare, Propriè est liberis operā dare, sed & pro Perficere & aliquid committere ponitur. Quint. lib. 8. cap. 3. Vel hoc uitium sit quod λαπόφατον, uocatur, siue mala cōsuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, ut Ductare exercitus, & Patrare bellum, apud Salustiū, dicta sanctè & antiquè, ridentur à nobis, si dijs placet: quam culpam non scribentiū quidem iudicio, sed legentium, tamen uitandam. Ex quibus uerbis colligitur priscos Patrare posuisse pro Perficere, nō solùm quum opera liberis daretur, sed etiam quīi aliud quid piam iam incœptum, ad finem perduceretur. Salustius in Catil. Sperabat propediem magnas copias sese habiturum, si Romæ socij incœpta patrauissent. Idem in Iugurtha, Tum Iugurtha patratis consilijs, postquam omni Numidia potiebatur in otio, facinus suum cū animo reputans. Cic. 1. Ver. 20.

Expugnationem patrare. Tacit. lib. 12.

Facinus patrare. Liu. 3. bel. Pun. 34.

Necem patrare. Tacit. lib. 2.

Opera patrare. Cic. 2. de Leg. 32.

Promissa patrare. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 11.

Victoriam patrare. Tacit. lib. 13.

Patrari, pro confici. Tacit. lib. 2. Et si proxima æstas adiscereretur posse bellum patrari. Hoc est posse debellari.

Pacis patrandæ cum Romanis pacisebatur mercedem. Tacitus libro 20.

Patratus] pen. prod. Participium, (διαπεπραγμένος,) Tacit. li. 2. Maluit patrati quàm incœpti facinoris reus esse.

Bella patrata. Claud. 4. Paneg. 26.

Cæde eius patrata. Tacit. lib. 4.

Patres patrati dicebantur, quòd ad patrandum, id est peragendum iuramentum, ubi de fœderibus conuenerat, mitterentur. Vide Clarigo in Clarus. Liu. 1: ab Vrbe.

Patronus] patroni, penul. prod. (συνήγορος, παράκλητος, προστάτης,) Qui aliquem in periculo defendit. Valla, Patronus propriè est qui agit causam, sed accusati, non accusantis. Asconius Pædianus, Qui defendit alterum in iudicio: aut patronus dicitur, si orator est: aut aduocatus, si aut ius suggerit, aut præsentiam suam commodat amico: aut procurator, si negotium suscipit: aut cognitor, si præsentis causam nouit, & sic tuetur ut suam. Terent. Eunuc. 4. 6. 32. Perij, huic ipsi est opus patrono, quem defensorem paro. Cice. ad Tironem, lib. 16. 26. 1. De patrono. Marcus est adhibēdus: isq; diu & multis lucubrationibus commentata oratione.

Patronus, custos, & defensor coloniæ. Cic. pro Sylla 45.

Iustitiæ patronus. Cic. de Amic. 25.

Patronus, laudator, aduocatus. Cic. pro Cluentio 88.

Patronus & Cliens, contraria. Ouid. 1. de Arte 18.

Propugnator & patronus. Cic. pro Milone 12.

Adoptare patronum. Cic. pro Sestio 7.

Constituere alicui causæ patronum. Cic. pro Mur. 3.

Delata ad patronos dissensio. Cic. pro Sylla 45.

Dare patronum alicui causæ. Cic. 2. de Orat. 155.

Patroni est, nonnunquam uerisimile, etiam si minus uerum sit, defendere. Cic. 2. Off. 72.

Alicui causæ patronum existere. Cic. pro Rosc. Amer. 3.

Esse patrono aliquo. Horat. 1. epist. 7. 11.

- quære & refer, unde domo, quis,
Cuius fortunæ, quo sit patre, quoue patrono. Id est quem habeat patronum.

Patronus, (πάτρων,) aliquando est relatiuum Liberti, nimirū is qui seruum donauit libertate, Vide Vallam lib. 4. cap. 1.

Patrona] patronæ, pen. prod. (συνήγορος,) Cic. 2. de Orat. 108. Neq; prouocationem patronam illam ciuitatis ac uim dicem libertatis Populi Romani dari sine nobilium dissensione potuisse. Terent. Eun. 5. 2. 48.

Patrocinor] pen. corr. patrocinaris, (συνηγορέω, ὑπόδικα πολογοῦμαι, συνεπαίνω,) patrocinari, Tam uerbo, quàm facto imbecillioriē protegere. Hirtius 6. bel. Hispaniēsis 123. Quum appropinquassent aduersarij, patrocinari loco inquo non deserunt. Plin. lib. 14. cap. 4. 6. Cōtra id pigra ciuitate sibi patrociniante. Quint. lib. 2. cap. 4. 18.

Patrocinium] patrocinij, (συνηγορία, πατρωνεία,) Festus, Patrocinia appellari cœpta sunt, quum plebs distributa est inter Patres, ut eorum opibus tuta esset. Inde factum est, ut patrocinium pro tutela & defensione dici cœperit. Plinius lib. 13. cap. 3. 4. Ista patrocinia quærimus uitijs. Mart. lib. 12. 1.

Voluptas plurimorū patrocinijs defenditur. Cic. in Parad. 17.

Orbis terræ patrocinium. Cic. 2. Off. 37.

Fides patrocinij. Quint. lib. 5. cap. 13. 32.

Mite patrocinium causæ difficilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Arripere patrocinium æquitatis. Cic. 1. de Orat. 125.

Repudiare uoluptatis patrocinium. Cic. 2. de Fin. 107.

Causa patrocinio non bona maior erit. Ouid. 1. Trist. ele. 1. 6.

Suscipere patrocinium difficilis causæ. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 3. 1.

Suscipere patrocinium dicuius desertæ disciplinæ. Cice. 1. de Nat. deor. 10. Et in Orat. 65. Legitimarum & ciuilium controuersiarum patrocinia suscipere.

Tueri patrocinia. Vatinius Cic. lib. 5. 9. 1.

Patronymicum] nomen, penult. corr. (πατρωνυμικόν,) Grammaticis dicitur, quod sub patris nomine significat filium: ut Priamides, id est Hector Priami filius. Vide Grammaticos, maximè Priscianum.

Patruelis, Patruus] Vide Pater.

Pattagia] (παττάγια,) fluuius Siciliæ, ἀπὸ τῦ παττάσσω, id est à sonitu. nam per saxa fluens clamare uidetur. Claud. 2. de raptu Proserp. 12.

- & saxa rotantem Pattagiam.

Patulcius] dictus est Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Patulico, Patulus] Vide Pateo.

Paua] Vide Pauo.

Paucus] pauca, paucum, (παῦρος, ὀλίγος, ἀναγής, ἀναειδής, ἐλάχιστος,) à Parum quidam deducunt. Singulariter rarò legitur, contrarium est Multò. Cic. de Amicitia 2. Quum & ego essem unà, & pauci admodum familiares, in eum sermonem illum incidere.

Plures & Pauci, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 17 1.

Ex multis paucos ad ignominiam sortiri. Cic. pro Cluen. 101.

Ad paucos pœna, ad omnes metus peruenit. Cicero pro Cluentio 101.

Inter paucos disertus, & dignus illa propinquitate. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Crimen paucarum in omnes diffundere. Ouid. 3. de Arte 2.

Intrauit paucis comitantibus Vrbem. Ouid. 11. Metam. 56.

Paucæ, paruæ, & uiles res. Cic. 5. Tuscul. 145.

Pauca & modica. Tacit. lib. 20.

Non pauca, Vide Non aduerbium.

Contentus paucis. Horat. 1. Serm. saty. 3. 4.

Conferre in pauca, Vide Confero.

Dicere pauca. Horat. 2. Serm. saty. 7. 1.

E multis pauca tibi expediam dictis. Virg. 3. Aeneid. 76.

Loquar pauca pro re. Virg. 4. Aeneid. 68.

Digitized by Google

Reſpondere pauca. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.
Paucis, ſubaudi uerbis. Terent. And. 5. 3. 22. Pater, licétne pauca? S. quid dices mihi? Celſus lib. 7. Prius ipſius loci natura paucis proponenda eſt.
Auſcultare paucis, Vide Auſculto.
Cognoſcere paucis. Lucret. lib. 2. 29.
Docere paucis. Virg. 4. Aeneid. 23.
Reſponſum paucis reddere. Virg. 6. Aeneid. 135.
His paucis diebus. Cic. 2. Verr. 11.
Paucis diebus eram miſſurus domeſticos tabellarios: Id eſt, Intra paucos dies. Cic. ad Curionem, lib. 2. 6. 7.
In paucis diebus quàm Capreas attigit, &c. Suetonius in Tib. Id eſt, paucis poſt diebus quàm.
Paucorum menſiũ ſunt relictæ reliquæ. Plaut. Moſt. 2. 87.
Paucis interpoſitis diebus iterum, &c. Cic. de Claris Orat. 43.
Paucis menſibus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4.
Pauci, apud antiquos pro bonis ponebantur, ut Multi pro malis, authore Nonio. Cice. in Oratore 7. Iactationem habuit in populo, nec paucorum iudicium reprehenſionemq; pertimuit.
Pauciſſimus. Plin. lib. 10. cap. 59. 2. Anſeres aliàs plurima oua ſedecim, pauciſſima ſeptem.
Pauculus] pen. corr. Diminutiuum, (παρ' ὀλίγος,) Terent. Heaut. 4. 6. 24. Quod imperabit facito: loquitor pauculà. Cicero ad Atticum, lib. 5. 10. 5. miſi in Cyprum, ut ibi pauculos dies eſſet.
Cætera de genere horum paucula. Lucret. lib. 2. 21.
Pauxillus, Adiectiuum, (ἐπ' ὀλίγου,) diminutiuum à Paulum. Plaut. Aulul. 5. 34.
Oſſa pauxilla & minuta. Lucret. lib. 1. 171.
Seminibus perquàm pauxillis creata. Lucret. lib. 3. 47.
Pauxillum] Aduerbium, (ἐπ' ὀλίγου,) Parum admodum. Plaut. Capt. 4. 73. Sed ſi pauxillum potes contentus eſſe. Enè perpauxillum modò.
Pauxillulus] pen. corr. Adiectiuum, diminutiuum à Pauxillus. Plaut. Rud. 23. 57. Hoc colore capiuntur pauxilluli. Terent. Phorm. 1. 1. 3. Iampridem apud me reliquum pauxillulum Nummorum, id ut conficerem. Gellius libro 20. cap. ultimo, Conſyderent an minutæ illæ admonitiones pauxillulæ, &c.
Pauxillatim] pe. prod. Aduerbium, pro Paululum, ſenſim, pedetentim. Plaut. Rud. 22. 20. Doctè atq; aſtutè ego illi pauxillatim pollicitabor Pro capite argentum.
Paucies] (πανϛάκις,) pro Raro dici (inquit Nonius) uetera authoritas docet. Titinnius Gemina, tuam etiam uxorem paucies uideo. Cœlius annalium lib. 6. Conſulto non paucies arceſſitum.
Pauciloquium] pauciloquij, (παυϛολογία,) Multiloquio contrarium. Plaut. Merc. 3. 31.
Inhæret etiam auiditas, deſidia, iniuria,
Inopia, contumelia, & diſpendium,
Multiloquium, pauciloquium.
Paucitas] pen. corr. huius paucitatis, fœm. gen. (ὀλιγότης,) Cic. 1. de Inuent. 47. Paucitas in partitione ſeruatur. Idem ad Cœlium, lib. 2. 10. 4.
Amicorum paucitas. Cic. Antequam iret in exilium 7.
Definita numero & paucitate genera. Cic. 2. de Orat. 79.
Paueo] paues, paui, (πτοῆσαι,) pauere, Timere. Plaut. Curcul. 5. 10. Paues paraſitus quia non redijt Caria.
Paueo ne. Terent. And. 2. 2. 12. Id paues, ne ducas tu illam: tu autem, ut ducas.
Pectora pauent metu. Ouid. 9. Metam. 50.
Animus pauet apud conſilium illud pro reo dicere. Cicero 5. Philipp. 172.
Noctem pauere. Cic. 2. Tuſc. 41. Ex poeta.
Pugnam pauere. Lucan. lib. 7. 21.
Pauere plus eſt quàm Timere. Tacit. lib. 4. Id ipſum, inquit, pauentes quod timuiſſent. Nempe quia timor quem animo cõceperant, aſpectu augebatur.
Paueo, cum accuſatiuo. Plin. in Paneg. 113. Illos poſteros libertatis nec terret Cæſar, nec pauet.
Paueſco, cum accuſatiuo. Tacit. lib. 1. Plures bellum paueſcere, alij cupere.
Pauendo] (τῷ πτοᾶσθαι,) Lucan. lib. 1. 98.
-ſic quiſq; pauendo
Dat uires famæ.
Pauens] Participium, (πτοηθείς,) ut Rerum nouitate pauens timentis. Ouid. 2. Metam. 7.
Agna pauens. Ouid. 6. Metam. 106.
Terrore pauentes equi. Ouid. 2. Metam. 80.
Pauendus] (πτοητός,) Plinius libro 8. cap. 23. 2. Nec pectibus pauendas tantum ſerpentes, ſed & miſſili uolare tormento.
Paueſco] paueſcis, (πτοᾶσθαι,) paueſcere, Idem quod Pauere, niſi frequentia ſignificationem augeat. Gellius lib. 19. cap. 1. Rebus fortè ita genus, quibus dixi, obortis, paueſcere ſenſim, & quaſi albeſcere, nõ inſipientis eſſe hominis, neq; ignari putemus.
Prodigia paueſcere. Silius lib. 16. 26.
Pauefio] pen. prod. pauefis, pen. indiff. (πτοᾶσθαι,) pauefieri, pen. corr. Pauidum fieri. Gellius lib. 19. cap. 1. In tanta uiolentia tempeſtatum uideor paulum pauefactus.
Corpora pauefacta. Ouid. 15. Metam. 128.
Pauito] pauitas, pen. corr. (πτύρομαι,) pauitare, Frequentatiuum, Valde pauere, timere, uel ualde frigere. Terent. Heaut. 3. 1. 41. - uxorem Philumenam
Pauitare neſcio quid dixerunt. Vbi Donatus, Pauere & timere, & ad corporis, & ad animi perturbationem ueteres referebant. Virg. 6. Aeneid. 100.
Vix adeò agnouit pauitantem, & dira tegentem Supplicia.
Pueri in tenebris pauitant. Lucret. lib. 2. 12.
Pauitans] pe. cor. Part. (πτυρόμενος,) Valer. 7. Argon. 83.
Proſequitur pauitans, & ficto pectore fatur. Virg. 2. Aen. 22.
Pauor] huius pauoris, m. g. (πτόα, πτοιὰ, πτόησις, πτοίημα,) Eſt, inquit Cic. 4. Tuſc. 30. metus loco mouens mentẽ. Cæſ. 2. bel. Gal. 275. Prius quàm ſe hoſtes ex pauore ac fuga reciperent.
Liber pauore, Vide Liber, liberi.
Tela gelida pauoris. Lucret. lib. 3. 62.
Aduerſorum pauor. Silius lib. 8. 16.
Anceps pauor. Valer. 3. Argon. 15.
Cæcus. Valer. 7. Argon. 30.
Circunfuſus, Vide Circunfundo.
Confuſior, Vide Confundo.
Falſus. Tacit. lib. 20.
Horridus. Senec. Herc. Oeth. 1. 6.
Humilis. Virg. 1. Georg. 67.
Lymphaticus, Vide Lympha.
Pauor cepit me. Liu. 4. bel. Pun. 190.
Deponere pauorem. Ouid. 10. Metam. 24.
Venia eſt tantorum danda pauorum. Lucan. lib. 1. 104.
Ingens excutit ſomnos pauor. Senec. Octauia 4. 5.
Pauor ſapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Cice. 4. de Orat. 85. & 121. Et 4. Tuſc. 30. Ex Ennio.
Exultat pauor. Lucret. lib. 3. 29.
Nouus pauor inſinuat per pectora tremefacta. Vir. 2. Ae. 46.
Incutere pauorem, Vide Incutio.
Induere pauores. Tacit. lib. 20.
Induere pauorem alicui. Silius lib. 15. 145.

Inijcere

Inijcere pauorem, Vide Inijcio.
Lenire pauorem. Silius lib. 8. 16.
Gelidus pauor occupat artus. Lucan. lib. 1. 51.
Pulsans corda haurit pauor. Virg. 3. Georg. 22.
Sacer pauor corda efferа raptat. Valer. 1. Argon. 161.
Reliquit ossa pauor. Virg. 3. Aeneid. 12.

Pauidus] pen. cor. Adiect. (πεφιδείης,) Qui semper timet inquit Seruius. Plin. li. 11. ca. 37. 15. Nutantes aures pauidis equis. Virg. 8. Aen. 119. Stant pauidæ in muris matres.
Metu pauidus. Ouid. 2. Fast. 21.
Aures pauidæ. Ouid. epist. 3. 12.
Aues pauidas terrere. Ouid. 1. Fast. 80.
Formidine pauidi cerui. Virg. 3. Georg. 75.
Formido pauida. Ouid. 2. Metam. 14.
Fuga pauida. Silius lib. 13. 27.
Furtum pauidum. Lucan. lib. 2. 34.
Leporem pauidum captare. Horat. Epod. 2. 7.
Mentes pauidæ. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 2.
Pauidus metus, ab effectu, quia pauidos facit. Ouid. 1. Fast. 4.
Pecus pauidum. Ouid. 2. de Arte, 30.
Relligiones pauidæ. Lucret. lib. 2. 9.
Vrbs pauida. Virg. 9. Aeneid. 95.
Vultus pauidus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 8.

Pauidissimus, penul. correp. Superlatiuum, (πεφιδέστατος,) Silius lib. 10. 13.
– talin' pauidissime dignum
Me uita, pulchraq; indignum morte putasti?

Pauidè] pe. cor. Aduerb. (πεφιδέως,) Timidè, Meticulosè. Liu. 5. ab Vrbe, 177. Quæ ad Alliam tam pauidè fugerat.

Pauicula] pauiculæ, pen. cor. Instrumentum quo coæquatur & condensatur terra arearum. A pauiendo dicitur. Cato cap. 129. Vbi bene comminuta terra fuerit, & amurcam combiberit, cylindro aut pauicula coæquato. Colu. lib. 2. cap. 20. Tum area æquata pauiculis, uel molari lapide condensetur.

Pauimentū] pauimēti, (δάπεδον, βῆλος, δάπεδον, οὐδός,) Ipsum domus solidamentum siue incrustatio, quam gradiendo calcamus. dictum à pauiendo, id est tundendo siue feriendo: quòd dum fiunt pauimenta, pluribus simul diebus feriuntur & tunduntur, ut solidiora sint, & ne rimas faciāt lumen. Saty. 14. 6. Verre pauimentum, & nitidas ostende columnas. Cato, Pauimenta ad hunc modum facito, De testa arida pauimentum struito: ubi structum est, pauito, fricatoq; oleo, ut pauimentum bonum fiet. Plin. epist. 25. b.
Barbarica pauimenta, Vide Barbarus.
Pauimenta & porticus habet uilla. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 2.
Compostæ arte pauimento lexes. Cic. 3. de Or. 94. Ex Lucilio
Facere pauimenta. Cic. Qu fratri, lib. 3. 17. 2.
Natabant pauimenta uino: madebant parietes. Ci. 2. Phil. 103
Pauimentorum genera multa fuerunt apud ueteres. Erant enim lithostrota, paruulis coagmētata crustis. Erant & sub dialia à Græcis inuenta, quæ sub dio erant, & in aperto: quæ ubi imbres gelant, sunt utilia. Erant & asarota, de quibus Papinius in Syluis,
– subierantq; nouis asarota figuris.
Plinius appellat eusarota: quoniam purgamenta cœnæ in pauimenta euerri solent. εὖ Græcè dicitur bene: σαίρω, uerro. Fuerūt & pauimēta barbarica subtegulanea, scalpturata, & Græcanica. Vide Plin. lib. 36. cap. 25. 1.
Pauimenta Pœnica, inquit Festus, marmore Numidico strata significat Cato, quum ait in ea oratione quam habuit, ne quis Consul fieret, Dicere possum quib. uillæ, atq; ædes ædificatæ, atq; expolitæ maximo opere citro atq; ebore, atq; pauimentis Pœnicis stent. Vide Numidia.

Pauimento] pauimentas, Pauimentare, Pauimentum facere, seu pauimento sternere. Plin. lib. 27. cap. 4. 4. Ergo pauimentandum ubi fata sit, censent, ut lachryma non absorbeatur. Cic. pro Domo sua, 89. In palatio pulcherrimo pro spectu porticum cum clauibus pauimentatam trecentūm pedum concupierat.

Pauio] pauis, pauiui, pauitum, pen. prod. (παίω,) pauire, Ferire, percutere, tundere. Sumptum à Græcis, qui παίειν, dicunt percutere. Cic. 2. de Diuin. 110. Sed quia quum pascuntur, necesse est aliquid ex ore cadere, & terram pauire terripauium primo pòst terripudium dictum est: hoc quidam iam tripudium. Cato cap. 18. 6. Ibi de testa arida pauimentum struito: ubi structum est, pauito, fricatoque, oleo perungito, ubi pauimentum bonum fiet. Columella libro 1. cap. 6. 14.
Pauita & complanata terra. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.

Paulatim] Pauliſper, Paulum, Paululum, Vide Parum.

Paulus] (παῦλος,) cognomen L. Aemylij Consulis Romani, de quo uide in Aemylius.
Prodigus Paulus magnæ animæ. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.
Belligeri sublimis regia Pauli. Stat. 1. Sylu. 1. 6.

Pauo] pauonis, & Pauis, paui, m. g. (ταώς,) Auis uulgò nota. Plin. lib. 10. ca. 20. 1. In his pauonum genus cùm forma, tum intellectu eius & gloria. Gemmantes laudatius expandit colores aduerso maximè sole, quia sic fulgentius radiant. Et paulo pòst, Ab authoribus non gloriosum tantum animal hòc traditur, sed & malenolum, sicut anser uerecundum. Gell. lib. 7. cap. 16. Pauus è Samo præstantior est. Cic. 3. de Finib. 29. Alia autem nullam ob utilitatem quasi ad quendā ornatū, ut cauda pauoni, plumæ uersicolores columbis, uiris mammæ atq; barba. Mart. lib. 13. 70. de pauone.

Paua] pauæ, f. g. (ταώνη,) Pauonis fœmina. Ausonius Sectione prima.
Pauáq; de pauo constitit ante oculos.
Pauo masculus. Colum. lib. 8. cap. 11. 7.
Pauo fœmina. Colum. lib. 8. cap. 11. 13.
Cauda pauonis. Lucret. lib. 2. 162.
Lepor pauonum. Lucret. lib. 2. 101.
Pictus pauo. Ouid. 2 Metam. 107.
Crudus pauo, Vide Crudus.

Pauonaceus] Adiect. (ταωειδὴς,) Plin. lib. 36. cap. 22. 3. ut si libeat, ad quæ uocāt pauonacea tegēdi genera. Quo in loco doctiores legunt pauimentata tegendi genera, hoc est pauimentorum more constructa, cuiusmodi permulta hodie uidemus.

Pauoninus] pen. prod. Adiect. (ταωνινὸς,) Quod ex pauone est, ut Pauoninum ouum. Colum. lib. 8. cap. 5. 7.

Pauonius, (ταώνιος,) aliud Adiect. idem significans, ut Pauonia ouа. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 8.
Castigatiora exemplaria habent pauonina.

Pauor] Vide Paueo.

Pauper] huius pauperis, pen. corr. com. gen. uel ut alij uolunt, omnis gen. (πένης, ἀπορρὸς,) Nota significationis. Dicitur à paruo lare. Cic. in Parad. 66. Non modo non copiosi ac diuites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt. De improbis & auaris.
Turba pauperiorum. Horat. 1. Serm. saty. 1. 23.
Ambitiosi pauperes. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.
Facere pauperem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27.
Pauper ubiq; iacet. Ouid. 1. Fast. 44.
Pauperis est numerare pecus. Ouid. 13. Metam. 176.
Meo sum pauper in ære. Horat. 2. epist. 2. 3.
Cōgesto pauper in auro. Sen. Her. fur. 3. 2. (2. Ser. sat. 3. 29
Pauper, cum genitiuo positiū: ut Argēti & auri pauper. Hora.

Aquæ pauper Daunus. Horat. 3. Carm. ode 30. 5.
Colonus pauper ruris. Horat. 1. Carm. ode 35. 1.
Agri pauperis custos. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 4.
Cultus pauper. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 4.
Domus pauper. Virg. 12. Aeneid. 104.
Pauper & ieiuna eloquentia, per translationem, pro Inope & ieiuna. Quintil. lib. 10. cap. 5.
Honos pauper. Stat. 5. Thebaid. 103.
Horti pauperis custos. Virg. 7. eclog. 7.
Incola pauper. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 12.
Sub paupere tecto. Horat. 1. epist. 10. 7.
Terra pauper. Virgil. 6. Aeneid. 163.
Vena pauperiore fluit carmen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 4.
Vena paupere manat ingenium. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 5.
Voluntas pauper. Ouid. 8. Metam. 137.
Pauperrimus, pen. corr. (πενέστατος,) Superlatiuũ. Plin. lib. 24. cap. 1. 5. Quum remedia uera quotidie pauperrimus quisq; cœnet.
Bonorum pauperrimus. Horat. 1. Serm. saty. 1. 16.
Paupera] paupera, (πένιασα,) apud Plautum lectum est: Paupera hæc res est.
Pauperculus] Adiectiuum diminutiuum, (πενιχρός.) Terent. Heaut. 1. 1. 44. Est è Corintho hic aduena anus paupercula. Varro 1. de Re rust. cap. 17. 2. Vt pleriq; pauperculi cum sua progenie.
Mater pauperula. Horat. 1. epist. 18. 10.
Paupertas] paupertatis, f. g. (πενία,) Ipsa pauperis conditio. Cic. 3. Tusc. 94. Vt de paupertate nonnunquam, cuius onus disputando leuamus, docentes quàm parua & quàm pauca sint quæ natura desyderet.
Paupertas, egestas, mendicitas. Cic. in Parad. 57. Itaq; istã paupertatem, uel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscurè tulisti.
Pudor paupertatis. Horat. 1. epist. 19. 5.
Audax paupertas. Horat. 2. epist. 2. 11.
Paupertas certissima. Columel. lib. 12. cap. 2. 2. Nam uetus est prouerbium, paupertatem certissimam esse, quum alicuius indigeas, uti eo non posse, quia ignoretur ubi proiectũ iaceat quod desyderatur. Hactenus Columella. Sentit autem, ni fallor, si quis habeat domi, quod cum utendum est, inueniri nõ potest, eum magis egere eo quod habet, quàm si nõ haberet. Etenim qui non habet, rogat alicunde cõmodato: qui habet, ubi uentũ est ad articulum quo sit utendum: nec suum habet, quòd ubi sit, nescit: nec alienum habet quo possit uti. Erasmus.
Contracta in paupertate solutus. Horat. 1. epist. 5. 4.
Paupertas fœcunda uirorum fugitur. Lucan. lib. 1. 34.
Horrida paupertas. Lucret. lib. 6. 256.
Infœlix paupertas. Iuuenal. Sat. 3. 16.
Sæua paupertas. Horat. 2. Carm. ode 12. 9.
Sobria paupertas. Claud. 7. Panegyr. 83.
Causam paupertatis defendere. Cic. 5. Tusc. 144.
Leuem effecere paupertatem ferendo. Ouid. 8. Metam. 128.
Leuare paupertatem alicui. Vide Leuis.
Patientia paupertatis ornari. Cic. 2. de Lege agrar. 66.
Ambitiosa paupertate uiuimus. Iuuenal. Sat. 3. 19.
Pauperies] pen. corr. pauperiei, pen. prod. f. g. Idem (πενιχρότης.) Horat. 2. Serm. satyra 7. 17.
Quem neq; pauperies, neq; mors, neq; uincula terrent.
Virg. 6. Aeneid. 88.
- quàm uellent æthere in alto
Nunc & pauperiem & duros perferre labores.
Magnum pauperies opprobrium. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Abacta pauperies. Vide Abigo.
Aspera pauperies. Claud. de bello Getico, 127.
Immunda pauperies domus. Horat. 2. epist. 2. 40.
Importuna pauperies. Horat. 3. Carm. ode 16. 8.
Proba pauperies. Horat. 3. Carm. ode 29. 1.
Inferre aliquem in pauperiem. Vide Infero.
Angustam pauperiem pati. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.
Duram pauperiem pati. Horat. 4. Carm. ode 9. 10.
Perferre pauperiem & duros labores. Virg. 6. Aeneid. 88.
Iniquam tolerare pauperiem. Claud. 2. in Eutrop. 42.
Paupertinus] pen. prod. Adiectiuũ, (πενιχαλίος,) Idem quod Pauper. Varro de Vita pop. Rom. lib. 1. Quòd si paupertina sint elegantia, ac cum castimonia. Nonius.
Paupero] pauperas, pen. corr. (πενητοποιῶ,) pauperare, Pauperem reddere antiquè. Plaut. Pseud. 20. 22.
- nam boni uiri
Me pauperant, improbi alunt.
Horat. 2. Ser. sat. 5. 7.
Eripiet quiuis oculos mihi citius, quàm te
Contemptum cassa nuce pauperet.
Pausa] pausæ, (παῦσις,) est quies alicuius rei, ut ait Nonius. Lucil. li. 1. Sat. Hæc ubi dicta dedit, pausam facit ore loquẽdi. Plautus Pœnul. 6. 12.
Frigida pausa uitæ, Mors. Lucret. lib. 3. 190.
Interiecta pausa uitæ. Lucret. lib. 3. 176.
Dare pausam alicui. Lucret. lib. 2. 24.
Pausarius] pausarij, Qui pausam uoce designat. Seneca epist. 57. Sic me ad omnia duraui, ut audire uel pausarium posßim uoce acerbißima remigibus modos dantem. Id est, significantem quando uel intendere uel remittere conatum debeant.
Pauso] pausas, (παύομαι,) pausare, Quiescere. Plaut. Trinummo, 4. 110. Pausa, uicisti castigatorem tuum.
Pausanias] (παυσανίας,) Cleombroti filius, Lacedæmoniorũ dux, res multas bello fœliciter pro Lacedæmonijs gessit. Contra Athenienses qui bellum excitauerant missus, eos pacatos reddidit, eiectis ex urbe decẽ tyrannis. Pòst etiam rebus Persicis studens, cum esset Byzantijs, paulatim ad tyrannidem peruenit, stipatoribus Phœnicibus & Aegyptijs, tum ueste mẽsaq; Persica utẽs, Xerxis insuper filia sibi matrimonio iuncta. Quare in iudicium uocatus, fugit in templũ Mineruæ, ubi & interfectus est. Cadauer in barathrũ eiectum. Ex Thucydide. Pausanias, Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis stuprũ per uim passus ab Attalo fuerat: & quod deterius est, conuiuis uti scortum ultrò oblatus. De qua iniuria apud Philippũ sæpe questus, cum eum ridentẽ facinus uideret, iram in eum conuertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.
Pausia] pausiæ, uel Pausea, pauseæ, (ἐλαίας εἶδος,) oliuæ genus: quòd non nisi pauiendo, hoc est tundendo oleum emittat. Col. lib. 5. cap. 8. 2. Olearũ sicuti uitium, plura genera esse arbitror: sed in meam notitiã decẽ modò peruenerunt, pausia, algiana, &c. Virgil. 2. Georg. 18.
- & amara pausia bacca. Hoc est uiridi, inquit Seruius. nam ex pausia uiridi exprimitur oleum.
Pausias] (παυσίας,) Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere instituit. Amauit & Glyceriũ municipẽ suam, inuentricem coronarũ, unde paupertatem illa sustentauit. Hanc pinxit sedentem cum corona: quæ tabula appellata est στεφανόπλοκος, id est coronam texens. Huius tabulæ exemplar L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Autor Plinius lib. 35. cap. 11.
Pausiacus] pen. corr. (παυσιακός,) Horat. 2. Serm. satyra 7. 19. Vel quum Pausiaca torpes insane tabella.

Pauso

Digitized by Google

Pauſo] pauſas. Vide Pauſa.
Pauxillus] Vide Paucus.
Pax] pacis, (εἰρήνη, διάλυσις,) Notæ ſignificatiõis, à pactiõe dicitur, ut ait Sipõtimus, quod à uerbo Paciſcor deducitur. Cic. 1. pro Lege agr. 14. Nihil tam populare, quàm pacẽ, quàm concordiam, quàm otium reperiemus. Plaut. Perſa, 6.7. Bona pax ſit potius. Idem Sticho, 4.9. Pax commerciumq; eſt uerbis mecum.
Oliua placita paci. Virg. 2. Georg. 85.
Comes pacis, & otij ſocia eloquentia. Cic. de Clar. Or. 22.
Conditio pacis quæ eſt, in qua ei, cum quo pacem facias, nihil concedi poteſt? Cic. 12. Philip. 326.
Cura tuendæ pacis. Ouid. 11. Metam. 60.
Facies pacis. Tacitus lib. 13.
Imago pacis. Tacitus lib. 1.
Indocilis uir paciſq; modiq;. Silius lib. 12. 149.
Inops pacis terra. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.
Medius pacis & belli. Horat. 2. Carm. ode 19. 6.
Nomen pacis dulce, & res ipſa ſalutaris. Cic. 2. Philipp. 109. & 12. 325.
Summa pacis. Tacitus lib. 13.
Tranquillitas pacis & otij. Cic. 1. de Lege agrar. 15.
Candida pax. Tibull. lib. 1. eleg. 9.
Concors pax. Ouid. 1. Metam. 5.
Egregiæ pacis cuſtos fidiſſimus. Claud. de Nup. Honorij, 67.
Explorata pax. Cic. 7. Philip. 227.
Feſta pax. Ouid. 2. Metam. 160.
Infida pax. Vide Infidus.
Iniquæ pacis leges. Virg. 4. Aeneid. 124.
Iniuſta pax. Cic. ad Atticum lib. 7. 133. 4.
Opima pace quieta tellus. Silius lib. 16. 137.
Pia & æterna pax. Cic. pro Cor. Balbo, 28.
Placidiſſima pax. Cic. 5. Tuſc. 69.
Solida pax. Seneca Troade 6. 40.
Sterilis pax. Tacitus lib. 1.
Tranquilla pax. Lucan. lib. 1. 34.
Pace aduenio. Plaut. Amphit. 3. 32.
Adempta mihi pax. Ouid. 2. Triſt. 40.
Pax ades, & toto mitis in orbe mane. Ouid. 1. Faſtorum; non procul à fine.
Afferre pacem animis. Vide Affero.
Agitare, Agere pacem, ſiue de pace. Vide Ago.
Agere pacem cum aliquo. Iuuen. Sat. 15. 17.
Agere aliquid cum pace. Cic. 5. Tuſc. 121. Huic contrarium eſt Iracundè, uel Cum ira agere.
Coagmentare pacem. Vide Coagmento.
Cohortari ad pacem. Vide Cohortor.
Colere pacem. Oui. 11. Metam. 60.
Pax arua colit. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 9.
Componere pacem. Vide Compono.
Conciliare pacem inter aliquos. Vide Concilio.
Conficere pacem. Vide Conficio.
Confirmare pacem. Vide Confirmo.
Conſtituta pax. Vide Conſtituo.
Conſulere paci. Cic. 1. Offic. 53.
Conuenit pax. Vide Conuenio.
Conuenta pax. Vide Conuenio.
Dediſcere pacem. Vide Dediſco.
Dimittere cum pace aliquem. Cic. pro Mur. 30.
Diſturbare pacem multo ſanguine. Lucan. lib. 4. 43.
Dare pacem. Cic. ad Q. Fr. lib. 1. 1. 8.
Suſpectam pacem dare. Silius lib. 7. 54.
Emollit pax aliquem. Tacitus in uita Agricolæ.
Eripere pacem alicui. Cic. de Prouinc. Conſ. 3.
Excutere pacem orbi. Lucan. lib. 1. 14.
Aeternam pacem exercere. Virg. 4. Aeneid. 26.
Armis expoſcere pacem. Virg. 3. Aeneid. 52.
Exquirere pacem per aras. Virg. 4. Aeneid. 12.
Exuere pacem. Tacitus lib. 4.
Facere pacem. Cic. de Senect. 15. Quum ſententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.
Facta pax. Virg. 3. Aeneid. 118.
Fœdare pacem uitijs. Claud. 1. Pàneg. 6.
Auguſta pace frui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 4.
Gerere pacem. Virg. 9. Aeneid. 56.
Habere pacem. Cic. 2. Phil. 93. Pacem haberemus quæ erat facta per obſidem pueri M. Antonij filium. Et ibid. 7. 231. Habere pacem cum aliquo.
Pignus pacis habere. Ouid. 8. Metam. 10.
Impetrare pacem. Horat. 2. epiſt. 1. 28.
Infecta pace. Vide Inficio.
Infuſa pax per æquora. Silius lib. 7. 52.
Inſidet alicui pax. Vide Inſideo.
Manſit pax. Vide Maneo.
Miſcere pacem duello. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
Miſeram pacem uel bello bene mutari. Tacitus lib. 3.
Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres. Ouid. 1. Faſt. 141.
Perpetuam pacem orare. Ouid. 4. Faſt. 82.
Pepigit pacem. Vide Pango, uel Pago.
In pace & otio copias parare. Cic. pro Cæcin. 24.
Petere pacem. Virg. 4. Geor. 107.
Præſtare pacem alicui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 14.
Placida compoſtus pace quieſcit. Virg. 1. Aeneid. 52.
Longa in pace regebat urbes. Virgil. 7. Aeneid. 10.
Reponere pacem terris. Silius lib. 12. 146
Rumpere pacem. Virg. 12. Aeneid. 41.
Seruare pacem. Cic. 7. Philip. 230.
Siſtitur bellum pace. Ouid. 14. Met. 164.
Eſſe in pace. Cic. 3. Catil. 72.
Suſtentare pacem. Tacitus lib. 1.
Trahere pacem. Cic. Antequam iret in exilium, 8.
Turbare pacem. Stat. 10. Thebaid. 179.
In ſpem pacis uenire. Balbus Ciceroni in epiſt. ad Atticum libro 9. 186. 2.
Violata pax. Lucan. lib. 7. 19.
Fœdera pacis uiolare. Lucret. lib. 5. 233.
Expertes pacis in armis uiuimus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 1.
Vti pace. Cic. de Prouinc. Conſul. 3.
Pax, abi. Plaut. Milit. 10. 212. Quaſi dicat, Sit tecum pax, & abi. Idem Trinum. 13. 118. Pax te tibus uerbis uolo.
Pax, pro Fœdere. Virg. 7. Aeneid. 54.
Pars mihi pacis erit, dextram tetigiſſe tyranni.
Pax, eſt tranquilla libertas. Cic. 2. Philip. 109.
Summa cum pace frui æuo. Lucret. lib. 2. 130.
Pax, per translationem aliquando dicitur Venia. Virg. 3. Aeneid. 53. Sed uotis precibuſq; iubent expoſcere pacem.
Veniam pacemq; rogamus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5.
Pacem & ueniam petere à Deo. Cic. pro Rab. perduell. reo, 3.
Pace tua, Honeſtus reprehendendi modus, prius capta uenia: id eſt, Tua uenia, & te non iraſcente. Terent. Eunuch. 3. 2. 13. Quæſo hercle ut liceat, pace quod fiat tua.
Pace tua dixiſſe uelim. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.
Pace tua dixerim, Idẽ. Cic. 5. Tuſc. 18. Cuius ergo iudicio (pace tua dixerim) lõgè antepono tuo. Idem 1. de Or. 38. Tu eſſes unus profectò, qui & meo iudicio & omniũ uix ullam cæteris oratoribus (pace horũ dixerim) laudem reliqueris.
Pace horum dixiſſe liceat. Plin. libr. 34. cap. 11. 2.
Pax ſit rebus. Cic. in Somnio Scip. 8.

Pax,

Digitized by Google

Pax, Aliquando comicum aduerbiũ est, & significat Tantum modo, uel silentiũ quoddam imperantis uim habet. Terent. Heaut. 4.3.39. Vnus est dies: dum argentum eripio, pax nihil amplius. Plaut. Rud. 4.81.

Paces, pluraliter legitur apud Plautum in Perſa, 12.1. Hoſtibus uictis, ciuibus ſaluis, re placida, pacibus perfectis. Horat. 2. epiſt. 1.21.

Hoc paces habere bonæ, uentiq; ſecundi.

Bella & paces. Horat. 1. epiſt. 3.2.

Ventorum paces. Lucret. lib. 5.247.

Pacifer] pen. corr. pacifera, pacifer um, pen. corr. (εἰρηνοφόρος,) Ferens pacem. Plinius lib. 15. cap. 30.5. Laurus ipſa pacifera.

Cyllenius pacifer. Ouid. 14. Metam. 59.

Virga pacifera Mercurij. Valer. 4. Argon. 29.

Pacifico] pacificas, pen. corr. (εἰρηνοποιῶ,) pacificare, Pacem inter aliquos conciliare, diſcordias ſedare, controuerſias tollere, placare. Cic. Attico lib. 15. 325.4. Seruius uerò pacificatus cum librariolo ſuo uidetur obijſſe legationẽ, & omnes captiunculas pertimeſcere.

Pacificans diuos. Silius lib. 15.83.

Pacificare, ſine adiecto, pro Tranſigere de pace. Liuius lib. 5. Inter hæc pacificatum legati à Volſcis & Aequis uenerũt.

Pacificatio] Verbale, (εἰρηνοποιία,) Mitigatio. Cic. Attico lib. 9.181.19. Reſpõdit ſe non dubitare quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quæreret.

Pacificator] pen. prod. (εἰρηνοποιὸς,) Verbale maſc. Qui pacem facit. Cic. Attico lib. 10.192.3. Iam enim illum emptum pacificatorem peroraſſe puto, iam actum aliquid eſſe in conſenſu Senatorum. Eidem lib. 1.8.3.

Pacificatorius] Adiectiuum, (εἰρηνοποιὸς,) Cic. 12. Philip. 320. Poſteàquam nos pacificatoria legatione implicatos putant. Id eſt, quæ pacem fieri petebat.

Pacificus] pen. corr. (εἰρηνικὸς,) Aliud adiectiuum, Pacem faciens. Cic. Attico lib. 8.160.4. Et quæ pacifica perſona deſideretur, an in bellatore ſint omnia.

Dux pacificus. Ouid. 4. Faſt. 82.

Secures pacificæ. Lucan. lib. 7.13.

Sermo pacificus. Lucan. lib. 3.61.

Paco] pacas, (εἰρηνίζομαι, ἐξευμαλίζω, ἐξευμενίζομαι, ἱλάσκομαι,) pacare, Mitigare, Lenire, Placare: ut Pacare hoſtem. Cic. ad Catonem lib. 15.4.22. Idem 3. Verr. 54. Ciuitates non modò pacatæ, uerumetiam ſociorum atq; amicorum ad uim atq; ad arma cõfugient. Cæſar 1. bell. Ciuil. 31.

Mica pacauit cœleſtes. Tibull. ad Meſſalam lib. 4. eleg. 1.3.

Voce feras pacauit Orpheus. Claud. de mulab. Gallicis, 10.4.

Milite pacatur Rhenus. Claud. in Epithal. Palladij, 46.19.

Syluæ pacantur uomere. Horat. 1. epiſt. 2.9.

Pacandus hoſtis. Ouid. 2. Faſt. 4.

Pacatus] penul. prod. (εἰρηνικὸς,) Nomen ex participio. Cic. de Claris Orat. 63. Sed & huius oratio in philoſophiã translata, pugnacior (ut ita dicam) uidetur, & illorũ in iudicia pacatior.

Reddere pacatum. Cic. Antequam iret in exilium, 16.

Pacatus illi. Cic. 7. Philip. 232.

Aequora pacata. Ouid. epiſt. 10.13.

Aeris pacati ſtatus. Lucret. lib. 3.59.

Aruum pacatius. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3.9.

Humo pacata tegantur oſſa noſtra. Ouid. 3. de Ponto, ele. 9.6

Mare pacatum. Horat. 4. Carm. ode 5.4.

Orbem pacatum regere. Virg. 4. eclog. 4.

Prouincia pacatiſſima. Cic. pro Ligario, 2.

Vitam pacatam degere. Lucret. lib. 5.232.

Vultu pacato excipere aliquid. Ouid. 1. Faſt. 8.

Pacator] penult. prod. Verbale, (ἱλαστήριος,) Seneca Hercò Oetheo, 17.2.

Sed tu domitor magne ferarum,
Orbiſq; ſimul pacator ades.

Pacalis] pen. prod. Adiectiuum, (ἱλαστικός,) Idem quod Pacifer, ſiue pacẽ ſignificãs: ut Oleæ pacales. Oui. 6. Met. 21.

Flammæ pacales. Ouid 1. Faſt. ad finem.

Paxtulia, παξιωλία, Ptolemæo Luſitaniæ urbs. Vulgo Badaioz.

Paxillus] huius paxilli, (πάτταλος,) Diminutiuum à Palus, pali, ut ait Priſcianus. Cicero autem in Orato. 86. à paxillo palus deducit: ait enim, Quomodo enim ueſter Axilla Ala factus eſt, niſi fuga literæ uaſtioris? quam literam etiam è maxillis, è taxillis, & uexillo & paxillo conſuetudo eleuans Latini ſermonis euellit. Col. lib. 8. cap. 8.3. Vel ſi uacũ competit, paxillis adactis tabulæ ſuperponantur.

P E

Pecco] peccas, (ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτάνω, πλημμελέω, ἀλιτέω, ἀδικοτάζω, ἀμπλακίσκω,) peccare: Propriè (inquit Sipontinus) ſignificat adulterium committere: editum quaſi pellicare, id eſt cum pellice coire. Cic. in Parad. 24. Lapſa eſt libido in muliere ignota? dolor ad pauciores pertinet, quàm ſi petulans fuiſſet in aliqua generoſa ac nobili uirgine: peccauit uerò nihilominus. ſiquidem eſt peccare tanquam tranſire lineas.

Peccare, eſt etiam quomodocunq; labi & offendere, & delinquere. Terent. And. 5.3.25. Ego me amare hanc fateor: id peccare eſt, fateor id quoq;.

Peccare, & Virum bonum eſſe, contraria. Cic. 3. Offic. 84.

Suauitatis cauſa peccare ut liceret, impetratum eſt à conſuetudine. Cic. in Orato. 89. De pronunciatione uerborum.

Dupliciter peccare. Quintil. lib. 1. cap. 5.15.

Largiter peccare. Vide Largior.

Imprudens culpa peccaui mea. Vide Imprudens.

Citra ſcelus peccaui. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9.5.

Peccare in re aliqua. Cic. 4. Verr. 6. Hunc deniq; ipſum pertuliſſent, ſi humano modo, ſi uſitato more, ſi denique uno aliquo in genere peccaſſet. Terent. Adelph. 1.2.44. Te plura in hac re peccare oſtendam.

- quid inter
Eſt in matrona, ancilla, peccáſ ue togata? Horat. 1. Serm. ſatyra 2.13.

Peccare in alteram partem. Terent. Adelph. 2.1.20. Cic. pro Roſc. Am. 33. In eam partẽ potius peccant quæ eſt cautior.

Peccare in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 3.55.6.

Peccare in adulteria. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 10.

In publica commoda peccare. Horat. 2. epiſt. 1.1.

Peccare aliquid. Plaut. Bacchid. 8.29.

Non multa peccare. Cic. pro Mur. 55.

Magna peccare. Tacitus lib. 11.

Exceptionibus peccare. Quintil. lib. 2. cap. 15.25.

Adultero peccare. Horat. 1. Carm. ode 33.2.

Timens peccare. Horat. de Arte, 40.

Peccatur. pen. prod. Impersonale, (ἁμαρτάνεται.) Horatius 1. epiſt. 2.3.

Seditione, dolis, ſcelere, atq; libidine & ira,
Iliacos intra muros peccatur, & extra.

Ignoratione decori non modò in uita, ſed ſæpiſſimè in poematis & oratione peccatur. Cic. in Orat. 39.

Peccatur, paſſiuè dictum. Cic. 1. Offic. 49. Quo in genere etiã in Repub. multa peccantur.

Perturbatione rationis atq; ordinis peccatur quicquid peccatur. Cic. in Parad. 32.

Cauſam peccandi dare alicui. Ouid. 2. Triſt. 56.

Talia

Talia peccandi iam mihi finis erit. Ouid. 3. de Pōtō, eleg. 7. 2.
Peccando deos iniquos facere. Ouid. 5. Fast. 60.
Peccatum est. Terent. in Prologo Eunuchi, 27. utrumq; complexus est. Si id est peccatum, peccatū imprudentia est. Vbi Donatus, Si id est peccatum, peccatum, πλονὸ nam Peccatum superius nomen est, & sequens participium. Cic. Attico, libr. 11. 22 4. 1.
Peccatū] peccati, pen. pro. (ἁμαρτὰς, ἁμαρτία, ἀλίτημα, ἀμπλάκημα, ἀτασθαλία, πλῶμα,) Quicquid fit contra officium, quæ etiam culpa appellatur. Cic. 3. Verr. 103. Ne illud quidem animaduertebas, eiusmodi fore hoc peccatum tuum, quod tu neq; negare posses: in tabulas enim retulisti.
Vitia & peccata. Cic. 2. Philip. 61.
Rectè factum & Peccatum, contraria. Cic. 1. Acad. 53.
Peccatum & Officium. Cic. 3. Offic. 128.
Conscius peccati. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.
Excusatio peccati nulla est, si amici causa peccaueris. Cicero de Amicit. 53.
Origo peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 5.
Amissa peccata remordent. Lucret. lib. 3. 169.
Animaduertere peccatum. Vide Animaduerto.
Auocare à peccatis. Vide Auoco.
Carere peccato. Cic. Mescimio lib. 5. 21. 14.
Colligere peccata. Vide Colligo.
Condonare peccatum. Vide Condono.
Confiteri peccatum. Cic. 2. de Nat. deor. 17.
Corrigere peccatum alicuius. Ouid. epist. 19. 23.
Diluere peccata, Purgare & Resarcire. Ouid. 2. de Reme. 60.
Peccatum est prodere patriam. Cic. 3. de Fin. 51.
Si est nostrum peccatum. Cic. Attico lib. 7. 123. 14.
In eo est peccatum ipsius. Cic. Rufo lib. 5. 20. 25.
Multis nostris peccatis in hanc ærumnam incidisse. Cic. Attico lib. 3. 54. 2.
Luere peccata. Virg. 10. Aeneid. 7. Vide Luo.
Obliterata peccata. Vide Obliteró.
Ostendere peccatum. Vide Ostendo.
Pœnitet peccati. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 12.
Prostituere peccata suæ famæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 3.
Recordari peccata. Cic. Attico lib. 9. 173. 4.
Peccatus] huius peccatus, Idem, (ἁμάρτημα,) Cic. 4. Verr. 139.
Pecten] pectinis, pen. corr. m. g. (πέκτις, πέκτιον, τέχανον,) instrumentum textorium: dicta quòd fila in telis figat.
Insecti dentes pectine. Ouid. 6. Metam. 12.
Vnci pectinis moderator, Textor. Claud. 2. in Eutrop. 77.
Rarum pectine densat opus. Ouid. 3. Fast. 164.
Arguto coniux percurrit pectine telas. Virg. 1. Georg. 59.
Textoris pectine percussæ lacernæ. Iuuenalis Sat. 9. 3.
Pecten, Quo explicamus capillos. Plaut. Capt. 6. 18.
Sed utrum strictimne attonsurum dicam esse, an per pectinem, Nescio. De pectine est epigramma apud Martialem lib. 14. 25.
Vallum pectinis abrupit capillos. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3.
Deducit crines pectine Cytoriaco. Ouid. 4. Metam. 63.
Pecten, cratis dentatæ genus, stylis ferreis ad colendum terrā: & aliquando metendam segetem. Colu. lib. 2. cap. 21. Multi mergis, alij pectinibus spicam ipsam legunt: idq; in rara segete facillimū, in densa difficillimū est. Ouidius 1. de Reme. 39. Et tonsam raro pectine uerrit humum.
Pecten, dicitur pubes, hoc est locus ubi pili apud uerenda nascuntur. Iuuenal. Sat. 6. 37.
Inguina traduntur medicis iam pectine nigro.
Pecten, musicum instrumentum, quo citharam pulsamus. Virgil. 6. Aeneid. 130. iam pectine pulsat eburno.
Crispus pecten. Vide Organum.
Pectines, siue pectunculi, (πέκτις,) Pisces sunt. Horat. 2. Serm. Satyra 4. 7. Pectinibus patulis iactat se molle Tarentum. Plin. libro 9. cap. 33. 3. Saliunt pectines, & extra uolitant, seq; & ipsi carinant. Sunt autem Pectines, ait Massarius in Plinium, conchæ striatæ, testis biualuibus, altera tantum tumida, altera plana, binisq; auriculis angularibus. Quod autem ad uolatum attinet, uelocem motum interpretatur. Pectines enim tanta uelocitate dehiscunt, ut ex uehementi rei percussiōe saliant & superiacrēt, ut quasi uolare uideātur.
Pectines, à Plinio dicūtur in arboribus & earum materia per longitudinem rectæ pectinum modo lineæ & interualla, Græcè πλόνις. In quibus autem uariant pectinum illorū lineæ et interualla, adijcere Plinius solet aliquid quo uarietas illa posit indicari, obliquos, crispos, nodosos ue dicens.
Pecten Veneris, herba. Plin. lib. 24. cap. 19. 5. A similitudine pectinum.
Pectino] pectinas, pen. corr. (πέκω,) pectinare: ut
Pectinare segetem. Plin. lib. 18. cap. 21. 2.
Pectinatum] (πτενοειδὸς,) tectū dicitur, à similitudine pectinis, in duas partes deuexum, ut testudinatum in quatuor. Festus.
Pectinatim] pen. prod. Aduerbium, (πτενηδὸν,) Ad pectinis similitudinem, & quasi denticulatim. Plin. lib. 9. cap. 33. 2. Cuniculatim, pectinatim, imbricatim undata. De generibus concharum. Et lib. 8. cap. 21. 3.
Pecto] pectis, pexui uel pexi, pexum, (πτενίζω,) Pectere, explicare, & pangere capillum. Cic. 2. in Catil. 42. Quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos uidetis.
Cæsariem pectere. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.
Capillos pectere. Ouid. 13. Metam. 165.
Capillos pectens ancilla. Ouid. 1. de Arte, 74.
Capillos pectendos præbere. Ouid. epist. 13. 7.
Comas bene pectere. Tibull. lib. 2. eleg. 5. 2.
Pectere citharam etiam dicimus, id est Percutere, & distendere pectine chordas, id est plectro chordas mouere. Siponimus.
Pexus] Participium, (μαλλωτὸς,) ut
Pexæ uestes, Villosæ, & mollo oblongo & demisso, inquit Budæus. Plin. lib. 8. cap. 48. Istriæ, Liburniæq; pilo propior quàm lanæ pexis aliena uestibus. Hoc est, uestibus quæ texuntur: nam in texendo pectinis morsibus uestes feriūtur.
Tunica pexa. Horat. 1. epist. 1, 19.
Folia pexa, hoc est crassa, & in medio extuberantias quasdam habentia in modum panni pexi. Col. lib. 11. cap. 3. 21.
Munera pexa, Crassa & opima ac spissa, non leuia. Martialis libro 7. 45.
Doctor pexus & pinguis. Quintil. lib. 1. cap. 5. 10.
Pexitas] pen. cor. huius pexitatis, (μαλλωτὸν,) Plin. lib. 11. cap. 24. 3. Quàm non ad hoc pertinere uidetur cribrata pexitas telæ.
Pexatus] pen. prod. Adiectiuum, (μαλλωτωμένος.) Qui uestē pexa indutus est. Martial. lib. 58. Pexatus pulchrè.
Pectitus] pen. corr. Adiectiuū, (πτενιθεὶς,) Politus & subactus. Columel. lib. 12. cap. 3. 4. Præparatæ sint & pectitæ lanæ, quo facilius iusta lanificio persequi atque exigere possit.
Pectorale] Vide Pectus.
Pectunculus] (πέκτις.) Piscis qui & pecten dicitur. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Loligo etiam uolitat, extra aquam se efferens, quod & pectunculi faciunt sagittæ modo.
Pectunculi concharum. Col. lib. 8. cap. 16. 6.
Pectus] pectoris, pen. corr. n. g. (στέρνον, στῆθος, θώραξ,) Anterior pars animalis à gula usq; ad uentrem. Plinius libro 11. cap.

Digitized by Google

11.cap.37.76.Pectus,hoc est ossa præcordijs et uitalibus natura circundedit:at uentri,quem necesse erat increscere, ademit. Nulli animaliũ circa uentrem ossa. Pectus homini tantum latum,reliquis carinatum,uolucribus magis,& inter eas aquaticis maximè.

Pectus,dictum est quasi pactus,à compactis costis.

Saucius pectus leo.Virgil.12.Aeneid.1.

Mollities pectoris.Ouid.3.Amor.eleg.7.4.

Pectus aduersum.Virgil.9.Aeneid.25.

Adusto pectore merulæ.Horat.2.Serm.saty.8.18.

Apertum.Virgil.11.Aeneid.134.

Arrectum.Virgil.11.Aeneid.128.

Candidum.Virgil.9.Aeneid.87.

Castigato planus sub pectore uenter.Ouid.1.Amor.eleg.5.5.

Fortißimum.Virgil.2.Aeneid.70.

Fossum.Ouid.epist.3.30.

Gelidum pectus subito frigore.Ouid.1.Fast.20.

Luctans.Ouid.12.Metam.67.

Pronum.Stat.11.Thebaid.128.

Lymphatum.Ouid.11.Metam.1.

Pulchro pectore uirgo.Virgil.3.Aeneid.20.

Niueum.Senec.Herc.fur.7.5.

Plumeum.Stat.3.Thebaid.103.

Plumosum.Ouid.ad Luiam,22.

Semiferum.Virgil.10.Aeneid.43.

Spatiosum.Stat.4.Thebaid.35.

Sublatum.Virgil.3.Georg.86.

Abit hasta trans pectus,Vide Abeo.

Cæspes accreuit pectori,Vide Accresco.

Aduolare ad pectus,Vide Aduolo.

Affligere pectora solo.Lucan.lib.2.6.

Ambire aliquem pectore,Complecti aliquem.Lucan.li.8.14.

Aperire ferro pectus.Seneca Agamemn.4.16.

Cadere in pectus.Ouid.4.Metam.116.

Cædere pectus.Quintil.lib.2.cap.12.6.

Concutere pectora planctu.Stat.5.Sylu.1.36.

Condere telum pectore.Ouid.13.Metam.92.

In aduerso pectore ensem condidit.Virgil.9.Aeneid.70.

Constringere pectora.Stat.2.Sylu.26.

Contundere pectora. Lucan.lib.2.8.

A pectore denudari,Vide A præpositionem.

Distrinxit arundine pectus.Ouid.10.Metam.105.

Dare pectus ensibus.Seneca Hippol.5.6.

Ferire pectora plangore.Ouid.4.Metam.111.

Pugnis fœdans pectora.Virgil.11.Aeneid.18.

Fouere pectore.Ouid.2.Metam.68.

Haurire pectora ferro.Ouid.8.Metam.88.

Impellere pectus presso pectore.Silius lib.5.44.

Infuscare pectus illuuie,Vide Infusco.

Laxare pectus amictu.Stat.2.Achill.41.

Lucentia pectora ferro.Valer.6.Argon.115.

Læui patens in pectore uulnus.Virgil.11.Aeneid.8.

Perfossum pectus.Lucan.lib.6.50.

Honestum pectus manu percussit.Virgil.12.Aeneid.31.

Plangere pectora.Ouid.epist.11.19.

Moribundo pectore terram plangere. Ouid.12.Metam.24.

Proflabat somnum toto pectore.Virg.9.Aeneid.66.

Rescindere pectora ferro.Stat.11.Thebaid.102.

Retegere pectus.Ouid.13.Metam.92.

Rumpere pectora fremitu. Lucret.lib.3.60.

Ensis rupit pectora.Virgil.9.Aeneid.87.

Signatum pectus sanguine. Ouid.2.de Arte,77.

Suscipere cicatrices aduerso pectore.Quintil.lib.2.cap.15.5

Sustinere amplexu pectora alicuius.Lucan.lib.5.159.

Traiecta ferro pectora.Virgil.1.Aeneid.72.

Transfixum pectus.Virgil.1.Aeneid.10.

Transmittere pectus cuspide.Silius lib.7.132.

Transuerberat abiete pectus.Virgil.11.Aeneid.134.

Tundere pectora.Lucan.lib.3.146.

Liuentia pectora tundere.Ouid.8.Metam.108.

Tunsæ pectora palmis Iliades.Virgil.1.Aeneid.97.

Vulnerare pectora alicuius.Ouid.8.Metam.13.

Pectus,non modò superficiem corporis,sed cor sub pectore significat,atq; interdum etiam animum, quem in ipso corde residere nonnulli antiquorum putauerunt. Plaut. Epid.5.98.Sapit hic pleno pectore. Iuuen.Saty.13.20.

Nocte,dieq; suum gestare in pectore testem.

Toto pectore.Cic.1.de Legib.73. Amicus per se amatur toto pectore,ut dicitur. Erasmus, Quum syncerum & absolutum amorem significamus,toto pectore dicimus,et toto animo. Cic.Attico lib.12.25.3.Te uehementer etiam atq; etiam rogo, magis quàm à me uis aut pateris te rogari, ut hanc cogitationem toto pectore amplectare.

Sine pectore corpus.Horat.1.epist.4.2.

Animus in pectore præsens.Virg.5.Aeneid.73.

Oculi pectoris,Solertia.Ouid.15.Metam.13.

Aegra curis pectora.Valer.6.Argon.125.

Amicum pectus.Ouid.3.de Arte,147.

Altum pectus.Virgil.6.Aeneid.120.

Anhelum pectus.Virgil.6.Aeneid.10.

Angustum pectus.Ouid.3.de Arte,58.

Animosum pectus.Claud.2.Panegy.Vide Animus.

Anxia pectora.Stat.5.Thebaid.59.

Apertum pectus.Cic.de Amic.80.

Auidum pectus.Ouid.epist.9.33.

Certa pectora,Constantia.Virgil.9.Aeneid.51.

Conscium pectus omnium scelerum.Senec.Thebaid.1.44.

Cæca pectora.Lucret.lib.2.3.

Concitum pectus ira.Sene.Medea,7.16.

Cupidum pectus.Ouid.epist.17.18.

Deuota morti pectora.Horat.4.Carm.ode 14.4.

Discordia pectora,& ancipites animi.Lucan.lib.10.3.

Doctum pectus.Ouid.3.Trist.eleg.1.13.

Fessum curis pectus.Seneca Hippol.2.33.

Fidum pectus mutuis amoribus.Horat.2.Carm.ode 12.4.

Firmo pectore nunc opus.Virgil.6.Aeneid.53.

Flammatum pectus amore.Senec.Troade,4.21.

Fœcundum pectus.Stat.1.Achil.110.

Frigidius glacie pectus amantis.Ouid.epist.1.5.

Generosa pectora.Ouid.12.Metam.47.

Graue pectus ærumnis.Seneca Agamem.4.16.

Hospitale pectus.Horat.Epod.17.11.

Immite pectus.Silius lib.1.34.

Imo pectore,Vide Imus.

Impium pectus. Horat.Epod.5.3.Sene.Hippol.12.9.

Inaccessum pectus Veneri.Claud.1.de rapt. Proserp.46.

Inane pectus sanguinis atq; animi.Ouid.epist.3.12.

Inexaturabile pectus.Virgil.5.Aeneid.157.

Insanum pectus.Seneca Hippol.12.8.

Intacta pectora lucro,Non auara.Claud.8.Paneg.43.

Læta pectora.Virgil.5.Aeneid.164.

Leue pectus.Virgil.11.Aeneid.8.

Lugubre pectus.Ouid.epist.10.29.

Magnanimum.Claud.3.Panegy.2.

Magnum. Lucret.lib.3.200.

Maiors. Stat.5.Thebaid.57.

Mortale.Virgil.4.Aeneid.83.

Nescia uinci pectora.Virg.12.Aeneid.106.

Onustum

Onuſtum pectus lætitia, Vide Onus.
Periura pectora. Ouid. 2. Metam. 142.
Placidum pectus. Virgil. 1. Aeneid. 105.
Plenißima pectora magni animi. Ouid. 5. Metam. 37.
Bene præparatum pectus. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
Purum pectus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.
Raucum pectus. Senec. Agamem. 7. 20.
Remiſſum pectus ac placidum. Seneca Thebaid. 1. 38.
Rude pectus. Ouid. epiſt. 4. 5.
Sæuum pectus. Virgil. 12. Aeneid. 178.
Sedatum pectus. Stat. 5. Thebaid. 35.
Sinuoſum pectus. Perſius Saty. 5. 3.
Succincta pectora curis. Stat. 5. Sylu. 1. 16.
Tepidum pectus. Ouid. 3. Metam. 25.
Tenuidum pectus. Ouid. 11. Metam. 90.
Tranquilla pectora pace. Lucret. lib. 2. 218.
Tremefacta pectora. Virgil. 2. Aeneid. 46.
Turbidiora pectora ipſo mari. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 7.
Violenta pectora. Virg. 10. Aeneid. 31.
Accendere donis pectus, Vide Accendo.
Conſtanti pectore agere aliquid. Silius lib. 11. 49.
Ardeſcit dira cuppedine pectus. Lucret. lib. 4. 220.
Armatum fide pectus. Silius lib. 11. 41.
Aſpergi pectus amore nocet. Ouid. 1. de Arte, 47.
Captus toto pectore, Inſanus. Ouid. 6. Faſt. 102.
Ceßit amor pectore, Hoc eſt receßit. Ouid. epiſt. 23. 10.
Attonito ceſſerunt pectore ſenſus. Lucan. lib. 5. 152.
Exoſſato ciet omni pectore fluctus. Lucret. lib. 4. 256.
Collocare multa in pectore, Vide Colloco.
Conſiſtere pectore, Vide Conſiſto.
Ab imo pectore dat gemitum. Virgil. 1. Aeneid. 98.
Domare pectus ira concitum. Senec. Medea, 7. 16.
Effundit pectore queſtus. Virg. 5. Aeneid. 156.
Excuſſa pectore luno. Virgil. 5. Aeneid. 136.
Caſto pectore exturbare nefanda. Sene. Hippol. 2. 10.
Exuere pectus curis. Stat. 4. Sylu. 4. 6.
Fatigatum pectus. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 1.
Furiato pectore fertur. Claud. 3. de raptu Proſerp. 53.
Figere ſibi aliquem in pectore. Perſius Saty. 5. 3.
Confuſa pectora firmat religio. Valer. 1. Argon. 16.
Flectuntur pectora duri Magni. Lucan. lib. 8. 22.
Fodere pectus in iras. Silius lib. 5. 32.
Inimico uel ficto pectore fatur. Virg. 11. Aen. 37. & li. 2. 22.
Formare pectus amicis præceptis. Horat. 2. epiſt. 1. 26.
Obtuſa pectora geſtamus. Virg. 1. Aeneid. 115.
Iactare curas pectore. Virg. 1. Aeneid. 47.
Imbuere pectora pietate aliqua, Vide Imbuo.
Incenſum pectus amore. Virg. 3. Aeneid. 60.
Calido ſub pectore intumuit bilis. Perſius Saty. 5. 15.
Labi pectore noſtro, dicitur cuius obliuiſcimur. Vir. 1. ecl. 13
Animoſum pectus luxuriat toris. Virg. 3. Georg. 17. De equis
Mittere curam de pectore. Virg. 6. Aeneid. 17.
Præſaga pectora mœrent. Ouid. 10. Metam. 88.
Mollire pectora alicuius. Horat. Epod. 5. 3.
Ferum pectus mollire precibus. Seneca Theb. 1. 29.
Mulcere pectora. Virgil. 1. Aeneid. 32.
Commoti pectoris ignē nutrit Ruffinus. Claud. 1. in Ruffi. 37.
Obſeſſa malis pectora. Seneca Herc. fur. 13. 12.
Onerare pectora alicuius uarijs cauſis. Ouid. 3. Faſt. 50.
Onerare & complere pectus copia rerum. Cic. 3. de Orat. 67
Permulcere pectora dictis. Virgil. 5. Aeneid. 164.
Tacitum pertentant gaudia pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.
Studioſo pectore proſequimur tua nomina. Ouid. 2. Faſt. 3.
Purgare pectora dictis. Lucret. lib. 6. 5.
Recipere pectus, Recipere animum. Seneca Medea, 6. 10.
Arcano ſacras reddit Cato pectore uoces. Lucan. lib. 2. 57.
Memori pectore referre aliquid. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 18.
Referre uoces pectore. Virgil. 5. Aeneid. 82.
Vacuo pectore regnat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
Reuomere fluctus pectore. Virg. 5. Aeneid. 37.
Sollicito pectore repetens ſuſpiria. Ouid. 2. Metam. 25.
Cultus recti roborant pectora. Horat. 4. Carm. ode 4. 7.
Rumpuntur pectora. Virg. 12. Aeneid. 106.
Rupit uocem pectore. Virgil. 3. Aeneid. 50.
Satiare ſua pectora luctu alicuius. Ouid. 6. Metam. 57.
Memori pectore ſignatum nomen. Ouid. epiſt. 13. 14.
Seueri pectoris eſſe. Ouid. epiſt. 17. 13.
Deſpecto pectore ſuperbit. Stat. 3. Thebaid. 67.
Ab imis pectoribus ſuſpirare. Ouid. 2. Metam. 132.
Trepidat formidine pectus. Ouid. 2. Metam. 14.
Improuida pectora turbare. Virgil. 2. Aeneid. 40.
Turbatum malis pectus. Seneca Medea, 6. 10.
Turbatus pectora Aeneas. Virg. 8. Aeneid. 6.
Variare pectora dubijs curis. Valer. 3. Argon. 126.
Verſare conſilia pectore. Virgil. 1. Aeneid. 133.
Pectore intimo uri. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 36.
Vſta pectora incluſis ignibus. Ouid. epiſt. 8. 12.

Pectuſculum] huius pectuſculi, penul. correp. Diminutiuum, (στηθύνιον.)

Pectoroſus] pen. prod. Adiect. (πλατύστερνος,) Quod eſt magni & ualidi pectoris. Colum. lib. 8. cap. 2. 6. de Gallinis. Sint ergo matrices probi coloris, robuſti corporis, quadratæ, pectoroſæ, magnis capitibus. Plin. lib. 14. cap. 22. 3 Ad hæc pertinet pectoroſa ceruicis repandæ oſtentatio.

Pectoralis] & hoc pectorale, penul. produ. Quod ad pectus pertinet.

Pectorale] Subſtantiuum, (στηθοδέσμιον,) Genus armaturæ, quod ante pectus ponitur. Plin. lib. 34. cap. 7. 10. Fecit & Sp. Caruilius Iouē qui eſt in Capitolio uictis Samnitibus, ſacrata lege pugnantibus è pectoralibus eorum, ocreiſq; & galeis.

Pecuaria] Pecuarius, Vide Pecus.

Peculiaris] & Peculioſus, Vide Peculium.

Peculium] peculij, (ἀργυρίδιον, κτηνίδιον, πεκουλίου,) A pecore, ut ait Feſtus: dicitur quicquid alicuius labore & induſtria partum & lucrifactum eſt. Et propriè ſeruorum eſt: ſicut pecunia, patrumfamiliâs, & nobilium. Vnde apud maiores omne patrimonium dicebatur peculium, quia pecoribus uniuerſa eorum ſubſtantia conſtabat. Cic. in Parad. 49. An eorum ſeruitus dubia eſt, qui cupiditate peculij nullam conditionem recuſant durißimæ ſeruitutis? Celſus in l. Si chorus. ff. De legatis 3. ſcribit pecuniam ſine peculio fragilē eſſe. Id eſt, ſine lucro. Cic. 3. Ver. 5. 74. Hic Diogenes, qui ex publicis uectigalibus tanta lucra facit, uicarium nullum habet, nihil omnino peculij. Vlpianus de Peculio l. Depoſiti, Peculium dictū eſt quaſi puſilla pecunia: ſiue puſillum patrimonium. Peculium autem Tubero quidem ſic definiuit, ut Celſus lib. 6. Digeſtorum refert, quod ſeruus domini permiſſu ſeparatum à rationibus dominicis habet deducto inde ſiquid domino debetur. Alia eſt cauſa peculij liberæ adminiſtrationis, ut idem ait paulo pòſt in l. Quam Tuberonis, nam ſpecialiter concedenda eſt. Florentinus in l. Peculium. ff. De peculio. Peculium, inquit, & ex eo conſiſtit, quod parſimonia ſua quis parauit, uel officio meruit à quolibet ſibi donari, idq; uelut proprium patrimonium ſeruum ſuum habere quis uoluit. Liuius quarto bell. Pun. 172. Nec præoccupati, peculij: nec occupantes, periculi quicquam habebitis.

Digitized by Google

Cura peculi. Horat. de Arte, 67.
Conficere peculium, Vide Conficio.
Caſtrenſe peculium, Vide Caſtrum.
Peculiolum, peculioli, pen. corr. Diminutiuum.
Peculiaris] & hoc peculiare, pe. pro. (ἰδιάζων,) Quod ad peculiũ pertinet, uel quod peculio deputatur, uel quod peculij proprium eſt, inquit Valla. Plaut. Aſin. 10. 37.
Etiam opilio qui paſcit mater, alienas oues,
Aliquam habet peculiarem, qui ſpem ſoletur ſuam.
Peculiaris, (ἴδιος,) Proprius, ſpecialis, præcipuus, nec cum alijs communis. Sueto. in Cæſare, cap. 76. Præterea monetæ publicisq; uectigalibus peculiares ſeruos præpoſuit.
Teſtis peculiaris alicuius. Cic. pro Flacco, 40.
Hoc mihi peculiare fuerit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 12. 4.
Peculiari inuidia naturæ. Plin. lib. 6. cap. 1. 1.
Peculiare edictum, Ne quis. Cic. 5. Verr. 28.
Id eſt, ad aliquod tempus proprium.
Peculiare] (ἰδιακὸν,) pro Re ſeruili quandoq; ponitur. Vlpianus in l. Si quis uinum. ad finem. ff. De tritico, uino, oleo legato. Si peculiare uinum legatum ſit, id continebitur quod ſerui habuerunt.
Peculiariter] pen. corr. Aduerbium, (ἰδίως,) Specialiter præcipuè. Plin. li. 27. ca. 4. 11. Epiphoris peculiariter imponitur. Quaſi ſingulariter, & eius propria uirtus. Quintil. lib. 8. cap. 2. Quod commune eſt & alijs nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur.
Peculiariter, Ex peculio, uel in peculio. Paulus in l. iij. §. Saltus. ff. De acquir. uel amit. poſ. Nec mouere nos debet, quòd quædam etiam ignorantes poſſideamus, id eſt quæ ſerui peculiariter parauerunt.
Peculioſus] penul. prod. Adiectiuum. Qui peculij multum habet. Plaut. Rud. 4. 2 4.
Peculioſum eſſe decet ſeruum & improbum, &c.
Peculiatus] pen. pro. aliud Adiect. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 2. Planè bene peculiatus. Id eſt pecunia abundans, nummatus. Nam ſuprà dixerat, magno pondere auri, maiore argenti coacto. Budæus.
Peculio] peculiας, peculiare, (ἀφαιρέω,) Peculiũ auferre. Plau. Perſa, 6. 11. Atq; iſtãc ob rẽ ego aliquid te peculiabo.
Peculor] pen. pro. pecularis, (λλείπω τὸ κοινὸν,) peculari, Furari ea quæ ad Rempub. ſeu principem pertinent.
Peculator] pen. prod. Verbale, (κλέπτης τῦ κοινῦ,) Eſt qui furtũ facit pecuniæ publicæ, authore Aſconio. Cic. 3. Offic. 95. Neq; enim de ſicarijs, ueneficis, teſtamentarijs, furibus, peculatoribus hoc loco diſſerendum eſt.
Peculatus] huius peculatus, pen. pro. (κλέμμα τῦ κοινῦ) Pecuniæ publicæ aut principis furtum. Cic. 3. Verr. 7. Erunt etiam fortaſſe iudices qui illum eius peculatum uel acerrimè uindicandum putent: quòd iſte M. Marcelli, & P. Africani monimenta, quæ nomine illorum, re uera, Pop. Romani & erant, & habebantur, ex fanis religioſiſimis, ex urbibus ſociorum, atq; amicorum, non dubitauerit auferre. Impudentiſimum tuum furtum, certiſimumq; peculatum. Ibidem, 71. Ad peculatus iudicium pertinere.
Peculatum facere in aliquem. Plaut. Ciſt. 2. 63.
Reus peculatus. Plin. de Viris illuſt. 50.
Accuſari peculatus. Author ad Herenn. lib. 1. 22.
Damnari peculatus. Cic. pro Flacco, 33.
Pecunia] huius pecuniæ, (ἀργύριον, χρήματα,) Notæ ſignificationis.
Pecunia, dicta eſt à pecore, ſiue à pecu: quia omnis pecuniæ, pecus fuit fundamentum. ut ait Var. 2. de Re ruſt. cap. 1. 12. Colum. lib. 6. in Præfat. In ruſticatione uel antiquiſſima eſt ratio paſcendi, eademq; quæſtuoſiſſima; propter quod nomina quoq; & pecuniæ, & peculij, tracta uidetur à pecore, quoniam id ſolùm ueteres poſſederunt, & adhuc apud quaſdam gentes unum hoc uſurpatur diuitiarum genus. Plin. lib. 33. cap. 3. 5. Seruius rex primus ſignauit æs. Antea rudi uſos Romæ Remus tradit. Signatum eſt nota pecudum unde pecunia appellata.
Pecunia uerbum, non ſolùm numeratam pecuniam complectitur, uerùm omnẽ omnino pecuniã, hoc eſt omnia corpora. Nam corpora quoq; pecuniæ appellatione contineri, nemo eſt quin approbet. Hæc Vlpianus in l. Pecuniæ. ff. De uerb. & rer. ſignific. Idem ſentit Hermogenianus, ibidem, l. Pecuniæ. Cic. 2. de Legib. 77. Ad quos eiuſdẽ morte pecunia uenerit. Ibidẽ, 79. Si maior pars pecuniæ legata eſt. Hic pro eo accipitur quod uulgò bona mobilia uocãt, teſte Budæo.
Effectrix multarum & magnarum uoluptatum, pecunia. Cic.
Regina pecunia. Horat. 1. epiſt. 6. 8. (2. de Fin. 91.
Maioris pecuniæ res. Id eſt maioris precij et æſtimationis. Hermogenianus in l. Rei maioris. ff. De except. præſcript. &
Abſtinens pecuniæ. Hora. 4. Carm. ode 9. 8. (præiudicijs.
Accipiter pecuniarum, Vide Accipiter.
Nerui belli, pecunia, Vide Nerus.
Vias pecuniæ norunt Græci, & omnia pecuniæ cauſa faciunt. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 23.
Superbus pecunia. Horat. Epod. 4. 1.
Adeſa pecunia, Vide Adedo.
Aduentitia pecunia, Vide Aduenio.
Ampliſimæ pecuniæ dominus. Cic. pro Roſc. Amer. 13.
Conducta pecunia. Iuuenalis Saty. 11. 5.
Immanes pecuniæ, Vide Immanis.
Ingens pecunia, Vide Ingens.
Inſperatæ repentinæq; pecuniæ, Vide Inſperans.
Marita pecunia, Vide Maritus.
Modica pecunia, Vide Modus.
Obſcœna pecunia. Iuuenalis Saty. 6. 30.
Parua pecunia, Vide Parus.
Plena & præclara pecunia. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Priuata pecunia. Quintil. lib. 3. cap. 6. 29.
Signata pecunia. Quintil. lib. 5. cap. 11. 26.
Abſtinere pecunia, & pecunijs, Vide Abſtineo.
Abundans pecunia, Vide Abundo.
Accipere pecuniam, Vide Accipio.
Aeſtimare pecunia, Vide Aeſtimo.
Annumerare pecuniam alicui. Cic. 1. Ver. 30.
Anquirere pecunia, Vide Anquiro.
Attributæ pecuniæ, Vide Attribuo.
Auertere pecuniam, Vide Auerto.
Auerſa pecunia publica, Vide Auerto.
Auferre pecuniam de ærario, Vide Aufero.
Auctus pecunia, Vide Augeo.
Capere pecuniam, Vide Capio.
Circundare gratiam & pecuniam. Tacit. lib. 14.
Circunuentus innocens pecunia, Vide Circunuenio.
Cogere pecuniam, Vide Cogo.
Coacta pecunia, Vide Cogo.
Collecta pecunia. Horat. 2. epiſt. 10. 10.
Collocare pecuniam, Vide Colloco.
Conciliare pecuniam, Vide Concilio.
Conciliare aliquem alteri pecunia, Vide Concilio.
Condonare aliquem pecunia, Vide Condono.
Conferre pecuniam, Vide Confero.
Ad ſtatuam conferre pecuniam, Vide Ad præpoſitionem.
Conficere pecuniam, Vide Conficio.
Conficere pecuniam de uectigalibus. Cic. 2. de Leg. Agr. 44.
Conflatus pecunia teſtis. Quintil. lib. 5. cap. 7. 15.

Digitized by Google

Conijcere pecuniam in ædificium, Vide Conijcio.
Conſtruere pecuniam, Vide Conſtruo.
Conuertere pecuniam ad commodum ſuum, Vide Conuerto.
Corrogata pecunia ad neceſſarios uſus, Vide Corrogo.
Corrumpere pecunia. Vide Corrumpo.
Corrumpi pecunia. Quintil. lib. 4. cap. 2. 50.
Credere pecuniam, Vide Credo.
Alta pecunia creſcit. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.
Curare alicui pecuniam, Vide Curo.
Curare nomine alterius nobis pecuniam. Ci. Ruſo, li. 5. 20. 10
Debere alicui pecuniam, Vide Debeo.
Decernere pecuniam, Vide Decerno.
Ducens ad ſe cuncta pecunia. Horat. 4. Carm. ode 9. 8.
Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. Att. li. 4. 8 4. 7.
Exigere, capere, & imperare pecuniam. Cic. in Piſonẽ, 29.
Facere pecuniam, Vide Facio.
Fundata pecunia uillis. Horat. 1. epiſt. 16. 5.
Illudere pecuniæ. Tacit. lib. 18.
Impendere pecuniam in res uanas, Vide Impendo.
Imperare pecuniam, Vide Impero.
Incubare pecuniæ, Vide Incubo.
Inducere pecuniam & rationem, Vide Induco.
Inductum pecunia aliquid facere, Vide Induco.
Inuadere in alienam pecuniam nullo iure. Cic. pro Roſ. Am. 4.
Inuadere in pecunias alterius, Vide Inuado.
Inuenire pecuniam bono modo, Vide Inuenio.
Iudicatus pecuniæ, Vide Iudico.
Mercari præſenti pecunia, Vide Mercor.
Multare pecunia, Vide Multa.
Numerare pecuniam, Vide Numerus.
Obſignare pecuniam, Vide Obſigno.
Occupare alicui pecuniam fœnore, Vide Occupo.
Oppugnare aliquem pecunia, Vide Oppugno.
Parta legibus & contra leges pecunia. Cic. 2. de Finib. 91.
Perijt pecunia, Vide Pereo.
Perſcribere pecuniam, Vide Perſcribo.
Certa creditam pecuniam peto ex ſtipulatione. Quintilianus libr. 4. cap. 2. 5.
Polliceri pecuniam aliquam militibus in ſingulos. Cicero 5. Philipp. 203.
Properare pecuniam alicui. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Quærenda uel cum periculo pecunia. Cic. 2. de Finib. 91.
Redigere pecuniam ex bonis alterius. Cic. 1. Verr. 30.
Creſcentem ſequitur cura pecuniam. Horat. 3. Car. ode 16. 4
Congeſta pecunia ſtrangulat plures. Iuuenal. Saty. 10. 2.
Mutuas pecunias ſumere, Vide Mutuum.
Venire ad maximas pecunias paucis annis. Cic. 2. de Or. 150.

Pecunioſus] pen. prod. Adiect. (πολυχρήματος,) Qui ſi pecuniæ plenus & diues. Pecunioſus, à pecunia magna, inquit Varro de lingua Latina lib. 4. Pecunioſorum & locupletum proprietatem, inquit Nonius, aperuit M. Tullius de Senectute, à pecore pecunioſus, & à poſſeſſionibus locorum locupletes appellatos aſſerens, multaq; ditione ouium & boum, quòd tunc erat res in pecore, & locorum poſſeſſionibus, ex quo pecunioſi, & locupletes uocabantur. Cic. 2. Ver. 1. Pecunioſum hominem quamuis ſit nocens, neminem poſſe damnari.

Pecunioſus & Tenuis, contraria. Cic. 1. de Inuent. 53.
Copijs rei familiaris locuples & pecunioſus. Cicero pro Roſcio Comœdo, 26.
Artes pecunioſæ. Martial. lib. 5. 57.

Pecuniarius] aliud Adiect. (χρηματικὸς,) Quod ad pecuniam pertinet. Cic. pro Cluent. 99. Idem ad Brutum, 18. 6. Nodus eſt inopia rei pecuniariæ.

Lis pecuniaria. Quintil. lib. 6. cap. 1. 37.

Pecus] pecudis, pen. corr. f. g. (κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα,) Omne animal quod ſub imperio, pabulo terræ paſcitur, ut ſunt boues, aſini, equi, cameli, oues, capræ, authore Valla. Colum. lib. 2. cap. 2. 18. de bobus. Plus enim queunt pecudes collo & pectore conari, quàm cornibus.
Fœcundius pecude nihil natura genuit. Cice. 2. de Natu. deor. 239. De ſue.
Sequuntur ſui generis greges pecudes, ut bos armenta. Cic. Attico, lib. 7. 127. 8.
Pecus, dicitur aliquando fuiſſe maſc. generis, quia Ennius dixit Pecudi marito.
Pecudes elephantos uocat Plinius, Qui cum elephanto, inquit congreſſus, gemino ictu pecudem exanimauit.
Pecus, pro Oue. Plin. lib. 8. cap. 7. 5. Cic. 2. de Finib. 67. Contráq; ut tardam aliquam & languidam pecudem ad paſtũ, & procreandi uoluptatem, bi hoc diuinum animal ortum eſſe uoluerunt.
Pecus, pro omni animali præter hominem. Virg. 4. Geor. 66. de apibus. - & pecudum cuſtodia ſolers. Lucr. lib. 2. 69 de piſcibus. Præterea genus humanum, mutæq; natantes; Squammigeræ pecudes. Alia exemplaria habent Squamigerum pecudes.
Expertes rationis pecudes. Cic. 2. Offic. 15.
Aurea pecus. Tacit. lib. 13. Adeò ut C. Cæſar pecudem auream eum appellare ſolitus ſit. De Iulio Syllano.
Barbigeræ pecudes, Capræ. Lucret. lib. 5. 180.
Denſæ. Stat. 5. Theb. 70.
Feræ. Colum. lib. 9. cap. 11.
Grauidæ. Virg. 2. Georg. 30.
Latæ. Virg. 1. Georg. 85.
Lanigeræ. Virg. 3. Aeneid. 129.
Nigræ. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 7.
Pronæ. Claud. de mulabus Gallicis, 10. 4.
Sagittifram pecudem hiſtricem uocat Claudianus, de hiſtrice
Tarda & languida pecus. Cic. 2. de Legib. 66. (37. 18.
Antecedit pecudibus cæterisq; beſtijs, hominis natura. Cicero 1. Offic. 147.
Cogere pecudes, Vide Cogo.
Diſtentas pecudes ſicare. Lucan. lib. 4. 64.
Balantem pecudem ſpondere ſacello. Iuuen. Saty. 13. 25.
Conſilio iſtius pecudis uti uolebam. Cic. in Piſonem, 14. Per translationem hominem pecudem uocat.
Impuriſſimæ & intemperatiſſimæ pecudis ſordes. Cicero in Piſonem, 56.
Pecuda etiam neutro genere. Siſenna lib. 4. Hiſtoriarum, Iumenta & pecuda locis trepidare compluribus. Cic. lib. 4. de Repub. Quum adhibent in pecuda paſtores. Nonius.

Pecu] huius pecu, n. g. indeclinabile in ſingulari, in plurali pecua, pecũ, pecubus, antiquè. Plau. Rud. 23. 5. Non uides me referre uuidũ rete ſine ſquãmoſo pecu? Idem Bacc. 23. 4. - paſtor harum dormit, quum hæ eunt
Sic à pecu balitantes. Item Merc. 9. 11. Plin. lib. 8. cap. 43. 1. Nec equinoctio uerno, ut cætera pecua, admittitur.

Pecus] pecoris, pen. cor. n. g. Idem quod pecus, pecudis.
Pecus pro Multitudine pecorum ſiue pecudũ. Virg. 3. eclog. 1. Dic mihi Damœta, cuium pecus? an Meliboei?
Pecus, pro Oue aliquando ponitur. Plin. lib. 8. cap. 48. Eſt & in Hiſpania, ſed maximè Corſica, non maxime abſimile pecori genus muſimonum, caprino uillo quàm pecoris uelleri propius. Quintil. Cur in uſum ueſtium ſæpe pecori lanæ detrahuntur?
Pecus propriè de ouibus dici liquet ex Plinio libr. 8. cap. 47. De natura pecudum & lanarum.

Digitized by Google

Pecus interdum de omni animali, quod humana lingua & effigie caret, dicitur. Virg. 4. Georg. 34.
Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent.
Inde pecus fera, ad differentiam domesticæ pecudis. Lucretius lib. 1. 3.
Pecus, de bobus. Colum. lib. 2. cap. 2. 23. Sulcum autem ducere longiorem quàm pedum centum uiginti, contrarium pecori est: quoniam plus æquo fatigatur.
Diues pecore. Horat. Epod. 15. 4.
Balatus pecorum. Virg. 3. Georg. 111.
Custos pecoris. Stat. 9. Thebaid. 102.
Deus pecoris, Pan. Ouid. 2. Fast. 55.
Niuei pecoris dives. Virgil. 2. eclog. 4.
Domus pecorum. Stat. 1. Theb. 73.
Greges pecorum. Ouid. 11. Metam. 66.
Magister pecoris. Virg. 3. eclog. 21.
Possessor pecoris. Stat. 4. Sylu. 6. 21.
Aquatile pecus, Vide Aqua.
Corpulentum, Vide Corpus.
Caprigenum. Virg. 3. Aeneid. 44.
Efferum. Seneca Hippol. 2. 7.
Equinum pecus. Colum. lib. 6. cap. 27. 1.
Fœlix. Virg. 1. eclog. 15.
Formosum. Virg. 5. eclog. 9.
Fœtum. Virg. 3. eclog. 17.
Generosum. Virg. 3. Georg. 15.
Immensum. Claud. 2. in Eutrop. 86.
Incurui cernicum pecus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 42.
Iners. Virg. 4. Aeneid. 32.
Lætum. Horat. Epod. 2. 9.
Molle. Virg. 3. Georg. 60.
Mutum & turpe. Horat. 1. Serm. saty. 3. 20.
Ouiaricum, Vide Ouiaricus in Ouis.
Placidum. Ouid. 15. Metam. 24.
Segne. Stat. 8. Thebaid. 116.
Infirmum. Ouid. in Ibin, 9.
Lanigerum. Ouid. 1. Fast. 77.
Montiuagum. Seneca Herc. Oetheo, 2. 7.
Operarium, Vide Opus.
Pauidum. Ouid. 2. de Arte, 30.
Pingue. Horat. 2. Serm. saty. 6. 3.
Semianimum. Stat. 2. Thebaid. 17.
Truncum. Stat. 5. Thebaid. 65.
Stolidum. Valer. 6. Argon. 108.
Vagum pecus. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.
Pecus uolatile. Colum. lib. 8. cap. 3.
Abigere pecus, Vide Abigo.
Armentorũ reliquiq; pecoris greges cædere. Cic. 3. Phil. 146
Cogere pecus. Virgil. 3. eclog. 4.
Depascuntur à pecore agri publici. Cic. 2. de Orat. 157.
Signum imprimere pecori. Virg. 1. Georg. 53.
Insuescere pecus amurca, Vide Insuesco.
Ducem legere pecori. Virg. 3. Georg. 25.
Pauperis est numerare pecus. Ouid. 13. Metam. 176.

Pecorinus] *penul. prod. Adiectiuum,* (κτηνινὸς,) Quod est pecoris: ut Pecorina caro.

Pecorosus] *pen. pro. similiter Adiect.* (πολυβρέμμων,) ut Phyllos pecorosa. Stat. 4. Thebaid. 9.
Palatia pecorosa. Propert. lib. 4. eleg. 10. 1.
Ver pecorosum. Stat. 10. Thebaid. 44.

Pecorarius) *pecorarij,* Qui pecua siue pecora publica redimit, ut ait Asconius. Romani enim uetustiores nihil in bonis præter pecudes habebant.

Pecuarius] *pecuarij,* (κτηνοτρόφος,) Qui pecorum curam habet Cic. pro Deiotaro, 18. Vt non solum Tetrarcha nobilis, sed optimus paterfamiliâs & diligentissimus agricola & pecuarius haberetur. Idem 4. Verr. 137. Postulo mihi respondeat qui sit iste Verrutius, mercator, an arator, an pecuarius. Liu. 10. ab Vrbe, 110.

Pecuarius, Adiectiuum, (βοσκηματικὸς,) Quod ad pecus pertinet. Varro in Præfat. lib. 3. Qua de re pecuaria breuiter ac summatim percurram. Cic. pro Quintio, 7. Erat ei pecuaria res ampla, & rustica, sanè bene culta, & fructuosa.

Canis pecuarius, Qui pecora uel pecudes custodit à luporum uoracitate & iniuria. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.

Pecuaria] *pecuariorum,* (βοσκήματα,) dicuntur ab eo quod est pecuare, & per apocopen, pecuar. nam pecua, ut ait Cicero in Pompeiana, ab eo quod est pecu, uenit, ut à genu genua: & significat pecorum multitudinem. Author ad Herenn. lib. 4. 202. Nam quum canes funguntur officijs luporum, cuinam præsidio pecuaria credemus? Virg. 3. Georg. 13. Solue mares, mitte in uenerem pecuaria primus.

Cultæ pecuariæ. Stat. 3. Sylu. 3. 29.
Rudunt pecuariæ Arcadiæ. Pers. saty. 3. 1.
Pecuaria, dicebantur omnia ex quibus Pop. Rom. haberet reditus, quia diu hoc solum uectigal Romanis fuit. Cic. de Cla. Ora. 42. Nam quum in Sylua sua ita facta cædes esset, notiq; homines interfecti, insimulareturq; familia, partim etiam liberi societatis eius quæ pecuaria de P. Cornelio, L. Mummio Censs. redemisset, &c.

Pecuaria, huius pecuariæ, (βοσκηματικὴ,) Scientia parandi ac pascendi pecoris, ut fructus ex eo capiatur: quæ & Res pecuaria dicitur. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 1. Tres libros instituí, è quos duos scripsi. Primũ ad Pundaniam uxorem de agricultura: secundum De pecuaria ad Turaniũ Nigrũ.

Pecuaria, locus in quo pecorum greges consistunt. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. Cuius nobiles pecuariæ in Brutijs habentur. Ibidem in Præfatione 6. Quod eo facilius faciam quòd & ipse pecuarias habui grandes, in Appulia ouiarias Et lib. 2. cap. 5. 2. Nam bos in pecuaria, maxima debet esse in authoritate, præsertim in Italia, quæ à bubus nomen habere sit existimata.

Peda] Vide Pes.

Pedalis] Pedamen, Vide Pes.

Pedana] (πεδάνα,) Regio est non procul à Roma, dicta ab oppido Pedo, quòd olim fuit, nunc non est, ut ait Porphyrius in illud Horatij 1. epist. 4. 1.
Quid nunc te dicam facere in regione Pedana?

Pedaneus] Pedarius, Vide Pes.

Pedasus] *pen. corr.* (πέδασος,) unus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16. quem pre cæteris egregium tãquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podagre inter equas rapidissima quum in uerno prato pasceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit. Eoq; uentos, unde originem traxerat, cursu & quasi uolatu æquabat.

Pedatim] Pedatio, Pedatum, Pedecosum, Vide Pes.

Pedema] *pen. prod. pedematis, pen. cor.* (πέδημα,) Genus saltationis Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur, de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως. Iuuenal. Saty. 11. 18. Qui Lacedæmonium pedemate lubricat orbem. Alia exemplaria habent Pytismate.

Pedepressim] Pedes, Pedester, Pedetentim, Pedica, Pedicinus, Pediculus, Pediolus, Pedisequus, Peditatus, Vide Pes.

Pedo] *Pedonis, penul. prod.* (πέδων,) C. Pedo Albinouanus dictus, inter eos poetas relatus est à ueteribus, qui epigrammata & iocos scripserunt. Temporibus Augusti floruit & Neronis, præcipuè amicus fuit Ouidio, qui Pedonium eum uocat lib. 4. de Ponto, eleg. 10. 13. Et eundem

postea

poſtea ſidereum uocat, uel propter excellentiam, uel quia fortaſſe de ſyderibus deſcriptum aliquid habuit: ſic enim ait eleg. 16. 2.

Iliacuſq; Macer, ſidereuſq; Pedo.

Pedo] pedis, priore longa, pepedi, pe. pro. (πέρδω, βδέω) pedere, Crepitum uentris emittere. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 10. Nam diſploſa ſonat quantum ueſica pepedi. Martial. lib. 12. 74. Aethon in Capitolio pepedit: Idem,

Nil aliud uideo quo te credamus amicum,
Quàm quòd me coram pedere Criſpe ſoles.

Pedo] pedas, Pedum, Peduſculus, Vide Pes.

Pegaſa] pen. corr, (πηγασαὶ,) Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictũ eſt. Propter quod nauis longa Argonautarum, Pegaſæa nuncupatur, quòd Iaſon, qui eam ædificauit fuit filius Aeſonis, fratris Peliæ, regis Theſſaliæ. Ouid. 7. Metam. 1. Iamq; fretum Miniæ Pegaſæa puppe ſecabant. Hinc

Pegaſicus ſinus, (πηγασικὸς κόλπος,) in Theſſalia eſt appellatus. Vide Strabonem lib. 9.

Sunt qui rectius Pagaſa dici putant. Vide Pagaſa.

Pegaſus] pe. cor. (πήγασος,) Equus alatus, ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt à fonte, Quòd iuxta Pegas, id eſt fontes Oceani natus ſit, ubi Gorgones habitant. Hunc Hyginus, & alij complures, Neptuni & Meduſæ filium dixere, qui in cœlum euolauit, ibiq; inter ſidera conſtitutus eſt, Arcticum circulum ſpectans, pedibus æſtiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangens, & Aquarij manum dextram ceruici ſuæ adiungens. Alij ex Meduſæ ſanguine, quam Perſeus interemit, natum aſtruunt. Hic uolauit in Helicona, ubi ſaxum ungula feriens, fontem aperuit, & ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus eſt appellatus. Sed hic apud Pyrenen fontem Corinthium captus eſt, ut ait Strabo. Hoc equo uſus eſt Bellerophontes, in expeditione contra Chimæram. Vulgatum eſt, & Gaballinum fontem in Helicone erupiſſe, quum ſubiectam ibi tellurem feriret ungula. Cic. pro Quintio, 54. O hominem fortunatum, qui eiuſmodi nuntios, ſeu potius pegaſos habeat?

Pegaſus, etiam dicebatur inſtrumẽtum in domibus, ſuper quo tanquam iumento, ueſtes & ſimilia tenerentur ſuſpenſa, à Pegaſo poetico traductione nominis excogitata. Fuit et hoc nomine Iuriſperitus: unde & Pegaſianum Senatuſconſultum. Pomponius de Origine iuris. Fuit & Pegaſus Triarchi filius, cuius nauis Pegaſæa monumentum accepit.

Pegaſeus] pen. cor. Adiect. (πηγάσειος,) ut Gradus Pegaſeus, id eſt celerrimus. Seneca Troade, 5. 3.

Volatu Pegaſeo ferri. Catull. in Camerium, epig. 51. 6.

Pegaſeius] aliud Adiect. quinq; ſyllabarum. (πηγασήϊος,) Perſius in Prol. 2. Cantare credas Pegaſeium melos.

Pegaſis] pen. corr. Pegaſidos, pen. cor. (πηγασὶς,) Patronymicum fœm. loco gentilis. Pegaſides, Muſæ dictæ ſunt à fonte qui πηγὴ dicitur, quem Pegaſus ictu ungulæ fingitur aperuiſſe, ut dictum eſt. Ouid. epiſt. 21. 6.

At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant.

Item Pegaſides, Nymphæ, quæ & Naiades. Ouid. epiſt. 5. 1.

Pegaſis Oenone Phrygijs celeberrima ſyluis.

Pegma] pegmatis, pen. corr. (πῆγμα,) quod & Pecma dicitur, Græcum eſt, ἀπὸ τῦ πήγνυμι, quod eſt pango & extruo. Eſt machina lignea in qua ſtatuæ collocantur, & quaſi figuntur ad illas ſuſtinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebãtur in ſcenam cum pueris etiam conſidentibus, ex lignis & tabulis quæ conſtabant uario picturæ genere. Pegmatis formam Seneca ad Lucilium his uerbis deſcribit, His annumeres licet machinatores, qui pegmata per ſe ſurgentia excogitant, & tabulata tacita in ſublime crea-

ſcentia, & alias ex inopinato uarietates aut dehiſcentibus quæ cohærebant, aut quæ diſtabant ſua ſponte cohærentibus, aut his quæ eminebant paulatim in ſe reſidentibus. Ioſephus lib. 7. de bello Iudaico, Maximè autem ſtupor erat machinarum, quæ portabantur, ſiue pegmatum fabricatio, pro quorum magnitudine uiribus portantium occurrentes, timebant, multa in tertium nidum, quartumq; ſurgebãt & magnificentia fabricæ cum admiratione delectabat. In illis machinis ſimulacrum belli repræſentatum fuiſſe ſignificat, ut alij fugere, alij capi uiderentur: & per ſingula pegmata dux captæ urbis agebatur, ita ut captus fuerat ordinatus. Qui autem in his machinis depugnabant, à Suetonio in Claudio cap. 34. pegmates uocantur. Feſtus ſcribit pegmata eſſe aut ære, aut marmore ornamenta, quæ ut plurimum in atrijs, quandoq; in porticibus aulisq; affigunt, maiorum, aliorumq; fortium uirorum geſta certius quàm pictura oſtendentia. Cic. ad Attic. li. 4. 7. 2. Nihil uenuſtius quàm illa tua pegmata, poſtquam miſit libros, illuſtrauerũt ualde. Martia. lib. 8. 34. Hac fuerat nuper nebula tibi pegma perunctũ. Idem li. 12. pegmata celſa. Iuue. Saty. 4. 13 - ſic pugnas Cilicis laudabat, & ictus,

Et pegma, & pueros inde ad uelaria raptos.

Peiero] peieras, pen. corr. (ἐπιορκέω, ἐπόμνυμι,) peierare. Iuramentum infringere, & id quod uerbis ac iuramento concipitur, non facere. Cic. 3. Offic. 145. Non enim falſum iurare, peierare eſt: ſed quod ex animi tui ſententia iuraris, ſicut uerbis cõcipitur more noſtro, id non facere, periurium eſt. Idem pro Rabirio Poſth. 21. Vbi ſemel quis peierauerit, ei credi poſtea, etiam ſi per plures deos iuret, non oportet.

Per Conſulatum peierat Vatinius. Catul. de Struma, epigr. 49

Nec erubeſcit peierare de turdo,
Et oſtreorum rapere liuidos cirros. Martial. lib. 7. 19.

Iuris peierati pœna. Horat. 2. Carm. ode 8. 1.

Peiero, Ex per & iuro, abiecta r: & u longa, in e breuem mutata, componitur. Periuro, periuras, periurare etiam dicimus, quod periurus probat & periurium.

Peior] Vide Malus.

Pelagus] pelagi, pen. corr. tam maſculini quàm neutri generis, (πέλαγος,) profundum maris ſignificat. Vnde etiam pro ipſo mari frequentius ſumitur. Valerius Flaccus lib. 1:

Pelagum quantos aperimus in uſus. Plin. lib. 10. ca. 32. 2:

In reliquis partibus eſt quidem mitius pelagus.

Furor pelagi. Lucan. lib. 2. 40.

Gemitus ingens pelagi. Virg. 3. Aeneid. 111.

Minæ pelagi. Virg. 6. Aeneid. 23.

Quies pelagi. Statius 2. Sylu. 2. 6.

Rector pelagi, Neptunus. Ouid. 1. Metam. 67.

Sonora pelagi. Lucret. lib. 5. 8.

Immite pelagus, Vide Immitis.

Languidum pelagus nigro gurgite. Seneca Herc fur. 7. 7.

Sonans pelagus. Virg. 1. Aeneid. 15.

Tempeſtatibus pelagi actus. Virg. 3. Aeneid. 142.

Cadens pelagus. Stat. 5. Thebaid. 42.

Truci pelago committere ratem. Horat. 1. Carm. ode 3. 3:

Aperto pelago decurrere. Virg. 5. Aeneid. 43.

Hyems deſæuit pelago. Virgil. 4. Aeneid. 11.

Patenti pelago uolans dat uela. Virgil. 2. Georg. 9.

Errare pelago. Virg. 3. Aeneid. 41.

Euerſum pelagus infimo ſolo. Senec. Agamem. 6. 17.

Dubium pelagus ſeruet. Seneca Medea, 10. 13.

Feruet æſtu pelagus. Cic. 3. de Orat. 86. Ex poeta:

Mare premit arua pelago. Virg. 1. Aeneid. 15.

Retundit pelagus Boreas. Lucan. lib. 5. 121.

Digitized by Google

Pelagicus] pen.cor. Adiect. (πελαγικὸς,) Quod in mari uiuit, siue quod est ex mari. Co. li. 8. c. 17. 13. Cæteri aũt saxatiles, aut pelagici, satis ex his, sed ex recẽtib. melius pascũtur.

Pelagius] aliud adiect. Idem (πελάγιος,) Varro 3. de Re rust. cap. 3. 7. Sic nostra ætas, inquam, luxuria propagauit leporaria, ac piscinas protulit ad mare, & in eas pelagios greges piscium reuocauit. Plin. lib. 32. cap. 6. 1. Ideò pelagia parua & rara sunt.

Pelagia] huius pelagiæ, (πελαγία) Piscis qui & purpura uocitatur: à quo & succus eius pelagium dicitur: sicut succus buccini dicitur Tyrius. Plin. lib. 9. cap. 38. 2.

Pelamis] pen.cor, pelamidis, f. g. (πηλαμὶς,) Genus piscis, cui etiam thynno nomen est. Iuuenal. Saty. 7. 12.

- fœcus petasunculus & uas Pelamidum. Plin. li. 9. cap. 15 3. Thynni mares sub uentre non habent pinnam. Intrant è magno mari põtum uerno tempore gregatim: nec alibi fœtificant: cordilla appellatur partus, qui fœtas redeuntes in mare Autumno comitatur. Limosæ uerò à luto pelamides incipiunt uocari, et quũ annuum excessere tempus, thynni.

Pelasgia] (πελασγία,) Regio Græciæ, circa extremã partem Macedoniæ, uersus Achaiam, olim Thessalia dicta inter duo maria, Aegeũ & Ionium, platani fõlio similis, propter angulosos recessus. Author Plin. li. 4. cap. 4. A qua

Pelasgi] (πελασγοὶ,) populi quasi pelargi, id est iconiæ: quoniam errabundi ritu iconiarum per multas nationes iuerunt. Vel Pelasgi, à Pelasgo Iouis filio. Vide Plin. lib. 5. cap. 31. Pelasgi, inquit Strabo lib. 5. populi sunt Græciæ uetustißimi, olim Thessali appellati. Hi, ut Hesiodo Strabo refert, ex Arcadia originem duxerunt. Hos quippe diuino è Lycaone natos extitisse ait, quem Pelasgus procreauit. Aeschylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitisse prodidit. Pelopõnesum enim & Pelasgiam uocitatam fuisse testis est Ephorus. Euripides quoq; in Archelao, Danaum illum 50. filiarum genitorem, Argos uenientem, Inachi urbem habitasse commemorat. Quiq; antea Pelasgi nominabantur, ut Danai dehinc uocarentur, lege Græca sanxisse. Pleriq; & gentes Epiroticas appellauere Pelasgicas. Heroum quoq; nominibus posteriores permultos Pelasgos nuncupantes ab illis frequentia gentibus indidere uocabula. Nam & Lesbon appellauere Pelasgiã. Et habitantibus Troadem Cilicibus, finitimos Pelasgos nuncupauit Homerus. Argos quoq; Pelasgicum Thessalia dicitur, inter eruptiones Penei & Thermopylas, usq; ad montanum Pindi tractum: Iouem quoq; Dodonæum ipse poeta Iliad. 16. Pelasgicum nominat.

Pelasgus] Adiectiuum: ut Pubes Pelasga. Virgil. 9. Aen. 31.
Classis Pelasga. Ouid. 13. Metam. 54.
Gens Pelasga. Ouid. 12. Metam. 2.

Pelasgias] Pelasgiadis, pe.cor. (πελασγιὰς,) Patrony. pro gentili, uel adiectiuo, ut Vrbes Pelasgiades. Ouid. epist. 9. 1

Pelasgis] (πελασγὶς,) Plinio lib. 4. cap. 5. regio est Arcadiæ undiq; à mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoq; est Pelasgis Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege magno & sapiente uiro: scilicet quia uitæ cultioris eius author fuisset, & uictum ex stirpibus herbarum arborumq; frondibus, transtulisset ad glandem, maximeq; fagineam.

Pelecinum] (πελέκινος,) Herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 15. Pelecinũ in segetibus diximus nasci, fruticosam cauliculis, fõlijs ciceris. Vide Ruellium lib. 3. cap. 66.

Pelethronium] (πελεθρόνιον,) oppidum est Thessaliæ, ubi primum domandorum equorum repertus est usus. Author Seruius explicans illum Virgilij locum 3. Georg. 23. Frena Pelethronij Lapithæ, &c.

Pelethronij] (πελεθρόνιοι,) dicti sunt Lapithæ, à loco qui subiectus est Pelio monti, ab eo quòd medicamentorum magnas uis ibi nascatur, quæ Græci glossematici ὑφόρια uocãt.

Peleus] (πηλεὺς,) dissyllabum, Aeaci regis filius, maritus Thetidis & pater Achillis. De quo Ouid. plura 11. Metam.

Aemonius Peleus. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 9.
Optimus hasta Peleus. Valer. 1. Argon. 30.

Pelides] pen prod. (πηλείδης,) Patronymicum à Peleo, dictus est Achilles. Ouid. epist. 8. 17. Pelides utinam uitasset Apollinis arcus.

Fortis Pelides. Virgil. 4. Aeneid. 162.

Pelias] Peliadis, pen. cor. fœ. ge. (πηλιὰς,) ut Pelias hasta, qua Achilles utebatur. Ouid. epist. 3. 26.

Pelias] Peliæ, (πηλιὰς,) Filius Neptuni ex Tyro nympha filia Salmonei regis, frater Nelei, quem è Thessalia expulit. Valer. 1. Argon. 5. Aemoniam primis Pelias frænabat ab annis, &c.

Atrox Pelias. Valer. 1. Argon. 141.
Superbus Pelias. Valer. 1. Argon. 34.

Pelicanus] huius pelicani, pen. pro. (πελεκᾶνος,) auis Aegyptia, nascitur in solitudinib. maximè Nili fluminis. Duo sunt pelicanorum genera: unum uolatile, alterum aquaticum. Hæ aues tanquam cclaphis rostrorum dicuntur occidere paruulos suos, cosdemq; in nido occisos à se lugere per triduum. Postremò dicunt matrem seipsum grauiter uulnerare, & sanguinem suum sugere filios fundere, quo illi superfusi reuiuiscũt. Hæc ex B. Hieronymo, ut ait Calepinus.

Pelides] Vide Peleus.

Peligni] (πελιγνοὶ,) populi Marsis finitimi, quorum metropolis est Sulmo. Pelignũ enim est urbs, ex qua Ouidius duxit originem, sicut ipse testatur 3. Amor. eleg. 14. 2.

Peligna gentis gloria dicar ego.

Sipontinus, Peligni, oppidum est Sabinorum Marsis uicinum, in cuius agro pessima oriuntur uina. Mart. lib. 13 121. Massica Peligni mittunt turbata coloni, &c. Peligni ex Illiryco profecti sunt ductu Volsinij regis, cui cognomen Lucullo fuit, & partem Italiæ occuparunt. Et duo nepotes fuerunt. Pacinus, à quo Pacinates: & Pelicus à quo Peligni Hactenus Siponimus ex Festo.

Acer Pelignus. Silius lib. 8. 102.
Aquosi Peligni. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 1.
Salubres Peligni. Oui. 2. Amor. eleg. 16. 8.

Pelignus] adie. (πελιγνὸς,) ut Præla Peligna. Mar. ll. 1. 110
Arua pererrãtur Peligna liquentib. undis. Oui. 2. Am. el. 16. 1
Frigora Peligna. Horat. 3. Carm. ode 19. 2.
Rus Pelignum. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.

Pelion] Pelij, n. g. (πήλιον,) mons Thessaliæ uersus Orientem Solem, ut scribit Herodotus lib. 7. Huius meminit Lucanus lib. 6. & Ouidius 5. Fastor. 77.

Pelion Aemoniæ mons est obuersus in Austros,
Summa uirent pinu: cætera quercus habet

Altus pelion. Virg. 3. Georg. 19.
Ingens Pelion. Stat. 1. Achill. 31.

Pelius] Adiectiuum, (πηλιωτικὸς,) Cic. pro Cælio, 13.

Vtinam ne in nemore Pelio.

Peliacus] pen. corr. Aliud adiectiuum, (πηλιακὸς,) ut Apex Peliacus. Ouid. 1. Fast. 62.

Cuspis Peliaca, hasta Achillis, quæ ex monte Pelio excisa fuit. Ouid. 12. Metam. 15.

Vertex Peliacus. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 1.
Vmbræ Peliacæ. Valer. 1. Argon. 19. Vmbræ propter syluam.

Pella] (πέλλα,) ciuitas est Macedoniæ, ut scribit Liu. li. 6. de secundo bello Pun. & in littore maris Aegei, ut ostendit Herodotus lib. 7. Eam Pomponius mela scribit illustratam maximè

Digitized by Google

maximè alumnis Philippo & Alexandro eius filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, ut est testis Iuuenalis Saty. 10. 17. Vnus Pellæo iuueni non sufficit orbis. Id est Alexandro. Lucan. lib. 10. Illic Pellæi proles uesana Philippi. Fuit & Pella, ciuitas exigua, ut idem poeta docet lib. 10. 11. Exiguæ secura fuit prouincia Pellæ.

Pellæus] Adiectiuum, (πελλαῖος,) ut Diadema Pellæum. Lucan. lib. 5. 12.

Pellæi gens fortunata Canopi. Virg. 4. Georg. 58.

Gula Pellæa, apud Martialem, pro delicijs Maced. lib. 13. 85.

Pellax] pellacis, pen. prod. om. gen. (ἐπαγωγὸς,) Qui per blanditias decipit. Virg. 2. Aeneid. 18.

- inuidia postquam pellacis Vlyßi
(Haud ignota loquor) superis concessit ab oris. Seruium.

Pellacia] pellaciæ, (ἐπαγωγὴ,) Fallacia. Lucret. lib. 2. 113. Subdola quũ ridet placidi pellacia Pont. Virg. 4. Georg.

Pellene] pen. prod. (πελλήνη,) oppidũ, teste Strab. lib. 8. Achaiæ, quòd à mari LX stadia distat: à quo Pellenei, populi Pellenes, uicus Straboni: à quo Pellenicæ, chlænæ uestes, ad agonas uictoribus præmia proponebantur.

Pellex] pellicis, pen. corr. fœm. gen. (παλλακὴ, παλλακὶς,) Paulus Iureconsultus de Verb. & rerum signific. L. Masurius, scribit libro Memorialium, pellicem apud antiquos eã habitam, quæ quum uxor non esset, cum aliquo tamen uiue bat: eamq; nunc uero nomine amicam, paulò honestiore cõcubinam appellari. Caius Naccius in libro de Iure Papyriano scribit pellicem nunc uulgo uocari, quæ cum eo cui uxor sit, corpus miscet: quosdam eam quæ uxoris loco sine nuptijs in domo sit, quam Græci παλλακὴν, uocant. Horum utrunq; (inquit Valla) uerè sensisse, & dixisse arbitror. Sed tamen pro suscepti operis officio, admonere debeo; pellicẽ apud oratores & poetas, eam demum haberi, quæ cũ eo cui uxor est, corpus miscet. Ideoq; Iuno semper prosequitur pellices, quæ sibi uxori Iouem præriperent. Vnde Plin. lib. 35. cap. 10. uerbo Græco maluit uti (quum de Alexandro loqueretur, quem constat eo tempore cælibem fuisse, quum Apellem scorto donauit) quàm ueteri (si uerum est) Latino: pallace potius, quàm pellice. Quo fit ut Curtium, ubi de eodem Alexandro, & alijs loqueretur, cæterosq; scriptores opiner pallacen potius quàm pellicem pro concubina cælibis hominis dixisse Sueton. de Vespasiano loquens, cap. 21.

Pallacarum dixit, non pellicum. Sin aliter inuenitur, librariorũ uitio dandum est. Cuius rei hoc argumentum est, quòd non rectè quis dicitur habere pellicem, sed uxor. Et est nomen relatiuum ad alterius uxorem, cuius cum uiro rem habet, non autem ad masculum nec rectè dicturos fuisse reor oratores illos qui pallacem dixerunt, si pellicem dixissent, ut patet. Hactenus Valla lib. 6. Cic. in Orat. 58. Ab hac indole illa matura, Vxor generi, nouerca filij, filiæ pellex. Verba hæc leguntur pro Cluentio 157.

Matris pellex filia. Salust. in Cic. 1. Ouid. 10. Metam. 69.

Nomine depositio pellicis, uxor erit. Ouid. epist. 9. 27.

Natus de pellice. Ouid. 2. Metam. 94.

Pellex (ut nonnullis placet) à Pellicio deducitur: quod est Blandiendo decipio: quia blandiendo uirum ab uxore seducit. Gellius à Græco deriuari uult. ait enim lib. 4. cap. 3. Pellex autem quasi πάλλαξ, id est quasi παλλακὶς, ut pleraq; alia, ita hoc quoq; uocabulum de Græco flexum est.

Pellices (inquit Festus) nunc quidem appellantur alienis succũbentes, non solùm fœminæ, sed etiam mares. Antiqui eã pro priè pellicem nominabant, quæ uxorem habenti nubebat: cui generi mulierũ etiam pœna constituta est à Numa Pompilio hac lege, Pellex aram Iunonis ne tangito. Si tanget, Iunonis crinibus dimissis agnum fœminam cædito. Cubiculorum omnium pellicem Salustium uocat. Cic. in Respons. 13.

Pellicatus] huius pellicatus, pen. prod. Actus quem pellex exercet. Cic. 2. Off. 35. Ab ea enim est ipse, propter pellicatus suspicionem interfectus. Idem pro Cluent. 9. sed nefariũ matris pellicatum ferre non posset.

Pelliceo] pellices, pen. corr. pellicui, (ὑπάγω,) pellicere, Vix legitur: tamen apud Columellam pro Blanditijs impetrare positum uidetur, nisi locus corruptus est, quum ait in Præfatione libri duodecimi 8. de Villica loquens, sed domi sedentes confectas uestes fastidio habeant, peruersaq; cupidine pretiosiores alias à uiris pelliceant.

Pellicio] pellicis, pen. corr. pellexi, pellectum, (ὑπάγω, προσάγω, ἐπισύρομαι, ἐφέλκομαι,) pellicere, Blandiendo decipere; inducere, adducere. Ter. Phor. 1. 2. 14. Is senem per epistolã pellexit. Ci. pro Cluent. 9. Animũ adolescentis nondum consilio ac ratione firmatum, pellexit ijs omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest. Plin. lib. 18. cap. 6. 10. Ceu fruges alienas pellicere ueneficijs.

In fraudem pellicere. Lucret. lib. 5. 201.

Mulierem imbecilli consilij ad sese pellicere. Cic. pro Flac. 56.

Maiorem partem sententiarum sale tuo, & lepore, & politissimis facetijs pellexisti. Cic. 1. de Orat. 125.

Pellicio, Ex per & latio componitur, mutatis r in l, & a in i. Festus, Lacit decipit, inducit, Lax, lacis uerò fraus est.

Pellicator] huius pellicatoris, (ὑπαγωγεύς,) inquit Festus, qui ad fraudem pellicit.

Pellis] huius pellis, fœm. gen. (δέρμα, δέρρις, λογὰς, ῥινός,) dicitur quum est à carne separata, quæ cutis antea dicebatur. Iuuenalis Saty. 10. 20.

- habes deformem pro cute pellem. Cic. 1. de Nat. deo. 111.
Quam tu nunquam ne in somnis quidem uides nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo.

Asperæ pelles. Horat. 2. Carm. ode 20. 2.

Atræ pellis duritia. Ouid. 3. Metam. 13.

Decora pelle speciosus, turpis introrsum. Hora. 1. epist. 17. 9.

Frigida pellis. Lucret. lib. 6. 240.

Fulua pellis leonis. Virg. 8. Aeneid. 111.

Lanatæ pelles, Vide Lana.

Lutea pellis. Pers. Saty. 3. 10.

Ouina pellis, Vide Ouinus in Ouis.

Pastoria pellis. Ouid. 2. Metam. 137.

Rigidæ pelles. Claud. 3. de raptu Proserp. 69.

Villosæ pelles. Ouid. 12. Metam. 64.

Lurida pelle amicta ossa. Horat. Epod. 27. 5.

Aret pellis. Virg. 3. Aeneid. 101.

Comans pellis fidereis uillis. Valer. 8. Argon. 25.

Detrahere pellem alicui, metaphoricõs dictum est, pro Detegere animum alicuius. Horat. 2. Serm. saty. 1. 13.

Erepta iuuenco pellis operit humeros. Virg. 11. Aeneid. 136.

Pictis pellibus incinctæ. Virg. 4. Georg. 69.

Stratis pellibus incubuit. Virg. 7. Aeneid. 18.

Insterno pelle leonis. Virg. 2. Aeneid. 145.

Ponunt pellem senectæ dracones. Ouid. 7. Metam. 48.

Producere pelles dentibus, Vide Produco.

Quiescere in propria pelle, est Contentum esse sua sorte, nec de aliorum fortunis aut opibus inhiare. Horat. 1. Serm. sat. 6. 5.

Dura pellis ad tactum resistit. Virg. 3. Georg. 101.

Tunsa per integram soluuntur uiscera pellem. Virgilius 4. Georg. 61.

Vti pellibus, & spolijs ferarum uestire corpus. Lucr. li. 5. 191.

Sub pellibus, Id est in castris stativis. Cicero 4. Acad. 9. Vt non multum imperatori sub pellibus otij relinquatur. Budæus. Militum enim tabernacula apud antiquos pellibus conficiebantur.

Digitized by Google

Pellicula] *pen.corr.Diminutiuum,(δερμάτιον,)Cice.pro Murena 69. Atq; ille homo eruditiſſimus ac Stoicus ſtrauit pelliculis hœdinis lectulos punicanos, & Plinius li.29. cap.6.7.Pellicula canina.*

Continere ſe in ſua pellicula.Martial.lib.3.16. Hoc eſt intra ſuam ſortem ſe continere.

Veterem pelliculam retines.Perſ.Satyr.5.12. Hoc eſt priſtinos mores.

Curare pelliculam.Horatius 2.Serm.ſaty.5.8. corpus molliter tractare.

Pelliceus] *Adiectiuum. (δερματινὸς,) Quod eſt ex pelle.*

Stragulum pelliceum.Paulus in L.Cum & tunicam.ff. De auro argento,&c.

Pellitus] *pen.prod.Aliud adiectiuũ,(δερματείμων,) Qui pelles habet,uel pellibus tectus eſt.Propert.lib.4.eleg.1.3. Pellitos habuit ruſtica chorda patres.*

Oues pellitæ.Horat.2.Carm.ode 6.2. Hoc eſt pellibus tectæ ad lanam conſeruandam.

Getæ pelliti.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.1. ad arcendũ frigus.

Iuuentus pellita.Claud.7.Paneg.93.

Pelliculo] *pelliculas,(πωμάζω,)pelliculare,Alligatis pelliculis obturare.Colum.lib.12.ca.39.2.In alia uaſa deliquare,& confeſtim opercula gypſare,& pelliculare.*

Pellio] *huius pellionis,m.g.Qui ueſtes pelliceas, & ex pellibus alia opera facit.Plaut.Menæh.9.47. Quaſi ſupellex pellionis,palus palo proximus eſt.*

Pello] *pellis,pepuli,pe.cor.pulſum,(ὠθέω,ἐλαύνω,λυπέω,) pellere,Percutere,ferire,trudere.Liu.2.ab Vrbe 28. Tarquinienſis nouus hoſtis nõ ſtetit ſolum, ſed etiam ab ſua parte Romanum pepulit.*

Fugari & pelli.Ci.pro Cecinna 23. Quid ais?is qui armis perterritus,fugatus,pulſus eſt,non uidetur eſſe eiectus?

Pellere aliquem.Terent.Eun.5.9.50.

Inimicos pellere telis.Ouid.epiſt.1.23.

Pellere à.Terent.Eun.2.1.9. Iſtum æmulum quod poteris,ab ea pellito.

Pellere de.Cic.4.Acad.255.Verum illud certum,comprehenſum,perceptum,ratum,firmum,fixum fuiſſe uis:deq; eo nulla ratione neq; pelli,neq; moueri potes.

Pellere è foro.Cic.in Piſonem 17. Pellere ex regione. Plin.lib.10.cap.43.2.

Pellere in exilium.Cic.2.de Orat.31.

Domo pellere aliquem.Cic.pro Domo ſua 85.

Pelli foras.Terent.Eun.5.9.11.

Oſtiatim pellere,Vide Oſtiatim in Oſtium.

Pelli,pro Exagitari & affligi.Cic.ad Nigidiũ,li.4.13.4.Quã quã enim nulla meipſum priuatim pepulit inſignis iniuria.

Pelli patria,Pelli ciuitate,agro,&c. Cice.ad Atticum,lib.16.331.2.Item lib.8.155.3.Et in Parad.33.

Pelli regno,aut ſedib.Cic.2.Off.115.Et Liu.1.ab Vrbe 176.

Regnoq; domoq; pellimur.Ouid.14.epiſt.23.

Mouere & pellere.Cic.2.de Fin.55.

Pellere aciem atq; in fugam conuertere.Cæſ.1.bel.Gal.223.

Canicies pellens laſciuos amores.Horat.2.Carm.ode 11.2.

Animum pellere.Liu.10.bel.Pun.62.non mediocri cura Scipionis animum pepulit.Sic Pellere animum & mentem.Cice 4.Acad.120.

Animus hominum auresq; pellere.Cic.in Orat.102.

Animum pellit ſpecies utilitatis.Cic.3.Off.54.

Viſa nos & appetitionem pellunt.Cic.4.Acad.59.

Crimina pellere ab aliquo.Ouid.3.de Arte 76.

Curas pellere uino.Horat.1.Carm.ode 7.6.

Glande famem pellere.Ouid.14.Metam.44.

Frigus pellere.Plin.lib.20.cap.3.5.

Humum pellere pedibus.Catul.in Epithal.Mallij 56.3.

Initium ſermonis pellere,Commouere longum ſermonem.Cicero de Claris Orat.165.

Nec pudeat pepuliſſe lyram.Ouid.ad Piſonem,34.

Metum pellere.Cic.4.de Fin.18. Vt pellatur mortis & religionis metus. Sic Pellere timorem animo, apud Plautum, quod Virgilius Mittere dixit.

Mœſtitiam ex animis pellere.Cic.1.de Fin.68.

Moram pellere.Ouid.2.Metam.168.

Morbos pellere arte Phœbea.Ouid.3.Faſt.166.

Pericula pellere.Horat.2.epiſt.1.28.

Sitim pellere.Horat.2.Carm.ode 2.3.

Segnes ſomnos pellere.Colum.lib.10.7.

Veſtigia intrantis pepulere ſomnum.Silius lib.7.61.

Timores pellere.Virg.5.Aeneid.163.Cic.2.Tuſcul.15.

Vmbras noctis pepulit Sol.Catul.de Berecynth.epig.58.9.

Pulſus] *Participium:(ἐξηλασμένος,ἐπιπυχθείς,) ut Patria pulſus Ariſtides.Ouid.1.de Ponto,eleg.4.15.*

Regnis pulſi.Virg.7.Aeneid.44.

Solio pulſus ob inuidiam.Virg.10.Aeneid.171.

Vi pulſus iniqua.Valer.3.Argon.99.

Reficere pulſos in prælia.Virg.11.Aeneid.147.

Vulneribus pulſus.Virg.11.Aeneid.12.

Amor pulſus.Virg.4.Georg.64.

Arbor pulſa uentis.Lucret.lib.5.221.

Dolor pulſus corde.Virg.6.Aeneid.77.

Fides pulſa auro.Propert.lib.3.eleg.13.11.

Lyra pulſa manu.Ouid.10.Metam.41.

Macies pulſa fugit.Ouid.7.Metam.58.

Senſu pulſa natura ſentit.Cic.1.de Nat.deor.39.

Nerui in fidibus pulſi.Cic.de Clar.Orat.104.

Pudor pulſus.Ouid.6.Metam.75.

Taurus pulſus armentis.Lucan.lib.2.120.

Tympana pulſa manu.Ouid.1.de Arte 108.

Pulſus] *huius pulſus,(ὠθισμὸς,λύπημα,)Mart.lib.7.6.Et ungularum pulſibus calens Iſter.*

Pedum pulſu tremit tellus.Virg.12.Aeneid.89.

Impetus pulſuſq; remorum.Cic.1.de Orat.74.

Creber pulſus.Virg.12.Aeneid.107.

Sacer æris pulſus.Valer.6.Argon.29.

Strepit machina pulſu.Stat.1.Syl.1.13.

Ex ſe ſua ſponte moueri,& Pulſu alieno agitari,contraria.Cice.2.de Nat.deor.45.

Inanimum eſt omne,quod pulſu agitatur externo. Cicero 1.Tuſculan.85.

Externus & aduentitius pulſus animos dormientium commouet.Cic.2.de Diuin.188.

Imaginum pulſus.Cic.2.de Diuin.204.

Pulſus uenarum. Plinius libro 2. cap. 97.7. Apud eundem, Pulſus uenarum tardus aut languidus, aut citatus. Pulſus autem eſt ubi coniungitur manus lacerto. Plinius libro 11.cap.37.87. Arteriarum pulſus,in cacumine maximè membrorum euidens,index ferè morborum. Alibi idem Plinius percuſſum appellat.

Venarum pulſum attingere.Tacit.lib.5.

Pulſo] *pulſas, (παίω, λυπέω, πόπτω, κτυπέω, προαίνω,) pulſare, Frequentatiuum, Graui & uehementi ictu cædere & protrudere.Cice.7.Verr.111. Sex lictores circunſiſtunt ualentiſſimi,& ad pulſandos, uerberandosq; homines exercitatiſſimi.*

Ictu crebro pulſarier.Lucret.lib.4.189.

Saxis pulſatur & haſtis.Valer.6.Argon.137.

Murus pulſatur ab hoſte.Ouid.3.de Ponto, eleg.1.5.

Ligones pulſarunt arua.Ouid.3.Amor.eleg.9.7.

Caput

Digitized by Google

Caput uento pulſatur & imbri. Virg. 4. Aeneid. 50.
Pulſare oſtium, fores, uillam. Plaut. Amph. 4. 295. Idem Poenul. 10. 29. Et Rud. 10. 5.
Limina pulſantur uirga. Stat. 1. Syl. 2. 10.
Poſtes pulſare. Ouid. 2. Metam. 154.
Oſtiatim pulſare. Quint. lib. 5. cap. 10. 85.
Pulſare lyram, uel citharam pectine: pro Canere uel ludere, aut (quod ait Virgilius) Cithara perſonare. Virg. 1. Aen. 130.
Vlulatus pulſat aures. Claud. de bello Getico 126.
Pulſare, Lædere, uiolare. Virg. 12. Aeneid. 58. Pulſatos referens infecto fœdere diuos. Hoc eſt uiolatos, læſos fractis fœderibus. Seruius.
Pulſare, ad animum refertur. Plaut. Epid. 11. 3. Meumq; pectus pulſant.
Pulſari & agitari. Cic. 1. de Nat. deor. 157.
Crimine falſo pulſari. Claud. de bello Gildon. 34.
Viſione externa & aduentitia pulſari animos. Cic. 2. de Diuin.
Vecordia te pulſat. Ouid. 12. Metam. 46. (180.
Pulſans] Participium, (παίων,) ut Cymbala pulſans. Iuuenal. Saty. 9. 7.
Pauor pulſans corda. Virg. 3. Georg. 22.
Pulſatus] pen. prod. Aliud participiũ, (πεληγσμένος,) Plin. lib. 12. cap. 9. 3. Pulſatæ fluctibus arbores. Cice. pro Cælio, 14. Aiebant enim fore teſtem Senatorem, qui ſe Pontificijs comitijs pulſatum à Cælio diceret.
Aequor pulſatum remige. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 1.
Campus pulſatus aſſiduis equis. Ouid. 6. Metam. 44.
Linua pulſata ſepulchri. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 5.
Saxa pulſata. Virg. 3. Aeneid. 111.
Pulſatio] Verbale, (πρῶσις,) Liu. 1. bel. Mace. 156. Ea maiore cum ſonitu quàm uulnere ullo pulſatio ſcutorum parum per ſuccedentes Romanos tenuit. Cic. pro Cælio 16.
Pulſator] penu. prod. Aliud uerbale, (πρωστὴς,) ut Citharæ pulſator Apollo. Valer. 5. Argon. 139.
Pulſandus] Participium, (πρωστέος,) ut Tellus pulſanda pede libero. Horat. 1. Carm. ode 37. 1.
Area pulſanda equis. Ouid. 3. Amor. eleg. 114. 4.
Pulſula] pulſulæ, pen. corr. (φλύκταινα,) Diminutiuũ, pro Ampulla, & puſtula. Mart. lib. 14. 172.
Feruida ne trito tibi pollice pulſula ſurgat. fortaſſe legendum puſtula.
Pulto] pultas, (πατάσσω εἶδος,) pultare, A ſupino pultum, quo antiqui utebantur. Terent. Adelph. 4. 4. 24.
Perij, horreſco ſemper, ubi pultare haſce occipio fores.
Pultare & Mertare antiqui dicebant, pro Pulſare & Merſare, ut ait Quint. lib. 1. unde eſt tam crebrò apud Plautum Pultare fores.
Pellos] ſiue Pellus, pelli, Earum auium genus quæ à Latinis ardeæ, ſiue ardeolæ dicuntur. dicta à πέλας, aduerbio, quod ſignificat Prope, quoniam non tam in ſublime attollitur, quàm ſoleant aliæ ſpecies. Vide Plinium lib. 10. cap. 60.
Pelluceo] pelluces, pen. prod. pelluxi, (διαφαίνω,) pellucere, Per medium lucere. Quintilianus, Sed ut inter ſe uincti, atq; ita coeuntes, ne commiſſura pelluceat. Celſus lib. 2. cap. 10. Si ſanguis qui initio fluxerat, & rubere & pellucere cœperit. Vide Perluceo.
Pellucens oratio. Cic. de Claris Orat. 149.
Quaſi pellucet ex ijs quæ commemorauí uirtutibus. Hoc eſt clara & aperta ſiue manifeſta eſt ex his, &c. Cice. 2. Off. 49. Vetuſtiora tamen exemplaria legunt perlucet.
Pellucidus & Pellucidulus, Adiectiua, (διαφανὴς,) Vide Perlucidus.
Pelluo] pelluis, pellui, pellutum, pen. prod. (διαπλύνω,) pelluere, Perfectè lauare. Vide Perluo.
Pelluuium] pelluuij, (ποδονιπτῆρ,) Vas in quo lauantur pedes: à pedum lotione dictum, uel, ut ait Feſtus, uas in quo manus lauantur, aliàs peluis.
Pelluuia, pelluuiæ, Idem (ποδονιπτὴρ,)
Peloponneſus] pe. prod. (πελοπόννησος,) Regio Achaiæ, à Pelope Hippodamiæ uiro dicta, quaſi Pelopis inſula, quoniam penè inſulà eſt. Qui ſuperato Oenomao Hippodamiæ patre in certamine, totum illud regnum in dotem accepit, & ex Phrygia ſecum in eam regionem duxit populum. Hæc Apie antè appellata, & Pelaſgia peninſula, haud ulli terræ nobilitate poſtferenda. Circuitu trecentorum ſexagintatrium millium paſſuum colligitur, anguſtiæ ſex millium ſunt, niſi erumpētia ediuerſo quæ dicta ſunt maria, hinc Corinthiacum, illinc Saronicum ſinum efficiunt. In Peloponneſo ſunt Argos, Mycenæ, Corinthus, Lacedæmon, Patræ, Malea promontorium, Epidaurus: regiones, Arcadia, Sicyonia. Peloponneſus hodie uocatur Morea.
In Peloponneſo uixit Dicæarchus. Cic. Attico, lib. 6. 113. 4.
Elis in Peloponneſo familias duas certas habet, lanundarum unam, alteram Glutidarum, aruſpicinæ nobilitate præſtantes. Cic. 1. de Diuin. 150.
Peloponneſius] Adiectiuum, (πελοποννήσιος,) Cic. Attic. lib. 6. 113. 4. Peloponneſius ciuitates omnes maritimas eſſe hominis non nequam, ſed etiam tuo iudicio probati, Dicæarchi tabulis credidi.
Peloponneſiacus] pen. corr. Aliud Adiectiuũ, (πελοποννησιακὸς,) Cic. 1. Off. 118. ut Callicratidas, qui quum Lacedæmoniorum dux fuiſſe Peloponneſiaco bello, multáq; feciſſet egregiè, uertit ad extremum omnia, &c.
Pelops] huius Pelopis, pen. corr. (πέλοψ,) Tantali potentiſſimi Phrygũ regis filius fuit. Hic quum Hippodamiã Oenomai Piſæ regis filiam, coniugem deſyderaſſet, iniquiſſimis conditionibus propoſitis ab Oenomão reiectus eſt: quæ res bellum ſuſcitauit, in quo Myrtilo præfecto ſuo proditore, regno Oenomai Pelops potitus eſt. Hinc illæ poetarum fabulæ. Lege Diodori Siculi librum quintum. Pelops equorum pernicitate uicit Oenomaum, adduxitq; ex pacto uxorem Hippodamiam. Hac de re uide Ciceronem 3. Tuſc. 44.
Equi Pelopis. Cic. 2. Tuſc. 112.
Pater Pelopis, Tantalus. Horat. Epod. 17. 3.
Periuri Pelopis hæres. Catul. Argon. 69.
Inſignis Pelops eburno humero. Virg. 3. Georg. 2.
Pelopidæ, (πελοπίδαι,) dicti ſunt, qui à Pelope originem duxerunt. Cic. Curio, lib. 7. 29. 3.
Pelopeius] (πελόπειος,) Nomen poſſeſſiuum. Vnde Fabula de Pelope ſcripta, Pelopeia dicta eſt. Iuuen. Saty. 17. 10. Præfectos Pelopeia facit Philomela Tribunos.
Arua Pelopeia. Ouid. 8. Metam. 125.
Pelopeus] Adiectiuum, (πελόπειος,)
Domus Pelopea. Propert. lib. 3. eleg. 19. 4.
Mœnia Pelopea. Virg. 2. Aeneid. 39.
Pelopeis, pen. prod. Patronymicum fœmininum, (πελοπὶς,) Vndæ Pelopeides. Ouid. 4. Faſt. 57.
Pelopeias] Aliud patronymicum fœminiñ, (πελοπιάς,) Mycenæ Pelopeiades. Ouid. 6. Metam. 83.
Peloris] pen. prod. peloridis fœminini generis, (πελωρὶς,) genus conchæ. Horatius 2. Serm. ſatyr. 4. 7. Murice Baiano melior Lucrina peloris. Plinius libro 32. cap. 11. 5. & cap. 9. 5. Et pelorides emolliunt aluum. Martial. lib. 6. cap. 11. Tu Lucrina uoras, me paſcit aquoſa peloris. Idem lib. 10. 37.
Et fatuam ſumma cœnare pelorida menſa, &c.
Peloris] Peloridis, (πέλωρος,) Idem quod Pelorus. Cice. 7. Verr. 5. illis quibus Siciliam propinquã fuiſſe dicis, facilius fuerit

Digitized by Google

fuerit ad Oceanum peruenire, quàm ad Peloridē accedere.

Pelorus] pen.prod.(πέλωρος,) Promontorium Siciliæ Italiam uersus, à Peloro gubernatore nauis Annibalis, ibi sepulto. Pomponius. De hoc promontorio Lucanus li.2. 88. Extremi colles Siculo cessere Peloro. Plin.lib.3.cap.5.37. & cap.8.2. Strabo lib.6.

Angusti claustra Pelori. Virg.3.Aeneid.83.

Angusta sedes Pelori. Virg.3.Aeneid.138.

Siculi Pelori angusta. Ouid.15.Metam.141.

Ausonius Pelorus. Ouid.5.Metam.70.

Pelta] peltæ,(πέλτη,) Scutum breuissimum, in modum lunæ iam mediæ. Virg.1.Aeneid.99. Ducit Amazonidum Lunatis agmina peltis. Scuta Amazonica uocat Nonius. Plinius lib.12.cap.5.2. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

Lunatæ peltæ. Virg.1.Aeneid.99.

Peltatus] pen.prod. Adiectiuum,(πελταστὴς,) Qui pelta utitur. Liu.8.bel.Pun.23.

Puellæ peltatæ. Ouid.2.Amor.eleg.14.1.

Peltifer] pen.corr. Aliud adiectiuum,(πελτοφόρος,) ut Puellæ peltiferæ. Stat.12.Theb.153.

Peltasta] peltastæ,m.ge. Idem,(πελταστὴς,) Liuius 1. bel. Maced.140. Nocte cetratos, quos peltastas uocāt, loco opportuno iure bina castra in insidijs abdiderat.

Peluis] huius peluis,f.g.(λεκανὺς,λεκάνης,) quasi pede lauis, inquit Varro: à pedum lauatione. Alij peluim sinum aquarium putant, in quo uariæ res pelluntur. Cato cap.10.2. Peluis una.

Patulas effundere pelues. Iuuen.Saty.3.27.

Pelusium] (πηλούσιον,) Vnum ex ostijs Nili, & ciuitas in quadam Aegypti parte, quæ Augustanica est appellata, prope Thebaidem. Hanc urbem condidit Peleus Achillis pater, monitu deorum post lustrationem. Iuxta Pelusium est optima lens.

Pelusius] & Pelusiacus,pen.corr.(πηλούσιος,πηλουσιακός,) Mart.in Xenijs 9. Accipe Niliacam Pelusia munera lentē. Virg.lib.1.Geor.46. Nec Pelusiacæ curā aspernabere lentis.

Ora Pelusia. Lucan.lib.8.162.

Gurges Pelusiacus Nili. Lucan.lib.10.11.

Paludes Pelusiacæ. Claud.de Phœn.3.20.

Stamen Pelusiacum. Silius lib.3.5.

Peluſiana mala] (πηλουσιανὰ μῆλα,) legimus apud Col. lib.5.cap.10.13.

Peminosus] pen.prod. Adiectiuum,(δυσώδης,) Id est mali odoris, inquit Festus: à pædore dictum. Proinde diphthongo æ scribendum esset. Varro de Re rust.lib.1.cap.51. Solida terra pauitam, maximè si est argillosa, ne situ peminosa, in rimis eius grana oblitescant. Sic legit Festus. At exemplaria quædam legunt, Ne æstu rimosa, in rimis eius grana oblitescant. Vetustiora tamen legunt pæminosa.

Penarius] Vide Penus.

Penates] pen.prod.penatium,penatibus,(πατρῷοι θεοί, ἑφέστιοι θεοί,) Dicti sunt dij (inquit Cicero 2. de Natura deorum 98.) siue à penu ducto nomine (est enim omne quo uescuntur homines, penus) siue ab eo quòd penitus insident, ex quo etiam Penetrales à poetis uocantur. Macrob. lib.3. Satur.cap.4. Penates esse dixerunt, per quos penitus spiramus, per quos habemus corpus, per quos rationem animi possidemus. Cuius nominatiuus singularis secundum aliquos est hic penas, secundum alios hic penatis. Terentius Phorm.2.1.81.

At ego deos penates hinc salutatum domum
Deuortar. Cic.
5.Verr.43. Iste cōtinuò ut uidit, nō dubitauit illud insigne penatiū hospitaliumq; deorum ex hospitali mensa tollere.

Dij patrij ac penates. Cic.pro Sylla 65.

Certi penates. Virg.4.Georg.31.

Desolati penates. Stat.2.Syl.1.14.

Iniqui penates. Horat.2.Carm.ode 4.3.

Magni penates. Virg.9.Aeneid.52.

Miseri penates. Virg.2.Georg.101.

Parui penates. Virg.8.Aeneid.109.

Patrij penates. Virg.2.Aeneid.154.

Patrij penates familiaresq;. Cic.pro Domo sua 111.

Regij penates, Domus regia. Seneca Herc.Oeth.4.69.

Sacri penates. Seneca Octauia 4.13.

Tenues penates. Seneca Hipp.2.25.

Inuisos penates deserit. Ouid.9.Metam.128.

Eijcere aliquem à suis dijs penatibus. Cic.pro Quintio 55.

Inclinatos penates erigere. Stat.3.Syl.3.34.

Exterminare aliquem à suis dijs penatibus. Cice.pro Sestio 23.

Florebant hilares, incußiq; penates. Stat.5.Syl.1.29.

Auersos penates mollire hostia. Horat.3.Carm.ode 23.5.

In conspectu deorum penatium necare hospitem. Cicero pro Deiotaro 9.

Pollutos penates perfudit multo sanguine. Ouid.1.Metam.31.

Ponere penates suos aliquo loco. Ouid.1.Metam.36.

Viduare penates. Stat.3.Theb.77.

Penatiger] pen.corr. Adiectiuum,(ὁ ἑρμῆς θύει φέρων,) Ouid.15.Metam.90. Penatigero Aeneæ.

Pendeo] pendes,pependi,pensum,pendere,pen. prod.(κρεμάω,αἰωρέω,σωμαιρέομαι,) Suspēsum esse. Te.Eu.5.7.20. Tu iam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas Flagitijs.

Nati pendent circum oscula. Virg.2.Georg.105.

Palearia pendent à mento crurum tenus. Virg.3.Georg.11.

Pendere ab humero. Cic.6.Verr.66.

Ad matrem pendere, Vide Ad præpositionem.

Pēndere de. Mart.lib.13.100.

Pendentem summa capream de rupe uidebis:
Casuram speres, decipit illa canes.

Capellæ pendent de rupe dumosa. Virg.1.eclog.16.

Fistula pendet de collo. Virg.3.Aeneid.133.

Pendere ex arbore. Cic.5.Verr.54.

In arbore pendere. Cic.5.Verr.45.

Poma pendent in arbore. Virg.1.eclog.8.

In fluctu summo pēdere. Virg.1.Aen.22. De natantib. dicitur.

Corpus pependit aqua. Ouid.epist.17.11.

Pendere per pedes. Plaut.Asina.7.35. Plin.lib.2.cap.5.2. de terra, Eandemq; uniuersi cardine stare pendentem, librantem per quæ pendeat.

Latere pendere. Cic.in Pisonem 34.

Pendere, pro Sustentari uel potius inniti. Ouid. Pendet & à uestra nostra salute salus.

Salus nostra pendet tua. Silius lib.3.23.

Spe exigua extremaq; pendet salus nostra. Cice.pro Flacco 3.

Casu pendemus ab uno. Lucan.lib.5.154.

Pendere ad. Sene.de Tranquillitate uitæ, Quod necesse est ad sua uota pendentibus, tota uita pendent.

In sententijs omnium ciuium famam nostram fortunamq; pendere. Cic.in Pisonem 78.

Vitam omnium ex unius pendere. Cic.pro Marc.13.

Aliunde pendere, & extrinsecus aut benè, aut malè uiuendi sumptus habere rationes. Cic.Luceio, lib.5.13.2.

Cantilenam totam istam ex hoc pendere, ut quamplurimum lucrificant. Brutus Cic.lib.11.20.5.

De aliquo pendere. Horat.1.epist.1.21.

Respublica pendet è Bruto. Cicero ad Atticum, lib.14.318.3

Tui, & qui ex te pendent. Cic.Domitio, lib.6.22.5.

Pendere

Pendere ex arbitrio alterius, quod uulgus dicit Esse subiectum alterius uoluntati. Liu. 5. bel. Maced. 125.
Pendere ex errore imperitæ multitudinis. Cicero primo Officio. 94.
Pendere ex fortuna. Cic. in Parad. 19.
Terrorem & suspitionem omnem ex improbitate alicuius pendere. Cic. pro Sylla 49.
Pendere ex laude. Quint. lib. 4. cap. 2.
Ex aliena leuitate pendere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 1.
Bellum pendet ex una origine. Ouid. 1. Metam. 38.
Sapientem ex insipientium sermone pendere, quid turpius? Cice. 2. de Finib. 82.
Pendent rationes ex coniecturis: Hoc est, ex coniecturis stamun tur & ducuntur. Cic. 4. Acad. 207.
E scripto pendere. Quint. lib. 7. cap. 4. 5.
Ex quo uerbo tota illa causa pendet. Cic. 2. de Orat. 59.
Ex uerbis ius non pendet, sed uerba seruiunt hominum consi lijs & authoritatibus. Cic. pro Cecinna 38.
Pendere promißis, Est moueri promißis & affici. Cice. ad Q. fratrem, lib. 3. 21. 4.
Pendere spe cæca, atq; expectatione obscura. Cicero 2. de Le ge Agrar. 68.
Pendere spe extrema. Cic. pro Placco 3.
Fortuna ducum pendet. Lucan. lib. 2. 9.
Pendere leui momẽto fides dicitur, quæ facilè corruit. Liu. li. 2.
Pendere pro Pondus efficere, inquit Budæus. Plin. lib. 18. cap. 7. 17. In trãspadana Italia scio uicenas quinas libras sartris, modios pendere Idem lib. 21. cap. ultimo, Cyathus pendet per se drach. X. In eadem significatione legitur & Pendo, pendis, per tertiam coniugationem.
Pendere, Nimio desyderio alicuius rei intentum esse, & cessare ab omni alio opere, idq; unum solicitè expectare. Ouid. 1. epist. 6. Narrantis coniux pendet ab ore uiri. Virg. 6. Aen. 31. Dum consulta petis, nostroq; in limine pendes.
Pendere, Cruciari, Suspensum ac dubium esse. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. 6. Ne diutius pendeas, palmam tulit.
Ex futuris pendere, & Frui præsentibus, contraria. Cicero 1. de Finibus 95.
Pendet animus. Terent. Adelph. 2. 2. 18.
Animis pendere. Cic. 1. Tusc. 152.
Pendere animi, pro Animo more antiquo: Id est Dubium esse. Cælius Cic. lib. 8. 5. 1. Qua tu cura sis, quod ad pacem pro uinciæ, finitimarumq; regionum attinet, nescio: ego quidem uehementer animi pendeo. Cic. Attico, lib. 8. 1 49. 2. Pen deo animi expectatione Corfinienſi, in qua de salute Reip. decernitur. Ibidem, lib. 11. 220. 1.
Pendere, Cessare. Virg. 4. Aeneid. 18.
- pendent opera interrupta, minæq;
Murorum ingentes. Hoc est, Intermittuntur ad tempus: aut Imperfecta remanent.
Pendere rei inde dicebantur, quòd eorum nomina in program mate, id est tabella pendula publicè proposita, atq; suspensa erant. Sueton. in Domitiano, cap. 9. Reos qui ante quinquẽ nium proximum apud ærarium pependissent, unuersos di scrimine liberauit. Idem de Claudio Cæsare, ante eius impe rium, cap. 9. ut quum obligatam ærario fidem liberare non posset, in uacuum lege prædiatoria uænalis pependerit sub edicto Præfectorum. Quibus uerbis Tranquillus significat Claudij bona prædia, id est publicè obnoxia, edicto Præfe ctorum ærarij diu uænalia pependisse, quum emptorem nõ inueniret. Ex Budæo.
Pendens] pendentis, Participium, (ἐρεμῶν,) siue Nomen ex participio. Terent. Phorm. 1. 4. 44. Tu iam lites audi es: ego plectar pendens.
Pendentes alæ. Plin. lib. 10. cap. 38. 1.
Anelli pendentes ex se. Lucret. lib. 6. 183.
Brachia pendentia collo. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 3.
Cœlum pendens. Ouid. 7. Metam. 118.
Causæ ex æternitate pendentes. Cic. in Top. 30.
Fata pendentia. Plin. lib. 29. cap. 1. 20.
Nubila pendentia. Ouid. 1. Metam. 54.
Pueri pendentes circum ubera. Virg. 8. Aeneid. 126.
Scopuli pendentes. Virg. 1. Aeneid. 35.
Pendens uinum, Quod adhuc in ipsa uite pendet, & necdum ex ipsis uuis expressum est. Cato cap. 147. & cap. 146. Oleum pendens.
Pendulus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐπερεμὴς,) Quod pen det. Ouid epist. 1. 2. Lassaret uiduas pendula tela manus.
Collum pendulum zona ledere, Suspendere se. Horatius 3. Carm. ode 27. 12.
Palearia pendula. Ouid. 7. Metam. 24.
Bombyx pendulus, qui ex filis quos texit, pendere uidetur. Martial. lib. 8. 34.
Putator pendulus arbustis. Colum. lib. 10. 23.
Loca pendula. Columella lib. 2. cap. 28. 2. Tum deinde ma criora & pendula loca mense Februario, luna crescente, si mo iuuanda sunt.
Spe pendulus dubiæ horæ, Horat. 1. epist. 19. 23.
Pensilis] & hoc pensile, pen. corr. (κρεμαστός,) Quod su spensum & sublime est. ut Pensilis ortus, qui supra ædificia factus est, hoc est in solario, uel in aere sublimis.
Via pensilis. Horat. 2. Serm. saty. 2. 25.
Homo pensilis, Qui suspensus est. Plaut. Pseud. 3. 87.
Pensilis lectus, Pensiles lychni, quòd suspensi sunt, & in aere pendentes: ut ait Valla.
Pensilis urbs, quæ subter cauata est: & Pensilis ortus. Plinius lib. 36. cap. 14. 1.
Pensilia uehicula, pro Lecticis.
Pensiles balineæ. Plin. lib. 26. cap. 3. 51. & lib. 9. cap. 54. 1.
Pensile horreum, quòd sit in altiore domus loco. Columel. lib. 12. cap. 50. 3. Esse oportet pensile horreum quo impo nantur fructus.
Pensum] pensi, (ἔρεαλτος,) Manipulus lanæ uel lini qui pendet ex colo, & fuso trahitur, unde Trahere pensa, pro eo quod Nere dicimus. Ouid. li. 2. Fast. 149. Lumen ad exi guum famulæ data pensa trahebant. Idem epist. 3. 15. Iusti nus lib. 1. Pensa inter uirgines partientem.
Ferrata pensa Parcarum. Claud. 1. de raptu Pros. 11.
Seuera pensa Parcarum. Ouid. ad Liuiam 47.
Grauibus pensis affixa puella. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 18.
Carpere pensum, Vide Carpo.
Nocturna carpentes pensa puellæ. Virg. 1. Georg. 78.
Inexorabile pensum deficit. Stat. 3. Syl. 3. 35. Pensum Parcarũ (intelligit.
Ducere pensa. Claud. 1. in Eutrop. 100.
Pensum facere. Plaut. Merc. 7. 56.
Peragunt pensa duræ sorores. Senec. Herc. fur. 3. 4.
Infecta pensa reponunt. Ouid. 4. Metam. 2.
Pollice pensa trahere. Ouid. ad Liuiam 47. & 2. Fast. 149.
Pensum, aliquando capitur pro filis. Virg. 9. Aeneid. 96. de te xtrice, Excußi manibus radij, reuolutaq; pensa.
Mollia pensa deuoluunt fusis. Virg. 4. Georg. 70.
Pensum est officij cuiusq; perfunctio, inquit Budæus. Cic. lib. 3. de Orat. 65. Nunc ad reliqua progrediar: meq; ad meum munus pensumq; reuocabo. Translatio est ab ancillis pensa deducenda à matronis capientibus.
Absoluere pensum, Vide Absoluo.
Accurare pensum, Vide Accuro.
Conficere pensum, Vide Conficio.

Exigere

Exigere penſum. Cic. 5. Verr. 89.
Imperare penſa. Quint. lib. 3. cap. 7. 5.
Penſum peragere. Colum. lib. 3. cap. 20. 6.
Penſum, penſi, in alia ſignificatione, Vide Pendo.

Pendo] pendis, pependi, penſum, pendere, pen. corr. (ϛαθμίζω, ϛαθμάομαι,) Actiuum, ſignificat propriè Ponderare: à Pendeo, quòd quæ ponderantur, ex libra pendent.

Pendere, (ποιεῖσθαι, ἡγεῖσθαι,) per translationem, pro Conſyderare, ſiue æſtimare. unde fit Magnipendo, Floccipendo, Paruipendo, Multipendo, Nihilipendo: Id eſt in magna, parua, nulla æſtimatione habeo. Terent. Heaut. 1. 1. 103. Tu illum nunquam oſtendiſti quanti penderes. Cic. Verr. 1. Ego quo nomine appellem neſcio. rem uobis proponam: uos eā ſuo nominis pondere penditote.

Spectare & pendere. Cic. in Orat. 29.
Pendere res leui coniectura. Cic. pro Roſcio Amer. 37.
Magni pendi. Lucret. lib. 6. 257.
Pendere, Soluere. Liu. 1. ab Vrbe 189. Ad equos emendos denna millia æris ex publico data, & quibus equos alerent, uiduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos ſingulos penderent. Saluſt. Semper illis reges tetrarchæ uectigales erāt, populi, nationes ſtipendia pendere.
Pecuniam alicui quotannis pendere. Cic. de Prou. Conſ. 4.
Tributum pendere. Ouid. 8. Metam. 53.
Pendere uectigal. Cic. ad Q. Fratrem, lib. 1. 1. 50.
Pendere uſuram. Cic. ad Atticum, lib. 12. 242. 8.
Grates dignas pĕdere. Stat. 11. Theb. 45. Id eſt referre gratiā.
Pendere pœnas, Propriè dicitur qui ob delictum pœnas ſoluit. Virg. 6. Aeneid. 4. Ex eo tractum eſt (ut ait Feſtus) quòd ære graui uterentur Romani: eo penſo, non numerato, debita ſoluebant: unde etiam Penſiones dictæ. Cic. 3. de Nat. deorum, 117. Illos conſeruari melius fuit, quàm pœnas ſceleris Varium pendere.
Pœnas pendere pro ſcelere. Lucret. lib. 5. 24.
Pendere pœnas magiſtro. Plaut. Bacch. 8. 21. Pro Vapulare à magiſtro.
Pendere pœnas tergo. Terent. Heaut. 4. 4. 6.
Pœnam exilio pendere. Ouid. 10. Metam. 47.
Pœnas pendunt ex fœdere. Ouid. 10. Metam. 119.
Pendere ſupplicia. Plin. lib. 29. cap. 4. 1.
Penditur, pen. corr. Impersonale, (ϛαθμίζεται,) Plin. lib. 12. cap. 14. 12. Iterumq; imperij noſtri publicanis penditur.

Penſus] Part. (ϛαθμηθείς,) Ponderatus. Ouid. 14. Met. 54.
- & aduertens penſas examinat herbas.
Neq; enim pharmaca, niſi ponderētur, rectè cōponi poſſūt.

Penſo] penſas, (ἐπιϛαθμάομαι,) penſare, à pendo uel pendeo, Frequentatiuum, Sæpe ponderare. Liu. 8. bel. Maced. 106. Mulier lingua ſua ſtringerent ferrum, & Centurionē penſantem aurum, occiderent, imperauit.
Penſare amicos factis, Aeſtimare, & ſecernere ac ponderare. Liu. 4. bel. Maced. 184.
Penſare ſingula, Reuoluere, conſyderare diligenter. Curt. li. 7.
Penſare aliquid ex alio. Valer. Max. lib. 1.
Trutina penſantur eadē ſcriptores Romani. Hor. 2. epiſt. 1. 6.
Penſare uicem, pro Supplere. Plin. lib. 31. cap. 8. 5.
Penſare argento, pro Emere, Columella dixit, teſte Budæo.
Penſare, pro Redimere. Liuius, Veteribus benefactis noua penſantes maleficia. Quintil. lib. 2. cap. 124. Verùm & rarò euenit, & cætera uitia non penſat. Budæus.
Penſare, pro Compenſare. Tacit. lib. 20. Sed neq; hæc cōtinua, & interuentu meliorum penſantur.
Penſare beneficia. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.
Penſare crimen una laude. Plin. lib. 9. cap. 25. 1.
Damnum numeri penſare. Claud. 1. de raptu Proſerp. 26.
Lætitiam mœrore penſare. Plin. lib. 7. cap. 40. 3.
Laudem penſat cum crimine. Claud. 4. Paneg. 23.
Penſare maleficia benefactis. Liu. 7. bel. Maced.
Pudorem penſare nece. Ouid. epiſt. 2. 29.
Præmia penſamus palmæ. Stat. 1. Achil. 14.

Penſans] Participium, (ἐπιϛαθμώμενος,) Sil. lib. 4. 31.
- & uertice ſacro
Penſanteis aurum Celtas umbone ferebat. Id eſt, ponderantes aurum, uel ad pondus accipientes.

Damna penſans meliore marito. Senec. Oedip. 5. 18.

Penſandus, Aliud participium, (ἐπιϛαθμητέος,) ut
Titulus penſandus meritis. Ouid. 13. Metam. 75.

Penſatus, pen. prod. Similiter participium, (ἐπιϛαθμηθείς,) ut
Sententia belli diu penſata. Sil. lib. 7. 45.

Penſator] pen. prod. Verbale, (ἐπιϛαθμος,) Plin. lib. 33. ca. 3. 5. Penſatores, libripendes dicuntur.

Penſito] tas, pen. corr. (ἐξετάζομαι, ἐπιϛαθμῶμαι,) penſitare, Aliud frequentatiuum, Sæpe uel frequenter ac diu ponderare, examinare. Plin. lib. 7. cap. 7. 2. Is demum profectò uitam æqua lance penſitabit, qui ſemper fragilitatis humanæ memor fuerit. Gel. lib. 1. Aut utrtutes penſitabat, aut uitia rimabatur, ut iudicium eſſe factum ad amuſſim diceres.

Penſitare, Frequenter & ſæpe ſoluere. Cice. pro Lege Manil. 10. Quo tandem animo eſſe existimatis aut eos qui uectigalia uobis penſitant, aut eos qui exercent, atq; exigunt? Idem 5. Verr. 141.
Immunia prædia, & Prædia quæ penſitant aliquid, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 6.

Penſitatio] (ἐπιϛάθμησις,) Verbale. Plin. lib. 19. cap. 6. 5. Et tunc preperare præteriti temporis penſitatione.

Penſitator] pen. prod. penſitatoris, (ἐπιϛαθμητής,) Ponderator. Gel. lib. 17. ca. 1. Verborū penſitatores ſubtiliſſimi.

Penſiculo] penſiculas, pen. corr. (ἐπιξετάζομαι,) penſiculare, Idem quod Penſitare. Gellius, Penſicula utrunq; moderatè, reperies ſuo quodq; in loco ſonare aptiſſimè.

Penſitatus] pen. prod. (ἐπιϛαθμηθείς,) Participium, ſiue Nomen ex participio, ut Res penſitata. Plin. epiſt. 8. d.

Penſio] penſionis, f. g. (ἔκτισμα,) Id quod pro aliqua re ſoluitur, id eſt quod datur pro rei alicuius uſu, aut agri, aut domus. Cic. pro Roſc. Comœdo 29. Cur tam ſero? cur quum altera penſio ſoluenda eſſet, non tum, cum prima? Idem 2. Soluta ante diem penſio. Cic. Att. li. 16. 332. 2. (Philip. 108.

Penſiuncula] pen. corr. Diminutiuum, (ἐλαττισμάτιον,) Colum. lib. 10. in Præfat. Fœnoris tui Syluine, quod ſtipulanti ſpoponderam tibi, reliquam penſiunculam percipe.

Penſum] penſi, (ἐπιμέλημα,) Quaſi dicas cogitatum, ſiue meditatum. Plaut. Truc. 16. 51.
Nec mihi adeſt ad illum penſi. Id eſt Nihil curo, Floccifacio.

Penſi eſſe, uel habere. Liu. lib. 4. Decad. 4. Sed illis nec quod dicerent, nec quid facerent quicquam penſi fuiſſe. Saluſt. in Catil. Neq; id quibus modis aſſequeretur, dum ſibi regnum pararet, unquam penſi habebat. Quintilianus, Nihil penſi habere uideas quoſdam. Gellius lib. 13. cap. 12. Ratum tamen, penſumq; nihil haberet, niſi quod iuſtum ſanctumq; eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. Nihil penſi habere eſt floccifacere, inquit Budæus.

Penſior] & hoc penſius, (ἐπιμελητότερος,) Pla. Stic. 3. 61.
- age tu, altera utra ſit conditio penſior,
Virginem, an uiduam habere? Gell. lib. 12. cap. 5. Vt nihil quicquam eſſet charius, penſiuſq; nobis, quàm noſmetipſi. Id eſt, æſtimatius & pretioſius. nam quæ maximi facimus, ſæpe nobis penſa ſunt.

Pene] Adu. (παροξύνομ,) Id eſt ferè. Ci. ad Q. fr. li. 3. 17. 24. Ille mihi ſecūdū te & liberos noſtros ita eſt ut ſit penè par.

Penè

Penè amicus aliquis. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 2.
Penè par oratori poeta multis ornandi generibus. Cicero 1. de Orator. 36.
Penè ſum factus ille. Cic. Cœlio lib. 2. 8. 5.
Penè ſimul tecum rapta ſolatia. Virg. 9. eclog. 3.
Penè dicam. Cic. pro Roſc. Comœdo 9. Siqua enim ſunt priuata iudicia ſummæ exiſtimationis, & penè dicam capitis.
Peniſſume] (παροξυτάτα,) Superlatiuũ formauit Plautus in Aulul. 14. 8.
- me intus gallus gallinaceus,
Qui erat anui peculiaris, perdidit peniſſumè. Id eſt penè nihil deſuit quin me perderet. Sunt qui ſuperlatiuum eſſe uelint à Penitus. A Penè deduci uult Priſcianus lib. 15.
Penelope] pen. corr. (πηνελόπη,) Filia Icarij, & uxor Vlyſſis: cui ad bellum Troianum profecto, fidem & pudicitiã ſeruauit, licet à multis procis ſolicitaretur, quos lanificio ſtrari ſolebat. Nam his ſemper ſe conſenſuram, abſoluta tela, pollicebatur. Sed ut eos longius fruſtraretur, noctu retexebat, quod interdiu texuiſſet. Dicta ab auibus quæ penelopes dicuntur, cuius nominatiuus ſingularis eſt Penelops, quum prius Arnea uocaretur, quaſi abiecta, repudiataq; Etenim in mare proiectam ab Icario Peribœaq; parentibus ferunt educatam à penelopibus. Dicitur & Penelopea, Penelopeæ, pen. prod. habes teſtimonium in Priapeijs.
Difficilis procis Penelope. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.
Penelopes telam retexere, Eſt inanem operam ſumere, & rurſum deſtruere quod efficeris. Vſurpat hoc adagium Cicero 4. Acad. 168. Quid quòd eadem illa ars, quaſi Penelope retexens tollit ad extremum ſuperiora, utrum ea ueſtra, an noſtra culpa eſt? Sentit de dialectica quæ ijſdem illis rationibus, quibus confirmauit aliquid, rurſum ſoluit ac deſtruit, ut nihil iam actum uideatur. Ex Eraſmo.
Penelopæus] Adiectiuum, (πηνελόπειος,) ut Fides Penelopea. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 8.
Penelopes] (πηνελόπαι,) Aues de quibus Plinius libro 37. cap. 2. 23. Et Cratim amnem in Oceanum effluentem è lacu, in quo aues quas meleagridas & penelopas uocat, uiuere.
Penes] (παρά,) Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens, quæ à Penitus trahitur, ſignificatq; perſonam & dominium ac poteſtatem, ut ait Feſtus. Vlpianus in L. Penes. ff. de Verborum & rerum ſignific. Penes te, amplius eſt quàm Apud te. nam apud te eſt, quod qualiter qualiter à te teneatur: Penes te eſt, quod quodammodo à te poſidetur. Ouid. lib. 1. Faſt. 24.
Me penes eſt uium uaſti cuſtodia mundi. Id eſt, in poteſtate uel dominio meo.
Imperium ac Prætoriũ nomẽ penes aliquẽ eſſe. Cic. 7. Ver. 32.
Omne iudicium & poteſtatem agrorum penes aliquem eſſe. Cic. 2. de Lege Agrar. 57.
Eloquentia exornat eos penes quos eſt. Cic. in Orat. 79.
Penes Cenſorem iudicium Senatus de dignitate, maiores eſſe uoluerunt. Cic. pro Domo ſua 100.
Conſiſtunt omnia penes unum. Author ad Heren. lib. 4. 145.
Penes authores ſit fides: & in laudem, & in uituperationem ſimul accipitur, quaſi laus ueritatis, aut uituperatio falſitatis penes authorem ſit, ad quem ſpectat fidem rei, cuius author eſt, facere. ad me certè iſta uel laus, uel uituperatio non ſpectat, qui hoc non affirmo, ſed ad alterum authorem relego. Hæc Valla lib. 6. Saluſtius, Ceterum fides eius rei penes auctores erit. Plin. lib. 17. cap. 12. 5.
Penes quos laus adhuc fuit. Cic. de Claris Orat. 139.
Penes te culpa eſt. Terent. Hecyr. 4. 1. 21.
Penes te eſt uirtus. Plaut. Amph. 8. 19.
Penes te poteſtas, uel principatus. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
Idem ad Atticum, lib. 13. 27 6. 4.
Te penes arbitrium noſtræ uitæq; necisq;. Ouid. epiſto. 24. 6.
Penes, aliquando pro Apud ponitur. Terent. Adel. 3. 3. 34.
Quid? iſthæc iam penes uos pſaltria eſt?
S. Eſt iam intus. Cic. 5. Verr. 146.
Penes iniuriam. Tacit. lib. 4. Pluresq; eius rei cauſas adferebat, potiſſimam penes iniuriam uirorum fœminarumq;.
Exercitatus penes ſcenam. Author ad Heren. lib. 4. 155.
Penetro] penetras, pen. corr. (πέρω, πείρω, πόρω,) penetrare, Quaſi penitus intrare. Cic. 1. Tuſc. 68. Qui ſi permanet incorruptus, ſuiq; ſimilis, neceſſe eſt ita feratur ut penetret & diuidat omne cœlum hoc, in quo nubes, imbres, uentiq; coguntur.
Penetrare Atlantem, Montem Atlantem ſuperare, & prætergredi. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.
Penetrare in aliquem locum. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.
Penetrare in cœlum. Cic. 4. Acad. 219.
In extremos Indos penetrare. Catul. ad Furium, epig. 11. 1.
In maria penetrare. Plin. lib. 9. cap. 6. Vide Orca.
In portum penetrare. Cic. 7. Verr. 76.
In quædam templa penetrare. Cic. in Som. Scip. 26.
Ad urbem penetrare. Ouid. 15. Metam. 3.
Ad urbes ſedesq; aliquorũ penetrare. Cic. de Prouin. Conſ. 25.
Penetrare in urbem. Liu. 2. ab Vrbe 231.
Penetrare per cælum. Cic. de Vniuerſ. 43.
Penetrare ſub terras. Cic. 6. Verr. 96.
Penetrare ſe, antiquè, pro Inferre ſeſe. Gel. lib. 5. cap. 14. Specum quandam nactus remotam latebroſamq;, in eam me penetro & recondo. Plaut. Trinum. 6. 14.
Penetrare ſe in fugam, Fugere. Plaut. Amph. 4. 96.
Penetrare pedem aliquo. Plaut. Menæh. 9. 43.
Penetrare ad. Plin. lib. 13. cap. 3. 4. Quando id primùm ad Romanos penetrauerit, non facilè dixerim.
Vox penetrat ad aures. Ouid. 12. Metam. 9.
Ad ſenſum opinionemq; alicuius penetrare. Cic. in Partit. 68.
Penetrare in animos. Cic. de Claris Orat. 74.
Contagia morbi penetrant in animum. Lucret. lib. 3. 96.
Tremor penetrat in artus. Ouid. 10. Metam. 84.
Nidor penetrat in artus. Lucret. lib. 2. 137.
Pauor penetrans in præcordia. Silius lib. 16. 103.
Penetrare, ad perſonam relatum. Tacit. lib. 3. Nihil tamen Tiberium magis penetrauit.
Penetrare uitam, famamq; alicuius. Tacit. lib. 20.
Penetratus] pen. prod. Participium, (πεπόρασμένος,) ut Limina penetrata mortis. Stat. 4. Sylu. 6. 21.
Penetrabilis] & hoc penetrabile, penult. corr. (πόρασός) Quod facilè penetrat: & interdum quod facilè penetrari poteſt. Mart. lib. 4. 19. Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. Virg. 1. Georg. 19.
- aut Boreæ penetrabile frigus aduret.
Caput haud penetrabile Nili. Stat. 3. Sylu. 5. 5.
Corpus nullo penetrabile telo. Ouid. 12. Metam. 34.
Fulmen penetrabile. Ouid. 13. Metam. 182.
Pectus nulli penetrabile ferro. Stat. 2. Theb. 131.
Telum penetrabile. Ouid. 5. Metam. 14.
Penetrale] penetralis, pen. prod. neut. gen. (μυχός,) ſignificat omnem partem interiorem domus uel templi, licet ſit inteſta, ut ait Seruius: ſeu omne quod in intimis partibus eſt; ut uult Valla. Virg. 6. Aeneid. 15.
Te quoque magna manent, regnis penetralia noſtris. Martial. lib. 10. 51.
Nec Capitolini ſummum penetrale tonantis.
Regum penetralia. Virg. 2. Aeneid. 97.
Alta penetralia. Virg. 7. Aeneid. 12.

Digitized by Google

Arcana tecti penetralia. Stat. 5. Theb. 63.
Fauſtis ſub penetralibus nutrita indoles. Hor. 4. Car. ode 4. 6.
Patrium penetrale in ſedes nouas transferre. Ouid. 15. Met. 7.
Profundum penetrale. Claud. 2. Paneg. 90.
Contaminare penetralia. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Penetralis] & hoc penetrale, pen. prod. (ἐμμυχος, ἐνδομυχός,) Adiectiuum legitur apud Virg. 2. Aenei. 61. pro Interno & interiore: Aeternũq; adytis eſſert penetralibus ignẽ.
Dij penetrales. Cic. 2. de Nat. deor. 98.
Abditi ac penetrales foci. Cic. de Aruſp. reſp. 53.
Focos penetrales deſerere. Catul. ad Mallium, epig. 63. 21.
Frigus penetrale. Lucret. lib. 1. 103.
Penetralis Germania. Tacit. lib. 2. Ille ſas patriæ, libertatem auitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Cheruſcorum regionem uidetur appellare penetrale Germaniæ, quod ſit penitior, atq; interior, aut potius templum Cheruſcorum.
Penetrale ſacrificium, inquit Feſtus, quod in interiore parte ſacrarij conficitur.
Sedes penetralis. Virg. 4. Aeneid. 101.
Tecta penetralia. Virg. 1. Georg. 76.
Templa penetralia cæli. Lucret. lib. 1. 218.
Abditum & penetrale, Vide Abditum in Abdo.

Penetralius] Aduerbium, Lucret. lib. 2. 77.
Quare fulmineus multo penetralius ignis, &c.

Peneus] pen. prod. (πηνειός,) fluuius Theſſaliæ, de quo Plinius lib. 4. cap. 8. ſic ſcribit, Et ante cũctos claritate Peneus, ortus iuxta Gomphos: interq; Oſſam & Olympum nemoroſa cõualle defluens, D. ſtadijs, dimidio eius ſpatio nauigabilis. In eo curſu Tempe uocãtur, V. M. paſſ. longitudine, et ferme ſeſquijugeri latitudine, ultra uiſum hominis attollentibus ſe dextra leuáq; leniter conuexis iugis. Intus ſua luce uiridante allabitur Peneus, uiridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus auium concentu. Ouid. 1. Met. 115.
Senex Peneus. Ouid. 2. Metam. 49.
Stagnans Peneus. Claud. 2. de raptu Proſerp. 34.
Peneius, Adiectiuum, (πηνήϊος,) ut
Stagna Peneia. Stat. 4. Theb. 29.
Arua Peneia. Ouid. 12. Metam. 42.
Daphne Peneia. Ouid. 1. Metam. 91.
Laurus Peneia. Valer. 1. Argon. 79.

Penicillus] penicilli, & Peniculus, peniculi, ſiue Penicillum peniculi, (λοφνίσος,) Quamuis diminutiua ſunt à Penis, ſignificant tamen ea quibus calceamenta, uaſáq; terguntur, ut ait Feſtus: & fiebant olim ex pene, id eſt ex cauda animalium. Cicero Pæto, lib. 9. 22. 6. Caudam antiqui penem uocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. Terent. Eun. 4. 7. 7. Quid ignaue, peniculóne pugnare, qui iſtuc huc portes, cogitas?
Penicillus, & peniculus, quod etiam neutrum fecit Quintilianus: illud inſtrumentum appellamus quo pictores pingunt: quòd caudarum extremitatibus fiat. Plin. lib. 35. cap. 10. 16. Arreptoq; peniculo, lineam ex colore duxit ſummæ tenuitatis, per tabulam. Quintilianus lib. 2. cap. 21. 15. Neq; enim ſcientia deſyderat inſtrumentum, quæ poteſt eſſe conſummata, etiam ſi nihil faciat, ſed ille opifex, ut cælator cælum, & pictor penicilla. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 4. Quã pingã colorib. tuis penicillo meo. Hic per trãslationẽ.
Peniculum, ſiue Penicillum tectorium. Plaut. Milit. 3. 18. Plin. lib. 28. cap. 17. 6.
Peniculum, ſiue penicillum, Quo uulnera ſtipantur: uel ideò ne claudantur, uel ut aperiantur magis, ut ſunt penicilli ex linteolis concerptis ex medulla ſambuci, & ex ſpongia. Plin. Tum peniculo uulnus apertum. Celſus, Deinde exigua penicilla interponenda.
Penicillus etiam dicitur ſpongiæ genus molliſſimum, quo ſiunt penicilli.

Peniculamentum] peniculamenti, (πήρωμα,) Pars ueſtis quæ terram attingit, authore Nonio. Ennius lib. 11. Annalium, Pendent peniculamenta imum ad quenq; pedũ. Lucilius lib. 19. Peniculamentum Vere reprehendere noli.

Peninſula] peninſulæ, pen. corr. (χερρόνησος,) dicta eſt quaſi penè inſula, undiq; ferè aquis clauſa, & breui tantum anguſtia, quæ dicitur iſthmos, continenti adnectitur. Nam inſula dicitur terra quæ undiq; aquis clauditur, proprie auẽ mari. Liu. 1. bel. Maced. 158. Et oppidum Celetrum eſt aggreſſus in peninſula ſitum. Idem 5. bel. Pun. 52.
Peninſularum Sirmio, inſularumq; Ocelle, Catul. epiſt. 29. 1.

Penis] huius penis, (πέος,) Cauda dicitur, à pendendo.
Penis, Virile membrum. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 6. Caudam antiqui penem uocabant, ex quo eſt propter ſimilitudinem penicillus. At hodie penis eſt in obſcœnis. At uerò Piſo ille frugi in annalibus ſuis queritur, adoleſcentes penis deditos eſſe. Quod tu in epiſtola appellas ſuo nomine ille rectius penẽ. Et eſt maſculini generis. ſicut panis, funis, & ſimilia. Næuius, apud Feſtum, Peni pinxit bubulo.

Penitus] pen. prod. Adiectiuũ, (πεμπώτης,) Quod eſt ex pene, hoc eſt cauda. Vnde Penita oſſa, id eſt Offa porcina cum cauda in cœnis puris, inquit Feſtus. Plaut. Mil. 10. 164.

Penitus] p. cor. (ἔσωθεν,) propriè Intrinſecus ſignificat. Vnde Penitior dicitur Interior, & Penitiſſimus Intimus. Plautus Aſin. 3. 28. Age quæſo hercle uſq; ex penitis faucibus. Idem Perſa 15. 56. Abductam ex Arabia penitiſſima.

Penitus] pen. corr. (ἔνδον, ἐνδοτέρω,) Aduerbium locale, Quaſi penè intus, id eſt ualde internè, ſeu intrinſecus, uel intima parte & ſecreta, ut quum dico, Penitus me noſcis, hoc eſt intus & in cute. Virg. 3. Aeneid. 7.
– & cauſas penitus tentare latentes. Cic. 1. de Legibus 24.
Sed penitus ex intima philoſophia hauriendam iuris diſciplinam putas?
Abditum penitus, Vide Abdo.
Abditum penitus aurum & argentum effodere. Cic. 2. Off. 17.
Bene penitus in alicuius familiaritatem ſe dedere. Cicero 4. Verr. 122.
Penitus cognoſcere, Perfectè & uſq; ad interiora. Cic. 1. de Orat. 9. Omnes animorum motus quos hominum generi natura tribuit, penitus pernoſcendi.
Comprehendere penitus animo omnes uirtutes. Cicero pro Cornelio Balbo, 1.
Conuellere penitus iudicio aliquo Rempub. Cicero de Claris Oratoribus 50.
Demittere ſe penitus in aliquam cauſam. Cic. Att. li. 7. 131. 3.
Exterrita penitus tellus. Virg. 3. Aeneid. 135.
Incluſum penitus in uenis atq; uiſceribus Reip. periculum. Cicero 1. in Catil. 23.
Inſedit penitus hæc opinio. Cic. Lucceio, lib. 5. 13. 3.
Penitus inſitus, & abſtruſus. Cic. pro Cluentio 2. Idem 2. de Lege Agrar. 54.
Inſitum penitus odium. Cic. 2. de Lege Agrar. 28.
Intrare penitus in familiaritatẽ alicuius. Ci. Qu. frat. li. 1. 1. 21.
Mandare penitus animo & menti aliquid. Cice. 1. in Catil. 19.
Noſcere penitus aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 3.
Notus penitus. Horat. 1. epiſt. 19. 17.
Penitus perſpectæ planéq; cognitæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Penitus, (πάντη, πάντως, παντελῶς,) aliquando pro aduerbio qualitatis ponitur, Prorſus, uel ualde, aut omnino. Virg. 1. ecl. 14. Et penitus toto diuiſos orbe Britãnos, Id eſt omnino, inquit Seruius. Cic. 3. de Fin. 16. Et honeſtũ ipſum quaſi uirtutis lumen extinxeris, & uirtutem penitus euerteris.

Abruſa

Abrasa penitus supercilia. Cic. pro Rosc. Comœdo 11.
Diffidere penitus Reipublicæ rationes à te collectæ uetabãt. Cice. Luceio, lib. 5. 13. 6.
Perdere penitus seipsum. Cic. 1. de Fin. 76.
Tollere penitus aliquid. Cic. 1. de Nat. deor. 163.
Penitus prorsum latet hæc natura. Lucret. lib. 3. 55.
Penitus, quasi dicas Remotè, aut longè, Virg. 1. Aeneid. 104.
- ater quos æquore turbo
Dispulerat, penitusq; alias aduexerat oras. Seruius, Penitus, Longè à regina remotos.
Penna] huius pennæ, (πτερόν, πτίλον, πτερὸς,) Auium est. Cic. 2. de Nat. deor. 195. E quibus pullos quũ excluserint, ita tuentur, ut & pennis foueant ne frigore lædantur. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Pennæ & plumæ. Colum. lib. 8. cap. 2. 6.
Penna est quod plumis uestitur. Seneca epist. 42. Dixi te pennam tenere mentitus sum, plumam tantùm tenebas.
Celer penna anser. Ouid. 8. Metam. 138.
Iactatus pennarum. Ouid. 6. Metam. 141. de Borea.
Caules pennarum, Vide Caulis.
Albæ pennæ. Lucret. lib. 2. 165.
Croceæ pennæ Iridis. Virg. 4. Aeneid. 140.
Deficiens penna. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 15.
Fugiens penna. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Infirmæ pennæ. Ouid. 12. Metam. 114.
Leues pennæ. Ouid. 2. Metam. 117.
Mobilis penna. Ouid. 2. de Arte 129.
Niueæ pennæ. Ouid. 2. Metam. 108.
Olorinæ pennæ. Virg. 10. Aeneid. 38.
Præceps penna. Iuuen. Saty. 4. 15.
Punicea penna. Virg. 3. Georg. 75.
Ablata pennis Harpyia. Virg. 3. Aeneid. 52.
Appellere corpus pennis aliquo. Lucr. li. 6. 151.
Nisus inanis pennarũ claudicat. Lucr. li. 6. 168.
Coruscant pennis apes. Virg. 4. Georg. 15.
Præpetibus pennis ausus se credere cœlo. Virg. 6. Aeneid. 3.
Defertur pennis ales. Lucret. lib. 6. 165.
Plausum ingentem dat pennis columba. Virg. 5. Aeneid. 43.
Excutere pennas. Ouid. 6. Metam. 141.
Iactare pennas. Ouid. 2. Metam. 168.
Labi pennis. Virg. 4. Aeneid. 45.
Pandunt pennas Halcyones. Virg. 1. Georg. 80.
Percutere pennas in aere. Ouid. 1. Metam. 94.
Plaudere pennis. Ouid. 8. Metam. 48.
Quatere pennas in aere. Ouid. 4. Metam. 136.
Secat pennis geminis aera auis. Cic. in Arato 5.
Leuis penna secat alta cœli. Seneca Oedip. 4. 20.
Madidas pennas siccat Auster. Iuuen. Saty. 5. 11.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Aeneid. 48.
Pennæ renascuntur, metaphoricõs, quum quis authoritatem recuperat pristinam. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71. 9.
Decisis pennis humilem dimittere aliquẽ. Horat. 2. epist. 2. 10
Maiores pennas nido extendere. Horat. 1. epist. 21. 5. Se amplius efferre, quàm fortunæ nostræ ferant.
Sparsis fertur uictoria pennis. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.
Celeres quatit pennas Fortuna. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.
Dubijs pennis uolat uictoria. Ouid. 8. Metam. 3.
Penna non solùm est auium. Apud Plinium lib. 11. cap. 28. titulus est De pennis insectorum. In quo capite pennas etiã scarabeorum uocat.
Pennula] pennulæ, pen. corr. Diminutiuum, (πτερύλιον,) Cic. 2. de Nat. deor. 195. Quum autem pulli pennulis uti possint, tum uolatus eorum matres prosequuntur.
Pennatus] pen. prod. Adiectiuum, (πτερωτὸς,) Quod pennas habet. Plin. lib. 10. cap. 52. 1. Pennatorum autem insecunda sunt, quæ aduncos habent ungues.
Amores pennati. Claud. 2. Paneg. 73.
Cohors pennata. Claud. de Nuptijs Honorij 41.
Serpentes pennati. Ouid. 6. Metam. 70.
Pennatum telum, Pennis munitum ut leuius fiat, & aerem facilius penetret, quemadmodum in telis & sagittis uidemus. Plin. lib. 34. cap. 14. 1.
Pennatus equus. Plin. lib. 8. cap. 21. 1. Lynces & Sphyngas Aethiopia generat, multaq; alia monstro simulia: pennatos equos, & cornibus armatos, quos pegasos uocant.
Penniger] pe. corr. Adiectiuum, (πτεροφόρος,) Gerens pennas. Cic. de Vniuersit. 44. Erant autem animantium genera quatuor, quorum unum diuinum atq; cœleste, alterum pennigerum & aerium, tertium terrestre, quartum diuinæ animationis, &c.
Sagittæ pennigeræ. Silius, lib. 8. 74.
Pennipotens] pen. corr. Adiectiuum, (πτοροπέτης,) Lucret. lib. 2. 176.
- & nostro de corpore sæpe ferarum
Augescunt uires, & corpora pennipotentum.
Pennipes] pe. cor. Aliud adiect. (πτερόπους,) ut Perseus Pennipes. Catul. in Camerium, epig. 51. 6. Vide Perseus.
Pensiculator, Pensiculo] Vide Pendo, pendis.
Pensilis] Vide Pendeo.
Pensio, Pensitator, Pensito, Penso] Vide Pendo.
Pensum, & Pensus] Vide Pendeo, & Pendo.
Pentadoron] pen. prod. (πενταδώρου,) Laterum è terra macerata fictorum genus. Plin. lib. 35. cap. 14. 3. Tertium pentadoron: Græci enim antiqui doron palmum uocabant, & ideò dora munera, quia manu darentur. Ergo à quatuor & quinq; palmis, prout sunt, nominantur. Eadem est latitudo. Minore in priuatis operibus, maiore in publicis utuntur in Græcia Vitruuius lib. 2.
Pentaphyllon] (πενταφύλλον,) herba quinq; folia habẽs, à Latinis Quinquefolium appellata, multiplex quidem, nã & fragi folia quina sunt, & alterius cuiusdam herbæ passim crescentis, de qua copiosè Plinius lib. 25. cap. 9. 7.
Pentapolis] pen. corr. (πενταπόλις,) Regio inter Palæstinam & Arabiam, à quinq; ciuitatibus sic appellata, ubi Sodoma & Gomorra oppida.
Pentathlus] pentathli, (πένταθλον,) Pentathli dicũtur qui in ludo quinq; artes gymnasticas exercent, uidelicet discũ, cursum, saltum, palæstram, & iaculationem. A Latinis quinquertiones appellantur à quinq; artibus. Plin. de Myrone, lib. 34. cap. 8. 10. Hic fecit Delphicos pentathlos.
Penthemimeris] huius penthemimeris, penultima correpta, fœm. gene. (πενθημιμερὴς,) Latinè semiquinaria, Cæsura est in uersibus quoties post octo tempora, syllaba relinquitur, partem orationis terminans, ut Omnia uincit amor, & nos cedamus amori πέντε, quinq; ἥμισυ, semis: & μέρος, diuisio uel pars.
Penthesilea] pen. prod. (πενθεσίλεια,) Amazonum regina, quæ teste Iustino lib. 2. Otterę siue (ut alij) Orithyiæ successit in regno: eiusq; Troiano bello inter fortissimos utros, quum auxilium aduersus Græcos ferret, magnæ uirtutis documenta extitere. Hæc, ut ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in uenatione confixit, simulans se cerui-am ferire. Virg. 1. Aeneid. 99.
Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, &c.
Mœotis Penthesilea. Propert. lib. 3. eleg. 11. 3.
Pentheus] Bisyllabum, (πενθεύς,) teste Ouidio in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge filia Cadmi: qui quum Li-

Digitized by Google

beri patris sacra aspernaretur, ira numinis, à matre, & sorore in furorem uersis, laceratus est. Pentheos fabulam uide apud Ouid. 3. Metam. ad finem.

Tecta Penthei disiecta. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.

Demens Pentheus. Virg. 4. Aeneid. 94.

Pentheus] Adiectiuum, (πενθεύς,) ut Ritu Pentheo laniãt corpora. Claud. 2. Paneg. 49. Statius lib. 2. Theb. 115.

Pentheumq; trahens nondũ te Phœdimus æquo Bacche genus.

Penthylus] filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse uerò captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Author Herodotus lib. 7.

Pentiremis] huius pentiremis, pen. prod. (πεντήρης,) nauis quinq; remos in quolibet ordine habens, siue banca quæ appellant. Hircius siue Oppius de bello Alexandrino lib. 4. 198. Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, &c. Latini quinq; remem uocant.

Penula] penulæ, pen. corr. (φαινόλη, μαφόρτης,) Vestis quæ nebuloso seu pluuioso tempore supra tunicam assumitur loco pallij ad arcendas à corpore pluuias. Quint. lib. 6. ca. 3. 46. Galba penulam roganti respondit, Si non pluit, non est opus tibi: si pluit, ipse utar. Iuuenalis Saty. 5. 8. Vlpianus in L. Vestis. ff. de Auro & argento legatis: inter communia uestimẽta quibus uir, et mulier promiscuè utuntur penulas annumerat. Lampridius scribit Alexandrum constituisse ut fenes penulis intra urbem frigoris causa uterentur: quum id uestimentum, itinerarium, aut pluuiæ fuisset. Tullius ad Atticum, lib. 12. 288. 3. probat: Sed ego, inquiens, ita egi, ut nõ scinderem penulam. Prouerbij uice usurpauit Tullius, ut loquimur, Non sustinuit ut scinderem mantellum quò apud me remaneret. Et paulo pòst, Horum ego uix attigi penulã, & tamen remanserunt. Idem pro Milone 40, Quid minus promptum ad pugnam, quum penula irretitus, rheda impeditus, uxore penè constrictus esset? Hæc Bayfius.

Reiecta penula desilire de aliquo loco. Cic. pro Milone 21.

Mulionia penula. Cic. pro Sestio 70.

Erat & penula scortea. scortea enim ueteres pelles nominabãt. Martialis lib. 14. 135.

Ingrediare uiam cælo licet usq; sereno.
Ad subitas nusquam scortea desit aquas.

Penula scortea utuntur pegasarij cursores, qui à Gallia Lugdunensi, quinto, aut sexto demum die Romam aduolant, subinde per stationes mutatis equis. Bayfius.

Penula gausapina erat crebra, & uillosa, qua hyberno tempore & frigido uterentur. Mart. lib. 14. 150.

Is mihi candor inest, uillorum gratia tanta,
Vt me uel media sumere messe uelis.

Quidam his uersiculis putauerunt penulam gausapinam inter theristra, id est æstiua uestimenta annumerari. Verum, ni fallor, falluntur. Sensus enim Martialis est, Penulæ dicit talem inesse candorem, tantam inesse uillorum gratiam, ut etiam si hyberno usui sit adscripta, tamen quis penulæ specie captus, eam uel media sumere messe uelit. Bayfius.

Penula utebantur & oratores. Tacitus in Oratorum dialogo, Quantum humilitatis putamus eloquẽtiæ attulisse penulas istas, quib. astricti, & uelut inclusi, cũ iudicibus fabulamur?

Penulatus] pen. prod. (σὺ φαινόλη,) Adiectiuum, Penula tectus. Cic. pro Milone 20. Cum uxore uehcretur in rheda penulatus. Mart. li. 2. 57. Non ipse Codrus alpha penulatorũ.

Penularium] penularij, (φαινοληθήκη,) Quasi theca & uagina penulæ, interprete Nonio. Nouius Pullonico, Non multo pòst sonoram accepit, abscedet, consequitur, penularium pfilotrum petit.

Penus] peni, peno, (ταμίον, βίοτος,) secundæ declinationis: uel Penus, huius penus, quarte, Masculini, uel fœminini generis est, appellaturq; id omne quo uescimur. Lucilius, Magna penus paruo spatio consumpta peribit. In Digestis titulus est De penu legata. Plaut. Pseud. 4. 45.

- nam nisi penus annuus hodie conuenerit, &c.

Penus locuples. Pers. Saty. 3. 8.

Struere penum. Virg. 1. Aeneid. 142.

Ornare penum, Vide Orno.

Penus, penoris, pen. corr. n. g. Horat. 1 epist. 17. 15. Annona prosit, portet frumenta penusq;. Colum. li. 12. cap. 4. Prius quàm penora contingant.

Penum, peni, Idem. Terent. Eun. 2. 3. 18. Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum. Afranius penum herile.

Penus Festus, Penora, res necessariæ ad uictum quotidianum. Cicero 2. de Nat. deor. 98. Est enim omne quo uescuntur homines penus.

Verba sine penu & pecunia. Plaut. Capt. 8. 12.

Penuarius] Sueton. in Augusto, cap. 6. Locus permodicus, & cellæ penuariæ instar.

Penarius] penarij, (ταμίειον,) ut legit Festus, n. g. Vel ut Varro de Lingua Latina, Penaria, penariæ: ut uerò alij, Penarium, Locus ubi penus, id est res necessariæ ad uictũ quotidianum pertinentes, reponuntur.

Penarius, Adiectiuum, (ταμισυματικός,) Quod ad penũ pertinet. ut Penaria cella, Idem quod penarium. Ci. 4. Verr. 4.

Penuria] penuriæ, (ὑστέρησις,) Omnis inopia rerum, & præsertim earum quæ in penu recondi solent. Penuria (inquit Festus) quòd penè minus sit, quàm necesse est. Terentius Adelph. 3. 3. 88.

Næ illiusmodi iam nobis magna ciuium.
Penuria est, homo antiqua uirtute ac fide. Cic. 7. Verr. 20.

Ne diutius in tanta penuria uirorum fortium talem imperatorem ignorare possitis. Sic. 5. Ver. 107. Penuria aratorũ.

Cibi penuria. Lucret. lib. 5. 202.

Edendi penuria. Virg. 7. Aeneid. 23.

Copia & Penuria, contraria. Cic. 2. de Inuent. 107.

Firmorum, stabilium, & constantium amicorum magna est penuria. Cic. de Amic. 55.

Penuria consilij, Plin. lib. 8. cap. 6. 1.

Penuria mulierum. Liu. 1. ab Vrbe 35.

Peplion] (πέπλιον,) herba quæ aliàs portulaca dicitur. Plinius lib. 20. cap. 20. 1.

Peplos] (πέπλος,) inquit Plin. lib. 27. cap. 12. 13.

Peplus] pepli, m. g. uel Peplum, pepli, (πέπλος,) Vestis solennis, quæ injicitur uel uiro uel fœminæ, uel deo deæue. Virg. 1. Aeneid. 97. Crinibus Iliades passis, peplumq; ferebant. Seruius, Peplũ propriè est palla picta fœminea, Mineruæ cõsecrata: ut Plautus, Nunquã ad ciuitatẽ ueni, nisi quũ infertur peplum. Hodie tamen multi abutuntur hoc nomine.

Fluens peplus. Claud. de Nuptijs Honorij 25.

Pepo] peponis, m. g. (πέπων,) Plin. lib. 20. cap. 23. Pepones qui uocantur, refrigerant maximè in cibo, & emolliunt aluum. Caro eorum epiphoris oculorum, aut doloribus imponitur. Hactenus Plinius. Peponum multa sunt genera, ab ipsorum sapore & figuris petita.

Pepsis] fœm. gen. (πέψις,) Latinè concoctio dicitur. Vnde Peptice, medicamenta ad concoctionem, quæ foris adhibentur: ἀπὸ τῦ πεπτέιν, teste Hermolao. Plin. lib. 20. cap. 18. 5. Podagris illinitur cum lacte mulierum: sic & foliis ipsis utuntur. Item ad sacros ignes, & uulnera ex aceto. Ego tamẽ damnauerim collyrijs addi: multoq; magis quas uocant lexipyretas, quasq; pepticas, & caliacas.

Per] (διὰ, ἀνά,) Præpositio, accusatiuo iungitur. Terent. in Prologo

Prologo Eun. 39. Falli per seruum senem.
Per cornu aliquid infundere. Colum. lib. 6. cap. 2. 5.
Per adoptionem pater; Qui me adoptauit. Plinius epistol. 103. b. lib. 5.
Adsciriq; per adoptionem à Tiberio iussit. Tacit. lib. 1.
Per ætatem. Terent. Eun. 1. 2. 33.
- patriam & signa cætera
Neq; sciebat, neq; per ætatem etiam potuerat. Hoc est, quia iunior erat. Cic. Cornificio, lib. 12. 23. 5. Nullam partem per ætatem sanæ & saluæ Reip. gustare potuisti.
Per multas ætates fuerunt antistites sacri eius ab Euandro edocti. Liu. 1. ab Vrbe 30.
Per alium ostendere suam sententiam, Alterius adminiculo. Terent. Heaut. 2. 1. 7.
Per alium dare. Terent. Heaut. 3. 1. 61.
Per aliũ transigã, recede de medio. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Per ambages. Liu. 5. ab Vrbe 71.
Fatigare aliquem per ambages. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.
Per amicitiam & gratiam impetraui à patre. Plaut. Mil. 17. 1.
Per annonam tam caram natus. Plaut. Stichò, 4. 25.
Per eos annos, uel dies. Cic. 7. Verr. 26. Ac per eos dies quum iste cum pallio purpureo, talariq; tunica uersaretur in conuiuijs muliebribus, non offendebantur homines in eo, &c. Vulgus diceret, Durantibus his diebus. Ibidem, 107. Et 2. 30.
Per uiginti annos. Quint. in. Proœm. lib. 1. 1. Post impetratam studijs meis quietem, quæ per uiginti annos erudiendis iuuenibus impenderam, &c.
Per quinq; & uiginti annos. Tacit. lib. 20.
Per auaritiam aliquid appetere. Cic. pro Rosc. Comœ. 12.
Per beneficium & gratiam aliquid aliquibus concedere. Cicero 5. Verr. 165.
Per caliginem perstrinxerat aciem animi Bruti salus. Cicero 12. in Philip. 320.
Per summam castimoniam uirorum ac mulierum per quæ sacra erant stuprum & flagitium uiolare. Cic. 6. Verr. 91.
Per cauillationem ad aliquid perduci. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Per causam, Hoc est per simulationem, Dißimulando. Liuius 2. ab Vrbe 135. Per causam renouati ab Aequis belli. Hoc est prætextu.
Per causam aliquam gratiam alicuius sibi conciliare. Cicero de Lege Agrar. 49.
Per cinerem alicuius mortui, per nomen propinquitatis, per coniugem ipsius & liberos aliquem obsecrare ut aliquando misericordiam capiat. Cic. pro Quintio 65.
Per comitatem omnia disperdidit. Plaut. Trinum. 6. 51.
Manat per compita rumor. Horat. 2. Serm. saty. 6, 10.
Per compita supplicatum. Liu. 7. bel. Pun. 135.
Per compositionem. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Quos quia seruare per compositionem uolebat, ipse ab his interemptus est. Quod uulgus dicit, Secundum quod composuerat.
Per contrarium. Vlpianus in L. Iulianus. Parag. Si uenditor. ff. De acti. empt. & uend. Per contrarium quoq; idem Iulianus scribit.
Per culpam uenire in necessitatem. Author ad Heren. li. 2. 56.
Per summum dedecus uitam amittere. Cic. pro Rosc. Amer. 18.
Per deos iurare, Vide Iuro.
Per deos, per dextram, per fortunas, per fidem, per homines, modus deprecandi elegantißimus. Terent. And. 1. 5. 54.
Quod ego per hanc te dextram oro, & genium tuum,
Per tuam fidem, perq; huius solitudinem.
Te obtestor, ne, &c. Cic. Attico, lib. 3. 61. 2. Ad quæ recuperanda per fortunas incumbe, ut facis. Cic. 3. de Fini. 111.
Quæ per deos immortales nónne mirarisi
Per deũm immortalium fidem. Cic. ad Octauium 4.
Per ego te, iura, deos, genua, præter cætera, interpositio elegans, & nescio quid ornatus habens in oratione. Liu. 3. bel. Pun. 34. Per ego te, inquit, fili, quæcunq; iura liberos iungunt parentibus, precor quæsoq;, ne ante oculos patris facere, & pati omnia infanda uelis. Plaut. Menæh. Per ego te hæc genua obtestor, ne, &c. Terent. And. 5. 1. 15. Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere.
Per deridiculum uerba dare alicui. Plaut. Pseud. 18. 7.
Per dilationes. Liu. 5. ab Vrbe 18.
Per directum. Plin. lib. 5. cap. 22.
Per optimatium discordiam, dissensionemq;, patribus principibusq; cædes periculaq; non creentur. Cicero de Arusp. respon. 36.
Per dolum dimicare. Hirtius lib. 5. bel. Africani 287.
Per doctos dolos auferre aliquid. Plaut. Pseud. 7. 70.
Per fas, & fidem deceptus. Liuius 1. ab Vrbe 39. Plautus Mostel. 7. 68.
Per fidem qui nos sæpenumero fefellerunt, eorum orationi fidem habere non debemus. Cic. 1. de Inuent. 85.
Per figuram offerre iusiurandum. Sueton. de Claris Rhet. 3. Vide Offero.
Per flagitium famam perdere. Plautus Trinum. 10. 18. Terentius Heaut. 5. 1. 56.
Per summam fraudem & malitiam fingere aliquid. Cicero pro Quintio 33.
Per gratiam abire. Plaut. Milit. 13. 32.
Per gratiam absoluere. Cic. 2. Verr. 29.
Per ignauiam in prælio sonum tubæ ferre non potes. Author ad Herennium, lib. 4. 166.
Per illos, Per me licet. Plaut. Pœnul. 2. 52.
Si quidem licebit per illos quibus est in manu. Terent. Hecy. 5.
Ancillas dedo, quolibet cruciatu per me exquire. (2. 7.
Licet. Vbi Donatus, Per me, Me authore & permittente. Cic. 4. Acad. 165.
Per illa tempora perraræ literæ fuerunt, pro illis temporibus. Liuius lib. 6.
Per imprudentiam decipi. Cic. pro Roscio Comœdo 12.
Per alterius incommodum & calamitatem qui non ascendit, & sua uirtute in altiorem locum peruenit, is mihi uidetur amplißimus. Cic. pro Roscio Amer. 50.
Per iniuriam. Cic. 1. Verr. 30. Ab hac præfectus Antonij quidam symphoniacos seruos abducebat per iniuriam, quibus se in classe uti uelle dicebat.
Per summam iniuriam. Cice. 3. Verr. 95. Ne per summam iniuriam pupillum Iunium fortunis patris conetur euertere. Idem pro Rosc. Ame. 18. per summũ dedecus uitã amitteret
Per insidias interficere. Cic. pro Domo sua 47.
Per interdicta crudelitatis alicuius aliquid alteri non licere. Cice. in Pisonem 13.
Per interualla. Plin. lib. 8. cap. 42. 10.
Per inuidiam depelli Tribunatu. Cic. 3. de Orat. 7.
Per iram aliquid facere quod nos pœniteat. Cic. 4. Tusc. 129.
Per iram & leuitatem crimen commentum. Liuius 6. belli Pun. 141.
Per ius & magistratum aliquem defendere. Cice. pro Qu. 46.
Per latrocinium imposita lex. Cic. in Pisonem. 23.
Per legem. Cic. ad Salustium. lib. 2. 16. 4. Sed id uix mihi uideris per legem Iuliam facere posse.
Per legem illam hoc mihi licet. Cic. Attico, lib. 1. 15. 8.
Per literas mihi ignoscit. Cice. ad Attic. lib. 10. 194. 3. pro eo quod est, Scribit se mihi ignoscere.
Per literas colloqui cum aliquo. Cic. Attico, lib. 6. 112. 3.
Per unam literam scriptum. Plin. de Claris Grammat. 6.

Digitized by Google

Consulere aliquem per ludibrium. Tacit. lib. 1.
Per ludicrum audire per iocum quærere. Liu. 4. bel. Pun. 25.
Per ludum & iocum aliquem fortunis euertere. Cice. 3. Verr. 110. Sic apud Plinium in epist. 109. c. Per ludum & iocũ occursum est rapinis.
Per ludũ & negligentiã peruenire ad aliquid. Ci. 7. Ver. 142.
Per luxuriam effundere atq; consumere, quod per scelus quis est adeptus. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Per malitiam aliquid facere. Cic. pro Rosc. Comœdo 12.
Per manus prouinciam alteri tradere. Cic. de Prouin. Conf. 32.
Per maturitatem debiscentes. Plin. lib. 12. cap. 7. 1. Correctiora exemplaria legunt debiscentes maturitate.
Per me nulla est mora. Terent. And. 3. 4. 14.
Per me percontatus sum, sineq; indice aliquo. Hoc est, ex me ipso, nullo alio suadente. Plaut. Merc. 3. 17.
Per medios ruit. Virg. 4. Aeneid. 135.
Per membranas oculorum ut cerni posset, sicut eas perlucidas natura. Cic. 2. de Nat. deor. 213.
Per metum. Plaut. Aulul. 5. 12. Neq; occultum id haberi, neq; per metum mussari.
Per momenta. Plin. epist. 95. b. Ita est aliquid, quod huius fontis excursum per momenta repercutiat.
Per naturam fas est, aut per leges licet. Cic. pro Milone 33.
Per nebulam aliquid scire aut audire. Plaut. Pseud. 7. 48.
Per necessitatem. Liu. 1. ab Vrbe 19. Sed rem immaturam nisi aut per occasionem, aut per necessitatem aperiri noluerat.
Per ultimam necessitatem. Liu. 2. ab Vrbe 184.
Per noctem cernuntur sidera. Plin. lib. 2. cap. 10. 3.
Per nos. Plinius epist. 315. Impetrandumq; à bonitate tua per nos habet, quod illi fortunæ malignitas denegauit, id est, nostra opera.
Per nos quidẽ hercle egebit qui suum prodegerit. Plaut. Merc. 24. 60. Hoc est, Nihil ei suppeditabimus.
Per notas nos certiores quàm scitè facit Iupiter. C. 2. de Di. 69.
Per occasionem. Liu. 1. ab Vrbe 45. Dum ea ibi Romani gerunt, Antennatium exercitus per occasionem ac solitudinẽ hostiliter in fines Romanos incursionem facit.
Subuertere aliquem per occultum. Tacit. lib. 3.
Per officium. Tacit. lib. 1. Druso propinquanti, quasi per officium obuiæ fuere legiones.
Per omnia, in omnibus, Columel. lib. 4. cap. 2. 2. Quare per omnia prætulerim duobus potius seminibus depositis, quàm unico periclitari.
Per omnes dies. Plin. lib. 6. cap. 19. 4. Regi eorum peditum sexcenta M. equitum, XXXM. elephantorum IXM. per omnes dies stipendiantur.
Per ordinem. Quint. lib. 4. cap. 2. 51. Fortiti noctẽ singuli per ordinem, cũ ferro cubiculum intrauerunt patre dormiente.
Per ordinem fungi honoribus. Plin. de Viris illust. 67.
Per otium. Cic. 1. de Inuent. 6. Quare mihi uidentur postea cætera studia recta atq; honesta per otium concelebrata ab optimis enituisse.
Per pacem. Plaut. Amph. 4. 234. Obsecro ut per pacem liceat te alloqui, ut ne uapulẽ. Hoc est, te pacato, & non irato amPer partes emendare. Plin. epist. 29. d. (plius.
Per partes facere. Plin. epist. 195.
Per potestatem auferre aliquid alicui. Cic. 6. Verr. 27.
Per procuratores, aut per seipsum agere. Cic. Att. lib. 4. 86. 7.
Per quod effectum est ut te consulerem. Plinius epistol. 300. Et epist. 243.
Per hanc rationem aliquid alicui dare, pro Ad hunc modum, Hoc modo. Cic. 4. Verr. 88.
Per ridiculum. Plaut. Truc. 6. 8.
Per risum & iocum aliquid contẽnere. Ci. 2. de Lege Agr. 94.
Per scelus & latrocinium ex fanis religiosis auferre aliquid. Cic. 3. Verr. 38.
Per se, pro, Quod ad se attinet. Cicero de Amicitia, 61. Tanquam superiorem colebat, suosq; omnes per se esse ampliores uolebat.
Per se, & Propter se, hoc est Propter excellentiam sui. Cice. de Amic. 68. Ita pulcherrima illa & maximè naturali carent amicitia, per se & propter se expetita.
Per se aliquid posse, Quasi nullo adiutore. Cice. de Amic. 26. Vt dandis, recipiendisq; meritis quod quisq; minus per se ipse posset, id acciperet ab alio, uicissimq; redderet.
Per se sibi quisq; charus est. Ex sese, sua natura, & quod dicitur Naturaliter. Cic. de Amic. 68.
Sua sponte, & per se iucunda. Cic. 1. de Fin. 38.
Per se ipse ac sua sponte ardor moueatur. Cic. 2. de Nat. deo. 45
Per se solus Liu. 1. ab Vrbe 216. Cognitiones capitaliũ rerum sine consilijs per se solus exercebat.
Per se ipsa probitas parum tuta. Salust. in Iugurtha.
Per se splendet uirtus semper, neq; alienis unquam sordibus obsolescit. Cic. pro Sestio 51.
Per semen. Cato cap. 17. Tum primùm per semen incipiunt maturæ esse.
Per sententias aliquorum, iusq; iurandum aliquid assequi. Cice. pro Roscio Amer. 5.
Per silentium adesse æquo animo, Tacite audire. Tere. in Prol. Phorm. 31. Et in Prol. Heaut. 36.
Per silentium eo deducti. Liu. 5. bel. Pun. 128.
Per simulationem. Cic. 6. Verr. 6. Non ablata ex urbibus sociorum quatridui causa per simulationem Aedilitatis, domum deinde atq; ad suas uillas auferebant.
Per simulationem amicitiæ aliquem prodere. Cicero, Post red. ad Quirites 17.
Per somniũ sensibus & curis uacuus animus. Cic. 2. de Di. 40.
Per longissimum spatiũ hoc receptaculo utetur. Pli. epist. 117.
Per speciem, Simulata occasione, per simulationem, fingendo. Liu. 1. ab Vrbe 183. Itaq; per aliquot dies, quum iam expirasset Tarquinius, celata morte, per speciem alienæ fungendæ uicis, suas opes firmauit.
Per stadia duo. Plin, lib. 5. cap. 29. 3. Alexander idem per duo stadia continenti adnexuit.
Per plures successiones traditæ. Plin. epist. 225.
Per successiones sibi ius uendicare. Plin. lib. 12. cap. 14. 3.
A suis, uel per suos inimicos aliquid ad te delatum esse, non sine magno quidẽ dolore, is mihi uisus suspicari. Cic. Bruto 12.
Per te stetit quominus hæ, fierent nuptiæ. Teren. And. 4. 2. 16.
Per tempus, in tempore, siue tempestiuè, inquit Donatus, aut opportunè. Plaut. Pœn. 3. 7.
Scitum est, per tempus: hoc est iam uerbum uetus.
Per tempus aduenis. Terent. And. 4. 4. 44.
Per tempus egredi. Terent. Hecy. 4. 3. 15.
Per tempus subuenire alicui. Plaut. Truc. 4. 79.
Per tempus salices legere. Cato cap. 31.
Per omne tempus quo fuimus una. Plin. epist. 306.
Per id tempus. Liu. 2. ab Vrbe 40. Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab Senatu data. Cice. pro Rosc. Amer. 49. Per ista tempora.
Per triennium. Cic. 2. Verr. 8. Nulla res per triennium, nisi ad nutum istius iudicata est.
Per triumphum aliquid uehere. Cic. 3. Verr. 38.
Per ualetudinem quum posses uenire, tamen noluisti. Cicero Mario, lib. 7. 1. 1.
Fusus sanguis per uenas. Tacit, lib. 20.
Per Ver. Cato de Re rust. cap. 151. 1. Semen cupressi Tarentinæ per Ver legi oportet. Plin. lib. 17. cap. 18. 3

Per

Digitized by Google

Per uiam fabulari in itinere. Plaut. Ciſtel. 11.1.
Per uices, Viciſſim. Plin. epiſt. 3.4. Quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaque? poſſidéntne te, & per uices partiuntur?
Per uices annorum. Plinius libro 12. cap. 14.3. Hoc eſt per uiciſſitudines.
Per uim quod actum eſt, ratũ eſſe non debet. Cic. 3. Offi. 149
Per uim & ſcelus plurimum poſſe. Cic. pro Quintio, 46.
Per uim Conſules creantur. Plin. in Paneg. 96.
Per uim uitium oblatum uirgini. Terent. Adelph. 3.2.10.
Per uim lata lex. Plin. de Viris illuſt. 62.
Per uinum exortum diſſidium: Hóc eſt, per ebrietatem. Plaut. Mil. 10.59. & Aul. 30.65. Cic. 4. Acad. 93. ſiue in quiete, ſiue per uinum, ſiue per inſaniam.
Per uiſum. Cic. de Amicitia, 13. Quæ ſe in quiete per uiſum ex Africano audiſſe dicebat.
Per uos, ſiue per aliquem: Id eſt beneficio alicuius. Cic. pro Roſcio Amerino, 29. Feret tamen æquo animo Iudices, ſi per uos uitam & famam poteſt obtinere. Idem ad Terentiam lib. 14. 18. 2.
Per, inter. Virg. 1. Georg. 48.
Has inter, mediamq; duæ mortalibus ægris
Munere conceßæ diuûm, & uia ſecta per ambas,
Obliquus quà ſe ſignorum uerteret ordo. Vbi Seruius, Quum uitet utranq; temperatam, ipſa præpoſitio Per, pro inter accipienda eſt. Plin. lib. 12. cap. 5.3. Fructus per ſolia ſolibus coctus, prædulci ſapore.
Per, pro In. Virg. 5. Aeneid. 168. Sub remis fuſi per dura ſedilia nautæ. Id eſt iacentes in duris ſedilibus.
Per, pro Sub prætextu. Cic. pro Cecinna, 5. Qui per tutelam aut ſocietatem, aut rem mandatam, aut fiduciæ rationem fraudauit quempiam: in eo, quo delictum maius eſt, eo pœna eſt tardior.
Per enim magni æſtimo tibi firmitudinem animi noſtri, & factum noſtrum probari. Cic. Attico, lib. 10. 192. 1.
Per mihi mirum uiſum eſt Scæuola te hoc illi concedere, &c. Cic. 1. de Oratore, 107.
Pera] perę, (πήρα,) Pellis à collo ad lumbos pendens. A quo pera, ſacculi genus. Hinc Peram uiatoriam uocamus, qua panem & aliquid obſonij geſtare uiatores ſolent. Martial. lib. 14. 86.
Ne mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat.
Perula] perulæ, Diminutiuum, (πηρίδιον,) Seneca epiſt. 91. Exemptum protinus è perula calicem fregit.
Perabſurdus] Adiect. (λίαν ἄτοπος,) Valde abſurdum ſignificat. Cic. 4. Acad. 107. Illud uerò perabſurdum quod dicitis, probabilia uos ſequi, ſi re nulla impediremini.
Perabſurda uerba. Cic. in Partit. 29.
Peracer] hæc peracris, hoc peracre, pe. pro. (πολυδεμὴς,) Valde acre & uehemens. Ci. ad Papirium, lib. 9. 16. 9. Sed tamen ipſe Cæſar habet peracre iudicium.
Peracerbus] Adiectiuum, (πολύπικρος,) Valde acerbus. Cic. de Senect. 49. Primò eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit. De uua.
Peraceſco] peraceſcis, peracui, (μέγα ἐξύνομαι,) peraſcere, Valde acre & acidum fieri. Plaut. Bacch. 22.13.
hoc hoc eſt quod peraceſcit, hoc demum eſt quod percrucie hoc ætatis ludificari. Idem Aulul. 18.10. (cior.
mihi pectus peracuit, &c.
Peracidus] peri. cor. Adiect. (πολυοξὺς,) Valde acidum ſignificat: ut Peracida poma, peracida pyra.
Peractio] Vide Perago.
Peracticum] Gummi genus, Vide Peraticum.
Peracuo] peracuis, peracui, peracutũ, pe. pr. (μέγα ὀξύνω,) peracuere, Valde acutũ facere. Cato cap. 40.1. Sumito tibi ſurculum durũ, eum peracuito, ſalicem Græcã diſcindito.
Peracutus, pe. pro. Adiect. (ἐξύβυπτος, ὀξύβυπτος,) ualde acutè ſignificat. Mar. li. 5.81. Vt citò teſticulos peracuta falce ſeingenioſus & peracutus homo. Cic. 4. Ver. 88. (carek.
Peracuta cauſa. Cic. pro Planc. 59.
Peracutũ, Ingenioſum. Cic. pro Cecin. 61. Non deieci, ſed eieci: peracutum hoc tibi uidetur: hic eſt mucro defenſionis tuæ.
Peracutè, pe. pr. Aduer. (περιῳξέως,) Ci. 1. Aca. 50. Sed Zeno quũ Arceſilam anteiret ætate, ualdeq; ſubtiliter diſſereret, et peracutè moueretur, corrigere conatus eſt diſciplinam.
Perædifico] perædificas, pen. cor. (τελέως οἰκοδομῶ,) perædificare, Aedificationẽ abſoluere. Colu. lib. 4. cap. 3.1. Ab inchoato domos extruunt, nec perædificatis cultũ adhibẽt.
Peræquus] Adiect. (παντελῶς ἴσος,) Valde æquum ſignificat. Cic. 6. Ver. 41. Vt hoc liceret ſuſpicari, fuiſſe aliquãdo apud Siculos peræqua proportione cætera.
Peræquè, Aduerb. (ἐπίσης ἐξίσου,) Admodũ iuſtè. Cic. in Piſonem, 68. Quod cum peræquè omnes, tum acerbiſſimè Bœotij & Byzantij Cherronenſes, Theſſalonica ſenſit.
Cæſæ peræquè legiones Antonij. Aſinius Pollio Cic. lib. 10. 33 10. Peræquè narrabat incenſam eſſe iuuentutem. Cice. ad Attic. lib. 2. 23. 2. Atq; hæc peræq; in omni agro decumano reperietis. Cic. Verr. 101.
Peræquè florere in omni dicendi genere. Cic. in Orato. 10.
Peræquo, peræquas, peræquare, (ἐξισόω,) Aequum facere. Colum. lib. 3. cap. 3.4. Et apud me octogenæ ſtirpes inſitæ intra biennium ſeptenos culeos peræquarent.
Perago] peragis, pen. cor. peregi, pen. pro. peractum, (περαίνω, τελέω, διαπεράτ]ομαι, διανύω, ἐπιτελέω,) peragere, Perficere. Liuius 1. ab Vrbe, 123. Rex cætera ut orſus erat peragit.
Aeſtates ſalubres peragere. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.5.
Aeuum peregit. Ouid. 15. Metam. 97.
Bella peraguntur milite uitreo. Ouid. ad Piſonem, 39. De ludo ſcacchorum loquitur.
Buſta peragere. Ouid. 2. Metam. 126.
Cibum peragere, pro Conficere Plin. lib. 9. cap. 56.
Comitia peragere. Cic. 2. de Nat. deor. 15.
Concilium peragit Cæſar, equitesq; imperat ciuitatibus. Cæſ. 6. belli Gall. 13. & lib. 5. 87.
Curſum peregi quem dederat fortuna. Virg. 4. Aeneid. 131.
Dicta alicuius peragere. Ouid. 8. Metam. 165.
Donum peragere. Virg. 5. Aeneid. 73.
Fabulam peragere. Cic. de Senect. 63.
Inceptum peragere. Virg. 4. Aeneid. 91.
Inceptum iter peragunt. Virg. 6. Aeneid. 77.
Peragere uerum indicium, pro Indicium comprobare. Liuius libro 6. ab Vrbe.
Iuſſa peragere. Ouid. 2. Metam. 24.
Latus enſe peregit. Ouid. epiſt. 4.24. Hoc eſt penetrauit latus enſe, enſem per latus egit, ſeu adegit.
Mandata peragere. Ouid. 7. Metam. 102.
Mortem peragere. Plin. epiſt. 58. a. lib. 3.
Nauem peregit in portum. Plautus. Id eſt perduxit.
Et multas noctes peregi inſomnes. Apuleius.
Noctem peregi uacuus ſomno, Hoc eſt tranſegi. Ouidius primo Amor. eleg. 2.1.
Otia mollia peragebant gentes. Ouid. 1. Metam. 21.
Animo omnia ſecum peragere, Reputare apud ſe. Plinius epiſt. 190. c. Virgil. 6. Aeneid
Omnia percepi, atq; animo mecum antè peregi.
Opus peregit. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.10.

Digitized by Google

Partes ſuas peragere, Facere officium ſuum. Plin. lib. 7. epiſt. ultima, ad Tacitum.
Partes alicuius peragere. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 6.
Laboris penſum peragere. Colum. lib. 3. cap. 10. 6.
Poſtulata peragere. Liu. 1. ab Vrbe, 142.
Res geſtas peragere, Deſcribere res geſtas, ſcriptis declarare & perſcribere. Liu. 2. ab Vrbe, 1.
Sententiam ſuam alicui peragere. Liu. 7. ab Vrbe, 166. Vbi ſententiam meam uobis peregero, tum quibus eadem placebunt, in dexteram partem taciti tranſibimus.
Seria nulla peraguntur fronte coronata. Ouid. 5. Faſt. 69.
Sol duodena peragit ſigna. Ouid. 13. Metam. 125.
Fortuna grauis peragit incœptum tenorem. Oui. epiſt. 21. 12
Vita peragenda ſub axe Boreo. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 9.
Volumina peragere. Plin. epiſt. 49. e.
Vota peragere. Ouid. in Ibin, 20.
Peragere, pro Fortiter agere. Senec. epiſt. 59. Hunc quē Græci œſtrum uocant pecora peragentem, & totis ſaltibus diſſipantem. Id eſt urgentem ad continuum curſum.
Peragere aliquem reum, Id eſt condemnare. Iuriſcon. ait, Peregiſſe reum non aliàs quis uidetur, niſi & condemnauerit. Plin. epiſt. 53. a. Multiq; priuati reum peregerunt. Budæus
Peragi reus in crimimibus, non res peragi dicitur. Eſt autem reum peragere, ita rei accuſationem perſequi, ut reus tandem damnetur. Paulus Iuriſcon. Deſtitiſſe autem is uidetur, qui intra præfinitū accuſationis à præſide tempus reum ſuum non peregerit. Hactenus Budæus.
Reus peragor ore populi. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 5.
Peragere cenſuram. Plin. lib. 7. cap. 29. 1.

Peractus] Participium, (τετελεσμένος,) ut
Cædes ingens peracta. Virg. 9. Aeneid. 49.
Cauſa peracta. Ouid. 15. Metam. 8.
Conſulatus peractus. Cic. in Piſonem, 4.
Peractis triſtitiæ imitamentis curiam ingreditur. Tacit. li. 13.
Imperia peracta. Horat. 4. Carm. ode 14. 9.
Lux peracta. Ouid. epiſt. 20. 17.
Opus peractum. Stat. 1. Sylu. 1. 1.
Sacra peracta deo. Ouid. 5. Faſt. 26.
Tempus melius peractum eſt. Ouid. 2. de Arte, 134.
Vita peracta ſine labe. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 10.

Peractio] Verbale, (τελείωσις,) Cicero de Senect. 78. Senectus autem, Peractio ætatis eſt.

Peragito] peragitas, pen. cor. peragitare, Frequentatiuum. Colum. lib. 12. cap. 19. 4. Et nihilominus ſubinde fœniculo peragitet, nequid ſubſederit quod poſſit plumbeum perforare. Cæſar 1. bell. Ciuilis, 302. Millia enim progreſſi quatuor, uehementiusq; peragitati ab equitatu, montem excelſum capiunt.

Peragro] peragras, pen. corr. (περιοδεύω, περιχωρέω,) peragrare, Ex per, & ager, agri compoſitum, ſignificat Inquirendo circuire, ut ait Seruius, ſiue Huc & illuc proficiſci. Cic. 1. de Diuinat. 154. Arabes autem & Phryges, & Cilices, quòd paſtu pecudum maximè utuntur, campos & montes hyeme & æſtate peragrātes, propterea facilius eantus auium & uolatus notauerunt. Virg. 1. Aeneid. 78.
Ipſe ignotus, egens, Libyæ deſerta peragro.
Agros & nemora peragrare. Cic. de Aruſp. reſp. 21.
In labore militari peragrare Aſiam. Cic. pro Murena, 10.
Belli diuerſa peragrat. Valer. 6. Argon. 61.
Loca auia peragro. Lucret. lib. 4. 1.
Peragrare pedibus maria, claſſibus montes. Ci. 2. de Fin. 178.
Prouincias oēs peragraſſe gloriatur Aſellus. Ci. 2. de Or. 143
Regiones has arma Pop. Ro. peragrarūt. Ci. de Prou. Cōſ. 26.
Rura peragrare. Cic. 3. Offi. 3.
Saltus peragrat Dictæos. Virg. 4. Aeneid. 15.
Fama peragrare dicitur. Cic. pro Mil. 75. Centeſima lux eſt hæc ab interitu P. Clodij: & opinor ultra, quàm fines imperij Pop. Rom. Sunt, non ſolum fama iam de illo, ſed etiam lætitia peragrauit.
Mente innumerabiles mundos, infinitaſq; regiones, quarū nulla eſſet ora, nulla extremitas, peragrare. Cic. 2. de Fin. 163.
Mente regiones peragrare. Cic. 2. de Finib. 163.
Mente animoq; peragrauit omne immenſum. Lucre. lib. 1. 15.
Sed ita peragrat per animos hominum, ita ſenſus menteſq; pertractat, ut non deſyderet philoſophorum deſcriptiones. Cicero 1. de Orat. 112.
Latebras ſuſpicionum peragrare. Cic. pro Cœlio, 41.

Peragrans, pen. corr. Participium, (περιχωρῶν,) ut
Mater ſaltus orbata peragrans. Lucret. lib. 2. 72.

Peragratus] pen. prod. (περιηχωρημένος,) Aliud participium. Cic. 5. de Finib. 92. A quibus propter diſcendi cupiditatem uidemus ultimas terras eſſe peragratas.
Montis peragrati ſaxa. Seneca Thebaid. 1. 3.

Peragratio] Verb. (περιχώρησις,) Ci. 2. Philip. 70. Quæ fuit eius peragratio itinerum, luſtratio municipiorum.

Perambulo] perambulas, pe. cor. (περιπολέω, διοδεύω,) perambulare. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. Vos qui multas perambulaſtis terras.
Cubilia omnium perambulare. Catul. in Iulium Cæſ. 27. 2.
Bos rura perambulat. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
Perambulabis aſtra ſidus aureum. Horat. Epod. 17. 9.

Peramplus] Adiect. (πολυπλατὺς,) Cicero, Sunt ea ſimulachra perampla atq; præclara, ſed nō ita antiqua. Idem
Simulachra duo perampla & pulcherrima.

Peramo] peramas, pen. cor. (ὑπερφιλέω,) peramare, Valde, uel uſq; ad finem amare. Cic. 1. de Leg. 77. Vbi illa ſancta amicitia, ſi non ipſe amicus peramatur toto pectore? Quædam exemplaria legunt, per ſe amatur.

Peramans, pen. cor. (ὑπερφιλῶν,) Participium, ſiue nomen ex participio. Cic. ad Atticum lib. 4. 77. 5. Homo peramans ſemper noſtri fuit, nec mihi unquam odio.

Peramanter, Aduerbium, (πολυφίλως,) Plin. lib. 9. cap. 20. 7. Qui me quidem perofficiosè & peramanter obſeruant.

Peranguſtus] Adiect. (πολύστενος,) Admodū anguſtum ſignificat. Cice. 7. Verr. 133. Vt ille in dolore, cruciatuq; moriens, peranguſto freto diuiſa ſeruitutis ac libertatis iura cognoſceret.

Peranguſtè, Aduerbium, (πολυστενῶς,) Cic. 1. de Orat. 79. Sed tu hoc nobis da Scæuola & perfice, ut Craſſus hæc, quæ coarctauit, & peranguſtè refersit in oratione ſua, dilatet nobis, atq; explicet.

Peranno] Perannas, (διενιαυτίζω,) perannare, Per integrum anni tempus uiuere. Componitur enim ex per & annо, annas. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 12. ſcribit priſcos Romanos mēſe Martio, & publicè, & priuatim ad Annam perennam ſacrificatum ire ſolitos, ut annare, perannareq; commodè liceret. Hoc eſt, uitam degere incolumem per annum integrum. Quidam hic legunt perannam, per a primā uocalem, ut ab Anna deriuatur, quæ menſe Martio colebatur à Romanis, ut eis annare & perannare liceret: de qua ſic Ouidius libro 3. Faſt. 30.
Nec mihi parua fides hinc annos iſſe priores,
Anna quòd hoc cœpta eſt menſe peranna coli. Et hic legitur in quibuſdam exemplaribus perenna, per e ſecundā uocalē. Suet. in Veſ. ca. 5. Ideoq; puella nata nō perannauit.

Perantiquus] pen. prod. (ἀρχαιότερος,) Adiectiuum. Cicero de Claris Orat. 20. Atque hunc proximo ſæculo Themiſtocles inſequutus eſt, ut apud nos perantiquus, ut apud Athenien-

Digitized by Google

Athenienſes, non ita ſanè uetus. Sic 6. Verr. 3.

Perappoſitus] pen. corr. Adiect. (λίαν ἀρμόζων,) Valde appoſitus. Cic. 2. de Orat. 152. Sunt etiam illa ſubabſurda, ſed eo ipſo nomine ſæpe ridicula, non ſolùm mimis perappoſita, ſed etiam quodammodo nobis.

Perarduus] Adiect. (πολυχαλεπὸς,) Cic. 5. Verr. 141. Mihi autem hoc perarduum eſt demonſtrare.

Perareſco] perareſcis, perarui, (παγξηραίνομαι,) perareſcere, Prorſus aridum fieri. Colu. li. 11. cap. 3. 48. Sed nec patiendum eſt ut perareſcat, aut totũ decidat. Plin. li. 33. c. 6. 8

Perargutus] pen. pro. Adiect. (πολυστομύλος,) Ci. de Cl. Orat. 86. Quem ſtudebat imitari L. Afranius poeta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam, ut ſcitis, diſertus.

Peraridus] pe. cor. Adiect. (πάγξηρος, πολυπαχυὴς,) ualde, uel prorſus aridum ſignificat. Colu. lib. 2. cap. 19. 1. Eſt autem modus in ſiccando, ut neq; peraridum, neq; rurſus uiride colligatur. Plin. lib. 16. cap. 24. 4. Querna animalibus iubens dari non perarida. De foliis arborum.

Peraro] peraras, pen. corr. (διαταροτριάω,) perarare, Ex per & aro compoſitum. Ouid. 14. Metam. 20.

– nareſq; à fronte remiſſas
Contudit, & rugis perarauit anilibus ora.

Pontum perarare. Senec. Medea, 8. 15.

Perarare carmina auro. Stat. 4. Syl. 5. 5.

Litera peraratur blandis uerbis. Ouid. 1. de Arte, 92.

Perarans] pen. corr. Participium, (καταροτριῶν,) Ouid. 9. Metamorph. 114.

Talia nequicquam perarantem plena reliquit
Cera manum. Hoc eſt ſcribentem.

Peraratus] pen. prod. Particip. (καταροτριωθεὶς,) ut Ta bellæ peraratæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 2.

Peraſper] Adiect. (πολυτραχὺς,) Valde aſperum ſignificat. Celſus lib. 5. ca. 28. de thymio, At thymion nominatur, quod ſuper corpus quaſi uerrucula eminet, ad cutem tenue ſuprà latius: ſub durum: in ſummo, peraſperum.

Peraſtutus] penul. produ. Adiectiuum, (πολυμήχανος,) Valde aſtutus. A quo.

Peraſtutè] Aduerb. Plaut. Trucul. 6. 40. Vt peraſtutè eum inijciatis in malam fraudem, & præmium.

Perattentus] Adiectiuum, (λίαν προσέχων,) Valde attentus. Cic. 5. Verr. 9. Superiore omni oratione perattentos ueſtros animos habuimus.

Perattentè] Aduerbium, (λίαν προσεχόντως,) Cicé. pro Cælio, 18. Animaduerti enim Iudices audiri à uobis meum familiarem L. Herennium perattentè.

Perbacchor] perbaccharis, (πομάζω,) perbacchari, Per potare & luſitare conuiuijs frequentandis, Budæus. Cic. 2. Philip. 102. At quàm multos dies in ea uilla turpißimè es perbacchatus? ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur. Idem in Saluſt. 6.

Perbacchatus] pen. prod. Participium, (πεπομασμένος,) Claud. de bello Getico, 49.

– paßimq; crematis
Perbacchata domos nullis incendia cauſis.

Perbeatus] pen. prod. Adiectiuum, (πανόλβιος,) Valde beatus. Cice. 1. de Orato. 1. Cogitanti mihi ſæpenumero, & memoria uetera repetenti, perbeati fuiſſe Quinte frater illi uideri ſolent, & c.

Perbellus] Adiectiuum, (πολύπομπος,) A quo

Perbellè Aduerbium, (πολυπόμπως,) Cic. ad Tironem, lib. 16. 18. 2. Sed ſi me amas, quod quidem aut facis, aut perbellè ſimulas. Vide Bellus.

Perbene] pen. corr. Aduerbium, (πολυπαλὲς,) Valde bene. Cic. de Clar. Orat. 55. Perbene loqui Latinè putabatur. Liu. 4. bel. Pun. 145. Perbene delectam eſſe auaritiam.

Perbenigne] Aduerb. (πολυφιλοφρόνως,) Valdè benignè. Terent. Adelph. 4. 5. 69. – di me pater
Omnes oderint, ni magis te, quàm oculos nũc amo meos.
M. Quid? quàm illam? A E. æquè. M. perbegninè. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 2. Perbenignè mihi reſpondit.

Perbibo] perbibis, pen. corr. perbibi, perbibitum, pen. cor. (ἀποπίνω,) perbibere. Plaut. Sticho, 6. 16. At ego perij, cui medullam laßitudo perbibit. Cato cap. 130. Perbibant benè. Hic ferè aliud non ſignificat quàm bibere.

Lacrhymas perbibere. Ouid. 6. Metam. 80.

Totas perbibit flammas. Senec. Herc. Oetæo, 485.

Perblandus] Adiect. (πολυάρεσκος,) Valdè blandus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 13. Succeſſorem habes perblandũ, cætera ualde illius aduentu tua requirentur.

Perblanda ac benigna oratio. Liu. 3. bell. Pun. 39.

Perbonus] pen. cor. Adiect. (πολυέθλος,) ualde bonum ſignificat. Ci. pro Flacco, 56. Agros habent & natura perbonos, & diligentia, culturáq; meliores.

Perbono loco res erat, quoad mecum rex fuit, & c. Cice. Attico lib. 6. 111. 7.

Perbreuis] & hoc perbreue, pen. cor. (πολυβραχὺς,) ualde breuis. Cic. de Claris Orat. 81. Quodq; difficile eſt, idem & perornatus, & perbreuis.

Perbreuis æui Carthago. Liu. 8. bell. Pun. 187.

Tempus perbreue. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 13.

Aliquando interponitur dictio inter per, & breuis. Cic. prò Cluent. 1. Altera pars ea quæ propria eſt iudicij ueſtri, & legitimæ ueneficij quæſtionis, per mihi breuis, & non magnæ in dicendo contentionis fore uidetur.

Perbreuiter] pen. corr. Aduerbium, (πολυβραχέως,) ualdè breuiter. Cic. 2. de Orat. 130. Ac ne diutius uos demorer, de omni iſto genere quid ſentiam perbreuiter exponã.

Perca] percæ, (πέρκη,) Piſcis. Plin. libr. 32. cap. 10. 12. Carcinomata percarum capita ſalſarum.

Percalefacio] (ὑπερθερμαίνω,) & Percalefio. Vnde Percalefactus, Participium. Lucret. lib. 6. 36.

Mobilitate ſua feruefecit, ut omnia motu
Percalefacta uides ardeſcere.

Percalleo] percalles, percallui, (πάντως πορεύομαι,) percallere, Induratũ uel obduratũ eſſe in re aliqua, ut iam callis contractis amplius nos non faſtidiat. Tracta metaphorâ ab ijs qui diuturnis laborib. aſſueti, callũ iam contraxerũt. Cic. pro Milone, 56. Sed neſcio quomodo iam uſu obduruerat, & percalluerat ciuitatis incredibilis patientia.

Vſum rei alicuius percallere. Cic. 2. de Orat. 80.

Hoc eſt perfectè callere, intelligere.

Percandidus] pen. cor. Adiect. (πολυαργὸς,) Valde candidus. Celſus lib. 5. cap. 19. de elephantino emplaſtro. Eſt autem ea percandida compoſitio.

Percantatrix] pen. pro. percantatricis, f. g. (γοητεύτρια,) Plaut. Milit. 10. 98.

– da quod dem Quinquatribus,
Percantatrici, collectrici, ariolæ, atq; haruſpicæ.

Percautus] Adiect. (πολυσυλλαβὴς,) Cic. ad Qu. frã. lib. 1. 1. 27. Delectus in familiaritatibus, & prouincialium hõminum & Grecorum percautus & diligens.

Percelebro] percelebras, pen. cor. (ὑπερφημίζω,) percelebrare, maximè diuulgare. Cic. 7. Ver. 65. De qua muliere plurimi uerſus qui in iſtius cupiditatem facti ſunt, tota Sicilia percelebrantur. Id eſt uulgò cantantur. (Cælio, 55. Audita et peruulgata et percelebrata ſermonib. res eſt. Ci. prò

Perceler] pen. cor. (πολυσκὴς,) Admodum celer. Cic. pro Cælio, 46. Habuiſſe aiunt domi, nimq; eius eſſe expertam

Digitized by Google

in ſeruo quodam ad rem ipſam parato: cuius perceleri interitu eſſe ab hoc comprobatum uenenum.

Percello] percellis, perculi, pe.cor. & perculſi, perculſum, (καταπαίω, περιτρέπω, πλήττω,) percellere, Euertere, percutere, inquit Nonius. Varro Parmenone, Alius tenerã abietem ſolus percellit. Terent. Eunu. 2.3.87.

– perij, quid ego egi miſer?
Quò trudis? perculeris iam tu me. Vbi Donatus, Perculeris, peruerteris. Tacitus, Ingens rerum tumultus, perculſit ciuitates. Terent. And. 1.1.98. Perculſit illico animum. Vbi quidam percußit legunt.

Cuſpide perculit. Ouid. 2. amor. eleg. 9.2.
Ferro perculerat leænam. Stat. 1. Achil. 34.
Flectentem cornua ſtipite perculit. Ouid. 5. Metam. 12.
Percellere & euertere. Cic. pro Milone, 42.
Percellere & labefactare aliquem. Cic. pro Domo ſua, 22.
Percelli & Recreari contraria. Cic. Bruto, 3.2.
Perculit eum illud. Cic. 3. de Legib. 34.
Perculit te dolor. Cic. 2. Tuſc. 80. Quidam legunt peruellerit.
Percellere alicuius pectus pauore. Liu. 1. ab Vrbe, 245.
Vox perculit urbem. Valer. 2. Argon. 19.
Perculſit me, Id eſt affecit aut delectauit me. Hora. 1. Car. ode
Percelli peſte. Colu. lib. 7. cap. 7.1. (7.3.
Repẽtina ui, ac tempeſtate populari percelli. Ci. pro Seſt. 123
Vis Martis, non ita uictoriæ, ciues, quos amiſimus, perculit. Cic. pro Marcello, 10.
Percellere, Differre. Lucilius. Ad nouum hoc percellit annum.
Perculſus] Participium, (πεπληγμένος,) ut
Perculſus literis. Ci. Pæto, lib. 9.25.5. Aliàs legitur Percuſſus.
Hæc te uox non perculit? non perturbauit? Cic. 5. Verr. 113.
Amore ingenti perculſus. Virg. 2. Aeneid. 96.
Magno laudum perculſus amore. Virg. 9. Aeneid. 40.
Caſu perculſus iniquo. Virg. 6. Aeneid. 95.
Perculſus ſuſpicione. Cic. pro Cluentio, 85.
Timore perculſi membra. Lucret. lib. 5. 246.
Perculſus & abiectus. Cic. 2. in Catil. 26.
Perculſus animus, & abiectus. Cic. Att. lib. 3. 42.2.
Obſtupuit ſimul ipſe, ſimul perculſus Achates. Vir. 1. Aen. 104
Perculſa timore ciuitas. Cic. ad Brutum, 3.2.
Perculſa & afflicta iamdiu ſuis conſilijs Græcia. Cic. pro Flac
Virgo perculſa. Catul. Argon. 59.73. (60, 12.
Vulgus perculſum terrore. Lucan. lib. 1. 97.
Perculſa & proſtrata excitare. Cic. pro Marcello, 13.

Percenſeo,] percenſes, percenſui, (καταριθμῶμαι,) percenſere. Idem quod Recenſere: niſi quid perfectionis addat præpoſitio. Cic. in Parti. 70. Quo in genere percenſere poterit pleroſq; inueniendi locos. Idem pro L. Agrar. 54. Italiam percenſuiſti, perge in Siciliam. Quod tam diuinum atque incredibile genus orationis, quo quiſquã poſſit ueſtra in nos uniuerſa promerita, non dicam complecti orando, ſed percenſere numerando. Cic. poſt red. in Senatu, 1.
Percenſuitq; curſim numerum legionum. Tacit. lib. 4.
Totum percenſuit orbem. Ouid. 2. Metam. 67. Id eſt peragrauit totum orbem.
Senium æui percenſere. Stat. 1. Thebaid. 54.

Percieo] percies, perciui, percitum, pe.cor. (σὺν, ἐκκαλέω,) Valde cieo. Lucret. lib. 3. 37. Ocyus ergo animus, quàm res ſe perciet ulla. Idem lib. 3. 61. percit, pro perciet, ut etiam in ſimplici cit pro ciet, à Percio.
At natura boum placido magis aere uiuit:
Nec nimis irai fax unquam ſubdita percit, Idem li. 4. 115.

Percitus] pen.cor. Particip. (ἐκφορος,) Percußus, inquit Nonius, nimis incitatus, qui ira ac furore accenſus eſt.
Terent. Hecy. 3.3.17. – & corripui illico
Me inde lachrymans incredibili re, atque atroci percitus. Cicero pro Tito Ann. Milone, 46. Siue enim illud animo irato, ac percito feciſſet, ut incenſum odio, trucidaret inimicum, &c.
Dolore percitam inſtigat furor. Senec. Hippol. 12.1.
Magno furore percitus. Sene. Herc. fur. 1.22.
Motu æterno percita ſemina. Lucret. lib. 2.210.

Percingo] percingis, percinxi, percinctũ, (περιζωννύω,) percingere, Omnino cingere. Colum. lib. 10.32. Sæpe ſuas ſedes percinxit uitibus albis.

Percipio] percipis, pen.corr. percepi, pen.prod. perceptũ, (καταλαμβάνω,) percipere. Ex per & capio compoſitũ, Perfectè capere. Varijs nominibus iungitur.

Percipere & conſequi aliquid. Cic. 1. Offi. 86. Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamuis artis præcepta perceperint, quicquam magna laude dignum ſine uſu & exercitatione conſequi poſſunt.
Diligenter percipere diſciplinam. Quint. lib. 1. ca. 10.13.
Diligenter quæ dicuntur percipere, & ea penitus animis noſtris mandare. Cic. 1. in Catil. 19.
Facilè aliquid percipere. Quintil. lib. 1. cap. 3.1.
Animo percipere aliquid & memoria cuſtodire. Ci. 1. de Or.
Artẽ percipere. Ci. ad Trebatiũ, li. 7.20.3. (63.
Diſciplinas ſingulas percipere ſi magnum eſt, quanto maius omnes? Cic. 1. de Nat. deor. 18.
Doctrinam percipere. Cic. 4. Acad. 1.
Dolores percipere. Cic. ad Terentiam, lib. 14.1.3.
Fames percipit uentris medullam. Plau. Sticho, 6.17.
Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect. 21.
Fructum ex arbore percipere. Plin. lib. 15. cap. 1.3.
Fructum percepimus anni. Propert. lib. 4. eleg. 2.3.
Fructum uictoriæ percipere. Cic. 7. Verr. 62.
Gaudia ſecura percepit. Ouid. 7. Metam. 91.
Iucunditatem uel lætitiam percipere. Cice. 2. de Finib. 22. Et Plin. in Paneg. 36.
Luctus percipere. Cic. Terentiæ, lib. 14.1.2.
Me odium percipit. Terent. Eunuc. 5.6.2.
Neq; agri, neq; urbis odium me unquam percipit.
Memoria percipere, hoc eſt Memoria cõplecti. Ci. 4. Ac. 189
Nomina omnium ciuium percipere, pro Mente complecti. Cicero de Senect. 19.
Oculis aliquid percipere. Cic. 6. Verr. 56.
Odium uitæ percipit humanos. Lucret. lib. 3. 16.
Præmium percipere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 136.
Senſibus percipere. Cic. 1. de Finib. 58.
Animo uictoriam percipere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 345. Ac iam animo uictoriam percipiebant, quòd de re tanta, & à tam perito imperatore nihil fruſtra confirmari uidebatur. Fortaſſe legendum præcipiebant, pro antè capiebant.
Voluptatem percipere ex re aliqua. Cic. 1. de Finib. 96.
Vſum alicuius rei percipere. Cæſar 3. bell. Ciuil. 308.
Percipere, Intelligere, Cognoſcere. Ci. de Amicitia, 23. Id ſi minus intelligitur, quanta uis amicitiæ, concordiæq; ſit, ex diſſenſionibus, atq; ex diſcordijs percipi poteſt.
Percipere & comprehendere aliquid. Cic. 4. Acad. 67.
Percipe quid dubitem. Virg. 9. Aeneid. 39.
Omnia percepi, atq; animo mecũ antè peregi. Vir. 6. Aen. 21.
Cauſam percipe. Ouid. 4. Faſt. 189.
Animi percipiunt citò dicta. Horat. de Arte, 68.
Paucis percipe rerum exordia. Lucret. lib. 4. 23.
Verba mea percipe. Ouid. 5. Faſt. 143.
Percipere opinione. Cæſar 7. bell. Gall. 29.
Celeritas percipiendi. Quintil. lib. 1. cap. 10.26.
Fructus percipiendus auribus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2.14.

Philoſophia

Digitized by Google

Philosophia oratori necessarió percipienda. Cic. 1. de Or. 111
Voluptas percipienda oculis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 8.
Perceptus] Participium, (διαπεπλεμένος,) ut
Voluptas percepta breuis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 11.
Perceptio] Verbale, (διατάλυψις,) Cic. 2. Offi. 16. Neq; agricultura, neq; frugum, fructuumq; reliquorum perceptio & conseruatio sine hominum opera ulla esse potuisset.
Cognitio & perceptio. Cic. 1. Acad. 65.
Perceptio animi. Cic. 4. Acad. 45.
Perclamo] perclamas, pen. prod. (παταβοάω,) perclamare, Vehementer clamare. Plaut. Trucul. 3. 6.
- quod illic blanditiæ, quot illic
Iracundiæ sunt, quot sunt perclamanda?
Percognosco] percognoscis, percognoui, pen. prod. percognitum. pen. corr. (παύν γινόσκω,) percognoscere, Perfectè cognoscere. Plin. lib. 4. ca. 14. 1. Nam Germania multis posteà annis nec tota percognita est. Idem lib. 37. cap. 33. Percognitum nuper.
Percolo] percolis, pen. corr. percolui, percultum, (θεραπεύω,) percolere, Perfectè colere, id est amare & uenerari. Plaut. Trin. 6. 4.
- feceris par cæteris tuis factis, patrem Tuũ si percoles.
Honore aliquem percolere. Tacit. lib. 18.
Percolere, Culturam absoluere, perficere, polire, supremam manum addere, complere. Plin. epist. 101. lib. 5. Præterea indulsi amori meo: amo enim quæ maxima ex parte inchoaui, aut inchoata percolui.
Percultus] Participium, (κεκαλλωπισμένος,) Ornatus, Politus. Plaut. Pœn. 4. 17. Nam quæ lauta est, nisi perculta est, meo animo quasi in uenusta est.
Percolo] percolas, pen. prod. percolaui, percolatum, (διαπλύω,) percolare, Totum colare. Cato cap. 108. Tum id percolato, polentam adijcito. Plin. lib. 27. cap. 7. 5. & lib. 31. cap. 6. 13. Nam in terra marina aqua Argilla percolata dulcescit. Colum. lib. 12. cap. 17. 2. Postea in iunceis fiscellis uel sparteis saccis percolant.
Humor percolatur per terras. Lucret. lib. 2. 96.
Virus percolatur. Lucret. lib. 5. 54. Seneca lib. 1. Natur. Quæstion. eleganter dicit eos qui se uentri putant uiuere, cibos & potiones percolare, quia ingerunt in uentrẽ quod mox uelut colatum defluit.
Percomis] & hoc percome, pe. pro. (παύν ἐυτραπέλος,) Cic. de Claris Orat. 112.
Qui peritißimus iuris, idemq; percomis est habitus.
Percommodus] pen. corr. Adiect. (παύν ἐπιτήδειος,) Valde commodus.
Percommodè] Aduerbium, (λίαν ἐπιτηδείως,) Admodum commodè. Liu. 10. bel. Pun. 130. Percontatusq;, satin' per commodè omnia explorassent, datis qui persequerentur, retro ad Annibalem dimisit.
Percommodè accidere. Cic. pro Cecinna, 56.
Percommodè facit. Cic. 2. de Orat. 190.
Percommodè factum quòd. Cic. 4. Tusc. 104.
Perconditus] pen. corr. (ἀνόμφυπτος,) Adiectiuum, ex per, & condo, condis compositum, significat Reconditum, & abstrusum. Cice. 1. de Orato. 67. Exponam uobis non quandam aut perconditam, aut ualde difficilem, aut magnificam, aut grauem rationem consuetudinis meæ. Alia exemplaria habent perreconditam.
Percontor] percontaris, (πεύθομαι, ἱστορέω, ἐπανθάνομαι,) percontari, Diligenter inquirere. Dicitur autem percontari, authore Donato, à conto, quo nautæ utuntur ad loca inquirenda, nauibus opportuna. Terent. Hecyra, 5. 3. 12. Tua quod nihil refert, percontari desinas. Idem Eunuch. 2. 3. 3. Vbi inuestigem? quem percontem?
Percontari & interrogare. Cic. 2. de Finib. 3.
Inter percontari & interrogare. Quintil. lib. 9. cap. 2. Quid tam cõmune quàm interrogare uel percontari? nam utroq; utimur indifferenter, quum alterum noscendi, alterum arguendi gratia uideatur adhiberi.
Percontari & quærere. Cic. 1. de Orat. 49.
Otiosè percontari, Vide Otium.
Vltrò aliquem percontari. Quintil. lib. 2. cap. 2. 4.
Doctos percontari. Horat. 1. epist. 19. 21.
Singulos percontari. Cælius Ciceroni, lib. 8. 7. 4.
Ab aliquo percontari. Cic. 4. Acad. 4.
Percontari de. Cic. in Somnio Scip. 3. Deinde ego illum de suo regno, ille me de nostra Repub. percontatus est.
De nominibus alicuius percontari. Cic. Att. lib. 6. 118. 1.
Percontari aliquid aliquem. Plaut. Aulul. 7. 33.
Aliquid ex aliquo percontari. Plaut. Bacch. 4. 12. Istuc uolebam ego ex te percontarier.
Disciplinam aliquam ex alio percontari. Cic. 2 de Diuin. 115
Ex aliquo percontari, quanti aliquid uendat. Ci. de Cl. Or. 89
Aliquid insidijs hostilibus percontari. Plaut. Pseud. 17. 10.
Percontor quanti olus ac far. Horat. 1. Serm. saty. 6. 23.
Percontari, Expectare. Terent. Phor. 2. 4. 22.
Percontatum ibo ad portum, quoad se recipiat. Legitur & percunctatum, in eadem tamen significatione.
Percontatio] Verbale, (πεῦσις,) Interrogatio, inuestigatio, inquisitio. Cic. de Vniuers. 3. At primum quidem tempus salutationibus, reliquum percontatione consumpsimus
Rogatio atq; huic finitima quasi percontatio expositioq; sententiæ suæ. Cic. 3. de Orat. 113.
Ducere sermonem è percõtatione alicuius. Cic. de Cla. Or. 115
Altius repetita percontatio. Quintil. lib. 5. cap. 7. 19.
Quærere percontatione aliquid. Cic. pro Cluentio, 146.
Percontator] pen. prod. (πεύστης,) Aliud uerbale. Hor. 1. epist. 19. 14. Percontatorem fugito: nam garrulus idem est.
Percontumax] pen. cor. percontumacis, pe. prod. om. ge. (ὑπερανθάδης,) Valde contumax. Terent. Hecyra, 3. 5. 54. Percontumax redisti huc nobis Pamphile.
Percope] Vide Percote.
Percopiosus] pen. produ. Adiectiuum, (παύν εὔπορος,) Plin. epist. 208. Quæ de me scripsisti: in quibus quidem percopiosus fuisti.
Percoquo) percoquis, pe. cor. percoxi, percoctum, (παυ ψάω,) percoquere, Perfectè coquere. Plin. lib. 23. cap. 7. 12. Bubalas carnes, additi caules magno ligni compendio percoquunt
Ardor terram percoxerat igni. Lucret. lib. 5. 252.
Mora percoquit uuas. Ouid. 1. de Remed. amor. 17.
Humorem percoquere. Lucret. lib. 6. 172.
Terra dicitur percoquere messem, dum ad maturitatem fouet. Plin. epist. 101. Colles optimam messem, serius tantùm, sed non minus percoquunt.
Sol percoquit fructus. Sene. de Benefi. 7.
Percoctus] Participium, (παυεφθός,) ut Color percoctus. Lucret. lib. 6. 145.
Percoctus, Perfectè maturus. Plin. lib. 15. cap. 19. 3. Succus matureſcentibus lactis, percoctis mellis. De ficis.
Percote] pen. prod. quæ & Percope dicta olim fuit, (περκώτη,) urbs est Troadis, ut ait Stephanus. Hinc
Percosius] (περκώσιος,) qui urbẽ illam inhabitat. Valer. 1. Arg. 6. Munerib. primas cõiunx Percosia uestes Imposuit.
Percrebresco] percrebrescis, percrebui, (θρυλλέω,) percrebrescere, Crebrum fieri, diuulgari. Plinius in Panegy. 50. Percrebuerat antiquitus, urbem nostram, nisi opibus Aegypti

Aegyptiali, ſuſtentariq; non poſſe. Cic. ad Att. lib. 11. 217. 4. Ipſi enim illi putaui pernicioſum fore, ſi eius hoc tantum ſcelus percrebuiſſet. Inueterauit enim iam opinio pernicioſa Reipub. uobiſq; periculoſa, quæ non modo Romæ, ſed & apud exteras nationes omnium ſermone percrebuit. Cicero 2. Verr. 1.

Percrebuit fama. Cic. ad Plancum, lib. 10. 10. 2. Tamen ipſa fama quæ de tua uoluntate percrebuit, magnam es laudem conſequutus.

Vox illius nefarij percrebuit. Cic. pro Murena, 47.

Percrepo] percrepas, pen. cor. percrepui. percrepitum, penul. cor. (ὑπερηχέω,) percrepare, Valde crepare. Cicero 7. Verr. 26. Lucum illum litoris percrepare totum mulierum uocibus, cantuq; ſymphoniæ.

Percreſco] percreſcis, percreui, percretum, pen. prod. percreſcere. Quintil. lib. 7. cap. 1. Nam uis quæſtionum percreſcere debet, & ad potentiſſima ab infirmiſſimis peruenire. Legunt quidam Semper creſcere.

Percrucio] percrucias, (ἀνιάω,) percruciare, Valde cruciare. Plaut. Bacc. 22. 13.

-hoc hoc eſt quod peracceſcit, hoc demum eſt quod percruMe hoc ætatis ludificari. (cior,

Percrudus] pen. produ. Adiectiuum, (ὑπερωμὸς,) Valde crudum ſignificat & immaturum. Colum. lib. 12. cap. 10. 3. Pruna purpurea quum immatura, non tamen percruda legeris, diligenter inſpicito, ut ſint integra ſine uitio aut uermiculo.

Percudo] percudis, percudi, percuſum, pen. pro. (διατανολάπτω,) percudere, Idem quod ſimplex Cudo ſignificat: niſi fortè aliquid addat præpoſitio, ut Totum cudere ſignificet. Colum. lib. 8. cap. 5. 11. Die undecimo animaduertat an pulli roſtellis oua percuderint, & auſcultetur ſi pipiant.

Percunctor] percunctaris, (πεύθομαι, ἐρωτάω,) percunctari. Idem quod Percontari, Diligenter inquirere. Percunctari, inquit Donatus, ab eo quòd à cunctis inquiratur, dicitur. Plaut. Epid. 2. 38. Deſiſte percunctari.

Aurem ſuam percunctari. Gel. lib. 13. cap. 19. Tum is qui quæ fierat. Quonam modo uis, inquit aurē meā interrogem? Et Probū ait reſpōdiſſe, Quo ſuam Virgilius percūctatus eſt.

Percunctor, cum duplici accuſatiuo. Liu. 9. bell. Macedo. Eſſe quæ eum quoq; percunctari uellet.

Percunctatio] uerbale, (ἐπιπευσις,) Cæſar 5, bell. Gal. 53. Nos nihil de eo percunctationibus reperiebamus. Liu. bell. Punic. lib. 7. 232. Ex captiuis percunctatio facta.

Percupio] percupis, pen. corr. percupiui, percupitum, pen. prod. (ἐπιθυμέω,) percupere, Valde cupere. Ter. Eunuc. 5. 2. 57. -uiſne interea, dum is uenit, Domi opperiamur, potius quàm hic ante oſtium? C. Imò percupio.

Percupidus, pen. corr. Adiectiuum, (ὑπερπουδάζων,) Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 6. Cognoui Hortenſium percupidum tui, ſtudioſum Lucullum.

Percurioſus] pen. prod. Adiect. (πολυπραγμων, Cic. pro Cluentio. 139. Nicoſtratus quidam fidelis Oppianici ſeruus percurioſus & minimè mendax, multa dicitur renuntiare domino ſolitus eſſe.

Percuro] percuras, pen. prod. (περιηδομαι,) percurare, Perfectè ſanare. Curtius, Percurato uulnere, acrius obſidioni inſtitit. Plin. lib. 24. ca. 15. 10. Strumas impoſita ad ſuppurationem perducunt, deinde axungia adiecta percurant Colūm. lib. 4. cap. 24.

Percurro] percurris, percurri & percucurri, percurſum, (διατρέχω, ἐποίχομαι, διεξίημι,) percurrere, Valde currere, uel currendo perſeuerare. Teren. Andr. 2. 2. 18. Continuò ad te properans percurro ad forum. Vbi Donatus, Vide quantum properans, & percurro, ut continuationem curſus oſtenderet. Idem Heaut. 4. 4. 11. Curriculo percurre: apud eum miles Dionyſia agitat.

Citato equo Cales percurrit. Liu. 6. bell. Pun. 78.

Percurrit omnem agrum Picenum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 57.

Curſu percurrere aliquid. Lucret. lib. 1. 204.

Telas percurrere pectine. Virg. 1. Georg. 59.

Percurrere ad aliquem. Cælius ad Ciceronem in Epiſt. ad Atticum, lib. 10. 201. 5.

Percurrere, Curſim pertranſire, ſiue celeriter. Cic. 1. de Orat. 110. Sed pauca etiam requirimus, in primiſq; ea quæ uel de breuiter à te Craſſe de ipſa arte percurſa ſunt. Ibidē.

Percurrere & præterire aliquid. Cicero tertio de Oratore, 29. Faciles enim inquit, Antoni partes eæ fuerunt duæ quas modò percucurri, uel potius penè præterij, Latinè loquendi, planeq; dicendi.

Apud doctos & ſemidoctos properans hæc percurro. Cicero 2. de Orat. 95.

Omnia percurrere nomina. Virgil. 6. Aeneid. 126.

Locos omnes oratoris percurrere. Cic. in Orat. 27.

Percurrit oratio, & Percurrere oratione. Cic. pro Cluent. 133 Hæc pluribus uerbis dicerem, quæ nunc paucis percurrit oratio mea. Et 2. de Diuinat. 144. Quas quidem percurrere oratione facile eſt.

Animo celeriter aliquid percurrere. Autor ad Herē. li. 3. 132

Animo rotundum percurriſſe polum. Horat. 1. Car. ode 28. 2.

Murmura percurrunt cœlum. Lucret. lib. 5. 246.

Percurrere menſas dicitur menta. Plin. lib. 19. cap. 8. 29. Grato menta menſas odore percurrit in ruſticis dapibus. Hoc eſt circunfertur, per menſas currit, frequens apponitur.

Luna percurrens feneſtras. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Percurritur, pen. cor. Impersonale. Cic. 2. de Orat. 178. Et multo apertius ad intelligendum eſt, ſi ſic conſiſtitur aliquando, ac non iſta breuitate percurritur.

Percurſus] Participium, (διεξιθείς,) Cic. 2. de Orat. 76. Vt omnes eas diligētes & memores & ſobrij oratores, per curſas animo, & propè decantatas habere debeat.

Percurſio] (διέξισις,) Verbale. Cic. 4. Tuſc. 48. Velocitas autem corporis celeritas appellatur: quæ eadem ingenij etiam laus habetur propter animi multarum rerum breui tempore percurſionem.

Percurſo] percurſas, percurſare, Frequentatiuum. Liu. 3. bell. Pun. 196. Iam ne manipulatim quidem, ſed latronum modo percurſant totis finibus noſtris negligentius, quàm ſi in Romano uagarentur agro.

Percurſatio] Verb. (διαδρομὴ,) Cic. 2. Philip. 100. Præclaram illam percurſationē tuam menſe Aprili atq; Maio.

Percutio] percutis, pen. cor. percuſſi, percuſſum, (πλήττω, πόπτω, βολέω, οὐτάω, κατάσσω, ἀλοιάω,) percutere, Ex per & quatio componitur, q, in c, mutata, & abiecta a, ſignificat Ferio. Cic. 7. Verr. 6. Quæſiuiſſe Domitiū qui tam tam beſtiam percuſſiſſet, illum reſpondiſſe Venabulo.

Gladio percurrere. Cæſar 8. bell. Gall. 87.

Lapide percutere aliquem. Cic. 2. de Orat. 107.

Appetere & percutere aliquem lapidibus. Cicero pro Domo ſua, 10.

Manu aliquem percutere. Cic. pro Roſc. Amer. 59.

Securi filium percutere. Cic. 1. de Finib. 35.

Fores percutere. Plin. lib. 7. cap. 30. 3.

Fulmine percuti. Cic. 3. de Nat. deor, 77.

Pectus percuſſit manu. Virg. 12. Aeneid. 31.

Puppis percutitur rapido Noto. Ouid. 3. Faſt. 118.

Sidere percuti. Mart. lib. 11. 79.

Animum percutere dicitur res aliqua. Cic. ad Att. li. 4. 77. 5.

Audiui

Digitized by Google

Audiui ex Gauio hoc Firmano, Romæ esse hominẽ, & fuisse aßiduum: percußit animum. Dices, Tantulánè de causa? Spes laudis percußit meum cor acri thyrso. Lucret. lib. 1. 189
Cogitatione inani aliquem percutere. Cic. pro Milone, 60.
Calamitate aliqua percuti. Cic. pro Murena, 47.
Literis atrocißimis percuti. Cic. Peto, lib. 9. 25. 5.
Probabilitate animum alicuius percutere. Cic. 5. Tusc. 48.
Vulnere fortunæ grauißimo percuti. Cic. 1. Acad. 17.
Percutere aliquem palpo, Verbis adulari, & uerbis suadere. Plaut. Amphit. 6. 28.
Percutere animum suspicione religionis. Sene. epist. 41.
Percutere fœdus, pro Ferire fœdus, uel facere. Plin. de Viris illustr. 59. Hirtius 4. bell. Alexandri. 183. Cum Barbaris fœdera percußisse.
Percutere fossam, pro fodere. Plin. epist. 258. li. 10. de lacu Nicomedensium.

Percutiendus] Participium, (πληκτέος,) ut
Terga percutienda dare. Ouid. 2. Fast. 90.

Percussus] aliud Participium, (πεπληγμένος,) ut
Virga percussus. Virg. 7. Aeneid. 38.
Vulnere percussus. Propert. lib. 1. eleg. 1. 3.
Ictu fulminis percussa es. Ouid. ad Liuiam, 3.
Dolore extremo percussa. Valer. 7. Argon. 96.
Percussus forma aliqua, Signatus, formatus: proprie de nummis dicitur. Seneca epist. 34. Omnia facta dictáq; inter se congruant: respondeant sibi, ac una forma percussa sint.
Genu percusso claudicat. Ouid. 3. Fast. 152.
Littora percussa fluctu. Virg. 5. eclog. 13.
Lyra percussa. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 8.
Percussæ de cœlo turres, id est fulminatæ. Cic. in Catil. 63.
Victima collum percussa securi. Oui. 4. Trist. eleg. 2. 1.

Percussus, huius percussus, (πλῆξις,) nomẽ uerbale, pro Percußione. Plin. lib. 7. cap. 51. Venarum inæquabili, aut formicante percussu.

Percussio] aliud uerbale, (βολὴ, πάταγος,) Cic. 3. Tusc. 104. Ex hac opinione sunt illa uaria & detestabilia genera lugendi, pedores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percußiones.
Digitorum percußio. Cic. 3. Offic. 99.
Percußio, pro Ictu, de dimensione temporũ in pedibus aut musica. Quintil. lib. 9. cap. 4. Deinceps longiores fiunt percußiones. Cic. 3. de Orat. 100. Sed sunt insignes percußiones eorum numerorum, & minuti pedes.
Modi percußionum non sunt in oratione soluta tanquam tibicini. Cic. in Orato. 115.

Percussor] percussoris, (πλήκτης,) Similiter Verbale, Qui percutit & occidit, & ad id faciendum conducitur. Cic. pro Rosc. Amer. 56. Ea multitudo quæ erat? opinor, aut eorum qui in bonis erant occupati, aut eorũ qui ab his conducebantur ut aliquem occiderent. Si eos putas, qui alienum appetebant: tu es in eo numero, qui nóstra pecunia diues es: sin eos, quos, qui leuiore nomine appellant, percussores uocant: quære in cuius fide sint & clientela. Plin. lib. 8. cap. 16. 10. Vulneratus obseruatione mira percussorem nouit.
Deprehensus cum fica percußor Cæsaris. Cic. 2. Philip. 81.

Perdecorus] pe. pro. Adiect. (πάνυ εὐκοσμος,) Valde decorus. Plin. epist. 9. lib. 3: Est alioqui perdecorum.

Perdensus] Adiectiuum, (πολυπλασὺς,) Valde densum significat. Colu. lib. 3. cap. 12. 2. Perdensam humum cœlestes aquas non sorbere.

Perdespuo] (καταπτύω,) Catul. in Gellium, epigr. 69.
- patrui perdespuit ipsam Vxorem.

Perdicium] (ἐλξίνη,) Herba. Plin. lib. 21. cap. 17. 2. Perdicium & aliæ gentes quàm Aegyptij edunt: nomen dedit auis, id maximè exuens. Ea est quæ & muralium etiam dicitur. uulgò parietaria. Dicta perdicium, quòd ea perdices delectentur.

Perdifficilis] et hoc perdifficile, pen. cor. (πάνυ χαλεπὸς,) Valde difficilis. Cice. Attico, lib. 3. 48. 3. Sed & nauigatio perdifficilis fuit. Cic. 1. de Nat. deorum, 1. Tum perdifficilis Brute, quod tu minimè ignoras, & perobscura quæstio est de natura deorum.

Perdifficiliter] pen. corr. uel ut alij uolunt, (πάνυ χαλεπῶς,) Perdifficulter. Cic. 4. Acad. 88. Aut si ea quoq; possit, cur illa nõ possit, quæ perdifficiliter internoscãtur tamẽ?

Perdignus] Adiect. (πολλοῦ ἄξιος,) Valde dignus. Cic. ad Valerium, lib. 13. 6. 9. Sed tamen suspicor ipsum hominẽ, quem tibi commendo, perdignum esse tua amicitia.

Perdiligens] pen. cor. Adiect. (πάνυ ἐπιμελὴς,) Valde diligens. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 8. Sed res operosa est, & hominis perdiligentis.

Perdiligenter] (πάνυ ἐπιμελῶς,) Aduerbium. Cic. de Claris Orat. 78. Nempe eum dicis, inquit, quo iste omnem rerum memoriam breuiter, & ut mihi quidem uisum est, perdiligenter complexus est? Idem ad Atticum, lib. 1. 7. 1.

Perdisco] perdiscis, perdidici, pen. cor. (καταμανθάνω,) perdiscere, Perfectè discere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 16. Si ego nihil rescripsero, mea in illum pueri omnes tanquam dictata perdiscant.
Perdiscere & nosse omnia iura belli. Cic. pro. Corn. Balbo, 37
Disciplinam ruris perdiscere. Colum. lib. 11. cap. 1. 6.
Iura beneuolentiæ perdiscere. Cic. Ad Trebatium, li. 7. 14. 4.
Libros alicuius perdiscere. Cic. 1. de Orat. 129.
Mores naturæ perdiscere. Propert. lib. 3. eleg. 5. 5.
Literas perdiscere. Plin. lib. 29. cap. 1. 14.
Ortus obitusq; signorum perdiscere. Cic. de Fato, 26.

Perdiu] Aduerb. (πάνυ διὰ μακρὸν,) Admodum diu. Cic. ad Att. lib. 3. 64. 1. Ego quòd per Thessaliam si irem in Eperum, perdiu nihil eram auditurus. Idem 1. de Orato. 5. Quũ boni perdiu nulli, uix autem singulis ætatibus singuli tolerabiles oratores inuenirentur.

Perdiuturnus] Adiectiuum, (πολυχρόνιος,) Quod ualde diu durat. Cic. 2. de Natu. deor. 120. Quæ aut sempiterna sit necesse est, hoc eodem ornatu, quem uidemus, aut certè perdiuturna permanens ad longinquum & immensum penè tempus.

Perdiues] penul. prod. perdiuitis, pen. correp. (πολυχρήματος,) Valde diues. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 8. Amici regis duo trésue perdiuites, sed ij suum tam diligenter tenent, quàm ego aut tu.

Perdius] perdij, m. g. (πανημέριος,) Ex per, & dius, quod est dies, is dicitur qui per diẽ uigilat: sicut Pernox, qui per noctem. Gell. li. 2. cap. 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius, atq; pernox, à summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconueniens, &c.

Perdix] huius perdicis, pen. pro. f. g. (πέρδιξ,) Auis nota. Plin. lib. 10. cap. 33. 7. Perdices spina & frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abundè uallentur: ouis stragulum molli puluere contumulant: nec in quo loco peperere, incubant: neúe cui frequentior conuersatio sit suspecta, transferunt aliò. Illæ quidem & maritos suos fallunt, quoniam intemperantia libidinis frangunt earum oua, ne incubando detineantur. Perdix, masculinum esse probat Nonius ex Varrone, Perdices Bœotios dicente. Martial. lib. 13. 65. de perdice,

Ponitur Ausonijs auis hæc rarißima mensis,
Hanc in lautorum mandere sæpe soles.

Digitized by Google

Perditio] Perditor, Perditus, Vide Perdo.

Perdo] perdis, perdidi, perditum, penu. corr. (ἀπόβλλω, ἀπολέω, ἀπόλλύνω, ὀλλύω, ὀλέομαι, ὀλοθρέυω, ἀϊστόω,) perdere, Ex per & do compositũ, significat Amittere: quasi nimis dare. Plau. Amp. 16. 5. Hũc non reperi, & illos perdidi.
Amittere & perdere liberos. Cic. Titio, lib. 5. 16. 7.
Amittere & Perdere, in aliquo uidentur differre, ex his uerbis Authoris ad Herennĩũ, lib. 4. 221. Vnde amisit uitam & non perdidit: re enim uilissima & parua maximam redemit, dedit uitam, accepit patriam, &c. De Decio.
Habere et Perdere aliquid, cõtraria. Cic. Post red. ad Quir. 16
Perdere & lucrari, contraria. Cic. 2. Offic. 123.
Profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 7.
Perdere & delere urbes. Cic. pro Rosc. Amer. 77.
Perdere aliquem, Corrumpere, malis moribus inficere. Terentius Adelph. 1. 1. 36. Cur perdis adolescentem nobis? Ibidem, 3. 3. 29.
Malè perdere aliquem. Catul. ad Caluum, epigr. 14.
Amando perdere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 8. 1.
Perdere aliquem, Mortis periculo exponere. Teren. And. 3. 5. 1. Vbi illic scelus est qui me perdidit? Ibidem, 4. 1. 18.
Morte perdere aliquem. Ouid. 1. Metam. 46.
Bello perdere cunctos. Claud. 4. Panegy. 62.
Nutu mimimo perdere aliquem. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 5.
Perdere aliquem, & affligere. Cic. 5. Verr. 29.
Perdere aliquem capitis. Plaut. Bacchid. 8. 86. Vita priuare, seu occidere.
Animum pudicum malè perdere. Ouid. epist. 7. 1.
Annos bello perdidit. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 7.
Annos errando perdidit. Idem, Ibidem.
Aquam perdere. Quintil. lib. 11. Huic contrarium est uitium nimiæ tarditatis, nam & difficultatem inueniendi fatetur, & segnitia soluit animos, & temporibus præfinitis aquam perdit. Id est, tempus datum frustra conterit, quũ ad clepsydram dicitur. Budæus.
Blanditias perdere. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 7.
Bona perdere. Senec. Hippol. 4. 17.
- perdere est dignus bona
Quis nescit uti.
Aequo animo bona perdere. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 21.
Bona perdere in Cicere atq; faba. Horat. 2. Serm. saty. 3. 37.
Causam perdere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 5.
Famam perdere. Plautus Trinum, 10. 18.
Itáne tandem maiores famam tradiderunt tibi tui,
Vt, uirtute eorum antè parta, per flagitium perderes?
Famam malè perdere. Ouid. epist. 7. 1.
Fidem & rem perdere. Plaut. Epid. 5. 37. Quint. lib. 9. ca. 4. Perdit, amittitq; & fidem, & affectus, motusq; omnes.
Formã perdere. Plaut. Amp. 4. 302. Vbi ego perij? ubi im mutatus sum? ubi ego formam perdidi?
Formam hominis perdere. Ouid. 13. Metam. 82.
Fructus omnes industriæ suæ & fortunæ perdere. Cicero Sulpitio, lib. 4. 6. 8.
Fugam perdere. Martial. lib. 1. 11.
Gratiam perdere. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdidisset gratiã simplicis atq; inaffectati coloris, pedidisset fidem quoq;.
Laborem, ac tempora perdere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.
Libertatem perdere. Cic. pro Rab. Post. 15.
Litem perdere. Cic. 1. de Orat. 81.
Locum perdere. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Manum perdere. Plin. lib. 7. cap. 28. 4.
Memoriam perdere, Apud Ciceronem de Senect. 19.
Mores perdere. Plaut. Trucul. 14. 5.
Nomen perdidi, pro Nomen excidit, non succurrit, & nõ memini. Terent. Phorm. 2. 3. 39.
Oculos perdere. Cic. de Aruspic. respon. 34.
Oculos ambos perdidit. Iuuenal. Saty. 10. 23.
Operam perdere. Horat. 1. Serm. saty. 1. 18.
Operam perdere apud aliquem doctorem. Cic. 1. de Orat. 62
Operam & oleum perdere, prouerbialiter dictum, pro In uanum laborare, tractum ab ijs qui pernoctando multum olei consumunt. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 11. In quibus ipse Pompeius confitetur se & operam & oleum perdidisse. Idem pro Murena, 20. Quod quidem ius Ciuile, didicisti, non dicam operam perdidisti.
Opes suas perdere in aliquo. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 11.
Perdere oppidum, & recipere, contraria. Cic. 2. de Orat. 152
Penissumè perdere, Vide Penè.
Parentes multi, multi amicos, nonnulli patriam, pleriq; seipsos penitus perdiderunt. Cic. 1. de Finib. 76.
Perditum perdere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 11. Per fortunas miseras nostras uide ne puerum perditum perdamus.
Prandium perdere. Plaut. Menæb. 10. 13.
Rem paternam perdere. Plaut. Trinum. 2. 13.
Se perdere. Plaut. Milit. 8. 19.
Spem perdere. Plaut. Rud. 6. 3.
Stomachum perdere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 31.
Talentũ perdere, Exponere & consumere. Ter. Heau. 3. 1. 65
Tempus perdere. Cic. 3. de Orat. 81.
Tempora perdere precando. Ouid. 11. Metam. 58.
Verbum aliquod in omne tẽpus perdere. Ci. Luceio, li. 5. 15. 1
Verba perdere, pro Priuari loquela. Proper. lib. 2. eleg. 34. 2
Cimis perdit uires. Ouid. 1. de Remed. amor. 49.
Vitam perdere. Terent. Hecy. 3. 1. 2. Martial. lib. 1. 13.
Sus pariter uitam perdidit atq; dedit.

Perduo] perduis, (ὄλλυμι,) perduere, dixerunt antiqui, pro Perdo: ut Plautus Amph. 8. 214. Amphitruo es profectò, caue sis ne tute usu perduis. Sic apud eundem maxime ut apud Terentium.

Perduaxo] perduaxis, (ἀπόλλυμι,) antiquum uerbum idem significans. Plaut. Mostel. 7. 33. Dite, deæq; omnes perduaxint cum isto omine.

Perdendus] Participium, (ὀλοθρευτέος,) ut
Genus mortale perdendum est. Ouid. 1. Metam. 38.
Feras perdendas præbeat sylua. Ouid. epist. 4. 34.

Perditus] pen. cor. (ὀλέθριος, ἄϊστος, ἐξώλης, πανόλεθρος,) Participium, siue Nomen ex participio, dicitur qui ita alicui perturbationi aut uitio subiacet, ut inde se eximere non possit, & qui omni uitio contaminatus est, ita ut de eo nulla amplius spes habenda sit. Perditum enim id dicere solemus, quod interijt, ac recuperari non potest. Cic. 5. Verr. 114. Tu Apronium hominem uix liberum, contaminatũ, perditum, flagitiosum, qui non modò animũ integrum, sed ne animam quidem puram conseruare potuisset.
Miseri & perditi. Cic. 7. Verr. 69.
Aere alieno perditus, & egens. Cic. 2. Philip. 85.
Perditus egestate & fame. Cic. 7. Verr. 79.
Mœrore ac miserijs perditus. Cic. 7. Verr. 19.
Confectus morbo, perditus mœrore ac lachrymis. Cicero pro Murena, 78.
Adolescens perditus, Vide Adoleo.
Perditus & dissolutus adolescens. Cic. 4. Tusc. 87.
Perditi animi homo. Plaut. Menæb. 7. 44.
Authoritate tam perdita, tam facinorosa nemo inuentus est uita, qui quum de scelere fateretur, non tamen, &c. Cic. Antequam iret in exil. 11.
Dissoluta & perdita consilia. Cic. 2. de l. Agraria, 59.
Iura perdita. Claud. de bel. Gildon. 81.

Mens

Digitized by Google

Mens perdita. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 11.
Nequitia perdita. Cic. pro Cluentio, 26.
Res perdita. Terent. And 3. 5. 13.
Tu rem impeditam & perditam restituas?
Obrutæ & perditæ res. Cic. pro Cecin. 65.
Perdita ualetudo. Cic. 8. Philip. 254.
Quod perijsse uides, perditum ducas. Catul. ad seipsum, 8. 1.
Perditior, (ἐξωλέστερος,) Horat. 1. Serm. satyr. 2. 3. Quanto perditior quisque est, tanto acrius urget. Catul. de Acme, epigram. 39. 5.
Perditius nihil, hoc est nequius & corruptius. Cicer. ad Q. fratrem, libr. 3. 24. 9. Nihil est enim perditius his hominibus, his temporibus.
Miserius, perditius, fœdius, nihil fieri pōt. Cic. Att. li. 8. 155. 6
Perditißimus homo, (ἐξωλέστατος,) Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Profligatißimus & perditißimus omnium. Cic. 5. Verr. 53.
Perditè] pen. cor. Aduerb. (ὀλεθρίως,) Corruptè. Cic. Att. lib. 9. 171. 6. Qui hic potest se gerere non perditè?
Perditè, pro Vehementer aliquando dicitur. Teren. Heau. 1. 1. 45. Eius filiā ille amare cœpit perditè. Idem Phor. 1. 2. 32.
Perditè conari. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.
Perditio] perditionis, Verbale, (ὀλόθρευσις,) Plin. lib. 9. cap. 35. 10. Subeunt Luxuriæ eius nomina & tædia, exquisita perditione portatu.
Perditor] pen. corr. Verbale, (ὀλοθρευτὴς,) Cic. in Pisonem, 67. Ita perpetuos defensores Macedoniæ uexatores, ac perditores effecisti.
Perditor, & Seruator Reip. contraria. Cic. pro Plancio, 73.
Perdoceo] perdoces, pen. corr. perdocui, perdoctum, (ἐκδιδάσκω,) perdocere, Perfectè docere. Terent. Heaut. 2. 3 120. Verùm illa nequid titubet. S. perdocta est probè. Cic. pro Sestio, 83. Rem quæris præclaram iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad perdocendum.
Deæ Pierides perdocuere te. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 12. 6.
Perdocere suam stultitiam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.
Perdoctus] (πολυδίδακτος,) Participium, siue Nomen ex participio. Cic. pro Corn. Balbo, 48. Ac si mea authoritas satis apud illos in hac re ponderis haberet, quū me præsertim rerū uarietate atq; usu ipso iam perdoctum uiderēt, etiam ab illis maioribus discordijs auocarent.
Exitio multorum perdocti. Lucret. lib. 3. 96.
Perdoctè, Aduerb. (πολυδιδάκτως,) Plaut. Mostel. 4. 122. Vt perdoctè cuncta callet: nihil hac docta doctius.
Perdoleo] perdoles, penul. cor. perdolui, perdolitum, pen. cor. (καταλγύνομαι,) perdolere, Vehementer dolere. Terent. Eunuc. 1. 2. 74. Heu noster, laudo, tandem perdoluit, uir es. Cæsar 2. bel. Ciuil. 58.
Perdomo] perdomas, penul. cor. perdomui, perdomitum, pen. cor. (καταδαμάζω,) perdomare. Mart. lib. 1. 27.
Herculeæ laudis numeretur gloria, plus est
Bis denas pariter perdomuisse feras.
Canes perdomare. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.
Prouinciam aliquam perdomare. Liu. 9. ab Vrbe, 85.
Terram perdomare uel solū, hoc est subigere. Pli. epist. 101. c.
Perdomitus, pen. corr. Participium, (καταδαμασθείς,) Liu. 8. bell. Pun. 66.
Perdomiti boues mox ad aratrū instituantur. Col. li. 6. ca. 2. 6
Hostis perdomitus. Claud. 6. Panegy. 7.
Ora Illyris perdomita armis. Silius lib. 8. 58.
Serpens perdomitus. Ouid. 1. Metam. 90.
Vrbes perdomitæ. Lucan lib. 2. 127.
Perdormisco] perdormiscis, (καταπονοιμάομαι,) perdormiscere, id temporis dormire quod requisitum est ad perfectam dormitionem & concoctionem: uel etiam diu dormire, & totam noctem usq; ad lucem. Plaut. Menæh. 20. 29. Perdormiscin' usq; ad lucē? M. facilin' tu dormis curās?
Perduco] perducis, pen. prod. perduxi, perductum, perducere, Vsque ad finem ducere. Cic. de Senectu. 56. M. quidem Val. Coruinum accepimus ad centesimum annum uitam perduxisse.
Tuba præmonitos perducat ad æquora nautas. Luc. li. 2. 137.
Perducere ad aliud iudicium. Cic. 3. Verr. 7.
Perducere ad exitum, pro Complere, absoluere. Cice. 2. de Inuent. 247. Ad culmen. Liu. 1. ab Vrbe, 242. Cice. 1. de Legib. 37. Est autem uirtus nihil aliud quàm in se perfecta & ad summum perducta natura.
Ad summam operis libros perducere. Quint. in Proœ. lib. 1. 6
Ad liquidum confessumq; aliquid perducere. Quintil. lib. 5. cap. 14. 22.
Ad assum uitulinum opera perducitur. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 3.
Perducere usq; ad longam senectutem. Plin. lib. 29. cap. 1. 15.
- à summis perduxit ad æquora castris.
Longum Cæsar opus. Lucan. lib. 3. 77.
Perducere aliquem, Inducere. Plaut. Mostel. 4. 41.
Postremò si dictis nequis perduci ut uera hæc credas
Perducere aliquem ad suā causam donis. Liu. 5. bel. Mace. 46
Perducere aliquem ad, uel in suam sententiam. Cic. ad Att. lib. 16. 335. 1. Colu. lib. 3. cap. 3. 13. Et Cæsar 7. bell. Gal. 12.
Perducere aliquem ad mendacium. Cic. pro Rosc. Comœ. 27.
Carmen adiratum dum tu perducis Achillem. Ouidius Amor. eleg. 18. 1.
Ad certam pecuniæ summam aliquos perducere. Cice. Attico, lib. 5. 110. 55.
In rem præsentem audientes perducere. Quint. li. 4. ca. 2. 87.
Perducere in discrimen. Cic. 3. de Legib. 22. Phalereus ille Demetrius, de quo supra feci mentionem, mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioq; non modo in solem atq; in puluerem, sed in ipsum discrimen, aciemq; perduxit. Quædam exemplaria legunt produxit.
Ad furorem mortemq; perduxit ira Aiacem. Cic. 4. Tusc. 80.
Ad ampliſsimos honores aliquem perducere. Cic. de Amic. 63.
In odium perducere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17.
Eò perduxit, ut. Liu. 2. ab Vrbe, 4. Plancus ad Ciceronem lib. 10. 7. 4. Sed usq; mihi temperaui, dum perducerē eò rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo, & uestra expectatione efficerem. Virgil. 1. eclog. 15.
- en quò discordia ciues Perduxit miseros?
Perducere ad, uel in mediam noctem. Liu. 6. bell. Maced. 98.
In ferum perducere. Liu. 8. bel. Maced. 220.
Noctes perducere. Propert. lib. 1. eleg. 3. 8.
Perducere artem in magnitudinem. Plin. lib. 9. cap. 56.
Perducere fossas, uel murum in altitudinem. Cæsar 7. bell. Gal. 287. Ibidem, lib. 1. 30. Murum in altitudinem pedum sexdecim fossamq; perduxit.
Perducere aquam ex aliquo loco. Plin. epist. 254.
Perductus] Participium. Lucret. lib. 1. 220.
Hæc si pernosces parua perductus opella.
Perducto, perductas, perductare, Frequentatiuum. Plau. Most. 10. 31. Vin' qui te perductet?
Perductor, huius perductoris, masc. gen. (προαγωγεὺς,) Verbale. Plaut. Mostel. 10. 31.
Perductores, à Cicerone in Verrem, ut Asconius ait, in hoc differunt à lenonibus, quòd lenones sunt scortorum, perductores etiam inuitarum personarum. Cic. 3. Verr. 22. Sileatur de nocturnis eius bacchationibus, ac uigilijs lenonum, aleatorum: perductorū nulla mentio fiat: damna, dedecora, quæ res patris eius, ætas ipsius pertulit, prætereantur.
Perduellis] huius perduellis, masc. gen. (πολέμιος,) Qui, ut ait

Digitized by Google

ut ait Festus, Pertinaciter retinet bellum. Hostis, inquit Varro de lingua Latina. Plaut. Amphit. 4. 96.
Perduelles penetrant se in fugam. Caius in l. Quos nos. ff. De Verb. & rer. significatione. Quos nos hostes appellamus, eos ueteres, perduelles appellabant, per eam adiectionem indicantes, cum quibus bellum esset. Cic. 1. Offic. 56.
Equidem illud etiam animaduerto, quod qui proprio nomine me perduellis esset, is hostis uocaretur, lenitate uerbi tristitiam rei mitigante. Ibidem, lib. 3. 145. Nam pirata non est ex perduellium numero diffinitus, sed cõmunis hostis omnium.

Perduellio] huius perduellionis, m. g. (διαγγελία,) Crimen læsæ maiestatis, aut Reipub. seu is qui eius criminis est reus. Cic. in Pisonem, 2. Ego in C. Rabir. perduellionis reo XL. annis ante me Consulem, &c. Vlpianus in l. Vltima. ff. Ad legem Iuliam maiestatis, Qui perduellionis reus est, hostili animo aduersus Remp. uel principem animatus est. Liu. 1. ab Vrb. 109. Perduellionẽ iudicent secundũ legem.
Actionem perduellionis alicui intendere. Cic. pro Milone, 28.
Iudicium perduellionis ab aliquo tollere. Cic. pro Rabir. perduellionis reo. 6.
Perduellionis patriam uenditare. Author ad Heren. li. 4. 157

Perduro] perduras, pen. prod. (χρονίσομαι,) perdurare, Vsq; ad finem durare. Terent. Hecyra, 2. 2. 27.
- sanctè adiurat,
Non posse apud uos Pamphilo se absente perdurare. Plin. lib. 17. cap. 20. 5. perdurandi peruicacia.
Honos augurij perdurat. Stat. 8. Thebaid. 18.
Probitas longum perdurat in euum. Ouid. de Med. faciei, 16.

Perduratus, Adiectiuum, pe. pro. Seneca de Tranquilitate uitæ, Et quicquid imbecillum in animo nec perduratum exulcerat. Id est, nondum confirmatum.

Perduraturus, penul. prod. (χρονισόμενος,) Participium. Statius 1. Thebaid. 29.
- hæc mora pugnæ,
Sola nec in regem perduraturæ secundum.

Peredo] peres uel peredis, pen. corr. (κατέδω,) peredi, peresum, pen. prod. peresse uel peredere, Edendo consumere. Cic. 3. Tuscul. 45. Lachrymæ peredere humore exanguis genas. Ex poeta Virgil. 6. Aeneid. 89.
Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Peresus] pen. prod. (κατεδηδεσμένος,) Participium, ut
Languoribus multis peresus. Catull. in Camerii, epig. 51. 7.
Oculi media pars peresa est. Lucret. lib. 3. 84.
Saxa peresa sale. Lucret. lib. 1. 67.
Vellera peresa illuuie. Virgil. 3. Georg. 113.
Perediam & Bibesiam Plautus finxit sua consuetudine, quum intelligi uoluit cupiditatem edendi & bibendi. Festus.

Peregrinus] pen. prod. (ξένος, προσήλυτος, ἀλλοδαπὸς,) Adiectiuum, Aduena, & aliena loca peragrans, à Peragro, peragras. Plaut. Asin. 9. 57.
Peregrinus ego sum, Sauriam non noui.
Peregrinus ex alio oppido. Plaut. Pœnulo, 3. 47.
Peregrinus & Hospes hoc differunt, quòd Peregrinus uocatur, qui in ciuitate sua non est: Hospes, qui in aliena est. Vel peregrinus, qui ex nostra ciuitate oriundus non est: hospes qui in nostra est. Hactenus Valla lib. 4. Cic. pro Sylu. 17. At si tibi nos peregrini uidemur, quorum iam & nomen & honos inueterauit, & huic urbi & hominum famæ dẽ sermonibus: quàm tibi illos competitores tuos peregrinos uideri necesse erit, qui iam ex tota Italia delecti tecũ de honore & de omni dignitate contendunt?
Peregrinus & aduena, quibus opponitur hospes. Cicero secundo de l. Agraria, 92.
Ciuis & Peregrinus, contraria. Cic. de Amic. 18.
Peregrini atq; incolæ officium est, nihil præter statum negotij agere, nihil de alieno inquirere, minimeq; esse in aliena Republica curiosum. Cic. 1. Offic. 175.
Hostis apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Cic. 1. Offic. 57.
Eijcere Roma peregrinos. Cic. 1. de l. Agraria, 7.
Peregrinæ dicebãtur olim meretrices, teste Donato. Ter. And. 3. 1. 11. Adeone est demens ex peregrinas? Ibid. 1. 1. 119.
Peregrinus & hospes in agendo. Cic. 1. de Orat. 110.
Peregrina & ignota. Iuuen. Saty. 14. 19.
Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus. Plautus Stich. 2. 17.
Amnes peregrini. Ouid. 8. Metam. 169.
Amore peregrino captus. Ouid. 1. epist. 16.
Arbores peregrinæ. Plin. lib. 12. cap. 3. 1.
Ab armis peregrinis defendi. Ouid. 2. Trist. 84.
Aues peregrinæ. Plin. lib. 10. cap. 26. 1.
Cœlum peregrinum. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 5.
Diuitiæ perigrinæ. Horat. 2. Epist. 1. 42.
Facies peregrina atq; ignobilis. Plaut. Pseud. 1. 5. 9.
Lapilli perigrini. Ouid. de Nuce 29.
Orbem peregrinum uisere. Ouid. 1. Metam. 20.
Peregrina sacra appellantur, quæ aut euocatis dijs in oppugnandis urbibus Romam sunt delata: aut quæ ob quasdam religiones per pacem sunt petita, ut ex Phrygia, Matris magnæ: ex Græcia, Cereris: Epidauro, Aesculapij: quæ colũtur eorum more à quibus sunt accepta.
Sedes peregrina ac sordida. Lucan. lib. 5. 2.
Sonus peregrinus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 10.
Terra peregrina. Ouid. 3. Metam. 5.

Peregrinor] pe. pro. peregrinaris, (ἀποδημέω, ξενόομαι) peregrinari, Per aliena loca peragrando proficisci. Ci. pro Rabirio perduel. reo. 21. Adeone ignarus es, disciplinæ, cõsuetudinis q; nostræ, ut hæc nescias: ut peregrinari in aliena ciuitate, nõ in tua magistratum gerere uidearis? Et 1. Acad. 13. Nam nos in nostra urbe peregrinantes, errantesq; tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt.
Longè lateq; peregrinari. Cic. 1. de Nat. deor. 74.
In aliena ciuitate peregrinari. Cic. pro Rab. perduel. reo. 21.
Peregrinari rem aliquam. Cic. 5. Tusc. 160. Et quum alij sæpe quod ante pedes esset non uiderent, ille infinitatem omnem peregrinabatur, &c.
Peregrinatur philosophia Romæ. Cic. 3. de Finib. 62.
Peregrinari dicuntur aures, Vide Auris.

Peregrinatus, Participium, (ἀποδημήσας,) Cic. 4. Acad. 7. Tamen diutius quàm uellem, tanta uis uirtutis atq; ingenij peregrinata abfuit ab oculis & fori & curiæ.

Peregrinatio, Verbale, (ἀποδημία,) Cic. ad Att. lib. 2. 16. 7. Veruntamen uideb are mihi tempora peregrinationis commodius posse distribuere.
Perpetua peregrinatio. Cic. 5. Tusc. 150.
In peregrinatione omne tẽpus cõsumere. Ci. Att. li. 16. 333. 4
Peregrinatio, pro recessu, qui fit peregre. Plin. epist. 19. lib. 3. Habet etiam multum iucũditatis soli, cœliq; mutatio, ipsaq; illa peregrinatio interfita.
Peregrinatio & militia. Cic. Att. lib. 6. 113. 2.
Peregrinationes & rusticationes. Cic. de Amic. 85.
Cursu & peregrinatione lætantur turtures. Cic. 2. de Fin. 175
Blandita peregrinatio, Vide Blandior.
Nobilem peregrinationem Antonij uocat per ironiam. Cice. 2. Philipp. 100.
Transmarina peregrinatio. Quintil. lib. 7. cap. 4. 23.

Peregrinator, penul. produ. (ἀποδημητὴς,) Aliud uerbale, Qui solet peregrinari, fereq; semper peregrinatur. Cicer.

Digitized by Google

ad Leptam lib. 6. 19. 9. Me hercule non tam sum peregrinator iam, quàm solebam.

Peregrinitas] pen. cor. peregrinitatis, (τὸ ξενικὸν,) Alieni soli habitatio. Vlpia. in l. Sed si. De in ius uocando. Si per pœnam deportationis & peregrinitatem redactus sit patronus. Hoc est, sit relegatus in aliud solum. Correctiora exemplaria legunt peregrinationem.

Infusa est in urbem nostram peregrinitas. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 5. Peregrinitas, Alio significatu apud Quintilianũ lib. 11. cap. 3. Si fuerit os facile, explanatum, iucundum, urbanum, id est in quo nulla neq; rusticitas, neq; peregrinitas resonet Peregrinitatem uocauit oris uitium, quod te inquilinũ & alienigenam, non in urbe natum prodat.

Peregrinabundus] (ξενιτέυων,) Qui solitus est peregrinari. Liu. 8. bell. Pun. 96. Non peregrinabundum, neq; circa amœnas oras uagantem ducem Romanum, &c.

Peregrè, pen. cor. Aduerb. (ἐπὶ ξένης,) Peregrinando. Et est commune tam significantibus quietem, quàm motum: ut Peregrè sum, Peregrè uenio, Peregrè uado. Terent. Phorm. 2. 1. 13. Pericla, damna, exilia, peregrè rediens semper cogitet. Hæc uerba habet Cicero 3. Tuscul. 54. Plau. Asin. 13 16. Aut quod illa dicat peregrè allatam epistolam. Idẽ Amphit. 4. 198.

Peregrè accire. Liu. 2. ab Vrbe, 24.

Peregrè abire. Plin. lib. 35. cap. 12. 1.

Peregrè depugnare. Cic. 5. Philip. 186.

Exire peregrè. Horat. 1. Serm. saty. 6. 21.

Animus peregrè est. Horat. 1. epist. 12. 3.

Perelegans] pen. corr. (πάνυ φιλόκαλος,) Valde elegans om. ge. Cic. 2. de Orat. 150. Genus est perelegans, & cum grauitate falsum. Idem pro Plancio, 47. Et quoniam tua fuit perelegans ac persubtilis oratio, digna Equitis Rom. uel studio uel pudore.

Pereleganter, Aduerbium, (πάνυ φιλοκάλως,) Cic. de Claris Orat. 101. Quæ quidem omnia cũ peritè & scienter, tum ita breuiter et preßè, satis ornatè et perelegãter diceret, etc.

Pereloquens] pen cor. (πολυφραστικὸς,) Valde eloquẽs om. gen. Cic. de Claris Orat. 133. C. autem Lentulus Marcellinus nec unquam indisertus, & in Consulatu pereloquens uisus est, non tardus sententijs, non inops uerbis, uoce canora, facetus satis.

Peremptalia] fulgura dicuntur, quæ superiora fulgura aut portenta perimunt, id est tollunt. Festus.

Peremptalia] fulmina, apud Senecam, 2. Nat. quæst. quibus tolluntur priorum fulminum minæ.

Peremptorius, Vide Perimo.

Perendie] Aduerbium, (μετάυριον,) significat quod uulgò dicitur, Post cras, ut ait Valla. Cic. ad Att. li. 12. 25. 7. Scies igitur fortasse cras summum perendie. Plaut. Aulul. 6. 29. Quæ cras ueniet, perendie foras feratur soror.

Perendinus, pen. corr. Adiectiuum, (μετάυριος.) Ab hinc tertius dies. Cic. pro L. Murena, 25. Iam illud mihi quidem mirum uideri solet, tot homines, tam ingeniosos, per tot annos etiam nunc statuere non potuisse, utrum diem tertium, an perendinum: iudicem, an arbitrum: rem an litem dici oporteret. Cæsar belli Gall. lib. 5.

In perendinum diem, Vide In.

Perennis] & hoc perenne, (ἀέναος, διαγινόμενος,) Ex per & annus compositum, mutatis literis, quasi per annos durans. Plaut. Amphit. 3. 14.

Lucrum ut perenne uobis suppetat.

Adamas perennis, Vide Adamas.

Perennes & perpetui cursus stellarum. Cic. 2. de Nat. deo. 79

Cursus lustrare perennes. Lucret. lib. 5. 16.

Perennis fama. Virgil. 9. Aeneid. 16.

Fama & laus perennis. Cic. 2. de Diuinat. 98.

Fides perennis. Plin. epist. 186.

Fortuna perennis. Propert. lib. 2. eleg. 29. 12.

Monimentum perennius ære. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Monimenta perennia facti. Ouid. 2. de Fast. 53.

Sermo perennis de aliquo. Cic. in Somnio Scip. 27.

Perennis conteſtataq; uirtus maiorum. Cic. pro Flacco, 19.

Perenne & propriũ aliquid manere. Cic. Post red. in Sen. 7.

Aquæ perennes. Cic. 6. Ver. 93.

Fons perennis. Cæsar 8. bel. Gall. 152. Quo facto repentè fons perennis exhaustus. Sic Perennis fluuius. Plin. li. 5. cap. 28. Vlpianus in l. j. ff. De fluminibus, Fluminum quædam sunt perennia, quædã torrentia. perẽne est quod semper fluit, id est ἀένναος, torrens quod hyeme fluit, hoc est χειμάρρους.

Latices manant perennes. Lucret. lib. 5. 53.

Perennis riuus. Plin. epist. 101. c. lib. 5. Cuncta enim perennibus riuis nutriuntur.

Perennis, pro Perpetuo & continuo. Cic. de Prouinc. Consul. 18. Hic me meus in Remp. animus pristinus ac perennis, cũ C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Budæus.

Amor perennis. Seneca Octauia, 5. 19.

Perennis & profluens loquacitas. Cic. 3. de Orat. 103.

Perennia, perenniorum, Cæremoniæ in auspicijs obseruari solitæ. Cic. 2. de Natura deorum, 14. Itaq; maximè Reip. partes in ijs bella, quibus Reip. salus contineturnullis auspicijs administrantur, nulla perennia seruantur.

Perennè, Aduerbium, (ἀειδίως,) Perpetuò & continuò. Col. libr. 12. cap. 18. 1. Si ager amplus, aut uineta, aut arbusta grandia sunt, perennè fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ & fiscellæ texendæ, & picandæ.

Perennò, perennas, (διαγίνομαι,) perennare, Per annos durare. Colu. de Arbor. cap. 16. 5. Nam in ea fructus maximè uis consistit, diutiusq; perennat. Ouid. 3. de Arte, 9.

Defuit ars uobis: arte perennat amor.

Perennitas, pen. corr. huius perennitatis, sg. (ἀϊδιότης,) Ipsa duratio. Colum, lib. 1. cap. 6. 6. Nam ea cœli positio maximè frigida, & minimè humida est, quæ utraq; perẽnitatem conditis frumentis afferunt. Idem, lib. 4. cap. 24. 1. Vt quàm longißimam perennitatem stirpi acquirat. Cic. 2. de Natu. deor. 142. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium.

Perenniseruus] perniserui, antiquum (ἀειδοῦλος, Qui perpetuò seruit uni domino. Plaut. Perſ. 12. 16.

Compedum contritor, pistrimorum ciuitas,
Perenniserue, lurco, edax, furax.

Perco] peris, periui, & per syncopam perij, peritum, penũ. corr. (ἀπόλλυμι, ὄλλυμι, ὀλέκομαι, ὄιχομαι, ἔρρω,) perire Notæ significationis. Plaut. Trucul. 4. 50.

Illis perit quicquid datur, neque ipsis apparet quicquam.

Perire, pro Mori & destrui accipitur, quasi in totum ire: quòd qui perit, prorsùs abit. Terent. Eunu. 1. 1. 28.

- & prudens, sciens,
Viuus, uidensq; pereo, nec quid agam scio. Idem Andr. 1 5. 9. Quod si sit pereo funditus. Cic. ad Atticum, lib. 3. 52. 2. Id si putàs me posse sanari, cures uelim: sin perij planè, minus laborò.

Certò, perij, Vide Certus.

Obnixè perire, Vide Obnitor.

Ocyus perire. Lucret. lib. 3. 89.

Penitus perire. Lucret. lib. 1. 53.

Perpetuò perire, Vide Perpetuo.

Subitò perire. Lucret. lib. 2. 202.

Perire à re, Vide A præpositionem.

Digitized by Google

Perire ab animo, & ab re. Plaut. Truc. 3.19. Vide Ab.
Amore indigno perire. Virg. 10. eclog. 2.
Animo perire. Plaut. Rud. 13.26. Perij animo, malesit: continue quæso caput. Id est, deficit me animus.
Ingenio perij qui miser ipse meo. Ouid. 2. Trist. 1.
Desidiosè agere ætatem, lustrisq; perire. Lucret. lib. 4. 229.
Meo uitio pereo. Cic. Attico, lib. 11. 21 7. 2.
Perierunt ædes. Plaut. Mostel. 3.47.
Comæ formosæ periere. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.7.
Decor perit multo uulnere. Senec. Hippol. 10.21.
Perit dies otio. Plin. lib. 11. cap. 6. 2.
Fabæ pereunt læso flore. Ouid. 5. Fast. 54.
Honos gentis perit. Ouid. ad Pisonem, 3.
Labor irritus anni perit. Ouid. 1. Metam. 55.
Niues pereunt tepente sole. Ouid. 3. Fast. 48.
Nummi pereunt. Horat. 1. Serm. saty. 2.27.
Opera & oleum philologiæ nostræ perijt. Cic. Att. li. 2.32.2.
Pecunia perijt. Terent. Adelph. 4.7.25.
Pecuniam tantam Populi Rom. tam breui tempore perire potuisse, portentisimile uidetur. Cic. 5. Philip. 171.
Pudor perijt. Plaut. Bacchid. 8.81.
Puppis hausta perit. Ouid. 3. Fast. 120.
Res & fides perit. Plaut. Trucul. 3.18.
Telum pereat rubigine. Horat. 2. Serm. saty. 1.9.
Tempora auxilij perierunt. Ouid. 1. de Remed. amor. 22.
Virtus perit fraude. Ouid. 2. Fast. 46.
Funditus pereunt urbes. Horat. 1. Carm. ode 16.4.
Perire ab aliquo, Occidi. Plin. lib. 11. cap. 37.59.
Conuolsi pereunt. Lucret. lib. 3.69.
Inter arma & enses perijt. Ouid. ad Liuiam, 46.
Crudelius perire. Quintil. lib. 3. cap. 8.21.
Fortiter perire. Horat. 2. Serm. saty. 3.9.
Generosius perire. Horat. 1. Carm. ode 37.5.
Cruciatu summo perire. Cic. 3. de Nat. deor. 117.
Letho præcipiti perire. Senec. Hippol. 3.36.
Manibus hominum perire. Virgil. 3. Aeneid. 122.
Minoris perire. Plin. lib. 7. cap. 7.2.
Morbo perire. Cæsar 4. bell. Ciuil. 181.
Morbo periere capellæ. Horat. 1. epist. 7.17.
Morte merita perire. Virgil. 4. Aeneid. 139.
Occisione perire ad riuum, Vide Occisio in Occido.
Telo perire. Ouid. 4. Trist. eleg. 1.17.
Peream, iurantis, uel imprecatis uox Ethnicis familiaris, quemadmodum & Dispeream. Cassius ad Ciceronem lib. 15.19 7. Peream nisi solicitus sum, ac malo ueterem & clementem dominum habere, quàm nouum & crudelem experiri.
Malè pereat Lesbia. Horat. Epod. 12.4.
Terminus pereundi. Silius lib. 3. 113.
Occurrunt animo pereundi mille figuræ. Ouid. epist. 10.17.
Gramine Circæo pereundum est mihi. Proper. lib. 2. eleg. 1.11
Periturus] pen. pro. Participium, (ἀπολλυόμενος,) ut
Amore periturus. Proper. lib. 1. eleg. 12.7.
Corpus periturum. Stat. 5. Thebaid. 46.
Mœnia peritura flammis. Claud. 2. in Eutropium, 60.
Regna peritura. Virgil. 3. Georg. 100.
Perire mulierē, ea forma dicimus qua Deperire, et amādo uri. Plau. Truc. 1.1. Tres unà pereunt adolescentes mulierem.
Perito, peritas, penul. correp. (παραπόλλυμαι,) peritare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 12.32. Qui per uirtutem peritat, non pol interit.
Perequito] perequitas, penul. corr. (διαππάζω,) perequitare, In omnem partem equitare. Cæsar 4. bell. Gall. 583. Primò per omnes partes perequitant, & tela conijciunt. Liuius quinto ab Vrbe, 134. Quum perequitasset aciem promissa repetens, tantum iecit ardoris, ut non ultra fustinuerint impetus Equi.
Pererro] perras, (διαπλανάομαι,) pererrare, In omnem locum uel huc atq; illuc errare. Colum. in Præfat. lib. 1.7.
Semper quæ ritu uolucrum longinqui litoris peregrinum ignotum pererret orbem? Plin lib. 8. cap. 45. 2. Conceptio uno initu peragitur, quæ si fortè pererrauit, X X. post die marem fœmina repetit.
Aditus pererrare, Vide Adeo, adis.
Arua pererrantur liquentibus undis. Ouid. 2. Amor. ele. 16. 1
Auia pererrare more pecudum. Claud. 3. de Rap. Proserp. 9.
Forum pererro. Horat. 1. Serm. saty. 6. 2½.
Freta longa pererrare. Ouid. epist. 14.21.
Locum omnem pererrat. Virg. 5. Aeneid. 89.
Cornua pererrauit labris. Silius lib. 4.35.
Luminibus pererrare aliquem, Circūspicere. Vir. 4. Aen. 74.
Pererratus] pen. pro. Participium, (διαπλανηθείς,) ut
Orbis pererratus. Ouid. 1. Fast. 47.
Terræ pererratæ. Ouid. 15. Metam. 11.
Pereruditus] pe. prod. (πάνυ πεπαιδευμένος,) Adiect. Valde eruditus. Cic. ad Att. lib. 4. 84.2. Sed uereor ne legpore suo detineat diutius P. Clodius, & homo pereruditus, ut aiunt, & nunc quidem deditus Græcis literis pituanios.
Perexcrucio] perexcrucias, (διαπυάω,) perexcruciare, Vehementer cruciare. Plaut. Sticho, 7. 32. Meam culpam habeto nisi perexcruciauero.
Perexiguus] Adiect. (πολύμικρος,) Valde exiguum. Cæsar 5. bel. Gal. 60. Quum hæ intermisso perexiguo loci spatio inter se cōstitisent, nouo genere perterritis nostris, per medios audacissimè proruperunt.
Perexigua & perminuta uidentur. Cic. 2. Tusc. 54.
Aut nulla, aut perexigua pars. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1.7.
Dies perexigua. Cic. 2. Ver. 4.
Tempus perexiguum. Cic. 2. Verr. 15.
Factum perexiguum. Liu. 2. bel. Pun. 217.
Perexilis) & hoc perexile, pe. pro. (πάνυ ἐχνος,) Valde exile significat. Col. li. 11. cap. 2.45. Hoc eodem tempore prius quàm uineæ pulueretur, si perexilis est, uel rara ipsa uitis, lupini modij tres, uel quatuor in singula iugera spargūtur.
Perexpeditus] pen. pro. Adiectiuum, (ἐυπερέκαρος,) Valde expeditus. Cic. 3. de Finib. 57. Sed hæc quidem est perfacilis & perexpedita defensio.
Perfabrico] perfabricas, pen. cor. (διατεχνάομαι,) perfabricare, Fabricam absoluere. Plaut. Persa, 13.4.
-perij interij: peßimus hic mihi dies
Hodie illuxit, corruptor: ita me Toxilus perfabricauit, atq; Meam rem diuexauit. Per translationem.
Perfacetus] penul. prod. Adiectiuum, (πολυχαρίεις,) Admodum facetum significat. Cic. de Claris Orator. 54. Atq; eundem & uehementem, & ualde dulcem, & perfacetum fuisse dicebat.
Perfacetè, pen. prod. Aduerb. (πολυχαρίεις,) Perfacundè. Cic. 3. Verr. 85. Neq; enim perfacetè dicta, neq; porro hæc seueritate digna sunt.
Perfacilis] & hoc perfacile, pen. cor. (πολυρράδιος,) Cic. 4. Tusc. 11. Perfacilis cognitu. Nam sententias interpretari perfacile est. Cic. 2. de Legib. 29.
Perfacilè, pen. corr. Aduerbium, (πολυρραδίως,) Cic. ad Atticum, lib. 13. 28 7. 3. Video enim Curules magistratus eum legitimis annis perfacilè cepisse.
Perfacilè sese Sicilia tuebatur, ne quod in ipsa bellum posset existere. Cic. 7. Verr. 7.
Perfacilè uerò, apud, & c. Cic. 3. Verr. 19.
Perfacilè apparet, & c. Cic. 2. de Finib. 175.

Perfami/

Perfamiliaris] & hoc perfamiliare, pen. prod. (πολυοικίδης,) Valde familiaris. Cic. de Claris Orat. 87. M. Gratidius M. Antonij perfamiliaris. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 15. 4. Ipse est enim ueterator magnus et perfamiliaris Philisto.

Perfatuus] Adiectiuum, (πολύμωρος,) Mart. lib. 10. 18.
Heu quàm perfatuæ sunt tibi Roma togæ.

Perfero] pen. corr. perfers, pertuli, pen. corr. perlatum, penul. prod. (διαπομίζω, διαφέρω, προφέρω,) perferre, Vsque ad constitutum finem ferre. Virg. 12. Aeneid. 182.
Tum lapis ipse uiri uacuum per inane uolutus,
Nec spatium euasit, totum nec pertulit ictum. Id est euacuatus est impetus ipsius spatio longiore. Seruius.
Opem perferre alicui. Valer. 5. Argon. 77.
Diuisionem uerò ad cogitationem & stylum perferunt. Quint. lib. 2. cap. 6. 2.
Literas perferre, Ad eum cui missæ sunt ferre. Cic. Curioni, lib.
Clamor perfertur circa collem. Liu. 7. ab Vrbe 175. (2. 5. 2.
Consilium perferre alicuius ad alterum. Cæs. 4. bel. Gal. 539.
Fama perfertur. Liu. 8. bel. Pun. 67. Scipio quum ad eum fama tanti comparati exercitus perlata esset.
Fructum perferre. Colum. lib. 3. cap. 20. 2.
Iussa omnia perferre. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.
Laudem in urbem perferre. Cic. 2. Tuscul. 7.
Legem perferre. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14. 4. Pompeius uerò ad uoluntatem perferendæ legis incubuerat. Liu. 1. Decad. lib. 2. Ego hic aut in conspectu uestro moriar, aut perferam legem. Vide Suetonium in Augusto, cap. 34.
Perferre rogationē, est ita ferre ut plebs sciscat. Li. 6. bel. Mac.
Mandata perferre. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 23. Scripsiq; ad Cæsarem Vibulium Cæsaris mandata de mea mansione ad Pompeium pertulisse. Plin. epist. 190. b.
Nuntium perferre. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 1.
Et literis multorum, & sermone omnium perfertur ad me incredibilem tuam uirtutem & fortitudinem esse. Cicero Terentiæ, lib. 14. 1. 1.
Perfertur omnium nuntijs. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 14. 5.
Rumor pertulit hoc nobis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 10.
Perlata rumore, aut nuntijs. Cic. ad Atticum, lib. 4. 70. 4.
Sermones, ac literæ perferuntur. Cic. pro Lege Manil. 27.
Verba alicuius perferre ad aliquē. Ouid. 2. de Ponto, ele. 2. 9.
Perferre, Denuntiare. Cic. ad Cæliū, lib. 2. 8. 2. In his enim sum locis, quò & propter longinquitatem, & propter latrocinia, tardißimè omnia perferuntur. Plaut. Capt. 7. 17.
Perferre, Pati, patienter ferre, (ὑπομένειν, διαφέρειν, προφέρειν,) Terentius Adelph. 3. 4. 50. Paupertatem unà pertulimus grauem. Idem. Ano. 1. 1. 35. Sic uita erat, facilè omnes perferre ac pati. Cic. 2. pro Lege Agrar. 71. Syllanus ager à certis hominibus latißimè continuatus tantam habet inuidiam, ut ueri, ac fortis Tribuni pleb. stridorem uium perferre non poßit. Idem 5. Verr. 196. Itaq; hæc iudices, quæ pati nullo modo potuerunt non pertulerunt.
Intrepidè pertuli omnia. Seneca Herc. furente 6. 17.
Deficere animo & Perferre, contraria. Cicero pro Roscio Amer. 6.
Ardorem perferre. Stat. 5. Sylu. 1. 46.
Catenas perferre. Silius lib. 17. 75.
Contumelias perferre. Cæsar 2. bel. Gal. 282.
Cruciatum perferre. Cic. 4. Acad. 48.
Crudelitatem inimicorum perferre. Cic. pro Sestio 128.
Dolorem perferre. Virg. 9. Aeneid. 86. Cicero 1. de Finib. 52. Et pro Cluentio 134.
Perferre famem & sitim. Cic. 5. de Fin. 87.
Frigus, famem, sitim, ac uigilias perferre. Cic. 2. in Catil. 31.
In somnia furibunda perferre. Silius lib. 11. 21.
Laborem perferre. Virg. 2. Georg. 69.
Luxuriem, crudelitatem, auaritiam, superbiam alicuius perferre. Cicero 4. Verr. 6.
Mala tot pertulimus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 7.
Monstra immania perferimus tecti sylua. Virg. 3. Aene. 117.
Niues perferre. Ouid. 1. Amor eleg. 9. 3.
Perpetior ac perfero facilè omnes. Cic. de Orat. 43.
Onus perferre. Ouid. ad Liuiam 70.
Pauperiem, & duros perferre labores. Virg. 6. Aeneid. 88.
Pericula multa pelago pertulerunt. Ouid 14. Metam. 112.
Pœnarum satis perferre. Cic. pro Sestio 128.
Pruinas, ac niues perferre. Cic. 2. in Catil. 43.
Quietem solus perferre nequit. Silius lib. 4. 9.
Somnos aut dies perferre. Stat. 3. Sylu. 2. 17.
Supplicium pro meritis perferre. Cic. ad Att. lib. 8. 159. 10.
Timores pertulimus. Claud. de bello Getico, 42.

Perferens] pen. corr. (ὑπομένων,) Nomen ex participio. Cicce. 2. de Orat. 98. Horum igitur exprimere mores oratione, iustos, integros, religiosos, timidos, perferentes iniuriarum, mirum quiddam ualet, &c.

Perferuidus] pen. corr. Adiectiuum, (πολύζεστος,) Vehementer feruidus: ut
Perferuida, æstas. Colum. lib. 5. cap. 5. 1.

Perficio] perficis, pen. corr, perfeci, pen. prod. perfectum, αἰνίττω, ἀνατελέω, διανύω, ἀπαρτίζω, διατελέω, ἐπιτελέω, περαίνω, τελέω, διατεργάζομαι,) perficere, Absoluere, Complere quod incœptum est. Terent. Hecy. 5. 2. 9. Quod si perficio, non pœnitet me famæ. Terent. Phorm. 2. 3. 73.
- haud desinam Donec perfecero hoc.
Absoluere & perficere aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. 56.
Conari aliquid & perficere. Cic. in Orat. 56.
Conflare & perficere. Cic. pro Cluent. 12.
Absolutionem alicuius rei perfecere Cic. de Vniuers. 58.
Annos centum perficere. Horat. 2. epist. 1. 8.
Cibum perficere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53. 6.
Cogitata perficere. Cic. pro Deiotaro. 13.
Coria perficere, Vide Corium.
Pelles perficere. Plin. lib. 24. ca. 11. 8.
Instituta perficere. Cic. 2. de Diuinat. 8. Quod assequar professò, si instituta perfecero.
Iussa alicuius perficere. Valer. 7. Argon. 13.
Maleficium perficere, & occultare. Cic. pro Cælio 42.
Susceptum perficere munus. Virg. 6. Aeneid. 126.
Officium perficere funeris. Ouid. ad Liuiam 14.
Onus & munus perficere. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 16.
Poema institutum perficere. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 24. 4.
Promissa perficere, pro implere quod promiseris. Teren. And. (4. 1. 7.
Scelus perficere. Cic. pro Cluentio 193.
Stamina pauca perfeci. Ouid. epist. 18. 10.
Perficere, pro Obtinere, siue pro eo quod barbari dicunt, Tantum facere quod. Terent. Prolog. Eun. 21.
- postquam ædiles emerunt,
Perfecit sibi ut inspiciundi esset copia. Ibidem, 1. 2. 100.
- quam ioco
Rem uoluisti à me tandem, quin perfeceris? Cic. ad Marium, lib. 11. 27. 5. Quod enim uehementer mihi utile esse putabas, nec inutile ipsi Cæsari, perfecisti, ut ille me diligeret, coleret, haberet in suis. Idem ad Atticum, lib. 8. 159. 12. Perfeciam perfectò ut neq; Respub. ciuis à me animum, neq; tu amici desyderes. Et 4. Acad. 204. Perficies ut ego ista innumerabilia complectens, nunquam labar, nihil opiner? Sic pro Lege Manil. 31. Et quisquam dubitabit quid uirtute perfecturus sit, qui tantum authoritate perfecerit? Quædā exemplaria legunt profecerit.

Digitized by Google

Callidè perficere ut. Cic. 2. de Diuin. 166.
Perfici, paßiuum. Plin. lib. 11. cap. 53. 5. Difficulter aut perficiuntur omnia in cibis acria, nimia, & auidè hausta. Id est, concoquuntur.
Actu perfici. Quint. lib. 2. cap. 18. 1.
Perficiendus] Participium, (αὐτοτελής,) ut Voluptas perficienda tarda mora. Ouid. 2. de Arte 144.
Perfectus] (τετελεσμένος, τέλειος, σύντελής, αὐτοτελής, πάντελής, ἀμοτελής, ἐντελεχής,) Aliud participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Persa, 22. 2.
– re placida, pacibus Perfectis.
Inchoata & Perfecta, contraria. Cic. de Claris Orat. 65.
Perfectum aliquid esse, & habere maturitatem suam quandã. Cic. de Claris Orat. 177.
Extremum & perfectum. Cic. 2. de Nat. deor. 49.
Inuentum simul & perfectum nihil est. Cic. de Claris Orat. 35.
Perfectum omni ex parte in genere suo. Cic. de Amicit. 67.
Perfectum ex utroq;. Cic. 4. Tusc. 16.
Aptum undiq;, perfectum, expletumq; omnibus suis partibus & numeris. Cic. 2. de Nat. deor. 52.
Ad summa atq; in omni genere perfecta peruenire. Cicero 2. de Orat. 65.
Perfectus & absolutus. Plin. lib. 2. cap. 4. Eum & nos à perfecta absolutaq; elegantia, mundum appellamus.
Absoluti & perfecti philosophi. Cic. 2. de Diuin. 222.
Perfectus & consummatus. Quint. lib. 5. cap. 10.
Summum & perfectißimum iudicat Cicero, illud cui nihil addi potest. in Orat. 2.
Plenum atq; perfectum oratorem esse eum dicam, qui de omnibus rebus poßit uariè, copioseq; dicere. Cice. 1. de Orat. 31.
Concinnus, perfectus, politus ad persuadendum homo. Cicero in Pisonem 47.
Perfectus in re aliqua. Cic. 1. de Fin. 31.
Orator in omni genere sermonis atq; humanitatis perfectus. Cic. 1. de Orat. 19.
Perfectus in dicendo homo & perpolitus. Cic. 1. de Orat. 31.
Perfectus ingenio. Cic. pro Lege Manil. 1.
Literis Græcis perfectus Memmius. Cic. de Claris Orat. 133.
Moribus perfectus. Quint. in Procem. lib. 1. 14.
Scientia, & omni facultate dicendi perfectus. Qu. in Proœ. lib. (1. 14.
Cumulatè perfectus, Vide Cumulus.
Perfectus, completusq; uerborum ambitus. Cic. in Orat. 96.
Augmen corpus perfectum. Lucret. lib. 3. 54.
Opera mirabili & clarißimis gemmis perfectum candelabrũ. Cic. 6. Verr. 55.
Cymbia perfecta argento. Virg. 5. Aeneid. 54.
Eruditione perfecta & ingenio præstanti ad hæc opus est. Cicero 2. de Diuin. 195.
Exercitatione perfecta ingenij forma. Cic. de Claris Orat. 183.
Expleta & perfecta forma honestatis. Cic. 2. de Fin. 79.
Mens perfecta. Cic. 5. Tusc. 56.
Curta sententia, Plena & perfecta, contraria. Cic. 4. de Fi. 60.
Sol perfectus, Dies transacta. Stat. 9. Theb. 36.
Templum perfectum. Cic. 6. Verr. 55.
Perfecta cumulataq; uirtus. Cic. pro Sestio 75.
Virtutis perfectæ qui perfecto functus est munere, non parum diu uixit. Cic. 1. Tusc. 176.
Vota perfecta continuo ordine. Virg. 3. Aeneid. 110.
Perfectius. Horat. Epod. 5. 13.
Nardo perunctum, quale non perfectius
Meæ laborarunt manus.
Perfectè] Aduerbium, (τελέως, ἐντελῶς,) Cic. 4. de Fin. 16. Quumq; duæ sint artes, quibus perfectè ratio & oratio cõpleatur, una inueniendi, altera disserendi.
Absoluta est perfectè omnis honestas. Cic. 4. de Fin. 31.
Absolutus perfectè, Vide Absoluo.
Nimis insans, & Perfectè diserta oratio: contraria. Cicero de Claris Orat. 52.
Perfectè planeq; eruditus uir. Cic. de Claris Orat. 154.
Nihil à Roscio, nisi perfectè, nihil nisi cum summa uenustate fiebat. Cic. 1. de Orat. 64.
Imitatur nunquam perfectè ueritatem casus. Cic. 1. de Di. 47.
Perfectio] Verbale, (τελείωσις, τελειότης, πλήρωσις, ἀπαρτισμός, ἐντελέχεια,) Plin. lib. 11. cap. 2. 1. In his tam paruis quàm inextricabilis perfectio?
Absolutio & perfectio. Cic. 1. de Orat. 64.
Perfectio, Conatus & adumbratio, contraria. Cic. in Orat. 55.
Susceptio, & Perfectio, contraria. Cic. 3. de Fin. 51.
Perfectio operum magnorum, & lacere fundamenta, contraria. Cic. pro Marcello 15.
Perfector] (ἐπιτελεστής,) Aliud uerbale. Cic. 1. de Orator. 134. Ac stylus ille tuus quem tu uerè dixisti perfectorem dicendi esse, ac magistrum, multi sudoris est.
Perfector, Qui quod uolebat, diligentia sua perfecit. Terentius Eun. 5. 9. 5. O Parmeno mi, ô mearum uoluptatum omniũ Inuentor, incœptor, perfector.
Perfidelis] & hoc perfidele, pen. prod. (κατάπιστος,) Vide fidelis. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 8. Posthac autem ad te, si perfidelem habebo cui dem, scribam omnia planè.
Perfidus] pen. cor. Adiectiuum, (ἄπιστος, ἀγνώμων,) Qui fidem uiolat. à fide deducitur. Cic. 3. Off. 79. Ergo & Pythius, & omnes aliud agentes, aliud simulantes, perfidi, improbi, malitiosi sunt.
Amicus perfidus. Cic. Post red. ad Quirites 17.
Arma perfida lubæ. Ouid. 4. Fast. 76.
Bella perfida. Silius lib. 15. 162.
Caput perfidum obligasti uotis. Horat. 2. Carm. ode 8. 2.
Corda perfida. Valer. 5. Argon. 58.
Hostes perfidi. Horat. 3. Carm. ode 5. 7.
Lumina perfida. Ouid. 13. Metam. 114.
Mulier perfida. Horat. 3. Carm. ode 7. 3.
Sacramentum perfidum. Horat. 2. Carm. ode. 17. 2.
Serui perfidi. Horat. Epod. 9. 2.
Tela perfida. Ouid. 2. Fast. 46.
Turba perfida. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 13.
Vappa perfida. Mart. lib. 12. 44.
Verba perfida. Ouid. 5. Fast. 136.
Perfidia] perfidiæ, (ἀπιστία,) Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 6. Quum illius in me perfidiam increparet, auditus est magno silentio maleuolorum.
Infidelitas & perfidia. Cæsar 8. bel. Gal. 85.
Perfidia & iniquitas hominum. Cic. Lentulo, lib. 1. 2. 10.
Perfidia unius in alium. Cic. 2. Philip. 85.
Cumulus perfidiæ. Ouid. 11. Metam. 42.
Offensio perfidiæ. Cic. 2. de Orat. 56.
Abuti perfidia, Vide Abutor.
Decipi perfidia alicuius. Cic. pro Rosc. Amer. 65.
Exigere pœnas perfidiæ. Ouid. epist. 7. 12.
Perfidiam fugio. Silius lib. 16. 30.
Fugere suspicionem perfidiæ. Cic. Attico, lib. 8. 160. 2.
Repens perfidia. Tacit. lib. 20.
Perfidia & scelere uiolatæ sunt dextræ, quæ fidei testes esse solebant. Cic. 11. Philip. 291.
Perfidiosus] pen. prod. Adiectiuum, Plenus perfidiæ. Plautus Cistel. 2 63. Perfidiosus est amor. Cice. in Pisonem 52. Quòd fallax, quòd perfidiosus, quòd impudens, quòd audax esse uideatur.
Vanus, perfidiosus & impius. Cic. pro Quintio 13.

Perfidio-

Perfidiosus, insidiosus, fallax. Cic. Appio, lib. 3. ep. 24.

Perfidiose] penul. prod. Aduerbium, (ἀπίστως,) Author ad Herenn. lib. 1. In odium rapiemus, si quid eorum superbè, spurcè, perfidiosè, crudeliter, confidenter, malitiosè, flagitiosè factum proferemus.

Perfixus] (διαπεπαρεγμένος,) Participium à uerbo Figo, & præpositione per, Significat transfixum. Lucr. lib. 2. 73.
- & crebra reuisit
Ad stabulum desyderio perfixa iuuenci. Idem lib. 3. 62.

Perflo] perflas, perflaui, perflatum, penult. produ. (κατανέω,) perflare, Valde flare, siue multum flando commouere. Virg. 1. Aeneid. 15.
- & terras turbine perflant. Plin. lib. 2. cap. 107. 3.
Perflantibus undiq; procellis.
Venti perflant altissima. Ouid. 1. de Remed. Amor. 74.
Venti perflant nubila. Lucret. lib. 6. 227.

Perflatus] huius perflatus, penu. prod. (διατανύσις,) Ipsa perflatio. Colum. lib. 1. cap. 5. 7. Quantoq; fuerit ædificij solum pronius Orienti, tanto & æstate liberius capere perflatus. Plinius lib. 16. cap. 40. 15. Vlmus in perflatu firma.

Perflabilis] & hoc perflabile, pen. corr. (κατανοητός,) Quod perflari potest. Cic. 2. de Diuin. 59. Deos enim ipsos iocãdi causa induxit Epicurus placidos & perflabiles, etc.

Perfluo] perfluis, pen. corr. perfluxi, perfluxũ, (διαῤῥέω,) perfluere, Transmittere liquorem: ut Lagena malè compacta perfluit. Lucret. lib. 3. 191. Et non omnia pertusum congesta quasi in uas Commoda perfluxere.
Aquæ perfluunt Tybur. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.
Vina per collum uidemus perfluere. Lucret. lib. 2. 79.
Perfluere. Terent. Eun. 1. 2. 25. Plenus rimarum sum, hac atq; illac perfluo. Translatio sumpta ab aquario uase fictili, inquit Donatus. Quasi dicat, Nõ possum continere: siquid audio quod non sit uerum, statim palàm est.
Perfluo, cum accusatiuo. Quint. lib. 2. cap. 5. Nec quæ dicentur, perfluent aures. Sunt qui legant, præterfluent.
Perfluere uoluptatibus. Cic. 2. de Fin. 186.
Perfluere, pro Fluere aliquando ponitur. Liu. 1. ab Vrbe 198. Infima ualle perfluit Tybris.

Perfluctuare] (κατακυματίζειν,) Multum fluctuare. Lucret. lib. 3. 145. atq; unde animantum copia tanta
Exos & exanguis, tumidos perfluctuat artus?

Perfodio] perfodis, pen. corr. perfodi, pen. prod. perfossum, (διορύττω,) perfodere, Fodiendo excauare, rumpere, ferire, perforare. Plin. lib. 36. cap. 13. 5. Inde aliæ perfossis cuniculis subterraneæ domus.
Perfodere parietes. Cic. in Vatinium 8. Licet impune per me parietes in adolescentia perfoderis, uicinos compilaris.
Perfodere montẽ. Varro 3. de Re rust. cap. 17. 8. Quadringenti omnes tum unà perfossi gladijs, aut missilibus operti cadunt. Gellius lib. 3. cap. 7.

Perfossus] (διωρυγμένος,) Participium, ut Pectora perfossa patescunt. Stat. 9. Theb. 105.
Perfossæ naues. Plin. lib. 32. cap. 1. 5.
Thorax perfossus bis sex locis. Virg. 11. Aeneid. 2.

Perfore] pen. corr. (παχὺ ἔσεσθαι,) Valde futurum esse. Cice. Appio Pulchro, lib. 3. ep. 9. Tũc mihi ille dixit quòd classe tu uelles decedere, perfore accommodatum tibi si ad illã maritimam partem prouinciæ nauibus accessissem. Hoc loco nonnullis magis placet præpositionem Per, ad Accommodatum referre, Per accommodatum: ut Fore interponatur: ut Per mihi gratum.

Performidatus] pen. prod. (ὑπερπεφοβημένος,) Participium, Multum formidatus. Silius lib. 3. 123. Iam puer auricomo performidate Batauo.

Performo] performas, (διαμορφόω.) performare, Formam absoluere. Quint. lib. 2. cap. 7. Performata materia.

Perforo] perforas, pen. corr. perforaui, perforatum, penult. prod. (διατρέω, τρύπαω, πορπεράω,) Perforare. Col. lib. 5. Sed aliud est ferramẽtum, quo priores uitem perforabãt.
Perforare & patefacere aliquid. Cic. Mario, lib. 7. 13.
Sol perforat culmina radijs. Stat. 1. Syln. 5. 10.
Latus ense perforat. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 6.
Ictu imo perforat duo pectora. Ouid. 12. Metam. 76.
Perforare, per tmesin à Lucretio dictum lib. 5. 255. Et terebrare etiam, ac pertundere, perq; forare.

Perforatus] pen. prod. Participium, (τετρημένος, ut Lunã duo ab animo ad oculos perforata. Ci. 3. de Nat. deo. 12.

Perfortiter] pen. corr. Aduerbium, (πολυεῤῥωμένως,) Valde fortiter. Terent. Adelph. 4. 2. 29.
- miseram mulierem & me seruulum
Qui referire non audebam, uicit, hui perfortiter.

Perfremo] perfremis, pen. corr. perfremui, perfremitum, pen. corr. (πορβρύχομαι,) perfremere, Idem quod Vehementer fremere. Cic. 2. de Nat. deor. 130. Sicut inciti atq; alacres rostris perfremunt delphini. Ex Accio poeta.

Perfreto] perfretas, penult. produ. perfretare. Solinus cap. 40. Inter hæc uadosa classem Romanam impune accepimus perfretasse.

Perfrico] perfricas, pen. corr. perfricui, perfrictum, (πορίτρίβω,) perfricare, Fortiter fricare. Ci. 5. Verr. 51. Quũ interea Apronius caput atq; os suũ unguento perfricaret. Columel. lib. 6. cap. 2. 4. Deinde nares perfricato, ut hominẽ discant odorari.
Dentes perfricuisse. Ouid. 3. de Arte 44.
Perfricare faciem uel frontem. Mos est eorum, qui cum pudore aliquid agunt, ut faciem perfricent, uel frontem, natura ipsa ad id impellente, quasi ad abigendum sanguinẽ qui ex præcordijs ad faciei superficiem confluit. Hinc ortum est prouerbium, ut quoties dicere uolumus nos pudorem deponere, dicamus Perfricui faciem uel frontem. Plin. in Præfat. 2. Perfricui faciem, nec tamen profeci. Mart. lib. 11. 28. Aut tum perfricuit frontem, posuitq; pudorem. Erasmus, Frons habita est antiquitus pudori sacra, & facies item: id quod ex prouerbio testatũ est, quo dicunt pudorem esse in oculis. Inde frontem aut faciem prouerbio perfricuisse dicuntur, qui pudorem omnem dedidicerunt, uelut abstersa manu à uultu pudore.
Perfricare os, Idem. Cic. 3. Tusc. 70.

Perfrictio] Verb. (πορίτριψις;) Pli. li. 28. c. 18. 2. Sanat & uertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes lũbos pfrictiões.

Perfrigero] perfrigeras, pen. corr. (κατάψύχω,) perfrigerare, Idem quod Refrigerare. Plin. lib. 25. cap. 13. 17. Omnium harum uis eadem perfrigerare & astringere.

Perfrigesco] perfrigescis, (διατάψύχομαι,) perfrigescere, Valde frigidũ fieri. Plin. lib. 31. c. 6. 10. Difficilius perfrigescunt marina calefacti. Sic Varro 2. de Re rust. cap. 9. 11.

Perfrigidus] pen. corr. Adiectiuum, (πολύψυχρος,) Cic. 6. Verr. 77. Erat hyems summa, tempestas, ut ipsum Sopatrũ dicere audistis perfrigida.

Perfrigeo] perfriges, pen. prod. perfrixi, κατάῤῥιγόω;) perfrigere Valde frigere. Mart. lib. 3. 18.
Perfrixisse tuas questa est præfatio fauces. Iuuenalis Sat. 7. 20. Et si perfrixit, cantat bene.

Perfringo] perfringis, perfregi, pen. pro perfractum, (κατάγνυμι, κατακλάω, κατακλάω,) perfringere, Valde, siue in totum frangere. Plin. epist. 101. c. lib. 5. Campi, quos monuisti, ingentes boues & fortissima aratra perfringunt. Terent. Adelph. 1. 1. 12.

ne aut

Digitized by Google

-ne aut ille alserit,
Aut usquam ceciderit, ac perfregerit aliquid.
Penitus perfringere aliquid. Liu. 1. bel. Pun. 135.
Perfringere aciem tenuem, Vide Acies.
Angustias omnes, omnes altitudines, omnium obiecta tela ui et uirtute perfringere. Cic. de Arusp. respon. 46.
Colla perfringere bipenni. Valer. 1. Argon. 40.
Domos perfringere. Tacit. lib. 20.
Fulmine perfregit Olympum Iuppiter. Ouid. 1. Metam. 32.
Perfringere phalangem hostium. Cæsar 1. bel. Gal. 96.
Portas ui perfringere. Lucan. lib. 3. 69.
Tempora perfregit fuluo protecta capillo. Ouid. 12. Met. 55.
Perfringere aliquem, pro Corrumpere. Cic. ad Att. li. 3. 65. 8.
Perfundere animos, non perfringere. Cic. de Clar. Orat. 18.
Perfringere & labefactare bonorum conspirationem. Cicero 4. in Catil. 94.
Perfringere decreta, leges, repagula iuris. Cic. pro Milone 67. Idem 1. in Catil. 13. Tu non solum ad negligendas leges & quæstiones, uerumetiam ad euertendas, perfringendasq; ualuisti. Sic 7. Verr. 32.
Perfregit ac prostrauit omnia cupiditate & furore. Cicero pro Cluentio 11.

Perfractus] Participium, (κατακλασθείς,) ut Axe perfracto uoluitur. Silius lib. 16. 83.

Fores perfractæ. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11.
Ossa perfracta trinodi claua. Ouid. epist. 4. 23.

Perfractè, Aduerbium, (σκληρῶς,) Obstinatè. Cic. 3. Off. 118. nimis mihi perfractè uidebatur ærarium, uectigaliaq; desendere. Emendatius exemplar præfractè legit.

Perfruor] perfrueris, pen. corr. perfruitus sum, (κατατρυφάω,) perfrui, In totum frui, seu omnem fructum percipere. Plin. epist. 4. Quod uelim facias, primum ut perinde nostris rebus, ac nos tuis, perfruaris. Cic. 1. de Fin. 87. Quum enim certè nihil homini possit melius esse, quàm uacare omni dolore & molestia, perfruiq; maximis & animi & corporis uoluptatib. Idè in Catil. 18. Hic tu qua lætitia perfrue
Pasci, delectari, perfrui aliquibus rebus. Cic. in Pisonẽ 35. (re.
Amplexu alicuius perfrui. Ouid. epist. 15. 44.
Authoritate rerum gestarum, gloria, & sapientiæ laude perfrui. Cic. de Claris Orat. 5.
Authoritate testimonij alicuius, uel iudicio beneuolentiæ, uel suauitate ingenij perfrui. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 4.
Gaudijs perfrui. Cic. 5. Tusc. 103.
Otio perfrui. Cic. Mario, lib. 7. 1. 2.
Vita modica & apta uirtute perfrui. Cic. 1. de Legib. 85.
Ad perfruendas uoluptates, & ad usus uitæ necessarios expetuntur diuitiæ. Cic. 1. Off. 37.
Perfrui, in malam significationem. Ouid. epist. 11. 26. mandatis perfruar ipsa patris. Iusserat aũt pater ut se interficeret.

Perfugio] perfugis, pen. corr. perfugi, pen. prod. perfugiũ, pen. corr. (καταφύγω,) perfugere, Auxilij gratia ad aliquem confugere. Liu. 2. ab Vrbe 38. Iam Tarquinij ad Lartem Porsenam Clusinum regem perfugerant. Cic. 7. Verr. 98. Hic locus est igitur unus quò perfugiãt, hic portus hæc arx, hæc ara sociorum: quo quidem nunc non ita confugiunt, ut antea in suis repetendis rebus solebant.
Ad imperatores perfugere. Cic. pro Corn. Balbo 18.
In oppidum aliquod deuium perfugere. Cic. in Pisonem 71.
In Capitolium, aliaue urbis templa perfugere. Tacit. lib. 3.

Perfugium] (καταφυγὴ,) Locus tutissimus quò nos in uexatione, aut calamitate recipere contendimus: quamuis id non minus apud homines sit. Plaut. Casi. 153.
- nescio unde auxilij, præsidij,
Perfugij mihi, aut opum nunc copiam comparem. Cic. Casso, lib. 12. 8. 2. In meo Bruto non solum ad præsens perfugium, si (quod olim) aduersi quid acciderit, sed etiam ad cõfirmationem perpetuæ libertatis. Idem 7. Verr. 103. Num tibi insultare in calamitate, num intercludere perfugiũ fortunæ, num casus bellicos ex probrare, aut obijcere uideor?
Commune perfugium, Domus. Cic. 4. Catil. 74.
Paratum nobis perfugium & portum putemus, quò utinam passis uelis prouehi liceat. Cic. 1. Tusc. 194. De morte. Legitur & profugium.
Perfugium & spes Reip. Cic. pro Rosc. Amer. 89.
Portus & perfugium miseræ fortunæ alicuius, multumq; iactatæ. Cic. pro Cluentio 4.
Laborum omnium & solicitudinum perfugium somnus est. Cice. 2. de Diuinat. 222.
Perfugium & præsidium salutis. Cic. pro Rab. perduel. reo, 1.
Excludere aliquem à portu & perfugio. Ci. Luceio, li. 5. 15. 6.
Habere sibi perfugium. Lucret. lib. 5. 234.
Intercludere perfugium fortunæ. Cic. 7. Verr. 103. (12.
Perfugiũ ac solatiũ aduersis hæc studia præbẽt. Cic. pro Arch.
Vti perfugio, per trãslationem. Cic. 3. Verr. 57. Idem, Itaq; mentor eodem perfugio quo tibi utendum censeo, literulis nostris. Et 4. Verr. 70. Postremo illo desperatissimo perfugio uti posset, se imprudentem fecisse, existimasse id licere.

Perfuga] perfugæ, pen. corr. m. g. (αὐτομόλος,) Festus, Perfugam Gallus Aelius ait, qui liber, aut seruus, aut hostis sui uoluntate ad hostes transierit, qui idem dicitur transfuga. Quanquam sint qui credant perfugam esse non tam qui a lios fugiat, quàm qui ob spem commodorum ad quempiam perfugiat. Cic. 3. Off. 115. Quumq; de imperio certamen esset cum rege generoso ac potente, perfuga ab eo uenit in castra Fabritij, Ibidem, lib. 1. 63.
Cur de perfugis nostris copias comparant contra nos? Cicero in Orat. 130.

Perfulcio] perfulcis, (διαστυλόω,) perfulcire, Bene fulcire, & roborare. Ouid. ad Pisonem (aut quicunq; fit ille tandem non indignus hoc nomine) 20. Eloquio sanctum mando perfulcire Senatum.

Perfundo] perfundis, perfudi, perfusum, pen. prod. (διαίνω, διαίνομαι, καταβρέχω,) perfundere, Per omnes partes fundere, conspergere. Cic. 3. Verr. 46. Aqua denicq; feruenti à Rubrio ipso Philodamus perfunditur.
Repulsum foribus perfundit gelida. Horat. 2. Serm. saty. 7. 19.
Fluuijs perfundunt pecus magistri. Virg. 3. Georg. 90.
Artus perfundere rore. Ouid. 3. Metam. 33.
Ensis perfunditur sanguine. Ouid. 7. Metam. 80.
Sanguine perfundit penates. Ouid. 5. Metam. 31.
Perfundi & timgi. Seneca epist. 36. Liberalia studia nõ illa quibus perfundi satis est: sed hæc quibus timgendus est animus.
Perfundere animum religione, per translationem, pro Imbuere. Liu. 10. ab Vrbe 190.
Perfundere animos suauitate non perfringere. Cic. de Cla. Ora.
Animum perfundere uoluptate. Cic. 4. Tuscul. 31. (18.
Aceto quempiam perfundere, Vide Acetum.
Perfundere tecta auro, pro Deaurare. Seneca epist. 116.
Perfundi iucunditate, lætitia, uoluptatibus, pro Repleri. Cic. 2. de Fin. 10. & lib. 5. 123. Item 1. de Nat. deor. 154.
Oratione quasi uoluptate quadam perfundi. Cicero de Claris Orator. 97.
Perfundere aliquem iudicio, Cogere iudicium subire, & causam dicere. Cic. pro Rosc. Amer. 49.
Perfudit me horror. Cic. ad Atticum, lib. 8. 50. 2.

Perfundens] Participium, (διαίνων,) ut Sol omnia perfundens conuestit sua luce. Lucret. lib. 2. 30.

Perfusus] pen. prod, Aliud Participiũ, (καταβεβρεγμένος,) ut

Multo

Digitized by Google

Multo perfusus tempora Baccho. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.
Perfusus cruore. Liu. 10. bel. Pun. 126. hoc est cruentus.
Sanguine fratrum perfusi. Virg. 2. Georg. 102.
Currus perfusi sanguine. Virg. 11, Aeneid. 18.
Terra perfusa sanguine. Ouid. 1. Metam. 32.
Lachrymis perfusus Achilles. Ouid. 5. Fast. 82.
Dulcedine omni perfusi sensus mouentur. Cic. 2. de Fin. 181.
Corpus perfusum frigore lethi. Lucret. lib. 4. 187.
Gloria perfusa fuco. Ouid. 1. Fast. 61.
Lepore perfusa. Lucret. lib. 4. 17.
Metu & timore perfusus. Liu. 9. ab Vrbe 85. Ibidē, li. 2. 267.
Tempestate belli perfusus pectora. Mars. Stat. 3. Theb. 46.
Canities immundo puluere perfusa. Virg. 12. Aeneid. 123.
Coloribus omnigenis perfusa. Lucret. lib. 2. 165.
Vestes perfusæ ostro. Virg. 5. Aeneid. 23.

Perfusorie] Aduerbium, Confusorie, obscurè, & non plenè exprimendo. Scæuola in L. Qui libertatis. Parag. Sed et. ff. de Euict. & dupl. Sed & si quis in uenditione statu liberum perfusorie dixerit, conditionem autem libertatis celauerit, empti iudicio tenebitur: si id nescierit emptor.

Perfusio] Verbale, (καταβροχὴ,) Plin. lib. 18. cap. 7. 24. Italia sine perfusione tostum in subtilem formam molit.

Perfungor] perfungeris, pen. corr. perfunctus sum, (ἐπιτελέω,) perfungi, Ad extremum obire munus, & strenuè operam nauare, ut ait Budæus. Cic. pro Cluent. 91. Aut quòd se perfunctos iam esse arbitrantur, quum de reo iudicarunt, negligentius attendunt cætera. Terent. Hecy. 4. 2. 18. Dum ætatis tempus tulit, perfuncta satis sum: satias me iam Studiorum istorum. (tenet

Perpeti & perfungi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 17.
Perfungi cura. Liu. lib. 6. bel. Pun. 87.
Molestia propria perfungi. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 16.
Munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur, dū sumus inclusi in his compagibus corporis. Cic. de Sen. 70.
Periculis aliquibus perfungi. Cic. pro Murena 3.

Perfunctus] Participium, (ἐπιτελέσας,) ut Perfunctus Cōsulatu, honoribus, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 7. Quum & honoribus amplissimis, & laboribus maximis perfuncti essemus. Liu. 8. bel. Pun. 214.
Bello misero fatalique perfuncta est Resp. Cic. pro Marcello 18.
Perfunctus fato. Liu. 9. ab Vrbe 2. Id est mortuus.
Perfunctus laboribus. Cic. pro Domo sua 103.
Perfunctus à febri. Varro 2. de Re rust. c. 4. 5. Id est, liberatus.
Perfunctus, cum accusatiuo. Lucret. lib. 3. 195. Omnia perfunctus uitai præmia merces.

Perfunctio] Verbale, (ἐπιτελέσις,) Cic. 3. de Orat. 5. Qui autem ei annus primus ab honorum perfunctione, &c. Idē 1. de Fin. 74. Nam neq; laborū perfunctio, neq; perpessio dolorū per se ipsa allicit, nec patientia, nec assiduitates, etc.

Perfunctoriè] Aduerbium Vlpianus, Neq; quidem perfunctorie aut obscurè dicere, aut denuntiare debet. Id est, non bona fide, nec ex animo, nec iusta denuntiatione, ut quum dicimus Rogatus rogo. Bud. Vlp. in L. Et qui aliter. Parag. 2. ff. Quod ui aut clam. Vbi alia exemplaria legūt perfusoriè.

Perfuro] perfuris, penult. corre. (καταμαίνω,) perfurere. Lucret. lib. 1. 56. - ita perfurit acri
Cum fremitu. Id est, uchementer furit. De ui & impetu uentorum. Virg. 9. Aeneid. 69.
- incensus & ipse Perfurit.

Pergamus] uel Pergamum, pen. corr. n. g. (πόργαμος,) Clarissima urbs Asiæ, uel Troadis, quam Silenus fluuius intermeat, à qua Claudius Galenus ille insignis medicus ortū duxit. Hæc eadem urbs Troia uocatur. Dicitur etiam pluraliter, Pergama, Pergamorū. Virg. 1, Aenei. 132. Pergama dū peteret. Pergama aūt propriè sunt Troianæ arces: unde κατ' ἐξοχήν, arces omnes Pergama dicuntur: ut poetam dicimus, & intelligimus Virgiliū. Hæc Seru. in illud 2. Ae. 112.
- Troiam incensam & prolapsa uidentem Pergama.
Mortuus Pergami P. Scipio uir clarissimus. Cic. pro Flacc. 59.
Euersa Pergama. Virg. 2. Aeneid. 115.
Lauinia Pergama. Silius lib. 13. 13. Lauinium oppidum ab Aenea conditum.
Neptunia Pergama. Ouid. epist. 3. 31.
Teucria Pergama. Silius lib. 13. 8.

Pergameus] pen. corr. Adiectiuum, (πόργαμος,) ut Gens Pergamea. Virg. 6. Aeneid. 13.
Arces Pergameæ. Virg. 3. Aeneid. 22.
Vates Pergamea, Cassandra. Propert. lib. 4. eleg. 1. 11.
Ruinæ Pergameæ. Virg. 3. Aeneid. 96.

Pergamenus] pen. prod. Aliud. adiectiuū, (πόργαμηνὸς,) Cic. pro Flacco 58. Num honestior est ciuitas Pergamena, quàm Smyrnæ? Et 55. Annos iam triginta in foro uersaris, sed tamen Pergameno.

Pergaudeo] pergaudes, pergauisus sum, (καταχαίρω,) pergaudere, Vehementer gaudere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 13. Trebonium meum à te amari, teq; ab illo, pergaudeo.

Pergigno] pergignis, (διαταγγνάω, pergignere, Idē quod simplex Gignere. Catul. Argon. 18. Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos.

Pergo] pergis, perrexi, perrectū, (πορεύομαι, διατελέω,) pergere, iter facere, ire. Terent. Adelph. 4. 2. 48. Sed cesso ad eum pergere? Ibidem 39. Hac pergito.
Pergit huc. Terent. Eun. 2. 1. 22. Idem Hecy. 3. 4. 36.
= horsum pergunt.
Pergere & peruenire aliquo. Cic. ad Brutum, lib. 10. 6.
Perge ire ad Phauorinum. Gel. lib. 14. cap. 2. Liuius 2. bell. Pun. 220. Pergit deinde ire, sequentibus paucis, in hospitiū Metelli. Id est, incipit ire, inquit, Bud. Cic. 1. de Diuin. 52.
Pergo tendere aliquo. Virg. 6. Aeneid. 40.
Obuiam pergere alicui. Author ad Heren. lib. 4. 233.
Pergere iter. Terent. Hecy. 1. 2. 119.
Pergere iter ambitione ac periculis uacuum. Tacit. lib. 4.
Viam aliquorum dierum in Macedoniam locum ad Plancium perrexit. Cic. pro Plancio 79.
Ad littora pergens. Silius lib. 7. 45.
Pergere per mare. Ci. 3. de Nat. deor. 87. Neptunū esse dicis animū cū intelligentia per mare pergentem. Aliàs pertinētē.
Pergunt domos eorum apud quem quisque seruierat. Liuius 2. ab Vrbe 94. (terita.
Pergere, pro Præterire. Cic. Attico, lib. 3. 55. 9. sed pergo præ
Pergere, Prosequi, perseuerare, procedere. Terent. Adelp. 2. 1. 27. Nam si molestus pergis esse, iam intrò arripiere. Cice. de Amicitia, 32. Tu uerò perge Læli: pro hoc enim qui minor est natu, meo iure respondeo.
Pergam atq; insequar longius. Cic. 5. Verr. 41.
Vt facitis pergite adolescentes. Cic. 1. de Orat. 18.
Eadem uia pergere qua cæteri. Cic. 1. de Diuin. 201.
Ordine perge quatuor mihi istas partes explicare. C. in Partit.
Cuncta pergunt ordine suo. Valer. 1. Argon. 108. (16.
Conficere iter reliquum pergas. Cic. 2. de. Orat. 160.
Pergam disponere carmina. Lucret. lib. 3. 86.
Iuuenemq; extinguere pergit. Valer. 1. Argon. 7.
Proficisci ad instituta pergemus. Author ad Heren. lib. 3. 32.
Scribere quæso perge. Cic. Attico, lib. 10. 208. 5.
Tenere uiam quam instituisti perge. Qu. Ci. de Petit. Cons. 36.
Si pergis, per parēthesim. Liu. 2. ab Vrbe 171. De his uideris: quos (si pergis) aut immatura mors, aut longa seruitus ma-
Perge ad cætera. Cic. 2. de Legib, 106. (net.

Pergere

Pergere in maledicta. Cic. 13. Philip. 377.
Perge quò cœpisti. Cic. in Catil. 7.
Pergè porro hoc idem interdictum sequi. Ci. pro Cecinna 43. Et 4. de Fin. 35. Perge porrò: sequentur enim quæ tu scientissimè complexus es.
Perge reliqua: gestio scire ista omnia. Cic. ad Attic. lib. 4. 80. 1.
Pergite animo fortes Lacedæmonij, hodie apud inferos fortasse cœnabimus. Cic. 1. Tusc. 162.
Pergere, Agere. Virg. 6. eclog. 3. Pergite Pierides. Festus.
Pergere, Festinare. Terent. Phorm. 1. 4. 17.
– domum ire pergam, ibi plurimum est.
Cursim ad aliquos pergere. Cic. 5. Tusc. 21.
Protinus pergere & properare Romã. Cic. Qu. frat. li. 1. 6. 3.
Perge non dubio gradu. Senec. Thyeste 5. 18.
Pergere, Conari. Terent. Phorm. 5. 6. 27.
– hoc ubi ego audiui, ad fores.
Suspenso gradu placidè ire perrexi.
Perge in uirum. Plaut. Menæh. 14. 37.
Pergor, Passiuum. Tacitus de uita German. Eaq; Germaniæ ue lut frons est, quatenus Danubio pergitur. Quo tamen in loco putauerim potius uerbum esse impersonale.
Pergin', Comicum, pro Pergisne? Plau. Amph. 4. 195. Pergin' argutarier? Quasi dicat, Non cessabis? Teren. Eun. 2. 3. 88. Eamus. P. pergin'? CH certum est,
Pergracilis] & hoc pergracile, pen. corr. (παταλεπτος,) Valde gracilis. Plin. lib. 25. cap. 13. 14. Longiore caule, sed pergracili.
Pergræcor] pergræcaris, (κωμάζω, ὑποβμαζάω,) pergræcari, Epulis & potationibus inseruire, inquit Festus. Metaphora sumpta à Græcorum moribus. Plaut. Bacch. 18. 15.
Propterea hoc facio, ut suadeas gnato meo.
Vt pergræcetur tecum, ter uenefice. Titinius, Hominem impium nunc ruri pergræcatur.
Pergrandis] & hoc pergrande. Plaut. (πολυμέγας,) Cic. 6. Verr. 54. Erat etiam uas uinarium ex una gemma pergrandi trulla excauata cum manubrio aureo.
Pergrande uectigal. Cic. pro Lege Agr. 5.
Pergrandis natu. Liu. 9. bel. Pun. 146.
Pergraphicus] pen. corr. Adiectiuum, (παὺ γραφικὸς) Ad unguem factum, absolutum, & quasi pictoris manu expolitum. Plaut. Trucul. 17. 15.
– modò mihi aduenienti nugator
Quidam accessit obuiam, nimis pergraphicus sycophanta.
Hoc est, lepidus.
Pergratus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐπιχαρὴς, πολυθυμήρης,) Admodum gratus. Cic. de Amic. 15. pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si (quemadmodum soles de cæteris rebus, quum ex te quæruntur) sic de amicitia disputaris quid sentias. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 17. Id mihi pergratum, perq; iucundum erit. Et 5. de Fin. 164. Sed me hercule pergrata mihi oratio tua.
Inter Per & Gratum, interponitur aliquando dictio quod elegantem uim habet. Cic. ad Atticum, lib. 1. 15. 9. Per mihi, per inquam gratum feceris, si in hoc tam diligẽs fueris, etc. Eidem, lib. 5. 97. 5. Per mihi gratum erit si id curaris ad me perferendum.
Pergrauis] & hoc pergraue, pen. corr. (πολυβαρὴς,) Valde grauem significat.
Pergrauiter] pen. corr. Aduerbium, (πολυβαρέως,) Admodũ grauiter. Cic. ad Att. lib. 1. 6. 4. Hoc te intelligere uolo, pergrauiter illum esse offensum. Idem 1. de Orat. 115.
Pergula] pergulæ, pen. corr. (στοὰ,) Locus apertus à multis lateribus aerem excipiens aliquando extra parietem porrectus, & modò tectus, modo sub dio expositus. Dicta à pergendo quòd in ea deambulare soleamus: forumq; , aut horetum, aut nemora, aut plateas, aut uias prospectare: ut ait Sipontinus. Budæus autem, Pergula pars est domus exporrecta & propendens. Plin. lib. 35. cap. 10. 19. de Apelle, Perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus, atq; post ipsam tabulam latens, uitia, quæ notarentur, auscultabat, uulgum diligentiorem iudicem, quàm se præferens. Idem li. 21. cap. 3. 3. Cum corona rosacea interdiu è pergula sua in forum prospexisse dictus, &c.
In pergula quoq; mos est æstiuo tempore cœnare. Iuuen. Saty. 11. de cœnis diuitum loquens.
Sed nec structor erit, cui cedere debeat omnis
Pergula. Calepinus pergulam hic interpretatur ordinem, & cœtum ministrorum obedientium structori.
Pergula, omnino locus est accommodatus exponendis uenalibus rebus. Vlpianus in L. Hæres, De iudicijs, At si quo consilio non dico iure domicilij, sed tabernulam, pergulam, horreum, armarium, seu officinã conducens, ibiq; distraxit uel egit: defendere se ex loco debebit. Plin. lib. 19. cap. 5. 6. de cucurbitis, Leui umbra pergulas ac cameras operiens.
In pergulis præceptores discipulos erudiebant. Vnde Sueto. de Crassitio grammatico, Deinde in pergula docuit, donec, etc.
Pergula, in naui, dicitur excursus per totam nauim, & alio nomine portisculus appellatur. Sipontinus.
Pergula in uineis, topiarium opus significat. Colum. lib. 11. ca. 2. 23. Si quæ pergulæ uitium generosarum, à putatoribus relictæ sunt, ante Calendas Apriles uiq; deputari debent. Idem lib. 4. cap. 21. 2. Illa enim pergulæ magis quàm uineæ figuram obtinet, quæ supra hunc modũ materijs distẽditur.
Pergulanus] pe. prod. Adiectiuũ: ut Pergulana uitis, Quæ pergulis adiungitur, & sustinetur. Colum. lib. 3. cap. 2. 17.
Perhibeo] perhibes, pen. corr. perhibui, (φημί, λέγω,) perhibere, Dicere & affirmare. Colum. lib. 4. India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Terent. Adelph. 3. 4. 59.
Tam maximè uos æquo animo æqua noscere (ci probl.
Oportet, si uos nullis perhiberi probos. Hoc est si nullis di-
Cælum nostri, Graij perhibent æthera. Cic. 2. de Nat. deo. 132.
Ex Pacuuio. Vt perhibent. Cic. in Arato 49. Cum quibus (ut perhibent) ausa est contendere forma. De Cassiopea. Idẽ pro Ligario, 15.
Claro nomine aliquẽ perhibere. Ci. 2. de Nat. deo. 155. Expoc
Suo nomine aliquem perhibere. Cic. Attico, lib. 1. 1. 8. (ta
Optimum aliquem perhibere. Cic. 2. de Diuinat. 19.
Perhibere, Dare. Plaut. Pseud. 4. 49.
– cur ego uestem,
Aurum, atq; ea quibus est uobis usui, perhibeo? Ibid. 5. 133.
Testimonium perhibere, quod & Ferre dicitur. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 2. Tu uerò Muri ueni mihi aduocatus, dum asses soluo Palilibus, si postea à me repetant, ut testimonium perhibere possis.
Verba perhibere. Plau. Asi. 5. 36. Si ceastor nunc habeas quod des, alia uerba perhibeas. Hoc est, longè aliud diceres. Idem Rud. 4. 50.
Honorem perhibere. Plin. lib. 19. cap. 4. 10. Virgilio quoq; confesso, quàm sit difficile uerborum honorem tam paruis perhibere. Idem lib. 29. cap. 1. 27.
Perhiberi, passiuum. Cic. 1. Tusc. 45. Eademq; famæ celebritate Tyndaridæ fratres, qui non modò adiutores in prælijs uictoriæ Pop. Rom. sed etiam nuntij fuisse perhibentur.
Tellus salsa quæ perhibetur amara. Virg. 2. Georg. 48.
Perhibere, pro Exhibere & offerre. Quint. lib. 1. cap. 2. Quia Latinus sermo, qui pluribus in usu est, uel nolentibus nobis se perhibet. Alij legunt, se præbet.
Perhibendus] Participium, (φατέος,) Cic. Luceio li. 5. 12.

Digitized by Google

24. Neeminus est Spartiates Agesilaus ille perhibendus, qui neq; pictam, neq; fictam imaginem suam passus est esse, quàm qui in eo genere laborarunt.

Perhonorificus] penultima correpta, Adiectiuum, (πολυτίμιος,) Valde honorificum significat. Cicero ad Atticum, lib. 2. 33. 2. Consalutatio forensis perhonorifica: signa præterea beneuolentiæ permulta à nobis impertiuntur. Idē ad Senatum, lib. 15. 2. 10. Quod ei permagnum & honorificum uidebatur.

Perhonorificè] pen. corr. Aduerbium, (πολυτιμίως,) Cic. ad Atticum, li. 14. 308. 2. Hic perhonorificè & amicè Octauius, quem quidem sui Cæsarem salutabant.

Perhorreo] perhorres, siue Perhorresco, perhorrescis, perhorrui, (μεγάλως, φέρτω,) perhorrescere. Cic. ad Atticū, lib. 9. 181. 4. Sed genus belli crudelißimi & maximi, quod nondum uident homines quale futurum sit, perhorrui. Eidē, lib. 13. 282. 3. Sed quid est tandem quod perhorrescas?

Aequor latum perhorruit. Ouid. 6. Metam. 141.

Clamore perhorruit Aetna. Ouid. 13. Metam. 186.

Commoueri animo, & toto corpore perhorrescere. Ci. 1. Ver. 22. Ibidem 6. 99.

Recordatione rei alicuius perhorrescere. Cice. in Pisonem 36.

Inter pertimescere & perhorrescere. Cic. 6. Verr. 69. Hanc tu tantam religionem si tum in imperio propter cupiditatem atq; audaciam non pertimescebas, ne nunc in tanto tuo, liberorumq; tuorum periculo perhorrescis?

Nauita Bosphorum perhorrescit. Horat. 2. Carm. ode 13. 3.

Casus perhorrere. Ouid. 5. Trist eleg. 10. 3.

Dissolutionem naturæ ualde perhorrescere. Cice. 5. de Fin. 53.

Lamentationem matrumfamiliâs, tum fugam uirginum ac puerorum perhorrescere. Cic. 4. in Catil. 84.

Memoriam alicuius diei perhorrescere. Cic. 13. Phil. 369.

Perhorridus] pen. corr. Adiectiuum, (πολυφρικτώδης,) Li. 2. bel. Pun. 73. Pœnus cōtrà intra Formas saxa, ac Lin terni arenas, stagnáq; perhorrida situ hybernaturus esset.

Perhospitalis] pen. prod. Adiectiuum, (πολυξένιος,) Cice. 6. Verr. 3. Huius domus est uel optima Messanæ, notißima quidem certè, & nostris hominibus apertißima, maximeq; perhospitalis.

Perhumanus] pen. prod. Adiectiuum, (παύφιλανθρωπος,) Cice. ad Quint. fratrem, lib. 2. 8. 4. Multumq; is mecum sermonem habuit, & perhumanum de discordijs mulierum nostrarum.

Perhyemo] perhyemas, pen. corr. (παταχειμάζω,) perhyemare, Totam hyemem durare. Colum. lib. 11. cap. 3. 2. Sed eos uacuos perhyemare patiemur. De sulcis loquitur.

Periander] (περίανδρος,) Corinthiorum rex, unus è septē sapientibus, Cypselo patri in regno successit: regnauit annos quadraginta. Crudeliter & in magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes usq; formidans. Quapropter assiduè erat in bellis, nauali bus præsertim. Dicitur & Isthmum uoluisse perfodere, & uxorem adeò dilexisse, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας, id est humanæ uitæ præcepta. Huius illud est, χόλον πράτει, id est, Iram cōpesce. Diogenes. Suidas.

Peribœton] penultima producta, (περιβόητον,) Græci celebrem, famigeratumq; dicunt. Plin. lib. 34. cap. 8. 21. de operibus ex ære, Item Catagusam, & Ebrietatem, & Liberum patrem, nobilemq; una Satyron, quem Græci peribœton cognominant.

Pericles] pen. corr. (περικλής,) Athenienſis clarus authoritate & eloquentia, quem Olympium poetæ comici uocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere uideretur. Habuit in administratione Reipub. aduersarium Thucydidem Milesium, uirum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, dijs uota faciebat, ne uerbum se imprudente, aut inuito efflueret, quod ad Rempub. minus pertineret. Periclis etiam meminit Cicero in Bruto & 1. de Off. Meminit & Quint. lib. 11. cap. 2. & lib. 1. ca. 18. Item lib. 12. cap. 8. 9. & 10. Et lib. 3. cap. 1. ubi multa de eo reperias.

Periclitor] Vide Periculum.

Periclymenos] siue periclymenon, pen. corr. (περικλύμενος,) herba quæ Latinis uolucrum maius appellatur, uulgò caprifolium siue matrissylua, aut matersyluarum. Plin. lib. 27. cap. 12. 14. Periclymenos fruticat & ipsa, ex interuallo duo folia habent, subcandida, mollia.

Periclymenus] pen. corr. (περικλύμενος,) filius Nelei, & frater Nestoris & Chromij, teste Homero lib. 11. Odyssææ, qui ab Hercule in bello interemptus fuit. Huic à Neptuno auo concessum omnia fieri: siue in ursum, siue formicā, siue apem se uertere, ut Apollonius, & item Hesiodus poetæ testantur. Huius historiam apud Ouidium 12. Metam. 112. Mira Periclymeni mors est.

Nelides Periclymenus. Valer. 1. Argon. 79.

Periculum] periculi, pen. corr. (κίνδυνος, κινδύνευμα,) à Pereo deducitur, & salutis discrimen significat. Virg. 3. Aeneid. 74. Obscœnamq; famem, quæ prima pericula, uito.

Periculum in. Terent. Hecy. 3. 1. 46. Nam si periculum ullum in te est, perisse me unà haud dubium est.

Periculo meo, tuo, suo. Plaut. Capt. 6. 99. Ne uere tre meo periculo, huius ego experiar fidē. Teren. And. 3. 1. 22. Nunc huius periculo sit, ego in portu nauigo. Cic. 3. Verr. 10. Nihil est iam quod in hac causa peccare Iudices quisquam, nisi uestro periculo posßit.

Sine tuo periculo. Cic. 1. Verr. 13.

Scribere alicui rē aliquā, suo periculo esse. Cic. Att. lib. 6. 111.

Versari periculo suo in aliqua re. Cic. 7. Verr. 49. (11.

Casus periculorum. Catul. ad Furium, epig. 20. 3.

Discriminū periculorūq; comites dij. Cic. 2. de Nat. deo. 246.

Consors pericli. Senec. Agamem. 13. 6. Vide Consors.

Metuens pericli. Virg. 5. Aeneid. 144.

Opportuna periculis. Celsus lib. 2. cap. 1. qualia corpora maximè tuta, uel periculis opportuna sint.

Subiecta periculo. Celsus lib. 7. 7.

Subtrahere periculo. Celsus lib. 2. cap. 8.

Terrere periculo. Celsus lib. 7. cap. 6.

Venire in periculum. Celsus lib. 8. cap. 10.

Animosa pericula, Vide animus.

Aperta pericula, Vide Aperio.

Capitale periculum, Vide Capitalis in Caput.

Dubia pericla. Lucret. lib. 3. 11.

Dulce periculum. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.

Dura pericla. Horat. 1. Serm. saty. 2. 8.

Matura pericula. Claud. 2. in Ruff. 3.

Metuenda pericula. Horat. 2. epist. 1. 28.

Abesse à periculo, Vide Absum.

Accedere periculum, & ad periculum, Vide Accedo.

Cum periculo accedere ad flammam, Vide Cum.

Adducere in periculum. Cic. 7. Philip. 217.

Adire periculum, Vide Adeo, adis.

Afferre alicui periculum. Cic. 1. Off. 216.

In prouisis periculis animo affici. Cic. pro Murena 511.

Amoliri periculum, Vide Amolior.

Arcere aliquem periclis. Virg. 8. Aeneid. 15.

Arcessere in periculum, Vide Arcesso in Arceo.

Cedere periculo, Vide Cedo.

Circunstant te pericula. Virg. 4. Aeneid. 112.

Committere se periculo mortis, Vide Committo.

Digitized by Google

Communicare amici pericula, Vide Communico.
Comparare periculum, Vide Comparo.
Conflare periculum, Vide Conflo.
Contremere periculum. Horat. 2. Carm. ode 12. 2.
Creare periculū, pro In discrimen uocare. Cic. pro Flacco 1.
Decedit de causa eius periculum, Vide Decedo.
Deduci periculo, Vide Deduco.
Deducite rem in periculum, Vide Deduco.
Defendere à periculo, Vide Defendo.
Magnis pelagi defuncte periclis. Virg. 6. Aen. 17.
Discere pericula. Stat. 6. Theb. 5.
Nocturna pericula effugit. Lucan. lib. 1. 103.
Ereptus periculis. Virg. 3. Aeneid. 143.
Exhausta pericula maris & terræ. Virg. 10. Aeneid. 12.
Facere periculum alicui, pro Adducere in periculum. Tacit. li. 13. Tanquā insonti periculū fecissent. Idē li. 16. Vide Facio.
Facere periculum, pro Adire discrimen. Tacit. lib. 14.
Facessere periculum alicui. Tacit. lib. 1. Mox clarissimo cuiq; periculum facessit.
Facessere periculum innocenti. Cic. 1. Verr. 24.
Gliscunt pericula. Tacit. lib. 15.
Lacessitus periclis. Virg. 6. Aeneid. 139.
Periculum imminere sibi putat, Vide Immineo.
Importare periculum, Vide Importo.
Cladem importare pericli. Lucret. lib. 3. 165.
Impetrare periculum, Vide Impetro.
Includi in periculum legis, Vide Includo.
Inire pericula præliorum, Vide Ineo, inis.
Inferre se in periculum alicui. Vide Infero.
Inferre se in periculū capitis atq; uitæ discrimen pro aliquo. Cice. pro Corn. Balbo. 18.
Iniecere alicui periculum mortis. Cic. pro Cecinna 31.
Instat periculum ab aliquo, Vide Insto.
Intendere periculum alicui. Tacit. lib. 3. Ob intenta Lepidæ pericula. Hoc est, intentata. Cic. Attico, lib. 2. 34. 1.
Intendere ad periculum iudicij, Vide Intendo.
Intentare periculum. Quint. lib. 4. cap. 3. 5.
Lassata periclis. Lucan. lib. 9. 179.
Liberare periculo. Cn. Magnus Marcello in Epist. ad Atticum, lib. 8. 161. 2.
Liberatus periculo. Quint. lib. 2. cap. 15. 7.
Manet ingens periculum, Vide Maneo.
Mittere se in pericula. Virg. 9. Aeneid. 41.
Moliri periculum alicui. Cic. pro Sestio, 1.
Periculum fortunarum negligere. Cice. ad Terentiam, lib. 14. 4. 4. Vide Negligo.
Obire periculum, Vide Obeo.
Caput obiectare periclis. Virg. 2. Aeneid. 151.
Offerre se periculis pro patria. Cic. 3. in Catil. 72.
Opponere pericula. Quint. lib. 3. cap. 8. 21.
Ostentare periculum capitis, Vide Ostendo.
Passus plurima pericula pelago terraq;. Ouid. 3. Trist. ele. 2. 2.
Priuata periclis natura diuum. Lucret. lib. 1. 12.
Procreare periculum, Vide Procreo.
Propulsare, pericalum. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Minimo periculo respondentur quæ consuluntur. Cicero pro Murena 26.
Spreto noctisq; hostisq; periclo. Ouid. 13. Metam. 49.
Subire periculum. Horat. Epod. 1. 1.
Subire periculum pro amico. Cic. in Partit. 35.
Subijcere aliquid periculo. Quint. lib. 7. cap. 2. 37.
Periculum subterfugere. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 12.
In periculo esse. Liu. 8. bel. Pun. 13.
Periculo publico esse ab hostium ui. Liu. 3. bel. Pun. 224.
Periculum esse à nobilitate, Vide A præpositionem.
Periculum est mihi. Terent. Phorm. 2. 2. 19. Alijs aliunde est periculum, unde aliquid abradi potest. Idem Heaut. 5. 2. 27. Adeóne rem redijsse, ut periculum etiam famæ sit Syre? Id est, ne perdam famam.
Periculum est ne. Cic. 5. Tusc. 166. Haud sanè periculum est, ne non mortem aut optandam, aut certè non timendam putet. Idem 2. Verr. 20.
Periculum est à, uel ex. Terent. Hecy. 5. 1. 9. Si uera dicis, nihil tibi pericli est à me mulier. Idem Heaut. 3. 1. 6. Quum illi nihil pericli ex iudicio fiet? Cic. 7. Verr. 91.
Sumere periculum. Tacit. lib. 19.
Suscipere pericula. Tacit. lib. 1.
Venit in periculum ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipso parta sunt, amittat. Cic. pro Murena 51.
Vocari in periculum ac discrimen. Cic. pro Lege Manil. 7.
Periculum, Experimentum: quia raro aliquid tentamus sine pe- (riculo.
Audere periculum. Tacit. lib. 19.
Facere periculum, Experiri. Terent. And. 3. 3. 35. Illud periculum in filia fieri graue est. Idem Heaut. 1. 2. 36. Scitum est, periculum ex alijs facere, tibi quod ex usu fiet. Vide Facio.
Facere periculum innocentiæ alicuius. Cic. 2. Verr. 21.
Periculosus] penu. prod. Adiectiuum, (ἐπικίνδυνος, λυσικίνδυνος,) Cic. 1. Offi. 116. Grauioribus autem morbis periculosas curationes & ancipites habere coguntur. Cicer. 5. Verr. 141. Turpis enim est & periculosa confessio.
Alea periculosa. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
Graue & periculosum bellum. Cic. pro Lege Manil. 2.
Consilium periculosum magis quàm tutum sequi, bonis omnibus accidere solet. Plancus Cic. lib. 10. 18. 2.
Consuetudo periculosa. Cic. 3. de Nat. deor. 85.
Periculosa & lubrica assentiendi consuetudo. Cic. 4. Aca. 122.
Dimicatio periculosa. Liu. 1. ab Vrbe 122.
Dissimulatio aliquibus periculosa. Cic. Attico, lib. 14. 313. 2.
Locus periculosus. Cic. 4. Acad. 164.
Offensio periculosa. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 13.
Ratio rei gerendæ periculosa mihi uidetur. Cic. Lent. lib. 1. 7.
Periculosam uitam reddere. Cic. 3. Verr. 26. (19.
Vulnera periculosa. Cic. 14. Philip. 401.
Turbulenta temeraria & periculosa ea sunt. Cic. pro Cec. 24.
In scipsum periculosum esse. Cic. Att. lib. 13. 283. 1.
Periculosè] pen. prod. Aduerbium, (ἐπικινδύνως,) Cic. ad Atticum, lib. 10. 192. 7. Aut uel periculosè cum bonis, etc.
Aegrotans periculosè quotannis homo. Cic. Att. li. 8. 146. 4.
Facere periculosè. Cic. pro Milone 7.
Nauigatur periculosè hyeme. Cic. Tironi, lib. 16. 10. 3.
Periclitor] pen. corr. periclitaris, (κινδυνεύω, διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω,) periclitari. Idem. ut Periclitor fama, hoc est periculum est ne perdam famam. Periclitor siti, Periculum est ne moriar siti. Plin. lib. 17. cap. 24. 3. Arbores gelu periclitantur.
Iura omnia periclitari si similitudines accipiātur. Cic. 2. de In- (uent. 234.
Periclitari cancro. Celsus lib. 5. cap. 26.
Periclitari, Experiri, periculum facere. Cic. 1. de Orat. 76. Subeundus usus omnium & periclitandæ uires ingenij. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 28. 6.
Tentare & periclitari belli fortunam. Cic. 7. Verr. 103.
Periclitari quid & c. Cæs. 7. bel. Gal. 147. Neq; ullū fere diem intermittebat, quin equestri prælio interiectis sagittarijs, quid in quoq; esset animi ac uirtutis suorum periclitaretur.
Periclitari in. Cic. 3. Off. 95. Periclitemur si placet in ijs quidē exēplis, in quibus peccari uulgus hominū fortasse nō putat.
Difficile non est periclitari. Cic. 3. de Orat. 81. Omnia circumspexit Quintius, omnia periclitatus est. C. Aquil.

Cicero

Digitized by Google

Cicero pro Quintio 64.
Periclitari & experiri pueros. Cic. 2. de Diuin. 145.
Verba non periclitentur. Quint. lib. 7. cap. 4. 13.
Periclitari, cum infinitiuo. Quint. lib. 11. cap. 3. Vox ima uim non habet: summa rumpi periclitatur.
Periclitatur quis fieri inops. Triphon. in L. Ne ex liberalitate. ff. De re iudic. Id est periculum est eum inopem fieri.
Periclitandus] (διενδωσυντέος,) Cic. in Catil. 8. Non est sæpius in uno homine summa salus periclitanda Reip.
Periclitatus] pen. prod. Participium, (διαδιενδωσυθείς,) Cic. de Amicit. 56. Est igitur prudentis, sustinere ut cursum, sic impetum beneuolentiæ, quo utamur, quasi aquis tentatis, sic amicitijs aliquâ parte periclitatis moribus amicorũ.
Periclitatio] Verbale, (διαδιενδύνσεως,) Experimentũ, usus. Cic. 2. de Nat. deor. 240. Quarum utilitates longinqui temporis usu & periclitatione temporis percepimus.
Peridoneus] Adiectiuum, (παύυ ἐπιτήδειος,) Valde idoneum significat. Sueton. de Claris Grammat. 21. Peridoneus præceptor. Cæs. 2. bel. Ciuil. 101. Quòd is locus peridoneus castris habebatur.
Peridromis] pen. corr. huius peridromidis, f. g. (περιδρομίς,) Hypethra ambulatio ambiens palæstras, apud Vitruuium, teste Budæo.
Perillus] (πέρίλλος,) Athenienſis fuit ingenioſus, qui ut placeret Phalaridi, uenit Agrigentũ, & ex ære taurum artificioſiſſimũ fabricauit, cui ianuã in latere poſuit: ut cũ inclusus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitũ, & nõ hominis uocẽ uideretur emittere: pro quo inuento, quũ munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormẽtis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe includi à tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus. Ouid. de Arte Amandi,
Et Phalaris tauro uiolenti membra Perilli
Torruit: infœlix imbuit author opus.
Perillcus] pe. pro. Adiect. (περίλλειος,) Oui. in Ibin 88. Aere Perilleo ueros imitere iuuencos. Idem 5. Triſt. ele. 1. 11.
Perillus] nomen fœneratoris & iuriſperiti apud Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15. Putidius multo cerebrum eſt (mihi crede) Perilli Dictantis quod tu nunquam reſcribere poſis.
Perilluſtris] & hoc perilluſtre, (πολύλαμπρος,) Admodũ illuſtris. Cic. ad Atticum, lib. 5. 108. 2. Ibi morati biduum perilluſtres fuimus, honorificiſq; uerbis omnes iniurias reuellimus ſuperiores.
Perimbecillus] uel Perimbecillis, & hoc perimbecille, (πολυαδῆνὶς,) Varro 3. de Re ruſt. cap. 10. 5. Perimbecillum enim id, ut caput molle. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 4. Quod quidem eſt natum perimbecillum eſt.
Perimo] perimis, pen. corr. peremi, penu. prod. (ἀναιρέω,) peremptum, perimere, Adimere & tollere ſignificat, teſte Feſto: ſiue etiam Interficere ex per & emo compoſitũ. Plau. Menæh. 17. 93. Virum hunc ego perimam impuriſſimum,
Penitus perimere aliquid. Lucret. lib. 1. 46.
Perimere & omnino delere. Cic. 1. Tuſc. 191.
Cauſam publicam ſi mea mors peremiſſet, neminem unquam fore qui auderet ſuſcipere contra improbos cíues Reipub. ſalutem. Cic. pro Seſtio 40.
Conſilium alicuius perimere. Cic. 3. Off. 40.
Curas perimere. Plin. li. 11. ca. 37. 60. Tunc enim perimit cu-
Perimere atq; tollere ludos. Cic. de Aruſp. reſp. 20. (ras,
Reditum alicui perimere. Cic. pro Plancio 81.
Dolo perimere aliquem. Senec. Herc. Oetheo 4. 41.
Peremptus] Participium, (ἀνῃρημένος,) Liu. lib. 2. ab Vrbe 95. de nexis loquens, Obſita erat ſqualore ueſtis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Id eſt enecti, inquit Budæus.
Cæde perempti. Virg. 9. Aeneid. 91.
Fraude peremptus. Valer. 6. Argon. 150.
Morte indigna peremptus. Virg. 6. Aeneid. 29.
Plagis peremptus. Virg. 4. Georg. 61.
Animæ peremptæ bello. Lucan. lib. 1. 89.
Senſus perempto non poteſt eſſe miſer. Cic. 1. Tuſc. 142.
Abdidit claram ſpeciem luna, & ſtellanti nocte peremptа eſt. Cic. 1. de Diuin. 33. Ex poeta.
Peremptorius] Adiectiuũ, (ἀναιρετικὸς,) Quod eſt mortiferum: à perimendo. ut Venenum peremptorium. Apuleio lib. 10. Et apud Vlpianum. ff. De iudicijs, L. Et tertium, Quibus propoſitis, tunc peremptorĩ impetret. quod inde hoc nomen ſumpſit, quòd perimeret diſceptationem: hoc eſt, nõ pateretur aduerſarium tergiuerſari.
Perincommodus] pen. corr. Adiectiuum, (μέγα ἀνεπιτήδειος,) Liuius 7. bel. Mace. 167. Quæ nihil admodum Romanis, eadem perincommoda regijs erant.
Perincommodè] Aduerbium, (μέγα ἀνεπιτηδείως,) Cicero ad Atticum, lib. 1. 12. 4. Sed accidit perincommodè, quòd eum nuſquam uidiſti.
Perinconſequens] pen. corr. Adiectiuum, (μέγα ἀναλόγιστος,) Gel. lib. 14. cap. 1. Per autem inquit, inconſequens ipſum quidem corpus, & habitum tam profundi aeris ſub alio atq; alio cœli curuamine non eundem manere. Hic interpoſitæ ſunt duæ dictiones inter per, & inconſequens.
Perincertus] Adiectiuum, (παύυ ἄδηλος,) Gellius lib. 18. cap. 4. ex Saluſtio, At Cn. Lentulus patriciæ gentis, Collega eius, cui cognomentum Clodiano fuit. perincertum ſtolidior an uanior, legem de pecunia, quam Sylla emptoribus bonorum remiſerat, exigenda promulgauit.
Perinde] Aduerbiũ, (ὄντως,) ſignificat Ita: & flagitat poſt ſe Ac ſi, uel Atq; ſi: cum negatione uerò, etiã Quam. Quod ſi non ſequatur nec Ac ſi, nec negatio, accipietur pro Acquè. Hæc Valla lib. 2.
Fac ſis perinde adeò, ut me uelle intelligis. Plaut. Amp. 11. 25.
Perinde ac. Cic. Attico, lib. 13. 296. 2. Quod ego perinde tuebar, ac ſi uſus eſſem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 233. Perinde ac ſuis ſatisfacere, & fraudata reſtituere uellent.
Perinde atq;. Cicer. pro Marcello 7. Vereor ut hoc quod dicam, non perinde intelligi auditu poſsit, atq; ego ipſe cogitans ſentio.
Perinde, prout. Quint. lib. 9. cap. 4. Perinde aſperiores erunt, prout oris hiatu ſimili aut diuerſo pronuntiabuntur.
Perinde diu, quàm. Plaut. Trucul. 7. 2.
-ſi perinde amentur
Mulieres, diu quàm lauant,
Perinde, quàm. Suetonius in Domit. cap. 15. Nulla tamen re perinde commotus eſt, quàm reſponſo, caſuq; Aſcletarionis mathematici.
Perinde quaſi. Cic. pro Quintio 56. Atq; hæc perinde loquor, quaſi ipſo illo tempore, quum te Prætor iußiſſet ex edicto poßidere. Idem pro Milone 13. Hoc enim ſæpe ab iſtis dicitur, perinde quaſi Appius ille cæcus uiam munierit, &c.
Perinde tanquam. Gel. lib. 15. cap. 29. Hoc perinde eſt tanquã ſi ego dicam, Eſt mihi nomen Iulium. Liu. Decad. 1. lib. 4.
Perinde ut. Cic. 3. de Orat. 42. Nõ poſſum dicere me hæc, quæ nunc complector, perinde ut dicam, dicenda eſſe didiciſſe. Idem 3. Off. 165. Habes à patre munus M. fili, mea quidem ſententia magnum, ſed perinde erit ut acceperis.
Perinde, pro Ita. Liu. 7. bel. Pun. Ipſe cũ Mutinis equitatu prouinciam peragrabat, ut uiſeret agros, cultáq; ab inculis notaret: & perinde dominos laudaret, caſtigaretq;.
Perinde Pariter, æquè. Plin. Iunior epiſt. 1. li. 2. Funus Ruſi clariſſimi ciuis, & perinde fœlicis. Suet. in Iul. Cæſ. cap. 56.

Digitized by Google

Viuendi ars tanta, tamq; operosa, & perinde fructuosa. Cic. 1. de Finibus 109.

Non perinde, Id est non multum, seu ualde, aut admodum. Suet. in Galba, cap. 13. Quare aduentus eius non perinde gratus fuit. Idem in Augusto, cap. 80.

Perinde, Ad hunc modum, uel similiter. Terent. Phorm. 4. 3. 63. Sexcentas perinde potius scribito iam mihi dicas.

Perinde, sine relatione ac uel atq;, in significatione comparationis. Liu. 7. bel. Pun. 1. Cultáq; ab incultis notaret: ac perinde dominos laudaret castigaretq;.

Perindulgens] Adiectiuum, (παύν συγχωρῶν,) Cicero 3. Off. 154. Magnus uir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbè seuerus in fratrem.

Perinfamis] & hoc perinfame, pen. prod. (παύν ἄδοξος,) Valde infamem significat. Suet. in Vitellio cap. 2. Curã quo que imperij sustinuit, absente eo, expeditiõe Britannica, uir innocens & industrius, sed amore libertinæ perinfamis.

Perinfirmus] Adiectiuum, (λίαν ἀσθενής,) Cic. 2. de Fin. 85. Sunt enim leuia, & perinfirma quæ dicebantur à te.

Peringeniosus] penu. prod. Adiectiuum, (παύν ἐυφυὴς,) Cic. de Claris Orat. 47. Alios quòd melius putent dicere se posse quàm scribere, quod peringeniosis nominibus, neq; satis doctis plerunq; contingit.

Periniquus] pen. prod. Adiectiuum, (παύν ἄδικος,) Cic. pro Lege Manil. 44. Quare uideant ne sit periniquum, & non ferendum. Liu. 2. bel. Pun. 204.

Perinsignis] & hoc perinsigne, (παύν ἔνσημος,) Valde insignis. Cic. 1. de Legib. 75. An corporis prauitates, si erunt perinsignes, habebunt aliquid offensionis, animi deformitas non habebit?

Perinteger] perintegra, perintegrum, pen. corr. (παύν ὁλόκληρος,) Gel. lib. 3. cap. 5. Castitatis perintegræ dicebatur.

Perinthus] (πέρινθος,) clarà urbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoniniq; palatia fuerunt ingẽtia, & amphitheatrum ex uno marmore magnum & mirandum quod inter septem orbis miracula numeratur.

Perinthius] Adiectiuum, (περίνθιος,) unde Perinthia fabula Menandri. Terent. in Prol. And. 9. Menander fecit Andriam & Perinthiam.

Periocha] periochæ, pen. corr. (περιοχὴ,) Argumentum, complexio totius rei breuior. Cic. ad Atticum, lib. 14. 282. 6. At ego, ne Tironi quidẽ dictaui, qui totas periochas persequi solet, sed Spintoro syllabatim.

Periodus] huius periodi, pen. corr. f. g. (περίοδος,) Latinè clausula siue circuitus dicitur. Cic. de Claris Ora. 84. Quin etiam comprehensio & ambitus ille uerborum (si sic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis. Quint. lib. 9. cap. 4. Periodo plurima nomina dat Cicero, ambitum, circuitum, comprehensionem, continuationem, circunscriptionem. Genera eius sunt, alterum simplex, quũ sensus unus longiore ambitu circunducitur: alterum quod constat membris & incisis, quæ plures sensus habent. Aderat ianitor carceris, & carnifex Prætoris, & reliqua. Habet periodos membra minimum duo. Vide Cic. in Orat. 118.

Periodus, ex περὶ circũ, & ὁδὸς uia, componitur. est enim periodus ubi plena est sententia.

Periodus, Genus certaminis apud Græcos. In gymnicis enim certaminibus periodo uicisse dicitur qui Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia uicit, à circuitu eorum spectaculorum, & maximum decus erat uicisse periodo.

Periodicas] (περιοδικὰς,) febres uocant medici, quæ certis temporibus clauduntur: id est abeunt, & quodam quasi circuitu facto rursus redeunt, ut sunt tertianæ & quartanæ. Plin. lib. 20. cap. 33. Semina eius, si fuerint pari numero adalligata febribus, sanare dicuntur quas Græci periodicas uocant. De cucurbita.

Peripatetici] (περιπατητικοὶ,) Philosophi erant Athenis, quorum originem assignat Cic. 1. Acad. 24.

Peripatetici dicti sunt, à περιπατέω, hoc est à deambulando. Et περίπατον Græci uocant deambulationem. horum princeps fuit Aristoteles. Nam in Lycio inambulans docebat. Hinc commentationes uespertinas Aristoteles δείλειον περίπατον, id est pomeridianam ambulationem appellat.

Stoici cum Peripateticis re concinere uidentur, uerbis discrepare. Cic. 1. de Nat. deor. 25.

Peripateticorum consuetudo dicendi non satis acuta propter ignorationem dialecticæ. Cic. 3. de Fin. 64.

Peripateticis nihil est uberius, nihil eruditius, nihil grauius. Cicero 3. Tuscul. 37.

Peripetasma] peripetasmatis, pen. corr. n. gen. (περιπέτασμα,) Genus cortinæ, quas parietes & aulæ teguntur, seu tapetia Babylonici floris uarietate perspicua: quæ à Lucretio Babylonica dicuntur: ab alijs aulæa, & Attalica: à Capitolino stromata & peristromata: à Varrone beluata, hoc est beluis uariegata: à Plauto etiam peristromata. Ci. 6. Ver. 23. Quid illa Attalica, tota Sicilia, nominata ab eodem Heio peripetasmata emere oblitus es?

Periphrasis] pen. corr. huius periphraseos, f. g. (περίφρασις,) Latinè circuitio dicitur. Quint. lib. 8. cap. 6. Pluribus autem uerbis cum id quod uno aut potioribus certè dici potest explicatur, periphrasin uocant, circuitum loquendi, qui nonnunquam necessitatem habet quoties dictu deformia operit, ut Sallustius, Ad requisita naturæ. Interim ornatũ petit solùm, qui est apud poetas frequẽtissimus, ut 2. Aen. 54.

Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris
Incipit, & dono diuũm gratissima serpit.

Et apud Oratores non rarus: semper tamen astrictior. Quicquid enim significari breuius potest, & cum ornatu latius ostenditur, periphrasis est: cui nomen Latinè datum est, non sanè oratoris aptum uirtuti, circunlocutio. Verùm hæc ut quum decorem habet, periphrasis: ita quum in uitium incidit, perissologia dicitur. Obstat enim quicquid non adiuuat. Hactenus Quint. Virg. 1. eclog. 5.

- teneros depellere fœtus. Vbi Seruius ait periphrasin esse agnorum.

Peripneumonia] huius peripneumoniæ, pen. corr. (περιπνευμονίας,) Morbus quum pulmo totus afficitur, & tussis subsequitur: pulmonis exulceratio. A Celso Peripneumaticus morbus dicitur lib. 4. cap. 7.

Peripneumonicus] pe. corr. Adiect. (περιπνευμονικὸς,) Qui hunc morbũ patitur: pulmonarius. Pli. li. 22. c. 24. 2. Idem lib. 20. cap. 17. 2. Tussientibus quoq; cum melle dantur, & pleuriticis, & peripneumonicis.

Periscelis] pen. corr. periscelipis, fœ. g. Ornamentum pedis circa crura, teste Porphyrio. Horat. lib. 1. epist. 18. 12.

Noxa refert meretricis acumina, sæpe catellam,
Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Notandum (ait Celius lib. 4. ca. 11.) periscelidas dici, quæ uulgò gremialia uel trauersias dictitant. Hieronymus in epistola ad Fabiolam, Quæ Græci, inquit περισκελῆ uocant, nostri feminalia dicunt, uel bracas usq; ad genua pertingentes. Sunt & codices in quibus peristelidas scriptum comperias.

Perissologia] Latinè superflua locutio dicitur. Virg. 1. Aeneid. 133.

- faciem mutatus & ora Cupido. Vbi Seruius, Et ora, perissologia est. Idem 5. Aeneid. 94.

- dixitq;. & prælia uoce diremit. Vbi Seruius. Vacat Que, metri causa: & malunt

& maluit per iſſologiam facere, quàm uti communi ſyllaba, quæ frequens uitioſa eſt. Vide Periphraſis.

Periſſon inæquale & impar dicitur. Plin. lib. 21. cap. 31. 3. Qui parcius ſpectauerant, manicon cognominauere: qui nequiter occultabant, erythron aut neurida. ut nonnulli periſſon. De ſtrychno.

Periſtereos] periſterei, f. g. uel Periſtereon, periſtereonis, pen. prod. n. g. uel Periſtereum, periſterei, n. g. Herba. Plin. lib. 25. cap. 10. 6. Periſtereos uocatur caule alto, foliato, cacumine, in alios caules ſe ſpargens, columbis admodum familiaris: unde & nomen. Ibidem, cap. 9. 3. uerbenacã à Latinis appellari tradit. Dioſcordes uerbenacã rectã uocat. Dicta periſtereon quaſi columbaris, ut quidam uulgò uocant, quòd circa hanc perquàm libenter uerſari ſoleant colũbæ.

Periſterotrophium] periſterotrophij, pen. prod. Locus in quo columbæ habitant, Latinè columbarium quamuis columbarium propriè ſit loculamentum in periſterotrophio, ſingulis columbarum paribus præparatum. Nam periſteris columba dicitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Duo genera earum in periſterotrophio eſſe ſolent. Vnum agreſte, quod habetur in turribus ac culminibus uillæ.

Periſtereon] Idem quod Periſterotrophiũ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Ex his duabus ſturpibus ſit miſcellum tertiũ genus fructus cauſa, atq; incedunt in locum unum quod alij uocant πορισρεῶνα, alij πορισροτροφεῖον, in quo uno ſæpe uel quinq; millia ſunt incluſa, πορισρών, ſit ut teſtudo, magna camera tectus, uno oſtio anguſto, feneſtris punicãis, aut latioribus reticulatis, utrinq;, ut locus omnis ſit, etc.

Periſtroma] pen. prod. periſtromatis, n. g. Quaſi circũſtratum, idem quod Peripetaſma. Plaut. Sticho 6. 54.

Tum Babylonica periſtromata, ſellas & tapetia
Aduexit nimium bonæ rei. Idem Pſeud. 4. 12. Cic. 2. Philip. 77. Vide Conchylium.

Periſtylium] periſtylij, uel Periſtylum, periſtyli, pen. corr. Locus clauſus columnis, circunquaq; porticum habens, uel ſaltem à tribus lateribus. Vitruuius lib. 5. cap. 11. In palæſtris periſtylia quadrata ſiue obloniga ita ſunt facienda, uti duorum ſtadiorũ habeant ambulationis circuitionem. Cicero pro Domo ſua 89. In palatio pulcherrimo proſpectu porticum cum conclauibus pauimentatam trecentûm pedũ concupierat, ampliſſimum periſtylum, cætera eiuſmodi facilè ut omnium domos & laxitate & dignitate ſuperaret.

Periſtylium etiam eſt locus atrio proximus. Vitruuius lib. 6. cap. 7. Item aula, Ibidem, cap. 9. Budæus.

Perito] peritas, pen. corr. Vide Pereo.

Peritus] pen. prod. Adiectiuum, (δαήμων, ἰδήμων, ἐπιςήμων,) Doctus, à Perio antiquo uerbo, quod Aperio ſignificabat. Nonius, Doctum & peritum quum ſimile uideantur; à Tullio diſcretum eſt, ut ſit peritũ plus quàm quod doctũ. Cicero 3. Off. 19. Itaq; quum ſint docti à peritis, facilè deſiſtunt ſententia.

Obſequi peritus. Tacit. in uita Agricolæ.

Vati parete perito. Ouid. 1. de Arte 6.

Sapiens homo & multarum rerũ peritus. Ci. pro Fonteio 14.

Antiquitatis, ueterumq; ſcriptorum literatè peritus L. Aelius. Cic. de Claris Orat. 108.

Vir ſortis in primis, belli ac rei militaris peritus. Ci. in Piſ. 42.

Honeſtorum ac turpium peritus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Peritus operum, auguriorum, iuris. Traianus libr. 10. ad Plin. epiſt. 259. Item epiſt. 22. 4. Quàm peritus ille & priuati iuris, & publici. Idem de Viris illuſt. 6. Peritus auguriorum. Cic. de Claris Orat. 40. Fabius pictor, & iuris, & literarum, & antiquitatis bene peritus.

Iuris legumq; peritus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 2.

Peritiſſimus homo belligerandi. Cic. pro Fonteio 27.

Homo peritus definiendi. Cic. 3. Off. 79.

Dicendi peritus, Vide Orator in Oro.

Docendi peritus. Quint. lib. 1. cap. 3. 1.

Cantare peritus. Virg. 10. eclog. 2.

Iure peritus. Cic. pro Cluentio 86.

Peritus uſu. Cic. 1. Off. 205. adhibere doctos homines, uel etiã uſu peritos. Cæſar 3. bel. Ciuil. 362. Vſu periti ac ſuperioribus pugnis exercitati, ſua ſponte curſum repreſſerunt.

Peritus apud Hircium de bel. Aphric. iungitur cum ablatiuo rei. Mirabili, inquit, peritus ſcientia bellandi.

Peritus ad. Cic. pro Fonteio 28. Profectò iudices uirum ad labores belli impigrum, ad pericula fortem, ad uſum ac diſciplinam peritum, ad conſilia prudentem.

Facere aliquem peritum. Propert. lib. 1. eleg. 9. 2.

Peritum initium, Peritus ſermo. Quint. lib. 9. ca. 4. Poema nemo dubitauerit perito quodam initio fuſum. Alia exẽplaria habent imperito. Idem lib. 8. cap. 6. Vario Marte pugnatũ eſt: peritus eſt ſermo. Alia exemplaria habent eruditus.

Nihil peritius. Cice. pro Corn. Balbo 1. Nihil de memoria, de more, de exemplis acutius, nihil peritius de fœderibus, &c.

Peritiſſimus de agricultura. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 9.

Peritiſſimus homo & iuris & officij. Cice. 4. Verr. 20. Item lib. 2. de Legib. 75. (bo 1.

A patronis peritiſſimis cauſa hæc defenſa eſt. Cic. pro Corn. Bal

Peritè] pen. prod. Aduerbium, (ἐμπείρως,) Cic. 2. de Leg. 4 S. Quod inſtitutum peritè à Numa, poſteriorum Pontificum negligentia diſſolutum eſt.

Peritè & callidè facere. Cic. 3. Verr. 68. (94.

Peritiſſimè & callidiſſimè iſtius literas uenditabat. Ci. 4. Verr.

Peritia] peritiæ, (ἀκριβοσύνη,) Plin. lib. 14. cap. 1. 4. Aliæ; peritia domini amplo diſcurſu atria media complentes.

Gratiæ ac uoluptatis peritia. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.

Periucundus] pen. prod. (πολὺ ἡδύς,) Cice. ad Lentulum, lib. 1. 7. 9. Cui quidem literæ tuæ quàs proximè miseras, quod facilè intellexerim periucundæ fuerunt.

Periucundè] Aduerbium, (πολὺ ἡδέως,) Cice. ad Atticum, lib. 13. 298. 2. O hoſpitem mihi tam grauem ἀμεταμέλητον, fuit enim periucundè.

Periurus] pen prod. (ἐπίορκος, ψευδόρκιος,) Qui iuſiurandum uiolat, uel qui iurando ius peruertit. Virg. 2. Aeneid. 39. Talibus inſidijs, periurio; arte Simonis. Plaut. Pſeud. 3. 129. Periurum caput. Cic. pro Roſc. Comœdo 27. At quid inter periurum & mendacem? Vide Mendax.

Corpus periurum. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.

Crimina periura. Stat. 10. Theb. 117.

Diadema periurum nocentis regni. Stat. 9. Theb. 11.

Domus periura. Horat. 3. Carm. ode 3. 6.

Enſe periuro ſuperbus Hannibal. Stat. 4. Syl. 6. 16.

Fides periura patris. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.

Gens periura. Silius lib. 16. 30.

Meretrix periura. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Mœnia periura. Ouid. 11. Metam. 44.

Os periurum. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7.

Pectora periura. Ouid. 2. Metam. 142.

Vir periurus. Ouid. epiſt. 10. 16.

Periurior hoc homine non eſt. Plaut. Mil. 3. 20.

Periurißime hominum. Plaut. Pſeud. 5. 116. Cice. pro Roſcio Comœdo 11. Nam Ballionem illum improbißimum & periurißimum lenonem quum agit Chæream.

Periurium] periurij, (ἐπιορκία,) Falſum iuramentum. Cic. 3. Off. 146. Regulus uerò non debuit conditiones, pactiones q; bellicas & hoſtiles perturbare periurio.

Pœna diuina periurij, exitium: humana, dedecus. Cic. 2. de Le-

Digitized by Google

gibus 37. ex lege duodecim tabularum.
Sceleratorum hominum periuria. Cic. pro Fonteio 29.
Linguæ falsæ periuria. Ouid epist. 7.13.
Deuotum periurium. Catul. Argon. epig. 59.27.
Illustre & insigne periurium. Cic. de Arusp. resp. 32.
Lasciua periuria. Claud. de Nuptijs Honorij 17.
Manifestum periurium indicum. Cic. de Arusp. resp. 32.
Confirmare periuriū, Vide Confirmo. Lædere aliquē periurio. Cic. pro Cecin. 20.
Nectere periuria blanditijs. Claud. 1. in Ruff. 45.
Quæritur latebra periurio. Cic. 2. Off. 144.
Reuocare periuria. Propert. lib. 1. eleg. 14.5.
Vendere periuria. Iuuen. Saty. 14.22.
Quod ex animi tui sententia iuraris, sicut uerbis cōcipitur more nostro, id non facere, periurium est: non falsum iurare, peierare est, Cic. 3. Off. 145.

Periuriosus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐπιορκητικός,) Idem quod Periurus. Plaut. Trucul. 4.49. Procaciores estis uos, sed illi periuriosi.

Periuro] periuras, pen. prod. (ἐπιορκέω,) periurare, pro Peierare. Plaut. Bacch. 20.116. Ne periurem cura. Horat. 2. Serm. saty. 3. — quare
Si quid uis satis est, periuras, surripis, aufers Vndiq;? Ouid. 3. Amor. eleg. 10.5. Et periuratos in mea damna deos.

Periuratiuncula] huius periuratiunculæ, pen. corr. Diminutiuum, (ἐπιορκίδιον,) Plaut. Sticho 4.76. Ac periuratiunculas parasiticas.

Perlabor] pen. prod. perlaberis, penu. corr. perlapsus sum, (καταλισθαίνω,) perlabi, Idem quod Labi: nisi celeritatem aliquam addat præpositio. Cice. ad Atticum, lib. 9. 180.1. Assentio tibi ut in Formiano potissimum cōmorer, & iam de supero mari perlabor.
Neptunus perlabitur æquora cursu frænatis equis. Sil. li. 3.83.
Volucris perlabitur auras. Tibul. lib. 4. ad Messalam 1.26.
Campum perlabi. Sil. lib. 16.79.
Rotis leuibus summas perlabitur undas. Virg. 1. Aeneid. 31.
Perlabi per acies. Lucret. 4.50.
Ad imos animi perlapsa recessus. Stat. 4. Syl. 6.1.

Perlætus] Adiectiuum, (πολὺ εὔφρων,) Vehementer lætum significat. Liu. 10. ab Vrbe 99. Supplicatioq; perlæta fuit.

Perlatus] pen. prod. Aliud adiectiuum, (πολυπλατής,) Valde latum significat.

Perlate] Aduerbium, (πολυπλατέως,) Cice. 2. de Orat. 10. Idq; in sermonis nostri consuetudine perlatè patet.

Perlecebra] huius perlecebræ, pe. cor. (μεγάλη αἱμυλία,) ut Illecebra. Plaut. Asin. 4.7. — te perdam ego & filiam. Perlecebræ, pernicies, adolescentum exitium.

Perlecto] Vide Perlicio.

Perlego] perlegis, pen. corr. perlegi, penu. prod. perlectum, (τελείως ἀναγινώσκω, διεξέρχομαι, ἐπεξίημι,) perlegere, A principio ad finem usq; legere. Quint. Quod uidere non est satis, sed perlegendum erit. Cic. 1. de Diuin. 14. Perlegi, ille inquit, tuum paulo antè tertium de natura deorum.
Scripta perlegi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.7.
Perlegere oculis, pro Diligēter intueri, uel contēplari. Virg. 6 (Aeneid. 7.)
Vultu duro perlegere aliquid. Ouid. epist. 15.3.
Perlegere animis, oculisq; sequacib. auras. Stat. 3. Theb. 100.

Perlepidus] pe. corr. Adiectiuum, (πάνυ χαρίεις,) Plaut. Pseu. 11.53. Euge perlepide Charine, me meo ludo iā beas.

Perleuis] & hoc perleue, pen. corr. (πάνυ κοῦφος,) Cice. de Lege Agrar. 80. An ignoratis cætera illa magnifica Populi Romani uectigalia perleui sæpe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere? Liu. 4. bel. Pun. 152.

Perleuiter] pen. corr. Aduerbium, (πάνυ κούφως,) Cice. ad Qu. frat. lib. 2.8.4. Quòd perleuiter commotus fuerat.

Perlibenter] Aduerbium, (πάνυ ἡδέως,) Cic. ad Atticū, lib. 8.166.3. Sed ut suprà dixi, tecum perlibenter loquor.

Perliberalis] & hoc perliberale, pen. prod. (πάνυ ἐλευθέριος,) Admodum liberalis. Terent. Hecy. 5.4.23. Perliberalis uisa est.

Perliberaliter] pen. corr. Aduerbium, (πάνυ ἐλευθερίως,) Cic. ad Att. li. 10.195.14. Hoc loco multa perliberaliter.

Perlibro] perlibras, pe. prod. (καταστάθμάομαι,) perlibrare, Diligenter ac perfectè mensurare, & ad libram æquare, siue æquale facere. Colum. lib. 3. cap. 13.12. Nam stella quā diximus Græcæ literæ faciem obtinere, pariter imæ fossæ solum metitur, atq; perlibrat. Idem lib. 2. cap. 2.1. Campū nō æquissima situm planitie, nec perlibrata, sed exiguè prona.
Iaculum à tergo perlibrat ad ossa. Silius lib. 15.137.

Perlicio] perlicis, pen. corr. perlexi, perlectum, (ἐφέλκω,) perlicere, quod frequentius pellicio dicitur euphoniæ causa. Idem quod Allicere. Liu. 4. ab Vrbe 208. Vt quos quisque posset ex collegio Tribunorum ad intercessionem perlicerent, Vide Pellicio.
Perlicere in amicitiam. Liu. 5. bel. Maced. 162. Tacit. lib. 13. Necem & arma perliceret.

Perlecto] perlectas, (ἐπισύρομαι,) perlectare, Frequentatiuum. Cic. pro Flacco 14. Egentes & leues spe legationis, et uiatico publico, priuata etiam benignitate perlectat.

Perligo] perligas, pen. corr. (καταδέω,) perligare, Cōstringere. Plaut. Bacch. 2.28. O perligatum pectus?

Perlinio] perlinis, pen. corr. perliniui, perlinitū, (ἐγχρίω,) perlinire, Valde & perfectè ac omnino linire. Colum. lib. 9. cap. 12.1. Protinus custos nouum loculamentum in hoc præparatum perliniat intus prædictis herbis.

Perlino] perlinis, pen. corr. perlini, perliui, uel perleui, perlitum, pen. corr. (καταχρίω,) perlinere, Multum linere, uel perfectè & undiq;. Colum. lib. 7. cap. 5.18. Mox ulcera lauantur aceto, & tunc pice liquida cum adipe suilla perlinuntur. Plaut. Casin. 5.25. Senecta ætate unguētis perlitus ignaue incedis?

Perlito] perlitas, pen. corr. (καλλιερέω,) perlitare, perfectè litare, sacrificio facto deos placare, uotumq; impetrare. Valerius Antias apud Gellium lib. 1. cap. 7. Si hæ res diuinæ factæ, riteq; perlitatæ essent, aruspices dixerunt omnia ex sententia processurum esse. Liu. 6. bel. Maced. 2. Ea omnia sacrificia læta fuerunt, primisq; hostijs perlitatum est.

Perlongus] Adiect. (εὐμήκης, πολυμήκης,) Cic. ad Atticū, lib. 5.108.11. Perlonga, & non satis tuta uia. Idem pro Lege Agrar. 19. Perlongo interuallo. Plaut. Trinum. 11.12.
— nunc si opperiri uis aduentum Charmidis,
Perlongum est. Quasi dicat, diu tibi expectandum est, aut longius distat.

Perlongè] Aduerbium, (πάνυ μακράν,) Terentius Eunuc. 3.5.61. Perlongè est: sed tanto ocyus properemus. Id est, longius distat.

Perlonginquus] Adiectiuum, (πάνυ ἀπώτερος,) Plautus Bacchid. 23.74.
Non tibi uenit in mētem amabo: si diū uiuas, tibi beneficias,
Iam pol id quidem esse haud perlonginquum?

Perlubet] pen. corr. perlubebat, perlubuit, perlubitum est, (καταρέσκει,) Plaut. Capt. 13.64. Perlubet hunc hominē colloqui. Hoc est, uehementer cupio hunc alloqui.

Perlubens] pen. corr. (ἐναρεστούμενος,) Participium, siue Nomē ex participio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.10.8. Sed hoc incōmodum cōsolantur quotidie damnationes inimicorū, in quibus me perlubente Seruius allisus est, cæteri conciduntur.

Perluceo] perluces, penult. prod. perluxi, (καταστράπτω, διαυ-

διαυ

διαφαίνομαι,) perlucere, Vehemẽter lucere, uel translucere, & lucem per medium ſui tranſmittere. frequentius tamen dicitur pellucere euphoniæ cauſa. Plin. lib. 10. ca. 54. 1. Si contra lumen cacumine onorum apprehenſo una manu purus & uniuſmodi perluceat color, ſterilia exiſtimantur eſſe. Vide Pelluceo.

Littora natiuis perlucent picta lapillis. Propert. lib. 1. eleg. 2. 3

Perlucet ex. Cic. 2. Offic. 45. Etenim illud ipſum quod honeſtum decorũq; dicimus, quia per ſe nobis placet, animosq; omnium natura & ſpecie ſua commouet, maximeq; quaſi perlucet ex ijs quas commemorauimus uirtutibus.

Perlucere, ſiue Pellucere, aliquando ad mentẽ, ſed figuratè refertur: ut apud Ciceronẽ de Claris Or. 149. Ita reconditas exquiſitasq; ſententias mollis et pellucens ueſtiebat oratio.

Perlucens] pen. prod. Participium, (διαφανόμενος,) ut, Amictu perlucenti circundata Salmacis nympha. Ouid. 4. Metam. 63.

Fibras perlucentes numerare in pectore. Ouid. 6. Met. 79.

Perlucidus] pen. cor. Adiectiuum, (διαφανὴς,) Per cuius medium oculos dimittimus atq; uidemus, ut aqua, lacerna, uitrum. Colum. lib. 11. cap. 2. 50. Quidam quum uidiſſent partem aliquam uuarum uireſcere, crediderũt tempeſtiuã eſſe uindemiã. Quidam cum coloratas & perlucidas uuas animaduertiſſent. Martialis lib. 12. 34.

Crine nitens, niger unguento, perlucidus oſtro.

Amnis magis perlucidus uitro. Ouid. epiſt. 21. 32.

Bulla perlucida. Ouid. 10. Metam. 146. (uimt. 59.

Deos perlucidos & perflabiles inducit Epicurus. Cic. 2. de Di

Fons ſonat à dextra tenui perlucidus unda. Ouid. 3. Met. 33.

Membranæ oculorum perlucidæ. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Stella illuſtris & perlucida. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Vitro perlucidior prodiga arcani fides. Hor. 1. Car. ode 18. 4

Perlucidulus] pen. cor. Dimin. (ὑποδιαφανὴς,) Catull. in Ruſum, epigram. 64.

Non ſi illam raræ labefactes munere ueſtis,
Aut perluciduli delicijs lapidis.

Perluctuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πενθώδης,) Valde luctuoſum ſignificat. Cic. ad Qu. Frat. lib. 3. 24. 6. Serrani domeſtici filij funus perluctuoſum.

Perludo] perludis, perluſi, perlaſum, pen. prod. (παίζω,) perludere, Ex per et ludo, Idẽ quod ſimplex ludo. Propert. li. 4. eleg. 4. 4. Vidit arenoſis Taciũ perludere campis, etc.

Perluo] perluis, perlui, pen. cor. perlutum, pen. pro. (καταλύω,) perluere, Diligẽter lauare, & mundũ facere. Colu. li. 6. cap. 8. 1. Tum uino perluitur os. Plin. lib. 8. cap. 27. 1. Noſtri aduncitate per eam partem ſe perluens qua reddi ciborum onera maximè ſalubre eſt.

Artus perluit fonte. Ouid. 4. Metam. 68.

Manus perluere fontana unda. Ouid. 5. Faſt. 87.

Lympha perlui. Ouid. 3. Metam. 35.

Vnda gelida perluor. Horat. 1. epiſt. 15. 1.

Perlutus] pen. prod. Participium, (καταλελυμένος,) Colum. lib. 9. cap. 16. 1. Expreſſæ fauorũ reliquiæ, poſteaquã diligẽter aqua dulci perlutæ ſunt, in uas æneũ cõijciuntur.

Perluſtro] perluſtras, (κατασκοπέω, περιβλέπω,) perluſtrare, Vbiq; luſtrare, ſiue diligenter & attentè. Liu. 7. ab Vrbe, 105. Hæc omnia ſagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium habitu militum ductis, ne ducem circumire hoſtes notarent, perluſtrauit.

Perluſtrare oculis. Liuius 5. bell. Pun. 43. Vt diſcurrerent circa uias, perluſtrarentq; omnia oculis, ne quis, &c.

Campos perluſtrans oculis. Silius lib. 7. 108.

Perluſtrare animo. Cic. in Partit. 22.

Dicta alicuius perluſtrare. Stat. 4. Sylu. 3. 23.

Permacer] permacra, permacrum. pen. prod. (πάνισχνος,) Plin. lib. 18. cap. 6. 3. Omnis creta coquit, niſi permacra.

Permadeo] permades, pen. cor. ſiue Permadeſco, permadeſcis, permadui, (παθυγραίνομαι,) permadeſcere, Valde madeſcere. Colum. lib. 2. cap. 19. 1. Quòd ſi permaduit, inutile eſt udum mouere. Ibidem cap. 4. 3. Niſi ſi magnis (ut fit nonnunquam) ac ſubitaneis imbribus, quaſi hybernis pluuijs terra permaduerit.

Permagnus] Adiectiuum, (πολυμέγας,) Cic. 1. de Fin. 85. Fieri tamen permagna acceſſio poteſt, ſi, &c. Ibidem lib. 2. 50. Deinde ubi erubuit (uis enim eſt permagna naturæ) confugit illuc ut neget, &c.

Permagna res tua agitur. Cic. pro Roſc. Amer. 62.

Permagnum exiſtimare. Cic. 1. Tuſc. 180.

Negotia permagna. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 1.

Permagno eſtimare uel uendere. Cic. 5. Verr. 76. Ibid. 6. 11.

Permagni intereſt. Cice. in Partit. 45. Quod enim permagni intereſt, pro neceſſario ſæpè habetur.

Permagni refert. Terent. Heaut. 3. 1. 58.

Permaneo] permanes, pen. cor. permanſi, permanſum, (καταμένω, διαμένω, ἐπιμένω,) permanere, Vſq; ad finem manere. Cic. 2. de Fin. 139. Nam cum ſemel eſt ſuſcepta beata uita, tam permanet, quàm ipſa effectrix beatæ uitæ ſapientia. Cic. 2. Tuſc. 24.

Innuba permaneo. Ouid. 14. Metam. 29.

Mos ille Athenis iam à Cecrope permãſit. Cic. 2. de Leg. 99.

Status hic permanſit in multos annos. Ouid. 5. Faſt. 7.

Tumor ille permanſit. Ouid. 15. Metam. 61.

Stabilem permanere. Cic. de Amic. 54.

Permanere, Perſeuerare, continuare, per translationẽ. Terent. Hecy. 3. 1. 25. Vnde ira inter eas interceßit, quæ tam permanſit diu.

Permanere in amicitia. Cæſar 8. bell. Gall. 95.

Permanere in armis. Cæſar 8. bell. Gall. 158.

In incepto permanere. Luceius Ciceroni lib. 5. 15. 7.

Permanere in eadem mente. Cic. in Catil. 33.

Permanere in officio. Cæſar 5. bell. Gall. 16.

Permanere in propoſito ſuſceptoq; cõſilio. Cic. 2. Offic. 158.

Permanere in ſententia. Cic. 5. de Fin. 161. Et Cæſ. 8 bel. Gal. 82

In omnibus meis ſententijs de Repub. priſtinis permanebam. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 17.

Permanere in triſtitia. Cæſar 1. bell. Gall. 131.

In mea erga te uoluntate etiam deſertus ab officijs tuis permanerem. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.

Firmum & ſtabile illud permanſurum eſt. Cic. 2. de Fin. 138.

Permanere, cũ genitiuo. Seneca epiſt. 77. Si una indepravata uirtus eſt, & ſola permanet tenoris ſui, unũ bonũ eſt uirtus.

Permanſio] Verbale, (διαμονὴ,) Cic. Lentulo lib. 1. 9. 85. Nunquam enim præſtantibus in Repub. gubernanda uiris laudata eſt in una ſententia perpetua permanſio.

Permano] permanas, pen. prod. (καταβρέω, ἐπιῤῥέω,) permanare, Penitus manare. Et conſtruitur cũ ad uel in. Cic. 2. de Nat. deor. 205. Ex inteſtinis autem & aluo ſecretus à reliquo cibo ſuccus is quo alimur, permanat ad iecur per uias quaſdam à medio inteſtino uſq; ad portas iecoris.

Ad animũ permanat macula ex ſanguine paterno aut materno concepta. Cic. pro Roſc. Amer. 40.

Ad mentes eorum, apud quos agitur mouendæ, permanare ut poßint principia & cæteræ partes orationis, habere hanc uim magnopere debent. Cic. 2. de Orat. 170.

Permanare per. Lucret. lib. 3. 142. Permanare animam nobis per membra ſolere.

Calor permanat argentum. Lucret. lib. 1. 103.

Malum acre permanat huc. Lucret. lib. 3. 52.

Permanare dicitur res aliqua, Vulgari. Terent. Adel. 2. 4. 19.
- ne ſi magis irritatus ſiet,
Aliqua ad patrẽ hoc permanet, atq; ego tunc perpetuò perierim. Id eſt, ne reſciſcat pater.
Permanauit ad plures. Cæſar 2. bell. Ciuil. 119.
Permanare ad aures. Cic. pro Domo ſua, 93. Etſi effluunt multa ex ueſtra diſciplina, quæ etiã ad noſtras aures ſæpe permanant.
Permanauit in hanc ciuitatẽ doctrina Pythagoræ. Ci. 4. Tuſ. 3
Permanans] penult. prod. Participium, (καταβρύων,) ut Concluſiunculæ non permanantes ad ſenſus. Cic. 2. Tuſ. 73
Permananter] Aduerbium, (διαταβρυόντως,) Lucret. lib. 6. 184. Vſq; adeò permananter uis peruadet eius. De magnete lapide.
Permaneſco] permaneſcis, (καταβρύομαι,) permaneſcere. Plaut. Trinum. 4. 87. - néue cuiquã unde ad eum id Poſſet permaneſcere. Id eſt, unde poſſet reſcire.
Permatureſco] permatureſcis, permaturui, (διατακεκαίνομαι,) permatureſcere, Prorſus maturum fieri. Columel. libro 2. cap. 10. 15. Et hoc quidẽ ſemen Ciliciæ, Syriæq; regionibus ipſe uidi menſe Iunio Iulioq; conſeri, & per Autumnum quum permaturuerit tolli.
Pomum permaturuit. Ouid. 4. Metam. 33.
Permediocris] & hoc permediocre, penul. cor. (μεσομέτριος,) Cic. 1. de Orat. 112. Partim qui tolerabiliores uoluntesſe, & ueritatẽ uitæ propius accedere, permediocres ac potius leues motus debere eſſe dicunt.
Permeo] permeas, (διαβαδίζω, διαπορεύομαι,) permeare, Idem quod Meare, uel prætergredi. Plin. lib. 11. cap. 29. 5. Immenſos permeant tractus.
Permeare & tranſire per omnia. Cic. 4. Acad. 214.
Orbem permeare. Lucan. lib. 2. 84.
Tot maria & terras permeat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 11. 4.
Permeare extra lacum. Columel. lib. 8. cap. 15. 4.
Permeare ſub maria. Plin. lib. 31. cap. 5. 2.
Permeſſus] (πέρμησσος,) Fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens, Phœbo & Muſis ſacer. Virg. eclog. 6. 13.
Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum. Declinatur etiam hic Permeſſis, huius Permeſſidis uel Permeſſidos. Martialis lib. 1. 72. ad Flaccum,
Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permeſſidos unda?
Strabo lib. 9.
Permetior] permetiris, pen. prod. permenſus ſum, (καταμετρέω,) permetiri, Idem quod Metiri. Cic. 4. Acad. 228. Vos ergo huius magnitudinem quaſi decempeda, hinc me quaſi malis architectis, menſuræ ueſtræ nego hoc permenſi refertis. De ſole. Plin. lib. 2. cap. 65. 3. Permenſus montes.
Oculis permenſi ſeſe. Stat. 6. Thebaid. 152.
Permetiri, Peragere, perluſtrare, inquit Budæus. Cic. de Vniuerſ. 42. Attamen illud perſpici & intelligi poteſt, abſoluto perfectoq; numero temporis, abſolutum perfectumq; annum tunc compleri deniq;, quum ſe octo ambitus confectis ſuis curſibus ad idem caput retulerunt, cumq; eos permenſus eſt idem & ſemper ſui ſimilis orbis.
Permetiri æquor. Virg. 3. Aeneid. 32. Nos tumidum ſub te permenſi claſſibus æquor. Id eſt euecti, inquit Seruius.
Iter durum permenſus. Stat. 1. Sylu. 2. 41.
Permenſus] Paſſiuum, (καταμετρηθείς.) Columell. lib. 3. cap. 13. 12. Sic permenſum & perlibratum in ſimilitudinem ueruacti ſemper procedit.
Permetuo] permetuis, (περιφοβοῦμαι,) permetuere, Valde metuere. Virg. 2. Aeneid. 115.
Et pœnas Danaũm, & deſerti coniugis iras Permetuens.
Perminutus] pen. prod. Adiectiuum, (πολύβαιος,) Cic. 2. Tuſc. 54. Vt omnia præterea quæ bona corporis & fortunæ putantur, perexigua & perminuta uideantur.
Permirus] pen. prod. Adiectiuum, (πολυθαύμαστος,) Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 13. Illud uerò permirũ mihi accidit, tantam temeritatem fuiſſe in eo adoleſcente. Idem 2. de Diuinat. 248.
Permiſceo] permiſces, permiſcui, permiſtum uel permixtũ, (καταμιγνύω, καταμυγνύω,) permiſcere, Valde miſcere. Cic. 4. Verr. 86. Non modò illa quæ erant ætatis, ordinis, quæſtuſq; permiſcuit: ſed etiã in his duobus generibus, ciuium nouorũ, ueterumq; delectũ ordinemq; turbauit.
Permiſcere & confundere. Cic. in Orat. 113.
Permiſcere omnia. Cic. pro Plancio, 33.
Permiſcere Græciam. Cic. in Orat. 15. Qui ſi tenui genere uteretur, nunquam ab Ariſtophane poeta fulgurare, tonare, permiſcere Græciam dictus eſſet. Id eſt, perturbare & confundere, inquit Budæus.
Permiſceri dulci aqua. Colum. lib. 2. cap. 2. 15.
Permiſceri uino. Cic. 12. Philip. 338.
Cœlum pelago permiſcuit Eurus. Silius lib. 15. 141.
Sordes alicuius cum ſplendore clariſſimorum uirorum permiſcere. Cic. in Vatin. 10.
Permiſcere cum. Cic. de Vniuerſ. 29. Et eius copulationis alienam permiſcens cum materia. Idem 1. de Diuin. 210.
Fortunam opinione excellentẽ cum laboribus et miſerijs permiſcere. Cic. 2. de Orat. 116.
Permiſcere in. Plin. lib. 12. cap. 15. 1. Myrrhã in ijſdem ſyluis permiſtam arborẽ naſci tradidere aliqui, plures ſeparatim.
Permiſceri connubio. Plin. lib. 12. cap. 19. 2.
Mortes permiſcere. Lucan. lib. 7. 21.
Fides permiſcenda ruinæ mundi. Lucan. lib. 2. 51.
Permiſtus] Participium, (καταμιχθείς.) ut, Anima permiſta toto corpore. Lucret. lib. 3. 71. Cic. 1. de Diuin. 210.
Corpora uiua permiſta ſepultis. Lucan. lib. 2. 31.
Fructus magna acerbitate permiſtos tuli. Cic. pro Planc. 75.
Grege permiſto pueri, innuptæq; puellæ. Stat. 1. Sylu. 1. 3.
Moribus permiſtis eſſe. Lucret. lib. 3. 150.
Permiſta & temperata numeris oratio. Cic. in Orat. 113.
Ruinæ permiſtæ. Lucret. lib. 1. 218.
Sonitus tubæ permiſtus lituo. Horat. 1. Carm. ode 1. 5.
Permiſtè] Aduerbium, (διαταμιγμένως,) Cic. in Partit. 14. Vt quum ſemel dictum ſit directè, ſicut natura ipſa tulerit, inuertatur ordo, & idem quaſi ſurſum uerſus retroq; dicatur, deinde idem interciſe atq; permiſtè.
Permiſtio] Verbale, (κατάμιξις,) Cic. de Vniuerſ. 60. In qua omnem animũ uniuerſæ naturæ temperans permiſcebat, ſuperiſq; permiſtionis reliquias fundens æquabat.
Permitis] & hoc permite, pen. prod. (πολυπέπειρος,) Vel de mite & perfectè maturum ſignificat. Colum. lib. 12. cap. 41. 2. Et integra mala dulcia granata, quæ Punica uocantur, & ſorba non permitia diuiſa exemptis ſeminibus.
Permitto] permittis, permiſi, pen. prod. permiſſum, (παρεμπέμπω,) permittere, pro Mittere, uel trãſmittere aliquando accipitur. Colum. lib. 7. cap. 8. 5. Hoc genus caſei poteſt etiam trans maria permitti.
Permittere, (ἐφίημι,) Immittere, incitare, inquit Sipontinus. ut, Permittere equum. Liuius ab Vrbe, libro 3. 259. Concitant equos, permittuntq; in hoſtem. Et 9. bell. Pun. 12. Tribuno militum imperat, equites per patentes in hoſtium acie uias permittere equos iubeat.
Carinas permittere turbinibus. Claud. de bell. Gildon. 102.
Permittere, (ἐνδιδόναι, ἐπιτρέπειν,) Dedere. ut Permittere ſeſe militibus. Liu. 4. bell. Pun. 138.
Permittere ſe fidei, uel in fidem & poteſtatem alicuius. Cæſar 2. bell.

Digitized by Google

2.bel.Gal.239.Liu.7.ab Vrbe,201.Idem 6.bell.Maced. 111.Hæc una uia omnibus ad ſalutem uiſa eſt, ut in fidem ſe permitterent Romanorum.

Permittere ſe in deditionem alicuius.Liu.8.ab Vrbe,101.

Permittere,(συγχωρεῖν,ἀνιέναι,) Concedere,Tolerare,Sinere.Cic.1.Tuſc.166.Præclarè id quidem,qui & amico permiſerit, & ſe oſtenderit de hoc toto genere nihil laborare. Terent.Adelph.5.9.38.

Cogere & Permittere,contraria.Autor ad Heren.lib.2. 47.

Permittere aliquid liberum.Liu.1.bel.Maced.21.

Arma permittit populis.Lucan.lib.7.25.

Permiſit Deus.Plin.lib.12.cap.19.4.

Permittere maribus fœminas.Colum.lib.6.cap.24.1.

Equo permittere habenas.Tibul.lib.4.ad Meſſalam,1.19.

Permittere aliquid iracundiæ alicuius.Cic.pro Sylla,34.

Permittere omnia iudicio alterius,pro alterum facere iudicem & ex eius arbitrio omnia ſtatuere.Terent. Phor.1.9.56.

Facere coniecturã ſine mea argumentatione iudicibus ipſis permittam,quod hoc genus prædandi,&c. Cic.7.Verr.18.

Inimicitias cũ aliquo ſuſceptas Reip.ꝓmittere.Ci.pro Seſt.26

Lex iubet,aut permittit,aut uetat.Cic.2.de Inuent.230.

Licentiam permittere.Cic.1.Tuſc.11.

Quæ patria hunc permittit morem?Virg.1.Aeneid.109.

Totum negotium alicui permittere,ſeq; in eius poteſtate fore dicere.Cic.Q.fratri,lib.2.10.2.

Omnia alicui permittere.Cic.pro Domo ſua,44.

Poteſtatem alicui permittere.Cic.pro Cluentio, 97. Ne in unumquenq; noſtrum Cenſoribus in poſterum poteſtatem regiam permittatis.

Poteſtatem infinitam innumerabilis pecuniæ conficiendæ permittere.Cic.2.de l.Agraria,44.

In cenſu habendo poteſtas omnis æſtimationis habendæ Cenſori permittitur.Cic.1.de l.Agraria,4.

Committere fidei alicuius, & permittere poteſtati aliquem. Cic pro Fonteio,25.

Precibus alicuius permittere aliquid. Stat.4.Syl.1.7.

Regnum permittere.Cic.pro Sylla,15.

Permittere uela uentis,Vide Ora.

Sententijs iudicum uitam alicuius permittere.Cicero pro Roſcio Amerino,88.

Permittere ad aliquem.Seneca epiſt.67.

Permittere,Præcipitare.Siſenna lib.4. Multi præmiſſis armis ex fumo ſe permitterent.Nonius.

Permittitur,pen.cor.Impersonale. Plin.lib.4.ca.14.1.Si cõiectare permittitur,haud multum oræ deerit Græcorum opinioni,& longitudinis ab Agrippa traditæ.

Permiſſus] Particip.(ἀνειμένος,συγχωρηθείς.) Liu.4.ab Vrbe,129.Cognitioq; eius rei L. Sergio & Q. Seruilio, & Mamerco Aemylio permiſſa.

Poteſtas permiſſa illis.Lucan.1.118.

Permiſſum eſt lege.Cic.Planco in epiſt.ad Att.lib.16.242.1

Vti permiſſo.Horat.2.epiſt.1.9.

Permiſſus] huius permiſſus,(συγχώρησις,) in ſingulari numero,quartæ declinationis eſt:in plurali,ſecundæ,permiſſa,permiſſorum. Cic. 1. Offic. 62. Quum enim Annibalis permiſſu exiſſet è caſtris, rediit paulo pòſt. Idem 5. Verr. 159.Permiſſu tuo.

Permiſſurus] pe.pro.Partic.(συγχωρησόμενος,) Cic. Q. frat.lib.3.16.7.Vt facias quod uis,tibi permiſſurus ſum.

Permiſſio] (συγχώρημα,)Verb.Idem quod Permiſſus,nomen.Liu.7.bel.Mace.25.Aut ex ſumma pecuniæ demerẽt aut permiſſionem extra ciuium corpora fieri iuberent.

Grata manſionis permiſſio.Cic.Q.fratri,lib.3.17.12.

Plus ualet permiſſione ſanctio.Author ad Heren.lib.2.48.

Permiſſio, Figura eſt rhetorum, quæ diffinitur ab authore ad Heren.li.4.192. quum oſtendimus in dicendo nos aliquã rem totã tradere,& concedere alicuius uoluntati,ſic,Quoniam omnibus rebus ſurreptis ſolum mihi ſupereſt animus & corpus,hæc ipſa quæ mihi de multis ſola relicta ſunt,uobis & ueſtræ condono poteſtati.

Permodeſtus] Adiectiuum,(πολυμέτρως,) Cic.ad Attũ lib.4.77.5. Satis enim acutus & permodeſtus, ac bonæ frugi. Idem in Catilin.33. Homo enim uidelicet timidus & permodeſtus,uocem Conſulis ferre non potuit.

Senſus permodeſtus.Tacitus lib.1.

Permodicus] pen.cor. (πολυπαθῶς,) Adiectiuũ. A quo

Permodicè] Aduerbium. Colum.lib.5.cap.11.Permodicè findito.Hoc eſt,ualde parum.

Permoleſtus] Adiectiuum,(πολυαχθαλέος,) Vehementer moleſtus. Cic.ad Atticum lib.1.13.4. Atq; hi(nolo enim te permoueri) non ſunt permoleſti, ſed tamen inſident & urgent,& nullius amantis cõſilio aut ſermone requieſcunt.

Permoleſtè] (πολυχαλεπῶς,) Aduerbium.Cic. ad Atticum,lib.15.329.3. De Pletorio uicino tuo permoleſtè tuli,quenquam prius audiſſe quàm me.

Permoueo] permoues,pen.cor.permoui,permotum,pen. prod.(καταινέω,ἐξάγω,) permouere, Vehementer mouere.Cic.5.Ver.122. Quòd ſiquis ſociorum incommodis minus mouetur,ſi quem aratorum fugæ,calamitates,exilia ſuſpendia deniq; non permouent.

Aures duras permouimus precibus.Claud.4.Paneg.74.

Ira,uel ductu permouere.Quintil.lib.2.cap.10.6.

Adduci & permoueri re aliqua.Cæſar 1.bel.Gall.11.

Vehementer permoueri.Cic.ad Att.lib.1.11.6.

Miſeratione mens iudicum permouenda eſt. Cic.in Orat.72

In commouendis iudicibus, ijs ipſis ſenſibus, ad quos illos adducere uolumus,permoueri. Cic.2.de Orat.102.

Permotus neſcio qua animi diuinatione. Cic.Appio,li.3.13.5

Permotus iracundia,dolore,metu. Cic.ad Att.lib.10.195.9.

Lachrymis permotus.Stat.12.Thebaid.118.

Permotus metu.Cic.pro Cecinna,36.

Permotus mente,Quaſi de mente remotus, pro Inſano.Cic.1. de Diuin.209.

Mare permotum uentis.Lucret.lib.6.146.

Permotio] Verbale, (καταίνησις,) Cice.4.Acad.245. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem uolebant eſſe quendam modũ.Idem 1.de Diuin.147 Alteram mentis incitatione & permotione diuina.

Permotio & Conciliatio,contraria.Cic.2.de Orat.119.

Permotio animi.Cic.4.Acad.245. (Diuin.13.

Mentis permotione magis quàm natura hæc ſentimus.Ci.2.de

Permulceo]permulces,permulſi,permulſum, et permulctũ (καταθέλγω,) permulcere,Valde mulcere,lenire,mollire mitigare,leniter attrectare.Ci.in Contentione Metelli, Permulſa atq; recreata. Varr.in Satyris,Capite permulſo.Sal. li.4.Hiſt.Dein lenita iam ira, poſtera die liberalib.uerbis permulcti ſunt.Cic.2.de Nat.deorum 169.

Aram quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri. Ex poeta.

Terq; manu permulſit eum.Ouid.4.Faſt.11.

Permulcere atq; allicere.Cic.2.de Orat.173.

Solatia uitæ permulcent animos.Lucret.lib.5.5.

Arterias leni uoce permulcere.Author ad Heren.lib.3.113.

Aures uacuas permulcere.Horat.1.epiſt.17.8.

Prauis uoluptatibus aures aſſiſtentium permulcere. Quintil. libr.2.cap.12.5.

Sonus & numerus permulcent aures.Cic.in Orat.93.

Colla draconum permulſit.Ouid.7.Metam.45.

Corda furentum permulſit.Silius lib.13.69.

Permul-

Digitized by Google

Permulcere iras. Liuius 7. ab Vrbe, 194.
Iucunditate permulcere. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.
Permulcere atq; tractare plebem. Liu. 3. ab Vrbe, 62.
Sensum uoluptate qui permulcet, pellit. Cic. 2. de Finib. 56.
Permulceri uoluptate lætissima. Colum. lib. 12. cap. 2. 4.
Permulcens] Participium (καταθέλγων,) ut membra permulcens. Silius lib. 5. 29. Candida permulcens liquidis ue stigia lymphis. Catul. Argon. 59. 33.
Permultus] Adiect. (πάμπολλος,) Cic. ad Attic. lib. 14. Sũt enim permulti optimi uiri, qui ualetudinis causa in hæc loca ueniant.
Imitatores principum permulti existunt. Cic. 3. de Leg. 46.
In faciem permulta iocatus. Horat. 1. Serm. saty. 5. 13.
Permultò] Aduerb. (πολύ πολλῶ,) Cic. 2. de Diuin. 189. Præsertim quum Chrysippus Academicos refellens, permultò clariora & certiora esse dicat, quæ uigilantibus uideantur, quàm quæ somniantibus.
Permultum] aliud Aduerb. (πολύ πολλοῦ,) Cic. ad Att. lib. 14. 318. 6. Et prima illa actio, & hæc contra Antoniũ concio, mihi profectisse permultùm uidetur.
Permultùm interest. Cic. 1. Offic. 50.
Permundus] (πολυπαθέχος,) Adiect. Varr. 3. de Re rust. ca. 7. 4. Permundæ sunt enim hæ uolucres. De columbis.
Permunio] permunis, pe. pro. permuniui, permunitũ, pen. prod. (κατοχυρόω,) permunire, Valde munire, aut absoluere quod munire incœperas. Liu. 10. bel. Pun. 72. Et quæ monimenta inchoauerat, permunit.
Locorumq; opportuna permuniuit. Tacit. lib. 5.
Permunitus] pen. pro. (πολύ ὀχυρὸς,) Participium. Liu. 7. ab Vrbe, 70. Friuernates quum ante mœnia sua castris permunitis consedisset, uocatis ad cõcionem militibus, &c. Sic lib. 5. bell. Pun. 76.
Permuto] permutas, pen. pro. (αὐταλλάττω, ἐπαλλάττω, ἀμείβω, παραπινέω, ἀλλοιόω,) permutare. Festus, Permutari id propriè dici uidetur, quod ex alio loco in aliũ transfertur: at commutatur, quum aliud pro alio substituitur. Martialis lib. 8. 69.
Permutatur onus, stipataq; tollitur altè.
Permutare cum. Plin. lib. 11. cap. 37. 72. Lien cum iecinore locum aliquando permutat.
Permutare inter se nomina. Plaut. Capt. 12. 19.
Permutare in contrarium. Plin. lib. 17. cap. 11. 8.
Permutare quædam ad. Cic. Attico, lib. 16. 331. 3.
Inuicem permutari. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12.
Figuræ permutantur. Lucret. lib. 2. 204.
Permutare prætio, uel merce. Plin. lib. 9. cap. 55. 1.
Permutare aliquid ære alieno alicuius, Commutare in alienum debitum, & alieni debiti uice accipere. Plin. lib. 7. ca. 38. 2
Dominos permutare. Horat. 2. epist. 2. 55.
Domos permutare. Claud. 1. in Eutropium, 12.
Fauorem permutare odijs. Claud. ad Adrianum, 1. 1.
Permutare pecuniam, est, inquit Budæus, per mensam mittendam curare. Cic. ad Salustiũ, lib. 2. 16. 15. Se ait curasse ut cum quæstu populi pecunia permutaretur.
Permutare Rempub. pro Perturbare. Cic. 3. de Legib. 30.
Permutare, pro Emere. Plin. lib. 31. cap. 8. 1. Singulis millibus nummum permutantibus congios penè binos. Idem lib. 33. cap. 4. 13. De sericato. Budæus.
Permutatio] Verb. (αὐταλλαγὴ,) Cic. ad Att. lib. 5. 100 3. Ego præterea rationẽ Philogeni, & permutationis eius quam tecum feci, edidi. Idem in Parad. 65.
Publica permutatio. Cic. Appio, lib. 3. 5. 11.
Magna rerum permutatione impendente declinaui paululũ. Cicero pro Sestio, 62.
Perturbare literas uaria permutatione. Quintil. li. 1. ca. 1. 19
Perna] perna, (πτέρνα,) A pede dicitur, uel à πτέρνα, Pernæ dicuntur tam priores, quàm posteriores coxæ porcinæ salitæ cum toto pede, quos Martialis petasones appellat. Plaut. Cap. 13. 81. Scis bene esse, si sit unde. ER. pernam atq; ophthalmiam, &c. Plin. lib. 8. cap. 51. 4. Castrantur fœminæ sic quoq; uti cameli, post bidui inediam, suspensæ pernis prioribus, uulua recisa. Cato cap. 162. 1. Pernas sic salire oportet.
Debilis perna. Stat. 4. Sylu. 9. 7.
Fumosa perna. Horat. 2. Serm. saty. 2. 24.
Ab huius similitudine, perna etiam piscis dicitur ex cõcharum genere. Vide Plinium lib. 32. cap. 11. 12.
Perna, etiam in arboribus dicitur. Plin. lib. 17. ca. 10. 8. Auul sisq; arboribus stolones uixere. Quo in genere & cum perna sua auelluntur, partemq; aliquam è matris quoq; corpore auferunt secum fimbriato corpore.
Pernauigo] pernauigas, pen. cor. (διαπλέω,) pernauigare, Totum aliquem locum nauigare. Plin. lib. 2. cap. 67. 2. Sub eodem sidere pars tota uergens in Caspium mare, pernauigata est Macedonum armis.
Pernecessarius] Adiectiuum, (πολὺ ἐπιτήδειος,) Admodum necessarius: ut Tempus pernecessarium, quo maximè oportet aliquid fieri. Cicero ad Atticum, libro quinto, 109. 1. Non esse Romæ meo tempore pernecessariò, submolestè fero.
Pernecessarius, Valde coniunctus & propinquus. Cicero pro Flacco, 11. Contendisse à Lælio paterno amico, ac pernecessario, ut hunc hoc iudicio arcesseret.
Pernego] pernegas, pen. cor. (ἐξαρνέομαι,) pernegare, Vehementer, uel omnino negare. Terent. in Prologo Eunuchi 34. - sed eas fabulas factas prius
Latinas scisse sese, id uerò pernegat. Cic. 3. Verr. 74. Sæpe appellari pernegauerunt.
Traditum à se aliquid pernegare. Cic. pro Cœlio, 52.
Pernegatur, Impersonale. Cic. 6. Verr. 67. Itaq; illo tempore ac primo istius aduentu pernegatur.
Pernicies] perniciei, fœm. g. (ὄλεθρος, ὄλετρος, πανολεθρία,) Mors, à Perneco, pernecas. Nonius, Pernicies, Periculum, exitium. Terent. Adelph. 2. 1. 34. Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium.
Pernicies & tẽpestas barathrũq; macelli. Hor. 1. epist. 16. 2.
Vini pernicies lymphæ. Catul. ad Puerum. epig. 24. 2.
Labes & pernicies prouinciæ. Cic. 2. Verr. 2.
Pernicies Reip. & exitium urbis. Cic. 4. in Catil. 82.
Citra perniciem, Vide Citra præpositionem.
Detrimentum & pernicies. Cic. 1. de Inuent. 8.
Pestis & pernicies. Cic. 1. in Catil. 24.
Pernicies & Salus, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.
Communis pernicies, Vide Communis.
Accesit fortunis pernicies, Vide Accedo. (tilin. 8.
Cõiuncta cũ magna calamitate Reip. pernicies. Cice. 1. in Ca-
Depellere pernicie à patria. Cic. pro Domo sua, 72.
Facere perniciem alicui Tacit. lib. 18.
Ferre perniciem. Horat. 1. Serm. saty. 4. 27.
Glisens pernicies. Tacit. lib. 12.
Incumbere ad uel in perniciem alicuius, Vide Incumbo.
Instructus ad perniciem, Vide Instruo.
Inuenire sibi perniciem. Tacit. lib. 1.
Vertere in perniciem. Tacit. lib. 2.
Pernicialis] & hoc perniciale, pen. prod. (ἐξώλης,) Quod perniciem affert. Plin. lib. 15. cap. 18. 6. Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.
Perniciale dissidium. Lucret lib. 1. 92.

Perniciales

Digitized by Google

Perniciales morbi, Exitiales. Liu. 7. bell. Pun. 135.
Perniciale odium. Plin. lib. 24. cap. 1. 2.
Pernicialia prælia. Plin. lib. 8. cap. 53.
Perniciabilis] & hoc perniciabile, pen. corr. (παντολέθριος,) Ad mortem omnia ducens. Curtius lib. 7. Multos exanimauit rigor niuis insolitus, multorum adußit pedes, plurimorum oculis præcipuè perniciabilis fuit. Tacitus lib. 4. Id perniciabile reo.
Pernicioſus] pen. prod. Adiectiuũ, (ὀλέθριος, ὄλοος, οὐλος, οὐλόμενος,) Damnum afferens. Cic. de Amicit. 80. Quanquam iſta aſſentatio pernicioſa ſit, nocere tamen nemini poteſt, niſi ei qui eam recipit.
Calamitoſus & pernicioſus. Cic. Antequam iret in exil. 13.
Fœdum & pernicioſum iudicij exitum lenißimè tuli. Cic. Quint. lib. 3. 24. 8.
Neſanda & pernicioſa labes ciuitatis. Ci. pro Domo ſua, 102.
Pernicioſæ leges. Cæſar 1. bel. Ciuil. 29.
Numina cultori pernicioſa ſuo. Ouid. 2. Triſt. 3.
Scripta pernicioſa authori ſuo. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 14.
Pernicioſior morbus. Cic. 3. Tuſc. 8.
Hoſtis ſtudiorum pernicioſißima. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.
Perniciosè] pen. pro. Aduer. (ὀλεθρίως,) Damnosè, exitialiter. Cic. 3. de Legib. 47. Quo pernicioſius de Rep. merentur uitioſi principes, quòd non ſolùm uitia concipiunt ipſi, ſed ea infundunt in ciuitatem. Plin. lib. 17. cap. 22. 11 Sic perniciosè luxuriat. Cic. ad Att. lib. 14. 309. 3. Quàm diſſolutè, quàm turpiter, quamq; ita perniciosè, ut, &c.
Pernicitas] Vide Pernix.
Perniger] pen. corr. Adiect. (πολυμέλας,) Valde nigrum ſignificat. Plaut. Pœnul. 16. 150. Specie uenuſta, ore paruo, atq; oculis pernigris.
Pernimium] Aduerbium, (πολὺ ἄγαν,) Terent. Adelph. 3. 3. 39. -nimium inter uos Demea,
Ac non quia ades præſens dico hoc, pernimium intereſt.
Pernio] pernionis, m. g. (χιμετλον,) Morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & calcaneum infeſtans præcipuè. Plin. lib. 20. cap. 3. 5. Eſt & rapo uis medica: perniones ſeruens impoſitum ſanat.
Perniunculus] perniunculi, penult. corr. Diminutiuum, (χιμέθλιον,) Plin. lib. 26. cap. 11. 2. Perniunculos curat & cotyledon cum axungia.
Pernix] pernicis, pe. pr. à Pernitor, perniteris, (διαμένω) Perſeuerans. Virg. 3. Georg. 47. de tauro ferociente.
-& inter Dura iacet pernix in ſtrato ſaxa cubili. Seruius Horat. Epod. 2. 9. Pernicis uxor Appuli.
Pernix, (ἀκύπτερος,) Celer. Virgil. 4. Aeneid. 36.
- pedibus celerem, & pernicibus alis. Plaut. Milit. 10. 36. Pernix ſum manibus.
Pernix irrumpit in aulam. Silius lib. 1. 34.
Pernix fugit Maurus. Silius lib. 4. 76.
Alæ pernices. Virg. 4. Aeneid. 36.
Pernix canis pecuarius. Colum. lib. 7. cap. 12. 7.
Chorea pernix. Lucret. lib. 2. 128.
Equus quammaximè pernix. Plin. lib. 8. cap. 18. 1.
Fera pernix. Seneca Herc. furente, 4. 4.
Plantæ pernices. Virgi. 11. Aeneid. 14. 4.
Velocitas pernix. Plin. lib. 19. cap. 5. 6.
Vento pernicior. Statius 4. Thebaid. 63.
Volucri Mauro pernicior Aſtur. Silius lib. 15. 82.
Solito pernicior index. Stat. 9. Thebaid. 7.
Perniciſſimus. Colum. lib. 3. cap. 9. 5. Vnde ſacrorum certaminum ſtudioſi pernicißimarum quadrigarum ſemina, diligenti obſeruatione cuſtodiunt.
Pernicitas] pe. cor. (ὠκύτης,) Velocitas. Plin. li. 7. ca. 2. 21. Alibi cauda nilloſa, homines naſci pernicitatis eximiæ.
Pernicitas & uelocitas. Cic. 5. Tuſc. 64.
Adempta equorum pernicitate. Tacit. lib. 18.
Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Liu. 9. ab Vrbe, 83. De Papyrio Curſore.
Electi milites ad pernicitatem. Cæſar 3. bell. Ciu. 308.
Perniciter] pen. cor. Aduerb. (ὠκέως,) Plin. lib. 8. cap. 14 1. Vt ſuperuolantes quamuis altè, pernicitérq;, alites hauſtu raptas abſorbeant. Catul. in Carm. Nuptiali, 57. 2.
Pernobilis] & hoc pernobile, pe. cor. (πάνυ γνώριμος,) Cic. 6. Ver. 113. Nam tum ipſa fuit egregiè facta, tum epigramma Græcum pernobile inciſum habuit in baſi.
Pernocto] pernoctas, pernoctare, Vide Pernox.
Pernoſco] pernoſcis, pernoui, pernotum, pen. pro. (κατα-γινώσκω,) pernoſcere, Perfectè noſcere. Terent. And. 2. 2. 23. Non ſatis me pernoſti etiam qualis ſim Simo. Cic. de Fato, 16. Qui ſe profitebatur hominum mores, naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte pernoſcere. Lucre. li. 3. 37. Hinc licet aduertas, animum ut pernoſcere poßis.
Naturam pernoſcere iuris. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 13.
Pernoteſco] pernoteſcis, pernotui, (κατα-γνώσκομαι,) pernoteſcere, unde Pernotuit, impersonale, pro Perfectè et certò cognitũ eſt. Tacit. li. 14. Atq; ubi incolumem eſſe pernotuit.
Pernox] pernoctis, om. g. (παννύχιος,) Totam noctem uigilans. Liu. 5. ab Vrbe, 133. Prælium q; ante lucem, ſed luna pernox erat, commiſſum eſt: & haud incertius diurno prælium fuit. Hoc eſt totam noctem lucens.
Phœbe pernox. Senec. Hippol. 6. 31
Triuia pernox. Seneca Medea, 10. 10.
Pernocto] pernoctas, (παννυχίζω,) pernoctare, Noctem integram uigilare, & inſomnem agere. Terent. Adelp. 4. 1. 15. Sed ſi hic pernocto, cauſæ quid dicam Syre? Idem Hecyra, 4. 1. 25. Cic. pro Cluent. 27. Quum eſſet adoleſcens apud mulierculam quandam, atq; ibi pernoctaret, & ibi diem poſterum commoraretur. Idem pro Archia, 12.
Pernoctare ad oſtium carceris. Cic. 7. Verr. 92.
Pernoctare in publico. Cic. 6. Ver. 22.
Curis pernoctare. Cic. 5. Tuſc. 97.
Pernumero] pernumeras, pen. cor. (καταριθμέω, pernumerare, Numerum abſoluere. Plaut. Epid. 13. 26.
Age age abſolue, atq; argentum numera, ne comites morer.
S. Pernumeratũ eſt. Liu. 8. bel. Pun. 183. Paucos moratus dies dum imperatam pecuniam illergetes pernumerarent.
Pero] peronis, pen. prod. maſc. ge. Genus calceamenti ruſtici ex corio crudo, contra niues, imbresq; & frigora: quòd peram ueteres pellem dicebant pendentem à collo ad lumbos. Iuuen. Saty. 14. 19.
- quem non pudet alto
Per glaciem perone tegi. Virgil. 7. Aeneid. 138. priſcos Latinos perone in bellis uſos oſtendit, quum inquit,
- ueſtigia nuda ſiniſtri
Inſtituere pedis, crudus tegit altera pero. Budæus, Perones tibialia ſunt laxa quibus noſtrates ruſtici utuntur, ſic dicta, ut arbitror, quòd peræ modo ſint informia.
Peronatus] pen. pro. Adiect. Qui peronibus calceatus eſt. Perſius Saty. 5. 11. Nauim ſi poſcat ſibi peronatus arator.
Perobſcurus] pen. prod. Adiect. (μέγα ἀσαφὴς,) Valdè obſcurus. Cic. 1. de Nat. deo. 1. Perobſcura quæſtio.
Perobſcura fama. Liu. 1. ab Vrbe, 67.
Perodioſus] pen. prod. Adiect. (πολυμίσητος,) Valdè odioſum ſignificat. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 2. Crebrò refricat lippitudo, non illa quidẽ perodioſa, ſed tamen quæ impediat ſcriptionem meam.
Peroleo] perolet, pe. cor. perolui, uel peroleui, (πολὺ ὄζω) perolere

Digitized by Google

perolere, Valde olere. Lucil. lib. 30. Quis totum sit corpus iam peroleße bisulcis.

Peropportunus] pen. pro. (περιπαίριος,) Adiect. Valde opportunus. Cic. 2. de Ora. 129. Sed tamen defessus iam labore, atq; itinere disputationis meæ, requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diuersorio.

Peropportuna victoria. Liu. 10. ab Vrbe, 222.

Peropportunè, pen. pro. Aduerb. (περιπαίρως,) Liu. 1. ab Vrbe, 184. Peropportunè ad præsentis quietè status, &c.

Peropportunè uenis. Cic. 1. de Nat. deor. 23.

Peropportunè fortuna te obtulit. Cic. 7. Verr. 32.

Peropus] est, pro Valde opus, (μεγάλως δεῖ,) Terent. And. 1. 5. 30. Sed nunc peropus est aut hunc cum ipsa, aut me aliquid de illa aduersum hunc loqui.

Peroriga] perorigæ, pen. corr. quid significet, declarat Varro 2. de Re rustica, cap. 7. 7. de equis loquens, Peroriga enim appellatur quisquis admittit: eo enim adiutante, equa alligata celerius admittitur. Ibidem, cap. 8. 4. Eodem tempore quo equos adducentes, ijdemq; ut ineant equas perorigas curamus.

Perorno] pernas, (διατακοσμέω,) pernare, Valde ornare. Tacit. lib. 16. Detraheret, potius Senatui, quē pernauisset, infamiam tanti flagitij.

Pernatus] pen. prod. (περιπεποσμημένος,) Participiū siue Nomen ex participio. Cic. de Claris Orat. 81. Crassus in dicendo & pernatus & breuis.

Peroro] peroras, pen. pro. (ἀναπεφαλαιόω, ἐπιλέγομαι,) perorare, Finem orationis facere. Ci. 4. Acad. 263. Et quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum. Idem 4. de Finib. 2. Quum ego te hac noua lege uideam eodem die accusatori respondere, & tribus horis perorare, in hac mea causa tempus dilaturum putas?

Concludere & perorare. Cic. 2. de Orat. 45.

Breui perorare. Cic. 1. de Inuent. 102.

Ad arbitrium alicuius perorare. Cic. in Vatinium, 20.

Narrationem perorare. Author ad. Herenn. lib. 1. 17.

Perorare causam aliquam, uel litem. Cic. pro Quintio, 51. Idē 3. Offi. 57. Tantū dabit amicitiæ, ut uerā amici causam esse malit, & ut perorandæ liti tempus, quoad per leges liceat, accommodet. Quædam exemplaria omittunt per.

Perorare in aliquem. Plin. lib. 29. cap. 1. 8. Quintil. lib. 2. cap. 4. 17. De ijs loquor, quibus citra personas in ipsa uitia moris est perorare.

Perorare orationē, pro Finire alicuius libri sermonem, et eum usq; ad finē ducere sine ulla interruptiōe. Ci. 2. de Leg. 107.

Perorare certum aliquod crimen. Cic. 5. Verr. 130.

Perorari, Passiuum. Cic. pro Quint. 18. Quæritur priore patrono causam defendente, nunquam perorari potuisse. Hoc est orationem ad finem duci.

Perorare, Affectus ipsos commouere. Quintil. Declamat. 6. At ista lege recitat, & in cadauer filij perorat. Id est, indignationem commouet.

Locus perorandi, ubi plurimum pollet oratio. Cicero de Claris Oratorib. 99.

Peroratus] pen. pro. Particip. (ἀναλεφαλαιωθείς.) Cic. 7. Ver. 2. Causa propè perorata. Propert. lib. 4. eleg. 12. 21.

Peroratio] Verb. (ἀναπεφαλαίωσις, ἐπίλογος,) Cic. de Cla. Orat. 65. Extat eius peroratio, qui epilogus dicitur.

Conclusio orationis & peroratio. Cic. 2. de Orat. 45.

Peroratio incēdit, et plenos iræ relinquit. Quint. li. 4. c. 2. 54

Inflammans & restringens omnia peroratio. Cic. in Ora. 67.

Peti fletum perorationibus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.

Perosus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀνομισητὸς,) Qui magno odio aliquem prosequitur. Liuius 3. ab Vrbe, 141. Iam plebs præter quàm quod Coss. nomen haud secus, quàm regum perosa erat, ne Tribunitium quidem auxiliū cedentib. inuicem appellatione Decemuiris quærebat.

Rex arma perosus. Ouid. 3. Fast. 116.

Commercia nostra perosus. Lucan. lib. 9. 173.

Exilium longum perosus. Ouid. 8. Metam. 37.

Fœmineum genus perosi. Virg. 9. Aeneid. 29.

Lucem perosi. Virg. 6. Aeneid. 87.

Perpaco] perpacas, pen. prod. (εἰρηνοποιῶ,) perpacare, Pacatum, & tranquillum reddere. Liu. 6. bell. Macedon. 89. Paucosq; per dies omnibus perpacatis, sine ullius noxa urbis, &c. Plin. de Viris illustr. 33. Marcus Curius Dentatus primò de Samnitibus triumphauit, quos usque ad mare supernum perpacauit.

Perparcè] Aduerbium, (πάνυ φειδομένως,) Terent. And. 2. 6. 24. - & quod dicendum hic fiet,
Tu quoq; perparce nimium.

Perparum] pen. corr. Aduerbium, (πολυολίγως,) Cic. 5. Verr. 111. Perparum ex illis magnis lucris ad sese peruenire. Quidam legunt perparuum.

Perparuus] Adiect. (πολύμικρος,) Cice. 1. de Legib. 77. Quæ & quum adsunt, perparua sunt: & quamdiu affutura sint, certum sciri nullo modo potest.

Semina perparua. Lucret. lib. 3. 44.

Perparuulus] pen. corr. Diminut. (μικρότατος,) Cic. 6. Verr. 85. Duo tamen sigilla perparuula tollunt.

Perpaucus] Adiect. (πολυπάυρος,) Terent. Eunuch. 3. 1. 19. - imò sic homo est
Perpaucorum hominum. Cic. 4. Acad. 139. Erat quidem, si perpauca mutauisset, germanißimus Stoicis.

Exempla perpauca. Lucret. lib. 2. 109.

Perpauculus] pen. corr. Diminutiuum, (παυρότατος,) Cic. 1. de Legib. 81. Deduxitq; in Academiam perpaucis paßibus.

Perpauefacio] perpauefacis, perpauefeci, perpauefactum, (κατατροέω,) perpauefacere, Valde pauefacere, & pauorem incutere. Plaut. Sticho, 3. 28. Perplexabiliter earū hodie perpauefaciam pectora.

Perpaulum] (πολύτυτθα,) Aduerb. ex per & paulum, quod à Parum deriuatur. Cic. 1. de Finib. 29. Declinare dixit atomum perpaulum, quo nihil poßet fieri minus.

Perpaululum, pen. corr. Diminutiuum, (πολυτύτθιον,) Cice. 2. de Orat. 82. Inter ingenium quidem & diligentiam perpaululum loci reliquum est arti. Ibidem 130.

Perpauxillum, Dimin. (πολυτύτθιον,) Plaut. Capt. 4. 74. - sed si pauxillum potes
Contentus esse. E. næ, perpauxillum modo.

Perpauper] Adiectiuum, (πολυπένης,) Valde pauperem significat. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 7. Erat enim rex perpauper. De Ariobarzane.

Perpauxillum,] Vide Perpaulum.

Perpello] perpellis, perpuli, penul. cor. perpulsum, (ἀναγκάζω,) perpellere, Inducere, obtrudere, cogere. Teren. And. 4. 1. 38. Suadere, orare usqueadeo donec perpulit. Liuius lib. 1. Incensam multitudinem perpulit ut imperium regi abrogaret. Cic. pro Cælio, 28. Candor huius te, & proceritas uultus, oculiq; perpulerunt.

Aliquem perpellere. Cic. 1. de Orat. 21. Serg. Galbam memoria teneo diuinum hominem in dicendo, & M. Aemylium Porcinam, & Cn. ipsum Carbonem, quem tu adolescentulus perpulisti, ignarum legum, &c.

Perpellere ad deditionem. Liu. 2. bell. Maced. 52.

Perpendiculum] perpendiculi, penult. correp. (καθέτος, γάθμη,) Instrumentum fabri materiarij, seu cæmentarij, quo

Digitized by Google

quo plumbo à filo & gnomone pendente, rectitudo seu obliquitas operis perpenditur, id est examinatur. Asconius, Perpendiculum, linea, laterum æqualitatẽ à summo ad imũ latitudine probans. Vuitruuius lib. 7. de tectorio loquens, Longitudines ad regulam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad normã respondentes exigantur. Cic. lib. 2. Acad. apud Nonium, Atqui si id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regulis. Idem 3. Verr. 94. Tu Verres hîc quod moliare, nihil habes: nisi fortè uis ad perpendiculum columnas exigere: homo omnium rerũ imperitus, quærit, quid sit ad perpendiculum: dicunt ei, ferè nullã esse columnam, quæ ad perpendiculum esse posit.

Feruntur grauitate ad perpendiculum atomi rectis lineis. Cic. de Fato, 25.

Ad perpendiculum facere. Plin. lib. 35. cap. 14. 4.

Perpendicularis] & hoc perpendiculare, pen. pro. (κατὰ στίλβος,) Geometræ uocant quod rectè in aliquid incidit: ut radij solis rectè ex alto in aquam descendentes, perpendiculares appellantur: illos integros, hos cõfractos in aquâ uidemus apparere.

Perpendo] perpendis, perpendi, perpensum, (κατασταθμάομαι,) perpendere, Diligenter cõsyderare. Cic. de Amic. 80. Quid in amicitia fieri oportet, quæ tota ueritate perpenditur? Idem 5. Verr. 184. Sed eius æquitas aratorum commodo & uoluntate perpenditur.

Dirigere & perpendere aliquid ad disciplinæ præcepta. Cic. pro Murena 70.

Perpendere & iudicare. Cic. 3. de Orat. 83.

Perpendere diligenter. Cic. pro Murena, 2.

Iudicio acri perpendere. Lucret. lib. 2. 208.

Perpensus] Particip. (κατασταθμηθεὶς,) ut Perpensum & exploratum habere. Col. lib. 3. 1.

Perpensa] (βάλιχεις,) herba. Plin. lib. 21. cap. 19. 9. Bacar in medicinæ usu est: aliqui ex nostris perpensam uocãt.

Perperam] pen. corr. Aduerb. (φαύλως,) Praue, peruersè. Terent. Phorm. 5. 1. 18.

Conclusam hîc habeo uxorẽ sæuum: uerùm istoc de nomine
Eo, perperam olim dixi, ne uos fortè imprudentes foris
Effutiretis.

Perperam pronuntiare, Corruptè, & uitiosè. Plinius epistol. 49. d.

Constitutæ perperam res. Cic. 1. de Inuent. 114.

Rectè & Perperam iudicare, contraria. Cic. pro Cecinna, 50. Liu. 1. ab Vrbe, 95. Rectè an perperam interpreter, fuerit ista eius deliberatio qui bellum susceperit.

Nequiter & perperam. Author ad Heren. lib. 2. 35.

Perperus] perpera, perperum, pen. cor. (πέρπερος,) Indoctus, stultus, rudis, insulsus. Accius Pragmaticis, Describere eum miror perperos popularis. Nonius.

Perperos Græcè, dicitur instabilis, leuis, & mentis inops.

Perperitudo] pen. pro. (περπερότης,) Stultitia, insulsitas. Accius Pragmaticis, Et eo plectuntur poetæ, quàm suo uitio sæpius ductibilitate nimia uestra aut perperitudine.

Perpes] perpetis, pen. corr. om. gen. (ἀείδιος,) Idem quod Perpetuus: ut Noctem perpetem dormire. Plautus Amphit. 4. 126. Idem Trucul. 6. 23. Quumq; ita noctem in stramentis pernoctare perpetem.

Perpetim] pen. cor. Aduerb. (ἀεὶδίως,) Perpetuò. Plin. lib. 20. cap. 6. 1. Ita uocatur ulcus aciem hebetans, & in angulo oculi, perpetim humor emanans.

Perpetior] perpeteris, pen. cor. perpessus sum, perpeti, pen. cor. (περιπάχω, περιπαθέω,) Idem quod Pati, aut fortiter pati. Terent. Eunu. 1. 1. 3.

-an potius ita me comparem,
Non perpeti meretricum contumelias? Cic. ad Cælium, libro 2. 15. 10.

Nonne tibi affirmani quiduis me potius perpessurũ, quàm ex Italia ad bellum ciuile me exiturum?

Nunquam perpetiar. Cic. 5. Verr. 110.

Perpeti & perferre. Cic. 5. Verr. 112.

Perpeti & perferre facilè omnes. Cic. 2. de Orat. 43.

Sufferre & perpeti aliquid. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 10.

Dolorem perpeti. Cic. 1. de Finib. 73.

Iram cælig; marisq; perpetimur. Ouid. 14. Metam. 95.

Mendicitatem multi perpetiuntur, ut uiuãt. Cic. 5. de Fin. 56.

Perpeti & perfungi multa pro aliquo. Cicero Lentulo, libro, 1. 9. 17.

Omnia perpetiar. Propert. lib. 2. eleg. 27. 7.

Perpeti quiduis. Cic. 5. Verr. 37.

Vltima perpetior. Ouid. 2. Trist. 38.

Perpessu difficilis, (τῷ πάχει, χαλεπὸς,) Cicero 4. de Finibus, 117. Idem 2. Tusculan. 30. O multa dictu grauia, perpessu aspera.

Perpetiens] Participium, (περιπάχων,) Cic. 2. de Finib. 106. Qui nobis miserabilis uidetur audientibus, illi perpetienti erat uoluntarius.

Perpessus] Aliud particip. (περιπαθὼν,) ut Damna perpessus. Claud. 5. Paneg. 51.

Ventos perpessus & imbres. Virg. 9. Aen. 12.

Vincla turpia perpessus. Propert. lib. 2. eleg. 3. 11.

Perpessio] Verbale, (περιπάθησις,) Cic. 2. de Inuen. 242. Patientia est honestatis, aut utilitatis causa rerum arduarũ ac difficiliũ uoluntaria ac diuturna perpessio. Sic pro Rab. perduel. reo, 11.

Perpessitius] Adiectiuum, qui patiendo assuefactus est. Seneca epistol. 54. Lenis motiuncula decipit: sed ubi creuerit, & uera febris exarserit, etiam duro & perpessitio confessionem accipit.

Perpetro] perpetras, pe. cor. (διαπράττομαι,) perpetrare, Ex per & patro, significat perficere, authore Festo. & plerunq; in malam partem sumitur. Plaut. Casin. 1 6. 58. Nam cur non ego id perpetrem quod occæpi, ut nubat mihi?

Perpetrare cædem. Liu. 1. ab Vrbe, 21.

Iudicium perpetrare. Tacit. lib. 13.

Perpetratus] pen. pro. Participium, (διαπραχθεὶς,) ut Perpetrato bello. Liu. 4. bell. Pun. 205. Perpetrato bello, tum consultandum utrum defectio prior plus merita sit pœnæ, an hic reditus ueniæ.

Pugna perpetrata. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Sacrificio ritè perpetrato. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Perpetratis omnibus quæ ad pacem deum pertinent. Liu. lib. 4. bell. Punici.

Perpetuus] Adiectiuum, (ἀείδιος,) Solidum, non concisum in frusta, sed continuatum, non interruptum, aut temporis spatio intermissum. Terent. Hecyra, 1. 2. 12. Biennium ibi perpetuum misera illum tuli. Idem Adelph. 4. 1. 4. Triduo hoc perpetuo.

Perpetuus & Annuus, contraria. Cic. Post reditũ in Senatu, 3.

Perpetuus & idem, Vide Idem.

Acies perpetua. Plin. lib. 8. cap. 30. 2.

Affinitas perpetua. Terent. Hecyra, 2. 2. 10.

Aedes perpetuæ ruunt, Id est totum ædificium, Plautus Mostel. 3. 46.

Aetas perpetua. Lucret. lib. 3. 201.

Aeuum perpetuum. Lucret. lib. 5. 33.

Agmen perpetuum totius Italiæ. Cic. in Pisonem, 40.

Alimenta perpetua. Plin. lib. 7. cap. 36. 1.

Firma & perpetua amicitia. Q. Cic. de Petit. Consul. 18.

Digitized by Google

Amor perpetuus. Liuius, Modo ſit perpetuus huius qua uiuimus pacis amor.
Carmen perpetuum. Ouid. 1. Metam. 1.
Cibus perpetuus. Plaut. Perſa, 10. 2.
Conſuetudo alicuius perpetua. Cic. pro Milone, 38.
Aßidua & perpetua cura. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 4.
Perennes & perpetui curſus ſtellarũ. Cic. 2. de Nat. deor. 79.
Conſtans & perpetua defenſio ſalutis meæ. Cic. Poſt reditum in Senatu, 26.
Longior & perpetua diſputatio. Cic. 2. de Orat. 10.
Febris perpetua, quam Celſus continuam appellat. Plinius lib. 7. cap. 51. 2.
Feſtiuitatis perpetuæ genus. Cic. 2. de Orat. 121.
Fides ſolida & perpetua. Plaut. Merc. Si quidem iſti dicto ſolida & perpetua eſt fides. Cæſar in Commentarijs, Pro uetere ac perpetua in me fide.
Flos æui perpetuus. Ouid. 9. Metam. 88.
Fœnore perpetuo ut ducerentur centeſimæ, Senatuſconſulto factum eſt. Cic. Att. lib. 5. 110. 17.
Formido perpetua. Virg. 4. eclog. 3.
Foſſa perpetua. Cæſar in Comment.
Perpetui & uniuerſi generis quæſtio. Cic. 2. de Orat. 77.
Hiſtoriam rerum geſtarum perpetuam complecti. Cic. Lucceio libro 5. 12. 20.
Imbres perpetui. Horat. 1. Carm. ode 7. 4.
Ira perpetua. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 4.
Iuuenta perpetua. Virg. 4. Aeneid. 7.
Languor perpetuus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 5.
Perpetuæ & æternæ legis uis. Cic. 1. de Nat. deo. 58.
Malum perpetuum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 1.
Stabilis & perpetua manſio in ratione bene conſyderata: eſt definitio perſeuerantiæ Ciceroni 2. de Inuent. 242.
Montes perpetui, Multi & continui. Liuius, Saltus, perpetuis montibus inter ſe iuncti.
Morbum perpetuum iurare. Cic. Att. lib. 12. 240. 2.
Nox perpetua. Ouid. 7. Metam. 1.
Oratio perpetua. Cic. Attico, lib. 1. 11. 14. Clodium præſentẽ fregi in Senatu cùm oratione perpetua plenißima grauitatis, tum altercatione.
Paludes perpetuæ. Cæſar in Cõment. Erant perpetuæ paludes.
Pax perpetua. Ouid. 4. Faſt. 82.
In pace perpetua eſſe. Cic. 3. in Catil. 72.
Præda perpetua eſt mea, id eſt tota mea. Plaut. Rud. 23. 62.
Quæſtiones perpetuæ. Cic. de Claris Orat. 54.
Riſu perpetuo contendere ilia. Ouid. 3. de Arte. 57.
Sacra perpetua. Cic. 2. de Legib. 77.
Satio perpetua atq; æquabilis. Cic. 5. Verr. 92.
Sermo perpetuus. Lucret. lib. 4. 110.
Sitis perpetua. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 23.
Sopor perpetuus, Mors. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.
Studium perpetuum in aliquẽ. Cn. Magnus Ciceroni in Epiſt. ad Att. lib. 8. 158. 1.
Sumptus perpetuos ſuppeditare. Cic. 2. Offic. 60.
Taciturnitas perpetua. Cic. 3. Verr. 56.
Trabes perpetuæ, Id eſt ſolidæ & non coagmentatæ: inquit Budæus. Cæſar lib. 6.
Virginitas perpetua. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 3.
Vita perpetua. Lucretius lib. 3. 3.
Perpetuæ & contextæ uoluptates. Cic. 5. Tuſc. 136.
Non eſt perpetuum. Budæus, Perpetuum pro generali accipitur, & quod ſemper obtinet. Paulus in L. Quum hæreditas. ff. ad Senatuſconſul. Trebel. nam quod dicitur retinere eum oportere: non eſt perpetuum. Id eſt non ſemper accidit. Celſus lib. 2. cap. 10. Quum ſit autem minime crudo ſanguis mittendus, tamẽ ne id quidem perpetuum eſt. Id eſt non uſquequaq; uerum eſt.
Perpetuum & ſempiternum. Cic. 4. in Catil. 90.
Vt ſunt humana, nihil eſt perpetuũ datum. Plaut. Ciſtel. 4. 45.
In perpetuum. Cic. pro Cn. Plancio, 73. Ego uerò ſi tum illorũ impiorum ferro ac manu concidiſſem, in perpetuum Reſp. ciuile præſidium ſalutis ſuæ perdidiſſet.
Paulißper & In perpetuum, contraria. Cic. 1. in Catill. 22.
In perpetuum res ſuas alienare. Cic. 2. de Leg. Agr. 69.

Perpetuum] Aduerbialiter poſitum, (ἀδιαλείπτως,) aßiduè, ſemper. Terent. Adel. 4. 1. 6. Miſere nimis cupio, ut cæpi, perpetuum in lætitia degere.

Perpetuo] Aduerb. Idem, (ἀδιαλείπτως,) Teren. And. 3. 3. 33.
-At ego non poſſe arbitror,
Neq; illum hanc perpetuò habere, neq; me perpeti. Cic. 7. Ver. 67. Quid ciuitates, quæ in amicitia, fideq; Pop. Rom. perpetuò manſerant?
Virens perpetuò buxus. Ouid. 10. Metam. 20.
Perpetuò perij. Terent. Adel. 2. 4. 19.
Perpetuo, perpetuas, pen. corr. perpetuare, Sine intermißione continuare. Cic. 3. de Orat. 100. Vt ſi cui ſit infinitus ſpiritus datus, tamen eum perpetuare uerba nolimus. Idem pro P. Sylla, 48.

Perpetuitas] pen. cor. perpetuitatis, f. g. (ἀϊδιότης,) Continuatio. Cic. 2. de Finib. 138. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum ſuorum, timeat neceſſe eſt, ne aliquando amiſſis illis ſit miſer.
Sermonis perpetuitas. Cic. 2. de Orat. 121.
Perpetuitate & quaſi conuerſione uerborũ utendum non ſemper eſt. Cic. 3. de Orato. 105.
Perpetuitas laudis. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25. 8.
Perpetuitas uoluntatis. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 4.
Fidelis ad perpetuitatem beneuolentia. Cic. 2. Offic. 31.
Perpetuitas & conſtantia. Cic. 5. Tuſc. 46.
Vitæ perpetuitas. Cic. 1. Offic. 167.
Temporis conſequentis perpetuitas. Cic. 1. Tuſc. 155.
Cauſa perpetuitatis machinata eſt natura mares & fœminas. Cic. 2. de Nat. deor. 192.
Perpetuitas, pro Immortalitate. Cic. de Vniuerſi, 57. Neutiquã tamen diſſoluemini, neq; uos ulla mortis fata periment: nec fraus ualentior quàm conſilium meum, quod maius eſt uinculum ad perpetuitatẽ ueſtram, quàm illa quibus eſtis tum quum gignebamini, colligati.

Perpetualis] & hoc perpetuale, penul. prod. (καθολικὸς,) Quint. lib. 2. cap. 14. καθολικὰ, id eſt (ut dicamus quomodo poſſumus) uniuerſalia uel perpetualia.

Perpetuarius] Adiect. Budæus, In titulo De locatione prædiorum ciuilium uel fiſcaliũ per totum titulum, hæc dictio perpetuarius cõductorem, & colonum ſignificat qui perpetuò rem cõduxit. Prædia domus noſtræ ſi ſemel iure perpetuo apud aliquem fuerunt, ad alium transferre perpetuarium non oportet. Et ſubinde eodem modo. Sunt etiam alibi fundi perpetuarij ad diſtinctionem, ut uidetur emphiteuticorum.
Perpetuarius mulio dicitur Senecæ in ludo de morte Claudij, qui ſine intermißione labori ſemper eſt intentus.

Perpictus] (πολύγραπτος,) Participium à uerbo Pingo, & præpoſitione Per, augendi ſignificationem habente. Ouid. 10. Metam. 53. Lilia, perpictaſq; pilas.

Perplaceo] perplaces, pe. cor. perplacui, perplacitum, pe. corr. (καταρέσκομαι,) perplacere, Valde placere. Terent. Heaut. 5. 5. 22. Cic. Attico, lib. 3. 65. 7. Sed ſi eſt aliquid in ſpe, uide legem quam T. Fadio ſcripſit T. Viſellius: ea mihi perplacet.

Perplexus,

Digitized by Google

Perplexus] Adiect. (κατάπλεκτος,)Intricatus. Liuius 4. bel. Maced. 207. Ex ijs Menippus ignorare se dixit quidnam perplexi sua legatio haberet.
Responsum perplexum. Liu. 5. bel. Maced. 53.
Foramina perplexa. Lucret. lib. 4. 125.
Iter perplexum. Virg. 9. Aen. 79.
Sermones perplexi, Dubij, ambigui. Liu. 10. bel. Maced. 16.
Figuris perplexis indupedita. Lucret. lib. 2. 21.
Perplexior motus. Plin. lib. 2. cap. 15. 4.
Alia significatione usus est Valerius lib. 3. cap. 49. De Tullio Seruio, Ad summam unde processerit, aut quò peruenerit statuæ ipsius titulus abundè testatur Seruili cognomine, & regia appellatione perplexus.
Perplexè] Aduerb. (ἐμπεπλεγμένως,)Implicitè inordinatè Terent. Enn. 5. 1. 1.
Pergin' sceleste mecum perplexè loqui.
Scio, nescio, abijt, audiui: ego non adfui.
Perplexè agere. Liu. 8. ab Vrbe, 114.
Perplexè indicare. Liu. 6. ab Vrbe, 60.
Perplexè respondere. Liu. 10. bel. Pun. 196.
Perplexè & Palàm, contraria. Liu. 10. bel. Pun. 94.
Perplexim] Aliud aduerbiũ, Idem, (διαπλέγδην,)Plaut. Sticho. 3. 18. Vtrum ergo perplexim lacessam oratione ad hunc modum, &c.
Perplexor] perplexaris, (καταπλήσσω,)perplexari, Valde ligare, & in dubio ponere. Plaut. Aulul. 7. 81.
-at scio quo uos pacto soleatis perplexarier:
Pactũ, non pactũ est: non pactũ, pactũ est, quod uobis lubet.
Perplexabilis] & hoc perplexabile, pen. corr. (καταπλεκτὸς,)Plau. Asin. 13. 47. Neq; ullum uerbum faciat perplexabile. Nonius, Perplexabile, figuratum, quòd aliud audiatur, aliud sentiatur.
Perplexabiliter] pen. corr. Aduerbium, (καταπλεκτῶς,) Plaut. Sticho, 3. 28. Perplexabiliter earum hodie perpauefaciam pectora.
Perplicatus] pen. pro. (κατάπλαμπτος,) Interiecta coniunne per tmesin extulit Lucret. lib. 2. 79. Aut magis hamatis inter se, perq; plicatis.
Perpluo] perpluis, pen. cor. perplui, perplutum, pen. prod. (διατομβρίζω,) perpluere, Transmittere pluuiam. Quint. libro 6. cap. 3. 44.
Quum cœnaculum eius perplueret. Id est, per medium pluuiam admitteret. Cato ca. 155. In uilla quum pluet, circuire oportet, sicubi perpluat: & ubi pluerit, tegulam signari carbone.
Perpluit in pectus meum, per translationẽ. Plaut. Mostel. 4. 8.
Hæc illa est tempestas mea mihi quæ modestiam omnem
Detexit, tectus qua fui: quam mihi amor & Cupido
In pectus perpluit meum.
Benefacta benefactis alijs pertegito, ne perpluant. Plautus Trinum. 6. 40.
Perplus] perpluris, pen. pro. om. g. (πολυπλέων,)Plin. lib. 13. ca. 24. 2. Spondetq; iugero eius, annuos perpluris, uel mediocri solo reditus.
Alia exemplaria habent annua H S. M M.
Perplurimum] Aduerbium, (πολυπλεῖστον,)ut Perplurimum refert. Plin. lib. 2. cap. 54. 3.
Perpol] (μὰ τὸν πολυθρύλητον) Aduerb. esse iurandi quidam putauere, apud Plautũ Casin. 9. 18. Perpol sæpe peccas: ita fit ubi quid tãto opere expetas. Et apud Terent. Hecy. 1. 1. 1.
Perpol quàm paucos reperias meretricibus.
Fideles euenire amatores. Verùm Donatus in hunc locũ sic ait, Perpol quàm paucos. Ordo est, Pol perquam paucos reperias. nam Perpol non est Latinum, sed κατὰ τμῆσιν, per quam, id est nimio. Ex his Donati uerbis uidere est apud Plautum in exemplo præcedenti, ordinem esse talem, Pol, persæpe peccas.
Perpolio] perpolis, pen. cor. perpolíui, perpolítum, penult. pro. (περιξέω, ὑποξέω,)perpolire, Valde polire, absoluere, & suprema manum addere. Cic. 2. de Orat. 29. Sed iste ipse Cœlius neq; distinxit historiã uarietate locorum, neq; uerborum collocatione, & tractu orationis leni & æquabili perpoliuit illud opus.
Aequaliter perpolire aliquid. Author ad Herenn. lib. 4. 160.
Perpolire & absoluere. Cic. de Vniuers. 53.
Instituta perpolire. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 35.
Præceptis artium perpolire aliquas partes orationis. Cicero 2. de Orat. 111.
Perpolitus] pen. prod. (περιξεστος,) Participium, siue Nomen ex participio.
Perpolitus literis. Cic. in Pisonem, 55.
Perfecti in dicendo & perpoliti homines. Cic. 1. de Orat. 31.
Vita humanitate perpolita. Cic. pro Sestio, 79.
Ornata & perpolita oratio. Cic. 1. de Orat. 16.
Perpolitum tritu aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. 1.
Perpolitio] Verbale, (περιξεσις,) Author ad Heren. lib. 4. 161. Verborum exornatio est, quæ ipsius sermonis insignita continetur perpolitione.
Perpopulor] pen. cor. perpopularis, perpopulatus sum (καταλῃστεύω,)perpopulari, Totum populari & uastare. Liu. 2. bel. Pun. 17. Annibal emissus è manibus perpopuletur Italiam, uastandoq; & urendo omnia, ad Romana mœnia perueniat. Tacitus libro 14. Cædibus & incendijs perpopulatus.
Perpoto] perpotas, pen. pro. (καταπίνω,) perpotare, Totum tempus in potationibus consumere. Cic. 7. Verr. 69. Similiter totos dies in litore tabernaculo posito, perpotabat. Ibid. 79. Prætore tot dies cum mulierculis perpotante.
Laticem amarum perpotare. Lucret. lib. 1. 192.
Perpotatio] Verbale, (καταπωσις,) Cic. in Pisonem, 16. Quid cum tuis sordidissimis gregibus intẽperatissimas perpotationes prædicem? Plin. lib. 29. cap. 1. 25.
Perpruriſco] perpruriscis, (διαπυήθομαι,) perpruriscere, Idem quod Admodum prurire. Plaut. Sticho, 15. 20.
-& suauem cantationem aliquam occipio
Cinædicam, ubi perpuriscamus usq; ex unguiculis.
Perpulcher] Adiectiuum, (πάμπολυ σύμμορφος,)Valde pulchrũ significat. Terent. Eunu. 2. 2. 15. Perpulchra credo dona, haud nostris similia.
Perpurgo] perpurgas, (διαλαβάζω,) perpurgare, Totum, siue omnino purgare. Cic. 2. de Natu. deor. 190. Cerueq; paulo antè partum perpurgant se quadam herbula, quæ sefelis dicitur.
Perpurgatis auribus alicui operam dare, per translationem dixit Plaut. Milite, 10. 178.
Perpurgare locum aliquem, per translationem, pro Expedire. Cic. pro Murena, 50. Nunc mihi tertius ille locus est orationis de ambitus criminibus, perpurgatus ab ijs qui ante me dixerunt. Idem 2. de Diuin. 2.
Perpusillus] Adiect. ut Perpusillus homo. A quo
Perpusillum] Aduerb. Cic. 2. de Orat. 135. Hic ille, Non accusabis, perpusillum rogabo.
Perputo] perputas, penn. corr. (διαπαβάζω,) perputare, Perfectè putare, declarare, uel potius Proferre. Plautus Cistell. 4. 7.
-nunc operam date,
Vt ego argumentum hoc uobis planè perputem,
Perquam] Aduerbium (ὡς σφόδρα,) Positiuis iungitur &

Digitized by Google

uerbis: & idem significat quod Quàm. Plaut. Rud. 17. 7.
-propulit Perquam indignis modis. Terent. Adel. 4. 2. 28.
-næ ille contimebit posthac, si sapiet manus.
D. Fortiter. S. per quã: quia miserã mulierẽ, & me seruollũ, Qui referire nõ audebã, uicit, hui perfortiter: Vbi Donatus, Perquam, id est Nimis.

Perquam breuiter perstringere aliquid atq; attingere. Cic. 2. de Orat. 111.

Perquàm flebiliter lamentatur in uulnere Vlysses apud Pacuuium. Cic. 2. Tusc. 85.

Perquàm graue dictu, hic quàm ille dignior. Cic. pro Planc. 13.

Perquàm optanda nobis uarietas & incredibilis illa uis dicendi Carneadis. Cic. 2. de Orat. 88.

Perquàm puerilè aliquid uideri. Cic. 2. de Orat. 60.

Perquam, Superlatiuo aliquando iunctum legitur. Curtius lib. 4. Perquam maximo potest exercitu comparato.

Perquiro] perquiris, pen. pro. perquisiui, perquisitum, pe. prod. (ἐπιζητέω, ἐξετάζω,) perquirere, Diligenter quærere. Cæsar 6. bell. Gall. 35. Aditus, uiasq; in Sueuos perquirit. Ouid. 3. Metam. 1.
Quum pater ignarus natam perquirere Cadmo Imperat.

Perquirere, et inuestigare homines ex omni regione, &c. Q. Cic. de Petit. Consul. 20.

Contemplari & perquirere res. Cic. 5. de Fin. 87.

Perquirere, pro Interrogare. Cicero 5. Verr. 113. Non persequeris? non persequeras? non perquiris cui dixerit Apronius, quis audierit, unde hoc natum, quemadmodum prolatum sit.

Perquiritur, Impersonale. Cicero pro Cluent. 143. Ne multa, perquiritur à coactoribus, inuenitur ea serrula ad Stratonem peruenisse.

Perquisitus] pen. pro. Particip. (ἐπιζητηθείς,) Plin. lib. 18. cap. 4. 1. Et postea inuentis omni cura perquisitis causaq; rerum & ratione simul eruta.

Perquisite] pen. pro. Aduerb. (ἐξητασμένως,) Cic. 1. de Inuent. 91. Quæ pertinere autem ad dicendum putamus, ea nos cõmodius quàm cæteros attendisse non affirmamus, sed perquisitius & diligentius conscripsisse pollicemur.

Perquisitor] penult. prod. Verbale, (ἐξεταστὴς,) Plautus Sticho. 6. 61.
Iam non faciam auctionem, quando mihi obtigit hæreditas: Maleuoli perquisitores actionum perierint.

Perrarus] pen. prod. Adiect. (πολυπαχύιος,) Valde rarus. Plinius lib. 31. cap. 3. 8. Perrarum est ut leuior sit aliqua. Liuius 6. ab Vrbe, 1. Tum quòd perraræ per eadem tempora literæ fuere.

Perrarò] penult. prod. Aduerbium, (πολυπαχύιως,) Cicero 2. de Finib. 84. Horat. 2. Serm. saty. 5. 11.
-perrarò hæc alea fallit.
Perrarò reperitur. Cic. pro Plancio, 2.
Perrarò uenit in oppidum. Cic. pro Rosc. Amer. 31.

Perridiculus] pen. cor. Adiect. (πολυγελοῖος,) Valde ridiculum significat. Cic. 3. de Orat. 43. Atq; hos omneis qui artes rhetoricas exponunt, perridiculos. Et 2. de Orat. 43. Sed tamen est eorum doctrina, quantum ego iudicare possum, perridicula.

Perridiculè] pen. corr. Aduerb. (πολυγελοίως,) Cic. 2. de Orat. 132. In quo non modò illud præcipitur, nequid insulsè, sed etiam si quid perridiculè positi, uitandum est oratori utrunq;, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus.

Perrepo] perrepis, pen. prod. perrepsi, perreptum, (παθιζπάω,) perrepere, Idem ferè quod simplex Repere, & ut de quocunq; animali dicitur, ita etiam de rebus inanimatis. Colum. lib. 4. cap. 24. 12. At si longius quàm ritus agricolarum permittit, & à capite uitis emicuerit, & brachijs in aliena iugorum complunia perrepserit, &c. Et libro 6. cap. 5. 1. Cauendum quoq; est, ne ad præsepia sus aut gallina perrepat.

Tellurem genibus perrepere. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 18.

Perrepto] perreptas, (παθιζπύσω,) perreptare, Frequentatiuum, Diligenter conquirere, & undiq; reptando disquirere. Plaut. Rud. 6. 5.
-atq; in latebris omnibus. Perreptani quærere conseruã, uoce, oculis, auribus. Terent. Adel. 4. 6. 3. Perreptani usq; omne oppidum, ad portam ad lacum. Quò non?

Perrodo] perrodis, pen. prod. perrosi, perrosum, pen. pro. (διαβιβρώσκω,) perrodere, Totum, aut uehementer rodere. Plin. lib. 34. cap. 18. 11. Valet purgare, sistere, excalfacere, perrodere. Idem lib. 30. cap. 16. 3. Vngulas tantũ murium repertas, neq; aliam ullam materiam quæ non perroderetur à ueneno Stygis aquæ.

Perrogo] perrogas, penul. corr. (παπεωτάω,) perrogare, Propriè dicebantur Consules, qui sententiam rogabant. Plinius in Paneg. 101. Parum est ut in curiam ueniat, nisi & conuocauerit: ut interfis Senatui, nisi & præsides: ut censentes audias, nisi & perrogas.

Sententias perrogare. Tacit. lib. 20.

Perrogare sententias, Liuio significat omnes ad extremã usq; rogare, ut fiat Senatusconsultum. lib. 9. bel. Pun. Perrogari eo die sententiæ non potuerũt, accensis pro Scipione, & aduersus Scipionem studijs.

Perrumpo] perrumpis, perrupi, pen. pro. perruptum, (διαπαῤῥηγνύω,) perrumpere, Valde rumpere, Cæsar 1. bel. Ciuil. 103. Vt rates perrumperet, atq; opera disturbaret.

Perrumpere, Irrumpere, Vi & uiolentia intrare. Cæs. 6. bell. Gall. 139. Perrumpere nituntur. Ibidẽ, lib. 7. 68. Vt si eam Paludem Romani perrumpere conarentur, hæsitantes premerent ex loco superiore.

Exercitu perrumpere. Cn. Magnus Domitio in Epistolis ad Atticum, lib. 8. 163. 5.

Perrumpere ad. Liu. 6. bel. Pun. 34. Nec per castra eorũ perrumpi ad Capuam posse. Idem 4. ab Vrbe, 166.

Perrumpere in uestibulum templi. Liu. 3. ab Vrbe, 78.

In arces Perrumpere. Sil. lib. 12. 140.

Perrumpere per mediam hostium aciem. Liu. 3. ab Vrbe, 299.

Aciem perrumpere. Virg. 9. Aen. 103. Tacit. lib. 18. Et media acie perrupta, &c.

Aerem perrumpere. Cic. 1. Tusc. 68.

Perrumpere & diuidere aerem. Cic. 1. Tusc. 67.

Agmen perrumpere. Claud. 4. Paneg. 92.

Castra & agmen perrumpere, Disturbare & confringere. Plinius de Viris illust. 49. Liu. lib. 8.

Corpus perrumpere introitu. Lucret. lib. 2. 82.

Difficultates perrumpere. Plin. lib. 8. cap. 23. 3. de aspide, Perrumpit omnes difficultates, permeat spatia.

Leges perrumpere, Violare, effringere. Cic. 3. Offic. 47.

Leges perrumpere milite. Lucan. lib. 1. 66.

Limina perrumpit bipenni. Virg. 2. Aen. 96.

Nodos ualidos perrumpere. Lucret. lib. 4. 231.

Periculum perrumpere. Cic. in Parti. 62.

Aurum amat perrumpere saxa. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.

Affectu perrũpi. Tacit. lib. 3. Ne quo affectu perrumperetur.

Perruptus] Participium, (παπαῤῥήχθεις,) ut Moles perruptæ. Sil. lib. 14. 149.

Persæpe, Aduerbium, (πολλάκις,) Cic. de Amicitia, 64. Rectè etiam præcipi potest in amicitijs, nequis intemperata quadam beneuolentia (quod persæpe fit) impediat magnas utilitates amicorum. Idem 1. de Leg. 58. Horat Epod. 14. 3.

Qui

Qui perſepe caua teſtudine fleuit amorem.

Perſalſus Adiect. (πολυαλινὸς,) Valde ſalſum ſignificat. Cic. 2. de Oratore 154. Perſalſum illud eſt apud Nœuium, Quid ploras pater?

Perſalsè Aduerbium, (πολυαλιλῶς,) Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 4. Trebatiũ quòd ad ſe miſerim, perſalsè & humaniter etiam mihi gratias agit.

Perſaluto perſalutas, pen. pro. (διαπαπάζομαι,) perſalutare, Frequenter uel multum & ſæpius ſalutare. Cic. pro Flacco, 33. Et qui ita ſit ambitioſus, ut omnes uos nosq; quotidie perſalutet.

Perſanctè Aduerb. (πολυσοίως,) pro Valde & religiosè. Terent. Hecy. 5. 2. 5. Phidippe Bacchis deierat perſanctè. Plaut. Idq; perſanctè iurauit ſe facturum.

Perſano perſanas, pen. pro. (ἐξιάσομαι,) perſanare, Omnino ſanare. Plin. lib. 20. cap. 22. 9. Vomicas rumpere, purgare, perſanare promittens.

Perſapiens o. g. (πάνυ σοφὸς,) Valde ſapientem ſignificat. Cic. de Prouincijs Conſul. 36. Quod magni cuiuſdam hominis & perſapientis uidetur.

Perſapienter Aduerbium, (λίαν σοφῶς,) Cic. pro Milone, 7. Etſi perſapienter, & quodãmodo tacitè dat ipſa lex poteſtatem defendendi, &c.

Perſcienter Aduerbium, (πάνυ ἐπιστημονικῶς,) Admodum ſcienter & induſtriè. Cicero de Claris Orat. 106. Et ut ad infirmitatem laterum perſcienter contentionem omnem remiſerat.

Perſcindo perſcindis, perſcidi, pen. corr. perſciſſum, (καταπαχίνω,) perſcindere, Quaſi per medium ſcindere. Liu. 1. bel. Pun. 231. Nam nec explicare quicquam, nec ſtatuere poterant: nec quod ſtatutum eſſet, manebat: omnia perſcindente uento.

Veſtem perſcindere è membris. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 13.

Ventus perſcidit nubem. Lucret. lib. 6. 337.

Perſciſſus (καταχιθείς,) Partic. ut Carbaſus perſciſſa pectulantibus auris. Lucret. lib. 6. 22.

perſcitus pen. pro. Adiect. (πάνυ ἐυφυὴς,) Cic. Att. lib. 14. 324. 2. Epiſtolam tibi miſi, ut tu de prouincia Bruti & Caſſij perſcita. Quædam exemplaria legũt, per S. C. ita ſcribit & Balbus, &c.

Perſcribo perſcribis, pen. pro. perſcripſi, perſcriptũ ((ἀναγράφω,) perſcribere, In totum ſcribere, inquit Sipontinus: uel ampliſſimè, & bene (ut ita dicam) ad longum ſcribere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 5. 2. Omnes ſunt redditæ, diligentiſſimeq; à te perſcripta omnia. Idem ad Cornificium, lib. 12. 23. 2. Quod ni ita putarem, ipſe perſcriberem.

De ſuis rebus ad aliquem perſcribere. Metell. Cic. lib. 5. 3. 2.

Blanditias perſcribere uino. Ouid. 1. de Arte, 115.

Orationem mitiſſimam præſcribere alicui. Cicero Metello, libro 5. 4. 3.

Rationes ſcitè & literatè perſcribere. Cic. in Piſonem. 48.

Verſum pueris perſcribere uerbis. Horat. 1. Serm ſaty. 4. 11.

Verſu perſcribere aliquid. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 7.

Perſcribere, eſt etiam in tabulas publicas, in actaq; referre. Cic. 6. Ver. 123. Primùm mihi literas publicas, quas in ærario ſanctiore conditas habebant, proferunt: in quibus oſtendũt omnia quæ dixi ablata, eſſe perſcripta. Idem pro Roſcio Comœdo, 1. Egóne hanc manũ plenã perfidiæ, & hos digitos meos impellere potui, ut falſum perſcriberem nomen?

Dicta omnia iudicum perſcribere. Cic. pro Sylla, 31.

Falſum perſcribere. Cic. pro Roſcio Comœdo, 2.

Senatuſconſultum perſcribere. Cic. 3. in Catil. 58.

Perſcribere in tabulas, ut Referre in tabulas. Cic. 3. Verr. 38.

Perſcribere, pro Præſcribere. Cic. 1. Acad. 34. Ex hac deſcriptione, agendi quoq; aliquid in uita, & officij ipſius initiũ reperiebatur, quod erat in conſeruatione earum rerũ quas natura perſcribet. Fortaſſe legendũ præſcribet, & melius.

Perſcribere pecuniã, pro Reddere creditori. Ter. Phor. 5. 8.
Sed tranſi ſodes ad forum, atq; illud mihi (30.
Argentum iube rurſus reſcribi Phormio.
P. Quod? ne ego perſcripſi porrò illis quib. debui. Vbi Donatus Perſcripſi, Multis per ſcripturã reddidi, multis dedi.

Pecuniam in ædem ſacram reficiendam perſcribere. Cic. pro Flacco, 35.

In monumentis perſcribere. Cic. 2. de Leg. Agrar. 86.

Perſcriptum (ἀναγεγραμμένον,) dicitur quod literis conſignatum eſt, & monumentis antiquis continetur, apud Ciceronem ſemper: ut de Aruſp. reſp. 28. Quanquam hoc ſi minus Ciuili iure perſcriptum eſt, lege tamen naturæ, communi iure gentium ſancitum eſt, ut nihil mortales à dijs immortalibus uſurpare poßint. Budæus.

Perſcriptio Verbale, (ἀναγραφὴ,) Cicero ad Metellum, libro 5. 2. 11. Iam illud Senatuſconſultum quod eo die factũ eſt, ea perſcriptione eſt, ut dum id extabit, officium meum in te obſcurum eſſe non poßit.

Perſcriptiones, pro Contractibus & inſtrumentis pactorum teſte Budæo. Cic. 5. Philip. 170. Illa uerò diſſipatio pecuniæ publicæ ferenda nullo modo eſt, per quã ſepties millies perſcriptionibus, donationibuſq; auertit. Idẽ pro Flacco, 57. Perſcriptiones cum mulierculis aperta circunſcriptione feciſti: tutor his rebus Græcorum legibus aſcribendus fuit.

Perſcriptor (ἀναγραφεὺς,) Verbale, Tabellio ſiue Cautor, qui formulas concipit. Cic. 5. Ver. 143. Scribam tuum dicit Verres huius perſcriptorem fœnerationis fuiſſe. Budæus.

Perſcrutor pen. pro. perſcrutaris, (ἐξετάζω,) perſcrutari, Diligenter inquirere. Cic. 2. Offic. 34. Præmittebatq; de ſit patoribus ſuis qui perſcrutarentur arculas muliebres: & ne quod in ueſtimentis telum occultaretur, exquirerent.

Inueſtigare & perſcutari omnia. Cic. 6. Ver. 41.

Reperire ac perſcrutari. Cic. 6. Verr. 25.

Speculari & perſcrutari. Cic. 5. Tuſc. 83.

Literas legis perſcrutari. Cic. 1. de Inuent. 83.

Naturam criminis penitus perſcrutari. Cic. pro Flacco, 15.

Voluntatem alicuius domeſticis ſuſpicionibus perſcrutari. Cic. 2. de Inuent. 218.

Perſeco perſecas, pen. corr. perſecui, perſectum, (καταπέμνω, perſecare, Perfectè ſecare, & diuidere. Cic. 4. Acad. 219. Eodem modo rerum naturas perſecare, aperire, diuidere poſſumus, ut uideamus terra penitúſne defixa ſit, & quaſi radicibus ſuis hæreat, an media pendeat.

Perſecare uitium aliquod ne ſerpat. Liu. 10. bell. Maced. 83.

Perſecare & conficere. Cic. Att. lib. 13. & 281. 3. Quare da te in ſermonem, & perſeca, & confice, excita, compelle, loquere, ut te cum illo Scæuola loqui putes.

Perſedeo perſedes, pen. corr. perſedi, pen. prod. perſedere. Senec. epiſt. 1. lib. 19. Quid ergo? non nouimus quoſdam qui multis apud philoſophiam annis perſederint, & ne colorem quidem duxerint? Liu. lib. 5. Dec. 5. Hoc quoq; quod ridetis, in equo dies noctesq; perſedendo habeo.

Perſegnis & hoc perſegne (πολύαργος,) Valde ſegnem ſignificat. Liu. 5. bell. Pun. 83. Pedeſtre prælium fuit perſegne, paucis in prima acie pugnantibus Romanis.

Perſeis fuit, teſte Heſiodo in Theogonia, una ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia.

Perſeis quoq;, Perſea, & Perſeia dicta eſt Hecate à patre Perſe. Vide Hecate.

Perſeides herbæ, Vide poſt Perſia.

Perſenex perſenis, pen. corio. g. (πολυγέρων,) Sueton. de

Digitized by Google

Claris Gramm. 9. Nanq; iam perſenex pauperem ſe, & habita re ſub tegulis quodam ſcripto fatetur.

Perſentio] perſentis, perſenſi, perſenſum, (αἰσθάνομαι,) perſentire, idem quod Sentio. Virg. 4. Aen. 90.
-magno perſentit pectore curas. Ibidem 18.

Perſentiſco] perſentiſcis, perſentis, perſentiſcere, Inchoatiuum percipere aliquid fieri. Terent. Heaut. 5. 1. 43.
Quot res dedere, ubi poſſem perſentiſcere,
Niſi eſſem lapis, quæ uidi. Lucret. lib. 3. 51. Concutitur tum ſanguis, uiſcera perſentiſcũt. Hic uerſus etiã ſic legitur, Concutuur ſanguis per uenas uiſcera uiuunt.

Perſephone] pen. corr. (περσεφόνη,) Ea eſt quæ à noſtris Proſerpina dicitur, quanquã & priori uocabulo nonnunquam noſtri poetæ utuntur. Ouid. 4. Faſt. 119. At neq; Perſephone digna eſt prædone marito.

Perſepolis] pe. cor. (περσεπόλις,) Vrbs Perſidis à Perſeo condita, ut eſt apud Strabonem lib. 15.

Perſequor] pen. cor. perſequeris, perſequutus ſum, (διώκω,) perſequi, inſequi, inſectari. Plautus Menæch. 13. 8. Hac abijt. P. ſi uis perſequi ueſtigijs. Teren. Phorm. 3. 3 18. Quoquò hinc aſportabitur terrarum, certum eſt perſequi.
Bello perſequi aliquem. Cæſar 1. bell. Gall. 50. Cic. ad Brutum, 5. 1. Ad V. Cal. Maij, quum de ijs, qui hoſtes iudicati ſunt, bello perſequendis ſententiæ dicerentur.
Armis furialibus perſequi aliquem. Lucan lib. 1. 41.
Perſequi aliquem terra & mari. Cic. Attico. lib. 7. 140. 2.
Veſtigijs ipſius perſequi aliquem. Cic. de Claris Orator. 170. Per translationem.
Iudicio perſequi aliquem tergiuerſantem. Cic. pro Flacco, 38.
Acrius aliquid perſequi. Cic. 2. de Orat. 57.
Academiam ueterem perſequamur, (διεξεργόμεθα,) Cicero 1. Academ. 11.
Antiqua perſequi. Cic. 1. de Finib. 56.
Artem aliquam perſequi. Cic. 1. de Finib. 109.
Bona ſua repetere ac perſequi lite atq; iudicio. Cic. 5. Ver. 26.
Cæremonias inſtitutas perſequi. Cic. pro Domo ſua, 109.
Conſuetudine & celeritate ſcribendi facillimè, quæ dicerentur perſequi. Cic. pro Sylla 31.
Diuerticula, flexiones, & ſolitudines perſequi. Cic. in Piſon. 41.
Extrema ſi idem perſequitur, qui inchoauit, iam omnia perfecta uidebimus. Cic. de Prouin. Conſul. 16.
Factis perſequi quod dicimus. Plautus Mercat. 10. 11. Id eſt, facere.
Feras perſequi. Ouid. epiſt 9. 7.
Hæreditates, aut ſyngraphas ſuas perſequi. Cic. 3. de Leg. 26.
Imperium patris perſequi, pro Facere. Plaut. Sticho, 3. 84.
Incœpta perſequi. Liu. 6. ab Vrbe, 129.
Inimicitias paternas magna cum gloria perſequi. Cic. 4. Aca. 1.
Iniurias perſequi, Vlciſci. Cic. pro Cecinna, 23.
Inſtituta alicuius ſeruare & ueſtigijs perſequi. Cic. 4. Acad. 7.
Ius ſuum perſequi, Defendere. Terent. Adel. 2. 1. 9. Cic. 1. Ver. 12. Cur his non modò perſequendi iuris ſui, ſed etiã deplorandæ calamitatis adimis poteſtatem?
Philoſophiam Latinis literis perſequi. Cic. 1. Acad. 18.
Mandata alicuius perſequi & conficere. Cic. Qu. fratrem libro 2. 15. 7.
Mores patris perſequi. Plautus Aſinar. 3. 3. 59. Eos me decretum eſt perſequi mores patris. Hoc eſt, Tentare ut mores patris exprimam.
Mortem alicuius perſequi Cic. pro Domo ſua, 29.
Numeris curſus ſyderum perſequi. Cic. 2. de Diuin. 25.
Odio perſequitur omnes. Seneca Hippol. 2. 32.
Otium perſequi. Horat. Epod. 1. 2.
Ad ultimã ſpeciem perſequi ſingulas cauſarum partes. Quintilianus libro 7. cap. 2. 45.
Pœnas alicuius perſequi, pro Vlciſci. Cic. Ad Att. lib. 9. 187. 2.
Pœnas à ſeditioſo ciue per bonos uiros iudicio perſequi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 50.
Promiſſa alterius perſequi, Vt ſcilicet ille ſtet promiſſis. Plaut. Mercat. 3. 85.
Quæſtiones infinitas perſequi. Cic. 4. Acad. 209.
Rem ſuam perſequi. Cic. pro Quintio, 24.
Commodiſſimè has res perſecutus eſt Xenophon in eo libro qui, &c. Cic. 2. Offic. 128.
Diligẽtiſſimè res Annibalis perſecutus Cœl. Cic. 1. de Diui. 88.
Scelus ſuum perſequi. Ouid. 8. Metam. 157.
Scriptura perſequi. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8.
Sectam aliquorum hominum perſequi. Cic. 7. Ver. 142.
Stylum alicuius perſequi. Cecinna Ciceroni, lib. 8. 7. 10.
Superſtitio quocũq; te ueteris perſequitur. Cic. 2. de Diui. 222.
Verſibus aliqua perſequi. Cic. de Senect. 5.
Veſtigia alicuius perſequi. Cic. 1. de Orat. 52.
Vtam perſequi. Terent. Hecy. 3 5. 4.
Vitam inopem & uagam perſequi Cic. 12. Philip. 329.
Vita perſequi diſciplinam rectè uiuendi Cic. 4. Tuſc. 10.
Vitem relictam perſequitur attondens curuo dente. Virgilius 2. Georg. 82.
Vitia aliquem perſequuntur ab inſtitutione puerili. Quintil. libro 1. cap. 1. 8.
Voce aliquid perſequi. Cic. pro Plancio, 46.
Voluptates cuiuſquemodi perſequi. Cic. 2. de Finib. 38.
Nominatim uoluptates omnes perſequitur Epicurus. Cic. 1. de Nat. deor. 154.

Perſequens] pe. cor. (καταδιώκων,) Nomen ex partic. ut Perſequens flagitij. Plaut. Caſ. 4. 11.

Perſequendus] Participium, (καταδιωχθησόμενος,) ut Suauitatis perſequendæ in uocibus ſtudium notandum eſt. Cic. in Orat. 32.

Perſecutio] Verbale, (διωγμός,) Cic. in Orat. 78. Quũ in altera gratiæ, gloriæ, præſidij plurimum eſſet: in altera perſecutionũ, cautionumq; præceptio. Vlpia. in L. Pecuniæ uerbum. ff. de Verborũ & rerum ſignificatione, Perſecutionis aũt uerbo extraordinarias perſecutiones puto contineri: utputa fideicommiſſorum, & ſi quæ aliæ ſunt, quæ non habent iuris ordinarij executionem. Et paulo pòſt, Siue ciuilis, ſiue honoraria, ſiue fideicommiſſaria fuit perſecutio.

Perſector] perſectaris, (καταδιώκομαι,) perſectari, Diligenter ſectari, Perſcrutari. Lucret. lib. 2. 34. Nec perſectari primordia ſingula quæq;.

Perſero] perſeris, pe. cor. perſeui, perſatum, (καταπατέω,) perſerere, Totum ſerere. Plautus autem per translationem pro Diſſemmare poſuit, quum ait, Inde ueniſſe perſerit.

Perſes] (πέρσης,) authore Herodoto lib. 7. filius fuit Perſei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit. Hic, teſte Plin. lib. 7. cap. 5. primus ſagittas reperit. Fuit item alter hoc nomine rex Macedonum, qui, ut ait Sabellicus, fractis opibus regni, humiliter & abiectè iacuit ad pedes Aemylij: à quo ductus eſt in triumpho Romam cum filijs, perijtq; in carcere, mœrore animi confectus. Fuit & alius Perſes pater Hecates frater Aetæ. Vide Hecate.
Achæmenius Perſes. Stat. 5. Syl. 3. 38. Vide Achæmenia.

Perſeuero] perſeueras, pen pro. (διατελέω, διαμένω, διαγίνομαι, διαρκέω, ἐπιτατέρχω, προσλιπαρέω. χρονίζω,) perſeuerare, Cum conſtantia animi & quadam modeſtia continuare. Cic. de Amicitia, 24. Oreſtes autem ita ut erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret.
Perſeuerare & tranſigere aliquid. Cic. pro Quintio, 51.

Conſtan-

Constanter perseuerare. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 2.
Ad ultimum perseuerare. Liu. ab Vrbe condita.
In aliquo perseuerare. Cæs. 5. bel. Gal. 137. Cotta se ad armatum hostem iturum negat, atq; in eo perseuerat.
Statuit ius dicere, et in eo perseueranit. Cic. de Prouinc. Cõs. 8.
In constantia perseuerare. Cic. 9. Philipp. 261.
In errore perseuerare, nullius, nisi insipientis est: errare, cuiusuis hominis. Cic. 12. Philipp. 321.
In labore uno perseuerare. Quintil. lib. 1. cap. 12. 4.
In proposito perseuerare. Liu. 6. bel. Maced. 39.
In eadem sententia perseuerare. Cic. 3. de Nat. deor. 120.
Perseuerare & permanere in sua uetere sententia. Cic. 3. de Le
In uitijs perseuerare. Cic. 2. de Inuent. 125. (gibus, 40.
In proprium usum perseuerare. Quintil. in Proœm. li. 6. 14.
Perseueratum est, impersonale. Cic. 6. Verr. 76. Quod quum illis qui aderant, indignum: qui audiebant, incredibile uideretur, non est ab isto primo illo aduentu perseueratum.
Perseuerans] pen. prod. (διαγινόμενος, διαφυής,) Nomen ex participio. Columel. in Præfat. libro 1. 17. Isque mos dum seruatus est perseuerantißimo colendorum agrorum studio, &c.
Perseueranter] (ἐπιπαντεχῶς,) perseuerantius, perseuerantißimè, Aduerb. Constanter. Liu. 1. bel. Pun. 36. Quo lenius agunt, segnius incipiũt: eo quum cœperint, uereor ne perseuerantius seuiant.
Perseueranter obtinere. Plin. lib. 13. cap. 1. 4.
Perseuerantia] huius perseuerantiæ, (ἐπιμονή,) Cõstantia. Cic. 5. Verr. 53. Cuius iste fidei, diligentiæ, perseuerantiæ nulla ratione eripi possit.
Perseuerantia est in ratione bene consyderata stabilis & perpetua permansio. Cic. 2. de Inuent. 242.
Nimia perseuerantia. Cic. pro Domo sua, 6.
Cõstãtia, grauitas, perseuerãtia retinẽda est. Ci. 7. Philip. 225.
Retinere perseuerantiã sententiæ suæ. Cic. pro Plancio, 72.
Perseuerus] pen. prod. (πάνυ ἀνένδοτος) Adiect. ut Imperium perseuerum. Tacit. lib. 15.
Perseus] Persei: (περσεύς,) uel Perses, Persis siue Persi: sicut Achilles, Achillis uel Achilli: Achilleus, Achillei. Viri proprium, de quo multa præclara gesta narrantur. Hic fertur Cephei gener, quòd Andromedam ceto expositam liberatam à periculo, uxorem duxerit, qui nobilitatis & uirtutis causa ad sidera dicitur peruenisse. Cic. lib. 2. de Natu. deor. 103. Minorem autem Septentrionem paßis palmis subsequitur Cepheus: hunc antecedit Caßiopea. Ad pedes Andromedæ Perseus describitur. Vide Herodotum lib. 7. & Ouidium 4. Metamorpho.
Aerei Perseos plantaria. Valer. 1. Argon. 14.
Inachius Perseus. Claud. 1. in Ruffinum, 56.
Pennipes Perseus. Catul. in Camerium, epigr. 51. 6.
Perseis] pen. prod. (περσηΐς,) Patronymicũ à Perseo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 5. Trinacriusq; suæ Perseidos autor & actor.
Persia] (περσίς,) seu Persis, Persidis: & Persida, Persidæ, Orientalis regio, à Perse, seu à Perseo rege sic dicta. Virgil. 4. Georgic. 58. Quaq; pharetratæ uicinia Persidis urget. Ouid. 1. Metamorpho. 13.
Danaeia Persis. Ouid. 1. de Arte, 45. Danae mater fuit Persei.
Persæ, (πέρσαι,) Populi Persiam incolẽtes. Lucan. lib. 10. 54. Ex Phariis Persisq; fuit, Macedumq; tyrannis.
Religio impia Persarum. Catullus in Gellium, epigr. 85. 1.
Infidi Persæ. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Graues Persæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 5. Ibidem, lib. 3. ode 5. 1.
Vescuntur nasturtio Persæ. Cic. 2. de Finib. 146.
Persæ cera circunlitos mortuos condiunt, ut quãmaximè permaneant diuturna corpora. Cic. 1. Tuscul. 174.
In Persis augurantur & diuinant Magi, qui cõgregantur in fano commentandi causa, atq; inter se colloquendi. Cicero 1. de Diuin. 149.
Reges Persarum plures uxores habere, his aũt uxoribus ciuitates attribuere aiunt solere, hoc modo, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines, ita populos habent uniuersos non solùm conscios libidinis suæ, uerum etiam administrôs. Cic. 5. Verr. 64.
Rex Persarũ quisquã esse non potest, qui non antè Magorum disciplinam scientiamq; perceperit. Cice. 1. de Diuin. 150.
Perseis] pen. prod. (περσηΐς,) Patronymicum fœmininũ: ut Herbæ Perseides, Magicæ. Ouid. 1. de Remed. amo. 53.
Persicus] pen. corr. (περσικός,) Adiectiuũ, Quod ex Persia est: ut Regnum Persicum. Iuuenal. Saty. 14. 33.
Persicus sinus, Qui ab Oriente est maris Rubri. Plin. lib. 6. ca. 26. 1. Persæ Rubrũ mare semper accoluere, propter quod is sinus Persicus uocatur. Meminit et Ptolemæus li. 5. ca. 4. hodie mare de Balsera nomẽ habet, in cuius ore insula Gul
Libri Persici. Cic. 1. de Diuin. 84. (sar.
Bracha Persica. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 7.
Persicus, aliquãdo pro Opulẽto & diuite accipitur, à Persarũ scilicet diuitijs, luxuq;. Horat. 1. Carm. ode 38. 1. Persicos Ornatus Persicus. Cic. de Senect. 56. (odi puer apparatus.
Persica mala, dicta sunt, quòd ex Persia primùm allata sunt. Plin. lib. 15. cap. 9. Aegyptus & Persicã arborem sui generis habet, similem pyro, fòlia retinẽtem, fertilitas aßidua ei, subnascente crastino fructu, maturitas Etesiarũ afflatu. Pomũ lõgius pyro, inclusum amygdalæ putamine et corio: colore herbido, sed ubi nux illi, huic pomũ, differẽs breuitate ac mollitie: et quãuis blãdiatur prædulcis suauitas, innocuũ.
Persideo] perses, pen. corr. persedi, pen. prod. perssum, (ἐφιζάνω,) persidere, Idem quod Permanere. Plin. lib. 17. cap. 24. 7. Pruinæ pernicioſior natura, quoniã lapsa persidet, gelatq;, ac ne aura quidem ulla depellitur.
Persido] persidis, pen. prod. persedi, perssum, (ἐπικάθημαι,) persidere, Ex Sido compositum. Lucret. lib. 1. 62. At neq; quo pacto perfederit humor aquai Visum est. Id est Insederit, immissus sit, intrarit, penetrarit. Virg. 3. Georg. Turpis oues tentat scabies: ubi frigidus imber (89. Altius ad uiuum persedit, Seruius. Perfedit, Medullas & ossa penetrauit.
Persigno] persignas, (ἐπισημαίνω,) persignare. Liu. 5. bel. Pun. 35. Quibus creati sunt Quinqueuiri muris turribusq; reficiendis, & Triumuiri bini: uni sacris conquirendis donisq; persignandis: alteri, &c.
Persimilis] & hoc persimile, penul. corr. (ὁμοιότροπος,) Cic. in Partit. 15. Nihil sanè præter memoriam quæ est germana literaturæ quodammodo, & in dißimili genere persimilis. Horat. de Arte, 2.
Persisto] persistis, persistiti, perstitum, pen. corr. (ἐμμένω,) persistere, Durare, perseuerare. Apuleius, Quum me rogasset, an in proposito persisterem. Liu. 8. bel. Maced. 57. Parum est non erubuisse absentem, quum per legatos frustra reris nos, nisi præsens quoq; in eadem impudẽtia persistas? Cicero 2. de Diuin. 172. Aut pertinacißimus fueris si in eo pestiteris, &c.
Persius] (πέρσιος,) doctißimus Romanorũ, cuius Lucilius meminit de quo. Cic. itẽ 2. de Orat. 15. Persius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus est. Constat eũ claruisse iisdẽ tẽporibus, quibus Domitius Nero imperiũ urbis Romæ suscepit. In grãmatica præceptorẽ habuit Rhemniũ Palæmonem Vincentinũ, qui grauißimas inimicitias dicitur exercuisse cum M. Varrone. In Rhetorica Flauium Virginium.

Digitized by Google

Annæum uerò Cornutum, qui philosophiæ studio excelluit, magna diligentia, singulariq; obseruatione coluit, cumq; eo familiarissimè diu uixit, ut testatur ipse Satyra 5.

Persolido] persolidas, pen.cor. (παταγωρεύω,) persolidare, Idem quod simplex. Solido. Stat. 1. Theb. 70.
Diffunditq; imbres: ficco quos asper hiatu
Persolidat Boreas. Hoc est, congelat.

Persolus] pen.prod. Adiect. Persolæ nugæ. Plaut. Curc. 4. 37. Ebriola, persolæ nugæ. Quasi dicat, Meræ nugæ.

Persoluo] persoluis, persolui, persolutũ, pen.prod. (ἐπλίω, ἐπλίνω,) persoluere, Perfectè, uel in totum soluere.

Ab aliquo persoluere, Vide A uel Ab

Persoluere Amico Decius Brutus, Tantum me tibi debere existimo, quantum persoluere difficile est.

Persolui primæ epistolæ, uenio ad secundam, Id est, Respondi ad ea quæ scripsisti in prima epistola. Ci. Att. li. 14. 318. 2.

Grates persoluere dignas. Virg. 1. Aeneid. 121.

Persolui gratia nõ potest nec malo patri. Quintil. in Aegro redepto. Hoc est, Beneficiũ ne malo quidẽ patri reddi potest.

Honorem persoluere alicui. Virg. 8. Aeneid. 13.

Officium receptum persoluere. Cic. 7. Verr. 143.

Pœnas persoluere, Dare pœnas. Cic. de Amic. 36. Pœnas Reipub. graues, iustasq; persoluit. Idem 7. Verr. 128.

Pœnas persolues mihi sanguine. Virg. 9. Aeneid. 85.

Præmia promissa persoluere. Ouid. 3. Fast. 79.

Promissum persoluere. Cic. pro P. Sestio, Simile me, quod uobis fretus huic sæpe promisi, id à uobis ei persoluere.

Quæstionem persoluere. Cic. Attico, lib. 7. 123. 15. Sed quoniam grammaticus es, si hoc mihi forte persolueris, magna me molestia liberaris.

Rationem officij persoluere. Cic. 7. Verr. 139.

Stipendium persoluere. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2.

Vota persoluere. Propert. lib. 2. eleg. 26. 5. Plin. epist. 321.

Persoluendus] quinq; syllabarũ, (ἐπλίσεος,) Ouid. ad Liuiã, 74. Vita data est, utenda, data est sine sœnore nobis
Mutua, nec certa persoluenda die.

Persona] personæ, pen.prod. (πρόσωπον, προσώπειον,) significat eam qualitatem qua homo differt ab homine, tum in animo, tum in corpore, tum in extrà positis: quæ à Rhetoricis enumerantur in attributis personæ: ut Hector ad Priamũ, persona filij est, ad Astyanacten persona patris, ad Andromachen persona mariti, ad Paridem persona fratris, ad Sarpedonem, amici, ad Achillem persona inimici. Sunt aũt & personæ in diuinitate, et quidem qualitates, non substantiæ, si Vallæ credimus: Pater, Filius, Spiritus sanctus. Sed Qualitas est ea quæ posit abesse citra subiecti corruptionem: falsa & Græcula est definitio. Calor enim & lux in Sole nunquam abest. Hæc ferè ex Valla lib. 6.

Imposuit nobis ipsa natura personam magna cum excellentia præstantiaq; animantium reliquorum. Cicero 1. Offic. 137. & 161.

Naturam & personam alicuius ad aliquam rationem aptam esse. Cic. Cæsari in Epist. ad Attic. lib. 9. 183. 2.

Digna tua persona quæ sunt, ea reminiscere. Seruus Ciceroni lib. 4. 5. 15.

Persona, pro homine. Cic. 1. de Finib. 3. Postremò aliquos futuros suspicor qui me ad alias literas uocant: genus hoc scribendi etsi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negent. Celsus in Proœmio lib. 1. Medicos nihil tentasse iudico: quia nemo in splendida persona periclitari uoluerit cõiectura sua: ne si non seruasset, occidisse uideretur.

Heroicæ personæ Medea & Atreus. Cic. 3. de Nat. deor. 101.

Obscuræ personæ. Cic. Appio, lib. 3. 5. 6.

Contrahere personas ad aliquod negotium, Vide Contraho.

Persona, pro eo quod uulgò dicunt Nomen uel tuum uel meũ. Cic. Attico, lib. 7. 189. 11. Subijcere eisdẽ prælijs, ut mea persona semper ad improborum ciuium impetus aliquid ui detur habere popularе. Id est, Vt ego semper essem expositus impetui improborum, etiam plaudente quodam modo plebe, inquit Budæus. Idem 12. Philipp. 330. Sic 6. Philip. 214. Non alienum fuit personas quasdam à nobis recognosci, ut quibuscũ bellũ gereretur, positis tacuti cogitare.

Hominum innumerabiles personæ. Cic. 2. de Orato. 79.

Colliduntur personæ inter se. Quintil. lib. 7. cap. 3. 9.

Inuadere personas fauorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2. 30.

Persona, (μεγαλύνων,) pro Facie conficta accipitur, quæ à Græcis πρόσωπον uocatur. Hanc tunicres laruam uocant. Vnde in scenis histriones personas accipiunt, hoc est facies serui, aut ancillæ, aut mariti, aut patris. Plinius lib. 12. cap. 14. 7. Persona adijcitur capiti, denssuè reticulum. Martial. lib. 14. 181.
Sum figuli lusus Rasi persona Batauæ:
Quæ tu derides, hæc timet ora puer.

Cerea persona. Lucret. lib. 4. 60.

Personæ sunt (ut dictum est) in scena qui exprimunt gestu uel habitu senem, uel amatorem, uel auarum, uel iactabundum, &c. Terentius in Prol. Eunuc. 26. Parasitu personam indo ablatam uel militis.

Partes & persona. Cic. pro Murena, 5. Ego autem has partes lenitatis & misericordiæ, quas me natura ipsa docuit, semper egi libenter: illam uerò grauitatis seuerutatisq; personam non appetiui.

Conuenientes personæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.

Abijcere personam unam, & Sumere, contraria. Cicero pro Planc. 81.

Adumbrare personam, Vide Adumbro.

Aptare personam Herculis in fanibus. Quintil. lib. 6. ca. 1. 28.

Capere personam, Vide Capio.

Tantam personam, tam grauem, tam seueram non capiunt angustiæ pectoris. Cicero in Pisonem, 18. De dignitate & maiestate Consulis.

Constituere personas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.

Alienam ferre personam. Liu. 3. ab Vrbe, 146.

Vtrunq; personam ferre. Horat. 1. epist. 18. 6.

Nouam formare personam. Horat. de Arte, 26.

Illigare personas graues sermonibus, Vide Illigo.

Imponere alicui personam, Dare prouinciam. Cicero de Lege agrar. 55.

Imponere alicui personam calumniæ. Cic. 4. Verr. 29.

Imponere personam, Rursum aliter. Cic. 4. Verr. 75. Dubitate etiamnum si potestis, quin eum ipse potiss: mum ex omni numero delegerit, cui improbam personam imponeret?

Vehementè & acrè personam, quã mihi tẽpus & Resp. impo suit, iam uoluntas et natura ipsa detraxit. Cic. pro Sylla, 6.

Induere personam Quintil. lib. 3 cap. 8. 34. Vide Induo.

Introducuntur personæ in dialogis. Vide Introduco.

Seruire personæ. Cic. 3. Offic. 144.

Substituere personas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 37.

Suscipere personam alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 2. 68.

Sustineo unus tres personas, meam, aduersarij, iudicis. Cicero 2. de Orato. 57.

Grauissimam sustinet personam, qui philosophiam profitetur. Cicero in Pisonem, 56.

Tenere aliquam personam. Cicero 3. de Orat. 30. Neque adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.

Tractare personam alicuius. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9. Ipsius autem litigatoris persona tractanda uariè est.

Tueri

Digitized by Google

Tueri perſonam principis, magnum eſt in Republica. Cic. 9. Philip. 253.

Perſonæ etiã dicimus figuras eminentes in ædificijs quæ aquas ore uel mentula fundunt, eoq; uarios uultus & geſtus exprimunt: ut eſt apud Vlpianum in L. Fundi. ff. de Actionibus empti.

Perſonatus] pen.prod. Adiectiuũ, (μορμολυκειώτης,) Qui eſt de comœdijs. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 12.

- quis ſtomachetur eodem
Quo perſonatus pacto pater? Hæc Budæus.

Perſonatus, Perſonis, ſiue laruis indutus. Cicero Attico, lib. 15. 321. 5. Quid eſt hoc? quid eſt autem cur ego perſonatus ambulem? parum ne fœda perſona eſt ipſius ſenectutis?

Perſonata fabula quædam nunc inſcribitur, quam putant quidam primùm à perſonatis hiſtrionibus, ſed cum poſt multos annos comœdi perſonis uti cœpere, ueriſimilius eſt eam fabulam propter inopiam comœdorum actam nouam per Atellanos, qui propriè uocantur perſonati: quia ius eſt ijs non cogi in ſcenam ponere perſonam: quod cæteris hiſtrionibus pati neceſſe eſt. Feſtus.

Perſonalis] & hoc perſonale, pe. pro. (προσωπικὸς,) Quod ad perſonam pertinet. Vnde Perſonalis actio, quæ in perſonam ſit. Perſonale uerbum, quod per perſonas diſtinguitur.

Perſonale munus, Vide Vigilãtia & ſolicitudo animi, in Vigil.

Perſonata] huius perſonatæ, pen. prod. (ἄγνειον,) Genus herbæ naſcentis iuxta riuos & flumina. Plin. lib. 25. ca. 9. 3. Quidam arction perſonatam uocant, cuius folio nullum eſt latius, grandes lappas ferentẽ. Colum. lib. 6. cap. 17. Venena uiperæ depellit ſuper ſcarificationem ferro factã herba, quam uocant perſonatam, tritã, & cum ſale impoſita. Petaſites alijs dicitur, alijs Proſopion. Ruel. lib. 1. Arction proſopites perſonatam in Latino ſonat, & Lappam maiorem officinæ uocant.

Perſono] perſonas, pen. cor. perſonui, (ἐξηχέομαι,) perſonare, Magnum ſonum emittere, Magna uoce clamare & efferre. Cic. pro M. Cælio, 37. Illæ uerò nõ loquuntur ſolum, uerumetiã perſonant, huc unius mulieris libidinẽ eſſe prolapſam, ut ea, &c.

Per urbem totam perſonat. Valer. 2. Argon. 33.

Aurata cithara perſonat lopas. Virg. 1. Aeneid. 150.

Cerberus perſonat regna latratu. Virg. 6. Aeneid. 84.

Tibia perſonuit ſolenni cantu. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 3.

Aurem alicuius perſonare. Horat. 1. epiſt. 1. 2.

Perſonare aures alicuius uoce aliqua. Cic. ad Leptã, lib. 6. 18. 8

Perſonare tumultu. Liu. 7. bell. Pun. 89. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 10. Quantus ab ætherio perſonat axe fragor.

Domus perſonuit canibus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 23.

Perſonat domus cantu tibiarum. Cic. in Piſonem, 16. Cic. pro Roſc. Amer. 79. Animi & auriũ cauſa tot homines habet, ut quotidiano cantu uocum & neruorum, & tibiarum, nocturniſq; conuiuijs tota uicinitas perſonet.

Saxa perſonuere dulci fiſtula. Horat. 1. Carm. ode 17. 3.

Vlulatus perſonant tota urbe. Liu. 9. bell. Maced. 55. Nõ fama modò accepiſſe uos, ſed crepitibus etiam, ululatibuſq; nocturnis, qui perſonant tota urbe, certum habeo.

Perſonus] pen. corr. Adiectiuum. Valer. 4. Argon. 84.

- hæc procul Io
Spectat ab arce poli iam diuis addita, iamq;
Aſpide cincta comas, & ouanti perſona ſiſtro.

Perſorbeo] perſorbes, perſorbui uel perſorpſi, perſorptũ, (ἐκροφέω,) perſorbere, Totũ ſorbere. Plin. li. 31. ca. 11. 1. Alii ex his mares exiſtimauere, tenui fiſtula ſpiſſioresq;, perſorbẽtes, & quæ tingũtur in delicijs, aliquãdo & purpura.

Perſpeculor] pen. cor. perſpecularis, (κατασκοπέω,) perſpeculari, Diligenter ſpeculari. Plin. lib. 8. cap. 26. Aſſidua namq; ſatietate obeſus exit in littus, recentes arundinũ cæſuras perſpeculatus. Hirtius de bello Africano, lib. 5. 117. Quum de uallo perſpecularetur.

Perſpergo] perſpergis, perſperſi, perſperſum, (καταῤῥαντίζω,) perſpergere, Idem quod Aſpergere. Cic. 1. de Orat. 77. Libandus eſt etiam ex omni genere urbanitatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam ſale perſpergatur omnis oratio. Cato ca. 130. Codicillos oleaginos, & cætera ligna amurca cruda perſpergito, & in ſole ponito.

Perſpicio] perſpicis, pen. cor. perſpexi, perſpectũ, (διοράω, συνοράω,) perſpicere, Intueri & diligenter animaduertere. Cic. ad Lentulum lib. 1. 2. 6. Perſpiciebant enim in Horteſij ſententiam multis partibus plures ituros. Cæſar 2. belli Gall. 271. Qua de cauſa diſcederent, nõdum perſpexerat.

Perſpicere & penitus introſpicere. Cic. pro Sylla 57.

Perſpicere unde natus ſit error. Cic. 1. de Fin. 49.

Non ſatis perſpicio iſta uarietas quæ ſit. Cic. 2. de Fin. 16.

In parua pecunia ſæpe perſpiciũtur quàm ſint leues quidã amici. Cicero de Amicit. 56.

Quid in quaque re uerum ſyncerumq; ſit, quid conſentaneum cuiq;, quid conſequens, ex quo quæq; gignantur, quæ cuiuſque rei cauſa ſit perſpicere. Cic. 2. Offic. 24.

Ex re quod perſpicitur, & uerum eſſe intelligitur, nihil attinet approbari. Cic. 1. de Inuent. 80.

Cum conſilio & cura rem aliquam perſpicere. Cicero 2. de Inuent. 133.

Altius perſpicere, Vide Altus.

Facillimè & optimè perſpicere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 21.

Funditus perſpicere omnes res geſtas. Lucret. lib. 1. 97.

Rectius perſpicere aliquid. Lucret. lib. 1. 32.

Perſpicere & pertractare totam cauſam. Cic. 2. de Orat. 174.

Perſpicere coniecturã. Cic. pro Lege Manil. 18.

Cura uigili perſpexerat omnia. Ouid. 15. Metam. 13.

Fidem alicuius perſpicere. Cic. 4. Verr. 3.

Fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perſpicere potuiſſes. Cic. Attico lib. 14. 311. 1.

Naturam loci perſpicere. Cæſar 1. bell. Ciuil. 246.

Videre frequentiam aliquorum, & ſtudia perſpicere. Cicero 2. Catilin. 16.

Se perſpicere, totumq; tentare. Cic. 2. de Leg. 38.

Virtutem & integritatem alicuius perſpicere. Cic. 5. Verr. 2.

Voluntatem alterius perſpicere. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. 6.

Perſpectus] Participiũ, (διωρᾶμένος,) Cæſar 2. bell. Gall. 290. Eorum dierum conſuetudine itineris noſtri exercitus perſpecta.

Amicitia perſpecta. Catull. de Cælio, epigram. 95. 2.

Perſpectum, cognitum, iudicatum animum alicuius habere. Cicero Bruto, 1. 3.

Vita aliquorum in rebus honeſtis atq; magnis perſpecta. Cicero 1. Offic. 207.

Audita uirtus alicuius, Perſpecta, preſens, experta, contraria. Cic. pro Corn. Calbo, 11.

Perſpecta & explorata omnia ad aliquem perſcribere. Cicero Attic. lib. 3. 55. 14.

Perſpectus, Nomen ex Participio, (διωρατὸς,) Quod diligenter animaduerſum eſt. Cic. Attico, lib. 11. 209. 1. Omnem autem ſpem habeo exiſtimationis priuatarumq; rerum in tua erga me mihi perſpectiſſima beneuolentia.

Perſpectè] Aduerb. (διωρᾶμένως,) Diligenter, doctè.

Perſpectè & doctè ſapere. Plaut. Mil. 10. 161.

Perſpecto] perſpectas, (συνοράω,) perſpectare, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 10. 2. Simite me prius perſpectare ne uſpiam inſidiæ ſint.

Perſpectare, Ad finem uſque ſpectare. Suetonius in Auguſto, Ludos

Digitized by Google

Ludos quinquennales honori ſuo deſtinatos perſpectauit.

Perſpicientia] perſpicientiæ, (ἐνάργειαι,) Cic. 1. Off. 24. Sed omne quod honeſtum eſt, id quatuor partiũ oritur ex aliqua: aut enim id in perſpiciẽtia ueri, ſolertiáq; uerſatur. Id eſt, perfecta cognitione.

Perſpicuus] Adiectiuum, (διαφανὴς,) Per cuius mediũ uidemus, & magis ad incorporalia pertinet. Martialis libro 4. 41. de uitro, Prodat perſpicuus ne duo uina calix. Idem lib. 4. 22. Perſpicua aqua.

Amnis perſpicuus. Stat. 4. Thebaid. 184.

Liquor perſpicuus. Ouid. 2. Metam. 60.

Perſpicuus, (ἐναργὴς,) per translationem, pro Claro, manifeſto, & minimè dubio. Cic. pro Roſc. Amer. Neceſſe eſt eam quoq; iuſtam, & magnam, & perſpicuam fuiſſe. Idem 1. de Inuent. 79. Quæ perſpicuam omnibus ueritatem continet aſſumptio, nihil indiget approbationis.

Mors perſpicua. Cic. pro Domo ſua, 51.

Non obſcurum & perſpicuum. Cic. 6. Verr. 90.

Apertum & perſpicuum. Cic. 3. Verr. 100.

Perſpicuum facere. Cic. 2. Verr. 4.

Perſpicuum eſt omnibus. Cic. 4. Acad. 238. & 183,

Perſpicuũ hoc eſt, conſtatq; inter omnes. Cic. 3. de Nat. de. 14.

Perſpicuitas] pen. cor. perſpicuitatis, (διαφάνεια,) Euidentia. Cic. 4. Aca. 35. Propterea quòd nihil eſſet clarius ἐναργείᾳ, ut Græci: perſpicuitatem aut euidentiam nos, ſi placet, nominemus.

Perſpicuè] Aduer. (διαφανῶς,) Euidenter. Cic. 4. Aca. 67. Quo enim modo perſpicuè dixeris, album eſſe aliquid, etc.

Dilucidè & perſpicuè. Plin. lib. 18. cap. 28. 14.

Planè & perſpicuè expedire aliquid. Cic. 3. de Fin. 30.

Apertè & perſpicuè nulla eſſe iudicia. Cic. 2. Verr. 13.

Perſpicax] pen. cor. perſpicacis, pen. pro. om. g. (πανόπτης, συνετὸς, διορατικὸς, συνοπτικὸς,) Conſyderatus, acutus. Cicero 3. Offic. 132. Quod ni Palamedis perſpicax prudentia. Iſtius percepſet malitioſam audaciam. Ex poeta. Terentius Heaut. 5. 1. 1. Ego me nõ tam aſtutũ, neq; ita perſpicacẽ eſſe, id ſcio. Cic. 1. Offi. 141. acutũ & perſpicax coniunxit.

Perſpicacia] huius perſpicaciæ, (σύνεσις,) Conſideratio et acumen. Cic. ad. Att. lib. 15. 329. 1. Tandem à Cicerone tabellarius, ſed mehercule literæ πεπινωμένως, ſcriptæ, quod ipſum perſpicaciam aliquam ſignificaret.

Perſpicacitas] pen. cor. Idem, (τὸ συνοπτικὸν,) Cic. ad Atticum lib. 1. 13. 10. Etſi ex ijs quæ ſcripſimus, tanta es perſpicacitate, etiam à me non ſcripta perſpicis. In quibuſdam exemplaribus deſyderantur hæc uerba, es perſpicacitate.

Perſpiſſò] Aduerb. (πολυθραύλως,) ſignificat Tardè. Plautus: Quia quod bene promittunt aruſpices, perſpiſſò euenit. Nonius.

Perſterno] perſternis, perſtraui, perſtratum, pen. prod. (καταστρώννυμι,) perſternere, Totum ſternere. Liuius 10. ab Vrbe, 234. Eodem anno ab Aedilibus curulibus, qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuarijs ui à Martis ſilice ad Bouillas perſtrata eſt.

Perſtimulo] perſtimulas, pen. corr. (διατανύτατα,) perſtimulare, Idem quod Stimulo. Tacitus lib. 4. Agrippinæ quòque proximi illiciebantur: prauis ſermonibus ſpiritus perſtimulare.

Perſtino] perſtinas, pe. cor. (τιμῶμαι,) perſtinare, Taxare, ſiue pro precio deputare. Apul. Et percõtato precio quod centum nummis indicaret, aſpernatus, Viginti denarijs, inquit, perſtinaui.

Perſto] perſtas, perſtiti, perſtitum, pen. corr. & perſtatum, pen. prod. (ἐμμένω,) perſtare, Firmũ & immobilem ſtare, Perſeuerare. Plin. lib. 7. cap. 2. 12. Philoſophos eorũ quos gymnoſophiſtas uocant, ab Exortu ad Occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis feruentibus hærentis.

In limine perſtat quidam. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 15.

Animis perſtare. Stat. 11. Theb. 86.

Negare aliquid, & in eo perſtare. Cic. 3, Offic. 51.

In cauſam damni perſtat uterq; ſui. Ouid. 2. de Arte, 113.

In impudentia perſtare. Cic. pro Roſc. Comœd. 16.

Perſtare incepto, uel in incepto. Liu. 8. ab Vr. 166. Ibid. 174

Perſtare in prauitate ſua. Cic. 4. Acad. 51.

Perſtare in ſententia. Cic. pro Roſc. Comœd. 32.

In ſocietate perſtare. Liu. 3. belli Pun. 61.

Perſtas certare. Ouid. 13. Metam. 16.

Perſtat contendere. Silius lib. 5. 21.

Hyems perſtat. Ouid. epiſt. 17. 42.

Mens eadem perſtat mihi. Virg. 5. Aeneid. 163.

Muſa ſola comes fugæ perſtitit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 4.

Pudor in ore perſtat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 19.

Rabies perſtat. Lucan. lib. 5. 42.

Perſtans, Participium, (ἐμμένων,) ut Dictis perſtantem cernit in ijſdem. Valer. 4. Argon. 30.

Perſtratus] Vide Perſterno.

Perſtrepo] perſtrepis, pen. cor. perſtrepui, perſtrepitũ, penult. corr. (καταψοφέω,) perſtrepere, Valde ſtrepere. Terent. Eunuch. 3. 5. 52. Abeunt lauatum, perſtrepunt, ita ut ſit domini ubi abſunt.

Crebro pulſatus perſtrepit ictu. Claud. 2. in Eutrop. 90.

Rumor in arcana iamdudum perſtrepit aula. Stat. 2. Achil. 16

Tellus perſtrepit. Silius lib, 8. 86.

Perſtringo] perſtringis, perſtrinxi, perſtrictũ, (καταφύγω,) perſtringere, eſt (inquit Nonius) Valde ſtringere, & claudere. Cato cap. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterq; caueto ne uitem præcipites, & ne nimiũ perſtringas.

Perſtringere oculos ſplẽdore micanti, Offuſcare, obnubilare, obſcurare. Lucilius lib. 30.

Perſtringere aciem, aut oculos mentis, & animorum, aut boni ingenij. Cic. 1. de Diuin. 108. Eaq; parte animi quæ uoluptate alitur, nec inopia enecta, nec ſatietate affluenti: quorũ utrumq; perſtringere aciem mentis ſolet. Idem 4. de Finibus, 61. Sic ad Brutum, 18. 4. Item de Senect. 38.

Murmure cornuũ perſtringis aures. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Fulmineum perſtrinxit iter. Claud. 1. Paneg. 40.

Terram aratro perſtringere. Cic. pro Lege agrar. 69.

Portam urbis alicuius uomere aratri perſtringere. Cicero 2. Philip. 101.

Horrore perſtringi. Liuius 1. ab Vrbe, 103.

Perſtringere aliquem, Leuiter attingere, & interim taxare, et reprehendere, leuiq; dolore afficere. Cic. pro Seſtio, 11. Vt eos quorum ſceleris furore uiolatus eſſem, uocis libertate perſtringerem? Idẽ Att. lib. 1. 9. 5. de Craſſo. Ex Budæo.

Celeriter curſum aliquem perſtringere. Cic. 3. Philip. 63.

Leuiter Cõſulatus meus eũ perſtringit. Cic. de Clar. Or. 180.

Voluntatem alicuius aſperiorib. uerbis impunè perſtringere. Cic. pro Plancio, 28.

Suſpicione perſtringere. Cic. pro Sylla, 34.

Perſtringere, Summatim & breuiter dicere. Cic. pro Sex. Roſ. 55. Sed in animo eſt, quemadmodũ antè dixi, leuiter tranſire, ac tantummodo perſtringere unamquamq; rem. Idem de Amic. 42. Quem locũ breuiter perſtrinxi paulo antè.

Perquàm breuiter aliquid perſtringere & attingere. Cicero 2. de Orat. 111.

Perſtrictus] Participium, (καταφιχθείς.) Plin. libro 17. cap. 24. 3. Perſtrictus gelu nõ potuit eò peruenire humor. Hoc eſt, uehementer aſtrictus.

Perſtudio-

Perſtudioſus] pen.prod. Adiectiuum, (πολυπραγμονικός,) Cic. 5. Tuſ. 89. Muſicorũ uerò perſtudioſum accepimus, etc.

Perſuadeo] perſuades, pen.prod. perſuaſi, perſuaſum, pen. pro. (πείθω, ἀναπείθω, ἐκπείθω, πιθήσομαι,) perſuadere, Suadendo inducere, Facere ut quis credat. Terent. Adelph. 3.4.24. Perſuaſit nox, amor, uinum, adoleſcentiá. Cæſar lib. 4. Cõment. Idoneum quendam hominem, & callidũ delegit, Gallum, ex illis quos auxilij cauſa ſecũ habebat: huic magnis præmijs pollicitationibuſq; perſuadet, ut ad hoſtes tranſeat, et quid fieri uelit edocet, qui ubi ad eos uenit, timorem Romanorum proponit.

Auditori aliquid perſuadere. Cic. 1. de Inuent. 34.

Opinione non ſolum, ſed etiam ad ueritatem ſibi aliquid perſuadere. Cic. 1. de Nat. deor. 84.

Te tibi perſuadere uolo, mihi neminem eſſe te chariorem. Cic. Attic. lib. 10. 198. 3.

Prorſus ita eſſe, alicui perſuadere. Cic. Attico lib. 7. 128. 1.

Confirmauit non ſolum mihi, ſed etiam perſuaſit. Cic. Attico libro 16. 333. 13.

Verè perſuades hoc tibi. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 2.

Quo modo mihi perſuadeo, per parentheſin poſitum. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Ita perſuadeas. Cic. ad Brutum lib. 11. 5. 8.

Perſuadere, pro Suadere. Terent. And. 3. 3. 46. Et is mihi perſuadet, nuptias quantum queam ut maturem.

Perſuadens] pen.prod. Participium, (πείθων,) ut

Verba perſuadentia. Ouid. 1. de Arte, 75.

Perſuaſus] pen.prod. (ἀναπεισθείς.) Aliud participium, ſiue Nomen ex participio. Cic. in Tuſc. Opinio mali, quo uiſo atq; perſuaſo, ægritudo inſequitur neceſſariò.

De tua fide mihi perſuaſum eſt. Brutus & Caſſius Antonio, libro 11. 2. 1.

Ita perſuaſum omnibus cum paucis inermibus, perterritis metu, fracto animo, fugiſſe Antoniũ. Cic. ad Brut. lib. 11. 12. 3.

Perſuaſiſſimum eſt mihi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 9. 4.

Perſuaſiſſimum habere. Columella lib. 12. cap. 1. 4. Ea porrò perſuaſiſſimum habere debebit, aut in totum, aut certè plurimum domi ſe morari oportere. De uillica.

Perſuaſio] (πειθώ, πεισμονή, πεῖσις,) Verbale, dicitur Credulitas & opinio firma, quam fidem appellamus. Cic. 2. de Inuent. 147, Aut perſuaſioni adoleſcentiæ, aut alicui non malitioſæ animi affectioni attribuentur.

Arrogans de ſe perſuaſio innaſcitur. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12

Attonita perſuaſio, Vide Attonitus.

Falſa perſuaſio. Quintil. lib. 1. cap. 1, 7.

Inanis perſuaſio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.

Popularis perſuaſio. Quintil. lib. 2. cap. 15. 13.

Recepta publicè perſuaſio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 16.

Induere ſibi perſuaſionem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

Tumeſcere inani perſuaſione. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.

Perſuaſor] pe.pro. Aliud uerbale, (πειστὴς,) Qui perſuadet.

Perſuaſorius] Adiectiuum, (πειστικὸς,) Quod perſuadet. Suetonius in Domitiano cap. 8. Recuperatores, ne ſemper perſuaſorijs aſſertionibus accommodarent, identidem admonuit.

Perſuaſtrix] perſuaſtricis, pen.prod. Antiquum, f.g. (πειστὴς,) Plautus Bacchid. 23. 46.

- eccas tandem probri Perlecebræ, & perſuaſtrices.

Perſuaſibilis] & hoc perſuaſibile, pen.corr. (πειστὸς, πιθανὸς,) Quod poteſt perſuaderi. Quintil. libro 3. cap. 16. Rhetorice eſt uis inueniẽdi omnia in oratiõe perſuaſibilia.

Perſuaſibiliter] pen.cor. (πιθανῶς,) Aduer. Quintil. li. 2. cap. 15. 10. Qui finem eius eſſe ait perſuaſibiliter dicere.

Perſubtilis] & hoc perſubtile, pen.prod. Valde ſubtile ſignificat. Cic. pro Plancio, 47. Et quoniam tua fuit perelegans ac perſubtilis oratio. (bro 3. 37.

Animus perſubtilis, atq; minutis corporibus factus. Lucret. li.

Perſulto] perſultas, (σκιρτάω,) perſultare, Ex per & ſulto frequentatiuo uerbi Salio, Saltando lætitiam animi oſtendere. Liu. 4. bel. Maced. 78. Quorum ubi arma ſignaq; Lacetani cognouere: memores quàm ſæpe in agro eorum impunè perſultaſſent. Tacitus libro 11. Simul libero exercitu campos perſultante.

Equis leuibus perſultare. Silius lib. 3. 78.

Perſultare, Ferarum proprium & pecudum. Lucret. libr. 1. 3. Inde feræ pecudes perſultant pabula læta. Id eſt, ſaltant per pabula.

Pertædet] pertæduit, pertæſum eſt, (ἐξαπωρεῖται,) pertædere, Valde tædere. Gell. li. 15. cap. 20. Simul duas uxores habuerat, quùm id decreto ab Athenienſibus facto ius eſſet, quarum matrimonij pertædebat. De Euripide. Idem lib. 1. cap. 2. Verbisq; eius defatigati pertæduiſſent.

Pertædeſcit] (ἀθυμονεῖται,) pertædeſcere. Cato cap. 156. 5. Nolite multum dare, ne pertædeſcat.

Pertæſum eſt. Cic. ad Qu. Frat. lib. 1. 2. 7. Pertæſum eſt enim leuitatis, aſſentationis animorum, nõ officijs, ſed temporibus ſeruientium. Virg. 4. Aeneid. 4.

Si non pertæſum thalami tedæq; fuiſſet.

Incepti magni pertæſum eſt illos. Virg. 5. Aeneid. 143.

Pertiſum quidam legi uolunt, pro Pertæſum: quod Cicero non probat in Orato. 9. Cõciſum, nõ concæſum? Ex quo quidã Pertiſum etiã uolunt: quod eadẽ conſuetudo non probauit.

Pertæſus] (ἐξαπορησάμενος.) Participium ſine uerbo, inquit Seruius.

Pertæſus, cum genitiuo. Plaut. Moſtell. 5. 3.

Ita me ibi malè conuiuij ſermonisq; pertæſum.

Lentitudinis eorũ pertæſa. Tacit. lib. 15. de Epichari muliere.

Pertæſus, cum accuſatiuo. Suet. in Cæſ. cap. 7. Et quaſi pertæſus ignauiã ſuam, quòd nihil dũ à ſe memorabile actũ eſſet.

Pertæſus ſe aliqua re. Sueton. in Tib. Cæſ. cap. 66.

Pertego] pertegis, pen.cor. pertexi, pertectum, (καταστεγάζω,) pertegere, Perficere quod tegere cœperis. Plaut. Rud. 4. 3. 5. Qui pertegamus uillam, dum ſudũ eſt? Idẽ Trinum. 6. 40. Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.

Pertendo] pertendis, pertendi, pertenſum, (διατείνω, διήκω,) pertendere, Valde tendere, Extẽdere. Cato de Re ruſt. cap. 52. In arboribus, ubi radices capiant, calicem aut qualum pertẽdito: per fundum ramum quem radicem capere uoles, ſcarificato, traijcitoq;.

Pertendere, Rectà tendere & proficiſci. Liu. 5. ab Vrbe, 40. Pars maxima, atq; ipſe Sergius Romam pertenderunt.

Pertendere, Contendere Cic. pro Corn. Balbo, 8. Nos Cn. Pompeij decretum iudicium de conſilij ſententia pronunciatum recõgnoſcemus? cum legibus conferemus? cum fœderibus, quorum acerbiſſima diligentia eſt, pertendemus?

Pertendere, Ad finem perducere quod intendebamus, aut cœperamus. Terent. Heaut. 5. 5. 9. Quid iſtuc? uideo non licere, ut cœperam hoc pertendere.

Animo pertendens, Obſtinatus. Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.

Pertento] pertentas, (καταπειράσομαι,) pertentare, Diligenter tentare, Experiri, Probare. Terent. And. 3. 4. 9.

- ſed ea gratia Simulaui, uos ut pertentarem.

Perſpicere & pertentare. Cic. ad Qu. Frat. lib. 1. 4. 5.

Cauſam totã pertentare & perſpicere. Cic. 2. de Orato. 174.

Dictis uarijs pertentat pectora. Stat. 3. Thebaid. 76.

Pertentare adminiſtrationẽ alicuius rei. Cic. 2. de Inuen. 144.

Pertentare, Sæpe tentare. Virg. 3. Georg. 50.

Nonne uides ut tota tremor pertentet equorum

Corpora,

Digitized by Google

Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Gaudia pertentant mentem. Virg. 5. Aeneid. 166.
Gaudia pertentant tacitum pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.
Pertenuis] & hoc pertenue, (πολύλεπτος,) Valde tenue significat. Plin. lib. 16. cap. 43. 3. Secatur in lamimas pertenues & ilex.
Pertenuis spes, per translationē. Cic. ad Terentiam li. 14. 3. 4.
Argumentum pertenue. Cic. 2. Verr. 11.
Discrimen pertenue. Cic. pro Lege agrar. 86.
Suspicio pertenuis. Cic. pro Cluent. 134.
Vis pertenuis. Cic. pro Cecin. 34.
Perterebro] perterebras, pen. cor. (διατρυπάω,) perterebrare, Terebra perforare. Cic. 1. de Diuin. 87. Annibalem Cælius scribit, cum columnam auream, quæ esset in fano Lunonis Luciniæ, auferre uellet, dubitaretq; utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata, perterebrauisse.
Pertergo] pertergis, pertersi, pertersum, (ἀπομάττω,) pertergere, pen. corr. Diligenter tergere. Columella lib. 12. capite 9. 2. Sæpe suffundere ius debebit, nec pati sitire salgama, sed extrinsecus munda sphōgia uasa pertergere, & aqua fontana refrigerare.
Gausape purpureo mensam perterfit. Horat. 2. Serm. sat. 8. 3.
Pertero] perteris, pen. corr. pertriui, pertritum, pen. prod. (διατρίβω,) perterere, Terendo comminuere. Plaut. Menæch. 3. 9. Tum compediti ianuam lima perterunt. Colum. libro 8. cap. 5. 16. Vel eadē pertrita, & cū aqua potui data.
Perterreo] perterres, perterrui, perterritum, pen. cor. (καταπλήττω,) perterrere, Valde terrere. Terent. Eunuc. 5. 3. 13. Pòst exibo, atque hunc perterrebo sacrilegum. Cæsar bell. Gall. lib. 7. 16. Vt sint reliquis documento, & magnitudine pœnæ perterreant alios.
Ferro aliquem reijcere & perterrere. Cic. pro Cecin. 18.
Obstupefieri et perterreri diligētia alicuius. Cic. 2. in Cati. 35.
Somnio perterreri. Cic. 1. de Diuin. 101.
Perterritus] pen. corr. Participium. (διαπλαγθείς.) Cic. pro Cæl. 53. An timebant, ne tot unum, ualentes imbecillū, alacres perterritum superare non possent?
Persequi perterritos, inermes, saucios. Cic. Bruto, 10. 3.
Perterritus conscientia. Cic. pro Cluent. 28.
Perterritus metu. Cic. 7. Verr. 87.
Timore perterritus contremui. Cic. 1. de Diuin. 103.
Cerua perterrita. Ouid. 11. Metam. 155.
Mœnia perterrita. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.
Perterrefacio] perterrefacis, pen. cor. perterrefeci, penult. prod. perterrefactum, (ἐκπλήσσω,) perterrefacere, Idem quod Perterreo. Terent. And. 1. 1. 142. Perterrefacias Dauum. Brutus ad Cic. lib. 11. 20. 5. Sperare eos te perterrefacto, adolescente impulso, posse magna cōsequi præmia.
Perterricrepus, pen. cor. Adiectiuum, Quod terrorem crepat & incutit. Lucret. lib. 6. 26. de tonitru, Tu perterricrepo sonitu dat missa fragorem. Cic. in Orat. 93.
Imò uerò ista sequamur, asperitatemq; fugiamus,
Habeo istam ego perterricrepam. Ex poeta.
Pertexo] pertexis, pen. prod. pertexui, pertextum, (περαίνω,) pertexere, Peragere, perficere. Translatio sumpta à textoribus, qui primò telam ordiuntur, et orsam deinde texunt. Cic. lib. 2. de Orat. 79. Et pertexe modò, inquit, Antoni quod exorsus es. Idem ad Attic. lib. 1. 9. 4. Totum hunc locum quem ego uariè meis orationibus quarum tu Aristarchus es, soleo pingere de flamma, de ferro (nosti illas λυνόβυς,) ualde grauiter pertexuit.
Pertica] huius perticæ, pen. cor. (κάμαξ,) Baculus oblōgus. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 3. Prætereà et perticas inclinatas ad parietem. Ouid. de Nuce. 14.
Pertica dat plenis immitia uulnera ramis.
Sæua pertica. Ouid. de Nuce, 14.
Tristis pertica. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.
Vna & eadem pertica. Plin. epist. 2. lib. 8. Ex ijs etiam quos nō una (ut dicitur) pertica: sed distinctè, gradatimq; tractaui: quanto quis melior et probior, tanto mihi obligatior abijt. Id est, quos non una ulna mensus sum, inquit Budæus. Erasmus, Vna pertica, pro Eadem opera. Sumptum uidetur ab his qui metiuntur agros. Perticam posuit pro decempeda. Nam Seruius Sulpicius, ut indicat Festus, dixit pertică esse lineam qua diuiduntur agri.
Perticalis] & hoc perticale, pen. prod. (καμαικὸς,) Columella lib. 4. cap. 31. 1. Perticalis ferè salix eundem agrum, quem uiminalis, desyderat. Id est, ex qua fiunt perticæ. Plinius lib. 17. cap. 20. 2.
Pertimeo] pertimes, pen. cor. pertimui, (περιδείδω,) pertimere, Valde timere. Cic. 4. Verr. 129. Si nullius uim, nullius potentiam pertimuero. Idem pro Ponteio, 20. Tacitus lib. 1. Nihil in uulgo modicum terrere, ni paueant: ubi pertimuerint, impunè contemni.
Attoniti Maurae pertimuere manus. Ouid. 6. Fast. 49.
Pertimesco] pertimescis, pertimui, (περιφοβέομαι,) pertimescere, Idem quod Pertimere. Cic. 7. Verr. 11. Quis non pertimescat? Ibidem, 6. 69. Hanc tu tantam religionem, si tum in imperio propter cupiditatem & audaciam nō pertimescebas: ne nunc quidem in tanto tuo, liberorumq; tuorum periculo perhorrescis?
Rotam fortunæ pertimescere. Cic. in Pisonem, 16.
Non mediocriter aliquid pertimescere. Cic. pro Quintio, 1.
Pertimescere de. Cic. 7. Verr. 90. De suis periculis, fortunisq; omnibus pertimescunt. Ibidem, 1. 39.
Pertimescitur, pen. corr. Passiuum, (περιφοβεῖται,) Cic. 2 de Lege agrar. 52. Graue est enim nomen imperij, atq; id etiā in leui persona pertimescitur.
Pertimescendus] Participium: (περιφοβητέος,) ut
Fama inconstantiæ pertimescenda. Cic. Lentulo, lib. 1 9. 36.
Pertineo] pertines, pen. cor. pertinui, pertentum, (καθήκω,) pertinere, Ex per & teneo compositum, significat Pertingere, peruenire: & iungitur modò præpositioni In, modò Ad. Vlpianus de Cloacis, L. Prætor ait, Quo minus illi cloacam quæ ex ædibus eius in tuas pertinet, qua de agitur, purgare, reficere liceat, uim fieri ueto. Et paulo pòst. §. Quod ait prætor, pertinet: hoc significat, quod ex ædibus eius in tuas ædes pertinet, hoc est dirigitur, extenditur, peruenit. Cicero 2. de Natura deorum, 206. Vias quæ pertinent ad iecur, eiq; adhærent. Idem 2. de Diuin. 137. Quæ potest igitur contagio ex infinito penè interuallo pertinere ad lunā, uel potius ad terram?
Pertinere per. Cic. 1. de Nat. deor. 52. Alijs autem libris quandam rationem per omnium naturam rerum pertinentem, ut diuinam esse affectam putat. Ibidem lib. 2. 36.
Pertinere ad, pro Præstari & exhiberi. Cic. ad Cornificium libro 12. 28. 4. Tantum uelim existimes, si negotia Lamiæ, procuratores, liberos, familiam, quibuscunq; rebus opus erit, defenderis, gratius mihi futurum, quàm si ea tua liberalitas pertinuisset ad rem familiarem meam.
Pertinet, (προσήκει, τείνει, ἐπιβάλλει,) Impersonale, Idē quod Attinet. Pomponius de Verb. & rer. signific. L. Verbū aliud pertinere latissimè patet. nam & eis rebus petendis aptum est quæ dominij nostri sint: & eis, quas iure aliquo possideamus, quamuis non nostri dominij sint. Pertinere ad nos etiā ea dicimus, quæ in nulla eorū causa sint, sed esse possint.
Pertinet ad te hæc malicia, suspicio maleficij, &c. Plaut. Trucul. 17. 33. Cic. pro Roscio Amer. 11. Spero ex hoc ipso nō esse

Digitized by Google

esse obscurum ad quem suspicio maleficij pertinet. Liuius 1. bel. Maced. 45.

Pertinet ad rem, Huc spectat, è re est. Cic. ad Brutũ, lib. 13. 14. 1. Bonus planè uir, & cum uirtutibus, tũ ea fortuna (siquid hoc ad rem pertinet) ornatus. Id est, siquid affert momenti. Idem 2. de Diuin. 146.

Pertinet ad Remp. pro Interest Reip. Cic. ad. Brutum, 2. 3.

Pertinet oratio mea ad fœdus infirmandum. Cice. pro Cornelio Balbo, 26.

Pertinet oratio mea ad plures. Cic. pro Roscio Amer. 57.

Summa illuc pertinet, ut sciatis, &c. Cic. 7. Verr. 20.

Latè patet hæc ars, et ad multos pertinet. Cic. 1. de Orat. 120.

Hoc eò pertinet quòd. Cic. de Claris Orat. 166. Caius in L. Si id. De duobus reis. Quæ sentẽtia eò pertinet ut quanuis uel huic uel illi decem soluerit, uel Seio Stichum, nihilominus alteri obligatus maneat. Eò pertinet (inquit Budæus) id est, huius sententiæ effectus eò usq; progreditur, uel, Hæc sententia eò tendit ut, &c. Cic. pro Quintio, 24.

Pertinet eodem & bryon. Plin. lib. 12. cap. 28. 1. Hoc est, illic de ea herba dicendum est. Cic. Attico, lib. 8. 153. 2. Ea scripsi, quo in suadendo plus autoritatis haberẽ, eodemq; pertinet, quòd causam eius probo.

Quorsum quidq; pertinet. Cic. 3. de Nat. deor. 82.

Pertinet ad id. Cic. 1. Acad. 32.

Pertinet somnium ad hoc. Plaut. Merc. 5. 28.

Pertinet gemitus luctusq; prouinciæ ad capitis tui periculum. Cice. 5. Verr. 110.

Pertinet ad usum nauium. Cæsar 3. bel. Gal. 384.

Ad usus uestros pertinet. Ouid. 1. de Remed. Amor. 11,

Aetas pertinet ad literas. Quintil. lib. 1. cap. 1. 12.

Pertinebat ad dandum ei argentum. Plin. epist. 159. d.

Pertinere ad me, accipimus pro eo quod est officium meũ esse, siue onus mihi incumbere, & muneris mei esse. Cic. de Amicitia, 46. Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Ibidem, 12. Quod non fecissent profectò, si nihil ad eos pertinere arbitrarentur.

Pertinet ad officium meũ. Cic. pro Roscio Amer. 21. Ideo quòd prima illa res ad meum officium pertinet: duas autem reliquas uobis Populus Romanus imposuit. Idem 6. Verr. 72.

Pertinere in rem aliquem. Cic. 2. de Orat. 4.

Pertinet, Impersonale, &c. Sylua longè introrsus pertinet. Id est, extenditur. Cæsar 6. bel. Gall.

Pertinens] *pen. corr. Participiũ, (διαβήκων,) Cic. 2. de Natu. deor. 209. Huic. adde neruos, à quibus artus continentur, eorumq; implicationem corpore toto pertinentem.*

Pertinax] *pen. corr. pertinacis, pen. prod. om. gen. (ἀνθάδης, ἀνθάδακος,) Qui nimis tenax est. Plaut. Capt. 6. 39. Quid tu ais? tenáxne pater est eius? P. imò ædepol. pertinax*

Cupidus, iratus, pertinax. Cic. pro Ligario, 11.

Pertinax, Aliquando in bonam partem accipitur pro perseuerante. Valerius max. lib. 1. Non mirum igitur si pro eo imperio augendo, custodiendoq; pertinax eorum indulgentia deorum semper excubuit. Liu. 5. bel. Pun. 72. Vicit tamen omnia pertinax uirtus.

Pertinax recti. Tacit. Hoc est ualde tenax.

Pertinax, Firmus in opinione. Cic. 1. de Finib. 43. Certè inquã, pertinax non ero, tibiq;, si mihi probabis ea quæ dices, libenter assentiar.

Pertinax in rem aliquam. Seneca de Ira, lib. 1.

Pertinax in differendo uel disputando. Cic. 1. de Finib. 42. Ibi

Ludere pertinax. Horat. 3. Carm. ode 29. 19 (dẽ, 5. 162.

Certamen pertinax, Durum, & difficile, ac diuturnum. Liu. 2. ab Vrbe, 173. Ibi fortuna Popu. Romani duos hostium exercitus haud minus pernicioso, quàm pertinaci certamine confecit. Sic Pertinax prælium, Liu. 2. bel. Pun. 200.

Digito malè pertinaci direptũ pignus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5

Disputationes in disputando pertinaces. Cic. 1. de Finib. 41.

Dolor pertinax. Sene. Hercul. Oetæo. 14. 20.

Fama pertinax, Constans & firma. Plin. lib. 24. ca. 17. 3.

Odium pertinax. Plin. lib. 24. cap. 1. 1.

Pietas pertinax. Mart. li. 8. 35. Qui præstat pietate pertinaci.

Sermo lenis, mimimeq; pertinax. Cic. 1. Offic. 187.

Studium pertinax scribendi. Quintil. in Proœm. lib. 1. 26.

Pertinacissimus, & perstans. Cic. 2. de Finib. 172.

Pertinacia] *huius pertinaciæ, (ἀνθάδειας, φρόνημα,) Perseuerantiæ finitima est, inquit. Cice. 2. de Inuent. 244. & in bonum & malum accipitur.*

In bonum. Sueton. in Cæsare, Ne patientia et pertinacia hostis, animi suorum frangerentur.

Pertinacia & studium uincendi. Cic. 1. Acad. 63.

In malum. Terent. Hecyra, 3. 5. 46. Mane inquam, quò abis? PH. quæ hæc est pertinacia? Ibidem, 2. 1. 5. Cic. pro Plancio, 77. Libertatemq; quam in me requiris, quam ego neq; dimisi unquam, neq; dimittam, nõ in pertinacia, sed in quadam moderatione positam putabo.

Quæ pertinacia quibusdam, eadem alijs constantia uideri potest. Cic. pro Marcello, 18.

Accenditur pertinacia, Vide Accendo.

Amittere sua pertinacia uitam. Cic. pro Marcello, 12.

Cum pertinacia & iracundia rectè disputari non potest. Cicero 1. de Finib. 42.

Pertinacia & nimia cupiditas principatus in elatione & magnitudine animi facillimè innascitur. Cic. 1. Offic. 92.

Refellere sine pertinacia, & refelli sine iracũdia parati sumus Cice. 2. Tusculan. 9.

Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, calumnia etiam coercetur. Cic. 4. Academ. 117.

Pertinaciter] *pen. corr. (ἀνθαδῶς,) Perseueranter, Obstinatè. Plin. in Panegy. 141. O rem memoriæ literisq; mandandam, præfectum Prætorij non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere: eundemq; otio, quem pertinaciter*

Pertinaciter defendere. Liu. 6. ab Vrbe, 82. (amet, reddere.

Hærere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.

Pertinaciter initum prælium. Liu. 8. bel. Pun. 28.

Nimiũ pertinaciter alicui offensus. Plãcus Ciceroni, li. 10. 23.

Pertinaciter insequi. Liu. 2. ab Vrbe, 180. (3.

Pertinaciter manere. Varro 1. de Re rust. cap. 20. 3.

Durare pertinacissime. Quintil. lib. 1. cap. 1. 10.

Pertingo] *pentingis, pertigi, pen. corr. pertactum, (διαπτείνω, διπποῦμαι,) pertingere, Peruenire. Plin. lib. 11. cap. 37. 25. Venam ab oculis pertingere ad cerebrum peritissimi autores tradunt.*

Lux oculos pertingit. Lucret. lib. 4. 56.

Pertingere per. Cic. 2. de Nat. deor. 36. Ex quo intelligi debet eam caloris naturã uim habere in se uitalẽ per omnẽ mundũ pertingentem. In ueteri codice legitur pertinentem.

Pertolero] *pertoleras, pen. corr. (διαστερέω,) pertolerare, Vsq; ad finem tolerare, perferre, Plaut. Amphit. 15. 20. Fata istæc me premunt, pertolerarem uim tantam, cladesq; Exantlarem impatibiles.*

Pertorqueo] *pertorques, (στρεβλόω,) pertorquere, Ex per & torqueo compositum. Idem quod Torqueo. Lucretius At contrà terra absynthi natura, stricq;* (lib. 2. 81.

Centauri fœdo pertorquent ora sapore.

Pertracto] *pertractas, (διαχειρίζω,) pertractare, Manibus frequẽtius tractare, & tangere. Cic. in Parad. 49. Barbatulos mululos receptantem de piscina, & pertractantem.*

Pertractare bestias manibus. Hirtius de bello Afric. lib. 5. 285.

Digitized by Google

Pertractare, per translationem, Apud ſe reputare, & diligenter conſyderare. Cice. 2. de Finib. 186. Tute introſpice in mentem tuam ipſe, eamq; omni cogitatione pertractans percontare ipſe te.

Diligenter, et ſæpe aliquid pertractare. Cic. 2. de Inuent. 152.

Diuturnitatem pertractare. Cic. 1. de Diuinat. 208.

Pertractare, diſſerere, diſputare de re aliqua. Cic. 4. Tuſc. 35. Qua oratione prætermiſſa minimè neceſſaria, ea quæ rem continent pertractemus.

Philoſophiam pertractare. Cic. 1. de Nat. deor. 14.

Pertractatas res habere. Cic. 3. Tuſc. 53.

Pertractatio] Verbale, (διαχείρισις,) Frequens reuolutio. Cic. 1. de Orato. 92. In grammaticis poetarum pertractatio, hiſtoriarum cognitio, uerborum interpretatio, pronunciandi quidam modus. Ibidem, 25.

Pertraho] pertrahis, pen. corr. pertraxi, pertractum, (διατείνω,) pertrahere, Vi, & cum molimine trahere. Liu. 1. bel. Pun. 103. Ea extemplo reſolutis quibus leuiter annexa erat uinculis, ab actuarijs aliquot nauibus ad alteram ripã pertrahitur. De rate.

Pertrahere aliquem in caſtra. Liu. 7. ab Vrbe, 192.

Pertrahere uitam, Prolongare. Plin. lib. 28. cap. 1. 8.

Pertranſeo] pertranſis, pertranſiui, pen. prod. pertranſitũ, pen. corr. (διαβαδίζω, διαπερόω,) pertranſire, Idẽ quod Tranſire. Plin. lib. 37. cap. 5. 7. Nubecula enim albicantis eſt uitium, quum uiridis non pertranſit aſpectus, ſed aut intus occurrit, aut excipit in fine uiſum candor.

Pertranslucidus] pen. corr. Adiectiuum, (πάνυ διαφανὴς,) Quod ualde translucet. Plin. lib. 13. cap. 12. 5. Aliàs indecoro uiſu pertranslucida.

Pertribuo] pertribuis, pertribui, pertributum, pen. prod. (παραδίδωμι,) pertribuere, Dare. Plinius Traiano, epiſtol. 307. Apud me & milites & pagani, à quibus iuſtitia eius, et humanitas penitus inſpecta eſt, certatim ei, qua priuatim, qua publicè teſtimonium pertribuerunt.

Pertriſtis] & hoc pertriſte, (περίλυπος,) Valde triſtem ſignificat. Cic. pro Cælio, 18. Et qui in reliqua uita mitis eſſet, & in hac ſuauitate humanitatis, qua propè iam delectantur homines, uerſari periucundè ſoleret, fuit in hac cauſa pertriſtis quidam patruus, Cenſor, magiſter. Idem 1. de Diuinat. 23. Sæpe etiam pertriſte canit de pectore carmen. Ex poeta.

Pertumultuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πολυθορυβώδης,) Quod magnum tumultum excitat. A quo Pertumultuoſe, pen. prod. Aduerbium, (πολυθορυβωδῶς,) Cice. ad Catonem, lib. 15. 4. 8. Pertumultuoſe, neq; tamẽ non uerè, Parthos in Siriam tranſiſſe nuntiauerunt.

Pertundo] pertundis, pertudi, pen. corr. pertuſum, pennl. pro. (διατιτρώσκω,) pertundere, Valde percutere, aut percutiendo frangere, perforare. Colum. lib. 6. cap. 15. 1. Si fortè ſurculum calcauerit, aut acuta teſta, uel lapide ungulam pertuderit. Idem lib. 8. Sæpe euenit ut alius exitum nõ habeat: itaq; pinna pertunditur, & iter digeſtis cibis præbetur. Plaut. Pſeud. 4. 36. I puere præ ne quiſquam pertũdat crumenam, cautio eſt.

Guttæ pertundunt ſaxa. Lucret. lib. 4. 259.

Pertuſus. pen. prod. Participium: (διάτρητος,) ut Pertuſa ſella Cato cap. 157. 10.

In uas pertuſum congeſta omnia. Lucret. lib. 3. 191.

In pertuſum dolium dicta ingerere, pro Operã perdere. Plautus Pſeud. 4. 134.

Pertuſæ margaritæ, Vide Linea, in præcedentibus.

Perturbo] perturbas, (διαταράττω,) perturbare, Valde turbare. Terent. And. 3. 4. 22. Nihil eſt preci loci relictũ, iam perturbaui omnia.

Precipuè aliquẽ ex ciuitate perturbare. Autor ad Heren. li. 4.

Percellere & perturbare aliquẽ. Cic. 5. Verr. 113. (152.

De Reipu. ſalute magis q̃ de ſua perturbari. Cic. pro Milone, 1.

Perturbare animos & concitare. Cic. in Orat. 70.

Clamore aliquorũ perturbari. Cice. pro Rab. perduel. reo, 12.

Corpus totum perturbatur. Lucret. lib. 4. 134.

Perturbari errore & inſcitia. Cic. 1. de Finib. 71.

Domum perturbare. Seneca Thyeſte, 1. 17.

Mẽtes & animos hominũ perturbare. Cæſar 1. bel. Gal. 156.

Magno animi motu perturbari. Cic. Attico, lib. 8. 155. 1.

Otium perturbare. Cic. 4. Acad. 30.

Perturbare pactiones bellicas periurio. Cic. 3. Offic. 146.

Prouinciam aliquam perturbare. Cic. pro Sylla, 42.

Rempublicam perturbare. Cic. 4. Acad. 28.

Perturbatur omnis uitæ ſtatus. Cic. 1. de Finib. 75.

Præpoſterũ, cõfuſum, perturbatum. Cic. 3. de Orat. 28.

Perturbata & confuſa onuſti cibo & uino cernimus. Cicero 1. de Diuinat. 107.

Perturbatus] pen. prod. (διατάρακτος,) Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 20. Sed enim οἰωνομία, ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato, Eidem, lib. 10. 205. 5. Nunquam uidi hominem perturbatiorem metu.

Acies perturbare, Vide Acies.

Anima perturbata. Lucret. lib. 4. 187.

Seditionibus perturbata ciuitas. Cic. 1. de Lege agrar. 14.

Perturbata res rei, pro Commiſta Seneca epiſt. 96.

Perturbatè] pen. prod. Aduerbium, (διατεταράχθως,) Cic. 1. de Inuent. 42. Hîc conſyderandum erit, nequid perturbatè, nequid contortè dicatur.

Perturbator] penul. prod. Verbale maſc. (διαταρακτὴς,) Qui perturbat.

Perturbatrix] pe. pro. Verbale fœ. (διαταρακτὶς,) Ci. 1. de Legib. 57. Perturbatricẽ aũt harũ omniũ Academiam hanc ab Arceſila, & Carneade recentem exoremus ut ſileat.

Perturbatio] Aliud uerbale, (διατάραξις,) Ci. 4. Tuſc. 18. Eſt igitur Zenonis hæc definitio, ut perturbatio ſit qd̃ πάθος ille dicit, auerſa à recta ratione cõtra naturã animi cõmotio.

Conuerſio rerum & perturbatio. Cic. pro Flacco, 73.

Perturbatio cœli, & Serenitas, cõtraria. Ci. 2. de Diuinat. 141.

Valetudinis, alicuius perturbatio. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 7. Miraris me tanta perturbatione ualetudinis tuæ tam grauiter exanimatum fuiſſe?

Perturbatio uitæ & magna cõfuſio. Cic. 1. de Nat. deor. 6.

Perturbatio animi, & Sedatio, cõtraria. Cic. 5. Tuſc. 61.

Perturbatio animi, Tranquillitas & ſecuritas, contraria. Cicero 1. Offic. 99.

Turbidi animorum concitatiq; motus, perturbationes ſunt. Cicero 4. Tuſcul. 52.

Cognitio iudicis & Perturbatio, cõtraria. Cic. 2. de Orat. 118.

Nouæ perturbationes. Cic. de Fato, 3.

Afferre perturbationem, Vide Affero.

Errorè animis perturbationẽq; afferre. Cic. 1. de Diuin. 110.

Cõmoueri magna animi perturbatiõe. Cic. Attic. li. 6. 111. 23.

Quæ fiunt cum aliqua perturbatione, ea neq; conſtanter fieri poſſunt, nec ijs qui adſunt probari. Cic. 1. Offic. 192.

Fugere perturbationes, id eſt, motus animi nimios rationi non obtemperantes. Cic. 1. Offic. 189.

Immittere perturbationes, Vide Immitto.

In perturbationes exanimationesq; ne incidamus cauendum. Cice. 1. Offic. 183. (Offic. 36.

Ira, aut perturbatiõe incitatus, impetũ iniiſtè in eũ fecit. Ci. 1.

Peccatur perturbatione rationis atq; ordinis quicquid peccatur. Cice. in Parad. 32.

Digitized by Google

Impetu quodam animi & perturbatione, Consilio aut iudicio regi, contraria. Cic. 2. de Orat. 95.

Neq; perturbationi animi, neq; homini, neq; fortunæ succumbere. Cic. 1. Offic. 95.

Perturpis] & hoc perturpe, (λυσσαλέος,) Valde turpe. Cic. pro Cœlio, 39. Cũ hac aliquid adolescentẽ hominẽ habuisse rationis, num tibi perturpe aut flagitiosum esse uideatur?

Pertusis] huius pertusis, apud Senecã, ut aut Despauterius, tusis est quæ continuè uexat.

Peruado] peruadis, pen. prod. peruasi peruasum, pen. prod. (διαβαδίσω,) peruadere, Pertransire. Tacit. lib. 4. Neq; tamen peruasere hostes nisi admodum pauci.

Peruadere ad. Liu. 7. ab Vrbe, 171. Inter trepidationem, tumultumq; Samnitum, præsidium Romanum obuijs custodibus cæsis ad castra Cos. peruadit.

Peruadere in. Cic. 2. de Nat. deor. 217. Similiter nares, quæ semper propter necessarias utilitates patent, contractiores habent introitus, nequid in eas, quod noceat, possit peruadere. Idem 7. Verr. 5.

Per agros quantũ incendiũ peruaserit cernitis. Cic. 5. Ver. 54.

Peruasit fama, uel rumor. Liu. 5. ab Vrbe, 33. Quibus quum amplissimis uerbis gratiæ ab Senatu actæ essent, famaq; ea forum atq; urbem peruasisset, subitò ad curiam concursus fit plebis. Ibidem, 86.

Murmur, pauor, clamor, &c. peruasit. Liu. 6 bel. Pun. 79. Murmur à Tribunali totam cõcionem peruasit, deferri rẽ integram ad Patres de Cãpanis. Idem de bello Punico, Quũ pauor ac trepidatio totam urbem peruasisset. Idem, Vt clamor urbem peruaderet, gratulantium saluos redijsse. Cicero 3. Verr. 30.

Peruasit opinio per animos hominũ. Cic. pro L. Manilis, 16. Peruasit morbus. Cic. pro Sylla, 40.

Pallor repentè peruasit ora. Silius lib. 7. 86.

Peruagor] pen. corr. peruagaris, (περιπολέω, περιφέρομαι,) peruagari: & Peruago, peruagas, peruagare, Per aliquem locum uagari. Cic. 7. Verr. 77. Hic te Prætore prædonum nauiculæ peruagatæ sunt. Plin. epist. 12. b. Iam enim dolor non pedibus solis, ut prius, insidebat: sed omnia membra peruagabatur.

Peruagantur molestiæ mentes omnium. Cic. 1. de Legib. 36.

Honos peruagatur. Cic. 2. de Inuent. 206.

Commune & peruagatum, Diuulgatum. Cic. 1. de Orat. 78.

Peruagatum & celebratum commemoratione alicuius. Cicero pro Plancio, 77.

Peruagatus] pen. prod (περιπολήσας,) Participium, siue Nomen ex participio. Liu. 8. bel. Maced. 69. Inter mitissimum genus hominum ferox natio peruagata bello propè orbem terrarum, sedem cepit.

Longè lateq; peruagata bona, & Angusta, contraria. Cicero in Partit. 36.

Causa hæc apud Græcos peruagata est. Cic. 1. de Inuent. 71.

Vulgaris & peruagata declamatio. Cic. pro Plancio, 38.

Illustris & peruagata fama alicuius rei. Cic. pro Marcello, 16.

Quotidiana & peruagata opera. Cic. 3. de Orat. 104.

Sermo ciuitatis peruagatus. Cic. pro Milone, 24.

Peruagatior, & Peruagatissimus. Cic. 2. de Inuent. 154. Pars aũt est peruagatior, et aut in omnes eiusdem generis, aut in plerasq; causas accommodata. Idem in Orato. 82. Me autẽ siue peruagatissimus ille uersus, qui uetat.

Peruagus] pen. corr. Adiectiuum, (πολυπλανὴς,) ut Puer peruagus uasto orbe. Ouid. 2. de Arte, 4.

Perualidus] pen. corr. Adiectiuum, (πολυϊσχυρὸς,) Admodum ualidus. Liu. 10. bel. Maced. 191. Donec ad peruali-dam aliam urbem (Certima appellant Celtiberi) peruenit. Alia exemplaria habent Prævalidam.

Peruarius] Adiect. (πολυποικίλος,) Valde uarius. A quo.

Peruariè] Aduerbium, (πολυποικίλως,) Cic. 2. de Orato. 178. Reliqua peruariè iucundè narrantur.

Peruasto] peruastas, (κατακλύζομαι,) peruastare, Prorsus uastare. Liu. 6. ab Vrbe, 19. Ad peruastandos fines, nequid ad noua consilia relinquerent uirium, duxere. Tacit. libro 15. Interea conferendis pecunijs, peruastata Italia, prouinciæ euersæ.

Perucho] peruehis, pen. corr. peruexi, peruectum, (διατεθομίζω,) peruehere, Vsq; in aliquem locum portare. Plin. lib. 35. cap. 6. 10. Sed inde non peruehũtur ad nos. Liu. 5. ab Vrbe, 183. Virgines sacraq; in plaustrum imposuit: & Cære quò iter sacerdotibus erat, peruexit.

Nauigatione secunda peruehi. Tacit. lib. 2.

Peruehi, (κατάγεσθαι,) in portum, per translationem. Cic. ad Atticum, lib. 14. 317. 2. Nos autem alium portum propiorem huic etati uidebamus, in quem mallem equidem peruehi, florente Bruto nostro, constitutaq; Republica.

Velis passis aliquò peruehi. Cic. 1. Tuscul. 194.

Peruehi ad exitus optatos. Cic. 2. Offic. 26.

In Asiam, atq; inde Romam peruectum est. Tacit. lib. 17.

Peruectus] Participium, κατακομισθείς, ut Peruectus in litus. Plin. lib. 9. cap. 8. 9.

Passu cito peruecta est ad littora. Silius lib. 8. 26.

Peruello] peruellis, peruelli & peruulsi, peruulsum, (κατατίλλω,) peruellere. Cicc. lib. 3. Tusc. 63. Quid iaces? aut quid mœres? aut cur succumbis, cedisq; fortunæ? quæ peruellere te forsitan potuerit et pungere, nõ potuit certè uires

Peruellere stomachum. Horat. 2. Serm. saty. 8. 2. (frãgere.

Peruellere ius. Cic. 1. de Orat. 30. Neq; enim inquit, tam mihi molestus fuit, quod ius nostrũ Ciuile peruellit, quàm iucundus, quòd se id nescire cõfessus est. Id est, de iure nostro obtrectat, inquit Budæus.

Peruellere fidem alicuius, pro Cessantem excitare. Seneca de Benefic. 5.

Peruenio] peruenis, pen. corr. perueni, pen. prod. peruentum, (ἱκνέομαι, ἐξικνέομαι, παρέρχω, ἀφικνέομαι,) peruenire, Ad constitutum locum uenire, Venire eò quò ibamus. Plin. epist. 254. Ipse peruenì ad fontẽ purissimum.

Maturè cum exercitu aliquò peruenire. Cic. pro Muræna, 19.

Cum paucis ad aliquam portam peruenire. Cic. in Pisonẽ, 48.

In portum salua naue peruenire. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Peruenire prouinciam. Traianus ad Plinium, epist. 233.

Peruenire quò uolumus. Terent. Eunucho, 1. 2. 44. Ita est: sed sine me peruenire quò uolo. Quasi dicat, Sine me dicere quod maximè cupio.

Per summam iniuriam ad miseros aratores quid est in calamitate residui quod Prætore Verre non peruenerit? Cicero 5. Verr. 194.

Ad annum septuagesimũ peruenit Cyrus. Cic. 1. de Diuin. 85.

Quæ ad corpus nostrum, uitamq; peruenit, non ea sola uis est, &c. Cic. pro Cecinna, 31.

In crastinum peruenire. Quintil. lib. 5. cap. 10. 12.

Peruenire ad desperationem. Cæsar 2. bel. Ciuil. 181.

Ad eloquentiam peruenire. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.

Ad fortunas suas aliquando peruenire sese posse spes fuit. Cic. pro Rab. Posthumo, 17.

Ad propositum mihi finem honoris nondum peruenerat. Cicero pro Sylla, 8,

Ad fructus peruenire. Varro 1. de Re rust. cap. 4. 2.

Ad maturam frugem peruenire. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3.

Peruenire ad improbitatem. Cic. 3. Verr. 73.

Peruenire in maximam inuidiam. Cic. 4. Verr. 31.

Digitized by Google

Via aliqua ad aliquã laudẽ peruenire. Ci. de Claris Orat. 140
Peruenire ad manus. Cic. pro Seſtio, 66.
Peruenire in manus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 149. 2.
Peruenire in notitiam. Colum. lib. 5. cap. 8. 2.
Peruenire ad nummos. Cic. ad Brutum, lib. 13. 15. 3.
Peruenire in poteſtatẽ alicuius. Cic. pro Leg. Manil. 22. Quũ duodecim ſecures in prædonum poteſtatem peruenerint.
Peruenire ad primos, pro Inter primos & doctiſſimos annumerari. Cic. pro Roſcio Comœdo, 18.
In ſcripta alicuius peruenire. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 26.
Cõditiõe ulla in Senatũ peruenire nõ potuit. Cic. pro. Flac. 33.
Ad alicuius rei ſummã peruenire. Quintil. in Proœm. lib. 1. 5.
Peruenire ad ſummum. Cic. 5. de Finib. 73.
Peruenire in magnũ timorem. Cæſar 1. bel. Ciuilis, 227.
Peruenire in tutelam. Cic. pro Roſcio Comœdo, 9.
Peruenit ad me hæc res, id eſt, reſciui, Dictum eſt mihi. Plautus Milit. 7. 49.
Ad aures alicuius neſcio quomodo peruenit res hæc. Cice. 6. Clamor ad aures peruenit. Virgil. 9. Aeneid. 80. (Ver. 56.
Fama ad aures meas peruenit. Cic. pro Sylla, 9.
Fama peruenit huc. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 6.
Facto peruenit. Liu. 1. ab Vrbe, 69. Necdum à ſingulis, quia nemo magnopere eminebat, in nouo populo peruenerant factiones: inter ordines certabatur.
Hæreditas ad filiam peruenit. Cic. 2. de Finib. 88.
Humanitas ab iſto ad illos peruenisſe putatur. Cicero Qu fratri, lib. 1. 1. 41.
Iniuria ad paucos ex alieno peccato peruenit. Autor ad Herennium, lib. 4. 152.
Ad unum tanta licentia nunquam peruenisſet, niſi multorũ impunita ſcelera tuliſſemus. Cic. 2. Offic. 39.
Peruenit lucrum ad eum. Cic. 5. Verr. 111.
Pecuniã morte alicuius ad quẽpiã peruenire. Ci. in Topic. 14.
Ad liberos qui nihil meruerunt, pœna parentum peruenit. Cicero Bruto, 15. 16.
Similitudo naturæ illius ad te, qui ab illo ortus es, peruenit. Cicero pro Muræna, 61.
Poſtquam peruentum eſt in tecta thalami. Virg. 4. Georgic. 75. Idem 2. Aeneid. 127.
Aſt ubi iam patriæ peruentum ad limina ſedis.
Studia peruenièdi aliquò nihil proſunt, niſi illud quod eò quò intendas ferat deducatq;, cognoris. Cic. 1. de Orat. 67.
Peruẽiens] participium, (παρῆκων,) ut
Verba refers aures nõ peruenièt ia noſtras. Ouid. 3. Meta. 93.
Peruenturus] pen. prod. Aliud participium, (παρέξων,) Cic. pro Roſcio Ame. 91. Videte per deos immortales, quẽ in locum Remp. peruenturam putetis.
Peruenor] pen. prod. peruenaris, (διαθηρέυω,) peruenari, Idem quod Diligenter uenari: & per translationem pro Quærere, & ſolertia quadam adhibita inueſtigare. Plaut. Merc. 17. 3. Defeſſus ſum urbem totam peruenarier.
Peruerto] peruertis, peruerti, peruerſum, (διαστρέφω, καταστρέφω, παρατροπέω,) peruertere, Conuertere, Inuertere, Subuertere, Ad terram ruere. Plaut. Aulul. 18. 16.
Ei rei dant operam ne cœnet ſenex,
Aulas peruertunt, ignẽ reſtingunt aqua. Idẽ Sticho, 5. 14.
Labefactare & peruertere. Cic. 3. de Finib. 107.
Arbuſta, uirgulta, tecta peruertere. Cic. 1. de Diuinat. 28.
Defenſionem peruertere. Autor ad Herennium. lib. 1. 28.
Iura omnia diuina et humana peruertit. C. Cæſar. Cic. 1. Offic.
Officium peruertere. Cic. 1. Offic. 8. (39.
Omnia peruertere rapinis, incendijs, cædibus. Hirtius ad Ciceronem in Epiſtolis ad Atticũ, lib. 15. 325. 2.
Res uetuſtate robuſtas peruertere. Cic. 1. de Diuinat. 65.
Sacra inaudita inexpiabili ſcelere peruertere. Cicero de Aruſp. reſp. 54.
Senatum ipſum principem ſalutis, mentisq; publicæ, ui, cæde incendijsq; peruertere. Cic. de Aruſp. reſp. 54.
Vectigalia, peruertere, pro Subuertere. Cic. 5. Verr. 108.
Hoſtium uim ſe peruerſurum putauit Crœſus, peruertit autem ſuam. Cic. 2. de Diuinat. 173.
Peruertere aliquem. Cic. pro Cluentio, 87. Idem 1. Verr. 23. Nunquam ille me opprimet conſilio, nunquam ullo artificio peruertet, nunquam ingenio me ſuo labefactare atque infirmare conabitur.
Peruertere ſolẽne uerbum Tacito, pro Perdere calumnijs, ſiue ſubuertere, ut lib. 4. Volutare ſecum quonammodo Germanici liberos peruerteret. Idem lib. 12.
Peruerſus] (καταστρεβλούμενος, στρεβλὸς, διάστροφος,) Nomen ex participio, dicitur (inquit Valla lib. 5. cap. 31.) qui uerſatur in malo, & à bono uerſus eſt. Brutus ad Ciceronẽ lib. 11. 10. 1. Gratiorẽ me eſſe in te poſſe, quàm iſti peruerſi ſunt in me, exploratum habes.
Præpoſterus & peruerſus. Cic. pro Cluentio, 56.
Illic & hic peruerſus eſt. Plaut. Trucul. 4. 48.
Prauum & peruerſum. Cic. pro Roſc. Comœdo, 17.
Cachinno peruerſo diſtorquere ora. Ouid. 3. de Arte, 58.
Peruerſus dies & aduerſus. Plau. Menæh. 20. 1. Id eſt, ineptus incommodus, intempeſtiuus.
Deformati, inquinati, peruerſi, cõturbati ludi. Cice. de Aruſp. reſp. 22.
Mentes peruerſæ. Ouid. 2. Triſt. 60.
More peruerſo aliquid facere. Cic. pro Roſc. Com. 32.
Præmia peruerſa. Senec. Hippol. 9. 6.
Ratio peruerſa. Lucret. lib. 4. 168.
Vota peruerſa. Stat. 1. Thebaid. 12.
Quid peruerſius? quid intolerabilius? Cic. 4. de Finib. 34.
Peruerſiſſimi oculi. Cic. 1. de Nat. deor. 108.
Peruerſe] Aduerbium, (στρεβλῶς, διαστρόφως,) ut Peruerſe abuti. Cic. 1. de Inuent. 8. Plaut. Amph. 16. 75. Qui peruerſe adeò peruertit familiæ mentem meæ.
Peruerſe, ne dicam impudenter, pleriq; amicum habere tales uolunt, quales ipſi eſſe non poſſunt. Cic. de Amic. 69.
Imitata peruerſe fuit prudentiam ſtulta calliditas. Cic. 2. Offic.
Peruerſe uidere. Plaut. Merc. 6. 20. (156.
Vtũtur peruerſe deorũ beneficio multi. Ci. 3. de Nat. deor. 98.
Peruerſitas] pen. corr. peruerſitatis, (διαστροφὴ, παρατροπὴ,) Cice. in Orat. 16. Quæ eſt autem in hominibus tanta peruerſitas, ut inuentis frugibus glande ueſcantur? Idem 2. de Finib. 129.
Improbitas & peruerſitas. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 56.
Incredibilis hominum peruerſitas. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 12.
Ferre humaniſſimè alicuius peruerſitatẽ. Ci. Qu. frat. li. 2. 8. 1.
Moleſtiſſima diligentiæ peruerſitas. Quintil. lib. 1. cap. 6. 12.
Peruerſitas opinionum. Cic. Tuſcul. 3.
Perueſtigo] perueſtigas, pen, prod. (ἐξιλνέυω, ἐξετάζω, ἐξιχνεύω,) perueſtigare, Quærendo inuenire. Cice. 2. de Orat. 80. Noſſe regiones intra quas uenias, ut peruerſtiges quid quæras. Idem 6. Verr. 26. Mirandum in modum (canes uenaticos diceres) ita odorabantur omnia, & perueſtigabant, ut ubi quicquid eſſet, &c.
Perueſtigata & cognita. Cic. 7. Verr. 137.
Perueſtigatio] Verbale, (ἐξεύρεσις,) Cic. 1. de Oratore, 5. Sed omnia quæcũq; eſſent, uel ſcientiæ perueſtigatione, uel diſſerendi ratione comprehenderint.
Peruetus] penul. corr. huius peruetcris, pen. corr. om gen. (πολύετος,) Valde uel admodum uetus. Cic. de Claris Orato. 30. Eum nos ut perueterem habemus, qui L. Martio, M. Manilio Conſulibus, mortuus eſt, &c.

Peruetus

Peruetus epistola. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 18.
Perueteres nuces. Plin. lib. 23. cap. 8. 7.
Peruetustus] Adiectiuum, Idem, (πολυπαλαιὸς,) ut Peruetustus adeps. Plin. lib. 20. cap. 9. 11.
Peruetusta uerba. Cic. 3. de Orato. 111.
Peruicax] pen. corr. peruicacis, pen. prod. om. gen. (μόνοτόνος, σκληραύχην, ἰσχυρογνώμων,) Durus, contentiosus, nulli cedens, perseuerans cum quadam ui. Terentius Hec. 4. 1. 18.
Adeón' peruicaci esse animo, ut puerum præoptares perire,
Ex quo firmiorem, inter nos fore amicitiam posthac scires?
Peruicax contra flatus. Plin. lib. 16. cap. 36. 4.
Ira peruicax. Tacit. lib. 4.
Recti peruicax. Tacit. lib. 20.
Achilles peruicax, Vide Achilles.
Acies peruicax. Sene. Agamemn. 6. 14.
Acies oculorum peruicax, Vide Acies.
Contumacia peruicax. Colum. lib. 6. cap. 2. 9.
Inimicus peruicax. Quintil. lib. 5. cap. 7. 18.
Thyades peruicaces. Horat. 2. Carm. ode 19. 2.
Peruicacia] peruicaciæ, (μονοτονία,) Durities, Obstinatio. Ci. 4. Tusc. 39. Plin. li. 17. ca. 20. 5. Perdurãdi peruicacia.
Peruicacia & Pertinacia hoc distant, inquit Nonius: Peruicacia est interdum bonarum rerum perseuerantia: Pertinacia semper malarum.
Peruico] siue peruicus, (μονοτόνος,) dicitur pro peruicaci, teste Nonio. Accius, Sed peruico Aiax animo atq; morabilioni. Plaut. Aulul. Hic quidã peruicus custodem addidit.
Peruideo] peruides, pen. corr. peruidi, peruisum, pen. pro. (συνοράω,) peruidere, Diligenter & perfectè uidere. Cice. ad Atticum, lib. 4. 81. 2. Ibi te igitur uidebo, & peruidebo Alij legunt promouebo, Idem 3. Offic. 98. Qui hoc nõ peruiderit, ab hoc nulla fraus aberit, nullum facinus. Et hìc quidam legunt præuiderit. Colu. lib. 2. cap. 1. 5. Videt sine dubio quid eueniat: sed cur id accidat, nõ peruidet. Horatius 1. Serm. satyr. 3. 5. Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis.
Peruigeo] peruiges, penul. corr. peruigui, (διαταμάω,) peruigere, Valde uigere. Tacit. lib. 5. Et uteriq; opibusq;, atque honoribus peruiguere.
Peruigil] pen. corr. peruigilis, penul. corr. om. gen. (πανάγρυπνος,) Valla lib. 5. cap. 30. Peruigil. draco dictus est, nõ quòd pernox esset, sed quòd nunquam dormiret, semper uigilans. Plin. lib. 33. cap. 4. 7. Eamq; solus intelligit in cacumine montis eius peruigil.
Anguis peruigil. Ouid. 12. epist. 12.
Canis peruigil. Senec. Herc. fur. 9. 39.
Custodia peruigil. Lucan. lib. 4. 2.
Ignis peruigil. Stat. 2. Thebaid. 148.
Peruigilo] peruigilas, pen. corr. (καταγρυπνέω,) peruigilare, Totam noctem insomnem ducere. Martial. lib. 9. 72. Nã uigilare leue est, peruigilare graue. Cice. pro Roscio Amer. 60. Non orat ut eam noctem peruigilet? Liu. 4. bel. Pun. 171. Peruigilando in armis.
Ad ignes hyberni luminis peruigilare. Virg. 1. Georg. 59.
Mero posito peruigilare. Ouid. 2. Fast. 148.
Peruigilatus] pen. prod. (διαγρυπνηθεὶς,) Ouid. 6. Fast. 66. In multo nox est peruigilata mero.
Peruigilatio] Verbale, (καταγρύπνησις,) Cic. 2. de Legib. 60. Nouos uerò deos, & in his colendis nocturnas peruigilationes, &c.
Peruigilium] huius peruigilij, (παννυχισμὸς,) Multa uigilatio. Plin. lib. 11. cap. 53. Peruigilio quidem præcipuè uincuntur cibi.
Peruigilium, Sacrum nocturnum quo uigilio indicuntur, ut per totam noctem uigiletur. Gellius lib. 2. cap. 23. Filia hominis pauperis in peruigilio uitiata est. Tacit. li. 18. Apud uitellii omnia indisposita, tumultèta, peruigilijs, ac Bacchanalibus, quàm disciplinæ, & castris promptiora.
Peruilis] & hoc peruile, pen. prod. (πάνυ ἐυωνος,) Admodũ uile significat. Liu. 1. bel. Macedon. 199. Annona quoque eo anno peruilis fuit.
Peruincо] peruincis, peruici, pen. prod. peruictum, (ἐυνικάω,) peruincere, Omnino uincere. Cic. ad Atticum, lib. 12. 16. 15. Restitit, & peruicit Cato. Liu. 4. ab Vrbe, 54. Neq; ut de agris diuidendis plebi referrent Consules ad Senatum, peruincere potuit. Tacit. lib. 12.
Dictis peruincere aliquid, Probare. Lucret. lib. 5. 20.
Peruincere uox dicitur uocem, uel sonum quem exuperat. Horat. 2. epist. 1. 41.
- nam quæ peruincere uoces
Eualuere sonum, referunt quem nostra theatra?
Peruincendus] (ἐυνικητέος,) Catull. de Lesbia, epigr. 71. 3. Vna salus hæc est, hoc est tibi peruincendum.
Mores alicuius peruincere. Propert. lib. 1. eleg. 16. 3.
Peruiridis] & hoc peruiride, penul. corr. (πολύχλωρος,) Valde uiride. Plin. lib. 6. cap. 22. 6. Mare id colore peruiridi, præterea fruticosum arboribus.
Peruiuo] peruiuis, pen. prod. peruixi, peruictum, (ἐπιζάω,) peruiuere, Vsq; ad finem uiuere. Plaut. Pœn. 2. 13. Exerce uocem quam peruiuis & colis. Idem Capt. 12. 84.
Peruius] Adiectiuum, (βατὸς, βάσιμος, πορεύσιμος,) Per quod facilè transitur. Terent. Adelph. 4. 2. 40. Id quidem angiportum non est peruium.
Freta non sunt peruia nanti. Ouid. epist. 18. 42.
Loca non peruia equo. Ouid. 8. Metam. 76.
Peruiæ naues. Liu. 6. bel. Pun. 198.
Peruij saltus. Liu. 9. ab Vrbe, 229.
Peruiæ transitiones. Cic. 2. de Nat. deor. 97.
Vsus peruius tectorum. Virg. 2. Aeneid. 91.
Peruia res uentis dicitur. Ouid. lib. 2. Metam. 153.
Ora non sunt peruia uerba. Ouid. 5. Metam. 39.
Pectora nulli culpæ peruia. Claud. de bello Getico, 27.
Perungo] perungis, perunxi, perunctum, (καταχρίω,) perungere, Valde ungere, circunquaq; ungere. Cic. 1. Tusc. 183. Corpora oleo perunxerunt.
Ora perungere immunda manu. Ouid. 3. de Arte, 151.
Perunctus, Participium, (κατάχρισος,) ut
Fœcibus ora peruncti. Horat. de Arte, 57.
Nardo perunctus adulter. Horat. Epod. 5. 13.
Perunctio] Verbale, (κατάχρισις,) Plin. lib. 24. cap. 15. 2. Excalfacit perunctione.
Peruolgo] peruolgas, peruolgare, (περιπολέω,) Peruagari. Lucret. lib. 2. 33.
Multiplexq; loci spatium transcurrere eodem
Tempore, quo Solis peruolgant fulgura cælum. Ibidẽ, 70.
Peruolo] pen. corr. peruis, peruult, (πολὺ βούλομαι,) peruelle, Valde cupere. Plaut. Pseud. 4. 74. Simul aũt prohibebo, facient aduorsum eos qui peruolunt. Cice. ad Atticum, lib. 11. 6. Sed est quod abs te mihi ignoscі peruelim. Eidem lib. 12. 25. 2. 5. Othonem si Romæ est, cõuenias peruelim.
Peruolo] peruolas, penul. corr. (διαπέτομαι,) peruolare, Celeriter uolare.
Coruus peruolat aerium iter. Ouid. 2. Fast. 51.
Hirundo peruolat ædes diuitis domini. Virg. 12. Aeneid. 95.
Peruolare per translationem, pro Celeriter aduenire, & quasi uolando perduci. Cic. in Somnio Scip. 32. Sunt autẽ optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitatus & exercitatus

Digitized by Google

animus uelocius in hãc ſedem & domum ſuã peruolabit.
Vrbem totam peruolare. Iuue. Saty. 6. 40.
Rumor peruolat agitatus alis. Ouid. 6. Faſt. 106.
Peruolito] peruolitas, penul. corr. (περιπέτομαι,) peruolitare, Frequentatiuum. Virgil. 8. Aeneid. 5. Omnia peruolitat latè loca.
Voces peruolitant per diſſepta domorũ. Lucret. lib. 6. 191.
Peruoluo] peruoluis, peruolui, peruolutum, penul. prod. (καταπυλίω,) peruoluere, Magna ui uoluere. Plinius libro 33. cap. 4. 10. Et repleto ſtagno, excuſſis obiburamentis erumpit torrens tanta ui, ut ſaxa peruoluat.
Membra celeres peruoluunt rotæ. Senec. Hippol. 10. 22.
Peruoluere librum, Diligenter legere. Catull. de Smyrna (fuit hoc opus quoddam à Cinna poeta cõpoſitum) 90. 2. Smyrnam incana diu ſecula peruoluent. Vſus eſt diæreſi.
Peruoluitur animus quibuſdam in locis. Cic. 2. de Orat. 81.
Peruoluto] peruolutas, pen. prod. (περιπῖνσσω, ἀναπῖνσσω,) peruolutare, Frequentatiuum.
Peruolutare libros, Omni adhibita diligentia euoluere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99. 2. Idem 1. de Orat. 76. Omnium bonarum artium ſcriptores ac doctores. & legendi & peruolutandi, & exercitationis cauſa laudandi.
Perurbanus] pen. prod. Adiectiuum, (πάνυ ἀστεῖος,) Valde urbanum ſignificat. Cic. 2. de Oratore, 15 Homo doctus & perurbanus. Et de Claris Oratoribus, 129. Etiam L. Torquatus elegans in dicendo, in exſtimando admodum prudens toto genere perurbanus.
Peruro] peruris, pen. prod. peruſſi, peruſtum, (διατεκαίω, κατακρύγω,) perurere, Valde urere, & urendo conſumere. Plin. lib. 7. epiſt. 1. Quinetiam qi um peruſtus ardentiſſima febri, tandem remiſſus, unctu q; acciperẽ à medico potionem, porrexi manum. Plin. lib. 34. cap. 17. 6. Eadem in qua calculus æreus quadrans ſi addatur, uas peruri.
Perurere cor alicuius. Mart. lib. 12. 45.
Aeſtu ualido peruritur. Ouid. 3. de Arte, 108.
Peruſtus, Participium: ut
Coma peruſta ſole. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10.
Flammis peruſta. Senec. Medea, 12. 24. Etiam hominem peruſtum etiam rum gloria uolunt incendere. Cicero ad Cæſar. libro 13. 16. 4.
Ora peruſta. Propert. lib. 3. eleg. 13. 5.
Oſſa peruſta. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 2.
Pectus peruſtum. Senec. Medea, 7. 24.
Terra peruſta aſtricto gelu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 10.
Peruſtus ſine. Horat. Epod. 4. 1.
Peruſia] (περουσία), Tuſcorum urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Peruſium hodie, Vulgò Perugia, Perouſe.
Peruſinus, pen. prod. Adiectiuum, (περουσίνος,) ut
Fumes Peruſina. Lucan. lib. 1. 9.
Sepulchra Peruſina, Propert. lib. 1. eleg. 21. 1.
Perutilis] & hoc perutile, pen. corr. (πολύχρηστος,) Valde utile. Cicero ad Atticum, lib. 9. 190. 2. In hac enim fortuna perutilis eius & opera & fidelitas eſſet.
Peruulgo] peruulgas, (διαθρυλλέω, ὑπεκλυίζω, διαφημίζω,) peruulgare, Seminare in uulgus, diuulgare. Cicero 5. Verr. 109. Incredibile dictu eſt iudices, ſed & factum, & tota Sicilia peruulgatum.
Occultare, & continere domi aliquid, Diuidere paſſim, peruulgare atq; edere populo contraria. Cic. pro Sylla, 32.
Se omnibus peruulgat mulier. Cic. pro Cælio, 30.
Communicari cum improbis, & peruulgari cum mediocribus hominibus præmia uirtutis non oportet. Cicero 2. de Inuent. 207.
Peruulgare librũ aliquẽ, quod & Diuulgare dicitur, hoc eſt in lucem emittere. Cic. ad Atticum, lib. 12. 258. 2.
Peruulgatum in uulgum. Cic. 2. de Finib. 25.
Peruulgatum apud omnes. Cic. 4. Verr. 59.
Peruulgatum eſt. Plaut. Bacchid. 20. 158.
Peruulgatus] pen. prod. Nomen ex participio, Conſuetus, & uulgò uſitatum ſignificat. Terent. Heaut. 1. 1. 49.
Vbi rem reſciui, cœpi non humanitus,
Neq; ut animum decuit ægrotum adoleſcentuli
Tractare, ſed ui & uia peruulgata patrum.
Notus & peruulgatus. Cic. 4. Acad. 212. Empedocles hæc peruulgata & nota quatuor. Ibidem, 13.
Conſolatio peruulgata. Cic. Titio, lib. 5. 16. 3.
Maledicta in omnes peruulgata. Cic pro Cælio, 4.
Clara, teſtata & peruulgata res. Cic. 4. Verr. 72.
Peruulgatus] penul. prod. Participium, (διαβεβλημένος,) Stilus lib. 7. 39. Vuicolæ nomen peruulgatum Falerni Munera.
Pes] pedis, maſ. gen. (ποῦς, πέδα, σπαρέμβος,) notæ ſignificationis, Dicitur id totum quod eſt à femore ad calcem. Virg. 9. eclog. 1. Quo te Mœri pedes?
Digiti pedum. Ouid. 11. Metam. 15.
Fiducia pedum. Ouid. 9. Metam. 25.
Aptiſſima forma pedis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.
Ictus pedis. Ouid. 5. Metam. 53.
Mobilitas pedum. Ouid. ad Piſonem, 37.
Motu pedum melior. Virg. 5. Aeneid. 86.
Orba pedum portenta. Lucret. lib. 5. 168.
Sonitus creber pedum. Virg. 2. Aeneid. 47.
Animalia trunca pedum. Virg 4 Georg. 62.
Veſtigia duri pedis. Ouid. 2. Metam. 170.
Celer pedibus. Virg. 4. Aeneid. 36.
Duorum pedum officio contenta. Ouidius 1. Metamorpho. 150. de Iſide quæ paulò antè in uaccam mutata, quatuor pedibus incedebat.
Melior pedibus. Virg. 9. Aeneid. 111.
A pedibus, uel Seruus à pedibus, Vide A uel Ab.
Habiles & apti ad pedem calcei. Cic. 1. de Orat. 118.
Antè pedes, Vide Ante.
Circum pedes, Vide A pedibus in A uel Ab.
In pedem, ſiue pedes, Vide In.
Ad pedes, Vide A pedibus in A uel Ab.
Adunci pedes. Ouid. 6. Metam. 104.
Albi pedes, Gypſati. Iuuenalis Saty. 1. 12.
Aurati pedes. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.
Aureolus pes. Catull. in Epithalam. Iuliæ, epigr. 56. 34.
Bifidi pedes. Ouid. 14. Metam. 61.
Bellus pes. Catul. in amicam Formiani, epigr. 40. 1.
Biſulcus pes. Ouid. 7. Metam. 23. Lucret. lib. 2. 72.
Calidi pedes, Vide Calidus.
Candidus pes. Horat. 4. Carm. Ode 1. 6.
Claudus pes. Horat. 3. Carm. ode 2. 7.
Curui pedes. Ouid. 12. Metam. 112. De aquila.
Dubius. pes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 7.
Durus pes. Ouid. 2. Metam. 85. Cic. 1. de Orat. 15.
Equini pedes. Ouid. 12. Metam. 76.
Exiguus pes. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.
Formoſi pedes. Propert. lib. 1. eleg. 17. 3.
Gypſatus pes. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.
Imus pes, Vide Imus.
Inimicus pes. Propert. lib. 2. eleg. 6. 8.
Lacteus pes. Catul. in Epithal. Mali ij epigr. 56. 23.
Lesbius pes. Horat. 4. Carm. ode 6. 7.
Lesbium ſeruate pedem, meíq;.
Pollicis ictum. Hoc eſt carmen lyricum.

Digitized by Google

Longus pes. Horat. 1. Serm. saty. 2. 19.
Malus pes. Catull. ad Caluum, epigr. 14. 6.
Marmorei pedes, Candidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 3.
Pallidulus pes. Catull. ad Ortalum, epig. 60. 2.
Recurui pedes. Ouid. 2. Fast. 51. De Curuo.
Saligni pedes. Ouid. 8. Metam. 132.
Segnis pes. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.
Solidi pes ære. Ouid. Epist. 12. 9.
Tumentes pedes. Virg. 2. Aen. 55.
Turpis pes. Horat. 1. Serm. satyr. 2. 21.
Vacui pedes. Otiosi. Ouid. 1. de Arte, 99.
Varus pes. Persius Saty. 4. 2.
Vdus pes aqua. Ouid. epist. 17. 21.
Velox pes. Ouid. 1. Metam. 111.
Vnci pedes. Virg. 3. Aen. 47.
Tardo pede abire. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Abijcere se ad pedes, Vide Abijcio.
Accidere ad pedes omnium. Cic. Attic. lib. 1 9. 8.
Aduolui pedibus. Tacit. lib. 1.
Aduertere pedem ripæ, ire ad ripam. Virg. 6. Aen. 78.
Afferre pedem, Vide Affero.
Alligare pedes. Ouid. 4. Metam. 73.
Amplecti pedes alicuius. Ouid. 9. Metam. 122.
Argutari pedibus, Vide Argutor, argutaris in Argo.
Carpere uiam pede. Ouid. 2. de Arte, 46.
Alato pede carpere iter. Ouid. 5. Fast. 133. De Mercurio.
Obliquo pede claudicare, Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 4.
Neq; pes, neq; caput comparet. Plaut. Capt. 11. 82.
Complecti pedes alicuius. Lucan. lib. 10. 18.
Conculcare aliquem pedibus. Ouid. 12. Metam. 75.
Conferre pedem siue in pedes, Vide Confero.
Conferre pedem cum singulis aduersarij argumentis. Quintil. lib. 5. cap. 13. 10.
Congredi pede. Virg. 12. Aen. 93.
Conijcere se in pedes, Vide Conijcio.
Connexæ pedibus apes. Virg. 4. Georg. 52.
Consequi aliquem pedibus. Ouid. 9. Metam. 26.
Contendere pedibus cum aliquo. Ouid. 10. Metam. 113.
Siccis pedibus decurrere super æquora. Ouid. 14. Met. 10.
Deducere pedes de lecto, Vide Deduco.
Gracili pede deducit aranea filium. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.
Ad imos pedes defluxit uestis. Virg. 1. Aen. 82.
Ad pedes desilire, Vide Ad.
Inoffensos dirigere pedes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.
Diriguere pedes. Ouid. 2. Metam. 70.
Discedere pedem ab aliquo. Cic. pro Deiotaro, 29.
Dare pedem. Cic. ad Atticum libro 2. 16. 10. Soror quæ tantum habeat Consularis loci, unum mihi solum pedem dat. Noli inquam de uno pede sororis queri: licet etiam alterum tollas. Vbi interpres, Vnum pedem dat, id est Mediocrem fauorẽ præstat, non omnino fauet, uiri grauitate, deterrita. Contrarium est illi, omni pede niti, quod est Vniuerso fauore & uiribus.
Dolet pes. Lucret. lib. 3. 23.
Efferre pedem porta. Egredi. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 7.
Pedibus ire in sententiam alicuius, Vide Eo is.
Nudo pede errare. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 10.
Vago pede errare. Ouid. epist. 20. 20.
Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2. 66.
Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 100.
Ferre pedem. Virg. 3. Aen. 3. Ferte simul Faunique pedem Dryadesq; puellæ. Id est accedite huc.
Huc fert pedes, & illuc. Sene. Medea, 11. 3.
Secum ferre pedem. Sen. Theb. 1. 3. De Oedipo qui cæcus erat.
Extensos ferre pedes. Ouid. 3. de Arte, 61.
Incerto pede ferri. Horat. Epod. 11. 4.
Equestri pede fracta tellus. Sene. Thebaid. 2. 16.
Virtute pedum freti. Lucret. lib. 5. 193.
Timido pede fugere. Ouid. 4. Metam. 20.
Turbato pede fugere Ouid. ep. ſt. 11. 21.
Molli pede fulta, Horat. 1. Serm. saty. 2. 18.
Iacere pedes, Vide Iacio.
Iacere ad pedes alicuius. Cic. 7. Verr. 101.
Implicare pedes. Virg. 11. Aen. 151.
Teneros pedes imposuere graminibus. Ouid. epist. 15. 14.
Impressit pedem littori. Sene. Agamemn. 6. 2.
Incutere pedem terræ, Vide Incutio.
Induitur pedibus aurum, Vide Induo.
Inferre pedem in ædes, Vide Infero.
Alternis pedibus insistere, Vide Alterius in Alter.
Iuncti pedes. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
Celeri pede labi. Sene. Hippol. 6. 6.
Metiri pedibus quadringenta millia passuum. Cicero Qu. fratri, lib. 3. 17. 6.
Metiri suo pede, Id est sumptum facere pro modulo facultatum suarum. Horatius 1. epist. 7. 20.
Mouere pedem à limine. Iuuen. Satyr. 10. 3.
Inpercussos nocte mouere pedes. Ouid. 7. Amor. eleg. 1. 11.
Nasci equinis pedibus, Vide Nascor.
Nasci in pedes, Vide Nascor.
Obteritur pedibus religio. Lucret. lib. 1. 16.
Offensus pes in porta. Tibull. 1. eleg. 3. 4.
Gloria parta pedibus. Sil. lib. 15. 129.
Pellere terram duro pede. Lucret. lib. 5. 282.
Pendere per pedes, Vide Pendeo.
Penetrare pedem aliquo, Vide Penetro.
Perfundere pedes amictu, Vide Perfundo.
Plaudere choreas pedibus. Virg. 6. Aeneid. 129.
Ponere pedem cum aliquo, Id est eodem modo incedere quo ille, nec citius, nec tardius mouere pedes. Lucr. lib. 4. 73.
Pedem ubi ponat non habet: pro Ne tantillum quidem agri, in hominem insigniter tenuem & inopem conuenit, inquit Erasmus. Cicero 2. Philipp. 64. ad Atticum libro 13. 261. 5. Pedem ubi ponat in suo, non habet: omnino eum Sextus noster parochus publicus occupauit.
Vestigia pedum ponere. Lucret. lib. 3. 1.
Cursu pedum præuertere uentos. Virg. 7. Aen. 162.
Pes pedem premit. Sili. lib. 4. 71.
Aequis pedibus procedere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Proferre pedem alicunde Horat. de Arte, 28.
Proferre pedes. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.
Ante pedes proijcere aliquid. Virg. 5 Aeneid. 135.
Proijcere se ad pedes alicuius. Cic. pro Sestio, 20.
Proruere aliquid pede iniurioso. Horat. 1. Carm. ode 35. 3.
Prosubigit terram pede sus. Virg. 3. Georg. 52.
Pulsare humum pede. Ouid. 1. de Arte, 23.
Libero pede pulsanda tellus. Horat. 1. Carm. ode 37. 1.
Quatere humum pede candido. Horat. 4. Carm. ode 1. 6.
Alterno pede terram quatere. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
Rapiunt me pedes. Horat. 3. Carm. 11. 10. (22.
Illusi pedes recusant ferre ultiosum corpus. Hora. 2. Ser. sat. 7.
Referre pedem. Quint. lib. 6. cap. 15. Ab ijs quæ nõ adiuuant, quàm mollissimè pedem oportet referre.
Profugum pedem referre. Ouid. epist. 21. 38.
Reflectere pedem. Catull. Argon. epigr. 59. 23.
Reportat pedem ex hoste. Virg. 11. Aen. 153.
Retro pedem reprimere. Virg. 2. Aen. 76.
Reuocare pedem, Virg. 9. Aen. 26.

Digitized by Google

Sequi ducem propero pede. Catull. de Berecynth. epigr. 58.7.
Signa pedum sequi, Vestigia. Ouid. 4. Metam. 9.
Signare littus pedibus, Imprimere uestigia, Obambulare in litlore. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.3.
Sistere pedem in limine. Ouid. 1. de Remed. amor. 16.
Spargere arenam pedibus. Virg. 3. eclog. 18.
Sternere se ad pedes alicuius. Cic. Attico, lib. 10. 195.3.
Stare ante pedes alicuius. Virg. 5. Aen. 77.
Struere pedē ueteres, pro eo usurparunt quod est Fugere. Fest.
Subijcere pedibus, pro Contemnere. Virg. 2. Georg. 99.
Supplodere pedem. Cic. 1. de Orat. 118.
Pedem pede tangere. Ouid. 1. de Arte, 122.
Citato pede tetigit nemus. Catull. de Berecynth. epig. 58.1.
Felici pede tangere locum aliquem. Ouid. 1. Fast. 103.
Puellares pedes tardat alta arena. Ouid. epist. 10.4.
Humili sub pede colla tenes. Ouid. epist. 9.3.
Pedibus trahere, Est contemnere. Cic. ad Attic. lib. 4.85.14. Non recordor unde ceciderim, sed unde surrexerim: fratrē mecum & te si habebo, per me ista pedibus trahuntur. Idem Volumnio, lib. 7.33.5. Nam de iudicijs quòd quereris, multo laboro minus: trahuntur per me pedibus omnes rei. Erasmus, Pedibus trahere, est Rem pro suo arbitratu uersare. Liu. 4. bel. Pun. 100.
Posita ante pedes transilire, & alia longè repetita sumere, specimen est ingenij. Cic. 3. de Orat. 88.
Pulsu pedum tremit excita tellus. Virg. 12. Aen. 89.
Vertere pedem. Ouid. 8. Metam. 176. -uerso pede pressit arenam. Id est iterum discessit.
Vigescunt pedes læti studio. Catull. ad Seipsum, epigr. 43.2.
Certamine pedum uincere. Ouid. 12. Metam. 61.
Factum est periculum: iam pedum uisa est uia. De negotio cuius aliquando periculum feceris. Sumptum à uiatoribus. Erasmus. Teren. Phormi. 2.2.12.
Auersis pedibus uolutare, Vide Auerto.
Volutatus est ad pedes inimicorum frater. Cic. pro Sestio, 128.
Pede presso. Liu. 8. ab Vrbe, 40. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant.
Sub pedibus uolgi, In contemptu uulgi. Lucret. lib. 5.229.
Pedes, ultima correpta, huius peditis, aliquādo uelut aduerbialiter ponitur, pro eo qui suis pedib. it: neq; equi, aut alterius animalis ministerio utitur. Curtius, Pedes agmen circuibat.
Iret pedes in hostem. Virg. 6. Aen. 176.
Seu campo pedes ire paras. Stat. 4. Sylu. 4.14.
Errat pedes in alta sylua. Ouid. 14. Metam. 73.
Incedit pedes. Virg. 10. Aeneid. 153.
Pedibus, idem. Suet. in Cæsare, In agmine nonnunquam equo, sæpius pedibus anteibat. Cic. Curio, lib. 7.29.3. Sed quod tu cui licebat, pedibus eis consecutus. Idem in Vatinium, 9.
Pedibus ire, uel reuerti, aut iter facere. Plaut. Sticho, 5.19. Cic. ad Atticū, lib. 5.96.1. Idem 3. Verr. 61. Milites remigesq; Miletum Mindo pedibus reuerti iubet.
Ambulare pedibus, Vide Ambulo.
Obire pedibus regiones, Vide Obeo.
Transmittere pedibus aut equis aliquem locum. Cic. Attico lib. 16.333.18.
Merere pedibus, Vide Mereo.
Pedibus stipendia facere, Idem significat quod pedibus merere. Liu. ab Vrbe cond.
Pedibus præliari. Cæsar 4. bell. Gall. 469.
Pes, pro loco. Cic. ad Att. lib. 7.140.1. Pedem in Italia uideo nullum esse, qui non in istius potestate sit.
Pes mensæ. Plin. lib. 12. cap. 1..3.
Conuulsus pes acernæ mensæ. Ouid. 12. Metam. 51.
Pes uinacorum. Col. lib. 12. cap. 43.10.
Pes, Mensuræ genus. Plin. lib. 12. cap. 1.6. Arbor est clara domicilij modo caua, LXXX. atq; unius pedum specu.
Temo protentus in octo pedes. Virg. 1. Georg. 35.
Pes quoq; in carmine, syllabarum & temporū certa dimensio. Quint. lib. 12. cap. 3. Ne pes quidem otiosus certam legem temporum seruat.
Heroici pedes tres, dactylus, anapestus, & spondeus. Cic. 3. de Orat. 100.
Citus pes, iambus. Horat. de Arte, 51.
Moderatione quadam certa numerorum & pedum adstrictus historio. Cic. 1. de Orat. 132.
Claudere uerba pedibus. Horat. 2. Serm. saty. 1.6.
Certo pede differt sermoni sermo merus. Hor. 1. Ser. sat. 4.10.
Incomposito pede currunt uersus. Horat. 1. Serm. saty. 10.1.
Musa per undenos emodulanda pedes. Ouid. 1. Amor. ele. 1.7.
Pes etiam dicitur fœdum capitis animal, à multitudine pedum. Plaut. Curcul. 10.14. Vt muscæ, culices, pedesq;, pulicesq;, cimices, &c. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 9. E capite & è collo eorum crebrò eligendi pedes. De pullis.
Pes milui, Herba. Col. lib. 12. cap. 7.4.
Miluinus pes, Vide Miluus.
Pes gallinaceus, uel Pedes gallinacei, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13.11. Capnos prima, qua pedes gallinaceos uocant, nascēs in parietinis & sæpibus, ramis tenuissimis sparsisq;, flore purpureo. Pedem autem gallinaceum Dioscorides à Græcis caucalidem appellari contendit, estq; olus flore candido, & umbellam gerens, quod à rusticis daucum syluestrem uocari asserit Galenus.
Pes, Funis, quo in naui tenditur uelum pro uoluntate. Virg. 5. Aen. 166. Vnà omnes fecere pedem. Plin. lib. 2. ca. 47.12. Iisdem autem uentis in contrarium nauigatur prolatis pedibus, ut noctu plerunq; uela concurrant.

Pedibus] Aduerb. teste Charisio, lib. 2. de Sene. Ingressus iter pedibus.

Pediculus] pediculi, pe. cor. Dimin. m. g. (ποδίσκος,) Paruus pes. Plin. lib. 9. cap. 28. Mollia sunt, loligo, sepia, polypus, & cætera eius generis. His caput inter pedes & uentrem, pediculi octoni omnibus.
Pediculi uocantur quibus fungi, pyra, mala, & huiusmodi sustinentur. Plin. lib. 22. ca. 23.4. Tutiores fiunt fungi cum carne cocti, aut cum pediculo pyri.
Ficorum pediculi. Col. lib. 12. cap. 15.
Granatorum pediculi, siue punicorum. Colu. lib. 12. cap. 44. Deinde sereno cælo granata leguntur cum suis pediculis.
Pomorum pediculi. Col. lib. 12. cap. 45.
Pyrorum pediculi. Plin. lib. 15. cap. 28.6. Dependent alia pediculis, ut pyra. Alia racemis, ut uuæ, palmæ. Alia & pediculis & racemis, ut ederæ, sambuci.
Vuarum pediculi. Col. lib. 12. cap. 43.1.

Pediculus] (φθεὶρ,) Vermis in capite hominis, item in cæteris animalibus. Col. lib. 8. cap. 7.2. Pluma omnis è capite, & sub alis atq; clunibus detergetur, illic ne pediculū creet: hic ne stercore loca naturalia exulceret. De gallinis.

Pedicosus] siue pediculosus, pe. pro. (φθειρώδης,) Pediculis plenus. Plau. Pediculosus, squalidus: ubi me uidit, scabit caput.

Pedicularis] & hoc pediculare, pen. pro. Quod ad pedicu los pertinet. Vnde Pedicularis morbus, qua corpus pediculis scatet. Hunc morbum Græci phthiriasim appellant. nam phthira pediculum dicunt.
Herba pedicularis. Col. lib. 6. cap. 30.

Pediolus] huius pedioli, pe. cor. m. g. (ποδίλλιον,) Paruus pes. Afranius, Atq; adeò nolo nudo pediolo est pus.

Peduſculus] p. cor. (ποδύφιον,) Paruus pes. Plin. li. 11. cap. 10.4. Si cooriatur procella, apprehensis peduſculo lapillis se

Digitized by Google

lis se librant. Vetus exemplar legit, apprehensi ponduscu-lo lapilli, &c.

Pedam] (ἴχνος,) (inquit Festus) uestigium humanum, præ-puè pedis, appellasse antiquos in commentarijs quibusdam inueniri solet.

Pedalis] & hoc pedale, pen. pro. (ποδιαῖος,) Quod est pe-dis: ut pedale spatium, &c. Varro 3. de Re rust. ca. 5. 12. In fimo intra salere est stagnũ cum margine pedali. Cæs. 3. bel. Gal. 399. Transtra ex pedalibus in altitudinẽ trabibus cõ fixa clauis ferreis digitis pollicis crassitudine. Cic. 4. Acad. 145. Quantulus nobis uidetur mihi quidẽ quasi pedalis.

Pedamen] pen. pro. pedaminis: & Pedamentum, pedamen-ti (χάραξ,) Sustentaculũ quod alicui arbusculæ adhibetur, uel etiam uitibus ad eas muniendas & fulciendas. Plin. lib. 17. ca. 20. 5. Castanea pedamentis omnibus præfertur, Co-lum. lib. 4. cap. 30. 1. Pedaminũ iugorumq; & uiminum pro-spiciendorum tradenda ratio est.

Pedaneus] Adiect. Idem est quod Pedalis. Col. lib. 5. Et ideo in maritandis arboribus nemo minorem pedanea scrobem uitibus comparat.

Pedaneus iudex, Qui à præside constituitur ut minora iudicia discernat: quòd is magistratus non uebatur curru, sed pedi-bus proficiscatur in forum. Vlpianus L. 1. Parag. Item Sena tusconsulto. ff. De postulando, Item Senatusconsulto etiam apud iudices pedaneos postulare prohibetur, calumniæ cau sa publico iudicio damnatus.

Pedarius] huius pedarij. Pedarij dicuntur, qui in Senatu sen tentiam non dicunt, sed ab alio dictam comprobant, mouen tes se loco, & in partem eius qui dixit, ambulantes, propter quod qui ita facit, ire in sententiã pedibus dicuntur, & ab actu trãseundi pedibus in aliena sedilia, pedarij sunt appel-lati. Cic. Att. lib. 1. 14. 12. Est illud S. C. summa pedariorũ uoluntate, nullius nostrum authoritate factum. Et epistola sequente, 7. Et raptim in eam sententiã pedarij cucurrerũt. Festus, Pedarium Senatorem significat Lucilius quũ ait, A-gipes uocem mittere cœpit. Qui ita appellatur, quòd tacitus transeundo ad eum cuius sententiam probat, quid sen-tiat indicat. Vide Gellium lib. 3. cap. 18.

Pedatim] pen. cor. (κατὰ πόδα,) Aduerbium à Pedo, pe-dis. Plin. lib. 11. cap. 45. 5. Leo tantum & camelus peda-tim gradiuntur. Hoc est, ut sinister pes non transeant de-xtrum, sed subsequatur.

Pedatum] pedati. Nonius, Pedato positum pro repetitu, uel accessu, Cato Originũ lib. 1. Igitur tertio pedato bellum no-bis fecere. Hoc est tertio reuersi, inquit Sipontinus. Idem in Dissuasione de fœneratione, Tertio autem pedato item ex fœnore discordia excrescebat.

Pedecosum] (φθειρῶδες,) Pediculis obsitum appellat Ti-timnius, authore Festo, hoc modo, Rus detrudetur pedeco-sus, squalidus.

Pedeprosim] Aduerb. (βάδην,) Id est, Nonio interprete, cautè, lenta & tarda itione.

Pedes] peditis, pen. cor. m. g. (πεζός,) Miles qui pedibus mi litiam exercet. Cæs. 8. bel. Gal. 127.

Equitatum omnem Germanosq; pedites summæ uelocitatis o-mnes ad castra hostium præmittit.

Acies peditum. Tacit. lib. 4.

Cateruæ peditum. Horat. 2. epist. 1. 39.

Nimbus peditum, Densa multitudo. Virg. 7. Aen. 159.

Armatus pedes. Virg. 6. Aen. 104.

Peditum & equitum copias contrahere. Cn. Magnus Domitio in Epist. ad Attic. lib. 8. 163. 2.

Peditem pedes obtruncat. Virg. 10. Aen. 151.

Pedes uiator. Plin. lib. 15. cap. 29. 7.

Peditatus] huius peditatus, m. g. (τὸ πεζὸν,) Peditum copiæ. Cic. 5. Philip. 167. Tu ciuem sceleratum & perditum Gal lorum & Germanorum exercitu, pecunia, peditatu, equita tu, copijs instrues?

Armatura uaria peditatus, & equitatus. Cic. Mario, li. 7. 1. 8.

Pedester] (πεζεῖος,) significat eum qui pedibus iter facit. Apuleius, Qui modò in exercitum profectus est pedester. Mart. lib. 1. 28. Abnuit in liquidis ire pedester aquis.

Hic & hæc pedestris, & hoc pedestre, ut Pedestris exercitus, qui peditibus tantum constat, nõ etiam equitibus. Pedestria auguria dicebantur, quæ à lupo, uulpe, serpente, equo, & cæteris animalibus quadrupedibus dabantur.

Acies pedestris, Vide Acies.

Pedestres copiæ. Cic. 2. de Fin. 77.

Pugna pedestris. Virg. 11. Aeneid. 142.

Pedestres nauales ue pugnæ. Cic. de Senect.

Statua pedestris. Plin. lib. 34. cap. 6. 5.

Scutum pedestre. Liu. 7. ab Vrbe, 38.

Statua ænea pedestris uel equestris. Cic. 9. Philip. 265.

Pedestris oratio, dicitur numerosa, & secundum metricam rationem composita, quamuis non sit carmen. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Platone, Multa supra prosam orationem, & quam pedestrem Græci uocant, surgit.

Musa pedestris. Horat. 2. Serm. satyr. 6. 4.

Historijs pedestribus dicere prælia. Horat. 2. Carm. ode 12. 2.

Sermo pedestris. Horat. de Arte, 20.

Pedetentim] Aduerb. (βάδην κατὰ πόδας,) cõpositum à pede, & tento, tentas: hoc est Passim, & per passus. Cic. 1. Offic. 169. Eam imitationem si tempora adiumabunt, fãci-lius commodiusq; faciemus: sin minus, sensim erit pedeten-timq; facienda. Sic pro Quintio, 29. Timidè tamen & pe-detentim istuc descendũt. Teren. Phor. 3. 3. 19. Di bene uer tant quod agas, pedetentim tamẽ. Donatus, Cautè, à pedibus tentando. Cic. ad Dolobellam lib. 9. 14. 16. Legi enim con cionem tuam, nihil illa sapientius ita pedetentim & grada-tim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus.

Accedere pedetẽtim ad aliquã causam. Author ad Heren. lib. 1.

Cautè pedetentimq; omnia dicere. Cic. pro Cluen. 93. (9.

Ingredi pedetentim in defensionem. Cic. 1. de Inuent. 35.

Progredientes pedetentim. Lucret. lib. 5. 292.

Pedica] pedicæ, pen. cor. (ποδοπέδη,) à pede, significat la queum quo pedes illigantur. Virg. 1. Georg. 62. Tunc grui bus pedicas, & retia ponere ceruis. Liu. 1. bel. Pun. 135.

Pedicinus] pedicini, pen. pro. (ποδάριον,) Cato ca. 18. 3. Ibi foramen pedicinis duobus facito: ibiq; arbores pedicino in lapide statuito. Quid sit hoc loco pedicinus, ignoratur.

Pedicularis] Pedicosus, Pediculus, Pediolus, Vide suprà post Pes.

Pedisequus] huius pedisequi, pe. cor. (ἀκόλουθος, θεράπων,) Qui dominum sequitur. Plaut. Milite, 14. 18. Pedisequus tibi sum. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 3. Quæ mihi uidetur una con ciuncula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.

Conculcari hunc à pedisequis iussit. Cic. pro Domo sua, 85.

Pedisequa] huius pedisequæ, pen. cor. (θεραπαινὶς,) Quæ dominam sequitur. Terent. And. 1. 1. 96.

-accedo ad pedisequas:
Quæ sit rogo. Cic. 1. de Orat. 121. Sed quia sæpe utitur ora tor subsidio iuris in causis, idcirco istam iuris scientiam, e loquentiæ tanquam ancillulam, pedisequamq; adiunxisti.

Puerorum pedisequa. Author ad Heren lib. 4. 235.

Virtutis pedisequæ sunt diuitiæ. Author ad Heren. li. 4. 164.

Peditatus, Vide Pedes.

Pedo] pedas, (βαδίζω,) pedare, ueteres pro Ire dixerunt. Vnde & repedare, quasi pede iterare. Lucilius. Rediisse ac repe-

Digitized by Google

ac repedasse, ut Romam uitet.

Pedare, (χαραχῶ,) est etiam sustentaculum uiti addere, aut alteri arbusculæ: ex quo uineæ huiusmodi, pedatæ dicuntur. Col. lib. 4. cap. 12. 1. Putationem sequitur iam pædandæ uineæ cura. Plin. lib. 17. ca. 21. 11. Aut pedatæ simplici iugo.

Pedatio] Verbale, (χαράκωσις,) Col. lib. 4. cap. 11. 2. Idq; iugum intra quartum pedem conueniet alleuari, dum se uinea corroboret in pedationem.

Pedum] huius pedi, (λαγώβολον, καλάβρων,) Baculum incuruum quo pastores utuntur ad comprehendendas oues aut capras pedibus. Virg. in Bucol. eclog. 5. 18. At tu sume pedum. Sed in eo uersu qui est in Iphigenia Ennij, Procede: gratum proferre pedum, nitere cessas: id ipsum iaculum significare, quum ait Verrius, Mirari satis non possum: quum sit ordo talis, & per eum significatio aperta, Gratum proferre pedum cessas, nitere. Festus.

Peduſculus] Vide suprà post Pes.

Pessi] (πεσσοδέματα,) dicuntur medicamenta, quæ in uellere, naturalibus mulierum opponuntur, Græcè πεσσοὶ dicuntur. Quæ enim per anum, clysteres: per collum matricis, pessi siue pessarij appellantur. Celsus lib. 5. cap. 21. Sed alia quoq; utilia sunt, ut ea quæ fœminis subijciuntur: πέσσους, Græci uocant. Eorum hæc proprietas est: Medicamenta composita molli lana excipiuntur: eaq; lana naturalibus conditur.

Pessime, Pessimus] Vide Malus adiect.

Pessinus] penult. prod. Pessinuntis, (Πεσσινοῦς,) Emporium Phrygiæ habens templum maximum (ut inquit Strabo lib. 12.) magnæ ueneration is Matris deûm, quam Angidistam uocãt. Hic locus magnificè ab Attalicis regibus structus est, & tẽplo, & porticib. ex albo lapide Romani celebre reddiderunt, accersita inde deæ statua, & Pessinuntia appellata. Pessinuntem Dindymenã & Cybelẽ uocant, ait Ptolemæus lib. 5. cap. 4. Ibi Gordius nodus est ab Alexandro resciſſus.

Sedem domicilium q; Matris deorum Pessinuntem uocat Cicero, de Arusp. resp. 25.

Pessinuntius] (Πεσσινούντιος,) Cicero de Arusp. resp. 47. Lege Tribunitia Matris magnæ Pessinuntius ille sacerdos expulsus & spoliatus sacerdotio est, &c.

Pessulus] pessuli, pen. corr. (βλῆτρον,) Parum pes, instrumentũ quo ostium clauditur. Terent. Heaut. 2. 3. 37. Anus foribus obdit pessulum: ad lanam redit. Idem Eunu. 3. 5. 55. Vide Obdo.

Pessum] Adverb. (κάτω,) Deorsum, quasi ad pedes, uel sub pedibus. Vnde Pessum premere. Plaut. Mostel. 16. 50.

Pessum abire. Plaut. Aulul. 17. 12.
Vt toleret, ne pessum abeat.

Tellus dedit pessum cacumina. Lucan. lib. 5. 124.

Pessum ire. Col. lib. 12. cap. 6. 2. Nam ubi dulcem caseum demiseris in eam, si pessum ibit, scies esse adhuc crudam: si innatabit maturam. Ibid. cap. 30. 1.

Pessum eo, per translationem. Plaut. Cistel. 4. 12.
Frangit amantem animum: neq;, nisi quia miser ne eo pessum, Mihi ulla abest iam perdito pernicies. Id est, perdar. Plin. lib. 14. in Procœmio, 5.

Pessundo] pessundas, pessundedi, pe. cor. pessumdatum, (πατατέω,) pessundare, pen. corr. Pedibus calcare. Terent. And. 1. 3. 3. Quæ si non æstu prouidentur, me, aut herum pessundabunt.

Cuncta pessundare. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 9.

Pessundare iracundiam. Plaut. Merc. 22. 6.

Pessundare, dicitur mula excussoria, quæ cessorẽ deorsum excutit. Paulus in L. Bouẽ. ff. de Aedilit ædi. Bouem, qui cornu petit, uitiosum esse plerig; dicunt. item mulas quæ pessundant. Alij legunt, quæ cessim eunt.

Pestis] huius pestis, f. g. (λοιμὸς, λοιγὸς, λώβη,) Morbus notus. Plaut. Amphit. 7. 23. Pestis te tenet.

Pestes, pluraliter. Plin. lib. 2. cap. 2. Multis etiam pestibus.

Pestis, aliquando de homine dicitur, qui alios corrumpit, & damna infert. Terent. Adelph. 2. 1. 35.
Leno sum, fateor, pernicies communis adolescentium.

Periurus, pestis. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 4.

Pestis in amicitia pecuniæ cupiditas. Cic. de Amic. 33.

Amicitiæ nostræ pestis. Catull. ad Rufum, epigr. 72. 2.

Pestis ac pernicies ciuitatis. Cic. pro Rabirio perduel. reo. 1.

Imperij pestes. Cic. de Arusp. resp. 3. Cum his furijs & facibus, cum his inquã exitiosis prodigijs, ac penè huius imperij pestibus, bellum mihi inexpiabile dico esse susceptum.

Furia ac pestis patriæ. Cic. pro Sestio, 26.

Funesta Reipub. pestis. Cic. pro Domo sua, 3.

Pestem de incendio dixit. Virg. lib. 5. Aen. 140.
Restinctus donec uapor omnis, & omnes,
Quatuor amissis, seruatæ à peste carinæ.

Acerba pestis. Virg. 3. Georg. 84.

Adulta pestis, Vide Adoleo.

Blanda pestis luxuria. Sene. Octauia, 7. 11.

Capitalis pestis, Vide Caput.

Corporeæ pestes. Virg. 6. Aen. 148.

Fluidæ contagio pestis. Lucan. lib. 6. 18.

Gelidæ pestes. Lucan. lib. 9. 170. De serpentibus.

Improuisior, grauiorq; pestis fuit. Tacit. lib. 2.

Insolita, pestis. Senec. Herc. Oetæo, 7. 22.

Numerosa pestis. Senec. Herc. Oetæo, 12. 4.

Vulcania pestis, Incendium. Sil lib. 7. 73. Idem lib. 17. 102.

Noua pestis adest Ouid. 9. Metam. 41.

Auertere pestem ab Aegypto. Cic. 1. de Nat. deor. 141. Virg. 3. Aeneid. 124. -dij talem terris auertite pestem.

Concepta æstu pestis, Vide Concipio.

Conferre pestem, Vide Confero.

Consumptus à peste, Vide Consumo.

Depellere pestem, Mortem. Virg. 9. Aen. 66.

Depulsi à communi peste fluctus in nosmetipsos redundarunt. Cic. 1. de Orato. 2.

Toto descendit corpore pestis. Virg. 5. Aen. 137.

Rapidam pestem diffundunt ignes. Silu. lib. 17. 19.

Belli pestem euadere. Virg. 10. Aen. 11.

Illigatus peste interimor, Vide Illigo.

Importare pestem, Vide Importo.

Incessit pestis. Col. lib. 9. cap. 13. 3.

Inuadit pestis in uitam hominum, Vide Inuado.

Latens oss: bus pestis. Valer. 7. Argon. 51.

Pestem aliquam machinari in omnes, Vide Machina.

Machinari sibi nefariam pestem. Cic. 3. de Nat. deor. 90.

Meditari pestem alicui. Virg. 3. Georg. 31.

Mimitari pestem. Liu. 2. ab Vrbe, 215.

Tam detestabilis pestis nulla est, quæ non homini ab homine nascatur. Cic. 2. Offic. 22.

Oppetere pestem, Vide Oppeto.

Pestilentia] pestilentiæ, ldẽ, (λοιμὸς,) Plin. lib. 7. ca. 50. 5. Qua in re obseruatũ in Meridianis partibus, ad Occasum solis pestilentiam semper ire. Cæsar 2. bel. Ciuil. 91. Graui etiam pestilentia conflictati.

Salubritas & pestilentia, contraria. Cic. 1. de Diuin. 212.

Annus infamis pestilentia, Vide Infamis.

Eluuionis pestilentiæ, uastitatis causæ. Cic. 2. Offic. 22.

Vastus atq; desertus propter pestilentiam ager, & propter sterilitatem incultus. Cic. 2. de Leg. Agr. 71.

Possessores pestilentiæ & inuidiæ. Cic. 1. de Leg. Agr. 9.

Oratio

Oratio plena ueneni & peſtilentiæ. Catull. ad Fundum, 41. 3.
Abijt peſtilentia, Vide Abeo.
Aſſerre peſtilentiam, Vide Aſſero.
Coorta peſtilentia, Vide Coorior.
Peſtilentiam facere uidet quod egerit ſus ægra. Col. lib. 6. ca. 5.
Incidit peſtilentia grauis in urbem, Vide Incido pen. cor.
Terrere animos peſtilentia. Cic. 2. de Nat. deor. 21.

Peſtilens] pe. cor. huius peſtilentis, o. g. (λοιμώδης,) Quod peſtem infert: cui ſalubre opponitur. Cic. de Fato, 11. Inter locorum naturas quantum inter ſit, uidemus alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes.
Peſtilentes & Salubres partes agrorum, contraria. Cicero 1. de Diuin. 135.
Africus peſtilens. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
Grauis & peſtilens aſpiratio. Cic. 1. de Diuin. 211.
Inuidia peſtilens. Sene. Hippol. 4. 27.
Ventus horribilis atq; peſtilens. Catull. ad Furium, epigr. 23.

Peſtifer] penult. cor. adiect. (ἐξώλης, ὀλοθόλος, ὀλοφώϊος, φθισιμβρώς, λοίγιος,) ut Fulmen peſtiferum, Quod mortem aut exilium oſtendit, inquit Feſtus.
Peſtifer potu taurorum ſanguis. Plin. lib. 11. cap. 38. 1.
Aer peſtifer. Claud. de bell. Gildon. 103.
Amor peſtifer. Sene. Thebaid. 1. 8.
Aquæ peſtiferæ. Valer. 4. Argon. 118.
Arma peſtifera. Sene. Herc. furente, 11. 17.
Bellum peſtiferum, Pernicioſum, mortem afferens. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 4.
Calor peſtifer. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
Ciues peſtiferi. Cic. 1. de Orat. 117.
Peſtifera auibus exhalatio. Plin. li. 4. in Præf. 2. Et li. 11. ca. 19. 1. Papilio etiam ignauus & inhonoratus peſtifer.
Fames peſtifera. Ouid. 8. Metam. 159.
Gaudium peſtiferum Liu. 1. ab Vrbe, 256.
Ignis peſtifer. Ouid. 8. Metam. 96.
Manus peſtifera. Ouid. 4. Metam. 99.
Crudelis & peſtifer reditus alicuius. Cic. 3. Philip. 125.
A peſtiferis & nocētib. rebus refugere. Cic. 2. de Na. deo. 179.
Peſtifer ac funeſtus Tribunatus. Cic. pro Domo ſua, 1.
Venter peſtifer. Ouid. 1. Metam. 93. de pythone ſerpente.
Venenata & peſtifera uipera. Cic. de Aruſp. reſpon. 47.
Virus peſtiferum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 3.
Vitia peſtifera, luxuria, auaritia, crudelitas. Cic. 3. de Fin. 113.

Peſtiferè] pen. corr. Aduerbium, (λοιγίως,) Cic. 2. de Legibus 21. Quid quòd multa pernitioſè, multa peſtiferè ſciſcuntur in populis.

Peſtilitas] pen. cor. peſtilitatis, f. g. (νεῖρα,) apud antiquos legebatur, teſte Nonio, & idem eſt quod Peſtis Lucret. lib. 6. 227. Hæc igitur ſubitò clades noua, peſtilitaſq;.

Petaſio] Petaſionis, m. g. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 10. Optimarum ſignum, quòd etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ tomacinæ, & taniacæ, & petaſiones.

Petaſo] pen. cor. petaſonis, m. g. Caro porcina, quam alij coxam, alij (inter quos Sipontinus) eam partem ſuis dicunt quæ ab alis incipit, & coſtis comprehendit, quibuſdam ueluti uirgulis pinguibus diſtincta. Martial. lib. 13. 54.
Muſteus eſt, propera, charos ne differ amicos.
Nam mihi cum uetulo ſit petaſone nihil.

Petaſunculus] pen. cor. Diminut. Iuuenal. Satyr. 7. 13.
-ſiccus petaſunculus, & uas Pelamidum.

Petaſus] petaſi, pen. cor. m. g. (πέτασος,) Capitis tegmen, galero perſimile, ſiue ipſe galerus. Plaut. Amphit. 3. 143.
Ego has habebo uſq; in petaſo pinnulas.
Tum meo patri autem trochilus inerit aureus ſub petaſo.

Petaſus, fit à Græco πετάνυμι, quod eſt extendo: cuius aoriſtos eſt ἐπέτασα, unde petaſus.
Petaſus, per translationē dicitur quod in galeri formam ædificijs ſuperpoſitum, extenſum, & explicatum eſt, in metæ formam ſe trahens. Plin. lib. 36. cap. 13. 10. Supra id quadratum pyramides ſtant quinq; quatuor in angulis, & in medio una, in imo latæ pedum ſexagenum quinūm, altæ centū, quinquagenūm, ita faſtigiatæ, ut in ſummo orbis æneus, & petaſus unus omnibus ſit impoſitus, ex quo pēdeāt excepta catenis tintinnabula, quæ uēto agitata lōgè ſonitus referāt.

Petaſatus] pe. pro. Adiect. (πεπασμένος,) Qui galero & capitis ornamento utitur. Sueto. in Auguſto, cap. 82. Solis uerò ne hyberni quidem patiens, domi quoq; non niſi petaſatus ſub die ſpatiabatur.
Petaſatus etiam dicitur, ut aliqui uolunt, qui cothurno aut ſocco calciatus eſt. Cicero ad Caßium, libro 15. 17. 2. Atq; idipſum facerent commodius, ſi mihi aliquid ſpatij ad ſcribendum darent: ſed petaſati ueniunt, comites ad portam expectare dicunt.

Petaurum] huius petauri, (πέταυρον,) Genus ludi, & machina quædam lignea. Quo quidem ludi genere homines per aera rotarum pulſu iactabantur. Martial. lib. 11. 22. in Lydiam, Quàm rota tranſmiſſo toties impacta petauro.
Petaurum dici etiā poteſt id ſupra quod homines agilitate corporum inſignes ludunt, ut haſtæ circa quas ſe uoluūt: funes ſupra quos etiam reciproci ambulant: circuli, per quos ſe more piſcīū tranſmittunt: tabulæ è quibus in aere pendent, uno brachio ſe ſuſtinentes.
Petaurum Græci dicunt eſſe laqueum & aſſeres, quibus domus teguntur. Iulius Pollux exiſtimat caueam eſſe in quā ſe cortis alites cubitum ituræ conferunt.

Petauriſta] petauriſtæ, m. g. (πεταυριστής,) Nonius, Petauriſtæ à ueteribus dicebantur qui ſaltibus, uel ſcœnis leuioribus mouerentur. Varro lib. 2. de uita Pop. Rom. Nec minus alio in genere ſunt ludi uelitis, Galli Germani petauriſtæ.
Petauriſtæ, ſiue petauri, à πεταύειν, inquit Nonius, id eſt, uolare, dicuntur. Feſtus, Petauriſtas Lucilius à petauro appellatos exiſtimare uidetur, quando ait, Sicuti mechanici quīū alto exiluere petauro. At Aelius Stilo, quòd in aere uolent, quum ait, Petauriſta propriè Græcè, ideo quod ij πρὸς αἶρα πετῶνται.

Petiſco, Peteſſo] Vide Peto petis.

Petigo] pen. prod. petiginis, f. g. (λειχὴν,) Morbi genus, qui & impetigo dicitur, quòd uicina petat, ſeſe latè ſumma cute diffundens, occupat plerunq; totum uultum oculis exceptis. Lucil. lib. 30. Illuuies, ſcabies oculos huc, deniq; petigo huc conſcendere. Nonius.

Petilia] (πετηλία,) oppidū Lucaniæ, conditum à Philoctete. Virg. 3. Aen. 81. Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Petilius] Flos coloris albi. Plin. lib. 21. cap. 8. 4.

Petilus] Adiect. (λεπτός,) Tenuis, & exilis. Lucil. lib. 12. Inſignis uaris cruribus, & petilis. Plautus Plotino, Nam coloratam frontem habet, petilis labris. Nonius.

Petiolus] pen. cor. (πόδιον,) Diminut. eſt à pede. Afranius, Atq; adeò nolo nudo petiolo ambules. Nonius.
Petiolus, quo fructus pendet. Col. lib. de Arboribus, cap. 23. 2. Alio modo quum iam matura mala fuerint, antè quàm petioli rumpantur, quibus pendent, intorqueto.

Peto] petis, petiui, petitum, pen. prod. (αἰτέω, αἰτιάομαι, αἰτίζω, αἰξιόω, προυμνάομαι,) petere, Propriè eſt (author Varrone) ſuppliciter & precariò aliquid poſtulare. Valla, Petere dicimur, quum aliquid humiliter & precibus petimus. Cic. Philipp. lib. 13. 74. 3. Te autem pro uetere noſtra neceſſitudine etiam atq; etiam peto, ut eius filios, qui in tua poteſtate

Digitized by Google

potestate sint mihi potissimum condones.
Petere ab aliquo & eum rogare. Cic. 6. Ver. 56.
Petere & contendere. Cic. Cluuio, lib. 13. 8. 12.
Precibus omnibus petere. Cæsar 5. bell. Gall. 22. Cic. pro Sylla, 41. At literæ sunt Fausti, per quas ille precibus à P. Sylla petit ut emat gladiatores.
Precariò aliquid petere. Liu. lib. 4. Decad. 4.
Cupidè petere aliquid. Horat. 2. epist. 1. 20.
Cupidissimè aliquid petere, Vide cupio.
Cupienter petere, apud Plautum in Pseud. 10. 18.
Statim petere. Cic. pro Quintio, 22.
Supplex te peto. Virg. 6. Aen. 23.
Per amicitiam petere. Horat. 1. Serm. saty. 3. 1.
Habes tota quod mente petisti. Virg. 4. Aen. 20.
Aliquid apertè petere. Cic. pro Lege Agrar. 1. Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.
Aequa. Ouid. 7. Metam. 35.
Auxilium petere. Terent. Phorm. 5. 1. 2. Aut unde mihi nunc auxilium petam?
Petere auxilium ab aliquo per alterum. Cic. 1. Ver. 7.
Petere auxilium contra aliquem. Cæsar 8. bell. Gall. 12.
Petere auxilium & manus. Cic. 2. Tusc. 65.
Beneuolentiam iudicis petere, Vide Beneuolentia in Bonus.
Colloquium petere. Cæsar 1. bell. Ciuil. 318. Ouid. 3. Metam. 112. Vadit ad artificem diræ Polymnestora cædis,
Colloquiumq; petit.
Fidei commissum petere. Quint. lib. 3. cap. 6. 51.
Congressus alicuius petere. Virg. 5. Aen. 147.
Consilium petere. Cic. ad. Att. lib. 7. 140. 2.
Petere diem colloquio. Liu. 6. bell. Pun. 89.
Exilium petere. Lucan. lib. 3. 23.
Fauorē proponsum petijt uoce sollicita. Ouid. 14. Meta. 142.
Fidem pacis petijtq; deditq;. Ouid. 3. Metam. 26.
Certum uoto pete finem. Horat. 1. epist. 2. 12.
Gratiam petere. Cæsar 5. bell. Gall. 210.
Hospitium requiemq; peto. Ouid. 4. Metam. 129.
Mortem ardentiore studio petere, quàm Epicurus uoluptatem petendam putat. Cic. 2. de Finib. 99.
Petere mutuum. Plaut. Curcul. 2. 68.
Opem petere. Cic. 5. Tuscul. 7. Ad te confugimus, à te opem petimus: tibi nos, ut antea magna ex parte, sic nunc penitus, totosq; tradimus. Sic ad Attic. lib. 14. 316. 2.
Oracula petere à deo. Cic. 1. de Diuinat. 14. 7.
Pacem passis manibus, & suppliciter petere. Cæsar 2. bel. Gal. 281. Et lib. 1. 105.
Præmium petere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 138.
Præsidium ab aliquo petere. Cic. de Fato, 29.
Præsidium lesæ petitote puellæ. Ouid. 3. de Arte, 42.
Requiem exiguam petit. Ouid. 4. Metam. 126.
Responsa petere à deo. Plin. lib. 31. cap. 2. 17.
Sanguinem & uitam alicutus petere. Cic. pro Rosc. Amer. 4.
Tempus inane peto. Virg. 4. Aen. 87.
Veniam petere. Cæsar 8. bell. Gall. lib. 172. Plin. lib. 28. cap. 4. 3. Veniam quoq; à deis spei alicuius audacioris petimus, in sinum spuendo.
Veniam petere & dare uicissim. Horat. de Arte, 3.
Veniam petere errato. Cic. pro Sylla, 48.
Virtutem petere. Horat. 1. epist. 6. 4.
Petere alicui. Virg. 9. Aeneid. 19.
O genitrix quò fata uocas? aut quid petis istis? Vbi Seruius, Petis istis, id est pro istis, Nam sic dicimus peto tibi, id est pro te.
Petere alicui dispensationem. Sueton. in Vespasian. Vide Ordino in Ordo.
Missionem militibus petere. Tacit. lib. 1.
Accusationem in aliquem petere. Quint. lib. 5. cap. 13. 15.
Petere, Appetere, Ambire. Virg. 8. Aen. 33.
-notumq; petiuit
Coniugis infusus gremio per membra soporem. Ita Nonius Cic. de Amicitia, 10. Qui Consulatum petijt nunquam factus est Consul bis. Virg. 2. Aen. 30.
Modestè peti. Ouid. epist. 19. 11.
Bona petere. Lucil. lib. 26. Ex Nonio.
Coniugium petere. Ouid. 10. Metam. 122.
Decus & pretium petere. Horat. 1. epist. 18. 9.
Decus petere iaculo. Sil. lib. 16. 112.
Gloriam petere. Plin. lib. 12. cap. 14. 4. C. etiam Cæsar Augusti filius inde gloriam petijt. Pro adepto est.
Gloria maior petitur. Sil. lib. 16. 123.
Honores petere. Q. C. de Petit. Consul. 37.
Imperium ac summatum sibi petere. Lucret. lib. 5. 210.
Mortem petere. Virg. 3. Georg. 44.
Petit gemellus nuptias Maronillæ. Martial. lib. 1. 40.
Præturam petere. Cic. 2. Ver. 15.
Principatum eloquentiæ petere. Cic. in Orat. 31.
Thalamos alicuius petere, Coniugium. Ouid. 6. Metam. 140.
Petere somnum. Quint. lib. 9. cap. 4. Virg. 7. Aen. 18. Mollibus incubuit stratis, somnosq; petiuit.
Amplexum alicuius petere. Virg. 8. Aen. 123.
Vultu tacito petit oscula. Lucan. lib. 3. 147.
Mortem petunt per uulnera. Virg. 4. Georg. 44.
Iam Horatius cæso hoste uictor secundam pugnam petebat. Liuius 1. ab Vrbe, 104.
Petere pœnas ab aliquo, quod & Exigere dicitur. Cic. ad Atticū, lib. 1. 11. 13. Vt apertè uictrix nequitia, ac libido pœnas ab optimo quoq; petere sui doloris, quem, &c. Idem 1. de Inuent. 27.
Hæreditatē ex testamento petere. Cic. 1. de Orat. 124.
Pecuniam non ex tabulis tuis, sed aduersarijs petere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 3.
Petere, Eligere, inquit Nonius: uel capere. Virgil. 4. Georg. 2. Principio sedes apibus, statioq; petenda.
Petere cibum. Terent. Heaut. 5. 2. 25.
Abijt, ac rogasse uellem. C L. quid? S. unde mihi peterem cibum. Idem Eunu. 3. 2. 38.
Non ut ab his medicinam perpetuam, sed ut exiguam doloris oblitionē petam. Cic. Lucæio. Cic. lib. 5. 15. 7. De literis.
Petere argumentum à paruis. Cic. 2. de Fin. 55.
Consilium à seipso petere. Quint. lib. 7. cap. 1. 5.
Delectatio sola ex his studijs petitur. Cic. pro Archia, 12.
Petere exempla ex. Cicero de Prouinc. Consul. 16. Præsertim quum ego omnium meorum consiliorum atq; factorum exempla semper ex summorum hominum factis mihi censuerim petenda.
Longè petere exempla. Lucan. lib. 1. 19.
Exordium paulò longius petere. Cic. pro Cluent. 7.
Initium à natura petere. Cic. 5. de Fin. 59.
Laudem è macello petere. Cic. 2. de Finib. 82.
Originem summi boni à primo ortu animantium petere. Cic. 2. de Finibus, 53.
A philosophorum scholis uirtutis præcepta petere. Quint. in Procem. lib. 1. 14.
Principia rei bene gerendæ à natura petere. Cic. 4. de Fin. 77.
Risum ex aliquo petere. Quint. lib. 6. cap. 3. 15.
Altè suspirium petere. Plaut. Cistel. 2. 47.
Iura Cordubam petere. Plin. lib. 3. cap. 1. 13. Turduli qui Lusitaniam accolunt, iura Cordubam petunt.
Petere in Indos. Plin. lib. 12. ca. 7. 3. de pipere longo, Huic nec pomi,

Digitized by Google

pomi,nec commendatio est aliqua: sola placere amaritudine,& hanc in Indos peti. Idem lib. 12. cap. 17. 8. Petunt & in Carmanos strobum. Id est à Carmanis. Budæus. Qui sensus per aliàs quoq; præpositiones exprimitur. Plin. lib. 12. cap. 1. 4. Sed quis non iure miretur arborem umbræ gratia tantùm ex alieno petitam orbe? Idem lib. 19. cap. 4. 3. Ostrearum genera naufragio exquiri aues ultra Phasidem amnem peti. Ibidem 9. Quæq; trans maria petimus. Idem lib. 21. ca. 3. 5. Sutilibus mox petitis ab India, aut ultra Indos. De coronis.

Petere ad Aethiopas usq;. Plin. lib. 36. cap. 6. 8.

Petere in sepulchrum alicuius uolumina. Hoc est è sepulchro. Plin. lib. 30. cap. 1. 10.

Petere in nubila. Plin. lib. 36. cap. 1. 3. Ad frigidos potus uas petitur in nubila, cæloq; proximæ rupes cauantur, ut biberatur glacie.

Petere, Commemorare, inquit Nonius. Virgil. lib. 8. Aen. 79. Quid causas petis ex alto?

Petere aliquem dextra, Id est porrigere dextram alicui. Virg. 1. Aeneid. 124.

Petere blanditijs nouercam, Blandiri. Quintil.

Aliquem literis petere. Cic. ad Attic. lib. 2. 17. 2. Si homo esset, eum potius legeret, quàm unam literam scriberet, qui me epistola petiuit: ad te ut uideo, comimus acceßit.

Criminibus aliquem petere. Tacit. lib. 3.

Petere, Percutere, ferire. Virg. 9. Aenei. 125. Iam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam. Hæc Nonius.

Petere, pro Appetere, & designare ictũ, ut solent gladiatores. Cic. in Orat. 133. Vt enim athletas, nec multo secus gladiatores uidemus, nihil nec uitando facere cautè, nec petẽdo uehementer, in quo nõ motus hic habeat palæstrã quandam.

Aera petere disco. Horat. 2. Serm. saty. 2. 3.

Capillos miseros ungue petis. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 2.

Caput & collum petere. Cic. pro Murena, 49.

Corpus petere ferro. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 5.

Genas petere ungue. Ouid. 2. de Arte, 91.

Petere iugulum, pro Inferre mortem, teste Varrone. Cicero pro Milone, 23.

Malo petere aliquem. Virg. 3. eclog. 13.

Inuicem petitur manus iniectio, Vide Inuicem.

Pectora alicuius petere gladio. Ouid. 5. Metam. 37.

Saxis petor à populo. Ouid de Nuce, 1.

Petere aliquem telis. Liu. 4. bel. Pun. 155.

Sacrilegæ telis me petiere manus. Ouid. 3. Fast. 140.

Vultus alicuius petere unguibus. Horat. Epod. 5. 20.

Petere aliquem, Violenter aggredi. Cic pro Ligario, 5. Quid enim Tubero tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat, cuius latus ille mucro petebat?

Bello petere urbem aliquam. Virg. 3. Aen. 121.

Petere aliquem, Insidias illi tendere. Plancus Ciceroni, libro 10. 23. 12.

Fraude petere aliquem. Virg. 4. Aen. 135.

Petere fraude uel insidijs aliquem, Liu. 10. bel. Maced. 213.

Petere insidijs uitam alicuius. Plin. lib. 7. 45. 3.

Latrocinio uitam innocentißimi cuiusq;, bonorum insidiatores petunt. Author ad Heren. lib. 4. 166.

Veneficio aliquem petere. Author ad Heren. lib. 4. 168.

Petere, Manere, expectare. Virgilius 9. Aeneid. 26. Troianos hæc monstra petunt. Ita Nonius. Seruius uerò, appetunt interpretatur.

Petere, Sequi. Virg. 5. Aen. 46. Quem petit, & summis annixus uiribus urget. Nonius.

Petere, Abducere. Virg. 6. Aen. 88. Tartareum ille manu custodem in uincla petiuit. Ita Nonius.

In uincula aliquem peti. Quint. lib. 7. cap. 2. 39.

Petere locum aliquẽ, Proficiscì. Suet. in Vesp. Cic. 3. Offi. 166. Naues onustas petentes Rhodum uiderit, &c.

Acceßum petere. Liu. 9. belli Pun. 137.

Raptim petit æquora campi. Lucret. lib. 3. 204.

Altum petere. Liu. 5. bel. Pun. 158. Cuius prima classis petere altum uisa est, quo facilius superaret promontorium.

Altum flamma petit. Ouid. 1. Fast. 22.

Antrum immane petit. Virg. 6. Aen. 3.

Summam petit arduus arcem. Ouid. 2. Metam. 62.

Arcem petunt Tritonidis. Virg. 2. Aen. 46.

Ardua petere, Ascendere montem aliquem. Stat. 2. Achil. 6.

Arua aliena petere. Virg. 4. Aen. 63.

Parnassus petit astra duobus uerticibus. Ouid. 1. Metam. 64.

Athenas petere. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 2.

Cælum petere. Plin. lib. 10. cap. 38. 2.

Amnis uolutus per saxa campum petit. Virg. 3. Georg. 105.

Classe petebat Lacedæmona. Ouid. epist. 1. 1.

Cursum alium petere. Cic. ad Att. lib. 3. 48. 3.

Cursu petere deserta. Virg. 6. eclog. 16.

Concursu tendunt petere littora. Virg. 1. Aen. 33.

Fugam petere. Liu. 8. bell. Pun. 28.

Fuga salutem petere. Cæs. 4. bell. Gall. 508.

Ima petunt nebulæ. Virg. 1. Georg. 81.

Lectum uacuum petit anxia. Ouid. 11. Meta. 95.

Loca secreta petere. Horat. de Arte, 61.

Montem petiui. Virg. 2. Aen. 161.

Remis uentisq; petere locum aliquem. Virg. 3. Aen. 113.

Romam petit fons ille. Plin. lib. 31. cap. 3. 11.

Secretum petere. Plin. epist. 5. e.

Sublime petere. Plin. lib. 10. cap. 33. 6.

Supera petere. Cic. 1. Tusc. 67. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt. Id est capessunt, expetunt, captant inquit Budæus.

Tecta diuersa petere per agros. Virg. 4. Aen. 33.

Gressu petunt tentoria. Sil. lib. 7. 65.

Vento petere urbem aliquam. Virg. 2. Aeneid. 5. De nauigantibus dicitur.

Petere, Tenere. Virg. 3. Aen. 19. Submißi petimus terram, & & uox fertur ad auras. Ita Nonius.

Petit, pro petijt uel petiuit, Syncopa poetis tantum in usu. Ouid. 1. Fast. 22.

Altum flamma petit: propior locus aera cepit.

Petens] Particip. (αἰτῶν,) ut

Veniam in præteritum petens. quòd ei, &c. Tacit. lib. 11.

Lucra petens. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 2.

Turba saxis petens contundet uos. Horat. Epod. 5. 21.

Responsum dedit petenti. Virg. 1. eclog. 9.

Reijcere petentem. Ouid. 9. Metam. 103.

Petendus] Particip. (αἰτητέος,) ut Honos petendus. Propert. lib. 3. eleg. 22. 8.

Gloria peccati nulla petenda tua est. Ouid. 2. de Arte, 78.

Palma petenda mea est. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 17.

Præda petenda est de magno grege. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 7.

Petitum, pen. prod. prius supinum: (πρὸς τὸ αἰτεῖν,) ut

Ire petitum aliunde. Catull. in Epithal. Mallij, 56. 31.

Petitus] pen. prod. Particip. (ἰητμένος,) ut

Dies petitus tanto ambitu. Senec. Medea, 6. 5.

Bellua petita ferro. Horat. Epod. 5. 2.

Præmia peccato nulla petita mihi. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 7.

Puella petita meis uotis. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 1.

Requies mihi petita est. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 1.

Spiritus petitus imo latere. Horat. Epod. 11. 2.

Extra rem petita. Quint. lib. 4. cap. 2. 64.

Digitized by Google

Petiturus] pen.pro. Particip. (αἰτήσων,) ut lucra petiturus. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 2.

Petitum] pen.pro. Substant. (αἰτηθέν,) ut utriusq; petiti facta est copia. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 8.

Petitus] pen.pro. (αἴτημα,) Nomen substantiuum, pro Petitione. Gell. lib. 18. cap. 3. Iussitq; eum consensu, petituq; omnium eandem illam sententiã diserti uiri cuiusmodi posset uerbis dicere. Lucan. lib. 3. 36. Attamẽ insequitur languor terræq; petitus Suauis.

Petitio, Verbale, (αἴτησις,)

Concedere petitioni, Vide Concedo.

Petitio] Actio priuata. Quint. lib. 4. cap. 4. Recusatio quoq; plures interim propositiones habet, ut contra petitionem pecuniæ, Malè petis: procuratori enim tibi esse non licuit. Cic. de Clar. Orat. 9.

Petitio, Ambitus. Cic. pro Rosc. Com. 32. Et tibi integram petitionem reliquit. Sic Attic. lib. 1. Fuit & mihi & Qu. fratri magno usui in nostris petitionibus.

Adornare petitionem Consulatus, Vide Adorno.

Implere petitionẽ dicitur actor, quum id quod petit, suum esse probat. Paulus in L. Ex sextante. Parag. Cũ ergo. ff. De except. rei iud. Si de proprietate fundi litigatum. & secundum actorem pronuntiatũ fuisset: dicemus petenti ei, qui in priore iudicio uictus est, obstaturam rei iudicatæ exceptionem: quoniam de eius quoq; iure quæsitum uidetur, quum actor petitionem implet.

Petitio, pro Impetitione & aggressu gladiatorum. Cic. 1. in Catil. 11. Quot ego tuas petitiones ita cõiectas, ut uitari posse non uiderentur, parua quadam declinatione, & (ut aiunt) corpore effugi? Idem in Orat. 134, Budæus.

Petitor] pen.prod. Aliud uerbale, (αἰτητὴς,) Qui petit & litem intendit. Cic. in Partit. 60. Sed accusatorem pro omni actore & petitore appello. Idem pro Quintio, 25. Possumus petitoris personam suscipere, accusatoris deponere?

Petitor, reus, iudex. Cic. pro Rosc. Comœdo, 24. Quis erat petitor? Fannius, quis reus? Flauius, quis iudex? Cluuius.

Famæ petitor. Lucan. lib. 1. 27.

Petitorius] Adiect. ut Iudicium petitorium. Caius in L. Qui petitorio iudicio utitur. ff. De rei uendicatione.

Petisco] petiscis, (αἰτίζω,) petiscere. Lucret. lib. 3. 130. Corpore cũ reliquo pugnas, cædesq; petiscit. Idem lib. 5. 162.

-fugiens humorem, auraq; petiscens.

Petesso] petessis, (αἰτιάομαι,) petessere, antiquũ uerbum, Idem quod Peto. Cic. 2. Tusc. 105. Qui hanc gloriam petessunt, nullum fugiunt dolorem. Idem 1. de Diuinat. 30.

Menteq; diuina cælum terraq; petessit, Ex poeta.

Petoritum] huius petoriti, pen.cor. (φορέτου,) Gallicum uocabulum, genus uehiculi apud Belgas Galliæ ciuitatem reperium, ut Varro scribit. Quamuis sint qui ex Græco uocabulo & Latino compositum uelint, dictumq; à uoluendis rotis, ut Gellius testatur, lib. 15. cap. 30. Horatius 1. Serm. satyr. 6. 21.

-plures calones atq; caballi
Pascendi, ducenda petorita.

Idem 2. epistol. 1. 39. Esseda festinant, pilenta, petorita, nauues. Plin. lib. 34. cap. 17. 3.

Petosiris] pen.pro. (πετοσίρις,) Aegyptius mathematicus insignis: de quo Plin. lib. 7. cap. 49. 1. Iuuen. Saty. 6. 58.

-capiendo nulla uidetur
Aptior hora cibo, nisi quam dederit Petesiris.

Petra] huius petræ, (πέτρα,) Lapis, rupes. Plin. lib. 10. cap. 32. 3. Gauiæ in petris nidificant.

Petrarum, inquit Festus, genera sunt duo. Quorũ alterum, naturale, saxum prominens in mare, cuius Ennius meminit libro 11. Alte delata, cæterisq; ingentibus tecta. Et Liuius in Centauris, Vbi ego sæpe petris. Alterum manufactum, ut docet Aelius Gallus, Petra est qui locus dextra ac sinistra fornicẽ expleturum aquæ ad libramentum summi fornicis.

Petrosus] pen.prod. Adiectiuum, (πετρώδης,) Petris plenum. Plin. lib. 17. cap. 27. 5. Caprificorum laudantur maximè nigræ, & in petrosis. Idem lib. 9. cap. 31. 1. Viuunt petrosis locis, cancri mollibus.

Petricosus] pen.pro. Aliud adiect. (πετρώδης,) Idem. Martialis uerò lib. 5. 119. per translationem,

-res petricosa est,
Cotile bellus homo. Hoc est difficilis & saxosa ac dura.

Petrones] (πετρῶνες,) rustici (inquit Festus) ferè dicuntur propter uetustatem, & q. deterrima quæq; ac prærupti iam agri petræ uocantur, ut rupices ijdem à rupis, aliter à petrarum asperitate & duritia dicti. Hinc Plautus petronem ueruecem, duriorem eleganter dixit, Capt. 13. 51.

Qui petroni nomen indunt uerueci sectario, &c.

Petra] (πέτρα,) Siciliæ oppidum prope Hyblam. Petræ Sirenum, urbs Lucaniæ, de qua Plinius libro 3. cap. 4. Virgilius 5. Aeneid. 173.

Iamq; adeò scopulos Sirenum aduecta subibat, &c.

Vbi multa de Sirenibus refert Seruius. Item Petra, Strabonis lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis, una de ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur.

Petracorij] (πετροκόριοι,) Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ populi, uulgò Perigort.

Petreius] (πετρήϊος,) Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Qu. Catulo, excusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpere, interfecit, legionemq; eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.

Petreius] dux Pompeianus à Cæsare in Hispania superatus, ut in ipsius Commentarijs scribitur.

Petrinus] pen.pro. (πετρῖνος,) uicus olim in agro Phalerno, cuius meminit Horat. 1. epist. 5. 1. Inter Minturnas Sinuessanumq; Petrinum.

Petrones] Vide Petra.

Petronia] (πετρωνία,) Amnis est in Tyberim profluens, quã magistratus auspicato transeunt, quum in campo quid agere uolunt, quod genus auspicij perenne uocant, amnem autem fœminine antiqui dicebant. Festus.

Petronius] (πετρώνιος,) Aegypti præfectus, ab Augusto missus, Cornelio Gallo succeßit, aduersus Aethiopes bellum gessit, quibus regina Candace imperitabat, uirili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Vide Strabonem libro 17.

Petroselinum] huius petroselini, penult. produ. (πετροσέλινον,) Quasi petrarum apium. Plinius libro 20. capite 12. Alio genere petroselinum quidam appellant in saxis natum.

Petulans] pen.cor. petulantis, o.g. (ἁλαζὼν, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς,) Improbus, qui per contumeliã alios petit. Festus, Petulantes & petulci etiam appellantur, qui proteruo impetu & crebro petunt, lædendi alterius gratia. Cic. in Salust. 13.

Define bonos petulantißima coinsectari lingua.

Petulans & audax homo Vatinius. Cic. Qu. frat. lib. 2. 8. 3.

Audax, petulans, libidinosus. Cic. pro Sylla, 53.

Turpis, cupidus, petulans. Cic. 2. de Inuent. 144.

Petulans & improbus scurra. Cic. pro Cluent. 29.

Amentia petulans. Claud. 1. in Eutrop. 48.

Audacia petulans. Claud. ad Alechium, 7. 2.

Auris petulantibus scissa carbasus. Lucret. lib. 6. 23.

Dictũ petulans nullius in uita proferatur. Cic pro Murena, 12.

Vultu petulans elegia. Stat. 1. Sylu. 2. 2.

Feruidum

Feruidum, petulans, & furioſum genus dicendi. Cic. de Clar. Oratoribus 130.
Illiberale, petulans, flagitioſum & obſcœnum genus iocandi. Cic. 1. Offic. 145.
Iurgium petulans. Cic. pro Cœlio, 22.
Iuuentus petulans. Claud. de Nupt. Honorij, 17.
Verbis petulantibus uti. Ouid. epiſt. 15. 50.
Petulantiſſimis uerbis lædere unum, laudare alium. Salluſtius in Ciceronem, 5.

Petulantia] huius petulantiæ, (ἀσέλγειας,) Effrænatio immodica ad quodlibet uitiũ. Cic. lib. 4. de Rep. A petendo, petulãtia: à procãdo, id eſt poſcendo, procacitas nominata eſt.

Pudor & Petulantia, contraria. Cic. 2. Catil. 44.
Libido, & petulantia, audacia. Cic. pro Fonteio, 23.
Vxorem integram à petulantia alicuius conſeruare. Cicero 2. Verr. 9.
Furorem & petulantiã hominis frangere. Cic. in Piſonẽ, 24.
Incidere in petulantiam. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 6.
Linguæ petulantia. Propert. lib. 1. eleg. 15. 8.
Conuitia petulantiæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 20.
Petulantia pecoris. Col. lib. 7. cap. 6. 3.
Petulantia ramorum. Plin. lib. 16. cap. 30. 3.
Petulantia morbi. Gell. lib. 12. cap. 3.

Petulanter] Aduerb. Laſciuè. Cic. Att. lib. 9. 19 1. 2. Quàm cenſeas acerba nunc eſſe, quũ à perditis in ciuili nefario bello petulantiſſimè fiant?

Iactare petulantius aliquid. Cic. pro Cælio, 4.
Petulanter inuehi in aliquem. Cic. Attico, lib. 2. 3 4. 4.
Inuadere petulanter in filiam alicuius. Cic. in Sallust. 5.
Facimus petulanter, ſi matremfamiliâs, ſecus quàm matronarũ ſanctitas poſtulat, nominamus. Cic. pro Cælio, 23.
Viuere petulanter. Cic. pro Cælio, 30.

Petulcus] Adiect. (ἀσελγόπειρας, Virg. 4. Georg. 2.

-hœdíq; petulci. Seruius, Petulci, Laſciui, exultantes. Et petulci dicti ab appetendo: unde & meretrices petulcas dicimus. Col. lib. 7. cap. 3. 4. Itaq; capri uel arietis petulci ſæuitiam paſtores hac aſtutia repellunt.

Agni petulci. Lucret. lib. 2. 74.

Petus] peti: ſiue pætus, cum diphthongo, Qui alterum oculum minorem habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Vni animalium homini oculi deprauantur, unde cognomina ſtrabonum & petorum. Vide Pætus. Horatius 1. Serm. ſaty. 39.

-ſtrabonem
Appellat petum pater.

Petulus] pen. cor. Diminut. Cic. 1. de Nat. deo. 108. Redeo ad deos, ecquos ſi non tam ſtrabones, at petulos eſſe arbitramur, ecquos næuum habere, &c.

Petuſcum] (πετῶσιον,) Palatij dicta eſt ea regio urbis quã Romulus obuerſam poſuit ea parte in qua plurimum erat agri Romani ad mare uerſus: & quia molliſſimè adibatur urbs, quum Hetruſcorum agrum à Romano Tyberis diſcluderet, & cæteræ uicinæ ciuitates colles aliquos haberent oppoſitos. Feſtus.

Peuce] πεύκη,) inſula Borealis in Iſtro, à qua uni ex Danubij oſtijs nomen datũ, ut. Plin docet lib. 4. Et Luca. li. 3. 41.

Peucedanum] ſiue Peucedanus, pen. cor. (πευκέδανος,) Herba à pinu nomen inuenit. Plinius libro 25. cap. 9. 13. Sed inter primas celebratur peucedanum laudatiſſimum in Arcadia, mox Samothrace: caulis eſt ei tenuis, longus, fœniculo ſimili, iuxta terram folioſus, radice nigra, craſſa, graui odore, ſuccoſa.

Peucetij] populi ſunt circa mare Ionium, ut ait Stephanus.
Peucetij ſinus. Ouid. 14. Metam. 103.
Pexatus] Vide Pecto. Martialis lib. 2. 58.
Pexatus pulchre rides mea Zoile trita.

Pezitæ] (πεζῖται,) Fungi qui ſine radice aut pediculo naſcuntur, teſte Plinio lib. 19. cap. 3. 2.

P H

Phabiranum] (φαβιρανον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs uulgò Bremen.

Phæaces] pen. pro. (φαίακες,) populi Corcyræ ſub ditione Alcinoi. De quibus Virg. 3. Aen. 59.

Protinus aerias Phæacum abſcondimus arces. Phæacẽ, pro bene nutrito & in luxu pinguefacto dixit Horatius lib. 1. epiſt. 15. 6. Pinguis ut inde domum poßim, Phæaxq; reuerti. Luxus aũt Phæacum ex Homeri Odyſſea notus eſt. Meminit & Cic. de Claris Orat. 35.

Phæacus] pe. pro. (φαίακος,) Adiect. Proper. lib. 3. ele. 2. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phæacius] Aliud adiect. (φαιάκιος,) ut

Tellus Phæacia. Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, 1. 16.

Phæcaſius] (φαικάσιος,) Genus calcei. Hermolaus de genere calceorum loquens, Addi poſſunt ijs & phæcaſij, unde & Phæcaſiatos & ſacerdotes, et deos uocamus: ut qui deos ipſos aut ſacerdotes non phæcaſiatos, ſed phæcaſios dixere, coarguantur ab Appiano, Iuuenale, Seneca.

Phædon] (φαίδων,) Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus fuit. Huius filiæ uirgines erant, quæ ut uirginitatem ſeruarent morte, inuicem ſe complexæ, in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis, Socratis auditor, ingenio liberali. Cuius nomini Plato librũ de Immortalitate animæ dedit, & alio nomine Phædon inſcribitur. Vide Gellium & Laertiũ.

Phædra] (φαίδρα,) fuit Regis Minois ex Paſiphae cõiuge filia. Hæc una cum Ariadne ſorore Theſeum Aegæi regis Athenarum filium ſecuta eſt: quum ille, relicta Ariadne, uxorem ſibi copulauit, cui Demophoontem peperit & Antigonum. Hæc Volaterranus. Vide Diodorũ Siculum lib. 5. cap. 5. Vide etiam Hippolytus.

Notus amor Phædræ. Ouid. 6. Faſt. 148.
Amor turpis Phædræ. Ouid. 1. de Remed. amor. 13.
Nouercæ pocula Phædræ. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.

Phædrus] (φαῖδρος,) fuit unus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilẽ librũ edidit, qui inſcribitur Phædrus.

Phæniana] (φαινίανα,) apud Ptolem. lib. 2. cap. 12. Rhetiæ urbs alio nomine Phebiana caſtra: uulgò hodie Behẽhuſiũ.

Phæſtum] (φαῖστον,) urbs in Creta à qua Epimenides Phæſtius dictus eſt: quem adiutorẽ Solonis legibus condendis fuiſſe tradit Plutarchus in uita Solonis, inclytum uaticinio & rerum diuinarum peritia.

Phaethon] (φαέθων,) triſyllabum, pen. corr. Ligurum rex fuit uetuſtiſſimus, cuius multæ in Hetruſco littore coloniæ fuerunt, ut Cato eſt author. De quo in dictione Eridanus. & alter Solis ex Clymene filius, uide finem primi, & initiũ ſecundi libri Metamor. Ouidij.

Phaethonti filio Sol facturum ſe eſſe dixit quicquid optaſſet, optauit ut in currũ patris tolleretur, ſublatus eſt: atq; is antequã cõſtitit, ictu fulminis deflagrauit, quanto melius fuerat in hoc promiſſum patris non eſſe ſeruatũ? Cic. 3. Offi. 126.

Sole ſatus Phaethon. Oui. 1. Metam. 151.
Ambuſtus Phaethon. Horat. 4. Carm ode 11. 6.
Flammatus Phaethon. Catull. Argon. epigr. 59. 58.
Magnanimus Phaethon. Ouid. 2. Metam. 23.
Phaethon, pro Sole, apud Virgil. lib. 5. Aen. 21.

-nonamq; ſerena
Auroram Phaethontis equi iam luce uehebant. Dictus ſic eſt ἀπὸ τῆ φάος, id eſt à luce, & αἴθω, uro, ut ait Seruius. Frequẽter hoc nomine Solem appellãt poetæ Græci. uide Ciceronem

Digitized by Google

ceronem lib. 2. de Nat. deo. 110. Dicitur etiam stella Iouis, ut ait ibidem Cic. 76.

Phaethontius] pen. cor. Adiect. (φαεθόντιος,) ut
Amnis Phaethontius, Padus. Sil. lib. 7. 30.
Stagna Phaethontia. Sil. lib. 17. 101.

Phaethonteus, pen. pro. Aliud Adiect. (φαεθόντειος,) ut
Ruina Phaethontea. Claud. Pan. 51.
Errores Phaethontei. Claud. de Phœnice, 3. 22.
Ignes Phaethontei. Ouid. 4. Metam. 50.

Phaethontias] huius Phaethontiadis, p. cor. (φαεθοντιὰς,) Patronymicum fœ. Virgilius eclog. 6. 13. Tum Phaethontiades musco circundat amarę Corticis. Intelligit sorores Phaethontis.

Phaetusa] quadrisyllabum, pen. pro. (φαέτουσα,) Solis filia ex Neæra nympha, & soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris sui, id est Solis armenta custodiebant: de quibus socij Vlyssis contra Circes monita degustantes, naufragium fecerunt, ut in 12. Odysseæ monstrauit Homerus. Ouidius item Phaethusæ meminit lib. 2. Metam. 70.

Phagedæna] phagedænæ, Græci (φαγέδαινα, ἀπὸ τῦ φάγω,) hoc est ab edendo. Est exulceratio usq; ad ossa celeriter depascens, cum inflammatione saniem malè olentem emittens, & ad mortem perducens. Author Iulius Pollux. Plin. lib. 23. cap. 1. 11. Vtiq; ulcerum phagedænis & gangrenis, tibiarumq; tædio cum sale illinuntur.

Phagedæna, putatur esse morbus, quē in iumentis uermem appellant, apud Colum. lib. 9. cap. 12. Sæpe etiam uitio, quod Græci φαγέδαιναν, uocant, intereunt.

Phagedænicus] pen. corr. (φαγεδαινικὸς,) Plin. lib. 24. cap. 4. 2. Paronychijs ex melle & unguibus scabris, pterygijs, ulceribus, manantibus cōdylomatis quæ ulceribus phagedænica uocantur.

Phago] (φάγαρ,) uir adeò gulosus fuit & uorax, ut adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, uerueem & porcellum uno die comederit, biberitq; horcam uini. Author Flauius Vopiscus.

Phagus] Vide Fagus.

Phalacron] penul. correp. (φαλακρὸν,) Græci caluum dicunt. Hinc

Phalacrocorax. pen. cor. (φαλακροκόραξ,) aquaticus coruus. Plin. lib. 10. cap. 48. Iam & in Gallia Hispaniaq; capitur, & per Alpes etiam ubi & phalacrocoraces aues, Balearū insularum peculiares.

Phalæ] turres sunt ligneæ, quæ apud ueteres propter spectacula è lignis erigebantur, ut author est Nonius. Festus ait, Phalæ ligneæ turres sunt ob altitudinē dictæ à falando, qđ apud Hetruscos significat cælum. Ennius, Malos diffindunt, fiunt tabulata, phalæq;. Iuuen. saty. 6. 59. Cōsulit ante phalas. Sunt qui scribant Falæ per f.

Phalanga] huius phalangæ, (σκόνοφόριον,) Lignorum teretium forma & genus, qualia sunt quæ nauigijs, dum subducuntur ad littus, aut ad mare trahuntur, supponi solent. Scribit Herodotus Aethiopas uicenos dentes elephantorū, grandes, & è materia hebeni centenas phalanges tertio quoq; anno tribuit uice, regibus pendere solitos. Plin. lib. 7. cap. 56. 10. Prælium Afri contra Aegyptios primum fecere fustibus quos uocant phalangas. Vide Phalanga.

Phalangæ (inquit Hermolaus) quibus baiuli ferundis oneribus utuntur, quas σκονοφορίας, Plato nominat.

Phalangites] phalangitæ, pen. pro. (φαλαγγίτης,) Herba: de qua Plin. lib. 27. cap. 12. 18. Phalangites à quibusdam phalangium uocatur, ab alijs leucanthemon, uel (ut in quibusdam exemplaribus inuenio) leucacantha.

Phalangium] huius phalangij, (φαλάγγιον,) Genus ardenei, quòd omnibus internodia terna sint in cruribus. Phalanx enim Græcis uocatur internodium in digitis. Plin. lib. 29. cap. 4. 25. Phalangium est Italiæ ignotum, & plurium generū. Vnū simile formicæ, sed multo maius, rufo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursantibus respersum guttis. Acerbior huius quàm ueneni ictus. Viuit maximè circa furnos & molas.

Phalangium etiam herba dicitur, Vide Phalangites.

Phalantus] (φάλαντος) dux fuit eorum qui ex Lacedæmone electi, quòd spurij nati essent, Tarentum urbem condiderunt. Vide Strabonem lib. 6. Horat. 2. Carm. ode 6. 3.

Phalanx] phalangis, f. g. (φάλαγξ,) Agmē est militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum: nullum q; genus aciei apud Macedones ualidius erat. Dicta uel ἀπὸ τῦ πελάσαι ἄγχι, hoc est à propius accedendo, uel ἀπὸ τῦ φαλῶ, quod clarum significat. Liuius ab Vrbe, lib. 8. 37. Et quòd antea phalanges similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cœpit esse. Virg. 2. Aen. 51. Et iam Argiua phalanx instructis nauibus ibat. Idem 6. Aen. 98. At Danaûm proceres, Agamemnoniæq; phalanges.

Phalangē, inquit Curtius, lib. 3. uocant peditum stabile agmen, uir uiro, armis arma conserta sunt, ad nutum monentis intenti sequi signa, ordines seruare didicerunt.

Animosa phalanx. Virg. 12. Aen. 56.
Iunctæ umbone phalanges. Iuuen. Saty. 2. 5.
Mœsta phalanx. Virg. 11. Aeneid. 19.
Numerosa phalanx. Valer. 1. Argon. 89.
Perfringere hostium phalanges, Vide Perfringo.

Phalangarij] (φαλαγγίτης,) appellati sunt milites qui erāt in phalange, quales habuit ad imitationem Magni Alexandri, Alexander Syrus Romanorum imperator, ut author est Lampridius.

Phalangitæ] pen. pro. phalangitarum. (φαλαγγίται,) Liu. 7. bel. Maced. 161. Decem & sex millia peditum more Macedonum armati fuere, qui phalangitæ appellabantur.

Phalarica] phalaricæ, pen. cor. (φαλάρικα,) Machina belli ca. A phalis, id est turribus, dicta est: quia turres defendit. Vel à Phalari Siculo tyranno, ut Anianus ait. Hæc (ut Vegetius scribit) ad modum hastæ ualido præfigitur ferro, quod in longitudine habet pedes tres, ut cū armis corpus transfigat: inter cuius tubam & hastile, sulphur, resina, bitumen, stupa cōuoluuntur infusa oleo, quod incendiarium uocant, balistæ impetu destinata, prætupto munimine ardens, figitur ligno, turritamq; machinam incendit. Est autem magna & parua phalarica. Vnde Lucan. lib. 6. 39. dixit phalaricam neruis mitti tortilibus. Virgilius uerò ait, Turnū manu iaculari potuisse. Vnde 9. Aen. 141.

Sed magnum stridens contorta phalarica uenit
Fulminis acta modo. Vide Seruium in hunc locum.

Phalaris] pen. corr. (φάλαρις,) Agrigentinorum in Sicilia tyrānus, qui ob sæuitiam, à suis, tauro quo alios prius suffocauerat, inclusus & crematus est. Ouid. in. Ibin, 89.

Vtq; ferox Phalaris lingua prius ense resecta,
More bouis Phario clausus in ære gemas.

De hoc diximus in dictione Perillus. Meminit huius Cicero lib. 2. Offic. 35.

Crudelissimus omnium tyrannorum Phalaris taurum habuisse dicitur, quo uiuos supplicij causa demittere homines ac subijcere flammam solebat. Cic. 6. Verr. 65.

Phalaris] (φάλαρις,) Herba thyrsum habet longum, tenuē, ceu calamum, in summo flore inclinatum: semen simile sesamæ. Plin. lib. 27. cap. 12. 20.

Phalaris, genus auis. Varro 3. de Re rust. cap. 11. 3. Sunt item non dissi-

non dissimilia alia genera, ut querquedulæ, Phalarides, sic perdices, quæ ut Archelaus scribit, uoce maris audita concipiunt. De auibus. Plin. lib. 10. cap. 48. 1.

Phaleræ] pen. cor. phalerarum, f. g. pluralis numeri, (φάλαρα,) Ornamenta equorum, ἀπὸ τῦ φαλῶ, Græco uerbo, quod illustre significat. Virg. lib. 5. Aen. 62. Primus equum phaleris insignem victor habeto. Sic lib. 9. 26. Liu. 2. bell. Pun. 216. Præda ingẽs parta est, & præter equos uirosq;, & siquid argenti, quod plurimũ in phaleris equorum erat, omnis cætera præda diripienda data est.

Phalera, phalerę, tam singularis, quàm pluralis numeri, Equitum nobilium ornamentum etiam dicitur. Liu. 9. ab Vrbe, 250. tradit comitia Flauij Aedilitia tantum habuisse indignitatis, ut plerique nobiliũ aureos annulos & phaleras deponerent. Cic. Att. lib. 15. 330. 8. Plancum se aiebant hunc Buthrotium pridie quàm hoc scribebam, id est tertio Nonas audisse, demissum, sine phaleris.

Factæ pulcherrimè phalerę. Cic. 6. Verr. 24.

Nobiles phalerę. Cic. 6. Verr. 24.

Donare aliquem phaleris. Cic. 5. Verr. 160.

Phaleratus] pen. pro. Adiect. (φαλαρωτὸς,) Phaleris ornatus. Liu. 10. bel. Pun. 81. Munera quæ legati ferrent regi, decreuerunt, sagula purpurea duo cum fibulis aureis singulis, & latoclauo tunicis, equos duos phaleratos. Suetonius, Phalerato equo insigne. Id est, instrato magnificè.

Phalerata dicta, Donatus interpretatur honesta atq; ornata, apud Terentium Phorm. 3. 2. 15.

Phalisci] (φαλίσκοι,) Populi Hetruriæ, quorum oppidum Phalerij uocabatur. Sunt qui arbitrantur Phaliscos uocari, quos nunc corruptè Montem Falconem appellant. Vide Falisci.

Iunonicolæ Phalisci. Ouid. 6. Fast. 10.

Pomiferi Phalisci. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 1.

Herba Phalisca. Ouid. 1. Fast. 17.

Phalora] (φαλώρα,) Vrbs Thessaliæ. Inde Phalorensis. Stephanus.

Phanæus] (φαναῖος,) mons est in promontorio Chij, uitibus consitus: sic dictus à Phanæo rege. Author Seruius explicans illud Virgilij 2. Georg. 20.

Sunt & Aminææ uites firmissima uina:
Tmolus & assurgit quibus, & rex ipse Phanæus.

Phanaticus] phanatici, pen. cor. (ἔνθεος, θεοφορούμενος,) dicitur qui diuino spiritu afflatus est, uel cui multæ uanæ apparitiones & ludibria fiunt: qualem insanientẽ Aiacem poetæ finxerunt. Cic. 2. de Diuinat. 177. Sed nescio quo modo illi philosophi superstitiosi & penè phanatici, quiduis malle uidentur, quàm se non ineptos. Idem pro Domo sua, 81.

Phanaticus cursus. Liu. 4. ab Vrbe, 143.

Phanatico carmine uaticinari. Liu. 8. bel. Maced. 81.

Phanaticus error. Horat. de Arte, 92.

Senex phanaticus. Iuuen. Saty. 2. 12. Vide Fanaticus.

Phantasia] phantasiæ, (φαντασία,) Imago rerum insidentium animo. Cic. 1. Acad. 57. In qua primũ de sensibus ipsis quædam dixit noua, quos iunctos esse censuit è quadã quasi impulsione oblata extrinsecus quã ille phantasiam, nos uisum appellemus licet.

εἰς χρῆ φαντασίαι emergit. Cic. Att. lib. 9. 173. 12.

Excitare φαντασίας spectris. Cic. Cassio, lib. 15. 16. 2.

Phantasma] huius phantasmatis, p. cor. n. g. (φάντασμα,) differt à Phantasia: quòd phantasma est imaginatio uel uisio eius quod non est: phantasia autem solum eius quod est, authore Suida. Plin. lib. 7. epist. 27. ad Suram. Igitur perquam uelim scire, esse aliquid phantasmata, & habere propriam figurã, numenq; aliquod putes, an inanẽ & uariã ex metu nostro imaginem accipere. Hîc pro spectro accipitur.

Phanum] huius phani, (ναὸς,) Templum dicitur: φανερὸν enim Græcis manifestum & apertum significat: quod omnibus adeuntibus aperta sint templa. Cic. 3. de Fin. 51. Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes uiolare, phana depeculari, quæ sunt in effectu, &c. Vide Fanum.

Phaon] (φαὼν,) Iuuenis mortaliũ omnium formosissimus, à Sappho poetria impatientissimè adamatus. Vide Sapphus epistolam ad Phaonem apud Ouidium.

Pharaones] pen. pro. (φαραὼνες,) appellantur Aegypti reges, quod ijs cognomen fuit dignitatis, ut scribit Eusebius. Et (ut docet Iosephus lib. 1. Antiquit.) Pharaonis nomen secundum Aegyptios significat regẽ. Et reges quum primum perueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Pharetra] pharetræ, pen. cor. (φαρέτρα,) Instrumentum in quo sagittæ reponuntur. Virg. 1. Aeneid. 66.

Succinctam pharetra, & maculosæ tegmine lyncis. A Græco φέρω.

Pharetra, pen. prod. Ouid. 2. Metam. 88.

Vnde pedem referens penè est oblita pharetram Tollere.

Capax pharetra. Ouid. 9. Metam. 46.

Grauida pharetra sagittis. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.

Habilis ad terga pharetra. Valer. 3. Argon. 123.

Insontes pharetræ. Stat. 1. Achil. 23.

Leues pharetræ. Stat. 6. Thebaid. 186.

Picta pharetra. Ouid. 2. Metam. 85.

Plenæ pharetræ. Ouid. 4. de Ponto eleg. 13. 7.

Sæuæ pharetræ. Stat. 1. Achil. 34.

Sagittiferæ pharetræ. Stat. 1. Achill. 84.

Venatrices pharetræ. Claud. 7. Paneg. 33.

Aptare pharetras humeris. Stat. 4. Thebaid. 52.

Sagittam deprompsit aurata pharetra. Virg. 11. Aen. 172.

Euersam ferre pharetram. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 2.

Exhausta telis pharetra. Ouid. 1. Metam. 90.

Exuere pharetram humero. Ouid. 2. Metam. 84.

Fert pharetram humero. Virg. 1. Aen. 101.

Gestare pharetram. Virg. 1. Aen. 69.

Soluere pharetram, Aperire. Ouid. 5. Metam. 77.

Pharetratus, pen. pro. Adiect. (φαρετρωτὸς,) Qui fert pharetram, ut ait Sipontinus.

Dea pharetrata, Diana. Ouid. epist. 19. 40.

Miles pharetratus. Silius lib. 7. 128.

Persis pharetrata. Virg. 4. Georg. 58.

Plebs pharetrata. Claud. 1. Paneg. 11.

Puer pharetratus, Cupido. Ouid. 10. Metam. 104.

Susa pharetrata. Claud. de bel. Gildon. 7.

Virgo pharetrata. Ouidius 1. Amorum, eleg. 1. 3. Intelligit Dianam.

Pharia] (φαρία,) à Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Plinioq;: à Strabone uerò Pharus insula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nũc uulgò Lysna Illyrico sermone dicitur. Est & urbs in ea, à qua Pharienses populi.

Pharias] pharię, pen. prod. ma. g. (φαρίας,) Serpens est sulcum, dum serpit, cauda in terra faciens, & super eam ferè ambulans. Lucan. lib. 9. 145. Et contentus iter cauda sulcare pharias. Quidam legunt phareas.

Pharisæus] (φαρισαῖος,) hoc est separatus, ab Hebræo Pharas, quod est diuidere. Inde Pharisæorum secta dicta est apud Iudæos, quòd qui eam colerent, ab alijs separati essent, & à publicanis secreti. A quo

Pharmacum] huius pharmaci, pe. cor. Græcis φάρμακον, medium uerbum, quod pro ueneno & pro medicamento accipi potest. Vnde Caius Iurecons. Qui pharmacum dicit, debet addere bonum uel malum.

Digitized by Google

Pharmacopola] pen.prod.(φαρμακοπώλης,) dici potest unguentarius, qui pharmaca, id est uenena uel medicinas uenditat. Componitur ex φάρμακον, & πωλέω uendo. Horat. 1. Serm. saty. 2. 1. Ambubaiarum collegia pharmacopolæ. Cic. pro Cluentio, 30. Tum repentè Anconitanum quendam L. Clodium pharmacopolam circunforaneum, qui casu tum Larinum uenisset, aggreditur.

Pharmaceutice] pen.cor.(φαρμακευτική,) Dicitur medicina quæ medicamentis curat, & morbos profligat, ad differentiam therapeutices & chirurgices.

Pharmaculæ] (φαρμακοῦσαι,) teste Strabone libro 9. duæ sunt insulæ exiles iuxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, è quibus maior sepulchrum Circes ostentat.

Pharnaces] pen.cor. Mithridatis Ponti in Asia regis filius, qui quum, ut ait Florus, magis discordiæ ciuilis inter Pompeium & Cæsarē fiducia, quàm uirtutis suæ, infesto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæsar aggressus, uno & nō toto prælio obtriuit more fulmmis, quod uno eodemq; momento uenit, percußit: abscessit. unde est illud Suetonij in Cæsare, cap. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium uerborum prætulit titulum, Veni, Vidi, Vici: non acta belli significantem, sicut cæteris, sed celeriter confecti notā. Lucan. lib. 10. 95.

-non Pontus & impia signa
Pharnacis, & gelido, &c. Pharnax ab alijs uocatur. Meminit huius Cicero ad Cassium, lib. 15. 15. 7.

Pharos] (φάρος,) olim parua Aegypti insula, Plinio lib. 4. cap. 31. quondā diei nauigatione distans ab Aegypto, nunc Alexandriæ (quæ illi opposita iacet) ponte iuncta, Nili recessu siue exundatione, ut Mela lib. 2. & Plinius eodem lib. cap. 85. testantur. Lucan. lib. 10. 102.

Tunc claustrū pelagi cœpit Pharon. insula quondam, &c. In eadē insula Plin. lib. 36. ca. 13. & Strabone lib. 17. testibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelsa, & albo lapide mirificè structa eodem nomine quo insula appellata. Eam Sostratus Gnidius architectus Ptolemæi regis impensis, ad nauigantium salutem struxit, nomenq; suum in ea inscripsit. Eadē insula palmis abundat, teste Ouidio lib. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphim, palmiferamq; Pharon. Idem 15. Metamorph. 58.

Pharius] (φάριος,) Adiectiuum, & Phariacus, pen.corr. ut Sistra Phariaca.

Acetum Pharium, Vide Acetum.

Aequor Pharium. Lucan. lib. 4. 53.

Iuuenca Pharia, Isis. Ouid. 3. de Arte, 126.

Turba Pharia. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 7.

Pharsalia] (φαρσαλία,) à Pharsalo oppido dicitur tota Thessalia. Lucanus lib. 1. 8.

-diros Pharsalia campos Impleat.

Pharsalius] pen.corr. Adiect. (φαρσάλιος,) Catull. Argon. 59. 8. Pharsaliam coeunt, Pharsalia tecta frequentant.

Rura Pharsalia. Claud. de Nupt. Honorij, 59.

Pharsalicus] Aliud adiect. (φαρσαλικός,) ut Pharsalici campi Thessaliæ, in quibus ciuilium bellorum detonuerūt procellæ, à Pharsalo dicti oppido, quod situm est in ripa fluminis Oenipei, à quo Pharsali dicti. Sunt qui Pharsaliam prouinciam dicant à Pharsalo duce, quæ primò Aemathia, ab Aemathio: postea Thessalia, à Thessalo: deinde à Macedone, Macedonia: postremò à Philippo rege, Cāpi Philippici.

Pharsalicum prælium. Cic. pro Deiotaro, 20.

Castra Pharsalica Lucan. lib. 8. 3.

Pharusij] uel Pharusi, (φάρουσιοι,) Plinio lib. 5. cap. 8. & Pomponio lib. 1. populi sunt Africæ ultra Mauritaniam, quondam Persæ. comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis.

Phase] Vide Pascha.

Phaselis] pe.pro.(φάσηλις,) Pamphiliæ urbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Proinde Cic. 6. Verr. 18. Mamertinum Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni & piratæ Sicilienſi, Phaselum quandā fuisse ait, quòd omnes furtorum aceruos illuc deportasset.

Phaselus] siue phaselus, pen.pro.(λέμβος,) Vide Faselus. Virg. 4. Georg. 58.

Et circū pictis uehitur sua rura phaselis. Vbi Seruius, Phaselis, breuibus nauiculis quibus utuntur quum stagnauerit Nilus. Cic. Attic. lib. 1. 8 1. Tertiam quam (ut scribis) amboram soluta de phaselo dedisti.

Episcopus phaselus. Cic. Att. lib. 14. 3 14. 1. Quinto Non. conscendens ab hortis Cluuianis in phaselum episcopum, has dedi literas, &c.

Fictiles phaseli. Iuuen. Saty. 15. 13.

Fragilis phaselus. Horat. 3. Carm. ode 2. 6.

Phaseolus] phaseoli, pe corr. (φασηλός,) qui & phaselus, aut Phasilus, pen.pro. siue paseolus uel pasilus dicitur: Genus est legumimis, de quo Col. lib. 2. cap. 10. 4. Ab hoc rectè phaselus terræ mandabitur uel in uetusto, uel melius pingui & restibili agro. Ibidem, cap. 13. 3. Phaseoli modij quatuor obruuntur, totidem operis. Phaseolis uulgus antiquorum uictitabat, quemadmodum nostrum uulgus fabis & pisis: unde uiles phaseolos uocat Virg. 1. Georg. 46.

Phaseoli autem nulli sunt apud Gallos: Italis tantùm noti.

Phaselinus] pen.cor. Adiect. (φασηλινός,) Quod ex phaseolo factum est. ut Phaselinum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. 16.

Phasianus] phasiani, pen.pro.m.g. (φασιανὸς,) Auis nota, A Phasi fluuio ad nos traducta ab Argonautis. nanq; ex ea regione in Græciā transportatæ sunt. Mart. lib. 13. 72.

Phasiana] phasianæ, Idem, (φασιανίδες,) Plin. lib. 10. cap. 48. Rursus phasianæ in Colchis geminas ex pluma aures submittunt, subriguntq;.

Nonnulli etiam phasianas gallinas uocant.

Phasianarius] phasianarij, (φασιανίδοτροφος,) Qui phasianos pascit. Paulus Iureconſ. Phasianarij & pastores anserum non continentur.

Phasis] huius Phasis, uel Phasidis, penult. corrept. (φάσις,) Colchorum prægrandis fluuius de quo Lucanus lib. 3. 55. Colchorum qua rura secat ditissima Phasis. Plin. lib. 6. cap. 4. Nauigatur Phasis quālibet magnis nauigijs XXXVIII. M. D. P. Inde minoribus longo spatio pontibus centum uiginti peruius. Multa in uniuersum Strabo lib. 11. Est & oppidum, authore Plinio lib. 6. cap. 4.

Asper. Claud. 2. in Ruffin. 76.

Barbarus, Valer. 1. Argon. 105.

Colchus. Seneca Hippol. 8. 9.

Gelidus. Claud 2. in Eutrop. 115.

Horridus. Stat. 1. Sylu. 6. 16.

Limosi Phasidos rapidæ undæ. Ouid. 7. Metam. 2.

Nimosus Phasis. Stat. 12. Thebaid. 37.

Rapidi Phasidis amnis. Valer. 4. Argon. 123.

Scythicus Phasis. Valer. 1. Argon. 1.

Phasiacus] penult. corr. Adiect. (φασιανὸς,) ut Terra Phasiaca. Ouidius 1. de Remed. 53. Aqua Phasiaca. Ouidius epist. 12. 2.

Phasma] phasmatis, pen.cor. n g (φάσμα,) Latinè apparitio dicitur, monstrum, uisum. Est autem nomè fabulæ apud Menandrum Græcum Comicum. Phasma, etiam fabula fuit cuiusdam Catulli. Iuuen Saty. 8. 19.

Clamosum ageres ut phasma Catulli.

Phatnæ

Phatnæ] arum, Stellæ in Cãcri ſigno, quæ præſepe à Latinis dicuntur. In Prognoſticis, teſte Priſc. Aſtantem tenui quæ candent lumina Phatnæ.

Phecaſium] phecaßij, Genus calceamenti. Senec. lib. 7. de benefic. cap. 21. Pythagoricus quidam à ſutore phecaßia emerat, rem magnam, non præſentibus nummis.

Phegeus] (φηγέυς,) pater fuit Alphesibœæ, Themonis, & Axionis: ad hunc confugit Alcmæon Amphiarai filius, poſtquam matrẽ Eriphylen patris iuſſu necauiſſet, & ob id facinus ad inſaniam adactus eſſet, furijsq; exagitatus, petẽs à Phegeo purgari: quod quum impetraſſet, Alphesibœæ filiæ Phegei monile dono dedit, quod occiſæ matri abſtulerat ipſamq; Alphesibœam uxorem duxit. Hanc fabulam ut breuiter, ita perobſcurè refert Ouid. 9. Metam. 82. Et, ut ego quidem conijcio, ſic uoluit Ouid. Alphesibœam monile ab Alcmæone petiſſe, & quum fratres Alphesibœæ intellexiſſent monile habere Alcmæonem tam pretioſum, inſidijs eũ peremiſſe. Quoq; hoc ſit uerisimilius, conſtat Themonem & Axionem à ſorore ipſa interfectos eſſe, dicente Propertio lib. 1. eleg. 14. 3.

Alphesibœa ſuos ulta eſt pro coniuge fratres:
Sanguinis & cari uincula rupit amor.

Phegeus] propriũ ſerui, apud Virgiliũ lib. 5. Aeneid. 53.

Vix illam famuli Phegeus, Sagarisq; ferebant.

Phegeius] pen. corr. Adiectiuũ, quadrisyllabũ, (φηγέιος,) ut Enſis Phegeius. Ouid. 9. Metam. 8.

Phellus] (φελλὸς,) id uidetur eſſe Græcis, quod Suber Latinis. Scribit Plutarchus in libro de Romanorũ fortuna, Caiũ Pontium à Camillo tranſiturũ in Capitolium quod à Gallis obſidebatur, dũ Tybrim trãſinitteret, φελλοὺς πλατεῖς ὑπο στερνίσασθαι, hoc eſt phellos latos pectori ſubieciſſe. Suberis natura eſt, ut mergi nequeat, propterea Græci ἀβαπτίστου φελλὸν uocant, quaſi dicas immerſabilẽ phellum. Hinc Phellopodas quoſdã fingit Lucianus, qui per mare currentes non mergerentur, quoniã inquit phellinos haberent pedes. Ex phelli, id eſt, ſuberis ſimilitudine eſt apud Vitruuiũ lib. 9. cap. 9. in horologij aqualis ratione, phellos, ſiue tympanum, aut ſcaphum, quod ab aqua ſubleuatur. Phellũ ſcribunt aliqui eſſe in Italia montem, in quo piceæ proceriores gignantur, ex quibus phellus ſiue ſuber conficiatur. Ex Cœlio lib. 7. cap. 17.

Phencum] (φενεὸς,) Plin. lib. 4. cap. 6. oppidum Arcadiæ: in quo, ut idem teſtatur lib. 25. cap. 4. naſcitur illa herba contra omnia ueneficia præſens remedium, quam Homerus à dijs moly uocari putat.

Pheneatæ] (φενεᾶται,) populi qui incolunt Pheneum oppidum, & adorant Mercuriũ quintũ. Cic. 3. de Nat. deor. 76.

Pheneum] lacum Arcadiæ deſcribit Ouid. 15. Metam. 67.

Phengites] pen. prod. (φεγγίτης,) Lapis de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 22. 7. Nerone principe in Cappadocia repertus eſt lapis duritia marmoris, candidus atq; translucens, etiã qua parte ſiluæ inciderant uenæ, ex argumento phengites appellatus. Sanè φέγγος dicitur Latinè ſplendor. Sueton. in Domitiano, cap. 14.

Pheræ] (φεραὶ,) Plinio lib. 4. cap. 8. & Cicerone 1. de Diuinat. 94. teſtibus, oppidum eſt Theſſaliæ, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, à quo & Pheræus uocitatus eſt. Huius Alexandri meminit Cice. lib. 2. de Inuent. 229. & 2. Offic. 34. Appellatur & Plinio lib. 4. cap. 5. locus & oppidum in Achaia. Eodem etiam lib. cap. 7. oppidũ Atticæ inter Megaram & Thebas. Ouid. in Ibin 65. Inq; tuo thalamõ iugulẽris more Pheræi,

Qui datus eſt letho coniugis enſe ſuæ. Quod carmen intelligit Egnatius de Iaſone illo qui à Pheris Theſſalicis, quas tyrannide oppreſſerat, dictus eſt Pheræus. Hunc Thebe uxor adiuuantibus conſcijs tandem interemit.

Pheræ] ait Strabo lib. 9. Pelaſgicorũ cãporum terminus ad Magneſiã qui uſq; ad Pelium montẽ porrigũtur. Emporiũ Pheræ habent Pagaſas, quo ex loco Pelias Iaſonem ac nauẽ Argo emiſit. Vnde Pagaſeus, & Pheræus appellatus. Fuit tamen alius Iaſon Pheræus tyrannus. Sed de Theſſalo Iaſone Cice. lib. 1. Offic. 152.

Campi Pherei. Valer. 1. Argon. 90.

Pherætiades] pen. corr. (φεραττιάδης,) Patronymicũ progẽtili apud Ouidium, 8. Metam. 62. Cumq; Pherætiade, & Hyantæo Iolao. Admetum intelligit Pherætiæ filium.

Pherecides] pen. prod. (φερεκίδης,) Syrius, præceptor fuit Pythagoræ. Ipſe aũt magiſtrum nullũ habuit, ſed per ſe plurimũ doctrinæ eſt adſecutus, ut ſcribit Suidas. Diogenes aũtẽ Laertius Pittaci auditorẽ dicit fuiſſe, & pediculari morbo interiſſe. Floruit regante Seruio Tullo apud Romanos. Vide Cic. lib. 1. Tuſcul. 59.

Magiſter Pythagoræ Pherecides potius diuinus habebitur, quàm phyſicus. Cic. 1. de Diuinat. 183.

Pherecides alter Diogeni, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus, q ab Orpheo multa didicit, ſcripſitq; Theogoniam libris decem: itẽ libellum De rerũ principio. Pherecidẽ aliũ Lereum genere, hiſtoricum ſcripſit Suidas.

Pherecideus] Adiectiuum, (φερεκίδειος,) Cic. 2. de Diuinat. 46. An hoc eiuſdem modi eſt, quale Pherecideum illud quod eſt à te dictum?

Phereclus] pen. corr. (φέρεκλος,) filius fuit Harmonidis, qui (ut Homerus ait) Paridi naues fabricauit, quibus ad rapiendam Helenam in Spartam nauigauit. Auſonius, Meriones Phereclum uibrata percutit haſta.

Pherecleus] pen. prod. Adiectiuum, (φερέκλειος,) Ouidius epiſtol. 15. 5.

Hac duce Sigæo dubias à littore feci
Longa Phereclea per freta puppe uias.

Pherecrates] pen. corr. (φερεκράτες,) Athenienſis poeta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuitq; fabulas XVII. Autor Suidas.

Pherecrates quidam Phthiota à Deucalione ortus, inducitur diſſerens à Dicæarcho in eo ſermone, quem Corinthi habitum libris tribus exponit, ut ait Cic. 1. Tuſcul. 34.

Pheretrum] (φέρετρον,) Vide Feretrũ in Fero, fers. Ouid. 14. Metamorpho. 150. Luridaq; arſuro portabat membra pheretro.

Cruentum pheretrum. Silius lib. 5. 34.

Ingenti ſubiere pheretro. Virg. 6. Aeneid. 45.

Molle pheretrum. Virg. 11. Aeneid. 13.

Puerile pheretrum. Stat. 6. Thebaid. 11.

Phiala] huius phialæ, pen. corr. (φιάλη,) Vas uini uel aquæ, plerunq; ex auro conflatum. Omnia enim uini uel aquæ uaſa, phialæ dici poſſunt. Iuuenal. Saty. 5. 4. Varro tenet phialas, tibi non committitur aurũ. Hoc eſt uaſa aurea quæ Varroni commendata ſunt. Græci ἀπὸ τοῦ πίνειν, π εἰς φ, id eſt, à bibendo. Martial. lib. 8. 45.

Quis labor in phialas &c.

De phiala aurea eſt epigramma apud eundẽ, lib. 14. 100.

Phidias] (φειδίας,) primùm pictor, deinde ſtatuarius. Cuius artis Iupiter Olympius teſtimonium exhibet, & Romæ in porticibus Octauiæ Venus. Autor Plin. lib. 35. cap. 8. A Plinio dictus eſt artifex nunquã ſatis laudatus. De quo Quintilianus libro 12. Phidias dijs quàm hominibus efficiendis melior.

Phidias ſpeciem ſui ſimilem incluſit in clypeo Mineruæ. Cicero 1. Tuſcul. 54.

Digitized by Google

Minerue signum ex ebore pulcherrimum Phidiæ. Cic. de Claris Orato. 139.
Signum Phidiæ. Cic. de Clar. Orat. 121.
Simulachris Phidiæ nihil in illo genere perfectius. Ci. in Ora. 5
Phidiacus] pen. corr. Adiectiuũ, (φιδιακὸς:) Propert. lib. 3. eleg. 9. 3. Phidiacus signo se Iuppiter ornat eburno.
Manus Phidiaca. Ouid. 4. de Põto, eleg. 1. 7. Sta. 2. Sylu. 2. 14.
Phiditia] phiditiorum, (φιδίτια,) cœnationes Lacedæmonij seu conuiuia nominabant. Siue quiòd philias, id est, amicitiæ causa instituta sint. Siue potius à parsimonia, φείδομαι enim significat parco & abstineo, φειδὼ parcitas & parsimonia. φειδολὸς parcus. Vnde phiditia, conuiuia parca & frugi. Cic. 5. Tuscul. 138. Quid, uictum Lacedæmoniorum in phiditijs nónne uidemus? Conueniebant enim ad phiditia conferentes singuli farinæ modium, uini choros octo, casei quinq; minas, ficum quinq; semis minas.
Philadelphia] (φιλαδέλφια,) Nomẽ ciuitatis in Mysia regione Asiæ, terræ motibus concussa, cuius incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit una ex septem ecclesijs. Supra Philadelphiam Orientem uersus exusta regio patet, stadijs lõga quingentis, quadringentis lata, ubi nullæ arbores præter uitem inueniuntur, quæ exustum uinum fert, ita elegans ut nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta est, montana, petrosa et nigra.
Philadelphus] (φιλάδελφος,) Ptolemæus rex Aegypti bibliothecam fecit Alexandriæ: ferè quinquaginta millia librorum continentẽ. Idem libros Moysi curauit, per LXX. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem uerti.
Philæ] Philarum, (φιλαὶ,) insula aspera, & undiq; præruptа, adiacens Aegypto, duobus in unum cotturis amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferũt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroen sunt, ad quas ipse Strabo se ex Syene plaustro perplana aliquãdo uectum scribit. Meminit Lucan. lib. 10. 26.
Philantropos] pen. prod. (φιλάνθρωπος,) Latinè humanus, id est, amans homines.
Philantropos, Lappæ genus, quod uestibus hominũ adhærès, eos amare uideatur. Plin. lib. 24. cap. 19. 6. Philantropon herbam Græci appellant hirsutam, quoniam uestibus adhærescat. Dicitur hæc Dioscoridi Aparine, efficinis Rebulus, cuius foliis pastores nostri pilos qui in lac exciderunt, uicecoli extrahunt.
Philautia] philautiæ, pen. cor. (φιλαυτίας,) Amor suijpsius, Cic. Attico, lib. 13. 27 1. 2. Libri quidem ita exierunt (nisi fortè me communis φιλαυτία, decipit) ut in tali genere, ne apud Græcos quidem simile quicquam. De libris suis Academicis.
Philemon] pen. prod. (φιλήμων,) poeta Comicus quamuis (inquit Quintil. lib. 10. cap. 1.) prauis suis temporis iudicijs, Menandro sæpe prælatus est: consensu tamen omnium meruit credi secundus.
Phileni] pen. prod. (φίλανοι,) duo fratres Carthaginienses, qui pro ampliatione suæ Reip. se uiuos sepeliri sustinuerũt. Nam quum Carthaginienses & Cyrenenses diu certassent inter se de finibus agrorũ, tandem ita conuenerunt, ut certo tempore duo uiri ex utraq; ciuitate exirent, & ubicũq; illi sibi fierent obuij, ibi utriusq; ciuitatis fines essent. Igitur ex Carthagine missi Phileni, longè processerunt in fines Cyrenensium, antè quàm illi redirent. Quumq; uenissent tandem Cyrenenses, & se esse præuẽtos uidissent, grauiter indignati proposuerunt Philenis, ut nisi retrocederent, uiui illic infoderentur. Quod postquam factum esset, Carthaginienses illic Philenis aras fecerunt. Silius lib. 15. 139.
At Canthus Lybicæ late possessor arenæ,
Qua celebre inuicti nomen posuere Phileni.
Phileta] pen. prod. (φιλήτας,) Cous temporibus Philippi & Alexandri Macedonum grammaticus, criticus & poeta præceptor Ptolemæi Philadelphi, scripsit elegias, epigrammata, & alia. Autor Suidas. Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. Propert. libro 3. eleg. 1. 1. Callimachi manes, & Coi sacra Philetæ.
Phileteus] pen. pro. Adiect. (φιλήτειος,) Propert. lib. 3. eleg. 3. 11.
Talia Calliope: lymphisq; à fonte petitis
Ora Philetea nostra rigauit aqua.
Phileum] (φιλοῦμ,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. ciuitas Germaniæ, in regione quæ hodie Frisia uocatur: undè Gronin(gen.
Philippeus] Vide Philippus.
Philippi] (φίλιπποι,) ciuitas est Thessaliæ (inquit Seruius) in qua primò Cæsar & Pompeius postea Augustus & Brutus cum Cassio dimicauerunt. Virg. 1. Georg. 98.
Romanas acies iterum uidere Philippi.
Emathij Philippi. Ouid. 15. Metam. 165.
Ciuilia bella Philippi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6.
Philippicæ] Vide Philippus.
Philippopolis] pen. corr. (φιλιππόπολις,) Vrbs à Macedone Philippo sita. Tacit. lib. 3. Plurimi ac maximè compositi regem, urbemq; Philippopolim à Macedone Philippo sitam circuncidunt.
Philippus] (φίλιππος,) Macedo, Aminthæ filius, puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primùm Illyrijs, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. De hoc legito Diodorum: & Trogum 7. 8. & 9. Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio uictus. Vide Liuium libro 1. de bello Macedo.
Philippum Macedonum regem, rebus gestis & gloria superatum à filio, facilitate & humanitate superiorem fuisse dicit Cicero 1. Offic. 127.
Philippus Aristotelem Alexandro filio doctorẽ acciuit, à quo eodem ille & agendi acciperet præcepta, & loquendi. Cicero 3. de Orat. 78.
Clari monimenta Philippi. Ouid. 6. Fast. 161.
Pellæus Philippus. Lucan. lib. 10. 4.
Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 3.
Philippeus] pen. prod. Adiectiuum, (φιλίππειος,) ut Sanguis Philippeus. Propert. lib. 3. eleg. 11. 8.
Philippeus, philippei, (φιλίππειος,) siue Philippus, philippi, Aureus nummus pretiosus, cuius apud Plautum frequens mẽtio est. Horat. 2. epist. 1. 48. philippos regale numisma nuncupauit. Liu. 7. bel. Maced. 253. Nummos aureos Philippeos centum quadraginta millia. Ibidem lib. 4. 193.
Philippus] (φίλιππος,) medicus Alexandri, teste Curtio lib. 2. Huius etiam meminit Plutarchus in uita Alexandri. Philippos etiam Romanos uiros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius, ut scribit Cicero libro 3. de Orato.
Strenuus & fortis, causisq; Philippus agendis Clarus, &c. Horat. 1. epist. 7. 10.
Philippicæ] pen. corr. Philippicarum, (φιλιππικοὶ λόγοι,) Orationes Demosthenis in Philippũ regẽ: ad quarũ imitationẽ Ciceronis orationes in Antoniũ, Philippicæ quoq; dicũtur, quæ & Antonianæ dici poterãt. Cic. Att. li. 2. 16. 5.
Philistus] (φίλιστος,) Historicus fuit, de quo sic Cic. lib. 2. de Orat. 31. Hunc consecutus est Syracusius Philistus, qui quũ Dionysii tyranni familiarissimus esset, otiũ suũ consumpsit in historia scribẽda, maximeq; Thucydidem est, sicut mihi uidetur, imitatus. Idẽ Q. fratri, li. 2. 15. 4. Quint. li. 10. ca. 1.

Digitized by Google

Phillyra pen.corr.(φιλύρα,) mater Chironis Centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, autore Seruio apud Virgilium 3. Georg. 110. - ceſſere magiſtri.

Phillyrides, Chiron, Amythaoniuſq; Melampus. Propert. lib.

Phillyrius Adiect.(φιλύριος,) ut (2. eleg. 1. 12.
Heros Phillyrius. Ouid. 2. Metam. 136.
Quædam exemplaria legunt Phillyreius.

Phillyreius(φιλυρήϊος,) Aliud adiect. Ouid. 7. Meta. 71.
ſuperq; Pelion umbroſum, Phillyreia tecta, ſuperq; Othryn. Detractum l, eſt alterum, propter neceſſitatem carminis niſi putes in Philirides additum eſſe alterum.

Philo Academicus Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, teſte Cicerone de Clar. Orat. 170. Et 3. de Orato. 61. Sic de Natu. deor. 11.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & uiris libros XXX. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinisq; omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene uerſatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, ut prouerbiũ fuerit ὁ πλάτωνα φιλονίζει, ὁ φίλων πλατωνίζει, id eſt, aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autẽ legibus & patrijs inſtitutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorũ ſuorum tradidit monimẽtis, palàm eſt. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala, uoluminibus abſoluit, quibus & ſuã legationẽ pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit. Sed & Ioſephus huius legationis meminit lib. 18.

Philo alius, architectus fuit: qui Athenienſibus armamentariũ fecit, ut ait Cic. 1. de Orat. 32.

Fuit et alius Philo Cælij libertus, ut ipſe teſtatur in epiſtola eius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 32.

Philo itẽ alius Põpeij libertus, ut ſcribit Cic. Att. li. 16. 333. 8.

Philoctetes pen.prod.(φιλοκτήτης,) Pœantis filius Herculis comes. Propert. lib. 2. eleg. 1. 12. Tarda Philoctetæ ſanauit crura Machaon.

Philoctetes quũ cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen uitam aucupio ſagittarum. Cice. 5. de Finib. 56. Idem 2. Tuſcul. 27. & 57.

Philoctetes ſerpẽtis morſu ulceratus, in inſula Lemno relictus eſt. Cic. de Fato, 54.

Philoctetes iniuria accepta ſpectacula quærebat. Ci. Q. fratri, lib. 2. 12. 5.

Philoctetеus pen.prod. Adiect. Cic. 2. Tuſcul. 95. Refutetur ac reijciatur Philoctetеus ille clamor.

Philogræcus (φιλέλλην,) Qui libẽter utitur dictionibus Græcis. Varro 3. de Reruſt. cap. 10. 1. Trãſi, inquit Axius, nũc in illud genus, quod uos philogræci uocatis ἀμφίβιον.

Philogynia pe.pro.(φιλογυνέα,) Amor mulierũ: Cic. 4. Tuſcul. 37. Similiterq; cæteri morbi, ut gloriæ cupiditas, ut mulieroſitas, ut ita appellẽ eam quæ Græcè φιλογυνέα dicitur, cæteriq; ſimiliter morbi ægrotationesq; morborum naſcuntur.

Philolaus pen.pro.(φιλόλαος,) Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadũ fuit: amicus Dioclis, qui Olympia uicit: ſed ubi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorẽ matris Alcinoæ, Thebas migrauit, atq; ibi ambo defuncti ſunt. Vide Ariſtotelem 2. Politicorum.

Philolaum inſtituit Architas Tarentinus. Cic. 3. de Orat. 77.

Philologia philologiæ, pen.corr.(φιλολογία,) Loquacitas, aut Amor ſermõis ſiue ſtudij. Cice. f. Tironi, li. 16. 21. 10. Cuius quũ frugi ſcueraq; eſt uita, tum etiã iucundiſſima conuictio, non eſt enim ſeiunctus locus à Philologia, & coditiana συξητήσει. Idem Attico, lib. 2. 31. 2.

Philologus pen.corr.(φιλόλογος,) Studioſus ſiue amator ſermõis. Suet. de Claris Grãmat. ubi de Atteio, Philologi appellationẽ aſſumpſiſſe uidetur, quia ſicut Eratoſthenes (qui primis hoc cognomẽ ſibi uendicauit) multiplici uariaq; doctrina cẽſebatur. Ci. ad Atticũ, li. 13. 269. 3. Ergo illã ἀπαλαμπὴν in qua homines nobiles illi quidẽ, ſed nullo modo philologi, nimis acutè loquũtur, ad Varronẽ tranferamus.

Philomela pen.prod.(φιλομήλη,) Pandionis Athenarum regis filia, & ſoror Prognes uxoris Terei regis Thracum Quæ quũ à Tereo cõpreſſa fuiſſet, tandẽ (ut eſt in fabulis) deorũ miſeratione in auẽ ſui nominis conuerſa fuit, quæ & Luſcinia dicitur. Nec ceſſat deflere cantu dulciſſimo iniuriã quam paſſa eſt. Et interpretatur amabilis. Vide Ouidiũ 6. Metam. Mart. lib. 14. 75. Flet Philomela nefas inceſti Tereos: & quæ Muta puella fuit, garrula fertur auis.

Mœrens Philomela. Virg. 4. Georg. 103.

Philomuſus pen.prod.(φιλόμουσος,) Amator, ſiue amicus Muſarum. Martial. lib. 7. 75.
Delectas philomuſe, non amaris. Sic lib. 3. 10.

Philopœmenes pen.corr.(φιλοποιμένης,) Megapolitanus, dux Achæorũ præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, ut eſt autor Plutarchus. Huius etiam meminit Liuius in bello Macedonico, lib. 5. ſed ibi ſemper Philopœmen uocatur in recto, cuius genitiuus eſt Philopœmenis, penul. corr. Auſonius, Carcere in Argiuo Philopœmena lenta adijt mors.

Philoſophia philoſophiæ, pen.corr.(φιλοσοφία,) Amor ſapientiæ. Cic. 1. de Legib. 87. Ita ſit mater omniũ bonarũ rerum ſapientia: à cuius amore Græco uerbo φιλοσοφίας nomen inuenit.

Philoſophia, nec quicquã aliud eſt, ſi interpretari uelis, quàm ſtudium ſapientiæ. Cic. 2. Offic. 6.

Ars uitæ, philoſophia eſt. Cic. 3. de Finib. 6.

Cognitio omnis optimarum rerum, atq; in ijs exercitatio, Philoſophia nominatur. Cic. 2. de Orat. 34.

Commentatio mortis, philoſophia. Cic. 1. Tuſcul. 117.

Cultura animi, philoſophia eſt, quæ extrahit uitia radicitus. Cice. 2. Tuſcul. 20.

Mater omnium artium, donum & inuentum deorum, philoſophia. Cice. 1. Tuſcul. 99.

Mater omnium benefactorum, beneq; dictorum, philoſophia. Cice. de Claris Orat. 179.

Medicina animi, philoſophia. Cic. 3. Tuſcul. 10.

Procreatrix omnium artium laudandarum & quaſi parens, philoſophia. Cic. 1. de Orat. 5.

Philoſophia uirtutis continet & officij & bene uiuendi diſciplinam: quam qui profitetur, grauiſſimam mihi ſuſtinere perſonam uidetur. Cic. in Piſonem, 56.

In philoſophia nihil debet eſſe loci commentitijs fabulis. Cice. 2. de Diuinat. 120.

Diſtributa eſt in tres partes philoſophia, in naturæ obſcuritatem, in diſſerendi ſubtilitatem, in uitam atq; mores. Cicero 1. de Orato. 35.

Fugiens conſulto multitudinem philoſophia, paucis contenta iudicibus. Cic. 2. Tuſcul. 5.

Frugifera & fructuoſa philoſophia. Cic. 3. Offic. 6.

Orba philoſophia, Vide Orbus.

Præpotens & glorioſa philoſophia. Cic. 1. de Orat. 95.

Nobiles in philoſophia, Vide Nobilis.

Auocare philoſophiam à rebus occultis, Vide Auoco.

Auocare aliquem à philoſophia. Cic. 1. Tuſcul. 5.

Illuſtrare philoſophiam Latinis literis, Vide Illuſtris.

Inchoare philoſophiam, Vide Inchoo.

Indicebat bellũ philoſophiæ Zethus Pacuuianus. Ci. 2. de Ora.

Ingurgitare ſe in philoſophiam, Vide Ingurgito. (85.

Inſinuare

Insinuare se in philosophiam, Vide Insinuo.
Laudari satis dignè nunquam poterit philosophia, cui qui pareat, omne tempus ætatis sine molestia possit degere. Cic. de Senect. 2.
Profiteri philosophiam. Cic. *in* Pisonem, 56. (sic. 11.
Versari in antiquissima & nobilissima philosophia. Cic. 2. Of
Philosophus] *philosophi, pen. corr.* (φιλόσοφος,) Cice. 1. de Orat. 106. *Philosophi denique ipsius, qui de sua ui ac sapientia unus omnia penè profitetur, est tamē quædā descriptio, Vt is qui studeat omniū rerū diuinarū atq; humanarū uim, naturā, causasq; nosse, & omnem bene uiuendi rationem tenere & persequi, nomine hoc appelletur.*
Omnia sicut propria, sua esse, atq; à se possideri uolunt philosophi. Cic. 1. de Orat. 110.
Autores rerū, nō fabularū philosophi. Ci. 3. de Nat. deor. 111.
Magistri uirtutis philosophi. Cic. 4. Tuscul. 114.
Genera philosophorum describit Cice. 3. de Orat. 35. & 36.
Scholæ philosophorum. Quintil. *in* Proœm. lib. 1. 14.
Contemptissimi philosophi, Vide Contemno.
Nobilissimus illius ætatis & clarissimus philosophus, Vide No
Nostrates philosophi, Vide Noster. (bilis.
Philosophicus] *pen. corr. Adiect.* (φιλοσοφικὸς,) *Quod est philosophi.* Cic. 5. Tusc. 170. *Ad Brutūq; nostrum hos libros alteros quinq; mittemus, à quo non modò impulsi sumus ad philosophicas scriptiones, uerumetiam lacessiti.*
Philosophaster] *philosophastri, Philosophorū imitator.*
Philosophor] *pen. corr. philosopharis,* (φιλοσοφῶ,) *philosophari, Philosophorum more disputare, & rerum naturas perscrutari.* Cic. 1. de Nat. deorum 11. *Et quum minimè uidebamur, tum maximè philosophabamur.* Plautus Pseud. 10. 21.
Sed satis est philosophatū: nimis diu & longum loquor.
Cum Græculis philosophari. Cic. Post red. *in* Senatu, 12.
Paucis philosophari, & omnino, cōtraria. Cic. 2. de Orat. 85.
Philostratus] *pen. corr.* (φιλόστρατος,) *Lemnius, temporibus Seueri principis, eiusq; uxoris Iuliæ epistolarum magister, ut ipse planè monstrat in uita Apollonij Tyanei: scripsit uitas sophistarum ad Seuerū, de uita Apollonij libros octo, præterea heroica. Philostratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit panægyricos plures, & declamationes oratoribus ualde probatas, complurāq; alia quæ à Suida commemorantur. Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenaicum, Troiam, Paraphrasim Homerici clypei, Iconasq; huic multi referunt. Suidas.*
Philotheoros] *pen. prod.* (φιλοθέωρος,) *Speculationi deditus.* Cic. Trebatio, li. 7. 16. 1. *Deinde quòd in Britānia nō nimis philotheoron te præbuisti, planè non reprehendo.*
Philtra] *philtrorum,* (φίλτρα,) *Latinè amatoria, Genus ueneni, amorē & ut plurimū insaniā ingerentis,* φίλτρον *enim, apud nos amatorium dicitur.* Ouid. 2. de Arte, 21.
Nec data profuerint pallentia philtra puellis:
Philtra nocent animis, spemq; furoris habent. Iuuenal. Saty. 6. 60. *Thessala philtra.*
Phylira] *philyræ, pen. corr.* (φιλύρα,) *Arbor quam Latini tiliam uocant, ut quibusdam placet. Quamuis alij dicant esse membranam tenuissimam inter corticem et lignum tiliæ.* Horat. lib. 1. Carm. ode 38. 1. *displicent nexæ philyra coronæ.* Plin. de tilia lib. 16. cap. 14. *Inter corticem & lignum tenues tunicas multiplici membrana, è quibus uincula tiliæ uocantur: tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemniscis celebres, antiquorumq; honore.*
In philyris siue philuris arborum antiqui scribebant. Martianus lib. de nuptijs Philologiæ, *Libri in philyræ cortice subnotati.* Plin. lib. 13. cap. 11. 7. *Præparantur ex eo chartæ diuisæ acu in prætenues, sed quàm latissimas philuras.* Idem lib. 21. cap. 3. 1.
Philysthenis] *pen. prod.* (φιλύσθενος,) *filius Thyestæ, quē Atreus, unà cum Tantalo fratre interfectum Thyestæ patri epulandum apposuit. Vide Senecam in Thyeste, qui quodā loco Philysthenem eum appellat, per eclipsin.*
Phineus] (φινεύς,) *Rex Arcadiæ, qui quum filijs suis, uxoris secūdæ impulsu oculos eruisset, ira diuina ipse etiam cæcus est factus, & Harpyiæ aues rapacissimæ cibos eius aut rapuerunt, aut fœdauerunt. Sed postea Zetus & Calais à Phineo humaniter tractati eas fugauerunt. Vide in dictione Strophades.* Propert. lib. 3. eleg. 5. 9. *Aut Alcmæonis Aues Phinei.* Senec. Thyeste, 2. 7. (*furiæ, aut ieiunia Phinei.*
De Phineo cæco, Vide Valerium lib. 4. Argonaut. 85.
Phineius] *Adiectiuū,* (φινήιος,) *ut Gutture Phineia.* Ouid. 6. Fast. 27. Virg. 3. Aeneid. 43.
Phineia postquam Clausa domus.
Phineus] *alius. Cephei frater, qui quum promissam sibi Andromedam filiam fratris, à Perseo, cui ex pacto postea nupserat, repeteret, ab eodem Perseo in marmor mutatus fuit uisa facie Medusæ. Vide Ouidium lib. 5. Metamor. Fuit & alius Phineus Athenienſis in auem mutatus, ut idem refert: Ouid. lib. 7. Metam. 60. quem iustissimum uocat.*
Phison] (φίσων,) *teste Iosepho lib. 1. cap. 2. Vna est è partibus illius magni fluminis, in omnem terrā undiq; profluentis, à quo paradisus rigatur: hic, ut idem testatur, eductus in Italiam, pelago latè diffunditur: Getha nuncupatur à Græcis. Aliqui interpretantur Gangen, alij Nilum.*
Phlanates] *pen. prod.* Plinio lib. 3. cap. 21. *Populi in Illyria, à quibus nomen sinui est inditum, quem modò nautæ Quernarium appellant, alij Carnariū, propter naufragia procelloso fermè semper transitu. In recessu eius, Senia urbs est, cuius à tergo specus sunt, unde uehementes nulla ferè non hora uenti perflant: eaq; res infamem sinum cum reddit. Dicti autem Phlanates ab oppido Phlano, unde sinus omnis hic Phlanoticus uocatur, qui à Pola colonia Iadera usque diffunditur.*
Phlebotomia] *huius phlebotomiæ, pe. corr.* (φλεβοτομία,) *Venarum sectio.*
Phlebotomon] *pen. corr.* (φλεβότομον,) *Scalpellum quo uena secatur.*
Phlegethon] *pe. corr. huius Phlegethontis,* (φλεγεθών,) *fluuius infernalis flāmis æstuantib. rapidus, à* φλέγω, *ardeo.* Virg. 6. Aen. 111. *Quæ rapidus flāmis ambit torrētib. amnis Tartareus Phlegethon, torqueq; sonantia saxa.*
Phlegethonteus] *pen. prod. Adiect.* (φλεγεθοντεος,) *ut Ripa Phlegethontea.* Claud. 1. de raptu. Proserp. 18.
Phlegethontis] *Phlegethontidis, pen. corr.* (φλεγεθοντὶς,) *Patronymicum fœmin.* Ouid. 5. Metam. 109.
-sparsumq; caput Phlegethontide lympha.
Phlegiæ & **Phlegias**, Vide Phlegyæ, & Phlegyas.
Phlegma] *huius phlegmatis, pen. corr. n. g.* (φλέγμα,) *Latinè pituita dicitur.*
Phlegmaticus] *pen. corr.* (φλεγματικὸς,) *Qui phlegmate abundat plus satis.*
Phlegmone] *phlegmones, pe. cor.* (φλεγμονὴ,) *Latinè inflammatio dicitur, siue collectio, quoties sanguis utilis & mediocriter crassus, fertur subitus in aliquā corporis partē. Propriè aūt quælibet incensio cū tumore & ulcere, hoc nomine appellatur, ut ait Galenus de morborū differentijs. Celsus libro 1. in Præfat. Et inflammationem quam Græci phlegmonen nominant, excitat: eaq; inflammatio talem motum efficit, qualis in febre est, &c.*

Phlegra]

Digitized by Google

Phlegra] Phlegræ, uel Phlegre, Phlegres, (φλέγρα,) Vrbs est Macedoniæ, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 10. in descriptione Macedoniæ. Propert. lib. 1. eleg. 19. 7. Hic erat Arganti Phlegre sub uertice montis.

Tumidæ Phlegræ prælia. Stat. 10. Thebaid. 131.

Sparsa impio cruore Phlegra. Senec. Herc. furente, 6. 22.

Phlegræus] (φλεγραῖος,) campus quibusdam in Thessalia, alijs in Macedonia: Plinio uerò lib. 3. cap. 5. & Straboni lib. 5. in Campania, iuxta Cumas, in quo Gigantes ab Hercule superati feruntur: illicq; sepulti quoties anhelant, terram quatiunt. Silius lib. 12. 29. Id autem ideò fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurima scatet. Hinc fit, ut uentorum impulsu excitetur passim ignis: qui quum exitū è cauernis natura expetat, dum luctatur assiduè, terram tandem quatit & commouet, exuritq; frequenter, unde & nomen sortitur: φλέγω, enim Græcè, exurere ardereq; significat. De hoc Strabo lib. 5. Theagenes uerò et Eudoxus qui ad historicam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenen (inquiunt) quæ ueteri nomine Phlegra uocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morū, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicq; ingenti uictoria superati. Ex hac re rumor in uulgus ortus, ut Gigantes mouerunt bellum dijs.

Phlegræus itē, Bocatio, unus ex Centauris Ixionis et Nubis filius

Campus Phlegræus. Propert. lib. 3. eleg. 11. 8.

Castra Phlegræa. Statius 1. Achill. 97.

Iuga Phlegræa. Propert. lib. 3. eleg. 9. 10.

Prælia Phlegræa. Stat. 5. Sylu. 3. 40.

Tumultus Phlegræi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.

Vertex Phlegræus. Silius lib. 8. 31.

Phlegyas] pen. corr. (φλεγύας,) Martis filius, rex Lapithārum Ixionis pater, habuit Coronidem filiam, quam Apollo uitiauit, unde suscepit Aesculapium, quod pater dolens, incendit Apollinis templum, proinde eius sagittis est ad inferos trusus. Statius 1. Thebaid. 142.

- Phlegyam subter cana saxa iacentem
Aeterno premit accubitu. Seruius.

Phlegyæ] (φλέγυαι,) Populi sunt insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati, hi quum sacrilegi essent, deosq; & homines spernerent, ab irato Neptuno immisso, diluuio submersi sunt: quorum apud inferos meminit Virg. 6. Aeneid. 124.

- Phlegyasq; miserrimus oēs Admonet, &c. Seruius.

Phlias] (φλίας,) unus ex illis qui in naui Argo fuerunt, filius Bacchi, ut Valerius habet 1. Argon. 84.

Phlius] Phliuntis, (φλιοῦς,) Est urbs in medio Sicyoniæ, Argiuæq; & Cleonum, ubi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat Plin. lib. 4. cap. 5. Huius meminit. Cic. 5. Tuscul. 12.

Phliasii] Phliasiorum, (φλιάσιοι,) Habitatores Phliontis. Cicero 5. Tusc. 12. In primis Phliuntem ferunt uenisse, eumq; cum Leonte principe Phliasiorum doctè & copiosè disseruisse quædam.

Phliasius] Adiectiuum, (φλιάσιος,) Cice. 5. Philipp. 15. Qui quum post hunc Phliasiū sermonē in Italiam uenisset, exornauit eā Græciam quæ Magna dicta est. De Pythagora.

Phlox] Phlogos, f. g. (φλόξ,) Latinè flamma dicitur.

Phlox, genus floris. Plinius lib. 21. cap. 10. 4. Colore tantummodo placet Iouis flos, odor abest, sicut & illi qui Græcè phlox uocatur.

Phobetor] pen. prod. huius Phobetoris, pen. corr. (φοβήτωρ,) filius Somni, apud Ouidium 11. Metam. 128. Dictus est Phobetor, à Græco φοβέω, quod est perterrefacere, Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere possit: est enim εἴκελος similis.

Phoca] huius phocæ, Bos marinus, à sono mugitus. Virg. 4. Georg. 79. - & turpes pascit sub gurgite phocas. Hic corio tectus & pilis, parit in terra pecudum more: canum modo coit. In somno mugit, à quo præcipuè uituli nomen accepit. Plin. lib. 9. cap. 7. 4. Et uituli marini quos uocant phocas, spirant & dormiunt in terra.

Deformes phocæ. Ouid. 1. Metam. 61.

Magnæ phocæ. Ouid. epist. 10. 18.

Phocæa] (φώκαια,) Vrbs minoris Phrygiæ, Atheniensium (ut inquit Ptolemæus) colonia. Vnde profecti sunt, qui Massiliam apud Gallos, non procul à Rhodano, condidere. Dicta Phocæa, quòd uituli marini magno numero comparuissent urbem condentibus. Et est in Caria Phocæa mōti Mycalæ apposita. Ab hac Phocæenses, ut à Græcorum Phocide Phocenses. Ab utraq;

Phocaicus] pen. corr. Adiectiuum, (φωκαϊκὸς,) Vnde Muricem Phocaicum Ouid. 6. Metam. 2. posuit, à Phocæa, nō procul à Sardibus.

Manus Phocaicæ. Lucan. lib. 3. 35.

Phocæus] Aliud adiectiuum, (φωκαῖος,) ut Rura Phocæa. Ouid. 5. Metam. 56.

Phocais] penul. corr. huius Phocaidis, Patronymicum f. g. (φωκαΐς,) ut Iuuentus Phocais. Lucan. lib. 3. 61.

Phocenses] Vide Phocis.

Phocion] (φωκίων,) Vir Atheniensis, qui etsi sæpe exercitibus præfuit, summosq; magistratus gessit: tamen multo notior fuit eius integritas uitæ, quàm rei militaris labor. De hoc uide Plutarchum in Phocione.

Phocis] huius Phocidis, pen. corr. (φωκίς,) teste Liuio lib. 2. de bello Maced. parua regio est Græcorum, Apollinis oraculo insignis, in qua est ciuitas Delphi. Est itē Phocis Pomponio, Ioniæ ciuitas: quam Strabo Phocæam uocat, à qua Phocæenses cum diphthongo, ut à Phocide Phocenses sine diphthongo. Dicta autem Phocæa, teste Herodoto, quòd uituli marini magno numero comparuissent urbem condentibus. Lucan. li. 5. 11. Massiliæq; suæ donatur libera Phocis.

Phocis Curiana. Cic. Attic. lib. 2. 32. 3.

Sonoræ Phocidos arma. Stat. 11. Thebaid. 56.

Arx trifida Phocidos. Stat. 1. Thebaid. 13.

Exustæ Phocidos arces. Lucan. lib. 3. 68.

Phocenses] (φωκεῖς,) Qui Phocidem incolunt.

Phocides, & Phocæi dicti sunt, qui Massiliam condiderunt. Hos Varro scribit trilingues fuisse, quòd Græcè & Latinè & Gallicè loquerentur.

Ciuitas execrata Phocæorum. Horat. Epod. 16. 4.

Phœbas] Phœbadis, pen. corr. (φοιβάς,) Fatiloqua, quòd Phœbei numinis concepto afflatu fureret & agitaretur, in bacchantis imaginem. Sidonius,

Nec sic intortum uiolatæ Phœbados ultrix
In Danaos fulmen iecit. Lucan. lib. 5. 26.
Limine terrifico metuens consistere Phœbas.

Phœbe] huius Phœbes, (φοίβη,) dicitur Luna. Et uenit ab eo quod est Phœbus. Virg. 1. Georg. 87.

- uento semper rubet aurea Phœbe.

Iaculatrix Phœbe. Ouid. epist. 19. 45. Hoc est Diana.

Innupta Phœbe. Ouid. 1. Metam. 96.

Nemoralis Phœbe. Stat. 1. Sylu. 3. 16.

Phœbus] (φοῖβος,) Apollo, Iouis & Latonæ filius, eodē partu cū Diana genitus, quæ & ipsa Phœbe uocitata est. Diui natiōis & sapiētiæ deus à poetis existimatus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi φώβιος, à φῶς et βίος: id est, lux uitæ. A poetis enim pro Sole etiā accipitur, Vide Apollo

Phœbus

Phœbus Apollo. Virgil. 3. Aeneid. 51.
Chorus Phœbi. Virgil. ecloga 6. 14.
Cortina Phœbi. Virg. 6. Aeneid. 70. Vide Cortina.
Fax Phœbi triſtis nuntia belli. Cic. 1. de Diuinat. 33. Ex poeta.
Interpres Phœbi. Virg. 3. Aeneid. 95.
Repertor medicæ opis Phœbus. Ouid. 1. de Remed. amor. 16.
Sacerdos Phœbi. Virg. 6. Aeneid. 126. De Sibylla.
Soror Phœbi, Diana. Virg. 1. Aeneid. 67.
Ardens Phœbus. Valerius 8. Argonaut. 24.
Augur Phœbus. Horat. in Carm. ſecul. 13.
Candentis Phœbi niueum limen. Virg. 8. Aeneid. 144.
Decorus Phœbus fulgente arcu. Horat. in Carm. ſecul. 13.
Fatidicus Phœbus. Claud. 2. in Eutropium, 10.
Fatidici penetralia Phœbi. Lucanus lib. 5. 15.
Inclytus Phœbus. Statius 6. Thebaid. 60.
Lauriſer Phœbus. Ouid. 3. de Arte, 78.
Metuendus Phœbus certa ſagitta. Horat. 1. Carm. ode 12. 5.
Occiduus Phœbus. Ouid. 14. Metam. 83.
Radiantis Phœbi ictus. Lucanus lib. 7. 43.
Rediens fugat aſtra Phœbus. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Serenatus Phœbus. Silius lib. 5. 36.
Vterq; Phœbus, id eſt, oriens et occidens. Ouid. 1. Metam. 68.
Plena Phœbo Phœmonoe. Lucanus lib. 5. 38.
Digna Phœbo loqui. Virg. 6. Aeneid. 133.
Phœbeus] penul. prod. Adiect. (φοίβειος,) ut Arte Phœbea pellere morbos. Ouid. 3. Faſt. 166. Hoc eſt arte medica.
Chelis Phœbea. Ouid. ad Piſonem, 35.
Flammæ Phœbeæ. Seneca Thyeſte, 9. 10.
Ignes Phœbei. Ouid. 5. Metam. 78.
Lampas Phœbea. Virg. 4. Aeneid. 2.
Laurus Phœbea. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 11.
Sortes Phœbeæ. Ouid. 3. Metam. 26.
Phœbeius] Aliud adiectiuũ, (φοιβήϊος,) Ouid. 15. Metam. 129. Iuuenis Phœbeius. Id eſt, Aeſculapius.
Phœnicia] uel Phœnice, pen. prod. (φοινίλη, Aſiæ regio: ſic dicta à Phœnice, Neptuni & Libyes filio, ut Stephanus auctor eſt: ad quod accedit Silius lib. 1. 18. quum inquit,
Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Eſt autem Iudææ contermina. In ea ſunt Tyros & Sidon urbes: Carmelus & Libanus montes, in quo thura leguntur. Huius meminit Cic. 11. Philipp. 315. Huius regionis incolæ, Phœnices dicuntur, quos Strabo lib. 16. arithmetica & aſtronomia inſignes ſcribit. Lucanus item lib. 3. 45.
Phœnices primi, famæ ſi creditur, auſi
Manſuram rudibus uocem ſignare figuris. Hoc eſt, fuerunt primi literarum inuentores. Vide Plin. lib. 5. cap. 12. 2. Ob Syrorum & Phœnicum nimis ſolertem uafritiem, adagio locus factus eſt, Aduerſum Phœnicas Syri, quo uſi ſunt ueteres, quoties uerſutus uerſuto imponere uelle uidebatur.
Phœniſſus, Adiectiuum, (φοινίλιος,) ut Agmina Phœniſſa. Silius lib. 17. 30.
Claſsis Phœniſſa. Silius lib. 7. 83.
Cohors Phœniſſa. Stat. 9. Thebaid. 106.
Dido Phœniſſa. Virg. 6. Aeneid. 90.
Tyros Phœniſſa. Ouid. 15. Metam. 58.
Phœniceus] Adiectiuum, (φοινίκεος,) Quod eſt purpurei coloris, à purpura, quæ prima cõmendatione in Tyro tingebatur apud Phœnices, quos mutatis ſyllabis Pœnos appellamus. Plin. lib. 21. cap. 23. 1. Aut enim phœniceum florem habet, quæ & copioſiſsima eſt, aut purpureum, aut lacteum.
Chlamys phœnicea. Ouid. 14. Metam. 69.
Color Phœniceus. Lucret. lib. 2. 166.
Veſtes phœniceæ. Ouid. 12. Metamorph. 21.
Phœnicopterus] phœnicopteri, penul. corr. m. g. (φοινικόπτερος,) Auis rubentes pennas habens, Græci uocant φοινίκεον rubrum: & πτερὸν alã. Iuuenal. Saty. 11. 14. Et Scythicæ uolucres, & phœnicopterus ingens. Plin. lib. 10. ca. 48. Numidicæ in parte Africæ Numidia, omnesq; iam in Italia, phœnicopteri linguam præcipui ſaporis eſſe.
Phœnix] huius Phœnicis, pen. prod. (φοίνιξ,) ut nonnulli eſſerũt, filius fuit Agenoris regis, & frator Cadmi: uel, ut alij etiam ferunt, Agenoris pater, à quo regio in qua habitabat, Phœnicia dicta. Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teſte Homero 8. Iliados. Ouid. 8. Metam. 62. Hippothusq;, Dryaſq;, & cretus Amyntore Phœnix.
Reuerendus Achilli Phœnix. Stat. 3. Sylu. 2. 20.
Phœnix ſe à Peleo patre Achilli iuueni comitem eſſe datum dicit ad bellum, ut illum efficeret oratorem uerborum actoremq; rerum. Cic. 3. de Orato. 32.
Phœnix Homericus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 9.
Phœnix] Phœnicis, dubij gen. (φοίνιξ,) Auis. Plin. libr. 10. cap. 2. 1. Aethiopes atq; Indi, diſcolores maximè & inenarrabiles ferunt aues, & ante omnes nobilem Arabiæ phœnicem: haud ſcio an fabuloſe, unum in toto orbe nec uiſum magnopere. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cætera purpureus, cæruleam roſeis caudã pennis diſtinguentibus, criſtis faciem, caputq; plumeo apice honeſtante. Primus atq; diligentiſsimus togatorum de eo prodidit Manilius Senator ille maximus, nobilis doctrinis doctore nullo: neminem extitiſſe qui uiderit ueſcentem: ſacrũ in Arabia ſoli eſſe, uiuere annis DCLX. ſeneſcentem caſia thuriſq; ſurculis conſtruere nidum, replere odoribus, & ſuperemori. Ex oſſibus deinde è medullis eius naſci primò ceu uermiculum, inde fieri pullum. principicq; iuſta funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere. Ouid. 15. Metam. 79. Vna eſt quæ reparet, ſeq; ipſa reſeminet ales:
Aſſyrij phœnica uocant. Vide illic plura. Et uiuax phœnix unica ſemper auis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 11.
Pholoe (φολόη,) Mons eſt Arcadiæ, ut ſcribit Pomponius. Lucca. lib. 7. Scilicet ipſe petet Pholoen, &c.
Vertex Pholoes. Stat. 10. Thebaid. 44.
Pholus] (φόλος,) Vnus fuit ex Centauris Ixionis ex Nube filius. Hic teſte Seruio in 8. Aeneid. Herculem ſuſcepit hoſpitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret, dicente Lucano, Hoſpes & Alcidæ magni, Phole: &c. Tandem in nuptijs Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio lib. 2. Georg.
- letho domuit Rhœtumq; Pholumq;.
Phonaſcus] phonaſci, (φωνασκὸς,) Vocis pronuntiationisq; magiſter et moderator. Dictio Græca. Quintil. lib. 11. Sed cura non eadem oratoribus quæ Phonaſcis. Sueton. de Auguſto, cap. 84. Pronuntiabat dulci & proprio quodam oris ſono, dabatq; aſſiduè phonaſco operam. Is enim uocem intorquere, remittere, lenire, exaſperare docebat. Facto nomine à uerbo φωνέω quod ſignificat loquor.
Phorbas] huius Phorbantis, (φόρβας,) teſte Seruio, pater Ilionei Troiani, Aeneæ in fuga comitis: Mercurio deo eloquẽtiæ fauẽte ſemper pugnauit. Vnde Virg. 5. Aeneid. 169.
- puppiq; deus conſedit in alta
Phorbanti ſimilis, fiditq; has ore querelas.
Phorcus] (φόρκυς,) apud Græcos dicitur Phorcys: filius fuit Theſeæ Nymphæ & Neptuni, ut Seruius eſt autor.
Chorus Phorci. Virg. 5. Aeneid. 48.
Exercitus Phorci. Virg. 5. Aeneid. 169.
Phorcys] (φόρκυς,) Pater fuit Meduſæ, unde Phorcynis, nomine patronymico, ipſa dicitur. Ouid. 5. Meta. 46. Dixit: & in partem Phorcynida tranſtulit illam.

Phorcys

Phorcys, Phorcydos, (φορκὺς,) Aliud patronymicum. Proper. lib. 3. eleg. 22. Sectaq; Persea Phorcydos ora manu.

Phormio] philosophus, teste Cicerone 2. de Orato. 42.

Phoroneus] (φορωνεὺς,) trium syllabarum, pen. prod. Primus Inachi fluuij filius: hic initio dispersos populos in urbē coegit, appellauitq; Phoronicon. Autor Volaterranus. Alij dicunt Phoroneum Argiuorum regem, filium habuisse Inachum, qui à se fluuium Inachum denominarit: quem fluuiū posita poetæ pro ipso filio Phoronei accipiunt.

Magnus Phoroneus. Stat. 1. Thebaid. 51.

Phoroneus, pen. prod. Adiectiuū, (φορώνεος,) ut Matres Phoroneæ. Stat. 12. Thebaid. 93.

Antra Phoronea. Stat. 3. Sylu. 2. 20.

A Phoroneo dicti sunt Achiui Phoronei.

Phoronides] pen. prod. (φορωνίδης,) Patronymicū masc. quo nomine uocatur Inachus fluuius apud Senecam Thyeste, 1. 23.

Phoronis] Phoronidos, (φορωνὶς,) Patronymicum fœm. Ouid. 1. Metamorph. 134.

Nec superum rector mala tanta Phoronidos ultra
Ferre potest. Io puellam intelligit.

Phosphorus] pen. corr. (φώσφορος,) Veneris stella dicitur, quæ Latinè Lucifer, ut testatur Ci. 2. de Nat. deor. 77. Martial. lib. 8. 12. Phosphore redde diem.

Phraortes] (φραόρτης,) Rex Indorum, de quo Philostratus in Vita Apollonij.

Phraortes, filius Herodis regis Persarum, occiso patre, regnū occupauisse dicitur. Horat. 2. Carm. Ode 2. 4.

Redditum Cyri solio Phraorten
Dissidens plebi, numero beatorum
Eximit uirtus. Quidam tamen hoc loco Phraoten legunt, alij Phrahaten. ut nescias de quo loquatur Horat. Idem 1. epist. 12. 6. -ius, imperiumq; Phraotes
Cæsaris accepit genibus minor.

Phrasis] huius prasis, fœ. ge. (φράσις,) Eloquentiæ corpus, inquit Quintil. lib. 10. ca. 1. & dicendi modus. Dicta ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod est fari & disserere.

Phratriæ] de quibus meminit in Politicis Aristoteles, sunt conuentus quidam hominum, aut etiam cōuenticula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaq; communiter habētiū, ab eo dictæ phratriæ, quòd communi puteo utantur, quod Græcè φρεάρ dicitur. Quo nomine primum quas confratrias hodie dicimus, id est, communem quandam religionē, appellatus esse putant, non autem ab eo quòd fratres sint illi inter quos cultus ille sanctorum quorundam intercedit, φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, secta, sodalitas, tribus, contubernium.

Phratores] Græcè dicuntur, qui eiusdem sunt phratriæ: ut tribules, qui eiusdem sunt tribus.

Phrenes] (φρένες,) dicūtur à Græcis præcordia, quæ exta nuncupant. Galenus lib. 5. de interioribus, docet diaphragma dici phrenas: eo quòd propter apostema diaphragmatis, gignatur phrenitis. Aristoteles præcordia dici autumat phrenas, à mente & prudentia, quæ Græcè dicitur φρήν. Subtilitas enim mētis, ut ait Plin. præcordijs accepta fertur.

Phrenitis] pen. prod. huius phrenitidis, (φρενῖτις,) Morbus lædens mentem, & ad insaniam, furoremq; deducens. Morbus acutus in febre superueniens, quum ægrotantes desipiunt, & aliena loquuntur. Quidam uolunt phrenenitidem appellari.

Phrenesis] huius phrenesis, pen. prod f. g. (φρένησις,) Idem Iuuenal. saty. 14. 14. Quū furor haud dubius, quū sit manifesta phrenesis. Martial. lib. 4. 36. Plin. lib. 24. ca. 9. 7. Semē instillatur in oleo decoctū capui in lethargia et phrenesi.

Phreneticus] pen. corr. (φρενητικὸς,) Qui phrenesi laborat. Mart. li. 11. 29. Inuasit medicus sica phreneticus Eucli. Cic. 1. de Diuin. 139. Ego autem haud scio an nec cardiacis hoc tribuendum sit, nec phreneticis.

Phronesis] huius phronesis, pen. prod. f. g. (φρόνησις,) Prudentia. Cice. 1. Offic. 214. Prudentiam enim quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ est rerū expetendarum fugiendarumq; scientia.

Phrygia] (φρυγία,) regio minoris Asiæ, à Phryge amne, qui eam à Caria diuidit. Vel à Phrygia Cecropis filia, ubi Dardania, à Dardano Iouis filio: inde à Troe, Erichthonij Dardani filio, Troia: in qua Ilion. Vel à Phrygio oppido Macedoniæ, siue Brygio: unde colonos profectos aiunt in Phrygiam. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior scilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte est Galatiæ collimitata, à Meridie Lycaoniæ, Pisidiæ Mygdoniæq; contermina. In ea est Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius. Meminit Cic. in Orat. 13.

De Phrygia & Phrygibus scribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Pinguis Phrygia. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.

Phryx] Phrygis (φρὺξ,) Qui ex Phrygia est. Dicitur & Euersi Phryges, Seneca Troad. 625. (Phrygius.

Ruricolæ Phryges. Ouid. 11. Metam. 19.

Serò sapiunt Phryges, Hoc prouerbium ex uetustissima tragœdia Liuij Andronici mutuo sumptum est, quæ inscribitur Equus Troianus. Serò sapiunt Phryges. Cicero ad Trebatiū lib. 7. 16. 1. In equo Troiano scis esse in extremo, Serò sapiunt. Conuenit in eos, quos stultè factorum serò pœnitet. Siquidem Troiani tot iā acceptis cladibus, uix decimo demum anno de restituenda Helena consultare cœperunt: quā si statim initio reposcenti Menelao reddidissent, innumerabilibus se calamitatibus subduxissent. Erasmus.

Phryx plagis emendatur, In barbaros seruilisq; ingenio homines dicitur, qui non pudore, neq; monitis, sed uerberibus redduntur meliores: quum contrà generosus animus, ut ait Seneca, rectius ducatur, quàm trahatur. Cic. pro Flac. 51. in testes Asiaticos, Asia uestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur nostrum est, an uestrum hoc uetus prouerbium, Phrygem plagis fieri solere meliorem? Ex Erasmo.

Phrygio] phrygionis, m. g. (φρυγίων,) Qui acu pingit, uel qui uestes acu intexit. Phryges enim primi inuenere talem texturam. Plin. lib. 8. cap. 48. 5. Plautus Aulul. 19. 36. Stat. fullo, phrygio, aurifex, lanarius.

Phrygius] Adiect. (φρύγιος,) Qui ex Phrygia est. Cic. pro Rosc. Ame. 54. Quis ibi nō est uulneratus ferro Phrygio?

Aequor Phrygium. Virg. 1. Aeneid. 77.

Arces Phrygiæ. Ouid. 13. Metam. 9.

Cantibus Phrygijs incitari. Cic. 1. de Diuinat. 185.

Cateruæ Phrygiæ. Lucret. lib. 2. 124.

Clades Phrygia. Ouid. 13. Metam. 112.

Homo Phrygius. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 29.

Iudex Phrygius, Paris. Catull. in Epithal. 56. 4.

Lapis Phrygius, Marmor. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.

Phrygius lapis gentis nomen habet: est autem gleba pumicosa. Plin. lib. 36. cap. 19. 6.

Mater Phrygia, Cybele. Ouid. 2. Fast. 11.

Nemus Phrygium. Catul. de Berecynth. epigr. 58. 1.

Vrbes Phrygiæ. Virg. 6. Aeneid. 157.

Phrygianus] penulti. product. (φρυγιανὸς,) Adiectiuum, ut Phrygianæ uestes: hoc est acu contextæ, & filis aureis decoræ. Plinius lib. 8. cap. 48. 6. Togas rasas, Phrygianasq;, D. Augusti nouissimis temporibus cœpisse, scribit Fenestella.

Digitized by Google

Phryne] (φρύνη) Nomen meretricis apud Athenæ, de quâ Quintil. lib. 2. cap. 15. 6.

Phryne, Puellæ nomẽ libertinæ, apud Horatium Epod. 14. 3.

Phrynicus] pen. corr. (φρύνικος,) Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus uultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poetam, & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem.

Phryxus] (φρίξος,) Athamantis regis Thebarum filius, fratérq; Helles, ut ſcribit Heſiodus: qui quum nouercales inſidias ferre nõ poſſent, & conſentiente patre aufugerent, in Aſiamq; traijcerent, uecti ariete, cuius uellus erat aureum, Helle puellari more exterrita, decidit in Pontum. Lucan. lib. 4. 12. - delapſæ portitor Helles. Phryxus aũt incolumis euaſit, Colchosq; peruenit. De quo Iuſtinus lib. 42.

Aeolius Phryxus. Valer. 6. Argon. 109.

Aequoreus. Stat. 5. Thebaid. 95.

Graius. Valer. 5. Argon. 80.

Pius. Valer. 2. Argon. 121.

Profugus. Valer. 1. Argon. 106.

Phryxeus] pen. prod. Adiectiuũ, (φρίξειος,) ut Aries Phryxeus. Seneca Medea, 7. 9.

Mare Phryxeum, Seneca Herc. Oetæo, 7. 8.

Ouis Phryxea. Ouid. epiſt. 6. 21.

Vellera Phryxea. Ouid. 7. Metam. 2.

Phthia] (φθία, (Oppidum eſt Theſſaliæ, Achillis patria, ut ſcribit Seruius in illud Virgilij 1. Aeneid. 58.

Quum domus Aſſaraci, Phthiam, clarasq; Mycenas
Seruitio premet, ac uictis dominabitur Argis. Hinc

Phthius] (φθίος,) gẽtile, ut Vir Phthius. Propert. 2. eleg. 14.

Achilles Phthius. Horat. 4. Carm. ode 6. 1. (8.

Phthiota] phthiotæ, pen. pro. (φθιώτης,) Qui Phthiam habitat. Cic. 1. Tuſcul. 34. Primo libro loquentes multos fecit, duobus Pherecratem quendam Phthiotam ſenem, quem ait à Deucalione ortum, &c.

Phthiothia] (φθιῶτις,) Straboni lib. 9. unà è quatuor partibus Theſſaliæ.

Phthioticus] penul. corrept. Adiectiuum, (φθιωτικὸς,) Catul. Argonaut. epigr. 59. 7. Deſeritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe.

Phthiriaſis] pen. corr. (φθειρίασις,) Latinis dicitur morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedes et pediculos uocamus. Plin. lib. 20. cap. 1. 5. Sic & contra phthiriaſin bibitur, & hydropiſes.

Phthirophagi] pen. corr. (φθειρόφαγοι,) Populi ſunt iuxta Pontum Euxinum, de quibus Strabo lib. 11.

Phthiſis] huius phthiſios, f. g. (φθίσις,) Tabes, morbus quo pulmonis exulceratio fit ex pituita à capite diſtillante, ἀπὸ τοῦ φθείρειν, quod eſt tabeſcere: unde phthiſici uocantur. Sunt qui phthiſin, phthonem quoq; appellant: ſed illud genus maximè quo ſanguis reijcitur. Quali morbo laboraſſe Theopompum, & ab Aeſculapio curatum tradunt. Colu. lib. 6. cap. 14. 1. Iuuenal. Saty. 13. 11. Et phthiſis, & uomicæ putres, & dimidium crus.

Phthiſis præterea, ut tradit Paulus Aegineta Medicinæ tertio, eſt pupillæ affectio anguſtioris factæ debilioriſq;, ac etiam rugoſioris: in qua paulo maiora ſeſe oſtentant obiecta.

Phthongus] (φθόγγος,) ſonus Latinè dicitur: unde Diphthongus. Plin. de harmonia diapaſon, lib. 2. cap. 22. 2. In ea Saturnum dorio moueri, Mercurium phthongo, Iouem phrygio, & in reliquis ſimilia iucunda magis quàm neceſſaria ſubtilitate.

Pthoria] ſunt medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis: quæ ecbolià quoq; dicũtur, id eſt, eiectoria. Plinius de ſcammonite uino, li. 14. ca. 16. 9. Hoc uinum (inquit) phthorium uocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exẽplaribus legitur manu ſcriptis: licet in impreſſis ectromatiũ legatur uerbũ ſubditiũ.

Phy] (φῦ) interiectio mirantis, teſte Donato. Terent. Adelph. 3. 3. 59. Syre, præceptorum plenus iſtorum ille.

S. Phy: domi habuit unde diſceret?

Phycos] (φύκος,) Frutex. Plin. lib. 13. cap. 25. 1. Nõ habet lingua alia nomen, quod Græci uocant Phycos: quoniã alga herbarum magis uocabulum intelligitur: hic autem eſt frutex: folia lata colore uiridi gignit, quod quidam praſon uocãt, alij zoſtera. Alterum genus eiuſdem capillaceo folio, ſimile fœniculo, in ſaxis naſcitur: Superius in uadis haud procul litore.

Phycus] Phycuntis, (φυκοῦς,) Cyrenarum promontorium, ut ſcribit Plin. 4. cap. 12. Lucan. lib. 9. 8.

- tunc auſum claſſi præcludere portus,
Impulit, ac ſæuas meritum Phycunta rapinas Sparſit.

Phygethlon] pen. corr. (φύγεθλον,) Tumor eſt non altus, ſed latus, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt. Dolor diſtenſioq; uehemens eſt, & maior quàm pro magnitudine tumoris, interdum etiam febricula: idq; tardè matureſcit, neq; magnopere in pus conuertitur. Fit maximè aut in uertice, aut in alis, aut in inguinibus, Panem ad ſimilitudinem figuræ noſtri uocant. Hactenus Celſus lib. 5. cap. 28.

Phylaca] phylacæ, pen. corr. (φυλακή,) Locus cuſtodiæ, carcer. Plaut. Capt. 12. 93. Illic eſt abductus recta in phylacã, ut dignus eſt.

Phylaciſta] phylaciſtæ, (φυλακιστὴς,) Cuſtos carceris. Plau. Aulul. 15. 45. Trecenti conſtant phylaciſtæ in atrijs.

Phylaceius] Adiectiuũ, (φυλακήσιος,) Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 8. Vt uiuat fama coniux Phylaceia, &c. Id eſt. Laodamia Proteſilai uxor, qui ex patria erat Phylaca.

Phyllis] huius Phyllidis, pen. corr. (φύλλις,) (inquit Seruius) regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem Theſei filium regem Athenienſiũ redeuntem de Troiano bello dilexit, & in coniugium ſuũ rogauit, ille ait ante ſe ordinaturum rem ſuam, & ſic ad eius nuptias reuerſurũ. Profectus itaq; quum tardaret, Phyllis et amoris impatientia, & doloris impulſu, quòd ſe ſpretã eſſe credebat, laqueo uitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem ſui nominis, id eſt, amygdalũ ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re eius amplexus eſt truncum, qui, uelut ſponſi ſentiret aduentum, folia emiſit. Vnde etiam phylla ſunt dicta à Phyllide, quæ antè petala dicebãtur. Sic Ouidius in Metamorphoſeon libris. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij eclogæ 5.

Incipe Mopſe prior, ſiquos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Rhodopeia Phyllis. Ouid. epiſt. 2. 1.

Phyllis nutrix Domitiani imperatoris. Suet. in Domit. ca. 17.

Phyllis, amnis Bithyniæ, à quo Phylli, Phyllienſesq; dicuntur, ut ait Strabo.

Phyſeter] pen. prod. phyſeteris, pen. prod. m. g. (φυσητὴρ,) Genus piſcis marini, admirabili magnitudine. A φυσάω, ſpiro, uel ſufflo. Plin. lib. 9. cap. 4. Maximum animal in Indico mari priſtes & balæna eſt: in Gallico Oceano phyſeter, ingentis columnæ modo ſe attollens, altioremq; nauiũ uelis diluuiem quandam eructans. Auienus in Arato, Delphino: uirides, & phyſeteres anhelos.

Phyſis] fœm. g. (φύσις,) Latinè natura dicitur.

Phyſicus, pen. corr. Adiectiuum, (φυσικὸς,) Naturalis.

Ratio phyſica. Cic. 2. de Nat. deor. 79.

Phyſica] phyſicæ. pe. cor. (φυσικὴ,) Cic. 1. Acad. 37. Sed enitar ut

Digitized by Google

tar ut Latinè loquar, nisi in huiuscemodi uerbis, ut Philoso phiã, aut rhetoricam, aut physicã, aut dialecticã appellem.

Physica] physicorum, n.g. (φυσικά,) ut Physica Aristotelis Libri qui de rebus naturalibus tractant.

Ne physicorum quidem ignarum oratorem esse uolo. Cicero in Orato. 65.

In physicis, quibus maximè gloriatur, totus est alienus Epicurus. Cic. 1. de Finib. 26.

Explicare aliquid physicum. Cic. 2. de Diuinat. 183.

Physicus] physici, pen. corr. (φυσικός,) Qui physicæ dat operam. Cic. 1. de Nat. deor. 104. Sed tu hoc physice nõ uides, quàm blãda cõciliatrix, et quàm sui sit lena ipsa natura

Speculator uenatorq; naturæ physicus. Cic. 1. de Nat. deo. 112.

Physice] pen. cor. Aduerbiũ, (φυσικῶς,) Cic. 3. de Nat. deor. 24. Eodemq; tempore illa omnia quæ à te physicè dicta sunt de ui ignea, deq; eo calore, &c.

Physiologus] physiologi, pen. corr. (φυσιολόγος,) De naturis differens.

Physiologia] physiologiæ, pen. corr. (φυσιολογία,) Cic. 1. de Nat. deor. 30. Hunc censes primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam, id est, naturæ rationem, qui quicquam quod ortum sit, putet æternum esse posse?

Rationẽ naturæ physiologiã Græci appellãt. Ci. 1. de Diuinat.

Peruertere physiologiam. Cic. 2. de Diuinat. 55. (149.

Physiognomia] physiognomiæ, (φυσιογνωμία,) Naturæ regula: nam id uerbum significat morum naturarumq; hominum ex inspectione uultus prædictionem.

Physiognomus] physiognomi, pen. pro. (φυσιογνώμων,) uel Physiognomon, physiognomonis, Qui hominũ mores ex corpore uultuq; cognoscit. Cic. de Fato, 16. Quid Socratem, nonne legimus quemadmodum notarit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores, naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte pernoscere.

P I

Piabilis, Piacularis, Piaculum] Vide Pio.

Piam] syllabica adiectio, quæ ornatus tãtùm causa ponitur: ut Quispiam.

Piamen, Piator, Piatrix] Vide Pio.

Pica] picæ, (κίττα, κολοιός,) Auis, magnitudine palumbæ, alis uario colore, & præsertim cæruleo depictis, humana uerba proferens. Martial. lib. 14. 81.

Pica loquax certa dominum te uoce saluto:
Si me non uideas, esse negabis auem. Idem lib. 1. 49. Improba Cecropias ostendit pica querelas. Plin. lib. 10. cap. 33. 6. Picæ quum diligentius uisum ab homine nidum sensere, oua transferunt aliò.

Pica alia est, sub uentre alba, superius nigra, quæ uaria appellatur. Ouid. 5. Meta. 60. Insiterãt ramis imitãtes omnia picæ.

Pica, est in grauidis languor ille & mollities dissoluti & cuncta fastidiẽtis stomachi. Dictũ ab aue pica, quoniã eiusmodi aues uaria solẽt appetere quũ sunt prægnãtes, Vide Mala-cia.

Picatus] Vide Pix.

Picea] piceæ, (πίτυς,) Arbor eiusdem cum pinu generis, inquit Dioscorides, sed quandam flagitant specierum differentiam: differt enim à pinu picea, quòd pinguiori ac tenuiori folio est, quodq; minus alta, minusq; recta quàm pinus adsurgit: præterea & conum minorem ac magis algentem, nucleos quoq; resina perfusos gerit. Virg. 9. Aeneid. 18. Lucus in arce fuit, summa quò sacra ferebant

Nigranti picea, trabibusq; obscurus acernis. Plin. lib. 14. cap. 20. 5. Fit è piceæ resina. In Hispania autem è piceastris minimè laudata. Idẽ lib. 16. ca. 10. 4. Ouid. 3. Metam. 31.

Vallis erat piceis & acuta densa cupressu. (Picea.

Piceastrum] piceastri, (ἀγριοπίτυς) Picea syluestris. Vide in

Picenum] pen. pro. (πικηνοὶ,) Regio Italiæ, in qua est Asculum, à pico Martio aue dicta, cuius ductu & auspicio Sabini, quum Asculũ proficiscerentur, in uexillo eorũ picus consederat. Nam sicut Strabo lib. 5. scribit, conditores Picentiũ è Sabinorum terra profecti sunt, à quibus orti sunt. Picentiũ quondã uberrimæ multitudinis, nãq; trecenta & sexaginta millia Picentium in fidem Pop. Ro. uenere. Ea nunc Marchia Anconitana dicitur. Incipit à Troento amne usque ad Isaurum fluuium, qui nunc Folia dicitur: & hinc Apennino, hinc mari supero terminatur. Habet ciuitates Pisaurũ, Farum Fortunæ, Senam Gallicã, Vrbinum, Anconam, Camerinum, Firmum & Asculum.

Picentes, siue Picentini, (πικέντες,) Qui Picentum inhabitant. Cic. pro Sylla, 18. Aut igitur doceat Picentes solos non esse peregrinos, aut gaudeat suo generi me meũ nõ anteponere

Acies Picentum. Silius lib. 10. 63.

Picentinus] pen. prod. Adiect. (πικεντῖνος,) Idem quod Picenus. Martial. lib. 13. 47. Picentina Ceres niueo sic nectare crescit, &c. De panibus Picentinis.

Picenus] pen prod. Possessiuũ, (πικηνὸς,) ut Picenus ager pro Picena regione. Cic. de Clar. Orat. 28.

Tellus Picena. Silius lib. 8. 85.

Poma Picena. Horat. 2. Serm. saty. 3. 55.

Piceus, Pico, picas] Vide Pix.

Picris] huius picris, fœ. g. (πικρίς,) Genus lactucæ, siue cichorei agrestis, ab amaritudine nomen trahẽs. Plin. lib. 21. cap. 17. 4. Amara & aphace, & quæ picris nominatur, et ipsa toto anno florens: nomen ei amaritùdo imposuit.

Pictatium] Vide Pyctatium.

Picte, Aduerbium] Vide Pingo.

Pictones] pen. prod. (πικτονες,) Galliæ populi, Ptolemæo libro 2. cap. 7. Vulgò Poictou.

Pictor, Pictura] Vide Pingo.

Picumnus] (πικυμνος,) Deus qui in sacris Romanis adhibebatur Aemylius sacer in Theogonia, Et nunc agrestes inter Picumnus habetur.

Picus] huius pici, (πρυνοκολάπτης,) Parua auis est, uncorũ unguium: cauat arbores, in quibus pullos educat, & scãdit in subrectum, felium modo, dicta à Pico Saturni filio, qui ei nomen dedit. Plin. lib. 10. cap. 18.

Picus] (πῖκος,) Saturni filius, augur: de quo, fabula talis est, Picum amauit Pomona, dea pomorum, & eius uolentis est sortita coniugium. Postea Circe quum eum amaret, & sperneretur: irata eum in auem picum Martium conuertit, nam altera est Pica. Hoc autem ideo fingitur, quia augur fuit: & domi habuit picum, per quem futura noscebat: quod Pontificales indicant libri. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 7. Aeneid. 38.

Ipse Quirinali lituo, &c. Vide Ouidium 13. Metam. 63. qui Picum Canentem filiã Iani & Veniliæ uxorẽ habuisse ait. Ausonius Picus: Valer. 7. Argon. 47.

Pieria] (πιερία,) Mons et ciuitas Bœotiæ, quã primus Pierus Lini pater ædificauit, Musis sacer. Plinio li. 4. ca. 8. Pierus dicitur. Est & regio Macedoniæ Plinio, eodẽ lib. cap. 10.

Pierides] pen. corr. (πιερίδες,) inquit Sextus Põpeius, Musæ dicuntur, propter amœnitatem ac solitudinẽ Pierij montis, quo eæ secretis locis propter studia liberalia delectãtur. Hæc Sextus. Pierides etiam, autore Perotto, à Pieria, quæ regio est Macedoniæ, dictæ. Cic. 3. de Nat. deor. Pierias & Pieridas à poetis appellari, quòd Pierio patre ex Antiopa natæ sint, autor est. Vide Ouidium lib. 5. Metam. Virg. 8. eclog. 11. Hæc Damon: uos, quæ responderit Alphesibœus, Dicite Pierides.

Lumẽ Pieridũ. Ouid. 4. de Põto, eleg. 16. 9. Sic uocat Cottã.

Digitized by Google

Sacris Pieridum imponere manum. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 6.
Studio Pieridum tenori. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 13.
Nominatiuus singularis numeri est Pieris, huius Pieridis: & Pieri in casu uocandi. Horat. 4. Carm. Ode 3. 4.
O testudinis aureæ
Dulcem quæ strepitum Pieri temperas.
Pierius, Possessiuum, (πιέριος,) unde Pierium carmen. Lucret. lib. 1. 193. Chorus Pierius. Ouid. ad Pisonem, 49.
Tutela chori Pierij Mecœnas. Ouid. ad Pisonem, 49.
Dies Pierij, Quos impēdimus literarū studijs. Sta. 1. Sylu. 3. 5.
Studijs Pierijs pollere. Claud. 5. Paneg. 30.
Via Pieria. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 13.
Pierus] pen. corr. (πίερος,) Pater nouem puellarum quæ in picas uersæ fuerunt. Ouid. 5. Metam. 61. Pierus has genuit Pellæis diues in aruis.
Pietas] pen. corr. pietatis, (ἐυσέβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης,) Est (ut ait Cic. 2. de Inuent. 24.) per quam sanguine coniūctis, patriæq; beneuolis, officium & diligens attribuitur cultus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 1. Periucundæ mihi fuerunt literæ tuæ, quibus intellexi te perspicere meam in te pietatem. Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipsum grauissimum & sanctissimum nomen pietatis, leuius mihi meritis erga me tuis esse uideatur? Virg. 1. Aeneid. 31.
Tum pietate grauem, ac meritis, si fortè uirum quem
Conspexere, silent.
Iustitia erga parentes, pietas est. Cic. in Partit. 41.
Pietas, est uoluntas grata in parentes. Cic. pro Plancio, 65.
Nimia pietas & summus amor in patriā. Cic. pro Flacco, 74.
Pietas, Verus Dei cultus propriè intelligi solet. Cic. pro Domo sua, 82. Nec est ulla erga deos pietas, nisi honesta de numine eorum ac mente opinio: quum expeti nihil ab ijs, quod sit iniustum ac inhonestum, arbitrere te. Virg. 1. Aeneid. 3. de Aenea, Insignem pietate uirum.
Pietas, sanctitas, religio purè & castè deo tribuendæ sunt. Cic. 1. de Nat. deorum, 5.
Fundamentum uirtutum omniū pietas est. Cic. pro Plācio, 23.
Egregius pietate. Virg. 6. Aeneid. 154.
Mira pietate egregius parens. Catul. ad Ianuam, epigr. 62. 6.
Magnus pietate & armis. Virg. 1. Aeneid. 110.
Potens pietate. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Abundans pietatis, Vide Abundo.
Honos pietatis. Virg. 1. Aeneid. 53.
Imago pietatis. Virg. 6. Aeneid. 81.
Solēnia pietatis. Tacit. in uita Agricolæ. Hoc est ad parētalia.
Notæ pietatis uir. Ouid. 14. Metam. 89.
Vmbra mendax pietatis. Ouid. 9. Metam. 93.
Concors pietas. Ouid. ad Liuiam, 17.
Ficta pietas. Stat. 5. Sylu. 3. 49.
Hilaris pietas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 2.
Ignaua pietas. Stat. 12. Thebaid. 77.
Mitis pietas. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 7.
Spectata pietas. Ouid. 4. Fast. 8.
Spreta pietas. Catul. Argonaut. epigr. 59. 77.
Trepida pietas. Seneca Medea, 7. 2.
Temeraria pietas. Stat. 3. Sylu. 3. 39.
Velox pietas. Stat. 3. Sylu. 1. 3.
Adhibere pietatem, Vide Adhibeo.
Cauere pietatem, Vide Caueo.
Colere pietatem, Vide Colo.
Cole pietatem, quæ quum sit magna in parentibus & propinquis, tū in patria maxima est. Cic. in Somnio Scipiōis, 12.
Colitur pietate propinquitas. Cic. pro Quintio, 13.
Pietas & sanctitas deos placatos efficit. Cic. 2. Offic. 15.
Euertere pietatem. Lucret. lib. 3. 17.
Excilit pietas. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 3.
Excitari pietate ad accusandum. Cic. pro Cluentio, 137.
Frangi pietate alicuius. Ouid. epist. 1. 17.
Victa iacet pietas. Ouid. 1. Metam. 31.
Læditur sæpe nullu pietas. Cic. pro Roscio Amer. 22.
Monet pietas erga patriā, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos officium conseruare. Cic. 2. de Inuent. 170.
Præstanda pietas parentibus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 10.
Repletum pietate genus. Lucret. lib. 2. 234.
Officio omni ac potius pietate erga te cæteris satisfacio omnibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 1.
Victa pietas cupidine uentris. Ouid. 15. Metam. 35.
Victa metu pietas. Ouid. 13. Metam. 144.
Victa furore pietas. Horat. 3. Carm. ode 27. 8.
Pius] Adiectiuum, (ἐυσεβὴς, θεοσεβὴς, ὅσιος, θεοφιλὴς, μητρὸς θεὸς, ἐναγὴς,) Qui colit deum, qui deo fidens uiuit secundū præcepta ipsius. Vnde Pietas ipse cultus. Virgil. 3. Georg. 103. Dij meliora pijs.
Pius in parentes. Cic. 3. Offic. 121.
Pij quidem sine scelere esse potuerūt. Cic. pro Rosc. Amer. 40.
Piorum & impiorum deos rationem habere, Vide Impius.
Nemo pius est qui pietatem cauet. Cic. 2. de Finib. 113.
Pius, Misericors, benignus. Cice. Non secus in me pius, quàm pater in filios. Terent. Hecy. 1. 2. 77. Pium ac pudicū ingenium narras Pamphili.
Pius & castus amor. Quintil. Et pios amores & castos.
Animæ piæ. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.
Aræ piæ. Seneca Hippol. 4. 29.
Causa pia coegit me. Ouid. 6. Metam. 100.
Dextra pia. Horat. 2. Serm. saty. 1. 11.
Dolor pius & iusta iracundia. Cic. pro Sestio, 2.
Duellum pium. Liu. 1. ab Vrbe, 144.
Fraus pia. Ouid. 9. Metam. 143.
Furtum pium. Seneca Agamemn. 13. 3.
Gens pia. Horat. Epod. 16. 13.
Labor pius. Ouid. 2. Trist. 65.
Lacrymæ piæ. Ouid. 6. Metam. 107.
Lingua pia. Ouid. epist. 21. 14.
Manus pias scelerare. Virg. 3. Aeneid. 9.
Mens pia. Ouid. 8. Metam. 155.
Militia pia. Ouid. 7. Metam. 97.
Numina pia. Virg. 4. Aeneid. 77.
Officium pium. Ouid. 6. Metam. 50.
Ore pio reposcere aliquid. Virg. 6. Aeneid. 106.
Pax pia & æterna. Cic. pro Corn. Balbo, 28.
Populus pius. Lucret. lib. 6. 257.
Preces piæ. Liu. 4. bel. Maced. 12.
Rem piam præstare. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 3.
Sacra pia. Ouid. 2. Fast. 50.
Vota pia. Ouid. 1. Metam. 45.
Facto pius & sceleratus eodem. Ouid. 3. Metam. 1.
Pijssimus, pen. corr. Cic. 13. Philipp. 379. M. Antonium notās quòd uerbum nouum protulisset, ita dicit, Tu porrò ne pios quidem, sed pijssimos quæris: & quod uerbum omnino nullum in lingua Latina est, id propter tuam diuinā pietatem nouum inducis. Curtius lib. 9. Vobis quidem ô fidissimi pijssimiq; ciuium atq; amicorū, grates ago habeoq;.
Piè] (ἐυσεβῶς, θεοσεβῶς,) Aduerbium aliquando Religiosè, & cum maxima in deum fiducia: aliquando Clementer. Terent. Adelph. 3. 4. 13.
Neq; faciam, neq; me satis piè posse arbitror.
Piè & humanè facere. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 16.
Piè & amice. Cic. 5. de Finib. 112.
Iustè & piè accusare. Cic. pro Cluentio, 32.

Piger]

Digitized by Google

Piger] pigra,pigrum,(ὀλυνός, νωθρός, ῥάθυμος, βλακικός, ὀκνώδης,)Tardus.

Pigros,ſine adiecto, uocat tardos pedes Seneca de Benefic. 2. quales ſunt hominis delicati, Niſi, inquit, in os Senatoris ingeſſiſſet imperator pigros ſuos. Iuſſerat enim oſculari pedem ſuum.

Mane piger ſtertis. Perſius Saty. 5.14.

Piger ſcribendi ferre laborem. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.3.

Piger ad. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.1.3. Hunc laborem alteri delegaui: non quin mihi ſuauiſſimum ſit & occupato, & ad literas ſcribendas, ut tu noſti, pigerrimo, tuæ memoriæ dare operam.

Ad pœnas piger, ad præmia uelox. Ouid. 1. de Pōto, eleg. 3.11.

Piger ad nandum. Ouid. epiſt. 17.43.

Piger in. Cic. Trebatio, lib. 8.17.2. Interdum piger, interdum timidus in re militari uidebare.

Piger frigore. Ouid. 2. Metam. 17.

Militiæ piger. Horat. 2. epiſt. 1.26.

Annus piger. Horat. 1. epiſt. 1.5.

Bellum pigrum, Longum. Ouid. 2. Faſt. 146.

Bos piger. Horat. 1. epiſt. 14.9.

Campi pigri. Horat. 1. Carm. ode 22.4.

Familia pigra. Plaut. Moſtel. 3.16.

Frigus pigrum dicitur, quia pigros efficit. Author ad Herenn. libro 4.198.

Frigora pigra hybernæ noctis. Propert. lib. 1. eleg. 2.7.

Gratia pigra. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1.5.

Hyems pigra. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.19.

Humor piger, Lentus, maximè fluidus. Colum. lib. 2. ca. 2.12.

Piger lapus. Colum. lib. 1. cap. 5.2.

Manus pigra. Ouid. epiſt. 20.32.

Moles pigra, Claudian. 3. Paneg. 71.

Obliuia pigra. Statius 10. Thebaid. 18.

Palus pigra. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.13.

Quies pigra. Martial. lib. 12.59.

Senectus pigra. Ouid. 10. Metam. 80.

Situs piger. Ouid. 2. Amor. eleg. 3.3.

Somno pigro torpere. Stat. 3. Sylu. 2.15.

Vitia pigra. Claud. 2. in Eutropium, 42.

Vita pigra. Stat. 1. Sylu. 4.12.

Vultus piger. Martial. lib. 2.11.

Pigrior. Horat. 1. Serm. ſaty. 7.4. diſcedet pigrior ultro Muneribus miſsis.

Arar pigerrimus. Silius lib. 15.99.

Pigrè] Aduerbium, (ὀλυηρῶς,) Plin. lib. 10. cap. 34.2. Pigrius intrante fœmina ad pullos.

Pigritia] pigritiæ, (ὀκνίας, ῥᾳθυμίας, ἀϊλυδίας,) Ignauia, lentitudo. Cic. 4. Tuſcul. 29. Quæ autem ſubiecta ſunt ſub metu, ea ſic definiunt, Pigritiam metum conſequentis laboris. Liuius 1. ab Vrbe, 136.

Pigritia & ignauia. Cic. 1. Offic. 142.

Negligentia, pigritia, inertia, aut ſuis ſtudijs quibuſdam, occupationibus ue ſic impediuntur, ut eos quos tutari debeant, deſertos eſſe patiantur. Cic. 1. Offic. 41.

Facere me pigritia noli putare, quòd non mea manu ſcribam. Cic. Attico, lib. 16.339.1.

Incutere pigritiam, Vide Incutio.

Pigrities, pigritiei, fœ. g. Idem, (νωθρότης,)

Pigror [pigraris, (ὀλυνέω,) pigrari, ut grauari. Cic. ad Atticū lib. 14.299.2. Tu quæſo quicquid noui (multa autem expecto) ſcribere ne pigrere. Id eſt, ne moreris. Lucret. lib. 1. 83. Quod ſi pigraris, paulumue receſſeris ab re.

Pigreſco] pigreſcis, (ἀποκνέω,) pigreſcere, Pigrum fieri et lentum, Plin. lib. 18. cap. 18.2. Mox pigreſcit, in Virginem tranſgreſſo. Sub. Sole, De Nilo.

Pigro] pigras, (βραδύνω,) pigrare, Antiquum, Detinere ac tardare. Accius Chryſi, Melius pigraſſe, quàm properaſſe eſt nefas, Nonius.

Pigeo] piges, pigui, (ἀχέω,) pigere, Dolere, ſeu moleſtum eſſe. Frequentius tamē impersonaliter in tertijs perſonis. Plautus Menæh. 24.7. Adoleſcens quæſo loquere tuum mihi nomen, niſi piges. Terent. Phorm. 3.3.21.

- quare obſecro,
Nequid plus, minusue faxit quod nos poſtea pigeat. Idem in Prolo. Heaut. 19. Neq; ſe id pigere.

Piget, (ἀλγεῖ,) Impersonale frequentius legitur. Donatus, Piget in his quæ cum damno ac malo: & ad dolorem referuntur. Feſtus, Pigere interdum pro Tardare, interdum pro Pœnitere poni ſolet.

Piget quod dolet. Plaut. Pœn. 18.39. Niſi piget, conſiſtite. Terent. Heaut. 5.4.20. Pudet dicere hac præſente uerbū turpe: at te illud nullo modo Facere piguit. Martial. lib. 2.5. Te tamen ut uideam, duo millia non piget ire.

Quærere non piguit, cur ego, &c. Cic. in Saluſtium, 12.

Piget eſſe pium. Ouid. epiſt. 14.3.

Piget, aliquando accuſatiuum rei patientis, cum genitiuo agentis regit. Terent. And. 5.3.6. - ô ingentem cōfidentiam? Num cogitat quid dicat? num facti piget? Cicero pro Domo ſua, 23. Vt me non ſolùm pigeat ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudeat. Facti fortaſſe pigebit. Ouid. epiſt. 12.42.

Incœpti piget. Virg. 5. Aeneid. 136.

Laborum actorum piget. Ouid. 2. Metam. 78.

Piguit ſceleris. Lucan. lib. 4.6.

Turpitudinis tuæ nonnullos pigeret. Cic. in Saluſtium, 3.

Inducì ad miſericordiam, ad pudendum, ad pigendum. Cice. de Claris Oratorib. 97.

Pigendus] (ἀλγητέος,) ut Error nulla parte pigendus. Ouidius epiſtol. 7.22.

Pigmalion] (πυγμαλίων,) Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentiſsima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis ſui opes appulit, illumq;, ſpe potiundi auri ante aras, clàm & dolo interemit. Cuius cædis quū certior in ſomnis à marito Dido facta fuiſſet, ſumptis ſecum theſauris fugit, & Carthaginem condidit. Moris autē erat, ut inquit Seruius, ut de pecunia publica Phœnices miſſo à rege auro de peregrinis frumenta coemerent. Dido autem à Pigmalione ad hunc uſum paratas naues abſtulerat: quam quum fugientem à fratre miſsi perſequerentur, aurum illa præcipitauit in mare, qua re uiſa, ſequentes reuerſi ſunt. Meminit huius Virgil. 1. Aeneid. 71.
- ſed regna Tyri germanus habebat
Pigmalion, ſcelere ante alios immanior omnes, &c.

Auari opes Pigmalionis. Virg. 1. Aeneid. 74.

Pigmalioneus] pen. prod. Adiect. (πυγμαλιώνειος,) Silius lib. 1.5. Pigmalioneis quondam per cærula terris, &c.

Pigmentum] pigmenti, (θρόνου,) Vnguētum quo utuntur puellæ ad uenuſtandam faciem. Plaut. Moſtell. 4.105. Non iſtanc ætatem oportet pigmētum ullum attingere. Plin. lib. 16. cap. 43.6.

Pigmenta aliquando dicuntur colores pictorum: de quibus Plinius lib. 35. cap. 51. Cic. 1. de Diuinat. 46. Aſperſa temerè pigmenta in tabula, oris lineamenta efficere poſſunt. Plaut. Epid. 13.20. Quem Apelles, Zeuſisq; duo pingent pigmentis ulmeis.

Pigmēta, per trāslationē, pro coloribus rhetoricis. Cic. ad Atticū, lib. 2.16.3. Meus aūt liber totū iſocratis μυροθηκιον, atq; oēs eius diſcipulorū arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumpſit. Idem de Claris Orat. 165.

Digitized by Google

Pigmenta item per translationē dicuntur mēdacia & fraudes: quia is qui pingitur, nō est naturalis color, sed artificialis. Cic. lib. 2. de Orat. 101. Tam integræ sententiæ, tam uerę, tam nouæ, tam sine pigmentis, fucoq; puerili, ut mihi, nō solum, tu incendere iudicem, sed ipse ardere uidearis.

Pigmentarius] pigmentarij, (θρονοπώλης,) Qui pigmenta uendit.

Pignus] pignoris uel pigneris, penul. corr. n. ge. (ἐνέχυρον, ἀρρᾶβών, ὑποθήκη, ῥύσιον,) Quod pignori datur, ut quis sit securus. Plautus Casin. 2. 75. Id ni fit, mecum pignus si quis uolt, dato

In urnam mulsi. Vlpian. de Pignoratitia actione uel cōtra L. Si rem alienam, Propriè pignus dicimus, quod ad creditorem transit: Hypothecam, quum nō transit, nec possessio ad creditorem. Mart. lib. 12. 25. Quū rogo te nummos sine pignore: Non habeo, inquis.

Dare pignus cum aliquo, Vide Do, das.

Ponere pignori. Plaut. Capt. 7. 74.

Pignus (inquit Budæus) est quod Græcè hypotheca, quasi obligationi suppositum dicitur, uel quasi ob fidem debiti suppositum, quod Latini Pignori opponere dicunt. Pignus enim tam de immobili, quàm de re mobili dicitur. Terent. Phorm. 4. 3. 56.

- ager oppositus est pignori ob decem minas,
Aediculæ item ob decem alias.

Pignus auferre. Cic. lib. 3. de Orat. 3. de iurgio Philippi Consulis in Senatu, & L. Crassi magni illius oratoris loquens, Hic quum homini & uehementi & diserto, & in primis forti ad resistendum Philippo, quasi quasdā uerborum faces admouisset: nō tulit ille, & grauiter exarsit, pignoribusq; ablatis Crassum instituit coercere. Coercere pignoribus captis dixit Cice. quod nos Cogere per bonorū captionē dicimus.

Capere pignus, Vide Capio. (Budæus.

Ablatis pignoribus aliquem coercere. Cic. 3. de Orat. 3.

Excepit Tyrio uenerabile pignus in ostro. Claud. 6. Paneg. 3.

Opponere pignori, Vide Oppono.

Pignus, A pugno dicitur (ut Caius ait de Verborum & rerum significatione, L. Plebs. quia res quæ pignori dantur, manu traduntur.

Pignus hoc modo sæpe dicitur, quū aut munus nostrū, aut aliquid simile, pignus esse amoris & beneuolentiæ uolumus: id est, indicium, siue documentum & argumentum idoneū: uel etiam signum certum. Virg. 3. Aeneid. 122.

Ipse pater dextram Anchises haud multa moratus,
Dat iuueni, atq; animū præsenti pignore firmat. Id est, securū facit, ut qui dat pignus: inquit Valla lib. 6. Ibidē. 5. 108.

- monumentum & pignus amoris. Curtius lib. 9. Nullū erga me beneuolentiæ pignus atq; indicium omisistis.

Mutua pignora amoris. Silius lib. 17. 74.

Charitatis mutuæ pignus. Quintil. in Procem. lib. 1. 6.

Fidei pignus. Ouid. 6. Metam. 102.

Cōmunis filij pignus interceptū. Sueton. in Tiberio, cap. 7.

Hospitij pignora. Curtius lib. 6. Extulerat et hospitij pignora.

Pignus uocis. Ouid. epist. 19. 13.

Chara pignora. Virg. eclog. 8. 19.

Miserabile pignus amoris. Ouid. epist. 11. 23.

Dare pignus. Ouid. 2. Metam. 8.

Petis certa pignora. Ouid. 2. Metam. 19.

Pignus tenemus sceleris. Senec. Hippol. 5. 29.

Pignora aliquando pro filijs accipiuntur: quoniā filij uidētur tanquā pignora inter uirū & uxorē esse, tū uinculi, ne alio qui diuortium fiat: tū charitatis. Ouid. Dulcia sollicitæ gestabant pignora matres. Quintil. lib. 6. cap. 1. Affert in ijs momētum & ætas, & sexus, & pignora: liberi dico & parentes, & propinqui. Ibidem, cap. 2. Obsecratio illa iudicū per charissima pignora, &c.

Charissima pignorum. Tacit. lib. 13.

Nepotes chara pignora. Ouid. 3. Metam. 27.

Adscita pignora, Filij adoptiui. Stat. 2. Sylu. 1. 18.

Gemino natarum pignore fultus. Stat. 1. Thebaid. 79.

Inauspicatum pignus sanguinis mei. Seneca Oedipo, 14. 5.

Pignora iniuriæ, uitam & fortunas Cic. uocat obnoxias iniuriæ, 13. Philipp. 347. Budæus.

Pignus Reipub. Fiducia & securitas Reipub. Cice. pro Sestio, 14. de Pisone, Nam quid ego de supercilio dicam, quod tū hominibus non supercilium, sed pignus Reipub. uidebatur? tanta erat grauitas in oculo, tanta frontis contractio. Hæc Budæus.

Pignus, metaphoricōs sumptum. Cice. 13. Philipp. 348. Magnis & multis pignoribus M. Lepidum Respub. obligatum tenet. Id est, fidei retinaculis: translatione à fœneratoribus ducta. Budæus.

Obses & pignus. Cic. pro Cælio, 62.

Affinitatis coniunctionem pignori fore ad confirmandas inimicitias putauit. Cic. pro Cluentio, 152.

Mors mea pignus erit coniugij. Ouid. epist. 9. 30.

Pacis pignus. Ouid. 8. Metam. 10.

Libertatis Pop. Roma. pignus D. Brutum uocat Cicero 11. Philipp. 334.

Salutem pro pignore tradere ad explendas cupiditates. Cic. de prouinc. Consul. 1.

Pignus, Id quod deponitur ab ijs qui simul decertant apud sequestrum. Virgil. eclog. 3. 7.

- tu dic mecum quo pignore certes.

Contendere pignore. Catul. ad Fundum, epigr. 41. 1.

Pigneror] penul. corr. pigneraris, (ἐνεχυρίζω, ἐνεχυριάζω, ἐγχυριάζω, τιμητόω,) pignerari, Deponens, quod uulgò dicimus Per executionem capere, hoc est, pignora capere, inquit Budæus. Liuius, Postra conscientia sibimet exiliū conscifcentes: bona tantum quæ publicari poterant, pigneranda pœnæ præbebant. Cic. 14. Philipp. 405. In fuga, fœda mors, in uictoria, gloriosa. Etenim Mars ipse ex acie fortissimum quenque pignerari solet. Pignerari dixit, pro eo quod est quasi Pignus accipere, et sibi asserere, quasiq; obnoxium sibi debitumq; capere. Cuius dicti hic sensus est,

- Fortissimus enim quisq;, primus in prælio occumbere solet. Budæus.

Pignerati animi, In pignus habiti. Liu. 4. bel. Pun. 4. Et quorū propinqui extra urbem intercluſi ab hostibus erant, uelut obsidibus datis, pigneratos haberent animos: Quædā exemplaria habent pignoratos.

Pignerare, Actiuum, Dare pignus. Suet. in Vitel. cap. 7. Vtq; ex aure matris detractum unionem pignerauerit ad itineris expensas.

Pignerator] pen. prod. pigneratoris, Verbale, (ἐνεχυριαστής,) Qui pignus accipit. Cic. 4. Verr. 21. Cum in his inquam rebus omnibus publicanus petitor ac pignerator, nō ereptor, neq; possessor soleat esse: tu de optimo, de iustissimo de honestissimo genere hominum, hoc est de aratoribus, ea iura constituebas, quæ omnibus alijs essent contraria. Edixerat enim Verres, ut publicani possent iure suo ab aratoribus decumarū nomine quantum uellent capere, nō iudicis autoritate (ut assolet) pignora eorum capere. Budæus.

Pigneratitius] Adiectiuum, (ἐνεχυριαματικός,) Ex supino uerbi Pignero nomen deductū, significat quod pignori datum est, ut Res pigneratitia.

Pigneratitius creditor, Cui pignus capere licet. Vlpia. Quæritur in pigneratitio creditore, an pignoris persecutio denegetur.

Pigresco,

Digitized by Google

Pigreſco, Pigro, pigras, & Pigror] pigraris, Vide Piger.

Pila] pilæ, priore pro. (ἴγδιν,) A pinſo, pinſis, Vas concauũ, quo antiqui ſiccata frumenta pinſebant ac cõtundebant. Cato cap. 14. 12. Paululum latam pilam, ubi triticum pinſant unam. Idem cap. 10. 4. Pilam ligneam unam. Similiter uaſa illa concaua medicorum uſui apta in quibus ptiſanæ fieri ſolent, pilæ dicuntur.

Pila, Columna ſtans, quam Græci στήλην uocant à ſtando. Propriè autem ſtelas Græci appellant ſtantes columnas in monumentis. Apul. libro 3. Metamorph. Pila media quæ ſtabuli trabes ſuſtinebat. Feſtus, Pila, quæ parietem ſuſtentat, ab opponendo dicitur. Plin. lib. 11. Ruentes ceras fulciunt pilarum inſtar, interius à ſolo fornicatas, ut ſit aditus ad ſarciendum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 15.

Pilæ lapideæ (inquit Budæus) in ædificijs ſunt columnæ ſtructiles, aut ſtructuræ ex lapide cæſo, quaſi quædam ædificiorũ femoræ: quibus mutuli (quos coruos uocant) incumbentes, trabes & epiſtylia ſuſtinent. Vide Columna.

Pilæ etiam ſunt opera informia quæ in aqua conſtruuntur, cuiuſmodi magnifica Genuæ uiſitur: molem uulgò appellant. Earum uſus eſt ad tuendas à fluctibus naues intra portus & naualia. De quarum conſtructione Vitruuius libro 5. Huiuſmodi pilam Virgilius libro 9. Aeneid. 142. deſcribit his uerbis,

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Huiuſmodi autẽ fiebant ex puluere Puteolano qui in aqua lapideſcit. Fiunt & alia ratione intra aquam, circundatis tabulationibus, quas arcas Vitruuius appellat, ab arcendis aquis ab opere. Alij aquaria ſepta uocant. Budæus.

Pila, (σφαῖρα,) priore correpta, inſtrumentum luſorium eſt, rotundum ad ſimilitudinem ſphæræ, ab πλέω, æquo: quod forma ſphærica ſit, quæ omni ex parte æqua eſt. Vel à pilo, pilis impleri ſolet. Plaut. Bacchid. 8. 24.

Ubi, curſu, luctando, haſta, circo, pugillatu, pila,
Saliendo ſe exercebant magis. Quatuor pilarum genera ſunt. Eſt pila trigonalis, omnium minima, prædura, firmo pilo plena: à quo pila nomen habet. Fluentina nunc uulgò dicta, quòd Fluentiæ huiuſmodi pilæ optimæ fiant. Trigonalis autem uocitata eſt à trigone, qui locus erat in thermis triquetra (hoc eſt triangulari figura, quam Græci τρίγωνον, uocant) ad huiuſmodi pilæ luſum ædificatus, & paruo calore tepidus teneri per hyemem ſolitus: ne exuti ad ludendum homines, ſtatim rigorem conciperent, néue ludendo exerciti nimis æſtuarent. Mittitur pila ad unum angulum, ita ut utrunq; parietem contingat, redditur non minus ſiniſtra quàm dextra manu, miramq; corporis agilitatẽ requirit. Martialis de pila trigonali, lib. 14. 51.

Si me mobilibus ſcis expulſare ſiniſtris,
Sum tua: ſi neſcis, ruſtice redde pilam.

Eſt pila paganica, à pagis hoc eſt uillis: ita dicta, quòd pagani ea uterentur. Hæc craſſior eſt, laxioráq;, & pluma plena: nec ad luſum tam agilis, ut quæ nec tam leuis eſt, nec iactata facilè reſilit. Martial. lib. 14. 50.

Hæc quæ difficilis turget paganica pluma,
Folle minus laxata eſt, & minus arcta pila.

Quaſi dicat, Eſt laxior quàm pila trigonalis, & arctior, firmioráq; quàm follis. Nam follis tertium pilæ genus eſt: hic ex pelle fit, ſpirituq; inflatur: craſſior cæteris, ſed non multo grauior: pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. A flatu nomen habet. Eſt præterea quartum pilæ genus, quod nocant harpaſtum, ſiue ſphennidem: craſſior eſt quàm pila paganica, tenuior quàm follis. E panno ferè fit, aliquando ex pelle, lana, tomentóue impletur: nõ repercutitur. Sed quum multi ſint ludentes, & in duas partes diuiſi, ita ut utrinq; è regione ſibi inuicem oppoſiti ſint, ad ſuos quiſq; tranſmutare pilam conatur, quam aduerſarij nituntur arripere. Sic magno labore luditur: decidit ſæpe in terram pila: ad quam cateruatim currentes, ſe inuicem proſternunt, puluereq; & ſudore infecti flaueſcunt. Laborioſum ludi genus, & ideo grandioribus tantum conueniens. Hæc ex Sipontino.

Terra pilæ ſimilis. Ouid. 6. Faſt. 54.

Iactus pilarum. Ouid. 2. Triſt. 97.

Pila luſoria. Plin. lib. 7. cap. 56. 15.

Perpictæ pilæ. Ouid. 10. Metam. 53.

Velox pila. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.

Ad pilam ſe, aut ad talos, aut ad teſſeras ſe conferunt homines labore aſſiduo & quotidiano aſſueti, quũ tempeſtatis cauſa opere prohibentur. Cic. 3. de Orat. 33.

Pilam ſcitè ac diligenter excipere, & Apte & expeditè remittere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 32.

Pila ſe exercere. Celſus lib. 1. cap. 6.

Volantem pilam geminare. Ouid. ad Piſonem, 38.

Pila ludere. Cic. 5. Tuſc. 84.

Tollere, & mouere pilam. Ouid. 3. de Arte, 73.

Claudi more tenere pilam. Cicero in Piſonem, 54. Græcus primò diſtinguere atq; diuidere illa, quemadmodum dicerentur: iſte claudus (quomodo aiunt) pilam retinere, quod acceperat teſtificari. Hactenus Cicero. Prouerbium conuenit in eos qui quicquid à præceptoribus acceperint, ſiue id doctum ſit, ſiue indoctum, nullo delectu, nullo q; iudicio tenere ſolent ac ſequi. Sumpta metaphora à claudo diffidente ſuis pedibus, & ob id pertinaciter columnis innitente. Nil cui magis referendum uidetur ad ludum pilæ, quam claudus ita demum accipit, ſi commodè illi mittas: alioqui pedibus tardus non poteſt utcunq; miſſam accipere. Generatim conueniet in omnes qui de alieno pendent iudicio, alienæq; innituntur authoritati. Eraſmus.

Mea pila eſt, ſi repudiatur miles. Plautus Truculent. 15. 6. Prouerbialiter hoc dictum eſt, id eſt in mea poteſtate eſt ludus: tanquam cuius eſt pila. Iam meæ erunt primæ partes apud mulierem.

Pila lanuginis, Lanuginoſa quædam rotunditas in formam pilæ. Plin. lib. 12. cap. 10. 2.

Pilula] pilulæ, pen. corr. Diminutiuum, (σφαίριον,) Globulus, & ſphæricum quiddam ac rotundum. Plinius lib. 16. cap. 7. 2. Naſcuntur in eo & pilulæ, nucibus non abſimiles. Quinetiam pharmaca illa in globulos conformata quæ hac forma ſumimus, uulgò pilulas nominamus. Plinius libro 28. cap. 9. 14. Vetus axungia phthiſim in pilulis ſumpta ſanat. Hæc Græco uocabulo καταπότια, dicuntur. Ab abſorbendo: non enim comminuendæ dentibus, aut guſtandæ ſunt pilulæ.

Pilarius] pilarij, Dicuntur pilarij præſtigiatores qui leui agitatione pilulas, ſeu paruas pilas uidentur emittere, aut in uas inijcere, quum ſecus faciant. Quint. lib. 10. cap. 7. Quo uſu conſtant miracula illa in ſcenis pilariorum ac uentilatorum, ut ea quæ emiſerint, ultro uenire in manus credas, & qua iubentur decurrere.

Pilatim] pen. pro. Aduerb. (στηλιδὸν,) A pila columna: ſignificat columnas, Vitruuius, Pilatim ſtruuntur ædificia.

Pilicrepus] pe. cor. (σφαιριστὴς,) apud Sen. lib. 8. epiſt. ad Luciliũ, ubi notatur balnearum luxuria, intelligendus eſt is qui pilas, hoc eſt ſphæras aut glomos pice illitos in ignẽ balneorũ ſiue uaporarij cõijceret, ſicubi fortè reſtingueretur. Meminit huiuſmodi pilarum Vitruuius lib. 5. cap. 10.

Pilates] pilatæ, (πιλάτης,) Genus lapidis candidiſſimi. Cato, Lapis candidior, quàm pilates.

Digitized by Google

Pilatus] Vide Pilum.

Pilentum] pilenti, inquit Festus, (ὀχήματος γένος,) Vehiculi genus, quo matronæ ferebantur. Idē uidetur esse quod petoritum. Estq; eius formæ, qua nostri temporis principum Italiæ mulieres uectantur, ita libratum, ut considentes, in puluinis in aere suspendi agitatæ uideantur. Virgil. libro 8. Aeneid. 134.

-castæ ducebant sacra per urbem
Pilentis matres in mollibus. Id est, pensilibus. Liu. 5. ab Vrbe 116. Honoremq; ob eam munificentiam ferunt matronis habitū: ut pilento ad sacra, ludosq;, carpentis festo profestoq; uterentur. Horatius 2. epist. 1. 39. Essęda festinant, pilenta, petorita, naues.

Sacra pilenta. Claud. de Nupt. Honorij, 58.

Pileus] pilei, m. g. uel pileum, n. g. (πῖλος, πῖλεον,) Tegmen capitis. Persi. Saty. 5. 9.

-hæc nobis pilea donant.

Suta pilea de cæsis lacernis. Stat. 4. Sylu. 9. 5.

Clauatus pileus, Vide Clauis.

Pileus, quandoq; ponitur pro libertate. unde legimus apud historicos ad pileum seruos fuisse uocatos: quod significat ad libertatem, cuius insigne est pileus. Liuius 4. bell. Punic. 148. Postero die serui ad pileum uocati & carcere uincti emissi. Accipiebant enim serui pileum raso capite, qui manumittebantur.

Pileolus] Diminutiuum, uel pileolum, pe. cor. (πιλίδιον,) Horat. 1. epist. 13. 3. Vt cum pileolo soleas conuiua tribulis. Col. de Arboribus, cap. 25. 2. Pileolos induere. Ouid. 1. de Arte, 148.

-nec turpe putaris
Pileolum nitidis imposuisse comis.

Pileatus] penult. prod. Adiect. (πιλιοτὸς,) Pileo tectus. Liuius 4. bel. Pun. 73. Pileati, aut lana alba uelatis capitibus Volones epulati sunt. Martial. lib. 10. 72. Ad Partos proculite pileatos.

Pileati serui. Gellius lib. 7. cap. 4. Pileatos seruos uænum ire solitos, quorum nomine uenditor nihil præstaret, Cælius Sabinus Iurisperitus scriptum reliquit.

Fratres pileati. Catull. ad Contubernales, epigram. 35. 1.

Pilicrepus, Pilula] Vide Pila.

Pilum] pili, priore producta, (πῖλος,) Armorum genus, hastile pedum quinq; & semis, ferro triangulo unciarum nouem: ad cuius ictum præcipuè exercebantur milites: quod arte & uirtute directum, & scutatos pedites, & loricatos equites sæpe trāsuerberat. Hæc Vegetius, lib. 2. cap. 15. Generaliter, authore Varrone, pila tela Romana sunt. Plin. lib. 15. cap. 30. 6. Romanis præcipuè lætitiæ, uictoriarumq; nuntia additur literis, & militum lanceis, pilisq;. Cic. in Pisonem, 29. Vt semper Macedonibus imperatoribus ijdem fines prouinciæ fuerint, qui gladiorum atq; pilorum. Luca. libro 3. 119.

Pila sed in medium uenere trementia pectus.

Aduigilantia pila regum somnis. Stat. 1. Thebaid. 30.

Catapultarium pilum, Vide Catapulta.

Excubiæ, & circunstantia pila. Claud. 7. Paneg. 57.

Curuata pila cuspide. Lucan. lib. 1. 50.

Exesa pila rubigine. Virg. 1. Georg. 100.

Agmina horrentia pilis. Horat. 2. Serm. saty. 1. 3.

Infixa tergis hostium pila, Vide Infigo.

Pila minantia pilis. Lucan. lib. 1. 2.

Muralia pila, Vide Murus.

Sæua pila. Stat. 10. Thebaid. 30.

Torquere pila. Lucan. lib. 1. 74.

Primum pilum uocabatur prima centuria in exercitu apud Romanos: quòd circa signa grauis armatura constituta esset, in qua inter cætera armorum genera, hastile erat pedū quinq; semis quod pilum nominabant. Cæsar 5. bel. Gall. 133. Tum T. Baluentio, qui superiore anno primum pilum duxerat, uiro forti, & magnæ authoritatis, utrunq; femur tragula traijcitur.

Pilum, Instrumentum quo aliquid pinsitur seu tunditur in pila. Plin. lib. 18. cap. 10. 7. Pistura omnium facilis. Quippe & Hetruria spicā farris tosti pinsente pilo præferrato, fistula serrata, & stella intus denticulata, ut nisi intenti pinsant, cōcidantur grana ferroq; frangantur. Cato de Re rustic. capite 12. Pilum fabarium unum, farrearium unum, seminarium unum, qui nucleos succernat unum. Pistillum etiam uocatur.

Pilatus] pen. pro. Adiect. Pilo armatus. Mart. lib. 10. 48.

Et pilata redu tamq;, subitiq; cohors.

Pilanus] pen. pro. uidetur significare aliquem qui ordinem aliquem ducebat in militia. Ouid. 3. Fast. 26.

Et totidem princeps, totidem pilanus habebat
Corpora, legitimo quiq; merebat equo.

Pilumnus] (πίλυμνος,) Iouis fuit filius. Hic, teste Seruio, fratrem habuit Pithumnū, qui primus stercorandorum agrorum usum inuenit, unde & Sterquilinius dictus est: Pilumnus uerò, pinsendi frumenti: unde & à pistoribus colitur. Ab ipso etiam pilum dictum est.

Pilumnus, pater Turni. Virg. 9. Aen. 1. Ibi. lib. 10. 16.

Cui Pilumnus auus, cui diua Venalia mater.

Pilus] pili, priore correpta, (νάγμα, τεῖξ,) Nomen generale est. Plin. lib. 11. cap. 37. 9. In capite cunctorum animalium, homini plurimus pilus. Idem lib. 8. cap. 21. 3. Pilo in contrarium uerso. De tauris.

Vallum pilorum. Cic. 2. de Nat. deor. 214.

Inordinatißimi pili, Vide Inordinatus.

Pilus frequens. Celsus lib. 6. cap. 4.

Fruticante pilo neglecta & squalida crura. Iuuen. Saty. 9. 2.

Ad pilum ulcera reducere, Vide Ad præpositionem.

Vellere pilos caudæ equinæ. Horat. 2. epist. 1. 9.

Pili non facio, est Latinis hæc familiaris hyperbole, Non facio pili, Ne pilo quidem melior: quum minimum quiddam momenti significant. Cic. ad Quin. frat. lib. 2. 16. 15. Nihil est quod uereare: ego enim ne pilo quidem minus me amabo.

Viri boni pilum ullum nō habere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 11. Nullum esse pilum omnibus rebus talē qualis sit pilus alius, Stoicum est quidē, nec admodū credibile. Cic. 4. Aca. 150.

Pilo] pilas, (τειχῶμαι,) pilare, Pilos emittere. Accius, Tum primùm pilabant genæ. Nonius.

Pilare, Pilos detrahere. Martialis, lib. 6. 56.

Extirpa (mihi crede) pilos de corpore toto:
Teq; pilare tuas testificare nates.

Pilosus] pen. pro. Adiect. (ναγματώδης,) Pilis abundans. Cic. in Pisonem, 1. Non enim nos color iste seruulis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Pilosiora fōlia, quæ in ipsa superficie exteriori uel interiori uelut adnatos quosdam pilos ostendere uidentur. Plinius lib. 20. cap. 16. 3.

Pimpla] (πίμπλα,) Thraciæ mōs est & locus, ut scribit Strabo libro 10.

Pimpleus pen pro. Adiect. (πίμπλειος,) Mart. lib. 12. 12. Cuius Pimpleo lyra clarior exit ab antro.

Mons Pimpleus. Catull. in Mentulam, epigr. 100.

Dulcis Pimplea. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.

Pimpleis] pen. pro. Pimpleidis, pen. cor. Patronymicum, f. g. (πιμπληΐς,) ut Pimpleides Musæ. Mart. lib. 11. 4.

Pina] piscis, Vide Pinna.

Pinacothe-

Digitized by Google

Pinacotheca] pen.pro. (πινακοθήκη,) *Tablinum. In pinacothecis autem tabulæ pictæ, cælatum argentum, stragula uestis, signa & ornamenta reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2. 1. & inter hæc pinacothecas ueteribus tabulis consuunt, alienasq; effigies colunt. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 9.*

Pinarius & Potitius, (πινάριος καὶ ποτίτιος,) *duo senes, quibus qualiter coli uellet, ostendit Hercules. s. ut mane & uesperi ei sacrificaretur. Perfectoq; itaq; matutino sacrificio, quum circa solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea extis iam redditis. Vnde iratus Hercules statuit, ut Pinariorum familia tantum minis tra esset epulantibus Potitijs & complentibus sacra. Vnde & Pinarij dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνας, id est à fame, Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Hæc Seruius explicans illud Virgilij 8. Aen. 53.*

-Primusq; Potitius author,
Et domus Herculei custos Pinaria sacri. De his Fenestella.

Pinaster] *Vide Pinus.*

Pindarus] pen.cor. (πίνδαρος,) *genere Thebanus, temporibus fuit Aeschyli poetæ, & Persarũ expeditionis in Græciam. à patre tibiam primum, mox ab Hermione lyram edoctus est. Altißimus fertur & uerborum & sententiarum copia, ut ait Quintilianus: grauitate arduus, constructioneq; ac ordine immensus ac prolixus. Quem etiam non imitabilem Horatius scribit 4. Carm. ode 2. 1.*

Immensus Pindarus profundo ruit ore. Hora. 4. Car. ode 2. 2.

Pindaricus, pe.cor. Adiect. (πινδαρικός,) *Propert. lib. 3. eleg. 17. 8. Qualis Pindarico spiritus ore tonat.*

Pons Pindaricus. Horat. 1. epist. 3. 2.

Lyræ Pindaricæ fidicen. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.

Plectris Pindaricis contendere. Stat. 1. Sylu. 3. 21.

Pindus] (πίνδος,) *Lapitharum sedes, mons Thessaliæ, Apollini Musisq; sacer. Acarnaniam ab Aetolia diuidit, ut ait Solinus. Sunt tamen qui hoc nomen cum y psilo scribũt. Est & nomen urbis Thessalicæ, à Pindo monte appellatæ iuxta quam est fluuius eiusdem nominis.*

Iuga Pindi. Virg. 10. eclog. 3.

Vertex Pindi. Lucan. lib. 1. 134.

Ingens Pindus. Senec. Medea, 9. 11.

Niualis Pindus. Senec. Medea, 6. 1.

Perrhebi tremuere cacumina Pindi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.

Pinetum & Pineus] *Vide Pinus.*

Pingo] *pingis, pinxi, pictum, (γράφω, ζωγραφέω, κονιάω, ὑποχέω,) pingere, Formam alicuius rei ductis lineis repræsentare. Plin. lib. 35. cap. 8. 5. Adeò iam colorum usus increbuerat, adeò ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxisse tradatur.*

Pingere & fingere. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 23.

Pingere formam hominis. Cic. 2. de Oratore, 38.

Moris sanguineis pingit frontem. Virg. 6. eclog. 5.

Castra pingere mero in mensa. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 7.

Pingere humum uarijs floribus: Est uersiculorum florum uarietatem humo aspergere. Plaut. Sticho, 6. 29.

Iuuenile decus mihi pingere malas Cœpit. Ouid. ad Pisonẽ, 53.

Membra pingere ferro. Claud. 1. in Ruffin. 63.

Palloribus omnia pingunt. Lucret. lib. 4. 64.

Indiscretè pingere imaginum similitudines, Vide Indiscretus.

Tabulas pingere. Cic. 2. de Inuent. 122.

Tempora pingebant uiridantes floribus herbas. Lucretius libro 5. 280.

Tempora sutilibus pinguntur tecta coronis. Ouid. 5. Fast. 67.

Mollia lutheola pingit uacinia caltha. Virg. 2. eclog. 10.

Acu pingere. Ouid. 6. Metam. 5. Vide Acus.

Pingere, per translationem, pro Describere. Cic. ad Att. lib. 4. 74. 4. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione.

In uerbis pingendis & illuminandis sententijs. Cic. de Claris Oratoribus, 73.

Pingere coloribus. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 3.

Pictus] Partic. (γραπτός, ζωγραφητός,) *ut Pictæ tabulæ. Cic. pro Rosc. Amer. 79. Plaut. Menæch. 4. 32.*

Adonis pictus, Vide Adonis.

Arma picta. Virg. 8. Aen. 18.

Cauda picta. Horat. 2. Serm. saty. 2. 6.

Picta ad eximiã pulchritudinẽ formã. Plin. epist. 101. c. lib. 5.

Frigora picta. Mart. lib. 1. 51.

Geloni picti, Vide Geloni.

Lacerti picti terga squalentia. Virg. 4. Georg. 3.

Pantheræ pictæ. Ouid. 3. Metam. 134.

Philosophus pictus. Cic. 5. de Finib. 139.

Prælia picta rubrica. Horat. 2. Serm. saty. 7. 20.

Purpura picta. Virg. 7. Aen. 51.

Stragulum textile magnificis operibus pictũ. Cic. 5. Tusc. 86.

Strata picta. Ouid. 8. Metam. 7.

Tabellæ pictæ. Horat. 1. Serm. saty. 1. 15.

Tapeta picta. Virg. 7. Aen. 56.

Toga picta. Propert. lib. 4. eleg. 4. 11.

Vestes pictæ unde triumphales natæ. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.

Volucres pictæ. Virg. 3. Georg. 49.

Pictus, Nomen, *Ornatus. Cic de Clar. Orat. 162. Quo nihil potest esse pictius.*

Pictura] *huius picturæ, pen.pro. (ζωγραφία, ὑπόγραμμος,) Actus uel ars ipsa pingendi. Plin. lib. 35. cap. 9. Quinimo certamen picturæ etiã florente eo institutum est Corinthi.*

In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: cõtrà, alios nitida, læta, collustrata delectant. Cic. in Orat. 20.

Collustrata pictura, Vide Collustro.

Inanis pictura, Vide Inanis.

Textiles picturæ. Lucret. lib. 2. 7.

Textilis pictura, & in tabulis. Cic. 6. Verr. 1. Quod placitum sit abstulerit.

Inest pictura in hac tabula, Vide Insum.

Inani pictura pascit animum. Virg. 1. Aen. 94.

Tenentur pictura oculi, aures, cantibus. Cic. 4. Acad. 41.

Pictura per metaphoram transfertur ad poetas. Cic. 3. Tusc. 160. Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse, at eius picturam non poesim uidemus.

Pictoratus] pen.pro. Adiect. (ποικιλόγραπτος,) *ut Opus picturatum metallis. Claud. 7. Paneg. 118.*

Agger picturatus morituris floribus. Stat. 6. Thebaid. 12.

Limbus picturatus. Stat. 1. Achil. 66.

Vestes picturatæ. Virg. 3. Aen. 97.

Volucres picturatæ. Claud. ad Serenam, 17. 1.

Pictor] *pictoris, Verbale, (γραφεύς, ζωγράφος,) Plin. lib. 13. ca. 11. 2. Fit & ex sarcocolla gummi utilißimũ pictoribus ac medicis. Ci. 6. Ver. 25. Alterũ esse pictorẽ. Hora. de Arte, 2.*

Vident multa pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos nõ uidemus. Cic. 4. Acad. 41.

Pinguis] *& hoc pingue, (πίων, παχὺς, πιμελὴς, λιπόδους, λιπαρὸς, σύβοτος, σηπιτὸς,) Notæ significationis. Plin. lib. 10. cap. 50. 2. Fœminæ quidem ad saginam non omnes eligũtur, nec nisi in ceruice pingui cute.*

Pingues & ualentes Thebani. Cic. de Fato, 12.

Pingue, Fœcundum. Virg. 4. Georg. 24. & pingues hortos.

Agri pingues. Lucret. lib. 5. 251.

Pinguis ager ac putris. Col. lib. 2. cap. 2. 4.

Agni pingues. Virg. 1. Georg. 69.

Amnis pinguis. Valer. 5. Argon. 85.

Aruum pingue. Virg. 5. Eclog. 7.

Digitized by Google

Pingue & concretum cœlum, Tenue & purum, cõtraria. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Campus pinguis. Virg. 2. Georg. 55.
Campus pinguior sanguine. Horat. 2. Carm. ode 1. 6.
Corpus non pingue. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 11.
Culta pinguia. Virg. 4. Aeneid. 75.
Digiti pingues. Ouid. 3. de Arte, 56.
Equi pingues sanguine humano. Ouid. 9. Metam. 39.
Ferina pinguis. Virg. 1. Aen. 44.
Fici pingues. Horat. 2. Serm. saty. 8. 18.
Fimo pingui saturare sola. Virg. 1. Georg. 16.
Flammæ pingues. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 3.
Flumen pingue Nili. Virg. 9. Aen. 7.
Fumus pinguis. Lucan. lib. 8. 143.
Horti pingues. Virg. 4. Georg. 24.
Humus pinguis. Virg. 2. Georg. 37.
Lardum pingue. Horat. 2. Serm. saty. 6. 13.
Mensæ pingues. Catul. in Car. Nupt. 57. 1.
Merum pingue. Horat. 2. Serm. saty. 4. 13.
Musta pinguia. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 2.
Oliuum pingue. Stat. 6. Thebaid. 116.
Omaso pingui tentus. Horat. 2. serm. sat. 5. 9.
Oues pingues. Virg. eclog. 6. 1.
Pabula pinguia. Lucret. lib. 1. 52.
Rami pinguissimi. Horat. Epod. 2. 11.
Solum pingue. Virg. 1. Georg. 13.
Terræ pingues. Virg. 2. Georg. 19.
Toga pinguis, pro Crassa, apud Tranquillum, teste Budæo. ut
-pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ, iuuen. saty. 9. 3.
Vapor pinguis. Senec. Herc. fur. 11. 4.
Vitijs pinguis. Horat. 2. Serm. saty. 2. 5.
Pingui Minerua aliquid facere, Vide Minerua. Colum. in Præfat. lib. 1. 28.
Pinguiores rusticorum literæ. Col. lib. 9. cap. 14. 10.
Pinguis doctor. Quint. lib. 1. cap. 10.
Ingenium pingue. Ouid. 11. Metam. 30.
Amor pinguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 6.
Pingue otium. Plin. epist. 101. p. Nam super illa quæ retuli, altius ibi otium & pinguius, eoq; securius.
Somni pingues. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 2.
Pingue, impeditum, & ineptum, inquit Nonius. Cic. 4. Acad. 196. Quod ipsi Antiocho pingue uidebatur, & sibijpsi contrarium.
Pingue quiddam & peregrinum sonare. Cic. pro Archia, 19.
Pingue, Substantiuum, n. g. dicitur quod inter carnẽ & cutem est, succo liquidum. Author Plin. lib. 11. cap. 37. 79. Virg. 3. Georg. 25.
-& omnes
Impendunt curas, denso distendere pingui. Plinius libro 11. capite 37. 80.
Omnibus animalibus est quoddam in oculis pingue.

Pinguiter] pen. cor. Aduerb. (παχέως,) Col. lib. 2. cap. 2. 4. Proximum deinde huic pinguiter densum. Sub. solum. Plin. lib. 12. cap. 25. 10. Colos in quacunq; natione præfertur ruffus, & pinguiter lentus.

Pinguius] Aduerbium, Comparat. pro plenius & largius. Vlpianus in L. Et an eadem. Paragr. 1. ff. De except. rei iudic. Sed pinguius pro communi utilitate accipitur. Paulus in L. Et exhæredatum. ff. De re iudic. Pinguius enim donatori succurrere debemus, quàm ei qui uerum debitum persoluere compellitur.

Pinguedo] p pro. pinguedinis, f. g. (παχεῖα, λίπος,) Subst. pinguis. Plin. lib. 23. cap. 8. 8. Nuces auellanæ capitis dolorem faciunt, inflationem stomachi, & pinguedini corporis conferunt plus quàm sit uerisimile.

Pinguitudo] pe. pro. pinguitudinis, (παχύτης,) Idem. Varro 3. de Re rust. ca. 9. 14. Et lux pinguitudini inimica. De gallinis. Colu. lib. 2. cap. 15. Ea res admonet nos inesse tali materiæ naturalem pinguitudinem & succum.
Laborare nimia pinguitudine. Quint. lib. 1. cap. 11. 3.
Literarum nimia pinguitudo Quint. lib. 1. cap. 11. 3.

Pinguiarius] (φιλοπίμελος,) Qui pinguia amat. Martial. libro 11. 94. Carnarius sum, pinguiarius non sum. Quod significat carnosam, hoc est corpulentam amicam opto, non nimis pinguem.

Pingueo] pingues, siue

Pinguesco] pinguescis, (παχύνομαι,) pinguescere. Pinguem fieri. Col. lib. 2. cap. 11. 1. Omne emaciatum armentum ex medica pinguescit.
Campi pinguescunt. Virgilius 1. Georgic. 99. Ouidius 15. Metamorph. 18.
Congestoq; auidum pinguescere corpore corpus.

Pinguefacio] pinguefacis, pen. corr. pinguefeci, pen. prod. pinguefactũ, (παχύνω,) pinguefacere. Plin. lib. 16. cap. 44. 11. Dein ea pinguefacit.

Pinna] pinnæ, (πτῆλον, πτερὸν,) Propriè penna est, quæ pluma, id est mollior, & exigua penna non est: nam pennæ generale nomẽ est ad plumas & pinnas. Hæc Sipontinus. Var. lib. 3. de Re rust. cap. 7. 8. de columbis, Qui iam pinnas habere incipiunt, in nido relinquunt illisis cruribus.
Breuibus insurgere pinnis. Valer. 7. Argon. 76.
Talariâ pinnarum affingunt Mineruæ. Cic. 3. de Nat. deor. 81.

Pinnæ, Quibus innatant pisces, & quarum adminiculis ueluti remis innatando utuntur. Plin. lib. 9. cap. 20. 1. Pinnarum quoq; fiunt discrimina, quæ pedum uice datæ sunt piscibus.

Pinna, (ἐπαλξις,) Acutum quiddam significat. Vnde & Pinnæ murorum, id est summitates. Liu. 10. bel. Maced. 183. Muri pinnæ aliquot locis decussæ. Virg. 7. Aen. 32.
-primasq; in littore sedes
Castrorũ in morẽ pinnis, atq; aggere cingit. Luca. li. 3. 78.
Summas prensabat in aggere pinnas. Sil. lib. 7. 122.
Virens pinna. Sil. lib. 8. 103.

Pinna, Conchæ genus. Plin. lib. 9. cap. 42. 1. Concharum generis & pinna est. nascitur in limosis subrecta semper, nec unquam sine comite, quem pinnoterem uocant, alij pinnophylacem: is est squilla parua, alibi cancer dapis affectator. Pandit se pinna, luminibus orbũ corpus intus minutis piscibus præbens. Assultant illi protinus, & ubi licentia audacia creuit, implent eam. Hoc tempus speculatus index, morsu leui significat: illa ore cõpresso quicquid inclusit, exanimat, partemq; socio tribuit. Meminit Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Pinnula] pinnulæ, pen. cor. Dimin. (πτήλιον,) Summa pars auris, ab acuitate dicta.
Pinnula, Qua innatãt pisces. Plin. lib. 9. ca. 57. 1. Quosdã inde exire ad pabula pinnulis gradientes crebro caudæ motu.
Pinnula, parua penna, uel pinna. Col. lib. 8. cap. 5. 4. Inhibeturq; cupiditas incubandi, pinnula per nares traiecta. Plau. Amphit. 3. 143.

Pinnaculum] pinnaculi, pen. cor. (πτερύγιον,) Fastigium & summitas ædificij in acumen tendentis: siue quòd ueteres pinnam acutum dicebant: siue quòd pinnaculis addi pinna consueuit, quæ facili motu uentorũ indicet flatum: quod genus nunc uulgò penniculum dicimus. Sipontinus.

Pinnatus] pe. pro. Adiect. (πτηλωτὸς,) Quod pinnas habet.
Cauda pinnata. Cic. 2. Tusc. 43. De Aquila. Ex poeta.

Pinnatus] Cupido, Hoc est alatus. Cic. 3. de Natura deorum 78. Idem 1. de Diuinat. 171. Hic Iouis altisoni subitò

pinnata

Digitized by Google

pinnata ſatelles. De aquila. Ex poeta.
Pinnata folia modo conciſa. Plin. lib. 27. cap. 9. 7.
Pinnatus fulgor. Plin. lib. 37. cap. 7. 2.
Pinniger] penult. corr. Adiect. ut Piſcis pinniger. Ouid. 13. Metamorph. 204.
Pinnirapus] pen. corr. Retiarius, qui pinnam, id eſt galeæ ſummitatem aduerſario rapiebat. Iuuen. Saty. 3. 116.
Hic plaudat nitidi præconis filius inter
Pinnirapi cultos iuuenes.
Pinna] (πίννα,) Veſtinorum, qui Prægutijs magis ſunt Orientales, in Italia urbs: hodie Penna. Inde Pinnenſes populi, Plinio lib. 3. cap. 12.
Pinnotheres] pinnotheris, piſcis. Vide Pinna pro concha.
Pinſo] pinſis, pinſui, piſtum & pinſitum, pen. cor. apud Columellam, & pinſum apud Vitruuium ſæpius, teſte Budæo, (μάσσω, μαμάσσω,) pinſere, Pilo tundere, uel molis frangere: nam ueteres uſu molarum carentes, frumenta torrebant, & ea in pilas miſſa, piſtillis tundebant & terebant, Nunc accipimus pro Panem facere. Colu. lib. 2. cap. 9. 17. Panicũ pinſitum, & euolutũ furfure, ſed & millium quoq; pultem, quauis inopia, maximè cum lacte non faſtidiendam præbet. Pomponius, Quum neq; molis molui, neq; palmis pinſui. Perſius Saty. 1. 6. O lane, à tergo quem nulla ciconia pinſit. Id eſt tundit & percutit: hoc eſt irridet.
Hordea pinſere. Ouid. ad Piſonem, 4.
Piſtus] Participium, (μαμαχθεὶς,) Plin. lib. 18. cap. 10. 4. Si piſtæ ſerantur.
Pinſo] pinſas, (μάσσομαι,) pinſare, Idem. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 63. Promendo diem, ut in piſtrino pinſetur, ac torreatur. Nunc uerò ſic legitur: Promendum hyeme, ut in piſtrino pinſetur, ac torreatur.
Pinſito] pinſitas, pen. corr. (μαμάσσομαι,) pinſitare, Frequent. à Pinſo, pinſis, quidam probant ex Plauto in Aſin. 3. 18. Qui polentam pinſitãt: quum ibi legatur pranſitant.
Pinſor] pinſoris, m. ge. (μαμαστὴς,) quem nunc piſtorem dicimus. Varro, Nec pinſorem ullum noſſent, niſi eum qui in piſtrino pinſeret farinam.
Piſtor] piſtoris, (ἀρτοποιὸς, ἀρτοπόπος,) Qui frumenta contundebat pilis.
Piſtor nunc dicitur qui panem facit. Plin. lib. 18. cap. 11. 5. Piſtores Romæ non fuerunt ad Perſicum uſq; bellum, annis ab Vrbe condita ſuper quingentos octoginta. Plau. Aſin. 5. 49. Quum à piſtore panem petimus. Cic. 2. de Finib. 40.
Coqui, piſtores, lecticarij, artes uulgares, Ciceroni pro Roſc. Ameri. 79.
Piſtor dulciarius. Mart. lib. 14. 228.
Piſtoricus] pen. cor. Adiect. (ἀρτοποικὸς,) Quod ad piſtorem pertinet. Iureconſultus, Siquis ſeruos habuerit proprios, ſed quorum operas locabat uel piſtorieas uel hiſtrionicas, ſeruorum appellatione hos legaſſe uidetur.
Piſtorius] aliud adiect. Idem: (ἀρτοποιητικὸς,) ut ars piſtoria. Plinius libro 18. cap. 11. 4. Ad operis piſtorij genera tranſeunte cura.
Piſtura] piſturæ, pen. pro. (μαμαστικὴ,) Pinſendi artificium & ratio. Plin. lib. 18. cap. 10. 6. Piſtura non omnium facilis. Ibidem 8. Et ipſa autem quæ euelluntur, uariam piſturarum rationem habent.
Piſtrinum] piſtrini, & Piſtrina, piſtrinæ, pen. pro. (ἀρτοκοπεῖον, μύλον, μυλόθρικον, Locus in quo panis pinſitur & fit. Plin. lib. 18. cap. 9. 1. E ſiligine lautiſſimus panis, piſtrinarumq; opera laudatiſſima.
In piſtrinum autem antiquitus à dominis trudebantur ſerui ob noxam. Vnde Terent. in Heaut. 3. 2. 19. Piſtrino dignus.
Dedere aliquem in priſtinum, Vide Dedo.
Detrudere & compingere aliquem in quoddam piſtrinum. Cic. 1. de Orat. 25.
Tradere aliquem in priſtinum. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 23.
Viuere in eodem piſtrino cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 79.
Piſtrinenſis] & hoc piſtrinenſe, (ἀρτοποιῶν,) Quod ad piſtrinum pertinet. Apuleius in Aſinum transformatus molas piſtrinenſes, per circuitus multiuios circumegiſſe ſe feſtiuiter ſcribit, deſcribens quales eſſent miniſtri in piſtrinenſi cõtubernio. Suet. in Caligula, ca. 39. Quicquid inſtrumenti ueteris aulæ erat, ab urbe repetijt, comprehenſis ad deportandũ meritorijs quoq; uehiculis, & piſtrinenſib. iumentis.
Pintia] (πιντία,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vallis, Oletana dicta, urbs Hiſpaniæ, uulgò Valladolit.
Pinus] f. g. tam quartæ quàm ſecũdæ declinationis, (πίτυς,) Arbor nota. Plin. lib. 16. cap. 10. 2. Ex ijs pinus atq; pinaſter folium habent capillamenti modo prætenue longumq;, & mucrone aculeatum. Pinus fert minimum reſinæ, interdum ex nucibus ipſis. Virg. 7. eclog. 9.
Praxinus in ſyluis pulcherrima, pinus in hortis.
Syluarum gloria pinus. Stat. 5. Sylu. 1. 31.
Pinus filia nobilis ſyluæ. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
Acuta pinus, Vide Acuo.
Acuta pinu præcinctus caput Pan. Ouid. Metam. 141.
Alta pinus. Virg. 2. Georg. 78.
Annoſam pinum reuellere dumo. Ouid. 12. Metam. 72.
Ceſa pinus montibus. Ouid. 1. Metam. 20.
Eruta pinus radicibus. Virg. 5. Aen. 90.
Flammiferæ pinus. Ouid. 5. Metam. 89.
Gallinaria pinus. Iuuenal. Saty. 3. 30.
Grata deûm matri pinus. Ouid. 10. Metam. 21.
Ingens pinus. Horat. 2. Carm. ode 3. 2.
Pinus loquens. Virg. 8. eclog. 4.
Nautica pinus. Virg. 4. eclog. 8.
Sacra pendebit fiſtula pinu. Virg. 7. eclog. 4.
Succincta comas, hirſutaq; uertice pinus. Ouid. 10. Meta. 21.
Trunca pinus. Virg. 3. Aen. 132.
Vberrima pinus. Virg. 4. Georg. 29.
Syluis euertere pinum. Virg. 1. Georg. 52.
Cana pinus, per ſynecdochen pro ipſa naui, quæ ex pinu conſtructa eſt. Valer. 1. Argonaut. 138.
Operta pinus. Stat. 5. Sylu. 78.
Tarda pinus pondere. Virg. 5. Aen. 31.
Pinea] pineæ, etiam dicitur, (πίτυς,) Columella lib. 5. cap. 10. 10. Eodem tempore inglandem, & pineam, & caſtaneam ſerere oportet.
Pineus] Adiectiuum, (πιτυὸς,) Quod ex pinu eſt. Plinius libro 15. cap. 10. 2. Pinea corona uictores apud iſthmum coronantur.
Ardor pineus. Virg. 11. Aen. 158.
Clauſtra pinea. Virg. 2. Aen. 52.
Cortex pineus. Col. lib. 6. cap. 16. 1.
Frondes pineæ Col. lib. 2. cap. 2. 8.
Robora pinea. Stat. 2. Thebaid. 124.
Sylua pinea. Virg. 9. Aen. 18.
Tæda pinea. Ouid. 2. Faſt. 112.
Tecta pinea uocat naues. Ouid. 14. Metam. 106.
Virga pinea. Ouid 2. Faſt. 6.
Pinaſter] pinaſtri, m. g. (ἀγελοπίτυς,) Pinus ſylueſtris, mirę altitudinis. Plin. lib. 16. cap. 10. 3. Idem lib. 15. cap. 10. 1. Quartum Pityida uocant è pinaſtris.
Piniſer] p. cor. Adiect (πιτυοφόρος,) ut Piniſer mons. Virg. 10. Aen. 142. Veſulus piniſer. Id eſt, in quo creſcũt pinus.
Caput piniferum Atlantis. Virg. 4. Aen. 50.
Mænalus piniſer. Virg. 16. eclog. 3.

Rupes

Digitized by Google

Rupes piniferæ. Lucan. lib. 2. 387.

Pinetum] pineti, pen. pro. (πιτυών,) Locus pinis consitus. Plin. lib. 27. cap. 8. 10. Chrysolachanum in pineto lactucæ simile nascitur.

Succincta pineta. Ouid. 15. Metam. 121.

Pio] pias, piaui, piatum, (ὁσιόω ἁγνίζω,) piare, Colere. Plaut. Asin. 10. 3.
Vbi piem pietatem, &c.

Piare, aliquando pro Contaminare & polluere ponitur.

Piare, Piè amare, inquit Nonius. Neuius, Nemo est qui magis suos piet liberos.

Piare, (καθαίρω, ἁγνίζω, ἱλάσκομαι,) Purgare. Virg. 2. Aeneid. 28. -& culpam miserorum morte piabunt. Cic. pro Domo sua, 101. Siquid tibi aut piandum, aut instituendum fuisset religione domestica.

Aras piare thure. Propert. lib. 3. eleg. 10. 4.

Hostilia busta piasti. Ouid. 13. Metam. 105.

Clades piare. Propert. lib. 3. eleg. 4. 3.

Corpora piantur. Ouid. 2. Fast. 6.

Delicta piare. Silius lib. 17. 114.

Delubra piantur cædibus. Sil. lib. 4. 166.

Fontes piandi. Propert. lib. 4. eleg. 10. 5.

Fulgura atq; ostenta piare. Cic. 2. de Legib. 35.

Iram piaui cæde. Propert lib. 3. eleg. 19. 4.

Mors morte pianda est. Ouid. 8. Metam. 97.

Nefas piare. Virg. 2. Aen. 37.

Ossa piare. Virg. 6. Aen. 76.

Ritum piandi tradere. Ouid. 3. Fast. 59.

Piatio] piationis, f. g. Verbale. Plin. lib. 28. cap. 2. 17. Si Pontifici accidat Diuis causa epulanti, in mensa utiq; id reponi adoleriq; ad larem, piatio est.

Piatrix] pe. pro. piatricis, (καθαρτὴς,) Sacerdos quæ expiare solita erat, authore Festo.

Piamen] pen. pro. seu Piamentum, (κάθαρσις, ἀφοσίωσις,) Erat id quo in expiando utebantur, inquit Festus. Dictio poetica magis, quàm oratoria. Plin. lib. 25. cap. 4. 4. Hac cuulsa scrobem repleri uario genere frugum, religio est, ac terræ piamentum.

Februa Romani dixere piamina patres. Ouid. 2. Fast. 4.

Piaculum] piaculi, pen. corr. (ἀφοσιωτικὸν,) Sacrificium, cultus, & quicquid agitur seu præbetur pro satisfactione peccati. Virg. 6. Aen. 31. -ea prima piacula sunto. Horat. 1. Carm. ode 28. 7. Teq; piacula nulla resoluet. Hoc est nullis hostijs te expiabis. Cic. 2. de Leg. 90.

Infert piacula manibus. Ouid. 6. Metam. 114.

Miseranda piacula spretæ pœnæ. Sil. lib. 1. 37.

Piaculum, Aliquando dicitur peccatũ, crimen, flagitium. Virg. lib. 6. Aen. 114. Distulit in seram commissa piacula mortẽ. Seruius, propter quæ expiatio debetur. Plaut. Truc. 5. 12. -piaculum est misereri nos hominum
Rem malè gerentium.

Horrenda piacula. Stat. 1. Achill. 28.

Contrahere piaculum, Vide Contraho.

Piacularis] & hoc piaculare, pen. pro. (ἀφοσιωματικὸς,) Quod ad satisfactionem peccati pertinet uel datur. Liu. 1. ab Vrbe, 11. Is quibusdã piacularibus sacrificijs factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, &c. Plaut. Epid. 3. 36.
Mene piacularem oportet fieri ob stultitiam tuam,
Vt meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum? Id est, oportetne tua stultitiã meis scapulis expiari? Plin. in Paneg. 55. Quũ uelut piaculares publicæ solicitudinis uictimæ supra sanguinẽ noxiorum ad lenta supplicia, grauioresq; pœnas ducerentur.

Piacularia, Tristia, per quæ malum fieri opinabantur. Nam à superis fœlicitatem, ab inferis dijs infœlicia dari censebant.

Piacularia auspicia dicebantur quæ sacrificantibus tristia portendebãt, quum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugitum reddidisset, aut in aliam partem corporis quam oporteret cecidisset.

Piabilis] & hoc piabile, pen. cor. (ἀφοσιωτὸς,) Quod purgari potest.

Fulmen piabile. Ouid. 3. Fast. 58.

Piper] piperis, penult. corr. n. gen. (πέπερι,) Arbor parum nobis nota, cuius fructus condimentis aptus & calidus ex Arabia ad nos affertur. Plin. lib. 12. ca. 7. Passim uerò quæ piper gignunt, iuniperis nostris similes, quanquam in fronte Caucasi solibus opposita gigni tantum eas aliqui tradidere, &c.

Album piper. Horat. 2. Serm. saty. 4. 15.

Asperum piper, Vide Asper.

Candidum piper, Vide Candidus in Candeo.

Longum piper, Vide Longus.

Rugosum piper. Pers. Saty. 5. 6.

Piperatus] p. pro. Adiect. (πεπερίτης,) ut Piperatum uinũ. Quod pipere & melle conditum est. Et Piperatum acetum, apud Col. lib. 12. cap. 47. 5.

Piperitis] huius piperitis, pen. pro. f. g. (πεπερίτης,) Herba, de qua Plinius libro 20. cap. 17. 1. Idem libro 19. cap. 12. 4. genitiuum fecit piperitidis. Panax, inquit, piperis saporem reddit, magis etiam siliquastrum, ob id piperitidis nomine accepto.

Pipilo] pipilas, pen corr. (πιπίλω,) pipilare, dicitur passer. Catullus de passere Lesbiæ, 3. 2.
Sed circunsiliens modò huc, modò illuc,
Ad solam dominam usq; pipilabat.

Pipio] pipionis, m. g. (πιπίσκιδιον,) Pullus columborum, apud Lampridium in Alexandri uita.

Pipio, pipis, pipiui, pipitum, pe. pro. (πιπίω,) pipire, Propriè dicuntur pulli gallinacei, & huiusmodi. Colu. lib 8. cap. 5. 11. Die undecimo animaduertat an pulli rostellis ouã percuderint, & auscultetur si pipiant.

Pipo] pipas, (πίπω,) pipare, dicuntur Gallinæ quum nocẽ emittunt. Varro in Originibus, Mugit bos, ouis balat, equi hinniunt, gallina pipat. Nonius.

Pipulum] pen. cor. (ἐγκλημα,) pro conuitio, à pipatu gallinarum, dixit Plaut. Aulul. 16. 31.
Ita me bene amet Lauerna, te iam nisi reddi
Mihi uasa iubes, pipulo hic differam ante ædes. Nonius.

Piquentum] (πικέντον,) Ptolemæo libro 3. cap. 1. Vrbs Istriæ. Vulgò Pinquento.

Pirata] piratæ, pen. prod. m. g. (πειρατὴς,) Nomen latronis qui primus mare infestauit, à quo omnes spoliatores & prædones, piratæ dicti sunt. Alij piratam, à πειράω transeo deducunt, quia scilicet ex transuerso simul ac piratæ uiderent insulam, in eam transeundo mare impetum facientes, illam deprædabantur. Pirata Græcè, Latinè prædo dicitur. Cic. 7. Verr. 52. Istum clam à piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse. Lucan. lib. 2. 115.

Barbarus pirata, & nefarius prædo. Cic. pro Rosc. Amer. 87.

Piratica] piraticæ, pen. cor. (πειρατεία,) Ars ipsa. Cic. Post red. in Senatu, Profectò egestate & improbitate coactus, piraticam ipse fecisset. Quintilianus lib. 8. cap. 3. Piraticam quoq; ut musicam & fabricam dici, adhuc dubitabant mei præceptores.

Piraticus] pen. cor. Adiect. (πειρατικὸς,) Quod ad piratã pertinet. ut Piraticum bellum. Cic. Post reditum in Senatu. Idem 7. Verr. 58. Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Romam missi.

Puppis

Puppis piratica. Claud. 4. Paneg. 27.
Nauis piratica. Quint. lib. 2. cap. 14.
Piraterium] (πειρατήριον,) Habitaculum piratarum.
Piræus] (πειραιεύς,) (inquit Strabo) Athenarum portus & emporiũ duorum millium passuum muro recedentibus Athenis iunctus, quadringentarum nauium capax. Vadianus in Pomponium Melam sic ait, Multi Pyrrhæum, pleriq; Pireæum pronuntiant, scribuntq;, & Piræum, à quo Piræa & Piræa accusandi casu. Stat. 12. Thebaid. 123. in Catalogo copiarum, quæ Theseum secutæ sunt,
Qui gelidam Brannona uiri, qui rura lacessunt
Munichia, & tepidis stabilem Pireea nautis. Et Piræa pluraliter, Ouid. 4. Fast. 113.
Sunion expositum, Piræaq; tuta recessu Linquit. Illud notandum, Piræum & portum esse & oppidum, de quo uide Gellium lib. 2. cap. 21. & lib. 15. ca. 1. Hactenus Vadianus. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 13. Venio ad Piræea: in quo magis reprehendẽdus sum, q; homo Romanus Piræea scripserim, nõ Piræeum (sic enim omnes nostri locuti sunt) quàm quòd IN addiderim. Et paulo pòst, Quod si ἄστυ, oppida uoluimus esse, tam est oppidum Sunium, quàm Pireeus.
Piræus] Adiect. (πειραϊκὸς,) ut Littora Piræa. Ouid. 6. Metamorph. 90.
Portus Piræus, Propert. lib. 3. eleg. 21. 5.
Pirithous] pen. cor. (πειρίθους,) Ixionis filius non ex Nube, sed ex coniuge, fuit rex Lapitharũ: qui quum ad inferos cũ Theseo descendisset, à Cerbero cane tricipiti deuoratus poetis fingitur, ut scribit Seneca in Hercule furente. Alij dicunt quum ad inferos descendisset ut illinc raperet Proserpinã, cuius amore tenebatur, iussu Plutonis catenis alligatũ fuisse in perpetuum supplicium. Horat. 4. Carm. ode 7. 6.
Non Lethæa ualet Theseus abrumpere charo
Vincula Pirithoo.
Ardor temerarius Pirithoi. Stat. 8. Thebaid. 11.
Fides Pirithoi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 6.
Amator Pirithous. Horat. 3. Carm. ode 4. 16.
Pirum] Vide Pyrum.
Pisa] (πίσα,) Ciuitas in summo montis uertice condita, inter Ossam & Olympum, iuxta quam Ioui sacra dicta Olympia celebrantur. Est & hoc nomine oppidum Arcadiæ, prope Alpheum amnem: à qua hi qui Pisas in Italia condiderunt, uenere: dictas à ciuitate pristina. Vnde Virgilius libro 10. Aen. 36.
Alpheæ ab origine Pisæ
Vrbs Hetrusca solo. Hinc
Pisæus] Possessiuum, (πισαῖος,) ut Iuuentus Pisæa. Stat. 6. Thebaid. 111.
Manus Pisææ. Lucan. lib. 3. 36.
Pisæ] Pisarum, (πίσαι,) ciuitas Tusciæ: à qua Pisani dicuntur. Luca. lib. 2. 81. Hinc Tyrrhena uado frangentes æquora Pisæ. Meminit huius Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 6.
Alpheæ Pisæ. Claud. de bello Gildon. 97. Virg. 10. Aen. 36.
Pisaurus] (πίσαυρος,) fluuius Piceni, à quo Pisaurum ciuitas ei superpositа, nominata est. Seruius uerò scribit Pisaurum dictũ, quòd illic aurum pensatum sit. Nam quũ Camillus Gallos interemisset, aurumq;, quod Galli à Romanis acceperant pro Capitolio non euerso, recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit. Plin. lib. 3. ca. 14. Huius meminit Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 4.
Sedes moribunda Pisauri. Catull. ad Iuuentium, epigr. 76. 1.
Pisaurensis] (πισαυρήσιος,) Qui Pisaurum habitat, aut ex eo natus est. Cic. de Clar. Orat. 147. T. Accũ Pisaurensem.
Piscis] huius piscis, m. gen. (ἰχθὺς,) Animal in aquis degens: propriè autem qui squamis tegitur, ut ex Plinio apparet, libro 9. cap. 12. quum ait, Aquatilium tegmenta plura sunt, alia corio et pilis tegũtur, ut ituli, hippopotami: alia corio tantum, ut delphini: cortice, ut testudines: silicum duritia, ut ostreæ & conchæ: crustis, ut locustæ: crustis & spinis, ut echinis: squamis, ut pisces.
Aequorei pisces. Ouid. 10. Metam. 16.
Captiui pisces. Ouid. 13. Metam. 198.
Litoralis piscis, Vide Litus.
Molles pisces, Vide Mollis.
Muti pisces. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
Nitidi pisces. Ouid. 1. Metam. 16.
Taciti pisces. Ouid. 4. Metam. 10.
Obscœnus piscis, Vide Obscœnus.
Capiuntur hamo pisces. Cic. de Senect. 40.
Captare pisces arundine. Ouid. 8. Metam. 44.
Corrumpere pisces, Vide Corrumpo.
Ducere piscem hamo. Ouid. epist. 18. 3.
Euocare esca piscem è penetralibus liquidis. Sil. lib. 7. 101.
Generant oua pisces. Cic. 2. de Nat. deor. 194.
Ludit piscis in aqua, Vide Ludus.
Nactus sum pisces ex sententia, hi ne corrumpantur cautio est, Vide Nanciscor.
Suspendere piscem hamo. Ouid. 15. Metam. 21.
Extructa non conchylijs aut piscibus, sed multa carne subrancida mensa. Cic. in Pisonem, 53.
Magis mutus quàm piscis. Prouerbialis metaphora de uehementer infantibus atq; infacundis. Conueniet & in hominem immodicæ taciturnitatis. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
O mutis quoq; piscibus
Donatura cygni si libeat, sonum. Pisces enim nullã edunt uocem, exceptis perpaucis, inter quos canis marinus. Erasm.
Piscis nequam est nisi recens, manet in hunc usq; diem uulgo celebre. Dicitur autem peculiariter in hospitem aut uulgarem amicum, qui primo quidem aduentu non ingratus est, ceterum ante triduum exactũ putet. Plautus, Quasi piscis itidem est amator lenæ: nequam est nisi recens. Erasmus.
Pisces, pro signo cœlesti, frequentius pluraliter declinatur. Colum. lib. 11. cap. 2. Quintodecimo Cal. Martij, Sol in Pisces transitũ facit. Cic. 2. de Nat. deo. 163. Virg. 4. Georg. 47.
Aut eadem sidus fugiens ubi Piscis aquosi.
Piscis Aquilonius. Tertio Idus Martij definit oriri. Col. 11. c. 2.
Piscis Australis. Quarto Nonas Septembris definit occidere. Col. lib. 11. cap. 2.
Piscis] pisciculi, pen. cor. Diminut. (ἰχθύδιον,) Teren. And. 2. 2. 32. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 13.
Pisciculi parui. Cic. 2. de Nat. deor. 183.
Piscor] piscaris, (ἁλιεύομαι,) piscari, Insidiari piscibus. Plinius libro 19. cap. 1. 8. Rhetia in piscando durantia. Cicero 3. Offic. 96.
Piscari in aere. Plau. Asin. 3. 87. Prouerbiũ, pro Operã ludere.
Piscatus] huius piscatus, pen. pro. m. g. (ἁλιευτικὴ,) Plin.
Quo uenatus, aucupia, piscatusq; alebant. Plaut. Rud. 8. 9.
-hanatilem piscatum,
Et saxatilem aggredimur. Plin. lib. 6. cap. 22. 11. Esse in piscatu uoluptatẽ testudinum maximè. Sic Cic. 2. de Fin. 40.
Piscatus, per translationem dixit Plautus in Bacchid. 1. 69. Piscatus meo animo hic tibi hodie euenit bonus.
Piscator] pen. cor. Verbale, (ἁλιεὺς, ἰχθυοβολεὺς,) Qui piscatur. Terent. Eunuch. 2. 2. 26. Cic. 3. Offic. 76. Piscatores ad se conuocauit, & ab his petiuit, ut ante suos hortulos postridie piscarentur.
Piscatorius] Adiect. (ἁλιευτικὸς,) Quod ad piscatorẽ pertinet. ut Ludi piscatorij, qui fiebant pro quæstu piscantiũ.
Piscatoria nauis. Cæsar 2. bel. Ciuil. 11.

Digitized by Google

Piſcatoria linea. Plin. lib. 24. cap. 9. 8.
Piſcatorium forum. Colum. lib. 8. cap. 17. 13.
Piſcatrix] pen. pro. Verbale fœminin. um, (ἁλιεύτρια,) Plinius lib. 9. ca. 42. 2. Nec minor ſolertia ranæ quæ in mari piſcatrix uocatur.
Piſcarius] Adiect. (ἰχθυεβολινὸς,) Idem quod piſcatorius: ut Hamus piſcarius. Plaut. Stich. 5. 16.
Piſcaria copia, Abundantia piſcium. Plaut. Caſin. 10. 63.
Piſcarium forum, Vbi piſces uenduntur. Plaut. 9. 13.
Piſcarius, Subſt. (ἰχθυοπώλης,) Qui piſces uendit. Varro, Inter piſcarios nemo uendebat.
Piſcaria] piſcariæ, (ἰχθυοπωλεῖον,) Locus in quo piſces uenduntur. Varro, Nullus in piſcaria piſcis erat. Vlpian. (teſte Budæo) pro uulgari ſignificatione uſus eſt in L. Inter publ. De uerb. ſignif. Salinarum, metallorũ, piſcariarum, inquit.
Piſcoſus] pen. pro. (ἰχθυώδης,) ut Piſcoſus amnis, in quo piſcari facile eſt. Ouid. 3. Faſt. 117.
Piſcoſus, aliquando dicitur Piſcibus plenus. Mart. lib. 10. 37. illic piſcoſo modò uix educta profundo.
Vada piſcoſa. Ouid. 2. de Arte, 17.
Piſculentus] Adiect. (ἰχθυόεις,) Locus piſculentus, Vbi multi piſces morantur, uel in quo eſt facile piſcari. Cato, Fluuiũ magnum, pulchrum, piſculentum. Plaut. Rud. 22. 2.
Piſcina] huius piſcinæ, pen. prod. (ἰχθυοτροφεῖον, λουμβήθρα,) Lacus uel ſtagnum in quo uiui piſces conſeruantur. Varro. 3. de Re ruſt. ca. 3. 2. Piſcinas dico eas, quæ in aqua dulci aut ſalſa incluſos habent piſces ad uſum.
In piſcinis ſunt muli barbati. Cic. Att. lib. 2. 16. 14.
Viuaria & piſcinæ. Plin. lib. 9. cap. 17. 4. de mulis, Nec in uiuarijs piſcinisq; creſcunt.
Publica piſcina. Cic. Qu. frat. lib. 3. 23. 1.
Piſcinæ uocantur omnes aquæ ſiue frigidæ ſiue calidæ collectæ ad natandum: quòd in piſcinis piſces natare ſoleant. Cic. Latiorem piſcinam uoluiſſem, ubi iactata brachia non offenderentur. Plin. Iunior epiſt. 6. li. 5. ad Apollinarẽ, Si natare latius aut tepidius uelis, in area, piſcina eſt: in proximo puteus, ex quo poſſis rurſus abſtergi, ſi pœniteat teporis.
Piſcinæ pecorum. Col. lib. 1. cap. 6. Piſcinas minimum duas: alteram quæ anſeribus ac pecoribus ſeruiat: alteram in qua lupinum, uimina, & uirgas, atq; alia quæ ſunt uſibus noſtris apta, maceremus.
Piſcinæ, dicuntur etiã uaſa lignea ampliora ad tenendã aquã. Plinius, Decoquitur in aqua, et in piſcinas ligneas funditur.
Piſcinalis] & hoc piſcinale, p. pro. (ἰχθυοτρόφειος,) Quod eſt piſcinæ, ſiue quod ad piſcinã pertinet. Vnde apud Palladium Piſcinales cellæ leguntur.
Piſcinarius] piſcinarij, (ἰχθυοτροφινὸς,) Qui loca piſcibus referta habet, uel qui piſcinis delectatur. Vnde Cic. Lucullũ & Hortenſiũ piſcinarios appellat: ad Atticũ, lib. 1. 14. 8.
Piſidia] Piſidiæ, (πισιδία,) Regio eſt in Aſia Minori: de qua apud Ciceronem 1. de Diuinat. 154.
Piſidæ] pen. indiff. Piſidarum, (πισίδαι,) antea Solymi uocati, à Solymo Iouis & Chalenæ filio: populus eſt Barbarus iuxta Aſpendam & Ciliciã habitãs: ut ait Stephanus. Clau. 2. in Eutropium, 49. de Phrygia,
-utrinq; propinqui
Finibus obliquis Lydi, Piſideq; feroces
Continuãt Auſtrale latus. Priſcia. in Perihegeſi corripuit,
Poſt hos Piſidum pinguiſſima rura coluntur. Piſidum, pro Piſidarum.
Piſidæ, Phryges, Cilices ad Arabum natio auium ſignificationibus plurimum obtemperant. Cic. 1. de Diuinat. 152.
Piſiſtratus] pen. cor. (πισίστρατος,) Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia uerò tanta, ut ea deliniti Athenienſes, libertate qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerẽt, illiuſq; facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Regnauit annos triginta tres, quo tempore Seruius Tullus Romæ, ut author eſt Gellius. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus ſit, uide apud Trogum lib. 2. Meminit & huius Cic. ad Att. lib. 7. 138. 3.
Piſiſtratus alter, Lariſſæus hiſtoricus commemoratur à Suida.
Piſo] piſis, (μάσσω,) piſere, pe. cor. Id ſignificare uidetur Budæo, quod Græcis πίσσαν, hoc eſt purgare, decorticare: quod pinſendo fit in ordeo & alijs frugibus. Plin. lib. 18. ca. 17. Vt niſi intẽti piſant, cõcidãtur grana, ferroq; frangãtur. Legitur & pinſant. Varro de Re ruſt. Alij ſicum & uuam paſſam quum piſerunt, affundũt ſapam. Legitur & hic pinſerũt. Plin. lib. 18. ca. 10. 8. Lentẽ torreri prius iubet: deinde cum furfuribus leuiter piſi. Vbi quidã legunt pinſi. Budæus.
Piſo] piſas, (πίσσω,) piſare, Idem. Varro 1. de Re ruſt. cap. 63. Vt in piſtrino piſetur ac torreatur.
Piſus] piſa, piſum. Plin. li. 20. ca. 5. ad finẽ, Varro, quæ ſale aut aceto piſa eſt arefactaq;, uermiculus non inſiſtari author eſt.
Piſones] (πίσωνες,) appellati ſunt quidam Romani nobiles, quòd optimè piſa ſererent: ſicut à lente Lentuli.
Piſones, Calpurniorũ è proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calpurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Feſtus. Horatius item in Arte poetica ad Piſones,
-uos ô Pompilius ſanguis, &c.
Triumphi clari Piſonum. Ouid. ad Piſonem, 8. Plinius tamen alter libro 18. capite 3. 1. Cognomina, inquit, etiam prima inde: Pilumni, qui pilum piſtrinis inuenerat: Piſones à piſendo. Sic etiam Ouid. in carmine ad Piſonem, 4.
Piſſa] (πίσσα,) Latinè dicitur pix.
Piſſaſphaltus] (πισσάσφαλτος,) Pix miſta bitumini, quæ in Apolloniatarum agro reperitur. Plin. lib. 35. cap. 15. 6. Liquidum eſt & Apolloniaticum, quæ omnia Græci piſſaſphalton appellant argumento piſcis & bitumimis. De ſulphure. Idem lib. 24. cap. 7. 4.
Piſſelæon] (πισσέλαιον,) Oleum quod ex pice fit. Plinius libro 24. cap. 5.
Piſſoceros] pen. pro. (πισσόκηρος,) Melliginis genus ex cera & pice, ſiue gummi, ſiue reſina miſtum. Plin. lib. 11. cap. 7. 1. Prima fundamenta operis comoſin uocãt periti, ſecunda piſſoceron, tertia propolin.
Piſtacium] (πιστάκιον,) Nucis genus. Plin. lib. 13. cap. 5. 1. In nucum genere piſtacia nota. Vulgus pharmacopolarum uocat phiſticorum.
Piſtillum] piſtilli, (ὔπερος,) Inſtrumentum quo in mortario quædam tunduntur. Plaut. Aulul. 5. 17.
Cultrum, ſecurim, piſtillum, mortarium,
Quæ utenda uaſa, ſemper uicini rogãt. Col. li. 12. ca. 55. 2.
Aut bene emundatum conijcito, & piſtillis conterito.
Piſtis] Latinè dicitur fides, & perſuaſio, πίστις.
Piſtor] piſtoris, Vide Pinſo, pinſis.
Piſtorium] (πιστόρια,) Italiæ ciuitas, quam Ptolemæus lib. 3. cap. 1. ponit inter Mediterraneas Tuſciæ. Eſt enim inter Florentiã & Lucã, à qua Piſtoriẽſes dicti. Plin. lib. 3. ca. 4.
Piſtrinum, Piſtrix] Vide Pinſo, pinſis.
Piſtris] huius Piſtris, f. g. (πίστρις,) Nomen nauis apud Virgilium libro 5. Aeneid. 38. Parte prior, partem noſtro premit æmula Piſtris.
Piſtris, (φάλαινα,) Sidus cœleſte. Dicitur & Cetus, & Piſtrix, ut paulo pòſt. Germanicus in Arato.
Auſter Piſtris agit duo ſidera, perlegit unum, &c.
Piſtrix] piſtricis, f. g. (κῆτος,) Piſcis marinus: aliàs cetus. Cic. in Arato, 21. Spiniferam ſubter caudam piſtricis adhæſit.
Fera piſtrix. Cic. in Arato, 45.

Neptunia

Neptunia piſtrix. Cic. in Arato, 48.

Piſtrix, Sidus cœleſte. Cic. in Arato, 18.
Hac una ſtella uertuntur quam iacit ex ſe
Piſtricis ſpinæ ualida cum luce refulgens, &c.

Piſum] piſi, (πίσον,) Genus leguminis notum: cuius cau-
les ſparguntur in terram niſi habeant admimicula. Plin. lib.
18. cap. 12. 6. Piſum in apricis ſeri debet, frigorũ impatien
tiſſimum. Ideo & in Italia & in auſteriore cœlo, nõniſi uer
no tempore, terra facili ac ſoluta. Col. lib. 2

Pitane] pen. cor. (πιτάνη,) Vrbs Aeolidis in Aſia, quæ por
tus duos habuit. Ab hac Pitanei, & Pitanitæ nominantur.
Fama eſt, apud Pitanã lateres inuentos eſſe, qui ſuper aquas
innatarent, quod & de alijs locis traditum eſt.

Aeolia Pitane. Ouid. 7. Metam. 72.

Pithecus] pitheci, pen. pro. m. g. (πίθηκος,) ſimia Latinè di
citur. A quibus inſulæ ubi earum maxima copia, Pithecinæ,
ſiue Pithecuſæ dictæ ſunt. Vide Pithecuſa.

Pithecium] (πιθήκιον,) deformem mulierem uocat Plau-
tus in Milit. 13. 42. -ædepol equidem
Bellula eſt. P A. pitheciũ hæc eſt præ illa & ſpinthurniciũ.

Pithecuſa] pen. pro. (πιθηκοῦσα,) Inſula eſt in mari Tuſco,
finuq; Campano ſita, in cuius quodam colle oppidum fuit
Pithecuſæ, numero multitudinis. Hæc inſula, Aenaria quoq;
dicta eſt à ſtatione nauium Aeneæ, & Homero Inarime di-
cta: hodie Iſchia ab oppido, cui coxẽdicis ſimilitudo, ut Her
molaus lib. 31. Plinij, cap. 2. docet. Græcis uerò Pithecuſa
(inquit Plinius) non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſti
mauere, ſed à figlinis doliariorum. Hæc Plinius lib. 3. ca. 6.
Sanè πίθος Græcis, dolium ſignificat Latinis. Ouidius tamẽ
Pithecuſas urbem, non à dolijs, ſed à pithecis, id eſt ſimijs no
men habere putat, lib. 14. Metam. 18. in Cercopum fabula,
quos tradit fuiſſe mutatos in ſimias,

Pitheus] (πιθεύς,) Filius Pelopis, qui cum Trœzene fratre,
urbem Trœzena condidit. Vnde Ouid. epiſt. 4. 22.
Hîc tecum Trœzena colam, Pitheia regna. Nonnulli ha-
bent Pytheus.

Pitheius] Adiectiuum, (πιθήϊος,) ut regna Pitheia. Ouidius
epiſt. 4. 22.

Pitho] (πιθώ) Mulier flexanima illa dicendi præſes, quam
Ennius Suadam, Quintilianus Perſuadendi deam. Horatius
Suadelam, & poetica mella: Cicero, Leporem. Plin. Coleba
tur & Diana cognomine Pitho Corinthi. Vna eſt ex Atlan
tidibus. Vide Cic. de Clar. Orat. 29.

Pithœgia] (πιθοιγία,) inquit Proclus, feſtum ueteribus e-
rat, quo in uini participatum & ſeruos aduocabãt & mer-
cenarios. Relinebantur enim tunc primùm dolia. Proinde fa
cta re diuina, uini cõmunicatio omnibus patebat. Compre-
cabantur uerò, ut Plutarchus inquit, innoxiam ſalubremq;
ipſis fieri medicamẽti potionẽ. Vndecima menſis die factita
ri hoc Athenis conſueuiſſe, produnt authores. Aliubi etiam
ſexta eius qui Proſtaterius uocaretur, bono Dæmoni diui-
na re peracta, deſinente iam Zephyri flatu, qui oblædere ui
num ac commouere præcipuè creditur. Ioannes Grammati
cus Heſiodi interpres Pithœgia tradit celebrari ſolita men-
ſe Ianuario. Dicitur autem à πίθος dolium & οἴγω aperio.

Pitholeon] pen. cor. huius Pitholeontis, (πιθολέων,) Rho-
dius, Poeta trivialis & abiectus, qui quũ in cõfinio utriuſq;
linguæ natus eſſet, confuſo ſermone epigrammata quædam
futilia conſcripſit, in quibus perquàm ridiculè Græca Lati
nis miſcuit, cuius meminit Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 5.

Pitiſſo] pitiſſas, (πατὰ μικρὸν γόνομαι,) pitiſſare, Paulatim
degustare. Terent. Heaut. 3. 1. 48.
-pitiſſando modo mihi
Quid uini abſumpſit?

Pittacium] pittacij, (ῥάκκος,) pro modico panno accipi ſo-
let, qui aliquo medicamento illitus, modò præcordijs, modò
capiti dolẽti imponi ſolet ad mitigandũ cruciatũ. Celſ. lib. 3.
ca. 10. Si capitis dolores ſunt, roſam cum aceto miſcere o-
portet, et in id ingerere: deinde habere duo pittácia, quæ la
titudinem frontis, longitudinemq; æquent.

Pittacus] pen. corr. (πίττακος,) Mitylenæus, unus è ſeptem
ſapientibus tempore Cræſi regis. Fuit alter Pittacus legisla
tor (ut Fauorinus & Demetrius in homonymis meminere)
qui minor eſt appellatus. Aelianus autẽ de Varia hiſtoria,
Pittacum quendam commemorat, qui de mola piſtrina En-
comium conſcripſit, ut in paruo argumento uim dicendi o-
ſtentaret. Idem de ſapiente dicit, eum in templo Fortunæ ſca
lam conſtituiſſe, ut eius exprimeret effectum, quum multi in
uita mortales aſcendant, deſcendantq;.

Pituita] pituitæ, pen. pro. (φλέγμα,) tametſi quidam corri-
pi contendant, ſed falsò: idem ſignificat (ut ait Valla in Ran
denſem) quod Græcè catarrhus: hoc eſt, quilibet humor re-
dundans, qui ex ore naribúsue fluit: uel etiam ſi nõ flueret,
etiam ſi non redundaret. Eſt tamen pituita, ex quatuor cor
poris noſtri humoribus, is potiſſimũ qui magis ſeroſus eſt,
& aqueus, ac magis fluxilis: uulgus medicorum cum Græ-
cis phlegma appellat. Cic. 4. Tuſcul. 34. Quemadmodum
quum ſanguis corruptus eſt, aut pituita redundat, aut bilis,
in corpore morbi, ægrotatione naſcuntur. Vide Celſum lib.
6. cap. 6. de pituita craſſa, alba, molli, ſicca & arida, calida,
liuida, & alijs generibus.

Lenta pituita ſtomacho fert tumultũ. Horat. 2. Ser. ſaty. 2. 16.

Leues curſus pituitæ. Celſ. lib. 7. cap. 7.

Mala pituita naſi. Catull. ad Furium, epig. 4.

Moleſta eſt pituita. Horat. 1. epiſt. 1. 22.
Extenuant pituitam omnia ſalſa atq; acria & arida. Celſus
libro 2. cap. 23. Subſtitit pituita. Celſus lib. 6. cap. 6.

Suſtinere pituitam. Celſus libro 5. cap. 28.

Pituita per ſynæreſim uox eſt triſyllaba, apud Perſium Saty. 2.
Somnia pituita qui purgatiſſima mittunt. Alij tamẽ legunt,
Somnia qui pituita purgatiſſima mittunt.

Pituita in arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27. 1.

Pituita, in Gallinis. Col. lib. 8.

Pituitoſus] pe. pro. Adiect. (φλεγματώδης,) Qui Græcè di
citur phlegmaticus. Cic. de Fato, 11. Inter locorum naturas
quantũ interſit uideamus, alios eſſe ſalubres, alios peſtilen-
tes, in alijs pituitoſos, & quaſi redundantes, in alijs exicca-
tos atq; aridos.

Pituitaria] pituitariæ (γραῦς ἀγρία,) herba quæ & aſtaphi
ſagria dicitur, hoc eſt uua agreſtis: dicta pituitaria, quòd
pituitam oris ſiccet, ſed tamen ſauces lædit. Plinius libro
23. cap. 1. 8. Quidam eam pituitariam uocant. De aſtaphi
ſagria loquitur.

Pityocampæ] (πιτυοκάμπαι,) uermes ſiue erucæ è pinus
arbore naſcentes. Plin. lib. 23. cap. 2. 4. Pinorum erucas,
quas pityocampas uocant.

Pityonices] pen. pro. (πιτυονίκης,) dicitur qui eſt victor in
ludis Græciæ, in quibus victores donabantur pinu, qui in
Archemori honorem celebrabantur.

Pix] picis, f. g. (πίσσα, πίττα,) nihil aliud eſt, inquit Ruellius,
quàm fluxus combuſtæ in tæda ſua reſinæ: de pinu ferè om-
nis, ut Theophraſtus inquit, quanquam in Syria terebinthi
quoq; picẽ ferunt, quia deſint ibi pinus. Cæterũ pix liquida
coquitur ad nauiũ, & ad multos alios uſus. Plin. lib. 14. ca.
19. 3. Italiæ pars aliqua rabulana pice: ac reſina cõdire mu
ſta uulgare eſt ei, prouincijsq; finitimis. Col. li. 6. cap. 32. 2.
Atq; ita factis ulceribus mederi liquida pice atq; oleo.
De generibus picis uide Plinium lib. 16. cap. 12.

Digitized by Google

Atræ picis massa. Virg. 1. Georg. 55.
Illyrica pice nigrior. Ouid. 2. de Arte, 132.
Cælum pice nigrius. Ouid. epist. 17. 2.
Induere postes pice, Vide Induo.
Lentescit tellus in morem picis. Virg. 2. Georg. 50.
Arbores manantes picem, Vide Mano, manas.

Piceus] Adiect. (πισσώδης,) Quod est ex pice siue nigrum, & fuscum, ac tenax ut pix. Martialis lib. 2. 41.
Et tres sunt tibi maximæ dentes,
Sed planè piceíq;, buxeíq;.
Caligo picea. Virg. 2. Georg. 62.
Imber piceus Plin lib. 16. cap. 33. 45.
Lumen piceum. Virg. 9. Aen. 15.
Nimbus piceus. Stat. 1. Thebaid. 20.
Nubes piceæ. Ouid. 11. Metam. 110.
Nubila picea. Sil lib. 5. 8.
Turbo piceus Virg 3. Aen. 114.

Piceatus] p. pro. Aliud adiect. (πισσόχεστος,) Pice illitũ significat. Martial. lib. 8. 59. in furem,
Non fuit Autolyci tam piceata manus.

Pico] picas, (πισσόω,) picare, Pice inducere, uel illinere. Plin. lib. 11. cap. 7. 1. Pissoceros super eam uenit picantiũ modo ceu diluctor. Col. lib. 12. ca. 18. Cæteraq; uasa ante quadragesimũ uindemiæ diem picanda sunt. Paulo pòst, Et frequentissima pice in fusa nouo alio rutabulo & scopula picatur.

Picatus] Participium, (πισσωθείς,) Plin. lib. 15. cap. 17. 2. Picata uasa fictilia. Columel. lib. 11. cap. 2. 52. Dolia partim picata, partim defricata.

Picatum etiam dicitur quod picem resipit: ut Picatum uinum. Plin. lib. 23. cap. 1. 34. Martial. lib. 13. 107.
Hæc de uttistra uenisse picata Vienna
Ne dubites: misit Romulus ipse mihi.

P L

Placabilis, Placatus] Vide Placo.

Placenta] placentæ, (πλακοῦς,) Libum farinaceum, quod fit ex farina siligínea, caseo & melle. Dicta quòd nobis placeat: uel quòd ea solerent deos placare. Vel dicitur à Græco πλακοῦς. Plin. lib. 7. cap. 53. 4. de moribus repentinis, Iam Manlius Torquatus Consularis quum in cœna placentam appeteret, &c. Martial. lib. 5. 40.
Mollitæ placentæ. Horat. 1. epist. 10. 3.
Absorbere totas placentas. Horat. 2. Serm. saty. 8. 5.

Placentia] (πλακεντία,) urbs Italiæ ad Threbiam amnem, nec procul à Pado, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 15.

Placentinus] pen. pro. (πλακεντῖνος,) Gentile nomen. Cic. de Claris Orat. 88.

Placeo] places, placui, placitum, pen. corr. (ἀρέσκω, ἀδέω, σύμφοσωπέω, αὐδιάω,) placere, Gratum esse. Col lib. 9. ca. 7. 1. Quoniã plerisq; uidetur operosum istud qualiacunq; uasa placuerint collocari.
Placet amaritudine piper. Plin. lib. 12. cap. 7. 3.
Omni tibi dote placebam. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 12.
Facie placere. Ouid. epist. 6. 17.
Factis placere. Ouid. 11. Metam. 65.
Illa placet gestu. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 6.
Meritis placere. Ouid. epist. 6. 17.
Moribus placere. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 10.
Ratione aliqua placere. Claud. 1. in Eutropium, 16.
Placere, & Displicere, contraria. Cic. pro Domo sua, 42.
Agam, sic ut ipsi authori huius disciplinæ placet. Cicero 1. de Finibus 44.
Plus iusto placere. Horat. 3. Carm. ode 7. 5.
Medico quid placeat uidebis. Cic. Tironi, lib. 16. 1. 2.
Nec carmina nobis Ipsa placent. Virg. eclog. 10. 13.
Cœpta placent. Ouid. 8. Metam. 14.
Meum mihi placebat, illi suum. Cic. Attico, lib. 14. 318. 4.
Otia semper placuerunt meæ menti. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 2.
Rura mihi, & rigui placeant in uallibus amnes. Virgilius 2. Georgic. 97.
Sententia ista tibi placuit. Propert. lib. 2. eleg. 10. 8.
Placet ferè in tertijs personis, pro Videtur, censet, est eius opinionis, & quod uulgus dicit, melius uisum est. Cic. 3. Philip. 152. Et ut pro tantis eorũ in Remp. meritis honores eis beantur, gratiaq; referantur, Senatui placere. Idem Lentulo, libro 1. 2. 2. Itaq; postridie placuit, ut breuiter sententias diceremus. Sic 1. de Diuinatione, 180. Vt doctißimis sapientißimisq; placuit. Budæus, Placere, uerbum est censentis: uerbum uero apponi solitum in Senatusconsultis. Cic. 6. Philipp. 205. Tum multum esse decreti iusti tium edici, saga sumi, dixi placere.
Non ita dis placuit. Ouid. 4. Trist. eleg. 11. 2.
Placet de. Cic. ad Atticũ, lib. 13. 261. 3. Expecto quid istis placeat de epistola ad Cæsarem.
Placitum est mihi, uel Placitum est ut: hoc est, uisum est. Decius Brutus Bruto & Cassio, lib. 11. 1. 3. Quum in his angustijs uersarer, placitum est mihi, ut postularem legationem liberam mihi. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4. 12. De prouincijs placitum est, ut coram Pompeio ageretur.
Placuit & placitũ est: sicut licuit & licitũ est, dicimus, ait Serv.
Sic placitum. Virg. 1. Aeneid. 58.
Consilia in melius referet, mecumq; fouebit
Romanos rerum dominos, gentemq; togatam.
Sic placitum. Vbi Seruius. Placitum, uel fatis, uel mihi: nam impersonale est.
Placere sibi, Est efferri, gloriari. Cic. 2. de Orator. 9. Ego enim (ut quemadmodum sentio loquar) nunquam mihi minus, quàm hesterno die placui.
Cura placendi tibi est. Ouid. 13. Metam. 64.
Studiosa mulier placendi. Ouid. 3. de Arte, 85.

Placens] Partic. (ἀρέσκων,) ut Vxor placens. Horatius 2. Carm. ode 14. 5.

Placitus] pen. cor. Aliud partic. (ἀρεσμένος,) Quod placuit. Terent. in Prologo Hecyræ, 21.
-ubi sunt cognitæ,
Placitæ sunt. Col. in Præfatione lib. 1. Placita disciplina.
Est uirtus placitis abstinuisse bonis. Ouid. epist. 16. 20.
Forma placita. Ouid. 2. Fast. 156.

Placitum] placiti, pen. corr. (ἀρέσλιον, ἀρεστὸν,) Decretum: quòd quæ decreta sunt, ea sic Senatui uel maioribus placuisse uidentur. Plin. lib. 14. cap. 22. 6. Medicorum placitis nouitate aliqua sese commendantium.
Si tibi per tuũ, placitumq; negabitur ire. Oui. 1. de Arte, 49.
Placere pro Blandiri. Tacit. de Orat. Satis multos effudit: qui si fortè hoc audirent, satis scio dicturos, me, dum iuris & philosophiæ scientiam tanquam oratori necessariã laudo, ineptijs meis placuisse.

Placiturus] pen. prod. (ἀρέσων,) Similiter participium: ut Dicta haud placitura referre. Virg. 12. Aen. 16.

Placendus] Adiect. (ἀρεστέος,) Quod placere debet, & acceptum esse. Plaut. Trinum. 17. 35.
-si illa tibi placet,
Placenda dos quoq; est, quam dat tibi.

Placito] placitas, penultima corrept. placitare, Frequentatiuum, (ἀρέσλομαι,) Plautus Bacchid. 21. 5. Neq; placitant mores.

Placidus] pen. corr. Adiect. (ἄρεσνος, ἀρεστὸς, ἀπαγὸς, ἥμερος, ἡμέρης, σύμφοσωπος, σύμφορος,) Mitis, sedatus: quòd illa quæ quieta sunt, omnibus placent. Donatus, Clemens,

Digitized by Google

mens, est circa rectè agentes: Placidus etiã circa delinquentes. Clemens, animo: Placidus, uultu. Terent. Adel. 5.4.10. Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Plaut. Mer. 2.4.4. Vxor tibi placida et placata est. Idẽ Persa. 2.2.1. Hostibus victis, ciuibus saluis, re placida, pacib. Perfectis.

Feruere, & Placidum esse, contraria. Teren. Adel. 4.1.18.

Dare se placidum alicui. Ouid. 1. Fast. 4.

Placidum mollemq; aliquem reddere. Cic. pro Cecinna, 20.

Placida, & Inimitia, contraria. Horat. in Arte, 3.

Aeuum placidum degere. Lucret. lib. 2.218.

Amnis placidus. Ouid. 1. Metam. 141.

Amor placidus. Virg. 4. Aen. 8.

Animalia placida, quibus Fera opponuntur. Plin. lib. 8. ca. 53.

Arbor placida, cui Syluestris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 5.2.

Aures placidæ. Virg. 4. Aen. 88.

Cælum placidum. Sil. lib. 12.134.

Canis placida. Plaut. Mostell. 10.51.

Caput placidum. Virg. 1. Aen. 27.

Columba placida. Ouid. 7. Metam. 74.

Placida & quieta constantia tranquillitas. Cic. 2. Tusc. 17.

Deus placidus. Ouid. 4. Trist. eleg. 5.4.

Dictis placidis miscere fortia. Ouid. 4. Metam. 131.

Dies placidus. Ouid. 11. Metam. 150.

Dies placidus & serenus. Plin. epist. 101. d.

Fœdus placidum. Virg. 10. Aen. 3.

Hyems placida. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.12.

Iter placidum. Plin. in Paneg. 32.

Lector placidus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.2.

Lumen placidum. Horat. 4. Carm. ode 3.1.

Manum dare placidam alicui. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.1.

Mare stat placidum. Virg. eclog. 2.6.

Mens placida & alta. Quint. in Procem. lib. 6.7.

Mente placida ferre aliquid. Ouid. 13. Metam. 43.

Mores placidi. Col. lib. 6. cap. 20.1.

Mors placida. Virg. 6. Aen. 105.

Placida, summissa, lenis oratio. Cic. 2. de Orat. 98.

Ore placido edere aliquid. Virg. 7. Aen. 39. Edere, loqui.

Ouis placida. Ouid. 1. Fast. 73.

Palus placida. Virg. 8. Aen. 18.

Pax placida. Virg. 1. Aeneid. 51.

Placidißima pax in animo. Cic. 5. Tusc. 69.

Pectus placidum. Virg. 1. Aen. 106.

Portus æterna placidus quiete. Sene. Agamemn. 7.1.

Quies placida. Plin. lib. 10. cap. 75.1.

Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam. Virgilius 6. Aeneidos 79.

Senectus placida. Horat. in Carm. seculari, 10.

Placida & lenis senectus. Cic. de Senect. 12.

Somnus placidus. Ouid. 3. Fast. 37.

Somnus placidißimus deorum. Ouid. 11. Metam. 125.

Sopor placidus. Virg. 4. Aen. 105.

Venti placidi. Virg. 5. Aen. 153.

Vitam placidam ac pacatam degere. Lucret. lib. 5.232.

Vndis placidis natare. Ouid. 13. Metam. 190.

Vrbes placidæ, Expertes tumultus bellici. Virg. 7. Aen. 10.

Vultus placidi. Claud. 5. Paneg. 24.

Vultu placido uidere aliquem. Propert. lib. 2. eleg. 4.11.

Nihil placidius aut quietius. Liu. 3. ab Vrbe, 61.

Placide] pen. cor. Aduerb. (ἀεργῶς, ἀναργῶς,) Quietè, sine tumultu. Plaut. Bacchid. 15.58.

Accepta est placidè oratio. Liu. 2. ab Vrbe, 15.

Accubare placidè. Plaut. Mostel. 10.55.

Agere aliquid placidè & otiosè. Plaut. Pœn. 7.42.

Amplecti placidè aliquid. Virg. 5. Aen. 18.

Aperire placidè forem. Plaut. Bacchid. 18.35.

Placidè pultare fores, Idem Menæb. 4.63.

Currere placidè. Plaut. Rud. 28.10.

Exquirere placidè. Plaut. Merc. 4.53.

Ferre placidè sedateq; dolorem. Cic. 2. Tusc. 99.

Ferre placidè iniuriam. Cic. 4. Verr. 59.

Loqui placidè sedateq;. Cic. in Orat. 50.

Sequi placidè aliquem. Plaut. Milite, 18.5.

Regere feruidã mentẽ, & placidè tractare. Sen. Medea, 7.26.

Viuere placidè. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.5.

Placiditas] pe. cor. placiditatis, (ἀναργησις,) Gell. lib. 13. cap. 21. ex cõmentario Seruilij Claudij, Nerio dictum, quasi Neirio, hoc est sine ira, & cũ placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillumq; fieri Martem precemur.

Placo] placas, (ἱλάσκω, ἐξιλάσκομαι, πραΰνω, ὁμφιζομαι, λυσσπέω,) placare, Mitẽ ac placidum facere, sedare, trãquilliorem facere. Terent. Heaut. 5.4.21. Neq; quod principium inueniam ad placandum, scio.

Pacem animis affert, & eos quasi cõcordia quadam placat ac lenit temperantia. Cic. 1. de Fin. 72.

Sanare, & placare aliquos Reipub. Cic. 2. in Catil. 37.

Placare, & lenire se alicui. Cic. 7. Philip. 232.

Sibi aliquem placare. Cic. Memmio, lib. 13.1.7.

Aequora tumida placat Iuppiter. Virg. 1. Aen. 30.

Est honor & tumulis animas placare paternas. Ouid. 2. Fast.

Placare & mitigare animum. Cic. 10. Philip. 272. (107.

Animos iudicum placare. Cic. pro Fonteio, 30.

Placare & lenire animos concordia. Cic. 1. de Fin. 72.

Tauro niueo placatur Cyllenius. Sil. lib. 3.45.

Carmine di superi placantur. Horat. 2. epist. 1.28.

Deuotionibus deos placare. Cic. 3. de Nat. deor. 19.

Hostijs humanis placant deos Galli. Cic. pro Fonteio, 17.

Deos placare thure. Horat. 1. Carm. ode 36.1.

Diuos placaui sanguine. Horat. 2. Serm. saty. 3.41.

Munera (crede mihi) placant homines q;, deosq;. Ouidius 3. de Arte, 130.

Ieiunia uentris uoracis placare, Famem sedare. Ouidius 15. Metamorph. 19.

Iram dei placare donis. Cic. 2. de Legib. 37.

Iram deum sacris placare. Oui. 10. Metam. 80.

Iras discordiasq; nostras inter nos placare. Cicero de Aruspicum responsis, 58.

Lares placare thure & horna fruge. Hora. 3. Carm. ode 23.1.

Numine deorum placare. Ouid. 1. Fast. 34.

Obiurgatores beneuolos placare. Cic. 1. de Nat. deor. 9.

Odia improborum placare. Cic. pro Domo sua, 35.

Esca placauit iratum uentrem. Horat. 2. Serm. saty. 8.1.

Verbis supplicibus placare aliquem. Ouid. 4. Fast. 31.

Non est placandi spes mihi nulla dei. Ouid. 5. Trist. eleg. 9.5.

Ira placanda iudicis. Tibull. lib. 4. ad Messalam, 1.10.

Placatus] pen. prod. (ἐξιλασθεὶς, σύλαστος,) Participium, siue Nomen ex participio. Plin. lib. 12. cap. 18.2. Nec minus propitij erant mola salsa supplicantibus, imò uerò (ut palàm est) placatiores.

Aequus & placatus. Qu. Cic. de Petit. Consul. 30.

Placatus & Ira incensus, contraria. Cic. Att. lib. 6.113.2.

Placatum & mite. Cic. Att. lib. 5.88.3.

Quietus & placatus. Cic. 5. Tusc. 36.

Placatus & satiatus. Cic. pro Marcello, 10.

Deus placatus. Ouid. 1. Trist. eleg. 3.9.

Deos placatos pietas efficit & sanctitas. Cic. 2. Offic. 15.

Gurges placatus. Valer. 4. Argon. 68.

Maria placata. Virg. 3. Aen. 14.

Mens placata. Lucret. lib. 5.242.

Digitized by Google

Ore placato annuit. Ouid. 14. Metam. 119.
Procella placata. Propert. lib. 1. eleg. 16. 2.
Placatæ res & minimè turbulentæ. Cic. in Orat. 34.
Sepulchra placata. Ouid. 2. Fast. 7.
Vita placata. Cic. 1. de Finib. 108. Vt omnes bene sanos in uitã placatæ, tranquillæ quietæ, beatæ uitæ deduceret?
Placatissima quies. Cic. 1. Tusc. 155.
Placate] pen. pro. Aduerb. (ἀταράκτως,) Inturbatè. Cic. ad Torquatum lib. 6. 1. 11. Omnia humana placatè & humanè feramus. Idem ad Ligarium, lib. 6. 13. 6. Sed hoc ipsum intelligimus eum quotidie remissius, & placatius ferre.
Placatio] Verbale, (ἐξίλασμα,) Cic. 4. Tusc. 95. Sed omnis eiusmodi perturbatio animi placatione abluatur.
Deorum immortalium placatio. Cic. 3. de Nat. deor. 7.
Placabilis] & hoc placabile, pe. cor. (ἐξιλαστὸς,) Quod facilè placatur. Cic. 4. Ver. 6. Hic qui Romam uenisset, satisq; fœliciter anni iam aduerso tẽpore nauigasset, omniaq; habuisset æquiora & placabiliora quàm animũ Prætoris atq; hospitis, rem ad amicos suos detulit.
Placabilis] & Irritabilis, cõtraria. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 5.
Aequus & placabilis. Cic. in Orat. 18. æquos, placabilesq; dimittas. Legitur & placatos.
Placabilis, & inexorabilis, contraria. Author ad Herenn. libro 4. 165.
Quo quisq; est maior, magis est placabilis iræ. Ouidius 3. Trist. eleg. 5. 7.
Præbere se placabilem alicui. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 1.
Placabile ingenium ad preces. Liu. 4. ab Vrbe, 181.
Ira deorum placabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 5.
Numen solet fieri placabile. Ouid. 2. Trist. 29.
Aequa & placabilia omnia habere. Cic. 4. Ver. 66.
Placabilius est. Terent. Phorm. 5. 8. 68. Idem Adel. 4. 3. 17. Quapropter teipsum purgare ipsis coram placabilius est. Hoc est, res erit placabilior.
Placabilitas] pen. cor. placabilitatis, (τὸ εὐίλατον,) Cic. 1. Offic. 124. Nihil enim laudabilius, nihil magno & præclaro uiro dignius placabilitate atq; clementia.
Placamen] pen. prod. siue Placamentum, (ἱλασμὸς,) Quo quis placatur. Liu. 7. ab Vrbe, 5. Et quum uis morbi nec humanis consilijs, nec ope diuina leuaretur, uictis superstitione animis, ludi quoq; scenici, noua res bellicoso populo (nam circi modo spectaculum fuerat) inter alia cælestis ira placamina instituti dicuntur. Plin. lib. 8. ca. 47. 1. Magna & pecori gratia, uel in placamentis deorum, uel in usu uellerum.
Plaga] plagæ, priore prod. (πλαγὴ,) Percussio, uulnus. Teren. Eun. 2. 2. 13.
-neq; plagas pati Possum.
Nodi plagarum, Tubera ex plagis. Stat. 4. Tebaï. 15. de tauro.
Dolor crepitusq; plagarum. Cic. 7. Verr. 126.
Expertia plagarum corpora. Lucre. lib. 3. 163.
Plaga ab. Cic. in Tusc. Hæc leuior est plaga ab amico, quàm à debitore. Ex retuso telo plaga. Celsus lib. 5. cap. 26.
Altæ plagæ, Profundum uulnus. Senec. Oedipo, 4. 11.
Exigua plaga. Celsus lib. 5. cap. ult. De phygethlo.
Luculenta plaga, Vide Luculentus.
Lunata plaga. Celsus lib. 7. cap. 26.
Odiosa plaga, Vide Odium.
Vehementior plaga. Cic. 2. Tusc. 96.
Accipere plagam. Cic. 2. Tusc. 70. Qui bene instituti sunt, accipere plagã malunt, quàm turpiter uitare? Et 1. de Nat. deor. 95. Grauiorem enim plagam accipiebat, ut leuiorem repelleret. Vide Accipio.
Adhibere plagas, Vide Adhibeo.
Consumere hostem plagis. Horat. 2. epist. 2. 20.
Dissoluere corpora ualida plaga. Lucret. lib. 3. 164.
Domare corpora plagis. Lucret. lib. 2. 228.
Facere grauem plagam. Cic. in Orat. 134.
Facta plaga. Celsus, de incisione inguinis uel scroti loquens, Plaga facta deorsum uersus subest.
Ferre plagam. Virg. 20. Aen. 160.
Fieri meliorem plagis Phrygem. Cicero pro Flacco, 51. Vide Phryx in Phrygia.
Imponere plagam insanabilem alicui. Cic. pro Sestio, 35.
Infligere plagam mortiferam alicui. Cic. in Vatinium, 15.
Injicere plagam. Cic. pro Mureena, 45. Illa plaga est iniecta potitioni tuæ maxima. Vide Injicio.
Efflantes plagas internectere. Stat. 8. Thebaid. 34.
Leuare plagam, Vide Leuis.
Obducere plagam limo, Vide Obduco.
Perferre plagas. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 12.
Peremptus plagis uitulus. Virg. 4. Georg. 60.
Corpus plagis præbere. Ouid. de Nuce, 35.
Plaga sedere dicitur, apud Ouidium 3. Metam. 18.
Externis succumbunt omnia plagis. Lucret. lib. 2. 228.
Suere plagam. Cels. lib. 5. cap. 26.
Plaga, incisio arboris. Plinius lib. 12. cap. 25. 4. Succum è plaga manat.
Plagæ, priore cor. Retia dicuntur rariora, ad capiendas feras: quòd plagis, id est foraminibus plena sint. Cic. 3. Offic. 89. Sũtne igitur insidiæ, tendere plagas, etiam si excitaturus: non sis nec agitaturus? Virg. 4. Aen. 26. Retia rara, plagæ, & lato uenabula ferro. Seruius in hunc locum scribit, Plagas propriè illos funes dici, quibus retia tendũtur circa imã & summam partem.
Densæ plagæ. Horatius 3. Carm. ode 5. 7.
Dispositæ plagæ. Sene. Thyeste, 6. 1.
Nodosæ plagæ. Ouid. 6. Fast. 22.
Raræ plagæ. Senec. Hippol. 1. 9.
Teretes plagæ. Horat. 1. Carm. ode 1. 6.
Plagis nexilibus ambire syluas. Ouid. 2. Metam. 98.
Cadere in plagas. Ouid. 3. de Arte, 86.
Sepire saltum plagis. Lucret. lib. 5. 252.
Tendere plagas, Disponere retia. Ouid. 1. de Arte, 54.
Trudere apros in obstãtes plagas multa cane. Horat. Epo. 2. 7.
Incidere in plagas, per translationẽ, pro Incidere in periculũ. Cic. in Verrẽ, Si mehercules (id quod fore intelligo non posse) ex his laqueis te exueris, ac te aliqua ui, ac ratione explicaris: in illas tibi maiores plagas incidendũ est, in quibus te ab eodẽ me, superiore ex loco confici & concidi necesse est.
Iaci in plagas amoris. Lucret. lib. 4. 231.
Conijcere se in plagas, Vide Conijcio.
Texere plagas contra se. Cic. 4. Acad. 264.
Plaga, priore similiter correpta, (παραιτόνιον, λλμα,) Cæli uel terræ spatium ampliſsimum quod etiam tractus & clima à Græcis dicitur, Virg. 7. Aen. 46.
& siquem extenta plagarum
Quattuor in medio dirimit plaga solis iniqui. Plin. lib. 16. ca. 2. In eadem Septentrionali plaga Hercyniæ syluæ.
Cæli plagas scrutari. Cic. 1. de Diuinat. Ex poeta.
Extra pondus & plagam motus. Cic. de Fato, 34.
Mundi plaga, Id est pars. Senec. Herc. furente, 13. 1.
Aetheria plaga. Virg. 1. Aen. 80.
Ardens plaga, Regio ardentior Africæ. Clau. 1. in Eutrop. 36.
Cælestes plagæ. Ouid. 12. Metam. 8.
Diuitis arua plagæ. Valer. 1. Argon. 104.
Feruida plaga. Senec. Herc. Oetæo, 9. 18. Intelligit Zonã torrid
Lactea plaga cæli. Stat. 1. Sylu. 2. 11. (dam.
Marmorata plaga ingenti dorso. Stat. 4. Sylu. 3. 10. Intelligit

Digitized by Google

uiam ſtratã marmoribus. Loquitur enim de uia Domitiana.
Mitis plaga, Silius lib. 1. 4. 3.
Soliſera plaga, Plaga Orientis. Sene. Herc. Oetæo, 2. 12.
Plagæ, Tapetes, uel tapetia Græcè dicuntur, ſtragula Latine. Varro de uita Pop. Romani. Chlamydes, plagæ, uaſa aurea. Idem, Eburneis lectis & plagis ſigillatis. Nonius.
Plagula] plagulæ, pen. corr. Diminutiuum, Stragulũ. Plin. lib. 13. cap. 12. 3. docens quomodo fiant chartæ, Premitur deinde prelis, & ſiccantur in ſole plagulæ, atq; inter ſe iunguntur. Ita legit Bud. Liu. 9. bel. Maced. 23. Luxuriæ enim peregrinæ origo ab exercitu Aſiatico inuecta in urbem eſt. Ii primum lectos æratos, ueſtem ſtragulã pretioſam, plagulas, & alia textilia, & quæ tum magnificæ ſupellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romã aduexerunt.
Plagiarius] (ἀνδραποδιστὴς,) Qui liberum emit, uel uendit. Itẽ qui ſeruo aut ſeruæ perſuadet, ut à domino dominá-ue fugiat: uel eum eámue inuito uel neſciente domino celat, uinctum habet, emit uel uendit. Dictus plagiarius, quòd lege Flauia plagis damnatus eſſet.
Lex ipſa, Plagiaria, (ἀνδραποδιστεῖκ,) crimen, Plagium uocatur. Martil. lib. 1. 48. Plagiarium uocat furem librorũ ſuorũ. Calliſtratus in L. Non ſtatim. ff. Ad legem Flauiam, de Plagiarijs. Seruos alienos qui ſolicitauerit, aut interceperit, crimine plagij quod illi intẽditur, teneatur nécne, facit quæſtionem. Vide titulum Ad legem Flauiã, de Plagiarijs, lib. 48. Digeſt. Cic. Q. fratri, lib. 1. 2. 10.
Plagoſus] pen. prod. Adiectiuum, (πληγώδης,) Plagis plenus. Vt Plagoſa crura, apud Apuleium. Ab Horatio plagoſus dicitur, qui ſæpe plagas infert, 2. epiſt. 1. 14.
Plaguſia] Genus piſcis. Plaut. Rudente, 8. 9.
Oſtreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam, Muſculos, plaguſias, ſtriatas, &c.
Planaria] Vna ex fortunatis inſulis, à planitie dicta. Plinius lib. 6. cap. 32.
Planca] plancæ, (πλαξ,) Tabula plana, à planitie ita appellata. Plin. lib. 8. cap. 43. 3. Nec pontes aſini tranſeant, per raritatem plancarum translucentibus fluuijs. Legitur &, Per raritatem eorum, &c.
Plancus] planci, (πλάγκος,) inquit Feſtus, qui ſupra modũ planis pedibus eſt, qui pedes imos graciles habet, planoſq; æqualiter, quaſi tabellas quæ planciæ uocantur. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantum, exceptis quibuſdã. Nãq; & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, &c.
Plancus] (πλάγκος,) dictus eſt Romanus quidã cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ ciuitas Senecæ temporibus deflagrauit incendio.
Planctus] Vide Plango.
Plane] Vide Planus.
Planeta] planetæ, pen. prod. m. g. ἀπὸ τῆς πλάνης, id eſt, ab errore, πλανήτης, id eſt, erraticus & uagus. Latini ab inceſſu uocant errantia, & erraticas ſtellas. Nigidius errones appellat. Vnde Virg. 3. Georg. 68. de Mercurio, Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. Sunt autem ſeptẽ planetæ, Saturnus, Iuppiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna.
Plango] plangis, planxi, planctum, (πάπτομαι,) plangere, Tundere, uel percutere. Ouid. 2. Metam. 116. Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Lucilius.
- plangunt littora fluctus.
Lacertos ſuos planxit. Ouid. 9. Metam. 128.
Pectora plangere manu. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 12.
Humum pectore plangere, Percutere. Ouid. 1. Faſt. 116.
Venti plangunt peſtem per auras. Lucret. lib. 6. 24.
Fluctus plangentes ſaxa. Lucret. lib. 3. 231.
Plãgere, (ὀλοφύρεσθαι,) Plorare & deflere, quia in ipſo luctu pectora plangere ſolemus.
Carmine plangere aliquem. Stat. 5. Sylu. 3. 9.
Plangunt ſua damna coloni. Stat. 11. Thebaid. 24.
Magno planxit diuortia luctu. Claud. 1. in Eutropium, 13.
Funera alicuius plangere. Stat. 12. Thebaid. 77.
Plangunt littora. Virg. 1. Georg. 67.
Planctus] huius planctus, (λοιστὸς,) Percuſſio. Lucan. lib. 2. 5. Exigit ad ſæuos famularum brachia planctus.
Planctus, Lamentatio & luctus.
Peruigil planctus. Valer. 3. Argon. 72.
Triſtes planctus. Claud. 2. in Eutropium, 61.
Dare planctus. Sen. Troade, 1. 13.
Ingentes iteraſti pectore planctus. Stat. 3. Sylu. 5. 11.
Fœmineo cum planctu miſtus clamor. Senec. Octau. 6. 10.
Mollem planctum pepulere brachia. Stat. 6. Thebaid. 44.
Ponere plãctus, Linquere mœrorẽ. Senec. Herc. Oetæo, 16. 6.
Tympana reddũt planctũ. Claud. 3. de raptu Proſerp. 27.
Immenſus plãctus reſonat per urbes. Sene. Herc. Oetæo, 12. 6.
Vno planctu ſonant tria regna. Senec. Herc. furente, 12. 13.
Vallantur planctibus aræ. Stat. 10. Thebaid. 112.
Plangor] plãgoris. Verbale, (πάτγος,) Percuſſio. Catullus Argon. 59. 55. Procedũt, leuiterq; ſonãt plãgore cachinni.
Præcipiti plangore ruunt. Valer. 3. Argon. 55.
Sonitus plangoris. Ouid. 3. Metam. 100.
Plangor] (ὀλοφυρμὸς,) pro Plãctu & uociferatione. Cic. 2. Philip. 89. Tum diadema imponebas cũ plangore populi.
Plangor & lamentatio. Cic. in Orato. 72.
Sonus plangoris. Ouid. 14. Metam. 150.
Clarus plangor. Ouid. 4. Metam. 28.
Dare plangorem. Ouid. 2. Metam. 70.
Conſonus plangor exit in auras. Ouid. 13. Metam. 124.
Magnis plangoribus æther reſonat. Virg. 4. Aeneid. 134.
Domus plangore ſonat. Ouid. ad Liuiam, 36.
Fœmineis plangoribus ædes ululant. Virg. 2. Aeneid. 98.
Planipes, Planities] Vide Planus.
Planta] plantæ, (ταρσὸς, πέλμα,) Tota pars inferior pedũ, digitiq; & ungues. Plin. lib. 7. cap. 2. 15. Eudoxus in Meridianis Indiæ uiris plantas eſſe cubitales: fœminis adeò paruas ut ſtruthopodes appellentur. Ouid. 2. Metam. 148.
- ut terſis niteant talaria plantis.
Alatæ plantæ. Virg. 4. Aeneid. 52. De Mercurio.
Ancipiti figens ueſtigia planta. Iuuen. Saty. 14. 28.
Auerſæ plantæ, Vide Auerto.
Ferratæ plantæ. Claud. 3. de raptu Proſerp. 78.
Læua planta. Cic. in Arato, 17.
Niueæ plantæ. Claud. de Nupt. Honorij, 31.
Pernices plantæ. Virg. 11. Aeneid. 144.
Timidæ plantæ. Ouid. 6. Metam. 22.
Tremulis inſiſtere plantis. Iuue. Saty. 6. 10.
Velocis gloria plantæ. Iuue. Saty. 13. 10.
Volucris planta. Silius lib. 13. 39.
Contingere ſidera plantis. Propert. lib. 1. eleg. 8. 9.
Celeres plãtas tingere æquore. Virg. 7. Aen. 162. Id eſt, Aegra planta euadere lubrica. Silius lib. 7. 123. (gere.
Plãta, (φυτὸν, πλῆτρον,) de arboribus dicitur ea, quæ trãsferendi gratia, uel de arboribus rapta, ut ait Seruius, uel ex ſeminibus eſt orta: et de herbis quoq; dicitur. Virg. 2. Georg. 5.
Hic plantas tenero abſcindens de corpore matrum
Depoſuit ſulcis. Plin. lib. 17. cap. 15. 3. Satiuæ plantæ ſylueſtrium radicibus inſeruntur natura ſiccioribus.
Feraces plantæ. Virg. 2. Georg. 16. & lib. 4. 23.
Teneræ plantæ. Virg. 10. eclog. 10. Quintil. lib. 2. cap. 4. 7.
Summas plantas defringere ex arbore. Virg. 6. Georg. 60.

Digitized by Google

Deponere ſulcis plantas. Virg. 2. Georg. 5.
Euellere plantam cœno. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 6.

Plantarium] plantarij, (φυτευτήριον,) Ipſa planta in terra nata, quæ cum radicibus transfertur de uno loco ad alium: ut ait Seru. Virgil. 2. Georg. 6.
Syluarumq; aliæ preſſos propaginis arcus
Expectant, & uiua ſua plantaria terra.

Plantarium, Plantarum locus. Plin. lib. 17. Quædam in plantario inſita, eodem die transferuntur. Idem lib. 13. cap. 4. 8. Ergo plātaria inſtituūt. Dicitur & Seminariū, teſte Budæo.

Plantarius] Adiectiuum, (φυτευτήριος,) Colu. lib. 5. cap. 9. antequam plantarias arbuſculas effodias ſolo, rubrica notato partē eius, quæ Meridiem ſpectat. Nunc uerò ex emendatis codicibus ſic legitur, Antè quàm explantes arbuſculam, rubrica notato, &c.

Plantaris] & hoc plantare, pe. prod. (πελματιδιὸς,) Quod eſt plantæ pedis: ſiue quod pertinet ad plantam pedis. Statius lib. 1. Theb. 61. Summa pedum propere plantaribus alligat alis. De Mercurio. Perſ. Saty. 4. 4. Quinq; paleſtritæ licet hæc plantaria uellant.

Plantiger] pen. corr. Adiectiuum, (φυτοφόρος,) Plantas gerens: ut Plantigeræ arbores, Quæ ex ſe pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13. cap. 8. 1. Siliqua plantigera eſt in imis partibus.

Planto] plantas, (φυτέυω,) plantare. Plin. lib. 17. cap. 10. 9. Hoc modo plantantur punicæ.

Plantatio] Verbale, (φυτεία,) Plin. lib. 21. cap. 4. 3. Vnde accolæ trāsferētes cōferūt, ipſaq; plantatione proficiunt.

Plantago] pen. prod. plantaginis, f. g. (ἀρνόγλωσσον,) Plinius lib. 25. cap. 8. 1. Celebrauit & Themiſon medicus uulgarem herbam plantaginem, tanquam inuentor, uolumine de ea edito. Duo eius genera. Minor anguſtioribus ſolijs et nigrioribus linguæ pecorum ſimillimis, caule anguloſo, in terrā inclinato, in pratis naſcens, altera maior, ſolijs laterū modo incluſa, quæ quia ſeptena ſunt, quidā eam heptapleuron uocauere. Huius & caulis cubitalis eſt, & napi ſimilis. Naſcitur in humidis multo efficacior. Vis mira in ſiccādo, denſandoq; corpore, cauterij uicem obtinens.

Planus] plana, planum, priore producta, (ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, πεδινὸς, ὁμαλὸς,) Cuius figura æqualis eſt. Vt Planū ſolum, Apud Plinium epiſt. 161. a, & 170. a. Cic. de Vniuerſitate, 18. Quòd ſi uniuerſitatis corpus planū & æquabile explicaretur, neq; in eo quicquā eſſet requiſituū. Mart. lib. 1. 170. Et planus modico tumore uertex.

Ex ſolidis globus, ex planis circulus aut orbis. Cic. 2. de Natu. deorum, 68.

Planior aditus: Hoc eſt facilior et patētior. Liu. 4. bel. Maced.
Area planiſſima campi. Ouid. 10. Metam. 18. (112.
Campi plani æquora. Lucret. lib. 3. 204.
Planus & æquus locus. Cic. pro Cecinna, 37.
Spatia plana. Horat. 1. epiſt. 7. 9.
Via plana. Ouid. 3. Faſt. 168.
Cadere in plano. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 4.
In planū rota uerſari dicitur à Vitruuio lib. 10. ut differat ab ea quæ in cultrū uerſatur. Ea aūt rota in planū uerſatur, cuius axis perpendiculariter ſitus eſt: in cultrum uerò uerſatur ea, cuius axis in porrectum collocatus eſt. Budæus.
Ad planum, Vide Ad.
Ad planum reducere cicatrices, Vide Ad.
Decurrunt in plana arbores, Vide Decurro.
De, uel è plano. Paulus de Quæſtionibus, in L. Vnius, in fine, Cuſtodiæ non ſolùm pro Tribunali, ſed & de plano audiri poſſunt, atq; damnari. Suet. in Tiberio, Iudicesq; aut è plano, aut è Quæſtoris Tribunali admonebat. Id eſt, è ſolo in quo populus ſtabat. Papinianus, in L. Miles. §. Quidam. ff. ad Legē Iulium, de Adulterijs, De plano quoq; libellum dari poteſt. Id eſt, iudice nō ſedēte, & diebus feriatis. Budæus.
Plani pedis ædificium dicitur à Vitruuio, ad differentiā concamerationis & hypogei lib. 6. cap. 10. Et plano pede ad differentiam contignationum, lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus.
Planos piſces dicimus, Qui ſuperficiem planam, non rotundā habent. Plin. lib. 9. cap. 24. 1. Planorum piſcium alterū eſt genus, quod pro ſpina cartilaginem habet, ut raiæ, &c. Ibidem, cap. 20. 2.
Plani dentes piſcium, Plin. lib. 11. cap. 37. 35.
Plenum & æquabile corpus. Cic. de Vniuerſ. 18.
Venter planus, Non rugoſus. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.
Planus, pro Aperto & manifeſto aliquādo ponitur, quòd quæ plana ſunt, nullum impedimentum habeant quin undecunque uideri poſſint. Plaut. Perſa, 6. 1. Satin' hæc tibi ſunt plana & certa?
Narrationes planæ ſint breues, euidentes, credibiles, moderatæ, & cum dignitate. Cic. in Topic. 52.
Planum facere, (ἀπλολῦ, ἐξομαλίζειν,) Declarare: & rem difficilem, aut dubiā ſoluere, & ante oculos uerbis explanare & patefacere. Translatio à loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cic. 2. Verr. 24. Hoc planū factum eſt. Ibidem, 5. 112. Quum planū fieret decumis contra inſtituta legis, conſuetudinemq; omnium uenditis, &c.
Facere planum atq; probare aliquid. Lucret. lib. 2. 87.
Præceps & lubrica uia, Plana & ſtabilis, contraria. Cic. pro Flacco, 81.
Planā uiā facere ad honores quærēdos. Plau. Trinum. 10. 20.

Planus] plani, priore correpta, (πλάνος,) Aulus Gellius lib. 16. cap. 7. commemorat inter uerba inuſitata, quibus uſus ſit Mimus Laberius, aitq; ſignificare ſycophantā. Budæus, Impoſtores à Græcis etiā plani dicuntur, ſed certi cuiuſdam generis impoſtores, inſigni uerſutia præditi: quo uocabulo potius quàm Latino Cic. pro Cluentio uſus eſt, 57. Hic ille Planus (inquit) improbißimus, quæſtu iudiciario paſtus, &c. Horat. lib. 1. epiſt. 18. 12.
Nec ſemel irriſus triuijs attollere curat
Fracto crure planum, &c. Plautus (ut in hūc locum inquit Acron) nomen eſt hominis qui ſolebat multos ſic fallere, in quorum uehicula uoluiſſet tolli, ut fingeret ſe crus fregiſſe: qui quum poſtea uere genu fregiſſet, & idem rogaſſet, non eſt ei creditum. Euſtathius Homeri interpres in Odyſſeam, ſic inquit (interprete Budæo) Planus eſt qui artem quandā profitetur imponendi etiam ſpectantibus, quales fuerūt Ciphiſſodorus & Pantaleon, et Matreas apud Alexandriam. Huiuſmodi autem impoſtores in delicijs olim regum fuiſſe, ex Plinij uerbis conijcere licet, lib. 35. cap. 10. 23. Non fuerat (inquit) Apelli gratia in comitatu Alexandri cum Ptolemæo, quo regnante Alexandriam ui tēpeſtatis expulſus, ſubornato fraude æmulorum plano regio inuitatus, ad regis cœnam uenit: indignantiq; Ptolemæo, et uocatores ſuos oſtendenti, ut diceret à quo eorū inuitatus eſſet, arrepto carbone extincto è fōculo, imaginē in pariete delīniauit, agnoſcente uultum plani rege ex inchoato protinus. Budæus.

Planè] planius, planiſſimè, Aduerbium, (φανερῶς, προδήλως,) Clarè, apertè. Plaut. 14. 63. Satin' ego oculis planè uideo? eſtne ipſus, an non eſt?
Planè & apertè loqui. Cic. 2. de Finib. 24.
Parum planè dicere aliquid. Cic. 2. de Finib. 15.
Planè & perſpicuè dicere aliquid. Cic. 3. de Finib. 30.
Explicari mihi tuum cōſilium planè uolo, ut penitus intelligā. Cic. Attico, lib. 8. 160. 2.
Intelligere planè aliquem. Cic. Gallo, lib. 7. 143.

Digitized by Google

Planè & dilucidè loqui. Cic. 1. de Orat. 70.
Planè & Latinè loqui. Cic. 7. Philipp. 228.
Planius commemorare. Cic. 3. Verr. 90.
Apertißimè et planißimè aliquid explicare. Cic. 4. Verr. 112.
Scribi quàm planißimè illa res potuit. Ci. Trebatio, li. 7. 20. 3.
Planè, Certe, Terent. Heaut. 5. 1. 24. Sed te miror qui alia tam planè scias. Idem Phorm. 5. 2. 6. Vt sit quì uiuat, dum aliquid aliud flagitij conficiat.
G. Planißimè. D. his nunc præmium est qui recta praua faciunt. G. Verißime.
Planè, (πάντως, παντελῶς,) Omnino, Funditus & penitus. Terent. Phorm. 4. 4. 5. - opera tua
Ad restim mihi quidem res redijt planißimè. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. 7. Vnũ hoc scito, si te habebo, nõ mihi uidebor planè perijsse. Idem ad Tironem, lib. 16. 1. 2.
Planè & omnino. Cic. de Clar. Orat. 113.
Perfectè planéq; eruditus P. Crassus. Cic. de Clar. Orat. 154.
Penitus cognitæ, planéq; perspectæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Propemodũ uel planè aliquid efficere. Cic. de Clar. Orat. 186.
Planiloquus] pen. corr. Adiect. (φανερολόγος,) Qui planè & apertè dicit quod sentit, & liberè. Plaut. Trucul. 18. 11. Planiloqua est paucis ut rem ipsam attigit?
Planipes] pen. corr. planipedis, pen. cor. om. g. (γυμνόπους, ὁμαλόπους,) Qui pedes planos habet. Vnde Comœdiæ siue fabulæ genus dicitur Planipedia. Diomedes scribit planipedem Græcè mimũ significare: quòd actores planis pedibus, id est, nudis intrarent proscenium. Donatus, Planipedia dicta ob humilitatem argumenti eius, ac uilitatem actorũ, qui non cothurno, aut socco utuntur in scena aut pulpito: sed plano pede. Vel ideo quòd nõ ea negotia continet quæ personarum in turribus aut in cœnaculis habitãtium sunt, sed in plano & humili loco. Gellius lib. 1. cap. 11. Quid enim foret ea re ineptius, si ut planipedi saltanti, ita & Gracchо concionanti numeros & modos, & frequentamenta quædam uaria, tibicen incineret? Quintil. lib. 5. cap. 11. 19. Vt Cassius quis istam faciem planipedis senis torquens.
Planities] planitiei, f. g. (ὁμαλότης, πεδιὰς, πεδίον,) Loci æqualitas, siue complanatio. Cic. 1. de Diuin. 3. Principio Assyrij, ut ab ultimis autoritatẽ repetã, propter planitiem, magnitudinẽq; regionũ quas incolebant, &c. Liu. 7. ab Vrbe, 28. Duũm millium planities castra Romana ab Hernicis dirimebat.
Aequata agri planities. Cic. 6. Verr. 95.
Aprica planities. Claud. 2. in Eutropium, 54.
Circuncisa planities, Vide Circuncido.
Curuata paruo tumore planities. Claud. 2. de raptu Proser. 21
Panditur planities, Vide Pando.
Vincere cursu planitiem. Claud. 6. Paneg. 10.
Speculi planities. Lucret. lib. 4. 60.
Planitas] pen. corr. planitatis. Tacit. de Orat. Is cõpositiõis decor, sententiarũ planitas. Fortasse legendum plenitas.
Plasma] plasmatis, penul. corr. n. g. & Plasmatum plasmati, (πλάσμα,) Figmẽtũ, figlinũ opus dicitur quod formatũ est.
Plasma, Emplastrũ (πλάττω,) fingo, cõpono, Persius Saty. 1. 2. - liquido quum plasmate guttur
Mobile coluerit, Antiqui enim nonnulli emplastrũ ex pluribus liquidioribus rebus cõmistis uocem adiuuantibus faciebant. Cato, De plasmatis ebibendis. Quintil. lib. 1. cap. 8. 2. Nec plasmate, ut nunc à pleriſq; fit, effœminata. De lectione, qualis esse debeat.
Plastes] plastæ, m. g. (πλάστης,) Fictor, qui figlinam artem exercet, qui & figulus dicitur. Plin. lib. 35. cap. 12. 4. Plastæ laudatißimi fuere Damophilus & Gorgasus.
Plasticè] plastices, pe. corr. f. g. (πλαστικὴ,) Fictoria uel figlinã ars, quã finguntur imagines ex argilla. Plin. lib. 35. cap. 12. 1. De pictura satis superq; Contexuisse his & plastices conueniat, eiusdem operæ terræ fingere ex argilla similitudines. Plura toto capite.
Platalea] auis quæ & Platea dicitur. Vide paulo pòst in Platea.
Platanus] platani, pen. corr. fœm. gen. aliquando quartæ, sed frequentius secundæ declinationis, (πλάτανος,) Arbor latè spargens ramos: à πλάτος latum. Nomine apud nos caret, rarior in Gallia: omnibus inuisam arboris speciem demirantibus, & nomen eius & naturam ignorantibus, alioqui peregrina est, et umbræ duntaxat gratia expetita. Hæc Ruellius. Virg. in Culice. Aeriæ platanus. Idẽ 2. Georg. 14. Et steriles platani. uide Plinũ lib. 12. cap. 1. Cic. 1. de Orat. 15. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ nõ minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, &c.
Alta platanus. Ouid. 13. Metam. 170.
Genialis platanus. Ouid. 10. Metam. 19. Sic uocat illam, quòd sub ea conuiuari ueteribus mos esset. Vnde etiam Virgilius 4. Georgic. 30. Iamq; ministrantem platanum potantibus umbram.
Nutans platanus. Catull. Argon. epigr. 59. 58.
Vmbrifera platanus. Cic. 2. de Diuinat. 95. Ex Homero.
Platanetum] plataneti, penul. prod. (πλατανὼν,) Locum platanis consitus.
Plataninus] pen. corr. Adiectiuum, (πλατανινὸς,) Quod ex platano est. Colum. lib. 12. ca. 16. 3. Alij foliis uitigineis, nonnulli plataninis semi uietas uas contegunt.
Platea] plateæ, pen. indiff. (πλατεῖα,) Via latior, fereq; militaris, Prætoria, Consularisq; dicitur. Terent. And. 4. 6. 1. In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.
Platea, (πελανὸς,) Area in quam populus conuenire solet. Lampridius in Heliogabalo, Plateas in palatio strauit Lacedæmonijs & porphireis saxis.
Concelebrare plateam hymenæo, Vide Concelebro.
Platea, (πελανὸς,) Auis. Plin. lib. 10. cap. 40. Platea nominatur aduolans ad eas quæ se in mari mergunt, & capita illarum morsu corripiens, donec capturam extorqueat. Eadem quum deuoratis se impleuit conchis, calore uentris coctas euomit, atq; ita ex ijs esculenta legit, testas excernens. Cic. plataleam uocat, 2. de Nat. deor. 185.
Plateæ] pen. prod. numero plur. (πλατεῖαι,) ciuitas in Bœotia, ut ait Homerus lib. 1. Iliados, sub Citherone monte, non longè à Thebis: dicta à latitudine remorum, ut inquit Strabo lib. 9. Nam Græcè πλάτη remus, πλάτος latitudo. Inde platea, quia lata. Hic Pausanias et Aristides Mardoniũ Xerxis ducẽ & consobrinũ superauere. Hinc Plateenses, populi dicti. Stat. lib. 7. Thebaid. Nuntiat excubijs uigiles arsisse Plateas. Eodem nomine est insula in mari Libyco quasi opposita ad Cyrenen, ut scribit Herodotus lib. 4.
Plato] (πλάτων) Philosophus, ab humerorũ latitudine dictus Hic antea, ex aui paterni nomine, Aristocles uocabatur. Fuit egregio corporis habitu, et in palæstra se exercuit apud Aristonẽ palæstritã, à quo primũ cognominatus est Plato. Natus est Athenis eo die quo apud Delon Apollo. Athenis primùm Socrati dedit operã. Deinde dũ licuit per ætatẽ, in Italiã, pfectus est, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ libros de secta Pythagorea centũ minis etiã in difficultate rei familiaris mercatus est, ex quibus multa in suũ Timæũ transtulit. In Aegyptum deinde ut audiret Gymnosophistas, ubi libros Moseos legisse creditur. Decessit annos natus octoginta unum, morbo, uti fertur, pediculari. Adeò autem in omni disciplinarum genere, & præsertim in philosophia excelluit, ut diuinus Plato, & philosophorum Homerus uocatus

tus sit. De quo Cice. in libris Tuscul. quæst. Labeo inter semideos cõmemorãdum putauit, cui defuncto magi uti deo immolauerunt. Vide Quintilianum lib. 10. cap. 1. Vita fuit cælebs, ac castus, ut scribit Augustinus. De quo plura uide apud Plutarchum.

Platoni quum in cunis paruulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est singulari illum suauitate orationis fore. Cicero 1. de Diuinatione, 133.

Virum unum totius Græciæ facilè doctißimum Platonem iniquitate Dionysii Siciliæ tyranni, cui se ille commiserat, in maximis periculis insidijsq; esse uersatum accepimus. Cic. pro Rab. Posthumo, 14.

Quasi deus quidã philosophorũ Plato. Cice. 2. de Nat. deor.

Deus ille noster Plato. Cic. Attico, lib. 4. 85. 4. (45.

Princeps ingenij et doctrinæ Plato. Cic. Q. fratri lib. 1. 1. 43.

Exagitator omnium rhetorum Plato. Cic. in Orat. 24.

Longè omnium, quicunq; scripserunt aut locuti sunt, extitit et grauitate princeps Plato. Cic. in Orat. 34.

Vberior quis in dicendo Platone? Iouem siquidem, aiunt philosophi, si Græcè loquatur, sic loqui. Ci. de Claris Ora. 62.

Grauißimus autor & magister intelligendi & dicendi Plato. Cic. in Orat. 6.

Diuinus autor Plato. Cic. de Opt. gen. Orat. 149.

Doctus Plato. Horat. 2. Serm. saty. 4. 1.

Errare se malle cum Platone quàm cũ alijs bene sentire, ait Cicero 1. Tuscul. 61.

Plato alter, Athenienſis poeta priscæ Comœdiæ, tempore Aristophanis & Eupolis. Cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorãt in Dipnosophistis. Tres item alios Diogenes Laertius commemorat: unum Rhodium philosophũ discipulum Panætij: Alium Peripateticum de Aristotelis ludo: Tertium Praxiphanis discipulum.

Platonicus] penult. corrept. Adiectiuum, (πλατωνικὸς,) Quod est Platonis.

Platyophthalmon] Plinius lib. 33. cap. 6. 6. In ijsdem argenti metallis inuenitur, ut propriè dicamus spumæ lapis candidæ nitentisq; non tamen translucentis, stimmi appellant, alij stibium, alij alabastrum, alij larbason. Duo eius genera, mas & fœmina: magis probant fœminam, horridior est mas, scabrioráq;, & minus ponderosus, minusq; radiãs, & harenosior. Fœmina contrà nitet, friabilis, fissuriśq; non globis dehiscens. Vis eius adstringere, ac refrigerare, principalis autem circa oculos. Nãque ideo etiam plerique platyophthalmon id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. Et fluxiones inhibet oculorum, exulcerationesq;. Vulgus appellat Antimonium.

Plaudo] plaudis, plausi, plausum, (κροτέω, ἐπικροτέω) Plaudere, Est manibus pulsare, & strepitum facere: quod uel lætitiæ, uel derisionis causa fieri solet, quoties alicui pro re bene gesta congratulamur, lætitiamq; ostendimus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 9. Te curaturum fumo ut combureretur tota plaudente prouincia.

His in theatro plaudebatur. Cic. pro Sestio, 91.

Pennis plausit perdix. Ouid. 8. Metam. 48.

Ciconia sibi plaudit crepitante rostro. Ouid. 6. Metam. 20.

Pedibus plaudũt choreas, et carmina dicũt. Virg. 6. Aen. 129.

Aquas plaudere natatu. Stat. 1. Sylu. 3. 15.

Plaudere sibi, Sibi blandiri & placere, sua nimium amare. Plinius epist. 91.

Domi sibi plaudere. Horat. 1. Serm. saty. 1. 14.

Plaudite. Verbum addi solitum in fine Comœdiarum. Quintilianus lib. 6. cap. 2. Horat. in Arte, 32.

Si plausoris eges aulæa manentis, & usq;
Sessuri, donec cantor, Vos plaudite, dicat. Budæus.

Plaudere aliquem, Cum plausu laudare. Stat. 5. Sylu. 3. 28.

Plaudi, Paßiuè, (κροτεῖσθαι,) Cic. ad Atticum, Populum uerò præclarum quod propter malum uicinum re uictoria quidem plauditur. Id est, plausu excipitur propter imminens malum. Budæus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 10. Quaq; ibis manibus circum plaudere tuorum.

Plauditur, pen. cor. Impersonale, (κροτεῖται,) Ouid. 2. Trist. Quumq; fefellit amans aliqua nouitate maritum, (101. Plauditur, & magno palma fauore datur.

Plaudens] Participium, (κροτῶν,) Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 3. Plaudente populo.

Alis plaudens columba. Virg. 5. Aeneid. 104.

Chorus plaudens. Stat. 1. Sylu. 2. 51.

Plausus, Aliud participium: (κρουθείς,) ut

Ceruicis plausæ sonitus. Virg. 3. Georg. 38.

Alis plausis circunuolat remos agmen uolucrum. Ouid. 14. Metamorpho. 101.

Colla plausa. Ouid. 1. de Arte, 127.

Plausus] huius plausus, mas. g. (κρότος,) Cice. de Senect. 59. Quibus quum à cuncto consessu plausus esset multiplex datus. Sic ad Atticum, lib. 2. 33. 2. Huic plausus maximi, consalutatio forensis perhonorifica.

Plausus, Sonora percußio. Plin. lib. 10. cap. 21. 1. de gallinaceis, Diemq; uenientem nuntiant cantu, ipsum uerò cantum plausu laterum. Hoc est, alarum concussu.

Plangor & Plausus, contraria. Cic. 3. Philipp. 89.

Plausus & approbatio aliquorum. Cic. Attico, li. 14. 314. 2.

Populi plausus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 6.

Ambitiosus in plausu. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 6.

Aequabilis plausus, Vide Aequo.

Clarus plausus, Vide Clarus.

Lætifici plausus. Stat. 12. Thebaid. 105.

Mortuus plausus. Cic. Attico, lib. 2. 34. 5.

Plausus acuunt equum. Stat. 5. Sylu. 2. 5.

Affectare plausum. Quintil. lib. 3. cap. 11. 19.

Lætos attollunt agmina plausus. Stat. 6. Thebaid. 179.

Captare plausus, Vide Capto in Capio.

Cõprobare plausu & clamore aliquid. Ci. 1. de Diuinat. 106.

Cõsonat nemus plausu, fremituq; uirũm. Virg. 5. Aeneid. 30.

Dat plausum pennis columba. Virg. 6. Aeneid. 43.

Dare plausum in recitando. Cic. Attico, lib. 4. 70. 8.

Dare plausum in theatro. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.

Excipere aliquem plausu. Virg. 5. Aeneid. 115.

Excitatus est ex omnibus spectaculis plausus tantus, ut, &c. Cic. pro Sestio, 108.

Impertiri plausus alicui. Cic. Att. lib. 2. 33. 2.

Ingeminant plausum Tyrij. Virg. 1. Aeneid. 151.

Moritur plausus, Vide Morior.

Persequi plausu effrænatos furores alicuius. Ci. de Aruſp. resp.

Petere plausum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53. (48.

Quærere uel captare plausum. Cic. 2. Tusc. 108. Et. lib. 5. 13.

Resonant spectacula plausu. Ouid. 10. Metam. 133.

Sonat æther plausibus. Stat. 9. Thebaid. 6.

Ingenti sonuerunt omnia plausu. Virg. 5. Aeneid. 102.

Plausibilis] & hoc plausibile, pen. corr. (κροτητὸς,) Iucundum, populare, quod plausu populi excipi potest. Cice. 3. Tuscul. 87. Quoniam hæc plausibilia non sunt, ut in sinu gaudeant, glorioſe loqui desinant.

Plausibile atq; populare. Cic. 1. Verr. 5.

Lætus atq; plausibilis locus. Quintil. lib. 4. cap. 31.

Plausor] Verbale, (κροτητὴς,) Quintil. Assiduus plausor. Horat. 2. epist. 2. 26. Et in Arte poet. 32.

Plausito] plausitas, pen. corr. (πλαυσιτεύω,) Verbum fictitium à uoce palumbis. Autor Philomelæ, 5. Plausitat arborea

Digitized by Google

rea clamans de fronde palumbes.

Plaustrum] plaustri,(ἅμαξα,)Currus.Plau. Epid.12.22. Perij,Plaustrum perculi. Vide Percello. Cice. 1. de Diuin. 102.Se interfectum,in Plaustrum à caupone esse coniectũ. Liu.4.ab Vrbe,176.Eò missa plaustra,iumẽtáq; alia,&c.

Plaustrum erat matronarum uehiculum ut carpentum.Liu. 5. ab Vrbe,115.Honoremq; matronis ob eam munificentiam habitum,ut plaustro ad sacra ludosq; , carpentis festo processionéq; traherentur.Vetus exemplar habet pilento,nõ plaustro.

Vnda hospita plaustris.Virg.3.Georg.73.

Grauia plaustra.Virg.3.Georg.28.

Leuia plaustra.Claud.8.Paneg.25.

Robusta plaustra.Horat.2.epist.2.15.

Voluentia plaustra.Virg.1.Georg.33.Vide Voluo.

Decedunt domum plaustra ex æquore.Virgil.2. Georg. 42. Ex æquore,ex agro.

Trementi plaustro fertur præda.Sene.Hippol.1.13.

Impellere plaustrum in terram,Vide Impello.

Stridẽtia plaustra ceruice trahũt boues.Virg. 3. Georg.108.

Vehere plaustris.Quintil.lib.5.cap.13.32.

Vehere poemata plaustris.Horat.in Arte,56. Id est, (inquit Acrõ)tã multa scribere,quæ quis possit plaustris aduehere.

Plaustrum,pro sidere cæleſti,nempe Vrſa maiore:ut

Geminum plaustrũ,Senec.Oedip.5.15.Ouid.10.Metam.89.

Plaustrarius] Qui plaustrum regit.Vlpian.in L. Si seruus Parag.Si cum ff.Ad legem Aquil.Si ex plaustro lapis ceciderit,& quid ruperit, uel fregerit. Aquiliæ actione plaustrarium teneri placet.

Plautus] Plauti,m.g.Idem quod Plancus.Festus, Plauti appellantur qui sunt planis pedibus: unde & poeta Accius, quia Vmber Sarcinas erat, à pedum planitie initio plotus, Plautus est dictus.Soleas quoq; dimidiatas,quibus utebantur in uenando,quo planius pedẽ ponerent, semiplotia appellabant.Vide Plancus in Planca.

Plautus](πλαῦτος,)poeta Comicus,siquando à mola asinaria uacabat cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat quas uenditaret.Legito Gelliũ lib.1.cap.24. Hic cæteris comicis præfertur,sententia multorum, præsertim Varronis,qui ait,Si Musæ Latinè loquerẽtur,Plautino sermone loquerentur.

Plautus urbano,ingenioso,& faceto genere iocandi refertus. Cice.1.Offic.145.

Plautus P.Claudio,L. Portio Consulibus mortuus est. Cicero de Claud. Orat.30.

Plautinus] pen.prod.Adiectiuum:(πλαυτῖνος,)ut

Numeri Plautini,Versus Plautini.Horat.in Arte,55.

Plebs] plebis,f.g.uel Plebes,plebei,pen.cor.(λαὸς,πλῆθος, χυδαῖος,δῆμος)Idem quod Vulgus hoc est uilior pars populi.Plinius Tanta plebei consternatione, ut primò pulsus ex ea regione,mox & interemptus sit. Salustius in oratione Marci ad plebem,ne uos ad uirilia illa uocem,quò Tribuni plebei modò Patricium magistratum.Ibidem,Docendumq; quas iniurias & quoties à Patribus armata plebes secessisset.Cic. 3.de Legib.13. Plebes quos pro se cõtra uim auxilij ergô,X.creaßit,Tribuni eius sunto. Plebs ἀπὸ τῶν πλείονων,)hoc est à pluribus dicitur:quòd plures sint plebei,quàm patricij.

Plebem Capito seorsum à populo diuisit apud Gelliũ lib. 10. cap.20.Institutionum quoq; lib.1.De iusti.& iure.§.Plebs à populo eo differt,quo species à genere. Nam appellatiõe populi,uniuersi ciues significantur,connumeratis etiam patricijs & Senatoribus.Plebis autem appellatione,sine patricijs & Senatoribus,cæteri ciues significantur.

Ab imsima plebe,Vide Inferus.

Accusator de plebe.Cic. de Claris Orat.68.

Plebs & infima multitudo.Cic.pro Milone,73.

Antiqua plebs.Horat.2.Serm.saty.7.5.

Anxia plebes.Stat.2.Sylu.1.45.

Caducæ plebis interitus.Stat.2.Sylu.1.43.

Confusa plebs.Ouid.6.Fast.77.

Humili de plebe pars.Claud.2.in Eutropium,69.

Ieiuna plebes.Lucan.lib.3.12.

Immensa ac nimia plebs.Iuuenal.Saty.11.20.

Infima plebs.Cic.Attico,lib.4.70.6.

Ingenua plebs.Ouid.9.Metam.135.

Misera plebs.Horat.1.Serm.saty.8.2.

Sceleſta plebs.Horat.2.Carm.ode 3.4.

Scenica plebs.Stat.1.Sylu.6.15.

Ventosa plebs.Horat.1.epist.20.8.

Agere plebem,Vide Ago.

Amplecti plebem,Vide Amplector.

Concidere plebem,Vide Concido.

Mansuefacere plebem,Vide Mansuetus.

Permulcere & tractare plebem,Vide Permulceo.

Vos quoque plebs superũm,Fauni,Satyriq;,Laresq;.Ouidius in Ibin, 17.

Plebs,de uno tantum.Horat.1.epist.1.12.

Est animus tibi,sunt mores,& lingua,fidesq;
Plebs eris.Id est (inquit Acron)in duodecim ordinibus non sedebis.Hoc est plebeius eris.

Plebecula] plebeculæ,pen.corr.Diminut.(λαΐδιον,) Cice. Attico,lib.1.11.19. Et lib.16.335.4. Persius Saty.4.1. Ergo ubi cõmota feruet plebecula bile.Hora.2.epist.1.38.

Plebiscitum] plebisciti,pen.prod.(τὸ λαῦ θέσπισμα,)Plebis statutũ. Sciscere enim,statuere est. Vide Gel. lib.5.cap. 27.Liu.lib.3.ab Vrbe,230.Omnium primum,quum uelut in controuerso iure esset,tenerentúrne Patres plebiscitis:legem Centuriatis comitijs tulere,ut quod tributim plebes iußisset populum teneret:qua lege Tribunitijs rogationibus telum acerrimum datum est. Est igitur plebiscitum quod nulla autoritate Patrum constitutum est. Gel.lib.10. cap.20.Plebiscitum est secundum Capitonem, lex quã plebes non populus accipit.Et paulo pòst, Et plebiscita & priuilegia translato nomine leges appellauerunt.Cic.Attico,libro 3.65.5.Per leges,plebisue scita.

Plebiscitum,lex,rogatio.Cic.pro Domo sua,35.

Decreta est plebiscito à Senatu Consuli quæstio. Cicero 2. de Finib. 87.

Ex plebiscito uetari facere aliquid. Autor ad Herenn.li.1.27.

Minuere plebiscitis dignitatẽ Senatoriã.Cic.2. de Orat.108.

Plebetus] Adiectiuum,(λαΐλιὸς τῦ πλήθους,)Quod est plebis.Liu. 6.ab Vrbe,50. Criminando Patres, alliciendo ad se plebeiam auram,non consilio ferri:&c.Correctiora exemplaria legunt,plebem,iam aura non,&c.

Plebeius fieri dicebatur patricius,qui se plebeio homini in adoptionem dabat.Cic.Attico,lib.2.22.2. Sed uidebatur mihi, siquid esset in eo populare, quòd plebeius factus esset, id amissurus.

Plebeius,Vulgaris. Plinius lib.13.cap.4.17. Ex reliquo genere plebeiæ uidentur.

Plebeus,siue plebeius,Pauper.Plaut.Pœnul.7.12.

Heus tu,quãquã nos uidemur tibi plebei & pauperes,&c.

Amictus plebeius.Propert.lib.2.eleg.26.9.

Domus plebeia.Stat.4.Sylu.6.18.

Gemmæ plebeiæ.Plinius lib.37.cap.12.3.Indicatis mobilibus gemmis etiam plebeijs.

Iura plebeia.Stat.3.Sylu.48.

Olla plebeia.Martialis lib.13.8.

Philosophi

Digitized by Google

Philosophi plebei. Cic. 1. Tusc. 86.
Purpura plebeia ac penè fusca. Cic. pro Sestio, 14.
Rogus plebeius. Ouid. in Ibin, 31.
Senex plebeius. Seneca Thyeste, 4. 13.
Sermo plebeius. Cic. Papyrio, lib. 9. 21. 2.
Vestis plebeia. Lucret. lib. 2. 8.

Plebicola] plebicolæ, pen. corr. (δημοτικὸς,) Qui plebem colit, & plebi seruit. Cic. pro Sestio, 96. Qui (ut credo) nõ libidinis causa, sed ut plebicola uideretur, libertinam duxit uxorem. Liu. 3. ab Vrbe, 140. Adeoq; nouum sibi ingeniũ induerat, ut plebicola repentè atq; omnis aurę popularis captator euaderet, pro truci insectatore plebis.

Plecto] plexui, plexum, plectere, à uerbo Græco πλέκω deductum uidetur, quod est Implico, Necto, Texo: quãuis Sipontinus contradicat. Ouid. ad Pisonem, 37.

Mobilitate pedum celeres super orbibus orbes
Plectis, & obliquis fugientem curribus urges. Hinc

Plexus] (πλεχθείς,) Nomen participiale: ut Coronæ plexæ. Lucret. lib. 5. 281.

Plexa, Colligata significat ex Græco, cui nos etiam præpositionem adijcimus quum dicimus perplexa. Festus.

Plecto] plectis, planè Græcum est, (πλήκτω,) inquit Budæus: plexi, plectum, secundum Priscianum: uel, ut alij uolunt, plexui, plexum, plectere, Punire, supplicio afficere. Terent. Phorm. 1. 4. 40. - tu iam lites audies, Ego plectar pendens. Cic. pro Cluentio, 3. Vt in iudicijs & sine inuidia culpa plectatur, & sine culpa inuidia ponatur.

Iisdem de causis alios plectere, & alios ne appellare quidẽ. Cicero 1. Offic. 125.

Plecti, Dare pœnas. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 6.

Quicquid delirãt reges, plectũtur Achiui. Horat. 1. epist. 2. 3.

Plecti capite. Cic. 3. de Legib. 66.

Tergo plecti. Horat. 2. Serm. saty. 7. 21.

Iure plecti. Cic. 2. Offic. 39.

Plectrum] plectri, (πλῆκτρον,) Instrumentum quo citharœ di fides plectunt, id est, percutiunt. Martial. lib. 14. 172.

Exornent docilem garrula plectra lyram. Cic. 2. de Nat. deor. 223. Itaq; plectri similem linguam nostri solẽt dicere, chordarum, dentes.

Aureo plectro sonans. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.

Degenerum plectrum. Stat. 3. Sylu. 2. 9.

Eburnum plectrum. Tib. lib. 3. eleg. 4. 8.

Graue plectrum. Ouid. 10. Metam. 31.

Imbelle plectrum. Ouid. 5. Metam. 23.

Modulans plectrum. Seneca Medea, 8. 10.

Noua plectra mouere. Stat. 1. Sylu. 2. 1.

Smyrnea plectra. Silius lib. 8. 119.

Plectra linguæ titubantia. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 39.

Plectrũ etiam quãdoq; dicitur calcar æneum, quod olim gallis gallinaceis addebatur dum inter se pugnarent. Sipont.

Pleias] trium syllabarum, huius Pleiadis, pen. cor. (πλειὰς,) dicta est Maia septem Pleiadum splendidißima, de quibus infrà dicemus.

Madida cadens Pleias: Claud. 7. Paneg. 88.

Imbrifera Pleias. Luc. lib. 8. 168.

Lucida Pleias. Ouid. 1. Metam. 135. Vtq; sub occidua iactatis Pleiade nautis. Id est, quum occidũt Pleiades. Claud. de bel. Getico 42.

Pleiades] pen. corr. (πλειάδες,) Pherecydes tradit septem sorores fuisse Lycurgi filias, ex Naxo insula. Et quia Liberum educauerunt, eas à longe inter sidera fuisse relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcinoe, Celeno, Merope, Sterope, Taigeta, Maia: quarũ septima (ut ait Aratus) uix cerni potest, propterea quidam existimant uocatam Electram. Sunt qui pudore occultasse se dixerint, quòd quum aliæ dijs nupsissent, sola Electra nupsit mortali. Alij quòd Electra non tulerit spectare ruinas Troiæ, manumq; ante oculos opposuerit. Vide Ouidium 4. Fast. 34. Pleiades incipient humeros releuare paternos: &c. Alij has Atlantis filias esse dixere, ex Pleione Nympha genitas, unde sint Pleiades appellatæ. Seruius, Pleiades (inquit) signũ est ante genua Tauri, quod ortu suo primæ nauigationis tempus ostendit. Vnde Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τῦ πλέειν. Latinè Vergiliæ, à uerni temporis significatiõe, quo oriuntur. Hæc Seruius. Fit autem quandoq; hæc dictio tetrasyllaba. Propertius, Non hæc Pleiades faciunt, nec aquosus Orion. Aliquando abijcitur e, & dicimus Pliades. Statius lib. 1. Sylu. 3. 19.

Nec per & Aegeas Hyades, Pliadumq; niuosum
Sydus, &c.

Chorus Pleiadum. Horat. 4. Carm. ode 14. 5.

Densi latitant Pleiadum greges. Seneca Medea, 2. 9.

Signa Pleiadum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 17.

Aquosæ Pleiades. Stat. 4. Thebaid. 24.

Atlanteæ Pleiades. Ouid. 3. Fast. 21.

Densæ Pleiades. Valer. 5. Argon. 83.

Pleione] pe. cor. (πληϊόνη,) Nympha, Oceani filia, & uxor Atlantis, ex qua Pleiades suscepit. Ouid. 5. Fast. 17.

Nepos Atlantis & Pleiones, Mercurius. Ouid. 2. Meta. 149.

Magnæ Pleiones nepos. Valer. 1. Argon. 148.

Plemmyrium] (πλεμμύριον,) Pluuius est Siciliæ, quẽ Virgilius undosum appellauit, uerbum de uerbo exprimẽs. Idẽ enim Vndosum, quod Plemmyrium. Author Seruius enarrans illud Virgilij 3. Aeneid. 139.

Sicanio prætenta sinu iacet insula contra
Plẽmyriũ undosum: nomẽ dixere priores Ortygiam: &c.

Plenus] (ἔμπλεος, διάπλεος, κατάπλεος, ἀνάπλεος, μιγής, πλέος, πλεῖος, πλήρης, ἔκπλεως, ἄσηρος,) Adiectiuum, quod est Vacuo contrarium. Plau. Truc. 16. 13.

Integrum & plenum adorta est thesaurum.

Cadus à summo plenus. Plaut. Milite, 11. 40.

Lacus plenus ad marginem. Plin. lib. 2. cap. 103. 3.

Plenus & Inanis, contraria. Cic. 1. de Orat. 20.

Ieiunus & plenus orator, contraria. Cic. 3. de Orat. 10.

Plenus & exilis, contraria. Cic. 2. de Diuin. 46.

Plenum & imminutum uerbum, contraria. Cic. in Orat, 58.

Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Diuin. 210.

Plenus ac refertus. Cic. 1. Acad. 25.

Plenũ cumulatũq;, id est, copicsum. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Acerra plena. Virg. 5. Aeneid. 149.

Fluere pleno alueo. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.

Amator plenus. Horat. 1. epist. 21. 2.

Annus plenus. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.

Annis plenis nubilis filia. Virg. 7. Aeneid. 11.

Plenum atq; integrum annum habere ad Præturam gerẽdam. Cic. pro Milone, 18.

Perfecta & plena argumentatio ex quinq; partibus constat. Autor ad Herennium, lib. 2. 63.

Atria plena rosarum. Ouid. 2. Metam. 23.

Auro pleno se proluit. Virg. 1. Aeneid. 149.

Campus plenus. Virg. 3. Georg. 78.

Canistri pleni. Virg. 4. Georg. 56.

Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tusc. 98.

Corpus plenum, Repletum cibo. Horat. 1. Serm. saty. 7. 7.

Flumina plena. Virg. 2. Georg. 29.

Perpetuis plenisq; gaudijs uita beata existit. Cic. 5. Tusc. 95.

Gradu pleno ingredi. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16. 7. Erasmus, Qui leuiter rem quampiam attigerunt, summo pede dicuntur

Digitized by Google

dicuntur ingreßi: contrà qui magno ſtudio inſtituerunt aliquid, pleno gradu dicuntur ingreßi. Vide Gradus.
Luna plena. Virg. 3. Aeneid. 30. Ouid. 7. Metam. 36.
Manu plena, pro eo quod eſt Ampliter, copioſe, prolixè, mimi meq; malignè. Translatum ab ijs qui non minutim & parcè, ſed plena manu largiuntur. Cic. ad Atticum, lib. 2. 40. 2. At hercule alter tuus familiaris Hortenſius quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè noſtras laudes in aſtra ſuſtulit? Eraſmus.
Manibus plenis dare aliquid. Virg. 7. Aeneid. 177.
Merces plenior ſuo officio. Ouid. epiſt. 9. 28.
Obſequium plenius. Quintil. in Proœm. lib. 1. 3.
Demereri pleniori obſequio. Quintil. in Proœm. lib. 1. 3.
Orationẽ Latinã legẽdis noſtris efficies pleniorẽ. Cic. 1. Offic.
Plenus & perfectus orator. Cic. 1. de Orat. 31. (4.
Ore pleniore laudare. Cic. 1. Offic. 89.
Pectus plenum. Horat. de Arte, 68.
Pecunia plena. Cic. pro Roſcio Amer. 4.
Plagæ plenæ. Martial. lib. 1. 51.
Pocula plena. Virg. 4. Georg. 76.
Præſepia plena. Virg. 3. Georg. 99.
Curtæ ſentẽtiæ opponitur Perfecta atq; plena. Cic. 4. de Finib.
Teſtimonium pleniſsimum. Plin. epiſt. 225. (60.
Vber plenum. Ouid. 15. Metam. 24.
Velum plenum. Virg. 1. Aeneid. 81.
Velis pleniſsimis nauigare. Cic. pro Domo ſua, 20.
Vijs pleniſsimis portari. Cæſar 2. bel. Ciuil. 104. Plaut. Epid. 5. 25. Quia ego ire uidi milites plenis uijs.
Villa pleniſsima. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 10. Subauditur homi-
Voluptas plena. Cic. 1. de Finib. 82. (nibus.
Votum plenum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 5.
Grandiorem & pleniorem uocem ſubſellia deſyderant. Cic. de Claris Orat. 160.
Plenus genitiuo iungitur aliquando, aliquando ablatiuo.
Aetatis plenus. Plaut. Merc. 11. 13. Id eſt ſenex.
Plenum adhortatione. Liu. 6. bel. Pun.
Amoris plenus. Plaut. Trinum. 11. 16.
Animi plenus. Liu. 4. ab Vrbe, 141.
Animorum & irarum plenus. Liu. 6. ab Vrbe, 80.
Annis plenus, plenus honoribus. Plin. epiſt. 25. c.
Apparatu bellico plena urbs. Liu. 6. bel. Pun. 2.
Spongia plena aquæ. Lucret. lib. 4. 125.
Argenti cælati optimi multæq; ſtraguläe ueſtis, pretioſiſsimorumq; mancipiorum domus plena. Cic. 4. Verr. 24.
Artis plenum & peracutum genus orationis. Cicero de Claris Orato. 59.
Plenus corporis & externis bonis. Cic. 3. de Finib. 67.
Conſilij plenus. Plaut. Epid. 3. 49.
Copia plenior iuſto. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 12.
Crapulæ plenus. Liu. 9. ab Vrbe, 157.
Dedecore plenus. Plaut. Amphit. 1. 5. 29.
Expectatione plenus. Cic. Attico, lib. 3. 54. 1.
Feſtinationis plena epiſtola. Cic. Attico, lib. 5. 101. 3.
Fidei plenus. Cic. de Senect. 1.
Frigoris domus pleniſsima. Ouid. 2. Metam. 76.
Gaudiorum plena omnia honeſta ſunt. Cic. 5. Tuſcul. 95.
Gloriarum plenus. Plaut. Milit. 3. 22.
Ingenij plenus. Cic. pro L. Flacco, 11.
Inimicorum plenus. Cic. de Prouinc. Conſul. 15.
Iræ plenus. Liu. 3. ab Vrbe, 198.
Laboris immenſi plenus. Plin. lib. 6. cap. 19. 2.
Regio plena laboris. Virg. 1. Aeneid. 93.
Lacrymarum plenus. Liu. 10. bel. Pun. 27.
Lætitiæ plenus. Horat. de Arte. 87.
Litium plenus. Plaut. Menæh. 14. 9.
Loca plena metus. Ouid. 4. Metam. 23.
Verba plena minarum. Horat. de Arte, 22.
Nauium pleniſsimus portus. Cic. pro Lege Manil. 23.
Negotij plenus, Valde occupatus. Cic. 1. de Nat. deor. 79. Curioſum, & plenum negotij deum? Vide Negotium.
Officij plenus. Cice. Attico, lib. 7. 124. 1. Quum quidẽ cognoui cum doctum, tum ſanctum, plenum officij, ſtudioſum etiã meæ laudis.
Perſuaſionis plenus. Sueton in Tiberio Cæſare, cap. 69.
Piſcium pleniſsimus fons Arethuſa. Cic. 6. Verr. 105.
Præceptorum plenus. Terent. Adelph. 3. 3. 58.
Nauis plena puellarum. Ouid. 2. de Remed. amor. 19.
Salutis plena. Lucret. lib. 3. 167.
Sanguinis plenus, Homicida. Plaut. Bacch. 2. 45.
Sceleris plenum conſilium. Cic. pro Roſc. Amerino, 16.
Somni plenus. Cic. 7. Verr. 74. Lucebat iam ferè: procedit in medium, uini, ſomni, ſtupri plenus.
Aures plenæ ſonoribus. Lucret. lib. 6. 239.
Spei plenus. Cic. pro Cælio, 63.
Splendore plenum cælum. Plaut. Merc. 22. 39.
Stultorum plena ſunt omnia. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 22. 14.
Temeritatis pleniſsimus. Cic. 4. Acad. 203.
Amor, res timoris plena. Ouid. epiſt. 1. 3.
Noctem timoribus plenam habui. Cic. Tironi, lib. 16. 14. 1.
Oratio plena ueneni. Catul. ad Fundum, epigr. 41. 3. Quis me eſt fortunatior, uenuſtatiſq; adeò plenior? Terent. Hecy. 5.
Vini plenus. Terent. Hecy. 5. 3. 25. (48.
Vitæ plenus. Lucret. lib. 3. 191.
Vita uoluptatibus referta & plena. Cic. pro Seſtio, 17.
Voce pleniorem aut ſuauiorem audiſſe mihi uideor neminem. Cic. 1. de Orat. 65.
Plenus, pro Refertо ſiue diuitijs onuſto. Cic. 4. Verr. 8. Prætorem uerò cohortemq; totam ſic ſtudioſam, ut facilè appareret non tam illis Siciliam, quam inanem offenderant, quàm Verrem ipſum, qui plenus deceſſerat, prouinciam fuiſſe. Horat. 2. epiſt. 2. 31.
Domus plena, Dives, referta opibus. Hor. 2. Carm. Ode 12. 5.
Plenior & uberior ad dicendum nemo fuit. Cic. de Clar. Orat. 64. De C. Graccho.
Plena proprietas, Hoc eſt qua uſusfructus continetur, in L. Si ita ſtipulatus. De uerb. oblig. Et ibidem, Fundum pleno iure promittere, hoc eſt non detracto uſufr. & pleno iure ſtipulatoris fundum efficere. Budæus.
Plenũ pro Integro & iuſto. Quintil. lib. 1. ca. 2. Nec ſum adeò ætatum imprudens, ut inſtandũ teneris protinus acerbè putem, exigendamq; plenam operam. Budæus.
In plenum dicere. Plin. lib. 13. cap. 4. 4.
Ad plenum, Vide Ad.
Ad plenum manare. Horat. 1. Carm. ode 17. 3.
Calcare undas à fontibus ad plenum. Virg. 2. Georg. 49.
Plenè] Aduerbium, (ὁλολλήρως, ἐλλιπλεῶς,) Planè, perfectè, cumulatè. Horat. 1. epiſt. 11. 3. - furnos & balnea laudat
Vt fortunatam plenè præſtantia uitam.
Alere plenius. Quintil. lib. 2. cap. 2. 5.
Pleniſsimè dicere, Hoc eſt ampliſsimè & abundanter. Cic. 4. de Finibus 23.
Plenè facere. Plin. epiſt. 243.
Laudare aliquid plenius æquo. Horat. 2. epiſt. 2. 2.
Plenè & cumulatè perfectum. Cic. 2. de Diuinat. 4.
Referre gratiam plenius. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Perfecti homines pleneq; ſapientes. Cic. 1. Offic. 70.
Plenè ſcribere. Cic. ad Atticum, lib. 3. 62. 1.
Vitare plenè aliquid. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 58.

Digitized by Google

Pleniſſimè & Reſtrictiſſimè, contraria. Plin. epiſt. 103.

Plenitudo, pen pro. plenitudinis, (πλήρωμα, πλήρωσις, πλήρωμα, ἀπλότης, ἀπλότης) Plin. lib. 11. ca. 37. 82. Homo creſcit in longitudinem ad annos uſq; ter ſeptenos, tum deinde ad plenitudinem. Autor ad Herennium, lib. 4. 175.

Plenitudo] & Craſſitudo, pro eodē. Colu. lib. 4. ca. 30. 3. Creſcere ad plenitudinem, Vide Creſco.

Plenilunium] huius plenilunij, (πανσέληνος, πλησφαής) Plin. lib. 18. cap. 32. 3. Quum uerò occidente Sole orietur Luna ex aduerſo, ita ut pariter aſpiciantur, tunc erit plenilunium. Colum. lib. 11. cap. 2. 65. Sed & propriè, hoc obſeruabis, ut pridie quàm plenilunium ſit, ſi minus, certè ipſo plenilunio, omnem quam ſaturus es fabā, uno die ſpargas.

Pleonaſmos] (πλεονασμὸς,) Eſt (inquit Donatus) adiectio ſuperuacua ad plenam ſignificationem: ut Sic ore locuta eſt. Terent. Phorm. 2. 2. 26. Otioſum ab animo. Vbi Donatus, Pleonaſmos: nā addidit Ab, quū ſufficeret Animo.

Pleriq;] pleræq;, pen. prod. pleraq;, penul. corr. (πλεῖστοι,) A Plus deducitur, quod autores uſurpant aliquādo pro eo quod eſt Plures, & maxima ex parte. Saluſtius, In diuiſione orbis terræ pleriq; in tertia parte Africam poſuere: pauci tantummodo Aſiam & Europam. Cic. 1. Acad. 65. Vt contra omnium ſententias dies iam pleroſq; deduceret.

Pleriq;, id eſt, Nonnulli. Quintil. lib. 6. cap. 5. Videas pleroſq; ira percitos. Ferè pleriq;, Vide Ferè.

Pleriq; oēs, Particula eſt, teſte Donato, idem ſignificans quod Pleriq;, ſiue pleraq;, hoc eſt Maxima ex parte. Sic autē ait, Pleriq; omnes, ἀρχαϊσμὸς eſt, nam errant qui pleriq; παρέλκειν intelligunt, aut qui ſubdiſtingunt Pleriq;: & ſic inſerunt Omnes, hoc enim pro una parte orationis dixere ueteres. Idem ſuper Hecyrā Terentij, Pleriq; omnes, id eſt, Omnes: & Pleraq; omnia, id eſt, Omnia: Terent. And. 1. 1. 28. Quod pleriq; omnes faciunt adoleſcentuli, &c. Et Heaut. 4. 7. 2. Quid rei eſſet, dixti huic? S. dixi pleraq; omnia.

Plera dixiſſe antiquos teſtis eſt Pacuuius, quum ait, Periere Danai, plera pars peſſundata eſt. Feſtus.

Plera] pro pleraq; De Legib. lib. 3. Minores magiſtratus partiti Iuris plures in plera ſunto.

Pleriq;, παρὰ τὸ πλῆρες fit, quod Plenum ſignificat.

Plerunq;] Aduerbium, (ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα,) Ferè ſemper. Terent. And. 1. 2. 22. Ipſum animū ægrotū ad deteriorē partē plerunq; applicat.

Plerunq; non ſemper quæ eueniunt, fortuita ſunt. Cicero 2. de Diuinat. 21.

Peruentior plerūq; eſt animus fortis & magnus in homine nō perfecto nec ſapiente. Cic. 1. Offic. 71.

Frigoribus parto agricolæ plerūq; fruūtur. Virg. 1. Geor. 60.

Manere plerunq; in aliquo loco. Cic. Attico, lib. 5. 104. 3.

Semper aut plerunq; quid futurum ſit multo antè prædicunt. Cic. 1. de Diuin. 208.

Plerunq;, aliquando ſignificat Nonnunquam, ſed rarißimè.

Quintil. Declamat. 15. Excuſſa ſunt plerūq; uitia uerberibus.

Plerunq; omnes iam ſunt intermortui. Plaut. Trin. 3. 5.

Plerunq; noctis. Saluſt. in Iugurtha, Sed ubi plerunq; noctis proceſſit: obſcuro etiam tū lumine milites Iugurthini ſigno dato, caſtra hoſtium inuadunt.

Plethrum] (πλέθρον,) menſura eſt centum pedum, ut ait Suidas. Laurentius iugerum ex Herodoto uertit.

Pleuitas] (ἀγένεια,) pro ignobilitate, legitur apud ueteres. Cato pro Veturio, Propter tenuitatem & pleuitatem. Hemina in Annalibus, Quicūq; propter pleuitatē agro publico eiecti ſunt. Hæc Nonius.

Pleuritis] penul. prod pleuritidis, fœ. ge. (πλευρῖτις,) Dolor laterum, nam ἡ πλευρὰ, τῆς πλευρᾶς, appellatur tunica faccingens coſtas, inter quam et ipſas coſtas dum ſanies colligitur, et apoſtema generatur, pleuritis appellatur morbus

Pleuriticus] pen. corr. Adiectiuum, (πλευριτικὸς,) Qui laterum dolorem patitur. Plin. lib. 20. cap. 17. 2. Origanum tuſſientibus quoque cum melle datur, & pleuriticis, & peripneumonicis.

Pleuron] huius Pleuronis, penul. prod. (πλευρών,) Vrbs eſt Aetoliæ, ut ait Plin. lib. 4. cap. 2. in qua urbe Combe, quum Phaſnei filij occiderētur, deorū miſericordia in auē mutata eſt. Ouid. lib. 7. Metam. 77. Meminit & Plin. libro 2. cap. 4.

Pleuronius, Adiectiuum: ut Pleuronius Agmon. Ouidius 14. Metamorpho. 99.

Plexa] Vide Plecto.

Plico] plicas, plicaui, plicatum, pen. prod. & plicui, plicitū, pen. corr. (πλέκω,) plicare, Nectere, & ueluti rugas facere. A Græco πλέκω, quod eſt Necto.

Plicari. Lucret. lib. 4. 167.

ideo faſtigia poſſe
Surarum, at feminum pedibus fundata plicari.

Plicatilis] & hoc plicatile, pen. corr. (πλεκτὸς,) Quod plicari facilè poteſt: ut Nauis plicatilis, quum facta eſt ex corio. Plin. lib. 5. cap. 9. 17. Idem lib. 10. cap. 29. 10. Vpupa criſta uiſenda plicatili, contrahēs eam, ſubrigensq; per longitudinem capitis.

Plicatura] Ipſe plicandi actus. Plin. lib. 7. cap. 51. Iam fimbriarum curam, & ſtragulæ ueſtis plicaturas. Loquitur de ſignis mortis.

Plinius] (πλίνιος,) Secundus Veronenſis, tēporibus Veſpaſiani uixit, cuius negotia adminiſtrabat: noctibus uerò & ſucciſiuis (ut ipſe inquit) temporibus, opus De rerum natura cōſcripſit, unus omnium parciſſimus temporis. Perijt in montis Veſeui incendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius uitam diligentius narrat nepos eius ex ſorore, Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epiſtolarū, & Panegyricus Traiano Cæſari dictus, quo gratias agit Conſul ab eo factus: qui & Quintiliani filiam dote iuuit, & Martialem poetā ſecedentē uiatico proſecutus eſt, ut teſtatur ipſe in Epiſtolis.

Pliſthenes] (πλισθένης,) impudicus à poetis dicitur. Quintil, lib. 3. ca. 7. 14. Vnde Pliſthenius uir Agamemnon. Ouidius 2. de Remed. 77.

Plodo] plodis, ploſi, ploſum, (πρωτέω,) plodere, Idem quod Plaudere, Quatere, ſiue collidere, & manibus pedibusue ſonum aliquem facere. Hinc compoſita, Applodo, Cōplodo, Explodo. Vide Plaudo.

Ploro] ploras, (γοάομαι, ὀλολύω, οἰμώζω,) plorare, Notæ ſignificationis. Feſtus, Plorare, flere, inclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2. Date puero panem, ne ploret.

In funere plorare. Horat. in Arte, 87.

Prohibere aliquem pro alio plorare. Cic. pro Domo ſua, 45.

Plorare aliquid. Horat. 4. Carm. ode 2. 5.

Funera ſua plorare. Stat. 5. Syl. 3. 49.

Plorare, cum infinitiuo.

Plorauere ſuis non reſpondere fauorem
Speratum meritis. Horat. 2. epiſt. 1. 2.

Amore ſollicitus plorat. Horat. 12. Serm. ſaty. 3. 51.

Feſſus ſum plorando. Cic. Attico, lib. 15. 325. 8.

Plorare, maius eſt quàm lacrymari. Seneca epiſtol. 64. Nec ſicci ſint oculi amiſſo amico, nec fluant, lachrymandū eſt, non plorandum.

Plorandus] Particip. ut Bella ploranda. Stat. 1. Thebaid. 9.

Ploratus] penul. prod. Nomen ex participio. ut Domus plorata. Stat. 5. Sylu. 3. 33.

Adonis ploratus, Vide Adonis.

Digitized by Google

Rogus ploratus. Ouid. 4. Fast. 172.

Ploratus] huius ploratus, pen. prod. masc. gen. (οἰμωγὴ, πλαῦθμα, λώνυμα,) Cice. 2. Tusc. 35. Heu uirginalem me ore ploratum edere. Ex poeta. Idem ad Att. lib. 5. 104. 2. Ciuitatum gemitus, ploratus, &c.

Misti ploratus ægris uagitibus. Lucret. lib. 2. 117.

Plorator] pen. pro. Verbale, (οἰμωκτὴς,) Martial. lib. 14.
Siquis plorator collo tibi uernula pendet. (59.

Plorabundus] (πλαυθμώδης,) Qui multum plorat. Plautus Aulul. 9. 38.
Homo ad Prætorem plorabundus deuenit, &c.

Ploſtrum] ploſtri, (ἅμαξα,) Idem quod Plauſtrum. Cato de Re ruſt. cap. 2. 4. Vendat boues uetulos, armenta reijcula, oues reijculas, lanam, pelles, ploſtrũ uetus. Cic. 3. Verr. 36. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm ſpectantibus omnibus, ploſtris euecta, aſportataq; eſſe.

Ploſtrarius] Adiectiuum, (ἁμαξικὸς,) Quod pertinet ad plauſtrum: ut Aſinus ploſtrarius.

Ploſtellum] ploſtelli, Diminutiuum, (ἁμαξίδιον,)
Ploſtellum, Paruum plauſtrum, quo pueri ludunt. Horatius 2. Serm. ſaty. 3. 50.
Aedificare caſas, ploſtello adiungere mures, &c.

Ploſtellum Pœnicum, Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 52. 1. Eſpicis in areã excuti grana, quod fit apud alios iumẽtis iunctis, ac tribulo: id fit è tabula, lapidibus, aut ferro exaſperata, quæ impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, ut diſcutiat è ſpica grana: aut fit ex aßibus dentatis cum orbiculis, quod uocant ploſtellum Pœnicum.

Plotæ (πλῶται,) Inſulæ duæ ſunt Aeoliæ, alio nomine Strophades dictæ, ſupra Zacynthum in meridiem ſitæ. Plinius lib. 4. cap. 12.

Plotina] pen. pro. (πλωτῖνα,) Traiani Cæſaris uxor, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, uirtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo uirum mentita, coniugem comitata in exilium exeuntem, imperterrita, & quaſi quædam uirago, tolerans ærumnas acerbas.

Plotinus] pen. prod. (πλωτῖνος,) Philoſophus Platonicus, Aegyptius natione, fuit è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti, & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuiq; ualetudine, morboq; ſacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotius] (πλώτιος,) Gallus, patria Lugdunenſis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero in libro de Oratore unà cum Qu. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius inſignis dicendi præceptor. Quintil. lib. 2. cap. 4. 30.

Ploxemus] pen. corr. (πλόξεμος,) alijs eſt uiri proprium, alijs lingua Tranſpadanorum ſignificat capſam. Catul. de Aemylio, epig. 92. 2.
- hoc dentes ſeſquipedales,
Gingiuas uerò Ploxemi habet ueteris.

Pluma] plumæ, (πῖλον,) Mollior & exigua penna. Plaut. Menæh. 11. 23.

Pluma leuior. Martial. lib. 14. 166.
Laſſus Amyclea poteris requieſcere pluma.

Auium plumæ. Lucret. lib. 3. 79.

Albæ plumæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 1.

Canæ plumæ. Ouid. 2. Metam. 75.

Horrida pluma. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.

Leuibus plumis uelari corpora. Ouid. 15. Metam. 72.

Mollis pluma. Virg. 10. Aeneid. 39.

Penſilibus plumis uehi. Iuuenal. Saty. 1. 2.

Rutila pluma fulgens præteruolat ales. Cic. in Arato, 45.

Variæ plumæ. Horat. de Arte, 1.

Verſicolores plumæ columbis ad ornatum ſunt. Cicero 3. de Finibus 29.

Verſicolore pluma fultum caput. Propert. lib. 3. eleg. 7. 10.

Volucres plumæ. Senec. Herc. Oetæo, 3. 6.

Vulſæ plumæ. Virg. 11. Aeneid. 145.

Moueri facilius pluma aut folio. Cic. Attico. lib. 8. 167. 3.

Nantes plumæ colludunt in aqua. Virg. 1. Georg. 74.

Obductæ plumis quædã animantes. Cic. 2. de Nat. deor. 180.

Inſperata tuæ quum uenuet pluma ſuperbiæ. Id eſt, Quum euolarint aut effluxerint ea bona tibi, propter quæ nunc ſuperbis. Horat. 4. Carm. Ode 10. 1.

Plumula] plumulæ, pen. corr. Diminutiuum, (πῖλιον,) Columm. lib. 8. cap. 5. 15. Plumulæq; ſub cauda clunibus detrahendæ, ne ſtercore coinquinatæ dureſcant, & naturalia præcludant.

Plumeus] Adiectiuum, (πῖλινὸς,) Quod eſt ex pluma, ut Plumea culcitra. Cicero 3. Tuſcul. 79. Plin. lib. 10. cap. 2. 1. Plumeus apex.

Pectora plumea. Stat. 3. Thebaid. 102.

Torus plumeus. Ouid. 11. Metam. 123.

Plumarius] Aliud adiectiuum, Idem, (πῖλινὸς,) Vnde Plumariam culcitram dicimus, quæ pluma plena eſt. Plumariũ dicitur opus acu factũ, quod Græci à liciorũ uarietate multiplici, polymitarium appellant.

Plumiger] pen. corr. plumigera, plumigerum, penul. corr. Plin. lib. 10. cap. 22. 3. Velluntur quibuſdam locis bis anno. Rurſus plumigeri ueſtiuntur. De anſeribus.

Plumarius] plumarij, (πῖλουργὸς,) Qui acu aliquid depingit ſuper culcitris plumeis aut puluinaribus plagis. Cato de liberis educandis. Etenim nulla quæ non didicit pingere, poteſt bene iudicare, quid ſit bene pictũ plumario, aut textore in puluinaribus plagis.

Plumatilis, et hoc plumatile, pen. corr. n. ge. (πῖλινὸς,) Quod ex plumis factum eſt. Plautus Epid. 5. 50. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius clauatum interpretatur, aut ex pluma factum.

Plumo] plumas, (πῖλόω,) plumare, Plumas emittere: unde Plumatum eſſe, Pennatũ dicimus. Gell. lib. 2. cap. 29. pullis iamiam plumantibus. Cic. 2. de Nat. deor. 171. - nitens plumato corpore coruus. Ex poeta.

Plumare, Acu pingere. Flauius Vopiſcus, Laneas tunicas purpura micantes, & plumanti difficultate pernobiles.

Pars auro plumata nitet. Luc. lib. 10. 25.

Plumeſco] plumeſcis, (πῖλεῦμαι,) plumeſcere, Pennatum fieri. Plin. li. 10. ca. 53. 3. Pullus ab eodẽ tẽpore plumeſcit.

Plumoſus] pen. prod. (πῖλώδης,) Adiectiuum, ut
Pectora plumoſa plangere pennis. Ouid. ad Liuiam, 22.

Aucupium plumoſum. Proper. lib. 4. eleg. 2. 7.

Plumipes] pen. corr. Adiect. (πῖλόπους,) Catull. in Camerium, epig. 51. 6. Adde huc plumipedes, uolatilesq;. Antea dixerat pennipesúe Perſeus.

Plumbum] plumbi, (μόλυβδος,) Metalli genus notißimũ. Plin. lib. 34. ca. 16. Sequitur natura plumbi. Eius duo ſunt genera, nigrum atq; candidum, pretioſißimum candidum, à Græcis appellatum eſt caßiteron. Et in fine capitis. Plumbi nigri origo duplex eſt, Aut enim ſua prouenit uena, nec quicquam aliud ex ſe parit: aut cum argento naſcitur, miſtiſq; uenis conflatur. Horat. 1. epiſt. 10. 4.
Purior in uicis aqua tendit rumpere plumbum, &c. Intelligit fiſtulam plumbeam.

Liquidum plumbum. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.

Vitiatum plumbum. Ouid. 4. Metam. 25.

Plumbum, pro Pila plumbea. Ouid. 2. Metam. 146.
- quàm quũ balearica plũbũ Fũda iacit. Virg. 5. Aeneid. 81.

Digitized by Google

Audax plumbum. Stat. 1. Sylu. 3. 14.
Vulnificum plumbum. Valer. 1. Argon. 85.
Plumbum, Genus uitij in oculis. Plin. lib. 25. cap. 13. 11. Hac commanducata si oculus subinde liniatur, plumbum quod est genus uitij, ex oculo tollitur.

Plumbeus] Adiectiuū, (μελυβδινὸς,) Quod est ex plūbo. Plaut. Trin. 13. 117. Cui si capiti res siet nummum nunquā credam plumbeum. In quem locum sic Erasmus, Nummum plumbeū hyperbola prouerbiali pro minimo pecuniæ posuit. Et Casina. 6. 42.
Canalis plumbeus. Colum. lib. 8. cap. 3. 7.
Color plumbeus. Plin. lib. 11. cap. 52. 2. Igitur uitæ breuis signa ponit Aristoteles raros dentes, plumbeum colorē. Hoc est plumbum referentem, qualis apparet in ijs qui ictero nigro laborant.
Glans plumbea. Lucret. lib. 6. 36. Ouid. 14. Metam. 166.
Mortarium plumbeum, apud Plinium lib. 34. cap. 18. 3.
Pondera plumbea. Propert. lib. 4. eleg. 3. 13.
Plumbeus thorax. Plin. lib. 7. cap. 20. 3.
Auster plumbeus. Horat. 2. Serm. saty. 6. 4. Hoc est grauis, Mortales enim aggrauat more plumbi.
Plumbeo iugulare gladio, est futili leuiq; argumento conuincere quempiam. Cic. ad Atticū, lib. 1. 11. 4. Idem 4. de Finib. 79. frigidum argumentum, plumbeum uocat pugionem.
Plumbeum hominem Plautus appellat liuidum. Terentius uerò obtusum & stupidum: in Heaut. 5. 1. 4.
In me quiduis harum rerum conuenit,
Quæ sunt dicta in stultum, caudex, stipes, asinus, plumbeus.
Plumbeæ iræ. Plautus Pœnulo, 12. 18. Id est, quæ diu insident pectoribus.
Plumbeum ingenium, per translationem, dicitur obtusum, & quod cogitando penetrare non potest.
Plumbeum esse in re aliqua. Cic. 1. de Finib. 111.
Plumbago] pen. prod. plumbaginis, fœ. g. (μολύβδαινα,) Vitium gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 5. 7. Hæc coloris uitia: illa corporis, capillamētū, sal, plumbago. Paulo pòst, 9. Frequens & ijs plūbago, hoc est ut in sole plūbei uideātur.
Plumbago, Herba: de qua sic Plin. lib. 25. cap. 13. 11.
Plumbarius] Adiectiuū, (μολυβδικὸς,) Quod ad plumbū pertinet: ut Plumbaria officina. Plin. lib. 34. cap. 18. 9.
Plumbarius, (μολυδοῦργος,) Qui facit opera ex plumbo.
Plumbosus] pen. prod. Adiectiuū, (μολυβδώδης,) Quod plurimum plumbi habet admistum. Plin. lib. 34. cap. 18. 7. Est & molybdena quam alibi galenam uocauimus, plumbi & argenti uena cōmunis. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantoq; mimus plumbosa, friabilis, & modicè grauis. Idē li. 33. ca. 6. 8. Fœx eius intelligitur plūbosissima.
Plumbo] plumbas, (μολυβδόω,) plumbare. Ferruminare, uel plumbo conglutinare. Plin. lib. 10. cap. 33. 5. Plumbatis eos sagittis decutiunt indigenæ. Cato cap. 21. 3. Plumbet operas fabri duntaxat octo.
Plumbatura] plumbaturæ. pen. pro. (μολύνδωσις,) Ferruminatio, & quæcunq; coniunctura plumbo facta. Cassius apud Paulum in L. In rem actio. §. Item quæcunq;. ff. De rei uendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit cō fusionem: plumbatura non efficit.
Plumbata] plumbatæ, (μολυβδωτὸν,) inquit Sipōtinus, Pila plumbea, quam ueteres peregrino uocabulo martiobarbulum uocabant. A quo & milites qui his utebantur, martiobarbuli appellati sunt. Vegetius de Re militari lib. 1. ca. 17. Plumbatarum quoq; exercitatio, quas martiobarbulos uocant, est tradenda iunioribus, &c. Alciatus uerò, Plumbatæ, inquit, sunt iaculi genus, quum directa uirga in capite ferrum apponitur, deinde undiq; tribuli plumbo affixi, unde nomen datum. Iaciuntur manu. Earum duo genera, tribulatæ, & mamillatæ: quarum formam diffusius leges in Theodosii officijs.
Pluo] pluis, pluui, & plui, plutū, (ὕω, ὀμβρέω, βρέχω,) pluere, dicitur Deus. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Has Græci stellas Hiadas uocitare fuerunt à pluendo: ὕειν enim est pluere. Plinius lib. 16. cap. 26. 5. Etiam si non pluat.
Nec de cōcussa tantū pluit ilice glādis. Virg. 4. Georg. 16.
In terris pluere. Virg. 10. Aeneid. 162.
Aliquādo id quod Deus pluit, ponitur in accusatiuo. Valerius Maximus, in Piaceno agro lapides pluisse ait.
Aliquando in ablatiuo. Liu. lib. 6. de bello Maced. Tarracinæ & Amterni nunciatum est aliquādo lapidibus pluisse. Sic Cic. 2. de Diuinat. 85. Sanguine pluuisse Senatui nuntiatū est. Alia exemplaria legunt sanguinem.
Pluit terra. Liu. 10. ab Vrbe, 153. Nam & terra multifariam pluuisse, & in exercitu Appij Claudij plerosq; fulminibus ictos nuntiatum est.
Pluuia] pluuiæ, (ὗα, ὑετὸς, βροχὴ,) Notum.
Vis & incursus pluuiarum, Vide Incurro.
Ingens pluuia. Virg. 1. Georg. 66.
Tenues pluuiæ. Virg. 1. Georg. 19.
Nox pluuiam colligit. Virg. 9. eclog. 12.
Cæruleus pluuiam denuntiat, igneus Euros. Virg. 1. Geor. 91. De Sole.
Fiunt pluuiæ. Lucret. lib. 6. 147.
Grauari pluuia. Virg. 9. Aeneid. 87.
Impendet pluuia. Virg. 4. Georg. 39.
Metuere pluuias. Cic. Attico, lib. 15. 329. 2.
Nubila rarescunt pluuijs. Stat. 1. Sylu. 2. 38.
Pluuius] Adiectiuum, (ὄμβριος,) ut Aqua pluuia, quæ pluta est. Plin. lib. 10. cap. 43. 5.
Aquæ pluuiæ arcentur. Cic. pro Murena, 19.
Aer pluuius, Hoc est pluuiosus. Stat. 5. Sylu. 1. 21.
Arcus pluuius, Iris. Horat. de Arte, 4.
Auster pluuius, Pluuiam inferens. Ouid. 1. Metam. 14.
Cœlum pluuium. Varro 1. de Re rust. cap. 13. 2.
Prigus pluuium. Colum. lib. 6. cap. 27. 6.
Hyades pluuiæ. Virg. 2. Aeneid. 150.
Imber pluuius. Ouid. 6. Fast. 57.
Rores pluuij. Horat. 3. Carm. ode 5. 14.
Status cœli pluuius. Colum. lib. 2. cap. 10. 17.
Ventos pluuios uocat Horat. 1. Carm. ode 17. 1. hoc est pluuiam inducentes. Colum. Ver pluuium nominat, in quo sæpe fit pluuia: in Præfat. lib. 1. 20.
Pluuialis] & hoc pluuiale, pen. prod. Idem, (ὑετὸς, ὀμβρος Aqua pluuialis. Colum. lib. 1. cap. 5. 1. φέρος,)
Austri pluuiales. Virg. 3. Georg. 86.
Dies pluuiales. Colum. lib. 2. cap. 13. 7.
Frigus pluuiale. Claud. de Nilo, 6. 1.
Fungi pluuiales. Ouid. 7. Metam. 79.
Signum pluuiale Capellæ. Ouid. 5. Fast. 23.
Vndis pluuialibus auctus torrens. Ouid. 2. Fast. 44.
Hœdi pluuiales. Stellæ duæ sunt, quas Auriga (quod signū celeste est super cornua Tauri) in manu tenet. Virg. 9. Aeneid. 136. Dicti sunt autem pluuiales, quòd eorum ortus & occasus tempestates grauissimas facit.
Pluuiatilis] & hoc pluuiatile, pen. corr. Idem, (ὑέμενος,) Colum. lib. 9. cap. 1. 2. Infossi lacus signino construuntur, qui receptam pluuiatilem contineant.
Pluuiosus] pen. prod. Adiect. (ὑετώδης,) ut Annus pluuiosus, In quo fuerunt frequentes pluuiæ. Plin. lib. 18. cap. 25. 15. Nubilo occasu pluuiosam hyemem denuntiat.
Plus, cum compositis] Vide Multus.

Plutarchus]

Digitized by Google

Plutarchus] (πλούταρχος,) Cheroneus, Traiani temporibus, à quo in Illyricum missus Cõsulari potestate, iussumq; omnibus Illyricis magistratibus ut absq; eo nihil agerent, multis libris editis notißimus est. Plutarchus alter, Nestorij filius, Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi ſub Iuliano principe. Author utriuſque Suidas.

Pluteus] plutei.m.g. Machina ad expugnãdos muros ad ſimilitudinem caßidis facta: contegiturq; uimine, & corijs protegitur, ternisq; rotulis, quarum una in medio, duæ in capitibus apponuntur: in quãcunq; partem uolueris, admouetur. Hos obſidẽtes muris admouent, applicantq;, & eorũ munitione ſagittis ſeu alijs miſſilibus defenſores de propugnaculis exturbant, ut ſcalis aſcendendi præſtetur occaſio, ut ait Vegetius. Cæſar, Semperq; hoſtibus ſpes uictoriæ redintegrabatur, eò magis quòd deuſtos pluteos turrium uidebant, nec facilè adire apertos ad auxiliãdum animaduertebant. Sic li. 2. 30. Liu. 1. bel. Pun. 244. Per quos rarò unquam nix minus quatuor pedes alta iacuit: adeoq; pluteos ac uineas Romanorum operuerat.

Expedire pluteos. Tacit. lib. 18.

Plutei, etiã tabulæ quibus aliquid præſepiretur, dictæ ſunt: inquit Feſtus. Liuius, Cratibus, pluteisq;, & lmteis cõtectus.

Pluteum, Suetonius in Caligula, cap. 26. accipere uidetur pro fulcro tori diſcubitorij, quum inquit, Quoſdam ſummis honoribus functos, ad eſſedum ſibi occurrere togatos per aliquot paſſuum millia: & cœnanti, modò ad pluteum, modò ad pedes ſtare ſuccinctos linteo, paſſus eſt. Mart. li. 3. 49.

Exciduntq; ſenem, ſpondæ qui parte iacebat:
Namq; puer pluteo uindice tutus erat.

Plutei, Librorũ & tabularũ, ſignorũq; repoſitoria. Iuuen. Saty. 2. 1. Et iubet archetypos pluteum ſeruare Cleanthas.

Pluteus, Tabula qua utuntur ij qui literis dant operam, & ſcribũt. Perſius Saty. 1. Nec pluteum cædit, nec demorſos ſapit ungues. Vbi interpres, Qui morã ſtylo, iudiciumq; adhibẽt, in ipſo limæ labore irati interdum, aut ſolicite cogitabundi uel pluteum cædunt, uel ungues arrodunt, uel caput ſcabũt.

Pluteum etiam dicebant ſpatium id quod inferiores columnas à ſuperioribus, pro longitudine in fronte diſcernebat. Vlpian. in L. Fundi nihil. Parag. Quæ pictæ. ff. De actionib. empt. Reticuli circa columnas, plutei circa parietes, Item cilicia uela, ædium non ſunt.

Plutealis] & hoc pluteale, pen. prod. Vnde à Cicerone ſigilla plutealia Imagunculæ pluteis, id eſt, tabulis incluſæ dicebantur: ad Attic. lib. 1. 6. 3. Legitur & Putealia.

Pluto] uel Pluton, huius Plutonis, pen. pro. (πλούτων, ᾅδης, ἅϊδης, ἀϊδωνεὺς,) Saturni filius ex Ope coniuge, & frater Iouis atque Neptuni: ab opibus nomen habet. Græcè enim πλοῦτος opulentia eſt. Qui quum ad regni diuiſionem uenißent, Plutoni qui natu minor erat, & Ageſilaus uocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, ut Ioui imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorũ obtigerit, Statio teſte. Pluto autem, Sumanus, Dis, Orcus, Vragus ab urgendo, Vedius Iupiter dictus fuit. Idem Quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarũ. Huius uxorem fuiſſe Proſerpinam Cereris filiam ex Claudiano poeta ſatis conſtat.

Dis quare Pluton dictus, notat Cic. 2. de Nat. deor. 96.

Illacrymabilem Plutona placare. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.

Superbus Pluton. Seneca Herc. Oetæo, 9. 3.

Toruus Pluton. Iuuenal. Saty. 13. 5.

Pluuia, Pluuialis] Vide Pluo.

Pluuialia] Pluuialiæ, f. g. Vna ex inſulis fortunatis. Plin. li. 6. cap. 32. 1. Ab ea tantundem ad Occaſum uerſus, Pluuialiã Capratiamq;, in Pluuialia nõ eſſe aquam niſi ex imbribus.

P N

Pneuma] pneumatis, penult. corrept. neut. gen. (πνεῦμα,) Spiritus, flatus.

Pneumaticus, pen. corr. Adiectiuum, (πνευματικὸς,) ut Organa pneumatica, id eſt, ſpiritualia, uel ſpiritalia: hoc eſt quæ ui flatus uel ſpiritus aliquid hauriunt & attrahũt. Plin. lib. 19. cap. 4. E puteo pertica, organisúe pneumaticis, uel tot lenonũ hauſtu rigandos. Dicitur & in Muſica, Ratio pneumatica. Idem lib. 7. cap. 37. 4. Cteſibius laudatus, pneumatica ratione & hydriaulicis organis repertis.

Pneumon] pneumonis, m.g. (πνεύμων,) Latinè pulmo dicitur, à πνέω ſpiro. Vnde pneumonia, quæ & peripneumonia, inflammatio pulmonis, cum ex alijs cauſis, tum ex diſtillatione uehementi uel ſynanchia, uel ſuſpirio, uel pleuritide proueniens, ut ſanguis inde copioſus excreari ſoleat. Hunc morbum & περιπνευματικὸν Græci appellant, teſte Celſo lib. 4 cap. 7. Hinc pneumonici, qui laborant ex pulmone, qui Latinè dici poſſunt pulmonarij: ſicut à Columel. Ouis pulmonaria dicta eſt, cuius pulmo afficitur.

P O

Pocœnium] (μεταδεῖπνον,) ab Hermolao Barbaro elegãter fictum nomen, pro comeſſatione quæ fit poſt cœnam.

Poculum] poculi, pen. corr, (πῶμα, ἔκπωμα, ποτήριον, κύλιξ,) Vas in quo bibitur. Ci. 6. Verr. 34. In his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu ſummo artificio facta. Idem pro Cluentio, 134. Quæ deinde interceptio poculi?

Menſæ plenæ pocula. Virg. 11. Aeneid. 148.

Poculum, Quandoq; ſumitur pro eo quod bibimus. Virgil. 2. Georg. 26. Pocula ſiquando ſæuæ infecere nouercæ. Cice. 7. Verr. 23. Illis diligenter legibus quæ in poculis ponebantur, obtemperabat. Virg. 3. Georg. 106.

Pocula ſunt fontes liquidi, atq; exercita curſu Flumina.

Et ſedare ſitim prius eſt, quàm pocula, natũ. Lucret. li. 4. 171.

Amoris poculum, Philtron. Horat. Epod. 5. 8.

Deſyderij poculum, Philtron. Horat. Epod. 17. 17.

Aurea pocula. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 23.

Blanda pocula. Valer. 2. Argon. 84.

Ducentia ſomnos pocula. Horat. Epod. 14. 1.

Fagina pocula. Virg. 3. eclog. 8.

Fictilia pocula. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 8.

Immania pocula. Cic. 2. Philipp. 74.

Inſidioſa Circes pocula. Ouid. 14. Metam. 59.

Lactea pocula, Repleta lacte. Stat. 1. Achill. 62.

Læuia pocula. Virg. 5. Aeneid. 19.

Marcentia pocula. Stat. 4. Sylu. 6. 12.

Medicata pocula, Vide Medicor.

Plena pocula. Virg. 4. Georg. 76.

Plena meri pocula. Ouid. 9. Metam. 48.

Sobria pocula ſuppoſita aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Vitea pocula. Virg. 3. Georg. 76.

Adminiſtrare pocula, Vide Adminiſtro.

Collucent pocula menſæ. Catull. Argon. epigr. 599.

Componere pocula de luto. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 8.

Oras circum pocula contingere liquore aliquo, Imbuere. Lucret. lib. 4. 3.

Fabricata ſago pocula. Ouid. 8. Metam. 135.

Finguntur pocula de humo. Ouid. 2. Triſt. 98.

Dare poculum alicui. Cic. pro Cluentio, 22.

Ducere pocula, Exhaurire. Horat. 1. Carm. Ode 17. 5.

Exhaurire poculum mortis. Cic. pro Cluentio, 23.

Inficere pocula ueneno, Vide Inficio.

Digitized by Google

Infundere poculum. Horat. Epod. 5. 17.
Inuitare aliquem poculis, Vide Inuito.
Poculaq; Eoa luxum irritantia gemma. Silius lib. 13. 71.
Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Virg. 3. Aeneid. 71.
Miniſtrare pocula, Vide Miniſtro.
Miſcere pocula, Miniſtrare. Ouid. 10. Metam. 32.
Lactis pocula miſta mero, Tibul. lib. 3. eleg. 5. 7.
Negare porrecta pocula. Horat. 1. epiſt. 19. 11.
Perfecta argẽto, atq; aſpera ſignis pocula. Virg. 9. Aeneid. 53.
Ponere pocula. Virg. 1. Aeneid. 143.
Poſcunt maioribus poculis. Cic. 3. Verr. 45.
Reponere pocula menſis. Virg. 4. Georg. 76.
Reſtinguere pocula ardentis Falerni lympha. Horat. 2. Carm.
Spumantia lacte pocula. Virg. eclog. 5. 14. (ode 11. 4.
Sumere pocula. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.
Magnitudine poculorũ bibẽdoq; ſuperare. Ci. pro Flacco, 71.
Tangere labellis pocula. Ouid. 1. de Arte, 116.
Temperare pocula. Horat. 1. Carm. ode 20. 3.
Tinguere aliquem poculis, Irrigare aliquem mero. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Pocula adorandæ rubiginis. Iuuenal. Saty. 13. 15.
Torquere pocula, Proijcere in aliquem. Iuuen. Saty. 5. 3.
Trahere pocula arenti fauce. Horat. Epod. 14. 1.
Cum canibus timidi uenient ad pocula damæ. Virg. 8. eclo. 6.

Pocillum] pocilli, Diminutiuum, (πυλίσκιον,) Paruum poculum. Cato cap. 156. 2. Per linteum exugito ſuccum, quaſi hominem, in pocillum fictile. Liu. 10. ab Vrbe, 213.

Pocillator] pen. prod. (οἰνοχόος,) aliàs dicitur Acyathis, qui pocula menſæ ingerit.

Poculentus] Adiectiuum, (πόσιμος,) Quicquid potari poteſt. Quidam dicunt potulentum ſcribendum eſſe. Cic. 2. de Nat. deor. 212. Habitat in ea parte oris quam eſculentis et poculentis iter natura patefecit. Legitur & potulentis. De guſtatu. Gell. lib. 4. cap. 1. Penus eſt, inquit, quod eſculentũ aut poculentum eſt.

Podagra] podagræ, pen. corr. (ποδάγρα,) Pedum dolor, πὸς, pes ἄγρα, atrocitas. Martial. lib. 1. 93. Litigat, & podagra Diodorus Flacce laborat. Plin. lib. 26. cap. 10. 6. Podagræ morbus rarior ſolebat eſſe, non modò patrum auorumq; memoria, uerum etiam noſtra, peregrinus & ipſe. Nam ſi Italiæ fuiſſet antiquitus, Latinum nomen inueniſſet. Inſanabilis non eſt credendus: quippe quando in multis & ſponte deſinit, & in pluribus curatur.

Corpora fœda podagra. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 15.
Locuples podagra. Iuuen. 13. Saty. 10.
Nodoſa podagra. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.
Tarda podagra. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 7.
Turpes podagræ. Virg. 3. Georg. 60.
Ardere podagræ doloribus, Vide Ardeo. Cic. 5. de Fin. 162.
Doloribus podagræ complures annos cruciari. Cic. Tuſc. 78.
Fomenta iuuant podagram. Horat. 1. epiſt. 2. 11.

Podagricus] pen. corr. Adiectiuum, (ποδάγρικος,) Qui podagra laborat. Plin. lib. 20. cap. 8. 7. Omnes hæ & podagricis utiles, & ſanguinem reijcientibus.

Podagroſus] pen. prod. (ποδαγρώδης,) Aliud adiectiuũ, Idem. Plautus Merc. 12. 8. Sed tandem ſi podagroſis pedibus eſſet Eutycus, &c.

Podager] pe. cor. (ποδάγρων,) Aliud ſimiliter adiect. Idẽ. Atq; nihil prorſus ſtare putat podager. Claud. epigr. 39. 2.

Podalirius] (ποδαλίριος,) teſte Homero lib. 2. Iliados, Filius fuit Aeſculapij & frater Machaonis, qui ob ſolertiam medicinæ artis unà cum fratre ex Creta ad Troianum bellũ conuocatus fuit. De quo Ouid. 2. de Arte amandi.

Podex] huius podicis, pen. corr. m. g. (πρωκτὸς,) Poſtrior pars corporis pudenda. Iuuenal. Saty. 2.

- ſed podice læui,
Cæduntur tumidæ, medico ridente, mariſcæ.

Turpis podex. Horat. Epod. 8. 1.

Podium] podij, Locus ad ſpectandum habilis, à pede nomẽ habens: ſiue quia pedis modo proiectura illa, quæ podium facit, procedat: ſiue quòd ad pedes ædificiorum ſtrui cõſueuiſſet, ſiue quòd in eo pedibus hæreamus. Nunc uulgò dicitur menianum. Solet enim fieri extra domus parietem, locus porrectus inſtar pulpiti, mutulis è marmore ſuppoſitis. Iuuenal. Saty. 2. 15. Omnibus ad podium ſpectantibus. Sueton. de Nerone, cap. 12. Cæterum accubans primùm paruis foraminib. deinde toto podio adaperto ſpectare cõſueuerat.

Pœcilaſium] (ποικιλάσιον,) urbs Cretæ, Ptoleməo lib. 3. cap. 17. uulgò Peulalo.

Pœcile] huius Pœciles, pen. corr. fœ. ge. (ποικίλη,) Fuit porticus Athenis, in qua Stoici philoſophabantur, Latine dici poteſt Varia, ſiue Variegrata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον, uarium dicunt, ποικιλίαν, uarietatem. Vnde & lapis Similes uocatus eſt Pyrrhopœcilos, à uarietate rubentium macularum. In hac autem porticu Zenon philoſophus diſcipulos docebat. Plin. li. 35. ca. 9. 2. Hic & Athenis pinxit porticum, quæ Pœcile uocatur, gratuitò, quum partum eius Mycon mercede pingeret. De Polygnoto Thaſio. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniã ſepties eadẽ uox in ea reddeba-

Poema] Vide Poeta. (tur.

Pœmenis] pen. corr. (ποιμενὶς,) Nomen canis apud Ouidium, 3. Metamor. - pecudesq; ſecuta
Pœmenis, & natis comitata Harpyia duobus. Dicta eſt pœmenis quod oues ſeruet, ποίμνη enim ouile ſignificat aut gregem unde ποιμὴν paſtor.

Pœna] pœnæ, (ποινὴ, τίσις, τιμὴ, πρόστιμον, ἐπιτίμιον, ζημία,) Supplicium, à pendendo, ut inquit Varro, quo quis ob delictum afficitur. Vlpianus in L. Siquis forte. ff. De pœnis, Et ſunt pœnæ, quæ quidem uitam aut adimant, aut ſeruitutem adiungant, aut ciuitatem auferant, aut exilium, aut coercitionem corporis contineant.

Animaduerſio & pœna. Cic. Bruto, 15. 4.
Mulcta pœna. Cic. 3. de Legib. 8.
Ne maior pœna quàm culpa ſit, cauẽdũ eſt. Cic. 1. Offic. 125.
Periurij pœna diuina, exitium: humana, dedecus. Cicero 2. de Legibus 37.
Mors naturæ pœna eſt: iracundiæ tormentum atq; cruciatus. Cic. 11. Philipp. 290.
Scelerum pœnæ. Virg. 8. Aeneid. 134.
Arbiter pœnarum alicuius. Senec. Theb. 1. 34.
Cauſa pœnæ cruenta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 9.
Imago pœnæ. Silius lib. 16. 14.
Inter pœnas, Vide Inter.
Amara pœna. Iuuenal. Saty. 13. 26.
Crudeles pœnæ, Vide Crudelis.
Debitæ pœnæ. Senec. Herc. fur. 9. 6.
Grauiſſimæ legum pœnæ. Cic. in Piſonem, 40.
Ingens pœna. Senec. Thyeſte, 1. 19.
Lætæ pœnæ. Ouid. epiſt. 22. 16.
Leuis pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3. 33.
Metitæ pœnæ. Ouid. 4. Faſt. 48.
Pœna minor merito, nocuit mala lingua duobus. Ouidius 2. Amor. eleg. 2. 10.
Mitior pœna. Quintil. lib. 6. cap. 4. 13.
Præſens pœna. Senec. Hippoly. 2. 16.
Tardior pœna. Quintil. lib. 7. cap. 3. 33.
Triſtis pœna. Ouid. 2. Triſt. 99.

Vehemens

Digitized by Google

Vehement pœna. Iuuenal. Satyr. 13. 20.
Accipere pœnas, Vide Accipio.
Accipe quas merui pœnas: en ora fatiſcunt, &c. Claudian. 3. de raptu Proſerp. 85.
Addere pœnam, Vide Addo.
Afficere pœna. Cic. 2. Offic. 25.
Agere pœnam, Vide Ago.
Aſcribere pœnam, Vide Aſcribo.
Audere pœnam. Tacit. lib. 2.
Capere pœnam, Vide Capio.
Capere pœnas. Salluſt. in Iugurtha, dum pro ciuibus ſuis uiris fortiſſimis atq; miſerrimis pœnas caperent. Caperent, id eſt ferrent, ſubirent.
Capere pœnas uerborum. Ouid. 2. Metam. 167.
Capere pœnam in hoſtem, Hoc eſt hoſtem afficere ſupplicio. Curtius libro 4.
Cogere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.
Commeruiſſe pœnam. Ouid. 2. Triſt. 1.
Committere pœnam. Quint. lib. 7. cap. 5.
Compeſcere aliquem pœnis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 7.
Conſcripſerũt edictum Prætores cum pœna & iudicio. Cicero 3. Offic. 105.
Conſtituere pœnam, Vide Conſtituo.
Reticentiæ pœna etiam eſt à Iuriſconſultis conſtituta. Cicero 3. Offic. 84.
Conſurgere in pœnam. Plin. lib. 8. cap. 16. 2.
Præmio et pœna cõtineri Remp. dixit Solon. Cic. Bruto, 15. 5.
Contrahere pœnam, Vide Contraho.
Decerni potuit pœna decentior. Senec. Thyeſte, 2. 6.
Dependere pœnas. Cic. pro Seſtio, 123.
Differre pœnas. Ouid. 2. Metam. 94.
Dare pœnas. Cic. de Claris Orat. 130. Niſi in facinore manifeſto deprehẽſus, pœnas legibus & iudicio dediſſet. Vide Do.
Crudeles pœnas dare. Virg. 6. Aen. 117.
Dare pœnas meritas ſanguine. Ouid. lib. 4. Faſt. 48.
Morte dare pœnas alicui. Ouid. 9. Metam. 117.
Dare pœnas temeritatis ſuæ. Cic. Att. lib. 9. 181. 3.
Dare pœnas quas pati meruimus. Ouid. 1. Meta. 49.
Dedi ſatis ſuperq; pœnarum tibi. Horat. Epod. 17. 4.
Heu quantũ pœnæ miſero mens cõſcia donat. Luca. lib. 7. 159.
Effugere pœnam. Cic. Tironi, lib. 16. 26. 1.
Ire in pœnas. Ouid. 5. Metam. 134.
Exerceri pœnis. Virg. 6. Aen. 148.
Exhauſtum eſt ſatis pœnarum. Virg. 9. Aen. 72.
Exigere pœnas de aliquo. Ouid. 8. Metam. 107.
Exigere pœnam. Plin. lib. 7. cap. 44. 3.
Exoluere pœnas. Catul. Argon. epig. 59. 16.
Exoluere aliquem pœna. Tacit. lib. 14.
Expendere pœnas alicui. Cic. 2. Tuſc. 40.
Expetere domeſtici ſanguinis pœnam. Cicero de Aruſpic. reſpon. 40.
Ferre pœnam. Cic. pro Domo 103.
Finire pœnas. Ouid. 1. Metam. 148.
Grauior fit pœna longa mora. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 8.
Frangere pœnas, Mitigare. Lucret. lib. 4. 218.
Habere pœnas. Cic. 2. de Legib. 71.
Imponere pœnas ſontibus. Ouid. 2. Metam. 102.
Inire pœnam. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Factorum pœnæ inſtant. Ouid. 8. Metam. 156.
Interponere pœnas, Vide Interpono.
Irrogare pœnam alicui. Quintilianus libro 6. cap. 4. 13. Vide Irrogo.
Nemo nocẽs ſibi ipſe pœnas irrogat. Sene. Herc. Oetæo, 7. 32.
Irrogare pœnas æquas peccatis. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 24.
Leuari à pœna, Vide Leuis.
Liberare pœna iudiciorum innocentiam. Cic. 1. de Orat. 101.
Luere pœnas, Puniri. Suet. in Veſp. Auguſto, cap. 1.
Luere pœnas iuſtas. Horat. Epod. 17. 8.
Luere pœnas facinorum. Senec. Octau. 5. 6.
Manet cunctos generis pœna una. Claud. 2. in Eutrop. 96.
Meditari pœnam in fratrem, Vide Meditor.
Mouere pœnas immeritas. Claud. 2. de raptu Proſerp. 28.
Multare aliquem multa & pœna. Cicero pro Cornelio Balbo, 33.
Offerre pœnam. Liuius libro 6. Decad. 1. Pœnam oblatam oculis deorum.
Omitte pœnas languidas longæ moræ. Senec. Thebaid. 1. 10.
Patior ſine crimine pœnam. Ouid. 9. Metam. 75.
Pati pœnam culpa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 6.
Genus nouum pœnæ pati. Ouid. in. Ibin, 68.
Pendere pœnas, Multã ſoluere. Cic. in Piſonẽ, 39. Vide Pendo.
Haud mediocres pœnas pendere, Vide Mediocris in Medius.
Pendere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam. 47.
Pendere pœnas pro ſcelere. Lucret. lib. 5. 24.
Pendere pœnas grauiſſimas ſtultitiæ ſuæ. Cicero ad Atticum libro 11. 219. 2.
Perferre pœnam. Cic. pro Seſtio, 128. Pertuli pœnarum ſatis.
Perferre omnes acerbiſſimas pœnas impiorum. Cicero 2. de Lege Agrar. 90.
Perpeti pœnas pro crimine. Valer. 4. Argon. 85.
Perſequi pœnas alicuius, pro Vlciſci. Cic. Attico, lib. 9. 187. 2.
Perſoluere pœnas ſceleris. Cic. Bruto, 5. 3. Idem 11. Philipp. 311. Pœnas dijs hominibuſq; meritas, debitaſq; perſoluat.
Iuſtas & graues pœnas Reip. is perſoluit. Cic. de Amic. 36.
Perſoluere pœnas capite ſuo. Senec. Agamem. 13. 10.
Petere pœnas in imperatorem, pro exigere pœnas de imperatore. Salluſt. in Iugurtha.
Petere pœnam ab aliquo. Cic. 1. de Inuent. 27.
Placere pœnæ. Senec. Troade, 11. 2.
Pœnitere crudelis pœnæ. Ouid. 2. Metam. 120.
Poſcere pœnas cum ſanguine. Virg. 2. Aen. 15.
Magnas pœnas præcepit. Sil. lib. 6. 62.
Culpam pœna premit comes. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.
Promerere pœnam. Ouid. 1. Triſtium eleg. 2. 13.
Proponere pœnam alicui. Catul. epig. 94. 3.
Nouamq; pœnam ſceleribus quærit parem. Sene. Theb. 1. 49.
Recipere pœnas ab aliquo. Virg. 4. Aen. 131.
Recuſare pœnam. Quint. lib. 4. cap. 2. 51.
Reddere pœnas. Salluſt. in Iugurth. Id eſt grauiſſimè punire.
Reddere aliquem pœnæ, Vide Reddo.
Relictus pœnæ. Ouid. 14. Metam. 44. Solus, inops, expes, leto pœnæq; relictus.
Remanet pœna. Cic. in Piſonem, 75.
Remittere pœnam. Quint. lib. 7. cap. 2. 43.
Repetere pœnas ab aliquo. Cic. 7. Verr. 128.
Repoſcere aliquem ad pœnas. Virg. 2. Aen. 28.
Pœna reuerſura eſt in caput iſta tuum. Ouid. 1. de Arte, 69.
Ruere in pœnam ſuam. Senec. Octauia. 17. 14.
Veterum malorum pœnas ſancire aliquibus. Stat. 3. Theb. 49.
Sancire pœna obſeruantiam. Cic. pro Plancio, 37.
Sequitur pœna ſcelus. Cic. de Aruſp. reſp. 34.
Seruare pœnam. Ouid. lib. 2. de Arte, 58.
Soluere pœnas. Ouid. 1. Metam. 43.
Soluere pœnas breues tã magnis ſcelerib. Senec. Oedip. 12. 5.
-magnis iniuria pœnis
Soluitur. Ouid. 5. Faſt. 61.
Seræ, ſed tamen iuſtæ & debitæ pœnæ ſolutæ ſunt. Cicero pro Milone, 65.

Digitized by Google

Subire pœnam. Cic. in Pisonem, 72.
Sufferre pœnam. Cic. pro Flac. 74.
Esse in pœna. Cic. pro Ligario, 8.
In pœnas non satis unus eris. Ouid. epist. 2. 9.
Pœna est. Cic. pro Flacco, 30. Pœna est, ut opinor, Dorylensium grauior.
Sumere pœnas. Cic. 2. de Inuent. 183.
Sumere merentes pœnas. Virg. 2. Aen. 118.
Sceleratas pœnas sumere, Ob perpetratum scelus commeritas. Virg. 2. Aen. 116.
Suscipere pœnam. Cic. pro Lege Manil. 4.
Suscitare pœnas alicui. Virg. 4. Georg. 91.
Sustimere pœnam. Cic. pro Domo sua, 104.
Sempiternam pœnam sustimerē mea uoluntate susceptam. Cic. Post. red. ad Quirites, 1.
Trahere aliquem per omnem pœnam. Virg. 5. Aen. 158.
Transfigere aliquod scelus leui pœna. Quint. lib. 7. cap. 3. 33.
Quæ uenit indignè pœna dolenda uenit. Ouid. epist. 5. 2.
Viuere in pœnas alicuius. Seneca Troade, 10. 19.
Vrgeri pœnis. Virg. 6. Aen. 112.

Pœnalis] & hoc pœnale, pen. pro. ut Pœnalis opera, Quæ ad pœnam pertinet. Plin. lib. 18. cap. 11. 9.

Pœnarius] Adiectiuū, (ποινομανικός,) ut Pœnaria actio. Quint. lib. 4. cap. 3. 6.

Pœnitet] pen. cor. pœnitebat, pœnituit, (μετανοέω, μεταμέλω, μεταμέλομαι,) Pœnitere dicimur, quum quæ ipsi fecimus, ea nobis pòst displicere incipiunt, & molesta esse. Et regit accusatiuum patientis rei cum genitiuo agentis. Cicero ad Att. lib. 3. 47. 3. Alterū non potes, ut me non nostri consilij uitæq; pœniteat.

Pœnitet, Aliquando pro Tædet, pudet, seu dolet accipitur, & tunc interdū præsenti infinitum iungitur. Teren. Phor. 1. 3. 20. Ita pleriq; ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitet. Id est nostra cōtemnimus, inquit Donatus. Virg. eclo. 2. 7. Nec te pœniteat calamo triuisse labellū. Cicero, Fœnitet defendere. Idem Senect. 17. Num igitur si ad centesimū annum uixisset, senectutis cum suæ pœniteret? Id est tæderet.

Tædet & pœnitet. Cic. Att. li. 2. 37. 6. Sed quod facilè sensuas, tædet ipsum Pompeium, uehementerq; pœnitet.

Nihil pœnitet. Cic. 5. Tusc. 75.
Quod te offenderim, me pœnitet. Cic. Att. lib. 11. 121. 3.
Sapientem nihil opinari, nullius rei pœnitere, nulla in re falli, sententiam mutare nunquam. Cic. pro Muræn. 57.
Sapientis proprium est, nihil, quod pœnitere possit, facere. Cic. 5. Tuscul. 117.
Facinus pœnitere. Cic. 2. de Inuent. 150.
Me haud pœnitet eorum sententiæ esse, quibus & apparitores, &c. Liu. 1. ab Vrbe, 32. Id est, Non nolo, inquit Budæus.
Ne supplicijs quidem moueri, uiri fortis est, ut fortiter feciſſe pœniteat. Cic. pro Milone, 63.
Iurasse pœnitet. Ouid. 2. Metam. 10.
Pœnituit eum illa sensisse. Cic. 4. Acad. 125.
Pœnitet. Cic. pro Cluent. 64. Neq; me pœnitet hoc potius tempore, quàm illo causam A. Cluētij defendere, causa enim manet eadem. Id est, non minus commodè nunc & opportunè agere puto, quàm si in re recenti egissem. Budæus.
Acti uos pœnitet. Valer. 5. Argon. 135.
Authoritatis alicuius pœnitere. Cic. de Arusp. resp. 42.
Belli iniusti pœnitet. Ouid. 5. Metam. 42.
Conuiuiorum pœnitet. Horat. Epod. 11. 2.
Dignitatis tuæ non me pœnitet. Cic. 3. Philip. 135.
Facti pœnitere aliquem. Catull. epigr. 28. 3.
Fortunæ, amplitudinis, claritatis, gloriæ num pœnitebat? Cic. 1. Philip. 24. Curtius, Malo me fortunæ pœniteat, quàm uictoriæ pudeat. Id est, Malo me dolore effici propter calamitosam offensionem, quàm pudore ob uictoriam. Budæus.
Meæ fortunæ pœnitet me. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 1. 1.
Pœnitet me hominis, Id est non magnifacio hominem. Cicero 4. Acad. 125.
Quid eum Mnesarchi pœnitebat, quid Dardani, qui erant Athenis tum principes Stoicorum? Budæus.
Imperij pœnitere. Cic. in Somn. Scip. 13.
Industriæ nostræ neq; eos, neq; alios pœnitebit. Cicero 2. de Inuentione.
Ineptiarum suarum eos pœnitet. Cic. Celio, lib. 2. 8. 7.
Instituti pœnitet. Cic. 1. Verr. 38.
Laudis me meæ pœnitet. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 27.
Memet mei pœnitet. Cic. 3. de Orat. 18.
Muneris sui pœnitere. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 1.
Pacis pœnitet. Liu. 5. bell. Maced. 90.
Pœnitet me pecoris. Virg. 10. eclog. 3.
Pœnitet rei pro Nolle ita rem euenisse, et ob id dolore. Cic. pro Domo sua, 15. Budæus.
Scelerum pœnitet. Horat. 3. Carm ode. 24. 10.
Vehementer sui status pœnitet Cic. Attico, lib. 2. 38. 1.
Pœnitet me uerbi tui. Cicero pro Plancio, 62. Vide quàm me uerbi tui pœniteat. Id est quàm mihi non satis sit hoc uerbum. Budæus.
Virium pœnitet. Liu. 1. ab Vrbe, 34.
Pœnitet, Parum uidetur. Terentius Heauton. 1. 1. 20. Idem Eunucho, 5. 7. 11.
An pœnitebat flagitij, te author quod feciſſet
Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares? Donatus. Cæsar lib. 2. bell. Ciuil. An pœnitet uos, quòd salutem atq; incolumē exercitū nulla naue desiderata traduxerim.

Pœnitens] pen. cor. pœnitentis, o. g (μετανοῶν,) Sueto. in Vitell. cap. 15. Non multo pòst pœnitens facti.

Portus optimus pœnitēti, mutatio cōsilij. Cic. 12. Philip 322.
Pœnitens de matrimonio. Sueto. in Claud Cæsare, cap. 43.

Pœnitendus] (μεταμελητέος,) Adiect. nomen, à Pœnitet uerbo, id est Pudendus, & parui æstimandus. Liu. 1. ab Vrbe, 159. Sub haud pœnitendo magistro. Col lib. 2 ca. 2. c. Itaq; hic ager siue exercetur, seu cessat, colono est pœnitendus, ac tanquam pestilens refugiendus.

Pœnitendum] (μεταμελητέον,) Gerundium legitur. ut, Non est eius præceptoris pœnitendum. Sallust. in Iugurth. Num eorum pœnitendum sit.
Ad pœnitendum. Tacit. lib. 3.
Pœnitendi, Aliud gerundiū (τῦ μεταμελεῖσθαι,) Cic. 4. Tusc. 129. Alexandrum regem uidemus: qui quum interemisset Clutum familiarem suum, à se manus abstinuit, tanta uis fuit pœnitendi.

Pœniturus] pe. pro. (μετανοήσων,) Accius, Quod si procedit, neq; te, neq; quenquam arbitror pœniturum laudis: quam ut serues uide. Quint. lib 9. cap. 3. Eousq; processum est, ut non pœniturum, pro non acturum pœnitentiam: & uisuros, ad uidendum missos, Sallustius dixerit.

Pœnitentia] (μετάνοια, μεταμέλεια,) Plin. auunculus lib. 17. ca. 12. 6. Nihil est fœdius agricolis, quàm gestæ rei pœnitentia. Liu. 1. bel. Maced. Celerem enim pœnitentiam, sed tandem seram & inutilem sequi.
Agere pœnitentiam, Vide Ago.
Pœnitentia, pro Contemptu & aspernatione. Plin. libro 5. cap. 17. 1. de Essenis, Gens æterna in qua nemo nascitur, tam fœcunda illis aliorum uitæ pœnitentia est. Budæus.

Pœnus] (λίβυς,) Carthaginiēsis, à Phœnix, sed aspiratio detrahitur: & œ in u mutatur in deriuatiuo, Punicus, Punica, Punicum, non Pœnicus. Vide infrà in dictione Punicus.

Pœni,

Digitized by Google

Pœni] (λίβυες,)inquit Seruius) ἀντίφρασιν est, quasi Phœnici, quia à Phœnicibus orti. Virg. 1. Aen. 62.
-ponuntq; ferocia Pœni
Corda uolente deo.
Calliditate Pœnos Romani nõ superarũt. Ci. de Arusp. resp. 17.
Acutus ut Pœnus, & ualde studiosus ac diligens Clitomachus. Cic. 4. Acad. 178.
Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum. Cic. 3. de Natura deor. 115.
Ductor Pœnorum, Hannibal. Sil. lib. 7. 107.
Ferox Pœnus. Claud. 5. Paneg. 30.
Fulmineus Pœnus. Claud. de bel. Getico, 28.
Pœnus] Adiect. (λιβυκὸς,) Stat. lib. 4. Syl. 3. 19. Pœnus Bagrada serpit inter agros.
Leones Pœni. Virg. 5. eclog. 6.
Sermo Pœnus. Stat. 4. Syl. 4. 9.
Poeta] poetæ, pe. pro. m. g. (ποιητὴς,)ἀπὸ τῦ ποιέω,) quod est facio, effingo, quasi fictor. Est enim qui elegantia carmina fingit. Horat. in Arte, 2.
-pictoribus atq; poetis
Quidlibet audendi semper fuit æqua potestas.
Manus multa poetarum. Horat. 1. Serm. saty. 4. 29.
Antiquissimum è doctis apud Græcos est genus poetarum. Cic. 1. Tusculan. 5.
Finitimus oratori poeta, numerus astrictior paulo, uerborum autem licentia huberior. Cic. 1. de Orat. 36.
Neminem adhuc cognoui poetam qui sibi nõ optimus uideretur. Cic. 5. Tusc. 90.
Arguti poetæ. Horat. 2. epist. 2. 118. (Orat. 37.
Astrictior uersu poeta, oratoris uirtutes persequitur. Cic. in
Bonus poeta nemo sine inflammatione animorum existere potest, & sine quodã afflatu quasi furoris. Ci. 2. de Orat. 105.
Castum esse decet pium poetã. Catull. ad Aureliũ, epigr. 16. 1.
Clarissimi poetæ. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.
Crescens poeta. Virg. 7. eclog. 5.
Disiecti membra poetæ. Horat. 1. Serm. saty. 4. 13.
Diuinus poeta. Virg. eclog. 5. 9.
Docti ueteres poetæ Graiũm. Lucret. lib. 2. 121.
Græci poetæ. Cic. 2. de Orat. 33.
Grauis & ingenuosus poeta. Cic. pro Plancio, 48.
Illustres poetæ. Quint. lib. 5. cap. 11. 28.
Magnum poetam quenquam sine furore esse posse negat Democritus. Cic. 1. de Diuin. 137.
Secli incõmoda pessimi poetæ. Catull. ad Caluum, epig. 14. 5.
Sanctos poetas suo iure appellat Ennius, q; quasi deorũ aliquo dono & munere cõmendati nobis esse uideãtur. Cic. pro Ar
Seniorũ poetarũ turba. Hora. 1. Ser. saty. 10. 14. (chia, 14.
Tener poeta. Catull. ad Libellum, epig. 33. 1.
Vesanus poeta. Horat. de Arte, 92.
Alere & formare poetam. Horat. de Arte, 62.
Canunt poetæ. Vide Cano.
Confingunt hæc poetæ. Cic. pro Rosc. Amer. 27.
Valet natura ipsa poeta, & mentis uiribus excitatur, & quasi diuino quodam spiritu afflatur. Cic. pro Archia, 14.
Poema] pen. pro. poematis, pen. cor. n. g. (ποίημα,) Poetarum opus, hoc est figmentum seu fictio. Plin. lib. 7. cap. 56.
De poematum origine magna quæstio est.
Austera poemata. Horat. de Arte, 69.
Dulcia poemata. Horat. de Arte, 21.
Egregium poema. Cic. 1. de Orat. 109.
Festiuum, concinnum, & elegans poema. Cic. in Pisonem, 5.
Immodulata poemata. Horat. de Arte, 54.
Lachrymosa poemata. Horat. 1. epist. 1. 14.
Pulchra poemata. Horat. de Arte, 21.
Ridenda poemata. Iuuen. Saty. 10. 13.
Ridiculum poema. Horat. 2. epist. 1. 48.
Sanctum poema. Horat. 2. epist. 1. 111.
Tenerum, moratum, atq; molle poema. Cic. 1. de Diuin. 117.
Tragicum, comicum, epicum, melicum ac dithyrambicum poema. Cic. de Opt. gen. Orat. 141.
Attingere poemata. Catul. ad Varum, epigr. 19. 3.
Componere poemata, Vide Compono.
Componere poema ad aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 16.
Condere poema, Vide Condo.
Condere poema Græcum. Cic. Att. lib. 1. 11. 24.
Tenui deducta poemata filo. Horat. 2. epist. 1. 46.
Facere bona poemata. Horat. de Arte, 62.
Varium & elegans omni ferè numero poema fecisti. Cicero 1. Academ. 15.
Legere libentius poemata. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 12. 2.
Natũ inuentumq; poema iuuandis animis. Hora. de Arte, 76.
Mira poemata pangere. Horat. de Arte, 84.
Poesis] huius poesis, pen. pro. f. g. Nonius, Poesis & Poema hanc habẽt distantiã: Poesis est textus scriptorũ: Poema inuentio parua, quæ paucis uerbis expeditur. Lucil. Saty. li. 8. Cic. 4. Tusc. 117. Anacreontis quidem tota poesis est amatoria. Idem 3. de Orat. 56. Quamuis claris sit coloribus picta uel poesis uel oratio.
Homeri picturam non poesim uidemus. Cic. 5. Tusc. 160.
Poeticus] pen. corr. Adiect. (ποιητικὸς,) Quod ad poetam pertinet: ut Ars poetica, & Verba poetica. Cic. 3. de Orat. 84. Quint. lib. 1. At in eadẽ uitij geminatione Metier, Sufficier, dicens Ennius, poetico iure defenditur. Id est, authoritate poetica. Cic. 1. de Orat. 73. Poeticus numerus.
Poetici dij. Cic. 3. de Nat. deor. 111.
Licentia poetica. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.
Mella poetica manare. Horat. 1. epist. 20. 9.
Themata poetica. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
Voluptates poeticæ. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.
Poetice] pen. cor. Aduerb. (ποιητικῶς,) More poetico. Cic. 5. de Fin. 16. Vt poeticè loquar.
Poetica] poeticæ, & Poetice, poetices, pen. cor. (ποιητικὴ,) Ars ipsa conscribendorũ uersuum. Cic. 1. Tusc. lib. 4. 113. O præclarã emendatricẽ uitæ poeticã! Idẽ 3. de Orat. 96.
Poetor] penult. prod. poetaris, (ποιέω,) poetari, In poetica se exercere, siue poetam agere. Ennius, Nunquam poetor nisi podager.
Poetria] poetriæ, pen. cor. & Poetis, pe. pro. poetidis, (ποιήτειαι,) Id est mulier poetices perita. Cic. pro M. Cœlio, 51. Verum hæc tota fabella ueteris & plurimarum fabularum poetriæ, quàm est sine argumento, quàm nullũ inuenire exitum potest? Persius in Proœm. 3.
Poetificus] pen. cor. (ποιητοποιὸς,) Adiect. quo usus est Ennius, qui Caballinum fontem pontificum nominauit.
Pogonia] uel Pogonias, pogoniæ, pen. cor. (πωγωνία,) Dici potest barbata, Genus cometæ, πώγων enim barba Græcis dicitur. Plin. lib. 2. cap. 25. Pogonias uocant, quibus inferiore ex parte in speciem barbæ longe promittitur iuba.
Pol] Aduerb. iurantis, (νὴ τὸν πολυδεύκην,) per Pollucem. Cic. 3. Tusc. 74. Pol mi fortuna magis nunc desit, quàm genus. Ex poeta. Horat. 1. epist. 7. 19.
-pol me miserum patrone uocares.
Certè pol. Terent. Eunu. 4. 5. 5.
Certè tu quidem pol multò hilarior.
Pola] (πόλαι,) Istriæ ciuitas, quondam à Colchis condita. Pietas Iulia Plinio dicitur lib. 3. cap. 19. in descriptione Istriæ.
Polca] (πόλιον,) fimus pulli asinini quẽ equa initio partionis ante fœtũ effundit, ut ait Aristoteles, qui polion. Plinius ucrò

uerò lib. 28. cap. 13. 5. polean uocat.

Polemon] pen. cor. (πολεμὼν,) Athenienſis philoſophus, prima adoleſcentia laſciuus, & uoluptatibus deditus, quum patentem Xenocratis ſcholam intraſſet, deq; modeſtia & moribus ſermo haberetur, ita demum ad eum flexit animum, ut reiecta incontinentia, ſe totum philoſophiæ addixerit: ex quo poſtea eius ſcholæ ſucceßit. Author Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

Polemonia] polemoniæ, pen. corr. (πολεμώνιον,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 6. 2. Polemoniam, alij philetæriam, à certamine regum inuentionis appellant.

Polemonium] (πολεμώνιον,) Ptolemæo, lib. 5. ca. 6. Cappadociæ urbs: uulgò Leona.

Polenta] polentæ, (ἄλφιτον,) Dicitur & pulēta. Sic fiebat, Perfuſum aqua hordeum ſiccabant nocte una, poſtero die frigebant, deinde molis frangebant, ſeruabanq; in multos dies. Cato de Re ruſt. cap. 108. Tum id percolato, polentā adijcito. Ouid. 5. Metam. 91.

-neq; adhuc epota parte, loquentem
Cum liquido miſta perfudit diua polenta.

Grandis polenta. Perſius Satyr. 3. 6.

Polentarius] Adiect. (ἀλφιτικὸς,) Quod pertinet ad polentam, ſeu quod eſt ex polenta. Plau. Curcul. 7. 11. Ejiciam crepitum polentarium.

Polentia] (πολεντία,) urbs Liguriæ Ptolemæo lib. 3. cap. 1. uulgò Palanza.

Polimenta] polimentorum, (ὀσχεόν,) Teſticuli porcorū dicuntur, quum caſtrantur: à politione ueſtimentorū quòd ſimiliter ut illa curantur, inquit Feſtus. Plau. Menæh. 5. 29.

-pernam itidem, aut ſinciput,
Aut polimenta porcina.

Polio] polis, poliui, politum, pen. pro. (ξέω, ξύω, ἀποξέω, ἀποξύω, λειαίνω,) polire, Colere, ornare, & quaſi urbano & politico more (qui ruſtico contrarius eſt) componere, ut ait Sipontinus. Virg. 8. Aen. 88. Certatim ſquamis ſerpentum, auroq; polibant. Cic. 2. de Legib. 93. Hoc plus, inquit, ne ſacito rogum, aſcia ne polito.

Arma polire deorum. Stat. 4. Sylu. 6. 10.

Signa Dædala polire. Lucret. lib. 5. 281.

Tigna polire. Claud. 3. Paneg. 65.

Pumice poliantur geminæ frontes. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 2.

Carmina polire ſollicita cura. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 13.

Orationis faciendæ & poliendæ ignarus. Cic. 1. de Orat. 33.

Politus] pen. pro. (ξεστὸς, σὔξεστος, σὔξοος, λεῖος, γλαφυρὸς,) politior, politiſſimus. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.

Fronte politus. Perſius Satyr. 5. 12.

Pelliculam ueterem retines, & fronte politus
Aſſutam rapido ſeruas ſub pectore uulpem.

Politus, urbanus, elegans. Cic. de Clar. Orat. 156.

Politus è ſchola. Cic. in Piſonem, 47.

Politus artibus. Cic. 1. de Fin. 39. Et ad Memmiū, lib. 13. 1. 13. Eſt enim omni liberali doctrina politiſſimus.

Pictus & politus omnib. artis coloribus. Cic. Att. li. 2. 36. 5.

Doctrina politos conſtituit quoſdam pariter. Lucre. lib. 3. 62.

Politus omnibus uirtutibus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 9.

Politum quid & perfectum proferre. Cic. 1. de Orat. 3.

Nihil acutius, nihil politius Ariſtotele. Cic. 4. Acad. 257.

Arte politiſſima perfecit caput Veneris Apelles. Cicero Lentul. lib. 1. 9. 53.

Politæ columnæ. Cic. ad Qu. Frat, lib. 3. 17. 2.

Politior elegantia. Cic. 3. de Finib. 6.

Politæ facetiæ, Elegantes & ornatæ. Cic. 1. de Orat. 125.

Politioris humanitatis expers. Cic. 2. de Orat. 40.

Accurata & polita oratio. Cic. de Clar. Orat. 182.

Politiſſimus & acutiſſimus noſtræ memoriæ philoſophus. Cic. 4. Acad. 202. De Antiocho.

Sermo politus. Claud. 8. Paneg. 50.

Politulus] pen. corr. (ὑπογλάφυρος,) Adiect. diminut. Cic. ad Volumnium, lib. 7. 34. 5. Opus eſt huc limatulo & politulo tuo iudicio.

Polite] pen. pro. Aduerb. (γλαφυρῶς,) Cic. 1. Acad. 4. Quæ & ſunt magna ſanè, & limantur à me politius.

Politè & ſubtiliter. Cic. 4. Acad. 216.

Ornatè politeq; dicere. Cic. pro Cælio, 5.

Eloqui politè. Cic. 1. Tuſc. 10.

Scribere politè. Cic. de Clar. Orat. 37.

Politura] polituræ, p. pro. (λείανσις,) Plin. lib. 11. ca. 24. 3. Quàm nō ad hoc uidetur pertinere cribratæ pexitas tela, & quadam polituræ arte, ipſa per ſe tenax ratio trameſ Idem lib. 36. cap. 6. 9. Thebaica polituris accommodatur.

Ad polituram ſarcire, Vide Ad.

Polio] polionis, m. g. Qui arma polit. Firmicus lib. 2. Mars & Mercurius in decimo ab horoſcopo loco poliones faciunt. Meminit Caliſtratus libro 50. ff. de iure immunit. L. Quibuſdam.

Polion] (πόλιον,) Vide Polea.

Polion, ſiue polium, eſt etiam herbæ nomen, quam Plinius deſcribit lib. 21. ca. 7. 8. Sic & apud Græcos polion herbam, inclytam Muſæi & Heſiodi laudibus, ad omnia utilē prædicantium, ſuperq; cætera ad famam etiā dignitatis: prorſusq; miram, ſi modò (ut tradunt) ſolia eius mane candida, meridie purpurea, ſole occidente cærulea aſpiciuntur.

Polis] huius, polis, f. g. (πόλις,) Latinè dicitur ciuitas et urbs.

Politia] politiæ, Reſpub. quo nomine inſcriptus eſt liber Platonis. Cic. 1. de Diuinat. 107.

Politicus] pe. cor. Adiect. (πολιτικὸς,) Quod eſt ciuile. Cic. Mario, lib. 7. 1. 11. Sed quæ poteſt eſſe homini politico delectatio, quū aut homo imbecillis à ualentiſſima beſtia laniatur? Quædam exemplaria legunt polito. Idem ad Atticum, lib. 9. 12. 4. Sumpſi mihi quaſdam tanquam theſes, quæ & politicæ ſunt, & temporum horum.

Polla] (πόλλα,) uxor Lucani poetæ, cuius meminit Stat. 2. Sylu. 7. 11. Tu caſtæ titulum, decuſq; Pollæ
Iucunda dabis allocutione. Paulòq; infrà eam commendat ab eruditione.

Pollen] pollinis, pe. cor. n. g. uel Pollis, pollinis, m. g. (γύρις, ἀλφίτου,) A polleo deduci uidetur, Flos tritici. Terentius Adelph. 5. 3. 60.

-ego iſtuc uidero:
Atq; illa, fauillæ plena, fumi, ac pollinis
Coquendo ſit faxo, & molendo. Marcellus Dioſcoridis interpres dicit eſſe pollinem, tenuiſſimum puluerem magis quàm farinam, qualis circa molas plerunq;, & loca in quibus panis pinſitur, parietibus hærens, inuenitur, unde fit panis omnium infirmiſſimus. Columella, libro 6. cap. 30. 5. Et thuris polline cum eo qui proſluit, ſanguine immiſto, armilinantur.

Pollis polentæ. Cato cap. 157. 8.

Pollinarius] Adiect. (γυρινικὸς,) Quod ad pollinē pertinet: ut Cribrum pollinarium, Quod limo, nō ſetis equorum fit ad pollinem purgandum. nam cribra quæ ad excutiendā farinam fiunt, excuſſoria dicuntur. Plinius lib. 18. cap. 11. 6. Plautus Pœn. 7. 10. Nam iſte quidem gradus ſuccretus eſt cribro pollinario.

Pollintor] pollintoris, m. g. (ἀλφοφόρος,) Curator piſtrini, qui farinā facit, & pollinē, quiq; pollinario cribro pollinē excutit. Cato cap. 5. 3. Operarium mercenarium, pollinatorem,

Digitized by Google

rem, diutius eundem ne habeat die.

Pollinceo] pollunces, pollincui, pollincere, Farinam in pistrino lucrifactam diuidere, inquit Sipontinus.

Pollintio] Verbale. Cato cap. 136. Pollimtionē in agro Casinate & Venafro sic dare oportet. In loco bono parte octaua corbi diuidat, satis bona septima, tertio loco sexta, si grauum modio diuidet, parti quinta in Venafro ager optimus, IX. parti corbi diuidat. Si communiter pisunt, quæ ex parte pollintori pars est, eam partem in pistrinum pollintor ordeum, V modio fabam quinta modio diuidat. Alij legunt pollitionem, & pollitor.

Polleo] polles, (ἰσχύω, δύνω, δύναμαι,) pollere, Posse, ualere. Cicero in Parad. 43. Nec est ulla res quæ plus apud eum polleat, quàm ipsius uoluntas atq; iudicium.

Polleat moderatione & constantia. Cic. 4. Tuscul. 56. In quibusdam exemplaribus desideratur polleat.

Pollere quæstu dicitur, quod est pretiosum. Plin. lib. 19. cap. 3. 9. Sunt etiamnum duo genera, nonnisi sordido nota uulgo, quum quæstu nullo polleant.

Scientia pollet uirtus. Cic. in Partit. 40.

Posse & pollere. Liu. 1. ab Vrbe, 100.

Pollere ad, uel aduersum. Plin. lib. 16. cap. 22. 2. Cur ergo non eadem causa aduersum omnes polleat, iure miremur. Cic. 2. Offic. 47. Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet.

Pollet cōtra. Plin. lib. 24. ca. 19. 2. Herba quæ gignitur supra fineta ruris, cōtra anginas efficaciſſimè pollet ex aqua pota.

Pollere in remedijs aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. 17.

Pollere in Rep. Cæsar 1. bell. Ciuilis 14.

Pollet eius authoritas, id est ualet, in pretio est, & magni est ponderis. Sallust. in Iugurtha.

Facundia pollet tuis ingenijs. Claud. 4. Paneg. 99.

Plurimum pollet oratio in peroratione. Cic. de Clar. Orat. 99.

Pollere, Præstare, utilius esse. Plin. lib. 36. ca. 22. 8. de cotibus, Ex oleo & aqua Ciliciæ pollent: ex aqua Arsinoeticæ. Hoc est quod uulgus dicit, Melius ualent, uel Bene ualent.

Plus pollet potiorq; est filius patre. Cic. 4. Tusc. 14.

Pollens] pollentis, (δυνάμενος,) Partic. siue Nomē ex participio. Plaut. Capt. 6. 28. Quod genus illic unum est pollens atq; honoratiſsimum.

Auis pollens. Sil. lib. 8. 76.

Hostis equo pollens. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 11.

Fulmine pollens regia Iouis. Ouid. ad Liuiam, 43.

Opibus pollens. Lucret. lib. 1. 12.

Venenis gelidis pollens Ophiusa. Valer. 6. Argon. 18.

Matrona pollens. Ouid. 5. Metam. 102.

Herbæ pollentes. Ouid. 7. Metam. 40.

Pollens uini. Plaut. Curcul. 3. 20.

Pollentia] pollentiæ (δυνάμεις,) Potentia. Plau. Rud. 16. 4. Vindicate, ne impiorū potior sit pollentia. Idē Casina. 21. 3.

Pollentia] (πολλεντία,) Plinio authore, oppidum fuit in maiore Balearium insula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes inclyta lanarum nobilitate: de qua Syl. lib. 8. 119.

-Fusciq; ferax Pollentia uilli.

Pollentinus, pen. pro. Adiect. (πολλεντῖνος,) ut

Campus Pollentinus. Claud. 4. Paneg. 26.

Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum distantes à Tolentinatibus, ut indicat Plin. lib. 3.

Pollex] pollicis, pen. corr. m. g. (αὐτίχειρ,) Primus in manu digitus: sic uocatus quòd cæteris potentior sit. Plin. lib. 11. ca. 43. 1. Hominis pollex articulos habet binos. Cic. 3. Offi. 60. Durius etiā Athenienses, qui sciuerūt ut Aeginetis, qui classe ualebant, pollices præciderentur, hoc uisum est utile.

Ictus pollicis. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Pestimus pollex. Claudianus in Præfatione libro 2. de raptu (Proserpinæ, 3.

Honestus pollex. Persius Satyr. 6. 1.

Ignauus pollex. Stat. 4. Sylu. 4. 11.

Sollicitus pollex. Claud. 8. Paneg. 26.

Tener pollex. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.

Leui deducens pollice filum. Ouid. 4. Metam. 8.

Et reliquum nitido detersit pollice somnum. Claud. in Epithalamio Palladij 6.

Artificemq; tuo ducit sub pollice uultum. Persius Saty. 5. 4.

Pollice primo metere. Mart. lib. 10. 92.

Mouere chordas pollice. Stat. 1. Achil. 38.

Impresso pollice nentes stamina. Ouid. 8. Metam. 91.

Habili pollice prætentat chordas. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 6.

Irresectum pollicem dente rodere. Horat. Epod. 5. 10.

Tremulo pollice siccare lachrymas. Ouid. epist. 18. 6.

Docto pollice sollicitat stamina. Ouid. 11. Metam. 35.

Tentauit impulsas chordas pollice. Ouid. 10. Metam. 29.

Pollex, etiam in pede. Plin. lib. 7. cap. 53. 3. Qu. Aemylius Lepidus iam egrediens incusso pollice limini cubiculi.

Antiquitus in pollice fauoris erat, studijq; significatio. Qui faueret, pollicem premebat: qui minus faueret, pollicem conuertebat. Qui gestus in prouerbium abierunt, ut iam premere pollicem dicatur, qui quoquo pacto fauet: conuertere, qui malè uult. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Pollices quum fauemus, premere etiam prouerbio iubemur. Iuue. Sat. 3. 4.

-& uerso pollice uulgi,
Quemlibet occidunt populariter. Horatius utroq; pollice dixit, pro summo fauore, 1. epist. 19. 14.
Consentire suis studijs, qui crediderit te,
Fautor utroq; tuum laudabit pollice ludum. Porphyrion enarrat hunc ad modum: Vtroq; pollice, id est utraq; manu, συνεκδοχικῶς, Synecdoche à parte totum. An qui uehementius laudat, manus iungens, iungit pollicem cum proximo? Acron hoc pacto, utroq; pollice, συνεκδοχικῶς, manu utraq;, sublataq; pariter ac sæpius mota. Hic enim gestus uel de laudantiū est. Sanè utrunq;, sicut ex ijs conijci licet, prouerbij origo fuit. Erasmus.

Pollex, in arborum corticibus. Plin. lib. 13. cap. 4. 3. de palmis arboribus, Reliquæ teretes atq; proceræ, densis gradatisq; corticum pollicibus ut orbibus, facilesq; se adscandendum dum Orientis populis præbent, &c.

Pollicaris] & hoc pollicare, p. pro. (αὐτιχειρισάς,) Quod pollicis latitudinem siue crassitudinē habet. Plin. lib. 15. ca. 24. 1. Digitorum hominis longitudo illis, & interim falcata pollicari latitudine. Est autem pollex duodecima pars pedis, digitus sextadecima. Vide Vncia.

Polliceor] polliceris, pen. pro. pollicitus sum, pen. cor. (ὑπισχνέομαι, διατανύω, καταφατίζω,) polliceri, Promittere. Verbum commune secundum Priscianum: nam in significatione passiua usus est Ouid. 1. de Arte, 89. Pollicitis dues quilibet esse potest. Polliceri igitur, est Vltro, seu ex pacto ne aliquid promittere. Terent. And. 3. 5. 7. Nega bonū uelle me, modo qui sum pollicitus ducere?

Polliceri & promittere. Cic. pro Plancio, 82.

Benignè polliceri aliquid. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 100.

Liberalissimè polliceri, Vide Liber, liberi.

Prolixè aliquid polliceri. Cic pro Domo sua, 23.

Vltro polliceri Cic. 4. Verr. 4. quando id quod opus esse putaret, non ultro pollicita est?

Offerre se, & ultro polliceri Cic. pro Plancio, 19.

Alicui operam suam polliceri. Cic. 1. Verr. 11. Tamen his operam tuam pollicebere, qui te neq; uelle sua causa, nec si cupias, posse arbitrantur.

Præsidium suum alicui polliceri. Cic. 10. Philip. 27.

Profiteri

Digitized by Google

Profiteri alicui & polliceri studium suum singulare. Cic. Licinio, libro 5.S.11.
Se memorem alicuius facti polliceri. Cæsar 1. bel. Ciuil. 52.
Te buccinatorem fore existimationis meæ polliceris. Cic. ad Tironem, lib. 16.21.4.
Quantum uelit quis polliceri. Cic. 2. Verr. 15.
Tantum uobis quantum facere possum polliceor. Cic. Post reditum ad Quirites, 15.
Reduci aliquid polliceri. Virg. 9. Aen. 61.
Pro certo hoc uobis polliceor atq; confirmo. Cicero 2. de Lege Agrar. 100.
Per alium alicui polliceri. Cic. Attic. lib. 13.29 6.2.
Quod nos de eo pollicemur, ille summa fide perficiet. Cic. pro Domo sua, 13.
Bene polliceri. Sallust. in Catilin.
Polliceri, pro Affirmare aliquando accipitur.
Tantum tibi polliceor de Antonio te maioris, &c. Cic. ad Curionem, libro 2.5.13.
Illud tibi polliceor. Cælius ad Ciceronem, lib. 8.10.13.
Habeo polliceri, Id est, hoc pollicendum est mihi, ut ait Valla. Cic. Lentulo lib. 5.5. De Alexandrina re, causáq; regia tantum habeo polliceri: me tibi absenti, tuisq; præsentibus cumulatè satisfacturum.

Pollicitus] pen. cor. Partic. (ὑποσχεθείς,) ut
Fidem pollicitam dictis addere. Ouid. 3. Fast. 74.
Torus pollicitus. Ouid. epist. 20.28.

Pollicitum] polliciti, pe. cor. (ὑπεσχημένον,) Promissio. Columel. lib. 11. cap. 3. Memores polliciti nostri, subiungemus cultus hortorum.
Diues pollicitis. Ouid. 1. de Arte, 89.
Pignora polliciti dare. Ouid. epist. 17.39.

Pollicitor] pen. cor. pollicitaris, (καταφατίζω,) pollicitari, Frequentatiuum. Plaut. Milit. 12.6.
-insipientia, non fallacia hæc fit,
Me ire in opus alienum, aut tibi meam operam pollicitari.
Terent. And. 5.4.9. Sollicitando & pollicitando, eorũ animos lactas. Idem Phorm. 3.2.36.
Pauxillatim pollicitari, Vide Pauxillatim in Paucus.

Pollicitatio] pollicitationis, Verbale, (ὑπόσχεσις,) Budæus, Pollicitatio, offerentis solius promissum. Plin. ad Traianum in libris integris, Huic theatro ex priuatorum pollicitationibus multa debentur, ut basilicæ circa, ut porticus supra caueã. De ijs uerò quæ in contractibus promittuntur, pollicitationẽ dici, uel promissorem pollicitatorem uocari, nusquam lectũ est: licet polliceri uerbum ad omnia promiscuũ sit. Cæsar in fine Cõment. Hunc incitatum suis, & regis inflatum pollicitationibus, quæ fieri uellet Photinus, nuntijs literisq; edocuit. Vlpianus in Lege Pactum. ff. de Pollicitat. Pactũ est duorũ consensus, atq; cõuentio. Pollicitatio uerò offerentis solius promissum, & ideo illud est constitutum, ut si ob honorẽ pollicitatio fuerit facta, quasi debitum exigatur.
Arcessere ad se aliquos pollicitatione aliqua. Asinius pollio Ciceroni, libro 10.32.10.
Auferre pollicitationes, Vide Aufero.

Pollinarius] Vide Pollen.

Pollincio] pollincis, pollinxi, pollictũ, (νεκροκομέω,) pollincere. pen. cor. Est curare, ungereq; cadauera. Plau. in Prologo Pœnuli, 63.
Eorum alter uiuit, alter est mortuus.
Propterea apud uos dico confidentius,
Quod mihi pollinctor dixit, qui eum pollinxerat.

Pollinctor] pollinctoris, (νεκροκόμος, σορoπηγός,) Curator funerum, & unctor cadauerum. Apul. Pollinctor eius funeri dum unctionem parauit. Plaut. Asin. 16.60. Ecquis curarit pollinctorem accersere? Martial. lib. 10.96.

Pollinctura] pollincturæ, pen. pro. Ipsa curatio. Plaut. Sticho, 14.6. -nam hinc quidem
Hodie pollinctura, præter, &c.

Pollio] (πωλίων,) Vide in dictione Asianus. Constat ex Seruio hunc Virgilij fuisse patronum: cuius ipse Virgilius meminit sæpius eclog. 3. Hora. quoq; 2. Car. ode 1.12. hunc tragœdiarum & historiarum fuisse scriptorem testatur his uersibus, Periculosæ plenum opus aleæ, &c.
Idem 1. Serm. saty. 10.9. Pollio regum
Facta canit, pede ter percusso.

Polluceo] polluces, penult. prod. polluxi, polluctum, (ἀνατίθημι, ἀπαρτίζω,) pollucere, pen. pro. Verbũ ad sacra pertinens. Cato cap. 132.
Ioui dapali culignam uini quantumuis polluceto. Ibidem, Dape pollucenda.
Pollucere, pro Pellucere, Nitidum, lucidum & splendidũ ac politum esse, posuisse uidetur Columella libro 10.28. Quàm nitidis hilares pollucent fœtibus horti. Exemplaria castiga habent, collucent.
Pollucere, Opiparè apparare conuiuium & lautè: quia lautè fieri solebat sacrificium Herculi.

Pollucibilis] & hoc pollucibile, pen. corr. (πολυτελής,) Pollucibilis cœna à Macrobio pro opipara & splendida usurpatur.

Polluctum] polluctí, Cœna est pollucibilis & opipara. Plinius lib. 32. cap. 2.9. Numa constituit ut pisces qui squamosi non essent, ni pollucerent patrimonia, commentus, ut conuiuia publica & priuata, cœnæq; ad puluinaria facilius cõpararentur, ni qui ad polluctum emerent, pretio minus parcerent, eaq; præmercarentur. Hunc locum ita restituit Budæus, ubi corruptè legebatur, pollincerent, & pollinctum. Plaut. Rud. Spectate res uos quoq; ad cœnam uocem, ni daturus nihil sum, neq; fit quicquam pollucti domi. Id est, si nobis esset cœna tam lautè apparata, quàm esse solet eorũ qui uotiuum epulum faciunt, hoc est polluctum: ad cœnam uos uocassem. Ex Budæo.
Pollucibiliter, pen cor. Aduerb. (πολυτελῶς,) Lautè & splendidè. Plaut. Mostel. 2.24.
-pascite Parasitos, opsonate pollucibiliter.

Polluo] polluis, pollui, pollutum, pe. pro. (χραίνω, μολύνω, μιαίνω,) polluere, Quasi porrò lauare: sed per contrarium sæpenumero ponitur pro inquinare. Ouid. 2. Metam. 79.
Afflatuq; suo populos, urbesq;, domosq; Polluit.
Aquas castas polluere. Ouid. 2. Fast. 35.
Ceremonias incesto stupro & flagitio polluere. Cic. pro Domo sua, 81.
Dapes ore polluere. Virg. 3. Aen. 47.
Domus casta polluitur stupris. Horat. 4. Carm. ode 5.5.
Fœdus natura polluere concubitu uetito. Ouidius 10. Metamorph. 70.
Formam polluere auro. Tibull. lib. 1. eleg. 9.4.
Iura scelere nefario polluere. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
Inexpiabili scelere omnia iura deorum hominumq; polluere. Cic. 11. Philip. 311.
Flagitio omni ludos polluere. Cic. de Arusp. resp. 24.
Lues impura ludos pollui. Cic. de Arusp. resp. 21.
Macula pollui Claud. 2. Paneg. 60.
Ora cruore polluit. Ouid. 15. Metam. 20.
Sacra polluere. Cic. 6. Verr. 88.
Sacra marita polluere nouo toro. Propert. lib. 3. eleg. 20.6.

Pollutus] pen. pro. (μολυνθείς, μιανθείς,) Particip. ut Sanguine pollutus. Lucan. lib. 1.86.
Amor pollutus. Virg. 5. Aen. 1.

Digitized by Google

Corpus pollutum. Catull. in Carm. Nupt. 57. 10.
Dextra polluta. Lucan. lib. 2. 23.
Domus polluta. Lucan. lib. 2. 51.
Enſes polluti. Lucan. lib. 2. 107.
Fœdera polluta dolis. Silius lib. 11. 65.
Hoſpitium pollutum. Virg. 3. Aeneid. 13.
Licentia polluta. Saluſt. in Iugurtha.
Menſa nullo cruore polluta. Silius lib. 7. 37.
Polluta & uiolata ſacra. Cic. 7. Verr. 147.
Pollutus, Abſolutè. Saluſt. in Iugurtha, Et iam tum alios magiſtratus plebs, Conſulatum nobilitas, inter ſe per manus tradebat. Nouus nemo tam clarus, neq; tã egregius factis erat, quim is indignus illo honore & quaſi pollutus haberetur.

Pollux] (πολυδεύκης,) Iulius Naucratita grammaticus ſub Cõmodo principe præcipiebat Athenis. Deceßit annos natus LVIII Scripſit ad Cõmodum Onomaſticõ libris decẽ: ſcripſit & alia quædã, quæ non extant, ut autor eſt Suidas.

Pollux, Caſtoris frater, Vide Caſtor. Horat. 2. epiſt. 1. 1. Romulus, & Liber pater, & cum Caſtore Pollux, Poſt ingentia facta, deorum in templa recepti.
Amyclæus Pollux. Virg. 3. Georg. 18.
Aptior cæſtibus Pollux. Senec. Medea 2. 7.

Polubrum] polubri, (πολύνιτρον,) Vas pelluuium, quod nos peluin uocamus, inquit Feſtus. Liuius, Argenteo polubro, & aureo gutto. Fabius pictor. lib. 16. Aquam manibus pedibuſq; dato, polubrũ ſiniſtra manu teneto, dextera uas cum aqua.

Polulus] pen. corr. Adiect. pro Paululus, uel parumlus: antiquum. Cato cap. 10. 2. Vrceos tres, labellum polulum, amphoras olearias duas. Idem cap. 21. 2. Sublaminas polulas minutas ſupponito.

Polus] poli, maſc. gen. (πόλος,) Quaſi cœli cardo. Duo aũt ſunt poli, ſcilicet arcticus, id eſt Borealis: & antarcticus, Auſtralis. Et ab altero in alterũ protenditur axis à quibus ſuſtinetur. Borealis altißimus his qui ſunt in noſtro hemiſphærio: Auſtralis, imus & depreſſus, & qui à nobis uideri non poßit. Plin. lib. 2. cap. 15. 6. Quoniã terra à uerticibus duobus, quos appellauerũt polos, centrũ cæli eſt, necnõ ſigniferi, obliquè inter eos ſiti. Cic. 2. de Nat. deor. 150.
Regna poli. Senec. Octauia, 7. 4.
Ardens flammis. Lucan. lib. 1. 105.
Ater. Senec. Herc. furen. 13. 9.
Auſtralis. Ouid. 2. Metam. 27.
Calidus. Lucan. lib. 1. 11.
Deuius. Senec. Hippol. 10. 21.
Extremi poli. Senec. Agam. 6. 15.
Gelidus. Ouid. epiſt. 17. 31.
Glacialis. Ouid. 2. Metam. 35.
Lucidus. Virg. 3. Aeneid. 118.
Nigrans. Senec. Agam. 8. 34.
Nitidus. Senec. Herc. furen. 9. 41.
Niualis. Senec. Agam. 2. 3.
Occultus & conſpicuus polus Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 22.
Intelligit Arcticum polum & Antarcticum. de quibus Virgil. 1. Georg. 49.
Rotati poli. Ouid. 2. Metam. 15.
Rotundus polus. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.
Signifer polus, Plaga circuli Zodiaci. Lucan. lib. 3. 51.
Stellifer polus. Senec. Hippol. 6. 10.
Stelligeri iubar poli. Stat. 12. Thebaid. 113.
Sidereus polus. Valer. 3. Argon. 128.
Vmbrans polus. Senec. Hippol. 7. 1.
Humentẽq; aurora polo dimouerat umbrã. Virg. 3. Aen. 118.
Picei fulſere poli. Valer. 1. Argon. 125.
Inhorreſcit polus atra nube. Senec. Herc. Oetæo, 9. 1.
Intonuere poli, & crebris micat ignib. æther. Virg. 1. Aen. 19.
Inuoluens umbra magna, terramq;, polumq; Virg. 1. Aen. 51.
Nube polum pater occupato. Horat. 3. Carm. ode 29. 9.
Paſcit ſidera conuexa polus. Virg. 1. Aeneid. 123.
Percurrere polum animo. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.
Subtexit nox atra polos. Stat. 1. Theb. 68.
Et nox atra polum bigis ſubuecta tenebat. Virg. 5. Aen. 145.
Auſtrinum polum Indi Dramaſa uocant. Plin. lib. 16. ca. 19. 5

Polyanthemum] polyanthemi, pen. cor. (πολυάνθεμον,) Herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 7.

Polyarna] polyarnæ. maſ. gen. (πολύαρνις,) Multorum agnorum, Qui poßidet multos agnos. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 1. Origo quam dixi & dignitas quam dicam, de antiquis illuſtrißimus quiſq; paſtor erat, ut oſtendit Græca et Latina lingua, & ueteres poetæ, qui alios uocant πολύαρνας, alios πολυμήλους, alios πολυβώτας, qui ipſas pecudes, propter caritatẽ aureas habuiſſe pelles tradiderunt, ut Argis Atreus.

Polybius] (πολύβιος,) è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Aegyptum regnante, ſcripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ, & Perſei Philippi filij Macedonum regis. Poſt hæc Romam attigit. Author Suidas. Memmit huius Cic. 3. Offic. 155.

Polycletus] pen. prod. (πολύκλητος,) Statuarius eximius, diligẽtia et decore ſupra cæteros, ut ait Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cũ primis fecit aſtragalizontes, hoc eſt talis ludentes, quo opere nullũ abſolutius iudicant. Fuit Sithonius, & diſcipulus Ageladæ. Memmit huius Cic. 2. de Orat. 38. Item de Claris Orat. 35. Et 6. Verr. 5.

Polycleteus] pen. prod. Adiect. (πολυκλήτειος,) Statius 2. Sylu. 2. 14. – quod ab arte Myronis,
Aut Polycleteo iußũ eſt quod uiuere cœlo. Idẽ 4. Sylu. 6. 6 Quod Polycleteis uiſum eſt ſpirare cammis.

Polycnemon] pen. prod. (πολύκνημον,) Herbæ nomen: de qua Plin. lib. 26. cap. 14. 8.

Polycrates] pen. cor. (πολυκράτης,) & Syloſontes, fratres Samiorũ tyrãni. Quorũ alter Polycrates, fortuna opibuſq; clarus: perpetua uſus fœlicitate, præterquã ad extremum; quam uti temperaret, annulum ſibi chariſſimum in mare proiecit, quem deinde à piſcatore recepit; capto piſce qui eum deuorauerat Ad poſtremum à Perſarũ ſatrapẽ Oronte dolo captus ac ſuſpenſus eſt. Ex Strabonis lib. 14. Huius item memimit Cic. 5. de Fin. 158. Fuit & Polycrates, Ephe ſiorum præſul, temporibus Seueri Principis, ut ſcribit Hieronymus.

Polydamas] pen. cor. huius polydamantis, (πολυδάμας,) pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem mermis ample xus ſuperauit: taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retrò tenebat: currum agitatum ſeſe opponendo altera manu apprehenſum ex curſu retrahebat, in equoſq; inſiliebat deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis Magni filio, ter apud eum ex prouocatione uictor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna, cum ſaxum à uertice ruinã minaretur, diffugientibus cõuiuis, confiſus ipſe uiribus, ac manibus poſſe illud ſuſtinere, oppreſſus eſt. Autor Pauſanias.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius & magiſter, & æqualis Hectoris, ut eſt autor Aelianus. Homerus ſcribit Iliados lib. 18. hunc eloquentia, Hectorem armis ualuiſſe. Dares hiſtoricus hunc dicit ad caſtra Græcorum noctu profectum Troiam prodidiſſe. Ouid. 12. Metam. 110.

Polydectes] (πολυδέκτης,) Magnetis filius, rex Seriphi

Digitized by Google

insulæ. Hic Persæum Iouis & Danaes filium educauit. Cuius tandem ingenium ueritus, audaciamq; & fœlicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandum Gorgonem Medusam compulit: qua deuicta, redeũti Perseo quum sem per detraheret, conuersus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ, ut ostendit Ouid. lib. 5. Metamorph.

Polydorus] pen. prod. (πολύδωρος,) Priami filius, missus à patre initio belli cum magna ui auri, ad Polymnestorem Thraciæ regem conseruandus nutriendusq;: ut si contingeret Troiam capi, ipse genus & urbem instaurare posset. Sed destructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit, ut testatur Virgil. 3. Aeneid. 10.

Hunc Polydorum auri quondam cum põdere magno, &c.

Polydoreus] pe. pro. Adiect. (πολυδώρειος,) Ouid. 13. Metam. 127. Et Polydoreo manantem sanguine terram.

Polygnotus] pen. pro. (πολύγνωτος,) pictor antiquissimus, cuius meminit Quintil. lib. 12. de Instit. orat. & Plin. lib. 7. & lib. 35. cap. 6. 12. Is in picturæ tenuitate ualebat, plicas uestium, mollitiasq; signorum imitabatur, ut est author Aelianus. Pausanias lib. 10. de eodem sic scribit, Polygnotus pinxit Ocnum torquentem spartum, & asinã propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustra laborat, si uxorem habet prodigam. Vide Erasmum in prouerbio, Ocnus torquet spartum. Meminit & huius Plin. lib. 35. cap. 9. 1. Vide Pœcile.

Polygonaton,] pen. corr. (πολυγόνατον,) Herba sine fõlijs, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, eadẽ quæ polygonum, à frequentia geniculorum, teste Plin. libr. 27. cap. 12. 8. Aliam tamen uidebis polygonati descriptionem in Dioscoride lib. 4. cap. 7.

Polygonum] polygoni, pe. cor. (πολύγονον,) Herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 7. Polygonon Græci uocant, quam nos sanguinariam: non attollitur à terra, fõlijs rutæ semine graminis, succus eius infusus naribus, supprimit sanguinem, & potus cum uino, cuiuslibet partis profluuium, excreationesq; cruentas inhibet. Colu. lib. 7. Sanguinalis herba, quã Græci polygona appellant.

Polygynæcon] Mulierum frequentia, (πολυγυναικεῖον,) Plin. lib. 35. cap. 11. 12. Pinxit in templo Eleusinæ Phylarchum, Athenis frequentiam, quam uocauere polygynæcon Alij tamẽ legunt gynæconitim: hoc est, senatulum mulierũ.

Polymitus] pen. cor. (πολύμιτος,) Adiect. à πολὺ, & μίτος, filum, quod nos licium dicimus: à liciorũ multiplici uarietate. Vnde Vestis polymita, quæ uersicoloribus licijs contexta est. Plin. lib. 8. cap. 48. 7. Plurimis uerò licijs texere, quæ polymita appellant, Alexandria instituit. De polymita cubicularia est epigramma Martialis lib. 14. 155.

Polymnestor, huius Polymnestoris, pen. corr. (πολυμνήστωρ,) rex Thracum tempore belli Troiani, ad quem Priamus dubitans de statu Troiæ & belli euentu, filium Polydorum cum magno auri pondere conseruandũ nutriendumq; misit: ut si contingeret Troiam capi, ipse genus & urbem instaurare posset. Sed destructa Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quum cognouisset Hecuba, finxit se illi aliud auri pondus uelle secretò indicare. Quæ auarus rex uera esse credens, & in conspectum Hecubæ ueniens, ab illa unguibus occæcatus est, ut elegantissimè scribit Euripides in Hecuba: & Ouidius tetigit lib. 13. Metam.

Regia diues Polymnestoris. Ouid. 13. Metam. 87.

Thrax Polymnestor. Propert. lib. 3. eleg. 13. 12.

Polymyxos] (πολύμυξος,) Lucerna quæ multos habet angulos, & in his funiculos, illustrandis conuiuijs accommodata. Martial. lib. 14. 41.

Illustrem quum tota meis conuiuia flammis,
Totáq; geram myxos, una lucerna uocor.

Polymnia] pen. indiff. siue Polymneia, (πολύμνια, siue ratius 1. Carm. ode 17. diuisit diphthongum, Euterpe cohibet nec Polymneia. Vbi etiã y sequẽtib. m & n more Græco corripitur. Fuit una ex Musis: sic dicta, quia cãtus suauitate poetas reddit gloria immortales. Vel à πολὺ multum, μνεία memoria. Vnde præesse rhetoribus dicitur, quibus opus est multa memoria. Sunt qui à πολὺ & hymnos deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit, & scribunt Polyhymnia, ut apud Ouid. lib. 5. Fast.

Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit.

Polynices] pen. prod. (πολυνίκης,) Oedipi Thebanorum regis filius, & Eteoclis frater, qui Oedipo mortuo, de hæreditate & ditione dissidentes, contractis utrinq; copijs, ambo se mutuis uulneribus interfecerunt. id quod testatur Virgilius in Culice.

Polyphemus] pen. pro. (πολύφημος,) teste Homero in Odyssea, Neptuni filius, Cyclops. De quo Seruius, Multi Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alij duos, alij tres sed totum fabulosum est. Nam hic uir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur: id est iuxta cerebrum, quia prudentia plus uidebat. Verùm Vlysses eum prudentia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur. Hæc Seruius in illud Virgilij 3. Aeneid. 128.

- & telo lumen terebramus acuto, &c.

Cicero quoq; de Polyphemo lib. 5. Tusc. quæst. 162.

Pastor Polyphemus. Virgil. 3. Aeneid. 132.

Polyplusios] (πολυπλήσιος,) Latinè benè nummatus dicitur, siue diues. nam πολὺς multus, & πλήσιος, diues. Plautus Capt. 6. 27.

Quo de genere natus est illic Philocrates? P. Polyplusio.

Polypodium] polypodij, (πολυπόδιον,) Herba. Plin. li. 26. cap. 8. 14. Detrahit bilem polypodion quam nostri filiculam uocant: similis enim est filici. Radix in usu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, acetabulis cauernosa ceu polyporum cirri subdulcis, & in petris nascens, aut sub arboribus uetustis.

Polyptoton] pen. prod. (πολύπτωτον,) dicitur quod multiplicem habet casum: ex πολὺ quo est multiplex, & πτῶσις casus: ut dominus, domini, domino, dominum, domine.

Polyptoton, Figura ex pluribus casibus. Hanc figuram uulgò nominauerũt, quòd quum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum, aut generibus, aut numeris immutatur. Casuum declinationibus hoc modo, Senatus est summi imperij cõsilium: Senatui Rei pub. cura mandatur: ad Senatum in dubijs periculosisq; rebus omnis ciuitas respicit. Generibus autem hoc modo, Pulchra autem hæc fama contigit ciuitati. si optimè meritum ciuem damnauerimus, pulchrum erat exteras nationes existimare infestiores nos esse bonis quàm malis: pulchrè communibus utilitatibus consulemus, si quos oppressos & hostes cupiere, nos circunuenerimus. Numeris autem sic, Grata semper singulis fuerunt, quæ commodi eorum causa constituta sunt. Gratum ille superior Africanus Senatoribus fecit qui primus eius ordinis subsellia à populo liberauit. Hæc Aquila Romanus in libro de figurarum nominibus.

Polypos] polypi, pen. corr. uel polypodis, pen. corr. m. ge. πολύπους,) Piscis est, ex mollium genere, à multis pedibus sic appellatus. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Polyporum multa genera. Terreni maiores quàm pelagij, omnes brachijs ut pedibus ac manibus utuntur, cauda uerò, quæ est bisulca, & acuta, in coitu. Est polypis fistula in dorso, qua transmittũs mare, eam modò in dexteram partem, modò in sinistram transferũt. Natant obliqui in caput: quod prædurũ est sufflatione

flatione uiuentibus. Cæterũ per brachia uelut acetabulis di sperſis, eo hausto quodammodo cui adhæreſcunt, tenent ſu pini, ut auelli non queant, &c.

Polypi prouerbio dicebantur olim, uel ſtupidi, ſtolidiq;, uel rapaces, & uncis unguibus homines. Eraſmus.

Polypus] *Genus morbi. Celſius lib. 6. cap. 8. Polypus eſt caruncula modò alba, modò ſubrubra, quæ narium oſſi imhæret: & modò ad labra pendens, narem implet, modò retro per id foramen quo ſpiritus à naribus ad fauces deſcendit, adeo increſcit, uti poſt uiuam conſpici poſſit, ſtrangulatq; hominem, maximè Auſtro aut Euro flante, fereq; mollis eſt rarò dura, eaq; magis ſpiritũ impedit, & nares dilatat, quæ ferè παχυνώδης eſt, itaq; attingi non debet. Horat. Epod. 12. 1. Polypus an grauis hirſutis cubet hircus in alis. Idem 1. Serm. ſaty. 3. 8.*

Polypoſus] *pen. prod. Adiectiuum, (πολυπώδης,) Qui eo morbo laborat. Martial. lib. 12. 33.*

Polyſyndeton] *pen. cor. (πολυσύνδετον,) à πολὺς, multus: & σύνδεσμος, coniunctum, quaſi multipliciter coniunctum. Figura, quum ſermo multis coniunctionibus concatenatur. Virgil. 3. Georg. 70.*

- tectumq;, laxemq;,
Armaq;, Amycleumq; canem, Creſſamq; pharetram.

Polyſyntheton] *pe. cor. (πολυσύνθετον,) Figura, quum ſententiæ multorum articulorum conuenienti copia continentur: ut, Ille hunc pœna conſtrictum trahebat, hic autem uociferabatur: concurſus uerò non mediocris, quũ tandem omnes opitulari uellẽt, ſed nemo auderet, neq; ibi magiſtratus aderat, neq; circunſpicientes quò potiſſimum confugeremus, reperiebamus. Rutilius Lupus.*

Polytrichon] *(πολύτριχον,) Herba ſic dicta, quòd multitudinem capillorum faciat. Plin. lib. 22. cap. 21. 11. Dicitur etiam polytrix. Plin. lib. 26. cap. 12. 3. Polytrix in uino data. Polytrix etiam nomẽ eſt gẽmæ. Plin. li. 37. c. 11. 5.*

Polyxena] *pen. cor. (πολυξένη,) Priami regis filia ex Hecuba coniuge, quæ à Pyrrho ad Achillis tumulum iugulata eſt. Vide Seruium in illud Virgilij 3. Aeneid. 65.*

O fœlix una ante alias Priameia uirgo, &c. Ouid. 13. Metam. 90. Placet Achilleos mactata Polyxena manes.

Græcè dicitur multorum peregrina, ſeu quòd amor peregrinari faciat mentes ab ingenio ſuo: ſeu quòd apud multos libido ut peregrinabunda uagetur.

Polyxenius] *Adiectiuum. (πολυξένιος,) ut Cædes Polyxeniá. Catul. Argon. 59. 74.*

Polyxo] *Polyxus, (πολυξώ,) una Amazonum, & Apollinis uates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix extitit. Quum enim Lemniadæ mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, mariti earum tantam odoris fœditatem execrantes, Lemno deſerta, Thracas petiuerunt: ibiq; filias eorum ſibi coniugio aſciuerunt. Quod ubi Lemniádibus compertum eſt, Polyxus impulſu & Venere ſtimulante, in omne genus uirile coniurarunt: remeantesq; ex Thracia uiros omnes peremerunt, inter quas Polyxo ducem ſingit Statius 5. Thebaid. 18.*

Quum ſubitò horrendas æui matura Polyxo, &c.

Valer. 2. Argo. 64. Tunc etiã uates Phœbo dilecta Polyxo

Pomarium] *Vide Pomum.*

Pomeridianus] *pen. pro. (μεταμεσημέριος,) Adiectiuũ A poſt & meridie: quod poſt meridiem fit, ut, Pomeridiana ambulatio. Cic. 5. de Finib. 1. Et 3. de Orat. 66. Atq; huius ambulationis antemeridianæ, diũ noſtræ pomeridianæ ſeßionis. Vide Meridianus.*

Scholæ pomeridianæ. Quintil. lib. 3. cap. 1. 10.

Pomiferus] *Vide Pomum.*

Pomilio] *Pomilionis, m. g. uel Pomilius, pomilij, (πάνος,) Nanus, id eſt homo paruæ ſtaturæ, paulũ ſupra terrã extãs Habet quandoq; mẽbra enormia, qualem Martialis deſcribit in illo diſticho, cui eſt nomen Pomilio, lib. 14. 211.*

Si tantum ſpectes hominis caput, Hectora credas,
Si ſtantẽ uideas, Aſtyanacta putes. Plin. lib. 11. ca. 49. Pomilionũ genus in omnibus animalib. eſt, atq; etiam inter uocucres. Pumilio à quibuſdam ſcribitur, o in u conuerſa.

Pomilius, Adiectiuè dixit Martialis, quũ titulum fecit epigrammati, Pomiliæ mulæ, lib. 14. 202.

Pomœrium] *pomœrij. Tam intra quàm extra murum eſt dictum quaſi poſt mœrium, hoc eſt poſt murum, ut inquit Varro de ling. Lat. Liu. 1. ab Vrbe, 194. Pomœrium uerbi uim ſolam intuentes, poſtmœnium interpretãtur eſſe. Eſt autem magis circa murũ locus, quem in condendis urbibus quondam Hetruſci, quà murũ ducturi erant, certis circà terminis inaugurato conſecrabant. Et paulo pòſt. Hoc ſpatiũ quod neq; habitari, neq; arari fas erat, nõ magis quòd poſt murum eſſet, quàm quòd murus poſt id, pomœrium Romani appellarunt, & in urbis incremento ſemper, quantũ mœnia proceſſura erant, tantum termini hi conſecrati proferebantur. Gellius lib. 13. ca. 14. Pomœriũ quid eſſet, augures Pop. Rom. qui libros de auſpicijs ſcripſerunt, iſtiuſmodi ſententia definierunt. Pomœriũ eſt locus intra agrũ effatũ, per totius urbis circuitum pone muros regionibis certis determinatus, qui facit finem urbani auſpicij. Cic. 2. de Nat. deo. 17. Quod quum pomœriũ poſtea intraſſet habendi Senatus cauſa, in redeundo, quum idem pomœriũ tranſiret, auſpicari eſſet oblitus. Lucan. lib. 1. 118.*

Longa per extremos pomœria cingere fines, &c.

Ius pomœrij. Cic. 2. de Diuin. 114.

Pomona] *(ωωμῶνα,) pomorũ dea. Vide Oui. 14. Met. 125*

Pompa] *pompæ, (ωομπὴ,) Omne ſpectaculum & apparatus ſolennis, cum oſtentatione & ſpecie quadam triumphi, tam in aduerſis, quàm in proſperis & lætis, à Græco ωέμπω, mitto. Ex Valla lib. 4. Terent. Heaut. 4. 4. 17.*

Tranſeundum eſt nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa Eò traducenda eſt. Cic. 1. Offic. 182. Cauendum eſt autem ne aut tarditatibus utamur in greſſu mollioribus, ut pomparum ferculis ſimiles eſſe uideamur.

Pompa, Longus incedentium ordo in ſupplicatione, quam noſ proceßionem appellamus.

Lictorum pompa. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 5.

Rhetorum pompa. Cic. 4. Tuſcul. 72.

Bellorum pompa. Iuuen. Saty. 10. 29.

Pompa nuptiarum dicitur, Pompa ſacrorum, Pompa funerũ. Cic. Sed iam è pompa in ueram aciem deſcendamus.

Circus erit põpa celebris, numeroq; deorũ. Ouid. 4. Faſt. 79.

Decus pompæ. Ouid. 2. Metam. 146.

Aurea pompa. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.

Eximiæ pompæ. Ouid. epiſt. 9. 17.

Feralis pompa, Funus. Lucan. lib. 8. 144.

Flebilis pompa. Ouid. 14. Metam. 150.

Nigræ ſolenniá pompæ. Stat. 2. Syl. 1. 4.

Solennes pompæ. Virgil. 3. Georg. 5.

Ducere pompam. Ouid. epiſt. 12. 31.

Exequi ordinè ſolennes pompas. Virgil. 5. Aeneid. 11.

Parare pompam triumphis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 19.

Spoliatum exequijs & pompa cadauer. Cic. pro Milone, 25.

In pompa partim eorum, partim acie illuſtres eſſe uoluerunt. Cic. 2. de Orato. 52.

Adhibere ſpeciem atq; pompã in dicendo. Cic. 2. de Orato.

Pompæ plena petitio, hoc eſt faſtus. Q. Ci. de Petit. Cõſul. 34

Detrahere pompam muneri ſuo, Abſque faſtu dare. Senec.

Digitized by Google

de Benefic. libro 2. cap. 12.

Pompeij] (πομπήϊοι,) Qui. Pompeius contra Numantinos missus, ab eisq; superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Author Florus lib. 2. Huius filius, siue nepos Cn. Pompeius Strabo Magni Pompeij pater, Nouocomum Coloniam deduxit: in bello sociali Imperator creatus, de Picentibus triumphauit: uir admodum durae disciplinae. Cn. Pompeius huius filius, Syllae partes secutus est, ab eoq; ad ulciscendos inimicos in Africam missus: Domitium prius expugnauit, Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam aetatem: quare ab exercitu Syllae, Magnus est salutatus. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticũ, tribus mensibus id cõfecit. Dein successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit, Tigranem Armeniae regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit. Extincta uxore Iulia Caesaris filia, Corneliam Scipionis filiam uiduam à P. Crasso, M. filio uiduam relictam duxit. Pharsalica pugna à Caesare copijs longè inferiore superatus, & in Aegyptum fugiens, regis perfidia ab Achila praefecto interfectus est. Triumphum, quum ex Oriente olim redijsset, biduo egit, praenotatis gentium titulis uictarum, quae à Plinio lib. 10. item à Plutarcho ordine adnotantur. Pompeij eius liberi, alter apud Mundam à Caesare in Hispania, alter in Sicilia ab Augusto postea victi: ex quibus Sex. Pompeius piraticam exercuit, ut est author Lucanus lib. 6. 84.

Pompeius] Adiect. (πομπήϊος,) ut Vmbra Pompeia. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10. Apud Ouidium lib. 4. de Ponto, eleg. 5. 2. Domus Pompeia.

Pompeianus] pen. pro. aliud Adiect. (πομπηϊανὸς,) ut Triumphi Pompeiani. Lucan. lib. 3. 34.

Signa Pompeiana. Lucan. lib. 1. 66.

Pompeij] (πομπῆοι,) oppidum Campaniae, non procul à Puteolis & Neapoli, ut scribit Pompon. Mela lib. 2.

Pompeianum, id est praedium circa Pompeios.

Pompeiana uitis, ab insitore dicta. Colum. lib. 3. cap. 2. 17.

Pompeiopolis] pen. cor. (πομπηϊόπολις,) Ciliciae urbs dicente Pomponio Mela lib. 1. in descriptione Ciliciae, Deinde urbs est à Rhodijs; Argiuisq; possit Piratis, Pompeio assignante possessa: nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quae etiam, Solino teste, postea Traianopolis est appellata, mutato nomine, postquã in ea fato cedere Traianus coactus est.

Pompelon] (πομπελὼν,) Ptolemaeo lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pampilona, Hispanicè Pamplona, Pompeiopolis: caput regni Nauarrae.

Pompilius] (πομπίλιος,) secundus Romanorum rex, de quo, Vide Numa.

Regnum quietum Pompili. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

Pompilius] Adiectiuum, (πομπίλιος,) ut Sanguis Pompilius. Horat. de Arte, 59. Hoc est, Pisones qui à Numa Pompilio originem ducunt.

Pomponia] (πομπωνία,) mater Scipionis, à Ioue in anguem mutato compressa. Vide Silium lib. 13. 124.

Pomponius] (πομπώνιος,) Atticus Nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis est appellatus. Qui postquam uidit Cinnae tumultu Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, ubi longo tempore moratus, & ciuitatem & omnium gratiam morib. elegantissimis promeruit: linguam ita probè didicit, ut Attici nomen adsequeretur. Humanitate diuitijsq; simul praeditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab Vrbe pulsum H-S CC & quinquaginta millibus donauit: & Bruto abiecto, Italiaq; cedenti H-S C millia muneri misit. Erat alioqui grauissimus, ut quae religiosè polliceretur, praestare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos.

Pomponius Iurisconsultus ex Pandectarũ libris notissimus.

Praeter hos Pomp. Mela insigni opere de situ orbis clarissimus

Pomum] pomi, (σπῶρα, ἀκρόδρυα,) Generale nomen est omnium fructuum, qui ex arboribus esui apti proueniunt, siue mollium, siue durorum. Plin. lib. 15. cap. 22. nuces pomorum genere comprehendit. Solum, inquit, hoc pomum natura compactili operimento clausit. De nuce iuglande.

Nuces pineae apud Martialem lib. 13. 25.

Poma fumus Cybeles, &c.

Mora etiam Plinius appellat poma lib. 15. cap. 24. 2. glandes non item. Sic enim ait ibiãe, Glandes inter poma numerari non possunt: quamobrem in sua natura dicentur. Quod autem uulgus Gallorũ pomũ uocat, id Latini malum appellãt

Mitibus pomis decorum caput Autumni. Horat. Epod. 2. 4.

Arbor fertilis pomis aureis. Sene. Agamem. 9. 9.

Bis grauidae pecudes, bis pomis utilis arbos. Virg. 2. Geor. 30

Acerba poma. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 5.

Agrestia poma. Virgil. 7. Aeneid. 23.

Annua poma. Ouid. de Nuce, 2.

Cadiua poma, Vide Cadiuus in Cado.

Conditiua poma, Vide Conditiuus in Condo.

Cruda poma, Vide Crudus.

Decerpta poma. Ouid. 10. Metam. 129.

Diuitia poma. Sene. Herc. furente, 7. 2.

Dulcia poma. Horat. 2. Serm. saty. 5. 3.

Fœlicia poma. Ouid. 9. Metam. 19.

Generosissimum pomum. Quintil. lib. 5. cap. 11. 3.

Gregalia poma. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 12.

Immitia poma, Vide Immitis.

Intactum omnib. pomum propter asperitatem, Vide Intactum.

Lapidosa poma, Vide Lapis.

Mitia poma. Horat. Epod. 2. 4. Virgil. 2. eclog. 16.

Nitidum pomum. Ouid. 10. Metam. 132.

Punica poma. Ouid. 4. Fast. 122.

Putria poma. Ouid. 7. Metam. 120.

Rubens pomum. Ouid. 10. Metam. 21.

Vigilia poma. Virgil. 1. Georg. 55.

Poma cadunt mensis nõ interdicta secundis. Ouid. de Nuce, 15

Carpere poma. Virgil. 9. eclog. 9.

Puniceum curua decerpserat arbore pomũ. Ouid. 5. Met. 108

Demptum pomum arbore. Ouid. 11. Metam. 23.

Detrahere poma arboribus. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 7.

Excussa syluis poma. Senec. Hippol. 4. 32.

Annus exuberat pomis. Virgil. 2. Georg. 104.

Grauantia poma ramos. Ouid. 13. Metam. 174.

Arbos induit se pomis. Virgil. 4. Georg. 29.

Nascentia poma & florentia. Ouid. 14. Metam. 3.

Rubenti pomo onerata arbutus. Ouid. 10. Metam. 21.

Cui pendere sua patereris in arbore poma. Virg. 2. eclog. 8.

Strata iacẽt passim sua quaeq; sub arbore poma. Vir. 7. ecl. 11

Pomum unde dictum docet Varro lib. 1. de Re rust. cap. 31. 5. Itẽ poma quae insita erũt siccitatibus, aquam addi quotidie uesperi: à quo quòd indigent potu, poma dicta esse possunt.

Pomum, pro ficu. Colum. lib. 8. cap. 17. Facit etiam ex pomis uiridibus adaperta ficum.

Pomus, pomi, f. g. Arbor pomifera. Plin. lib. 17. cap. 1. 7. Nec minus miraculũ in pomo est, multarũ circa suburbana fructu annuo addicto binis millibus nummûm, maiore singularum reditu, quàm erat apud antiquos praediorum.

Consita pomus. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 9.

Pomarium] pomarij, locus arboribus pomiferis consitus. Graeci paradisum uocant. Colu. lib. 1. cap. 6. 10. Pomaria quoq; & hortos oportet septo circũdari, & esse in propin

quo

Digitized by Google

quo, atq; in ea parte, quo posit omnis stercorata colluuies cortis, balneorūq;, et oleis expressa amurcæ sanies influere
Locum pomarij, priusquā semina seras, circūmunire macerijs oportet, uel sepe, uel fossa præcipiti. Colum. lib. 5. ca. 10. 1.
Horti & pomaria. Cic. de Senect. 50.
Vda pomaria mobilibus riuis. Horat. 1. Carm. ode 7. 3.
Est aliquid plenis pomaria carpere ramis. Ouid. epist. 4. 6.
Pomarium oleagineum. Cato cap. 48. 1.
Ponere pomaria. Plin. lib. 34. cap. 14. 1.
Pomarium, Locus in quo poma reponuntur. Plin. lib. 15. cap. 16. In uniuersum uerò de pomis seruandis præcipitur: pomaria in loco frigido ac sicco cōtabulari, Septentrionalib. fenestris sereno die patere, Austros specularib. arcere.
Pomifer] pen. cor. Adiect. Ferens poma. ut Arbor pomifera. Colum. lib. 5. cap. 9. 15.
Annus pomifer. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.
Autumnus pomifer. Ouid. ad Pisonem, 31.
Montes pomiferi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 9.
Rami pomiferi. Senec. Herc. furen. 9. 17.
Pomosus, pen. prod. Adiectiuum, ut pomosa corona. Propert. lib. 3. eleg. 2. 4.
Pondero] Ponderosus. Vide Pondus.
Pondo] indeclinabile, n. g. (μνᾶ: λίτρα, ὀλκή,) Idem quod libra. Plaut. Asin. 7. 33. Quot pondo te esse censes nudum? Dicimus duo millia pondo, ibi est genitiui casus. Mille pondo: nominatiui est. Bis mille pondo, nominatiuus est, quia mille adiectiuum est. Tamen non dicimus, bina, terna pondo: sed duo, tria.
In numerato pondo sexcenta millia. Vide numero.
Auri quinque pondo abstulit. Cic. pro Cluentio, 143.
Duo pondo. Liuius 5. Decad. lib. 4. 53. Quint. lib. 6. cap. 4. Torqueum aureum centum pondo.
Decem pondo auri. Cic. in Parad. 25.
Centum pondo uasorum argenteorum. Cic. 2. de Inuent. 209.
Pependere pondo D C C. Plin. lib. 9. cap. 30. 5.
Mellis pondo decem. Colum. lib. 12. cap. 41. Ibidem, cap. 51. Cum olei pondo octoginta.
Pondo, Pondus duodecim librarum. Liu. Decad. 3. lib. 2. Argenti pondo bina, & sex libras in militem præstaret: Sic do ret Calepinus: Sed legēdum est selibras: nec illic põdo aliud significat quàm libram. Locus Liuij est Decad. 3. lib. 2.
Pondo, idem quod pondus. Apud Liuium 4. ab Vrbe, 86. Scribitur coronam auream libræ pondo Ioui dicatam fuisse. Plaut. Menæh. 12. 18.
Pondo ducentûm, nouē. Varro de uita Populi Rom. Delphos Apollini munera missa, cornua aurea pondo ducentûm. Idē lib. 4. Itaq; retulit auri põdo mille octingentûm septuaginta quinq;. Græci enim herona mille dixerunt. Nonius.
Dodrans pondo. Colum. lib. 12. cap. 12. Sextarium atq; cum dodrante pondo mellis diluunt. Ibidē, cap. 20. Amomi pondo quadrans. Ibidem, cap. 33. Adde pondo libram.
Plus pondo. Gellius lib. 2. cap. 24. Neq; argenti in conuiuio plus pondo quàm libras centum illaturos.
Pondus] ponderis, penu. corr. n. g. (βάρος, ἄφθος, μῶλος, γάθμη,) Quod graue est. Cic. in Som. Scip. 16. In terram feruntur omnia nutu suo pondera. Plin. li. 12. ca. 5. 1. Ficus ramis diffunditur uastis, quorū pondera in terrā curuātur.
Saxi pondus. Lucret. lib. 1. 92.
Pondus, pro onere. Virgil. 6. Aeneid. 83.
- gemuit sub pondere cymba.
Pinus tarda pondere. Virgil. 5. Aeneid. 32.
Extra pondus & plagam motus oritur. Cic. de Fato, 34.
Breue pondus. Horat. 2. Serm. saty. 2. 8.
Flagellata pondera. Stat. 3. Thebaid. 7.
Ima flagellatis signum lugubre malorum
Ponderibus trepidauit humus. Physici dicunt quòd suis fixa ponderibus in aere librata pendeat tellus: & omne graue quum pendet, si motum habeat, flagellatur: flagellatur ergo terra, quum enim in medio fuerat aere librata, motum passa est, suis flagellata ponderibus.
Graue pondus. Ouid. 7. Metam. 24.
Iaculabile pondus. Stat. 6. Thebaid. 132.
Immane pondus, Vide Immanis.
Immensum pondus. Horat. 1. Serm. saty. 1. 9.
Iners pondus. Ouid. 1. Metam. 2.
Ingens pondus. Ouid. 13. Metam. 18.
Iniquum pondus. Virgil. 1. Georg. 33.
Irreuocabile pondus anchoræ, Vide Irreuocabilis.
Iustum pondus. Ouid. 1. Metam. 32.
Leue pondus. Ouid. 2. Metam. 33.
Magnum pondus, Vide Magnus.
Maturo pondere grauis uenter. Ouid. 9. Metam. 138.
Muralia pondera uasti saxi. Lucan. lib. 6. 39.
Reuolubile pondus. Ouid. in Ibin, 39.
Ruitura pondera. Claud. 7. Panegy. 13.
Solida pondera. Lucret. lib. 1. 200.
Vix tractabile pondus. Stat. 5. Sylu. 1. 17.
Aggrauare pondus, Vide Aggrauo.
Nam cadere aut bruto deberent pondere pressæ. Lucret. li. 6. 22. Quidam legunt abrupto, & preßi.
Cedere ponderi, Vide Cedo.
Vasto pondere ad terram concidit. Virgil. 5. Aeneid. 90.
Deducere pondera deorsum. Lucret. lib. 2. 42.
Rostrata ora nauium graui pondere ducuntur contra latrones. Horat. Epod. 4. 4.
Pondera cœlesti mente paterna feret. Ouid. 1. Fast. 107. Id est patrem ipsum. de Aenea qui patrem tulit.
Aequis ponderibus ferri. Lucret. lib. 2. 48.
Concita ponderibus suis feruntur. Lucret. lib. 5. 38.
Feruntur in terram omnia suo nutu pondera. Cicero in Somnio Scip. 16.
Et grauius iusto pallia pondus habent. Ouid. 20. epist. 35.
Moueatur, & feratur nulla re impediente omne põdus necesse est. Cic. de Fato, 71.
Niti ualido sub pondere. Virgil. 3. Georg. 35.
Aspice conuexo nutantem pondere mundū. Virg. 4. eclog. 10
Subito pondere procubuit turris. Virg. 9. Aeneid. 108.
Ictaq; subsedit pondere mollis humus. Ouid. 1. Fast. 114.
Tolerare põdus tauri ruentis in Venerē. Hora. 2. Car. ode 5. 1
Saxa quoq; infesto uoluebant pondere. Virg. 9. Aeneid. 103.
Grauitas & pondus. Cic. de Fato, 38.
Pondus, Quod librando ad stateram ponderatur. Cic. de Senect. 51. Magnum auri pondus.
Grande pondus argenti. Cic. de Senect. 9.
Magnum optimi argenti pondus. Cic. 2. Philip. 76.
Magnum pondus auri. Virgil. 3. Aeneid. 10.
Ignotum pondus argenti. Virgil. 1. Aeneid. 73.
Pondus, pro numero aliquando ponitur, Nonio teste. Varro de uita Populi Romani, E Græcia comportasse magnum pondus omnium artificum.
Pondus, pro Libra. Cic. pro Cn. Planciò, 64. Sed ego hoc meis põderibus examinabo, non solùm quid cuiq; debeā, sed etiā quid cuiusq; interfit, & quid à me cuiusq; tempus poscat.
Idem 1. Tusc. 69. Quum enim sui similem & leuitatem & calorem adeptus, tanquam paribus examinatus ponderibus, nullam in partem mouetur.
Nec circumfuso pendebat in aere tellus
Ponderibus librata suis. Ouid. 1. Metam. 3.

Senectæ amara pondera. Ouid. 9. Metam. 69.
Et pondus ueteris triſte ſupercilij. Senec. Hippol. 6. 13.
Pondus conſcientiæ graue. Cic. 3. de Nat. Deor. 123.
Imponere pondus alicui. Ouid. 2. Faſt. 25.
Nec potui cœpti pondera ferre mei. Oui. 2. de Ponto, ele. 5. 6.
Pondus, pro Authoritate ſiue exiſtimatione.
Grauior omni pondere habenda eſt honeſtas, quàm cætera omnia. Cice. 3. Offic. 45.
Dulce loquendi pondus. Claud. 8. Paneg. 4.
Amabile pondus mentis. Silius lib. 8. 122. de Bruto.
Teſtimonij pondus. Cic. in Topic. 38.
Pondera uerborum. Cic. 2. de Orato. 40.
Accedit magnũ pondus ad tollendã dubitationẽ, Vide Accedo.
Addere pondus rugis. Horat. 1. epiſt. 20. 9.
Afferre pondus, Vide Affero.
Habere pondus, pro grauem eſſe, & non leuem. Cic. ad Atticum, lib. 11. 214. 2. Addis etiam, cæteris quoq;, id eſt qui pondus habeant, factum noſtrum probari.
Habere pondus apud aliquem. Ci. 3. Ver. 102. M. Marcelli tutoris authoritas apud te ponderis nihil habebat.
Immutabile & graue pondus inest ſanctis uerbis. Statius 1. Thebaid. 43.
Eodem eſſe pondere apud. Cic. ad Atticum lib. 10. 192. 2. Eius igitur mihi uiuit authoritas, & ſimillimus eius filius eodem eſt apud me pondere quo fuit ille.
Magni ponderis eſſe. Cic. pro Plancio, 3. Idem Cælio, lib. 2. 18. 7. Sed tuæ literæ maximi ſunt apud me ponderis.
Momentum & pondus. Cic. in Vatinium, 7.

Ponduſculum] ponduſculi, pen. cor. Dimin. (βαρύδιον,) Plin. lib. 14. ca. 16. 6. Inter flores ex roſæ foliis tuſis in linteolo in muſtum colatis cum ponduſculo ut ſidat, &c.

Ponderoſus] pen. pro. Adiectiuum, (βαρὺς, ὑπερβριθὴς;) Quod eſt grauis põderis. Varro 1. de Re ruſt. cap. 11. 7. Ex ſudore eius lana fit mollior & põderoſior, et colore meliore
Ponderoſa epiſtola, pro Longa & multa continente. Ci. ad Atticum, lib. 2. 26. 2.

Pondero] ponderas, penul. corr. (ἰσάω, ἴσημι, σταθμάω, σταθμῶ,) ponderare, Librare. Plin. lib. 18. cap. 7. 17. Si quis granum ipſum ponderet.
Sinus ponderare amatorum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 3.
Ponderare, per translationem, pro cõſyderare & examinare. Cic. 2. Offic. 83. Graui uerò homini, & ea quæ fiunt, iudicio certo ponderanti, probari poſſe nullo modo.
Æſtimare, & ſuo momento ponderare unamquamq; rem. Cic. pro Ponteio, 10.
Iudex non ſolùm quid poſſit, ſed etiam quid deceat, ponderare debet. Cic. pro Rab. Poſthumo, 8.
Cauſas ponderare. Cic. pro Plancio, 68.
Cauſas ponderare uocibus, non ratione. Cic. pro Cecin. 45.
Conſilia euentis ponderare. Cic. pro Rab. Poſth. 1.
Crimina põderare magnitudine rerũ ipſarũ. Cic. 3. Verr. 29.
Fidem ex fortuna ponderare. Cic. in Partit. 64.
Fortunam cuiusq; non euentis, ſed factis ponderari. Cicero in Piſonem, 78.
Officia alicuius ponderare. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 3.
Re non uerbis põderantur diuitiæ, bona ualetudo, cæteraq; generis eiuſdem. Cic. 5. Tuſcul. 168.
Voluptatibus & doloribus omnia ponderant Epicurei. Cicero 1. de Legib. 56.
Non quantum quiſq; proſit, ſed quanti quiſq; ſit, ponderandum eſt. Cic. de Claris Orat. 139.
In hoc uerborum genere propriorum delectus eſt quidam habendus, atq; is aurium quodam iudicio ponderandus. Cic. 3. de Orat. 83.

Pone] præpoſitio antiqua, (ὀπίσω,) pro Poſt: accuſatiuo iungitur, contrarium habet Ante. Plaut. Pœn. 8. 34. Pone nos recede. Liu. 10. bell. Maced. 125. Pone caſtra utriq; pabulatum & lignatum ibant.
Pone & ante. Cic. de Vniuerſ. 47. Quumq; inter ſe penè contingant, eos qui prope copulentur, cõtrariaq; regione, aut pone quos, aut ante labantur, quiſq; temporibus à noſtro aſpectu obliteſcunt.

Pone] Aduerbium, (ὄπισθεν,) Retro ſignificat, ſiue à tergo cum accentu in ultima. Virgil. 2. Aeneid. 145. Ponè ſubit coniunx, ferimur per opaca locorum. Seruius, Valerius Max. lib. 1. Ponè reſpiciens animaduertit immenſæ magnitudinis ſerpentem.

Pono] ponis, poſui, poſitũ, pen. cor. (τίθημι, θήσω,) ponere, Collocare & cõſtituere. Variat autem ſignificationem pro ſibi adiuncto nomine, aut pro uaria conſtructione.
Accuſatorem ponere. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 12. 6.
Poſita ad fores arbor. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.
Ponere ante. Plin. lib. 9. cap. 35. 17. Ex præcepto miniſtri unum tantum uas ante eam poſuere aceti.
Contra legem loquendi ſunt poſita. Quintil. lib. 1. cap. 8. 9.
Collocare & ponere. Cic. 7. Verr. 30.
Ponere & defigere. Cic. pro Flacco, 2.
Ponere in admirandis, prolixè admirãda. Plin. li. 31. ca. 2. 11
Ponere aliquid in admiratiõe, pro Admirari. Pli. li. 28. ca. 8. 5
Ponere in æqualitate. Cic. 1. de Legib. 56.
Ponere aliquẽ in æquo duob. ſummis. Liu. 9. bel. Maced. 206.
Poſitus extra omnem ingenij aleam. Cic. Plin. in Præfa. lib. 3.
Amplitudo ac dignitas omnis in uirtute poſita eſt. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 6.
Animum, curam, cogitationemq; ſuam in omnium laude undique colligenda ponere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 61.
Aras ponere. Virgil. 3. Aeneid. 81.
Argumentum ponere. Cic. 2. de Orat. 118.
Et ſale tabentes artus in littore ponunt. Virgil. 1. Aeneid. 36.
Poſita in auribus omnium uirtus alicuius. Cicero ad Quin. fratrem, lib. 1. 1. 13.
Beneficium apud aliquem bene ponere, quod & collocare dicitur. Cicero ad Sulpitium, lib. 13. 27. 8. Scriberem quàm id beneficium bene apud Meſcinium poſiturus eſſes niſi & te ſcire confiderem.
Præclariſſimè apud aliquẽ ponere. Cic. pro Silio, lib. 13. 65. 7
Ponere beneficium in Repub. Cic. pro Syll. 19.
Calculum ponere. Columel. lib. 3. cap. 3. 7. Vide Calculus. Plinius epiſt. 96.
Capillos ponere ſine arte. Ouid. 4. epiſt. 4. 16.
Caput ponere. Virgilius 5. Aeneid. 168. Id eſt, Componere ad quieſcendum.
Carinas ponere. Curtius lib. 10. Hoc eſt, extruere. (ſuit.
Caſtella ponere. Cæſ. 3. bell. Ciuil. 222. Caſtellaq; his locis po=
Caſtra ponere, Caſtrametari. Cic. Octauiano, 2. In urbe milites uagantur, in campo caſtra ponuntur.
Ponere caſtra apud Corfinium. Cic. ad Attic. lib. 8. 164. 1.
Ponere caſtra in aperto. Liu. 6. bell. Maced. 75.
Ponere caſtra in plano. Liu. 5. ab Vrbe, 132.
Ponere caſtra ad murum. Cic. Attic. lib. 9. 186. 1.
Velocis iaculi certamina ponit in ulmo. Virg. 3. Georg. 106.
Pro certo ponere. Liu. 10. ab Vrbe, 39. Id ne pro certo ponerem, uetuſtior annalium autor Piſo effecit.
Ceruicem inflexam ponere. Virg. 3. Aeneid. 126.
Collum poſuit puluere. Horat. 4. Carm. ode 6. 3.
Comas ſuas ponere in ſtatione. Ouid. 3. de Arte, 87.
Poſita in coniectura. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 10.
Conſilium in fortuna poſitum. Cic. ad Att. li. 14. 314. 6.

Digitized by Google

Ponere in conſpectu. Cic. 4. Tuſc. 101. Continet autem ſedationem omnem animi humana in conſpectu poſita naturæ.
In conſpectu animi aliqua ponere. Cic. 3. de Orat. 88.
Ponere in contentione rem aliquam. Cic. pro Cælio 44.
Ponere in caput uel in capite coronam. Gellius lib. 3. cap. 15. Idem lib. 5. cap. 14.
Ingenuum dura ponere corpus humo. Ouid. 3. Amor. ele. 10. 2.
Crimen in teſtibus poſitum. Cic. 4. Verr. 82.
Ponere in crimen. Plaut. Trinum. 11. 8.
In nefario crimine, atq; fraude capitali aliquid alicui ponere. Cic. 2. de Orat. 109.
Cubilia ponere. Virg. 6. Aeneid. 55.
Veſtibulum ante ipſum, primiſq; in faucibus Orci,
Luctus, & ultrices poſuere cubilia curæ.
Ponere in culpa & ſuſpicione. Cic. pro Cluentio 100.
Extra omnem culpam cauſamq; ſe ponere. Cic. de Vniuerſ. 52.
Curam in re aliqua ponere. Cic. 1. de Diuin. 152. Omnem curam in ſiderum cognitione poſuerunt.
Cuſtodes & limina ponere alicui. Propert. lib. 2. eleg. 6. 8.
Cuſtodias portis ponere. Hirtius lib. 5. bel. Africani 356.
Poſitus cuſtos in frumento publico. Cic. pro Flacco 35.
Cuſtodia poſita eſt noſtræ puellæ. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.
Diem tecum libentius poſuerim, quàm omne tempus cum pleriſq; eorum quibuſcum uiuo neceſſario. Cicero Meſcino, lib. 5. 21. 3.
Diem totum in conſyderanda aliqua re ponere. Cicero de Claris Orator. 44.
Dies multos ponere in rem aliquã. Cic. ad Att. lib. 11. 228. 3.
Domos ponere ſub terris. Virg. 1. Georg. 37.
In dubio ponere. Liu. 4. bel. Maced. 22.
Eloquentiã in orationis celeritate ponũt quidã. Cic. in Or. 29.
Epulas ponere. Ouid. 4. Faſt. 109.
Exemplum ponere. Cic. pro Cluentio 94.
In extremo ponere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 16. 7.
Poſitus in excelſiſsimo faſtigio humani generis. Pli. in Præf. 4.
Fidem pignori ponere. Plautus Capt. Et meam eſſe fidem hic pro te poſitam pignori. Hoc eſt fidem meã propter te obligatam eſſe.
Finem ponere ſcelerum. Lucan. lib. 5. 63.
Finem uitæ ſibi poſuit. Tacit. lib. 5. De Tiberio.
Fœdera ſunt ponenda prius, ſignandaq; iura. Propert. libro 3. eleg. 20. 3.
Formidinem improbis ponere. Cic. 4. Catil. 80.
In fortuna poſitæ res. Cic. 2. de Diuin. 22.
Fructum ponere. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25. 8. maioremq; fructum ponere in perpetuitate laudis, quàm in celeritate Præturæ.
Fundamenta ponere. Cic. in Piſonẽ 6. Ergo his fundamentis poſitis Conſulatus tui, triduo poſt inſpectãte & tacẽte te, etc.
Ponere fundamẽta alicuius rei in uoluptate. Cic. 2. de Fi. 114.
Fundamina prima ſuis ponere. Virg. 4. Georg. 33.
Poſiti in extremis & ultimis gentibus. Cic. 7. Verr. 130.
Suppliciter poſito procubuere genu. Ouid. 2. Faſt. 88.
Ponere in gloria, Ad gloriã, uel pro gloria referre. Liu. 6. bel. Pun. 137. Et ut ad mœnia urbis Romæ nullo prohibente ſe peruenisſe in gloria ponebant, ita pigebat irriti incœpti.
Ponere in gloriam. Saluſt. contra Cic. 2. Qui ciuitatis incommodum in gloriam ſuam ponit. Id eſt, conuertit: hoc eſt, ex incommodo ciuitatis parit ſibi gloriam.
Ponere aliquem in gratia, uel gratiam apud alterum. Cice. ad Atticum, lib. 5. 90. 2. Ibidem 98. 5.
Haſtam in fõro ponere. Cic. 2. Off. 122.
Poſita in oculis gratia. Cic. pro Murœna 18.
Humi poſitus. Ouid. 3. Metam. 84.
Intelligẽtiã in audiẽdi faſtidio ponere. Ci. de Opt. ge. Or. 248.
Initia ut malè poſuimus, ſic cætera ſequentur. Cicero Attico. lib. 10. 208. 5.
Inſidias ponere. Cic. pro Roſc. Amer. 60. Non illum miſerum, ignarum caſus ſui, redeuntem à cœna uidetis? non poſitas in ſidias? non impetum repentinum?
Inſidias ponere contra aliquem. Cic. 2. pro Lege Agrar. 54.
Hîc iuuenem agreſti ſublimem in ſtramine ponunt. Virgilius 11. Aeneid. 14.
Ius in natura poſitum eſt. Cic. 1. de Leg. 51.
Non eſt enim poſitum in labore aliquo, ſed in quadam indictione animi & uoluntate. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 48.
Latus ſaxo ponere. Valer. 4. Argon. 76.
Ponere in pari laude. Cicero Topicis 37. Si conſilio iuuare ciues & auxilio, æqua in laude ponendum eſt, pari gloria debent eſſe ij qui conſulunt, & ij qui defendunt.
Leges ponere, Condere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 21.
Ponere in legibus, pro Statuere. Cato de Re ruſt. in Proœm. 1.
Legiones ponere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 188. 1. Legiones ſingulas poſuit Brunduſii, Tarenti, Siponti.
Libertatem in aliqua re ponere. Cic. pro Plancio 75.
Limina ponere. Martial. lib. 9. 49.
Loco alterius poni. Cic. Octauio 9. Cui hoſtis relinquitur? cuius hoſtis loco ponitur?
Ponere loco contumeliæ, uel criminis aliquid alteri. Cicero in Piſonem 24. Idem pro Cælio 2.
Ponere in beneficij loco. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 36.
Ponere celebri loco. Plin. epiſt. 6. lib. 3.
Ponere primo loco. Quint. lib. 15. cap. 12.
Ponere in lucro, Modus loquendi, quum aliquid boni præter ſpem euenit. Cic. Quieſcant igitur, & me hoc in lucro ponere, atq; aliud agere patiantur.
Ponere in manu alicuius. Liu. 8. ab Vrbe 71.
Ponere in medio ſententias philoſophorum. Cic. 1. de Nat. deo.
Poſita in medio, pro Manifeſta, Cic. 1. Verr. 18. (20.
Menſam poni iubet. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 30.
Merum ponere in gemma. Ouid. 8. Metam. 115. Id eſt in poculo gemmis ornato.
His ego nec metas rerum, nec tempora pono. Virg. 1. Aen. 56.
Ponere aliquid in metu. Cic. ad Atticum, lib. 12. 260. 4. Hoc metuere, alterũ in metu non ponere. Eidem, lib. 14. 319. 3.
Ponere res ſuas in minimis, id eſt, In minimis rebus habere, uel minimi æſtimare. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 11.
Modum creſcendi ponere. Lucan. lib. 1. 17.
Modum ponere exitijs. Virg. 7. Aeneid. 26.
Modum orationi ponere. Tacit. lib. 4.
Moreſq; uiris, & mœnia ponet. Virg. 1. Aeneid. 54.
Poſitum in more & inſtituto maiorũ. Ci. 2. pro Lege Agr. 17.
Mortem in malis ponere. Cic. 3. de Fin. 44.
Multum ponere in arte. Cic. 4. Acad. 163.
Ponere multum in fortuna. Cic. 5. de Fin. 131.
Ponere multum in fide alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 4.
Multum quoq; in tua fide ac diligentia poſitum eſt. Quintil. Typhoni 3.
Multum ponere in alicuius miſericordia. Curtius lib. 5.
Munus ponere. Liu. 4. bel. Maced. 185. Vt Pop. Romanus dignis datam libertatem, ac munus ſuum bene poſitum ſciret.
Dum bene ponendi munera tẽpus habes. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 4.
Bruma poſuit niues. Seneca Theb. 2. 11. (3.
Niues poſitæ. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
– & poſitas ut glaciet niues
Puro numine Iuppiter? Id eſt (inquit Acron) deorſum miſſas poſt niues enim miſſas ſi flat Aquilo, eius frigore ſolidãtur.
Nomen alicuius ponere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 1.
Nomen ponere alicui. Virg. 7. Aeneid. 13.

Digitized by Google

Nomen alicui ponere insano, Quendam nomine insani appellare. Horat. 2. Serm. saty. 3. 10.
Nomina rebus ponere. Cic. 1. de Nat. deor. 64.
In numero oratorum aliquem ponere. Cic. de Claris Orat. 85.
Nummos in fœnore ponere. Horat. 1. Serm. saty. 2. 3.
Ante oculos ponere rem aliquam. Cic. in Parad. 11. Ponite ante oculos unumquenq; regum.
De rebus ante oculos positis, disputare. Cic. 1. Acad. 7.
Ante oculos ponere sibi, id est consyderare. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 1. 22.
Positum in oculis & aspectu. Cic. 3. Verr. 92.
Omnia in uoluptate ponere. Cic. 2. de Fin. 43.
Operam ponere. Cic. Primum enim stante Rep. facere solebamus, ut in agẽdo, plus quàm in scribẽdo operæ ponneremus.
Ponere operam & studium in philosophia. Cic. 1. de Fin. 2.
Ponere operam alicui. Cic. ad Atticum, lib. 13. 283. 4.
Opus aliquod ponere, Conficere. Horat. de Arte 7.
Infœlix operis summa, quia ponere totum Nesciet.
Opus ponere, Extruere. Ouid. 8. Metam. 32.
Orationem longam in aliqua re ponere. Cic. de Vniuersit. 38.
Ponere in oratione sua aliquid, pro Scribere & dicere. Cic. 1. Ver. 14. in quo ego quid eniti, aut quid efficere posim, malo in aliorũ spe relinquere, quàm in oratione mea ponere.
Ponere ordine, Vide Ordo.
Procul ab ostentatione positum. Quint. in Proœm. lib. 1. 4.
Ponere in ordinem. Varro 3. de Re rust. cap. 13. 12.
Otia ponere. Horat. 2. Serm. saty. 7. 23.
Oua ponere dicitur gallina. Colum. lib. 8. ca. 2. 9. Ouid. 8. Me Propter humum uolitat, poniq; in sepibus oua. (tam. 52.
Partem deo ponere. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.
In patria omnia nostra ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 9.
Pecuniam in aliquo oppido ponere. Cic. pro Flacco 44.
Pecuniam ponere, Dare fœnori. Horat. Epod. 2. 14. Quin. Declamat. 9. Nusquam melius ponitur pecunia, quàm ubi fœnus bonitatis extenditur.
Tunc gruibus pedicas, & ponere retia ceruis. Vir. 1. Geo. 62.
Pedem ponere. Cic. 3. Verr. 42. Ecquo in oppido pedem posuit, ubi, &c.
Pedem ponere in possessionem libertatis. Cic. 3 Philip. 143.
Pedem ubi ponat, in suo non habet. Cic. ad Atticũ, lib. 13. 261. 5. Idem 4. de Fin. 112. Sapientia pedem ubi poneret, non habebat, sublatis officijs omnibus.
Ante pedes ponere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 4.
Poni post aliquem, Posthaberi alicui. Ouid. 2. Metam. 110.
Potestatem dicendi in honore atq; in beneficio ponere. Cicero pro Cluentio 44.
Positus in potestate illius. Cic. pro Lege Manil. 33. Non ut in illius potestate fortunam positam esse dicam.
In potestate sapientis totum ponere. Cic. 2. de Fin. 237.
Inuitat pretijs animos, & præmia ponit. Virg. 3. Aeneid. 58.
Præmia ponere circum compita. Virg. 2. Georg. 77.
Præsidium in loco aliquo ponere. Cæs. 2. bel. Gal. 253.
Principem aliquem ponere. Cic. 4. Acad. 4.
Ponere in promptu, & Contegere siue abdere, contraria. Cicero 1. Off. 176.
Quantum in prudentia tua & fide ponam, credibile non est. Cic. Attico, lib. 2. 38. 4.
In publico tabulas obsignatas lex poni uoluit. Ci. pro Flac. 16.
Rationem ponere cum Orco, Vide Orcus. Columella libro 1. cap. 3. 1.
Retia ponere. Ouid. lib. 1. de Arte 53.
Salutem in pecunia ponere. Cic. 2. Verr. 6.
Salus nostra in uno te posita est. Ouid. 3. Metam. 130.
Bene se ponere. Qu. Cic. de Petit. Consul. 18.
Se extra culpam ponere. Cic. de Vniuers. 52.
Se totum in re aliqua ponere. Cic. 1. Tusc. 71.
Toro se ponere. Ouid. 11. Metam. 95.
Semina ponere humo. Propert. lib. 2. eleg. 12. 1.
Sententiam suam ponere. Quint. lib. 3. cap. 1. 16.
Positus in sententijs hominum. Plaut. Epid. 10. 80.
Signa ponere nouis præceptis, Scribere & consignare. Horat. 2. Serm. saty. 4. 4. 1.
In solem ponere. Cato cap. 7. 3.
Sortes ponere, pro Facere sortem. Plaut. Casin. 9. 22.
Spem ponere, Sperare. Plaut. Capt. 18. 4.
-neq; spem ponas me bonæ frugi fore.
Spem ponere in. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 20. In Pompeio te spem omnem otij ponere non miror.
Spem ponere in armis. Virg. 2. Aeneid. 136.
Ponere sibi aliquid in spe optima. Cic. ad Atticũ, li. 13. 280. 4.
Studium suum & officium apud aliquem ponere, Collocare et conferre. Cic. Thermo lib. 13. 56. 8. Sed tantum studium, tamq; multam operam in eo ponendam non arbitrantur. Cic. 1. de Finib. 2.
Studium suum omne in aliquibus artibus cognoscendis atque tractandis ponere. Cic. 1. de Orat. 31.
Subsidium ponere in. Cæs. 2. bel. Gal. 274. Omnes in fuga sibi subsidium posuerunt. Cic. 1. de Orat. 133.
Summum bonum in animo ponere. Cic. 3. de Fin. 45.
Ponere summum bonum in uirtute. Cic. de Amic. 19.
Sumptum ponere, quod & Facere dicitur. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 7.
Templum ponere, Condere. Virg. 3. Georg. 2.
Templa, statuas ponere alicui. Virg. 6. Aeneid. 4. -posuitq; immania tẽpla. Vnde in antiquis marmorib. legimus. BENEMERENTI POSVIT. Plin. epist. 17. 4. Neq; enim magis decorũ & insigne est, statuã in foro Populi Romani habere, quàm ponere. Cic. pro Domo sua 63. Qui Titi ob eam legem statuam in ædibus meis posuit.
Tempus ponere in re aliqua. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 7.
Tempus in aliqua cogitatione ponere. Cic. 3. de Orat. 10.
Tempus & diem ponere. Cic. Mescino, lib. 5. 21. 3.
Vnum mediusfidius diem tecum libentius posuerim, quàm hoc omne tempus cum plerisq; eorum quibuscum uino necessariò.
Ponere multum temporis in aliquo loco. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 2.
Posita sub niue terra latet. Ouid. 2. Fast. 15.
Tumulo in eodem poni. Ouid. ad Liuiam 33.
Tyrocinium ponere. Liu. Decad. 5. lib. 5. 160.
Venenum ponere alicui cum cibo. Liu. 6. ab Vrbe 171.
Verbum aliquod in oratione ponere. Cic. in Orat. 45. & 14.
Verba in usu quotidiano posita minus timeremus. Quintil. lib. 2. cap. 10. 7.
Verbum diuitis in aliquo ponere. Cic. in Parad. 54.
Ponere uerba alicuius in re aliqua, pro Adducere in testimonium. Plin. lib. 13. cap. 13. 2.
Nunc itaq; & uersus & cætera ludicra pono. Hor. 1. epis. 1. 2.
Vestigia ponere. Horat. 1. epist. 20. 5. Cic. 3. Philip. 146. Quas fecit strages, ubicunq; posuit uestigia.
Ponere uestigium in aliquam historiam. Cic. 5. de Fin. 9.
In ui & armis posita est potentia. Cic. Bruto 10. 5.
Vim omnem dicendi in arte ponere. Cic. 1. de Orat. 55.
Vitam ponere in administratione Reipub. Cice. ad Papirium, libro 9. 24. 12.
Posita uita in manu alterius. Cic. pro Quintio 3.
Vitem ponere, Id est, deponere, & depangere. Columella libro 4. cap. 2.

Digitized by Google

Vites ordine ponere. Virg. eclog. 2. 15.
Ponere in uitio dictionem aliquam. Cic. 3. Tusc. 23.
Grauius uituperationem ponere: cui Leuius opponitur. Quintil. lib. 6. cap. 3. 25.
In ultimis ponere. Plin. lib. 17. cap. 12. 4.
Vrbem ponere. Ouid. 3. Metam. 26.
Quum posuit iussam Phœbeis sortibus urbem.
Vrbem ponere in montibus. Virg. 8. Aeneid. 11.
In usu positum. Cic. pro L. Manil. 20.
Positus extra uulgarem usum. Quint. lib. 9. cap. 3.
Ponere in transuersum. Plin. lib. 16. cap. 42. 1.
Ponere in discrimine, pro Alicuius momẽti facere. Liu. in Præf. lib. 1. ab Vrbe 5.
Ponere sub conspectu. Senec. de Benef. 7.
Medicinã in usu & experimẽtis ponere. Cels. lib. 1. in Proœm.
Pacem sumere & ponere. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.
Pretium ponere alicui rei. Seneca epist. 1.
Quæstionem ponere, Id est proponere. Seneca epist. 50.
Rudimenta uirtutis ponere. Quint. Declamat. 3.
Ponere, pro Proponere. Cic. 1. Tusc. 13. Ponere iubebã de quo quis audire uellet, & id aut sedens, aut ambulans disputabã.
Breuiter, quæ erunt satis aperta, ponemus. Cic. in Partit. 26.
Exempli causa ponere aliquid. Cic. 3. Off. 23.
Sub uno aspectu ratione & distributione, omnia quæ in re dispersa atq; infinita uidẽtur esse ponere. Cic. de Petit. Conf. 1.
Ad scribendum poni. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 10.
Ponere quæstiunculam, pro Proponere, uel opponere. Cic. 1. de Orat. 51.
Ponere, Desinere: quoniam quum cessamus ab opere, collocare quodam modo ac reponere uidemur id quod agebamus. Virg. lib. 7. Aeneid. 6. Quum uenti posuere, omniq; repentè resedit Flatus. Hoc est quieuere. Seruius.
Ponere, Deponere. Virg. 1. Aeneid. 62.
- ponuntq; ferocia Pœni
Corda uolente deo.
Ponere de manibus. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 34. Quos quidem libros non sine causa noster ille Africanus de manibus ponere non solebat.
Ambages ponere. Ouid. 10. Metam. 4.
Amorem ponere, Omittere. Ouid. 1. de Remed. amor. 13.
Feroces animos ponere. Liu. 8. ab Vrbe 3.
Arma poni iubet, fatentes se uictos. Liu. 4. ab Vrbe 47.
Armis positis substitit pars utraq; Ouid. 12. Metam. 30.
Barbam ponere. Suet. in Calig. cap. 5.
Barbam & ungues ponere. Horat. in Arte 60.
Aspera tum positis mitescent sæcula bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.
Ponere caput, Demittere. Horat. 2. Serm. saty. 8. 12.
Muli ponunt clitellas. Horat. 1. Serm. saty. 5. 10.
Colorem nigrum ponere. Ouid. 7. Metam. 131.
Comas ponere. Virg. 12. Aeneid. 42.
Consilium ponere, Desistere à consilio. Plin. epist. 22. 8.
Corda ferocia ponere. Virg. 1. Aeneid. 62.
Coronam ponere, luctus gratia. Cic. ad Atticũ, lib. 14. 317. 3.
Curam ponere, pro Deponere. Liu. 1. ab Vrbe 79.
Curas graues ponere. Ouid. 9. Metam. 140.
Curæ positæ pectore. Silius lib. 11. 58.
Decorem ponere. Ouid. 2. de Arte 76.
Dolorem ponere. Cic. 3. Tusc. 113.
Exuuias ponere. Virg. 3. Georg. 88.
Fastus ponere. Ouid. 14. Metam. 153.
Et uarios ponit fœtus Autumnus. Virg. 2. Georg. 105.
Et iam olim seras posuit quũ uinea frondes. Virg. 2. Georg. 81.
Grauitatem ponere. Ouid. ad Pisonem 17.
Imaginem alicuius ponere. Ouid. 3. Metam. 1.
Imperium ponere. Mart. lib. 11. 6.
Inuidiam ponere. Cic. pro Cluentio 3.
Iras ponere fideliter. Ouid. 6. Fast. 9.
Equi posuere iubas. Stat. 3. Theb. 53.
Labores ponere. Ouid. 6. Fast. 110.
Librum ponere. Cic. 1. Tusc. 41.
Metum ponere. Plin. epist. 101. a. lib. 5. Ouid. epist. 19. 1. Pone metum, &c.
Minas ponit mare. Lucret. lib. 5. 201.
Verùm pone moras, & studiũ lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Odium ponere. Cic. in Pisonem 63.
Onus uteri positum est, pro Peperit. Ouid. epist. 11. 13.
Dracones posuere pellem senectæ. Ouid. 7. Metam. 48.
Personam amici ponere. Cic. 3. Off. 57.
Pudorem ponere. Mart. lib. 11. 28.
Querelis positis requiescunt ora. Propert. lib. 3. eleg. 10. 1.
Questus ponere. Ouid. 9. Metam. 56.
Sensum ponere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 7.
Spem ponere, Desinere sperare. Ouid. ad Liuiam 8.
Studium lucri ponere. Horat. 4. Carm. ode 12. 5.
Superbiam ponere, Exuere. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.
Timorem ponere. Ouid. 10. Metam. 82.
Tunicam ponere. Cic. 5. Tusc. 84.
Velamina ponere. Ouid. 2. Fast. 34.
Verecundiam ponere. Plin. epist. 136.
Veste posita, nuda ferunt corpora. Ouid. 2. Fast. 57.
Incendia posuere uires indomitas. Virg. 5. Aeneid. 137.
Virginitas posita. Ouid. 6. Fast. 26.
Vitam ponere, Mori. Propert. lib. 2. eleg. 17. 1.
Vitia ponere. Cic. 3 de Orat. 26.
Ponere, pro Componere & temperare. Horat. 1. Car. ode 3. 3.
- quo non arbiter Adriæ
Maior, tollere seu ponere uult freta.
Ponere, Apponere. Martialis lib. 8. 23. Inuitas ad aprum, ponis mihi Gallice porcum. Sic lib. 1. 127. Hinc poetæ fabulas & scripta sua ponere dicebantur, quòd ea in scena spectatoribus, quasi in conuiuio apponebant. Iuuen. Saty. 1. 16. Pone Tigillinum. Id est affer in scenam aliquid de Tigillino scriptum.
Ponere. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.
Hic saxo, liquidis ille coloribus
Solers nunc hominum ponere, nunc deum. Id est formare, pingere. Acron.
Ponere, pallium, aut aliquid aliud, quod & Deponere dicitur. Plautus Curcul. 7. 76.
Ponere sagina pocula, Id est Deponere in sponsionem. Virgilius 4. eclog. 8.
Pone eum esse uictum. Terent. Phorm. 4. 3. 25.
Ponunt philosophi, Id est statuunt, censent, decernunt, scribunt. Plin. lib. 11. cap. 52. 2. Aristoteles uitæ breuis signa ponit raros dentes. Cic. 4. de Fin. 42. Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis.
Longè & retro ponenda omnia, quæ sine honestate sunt. Cicero 5. Tusc. 126.
Positum est in te ut, &c. Id est In te situm est. Cic. Attico, lib. 12. 245. 2. Sed si perficitur de hortis Silij, hoc est, si perficis (est enim totum positum in te) nihil est scilicet quod de Cosa cogitemus. Eidem lib. 16. 342. 2.
Positus] pen. corr. Participium, (τεθείς,) ut
Positis omnium aliarum rerum curis. Liu. 7. ab Vrbe 147.
Positus, Exanimatus. Virg. 4. Aeneid. 137.
- sic te ut posita, crudelis abessem? Seruius.
Positus super armamentarium, Præfectus armamentario. Curtius libro 6.

Posta]

Digitized by Google

Posta] pro Posita. Lucret. lib. 3. 176.
Semina sæpe in eodem, ut nunc sunt ordine posta.
Positurus] pen. prod. (θήσων,) Ouid. 3. Metam. 95.
Nec mihi mors grauis est posituro morte dolores.
Positor] pen. corr. (κτίστης,) Ouid. 9. Metam. 91.
– & in Aside terra
Mœnia constituis, positoris habentia nomen.
Templorum positor. Ouid. 2. Fast. 13.
Positus] huius positus, pen. corr. m. g. (θέσις,) Id est positio, siue situs. Ouid. 4. Fast. 84.
Trinacria, à positu nomẽ adepta loci. Cels. in principio li. 8.
Prius positus ostium, figurasq; indicabo.
Locorum positus. Stat. 5. Sylu. 3. 48. Tacitus lib. 4. Quæ positu regionis à tergo illis. Idem lib. 5. ille positus siderum, ac spatia dimensus.
Vrbs melius defensa positu. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 5.
Mœnibus, & positu uix adeũda loci. Oui. 1. de Ponto, ele. 9. 3.
Variare capillos positu. Ouid. de Medicamine faciei 4.
Variare comas positu. Ouid. 2. Metam. 83.
Positiuus] pen. prod. Adiectiuum, (θετικός,) Quod primò positum est, nec aliunde deriuatum. à quo Grammatici Positiuum à comparatiuo & superlatiuo distinguunt, quòd illud sit quasi fundamentum istorum.
Positura] posituræ, pen. prod. (θέμα,) Nota qua sensus in oratione distinguitur. Lucret. lib. 1. 168.
Dissoluuntur enim posturæ principiorum. Lucre. lib. 2. 190.
Positura, Situs siue positio. Gellius lib. 14. cap. 1. Vt animad uerteretur quo habitu, quaq; forma, quaq; positura stellarum aliquis nasceretur. Idem lib. 5. cap. 3. Iunctura, positura mq; ligni, scitè periteq; factam consyderat. Sic syllabam esse longam positura dicimus.
Positio] Verbale, (θέσις, θέμα,) Plin. lib. 18. cap. 5. 3. Vt solum sua uirtute ualeat, qua dictum est, positione.
Loci positio. Quint. lib. 3. cap. 7. 19.
Positio cœli, pro Situ, uel statu alicuius rei ad aliquam cœli uel solis partem: quidam aspectum uocant. Columel. lib. 1. cap. 6. 12.
Positio urbis. Cic. pro Flacco 48.
Positio campestris. Colum. lib. 1. cap. 2. 4.
Positionis arbustiuæ exemplo. Col. lib. 4. cap. 1. Vide Arbustiuũ.
Positio, apud Oratores. Quintilian. lib. 9. cap. 4. Tempus enim solum metitur, ut à sublatione ad positionem ijsdem sit spatijs pedum.
Vitia positionum. Quint. lib. 2. cap. 10. 10.
Inconueniens positio. Quint. lib. 1. cap. 5. 33.
Positio dictionis. Quint. lib. 1. cap. 5. 40. Simplices uoces positione, id est, natura sua constant. compositæ autem præpositionibus subiunguntur: ut Innocens, &c. Budæus.
Fœminina positio. Quint. lib. 1. cap. 4. 18. Aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significant. De nominum generibus.
Positio, pro Thesi seu argumento. Quint. lib. 1. cap. 3. Taceo de positionibus & declamationibus rhetorum.
Pons] pontis, m. g. (γέφυρα,) Per quod super aquas transimus. A pendeo dicitur quòd ueluti in aere pendeat. Pli. li. 8. ca. 3. 2. Territos spatio procul pontis à continente porrecti, ut sese longinquitatis æstimatione fallerent: auersos retrorsus isse.
Ignotus pons. Virg. 3. Georg. 16.
Naumachiarius pons, Vide Nauis.
Saxeus pons. Lucan. lib. 4. 3.
Solutus pons. Claud. 7. Paneg. 81.
Angusto ponte pars oppidi adiũgitur & cõtinetur. Ci. 6. Ver.
Crebris pontibus consistere. Virg. 4. Georg. 6. (105.
Deijcere de ponte in Tyberim aliquẽ. Cic. pro Rosc. Amer. 61.
Distendere pontem in agros. Lucan. lib. 4. 28.
Disturbare pontes. Author ad Herenn. lib. 1. 21.
Facere pontem. Cic. in Vatinium 16.
Indere pontes. Tacit. lib. 12.
Inijcere pontem, Vide Inijcio.
Interrupi pontes quos feceram. Plancus Cic. lib. 10. 23. 8.
Interscindere pontem à tergo. Cic. 2. de Leg. 17.
Iungere ponte fluuium, Fluuio pontẽ imponere. Curtius lib. 4.
Ludere ponte magno. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 1.
Reuellere pontes. Claud. lib. 1. in Ruffinum 55.
Rupti torrentibus pontes. Quint. lib. 2. cap. 13. 11.
Vellere pontem. Virg. 8. Aeneid. 130.
Pons, pro Scala nauium. Virg. 10. Aeneid. 58.
Interea Aeneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit.
De ponte deijcere sexagenarios solebant antiquitus, teste Festo, in integris codicibus. Cic. pro Rosc. Amer. 61. Habeo etiam dicere, quem contra morem maiorum, minorem annis sexaginta de ponte in Tyberim deiecerit. Budæus.
Sic tibi bonus ex tua pons libidine fiat. Catul. epig. 17. 1.
Ponticulus] ponticuli, pen. corr. masc. gen. Diminutiuum, (γεφυρίδιον,) Cic. lib. 5. Tusc. 83. Et quum fossam latam cubiculari lecto circundedisset, eiusq; fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset: &c.
Ponto] pontonis, pen. prod. m. g. (πρυθμεῖον,) Pontones, naues quibus in traijciendis amnibus loco pontium utimur. Papinian. Quia uia confirmari solet, uel ciuitate tenus, uel usq; ad uiam publicam, uel usq; ad flumen, in quo pontonibus traijciatur. Cæsar 3. bel. Ciuil. 114. Pontones, quod est genus nauium Callicarum, Lyßi relinquit.
Pontia] (πονπία,) Insula Tyrrheni maris, teste Ptolemæo li. 3. cap. 1. Vulgò Ponce. Ex hac fuit Pontius Pilatus. Pontiæ item, insulæ sunt in mari Tusco, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 6. Ab his ultra Tiberina ostia in Antiano, Astura, mox Palmaria, Sinonia, & aduersum Formias Pontiæ.
Ponticus] Vide Pons.
Ponticus] (πόντικος,) Poeta quidam qui de bello Thebano scripsit, ut inquit Propert. lib. 1. eleg. 7. 1. Ouidius quoque lib. 4. Trist. eleg. 9. 10. huius meminit.
Ponticus heroo, Battus quoq; clarus iambis,
Dulcia conuictus membra fuere mei.
Pontifex] pen. corr. pontificis, pen. corr. masc. gen. (γεφυροποιός, ἀρχιερεύς, ἱεράρχα,) Sacer magistratus, ut ait Scæuola. A posse & facere dictus: uel ut ait Varro, à ponte: quia sublicius pons à pontificibus factus est primum, & deinde restitutus. Cic. Attico, lib. 4. 71. 5. Calendis Octobris habetur Senatus frequens, adhibentur omnes pontifices qui erant Senatores, &c. (169.
Præsunt sacris pontifices, auspicijs augures. Cic. 1. de Nat. deo.
Sacerdotes alij diuis alijs, omnibus pontifices, singulis flamines sunto. Cic. 2. de Legib. 33.
In pontificum libris & in XII tabulis plurima est antiquitatis effigies. Cic. in Orat. 95.
Cœnæ pontificum. Horat. lib. 2. Carm. ode 14. 6.
Libri pontificum. Horat. 2. epist. 1. 5.
Religio pontificum. Cic. pro Domo sua 25.
Secures pontificum. Horat. 3. Carm. ode 23. 3.
Dicite pontifices, in sacro quid facit aurum? Pers. Saty. 2. 7.
Erant maiores & minores pontifices: Inter quos summus, qui pontifex maximus dictus est: quòd maximarum rerum, quæ ad sacra & religionem pertinent, iudex sit, uindex contumaciæ priuatorum magistratuum. Numa enim pontificẽ fecit, eiq; sacra omnia attribuit: eiusq; scitis sacra omnia priuata & publica subiecit: instituitq; ut idem pontifex non cæleſtes

celestes modò cæremonias, sed iusta quoq; funebria, placandosq; manes edoceret. Author Liuius.

Maximus pontifex Metellus uiginti & duos annos ei sacerdotio præfuit. Cic. de Senect. 27.

Minores pontifices, Vide Minor in Paruus.

Pontificatus] huius pontificatus, pen. prod. (ἀρχιερωσύνη,) Pontificis dignitas, sicut Consulatus. Cic. de Aruſp. resp. 16. Qui statas solennesq; cæremonias, pontificatu & c. continent putauerunt.

Pontificius] Adiectiuum, Quod est pontificis. Cicero 3. de Natura deor. 57. Docebo meliora me didicisse de colendis dijs immortalibus iure pontificio & more maiorum. Sic 1. Tuscul. 43.

Pontificia] pontificiorum, plur. n. Libri pontificij. Cic. 1. de Nat. deor. 114. Deinde nominum non magnus numerus ne in pontificijs quidem nostris, deorum autem innumerabilis.

Pontificium] Substantiuè. Gellius lib. 1. cap. 13. Sunt enim non pauci qui sententiam suam in una parte defixerint, & re semel statuta, deliberataq; ab eo, cuius negotium id, pontificiumq; esset, nequaquam putauerint contra dictum eius faciendum esse.

Pontificalis] & hoc pontificale, pen. prod. Quod ad pontificem pertinet. Vnde Pontificales libri, in quibus sacræ cæremoniæ continentur.

Pontificalis authoritas. Cic. 2. de Leg. 83.

Caput pontificale. Ouid. 3. Fast. 142.

Pontificales cœnæ; olim appellabant cœnas sumptuosas, opiparasq;. Ad quod alludit Horat. 2. Carm. ode 14. 6. & mero
Tinget pauimentum superbo
Pontificum potiore cœnis. Macrobius libro Saturnalium tertio, uetustissimam quandam pontificis cœnam describit, summo apparatu, & omnigenis lautitijs affatim instructã. Id inde natũ apparet, quòd solennes, sacræq; cœnæ exquisitissimis epulis soleant instrui. Erasmus.

Honor pontificalis. Ouid. 3. Fast. 84.

Pontificalia atq; auguralia insignia. Liu. 10. ab Vrbe 29.

Ius pontificale. Cic. 2. de Legib. 86. & 89.

Sacrum pontificale. Ouid. 1. Fast. 92.

Pontina] pen. prod. (πόντια,) palus Volscorum est iuxta uiam Appiam, quam Plin. lib. 3. cap. 5. nõ longè fuisse à Circeis dicit, quem locum XXIIII urbiũ fuisse Mutianus ter Consul prodidit. Exiccata est à Corn. Cethego Cos. cui ea prouincia obuenerat: agerq; ex ea factus, ut ait Liuius lib. 47. Insequentibus deinde seculis iterum exiccata à Theodorico Gothorum rege, ut ex eius inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem ait Iuuen. Saty. 3. 30. Lucan. lib. 3. 17. Quint. lib. 3. cap. 8. 12.

Pontinus] pen. prod. (πόντινος,) Vir fortissimus: laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius: ut ipse testatur de Prouinc. Consul. 26.

Pontones] Vide Pons.

Pontus] (πόντος,) insula est, de qua Virg. 1. Georg. 12.
uiroſaq; Pontus Castorea. Est & prouincia Asiæ Minoris, à Ponto rege sic cognominata, nobilis crudelitate Medeæ. Hæc (ut Strabo refert lib. 1. 2. 8. 9. 11.) ab Occidente Halim flumine clauditur, ab Oriente Colchide, à Meridie Minori Armenia. Ptolemæus uerò aliter lib. 5. ait enim, Pontus ab Occasu ore Ponti & Thracio Bosporo: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septentrione parte Euxini maris terminatur. Eius ciuitates insignes sunt, Chalcedon, Nicomedia, Nicea. Hic regnauit Mithridates, Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, ueteris testamenti translator & interpres.

Pontus, Nerei filius & Neptuni, ut Euſebius lib. 2. Præparat. scribit. Vnde Pontus mare dici uidetur. Alij Pontum dici existimant mare, ab πονεῖσθαι, quod est mergo. Vel à πόνος, id est labor, quia sit laboribus plenus. Ridiculè per contrariũ dici arbitrantur, quòd careat ponte. Propriè autem id mare Pontus appellatur, quod à palude Mæotidis usq; in Tenedum protenditur: sed ubi primùm se arctat, à Tenedo incipiens, post Helles casum, Hellespontus uocatur: ubi expãdit, Propontis: ubi iterum premit, Thracius Bosphorus: ubi iterum effundit, Pontus Euxinus, qui paludi committitur. Palus ipsa, Mæotis in Ponto iuxta Phasidis ostium: Tomos ei loco proxima insula est, Medeæ crudelitate memoranda, quæ ibi fratrem suum Absyrtum interfecit, nec minus Nasonis exilio nota. Ouid. Tristium lib. 1.
Inde Tomos locus est, & c.

Freta Ponti. Virg. 1. Georg. 72.

Gurges Ponti. Cic. 1. de Diuinat. 23. Ex poetâ.

Hyems aspera Ponti. Virg. 2. Aeneid. 22.

Imago tristis Ponti. Ouid. 11. Metam. 86.

Os Ponti & angustiæ. Cic. 6. Verr. 114.

Angustus Pontus Nepheleidos Helles. Ouid. 11. Metam. 46.

Apertus Pontus, Id est latus, latè patens. Ouid. 11. Metam. 80.

Arduus Pontus. Valer. 5. Argon. 68.

Cæruleus Pontus. Virg. 12. Aeneid. 37. Catul. in Annales Volusii, epig. 34. 3.

Curuati Ponti littora. Sene. Hipp. 1. 5.

Euxinus Pontus. Cic. 1. de Orat. 85.

Ingens Pontus. Virg. 1. Aeneid. 24.

Mobilis Ponti uaga unda. Senec. Herc. fur. 12. 1.

Niger Pontus. Valer. 1. Argon. 116.

Niualis Pontus. Stat. 12. Theb. 119.

Profundus Pontus. Virg. 5. Aeneid. 123.

Tranquillus Pontus. Stat. 6. Theb. 116.

Vastus Pontus. Virg. 4. Georg. 86. Sil. lib. 4. 16.

Ventosi mulcere pericula Ponti. Stat. 3. Sylu. 2. 1.

Bruma astringit Pontum frigore. Lucan. lib. 1. 4.

Consistit glacie Pontus. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 8.

Credere se Ponto. Ouid. 13. Metam. 191.

Nomina dare Ponto. Horat. 4. Carm. ode 2. 1.

Ferri Ponto. Virg. 9. Aeneid. 25.

Arctatus rapido feruet quà gurgite Pontus. Lucan. lib. 5. 47.

Feruet uertigine Pontus. Ouid. 11. Metam. 110.

Legere pontũ ponè. Virg. 2. Aeneid. 42. Id est Trãsire. Sene. Mergere Ponto, Vide Mergo.

Miscetur Pontus magno murmure. Virg. 1. Aeneid. 26.

Obruerat tumulos immensa licentia Ponti. Ouid. 1. Metam. 63.

Perterrare Pontum. Senec. Medea 8. 15.

Subdola quum ridet Placidi pellacia Ponti. Lucret. lib. 2. 113.

Sæuit Pontus. Horat. lib. 3. Carm. ode 3. 8.

Sæuit Pontus minaci murmure. Lucret. lib. 1. 56.

Transire Pontum per uada. Lucret. lib. 1. 40.

Transcurrere Pontum. Stat. 3. Sylu. 4. 1.
Craſtina nanq; dies trucis ad confinia Ponti
Cyaneasq; uocat. Valer. 8. Argon. 35.

Vstus Pontus ab assiduo frigore. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 2.

Ponticus] pen. corr. Adiectiuum, (ποντικός,) Vnde Pontica cum absynthium, apud Colum. lib. 12. cap. 35. Pontici absynthij pondo libram, & c.

Preti Pontici fauces. Senec. Medea 7. 5.

Humus Pontica. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 12.

Mare Ponticum. Horat. 3. Carm. ode 24. 1.

Prælia Pontica. Lucan. lib. 1. 69.

Terra Pontica. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 19.

Verba Pontica. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. 10.

Popa] popæ, Popæ dicebantur qui uictimas habebant ue-
nales

nales, & qui ligabant eas ad altare, feriebantq;. Propert. lib. 4. eleg. 3. 13. Succinctæq; calent ad noua lucra popæ. Spartianus in uita Getæ, Percußit hostiam popa nomine Anton. Venter popa. Persius Saty. 6. 9. Id est, phago & guloſus, quales erant popæ uictimarij.

Popanum] popani, pen. corr. (πόπανον,) Placenta lata, tenuis, rotunda, quam dijs ueteres offerebant: ſed & pro quocunq; libo capitur. Iuuenalis Satyra 6. 54. Scilicet & tenui popano corruptus Oſiris. Iulius autem Pollux ait placentã eſſe, qua in ſacrificijs antiqui utebantur. cuius dictionis frequens eſt uſus apud Ariſtophanem.

Popellus] Vide Populus, maſc. gen.

Popilij] à Pompilijs diuerſi leguntur, quorum princeps M. Popilius, qui quum Cos. eſſet, eodemq; tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat Flamen Carmentalis: plebis contra Patres concitatione & ſeditione nuntiata, ut erat læna amictus, ita uenit in concionem, ſeditionemq; cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Author Cic. in Bruto. De hoc uide multa apud Liu. lib. 55. & 45. & Valer.

Popilius Lanatus, ſiue Lænas, qui Ciceronem occidit patronũ ſuum in cauſa capitis. Author Valerius.

Popina] popinæ, pen. prod. à Popa, (, λαπυλεῖον, ὀπτανεῖον,) Locus ubi publicè opſonia, caroq; cocta, ac delicatè cõfecta uenditatur, comeditúrq;: uel priuatim ubi guloſa familia extraordinarie ligurire & helluari conſueuit, authore Vallà in Raudenſem. Cic. 3. Phil. 137. Sed quum tam atroci edicto nos concitauiſſet, cur ipſe non affuit? num putatis aliqua re triſti & ſeuera? uino & epulis retentus, & alea eſt? ſi epulæ potius, quàm popinæ nominandæ ſunt. Hìc pro epulis ganeæ accipitur. Horat. 1. epiſt. 14. 5.

– fornix tibi & uncta popina
Incutiunt urbis deſyderium. Cic. 2. in Catil. 27. Quorum es alienum contractum in popinam, nullum Reip. motũ afferre poterat.

Arcana popina, Vide Arcanus.

Pro triclinijs popinæ, pro cubiculis ſtabula in ſedibus huius ſunt. Cic. 2. Phil. 78.

Calida popina. Iuuenalis Saty. 11. 9.

Diues popina. Mart. lib. 5. 45.

Immundæ popinæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 13.

Nigra popina. Martialis lib. 7. 60.

Tenebricoſa popina. Cic. in Piſonem 13.

Tepidæ popinæ. Mart. lib. 1. 125.

Inhalare popinam. Cic. in Piſonem 9.

Popino] penultima producta, popinonis, maſcul. generis (λαφύσσιος, ἄσωτος,) Qui in popinis uerſatur, & helluatur. Sueton. de Claris Grammat. 15. Lurconem, & nebulonem, popinonemq; appellans, & uita ſcriptisq; monſtroſum. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8. Imbecillius, iners: ſim quiduis, adde popino.

Popinor] penultima producta, popinaris, (λαφύσσω, ἄσωτεύομαι,) popinari, Helluari & indulgere popinis. Iulius Capitol. Dum Galienus popinatur, & balneis ac lenonibus reputat uitam.

Popinatio] popinationis, (ἀσωτία,) Nuncupata eſt à Gellio, quæ alio nomine dicitur helluatio, quam Græci aſotiam uocant.

Popinalis] & hoc popinale, penult. prod. (λαπυλικὸς,) Quod ad popinam ſpectat. Colum. lib. 8. cap. 16. 4. Iam enim celebres erant deliciæ popinales, quum ab mari deferrentur uiuaria.

Poples] poplitis, penult. correp. maſcul. gen. (ἰγνὺς, ἰγνύα,) Pars oppoſita genu. Dicta quòd plicetur & curuetur. Columel. lib. 6. cap. 12. Si dolore neruorum claudicat, oleo & ſale genua poplitesq;, & crura confricanda ſunt, donec ſanetur. Liuius lib. 2.

Defectus poples. Ouid. 13. Metam. 96.

Firmus poples. Ouid. 15. Metam. 45.

Lapſus poples. Lucan. lib. 3. 51.

Mollia nodoſus facit internodia poples. Ouid. 6. Metam. 52.

Succiduus poples. Ouid. 10. Metam. 91.

Suſpenſus poples. Stat. 5. Sylu. 4. 4.

Tenſus poples. Stat. 9. Theb. 95.

Contendere poplitem, Vide Contendo.

Depoſito uictum præbebat poplite collum. Lucan. lib. 1. 122.

Duplicato poplite ad terram incidit. Virg. 12. Aeneid. 186.

Excipere ſe poplitibus. Curtius lib. 6.

Flexo poplite ſidunt. Stat. 6. Theb. 118.

Proijciet truncũ ſubmiſſo poplite corpus. Catul. Arg. 59. 74.

Poppea] Poppeæ, (ποππαία,) Secunda Neronis Claudij Cæſar. uxor. Suet. in Nerone, cap. 35.

Poppeanus] penult. prod. Adiect. (ποππαιανὸς,) Quod ad Poppeam ſpectat, uel quo Poppea uti ſolebat. Iuuen. Satyr. 6. 47. – ridendaq; multo
Pane tumet facies, aut pinguia poppeana
Spirat, & hinc miſeri uiſcantur labra mariti. Sic legẽdum, non ut corruptè Calepinus popana: & ſunt unguenta ex aſinæ lacte compoſita ad conciliandum faciei decorem, quibus Poppea uxor Neronis, ut inquit Plinius lib. 11. cap. 41. 2. utebatur.

Poppyſma] poppyſmatis, pen. corr. n. g. (πόππυσμα,) Dicitur uocis blandimentum: quod fit equis indomitis, cũ tractatione manuum. Vnde & quæ fit manibus palpatio interpretari poteſt, ut apud Iuuenalem Saty 6. 59. Præbebit uati crebrum poppyſma roganti. à ποππύζω, quod eſt ſibilo uel adulor.

Poppyſmus] poppyſmi, (ποππυσμὸς,) à ποππύζειν, quod eſt illiſis manibus inter ſe, & palma cũ palma collata plauſum edere. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Fulgetras poppyſmis ad orare, conſenſus gentium eſt.

Poppyzon] poppyzontis, Demulcens, blandè attrectans, ſibilans. Plin. lib. 35. cap. 10. 37. Quum pingeret poppyzonta retinentem equum.

Populnus] Vide Populus, f. g.

Populonia] (ποπλώνιον,) Hetruriæ ciuitas iuxta Piſas, authore Pomponio Mela lib. 2. Hodie Plumbinum.

Populonium] (ποπλώνιον,) Tuſcorum promontorium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Populus] populi, prima corr. m. g. (δῆμος, λαὸς, λεὼς, λάϊτος,) Singulari numero unius ciuitatis multitudinem ſignificat. Virg. Aeneid. 5. Hinc populum late regem, belloq; ſuperbum. Populus, Multitudo hominum, iuris conſenſu & concordi communione ſociata.

Populus, princeps terrarum, Romani dicũtur. Plin. li. 22. c. 3.

Populi in plurali, diuerſarum ciuitatum multitudo. Virgilius 1. Aeneid. 46.

Populi Aethiopum. Ouid. 2. Metam. 46.

Stultorum regũ, & populorũ cõtinet æſtus. Hora. 1. epiſt. 2. 2.

Fauor populi. Ouid. 4. Faſt. 175.

Stultaq; pars populi quæ ſit ſua curia neſcit. Oui. 2. Faſt. 107.

Rector populorum. Ouid. 7. Metam. 97.

Regnator populorum. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.

Acres populi. Silius lib. 13. 141.

Armati populi. Claud. de bello Gildon. 10.

Aeger. Senec. Oed. 10. 6.

Audax. Virg. 4. Aeneid. 123.

Auritus, Vide Auris.

Contumax. Senec. Thyeſt. 8. 5.

Degener

Degener. Lucan. lib. 2. 24.
Exanguis. Stat. 12. Theb. 5.
Frequens. Horat. 1. Carm. ode 35. 3.
Furens. Lucan. lib. 1. 14.
Hilaris. Ouid. 3. de Arte 103.
Indomiti populi. Lucan. lib. 4. 30.
Innumerus. Silius lib. 13. 106.
Integerrimi diuturna pace populi, Vide Integer.
Lati populi. Virg. 1. Aeneid. 46.
Leuis populus. Horat. 2. epist. 1. 22. Valer. 1. Argon. 15.
Magnus, Vide Magnus.
Nobilis. Iuuen. Saty. 15. 12.
Potens. Lucan. lib. 1. 1.
Præceps. Lucan. lib. 1. 98.
Rudis. Ouid. 1. Fast. 8.
Silens populus, Inferi. Claud. 2. de raptu Proserp. 48.
Trux. Stat. 10. Theb. 25.
Primores populi arripuit, populumq; tributim. Horatius 2. Serm. saty. 1. 14.
Compescere populos tumentes, Vide Compesco.
Concedere populo usum loquendi. Cic. in Orat. 91.
Concionari apud populum, Vide Concionor in Concio.
Conscribere populum, Vide Conscribo.
Voces populi contemnere. Horat. 1. Serm. saty. 1. 13.
Contundere populos feroces. Virg. 1. Aeneid. 55.
Conuocare populum in tribus, Vide Conuoco.
Damnari populo. Horat. 2. Serm. saty. 3. 18.
Inspectante populo, Vide Inspecto.
Feroces populos lenire. Claud. 7. Paneg. 88.
Pascere populum frumenti copia. Horat. 1. epist. 15. 4.
Profectus ad bella populus. Ouid. 1. Fast. 54.
Regere populos imperio. Virg. 6. Aeneid. 171.
Spectaret populum ludis attentius ipsis. Horat. 2. epist. 1. 40.
Tueri populum sub religione. Virg. 2. Aeneid. 37.
Tene magis saluum populus uelit, an populum tu. Horatius 1. epistol. 17. 6.
Integros atq; florentes populos uici, Vide Integer.
Populus, de apibus. Colum. lib. 9. cap. 13. 9. de remedijs apum laborantium morbo, Id ne fiat, duo populi coniungi debẽt, qui possint adhuc integras ceras explere.
Popellus] popelli, Diminutiuum, (δημίδιον,) Paruus populus. Persius Saty. 4. 2. Ante diem blando caudam iactare popello. Horat. 1. epist. 7. 13.
- Vulteius mane Philippus
Vilia uendentem tunicato scruta popello Occupat.
Popularis] & hoc populare, pen. prod. (δημοτιλὸς, ἰδιωτιλὸς, λαϊνὸς, δημοχαριστὸς,) Quod est populi. Hor. de Arte 17. - & populares
Vincentem strepitus, & natus rebus agendis.
Animus uerè popularis, & saluti populi consulens. Ci. 4. Cati.
Ars popularis rhetorum. Cic. 3. de Fin. 6. (81.
Aura popularis. Hor. 3. Car. ode 2. 4. Cic. de Arusp. resp. 40.
Auris popularibus gaudens. Virg. 6. Aeneid. 164.
Auris popularibus impelli. Lucan. lib. 1. 27.
Cædes popularis. Ouid. 12. Metam. 23.
Cœtus popularis & forensis. Cic. 4. Acad. 12.
Commemoratio popularis. Quint. lib. 4. cap. 3. 9.
Delectatio popularis. Quint. lib. 2. cap. 10. 8.
Fama popularis. Cic. 2. de Fin. 80.
Flumen populare. Ouid. 11. Metam. 11.
Iactatio popularis, Vide Iacio.
Imperium populare & semper extraordinarium atq; uentosum est. Cic. 11. Phil. 301.
Ingenium populare. Liu. 2. ab Vrbe, 102. Cui ingenium magis populare erat.
Lex popularis, Id est quam populus sanxit. Cice. 2. de Leg. 15.
Loca popularia erãt, in quib. populus sedebat in theatro. Suet. in Domit. c. 4. Et qa pars maior intra popularia decederat.
Nomine populari appellari. Plin. lib. 13. cap. 4. 18.
Id est nomine uulgò usurpato à populo.
Persuasio popularis. Quint. lib. 2. cap. 15. 13.
Ratio popularis. Cic. 1. de Leg. 28.
Sacra popularia, ut Labeo ait, sunt quæ omnes ciues faciũt, nec certis familijs attributa sunt, ut Fornacalia, Pallilia. Hæc Festus. Sic dicta, quòd populo grata essent, quum in populum missio fieret ab ijs qui gratiam plebis quærebãt: & hoc duplici modo: aut de Rep. bene sentiendo: et ea quæ ad populi salutem spectant, recta cã ratione agendo: aut largiendo & adulando, uel alijs corruptelis beneuolentiam captando.
Ad uulgarem popularemq; sensum accommodata oratio. Cic. 1. de Orat. 54.
Sermo popularis. Senec. Herc. fur. 6. 4.
Studijs popularibus munitus. Claud. 3. Paneg. 10.
Turbæ populares. Quint. lib. 2. cap. 16. 2.
Popularis & ciuilis usus. Cic. 3. de Legib.
Popularis, (ὁμόδημος, δημότης,) Ciuis, & unus ex populo. Terent. Adelph. 2. 1. 1. Obsecro populares ferte misero atq; innocenti auxilium. Cic. 4. Acad. 210. At hoc Anaximandro popularis, & sodali suo non persuasit.
Impleuit populares laudibus & meritis Scipiõis, Vide Impleo.
Popularis ciuis. Cic. 3. de Legib. 39. Sapientis autem ciuis fuit, causam nec pernicioſam, & ita popularem, ut non posset obsistì pernicioſè, populari ciui non relinquere.
Fieri popularem. Cic. de Arusp. resp. 40.
Id est quod prius dixerat, A grauitate patrum desciscere.
Popularis, de gliribus. Plin. lib. 8. cap. 57. Qua in re notatum, non congregari, nisi populares eiusdem syluæ: & si miscentur alienigenæ.
Popularis, pro Subdito. Liuius, Tentando nunc sociorum, nunc popularium animos. Id est suorum subditorum. De Philippo loquens. Salustius, Dubitare uirtuti an fidei popularium minus crederet. De Iugurtha. Budæus.
Popularis, inquit Donatus, A fortuna eiusdem conditionis, gentisq; sortis, & fortunæ. Terent. Phorm. 1. 1. 1. Amicus summus meus & popularis Geta.
Popularis, pro Conscio, uel participe, uel fautore. Salust. in Catil. Igitur comitijs habitis Cõsules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Quod factum primò populares coniurationis concusserat. Paulò antè, Fuere ea tempestate qui dicerẽt Catilinam oratione habita quum ad iusiurandum populares sceleris sui conscios addiceret, &c.
Popularis, Populo amatus & charus, authore Donato. Cic. Nihil tam populare, quàm bonitas.
Populare atq; plausibile nomen Censoriũ factũ est. Ci. 1. Ver. 5.
Maximè popularis homo Quintius, qui omnes rumorum & concionum uentos colligere consuesset. Cic. pro Cluent. 61.
Popularis, id est assentator, & leuis ciuis: Constans, seuerus & grauis: contraria. Cic. de Amic. 78.
Popularis, humilis, uilis, è populoq; factus, interpretatur Donatus. Plautus, Præstat diuitem esse ac popularem, quàm nobilem & mendicum.
Popularia, Nugatoria, puerilia. Laberius, Popularia agimus per ludum. Nonius.
Popularitas] pen. corr. popularitatis, (δημότης,) Populi coniunctio, Amicitia quæ eiusdem patriæ habitatione contrahitur. Plin. lib. 33. cap. 2. 4. Iudicum autem appellatione separari eum ordinem primi omnium instituerẽ Gracchi, discordi popularitate in contumeliam Senatus. Quint.

Digitized by Google

lib. 5. cap. 9. 8. Vnde Spurij Melij, Marciq; Mallij popularitas signum affectati regni fuit existimatum.

Popularitas, (δημαγωγία,) gratia in populo. Pli. epist. 117. a. Dixit causam Claudius Aristion princeps Ephesiorum, homo munificus, & innoxiæ popularitatis.

Populariter, pen. corr. Aduerbium, Affabiliter, humaniter, & cum gratia populi. Iuuen. Sat. 3. 4.
- & uerso pollice uulgi,
Quemlibet occidunt populariter.

Populariter] & Moderatè, contraria. Cic. pro Sestio, 30.

Populariter, More populi. Cic. in Somnio Scip. 25. Homines enim populariter annum tantummodo Solis, id est unius astri reditum metiuntur.

Populariter agere. Cic. 3. Verr. 107.

Populariter loqui. Cic. 2. de Fin. 29.

Populariter, & Limatè scriptum, contraria. Cic. 5. de Fin. 20.

Populatim] pe. prod. Aduerbium, (κατὰ δήμους,) Per populos. Apuleius, Populatim ab omni prouincia reuocatus. Nonius.

Populatim, Cateruatim & in uniuersum. Cæcilius, Ego perdidi te, qui omnes seruos perdo populatim. Nonius.

Populo] populas, pen. corr. (δημαγωγέω,) populare, Amorem populi conciliare. Pacuuius, Chryse, Atq; ut promeruit pater mihi patriam populauit meam. Nonius.

Populo, populas: uel Populor, popularis, (δηϊόω, δηιόω, πόρθεω, πορθέω, ἐξαλαπάζω, λεηλατέω,) populari, Prædari. Virg. 12. Aeneid. 105. Quisq; suum populatus iter. Idem 1. Georg. 37. - populatq; ingentem farris aceruum.

Hic olim ignaros luctus populauit Achiuos. Propert. lib. 3. ele. 18. 6.

Agros populari. Cic. 5. Verr. 111.

Cura populatur artus. Senec. Hippol. 4. 4.

Formam populabitur ætas. Ouid. de Medicamine faciei, 9.

Ferro populari & igni. Lucan. lib. 2. 90.

Mœnia populari deiecto uallo. Ouid. ad Pisonem, 41.

Lapis durus pulchra populatur ora. Senec. Hipp. 10. 21.

Ferro populare penates. Virg. 1. Aeneid. 107.

Vi populare. Virg. 12. Aeneid. 53.

Populatus urbes cædibus. Stat. 3. Theb. 44.

Populans] pen. corr. Participium, (δηΐων,) ut
Flamma populante capillos. Ouid. 2. Metam. 32.
Igne furtiuo populante uenas. Senec. Hippol. 3. 2.

Populandus] Aliud participium, (δηϊωτέος,) ut
Triddere terras populandas. Ouid. 1. Metam. 50.

Populatus] pen. prod. Similiter participium, (πορθήϊος,) Cic. 5. Verr. 103. Eiectos aratores esse dico, agros uectigales uexatos, atq; exinanitos à Verre: populatam, uexatamq; prouinciam.

Agmina populata alueum gurgitis. Stat. 5. Theb. 1.

Arua populata nostro Marte. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.

Tempora populata. Virg. 6. Aeneid. 100.

Populatus, huius populatus, pen. prod. (δηΐωσις,) Lucan. li. 2. 106. Ardent Hesperij sæuis populatibus agri.

Populatio] Verbale, (πόρθησις,) Liu. 3. ab Vrbe 8. Aequos populationibus incursionibusq; meliores esse.

Populatio murum, & uolucrum. Colum. lib. 2. cap. 20. 1. Idē lib. 3. cap. 21. 5. Aut si maturitatem serotini expectet, amittat uindemiam præcocem, quæ plerunq; populationibus uolucrum, pluuijsq; aut uentis lacessita dilabitur. Quum populatio morum atq; luxuria nō aliunde maior quàm è concharum genere proueniat. Plin. lib. 9. cap. 34.

Populator] pen. prod. Aliud uerbale, (πορθητὴς,) ut Troiæ populator. Ouid. 13. Metam. 132.

Sensit Arcadij populator agri. Senec. Agamemn. 9. 5.

Luxus populator opum. Claud. 1. in Ruff. 7.

Viuit adhuc operis nostri populator Achill. Ou. 12. Met. 119.

Populatrix] penult. prod. (πορθητὶς,) Verbale fœm. Martial. lib. 13. 104.
Hæc tibi Thesei populatrix misit Hymetti,
Pallados à syluis nobile nectar apis. Stat. 3. Sylu. 2. 18.

Cateruæ populatrices. Claud. 3. de raptu Proserp 34.

Populabundus] Adiectiuum, (ἐξαλαπάζων,) Qui populatur. Liu. 1. ab Vrbe 1. 62. In fines Romanos excurrerunt, populabundi magis, quàm iusti more belli.

Populabilis] & hoc populabile, pe. corr. (πορθητὸς,) Ouid. 9. Metam. 53. Interea quodcūq; fuit populabile flāma,

Populus] populi, pen. corr. f. g. prima prod (ἄγγελος, λόευκη, ἀχερὶς,) Arbor, à frondium multitudine sic appellata. Plin. lib. 17. cap. 11. 34. Populos & fraxinos, quia fistulātius germinant, d. sponi quoq; maturius conuenit. Cic. 1. de Legib. 22. Sic nos inter has procerissimas populos in uiridi opacaq; ripa inambulantes.

Populi duo genera: est enim alba populus, quæ Græcis λεύκη, Gallis trambula appellatur: ferq; unus unguentis dicatur, quas bryas appellant. Est & populus nigra, Græcis ἄγγελος dicta, fronde angustiori, scabriore cortice, in totum strigosior, nullum fructum ferens. Ruellius.

Populus in fluuijs, abies in montibus altis. Virg. eclog. 7. 14.

Alba populus. Horat. 2. Carm. ode 3. 2.

Alta populus. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 6.

Ardua populus. Claud. in Præfat. lib. 2. de raptu Pros. 5.

Candida populus. Virg. eclog. 9. 8.

Populeus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀγγελινὸς,) Quod est populi arboris, aut ex ea factum. Virg. 4. Georg. 103. Quales populea mœrens philomela sub umbra.

Frondes populeæ. Virg. 8. Aeneid. 7.

Vmbra populea. Virg. 4. Georg. 103.

Populnus] Aliud adiect. Idē, (ἀγγελινὸς, λεπτινός.) Plaut. Casina. 9. 31. Nā ista aut populna fors, aut abiegna est tua.

Populneus] Adiectiuum. Idem, (ἀγγελινὸς,) Colum. lib. 6. cap. 3. 6. Probaturq; maximè ulmea, pòst fraxinea, & ab hac populnea frons.

Populifer] pen. corr. (ἀγγελοφόρος,) Similiter adiectiuum, ut Padus populifer. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 7.

Populetum] pen. prod. (ἀγγελών,) Locus populis consitus. Plin. lib. 14. cap. 6. 2. Antea cæcubo erat generositas cè leberrima in palustribus populetis.

Porca, Porcellus] Vide Porcus.

Porcere] pen. prod. (μακρὰν ἐλαύνειν,) pro Porrò arcere, dictū ab antiquis, teste Festo: siue Prohibere, ut ait Nonius. Lucilius lib. 6. Non te porrò procedere porcent. Obsoletum uerbum: syncopatum ex porrò & arceo,

Porcia] (πορκία,) Nomen mulieris Romanæ. Fuerunt autem duæ, maior & minor. Porcia minor quum laudaretur apud eam quædam bene morata, quæ secundum habebat uirum, respondit, Fœlix & pudica matrona nunquam præter femel nupsit.

Porcius] (πόρκιος,) cognomen fuit Catonis Censorini. Tractum à porco: cognomina enim (ut inquit Varro) habētur à maiori & à minori pecore. A maiori, ut Equitius, Taurus. A minori, ut Porcius, Caprillus.

Porculetum] porculeti, pen. prod. Plin. lib. 17. cap. 22. 4. de sulco & uinearum putatione, Quiescere uentos sationis die utilissimum. Plerique Austros optant, Cato abdicat. inter esse medio temperamento inter binas uites oportet pedes quinos. Minimum autem læto solo, pedes quaternos, tenui plurimum octonos. umbri & Marsi ad uicenos intermittunt arationis gratia in his quæ uocant porculeta. Hermolaus porculetum ait idem significare quod porca, hoc est

pulminum

puluinum, siue hortum, in quo ueluti sulcatim sua cuiusq; generis holera seruntur.

Porculum] porculi, penult. corr. Cato cap. 19. 1. Foramen quod primum facies, semipedem ab cardine facito: cætera diuidito quàm rectissimè: porculum in media sucula facito: inter arbores medium quod erit, in medium collibrato, ubi porculum figere oportebit, uti in medio prelum rectè situm siet.

Porcus] porci, masc. gen. (χοῖρος,) Notum animal. Porcus (inquit Varro lib. 2. de Re rust. cap. 4. 16.) Græcum nomẽ est antiquum, sed obscuratum, quod nunc eũ uocant χοῖρον.

Porcus dictus est, quòd porrecto rictu pascatur, & terrã dum herbarum radices rimatur, latius porrigat.

Bimestris porcus. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.

Saginatus porcus. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.

Abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caseo, melle uilla locuples. Cic. de Senect. 52.

Dare piaculum porco fœmina. Cic. 2. de Leg. 90.

Immolare porcum. Horat. 2. Serm. saty. 3. 33.

Porcus, (χοίριον,) pro porculo, & lactente. Colum. lib. 7. cap. 9. 3. Quum iam herbæ solidiores sunt, ut & firma lactis maturitas porcis contingat.

Candidulus porcus. Iuuen. Saty. 10. 36.

Lactens porcus, Vide Lac.

Epicuri, de grege porcus. Horat. 1. epist. 4. 4.

Porca] porcæ (χοῖρος,) Fœminimum est à Porcus: cuius exemplum est apud Catonem. cap. 134. Prius quàm porcam fœminam immolabis. Vetus exemplar habet porcum fœminam. & ibidem paulo antè, Porco fœmina. Quam puto ueram lectionem. Si enim porca dixisset, quid opus erat addere fœmina? Virg. 8. Aeneid. 129.

Stabant, & cæsa iungebant fœdera porcâ.

Porca, in agro. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 29. 2. Quod est inter duos sulcos elata terra, dicitur porca, quòd ea seges frumentum porrigat. Hæc Varro. Vel dicitur à Porcendo antiquo uerbo, quòd ultrà se iaci semina prohibeat. Colum. lib. 2. cap. 4. Liras rustici uocant easdem porcas, quum sic arâtum est, ut inter duos latius distantes sulcos, medius cumulus siccam sedem frumentis præbeat. Sed & triginta pedum latitudinem, CXXV. longitudinem, porcam uocabant, eodem authore lib. 5. cap. 1. 6. Campani (inquit Hermolaus Barbarus) hodie porcas uocant puluinos siue ortulos, in quibus ueluti sulcatim sua cuiusq; generis holera seruntur. Id genus & areæ dicuntur apud Columellam. Festus, Porcæ appellantur rari sulci qui ducuntur aquæ deriuandæ gratia: dictæ quòd porceant, id est prohibeant aquam frumentis nocere. Cic. 2. de Leg. 87. Quemadmodum os reiectum terrâ obtegatur, quæq; in porca confracta iura sint, quo tẽpore incipiat sepulchrum esse, & religione teneatur.

Auidâ porcâ. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.

Lactens porcâ. Ouid. 2. Fast. 132.

Præcidanea porca. Cato de Re rust. cap. 141. Virgilius porcã fœmininio genere, pro porco dixit: ut & Seruius adnotauit, & meminit Quint. lib. 8. cap. 3.

Porculus] porculi, pe. corr. Diminutiuum, (δελφάξ,) Plautus Menæch. 8. 40.

Porculus marinus, apud Plinium lib. 9. cap. 15. 2.

Porcellus] porcelli, idẽ, (δελφάκιον,) Varro 2. de Re rust. cap. 4. 14. Subulcus facilè despicere possit, nequis porcellus à matre opprimatur.

Porcinus] pen. prod. (χοίρειος,) Quod est ex porco. Plautus Capt. 13. 80.

Porcinarius] porcinarij, (χοιροπώλης,) Qui carnes porcinas uendit. Plautus Capt. 14. 5. Quanta lanijs lassitudo, quanta porcinarijs?

Porcarius] Adiectiuum, (χοίρειος,) Idem quod Porcinus. ut Porcaria uilua. Plin. lib. 11. cap. 37. 77.

Porcarius, Substantiuum, (χοιροβότης,) Porcorum custos.

Porculatio] porculationis, (χοιροτροφία,) Antiquis porcorum nutricatus dicebatur. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 4. 12. In nutricatu, quam porculationem appellabant, binis mensibus porcos sinunt cum matribus: sed eos quum pasci iam possunt, secernunt.

Porculator] pen. prod. porculatoris, (χοιροτρόφος,) Qui porcos nutrit ut pinguescant. Colum. lib. 7. cap. 9. 9. Itaq; porculatoris maximum officium est, ut unamquanq; cum prole claudat. Sic lib. 1. in Præf. 22.

Porocela] Vide Enterocela.

Porphyra] porphyræ, Latinè, dicitur purpura πορφύρα.

Porphyrio] porphyrionis, pen. prod. f. g. (πορφυρίων,) Auis quæ sola morsu bibit, cuius crura prælonga rubent, & rostrum. Hæc à nonnullis pelicanus dicitur, Vide Plinium lib. 10. cap. 46.

Porphyrion] (πορφυρίων,) unus ex gigantibus. Martialis lib. 13. 78.

Nomen habet magni uolucris tam parua gigantis,
Et nomen Prasini Porphyrionis habet.

Porphyrites] porphyritis, pen. prod. masc. gen. (πορφυρίτης,) Lapis in Aegypto rubens, candidis, interuenientibus punctis, ut ait Plinius lib. 36. cap. 7. 4. Propterea leucostictos appellatus, quod λευκὸς, album dicimus, στίζειν, pungere.

Porphyrius] (πορφύριος,) philosophus, Tyrius genere clara ortus prosapia, puero usus est præceptore Longino, uiro doctissimo: prius Malchus uocabatur: deinde ob uestem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari cœptus est. Romam postea profectus. Plotinũ audiuit, unà cum Origine & Amelio condiscipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus à Plotino magistro, qui eò se contulerat, & præsentia, & philosophica oratione recreatus; adeò ut statim conualuerit; moxq; Romam simul repetens, ibidẽ diem obijt, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter se uidetur asserere. Causa putanda est, quòd quæ prius probauerit, eã postea retractauerit. Floruit Aureliani Cæsaris temporibus, usq; ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suidâ apud quem plura.

Porphyreticus] Suet. in Nerone, cap. 50. In eo monumento solum porphyretici marmoris superstanti Lunensi arâ circunseptum est lapide Thasio.

Porraceus] Vide Porrum.

Porricio] porricis, pen. corr. porricere, (μαιρὰν ὀρέγω,) Porrò iacere, ait Festus: id est ualde porrigere. Quod uerbum solenne sacrificantibus erat. Nam exta porrici dicuntur, quando porriguntur dijs. Vnde apud Macrobium, Hostia porrecta, quasi sacrificatâ. Plaut. Pseud. 5. 3.

- nam si sacruficem summo Ioui;
Atq; in manibus exta teneam, ut porriceam. Liuius 9. belli Pun. 136.

Secũdum has preces cruda exta cæsa, uictima (uti mos est) in mare porricit. Alia exemplaria habent proiecit. Virgil. 5. Aeneid. 74.

Di quibus imperium est pelagi, &c.

Porriciam in fluctus, & uina liquentia fundam. Vbi quidã proijciam legunt, sed malè, ut pluribus contendit Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 2. Virg. ibidem 156.

- extaq; salsos Porricit in fluctus.

Porrigo] porrigis, pen. corr. porrexi, porrectum, (ὀρέγω, προτείνω;

Digitized by Google

προτείνω, ἐπιτείνω, παρατείνω,) porrigere, Extẽdere. Plinius, Facilius quippe radices porrigunt solo subacto. Plin. Iunior epist. 101. b. li. 5. Sub his per latus omne uineæ porriguntur, unamq; faciem longè lateq; contexunt. Plin. lib. 11. cap. 45. 4. Dextra in fide porrigitur. Ouid. 4. Meta. 115. Ipse precor serpens in longam porrigar alnum.

Porrigere in longitudinem. Liu. 5. bel. Pun. 115.

Porrigere in rectum. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.

Porrigere se in ordinem. Plin. lib. 17. cap. 11. 3.

Porrigere latius aciem, Vide Acies. Ouid. epist. 2. 26.

Porrigere bellum in Lucanos. Liu. 9. ab Vrbe 109.

Porrigere & dare bona. Cic. 3. de Nat. deor. 121.

Brachia porrexit cælo. Ouid. 1. Metam. 154.

Collum longè porrigitur à pectore. Ouid. 2. Metam. 75. De Cycno Ligurum rege in auem mutato.

Corpus porrigitur per nouem iugera. Virg. 6. Aeneid. 120.

Dextram porrigere alicui. Cic. pro Deiotaro 4.

Ne digitum quidem porrigere in rem aliquam. Ci. 3. de Fi. 86.

Afflicto & iacenti fidem dextramq; porrigere. Cice. Post reditum in Senat. 21. Cui ciui supplici non illa dextra inuicta, et fidem porrexit, & spem salutis ostendit? Cic. 7. Verr. 119.

Flores ad candida porrigit ora. Ouid. 2. Metam. 173.

Scopulus porrigit frontem in apertum æquor. Oui. 4. Met. 6.

Gladius nobis ad occidendum hominem aliquãdo ab ipsis porrigitur legibus. Cic. pro Milone 6. Summum apud antiquos signum victoriæ erat, herbam porrigere victos, hoc est, terra & altrice ipsa humo, & humationem etiam cedere, Vide Herba. Plin. lib. 22. cap. 4. 2.

Sol porrigit horas, Id est producit. Ouid. 4. Metam. 40. Horat. 2. Ser. saty. 8. 6. Ingustata mihi porrexerit ilia rhombi.

Lacertos æquales porrigit. Ouid. 15. Metam. 149.

Porrigere atq; tendere lucem ingenij & consilij sui cunctis prope ciuibus. Cic. 1. de Orat. 91.

Manum porrigere, Opem ferre. Cic. pro Flacco 11.

Porrigere manum ad aliquid faciendũ. Cic. pro Cælio 50.

Manus porrigere aliquò. Ouid. 4. Trist. eleg. 8. 2.

Manum in mensam porrigere. Cic. 5. Tusc. 87.

Gratulantibus manum porrigere. Author ad Herenn. lib. 4. 242. Membra quò uult flectit, contorquet, porrigit, contrahit animal. Cic. 1. de Diuin. 196.

Membra in spatium porrigere. Ouid. 2. Metam. 40.

Munera porrexit dextra. Ouid. 8. Metam. 19.

Oscula porrigere alicui. Ouid. 3. Metam. 91.

Pedẽ sinistrũ porrigere ad osculandũ. Sen. de Benef. lib. 2. c. 10.

Pocula porrigere Ouid. 2. de Arte 68.

Porrigi in tempus aliquod. Cels. lib. 2. cap. 5.

Campus porrigit umbras murorum. Stat. 12. Theb. 51.

Porrectus] Participium, (προτεταμένος,) Extensus. Plin. lib. 10. cap. 33. 2. Hirundines faucibus porrectis in angustum. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.

Ante fores porrectus. Horat. 3. Carm. ode 10. 1.

Tityus porrectus per nouẽ iugera terræ. Tibul. li. 1. eleg. 3. 15.

Arena porrectus. Propert. lib. 2. eleg. 9. 7.

Hostis porrectus somno sub frondibus. Stat. 2. Achil. 15.

Iugulum porrectum. Horat. 1. Serm. saty. 3. 18.

Littora porrecta. Ouid. epist. 10. 19.

Statua est in Ceramico Chrysippi sedentis, porrecta manu. Cicero 1. de Fin. 60.

Mora porrecta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 3.

Longè series porrecta uiarum Stat. 3. Sylu. 3. 21.

Porrecta in latitudinem stabula. Colum. lib. 7. cap. 3. 6.

Tellus porrecta. Horat. Epod. 5. 17.

Porrectus, aliquando nomen est: ut Porrectiore fronte loqui: hoc est hilariore. Plaut. Casina. 7. 3.

Acies porrectior, Vide Acies.

Porrectio] Verbale, (ἐπέκτασις, παράτασις,) Cic. 2. de Nat. deor. 224. Digitorum enim contractio facilis, faciliscq; porrectio, propter molles commissuras, & artus nullo in motu laborat.

Brachij porrectio. Author ad Herenn. lib. 3. 120.

Porrigo] pen. prod. porriginis, pen. corr. fœm. ge. (λειρὶς,) Genus morbi, ubi inter pilos quædam quasi squamulæ surgunt: eæq; à cute resoluuntur, & interdum madent, multo sæpius siccæ sunt. Sæpius fit in capillo, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, ut ait Celsus lib. 6. cap. 2. Iuue. Saty. 2. 8 sicut grex totus in agris
Vnius scabie cadit, & porrigine porci,
Vuaq; conspecta lituorem ducit ab una.

Impexa porrigine fœdum caput. Horat. 2. Serm. saty. 3. 26.

Porrima] pen. corr. (πόρρωμα,) soror siue comes Carmentæ matris Euandri. Ouid. 1. Fast. 127.
Porrima placatur, &c.

Porro] Aduerbium. (ἀλλὰ, γὲ, γέμην,) significat Certè. Cic. pro Plancio 66. Nihil porrò tam inhumanum, tam immane, tã ferum, quàm committere ut beneficio non dicam indignus, sed uictus esse uideare.

Porrò, Hortantis. Virg. 9. Aeneid. 39.
- percipe porrò
Quid dubitem. Seruius.

Perge porrò: nam de isto magna dissensio est. Cic. 4. de Fi. 121.

Porrò. Virg. 5. Aeneid. 120.
- hinc maxima porrò
Accepit Roma, & patrium seruauit honorem. Seruius, Porrò per longum interuallum: & est aduerbium temporis. Sic dicimus, Lycurgus non porrò ab Homeri temporibus fuit.

Porrò ire pergas ut sit aduerbium loci. Liuius lib. 8. Porrò, id est ultra.

Porrò, longè remotum. Virg. 6. Aeneid. 143.
- quæ sint ea flumina porrò. Seruius.

Porrò, (ἐξῆς,) Aduerbium ordinis. Terent. And. 4. 4. 10. Moue ocyus te, ut quid agam porrò intelligas.

Porrò, (ἔπειτα,) Postea, deinde in futurum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 4. Nõ est porrò tuum uno sensu solum oculorum mouere. Terent. Heey. 3. 1. 18. Vixq; huc contuleram, bene nuare orta est, porrò ab hac, quæ me abstrahat. Id est, deinde, inquit Donatus. Ibidem 20. Quòd quum ita esse inuenero, quid restat, nisi porrò ut fiam miser? Porrò hoc loco, id est Postea, uel in postremum, authore Donato.

Porrò, Cõiunctio, (ἀλλὰ,) pro Autem ponitur, locaturq; in principio orationis. Quintilianus in Apibus pauperis, Porrò, qui confessum defendit, non absolutionem sceleris petit, sed licentiam. Cic. pro Milone 18. Occurrebat mancam, ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone, cum porrò summo consensu Pop. Rom. Consulem fieri uidebat.

Porrò, pro Coniunctione expletiua aliquando ponitur, authore Donato. Terent. And. 1. 5. 45.
- adeon' me ignauum putas,
Adeon' porrò ingratum, aut inhumanum, &c.

Porrò, Græcum est, πόρρω.

Age porrò tu qui te tam religiosum existimari uoluisti interpretem fœderum, cur Tauromenitanis, &c. Cicero 7. Verr. 45.

Iam porrò uidete cætera iudices. Cic. pro Rosc. Amer. 68.

Mihi porrò, ut ego non dicam, quis omnium mortalium non intelligit, quàm longè progredi sit necesse? Cicero 7. Verr. 140.

Porrò autem, pro Et uerò, & porrò. Terent. Phorm. 1. 1. 12.
- porrò autem Geta

Ferietur

Ferietur alio munere ubi hera pepererit.
Porrò alio autem ubi erit puero natalis dies. Budæus.
Porrò autem, pro Sed. Saluſt. in Catil. At illum ingens cura atque lætitia ſimul occupauere. Nam lætabatur, intelligens coniuratione patefacta ciuitatem periculis ereptã eſſe. Porrò autem anxius erat, dubitans in maximo ſcelere tantis ciuibus deprehenſis quid facto opus eſſet.
Catoni porrò aſſenſus eſt Fauonius. Cic. Attico, lib. 7. 121. 11.
Sequitur porrò nihil deos ignorare. Cic. 2. de Diuinat. 157.
Neq; porrò, pro Neq; etiam. Cic. 3. Verr. 85. Neq; enim perfacetè dicta, neq; porrò hac ſeueritate digna ſunt. Idem 2. de Finibus 99. Budæus.
Porrò minima, pro Et etiam, uel Longè minima potius. Cicero 5. de Finib. 136. Ea nos mala dicimus, ſed exigua & porrò minima. Budæus.
Porrò, pro Valde. Cic. de Senect. 39. Sæpe à maioribus natu audiui, qui ſe porrò pueros à ſenibus audiuiſſe dicebant.
Porrus] uel Porrum, porri, (πράσον,) Genus oleris noti. Martialis lib. 13. 19.
Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros,
In medio uirides ſtipite cerne comas. Plin. lib. 19. cap. 6. 9. porrum ſeritur ſemine ab æquinoctio Autumno, ſi ſectiuum facere libuerit, denſius. In eadem area ſecatur donec deficiat, ſtercoraturq; ſemper, ſi nutritur in capita antè quàm ſecetur. Quum increuit, in aliam aream transfertur, ſummis foliis leuiter reciſis ante medullã, & capitibus retractis, tuni ciſue extremis. Et paulo pòſt, Sectiui duo genera, Herbaceũ folio inciſuris eius euidentibus, quo utuntur medicamẽtarij. Alterũ genus ſuauioris folij, rotundioriſq; inciſuris leuiori
Catinus porri & ciceris. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 23. (bus.
Sectile porrum. Iuuen. Saty. 3. 29.
Sectiui porri fila. Iuuen. Saty. 14. 14.
De porris capitatis eſt epigramma Martialis lib. 13. 19. De porris item ſectiuis, ibidem 18.
Porraceus] pen. corr. Adiectiuum, (πράσιος,) Quod eſt porri. Plin. lib. 21. cap. 18. 5. Folia ima porraceis exiliora.
Porraceus color, Porri colorẽ referens. Plin. li. 37. c. 10. 24.
Porſena] pen. corr. (πορσῖνος,) rex Tuſciæ qui Vrbem Romam obſedit. Martialis lib. 1. 106.
Vrere quem potuit contempto Mutius igne.
Hanc ſpectare manũ Porſena non potuit. Additur etiam nonnunquam N, Porſenna, ut producatur. Virgilius libro 8. Aeneid. 130.
Necnon Tarquinium eiectum Porſenna iubebat, &c.
Minax Porſena. Horat. Epod. 16. 1.
Porta] portæ, (πύλαι,) Omnis exitus, quo poteſt importari uel exportari aliquid, unde etiam à portando dicta eſt, uel ab aratri portatione, inquit Donatus: quia in deſignatione urbium, ſubiunctis uacca & tauro, qui urbem deſignabat, aratrum manu ſuſpendebat, ne ſulcum quem primogenitum dicunt, faceret, ubi aditus ciuitatis erant relinquendi. Cæſar 6. bel. Gall. 141. Capit arma à proximis, atq; in porta conſiſtit.
Clauſtra ingentia portarum. Virg. 7. Aeneid. 37.
Morę portarum. Stat. 11. Theb. 49.
Vigiles portarum. Virg. 2. Aeneid. 67.
Fornice aduerſo portæ. Virg. 6. Aeneid. 127.
Aeratæ portæ. Ouid. 8. Metam. 9.
Abena porta. Stat. 10. Theb. 52.
Bipatens. Virg. 2. Aeneid. 66.
Cornea. Stat. 5. Syl. 3. 58.
Decumana, Vide Decumanus in Decem.
Eburna. Virg. 6. Aeneid. 180. & Horat. 3. Carm. ode 27. 9.
Ferrata. Stat. 10. Theb. 101.
Laxata. Claud. 2. Paneg. 39.
Recluſa. Stat. 11. Theb. 84.
Rudis. Ouid. epiſt. 7. 24.
Stabiles portæ. Claud. 2. de raptu Proſerp. 29.
Porta tenus. Tacit lib. 3.
Vrbanæ portæ. Ouid. de Nuce, 28.
Arietare in portam, Vide Arieto.
Sublimibus portis aſtant. Virg. 12. Aeneid. 27.
Portæ non clauſæ. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.
Diffindere portas urbium. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.
Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant. Vir. 1. Aen.
Efferre ſeſe portis. Virg. 12. Aeneid. 88. (18.
Efferre pedem porta. Cic. Attico, lib. 8. 146. 7.
Erumpunt portis, concurritur. Virg. 4. Georg. 16.
Exierat portis equitatus apertis. Virg. 8. Aeneid. 117.
Ad portam comites expectare. Cic. Caſio, lib. 15. 17. 2.
Explorare portas. Virg. 9. Aeneid. 34.
Imponere portam in aliquam regionem, Vide Impono.
Inſtant Rutuli ſternere cæde uires portis circum omnibus. Virgil. 10. Aeneid. 23.
Introire porta. Cic. in Piſonem 43.
Irrumpere portas patentes. Virg. 11. Aeneid. 176.
Moliri portas. Tacit. lib. 18.
Obijcere portas. Virg. 9. Aeneid. 9.
Obſidere portas. Stat. 10. Theb. 53.
Obſtrepere portis, Vide Obſtrepo.
Obſtructas portas præbere re aliqua. Sil. lib. 11. 40.
Occupare portas urbis. Cic. 14. Philip. 394.
Panduntur portæ ſacræ. Virg. 6. Aeneid. 115.
Pandere portas alicui. Virg. 12. Aeneid. 17.
Patet porta aliquibus. Cic. in Piſonem 43.
Perfringere portas ui. Lucan. lib. 3. 69.
Recludere portas. Ouid. 8. Metam. 9.
Perfringere portas. Ouid. 6. Metam. 120.
Referare portas alicui. Ouid. 3. de Arte 115.
Ruere portis. Virg. 4. Georg. 37.
Subſtare in ipſo limine portæ. Virg. 2. Aeneid. 49.
Ad portam præſto eſſe lictores. Cic. in Piſonem 43.
Tenere limina portarum obſeſſa. Virg. 2. Aeneid. 161.
Porta tonat cæli. Virg. 3. Georg. 53.
Belli portæ diræ. Virg. 1. Aeneid. 60.
Portæ iecoris. Cic. 2. de Nat. deor. 206. Per uias quaſdam à medio inteſtino uſq; ad portas iecoris. Venam à porta uulgus uocant, uel uenas portas.
Portula] portulæ, pen. corr. Diminutiuum, (πυλὶς,) Liu. 5. bel. Pun. 46. Conuenerat autem ut Philomenes portula aſſueta uenationem inferens, armatos induceret, parte alia portam Temenitida adiret Annibal.
Porta Auguſta, (πόρται αὐγοῦσται,) Hiſpaniæ urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Torquemada uulgò.
Portendo] portendis, portendi, portentum, portendere, (προσημαίνω, ἐπισημαίνω, προφαίνω,) Porrò, hoc eſt antetendere, prædicere, præmonſtrare. Cic. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uerò & præſenſiones rerum futurarũ quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ ſint oſtendi, monſtrari, portẽdi, prædici, ex quo illa oſtenta, monſtra prodigia dicuntur?
Cladem portendere alicui. Silius lib. 4. 21.
Commutationem rerum populo portendere. Ci. 1. de Diu. 82.
Gener alicui portenditur. Virg. 7. Aeneid. 51.
Læta omnia proſperaq; portendere. Liu. 1. ab Vrbe 32.
Nox portendit metus. Stat. 9. Theb. 117.
Ex oſtentis metus magnorum periculorum portenditur. Cicero 6. Verr. 97.

Digitized by Google

Superi portendunt noua. Claud. 1. in Eutrop. 3.
Periculum principibus dij portendunt. Cicero de Aruſp. reſpon. 49. Et 23.
Significationes rerum futurarum uigilantibus & dormientibus portenduntur. Cic. 2. de Nat. deor. 247.
Spem portendere. Liu. 9. bel. Pun. 53.
Portentum malum, in ſignificatione paſſiua uſus eſt Plautus in Curcul. 6. 21. Pacem ab Aeſculapio petas: ne fortè tibi eueniat magnum malum, quod in quiete tibi portentum eſt. Id eſt, præmonſtratum eſt.

Portentum] portenti, (τέρας, τοράτελογία,) Quod portendit & præmonſtrat aliquid futurum. Varro, In cælo inquit memorabile extitit portentum. Portenta autem ex augurijs & auſpicijs ſignificationem accipiebant, Vide apud Cicer. lib. 2. de Nat. deor. 10.
Portenta, oſtenta, monſtra, prodigia dicuntur, quia oſtendunt, portendunt, monſtrant, prædicunt. Cice. 1. de Diuin. 154.
Hominum pecudumq; portenta præter naturam. Cic. 2. de Natura deorum 21.
Explanationes portentorum, Hetruſcorum diſciplina continẽtur. Cic. de Aruſp. reſpon. 16.
Interpres portentorum. Cic. 2. de Diuin. 90.
Portentum & funus Reip. Gabinius. Cic. de Prou. Conſ. 15.
Fatale portentum, prodigiumq; Reip. P. Clodium uocat Cicero in Piſonem 6.
Magica portenta, Vide Magus.
Caſum aliquem portenta ferunt. Virg. 8. Aeneid. 107.
Loqui monſtra ac portenta. Lucret. lib. 4. 119.
Sed uarijs portenta deum terroribus obſtant. Virg. 7. Aen. 12.
Portentum, pro Bono omine poſuit Virg. 8. Aeneid. 107.
- ne quære profectò Quem caſum portenta ferant. Id eſt, bona omina, quæ uictoriam portendunt.
Portentum, Inane quidpiam & irridendum. Cice. 1. Tuſc. 17. Aut quid negotij eſt hæc poetarum & pictorum portenta conuincere?

Portentoſus] pe. prod. Adiectiuum, (τοράτώδης,) Quod portentum facit. Cic. 2. de Diuin. 88. An uerò illa nos terrẽt ſiquando aliqua portentoſa aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur?
Portentoſa Græciæ mendacia. Plin. lib. 5. cap. 1. 3.
Portentoſiſſimum opus. Plin. lib. 36. cap. 23. 1.

Portentuoſus] pen. prod. Idem. Suet. in Domit. cap. 4. Ante pedes eius ſtabat puerulus occinatus, portentuoſo paruoq; capite.

Portentificus] penultima correp. Adiectiuum, (τοράτοποιὸς,) ut Venena portentifica, Portenta ac monſtra facientia. Ouid. 14. Metam. 11.

Porthmeus] porthmei, penultima correpta, (πορθμεύς,) Latinè dicitur transfretator, qui nauigio uehit, & qui exigit portorium, πορθμὸς, enim, Latinè dicitur fretum. Iuuenalis Saty. 3. 26.
Iam ſedet in ripa, tetrumq; nouitius horret
Porthmea. Plin. lib. 3. cap. 5. 38. Qua intrat, porthmos à Græcis, à nobis Gaditanum fretum.

Porticus] huius porticus, pen. corr. f. g. (στοὰ, παστὰς, παραστὰς,) Egregium aduerſus tempeſtates, ac feruorem ſolis receptaculum, quo includi areæ ſolent: quæ propter repentinos imbres, & umbrarum ac deambulationis gratia ædificatur. Ouid. 1. de Arte 14. de porticu Pompeiana.
Tu modò Pompeia lentus ſpatiare ſub umbra,
Quum ſol Herculei terga Leonis adit. Cice. pro Domo ſua 89. Vix pars ædium mearum decima ad Catuli porticũ acceſſit. cauſa fuit ambulatio, & monimentum, & iſta Tanagrea oppreſſa libertate libertas. In palatio pulcherrimo proſpectu porticum cum conclauibus pauimentatum trecentum pedum concupierat. Colum. lib. 7. cap. 9. de ſuibus, Nec ut cuncti greges, uniuerſi claudi debent, ſed per porticus haræ faciendæ.
Amplæ porticus. Virg. 3. Aeneid. 71. Excelſa porticus. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 5.
Longæ porticus. Virg. 2. Aeneid. 106.
Perfuſa luto porticus. Iuuen. Saty. 14. 7.
Spatioſa porticus. Ouid. 1. de Arte 99.
Vacuæ porticus. Virg. 2. Aeneid. 151.
Coire in porticum, Vide Coeo.
In porticibus deambulantes diſputabant philoſophi. Cic. 2. de Orat. 12. Idem 4. Acad. 134. Sed quid eos colligã quũ habeam Chryſippũ, qui ſulcire putatur porticũ Stoicorum?
Integebantur porticus lignis coniunctis inter ſe, Vide Intego.
Spatiari porticibus. Ouid. epiſt. 20. 20.
Porticus Octauij. Sueton. de Claris Grammat. 21. Vide Ordino in Ordo.
Porticus Pompeij, amphiteatrum erat Romæ ampliſſimum, cuius meminit Plin. lib. 36. cap. 15. 15. Cauea ipſa cœpit hominum LXXX millia: quum Pompeij amphitheatri toties multiplicata urbe, tantoq; maiore populo ſufficiat XLM. Meminit & huius Plutarchus in uita Bruti. Plin. interdum theatrum, interdum ædem Pompeij nominat.

Porticatio] Macer in L. Funeris ſumptus. ff. De religioſis & ſumpt. fun. Itaq; ſi amplum quid ædificari teſtator iuſſerit (ueluti in circuitu porticationes) eos ſumptus funeris cauſa non eſſe.

Porticulas] pen. corr. à porticu. (παραδόμα,) Varro dixit teſte Budæo: & Cicero Fabio Gallo, lib. 7. 24. 10. In porticula Tuſculani.

Portio] portionis, ſ. g. (συμμερία,) Quaſi partio. ſignificat partem. Cic. 7. Verr. 44. Nunquam in Sicilia frumentum publicè eſt emptum, quin Mamertinis pro portione impe-
Breuiſſima uitæ portio. Iuuen. Saty. 9. 13. (raretur.
Portionem ſeruare. Curtius lib. 7.
Ad portionem, Vide Ad præpoſitionem.
Portio ex re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 18. 3.
Portio, pro Parte. Plin. lib. 8. cap. 28. 1. Siquidem & periculæ præmonent nõ fibris modò extiſq;, circa quod magna mortalium portio hæret. ſed, &c. Quint. lib. 6. cap. 1. 21.
Pro portione. Cic. 2. de Orat. 175. Sed oportet, ut in ædibus ac templis ueſtibula & aditus, ſic cauſis principia pro portione rerum proponere. Bud. Vide Ad portionem in Ad.
Pro rata portione aliquid diſtinguere. Cic. in Somn. Scip. 17.
Pro uirili portione. Tacit. in uita Agricolæ.
Supra portionem reſpondere. Colum. lib. 7. cap. 1. de aſinis loquens, Huius animalis tam exiguæ tutelæ plurima & neceſſaria opera ſupra portionem reſpondent. Id eſt maiorẽ utilitatem præbent, quàm pro cura & tutela ſui. Budæus.
Portione, ablatiuus. Plin. lib. 11. cap. 37. 10. Cerebrum omnia habent animalia quæ ſanguinem. Sed homo portione maximum. Idem lib. 11. cap. 37. 59.

Portiuncula] portiunculæ, pen. corr. Diminutiuum, (συμμερίδιον,) Apuleius, Qui quũ à me portiũculam poſceret.

Portiſculus] portiſculi, pen. corr. m. g. Propriè (inquit Nonius) hortator remigum, qui eam perticam tenet, quæ portiſculus dicitur, qua excurſum & exhortamenta moderatur. Plaut. Aſin. 10. 15. Et meam partem loquendi & tuã trado tibi: ad loquendum atq; tacendum tute habeas portiſculũ. Feſtus, Portiſculus, ut ſcribit Actius Stilo, qui in portu modum dat claſſi.

Portitor] pen. corr. portitoris (πορθμεύς, πορθμεύτης,) Ille dicitur, qui traducit homines, ac uehit nauigio uel ad na-

Digitized by Google

uem de litore, uel de naui ad litus: uel ad ulteriorem fluminis, lacus, stagnue seu ripam, seu litus. Potest etiam accipi pro eo qui portorium conduxit, id est, qui fructus pecuniarios ex portu conduxit: & à uenientibus illos exigit. Hæc Valla lib. 1. Virg. 6. Aeneid. 60. Portitor has horrendus aquas, & flumina seruat Terribili squalore Charon.

Cic. pro l. Agraria, 64. Si turpe, si intolerandum, hos Decemuiros portitores omnibus omnium pecunijs constituí. Idē 1. Offi. 208. Primum improbantur ij quæstus, qui in odia hominū incurrunt, ut portitorū, ut fœneratorum.

Amnis lethæi portitor. Stat. 12. Thebaid. 112.

Orci portitor. Virg. 4. Geor. 100.

Auarus portitor. Ouid. ad Liuiam, 72.

Niger portitor. Valer. 1. Argon. 158.

Portitor, Qui aliquid portat. Stat. lib. 1. Theb. Languet Hyperboreæ glacialis portitor Vrsæ. Seruius, Portitor propriè qui portat: abusiuè etiam qui portatur, portitor dicitur, sicut uector.

Portoriū] portorij, (τελώνιον, τόρθμιον, ἐλλιμένιον,) Merces quæ portitorib. datur. Item uectigal quod soluitur portitori, ut ait Nonius. Lucilius lib. 27. Facit idem quod illi, qui inscriptum ex portu exportant, ne portorium dent.

Circunuentionis portorium. Ci. Att. lib. 2. 31. 7.

De portorio & nonnullis iniurijs portitorum conqueri. Cicero Quin. fratri, lib. 1. 48.

Portorium dare de re aliqua. Cic. 4. Verr. 128.

Magnis portorijs illò mercatores ire consueuerunt. Cæsar 3. bell. Gall. 354.

Nomine portorij in singulas amphoras uini quatuor denarios exigere. Cic. pro Fonteio, 8.

Exportare aliquid sine portorio. Cic. 4. Verr. 132.

Portorium uini instituere. Cic. pro Fonteio, 8.

Locarunt portorium fruendum. Liu. 2. bell. Maced. 21.

Locare & conducere portorium. Cic. de Inuent. 63.

Portoria Italiæ sublata. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 2.

Tollere portoria Italiæ. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 48.

Vectigal, & Portorium, pro eodem dixit Plin. de macello loquens, & rebus hortensibus, lib. 19. cap. 4.

Imponere portorium singulis rebus quæcunq; uenirent. Cicero in Pisonem, 69.

Vectigal ac portorium Dyrrhachinorum. Cic. de Prou. Cōsul.

Porto] portas, (φέρω, βαστάζω, κομίζω, ὀχμάζω, ἄιρομαι,) portare, Est baiulare corpore iumenti, aut suo, uel etiam interdum Animo ferre & pati, ut in sequentibus exemplis patet. Plaut. Aulul. 7. 53.

Vbi onus nequeā portare pariter, iaceā ego asinus in luto.

Portare ad. Cic. pro Domo sua, 49. Columnæ marmoreæ ex ædibus meis inspectante Pop. Rom. ad socerum Consulis portabantur.

Portare ad & in. Plin. li. 12. ca. 17. 9. Mihi & ad Persas etiā prius ista portasse, quàm in Syriam aut Aegyptū uidentur.

Portare ex toto. Plin. lib. 11. cap. 17. 3.

Naues portabant legatos Romam. Liu. 3. bell. Pun. 177.

Exercitum portare. Salust. in Iugurtha.

Fasciculum librorum portare sub ala. Horat. 1. epist. 13. 3.

Frumenta portare. Horat. 1. epist. 17. 15.

Frumentum domū ad aliquem portare. Cic. Att. lib. 14. 301. 1

Fustes portare. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.

Humeris portare aliquid. Horat. 1. Serm. saty. 5. 18.

Portare dicimur, quum iumentis aliquid nobiscum ducimus. Hinc Verrē legimus amicam è prouincia portasse, & Pompeium deportasse triumphum.

In triumpho Massiliam portari ad exemplum amissi imperij uidimus. Cic. 2. Offic. 34.

Collo portare aliquid. Colum. lib. 9. cap. 8. 2.

Lectica portari. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 6.

Pelago portare opes. Virgil. 1. Aeneid. 74.

Venti portant nubila per cœlum. Lucret. lib. 4. 91.

Auxilium portare alicui, Adiuuare. Salust. in Catil.

Bellum portare. Virg. 3. Aeneid. 108.

Bonum portare. Teren. And. 2. 2. 1. Dij boni, boni quid porto.

Dolorem portare secum. Stat. 11. Thebaid. 102.

Fallaciam portare alicui. Terent. And. 2. 6. 2.

Insidias portare. Ouid. 2. Trist. 55.

Quum satis una tuis insomnia portet ocellis. Propertius libr. 2. eleg. 26. 19.

Iurgium portare ad aliquem. Terent. Hecyra, 3. 5. 63.

Mandata portare. Virgil. 9. Aeneid. 63. Multa patri portanda dabat mandata.

Nuntium portare. Plin. lib. 9. cap. 25. 2.

Omnia mea mecum porto, inquit Bias. Cic. in Parad. 9.

Onus molestum portare. Horat. 1. Serm. saty. 6. 20.

Peccatum portare. Terent. Heaut. 4. 1. 12.

Preces portare ad aliquem. Valer. 2. Argon. 65.

Rugas portare in uertice frontis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.

Verba iussa portare. Ouid. 2. Metam. 149.

Nequa tibi insolitos portarent uisa timores. Propertius lib. 1. eleg. 3. 6.

Portatum, portatu, pen. prod. Supina. Plin. lib. 23. cap. 7. 2. Mala pyraq; portatu iumentis mirè grauia sunt, uel pauca. Idem lib. 9. cap. 35. 10.

Portans] Participium, (κομίζων,) ut Verba portantia salutem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 1.

Portandus] Aliud participium, (κομιστέος,) ut Cadauera portanda in arca uili. Hor. 1. Serm. saty. 8. 2.

Mandata portanda alicui dare. Virgil. 9. Aeneid. 64.

Portito] portitas, penult. correp. (συχνῶς κομίζω,) portitare, Frequentatiuum. Gellius libr. 20. cap. 1. Crumenam plenam assium portitas.

Portulaca] portulacæ, pen. prod. (ἀνδράχνη,) Est, inquit Plin. lib. 20. cap. 20. quam peplion uocant, non multum satiua efficacior. Cuius memorabiles usus traduntur. Sagittarum uenena & serpentium hemorrhoidum & præsterum restringit, pro cibo sumpta, & plagis imposita extrahit.

Portunus] pen. prod. (παλαίμων,) Deus marinus, Vide in dictione Palæmon.

Portunus à portu, sicut Neptunus à nando, paulum primis literis immutatis dicitur. Cic. 2. de Nat. deorum, 95.

Pater Portunus. Virgil. 5. Aeneid. 49. Deus marinus qui portubus præest. Seruius.

Portus] huius portus, masculini generis, ablatiuo portubus & portibus, (λιμήν,) Dicitur locus conclusus quò importantur merces, & inde exportantur, ut ait Vlpianus in l. Portus. ff De uerborum, & rerum significatione. & ubi naues hyemant. Cicero septimo Verr. 76. Quem postea quàm inanem locum offenderunt, & Prætorem cōmouisse ex eo loco castra senserunt, statim sine ullo metu in portum ipsum penetrare cœperunt. Quum in portum dico Iudices (explanandum est enim diligentius eorum causa qui locum ignorant) in urbem dico, atq; in urbis intimam partem uenisse piratas. Non enim portu illud oppidum claudiur, sed urbe portus ipse cingitur & concludi. Non ut alluatur à mari mœnia extrema, sed influat in urbis sinum portus.

Propter portus suos, multis et uarijs mercatorum sermonibus ad studium fallendi uocabantur Carthaginienses fraudulenti & mendaces. Cic. de l. Agraria, 92.

Aditus portus, Vide Aditus, adis.

Digitized by Google

Oſtium & aditus portus. Cic. 6. Ver. 105.
Aditus & os portus. Cic. 7. Verr. 24. Vide Os, oris.
Altus portus. Virg. 5. Aeneid. 49.
Amœnus portus. Stat. 4. Sylu. 7. 4.
Celeberrimus portus, Vide Celebris.
Celeberrimus & pleniſsimus nauiũ portus. Ci. pro l. Manil. 23
Fluminei portus. Claud. 4. Paneg. 99.
Immotus portus ab acceſſu uentorum. Virg. 3. Aeneid. 114.
Inſidi portus. Ouid. 13. Metam. 153.
Manufacti portus. Cic. 2. Offic. 18.
Rudis undarum portus. Stat. 3. Thebaid. 1. 5.
Tranquillus & tutus portus. Cic. pro Plancio, 76.
Tutus & clauſus portus. Cic. de Prouin. Conſul. 24.
Vacui ſine remige portus. Virgil. 4. Aeneid. 118.
Accipere aliquos portu tuto. Virg. 3. Aeneid. 16.
Capere portum, Vide Capio.
Cincta portubus duobus inſula. Cic. 6. Verr. 105.
Committere portibus, Vide Committo.
Inerti portu condita ratis. Ouid. ad Piſonem, 46.
Deferre in portum, Vide Defero.
Deferri in portus. Virg. 7. Aeneid. 5.
Diſtincta portubus regio. Cic. pro Flacco, 21.
Inſula efficit portum obiectu laterum. Virg. 1. Aeneid. 33.
Effodere portus. Virg. 1. Aeneid. 87.
Facere portum. Quintil. lib. 2. cap. 21. 11.
Intrare portus. Virg. 3. Aeneid. 51.
Amicos portus intramus. Virg. 5. Aeneid. 12.
Inuehi ex alto in portum, Vide Inueho.
Inuectus portum, Vide Inueho.
Linquere tũ portus iubeo, & conſidere tranſtris. Virg. 3. Aen.
Pateſcit portus propior. Virg. 3. Aeneid. 106. (58.
Penetrare in portum, Vide Penetro.
Petere portum. Virgil. 1. Aeneid. 40.
Præcludere portus claſsi. Lucan. lib. 9. 8.
Claſsis premit portus. Ouid. epiſt. 2. 19.
Progredi portu. Virg. 3. Aeneid. 60.
Relinquere portus. Virgil. 3. Aeneid. 2.
Soluere è portu. Cic. pro Murena, 3.
Tangere portus. Virg. 4. Aeneid. 123.
Ceu preſſæ portũ quũ iam tetigere carinæ. Virg. 1. Geor. 61.
Tenere portum ſi nequeas, nauigando tempeſtati obſequi artis eſt. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 85. Virgil. 1. Aeneid. 81.
In portu impingere, eſt apud Quintilianum, pro eo quod eſt, ſtatim in ipſo operis ingreſſu peccare.
Portus et aura fugæ, Metaphoricῶs. Oui. 2. de Pont. ele. 8. 14.
Portus & perfugium. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 6.
Portus fugæ. Cic. ad Brutum, 5. 3.
Portus & refugium nationum Senatus. Cic. 2. Offic. 37.
Portus otij. Cic. ad Att. lib. 4. 75. 2.
Portus philoſophiæ. Cic. ad Curium, lib. 7. 31. 6.
Perfugium portuſq; ſupplicij exilium. Cic. pro Cecinna, 72.
Placidus portus æterna quiete, Mors. Senec. Agamem. 71.
Res eſt in portu, id eſt in tuto, Prouerbialis locutio. Plau. Merca. 19. 49.
Expectare tanquam portum ſolitudinem. Cic. 1. de Orat. 133.
In portu nauigare, Eſt à periculo abeſſe, prouerbialis locutio: propterea quòd qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi uentorum, & æſtus arbitrio nauigant: contrà, qui iam intra portum ſunt, nihil habent negotij cum undis ac uentis. Terent. And. 3. 1. 22. Virg. 7. Aeneid. 120. Nunc mihi parta quies, omniſq; in limine portus. Vide Nauis.
Paratum nobis portum & perfugium mortem putemus, quo utinam uelis paſsis prouehi liceat. Cic. 1. Tuſc. 194.
Venire in portũ aliquãdo ex longa nauigatione. Ci. de Sen. 65
Portuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (λιμενώδης,) ut portuoſus locus, Portuoſum mare, Multos portus habens. Saluſt. in Iugurtha. Cic. 3. de Orato. 40. Vt philoſophi tanquam in ſuperum mare Ionium defluerent, Græcum quiddam & portuoſum.
Nauigatio minimè portuoſa. Cic. Toranio, lib. 6. 20. 2.
Porus] (πῶρος,) Rex Indiæ fuit, non tam ingentis corporis, quàm animi magnitudine præditus, quem Alexander deuicit. Vide Curtium lib. 8. circa finem.
Eous Porus. Claud. 7. Paneg. 75.
Nigri Pori regia. Claud. 8. Paneg. 7.
Pos] uidetur potius ſignificare pontem, quàm potentem, inquit Varro lib. 4. de Ling. Latina.
Poſca] poſcæ, (ὀξύλαπατον,) Vinum in torculari aquatum quod apud Plinium, Varronemq; & alios Lora dicitur. Plaut. Trucul. 11. 48.
– tum tantuli doni cauſa,
Holerum atq; eſcarum, & poſcarum, &c.
Quidam potionis genus eſſe dicunt, quam Græci oxycraton uocant, quæ ex aquæ acetiq; miſtura fit. Celſus, Aluum aſtringunt merulæ, palumbus, magisq; ſi in poſca decoctus eſt. Puſca per quintam uocalem ubiq; legitur apud Celſum. Sueton. in Vitellio, cap. 12.
Poſco] poſcis, popoſci, poſcitum, pe. co. (αἰτιάομαι, ἀξιόω) Poſcere, Rem debitam & honeſtam petere. Varro, Poſcere eſt quoties aliquid pro merito noſtro depoſcimus. Donat. Poſcimus imperiosè: Poſtulamus iure. Hæc tamen differentia ſæpe cõfunditur, nam pro Petere etiam Poſco accipitur. Cic. 6. Verr. 39. Nemo tam audax qui poſceret, nemo tam impudens qui poſtularet ut uenderet.
Ne popoſciſſes, ego me tibi non offerebam. Cic. Att. li. 2. 16. 7
Poſcere uerbo. Cic. 2. Verr. 27. Quam quum poſcebat, uerbo illam poſcere uidebatur, re uera iudicia poſcebat.
Poſcere inſpiciendum. Cic. 6. Ver. 40.
Poſcere ad rauim. Plaut. Aulul. 10. 10.
Poſcere & flagitare. Cic. 7. Verr. 57.
Cauſas ueniendi poſcere. Virg. 1. Aeneid. 84.
Deos poſcere. Horat. 1. Carm. ode 24. 3.
Honorem deũm ſibi poſcere. Virg. 6. Aeneid. 118. De Salmoneo qui honorem Ioui debitum ſibi uolebat tribui.
Poſcere ab aliquo munus. Cicero 4. Verr. 80.
Ad te cõfugio, & ſupplex tua numina poſco. Vir. 1. Aen. 135.
Opem poſcere. Horat. in Arte, 83.
Oracula precibus poſcere. Virg. 3. Aeneid. 92.
Audaciæ partes poſcere. Cic. pro Roſc. Amer. 21.
Pœnas cum ſanguine poſcere. Virg. 2. Aeneid. 15.
Pretium pro ſepultura aliquorum poſcere. Cic. 3. Verr. 4.
Pugnam poſcere. Liuius 2. ab Vrbe, 195.
Quæſtionem poſcere. Cic. 2. de Finib. 2. Quorũ è numero primus eſt auſus Leontinus Gorgias in conuentu poſcere quæſtionem: id eſt iubere dicere, qua de re quis uellet audire.
Rationem cuiuſcunq; tribus popoſceris, me redditurum contendo. Cic. pro Plancio, 38.
Reum poſcere. Liuius 1. ab Vrbe, 139. Hoc eſt accuſare.
Sumptum iámne poſcet ad id Scaptius? Alia exemplaria legũt Sumptu iam nepos euadat Scaptius? Ci. ad Att. li. 6. 113. 15
Veniam peccatis poſcere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 15.
Vitam poſcere. Ouid. 9. Metam. 122.
Poſcere, duobus accuſatiuis iunctum. Cic. 3. Verr. 4. Rapiunt eum ad ſupplicium dij patrij, quòd iſte inuentus eſt, qui è complexu parentum abreptos filios ad necem duceret, & parentes pretium pro ſepultura liberũm poſceret.
Puerum poſcere aliquid, A puero. Ouidius primo Amor. eleg. 4. 6.

Digitized by Google

Munus amantem poscere. Ouid. 3. de Arte, 162.
Nummos magistratum Sicyonium popoſcit. Cic. 3. Verr. 30.
Veniam deos poscere. Virg. 4. Aeneid. 10.
Poscere, Prouocare. Virg. 8. Aeneid. 123.
Aut acrem dubites in prælia poscere Turnum.
Poscere maioribus poculis, Vide Poculum.
Poscere aliquem clamore. Plaut. Curcul. 1. 5.
Poſci in certamen. Virg. 11. Aencid. 45.
Poscor Olympo. Virg. 8. Aeneid. 107.
Hoc est, aut de Olympo poscor: aut certè in Olympum poscor. Seruius.
Poscere, Accipere. Varro Parmenone, In argumentis Cæcilius poscit palmam, in etheſin Terentius, in ſermonibus Plautus. Nonius.
Poscere, Requirere, aut exigere. Plinius libro decimo octauo, cap. 20. 1. Aratione per transuersum iterata, occasio ſequitur, ubi res poscit.
Vbicunq; cauſæ, locusq; poſcebant. Plin. lib. 30. cap. 1. 1.
Poscit usus. Cæsar 4. bell. Gall. 470.
Nulla est poscendi, nulla est reuerentia dandi. Propertius lib. 3. eleg. 13. 3.
Poscens] Participium, (αἰτῶν,) ut Negare aliquid poscenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 13
Posidium] (ποσείδιον,) Syriæ urbs, autore Ptolemæo, lib. 5. cap. 2. Vulgò Pualo.
Posidonius] (ποσειδώνιος,) philoſophus Apamienſis ex Syria, ut Strabo li. 14. author est, ſed Rhodius exiſtimatus quia Rhodi uixit, ac philoſophatus est. Fuit admodum familiaris Ciceroni, ut idem teſtatur 2. de Natura deorum, 125 Philoſophus Stoicus, diſcipulus & ſucceſſor Panætij. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitq; multa. Author Plutarchus.
Poſſeſsio] Poſſeſſor, Vide Poſſideo.
Poſsibilis, Vide Poſſum.
Poſsideo] poſsides, pen. cor. poſſedi, pen. prod. poſſeſſum, (κτάομαι, κτεατίζω, πίνημαι, διατέχω, πῶ, νέμομαι,) poſſidere, In poſſe, id est in poteſtate ſua habere. Terent. And. 4. 6. 15. Quæ illius fuerunt, poſsidet.
Tenere & poſsidere. Cic. pro Quintio, 61.
Sua esse omnia, atq; à ſe poſsideri ſicut propria uolunt philoſophi. Cic. 1. de Orat. 110.
Aequor ſub pectore poſsidere. Ouid. 4. Metam. 138. De belua cui Andromeda fuit expoſita, eſtq; emphaſis qua belluæ magnitudo monſtratur.
Agros poſsidere. Cic. 1. de l. Agraria, 6.
Bona ex edicto poſsidere. Cic. pro Quintio, 27.
Bona publicè poſsidere, id est quod In manum regiam ponere dicimus. Cic. 11. Philip. 300. Itaq; non aſſentior ſolùm, ſed etiam gratias ago Qu. Fufio. dixit enim ſeueram, grauem, Republica dignam ſententiam: iudicauit hoſtem Dolabellam, bona eius cenſuit publicè poſsidenda. Budæus.
Bona poſsidere ſine diminutione. Plin. in Paneg. 61.
Poſsidere aliquid communiter cum aliquo. Cicero pro Roſcio Amerino, 64.
Domum alterius poſsidere. Cic. pro Domo ſua, 85.
Fiduciam ſibi commiſſam tenere ac poſsidere. Ci. pro Flac. 40
Forum armatis cateruis hominum perditorum poſsidere. Cic. pro Domo ſua, 83.
Hominem poſsidere. Cic. 5. Verr. 135.
Imaginem uel nomen alterius poſsidere. Plautus Amphit. 4. 304. Idem Bacchid. 7. 2.
Inuerecundum animi ingenium poſsidere. Cic. 1. de Inuen. 96.
Me triclinia poſsident. Plin. epiſt. 3. 2. Quid balineum illud, quod plurimus ſol implet, & circumit? quid triclinia illa popularia? illa pauconum? quid popinæ? quid cubicula diurna, nocturnaq;? poſsidentne te, & per uices partiuntur?
Mores poſsidere. Plaut. Trucul. 2. 11.
Multa poſsidere. Horat. 4. Carm. ode 9. 9.
Opes poſsidere. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 10.
Palmam poſsidere. Plaut. Moſtel. 2. 31.
Plus fidei quàm artis, plus ueritatis quàm diſciplinæ poſsidet in ſe. Cic. pro Roſcio Comœdo, 10.
Regnum poſsidere. Ouid. 3. Faſt. 127.
Veritatem poſsidere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 10.
Magnam uim, magnam neceſsitatem, magnam religionem poſsidet paternus maternusq; ſanguis. Cicero pro Roſcio Amerino, 40.
Poſsideri, Paſsiuum. Cic ad Att. li. 2. 33. 3. Habet etiam Campana lex execrationem in concione candidatorum, ſi mentionem fecerint, quo aliter ager poſsideatur.
Vtenda ac poſsidenda bona alicui tradere. Cic. 4. Verr. 32.
Poſſeſsum publicè in bona alicuius mittere. Liuius octauo bel. Macedon. 264. In bona deinde L. Scipionis poſſeſsum publicè Quæſtor miſit.
Poſſeſſus] Participium. (κτηθείς,) Lucret. lib. 2. 122.
Vrbs est Dicteis olim poſſeſſa colonis.
Et poſseſſa ferus pectora uerſat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 2.
Poſſeſsio] poſſeſsionis, Verbale, (κτῆσις, κτῆμα, κτίσιον, κατοχή, κατάσχεσις, περίσσιασμὸς, νομὴ, κάρπωσις,) Proprietas & uſus, agri aut ædificij, non ipſe fundus aut ager. Cic. in Paradoxis, 65. Etenim ſi iſti callidi rerum æſtimatores prata & areas quaſdam magno æſtimant, quòd ei generi poſſeſsionum minimè quaſi noceri potest.
Caduca & uacua poſſeſsio. Cic. 3. de Orat. 67.
Voluptariæ poſſeſsiones. Cic. Att. lib. 12. 24. 4.
Conſiſtere in poſſeſsione iudicij & defenſionis. Cicero ſecundo de Orato. 109.
Occupare poſſeſsionem laudis. Plancus Cic. lib. 10. 7. 4.
Permanebit in poſſeſsione uictoriæ Reſpublica. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 14.
Certa & ſtabilis ſua cuiq; poſſeſsio amicitiarum permanet. Cic. de Amic. 50.
In libertatis poſſeſsionem pedem ponere. Cic. 3. Philip. 143.
Retinuerunt in poſſeſsione ſui iuris Ciuilis cognitionem atq; interpretationem principes. Cic. 2. Offic. 96.
Bonorum poſſeſsio ſpectatur nõ in aliqua parte, ſed in uniuerſis quæ teneri & poſsideri poſſunt. Cic. pro Quintio, 61.
Eſſe in poſſeſsione bonorum. Cic. pro Cecinna, 13.
Mittere in poſſeſsionem, Vide Mitto.
Mittere in bonorum alicuius poſſeſsionem. Cic. 1. Verr. 38.
Poſſeſsio, pro ipſis bonis immobilibus aliquando ſumitur, ſiue pro fundo. Cicero ad Valerium, lib. 13. 5. 4. Is habet in Volaterrano poſſeſsionem.
Cui tanta poſſeſsio est, ut liberaliter poſsit uiuere, diues est. Cicero in Parad. 54.
Poſſeſsio fiduciaria, quam ſub manu regia poſsidere uocant quaſi fide data acceptam. Liuius lib. 2. de bello Macedon. Nabidi eam tyranno uelut fiduciariam dare optimum uiſum; ut uictori ſibi reſtitueret: ſiquid aduerſi accidiſſet, ut ipſe haberet. De Corintho loquens, quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut ſi uictor ex bello rediſſet, Nabis ei reſtitueret. Budæus.
Incerta poſſeſsio, Vide Incertus.
Paternæ poſſeſsiones. Cic. 2. de l. Agraria, 81.
Relictæ poſſeſsiones. Cic. 1. de l. Agraria, 1.
Vacua poſſeſsio. Cæsar, 3. bell. Ciuil. 448.
Cedere poſſeſsione, Vide Cedo.
Decedere de poſſeſsione. Cic. 2. de l. Agraria, 69.

Depelli

Depelli poſſeßione ſua. Cic. 3. de Orat. 60.
Detrahere aliquid de poſſeßiõe, ac fidẽ acquirere. Ci. 2. Cat. 38
Deturbari non ſolùm ſpe, ſed certa re & poſſeßione. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 6.
Dimouere & deijcere aliquem de poſſeßione. Cicero 2. de l. Agraria, 80.
Dare poſſeßionem ſecundum tabulas. Cic. in Topicis, 24.
Ex edicto poſſeßionem bon. alicuius dare. Cic. Treb. li. 7. 22. 1
Hæreditatum poſſeßiones datæ. Cic. 2. Philip. 73.
Exturbare è poſſeßione aliquem. Cic. pro Sylla, 53.
Irruerè temerè in alienas poſſeßiones. Cic. 1. de Orat. 22.
Mouere poſſeßione, Vide Moueo.
Vrbanas & ruſticas poſſeßiones notare, & aliorum pecunias æſtimare. Cic. 5. Philip. 178.
Pellere aliquem poſſeßione. Cic. pro Milone, 55.
Recuperare poſſeßionem amiſſam. Cic. 3. de Orat. 61.
Proficiſci in poſſeßionem. Idem pro Quintio, 57.
Retinere aliquem in ſua poſſeßione. Cic. Att. lib. 1. 14. 5.
Tenere poſſeßiones paternas. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.
Latitudinem poſſeßionum tueri. Cic. 2. de l. Agraria, 70.
Venire in ſuam poſſeßionem. Cic. 1. Offic. 187.
Vſurpare poſſeßionem. Cic. 3. de Orat. 61.
Poſſeßio, per translationem. Cic. 4. Acad. 239. Eſt enim inter eos non de terminis, ſed de tota poſſeßione contentio.

Poſſeſsiuncula] pen. cor. Diminut. (ἀτυσίδιον,) Cic. ad Att. lib. 13. 28 1. 3. Omni enim aſſeueratione affirmo, quod mihi credas uelim, mihi maiori offenſioni eſſe, quàm delectationi poſſeßiunculas meas.

Poſſeſſor] Verb. (κτήτωρ,) Cic. 2. Offic. 115. Aut agrariam rem tentant, ut poſſeßores pellantur ſuis ſedibus.
Agelli poſſeßor. Virgil. 9. eclog. 1.
Acerrimus bonorum poſſeßor, expulſor, ereptor. Cic. pro Quint. 15. Habebat tantum quiſq; poſſeßor, quantum diuiſor reliquerat Antonius. Cic. 5. Philip. 178.

Poſſeſsiuus] pen. prod. Adiect. (κτητικὸς,) Quod poßidetur, quo utuntur grammatici.

Poſſum] potes, potui, (δύναμαι, ἐγχωρέω, κρατέω, ἰσχύω, ἐξισχύω, ἐξκνύω, κρατιστέω, ἐξουσιάζω, οἷός τε εἰμὶ,) poſſe, Notæ ſignificationis. Terent. in Prologo Heauton. 27.
Ne plus iniquùm poßit, quàm æquùm oratio.
Aſſequi nullis literis poſſum ut exprimam. Cic. Bruto, 15. 1.
Poſſe ad. Cic. 1. de Diuin. 27. Quid ſcamoniæ radix ad purgandum, quid ariſtolochia ad morſus ſerpentium poßit.
Plurimum poſſe ad obtinendas cauſas. Cic. in Orat. 38.
Poſſe plurimum apud aliquem. Cic. 5. Verr. 111.
Amicitia, beneficijs, dignitate apud aliquem plurimum poße. Cicero pro Roſcio Amerino.
Poteſt corradi. Plau. Pœnulo, 20. 26. Trecentos nummos credo, corradi poteſt.
Sed tamen quod fieri poterit, non negligam. Cicero Quint. fratri, lib. 3. 21. 8.
Fieri nihil poteſt, nihil accidere, nihil euenire, niſi, &c. Cicero 2. de Diuinat. 28.
Si poterit fieri, ut ne pater per me ſtetiſſe credat,
Quo minus hæ fierent nuptiæ, uolo. Terent. And. 4. 2. 16.
Fieri poteſt ut fallar. Cic. Philipp. lib. 13. 74. 4.
Poßum nominare ex agro Sabino ruſticos uicinos & familiares meos, quibus abſentibus nunquam ferè ulla in agro maiora opera fiunt, non ſerendis, &c. Cic. de Senect. 21.
Neſcire non poßum diutius, quomodo iam ſe habeat tota res Brunduſina. Cic. Attico, lib. 9. 17. 2. 3.
Non poßum quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 22.
Non poterit quin. Cic. 2. de Orat. 36. De muſicis rebus non poterit, quin dicat, hoc onere ſuſcepto, recuſare.
Non potuit quin ſuo ſermone aliquem familiarium participaret. Sub. continere ſe. Plaut. Milit. 5. 10.
Non ſic futurum eſt, non poteſt: pro non eſt poßibile. Terent. Phor. 2. 1. 72. Budæus.
Non omnia poßumus omnes. Virg. 8. eclog. 11.
Poteſt per ſe. Cic. de Amic. 26.
Minus per ſe poße, Vide Minor in Parum.
Poße per uim. Cic. pro Quintio, 46.
Quàm maximè potero, dabo operam ut breue id faciam. Cicero in Saluſt. 2.
Quàm poßum maxima uoce dico. Cic. pro Domo ſua, 73.
Quàm poßunt molliſſimè ſubſternunt nidos aues. Cic. 2. de Natura deorum, 195.
Quoad poſſem & mihi liceret, à ſenis latere nunquam diſcederem. Cic. de Amicitia, 1.
Quoad, uel quantum poteſt: pro Quoad poßibile eſt. Cicero ad Atticum, lib. 2. 22. 4. Incende hominem amabo te, quo ad potes. Terent. Eunuc. 5. 1. 20. Comprehendi iube quantum poteſt. Budæus.
Quantum potui per ætatem, auidiſſimè contuli. Plinius epiſt. 16. lib. 2.
Poßum ſcire quò profectus, cuius ſis, aut quid ueneris? Plautus Amphit. 4. 192.
Si potes iuua me conſilio, & tamen iſta quantum potes prouide. Cic. Attico, lib. 7. 139. 4.
Siquid poteris. Terent. Andr. 4. 2. 29.
Dignitatem noſtram, ut poteſt in tanta hominum perfidia, retimebimus. Cic. Lentulo, lib. 1. 2. 10.
Sic tueor, ut poßum, concordiam. Cic. Attico, lib. 1. 12. 14.
Diligentiſſimè grauiſſimeq; ut potui, ſic te Cæſari commendaui & tradidi. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 7.
Poteſt, cum ablatiuo. Cæſar 1. bell. Gall. 34. Gratia & largitione apud Sequanos plurimum poterat. Nonnunquam cum præpoſitione: ut Terent. in Prol. Heaut. 13.
Sed hic actor tantum potuit à facundia,
Quantum ille potuit cogitare commodè.
Qui neque uſu ſatis, & ingenio parum poßum. Cicero pro Quint. 1.
Poßum, geminatum. Quintilianus libro decimo, cap. quinto. Nobiſcum contendere poſſumus, cum alijs non poſſumus. Ibidem cap. 6.
Tantum poteſt in dicendo hæc res, ut ad id uincendum nulla plus poßit. Cic. in Orat. 96.
Minimum quidem non poteſt Reſp. ſed poßit neceſſe eſt. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 16.
Poteſt, pro Poteſt fieri. Plaut. Pſeud. 9. 40. Poteſt ut alij ita arbitrentur, ego ut ne credam tibi.
Poterat utrunq; præclarè, pro, Vtrunq; fieri poterat. Cice. ad Lentulum, lib. 1. 7. 25.
Poſſe, pro Valere & bene habere. Cic. 2. Tuſcul. 77. Nihil enim dolet niſi pes: poſſunt oculi, poteſt caput, latera, pulmones, poſſunt omnia.
Potin' (μῶν δύνασαι,) pro Poteſne. Terent. And. 2. 6. 6. Potin' es mihi uerum dicere? Idem, Potin' es ut deſinas?

Poteſſum] (δύναμαι,) pro Poßum. Terent. Eunuch. 4. 3. 23. At pol ego amatores audieram mulierum eos eſſe maximos, Sed nihil poteſſe. Quædam exemplaria legunt hoc loco, poſſe. Plaut. Aulul. 9. 30.
Cenſen' talentum magnum exorari poteße Ab iſto ſene?

Poteſtur] (δύναται,) pro Poteſt, frequens apud antiquos, teſte Nonio. Pacuuius, Si qua poteſtur inueſtigari uia. Luc. lib. 3. 205. Quod tamen expleri nulla ratione poteſtur.

Potens] potentis, (δυνάμενος,) Participium, tempus ſignificat: & accuſatiuo iungitur nominum, uel infinito, nec

compa-

Digitized by Google

comparationem accipit, ut Potens pugnare, uel bella facere
De hoc tamen apud authores nullum exemplum.
Potens, (δυνατὸς, δυναίμενος, ἱφθιμος, ἱκανὸς, σθένος,) Nomen, caret tempore, & genitiuo iungitur: ut Potens maris, & comparationem accipit. Terent. Adelph. 3. 4. 57.
Quàm uos facillimè agitis, quàm estis maximè
Potentes, dites, fortunati, nobiles. Cic. pro Quintio, 47. Si propter partium studium potens erat Alphenus.
Potens corporis. Curt. lib. 9.
Potens deorum. Plin. in Paneg. 131.
Frugum potens Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.
Imperij potens, Qui imperium obtinet. Tacitus. Budæus.
Nec potens mentis truculentus Atreus. Senec. Thyest. 7. 1.
Nemorum potens uirgo. Stat. 9. Theb. 122. epitheton Dianæ.
Pugnæ & fugæ potens. Liu. 8. ab Vrbe.
Regni potens, Id est Regno maturus. Liuius. Budæus.
Scelerum potens. Stat. 11. Thebaid. 12.
Sui potens. Liu. 6. bell. Pun. 69.
Potens tempestatum. Virgil. 1. Geor. 3.
Voti aliquem potentem facere. Ouid. 8. Metam. 16.
Diua potens uteri. Ouid. 9. Metam. 64.
Potens, ablatiuo iunctum: ut Armis potens. Virg. 1. Aen. 108.
Classe uirisq; potens. Ouid. epist. 13. 12.
Ferro potentes. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Muneribus ueneris potens. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.
Nobilitate potens. Ouid. 13. Metam. 5.
Opibus potens Roma. Ouid. 4. Fast. 51.
Oppidis centum potens Crete. Horat. 3. Carm. ode 27. 7.
Pietate potentes. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Proditione potens. Ouid. 8. Metam. 12.
Turpi Venere potens libido. Senec. Octau. 7. 12.
Ciuis potens. Horat. Epod. 2. 2.
Ampla & potens ciuitas. Cic. 2. de Inuent. 246.
Dextra potens. Virg. 7. Aeneid. 47.
Dominator potens. Senec. Herc. fur. 13. 9.
Dominus potens. Virg. 6. Aeneid. 125.
Factum potens. Claud. 7. Paneg. 45.
Herbæ potentes. Virg. 7. Aeneid. 4.
Ignis sacer, nimiiq; potens. Sene. Hipp. 3. 12. De igne amoris.
Iustitia potens. Horat. 2. Carm. ode 17. 3. Intelligit fatum.
Manus potentes terra mariq;. Horat. in Carm. secul. 11.
Nomen potens maris. Seneca Hippol. 5. 4.
Populus potens. Ouid. 6. Fast. 146.
Regna potentia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 4.
Tactus potens. Ouid. 11. Metam. 62.
Potens, Substantiuū. Lucan. lib. 1. 56. -libertatemq; tueri
Ausus, & armatos plebi miscere potentes.
Matrona potens. Horat. de Arte, 24.
Ex humili potens. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
Florens & potens. Cic. pro Domo sua, 39.
Inops uir, Fortunatus & potens, contraria. Cicero secundo Offic. 101.
Potens & factiosus. Ad Herennium, lib. 2. 77.
Potens, gratiosus, diserus homo. Cic. pro Celio, 15.
Contra potētes nequid stultè, nequid temerè dicam aut faciam reliquum est. Cic. Peto, lib. 9. 16. 14.
Tribuere in finita potentibus. Brutus Ciceroni, 4. 3.
Maximè potens, Vide Magis.
Fortuna potentem me fecit. Ouid. 10. Metam. 120.
Tanto potentior. Ouid. 14. Metam. 131.
Armis potentior. Ouid. 6. Metam. 136.
Potentiora ad. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 21. Tanto sunt quædam portione ad efficiendum potentiora, quum uelut ipsorum ope dicuntur.
Auro nihil potentius. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 6.
In affectibus potentissimus. Quintil. lib. 6. cap. 2. 24.
Argumenta potentissima. Quintil. lib. 6. cap. 4. 17.
Potentissimus odor. Plin. lib. 13. cap. 2. 2.
Potentissima in toto orbe terrarū Græcia. Plin. li. 18. ca. 7. 15
Contumacium potentissimorum uirorum nunquam tuli. Cice. Attic. lib. 6. 1. 4. 10.
Potenter] Aduerbium, (ἰσχυρῶς,) ut Res potenter lecta. Horat. de Arte, 8.
Fieri potentius. Quintil. lib. 6. cap. 4. 14. Quod in altercatione fit potentius.
Potentia] potentiæ, (δύναμις, ἰσχὺς, ἐπικράτεια, κράτος, ῥώμη, ἀλκὴ,) contrarium habet Impotentia. Virgilius primo Georg. 19.
Te tenues pluuiæ, rapidique potentia solis Acrior.
Inq; feris subiti deprensa potentia morbi est. Ouid. 7. Met. 109
Ventosa potentia Neptuni. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6.
Potentia, pro Authoritate & opibus ciuilibus. Cicero secundo de Inuent. 246.
Potentia est ad sua conseruanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas.
Cupido potentiæ. Tacit. lib. 18.
Prompta pecunia. Tacit. lib. 12.
Subiecta inuidiæ potentia. Iuuenal. Saty. 10. 6.
Sempiterna potentia. Tacit. lib. 3.
Vasta potentia. Ouid. 2. Metam. 104.
Potentia in ui posita est & armis. Cic. Bruto, 10. 5.
Potentiæ opum. Cic. 3. Offic. 46.
Consequi potentiam. Idem, 3. Offic. 109.
Concupiscere opes uiolentas, & minimè ferendam potentiam Idem 1. Philip. 21.
Criminari inuidiosè potentiam alicuius. Idem pro Milone, 9.
Dimicant de sua potentia homines. Idem Att. lib. 7. 123. 6.
Dominatur potentia. Cic. pro Cecinna, 52.
Vis, potentia, potestas. Idem pro Domo sua, 63. Quæ nec uis temporum, nec potentia magistratuum, nec res iudicata, nec denique uniuersi Populi Rom. potestas, quæ cæteris in rebus est maxima, labefactare posit.
In magna potentia esse. Cic. pro Murena, 22.
Sine potentia esse. Plin. epist. 7. lib. 3.
Potentatus] huius potentatus, pe. pro. (δυναστεία,) Idem Cæs. 1. bel. Gal. 119. Hic quum tantopere de potētatu inter se multos annos contenderent, factum esse, &c.
Potestas] potestatis, pro ui accipitur, (δύναμις, ἐξουσία, ἀνθυπατία,) Potestas, inquit Sipontinus ex Paulo Iureconsul. De uerb. signi. l. Potestatis, plura significat. In persona magistratuum, imperium: in persona liberorum, patriam authoritatem: in persona seruorum, dominium. At quum agimus de noxæ deditione cum eo qui seruum non defendit, præsentis corporis copiam & facultatem.
Potestates, Principes potentes dicuntur, quos Græci dynastas uocant, & ij qui magistratus gerunt, & iudicijs præsunt: Plin. lib. 29. cap. 4. 10. Mites præstare dominos potestates; exorabiles. Apul. Sed iussit potestas officialem suum magna seueritudine coerceri. Suet. in Claud. cap. 23.
Mansuetus & misericors in potestatib. fuit. Ad Heren. li. 2. 59
Potestas, & facultas. Cic. 2. de Inuent. 137. Sin fuisse alijs quibusque causa faciendi uidebitur, aut potestas alijs defuisse demonstranda est, aut facultas, aut uoluntas.
Potestas adipiscendi, &c. Plau. Epid. 2. 13.
Quocunque tempore mihi potestas præsentis tui fuerit, tu ueris, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 93.
Quidlibet audendi æqua poetis & pictoribus potestas. Horatius de Arte, 2.

Nutus

Digitized by Google

Nutus atq; potestas. Cic. 3. in Catil. 63.
Optio & potestas. Cic. in Vatinium, 31.
Vis omnis ac potestas deorũ. Cic. 3. de Nat. deor. 127.
Potestas & dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 43.
Dominatio & potestas. Cic. 2. de l. Agraria, 38.
Imperium & potestas. Cic. 2. de l. Agraria, 40.
Magistratus & potestas. Cic. 1. Tuscul. 117.
Præditus summa potestate homo. Cic. pro Domo sua, 85.
Compacta potestas Centaurorum ex membris alienigenis. Lucretius lib. 5. 176.
Decemuiralis potestas. Tacit. lib. 1.
Extraordinariæ potestates. Cic. pro Domo sua, 18.
Firma rerum potestas. Valer. 4. Argon. 3.
Fracta potestas & penè translata. Claud. 3. Paneg. 25.
Immensa potestas deûm. Lucret. lib. 5. 243.
Inuidiosa potestas. Claud. 2. Paneg. 111.
Iusta potestas est illi in ambos. Horat. 2. Serm. saty. 7. 13.
Iusta & legitima potestas, Vide Lex.
Lenis potestas. Claud. 2. Paneg. 34.
Regia potestas. Cic. 3. de Legib. 5.
Summa potestas. Seneca Thyeste, 5. 8.
Tranquilla potestas. Claud. 8. Paneg. 48.
Violenta potestas. Idem, Ibidem.
Viuata potestas corporis atq; animi. Lucret. lib. 3. 113.
Abrogare potestatem, Vide Abrogo.
Accipere potestatem, Vide Accipio.
Adimere potestatem, Vide Adimo.
Per potestatem auferre aliquid alicui, Cic. 6. Verr. 27.
Cadere in potestatem, Vide Cado.
Peccandi potestatem alicui concedere. Cic. 11. Philip. 330.
Continere in sua potestate aliquos. Cic. 2. in Catil. 45.
Respirandi potestatem dare. Cic. pro Quintio, 59.
Deducere alicuius potestatem, Vide Deduco.
Deferre potestatem alicui tribuendorum beneficiorum. Cic. pro Corn. Balbo, 30.
Spatio diuisa potestas. Lucret. lib. 3. 54.
Dare potestatem. Cic. Planco, lib. 10. 13. 1. Vt primùm potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi, &c.
Eligendi potestatem dare. Cic. 2. de Inuent. 123.
Exisse de potestate propriè iratos dicimus, id est de consilio, de ratione, de mente. Cic. 4. Tuscul. 127.
Facere potestatem. Cic. 3. in Catil. 55. Si quid de his rebus dicere uellet, feci potestatem, Vide Facio.
Conueniendi sui potestatem omnib. facere. Cic. 8. Philip. 254
Interpellandi facio tibi potestatem. Idem pro Rosc. Amer. 44
Libera facta est mihi potestas loquendi. Idem, Antequam iret in exilium, 17.
Potestatem sui facere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 24.
Gerere potestates. Author ad Herennium, lib. 3. 106.
Gliscit potestas. Tacitus lib. 3.
Habere potestatem. Cic. pro Corn. Balbo, 30. Si præmij tribuendi potestatem nullam haberemus.
Regalem habuit potestatem. Idem, de Aruspic. respon. 50. De Sylla.
Habere summam potestatem in aliquo loco. Cicero Quin. fratri, libr. 1. 1. 14.
Habere potestatem alicuius. Idem, in Salust. 8.
Habere aliquem in sua potestate. Brutus Ciceroni, 4. 3. Et 4. Verr. 94. Quadruplatorum quicquid erat, habebat in potestate.
Vitæ necisq; potestatem habere in aliquem. Cicero, pro Domo sua, 61.
Ducendi liberum spiritum nullam habeo potestatem. Cic. Antequam iret in exilium, 17.
Iam potestatemq; imperandi habere. Cic. 11. Philip. 312.
Nacti summam potestatem, Vide Nanciscor.
Obsidere potestatem. Cic. 1. Philip. 2.
Ostendere suam potestatem in aliquem, Vide Ostendo.
Patet latè potestas eius. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
Permittere potestatem. Idem, Quin. fratri, libr. 1. 1. 16. Vt ea potestate quam tu ad dignitatem permisisses, ad quæstum uteretur.
Decernendi potestatem aliquibus permittere. Cicero post reditum in Senatu, 2.
Permissa potestas. Valer. 8. Argon. 85. Lucret. lib. 1. 118.
Peruenire in potestatem alicuius. Cic. pro l. Manilia, 22.
Poni in potestate alicuius. Cic. 2. de Finib. 137.
Priuare aliquem potestate faciendi aliquid. Cicero Metello, libr. 5. 2. 17.
Cum potestate proficisci in prouinciam. Idem, 6. Verr. 8.
Fortunæ potestas in nos prorogata. Cic. Q. frat. lib. 1. 1. 7.
Recisa orandi potestas. Quintil. lib. 2. cap. 16. 3.
Reddere potestatem certaminis uicto. Quintilianus libro primo, cap. 2. 17.
Redigere aliquos in suam potestatem. Cic. 5. Philip. 197.
Redigere aliquem in suam ditionem ac potestatem. Cicero, 2. de l. Agraria, 74.
Redire in suam potestatem dicitur, qui è potestate exierat: apud Gellium lib. 7. cap. 3. ex Catonis oratione ita legitur, Suadetq; uti hæc res dies aliquot proferatur, dum tanto ex interuallo in potestatem nostram redeamus.
In potestate alicuius esse. Plaut. Mostell. 3. 36.
In ditione ac potestate alicuius esse. Cic. pro Quintio, 4.
In potestate alicuius esse, Ex eius consilio pendere, ei obtemperare. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 10. 2.
In potestate tua est. Cic. 4. Verr. 105.
In potestatem esse, Vide In.
Cum potestate esse, Vide Cum.
Sub potestate alicuius esse. Liuius 4. bell. Pun. 194.
Malefaciendi est mihi potestas. Plaut. Stich. 3. 60.
Potestas tibi est seruandi illum. Terent. Andr. 3. 3. 10.
Potestas fuit liberius uiuendi. Terent. And. 1. 1. 25.
Potestas tibi fuit quotidie hominis admonendi. Cicero pro Quintio, 22.
Quòd potestas mittendi non fuit. Cic. ad Att. libr. 11. 210. 4.
Potestas certorum hominum est, hoc est, Habeo certos homines ad manum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3.
Integra nobis est iudicandi potestas. Cic. 4. Acad. 16.
Sita est in eorum potestate nostra salus. Cicero Antequam iret in exilium, 7.
Potestas ea tua est, pro Potes. Terent. Heaut. 4. 3. 42.
- quasi non ea potestas sit tua,
Quo uelis in tempore ut te exoluas, rem facias palàm.
Cic. ad Atticum, lib. 16. 345. 2. Præsertim quum tota potestas huius rei tua sit.
Quæ tum erat potestas: Id est, quod tum fieri poterat. Cic. pro Cluentio, 59.
Summa omnium rerum potestas Populi Romani est. Cic. de Arusp. respon. 9.
Suscipere in potestatem, & Dimittere ex potestate. Cicero pro Cecinna, 71.
Tenere aliquem in sua potestate & ditione. Cic. 3. Verr. 68.
Tradere potestatem alicui. Idem, 1. de Orat. 115.
Venire in arbitrium ac potestatem alicuius. Cic. 3. Verr. 106.
Versari cum imperio & potestate in Repub. Cic. 1. Phil. 13.
Possibilis] & hoc possibile, pen. cor. (ἀνατὸς,) Quod fieri potest. Plaut. Stitho, 16. 3. Quintil. lib. 3. cap. 8. 18. Melius ergo qui tertiam partem fecerunt ἀνατὸν. Nostri

firi possibile nominant, quæ ut dura uideatur appellatio, sola tamen est.

Post] (μετὰ, ἔπι, ὑστάτιον, ὕστερον,) Præpositio, accusatiuo casui iungitur. Virg. 1. eclog. 14.

Post aliquot, mea regna uidens, mirabor, aristas.

Annum post quintumdecimum creati Consules: id est, cum interuallo XV. annorum fuissent Tribuni militum Consulari potestate. Liuius 5. ab Vrbe. Budæus.

Post hunc diem. Plaut. Rud. 31. 60.

Post diem quartum quàm ab Vrbe discessimus. Cicero ad Atticum, lib 9. 18 1. 8.

Castra paucos post dies habuimus. Cice. ad Att. lib. 5. 10 8. 5. Quædam exemplaria hoc loco omittunt Post.

Post genus humanum natum pauci reperti sunt, qui nullis præmijs propositis uitam suam hostium telis pro patria obiecerint. Cic. pro Corn. Balbo, 19.

Post id locorum, pro Postea. Plaut. Trucul. 13. 12.

Post iudicia hæc constituta. Id est, ex quo iudicia cõstituta sunt Cic. in Verrem. Ex Budæo. (30.

Prætereo, atq; alijs post me memorãda relinquo. Vir. 4. Aen.

Post hominum memoriam, ab hominum recordatione. Cic. in Pisonem, 51. Instant post hominum memoriam paratissimi, magnificentissimiq; ludi. Idem 2. in Catil. 46.

Post homines natos, Idem. Cicero de Optimo genere Oratorum, 15. Optimus longè post homines natos. Et 11. Philipp. 288.

Aliquot post menses is occisus est. Cic. pro Roscio Amer. 76.

Postq; breuem rescribe moram. Ouid. 3. de Arte, 94.

Post omnia orationem concludere. Cic. in Orat. 67.

Post tempus uenis. Plau. Capt. Ci. pro P. Quintio, 31. Ego prò te nunc hoc cõsulo, post tempus, in aliena re, quod tu in tua re, quum tempus erat, consulere oblitus es.

Post terga. Virg. 11. Aeneid. 17.

Post, pro pone. Virgil. eclog. 3. 4.

-tu post carecta latebas.

Post tergum, A tergo. Cæsar 7. bel. Gal. 351. Repentè post tergum equitatus cernitur.

Pòst, suo casui non seruiens, Aduerbium est. Terent. Hecyra, 4. 4. 78. In culpa non est: pòst de matre uidero. Virgil. 1. Aeneid. 28. Pòst mihi non simili, &c.

Pòst ubi confecti cursus, & dona peregit. Virg. 5. Aeneid. 73.

Respexit tamen, & longo pòst tempore uenit. Virg. 2. eclo. 6

Pòst uiderimus de Capitone, si, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 51.

Consequens est, & pòst oritur. Cic. 3. de Finib. 34.

Initio & pòst. Cic. Cæsari, lib. 7. 5. 6. Mitto igitur ad te Trebatium, atq; ita mitto, ut initio mea sponte, pòst autem inuita tu tuo mittendum duxerim.

Primò & pòst. Cic. 2. Verr. 11. Quæ res primò iudices perteniui nobis argumento indicioq; patefacta est, pòst aperto suspicionis, &c.

Pòst aliquanto. Cic. in Orat. 57. Quæ nequaquam satis defrebuisse pòst aliquanto sentire cœpimus.

Annò pòst, & deinceps reliquis annis. Ci. de Claris Orat. 115

Multis pòst annis pecunia recuperata est. Ci. pro Flacco, 44.

Pòst deinde. Terent. And. 3. 2. 3.

Nunc primùm fac istæc ut lauet: pòst deinde
Quod iussi ei dare bibere, &c. Virg. 5. Aeneid. 65.
-spatio pòst deinde relicto Tertius Eurya lus.

Pòst demum. Plaut. Asin. 16. 65. Pòst demum huc cras adducam ad lenam, ut uiginti minas Ei det.

Paucis pòst diebus Tarenti emortuus est. Plaut. Menæh. 2. 34.

Paucis pòst diebus quàm Luca discesserat. Cicer. Lentulo, libr. 1. 9. 24.

Hora pòst, Antonium Gabinium nescio quem, &c. condemnarunt. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 16.

Multo pòst, & Pòst multo. Plautus Merc. 5. 10. Easimia adeò pòst haud multo ad me uenit. Cicero 1. in Catil. 11. Ac iam illa omitto, neq; enim sunt, aut obscura, aut non multo pòst commissa. Vide Multus.

Non ita multo pòst, Vide Non.

Pòst paulo, Cæsar 1. bell. Ciuil. 77. Pòst paulo tamen internuntijs ultro citroq; missis, quæ, &c.

Pòst paulo fugies inaudax. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.

Pòst principio deniq;. Plaut. Persa, 13. 4.

Tanto pòst cur potius quàm continuo queri maluit? Cice. pro Cælio, 14.

Postea] pen. cor. (ἔπτα, ἐπειτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα,) compositum ex pòst, & ea. Aduerbiũ est idem significans quod exinde. Salustius, Postea Piso in citeriorẽ Hispaniam Quæstor Prorætor missus est. Teren. Heeyra, 4. 1. 37. Audisti ex aliquo fortasse, qui uidisse eum diceret Exeuntem, aut introeuntem ad amicam: quid tum postea, Si modestè ac rarò hoc fecit? Item Adelph. 4. 5. 26. Ehò nonne hæc iusta tibi uidentur postea? Hoc loco abundat Postea, authore Donato.

Primum, & postea deinceps. Cic. de Clar. Orat. 6. Post Cannensem illam calamitatem primũ Marcelli ad Nolam prælio Populus se Romanus erexit, posteaq; prosperæ res deinceps multæ consecutæ sunt.

Postea aliquanto, pro aliquanto pòst. Cice. 2. de Inuent. 236. Postea aliquanto ipsos quoque tempestas uehementius iactare cœpit.

Postea uerò quàm profectus es, uelim recordere quæ ego de te in Senatu egerim. C. F. Metello, lib. 5. 2. 12.

Quid postea? & quid tum inde? Cice. pro Murena, 22. Cedo, quid postea? Eum ego ex iure meum esse aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu consertum uoco.

Posteaquam] (ἐπεί, ἐπὰν, ἐπειδὰν, ἐπειδὴ, ἐπείπερ,) pen. corre. Vna dictio est, quam nonnulli diuidunt, idem significans quod Postquam. Ci. Planco, lib. 10. 1. 1. Et abfui profiscens in Græciam: & posteaquam de meo cursu Reip. sum uoce reuocatus, nũquam per M. Antonium quietus fui.

Posteaquam ego inquirẽdi causa in Siciliam ueni, repente Latilij aduentu, istius nã modò amicus, uerumetiam cognatus factus est. Cicerò 4. Verr. 96.

Posteaquam mihi renuntiatum est de obitu Tulliæ filiæ tuæ, sanequàm pro eo ac debui, grauiter ac molestè tuli. Seruium Ciceroni, lib. 4. 5. 1.

Aliquando inter Postea & Quam, interponitur Vero, & significat Sed posteaquam. Cice. Appio, lib. 3. 7. 14. Postea uerò quàm ita & cœpi.

Posterus] pen. cor. (ἐπιούσιος, ὕστερος, ἐπιὼν,) Adiectiuũ. Quod aliquid sequitur: ut postera dies. Cic. 4. Verr. 29. Id ei postera die uenit in mentem, è lege Rupilia sortiri dicam oportere. Plin. li. 7. ca. 24. 1. Postero die quàm aduenerat.

Annus posterus. Cic. 4. Verr. 97.

Postera iamq; dies primo surgebat Eoo. Virg. 3. Aeneid. 118.

Postero iduum die. Tacit. lib. 17.

Diem posterum commorari alicubi. Cic. pro Cluentio, 27.

Laude postera crescere, Id est in posteritatem propagata. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.

Secla postera. Lucret. lib. 3. 197.

Temporis posteri prouisio. Cic. in Partit. 37.

In posterum tempus, Vide In.

Posterum & consequens tempus. Cic. 1. de Finib. 102. Ibidem lib. 3. 50. Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo & consequens putandũ est, quod illi ἐπιγινηματικὸν appellant.

In posterum diem differre. Cic. pro Deiotaro, 13. Et ad Att. li. 10. 205. 7. Distulimus omnino sermonem in posterum. Contrarium est illi In præsens.
Pugna in posterum extracta. Tacit. lib. 14.
In posterum prospicere, Sub. tempus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 7. 4. Hæc in posterum gratiora, theatra, porticus, noua templa. Cicero.
Valescit labor in posterum. Tacit. lib. 4.
Postero absolutè, pro Postero die. Tacit. lib. 4. Idemq; quum postero ad quæstionem traheretur.
Posteri] posterorum, (ἐπίγονοι, μεταγενέστεροι,) qui etiam minores appellantur, sunt quicunq; ex nobis et post nos nati sunt: ut filius, nepos, pronepos, atnepos, trinepos, & cæteri qui nomine carent, posteriores seu minores uocantur. Cic. 3. de Nat. deor. 130. Vt etiam si quis morte pœnas sceleris effugerit, expetantur hæ pœnæ à liberis, à nepotibus ac posteris.
Degenerarunt horum posteri. Cic. 5. de Finib. 22.
Apud posteros nostros non ut extinctor coniurationis & sceleris, sed autor & dux fuisse uidear. Cic. pro Domo sua, 78
Indicare posteris aliquid. Cic. de Claris Orat. 181.
Posterior] Comparatiuum, cuius Superlatiuum est Postremus, pen. pro. (ὑπίθιος, ἐπιλότερος, μεταγενέστερος,) Cic. 4 Acad. 177. Itaq; quæ contra sensus, contraq; perspicuitatem dicantur, ea pertinere ad superiorem diuisionem, contra posteriorem nihil dici oportere.
Non posteriores feram. Terent. Adelph. 5. 4. 26. Vbi Donatus, Nõ posteriores feram. Subauditur Partes. aut, Non patiar, Non uincar à Mitione. Et translatio est à partibus histrionum in fabulis.
Posterior ætate. Cic. de Claris Orat. 21.
Posteriores cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse. Cic. 12. Philipp. 321.
Omnes res posteriores ponere, atq; operam alicui dare. Plaut. Milite, 13. 7. Idem significat quod Posthabere omnes res.
Salus patriæ posterior illi suis commodis. Cicero ad Atticum, lib. 10. 195. 5. Hoc est sua commoda præposuit salutis Reipublicæ.
Suam salutem posteriorem salute communi ducere. Cicer. pro Rab. perduel. reo, 2. Id est posthabere.
Posteriora & superiora. Cic. 3. de Orat. 103. Idem 4. Acad. 83. Ita priori posterius, posteriori superius coniungitur.
Vitam, corpus, fortunas, rem familiarem posteriora libertate ducere. Cic. 13. Philip. 346. Hoc est, posthabere.
Pars prior apparet, posteriora latent. Ouid. 4. Fast. 139.
Non conuenit posterius priori, Vide Conuenio.
Facere posterius quod prius est ordine. Hor. 1. Serm. sat. 4. 12
Posterius & nequius isto nihil est. Cic. in Pisonem, 52.
Postremus] pen. prod. (ὕστατος ἐυσαῖος,) Superlatiuum à Posterior. Terent. in Phorm. 4. 3. 44. Hæc denique eius fuit postrema oratio,
Ego, inquit, &c. Cic. Attico, li. 6. 113. 1. Respondebo primum postremæ tuæ paginæ.
Primus & postremus. Cic. in Oratore, 28.
Non in postremis esse. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 61.
Postremi homines, pro Nequissimis. Brutus Ciceroni in Epistolis ad Brutum, 16. 6. Quòd si Romanos nos esse meminissemus, non audacius dominari cuperent postremi homines, quàm id nos prohiberemus. Cic. pro Rosc. Amer. 81.
Munus postremum mortis. Catul. epigr. 96. 1.
Ad postremum, Vide Ad.
Postremus in. Cicero septimo Verr. 71. Tum ut quisque in fuga postremus, ita periculo princeps erat. Princeps, id est primus.

Posticius] Aduerbium comparatiuum, (ὕστερον,) Terent. Andr. 3. 2. 29.
Renuntio here futurum ut scis sciens,
Ne tu posterius dicas, Dani factum consilio aut dolis. Cic. 6. Verr. 57. Tum mittit rex ad illum: si sibi uideatur, ut reddat, iubet iste posterius ad se reuerti.
Quæ tibi posterius Memmi scicumus aperta. Lucre. lib. 2. 37.
Non posterius esse. Cic. de Claris Orat. 159.
Posterius, pro minus, interprete Nonio. Plaut. Asin. 3. 49.
Posterius istuc dicis, quàm credo tibi.
Postremum] pen. prod. (ὕστατα,) Superlatiuum aduerbium, ut Vltimum, Terent. And. 2. 1. 24. Si id facis, hodie postremum me uides. Dicitur pro eodem & postremò. Vtitur & hoc Cicero in Verrem, & pro Cluentio, & 3. de Orat. 4. Vt uestigiũ illud ipsum in quo ille postremum insistisset, contueremur.
Postremò] pen. prod. Aduerbium, (ὕστατον, ἐπὶ τέλει, τὸ τέρας, τὸ ἔσχατον,) Terent. Eunuc. 2. 2. 21.
Negat quis, nego: ait, aio, postremò imperauit egomet mihi
Omnia assentari. Idem And. 3. 2. 40.
Quis igitur eũ a bella abstraxit, nisi ego? nã omnes nos qdẽ
Scimus quàm misere hanc amarit, nunc sibi uxorẽ expetit.
Postremò id mihi da negotij.
Salustius in Iugurtha, non procul ab initio, Post uaria & narrata inquit: Postremò, de omnibus rebus legatos Romam breui se esse missurum.
Posteritas] pen. corr. posteritatis, (ὀψίγονον, ὀψίγονος, ὕστερμα,) Posterum seculum, siue homines qui post nos nascentur. Cic. de Amicit. 14. Quo in genere sperare uideor Scipionis amicitiam & Lælij, notam posteritati fore. Sic 1. Tuscul. 55. Quum optimus quisque maximè posteritati seruiat.
Omnium seculorum posteritas huius rei immemor non erit. Cic. 2. Philipp. 68.
Memoria posteritatis. Quintil. lib. 6. cap. 1. 17.
Infinita posteritas. Cic. Attico, lib. 12. 241. 16.
Memor posteritas. Ouid. 6. Fast. 16.
Sera posteritas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.
Crescere posteritate. Propert. lib. 3. eleg. 1. 7.
Spe & fructu posteritatis duci. Cic. pro Rab. perduel. reo, 22.
In posteritatem, Vide In præpositionem.
Postero] posteras, pen. corr. (ὑστερέω,) posterare. Paladius Oliua quum uaria cœpit esse, colligitur. nam quam tota nigrescet, quod specie meritò posterauit, fundendi ubertate compensat. Ex Calepino.
Postfero] pen. cor. postfers, postfuli, postlatum, (ὕστερον τίθεμαι,) postferre, Postponere. Plin. lib. 4. cap. 4. 1. Haud ulli terræ nobilitate postferenda. Liu. 3. ab Vrbe, 271.
Qui libertati plebis suas opes postferrent.
Postfuit] (ὕστερον ἐτέθη,) Posthabitum est. Salustius in Catil. Sed ubi periculum aduenit, inuidia atque superbia postfuere. Budæus.
Postgeniti] pen. corr, (ἐπίγονοι,) Posteri.
Clarus postgenitis. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.
Posthabeo] posthabes, pen. corr. posthabui, posthabitum pen. cor. (ὕστερον ποιοῦμαι,) posthabere, Postponere. Terent. Phorm. 5. 8. 15.
Nam omnes posthabui mihi res, uti par fuit,
Postquam tantopere id uos uelle animum aduerteram.
Cic. 5. Tuscul. 3. Vt omnibus rebus posthabitis, totos se in optimo uitæ statu exquirendo collocarent.
Seria ludo posthabere. Virgil. 7. eclog. 4.
Samus posthabita. Virg. 1. Aeneid. 3.
Colere aliquem posthabito altero. Stat. 4. Sylu. 4. 12.

Posthac

Posthac] *Aduerbium, (εἰς ἔνθις, τὸ λοιπόν, μετὰ ταῦτα,) Deinceps, In futurum, Post hoc tempus, ut ait Valla lib. 2. Terent. Hecyra, 3. 3. 45.*
Lachrymo, quæ posthac futura est uita quum in mentem uenit, Solitudoq;. Idem Eunuch. 5. 2. 59.
- hunc tu in ædes cogitas
Recipere posthac? Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6. Posthac igitur erimus cautiores.
Posthac & Antea, contraria. Cic. Attico, lib. 7. 123. 11.
Efficiam, posthac ne quẽquam uoce lacessas. Virg. 3. eclog. 10.
Scribam posthac ad te planius. Cic. Attico, lib. 2. 34. 8.
Posthinc] *Aduerb. (ἐξῆς,) Deinceps. Virg. 8. Aeneid. 108*
Posthinc ad naues graditur, sociosq; reuisit.
Vbi Seruius, Vnum uacat, aut Post, aut Hinc, ut Posthinc digressus iubeo frondentia capris. id est, quum hoc feceris. 3. Georg. 60.
Posthumia] *(ποσθυμία,) mulier bibacissima, cuius meminit Catullus ad puerum suum, epigr. 24. 1.*
Vt lex Posthumiæ iubet magistræ
Ebriosa acina ebriosioris. Vide Acinus.
Posthumus] *posthumi, pen. corr. m. ge. Ex Post & humus compositum, qui post mortem parẽtis natus est, quasi post humatum patrem. Plaut. Aulul. 6. 37. Cic. 2. de Orat. 76.*
Nisi fortè existimatis à M. Curio causam didicisse L. Crassum, & ea re multum attulisse, quamobrem posthumo non nato Curium tamen hæredem Coponij esse oporteret. Idem 3. de Finib. 87. Dicuntq; ut liberis consultum uelimus, etiam si posthumi futuri sint.
Posthumus, pen. cor. Adiectiuum: pro futuro, sequenti, & postero. Apuleius, Posthumam spem dixit. Virgi. 6. Aen. 153
- tua posthuma proles.
Filius posthumus. Cic. pro Cecinna, 39.
Posthumus] *(πόσθυμος,) qui & Syluius, filius fuit Aeneæ ex Lauinia, quæ ut inquit Seruius, Aenea mortuo, Ascanij timens insidias, grauida confugit ad syluas, & illic enixa est Syluium, qui Posthumus quòd patre mortuo natus esset dictus est. Sed quum Ascanius flagraret inuidia, euocauit nouercam, & ei concessit Laurolauinium: sibi uerò Albam constituit: qui quoniã sine liberis periit, Syluio, qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperiũ. Vnde apud Liuium est error, quia Ascanius Albam condidit. Hactenus ex Seruio. Liuius quoq; hunc Syluium non Aeneæ, sed Ascanij filium asserit, lib. 1. ab Vrbe, 12. Meminit etiam huius Ouidius 4. Fastor. 9.*
Posthumus hinc, qui quòd syluis fuit ortus in altis,
Syluius in Latia gẽte uocatus erat. uide in dictiõe Syluius
Posticum] *postici, pen. pro. (ὀπισθόθυρον,) A post, & stando, Ostium in posteriori parte ædium. Plau. Mostel. 1127. Nunc ego me illac per posticum ad congerrones conferam. Idem Sticho, 7. 41.*
Postico recedere dicitur qui furtim abit, alijs inscijs sese subducens. Sic Horatius 1. epist. 5. 6.
- postico falle clientem.
Postica] *posticæ, (ὀπισθόθυρα,) Idem. Varro, Perrexit in ferioris partis domus posticæ, (ut ait Plautus,) penitissumæ, Nonius.*
Posticulum] *posticuli, pen. corr. (θυρίδιον,) Diminutiuum. Plaut. Trin. 14. 75. - ubi nunc filius meus habitat? S. hic in hoc posticulo. Ibidem, 4. 115.*
Posticus] *pen. pro. Adiect. (ὀπίσθιος,) Posticum inquit Festus, uicinum habitantem ad posteriorẽ partem ædium appellarunt. Deniq; & quæ ante nos sunt, antica: & post nos sunt, postica dicuntur. Et dextram, anticam: sinistram, posticam dicimus. Sic etiam ea cœli pars, quæ solè illustratur ad Meridiem, antica nominatur: quæ ad Septentrionem est, postica. Rursum quæ diuiduntur in duas, partem Orientem, atq; Occidentem. Hactenus Festus. Liu. 3. bel. Pun. 33. Hortus erat posticis ædiũ partibus. Sic Plin. Postica pars mũdi.*
Postica sanna. Persius Satyr. 1. Posticam sannam prouerbialiter appellat clanculariam irrisionem, à gestu ridentium à liquem à tergo,
- posticæ occurrite sannæ. Erasmus.
Postilena] *postilenæ, penult. produ. (ὕπερθε,) A post, & stando: quòd stet à parte posteriori. Est enim incuruum lignum, siue crassius lorum, quod sub iumenti cauda ponitur. Plaut. Casin. 3. 36.*
Ita te aggerunda curuum aqua faciam probè,
Vt ex te postilena possiet fieri. Hinc per contrarium, Antilena, qua pectus cingitur.
Postilla] *(μετὰ ταῦτα,) duæ dictiones in unam coniunctæ per subunionem, Aduerbium est significans Postea, authore Donato. Plaut. Pœn. 11. 5. Iis explicaui meam rem post illa lucro. Terent. And. 5. 4. 34. Tum illam hic relinquere, est ueritus, post illa nunc primum audio*
Quid illo sit factum. Idem Eunucho, 1. 2. 47.
Postidea] *ἔπειτα,) pro Post id, siue deinde, seu postea, legitur apud Plautum in Sticho, 3. 40.*
Quom æquius est nos potiorem habere te, postidea uiros Nostros, quib. uoluisti nos esse matres familiâs. Ibid. 15. 18
Postis] *huius postis, m. g. (παραστὰς,) A post, & stando deducitur: & significat ualuam ostij, siue latus portæ. Dictus quòd post fores stet. Cic. Att. li. 3. 55. 10. Ast tute scripsisti ad me, quoddã caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, néue dici liceret. Liu. 2. ab Vrbe, 37.*
Aurati postes. Ouid. 15. Metam. 125.
Craßi, Vide Crassus.
Ferrati. Horat. 1. Serm. saty. 4. 13.
Fumosi. Silius lib. 7. 35.
Humiles. Ouid. 8. Metam. 129.
Improbi, Vide Improbus.
Inuidendi postes, id est nimis ornati. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.
Laureati, Vide Laurea.
Nigri fuligine. Virg. 7. eclog. 10.
Resupinati. Claud. 3. de rapt. Proser. 30.
Saligni. Claud. 7. Paneg. 84.
Superbi. Virgil, 8. Aeneid. 145.
Altos disiecit postes. Silius lib. 7. 115.
Excutere seram poste. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.
Frangere postes. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 15.
Parietibus, tectis & postibus meis bellum intulisti. Cicero pro domo suâ, 47.
Emoti procumbunt cardine postes. Virg. 2. Aeneid. 99.
Pulsare postes. Ouid. 2. Metam. 154.
Clauso poste se recepit. Stat. 3. Sylu. 1. 9.
Requiescunt postes. Propert. lib. 1. eleg. 15. 3.
Rumpere postes. Senec. Herc fur. 11. 22.
Tenere postem. Cic. pro Domo sua, 91.
Vellere postes à cardine. Virg. 2. Aeneid. 96.
Postliminium] *postlimmij, (ὑποστροφὴ,) Ex post & limen componitur. Paulus, De captiuis, & De postliminio. l. Postliminium. Postliminium est ius amissæ rei recipiendæ ab extraneo, & in statum pristinum restituendæ, inter nos ac liberos populos, reges q;, legibus ac moribus constitutum. Nam quod bello amisimus, aut etiam citra bellum, hoc si rursus recipiamus, dicimur postliminio recipere: idq; naturali æquitate introductum est, ut qui per iniuriã ab extraneis detinebatur, is ubi in fines suos rediisset, pristinum ius suum reciperet. Cic. pro Corn. Balbo, 11. Quòd si*

Digitized by Google

ciui Romano licet esse Gaditanum siue exilio, siue postlimi nio, siue reiectione huius ciuitatis. Idem in Topic. 18. Sed quum ipsius postliminij uis quæritur, & uerbum ipsum no tatur: in quo Seruius noster, ut opinor, nihil putat esse no tandum, nisi post, et limimium illud productionem esse uer bi uult, ut in finitimo, legitimo, æditimo, non plus in esse ti mum, quàm in meditullio tullium. Scæuola autem P. filius iunctum putat esse uerbum, ut sit in eo & post, & limen: ut quæ à nobis alienata sunt, quum ad hostem peruenerint, & ex suo tanquam limine exierint, hinc quũ redierint post ad idem limen, postliminio uideantur redijsse. redeunt post liminio hæc, homo, nauis, mulus clitellarius, equus, equa quæ frena recipere solet.

Postmeridianus] pen. pro. (μεταμεσημέριος,) Adiectiuum, quod & pomeridianus dicitur, Quod post meridiem fit. Cic. ad Atticum, lib. 12. 16 0. 6. Hodie tuas literas expectabamus matutinas, erunt fortasse alteræ postmeridianæ. Quint. lib. 3. ca. 1. Postmeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Alij legunt pomeridianis.

Tempus postmeridianum. Cic. 3. de Orat. 11.

Postmodum] pe. cor. Aduerb. (μετέπειτα,) Ex post & modũ, significat Postea, siue postremo, Quasi postmodum rei datum. Terent. Hecy. 2. 1. 11. Meq; abs te immeritò esse accusatam postmodum rescisces. Liu. 1. ab Vrbe, 40. Sæpe ex iniuria postmodum gratiam ortam.

Postmodo] pen. cor. Idem. (μετὰ ταῦτα,) Liu. lib. 4. Si Ardeates sua tempora expectare uelint, arbitriumq; Senatui lauandæ iniuriæ suæ permittant, fore ut postmodo gaudeant se iræ moderatos. Ouid. de Arte, li. 3. Postmodo rima tem, partitiq; fœdera lecti Sentiat. Horat. 2. Ser. sat. 6. 6.

Postomis] Vide Pastomis.

Postpono] postponis, penu. prod. postposui, postpositum, penul. corr. (ὕστερον τίθημι,) Postponere, Retro ponere, posthabere.

Natis suis postponere aliquos. Ouid. 6. Metam. 43.

Postponere honestum officium scorto. Horat. 1. epist. 19. 7.

Pudore postposito referre aliquid. Ouid. 3. Amor. elcg. 1. 5.

Postponere, Omittere. Cic. F. ad Tironem, lib. 16. 21. 12. Omnia postposui, dummodo præceptis patris parerem.

Postprincipium] μετὰ τὴν ἀρχήν, Verbum quo Varro apud Gellium utitur lib. 16. cap. 18. pro progressu uel absolutione rei quod principio opponitur: ipse tamen in plurali utitur, quum ait, Voluptas autem, uel utilitas talium disciplinarũ in postprincipijs existit, quum perfectè absolutæq; sunt, in principijs uerò ipsis ineptæ et insuaues uidẽtur

Postquam] Aduerb. (ἐπεί, ἐπεὶ ἄρ, ἐπειδή, ἐπειή, ἐπειδάρ, ἐπείθεν,) Connexiua particula est. Terent. And. 3. 1. 16.

Hui tam citò? ridiculum, postquam ante ostium
Me audiuit stare, approperat.

Cic. de Prouin. Consul. 4. Quò ille, postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla ui à miseris extorquere potuit cohortes in hyberna misit. Virgil. 3. Georg. 87.

Postquam exhausta palus, terræq; ardore dehiscunt.

Multo postquam, Vide Multus.

Postquam aliter. Terent. Adelph. 5. 1. 3.

-sed postquam intus sum omnium rerum satur,
Prodeambulare huc libitum est. Cic. Mario, lib. 7. 3. 16.

Me uoluisse etiam, reliquis omnibus postquam non potuerim, mihi ipse finem feciße belli.

Biennio postquam. Plaut. Bacch. 3. 2. Cic. Att. lib. 12. 232. 1.

Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exaraui egrediens è uilla.

Biennium iam factũ est, postquã abij domo. Plau. Merc. 3. 12.

Hic annus sextus est postquã rei huic operã damus. Plau. Men.

Tum postquam ad te uenit, mensis hic agitur iam septimus. Terent. Hecyra, 3. 3. 34.

Inter Post & Quam, dictiones aliquando interponuntur. Cic. ad Atticum, Nil sanè habebam noui quod pòst accidißet, quàm dedißem ad te Philogeni liberto tuo literas.

Postquam, pro Quoniam apud Terentium, interprete Donato, in Prologo Adelph. 1.

Postquam poeta sensit scripturam suam
Ab iniquis obseruari, &c.

Postremus] Adiectiuum, & Postremò, Aduerbium, Vide Posterus.

Postridie] Aduerbium, (τῇ ὑστεραίᾳ,) Idem quod Postero die significat. Valla, Postridie, quasi cras, non præsentis diei sed cuiusdam alterius, aut præteriti, aut futuri. Cato de Re rust. cap. 65. Oleum uiride sic facito, oleam quam primùm ex terra tollito: si inquinata erit, lauito: à fœcibus, & stercore purgato: postridie, aut post diem tertium quàm lecta erit, facito. Terent. And. 1. 1. 117. Venit Chremes postridie ad me clamitans, &c.

Tantum uini in Hippiæ nuptijs exhauseras, ut tibi necesse esset postridie uomere. Cic. 2. Philip. 74.

Postridie, aliquando genitiuo iungitur. Cato cap. 2. 1. Postridie eius diei uillicũ uocet. Seruius Sulp. Cic. li. 4. 12. 3. Postridie eius diei quũ ab Athenis proficisci in animo haberẽ. Vetustiora exemplaria legunt, Post diem tertium eius diei.

Postridie eius absolutionis in theatrum Curionis Hortensius introijt. Cælius Ciceroni, lib. 8. 2. 4.

Accusatiuo. Cic. Att. lib. 16. 334. 8. Itaq; sese scripturum aiebat, ut uenationem etiam, quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberent. Sueton. Postridie nundinas.

Postridie, quàm. Cic. ad Terentiam lib. 14. 7. 2. Quid causæ autem fuerit postridie intellexi quàm à uobis discesßi. Idem Quint. fratri, lib. 2. 10. 1.

Postriduo] (τῇ ἐπιούσῃ,) dixit Plautus, pro Postridie, in Milite, 14. 89. Postriduo natus sum ego mulier, quàm Iuppiter ex Ope natus est.

Postuenio] postuenis, pen. corr. postueni, pen. prod. postuentum, (ὑστερίζω,) postuenire, contrarium habet Anteuenire. Plin. lib. 18. cap. 25. 1. Accedit confessa rerum obscuritas, nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatione, quod prochemasin Græci uocant: nunc postueniente, quod epichemasin.

Postulo] postulas, pen. cor. (αἰτέω, ἀπαιτέω,) postulare, Requirere: quemadmodum dicimus, Rem, locũ, personam, tempus, causam postulare. Terent. Eunuc. 1. 1. 16.

-incerta hæc, si tu postules
Ratione certa facere, nihilo plus agas
Quàm, &c. Idem And. 1. 2. 18.

Nunc hæc dies aliam uitam affert, alios mores postulat.

Postulamus iure, inquit Donatus. Cic. pro P. Quintio, 7. Verum his de reb. nõ necesse habeo dicere ea, quæ me P. Quintius cupit cõmemorare, tametsi causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, præteribo. Vide Vallam li. 5. cap. 58

Vis ingenij & copia dicendi postulatur. Quintil. in Procem. lib. 1. cap. 10.

Postulare, Cupere, Velle, Expectare. Terent. Adel. 2. 2. 30. Per oppressionem ut hanc mihi eripere postulet? Donatus.

Postulare & petere. Cic. Anteq. iret in exil. 14.

Postulare & expectare omnia ab aliquo. Ci. Appio, li. 3. 10. 6

Familiariter postulare. Quint. in Procem. lib. 1. 1.

Postulo abs te, Peto abs te uehementer. Terent. And. 5. 1. 4.

Imò enim quàm maximè abs te postulo, atq; oro Chreme,
Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.

Cic. de Amicit. 69.

Cum

Digitized by Google

Cum ſolo accuſatiuo. Cic. pro Ligario, 23. Longiorem orationem causa forſitan poſtulat, tua certè natura breuiorem. Cæſar 1. bell. Gall. 123.

Cum duobus accuſatiuis. Plin. epiſt. 48. b. Iterum me iam præſentem aduocatum poſtulauerũt, implorantes fidem meam quam eſſent contra Maſſam Bæbium experti.

Poſtulare de. Cæſar primo bell. Gall. 175. Arioviſtus legatos ad Cæſarem mittit, quod antea de colloquio poſtulaſſet, id per ſe fieri licere.

Poſtulare iudicium in aliquem. Cic. 5. Verr. 30.

Animam poſtulare. Ouid. 3. Faſt. 69.

Poſtulare fidem publicam. Cic. ad Att. lib. 2. 39. 3.

Poſco & poſtulo. Cic. 6. Verr. 39. Nemo tam audax qui poſceret: nemo tam imprudens, qui poſtularet ut uenderet. Idem 5. Verr. 66. Incipiunt poſtulare, poſcere, mirari.

Efflagitare, poſtulare, poſcere. Cic. 1. Verr. 5.

Amicitia & fides poſtulat. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 20. Vt cauſæ natura & temporis ratio poſtulabit, aliquid facere. Cic. in Orat. 68.

Ratio poſtulat. Cæſar 2. bell. Gall. 308. Inſtructo exercitu, magis ut loci natura, deiectuſq; collis & neceſſitas temporis, quàm ut rei militaris ratio atq; ordo poſtulabat.

Ratio & opinio hominum aliquem poſtulat, qui præſit prouinciæ. Cic. Att. lib. 6. 114. 2.

Longius quàm res poſtulat, repetita eſt. Cic. 1. de Inuent. 103.

Tempus poſtulat & neceſſitas. Cic. 1. Offic. 114.

Poſtulare, Accuſare, ſeu querelam dicere de altero apud alterum, ut ait Donatus: & modò genitiuo, modò ablatiuo cum præpoſitione iungitur. Plin. epiſt. 153. b. Impietatis reum poſtulat. Suetonius in Cæſare, cap. 4. Cæterum Cornelium Dolabellam Conſularem & triumphalem uirum repetundarum poſtulauit.

Gabinium tres adhuc factiones poſtulant. Cicero Quint. fratri, lib. 3. 17. 20.

Lege aliquem poſtulare. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 7.

Repetundis aliquem poſtulare. Tacit. lib. 3.

Poſtulare de. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 8. Ad IIII. Idus Feb. Seſtius ab indice Cn. Nerio Pupinia de ambitu eſt poſtulatus.

Reum poſtulare, Accuſare. Plin. lib. 33. cap. 2. 4. Vt apud C. Cæſarem in Cenſura eius unus ex Equitibus Flauius Proculus CCCC. ex ea cauſa reos poſtularet.

Poſtulare quæſtionem, eius eſt qui iniuriam ſibi factam queritur, aut alteri, quam uindicare ad eum pertineat. Liuius 2, ab Vrbe, Senatus tumultuosè uocatus, tumultuoſius conſulitur: quæſtionem poſtulantibus ijs qui pulſati fuerant: decernente ferociſſimo quoque non ſententijs magis, quàm clamore & ſtrepitu. tandem quum iræ reſediſſent, ordine conſuli cœpit. Budæus.

Poſtulare ſeruos in quæſtionem. Cic. pro Milone, 43. Sed quæſtiones urgent Milonem, quæ ſunt habitæ nunc in atrio Libertatis: quibusnam de ſeruis? rogas? de P. Clodij. quis eos poſtulauit? Appius. quis produxit? Appius.

Delationem nominis in aliquem poſtulare. Cic. 1. Verr. 35.

Iudicem poſtulare. Cic. 5. Verr. 115.

Iudicium poſtulare. Cic. Attico, lib. 2. 39. 7.

Poſtulari, Paſſiuum. Vlpianus in l. j. ff. De ſuſpectis tutoribus uel curatoribus. Primum igitur tractemus unde deſcendat ſuſpecti crimen, & apud quos poſtulari quis poſſit ſuſpectus tutor, uel curator.

Poſtulare, inquit Vlpianus in l. prima, ff. De poſtulando. Eſt deſyderium ſuum uel amici ſui in iure, apud eum qui iuriſdictioni præeſt, exponere: uel alterius deſyderio contradicere.

Poſtulo pro te. Gellius lib. 7. cap. 19. P. Scipio Africanus poſtulauit pro L. Scipione Aſiatico, fratre, quum contra leges contraq; morem maiorum Trib. pleb. homimib. accitis per uim inauſpicato ſententiã de eo tulerit. Vbi, poſtulauit pro fratre, id eſt Pro fratre in iudicio interceſſit. Nam paulo antè legitur, Scipio Africanus fratris nomine ad collegiũ Tribunorum prouocabat.

De fœdere ab aliquo poſtulare. Cic. pro Corn. Balbo, 23.

Poſtulatum eſt ut Bibuli ſententia diuideretur. Cicero Lentulo, lib. 1. 3. 4.

Poſtulatus] pen. pro. Participiũ uſitatiſſimum. (ἀξιωθείς,)

Poſtulatus, huius poſtulatus, pen. prod. (ἄξιωσις,) Liu. 4. ab Vrbe, 43. Poſtulatu audito matris, tutorumq;, magiſtratus ſecundum parentis arbitrium dant ius nuptiarum.

Poſtulatum] poſtulati, pen. prod. (ἄξιωμα,) Ipſa poſtulatio. Cic. Att. lib. 7. 134. 3. Plerique negant Cæſarem in conditione manſurũ, poſtulataq; hæc ab eo interpoſita eſſe, quo minus quod opus eſſet ad bellum, à nobis pararetur. Cæſar 1. bell. Gal. 162.

Accipere & remittere poſtulata. Cic. 12. Philip. 339.

Poſtulata interponere, Vide Interpono.

Poſtulatum, Accuſatiuo. Cic. 4. Verr. 7. Hoc animo toties apud patronos de ſuis miſerijs deplorarunt. hoc commoti dolore, poſtulata Conſulibus, quæ non poſtulata, ſed in iſtum crimina uiderentur eſſe, ediderunt.

Intolerabilia poſtulata referre. Cic. Caſſio, lib. 12. 4. 3.

Poſtulatio] Verbale, Idem, (ἄξιωσις,) Cæſar 8. bell. Gall. 172. Quam poſtulationem Antonius quum iudicaret ab iuſto naſci timore, ueniã petenti dedit, obſides accepit.

Aequa poſtulatio. Quint. lib. 7. cap. 2. 33.

Aequa & honeſta poſtulatio. Cic. pro Roſc. Amer. 4.

Impudens poſtulatio, Vide Impudens.

Abijcere poſtulationem triumphi, Vide Abijcio.

Conceſſit poſtulationi tuæ Senatus. Cic. pro Murena, 44.

Poſtulatio, pro Supplicatione, ut uulgò dicunt. Cic. de Aruſp. reſp. 18. de ea re ſcriptum eſt, poſtulationes decretas eſſe Ioui, Saturno, Neptuno, Telluri, dijs cœleſtibus.

Poſtulationibus uacare, Expedire. Plin. lib. 7. epiſtola ultimâ ad Tacitum. Budæus.

Reſpondere poſtulationibus, Idem. Sueton. in Nerone, cap. 15 Alia exemplaria habent poſtulatoribus.

Poſtulatio. Donatus, Propriè expoſtulatio eſt apud illũ ipſum qui peccauerit: pòſtulatio, de illo apud alterum. Item poſtulatio, querela, et quaſi iuſta interpoſitio querelarum. Plaut. Bacch. 8. 45. Acris poſtulatio hæc eſt, quum huius dicta intelligo. Terent. Hecyra, 1. 2. 105. Neque lites ullæ inter eas poſtulatio Nunquam.

Poſtulationes, aduocatorum ſunt & patronorum in foro. Suetonius in Nerone, Celeberrimis patronis non translatitias & breues, ut aſſolet, ſed maximas, plurimaſq; poſtulationes certatim ingerentibus.

Reſiſtere poſtulationi alicuius. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 13. 2.

Poſtulator] pen. pro. (ἀξιωτὴς,) Verbale maſc. Suet. in Nerone, cap. 15. In iuriſdictione poſtulatoribus niſi ſequenti die, & c. legitur & poſtulationibus.

Poſtularia] ἀξιωτικὰ,) fulgura, inquit Feſtus, quæ uotorum aut ſacrificiorum ſpretam religionem deſignant. Apud Senecam 2. Natu. quæſt. uocantur poſtulatoria.

Poſtulatitius] (ἀξιωματικὸς,) Seneca epiſt. 7. Hæc pleriq; ordinarijs paribus & poſtulatitijs præferunt.

Pote] Vide Potis.

Potens] Potenter, Potentatus, Potentia, Vide Poſſum.

Potentia] (ποτεντία,) Vrbs in agro Piceno, Ciceroni de Aruſpic. reſpon. 58. Plinius libro tertio, capite primo. Vulgò S. Maria de Loret.

Digitized by Google

Poterium] poterij, (ποτήριον,) dicitur à Græcis, quod nos Poculum dicimus. Plaut. Sticho, 1 4. 12.
-quibus diuitiæ domi sunt, scaphio, cantharis, batiocis
Bibunt: nos nostro samiolo poterio, tamen uiuimus.

Potesse,] Potessum, Vide Possum.

Potestas] Potestur, Vide Possum.

Potidæa] (ποτίδαια,) Macedoniæ urbs, antè Cassandria dicta, ut scribit Plin. lib. 2. cap. 58. & lib. 4. cap. 10.

Potio] potionis, f. g. Vide Poto.

Potior] & hoc potius, (κρείττων,) Comparatiua, pro Melior & melius: quasi potentior & potentius, Vide Potis.

Potior] potiris, pen. pro. potitus sum uel fui, (τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω,) potiri, à Potis deducitur, ut ait Valla lib. 3. Est tenere, & quasi in potestate habere. Item obtinere, & in potestatem uendicare. Apud Poetas in quibusdam personis interdū inuenitur tertiæ coniugationis. Virg. 3. Aeneid. 11.
-fas omne abrumpit, & auro
Vi potitur. Ouid. 13. Metam. 26. apud Priscianum,
Tuq; tuis armis, nos te poteremur Achille.
Tenere & potiri. Cic. Attico, lib. 7. 14 1. 4.
Potiri in tempore. Lucret. lib. 4. 217.
Genitiuo aliquando iungitur: ut Potiri hostium: quod aliquando significat Venire in hostium potestatem, aliquando Redigere in potestatem. Plau. Cap. 3. 24. Nam postquā meus rex est potitus hostium. Hoc est Vicit hostes.
Potiri uoluptatum. Cic. 1. de Finib. 92.
Hostium potiri. Papinianus in l. Quod si filius. ff. De captiuis, & de postliminio. Siue quoniam uiuo patre filius similis mori intelligitur, siue quoniam non reuerso eo exinde sui iuris non uidetur fuisse, ex quo pater hostium potius est. Id est ab hostibus captus.
Athenienſiū potiti sunt Spartiatæ. Autor ad Heren. li. 4. 184
Potiri regni. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 17.
Potiri rerum, Imperium tenere, inquit Valla. Ci. 4. Acad. 228 Cleantes qui quasi maiorum est gentium, Stoicus Zenonis auditor, solem dominari, & rerum potiri putat. Sic ad Atticum, lib. 10. 197. 5.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 227.
In alijs nominibus, inquit Valla, quàm in hoc Rerum significatio magis exponitur per Obtinuerunt, quàm per Tenuerunt, ut Potitus sum uictoria, sum Potitus amica: id est, Pugnando uel laborando obtinui uictoriam, uel amicam.
Accusatiuo: Potiri bonum, laborem, legiones, &c. Plautus Asin. 7. 58. Idem Rud. 5. 5. Idem Asin. 11. 9.
Cic. 13. Philipp. 347. Itaque si receptis illis, possumus esse liberi, uincamus odium, pacemq; potiamur. Legitur & pace, in ablatiuo. Terent. Adelph. 5. 4. 17.
Ille alter sine labore patria potitur commoda.
Ablatiuo. Virg. 1. Aeneid. Egressi optata potiuntur Troes arena. Lucret. lib. 1. Deficit ægra Ceres: nec plebes pane potitur. Id est, nec habet panem. Cic. 1. Offic. 33.
Amore potiri. Ouid. 10. Metam. 85.
Auso potiri. Virg. 6. Aeneid. 125.
Corpore & armis potiri. Virgil. 12. Aeneid. 129.
Et potitur capta Maurus Iarba domo. Ouid. 3. Fast. 111.
Gaza omni Macedonum, quæ fuit maxima, potitus est Paulus Cic. 2. Offic. 113.
Lachrymis alicuius potiri. Stat. 11. Theb. 54.
Optatis potitur. Valer. 6. Argon. 94.
Sceptris potiri. Virg. 9. Aeneid. 54.
Spolijs potiri. Virg. 9. Aeneid. 91.
Thalamis petitis potiri. Ouid. 11. Metam. 51.
Vellere Grato ut potitur. Valer. 1. Argon. 105.
Voto potiri. Ouid 9. Metam. 64.

Potior, in præsenti tempore, plerunque pro Fruor. Cicero de Senectute, 44. Quòd si istis ipsis uoluptatibus bona ætas fruitur, libentius primùm paruulis fruitur rebus, ut diximus: deinde ijs quibus senectus, etiam si non abundè potitur, non omnino caret. Pro eodem posuit Fruitur & Potitur. Hæc Valla lib. 3.
In potiundo, Vide In.
Ad potiundum temerè & effrenatè incitantur auidæ uoluptatis libidines. Cic. de Senect. 36.
Potiens, Participium, (ἐπιτυγχάνων,) Cicero 3. Tuscul. 71 Natura ijs potiens.

Potis] & hoc pote. (οἷός τε, οἵα τε,) potior, potissimus, integrum est, authore Donato, pro Bonus, melior, optimus & quasi Potens, potentior, potentissimus. Plautus Amphit. 7. & 8. Qui, malum, intelligere quisquam potis est? id est potest, ut ait Donatus, Terentius Heauton. 2. 3. 80. Multis modis iniurius Clitipho est, neque ferri potis est. Cicero 2. Tuscul. 66. Neque sanguis ullo potis est pacto profluens consistere. Ex poeta.
Cur non diuitijs Crœsum superare potis sit. Catul. in Mentulam, 110. 1.
Nec potis est dulces musarum expromere fœtus. Catull. ad Ortalum, epig. 60. 1.

Potior] (κρείττων,) & hoc potius, potissimum, Melior, præstantior. Terent. Phorm. 3. 2. 48. Mea lege utar, ut potior sit, qui prior ad dandum est. Cic. de Amic. 18. Itaq; ciues potiores sunt quàm peregrini: & propinqui quàm alieni.
Potior ad legendum. Cic. 1. de Finib. 18.
Plus pollere & potiorem esse. Cic. 4. Tusc. 114.
Aera potiora auro. Stat. 2. Sylu. 2. 14.
Merum potius cœnis Pontificum. Horat. 2. Carm. ode 14. 6.
Mors ciuibus Romanis semper fuit seruitute potior. Cicero 10. Philipp. 283.
Honesta mors turpi uita potior. Tacit. in uita Agricolæ.
Pars potior. Quintil. in Proœm. lib. 1. 11.
Prudentia potior acri dextra. Valer. 4. Argon. 125.
Res oratione potior. Mattius Ciceroni, lib. 11. 28. 12.
Sententia potior. Horat. 1. epist. 18. 4.
Hæc alternanti potior sententia uisa est. Virgil. 4. Aeneid. 58
Nihil mihi potius quàm ut Masinissam conuenirem. hoc est Nihil exoptatius, charius. Cic. in Som. Scip. 1.
Ducere potiora, quæ ad sapientiam spectarent. Cicero tertio de Orato. 46.
Cura potissima. Stat. 4. Sylu. 4. 4.
Potissima nobilitas. Plin. lib. 14. cap. 2. 4.
Potissima oratio. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2. Vt sciat hic noster Ierosolymitanus traductor ad plebem quàm bonam meis potissimis orationibus gratiam retulerit. Vetusta exemplaria legunt purissimis.
Potissimū opus, Præcipuum, exquisitum. Plin. epist. 79. c.
Quod est potissimum. Quint. lib. 10. cap. 3. Denique ut semel quod est potissimum, dicam. Idem lib. 11. 3.

Pote] pro Potis, id est possibile, accipitur metri causa. Propert. lib. 2. eleg. 1. 10. Qua pote quisq;, in ea conterat arte diem. id est, quantum quisq; potest. Terent. Adelph. 2. 3. 11 Maledicta, famam, meum amorem, & peccatum in se transtulit, Nihil pote suprà. Pote pro Potis inquit Donatus. Cic. de Claris Orator. 89. Hoſpes non pote mitioris. Catul. de Lesbia, epigr. 71. 4.
Vna salus hæc est: hoc est tibi peruincendum:
Hoc facies, siue id non pote, siue pote.

Potius] (μᾶλλον, ἐπὶ μᾶλλον,) potissimum, uel potissimè, Aduerbia. Plaut. Amph. 4. 301.
Nam si me irritassis, hodie lum bifragium hinc auferes.

S. Abeo

Digitized by Google

S. Abeo potius. Hoc est, Abire satius duco. Terent. Eunu. 2. 3. 94. An potius hæc pati æquum est fieri, ut à me ludatur dolis? Idem in Prologo And. 21.

Quin tu aliquid saltem potius, quorum indiget usus, &c. Virgil. 2. eclog. 15.

Depugna potius quàm seruias. Cic. Attico, lib. 7. 127. 7.

Perpessus est omnia potius Zeno Eleates, quàm conscios delendæ tyrannidis indicaret. Cic. 2. Tusc. 90.

Vtrum potius, aut quid potissimum in comparatione quæritur. Cic. 1. de Inuent. 24.

Munus potius centum signis. Horat. 4. Carm. ode 2. 4.

Potissimum] (μάλιστα,) pro eo quod uulgò dicitur Et principaliter. Terent. And. 5. 5. 6. Sed quem ego potissimũ exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cic. 4. Academ. 209. Næ ille longè aberit, ut argumẽtis credat philosophorum: aut si est creditarus, quorum potissimum?

Ordienda est nobis potissimum causa à Deo. Cic. 1. de Leg. 31.

Potissimè] (μάλιστα,) Idem. Cic. lib. 2. de Orat. Non potissimè confirmo. Sic apud eundem sæpius inuenies: tametsi sint qui mendum putent esse, legendumq; dicant potissimum. Idem pro Murena 3. Is potissimè honore affecto defensor daretur, qui, &c.

Potitius] (ποτίτιος,) à potando cognominatus est, qui Herculi sacra faciebat. A quo Potitia familia.

Potitò] Vide Poto.

Potnia] (ποτνία,) Vrbs in Bœotia, non longè à Thebis, ubi Glaucus Sisyphi filius & Meropes habuit equas, quas consueuerat humana carne alere, quo cupidius in hostem irruerent. Ipsum autem, quum alimẽta defecissent, deuorauerunt, Item quadrigæ quibus utebatur, ποτνιάδες, dictæ sunt.

Equæ Potniades. Ouid. in Ibin 112.

Poto] potas, potaui, potatum: uel potus sum, potum, (πίνω,) potare, Bibere. Virg. 7. eclog. 3. Huc ipsi potum uenient per prata iuuenci. Terent. Phorm. Nam apud me potaturus est.

Acetum acre potare. Horat. 2. Serm. saty. 3. 24.

Aquam potare galea. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 2.

Flumina limosa potat. Ouid. 1. Metam. 128.

Et lac concretum cũ sanguine potat equino. Virg. 3. Geo. 93.

Merum potare. Martial. lib. 1. 41.

Totos dies potare. Cic. 2. Phil. 77.

De medio potare die. Horat. 2. Serm. saty. 8. 1.

Arbores uina potare docuimus, inquit Plin. lib. 12. cap. 1. 5.

Lanæ potant. Plin. lib. 9. cap. 38. 2.

Potor, potaris, Passiuum. Plin. lib. 11. cap. 37. 50. Guttur hominis tantum & suibus intumescit, aquarum quæ potantur, plerunq; uitio.

Dare potatum bobus. Colum. lib. 12. cap. 51.

Voluptate potandi fruatur aliquis pariter cum alijs: aut ne sobrius in uiolentiam uinolentorum incidat, antè discedat. Cicero 5. Tusc. 166.

Potans] Participium, (πίνων,) Cic. 2. de Fin. 105.

Vellera potantia succum Aquinatem. Horat. 1. epist. 10. 5. Intelligit de Aquinatibus purpuris, quæ similes sunt Tyrijs.

Potandus] pen. prod. Aliud participium (ποτέος,) Ouid. 2. Fast. 64. Dumq; parant epulas potandaq; uina ministri.

Nectar potandum. Ouid. epist. 15. 40.

Potatus] pen. prod. Aliud participium, (πωθείς,) ut Potata aqua. Plin. lib. 2. cap. 103. 8.

Potator] pen. proa potatoris, (φιλοπότης,) Qui potationibus indulget. Plaut. Menæh. 7. 34. Voluptarij, atq; potatores maximi. Plin. lib. 20. cap. 23. 10. Radix cuiusq; ex aqua decocta, potatoribus sitim facere narratur. Legitur & potoribus.

Potatio] potationis, Verbale, (πόσις,) Plaut. Stichо 4. 60. Quot potationes mulsi, quot autem prandia, &c. Cic. 1. de Diuin. 188. Si modò temperatis escis, modicisq; potationibus ita est affectus, ut sopito corpore ipse uigilet. Correctiora exemplaria legunt potionibus.

Potus] Participũ, (πεπωκώς,) actiuè & passiuè accipitur. Actiuè. Terent. Hecy. 1. 2. 64.

Quid ais? cum uirgine una adolescens cubuerit
Plus potus, sese illa abstinere ut potuerit? Cic. pro Mil. 42.
Ad. Ie insciti am pransi, poti, oscitantis ducis.

Passiuè, (πεπωμένος,) Ouid. 1. Fast. 44.

Quo plus sunt potæ, plus sitiuntur aquæ.

Cadus potus. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.

Flumina pota Getis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 19.

Sanguine tauri poto mortuus concidit Themistocles. Cicer. de Claris Orat. 21.

Vnda pota. Valer. 6. Argon. 14.

Poturus] pen. prod. Aliud parti, (πώσων,) ut Terra poturá cruores. Stat. 12. Theb. 144.

Oues poturæ. Proper. lib. 4. eleg. 4. 2.

Potus] huius potus, (πότιμα, πότημα, ἀρδμός, πώσις,) Plin. lib. 10. cap. 72. 2. Serpentes exiguo indigent potu. hoc est potatione.

Immoderatus potus, Vide Immoderatus.

Inexplebilis potu, Vide Inexplebilis.

Obstupefieri potu & pastu. Cic. 1. de Diuinat. 107.

In medio potu, Vide Medius.

Potui dare medicamentum. Celsus lib. 2. cap. 13.

Potus lactis herbidus. Plin. lib. 24. cap. 6. 7.

Potio] potionis, (πόσις, πόμα, πότης, ητος,) pro potu & potatione. Cicero de Senect. 32. Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur uires, non opprimantur. Sic 2. de Finibus 58. Quum cibo, potioneq;, fames, sitisq; depulsa est.

Sumere magnam potionem. Celsus lib. 1. cap. 9.

Poculum & potio. Cic. pro Cluentio 137.

Vsitatæ potiones. Horat. Epod. 5. 16.

Dulciculæ potionis scutelam dare. Cic. 3. Tusc. 79.

Potio medicorum, Sorbitiuncula est quæ ægrotis datur, Græci pharmacum uocant. Plaut. Menæh. 20. 22.

Efficaces potiones ad id. Celsus lib. 4. cap. 8.

Mortifera potio. Quint. lib. 7. cap. 4. 6.

Accipere potionem. Quint. lib. 7. cap. 3. 14.

Adijcere potioni, Vide Adijcio.

Bibere potionem. Quint. lib. 7. cap. 3. 14.

Dare potionem. Quint. lib. 7. cap. 3. 17.

Sustulit mulierem prima potione medicus. Cic. pro Cluen. 30.

Potor] potoris, pen. prod. (πότης,) Idem quod Potator. Titullus est apud Martialem, ad Sextilianum potorem, li. 1. 41. Plin. lib. 23. cap. 8. 4. Aiunt quinis ferè præsumptis, ebrietatem non sentire potores.

Aquæ potores. Horat. 1. epist. 20. 1.

Acer potor, Vide Acer adiectiuum.

Potorius] Adiect. (ποτηλός,) Quod ad potandum pertinet. ut Ampulla potoria, apud Martialem, lib. 14. 115. Plin. lib. 33. cap. 10. 4. Ptolemæum Varro tradit Pompeio res gerente circa Iudæam octona millia equitum sua pecunia toleraiisse: mille conuiuas totidem aureis potorijs inuitauisse uasa cum ferculis saginasse.

Potulentus] (ποτός,) Sueton. in Othone, cap. 2. Fertur & noctibus uagari solitus: atq; in ualidum quenq; obuiorũ aut potulentum corripere.

Potito] potitas, pen. corr. (πίνομαι,) potitare, Frequentatiuum. Plaut. Asin. 13. 26. Tecum unà postea æquè pocula potitet. Idem Amph. 4. 265.

Digitized by Google

Potionor] pen.prod.potionaris,(ποτίζω,ἐμποτόω,) potionari,Paßiuum. Suet. in Cæsare Caligula,cap. 50. Creditur potionatus à Cæsonia uxore, amatorio quidem medicamento:sed quod in furorem uerterit,id est ueneno affectus.

P R

Practicus] Adiectiuum,Vide Praxis.

Præ] Præpositio,ablatiuo casui seruit,significat Ante,(πρὸ,) Liu.lib.1.ab Vrbe.Prope Tyberim fluuium,qua præ se armentum agens nando traiecerat. Aliquando absolutè ponitur.Terentius And.1.1.144.I præ,sequar. Plautus dat iuo iunxit,in Pœnulo,9.57. Trecentos nummos philippeos portat præ sibi.

Præ,(πρός,) comparationem aliquando inducit. Cice. Seruio Sulp.lib.4.4.6.Non tu quidem uacuus molestijs,sed præ nobis beatus.Terent.Adel.2.3.9.

– illius opera Syre nunc uiuo:festiuum caput,
Qui omnia sibi pòst putarit esse præ meo commodo. Id est, mei commodi comparatione,inquit Donatus. Hoc est, Nihil pluris illi esse curandum putat, quàm meum commodũ. Cic pro Roscio Amer.80. Etiam uidetis Iudices, ut omnes despiciat,ut hominem præ se neminem putet.

Præ(πρὸς ἕνεκα,)nonnunquam abundantiã notat: ut Præ multitudine.Cic.Attico,lib.2.36.5. Quidam dicunt significare Propter,in huiusmodi exemplis:ut paulo pòst uidebis.

Præ ira.Liu.1.bel.Maced.93.

Præ lachrymis.Cic.Attico,lib.9.184.1.

Præ se ferre,Est dicto,factóue,& ipsa statim fronte,qualem opinionem de aliqua re aut homine habeas,confiteri.Quint. lib.5.cap.13.Fiduciam igitur præ se ferat orator,semperq; ita dicat,tanquam de causa optimè sentiat.Id est, Ex ipso aspectu oratoris, ex ipsa uoce,ex ipsa tota oratione eluceat fiducia:quemadmodum qui pugnaturi sunt,in uultu & gestu indicant tacitam uel formidinem,uel fiduciam, hoc est Præ se ferunt fiduciam uel formidinem.Hæc Valla lib.5.Cicero pro Rab.perduel.reo 11.Quamobrem fateor, atq; etiam Tite Labiene profiteor,& præ me fero, te ex illa crudeli,importuna,non Tribunitia actione,sed regia, meo consilio,uirtute,authoritate,esse depulsum. Idem. Cn. Magno in Epist.ad Atticum,lib.8.159.9. Primùm enim præ me tuli,me nihil malle,quàm pacem.

Præ te,pro Quàm te.Plau.Merc.8.21.Sanus si sim,præ te me dicum mihi expetam.

Præ quod.Plaut.Sticho 6.38. Imò res omnes relictas habeo præ quod tu uelis.

Præ quàm.Plaut.Amph.8.2.

– parua res est uoluptatum in uita,atq; in ætate
Agunda præ quàm quod molestum est.Gel. lib.16.cap.1.

Præ ut.Plaut.Milite,Nihil hercle hoc quidem præ ut alia dicã. Idem Menæh.

Præ,Propter.ut Præ formidine.Plaut.Amph.4.183. Terent. Eun.1.2.18. Credo,ut fit, misera præ amore exclusit hunc foras.Idem Heaut.2.2.67.

Præ gaudio(ita me di ament)ubi sim,nescio:
Ita timui.Vide paulo antè Præ ira.

Præ manu,uel Præ manibus,Vide manus.

Præacutus] pen.prod.Adiectiuum,(πολυοξύς,) Valde acutum significat.Cæsar 2.bel.Gal.334. Tum magni ponderis saxa,& præacutas trabes in muro collocarant.

Præacuta asperitas.Plin.lib.11.cap.26.2.

Præacuta bipennis.Plin.lib.8.cap.8.3.

Cuspis præacuta.Ouid.7.Meta.26.

Præacutus scopulus.Plin.lib.9.cap.10.4.

Præaltus] (λίαν ὑψηλός,)Valde altus.Liu.10.ab Vrbe 6. Ostium fluminis præalti quo circunagi naues in stationem tutam possint.

Præaltus alueus.Liu.5.ab Vrbe 168.

Præalta rupes.Liu.10.bel.Maced.225.

Præbeo] præbes,præbui,præbitum,pen.corr.(παρέχω,χωρηγέω,πόρω,πορέω,προβάλλω,ἐγχειρίζω,ἐπιποιέω,ἐγγυαλίζω,)præbere,Ex præ & habeo compositum, abiectis a & h,significat Dare,exhibere. Nã qui aliquid præbet,id præ habere ratione dicitur.Cic.6.Verr.8. Neminem qui cũ potestate,& legatione in prouinciam esset profectus, tam argentem fore putauerunt,ut emeret argentum,(dabatur enim de publico)ut uestem(præbebatur enim legibus) mancipium putauerunt.

Præbere & impertire se alicui.Cic.pro Rosc.Amer.7.

Præbere de manu cibos,Manu ipsa cibum in os ingerere.Columel.lib.9.cap.1.1.

Accessum præbere.Liu.10.bel.Pun.38.

Alimenta furori præbere.Ouid.3.Metam.96.

Animum ad perniciem alicuius moderatum,& ad rerum euentum lenißimum præbere.Cic.Qu fratri,lib.3.19.5.

Appetitum rationi obedientem præbeamus.Cic.1.Off.184.

Aurem,Auscultare.Plin.epist.14.lib.2. Nihil quod præbeas aurem,Vide Auris.

Aures præbere ambagibus.Ouid.3.Metam.139.

Aures conuitijs.Liu.8.bel.Maced.233.

Aures non obtusas criminatione,sed uacuas præbere.Cic.Ante quàm iret in exil.7.

Auxilium.Plin.lib.21.cap.32.1.

Præbueram sceleri brachia nostra tuo.Ouid epist.7.25.

Casum pugnæ.Tacit.lib.12.

Causam.Liu.10.bel.Pun.16.Quæ peropportunè cupienti tollere inducias,Scipioni causam præbuere.

Causam necis.Ouid.epist.2.30.

Ceruices.Cic.Ante quàm iret exil.13.

Cibum alicui.Lucret.lib.3.202.

Collum cultris.Iuuen.Saty.10.27.

Copiam uerborum populo cũ multa concursatione, magnoq; clamore præbebat.Cic.de Claris Orat.131.

Corpora præbemus plagis,ut sæpe sagittis.Ouid.de Nuce.35.

Crudelitati Pœnorum corpus Reguli præbitum est. Cicero 3. de Nat.deor.115.

Curam præbere,pro Solicitum habere uel solicitudinem afferre.Liu.lib.3.Decad.5.

Domum alicui.Horat.3.Carm.ode 19.2.

Errorem.Liu.4.ab Vrbe 266.

Honorem.Plin.lib.35.cap.10.20.Alexander ei honorem clarißimo præbuit exemplo.Sic lib.15.cap.4.1.

Imaginem antiquitatis Senatui præbebat.Tacit.lib.3.

Indignationem.Liu.6.bel.Pun.188.

Iter.Colum.lib.3.cap.16.2.

Iusta.Cic.1.Off.64.

Iusiurandum alteri.Plin.in Paneg.109.

Creta serpentibus præbet latebras.Virg.2.Georg.43.

Locum peccandi.Colum.lib.11.cap.1.19.

Ludos.Terent.Eun.5.7.9.

Lumen præbet fenestra.Varro 3.de Re rust.cap.9.5.

Luna mihi tremulum lumen præbebat eunti.Oui.epist,17.12.

Manus uerberibus.Ouid.1.de Arte 4.

Materiã.Liu.3.ab Vrbe 190.Quũ Appius nõ Virgiliũ defendi ab Icilio,sed inquietũ hominẽ,& Tribunatũ etiã nũc spirantẽ,locũ seditionis quærere diceret: nõ præbiturũ se illi eo

Materiã præbere suo damno.Ouid.2.Met.43. (die materiã.

Materiam igni præbere.Liu.1.bel.Pun.35.

Metum.Liu.5.bel.Pun.106. Vtriq; parti parem metum præbuit,ne hostes noui aduentarent.

Metus

Metus præbere. Ouid. 1. de Arte 152.
Miraculum. Plin. lib. 28. cap. 3. 2.
Munimenta. Cæsar 2. bel. Gal. 294.
Nomen. Tacit. lib. 13.
Notitiam. Lucret. lib. 5. 25.
Præberi alicui nudum. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 7.
Operam præbere, luuare. Plaut. Milite 9. 108.
Operam Reip. Liu. 5. ab Vrbe 14.
Orationem. Plaut. Pœn. 18. 50. Vt modestè orationẽ præbuit.
Os. Terent. Adelph. 2. 2. 7. Quid potui melius, qui hodie usq; os præbui? Cic. 5. Ver. 33. Qui testes interrogari priore actione nolueris, & ijs tacitũ os tuum præbere malueris, quãuis & te & patronos tuos ingeniosos esse dicito, Vide Os,
Os præbere ad contumeliam. Liu. 4. ab Vrbe 156. (oris.
Os præbere ad malè audiendum. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 8.
Pabula præbere Lucret. lib. 2. 199.
Pectora præbent ferro. Stat. 9. Theb. 135.
Perfugium & solatium aduersis rebus præbent studia. Cicero pro Archia 12.
Pigneranda pœnæ præbere bona. Liu. 9. bel. Pun. 184.
Prandium alicui. Cic. ad Atticum, lib. 5. 88. 4. Quòd anteceſſerat Statius, ut prandium nobis præberet. Quædam exemplaria legunt uideret.
Quàm se præbuerant ferro patienter & igni. Ouidius 1. Amor. eleg. 14. 5.
Se præbere, Est se ostendere. Terent. Phorm. 3. 1. 12. Tũ Phormio itidem hac re, ut in alijs, strenuum hominem præbuit.
Se æquum præbere. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1. 4.
Se æquabilem. Cic. 2. Tusc. 109.
Se attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. deor. 2.
Authorem se alicui rei præbere. Tacit. lib. 19. Hoc est ducem.
Se credulum. Cic. ad Atticum, lib. 15. 329. 1.
Dignum se suis maioribus præbere. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 6.
Se docilem. Cic. 2. Tusc. 23.
Se duriorem alicuius afflictæ fortunæ. Cicero ad Atticum 5 libro 14. 310. 2.
Nimium se exorabilem præbere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 13.
Se facilem præbere dicitur res aliqua. Plinius lib. 13. cap. 4. 3. Cicero ad Atticum, lib. 14. 309. 4. Ego autem Antonio facillimum me præbui.
Se facilem præbere in hominibus audiendis, admittendisq;. Cice ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 48.
Gratum se de bene meritis præbere. Cic. pro Plancio 74.
Se iudicem acrem. Cic. 1. Off. 159.
Leniſsimum se præbere. Cæsar Oppio in Epistol. ad Atticum, lib. 9. 177. 1.
Ministros se præbent oratoribus infimi homines apud Græcos mercedula adducti. Cic. 1. de Orat. 98.
Misericordem in re, in testimonio religiosum se præbere. Cice. pro Cecin. 19.
Moderatum se in aliqua re præbere. Cic. 2. Off. 107.
Obsequentem se præbere. Senec. Hipp. 2. 10.
Patientem & impigrum se præbere. Cic. 7. Verr. 22.
Placabilem se alicui præbere. Cic. Attico, lib. 10. 207. 1.
Se quoquomodo in re aliqua præbere. Cic. 4. Verr. 50.
Spectatores se otiosos præbere alicuius calamitatis. Cicero 2. Officio. 36.
Se superbum in fortunâ. Cic. ad Atticum, lib. 8. 148. 1.
Vegetum acremq; ad aliquid agendum se præbere. Cicero 1. de Diuinat. 109.
Se uirum præbere in re aliqua. Cic. Fabio, lib. 5. 18. 1. Pro amore nostro rogo atq; oro, te colligas, uirumq; præbeas.
Silentia præbent somnum. Ouid. 5. Fast. 86.
Somnum. Liu. 7. ab Vrbe 170.
Speciem. Plin. lib. 24. cap. 15. 7. Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens.
Speciem extinctæ animæ. Plin. lib. 20. cap. 9. 17.
Speciem erroris. Liu. 4. bel. Pun. 136.
Speciem triumpho. Liu. 4. bel. Maced. 194.
Spectaculum lætum. Liu. 10. bel. Pun. 49.
Spem. Liu. 4. bel. Pun. 109.
Spiritum uitalem & salutarem præbet animantibus aer temperatus. Cic. 2. de Nat. deor. 175.
Sponsalia alicui præbere, pro Celebrare sponsalia, & despondere filiam. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 4.
Sumptus præbetur mihi ex re aulta. Horat. 1. Ser. saty. 6. 16.
Præbuit illa arbor misero suspẽdia collo. Oui. 1. Amor. ele. 12.
Suspicionem præbere. Tacit. lib. 17. (4.
Tempora mollia præbuerunt mihi. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 7.
Terga præbere. Tacit. lib. 14.
Terrorem. Liu. 3. ab Vrbe 34.
Tyrannum, aut alium quemuis præbere. Cic. 3. Verr. 58. Quũ in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum Populi Rom. sed tyrannum libidinosum, crudelemq; præbueris. Id est, gesseris te non tanquam legatus, sed potius ut solẽt se gerere tyranni libidinosi. Idem ad Trebatium, lib. 7. 16. 2. Deinde quòd in Britannia non minus quàm Philotheorom te præbuisti.
Rima patet, præbetq; uiã lethalibus undis. Oui. 11. Met. 104.
Vicem. Plin. lib. 16. cap. 36. 5.
Vim. Plin. lib. 13. cap. 12. 3.
Hyems præbebat nires fluuio. Luc. lib. 1. 44.
Vsum. Plin. lib. 13. cap. 22. 5.

Præbitus] pen. corr. Participium, (ἐλαφειδεὶς,) Colum. li. 1. cap. 8. 13. Tantoq; curiosior inquisitio patrisfamiliâs dẽbet esse pro tali genere seruorum, ne aut in uestiarijs, aut in cæteris præbitis iniuriosè tractentur.

Præbenda] præbendorum, (προεισία,) Gellius lib. 15. cap. 4. Comparandis mulis & uehiculis magistratibus, qui sorti ti prouincias forent, præbenda publicè conduxisse. Vbi interpres, Præbenda publicè conduxisse: Id est ea quæ à parochis præbenda erant, de quibus Horat. 1. Serm. saty. 5. 10. Præbuit, & parochi quæ debent, ligna, salemq;. Erant autẽ in exercitu copiarij, quibus erat præceptum, ut præbenda, id est salem & ligna publicè missis exhiberẽt. Vt uerò annotauit Bebelius, in plur. tantùm legimus, idq; in neut. genere.

Præbitor] pen. corr. præbitoris, Verbale, (προεισής,) Cic. 2. Off. 76. An tu id agis ut Macedones non te regem suum, sed ministrum & præbitorem putent.

Præbitere] (ὠφελεῖν,) pro Perinere, usurpauit Plautus Pseud. 12. 12.

Interminatus est à minimo ad maximum,
Siquis non hodie munus misisset sibi,
Eum cras cruciatu maximo se præbitere.

Præbitere item dixit Plautus pro Præterire, in Pœnu. 17. 43.

Quid si eamus illis obuiam? P. at ne inter uias
Præbiteramus eas metuo.

Præcaluus] (προφάλαιρος,) Caluus in anteriore capitis parte. Sueton. de Galba, cap. 21. Statura fuit iusta, capite præcaluo.

Præcantatio] præcantationis, (προεπῳδὴ,) Verbale à Præcantando. Qu. lib. Declamat. 14. Diris uticq; carminibus, & feralium præcantationum terrore permistum.

Præcantrix] præcantricis, pen. prod. f. g. (προεπῳδὸς,) Varro de liberis educandis, Vt faciunt pleræq;, ut adhibeant præcantrices, nec medico ostendunt.

Præcanus] pen. prod. Adiectiuũ, (προπολιός,) Qui ante annos iustos canus esse incipit. Horat. 1. epist. 21. 5. Corporis exigui,

exigui, præcanum, solibus aptum.
Præcarus] pen.prod. Adiectiuum, Nimis, siue multum carus. Terent. Phorm. 3.3.25.
Quantum opus est tibi argenti? eloquere. P. Solæ triginta minæ. G. Triginta? hui, præcara est. P. istæc uerò uillis est. Quædam exemplaria percara legunt.
Præcaueo] præcaues, pen.corr. præcaui, pen.prod. præcautum, (προφυλάττομαι,) præcauere, Ante cauere. Terentius And. 3. 5. 18. Nanq; hocce tempus præcauere mihi me, haud te ulcisci sinit.
Præcauere ab insidijs. Liu. 9. ab Vrbe 91.
Præcauere peccata. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
Præcautum est à me. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 12. Quòd à me ita præcautum atq; ita prouisum est, non ut ego de optima illa mea ratione decederem.
Astutia intelligendi ad præcauendum quibus abest, sibi iniecto terrore mortis, horrescunt. Cic. 5. de Fini. 55. Ex Pacuuio.
Præcauens] pen.corr. Participium, (προφυλάττων,) Cic. pro Plancio 43. Qui te incautum fortasse nunc tuo loco dimouere potuerunt, prouidentem antè & præcauentem nunquam certè mouebunt.
Præcautus] Participium, (προφυλαχθείς,) ut Prouisa, & præcauta res. Cic. 6. Verr. 82.
Præcauto opus est. Plaut. Merc. 6. 61.
Præcautor] præcautoris, uerbale, (προφυλακτής,) Plaut. Pseud. 9. 14.
Nam ego præcautor, & patronus foribus processi foras.
Præcedo] præcedis, pen.prod. præcessi, præcessum, (προάγω, προβαίνω, προέρχομαι,) præcedere, Antecedere. Plinius lib. 11. cap. 37. 25. Nulla præcedente iniuria.
Agmen præcedere. Virg. 9. Aeneid. 10.
Præcedere, per translationẽ, pro Præcellere. Plaut. Asi. 12. 39. Vt uestræ fortunæ meis præcedunt Litanæ longè, &c.
Præcedere authoritate, sapore, suauitate, & similibus. Plin. lib. 29. cap. 1. 9. Idem lib. 14. cap. 6. 1. Vinum aliud alterum germanitate præcedit. Colum. lib. 3. cap. 2.
Armorum decus præcedere actis forensibus. Ouid. ad Piso. 7.
Famæ priscæ titulos præcedere. Stat. 2. Sylu. 2. 30.
Præcedere in re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 3. 12.
Longè præcedere, Vide Longus.
Præcedens] pen.prod. Participium, (προφερόμενος,) ut Instare præcedentibus. Horat. 1. epist. 2. 14.
Præceler] pen.corr. præceleris, & hoc præcelere, pen.corr. (πολυταχύς,) Valde celerem significat. Plin. lib. 9. ca. 46. 3. Vt prope carinam uentum est, nisi præceleri ui repente rapiant, absumi spectant.
Viri præceleres. Stat. 6. Theb. 111.
Præcelero] præcelerас, pen.corr. (προτρέχω,) Præcelerare, Præcurrere. Stat. 4. Theb. 160.
= pars arcta plebe sequuntur,
Præcelerantq; ducem, medium subit illa per agmen.
Præcello] præcellis, præcellui, præcelsum, (προέχω, διαφέρω,) præcellere, Præcedere & superare. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. Malus Assyria odore præcellit foliorum.
Mobilitate præcellere. Lucret. lib. 2. 33.
Robore mentis præcellere. Silius lib. 3. 122.
Præcellere alicui, pro Imperare, & dominari. Tacit. lib. 12.
Præcellens] Adiectiuum, (προέχων,) Plin. lib. 12. cap. 6. 1. Maior alia pomo & suauitate præcellentior, quo sapientes Indorum uiuunt.
Omnibus rebus præcellentissimus uir. Cic. 6. Verr. 87.
Præcelsus] Adiectiuum, (ὑπερυψηλός,) Valde excelsum significat. Cic. 6. Verr. 95. Enna autem ubi ea quæ dico gesta esse memorantur, est loco præcelso atq; edito.
Moles præcelsæ. Stat. 1. Sylu. 5. 6.
Rubes præcelsa. Virg. 3. Aeneid. 49.
Fortuna præcelsa. Stat. 3. Sylu. 3. 18.
Præcentio] præcentionis, Vide Præcino.
Præceps] præcipitis, pen.corr. om.ge. (πρανής, ἀπότομος, ἀρημνώδης, παράκρημνος, ἀπορρώξ,) A præ & capio cõponitur, significatq; propriè eum, qui sine consyderatione aliqua, aut modo quid agit, & quasi rem & tempus præoccupat. ut apud Martialem, quum de urso loquitur, lib. 1. 11.
Præceps sanguinea dum se rotat ursus arena. Virg. 3. Aenei.
- mox sese ad littora præceps
Cum fletu precibusq; tulit. Hoc est, sine respectu salutis, inquit Seruius.
Præceps in auaritiam & crudelitatem animus. Liu. 6. bel. Pun. 189. Hoc est, promptus & procliuis.
Præceps ingenio in iram. Liu. 3. bel. Pun. 30.
Amentia præceps aliquis. Cic. pro Milone 65.
Consilijs omnibus præceps & deuius homo. Cic. 5. Phil. 191.
Præceps animi, Figuratè. Virg. 9. Aeneid. 137.
Præceps, Nimis festinus. Virg. 2. Aeneid. Præcipites atra ceu tẽpestate columbæ. Terent. And. 1. 3. 9. Quo iure, quaq; iniuria, præcipitem me in pistrinum dabit. Virg. 4. Aeneid. Nõ fugis hinc præceps dum præcipitare potestas?
In præceps rapere, pro Deorsum. Virg. 1. Georg. 41.
Ad pœnam exitiumq; præceps. Cic. de Arusp. resp. 47.
In omnia præceps. Lucan. lib. 2. 130.
Ex præcipiti leuari, E magno periculo. Hora. 2. Ser. saty. 3. 59
Petere aliquid ex præcipiti. Ouid. 13. Metam. 76.
In præcipiti est ægrotus. Celsus lib. 2. cap. 6. de indicijs mortis quæ ex aluo sumuntur.
Præceps, Locus altus, unde quis se præcipitem dare facilè possit. Virg. 2. Aeneid. 92. Turrim in præcipiti stantem. Serv.
Alea præceps. Horat. 1. epist. 19. 5. Hoc est subita.
Amentia præceps. Stat. 12. Theb. 155.
Annus præceps. Senec. Herc. fur. 3. 4.
Audacia præceps. Claud. 1. in Ruff. 7.
Celeritate quadam dicendi præcipiti uolubilis homo. Cice. pro
Certamen præceps. Virg. 3. Geor. 21. (Flac. 38
Currus præceps. Virg. 3. Georg. 72.
Cursus præceps. Lucan. lib. 3. 79.
Præceps dies. Liu. 4. ab Vrbe 45.
Præceps in noctem diei tempus causatus est. Curtius lib. 4. non procul à fine.
Præcipites fossæ, In quas quis potest præcipitari, Profundæ. Virg. 11. Aeneid.
Nondum præcipites cingebant oppida fossæ. Ouid. 1. Met. 20.
Fragor præceps. Valer. 3. Argon. 81.
Furor præceps. Cic. pro Domo sua 70.
Gloria præceps. Stat. 10. Theb. 166.
Gradu præcipiti secreta mentis exerere. Sen. Herc. Oeth. 4. 5.
Ira præceps. Senec. Hipp. 4. 37.
Ardua per præceps gloria uadit iter. Oui. 4. Trist. eleg. 3. 15.
Lethum præceps. Senec. Hipp. 2. 36.
Locus præceps. Celsus lib. 3. cap. 23.
Decliuis & præceps locus. Cæsar 4. bel. Gal. 584.
In præcipitem locum se committere. Cic. 4. Acad. 123.
Locos præcipites uitare. Lucret. lib. 4. 104.
Præceps in salum murus pedestre interceperat iter. Curt. li. 4.
Nimbus præceps. Valer. 1. Argon. 17.
Nox fuit præceps. Ouid. 9. Metam. 98.
Palmites præcipites (inquit Colum. lib. 5. ca. 6. 27.) dicuntur qui de hornotinis uirgis enati, in duro alligantur.
Periculum præceps. Celsus lib. 2. cap. 11.
Procellæ præcipites. Stat. 5. Theb. 84.

Digitized by Google

Subitus discessus, & præceps profectio. Cic. Attico, lib. 9. 18. 11. Ex epistola Attici.
Saxum præceps. Ouid. in Ibin 99.
Senectus præceps, id est decrepita. Curtius lib. 6. Cic. 8. 10. O meam calamitosam & præcipitem senectutem?
Sententiæ præcipites uel obscuræ. Quint. lib. 7. cap. 2. 31.
Præceps in Occasum sol. Liu. 10. ab Vrbe 210.
In tam præcipiti tempore ferret opem. Ouid. 2. Fast. 80.
Via præceps. Quint. in Proœm. lib. 6. 6.
Præceps & lubrica uia, Plana & stabilis, contraria. Cicero pro Flacco, 81.
Vnda præceps. Stat. 6. Theb. 155.
Abire præcipitem. Salust. in Catil.
Adigere præcipitem. Virg. 6. Aeneid. 119.
Præcipitem agere. Cic. 3. Verr. 4. Vide Ago.
Præcipitemq; Daren ardens agit æquore toto. Vir. 5. Aen. 92.
Agere aliquem de fundo præcipitem. Cic. pro Cecin. 44.
Apes præcipites cadunt. Virg. 4. Georg. 16.
Capessere se præcipitē ad malos uiros, Vide Capesso in Capio.
Currimus præcipites. Iuuen. Saty. 10. 9.
Decidere in præceps. Ouid. 12. Metam. 68.
Deferor præceps. Virg. 9. eclog. 12. Vide Defero.
In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virg. 5. Aen. 35.
Præcipitē dare, pro Eijcere & excludere. Ter. Phor. 4. 3. 20.
Nam cæteri quidem hercle amici omnes modò
Vno ore authores fuere, ut præcipitem hanc daret.
Præcipitem in terram dare. Liu. 1. bel. Maced. 147.
Dare præcipitem è turre. Seneca Troade 6. 43.
Dedit se præcipitem tecto. Horat. 1. Serm. saty. 2. 9.
Deijcere præcipitem. Cic. 6. Verr. 77.
Ire præcipitem. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 2.
Quendam municipem meum de tuo uolo ponte
Ire præcipitem in lutum per caputq; pedesq;.
Imus præcipites. Persius Saty. 3. 5.
Exturbatus è prouincia, præceps. Cic. 6. Verr. 59.
Præcipitem ferri. Cic. de Amic. 75. Obsequiū multo molestius, quòd peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.
Fertur præceps in hostem. Virg. 3. Georg. 48.
Cæcū & præcipitem me ferri confitear in causa. Cic. pro Plancio 4.
Præcipitem amentia ferri. Cic. 7. Verr. 94.
Fugit præceps in exilium. Iuuen. saty. 10. 16.
Iacere aliquem in præceps. Tacit. lib. 4.
Stellæ præcipites cœlo labuntur. Virg. 1. Georg. 73.
Mittere præcipitem de muro, Vide Mitto.
Mittere se toto corpore præcipitē ad undas. Virg. 4. Aen. 51.
Patet in præceps. Virg. 6. Aeneid.
Perturbare aliquem præcipitem ex ciuitate. Author ad Herennium lib. 4. 152.
Proijcere præcipitem in undas. Virg. 5. Aeneid. 172.
Rapere aliquem præcipitem. Ouid. 3. Metam. 139.
Præcipites pariterq; ruunt. Virg. 11. Aeneid. 135.
In præcipiti esse, pro In summo discrimine, apud Cels. li. 2. c. 6. præcipitesq; trahit syluas. Id est secum deorsum rapit arbores. Virg. 2. Aeneid. 62.
In præceps uolui. Ouid. 2. Metam. 64. Voluitur in præceps.
Popidum præcipitem urgere. Lucan. lib. 1. 98.
Præcipito] præcipitas, pen. corr. (ἐρημνίζω, καταἐρημνίζω, καταβροχίζω,) præcipitare, In præceps deijcere. Terentius Adelph. 4. 2. 37.
- ubi eò ueneris,
Clinos deorsum uorsum est, hac te præcipitato.
Pondera præcipitant ex supero. Lucretius lib. 2. 50. Hoc est præcipitanter ruunt.
Imbres præcipitare in gremium matris Terræ. Lucr. lib. 1. 51.
Quum uerò deorsum per fauces præcipitauit. Lucretius lib. 4. 127. De cibo.
Viuus in occultas præcipiteris aquas. Ouid. in Ibin, 66.
Cedentem iuuenem retro præcipitat. Stat. 6. Theb. 158.
Ad terram se præcipitare de montibus. Lucret. lib. 4. 206.
Præcipitare sese de turri. Liu. 3. bel. Pun. 173.
Præcipitare se ex aliqua rupe. Plin. lib. 8. cap. 36. 4.
Præcipitare se in flumen. Cæs. 4. bel. Gal. 511.
Præcipitare palmitem, flagellum, & huiusmodi, pro Deorsum reflectere. Colum. lib. 4. cap. 24. Cato cap. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligenterq; caueto, ne uitem præcipites, & ne nimium perstringas.
Præcipitare, Præcipitem agere. Celsus, Aurium dolores, inflammationes, interdum ad dementiam, mortemq; præcipitant. Budæus.
Ex altissimo dignitatis gradu præcipitari. Cicero pro Domo sua 75.
Præcipitare ad exitium. Cic. ad Atticum, lib. 3. 55. 14.
Præcipitari in insidias. Liu. 5. bel. Pun. 92.
Præcipitant curæ. Virg. 11. Aeneid. Id est, urgent.
Cursum præcipitare. Iuuen. Saty. 15. 8.
Fata sua præcipitare. Lucan. lib. 7. 11.
Ira & furor mentem præcipitant. Virg. 2. Aeneid. 64.
Præcipitate moras. Præcipitanter, id est festinanter abijcite. Seruius. Virg. 8. Aeneid.
Spem præcipitare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 28.
Præcipitat hyems. Cæsar 3. bel. Ciuil. Hoc est ad finem uergit.
Lux præcipitatur aquis. Ouid. 4. Metam. 19.
Præcipitat Nilus, Præceps ruit, & ex alto dilabitur. Cicero in Somnio 19. Hoc est, præcipitanter & festinanter cadit: ut est apud Virg. 2. Aeneid.
- & iam nox humida cælo
Præcipitat, suadentq; cadentia sidera somnos.
Præcipitare, Inconsideratè agere. Plaut. Trinum. 5. 31. Nam qui in amore præcipitauit, peius perit, quàm si saxo saliat.
Præcipitare, cum infinitiuo. Silius lib. 3. 34.
- priscosq; referre labores
Præcipitat. Hoc est festinat.
Præcipitans] pen. corr. præcipitantis, (ἐρημνίζων,) Participium, siue Nomen ex participio.
Discrimine nullo se præcipitans. Valer. 4. Argon. 60.
Impellere præcipitantes, aut urgere iacentes, certè est inhumanum. Cic. pro Rab. Posth. 1. Idem pro Cluentio 55. Hoc est ruentes in præceps.
Amnis præcipitans. Cic. 3. de Orat. 103.
Præcipitante Repub. Cic. pro P. Sylla. Id est corruente.
Præcipitans iam & debilitatus Tribunatus. Cicero pro Domo sua 32.
Præcipitandus] Participium, (καταβροχιστέος,) ut Dare pectora præcipitanda saxis. Ouid. epist. 21. 39.
Præcipitanter] Aduerbium, (ἐρημνωδῶς,) Temerè, inconsideratè. Lucret. lib. 3. 216. Currit agens mannos ad uillam hic præcipitanter.
Præcipitantia] huius præcipitantiæ, (καταβρόχιστις,) Gellius lib. 6. cap. 2. Sicut lapidem cylindrum si per spatia terræ prona atq; derupta iacias, causam quidem ei & initium præcipitantiæ feceris, mox tamen ille præceps uolutur.
Præcipitatus] pen. prod. Participium, (κατακρήμνιστος,) ut Præcipitata ætas, Nutata & ad senium inclinata. C. Mattius ad Cic. lib. 11. 28. 13. An quod adolescens præstiti, quū etiam errare cum excusatione possem, id nunc ætate præcipitata communem, ac me ipse retexam? Id est decrepita.
Iamq; moræ spatium nox præcipitata negabat. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 10.

Digitized by Google

Præcipitatio] Verbale,(καταφορά,) Seneca lib. 1. de Ira, Sed consilium amne & pœnitentiam irreuocabilis præcipitatio abscondit.

Præcipitium] præcipitij,(λοφώδης,) Locus præruptus unde præcipitari facilè potest.

Deferri per præcipitia. Quint. lib. 1. cap. 10. 26.

Præcerpo] præcerpis, præcerpsi, præcerptũ,(προαφαιρέω,) præcerpere, Antè carpere. Plin. lib. 18. cap. 19. 3. Neger minum tenera præcerpant. Valer. lib. 2. cap. 3. Nimirum non plura præcerpens quàm acciderant.

Præcerpunt iubas leoni. Stat. 9. Theb. 39.

Præcerpere fructum. Cic. 6. Verr. 72. Non præcerpo fructum officij tui, non alienam mihi laudem appeto.

Præcertatio] (περιτομία,) Verbale, à Præcerto, Author ad Herenn. lib. 4. 94. Mihi tecum præcertatio non est, &c.

Præcido] præcidis, præcidi, præcisum, penu. prod. (ὑποτέμνω, ἀποτέμνω, ἐπικόπτω,) præcidere, Antè cædere, antè immolare, inquit Festus. Amputare, obtruncare. Plinius lib. 16. ca. 30. 3. Etsi infra quàm rami fuere, præcidatur, quod supereſt, uiuit. Ci. pro Rab perduel. reo, 24. Etsi C. Marius quòd fistulas quibus aqua suppeditabatur Iouis Opt. Max. templis ac sedibus præcidi imperarat, &c.

Anchoras præcidi imperat Cleomenes. Cic. 7. Verr. 70.

Cotem nouacula præcidere. Cic. 1. de Diuinat. 61.

Manum alicuius gladio præcidere. Cic. 2. de Inuent. 164.

Præcidere aliquem medium. Lucret. lib. 3. 128.

Præcidere amicitias, per translationem. Cic. 1. Off. 169.

Causam belli præcidere. Horat. 1. epist. 2. 2.

Defensionem alicui præcidere. Cic. 5. Verr. 127.

Dubitationem præcidere. Cic. 2. de Orat. 16.

Securi præcidere libertatem. Cic. Q. fratri, lib. 2. 13. 1.

Licentiam libertatemq; uiuendi sibi præcidere. Cic. 5. Verr. 3.

Partẽ maximam defensionis alicui præcidere. Ci. 4. Ver. 107.

Spem alicuius rei præcidere, Auferre. Cic. in Pisonem 40. De reditu Gabinij omittamus: quem, etsi sibi præcidit, ego tamẽ os ut uideam hominis expecto. Liu. 4. ab Vrbe 12.

Præcidere designare quotum quenq; articulum, quotũ quodq; caput oppugnare uelit litigator, ne uniuersum admissus licenter tergiuersari & identidem uariare posit. Cic. 4. Academ. 241. Placet Stoicis omnia peccata esse paria: at hoc Antiocho uehementissimè displicet. Liceat tandem mihi cõsyderare utram sententiam sequar. Præcide, inquit, statue aliquando quid libet. Id est signanter & præcisè desume. Translatio sumpta à fabrili more: nam fabri quod desecare serra uolunt, prius linea ducta signant & præcidunt. uel à more uestem lineam sericamue uenditãtium, quod enim emptori addixerunt & admensi sunt, prius leuiter incidunt, quatenus mensura procedit, deinde abrumpunt. Præcidere igitur nõ est simpliciter & uniuersum aliquid dicere, sed de signatè & præcisè: quod Græci ἀφορίσειν, dicunt. Budæus.

Præcidere sua authoritate aliquid ex oratione alterius. Cicero 4. Verr. 119.

Præcidere. Ci. Attico, lib. 10. 107. 2. Quod quia planè quum in Formianum uenissem præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam.

Præcisus] pen. prod. Participium, (ἀποτετμημένος, ἀπότομος,) ut Præcisum caput. Plin. lib. 11. cap. 37. 65.

Cornu præcisum. Claud. de bello Get. 120.

Præcisa narratio, Concisa, & quod uulgus dicit abbreuiata. Quint. lib. 4. cap. 2.

Præcisa opitulandi potestas. Cic. ad Brutum 15. 7.

Præcisum, abruptum, & abscissum. Quint. lib. 7. Præcisam uerborum comprehensionem appellant diffinitionem dialecticã, quæ difficilior est tractatu oratoria finitione. Metaphora inde tracta, quòd quæ præcisa sunt, ea sunt iusto concisiora & breuiora, indeq; obscuriora. Vel à saxis præruptis, quæ ἀπόλοφα dicuntur, unde descensus durior est. Bud.

Præcisum, Dicitur pars carnis uiscerum, hoc est circa quod ni scera inuoluta sunt, quòd oras circuncisas habeat. Lucilius lib. 20. Illi præciso atq; epulis capiuntur opimis. Nam oma sum dicitur inteſtinum pingue. Sipontinus ex Nonio.

Præcisus, etiam dicitur muliebria patiens. Seneca de Prouidentia. Quid porrò, non est iniquum, fortes arma sumere, & in castris pernoctare, & pro uallo obligatis stare uulneribus: interim in urbe securos esse præcisos, & professos impudicitiam? In quo sensu & uerbum Præcido frequenter usurpatur Martiali, ut lib. 7. 61.

Recluſus foribus grandes præcidis Amille:
Et te deprendi, quum facis ista, cupis.

Præcisè] pen. prod. (ἀποτόμως,) Aduerbium, Abruptè & abscisè. Gellius, Obscurè hoc & præcisè dictum.

Præcisè alicui negare. Durè. Cic. ad Atticũ, lib. 8. 148. 3. Bud.

Præcisè dicere. Id est compendio sermonis & per defectum & aliquid subintelligendum, inquit Budæus. Cicero 2. de Natura deorum 106.

Præcisio] Verbale, (ἀποτομή, ὑποτομή,) Cic. 3. de Orator. 112. Et huic contraria sæpe præcisio est, & plus ad intelligendum, quàm dixeris, significatio, & distinctè concisa breuitas.

Præcisio est, quum dictis quibusdam, reliquum quod cœptum est dici relinquitur inchoatum, sic: Mihi tecum præcertatio non est, ideo quòd Pop. Rom. me: nolo dicere, ne cui fortè arrogans uidear: te autem semper ignominia dignũ putauit. Author ad Herenn. lib. 4. 194.

Præcidaneus] Adiectiuum, Præcidendum, inquit Nonius. Varro de uita Populi Romani lib. 3. Quod humatus nõ sit, hæredi porca præcidanea suscipiẽda Telluri, & Cereri, aliter familia pura non est. Festus, Præcidaneam porcam dicebant ueteres, quàm immolare erant soliti antea, quàm nouã frugem inciderent.

Præcingo] præcingis, præcinxi, præcinctum, (ὑποζωννύω, περιζωννύω,) præcingere, Cingere, uel anteriora cingere. Sueton. in Cæsare, cap. 45. Vnde emanasse Syllæ dictum cõstat, optimates sæpius admonentis, ut malè præcinctum puerum cauerent.

Ense præcingi. Ouid. 2. Triſt. 54.

Auro fuluo præcingitur ceruix. Ouid. 14. Metam. 79.

Castris præcingere fluuium. Claud. de bello Get. 60.

Littora muro præcingere. Silius lib. 3. 49.

Præcingere, Præparare. Plaut. Milite 16. 44.

Idem & connexu in humero, læuo expapillato brachio, Præcinctus: aliquid simulato, quasi gubernator sies.

Præcinctus] Participium, (προζωσμένος,) Horat. 1. Serm. Capilli præcincti flore. Ouid. epist. 4. 15. saty. 5. 2.

Hic est Euphrates præcinctus arundine frontem. Ouidius 1. de Arte 45.

Præcincti parietes opere testaceo, Obducti. Plin. epist. 256.

Pueri præcincti. Horat. 2. Serm. saty. 8. 14.

Præcino] præcinis, pen. corr. præcinui, præcentum, (προάδω,) præcinere, Antè canere, prædicere, præuiuare. Cic. 4. Tusc. 7. Nec uerò illud non eruditorum temporum argumentum est, quòd & deorũ puluinaribus, & epulis magistratuum fides præcinunt. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 3. Carmine quum magico præcinuisset anus.

Gemitum præcinere. Stat. 5. Syl. 3. 12.

Præmonstrare & præcinere. Cic. de Aruſp. reſpon. 18.

Præcentio] Verbale, (προάσμα,) Modulatio illa uocũ quæ ante initium cantus fieri solet, quasi præludium. Cicero de Aruſp.

Digitized by Google

Aruſp.reſp.19.Tui ſacerdotij ſunt tenſæ,curricula,procentio,ludi,libationes,epulæq; ludorum.Gellius lib.1.cap.11. Tibicines inter exercitum poſiti canere incœptabant. Eá illi præcentione tranquilla & uenerabili, ad quandam quaſi militaris muſicæ diſciplinam uis & impetus militũ,ne ſpar ſi diſpalatiq; prorueret,cohibebatur. Quapropter & exordium,ſiue initium ſiue principium,ſiue proloquium,ſiue antiloquium, quidã præludium, alij præcentionem ad ſimilitudinem Græcorum,qui id procœmium nominant:propterea quod ὕμνος cantus eſt.

Præcipitium] Vide Præceps.

Præcipio] præcipis,pen.corr.præcepi,pen.prod.præceptum,(προλαμβάνω,)præcipere,Antè capere,præuenire,præoccupare.Virg.in Buc.3.eclog.20.

Cogite oues pueri:ſi lac præceperit æſtus,
Vt nuper,fruſtra preſſabimus ubera palmis.Idem 9.Aenei.
Exultatq; animis,& ſpe iam præcipit hoſtem.Vbi Seruius, Præcipit,mente præoccupat hoſtis aduentum.Colum.de Arboribus,cap.6.1.Quamobrem neq; fructum huberem præcipies,& nihilominus celeriter conſeneſcet.

Iter præcipere.Lucan.lib.6.3.

Pœnas præcipere.Silius lib.6.60.

Gaudia præcipere.Cic.13 :81.

Præcipere antè.Lucret.lib.6.161.

Carbonumq; grauis uis,atq; odor inſinuatur
Quàm facilè in cerebrum,niſi aquam præcepimus antè?

Præcipere,Antè uidere.Virg.6.Aeneid.22. Omnia præcepi, atq; animo mecum antè peregi.Legitur & percepi.

Præcipere animo,uel animis.Liu.8.bel.Maced.85.Cõſul quia non cominus pugnam,ſed procul locis oppugnandis futuram præceperat animo.Ibidem 1.198.Nõ id quod animis præceperat:queſtus eſt non expectatũ ſe ab Senatu,&c.

Præcipere cogitatione futura.Cic.1.Off.114.

Præcipere,(ἐντέλλεσθαι,παραγγέλλειν,)eſt tum magiſtrorũ, quod eſt præcepta tradere:tum magiſtratuum,& ſuperiorum perſonarum. Saluſt. in Iugurth. Micipſa pater meus moriens mihi præcipit.Teren.Adel.3.3.70.Conſeruis ad eundem illis præcipio modum.

Præcipere atq; interdicere.Cæſar 5.bel.Gal.219.

Præcipere,(παθηχεῖσθαι,)Præmonere,inſtruere,docere. Plinius lib.18.cap.24.6.Heſiodus qui princeps omnium de agricultura præcepit.

Facilè de aliqua re præcipere.Cic.1.de Orat.65.

Præcipere aliquid operoſè,Vide Operoſus in Opus.

Præcipere artem oratoriam.Quint.lib.3.cap.1.

Hic artem nandi præcipit,ille trochi:id eſt docet.Oui.2.Triſt.

Hortari & præcipere.Cic.Luceio,lib.5.13.10. (97.

Præcipere ne.Cic.de Amici.64.Rectè etiam præcipi poteſt in amicitijs,nequis intemperata quadam beneuolentia (quod perſæpe fit)impediat magnas utilitates amicorum.

Præcipere ut.Cicero de Amicitia 54. Illud potius præcipiendum fuit,ut eam diligentiam adhiberemus in amicitijs comparandis, &c.

Præcipitur,pen.corr.Impersonale.Plin.lib.15.cap.16.1. In uniuerſum de pomis ſeruandis præcipitur.

Præcepto] præceptas,(ἐντέλλομαι,)præceptare,Frequentatiuũ.Sæpe præcipere.Feſt. Præceptat in Saliari carmine.

Præceptus] Participium,(προληφθείς,)Ante captum,præuentum.Liu.lib.1.Tempore illi præcepto.Cicero.lib.3. Tuſc. Hæc cogitantem fore beatũ, præſertim ſi & antè præceptis bonis contentus eſſet,nec mortem,nec deos extimeſceret.

Præceptum] huius præcepti,(παράγγελμα,ἐφετμή,ἐφημοσύνη,ἐντολή,)Subſtantiuum,Monitum,admonitio,inſtitutum,uia,ratio.Cicero 1.Off.10.Neq; ulla officij præcepta firma,ſtabilia, &c.

Monita & præcepta.Cic.Luceio,lib.5.13.9.

Arcana præcepta,Vide Arcanus.

Mira præcepta.Horat.2.Serm.ſaty.3.7.

Patria præcepta.Lucret.lib.3.2.Id eſt paterna.

Ratio & præceptum dicendi.Cic.de Claris Orat.143.

Præcepta & inſtituta philoſophiæ.Cic.1.Off.1.

Periculoſiſsimum præceptum.Quint.lib.1.cap.6.29.

Vniuerſalia,uel perpetualia præcepta. Quint.lib.2.c.13.10.

Contrita præcepta,Vide Contero.

Præcepta artium.Cic.de Fato,Etenim ſi eſt diuinatio quælibet natura,à præceptis artis proficiſcitur. Præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα, Sunt igitur aſtrologorũ præcepta huiuſmodi:ſiquis,uerbi gratia,oriente Canicula natus eſt,in mari non morietur. Alia exemplaria legunt percepta.

Abundare præceptis & inſtitutis philoſophiæ,Vide Abundo.

Accelerare præcepta,Vide Accelero.

Accipere præcepta,Vide Accipio.

Adiuuare nequitiam præceptis.Quint.lib.2.cap.15.22.

Agitare præcepta,Vide Agito in Ago.

Alligare præceptis.Quint.lib.5.cap.13.46.

Amplecti præcepta.Claud.de bello Gildon.65.

Contrahere præcepta in unum.Ouid.li.2.de Remed.amor.6.

Curare præcepta,Vide Curo.

Demonſtrare aliquid præceptis.Quint.lib.6.cap.5.5.

Contrita & communia præcepta diſcere.Cice.1.de Orat.68.

Dare præcepta.Virg.4.Georg.80.

Dare præcepta alicuius rei.Quint.3.cap.3.3.

Dare præcepta de aliqua re.Cic.2.Tuſc.98.

Viuendi præcepta dare.Cic.pro Flacco 82.

Edocere præcepta.Virg.5.Aeneid.150.

Exequi præcepta alicuius.Virg.6.Aeneid.48.

Faceſſere præcepta alicuius,Facere,Frequentatiuum pro principali.Virg.4.Georg.110.

Amicis præceptis formare pectus alicuius.Hor.2.epiſt.1.26.

Horrere præcepta alicuius.Catul.Argon.epig.59.32.

Inſtillare præceptum auriculis.Horat.1.epiſt.8.4.

Ponere ſigna nouis præceptis.Horat.2.Serm.ſaty.4.1.

Veterum præcepta referre.Virg.1.Georg.35.

Reſpuere præcepta alicuius.Claud.4.Paneg.22.

Sancire præcepta.Quint.lib.2.cap.13.4.

Sequi præcepta deũm.Virg.4.Georg.90.

Suppeditare præcepta.Lucan.lib.3.2.

Tenendum eſt hoc officij præceptum,nequem unquam innocẽtem iudicio capitis accerſas.Cic.2.Off.71.

Tradere præcepta diſſerendi.Cic.in Orat.62.

Præcepta & quaſi uias quæ ad eloquẽtiã ferrẽt,tradere.Cic.in Tradere præcepta uolandi.Ouid.8.Metam.42. (Orat.78.

Vti præceptis alicuius.Ouid.3.de Arte 88.

Præceptio] præceptionis,(ὑποθήκη,)pro Præcepto.Cic.3.Off.10.Itaq; propria eſt ea præceptio Stoicorum,&c.

Præceptor] Verbale,(διδάσκαλος,διδακτήρ,) Doctor,inſtitutor.Cic.3.de Ora.32.Neq; diſiũcti doctores,ſed ijdẽ erãt uiuendi præceptores atq; dicendi. Ouid.1.de Arte 41.

Aeacidæ Chiron,ego ſum præceptor Amoris.

Arandi præceptor.Ouid.6.Faſt.3.

Magiſtros artium liberalium & uiuendi præceptores habere. Cic.1.de Inuent.52.

Authorem & præceptorem omnium conſiliorum aliquem habere.Cic.2.Phil.39.

Eloquentiæ præceptor.Quint.lib.2.cap.8.3.

Acer & ſubtilis præceptor.Quint.lib.1.cap.4.18.

Aſſiduus potius,quàm immodicus præceptor.Quli.2.c.24.

Domeſticus præceptor. Quint. lib. 1. cap. 2. 4.
Effuſus præceptor. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.
Latini dicendi præceptores. Quint. lib. 2. cap. 4. 30.
Malignus præceptor. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.
Peridoneus præceptor, Vide Peridoneus.
Publici præceptores. Quint. lib. 1. cap. 2. 1.
Sanctiſſimus præceptor. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.
Turpis præceptor, hoc eſt flagitioſus. Quint. lib. 1. cap. 2. 4.
Abducere diſcipulum à præceptore, Vide Abduco.

Præceptrix] Verbale, fœm. gen. (παραγγελτις,) Cic. 1. de Fin. 68. Sapientia enim eſt una, quæ mœſtitiã pellat ex animis, quæ nos exhorreſcere metu non ſinat, qua præceptrice in tranquillitate uiui poteſt.

Præcipuus] Adiectiuũ, (ἐξαίρετος, ἀνεξάρτητος, περίσσευτος,) Quod antè captũ eſt, inquit Feſtus. Sumitur etiam pro magno & ſingulari, & non cõmuni cũ alijs. Tere. Adel. 2. 3. 5. Itaq; unã hãc rẽ me habere præter alios præcipuã arbitror, Fratrẽ homini neminẽ eſſe primarũ artiũ magis principẽ.
Vir in eloquentia præcipuus. Qu. lib. 6. ca. 3. 2. De Cicerone.
Circunueniendi præcipuus. Tacit. lib. 5.
Præpoſitum, uel præcipuum. Cic. 3. de Fin. 82. Quoniam autẽ omne quod eſt bonum, primum locum tenere dicimus, neceſſe eſt nec bonum eſſe nec malum, hoc quod præpoſitum uel præcipuum nominamus.
Commune & Præcipuum, contraria. Cic. 5. Verr. 111.
Præter cæteros præcipuum quod mihi Conſuli fuit, priuato cũ cæteris commune eſt. Cic. pro Sylla 6.
Par aliquid cum alio eſſe, & præcipuum, contraria. Cicero pro Ligario 16.
Amorem quendam præcipuum in eos qui procreati ſunt ingenerat natura. Cic. 1. Off. 20.
Artis præcipuæ opus. Ouid. 1. de Arte 53.
Bonitas præcipua, Singularis. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.
Præcipua cœnationum, id eſt Præcipua cœnatio. Suet. in Nerone, cap. 31.
Decus præcipuum. Ouid. 14. Metam. 167.
Dolor in hoc caſu præcipuus eſt. Celſus lib. 2. cap. 20.
Dolore quodam præcipuo angi. Cic. Seruio, lib. 4. 3. 1.
Incommodum præcipuum. Cic. ad Atticum, lib. 11. 211. 2.
Idem ius cum cæteris, & Præcipuum, contraria Cicero ad Atticum, lib. 6. 113. 12.
Præcipuũ ueniæ ius habet ille liber. Oui. 3. de Ponto, ele. 4. 4.
Laborem præcipuum impendere. Virg. 3. Georg. 15.
Obſes præcipuus animi. Cic. Ante quàm iret in exil. 18.
Singularis & præcipua opera, Plancus Cic. lib. 10. 9. 3.
Partes meæ in ea cauſa præcipuæ fuerũt. Cic. pro Domo ſua 8.
Præcipua remedia, Omniũ longè utiliſſima. Pli. li. 11. c. 49. 1.
Oſſea ſunt lupis, mulpibus, muſtelis, uiuerris, unde etiam calculo humano remedia præcipua. De genitalibus.
Præcipuus & proprius ſenſus. Cic. de Prouin. Conſul. 1.
Præcipuum ad ſerpentis ictus, Optimum. Plin. lib. 8. ca. 27. 2.
Præcipuum contra morſus remedium, Saluberrimum. Plinius lib. 8. cap. 22. 7.
Rerum præcipua. Tacit. lib. 4.

Præcipuè] Aduerbium, (ἐξαιρέτως, περιλήπτως,) Ante alia, potiſſimum. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 16. Non enim mihi tam mea ſalus chara fuit, in qua præcipuè ſum ab illo adiutus, quàm pietas erit in referenda gratia iucunda.
Decorus præcipuè eſt deo color albus. Cic. 2. de Leg. 72.
Infœlix præcipuè. Virg. 1. Aeneid. 144.
Diligentia præcipuè nobis colenda eſt. Cic. 2. de Orat. 81.
Commendare præcipuè quoſdã alicui. Cic. Acilio, lib. 13. 33. 2.
Nihil datum præcipuè eſſe homini à natura dicemus. Cicero 2. de Finibus 176.
Debere præcipuè iſti generi hominum uidemur. Cic. Quinto fratri, lib. 1. 1. 42.
Obſeruare præcipuè aliquem. Brutus Cic. lib. 11. 19. 2.
Vnum illud te præcipuè rogo. Cic. Appio, lib. 3. 8. 33.
Nequid tibi præcipuè timendum putes, eo animo ſis uelim. Cic. Plancio, lib. 4. 14. 10.
Præcipuè aliquid appetere, & In communi iure uiuere, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 64. Idem pro Rab. perduel. reo, 2. Labor in hoc defendendo præcipuè meus eſt. Studiũ uerò cõſeruandi hominis cõmune mihi uobiſcum eſſe debebit.

Præciſus] Vide Præcido.

Præclamitatores] dicebantur qui flaminem Dialem antecedebant clamitantes, ut homines ab operibus abſtinerent, quia ei opus facientem uidere irreligioſum erat. Hæc Sipontinus ex Feſto, apud quem corruptè legitur præiamiatores.

Præclarus] pen. prod. Adiectiuum, (προφανὴς, πολυτίμητος,) Valde clarum ſignificat.
Clarus & præclarus, figuratè accipiuntur pro eo qui tanquam fulgore quodam famæ & gloriæ reſplendet. unde Clariſſima & præclariſſima geſta dicimus. Sed præclarus nonnunquam pro bono reperitur apud Ciceronem ſicut Philip. 3. 143. O præclarum cuſtodem ouium (ut aiunt) lupum? Nõ claritas in cuſtode deſyderatur, ſed probitas. Ergo præclarum pro bono poſuit. Idem de Amicit. 9. Cum illo uero quis neget actum eſſe præclare? Et paulo pòſt 14. Cum illo quidem (ut ſuprà dixi) actum eſt optimè, mecum incommodius. Nam non ſuprà dixerat, actum cum illo optimè, ſed præclare. Verum ideo ſic dixit, quia præclarè & optimè idem roboris & uirium in ſignificatione obtinent. Hæc Valla li. 4.
Commemorandus & præclarus. Cic. 2. Verr. 26.
Præclarus & luculentus. Cic. 4. Philip. 155.
Præclari & nobiles in philoſophia. Cic. 1. de Orat. 24.
Armis præclari. Stat. 3. Theb. 57.
Eloquentiæ, ac fidei præclarus. Tacit. lib. 4.
Eximia plerisq; & præclara, parua ducere, eáq; ratione ſtabili firmáq; contemnere, fortis animi magniq; ducendum eſt. Cic. 1. Off. 96.
Præclarus ad aſpectum. Cic. 6. Verr. 104.
Conſcientia præclara. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 5.
Defenſio præclara. Cic. 6. Verr. 7.
Facies præclara. Lucret. lib. 5. 236.
Fama præclara. Claud. de Nupt. Honorij 24.
Fama præclara de Afranio. Cic. ad Atticum, lib. 7. 144. 2.
Funus præclarum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 8.
Magnificum & præclarum genus dicendi. Cicero 2. de Orat. 50. Et in Orat. 8.
Egregia quædam & præclara indoles. Cic. 1. de Orat. 65.
Indole præclara iuuenis, admirabiliq; conſtantia. Cic. ad Brutum, lib. 10. 3.
Laudatio præclara. Cic. 4. Verr. 9.
Lux præclara. Lucret. lib. 2. 206.
Nomen præclarum. Lucret. lib. 6. 1.
Operibus ſuis præclaris lætari. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 21.
Plena & præclara pecunia. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Opima & præclara præda. Cic. pro Roſc. Amer. 5.
Prædium præclarum & propinquũ. Cic. pro Roſc. Amer. 79.
Proles præclara. Valer. 2. Argon. 30.
Res præclara. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 2.
Ad diſcendum iuuentuti præclara res. Cic. pro Seſtio 83.
Senator præclarus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 22.
Sol præclarus. Lucret lib. 5. 25.
Stirps præclara. Virg. 4. Georg. 64.
Triumphus præclarus. Claud. 3. de raptu Proſerp. 66.

Vrbem

Vrbem præclaram ſtatuere. Virg. 4. Aeneid. 231.
Vultus præclarus. Lucret. lib. 4. 208.
Præclarè] pen. prod. Aduerbium (περιφανῶς,) Cic. 6. Ver. 86. In eo Chryſæ eſt ſimulachrum, præclarè factũ è marmo
Præclarè actum nobiſcum. Cic. 3. Verr. 6. (re.
Dicitur præclarè à ſapientibus, Vultu ſæpe læditur pietas. Cicero pro Roſc. Amer. 22.
Præclarè datur, Præclarè medetur. Hoc eſt commodè, optimè. Plin. lib. 26. cap. 15. 10. Idem lib. 20. cap. 13. 3.
Præclarè explicare. Cic. 1. Acad. 48.
Præclarè facere. Cic. 3. de Fin. 13.
Præclarè geßit ſuum negotium. Cic. pro Roſ. Comœdo, 20.
Præclarè ſe habere. Cic. 4. Verr. 106.
Præclarè intelligere aliquid. Cic. Clauio, lib. 13. 8. 3.
Meminiſſe præclarè. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 3.
Præclarè, Approbantis uocabulum, & annuentis. Cic. 13. Philip. 249. Pacem uult M. Lepidus. Præclarè: ſi talem poteſt efficere, qualem nuper effecit.
Præclauum] (προπλατύσμου,) pars ueſtis, quæ ante clauum texebatur. Afranius, Totum diem præclauum unum texere. Nonius.
Præcludo] præcludis, pen. prod. præcluſi, præcluſum, pen. producta (διαυλείω,) præcludere, Antè cludere. Cicero pro Plancio 78. Nam maritimos curſus præcludebat hyemis magnitudo.
Aditũ cuſtodi patriæ præcludere. Ci. Ante quàm iret in exil. 5.
Animus ad exponendam rei indignitatem præcluditur. Cic. Ante quàm iret in exil. 9.
Præcludere ſibi curiam. Cic. in Piſonem, 31.
Uter præcludere. Ouid. 14. Metam. 158.
Omnia præcludere effugio. Ouid. 2. de Arte 5.
Præcludere omnem orbem terrarum alicui. Cic. 7. Verr. 132.
Portus præcludere claßi. Lucan. lib. 9. 8.
Speciem uiuendi præcludere. Lucret. lib. 1. 66.
Tranſitum præcludere. Colum. lib. 6. cap. 18. 1.
Vſus uocis præcluditur. Ouid. 2. Metam. 132.
Præcluſus] pen. prod. Participium, (διαλελαθείς,) ut Fores præcluſæ. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.
Præcluſos eſſe alicui aditus miſericordiæ iudicum, Per translationem. Cic. 7. Verr. 17.
Præcluſa ciuibus expectatio incolumitatis. Cicero Ante quàm iret in exilium 5.
Foramina præcluſa. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.
Ianua præcluſa. Ouid. 1. Metam. 133.
Vox præcluſa. Claud. 4. Paneg. 53.
Præco] præconis, m. g. (κήρυξ, βραχύς,) Præcones à præcinendo dicti ſunt, quaſi præcanes, quòd ante canant & annuntient quod eſt faciendum. Vel, ut ait Priſcianus, à præ, id eſt ualde canendo. Sunt enim qui iuſſu magiſtratus publicè aliquid ore denuntiant, qui auctionem faciebant, & qui audientiam in theatris indicebant. Plaut. Pœn. 2. 11. Exurge præco, fac populo audientiam. Cic. 3. Verr. 53. Tum repentè iſte teſtes citari iubet. dicit unus & alter breuiter. nihil interrogantur. præco dixiſſe pronuntiat.
Citat præco maxima uoce legatos Aemonẽſes. Ci. pro Flac. 26.
Declarare uictorem uoce præconis. Virg. 5. Aeneid. 49.
Præco prædicat. Cic. pro Quintio 29. De quo homine præconis uox prædicat, & pretium conſcit.
Sub præcone ſubijci. Cicero pro Seſtio 48. Præconi publico ſubijceretur.
Subijcere ſub præcone non ſolùm fortunas, ſed etiam uictum ueſtitumq; neceſſarium alicuius. Cic. pro Quintio, 18.
Voci præconis bona ciuium ſubijcere, & haſtam in foro ponere. Cic. 2. Off. 122.
Per præconem uendere aliquid. Cic. 3. de Nat. deor. 122.
Actionem præco Iuriſconſultus. Cic. 1. de Orat. 121.
Ludorum præcones. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 31.
Præco uirtutum alicuius. Cic. pro Archia 18.
Præconium] præconij, (κήρυγμα, ἀνακήρυξις,) Præconis uox. Sueton. de Nerone, Et præconio ubiq; contendit. Cicero Leptæ, lib. 6. 18. 1. Reſcripſit eos, qui facerent præconium, uetari eſſe in Decurionibus: qui feciſſent, non uetari.
Acerbum præconium. Cic. pro Rab. Poſth. 28.
Deferre alicui præconium. Cic. ad Atticum, lib. 13. 269. 1.
Præconium laudum. Cic. pro Archia.
Domeſtico præconio ſtultitiæ ſuæ quamplurimos teſtes colligere. Cic. 2. de Orat. 48.
Magna quidem de te rumor præconia fecit. Oui. epiſt. 15. 28.
Homeri præconio Achillis haſta nobilitata. Pli. li. 16. ca. 13. 1.
Carmina ueſtrarum peragunt præconia laudum. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 8. 9.
Tribuere præconium. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 28. Vt mihi nõ ſolum præconium quod quum in Sigæum ueniſſet Alexãder, ab Homero Achilli tributum eſſe dixit: ſed etiam graue teſtimonium impertitum clari hominis magnique iudicatur.
Prægnoſco] prægnoſcis, prægnoui, pen. prod. prægnitum, pen. corr. (προγινώσκω,) prægnoſcere, Antè cognoſcere. Rarum eſt. A quo
Prægnitus] pen. corr. Adiectiuum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 15. 9. Quòd ſi latro prægnito noſtro aduentu, rurſus in Italiam ſe recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei.
Præcolo] præcolis, pen. corr. præcolui, præcultum, (προγυμνάζω, præcolere, Antè colere, præparare. Cic. in Partit. 42. Sunt autem alij quidam perfecti animi habitus ad uirtutem quaſi præculti & præparati rectis ſtudijs & artibus. Quint. lib. 11. cap. 1.
Præcompoſitus] pen. corr. (προκατεσκευασμένος,) Participium, ſiue Nomen ex participio, Præparatus. ut Præcompoſitum os. Ouid. 6. Faſt. 135.
Præconceptus] Adiectiuum, (προσυλληφθείς,) Antè conceptus. Plin. lib. 2. cap. 82. 1. de ſpecubus, Præconceptum enim ſpiritum exhalant, quod, &c.
Præconſumo] præconſumis, pen. prod. (προσαναλίσκω,) præconſumere, Antè conſumere. Ouid. pro Conſumere poſuit, lib. 7. Metam. 99.
- utilius bellum putat eſſe minari,
Quàm gerere, atq; ſuas ibi præconſumere uires.
Præconſumptus] Participium, (προσαναλωθείς,) Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 13.
Eſt quoq; non minimum uires afferre recentes,
Nec præconſumptum temporis eſſe malis.
Præcontrecto] præcontrectas, (προψηλαφέω,) præcontrectare. Antè contrectare. Ouid. 6. Metam. 96.
Spectat eam Tereus: præcontrectatq; uidendo.
Præcoquo] præcoquis, penul. corr. præcoxi, præcoctum, (προεψέω,) præcoquere, Antè coquere, ſeu maturare. Plin. lib. 18. cap. 29. 7. Acinique præcoquuntur in callum. Idem lib. 14. cap. 9. 2. Quidam è quacunq; dulci, dum præcocta alba faciunt ſiccantes ſole.
Præcordia] præcordium, neut. gen. pluralis numeri, (περὶ πάρδια,) Plinius lib. 11. cap. 37. 95. Exta homini ab inferiore uiſcerum parte ſeparantur membranis, quæ præcordia appellant, quia cordi prætenduntur, quod Græci appellauerunt phrenas. Omnia quidem principalia uiſcera membranis proprijs, ac uelut uaginis incluſit prouidens natura. Cic. 5. de Fin. 158. Fœlix rurſus quũ is ipſe annulus in præcordijs piſcis inuentus eſt. De Polycrate.

Digitized by Google

Præcordia (inquit Plinius lib. 30. cap. 5. 6.) uocamus uno nomine exta in homine, quorum in dolore cuiuscunq; partis si catulus lactens admoueatur, apprimaturq; his partibus, transire in eum morbus dicitur.
Subter præcordia cupiditatem locauit Plato. Cic. 1. Tusc. 34.
Ferrea præcordia. Ouid. epist. 10. 22.
Flagrãtia præcordia. Iuuen. Saty. 13. 19. Id est cõmota, et irata.
Inquieta præcordia. Horat. Epod. 5. 20.
Mollia præcordia. Ouid. 1. Metam. 111.
Aperit præcordia Liber. Horat. 1. Serm. saty. 4. 18.
Excutienda dare alicui sua præcordia. Pers. Saty. 5. 3.
Intima mouere præcordia. Ouid. 4. Metam. 102.
Mutare præcordia, Mutare animum. Propert. lib. 2. eleg. 4. 5.
Genibus premere præcordia alicuius. Ouid. 12. Metam. 28.
Virtus redit in præcordia. Virg. 2. Aencid. 74.
Stertere totis præcordijs. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.
Ligno fisso transit præcordia. Virg. 9. Aeneid. 83.
Vincta præcordia duro ferro. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 13.

Præcorrumpo] præcorrumpis, (προφθείρω,) præcorrumpere, Antea corrumpere. Ouid. 14. Metam. 27.
Dum tamen hanc sperat, dum præcorrumpere donis
Me cupit, &c.

Præcorruptus] (πρόφθαρτος,) Participium, uel Nomen ex participio. Ouid. 9. Metam. 60.
Illa quidem uenit: sed præcorrupta, meumq;
Quæ donare caput bononi uellet iniquæ.

Præcox] præcocis, pen. prod. & ut in quibusdam legitur exemplaribus, præcoquis, pen. corr. om. gen. (πρόϊμος,) Præcox ficus, Præcocia poma, quæ ante solitum tempus maturescunt. Valla, Præcox fructus, præter morem cæterorum coctus, siue ante cæteros. Plin. lib. 15. cap. 12. post Autumnum matureſcunt persica, æstate præcocia intra triginta annos reperta, & primò denarijs singula uænundata. Colum. lib. 3. cap. 2. 1. Præcoques uites. Ibidem, cap. 9. 6. Ex una percoque ulte.
Præcoquem maturitatem contrahere. Colum. lib. 1. cap. 6. 13.
Fatum præcox. Senec. Theb. 1. 50.
Ingenium præcox, Quod nimis citò maturitatem consecutum est, nimisq; citò uidetur adoleuisse. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.
Modestia præcox. Stat. 2. Sylu. 1. 8.
Risus præcox. Plin. lib. 7. in Præf. 3.
Præcox, Immaturus. Ennius Annaliũ lib. 8. Præcox pugna est.

Præcoquus] pen. corr. Idem (πρόϊος,) Mart. lib. 13. 46.
Vilia maternis fueramus præcoqua ramis, &c. Columel. lib. 12. cap. 37.
Vuas præcoquas quàm maturißimas legito.

Præcrassus] Adiect. (πολυπαχύς,) Valde crassum significat. Plin. lib. 16. cap. 8. 4. Cortex præcrassus ac renascens.

Præcurro] præcurris, præcurri, præcursum, (προτρέχω, προβίω,) præcurrere, Antè currere, siue Citò antè ire. Terentius Eunuch. 3. 2. 46.
- abi, præcurre, ut sint domi
Parata omnia. Cæsar 6. bel. Gal. 142. Præcurrunt equites: quanto res sit in periculo cognoscunt.

Præcurrere, Præcedere, antegredi. Cic. 1. de Diuinat. 192. Sed ita à principio inchoatum esse mundum, ut certis rebus certa signa præcurrerent. Budæus.
Appetitus ne præcurrant rationem. Cic. 1. Off. 142.
Neq; hoc quicquam esset turpius, quàm cognitioni & perceptioni assertionem approbationemq; præcurrere. Cicero 1. Academ. 6.
Præcurrit hyemem maturitas eius. Colum. lib. 3. cap. 1. 6.
Ætate aliquem præcurrere. Cic. in Orat. 101.
Albis equis præcurrere aliquem. Horat. 1. Serm. saty. 7. 2.
Vita præcurrere aliquem, Id est uitam, quàm alius, melioremq; & fœliciorem agere. Horat. 1. epist. 10. 7.
Præcurrere alicui, pro Anteuertere, occupare. Cic. in Catil. 91. Idem 3. de Orat. 127. Vobis uerò illum tanto minorem præcurrere uix honestum est. Budæus.
Hominem plurimorum studio, atq; omnium bona existimatione munitum, ut homo iners sine officio, sine ingenio, cum in famia, nullis amicis septus præcurrat, sine magna culpa neglegentiæ fieri non potest. Qu. Cic. de Petit. Consul. 19.
Amor uotis suis plerunq; præcurrit, Id est uota sua spe & festinatione præuenit. Plin. in epist. Budæus.
Iudicium præcurrit amicitia, tolliturq; experiendi potestatem. Cic. de Amicit. 56.
Præcurrere aduentũ alicuius in aliquem locũ. Plin. epist. 114. Hoc est præcedere.

Præcurrens] huius præcurrentis, (προτρέχων,) Præcursio quam Boetius Præcursoriam causam uocat. Cic. in Partit. 5. Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus in est aliquid argumenti.

Præcursus] huius præcursus, (προδρόμημα,) Plin. lib. 16. ca. 25. 10. Omnia intra VIII Iulij Idus Etesiarũ præcursu.

Præcursio] Verbale, Idem, (προδρομία,) Cic. de Fato 66. Idemq; illi qui ab hoc dissentiunt, confitentes non fieri assensiones sine præcursione uisorum.
Præcursio, pro Præcursoria causa, & præcurrente. Cic. in Topic. 30. Alia autem præcursionem quandam adhibent ad efficiendum, & quædam afferunt per se adiumenta, &c.

Præcursor] (πρόδρομος,) Aliud uerbale. Cicc. 7. Verr. 82. Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omnia calliunia præcursorem habere solebat & emissarium. Idem Cic. 4. Verr. 4. excursorem uocat.

Præda] huius prædæ, (λεία, λῃς, λῃλασία, βοηλασία, ἁρπαγή, προνομεία,) Dicitur à pariendo, ut ait Varro, quasi puerida, quòd manu parta sit. Præda, inquit Gellius lib. 13. ca. 23. propriè dicũtur corpora ipsa rerum quæ capta sunt.
Victor erat prædæ, præda pudenda suæ. Ouid. 2. de Arte 82.
Ceruus præda est canum. Ouid. 11. Metam. 6.
Præda & rapinæ. Cassius Cic. lib. 12. 12. 8.
Copia prædæ. Ouid. 1. Fast. 137.
Cupido cæca prædæ. Ouid. 3. Metam. 124.
Captiua præda. Claud. 3. de raptu Proserp. 68.
Facilis præda. Claud. 2. in Eutropium 113.
Fera præda. Ouid. 7. Metam. 6.
Feralis præda. Claud. de bello Getico 123.
Genialis præda. Ouid. 1. de Arte 25.
Humiles prædæ. Claud. 2. Paneg. 5.
Ingens præda. Stat. 10. Theb. 52.
Nefanda præda. Ouid. 8. Metam. 18.
Opima præda. Horat. Epod. 10. 5.
Onerosa præda, Vide Onerosus in Onus.
Perpetua præda, Vide Perpetuus.
Recens præda. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 6.
Tenera præda. Horat. 3. Carm. ode 27. 11.
Accingere se prædæ, Id est ad prædam. Virg. 1. Aeneid. 43. Illi se prædæ accingunt, dapibusq; futuris. Id est studiosè parant. Seruius.
Spe prædæ adduci. Cæsar 4. bel. Gal. 594.
Adseruare prædam. Stat. 10. Theb. 7.
Agere prædam, Vide Ago.
Amittere prædam, Vide Amitto.
Ardere amore prædæ & spoliorum. Virg. 11. Aeneid. 107.
Auertere prædam, Vide Auerto.
Auctus præda, Vide Augeo.
Capta crudelißimè ex fortunis alicuius præda. Cicero pro Domo sua 113.

Conuect-

Digitized by Google

Conuectare prædas, Vide Conuecto in Conueho.
Corrumpere prædam, Vide Corrumpo.
Diteſcere præda. Lucret. lib. 5. 251.
Diuiſa præda eſt. Senec. Agamemn. 6. 7.
Heu, terra ignota, canibus data præda Latinis, Alitibuſq; iacꝛces. Virg. 9. Aeneid. 98. De Euryalo.
Sortem ducere prædæ. Virg. 9. Aeneid. 54.
Facere prædam. Cicero 5. Verr. 99. Maximos quæſtus, prædaq; feciſſe.
Frui præda. Valer. 4. Argon. 152.
Habere prædam cum cura. Tacit. lib. 15.
Nõ habet euentus ſordida præda bonos. Oui. 1. Amor. ele. 10.
Munificè largiri prædam, Vide Munus. (10.
Nanciſci prædam, Vide Nanciſcor.
Nactus prædam. Ouid. 3. Metam. 122.
Parta præda. Cic. 1. de Fin. 79.
Ex præda, ex manubijs aurum & argentum ad eos peruenit. Cic. 2. de Lege Agrar. 62.
Potiri præda. Virg. 9. Aeneid. 73.
Victores præda, ſpolijſq; potiti. Virg. 9. Aeneid. 91.
Proponere ad prædam urbem, bona, & fortunas ciuium. Cice. 4. Philip. 158.
Quærunt prædam ſanguine. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 12.
Raptæ prædæ. Virg. 1. Aeneid. 107.
Prædæ eſſe. Cic. 7. Verr. 64. Quum ea res non ſolum prouinciæ ſaluti, uerumetiam ipſi prædæ eſſe poſſet.

Prædaceus] Adiectiuum, (λῃϊκός,) ut Pecunia prædacea. Gellius lib. 4.

Prædatitius] Aliud adiectiuum, Idem, (λῃτικὸς,) Gellius lib. 13. cap. 23. Ex manubijs non res corporaq; ipſa prædæ demonſtrat (nihil enim captum eſt horum à Troiano ex hoſtibus) ſed facta eſſe hæc comparataq; ex manubijs, id eſt pecunia prædatitia, declarat. Manubiæ enim ſunt, ſicuti iam dixi, non præda, ſed pecunia per quæſt. Populo Rom. ex præda uendita contracta.

Prædor] prædaris, (λῃΐζομαι, λεηλατέω, λαποδυτέω, προνομέυω, καταιρέίχω, συλάω,) prædari, à Præda, ut ait Varro, Diripere, & ui auferre, quemadmodum prædæ in bello ſolent. Cic. 3. Off. 94. Ex quo intelligitur, quoniam iuris natura fons ſit, hoc ſecundum naturam eſſe, neminem id agere, ut ex alterius prædetur inſcitia.
Ad multas lupa tendit oues prædetur ut unam. Ouid. 3. de Arte
Arces prædari. Valer. 5. Argon. 129. (84.
Dapes prædantur ab ore. Valer. 4. Argon. 86.
Piſces calamo prædabor. Propert. lib. 4. eleg. 2. 8.
Puella eſt me prædata. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 1.

Prædator] pen. prod. Verbale, (λῃτὴς,) Ci. 2. in Cati. 40. Quos ego utroſq; Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumq; pono.
Ioui deprædatori templum fuiſſe leginus, non quòd prædæ, ſed quòd ei aliquid ex præda in partem prædæ debebatur. Nãmos Romanorum fuit, ut bella geſturi, de parte prædæ, aliquid nummibus pollicerentur.
Aprorum prædator. Ouid. 12. Metam. 62.

Prædatrix] pen. prod. Verbale fœminimum, (λῃτὶς,) ut Herculei alumni prædatrix. Stat. lib. 1. Syl. 5. 5.

Prædatorius] Adiectiuum, (λῃτικὸς,) ut Naues prædatoriæ. Liu. 9. bel. Pun. 141. Annis prope quinquaginta nullũ Romanum exercitum uiderant præter prædatorias claſſes. Sic 4. bel. Maced. 143.

Prædabundus] Aliud Adiect. Qui prædatur. Saluſt. in Iugurtha, Vbi ſtipendium & commeatũ locauerat, ire iubet: dataq; ſe prædabundum poſt paucos dies eodem uenturum.

Prædo] prædonis, penult. prod. (λῃτὴς,) Qui prædatur. Plinius lib. 16. cap. 40. 4. Germaniæ prædones ſingulis arboribus cauatis nauigant.
Templorum omnium atq; tectorum totiuſq; urbis prædo. Cic. pro Domo ſua 108.
Liber à prædonibus, Vide Liber, liberi.
Acerbus prædo. Claud. 7. Paneg. 72.
Decidere prædonum in turbam. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 9.
Neſarius prædo. Cic. 3. de Orat. 2.
Prædo. Vlpian. in L. Sed etſi. De petitione hæreditatis, Quod autem ait Senatus eos qui bona inuaſiſſent: loquitur de prædonibus, id eſt de ijs qui quum ſcirent ad ſe non pertinere hæreditatem, inuaſerunt bona, ſcilicet quum nullam cauſam haberent poſſidendi. Et paulo poſt, De eo autem loquitur Senatus, qui ab initio mente prædonis res hæreditarias apprehendit. Budæus.

Prædonulus] prædonuli, pen. corr. (λῃΐδιον,) Diminutiuum à Catone uſurpatum.

Prædamno] prædamnas (προκατακρίνω,) prædamnare, Prius damnare, ſiue iudicare, aut condemnare. Suetonius in Auguſto, cap. 56. Sin deeſſet: deſtituere ac prædamnare amicum exiſtimaretur.
Prædamnata ſpe dimicãdi, Id eſt præſciſa. Liu. 7. bel. Pun. 106.

Prædelaſſo] prædelaſſas, (προκατακοπόω,) prædelaſſare, Antè delaſſare. Ouid. 11. Metam. 147.
quæ primas æquoris undas
Frangit, & incurſus quæ prædelaſſat aquarum.

Prædenſus] Adiectiuum, (πολυδασύς,) Valde denſus. Plin. lib. 18. cap. 18. 4. Culter uocatur, prædenſam prius quàm proſcindatur, terram ſecans.

Prædes] Vide Præs.

Prædico] prædicas, pe. corr. (κηρύττω, ἀνακορύω, ὀσσομαι,) prædicare, Apertè ſeu publice dicere, celebrare, uulgare, palàm commemorare, laudare. Terent. And. 3. 1. 7. Actum eſt, ſi quidem hæc uera prædicat. Ci. pro Lege Manil. 15. Quã prædicant in fuga, fratris ſui membra in his locis, qua ſe parens perſequeretur, diſſipauiſſe. De medea.
Prædicare palàm. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 6.
Prædicat præco, dum aliquid palàm promulgat & pronuntiat ex Senatuſconſulto, Vide Præco.
Prædicare ex Tribunali. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 71.
Victores ſe ſua uoce prædicare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 32.
Repulſam alicuius alteri prædicare. Cic. pro Plancio 41.
Monere & prædicare. Liu. lib. 2.
Ferre & prædicare. Cic. pro Archia 16.
Prædicari & nominari. Cic. pro Archia 20.
Dicere & prædicare. Cic. pro Cecinna 18.
Prædicare de aliquo. Cic. 1. Off. 192. Deforme etiam eſt, de ſe ipſo prædicare falſa præſertim, & cum irriſione audientiũ imitari militem glorioſum.
Glorioſius de ſeipſo prædicare. Cic. pro Domo ſua 72.
De ſe uera cum gloria aliquid prædicare. Cic. in Piſonem 1.
Honoratè, & honorificè, & grauiter multa de aliquo prædicare. Cic. 11. Philip. 314.
Virtutem alicuius optimè prædicare. Cic. pro Archia 15.
Prædicare miris laudibus. Plin. lib. 25. cap. 5. 3.
Gloriãda, prædicãda, et præ ſe ferẽda beata uita. Ci. 5. Tuſ. 71.

Prædicatus] pe. prod. Participium, (κεκηρυγμένος,) ut Arbor hiſtorijs alicuius prædicata. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.

Prædicatio] Verbale. Plin. lib. 35. cap. 3. 4. Affirmant uana prædicatione, ut palàm eſt. Idem lib. 20. cap. 10. 2. Radix quoq; plurimorum prædicatione trita, &c.
Factum eſt tua prædicatione, ut tantũ ei debere uidereris. Cic. Attico, lib. 9. 185. 2.
Prædicatio, Palàm cõmemoratio facta. Cic. 2. Verr. 2. Homo ui

Digitized by Google

ta atq; factis, omniũ iam hominũ opinione damnatus, pecuniæ magnitudine, sua spe, ac prædicatione absolutus. Bud.

Beneficiorum alicuius prædicatio non grata potius quàm arrogans. Cic. de Arusp. resp. 14.

Societatis nefariæ prædicatio. Cic. 5. Verr. 119.

In statu mediocri sermonis ac prædicationis res alicuius esse. Cice. Q. fratri, lib. 1. 2. 61.

Acerba prædicatio præconi futura est. Cic. 2. de L. Agr. 54.

Despiciunt prædicationem nobilitatemq; philosophi. Cicero pro Archia 20.

Prædicator] pen. prod. (κηρυκτής,) Aliud uerbale. Cic pro Corn. Balbo 2. Qui sui facti, sui iudicij, sui beneficij uoluit me esse, ut apud eosdem uos iudices nuper in alia causa fuerim, & prædicatorem, & authorem.

Te prædicatore & teste. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 16.

Prædicabilis] & hoc prædicabile, pen. corr. (καυχητός,) Palàm dicendum & gloriandum. Cic. 5. Tusc. 70. Nec in misera uita quicquam est prædicabile, aut gloriandum, nec in ea quæ nec misera sit, nec beata.

Prædicamenta, (κατηγορίαι,) uulgò uocantur quæ Quintilianus elementa decem appellat, circa quæ uersari uidetur omnis quæstio: lib. 3. cap. 7.

Prædico] prædicis, pen. prod. prædixi, prædictum, (προαγορεύω, προλέγω, πρόφημι, προτρέω,) prædicere, Antè siue prius dicere. Terent. And. 1. 1. 19.

- hoc primum in hac re prædico tibi,
Quas credis esse has non sunt ueræ nuptiæ. Cic. 2. Verr. 23.

Moneo, prædico, antè denuntio, &c.

Id temporis illos ad me uenturos aliquibus prædixeram. Cicero 1. in Catil. 7.

Prædicere aliquid præ omnibus. Virg. 3. Aeneid. 87.

Prædicere & respondere. Cic. de Arusp. resp. 27.

Monere, prædicere, portendere. Cic. de Arusp. resp. 49.

Bellum non obscurè nobis paulo antè prædixerunt aruspices. Cic. de Arusp. resp. 16.

In multos annos solis defectiones prædicũtur. Cic. 2. de Di. 25.

Futura prædicere & intelligere. Cic. 1. de Diuin. 3.

Hos mihi prædixit luctus. Virg. 3. Aeneid. 143.

Necem prædico tibi. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 2.

Genus prædicendi Chaldaicum repudiauit Scylax. Cicero 2. de Diuinat. 132.

Prædicens] penult. product. Participium, (προλέγων, Cicero Cecinnæ, lib. 6. 6. 14. Quo in bello nihil aduersi accidit non prædicente me.

Prædictus] Participium, (προρρηθείς,) ut Defectiones solis & lunæ in omne posterũ tempus cognitæ prædictæq; sunt. Cic. 2. de Nat. deor. 229.

Prædictus, pro Suprà dicto. Quint. lib. 10. Theopompus his proximus ut in historia prædictis minor, ita oratori magis similis. Ci. 4. Acad. 84. ut nihil in prædictis relinquamus. Alia exemplaria legunt præteritis.

Prædicta cœnæ hora, Hoc est præstituta. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 8.

Prædicto, absolutè. Tacit. li. 16. Montanus patri concessus est, prædicto, ne in Rep. haberetur. Subauditur existente: hoc est Quum prædictum esset.

Prædictum, prædicti, (πρόρρητον,) pro Prædictione. Cicero 2. de Legibus 54. Augurum prædictis multa incredibiliter uera cecidisse.

Vatum prædicta interpretari. Cic. 2. de Leg. 50.

Vatum prædicta terribili monitu horrificant. Vir. 4. Aen. 93.

Prædictio] prædictionis, Verbale, (πρόρρησις, προαγόρευσις,) Quod prædicitur, siue prænuntiatur, uel prædiuinatur. Cic. lib. 1. de Diuin. 7. Ex quo genere sepe hariolorum etiam & uatũ furibundas prædictiones. Idẽ 2. de Nat. deo. 10. Prædictiones uerò & præsensiones rerum futurarum.

Prædictio & notatio cuiusque uitæ ex natali die. Cicero 2. de Diuinat. 131.

Mali prædictio tum probatur, quum ad prædictionem cautio adiungitur. Cic. 2. de Diuin. 81.

Fatorum ueteres prædictiones. Cic. de Arusp. resp. 16.

Prædictiones diuinæ. Plin. lib. 7. cap. 37. 1.

Diuina prædictione qui non uteretur, quis rex unquam fuit? Cic. 1. de Diuinat. 155.

Habet fidem nostra prædictio. Cic. Cecinnæ, li. 6. 6. 15.

Prædisco] prædiscis, prædidici, pen. corr. (προμανθάνω,) prædiscere, Antè discere. Plin. lib. 18. cap. 24. 10. Et confitendum est cælo maximè constare ea, quippe Virgilio iubente prædisci uentos antè omnia. Virg. 1. Georg. 11.

Ventos & uarium cæli prædiscere morem,
Cura sit. Hos uersus citat Colum. lib. 1. cap. 4. 3.

Prædiscere & meditari aliqua. Cic. 1. de Orat. 71.

Præditus] pen. corr. Id est habeo. Quasi affectus: de quo sic Valla, Præditus sum (inquit) bono dicitur, & præditus sum malo: sicut Affectus sum malo, & affectus sum bono, id est (ut breuiter magis, quàm optimè dicam) habeo bonum, & habeo malum. ut Præditus sum humanitate, uirtute, diuitijs, dignitate, uiribus: qui sermo est usitatiss. mus, Nunquã tamen cum ablatiuo & præpositione a uel ab ut fit in Affectus. ucluti, Ego sum à rege magnis honoribus affectus: non autẽ, Sum præditus à deo magnis uiribus. De malo rarius. Cic. pro Sylla 5. Nisi uerò me unum uis fr um præter cæteros, me asperũ, me inhumanũ existimari, me singulari immanitate, & crudelitate præditũ. Idem pro Rab. perduel. reo, 13. Confectus senectute, morbo præditus. Correctiora aũt exemplaria habent præpeditus. Hactenus Valla lib. 5.

Aetate præditus. Cic. 5. Verr. 51.

Amentia & audacia præditus. Cic. 4. Verr. 72.

Animo & sensibus præditus mundus. Cice. 1. de Nat. deor. 28.

Nulla, aut humili aliqua arte præditus, & mediocris homo. Cice. pro Cluentio 7.

Audacia præditus. Cic. pro Rosc. Comœdo 2.

Authoritate præditus & miseria. Cic. 7. Verr. 85.

Præditus authoritate & potestate. Cic. pro Rosc. Amer. 91.

Beneficijs summis maximisq; rebus gestis, summo ingenio & prudentia præditus. C. Curio. Cic. pro Lege Manil. 48.

Bonitate singulari & modestia præditus. Ci. pro Dom. sua 85.

Cupiditate singulari, audacia, scelere præditus homo. Ci. 1. Ver.

Dignitate magna præditus puer. Cic. 2. de Inuent. 122. (4.

Diuinitate præditæ imagines. Cic. 1. de Nat. deor. 164.

Gloria ingenij summa præditus. Cic. pro Archia 7.

Luctu præditus miser. Cic. pro Rosc. Amer. 13.

Leuitate præditus, egestate, perfidia. Cic. pro Flacco, 5.

Magistratu summo præditus uir. Cic. 6. Verr. 78.

Medicamentis præditum cornu. Plinius lib. 8. cap. 32. 5. de cornu cerui.

Mente præditus. Cic. 4. Acad. 227.

Diuina mẽte & cõsilio præditi homines. Cic. 2. de L. Agr. 88.

Sapiens & alta mente præditus homo. Cic. pro Mil. 15.

Metu paruo præditus. Cic. 5. Tusc. 58.

Multitudine infinita, uarietate admirabili præditi siderum errores. Cic. de Vniuers. 42.

Natura immortali præditus. Lucret. lib. 1. 48.

Paruis opibus ac facultatibus præditus. Cic. 1. Verr. 38.

Ornamentis honoris, fortunæ uirtutis, ingenij præditus uir. Cice. pro Lege Manil. 35.

Potestate summa præditus uir. Cic. pro Domo sua 85.

Prudentia & exercitatione præditus uir. Cic. pro Cluent. 68.

Religione

Digitized by Google

Religione ſumma & authoritate præditus homo. Cicero pro Cluentio, 41.
Sacerdotio ampliſsimo præditus. Cic. ad Att. li. 8. 14. 3.
Sapientia præditus propè ſingulari. Cic. Seruio, lib. 4. 3. 2.
Senſu diuino præditus. Lucret. lib. 5. 29.
Spe optima præditus. Cic. pro Flacco, 1. & 2. Verr. 6. (62.
Spe ſumma & animi & ingenij præditus adoleſcēs. Ci. 2. Phil.
Studio optimo, iudicio minus firmo præditos docere, non alienum eſt. Cic. in Orat. 13.
Rectiſsimis ſtudijs atq; optimis artibus præditus adoleſcens. Cicero pro Cælio, 17.
Studio uenandi uel pilæ præditus. Cic. de Amic. 64.
Studijs literarum doctrinaq; præditus. Ci. Acilio, lib. 13. 31. 3
Tumore præditum, deformatum & decoloratū corpore mortuum conſtat eſſe. Autor ad Heren. lib. 2. 81.
Singulari uirtute, conſtantia, grauitate præditus uir. Cicero pro Domo ſua, 31.
Vitio perſpicuo & grandi præditum poſuimus exemplum. Cicero 1. de Inuent. 100.

Prædiues] pen. pro. prædiuitis, pen. cor. o. g. (πολυπλούσιος,) Valde diues. Plin. lib. 34. ca. 3. 2. Prædiues numinū uice illud candelabrum coluit.
Aula prædiues. Claud. 2. in Ruffinum, 29.
Cornu prædiues. Ouid. 9. Metam. 19.

Prædiuino] prædiuinas, penul. prod. (προμαντεύομαι,) Prædiuinare. Plin. lib. 11. cap. 10. 1. Prædiuinant enim & pes uentos, imbresq;.

Prædiuinatio] Verbale, (προμάντευσις,) Plin. lib. 8. ca. 25. de Nilo, Parit oua quanta anſeres, eaq; extra eum locū transferens ſemper incubat prædiuinatione quadam, ad quem ſummo auctu eo anno egreſſurus eſt Nilus.

Prædiuinus] pen. prod. Adiectiuum, (ἔνθεος,) Valde diuinum ſignificat. Plin. li. 37. c. 10. 27. Promittitur prædiuina ſomnia repræſentare.

Prædium] huius prædij, (χωρίον, κτῆμα,) A præda: eo quòd capti ab hoſtibus agri militib. diſtribuebantur. Vel dicitur à præſtando, ut ait Varro. Alij à prius, ſeu ualde dando. Eſt ruſtica & urbana poſſeſsio. Cic. 3. Offi. 84. Ac de iure quidem prædiorum ſanctum eſt apud nos iure Ciuili, ut in his uendendis uitia dicerentur, quæ nota eſſent uenditori.
Continentia prædia fundo, Vide Contineo.
Culta prædia. Claud. 1. in Ruffinum, 38.
Dotalia prædia. Cic. Att. lib. 15. 329. 14.
Libera prædia, Vide Liber liberi.
Paterna prædia. Quintil. lib. 6. cap. 3. 31.
Ruſtica prædia. Cic. pro Roſc. Amer. 24.
Triquetra prædia. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 11. Triquetra, inquit Acron, Græcè Trimacria dicitur. Porphyrio uerò dicit Triquetra prædia Sicula dici, quòd in tres partes, id eſt promontoria diducta ſit, uel quadrus.
Vrbana prædia. Cic. 5. Verr. 172.
Accipere prædia in eſtimationem ab aliquo, Vide Accipio.
Fructus prædiorū abeunt in ſumptus. Cic. Att. li. 11. 210. 2.
Aedificare prædia, Vide ædifico.
Fructuoſa prædia colenda ac tuenda pater filio tradiderat. Cicero pro Roſcio Amer. 24.
Dividere prædia. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 34.
Emere prædia ab aliquo. Cic. Rutilio, lib. 13. 9. 4.
Mancipare paterna prædia. Quint. lib. 6. cap. 3. 31.
Vendere prædia. Cic. 3. Verr. 100.

Prædiolum] huius prædioli, pe. cor. Dimin. (κτιδίδιον,) Cic. M. Cælio, li. 2. 15. 7. Sed mea prædiola tibi nota ſunt.
Aedificata bellè prædiola noſtra, & ſatis amœna. Cicero Attico, lib. 16. 333. 4.

Prædiatus] pen. prod. Adiect. Prædijs munitus. Apul. lib. Flo. Ipſe bene ueſtitus, bene prædiatus.

Prædiatorius] Adiect. (κτιατικὸς,) Quod ad prædium pertinet, ut Prædiatorium ius. Cic. pro Corn. Balbo, 35.

Prædiatores] (κτιατορόμοι,) Homines in iure prædiatorio periti. Cic. Att. li. 12. 241. 8. Quod pro Corneficio me abhinc amplius annis XXV. ſpopōdiſſe dicit Flauius, eiſi reus locuples, eſt & Apuleius prædiator liberalis: tamē uelim des operā, ut inueſtiges ex conſponſorum tabulis ſitne ita. Ibidem, 241. 8. & 2. Procuratores Corneficij & Apuleium prædiatorem uidebis. Budæus.

Prædo] prædonis, Vide Præda.

Prædomo] prædomas, pe. cor. (προδαμάζω,) prædomare Antè domare, ſedare, comprimere. Senec. epiſt. 114. Et omnes eaſus antequam exciperet, prædomuit meditando.

Præduco] præducis, pen. pro. præduxi, præductum, (ἐμπροσθοπορεύω,) præducere, Antè ducere. Plin. lib. 35. cap. 16. 2. Probatur mollitie, & quòd ſi æra præducantur, uiolaceum reddit colorem.
Foſſam præducere. Tacit. lib. 14.
Præducere foſſam homini obſeſſo, pro Foſſa circumuallare. Seneca lib. 2. de Ira.
Vallum præducere. Tacit. lib. 14.

Prædulcis] & hoc prædulce, (πολυγλυκὺς,) Valde dulcis. Plin. lib. 12. cap. 5. 3. Fructus per ſolia ſolibus coctus prædulci ſapore, ſic lib. 11. cap. 17. 4.
Luxuries prædulce malum. Claud. 2. Paneg. 27.
Thyrrenæ uolucres nautis prædulce minātur. Sta. 5. Syl. 5. 17

Præduro] præduras, pen. pro. (ἐπισκληρόω,) prædurare Valde durum facere. Colum. lib. 3. cap. 11. ad finem, de rubrica, Verum, eſt in opere difficilior, quòd neq; humentem fodere poſſis quòd ſit glutinoſiſsima: nec nimium ſiccam, quia nimium præduratur. Vetus exemplar habet prædura. Plin. lib. 23. cap. 7. 24. Aliqui myrrha adiecta & cupreſſo præduratum uas ſole torrebant.

Prędurus] pen. pro. Adiect. (ἐπισκληρος,) Valde durus, ut Prædura gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 27.
Viribus prædurus. Virg. 10. Aeneid. 150.
Corpora prædura. Virg. 2. Georg. 107.
Labor prædurus. Valer. 1. Argon. 48.
Tēpora prædura fregit nodoſo robore. Oui. 12. Metam. 70.
Prædura ætas, cui opponitur Tenera. Colum. lib. 6. cap. 2. 1.

Præeo] præis, præui, pen. pro. præitum, pen. cor. (προάγω, προέρχομαι, προηγοῦμαι,) præire, Antè ire. Liu. 2. ab Vrbe 26. Præierat Aruns Tarquinius filius regis, rex ipſe cum legionibus ſequebatur.
Præi uerbis quod uis, id eſt dic primùm uerba quæ uis me referre. Plaut. Rud. 30. 47.
Mihi præire digneris quid me putes obſeruare debere. Plinius epiſtol. 264.
Præire uerba dicebant uetere, quum carmen aliquod canendum ante quàm uel fœdus feriretur, aut execratio piaculi gratia per Pontificem, uel ſacrificulum, aut alium magiſtratum fieret, magiſtratus primò pronuntiabat. Budæus, Præire, eſt uerba præfari, & ſubſequi, et dictata uerba pronuntiare. Liu. 8. ab Vrbe, 45. Agedum Pontifex publicus Pop. Rom. præi uerba, quibus me pro legionib. denouceam. Idem de bel. Maced. Præcuntib. execrabile carmen ſacerdotibus.
Præire obſecrationē, pro Dictare. Suet. in Claud. Cæſ. ca. 22.
Præire uoce alicui quid iudicet. Cic. pro Milone, 2.
Præire de ſcripto. Budæus, Præire hodie uerba dānationis actuarij, aut eorū uicarij carnifici ſolent, quū damnati ſacinoroſi ad ſupplicia trahuntur, ſed de ſcripto id faciūt. Id enim De ſcripto præire dicitur. Pli. li. 28. ca. 2. 2. Vidimus certis

Digitized by Google

precationibus obsecrasse summos magistratus, & nequid uerborum prætereatur, aut præposterum dicatur, de scripto præire aliquem. Budæus.

Præire alicui de re aliqua. Gellius lib. 14. ca. 2. Id est, pronuntiare quod sequatur.

Præeunt discipulis præceptores. Quintil. lib. 2. cap. 5. Non uidentur suffectura tempora, si legẽtibus singulis præire sempe ipsi uelint. Hoc est, antè pronuntiare, et prædictare & prælegere. Nam statim sequitur, Et hercle prælectio.

Præiens] præeuntis, (προεχόμενος, προηγούμενος,) Participium. Ouid. ad Liuiam, 82.

Et uenit stella non præeunte dies.

Præeunte natura deduci ad cognitionem aliquam. Cicero 2. de Finib. 104.

Præfacilis] & hoc præfacile, pen. cor. (παύ ῥάδιος,) Val de facile. Plaut. Epid. 14. 21.

– te profecto Apoecides
Nihil moror mihi. P. de præfacili Epidice.

Præfaris] uel præfare, pen. prod. præfatus sum. (προλογίζω, φροιμιάζω, προοιμιάζω,) præfari, Ante fari, proloqui. Colum. in Præfa. 28. Quas ordine suo tunc demũ persequar, quum præfatus fuero quæ reor ad uniuersam disciplinam maximè pertinere. Cic. de Vniuers. 47. Sed hæc satis sunt dicta nobis, quæ de deorum qui cernũtur, quiq; sunt orti, natura præfati sumus, habeant hunc terminum. Hic pro simplici uidetur positum, id est fati & locuti.

Præfari honorem, Est quum quid turpe dicturi, solemus duobus aut tribus uerbis præfari, hoc pacto. Si commemorare fas est, Honore dicto, Honor sit auribus, & huiusmodi. Cicero Papyrio Pæto, lib. 9. 22. 13. Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrẽ strangulauit, honorẽ non præfamur. sin de Aurelia aliquid, aut Lolia, honos præfandus est. Idem 2. de Pacem præfari. Stat. 2. Achil. 11. (Finib. 51.

Præfari Africam. Plin. lib. 28. cap. 2. 14. Attalus affirmat scorpione uiso, siquis dicat duo, cohiberi nec uibrare ictus. Et quoniã scorpio admonuit, in Africa nemo destinat aliquid, nisi præfatus Africam. In cæteris uerò gentibus deos antè obtestatur ut uelint. His postremis uerbis declarat seipsum Plin. Cic. 1. de Diuin. 165. Idcirco omnibus rebus agendis, quod bonũ, faustũ, fœlix, fortunatumq; eßet, præfabantur.

Præfari carmen. Liu. 5. ab Vrbe, 184.

Præfatus diuos solio rex insit ab alto. More antiquo: nam maiores nullam orationem nisi inuocatis numinibus, inchoabant. Virgil. 11. Aeneid. 61. Seruius.

Præfari aliquem in scribendo opere. Plin. lib. 8. cap. 16. 2.

Præfans] Particip. (προλογίζω,) Catul. Arg. epig. 59. 77.

Talia præfantes quondam fœlicia Pelei,
Carmina, diuino cecinerunt pectore Parcæ.

Præfatio] Verbale, (πρόλογος, προοίμιον,) Id quod præloquimur ante quàm ad rem ueniamus. Cice. 5. Verr. 162. Quæ porrò præfatio tuæ donationis fuit?

Adhibere præfationem. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 25.

Dare præfationem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 52.

Præfectus] Vide Præficio.

Præfero] pen. cor. præfers, prætuli, pen. cor. prælatum, pen. pro. (προνομίζω,) præferre, Ante ferre. Ouid. 2. Fast. 68.

Et præfert cautas, subsequiturq; manus, id est, ante se manus fert, ut solent ij qui in tenebris ambulant.

Facem præferre. Cic. 6. Verr. 66. Sinistra manu retinebat arcum, dextra ardentem facem præferebat.

Præferre facem ad libidinem. Cic. 1. Catil. 9.

Tædas præferre. Cic. 6. Verr. 95.

Præferre lumen. Cic. Antequam iret in exilium, 5. Vos uos obtestor dij immortales, qui meæ menti lumina prætulistis, quum consensum extinxi coniurationis. Idem pro Sylla 30

Sensus aperte præferre. Plancus Cic. lib. 10. 8. 9.

Opem præferre. Stat. 6. Theba. 95.

Præ hoc loco nihil significare uidetur, sed augere tantum.

Præfertur opinio, pro lactatur. Cæsar 1. bel. Ciuil. 183.

Præferre, (προτιμᾶν, προκρίνειν, προϊσχεσθαι,) Præponere. Cic. pro Rosc. Amer. 52. Auaritiam præfers, qui societatẽ coieris de municipijs, cognatiq; fortunis cum alienißimo. Ouid. 4. Metam. 12.

Altera quas Oriens habuit, prælata puellis.

Se alijs præferre. Cic. 2. de Orat. 186.

Ius imperij amori patrio præferre. Cic. 1. de Finib. 35.

Salutem Reipub. suis commodis præferre. Cic. pro l. Man. 50.

Hominem à se ortum hominibus nobilißimis, omnibus honoribus præferre. Cic. 6. Philip. 215.

Bonitate præfertur. Plin. lib. 12. cap. 21. 2.

Præferre cum infinitiuo. Colum. lib. 1. cap. 3. Vt multi prætulerint carere poematibus.

Præferre, (προϊσχεσθαι,) pro Præ se ferre, Ostendere. Plin. epist. 22. b. In summa, non facilè quis quenquam ex istis qui sapientiæ studiũ habitu corporis præferunt, huic uiro cõpararit. Liu. Vultus tuus nescio quod ingens malum præfert.

Præfericulum] præfericuli, pen. cor. Vas æneum sine ansa patens, ueluti peluis, quod præferre in sacrificijs solebant ueteres. Festus.

Præferox] pen. cor. præferocis, pen. pro. Adiect. (πολυάγγελος,) Valde ferocem significat. Liu. 5. ab Vrbe, 160. Mittis legationi præferoces legatos, Gallisq; magis quàm Romanis similes habuißet. Ibidẽ, lib. 3. 157. Præferocis animi.

Præferratus] pe. pro. Adiect. (προσιδηρωμένος,) Quod ferrum habet in cacumine. Plin. lib. 18. cap. 10. 7. Quippe & Hetruria spicam farris tosti pinsente pilo præferrato, si fistula ferrata, & stella intus denticula, ut nisi intẽti pinsant, concidantur grana, ferroq; frangantur.

Præferratus, Ferro uinctus. Plaut. Persa, 2. 23.

– plusculum annum fui
Præferratus apud molas Tribunus uapularis.

Præferuidus] pen. cor. Adiect. (πολύζεστος,) Valde feruidum significat. Colum. lib. 3. cap. 1. 3. Et omni declinatione mundi, nisi tamen glaciali, uel præferuida curæ mortalium respondet. Liu. 9. ab Vrbe, 94.

Præfestino] præfestinas, pen. pro. (προσπέγω,) præfestinare, Ante tempus festinare. Plaut. Rud. 4. 31.

Qui præfestinet, ubi herus adsit, præloqui. Liu. 3. bel. Pun. 62. Cõcedendo plebi Senatum, ubi uelint, defecturos se, ne deficere præfestinarent, effecisse. Tacit. lib. 5.

Toronæum, Thermæumq; sinu præfestinans.

Præfestinatus] pen prod. (προεπεγμένος,) Participium, aut Nomen ex participio. Ouid. de Nuce, 20.

Et tamen inuenias qui me iaculetur, & ictu
Præfestinato munus inane petat.

Præfestinè] pe. pro. Aduerb. (προσπαισμόχως,) Celeriter. Plau. Ru. 12. 4. Vt sine labore extraxi hãc præfestinè satis?

Præfestinatim, pe. pro. Aduerbiũ, Idem. (προεπεγμένως,) Sisenna Histor. lib. 4. Iidemq; perseuerauerunt uti lex peruenire ad Quæstorem, ac iudices quos uellent instituerent præfestinatim & cupidè.

Præfica] præficæ, pen. cor. (ἀθρήνοσαι τὸν νέκυν,) Nonius, Præficæ dicebantur apud ueteres quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, & fortia facta laudarẽt. Plaut. Truc. Præfica, quæ alios collaudare, se uerò non potest. Lucilius lib. 22. Mercede quæ conductæ flentalieno in funere præficæ multo, & capillos scindunt, & clamant magis.

Præficio

Digitized by Google

Præficio] præficis,pen.cor.præfeci,pen.prod.præfectum, (ἐφίστημι, προίστασθαι,) præficere, Ex præ & facio, Est quod uulgò dicitur,Committere aliquem & ordinare.Colum.lib.1.cap.7.4. Ne talis præficiatur negotio. Ouid.1. de Arte,2.Me Venus artificem tenero præfecit Amori.

Præficere curatorem qui præsit.Cic.4.Verr.101.

Custodem prærogatiuæ aliquem comitijs præficere. Cic. Post red.in Senatu,15.

Custos præficitur lateri.Claud.8.Paneg.9.

Deum præfecit mundo Aristoteles.Cic.1.de Nat.deor.48.

Ducem populo præficere.Cic.pro Domo sua,69.

Imperatorem alicui bello præficere.Cic.pro l.Manilia,34.

Præficere legatos legionibus.Cæsar 5.bell.Gall.89.

Præficere magistratum procurationi.Cic.2.de Legib.104.

Pecori aliquem præficere.Cic.pro Plancio,51.

Regioni alicui,aut negotio præficere aliquem.Cice.Attico,libro 10.194.1.

Reipublicæ seditiosos homines præficere.Cic. pro Flacco,12.

Præficere aliquem stationibus uiarum.Stat.4.Sylu.9.4.

Præfectus]præfecti,(προστάτης,ἐπιστάτης,)Qui alicui rei gerendæ præficitur.

Præfectus moribus, Qui ad mores componendos, & quod uulgò dicitur reformandos, ordinatus est. Cicero ad Papyrium,lib.9.15.13.

Sacris præfecta maritis Iuno.Ouid.epist.2.18.

Præfectus Prætorio,qui & præfectus Prætorianorum dicitur apud Suetonium in Claudio Cæsare.

Vt clarius intelligatur quis olim Præfectus Prætorio diceretur,& quod esset eius officium,sciendum est,olim regnante Romulo eum qui præerat Prætorio, id est militibus cohortibusq; Prætorianis circa palatium principis, solitum fuisse etiam in bella prodire,& dictum Magistrum equitũ. Sed ubi Romanorum opes creuerunt,distincta fuere officia ut hic excubias ageret ad tuendam principis salutẽ: ille uerò contra hostes imperium tueretur. Meminit Iustinianus, C.De Præfecto Præt.l.j.Neq; tacendum est,à paulo recentiorib.Cæsaribus, præfectos Prætorio missos quandoq; ad regendas prouincias.Cuius testimoniũ affert.l.pen.et l.ult. C.De offi.Præf.Præt.ubi legitur; Præf.Prætorio Africæ,et Præf.Præt.Oriẽtis.Quanta aũt sit huius magistratus dignitas,ostendit Cassiodorus epist.lib.6.Potestati præfecti Prætorio nulla dignitas est æqualis. Vice sacra iudicat. Nullus ei miles fori authoritate præscribit, excepto Officiali Magistri militum.Curiales etiam uerberat.In officio suo ius retinet singulare.Secundũ post Imperatorem locũ obtinebat. Ab eo ex Cæsarũ priuilegio prouocare nõ licebat. Alciatus

Præfectus urbi.Gellius lib.13.cap.16.

Præfecti regij.Liu.6.bel.Maced.47.

Præfectus erarij,Vide Aerarius præfectus in Aes æris.

Præfectus annonæ.Liu.4.ab Vrbe.

Dux præfectus classis.Cic.7.Verr.71.

Gymnasij præfecto haud mediocres pœnas penderes. Plautus Bacch.8.21.

Præfectus libidinum.Cic.Post reditum in Sen.13.

Præfectus oræ Ponticæ.Plin.epist.238.

Præfecti prouinciarum,inquit Budæus, sunt quos balliuos & seneſcalos uulgò dicimus.

Præfectura] præfecturæ,pen.pro.(πρόστασις,προστασία,) Festus,Præfecturæ ea appellantur in Italia, in quibus & ius dicebatur,& nundinæ agebantur:& erat quædam earum Respub. neq; tamen magistratus suos habebãt,in quas legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Quarũ genera fuere duo:alterum in quas solebãt ire præfecti quatuor sexuirũm pro populi suffragio creati erant in hæc oppida,Capuam,Cumas,Casinium,Vulturnum,Literanum,Puteolos,Acerras,Suessulam,Atellam,Calatiam. Alterum,quas Prætor urbanus quotãnis in quæq; loca miserat legibus,ut Fundos,Formias,Cere, Arpinum,aliaq; complura.Hactenus Festus.Plin.lib.5,cap.9.3. Diuiditur in præfecturas oppidorum quas nomos uocant.Ci.pro Sestio,25 Nullum erat Italiæ municipium,nulla colonia,nulla præfectura,nulla Romæ societas uectigalium,&c.

Dare præfecturas alicui. Cic.Att.lib.6.111.10.

Præfecturæ dabãtur honoris gratia.Cic.ad Att.li.5.110.10.

Promittere præfecturam alicui.Cic.Att.lib.6.111.9.

Præfectorius] Adiect.(ἐπιστατικὸς,) ut Præfectorius uir. Vlpianus de Senatoribus l.prima.

Præfido] præfidis,penult.prod. præfidi,præfisum,penult. produ.(μεγάλως πείθομαι,) præfidere, Valde fidere.Cic. primo Offic.128. Sic homines secundis rebus effrænatos, sibiq; præfidentes,tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere.

Præfigo] præfigis,penult.prod. præfixi, præfixum, (προσπήγνυμι,)præfigere,Ante figere.Plin.lib.33.cap.4.9. Lineas itineri præfigunt.

Arma præfigere puppibus.Virg.10.Aen.16.

Capita in hastis præfigere. Virg.9.Aeneid.97.

Præfigere,Præcludere.Virg.3.Georg.80.

Multi iam excretos prohibent à matribus hœdos,
Primaq; ferratis præfigunt ora capistris.

Præfixus] Participium.(προσπηχθεὶς,) Plin.lib.26.cap.4 2.Antea rostra nauium Tribunali præfixa foro decus erat.

Veru præfixa latus.Tibull.lib.1.eleg.6.10.

Hastilia præfixa ferro.Virgil.5.Aeneid.112. (Pun.18.

Præfixa ferro iacula, Quibus affixũ est ferrũ acutũ.Li.6.bel.

Præfinio] præfinis,pen.prod.præfiniui, præfinitum,pen. pro.(προορίζω,) præfinire,Præscribere,præstituere. Ci.ad Marium,lib.7.2.1.Sed eo uidisti multum,quòd præfinisti quo ne pluris emerem.

Præfinire aliquid de aliquo.Cic.7.Verr.137.

Præfinire diem.Cic.de Prouinc.Consul.30.

Præfinire restrictè.Idem 2.de Legib.73.

Præfinire sumptum funerum ex censibus.Ci.2.de Legib.106

Præfinitum & Infinitum,contraria.Cic.1.de l.Agraria,5.

Præfinito] pen.prod.Aduerbium,(προωρισμένως,)ut Præfinito loqui.Donatus dicit deesse Tempore:ut dicamus Præfinito tempore.Terent.Hecyra,1.2.19.Nam illic haud licebat,nisi præfinito loqui.

Præfloreo] præflores, pen.prod. præflorui,(προανθέω,) præflorere,Antè florere. Plin.lib.16.cap.29.1.Ideoq; & præflorent talia,& prægerminant.

Præfloro] præfloras,pen. pro. (προδρέπω,) præflorare, Quasi prælibare,ut ait Budæus. Gell. Et futuri gaudij fructum spes tibi iam præflorauerit.Plin.in Paneg.98.

Præfluo] præfluis,præfluxi,præfluxum,(προρρέω,)præfluere,Antè fluere.Plin.lib.4.cap.5.3. Præfluente Alpheo amne.Idem lib.5.ca.30.7.Pergamum quoa intermeat Silenus,præfluit Cetius profusus Pindaso monte.& lib.6.ca.3.1.Archelaidem quam præfluit Halys.

Præfoco] præfocas,pen.prod (ἄγχω,)præfocare, Spiritum faucibus claudere.Ouid.in Ibin,112.

Præfocent animæ Gnosia mella uiam.

Præfodio] præfodis,pen.corr.præfodi,pen.pro.præfossum (προορύττω,)præfodere, Idem quod Fodere significat,sue aliè fodere.Plin.lib.17.cap.11.4.Præfodere scrobes antè.

Præfodiunt portas.Virg.11.Aeneid. Seruius.

Id est ante portas,fossas faciunt,quæ res nimiam indicat desperationem.Ouid.13.Metam.12.

-fictumq;

-fictumq; probauit
Crimen & ostendit quod iam præfoderat auru. id est quod iam antea absconderat, seu defoderat.

Præfœcundus] Adiect. (πολυγόνιμος,) Valde fœcundum significat. Plin. lib. 16. cap. 27. 4. Omnia autem celerius se nescunt præfœcunda.

Præfor] non dicimus, Vide Præfari.

Præformido] præformidas, pen. prod. (διαταφοβοῦμαι,) præformidare, Valde formidare. Quint. lib. 4. cap. 5. Quã iudex si prouidet, nõ aliter præformidat, quàm qui ferrum medici antè quàm curetur, aspexit.

Præformo] præformas, (προμορφόω,) præformare, Antè uel prius formare. Quintil. lib. 2. cap. 2. Nanq; incipientibus danda erit uelut præformata materia secundum cuiusq; uires. Id est declamationis formam dare debet præceptor, diuidendo, & dictionem incipiendo. Silius lib. 7. 78. Atq; his præformat dictis, fingitq; monendo.

Præfrigidus] penult. correct. Adiectiuum. (πολύψυχρος,) Valde frigidus. Plin. lib. 17. cap. 20. 5. Septentrionali & præfrigido situ.

Auster præfrigidus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 7.

Præfringo] præfringis, præfregi, pen. prod. præfractum. (προαγνύω,) præfringere, prius frangere. Colum. lib. 2. Et præfractas stirpes, summasq; radices, quibus ager arbusto consitus implicatur, omnis refodiat ac persequatur.

Præfringere, Frangere, uel effringere. Liu. 8. ab Vrbe 50. Et hastas aut præfregissent, aut hebetassent.

Præfractus] (προδιατεταγνύμενος,) Participium, siue Nomen ex participio. Celsus lib. 5. Surculus corpori infixus si præfractus est, uel altius descendit quàm ut manu aut ferro eiici possit, medicamento euocandus est.

Pinus præfracta. Ouid. 12. Metam. 72.

Præfractus, Durus & inflexibilis. Valerius Max. lib. 6. Cic. in Orato. 23. Thucydides autem præfractior, nec satis ut ita dicam, rotundus.

Præfractè] Aduerb. (ἀνυποδλήτως,) Obstinatè. Cic. 3. Offi. 118 Nimis mihi præfractè uidebatur ærariũ uectigalia defendere

Præfulcio] præfulcis, præfulsi, præfultũ, (προεμείδω,) præfulcire, Præmunire, fortificare, sustentare. Plau. Pseu. 12. 6.
- ubi ego omnibus
Paruis, magnisq; miseris præfulcior.

Præfulcire, & præmunire, per translationem. Cicero ad Atticum, lib. 5. 100. 3.

Præfulgeo] præfulges, præfulsi, (περισελαγίζω,) præfulgere, Præter modum fulgere. Author ad Herennium, lib. 3. 126. Tum nec nimis illustres, nec uehementer obscuros locos haberi oportet, ne aut obcæcentur tenebris imagines, aut splendore præfulgeant.

Præfulgens, Participium, (περισελαγίζων,) ut
Murice aurato præfulgens. Silius lib. 4. 66.
Pellis præfulgens unguibus aureis. Virgil. 8. Aeneid. 111.

Præfulguro] præfulguras, pen. cor. (προαστράπτω,) præfulgurare, Antè fulgurare. Valer. 3. Argon. 24.
-strictoq; uias præfulgurat ense. hoc est coruscare facit.

Præfurnium] præfurnij, (προπυγεῖον,) Os patens fornacis, quo ligna in fornacem induntur, & deinde obstruitur, ut ait Budæus. Cato cap. 38. 2. Ventus ad præfurnium caue to ne accedat. Sic cap. 38. 1.

Prægelidus] penul. corr. Adiectiuum, (πολυπερυμνώδης,) Qui multum aut nimis frigidus est. Columel. lib. 2. Ea locis prægelidis ac niuosis, ubi æstas humida & sine uaporibus, rectè committitur. Idem lib. 11. cap. 2. 31. Prægelidum & pluuium cœlum.

Riui prægelidi. Silius lib. 4. 46.

Prægermino] prægerminat, pe. cor. (προβλαστάνω,) præ germinare, Antè germinare. Plin. li. 16. cap. 29. 1. Ideoq; & præflorent talia, & prægerminant.

Prægestio] prægestis, prægestiui, prægestitum, pen. prod. (ὑπερπροθυμοῦμαι,) prægestire, Valde gestire. Cic. pro M. Cælio, 53. Prægestit animus iam uidere, primum lautos iuuenes mulieris beatæ ac nobis familiares.

Animus prægestit apisci aliquid. Catul. Argon. epigr. 59. 29.

Prægestiens] Particip. (ὑπερπροθυμούμενος,) Horat. 2. Carm. ode 5. 2. - nunc in udo
Fudere cum uitulis salicto
Prægestientis. De puella innubili, quam iuuencæ cõparat. Porphyrio Prægestiẽtis, interpretatur Properãtis, crescẽtis.

Prægigno] prægignis, prægenui, prægenitũ, pen. cor. (προγεννάω,) prægignere, Antè gignere. Plaut. Pseud. 7. 77. Quia nolebam ex me morem prægigni malum. Id est, nolebam esse author mali moris.

Prægnans] (ἔγκυος, ἐγκύμων, κυῶν,) Quæ iam occupata est in generando quod conceperit. Cic. 1. de Diuinat. 71 Quum prægnans hunc ipsum Dionysium aluo contineret, somniauit se peperisse satyriscum.

Vxor prægnans. Cic. pro Cluentio, 25.
Canis prægnans. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
Folia prægnantia. Plin. lib. 25. cap. 13. 3.
Nitrariæ prægnãtes, sed nondũ parientes. Plin. li. 31. ca. 10. 8
Sus prægnans. Varro 2. de Re rust. cap. 4. 7.
Prægnans arbor, quæ etiam fœta dicitur, tũc scilicet quum humorem & succum sibi familiarem exuxit, necdum in folia aut flores propagauit. Plin. lib. 12. cap. 14. 6.

Prægnatio] prægnationis, Denominatiuũ, (κύησις,) Var. de Re rust. Hi enim primi prægnationis, & extremi fines. Plin. lib. 8. epist. 10. ad Fabatum, Dum se prægnantem esse puellariter nescit, ac per hoc quædam custodienda prægnationibus omittit, facit omittenda. Castigatiora exemplaria habent prægnantibus.

Prægrandis] & hoc prægrãde, (πολυμέγας,) Valde grãdis. Cic. 6. Verr. 54. Erat etiam uas uinarium ex una gemma prægrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Legitur & pergrandi. Sic Plin. lib. 4. cap. 13. 5.

Prægrauis,] & hoc prægraue, pen. cor. (πολυβεβὴς,) Valde graue. Plin. lib. 10. cap. 33. 10. Perdix procurrit ad pedes aucupis fœta, prægrauem aut delumbem sese simulans.

Prægraue caput. Plin. lib. 8. cap. 21. 5.
Prægraue seruitium. Plin. lib. 7. cap. 8. 2.

Prægrauo] prægrauas, pen. cor. (καταβέβιθω,) prægrauare, Grauem admodum facere, ualde grauare, & molestum esse. Plin. lib. 17. cap. 22. 16. Ne prægrauet fructus parte aliqua. Liu. 5. ab Vrbe, 154. Prægrauante turba, &c. ibidem, lib. 7. 103. Onerata & prægrauata corpora.

Artes prægrauare. Horat. 2. epist. 1. 2.
Corpus prægrauat animum uitijs. Horat. 2. Serm. saty. 2. 16.
Prægrauatum caput. Colum. lib. 6. cap. 7. 3. Idem lib. 7. cap. 6. Flaccidis & prægrauantibus auribus.

Prægrauare, (προβέβιθα,) Id est præpõderare. Sene. 1. de Clementia, Citò apparebit pars deterior ciuitatis quanto prægrauet. Idẽ de Tranquil. uitæ, Hæc parsmultũ prægrauabit

Prægredior] prægrederis, pen. corr. prægressus sum, (προπορεύω,) prægredi, pen. cor. Ante uenire, inquit Nonius, dictum à gradu. Pacuuius, Extremum intra cãterem ipsum prægrediar Parthemorem. Liu. 10. ab Vrbe, 118. Qui ut lictores prægredi uiderunt.

Sequi & Prægredi, contraria. Cic. 13. Philipp. 345.
Prægredi ad urbem. Liu. 5. bell. Pun. 182.
Prægredi gregi. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 6.

Prægredi

Prægredi, Prætergredi. Plin. lib. 28. cap. 8. 6. Quum fugiant uenantem declinare ad dextram, ut prægreſsi hominis ueſtigia occupent. De pantheris.

Prægredi nuntios & famam aduentus ſui in aliquem locum, hoc eſt Anteuertere. Liu. 8. bel. Pun. 3.

Prægredi alios, Antecellere. Saluſt. in Oratione ad Cæſarem de Repub. ordinanda.

Prægrediens] Participium, (προπορεύων,) Præcedens. Suet. in Tiberio ca. 7. Druſum in Germania amiſit, cuius corpus pedib. toto itinere prægrediens, Romam uſq; peruexit.

Prægreſſus] (προπορεύσας,) Aliud particip. ut Fama prægreſſa diem. Stat. 5. Sylu. 1. 22.

Prægreſsio] Verbale, (προπόρευσις,) Cic. de Fato, 66. Dicent, ſi omnia fato fierent eiuſmodi, ut nihil fieret niſi prægreßione cauſæ, confitendum eſſe fato fieri omnia.

Præguſto] prægustas, (προγεύομαι,) prægustare, Ante guſtare. Plin. lib. 21. cap. 3. 7. Gratificationē ipſius regiæ Antonio timente, nec niſi prægustatos cibos ſumente, &c.

Cibos prægustauit ipſe. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.

Timidus prægustet pocula papas. Iuue. Sat. 6. nō procul à fine

Prægustator, pen. pro. Verbale, (προγευστὴς,) Qui cibos principis prægustat. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 44.

Prægustator libidinum. Cic. pro Domo ſua, 20.

Prægutij] (πραιγύστιοι,) Italiæ populi, qui Marſis magis Orientales ſunt, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 1. hodie Præcutini, Abruzi uulgò.

Præiaceo] præiaces, pen. corr. præiacui, (προβάλλομαι,) præiacere, Ante iacere. Plin. lib. 3. cap. 4. 2. Oppida de cætero rara, præiacentibus ſtagnis. Idem lib. 4. cap. 10. 3.

Caſtra præiacere. Tacit. lib. 12.

Præiudico] præiudicas, pen. corr. (προδιαγινώσκω,) præiudicare, Ante tempus iudicare, inquit Budæus. Brutus ad Ciceronem, 4. 2. Quod enim nondum Senatus cenſuit, nec Pop. Rom. iußit, id arroganter non præiudico, nec reuoco ad arbitrium meum.

Præiudicare, Præiudicium facere. Cic. 3. de Legib. 67. Apud eoſdem qui magiſtratu abierint, edant & exponant quid in magiſtratu geſſerint, deq; ijs Cenſores præiudicent. Idē pro Cluentio, 3. Quamobrē à uobis Iudices, antè quàm de ipſa cauſa dicere incipio, hoc poſtulo: Primùm id quod æquiſſimum eſt, ut nequid huic præiudicati afferatis. Budæus.

Præiudicari de re aliqua. Cic. pro Cluentio, 137. Cur non Habiti exemplo uſus es, ut per illum qui attuliſſet uenenum, de hoc præiudicaretur? Id eſt præiudicium fieret, hoc eſt. Vt ſi indicatū eßet uenenū eſſe huic Habito allatum, præiudiciū eſſet factum in accuſationem ueneficij ſecuturam. Budæus.

De aliquo maleficio præiudicare. Cic. 2. de Inuent. 165.

Præiudicare alicui, pro Nocere. Vlpian. in l. 1. §. Si inter. ff. De magiſt. conuent. & eor. &c.

Præiudicatus] pen. prod. Participium, (προδιαγνωσθεὶς,) ut euentus belli præiudicatus, apud Liuium lib. 2. Decad. 5

Semel atq; iterum præiudicata res. Cic. pro Cluentio, 37.

Opinio præiudicata. Cic. 1. de Nat. deor. 16.

Præiudicatio] Verbale, (προδιάγνωσις,) ut Damnari præiudicatione Senatus. Quintil. libr. 4. cap. 2. 18.

Præiudicium] præiudicij, (πρόλημμα,) Quod iudicibus exemplum poſtea præbet ad iudicandum in eadem cauſa, uel paribus cauſis: uti clarè in oratione Ciceronis pro Cluentio, 53. colligitur: qui duobus præiudicijs, uno in Scamandrum, altero in Fabritium eadem ueneficij cauſa factis, Oppianicum damnatum eße demonſtrat. Eius hæc ſunt uerba, Quum Oppianicum iam perditum, & duobus iugulatum præiudicijs uideret. Idem 1. Verr. 7. De quo non præiudicium, ſed planè iudicium iam factū putatur. Curtius lib. 6. Sine præiudicio dicimus cauſam liberis corporibus, animiſq; habitum etiam in quo te comitari ſolemus, reddidiſti. Verba ſunt Antyntæ, inquit Budæus, cauſam dicentis, ac ſi diceret, Si ex uinculis cauſam diceremus, præiudicatum quodammodo uideretur nos eße compertos & conuictos ſceleris. Quum uerò uinculis exemptos nos uoluiſti, ſignificaſti te liberū iudicium integrumq; ſuſpendere uoluiſſe, quoad defenſionem noſtram audieris.

Præiudicium dicitur etiam quaſi ſententia quædam ante iudicium, ac ſententiæ lationem, ſiue pro me, ſiue contra me. Vt ſi eſſent duo de officio aliquo contēdentes, quia lis in longū procedit, magiſtratus iubet interea dum ſententiam ferat, alterū officio fungi: quaſi iudicans iam nunc ſe pro ea parte ſentire penes quam uult eſſe rem de qua litigatur. Et hoc præiudiciū dicitur quod poſſidētē adiuuat, et obeſt excluſo. Hæc ex Valla in Raudēſem. Plin. epiſt. 96. a. li. 5. Curianus orabat ut ſibi donarē portionem meā, ſeq; præiudicio iuuā rem: eandem tacita conuentione ſaluam mihi pollicebatur.

Facere præiudicia. Quint. lib. 4. cap. 5. 9.

Præiudicia ſunt animaduerſiones Cenſorum, & primæ aſſertiones: item prioris Centumuiralium iudicum partis ſententia, poſterioris uerò iudicium.

Præiudicium dicitur pronuntiatum ſecundum Claudium Caninianum in locis legalib. Quid autem ſit pronuntiatum, habes apud Rodolphum Agri. lib. 1. cap. 4.

Præiudiciū, pro Damno & iactura. Vlpian. in l. 1. §. Quemadmodū. ff. De agnoſcendis uel alendis lib. Si maritus uxorē denunciante cuſtodes miſerit, nullum præiudicium facit.

Præiuro] præiuras, pen. produ. (προόμνυμι,) præiurare, ante alios iurare.

Præiuratio] (προόμοσις,) inquit Feſtus, quam ij facere dicuntur, qui ante alios conceptis uerbis iurant.

Præiuuo] præiuuas, pe. cor. præiui, pe. pro. (προωφελέω,) Præiuuare, Antè iuuare. Tacit. lib. 12. Et credebatur affectam eius fidē præiuuiſſe, domo, agriſq; pignori acceptis.

Prælabor] pe. pro. prælaberis, prælabi, (προολισθέω,) Antè labi. Colu. lib. 11. cap. 1. 24. Prælabentis uerò temporis fuga, quàm ſit irreparabilis, quis dubitet? Cic. 2. de Nat. deor. 163. Piſces quorū alter paulùm prælabitur antè. Ex poeta Tybris prælapſus mœnia Romæ. Lucan. lib. 6. 16.

Prælambo] prælambis, (προλιχμάω,) prælambere, Idem quod antè lambere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 22.

Contemnatq; dapes, necnon uernaliter ipſis
Fungitur officijs, prælambens omne quod affert.

Prælego] prælegis, pen. cor. prælegi, pen. prod. prælectum, (προαναγινώσκω,) prælegere, Antè legere: ut ſolent præceptores pueris ſuis. Quint. lib. 1. ca. 14. Sed pueris quæ maximè ingenium alant, prælegenda, atq; animum augeant.

Prælegere Campaniam, Præterire. Tacit. lib. 5.

Prælectio] Verbale, (προανάγνωσις,) Quint. lib. 1. cap. 3. Attamen emendationi, prælectioniq; numerus obſtat.

Prælector] aliud Verb. (προαναγνώστης,) Gellius lib. 18. ca. 5. Si magiſtrum, prælectoremq; habuiſſet alicuius æris.

Prælibo] prælibas, pen. pro. (προγεύομαι,) prælibare, Antè libare & degustare. Stat. 3. Sylu. 4. 12.

Chare puer, ſuperis qui prælibare uerendum
Nectar, & ingentem, &c.

Vultus ac pectora alicuius, prælibare uiſu. Stat. 2. Achill. 18.

Prælicenter] Aduerbium, (προλυσελέως,) Nimis licenter. Gell. lib. 14. ca. 7. Oppido quàm uerba finxit prælicenter.

Præliganeum] uinum, A prælegendo dictum: Eſtque illud quod uel præmaturum eſt, uel præ omnibus legitur: quod & pretium Virgilio dicitur. Cato de Re ruſtica cap. 23. Vuas miſcellas ad uinum præliganeum, quod operarij bibant,

Digitized by Google

bibant, ubi tempus erit, legito: succum puriter omnium dierum pariter in dolia diuidito.

Præligo] præligas, pen. corr. (προσπιλέω,) præligare, Antè uel ab anteriori parte ligare. Liu. 2. bel. Pu. 74. Fasces q; uirgarum, atq; arida sarmenta prælig ātur cornibus boum. Cic. 2. de Inuent. 232. Os autem obuolutum est folliculo, & prælig atum.

Prælium] prælij, (μάχη, πόλεμος, συμβολή,) Conflictus in bello. Plaut. Menæ. 14. 16. Prælijs factis plurimis. Descriptionem prælij uide apud Plautū in Amphitryone, 4. 73.

Prælīū, bellum, excursus, & pugna. Tacit. de Morib. German.

Prælium & Bellum, quid inter se differant. Liu. 10. bel. Pun. Fassus in curia est non prælio modò se esse, sed bello uictum

Bellum & prælium. Cic. in Orat. 16.

Certamen & prælium. Cic. 2. in Catil. 44.

Exitus præliorum sunt incerti. Idem Torquato, lib. 6. 4. 3.

Audax prælijs Liber. Horat. 1. Carm. ode 12. 5.

Aduersum prælium, Vide Aduerto.

Cruda prælia. Stat. 12. Thebaid. 153.

Dubium prælium. Liu. lib. 5. Decad. 4. Martem incertum uocat Tacit. lib. 20.

Fatale prælium. Cic. Cassio, lib. 15. 15. 5.

Feruida prælia. Claud. in Gigantomachia, 3.

Impia prælia. Horat. 2. Carm. ode 1. 6.

Iustum prælium, Vide Iustus.

Maritimum prælium, Vide Mare.

Modicum prælium, Vide Modus.

Naualia prælia, Quintil. lib. 2. cap. 17. 21.

Scelerata prælia. Lucan. lib. 2. 51.

Secundum prælium. Tacit. lib. 20.

Violata prælia. Stat. 9. Thebaid. 145.

Abstinere prælio, uel pugna, Vide Abstineo.

Audere prælium. Tacit. lib. 4.

Audere in prælia. Virgil. 2. Aeneid. 70.

Cessare à prælijs, Vide Cesso.

Ciere prælium, Vide Cieo.

Committere prælium, Vide Committo.

Concurrunt prælia uentorum. Virg. 1. Georg. 64.

Conserere prælia. Virg. 2. Aeneid. 80.

Decertare prælio, Vide Decerto.

Detrectare prælia. Silius lib. 7. 130.

Differre prælia. Silius lib. 7. 67.

Dimicare prælio cum aliquo. Cic. 2. de Nat. deor. 8.

Dirimere prælia. Virg. 5. Aeneid. 94.

Dare prælia. Idem 3. Georg. 53.

Edere prælia & pugnas æterno certamine. Lucret. lib. 2. 24.

Manibus prælium facere, Vide Manus.

Præclara prælia facere. Cic. 2. de Orat. 151.

Facere secundum prælium. Tacit. lib. 20. Liu. lib. 8. Decad. 4. In agro eorum pluribus prælijs secundis factis.

Prangere prælijs aliquos. Cic. de Prouinc. Consul. 26.

Inceptiq; itineri & prælio. Tacitus libro 1. Hoc est, Ad iter, & prælium.

Inducere in prælium cohortes, Vide Induco.

Inire prælium. Quintil. lib. 3. cap. 8. 14.

Inire & finire prælium, Vide Ineo.

Hispida prælia ineunt ursi. Stat. 6. Thebaid. 174.

Inferre prælium in castra, Vide Infero.

Instaurare prælia. Lucan. lib. 3. 122.

Instaurata prælia. Virg. 2. Aeneid. 134.

Intermittere prælium, Vide Intermitto.

Inuadere prælium, Vide Inuado.

Ludere prælia. Stat. 9. Thebaid. 158.

Horrida miscere prælia. Virg. 2. Georg. 57.

Miscere prælia multa ui. Virg. 3. Georg. 44.

Moliri prælia. Silius lib. 13. 40.

Obire prælia. Lucret. lib. 4. 196.

Dura prælia pati. Virg. 7. Aeneid. 162.

Profligare prælia. Tacit. lib. 14.

Mutuis prælijs inter se pugnare, Vide Mutuum.

Scrutari prælia. Silius lib. 7. 55.

Serere prælia. Tacit. lib. 21. Et sequentibus diebus crebra portis prælia serebant.

Serere prælia cum aliquo. Silius lib. 8. 8.

Sumere prælium. Tacit. lib. 20.

Sustinere alicuius causa prælia. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 11. 4.

Tentare prælia. Virg. 2. Aeneid. 67.

Texunt fugas & prælia ludo. Virg. 5. Aeneid. 119.

Caput altum in prælia tollit. Idem 5. Aeneid. 75.

Tractare prælia. Silius lib. 15. 92.

Ventum est ad prælia. Virg. 3. Georg. 20.

Secundis prælijs uti. Cic. pro l. Manilia, 16.

Prælium à prelo quidam deducunt: quia sicut in prelo humor uuarum, ita in prælio sanguis hominis fluit.

Prælior] prælior is, prælior i, (μάχομαι, ἀγωνίζομαι,) Dimicare. Cæsar lib. 2. bell. Gall. 312. Ex loco superiore in ipsis fluminis ripis prælia bantur.

Prælior i cum equitibus. Cæsar 1. bell. Ciui. 288.

Prælior i, per translationem, pro Dimicare, & contendere uerbis. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 1. Ego enim, quandiu Senatus authoritas mihi defendenda fuit, sic acriter & uehementer prælior atus sum, &c.

Prælians] Participium, (μαχόμενος,) ut Eudemus prælians ad Syracusas occidit. Cic. 1. de Diuinat. 95.

Prælior is] & hoc prælior e, pe. pro. (μαχικὸς,) Ad prælia pertinens: ut Prælior es pugnæ, apud Plaut. in Curc. 12. 17

Prælongus] Adiect. (σύμηκης,) Valde longum significat. Liu. 2. bel. Pun. 192. Dispares ac dissimiles gladij; Gallis prælongi, ac sine mucronibus.

Cornua prælonga. Lucret. lib. 3. 126.

Homo prælongus. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Prælongo] prælongas, (περιμηκύνω,) prælongare, Longum facere. nam Longo non dicitur. Plin. lib. 11. cap. 2. 1. Qua subtilitate pedum crura prælongauit?

Præloquor] penul. corre. præloqueris, præloqutus sum, (προφθέγγομαι,) præloqui, Præfari. Plin. epist. 174. a. Forte accidit, ut eo die mane in aduocationem subitam rogaret quod mihi causam præloquendi dedit. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 7. Vix hoc erat præloquutus, quum ego Appiū Consorem eadem lege postulaui.

Præluceo] præluces, pen. prod. præluxi, (περιστιλάω;) præ lucere, Valde lucere. Martial. lib. 12. 38. Præluxere faces, uelarunt flamea multus.

Alicui prælucere, Præferre facem. Sueton. in Octauio Augusto. cap. 29. Plin. de Viris illustr. 38. Duillio concessum est, ut prælucente funali, & præcinente tibicine, à cœna publicè rediret.

Maioribus suis prælucere uirtute sua. Cic. in Sallustium, 3.

Bona spe prælucere in posterum. Cic. de Amic. 22.

Pectora prælucent filo Sidonio. Lucan. lib. 10. 28. Vbi rectius legendum est, perluceor.

Nullus in orbe locus Baijs prælucet amœnis. Horat. 1. epist. 1. 17. Hoc est præpollet, siue amœnior est.

Prælucidus] pen. cor. Adiectiuum, (πολυφεγγὴς,) Plin. li. 37. cap. 6. 8. Arabicæ excellunt candore circuli prælucido atq; non gracili.

Præludo] præludis, penul. prod. præluſi, prælusum, penu. prod. (προοιμιάζω, ἀκροβολίζω,) præludere, Antè ludere. Virgil.

Digitized by Google

Virgil.lib.3.Georg.47.
-& ſparſa ad pugnã præludit arena. Legitur & proludit.
Præludere, cum datiuo. Seneca epiſt.103. Illi meliori uitæ longioriq; præluditur.
Præludium] præludij, (προοίμιον,) dicitur illa modulatio uocũ, quæ ante initiũ cãtus fieri ſolet, quæ et præcẽtio dicitur
Præludium, & portentum, metaphoricè & in malam partem. Cic.14.Philip.390. Quæq; eſſet facturus in hac urbe, niſi eum hunc ipſe Iupiter ab his mœnibus repulliſſet, declarauit in Parmenſium calamitate: quos optimos uiros, honeſtiſſimosq; homines, maximè cum authoritate huius ordinis, populiq; Rom. dignitate coniunctos, crudeliſſimè interfecit, præludium illud & portentum L. Antonius, inſigne odium omnium hominum, uel ſi etiam dij oderint quos oportet omnium deorum.
Præluſio] præluſionis, Verb. Idem. (ἀλεροβολισμὸς,) Plin. epiſt.99.lib.6. Tu tamen exiſtima quantum nos in ipſa pugna prælij & certaminis maneat, cuius quaſi præluſio atque præcurſio has contentiones excitauit.
Prælum] præli, (πιεστὴρ,) Sunt propriè præla, trabes in torculari, quibus uua calcata premitur. Vide Catonem & Varronem de Re ruſt. Sunt qui abſq; diphthongo ſcribant, & à premendo deducant, Vide prelum.
Falerna præla. Stat.2.Sylu.2.1.
Prælumbo] prælumbas, prælumbare, Lumbos præfringere. Næuius, Cœpit unumquemque prælumbare fuſtibus. Nonius.
Præluſtris] Adiectiuum, (πολύλαμπρος,) Ouidius tertio Triſt.eleg.4.2.
Viue tibi: quantumq; potes, præluſtria uita:
Sæuum præluſtri fulmen ab arce uenit.
Præmando] præmandas, (προσαγγέλλω,) præmandare, Ante, ſiue prius mandare, & mittere. Vatinius ad Ciceronem, lib.5.9.6. Dicitur mihi tuus ſeruus anagnoſtes fugitiuus Vardæis eſſe, de quo tu mihi nihil mandaſti: ego tamen terra mariq; ut conquireretur, præmandaui. Plau. Trucul.8.36. Præmandare & quærere puerum.
Præmaturus] pen.prod. Adiectiuum, (πρόωρος,) Nondum maturus. ut Segetes præmaturæ, Frumenta præmatura. Valla lib.4.
Præmaturus fructus, Ante alios maturus. Col.li.11.ca.3.42.
Præmaturus, per translationem, dicitur pro immaturo, & quod ante tempus uenit, aut accidit: ut Præmatura mors. Plin.lib.7.cap.51.2.
Hyems præmatura. Tacit.lib.1.
Præmaturum & Serum, contraria. Plin.lib.8.cap.45.5. Dolimitura boum in trimatu, poſtea ſera, antè præmatura.
Præmatura denunciatio. Plancus ad Senatum, lib.10.8.10.
Labor præmaturus. Silius lib.15.70.
Præmature] pen. prod. Aduerbium, (πρόωρως,) Immaturè. Plaut. Moſtel.7.68.
Quia præmaturè uita careo. Hoc eſt, Quia mortuus ſum ante tempus. Gellius lib.10.cap.11.
Præmedicatus] pen.prod. Particip. (προφαρμακευθεὶς,) ſiue Nomen ex participio. Ouid.epiſt.12.3.
Iſſet anhelatos non præmedicatus in ignes
Immemor Aeſonides, oraq; adunca boum.
Id eſt non iſſet Iaſon ad domandos tauros qui narib. ignem efflabant, antè à me, Medea ſcilicet, inſtructus medicamentis quibus hi poſſent uinci.
Præmeditor] pen.corr. præmeditaris, præmeditatus ſum, (προμελετάω,) præmeditari, Antè meditari, Præcogitare. Cic.ad Att.li.6.11.4.6. Ex qua me fingere poſſim, & præmeditari quo animo accedam ad urbem.
Quid ſibi uſu uenturum ſit præmeditari. Author ad Herennium, lib.2.40.
Præmeditatio] Verbale, (προμελέτημα,) Cic.3.Tuſcul.30. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum aduentum, quæ uenientia longè antè uideris.
Præmercor] Præmercaris (προεμπορεύομαι,) præmercari, Prius mercari, ſiue, ut ait Budæus, In emptione præuenire, & licitaturo præripere. Plaut. Epid.9.27.
Aedepol næ iſtam tempore ſuo gnato tuo
Sumus præmercati. Plin.li.32.ca.2.9. Ni qui ad pollictũ emerent, pretio minus parcerent, eaq; præmercarentur.
Præmeſſum] præmeſſi, (προθέσιον,) Sacrificij genus, quòd de ſpicis quas primum meſſuiſſent, ſacrificabant Ceres. Hæc Feſtus. Quidam legunt Præmeßium.
Præmetior] præmetiris, (προμετρέω,) præmetiri, penit. pro. Antè metiri. Vnde participium Præmenſus: ut
Lucis præmenſæ tempora. Tibul.lib.3.eleg.3.2.
Portionem uitæ appellat Iuuenalis Saty.9.13.
- miſeræq; breuiſſima uitæ Portio.
Præmetuo] præmetuis, (προφοβέομαι,) præmetuere, Antè metuere. Lucret.lib.3.207.
-at mens ſibi conſcia facti,
Præmetuens adhibet ſtimulos, torretq; flagellis.
Præmigro] præmigras, pen.cor. (προαποικέω,) præmigrare, Ante migrare. Plin.lib.8.cap.28.1. Ruinis imminentibus muſculi præmigrant.
Præmitto] præmittis, præmiſi, pen.pro. præmißum, (προπέμπω,) præmittere, Antè mittere. Conſtruitur ferè cum ad uel in præpoſitionibus. Cic.2.Offic.34. Præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis qui ſcrutarentur arculas muliebres.
Literas odioſas præmittere. Cic. Att.lib.10.197.15.
Cum equitatu in aliquem locum præmittere aliquem. Brutus Ciceroni, 15.5.
Præmiſerat in Hiſpaniam legiones. Ceſar 1.bel.Ciuil.76.
Præmittitur in Siciliam cum imperio. Cic.ad Att.li.7.134.3
Præmittere edictum. Cæſar 2.bel. Ciuil.76.
Præmißus, Participium, (προπεμφθεὶς,) ut
Equites præmiſſi ibant. Virg.9.Aeneid.74.
Præmium] præmij, (γέρας, τίμιον, ἐπιτίμιον, ἄθλον, ἀγώνισμα, γεράσμιον,) Quod in ludis proponitur ijs, qui ſe ſtrenuè geſſerint, & victores euaſerint. Terent. Eunuc.5.9.27. Quod uis donum & præmium à me optato; id optatum feres. Cic.4.de Finib.96.
Pro euerſæ Reipub. præmijs prouincias aliquas occuparunt. Cicero de Prouin. Conſul.2.
Ampla præmia. Stat.6.Thebaid.110.
Ampliſſimum præmium ex omnibus præmijs uirtutis, ſi eſſet habenda ratio præmiorum, gloria eſt. Cic. pro Milone, 47
Exitialia præmia. Stat.2.Achil.69.
Frondentia præmia uatũ, laurus uel edera. Stat.5.Sylu.3.12.
Opimum præmium. Plin.lib.14.cap.1.9.
Accipere præmia. Virg.5.Aeneid.62.
Affici præmio. Quint.lib.3.cap.6.31. Vide Afficio.
Auferre præmium, Vide Aufero.
Capere præmia. Virg.5.Aeneid.47.
Commoueri amplis præmijs ad perdiſcendũ. Cic.1.de Orat.17.
Periculorum præmia & laborum fructum contemnere. Cic. in Piſonem, 50.
Præmio & pœna Rempublicam contineri Solon dixit. Cicero ad Brutum, 15.5.
Decoratur honoribus, præmijs, atq; ſplendore uerus, iuſtus & honeſtus labor. Cic.1.de Orat.96. (co,1.
Dignitatis præmiũ alicui deferre, alteri denegare. Ci. pro Flac
Ampliſſima præmia alicui dare. Cic.4.in Catil.77.

Digitized by Google

Data ſunt mihi pro hac induſtria præmia tanta, quanta antea nemini. Cic. pro Murena, 7.
Donare aliquem præmijs. Cic. pro Archia, 3.
Donari præmio ſtudij ſui. Quintil. lib. 2. cap. 7. 4.
Elicere aliquem præmijs ad faciendum aliquid. Cic. pro Corn. Balbo, 29.
Euocari præmijs. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.
Expectare præmia meritæ palmæ. Virgil. 5. Aeneid. 14.
Extant rectè factis præmia, peccatis ſupplicia. Cicero 3. de Natura deor. 124.
Ferre præmia multa laborum. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 3.
Ferre grandia præmia meritorum. Horat. 2. epiſt. 2. 8.
Digna præmia ferre. Virg. 1. Aeneid. 122.
Improba præmia fert dira libido. Senec. Octau. 6. 6.
Peruerſa præmia tulit triſtis uirtus. Senec. Hippol. 9. 6.
Inuitare aliquẽ præmijs ad aliquid agendũ. Cic. pro Ligario 7
Legis præmio licet, id eſt beneficio legis. Cic. 4. Acad. 1.
Quæſita præmia linquere alicui. Lucret. lib. 5. 1.
Metus pœnarum maculat uitæ præmia. Lucret. lib. 5. 232.
Merere præmia, Vide Mereo.
Oppugnare aliquem ſuis præmijs. Cic. Anteq. iret in exil. 7.
Penſare præmia Stat. 1. Achil. 14.
Perſoluere præmiũ alicui. Cic. pro Celio, 55. & pro Mil. 43
Perſoluit præmia morum. Stat. 1. Sylu. 4. 8.
Præmia magna quidẽ, ſed non indebita poſco. Oui. epiſt. 15. 4
Poſtulare præmium. Cic. pro Rab. perd. reo, 23.
Virtutis præmium, inſigne honoris, monimentum laudis pro tantis rebus nullum poſtulo. Cic. 3. in Catil. 69.
Propoſuit præmium Xerxes qui inueniſſet nouam uoluptatẽ. Cic. 5. Tuſcul. 31.
Propoſita uirtutibus ſunt præmia, & ſupplicia uitijs. Cicero 1. de Orato. 128.
Reddere præmia. Catul. Argon. epigr. 59.
Referens præmia ſeruati ciuis. Lucan. lib. 1. 73.
Rependere digna præmia. Stat. 9. Thebaid. 10.
Præmium & fructũ officij repetere. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
Soluere præmia digna. Virg. 9. Aeneid. 51.
Inuidioſa trahunt uictores præmia Graij. Ouid. 13. Meta. 84.
Tribuere alicui præmiũ ſub aliqua cõditione. Ci. pro Arch. 19
Vendere præmio prouincias totã Remp. Cic. in Piſonem, 10.
Venire fruſtra ad præmia. Virg. 5. Aeneid. 70.
Venire ad præmia legis. Cic. pro Cluent. 79.
Præmium, pro mercede ob uiæ laborem. Plin. epiſt. 17. lib. 3. Ego uiaticum, ego etiam præmium dabo. Id eſt mercedem præter uiaticum.
Præmium, pro Pecunia poſuit Næuius, Sine præmio ſum, marſupium reliqui domum. Nonius.
Præmior] præmiaris, (γεραίρω,) præmiari. Suet. in Tit. Veſp. cap. 7. Suſpecta & rapacitas, quòd conſtabat in concionibus patris nundinari, præmiariq; ſolitum. Præmiari, inquit Budæus, hoc loco Lucrari ſignificat.
Præmioſus] pen. prod. Adiectiuum, (χρηματώδης,) Pecunioſus, interpretibus Nonio & Feſto. Accius, Diuitem ac præmioſum auum. (ſoluit.
Præmiator] pe. pro. (γεραστὴς,) præmiatoris, Qui præmia
Præmiatorem, pro prædone dixit Næuius, authore Nonio. In ſcena uos nocturnos cœpit præmiatores tollere.
Præmodum] pen. cor. Aduerbium, (ὑπερμέτρως,) Gell. lib. 7. cap. 7. Liuius in Odyſſea, præmodum dicit quaſi admodum, Parcentes, inquit, præmodum. Quod ſignificat ſupra modum: dictumq; eſt, quaſi præter modum, in quo ſcilicet prima ſyllaba acui debet.
Præmoderor] pen. cor. præmoderaris, (προδιοικέω,) præmoderari, Ante moderari. Gell. lib. 1. cap. 11. Cretenſes quoque prælia ingredi ſolitos memori datum eſt præcinente ac præmoderante citharæ gręßibus.
Præmoleſtia] præmoleſtiæ, (προδυσχέρεια,) Cic. 4. Tuſcul. 103. Alij metum præmoleſtiam appellabant, quod eſt quaſi dux conſequentis moleſtiæ.
Præmolior] præmoliris, pen. pro. præmolitus ſum, (προπαρασκευάζω,) præmoliri, Ante moliri, præparare, inquit Budæus. Liu. 8. bell. Pun. 89. Itaq; præmoliendas ibi ratus iam res, conciliandosq; regum, gentiumq; animos, Syphacem primum regem ſtatuit tentare.
Præmollis] & hoc præmolle, (πολυμαλακὸς,) Valde mollis. Plin. lib. 11. cap. 37. 52. Cor palpitat certè, & quaſi alterum mouetur animal, intrà præmolli firmoq; opertum membranæ inuolucro. Idem lib. 9. cap. 51. 6. Intra ſe parit oua præmollia.
Præmollio] præmollis, (προμαλάττω,) præmollire, Ante mollire. Vnde
Præmollitus] pen. pro. (προμαλαχθὴς,) Participium, ſiue nomen ex participio. Quint. lib. 2. cap. 9. 2. Et fruſtra ſparſeris ſemina, niſi illa præmollitus fouerit ſulcus.
Mentes præmollitæ. Quint. lib. 6. cap. 5. 7.
Præmoneo] præmones, pen. cor. præmonui, præmonitum, pen. cor. (προπαραγγέλλω, προεπιπλήττω,) præmonere, Ante monere: prius quàm aliquid fiat, & ante periculum monere. Cic. Ideò præmoneo, ne uillicum ex eo genere ſeruorum qui corpore placuerunt, inſtituamus.
Animo ſanè beneuolo, ut magnopere cauerem, præmonebat. Cic. 2. Verr. 15.
Ab impudentibus periculis maximis uoce alicuius præmoneri. Cic. de Aruſp. reſp. 8.
Nefas præmonere. Ouid. 15. Metam. 157.
Pericula præmonent. Plin. lib. 8. cap. 28. 1.
Præmonitus] pen. cor. Participium, (προπαραγγελθείς,) Vt urbs præmonita oraculo. Plin. lib. 16. cap. 39. 10.
Præmonitus, huius præmonitus, pe. cor. Verb. (προπαράγγελμα,) pro Prædictione. Valer. lib. 1. cap. 6. Sic deorum ſpreti præmonitus excandeſcũt. Ouid. 15. Metam. 160.
Præmonſtro] præmõſtras, (ὑποδείκνυω,) præmonſtrare, Antè monſtrare, Docere, Oſtendere. Plaut. Perſa, 4. 67.
Permonſtra docte: præcipe aſtu filiæ
Quid fabuletur, ubi ſe natam prædicet. Et Epid. 6. 12.
Ea conducetur, atq; ei præmonſtrabitur
Quopacto fiat ſubdola aduerſus ſenem. Cic. 1. de Diuin. 21.
Atq; etiam uentos præmonſtrat ſæpe futuros!
Inflatum mare. Ex poeta.
Præmonſtrans] Partic. (ὑποδείκνυων,) Stat. 1. Theb. 14.
-ſi Sphyngos iniquæ
Gallidus ambages te præmonſtrante reſolui.
Præmonſtrator] pen. pro. præmõſtratoris, Verb. (ὑποδείκτης,) Qui præmonſtrat, & docet quid faciendũ ſit ante periculũ. Terent. Heau. 5. 1. 2. Sed hic adiutor meus, & monitor, & præmonſtrator Chremes, Hoc mihi præſtat.
Præmordeo] præmordes, præmordi, præmorſum, (προδάκνω,) præmordere. Gellius, Plautus in Trinummo neq; præmordiſſet dixit, ſed præmorſiſſet: Ni fugißem, inquit, medium credo præmorſiſſet.
Præmorior] præmoriris, pen. prod. uel præmoreris, pen. cor. (προτελευτάω,) præmori, pen. cor. Quaſi ante tempus mori. Ouid. epiſt. 8. 25.
Aut ego præmoriar, primoq; extinguar in æuo,
Aut ego Tantalidæ Tantalis uxor ero.
Plin. lib. 29. cap. 2. 9. Traduntq; quod extra nodum ſit, è cauda præmori.
Membra præmortua. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.

Præmor-

Digitized by Google

Premortuus pudor. Liu. 1. ab Vrbe, 3. ad finem, Scaptiũ ipsum id quidem, etsi præmortui iam sit pudoris, non facturum. Sic autem fortè uocat, ut notet in sene decrepito paulo ante uitam extinctum esse pudorem.

Præmunio] præmunis, pen. pro. præmuniui uel præmunij, præmunitum, pen. pro. (προοχυρόω, προεχυρόω,) præmunire, Prius munire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 214. Isthmũ præmunire instituit.

Præmunire, per translationem. Cic. pro Cælio, 13. Quamobrem illa quæ ex accusatorum oratione præmuniri iam & fingi intelligebam, fretus uestra prudentia Iudices non pertimesco.

Antè præmunire. Cic. in Orat. 76.

Præfulcire & præmunire. Cic. Att. lib. 5. 100. 3.

Præmunitio] Verb. (προοχύρωσις,) Cic. 2. de Orat. 167. Quid? si in homines charos, iudicibusq; iucundos, sine ulla præmunitione orationis acerbius, & contumeliosius inuehare, nonne abs te iudices abalienes? Ibidẽ, li. 3. 113. Præmunitio est etiam ad id quod aggrediare, et reiectio in alium.

Prænarro] prænarras, (προδιηγέομαι,) prænarrare, Antè narrare. Terent. Eunuch. 5. 6. 12.

-rectè sanè interrogasti, oportuit,
Rem prænarrasse me.

Prænato] prænatas, penult. correp. (προνήχομαι,) prænatare, antè natare. Plin. lib. 9. cap. 45. 1. Prænatante pisciculo frondem suam spargit.

Prænatat amnis domos. Virgil. 6. Aeneid. 141. Seruius, Prænatat, præterfluit. Et contrariè dictum est. nam non natant aquæ, sed nos in ipsis natamus. Ennium igitur sequutus est, qui ait, -fluctusq; natantes.

Prænauigo] prænauigas, pen. cor. (προπλέω,) prænauigare, Præter nauigare, uel ultra nauigare. Plin. lib. 6. cap. 23. 7. Deinde Ichthyophagi tam longo tractu, ut XX. dierũ spatio prænauigauerint.

Prænauigatio] Verb. f. g. Plin. li. 6. ca. 31. 4. A. Gorgonũ insulis prænauigatione Atlantis dierum quadraginta, &c.

Præneste] gen. neu. & hæc Prænestis, (πραίνεστον,) nomen urbis in Latio, nõ longè ab Vrbe, quòd locus in quo sita est montibus præstet. Et sic cum diphthongo scribitur. Seruius ἀπὸ τῦ πρίνου,) hoc est ab ilice, quæ ibi abundat, deducit Solinus, à Præneste Vlyssis nepote, & Latini regis filio. Olim Polystephanos dicta: id est multarum coronarum. Lege Plutarchum. Quidam à Cæculo Vulcani filio conditam ferũt super Aretino monte, quod sequitur Virgilius. Vide Cæculus. In hac fuit Fortunæ templum illustre: unde certa edebantur oracula. Silius, -sacrisq; dicatum
Fortunæ Præneste iugis. Huius meminit Cic. 2. de Diu. 131

Altum Præneste. Virg. 7. Aeneid. 137.

Frigidum Præneste. Horat. 3. Carm. ode 4. 5.

Sacrum Præneste. Stat. 4. Sylu. 4. 5.

Prænestini] pen. prod. Prænestinorum, (πραινεστῖνοι,) Hábitatores Præneste. Cic. 2. de Diuin. 128. Numerium Suffitium Prænestinorum monumenta declarant, honestum hominem & nobilem somnijs crebris, &c.

Prænestinus] pen. prod. (πραινεστῖνος,) Possessiuũ, ut Prænestinæ bracteæ. Plin. lib. 33. cap. 3. 20.

Dea Prænestina. Ouid. 6. Fast. 6.

Fortuna Prænestina. Lucan. lib. 2. 39.

Montes Prænestini. Liu. 3. ab Vrbe, 33.

Nucum Prænestinarum meminit Cato sæpius, 34. 143. 2. & cap. 8.

Sorores Prænestinæ. Stat. 1. Sylu. 3. 16.

Sortes Prænestinæ. Cic. 2. de Diuin. 130.

Vrbs Prænestina. Virg. 7. Aeneid. 136.

Prænimis] pe. cor. (μέγα λίαν,) quasi dicas Valdè nimis: Gel. lib. 19. cap. 10. Hoc prænimis plebeium est.

Præniteo] prænites, pe. cor. prænitui, (περιγελάω,) prænitere, Valde nitere & resplendere, ut prænitens luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 1.

Prænomen] pen. pro. prænominis, pen. cor. (πρόσρημα,) Quod honoris causa præponitur nomini, ut Marcus Publius, Titus, Quintius. Et rarò plenè scribitur, sed aut unica litera, ut A, id est Aulus. C. id est Caius: ubi scribitur C, & pronũciatur G: ut in Cn, duabus literis, id est Cneius. Sic Sex. id est Sextus. Cic. ad Volumnium, lib. 7. 33. 1. Quod sine prænomine familiariter, ut debebas, epistolam misisti ad me, primùm addubitaui, num à, &c.

Eximere prænomen alicuius è familia. Quint. lib. 3. cap. 7. 14

Gaudere prænomine. Horat. 2. Serm. saty. 5. 7.

Mutare prænomen. Tacit. lib. 3.

Prænosco] prænoscis, prænoui, prænotum, pen. pro. (προγινώσκω,) prænoscere, Antè noscere. Plin. lib. 19. ca. 12. 6 Vera autem cuiusq; naturæ nonnisi medico affectu prænosci potest. Idem lib. 18. cap. 24. 11. Quæ futura prænosci non possunt. Vetera exemplaria in his duobus Plinij exemplis pernosci habent.

Laborem uenturum prænosse. Stat. 3. Thebaid. 98.

Signum hoc ueniens poterit prænoscere nautæ. Ci. in Arat. 8

Omnia prænoscens mater. Silius lib. 16. 25.

Prænotio] Verb. (πρόγνωσις,) Cic. 1. de Nat. deor. 84. Fateamur constare illud etiam, hanc nos habere sine anticipatione, ut antè dixi: siue prænotionem deorum.

Prænubilus] pen. corr. Adiect. (συννεφής,) significat idem quod Nubilus. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.
Stat uetus, & densa prænubilus arbore lucus.

Prænuntio] prænuntias, (προαγγέλλω,) prænuntiare, Antè nuntiare. Terent. Phorm. 5. 2. 12. Geta, abi, prænuntia hanc uenturam. Ci. 1. de Diuin. 19. Inflatuq; diuino futura prænuntiat. Plin. lib. 16. cap. 42. 2. Frangiq; se prænuntiat strepitu.

Prænuntius] Adiect. (προαγγελτικός,) Cic. 2. de Nat. deo. 21. Quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerunt calamitatum prænuntiæ. De cometis. Plin. li. 2. ca. 27. 2. Quippe ingentium malorum fuere prænuntiæ.

Ales lucis prænuntius, gallus. Ouid. 2. Fast. 154.

Solis prænuntia Aurora. Cic. in Arato, 7.

Clamor prænuntius. Plin. in Paneg. 104.

Hirundo Veris prænuntia. Ouid. 2. Fast. 171.

Ortus prænuntius solis. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 11.

Verba prænuntia cladis futuræ. Ouid. 3. Metam. 39.

Præoccido] præoccidis, pen. cor. præoccidi, præoccasum, (προδύνω,) præoccidere, Antè occidere. Plin. lib. 18. ca. 29. 5. Cui præoccidere Caniculam necesse sit.

Præoccupo] præoccupas, pen. cor. (προφθάνω, προλαμβάνω,) præoccupare, Præuenire. Cæsar 2. bel. Ciu. 65 Præoccupatum sese legatione ab Cn. Pompeio teneri obstrictum fide. Est autem in hoc Cæsaris exemplo, Hominem beneficio irretire. Loquitur de Varrone, quem Pomponius sibi per eam legationem obligauerat, antequam bellum foret. Liuius 4. ab Vrbe, 207. Vbi uideant Collegas principes agendæ rei gratiam omnem ad plebem præoccupauisse, nec locum in ea relictum sibi.

Præoccupauit animos timor. Cæsar 6. bell. Gall. 151.

Præoccupare partes alterius. Cic. 10. Philip. 269.

Præoccupauit ferre legem. Liu. 4. ab Vrbe, 128.

Præoccupari ulceribus. Colum. lib. 7. cap. 12.

Præoccupatus] pen. prod. cum infinitiuo, (προληφθείς,) Seneca epist. 51. Omnes præoccupati sumus uirtutes discere, uitia dediscere.

Præoccupatio] præoccupationis, (πρόληψις,) Verbale, fuid

Digitized by Google

pud Rhetores schema quoddam, quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur, quod sit uel quum rem notam esse putamus auditoribus, uel quum suspicionem excitare maiorem reticendo uolumus: à Græcis dicitur Apoſiopeſis.

Præopto] præoptas, (μᾶλλον εὔχομαι,) præoptare, Potius optare, uel ualde optare. Teren. Hecy. 4. 1. 18. Adeon' pernicaci esse animo, ut puerum præoptares perire? Liu. 3. bel. Pun. 202. Punicam Romanæ societatem atq; amicitiã præoptandam esse.

Præoptare,] quàm. Liu. 8. bell. Pun. Mortem in certamine, quàm ut alter alterum subigeretur imperio, præoptantes.

Præpalpo] præpãdis, præpãdi, præpassum, (προπετάζω,) præpandere, Prætendere. Plin. lib. 11. cap. 24. 2. Muscarum aranei in terra cauernarum exigua uestibula præpandunt, Budæus.

Præpandere, Præaperire. Lucret. lib. 1. 30.

- quo carmine demum
Clara tuæ possim præpandere lumina menti, &c.

Præparcus] Adiect. (πάνυ φειδωλὸς,) Valde parcus. Plin. lib. 11. cap. 19. Aliquando & ipsæ contrahunt mortis sibi causas, quum senserè eximi mella, auidè uorantes. Cæterò præparcæ, & quæ alioquin prodigæ atq; edaces, nõ secum ac pigræ, & ignauæ proturbent.

Præparo] præparas, pen. cor. (κατασκευάζω, κατεργάζω, παρασκευάζω, παρέχω, προκατασκευάζω, προετοιμάζω,) præparare, Antè parare quæ nobis utilia credimus. Cic. li. 1. Offi. 19. Facilè totum uitæ cursum uidet, ad eamq; degendam præparet necessaria.

Causa aliorum alia præparare. Cic. 1. de Legib. 42.

Amicitias præparare. Cic. de Amic. 54.

Animos præparare ad aliquid. Cic. 2. Tuscul. 20.

Arma præparare. Claud. 6. Paneg. 39.

Hyemi præparare cibos. Plin. lib. 8. cap. 37. 2.

Hortos certo loco diligenter præparare. Cic. pro Cælio, 28.

Puppes præparare. Lucret. lib. 3. 4.

Vlmos præparare. Horat. 1. epist. 7. 47.

Præparo te huic. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Victu atq; cultu præparari. Cic. 2. de Diuinat. 179.

Præparatus] pen. pro. Participium, (προκατασκευασθείς, προπεποιημασμένος,) ut

Pectus bene præparatum. Horat. 2. Carm. ode 10, 3.

Animo cum bonis cogitationibus, tum rebus ad trãquillitatem accommodatis præparato, qui se ita quieti tradet, certa & uera cernit in somnijs. Cic. 1. de Diuin. 198.

Viribus nõ præparatis qui inflammare rem cœpit, furere uidetur. Cic. in Orat. 93.

Otio nisi præparato institui historia nec potest, nec exiguo tempore absolui. Cic. 1. de Legib. 14.

Bona apud inferos sunt impijs præparata. Cic. 1. de Inuct. 62

Præparato, Ablatiuus: ut Præparato facere. Quint. lib. 4. cap. 42. 2. Id est, ex præparatione.

Præparatum, huius præparatus, pe. pro. Subst. (παρασκευὴ,) Gel. li. 10. ca. 11. Nam & in præparatu rei rusticæ, per tempestates pluuiasq;, quum otium est, maturari potest.

Præparatio] Verbale, (προκατασκευὴ,) Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrabimus cum præparatione quadam.

Diligens præparatio in omnibus negotijs, priusquam aggrediare, adhibenda est. Cic. 1. Offic. 105.

Prouisio animi & præparatio multum potest ad minuendum dolorem. Cic. 3. Tusc. 53.

Præpedio] præpedis, pen. cor. præpediui, præpeditum, pe. prod. (κωλύω, ἐμποδίζω,) præpedire, Ex præ & pedio compositum, significat Prius pedib. deuincire. Per translationem uerò, quasi pedibus uehementer obligare, Impedire. Terent. Heaut. 3. 1. 101.

- an eo fit, quia in re nostra aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?
Præpeditus latera foru ferro, apud Plaut. in Pœnulo. Liu. 8. ab Vrbe, 197. Sine modo inquit sese præda præpediant.

Crura præpediuntur uacillanti. Lucret. lib. 3. 97.

Tremor subitus præpedit ossa. Ouid. epist. 14. 4.

Morbo præpeditus. Cic. pro Rab. 15.

Mentes præpedire timore, apud Hirtium lib. 6. bell. Hisp. 132

Præpedimentum] præpedimenti, (ἐμπόδισμος,) Impedimentũ. Plautus, Ne fallaciæ præpedimentum obijciatur.

Præpendeo] præpendes, præpendi, præpensum, (προκρεμάζω,) præpendere, Antè pendere. Martial. lib. 9. 50. Præpendet mento nec tibi barba minor. Cæsar 2. bel. Ciuil. 34. Circum turrem præpendentes.

Præpes] præpetis, pen. corr. om. g. (ὠκυπέτης,) Velox. Cic. 1. de Diuinat. 173.

- præpetibus pennis, lapsuq; uolantem. Ex poeta.

Alæ præpetis plausus. Stat. 2. Thebaid. 8.

Adunca præpes Iouis, Aquila. Ouid. 6. Fast. 40. Hic pro æue.

Auis præpes. Cic. 1. de Diuin. 177.

Præpetes aues, inquit Festus, quidam dici aiunt, quia secundum auspicium faciũt. Alij, quòd antea quàm petamus, indicent, aut quòd præteruolent. Aut ex Græco tractum putãt, quòd ante conspectum uolent nostrum ineptè scilicet, ex præpositione Latina componentes, & Græco uocabulo. Cæterum poetæ promiscuè omnes aues ita appellant.

Cursus præpes. Claud. 1. in Ruffinum, 53.

Subitæ præpetes. Ouid. 13. Metam. 125.

Pennæ præpetes. Virg. 6. Aeneid. 30.

Præpetibus pennis ausus se credere cælo.

Præpeto] præpetis, præpetiui, præpetitum, pen. pro. (προπέτομαι,) præpetere. Antè, uel prius petere, id est ire. Festus, præpetere dicebant ueteres pro anteire.

Præpilatus] pen. prod. Adiect. Præpilatæ hastæ sunt, quæ ferreas habent cuspides, quasi præferratæ. Præpilatũ etiam dicitur ubi non est ferrum, si modò in mucronem acutũ sit, ut cornua locustarum quibus natant. Plin. lib. 8. cap. 6. 2. Ab operarijs hastas præpilatas habentibus per circum totum actos. Plin. lib. 9. ca. 30. 8. de locustis, Si nullus ingruat metus, recto meatu, cornibus, quæ sunt propria rotundita te præpilata, ad latera porrectis, &c.

Exerceri præpilatis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.

Præpinguis] & hoc præpingue, (πολυπίων,) Valde pinguis. Colum. lib. 3. Itaq; non est uineis apta: uix etiam arbusto, nisi præpingui & uiuida terra.

Solum præpingue. Virg. 3. Aeneid. 140.

Præpolleo] præpolles, præpollui, (πλέον δύναμαι,) præpollere. Ante alios uel plurimum pollere. Liu. 1. ab Vrbe, 249. Ardeam Rutuli habebant, gens ut in ea regione, atq; in ea ætate diuitijs præpollens. Ibidem lib. 5. 154. Virtute fortunaq; tum sua, tum publica præpollens.

Præpondero] præponderas, penul. corr. (προνεβαίνω,) præponderare, Prius ponderare, seu examinare. Statius 8. Thebaid. 123.

Quem uicissè uellint tacitè præponderat exul.

Præponderare, per translationem. Pluris esse, siue pluris æstimari debere. Gell. lib. 1. cap. 3. Nam quum in rebus aut paribus, aut nõ longè secus, utilitas amici, aut honestas nostra consistit, honestas procul dubio præponderat. Cic. 3. Offic. 22. Qui autem omnia metiuntur emolumentis & commodis, neq; ea uolunt præponderari honestate. Accipitur & pro Anteferre. Quintil. Declam. 8. Inter duos filios pari de

sperationeIanguentes da bonum patrem:non præponderabit alterutrum,non eliget. Alia constructione apud Senec. 1.de Elementis. Quicquid plus æquo futurum est, in partem humaniorem præponderet.

Præpono] præponis,pe.prod.præposui,præpositum,pen.cor.(προτίθημι,)præponere,Ponere ante. Salust.in Iugurt. Vbicunq; res postulabat,præsidium est præpositum.

Aditus ædibus præponere,Vide Aditus in Adeo,adis.

Seruitium scenæ præpositum.Cic.de Arusp.resp.22.

Vltima primis præponere.Horat.1.Serm.saty.4.12.

Via præposita.Ouid.1.Trist.eleg.3.11.

Verbum præpositum,appellatum ex eo credo,quòd præponatur alijs.Cic.4.de Finib.118.

Præponere,(προκρίνειν,προτιμᾶν,προίστασθαι,)Anteponere Terent.And.1.1.38. Nunquam præponens se alijs.

Idem Eunuch.1.2.59.

Ait,si fidem habeat,se iri præpositum tibi Apud me.

Amicitiam patriæ præponere.Cic.pro Rab.perduel.reo,17.

Multos sibi præponere.Ouid.4.Trist.eleg.9.26.

Hominem Ioui præponere.Ouid.2.Fast.136.

Vis tu homines,urbemq; feris præponere siluis. Horatius 2. Serm.saty.6.19.

Salutem Pop.Rom.uitæ suæ præposuit.Cic.9. Philip.267.

Præponere aliquem negotio, pro Præficere. Cic.ad Catonem, lib.15.4.30.

Præpositus bello imperator.Cic.pro l.Manilia,31.

Imperatorem sapientem & callidum exercitui præponere. Cic.1.de Inuent.74.

Muneri alicui quendam præponere. Cic.2.de Orat.23.

Nauibus aliquem præponere.Cic.7.Verr.79.

Publico negotio præponi.Cælius Ciceroni,lib.8.5.4.

Oraculo præposita sacerdos.Cic.1.de Diuin.129.

Quæstioni præpositus qui hæc iustè sapienterq; disceptet.Cicero pro Milone,17.

Præpositio] Verbale, (πρόθεσις,) Actus ipse præponendi.

Præpositio,pars orationis apud Grammaticos: de qua abunde apud Priscianum & alios.Cicero in Topic.24. Præpositio enim in,priuat uerbum ea ui quam haberet,si in præpositum non fuisset.

Abs præpositio una est, eaq; nũc tantùm in accepti tabulis manet,ne his quidem omnium:in reliquo sermone mutata est. Cic.in Orato.89.

Corrumpere præpositiones.Quintil.lib.1.cap.5.43.

Præporto] præportas,(προφορέω,)præportare,Antè se ferre uel portare.Cic.in Arato,47.

E quibus ingenti exiſtit cum corpore præ se

Scorpios,infesta præportans flebile acumen.Lucre.li.2.126.

Telaq; præportant uiolenti signa furoris. Catul.Arg.59.39.

Præpossum] præpotes,pe.cor.præpotui,(προίσχω,)præposse,Præpollere,prævalere.Tacit.lib.21.Postquam Macedones præpotuere, rex Antiochus demere superstitionẽ & mores Græcorum dare adnixus.

Præpotens] pe.cor.om.ge.(πολὺ δυνάμενος,) Valde potens,ut Præpotens Deus.Cic.2.de Nat.deor.6.

Præpotens & glorioſa philosophia.Cic.1.de Orat.95.

Præpotens,Diues.Cicero 2.de Finib.93. Præpotentem ut M. Crassus fuit.

Domus præpotens.Seneca Octau.2.1.

Opibus præpotens.Plin.lib.36.cap.5.29.

Terra præpotens,marig; Carthago.Cic.pro Corn.Balbo,27.

Præposterus] penu.corr. Adiectiuum,(ὑστεροπρότερος,) Quasi peruersus & inuersus. Cic.ad Cassium,lib.15.17. 1.Præposteros habes tabellarios,etsi me quidem non offendunt,sed tamen quum à me discedant,flagitant literas.

Præposterus,confusus,perturbatus. Cic.3.de Orat.28.

Præposterus atq; peruersus.Cic.pro Cluentio,56.

Peruersum & præposterum. Cic.pro Rab.Posthu.13. Quid tam insolens, tam peruersum præposterumue dici, aut excogitari potest.

Omnia peruersa præpostera sunt ratione.Lucret.lib.4.168.

Perturbatum ac discrepans, aut præposterum nequid sit conseruemus.Cic.3.de Orat.23.De ordine orationis.

Ambitio præpostera.Tacit.lib.16.

Consilia præpostera,Quæ ad tẽpus nõ dantur.Ci.de Amic.71

Gratulatio præpostera.Cic.pro Sylla,68.

Imperator præposterus.Cic in Pisonem,73.

Præpostero obsequio crimen meruit. Id est importuno & extortioso.Budæus. Tacitus.

Ordo præposterus.Lucret.lib.3.125.

Verbis præposteris quædã pronũtiare.Ci.pro Domo sua,108

Præposterus,Contrarius,uel aduersus.Oui.1.Trist.eleg.7.1. Omnia naturæ præpostera legibus ibunt.

Præpostere] pen.cor.Aduerb.(ὑστεροπροτέρως,)Ordine cõtrario.Cic.4.Acad.121.Quod quoniam à te probatur,ut præpostere tecum agam:iam enim retram me ad ordinem.

Præpostere & Ordine,cõtraria inter se.Ci.ad Att.li.7.135.1

Præpostere & monstrosè.Cic.2.de Diuinat.216.

Præpostere inducere calcem.Plin.lib.2.cap.7.9.

Præproperus] pen.corr.Adiect.(μάλα ἐπισπερχὼς,)Valdo celer.Cic.ad Trebatium lib.7.8.2. Sed ex tuis literis cognoui præproperam quandam festinationem tuam.

Celeritas præpropera.Liu.1.bel.Macedo.166.

Hastam præpropero nisu iacit.Silius lib.15.149.

Præproperum ingenium.Liu.2.bell.Pun.

Præpropera ac feruida ingenia.Liu.7.bel.Pun.185.

Præpropere,pen.cor.Aduerb. (λίαν ἐπισπερχῶς,) Nimium celeriter.Liu.2.bel.Pun.14. Itaq; satis apparebat,nec deos nec homines consulentem,ferociter omnia ac præpropere acturum.

Præputium] præputij,(ἀλεροβυσία,πόδα,) Pellis quæ glandem,hoc est summam colis partem tegit.Dictum quòd membris pudentibus præemineat. Vel à præputando: nam illam Iudæi præputant: quam quia retinebãt Gentiles,præputium dicebantur,quasi præputiati.Iuuen.Saty.14.10. de Iudæis loquens, -mox & præputia ponunt. Idem Saty.6.24.

Impatiensq; moræ pauet,& præputia ducit.

Prætadio] prætadias,(προαλτιβολέω,)prætadiare.Ouid. epist.6.24.Prætadiant stellis signa minora suis.Id est prælucent. Budæus.

Prætado] prætadis,pen.pro.prætasi,prætasum,pen.pro.(ἀπωθέω,) prætadere, Idem quod Radere significat: nisi quid addat præpositio.Cato cap.41.1. Si uitis uitem contingat, uitis utriusq; latus alterum prætadito obliquè, & inter seſe medullam cum medulla libro colligato.

Prærancidus]pen.cor.Adiect.(πολύοσμος,) Valde rancidum significat,ut Prærancida caro.

Prærancidus,per translationem,pro Exoleto & iam ingrato. Gell.lib.13.cap.19. Non finitiones illas prærancidas,neq; facetinas grammaticas spectaueris. Budæus.

Prærapidus]pen.cor.Adiect.(πάνυ θοός,)Valde celer,ut Fuga prærapida.Silius lib.16.113.

Præripio] præripis,pen.cor præripui,præreptũ,(προαρπάζω,προλαμβάνω,) præripere,Antè capere,Præoccupare.Plau.Casin. Huc ueniſti sponsam præreptum meam?

Præripere alicui ne sit primus.Valla,Qui aliquid alteri eripit potest non in suos usus eripere: ut, Eripuit illi uitam. Qui uerò præripit,in suos proprios usus rapit:neq; præpositio

Digitized by Google

illa anteceßionem temporis declarat. Cic. pro Gallo, Demoſthenes tibi præripuit ne eſſes primus orator: tu illi, ne ſolus. Non hoc intelligit Cicero, quòd Demoſthenes huic aut aliquid eripuerit (ut qui auferre nihil poßet nondum nato) aut priorem ſe fecerit. Non enim Demoſthenes primus oratorum antiquitate temporis dicitur, ſed facultate: neq; hunc ſolus Demoſthenes ætate anteceßit, eo quidem magis, quòd hic ipſe æqualis Ciceroni non potuiſſet inuicem antiquiſſimo illi aliquid auferre. Ergo ille præripuit tibi, id eſt rapuit ſibi iſtam dignitatem, ut ſummus orator eſſe uideatur: futurus etiam ſolus, niſi tu partem in te illius laudis tranſtuliſſes eſſesq; tu dignus nomine oratoris, quamuis non æquandus Demoſtheni: quo nomine adhuc poſt illum præter te dignũ uidimus nemimem. Hactenus Valla lib. 5. cap. 83.

Coniugem præripere. Virg. 9. Aeneid. 28.

Conſilia hoſtium præripere. Cic. 1. Offic. 152. Facilè celare, tacere, diſſimulare, inſidiari, præripere hoſtium conſilia. Id eſt præoccupare, ſiue præuoſcere, aut præuenire.

Alicui præripere popularem gratiam. Cic. 3. Offic. 106.

Iter præripere, Præoccupare. Liuius 3. ab Vrbe, 192. Idem 1. bel. Maced. 152. In his duobus Liuij locis ex uetuſto exemplari legendum Præcipere, à Capio.

Laudem præripere alteri. Cic. de Aruſp. reſp. 4.

Oſcula præripere. Lucret. lib. 3. 184.

Viaticum præripere alicui. Cic. Att. lib. 4. 7. 4. 4.

Præreptus] Partic. (προαρπασθείς,) ut Præreptus immatura morte. Plin. de Viris illuſt.

Virtus prærepta. Silius lib. 4. 162.

Prærodo] prærodis, pen. pro. præroſi, præroſum, pe. pro. (διαταβρώσω,) prærodere, Vehemẽter rodere, aut etiam rodere tantum. Colum. lib. 2. Nam ſi ſæpius cacumina manu præfracta, aut à pecore præroſa fuerint, in perpetuum corrumpuntur. Colu. de Arboribus, cap. 15. Genus eſt animalis, uolucra appellatur, id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & uuas. Idem lib. 5. cap. 6. 5. Ne prodeuntia cacumina ſeminum ab auibus prærodantur.

Præroſus] pen. prod. Particip. (καταβρωθείς,) ut Hamus præroſus. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 5.

Prærogo] prærogas, pen. cor. (προεκτείνω,) prærogare, Notat ſignificationis.

Prærogare, pro Repræſentare aliquando accipitur, & Ante tempus ſoluere. Vlpianus, Locati & conducti. l. Sed addes. Nam inter eum qui per errorem ſoluit, & cum qui penſionem integram prærogauit, multum intereſt. Budæus.

Prærogatiuus] pen. pro. Adiect. ut Prærogatiua tribu dicebatur, quæ prima ferebat ſuffragia: & Prærogatiua centuria, itidem. Liu. 6. bel. Pun. Cic. pro Plancio, 39. An tandem una centuria prærogatiua tantum habet authoritatis, ut nemo unquam prior eam tulerit, quin renuntiatum ſit?

Dicuntur & comitia comitijs prærogatiua. Cic. pro Plancio, 39. Cuius in honore non unius tribus pars, ſed comitia tota comitijs fuerunt prærogatiua? & datiuo iunxit, hoc eſt præiudicatam opinionem authoritatemq; afferentia: quod ideo dixit, quia populus alijs comitijs ſuam uoluntatem erga Plancium declarauerat. Budæus.

Omen prærogatiuum. Cic. pro Murena, 37. Vide Omen.

Prærogatiua, pen. pro. Subſtantiuè etiam dicitur, pro authoritate & præiudicio quodam: quia plerunq; reliquæ cẽturiæ & tribus authoritatem ſequebuntur prærogatiuæ. Cicero utrunq; eleganter coniunxit, 2. Verr. 17. Q. autem Metellus quam iſti ſit amicus, attendite. Dedit enim prærogatiuã ſuæ uoluntatis eiuſmodi, ut iſti pro prærogatiuis eam reddidiſſe uideatur. Id eſt apertè fauere ſe oſtendit Verri, ut hoc beneficiũ rependere uideatur pro pecunia à Verre accepta ex qua trib. corrupit ut Conſul crearetur ambitu. Locus eſt Ciceronis à dilogia ductus, id eſt ab ambigua ſignificatiõe prærogatiuæ. Prærogatiua in ſuperiore loco, pro Præiudicio ſuffragiario ponitur: at in poſteriore, eſt nomen adiectiuum, ſubintelligitur enim centuria. Budæus.

Sortio prærogatiuæ. Cic. 2. Philip. 87.

Comitiorum iuſtorum prærogatiua. Cic. 1. de Diuin. 166.

Prærogatiua triumphi. Cato ad Cic. lib. 15. 5. 4.

Cuſtodem prærogatiuæ comitijs præficere. Cicero Poſt reditum in Senatu, 15.

Referre prærogatiuam. Cic. 2. de Diuin. 113.

Prærogatiua, pro Eminentia ponitur, inquit Budæus, ſiue excellentia & antelatione, ut ait Sipontinus. Vlpian. in l. Obſeruare. de Offi. Proconſ. Magni enim faciunt prouinciales ſeruari ſibi conſuetudinem iſtam, & huiuſmodi prærogatiuas. Arrius Iurec. in l. j. ff. De ueteranis. l. Veteranorũ. Priuilegiũ inter cætera etiã in delictis habet et prærogatiuam.

Prærumpo] prærumpis, prærupi, pen. prod. præruptum. (καταῤῥήγνυμι,) prærumpere, Corrumpere, diſrumpere, Ouid. 14. Metam. 110.

Stupea prærupit Phrygiæ retinacula puppis.

Præruptus, Adiect. (κρημνώδης, ἀπόκρημνος,) Colum. lib. 3. Præruptior uerò collis, uel in quatuor pedes uertendus.

Cœli prærupti uertex. Valer. 2. Argon. 18.

Ad poſſeſſa uenis, præruptáq; gaudia ſerus. Oui. epiſt. 16. 22

Imber præruptus. Claud. 2. Paneg. 93.

Moles prærupta. Ouid. epiſt. 2. 27.

Montes prærupti. Catul. Argon. epigr. 59. 25.

Mons aquæ præruptus. Virg. 1. Aeneid. 22.

Oppidum præruptum. Cæſar 8. bel. Gall. 140.

Rupes prærupta. Ouid. 1. Metam. 145.

Saxum præruptum. Liu. 5. ab Vrbe, 205. Cic. 7. Verr. 113. Sinus quoſdam obſediſſe maritimos, aut aliqua promontoria aut prærupta ſaxa tenuiſſe dicuntur. Prærupium hoc loco arduum ſignificat, nõ ſenſim accliue, quod ἀπότομον Græcè dicitur. Budæus.

Vertices prærupti. Catul. Argon. epigr. 59. 60.

Præruptiſſima urbis pars. Cæſar 8. bel. Gal. 117.

Prærupta, pro rupibus. Plin. lib. 8. cap. 32. 2. Ad prærupta ducunt, ſaltumq; demonſtrant.

Prærupte] Aduerbium, (κρημνοειδῶς,) Abruptè, & ſine diuo. Plin. lib. 34. cap. 14. 10. Mons prærupte altus, „incredibile dictu, totus ex ea materie eſt.

Præs] prædis, m. g. (ἐγγυητὴς,) Eſt, inquit Feſtus, qui populo ſe obligat, interrogatus à magiſtratu. Idem alibi mancipem etiam prædem dici ait, quia tam debet, inquit, populo præſtare, quod promiſit, quam is qui pro eo præs factus eſt. Cic. Cæcinio, lib. 2. 16. 7. Laodiceæ me prædes acceptum arbitror omnis pecuniæ publicæ, ut & mihi, & populo cautum ſit ſine uecturæ periculo. Gell. lib. 7. Si Lucius Cornelius Scipio Aſiaticus Collegæ arbitratu prædes dabit Collega ne eũ in uincula ducat intercedemus. Varro, Sponſor, inquit, & præs, & uas: neq; quibus inſedere ſimiles. Itaq; præs eſt, qui à magiſtratu interrogatur in publicũ ut præſtet, à quo quũ reſpõderit, dicitur præs. Vas appellatus eſt, qui pro altero uadimoniũ promittebat. Hæc Budæus.

Prædes hodie ſunt, qui ſponſores Reip. uel principi facti ſunt pro ijs qui pecuniam publicam diſpenſant. Eorumq; bona prædia dici poſſunt: id eſt, ut Græci dicunt, ὑπέγγυα. Ii etiã qui publicanos in locationibus uectigalium, aut eorum fide iußores locupletes affirmant (quod idoneos & ſufficientes teſtificari uocant) pedes dici propterea poſſunt, quòd locupletes eos eße ipſi præſtare debent. Budæus.

Cautum eſt populo prædibus & prædijs, Vide Caueo.

Accipere

Digitized by Google

Accipere prædes. Cic. 3. Verr. 106.
Dare per prædem aliquid. Cic. Att. lib. 9. 180. 12.
Factus aliquando præs in quibuſdam tabulis ille eſt. Cic. Attic. lib. 13. 262. 2.
Prædes etiam, interdum pro bonis prædijs accipiuntur. Cicero 2. Phil. 85. Et domi quidem cauſam amoris habuit, foris etiam turpiorem ne Lucius Plancus prædes tuos uenderet. Id eſt bona tua ſponſioni obnoxia. Poſſumus etiam hic prædes pro ſponſoribus intelligere, ut ſit Sponſorum bona prædia auctioni addicere. Idem. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 16. μετὰ φορτικῶς, uſus eſt: ita q; inquit, iraſcatur qui uolet, patiar. τὸ γὰρ ἐν μετ' ἐμοῦ, præſertim quũ ſex libris tanquam prædibus meipſum obſtrinxerim, quos tibi tam ualde probari gaudeo. Budæus. Vide Obſtringo.
Præſagio] præſagis, pen. prod. præſagiui, præſagitum, penult. product. (προαισθάνομαι, προφητεύω,) præſagire, Ex præ & ſagio.
Præſagire quid ſignificet, & eius etymologiam dat Cicero. 1. de Diuin. 114. Sagire enim, inquit, ſentire acutè eſt, ex quo ſagæanus, quia multa ſcire uolunt: & ſagaces dicti canes. Is igitur qui antè ſagit quàm oblata res eſt, dicitur præſagire, id eſt futura antè ſentire. Idem 1. de Diuinat. 114. Præſagiebat animus fruſtra à me ire quum exirem domo.
Dicimus, Præſagit animus, ut ex ſuperioribus exemplis oſtenditur: & Præſagio animo. Li. 10. bel. Pun. 95. Iam hoc ipſum præſagiens animo, præparauerat antè naues. Teren. Heaut.
Animus præſagit magna mala. Senec. Theb. 1. 56. (2. 2. 7.
Corpus præſagit gaudia. Lucret. lib. 4. 223.
Voluptatem præſagit multa cupido. Lucan. lib. 4. 213.
Exiguitas copiarum, receſſum, non dimicationem mihi tuã præſagiebat. Cælius Cic. lib. 8. 10. 3.
Venturam melius præſagit nauita mortẽ. Prop. lib. 3. ele. 11. 1.
Præſagior] præſagiris, pen. prod. (προμαντεύομαι,) Deponens, legitur apud Plautum in Bacchid. 15. 30. Occidiſtis animus iſtoc dicto plus præſagitur mali.
Præſagitio] Verb. (προμαντεία,) Cic. 1. de Diui. 115. Inest igitur animis præſagitio intrinſecus iniecta, atq; incluſa di-
Diuina præſagitio. Cic. 1. de Diuin. 200. (uinitus.
Præſagium] præſagij, (προαίσθησις,) Præſenſio, diuinatio. Colum. lib. 11. cap. 1. 28. Quantumuis utile continget uilli to tempeſtatis futuræ præſagium.
Mentis præſagia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 15.
Somni præſagia. Stat. 2. Achil. 5.
Irrita præſagia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 18.
Noctes canunt præſagia. Claud. de bel. Gildon. 71.
Capere præſagium, Vide Capio.
Docta ſpirant præſagia rupes. Claud. 4. Paneg. 7.
Præſagus] pen. prod. (προαισθητικός,) Qui præſagire nouit. Claud. - heu mens præſaga futuri.
Malorum præſagus. Lucan. lib. 2. 25.
Ars præſaga. Valer. 5. Argon. 87.
Fulmina præſaga. Valer. 3. Argon. 71.
Mens mali præſaga. Virg. 10. Aeneid. 169.
Pectora præſaga mœrent. Ouid. 10. Metam. 88.
Quies præſaga, Somnium. Stat. 10. Theb. 65.
Suſpiria præſaga luctus. Ouid. 1. Metam. 29.
Præſanatus] pen. prod. (προϊασθείς,) Adiectiuũ. Plin. 26. cap. 14. 8. Vulnieribus præſanatis aſphodeli radix decocta efficaciſſima eſt. Ita legit Hermolaus: licet uulgò Præſanatus legatur, & ita in antiquo leginus, inquit Budæus.
Præſanaſco] præſanaſcis, (προγιγνώσκομαι,) præſanaſcere, Ante ſanum fieri. Plin. lib. 24. cap. 10. 1. Cortex eius interior cicatrices quæ præſanauere, aperit. Budæus.
Præſcateo] præſcates, penult. corr. præſcatui, (προβρύω,) præſcatere. Gellius lib. 14. cap. 6. Et ſimul dat mihi librum grandi uolumine, doctrinis omnigenis, ut ipſe dicebat, præſcatentem.
Præſcio] præſcis, præſciui, præſcitum, (προγινώσκω,) præſcire, pen. prod. Antè ſcire. Terent. And. 1. 5. 4.
- nónne oportuit
Præſciſſe me antè? nónne prius communicatum oportuit?
Præſciſco] præſciſcis, (προσυίσταμαι,) præſciſcere. Liuius 7. bel. Pun. 193. Quamprimum eos ſortiri prouincias, & præſciſcere quam quiſq; eorum prouinciam, quem hoſtem haberet, uolebant.
Longè præſciſcere. Virg. 4. Georg. 14.
Præſcita] penu. prod. Plinius identidem uocat, quæ Græci, (προγνωσθέντα,) inquit Budæus. Plin. lib. 18. Vnũ eorum præſcitũ trãſire non queo. Id eſt auguriũ & oſtẽtũ. Ibidem, ca. 75. 3. Vtrumne ſint aliqua præſcita animi quieſcentis.
Præſcius] præſcia, præſcium, pen. corr. Adiectiuum, (προγνωστικός, προειδώς,) ut Præſcia uenturi uates. Virg. 6. Aeneid. 14. Claud. 3. Paneg. 36. Romaq; gaudebat uenturæ
Cæli uenturi præſcius. Valer. 5. Argon. 11. (præſcia fari.
Lingua præſcia. Ouid. 1. Faſt. 108.
Mens præſcia. Silius lib. 16. 18.
Vox præſcia. Valer. 5. Argon. 106.
Præſcribo] præſcribis, pen. prod. præſcripſi, præſcriptum, (προγράφομαι,) præſcribere, Antè, ſiue prius ſcribere. Cic. ad Seruium, lib. 13. 28. 4. Sic enim præſcripſimus ijs quibus ea negotia mandauimus.
Præſcribere, Inſcribere. Virg. 6. eclog. 3.
- nec Phœbo gratior ulla eſt,
Quàm ſibi quæ Vari præſcripſit pagina nomen. Gellius lib. 11. cap. 16.
Præſcribere, (ὑπογράφω,) Præcipere, determinare, legem ponere. Cic. 3. Off. 33. Atquè ſi etiam hoc natura præſcribit, ut homo homini quicunq; ſit, ob eam cauſam, quod is homo ſit, conſultum uelit.
Præſcribere quæ ſunt gerenda. Cic. de Senect. 17.
Quid faciam? præſcribe. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 1.
Quemadmodum ius ſuum perſequatur, ulicui præſcribere. Cicer. pro Cecin. 6.
Qualis debeat eſſe tãlis, alicui præſcribere. Cicero pro Flac. 82.
Aliquid præſcribere neceſſitudine. Ad Hetennium, lib. 2. 58.
Conſtituere & præſcribere aliquid. Cic. pro Cecinna 55.
Indicare & præſcribere. Cic. pro Lege Manil. 1.
Præſcribere & imperare. Cic. 4. Acad. 16.
Curationem ualetudinis per ſomnium præſcribere an poteſt Aeſculapius? Cic. 2. de Diuinat. 184.
Præſcribere finem rei alicui. Terent. And. 1. 1. 124.
Gyro præſcripto ſeuecta eſt pagina. Propert. lib. 3. eleg. 3. 5.
Iura ciuitatibus præſcribere. Cic. de Senect. 25.
Iura moresq; maiorum præſcribunt. Cic. pro Pontelo 30.
Præſcribere leges & inſtituta. Cic. 4. de Fin. 100.
Lege præſcribitur. Cic. 2. de Legib. 61. Dummodo ea moderata ſint, ut lege præſcribitur.
Lege & officio præſcriptũ eſt, teſtib. credere. Ci. pro Font. 11.
Modum præſcribere. Quint. lib. 4. cap. 1. 22.
Munia præſcripta. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 17.
Natura præſcripſit homini, ut nihil pulchrius quàm hominem putaret. Cic. 1. de Nat. deor. 105.
Ratio & doctrina præſcribit. Cic. 1. de Nat. deor. 12.
Sinus igitur ea mente, quam ratio & ueritas præſcribit. Cicero Torquato, lib. 6. 1. 12.
Præſcribere, Prænuntiare, ſiue prædicere. Cic. in Vatinũ, 10. At ibi idem præſcribo, ne tuas ſordes cum clariſſimorũ uirorum ſplendore permiſceas.

Digitized by Google

Præscribere, pro Excipere, exceptionem sum motoriam obijcere argenti: cum dativo iungitur. Quint. lib. 7. Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est, an liceat, Marcellus Lege tertia, De prævaricatoribus, Nam si reus accusatori ideo præscribit, quòd dicat se ab alio accusatum & absolutum. Budæus.

Præscriptio] Verbale, (ὑπογραφή,) Cic. 1. Off. 33. Ex quo fit, ut ager Arpinas, Arpinatum dicatur: Tusculanus, Tusculanorum, similisq; priuatarum possessionum præscriptio. Quædam exemplaria hic legunt descriptio.

Præscriptio, (ὑπογραφή, πρόσταγμα,) Præceptũ, ordo, lex, forma, regula. Cic. 4. Tusc. 33. Omniũ aũt perturbationũ fontem esse dicunt intemperantiã, quæ est à tota mente, ac recta ratione defectio: sic auersa à præscriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Norma, regula, præscriptio naturæ. Cic. 4. Acad. 254. Hoc loco inquit Budæus, præscriptio non quidẽ significat quod Græci παραγραφὴν, hoc est translationem: sed quod illi ὑπογραφὴν, hoc est formam, siue informationem uocant.

Præscriptio & moderatio. Cic. pro Cælio 33.

Legis præscriptio. Cic. 2. de Lege Agr. 36.

Præscriptio, (παραγραφή,) Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. 3. Hæc pactio non uerbis, sed nominibus, et præscriptionibus, multorum tabulis, quum esse facta dicerentur, &c. Præscriptio exceptio, & translatio (inquit Budæus) unum & idem in re forensi significant. Præscribere etiam, perscribere, subscribere, uerba sunt propria fori & iudiciaria, unde hoc uerbum utraq; lingua tractum est. Quint. lib. 7. de quæstione actionis loquens. Quum ex præscriptione lis pendet, de ipsa re queri non est necesse. Ignominioso patri filius præscribit: de eo solo iudicatio est, an liceat. Actionis quæstionem eo loco & præscriptionis litem Quintilianus uocat, quam lib. 3. cap. 6. 51. translationem uocauerat. Iurisconsulti in Pandectis promiscuè excipiendi uerbo & præscribendi usi sunt: licet præscriptionis uocabulum apud recentiores legum interpretes, & apud iuris Pontificij cõditores, ad præscriptionis exceptionisq; temporis significationem coarctatum sit & præfinitum. Hactenus Budæus.

Inducere præscriptionem. Cic. 1. de Inuent. 47.

Præscriptionem à translatiõe differre ait Fortunatianus: quòd illa excludat actionem, hæc differat. Quibus uerbis ostenditur latius patere exceptionis quàm præscriptionis nomen. Nam præscriptio ad peremptorias tantum, exceptio uerò etiam ad dilatorias refertur. Et ita sumi debet in Rub. ff. De exceptionib. & præscript. ut sit differentia inter hæc duo: licet uulgò doctores aliter sentiant.

Præscriptio, Prætextus. Cæsar 3. bel. Ciuil. Vt honesta præscriptione rem turpissimam tegerent.

Præscriptum] præscripti, (ὑπόγραμμα,) Cic. 2. de Orato. 95. Plura enim multo homines iudicant odio, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut lætitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua permotione mentis: quàm ueritate, aut præscripto, aut iuris norma aliqua, aut iudicij formula, aut legibus. Idem pro Cluentio 117. omnia legum imperio & præscripto fieri uidebitis.

Præscriptum & formula. Cic. in Orat. 20.

Certum præscriptum. Quint. lib. 4. cap. 2. 60.

Ad præscriptum agere, Vide in præpositione Ad.

Communi ex præscripto ciuitatis unamquamq; rem administrare. Cic. 2. de Inuent. 220.

Dare certum quiddam præscriptum alicuius rei in perpetuũ. Cic. 2. de Inuent. 250.

Seruare præscripta. Cic. 1. Off. 131.

Præseco] præsecas, pen. corr. præsecui, præsectum, (ὑπεκτέμνω, ἀποκόπτω,) præsecare, Præcidere. Colum. de Arboribus, cap. 29. Radicem arundinis acuta falce præsectam impendenti pluuia diſponito. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 27. Fauorum qui eximuntur, siqua pars mellis nihil habet, aut habet inquinatum, cultello præsecatur.

Manu celeri aliquid præsecare. Ouid. 1. de Remed. amor. 23.

Præsecare, accommodatur aliquando immolationi. Liu. lib. 5. Inseritur huic loco fabula immolante rege Veientium, nocem aruspicis dicentis, Qui eius hostiæ exta præsecuisset, ei uictoriam dari, exauditam.

Præsegmen] præsegminis, penult. corr. neut. gen. (ἀπονύχισμα,) Pars corporis incisa, amputatio rerum superfluarũ. Vnde quæ ex unguibus scinduntur, præsegmina dicuntur. Plaut. Aulul. 9. 34.

Quin ipsi pridem tonsor ungues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina.

Præsens, Præsento] Vide Præsum.

Præsentio] præsentis, præsensi, præsensum, (προαισθάνομαι,) præsentire, Antè, uel prius sentire. Plautus Trinum. 4. 99.

Ni hæc præsensissent canes.

Præsentire, per translationem. Terent. And. 5. 1. 20. Quum ibi me adesse neuter tum præsenserat. Prima malum nutrix animo præsensit anili. Ouid. epist. 11. 7.

Animo prouidere, & præsentire. Cæsar 7. bel. Gal. 122.

Certa notione animi præsentire deũ esse. Ci. 2. de Nat. deo. 64.

Dolos præsentire. Virg. 4. Aeneid. 59.

Futura præsentire. Cic. 2. de Diuin. 150.

Præsentire sermones de se aurium tinnitu. Plin. lib. 28. c. 2. 13.

Præsentire in posterum. Cic. pro Rab. perduel. reo, 22.

Præsentisco] præsentiscis, (προαισθάνομαι,) præsentiscere. Idem. Terent. Heaut. Et ea gratia secum adduxisse ne id tu præsentisceres.

Præsens] (προαισθητός,) Participium, uel Nomen ex participio. Cic. 1. de Diuin. 203. Satis est non modò plura, sed etiam pauciora diuinè præsensa & prædicta reperiri.

Præsensio] Verbale, (προαίσθησις,) Cic. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uerò & præsensiones rerum futurarum, quid aliud declarant, nisi, &c.

Præsepe] Vide Præsepio.

Præsepelio] præsepelis, pen. corr. præsepelíui, præsepultũ, (προθάπτω,) præsepelire. Quint. Declamat. 9. Video senem meliore sui parte præsepultum.

Præsepio] præsepis, pen. prod. præsepíui, præsepitum, (φραγέω,) præsepire, Circundare, circunmunire septis, uel circunsepire. Cæsar 1. bel. Ciuil. 110. Aditus autem, atq; itinera duo, quæ extra murum ad portam ferebant, maximis defixis trabibus, atq; eis præacutis præsepit.

Præsepe] præsepis, pen. prod. neut. gen. (φάτνη,) Stabulum dicitur equorum, mularum, & cæterorum animaliũ. Virg. 4. Georg. 34. Ignauum fucos pecus à præsepibus arcent.

Alta præsepia. Virg. 7. Aeneid. 55.

Olida præsepia. Iuuen. Saty. 8. 16.

Vipera delituit sub præsepibus. Virg. 3. Georg. 84.

Ferre herbas præsepibus. Virg. 3. Georg. 79.

Quum primùm pasti repetent præsepia tauri. Virgilius eclog. 7. 8.

Sæuiunt ut si in præsepibus. Virg. 7. Aeneid. 4.

Præsepe, Lupanar. Cicero in Pisonem 32. Verùm audis in præsepibus, audis in stupris, audis in cibo & uino. Horatius lib. 1. epist. 16. 1. Scurra uagus: non qui certum præsepe teneret impransus.

Præsepes, præsepis, pen. prod. f. gen. Idem. Plaut. Casina. 2. 56. Varro 1. de Re rust. c. 13. 2. Illic laudabatur uilla, si habebat culinam

culinam rusticam bonam præsepes laxas. Ex antiquo codice legitur præsepias. Cato cap. 14. 1. Præsepes bubus hybernas & æstiuas faliscus, & equile, &c.

Præsepium] præsepij, (φάτνη, λάϊνος,) Locus in quo pabulũ animalibus porrigitur. Apuleius li. 6. Met. Præsepiũ meũ hordeo paßim repleri iubet, fœnũq; Bactriano Camelo sufficiens apponi. Colum. In stabulo sint ampla præsepia.

Plena præsepia. Virg. 3. Georg. 99.

Satura præsepia. Virg. 3. Georg. 43.

Boues stant ad præsepia. Tibullus lib. 2. eleg. 1. 2.

Præsero] præseris, pen. corr. præsevi, præsatum, pen. corr. (προσαείρω,) præserere, Prius serere. Colum. li. 7. cap. 9. 5. At ubi penuria est arborum, terrenum pabulum consectabimur, & ficco limosum præseremus, ut paludem rimentur. Castigata exemplaria rectè habent Præferemus. Hoc est pluris faciemus.

Præsertim] (καὶ ταῦτα, ἐξαιρέτως, προηγουμένως,) Aduersum significat Præcipuè, ante alia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 4. Sed te non præterit quàm sit difficile sensum in Rep. præsertim rectum, & confirmatum deponere.

Tantam fuisse obliuionem, in scripto præsertim, admirari. Cic. de Claris Orat. 115.

Hac præsertim imbecillitate magistratuum, præstare nihil possum. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 7.

Præsertim quum, Id est hac de causa potißimum. Terent. Eun. 5. 2. 24. - debeam

Credo isti quicquam furcifero, si id fecerint.

Præsertim quum se seruum fateatur tuum? Cic. 4. Acad. 226.

Præsertim quòd. Cic. pro Flacco 32. Facis iniustè Læli, si putas periculo nostro uiuere tuos contubernales, præsertim quòd tua negligentia factum arbitremur.

Præsertim si, cum indicatiuo. Cic. Curioni, lib. 6 6. 3. Sera gratulatio reprehendi non solet: præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Id est, per aliquam negligentiam.

Præsertim ut. Terent. Phorm. 1. 2. 5.

Præsertim ut nunc sunt omnes mores, adeò res redijt.
Si quis quid reddit, magna habenda est gratia.

Præseruio] præseruis, præseruiui, præseruitum, (προσυπηρετέω,) præseruire, pen. prod. Inseruire. Plaut. Amph. 3. 126. Vt præseruire amanti meo possem patri.

Præseruo] præseruas, (προφυλάττω,) præseruare. Huius nullum exemplum repperi apud idoneos authores.

Præses] Vide Præsideo.

Præsideo] præsides, pen. corr. præsedi, pen. prod. præsessũ, προΐσημι, προστατέω, ἐφιδρύω, προστάτης,) præsidere, Ad opem præstandam præesse, quam præstat propriè uel dij precantibus hominibus, uel homines ipsi alijs hominibus iniuriam patientibus, uel in discrimen adductis, ut ait Valla lib. 5. Cic. 7. Verr. 148. Vos etiam atq; etiam imploro sanctißimæ deæ, quæ illos Ennenses lacus lucosq; colitis: cunctæ Siciliæ, quæ mihi defendenda tradita est, præsidetis. Idem 13. Philipp. 358. Testor & uos & Populum Rom. & omnes deos, qui huic urbi præsident.

Præsidere, Præesse. Suet. in Tibe. cap. 6. Præsedit & Acciacis ludis. Hoc est præfuit.

Armis præsidet Iupiter. Virg. 7. Aeneid. 160.

Foribus cæli præsidet Ianus. Ouid. 1. Fast. 25.

Imperio huic & libertati communi præsidet atq; præsedit Gallia. Cic. 5. Philip. 191.

Iudicio alicui præsidere. Cic. pro Milone 78.

Orbi terrarum præsidere. Cic. 2. Philip. 40.

Præsidere rebus urbanis. Cæsar 1. bel. Ciuil. 327.

Templo præsident dij. Cic. pro Lege Manilia 49.

Præsideo, cum accusatiuo. Tacit. lib. 4. Et haud spernenda illic ciuium, sociorumq; manus litora Oceani præsidebat.

Præses] præsidis, pen. corr. com. gene. (προστάτης, ἐφεδρος, ἐπιστάτης, ἐφεστηκώς) Tam dij quàm homines præsides dicti sunt: illi, in suo quisque numine, suaq; uibi uero, in sua quisq; prouincia, aut ab rege, aut à populo sibi cõmissa, ut ait Valla. Quint. lib. 3. cap. 9. Quòd omnia sic egerit, ut genitum præside bellorũ deo incredibile non sit. Vlp. in L. 4. ff. de Officio præsidis, Præses prouinciæ maius imperiũ in ea prouincia habet omnib. post principẽ. Hæc ex Valla li. 5.

Rerum præses, Cæsar. Ouid. 15. Metam. 152.

Custos & preses iuuentutis, Mercurius. Cic. 7. Verr. 145.

Dea præses terræ. Seneca Hipp. 2. 5. (30.

Libertatis præses & custos Tribunus plebis. Cic. 2. de L. Agr.

Vrbi & Reipublicæ præsides sunt penates patrij. Cicero pro Domo sua 111.

Senatus Reipublicæ custos, præses & propugnator. Cicero pro Sestio 102.

Caruerunt præside Delphi. Ouid. 10. Metam. 34.

Præses, pro Auxiliatore. Liu. lib. 6. ab Vrbe, Dij, deæq;, qui Capitolium arcemq; incolitis, siccine uestrum militem ac præsidem sinitis uexari ab inimicis?

Præses locus, pro Tuto. Plaut. Casin. 21. 3.

Præsides, qui uulgò patriarũ gubernatores dicuntur: inter eos etiam sunt legati regis, qui & uicarij dici possunt: Ex Bud.

Præsidium] præsidij, (ἀλκή, φρουρά, φύλαξις,) Dicitur principale auxilium: ut milites qui in tutela alicuius oppidi collocati sunt, præsidiũ esse dicuntur: ut ait Valla lib. 5. Cæsar. Eo opere facto præsidia disponit, castella cõmunit, quo facilius si se inuito trãsire conarẽtur, prohibere posßit. Inrecõsi. Qui relinquit præsidium, peccatum desertionis incurrit.

Præsidia, pro Castris. Cice. pro Ligario 17. Tantummodo iis præsidijs eratis, animi uerò à causa abhorrebant.

Collocare armatos in præsidijs. Cic. 1. Phil. 19.

Castra & præsidia. Cic. 2. de Orat. 167.

Propugnaculum & præsidium prouinciæ. Cice. 5. Verr. 161.

Nocturnum præsidium palatij. Cic. 1. in Catil. 1.

Cassa præsidia. Seneca Troade 8. 12.

Præsidium statiuum quod datur ut aliquis stet in loco aliquo. Cicero 12. Phil. 335. Hæc mea sedes est, hæc uigilia, hoc præsidium statiuum.

Agitare præsidium. Tacit. lib. 1. Vide Agito in Ago.

Cingere aliquem præsidijs. Claud. 2. Paneg. 42.

Collocare præsidium, Vide Colloco.

Comparare uel quærere præsidium. Cicero pro Sestio 78. Et 12. Philip. 337.

Confirmare præsidijs aliquã prouinciã. Cic. pro L. Manil. 24.

Contrahere præsidia. Cn. Magnus Domitio in Epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 3.

Constituere præsidia in arce, Vide Constituo.

Decedere de præsidio & statiõe uitæ iniussu imperatoris, hõc est Dei, uetat Pythagoras. Cic. de Senec. 66.

Deducere præsidia in aliquẽ locũ. Cn. Mag. Domit. lib. 8. 163.

De locis deducere præsidia, Vide Deduco. (5.

Præsidio & copijs uitam defendere. Cic. pro Sestio 74.

Deijci de præsidio urbis, & de custodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Murena 72.

Inutile præsidium ferri. Claud. 3. Paneg. 45.

Firmare præsidijs aliquem locum. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 14.

Gerere præsidium, Ferre. Plin. li. 22. cap. 12. 2.

Habet firmum præsidium locus ille. Cic. pro Lege Manil. 21.

Imponere præsidium ciuitati, Vide Impono.

Introducere præsidium in oppidum. Vide Introduco.

Locatus in præsidio, Vide Locatus in Locus.

Munire se præsidio. Cic. pro Sestio, 67.

Munire frumentaria ſubſidia Reipublicæ firmiſſimis præſidijs claſſibuſq;. Cic. *pro Lege Manil.* 24.
Nudata urbs præſidio, Vide Nudus.
Obſidere & occupare Italiam præſidijs. Cic. 2. *de L. Agr.* 74.
Occupare præſidia. Seneca *Troade* 6.18.
Opponere præſidium, Vide Oppono.
Parare præſidia, & Dimittere, contraria. Cic. *Sal. lib.* 2.16.5.
Præponere præſidium alicui urbi, & Opponere. Cic. *pro Lege Agrar.* 12.
Interclusam præſidijs Italiam tenere. Cic. 2. *de L. Agr.* 76.
Tenetur armis præſidijſq; tota Italia. Cic. *Att. lib.* 9.17.2.
Tutari aliquo præſidio caput, ceruices, & iugulum. Cicero *pro Seſtio*, 78.
Venire ad iudicium cum præſidio. Cic. *pro Roſc. Amer.* 8.
In præſidijs meis uerſaris. Cic. *pro Cecinna* 60. *In meis caſtris, præſidijſq; uerſaris, mea eſt iſta defenſio.*
Præſidium, per translationem, omne auxilium dicimus & ſalutis propugnaculum. Terentius *And.* 5.2.2. *præſidio meo atq; boſpitis.*
Naturæ uel doctrinæ præſidijs omnibus ad dicendum parati uiri. Cic. 1. *de Orat.* 20.
Perfugium & præſidium ſalutis. Cic. *pro Rab. perduel. reo*, 2.
Tutelâ & præſidium bellicæ uirtutis. Cic. *pro Mur.* 29.
Innocentiæ leue eſt præſidium, ubi lubido dominatur. Cicero *in Orat.* 127.
Fortiſſimum præſidium pudoris. Cic. *pro Sylla* 58.
Præſidium contra feras. Cic. 1. *Tuſc.* 96.
Fida præſidia amici. Seneca *Agamemn.* 112.
Grande præſidium. Ouid. 1. *de Ponto, eleg.* 7.3.
Inſigne præſidium mœſtis reis. Horat. 2. *Carm. ode* 1.3.
Magnum in pecunia præſidium. Cic. 2. *Ver.* 5.
Vltima præſidia diſcriminis afferre. Iuuen. *Saty.* 12.6.
Comparat magnum is ſibi præſidium ad beatam uitam, qui mortem non timet. Cic. 2. *Tuſc.* 3.
Firmo præſidio aliquem defendere. Cic. *pro Roſc. Amer.* 3.
Ferre præſidiũ labenti & inclinatæ penè Reip. Cic. *Brut.* 18.2.
Munire præſidia Reipub. Cic. *pro Rab. perduel. reo*, 2.
Oppugnat omnium commune præſidium, qui fidem lædit. Cic. *pro Roſtio Amer.* 65.
Petere ſibi præſidiũ ex aliqua honeſta re, quam ne inimici quidem criminari poſſint. Author *ad Herenn. lib.* 4.182.
Præſidia periculis, aut adlumenta honoribus ex cuiuſquã amplitudine ſibi quærere. Cic. *pro Lege Manil.* 49.
Præſidium eſſe alicui. Terent. *Hecy.* 1.2.44. Idem *Heaut.* 5.2.14. *Ibi tuæ ſtultitiæ ſemper erit præſidium Clitipho.*
Præſidio eſſe. Cic. 7. *Verr.* 131. *Sed quocunq; uenerint, hanc ſibi rem præſidio ſperant eſſe futuram.*
Parentibus eſſe præſidio & decori. Lucret. *lib.* 2.129.
Eſſe præſidio ſolitudini atq; inopiæ contra uim & gratiam. Cicero *pro Quintio* 3.
Tegi firmo præſidio amicorum. Cic. *pro Sylla* 38.

Præſidiarius] Adiectiuum, (φρουραῖος,) Quod paratum eſt ut præſidio ſit. ut Præſidiarij milites, apud Liuium lib. 9. bel. Punici.

Præſidiarij, in uitibus, qui & cuſtodes. Colum. *lib.* 4. *cap.* 15. 1. *Et præſidiarij malleoli propagandi ſunt. Ibidẽ, ca.* 21.3. *Sed nouellis palmis ſemper uitis renouetur: quæ ſi ſatis excreuerint, iugo ſuperponantur: ſin aliqua earum uel præfracta, uel parũ procera fuerit, locumq; idoneum obtinebit, unde uitis anno ſequenti renouari debeat, in pollicẽ tondetur, quem quidã cuſtodem, alij reſecem, nonnulli præſidiarium appellant, id eſt armentum gemmarum duarum uel trium.*

Præſignifico] *præſignificas, pen. corr.* (προσημαίνω,) *præſignificare, Prædicere, Præoſtendere.* Cic. 2. *de Diuin.* 152. *Aut non cenſent eſſe ſuæ maieſtatis præſignificare hominibus quæ ſunt futura.*

Præſignis] *& hoc præſigne,* (ἀπόσημος,) *ut Inſignis.* Ouid. 1. *Faſt.* 122. *Præſignis facie Corniculana fuit. Id eſt præſtãs, uel præ alijs inſignis.* Budæus.
Gaudeat & Lybica præſignis anũculus haſta. Stat. 4. *Syl.* 8.3.
Facie præſignis mulier. Ouid. 6. *Faſt.* 126.
Vertice præſignis. Stat. 4. *Sylu.* 4.2.
Draco præſignis tribus linguis. Ouid. 7. *Metam.* 30.

Præſigno] *præſignas,* (προσημαίνω,) *præſignare, Prius ſignare.* Cato *cap.* 154. *Et ad ſummum, qua fini culeum capiet, præſignato.* Plin. *lib.* 28. *cap.* 4.4. *Incipientes ſurunculos ter præſignare ieiuna ſaliua.*

Præſilio] *præſilis, penul. corr. præſilui, præſultum,* (προσπηδάω,) *præſilire, Antè ſalire.* Plaut. *Sticho* 8.13. *Vt præ lætitia lachrymæ præſiliunt mihi?*

Præſpargo] *præſpargis, præſpargere. Antè ſpargere.* Lucretius *lib.* 5.148.
Flora quibus mater præſpargens ante uiai
Cuncta coloribus egregijs, & odoribus opplet.

Præſtabilis, Præſtantia] *Vide* Præſto.

Præſtega] *præſtege, pen. corr.* (προστέγιον,) *Locus ubi otij cauſa ſumus ſub tecto, tantum patula reliqua parte tanquã ſub porticu.* Plaut. *Pſeud.* 4.30.
- facite ut offendam parata omnia,
Verſa præſtega, ſtrata, lautaq;, cocta q; omnia uti ſint.

Præſterno] *præſternis, præſtraui, præſtratum, penul. prod.* (προστρωννύω,) *præſternere, Antè ſternere.* Stat. 3. *Sylu.* 2.23. *Quæ ſibi præſternat uinax altaria phœnix.*
Præſternere, Præparare. Pli. *epiſt.* 103. *c. lib.* 5. *ad Capitonẽ, Illud peto præſternas ad quod hortaris, eligasq; materiã, etc.*

Præſtes] *præſtitis, pen. corr. m. g.* (προστάτης,) *Idem quod Præſes, antiſtes: Nam antiqui ſic præſtites dixerunt, nunc antiſtites, inquit Feſtus.*
Præſtites Lares, dicti fuerunt inquit Ouidius 5. *Faſtorum* 27. *quòd præſtent oculis omnia tuta ſuis. Id eſt quòd res omnes conſeruent, & tueantur in ædibus. His ara conſtituta fuit Calendis Maij.*

Præſtigiator] pen. *pro. præſtigiatoris, m. g.* (θαυματοποιός, γόης,) *Qui circunſtantibus ita oculorũ aciem præſtringit, ut non aduertant dolum.* Plaut. *Pœn.* 17.6.
Præſtigiator hic quidem Pœnus probus eſt, &c.

Præſtigiatrix, pen. prod. *præſtigiatricis, ſœm. gen.* (γοητεύτρια,) Plaut. *Amph.* 8.148.
Aut pol hæc præſtigiatrix mulier multo maxima eſt, &c.

Præſtigiæ] *præſtigiarum,* (γοητεῖα, γοήτευμα, θαυματοποιία,) *Incãtationes, deluſiones: quæ quadã manuũ dexteritate aliæ apparẽt, quàm re uera ſint.* Cic. 6. *Ver.* 47. *Qui prætiriẽs, lectica pauliſper depoſita, nõ per præſtigias, ſed palàm per poteſtatẽ, uno imperio oſtiatim totũ oppidũ cõpilarit. Quædam exemplaria hic legunt præſtigia, neutro genere.*
Præſtigiæ & fallaciæ. Cic. *pro Rabirio Poſth.* 22. Idem 3. *de Nat. deor.* 104. *Quid ergo iſti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præſtigiæq;, num ſine ratione eſſe potuerunt?*
Præſtigiæ & captiones. Cic. 4. *Acad.* 84.
Præſtigiæ uerborum. Cic. 4. *de Fin.* 119.
Petere plauſum præſtigiæ. Quint. *lib.* 4. *cap.* 1.53.

Præſtino] *præſtinas, pe. cor.* (πρίαμαι,) *præſtinare, A præ et ſtino, Emere eſt, inquit Feſt. id eſt emẽdo tenere.* Plau. *Pſeud.* 4.35. *Ego eo in macellũ, ut piſciũ quicquid eſt, pretio præſtinem.* Idem *Capt.* 3.79. *Alium piſces præſtinatũ abiret?*

Præſtituo] *præſtituis, præſtitui, præſtitutum, pen. product.* (προορίζω,) *præſtituere, Prius ſtatuere, præſcribere.* Terentius *Phorm.* 3.2.39.

Certè

Digitized by Google

Certè hercle si satis commemini, tibi quidem olim est dies Quam ad dares huic præstituta.
Tempus quandiu dicat, alicui præstituere. Cic. pro. Quint. 18.
Diem præstituere. Cicero 1. Tuscul. 148. Quod tempus? natúrane? at ea quidem dedit usuram uitæ tanquam pecuniæ, nulla præstituta die.
Præsto] præstas, præstiti, præstitum, pen. corr. & præstatũ, pen. prod. (παρέχω, ἐπιτελέω,) præstare, significat Exhibere, uel dare. Datiuum cum accusatiuo regit. Pli. Plura hìc mihi præstitit, quàm parentes. Id est fecit.
Per seipsum præstare aliquid. Cic. 4. in Catil. 96.
Ad quendam modum aliquid præstare. Quint. lib. 1. cap. 11. 2.
Amorem præstare, Præbere amoris occasionem. Ouidius 3. Trist. eleg. 4. 13.
Animum debitum præstare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 12.
Beneuolentiam præstare. Cic. ad Atticum, lib. 9. 178. 5. Nam non mediocriter laboro, utriq; ut uis, tuam beneuolentiam præstare possis, quam me hercule te præstaturum confido.
Beneuolentiam memoriamq;, quam debet, tibi præstat Pontinus. Cic. Appio, lib. 3. 10. 9.
Fulminibus & ruinæ præstare caput. Lucan. lib. 5. 155.
Consilium suum fidemq; in Senatu, & apud populũ, & in causis amicorũ, & domi & militiæ præstare. Ci. 3. de Or. 74.
Dignũ præstabo me etiã pro laude merentis. Hor. 1. epist. 7. 5.
Diligentiam alicui præstare. Cic. ad Terent. lib. 14. 3. 3.
Fauorem præstare, & uoce & mente. Ouid. 15. Metam. 137.
Fidem præstare. Ouid. 3. Fast. 100.
Fidẽ suã negotijs alicuius præstare. Cice. ad Att. lib. 9. 178. 3.
Honorem præstare alicui. Ouid. 6. Fast. 12.
Debitum honorem patri præstare. Cic. 9. Philip. 264.
Iter tutum alicui præstare. Cic. pro Plancio 78.
Iusiurandum præstare. Plin. epist. 269.
Mare tutum præstare. Cic. pro Flacco, 24.
Munus suum præstare. Cic. in Orat. 22.
Officium præstare. Cic. Terent. lib. 14. 4. 5. Neq; legis improbissimæ pœna deductus est, quo minus hospitij & amicitiæ ius, officiumq; præstaret.
Mors omnia præstat. Lucret. lib. 3. 44.
Operam in re militari præstare. Cic. 3. bel. Ciuil. 303.
Otia præstare. Ouid. 2. Trist. 4.
Pacem præstare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 14.
Pietatem non tam fratri quàm patriæ præstare. Cicero de Claris Oratoribus 64.
Principẽ præstare. Facere quæ sunt principis, exhibere se principem. Suet. in Tiberio, cap. 33.
Quæstum præstare dicitur res aliqua. Cice. pro Quintio 64. Funestum est à forti atq; honesto uiro iugulari: funestius ab eo cuius uox in præconio quæstum præstitit.
Quæ ratio & doctrina præscripserit, arbitrabamur ea nos præstitisse. Cic. 1. de Nat. deor. 12.
Quod petebat præstiti. Plin. epist. 205.
Quod promisi, uix uideor præstare posse. Cic. Bruto 18. 2.
Præstare quod factũ est impensæ in bellũ. Liu. 2. ab Vrbe 79.
Satis id magnum est quod potes præstare. Cic. 1. de Orat. 23.
Reuerentiam marito præstare, Reuereri maritum. Plinius epistol. 158.
Robur præstare alicui. Claud. 8. Paneg. 31.
Salutem præstare. Lucret. lib. 4. 31.
Salutem integram in periculo alterius communem præstare. Cic. Anteq. iret in exil. 11.
Sapientiam & grauitatem præstare. Cic. Titio, lib. 5. 16. 12.
Non se unum, sed omnes ministros imperij sui, socijs & ciuibus & Reip. præstare. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 14.
Se incolumem præstare. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9. 10.
Præstare se propugnatorem acerrimum. Brutus ad Cice. 11. 1.
Sedulitatem præstare alicui, Sedulò alicuius negotium agere. Plin. epist. 62. b.
Sententiam suam Senatui præstare. Cic. in Pisonem 62.
Silentium præstare. Liu. 9. bel. Pun. 130.
Eximia est uirtus præstare silentia rebus. Ouid. 2. de Arte 121.
Saluos socios suos authoritate nominis sui præstabant Romani. Cic. pro Lege Manilia 38.
Solicitudinem præstare. Plin. epist. 29. a.
Spem suam præstare deis. Lucanus lib. 5. 9.
Præsta te eũ qui mihi à teneris (ut Græci dicunt) unguiculis es cognitus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 4.
Vicem alicuius rei præstare, pro Esse uice alicuius rei. Plinius lib. 20. cap. 17. 10.
Vires præstare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 8.
Vitam præstare. Ouid. 1. epist. 11. 3.
Vltima præstare iucunda, id est, efficere. Cicero ad Trebatiũ, libro 7. 17. 8.
Voluntatem suam alicui rei præstare. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 16.
Voluptatẽ illã quis potest præstare sapiẽti? Cic. 2. de Fin. 142.
Præstare plus significat quàm Dare. Seneca 1. de Clement. 2. Sic est salutem non tantum dare, sed præstare.
Præstare aliquem ante ædes. Plaut. Mostel. 15. 8. Id est ante ostium adducere.
Præstare aliquem alicui negotio, Præficere. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 16.
Præstare, (ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι,) interdum accipitur à Iurisperitis pro Exitum rei in se recipere, uel alienæ culpæ dispendium uelle luere: ut Præstare euentum, Præstare promissum alienum. Valla lib. 6. ca. 16. Præstare, est prohibere ne alicui fiat aliquid incommodi: & si non prohibuerint, satisfacere: ut uenditor debet præstare uitium rei quam uendit, id est prohibere atq; efficere ne emptor damni quid faciat, alioqui satisfacere. Cic. ad Vatinium, lib. 5. 11. 5. De Dionysio, si me amas, confice: quancunq; ei fidem dederis, præstabo. Idem 1. de Orat. 87. Defendebamus quicquid fuisset incommodi in mancipio, id si uenditor scisset, neq; declarasset, præstare debere.
Præstare periculum. Cæsar in Commentarijs, Neq; periculum præstare eorum, sed totam rem ad Pompeium reijcere.
Communem & incertum casum neq; uitare quisquam nostrũ, neq; præstare ullo pacto potest. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 7.
Præstare culpam. Cic. 1. de Orat. 56. Perge uerò Crasse, inquit Mutius. Istam enim culpam quam uereris, ego præstabo.
Damnum præstare. Cic. 3. Off. 86.
Fidem præstare. Cicero 2. de Diuinat. 119. Virtutis auspicijs uideo esse usum Deiotarum, quæ uetat spectare fortunam, dum præstetur fides.
Fidem promissi præstare. Liu. 10. bel. Pun. 55.
Fidem præstare publicam. Liu. 2. ab Vrbe 118.
Fœlicitatem de se præstare nemo potest. Ci. pro Lege Man. 53.
Periculum iudicij præstare debet, qui se nexu obligauit. Cicero pro Mure. 3.
Promissum præstare. Liu. 3. bel. Mac. 109. Et 7. ab Vrbe 71.
Sumptum nusquam melius posse poni præstabo. Cicero Quin. fratri, lib. 3. 17. 6.
Præstare usuram. Iuuenalis.
Non possum præstare quid quisq; nos dixisse dicat. Cicero ad Petum, lib. 9. 16. 15.
Prædones nullos fore quis præstare poterat? Cic. pro Flac. 21.
Me non ingratum esse præstabo. Cic. de Prouinc. Consul. 39.
Quod de te sperare, de me præstare possũ. Ci. Plan. li. 5. 15. 4.
Præstare nihil debeo, id est culpa non est mea. Cicero ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 13.

Messalam

Digitized by Google

Messalam Cæsari præstabo, Quasi fide iubebo pro Messala. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 3. 2. 4. 5.
Præstare Rempub. Id est incolumem ab omni incommodo conseruare. Cic. ad Atticum, lib. 10. 19. 5. 6.
Præstare, (διαφέρειν, ὑπερέχειν, πρᾶττειν, πρόσηκειν,) cum solo datiuo, Melius esse, uel antecellere significat. Terent. Eunuc. 2. 2. 1.
Di immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligēs Quid interest?
Virtus præstat cæteris rebus. Cic. 4. de Fin. 83.
Culta incultis præstant. Lucret. lib. 1. 42.
Intelligens præstat imperito. Cic. de Claris Orat. 103.
Imperatoribus minutis præstat orator. Cic. de Claris Or. 138.
Contemplatio rerum cogitatioq; longè omnibus studijs in uita præstat. Cic. 5. Tusc. 14.
Doctus auditor indocto præstat. Cic. de Claris Orat. 104.
Datiuum aliquando regit rei quæ superatur, & ablatiuum rei in qua quis excellit: ut Præsto tibi scientia. Cic. pro Deiotaro 7. Tanto ille superiores gloria uicerat, quanto tu omnibus præstitisti. Quint. lib. 1. Eloquentia cæteris præstet.
Ætate alteri præstare. Cic. de Claris Orat. 83.
Lepore & humanitate omnib. præstitit Socrates. Cic. 2. de Orat. 150.
Prudentia cæteris præstare. Cic. 1. de Orat. 97.
Suauitate & breuitate dicendi alijs præstitit Aristoteles. Cice. 2. de Inuent. 125.
Ablatiuus aliquando omittitur. Cic. 1. Off. 92. Difficile autem est quum præstare omnibus concupieris, seruare æquitatē, quæ est iustitiæ maximè propria. Hoc loco, pro Præesse uel præsidere nonnulli interpretantur. Plaut. Bacch. 2. 4. 8. Sed Priamus hic multo illi præstat.
Datiuus nonnunquam tacetur. Cic. 1. Off. 162. Quorum uerò patres aut maiores aliqua gloria præstiterunt, ij student plerunq; eodem in genere laudis excellere. Idem Torquato, lib. 6. 161. 1.
Arte bellandi præstabat Claud. Silius lib. 13 30.
Patria charitate præstat. Cic. 2. de Leg. 9.
Facie præstare. Horat. 2. Serm. saty. 4. 15.
Gloria alijs præstare. Cic. 3. de Orat. 5.
Honore & ætate præstare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 14.
Ingenio præstare. Lucret. lib. 5. 223.
Iuris Ciuilis intelligentia, atq; omni prudentiæ genere Mutius præstitit. Cic. de Claris Orat. 52.
Literis doctrinaq; præstare. Cic. 3. de Orat. 76.
Mobilitate præstare. Lucret. lib. 3. 87.
Præstabant numero militum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 177.
Accusatiuum cum ablatiuo aliquando regit. Liuius 5. ab Vrbe 162. Vt nuntiare domum possint, quātum Galli uirtute cæteros mortales præstarent.
Ablatiuum subticuit Virg. 11. Aeneid. 88. dicens, Ibo animis cōtrà, uel magnum præstet Achillem, Id est antecellat: uel, ut quidam uolunt, repræsentet, exhibeat, uel æqualis sit.
In arte aliqua præstare. Lucret. lib. 5. 272.
Præstat inter. Cæsar 2. bel. Gal. 284. Quòd ciuitas magna & inter Belgas authoritate, ac hominū multitudine præstabat.
Inter suos æquales longè præstare. Cic. de Claris Orat. 123.
Longè multumq; præstat mens atq; ratio. Cic. 5. de Fin. 72.
Præstat] (λῴττον,) Impersonaliter, pro Melius est, & datiuo construitur. Cic. pro P. Sestio 129. Si hoc non est satis quòd hæc omnia deleta uidentur reditu meo, multo mihi, multo inquam Iudices præstat, in eandem illam recidere fortunam, quàm tantam importare meis defensoribus & conseruatoribus calamitatem. Datiuus raro exprimitur. Virgil. 1. Aeneid. 28.
- sed motos præstat componere fluctus.
Emori potius, quàm seruire præstat. Cic. in Pisonem 11.
Mori millies præstitit quàm hæc pati. Cic. Att. lib. 14. 305. 5.
Tacere præstat philosophis, quàm loqui. Ci. 3. de Nat. deo. 113.
Longè multumq; præstat, Vide Longus.
Multò præstat, Vide Multus.
Vires præstandi habere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 5.
Præstandus, Participium: ut Amor præstandus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 17.
Inuidia capitis periculo præstanda. Cic. pro Sestio 52.
Præstans] Participium, (ὑπερέχων,) ut Præstans uirtute homo. Virg. 8. Aeneid.
Corpore & armis præstans. Silius lib. 5. 35.
Grauitate & prudentia præstās homo. Ci. pro Corn. Bal. 40.
Longè præstans omnibus ingenio & doctrina. Cic. 2. Tusc. 35.
Ingenio, iustitia, integritate omnibus præstās uir. Cic. pro Plac.
Literis doctrinaq; præstans uir. Cic. 3. de Orat. 76. (27.
Præstans ualetudine. Cic. 5. Tusc. 63.
In oculis præstans, Vide Oculus.
Præstās, Nomen, (ἔξοχος, ὑπέροχος,) Præstans animi, Cui est animi præstantia. Virg. 12. Aeneid. 4. Idem 6. Aeneid. 33.
- quo non præstantior alter
Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.
Sapientiæ præstantissimus. Tacit. lib. 5.
Præstantissimus ingenio. Cic. de Amicit. 1.
Numero præstantior omni. Stat. 1. Achil. 104.
Studio ac doctrina præstantissimi Xenocrates & Aristoteles. Cic. 1. Acad. 24.
Victoria & fide præstans alicuius manus. Ci. Cæs. lib. 7. 5. 10.
Virginibus præstantior omnibus Herse. Ouid. 2. Meta. 145.
Præstantissima fœminarum. Cicero ad Licinium, lib. 5. 8. 6. Itaq; & præstantissima omnium fœminarum uxor tua, & eximia pietate, &c.
Hoc certè præstantioribus, quo nihil nouere nisi commune. Plin. lib. 11. cap. 5. 2.
Nihil præstantius. Cic. 3. de Fin. 3.
Alijs aliud præstantius. Lucret. lib. 2. 102.
Solidæ laudis ac ueræ dignitatis præstantum quid mihi potuit accidere? Cic. in Vatinium 6.
Præstantia debent ea dici quæ habent aliquam comparationē. Cic. 5. Tusc. 55.
Amor præstantior. Ouid. 13. Metam. 163.
Virtute & consilio præstanti extiterunt. Cic. pro Sestio 79.
Corpore præstanti Nymphæ. Virg. 1. Aeneid. 15.
Labor præstans. Lucret. lib. 2. 3.
Munere præstanti donare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 73.
Excellens & præstans natura. Cic. 1. de Nat. deor. 77.
Nomina præstantia. Ouid. 2. Trist. 93.
Odium præstans. Ouid. 13. Metam. 163.
Ordo præstantior. Stat. 5. Syl. 1. 20.
Victima labe carens, & præstantissima forma. Ouid. 15. Meta.
Viri præstantes. Stat. 6. Theb. 59. (27.
Præstantia] præstantiæ, (ἐξοχή, ὑπεροχή,) Excellentia, A præstans fit. Cic. de Amicit. 62. Fructus enim ingenij & uirtutis omnis q; præstantiæ, tum maximus accipitur, quum in proximum quenq; confertur.
Excellentia & præstantia. Cic. 1. Off. 137.
Excellens in animorum laude præstantia. Cic. 5. de Fin. 64.
Animi præstantia. Quint. lib. 6. cap. 1. 19.
Dignitatis aut fortunæ suæ præstantia æquabilitatem communis iuris transeunt quidam, & intolerantius se iactant. Cic. 2. de Orat. 115.
Ingenij præstantia. Cic. 4. de Fin. 87.
Mentis præstantiam habet homo, cui tota illius natura pareat. Cic. 5. de Fin. 59.

Partium

Digitized by Google

Partium præstantia. Cic. 1. Acad. 29. Valetudinem, uires, pulchritudinem in toto: in partibus autem, sensus integros & præstantiam aliquam partium singularum, ut in pedibus celeritatem, &c.

Præstantia remedij. Plin. lib. 12. cap. 3. 2.

Excellentes rerum omnium præstantia dij immortales. Cic. 2. de Diuinat. 193.

Virtutis, ingenij, fortunæ præstantiã cõsequi. Cic. de Ami. 61.

Præstatio] Verbale, (παρoχή,) Paulus de legatis 3. L. Si plures gradus sint hæredum, & scriptum sit, Hæres meus dato: ad omnes gradus hic sermo pertinet: sicuti hæc uerba, Quisquis mihi hæres erit. Itaq; siquis uelit, non omnes hæredes onerare legatorum præstatione, sed aliquot ex his, nominatim damnare debet.

Familiæ erciscundæ iudicium ex duobus constat, id est rebus, atque præstationibus: quæ sunt personales actiones. Vlpianus in L. Item Labeo. Parag. Famil. ercis. ff. Familiæ erciscundæ.

Præstabilis] & hoc præstabile, pen. corr. (ἔξοχος,) Excellens. Gellius, Chilo præstabilis homo sapientiæ. Cic. 1. de Finib. 62. Quem tandem hoc statu præstabiliorem, aut magis expetendum possumus dicere?

Nil melius mundo, nihil præstabilius, nihil pulchrius. Cicero 2. de Nat. deor. 28.

Dignitas præstabilis. Cic. de Prouinc. Consul. 31.

Præstãbiles, primæ, & singulares res, quibus paruæ usitatæ & uulgares opponuntur. Cic. 2. de Orat. 189.

Præstabilis & insignis alicuius uirtus. Cic. de Arusp. resp. 37.

Nil mente præstabilius natura homini dedit. Cic. de Sen. 39.

Præstabile, Quod præstari potest, aliquando significare, dicit Sipontinus.

Præsto] Aduerbium, ut uult Sipontinus: alij nomen indeclinabile omnis generis esse uolũt: significat præsens sum, (πάρειμι,) Verbo Sum, Es, Est iungitur. Plaut. Epid. 13. 46.

Tibi quidem quod ames, domi præsto est. Cic. ad Appiũ Pulchrum, lib. 3. 5. 1. Tralleis ueni ad VI. Calend. Sextiles: ibi mihi præsto fuit L. Lucilius cum literis mandatisq; tuis. Id est mihi occurrit.

Adire præsto; Vide Adeo, adis.

Præsto adesse. Terent. Eun. 5. 9. 20. Sed ubi est frater? C. præsto adest. Poeticè, pro Præsto est.

Præsto domi. Terent. Heaut. 1. 1. 120.

- iandudum domi
Præsto apud me esse aiunt.

Præsto esse alicui, Præsidio esse, fauere, iuuare. Cic. pro Murena 17. Ius Ciuile didicit, multum uigilauit, laborauit, præsto multis fuit. Ibidem 40.

Præsto esse, Aduenire, cõparere. Author ad Heren. li. 4. 227. Hirudines æstiuo tẽpore præsto sunt, frigore pulsæ recedũt.

Præsto esse ad horam certam. Cic. 4. Verr. 64.

Præsto est ad nutum, & paret. Cic. 3. Verr. 54.

Locus est præsto. Lucret. lib. 2. 213.

Præsto est ut ancillula. Cic. 2. de Fin. 110.

Præstolor] pen. prod. præstolaris, (ὑπομένω, πορεμένω,) præstolari, Manere, expectare. Festus, Præstolari is dicitur, qui antè stando ibi, quò uenturum excipere uult, moratur. Terent. Eun. 5. 6. 5. Quem præstolare Parmeno hîc ante ostium? Sic Cæsar 2. bel. Ciuil. 98. Huius aduentum L. Cæsar filius cum decem longis nauibus præstolans, &c.

Præstolor, Datiuo iunxit Cic. 1. in Cati. 17. Qui tibi ad forum Aurelium præstolarentur armati. (obsequi.

Præstolari (inquit Donatus) Præsto esse, & apparere, hoc est

Præstringo] præstringis, præstrinxi, præstrictũ, (ἀποξύω, πορισγέλλω,) præstringere, Valde stringere: et aliquando leuiter lædere, attingere. Plin. li. 18. c. 34. 3. Præstringit enim atq; percellit hic radices arborũ. De Borea uento loquitur.

Tempora præstrinxit sertis. Stat. 5. Syl. 3. 23.

Pauce præstricta laqueo. Ouid. in Ibin 110.

Præstringere, (πορισκιάζειν,) Obtenebrare. Vnde Præstigiæ, & Præstigiatores. Budæus. Liu. 10. bel. Maced. 224. Cum ingẽti fragore cœli tonitribusq; & fulgoribus præstringẽtibus aciem oculorum. Cic. in Vatinium 19. Cuius dignitas & splendor præstringebat credo oculos Vatinij.

Lux ahena præstringit oculos. Claud. 6. Paneg. 27.

Præstringere præstigias. Cic. 3. de Nat. deor. 104.

Aciem oculorum uel ingenij præstringere, Vide Acies.

Præstringere aciem ingenij, per translationem, pro Imponere. Cic. 1. Verr. 25.

Aciem mentis præstringere. Cic. 1. de Diuinat. 108.

Præstringitur acies ferri, eborisq; nitor. Plin. lib. 7. cap. 15. 2. De menstruis. Id est obtunditur & hebetatur. Idem lib. 15. cap. 14. 5. de pomis acerbis, Vis, inquit, tanta, ut aciem glãdij præstringat.

Præstruo] præstruis, præstruxi, præstructum, (προοικοδομῶ, προπαρασκευάζω,) præstruere, Prius ordinare, ædificare. Colum. lib. 1. cap. 5. 8. Quippe ab imo præstructa, ualenter resistent contra ea quæ postmodum superposita incumbent. Liu. 8. bel. Pun. 224. Non semper temeritas est fœlix: & fraus fidem in paruis sibi præstruit, ut quum operæpretium sit, cum mercede magna fallat.

Præstruo, pro Obstruo. ut Aditum montis præstruere obijce. Ouid. 1. Fast. 113. De Caco.

Præstructus] Participium, (προπαρασκευασθείς,) ut Hostis præstructus bellis ciuilibus. Claud. de bello Getico 58.

Præstructus, Arte præparatus, & ex composito siue ex industria factus. Suet. in Tiberio, cap. 53. Quondam uerò inter cœnam porrecta à se poma gustare non ausam, etiam uocare desiit, simulans se ueneni crimine accersitum: quum præstructum utrunq; consulto esset, ut & ipse tentandi gratiã offerret, & illa quasi certissimum exitium caueret.

Præsudo] præsudas, pen. prod. (προιδρόω,) præsudare, Antè sudare, antè exercere se. Stat. 6. Theb. 1.

- ludumq; super quo Martia bellis
Præsudare paret, seseq; accendere uirtus.

Præsul] præsulis, pen. corr. m. g. (προστάτης,) teste Phoca, A Præsilio, præsilis fit, quod est Antè salio. Is appellabatur apud antiquos qui primus erat inter Salios Martis sacerdotes. A saliendo dicti, in portandis ancilibus. Valla lib. 5.

Præsultor] præsultoris, mascul. gen. (λαταρχων,) pro Præsule. Cic. 1. de Diuinat. 97. Exin quidam rustico Romano dormienti uisus est uenire qui diceret, præsultorem sibi nõ placuisse ludis, &c.

Præsulto] præsultas, (προπηδάω,) præsultare, Antè saltare. Liu. 7. ab Vrbe 37. Si tu permittis, uolo ego illi belluæ ostẽdere, quãdo adeò ferox præsultat hostiũ signis, me ex ea familia ortum, quæ Gallorũ agmen ex rupe Tarpeia deiecit.

Præsulsus] Adiectiuum, (παλυσάλιπος,) Valde salsus, uel antè salsus. Colum. lib. 6. cap. 2. Libralesq; offas in præsulsæ adipis liquamine tinctas.

Præsum] præes, præest, præfui, (προίστημι, ἐφίστημαι,) præesse, Præfectũ esse. Cic. 4. de Fin. 124. Omnibus enim artibus uolumus attributam esse eam quæ cõmunis appellatur prudẽtia, quã oẽs qui cuiq; artificio præsunt, debẽt habere.

Præesse agro colendo. Cic. pro Rosc. Amer. 29.

Faciendæ alicui rei publicè præesse. Cic. 7. Verr. 38.

Interesse alicui rei & præesse. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 1.

Exercitui præesse. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 8.

Ignibus æternis præesse. Ouid. 3. Fast. 85.

Imperio Prætorio præesse. Cic. 1. de Diuinat. 119.

Digitized by Google

Magiſtratibus leges, populo magiſtratus præſunt. Ci. 3. de Leg.
Nauibus & claſſi præeſſe. Cic. 7. Verr. 66. (3.
Officijs alicuius præeſſe. Ouid. 4. Faſt. 77.
Prouinciæ præeſſe. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 107.
Præeſſe quæſtioni dicitur iudex. Cic. pro Roſc. Amer. 17. Quũ huic idem quæſtioni iudex præeſſes.
Reipublicæ præeſſe. Cic. 1. Off. 112.
Sacerdotijs præeſſe. Cic. pro Domo ſua 81.
Sacris præeſſe. Cic. de Aruſp. reſp. 12.
Studio alicui præeſſe. Cic. 1. de Orat. 120.
Temeritati alicuius præeſſe. Cic. de Amicit. 35.
Templo præeſſe. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 13.
Præſens] præſentis, om. gener. (παρὼν, σύμμαχος,) Qui ad eſt. Plaut. Agite ſi uultis, præda erit præſentium. Id eſt eorum qui hic adſunt.
Præſens & abſens, contraria. Terent. Eun. 1. 2. 112. Cum mihi te iſto præſens abſens ut ſies. Idem Adelph. 1. 1. 48. Præſens, abſensq; idem erit. Id eſt, te abſente aut præſente.
Præſens præſenti adſum. Plaut. Moſt. 15. 27. Tere. Adel. 4. 5. Quum hanc ſibi uidebit præſens præſenti eripi, (34.
Abduci ab oculis.
- poſtulo ut mihi tua domus
Te præſente abſente pateat. Terent. Eun. 5. 9. 29.
Facultas optabilis tui præſentis ſi mihi eſſet, nunquam à tuis cõſilijs diſcreparem. Plancus Cic. lib. 10. 4. 7.
Cognoſcent omnes tui præſentes, tui abſentis amorem. Cicero Lentulo, lib. 1. 1. 13.
Præſentem atque audientem, uita priuandum eſſe dixit. Cicero 4. in Catil. 85.
Viui & præſentes. Cic. 1. Off. 218.
Memoria uiuorum & præſentium teſte aliquem commendare. Cic. 2. de Orat. 6.
Præſente hoc, nolebam dicere. Terent. Hecy. 4. 4. 90.
Dicerem de eius uirtute eo præſente timidius. Ci. pro Ceci. 56.
Agere geſtum præſente Roſc. Cic. pro Quintio 52. Prouerbialis locutio, in eos qui doctiore ſe præſente docere uolunt. Idem 2. de Orat. 129. Quanquam ſoles, inquit, ſæpe mirari eorum impudentiam, qui aguntur in ſcena geſtum ſpectante Roſcio.
Hic eſt unus homo ex omnibus, quo præſente minimè ineptus eſſe uellem. Cic. 1. de Orat. 55.
Præſente nobis, pro Præſentibus dixerunt ueteres. Plaut. Amphit. 8. 192. Nec nobis præſente, aliquis, niſi ſeruos Africanus adeſt. Pomponius, Qui apud forum præſente teſtibus mihi uendidit. Idem, Siue ergo iſtuc præſente amicis inter cœnam. Varro in Marcellum, Id præſente legatis omnibus, exercitu pronuntiat. Ex Donato.
Adeſſe, & præſentem eſſe. Cic. 1. Off. 19. Ad id ſolum quod ad eſt, quodq; præſens eſt, ſe accommodat. De bellua.
Adeſt præſens, Vide Adſum.
Præſens non ades. Plaut. Amph. 11. 23. Terent. Adel. 3. 3. 39.
Præſens tecum egi, itemq; petiui ſæpe per literas. Cicero Curioni, lib. 2. 6. 9.
Exponere commodius aliquid præſenti. Cic. Att. lib. 1. 12. 5.
Interfuit, & præſens uidit. Cic. 1. de Inuent. 116.
Præſens inuiſit. Liu. 1. ab Vrbe 251. Quin ſi uigor iuuentæ ineſt, conſcendimus equos, inuiſimusq; præſentes noſtrarum ingenia?
Tu dea, tu præſens noſtro ſuccurre labori. Vbi Seruius, Non dicit quæ præſens es, ſed præſens ſuccurre: id eſt illico, ſtatim. Virg. 9. Aeneid. 82.
Præſens tanquam in manum aliquid dare. Cic. 2. Off. 88.
Præſens ingenio. Plin. lib. 17. cap. 1. 4.
Ætas præſens. Horat. 2. epiſt. 1. 9.
Animus præſens, (παράστημα,) Terent. Phorm. 5. 8. 64.
Animo uirili præſentiq; ut ſis, para. Virg. 5. Aeneid. 73.
Nunc ſicui uirtus, animusq; in pectore præſens. Vbi Seruius, Præſens, fortis: ac ſi diceret, ſi adſit quis plenus animi. Cice. 2. de Orat. 47. Sed animus acer & præſens, & acutus, idem atq; uerſutus imbellos uiros efficit.
Præſenti animo uti. Cic. 1. Off. 113.
Præſenti animo dicere. Tere. Eun. 4. 6. 31. Hoc eſt confidenti.
Præſenti argento, uel pecunia mercari uel uendere. Plau. Pœn. 2. 89. Idem Menæh. 24. 99. Et Capt. 6. 8.
Caſus præſentis immemor. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 8.
Dolor præſens. Lucret. lib. 6. 257.
Forma dei præſens. Statius 1. Sylu. 1. 13.
Gratiam præſentem refero. Cic. pro Plancio 81.
Hora præſens. Horat. 3. Carm. ode 8. 6.
Præſens malum. Terent. Phorm. 5. 2. 16.
- præſens quod fuerat malum, in diem abijt: plagæ creſcunt
Niſi proficis.
Mors præſens. Virg. 1. Aeneid. 19.
Ad præſentem paſtum mendicitatis ſuæ agros populari. Cicero 11. Philip. 291.
Præſentem pecuniam ſoluere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 19. 1.
Pecuniam præſentem non debitã ſoluit mulieri. Cic. pro Cluen.
Peſtis præſens. Cic. 3. Philip. 363. (25.
Pignore præſenti firmat animum. Virg. 3. Aeneid. 123.
Pœna præſens. Cic. 2. de Diuinat. 184.
In re præſenti, Vide In. Liu. 10. bel. Mace. 73.
Venire in rem præſentem. Cic. 1. de Orat. 130.
In præſens tempus, uel in poſteritatem hæc impendent. Cicero 1. in Catil. 16.
Teſtibus præſentibus liberam cretionem cognoſcere. Cicero Attico lib. 13. 29 4. 2.
Vires ad nocendum præſentes habere. Cic. Att. lib. 13. 32 5. 2.
Præſens & Futurus, (ἐνεστὼς καὶ μέλλων,) contraria. Cic. pro Domo ſua 9. Erat igitur et præſens caritas, et futura fames.
Præteritorum meminit, præſentia cernit, futura præuidet animus. Cic. 1. de Diuinat. 111.
In præſens, In præſenti, Ad præſens, Vide In & Ad.
Præſens, non in præteritum modò accipitur, uerumetiam in futurum. ut Horatius in Arte 9.
Pleraq; differat, & præſens in tẽpus omittat: In præſens, id eſt in ſuum tempus, & quando tẽpus dicẽdæ rei aderit: niſi accipiatur pro impræſentiarũ: ut idẽ 2. Carm. ode 16. 6.
Lætus in præſens animus, quod ultra eſt
Oderit curare, & Valla lib. 4.
Conſtituere ſe cuipiam aduocatum in rem præſentem eſſe uenturum. Cic. 1. Off. 48.
Præſens quandoq; dicitur, non quod nunc ſit, ſed quod tunc fiebat: id eſt tempore illo tunc præſenti. Cic. Ego incolumitati ciuium primum & poſtea dignitati: ille præſenti potius, quàm futuræ dignitati cõſulebat. De mortuo loquitur. Hæc Sipont. ex Valla lib. 4. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 9. 1. Sed cætera (ut tu ſcribis) præſenti ſermoni reſeruantur: hoc tamen non queo differre. Id eſt, coràm quum erimus.
Præſens iracundia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 77. Hoc eſt, quæ mihi tunc ex re præſenti obuenerat.
Præſens, Paratus. Horat. 1. Car. ode 35. 1. de Fortunæ potẽtia.
O diua, gratum quæ colis Antium,
Præſens uel imo tollere de gradu
Mortale corpus: uel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos. Præſens, parata: potens mutare ſtatus hominum. Acron.
Præſens, (ἵλεος,) Propitius: quoniã is qui præſens eſt nobis, propitiatur facile, ſi inuocetur, & citius quàm is qui præſens non eſt.

Digitized by Google

non est. Virg. 1. Geor. 2. Et uos agrestũ præsentia numina Fauni. Seruius. Terent. Phorm. 2. 2. 31. Ea qui præbet, non tu hunc habeas planè præsentem deum? Donatus, Præsentes dij sunt uel qui statim præstant: uel qui coluntur, & uidentur, ut Sol & Luna.

Auxilium præsens. Cic. 6. Verr. 96.

Auxilium præsentius. Virg. 2. Georg. 26.

Præsens ac præpotens deus. Cic. 2. de Nat. deor. 6.

Deos præsentes uidere. Cic. 3. de Nat. deor. 15.

Numen præsentius. Quint. in Procem. lib. 4. 4.

Præsentior. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 4.

At quanto, si fortè refert, præsentior ipse
Per Veneris feci numina magna fidem?

Præsentißimum, Præstantißimum, ut apud Virg. 12. Aen. 50.

Dat signum cælo, quo non præsentius ullum

Turbauit mentes Italas. Id est efficacius. Vnde præsentißimũ periculum, Præsentißima medicina, Præsentißimum uenenũ, id est potens, & in primis efficax.

Præsens medicina: hoc est, quæ præsens & festinum remedium adfert. Colum. lib. 2. cap. 14. 3.

Præsentißimum remedium, sanguis de aure emissus. Colum. lib. 6. cap. 14. 2.

Præsentia] præsentiæ, (παρουσία,) Terent. Heaut. 3. 3. 12.

Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia.

In præsentia, Vide In.

In præsentia: sed post, Vide In.

In præsentia & ante oculos proponere periculum. Cicero pro Domo sua 9.

Desyderium præsentiæ tuæ meo labore minuam. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 17.

Deorum præsentiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 246.

Declarant præsentiam suam sæpe diui. Cic. 2. de Nat. deor. 8.

Formæ aberat præsentia. Ouid. 2. Fast. 156.

Præsentia animi, (παράστασις,) Græci παράστημα, uocant: Latini præsidentiam, & robur animi. Cic. pro Milone 46. Neque uerò sine ratione certa causa Milonis semper à Senatu probata est. uidebant enim sapientißimi homines, facti rationem, præsentiam animi, defensionis constantiam.

Præsento] præsentas, (παρίστημι, προβάλλω,) præsentare, Quasi præsens facere. Quint. lib. 11. cap. 2. 1. Frustra docemur, si quicquid audiuimus, præterfluat: & exemplorũ, legum, responsorum, dictorum, beneq; factorum uelut quasdã copias, quibus abundare, quasq; in promptu semper habere debet Orator, eadẽ illa uis non præsentat. Alij legunt repræsentat: nec adhibent negationem Non. Plin. de Viris illust. 77. Caput ab Achillæ Ptolemæi satellite, Aegyptio uelamine inuolutum, cum annulo Cæsari præsentatum est.

Præsentare, Referre, speciem præbere, & quod repræsentare dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10. 39. Sarcites bubulas carnes præsentat. Idem lib. 20. cap. 19. 3.

Præsentaneus] Adiectiuũ, (παραχρηστικός,) Quod in præsens subitò fit: seu potius quod præsentẽ habet efficaciam. ut Præsentanei boleti, apud Senec. epist. li. 15. qui citò enecãt.

Remedĩ præsentaneũ ad dentium mobiles firmandos. Pli. lib. 21. cap. 31. 4. Item lib. 24. cap. 1. 3. Præsentaneũ uenenũ.

Præsentarius] Aliud adiectiuum. Præsentarium argentum. Plaut. Mostel. 6. 14. Et Pœn. 9. 92.

Quid ita? L. quia aurum poscunt præsentarium.

Præsumo] præsumis, pen. prod. præsumpsi, præsumptum, (προλαμβάνω,) præsumere, Prius sumere. Plin. li. 36. cap. 11. 7. Theophrastus author est, potores in certamine bibẽdi præsumere farinam eius. Scilicet lapidis.

Dapes præsumere. Ouid. 3. de Arte 151.

Præsumere animo, Præsagire. Valerius lib. 1. Arma parate animis, & spe præsumite bellum. Virg. 11. Aeneid. 4. Vbi Seruius, Aut hypallage est, pro Armis parate animos. aut certè est mutanda distinctio, ut sit,

- animis & spe præsumite bellum, mente præoccupate.

Fortunam præsumere. Tacit. lib. 12.

Gaudium præsumere. Plin. epist. 10. li. 2. Vt tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temerè præsumo. Id est quibusdam signis intelligo ante tempus.

Ingenium iudicio præsumi. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.

Lætitiam præsumere. Plin. in Paneg. 132.

Mollitiem præsumere. Horat. 2. Serm. saty. 3. 18.

Officia hæredum præsumere: pro Agere, dum superstites sumus, quod hæredum esset. Plin. epist. 96.

Remedia præsumere. Tacit. lib. 14.

Supplicia in aliquẽ præsumere. Tac. lib. 1. Hoc est antè sumere.

Præsumptus] Participium, (προληφθείς,) ut

Piacula præsumpta. Silius lib. 5. 42.

Præsumpta opinio. Quint. lib. 2. cap. 17. 18. Nihil inuidia ualeat, nihil gratia, nihil opinio præsumpta. Apud Tacitum, Præsumpta suspicio, pro eodem dicitur, teste Budæo.

Quies præsumpta. Tacit. in uita Agricolæ.

Spes præsumpta. Tacit. lib. 3.

Præsumptio] præsumptionis, Verbale, (πρόληψις,) Antè sumptio, uel anticipatio. Plin. epist. 180. lib. 9. ad Paulinũ, Alius alium: ego beatißimum existimo, qui bonæ, mansuræq; famæ præsumptione perfruitur, certusq; posteritatis cum futura gloria uiuit.

Præsumptio, apud Rhetores. Quint. lib. 9. Mirè uerò in causis ualet præsumptio, quæ πρόληψις, dicitur, quũ id quod obijci potest occupamus, quæ præcipuè procemio conuenit.

Præsuo] præsuis, præsui, præsutum, pen. pro. (προραπτω,) præsuere, Antè suere. Plin. lib. 12. cap. 19. 9. Consecant surculos longitudine binum cubitorum. Mox præsuunt recentibus corijs quadrupedum ob id interemptorum, &c.

Hasta præsuta foliis. Ouid. 11. Metam. 2.

Prætego] prætegis, pen. corr. prætexi, prætectum, (προσκαλύπτω,) prætegere, Idem quod Tegere. Plin. in Paneg. 27.

Veniet ergo tempus, quo posteri uisere, uisendumq; tradere minoribus suis gestient, quis sudores tuos hauserit campus, quæ refectiones tuas arbores, quæ somnũ saxa prætexerint, quod deniq; tectum magnus hospes impleueris.

Prætendo] prætendis, prætendi, prætentum & prætensum, (προϊσχομαι, προβάλλω,) prætendere, Antè tendere, opponere. Virg. 9. Aeneid.

- & Marti prætendere muros.

Vestem prætendere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.

Prætendere auribus. Plin. epist. 147. d. lib. 7. ad Suram.

Prætendere retia. Plin. lib. 9. cap. 8. 10. Qua de causa prætendi non queunt retia, quæ molẽ ponderis ullo modo tolerent.

Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Georg. 54. Seruius. Circundare, & opponere.

Prætendo, pro Obtendo, & prætexo: datiuo aliquando iungitur, nonnunquam accusatiuo cum præpositione Aduersus. Plin. epist. 81. lib. 4. ad Valerium Paulinum, Studeamus ergo: nec desidiæ nostræ prætendamus alienam. Qu. in Præf. lib. 1. 13. de falsis philosophis, Sed uultum & tristitiam, & dissentientẽ à cæteris habitũ pessimis morib. prætendebant.

Ignorantia prætendi non potest. Quint. lib. 7. cap. 2. 24.

Nomen alicuius prætendere. Cic. in Vatinium 10.

Speciem lætam prætendere fraudi. Claud. 2. Paneg. 7.

Verba culpæ prætendere. Ouid. 2. de Remed. amor. 48.

Prætendere, Præmonstrare, exhibere. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Qui quum loricatus in foro ambularet, prætendebat se id metu facere.

Digitized by Google

Amicitiam, ac ſtudium alicuius prætendere. Tacit. lib. 20.

Prætendere, Præferre. Virg. 4. Georg. 46.
- fumoſq; manu prætende ſequaces. Seruius.

Prætentus] Participium, (προτεθείς,) *ut Caſſis prætenta. Ouid. 3. Metam. 17.*
Veſte prætenta lachrymas coortas obtegis. Sene. Hipp. 8. 5.
Locus prætentus aquis. Claud. 1. in Ruffinum 25.

Prætener] *penult. corrept. prætenera, prætenerum, penult. corr.* (πολυτέρην,) Valde tenerum. *Plin. lib. 25. ca. 13. 12. Similis & nomine & effectu, ſed alia eſt capnos, fruticoſa, prætenera, foliis coriandri.*

Prætento] *prætentas,* (προπειράομαι,) *prætentare, Prius tentare. Plin. lib. 11. ca. 37. 5. Cornua ſunt cochleis ad prætentandum iter.*
Calliope querulas prætentat pollice chordas. Ouid. 5. Met. 68.
Vires prætentare. Ouid. 8. Metam. 2.
Miſericordiam iudicis prætentare. Qu. lib. 4. cap. 1. 19.
Prætentata & perſpecta cauſa. Cic. 2. de Orat. 174.

Prætentatus] *huius prætentatus, penult. prod.* (προπειρατός,) *Plin. lib. 11. cap. 37. 17. Cochleis oculorum uicem cornicula bina prætentatu adimplent.*

Prætenuis] *& hoc prætenue,* (πολυλεπτός,) *Valde tenue ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 15. 1. Mel thymoſum non coit, & tactu prætenuia fila mittit. Idem lib. 8. cap. 50. 2. Solertiam eius animalis Mutianus uiſam ſibi prodidit, in ponte prætenui. De capris.*

Prætepeo] *prætepes, penult. correp. prætepui,* (προθλαίνομαι,) *prætepere, Idem quod Antè tepere. Ouidius 2. Amor. eleg. 3. 2.*
Mollis in obſequium, facilisq; rogantibus eſſes,
Si tuus in quauis prætepuiſſet amor.

Præter] *Præpoſitio,* (πλήν, ἐκτὸς, παρά, παρέξ,) *accuſatiuo ſemper iungitur, & excipiendi uim habet. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 16. Qui omnes præter eum de quo per te egimus, rcum me facere rentur.*
Ante, & Præter, cõtraria. Author ad Her. li. 4. 136. In ſuperioribus libris nihil, neq; ante rem, neq; præter rẽ locuti ſumus.
Præter, Vltra. Quint. Multa erant præter hæc, quæ obijci meritò potuiſſent. Terent. Adelp. 2. 3. 5. Itaq; unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror.
Præter ripam ire. Liu. 8. bel. Maced. 80.
Præter mœnia ipſa fluere, Præter Caralliten paludem agmẽ ductum, præter Thebas Demetriadem curſum dirigerent. Præter oram Hetruſci maris Neapolim tranſmiſit, dixit Liuius Decad. 4.
Præter æquum. Terent. Hecy. 2. 1. 29. Meo labori haud parcens præter æquum atq; ætatem meam.
Præter æquum & bonum nimium durus. Teren. Adel. 1. 1. 39.
Præter ætatẽ, Id eſt Cõtra, ut ait Donatus. Plaut. Epid. 3. 3. Præter ætatẽ & uirtutẽ ſtultus es. Hoc eſt, Dedecet ætatem tuã te ſtultiũ eſſe, Non conuenit ætati tuæ, Contra ætatem facis.
Præter cætera, Plus quàm cætera. Terent. And. 1. 1. 31.
Horum ille nihil egregiè præter cætera Studebat.
Idem 2. Off. Teſtis eſt Phalaris: cuius eſt, præter cæteros crudelitas nobilitata. Pro eo q; eſt, præter cæterorũ crudelitatẽ.
Hoc mihi præcipuum eſt præter cæteros. Cic. pro Sylla, 6.
Præter conſuetudinem. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 1. In altera epiſtola, præter conſuetudinem tuam, diem non adſcribis, ſed ſatis ſignificas tempus.
Præter conſuetudinem ſi acciderit aliquid, præter naturam tamen non poſſit exiſtere. Cic. 2. de Diuinat. 88.
Nihil magis ridetur, quàm quod eſt præter expectationem. Cicero 2. de Orat. 156.
Præter communem fidem quæ omnibus debetur, præterea nos iſti hominũ generi præcipuè debemus. Cic. Qu. frat. li. 1. 1
Præter hæc, Id eſt Vltra, Amplius. Plaut. Sticho 6. 21. (42
Præter hac, apud Plautũ ſæpius legitur, pro Poſthac. In Rud 24. 73. - ſi præter hac
Tu uerbum ſaxis hodie, ego tibi comminuam caput. Idem Menæh. 16. 25.
Præter libidinem. Terent. Heaut. 1. 2. 27. Fortaſſe aliquanto iniquior erat præter eius libidinem.
Præter modum gratum eſt. Cic. pro Plancio 66.
Præter modum iuſtus. Cic. 5. Tuſc. 148.
Præter modum creuit lacus Albanus. Cice. 1. de Diuinat. 161.
Præter modum exterreri. Cic. 2. Off. 52.
Præter mortem atq; legem ciuium. Contra conſuetudinem, inquit Donatus. Terent. And. 5. 3. 8.
Præter naturam. Cic. 1. Philip. 7. Multa aũt impendere uidebãtur præter naturam etiã, præterq; fatũ, Id eſt uiolẽta morte & inopinata. Vide Gellium in hæc uerba, lib. 13. cap. 1.
Præter opinionẽ, Contra, inquit Donatus. Tere. Hecy. 5. 1. 37. Nunc quũ ego te eſſe præter noſtram opinionem comperi:
Fac eadem ut ſis porrò. Id eſt aliam quàm credebamus.
Præter opinionem aliquid accidere. Cic. pro Plancio 12.
Præter optatum illud accidit. Cic. in Piſonem 36.
Præter ſententiam omnia eueniunt. Plaut. Merc. 19. 20.
Præter ſolitum lætus. Virg. 1. Georg. 83.
Præter ſpem. Terent. And. 2. 6. 5. Præter ſpem euenit, ſentio: hoc malè habet uirum.
Præter ſpem ſiquid erit, facies ut ſciam. Cic. Att. li. 15. 327. 6.
Præter ſpem aliquid dicere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 9.
Præter, Ante. Cic. 5. Verr. 51. Serui aũt eius qui & moribus ipſi dem eſſent, quibus dominus, & eodem genere ac loco nati, præter oculos Lolij hæc omnia ferebãt. Plin. epiſt. 31. c. Erit ergo pergratum mihi, hãc effigiem eius ſubinde intueri, ſub inde reſpicere, ſub hac conſiſtere, præter hanc commeare.
Præter ora. Tacit. lib. 20.
Præter, Aduerbium, pro Præterquam. Colum. lib. 3. cap. 2. Omnis incommodi patientes præter caloris. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. 1. 24. Atqui etiam è Græcis ipſis diligenter cauendæ ſunt quædam ſimiliaritates, præter hominum perpaucorũ, ſiqui ſunt uetere Græcia digni. Hæc Budæus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 41. 4. Quare ex terra potius in ſeminarijs ſurculos de ficeto, quàm grana de fico expedit obruere, præter ſi aliter queas.
Præter inſuper. Plin. lib. 8. cap. 42. ad finem, Equo ferè quã homini morbi, præterq; ueficæ conuerſio. Idem lib. 11. ca. 4. ad finem, Habent autem oculos, præterq; è ſenſibus tactum atq; guſtatum.

Præteragere] (πόρρω ἄγειν,) *ut Circumagere. Horatius 1. epiſtol. 15. 3.*
Mutandus locus eſt, & diuerſoria nota.
Præteragendus equus. Id eſt, inquit interpres, agendus eſt equus præter diuerſoria nota, id eſt ultra: quod equi inuitiſſimi ſolent facere.

Præterbito] *præterbitas, Vide Prætereo.*

Præterduco] *præterducis, penult. prod. præterduxi, præterductum,* (προπέμπω,) *præterducere, Ducere, uel antedu cere. Plaut. Mil. 3. 68.*
Vt te hodie quaſi pompam illac præterducerem.

Præterea] Aduerbiũ, (παροπροσέτι,) Id eſt *præter hæc quæ dicta ſunt. Terent. Adelph. 2. 2. 16.*
Age, noui tuũ animũ, quaſi iã uſquã tibi ſint uiginti minæ,
Dum huic obſequare, præterea aũt te aiũt proficiſci Cyprũ.
Vbi Donatus, Præterea aũt ἀρχαϊσμὸς figura. nã ueteres libenter coniunctiones multiplicabant. Virg. 1. Aencid.
- & quiſquam numen Iunonis adoret.

Præterea

Digitized by Google

Præterea? aut ſupplex aris imponat honorē? Hoc eſt poſtea, ait Seruius.

Addebant præterea Rempublicam conuenturā Calendis Sextilibus. Cic. 1. Philip. 6.

Prudentiam tuam mihi expoſuit, & præterea mihi non ignotā, in cōſuetudine & familiaritate ſuauitatē tuā adiunxit: præterea ſummā erga ſe liberalitatem. Cice. Planco, lib. 10. 3. 2.

Lyſiadem Atheniēſem plerique nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus. Ci. 5. Phil. 173.

Præterea, interdum habet pronomen tam ſingularis quàm pluralis numeri incluſum.

De ſingulari. Virg. 11. Aeneid. 57.

Si duo præterea tales Idæa tuliſſet
Terra uiros. Id eſt præter eum Aeneam. Ci Seruio Sulpitio, lib. 4. 3. 16. A me uerò ſic diligitur, ut tibi uni concedam, præterea nemini. Id eſt, præter te.

Sic Populus Ro. deligit magiſtratus, quaſi Reip. uillicos, in quibus ſiqua præterea eſt ars, facilè patitur. Cic. pro Planc. 51.

Non poſſumus huius ciuitatis & cuiuſuis præterea eſſe ciues. Cic. pro Cornelio Balbo, 22.

Expedito homine nobis opus eſt, & eo qui imperium legitimū habeat, qui præterea authoritatem, nomen, exercitum, etc. Cic. 1. Philip. 308.

Nihilne uobis in mentem uenit, quod præterea à Craſſo requiratis? Cic. 1. de Orat. 77.

De plurali. Cic: Lentulo, lib. 1. 7. 7. Præterea quidem de Conſularibus, nemini poſſum aut ſtudij animi erga te, aut officij, aut amici eſſe teſtis. Id eſt præter eos.

Duo præterea teſtes nihil dixerunt. Cic. pro Cecinna 20.

Prætereo] præteris, pen. corr. præteriui uel præteriji, præteritum, pen. corr. (παρέρχομαι, μετέρχομαι, παραβαίνω, παρελάω, παροίχομαι, παραίσσω,) præterire, Vltra ire. Terent. Eunuc. 4. 2. 5.

- dum hæc puto,
Præterij imprudens uillam. Idem Adelph. 4. 2. 36. Præterito hac recta platea ſurſum.

Præterire per uias. Plaut. Merc. 2. 4. 46.

In platea modò huc, modò illuc præterire. Catul. ad Aurel. 15.

Aeſtas præterit. Virg. 2. Georg. 65. (2.

Aetas præterijt ad agendum. Terent. Phorm. 2. 3. 76.

Dies præterijt. Terent. Phorm. 3. 2. 40. Idem Eun. 2. 2. 52. Sine biduum hoc prætereat.

Tēpus nō legis, ſed libidinis tuæ præterijt. Cic. Att. lib. 7. 128.

Vnda præterijt. Ouid. 3. de Arte 13. (12.

Præterire malum, Effugere, uitare. Terent. Hecy. 3. 4. 5.

Præterire aliquid, Nullā de re aliqua facere mentionē, & quaſi obliuiſci. Terent. in Prolog. Adel. 14. - pernoſcite;
Furtumne factum exiſtimetis, an locum
Reprehenſum, qui præteritus negligentia eſt.

Omittere, relinquere, præterire. Cic. de Prouinc. Conſul. 5.

Et, quod penè præterij, Bruti tui cauſa feci omnia. Cicero Attico, lib. 6. 114. 6.

Non prætereundum eſt ne id quidem. Cic. 3. Verr. 110.

De hoc iure nulla prætereo. Cic. pro Cecinna 73. Oui. 6. Faſt. 84. Non tamen idcirco prætereunda mihi.

Præterire ſilentio aliquid. Cic. ad Brutum 15. 11. Præterire tamen non potui quin & ſcriberem ad te, & illum mitterem. Cic. ad Att. lib. 9. 174. 1.

Præterijt me hæc res. Tere. Hecy. 5. 4. 37. An temere quicquā Parmenonē prætereat quod facto uſus ſit? Cic. 1. Verr. 29.

Non te præterit, Hoc eſt ſcis. Cic. ad Atticum, lib. 8. 164. 3. Idem ad Silium, lib. 13. 66. 2. Non me præterit, nos eam rē Epheſi expertos eſſe.

Animo præterire ſuos annos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 15.

Suffragijs præteriri, & repulſam ferre. Cic. 5. Tuſc. 76.

Dignos præterire nonnunquā populus ſolet. Cic. pro Planc. 5.

Filium fratris præterire, pro Nihil ei in teſtamento relinquere. Cic. 2. Philip. 59.

Præterire, pro Antecellere, Vincere. Varro 1. de Re ruſt. ca. 1. 8. Hos nobilitate Mago Carthaginienſis præterijt Pœnica lingua. Cic. in Saluſt. 1. Neq; ab alio uinci poteſt, neq; ipſe ſe omnino reliqua ætate præterire.

Prætereor, Paſſiuum. Cice. 2. de Legib. 95. Ne ſumptuoſa reſperſione longæ coronæ, nec acerræ prætereantur.

Præterit, pro Præterijt uel præteriuit, ſyncopa poetica. Ouid. 1. Faſt. 9. At Numa nec Ianum, nec auitas præterit umbras: id eſt prætermiſit.

Præteriens] prætereuntis, (παρερχόμενος,) Participium. Cic. 1. Verr. 27. quaſi præteriens ſatisfaciam uniuerſis.

Vno aſpectu, & præteriens de aliquo iudicare. Cic. de Cla. Or.

Populus præteriens. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 11. (104.

Currus præteriens. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 17.

Præteritus] pen. corr. (παρελυθώς,) Aliud participium.

Aetas præterita quanuis longa, quū effluxiſſet, nulla cōſolatione permulcere poſſet ſtultam ſenectutem. Cice. de Senect. 5.

O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos. Virg. 8. Aen. 112.

Labores præteritos meminiſſe. Silius lib. 3. 97.

Opus præteritum retexere. Ouid. 1. de Remed. amor. 3.

Spatium temporis præteritum. Lucret. lib. 3. 175.

Tempus præteritum nunquam reuertitur. Cic. de Senect. 63.

Nihil relinquere in præteritis. Cic. 4. Acad. 84.

Præteriti dicuntur etiam extincti. Propert. lib. 2. eleg. 14. 11.
Fas eſt præteritos ſemper amare uiros.

Præteriti] (ἀποδοκιμασθέντες, ἀμνημόνευτοι,) Qui in petitione magiſtratuum repulſam habuerunt, ut ſepe apud Ciceronē inuenies. Feſtus, Præteriti Senatores quondā in opprobrio non erant, quòd ut reges ſibi legebant, ſublegebantq; quos in conſilio publico haberent: ita poſt exactos eos, Conſules quoq;, & Tribunos militum Conſulari potēſtate coniunctiſſimos, ſibi quoſq; patriciorū & deinde plebeiorum legebāt, donec poteſtas Tribunitia interueniret, quā ſancitum eſt ut Cenſores ex omni ordine optimum quenq; curiatim in Senatu legerent: quo factum eſt, ut qui præteriti eſſent, & loco moti, habentur ignominioſi.

Aedilitate præteritos ſcimus Cōſules eſſe factos. C. p Plāc. 42.

Præterita & futura. Cic. 1. de Diuinat. 111. tum meminit præteritorum, præſentia cernit, futura præuidet.

Memoria præteritorū, futurorum prudentia. Cic. de Sene. 71.

Conuerti præterita in falſum è uero nō poſſunt. Ci. de Fato 22.

Mutare præterita non poſſumus. Cic. in Piſonem 46.

In præteritum, Vide In.

Præteritus dolus eſt ante litem contra commiſſus: Præſens uerò eſt poſt litem commiſſus. Vlpian. in L. Apud Celſum. Parag. Quæſitum eſt an. ff. De dòli mali & metus excep.

Præteritus uenter, Vide Venter.

Præteriturus] pen. prod. Partic. (παρελευσόμενος,) Ou. 3. de Arte amā. 122. Quaq; uigil cuſtos præteriturus eram.

Præterbito] præterbitas, pen. corr. (παραμείβομαι,) præterbitare, Frequentat. Frequenter ire. Interponitur b, quaſi præterito, præteritas. Plaut. Epid. 10. 1.
Caue præterbites illas ædes, quin roges,
Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius?

Prætetequito] præterequitas, pen. cor. (παρεππάζομαι,) præterequitare, Equitando prætergredi, uel currere. Liu. 3. ab Vrbe 260. Præterequitantesq; abſterrent.

Præterferor] pen. corr. præterferris, præterlatus ſum, (παραφέρομαι,) præterferri, Prætergredi. Li. 1. bel. Pun. 216. Sed & Baleares pulſo equite iaculabantur in latera, & e-

lephanti iam in mediam pediũ aciẽ ſeſe tulerant: & Mago Numidæq; ſimul latebras eorũ improuida præterlata acies eſt, exorti, à tergo ingentem tumultum ac terrorem fecere.

Præterlatus] penu. prod. Participium, (παραφόρημενος,) Lucret. lib. 4. 115.

At quæ pars uocum non aures incidit ipſas,
Præterlata perit, fruſtra diffuſa per auras.

Præterfluo] præterfluis, præterfluxi, præterfluxum, (παραῤῥέω, παῤῥέω,) præterfluere, Vltra, uel iuxta fluere. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 20. Cibi pars quod potio, & ea ijs aqua liquida, unde bibãt, eſſe oportet: eamq; propinquam, quæ præterfluat, aut in aliquem locum influat.

Præterfluere, per metaphoram, Pro Elabi, pertranſire. Cic. 5. Tuſc. 136. Quocirca corpus gaudere tandiu, dum præſentem ſentiret uoluptatem: animum & præſentem percipere pariter cum corpore, & proſpicere ueniẽtem, nec præteritam præterfluere ſinere. Id eſt Non negligere præteritam.

Prætergredior] prætergrederis, pen. corr. prætergreſſus ſum, (παραβαίνω,) prætergredi, pen. corr. Vltra tranſire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7. 10. Currens Lepta uenit, mihiq; nuntiauit, te iam caſtra prætergreſſum eſſe.

Præterlabor] pen. prod. præterlaberis, pen. corr. præterlapſus ſum, (παρολισθαίνω,) præterlabi, iuxta labi. Cic. 2. de Orat. 60. Tum & in ſenſum & in mentem iudicis intrare non poteſt: antè enim præterlabitur quàm percepta eſt. Virgil. 3. Aeneid. Et tamẽ hanc pelago præterlabare neceſſe eſt. Tumulum præterlabi. Virg. 6. Aeneid. 175.

Prætermeo] prætermeas, (παραπορεύομαι,) prætermeare, Iuxta meare. Lucret. Sæpe ſalutantum tactu, præteriq; meantum. Pro prætermeantium, cauſa metri.

Prætermitto] prætermittis, prætermiſi, pen. prod. prætermiſſum, (παραλιμπάνω, παραλείπω,) prætermittere, Intactum relinquere, omittere, præterire. Terent. Adelph. 3. 3. 60. Nihil prætermitto: conſuefacio, &c. Cic. de Aruſp. reſpon. 19. Siquid eſt prætermiſſum aut commiſſum afferũt. Idem 7. Verr. 20. Certè nihil ſciens prætermiſi.

Prætermitti dicitur, quod aut ignorantia, aut oblitione, aut negligentia præteritur. Omitti uerò, quod deinduſtria relinquitur. Ci. 3. Off. 11. Minime uerò aſſentior ijs, qui negãt eũ locum à Panætio prætermiſſum, ſed conſulto relictum.

Prætermittere, relinquere. Cic. 2. de Orat. 69. Quare Craſſe neq; tu tua ſuauitate nos priuabis, ut ſiquid ab Antonio aut prætermiſſum, aut relictum ſit, non explices.

Prætermittere ſilentio. quod & Præterire dicitur. Cicero 13. Philip. 352.

Sine nefario ſcelere quædam prætermitti non poſſunt. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 2. De ſtudijs erga amicum.

Nihil quod ad rẽperiret, prætermittere. Cic. Lent. li. 1. 5. 14.

Ne hoc quidem prætermittendum duxi, te ut hortarer, ut, &c. Cic. Seſtio, lib. 5. 17. 6.

Prætermittere & deſerere officium. Cic. 1. Off. 41.

Ne illud quidem prætermittam, Hortenſius filium fuit, &c. Cicero Attico, lib. 6. 114. 13.

Hæreditatẽ prætermittere. Neratius in L. Qui patri. ff. De acq. uel omit. hæred. Qui patri hæres extitit, ſi idẽ filio impuberi ſubſtitutus eſt, nõ poteſt hæreditatem eius prætermittere.

Nullũ locũ laudandi tui prætermitto. Cic. Cornif. li. 12. 24. 1.

Neminem prætermittere cui, &c. Cic. ad Brutũ, lib. 11. 21. 1.

Nihil prætermiſi in te ornando. Cic. ad Plancum, lib. 10. 13. 1.

Nihil prætermiſi, quantum eniti potui, quin Pompeium à Cæſaris coniectione auocarem. Cic. 2. Philip. 45.

Occaſionem prætermittere. Liu. 5. bel. Pun. 163.

Neq; ullum officium erga te hominis amantiſſimi prætermiſit, Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 2.

Pœnam prætermittere. Cic. ad Brutũ, 15. 14. Sed ſceleris pœnam prætermittere, (id enim eſt quod uocatur ignoſcere) etiã ſi in rebus tolerabile eſt, in hoc bello perniciоſum puto.

Prætermittere ſcelus. Cic. ad Att. lib. 9. 182. 2.

Vitia animi prætermittere. Lucret. lib. 4. 232.

Voluptates prætermittere. Cic. 3. de Nat. deor. 51. Stat. 3. Syl. 2. 17. - an facili te prætermiſerit unda
Lucani rabida ora maris?

Prætermiſſio] Verbale, (παράλειψις,) Ci. in Topicis 16. Formæ igitur ſunt hæ, in quas genus, ſine ullius prætermiſſione diuiditur.

Prænauigo] prænauigas, pen. corr. (παραπλέω,) præter nauigare, Iuxta, uel ultra nauigare.

Prænauigatio, Verbale, (παράπλευσις) Plin. lib. 4. ca. 12. 6. Ab hac Aegina liberæ conditionis XVII M. P. cuius XX M. P. prænauigatio eſt.

Præterpropter] una dictio eſt, ſignificans Præterquam propter, hoc eſt propter aliam cauſam, quàm propter eam de qua loquimur: ut, Præterpropter uitam uiuitur, hoc eſt propter aliam cauſam uiuitur quàm ut uiuatur, uiputà propter laudem, propter uirtutem, propter gloriam. Ennius in Itio Ipbigeniæ.

Imus huc, hinc illuc: quum illuc uentum eſt, ire illinc lubet.
Incertè errat animus, præterpropter uitam uiuitur. Siponticus ex Gellio lib. 19. cap. 10.

Præterquam] (πλὴν πλὴν ἀλλά ἤ) Vnica dictio, eſt quæ requirit ſemper præcedentem caſum, quia idem uerbũ ſubintelligitur. ut, Nemo id dixit præterquam Cicero. Nullius id intereſt præterquam patris. Nulli id placuit, præterquã Cæſari. Neminem præterquam Prætorem timeo. O uos omnes præterquam Plato, legite. A nemine, præterquam à Socrate didici. Terent. And. 4. 5. 14.

- uerbum ſi mihi
Vnum præterquam quod te rogo, faxis: caue.

Nullas ijs præterquam ad te dedi literas. Cic. Appio, lib. 3. 7. 2.

Pro tantis rebus nullum à uobis præmium poſtulo, præterquã huius diei memoriam ſempiternam. Cic. 3. in Catil. 70.

Præterquam, Aliter quàm. Liu. lib. 1. Vocata ad conſiliũ multitudine, quæ coaleſcere in populi unius corpus nulla re præterquam legibus poterat, iura dedit.

Præter quam diſiunxit Plautus, interpoſita altera dictione, in Perſa 10. 38.

Virgo atq; mulier nulla erit, quin ſit mala,
Quæ præter ſapiet, quàm placet parentibus.

Præterquam quòd, nonnulli unam dictionem exiſtimant eſſe, ſignificatq; Niſi quòd. Terent. Heaut. 2. 4. 20.

Nam, dum abs te abſum, oẽs mihi labores fuere, quos cepi leues.
Præterquam tui carendum quod erat.

Præterquam quòd Reipub. conſulere debemus, tamen tuæ dignitati ita fauemus, ut omne noſtrum conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. Cic. Planco, lib. 10. 1. 7.

Præterquam quòd, & præterea. Cic. 5. de Finib. 109. Hoc autem loco tantum explicemus, hæc honeſta quæ dico, præterquam quòd noſmetipſos diligamus: præterea ſuapte natura per ſe eſſe expetenda indicant pueri, in quibus ut in ſpeculis natura cernitur.

Præterquam ſi. Plin. lib. 8. c. 25. 7. Tergoris ad ſcuta, galeaſq; impenetrabilis, præterquam ſi humore madeat.

Præterquã ſemper, pro Quũ ſemper. Gellius lib. 15. cap. 1. De clamauerat Antonius Iulianus rhetor, præterquam ſemper aliàs, tũ uerò minimum quàm delectabiliter & feliciter.

Præterquam, ſequente Etiam. Celſus, Aqua uerò frigida infuſa, præterquam capiti, etiam ſtomacho prodeſt. Id eſt, non tantum

Digitized by Google

tantū capiti, sed etiam, uel præterquā quòd capiti prodest.

Prætero] præteris, pen. cor. prætriui, prætritum, pen. prod. præterere. Plin. libr. 11. cap. 37. 40. Timarchus, Nicoclis filius Paphij, duos ordines habuit maxillarum. Frater eius non mutauit primores, ideoq; prætriuit.

Præterrado] præterradis, præterrasi, pe. pro. (παραξύω,) præterradere, Idem quod Radere simplex. Lucretius lib. 4. 108. Præterradit enim uox fauces sæpe. Legitur & Præterradit uox, &c.

Præterueho] præteruehis, pen. cor. præteruexi, præteruectum, (παρελάυνω,) præteruehere, Trans, uel ultra uehere. Cic. 7. Ver. 69. Tandiu in imperio suo classem iste Prætor diligens uidit, quandiu conuiuium eius flagitiosissimum præteruecta est. Idem 5. de Finib. 89. Neq; enim uocū suauitate uidentur, aut nouitate quadam & uarietate cantandi reuocare eos solitæ, qui præteruehebantur: sed quia multa se scire profitebantur. De Sirenum cantibus.

Littora præteruectus aquis. Stat. 5. Thebaid. 95.

Ostia præteruehi. Virg. 4. Aeneid. 138.

Præteruehere, pro Præteruehi. Sueton. in Augusto, cap. 93. C. Nepotem, quòd Iudæam præteruehens, apud Hierosolymam non supplicásset, collaudauit.

Præteruecta scopulos oratio, per translationem, pro Difficilio ra explicauit, & percurrit. Cic. pro Cœlio, 39.

Præteruecta est oratio mea aures uestras. Cic. pro Corn. Balbo 2. Etenim ei succedo orationi, quæ non præteruecta sit aures uestras, sed in animis omnium penitus insederit.

Præteruehere aliquid silentio, Idem quod Præterire silentio. Cic. 7. Philipp. 223.

Præteruectio] Verb. Cic. 7. Ver. 134. Monimentū sceleris audaciæq; suæ uoluit esse in cōspectu Italiæ, uestibulo Siciliæ præteruectione omnium, qui ultro citroq; nauigarent.

Præteruerto] præteruertis, præteruerti, præteruersum, præteruertere, Antè uertere: & per translationē, pro prius dicere. Cic. 1. de Diuin. 17. De quibus quid ipse sentiam, si placet, exponam: ita tamen si uacas animo, neq; habes aliquid quod huic sermoni præteruertendum putes. Quidam hic legunt præuertendum.

Præteruolo] præteruolas, pen. cor. (παρίπταμαι,) præteruolare, Celeriter præterire, & quasi ultra uolando effugere. Cic. 3. de Orat. 124. Sententiæq; sæpe acutè, non acutorum hominum sensus præteruolant. Idem 4. Acad. 78. Hæc duo proposita nō præteruolant, sed ita dilatant, ut nō mediocrem curam adhibeant & diligentiam.

Ales præteruolat. Cic. in Arato, 45.

Parua puppe lacum præteruolat ocyus. Claud. de bel. Get. 65.

Hasta præteruolat auras: Silius lib. 10. 23.

Prætexo] prætexis, prætexui, prætextū, (περιπλέκομαι, συνύω,) prætexere, Ausonius, Tu Auguste uenerabilis, dis strictus maximo bello, assultantibus tot millibus Barbarorum, quibus Danubij ora prætexitur. Id est cooperta. Ouid. 1. de Arte, 51. Quid referā Baias, prætextaq; littora uelis? Plin. quoq; prætexta tuguriorū posuit in XVI. Bayflus.

Littora prætexere. Virgil. 6. Aeneid. 1.

Prætexere, (προϋφαίνω,) Prius ordinare & componere. Cic. 2. de Orat. 174. Sic omnia quæ fiunt, quæq; aguntur acerrime leuioribus principijs natura ipsa prætexunt. Idē 2. de Diuin. 167. Atq; in Sibyllinis ex primo uersu cuiusq; sententiæ, primis literis ilius sententiæ carmē ordine prætexitur.

Prætexere retia. Plin. lib. 16. cap. 1. 2.

Prætexere, Cooperire. Plin. lib. 6. cap. 25. 3. Semper fuit Parthia in radicibus montium sæpius dictorum, qui omnes eas gentes prætexunt.

Prætexere authores quos sequamur, pro nominatim & ordine nominare. Plin. lib. 18. cap. 3. 12.

Prætexere, (περιφυλάσσω,) Obtendere, colorem quærere, inquit Budæus. Virg. 4. Aeneid. 100.

Non tamen Anna nouis prætexere funera sacris,
Germanam credit. Vbi Seruius, Prætexere, Præuelare, abscondere. Ibidem, 34. Coniugium uocat: hoc prætexit nomine culpam. Cic. in Pisonem, 44. Neq; enim quisquam potest exercitum cupere, aperteq;, ut non prætexat cupiditatem triumphi.

Prætexens] Participium, (περιπαλυπτόμενος,) Tibul. lib. 1 eleg. 4. 9. Quamuis prætexens picta ferrugine cœlum.

Prætextus] Aliud Participium, (περιπαλυφθείς,) ut templum prætextum. Ouid. 5. Fast. 113.

Calumnia prætexta. Cic. 2. in Catil. 27.

Prætextus huius prætextus, (προφάσμα,) pro obtentu ponitur, quod Cicero Per causam, & similationem dicere solet. Suetonius in Tiberio, ca. 28. Omnium inimicitiæ hoc prætextu ad uos deferentur.

Prætextum etiam neutro genere dicitur. Sueton. de Cæsare, ca. 30. Et prætextum quidem illi ciuilium armorum hoc fuit: causas autem alias fuisse opinantur. Seneca epist. 72. Sed illud pulcherrimum capi prætextum optimates, &c.

Prætextum tugurij. Plin. lib. 12. cap. 9.

Prætexta] prætextæ, (περιπόρφυρος,) Substantiuum est, siue Prætexta toga, Genus uestimenti oblongum ac talare, quo pueri utebantur usq; ad annum decimumseptimū: quo tempore togam uirilem sumebant, depositā prætexta puerili. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 5. Hora. Serm. saty. 5. 8.

Prætexta toga. Cic. 3. Ver. 108. Neq; te tam cōmouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd sine bulla uenerat.

Facibus cessit prætexta. Propert. lib 4. eleg. 12. 7.

Demissa prætexta ad talos. Quintil. lib. 5. cap. 13. 31.

Mutare prætextam paludamento, Vide Muto.

Prætextæ actiones seu comœdiæ, dictæ à prætexta, quòd in his ferè regum aut magistratuum acta comprehenduntur, qui principio prætexta toga utebantur.

Docere prætextas. Horat in Arte, 59. Vel qui prætextas, uel qui docuere togatas. Id est, inquit Acron, Et qui prætextatas fabulas fecerunt, uel togatas, meruerūt minimum decus. Prætextatam dicunt Tragœdiam, Comœdiam togatam. Alij autem dicunt prætextatam & togatam Comœdias esse, sed togatas in quibus Græca argumenta sunt, in quibus Latina, prætextatas. Hactenus Acron.

Insectari prætextam. Quintil. lib. 5. cap. 13. 31. Habitus rectè incusari solet. Vt aduersus Quintiū Cicero, non hæc solum, sed ipsam & prætextam demissam ad talos insectatus est.

Prætexta dicta est, quòd purpura circuntexta erat. Pædianus in Præturam Vrbanam, autor est, prætextam nobilium fuisse tam mulierum quàm uirorum. Cic. 3. Verr. 79. Eripies igitur pupillæ togam prætextam? detrahes ornamenta non solùm fortunæ, sed etiam ingenuitatis? Prætextā Cicero pupillæ tribuit, quam nubentes deponebāt, inquit Festus Rufus Cic. 3. Verr. 108. de pupillo quodam, Neq; te tam commonebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd sine bulla uenerat. Ex Budæo.

Erat sua magistratuum prætexta. Tacit. lib. 19. Sed ubi Cecinna prætexta & lictorib. insignis dimota turba Cōsul incessit, exarsere uictores. Sic apud Cic. pro Domo sua, 75. Videre prætextatos inimicos, Id est, in magistratu positos. Suetonius in Tiberio, ca. 17. Triumphum, inquit, ipse distulit, mœsta ciuitate clade Variana: nihilominus urbem prætextatus, & laurea coronatus intrauit. Lucius Valerius apud Liuium lib. 4. de bello Macedon. in oratione quam habuit pro fœminis ius auri ac purpuræ postulantib. à Senatu. M.

Digitized by Google

Catone reclamante, 33. Purpurâ, inquit, uiri utemur, prætextati in magistratibus, in sacerdotijs: liberi nostris prætextis purpura togis utentur, magistratibus in colonijs, municipijsq́, hic Romæ infimo genere magistris uirorum, togé prætextæ habẽdæ ius permittemus: nec id ut uiui solùm habeant tantũ insigne, sed etiam ut tum eo crementur mortui: fœminis duntaxat purpuræ usum interdicemus? Ex Valerio rursum intelligere datur hunc morẽ fuisse, ut Prætor qui iudex quæstionis, & quæsitor rerum capitalium dicebatur, non antè sententiam in reum noxæ capitalis pronuntiaret, quàm prætexta exuta. Sic enim inquit lib. 9. Consimili impetu mortis C. Lucinius Macer, uir Prætorius, Repetundarum reus: dum sententiæ dicerentur, in Menianum conscendit. Siquidem quum M. Ciceronem, qui id iudicium cogebat, prætextam ponentem uidisset: misit ad eum qui diceret se non damnatum, sed reum perijsse, nec sua bona hastæ posse subijci: ac protinus sudario, quòd fortè in manu tenebat, ore & faucibus suis coarctatis, incluso spiritu, morte pœnam præcurrit. Ex Budæo.

Prætextatus] pen. pro. Adiectiuum, (περιπορφυρατὸς,) Prætextati pueri dicebantur, qui prætexta adhuc & bulla utebantur, quod fiebat usq; ad annum decimumseptimum: quo tempore togam uirilem sumebant, depositâ prætexta puerili, ut meminit Cicero de Amic. 1. Ego autem, inquit, à patre ita erã deductus ad Scæuolã, sumpta uirili toga. Bud.

Filij triumphantium prætextati. Cic. pro Murena, 10.

Prætextati & prætextatæ, Pueri & puellæ, Ingenui & ingenuæ: qua dictione usus est author Institutionum iuris tractatu, De iniurijs. Siue quis matremfamiliâs, aut prætextatum, prætextatamue assectatus fuerit, Vide Assector. Iuuen. Saty. 10. 31. Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, uel Strumosum. Budæus.

Prætextatæ puellæ dicebantur à prætextis quas nubentes deponebant. Budæus. Catull. epigr. 56. 37.

Pupillus prætextatus. Cic. 3. Verr. 107.

Prætextati anni à Plinio dicuntur libro 33. pro Annis pueritiæ. Et ætas prætextata, Gellio lib. 1. Noctium Atticarum dicitur. Budæus.

Prætextati mores, etiam Festo dicuntur, in integris codicibus, & Macrobio: & Iuuenali Saty. 2. 17. Budæus.

Prætextatus sermo. Festus in integris codicibus, Prætextatum sermonem ab eo dictum putant, quòd prætextatis nefas sit obscœno uerbo uti. Alij dici putant, quòd nubentibus depositis prætextis, à multitudine puerorum obscœna clamentur. Ideoq́; prætextatum sermonem appellabant, qui nihil obscœnitatis haberet. Contra hanc tamen Festi opinionem Suetonius, Gellius, Macrobius prætextatum sermonem acceperunt, pro eo qui apertè rem obscœnam significat. Suet. in Vespasiano, cap. 22. Erat enim dicacitatis plurimæ, & sic scurrilis ac sordidæ, ut ne prætextatis quidem uerbis abstineret. Macrobius lib. 2. Saturna. Hæc nobis sit literata lætitia, & docta cauillatio uice planipedis & subulonis impudici, & prætextata uerba iacentis. Ex Budæo.

Prætimeo] prætimes, penu. corr. prætimui, (περιδέδια,) prætimere, Valde timere. Plaut. Amphit. 3. 2. 9. Mirari non est æquum si sibi prætimet.

Prætor] Prætoris, (στρατηλάτης, στρατηγὸς,) Omnis magistratus appellabatur, cui pareret exercitus. Victorinus, Notare debemus, omnes magistratus Prætores appellatos: sed Patres, quo tempore L. Sextius primus ex plebe Consul creatus, Furium Camillum primum Prætorem urbanũ, qui ius in urbe diceret, creauerunt. Mox unico Prætore nõ sufficiente, quòd multi peregrini in ciuitatem uenirent, alius creatus est peregrinus: eo quòd plerunq; inter peregrinos ius dicebat. Capta deinde Sardinia, alijsq́; prouincijs, totidem Prætores quot prouinciæ in ditionem uenerant, creati sunt, partim qui urbanis rebus, partim qui prouincialibus præessent. Hactenus Victorinus, quæ omnia desumpsisse uidetur ex Pomponio Iurecons. De origine iuris. l. Necessarium. Et paulo pòst. §. Capta deinde Sardinia. Liu. lib. 5. scribit primum Prætorem ex Patribus, qui ius in urbe diceret, creatum fuisse: penes quem magistratum omnis publici priuatiq́; iuris potestas, ut & nouum ius condere, & uetera abrogare facultas esset. Idq́; ob magistratus honorem, ius honorarium appellatũ est: quum tamen regia illi essent insignia, ut apparatu Consulibus penè par uideretur. Creatus quum Consules auocarentur bellis finitimis, nec esset qui in ciuitate ius diceret. Cic. ad Att. lib. 9. 184. 3. Prætores ius dicunt? Aediles ludos parant? Idem pro Murena, 39. Sapiẽs Prætor, qualis hic fuit, offensionem uitat æqualitate decernendi: beneuolentiam adimpgit lenitate audiendi.

Prætor dicitur, ut Liu. innuit, à præeũdo: ut Varro, à præeundo, quasi Præitor, quòd præiret iure & exercitu. Idem sentit Cic. 3. de Legib. 11. ex l. XII. Tab. Nonius, Consulũ & Prætorũ proprietas, quòd consulant, & præeant populis, authoritate Varronis ostenditur de uita Pop. Rom. lib. 2.

Honoratus Prætor. Ouid. 1. Fast. 11.

Iustißimus Prætor. Cic. pro Flacco, 6.

Magnus, uel Maximus Prætor, Vide Magnus.

Mercenarij Prætoris decretum, Vide Merces.

Palæstricus Prætor, Vide Palæstricus in Palæstra.

Vrbani Prætores iurati debent optimum quenq; in selectos iudices referre. Cic. pro Cluentio, 96.

Per Prætorem citare, Vide Cito.

Prætorius] Adiectiuum, (στρατηλατικὸς,) Quod est Prætoris, seu quod ad Prætorem pertinet: ut Prætoriũ ius, Prætoria cohors, quæ à Prætore nõ discedebat. Scipio enim Africanus primus fortißimum quẽq; delegit, qui ab eo in bello non discederent, & certo munere militiæ uacarent, & sesquiplex stipendium acciperent. Festus.

Author Prætorius. Horat. 2. Serm. saty. 2. 10. Donec nos enthoŕ docuit Prætorius. Rufus Prætorius, inquit Porphyrio, instituisse creditur, ut ciconiarum pulli mãducarentur: isq́; quũ in Prætura repulsam retulisset, tale epigrãma meruit,

Ciconiarum Rufus iste conditor,
Hic est duobus elegantior Plancis.
Suffragiorum puncta non tulit septem.
Ciconiarum populus ultus est mortem.

Acron Asellium uocat, diciq́; alios Sempronium uelle, qui post multa etiam ex ciconijs docuit.

Candidatus Prætorius, Vide Candeo.

Classica Prætoria. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.

Cognitio Prætoria. Quintil. lib. 3. cap. 6. 51.

Cohors Prætoria. Cic. 2. in Catil. 43. Tacit. lib. 11.

Collegium Prætoriũ. Cic. 3. Offi. 105. Legunt et hic alij Prætorum.

Domus Prætoria. Cic. 7. Verr. 113.

Imperium Prætorium. Cic. 7. Verr. 32.

Ius Prætorium. Cic. 1. Offic. 48.

Nauis Prætoria, qua dux belli siue imperator uehebatur. Liu. lib. 7. bell. Pun.

Vir Prætorius, qui Præturam gessit. Cic. pro Plancio, 2.

Viri Consulares & Prætorij. Cic. Att. lib. 16. 234. 2.

Prætoria porta, Qua exercitus in prælium educitur: quia initio Prætores erant, qui nunc Consules, & ij bella administrabant: quorum tabernaculum quoque dicebatur Prætorium. Festus.

Prætorium] Prætorij, (στρατήγειον, πραιτώριον,) Domus in qua Prætor habitat, siue dux: quia, ut dictum est, omnis magi-

magistratus cui pareret exercitus, Prætor dictus est. Liu. li. 3. Quercus, ingens arbor, Prætorio imminebat: cuius umbra opaca sedes erat. Hoc alio nomine à Quintiliano dicitur Augustale.

Prætorium, Magnifica & ampla domus in agro & ruri extructa: in quæ ædificia, pecunias ingentes effundebant. Sueton. de Caligula, cap. 37. In extructionibus Prætoriorum atq; villarum omni posthabita ratione, nihil tam efficere concupiscebat, quàm quod effici posse negaretur. Idem in Augusto, cap. 72. Ampla & operosa Prætoria grauabatur. Vlpian. in l. Plenum aũt. ff. De usu & habitatione. Plenũ autẽ usum habere debet, si & uillæ & Prætorij relictus est.

Prætorium, locus in quo Prætor ius dicit. Vnde dicimus Dimitti Prætorium, sicut Dimitti Senatum. Liuius, Puluius ne id ipsum impedimento incœpto foret dimittens Prætorium, Tribunis militum ac præfectis sociorum imperauit, &c. Ponitur enim continens pro contento, ut sæpe fieri solet. Cic. 7. Verr. 73. Curritur ad Prætorium. Ibidem 83. Procedit iste repentè è Prætorio.

Deferre aliquid in Prætorium. Cic. 6. Verr. 56.

Prætorianus] pen. prod. Adiect. Qui apud Prætorem, seu in Prætorio uersatur.

Prætoriani milites, honoratiores erant, qui Romæ habebant castra, quæ Prætoria dicebantur. Ex Prætoriano exercitu Otho factus est imperator. Plin. lib. 6. cap. 29. 18. Nuper renuntiauere principi Neroni, missi ab eo milites Prætoriani cum Tribuno ad explorandum, inter reliqua bella & Aethiopicum cogitanti.

Prætoriana comitia. Liu. 2. bel. Pun. 150.
Alia exemplaria habent Prætoria comitia.

Prætoritius] aliud adie, Mart. li. 8. 34. Prætoritia corona

Prætura, Præturæ, pen. prod. (στρατηγία,) Ipsa Prætoris dignitas. Plin. lib. 14. cap. 22. 6. Ad Proconsulatum usq; à Prætura honoribus gestis.

Calamitosa Prætura, Vide Calamitas.

Continua Prætura, Vide Continuus.

Manca & debilis Prætura, Vide Mancus.

Probata in iure, grata in munere, ornata in prouincia Prætura Murenæ. Cic. pro Murena, 50.

Abdicare se Prætura, Vide Abdico.

Consequi aliquem in Prætura, Vide Consequor.

Egredi Prætura. Tacit. lib. 3.

Prætortus] Adiectiuum, (πολυστρεβλὸς,) Valde tortum significat. Colum. lib. 3. cap. 18. 1. Iulius Atticus prætorto capite & recuruato.

Prætrepidans] pen. cor. Particip. (πολυτρέμων,) Catul. epigr. 43. 2. Iam mens prætrepidans auet uagari.

Prætrunco] prætruncas, (διατραπέζω,) prætruncare, Idẽ quod simplex Trunco. Plaut. Capt. 15. 7. Arripuit gladiũ, prætruncauit tribus tergoribus glandia. Idem Milit. 6. 47 Nónne tibi istam prætruncari linguam largiloquam iubes?

Prætumidus] pen. cor. Adiectiuum, (πολυοιδὴς,) ut Furor prætumidus. Claud. 1. in Ruffinum, 46.

Prætutium] Ptolemæo, oppidum est in Piceno. Sil. lib. 15. 112. Tum quà uitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.

Prætutiana regio, Plinio lib. 3. cap. 13.

Prævaleo] prævales, pen. cor prævalui, (ὑπερισχύω,) prævalere, Antecellere, & quasi in maiori pretio esse, uel meliorem esse. Plinius, Vtræque in pretio sunt, sed tamen prævalent margaritæ. Idem libro 10. capite 6. 1. Vulturum prævalent nigri.

Arcu prævalere. Stat. Achill. 25.
Quisquis equo, iaculoq; potens, qui prævalet arcu.

Prævalet, penult. corr. Impersonale. Catul. epigram. 63. Nam mi prævalet ista nil tacere.

Prævalesco] prævalescis, prævalescere, pro Invalescere. Col. lib. 5. cap. 6. 15. Vitem quoq; antè quàm ex toto prævalescat arbor, conserere conuenit.

Prævalidus] pen. correp. Adiectiuum. ut Prævalida urbs, quæ & præpotens dicitur. Liuius 6. bel. Pun. 84. Sic libro 7. 18. Prævalidus iuuenis.

Manus prævalidæ. Ouid. epist. 9. 16.

Tellus prævalida. Virgil. 2. Georg. 51.

Vites prævalidæ. Virgil. 2. Georg. 39.

Vitia prævalida & adulta. Tacit. lib. 3. (lib. 15.

Prævalidi prouincialium, pro prævalidi prouinciales. Tacit.

Prævalidè] penul. corr. Aduerbium (πολυπαρτιέρως,) Plin. lib. 17. cap. 14. 9. Hoc maximè præcauendum ut prævalidè accipientis trunco in media fissura relinquatur.

Prævaricor] pen. cor. prævaricaris, (διαβρήσσομαι, ἐθελοκακέω, ὑποστέλλω, προΐεμαι,) prævaricari, Ex præ & uaricor. est à recto discedere. Plin. lib. 18. cap. 19. 5. Arator, nisi incuruus prævaricatur.

Prævaricari, Quocunq; modo à præscripto officij sui deflectere, ut ait Valla lib. 9. Et in litibus forensibus est Colludere. Vlpianus. De ijs qui notantur infamia, l. Athletas, Qui prævaricatur, ex utraque parte consistit, quinimo ex aduersa. Cic. de Arusp. respon. 39. A Catilina pecuniam accepit, ut turpissimè prævaricaretur. Et ad Atticum, libr. 4. 85. 11. Omnino accusatorum incredibilis infantia, id est l. Lentuli, l. F. quem fremunt omnes prævaricatum.

Prævaricari accusatori. Cic. pro Cluentio, 45. Id est, prævaricando subseruire, Budæus.

Prævaricator] pen. prod prævaricatoris, (διαβρητὴς, ἐθελοκακός,) Qui ab officij sui præscripto deflectit atq; aberrat. Martianus, ff. Ad S. C. Turpilianũ, l. 1. Prævaricatorem esse eũ ostendimus, inquit, qui colludit cũ reo, et translatitiè munere accusandi defungitur, eo quòd proprias quidem probationes dissimularet, falsas uerò rei excusationes admitteret. Vlpianus in l. Athletæ. ff. De his qui notantur infamia, sic definit, Prævaricator autẽ est quasi uaricator, qui diuersam partem adiuuat, prodita causa sua: allegatq; Labeonem qui hoc nomen à uaria certatione tractum senserit. Cic. 1. Verr. 32. Vtrum te perfidiosum, an prævaricatorem existimari mauis?

Prævaricator publicæ causæ. Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8. 11. 2.

Apponere sibi prævaricatorem dicebant antiqui, pro eo quod dicimus, Curauit se per tertium adornandum, ut colluderet scilicet. Cic. 2. Philip. 47. Iam uereor Patres conscripti, ne (quod turpissimum est) prævaricatorem mihi apposuisse uidear. Budæus.

Prævaricatio] prævaricationis, Verbale, (παράφασις,) Pli. Iunior ad Cor. Tacitum lib. 1. epist. 20. Alioqui prævaricatio est transire dicenda: prævaricatio etiam cursim & breuiter attingere, quæ sint inculcanda, infingenda, repetenda.

Prævaricatio in iure. Cic. in Partit. 68. Vt si in reo pecunia absoluto rursumq; reuocato, prævaricationem accusator esse definiat omnem iudicij corruptelam ab reo: defensor autẽ, non omnem, sed tantummodo accusatoris corruptelam ab reo. Idem ad Q. fratrem, li. 2. 16. 12. Quo die hæc scripsi, Drusus erat de prævaricatione à Trib. ærarij absolutus.

Prævaricationis nomen, significat eum qui in contrarijs causis, quasi uariè esse positus uideatur. Cic. in Partit. 69.

Crimina prævaricationum. Quintil. lib. 2. 22.

Absoluere de prævaricatione, Vide Absoluo.

Concedere quadam prævaricatione aliquid quibusdam. Cic. 2. de Diuin. 136.

Damna-

Digitized by Google

Damnare aliquem prævaricationis, Vide Damno.
Causam prævaricationis dicere. Cælius Cic. lib. 8. 8. 7.
Liberari prævaricatione. Cic. pro Cælio, 17.

Præueho] *præuehis, præuexi, præuectum, (προάγω,) præuehere, Prius ducere.* Liu. 9. ab Vrbe, 185. *Sed Equites Romani præuecti per obliqua campi, quum se fugientibus obtulissent.*

Equo præuectus. Silius lib. 7. 24.

Præuelo] *præuelas, pen. prod. (προκαλύπτω,) præuelare, Prius operire.* Claud. 2. de rap. Proserpinæ, 65.

Flammea sollicitum præuelatura pudorem.

Præuenio] *præuenis, pen. corr. præueni, pen. pro. præuentum, (φθάνω, προφθάνω, ὑποφθάνω, ὑποτέμνω, προλαμβάνω,) præuenire, Antè uenire.* Liu. 4. bel. Pun. 94. *Cæterùm præuenerat non fama solùm, qua nihil in talibus rebus est celerius, sed nuntius etiam ex regijs seruis.*

Præuenire desyderium alicuius. Liu. 8. ab Vrbe 85.

Præuenit germinatione arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.

Præueniri nota malitiæ. Plin. lib. 11. ca. 52. 4. *Oculi quibuscunq; sunt longi, maleficos esse indicant. Qui carnosos à naribus angulos habent, malitiæ nota præuenti. Candidi pars extenta notam impudentiæ habet. Prioribus & posterioribus uerbis declarat Plinius, quid sit præueniri nota malitiæ Correctiora tamen exẽplaria habent, malitiæ notã præbẽt.*

Præuenio, interpositâ dictione. Virgil. 8. eclog. 3.
Nascere, præq; diem ueniens age Lucifer almum.

Præuentus. Tacit. lib. 17. *Præuentamq; gratiam intelligit.*

Præuelox] *penul. prod. præuelocis, om. ge. Valde uelocem significat.* Plinius lib. 11. cap. 31. 1. *Formicæ odore solicitatæ prouolant, crebroq; lacerant, quamuis præuelocibus camelis fugientes.*

Præuerto] *præuertis, præuerti, præuersum, præuertere, Actiuum, & præuertor, præuerteris, præuerti, Deponens, Præterire, præcedere.* Virg. 1. Aeneid. 65.
- uoluerémq; fuga præuertitur Hebrum. pro *Præuertit, id est Transit, ut ait Seruius.* Tacit. lib. 4. *Aut siquando ad interna præuerterent.*

Præuerti foras. Plaut. Amphit. 15. 24.

Aliquem præuertere. Cic. pro Sylla, 34. *Nemo unquam me tenuissima suspicione perstrinxit, quem non præuerterim.*

Præuertere aliquem præ Repub. Plaut. Amphit. 6. 30. *Præferre Reipub.*

Cursu pedum præuertere uentos. Vir. 7. Aeneid. 162.

Ipse pedes præuertit uolantem equum. Silius lib. 8. 111.

Fata præuertunt me. Ouid. 2. Metam. 132.

Præuertere alicui poculum. Plaut. Mil. 10. 58.

Præuertere animos amore, Præoccupare. Virg. 1. Aene. 146.

Præuertere metum supplicij, fuga. Liu. 4. bell. Pun.

Luctum metus præuertit. Ouid. ad Liuiam, 80.

Nefas præuertere morte. Senec. Hippol. 235.

Præuerti aliquid rebus omnibus. Plaut. Cistel. 11. 8. Idem Mercatore, 7. 33.
Ergo ædepol si sapias, eas, ac decumbas domi.
C. Otiũ non est: mandatis rebus præuorti uolo Id est, Transfigere uolo prius quæ mihi mandata sunt, quàm ut meum procurem corpus. *Familiare est Plauto uerbum. Significat autẽ præuertere, aliquid cæteris rebus anteponere, uel magis alicui rei operam dare.* Hadrianus Cardinalis, *Præuertere & præuerti, non id significat quod præcedere, sed id quod præponere, præuenire, sed non suo, imò potius præposteró ac peruerso ordine: id est ut quod erat in animo, ut postea fieret, fiat antea: & contrà, quod antè erat faciendũ, postea fiat. Sed id quoq; præcipuè notandum est, datiuum post se plerunq; trahere, ac deponens idem uerbum etiam fieri.* Liuius 2. ab Vrbe, 103. *Nec posse, quum hostes prope ad portas essent, bello præuertisse quicquam.*
Ibidem, Aegrè impetratum à Tribunis, ut bellum præuerti sinerent.

Præuertere serio quod dictum est ioco. Plaut. Amphit. 10. 40 Id est, existimare dictum esse serio.

Præuorti pigritiæ. Plaut. Merc. 4. 3.

Illuc præuertamur dixit Horatius, quum uellet notare, uitia amicarum corrumpere amatores, ac si dixisset, Prius erat notandum amatores decipere amicas: sed præposterè dicam de uitijs amicarum. lib. 1. Serm. saty. 3. 8. Colum. lib. 3. cap. 7. *Non intempestiuum est nos ad ea præuerti, quæ uidentur hunc publicum errorem corrigere posse.*

Præuertere, Præponere. Gellius lib. 4. cap. 3. *Iusiurandi religionem animo atque amori præuertisse, quòd iurare à Censoribus coactus esset, uxorem se liberorum quærendorum gratia habiturum.*

Sermoni aliquid præuertere. Cic. 1. de Diuin. 17.

Præuersum fulgur, inquit Festus, quod ignoratur noctu, an interdiu sit factum.

Præuideo] *præuides, penult. correp. præuidi, præuisum, penult. prod. (προοράω,) præuidere, Antè uidere.* Terent. Andr. 1. 2. 12. *Herus est, neq; præuideram.* Cicero 1. de Diuinat. 111. *Tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura præuidet.*

Aliquem præuidere. Horat. 1. epist. 7. 14.

Ictum uenientem præuidit. Virgil. 5. Aeneid 89.

Eloquentiam futuram in infante præuidere. Cic. 1. de Diuinat. 133. *Ita futura eloquentia præusa in infante est. In quibusdam exemplaribus legitur prouisa.*

Cunctaq; mens oculis præuidet illa suis. Ouidius primo de Ponto, eleg. 9. 7.

Præuisus] *pen. prod. Participium, (προοραθείς,) ut*
Cultros præuisos timet hostia. Ouid. 1. Fast. 66.

Præuincio] *præuincis, præuinxi, præuinctũ, (προπιδέω) præuincire.* Gell. lib. 15. cap. 10. *Cum eodem laqueo, qui essent præuincti, efferrentur.*

Præuitio] *præuitias, (προπαταιχύνω,) præuitiare, Antè uitiare.* Ouid. 14. Metam. 11.
Hunc dea præuitiat, portentificisq; uenenis
Inquinat. Hoc est, Circe gurgitẽ uenenis inficit antè quàm Scylla in eum sese lotura descendat.

Præuius] *Adiectiuum, (πρόοδος,)* Quod antecedit. Cicero
Alcion genuit claris delapsus ab astris,
Præuius Auroræ, Solis, Noctisq; satelles.
Ex poeta. Ouid. 11. Metam. 14.
Nunc præcedentem sequitur, nunc præuius anteit.

Agmina præuia. Stat. 2. Sylu. 1. 36.

Turba præuia. Ouid. 1. de Arte, 109.

Præumbro] *præumbras, (προσκιάζω,) præumbrare,* Tegere, caligine offundere, & inuoluere, inquit Budæus. Tacitus, *Fama, in quantum præumbrante imperatoris fastigio datur, clarus. Hic præumbrare dicitur imperatoris fastigiũ quia primatium magnitudine superius, splendorem eius obfuscat: quemadmodum præcelsæ arbores fulgore in se recepto, alias obscurant inferiores.*

Præuro] *præuris, pen. prod. præusi, præustum, (προκαταυαίω,) præurere, Antè, uel prius urere.* Plin. lib. 3. cap. 20. 2. *Cæteri ferè Lepontios relictos ex comitatu Herculis, interpretatione Græci nominis credunt, præustis intra sinus Alpium niue membris. Hoc est, ualde uel admodum ustis: uel quorum primores partes erant ustæ.*

Præustum] (προαυθείς,) Antè ustum. Liuius primo ab Vrbe, 145. *Vt Fœcialis hastam ferratam, aut sanguineam præustam*

Digitized by Google

præuſtam ad fines eorum ferret. Hoc eſt, cuius extremitas erat uſtulata.

Præuolo] præuolas, pen. corr. (προπέτομαι,) præuolare, Antè uolare. Plautus Milite, 3. 41.

Curámq; adhibere ut præuolet mihi quò tu uelis. Cic. 2. de Nat. deor. 188. Baſis autem trianguli, quam efficiunt grues ea tanquam à puppi uentis adiuuatur, eáq; in tergo præuolantium colla & capita reponunt.

Pragma] pragmatis, pen. corr. n. g. (πρᾶγμα,) Latinè dicitur actio, ſiue negotiatio.

Pragmaticus] pragmatici, pe. cor. (πραγματικὸς,) Negotialis dicitur. Pragmatici erant homines quidã forenſis profeſſionis, qui cauſarum actores, interdum iuris ignaros monebant, iuris reſponſa, formulasq; actionum ſubminiſtrantes, quaſi admonitores poſtici, dicendorumq; ſuggeſtores, quum ad iuris diſceptationem uentum erat. Quintil. lib. 12 Cic. 1. de Orat. 98. Itaq; non ut apud Græcos infimi homines mercedula adducti miniſtros ſe præbent in iudicijs oratoribus, ij qui apud illos (πραγματικοὶ uocantur: ſic in noſtra ciuitate, &c. Inde illud Iuuenal. Saty. 7. 13.

-ſi contigit aureus unus:
Inde cadunt partes in fœdera pragmaticorum.

Olim igitur pragmaticis forum Romanum non utebatur: poſtea uti cœpit: ut ex Satyrici dicto oſtenditur. Hactenus Budæus. Martial. lib. 12. 69.

Frumentum, millium, ptiſanamq;, fabamq; ſolebas
Vendere pragmaticus, nunc emis agricola.

Cic. 1. de Orat. 132. Itaq; illi diſertiſſimi homines miniſtros habent in cauſis Iuriſperitos, quum ipſi ſint peritiſſimi, qui ut abs te paulo antè dictum eſt, pragmatici uocantur.

Pragmaticum] pragmatici, (πραγματικὸν,) Cic. ad Att. lib. 14. 30 12. Tu ſiquid pragmaticon habes, ſcribe. Hoc eſt, quod in Repub. geſtum ſit, inquit Budæus.

Prandium] prandij, (ἄριστον,) Ab edendo dicitur, quaſi peredium: Cibus qui ante meridiẽ ſumitur. Vel dicitur quaſi parandium, quia debemus accipere quod paratum eſt. Cicero ad Atticũ lib. 5. 88. 4. Quod anteceſſerat Stathius, ut prandium nobis uideret. Sueton. in Vitellio, cap. 13. Epulas triſariam ſemper, interdum quadriſariam diſpertiebat, in ientacula, & prandia, & cœnas, comeſſationesq;.

Apparatus prandiorum. Cic. 2. Philip. 100.

Prandiũ abſtemiũ, in quo nihil uini potatur. Gell. li. 13. ca. 29

Caninum prandium, Vide Canis.

Plebeia prandia. Perſ. Saty. 5. 2.

Accurare prandium, Vide Accuro.

Adducere ad prandium, Vide Adduco.

Prandia & cœnas alicuius commemorare. Cic. 3. Verr. 33.

Conficere prandium, Vide Conficio.

Curare prandium, uide Curo.

Finire prandia nigris moris. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 5.

Opſonare prandium, Vide Opſono.

Ornare prandium, Vide Orno.

Calidum prandere prandium, Vide Calidus.

Magno honori prandia Oreſti fuerunt. Cic. 2. Offic. 85.

Vocare uulgò ad prandium aliquos. Cic. pro Murena, 69.

Prandium, non fuiſſe præcipuum cibum antiquis, ex ſequentibus apparet. Celſus lib. 4. Famem facilius fert adoleſcens quàm puer, & uno cibo quàm prandio quoq; aſſuetus. Eodem pertinet id quod dicit lib. 7. de hyeme loquens, Si prandet aliquis, utilius eſt exiguum aliquid, & ipſum ſiccum ſine carne, ſine potione ſumere.

Prandiolum] prandioli, pen. cor. Diminut. (ἀριστίον.)

Prandiculum] prandiculi, pen. cor. (ἀριστίδιον,) Feſtus, Prandicula antiqui dicebant, quæ nunc ientacula.

Prandeo] prandes, prãdi, et pranſus ſum, (ἀριστάω,) prandere, Prandium ſumere. Plaut. Rud. 22. 29. Sed hic rex tũ aceto pranſurus eſt atq; ſale. Cic. ad Atticum, lib. 5. 88. 3. Sed prandimus in Arcano.

Luſcimias ſoliti impenſo prandere coemptas. Hor. 2. Ser. ſaty. Olus prandere. Horat. 1. epiſt. 18. 3. (3. 49.

Pranſus, (ἀριστηκὼς,) Hor. 1. Ser. ſaty. 6. 26. Pranſus nõ auidè Ducis pranſi, poti, oſcitantis inſcitia. Cic. pro Milone, 41.

Pranſi, inquit Nonius, non ſolùm qui pranderent, dicũtur, ſed etiam quibus nihil deſit. Varro, Quare ô Marce, pranſum, ac paratum eſſet hoc minimè oportet.

Pranſito] pranſitas, pen. cor. (ἀριστῶμαι, (pranſitare, Frequentatiuum. Plaut. Aſin. 3. 18. Vbi ſient nequam homines qui polentam pranſitant.

Pranſor] pranſoris, (ἀριστητὴς,) Qui prandet, aut qui inuitatus eſt ad prandium. Plaut. Menæch. 8. 2. Bonum anteponam prandium pranſoribus.

Pranſorius] Adiect. (ἀριστητόριος,) Vnde Pranſoriũ candelabrum, apud Quintil. lib. 6. cap. 3.

Praſinus] pen. corr. Adiect. (πράσινος,) ut Praſinus color, uiridis ad ſimilitudinem porri. Nam πράσον, Latinè porrum dicitur. Hinc ueſtes è uiridi lana, praſinæ dicuntur Mart. lib. 10. 29. De noſtra praſina eſt ſyntheſis empta toga. Plaut. Praſina, coccina, tyria, ſocale, ſocos monilia amſit. Plin. lib. 37. cap. 10. 38. Praſinus color.

Praſius] (πράσιος,) Gemma quædam è uiridantium genere. Plin. lib. 37. cap. 8. 6.

Pratum] prati, (λειμὼν,) dicitur, autore Vlpiano, De uerb. ſignifi. In quo ad fructum percipiendum falce duntaxat opus eſt: ex eo quòd paratum ſit ad fructum capiendum. Colum. lib. 2. cap. 17. 1. Et ideo neceſſarius ei cultus eſt agri, cui ueteres Romani primas in agricolatione tribuerunt partes: nomen quoq; indiderunt ab eo, quod protinus eſſet paratum, nec magnum laborem deſyderaret. Idem ſentit Varro 1. de Re ruſt. cap. 7. 6. & Plin. lib. 18. cap. 5. 4. Virg. 8. eclog. 13. Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis

Prata etiam dicuntur quæ nunc uiridia, ut plurimùm buxo & lauro frequentata.

Viriditas pratorum. Cic. de Senect. 53.

Floridior prato. Ouid. 13. Metam. 170.

Inſtar triginta iugera prati. Catul. epig. 110. 1.

Arida prata, Vide Aridus.

Aſia. Virg. 1. Georg. 77.

Crocea. Claud. 5. Paneg. 54.

Mollia. Virg. 2. Geor. 77.

Nouella. Ouid. 2. de Arte, 140.

Viride pratum. Ouid. 1. Metam. 60.

Nec prata canis albicant pruinis. Horat. 1. Carm. ode 4. 11.

Carpere prata fuga, Vide Carpo.

Conueſtiuntur herbis prata, Vide Conueſtio.

Non prata uiridi facie læta germinant. Senec. Herc. fur. 9. 17.

Iugera prati irrigare. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 5.

Aperto prato ludere. Senec. Herc. fur. 2. 4.

Obducta ſitu uetuſtatis prata, Vide Obduco.

Onis paſcit pratum. Ouid. 1. Faſt. 77.

Rigent prata. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.

Antè nouis rubeant quàm prata coloribus. Virg. 4. Geor. 61.

Area gramineo ſuberat uiridiſſima prato. Ouid. in Pragmẽto.

Subſecare prata tenerrima. Ouid. 1. de Arte, 60.

Verrere pratum pectine. Ouid. 4. Faſt. 140. Hæc modò uerrebat cum raro pectine pratum. Aldinum exemplar legit, Hæc modò uerrebat ſtantem tibicine uillam.

Pratulum] pratuli, pen. corr. (λειμώνιον,) Diminutiuum, apud Plin. epiſtola 101. l. Cic. ad Atticum lib. 12. 236. 3.

Pra

Pro iſto aſſo ſole, quo tu abuſus es in noſtro pratulo.

Pratenſis] & hoc pratenſe, (λειμώνιος,) Quod eſt ex prato. Colum. lib. 6. cap. 3. 3. Pratenſe fœnum. Plinius lib. 21. cap. 8. 5. Pratenſes flores.

Fungi Pratenſes. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Prauus] Adiect. (πονηρὸς, σκεβλὸς,) quod nõ eſt rectum.

Rectum & Prauum, contraria. Cic. 1. Acad. 28.

Diſtortum & prauum. Cic. 4. Tuſcul. 44.

Talis prauis fultus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 10.

Prauo naſo uiuere. Horat. in Arte, 8.

Regula praua. Lucret. lib. 4. 105.

Prauus ad animum refertur, Prauimores. Terent. Adelph. 5. 8. 22. Etſi hoc mihi prauum, ineptum, abſurdum atq; alienum à uita mea Videatur.

Malus, prauuſq; Plin. epiſt. 9. lib. 3.

Prauus & peruerſus. Cic. pro Roſc. Comœ. 17.

Ambitio praua. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 12.

Stultitia praua. Horat. 2. Ser. ſaty. 3. 44.

Prauus homo dicitur Senecæ nõ improbus, nec malus: ſed præfractus: lib. 1. de Ira. Cn. Piſo uir fuit memoriæ noſtræ integer: ſed prauus, & cui placebat pro conſtantia rigor.

Prauus maius eſt quàm Deprauatus. Cicero 2. de Finib. 56. Beſtiarum uerò nullum iudicium puto, quamuis enim deprauatæ non ſint, prauæ tamen eſſe poſſunt. Deprauatus enim eſt tantum animi, quo beſtiæ carent: prauus autem & corporis & animi.

Tenax praui. Virgil. 4. Aeneid. 38.

Praua iubens ardor ciuium. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.

Obnoxius prauis. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 2.

Prauè] Aduerbium, (πονηρῶς, σκεβλῶς,) cui Rectè opponitur. Cicero 2. de Finib. 45. Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honeſtè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. Horat. in Arte, 18.

Prauè colere religiones. Liu. 1. ab Vrbe, 139.

Prauè facta, Peccata. Cic. 1. Acad. 53. Rectè facta ſola in bonis actionibus ponens. prauè, id eſt peccata, in malis.

Prauitas] pen. cor. prauitatis, fœ. g. (πονηρία φαυλότης,) Obliquitas, mala & peruerſa alicuius rei conſtitutio & compoſitio. Colum. lib. 4. cap. 20. Prauitas ſtatuminum. Cic. 4. Tuſc. 43. Vitium, quum partes corporis inter ſe diſſident: ex quo prauitas membrorum, diſtortio, deformitas.

Corporis prauitates ſi erunt perinſignes, an habebunt aliquid offenſionis: animi deformitas non habebit? Ci. 1. de Leg. 75

Prauitas & imminutio corporis. Cic. 5. de Finib. 85.

Deformitas & prauitas. Cic. 1. de Orat. 76.

Prauitatem oris alicuius imitari. Cic. 2. de Orat. 51.

Inemendabilis prauitas. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.

Prauitas, (κάκη,) pro Malitia. Cic. 4. Acad. 52. Tamẽne in iſta prauitate perſtabitis?

Animi prauitas. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 27. Dans operam, ut de illa animi prauitate deducas.

Animi prauitates rectè uitia dicuntur. Cic. in Parad. 26.

Afferre prauitati interitum. Cic. 2. de Finib. 48.

Erroribus prauitatis mentes Aegyptiorũ imbutæ. Cic. 5. Tuſc.

Perſtare in prauitate ſua, Vide Perſto. (114.

Praxis] praxeos, (πρᾶξις, πράξεως,) fœm. ge. Actionem ſignificat: unde Practicus, Adiectiuum, quaſi actiuus, & qui actu ipſo aliquid perficit. Hinc artes dictæ ſunt quædã practicæ, quæ in exercitatione & ipſa actione conſiſtunt: diuerſæ ab illis quæ theoricæ, id eſt ſpeculatiuæ dicuntur. De utriſq; Quintil. lib. 2. cap. 18. 2.

Praxiteles] pen. corr. (πραξιτέλης,) ſtatuarius, marmore nobilitatus duplici Venere, Gnidia, & Coa: Natus eſt in Græcia Italiæ ora, ciuitate Romana donatus. Scripſit, teſte Varrone, quinq; uolumina nobilium operum in toto orbe. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. Propert. lib. 3. eleg. 9. 3. Praxitelem Parius uindicat arte lapis.

Laborifer Praxiteles. Stat. 4. Sylu. 6. 6.

Praxitelius] Adiectiuum, (πραξιτέλειος,) Cic. 2. de Diuin. 71. Quaſi non potuerit id euenire caſu, & non in omni marmore neceſſe ſit ineſſe uel Praxitelia capita. illa enim ipſa efficiuntur detractione, neque quicquam illuc affertur à Praxitele, &c.

Preciæ] (πρόωροι σκφυλαὶ,) uuæ apud Virgilium leguntur, 2. Georg. 20.

Purpureæ, preciæq;, & quo te carmine dicam
Rhetica? Vbi ſeruius, Preciæq;: hæ citò matureſcunt: unde & preciæ dictæ ſunt, quaſi præcoquæ, quòd antè alias coquantur.

Precor] precaris, (λέομαι, ἔυχομαι, ἱκετεύω, καταντιβολέω,) precari, accuſatiuo iunctum, ſignificat Orare. Plin. in Paneg. 124. Atq; hoc magis incenſi ſumus ut precaremur, nequando tibi non eadem lacrymarum.

Colere, precari, uenerariq; deos ſolemus. Ci. 1. de Nat. deo. 162

Deos precari, atq; ab eis auxilium petere. Cic. 6. Verr. 62.

Precari, implorare, & uenerari deos ut urbem defendant. Cicero 2. in Catil. 47.

Numen cœleſte precari. Ouid. 1. Metam. 78.

Numina Palladis precari. Virgil. 3. Aeneid. 109.

Precor, quæſo, & obteſtor uos. Cic. pro Domo ſua, 111.

Precari bonas preces. Cato cap. 134. 1.

Parce precor precor. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.

Pro aliquo precari. Ouid. 3. Metam. 123.

Precari ad deos. Liu. 8. bell. Maced. 187. Quos adorent, ad quos precentur & ſupplicent, Ambracienſibus ſupereſſe.

Animo & uoce precari. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 6. 4.

Scientia peregrina & externa, mente domeſtica & ciuili deos precari. Cic. pro Corn. Balbo, 44.

Sonis blandis precari. Ouid. 1. de Remed. Amor. 67.

Voce grata precari. Senec. Agamem. 6. 12.

Voce timida precari. Ouid. epiſt. 18. 11. (123.

Vultu pro uerbis precari, id eſt, ſignis & indicijs. Oui. 2. Faſt.

Expetere de aliquo, optare, precari aliqua. Ci. in Piſonem, 36.

Bona à quibus precamur, ab ijs dantibus nolle ſumere, ſtultitia eſt. Cicero 3. de Natu. deor. 121.

Precari ab aliquo. Cicero de Amicitia, 51.

Vt res aliqua fauſtè, fœliciter, proſpereq; eueniret, precari. Cicero pro Murena, 1.

Veniam precari. Virgil. 3. Aeneid. 29.

Mortem precari, Optare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 12.
Sæpe precor mortem, mortem quoq; deprecor idem, &c.

Salutem, incolumitatẽ, & reditum precari. Cic. in Piſonẽ, 25.

Precari alicui bonam uel malam fortunam. Quintil. in epiſtola ad Tryphonem, Et oram ſoluentibus bene precemur. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8.

Dira precari alicui. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 4.

Mala precari alicui. Cic. in Piſonem, 33.

Malè precari alicui, Vide Malus.

Execrari & malè precari. Cic. in Piſonem, 25.

Tentare iterum precando. Virg. 4. Aeneid. 83.

Precans] Participium, (λεόμενος,) ut

Mitis precanti. Stat. 1. Thebaid. 38.

Dextra precans. Virgil. 12. Aeneid. 186.

Verba precantia. Ouid. 7. Metam. 120.

Precandus] Aliud participium, (λευτέος,) ut

Modeſtia precanda. Tacit. lib. 4.

Precaturus] pen. pro. (λεησόμενος,) Similiter participiũ. Ouid. ad Liuiam, 39.

Larga

Digitized by Google

Larga precaturi ſumite uina manu. Ouid. 2. Faſt. 128.

Precatio] Verbale, (ἀπόσις, ἐυχὴ,) Cicero pro Murena, 1. Quòd ſi illa ſolennis comitiorum precatio Conſularibus auſpicijs conſecrata. &c. Idem 3. de Nat. deor. 98. Itaq; in ea dea, quòd eſt rerum cuſtos intimarum, omnis & precatio & ſacrificatio externa eſt. Liu. 1. bel. Maced. 16. Secundum rem diuinam precationemq;, ut de Repub. deq; prouincijs Senatum conſulerent.

Vti noua precatione. Quintil. in Procem. lib. 4. 3.

Precatione rem tranſigere. Liu. 9. ab Vrbe, 22.

Precator] pen. prod. precatoris, (ἀιτητὴς, ἱκέτης,) Aliud uerbale, Qui pro altero intercedit, uel poſtulat. Terent. Heaut. 5. 2. 23. Nemo accuſat Syre te, nec tu aram tibi, neque precatorem pararis. Ibidem 49.

Precis] preci, precem, prece, (ἀίτημα, ἱκεσία,) Pluraliter preces, precum, precibus. Quintil. lib. 3. cap. 10. Hac illi opus eſt occaſione, ne eum talium precum pudeat.

Nullus locus preci. Terent. Phorm. 3. 3. 14. Idem Andr. 3. 4. 22. Nihil eſt preci loci relictum: iam perturbaui omnia.

Tempus aptum precibus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 14.

Preces & uota. Cic. pro Plancio, 79.

Preces & gratulationes. Cic. 6. Verr. 84.

Blandæ iuuenum preces. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.

Docta prece blandus. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Exiguæ preces. Ouid. 1. de Arte, 89.

Graues preces. Propert. lib. 1. eleg. 6. 2.

Humiles preces. Claud. 3. de rap. Proſerp. 59.

Infructuoſæ preces, Vide Infructuoſus.

Irritæ preces, Vide Irritus.

Longæ preces. Brutus Ciceroni, 13. 3.

Omnibus precibus aliquid petere, Vide Omnis.

Pudicæ preces. Ouid. epiſt. 1. 17.

Sacrificæ preces. Senec. Medea, 2. 8.

Spretæ preces. Ouid. 1. Metam. 141.

Accipere preces, Vide Accipio.

Accipere ſuperbius alicuius preces. Tacit. lib. 2.

Accurare preces, Vide Accuro.

Addere precibus lachrymas. Ouid. epiſt. 4. 35.

Addere minas precibus. Ouid. 2. Metam. 80.

Adduci precibus, Vide Adduco.

Caſtis precibus adire templa. Senec. Hippol. 2. 5.

Adhibere preces, Vide Adhibeo.

Admittere preces, Vide Admitto.

Admouere preces, Vide Admoueo.

Agitare animum precibus. Quintil. lib. 4. cap. 1. 23.

Sollicita prece ambire aliquem. Horat. 1. Carm. ode 35. 1.

Annuere precibus. Ouid. 8. Metam. 71.

Iuſtis precibus aſſentire. Ouid. 3. Metam. 82.

Audire preces. Cic. in Piſonem, 33.

Auerſari preces, Vide Auerſor.

Blandiri alicui precibus. Ouid. 2. de Arte, 106.

Vanæ preces ſine carent. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 1.

Cedere precibus alicuius, Vide Cedo.

Cogere aliquem prece. Horat. 1. epiſt. 9. 1.

Complecti preces. Ouid. 10. Metam. 96.

Concipit illa preces, et uerba precãtia dicit. Oui. 14. Met. 734.

Concipere preces per noua uota. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 9.

Caducas preces concipere. Ouid. 1. Faſt. 37.

Conſumptis precibus uiolentã tranſit in iram. Oui. 8. Met. 22.

Decurrere ad miſeras preces. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.

Nec prece, nec precio, nec gratia, nec ſimultate à uia recta oſtendimus oportere deduci. Author ad Heren. lib. 3. 95.

Demittere ſe in preces humiles. Claud. de rapt. Proſerp. 59.

Deſcendere ad preces. Seneca Hippol. 5. 16.

Deſcendere in preces. Virgil. 5. Aeneid. 157.

Deſpuere preces alicuius, Contẽnere. Catul. ad Licinũ, 47. 4

Hoſtili prece deteſtari aliquem. Ouid. 15. Metam. 101.

Dare preces. Valer. 2. Argon. 67.

- date uina precesq;.

Dare preces alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.

Dare manus precibus. Ouid. 3. Faſt. 138.

Erubeſcere preces, dicitur quem pudet precari. Claudian. 1. de raptu Proſerpinæ, 14.

Excipere preces blandas molliter. Ouid. 1. de Arte, 17.

Pacem precibus expoſcere. Virgil. 3. Aeneid. 53.

Fallere preces uoce. Ouidius 5. Faſt. 136.

Fatigare aliquem prece. Horat. 1. Carm. ode 2. 6.

Ferre preces alicui, Precari aliquem. Virg. 8. Aeneid. 12.

Supplici prece flectere. Seneca Herc. furen. 7. 10.

Flecti precibus. Virg. 2. Aeneid. 138.

Frangi precibus. Ouid. epiſt. 1. 18.

Fundere preces. Virgil. 5. Aeneid. 47. & lib. 6. 11.

Immiſcere preces. Virgil. 10. Aeneid. 31.

Impetrare precibus ſalutem alicui. Brutus Cic. 16. 5.

Implorata prece Pollucis. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 13.

Indulgere precibus, Vide Indulgeo.

Solennes ſatis eſt uoce mouere preces. Ouid. 6. Faſt. 125.

Moueri prece. Ouid. epiſt. 7. 1.

Obliquare preces, Eſt per ambages aliquid rogare, ut ſolent qui rem uel inhoneſtam, uel factu difficilem impetrare uolunt. Stat. 3. Thebaid. 76.

In precibus occurrere. Cicero 1. de Nat. deor. 53. Nihil ſentiens deus, qui nunquam nobis occurrit neque in precibus, neq; in optatis, neq; in uotis.

Per precem orare. Plaut. Cap. 5. 50.

Petere precibus ut aliquid fiat. Cic. pro Sylla, 41.

Infimis precibus aliquid petere, Vide Inferus.

Tacita prece petere aliquid. Horat. 1. epiſt. 14. 3.

Placare prece cælites. Senec. Agamem. 7. 22.

Placare precibus diuinum numen ſcelere uiolatum. Cicero pro Domo ſua, 108.

Emaci prece poſcere aliquid. Perſ. Saty. 2. 1.

Proſequi aliquem prece. Horat. 4. Carm. ode 5. 7.

Repugnare precibus. Ouid. 11. Metam. 48.

Reſiſtere precibus. Senec. Hippol. 8. 6.

Tentata precibus reſtiti.

Retentare preces, Iterum precari. Ouid. 14. Metam. 76.

Cum magna prece ſcribere. Cic. ad Att. lib. 11. 123. 2.

Succumbere precibus. Ouid. epiſt. 3. 19.

Totus eſt in prece. Ouid. 6. Faſt. 51.

Tentare precibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.

Tollere preces, Deſinere precari. Ouid. 3. Faſt. 40.

Vinci precibus. Senec. Hippol. 2. 32.

Vocare aliquem precibus. Virg. 7. Aeneid. 27.

Iratis precibus urgere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 6.

Prece uti. Cic. 1. de Inuent. 32. Si prece & obſeruatione humili ac ſupplici utemur.

Precarius] Adiect. (ἱκετευτὸς,) Eſt, ut ait Vlpianus, De uerb. ſignifi. l. Pratum. quod precibus petenti utendum conceditur tandiu, quandiu is qui conceſſit, patitur.

Anima precaria. Tacit. lib. 1. Meq; precariam animam inter infenſos trahere.

Auxilium precarium, non iuſtum ferre. Liu. 8. ab Vrbe.

Forma precaria, Vide Forma.

Imperium precarium. Tacit. lib. 17.

Ius precarium. Tacit. de Germanis.

Libertus precaria. Liu. lib. 9. belli Maced.

Opem orare precariam. Liu. 3. ab Vrbe, 194.

Digitized by Google

Quæſtus precarius. Cic. Octauiano, 14.
Salus precaria. Brutus ad Ciceronem, 16. 7.
Vita precaria. Tacit. lib. 20.
Precario (τῷ δεήματι,) nomen ipſa terminatione ablatiui, pro aduerbio accipitur. Paulus Iureconſul. Precario habere uidetur, qui poſſeſſionem corporis uel iuris adeptus, ex hac ſolùm modò cauſa, quòd adhibuit preces, & impetrauit, quod ſibi poſſidere aut uti liceat: ueluti ſi me precario rogaueris per fundum meum ire, uel agere liceat: uel ut in tectum meum ſtillicidium, uel tignum in parietẽ immiſſum habeas. Plin. de Viris illuſt. 7. a. Seruius Tullius quaſi precario regnare cœpit: ſed rectè imperiũ adminiſtrauit. Cice. pro A Cecin. 67. Neid quidem ſatis eſt, niſi docet ita ſe poſſediſſe, ut nec ui, nec clàm, nec precario poſſederit. Idem 3. de Oratore, 90. Etenim uerecunda debet eſſe translatio, ut deducta eſſe in alienum locum, nõ irruiſſe, atq; ut precario, non ui ueniſſe uideatur.
Precario rogare, Cic. 7. Verr. 48.
Prehendo] prehendis, prehendi, prehenſum, (λαμβάνομαι, πιάω,) prehendere, Capere. Dicimus & prendo per ſyncopam. Cic. 1. de Legib. 91. Quid diuinum æternumq; ſit uiderit, ipſumq; ea moderantem & regentem penè prehenderit. Idẽ 1. Acad. 58. Sed quũ acceptũ iam & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat, ſimilem ijs rebus quæ manu prẽderentur: ex quo etiam nomen hoc duxerat.
Prehendere tribus digitis. Plin. lib. 20. cap. 17. 16.
Prehendere dextram. Cic. 1. de Diuinat. 105. Quumq; te tua patria ui pulſum eſſe dixiſſes, prehẽdiſſe eum dextrã tuam, & bono animo te iuſſiſſe eſſe.
Manu prehendere aliquem. Cic. 1. de Orat. 123.
Fugientia prehendere poma. Ouid. epiſt. 17. 37.
Stirpes tellus amplexa prehendit. Cic. in Arato, 14.
Oras prendimus fugientis Italiæ. Virg. 6. Aeneid. 13.
Stylum prehendere. Cic. de Cla. Ora. 47.
Prendo amicos, ſupplico, ambio domos. Plin. epiſt. 9. lib. 2. Sic Terentius Phorm. 4. 3. 15. Viſum eſt mihi ut eius tentarẽ ſententiam.
Prehendo hominem ſolum. Hic prehendo, ſignificat hominem accipio, colloquij cauſa.
Prendendus, Participũ. (λαφθεισόμενος,) Ouid. 2 de Ponto, ele. 6. Brachia da laſſa potius prendendo natanti.
Prenſus, ſiue Prehenſus, Aliud participium. (λαφθείς,) Sene. Troade, 12. 9. Sic ille dextera prenſus hoſtili puer ferox.
Prehenſus manifeſto furto. Gellius lib. 11. cap. 18.
Prehenſus furti manifeſti. Gellius ibid.
Corpora prenſa manu. Virg. 3. Aeneid. 125.
Prenſurus, pen. prod. (λαψόμενος,) Similiter participium. Ouid. epiſt. 10. 2.
Incertum uigilans, an ſomno languida moui
Theſea prenſurus ſemiſopita manus.
Prehenſo, prehenſas, prehenſare, ſiue Prenſo, prenſas, prenſare, ptr ſyncopum, frequentantium. Liu. ab Vrbe, libr. 1. 207. His muliebrib. inſtinctus furijs Tarquinius, circumire, & prehenſare minorum maximè gentium patres admonere paterni beneficij. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 1. Prenſat unus P. Galba, ſine fuco ac fallacijs more maiorũ. In his prehenſare eſt ambitioſè petere: quia præ ſtudio, manus cuiuſq; ſuffragatoris prehendebatur à candidatis.
Manu prenſare brachia. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 13.
Genua circunſtantium prenſare. Tacit. lib. 1.
Prenſant faſtigia dextris. Virg. 2. Aeneid. 89.
Prenſare conſilium. Liuius 2. bell. Pun. 212.
Prenſare ſignificat etiam id quod nos corpore prehẽdere dicimus, teſte Budæo.
Initium prenſandi. Cic. Attico, lib. 1. 1. 2.
Prenſans, Participium. Virgilius 4. Georgic. 101. Prenſantem nequicquam umbras.
Tumulos prenſans. Ouid. 13. Metam. 85.
Lubrica prenſantes effugit umbra manus. Ouid. 5. Faſt. 95.
Prenſatio, Verbale. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 1. Fuit illius hæc præpropera prenſatio.
Prelum, preli, (πιεστὴς, πιεστήριον, πιεστὴς,) trabs eſt qua uua uel oliua premitur, autore Seruio, à premendo dictum. Virgil. 2. Georg. 49.
-In ſpiſſo uimine quallos,
Collaq; prelorum. & reliqua. Noſtri hodie in torcularibus cochleis utuntur, per quarum capreolatos anfractus tollitur, demittiturq; prelum, aut ſuculæ, aut rotæ uerſatione. Hæc Budæus. Martial. lib. 1. 110.
Non hæc pelignis agitur uindemia prelis.
Prela, etiam dicuntur inſtrumenta preſſoria, quibus pannarij, chartarij, & librorum impreſſores utuntur. Plin. li. 13. ca. 12. 3. de chartis loquens, Premitur deinde prelis, & ſiccantur ſole plagulæ, atq; inter ſe iunguntur. Hæc Budæus.
Premo] premis, preſſi, preſſum, (πιέζω, θλίβω,) premere, Calcare, & alicui rei imnui cum pondere, ut ait Nonius. Virg. 10. Aeneid. 100. -& leuo preſſit pede talia fatur,
Exanimum rapiens immania pondera baltei. Plin. lib. 28 cap. 2. 14. Pollices, quum faueamus, premere etiam prouerbio iubemur. Colu. lib. 12. ca. 39. 2. Prelo premere.
Arctè premere. Lucret. lib. 4. 217.
Premere & urgere. Cic. 1. de l. Agraria, 10.
Premo & defendo contraria. Quintil. Ex aduerſo unũ eſt quo defendimur, reliquum eſt quo premimur.
Premere, Aduerſari. Virg. 10. Aeneid. 75.
Numina nulla premunt, mortali urgemur ab hoſte
Mortales.
Premere, Cincius in lib. De uerbis priſcis, ait ſignificari idem quod prohibere. At Cato lib. qui eſt de Re militari, pro uitiare uſus eſt, quum ait, Quum magiſtratus nihil audeat imperare, nequid Conſul auſpicij premat. Feſtus.
Premere, pro Inſtare, & dicendo immorari. Plin. epiſt. 9. lib. 3. Quum Caſtam accuſarem, nihil magis preſi, quàm quòd accuſator eius præuaricationis crimine corruißet.
Premere, Inſequi, fugare. Virgil. 1. Aeneid. 95. Hac fugerent Graij, premeret Troiana iuuentus.
Premere, pro Reprehendere, maledicere. Quintil. lib. 12. de Cicerone, Præcipuè uerò preſſerunt eum qui uideri Attico rum imitatores concupiẽbant. Budæus.
Preſſa eſt inſignis gloria facti, Id eſt author ignoratur, ut ait Budæus. Virg. 12. Aeneid. 65.
Premere aliquid in annũ nonum uel decimũ. Hor. de Arte, 79.
Aliquem ab ædibus premere. Varro, Inuitãq; preſſit ab ædibus
Aere alieno premi. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 8.
Alas premunt cantu plauſuq; galli. Cic. 2. de Diuin. 85.
Facta premunt annos, Id eſt Superant. Ouid. 7. Metam. 90.
Anguſtijs premi. Cæſar 3. bel. Gal. 420.
Arte ſua premi. Ouid. 2. Triſt. 90. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 2.
Arua aliena iugo premere. Virg. 10. Aeneid. 16.
Arua premere dicitur pelagus. Virg. 1. Aeneid. 50.
Id eſt aquarum abundantia populari & uaſtare. Seruius.
Bello premi. Cic. pro l. Manilia, 21.
Caſeus pinguis premitur urbi ingratæ. Virg. eclog. 1. 7.
Cauſam ipſa facie premi. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29.
Cauſam premere teſtibus. Cic. pro Cluentio, 41.
Ceruum ad retia premere. Virgil. 3. Georg. 83.
Collum laqueo premere. Horat. 1. epiſt. 17. 8.
Confeßionem premere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 20.

Corticem

Digitized by Google

Corticem premere, Contundere, & succum ex cortice exprimere. Plin. lib. 12. cap. 21. 3.
Crimen eleuare & Premere, contraria. Quint. lib. 7. cap. 3.
Fronde crimen premere. Virg. 4. Aeneid. 30.
Cursum apri clamore premens. Virg. 1. Aeneid. 66.
Cursum ingenij premit hæc importuna clades ciuitatis. Cicero de Claris Orato. 186.
Dentes in uite premere. Ouid. 1. Fast. 72.
Desyderio rerum omnium & luctu premi. Cic. Att. lib. 3. 63. 3
Dolorem premere. Virgil. 1. Aeneid. 43.
Spem uultu simulat, premit altum corde dolorem.
Doloribus premi. Cice. 2. Tuscul. 24.
Famam alicuius premere. Tacit. lib. 15.
Fame premi & tempestate. Plin. lib. 37. cap. 8. 1.
Lingua aspera premit fauces obsessas. Virg. 3. Georg. 102.
Fauces defensionis alicuius premere, per translationē, pro Corrumpere, & quasi iugulare ac infirmare. Cic. 5. Ver. 151.
Premi faucibus, Ita premi, ut elabendi locus nullus sit. Cic. pro Cluentio, 68.
Frigoribus premimur. Ouid. 2. de Arte, 64.
Gradum pressere attoniti. Valer. 2. Argo. 91. Hoc est repressa (serunt.
Grana presserat ore. Ouid. 5. Metam. 108.
Hasta aliquem premere. Virg. 2. Aeneid. 106.
Imperio uentos premere. Virg. 1. Aeneid. 12.
Impetu hostium premi. Liu. 2. bel. Maced. 105.
Inopia premi. Colum. lib. 5. cap. 12. 1.
Inuidia & odio premi. Cic. 1. de Orat. 116.
Iras premere. Tacit. lib. 20. Cerialis à metu infamiæ, si licentiã, sæuitiaq; imbuere militem crederetur, pressit iras.
Iras graues premere. Lucan. lib. 2. 105.
Fauniq; premunt te iussa parentis. Virg. 7. Aeneid. 73.
Luxuriem premere. Ouid. 14. Metam. 126.
Mammam premere. Plin. lib. 11. cap. 40. 2.
Manu premere. Lucret. lib. 4. 125.
Necessitas te tanta premebat. Cic. pro Roscio Amer. 59.
Nec finis ingenium nobilitate premi. Oui. 2. de Ponto, ele. 3. 1.
Nocte premi. Virg. 6. Aeneid. 166.
Obsidione premi. Ouid. 6. Fast. 74.
Vrbem obsidione premebat. Virg. 8. Aeneid. 130.
Oppugnationibus premere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 31.
Oculos premere. Virg. 9. Aeneid. 101.
- pressiue oculos, aut uulnera lauit
Veste tegens. Nonius.
Quies pressit oculos. Virg. 12. Aeneid. 182.
Odium premere. Plin. in Paneg. 106.
Odio premi. Cic. Ante quàm iret in exil. 3. Idem ad Q. fratrem, lib. 3. 19. 4. Quo quidem in iudicio odio premitur omnium generum.
Onere premi, Vide Onus.
Pedem premere, Figere. Liuius 8. ab Vrbe, 39.
Propositum premere, Non desistere ab incœpto. Ouidius 2. Metamorph. 21.
Sedilia premere, Sedere. Ouid. 5. Metam. 64.
Seruitio premere urbem. Virg. 1. Aeneid. 58.
Seruitute premi. Cic. 4. Philip. 154.
Silentia pressere. Sil. lib. 12. 129.
Sonus remorum premitur clamore, Id est præ clamore remorum sonus non auditur. Lucan. lib. 3. 109.
Sulcum premere dicitur carina. Virg. 10. Aeneid. 60.
- sulcumq; sibi premat ipsa carina.
Tumentia premere, humilia extollere, luxuriantia astringere, inordinata digerere, soluta componere, exultantia coercere, &c. Quintil. lib. 10. cap. 4.
Verbo premere aliquem. Cic. 1. Tusc. 22.
Vestigia premere, pro Consistere, siue pedem figere. Virgil. 6. Aeneid. 40. -sic effatus uestigia pressit. Poeticum est.
Vestigia premere, Proximè sequi. Tacit. lib. 2.
Virgulta per agros premere. Virg. 2. Georg.
Quod superst, quæcunq; premes uirgulta per agros.
Alij hoc loco exponunt Demergere, infodere.
Vi premi. Lucret. lib. 6. 142.
Vitem premere falce. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
Vitio premi. Ci. 4. de Fmib. 125.
Vmbras premere falce, Id est resecare frondes, uel herbas, aut frutices umbram facientes. Virg. 1. Georg. 32.
Vocem premere, Tacere. Virgil. 9. Aeneid. 65.
Pressus] (τετυλιγμένος, πεπιεσμένος,) Particip. siue Nomẽ ex participio, ut Pressus manu caseus. Colu. lib. 7. cap. 8. 6.
Humi pressus utroq; genu. Stat. 6. Thebaid. 136.
Grauitate soporis pressus. Ouid. 15. Metam. 5.
Mentem formidine pressus. Virg. 3. Aeneid. 10.
Bello iniquo pressus. Valer. 5. Argon. 111.
Pressus & Redundans, contraria. Cic. de Claris Orat. 25.
Pressa & tenuia. Quintil. lib. 10. cap. 1.
Pressus ac lætus. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Homero, Lætus ac pressus, iucũdus & grauis, tũ copia, tũ breuitate mirabilis.
Boues pressi detrectant iuga. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 3.
Clamor pressus substitit. Ouid. 1. Metam. 42.
Coma pressa sustinere galeam. Ouid. epist. 3. 24.
Cubito presso remanere. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Pressus uultus orationis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Dolor pressus sub corde. Stat. 9. Thebaid. 165.
Plenum eloquentiæ genus, & Pressum, contraria. Quintilian. lib. 11. cap. 1.
Presso gradu incedere, hoc est firmo, nec tamen celeri: sed quò cautos incedere uidemus. Liu. 8. bel. Pun. 76.
Pressus homo in explicanda re aliqua. Cic. in Hortensio.
Lactis pressi copia. Virg. eclog. 1. 17.
Mammis pressi manabunt flumina. Virg. 3. Georg. 62.
Pressis & flebilibus modis concinere. Cic. 1. Tuscul. 170.
Pressa narratio. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Pressa narrationis gracilitas. Quin. lib. 4. cap. 3.
Oratio pressa, & In qua inest luxuries quædam, contraria. Cicero 2. de Orato. 64.
Ornatus pressus & seuerus. Quint. lib. 8. cap. 3.
Ore presso obmutuit. Virg. 6. Aeneid. 31.
Oscula pressa iungere. Ouid. epist. 2. 19.
Ponere uestigia pressis signis. Lucret. lib. 3. 2.
Solo presso tenuit uestigia. Virg. 5. Aeneid. 67.
Sonus pressus. Cic. 2. de Nat. deorum, 223. Deinde in ore sita lingua est, finita dentibus, & ea uocem immoderatè profusam fingit & terminat, quæ sonos uocis distinctos & pressos efficit.
Verba pressa. Plin. epist. 19. lib. 2.
Verbis aptus & pressus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 30.
Vina pressa Torquato Consule. Horat. Epod. 13. 2.
Pressum uocat Ouidius, quod est quasi impressa nota signatum lib. 6. Fast. 123.
(Certa fides facti est) dictus sceleratus ab illa
Vicus, & æterna res ea pressa nota est.
Pressus] huius pressus, (πιεσις,) Cic. 3. de Orat. 25. Nemo est quin literatissimum togatorum omnium Q. Valeriũ Soranum lenitate uocis, atq; ipse oris pressu et sono facilè uincat. Idem 2. Tusc. 94.
Pressura] pressuræ, pe. pro. (πιεσμὸς,) Plin. li. 18. ca. 31. 7. Pressura una culeos xx. implere debet. Col. lib. 12. cap. 36.
Pressè] Aduerbium, (πεπιεσμένως,) contrarium habet Abundanter. Quint. lib. 8. ca. 3. Primum est, ut liqueat augere quod uelimus, an minuere: cõcitatè dicere, an moderatè

Digitized by Google

latè,an ſeuerè: abundanter,an preßè: aſperè, an leniter.
Preßè & anguſtè definire aliquid. Cic.in Orat. 63.
Preßè & æquabiliter loqui.Cic. 3. de Oratore,26.
Preßè & leniter loqui. Cic. 1. Offic. 185.
Preßius agere.Cic. 4.de Finib. 41.
Preſſo, preſſas,(πιέζομαι,) preſſare,Frequentatiuum. Virg. eclog. 3.18.
Fruſtra preſſabimus ubera palmis.
Propertius lib. 3.eleg. 17.4. Et noua preſſantes inquinet unus pedes.
Ora dentibus preſſare. Lucretius lib.4.223.
Parcè preſſare,id eſt,Vide ne premas. Plautus Perſa.9.11.
Preſſatus] penul.prod.participium. (πιεσθεὶς) Plaut. Aſin. 12.71, Quin tradis hac crumena preſſatum herum?
Preſſorius] adiectiuum: (πιεστικὸς) ut preßorium uas,in quo quid premitur. Colum.lib. 12. cap.18.2.
Prendo] prendis, prendi, prenſum, (πιάω)prendere per ſyncopam dicitur pro prehendere, uide Prehendo.
Prenſare,frequentatiuum,uide prehenſare in Prehendo.
Presbyter,] pen.prod.presbyteri,pen.corr.(πρεσβύτερος) Latinè dicitur ſenior,ætate maior.
Preſter,] preſteris,pen.prod. g. (πρηστὴς,) ſerpentis uenenati genus,qui alio nomine dicitur dipſas. Plinius lib. 20. cap.20.1,Sagittarum uenena & ſerpentium hæmorroidũ & preſterum reſtringi. Lucanus lib.9.145.
Oráq; diſtendens auidus ſpumantia preſter.
Preſter genus uorticis,quem typhon, id eſt uibratã ecnephian uocant. Idem ardentior accenſuſq; gum furit, preſter uocatur,amburens contacta pariter & proterens, ut author eſt Plinius lib.2.cap. 48. Sequẽti autem capite tradit eum à fulmine differre, ut ignem à flamma. Meminit huius Lucretius li.6.85,πρηστῆρας,Graij,quos ab re nominitarunt: In mare qua miſſi ueniant ratione ſuperne. Et paulo poſt, Et quaſi demiſſum cælo preſtera imitetur,&c.
Pretium,] (τιμὴ,) quod datur pro re empta. Terentius Heaut.1.1.12.
aerum in his regionibus
Meliorem neque preti maioris nemo habet.
Pretium in libras ſex.Sub.denariorũ. Plin.li.12.cap.7.3.Ibidem li.12.c.24.1.quod genitiuus Denariorum ſubintelligendus ſit,manifeſtum eſt ex lib. 12.cap. 12. & 13.
Emitur X. LX. Id eſt denarijs LX. Et pretium uuæ in libras X. LX. ubi notabis per X literam,denarios ſignificari.
Pretia ei à XXXV,ad X.CCC.Plin.li.13.cap.1.11.
Pretium,merces,præmium, Terẽt. And.3. 5.4. ergo pretium obſtultitiam fero; ſed inultum id nunquam auferet. Ibidem,1. 1.12. Quod habui ſummum pretium,perſolui tibi.
Prẽtium & merces.Cic.7.Ver. 40.
Mors pretium tardis.Ouid.10.Metam. 114.
Deforme pretium mortæ. Stat.11. Thebaid.16.
Iniquum pretium pietatis. Ouid. epiſt. 14.26.
Pugnæ pretium,coniux. Ouid. 9. Metam.10.
Sceleris prẽtium,crux.Iuuen. Saty.13.11.
Copioſum pretium,uide Copia.
Grande pretium.Ouid.2.Amor.eleg.5.13.
Immenſum pretium,uide Immenſus.
Leuius pretium.Ouid. 3.de Arte,35.
Pretij magni homo,uel pretij parui. Terent. Adelph.5.6.4. Cic. ad Q.fratrem,lib.1.1.
Maximo pretio,uide Magnus.
Minimi pretij,uide Minor in Paruus.
Par pretium, uide Par,Senec.Thyeſte,6.8.
Pretium non uile.Martial.lib.1.72.ad Flaccum.
Pretium,pro periculo,nonnulli interpretantur, teſte Donato Terent. in Prologo Hecyræ,57.
Vt libeat ſcribere alijs,mihiq; ut diſcere
Nouas expediat poſthac,pretio emptas meo.
Abijt pretium,uide Abeo.
Accendere precium rei alicuius, uide Accendo.
Adduci pretio,Cic.pro Cecinna,21.
Addicere pretio,uide Addico.
Aequare pretium,uide Aequo.
Aeſtimare pretium, uide Aeſtimo.
Amplificare pretium, uide Amplifico.
Antecedere pretio, uide Antecedo.
Auellere pretium antè, quàm mercem oſtendere. Horat. 1. Ser.Satyr. 2.21.
Augere pretium, uide Augeo.
Nefandum pretium augere.Claud. 1.in Eutropium,10.
Capi pretio,Tibull.lib.3.eleg.1.2.
Coemere pretio.Cic. 2. de Lege Agrar. 71.
Componere pretio,uide Compono.
Concedere partem pretij,uide Concedo.
Conſtituere certum pretium.Cic. ad Atticum,lib.14.309.2.
Corrumpere pretio,uide Corrumpo.
Deduci à recta uia nec prece,nec pretio,nec gratia,nec ſimultate oportet. Author ad Herennium, lib.3.95.
Dicere pretium muneri. Horat. 4. Carm.ode 8.3. Id eſt oſtendere quàm pretioſum ſit munus. Porphyr.
Dare pretium.Cic pro Fonteio,6.
Pretio & mercede duci ad aliquid faciendum.Cic.2.Offic.29
Emere aliquid pretio. Propert.lib.3.eleg. 16.5.
Meo pretio emptus,uide Meus.
Pretium facere alicui rei,pro imponere & ſtatuere. Plin. lib. 9. cap.35.21.
Facere finem pretio difficile eſt,niſi libidini feceris. Cicero 6. Ver.12.
Flagitare pretium.Tibull.lib.2. eleg.4.3.
Annona pretium,niſi in calamitate fructuum, non habet. Cic. 5. Ver.195.
Iacent pretia prædiorum,Cic. pro Q. Roſcio,19.
Impendere pretium, uide Impenſus in Impendo.
Imponere pretium, uide Impono.
Inficiari pretium. Ouid. 11.Metam. 42.
Largiri pretium alicui. Ouid. ad Piſonem,25.
Mercari pretio.Cic. 4.Verr.85,Ab iſto & præco qui uolut, iſtum ordinem pretio mercatus eſt. Vide Mercor.
Mercari aliquid tanto pretio. Cic.pro Sex.Roſcio,74.
Mercari minori pretio, Vide Mercor.
Metiri pretio, Aeſtimare pretio. Iuuen. Satyr.9.8.
Pactum pretium.Cic.3.Offic.145.
Parcere pretio, Vide Parco.
Pertimere pretium alicuius rei. Cicero Attico,lib.12.243.2.
Poſci pretium. Ouid.1.Amor.eleg. 10.13.
Vrbem exiguam pretio poſuit. Virg.4.Aeneid. 43.
Proſtare pretio.Ouid.1.Amor.eleg.10.4.
Redemptus pretio. Virg.9. Aeneid. 43.
Sarcire pretium.Claud.2.in Eutropium,118.
Pretium ſtatuere arti ſuæ. Terentius in Prologo Hecyræ,49.
Magno pretio ſtare.Horat.1. Serm.ſaty. 2.25.Stare,Cõſtare
Eſſe in pretio,Vide In præpoſitionem.
In pretio pretium nunc eſt. Ouid.1.Faſt.44.
Pretium eſt. Plin.lib.12.cap.25.5. Corticis ad medicamenta pretium eſt. Id eſt,ualet cortex ad medicamenta, & eſt in pretio.
Vendere aliquid paruo pretio.Cic.6. Verr.118.
Pretium, pro Operæpretium. Tacit. lib.1. Germanico pretium fuit conuertere agmen.

Digitized by Google

pretium operæ, & pretium curæ, adnotatu dignæ locutiones. Posterior apud Plin. epist. 159. lib. 8. ad Montanū. Posteà mihi uisum est pretiū curæ, ipsum Senatusconsultū quærere.
Operæ pretium. Iuuenal. Saty. 9. 3. Vide Opera.
Exitus pretium. Tibul. lib. 2. 0.
Conscientiæ pretium. Tacit. in uita Agricolæ.
Pretiosus] pe. pro. Adiect. (τίμιος, τιμήεις, ἔντιμος,) quod est multi pretij. Plaut. Bacch. 1. 41. Equidem tibi dabo hāc operam. P. at nimium pretiosa operaria es.
Pretiosum & Vile, contraria. Cic. lib. 3. Offic. 119.
Aera pretiosa Corinthi. Seneca Medea, 10. 12.
Dona pretiosa. Idem, Ibidem.
Emptor pretiosus, Sumptuosus, qui magno pretio aliquid emit Horat. 3. Carm. ode 6. 7.
Ingeniū quondā fuerat pretiosius auro. Oui. 3. Amor. ele. 7. 1.
Pretioso lmteo uestes. Plin. lib. 12. cap. 10. 2.
Loca pretiosa metallo. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8. 1.
Nox pretiosa, Quæ emitur pretio. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.
Pretiosius sapor. Colum. lib. 3. cap. 7. 2.
Texta pretiosa. Ouid. epist. 16. 45.
Vestis pretiosa. Lucan. lib. 2. 78.
Vestimenta pretiosa. Horat. 1. epist. 19. 7.
Pretiosior. Ouid. 1. Metam. 24.
- subijtq; argentea proles
Auro deterior, fuluo pretiosior ære.
Pretiosè] pen. prod. (τιμίως,) Delicatè, eleganter. Cic. 2. de Inuent. 201. Vasa magnifica, & pretiosè cælata.
Priamus] pen. corr. (πρίαμος,) fuit Laomedontis Troiani regis filius, sic παρὰ τοῦ πρίαμαι emo, dictus, authore Seruio. Nam puer ab Hercule captus cum Hesiona sorore solus pecunia redimi potuit. Eum à Ioue originem traxisse ferunt. Vide Ouid. 4. Fast. Priamus patre ab Hercule interfecto, est auro redemptus, Ilion reformauit & exornauit. Habuitq; teste Cicerone 1. Tuscul. 132. filios quinquaginta: quorum decem & septem ex iusta uxore sunt nati. At uerò ex altero latere Assaracus Capyn genuit, ex quo Anchises, & ex illo Aeneas. Quam sanè genealogiam Ouid. lib. 4. Fastorum pulcherrimè expreßit.
Priamum tota progenie orbatum, quum in aram confugisset, hostilis manus interemit. Cic. 1. Tuscul. 133.
Regna Priami. Virg. 2. Aeneid. 5.
Dines Priamus. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.
Priameius] Adiect. quinq; ßllabarum, (πριαμήϊος,) Virgil. 7. Aeneid. 51. Sceptra Priameia.
Coniux Priameia, Hecuba. Ouid. 13. Metam. 81.
Priamides] pen. corr. (πριαμίδης,) Patronymicum masc. Virg. 6. Aeneid. 99.
Atq; hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum uidit.
Priapus] penu. prod. (πρίαπος, φαλλὸς,) inquit Seruius, Dionysij ac Veneris filius, deus Lampsacenus Hellesponti, qui hortos tuetur. Is ob membri uirilis magnitudinem immoderatam, ex Hellespōto primùm eiectus, deinde pro deo habitus est. Vide Virgil. lib. 4. Georg. 23. Hellespontiaci seruit tutela Priapi. Asserunt etiam nonnulli priscos illos, quum uellent hominum pudenda occultius nominare, Priapum dixisse. Author Diodorus lib. 5.
At ruber hortorum deus, & tutela Priapus. Ouid. 1. Fast. 83.
Est & Priapus, Hellespontiorbs, teste Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: cœptus est enim ibi coli ob uineta huberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampsacena regione sunt, authore Strabone.
Pridem] Aduerbium, (πάλαι,) Quasi prius die: de longiori tempore dicitur, decem aut uiginti dierum, aut mensis, mensiumue, & nonnunquam annorum pro conditione materiæ, inquit, Valla. Plaut. Pseud. 5. 207. Non edepol habeo profectò: nam eam pridem uendidi. Cicero Sestio, lib. 5. 6. 4. Quòd ad me pridem scripseras.
Quàm pridem hoc nomen Fauni in aduersaria retulisti? Cic. pro Qu. Roscio, 4.
Non pridem. Terent. Heaut. 2. 1. 17. Hoc ego mali nō pridem inueni, neq; etiamdum scit pater. Vide Non.
Non ita pridem. Cic. in Bruto, 20. de Themistocle loquens, Fuit enim regnante iam Græcia, nostra autem ciuitate non ita pridem dominatu regio liberata. Id est, Non multo ante id tempus, inquit Budæus.
Pridie] Aduerbium, (τῇ πρότερον,) Id est priori siue præcedenti die. Cato de Re rustica, Siquem purgare uoles, pridie ne cœnet. Cic. Att. lib. 12. 141. 10. De Terentia autem scripsi ad te eis literis quas dederam pridie.
Pridie & postridie, contraria. Cic. 7. Philipp. 225.
Vsq; ad pridie Calendas. Cic. ad Att. lib. 2. 24. 6.
Ad pridie Idus Septēbres gignitur. Pli. li. 11. c. 16. 1. Vide Ad
Pridie, cum genitiuo. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 4. 1. Quòd iam illam sententiam Bibuli de trib. legatis pridie eius diei fregeramus.
Pridie eius diei uenit. Cic. Att. lib. 11. 229. 2.
Accusatiuo etiam iungitur. Cic. Appio, lib. 3. 4. 1. Pridie Nonas Iunias quum essem Brundusii.
Pridie quàm. Plaut. Milite, 14. 90. Cic. de Amic. 11. Pridie quàm excesßit è uita. Idem ad Lentulum lib. 1. 2. 12. De his rebus pridie quàm hæc scripsi, Senatus authoritas grauissima interceßerat.
Pridianus] pen. prod. (πρότερος,) Adiect. pro Hesterno Tranquil. in Caligula, cap. 58. Marcente adhuc stomacho pridiani cibi onere. Hæc Budæus, Vide Vallam lib. 2.
Priene] pen. prod. (πριήνη,) Ioniæ urbs, Biante alumno nobilis. Memimit Cic. in Paradoxis. Priscianus in Perihegesi;
Per quas Mæander pinguis descendit in æquor,
Inter Miletum currens, latamq; Prienem. Hinc
Prieneus] pen. pro. Adiect. (πριηνεύς,) Sidonius 1. Paneg.
Prienee Bia, quòd plus tibi turba malorum est.
Primarius] Primates, Primitiæ, Primipilus, Vide Primus.
Primus] Adiect. (πρῶτος, πρόμος, πρώτιστος,) Quandoq; ad numerum, seu ordinem refertur. Terent. Phor. 2. 3. 47
At si talentum rem reliquisset decem.
D. Di tibi malefaciant. P. primus esses memoriter
Progeniem uestram usq; ab auo atq; atauo proferens.
Idem Adelph. 5. 9. 18.
- & quidem tuo nepoti huius filio
Hodie primam mammam dedit hæc. Hoc est, ipsa prima dedit mammam. Terent. Adelph. 4. 2. 8.
Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia.
Extremi primorum. Horat. 2. epist. 2. 41.
Primus ante omnes. Virgil. 2. Aeneid. 8.
Primus ad extremum similis sibi. Horatius in Arte, 52. De pede Iambō.
Decem primi uiri. Cic. pro Sex. Rosc. Amer. 14.
Prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodammodo rea linquenda sunt. Cic. Appio, lib. 3. 8. 2.
Primæ & posteriores sententiæ. Plancus Cic. lib. 10. 11. 2.
Primus, de duobus. Cic. 2. de Inuent. 129. Quo pacto tractari conueniret argumentationes, in libro primo non indiligenter expositum est.
Primus & alter libellus. Cic. 4. Verr. 132.
Primus, Princeps. Virgil. 1. Aeneid. 6.
Prima quòd ad Troiam pro charis gesserat Argis.
Ciuitatis primus Dyrrachinus. Cic. 5. Verr. 110.

Digitized by Google

Genere & nobilitate ſui municipij facilè primus. Cicero pro Roſcio Amerino, 9.

Primus, Optimus. Virgil. -primos iuuenum tot miſerit Orco. Terent. Adelp. 5. 4. 4.

Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Vbi Donatus, Prima, ante alia eligenda, quæ & primo loco ponenda, ac per hoc optima. Idem Eunuch. 5. 9. 51.

Prima & ſumma, habentur utilia. Cic. 3. Offic. 138.

Homo primus. Cic. 6. Verr. 33.

Primus apud te eſt. Terent. Eunuch. 1. 2. 10.

Hoc eſt, Supra alios amas illum. Ibidem, 2. 2. 17. Eſt genus hominũ qui eſſe primos ſe omnium rerũ uolunt, nec ſunt.

Primam dices, ſcio, ſi uideris: Hoc eſt, pulchriorem cæteris omnibus. Terent. Eunuc. 3. 5. 19.

Laus prima illa eſt. Plin. lib. 12. cap. 23. 2. Laus prima candidiſſimis ſpagnis atq; altiſſimis, ſecunda rutilis, nulla nigris. Id eſt, pluris æſtimantur.

Honos primus uirtutis. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 17.

Primus de. Cic. ad Q. fratrem, li. 2. 5. 5. Poſtea Racilius de priuatis me primum ſententiam rogauit.

Primus ex omnibus philoſophis. Cic. 4. de Finib. 28.

Prima, plurali numero, pro principijs. Liu. li. 8. Quod bellum ſi prima ſatis proſpera fuiſſent, haud dubiè peruenisſet ad Romanos. Curtius lib. 4.

Prima conſiliorum, Hoc eſt prima conſilia. Tacit. lib. 18.

Primus, dicitur aliquando pro eo ante quem nullus eſt. Virgil. 1. eclog. 9. Hic mihi reſponſum primus dedit ille petenti. Saluſt. in Iugurtha.

Primo acceſſu. Liuius 8. bell. Pun. 238. M. Attilium captum in Africa commemorat, tanquam M. Attilius primo acceſſu ad Africam offenderit.

Aditus primi difficiles. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 12.

Prima adoleſcentia, Vide Adoleo.

Primo ſtatim aduentu. Liu. 4. ab Vrbe, 230. Impigre primo ſtatim aduentu deiectis qui in præſidio erant, arcẽ recepit.

Aeſtas prima incœperat. Virg. 3. Aeneid. 2.

Aetas prima. Virg. 2. Georg. 79.

Anni primi. Virg. 2. Aeneid. 18.

Annus primus ab honorum perfunctione. Cic. 3. de Orat. 5.

Aſpectu primo. Liu. 5. bel. Maced. 37. Nihil primo aſpectu cõtemptius, equi hominesq; paululi & graciles.

Aſpectu primo obſtupuit. Virgil. 1. Aeneid. 124.

Barba prima. Seneca Hippol. 5. 12.

Corpora prima, & ſemina rerum uocat Lucretius elementa, libro 1. 11.

Primo quoq; die. Colum. lib. 8. cap. 5. Pompeius ad L. Domitium, Vt primo quoq; die Luceriam aduenires.

Primo diluculo, apud Suetonium in Vitellio, cap. 15.

Prima ab infantia. Tacit. lib. 1.

Prima facie. Caius in l. Aliquando. ff. ad Senat. Conſ. Velleianũ.

Primo introitu. Plin. lib. 12. cap. 8. 2.

Prima inuentia. Plin. lib. 10. cap. 55. 1.

Labes prima mali. Virg. 2. Aeneid. 20.

Primis labris aliquid guſtare. Cic. 1. de Natu. deor. 30. Eſt, inquit Eraſmus, breuiter quippiam attingere. ductum ab ijs qui cibum aut potum tenuiter præguſtant, nihil inde in ſtomachum tranſmittentes.

Prima lux, pro Summo diluculo. Sulpitius Ciceroni, libro quarto, 12. 5. Eò ſum profectus prima luce. Sic Cic. Attico lib. 4. 72. 8. Cæſar 1. bell. Gall. 86. Et Liuius 9. ab Vrbe, 190. Tacit. lib. 19.

A prima luce, Vide A præpoſitionem.

Primo mane cum familia prodeundum eſt. Colum. lib. 12. cap. 13. dicitur & Summo mane.

Prima quaque occaſione. Plin. Iunior, Proinde prima quaque occaſione mitte.

Primo progreſſu. Cic. 4. Acad. 163.

Prima ſpecie, Idem. Cic. 4. de Finib. 99. Nominibus uterentur his quæ prima ſpecie admirationem, re explicata riſum mouerent.

Primo quoque tempore, Id eſt ſtatim, ſiue quum datur occaſio. Cic. 6. Verr. 51. Primo quoque tempore afferretur. Idem Attico, lib. 8. 159. 3. Omnes copias primo quoque tempore in unum locum conuenire. Cæſar 6. bell. Ciui. 22.

Primis tenebris mouit. Hoc eſt cœpta nocte. Liu. 1. bel. Mace.

Prima ueſpera. Liu lib. 4. bell. Maced. Tabellas conſcriptas celeberrimo loco ſupra ſedem quotidianam magiſtratuũ prima ueſpera ſuſpendit.

Primo ueſpere. Tacit. lib. 5. Primo ueſpere ut lumina in caſtris hoſtium conſpexere, &c.

Primus aduentu. Plin. lib. 15. cap. 14. ad finem, de uarijs maiorum generibus, Dacis fermè uiliſſimis nomen, quanquam primis aduentu, decerptiq; properantibus.

A primo, pro ab initio. Cic. Attico, lib. 8. 155. 3. Hoc à primo cogitauit, omnes terras, omnia maria mouere. Terentius Phorm. 4. 3. 37. A primo homo inſanibat. Vide A

A primo, deinde, poſt. Cic. in Orato. 14. In illa pro Cteſiphonte oratione longè optima, ſummiſſus à primo: deinde dum de legibus diſputat, preſſius: pòſt ſenſim incedens, iudices ut uidit ardentes, in reliquis exultauit audacius.

A primo lucis, uide A.

In primo uiget, iacet in extremo. Cic. in Orat. 125.

Cum primis, Vide Cum præpoſitionem.

Cum primis domi ſuæ locuples & honeſtus homo Sopater. Cic. 4. Verr. 47.

Sapiens cum primis noſtræ ciuitatis homo. Cicero 2. de Orator. 123.

In primis, Vide In præpoſitionem.

Clarum & ornatum in primis Siciliæ oppidum Himera. Cicero 4. Verr. 60.

Homo in primis improbiſſimus. Cic. 5. Verr. 55.

In primis ſplendidus Minutius Eques Rom. Cic. 4. Verr. 48.

Primas dare alicui, Sub. partes, Vide Do. Itẽ primas ferre aut tenere. Et primas ferre alicui. Cic. de Clar. Orat. 95. Ex his Cotta et Sulpitius, cũ meo iudicio, tũ omniũ facilè primas tulerũt, id eſt ſapiẽtiſſimi & doctiſſ. habiti ſunt. Ibid. 183. Erat excellens iudicio uulgi, et facilè primas tenebat adoleſcens.

Agere primas, Vide Ago.

Agebat primas in cauſis Hortenſius. Cic. de Clar. Orat. 171.

Concedere alicui primas, Vide Concedo.

Concedere ingenio primas. Cic. 2. de Orat. 81.

Primas deferre alicui, Palmam & primum locum tribuere. Cicero ad Att. lib. 1. 12. 8.

Primarum partium eſſe, Vide Pars.

Primùm] Aduerb. (πρῶτον, πρῶτα, πρώϊſα,) ſerè ſequitur Præterea, uel Deinde. Terent. Adelph. 4. 2. 1.

Næ ego homo ſum infœlix? primum fratrem nuſquam inuenio gentium.

Præterea autem dum illum quæro, à nulla mercenarium Vidi. Idem in Prologo Heaut. 3. Id primùm dicam: deinde quod ueni, eloquar.

Nunc primùm, Vide Nunc.

Primùm, deinde, poſtremò. Cicero 5. Ver. 141. Primùm eam, quum poſita eſſet apud eas ſocietates, unde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt. deinde permultis ciuitatibus pro frumento nihil ſoluit omnino: poſtremò ſicui ciuitati ſoluit, tantum detraxit, quantum commodum fuit. Cicero pro Sylla, 32.

Primùm

Primùm, deinde, deinde. Cic. 4. Ver. 101. Primùm auerti pecuniam domum non placere: deinde ipsarum statuarum modum quendam esse oportere: deinde illud certè, ab inuitis exigi non oportere.

Primùm. Plaut. Capt. 7. 100. Sequere, te ut amittam: ei rei primùm præuorti uolo.

Primùm omnium. Terent. Heaut. 2. 3. 33.
Mane hoc quod cœpi primum, enarrem, ô Clitipho:
Pòst istuc ueniam. Clit. propera S. iam primùm omnium
Vbi uentum ad ædes est, Dromo pultat fores: &c.

Vt primùm illum uidi, nunquam uidi postea. Hoc est, Nunquã nisi semel uidi. Plaut. Epid. 1. 2. 30.

Vt primùm potestas data est augendæ dignitatis tuæ, nihil prætermisi in te ornando, quod positum est in præmio uirtutis, aut in honore uerborum. Cic. Planco, lib. 10. 13. 1.

Vt primùm forum attigi, spectaui semper ut tibi possem quammaximè esse coniunctus. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 8.

Primum, pro Præcipuè. Plin. lib. 15. cap. 18. 7. Quid primùm in eo miremur? curam ingenij, an occasionem fortuitam? celeritatemq; cursus, an uehementiam uiris?

Primò] Aduerbium, (πρῶτον,) Hoc est, Prima fronte, prima specie, primo aditu. Terent. Eun. 5. 7. 10. At etiam primò callidum & disertum credidi hominem. Ouid. 2. Meta. 89. Et timuit primò ne Iuppiter esset in illa.

Primò & mox. Plin. lib. 19. cap. 3. 6. Vesci pecora solita primoq; purgare, mox pinguescere.

Primulus] pen. corr. Adiectiuum, diminutiuum à Primus. Plaut. Amph. 8. 104. Primulo diluculo abijsti ad legiones.

Primulum] pen. corr. Aduerbium diminutiuũ. Terent. Adelph. 5. 6. 10. Paulatim plebem primulum facio meam. Ibidem 3. 1. 2. Modò dolores mea tu occipiunt primulũ. Vbi Donatus mitium & ipsa origo dolorum diminutiuè demonstrata est. Non enim primùm, sed primulum dicit.

Primarius] Adiectiuum, (πρωτεῖος, ἀρχικὸς, πρόβυλος, ἀρχαγοειδὴς,) Quod aliunde originem non habet. Primarius lapis, qui primus in aliquo ædificij fundamento ponitur. Primarius uir, primus in ciuitate. Cic. de Senect. 57. in quem illud elogium unicum plurimæ cõsentiunt gentes, populi primarium fuisse uirum. Hoc est, primum inter populum & ueluti eminentiorem. Idem 7. Verr. 93. Vir primarius, homo nobilißimus, dicit. Et 2. de Fin. 184.

Adolescens primarius, Vide Adoleo.

Bellator primarius. Plin. lib. 7. cap. 43. 5.

Conditio primaria. Plaut. Stich. 3. 81.

Fœmina primaria. Terent. Phorm. 5. 8. 78. Cic. 3. Ver 109. Scilicet magno præsidio fuit Anniæ pupillæ mater fœmina primaria.

Senator uir primarius. Cic. pro Placco 40.

Primario loco esse, & Secundum locum obtinere, contraria. Cic. 3. de Finibus 81.

Primas] primatis, pen. prod. (πρῶτος,) Primates dicti sunt, qui & summates siue optimates, hoc est primi in ciuitate.

Primatus] huius primatus, pen. prod. masc. gen. (πρωτεῖον, πρωτεῖον,) Ipsa authoritas primatum. Plin. lib. 13. cap. 12. 4. Primatum mutauit Cæsar.

Primatum dare alicui rei. Varro 1. de Re rust. cap. 7.

Primanus] primani, (πρωτάτιος,) Tribunus qui primæ legionis tributũ scribebat, ut apud Catonem, in ea quæ est contra Thermũ de suis uirtutibus. Hæc Festus. Tacit. lib. 18. Primani stratis unà & uicesimanorum principibus Aquilam abstulere.

Primoris] pen. prod. (ἄκρου,) genitiuus, cuius nominatiuus non reperitur. Pluraliter, Primores, primorum, &c.

Primores, Dicuntur summæ quæq; res, inquit Nonius. Lucilius, Quum gallus digitos, primoresq; erigit ungues. Cato cap. 51. Pullos in terram deprimito, extollitoq; primorem partem.

Nisi primoris acumen. Lucret. lib. 6. 240.

Primoribus labris gustare, Est leuiter quidpiam attingere, Dictum ab ijs qui cibum aut potum tenuiter deguſtant, nihil inde in stomachum transmittentes. Cic. pro Cælio 20. Equidem multos & uidi in hac ciuitate, & audiui nõ modò qui primoribus labris gustassent genus hoc uitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigissent. Idem 1. de Orat. 44. Hæc autem esse penitus in media philosophia retrusa atq; abdita, quæ isti rhetores ne primoribus quidem labris attigissent.

Primores, pro Primis accipitur: ut Primores imbres. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 11.

Anni primores. Silius lib. 15. 130.

Primores dentes, Qui primi patent. Plin. lib. 11. cap. 37. 7.

Partem domus primorem esse atrium. Gel. lib. 16. cap. 5.

Primori in acie uersabantur. Tacit. lib. 19.

Primores, (ἄριστοι,) pro Optimatibus. Virg. 9. Aeneid. 65.
Protinus armati incedunt: quos omnis euntes
Primorum manus ad portas, iuuenumq; senumq;
Prosequitur uotis. Vbi Seruius, Primorum, genitiuus hic uenit ab eo quod est, hi primores, sicut hi proceres: quorum nominum nominatiuus singularis non inuenitur, licet dicamus huius primoris.

Populi primores. Horat. 2. Serm. saty. 1. 14.

Socium primores. Silius lib. 13. 2.

Primæuus] pen. prod. Adiectiuum, (πρωτηλιξ,) Quod est primæ ætatis: ut Grandæuus, grandioris ætatis. Virgilius 9. Aeneid. 109.
- uix unus Helenor Et Lycus elapsi: quorum primæuus Helenor, &c. Idem lib. 10. 69.
- primæuo corpore Lausus.

Coniux primæua. Stat. 5. Syl. 3. 14.

Natus primæuus. Catul. Argon. epig. 59. 80.

Primæuo flore iuuentus. Virg. 7. Aeneid. 33.

Primicerium] existimat Accursius dictũ, (πρωτοκήριον,) quòd primus ferat cereum. Quæ etymologia planè ridicula est. Nam Primicerius, notarius principis dicitur, & honore inter notarios primus: sicut sequẽs dicitur Secundicerius. Κηρὸς, enim ceram significat: κήρωμα tabulam ceratam, in qua antiqui scribebant. Ab huiusmodi igitur tabulis dicti sunt primicerij. Vegetius libro secundo, Primicerius inquit in officio præfectorũ Prætorio, ad honestum quæstuosumq; militiæ peruenit finem. Dicitur autem Primicerius non solùm notariorum, ut apud Renatum Frigiridum in historia Honorij & Theodosij: Rusticus Agretimus ex primicerio notariorum Iouini, multiq; nobiles apud Aruernos capti: sed etiam primus aliarum dignitatum. Amianus Marcel. li. 18. Inter quos etiam Valentinus ex primicerio protectorũ, Tribunus. Quæ autem huius officij sit dignitas, ostendit Cassiodorus Epistolarum lib. 6. in forma comitiuæ sacrarum et primiceriatus, ubi Ad publicæ, inquit. festiuitatis indicũ, locum quoq; primiceriatus adiungimus. Parum est autem, quòd prouinciarum iudices tuæ subiaceant dignitati: ipsis quoq; proceribus chartarum confirmas officium: dum per factum non creditur, nisi à te fuerit pro solemnitate completum, &c. Ex Alciato.

Primigenius] Adiectiuum, (ἀρχικὸς, πρωτογέμινος, ἀρχεγόνος, πρωτότοκος, πρωτόπλαστος,) Idem quod Primitiuus, Quod aliunde non habet originem. Et propriè Primigenia femina, quæ dedit natura: quæ Cic. prima naturæ: & Græci τὰ πρῶτα φύσεως appellant. In his numerant incolumitatem conseruationemq; omnium partium, ualetudinem,

Digitized by Google

sensus integros, doloris uacuitatem, uires, pulchritudinem, cæteraq; huiusmodi.

Verba primigenia, ut lego, scribo, quæ non sunt ab alio uerbo, sed suas habent radices.

Primigenius sulcus (inquit Festus) dicitur qui in condenda noua urbe, tauro & uacca, designationis causa imprimitur.

Primigenia fortuna à gignendo. Cic. 2. de Leg. 47. Liu. 4. bel. Mace. 195. Et ædē Fortunæ primigeniæ in colle Quirinali dedicauit Q. Martius Ralla Duumuir ad idipsum creatus.

Semina primigenia. Varro 1. de Re rust. cap. 40. 1. Dicam de primigenia pecuaria. Id est, de ouibus quales sint ad fœturam utiles. Varro 2. de Re rust. 2. 1.

Primigenus] pen. corr. Aliud adiectiuum, (πρωτογόνος,) Lucret. lib. 2. 221.

Multaq; post mundi tempus genitale, diemq;
Primigenum maris & terræ, solisq; coortum, &c.

Primitiuus] penul. prod. Similiter à diectiuum, (πρωτότυπος,) Quod aliunde non habet originem, siue quod per se inuentum est. Vnde & Primitiua uerba, quæ per se inuenta sunt, nec aliunde deriuantur: ut Amo.

Primitiui anni. Col. de Arboribus, ca. 23. Ea res & fertilem arborem reddet, & primitiuos annos, fructum uinosum, postea uerò etiam dulcem & apyrenum. Fortasse legendum, primitiuis annis, siue primis: ut idem lib. 5. cap. 10. 10. Ea res & fertilem arborem reddit, & primis annis fructum uinosum, & post quinquennium dulcem & apyrenum facit.

Primipara] primiparæ, pen. corr. (πρωτοτόκος,) Primiparæ dicuntur matres quæ primo genuerunt. Plin. lib. 8. cap. 40. 10. Et ab ea quæ fœmina sit ex primipara genita citius cerni. Ibidem, cap. 47. 1.

Primipilus] primipili, pen. prod. (πρωτόπιλος,) Centurio primæ cohortis, ut Liuius scribit lib. 7. Id propter P. Solonium postulatum est à coniuratis, qui alternis propè annis & Tribunus militum & primus Centurio erat: quem nunc primipilum appellant. Innominatus Græcè legū interpres, primipilum tradit militarem annonam esse. Id quod nō omninò absurdum putat Alciatus. nam quum primipilus in legione primus esset, consequebatur omnia legionis commoda, ut docet Vegetius lib. 2. cap. 8. Proinde annona quoq; militaris illi concedebatur diuidenda per capita militū. Vide Antepilani. Sueton. in Caligula, cap. 44. At in exercitu recensendo, pleriſq; Centurionum maturis iam, & nonnullis ante paucissimos quàm consummaturi essent dies, primos pilos ademit, causatus senium cuiusq; & imbecillitatem. Cice. Attico, lib. 5. 108. 6. At ille cohortem illam primam totam perdidit, Centurionemq; primipili nobilem sui generis.

Aquila primipili. Cic. 12. Phil. 332.

Primipilum ducere. Cæsar 5. bel. Gal. 133.

Primipilaris] huius primipilaris, pen. prod. (πρωτοπιλαῖος,) Dici uidetur non tam miles qui fuerat sub Centurione primipili, quàm ipse Centurio qui olim præditus fuerat hac dignitate. Et ea forma dicitur primipilaris, qua Consularis. Quint. lib. 6. cap. 3. 63. An primipilaris ei testamento suaderet ordinare suprema iudicia.

Primiter] Aduerbium, (πρώτως,) Id est primò. Pomponius Macchis geminis. Quin bono animo es uideo, eripis primiter dapes. Nonius.

Primitus] pen. corr. Aliud aduerbium, (πρωτίστως,) Idem. Lucilius lib. 5. Sicuti quum primiter ficos populare sentis, item pretio ingenti ad primitus paucos. Ita Nonius. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 11. Prumitus oritur herba imbribus primoribus euocata.

Insinuari primitus. Lucret. lib. 4. 207.

Primitius] Adiectiuum, Quod in aliquare primū & principale est. Ouid. 12. Metam. 55.

Ecce rapit medijs flagrantem Rhetus ab aris
Primitium torrem.

Primitiæ] primitiarum, fœm. gen. plur. numeri, (ἀρχαὶ, ἀπαρχαὶ, κατάργματα,) Primi fructus ex agro suscepti, qui Deo offeruntur. Plin. lib. 18. cap. 3. Idem lib. 4. ca. 12. 48. Frugum primitias solitos Delon mittere Apollini.

Frugum primitiæ. Ouid. 10. Metam. 86.

Operum primitiæ. Stat. 2. Theb. 249.

Primitias uitis resecare censuerunt, Id est prima flagella. Columel. lib. 4. cap. 10.

Armorum primitiæ. Stat. 11. Theb. 57.

Lachrymarum primitiæ. Stat. 6. Theb. 30.

Primodum] pro Primo. Plaut. Capt. 45. 7. Primodum opus est pistorienſibus.

Primogenitus] primogenti, pen. corr. (πρωτότοκος,) Qui primò genitus est, etiam si alij non sint geniti. Plin. lib. 11. cap. 40. 2. Primogeniti in quacunq; parte sues primas præmunt. Vetus codex habet Primis genitis in quoq; partu sues primas præbent. Subaudi mammas.

Primordium] primordij, (ἀρχαιογονία, πρώτογενής,) Principium, inquit Festus, quòd primò ordimur. Cic. in Partit. 5. Vt primordia rerum & quasi præcurrentia, in quibus inest aliquid argumenti. Idem 2. de Leg. 13. A Ioue Musarum primordia, sicut in Aratio carmine orsi sumus.

Belli primordia. Stat. 2. Achi. 67.

Dicendi primordia. Quint. lib. 1. cap. 9. 1.

Gentis primordia. Ouid. 5. Metam. 38.

Mundi primordia. Ouid. 15. Metam. 14.

Operum primordium. Curtius lib. 9.

Principiorum primordia. Lucret. lib. 3. 53.

Prima primordia rerum. Lucret. lib. 2. 27.

A primordio sui, Vide A præpositionem.

Capere primordia, Vide Capio.

Ducere primordia generis ex alijs. Ouid. 15. Metam. 99.

Princeps] principis, pen. corr. communis generis, (ἀρχός, ἀρχηγὸς, ἀρχηγέτης, ὀρχαμὸς, πρόμαχος,) Qui uel quæ principatum tenet, quasi primum caput. Cic. 8. Philip. 253. O dij immortales, quàm magnum est personam in Republica tueri principis: quæ non animis solùm debet, sed oculis seruire ciuium.

Princeps, Primus. Cic. 2. de Orat. 30. Nanq; & Herodotum illum qui princeps genus hoc ornauit. Liuius Princeps prælium inibat. Budæus.

Postremus & Princeps, contraria. Cic. 7. Verr. 71.

Ad pericula princeps. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. 3.

Exordium princeps omnium debet esse. Cice. 1. de Inuent. 29.

In principibus, Vide In Præpositionem.

Princeps, pro Ordine inter principes, id est qui sunt in principijs aciei. Cic. ad Brutū 8. 2. Cretēsi bello Metello imperatore octauum principem duxit. Id est octauum ordinem inter principes. Budæus.

Princeps in. Cic. 7. Verr. 100. Totum enim tua libidine & scelere, ex sua patria, in qua multis uirtutibus & beneficijs floruit princeps, sustulisti.

In astrologia princeps Eudoxus. Cic. 2. de Diuinat. 131.

In iure Ciuili longè omnium princeps Seruius. Cicer. de Claris Oratoribus 78.

Longè princeps, Vide Longus.

Consilij publici princeps plurimos annos fuit Pericles. Cice. 1. de Orat. 109.

Author consilij publici, dux regendæ ciuitatis, sententiæ atque eloquentiæ princeps in Senatu. Cice. 3. de Orat. 36. Idem Planco, lib. 10. 6. 7.

Princeps

Digitized by Google

Princeps tragici cothurni. Plin. lib. 7. cap. 29. 3.
Dearum princeps Iuno. Ouid. 6. Fast. 8.
Ingenij & doctrinæ princeps Plato. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 43.
Nunc iuuenũ princeps, deinde future senũ. Oui. 1. de Arte 39.
Princeps legis Agrariæ P. Rullus, id est author. Cicero 2. pro Lege Agraria 27.
Princeps Latini nominis. Liuius 1. ab Vrbe 218. Vide Orianˊdus in Orior.
Phisophorum princeps Socrates. Cic. 2. de Nat. deor. 248.
Princeps philosophorum & authoritate & antiquitate Socraticus Aristippus. Cic. 2. Tusc. 22.
Salutis mẽtisq; publicæ princeps, Senat. Ci. de Arusp. resp. 541
Princeps atq; architectus sceleris. Cic. pro Cluentio 47. Et 2. de Legibus 69.
Princeps sceleris & concitator belli. Cæsar 8. bel. Gal. 134.
Princeps sermonis ordiẽdi fuit, Id est author. Ci. 1. de Or. 48.
Stoicorum princeps Zeno. Cic. 4. Acad. 238.
Princeps terrarum Populus Rom. Plin. lib. 22. cap. 3. 1.
Consilio & lingua princeps aliquis. Cic. 1. de Orat. 49.
Longè omnium quicunq; fuerunt grauitate dicendi princeps Plato. Cic. in Orat. 34.
Studijs doctrinæ, & regenda ciuitate princeps Demetrius. Cicero 3. de Leg. 22.
Princeps, Vir primarius. Plin. epist. 7. lib. 3. Fuit inter principes ciuitatis sine potentia, sine inuidia.
Quales in Republica principes essent, tales reliquos solere esse ciues. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 40.
Ciuitatis longè princeps Pompeius. Cic. pro Domo sua 52.
Orbis terræ princeps. Cic. pro Domo sua 85.
Principum princeps. Cic. pro Flacco 43.
Altißimus princeps. Claud. de muneribus Honorio imperatori à Stilicone mißis 206. 3.
Egregius princeps. Claud. 3. Paneg. 23.
Honoratus homo & princeps. Cic. 1. Off. 192.
Immensus princeps. Claud. 7. Paneg. 5.
Iustus princeps. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 3.
Nefandus princeps. Seneca Octauia 5. 2.
Venerandus princeps. Claud. 4. Paneg. 11.
Colere principem donis, Vide Colo.
Exercere principem, & præstare. Sueton. in Tiberio, cap. 33. Vide Præsto, præstus.
Principib. placuisse uiris nõ ultima laus est. Hor. 1. epist. 18. 7.
Profiteri se principẽ in Senatu. Cic. Cornificio, lib. 12. 24. 4.
Personam principis in Rep. tueri, magnũ est. Cic. 8. Phil. 253.
Seruire principi. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 7.
Princeps, f. g. Plin. lib. 8. cap. 32. 9. Quasdã nos principes fœminas scimus omnibus diebus matutinis carne meam degustare solitas, & longo æuo caruisse febribus.
Princeps, Adiectiuum, Primum significat, & aliquando præcipuum. Terent. Adelph. 2. 3. 6.
Itaq; unam hanc rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
Fratrẽ bontini neminẽ esse primariũ artiũ magis principẽ.
Amor princeps ad beneuolentiã cõiungendã. Cic. de Ami. 26.
Ciuem principem se putas. Cic. 2. de Nat. deor. 248.
Dies imperij princeps, uitæ supremus. Tacit. lib. 1.
Locum principem authoritatemq; in salute mea tenuistis. Cicero pro Domo sua 114.
Princeps mensis, Ianuarius. Colum. lib. 11. cap. 2. 2.
Natura princeps huius boni. Cic. 2. de Orat. 193. De his qui memoria uigent.
Patroni principes. Cicero de Claris Orat. 177.
Qualitatũ aliæ sunt principes, aliæ ex ijs ortæ. Cic. 1. Acad. 39.
Roma princeps urbium. Horat. 4. Carm. ode 3. 3.
Princeps uox in Rep. Cic. in Catil. 91.
Principem habere aliquem. Cic. Ampio, lib. 6. 12. 5. Id est præcipuũ adiutorem. Budæus.
Principatus] huius principatus, pen. prod. m. gen. Imperium. (ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία,) Cæsar 5. bel. Gal. 10. In ea ciuitate de principatu inter se contendebant. Principatu Claudij casus rationem docuit. Plinius lib. 8. cap. 16. 12.
Principatus est apibus. Plin. lib. 11. cap. 5. 1.
Regius principatus. Cic. 3. de Fin. 80.
Appetitio quædam principatus cupiditati ueri uidendi adiuncta est. Cic. 1. Off. 22.
Deferre principatum alicui. Cic. 2. Philip. 32.
Delere principatum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 84.
Dare principatum homini. Cic. 11. Phil. 325. Cæsio uerò sententia mea dominatum & principatum dari.
Dare principatum alicui rei, pro Eam præferre alijs. Plin. lib. 9. cap. 17. 3. Nunc scaro datur principatus.
Penes ipsum est principatus. Cic. ad Atticum, lib. 13. 176. 4.
Ferre principatum alicuius belli, Moderari, administrare. Cicero in Philipp.
Pertinacia & nimia cupiditas principatus facillimè in elationẽ animi innascitur. Cic. 1. Off. 92.
Tenere principatum sententiæ. Cic. de Senec. 59. Idem 12. Philip. 326. Illa enim huius belli propulsandi, administrandi, sustinendi principatum tenet.
Diuinum tribuit principatum menti Theophrastus. Cicc. 1. de Natura deorum 51.
Principalis] & hoc principale, pen. prod. (ἀρχιλιὸς, ἡγεμονικὸς,) Quod primum & præcipuum est: aut quod principis est. Clin. in Paneg. 83. Tanta benignitas principis, tanta securitas temporum est, ut ille nos principalibus rebus existimet dignos. Liu. 4. ab Vrbe 85. Intentos deinde hostes in uallum, egressus dextera principali cum triarijs repentè inuadit. Quint. lib. 9. cap. 1. Est igitur tropus, sermo à naturali & principali significatione translatus ad aliam, ornandæ orationis gratia. Id est præcipua, Idem lib. 3. cap. 13. Hanc quæstionem ueluti principalem uocant ῥήτορες.
Principales & perfectæ causæ, Adiuuantes & proximæ. Cicero de Fato 61.
Paratus principalis. Tacit. lib. 18.
Principalis porta (inquit Festus) Castrorum nominatur, quòd in eo loco est, in quo principes ordines tendunt.
Principaliter] pen. corr. Aduerb. (ἡγεμονικῶς, προηγουμένως,) Præcipuè: uel Vt decet principẽ. Pli. in Pan. 75. Quid uitã, quid mores iuuẽtutis, quàm principaliter formas?
Principium] principij, (ἀρχὴ,) Initium alicuius rei: & modò ad numerum, modò ad tempus, modo ad fundamentum refertur. Terent. Phorm. 1. 3. 6. Neu nte cupidum eò compulisset, quod mihi principium est mali. Ibidem 2. 3. 82. Bene habent tibi principia.
Origo principij nulla est: nam ex principio oriuntur omnia, ipsum autem nulla ex re alia nasci potest. Cic. 1. Tusc. 84.
Principium & Extremum, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 30.
Principium & exitus, contraria. Cic. pro Cælio 44.
Principium & finis, contraria. Cic. de Senec. 71.
Data à natura principia. Cic. 4. de Fin. 29.
Ex albis principijs alba esse. Lucret. lib. 4. 147.
Corporea principia. Lucret. lib. 4. 109.
Bellorum & imperiorum principium. Cic. pro Corn. Balbo 6.
Iuris principia. Cic. 1. de Leg. 26.
Lucis principium Lucina habet. Ouid. 2. Fast. 96.
Fons & principium mouendi. Cic. in Somnio Scip. 30.
Parere principijs naturæ debemus. Cic. 3. Off. 68.
Philosophiæ principium est scientia. Cic. 1. de Nat. deor. 2.

Digitized by Google

Pugnæ principium. Virg. 9. Aeneid. 11.
Rerum omnium principia parua, sed suis progressionibus usa augentur. Cic. 5. de Fin. 105.
Capessere principium. Tacit. lib. 15.
Constant ex principijs rerum omnia. Cic. 4. Acad. 209.
Cognitis principijs multo facilius extrema intelliguntur. Cicero pro Cluentio 7.
Ducenda sunt omnium rerum magnarum principia à dijs immortalibus. Cic. in Vatinium 10.
Ducere principium à sanguine Teucri. Ouid. 13. Metam. 152.
Flebile principiū melior fortuna secuta est. Ouid. 7. Met. 105.
Fœdum anni principium inceßit. Tacit. lib. 4.
Abrupta principia. Quint. lib. 3. cap. 8. 40.
Acutum principium, Vide Acuo.
Exalbescere in principijs dicendi. Cic. 1. de Orat. 60.
Ferri à principio ad exitum, & à capite ita fluere, ut ad extremum ueniens consistas. Cic. in Orat. 116.
Prouisa & diligenter explorata principia ponere. Cicero 1. de Legibus 54.
Tarda principia in omni genere dicendi sunt, exitus spißi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat. 118.

Principia] principiorum, plur. num. Locus in castris, à principibus militibus sic appellatus, ut est apud Columellam li. 2. Inde Post principia esse, id est in tuto, citraq; periculum. Sumptum à bellis in quibus tutißimus locus est post principia: siquidem in prima acie stabant hastati, in secunda principes, robustior ætas: hos sequebantur scutati omnes, maximè insignes armis. Post hos triarij & rorarij, quemadmodum indicat Liuius Decadis primæ lib. 8. Itaq; nullus in acie locus tutior quàm post principia. Terent. Eun. 4. 7. 11.
Tu hosce instrue, hìc ego ero post principia:
Inde omnibus signum dabo. Erat autem hic locus timido nebuloni conueniens. Donatus admonet eum usum uerbo militari. Vide Erasmi Adagia. Porrò Veget. lib. de Re militari se cūdo testatur, principales in acie milites, propriè dici Principia: sic enim ait, Antiqua ordinatione legionis exposita, principalium militum, et ut proprio uerbo utar, principiorum nomina, ac dignitates, secundum præsentes matriculas indicabo. Accius apud Varronem, Ego uerò, ut aiunt, post principia in castris. Hæc Erasmus. Liu. 2. ab Vrbe 274. Quia ab tergo erant cliui, in quos post principia, integris ordinibus tutus receptus fuit.

Principia in acie, pro Principibus: sæpe apud Liuium. Cice. ad Brutum, Spes libertatis nusquam nisi in nostrorum castrorum principijs est.

A principio. Teren. And. 1. 1. 21. Rē omnē à principio audies.
Audire à principio admonentem. Cic. Attico, lib. 7. 121. 4.
In principio, Vide In.

Principio, pro In principio. Cic. 1. Off. 18. Principio generi animantium omni est à natura tributū. subauditur præpositio In Principio lucis. Tacit. lib. 19.

Principio] Aduerb. Id est, primum. Terent. Eunu. 5. 9. 39.
Principiò ego uos credere ambos hoc mihi uehementer uelim Me, &c.
Principiò & postea. Cic. 2. de Diuinat. 114. Existimoq; ius augurum, etsi diuinationis principio opinione constitutū sit, tamen postea Reip. causa conseruatum ac retentum.
Principiò & primum. Cic. 1. de Fin. 26. Principiò, inquam, in physicis, quibus maximè gloriatur, primum totus est alienus. De Epicuro.
Principiò atq; animus ephebis ætate exijt. Plaut. Merc. 3. 40. Id est, Quum primum, uel statim postquam.

Principialis] & hoc principiale, penultima producta, (ἀρχιανός,) Quod primum est. Lucretius libro 2. 85. Aut sine principiali aliquo leuiore creata est. Legitur & leuore. Idem lib. 5. 50.

Prior] & hoc prius, (πρότερος,) Comparatiuum, non solum ad duos, sed etiam ad plures referri potest. Terentius Phorm. 3. 2. 48. Mea lege utar, ut potior sit qui prior ad dandum est. Apul. lib. 2. Flor. Vt Hippias è numero sophistarum est, artium multitudine prior omnibus, eloquentia nulli fœcundus. (10. 2.
Artibus in dubio est, hæc sit, an illa, prior. Ouid. 2. Amor. eleg.
Nunc & qui color est puniceæ flore prior rosæ. Horatius 4. Carm. ode 10. 1.
Causa quis prior. Horat. 2. Serm. saty. 5. 6.
Officio prior est ille. Horat. 2. Serm. saty. 6. 5.
Aestate priore conficere aliquid non potuisse. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 101.
Priore libro. Colum. lib. 4. cap. 22. Id est præcedenti.
Loco priore causam dicere. Cic. pro Quintio 4.
Priora tempora. Plin. in Paneg. 75.
Prior Siciliæ tyrannus Dionysius. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.
Priores nostri, Id est maiores. Plin. epist. 4. lib. 3.
Priora & terga. Plin. lib. 11. cap. 37. 53.
Primas etsi utriq;, priores tamen libenter deferunt Lælio. Cice. de Claris Orat. 42.

Priscianus] pen. prod. (πρισκιανός,) Cæsariensis, claruit Athenis tēpore Iustiniani principis: scripsit de Arte Grammatica ad Iulianum Consulem: ad Cosroen uerò Persarum regem librum de Naturalibus quæstionibus. Cōuertit in Latinum sermonem Dionysii de situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volaterranus.

Priscus] Adiectiuum, (πρόϊος, ἀρχαῖος, ἀρχαϊκός,) Qui superiore ætate fuit. ut Prisci Latini, qui fuere antè quàm Roma conderetur.
Credendum nimirum est ueteribus & priscis, ut aiūt, uiris, qui se progeniem deorum esse dicebant, itaq; eorum uocabula nobis prodiderunt. Cic. de Vniuersit. 48.
Itaq; unum illud erat insitum priscis illis, quos Cascos appellat Ennius, esse in morte sensum. Cic. 1. Tusc. 43.
Agricolæ prisci. Horat. 2. epist. 1. 28.
Annales prisci Ouid. 1. Fast. 2.
Addere arti priscæ motum & luxuriam. Horat. in Arte 44.
Aurum priscum. Horat. 4. Carm. ode 2. 8.
Fides prisca. Mart. lib. 1. 6. Virg. 9. Aeneid. 16.
Dicite, prisca fides facto, sed fama perennis.
Gens prisca mortalium. Horat. Epod. 2. 1.
Græcorum priscæ literæ. Cic. 3. de Nat. deor. 55.
Moneta prisca concessit nouæ. Ouid. 1. Fast. 45.
More prisco. Tacit. lib. 2. Ouid. 2. Fast. 57.
Flamen ad hæc prisco more Dialis erat.
Nomen priscum mutare. Ouid. 14. Metam. 170.
Progenies prisca Claud. 1. in Ruff. 22.
Religio prisca. Ouid. 10. Metam. 138.
Me chaos antiqui (nam sum res prisca) uocabant. Ouidius 1. Fast. 21.
Ritus priscus. Plin. lib. 12. cap. 1. 11.
Secula prisca. Mart. lib. 1. 27.
Senes prisci. Ouid. 10. Metam. 128.
Seueritas prisca. Cic. de Aruspi. respon. 24.
Tempus priscum. Ouid. 1. Fast. 44.
Verborum priscorum affectator, apud Suetonium in libello de Claris Grammaticis 10.
Vetustas prisca. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 23.
Verborum prisca uetustas. Cic. 1. de Orat. 95.
Vocabula prisca. Cic. 3. de Orat. 24.

Verbis

Digitized by Google

Verbis priſcis, & penè ſolennibus bona alicuius conſecrare. Cic. pro Domo ſua 94.

Priſcè] *Aduerbium,* (ἀρχαϊκῶς,) *ut Priſce agere, id eſt Priſco & antiquo more.* Cic. pro M. Cœlio 24. *Sed tamen ex ipſâ quæram prius, utrum me ſecum ſeuerè & grauiter & priſcè agere malit, an remiſſe ac leniter & urbanè.*

Priſtinus] *pen. corr. Adiectiuum,* (ὁ πάλαι,) *Quod ſuperioribus annis, menſibus, diebus, & noſtra memoria fuit. ut Priſtina noſtra benevolentia. Venit autem ab eo quod eſt Prius, authore Feſto.* Cic. 2. de Diuinat. 10. *Quod quum accidiſſe noſtræ Reip. tum priſtinis orbati muneribus, hæc ſtudia renouare cœpimus.*

Ætas priſtina. Claud. 3. Paneg. 25.

Bonitas priſtina & miſericordia. Cic. pro Roſcio Amer. 89.

Coniux priſtinus. Virg. 6. Aeneid. 95.

Dignitas priſtina. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 15.

Gloria priſtina. Virg. 10. Aeneid. 29.

Labor priſtinus. Cic. pro Sylla 19.

Vetus conſuetudo fori, & priſtinus mos iudiciorum. Cicero pro Milone 1.

Odio priſtino incenſa mulier. Cic. pro Cluentio 144.

Caſus recidere ad priſtinum ſtatum. Ci. Antequã iret in exil. 8.

Priſtinalis] *& hoc priſtinale.* Col. lib. 7. c. 9. 2. *Si temperata atq; aprica, glabrum pecus, uel etiam priſtinale albũ paſci poteſt. Quo in loco melius quidam legunt priſtinalis.*

Priſtis] *huius priſtis, f. g.* (πρίστις,) *Genus piſcis marini longiſſimi, atq; anguſti corporis.* Plin. lib. 9. cap. 3. 1. *Plurima autem & maxima in Indico mari animalia, è quibus balenæ quaternum iugerum: priſtes ducenum cubitorum.*

Priſtis, Scylla, maris monſtrum dicitur. Virg. 3. Aeneid. 86.

Prima hominis facies, & pulchro pectore uirgo
Pube tenus, poſtrema immani corpore priſtis.

Priuatus] *Vide Priuus.*

Priuernum] (πρίβερνον,) *urbs Volſcorum in Latio. Vnde*

Priuernates] *pen. prod. ut notat Seruius apud Virgil. 7. Aeneid. 161. explicãs carmen illud, Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.*

Fundus Priuernas. Cic. 2. de Orat. 123. *Ibidem, Fortè euenit ut in Priuernati eſſemus.*

Priuignus] *priuigni,* (πρόγονος,) *Filius mariti uxoriſue, cuius prior coniux diſceſſit. Brutus Ciceroni, 16. 8. Quanto autem magis illa callere uidetur Philippus, qui priuigno minus tribuerit, quàm Cicero qui alieno tribuat?*

Carentes matre priuigni. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.

Pocula priuigno non nocitura ſuo. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.

Nubere in familiæ luctum, atq; in priuignorum funus. Cic. pro Cluentio 149.

Priuigna. Cic. ad Atticum, lib. 13. 27. 1. *De uxore Tuberonis & priuigna, neq; poſſum iam abdere (eſt enim res peruulgata) neq; Tuberonem uolo defendere.*

Priuigna proles. Colum. lib. 10. 17.

Priuignus dictus, quòd prius quàm mater ſecundo nuberet, eſt genitus. Pri enim antiqui pro præ, dixerunt. Feſtus.

Priuilegium, & Priuo] *Vide Priuus.*

Prius] (πρότερος,) *Comparatiuum, Prior & hoc prius.* Terent. Eun. 1. 1. 5. *Si quidem hercle poſſis, nihil prius, neque fortius. Hoc eſt, nihil excellentius.*

Aeui prioris exempla. Quid. in Ibin 51.

Prius & Poſterius, contraria. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 12.

Priori poſterius, poſteriori ſuperius cõiungere. Ci. 4. Aca. 83.

Nil prius fide. Propert. lib. 4. eleg. 1. 16.

Prius, (πρότερον, πρόσθε, πρόθεν, πρίν, πάρος,) *Aduerbium temporis.* Terent. Heaut. 5. 2. 18.

Prius quæſo diſce quid ſit uiuere:
Vbi ſcies, ſi diſplicebit uita, tum iſtoc utitor. Virg. 1. Geor. 10.

Ac prius ignotum ferro quàm ſcindimus æquor.

Nihil prius mihi faciendum putaui, quàm ut tibi gratularer. Cice. Attico, lib. 4. 7. 0. 1.

Vt prius, ſic prius. Cic. de Amicit. 14. *quem fuerat æquius, ut prius introieram, ſic prius exire de uita.*

Prius orto ſole. Id eſt ante ſolis ortum. Horat. 2. epiſt. 1. 23.

Priuſquam] *Subcontinuatiua coniunctio, quam nonnulli diſiungunt, prius quàm. Aliquando indicatiuo, aliquando ſubiunctiuo iungitur. Indicatiuo. Tere. Hec. 3. 1. 14. Prius quàm hãc uxorem duxi, habebã alibi animũ amori deduũ.* Cic. 1. Philip. 7. *Prius quàm de Rep. dicere incipio, pauca querar de heſterna M. Antonij iniuria.*

Cui priuſquam de cæteris rebus reſpondeo, &c. Ci. 2. Phil. 30.

Coniunctiuo. Virg. 3. Georg. 94.

Continuo ferro culpam compeſce. prius quàm
Dira per incautum ſerpant contagia uulgus.

Ac priuſquam aggrediar ad cauſam. Cic. pro Corne. Balbo 12.

Præclare enim uixero, ſiquid mihi acciderit, priuſquam hoc tẽtum mali uidero. Cic. pro Milone 76.

Tamen quid potius faciam priuſquam me dormitum conferã, non reperio. Cic. Pæto, lib. 9. 26. 4.

Priuus] *priua, priuum,* (ἴδιος,) *primi, priuæ, priua, id eſt ſinguli. Vnde Priuas uerbenas, & Priuos ſilices, pro ſingulis accipit Liuius. Nonius, Priuum eſt proprium uniuſcuiuſq;. Feſtus, Priuos, priuaſq; antiqui dicebant pro ſingulis. Ob quam cauſam & priuata dicuntur quæ uniuſcuiuſque ſint. Hinc & priuilegium Priuatus. Hactenus Feſtus. Cato cap. 26. Priuaſq; ſcopulas in dolio facito habeas illi rei, quæ labro doliorum circunfrices. Idem cap. 33. Tapetos bonos, priuos, impares eſſe oportet. Et cap. 103. Labra aquaria quinq; opercula dolijs & ſerijs prima plura.*

Aures priuæ, Lucret. lib. 4. 115.

In multas igitur uoces uox iuncta repentè
Diffugit, in priuas quoniam ſe diuidit aures.

Priuatus] *pen. prod. Adiectiuum,* (ἴδιος, ἰδιωτικός,) *Quod uniuſcuiuſq; proprium eſt. Cic. de Amicit. 14. Quia cũ Scipione uixerim: quorum mihi coniuncta cura de Repub. & priuata fuit. Idem de Senec. 19. Manent ingenia ſenibus, modò permaneat ſtudium & induſtria: nec ea ſolùm in claris & honoratis uitris, ſed in uita etiam priuata & quieta. Cic. 3. de Finib. 5. Verbis tamen in dicendo quaſi priuatis utuntur ac ſuis.*

Priuatum & Commune, contraria. Cic. 1. Off. 32.

Cenſus priuato. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Conſenſu priuato. Cic. pro Seſtio 21.

Conſilium priuatum. Plin. de Viris illuſt. 72.

Diſputationes priuatæ. Quint. lib. 3. cap. 4. 7.

Dolor priuatus. Silius lib. 5. 32.

Domus priuata. Cic. pro Quintio 7.

Priuato liceat delituiſſe loco. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 16.

Odium priuatum. Brutus ad Ciceronem, lib. 16. 6.

Opes priuatæ, Sibi propriæ. Horat. 1. epiſt. 3. 4.

Pecunia priuata. Quint. lib. 3. cap. 6. 29.

Senectus priuata. Lucan. lib. 1. 66.

Vita priuata. Lucan. lib. 7. 54.

Priuatæ etiam feriæ, uocabantur ſacrorũ proprioru, uelut dies natales, ut ait Feſtus. Fulgurum procurationes, & huiuſmodi priuatæ, quæ fiebant pro familijs ſingulis & hominibus.

Priuatus, Qui nõ eſt cõſtitutus in aliqua dignitate. Cic. 1. Offic. *Priuatũ autem oportet æquo & pari ciuibus iure uiuere.*

Priuatus, cui opponitur Cum poteſtate. Cic. 1. de Inuent. 53.

Vetant XII Tabulæ, leges priuatis hominibus irrogari. Cicero pro Domo ſua 34.

Priuati

Digitized by Google

Priuati iudices sunt, quos uocant subalternos. Tacitus lib. 14. Qui à priuatis iudicibus ad Senatum prouocauissent, eiusdem pecuniæ periculum fecerunt, cuius ij, qui Imperatorem appellauere.

In priuato, & In publico, contraria. Vide In præpositionem.

Priuatim, pen. prod. Aduerbium, Quod non est publice factũ. Plaut. Bacchid. 5. 79.

Priuatim & Publicè, cõtraria. Cic. 1. de Inuent. 7. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ studendum est, etsi ea quidem & priuatim & publicè peruersè abutuntur.

Si quæ beneficia singulis ciuibus, priuatimq; dantur ea solent ijs esse fructuosa, à quibus sunt profecta. Cicero Anteq. iret in exil. 1.

Priuatim aliquid gerere, Non fungi munere publico. Cicero 5. de Finibus 101.

Nulla enim meipsum priuatim pepulit insignis iniuria. Cic. Pigu. lib. 4. 13. 4.

Priuatim] (ἰδίᾳ, ἰδίως,) pro eo quod uulgò dicitur Particulariter, uel In particulari, uel specialiter. Cic. pro Quintio 8. Neq; interea uerbum ullum interposuit Næuius, aut societatem sibi quippiam debere, aut priuatim Quintiũ de buisse. Plin. lib. 24. Picis natura excalfacit, explet, aduersatur priuatim ceraſtæ morsibus cum polenta. Peculiariter pro eodem, ibidem dixit, Peculiariter renibus utilis est.

Mandare alicui rem priuatim. Cic. pro Sext. Rosc. 67.

Priuatè, pen. prod. Aliud aduerbium, Idem Cic. ad Atticum, lib. 7. 12 7. 1. Illud priuatè non ascribis, & tibi gratias egit. Ex uetusto codice legendum, Illud puto non, &c.

Priuo] priuas, (στερῶ, στορέω, ἀποστορέω, στέρησκω, ἀπαυρᾰίω, λέυω, λευίω, ἀμείρω,) priuare, Adimere & Spoliare significat. Plaut. Trucul. 11. 19.

Miserum sua blanditia intulit in
Pauperiem, priuauit bonis, luce, honore, atq; amicis.

Spoliare & priuare. Cic. 4. Acad. 111. Spoliat nos iudicio, priuat approbatione omni, orbat sensibus?

Præpositio enim In priuat uerbum ea ui, quam haberet, si In præpositum non fuisset, ut dignitas, indignitas, &c. Cicero in Topic. 24.

Patriam priuare aspectu suo. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 13.

Dolore priuari. Cic. 1. de Fin. 58.

Exilio aliquem priuare. Cic. Attico, lib. 1. 11. 16.

Fide priuauere eum fata. Stat. 2. Theb. 139.

Fructu liberalitatis aliquem priuare. Cic. Ruso, lib. 5. 20. 1.

Non enim hac exceptione unus afficitur beneficio, sed priuatur iniuria. Cic. 1. de Lege Agra. 7.

Priuare communi luce, Occidere. Cic. pro Quintio 49.

Priuare oculis. Cic. 4. Acad. 65. Et 5. de Fin. 150.

Aegritudo me somno priuat. Cic. Attico, lib. 9. 18 1. 1.

Priuare testimonio. Cic. 4. Acad. 7. Idem ad Curionem, lib. 2. 2. 1. Graui teste priuatus sum amoris summi erga me tui.

Priuare uita patrem. Cic. in Parad. 29.

Priuandum] (στορητέον,) est corpora motu. Lucretius libro 1. 78.

Priuans] Participium, (στερέων,) Cice. in Topic. 24. Sunt enim alia contraria, quæ priuantia licet appellemus Latinè, Græcè appellantur στερητικὰ.

Priuatus] (στερηθείς,) Cui quid est ademptum, inquit Festus. Plin. de Viris illust. 50. Priuatus stipendio.

Lumine priuatus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 11.

Aer priuatus lumine. Lucret. lib. 4. 74.

Priuatio] Verbale, (στέρησις,) Cic. 2. de Fin. 50. Quia dolori non uoluptas contraria est, sed doloris priuatio.

Omni priuatione doloris putat Epicurus terminari summam uoluptatem. Cic. 1. de Fin. 59.

Priuilegium] priuilegij, (νομία, προτίμια,) Lex ad priuatos homines, singulosq; pertinẽs. Quod de reditu M. Ciceronis, & de imperio Pompeij statutum est, non lex, sed priuilegium dicitur. Cic. in Parad. 39. Sed quid ego cõmunes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiarissimus tuus de te priuilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares. Idem pro Domo sua 34. Quo iure, quo more, quo exemplo legem nominatim de capite ciuis indemnati tulisti uetant leges sacratæ, uetant duodecim Tabularum leges priuatis in hominibus irrogari: id est enim priuilegium.

Quum & sacratis legibus, & XII Tabulis sanctum esset, ut neq; priuilegium irrogari liceret, neq; de capite, &c. Cic. pro Sestio 55.

Vim & crudelitatẽ priuilegij, authoritate honestissimorũ hominũ & publicis literis cõsignauit. C. Post red in Sena. 26.

Priuilegium, pro Prærogatiua. Senec. lib. 2. de Tranquil. uitæ, Nam si dicis illum æquo animo laturum, nullum habet priuilegium.

Priuilegiarius] Adiectiuum. Vlpian. in L. Rescriptum. ff. De pactis, Rescriptum autem diui Marci sic loquitur, quasi omnes creditores debeant conuenire. Quid ergo si quidam eorum absentes sint: nunquid exemplum præsentium absentes sequi debeant? Sed an & priuilegiarijs absentibus hæc pactio noceat, eleganter tractatur: si modò ualet pactio & contra absentes.

Priuilegarius dicitur, cui aliquod priuilegium concessum est. Vulgò ab indoctis priuilegiatus nuncupatur. Vnde Milites priuilegiarij dicti, qui uacabant officio. Vlpianus lib. 14. Digest. titul. Quod cum eo qui in aliena potestate. L. Sed an hic, Rectè, inquit, dicetur occupantis meliorem esse conditionem, nisi quis priuilegiarius ueniat.

Pro] (ὦ) Interiectio indignantis, Nominatiuo aliquando, seu uocatiuo potius, aliquando accusatiuo iungitur. Terentius Adelph. 3. 3. 12. - pro Iuppiter,
Hominis stultitiã. Aliquando admirantis. Cic. 1. Tusc. 152. Pro dij immortales, quàm illud, &c. Et Liuius 2. bel. Pun. 62. Tantum (prò dolor) degeneramus à parentibus nostris, ut, &c.

Quæ res prò sancte Iupiter in terris est gesta maior? Ci. 2. Phil. (Prô curia, inuersiq; mores!) Horat. 3. Carm. ode 5. 2. (53.

Accusatiuo. Terent. Heaut. 1. 1. 9. Nam prô deûm atq; hominum fidem, quid uis tibi? Cic. de Amicit. 48. Nam quis est, prô deûm fidem atq; hominum, qui uelit ut neq; diligat quẽquam, nec ipse ab ullo diligatur?

Prô sacinus. Ouid. epist. 10. 2.

Prô, circunflectitur, aut grauatur. Sunt qui prob scribunt, adscripta aspiratione.

Pro] (ὑπέρ,) Præpositio, ablatiuo casui seruiens. Terent. Eunuc. 1. 2. 89. Heri minas uiginti pro ambobus dedi. Idem And. 5. 3. 17. - an
Vt pro huius peccatis, ego supplicium sufferam?

Pro, præpositio notanda in genere loquendi, quale est hoc, Iuit emptum pro me panem: quod usitatius dicitur, Iuit emptum mihi panem. Plautus in Rudente, Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitu gymnastico. Id est eis qui in gymnasiis corpora exercent.

Pro omnibus & contra omnia disputare. Cic. 3. de Orat. 81.

Hoc non modò non pro me, sed contra me est potius. Cicero 3. de Orat. 43.

Partim nihil contra Habitum ualere, partim pro hoc esse. Cice. pro Cluent. 71.

Pro mea parte, Pro sua parte. Cice. Metello, lib. 5. 2. 27. Fieri non molestè tuli, atq; etiam, ut ita fieret, pro mea parte adiuui.

Digitized by Google

iuui. Sic 2. de Leg. 81. Ac pòst de eius hæredibus aliquis ex egisset pro sua parte.

Pro sua parte loqui. Plau. Rud. 2 4. 82. si iste loquitur, sine me mea pro parte loqui. Id est, Sine ut meipsum defendam.

Pro, Causa, uel propter. Terent. Eun. 5. 4. 19.
Ego pol te pro istis dictis & factis scelus
Vlciscar.

Pro, (αντὶ,) hoc est Loco, uel in locum, ut Pro illo, & pro imbre. Terent. Eunuch. 2. 3. 79. Quid tum posteà? P. pro illo te ducam. Plautus Mostel. 3. 42. Continuò pro imbre amor aduenit.

Eduxit eam mater pro sua. Terent. Eun. 1. 2. 76.

Habere pro absoluto aliquem. Cœlius Ciceroni, lib. 8. 8. 9.

Pro ancilla habere. Plaut. Persa 12. 23.

Pro argumento. Liu. lib. 5. bel. Pun. Pro argumento id fuit Annibalem castris non mouisse.

Ponere aliquid pro argumento. Cic. de Claris Orat. 151.

Sicilia non solùm pro penaria cella, sed etiam pro ærario Romanis fuit. Cic. 4. Verr. 4.

An hoc pro beneficio est habendum? Brutus Ciceroni, 16. 4.

Pro beneficio aliquid alicui dare. Cœlius Ciceroni, lib. 8. 8. 4.

Gerere se pro ciue. Cic. pro Archia 8.

Num esse pro ciue, qui ciuis non sit, rectum est non licere. Cicero 3. Off. 61.

Putare pro decreto. Cic. 11. Phil. 310.

Pro derelicto aliquid habere. Cic. Attico, lib. 8. 145. 2.

Noctem pro die, cauponam pro oppido alicui esse. Cicero in Pisonem 41.

Pro dijs habent obscœna. Plin. lib. 2. cap. 7. 3.

Pro delitijs crudelitas illi fuit. Cic. 11. Phil. 295.

Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro uino, Neptunũ pro mari, curam pro Senatu, campum pro comitijs, &c. Cic. 3. de Orat. 92.

Patre non mortuo omnia gerere pro herede. Cic. in Salust. 8.

Pro hoste habere. Liu 2. ab Vrbe 85.

Incerta pro certis habere, falsa pro ueris. Cic. de Senect. 62.

Etiam noctes certarum mulierum, atq; adolescentulorum nobilium introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Cic. Attico, lib. 1. 11. 10.

Vnus Cato mihi est pro centum millibus. Cic. Atti. lib. 2. 20. 2.

Pro monstro eam uocem accepit, Id est, tanquam monstrum detestatus est Valerius lib. 4. cap. de Abstinentia.

Pro occiso relictus est Sestius. Cic. pro Sestio 68.

Pro parente colere. Liu. 6. bel. Pun. 254.

Tradere aliquid pro pignore. Cic. de Prouinc. Consul. 1.

Pro socio damnatus est. Cic. pro Placco 33.

Ornamentis alicuius pro spolijs abuti. Cic. pro Quintio 66.

Habere rationes relictas pro latis. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 9.

Sui, ne putrescat, anima pro sale data est. Cicero 2. de Naturâ deorum 238.

Pro stercore aliquid habere, Nihilifacere. Plaut. Truc. 11. 4.

Verbum pro uerbo reddere. Cic. de Optimo gen. Orat. 148.

Verba pro uerbis summittere. Cic. in Orat. 50.

Pro uirgine nuptum dari non potest. Terent Adel. 3. 2. 48.

Pro Tanquam, siue perinde ac si. Terent. Adelph. 1. 1. 23.
Inde ego hunc maiorem adoptaui mihi,
Eduxi à paruulo, habui, amaui pro meo.

Pro certo est. Quintilian. lib. 5. cap. 12. Prius de adulterio conuincendum est, ut quum id cœperit esse pro certo, fiat incerti argumentum.

Pro certo ponere. Cæsar 7. bel. Gal. 20.

Pro certo affirmare. Liu. 1. ab Vrbe 10.

Ambiguum pro certo concedere. Cic. 1. de Inuent. 100.

Pro certo negare. Cic. Attico, lib. 5. 110. 3.

Pro certo dicere. Terent. Adelph. 3. 4. 32.

Pro certo habere. Cic. Bruto 5. 2. Neq; nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Perscribere ad aliquem pro certis ea quæ certa sunt. Cicero Ampio, lib. 6. 12. 10.

Pro comperto. Liu. 5. bel. Maced. 109. Vnum de auxiliaribus specie transfugæ mittit ad eum: qui pro comperto afferret, Achæos statuisse postero die, &c.

Dubia pro certis & concessis sumuntur. Cic. 2. de Diuin. 157.

Pro concesso & probato sumere. Cic. 5. Tusc. 28.

Pro damnato esse. Cic. 6. Verr. 29.

Pro explorato esse. Cic. Attico, lib. 11. 224. 6. Aliqua exemplaria habent pro desperato.

Pro facto habere. Cic. Att. lib. 13. 261. 3.

Pro firmato stare. Liu. 4. ab Vrbe 33.

Pro indiuiso. Cato cap. 137.

Et id quod iudicatum non sit, pro infecto haberi oportere. Cicero 2. de Inuent. 182.

In scriptura Siciliæ pro magistro est quidam L. Carpinatius. Cicero 4. Verr. 122. Idem Attico, lib. 11. 218. 1. P. Terentius meus necessarius operas in portu, & scriptura Asiæ pro magistro dedit.

Pro meliore fuit effugere hostes, &c. Tacit. lib. 12.

Pro nihilo ducere. Cic. 4. Verr. 27.

Pro nihilo putare. Cic. 1. pro Verr. 13.

Pro nihilo uideri. Cic. 2. Fimib. 70.

Ego tamen, quoniam condemnatum esse pro nihilo uis, si ita esset ignoscerem. Cic. 2. Phil. 70.

Pro parte. Paulus in L. Vsus. ff. De usu & hab. Nam frui quidẽ pro parte possumus, uti pro parte non possumus. Pomponius in L. Si pœnæ. Parag. Si falsò. ff. De condict. indeb. Si falsò existimans debere, tibi nummos soluero, qui pro parte alieni, pro parte mei fuerunt, &c.

Pro rata. Vlpian. in L. in his uerò. ff. De soluti. & liberatio. Si uerò summa usurarum debitarum & non debitarum nõ eadem sit: ad utranq; causam æqualiter proficit, quod solutum est, non pro rata, ut uerba rescripti ostendunt.

Pro ridiculo ac delectamento putare aliquem. Terentius Heaut. 5. 1. 79.

Pro rudi atq; indocto despicitur. Gel. lib. 10. cap. 24.

Pro rupto fœdus habere. Liu. 2. ab Vrbe 60.

Pro uictis abiere. Liu. 2. ab Vrbe 29.

Pro, Secundum. Terent. Phorm. 2. 2. 23. Imò enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Salust. in Catil. Hisq; permissum est, uti pro tempore atque periculo exercitum compararent.

Pro conditione. Quintil. lib. 3. cap. 6. 11. Et accidit pro conditione causarum.

Pro mea consuetudine. Cic. pro Archia 23. Idem ad Atticum, lib. 1. 3. 1. Pro nostra consuetudine tu existimare potes.

Tribuere cuiq; pro dignitate. Cic. 1. Off. 65.

Pro facultatibus. Colum. lib. 9 cap. 1. 2. Modus syluæ pro cuiusq; facultatibus occupatur.

Pro nostra facultate. Quint. lib. 6. cap. 5. 1.

Hæc pro tuo ingenio consydera. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 5.

Nunquam te mihi pro tuis in me iniurijs satis esse facturum putabas. Cic. 2. Philip. 65.

Præstare se dignum pro laude merentis, Id est iuxta laudem merentis. Horat. 1. epist. 7. 5.

Pro modo crassitudinis. Colum. lib. 12. cap. 46. 1.

Pro modo uirium & exigendum & corrigendum opus. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.

Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere. Cic. 7. Verr. 50.

Digitized by Google

Cæſar nequaquam ſatis pro meis officijs, pro ipſius in alios effuſione, in me liberalis fuit. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.

Nemo fuit qui non me pro ſuis opibus in illa tempeſtate defenderit. Cic. pro Domo ſua 83.

Hæc nequaquam pro opinione uulgi extimeſcenda ſunt. Cicero 3. Tuſcul. 98.

Conficere negotium pro cauſæ ueritate, & pro ſua dignitate. Cic. Thermo, lib. 13. 58. 4.

Pro uirili parte. Cic. 13. Philip. 348. Tum me eius beneficio plus quàm pro uirili parte obligatum puto. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 1. 4.

Pro rata parte. Cic. 1. Tuſc. 150. Omnia iſta perinde ut cuiq; data ſunt, pro rata parte à uita, longa aut breuia dicuntur.

Pro portione. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3. Vt & lac multum, et pingue habeant pro portione. Cic. 2. de Orat. 176. Sed oportet ut ædibus ac templis ueſtibula & aditus, ſic cauſis principia pro portione rerum proponere.

Pro rata portione. Cic. in Som. Scip. 17. Hic eſt inquit ille, qui interuallis coniunctus imparibus, ſed tamen pro rata portione diſtinctis, impulſus & motu ipſorũ orbium efficitur.

Pro uiruli portione. Tacit. in uita Agricolæ.

Pro ſpe nihil contigit. Liu. 8. bel. Pun. 123.

Pro tempore, Pro re, Pro loco, ſignificat quod ineptè dicitur, Pro qualitate temporis, rei, loci. Cæſar in Comment. Conſilium pro tempore & pro re caperet. Saluſt. Ipſe pro re ac loco paulatim procedere. Cic. Attico, lib. 12. 241. 3. Nam pro malis rectè habebat.

Pro horum temporum perturbatione, id eſt ut eſt temporũ perturbatio. Cic. ad Seruium Sulpitium, lib. 13. 29. 10.

Pro, Aliter. Plaut. Pœn. 4. 63. Nam pro heri noſtri quæſtu ſatis bene ornatæ ſumus. Hoc eſt Si reputes quàm exiguè lucrum faciat herus. Terent. Heaut. 5. 1. 67. Duo talenta pro re noſtra ego eſſe decreui ſatis.

Pro charitate Reip. Cic. 3. Philip. 149. Sunt impij ciues, pro charitate Reip. nimium multi: pro multitudine bene ſentientium, admodum pauci.

Pro mea authoritate uideor poſſe. Cic. pro Fonteio 26.

Pro ſingulari eius humanitate. Cic. Attico, lib. 9. 178. 2.

Pro tua ſingulari prudentia. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 2.

Quorum uobis pro ueſtra ſapientia Quirites, habenda eſt ratio diligenter. Cic. pro Lege Manil. 11.

Pro re nata. Cic. Attico, lib. 7. 128. 2. Diem tuum ego quoq; ex epiſtola quadam tua, quam incipiente febricula ſcripſeras, mihi notaueram, & animaduerteram poſſe pro re nata, te non incommodè ad me in Albanum uenire III Non. Ian.

Pro ſuo iure eſſe in aliquo loco. Cic. Attico, lib. 3. 42. 1.

Pro meo iure dico. Cic. pro Flacco 73.

Pro iure meo imperitabam. Plaut. Capt. 5. 50.

Pro tuo iure oras. Plaut. Rud. 3. 1. 36.

Pro ſuo iure agere omnia. Terent. Adelph. 1. 1. 27.
- non neceſſe habeo omnia
Pro meo iure agere. Vbi Donatus, Hic eſt ſenſus, Non neceſſe eſt, etiam ſi liceat, ſæuum eſſe patrem.

Pro cætera reuerentia. Plin. lib. 3. epiſt. 8. Facis pro cætera reuerentia, quam mihi præſtas, quòd tam ſolicitè petis, ut Tribunatum, &c. Id eſt præter reuerentiam, quam mihi præſtas in cæteris rebus, hoc quoq; facis.

Pro cætera diligentia. Plin. lib. 2. epiſt. 16.

Satis pro imperio. Terent. Phorm. 1. 4. 19. Id eſt imperioſè. Budæus.

Pro, In. Saluſt. in Iugurth. Ac Numidæ ſæpe antea uineis Romanorum ſubuerſis, item incenſis, non caſtelli mœnibus ſe tutabantur: ſed pro muro dies noctesq; agitare, maledicere Romanis. Plin. epiſt. 10. c. Sedeo pro Tribunali.

Pro concione aliquid agere. Quint. lib. 4. cap. 4. 7.

Pro ſuggeſtu. Cæſar 6. bel. Gal. 10.

Pro, Ante. Saluſt. Qui ni maturaſſet, pro curia ſocijs ſignũ dare. Cic. 2. Philip. 75. Haſta poſita pro æde Iouis ſtatoris.

Illa præſidia, quæ pro templis omnibus cernitis. Cic. pro Milo.

Locare equites pro cornibus. Quint. lib. 2. cap. 13. 3. (1.

Pro, De. Terent. Hecy. 3. 1. 30. Pueri inter ſeſe quàm pro ſuis noxis iras gerunt?

Pro ſe quiſq;, id eſt quiſq; pro uirili. Terent. Heaut. 1. 1. 74.
Video alios feſtinare, lectos ſternere,
Cœnam apparare, pro ſe quiſq; ſeduld
Faciebat.

Pro ſe quiſq; quod ceperat, afferebat. Cic. 3. Off. 76.

Pro ſe quiſq; conferunt aurum, &c. Liu. 6. bel. Pun.

Pro ſe quiſq; omnes. Liuius 5. bel. Pun. Itaq; pro ſe quiſq; omnes per æqua atq; iniqua loca, quum undiq; tela conijcerentur, aramq; & corpora hoſtes obijcerent, peruadunt, irrumpunt q;.

Pro ſua quiſq; facultate. Cic. 1. Tuſc. 174.

Pro teſtimonio dicere. Cic. 6. Verr. 38.

Mentiri pro teſtimonio. Cic. in Vatinium 1.

Pro ſano loqueris, qui me meo appellas nomine? Plautus Menæch. 8. 24.

Maior quàm pro numero hominum editur pugna. Liuius 5. bel. Pun 94.

Pro agricola, id eſt è re agricolæ, atq; utile agricolæ. Columel. lib. 3. cap. 5. 1. Quod minimè reor eſſe pro agricola.

Pro me eſt. Quint. lib. 7. cap. 2.

Pro eo ac, uel Pro eo atq;, legitur pro Ita ut, uel perinde ut. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 1. Sanequam pro eo ac debui, grauiter, moleſteq; tuli.

Pro eo atq;. Vlpianus in L. Ad teſtium. §. Siquis. ff. Qui teſtamenta facere poſſint, Siquis ex teſtibus nomen ſuum non adſcripſerit, ueruntamen ſignaueri: pro eo eſt, atq; ſi adhibitus non eſſet. Cic. 1. de Inuent. 70. Aut quonam taciturnitas imitatur confeſſionem, pro ea, aſſi confeſſum ſit, concludere oportebit argumentationem.

Pro aliquo ſtare, Defendere aliquem, & partes alicuius tueri. Terent. Phorm. 2. 1. 37.

Decernere pro ſodali, et pro fama, fortunisq;. Cic. 2. de Or. 110.

Deprecari aliquid pro amicis, & nõ pro ſe. Cic. 2. de Or. 110.

Pro, repetitum. Cicero pro Murena 77. Ego uos pro mea ſumma & uobis cognita in Rempub. diligentia moneo, pro authoritate Conſulari hortor, pro magnitudine periculi obteſtor, ut, &c.

Proagogium] proagogij. (προαγώγιον,) Stuprum, perductio, à Græco uerbo προαγωγεῖν, quod nos perducere dicimus, id eſt lenocinari, lenocinium facere. Suet. in Nero. cap. 28. Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Veſtali uirgini Rubriæ uim intulit.

Proauctor] proauctoris, (προαυκτάρχων,) Suetonius in Claudio Cæſare, cap. 24. Appium cæcum generis ſui proauctorem. Alij legunt proauthorem, id eſt authorem & principem. Ex Budæo.

Proauus] proaui, pen. corr. (πρόπαππος, πρόπατρος,) Aui paterni uel materni pater. Huius relatiuum eſt Pronepos. A quo fœmininum eſt proneptis. A proauo, fœminimum proauia. Cic. de Claris Orat. 111. Nam & de duobus auis iam diximus, Scipione & Craſſo, & de tribus proauis.

Ataui proauorum. Iuuen. Sat. 3. 31. Fœlices proauorũ atauos.
Cui genus à proauis ingens, clarumq; paternæ
Nomen erat uirtutis. Id eſt, Cuius authoritatem commendabat & origo maiorum, & paterna uirtus. Seruius. Virg. 12. Aeneid. 46.

Petere

Digitized by Google

Petere proauos, Ad proauos uisendos ire. Virg. 3. Aeneid. 7.
Proauitus, penu. prod. Adiectiuum, (προπαππῶος,) Quod est proaui: ut Rura proauita. Stat. 4. Sylu. 4. 17.
Regna proauita. Ouid. 13. Metam. 83.
Pugnæ proauitæ insignia ostentare. Silius lib. 5. 16.
Probabile] Vide Probus.
Probatica] probaticæ, pen. corr. προβατικῆ,) Latinè ouilis dicitur. Erat piscina ubi oues lauari solebant, quum sacerdotes eas litare uellent. πρόβατον Græcè, Latinè dicitur ouis.
Probe, Probitas, Probiter] Vide Probus.
Problema] pen. prod. problematis, pen. corr. n. g. (πρόβλημα,) Est propositio interrogationem annexam habens. Cice. Attico, lib. 12. 232. 5. Iam explicandum est πρόβλημα, siquid acturus es. Item eidem, lib. 13. 283. 7.
Probo] Vide Probus.
Proboscis] proboscidis, pen. corr. fœ. gen. (προνομαία, προβοσκίς,) Græcum nomen est, dictum quòd antè depascat: & est porrecta corporis pars inhærens naribus: quæ excepto homine, in alijs animalibus inuenitur. Varro Sexages. Inuenisse se quum dormire cœpisset, tam glaber quàm Socrates, caluum esse factum ericium è pilis albis cum proboscide. Hæc Nonius. In elephanto dicitur manus: quòd ea tanquam manu utatur. Plin. li. 8. ca. 12. 1. Resoluunt elephanti manus draconum nodos. Idem proboscidem uocat, lib. 8. cap. 7.
Probrum] probri, (κακὸς, ὄνειδος,) Valla dicit significare crimen, ut est adulterium, stuprum, & huiusmodi. Sueto. in Cæsa. cap. 43. Diremit nuptias Prætorij uiri, qui digressam à marito post biduum statim duxerat, quamuis sine probri suspicione. Vnde lex fuit apud Romanos, ut probrum uirginis Vestalis capite puniretur.
Nefanda probra. Senec. Hipp. 2. 9.
Probrum, Maledictũ, cõtumelia, infamia, dedecus, quod ex scelere consequi solet: ut Datũ est probro, id est ignominiæ adscriptum. Cic. Attico, li. 11. 217. 3. epistolas plenas probrorum appellat, id est contumeliarum. Idem de Senect. 39.
Cum probro, Vide Cum.
Accusare probri, Vide Accuso.
Arguere probri, Vide Arguo.
Canere probra. Ouid. 3. Fast. 136.
Dicere multa probra alicui. Ouid. 2. de Remed. amor. 61.
Sumptus effusi cum probro atq; dedecore. Cicero pro Sext. Roscio 41.
Emergere ex paternis probris ac uitijs. Cic. 5. Verr. 138.
Iacere probra in insontem, Vide Iacio.
Iactare probra in aliquem, Vide Iacto in Iacio.
Terras probris implere. Ouid. epist. 16. 42.
Increpare probris, Vide Increpo.
Incusabo te probri, Vide Incuso.
Inferre probrum alicui. Cic. pro Cælio 33.
Ingerere probra alicui. Liu. lib. 2.
Insimulare probri mulierem, Accusare. Cic. 2. Philip. 98. Accipitur autem hic pro adulterio.
Intendere probra alicui. Tacit. lib. 3.
Luere sanguine probra. Ouid. in Ibin, 114.
Obijcere probrum. Cic. 2. de Orat. 157. Et pro Domo sua 59. In isto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, sed etiam laudem illustrat meam.
Obijcere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 6.
Tuum scelus, meum probrum putas esse oportere. Cicero pro Domo sua 68.
Esse probro & crimini. Cic. pro Rosc. Amer. 28. Vide Id.
Vetito probro sacraria temerare. Ouid. 10. Metam. 138.
Vacare probro. Senec. Herc. fur. 1. 4.
Et fuerint oculis probra uidenda meis. Ouid. 3. Amo. ele. 13. 8.
Animal probrum. Gel. lib. 9. cap. 2. dicit pro probroso, quemadmodum apud Terentium, scelus, pro homine scelesto.
Probrosus, pen. prod. Adiectiuum, (ὀνειδίσιος,) Ignominiosus. Cic. pro Fonteio 22. De quo uos homine Iudices, ne ab inimicis quidem ullum fictum probrosum non modò crimen, sed ne maledictum quidem audistis.
Ruinæ, probrosæ, Dedecus afferentes. Hora. 3. Carm. ode 5. 8.
Carmina probrosa. Tacit. lib. 16.
Probus] (πρόβος,) Berytius, Grammaticus, Romæ docuit. Tranquillus.
Probus] Adiectiuũ, (λόϊμος, συλλόϊμος, λιχολαγαβός,) Bonus, quasi probibus, quòd se à delinquendo prohibeat: ut quit Festus. Terent. Phorm. 2. 1. 29.
O artificem probum?
Sanctus & probus. Cic. pro Cluentio 105. Neq; enim hoc nomine sanctior, neq; probior, neq; in omnibus officijs retinendis diligentior esse quisquam potest.
Non probus, Vide Non.
Probus ad istas res. Plaut. Pœn. 9. 67.
Argentum probum. Liu. 2. bel. Maced. 6.
Claua proba. Plaut. Rud. 19. 19.
Color probus. Colum. lib. 8. cap. 2. 6.
Probus hic conger frigidus. Plaut. Mil. 10. 164.
Facinus probum. Plaut. Menæh. 4. 21.
Ingenium probum. Cic. 1. Off. 145.
Materia proba. Plaut. Pœn. 14. 94.
Merx proba. Plaut. Pœn. 4. 120.
Mores probi. Horat. in Carm. secul. 9.
Moribus probus. Plin. epist. 171. c.
Nummi probi. Plaut. Persa. 12. 32. & 15. 59.
Occasio proba. Plaut. Casina. 25. 2.
Pauperies proba. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.
Sapor probus. Colum. de Arboribus, cap. 3. 7. sed firmum, probumq; saporem uini præbent.
Probè, Aduerb. (λοίμως,) Bene, rectè, eleganter. Teren. And. Quasi de improuiso respice ad eum. P. hem pater. (2. 5. 7. D. Probè. Hoc est rectè, & ut uolebam.
Oculus conturbatus non probè affectus ad munus suum fungendum. Cic. 3. Tusc. 26.
Appotus probè. Plaut. Amph. 4. 128.
Curare probè. Terent. And. 5. 2. 6.
Decipere probè. Plaut. Amph. 4. 270.
Discere probè. Plin. epist. 18. lib. 2. Nisi sperare te uellem, posse fratris tui liberos probè discere.
Intelligere probè. Terent. Eun. 4. 6. 30. Si uim faciet, in ius duci to hominem, intellextin'? C. probè.
Iudicas probè. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.
Memini probè. Cic. de Senec. 13. Terent. And. 5. 4. 15. Ni me tuam patrem, habeo pro illa re illum quod moneam probè.
Nosse probè. Cic. 1. de Orat. 115.
Percutere probè, hoc est fortiter. Plaut. Amph. 4. 164.
Sentire probè. Cic. 1. de Legib. 81.
Stabilire probè. Cic. 1. Tusc. 139.
Tenere aliquid probè, Scire. Cic. 1. de Inuent. 90.
Viuere probè. Plaut. Amph. 9. 40.
Probissimè. Terent. Adelph. 3. 3. 65.
Hoc uerbum, ut ex præcedentibus exemplis apertissimè liquet, omnibus ferè uerbis iungitur. ut Probè appotus, Probè curare, Probè decipere, Probè memini, Probè commeministi, Probè monere, Probè ornatus, &c.
De aquæductu probè fecisti. Cic. ad Atticum, lib. 13. 264. 1.
De Seruio probè dicis. Cic. de Claris Orat. 77.
Ornatus probè. Cic. ad Cælium, lib. 2. 9. 5.
Probitas] pen. corr. probitatis, (καλοκαγαθία,) Bonitas. Cice, de

Digitized by Google

ce. de Amic. 27. Quòd si tanta uis probitatis est, ut eã uel in eis quos nunquã uidimus, uel quod maius est, in hoste etiã diligamus: quid mirum est, si animi hominũ moueantur? &c.
Virtus, probitas, integritas, in candidato, non linguæ uolubilitas, non ars, non scientia requiri solet. Cic. pro Plancio 51.
Dissimilis est tibi probitate. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11. 4.
Dulcis probitas. Stat. 1. Sylu. 2. 3.
Exercita probitas rebus aduersis. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 10.
Aeuo tenero maturior probitas. Stat. 2. Sylu. 1. 8.
Inops iacet probitas. Claud. 2. Paneg. 26.
Probitas laudatur & alget. Iuuenal. Saty. 1. 8.
Commendatione probitatis boni uiri speciem tueri. Cicero 2. de Orator. 117.
Perdurat probitas in longum æuum. Ouidius de Medicamine faciei, 10.

Probiter] pen. corr. (εὐλογίως,) pro Probè, apud antiquos. Varro Octogesi. Postquam aurida libido rapere ac concidere cœpit, seq; opificè, non probiter strepere.

Probo] probas, (δοκιμάζω, εὐλογέω, βασανίζω,) probare, Efficere ut probum, rectumq; iudicetur id quod quis facit uel dicit. unde & pro Laudare accipitur, inquit Budæus. Cicero 6. Verr. 74. Non uereor ne hoc officium meum P. Seruilio iudici non probem. Id est scio eum omnino hanc meam accusationem Verris non improbaturum. Idẽ pro Sylla 2. Et de Senec. 39. Mihi uerò & Flacco neutiquã probari potuit tam flagitiosa & tam perdita libido. Id est, nullo modo persuaderi mihi potuit, ut bonam dicerem & laudarem tantam libidinem.
Est enim mihi utendum quibusdam rebus ex ijs libris, ad eos quos in manibus habeo: quos, ut spero, tibi ualde probabo. Cic. Attico, lib. 4. 83. 2.
Laudare & probare. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 16.
Probare aliquid in aliquo. Cic. 2. de Fin. 1.
In uulgus probari. Cic. in Parad. 2. & ea sentit quæ non sanè probantur in uulgus. Id est quæ ne ipsum quidem uulgus probat, neq; laudat.
Oculis hominum probari. Ouid. epist. 16. 25.
Video meliora, proboq;. Ouid. 7. Metam. 4.
Indolem generosam factis probare. Senec. Theb. 2. 4.
Probare & Improbare, opponuntur. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.
Probare, Demonstrare, & argumentãdo planum facere: quòd ea laude digna uideantur, quæ probari rationibus possunt. Plaut. Bacchid. 1. 5. 55. Quid mihi refert Chrysalo esse nomen, nisi factis probo?
Dialecticè probare. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.
Huic satis illud erit planũ facere atq; probare. Lucr. li. 2. 187.
Plus iusto probare aliquid. Ouid. 9. de Ponto, eleg. 9. 2.
Exitus acta probat. Ouid epist. 2. 17.
Causam suam probare alteri. Cic. pro Quintio 62.
Culpa non probatur ex facili. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 11.
Dicta alicuius uoce probare. Ouid. 1. Metam. 50.
Probare diligentiam suam in re aliqua. Cic. 1. Verr. 40.
Pactum dea probauit. Ouid. 6. Fast. 91.
Probare atq; deligere iudices. Cic. 7. Verr. 137.
Auribus puris scripta probare. Propert. lib. 2. eleg. 14. 3.
Se probare. Cic. pro Ligario 1. qua in legatione & ciuibus, & socijs ita se probauit, ut decedens, &c. Id est probitate & integritate uitæ se talem præstitit ac demonstrauit.
Sese probare alicui, quominus, &c. impediri. Cic. Cornificio, libro 12. 29. 11.
Se probare pro eunucho, Id est persuadere, interprete Donato, aut fingere. Terent. Eun. 2. 3. 83.
Nemini probatur, Id est nemo approbat, siue laudat, aut nemini placet. Cic. 3. Verr. 11.
Probare ingeniũ unius ex aliorũ ingenio. Plaut. Trin. 14. 41.
Non nimium probare, Vide Nimis.
Lentè & fastidiosè probare aliquem, Vide Lentus.
Vulgus amicitias utilitate probat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 2.
Probare, Rem experiri & tẽtare: ut Amicos probato. Et apud Columellam, Probare boues.
Animos probare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 8.

Probandus] Participij, (δοκιμαστέος,) Cæsar 5. bel. Gal. 163. Quem locum probandæ uirtutis tuæ expectas?
Causa probanda. Ouid. 6. Fast. 54.
Forma probanda operis. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 9.

Probatus] penul. prod. (δοκιμασμένος,) Aliud participium, siue Nomen ex participio. Cic. in Topic. 39. Nam & ingeniosos & opulentos, & ætatis spatio probatos, dignos quibus credatur, putant.
Crimen patens sine teste probatum. Ouid. 15. Metam. 8.
Fides probata. Claud. 6. Paneg. 29.
Opera probata homo. Cic. 3. Verr. 70.

Probatior. Liu. 7. bel. Pun. 43. Ita repentè exuit antiquos mores, ut nemo tota iuuentute haberetur prior: nec probatior primoribus: patrum, suis pariter alienisq; esset.

Homo probatissimus. Cic. 4. Verr. 15.

Probator] pen. prod. Verbale, (δοκιμαστής,) Cic. pro Cecinna 61. Deinde huius rationis: non modò non inuentorẽ, sed ne probatorem quidem esse mẽ. Idem 2. Phil. 50. Quid enim interest inter suasorem facti, & probatorem?
Ingenij probator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 21.

Probatio] probationis, Verbale, fœ. gen. (κατασκευή, δοκιμασία, δοκιμή,) Plin. epist. 35. 9. Huius actionem uespera inclusit, non tamen sic ut abrumperet. Itaq; in tertium diem probationes exierunt. Cic. 3. Verr. 100. Locatur opus id, quod ex mea pecunia reficiatur: ego me refecturum esse dico. Probatio futura est tua, qui locas: prædibus & prædijs populo cautum est. Id est tuam est Prætoris, qui locasti, exigere ut opus tradam approbatum: & mihi acceptum ferre quum probatum fuerit. Budæus.
Artificialis probatio. Quint. lib. 5. cap. 9. 1.
Firma probatio. Quint. lib. 5. cap. 10. 4.
Implere probationem, est quod quis intendit, seu agendo, siue excipiendo plenè probare. Vlpian. in L. In exceptionibus, in fine. ff. De probationibus & præsumpt. Si iudicatæ rei uel iurisiurandi conditio delata dicatur de eo quod tunc petitur, siue in alea gestum esse contendatur, eum implere probationes oportet.
Inexpugnabiles probationes. Quint. lib. 5. cap. 10. 31.
Lineares probationes. Qu. lib. 1. cap. 10. 36. De Geometria.
Potentissimæ probationes. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.
Probationem non habere. Senec. lib. 3. cap. 10.

Probabilis] & hoc probabile, pen. corr. (πιθανός,) Dicitur quod licet non sit uerum, uidetur tamen rationibus probari posse. Cic. 4. Acad. 65. Quamobrem siue tu probabilem uisionem, siue improbabilem, & quæ non impediatur, ut Carneades uolebat, &c.
Probabilis re aliqua. Cic. de Claris Orat. 130.
Specie & odore probabilis. Plin. lib. 21. cap. 4. 4.
Orator probabilis. Cic. in Orat. 142.
Copia probabilis. Quint. lib. 1. cap. 8. 12. De uerbis.
Nonnunquam honesto ac probabili nomine, bono uiro iudici error obijci solet. Cic. pro Cecinna 52.
Probabile. Cic. 1. de Inuent. 62. Probabile autem est id, quod fere fieri solet, aut quod in opinione positũ est, aut quod habet in se ad hoc quãdã similitudinẽ. siue id falsum est, siue uerũ.
Probabile & Non probabile, siue (ut in præcedentibus exemplis) improbabile, contraria. Cic. 4. Acad. 177.

Non

Digitized by Google

Non eſt probabile. Cic. 4. Verr. 109.
Nihil eſt tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile. Cicero in Parad. 3.
Probabiliter] pen. corr. Aduerbium, (πιθανῶς,) Cicer. 2. de Orat. 183. Ad conſilium autem de Repub. dandum caput eſt, noſſe Remp. ad dicendum uero probabiliter, noſſe mores ciuitatis. Idem 1. de Diuinat. 22.
Probabilitas] pen. corr. probabilitatis, (πιθανότης,) Cic. 4. Acad. 134. Certè tã multa nõ collegiſſet, quæ nos fallerẽt probabilitate magna, niſi uideret his reſiſti nõ facile poſſe.
Captioſa probabilitas, Vide Captioſus in Capio.
Procax] procacis, Vide Proco, procax.
Procedo] procedis, pen. prod. proceſſi, proceſſum, (προβαίνω, προβιβάω, προΐημι, ἐκπορέυομαι, ἐκφοιτάω, προμόλω, προπίπτω, ῥιχάομαι,) procedere, Vlterius ire & progredi.
Huc procede, uel illuc. Plaut. Capt. 17. 1. Terent. Eun. 3. 2. 17.
Procedere propriè dicitur, qui pompa quapiã procedit in publicum: ueluti ſi ſponſus procedat, aut ſponſa: quod Virgilius 4. Aeneid. 27. dicit, Tandem progreditur. Hæc Eraſmus. Cic. 1. de Diuinat. 194. In ſella aurea ſedit, & cũ purpurea ueſte proceſſit.
Lentè & paulatim procedere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 302.
Leniter placideq; procedere, Vide Lenis.
Longius procedere. Cic. de Aruſp. reſp. 45. Ouid. 2. Faſt. 79.
Nimium procedere. Virg. 3. eclog. 19.
Obliquè procedere, Vide Obliquus.
Vltra procedere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 5.
Vltra procedere quàm comes poſſit. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.
Aliquantum uiæ procedere. Cic. Attico, lib. 6. 116. 1.
Trecenta circiter ſtadia procedere. Cic. Attico, lib. 16. 334. 1.
Foras procedere. Plaut. Pſeud. 9. 14.
Obuiam procedere. Cic. pro Seſtio 58. Huic ad urbem uenienti tota obuiam ciuitas cum lachrymis gemituq; proceſſerat, Idem 4. Verr. 46.
Obuiam morti procedere. Cic. 5. Tuſc. 79.
Procedere à, uel ex. Cæſar 4. bel. Gal. 580. Quum paulo longius à caſtris proceſſiſſet. Ibidem, lib. 8. 70. Paulatim ex ſylua inſtructa multitudo procedit militum. Cic. 7. Verr. 83. Procedit iſte repentè è Prætorio.
Ad fõrum procedere. Plaut. Caſin. 14. 2.
Extra mœnia proceſſit. Lucret. lib. 1. 15.
In aliquem locum procedere. Cic. pro Cælio 54.
Caſtris procedere. Virg. 12. Aeneid. 34.
Tectis procedere. Valer. 7. Argon. 62.
Paſſu tacito procedere. Valer. 5. Argon. 71.
Pedibus æquis procedere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Cultus procedit adulter. Ouid. 2. Triſt. 100.
Subducto uultu grauior uolo procedere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 2.
Teſtis puſillus proceſſit. Cic. 2. de Orat. 135.
Procedit funus. Terent. And. 1. 1. 101.
Claſſis procedit uelis æquatis. Virg. 4. Aeneid. 118.
In aciem procedere, Vide Acies.
Procedere ad aliquid agendum. Caius de Verb. ſignific.
Ad opus procedere. Plin. lib. 11. cap. 10. 1.
Ad pabula noctibus procedunt. Plin. lib. 8. cap. 32. 7.
Ad pugnam procedere. Liuius 7. ab Vrbe 36.
In latera obliquè procedere. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.
In infinitum procedere. Colum. lib. 5. cap. 3. 10.
In medium procedere. Cic. 4. Verr. 138.
In multum uini proceſſerat. Liu. 7. bel. Maced. 29. Hoc eſt probè appotus erat.
In pedes procedere, & Pedibus gigni, ſignificant fœtum ita naſci, ut pedes ex utero priores emergant. Plin. lib. 7. cd. 8. 1.
In publicum procedere. Liu. 4. bel. Maced. 23.
In ſolem ex umbraculis procedere. Cic. de Claris Orat. 18.
In ſublime uites procedunt. Colum. de Arb. cap. 1.
Cubitum nullum proceſſit. Cic. ad Att. lib. 13. 269. 2.
Temere proceſſit. Cic. 4. Acad. 123. Suſtinenda eſt potius omnis aſſenſio, ne præcipitet, ſi temere proceſſerit.
Procedunt ſtipendia militibus. Liu. 5. bel. Pun. 23. Tribuniplebis, ſi ijs uideretur, ad populum ferrent: ut qui minores ſeptem & decem annis ſacramento dixiſſent, ijs perinde ſtipendia procederent, acſi ſeptem & uiginti annorum, aut maiores, milites facti eſſent.
Proceſſit aliquantum ad uirtutis aditum. Cic. 3. de Fin. 74.
Longè ad uirtutem procedere. Cic. 4. de Fin. 36.
In uirtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 105.
In multum honorem formæ procedere. Proper. lib. 3. ele. 2. 4.
In philoſophia procedere, Proficere. Cic. 3. de Fin. 9.
Ad opes procedere, Diuitem fieri. Plin. epiſt. 44. e.
Aetate proceſſit. Cice. de Senec. 19. Num igitur cenſetis eum, quum ætate proceſſiſſet, qui Ariſtides eſſet, Lyſimachum ſalutare ſolitum? Id eſt ſenex factus eſſet. Idem 5. Philip. 200. An hoc uidit puer? ſi ætate proceſſerit, non uidebit?
Proceſſit eò inſolentiæ ut iram, &c. Plin. in Paneg. 29.
Proceſſit eò ira. Liu. 9. ab Vrbe 133.
Honoribus longius procedere. Cic. de Claris Orat. 94.
Studijs procedere, pro Ad honores emergere adminiculo literarum. Plin. epiſt. 89.
Conſuetudine procedere. Liu. 9. bel. Maced. 34.
Opere procedere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 308.
Ratione & uia procedat oratio. Cic. 1. de Fin. 44.
Cum ea uoluntate proceſſit ut. Cic. pro Flacco 8.
Aliquid procedit noui. Plaut. Moſtel. 14. 7. Id eſt accidit.
Dies alter & alter proceſſit. Virg. 3. Aeneid. 72.
Dies procedunt emptori. Cato cap. 148. Quot dies per dominum mora fuerit, quominus uinum deguſtet, totidẽ dies procedent emptori.
Sed ubi plerunq; noctis proceſſit, obſcuro etiã tum lumine milites Iugurthini ſigno dato caſtra hoſtiũ inuadũt. Saluſt. in Iugurtha.
Tempus proceſſit. Cæſar 2. bel. Ciuil. 98.
Tempora tardè procedunt. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 1.
Ecce Dionei proceſſit Cæſaris aſtrum. Virg. 9. eclog. 9. Quum Auguſtus Cæſar ludos funebres patri celebraret, die medio ſtella apparuit: ille eam eſſe confirmauit parentis. Seruius.
Iræ longius procedunt. Virg. 5. Aeneid. 93.
Procedere, Bene uel male cadere, ſiue accidere, ſiue cedere. Terent. Adelph. 5. 6. 9. - meditor eſſe affabilis,
Et bene procedit.
Omnia, ut ſpero, proſperè procedent. Cice. Caſſio, lib. 12. 9. 3.
Conſilia procedunt. Liu. 4. bel. Pun. 118.
Parum proceſſit. Liu. 1. ab Vrbe 250. Terent. And. 4. 1. 47. Niſi id putas, quia primò proceſſit parum, Non poſſe, &c.
Quibus quum parũ procederet, ut illa lege mihi poneret accuſatorem, &c. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 6.
Nihil procedit. Liu. 4. bel. Pun. 58.
Procedens] pen. prod. (προβαίνων,) Participium, ſiue Nomen ex participio.
Dies procedens. Cic. 3. Tuſc. 89. Quod ita eſſe dies declarat: quæ procedens ita mitigat, ut ijſdem malis manentibus non modò leniatur ægritudo, ſed in pleriſq; tollatur.
Die procedente. Liu. 8. bel. Pun. 78.
Nox procedens. Silius lib. 13. 84.
Tempore procedente, pro eo quod dicimus Succeſſu temporis. Plin. epiſt. 64. b. Sed uereor ne procedente tempore ex ipſo remedio uitia naſcantur.
Proceſſus] huius proceſſus. (πρόβημα, προποσύνη,) Progreſſus: Cicero pro Lege Manil. 16. Vt ex his locis à militibus

tibus noſtris reditus magis maturus, quàm proceſſus longior quæreretur.
Efficere proceſſus. Cic. de Claris Orat. 149.
Officiorum proceſſus per officia. Senec. epiſt. 102.
Proceſſus, Succeſſus & euentus. Senec. epiſt. 116. Quærunt & de conſilijs, & de proceſſibus ſuis: maluntq; ſemper, quæ reliquerunt.
Habere proceſſum in literis, pro Facere progreſſum. Sueton. de Claris Grammat. 10.
Proceſſus, Auctus, plurali numero. Cice. de Claris Orat. 124. Gradus tuos & quaſi proceſſus dicendi ſtudio cognoſcere.
Proceleumaticus] pen. corr. (προκελευσματικος,) Pes eſt conſtans è duobus pyrrhichijs, id eſt è quatuor ſyllabis breuibus, temporum quatuor: ut philoſophus. Dictus παρὰ τὸ παραλελύνθαι, id eſt à cohortatione & iuſſu nautico: cui celeritatem eſt aptiſſimus.
Procello] procellis, procului, pen. cor. proculſum, (πλήσσω,) procellere, Percutere, euertere. Plin. in Panc. 111. Erant ſub oculis naufragia multorum, quos inuidioſa tranquillitate proiectos, improuiſus turbo proculerat.
Procella] procellæ, (ἄελλα, αἴητης, θύελλα, καταιγὶς, λαίλαψ, χειμών,) Vehementior quidam uenti impetus, nec ita durans, authore Valla in Raudenſem: in mari potius, quàm in terra. Dicta ab eo quòd omnia procellat, id eſt moueat et percutiat. Virg. 1. Aeneid. 18.
- creberq; procellis
Africus. Plin. lib. 2. cap. 48. Flatus uagi & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edũt. maior uerò illati ponderè, in ſeq; ſuiq;, ſi latè ſiccam ruperint, nubem, procellam gignunt, quæ uocatur à Græcis ἐνυφίας.
Timidus procellæ. Horat. in Arte 6.
Aduerſa procella. Ouid. 11. Metam. 97.
Immanis procella. Silius lib. 3. 106.
Impendentis procellæ ſigna. Claud. de bello Gildon. 98.
Inſana procella. Senec. Hipp. 6. 1.
Nigrans procella. Silius lib. 12. 124.
Præcipites procellæ. Stat. 4. Theb. 84.
Subitæ procellæ. Ouid. de Nuce 33.
Triſtis procella. Senec. Troade 9. 8.
Turbida rapacior procella. Catul. ad Thallum, epig. 22. 1.
Vndans procella. Silius lib. 5. 108.
Volucres procellæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 7.
Abruptæ procellæ, Vide Abrumpo.
Credere ſe ueloci procellæ. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.
Inceſſit procella, Vide Inceſſo in Incedo.
Collecta procella uenti intorquet ſe nubibus. Lucret. lib. 6. 25.
Subitæ ſaliunt in uela procellæ. Stat. 10. Theb. 107.
Talia iactanti ſtridens Aquilone procella. Virg. 1. Aeneid. 22.
Tolerare ſeuas procellas. Silius lib. 3. 162.
Inæquales procellæ uexant mare. Horat. 2. Carm. ode 9. 1.
Procella, per translationem. Liu. 10. bel. Pun. 83. Equeſtrem procellã excitemus oportet, ſi turbare, ac ſtatu mouere uolumus. Sic 2. ab Vrbe 3.
Circumſpicite omnes procellas, quæ impendent, niſi prouidetis. Cice. 4. in Catil. 76.
Impotens fortunæ procella, Id eſt ſuperba, & ſe cohibere nequiens. Senec. Agamemn. 7. 2.
Temporis deuitare procellam. Cic. 2. Verr. 5.
Inuidiarum procellæ. Cic. pro Cluentio 124.
Irarum procellæ, per metaphoram. Silius lib. 11. 45.
Patriæ procella, turbo ac tẽpeſtas pacis. Cic. pro Do. ſua 105.
Procelloſus] pen. prod. Adiect. (ἀελλὴς, ἀργέστης,) Plenũ procellis. Col. lib. 7. ca. 6. 3. Hãc pecudẽ mutilã parabimus quieto cœli ſtatu: nã procelloſo atq; imbrifero cornuta ſem-

per. Liu. 10. bel. Maced. 4. Ver procelloſum eo anno fuit.
Aequor procelloſum. Valer. 3. Argon. 124.
Mare procelloſum. Senec. Medea 6. 7.
Noti procelloſi. Ouid. epiſt. 2. 3.
Venti procelloſi. Liu. 8. bel. Pun. 29.
Procerus] procera, procerum, pen. prod. (σὺμήλης, πρεμνώδης,) Prolixum, & in longitudinem proiectum: quaſi excera, ob eius facilitatem, inquit Feſtus. Hora. 2. Ser. ſat. 2. 8. - quo pertinet ergo Proceros odiſſe lupos? Varro 2. de Re ruſt. ca. 1. 14. Sues procero corpore, capitib. ut ſint paruis.
Alni proceræ. Virg. eclog. 7. 13.
Arundo procera. Ouid. 13. Metam. 189.
Cacumina procera nemoris celſi. Silius lib. 7. 136.
Cohors procera. Claud. 1. Panc. 32.
Corpus procerum. Lucret. lib. 3. 132.
Fraxini proceræ. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.
Membra procera. Stat. 1. Theb. 83.
Nemora procera. Plin. epiſt. 101. 10.
Palmæ proceræ. Catul. Argon. epig. 59. 53.
Proferre proceros paſſus uiæ. Lucret. lib. 4. 166.
Syluæ proceræ. Ouid. epiſt. 15. 22.
Procerior numerus. Cic. 3. de Orat. 102.
Procerißimus homo. Plin. lib. 7. cap. 16. 7.
Procerißima populus. Cic. 1. de Legib. 22.
Procere] penult. produ. Aduerbium, (προμηκῶς,) Cic. 3. de Orat. 122. Brachium procerius protectum quaſi quoddã telum orationis.
Proceritas] pen. corr. proceritatis, (μῆκος,) Prolixitas. Cic. de Senec. 55. Quum autem miraretur Lyſander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines. Plin. lib. 6. cap. 32. 2. Arborum ibi proceritatem ad centum quadraginta quatuor pedes adoleſcere.
Breuitas & proceritas pedum in oratione. Cic. in Orat. 123.
Proceres] procerum, pen. corr. maſc. gen. plur. num. (πρόβολαὶ, ἀλωάγαι,) Capita trabium, hoc eſt mutuli quidam extantes, ut ait Seruius. Per translationẽ etiam accipitur pro maioribus ciuitatis: quòd ij ita in ciuitate emineant, ſicut illi in ædificijs. Liuius 1. ab Vrbe 196. Quum conſenſum, deoſq; conſociatos laudaret mirè Seruius inter proceres Latinorum. Cice. Cæſari, lib. 13. 16. 3. Audiebam enim noſtros proceres clamitantes.
Tot lecti proceres ter denis nauibus ibant
Subſidio Troiæ. Virg. 10. Aeneid. 43.
Referre aliquid delectos populi proceres. Virg. 3. Aeneid. 12.
Caſtrorum proceres. Lucan. lib. 7. 14.
Rerum proceres Paulus & Flaminius. Silius lib. 11. 29.
Proceres gulæ. Plin. lib. 9. cap. 17. 6.
Procerem, protulit Iuuenalis Satyr. 8. 3. Agnoſco procerem. A procer, proceris.
Proceritus] pen. prod. Adiectiuum, (νυμφόληπτος,) Malo ſpiritu afflatus.
Proceriti lapides. Plaut. Pœn. 7. 25.
Proceſtrium] proceſtrij, Locus apertus ac patulus in ædificio uel domo, per quẽ proceditur in cubiculũ, cœnacula, & reliquas partes ſuperiores. Plin. Iunior Gallo, Poſt hanc, cubiculum cum proceſtrio, altitudine æſtiuũ, munimentis hybernum. Sunt qui legant procœtone, qui locus eſt ante cubiculum, ab excubando nomen ex Græco ſibi uendicans.
Proceſtrium ſit æqualibus columnarum interuallis patulum, ſupra quarum epiſtylia arcus curuantur.
Proceſtria, à caſtro, ſiue caſtris, dicta ſunt munimenta quædã, quæ fiunt ante mœnia caſtrorum, ſiue ante caſtra. Quidam etiam proceſtria aditum, & ueluti portam caſtrorum appellarunt. Ex Feſto.

Prochy-

Digitized by Google

Prochyta] Prochytæ, pen. corr. & Prochyte, Prochytes, (προχύτη,) insula in Puteolano sinu. Dicta quasi profusa. Emersit enim prouolutis in mare montibus, quum prius nō foret. Nam προχέω significat effundo. Inarimes enim mons terræ motum passus hanc insulam fudit. At Dionysius lib. 1. scribit Prochytam dictam esse à nutrice Aeneæ eiusdem nominis. De hac Virgilius 9. Aeneid. 143.

Tum sonitu Prochyta alta tremit.

Prochyte etiam uasis genus est.

Procido] procidis, pe. cor, procidi, procasum, (προσπίπτω, παραπίπτω, προσπιτνέω,) procidere. Ex pro & cado cōpositum, significat Pronum cadere, procumbere. Gellius; Nam quū multis annis postea scena quæ prociderat, refecta Cupressus late procidit. Horat. 4. Carm. ode 6. 3. (esset.

Ad pedes alicuius procidere. Horat. Epod. 17. 3.

Procidere ante. Liu. 6. bel. Pun. 199. Ille atq; præceps cum armis procidit ante prorā, &c.

Procidens, pen. cor. procidentis, Participium, (προσπιτνῶν,) Plin. lib. 16. cap. 51. Cautum est præterea lege duodecim Tabularum, ut glandem in alienum fundum procidentem, liceret colligere.

Procidentia] procidentiæ, (πρόσπτωσις,) Plin. lib. 34. cap. 18. 4. Vsus enim ex eodem & in oculorum medicamentis, & maximè contra procidentiam eorum, & inanitatem, & ulcerum excrescentiam, &c.

Procidentia sedis. Plin. lib. 24. cap. 11. 12.

Procidentia uuluæ. Plin. lib. 23. cap. 9. 3.

Prociduus] Adiect. (προόπτωτος,) Quod procidit. Plin. lib. 20. cap. 20. 2. Infantiū cerebro imponitur, umbilicoq; prociduo. Idem lib. 21. cap. 20. 13. Testes uerò, & sedem prociduam, quæq; illi sunt uitia, &c.

Procieo] prima corr. procies, prociui, pen. pro. procitum, pen. cor. (μεταλαλέω,) prociere, Petere. Liu. Matrē procitum plurimi uenerunt. Id est, petitum, ut Festus exponit.

Procinctus] Adiectiuum, (ἐν προβολῇ παρασκευάς,) Paratus Expeditus. Festus, Procincta classis dicebatur, quum exercitus cinctus erat Gabino cinctu, confestim pugnaturus. Vetustius enim fuit multitudinem hominum, quàm nauium, classem appellari. Idem alio loco, Procinctam classem, id est paratam ad bellum, militum multitudinem Diali flamini uidere non licuit. Hactenus Festus. Gellius lib. 1. cap. 11. Quum procinctæ igitur classes erant, & instructa acies.

Procinctus, huius procinctus, m. gen. (προβολὴ, παρασκευὴ,) Apparatus bellicus, & expeditio dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. 28. Curas, uigoremq; animi impedit ad procinctum tendentibus. Cic. 1. de Natu. deor. 14. Ex quo in procinctu testamenta perierunt.

In procinctu facere, Expeditè, & celeriter. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 9. 2.

Testamentum in procinctu facere sine libra atq; tabulis. Cicero 1. de Orat. 116.

In procinctu stare, Est accinctum esse. Quint. lib. 12. cap. 9.

In procinctu habere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

In procinctu uersari. Vlpia. in l. Non dubiū est. ff. De bon. possess. ex test. milit. Quanquam enim distet conditio militum ab his personis, quas constitutiones principales separant: tamen qui in procinctu uersantur, quum eadem pericula experiantur, iura quoq; eadem meritò sibi uendicant.

Procio] procis, procui, procitum, pen. prod. procire, à Cic. Rumpere atq; irritum facere. Hinc Iureconsultus irrituū & ruptum testamentum procitum dicit, authore Festo.

Proclamo] proclamas, penul. prod. (καταβοάω,) proclamare, Palàm & ualde clamare, uociferari. Liu. 1. ab Vrbe, 111. Moti homines sunt in eo iudicio maximè, Pub. Horatio patre proclamante, se filiam iure cæsam iudicare: ni ita esset, patrio iure in filium animaduersurum fuisse. Cic. 7. Verr. 85. Adsunt, defendunt, proclamant: fidem tuam quæ nusquam erat, nec unquam fuit, implorant.

Proclamator] pen. prod. Verbale, (καταβοητής,) Cic. 1. de Orat. 100. Non enim causidicum nescio quem, neq; proclamatorem, aut rabulam hoc sermone nostro conquirimus sed eum uirum qui primum sit eius artis antistes.

Proclino] proclinas, pen. pro. (προκύπτω,) proclinare, Idem quod inclinare significat. Colum. lib. 7. cap. 10. 1. Earum notanda sunt capita quam in partem proclinentur.

Proclinatus] pen. pro. Participium, (προκεκυμμένος,) ut Partes proclinatæ. Ouid. 2. Trist. 17.

Proclinatio] Verbale. Vitruu. lib. 7. Non minus etiam obseruandum est uti omnes structuræ perpendiculo respondeant, neq; habeant in ulla parte proclinationes.

Procliuis] & hoc procliue, penult. produ. siue procliuus, (ἐπίφορος, ἐυεπίφορος, ἐπιῤῥεπής, καταφερής,) Porro inclinatus, uel pronus, inclinatusq;, ut ait Donatus. Colum. li. 9. cap. 5. 1. Cum onere per procliuia non ægrè deuolent. De apibus. Varr. 2. de Re rustica, cap. 2. 5. Solum oportet esse eruderatum, & procliuum, ut euerri facilè possit, ac fieri purum.

Impetus procliuis undarum. Lucret. lib. 6. 146.

Sceleri procliuis egestas. Silius lib. 13. 118.

Ingenium procliue ad libidinem. Terent. And. 1. 1. 51. Cic. in Partit. 20. Vt adolescentiam procliuiorem esse ad libidinē.

Circa aliquid procliuior. Quint. lib. 4. cap. 5. 15.

Procliuiores alij ad alios morbos. Cic. 4. Tusc. 49.

Procliue, Quod facilè factu est. Plaut. Asin. 12. 73. Nam istud procliue est, quod iubes planè collocare.

Dictu procliue. Cic. 2. Offic. 100.

In procliui esse, in promptu, promptum, & facile. Terentius Andr. 4. 2. 18. Id faciam, in procliui quod est, per me stetisse ut credat.

Vitia semel incitata in procliue labuntur, sustinerique nullo modo possunt. Cic. 4. Tuscul. 64.

Et procursus item in procliue uolubilis extat. Lucr. lib. 2. 92.

Procliuiter] penul. corr. procliuius, procliuissimè, Aduerbium, (ἐπιῤῥεπῶς,) Cic. Antequam iret in exilium, 8. Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non despoliabuntur honore: qui sperant, facilius & procliuius ad laudem nobilitatis peruenient.

Multo procliuius. Lucret. lib. 2. 159.

Decurrere ad iras procliuius. Lucret. lib. 3. 63.

Verba procliuius labuntur breuitate & celeritate syllabarum Cic. in Orat. 111.

Procliuitas] penul. corr. procliuitatis, (καταφέρεια,) Cicero 4. Tusc. 41. Hæc igitur procliuitas ad suum quodq; genus à similitudine corporis ægrotatio dicitur, dum ea intelligatur ad ægrotandum procliuitas. Sed hæc in bonis rebus, quòd alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur in malis procliuitas, ut significet lapsionem.

Proclus] (πρόκλος,) Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholæ Athenienſi, cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in Grammatica & Philosophia. Author Suidas. Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item M. Antonini, quem ad Consulatum usq; promouit, ut scribit Spartianus.

Proco] procas, (κωμάζω,) procare, Poscere, inquit Festus. Liuius Aegysthо, Quin quod parere uos maiestas mea procat, toleratis, templo hanc deducitis?

Procax] procacis, pen. prod. (ὑβριστής,) Id est petax. Hinc

Meretrix procax, Petulans, impudens, inuerecunda. Terẽt. Hecy. 1.2.84. Maligna multo, & magis procax facta illi, cò est. Idẽ Heaut. 2.1.15. Mea est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis. Cic. pro Cælio, 38. Vt nõ solùm meretrix, sed etiam procax uideatur. De Clodia.

Odij procax. Tacit. lib. 13.

Procax & superbus fastus. Plin. lib. 9. cap. 35. 16.

Procax, de inanimantibus etiam dici potest. Virg. 1. Aen. 109 -penitusq; procacibus Austris. Id est, sæuientibus procellis.

Dicta procacia. Claud. 4. Paneg. 50.

Epistola procax. Plin. in Præfat. 2.

Lingua procax. Silius lib. 8. 49.

Locutio procax. Catul. in Epithalam. Iuliæ, 26.

Manus procaces. Plin. lib. 22. cap. 6. 7.

Manum procacem armare, Id est Exercitum improbè aliquid repetentem. Seneca Agamem. 3. 21.

Musa procax. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.

Vernæ procaces. Horat. 2. Serm. saty. 6. 14.

Procacior, (ὑβριστικώτερος,) Cõparatiuũ. Ouid. 2. Trist. 87 Cinna quoq; his comes est, Cinnaq; procacior Anser.

In fœminas procacior. Colum. lib. 7. cap. 3. 4.

Procacitas] pen. cor. procacitatis, (ὕβρις,) licentia turpiũ conuitiorũ, qua meretrices & scurræ utuntur. Cic. lib. 4. de Rep. 12. A procãdo, id est poscẽdo, procacitas nominata est Idẽ Salust. 1. Aut si huius facta, mores, omnẽ etatẽ nudauero, in idem uitium incidam procacitatis, quod huic obijcio.

Procacitas, Mordacitas. Cic. in Salustium, 1. Non enim procacitate linguæ uitæ sordes eluuntur.

Procaciter] pe. cor. procacius, procacißimè, (ὑβριστικῶς) Liu. 8. bel. Pun. 125. Flagitatum quoq; stipendium procacius quàm ex more & modestia militari erat, & à custodibus probra in circumeuntes uigilias Tribunos iacta.

Procus] proci, (κωμαστὴς, μνηστὴς,) Matrimonij appetitor. Virgil. 4. Aeneid. 107.

-rursũsue procos irrisa priores
Experiar? Ouid. epist. 1. 18. Turba ruunt in me luxuriosa
Diuites proci. Ouid. 2. Metam. 115. (proci.
Spes procorum inuidiosa. Ouid. 4. Metam. 159.
Ignoti & impudentes proci. Cic. de Clar. Orat. 185.

Procœton] procœtonis, m. g. (προαυλιστὴρ,) Antecubiculũ & quasi excubitoriũ. Plin. epist. 41. d. Post hanc cubiculum cum procœtone, altitudine æstiuũ, munimentis hybernum.

Proconnesus] pen. prod. (προποντίς,) insula est in Propontide. Plin. lib. 5. cap. ultimo. Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicennũ marmor. Eadem Neuris & Proconnesus dicta.

Proconsul] proconsulis, pen. cor. m. g. (ἀνθύπατος,) Qui cum potestate Consulari extraordinaria ad aliquam prouinciam administrandam mittitur. Huius dictionis crebra est mentio apud historicos.

Proconsulatus] huius proconsulatus, pen. prod. (ἀνθυπάτεια,) Proconsulis dignitas. Plin. epist. 12. lib. 2. Summorum à Proconsulatu: quia se in legatione turpiter gesserat, de Proconsulibus iudicare?

Proconsularis] & hoc Proconsulare, pen. prod. (ἀνθυπατικός,) Quod ad Proconsulem pertinet. Gellius lib. 5. cap. 14. Quum prouinciam Africam Proconsulari imperio meus dominus obtineret.

Procrastino] procrastinas, pen. cor. (ἀναβάλλομαι,) procrastinare, Diem de die trahere, differre. Cic. pro Sex. Roscio Amerino, 15. Ac primò rem differre quotidie, ac procrastinare isti cœperunt: deinde aliquanto lentius nihil agere, atq; deludere. Idem 3. Verr. 99.

Procrastinatio] Verbale, (ἀνάβλωσις,) Dilatio. Cice. 6. Philipp. 209. Nam cum plerisq; in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis.

Procreo] procreas, (παιδοποιέω,) procreare, Liberis operam dare. Liu. 1. ab Vrbe, 13. Proca deinde regnat: is Numitorem atq; Amulium procreat. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Pater igitur amẽs, qui odisset eũ sine causa quẽ procrearat.

Procreati ex gaudio lenones. Plaut. Rud. 2. 9. 4.

Sic enim ab initio sui animatus, ut non magis me mea causa putarem esse natum, quàm Reipub. procreatum. Cic. Antequã iret in exilium, 13.

Mente dura aliquem procreare. Catull. epigr. 55. 2.

Procreare alicui periculum. Cic. ad Att. lib. 2. 37. 2. Vetus codex habet Crederetur periculum.

Vsum procreare. Lucret. lib. 4. 168.

Procreatio] Verb. (παιδοποιΐα, παιδογονία,) Ci. 1. Tusc. 50. Quid procreatio liberorũ? quid propagatio nominis?

Dißimilitudo locorum, nónne dißimiles hominum procreationes habet? Cic. 2. de Diuinat. 144.

Procreator] pe. pro. Verb. (παιδοποιήτης,) Ci. 4. de Fin. 28. Vt ij qui procreati essent, à procreatoribus amarentur.

Procreator mundi Deus. Cic. de Vniuers. 34.

Procreatrix] pen. pro. Verbale, fœm. (παιδοποιήτρια,) Cic. 1. de Orat. 5. Neq; enim te fugit laudandarum artium omnium procreatricem quandam, & quasi parentem eam quam φιλοσοφίαν, Græci uocant.

Procresco] procrescis, (ἐπιδιδόωμι,) procrescere. Lucret. lib. 2. 114. Et res progigni, & genitas procrescere posse.

Procris] (πρόκρις,) inquit Seruius, filia Iphidi, uxor Cephali, quum audißet à rustico quodam amare eum Auram, quam imuocare consueuerat, ad syluas profecta est, & in frutetis latuit ad deprehendendum maritũ cum pellice. Qui quum more solito Auram uocaret, Procris egredi cupiens, fruteta commouit. Sperans Cephalus feram, hastam inuenitabilem iecit, & ignarus interemit uxorem. Hæc & plura Seruius enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. 89. His Phædram, Procrimq; locis, mœstamq; Eriphylen. Vide Ouidiũ lib. 7. Metam. nõ procul à fine, ubi Procrin facit Erechthei filiam, & Orithyiæ sororem. Vnde & Erechthis uocatur.

Procubo] procubas, pen. cor. procubui, procubitum, pen. cor. (κυπλάζω,) procubare, Vigilare: quasi porrò, hoc est longè esse à cubando. Sipontinus. Virg. 3. Georg. 29.

-muscus ubi, & uiridißima gramine ripa
Speluncæq; tegant, & saxea procubet umbra.

Procubitor] pen. cor. procubitoris, (πρόκοιτος,) qui noctu, custodiæ causa ante castra excubat, authore Festo.

Procudo] procudis, procudi, procusum, penul prod. (ἐπικόπτω, ἐπικολάπτω,) procudere, Prolatare, cudendo extenuare, inquit Seruius, seu probè cudere, exacuereue. Virgil. 1. Georg. 53. -durum procudit arator
Vomeris obtusi dentem.

Ira procudit enses. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Ignes procudunt ignem. Lucret. lib. 2. 222.

Procudere dolos. Plaut. Pseud. 9. 22.

Linguam procudere. Cic. 3. de Orat. 67. Non enim solùm acuenda nobis, neq; procudenda lingua est, sed onerandũ complendumq; pectus maximarum rerum, & plurimarum suauitate, copia, uarietate.

Prolem progagando procudere. Lucret. lib. 5. 171. Et paulo antè, Secla propagando procudere.

Voluptas procuditur uiuendo. Lucret. lib. 3. 220.

Procudendo, (ἐν τῷ ἐπικολάπτεσθαι,) Lucret. lib. 5. 254.

Procul] Aduerb. (ἄποθεν, πόῤῥω, εἰς μακρὰν, τηλόθι ἐπειπρόσω, ἀπέλιθρομαι,) Videtur cõponi ex porrò et lõgè, quasi Longè

Digitized by Google

Longè ab oculis. Plaut. Curcul. 3. 17. *Amabò, cuia uox auribus ſonat procul?* Cæſar. 5. bel. Gal. 180. *Tum fumi incendiorum procul uidebantur.* Terent. Adelph. 3. 3. 84. *Sed quis illic eſt, quem procul uideo?*

Procul hinc. Terent. Eunuch. 4. 7. 17. *Vt tu illos procul hinc ex occulto cæderes, facerent fugam.* Idem Hecyra, 4. 3. 1. *Quem cum iſtoc ſermonem habueris, procul hinc ſtans accepi uxor.* Ouid. 2. Metam. 93.

I procul hinc dixit, nec ſacros pollue fontes.

Non procul, ſed hic. Cic. 2. in Catil. 47.

Abſcedere procul. Vide Abſcedo.

Errare procul. Saluſt. in Iugurtha, *Cæterum homines ſuperbiſſimi procul errant. Hoc eſt uehementer fallũtur, & longè à uero iudicio aberrant.*

Procul eſſe. Ouid. 2. Metam. 92. *His quoque laudatis, procul eſt ait, arbiter omnis.*

Procul, ô procul eſte profani. Virgil. 6. Aeneid. 52.

Procul alicunde quærere. Cic. 4. Verr. 34.

Procul à. Terent. Adelph. 3. 2. 50. *Poſtremò, quando ego conſcia mihi ſum, à me culpam eſſe hanc procul.* Ouid. epiſt. 4. 15. *Sint procul à nobis iuuenes, ut fœmina compti.*

Procul à conſpectu imperij. Cic. pro l. Agraria, 86.

Procul à iudicio remota. Cic. pro Cluentio, 1. *Subauditur aliquando ipſa præpoſitio.*

Procul à literis. Quint. lib. 7. cap. 2. 32.

Cœleſtia procul eſſe à naturæ cognitione. Cic. 1. Acad. 22.

Procul à patria. Virg. 10. eclog. 10.

Procul longè à. Plaut. Curcul. 6. 11.

Hac noctu in ſomnis uiſus ſum uiderier
Procul ſedere longè à me Aeſculapium.

Procul ab oſtentatione poſita res. Quintil. in Præf. lib. 1. 4.

De Procul, Vide De.

Procul, aliquando præpoſitio eſt, & interdum ablatiuo, nonnunquam etiam accuſatiuo iungitur.

Accuſatiuo. Curtius, *Procul Vrbem.* Liu. lib. 31. *Locus procul muros ſatis æquus agendis uineis fuit.*

Ablatiuo. Tacitus, *Nec procul cæde aberant. Id eſt propè interficiebantur.*

Procul mari incolebant. Liu. 8. bel. Maced. 69.

Non procul Oceano habet. Plin. lib. 5. cap. 9. 6.

Procul patria. Cic. ad Trebatium, lib. 7. ep. 3.

Haud procul Neapoli. Plin. lib. 9. cap. 53.

Ambitione procul. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 11.

Procul diſcordibus armis. Virg. 2. Georg. 92.

Procul dubio, Id eſt certè. Sueton. in Claud. Cæſare, cap. 3.

Procul uerò, ſic dicitur ut Procul dubio. Columella in Præfatione lib. 1. 28. *Nam illud procul uero eſt, quod plerique crediderunt, &c.*

Proculco] *proculcas, (καταπατέω,) proculcare, Progrediendo, uel aliud agendo conculcare.* Colum. lib. 2. ca. 20. *Nam dum à pecudibus legumina proculcantur. Herbæ etiã atterũtur ungulis.* Idem lib. 2. cap. 15. 3. *Tum pedibus lotis in modum farinæ proculcant.*

Segetes creſcentes proculcat aper. Ouid. 8. Metam. 58.

Vngula equorũ proculcat eum crebro pulſu. Virg. 12. Aenei.

Fata proculcare. Sene. Thebaid. 1. 39. (1071

Proculeius] *ut ſcribit* Acron, *Eques fuit Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murenam fuit, ut ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat. Hæc* Acron *apud* Horat. *lib.* 2. *Carm. ode* 2. 1. *Huius meminit & Plutarchus in uita Antonij.*

Proculus] *pen. cor. (πρόκλος,) cognomen eius qui natus ſit patre peregrinante à patria procul.* Plaut. Menech.

Procumbo] *procumbis, procubui, procubitum, pen. cor. (πρόκυπτω, κατάκλιμαι,) procũbere,* Proſterni, procliuẽ iacere. Liu. 1. ab Vrbe, 25. *Ipſum fiſſum uia procubuiſſe.* Colum. lib. 1. *Lata bubilia eſſe oportebit pedes X. uel ut minimum IX. Quæ menſura & ad procumbendum pecori, & iugario ad circumeundum laxa miniſteria præbeat.*

Soluti uino procubuere. Virg. 9. Aeneid. 39.

Laſſus ſtudio uenandi procubuit. Ouid. 3. Metam. 83.

In terram toto procumbere uultu. Ouid. 14. Metam. 57.

Terræ procumbere, hoc eſt in terram. Ouid. 2. Metam. 70.

Pede offenſo procumbere. Ouid. 2. Faſt. 144.

Genu ſucciduo procumbere. Ouid. epiſt. 13. 5.

Genu poſito ſuppliciter procumbere. Ouid. 2. Faſt. 88.

Genibus alicuius procumbere: Hoc eſt ad genua. Ouidius 13. Metamorph. 119.

Procumbere ad genua, uel ad pedes alicuius. Liuius 5. bell. Pũ. 33. Ibidem, lib. 6. 253.

Ante pedes alicuius procumbere. Ouid. epiſt. 12. 38.

Procumbere ad arborem. Plin. lib. 8. cap. 16. 16.

Procumbere in armos. Martil. lib. 1. 56.

Alta iuuencorum uulnera figet ubi?
Procubuit lupa. Virgilius 8. Aeneid. 126.

Culmus procumbit grauidis ariſtis. Virg. 1. Georg. 23.

Domus lapſa in domini procubuit caput. Ouid. li. 1. de Pon. ele.

Nemora omnia latè procũbunt. Luca. li. 3. 79. (10. 3.

Procubuere ſegetes imbribus. Cæſar 6. bel. Gal. 156.

Tectum thalami procumbit. Ouid. 4. Faſt. 47.

Tecta ſuper habitantes procubuere. Quint. lib. 2. cap. 16. 4.

Turris procubuit pondere. Virg. 9. Aeneid. 168.

Procumbunt milites, pro Cadunt. Cæſar. 2. bel. Ciuil. 181.

Procumbit humi bos. Virg. 5. Aeneid. 96.

Metu procubuere feræ. Stat. 4. Thebaid. 28.

Bello & armis procubuiſſe. Valer. 4. Argo. 150.

Certamine ſummo procumbunt. Virg. 5. Aeneid. 40.

Procubuere pares ſatis. Stat. 2. Thebaid. 129.

Ictu ſaxi procumbit. Silius lib. 8. 133.

Manu noſtra procubuere. Ouid. 13. Metam. 53.

Strage hac me uellem procubuiſſe. Valer. 3. Argon. 55.

Procumbere, Demitti. Plin. lib. 16. cap. 36. 6. *de arundinibus* Omnibus uerò ſolia à nodo orſa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque à medio internodio, cum plurimum, deſinunt ueſtire, procumbuntq;. Hoc eſt, in terram inclinantur.

Taxi procumbentes. Lucan. lib. 3. 84.

Procuro] *procuras, pen pro. (ἐπιτροπέυω, ἐπιμελέομαι,) procurare,* Adminiſtrationem alienarum rerum gerere, diligenter rem ſuam uel alienam adminiſtrare. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 24. 5. *Is procurat rationes negotiaq; Dionyſij noſtri.* Idem 1. Acad. 43. *Procurante cœleſtia maxime, deinde in terris ea quæ pertinent ad homines.*

Procurare prouinciam. Plin. lib. 7. cap. 16. 9.

Procurare, (ἀφοσιοῦσθαι,) Expiare. Gell. lib. 4. cap. 6. *Vt terram mouiſſe nuntiari ſolet, eaq; res procuratur. Et paulò pòſt, De ea re ita cenſuerunt, ut M. Antonius Conſul boſtijs maioribus Ioui & Marti conſecraret.*

Procurare & expiare. Cic. 2. de Diuinat. 195.

Procurare ſacrificia. Cæſar 6. bell. Gall. 50.

Magna uis eſt in monſtris interpretandis ac procurandis, in Aruſpicum diſciplina. Cic. 1. de Diuin. 6.

Procurare, Simpliciter curare. Plaut. Pœnulo, 2. 29.

Nutrices pueros, infantes minutulos
Domi procurent. Apuleius, *Hunc enim equulum ſuum ciriosè nimis procurantem inueni.*

Corpora procurare. Virgil. 9. Aeneid. 32.

Stabulis

Stabulis procurans otia pastor. Silius lib. 6. 66.
Procurare arbores, Adhibita diligentia excolere, & prouidere ut crescant. Cato de Re rust. cap. 43. Eodem modo cæteras arbores procurato.
Procuratio] Verbale, (ἐπιτροπὴ,) Varro 1. de Re rustica cap. 1. 5. Adueneror Mineruam & Venerem, quarũ unius procuratio oleti, alterius hortorum.
Negotij publici procuratio. Cic. pro Sestio, 55.
Habere procurationem alicuius rei. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 5.
Procuratio & authoritas. Cic. pro Rosc. Amer. 82.
Suscipere procurationem rei alicuius. Vlpian. in l. Si uerò. §. Si filiofamiliâs. ff. Mandati, uel contrà.
Procurationes committere. Cic. 7. Ver. 30.
Cura & procuratio. Cice. 1. Academ. 17. Dum me ambitio, dum honores, dum causæ, dum Reipub, non solùm cura, sed quædam etiam procuratio multis officijs implicatum & constrictum tenebat, &c.
Procuratio, Expiatio. Cic. 1. de Diuinat. 164. Atq; etiam scriptum à multis est, quum terræmotus factus esset, ut sue plena procuratio fieret.
Procuratio & expiatio. Cic. 2. de Legib. 56.
Procurator] pen. pro. procuratoris, Verbale, (ἐπίτροπος, ἐπιμελητὴς, Διοικητὴς, κηδεμὼν,) Vlpianus De procuratoribus & defensoribus, l. j. Procurator est qui aliena negotia mandato domini administrat. Cic. pro Quintio, 13. Libellos Sex. Alphenus procurator P. Quintij familiaris & propinquus Sex. Næuij deijcit.
Procurator, Ciceroni dicitur in Oratione pro Cecin. 42. & 43. legitimè esse, qui nostri negotij aliquid gerit, alieno præpositus negotio penè dominus, & alieni iuris uicarius, præsertim bonorum illius qui Reipub. causa abest.
Mãdare aliquid procuratori de agricultura. Ci. 1. de Or. 121
Agere per procuratores. Cic. Att. lib. 4. 86. 7.
Procurator regni. Cæsar 3. bell. Ciuil. 449.
Procuratrix] pen. prod. Verb. fœm. (ἐπίτροπος,) Cic. 4. de Finib. 27. Sed quum sapientiã totius hominis custodẽ & procuratricem esse uellent, quæ esset naturæ comes, &c.
Procuratorius] Adiectiuum. Pomponius in l. Ad legatum. ff. De procurat. Procuratoria exceptio. Idem in l. Siquis. Procuratorio nomine Titus petit.
Procurro] procurris, procurri, procursum (προτρέχω, προβάλλω,) procurrere, Vltra, siue longè currere. Colum. lib. 6. Ex domitis bubus, ualentißimum, eundemq; placidißimum cum indomito iungimus, qui & procurrentem retrahat, & cunctantẽ producat. Cæsar 5. bell. Gall. 129. Quoties quæq; cohors procurrerat, ab ea parte magnus hostium numerus cadebat. Sic apud Virgilium 9. Aeneid. 138. Procurrere longius.
Procurrere in uias. Liu. 4. ab Vrbe, 170.
Procurrere in publicum. Liu. 4. bel. Maced. 7.
In pugnam procurrere. Colum. lib. 7. cap. 3. 4.
In aciem procurrere, Vide Acies.
Vitæ spatiũ pede inoffenso procurrere. Oui. 3. Trist. ele. 4. 7.
Procurrere in Occidentem. Colum. lib. 6. cap. 27. 7.
Trinacris à positu nomen adepta loci. Ouid. 4. Fast. 84.
In mare procurrit Apenninus. Horat. Epod. 16. 6.
Procurrens] Particip. (προτρέχων,) ut Procurrens finus inter duo maria. Plin. lib. 4. cap. 11. 5.
Saxa procurrentia. Virgil. 5. Aeneid. 41. Infœlix saxis in procurrentibus hæsit. Id est præeminentibus, & ueluti obuiam uenientibus. Seruius.
Procurrens in longitudinem radix. Plin. lib. 18. cap. 13. 4.
Procursus] huius procursus, (προδρόμημα,) Liu. 2. bell. Pun. 174. Tumultuario prælio, ac procursu magis militum, quàm ex præparato, aut iussu imperatorũ orto, haud quaquam par Pœnis dimicatio fuit.
Rapidus procursus. Virgil. 12. Aeneid. 143.
Magno procursu agebat equos. Stat. 9. Thebaid. 5.
Faciles sternit procursibus herbas. Stat. 4. Thebaid. 158.
Procursus anguloſus. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.
Procursio] Verbale, (προδρομὴ,) Excursio, uel digressio à causa. Quintilia. lib. 4. cap. 3. Non semper est necessaria post narrationem illa procursio.
Procursio pro cursu. Quintil. lib. 11. cap. ultimo. Procursio opportuna breuis, moderata rara.
Procurso] procursas, (ἐπιτρέχω,) procursare, Frequentatiuum. Liu. 7. bell. Pun. 10. Ibi per dies aliquot quum ab stationibus procursaretur. Plin. lib. 8. cap. 55. Procursantibus inter eos qui lacesserent, non potuisse effici, &c.
Procursatio] Verbale, (ἐλαδρομὴ,) Liu. 8. bel. Pun. 172. A quibus ubi per procursationem cõmissa pugna esset, &c.
Procuruus] Adiectiuũ, (σκολιοκύλος,) Valde curuum significat. Virgil. 2. Georg. 85.
Contrà non ulla est oleis cultura, neq; illæ
Procuruam expectant falcem.
Littora procurua. Virg. 5. Aeneid. 153.
Procus] Vide Proco, procas.
Procustes] uel Procruſtes, (προκούστης,) ut author est Plutarchus in Romulo, latro insignis in Attica regione, qui hospites interimere solitus, ab Hercule hospite interfectus est. Hic super Cephisum flumen habitans, & nocte suos hospites trucidans, à Theseo Aegei filio, ut ait Bocatius, superatus atq; interemptus est.
Inmitis Procustes. Ouid. 7. Metam. 88.
Procyon] pe. cor. (προκύων,) teste Plin. lib. 18. cap. 38. Stella est, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante maiorem Canem exoritur. Caniculæ enim exortu, accendi solis uapores quis ignorat? cuius sideris effectus amplißimi in terra sentiũtur. feruent maria, exoriente eo fluctuãt in cellis uina, mouẽtur stagna, canes etiam in rabiẽ agiũtur. Col. li. 12. scribit, quòd Idib. Iulijs Procyon exoritur mane, et tẽpestatẽ significat. Postea inquit, 7. Cal. Augusti, Canicula apparet, esq; caligo æstuosa. Horat. lib. 3. Carm. ode 29. 4.
Latinis autem Anticanis, Græcis Procyon dicitur & Sirius. Cic. 2. de Nat. deor. 171.
Prodeambulo] prodeambulas, pen. cor. (ἐκπερισσατέω,) prodeambulare, quasi Foris deambulare. Terent. Adel. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum est.
Prodeo] prodis, prodiui uel prodij, proditum, pe. cor. (προέρχομαι, παρεῖμι,) prodire, Vltra ire, siue foras ire, quasi porrò ire. Ex pro, & eo, is, d, interposita. Terent. Eunu. 5. 7. 4. Nũc id prodeo, ut conuenià Parmenonẽ. Id est, ob id exeo, ut, &c. Ibidẽ 4. 4. 2. Fugitiue prodi, malè conciliate.
Prodire ad aliquem. Plaut. Casin. 19. 11. Atq; illi ad me prodeunt. Idem Bacchid. 20. 92.
Prodire ad colloquium. Cæsar 5. bel. Gall. 98.
E limine prodire. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 1.
Ex portu prodire. Cæsar 3. bell. Ciuil. 23.
Extra modum prodire. Cic. 1. Offic. 195.
In aciem prodire, Vide Acies.
In conspectum alterius prodire. Terent. Phorm. 2. 4. 3.
In funus prodire. Varro 1. de Re rust. cap. 69. 1.
In hostem prodire. Lucan. lib. 7. 47.
Prodeunt in pascua pecudes. Colum. lib. 7. cap. 10. 3.
In prælium prodire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 315.
In publicum prodire. Cic. 3. Verr. 56.
In scenam prodire. Cic. 1. Offic. 180.
Intus prodire, Vide Intus.

Digitized by Google

Obuiam alicui prodire. Cic. 4. Verr. 124.
Obuium prodire reduci. Ouid. epist. 8. 20.
Prodire, Procedere. Virgil. 6. Aeneid. 40.
- illæ tantum prodire uolando,
Quantum acie possent oculi seruare sequentum.
Infans prodit utero matris. Ouid. 1. Fast. 7.
Proditur, pen. prod. Impersonale. Cic. 1. de Inuent. 42. Ne ab ultimo repetatur: ne ad extremum prodeatur.
Prodictator] pen. prod. Prodictatoris, (ἀντιδικτάτωρ,) Qui extraordinariam Dictaturam gerit. Liu. 2. bel. Pun. 38. Prodictatorem populus creauit Q. Fabium Maximum
Prodicus] pe. pro. (πρόδικος,) Cous, cuius quãta fuerit authoritas, ex Xenophõte deprehendere licet, Suidas aũt dicit, eum Chiũ fuisse, & Democriti ac Gorgiæ temporib. fuisse, librumq; edidisse, qui inscribitur ὥραι, in quo finxit Herculem, uirtuti pariter ac uoluptati congressum, & utraque adhortante, tandem à uirtute persuasum alteram spreuisse.
Prodigium] prodigij (τέρας, τερατόδεσμα, τεράστιον,) Quasi porrodigiũ, quòd porrò dicat, porrò significet, & aliquid futurum esse portendat. Festus, Prodigia, quòd prædicunt futura, permutatione G literæ: nam quæ nunc Cappellatur, ab antiquis G uocabatur. Nonius, Prodigia, deorum minæ, uel iræ. Virgil. 3. Aeneid. 74.
Sola nouum dictuq; nefas Harpyia Celæno
Prodigium canit. Cic. 6. Verr. 96. Etenim multa sæpe prodigia, uim eius numenq; declarant Cereris. Vide Portentũ.
Prodigia, quia prædicunt aliquid. Cic. 1. de Diuin. 154. Quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur.
Heu prodigia uentris. Plin. lib. 19. cap. 4. 5.
Prodigio simule. Plin. lib. 12. cap. 26. 3.
Locus notus prodigio. Ouid. 6. Metam. 65.
P. Clodius fatale portentũ, prodigiumq; Reip. Cic. in Pison. 6.
Factum diuinitùs prodigium. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.
Lætum prodigium, Vide Lætus.
Miserabile prodigium diuũm. Stat. 11. Thebaid. 91.
Prodigijs acti cœlestibus ossa piabunt. Virg. 6. Aeneid. 76.
Implere prodigium. Plin. lib. 10. ca. 18. 2. de Pico Martio. Respondere uates, exitium imperio portendi si dimitteretur: at si exanimaretur, Prætori. Et ille auem protinus concerpsit, nec multo pòst impleuit prodigiũ. Id est mortuus est.
Prodigiator] pen. prod. prodigiatoris, (τερατοσκόπος,) Qui ex prodigio futura prænuntiat. Festus, Prodigiatores, aruspices, prodigiorum interpretes.
Prodigiosus] pe. pro. Adiect. (τερατώδης, τερατουργὸς,) Quod prodigium facit, uel quod præter naturã est & consuetudinem. Plin. lib. 10. cap. 63. 7. Partus aliquando singuli, quod prodigiosum putant. De canibus.
Astra prodigiosa. Stat. 3. Thebaid. 105.
Corpora prodigiosa. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.
Prodigiosi & longiores solis defectus. Plin. lib. 2. cap. 30.
Honor prodigiosus. Claud. in Præf. lib. 2. in Eutropium, 3.
Mendacia prodigiosa ueterum uatum. Ouid. 3. Amo. ele. 4. 4.
Prodigiosè] pen. prod. Aduerb. (τερατωδῶς,) Præter naturam uel morem. Plin. lib. 11. cap. 37. 72. Lien cum iecinore locum aliquando permutat, sed prodigiosè.
Prodigialis] & hoc prodigiale, penul. produ. (τεράστιος,) Quod prodigium procurat. Plaut. Amp. 8. 106.
Sed mulier postquam experrecta es, prodigiali Ioui
Aut mola salsa bodie, aut thure comprecatum oportuit.
Rubens prodigiale cometes: Hoc est prodigialiter, nomen proaduerbio. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 47.
Prodigialiter] pen. cor. Aduerb. (τερατειδῶς,) Idem quod prodigiosè. Colum. lib. 3. cap. 3. 3. Nam illa uidentur prodigialiter in nostris Ceretanis accidisse.
Variare rem unam prodigialiter. Horat. in Arte, 6.
Prodigæ hostiæ, inquit Festus, uocantur quæ cõsumuntur, ut ait Veran. Vnde homines quoq; luxurioſi, prodigi dicũtur.
Prodigo] prodigis, pen. cor. prodegi, pen. prod. (ἀναθάω, ἀσωτένομαι,) prodigere, Consumere, ultra modum erogare. Compositum ex pro, & ago, agis. Plaut. Aulul. 13. 10.
- festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris.
Prodigere, Procul adigere. Var. 2. de Re rust. cap. 4. 7. Admissuras quum faciunt, prodigunt in lutosos limites. De suibus. Idem lib. 3. cap. 9. 11. Prodigendi in solem & sterquilinium, ut se uolutare possint, quod ita albiores fiunt.
Prodigus] pe. cor. Adiect. (ἄσωτος, ἀπέλαστος, χέως,) præter modum liberalis & profusus. Cic. 2. Offic. 80. Omnino duo genera sunt largorum: quorum alteri prodigi dicũtur, alteri liberales. Prodigi, qui epulis & uiscerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum, uenationumq; apparatu, pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam aut breuem, aut nullam omnino sunt relicturi. Plau. Mostel. 12 16. Prodigus sui peculij.
Prodigus pro Liberali aliquando ponitur. Horat. 1. Carm. ode 12. 8. - animæq; magnæ
Prodigum Paulum superante Pœno
Gratus insigni referam camœna
Fabritiumq;. Acron tamen hoc loco interpretatur pro contemptore uitæ: idemq; sentit Porphyrio.
Homo largitor & prodigus. Cic. 4. in Catil. 82.
Aeris prodigus. Horat. in Arte, 34.
Animæ prodigus, pro Conceptore uitæ. Hor. 1. Car. ode 12. 8.
Auri prodigus. Claud. 2. Paneg. 31.
Lucri neglecti prodigus. Claud. de bel. Getico, 122.
Nocendi prodigus. Stat. 6. Thebaid. 153.
Sanguinis atq; animæ prodigus. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 13.
Prodigus rei aliquæ. Plin. lib. 9. cap. 17. 7.
Prodigus in honoribus decernendis. Cic. ad Brutum, 15. 4.
Fides prodiga arcani. Horat. 1. Carm. ode 18. 4.
Locus prodigus multæ herbæ. Horat. 1. epist. 7. 9.
Mens prodiga. Plin. lib. 36. cap. 15. 15.
Odor prodigus. Plin. lib. 13. cap. 3. 5.
Pectora prodiga uitæ. Stat. 3, Thebaid. 14.
Tellus prodiga diuitias & alimẽta suggerit. Ouid. 15. Met. 17
Prodige] pen. cor. Aduerbium, (ἀσώτως,) Effusè. Cic. 11. Philip. 299. Sed non possunt non prodigè uiuere, qui nostra bona sperant, quum effundunt sua.
Prodigitas] pen. corr. prodigitatis, antiquum, (ἀσωτία,) Profusio. Lucil. lib. 6. Satyrarum, Nequitia occupat, hoc petulantia, prodigitasq;.
Prodigentia] prodigentiæ, (ἀπολαυσία,) Tacitus lib. 13. Cuius abditis adhuc uitijs per auaritiam ac prodigentiam mirè congruebat.
Prodinunt] pen. prod. (προΐσι,) pro Prodeunt dixere ueteres, Ennius, Annalium lib. 3. Prodinunt famuli, quum candida lumina lucent. Festus.
Proditio] Vide Prodo.
Prodius] (ἐγγύτερον,) dictum est interius, longius, inquit Nonius, A prodeundo, quasi porrò eundo. Varro Virgula diuina, Primùm uenit in urbem, atq; intra muros, deinde accedit prodius, atq; introijt domum. Id est intra priuatos muros.
Prodo] prodis, prodidi, proditum, pen. cor. (προΐεμαι, προδίδωμι, παραπαιτολέω,) prodere, Longè proijcere, porrò dare, ait Seruius, excludere, propellere. Virg. 1. Aeneid. 52
Nauibus, infandum, amissis unius ob iram

Prodimur

Digitized by Google

Prodimur, atq; Italis longè disiungimur oris.
Seipsum interpretatur Virgilius quum ait, Longè disiungimur oris. Donatus in Terentium, Deserimur, proijcimur, decipimur, exponit.
Prodere, Deferre, ostendere, patefacere. Virg. 2. Aeneid. 26.
Prodere uoce sua quenquam, aut apponere morti. Terent. Heaut. 4.3.29. Tu quidem illum planè prodis.
Conscios prodere. Cic. 2. Tusc. 55.
Furor proditur multu. Seneca Hippol. 4.1.
Indicio suo proditur. Ouid. epist. 11.15.
Insidias prodere. Ouid. 13. Metam. 22.
Dogma prodere. Cic. 4. Acad. 24.1. Scelus enim dicebas esse, Luculle dogma prodere. ibidem 83.
Quum enim decretum proditur, lex ueri rectiq; proditur.
Artes suas prodere. Ouid. 1. de Remed. amor. 3.
Prodere interregem, pro Nominare, renuntiare, ut ait Budæus Liu. 6. ab Vrbe, 178. Sic prodere flaminem, apud Ciceronem pro Milone, 35. Pomponius in l. ij. ff. De Orig. iuris. Itaq; Dictatores proditi sunt.
Prodere, Decipere, deserere, authore Donato. Terent. Adelp. 4.5.58. Prodidisti & te, & illam miseram, & gnatum. Idem Hecyra, 4.4.50.
-eho an non alemus Pamphilen?
Prodemus quæso potius? Donatus, Deseremus, proijciemus, porrò dabimus.
Coniugium prodere, Decipere. Virgil. 4. Aeneid. 86. Seruius
Amici partim me deseruerunt, partim prodiderunt. Cice. Qu. fratri, lib. 1. 3. 8.
Prodere, Proferre, prolatare, differre, Interprete Donato. Terentius Andr. 2.1.15. Credo impetrabo, ut aliquot saltem nuptijs prodat dies. Lucilius lib. 5. Satyr. Posiine elabi, an prodenda dies. Sic Nonius etiã interpretatur, & legit hũc Terentij locum: licet uulgata exemplaria legant protrahat
Prodere, Propagare. Virg. 4. Aeneid. 47.
Italiam regeret, genus alto à sanguine Teucri
Proderet. Cic. 7. Verr. 20. Imagines ad memoriam, posteritatemq; prodendam.
Prodere, Dare. Salust. Antequam arcem proderent hostibus.
Caput & salutem alicuius mercede prodere. Cic. in Pison. 44
Classem prodere prædonibus. Cic. 7. Verr. 83.
Exemplum prodere. Liu. 1. ab Vrbe. Tacitus, Non tamen adeò sterile uirtutum seculum, ut non & bona exempla prodiderit. Hoc est, ediderit.
Fidem prodere, Iureiurando non stare. Salust. in Catil. Budæus
Imitationem prodere exempli. Cic. pro Flacco, 19.
Legem prodere, Destituere. Vlpianus ad legem Iuliam, De adulterijs.
Mentiendi licentiam prodere Quint. lib. 4. cap. 2. 65.
Officium prodere, Contra officium facere. Cicero quarto Academ. 48.
Parentes prodere. Lucret. lib. 3. 18.
Patriam prodere, Quasi ante dare, inquit Seruius. Cic. In eum pœnam qui prodere hostibus patriam cogitaret.
Eriphyla salutem uiri prodidit. Cic. 6. Verr. 35.
Vitam prodere, Exponere se uitæ periculo. Terentius Heaut. 3. 1. 70.
Prodere posteris, & Accipere à maioribus, contraria. Cicero de Senect. 22.
Prodere gloriam & laudem posteris. Cicero in Somnio Scipion. 24. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 65.
Prodere, pro Scribere, & componere, quod posteri legant, quasi dare posteris. Plin. lib. 6. cap. 23. Regnabat ibi quum hæc proderem, Celebrotas.
Prodere literis, Cic. pro Archia, 11.
Prodere memoriæ, Idem. Cic. pro Milone, 6. Itaq; hoc indices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoriæ prodiderunt.
Sermonem memoriæ prodere. Cic. 3. de Orat. 9.
Proditum est memoriæ, ac literis. Cic. 3. Verr. 32.
Proditum memoria. Cæsar 5. bel. Gall. 47. Quos natos in insula ipsi memoria proditum dicunt.
Prodidit memoria. Colum. lib. 1. cap. 4. 5.
Prodere memoriam alicuius facti dicitur loci nomen. Cæsar 1. bell. Gall. 52. Ne committeret ut is locus ubi constitissent, ex calamitate Pop. Romani, & internecione exercitus nomen caperet, aut memoriam proderet. Id est ad posteros transmitteret, ut perpetua esset memoria.
Prodere memoriam posteris. Cic. 2. Offic. 91.
Prodere monumentis. Ci. 1. de Legib. 93.
Prodit fama, pro Refert. Celsus lib. 2. cap. 6.
Prodiderunt poetæ. Cic. 3. Offic. 130.
Produnt uix quinto anno reuerti negotiatores. Sub. authoren. Plin. lib. 12. cap. 19. 3.
Proditur, pen. cor. Impersonale. Plin. lib. 8. cap. ult. Iam quædam animalia indigenis innoxia, aduenas interimunt: sicut serpentes parui in Tyrinthe, quas terra nasci proditur.
Proditus] pen. corr. Participium, (παραδόμενος, παράδοτος,) Deceptus, circunuentus. Cic. ad Attic. lib. 3. 15. 12. Quandoquidem ego proditus, inductus, conjectus in fraudem, omnia mea præsidia neglexi.
A socio proditus. Ouid. 13 Metam. 14.
Proditus ac nudatus Consul. Cic. 2. Verr. 7.
Dies prodita, qua quid agatur. Cic. pro Domo sua, Hoc est edita, declarata.
Ira prodita turbato uultu. Lucanus libro tertio, 72.
Id est manifestata.
Proditio nobis prodita est, & prodita à duce, quærimus proditorem. Quintil. lib. 7. cap. 2. 21.
Vox prodita. Valer. 5. Argon. 47.
Proditor] pen. corr. Verbale, (προδότης,) Cic. 3. de Finib. 99. Nec magis uituperandus est proditor patriæ, quàm cõmunis utilitatis aut salutis desertor.
Culpæ proditor. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 6.
Conseruator patriæ, & Proditor, contraria. Cicero Cassio, libro 12. 3. 4.
Proditor aut desertor salutis meæ. Cicero Post reditum ad Quirit. 10.
Risus proditor puellæ latentis ab angulo. Horatius primo Carm. ode 9. 5.
Initio proditor, deinde perfuga. Cic. pro Rosc. Amer. 69.
Occultus proditor. Claud. 1. Paneg. 23.
Induere proditorem. Tacit. lib. 16.
Proditio] (προδοσία,) Aliud uerbale. Liuius 4. ab Vrbe, 128. Quum ab Tribunis pararicoss. unius ex collegio proditione excepissent, &c.
Arcanorum proditio. Plin. lib. 7. cap. 45. 4.
Proditiones amicitiarum & Rerump. Cic. 4. Acad. 53.
Infida proditio. Ouid. 3. de Arte, 115.
Potens proditione. Ouid. 8. Metam. 13.
Merces proditionis. Lucan. lib. 4. 46.
Falsa sub proditione aliquem neci demittere. Virgilius secundo Aeneid. 17.
Prodromus] prodromi, penult. corre. masc. gen. (πρόδρομος,) Latinè præcursor dicitur. Cicero Attico lib. 1. 7. 5. Nam mihi Pompeiani prodromi nuntiant apertè Pompeium acturum. Eidem, lib. 16. 333. 18.
Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos uocant. Plin. lib. 16. 8.

Prodromi

Digitized by Google

Prodromi Aquilones, Qui octo fermè diebus exortum Canicu læ antecedunt. Columella lib. 11. cap. 2. 38. Sexto Idus Iu lias prodromi flare incipiunt. Vide Plinium libro secundo pite 47. 8.

Produco] producis, pen. pro. produxi, productũ, (τείνω, ἐλατείνω, ἀκοτείνω, ἐντανύω, ἐκτείνω, προτείνω, παρατείνω, παρεκτείνω, παρέλκω, μηλύνω,) producere, In lon gum ducere, Prolongare. Et tam de tempore, quàm de cor poreis rebus dicitur. Cic. de Senect. 43. Conuiuiumq; uici norum quotidie compleo, quod ad multam noctem, quàm maximè poßumus, uario sermone producimus.

Cœnam producere. Horat. 1. Serm. saty. 5. 14.

Conuiuium producere uario sermone ad multam noctem. Ci cero de Senect. 43.

Diem producere. Terent. Adelph. 4. 2. 53.

Moram alicui malo producere, Differre, protendere, prolata re, inquit Donatus. Terent. And. 3. 5. 9.

Noctem uino producere. Martial. lib. 2. 88.

Pelles dentibus producere, Extendere. Martial. lib. 9. 77.

Rem producere, Differre. Cæsar 1. bel. Ciuil. 316.

Sermonem longius producere. Cic. de Claris Orat. 135.

Sermonem in multam noctem producere. Cic. in Som. Scip. 3.

Spem uitæ producere. Tacit. lib. 12.

Vitam producere. Cic. de Senect. 56. Marcum quidem Vale rium Coruinum accepimus ad centesimum annum uitam produxiße.

Producere, Extra ducere. Galba Ciceroni, li. 10. 30. 6. Repen tè Antonius in aciem suas copias de uico produxit, & sine mora concurrit.

Producere cunctantem bouem indomitum. Columella libro 6. capite 2. 7.

Producere longius. Columel. lib. 6. cap. 2. 5. Post eiusmodi ex perimenta uacuo plaustro subiungendi, & paulatim lon gius cum oneribus producendi sunt.

Ad solem producere. Colum. lib. 11. cap. 3. 43.

Ad necem producere. Cic. 7. Ver. 122.

E carcere producere. Cic. 7. Ver. 93.

In aciem producere, Vide Acies.

Copias suas in aciem producere. Galba Cic. lib. 10. 30. 6.

Producere aliquem in concionem. Cic. in Pisonem, 9.

In prospectum populi producere. Cic. 3. Ver. 85.

Coràm productus. Cic. pro Flacco, 27.

Authorem uel testem producere. Cic. 4. Verr. 128. Producam testes, & producã plures eodẽ tempore. Idem 7. Ver. 103. Harum rerum omnium authores testesq; produco.

In iudicium producere, Vocare, uel cogere. Cic. 7. Ver. 89.

Aliquem producere, Absolutè pro in ius producere. Cicero 6. Verr. 16. Producam cæteros, reticebunt quæ poterunt, li benter: dicent quæ necesse erit, gratis.

Producere aliquem rus, pro Ablegare. Terent. Adel. 4. 2. 23.

Producere aliquem, pro Detinere, & uerbis remorari. Cicero pro Quintio, 15. Annum & sex menses nihil petit, quie scit conditionibus hunc quoad potest producit.

Producere aliquem falsa spe, Deludere & detinere. Terentius Andr. 4. 1. 24.

Producere aliquem ad aliquid, pro Inducere. Plinius libro no no, cap. 35. 19.

Amator me duce productus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 3.

Nubila producere. Stat. 5. Syl. 3. 3.

Sed ut productus studio & uiribus ultra facilè procurras. Au thor ad Heren. lib. 4. 225.

Producere aliquem, Promouere hominem, & in medium ho norificè proferre, cui opponitur Subducere. Cicero pro Domo sua, 17. de Catone in Syriam ablegato, Quem tu in eo non pro illius dignitate produxeras, sed pro tuo scelere subduxeras. Budæus. Aliquando cum adiectione. Liu. 10. bell. Maced. Ab hoc sermone omni genere honoris promo uere eum non destitit.

Produci proprie uænales dicuntur, authore Donato. Plautus Merc. 19. 44. Hanc rescisens pater produxit, uænalem præbuit. Terent. Heaut. 1. 1. 92.

Producere filiam, Prostituere. Plautus Asin. 10. 40. Iuue nalis Satyra 6. 24.

- utile porrò
Filiolam turpi uetulæ producere turpem.

Producere filios, Gignere. Plaut. Capt. 12. 105.

Partus producere. Silius lib. 1. 23.

Sobolem producere. Horat. in Carm. secul. 4.

Multa cura fata producuntur ad segetem. Seneca de Bene fic. lib. 2. cap. 11.

Exemplum producere. Iuuen. Saty. 15. 4.

Scelus producere. Terentius Adelph. 3. 2. 16.
Id est committere.

Memoriam alicuius scriptorum monumento producere, Id est propagare. Seneca in Consolatione frat. ad Polybium.

Producere, Prosequi. Virgil. 9. Aeneid. 96.

- nec tua funera mater
Produxi. Stat. 8. Thebaid. 23.

Funus producere ad tumulum. Lucan. lib. 2. 60.

Productus] productior, productißimus. Cice. 2. de Orato. 118. Et principia tarda sunt, & exitus tamen spißi & pro ducti eße debent.

Commoditates temporibus productæ. Cicero quarto de Fi nibus, 48.

Dolores longinquitate producti, uehementius torquent. Cice ro 5. Tuscul. 165.

Nomen productum. Cic. 2. de Nat. deor. 95. Datum est igitur Neptuno alterum, Iouis ut uolunt fratri, maritimum omnẽ regnum: nomenq; productum, ut Portunus à portu, sic Ne ptunus à nando, paulùm primis literis iminutatis.

Syllaba producta atq; longa. Cic. 3. de Orat. 101.

Longior & productior status. Colum. lib. 7. cap. 12. 8.

Flagellum uitis productißimum. Colum. lib. 3. cap. 10. 1.
Hoc est longißimum.

Productè] Aduerbium: cui Breuiter opponitur. Cic. in Ò rat. 90. Inclytus dicimus breui prima litera, insanus pro ducta: inhumanus breui, infœlix longa, & ne multis, qui bus in uerbis eæ primæ literæ sunt, quæ in sapiente atq; fœ lice, productè dicitur: in cæteris omnibus breuiter.

Productio] Verbale, (παράτασις, ἔκτασις, ἐπέκτασις,) Prolongatio. Cic. in Topic. 18. Nihil putat eße notandũ ni si Post, & Liminium illud, productionem eße uerbi vult.

Productio cui opponitur Contractio. Cic. 3. de Orat. 108.

Productio temporis. Cic. 3. de Finib. 70.

Proetus] (προῖτος,) fuit Abantis, Argiuorum regis filius, cui succeßit in regno. Hic, teste Homero lib. 11. Odyßeæ, Antiam habuit uxorem, ex qua filias quatuor habuit, quæ teste Pherecide, quum in forma seu pulchritudine se Iunoni prætulißent, offensa dea eis furorem talem immisit, ut uac cas se esse arbitrarentur, & aratra timentes, syluas peterẽt, dicente Virgilio 6. eclog. 20. Prœtides implerunt falsis mugitibus agros. Postea autem helleboro sanatæ à Melam pode perhibentur, à cuius nomine unum hellebori genus appellatur melampodion.

Profanus] penul. prod. Adiectiuum, (βέβηλος,) Irreligio sum significat, non sanctum: quasi sit porrò à fano: impium, scelestum, aduersum omni religioni. Plautus, Sacrum an profanum habeas, paruipenditur. Festus, Profanum,

Digitized by Google

quod fani religione non tenetur.
Error profanus. Claud. 1. in Ruffinum, 15.
Mistáq; erat flammæ flamma profana piæ. Ouid. 6. Fast. 98.
Locus profanus, & Consecratus, contraria. Cic. in Partit. 21.
Loca sacra & religiosa profana habere. Cic. de Aruſp. reſp. 7.
Manus profanæ. Claud. 1. in Ruffinum, 24.
Mens profana. Ouid. 2. Metam. 167. Claud. 4. Paneg. 22.
Oculi profani. Ouid. 3. Metam. 146.
Pagina profana. Claud. 2. Panegy. 61.
Teſtis profanus. Ouid. 5. Metam. 109.
Verba profana, Ominoſa, infauſta. Tacit. lib. 4.
Verba profana lapſa nimio mero. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 9.
Vſus profanus, Communis & uulgaris, non ſanctus. Plin. lib. 15. cap. 30.
Vulgus profanum. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.
Profanum, ſimpliciter, Vſu uulgatum ſignificat. Tacit. lib. 13. Tegmina corpori directa injiciunt, quantum magis profana & uſu polluta, tanto magis oppreſſura ignes.
Profanum facere, cui Colere opponitur. Cic. 6. Verr. 108. Vir. 12. Aeneid. 156. colui ueſtros ſi ſemper honores,
Quos contra Aeneadæ bello fecere profanos.
Profanus, ſacris non initiatus, inquit Seruius, qui fanum intrare non poterat. Virgil. 6. Aeneid. 52.
-procul ô procul eſte profani
Conclamat uates.
Profanum Varro interpretatur quod eſt antè fanum, fano conjunctum.
Profanum bellorum ciuilium. Plinius lib. 16. cap. 4. 1.
Profano,] profanas, penul. produc. (βεβηλόω,) profanare. Ex ſacro humanis uſibus promiſcuum facere. Liuius 1. bell. Mace. 173. Dies feſti, ſacra, ſacerdotes, quæ ipſius maiorumue eius honoris cauſa inſtituti eſſent, omnia profanarentur.
Mors profanat omne ſacrum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 4.
Profanatus, pen. prod. Participium, (βεβηλωθείς,)
Funus profanatum acerbo uulnere. Sta. 9. Thebaid. 2.
Chaos profanatum. Stat. 8. Thebaid. 11.
Manus profanatæ. Ouid. 2. Metam. 152.
Terræ profanatæ. Stat. 3. Sylu. 3. 1.
Profanatio, (βεβήλωσις,) Verbale. Plin. lib. 16. cap. 4. 1. Poſtquam ciuilium bellorum profanatione meritum cœpit uideri, ciuĕ non occidere. Alia exemplaria habent profano.
Profaris, uel profare, profatur, (πρόφημι, ἐκφωνέω, ἐξειπεῖν,) profari, pen. prod. Latinè dicitur quod Græci Prophetare dicunt, id eſt Futura prædicere. Vlpianus de Aedilitio edicto, L. prima. §. Exempli. Apud Viuianum queritur, ſi ſeruus inter fanaticos non ſemper caput iactaret, & aliqua profatus eſſet, an nihilominus ſanus uideretur?
Breuiter profari. Virgil. 1. Aeneid. 114.
Clamore magno profatur. Silius lib. 11. 42.
Voce ſacra profari. Ouid. 2. Metam. 56.
Mente læta profatur. Silius lib. 3. 137.
Demiſſa multum Dido profatur. Virgil. 1. Aeneid. 114.
Profatus,] huius profatus, pen. prod. (ἐκφάνησις,) Gel. lib. 18. cap. 11. Quæ uoces mihi quidem neque abhorrere à poetica facultate uiſæ ſunt, neq; dictu, profatúq; ipſo tetræ aut inſuaues eſſe.
Effrænus profatus. Stat. 5. Sylu. 3. 21.
Profectò, (ἀμέλει, ὄντως,) Aduerbium confirmantis, dictum quaſi profacto, et ſignificat Nimirũ, ſanè, certè. Et plerunq; ad reſponſionem adhibetur. Terent. Adelp. 1. 1. 3. Profectò hoc uerè dicunt, ſi abſis uſpiam, &c. Cic. Quis hæc renuntiat? is profectò qui interfuit. Idem de Senectute 12. Quorſum igitur hæc tam multa de Maximo? Quia profectò uidetis, nefas eſſe dictu, miſeram fuiſſe talem ſenectutem.
Profectò enim negare non potes, te ex lege Rupilia ſortiri iudicium debuiſſe. Cic. 4. Verr. 29.
Profectò non crederem, niſi aliquoties ex ipſis accuſatoribus uobiſcum ſimul iudices audiſſem. Cic. pro Fonteio, 19.
Non eſt ita iudices, non eſt profectò. Cic. pro Flacco 42.
Profectò, Certè. Cic. 1. de Nat. deor. 9. Alterum profectò fieri non poteſt, ut earũ nulla: alterum certè non poteſt, ut plus una uera ſit.
Profero,] pen. corr. profers, protuli, pen. corr. prolatum, penul. produ. (προφέρω, ἐκβάλλω,) proferre, Extra ferre, Exterre. Plaut. Aſin. 14. 50. ne ſic tuſſiat,
Vt cuiquam linguam in tuſſiendo proferat.
Proferre audaciam, Oſtendere. Cic pro Quintio, 60.
Caput proferre. Ouid. 6. Metam. 75.
Digitum proferre. Cic. pro Cecinna, 52.
Ex arca pecuniam proferre. Cic. pro Roſc. Comœdo, 17.
Imaginem proferre. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
Libellos proferre. Tacit. lib. 2.
Proferrem libros, ſi negares. Ci. 1 de Nat. deorum, 156.
Dolum proferre. Plaut. Caſina. 16. 48.
Gaudium oculis proferre. Plin. in Panegy. 127.
Verba proferre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 10.
Proferre, Extra portare. Cæſar 2. bell. Ciuil. 95. Arma tormentáq; ex oppido, ut eſt imperatum, proferant.
In ſolem proferre. Plin. lib. 21. cap. 17. 7.
Beneficium in aliquem proferre, pro Conferre. Cic. pro Murena, 64.
Gradum proferre. Stat. 12. Thebaid. 2.
Vix primo proferre gradum, & munimina nulli Soluere.
Gradum proferre, Feſtinare. Plaut. Meneh. 17. 1.
Paſſus uiæ proferre, incedere. Lucret. lib. 4. 166.
Pedem proferre. Horat. in Arte 28.
Proferre, (ἐξαγορεύειν,) palàm facere, prodere, uulgare, pronuntiare. Terent. Hecyra, 1. 2. 78. Hoc ego proferre, incommodum eſſe mihi arbitror. Ibidem, 2. 2. 11. Siquid eſt peccatum à nobis, profer.
Proferre palàm. Terent. Adelph. 3. 2. 41.
Nominatim proferre, Vide Nomen.
Cuſtodire & Proferre, contraria. Cicero Attico libro 15. 327. 1.
Patefacere & proferre aliquid. Cic. pro Flacco, 4.
Dicerem fortaſſe, & facilè & libenter dicerem, ſi paulo etiam longius, quam finis quotidiani officij poſtulat, pietas & fraternus amor L. Cæcilium protuliſſent. Cic. pro Sylla, 48.
Indicia communis exiij indagaui, patefeci, protuli, extinxi. Cic pro Milo. 78.
Aliquid foras proferre. Cic. pro Cœlio, 45.
In aſpectum, lucemq; proferre. Cic. pro Archia poeta, 9.
In auras aeris proferri, Creari. Lucret. lib. 1. 42.
In conſpectum proferre. Cæſar 7. bel. Gall. 195.
In lucem proferre, Edere in publicum. Horat. 2. epiſt. 2. 24.
Aperire & in lucem proferre res occultiſſimas. Cice. 4. Acad. 112.
Illa commentatio incluſa in ueritatis lucem proferenda eſt. Cicero 1. de Oratore 76.
In medium proferre. Cic. 7. Verr. 141.
Commemorare, & Proferre in medium, Cic. 6. Verr. 103.
Profiteri, & In medium proferre. Cic. 2. de Finib. 122.
Proferre in mediũ literas, palamq; recitare. Cic. 2. Philip. 34.
Scelus in medium proferre. Cic. 2. Verr. 18.
Neque ea eò profero, quòd, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 30.
Vis enim aliquid ijſdem de rebus politius à nobis perfectiusq; proferri. Cic. 1. de Orato.

Dolores

Digitized by Google

Dolores proferre. Propert. lib. 1. eleg. 17. 1.
Proferre se. Budæus, Qui sine deductore innotescunt, & ipsi se producunt, proferre se dicuntur.
Proferre sua studia, In medium producere. Plin. epistol. 145.
Proferre, protendere, & prolatare, ut ait Nonius: uel differre. Cic. lib. 3. de Repub. Sapientia iubet proferre opus, amplificare diuitias.
Munitiones proferre. Cæsar 1. bel. Ciuil. 307.
Fines officiorum Stoici uidentur longius protulisse, quàm natura uellet. Cic. pro Murena, 59.
Imperium proferre. Tacit. lib. 12.
Imperium protulit in terras nouas. Ouid. ad Liuiam, 4.
Imperium proferet super & Garamanthas & Indos. Virg. 6. Aeneid. 159.
Proferre auctionem. Cic. ad Atticum, lib. 13. 270. 1.
Diem proferre. Cic. ad Atticum, lib. 13. 271. 2. Terent. And. 2. 1. 31. Saltem aliquot dies profert, dũ proficiscor aliquò.
Honorem proferre. Tacit. lib. 3.
Proferre beatam uitam usque ad rogum. Cic. 3. de Finib. 115.
Proferre, pro eo quod Plinius Iunior Allegare dixit, ponit Cicero 2. de Iuuent. 220. Oportebit igitur eum, qui sibi ut ignoscatur, postulabit, commemorare si qua sua poterit beneficia, &c. deinde maiorum suorum beneficia, si qua exta bunt, proferre. Idem in eodem libro, Deinde postulabit ut legem qua lege fecerit, proferat. Plin. ad Traianum de Archippo philosopho, Ille nihil proferebat, quo restitutum se doceret: allegabat tamen pro restitutione libellum à se Domitiano datum. Budæus.
Fabritios authores proferre. Cic. 2. de Orat. 160.
Testes & legatos proferre. Cic. pro Corn. Balbo, 33.
Proferre exempla. Cice. 1. de Diuinat. 166.
Probationem apud iudicem proferre. Quintil. li. 6. ca. 4. 17
Proferre, pro Obijcere. Cicero pro Muerna, 12. Sic à me Consul designatus defenditur, ut eius nulla fraus, nulla auaritia, nulla perfidia, nulla crudelitas, nullum petulans dictum in uita proferatur. Budæus.
Proferre, apud Iureconsul. est apud acta deponere. Cicero 4. Verr. Scio te edicta superorum omnium correxisse: & possessiones hæreditatum non secundum eos qui proferrẽt, sed secũdum eos qui dicerent testamentũ factũ, dedisse. Budæus.
Prolatus,] penul. prod. Participium. Lucan. lib. 2. 99.
Auro prolato non deest uenditor. Lucan. lib. 4. 20.
Prolatus de te rumor. Cic. ad Atticum, lib. 10. 198. 1.
Somnia multa ex historijs prolata. Cic. 2. de Diuinat. 202.
Prolatio,] uerbale, (προφορὰ,) Plaut. Milit. 5. 98.
Quantum uis prolationum, dummodo, &c.
Commemoratio antiquitatis exemplorumq; prolatio. Cic. in Orat. 66.
Prolatio, Protensio. Liu. 1. bel. Maced. 18. Lætaq; exta fuisse: & prolationem finiũ, uictoriamq; & triumphum portẽdi.
Iudicij prolatio. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 5.
Profestus,] Adiectiuum, (ἀνέορτος,) Profesti dies, qui hominibus, ad rem uel priuatam uel publicam administrandam concessi erant. Nonius, Profesti dies, sunt à festiuitate uacui. Afranius, Quæ festi nos facere solemus, de quotidiano opere promiscuè, atque profesto concelebras focum. Plautus Aulul. 13. 11.
-festo die si quid prodegeris,
Profesto egere liceat, nisi peperceris. Plin. lib. 18. cap. 6. 8. Peiorem qui profestis diebus ageret, quod feriatis deberet.
Dies profesti. Horat. 2. Serm. saty. 3. 29.
Lucibus profestis deos adprecari. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Professor] Vide Profiteor.
Proficio,] proficis, penul. correp. profeci, penul. prod. profectum, (προκόπτω, προβαίνω, προήκω, ἐπιδίδωμι, (proficere, Ex pro & facio compositum: Procedere, & perficere significat. Cic. ad Toranũ, lib. 6. 21. 4. Nunc uerò euersis omnibus rebus, quum consilio profici nihil posśit, una ratio uidetur, quicquid euenerit, ferre moderatè. Idẽ 6. Verr. 82. Vti si maximè esset inuentus, qui in se suscipere istius culpam crimenq; cuperet: tamen is proficere nihil posset.
Authoritate proficere. Cic. pro Lege Manil. 31.
Celeritate proficere. Cæsar 6. bel. Gall. 104.
Minis proficere. Cic. pro Fonteio, 22.
Querelis quotidianis nihil proficere. Luceius Cic. li. 5. 144.
Nihil testibus illis profeci. Virgil. 8 eclog. 4.
Gazæ non proficiunt in nostro corpore. Lucret. lib. 2. 8.
In aliquo nihil proficere. Cic. pro Plancio, 61.
Proficere ad. Cic. 3. de Finib. 22. Multumq; ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.
Magnificentia & uirtus in qua grauitas et authoritas est, plus proficit ad misericordiam commouendam, quàm humilitas & obsecratio. Cic. 1. de Inuent. 121.
Ad bonitatem proficere, Vide in præpositione Ad.
Vsq; ad mores proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 26.
In summam proficere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.
In summam spei proficere. Liu. 3. ab Vrbe, 261.
Proficere, Prodesse. Vlpian. in l. Ait Prætor. & iuretur ex eò prægnans non esse. De Iureiurando. Matris igitur iusiurandum partui non proficiet, nec nocebit, etsi mater detulerit.
Prodesse, ait Valla in Raudensem, ad alios quoq; spectat: Proficere uerò ad se tantũ. Nos cõtrà ut Proficere credamus ad alios quoq; spectare, facit Plinius lib. 28. ca. 17. Adeps, inquit, è lupis illitus, in his quæ rumpere opus est, plurimum proficit. Et ca. 18. Similiter proficit ad cacoethe hœdi feminum cinis è lacte mulieris. Quam significationem reperias in sexcentis apud eundem scriptorem locis.
Proficitur, pen. corr. Impersonale. Cic. Att. lib. 16. 333. 5. Aut proderimus aliquid Ciceroni, aut quantum profici posśit, iudicabimus. Plinius lib. decimoseptimo, capite 23. 1. Adeò excelsitate proficitur.
Magni profectus puer in ea arte obijt. Plin. lib. 35. cap. 4. 34.
Proficiens] Participium, (προκοπτων,) ut
Frena non proficientia equo rigidæ ceruicis remittere. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 23.
Herba nihil proficiente curari. Horat. 2. epist. 2. 31.
Verba miser frustra non proficientia perdo. Ouidius primo Trist. eleg. 2. 3.
Profecturus] pen. prod. (προκόψων,) Aliud participium Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.
Profectura aliquid tunc tua uerba putes. Idem epist. 5. 24
Non profecturis littora bobus aras. Idem de Nuce, 32.
Non profectura dextra lauatur aqua.
Profectus] huius profectus, profectui. m g. (προκοπὴ, ἐπίδοσις,) Vtilitas quæ ex alicuius rei tractatione nobis prouenit. Plinius Iunior, Nec minorem sub eo præceptore profectum fecit. Quintil. lib. 10. cap. 2. Vt terra altius effossa generandis alendisq; seminibus fœcundior fit: sic profectus non à summo petitus, studiorum fructus effundit hubetius, & fidelius continet.
Teneri profectus. Quintil. lib. 2. cap. 3. 8.
Stat profectus: admiratio decrescit. Quintil. lib. 1. cap. 3. 4.
Proficiscor] proficisceris, pe. cor. profectus sum, (πορεύομαι, ἔρχομαι, εἶμι,) proficisci, eundi, & redeundi, uel ueniendi, significationem habet, secundum eos casus cum quibus iungitur: ut si accusatiuo iungatur, Proficiscor Romam, hoc est Eo: si uerò ablatiuo, ut Proficiscor Roma, significat Venio, uel redeo. Interdum autem cum suis casibus uarias adiuna-

Digitized by Google

ctas habet sibi præpositiones, quemadmodũ sequẽtia exempla docebunt. Terent. Adelph. 2. 2. 16. Præterea autem te aiunt proficisci Cyprum.

Proficiscor quæsitum. Plaut. Merc. 2. 2. 98.

Quò profectus sum, ibo. Plau. Aulu. 5. 4. 0. Id est, quò cœperã.

Prosecta est illinc grandiuscula. Terent. And. 4. 6. 19.

Et si poteram remanere, tamen ut scripsi tibi, proficiscar hinc. ne relictus uidear. Cic. Attico, lib. 13. 28 2. 7.

Copiosè aliquò proficisci, Vide Copia.

Ad doctas Athenas proficisci. Propert. lib. 3. eleg. 21. 1.

Populus profectus ad bella. Ouid. 1. Fast. 56.

Profectus ad Capuam. Cic. de Senect. 9.

Proficiscitur ad Catonem. Cic. de Senect. 76.

Proficisci ad domum. Cic. 3. Verr. 48.

Proficisci ad somnum. Cic. 1. de Diuin. 110.

Proficisci de. Cic. ad Atticum, lib. 2. 23. 3. Calen. Maijs de Formiano proficiscemur.

Proficisci ex. Cic. 4. Acad. 179. Si iam ex hoc loco proficisci tur Puteolos stadia triginta, probo nauigo, &c.

Ex Asia Romàm uersus profectus. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 2.

In exilium proficisci. Cic. 2. de Finib. 87.

In animorum concilium cœtumq; proficisci. Cic. de Senect. 76 Alij legunt ad.

Proficisci ciuitates. Cæsar 8. bel. Gall. 111. C. Fabius cum reliquo exercitu Carnutes, reliquasq; proficiscitur ciuitates. Alia exemplaria habẽt in Carnutes.

Proficisci naui. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 18. 1.

Proficisci obuiam. Cæsar 7. bel. Gall. 42.

Proficisci ad reliqua, pro Pergere. Cic. 5. Verr. 9.

Proficisci pro Originem habere. Cic. 1. Offic. 36. Atq; illæ quidem iniuriæ quæ nocendi causa de industria inferuntur, sæpe à metu proficiscuntur.

Omnia enim à me in te profecta sunt, quæ ad tuum commodũ, quæ ad honorem, quæ ad dignitatem pertinerẽt. Cicero ad Antonium, lib. 5. 6. 3.

A falsis initijs proficisci. Cic. 1. de Finib. 109.

Profectus amor ab his initijs. Cic. Planco, lib. 13. 30. 2.

Siquæ beneficia singulis ciuib. priuatimq; dãtur, ea solẽt ijs esse fructuosa à quibus sunt profecta. Cic. Anteq. iret in exil. 1.

Profecta causa à natura. Cic. de Amic. 26.

Proficiscitur à meis consilijs tua laus. Cic. ad Dolabellam in Epist. ad Atticum, lib. 14. 315. 3. Hoc est, meo consilio eam tibi laudem parasti.

Nerui sicut uenæ & arteriæ à corde tractæ & profectæ in corpus omne ducuntur. Cic. 2. de Nat. deor. 209.

Quæcunq; à me ornamenta ad te proficiscuntur. Cic. Cælio, li. 2. 18. 8. Vide Ornamentum in Orno.

Proficiscitur oratio. Cic. pro l. Manilia, 2. Atq; ut inde oratio mea proficiscatur, unde hæc omnis causa ducitur, &c.

Xenophõ Socraticus profectus à philosophia. Ci. 2. de Or. 31

Proficiscitur ius cinnamomi à, Adfertur, habetur, uenit. Plin. lib. 12. cap. 19. 7.

Proficiscens] Particip. (πορευόμενος,) Hor. 1. epist. 13. 1. Vt proficiscentem docui te sæpe, &c. Ibidem, lib. 2. 2. 4.

Profectio] Verbale, (πορεία,) Cic. ad Qu. fratrem, libro 3. 14. 1. Recordere consilium nostrum, quod fuerit profectionis nostræ.

Profectio & Reuersio, contraria. Cic. 1. Philip. 1.

Ducere lentum profectionis ordinem. Quint. lib. 4. ca. 2. 42

Intermittere profectionem, Vide Intermitto.

Parare profectionem, Vide Paro, paras.

Profectitius] adiectiuum, (ἐπιλυσιτικὸς,) Vnde Dos profectitia, Vide Dos.

Profindo] profindis, profidi, penult. correp. profissum, (διατμήγω,) profindere, Proscindere. Statius decimo Thebaid. 101.

- quanta pariter ceruice gementes
Profindunt inarata diu Pangea iuuenci.

Profiteor] profiteris, pen. prod. professum sum, (ὁμολογέω, ἐπαγγέλλομαι, ἀπογράφομαι,) profiteri, Latè, seu palàm polliceri. Cic. 1. Acad. 27. Qui philosophiam iam professus sim populo nostro exhibiturum? Liuius, Palàm professi, nusquam inde nisi in patriam uestigium esse moturos. Id est uoluntariè & liberè.

Quum tantas res Græci susciperent, profiterentur, agerent. Cicero 2. de Orat. 83.

Impudentiæ est profiteri quod non possis implere. Cicero pro Cluentio, 39.

Profiteri, & non posse satisfacere. Cic pro Plancio, 50.

Ducem profitetur primis in annis. Ouid. 1. de Arte, 36.

Profiteri operam suam, Polliceri. Cic. 4. Verr. 59. Idem pro Rosc. Amerino, 61. Quòd si id uos suscipitis, & eadem in re operam uestram profitemini.

Profiteri suum studium ad defendendum aliquem. Cic. pro lege Agraria, 17.

Suum studium in omni genere officij alicui profiteri atq; polliceri. Cic Licinio, lib. 5. 8. 11.

Nostræ tamen causæ non uidentur homines defuturi, mirandum in modum profitentur, efferunt se, pollicentur. Cicero Qu. fratri, lib. 1. 2. 25.

Profiteri, Apertè ac uoluntariè confiteri & affirmare. Cicero de Amicitia, 34. Illos autem qui quiduis ab amico auderent postulare, postulatione ipsa profiteri, omnia se amici causa esse facturos. Idem pro C. Rab. perduel. reo, 11. Quamobrem fateor, atq; etiam T. Labiene profiteor, & præ me fero, te, &c. authoritate esse depulsum.

Profiteri apud Prætorem. Cic. pro Archia, 5. & 6.

Me principem Senatui, Populoq; Rom. professus sum. Cicero Cornificio, lib. 2. 24. 3.

Studia sua profiteri. Curtius lib. 7. Tum uerò neq; lachrymis, neq; acclamationibus, quibus studia sua multitudo profitetur, temperauerunt.

Confiteri, fateri, & profiteri. Cic. pro Cecinna, 17. Quid confitetur, atq; ita libenter confitetur, ut non solùm fateri, sed etiam profiteri uideatur Recuperatores?

Profiteri & affirmare. Cic. 1. Acad. 65.

Eámne rationem sequare, qua tecum ipse, & cum tuis utare, profiteri autem & in medium proferre non audeas? Cicero 2. de Finib. 122.

Verum profiteri. Ouid. 9. Metam. 148.

Profiteri nomen. Liu. 6. bel. Pu. 95. Primò expectauerant, ut qui se tãto imperio dignos crederẽt, nomina profiterẽtur.

Profiteri æs alienum, pro sua debita testari. Seneca de Benefic. lib. 6. Siquis patriæ meæ pecuniam credat, non dicam me illius esse debitorem, nec ex hoc æs alienum profitebor. Curtius lib. 10.

Amores furtiuos timidè profiteri. Ouid. 6. Fast. 115.

Profiteri, Apud antiquos id significat quod uulgò dicunt Assignare uel insinuare quantum numerum uini, olei, frumenti, iugerum, pecuniæ, uel aliarum rerum quilibet habeat. Cic. 2. pro l. Agraria, 63. In posterum uerò lex hæc Imperatoribus uestris constituitur, ut quicunq; de prouincia decesserit, apud eosdem Decemuiros, quantum habeat prædæ manubiarum, auri coronarij, profiteatur. Idem 5. Verr. 30 Edixerat, ut aratores iugera sationum suarum profiterentur. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. 13. Itaq; greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium, æstimatum: atque ad publicanum profitentur.

Digitized by Google

Profiteri, ait Budæus, est publicè & apud acta aliquid ultrò denuntiare. Fiebat autem professio in censu peragendo. Vlpianus, Vitia priorum censuum editis nouis professionibus euanescunt. Profiteri etiam merces dicimus: hoc est Vectigales facere, & publicanis non subducere. Vnde Merces in professæ à Martiano dicuntur in l. Interdum. De publicanis, quarum nomine negotiatores uectigal non pependerunt. Antiqui porrò liberos natos sibi profitebantur apud acta. Iuuenalis Satyr. 9. 9.

Tollis enim, & libris actorum spargere gaudes
Argumenta uiri: foribus suspende coronas:
Iam pater es. Capitolinus in Marco philosopho, Inter hæc liberales causas ita muniuit, ut primus iuberet apud præfectos ærarij Saturni unumquemq; ciuium natos profiteri, intra tertium diem nomine imposito. Per prouincias tabellariorum publicorum usum instituit: apud quos idem de originib. fieret: quod Romæ apud præfectos ærarij: ut si fortè aliquis in prouincia natus, causam liberalem diceret, inde ferret. Fiebat autem professio addito die & Consule propterea professione ætas facilè probari poterat. Vt in l. prima. C. Si minor se maiorem dixerit. quod mirum est Accursio excidisse.

Profiteri, Loqui. Plaut. Capt. 8. 20.

Quis agit hoc, aut quis profitetur inquã? quasi muti silent. Id est, Quis hic respondet? Sequitur autem, silent. Cice. 4. Acad. 130. Qui ita sit ausus ordiri, Hæc loquor de uniuersis. Nihil excipit de quo non profiteatur.

Profiteri indicium, Sponte indicare rem aliquam: ultro sese, consortesq; criminis deferre. Plin. epist. 60. c.

Profiteri, publicè legere, uel docere. Cicero de Amicitia, 16. Quamobrem quæ disputari de amicitia possunt, ab eis censeo petatis, qui ista profitentur.

Disciplinam profiteri. Liu. 9. bel. Maced. 29.

Ius profiteri. Ouid. 3. de Arte, 106.

Partes teneri profitemur amoris. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 4.

Qui philosophiam profitetur, grauissimam sustinet personam Cicero in Pisonem, 56.

Profiteri se Iurisconsultum, Hoc est, Iurisconsulti nomen, & in eis prudentiam sibi uendicare. Cic. pro Murena, 25.

Se profiteri grammaticum. Cic. 2. Tusc. 17.

Suscipere atq; profiteri onus. Cic. 1. de Orat. 57.

Profitens] penul. corr. Participium, (ἐπαγγελλόμενος,) Cic. Bruto in Epist. ad Brutum, 15. 6. Italiæ sua uobis studia profitenti remisistis.

Profitendus] (ἐπαγγελτέος,) Aliud participium. Cic. 1. de Nat. deor. 88. Ex quo equidẽ existimo tardiores ad hanc sententiam profitendam multos esse factos.

Professus] (ἐπαγγελάμενος,) Similiter particip. Ouid. 2. Fast. 40. Sumunt gentiles arma professa manus.

Incœpta grauia & magna professa. Horat. de Arte, 3. Ouid. 5. Pastor. 71.

Non est de tetricis, non est de magna professis.

Culpa professa. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.

Vota aperta & professa, pro Manifesta. Seneca epist. 68.

Professio] Verbale, (ἐπαγγελία,) Confessio palàm facta. Ci. 5. Ver. 95. Professio est agri Leõtini ad iugera XXX. Idem ad Atticum, lib. 13. 287. 4.

Vices professionum diuidere. Quintil. in Procem. lib. 1. 4.

Iugerum subscriptio ac professio. Cic. 5. Verr. 93.

Conficere professionem. Cic. Tironi, lib. 16. 23. 1.

Bene dicendi professio. Cic. 1. de Orat. 11. Quanquam uis oratoris, professioq; ipsa bene dicendi.

Professio, collegiumq; Prætorum. Cic. pro Archia, 6.

Professor] professoris, m. g. (ἐπαγγελτὴς,) Qui liberales artes publicè docet, qui artes illas se scire, & posse publicè tradere fateatur, inquit Valla in Raudensem. Suet. de Claris Grammat. 9. Reliquit filium Orbilium, & ipsum grammaticum professorem. Plin. epist. 76. 4. Quos tibi Fortuna ludos facis? facis enim ex professoribus Senatores, ex Senatoribus professores.

Sapientiæ professores. Quintil. in Procem. lib. 12.

Magni nominis professores. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2.

Consummati professores. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.

Professorius] Adiectiuum, (ἐπαγγελτικὸς,) ut Lingua professoria, quæ meritoriam exercet eloquentiam. Tacitus lib. 13.

Profligo] profligas, pen. prod (καταπόπτω,) profligare, Deijcere, depellere, deperdere, & ad perniciem deducere. Cic. pro C. Rabirio Posth. 26. Castris locum capere, exercitum instruere, expugnare urbes, aciem hostiũ profligare.

Hostium copias profligare, occidere. Cic. 14. Philip. 409.

Profligare Remp. Cic. 3. de Orat. 2.

Profligare, Absoluere, & uincendo perficere. Tacitus lib. 18. Profligauerat bellum Iudaicum Vespasianus.

Profligandus] Participium, (καταποπτέος,) ut Acies profligandæ. Silius lib. 11. 80.

Profligatus] pen. prod. (καταποπτὸς,) Aliud participium siue Nomẽ ex participio, Prostratus, deiectus, afflictus, perditus. Cic. pro Rosc. Amer. 22. Et denique omnia ad perniciẽ profligata atq; perdita?

Quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 26.

Profligati homines, Perditi, & in quibus nihil est salubre, nihil integrum. Cic. 5. Ver. 53. Profligatissimus omnium mortalium, ac perditissimus. Idem pro Rab. perduel. reo, 17. Nemo est inquam inuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modò honestate, &c.

Tu omnium profligatissime & perditissime. Cic. 5. Verr. 53.

Iudicia perdita & profligata. Cic. 2. Ver. 5.

Profligata, dicuntur etiam quæ propè absoluta sunt. Cic. 5. Tuscul. 23. Atqui si ita est, profligata iam hæc, & penè ad exitum adducta quæstio est. Idem ad Cornificium, li. 12. 29. 5. Sic uehementius nos laboramus, qui profligato bello, ac penè sublato renouatum bellum gerere conamur.

Quæstio profligata, Dissoluta. Seneca de Benefic. 7.

Profligator] pen. prod. (καταλοπτὴς,) Verbale, Tacitus, habebaturq; non ganeo & profligator, ut pleriq; sua haurientium, sed erudito luxu.

Proflo] proflas, proflaui, proflatum, pen. pro. (χονίνω, ἰλαπονίνω,) proflare, idem quod Flare, & flando resoluere. Plin. lib. 34. cap. 9. 1. Massa proflatur in primis: mox in proflatum additur tertia portio æris collectanei, &c.

Taurus immani proflauit turbine flammas. Valer. 7. Arg. 115

Riuos sanguineos proflans pectore. Stat. 11. Thebaid. 53.

Proflare pectore somnum. Hoc est flatu quodam pectus somno implere, per translationem. Virg. 9. Aeneid. 66.

Noctem tartaream proflantes pectore tauri. Valer. 6. Argon. 87. Hoc est ignem & fumum ingentem tenebris & flammis tartareis non absimilem.

Proflare iras, Concitare & uehementer commouere. Plinius libro 8. cap. 1.

Proflatus] huius proflatus, penult. produ. (καταπνέω,) Ipse proflandi actus. Columella lib. 5. cap. 9. Aestiuo proflatu refrigerentur.

Profluo] profluis, profluxi, profluxum, (ἀπορρέω, προρρέω,) profluere, Deorsum, siue à longè fluere: & propriè de aqua dicitur. Plaut. Asin. 13. 51. Quod illa autem simulet quasi grauedo profluat.

Si lacus emissus lapsu & cursu ad mare profluxisset. Cicero 1. de Diuinat. 162.
Humor profluit. Virg. 4. Georg. 5.
Profluunt lachrymæ ab oculis. Colum. lib. 6. cap. 7. 4.
Profluit sanguis ex uulnere. Plin. lib. 8. cap. 16. 9.
Græcia profluit ore Romano. Ouid. ad Pisonem, 18.
Cuius ore sermo melle dulcior profluebat. Ad Herē. li. 4. 199
Profluere ad hominum famam, per translationem, pro Delabi & deuenire. Cic. pro Cælio, 4.

Profluens] profluentis, (ἀποῤῥέων,) Participium. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 5. Ego locum æstate umbrosiorem uidi nunquam: permultis locis aquam profluentem, & eam uberem.
Genus orationis liquidum, fusum ac profluens: cui opponitur, Exile, aridum, concisum ac minutum. Cic. 2. de Orat. 87.
Loquacitas perennis & profluens. Cic. 3. de Orat. 103.
Expedita ac profluens celeritas. Cic. de Clar. Orat. 116.
Profluens, Aliquando nomen est substantiuum, m. g. pro flumine, Author ad Herennium, lib. 1. 23. Qui parentem necasse iudicatus erit, is obuolutus & ligatus culeo, deuehatur in profluentem. Id est fluminis procursum.
Deferri in profluentem. Cic. 2. de Inuent. 232.

Profluenter] Aduerbium, (προῤῥέοντως,) Abundanter. Cic. 5. Tuscul. 75. Ergo omnia profluenter, absolutè, prosperè: igitur beatè.

Profluentia] profluentiæ, (προῤῥοὴ,) Cicero in Partition. 43. Et hanc oratoriam uim inanis quædam profluentia loquendi. Subau. imitatur.

Profluus] Adiectiuum, (προῤῥέων,) Quod profluit: ut Profluus amnis, qui perpetuò fluit. Plin. lib. 19. cap. 4. 11. Colum. li. 8. ca. 17. 9. Humilis in duos pedes piscina deprimitur in ea parte litoris, quæ profluo recessu nūquā destituitur
Flumina proflua in altas syluas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

Profluuium] profluuij, (προῤῥοαις,) Fluxus: ut Profluuium alui. Colum. lib. 9. cap. 12. 2.
Profluuium sanguinis. Colum. lib. 6. cap. 26. 3.
Aëre profluuium tetri sanguinis. Lucret. lib. 6. 243.
Inhibere profluuium sanguinis, Vide Inhibeo.
Profluuium genitale. Plin. lib. 7. cap. 14. 1.
Profluuium mulierum. siue fœminarum. Plin. lib. 7. cap. 15. 1 De menstruis. Et lib. 34. cap. 12. 7. Fœminarum profluuium sistit.
Profluuium genituræ. Plin. lib. 22. cap. 22. 16.
Profluuium narium. Plin. lib. 32. cap. 10. 11.

Proforem] Profŏres, profŏret, (ὠφιλέω,) profŏre, pe. cor. Profuturū esse, coniugatur ut Forem. Horat. 1. epist. 8. 3. Quæ nocuere sequar, fugiam quæ profore credam.

Profugio] profugis, penul. corr. profugi, penult. producta profugitum, penul. corr. (ἀποφεύγω, προφεύγω,) profugere, Procul fugere, aut quantum quis possit fugere. Cicero de Senect. 36. Hac itaq; amentia quæstione noua perterritus, in Asiam profugit. Cic. 3. Verr. 26. Quòd si illinc inanis profugisses, tamen, &c.
Profugerunt metu perterriti. Seruius Cic. lib. 4. 12. 8.
Hinc centum triginta septem patres familiâs extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 101.
Ex Ponto Medea quondā profugisse dicitur. Ci. pro L. Man. 15
Inanem ex aliquo loco profugere, Vide Inanis.
Ad aliquem profugere. Cic. Attico, lib. 15. 329. 15.
Profugere à. Cic. de Senect. 43. Libenter uerò istinc, tanquam à domino agresti, ac furioso profugi.
Profugere in exilium. Cic. pro Domo sua, 67.
Profugere domo. Cic. de Claris Orat. 170.
Pedibus profugere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 99.
Ex tempestatum periculis profugere. Cic. 7. Ver. 123.
Ad otium profugere. Cic. 1. Offic. 99.
Profugio, cum accusatiuo. Curtius lib. 10. Nec serui quidem uno grege profugiunt dominos.

Profugus] pen. cor. Adiectiuum, (φύγας,) Qui longè aliquò fugit, procul à finibus suis uagus, quasi porrò fugatus. Salustius in bel. Catil. Troiani qui Aenea duce profugi sedibus incertis uagabantur.
Castra profuga. Claud. de bel. Getico, 60.
Classis profuga. Ouid. 13. Metam. 127.
Currus profugus. Ouid. 15. Metam. 102.
Pedem profugum referre. Ouid. epist. 21. 38.
Pudor profugus. Ouid. epist. 4. 31.
Puppis profuga. Ouid. 5. Trist. eleg. 3. 4.
Stirps profuga. Ouid. 2. Fast. 109.
Profugus, cum genitiuo. Plin. lib. 7. cap. 28. 4. Bis ab Annibale captus, bis uinculorum eius profugus.
Profugus, Qui diuersa petit loca, etiam si non fugatus. Vnde Horat. 1. Car. ode 35. 2. Profugos Scythas appellat, quòd crebrò domicilia mutent.

Profugium] profugij, dicitur quum longè aliquò fugitur, ubi se quis tutum putat. Cic. 1. Tusc. 194. Portum potius paratum nobis profugium putemus, quò uitam uelis passis prouehi liceat. De morte.
Exilium, non supplicium est, sed profugium, portusq; supplicij Cicero pro Cecinna, 72.

Profundo] profundis, profudi, profusum, penult. prodū. (προχέω, καταχέω, καταβάλλω, πρίημαι,) profundere, Largè fundere. Plautus Aulul. 9. 29. Aquam hercle plorat, quum lauat, profundere.
Animam profundere. Cic. Pro Marcello, 18.
Clamorem profundere. Cic. pro Flacco, 11.
Ignes profundere. Lucret. lib. 6. 42. Id est emittere.
Laborem profundere & perdere. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 7.
Lachrymas profundere. Cicero pro Plancio, 84. Et in Somnio Scipionis, 10. Quem ut uidi, equidem uim lachrymarum profudi.
Lachrymas oculis profundere. Virg. 12. Aeneid. 31.
Odium in clusum profundere in aliquem. Cic. in Pisonem, 11.
Palmites profundere dicitur uinea, quum ubertim fruticat. Columel. lib. 5. cap. 5. 16.
Sed ut ad ea quæ clariora sunt ueniam, res iam uniuersas profundam. Cic. 4. Acad. 153.
Sanguinem profundere. Cicero pro Cluentio, 13. Sanguinem suum profundere omnem cupit, dummodo profusum huius antè uideat.
Sanguinem pro patria profundere. Cic. 2. de Finib. 97.
Se in aliquem profundere. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 5.
Nihil est in natura rerum omnium, quod se uniuersum profundat, & quod totum repentè euolet. Cic. 2. de Orat. 174.
Verba profundere uentis. Lucret. lib. 4. 188.
Vires animi & ingenij profundere, pro omnes neruos intendere, & omnē ingenij uim applicare. Cic. ad Att. li. 1. 13. 5.
Vitam profundere. Cic. 1. Offic. 118.
Vocem profundere. Cic. 2. Tusc. 95. Sed quia in profundenda uoce omne corpus intenditur, uenitq; plaga uehementior.
Voces profudit pectore. Catul. Argon. epigr. 59. 42.
Voluptates quum inclusæ diutius & prima ætate compressæ & constrictæ fuerunt, subitò sese nonnunquam profundūt atq; eijciunt uniuersæ. Cic. pro Cælio, 59.

Profundere (καταναλίσκειν,) Supra modum exponere, siue insumere. Terent. Adelp. 1. 2. 54.
– tibi si istuc placet,
Profundat, perdat, pereat, nihil ad me attinet.

Cic.

Digitized by Google

Cic. 5. Verr. 132. Ait, omnia pecunia effici posse: dare, profundere, opponere, si uelis uincere. Idem in Catil. 31. Patrimonia sua profuderunt, fortunas suas obligurierunt.

Profusus] pen. prod. Participium, (κατάχυτος,) siue Nomẽ ex participio, Supra modum abundans. Plin. li. 11. ca. 41. 1. Mulieri ante septimum mensem profusum lac, inutile.

Sin ea quæ functus cunq; es, perire profusa. Lucret. lib. 3. 191.

Fletus super ora profusus. Ouid. 11. Metam. 132.

Lachrymis uultum lauere profusis. Ouid. 9. Metam. 137.

Profusus Nilus. Plin. lib. 5. cap. 9. 7.

Claustris profusi Caspiadæ. Valer. 6. Argon. 21.

Profusus usq; ad. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 7. Bonis clunibus, coda profusa usq; ad calces, &c. Id est protensa.

Profusus, (ὑπερπυκνός, περιέμενος,) Supra modum sumptuosus, in quit Festus. Cic. pro Murena 69. Odit Populus Rom. priuatam luxuriam, publicã magnificentiã diligit: nõ amat profusas epulas; sordes & inhumanitatem multo minus.

Profusa luxuries. Cic. p. Cælio 34.

Sumptibus profusis uiuere. Cic. pro Quintio 62.

Profusus homo. Cic. 3. Ver. 13. Pecuniosus, profusus, perditus.

Perditus ac profusus nepos. Cic. pro Quintio 22.

Profusus sui. Salust. in bello Cati. Alieni appetens, sui profusus, ardens in cupiditatibus.

Profusa hilaritas. Cic. 4. Tusc. 25.

Mens profusa. Stat. 3. Syl. 1. 19.

Ipsumq; genus iocandi non profusum neq; immoderatum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 145.

Profusus, Abiectus, iacens. Pacuuius, Profusus gemitu murmuro. Festus.

Profuse] pen. prod. Aducrbium, (κατηλεχυμένως,) Liuius 10. ab Vrbe 176. Hæc ipsa minitans obstitit profuse tendẽtibus suis in castra.

Profundus] Adiectiuũ, (βαθύς, βύθιος,) Dictum est quòd porrò, id est longè habeat fundum.

Acheron profundus, Vide Acheron.

Fornax profunda. Ouid. 2. Metam. 46.

Fretum profundum. Senec. Hippol. 12. 1.

Inane profundum. Lucret. lib. 1. 218.

Mare profundum & immensum. Cic. pro Plancio 12.

Pontus profundus. Virg. 5. Aeneid. 123.

Sinus profundus. Senec. Troade 6. 23.

Stagna profunda. Ouid. ad Liuiam 48.

Tartara profunda. Senec. Hipp. 8. 18.

Valles profundæ. Stat. 10. Theb. 19.

Profundus, Altus. Virg. 1. Aeneid. 13. cœlumq; profundum. Sic apud Liuium, lib. 8. bel. Mace. 101. Profunda altitudo.

Cæli profundi latus. Valer. 7. Argon. 96.

Syluæ profundæ. Lucret. lib. 5. 9.

Profundus, sæpe per translationem capitur: ut Profunda auaritia, Immensa & magna. Salust. in Iugurtha.

Cædes profunda. Stat. 10. Theb. 167.

Cupido profunda imperij & diuitiarum. Salust. in Iugurth.

Gula profunda. Suet. in Vitellio, cap. 7.

Libido profunda. Salust. de Rep. ordinanda.

Mero profundo caluere nubigenæ. Stat. 5. Theb. 53.

Nox profunda. Virg. 4. Aeneid. 6.

Os profundum, Exuberans. Horat. 4. Carm. ode 2. 2.

Tempestas profunda. Stat. 1. Achil. 10.

Venter profundus. Curtius lib. 10.

Summum & profundum, contraria. Cic. 3. de Fin. 73.

Profundũ, (βύθος, βύθου, βύσσα, βάραθρον,) Substãtiuũ. Mare.

Pater Profundi, Neptunus. Valer. 2. Argon. 122.

Gelidum profundum. Ouid. epist. 17. 18.

Latum profundum. Senec. Herc. fur. 11. 12.

Penetrale profundum. Claud. 2. Paneg. 89.

Rubrum profundum, Mare Erythræum. Lucan. lib. 8. 168.

Sæuum profundum. Silius lib. 13. 97.

Summum profundum. Ouid. 2. Metam. 54.

In profundum abijcere. Cic. 6. Verr. 22.

Natura ueritatem in profundo abstrusit. Cic. 4. Acad. 62.

Iacere se in profundum, Vide Iacio.

Indomito profundo iactari. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 8.

Mergere multos profundo. Senec. Octau. 6. 11.

Progemmo] progemmas, (βλαστέω,) progemmare, Gemmas trudere. De uinea dicitur. Colum. lib. 4. cap. 27. 1. Si palmis incipientibus, progemmantibusq; fossorem immiseris, magnam partem uindemiæ decusseris.

Progener] pen. corr. progeneri, m. g. (ἀδιγαμβρος,) Progenerum dicit auus, neptis suæ uirum.

Progener, Generi pater. Suetonius in Augusto, cap. 19. Liciniq; Pauli progeneri sui, &c.

Progenero] progeneras, pen. corr. (παιδοποιέω, παιδεποιέω,) progenerare, Generationem ex se producere. Plin. lib. 11. cap. 16. 5. Fœtus quonammodo progenerarent, magna inter eruditos & subtilis fuit quæstio.

Aquilæ non progenerant columbam. Horat. 4. Car. ode 4. 7.

Progeneratio] Verbale, (παιδοποιία,) Plin. lib. 8. c. 43. 1. Opera sine dubio geruli mirifica, arando quoq;, sed mularum maximè progeneratione. De asinis.

Progenies] pen. corr. progeniei, pen. prod. fœ. gen. (γέννα, γενεά,) Genus atq; familia. Cic. 9. Philip. 259. Reddita est ei tum à maioribus statua pro uita: quæ multos per annos progeniem eius honestaret. Idem de Vniuersit. 48.

Certa progenies. Senec. Troade 6. 11.

Dignissima cæli progenies. Stat. 2. Achil. 75.

Egregia progenies uirtute. Virg. 7. Aeneid. 52.

Ferrea progenies. Virg. 2. Georg. 69.

Impia progenies Tantali. Senec. Thyeste 2. 4.

Progenies Phaethon haud inficianda parenti. Ouid. 2. Met. 7.

Magna progenies Iouis. Catul. in Carm. seculari, epig. 32. 2.

Parua progenies. Virg. 1. Georg. 83. De coruis.

Prisca progenies. Claud. 1. in Ruff. 22.

Regia progenies. Ouid. 11. Metam. 151.

Vesana progenies. Claud. de bel. Gild. 67.

Viua progenies. Lucret. lib. 2. 125.

Vitiosiorem progeniem dare. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.

Propius abesse ab ortu, & diuina progenie. Cic. 1. Tusc. 43.

Orbatus progenie. Cic. 1. Tusc. 133.

Terræ progenies, Vide Terra.

Progenies uitis. Col. lib. 3. cap. 9. 6.

Progermino] progerminas, penul. corr. (καταβλαστέω,) progerminare, Huberrimum germen ex se producere dicitur surculus. Colum. lib. 4. cap. 10. 1. Putandi autem duo sunt tempora: melius autẽ (ut ait Mago) uernum, antè quàm surculus progerminet.

Progero] progeris, pen. corr. progessi, progestum, (ἐκπομπάζω, προπομπεύω,) progerere, Extra gerere, Efferre. Plin. lib. 11. cap. 18. 4. Quum defuncti progerunt, funerantiumq; more comitantur exequias. Colum. lib. 12. cap. 50. 7. Vrcei quibus oleum progeritur. Plin. lib. 18. cap. ult. ad finem, Formicæ uel concursantes, aut ouа progerentes.

Progigno] progignis, pen. prod. progenui, progenitum, pen. corr. (γεννάω,) progignere, Notæ significationis. Cic. 3. Off. 86. Sic hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Idem 1. de Diuina. 208. Atq; ut in seminibus uis inest earum rerum quæ ex his progignuntur: sic in causis conditæ sunt res futuræ. Lucret. lib. 2. 110.

Vt enim cæteri ex patribus, sic hic qui illud lumen progenuit,

Digitized by Google

ex filio eſt nominandus. Cic. 3. Off. 86.
Feræ te progenuere. Ouid. epiſt. 78.
Terra parens illam progenuit. Virg. 4. Aeneid. 36.
Progenitor] pen. cor. (προγενήτωρ,) Auct. Ouid. 11. Met.
Quid peperiſſe duos, & dis placuiſſe duobus, (64.
Et ſorti genitore, & progenitore Tonante
Eſſe ſatam prodeſt?
Prognariter] pen. corr. (γνωρίμως,) Aliud aduerbium, Ausdacter, ſtrenuè. Plaut. Pœn. 16. 39. Ego ſcio hercle utrunq; uelle. D. age, indica prognariter.
Prognatus] pen. prod. A diectiuum. (γνήτος,) Natus. Terent. Phorm. 1. 2. 65. Bonam, bonis prognatam. Cic. 3. Tuſcul. 44. Qualis enim tibi ille uidetur Tantalo prognatus Pelope natus?
A ſe prognatus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 16.
Artes, quas doceat quiuis Eques atq; Senator
A ſe prognatos. Hoc eſt liberos ſuos.
Quo prognatus eodem. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 6.
Pinus prognatæ uertice Peliaco. Catul. Argon. epig. 59.
Prognati, (γνώμενοι,) Liberi. Plaut. Amph. 8. 18. Res, parentes, patria & prognati, tutantur, ſeruantur.
Progne] (πρόκνη,) Pandionis Athenienſium regis filia fuit, quæ Tereo Thracum regi matrimonio iuncta eſt, ex qua filium Itym ſuſcepit, quem patri poſtea comedendum dedit, propter Philomelam ſororem ab eo uiolatam. Ouid. 6. Metam. 86. dicit eam fuiſſe uerſam in hirundinem, Itym uerò in phaſianum: quo in loco tota fabula deſcribitur. Vide etiã in dictione TEREVS. Virg. 4. Georg. Et manibus Progne pectus ſignata cruentis.
Progigneon] Vide Propnigeon.
Prognoſis] penult. prod. (πρόγνωσις,) præſentia, prouidentia dicitur.
Prognoſticon] pen. corr. (προγνωστικὸν,) Rei futuræ ſignũ. A Græco uerbo προγινώσκω, quod facit in futuro προγνώσομαι, quod præſcio, ſiue præcognoſco ſignificat. Vnde Hippocratis prognoſtica, quibus facile ægrotorum ſalus mórſue à medicis prædici ſolet. Cic. 2. de Diuinat. 68. Ex eo quidem loco & prognoſtica noſtra pronuntiabas, & genera herbarũ. Ibidem, li. 1. 22. Atq; his rerum præſenſionibus prognoſtica tua referta ſunt.
Si prognoſtica noſtra uera ſunt. Cic. Att. lib. 15. 329. 2.
Progredior] progrederis, pen. corr. progreſſus ſum, (προπορεύομαι, προΐημι, προάγω,) progredi, pen. corr. Vltra procedere. Plaut. Caſin. 19. 17.
Sed eccum progreditur cum corona & lampade
Meus ſocer. Cæſar 4. bel. Gal. 54.
Quum illi aut ex arido, aut paululum in aquam progreſſi, omnibus membris expediti, &c.
Regredi, & Progredi, oppoſita. Cic. 1. Off. 50.
Nihil progredi. Cic. pro Seſtio 64.
Progreſſus ſum ad Inalpinos cũ exercitu. Brutus Cic. lib. 1. 14.
Pedetentim progredi. Lucret. lib. 5. 92. (1.
Inceſſu tacito progredi. Virg. 12. Aeneid. 44.
Progredi magnis itineribus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 76.
Duos duntaxat pedes progredi. Cic. 3. de Orat. 100.
Tridui uiam progreſſi, rurſus reuerterunt. Cæſar 4. bel. Gal.
Progredi obuiam. Liu. 7. ab Vrbe 41. (477.
Progredi longius, per translationem, pro Sermonem extendere. Cic. 5. Verr. 122. Non dubito quin uobis ſatisfecerim Iudices, ueruntamen progrediar longius.
Vltrà progredi. Cic. 1. Tuſcul. 28.
In adulationem progredi. Tacit. lib. 3.
Progredi aliquid. Liu. 1. bel. Maced. 2. Iam prouideo animo, ueluti qui proximis litori uadis inducti mare pedibus ingrediuntur: quicquid progredior, in uaſtiorem me altitudinem ac uelut profundum inuehi.
Suis uiribus ſine adminiculo progredi. Quint. lib. 2. cap. 6. 4.
Ad omnia progredi. Cic. de Aruſp. reſp. 52.
De aliquo progredi aliquò. Cic. 6. Verr. 36.
Ne digitum quidem progredi, Prouerbialis formula, pro Ne minimum quidem. Cic. 4. Acad. 207. Non quæro ex his illa initia mathematicorum, quibus non conceſſis, digitũ progredi non poſſunt.
Vltra primas literas paulum aliquid progredi. Qu. li. 1. c. 1. 7.
In uirtute procedere & progredi. Cic. 4. de Fin. 105.
In eum locum progredi, ut, &c. Cic. 5. Verr. 57.
Progreſſus eò, Hoc eſt Eò peruenit, uel decidit. Cic. Attico, lib. 10. 195. 6. Indulgẽtia uidelicet noſtra depranatum, eò progreſſus eſt, quò non audeo dicere. Et 3. Verr. 112.
Neq; eò deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter uos conſeratis. Cic. Antequam iret in exil. 12.
Peruenit quoad feri hominis amentia progredi poteſt. Cicero 11. Philip. 293.
Quamobrem id primùm uideamus, ſi placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Cic. de Amic. 34.
Vix ultrà quò iam progrediatur habet. Ouidius 1. Faſt. 40. De amore.
Serpere longius atq; progredi dicitur calumnia. Cic. Anteq. 9.
Diuinatio coniectura nititur, ultra quam progredi non poteſt. Cic. 1. de Diuinat. 50.
Progreditur rationibus philoſophia. Cic. 4. Acad. 53.
Progrediens] (προάγων,) Participium, ſiue Nomẽ ex participio. Cic. 3. Tuſc. 92. Senſim enim & pedetentim progrediens extenuatur dolor.
Progrediente ætate, Hoc eſt in ipſo ætatis curſu. Cicero 5. de Finibus 106.
Progredi uia. Cic. 2. de Nat. deor. 115. Alij autem uim participem rationis atq; ordinis tanquam uia progredientem. De natura. Idem ibidem, 81.
Progrediens uſus. Cic. 1. de Fin. 105.
Progreſſus] Aliud participium, (προαγών,) Cic. de Senect. 29. Niſi fortè adoleſcentes pueritiam paululum ætate progreſſi, adoleſcentiam debeant requirere.
Viam multorum dierum progreſſus. Cic. 1. de Diuinat. 52.
Ex hac domo progreſſa iſta mulier de ueneni celeritate dicere audebit? Cic. pro Cælio 47. (greſſio.
Progreſſus, huius progreſſus, (προποδισμὸς,) Proceſſus, pro-
Audiui Cæſarem firmo progreſſu in caſtrum Truentinum uenire. Cn. Magnus Domitio Proconſ. in Epiſt. famil. Ciceronis, lib. 8. 162. 2.
Progreſſus & regreſſus quinq; ſtellarum errantium conſtantes & rati. Cic. 2. de Nat. deor. 73.
Arcere à progreſſu, & à reditu refrænare. Cic. 11. Phil. 291.
Anteceſſio & progreſſus. Cic. 1. Off. 19. Homo autem quoniã rationis eſt particeps, conſequentia cernit, cauſas rerum uidet, earumq; progreſſus & quaſi anteceſſiones nõ ignorat. Id eſt, futuros exitus, & quò res progrediatur & tendat.
Progreſſus ætatis. Cic. 5. Philip. 198.
Facere progreſſum in ſtudijs, quod Plinius Iunior Profectum facere dicit. Cic. 4. Tuſc. 67.
Habere progreſſum in ſtoicis, Idem. Cic. 1. de Nat. deor. 23.
Progreſsio] (προπόδισις,) Cic. 3. Off. 17. Quæ & ingenij bonitate multi aſſequuntur, & progreſſione dicendi.
Progreſſio ad uirtutem. Cic. 1. Acad. 31.
Origo & progreſſio uirtutum. Cic. 4. de Fin. 29.
Proh] (ὤ,) Interiectio, Vide Pro. Proh Iuppiter. Virgilius 4. Aeneid. 118.
Proh ſcelus. Virg. 5. Aeneid. 159.

Prohi-

Prohibeo] *prohibes, pen. corr. prohibui, prohibitum, pen. corr.* (κωλύω, ἀπείργω, διείργω, ἀποτρύνω, διοτρύνω, ἐρύκω, παρείργω, ἐπέχω, ἔχω,) *prohibere, Ex pro & habeo cõpositum, Vetare, seu impedire nequid fiat aut incipiatur. Virg. 1. Aeneid. 109.*

Quod genus hoc hominum: quaeue hunc tam barbara morem Permittit patria? hospitio prohibemur arenae. Terent. Heau. 3. 3. 12. Multa fert libido, ea prohibet facere tua pre(sentia.

Prohibere minaciter, *Vide Minaciae.*

Prohiberi & impediri. Cic. 4. Verr. 111.

Coram aliquid facere prohiberi. Cic. Octau. 4.

Prohibentur adire ad filios suos. Cic. 7. Verr. 91.

Lachrymae dolorq; prohibent loqui. Ouid. 9. Metam. 66.

Prohibere peregrinos uti urbibus. Cic. 3. Off. 61.

Prohibere ne. Cic. 1. Verr. 18. Daturus es huic crimini, quod tu potuisti prohibere ne fieret, & debuisti?

Prohibere quo minus. Colum. lib. 2. cap. 4. 3. Nihil prohibet quo minus mense Iulio ueruacta subigantur.

Prohibere & uetare quin. Plaut. Curcul. 2. 33.

Accusatiuo & ablatiuo cũ praepositione. Caesar 1. bel. Gal. 42. Caesarem certiorem faciunt, sese depopulatis agris nõ facilè ab oppidis uim hostium prohibere. Virg. 1. Aeneid. 107.

- prohibe infandos à nauibus ignes.

Prohiberi commeatu, aqua, &c. Hoc est, Detineri quo minus aquam, commeatum & alia necessaria habere possimus. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15. 8.

Accessum prohibere, *Vide Accedo.*

Accessus prohibet refugitq; uiriles. Ouid. 14. Metam. 127.

Aditum prohibere, *Vide Adeo, adis.*

Prohibere operas aditu. Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 4.

Agricultura prohiberi. Caesar 4. bel. Gal. 464.

Calamitate prohibere. Cic. pro L. Manil. 11.

Prohibere à conuitijs. Caesar 1. bel. Ciuil. 89.

Cibo prohiberi & tecto. Cic. 5. Verr. 49.

Detrimento aliquem prohibere. Author ad Heren. lib. 2. 50.

Dolorem dentium prohibet, Occurrit dentium dolori, impedit ne oriatur, Arcet. Plin. lib. 20. cap. 7. 1.

Domo prohibere. Terent. Phorm. 2. 3. 78.

Exitu prohibere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 187. 2.

Fuga prohibere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 184. 3.

Aliquem ab iniuria prohibere. Salust. in Iugurtha.

Ab insula procul praedones prohibere, & Intra insulam recipere, contraria. Cic. 6. Verr. 127.

Itinere prohibere. Caesar 1. bel. Gal. 35.

Ludo inani prohibere animos instabiles. Virgilius 4. Georg. 22. De apibus.

Motus & conatus alicuius prohibere. Cic. 2. in Catil. 45.

Nefas prohibere. Virg. 5. Aeneid. 40.

Periculo prohiberi. Cic. 4. Verr. 10.

A periculo Remp. prohibere. Cic. pro L. Manil. 12.

Potione prohibere per triduum. Colum. lib. 6. cap. 7. 2.

Aliquem prouincia prohibere. Plancus Cic. lib. 10. 15. 3.

A pugna prohibere. Caesar 4. bel. Gal. 587.

Bacchum rixis prohibere. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.

Sepultura aliquem prohibere. Author ad Heren. lib. 4. 183.

Seruitio prohibere: Liu. 1. ab Vrbe 174.

Prohibere à se uim. Plaut. Capt. 13. 35.

Voce prohibere aliquem, Impedire nequis loquatur. Cicero pro Ligario 8.

Vrbe prohibere aliquem. Ouid. 15. Metam. 120.

Prohibere, datiuo & accusatiuo iunctũ. Plaut. Curc. 14. 7. Ob(secro parentésne meos mihi prohibeas? Idem Mil. 10. 105.

Prohibessis] (ἀπείργῃς,) *pro Prohibueris, antiquè. Plaut. Pseud. 3. 12. id te Iuppiter*

Prohibessit. Cato ca. 141. 2. Vti in morbo uisos, inuisosq;, uiduertatem, uastitudinemq;, calamitates, intemperiasq; prohibessis. Sic Cic. 3. de Legib. 8.

Prohibens] *pen. corr. Particip.* (ἀπείργων,) *ut Lex naturae recta imperãs, prohibensq; cõtraria. Cic. 1. de Nat. deo, 52.*

Egredi deo prohibente. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 5.

Vento prohibente reuerti. Ouid. epist. 26.

Prohibendus] *Aliud participium:* (κωλυτέος,) *ut Ira maxime prohibenda in puniendo. Cic. 1. Off. 125.*

Prohibitorius] *Adiectiuum: ut Auis prohibitoria, apud Plinium lib. 10. cap. 14.*

Edictum prohibitorium. Paulus in L. Mutus & surdus. ff. De procur. Quia hoc edictum prohibitorium est.

Proiicio] *proijcis, pen. corr. proieci, pen. prod. proiectum,* (ἀποῤῥίπτω, προΐημι, καταῤῥίπτω, προβάλλω,) *proijcere, Porrò iacere. Virg. 6. Aeneid. 167.*

- proijce tela manu. Ouid epist. 20. 33. Proijcit ipse suas deducta fronte coronas.

Ante pedes proijcere aliquid. Virg. 5. Aeneid. 235.

Arma proijcere. Caesar 3. bel. Ciuil. 384.

Ampullas proijcere & sesquipedalia uerba. Horat. in Arte 26. Id est, Irrata uerba, inflata, grandia: emittere orationẽ tumidam. Adhuc enim ampullas uocamus quasi inflata uasa.

Animas proijcere. Virg. 6. Aeneid. 88. quasi rem uilem, inquit Seruius.

Strato proiecerat artus. Valer. 7. Argon. 29.

Aurum proijcere. Horat. 2. Serm. saty. 3. 20.

Diem proijcere, Oppetere. Stat. 1. Theb. 47.

Ille tamen superis aeterna piacula soluit,
Proiecitq; diem, nec iam amplius aethere nostro Vescitur: Ibidem, lib. 2. 132.

In exilium proijci. Cic. Antequam iret in exil. 19.

Foras proijcere. Cic. in Catil. 26. Quae quidem laetari mihi uidetur; quòd tantam pestem euomuerit, foràsq; proiecerit.

Fructu amoris proijcere, A se reijcere. Catul. in Camerium, epigra. 51. 5.

Lachrymas proijcere, pro Effundere. Hirtius 4. bel. Alex. 98.

Libertatem suam proijcere. Cic. pro C. Rabirio Post. 20.

Se proijcere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 173. 11. Tuas nunc epistolas à primo lego. Hae me paulum recreant. primae mouent et rogant, ne me proijciam. Hoc est, despondeant animum.

Diogenes proijci se iussit inhumatum. Cicero 1. Tuscul. 166. Hoc est abijci.

Se ad pedes proijcere, Humilitatis signũ. Cae. 1. bel. Gal. 105. Cic pro Sestio 20. Vos inquam pro meo capite ad pedes hominis impurissimi proiecistis.

Se ex naui proijcere. Caesar 5. bel. Gal. 559.

Se ex urbe proijcere, Subtrahere. Cic. 4. Philip.

Se in forum proijcere, Proripere. Liu. 2. ab Vrbe 95.

Se in iudicium proijcere. Cic. pro Caelio 13.

Se in muliebres fletus proijcere. Liu. 5. bel. Pun. 204.

Super amicum exanimem sese proijcere. Virg. 9. Aeneid. 89.

Proijcit se libido, ac proripit. Cic. 2. de Fin. 117.

Tectum proijcitur, pro Extenditur. Cic. in Topicis 11.

Virtutem patriam proijcere. Caesar 2. bel. Gal. 287.

Proiectus] (ἀπερριμμένος, προβλὴς,) *Participium, siue Nomen ex participio. Colum. lib. 12. cap. 2. 2. Quia ignoretur ubi proiectum iaceat quod desyderatur.*

Cibum proiectum odorari. Horat. Epod. 6. 2.

Simonides ignotum quendam proiectum mortuum quum uidisset, humauit. Cic. 1. de Diuinat. 100.

Ex naufragio ad saxa proiectus. Cic. 12. Philip. 132.

In puluere proiectus. Valer. 4. Argon. 54.

Sterpitur & toto proiectus corpore terrae. Virg. 12. Aen. 18.

Amor

Digitized by Google

Amor lucis proiectus. Silius lib. 10.9.
Corpus proiectum. Lucret. lib. 3.181.
Enses proiectos reddidit. Lucan. lib. 9.6.
Pudore proiecto loquar tua facta. Ouid. 6. Metam. 109.
Proiectus puer, dicitur expositus. Plaut. Cistel. 3.5. Paruulam puellam proiectam ex angiportu sustuli.
Proiectus, (προτεταμένος,) Extensus. Cic. 1. de Orat. 122. Brachium procerius proiectum, quasi quoddam telū orationis.
In antro uiridi proiectus. Virg. eclog. 2.15.
Exin proiectæ claro cum lumine Chelæ. Cic. in Arato 37.
In æquor proiectus. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7.12.
Proiecta insula. Cic. 6. Verr. 105. Quarum una est ea quam dixi, insula: quæ duobus portubus cincta, in utriusq; portus ostium aditumq; proiecta est.
Proiectæ humi uiteæ. Colum. lib. de Arboribus, cap. 4.1.
Vrbs proiecta in altum. Cic. 6. Verr. 18.
Proiecta audacia atq; eminens. Cic. pro Cluentio 145. Sic Proiecta cupiditas, apud eundem pro Domo sua 88.
Proiectus ad audendum. Cic. 3. Verr. 1.
Ad libidinem gens proiectissima. Tacit. lib. 21. de Iudæis.
Proiectas ac proditas ad inconsultam atq; improuidam pugnā legiones dixit Liuius.
Proiectum pro Contempto & uili. Tacit lib. 1. An ciues, quibus iam proiecta Senatus authoritas? Idem lib. 3.
Proiecta, Partes sunt domus prominentes, qualia sunt meniana & podia pensilia: unde aspectus est nobis in uicos & plateas. Budæus.
Proiectus, huius proiectus, (προβολή,) ipsa proiectio. Plin. lib. 17. cap. 12.4. Omnium quæ proiectu frontis ita diffunduntur, ut per ipsas non defluant imbres, stilla sæua est.
Corporis proiectus immanis. Lucret. lib. 3.201.
Proiectio] Verbale, (τάσις,) Cic. in Orat. 33. Brachij proiectio in contentionibus, contractio in remissis.
Proiecto] proiectas, (ῥιπτάζω,) proiectare, Frequēter proijcere.
Proiectare aliquē probris, Iniurijs afficere. Plau. Bacch. 11.38.
Proiectura] proiecturæ, pen. prod. (προβολή,) Proiecturæ Vitruuio sunt prominentiæ, & uelut supercilia quædam parietum arcendis stillicidijs inuenta: fabri larmieros appellant & intabulamenta. Quanquam etiam proprio nomine Coronæ uocentur: siue structura, siue intestino opere constent. Vitruuius lib. 2. cap. 8. Summis parietibus structura testacea sub tegula subijciatur altitudine circiter sesquipedali: habeatq; proiecturas coronarum. Ita uitari poterūt quæ solent in ijs fieri uitia. Budæus.
Proiectitius] Adiectiuum, Qui proiectus nutritur. Plautus Cistel. 1.8. Lemniq; natam despondit adolescentulo amore capto illius proiectitiæ.
Proin] Aduerbium, (διὰ ταῦτα,) Propterea, ideò, propter hoc. Terent. Eun. 1.1.11. Proin tu, dum est tempus, etiā atq; etiam cogita. Idem And. 2.4.5.
- orationem sperat inuenisse se,
Qua differat te: proin face, apud te ut sies.
Proinde] Aliud aduerbium, (διὸ τοίνυν, διόπερ,) Idem significans. Terent. And. 4.2.24. ne uacuum esse me nunc ad narrandum credas.
Proinde hinc uos amolimini. Liuius lib. 1. Satis scire origini Romanæ & deos affuisse, & non defuturam uirtutem: proinde ne grauarentur.
Proinde isti licet faciant quos uolent Cōsules. Ci. Att. 2.24.4.
Proinde bono animo sis. Cic. Attico, lib. 1.6.6.
Proinde fac magnū animum habeas. Cic. Cassio, lib. 12.6.4.
Proinde, si sapis uide. Cic. 4. Verr. 49.
Proinde si qui sunt, qui, &c. Cic. 7. Verr. 143.
Et proinde diligenter ab utroque conseruata sunt. Lepidus Ciceroni, libro 11.35.6.
Proinde, (ὁμοίως,) pro aduerbio similitudinis aliquando ponitur, eandemq; significationem habere uidetur cum Perinde. Terent. Phorm. 2.3.35. Proinde expiscare quasi non nosses. Cic. pro Domo sua 25. Proinde quasi isti aut de Cn. Pompeio aliter atq; ego existimo, sentiant, &c. Colum. lib. 11. cap. 52.1. Itaq; nonnulli gustu explorare maturitatem tentauerunt, ut siue dulcis esset sapor uuæ, siue acidus, proinde æstimarent. Tacit. lib. 12. Decretaq; eorum proinde haberi iusserat, ac si magistratus Romani constituissent. De Augusto loquitur.
Prolabor] pen. prod. prolaberis, pen. corr. prolapsus sum, (προάγομαι,) prolabi, Vltra labi. Cic. 2. de Nat. deor. 168. At Canis ad caudam serpens prolabitur Argo. Ex Poeta.
Prolapsus cecidit. Liu. 5. ab Vrbe 101.
Prolabi in caput. Liuius 7. bel. Pun. 178. Vetus codex habet Per caput.
Prolabi ex arbore. Plin. lib. 27. cap. 8.12. Et apud Liuium, li. 7. bel. Pun. 152. Prolabi ex equo.
Matris prolapsus ab aluo. Ouid. in Ibin, 45.
Prolabi timore. Cic. pro Quintio 51.
Prolabi longius. Cic. pro Cecinna 73.
Prolabi in misericordiam. Liu. 10. bel. Pun. 54.
Prolabi cupiditate. Cic. ad Atticum, lib. 1.12.12.
Prolapsus] Participiū: (προαχθείς, κατοφερχθείς, κατόψας,) ut
Equus prolapsus. Propert. lib. 4. eleg. 1.19.
Pergama prolapsa. Virg. 2. Aeneid. 111.
Prolapsa iuuentus refrænanda & coercenda: In malos mores deuoluta. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Prolapsa huc libido, ut. Cic. pro Cælio 37.
Verbum prolapsum ab aliqua cupiditate. Cic. pro Fonteio, 15.
Prolapsio] Verb. (κατόφεψις,) Cic. pro Cælio 32. Et interdū multas uias adolescentiæ lubricas ostēdit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsiōe uix posset.
Prolatio] Vide Profero.
Prolato] prolatas, pen. prod. (αὐξάνω, πλατύνω,) prolatare, Ex pro, & latus adiectiuo compositum, Idem quod Dilatare, & aliquando differre in aliquod tempus, & protrahere. Cic. in Catil. 78. Id opprimi sustentando ac prolatando nullo pacto potest. Sic 1. bel. Pun. 16. Nihil prolatandū ratus.
Agros prolatare. Tacit. lib. 18.
Diē prolatare. Silius lib. 3.29. Salust. in Catil. in Cethegus semper querebatur de ignauia sociorū: illos, dubitando, & dies prolatando, magnas opportunitates corrumpere.
Diem ex die prolatare. Tacit. lib. 5.
Vitam prolatare. Tacit. lib. 11.
Prolatatus] pen. prod. Participium, (αὐξηθείς,) ut Bellum prolatatum, Tacit. lib. 13. Prolatatū inter Parthos Romanosq; de obtinenda Armenia bellum acriter sumitur.
Prolatatio] prolatationis, Verb. (αὐξησμός,) Tacit. li. 19. Sed omnē prolatationem ut inimicam uictoriæ suspectabāt.
Prolecto] prolectas, (ἐπάγω) prolectare, Illectare significat. Cic. pro Flacco 14. Egentes, & leues spe largitionis, & uiatico publico, priuata etiam benignitate prolectat.
Prolepsis] huius prolepsis, (πρόληψις,) dici potest Latinè præsumptio: Ex πρὸ ante, & λῆψις sumptio, siue acceptio: siue ἀπὸ τοῦ προλαμβάνειν, hoc est à præsumēdo. Fitq; in oratione, quum id quod in aduersarij aut iudicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione dissoluere. Cic. 1. de Nat. deor. 62. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus, id est anteceptam animo rei quādam informationem? Sic. 2. de Diuinat. 163.

Digitized by Google

Proles] prolis,fœm.gen.(ἀπογόνη,)Progenies.Colum.libr. 7.de caprino pecore, Pascit autem, si est generosa proles, frequenter duos,nonnunquam trigeminos.Quint.lib.5.ca. 3.Proles ducenda,tragicum.

Proles & Soboles,uerba à Cicerone non euitata, ut ipse testatur lib. 3.de Orat.84.

Tuta diu uolucrũ proles,tum deniq; cæsa est.Ouid. 1.Fast.90.

Oliuæ proles.Virg.2.Georg.1.

Hominum futurorum proles.Cic.in Som.Scip.14.

Fœlix urbs proleuirûm.Virg.6.Aeneid.157.

Achilles Thetidis proles,Vide Achilles.

Degener proles.Senec.Agamemn.6.15.

Duellica proles equorũ.Lucret.lib.2.133. Alij legunt Bellica.

Effera.Lucret.lib.2.122.

Fœda.Senec.Medea 7.17.

Fœlix.Claud.2.de rapt.Pros.75.

Ignara parentis.Ouid.2.Metam.110.

Incerta.Seneca Thyeste 4.31.

Inclyta.Seneca Medea 7.17.

Masculaproles rusticorum militum.Horat.3.Carm.ode 6.8.

Noua.Lucret.lib.1.5.

Posthuma.Virg.6.Aeneid.153.

Præclara.Valer.2.Argon.30.

Pulcherrima.Virg.6.Aeneid.130.

Scelerata.Ouid.1.Metam.26.

Virilis.Virg.7.Aeneid.10.

Ambiguam prolem agnoscere.Virg.3.Aeneid.36.

Proles sine matre creata.Ouid.2.Metam.111.

Equitum,peditumq; prolem describunto.Cic.3.de Leg.10.

Geminam prolem dare.Virg.1.Aeneid.56.

Gemellam prolem eniti.Ouid.9.Metam.91.

Ferrea tum uerò proles exorta repentè est. Cicero 2.de Natura deorum 237.

Procudere prolem.Lucret.lib.5.171.

Pulchra prole parentem facere.Virg.1.Aeneid.16.

Producere prolẽ teneram à nido in aera.Ouid.8.Metam.43.

Propagare prolem.Lucret.lib.2.199.

Proletarius] Adiectiuum, (ὑπηνὸς,ὑπηνητὴς,) à Prole dictũ est.Proletarij dicti sunt qui in plebe Romana pauperrimi erant,& non amplius quàm mille & quingentos æris in censum deferebant,ut ait Nonius.Ennius Annalibus, Proletarij,ut publicitus,scutaq; ferriq; ornatus, Vide Gellium lib.16.cap.10.Festus,Proletarium,capitecensum dictũ ait, quòd his ciuitas cõstet,quasi proles progenie: ijdem & proletanei.Nonius,Proletarij dicti sunt plebeij, qui nihil Reip. exhibeant,sed tantum prolem sufficiant.

Proletarius sermo. Plautus Milite, 10.156. id est, nullis & plebeius.

Prolibo] prolibas,pen.prod.(προαπονδω,)prolibare. Antè libare.Plin.lib.35.cap.12.In sacris quidem etiam inter has opes non myrrhinis crystallinisue,sed fictilibus prolibatur sympulis.Idem lib.28.cap.4.13. Alij è tribus puteis pari mensura aquas miscent,& prolibant nouo fictili.

Prolicio] prolicis,pen.cor.prolexi,prolectum,(ἐφέλκω,) prolicere,Inducere. Antiquum. Plaut.Curcul.3.2. Eius amor cupidam huc me per tenebras prolicit.

Prolixus] Adiectiuum,(μακρὸς,ἐλατὸς,προμήκης,) A laxum fit quasi porrò laxum,quod longum,laxumq; est.Terent.Heaut.2.3.49.

Capillus passus,prolixus,circum caput
Reiectus negligenter.Varro 1.de Re rust.cap.9.5.Licet uidere fructuosas segetes ac restibiles,& arbores prolixas.

Barba prolixa.Virg.eclog.8.7.

Comæ prolixæ.Ouid.4.Trist.eleg.2.7.

Ictu prolixo prouolat.Lucretius lib.4.251. Hoc est uelocitate maxima.

Prolixus animus,Optimus:quòd quæ prolixa sunt, eò meliora:uel Prolixus animus, Liberalis.Cice.ad Atticum, li.16. 343.5.Quod quum ita sit,tamen interest nostra,Plancum hoc animo libenti prolixoq; facere. Vbi interpres,Prolixus,In causam propensus.

Natura prolixa & benefica.Cic.Attico,lib.3.8.31.

Ariobarzanes non in Pompeium prolixior per ipsum, quàm per me in Brutum.Id est propensior.Cic.Att.li.6.114.7.

Prolixus,Superfluus aliquando dicitur. Vnde Prolixa oratio, Prolixum iter,Prolixa uerba dicimus.Sipontinus.

Prolixe] Aduerbium,Longè,lateq;. Terent.Adelph.5.8. 21.uis est hæc quidem.D.age prolixè Mitio.Vbi Donatus, Aut age prolixè,id est age benignè, ut sit prolixè, benignè, secundum ueteres,aut, &c.

Prolixè aliquẽ accipere.Id est largè & lautè.Ter.Eu.5.9.52. Accipit hominem nemo melius prorsus,neq; prolixius.

Prolixè promittere, Largè, liberaliter. Cicero ad Cæsarem, libro 7.5.3.

Prolixè & cumulatè.Cic.pro L.Flacco,69. Adductus huius pudore,& non amplissimis patrimonij copijs,id non solum fecit,sed etiam prolixè,cumulateq; fecit.

Libenter,prolixè,& celeriter facere.Ci.ad Att.li.16.341.5.

Prolixè respondere.Cic.ad Att.lib.7.133.2.

Prolixitudo] pen.prod.prolixitudinis,(μῆκος,) Pacuuius Duloreste,Oromine flectas fandi prolixitudinem.

Prologus] prologi,penult.corr.masc.gen.(πρόλογος,) Proloquium,siue præfatio,ubi aut poeta excusatur, aut fabula commendatur.Prologus etiam narranda proponit.Teren. in Prologo Phorm.15.

Nullum inuenire prologum potuisset nouus
Quem diceret.

Prologus,aliquando ipsum hominem, prologum referentem significat.Terent. in Prologo Heaut. 11.Oratorẽ uoluit esse me,non prologum.

Prologium]prologij.(πρόλογιον,)Principium,Proloquiũ, Pacuuius.Quid est?nam exanimasti me prologio tuo. Fest.

Prolongo] prolongas,(μηλύνω,)prolongare, Longũ facere.Plin.lib.13.cap.3.1.Vestes prolongant tempus. Ex uetusto exemplari legitur prorogant.Seneca lib.5.de Benefi. Vt prolõgetur tibi dies mortis,nihil proficiet ad fœlicitatẽ.

Proloquor] pen.corr.proloqueris,proloquutus sum,(πρόφημι,προφέρω,ἀποφαίνομαι,) proloqui,Est quum quod in animo habemus,loquẽdo efferimus, ut ait Varro de Lingua Lat.Terent.And.1.5.21.Censen' ullum me uerbum potuisse proloqui?Idem Phorm.2.1.53.

-postquam ad iudices
Ventum est,non potuit cogitata proloqui. Cic.in Ora.82.

Me aũt siue peruagatissimus ille uersus qui uetat artẽ pudere proloqui quã factites,dissimulare nõ sinit quin delecter.

Proloqui,Multũ,siue plus loqui quàm par est.Plaut.Epid.10. 28. -nam,quid ego apud te proloqui parem?&c.

Proloquium] proloquij,(ἀξίωμα,) Sententia in qua nihil desyderatur.Quod etiam pro exordio ponitur.

Proloquium disiunctiuum, pro Disiuncto genere argumenti. Gellius lib.5.cap.11. Non ratum id neq; iustum, disiunctum esse ait, quoniam non necessum est alterum ex duobus,quæ disiunguntur, uerum esse:quod in proloquio disiunctiuo necessarium est.

Prolubium] prolubij,(ἐπιθυμία,)Cupiditas & uoluptas. Gellius lib.16.cap.19. Feros & immanes nauitas prolubium tamen audiendi subit.

Proludo] proludis,pen.prod.prolusi,prolusum,pen.prod.

Digitized by Google

(προαγωνίζομαι,)proludere, Est futurum certamen meditari, & exercendarum uirium causa, confirmandiq; animi uoluti simulacrũ quoddã certaminis inire. Vir.li.3.Geo.47.

Et tentat sese,atq; iraſci in cornua diſcit,
Arboris obnixus trunco:uentosq; lacessit
Ictibus,& ſparſa ad pugnam proludit arena. Sic lib.12.Aeneid.7.

Liturgia proludere. Iuuen.Saty.5.2.

Proludere,inquit Budæus, eſt aliquid agere quod ad iustũ certamen pertineat:quaſiq; exordium legitimi, pleniq; certaminis auſpicari. Cic.2.de Orat.177. Sed ut ipſis ſententijs quibus proluſerunt,uel pugnare poſſint.

In armis leuibus proludit. Ouid.ad Piſonem 18.

Dolor proludit per ſcelera. Seneca Medea,12.6.

Proluſio] proluſionis,Verbale, (προαγώνισμα,) Cice.2.de Ora.177.Atq; eiuſmodi illa proluſio debet eſſe,nõ ut,etc.

Proluſionis uocabulum ad causas translatum eſt. Sic Cicero diuinationem ſuam,proluſionẽ Verrinæ accuſationis uocat, 1.Verr.25.Sin mecum in hac proluſione nihil fueris: quẽ te in ipſa pugna cum acerrimo aduerſario fore putemus?

Proludium] proludij,(προαγών,)Id eſt Præludium,& initium orandi causæ,ſed per translationem. Gellius lib.5.ca.10.Sed maius mihi in iſta victoria proludium eſt,quũ te nõ in cauſa tantum,ſed in argumento quoq; iſto uinco.

Prolugeo] proluges,pen.prod.proluxi,proluctum,(ἐκπενθῶ,)prolugere.Feſtus, Prolugere dicuntur, qui ſolito diutius lugent.

Proluo] proluis,prolui,prolutum,pen.prod.(βρέχω,) proluere,Ex pro & lauo compoſitum,Multum.ſiue multo tẽpore lauare.Perſius in Prologo,1. Nec fonte labra prolui Caballino. Non enim omnino negat,ſed negat multum labra lauiſſe,humilitatis cauſa. Colum.lib.2.cap.18.5. Quoniam impetus aquarum proluit terram,nudatisq; radicibus germina non patitur coaleſcere. Virg.1.Aeneid.149.

-& pleno ſe proluit auro.

Cruor ſaucia proluit pectora. Stat.8.Theb.139.

Præcordia melius prolueris leni mulſo. Hor.2.Ser.ſaty.4.6.

Eridanus proluit ſyluas inſano contorquens uortice. Virgilius 1.Georg.97.

Proluus] pen.prod.Participium,(βεβρεγμένος,) ut Multa proluus uappa nauta atq; uiator. Horat.1.Ser.ſaty.5.4.

Proluuies] pen.corr.proluuiei,pen.prod.fœm.gen.(ῥύπος,) Immundities cuiuſcunq; rei ſordidæ. Vir.3.Aen.44.

-fœdiſſima uentris
Proluuies. Id eſt ſordis effuſio,inquit Seruius. Cice.ad Qu.fratrem,lib.3.23.1. Romæ,& maximè Appia,ad Martis, mira proluuies. Nonnulla exemplaria habent Aluuies. Colum.lib.12.cap.38.1.Et ad alui proluuiem.

Larga proluuie lauere ſaxa. Lucret.lib.5.190.

Proluuium] proluuij,Idem, (κατάπλυσμα,) Profuſio & prodigalitas,quum quis more aquæ opes profundit. Terentius Adelph.5.9.28.

Quod proluuium? quæ iſtæc ſubita eſt largitas?

Promercalis] & hoc promercale,pen.prod.(ὤνιος,) Dicitur quod paterfamiliâs uænale habet extra ea quæ uſui ſuo ſeruat,ut ait Budæus. Colum.lib.1.cap.8.9. Neue negotietur ſibi,pecuniaq; domini aut animalibus, aut rebus aliis promercalibus occupet. Suet. de Claris Grammat.23. quũ & officinas promercalium ueſtium exerceret. Gellius lib.4.cap.1.Ex ijs autem quæ promercalia & uſuaria in locis biſdem eſſent,ea ſola eſſe penoris putet,quæ ſint uſu annuo. Suet.in Cæſare,cap.54.Aurum promercale uocat id,quod Cæſar uendidit ſuperans ſibi, reſeruata tanta auri copia, quanta ſuo uſui ſatis eſſet.

Promereo] promeres, penn.corr.promerui,promeritum, pen.corr.(προσάγομαι,)promerere:& Promereor,promereris,promeritus ſum,promereri,Deponẽs, Idem quod Mereri.Terent.Phorm.3.2.31. Idem hoc tibi quod bene promeritus fueris,conduplicauerit. Cicero ad Quint.fratrem, lib.1.1.45.Etenim ſi in promerendo ut tibi tanti honores haberentur,quanti haud ſcio an nemini, fuiſti omnium dili gentiſſimus. Terent.Adelph.2.1.47. Verum enim quando bene promeruit,fiat:ſuum ius poſtulat.

Vota tua promeruere deos dextros marito. Stat.5.Sylu.1.15.

Officium promerere. Cic. Antequàm iret in exil.2.

Pœnam promerui. Ouid.1.Triſt.eleg.2.13.

Curæ teſtimonium promeruiſſe contentus. Quint.li.3.c.1.16.

Promereri de aliquo. Plaut.Menæch.24.8.

Promereri malum. Plaut.Amph.7.14.

Reus leuius punitus quàm ſit promeritus. Ci.2.de Inuen.184.

Promereri principem,pro Principatum. Plin.in Paneg.107. Quiſquis probatos Senatui utros ſuſcipit,hic maximè principem promeretur.

Promereri,(σὶνοιεῖν,)Beneficium præſtare, adiuuare, prodeſſe,Donato interprete. Virg.4.Aeneid.67.

-nunquam regina negabo
Promeritam. Terent.And.2.1.33.
Ego Charine,neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quum is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi.
Id eſt,nihil meretur,inquit Donatus: uel,ut idem ait, cum nihil præſtet.

Promereri de aliquo,Conferre beneficium in aliquem. Plautus Capt.16.11. -feciſti ut tibi.

Bene promereri de multis. Cic.2.Off.76.

Optimè de Repub.promereri. Cic.3.Philip.150.

Occaſionẽ promerendi nõ amittere. Q.Cic.de Petit.Conſ.12.

Diligentiſſimum eſſe in promerendo. Cic.Q.frat.li.1.1.45.

Promerens] pen.corr.promerentis,(σὶνοιῶν,)Qui bene de aliquo meretur. Plau.Aſin.4.2.Promerẽti optimè hoc cine pretij rẽdditur?

Promeritum] promeriti,pen.corr.(σὶνοιῶν,) Plaut.Perſa,1.5.27.Cic.Poſt reditum ad Quirites,lib.6. Quare hoc maius eſt in uos ueſtrum promeritum, quod non multitudini propinquorum,ſed nobiſmetipſis reddidiſtis.

Prometheus] pen. prod. (προμηθεύς,) triſyllabarum, teſte Ouidio lib.1.Metam.Iapeti filius ex Aſia Nympha cõiuge,poſt factos à ſe homines,dicitur auxilio Mineruæ cælum aſcendiſſe,& adhibita facula ad rotam Solis,ignem furatus:quem hominibus indicauit. Ob quã causam irati dij, duo mala immiſerunt terris,febres & morbos,ſicut & Sappho & Heſiodus memorant. Quod tangit & Horatius,lib.1.Carm.ode 3.6. Ipſum etiam Prometheum in monte Caucaſo per Mercurium religauerunt ad ſaxum:& adhibita aquila eſt,quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus, uir prudẽtiſſimus fuit dictus ἀπὸ τῆς προμηθείας,id eſt à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyrijs indicauit:quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo,nimia cura & ſolicitudine deprehenderat. Dicitur autem aquila cor eius exedere,quòd ἄχος,eſt ſollicitudo,qua ille afflictus, ſiderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt,ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum,& hominibus indicauit:unde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nã quadam arte ab eodem monſtrata, ſupernus ignis elicieba tur,qui mortalibus profuit,donec eo bene uſi ſunt. Nã poſt ea malo hominum uſu in perniciem eorum uerſus eſt: ſicut in Liuio lectum de Tullo Hoſtilio, qui eo igne exuſtus eſt cũ omnibus ſuis. Numa uerò Pompilius impunè eo uſus eſt

tantum

Digitized by Google

tantum in ſacris deorum. Hinc eſt quòd igne rapto, ab iratis numinibus morbi hominibus dicuntur immiſſi. Vide Seruium in illud Virg. 6. eclog. 9.
Caucaſeaſq; refert uolucres, furtumq; Promethei.
Scopuli Prometheī. Seneca Hercule fur. 13. 14.
Callidus Prometheus. Horat. 2. Carm. ode 18. 7.
Diri Prometheos artes. Stat. 11. Theb. 94.

Prometheus] pen. prod. (προμήθεος,) Adiectiuum quatuor ſyllabarum ut iugis Prometheis lecta herba. Propert. lib. 1. eleg. 11. 8.

Promethides] pen. prod. Patronymicum, maſc. gen. (προμηθίδης,) Ouid. 1. Metam. 79.
Inde Promethides placidis Epimethida dictis
Mulcet. De Deucalione.

Promico] promicas, pen. corr. (προτείνω,) promicare, Extendere, uel longè iacere. Næuius, Si quidem loqui uis, non perdocere, multa longè promicanda oratio eſt. Nonius.

Promineo] promines, penu. corr. prominui, (προβάλλω,) prominere, Vltra aliquid eminere, inquit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 37. 38. Simiæ dentes ut homini. Elephanto, intus ad mandendum quatuor, præterquam eos qui prominent. Horat. Epod. 5. 7.
Vulgus prominet excelſis tectis. Stat. 11. Theb. 83.
Prominere ante. Plin. lib. 8. ca. 32. 6. Aut enim paucos, aut nullos habent, nec in cornibus imis ramos, alioquin ante frontem prominere ſolitos iunioribus.
Prominere à cætera acie, pro Eminere ultra reliquam aciem. Liu. 2. bel. Pun. 196.
Collis prominet in Pontum. Ouid. 13. Metam. 167.
Prominere in memoriam ac poſteritatem, pro Extendi. Liuius 8. bel. Pun. 234.

Prominens] pen. corr. (προβάλλων,) Participium, ſiue Nomen ex participio. Liu. 7. bel. Pun. 255. Gallos prominens collis tegebat. Mart. lib. 5. 4.
Prominens, Nomen ſubſtantiuũ: (προβάλλον,) ut Littoris prominens. Tacit. lib. 1.

Promontorium] (ἄκρα, ἀκρωτήριον,) promontorij, Quæ ſi præeminens mons dictum, ſignificat montem in mari prominentem, aut aliquid ſimile. Plinius, Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum. Cic. 6. Verr. 92. Ab eo oppido non longè, in promontorio fanum eſt Iunonis antiquum.

Promiſcuus] Adiectiuum, (ἐπίκοινος, ἀδιάφορος,) Miſtũ, confuſum, incertum. Saluſtius, Diuina atq; humana habere promiſcua, nihil penſi atq; moderati habere. Liu. 2. ab Vrbe 130. Plusq; ibi ſanguinis promiſcuâ omnium generum cæde, quàm in ipſa dimicatione factum.
Connubia promiſcua. Liu. 4. ab Vrbe 5. Quam enim aliã uim connubia promiſcua habere, niſi ut ferarum propè ritu uulgentur concubitus plebis, patrumq;?
Victus promiſcuus. Plin. lib. 5. cap. 1. 15.
In promiſcuo aliquid habere. Plin. lib. 33. cap. 1. 21.
In uſum promiſcuum uenire. Plin. lib. 9. cap. 35. 20.
Operam promiſcuam dare, Mutuam operam tradere. Plautus Rud. 24. 138.
Promiſcuum genus apud Grammaticos, Genus epicœnum, & quaſi incertum ſiue confuſum. Quint. lib. 1. cap. 4. 18.

Promiſcuè] Aduerbium, Miſtè, confuſè, incertè. Plin. auunculus, lib. 11. cap. 37. 8. In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, iam quidem promiſcuè maribus ac fœminis. Liu. ab Vrbe, lib. 3. 197. Placet pecudum, ferarumq; ritu promiſcuè in concubitus ruere?
Promiſcuè & Propriè, contraria. Cic. 2. de Lege Agra. 84. id mẽ promiſcuè toto, quàm propriè parua frui parte malletis.
Promiſcuè & communiter. Cic. pro Fonteio 11. Vnũ eſt enim & ſimplex aurium iudicium, & promiſcuè & communiter ſtultis ac ſapientibus ab natura datum.
Haurire promiſcuè ex aliquo loco. Cic. 3. de Orat. 41.

Promitto] promittis, promiſi, pen. prod. promiſſum, (ὑπισχνέομαι, ὑφίστημι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυάω, ἐγγυάομαι, ἐθέλω,) promittere, Polliceri. Terent. Adelph. 5. 8. 18. Fac: promiſi ego illis. Cicero, Iam enim totum quod tibi promiſeram, præſtiti.
Dij faxint ut faciat ea quæ promittit. Cic. Attico, li. 16. 331. 5.
Vix uidebar quod promiſerã, præſtare poſſe. Ci. ad Brut. 18. 3.
Promittere ad cœnam, Hoc eſt Promittere ſe iturum ad cœnã. Plaut. Menæh. 17. 35.
Promittere foràs ad cœnam. Plaut. Sticho 10. 16.
Promittere ad fratrem, Hoc eſt Se iturum ad fratrem. Cicero 2. de Orat. 16.
De re aliqua promittere. Quint. lib. 3. cap. 9. 6. Nec eſſe utilis poteſt, niſi cõſtiterit, quid debeat de probatiõe promittere.
Promittere prolixè de re aliqua. Cic. Cæſari, lib. 7. 5. 3.
Bene promittere. Ouid. 3. de Arte 92.
Quæ autem inconſtantia deorum, ut primis minentur extis, bene promittant ſecundis? Cic. 2. de Diuinat. 56.
Difficulter promittere. Seneca epiſt. 1. Aut timidè negauit, aut promiſit, ſed difficulter.
Timidè promittere. Ouid. 1. de Arte 127.
Verè promittere. Catul. ad Leſbiam, epig. 104. 1.
Promittere & affirmare. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 15.
Promittere atq; confirmare. Cice. ad Sulpitium, lib. 13. 28. 6. Quod ita eſſe tibi promitto, atq; confirmo. Idem Appio Pulch. lib. 3. 10. 5.
Promittere ac ſpondere. Cic. pro Cælio 61. Promitto hoc uobis, & Reipub. ſpondeo. Item Craßipedi, lib. 13. 10. 6.
Promitto, recipio, ſpondeo P.C. C. Cæſarem talem ſemper fore ciuem, &c. Cic. 5. Philip. 201.
Promittere, & in ſe recipere. Cic. ad Brutum, lib. 13. 118.
Damni infecti promittere. Cic. in Topicis 10.
Auxilium promittere alicui. Ouid. 13. Metam. 66.
Auidi promittere bellum. Stat. 3. Theb. 78.
Promiſi mea fide. Plaut. Menæh. 19. 6.
Promittere ſe facturum aliquid. Plaut. Aſin. 16. 80.
Promitto fore. Plaut. Aulul. 7. 42.
Magna promittere. Silius lib. 8. 47.
Opem promittere. Ouid. 5. Faſt. 50.
Torum promiſit illi. Ouid. 7. Metam. 18.
Vana promittere. Ouid. epiſt. 15. 60.
Vadimonium promittere. Cic. 5. Verr. 30.
Promittere, Producere. Plin. lib. 16. cap. 26. 3. In maxima tamen admiratione pinus eſt. Habet fructum matureſcentem, habet proximo anno ad maturitatem uenturum, ac deinde tertio. nec ulla arborum auidius ſe promittit, id eſt (ut ego quidem interpretor) porrò mittit, profert ſe, & in fructum effert. Niſi fortè quis putet idem eſſe ac ſi diceret, fructum de ſe pollicetur: quippe in annum tertium promittit. Cæſar 8. bel. Gal. 36. Quo tutius altitudine eſſet, hoc audacius longiuſq; tela promitteret.
Promittere barbam. Liu. 6. ab Vrbe 73. Tacit. li. 2. Donec crinem barbamq; promitteret.

Promiſſus] Participium, (ἐπαγγελθείς, ἐγγυητός,) Cic. pro Q. Roſc. 9. Quæ ex liberalitate huius promiſſa ſit & oſtentata.
Corpus mihi promiſſum. Ouid. epiſt. 19. 29.
Dies promiſſa aderat. Virg. 9. Aeneid. 22.
Dona promiſſa reddere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 2.
Donum Ioui dicatum atq; promiſſum. Cic. 7. Verr. 144.
Fides promiſſa. Virg. 6. Aeneid. 70.

Digitized by Google

Fœdera promissa. Ouid. 2. Fast. 32.
Munus promissum. Ouid. 3. Fast. 73.
Nox promissa. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 10.
Soluere promissa præmia alicui. Ouid. 14. Metam. 165.
Salùs promissa tibi est. Lucanus lib. 4. 48.
Promissa barba, Prolixa & dependens, siue longa. Virg. eclog. 6. 7. Plin. epist. 147. lib. 7. ad Suram, Mox apparebat idolum senex macie & squalore confectus, promissa barba horrenti capillo. Festus, Promissum capillum dicunt longum. Item, Barba promissa, uelut porrò missa. Li. 2. ab Vrbe 96.
Capillus promissus. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Comæ promissæ. Liu. lib. 8. bel. Mace. 4. Procera corpora, promissæ & rutilatæ comæ, uasta scuta, prælõgi gladij. De Gal
Promisso uentre arietes. Colum. lib. 7. cap. 3. 3. (lis.
Promissum] Substantiuum, (ἐπάγγελμα,) Quod pollicemur. Plin. lib. 12. cap. 1. 3. Elico ex Heluetijs Romæ commoratus, olei ac uini promissa remeans secum tulit. Vetus codex habet præmissa.
Promissum ac receptum interuertere. Cic. 2. Phil. 86.
Constantia promissi. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 1.
Sponsor promissorum alicuius. Cicero Dolabellæ in Epistolis ad Atticum, lib. 15. 328. 5.
Dextra non tam in bellis & in prælijs, quàm in promissis & fide firmior. Cic. pro Deiotaro 4.
Infida promissa. Valer. 2. Argon. 116.
Superba promissa. Valer. 4. Argon. 150.
Vberius promissum. Cic. 5. Tusc. 30.
Absoluere promissum, Vide Absoluo.
Admouere promissis spem recursus. Ouid. 11. Metam. 91.
Ditibus promissis commoueri. Silius lib. 3. 104.
Complere promissum, Vide Compleo.
Conficere munus promissi. Cic. in Partit. 73.
Consequi promissa. Cic. 1. Tusc. 152.
Dignum promissis dicere aliquid. Horat. 2. Serm. saty. 3. 1.
Dare blanda promissa. Catul. Argon. 59. 28.
Efficere promissum & conuentum cuipiam. Cic. 1. Off. 46.
Exigere promissa. Cic. 3. Off. 127.
Expetere promissa. Cic Bithynico, lib. 6. 17. 1.
Exuere promissa. Tacit. lib. 13.
Facere promissum alicui. Cic. 1. Philip. 12.
Ferre munera uberiora promissis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 14.
Firmare promissa. Ouid. 10. Metam. 86.
Flagitare promissum. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 11. 14.
Implere promissum. Plin. epist. 12. lib. 2.
Inducere aliquem promissis, Vide Induco.
Inani promisso ludere aliquem. Ouid. 3. Fast. 137.
Manere promissis, & seruare fidem. Virg. 2. Aen. 32. Vide Ma
Morari aliquem plura in promissis. Lucret. lib. 5. 19. (neo.
Largis promissis onerare pectora alicuius. Silius lib. 17. 116.
Parere promissis, Facere quod promisisti. Ouid. 5. Fast. 101.
Patrare promissa, Vide Patro.
Pendere promissis. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 4.
Perficere promissa, Vide Perficio.
Reddere promissa. Virg. 5. Aeneid. 78.
Referre promissa. Ouid. 14. Metam. 4.
Repetere promissum. Cic. pro Plancio 82.
Satisfacere promisso. Cic. 7. Verr. 108.
Seruare promissa. Cic. 1. Off. 47.
Soluere promissa militibus. Cic. Comificio, lib. 12. 29. 10.
Stare promissis. Cic. 1. Off. 48.
Teneri uoto & promisso. Cic. Attico, lib. 12. 241. 10.
Trahunt promissa puellas. Ouid. 1. de Arte 127.
Promissio] Verbale, idem, (ἐγγυὴ, ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις) Cic. 3. de Orat. 114. Promissio, deprecatio, obsecratio. Idem ad Atticum, lib. 8. 153. 6. Cum literis, cum mandatis, cum promissione prouinciæ.
Scelerum promissio. Cic. 8. Philip. 241.
Promo] premis, prompsi, promptum, (ἐμφέρω, προβάλλω, προχειρίζομαι,) promere, Proferre, exponere, educere. Virgil. 2. Aeneid. 52.
- illos patefactus ad auras
Reddit equus, lætiq; cauo se robore promunt.
Vina horna promere dolio. Horat. Epod. 2. 10.
Nisi idcirco molestè pateris, quòd HS IↃↃↃ tu ex arca proferebas, HS. CCCIↃↃↃ. ex disciplina & artificio Roscius promebat. Cic. pro Roscio Comœdo 17.
Ex armario aurum promere. Cic. pro Cælio 40.
Pecuniam ex ærario promere. Cic. 5. Verr. 169.
Promere è sacrario. Plin. lib. 33. cap. 1. 19.
Libros è bibliotheca promere. Cic. 3. de Fin. 10.
Promere de nartheco medicamenta. Cic. 2. de Fin. 38.
Spicula promit de pharetra. Ouid. 3. de Arte 103.
Promere in usus. Colum. lib. 2. cap. 10. 13.
Aestus promit Titan. Senec. Herc. Oetæo, 12. 10.
Diem promit & celat sol. Horat. in Carm. secul. 2.
Gemitus de pectore promere. Mart. lib. 10. 85.
Voces promere. Cic. 1. de Diuinat. 39.
Promere, Eloqui. Plin. in Paneg. 112. Iubes quæ sentimus promere in medium. Plaut. Asin. 3. 11.
In publicum aliquid promere. Quint. lib. 1. cap. 1. 17.
Promere à se, Vide A uel Ab.
Animus eruditus qui semper aliquid promat quod alios delectet. Luceius Ciceroni, lib. 5. 14. 3.
Aliquid ex scientia obscuriore promere & assumere. Cic. 1. de Orator. 31. (Top. 5.
Loci sunt quasi sedes è quibus argumenta promuntur. Cic. in
Promere cõsilia, Aperire, palàm facere. Ci. ad Att. li. 9. 190. 5.
Obscura promere. Horat. 1. Carm. ode 34. 3.
Orationem de se promere. Tacit. lib. 18.
Prompto] promptas, (προχειρίζω,) promptare, Frequentatiuum. Plaut. Bacchid. 8. 62. Quia malum si promptet, in dies faciat minus. Idem Pseud. 9. 35. (cipio.
Promptus] (προλελειμμένος,) Part. siue Nomẽ ex participio Clausum, & Promptum, contraria. Salustius in bel. Cati. Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere.
Promptus] (πρόφρων, πρόχειρος, πρόθυμος, ἐνθυμος,) Qui iam paratus est ad augendũ, & in quo nulla mora est, quasi iam productus: expeditus, alacer, ardens. Salustius, Natura ferox, uehens, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat.
Paratus & promptus. Cic. 1. Verr. 22.
Promptus ingenio, Qui ingenium ad omnia paratum habet. Liu. 5. ab Vrbe 9. Is tum iam non promptus ingenio tantũ, sed usu etiam exercitatus, talem orationem habuit.
Promptus lingua. Liu. 2. ab Vrbe 199.
Promptior manu. Liu. 2. ab Vrbe. 245.
Promptus seruitio, pro Ad seruitium. Tacit. lib. 1.
Promptus ad. Liu. 1. bel. Maced. 134. Quòd promptiores ad subeundam omnem dimicationem uidebatur facturum, id metum, pigritiamq; incussit.
Ad arma promptior. Ouid. 1. Metam. 26.
Quirites prompti ad bella. Ouid. 3. Fast. 56.
Promptus & nõ inexercitatus ad dicendũ. Cic. de Cla. Or. 70.
Ad discendum promptus. Quint. lib. 1. cap. 1. 2.
Promptior ad pericula. Cic. 1. Off. 117.
Ad pugnam promptus. Cic. pro Milone 40.
Ad ium promptus. Cic. 2. de Lege Agrar. 81.
Aditus ad honores capessendos prompti. Tacit. lib. 3.

Te esse

Digitized by Google

Te esse hilari animo & prompto ad iocandum ualde me iuuat. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 1.
Animum tuum promptum & alacrem perspexi ad defendendam Rempub. Cic. Appio, lib. 3. 111. 13.
Prompta & parata in respondendo celeritas. Cic. de Cla. Ora.
Promptissimus homo & experiens. Cic. 6. Verr. 32. (79.
Ingenium promptum ad asperiora Druso erat. Tacit. lib. 1.
Promptum in adulationes ingenium. Tacit. lib. 15.
Lingua prompta ad sonos rigidos. Ouid. 4. Fast. 62.
Manus promptas in fata alicuius continere. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 10. 5.
Alacri & prompto ore ac uultu, huc atq; illuc intueri. Cicero 1. de Orat. 91.
Pectus promptum ad uulnera. Lucan. lib. 5. 64.
Rabies in ferrum promptissima. Lucan. lib. 7. 49.
Facilis & prompta responsio. Cic. 1. de Orat. 122.
Studia prompta. Tacit. lib. 2. Prompta illi legionum studia.
Promptus, per trãslationẽ, dicitur manifestus, & apertus, quũ res à secretiore loco educitur, ut parata nobis et ad manus sit.
Prompta & aperta, quibus Occulta & recondita opponũtur. Cic. 1. de Fin. 46. Altera occulta quædã & quasi inuoluta aperiri, altera prompta & aperta iudicari. Idẽ 6. Ver. 37.
Eminentia & prompta. Cic. 3. de Orat. 119.
Loca prompta, Publica, & in propatulo. Lucret. lib. 6. 255.
Prompta & exposita fides. Cic. pro Cecinna 57.
In promptu rem esse dicimus, Id est manifestam. Cice. 4. Acad. 20. A me enim ea quæ in promptu erant, dicta sunt: à Lucullo autem reconditiora desydero. Ibidem, lib. 1. 6.
Sed hæc quoq; in promptu fuerunt, nunc interiora uideamus. Cic. 2. de Diuinat. 185.
Hoc decorum non recondita quadam ratione cernitur, sed est in promptu. Cic. 1. Off. 134.
In promptu habere. Cic. 3. Tusc. 92.
Patere & in promptu esse omnibus. Cic. 1. de Orat. 13.
Quod omnibus patet, & æquè promptum est mihi & alijs. Cicero pro Murena 25.
In promptu aliquid ponere, cui opponitur Contẽgere & abdere. Cicero 1. Off. 176.
Cognita in promptu. Lucret. lib. 2. 174.
Promptum est. Quint. lib. 9. cap. 1. Neq; enim me mouent nomina illa quæ fingere utiq; Græcis promptissimũ est. Id est facillimum. Idem lib. 10. cap. 7. Promptum hoc, & in expedito positum, exercitatione sola continetur.
Non est promptum cognoscere unde, &c. Ouid. 3. Meta. 20.
Haud promptum, Non facile inuentu. Plin. lib. 9. cap. 35. 9.
Promptus, cum genitiuo. Gel. lib. 10. ca. 22. Plato ueritatis homo amicissimus, eiusq; omnibus exhibendæ promptissimus.
Promptum] Substantiuum, (πρόχειρον,) Lucr. lib. 6. 164. Expiratq; foras in aperta promptaq; cæli.
Promptissime] Aduerbiũ (προθυμότατα,) Confestim. Plin. epist. 82. c. Quare ego uerò Corelliæ adero promptissimè: nec subire offensas recusabo.
Promptuarius] Adiectiuum, (ταμίειος,) ut Promptuaria cella, Ex qua aliquid depromitur. Plaut. Amphit. 4. 4. Inde cras è promptuaria cella depromar ad flagrum? Hic, pro carcere posuit.
Promptuarium] promptuarij, (ταμεῖον,) Locus in quo res ad usum necessariæ ita repositæ sunt, ut statim promi ac proferri possint: ut ait Sipontinus. Cato ca. 11. 3. Armariũ, promptuarium unum scamna longa sex.
Promus] promi, masc. gen. Cellarius. Plaut. Pœn. 10. 5. Aedepol feci sti prodigum promum tibi. Colum. lib. 12. cap. 3. 7. Promis quoq; & cellarijs aliquid attendentibus aut mercuentibus interuenire.
Per translationem dixit Plautus in Trin. 4. 35. - ne admittam Culpam ego meo sum promus pectori.
Promonstra] Prodigia, inquit Festus.
Promontorium] Vide Promineo.
Promontorium Mineruæ, (κιρκαῖον ἄκρον,) est iuxtà Surrentũ, in quo olim Sirenes habitasse feruntur. In illius aũt extremo est Atheneũ, hoc est Mineruæ sacellum, quod Vlysses ædificasse narratur. Huius meminit Ouid. 15. Met. 142. Inde legit Capreas, Promontoriumq; Mineruæ.
Promoueo] promoues, pen. corr. promoui, promotum, pe. prod. (προλιόπτω, προνέμω, μεγυνάω, ὀρνύω, προάγω, παρὸ τρύνω,) promouere, Vltra mouere, prouehere. Terent. Eunuch. 5. 2. 4. Moue uerò ocyus te nutrix. S. moueo. C. uideo, at nihil promoues. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4. Assa in alterum apodyterij angulum promoui.
Promouere onera & portare. Colum. lib. 11. cap. 1. 7.
Scalas, & machinamenta promouere. Tacit. lib. 15.
Gradum promouere ab aliquo loco. Stat. 12. Theb. 109.
Promouere loco aliquid, est Deducere quòd non expedit. Horatius Epod. 11. 3.
Promouere aliquem. Cic. Att. li. 4. 81. 2. Inde domũ, cœnatus, ut sim præsto Miloni: ibi igitur te uidebo & promouebo.
Promouere, (ἐκτινέω,) Extendere. Plin. epist. 173. li. 8. ad Gallum, Rursus omnes in eundem locum depulsæ, quâ steterũt, promouent terram: & modò hâc, modò illâc lacum reddunt, auferuntq;.
Aciem promouere, Vide Acies.
Cornua aciei utrinq; promouere. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.
Imperium promouere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 14.
Promosse, pro Promouisse. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 4. Roma, nisi immensum uires promosset in orbem, &c.
Promouere, Prolongare, producere tempus. Terent. And. 4. 2. 28. Eho tu impudens, non satis habes quòd tibi dieculam addo Quantum huic promoueo nuptias?
Promouere, Proficere. Teren. Hecy. 4. 4. 81. Abibo hinc, præsens quando promoueo parum.
Promotus, pen. prod. Participium, (προωγμένος,) ultra motus.
Classis promota attollit fluctus. Stat. 1. Achil. 89.
Promota & remota. Cic. 3. de Finib. 81. Sic in uita non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est producta nominentur. Quæ uel ita appellemus (id erit uerbum è uerbo) uel promota & remota, uel (ut dudũ diximus) præposita uel præcipua, & illa reiecta.
Promotus ad dignitates. Plin. epist. 151.
Promulgo] promulgas, promulgare, Publicare, palàm pronunciare: quasi Proulgare. Festus, Leges promulgari dicuntur, quum primum in uulgus eduntur. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 7. 2. Cato legem promulgauit de imperio Lentuli abrogando. Sic 4. Verr. 126.
De meo reditu octo Tribuni promulgarunt. Cic. pro Sest. 59.
Tribuni qui promulgarent de salute mea, & ad uos sæpe referrent. Cic. Post reditum, in Senatu 3.
Qui de Cæsare monstra promulgarunt quibus intercederet nemo. Cic. Qu. fratri, lib. 2 10. 6.
Quæstionem promulgare. Cic. in Vatinium 20. Id est ad populum ferre rogationem. Budæus.
Rogationem promulgare. Quint. lib. 2. cap. 4. 26.
Promulgatus] pen. prod. Participium. ut Prælia promulgata. Cic. pro Murena 28.
Re multos dies promulgata & cognita. Cic. pro Flacco 12.
Promulgata, proposita, in ærario cognita, agunto. Cicero 3. de Legibus 16.
Promulgatio] Verbale. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 3. Subitò exorta est nefaria Catonis promulgatio.

Digitized by Google

Illæ enim leges nulla promulgatione latæ sunt, antequam scriptæ. Cic. 2. Phil. 18.

Promulgatio trinundinum. Cic. 5. Phil. 169.

Promulsis] *promulsidis, fœ. ge.* (ὑπομέλι,) Potio ex mulso condita. Cic. Papyrio Pæto, lib. 9. 16. 24. *neq; est quòd in promulside spei ponas aliquid, quam totam sustuli. Eidē, lib. 9. 20. 20. Habuisses enim non hospitem, sed contubernalem. At quem uirum? non eum, quem tu es solitus promulside conficere. Integram famem ad ouum affero, itaq; usq; ad assum uitulinum opera perducitur.*

Promuscis] *promuscidis, fœ. gen.* (προβοσκὶς,) Manus siue proboscis elephantorū alias dicitur. Pli. lib. 8. ca. 7. 1. *Promuscidem elephantorū facillimè amputari, Pyrrhi prælio rū experimentis patuit. Vetus exemplar proboscidē legit.*

Promus] Vide Promo.

Pronecto] *pronectis, pronexi & pronexui, pronexū,* (ἅμα τανύω,) *pronectere. Stat. 4. Syl. 3. 30.*

Vidi quam seriem morantis ęui
Pronectant tibi candidæ sorores. Hoc est in longum tempus nectant.

Pronepos] *pen. corr. pronepotis, pen. prod. ma. ge.* (πρόγονος,) Nepotis filius. Cic. 13. Phil. 3 5 4. *Hæc si cogitas M. Lepide, M. Lepidi Pontificis Maximi fueris pronepos. Idem ad Atticum, lib. 16. 338. 4. Quintus tui pronepos scribit ad patris mei nepotem.*

Iouis pronepos, Aiax. Ouid. 13. Metam. 29.

Proneptis] *huius proneptis,* (πρόγονη,) Neptis filia.

Pronomen] *pen. prod. pronominis, neut. gen.* (ἀντωνυμία,) Pars est orationis Grammaticis, dicta quòd uice nominis ponatur. *Vt enim quum nomē ponimus, explicamus per sonam: sic ponendo pronomen, tacito nomine, ut quum dicimus, Hic legit, ille scribit. De hoc consule Priscianum, & alios grammaticos.*

Pronuba] *pronubæ, pen. corr.* (πρόμνηστρια, νυμφεύτρια,) *Pronubæ dicuntur quæ in obsequio nubētis sunt, inquit Donatus, quæ nubentes domum mariti deducunt, ac comitantur. Pronuba dicitur, quæ nuptijs celebrandis præest, & ea ex parte uxoris: sicut auspex ex parte uiri. Inde pronuba Iuno dicitur.* Virg. 4. Aeneid. 33.

Flamma pronuba. Claud. 1. de raptu Proserp. 27. *tenerum iam pronuba flamma pudorem*
Sollicitat. Hoc est ingenitus ardor quidam qui ætate matura uirgines ad nuptias prouocat, aut certè connubij tempus, quippe nouam nuptam faces præibant.

Pronuntio] *pronuntias,* (ἐκφωνέω, ἐκφέρω,) *pronuntiare, Est id quod uulgò memoriter recitare dicitur. Plinius auunculus lib. 7. cap. 48. 6. Luceia mima centum annis in scena pronuntiauit.*

Perperam pronuntiare, Vide Perperam.

Memoriter pronuntiare multos uersus. Cic. 2. de Diuinat. 21.

Ad comicum morē aliquid pronuntiare. Quin. lib. 1. cap. 8. 3.

Vno spiritu multos uersus pronuntiare. Cice. 1. de Orat. 137.

Pronuntiare (inquit Budæus) uerbum est iuris in alio significatu, pro eo quod est Expressē & nominatim prædicere, præfariq; ex bona fide in rebus contrahendis. Vlpian. in L. prima, De Aedilitio edicto, *sæpe in ea significatione usus est. et in L. Quòd si nolit, Qui mancipia uendunt, nationē cuiusq; in uenditione pronuntiare debent. Hoc Græci* ἐκφωνεῖν, *dicunt.* Cic. 3. Off. 86. *Is igitur Cato iudex ita pronuntiauit, quū in uendendo rem eā sciisset, & nō pronuntiasset, emptori damnū præstari oportere. Hoc etiam nuncupari dicitur.*

Pronuntiare, Nominare. Liuius 4. bel. Pun. 123. *postremò uicti consensu, & seditionem metuentes, pronuntiant eos Prætores.*

Pronuntiatum & statutum (inquit Vlpianus in L. Pronuntiatum. ff. de Verb. signifi.) idem dici potest: promiscuè enim & pronuntiasse, & statuisse solemus eos dicere qui ius habent cognoscendi.

Pronuntiare per præconem. Plin. de Viris illust. 51.

Pronuntiare sententiam. Cic. 2. de Fin. 63.

Pronuntiare de. Plin. epist. 15. lib. 3. *Non temere iam nunc de uniuersitate pronuntio.*

De se sententiam ferre, & iudiciū pronuntiare. Cic. in Pis. 78.

Amplius pronuntiare, Vide Amplius. Cic. 3. Verr. 17.

Pronuntiare, Dicere. Plin. epist. 113. lib. 5. *ad Macrum, Nec tamen adhuc possum pronuntiare, utrum sit difficilius, capere aliquid, an scribere.*

Seorsum de re aliqua pronuntiare. Quint. lib. 7. cap. 3. 16.

Pronuntiare, Iudicare. Quint. lib. 2. *Sed ij qui sint, nō cuiusuis est pronuntiare. Hæc Budæus.* Cic. pro Rosc. Amer. 76.

Pronuntiare, Palàm & classico nuntiare. Curtius lib. 4. *Immensq; Dario, iter ad Euphratem pronuntiauit.*

Nomina uictorum pronuntiare. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 31.

Pronuntiare prælium in posterum diem, Indicere. Liuius 4. bel. Pun. 63.

De tribunali Prætor pronuntiat, siquis, &c. Cic. 4. Verr. 65.

Pronuntiare, Palàm promittere. Cic. pro Cluētio 62. *Suppressam esse ab eo pecuniam quam pro reo pronuntiasset: qui erant in concione non intelligebant. Hæc Budæus. Idem ad Atticum, lib. 1. 11. 22.*

Pronuntiare aduersus aliquem. Plin. lib. 17. cap. 9. 6.

Pronuntiatur, Impersonale. Plin. lib. 16. cap. 4. 3. *Patriam ab eo coronari pronuntiatur.*

Pronuntiatus] *pen. prod.* Participium, (ἐκφωνηθείς,) *ut*
Pronuntiata sententia. (tit. 31.
Versus pronuntiatus syllaba una breuior aut longior. Cic. Par

Pronuntiatum] *pronuntiati, pen. prod.* Substantiuum, (ἀξίωμα,) Cic. 1. Tusc. 23. *Omne pronuntiatum (sic enim mihi in præsentia occurrit ut appellarem* ἀξίωμα, *utar pòst alio, si inuenero melius) Id ergo est pronuntiatum quod est uerum aut falsum.*

Pronuntiatus] *huius pronuntiatus, pen. prod.* (ἐκφώνησις,) Pro ipsa pronuntiatione. Gellius lib. 4. cap. 17. *Ratio in pronuntiatu manet.*

Pronuntiatio] *pronuntiationis,* Verbale, (ἐκφώνησις, ἐκφορά,) Est uocis, & uultus, & gestus moderatio cum uenustate, inquit author ad Herennium, lib. 1. 3. Idē de Fato 39. *Quod quum ita sit, quid est quod non omnis pronuntiatio aut uera aut falsa sit?*

Indecora uel uoce, uel gestu pronuntiatio. Qu. lib. 3. cap. 3. 2.

Quis enim cantus moderatæ orationis pronuntiatione dulcior inueniri potest? Cic. 1. de Orat. 119.

Lex & pronuntiatio. Cic. pro Cluentio 43.

Pronuntiator] *pen. prod.* Verbale, *masc. ge.* (ἐκφωνητής,) Cic. de Claris Orat. 158. *Thucydides enim rerum gestarū pronuntiator syncerus & grandis etiam fuit.*

Pronuper] *pen. prod.* Aduerbium, (νεωστί,) Quasi dicas uel de nuper. Plaut. Trinum. 8. 20.

—qua sponsione pronuper tu exactus es
Pro illo adolescente.

Pronurus] *huius pronurus, pen. corr. pronurui, fœm. gen.* (πρόνυος, Nepotis uxor. Ouid. epist. 16. 42.

Pronurus & magni Laomedontis ero.

Pronus] Adiectiuum, (πρανής, κατασφρής, διατεταμένης,) *In anteriorem partem flexus.* Ouid. 1. Metam. 18.

Pronaq; quum spectent animalia cætera terram,
Os homini sublime dedit, &c.

Supinus & Pronus, contraria. Plin. lib. 7. cap. 17. *Vivorum cadauera*

Digitized by Google

cadauera ſupina fluitare, fœminarum prona: uelut pudori defunctarum parcente natura.
Pronus & Superus, contraria. Cic. 1. Tuſc. 67.
Proni decurrere monte parabant. Silius lib. 7. 44.
Pronus ad Meridiem locus. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 16. 29.
Pronus ſoli, & ad ſolem. Colum. lib. 2. cap. 8. Idem lib. 3. cap. 2. Aquiloni prona.
Pronus in uentrem. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 7. 11.
Pronus bibis aquam. Mart. lib. 1. 88.
Aurigæ pendent proni in uerbera. Virg. 5. Aeneid. 30.
Mittere aliquem pronum. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 5. Id eſt præcipitem dare.
In pronum iaculari, Vide Iaculor.
Pronus, Facilis. Plin. epiſt. 1 63. Quibus uideo à meo, tuoq; latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non ſubitas imagines relicturus. Saluſt. in Iugurtha.
Pronus, pro Vicino. Virg. 5. Aeneid. 43.
- uentisq; uocatis
Prona petit maria. Id eſt litori uicina. Seruius.
Pronus, per translationem, Inclinatus ad uirtutes, uel ad uitia. Plin. in Paneg. 138. Nihil eſt tam pronum ad ſimultates, quàm æmulatio, in fœminis præſertim.
Pronior huic rei, pro In hanc rem, apud Suetonium in Nerone, cap. 40. Cui ſpei pronior, Britannia Armeniaq; amiſſa, ac rurſus recepta, defunctum ſe fatalibus malis exiſtimabat. Idem in Galba, cap. 12.
Honori alicuius pronior. Stat. 3. Sylu. 3. 31.
Proniores paci. Valer. lib. 7. cap. 3.
Pronus ad hæc, apud Sueton. in Vitellio, cap. 7. & in ſuperioribus exemplis.
Ad omne nefas pronus. Lucan. lib. 6. 30.
Proniores ad iracundiam. Plin. lib. 22. cap. 24. 5.
Pronus ad fidem. Liu. 1. bel. Pun. 102. Id eſt credibilis.
In aliquid pronior. Quint. lib. 2. cap. 8. 8.
In bellum pronus. Lucan. lib. 1. 60.
In obſequium plus æquo pronus. Horat. 1. epiſt. 19. 2.
Aer pronus. Ouid. 14. Metam. 165.
Aetas ad uitia maximè prona. Quint. lib. 1. cap. 2. 2.
Et pronus ſaturæ lac bibit agnus ouis. Ouid. 5. Faſt. 99.
Atq; illũ in præceps prono rapit alueus amne. Virg. 1. Georg.
Anni proni. Horat. in Arte 13. (41.
Aqua prona. Virg. 8. Aeneid. 110.
Aures pronas accommodare. Claud. de bel. Gildon. 86.
Auribus pronis aliquid accipere. Tacit. lib. 17.
Aures ſuperbæ, & offenſioni proniores. Tacit. lib. 4.
Crateres proni, Euerſi. Stat. 5. Theb. 51.
Currus proni. Stat. 10. Theb. 73.
Decurſu prono agitur malum. Catul. ad Ortalum, epig. 60. 5.
Dies prona. Stat. 2. Theb. 9.
Fides prona uenit. Ouid. 3. de Arte 134.
Iuuentus Satyrorum prona in uenerem. Ouid. 1. Faſt. 90.
Lapſus pronus. Claud. in Ruff. 1. 32.
Pronus lapſus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1. 11.
Largitor pronus. Claud. 7. Paneg. 24.
Manu prona fundere falerna. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 4.
Mens prona in ferrum. Lucan. lib. 1. 92.
Menſes pronos uoluere. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.
Motus corporis pronus, obliquus, ſupinus. Cic. 1. de Di. 196.
Sententia prona. Valer. 8. Argon. 68.
Via prona. Ouid. 2. Metam. 14.

Pronitas] pen. corr. (τὸ πρανές,) Senec. in Præfat. declam. Neſcio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia ſe retrotulerit.

Procœconomia] procœconomiæ, (προοικονομία,) Figura: de qua ſic Seru. in illum uerſum Virg. 1. Aeneid. 46.
- & libyæ defixit lumina regnis. Pulchra procœconomia, id eſt diſpoſitio carminis. Vituperabile enim fuerat ſi ex abrupto tranſitum faceret: Seruius. Rurſus Virg. 2. Aeneid. 60. Diuerſo interea miſcentur mœnia luctu. Vbi Seruius, Hæc eſt procœconomia. ait enim Aeneam non fuiſſe proditorem: ſed propter longinquitatem domus & tarda bella cognouiſſe, & faciliùs euitaſſe diſcrimen.

Procœmium] procœmij, (προοίμιον, φροίμιον,) Latinè dicitur initiũ uel exordiũ, ſiue præfatio. Dictũ procœmiũ quòd ὄιμον cantus dicitur: componiturq; ex πρὸ, id eſt ante: & ὄιμον, cantus, quaſi ante cantum. Nam ſicut citharœdi pauca illa quæ antequam legitimũ carmen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, procœmium cognominauere: ſic oratores ea quæ priuſquam cauſam exordiantur, ad conciliandos iudicum animos præloquuntur, eadem appellatione ſignarũt. Sunt tamen qui Prohœmium appellatum uelint, quod Græci ὄιμον, uiam nominant: quòd prohœmium ante rei ingreſſum ponatur, atq; ideo ſcribendum cum h putant. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 22. De gloria librum ad te miſi, & in eò procœmium id eſt quod in Academico tertio. id euenit ob eã rem, quòd habeo uolumẽ procœmiorum: ex eo eligere ſoleo, quum aliquod σύγγραμμα inſtitui.
Libera procœmia. Quint. lib. 3. cap. 8. 6.
Vitioſum procœmium. Quint. lib. 4. cap. 1. 43.
Dicere procœmium. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.
Longo & altè petito procœmio reſpõdere. Ci. pro Cluent. 44.
Scribere procœmium. Quint. lib. 3. cap. 9. 6.
In ſingulis libris utor procœmijs. Cic. Attico, lib. 4. 85. 3.
Procœmia philoſophiæ. Cic. 1. Acad. 13.
Habes procœmium legis hoc. Cic. 2. de Legib. 28.
Affictum procœmium citharœdi. Cic. 2. de Orat. 177.
Rixæ procœmia. Iuuen. Saty. 3. 28.
Procœmium mercenarium. Cic. 3. Verr. 77.

Procœmior] procœmiaris, (προοιμιάζω,) procœmiari, Exoradiri. Plin. epiſt. 27. 4. Procœmiatur aptè, narrat apertè, pugnat acriter, colligit fortiter, ornat excelſe. Poſtremo docet, delectat, afficit.

Propago] propaginis, fœm. gen. (ἀπογονή, πυθμήν, παραφυάς, ἀπόρρυξ, ἀπορρώξ,) Vitis uetula, & ſuppreſſa, ut ex una plures fiant: dicta quòd porrò pangatur, id eſt longè figatur. Virg. 2. Georg. 6. - preſſos propagine arcus. Et prima producitur. Cic. de Senect. 48. Malleoli, plantæ, ſarmenta, uites, traduces, propagines.
Vites melius reſpondent propagine. Virg. 2. Georg. 13.
Vitium propago. Horat. Epod. 2. 2.
Propago, Genus. Virg. 12. Aeneid. 166. Si Romana potens Italã uirtute propago.
Author propaginis. Ouid. 3. Faſt. 32.
Auidiſſima cædis propago. Ouid. 1. Metam. 26.
Blanda propago catulorum. Lucret. lib. 4. 202.
Clara propago. Lucret. lib. 1. 9.
Verſuta propago, Autolycus. Ouid. 11. Metam. 63.
Propago priore, nunc corr. nunc prod. In utraq; enim ſignificatione credendum eſt nunc produci, nunc corripi: nam in poſteriore primam produxit Lucretius lib. 5. 170. Vt propagando poſſit producere ſecla. Quanuis in priore ſignificatu neminem ſciam ex antiquis qui contraxerit. Sunt autẽ qui putant, Probi authoritatem ſecuti, in nominatiuo primam corripi, in ablatiuo produci.

Propages] (inquit Nonius) eſt ſeries & affixio continuã, uel longè ducta. Pages enim compactio. unde Compages: & Propagare genus, id eſt Longè mittere. Pacuuius, Saluete gemina mea propages ſanguinis. Ennius, Vnde florent fructus, iuu-

Digitized by Google

ctus, uitæq; propaginem.
Propago librorum. Plin. lib. 7. cap. 14. 1. Qua de causa aliorũ uius librorum propago, Liciniani sunt cognominati.
Propago] propagas, pen. prod. (διατατίθημι,) propagare, Vitem uetulam supprimere, ut ex ea una plures fiant. Cato cap. 32. Vites propages in sulcos.
Propagare, per translationem, ponitur pro Extendere, & dilatare. Cic. 7. Verr. 141. Quum ipse sui generis initium ac nominis ab se gigni & propagari uellet, hominum potentissimorum suscepit inimicitias.
Hæc monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur. Cic. pro Sestio 88.
Arbitria propagare. Paulus de Arbitris, uocat quando arbiter pronuntiat ad alium arbitrum rem reijciendam, Budæus.
Ex quibus plura bona propagentur. Cic. in Topicis 36.
Commeatum propagare, Producere & proferre. Sueton. in Caligu. cap. 29.
Animantum genus propagare. Lucret. lib. 1. 29.
Imperium in annum propagare. Liu. lib. 3. bel. Pun. 117. Legẽ dum ex uetusto codice Prorogari.
Laudem propagare ad sempiternam memoriam. Cicero pro Domo sua 68.
Prolem propagare. Lucret. lib. 2. 199.
Radices agere & propagari. Cic. 2. Off. 61.
Religionem propagare. Cic. 2. de Diuinat. 221.
Secla propagare. Lucret. lib. 1. 4.
Stirpem propagare in propè quingentesimũ annũ. Cic. 1. Phil.
Tempora propagare. Cic. in Catil. 32. (9.
Vrbis terminos propagare. Tacit. lib. 12.
Vitam propagare. Cic. 1. de Inuent. 3. Nam fuit quoddam tempus quum in agris homines passim bestiarum more uagabantur, & sibi uictu ferino uitam propagabant.
Procudere secla propagando. Lucret. lib. 5. 170.
Propagandus] Participium, ut Soboles propaganda. Cicero pro Marcel. 14.
Religio propaganda quæ est iuncta cum cognatione naturæ. Cic. 2. de Diuinat. 221.
Propagatus] pen. pro. Aliud participium: ut Memoria Cõsulatus mei propagata. Cic. 4. in Catil. 70.
Verissimè memoriam propagata, fabulæ similia existimare. Cice. ad Octauium 11.
Propagatio] Verbale, (διατάθεσις,) Colum. de Arboribus, cap. 7. 1. Propagationum genera tria sunt in usu maximè.
Vitium propagatio. Cic. de Senect. 49.
Finium imperij propagatio. Cic. de Prouinc. Consul. 23.
Vita in qua nihil insit nisi propagatio miserrimi temporis. Cice. Lucio, lib. 5. 15. 7. Quæ propagatio & soboles, origo est Rerumpub. Cic. 1. Off. 80.
Propagatio nominis. Cic. 1. Tusc. 50.
Propagator] pen. prod. Aliud uerbale, m. gen. Cic. ad Atticum, lib. 8. 14. 7. 4. Ille restituendi mei quàm retinendi studiosior, ille prouinciæ propagator, ille absentis in omnibus adiutor. De Pompeio.
Propalam] pen. corr. Aduerbium. (ἀποφαινόμενος, Id est clarè, apertè, & in propatulo. Cic. 1. de Orat. 78. Non explicata ueste, neq; proposito argento, neq; tabulis, & signis propalam collocatis. Liu. 4. bel. Maced. 135.
Ponere libellos propalam. Tacit. lib. 4.
Respondere propalam. Tacit. lib. 12.
Propatulus] pen. corr. Adiectiuum, (προφανὴς,) Latè patens, atq; apertum, quasi porrò patulum. Cice. 6. Verr. 98. Ac tamen eo contentus non fuit, ante ædem Cereris in aperto ac propatulo loco signa duo sunt, Cereris unum, alterum Triptolemi, & pulcherrima, & perampla.
In propatulo, Aduerbialis formula, pro Palàm. Colum. lib. 12. in Proœm. 2. Quum uictus & cultus humanus non uti feris in propatulo, ac syluestribus locis, sed domi sub tecto ac curandus erat.
In propatulo habere aliquid. Salustius.
Prope] Præpositio, (ἄγχι, ἄγχα, ἀγχόθι, ἐγγὺς, σύνεγγυς,) accusatiuo casui seruiens, significat iuxta. Curtius, Quum prope id oppidum copias constituissent.
Vbi non modò prope me, sed planè mecũ habitarent. Liu. 1. ab Vrbe 106. Eò maiore cũ gaudio, quo prope meũ res fuerat.
Cubatis prope Cæsaris hortos. Horat. 1. Serm. saty. 9. 4. (rat.
Prope montes consistere. Liu. 1. ab Vrbe 116.
Quum plebs prope ripam Anienis ad III milliarium consedisset. Cic. de Claris Orat. 26.
Prope seditionem uentum. Tacit. lib. 19.
Bellum prope à Sicilia. Cic. 7. Verr. 5. Plin. lib. 15. cap. 18. 7.
Tam prope à muris habemus hostem. Hoc est, muris nostris tam propinquum.
Prope ab. Plin. lib. 4. ca. 4. 3. Nec sunt uetustiora de illa re Latinæ linguæ prætexta: tam prope ab origine rerum sumus. Hoc est tam sumus propinqui post rerum originem.
Prope ab domo detineri. Cic. 4. Verr. 5. Idem in Pisonem 20.
Prope à meis ædibus, &c. sedebas.
Ab exule prope esse, Vide Auel Ab.
Prope ab incesto. Quint. in Infami in matrem 1.
Propè, (πλησίον, πλησίαι, πέλας,) sine casu, Est aduerbium idẽ significans. Terent. Adelph. 4. 1. 8.
Et illud rus nulla alia causa tam malè odi, nisi quia Propè est. Propè adest, quum alieno more uiuendum est mihi. Sub. tempus. Terent. And. 1. 1. 125.
Propè adest ut. Plaut. Aulul. 8. 9.
Tu aduentare ac propè adesse iam debes. Ci. Att. li. 4. 85. 19.
Propè aduentat. Plaut. Truculent. 8. 35.
Alterius gladium propè appositum è uagina eduxit. Cicero 2. de Inuent. 131.
Propè intueri, & Procul spectare, cõtraria. Cic. de Senec. 44.
Volebam propè alicubi esses. Cic. Varroni, lib. 9. 7. 1.
Propè est quando. Plaut. Menæch. 21. 19. Hoc est, appropinquat tempus.
Propè est ut omnes sint. Senec. epist. 121. Id est parum abest
Propè, Quasi ferè. Terent. Heaut. 1. 1. 46. (quin omnes sint.
Eius filiam ille amare cœpit perditè
Propè iam ut pro uxore haberet.
Annos propè quinquaginta continuos. Cic. 2. Verr. 24.
Iam tu potes discedere liberatus molestia propè dicam non minore, quàm Quintius. Cic. pro Quintio 24.
Propè desperatis rebus. Cic. Curio, lib. 7. 29. 2.
Propè diuinitus. Cicero 2. Verr. 1. Id non humano consilio, sed propè diuinitus datum atq; oblatum uobis summo Reip. tempore uidetur.
Propè nouum genus dicendi. Cic. pro Archia 2.
Propè singularis Aristoteles in philosophia. Cic. 4. Acad. 239.
Sapientia præditus propè singulari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 2.
Propè solus. Cic. 4. Verr. 114.
Funeratus propè ictu arboris. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.
Propè est factum ut iniussu Prætoris signis conuulsis in aciem exirent. Liu. 5. bel. Pun. 112.
Iam prope erat ut sinistrum cornu pelleretur Romanis, ni septima legio successisset. Liuius 10. bel. Maced. 129.
Propior] & hoc propius, huius propioris. pen. prod. Comparatiuum, (ἐγγύτερος,) Terent. Heaut. 5. 2. 34.
Dum istis fuisti solus, dum nulla alia delectatio,
Quæ propior esset te, indulgebant. Cic. 1. Tusc. 190. Veniunt inde ad propiora.

Funeri

Funeri propior. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Gradu sanguinis propior. Ouid. epist. 3. 6.
Tibi propior me nemo est. Cic. pro Quintio, 65.
Propior uero. Liu. 3. bel. Pun. 49.
Quod propius uero est, per parenthesin. Liuius 4. ab Vrbe, 159. Capuamq; ab duce eorum Capye, uel (quod propius uero est) à Campestri agro appellatam. Id est magis ad ueritatem accedens.
Propius fidem est. Liu. 2. ab Vrbe, 178.
A laude propius esse, Vide A uel Ab.
Propius nihil factum, quàm ut occideretur. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. 2. 24. Hoc est parum abfuit. Idem 7. Verr. 74.
Vocari ad propiora. Ouid. 6. Fast. 17.
Cura propior deam angit. Ouid. 13. Metam. 117.
Exemplo tangi non propiore potes. Ouid. epist. 15. 66.
Fides ad fallendum propior. Tacit. lib. 18.
Mors propior uenit. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 9. (Sestio, 33.
Omnia sua sibi propiora esse pericula quàm aliena. Cice. pro
Et dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior. Cicero de Claris Orat. 176.
Nos autem alium portum propiorem huic ætati habebamus. Cic. Attico, lib. 14. 317. 2.
Res uirtuti propriores. Cic. 2. Offic. 30.
Aetas aliquem insequitur propiorib. spatijs. Virg. 9. Aen. 56.
Propius] Comparatiuum aduerbium, (ἐγγυον, ἐγγύτερον, πλησίστερον, ἐγγυτέρω,) quod barbaris dicitur Magis iuxta, uel De prope. Terent. Adelph. 3. 2. 11. Propius obsecro accedamus.
Propius urbem. Cic. 6. Philipp. 208. Dum ne propius urbem Romam CC. mil. admoueret.
Abesse propius ab ortu & diuina progenie. Cic. 1. Tusc. 43.
Abesse propius mortem, Vide Absum.
Accedere propius. Ouid. 2. Metam. 9.
Itineribus nocturnis propius aliquem accedere. Cic. Attico, lib. 11. 221. 3.
Propius accedere. Cic. 4. de Fin. 41. Sed ut propius ad eã Catonem accedam quæ à te dicta sunt.
Accedere propius ad sensum alicuius. Cic. in Partit. 68.
Ad similitudinem enim Deo propius accedebat humana uirtus, quàm figura. Cic. 1. de Nat. deor. 134.
Aspicere res alicuius propius. Virg. 1. Aeneid. 107.
Stellæ aliæ propius à terris, aliæ remotius, ab eisdem principijs, disparibus temporibus eadem spatia conficiunt. Cic. 1. de Natu. deorum, 119.
Consistere propius. Ouid. 3. de Arte, 93.
Cur castra longius aduersariorum castris, & propius urbem mouentur? Cic. in epist. ad Octauium, 9.
Propius petas licebit, quod petis. Martial. lib. 1. 88.
Propius ab aliquo loco stare. Seneca epist. 121.
Quò propius nũc es, flãma propiore calesco. Oui. epis. 17. 36
Vt propius uentum est. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 9.
Proximus] pen. corr. Superlatiuum, (ἐγγύτατος,) Terent. Eunuc. 2. 3. 40.
Proximæ fundo ædes. Terent. Heaut. 4. 4. 10.
Sedere proximum ad aliquem. Ouid. 1. de Arte, 28.
In proximum annum transferre. Cic. pro Milone, 18.
Mare dissimile proximo ei continenti. Cic. 4. Acad. 289.
Cura proxima. Ouid. 2. de Arte, 150.
Primo & proximo die. Cic. 4. Tusc. 105.
Proximis superioribus diebus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 77. (8.
Proximus huic labor est, placidã exorare puellã. Oui. 1. de Ar.
Proximis mensibus illum non uidi. Terent. Eun. 2. 3. 40. Id est præteritis, inquit Donatus. Proxima enim nobis, aut præterita, aut præsentia sunt.
Quid proxima, quid superiore nocte egeris. Cic. 1. Phil. 1.
Hunc proximo seculo Themistocles insecutus est. Cicero de Claris Orat. 20.
In proximum Senatum differre, Vide In.
Proximus uicinus. Cic. Att. lib. 2. 29. 2. C. Arrius proximus est uicinus, imò ille quidem iam contubernalis.
Proximus, superior, primus: in his tribus est obseruatio digna scitu, de rebus ordine relatis ad tria tempora præterita, retro tamen numerando. Cic. pro Archia, 8. Est enim obscurum proximis Censoribus, hunc cum clarissimo imperatore L. Lucullo apud exercitum fuisse: superioribus, cum eodem Quæstore fuisse in Asia: primis Iulio & Crasso nullam populi partem esse censam.
Optimus, proximus, tertius. Plin. lib. 12. cap. 13. 1. Asarũ optimum in Ponto, proximum in Phrygia, tertium in Illyrico.
Proximus, sed lõgo interuallo proximus. Ci. de Cla. Orat. 89.
Proximus, secundo loco positum. Cic. 2. de Inuent. 250. Summa necessitudo honestatis, huic proxima incolumitatis, tertia & leuissima commoditatis.
Proximus ante aliquem. Cic. de Senect. 28.
Proximus à postremo. Cic. in Orat. 126.
Proximus ab eo. Quintil. lib. 3. cap. 10. circa finem.
Ab aliquo proximus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 43.
Proxima ab Aegypto Campania est copia rosæ. Plin. lib. 13. cap. 3. 5. In ueteri codice non legitur proxima.
Proximus à uino somnus. Plin. lib. 10. cap. 75. 3.
Proximus post. Cic. 1. Offic. 153. Qui præfectus classis proximus post Lysandrum fuit.
Socrates hanc uiam ad gloriam proximam, & quasi compendiariam dicebat esse, siquis, &c. Cic. 2. Offic. 60.
De proximo, Vide De.
Amore tibi proximus. Cic. ad Att. lib. 1. 14. 2.
Eques dignitate Senatori proximus. Cic. pro Cluentio, 122.
Genere mihi proximus. Terent. Adelph. 4. 5. 17.
Proximum uino gustu semen. Plin. lib. 12. cap. 25. 3.
Interuallo longo proximus. Virg. 5. Aeneid. 64.
Titulis proximus. Ouid. 4. Fast. 9.
Vsu longo alicui proximus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 11.
Proximus optimis. Plaut. Trin. 8. 67.
Optimis proximum numerari. Cic. de Clar. Orat. 116.
Carmina proxima Phœbi uersibus. Virg. 7. eclog. 5.
Laudẽ Planco proximã cõsecutus es. Cic. Furnio, lib. 10. 25. 3.
Vero proximum. Horat. in Arte, 69.
Veritati proximum. Quintil. lib. 2. cap. 10. 2.
Habere aliquem proximum. Cic. Att. lib. 1. 1. 7.
Id habendũ est Deo proximũ, quod est optimũ. Cic. 2. de Leg.
Qua cuiq; proximũ erat. Liu. 10. bel. Pun. 22. (65.
Inferioris ætatis proximus. Cic. de Claris Orat. 121.
Seruorum proximi. Tacit. lib. 15. Serui proximi.
Proximus mihi sum. Terent. Andr. 4. 1. 12.
Intimus, proximus, familiarissimus quisq; sibi pertimuit. Cice. Qu. fratri, lib. 1. 4. 1.
Proximus te sum, apud Plautum in Pœn. 17. 1. Cic. Att. lib. 1. 9. 4. Proximus Pompeium sedebam.
Proximum] Substantiuum. Terent. Eunu. 3. 5. 53. Eamus ad me: ibi proximum est ubi mutes. Hoc est, Nullus est propior locus, ubi possis mutare uestem.
In proximo, Non procul hinc. Cic. Tironi, lib. 16. 121. 10.
Proximus, Maximè propitius aliquando dicitur. Martial. Nec propior quem Phœbus amet.
Proximiorẽ, comparatiuũ usurpat Sene. epist. 109. Ita tamen ut modum seruem, & quidem continentiæ proximiorem.
Proximè] penul. correp. (ἐγγυτάτω, ἄγχιστα,) Superlatiuum Aduerbium.

Digitized by Google

Literæ quas à te proximè accepi. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 1.
Is quem proximè nominaui. Cic. 1. de Nat. deor. 54.
Eiq; proximè adiunctus Druſus fuit. Cic. de Clar. Orat. 56.
Habere exercitũ quàm proximè hoſtem. Cic. Att. lib. 6. 116. 5
Proximè ianuam, Romam, &c. Varro de Re ruſt. Villici proxime ianuam cellam eſſe oportet. Cic. Metello lib. 5. 2. 12.
Idem Att. lib. 6. 116. 5. Tamen eſſe officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hoſtem.
Ego huic tuæ uirtuti proxime accedo. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 7
Proxime morem. Liu. 4. bel. Pun. 219.
Proxime à. Cic. 4. Acad. 33. Proxime à Lacyde ſolo retenta eſt poſt autem, &c.
Proxime atq; Cic. Dolabellæ lib. 9. 18. 4. Non poßum ego nõ aut proxime atq; ille, aut etiam æquè laborare.
Proxime autem & ſecundum deos homines hominibus maximè utiles eſſe poſſunt. Cic. 2. Offic. 15.
Proxime accedere ad uerum. Cic. 4. Acad. 88.
Proxime, mox, tertio. Plin. lib. 12. ca. 12. 3. In noſtro orbe proxime laudatur Syriacũ, mox Gallicũ, tertio loco Criticum.
Proxime. Quintil. lib. 6. Et ut proxime utriuſq; differentiam ſignem: Id eſt, ut quantum prope fieri poteſt, accedam ad utriuſq; differentiam.
Proximitas, pen. corr. proximitatis, (ἀγχιστεία,) Primus cognationis gradus, ut nonnulli uolunt. Ouid. 2. de Arte, 133
Et lateat uitium proximitate boni.
Meq; ream nimiæ proximitatis agi. Ouid. de Nuce, 12.
Damno eſt ipſa proximitas. Ouid. 10. Metam. 67.
Requirere proximitatẽ, aut primum hæredẽ. Oui. 13. Met. 31
Proximò] Aduerbium, proximè. Cic. ad Att. lib. 4. Ab Qu. Fratre accepi literas datas à litoribus Britanniæ proximò ad Calend. Octob.
Proximo, proximas, pen. corr. (ἀγχιστεύω,) proximare, Proximum eſſe. Cic. 2. de Nat. deo. 165. Capiti autem equi proximat Aquarij dextra, totuſq; deinceps Aquarius.
Solimus cap. 70. non procul à fine, Tertia huic proximat eodem nomine. Idem cap. 65. Indo flumini proximantes, uerſa ad Meridiem plaga ultra alios torrentur calore.
Propecto] propectis, propexui, uel propexi, uel propecti ui, propexũ, (κατακτενίζω,) propectere, In longũ pectere.
Propexus] Nomen ex participio, (κατάπεκτος,) ut Propexa barba. Ouid. 1. Faſt. 52.
Barba propexa in pectore. Virg. 10. Aeneid. 166.
Canities mento propexa. Stat. 2. Thebaid. 20.
Crinis propexus ac rutilatus. Tacit. lib. 20.
Propediem] Aduerbium temporis, (ἐμ βραχεῖ, ὀλίγον, χρόνου,) Breui: quaſi prope ſit dies quando aliquid futurum ſit. Terent. Heaut. 1. 1. 108.
- at porrò rectè ſpero illum tibi
Saluum affuturum eße hic confido propediem. Cic. 3. Offic. 166. Tum & præſens tecum propediem, ut ſpero, & dum aberis, præſens loquar. Idem 1. de Diuin. 86.
Propello] propellis, propuli, pen. cor. propulſum, (ἀπωθέω, βύνω, ἀποχρούω, ἀποσοβέω,) propellere, Longè pellere, procul amouere. Plin. lib. 9. cap. 6. 3. Dum ſaginam perſequitur, in litus fluctibus propulſa, &c.
Propellere à caſtris. Liuius 7 ab Vrbe, 106.
Agmina uoce propellere. Silius lib. 7. 107.
Amnem cædibus propellere. Stat. 1. Thebaid. 10.
Claßem propellere. Lucan. lib. 3. 1.
Haſtam uicinam metæ propellere. Silius lib. 16. 114.
Impetum inimicorum propellere. Cic. Anteq. iret in exil. 1.
Inimicos propellere. Cæſar 5. bel. Gal. 167.
Iniurias hominum propellere. Colum. lib. 7. cap. 12. 2.
Anima propellit membra. Lucret. lib. 3. 33.
Factione propellere. Saluſt. in Catilinam, Collegam ſuum Antonium factione prouinciæ propulerat, ne contra Rempublicam diſſentiret. Alij legunt perpulerat.
Pecus paſtum propellere. Liu. 5. bel. Pun. 40.
Orationem alicuius propellere remis. Translatione ſumpta à nauigantib. qui remis undas propellunt. Cic. 4. Tuſcul. 16.
Periculum propellere Pop. Rom. Fugare. Cic. pro Fonteio, 3. Hoc eſt à Rom. Populo.
Propellere, Vltra ducere. Colum. lib. 2. cap. 2. 23. Quũ uentũ erit ad uerſuram, in priorem partem iugũ propellat.
Propulſus] Participium, (προωθεὶς,) ut Lumina propulſa cruore. Lucan. lib. 7. 160.
Propulſus, huius propulſus, Verbale, (πρόωσις,) Seneca 6. Natu. quæſt. Ventum propulſu ſuo concitare.
Propulſo] propulſas, (ἀπερύω,) propulſare, Frequentatiuum. Cic. 5. de Finib. 42. Cœptatq; & ea quæ naturæ ſentit apta, appetere: & propulſare contraria.
Bellum mœnibus propulſare. Liu. 1. ab Vrbe, 9.
Frigus, famem, & ſimilia propulſare. Cic. 4. de Finib. 113.
Hoſtem propulſare. Cæſar 1. bel. Gall. 214.
Propulſare ac propellere impetum inimicorum. Cic. Antequã iret in exilium, 1.
Iniurias propulſare. Cæſar 6. bell. Gal. 61.
Periculum propulſare à capite. Cic. pro Cluentio, 114.
Periculum quod in omnes intenditur, propulſare. Cicero pro Roſcio Amer. 5.
Sic ab ingreßione fori populũ propulſari uideres. Cic. 5. Phil.
Suſpicionem propulſare. Cic. 5. Verr. 119. (170.
Vindicationem propulſare. Cic. 2. de Inuent. 170.
Propulſatio] Verb. (ἀπώρουσις,) Cic. pro Sylla, 1. Cũ huius periculi propulſatione coniungã defenſionẽ officij mei.
Propulſator] pen. pro. Aliud uerbale, (ἀπωθητής,) Valer. lib. 7. cap. 9. Authorem harũ rerum beneuolentia, propulſatorem odio inſecutus.
Propemodum] pen. cor. Aduerb. (ὀλίγου δεῖν, σχεδὸν,) Penè, quaſi prope menſuram. Terent. Adelp. 1. 2. 51.
- nam ambos curare, propemodum
Repoſcere illum eſt, quem dediſti. Idem And. 3. 4. 7. Propemodum habeo iam tibi fidem.
Verba componere, & ſyllabas propemodum dinumerare. Cicero in Orat. 81.
Alteros propemodũ iã ſumus experti. Ci. Torquato, li. 6. 4. 5
Vt propemodum iuſtioribus utamur illis, qui omnino auocent à philoſophia, quàm ijs, &c. Cic. 1. de Finib. 5.
Propendeo] propendes, propendi, propenſum, propendere, pen. pro. (ῥέπω, ἐπιῤῥέπω,) In anteriorem partem pendere: ſicut Dependere, retrouerſum, ſiue in poſteriorẽ partem. Cic. 5. Tuſc. 73. Qui quũ in alterã lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa: tantum propendere illam boni lancẽ putet, ut terram & maria deprimat.
Propẽdere in aliquẽ inclinatione uoluntatis. Cic. 2. de Or. 70
Si multo maiore & grauiore ex parte bona propendent. Cicero 5. Tuſcul. 125.
Propendens] propendentis, Participium, (ῥέπων,) Demiſſus. Colum. lib. 7. cap. 12. 4. Probatur quadratus potius quàm longus aut breuis, capite tam magno, ut corporis uideatur pars maxima, detectis, aut propendentibus auribus. De cane uillatico.
Propenſus] (κατάῤῥοπος, ἐπιῤῥεπὴς,) Aliud participium ſiue nomen ex participio: Vehementer inclinatus. Plautus Bacchid. 9. 23.
Sed antè quàm illa unquam meis opulentijs
Ramenta fiat grauior aut propenſior,
Mori me malim.

Propenſa

Digitized by Google

Propensa munera, id est multa & magna. Plaut. Truc. 1.8.
Hortandus, cui sua sponte propensus opponitur. Cic. 5. de Fin. 10. Sed utrum hortandus nobis es, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es?
Ad turpem causam propensior. Cic. Att. lib. 7. 144. 2.
Ad discendum propensus. Cic. 3. de Finib. 101.
Ad ignoscendum propensus. Cic. 2. de Inuent. 201.
Ad lenitatem propensus. Cic. pro Murena, 59.
Ad similitudinē ueritatis propensior. Cic. 3. de Nat. deo. 138.
Ad uoluptatem propensior. Cic. 1. Offic. 126. Quinetiā si quis est paulo ad uoluptates propensior. Idem de Amicit. 31.
In aliquid propensior. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13.
In alteram partem propensus. Cic. ad Att. lib. 8. 147. 7.
Animus propensus ad salutem alicuius. Ci. Figulo, li. 4. 13. 14
Vt natura ad aliquem morbum procliuior: sic animus alius ad alia uitia propensior. Cic. 5. Tusc. 132.
Propenso animo aliquid facere. Liu. 7. bel. Maced. 225.
Propēsior benignitas esse debebit in calamitosos. Ci. 2. Of. 90
Dei propensi ad uota. Ouid. 1. Fast. 145.
Disputatio ad ueritatem propensior. Cic. 1. de Diuin. 15.
Fauor propensus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 3.
Fauorem propensum petijt uoce sollicita. Oui. 14. Met. 142.
Propensior uoluntas in aliquem. Cic. 2. Offic. 101.

Propensè] Aduerb. (ἐπιῤῥόπως,) Ex animo. Lentulus ad Senatum, lib. 12. 15. 13. Vt hanc concordiam & conspirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem, propensè non crederent esse factam.

Propensio] Verbale, (ἐπιῤῥοπή,) Animi inclinatio. Cic. 4. de Fin. 78. Qui nulla in re nisi in uirtute aut uitio propensionem, ne minimi quidem momenti ad summū bonum adipiscendum esse diceret.

Propero] properas, pe. cor. (θύνω, ἐπείγω, κατεπείγω,) properare, A prope fit, & significat Festinare, celeriter ire. Nā qui in aliquem properat, id agit ut illi propinquior sit. Terent. Andr. 1. 5. 64.
- obstetricem accerso. P. propera.
Festinare & properare, quid differant, Vide Festino.
Maturare properare, Vide Maturus.
Pergere & properare Romam. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 6.
In campum properare. Cic. 1. de Orat. 81.
In Cyprum properare. Terent. Adelp. 2. 4. 14.
Atq; inde uentis, remisq; in patriam omni festinatione properauit. Cic. Cornificio, lib. 10. 25. 9.
Properare ad exitum. Brutus ad Att. 16. 7.
Ad metam unam properare. Ouid. ad Liuiam, 72.
Sedem properamus ad unam. Ouid. 10. Metam. 7.
Propera ocyus. Plautus Cistel. 8. 8. Et Cur. 7. 33. Properatisne ocyus?
Quò properas? Plaut. Asin. 12. 16.
Retractare & Properare, contraria. Cic. 1. Tusc. 119.
Properare, cum infinitiuo. Virg. 7. Aeneid. 12.
- quem regia coniunx,
Adiungi generum miro properabat amore.
Properabat adire. Ouid. 4. Metam. 64.
Sed odio ductus rem properauit deducere in iudicium. Cic. Attico lib. 1. 11. 4.
Properare hominem inuenire. Terent. Phorm. 5. 6. 5.
Properare proficisci. Cæsar 2. bel. Ciuil. 186.
Properare prouero domum. Plaut. Aulul. 7. 4.
Properare uenire ad aliquem. Cic. in Somnio Scip. 10.
Properare aliquid, pro Festinanter aliquid agere uel dicere. Virgil. 1. Georg. 52.
Multa forent, quæ mox cœlo properanda sereno,
Maturare datur.
Deditionem properare. Tacit. lib. 2.
Iter properare. Tacit. lib. 1.
Laborem properare. Propert. lib. 3. eleg. 21. 5.
Mortem properare. Tacit. lib. 2.
Mortem properare per uulnera. Virgil. 9. Aeneid. 81.
Pecuniam indigne hæredi properare, pro Rapaciter colligere. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Properantur, paßiuè. Plin. in Paneg. 8. At quàm magnificus in publicum est? hinc porticus, hinc delubra occulta celeritate properantur.
Lanæ cui properabātur? Id est citò parabātur. Hor. Epo. 12. 5
Amores teneri properentur. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 14.

Properans] pe. cor. properantis, Particip. (ἐπείγω,) Terent. Eunu. 2. 2. 60. Non temerè est, & properans uenit.
At ille properans festinansq; Cic. 9. Philip. 260.
Ad alia properans. Cic. pro Cluentio, 27.
Properantes hæc scripsimus. Cic. Attico, lib. 4. 73. 2.
Properātes aquæ, Rapidè & cōcitatè fluētes. Pli. li. 5. c. 9. 10.
Properātis aquæ per amœnos ambitus agros. Hor. in Arte, 4.
Bellum properans. Lucan. lib. 1. 94.
Vix operi cunctæ dextra properante sorores Sufficiunt. Lucan. lib. 3. 4. (2. 12.
Falce properāti dolatus acerrus stirpis. Proper. li. 4. eleg. 4.
Gradum properantem siste. Senec. Herc. fur. 9. 32.
Legere aliquid lingua properante. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 2.
Oculus properans. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 15.
Pede properante adire locū aliquem. Catul. de Berecyn. 58. 6.
Remis properantibus æquora impellere. Ouid. 3. Metam. 132.

Properandus, Participium, (ἐπειντέος,) Virgil. 1. Georgic. 52. Multa forent quæ mox cœlo properanda sereno. Hoc est properanter agenda.

Fuga properanda. Valer. 4. Argon. 114.
Veneris non est properanda uoluptas. Ouid. 2. de Arte, 144.

Properatus] pe. pro. (ἠπειγμένος,) Aliud Particip. Ouid. 5. Metam. 80. Vsq; adeo est properatus amor.
Accusatio properata. Tacit. lib. 4.
Carmina properata. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 12.
Fata properata retexere. Ouid. 10. Metam. 7.
Gloria rerum properata. Ouid. 15. Metam. 150.
Gressu properato mœnia repetere. Silius lib. 3. 33.
Mors properata. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 7.
Opus properatum breui tempore. Ouid. 2. de Ponto, ele. 11. 1.
Oscula cōgerimus properata sine ordine raptim. Oui. epi. 17.
Stylus properatus. Quint. lib. 10. cap. 3. (23.
Tela agrestia ad subitum usum properata. Tacit. lib. 2.
Voluptas properata. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 10.
Vox properata. Ouid. 3. Metam. 60.

Properatio] Verbale, (ἐπείξις,) Cic. ad Tironem, lib. 16. 27. 1. Nam quæ parcius frater perscripserat, uerecundiæ uidelicet & properationi.

Properantia] properantiæ, (κατεπείξις,) Festinatio, Salust. ius in Iugurtha, Neq; ex tanta properantia tam facilè tractum bellum, socordia magis quàm dolo crederent.

Properato] penul. prod. Aduerbium, (ἠπειγμένως,) Tacitus lib. 13. Neq; nimis properatò Narcissus Claudij libertus ad mortem agitur.
Properatò opus est, pro Properare. Cic. pro Milone, 37.

Properatim] penul. prod. (κατεπείγοντως, (Aliud aduerbi. Celeriter. Cæcilius, Properatim in tenebris ilico confectum est opus. Nonius.

Properiter] pen. cor. (ἐπειλατῶς,) Idem. Catullus, Anima lia miserula properiter abit. Nonius.

Properanter] (κατεπειγμένως,) Idem. Accius, Remisq; nixi properanter nauim in fugam uertunt. Lucret. 5. 60.

Properus

Properus] pen.cor. Adiect. (ταχὺς,) Idem quod Celer, festinus. Festus, Properus antiquos dixisse pro celer, testimonio est qualitatis aduerbium, quod est properè.
Ira properus. Tacit. lib. 11.
Oblatæ occasionis propera. Tacit. lib. 12. De Agrippina.
Pergit properus. Tacit. lib. 5.
Cursus properus. Ouid. epist. 16. 54.
Gressus properi. Valer. 4. Argon. 36.
Pede propero sequuntur ducem. Catul. de Berecynth. 58. 7.
Properè] pen.cor. (ταχέως,) Aduerb. Teren. Heaut. 2. 3. 9
-abi dum tu Dromo illis obuiam
Properè: quid stas? Idem Hecy. 5. 3. 10.
Subitò, Properè. Plaut. Amphit. 1 7. 10. Vt subitò, ut properè, ut tonuit ualidè? properè celeriter. Plaut. Rud. 3 0. 3 5. Eloquere properè celeriter.
Properè exequi præcepta alicuius. Virg. 6. Aeneid. 48.
Propertius] (προπέρτιος,) Elegiarum poeta ex Meuania oppido oriundus: quod in Vmbria est, ut ipse author copiosè testatur. Sunt qui scribant eius patrem Equestri dignitate ornatũ, ac triumuirali potestate fuisse. Illud omnino constat, hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romã se recepisse, quum patrem suum in tenera adhuc ætate amisisset: quod illis uersibus apparet,
Aspice me, cui parua domus fortuna relicta est:
Nullus & antiquo Marte triumphus auo. Ex Crimito.
Blandus Propertius. Ouid. 2. Trist. 93.
Tener Propertius. Ouid. 3. de Arte, 67.
Propexus] Vide Propecto.
Prophanus] Vide Profanus.
Propheta] prophetæ, uel Prophetes, prophetæ, pen. prod. masc. gen. (προφήτης,) Qui futura prædicit, à πρόφημι, prædico. Veteres, ut ait Festus, antistites fanorum, oraculorumq; interpretes, prophetas dicebant. Propheta in sacris literis appellatur Videns.
Prophetis] Prophetidis: & Prophetissa, prophetissæ, (προφῆτις,) Quæ futura prædicit.
Prophetia] prophetiæ, penult. produ. (προφητεία,) Inspiratio uel reuelatio diuina, rerum euentus immutabili ueritate denuntians.
Propheto] prophetas, (προφητεύω,) prophetare, Prædicere
Propino] propinas, pen. pro. (προπίνω,) propinare, Propriè est prægustato leuiter uino poculũ alteri offerre. Quæ consuetudo inde initium habuit: quòd principes Græciæ solenni die, quem Philothesiam uocant, miscere aureis atque argenteis poculis uina solebant, quæ è manu gestantium sumentes, ori parumper admouebant, deinde alteri quem uellent, offerebant, ingens hoc argumentum beneuolentiæ existimantes. Hoc uerò, προπίνειν, siue propinare, quod significat præbibere dicebatur. Hinc ergo factum est, ut προπίνειν, siue propinare, sit cibum potumq; extraordinarium uoluptatis gratia cum amicis sumere, & quod uulgò dicitur compotare: quod etiam coronati facere solebant, prægustantes, ut diximus, & sibi inuicẽ pocula præbentes. Quin etiã in absentiũ memoriam idem factitantes. Socrates apud Platonem, Hoc poculũ Critiæ propino. Martial. li. 5. 119.
Si tristi domicœnio laboras,
Torani potes esurire mecum.
Non deerunt tibi, si soles προπίνειν,
Viles cappadocæ, grauesq; porri. Hæc Sipontinus. Cic. 1. Tuscul. 153. Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in cõuiuijs solent nominare, cui poculum traditurus sint. Martia. lib. 6. 44. Nemo propinabit Calliodore tibi.
Idem lib. 1. 64. Cœnat, propinat, poscit, negat, innuit.
Multa propinare. Ouid. 1. de Arte, 118.
Propinare, Porrigere simpliciter aliquando significat. Terent. Eunuc. 5. 9. 57. Hunc comedendum & deridendum uobis propino. Plin. lib. 20. cap. 10. 2.
Salutem propinare. Plaut. Stich. 8. 16.
Demosthenes eos qui patriam prodũt, προπίνειν τοῖς ἐχθροῖς, hoc est propinare hostibus dicebat.
Propinator] pe. pr. Verb. (προπότης,) Ouid. 1. de Ar. 118. Inde propinator nimirum multa propinet.
Propinatio] Aliud uerbale, (πρόποσις, προπόμα,) Seneca epist. 94. Quum penes te palma fuerit, & propinationes tuas strati & uacuitates recusauerint, tamen à dolio uincaris. Gellius lib. 10. cap. 17. Est enim persona quæ hoc apud Laberium dicit, diuitis auari et parci, sumptum plurimum, αἰσωτιά τι, & propinationem adolescentis filij deplorantis. Hic comessationem significare uidetur. Apud Senecam uerò lib. 2. de Beneficijs, cap. 21. pro ipso actu porrigendi poculum, Ego ab eo beneficium accipiam, à quo propinationem accepturus non sim?
Propinquus] Adiectiuũ, (πλήσιος, πλησίστιος, ὑπόγυος,) Qui prope est. Terent. Heaut. 1. 1. 5. Quod ego in propinqua parte amicitiæ puto.
Clamor propinquus. Silius lib. 13. 30.
Exilium propinquus orare. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 11.
Mors propinqua. Cic. 1. de Diuinat. 114.
Motus, qui finitimi sunt & propinqui his. Cic. 2. de Orat. 99.
Prædium propinquum. Cic. pro Roscio Amer. 79.
Prouinciæ propinquæ & finitimæ. Cic. 11. Philip. 314.
Spes propinqui reditus. Cic. Attico, lib. 9. 188. 3.
Regio propinqua. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 7.
Signa propinqua. Ouid 2. Fast. 38.
Spem alicuius rei propinquam facere. Liu. 8. bel Pun. 132.
Verbis propinquis abuti. Cic. in Orat. 50.
Vesperа propinqua. Tacit. lib. 15.
In propinquo sunt castra. Liu. 4. bel. Pun. 174.
In propinquo certamen erat, Vide In præpositionem.
Consanguinitate propinquus. Virg. 2. Aeneid. 18.
Propinquus, (ἀγχίστεος,) Affinis. Cic. de Amic. 18. Itaq; ciues potiores sunt quàm peregrini, et propinqui quã alieni.
Propinquus & necessarius. Cic. pro Murena, 67.
Longinqui & Propinqui, contraria. Cic. pro Milone, 56.
Arctior uerò colligatio est societatis propinquorũ. Ci. 1. Of. 79
Chari propinqui. Horat. 1. Serm. saty. 11. 17.
Propinqui cognatiq; optimè cõuenientes. Ci. pro Ros. Am. 59
Tutela abeat ad sanos propinquos. Horat. 2. Serm. saty. 3. 44
Propinquitas] pen. cor. propinquitatis, fœ. g. Coniunctio, uicinitas. Cic. 3. Offic. 60. Nimis enim imminebat propter propinquitatẽ Aegina Piræo. Liu. 8. bel. Maced. 119. Ipse (iam enim medium Autumni erat) locis gelidis propinquitate Tauri montis excedere properans, &c.
Propinquitas loci, et Lõginquitas, cõtraria. Cic. 1. de Inuẽt. 55
Propinquitas, (ἀγχιστεία,) Affinitas. Cic. de Amic. 46. Vt bonos boni diligant, adsciscantq; sibi quasi propinquitate cõiunctos atq; natura.
Propinquitas, & affinitas. Cæsar 2. bel. Gal. 244.
Municipium propinquitate penè finitimum. Cic. 3. Phil. 134.
Si pietate propinquitas colitur: qui affinem prodit, impius sit necesse est. Cic. pro Quintio, 13.
Qui est cum illo maximis uinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus. Cic. pro Plancio, 22.
Propinquè] Aduerb. (πλησίως,) Plau. Truc. 11. 20. Atat eccam adest propinquè: credo audiuisse hæc me loqui.
Propinquo, propinquas, (πελάζω, πλησιάζω,) propinquare, Vicinũ et proximũ fieri, aut prope accedere. Vir. 2. Ae. 147
-hen

Digitized by Google

–heu fuge nate propinquant.
Foribus propinquare. Virg. 5. Aeneid. 127.
Scopulo propinquare. Virg. 5. Aeneid. 32.
Acies legionum propinquat, Vid Acies.
Supplicium propinquat. Stat. 5. Thebaid. 99.
Animis propinquare alicui. Stat. 10. Thebaid. 75.

Propior] Vide Prope.

Propitius] Adiect. (ἱλεως, ἱλεος,) Placidum, fauens, à prope, & ito, itas, ut quidam aiunt: nam qui fauent, prope nos ire consueuerunt: ut ait Sipontinus. Vel dicitur propitius, prorsus pius: aut porrò, id est ualde pius, authore Nonio. Terent. Adelp. 1. 1. 6. Vbi si cesses, euenire ea satius est,
Quæ in te uxor dicit, & quæ in animo cogitat
Irata, quàm illa quæ parentes propitij. Cic. 1. de Nat. deorum, 171. Quid enim dicam, propitius sit? esse enim propitius potest nemini, quoniam, ut dicitis, omnis in imbecillitate est & gratia & charitas.
Iratus & Propitius, contraria. Cic. pro Cœlio, 32. Huic homini ego fortasse, & pauci deos propitios, pleriq; autem iratos putabunt. Idem 2. de Nat. deor. 218.
Dei propitij, sed lenti. Seneca Agamem. 6. 3.
Fortuna propitia, cui opponitur Infesta. Ci. in epist. ad Octa. 4

Propitio] propitias, (ιλάσκω, ἱλεῶ,) propitiare: & Propitior, propitiaris, propitiari, Propitium reddere, placare. Plaut. Pœn. 110. Quò te agis? AD. egone? in Veneris. AG. Quid eò tu? AD. ut Venerẽ propitiẽ. Suet. in Othone, c. 7.
Propitiare aliquid, pro Conciliare, seu dare. Curtius lib. 4.
Propitiare solicitudinem animi. Plin. lib. 28. cap. 2. 14.

Propitiabilis] & hoc propitiabile, penul. corr, (ἱλαστὸς,) Quod est ad propitiandum aptum. Vnde Propitiabilis hostia. Propitiabilis, Qui facilè flectitur. Vt propitiabile numen. Nullum tamen exemplum reperio.

Propitiatorium] propitiatorij, (ἱλαστήριον,) Locus in quo placari solet Deus. Est & tabula quædam in Exodo, posita super arcam.

Proplastice] proplastices, pen. cor. (προπλαστικὴ,) Ars faciendi typos, id est formas, quibus, formandis figulinis operibus figuli utuntur. Vide Plinium lib. 35. cap. 12. 6.
Proplastice, Ipsa forma, quam ad formanda alia opera adhibẽt Plin. lib. 35. cap. 12. 6. Archesilai proplasticen pluris uenire solitam constat artificibus ipsis, quàm aliorum opera. Castigata exemplaria habent proplasmata, utique à proplasma, proplasmatis.

Propnigeon] (προπνίγιον,) Os patens furni, præfurnium. Plin. epist. 41. lib. 2. ad Gallum. Adiacet unctorium hypocaustion, adiacet prognigeon balinei: mox duæ cellæ magis elegantes quàm sumptuosæ. Alij legunt prognigeon.

Propœtides] pen. corr. (προωπόϊτιδες,) Filiæ Amathunthæ aspernatæ Venerem, triuijs uulgauere corpora, ob eiusdem deæ iram: quia uerò pudore indurauerant, nouissimè in lapidem sunt transfiguratæ, ut inquit Lactantius. Ouid. quoq; lib 10. Metam. 48. fabulam pulchrè describit.
Sunt tamen obscœnæ Venerem Propœtides ausæ, &c.

Propola] propolæ, pe. pro. m. g. (προπώλης, μεταβολέυς,) Negotiator, qui merces præemit minoris, ut postea pluris uendat, πρὸ enim ante, πωλέω uendo. Plau. Aulul. 19. 40. Propolæ, linteones, calceolarij. Ci. in Piso. 53. Pistor domi nullus, nulla cella, panis & uinũ à propola, atq; decupa.

Propolis] huius propolis, pen. cor. f. g. (πρόπολις,) Quasi suburbanum. Dicitur quod apes ante alueum faciunt, maximè æstate. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 18. Plin. lib. 11. ca. 7. 1. Ceræ initium plerunq; è mitiore gummi. Propolis crassioris iam materiæ additis floribus, nondum tamen cera, sed fauorum stabilimentum, quo omnes frigoris aut iniuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum graui, ut quæ pleriq; pro galbano utantur.

Propono] proponis, pe. pro. proposui, propositũ, pe. cor. proponere, (προτίθημι, προβάλλω, ἐνίστημι, ἐπιπροτάλλω ὑποτίθημι, προτείνω,) Extra ponere, siue palàm ostendere dictum aut factum. Plin. lib. 35. cap. 10. 18. Idem perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus.
Quod dicturus sis, proponere. Cic. in Orat. 76.
Digredi ab eo quod proposueris. Cic. 2. de Orat. 171.
Proponi oportet quid afferas, & id quare ita sit, ostendere. Cicero 2. de Orat. 94.
Et quũ huius uobis adolescentiã proposueritis, cõstituite uobis ante oculos huius etiam miseri senectutẽ. Cic. pro Cælio, 62.
Animo proponere. Liu. 10. bel. Pun. 142. Quũ tuas uires, tũ uim fortunæ Martemq; belli communem propone animo.
Animo suo multa ferenda proponere. Ouid. 2. de Arte, 104.
Quæ alijs tute præcipere soles, ea tute tibi subijce, atque apud animum tuum propone. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 18.
Animis proponere. Liu. 1. bell. Maced. 157.
Argentum proponere. Cic. 1. de Orat. 78.
Auctionem proponere. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Bona ciuium sibi ad prædam proponere. Cic. 4. Philip. 158.
Causam belli gerendi sibi proponere. Cic. 13. Philip. 361.
Conditionem alicui proponere. Cæsar, 8. bell. 10.
Locus ubi edicta proponuntur. Cic. Att. lib. 2. 36. 5.
Ediscendum proponere. Cic. pro Murena, 22.
Exemplar sibi proponere. Cic. de Vniuers. 5.
Exemplum propositum. Quintil. lib. 10. cap. 1.
In exemplum aliquid proponere. Quint. lib. 7. cap. 2. 29.
Exercitationem aliquam sibi proponere. Cic. 1. de Orato. 74.
Proposueram illud mihi extremum. Cic. pro l. Manilia 10.
Finem sibi proponere. Cic. 2. Tusc. 5.
Quæcũq; mihi fortuna proponetur, subeatur. Ci. 4. in Ca. 74.
Proponere edicto fraudem alicuius rei aut periculum. Cicero 3. Verr. 75.
Hoc igitur tibi proponere, amplitudinẽ animi, & quasi quandam exaggerationem quàm altissimam animi, qui maximè eminet in contemnendis & despiciendis doloribus, unam esse omnium rem pulcherrimam. Cic. 2. Tusc. 107.
Honorem geminum pugnæ proponere. Virg. 5. Aeneid. 73.
Aliquem sibi ad imitandum proponere. Cic. 2. de Orat. 52.
Impunitatem proponere. Cic. 2. de Finib. 117.
Indices proponere. Cic. 4. Verr. 23.
Legem in publicum proponere. Cic. 2. de l. Agraria, 28.
Legum leges uoce proponam. Idem 2. de Legib. 29.
Libellos de aliquo in celeberrimis locis proponere. Cicero pro Quintio, 28.
Magna sibi proponere. Cic. 1. Offic. 163.
Memoriã atq; imaginẽ alicuius sibi proponere. Ci. de Ami. 8.
Mercedem alicui proponere. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 11.
Proposuit sua in illos merita. Cæsar 7. bel. Gall. 281.
Mimas proponere, Mimari. Cic. Att. lib. 2. 34. 2.
Mortem proponere. Cic. pro Plancio, 79.
Mortem omnibus natura proposuit. Cic. 4. Philip. 160.
Mortem acerbam proponere. Cic. 7. Verr. 119.
Ante oculos proponere. Idem 1. de Nat. deor. 157.
Ora alicuius oculis proponere. Cic. pro Sestio, 13.
Aduersus Ennij se exercere, aut Gracchi orationem sibi proponere. Cic. 1. de Orat. 75.
Periculum ante oculos proponere. Cic. pro Cluentio, 7.
Pœnam proponere. Cic. 2. de Finib. 93.
Pœnam amori proponere. Catull. ad Iuuentiũ, epigr. 94. 3.
Præmium proponere. Cæsar 1. bel. Ciu. 64.
In publico epistolam proponere. Cic. Att. lib. 8. 153. 3.

Sed

Digitized by Google

Sed mihi in causa facili atq; explicata perdifficilis iudices, et lubrica defensionis ratio proponitur. Cic. pro Plancio, 3.
Propone tibi duos reges, idq; animo contemplare, quod oculis non potes. Cic. pro Deiotaro, 28.
Rem in medio proponere. Cic. 3. Ver. 20.
Sententiam alicuius proponere. Plin. lib. 18. cap. 10. 7.
Signum pugnæ proponere. Liu. 7. bel. Pun. 223.
Spem proponere. Cæs. 3. bel. Ciuil. 199. Quibus quotidie melius succedere tempus, maioremq; spem maturitate fructuum proponi uidebant. Cic. 4. Verr. 81.
Ad timorem aliquid alicui proponere. Cic. Cælio, li. 2. 15. 13.
Vænale aliquid proponere. Cic. 4. Verr. 55.
Voluntatem alicuius proponere alteri. Cæsar 1. bel. Ciuil. 12.
Qui leges scribunt, utilitatem Reipub. sibi proponere debent. Cic. 1. de Inuent. 82.
Proponere, Promulgare. Sueton. in Caligula, ca. 41. Tandem flagitãte Pop. Rom. proposuit quidem legem, sed et minutissimis literis et angustißimo loco, ut ne cui describere liceret.
Propositum est mihi. Cic. de Clar. Orat. 12. Laudare igitur eloquentiam, & quanta uis sit eius expromere, quantamq; ijs qui sint eam consecuti, dignitatem afferat, neq; propositum nobis est hoc loco, neq; necessarium.
Omni huic sermoni propositum est, ut laborem meum perspicias. Cic. de Claris Orat. 177.
Tametsi hoc minimè latet, quod ita promptum & propositum est, ut, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 70.

Propositus] pen. cor. Particip. (ὑποτεταμένος, ἐνοχος,) Cic. ad Titium, lib. 5. 16. 3. In animo habere debemus, homines nos ut esse memimerimus ea lege natos, ut omnib. telis fortunæ proposita sit uita nostra. Id est exposita.

Propositus, Expositus, explicatus & prolatus. Cic. 5. Verr. 81. Sed est hic ordo quasi propositus & editus in altum, ut ab omnibus uĕtis inuidiæ circunflari poße uideatur. Sic 1. de Orato. 78. Budæus.
Causa alicuius perditis ciuibus proposita ad inuidiam. Cicero pro Domo sua, 36.
Exemplum propositum ad imitandum. Cic. pro Murena, 61.
Peruenire ad exitum sibi propositum. Cic. 12. Philip. 334.
Quidam propositis malorum & bonorum finibus, officium omne peruertunt. Cic. 1. Offi. 8. (156.
Aut fuga turpis, aut gloriosa mors proposita. Cic. 2. de Finib.
Gloria Scipioni proposita. Cic. 2. de Finib. 92.
Gratia, gratulatio proposita est omnis in impudenti mendacio. Cic. pro Flacco, 9.
Iniurijs ab aliquo propositis resistere. Cic. Lent. lib. 1. 5. 14.
Iter propositum peragere. Horat. 2. Serm. saty. 6. 20.
Ex itinere proposito & iam cõstituto reuerti. Ci. 1. de Diu. 51
Laqueos legum & conditionum sibi propositos esse oportere putandum. Cic. pro Cluentio, 121.
Officium propositum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 8.
Opus propositum perficere. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.
Ordo propositus atq; editus in altum. Cic. 5. Verr. 81.
Neque mihi in omni uita res tam erit ulla proposita, quàm ut quotidie uehementius te de me optimè meritum eße, lætare. Cic. Lentulo, lib. 19. 94.
Quem de suscepta causa propositaq; sententia nulla uis, nullũ periculum posset depellere. Cic. pro Ligario, 16.
Serui, qui libertatis spem propositam non habent. Cicero pro C. Rab. perduellionis reo, 10.
Vita maximis præmijs proposita & penè addicta. Cicero pro Milone, 41.

Propositum] propositi, pen. corr. (προαίρεσις, πρόθεσις, ὑπόθεσις, βούλημα, πρότασις,) Quod mente statutum est, & quæ intentio hominis dicitur. Plinius, Hoc ei propositũ erat, uel superare, uel cedere..
Academiæ consuetudo contra propositum disputandi. Cicero de Fato, 6.
Tenax propositi. Ouid. 10. Metam. 81.
Reditus ad propositum. Cic. 3. de Orat. 112.
Graue propositum. Iuuen. Saty. 10. 33.
Aberro proposito, & à proposito, Id est longius digrediar, & deflecto ab eo quò ire contendo. Cic. 1. Tusc. 128. Idem 5. de Finib. 142. Et pro Cecinna, 40.
Assequi propositum, Vide Aßequor.
Auerti à proposito. Liu. 2. ab Vrbe, 37.
Conducit hoc proposito. Horat. in Arte, 40.
Declinare à proposito. Cic. in Orat. 76.
Deerrare à proposito, Vide Deerro.
Destituere propositum. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.
Nulla re deterreri à proposito potest. Brutus Ciceroni, 11. 4.
Egredi à proposito. Cic. de Claris Orat. 41.
Lumina propositi facta ministra tui. Ouid. epist. 20. 23.
Fugare à proposito. Quintil. lib. 2. cap. 2.
Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam. Cicero pro Cælio, 4.
Manere in proposito, Vide Maneo.
Permanere in proposito. Cic. 1. Offic. 157.
Pertinet ad propositum Quintil. lib. 9. cap. 1.
Premere propositum suum. Ouid. 2. Metam. 21.
Redire ad propositum. Cic. 1. Tusc. 37.
Reuerti ad propositum. Sene. de Benefic. lib. 1. cap. 14.
Proposito rapinæ aliquid facere. Plin. lib. 11. cap. 17. 6.
In proposito. Aphricanus in l. Stichus habet. ff. De peculio leg. At in proposito, quia Stichus nil debeat, &c.
Superare aliquem proposito. Quintil. lib. 2. cap. 5. 19.

Propositio] propositionis, (πρόθεσις, πρότασις,) Verbale Dicitur, inquit Author ad Herenn. lib. 2. per quam ostendimus summatim quid sit quod probare uolumus. Cic. 3. de Orat. 112. Propositioq; quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum, seiunctio, & reditus ad propositum.
Cum animi ampla quadam & splendida propositione. Cicero 2. de Inuent. 242.
Confessa propositio. Quintil. lib. 5. cap. 14. 11.
Dura propositio. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.
Nuda propositio. Quintil. lib. 4. cap. 4. 6.
Vitæ propositio & cogitatio. Cic. 3. Tusc. 68.

Propontis] propontidis, pen. cor. fœ. g. (προποντὶς,) Aequor patens & diffusum. Dicitur Propõtis, quasi ante Pontum. Hæc angustijs Bosphori Thracij cum Euxino Ponto coniungitur. Nam Geographi primas angustias maris se coarctantis, Hellespontum uocant. Inde expatiatur æquor: quæ laxitas, Propontis appellatur. Vbi iterum in arctũ coit & stringitur, illæ angustiæ, Bosphorus Thracius nuncupatur. Vbi iterum effunditur Pontus Euximus: qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur ostio Mæotidis paludis: idq; ostium Cimerius Bosphorus appellatur.
Vndæ Propontidis. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 9.
Læua Propontidos, Id est sinistra pars. Ouid. 5. Fast. 52.
Longa Propontis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 24.

Propontiacus] pe. cor. Adiect. (προποντιος,) Oui. 1. Tri. eleg. 9. 6. Hincq; Propontiacis hærentem Cyzicon oris.
Aqua Propontiaca. Propert. lib. 3. eleg. 22. 1.

Proporro] (πόρρω,) Vlterius, præterea. Lucr. li. 2. 195. Et sibi proporro quæ sint primordia quærunt. Idem li. 3. 56.

Proportio] proportionis, f. g. (ἀναλογία,) Est duarum rerum, quatenus ad quantitatem pertinet, inuicem facta comparatio. Cic. pro Flacco, 25. Qui quum omnes Asiæ ciuitates proportione in prouincias descripsisset. Idẽ 6. Ver. 41.

Vt hoc

Digitized by Google

Vt hoc liceret ſuſpicari, fuiſſe aliquando apud Siculos per æqua proportione cætera. Sic de Vniuerſitate, 17.

Propoſitio] Vide Propono.

Prætor] Prætoris, (αὐτοκράτωρ,) Qui cum authoritate Prætoria aliquò mittitur: non autem qui pro Prætore prouinciam tenet. Cic. de Prouinc. Conſul. 12. Res in Sardinia cum maſtrucatis latrũculis, à Prætore una cohorte auxiliaria geſta. Idem 2. de Diuinat. 116.

Proprius] Adiect. (ἴδιος, κύριος,) Quod peculiare eſt uniuſcuiuſq;. à prope ſit: hoc enim maximè prope eſt, quod proprium eſt, Virgil. 7. Aeneid. 67.

Hunc mihi da proprium uirgo ſata nocte laborem.

Terent. Phorm. 5. 5. 2.

Curaui propria ea ut potiretur.

Connubio iungã ſtabili, propriamq; dicabo. Virgil. 1. Aeneid. 16. Seruius perpetuam interpretatur.

Vt quum ademerit nobis omnia quæ noſtra erant propria, ne lucem quoq; hanc, quæ communis eſt, eripere cupiat. Cic. pro Roſcio Amer. 89.

Certum & proprium: ut Rem aliquam ſuo certo ac proprio uocabulo nominare. Cic. pro Cecin. 37. Et 3. de Orat. 83. Ergo utemur uerbis quæ propria ſunt & certa quaſi uocabula rerum, penè unà nata cum rebus ipſis.

Proprium & ſuum. Cic. 5. Tuſc. 30.

Proprium & Commune, contraria. Cic. de Senect. 31.

Proprium & peculiare. Plin. lib. 7. cap. 25. 2.

Quod autẽ meum erat propriũ, ut alarijs Transpadanis uti nè garẽ, id etiã populo ſe remiſiſſe ſcribit. Cic. Cæl. li. 2. 16. 15

Præcipuum & proprium. Cic. de Prouinc. Conſul. 1.

Amor proprius. Lucret. lib. 4. 230.

Aliunde aſſumpto uti bono, non proprio nec ſuo. Cicero 2. de Oratore, 23.

Conſiliũ proprium auferre alicui. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 27.

Conſuetudo communis uel tua ſolius & propria. Luceius Ciceroni lib. 5. 14. 7.

Crimen proprium. Cic. 3. Verr. 29.

Culpa mea propria. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 2.

Animæ propria natura atq; uis eſt, moueri motu interiore & ſuo. Cic. de Somn. Scip. 32.

Excuti proprijs negotijs. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 4.

Certa & propria nota. Cic. 4. Acad. 68.

In propria pelle non quieſcere. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 5.

Periculum proprium. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 4.

Prædia propria tradere alicui, In proprietatem alicuius. Cice. pro Roſc. Amer. 12.

Ritus pro prius. Plin. lib. 10. cap. 58. 1.

Tempus agendi fuit mihi magis proprium quàm cæteris. Cicero pro Sylla, 6.

Translata & aliena uerba, quibus opponũtur Propria & ſuà. Cicero 3. de Orat. 87.

Vi propria nituntur. Virgil. 2. Georg. 86.

Proprium eſt eius, per translationem, hoc eſt Illi adſcribitur. Cic. pro Roſc. Amer. 73.

Propria eſt ea præceptio Stoicorum. Cic. 1. Offic. 10.

Varietas eſt propria Fortunæ. Cic. 2. de Diuin. 163.

Proprium Oratorum, Proprium epiſtolæ: hoc eſt Quod maximè conuenit, & obſeruari debet ab Oratore, & in epiſtola. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 66. Illud quod epiſtolæ proprium, ut is ad quem ſcribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat. Idem 3. de Orat. 63. Et de Clar. Orat. 41.

Animum iudicis impellere quocunq; res poſtulat, hoc eſt unũ Oratoris maximè proprium. Cic. de Claris Orat. 180.

Artis maximè proprium eſt creare & gignere. Cicero ſecundo de Natu. deor. 81.

Poſtremò quum hoc propriũ ſit animantium, ut aliquid appetant quod ſit naturæ accõmodatũ. Cic. 1. de Nat. deo. 144.

Proprius, cum genitiuo. Cic. 3. Philipp. 144. Aut libertatem propriam Romani generis, & numinis recuperemus, aut mortem ſeruituti anteponamus.

Cum datiuo. Quintil. lib. 1. Propria eſt nobis mentis agitatio, atq; ſolertia, unde origo animi cœleſtis creditur.

Proprium, Perpetuum. Terent. And. 4. 3. 1. Nihilne eſſe proprium cuiquã? dij ueſtrã fidem? Vbi Donatus. Omne quod habemus, aut mutuum eſt, aut proprium. Ergo proprium, perpetuum. Virg. 6. Aeneid. 175.

-propria hæc ſi dona fuiſſent. Terent. Andr. 5. 5. 4.

Ego uitam deorum propterea ſempiternam eſſe arbitror, Quòd uoluptates eorum propriæ ſunt.

Perenne & proprium. Cic. Poſt red. in Senatu.

Proprietas] penul. corr. proprietatis, (ἰδιότης, ἰδίωμα,) Quod alicuius rei proprium eſt. Plin. lib. 13. cap. 1. 10. Huius proprietas, ut uẽtuletur in coquẽdo donec deſinat olere. Cic. 1. Acad. 102. Singularũ rerũ ſingulas proprietates eſſe

Proprietas terræ & cœli, pro Ingenio. Liu. lib. 8. bel. Mace. 72

Habere proprietatem. Plin. lib. 13. cap. 22. 3.

Proprietas, pro Diffinitione. Cic. in Topic. 44. Proprietas ſic In hominem ne ſolum cadat, atq; etiam in beluas ægritudo.

Propriè] Aduerb. (ἰδίᾳ, ἰδίως, κυρίως,) Cic. Pæto, lib. 9. 15. 4. Quod me amas, &c. eſt id quidem magnum, atque haud ſcio an maximum: tibi commune cum multis: quòd tu ipſe tam amandus es, &c. id eſt propriè tuum.

Promiſcuè & Propriè, contraria. Cic. 2. pro l. Agraria, 84.

Propriè & Publicè, contraria. Cic. pro Seſtio, 29.

Communis perſona, & Propriè ſingulis attributa, contraria. Cic. 1. Offic. 50.

Propriè, & uerè honeſtum. Cic. de Offic.

Dicere propriè. Cic. 2. de Orat. 32. Quàm propriè de unoquoque dixit. Idem Philip. 2. 84. O hominem nequam? quid enim aliud dicam? magis propriè nihil poſſum dicere.

Et propriè, pro Et maximè. Cic. 1. Offi. 57. A peregrino enim receſſit, & propriè in eo qui arma contrà ferret, remanſit.

Propritim] pen. prod. Aduerbium. (ἰδίᾳ,) Lucret. lib. 2. 194. Quid? genus humanũ propritim de quib. auctum'ſt: Id eſt propriè. Nonius.

Propter] (ἀμφί, ἐνίαυσιος, ἕνεκα,) Præpoſitio, accuſatiuo caſu ſeruit, & ſignificat Alicuius cauſa. Terent. Phorm. 2. 1. 46. Qui ſæpe propter inuidiam adimunt diuiti.

Qui propter acumen occultiſsima perſpicis. Luceius Tullio, M. F. lib. 5. 14. 5.

Propter tuum in me amorem. Cic. Lentulo, lib. 1. 3. 2.

Indicere uentri bellũ propter aquam. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 2.

Eaq; ſuſpicio propter eam cauſam fuit, quòd, &c. Cicero de Claris Oratorib. 51.

Habemus hæc omnia: bonorum ſtudium, propter noſtram cauſam: uulgi ac multitudinis, propter magnificentiam munerum. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 9.

Tironem propter humanitatem & modeſtiam malo ſaluum, quàm propter uſum meum. Cic. Atti. lib. 7. 12 5. 2.

Propter reliquæ ætatis infamiam pœnas lege & iure perſoluere. Cic. Antè quàm iret in exilium, 18.

Legibus non propter metum parere. Cic. in Parad. 42.

Ex ſe & propter ſe expeti. Cic. 2. de Finib. 133.

Vnum illud dico, ſi propter partium ſtudium potens erat Alphenus, potentiſsimus Næuius. Cic. pro Quintio, 12.

Nam nec caſtra propter anni tempus facere poſſum. Cn. Magnus Domitio in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 163. 4.

Propter, pro Prope, iuxta, Aliquando aduerbium eſt ſine caſu Terent. Adelph. 4. 2. 38. -poſtea

Digitized by Google

Est ad hanc manum sacellum: ibi angiportum propter est. Cic. 6. Verr. 95.

Iungitur & accusatiuo sæpissime in eadem significatione. Terent. Adelp. 2. 1. 15. Nimium istoc abisti, hic propter hunc assiste. Ci. de Cla. Or. 12. Propter Platonis statuã cõsedimus

Propter ædem Saturni. Tacit. lib. 2. Hoc est prope.

Fluuius Eurotas qui propter Lacedæmonẽ fluit. Ci. 2. de Inuẽt.

Duo filij propter patrẽ cubãtes. Ci. pro Ros. Am. 39. (95

In pratulo propter Platonis statuam consedimus. Cicero de Claris Oratorib. 12.

Propter quod. Paulus in l. Qui in. ff. De adopt. Vxor mea illi matris loco non est, nec enim agnoscitur ei: propter quod nec ei cognatus fit.

Propterea] Aduerbium (διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκεν, ὅτι,) Ob eam causam. Terent. Hecyra, 4. 4. 88. Amaræ mulieres sunt, non facilè hæc ferunt: Propterea hæc ira est.

Propterea quòd. Terent. And. 1. 1. 11.
- feci è seruo ut esses libertus mihi
Propterea quòd seruiebas liberaliter. Cic. pro Quintio, 15

Cum essem otiosus in Tusculano, propterea quòd discipulos obuiam miseram, ut, &c. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 1.

Si notionem ueri & falsi, propterea quòd ea non possunt inter nosci, nullam habemus. Cic. 4. Acad. 65.

Propterea quia. Seruius Cic. lib. 4. 5. 2. Etsi genus hoc consolationis acerbum est propterea quia per quas, &c.

Propterea ut. Cic. pro Ligario, 5. Atq; hæc propterea de me dixi, ut mihi Tubero, quũ de se eadem diceret, ignosceret.

Propudium] propudij, (αἰσχυντος,) A quo pudor & pudicitia procul sint, inquit Festus. Plautus Curcul. 4. 35. Iam huic uoluptati hoc adimuentũ odium est. P A. quid ais propudium? Budæus, Propudium rem pudendam significat Plin. lib. 28. cap. 8. 34. Hoc cinere poto propudia uirorũ, eiusdem aspersu fœminarum libidines inhiberi. Propudiũ pro obscœnitate posuit pudenda.

Propudiosus] pen. pro. Adiect. (αἰσχυντώδης,) Idem, Plaut. Trucul. 6. 16. Quia tibi insuaso insecisti propudiosa pallulam. Gell. lib. 2. cap. 7. Sed enim si imperet uxorẽ ducere infamem, propudiosam, criminosam.

Propugno] propugnas, (ὑπερασπίζω,) propugnare, Aduersus pugnantes pugnare, siue pugnando resistere. Plin. lib. 12. cap. 19. 1. Casia circa paludes propugnante unguibus diro uespertilionum genere, aligerisq; serpentibus, his commentis augentes rerum pretia.

Propugnare commoda patriæ, pro Tueri & defendere aduersus hostium impetum. Cic. 1. de Inuent. 2.
Vt non oppugnare commoda patriæ, uerùm propugnare posit. Vetus codex legit pro his pugnare.

Propugnare pro. Ci. pro Rabirio, perduel. reo, 22. Testor me pro illorum fama, gloria, memoria, non secus ac pro patrijs fanis, atq; delubris propugnandum putare. Sic 1. Offic. 90
Propugnare pro æquitate.

Pro innocentibus propugnare, & Nocentes oppugnare, opposita. Cic. Ante quàm iret in exil. 6.

Acerrime propugnare pro salute alicuius. Ci. Bruto, li. 11. 16.

Armatus nugis propugnat. Horat. 1. epist. 19. 4. (4.

Propugnatio] Verbale fœm. (ὑπερασπισμὸς,) Cicero ad Lentulum, lib. 1. 7. 7. Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ propter magnitudinem beneficij tui fortasse plerisq; officij maiorem authoritatẽ habere uideatur. Et Licinio, li. 5. 8. 3. Suscepiq; mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis.

Propugnator] pen. pro. (ὑπερασπιστὴς,) Verbale masc. Cæsar 7. bel. Gall. 107. Nec ille prius est à propugnatoribus uacuum relictus locus.

Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Verr. 69.

Propugnator & defensor. Cic. 6. Verr. 72.

Senatus propugnator. Cic. pro Milone, 12.

Acerrimus propugnator cõmunis libertatis. Ci. ad Brutũ, 11. 3

Defensor et quasi propugnator patrimonij sui. Cic. 1. de Orat.

Propugnator studiosissimus. Cic. 4. Ver. 8. (126

Propugnaculum] propugnaculi, pen. cor. (προβολὴ, ἔρυμα, τείχισμα, ἔρυμα, προμαχὼν, ἔπαλξις,) Locus munitus, unde uehementer certari possit, & defendi procul. Virgil. 4. Aeneid. 18. - & propugnacula bello
Tuta parãt. Cic. pro Fonteio, 3. Est in eadẽ prouincia Narbo Martius colonia nostrorum ciuium, specula Populi Romani, ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & obiectum.

Pontesq; & propugnacula iungunt. Virgil. 9. Aeneid. 35.

Aequoris propugnacula. Stat. 3. Sylu. 3. 21.

Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculum, præsidium prouinciæ. Cic. 5. Verr. 161.

Propugnaculo esse alicui. Cic. 7. Verr. 71.

Propugnaculis imperij, sociorum fortunas, non sua tecta defendere. Cic. pro l. Manilia, 22.

Propugnaculum contra hostium impetus. Cic. 5. Verr. 32.

Propugnaculum & præsidium. Ci. ad Terentiam li. 14. 18. 4.

Propugnaculum firmissimum. Liu. lib. 4. bel. Maced.

Lex Aelia & Fusia, propugnacula, muriq; tranquillitatis. Cicero in Pisonem, 6.

Propulso] Vide Propello.

Propylæum] propylæi, (προπύλαιον,) Latinè uestibulum uel porticus ante domum. Cic. lib. 2. Offic. 88. Phalereus Demetrius, qui Periclem principem Græciæ uituperat quòd tantam pecuniam in præclara illa propylæa coniecerit. Plin. lib. 35. cap. 10. 34. Protogenes quum Athenis celeberrimo loco Mineruæ delubro propylæon pingeret.

Proquæstor] Proquæstoris, masc. g. (ἀντιταμίας,) Qui Quæstoria authoritate accepta mittitur in aliquã regionẽ. Cic. 4. Acad. 9. Nec uerò ineunte ætate solim, sed & Proquæstor aliquot annos. Vetus codex hic Quæstor legit.

Quum Alexandriæ Proquæstor essem. Cic. 4. Acad. 22.

Prora] prorę, (πρῷρα,) Anterior pars nauis. Liu. 4. bel. Pun. 156. Ferrea manus firmæ catenæ illigata, quum iecta prorę esset, grauiq; libramento plũbi recelleret ad solũ: suspensa prora, nauim in puppim statuebat. Ibidẽ li. 2. 87.

In nauigio, latera, carinæ, prora, puppis. Cic. 3. de Orato. 99.

Aerata prora. Stat. 5. Thebaid. 67.

Rostrata. Plin. lib. 9. cap. 30.

Terris aduertere proram. Virg. 3. Georg. 24.

Contorsit læuas proram Palinurus ad undas. Vir. 3. Aen. 113.

Detorquet proram ad undas. Virgil. 5. Aeneid. 33.

Obtorquet proram in undas dextras. Stat. 5. Thebaid. 83.

Obuertunt pelago proras. Virg. 6. Aeneid. 1.

Illisa prora pependit. Virgil. 5. Aeneid. 43.

Aeratæ steterant ad littora prorę. Virg. 9. Aeneid. 25.

Torquent proras ad littora. Virg. 3. Aeneid. 107.

Vertere proras à littore. Lucan. lib. 9. 118.

Prora & puppis. Ci. lib. Epist. 16. 24. 2. scribens ad Tirõnem suum, paræmiam hãc refert his uerbis, Mihi prora & puppis (ut Græcorum prouerbium est) fuit à me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. Prora itaq; & puppi summã consilij nostri significamus, propterea quòd à prora & puppi, tanquã à capite & calce pendeat tota nauis. Eras.

Proreta] proretæ, pen. prod. (πρωρεύς, πρωράτης,) custos et gubernator in prora nauis. Plau. Rud. 23. 74. Si tu proreta isti naui es, ego gubernator ero.

Prorepo

Prorepo] prorepis, pen. prod. prorepsi, proreptum, (ἐξέρπύζω,) prorepere, Vltra repere. Colum. lib. 3. cap. 5. Vt mota æqualiter humus, nouelli seminis radicibus, quamcunque in partem prorepserint, molliter cedat.

Quum prorepserunt primis animalia terris. Hora. 1. Ser. saty. (3. 20.

Prorepere è cauis, Plin. li. 8. cap. 39. 1.

Prorepere in luxuriem dicuntur radices uitium, Prorependo luxuriari & diuagari. Colum. lib. 5. cap. 5. 11.

Prorepentes oculi uitium. Colum. lib. 11. cap. 2. 28.

Proreta] & Proreus, disyllabum, Vide Prora.

Proripio] proripis, pen. corr. proripui, proreptum, (ἐκθορέω, ἐξορμάω, ἀναθορῶ,) proripere, Latenter & furtim rapere. ut Proripere sese domo. Liu. 9. bel. Pun. 44. Virgilius eclog. 3. 4.

Et quum clamarem, quò nunc se proripit ille?
Tityre coge pecus: tu post carecta latebas.

Vsquam proripere. Horat. 1. Serm. saty. 1. 8.

Proripere se repentè, uel subitò. Cic. de Arusp. resp. 1. Cæsar 1. bel. Ciuil. 303.

Sese porta foras uniuersi proripiunt. Cæsar 2. bel. Ciu. 46.

Solio se proripit alto. Valer. 5. Argon. 54.

Proripere sese ab uestibulo templi. Liu. 8. ab Vrbe, 24.

Proripere se ex curia. Liu. 3. ab. Vrbe, 70. & lib. 8. 152.

Proripere se in publicum. Liu. 8. ab Vrbe, 141.

Proripere se in cœtus. Plin. lib. 8. cap. 46. 2.

Proripere aliquem, Rapere. Cic. 7. Ver. 126.

Cateruas proripere in cædem. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.

Proripiet se libido ac proijciet occultatione proposita. Cic. 2. de Finib. 117. Vide Proijcio.

Prorito] proritas, pen. prod. (παροξύνω,) proritare, Prouocare. Colum. lib. 10. 12. Vt Pelusiaci proritet pocula zythi. Plin. lib. 26. cap. 8. 43. Anagallis cærulea procidentia sedis retro agit: ediuerso rubens proritat. Id est extimulat & acuit. Colum. lib. 2. cap. 10. 13. Lini semen, nisi magnus est eius in ea regione quam colis prouentus, & pretiũ proritat, serendum non est. Id est allicit & inuitat.

Prorogo] prorogas, pen. cor. (παρατείνω, ἀναβάλλομαι) prorogare, Protrahere, prolongare. Cicero Appio, lib. 3. 10. 11. Illud pugna & enitere, nequid nobis temporis prorogetur.

Per singulos annos aliquid prorogare. Quintil. lib. 1. c. 1. 13.

Aetatem prorogare. Plin. lib. 15. cap. 13. 2.

Aeuum prorogare. Horat. in Car. secul. 14. Et in Arte, 70.

Bellum prorogare. Cic. 12. Philipp. 328.

Dies paucos propter inopiam ad soluendum, alicui prorogare. Cic. 2. Philip. 82.

Impetrant à Senatu ut dies sibi prorogaretur. Cic. 3. Verr. 69.

Prorogat æternam feritas tibi punica famã. Claud. 7. Pane. 82

Horam prorogare rectè uiuendi. Horat. 1. epist. 2. 9.

Imperium prorogare, Noua rogatione in longiora tempora proferre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 7. Idem ad Atticum, lib. 5. 89. 1. Ne pateretur quantum esset in ipso, prorogari nobis prouincias.

Moras prorogare. Plin. lib. 16. cap. 22. 2.

Numerum annorum prouincijs prorogauit. Cic. 2. Phili. 105

Rogo atque oro ne patiare quicquam mihi ad hanc prouincialẽ molestiam temporis prorogari. Cic. Curioni lib. 2. 6. 9.

Prorogatio] Verbale, (ἀναβολή, ὑπερημερία,) Cic. ad Atticum, lib. 13. 291. 3. Ego uerò utar prorogatione diei. Liuius 4. bel. Maced. 20. Tum L. Valerius prorogatione ab se promulgata, ita disseruit, &c.

Prorogatio legis, Dilatio promulgandæ legis. Ci. pro Mur. 45

Prorsi limites, Vide Prorsus.

Prorsus] uel prorsum, Aduerbiũ, (πάντῃ, πάνυ, μὲν οὖν, τὸ πάνυ,) Quasi porro uersus, inquit Festus: significat Omnino. Terent. Eunuc. 2. 3. 14.

Ego nescio hercule neque unde eam, neque quorsum eam,
Ita prorsus oblitus sum mei. Cic. 2. de Orat. 35. Verbum prorsus nullum intelligo.

De summa agi prorsus uehementer & seuerè uolo. Cicero Attico lib. 16. 339. 3.

Satis affatim prorsus. Cic. Attico, lib. 16. 331. 3.

Prorsus iocundè. Horat. 1. Serm. saty. 5. 15.

Prorsus omnino omnia obsequor. Terent. Adel. 5. 9. 33.

Nam penitus prorsum latet hæc natura, subestque. Luc. li. 3. 55

Prorsus, cum negatione, pro Nullo modo. Terent. Hecy. 4. 4. 51. Enimuero prorsus iam tacere nõ queo. Idem And. 2. 6. 4. Nihilne? hem. D. nihil prorsus. Item Adelph. 4. 1. 4.

Nullo modo prorsus assentior. Cic. de Natu. deor.

Prorsus, pro eo quod Generaliter uulgò dicitur. Cic. ad Marcel. lib. 4. 10. 2. Venies enim, mihi crede, expectatus: neque solùm nobis, id est tuis, sed prorsus omnibus.

Prorsum, Recta ad locum aliquem. Plaut. Milit. 16. 56.
- ego adeò, ut tu scias,
Prorsum Athenas protinus abibo tecum. Idem Persa, 17. 5
Simulato quasi eas prorsum in nauem.

Rursum prorsum. Terent. Hecy. 3. 1. 35. Trepidari sentio, cursari rursum prorsum. Vbi Donatus, Rursum propriè Retro prorsum Antè significat, & est prouerbiale, ut dicimus Sursum deorsum, intrò foras, hac illac, & similia.

Prorsum, Certè, rectè, uerè, inquit Donatus. Terent. Adelp. 5. 3. 58. Eo pacto prorsum illic alligaris filium. Cic. ad Atticum, lib. 13. 293. 1. Prorsus ex his libris non uidetur esse dubium, quin, &c.

Prorsus, nomen, Rectũ significat. Inde Prorsi limites dicũtur in agrorũ mensuris, qui ad orientem directi sunt: ut ait Festus.

Prorumpo] prorumpis, prorupi, pen. prod. proruptum, (ἐκρήγνυμι,) prorumpere, Valde rũpere, uel cũ impetu ferri. Virg. 1. Georg. 20. Rursus in obliquum uerso prorumpit aratro. Cæsar 5. bel. Gall. 60. Nouo genere pugnæ per territis nostris per medios audacissimè proruperunt. Virg. 10. Aen. 76. Hæc ait, et medius densos prorũpit in hostes.

In aciem prorumpere. Vide Acies.

Prorumpet pestis qua poterit. Cic. pro Murena, 77.

Vox prorumpit in auras. Silius lib. 3. 142.

Eò prorumpit hominum cupiditas, & scelus, & audacia, ut nõ modò clam, uerùm etiam hic in foro cædes futuræ sint. Cic. pro Roscio Amerino, 7.

Prorumpere, Actiuum, Vltra emittere, euomere, unde Proruptum mare, Effusum fluensque, inquit Seruius. Virg. 1. Aen. 50. Et 3. Aeneid. 154.
-horrificis iuxta tonat Aetna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem. Seruius accipit pro euomit, asserens nouam hanc esse loquutionem. Non enim dicimus, Ego prorumpo hanc rẽ. Terent. in Eunucho, iámne erumpere licet hoc mihi gaudium.

Prorumpit fons ab una parte, Hoc est magno impetu profluit & oritur. Cæsar 8. bel. Gal. 142.

Proruptus] (κατα ρραχθείς,) Particip. siue Nomen ex participio: ut Proruptus murus, Prorupta audacia, Temeraria. Cic. pro Roscio Amer. 41. Nisi prorupta audacia, nisi tanta temeritas, ut non procul abhorreat ab insania.

Aditus proruptus, Vide Adeo, adis.

Proruptæ munitiones, Violenter à militibus superatæ. Cæsar 3. bel. Gall. non procul à fine.

Mare proruptum. Virg. 1. Aeneid. 50.

Proruo] proruis, prorui, prorutum, pen. cor. (καταρρήγνυμι, καταρράσσω,) proruere, Proijcere, facere ut aliquid cadat.

Digitized by Google

cadat. Liu. Mare fluminibus inuexit, montes lapsu ingenti proruit. Idem 6. bel. Pun. 70. Albam, unde ipsi oriundi erant, à fundamentis proruerunt: ne sturpis, ne memoria originum suarum extaret. Colum. lib. 12. cap. 43. 10. Tum uinaceorum pes bene prælo expressus, proruitur.

In caput proruit. Valer. 7. Argon. 121.

Proruere se foras, Prorumpere. Terent. Eunuc. 3. 5. 51.

Aciem hostilem proruere, Vide Acies.

Prorutus] pen. cor. Particip. (κατεῤῥαχθεὶς,) Liu. 4. ab Vrbe, 124. Dictator proruto uallo, iam in castra prælium intulerat. Ex uetusto codice legendum prorupto.

Gramma prorupta. Stat. 4. Thebaid. 264.

Prosa] dea, de qua Gell. lib. 16. cap. 16. ex Varrone, Quando, inquit, contra naturam, fortè conuersi in pedes pueri, brachijs plerunq; diductis retineri solent, ægrius tunc mulieres enituntur. Huius periculi deprecandi gratia, aræ statutæ sunt Romæ duabus Carmentibus: quarum altera Postuerta nominata est, Prosa altera, à recti peruersiq; partus & potestate & nomine.

Prosa] prosæ, (ψιλὸς λόγος,) dicitur oratio soluta, quasi prosa fusa. Gell. lib. 10. cap. 18. Extat nunc quoq; Theodori tragœdia, quæ inscribitur Mausolus: in qua cum magis, quàm in prosa placuisse Higinus refert. Quintil. lib. 1. ca. 10. Sed in prosa quoq; quædam iam recepta immutatio.

Prosa oratione prioribus subnectentur exordijs. Columel. lib. 10. in Præfat.

Prosaicus] pen. cor. Adiect. (ψιλικὸς,) Plin. lib. 7. cap. 56 15. Prosaicam orationem condere Pherecydes Syrius instituit. Idem lib. 5. cap. 29. 8. Cadmus primus prosaicam orationem condere instituit. Alij codices habent prosam.

Prosapia] prosapiæ, (εὐγονὴ, ἀπογονὴ,) Generis longitudo, siue progenies antiqua. Dicta à Prosupero. prosuperæ, quod est Superabundo, quòd prosuperent, hoc est superfiant & superabundent liberi. Cato ueteres prosapiæ. Plaut. Curcul. 8. 23. De coelitum prosapia te esse arbitror. Idem Merc. 12. 49. Cic. de Vniuers. 56. Deinceps Iouem atq; unonè reliquos fratres inter se, agnatosq; usurpare atq; appellare solemus, & eorum, ut utamur ueteri uerbo, prosapiam. Quintil. lib. 1. cap. 11. testatur prosapia esse uerbum inusitatum. & lib. 8. cap. 3. Festus, Prosapia progenies: id est porrò sparsis, & quasi iactis liberis: quia insipare, significat iacere & disijcere.

Proscenium] proscenij, (προσκήνιον,) Locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quò actores fabularum prodirent, ita ut scena altior esset pulpito: pulpitum autem altius orchestra, quæ ipsa locus erat saltantium. Hæc Budæus. Plaut. Amphit. 3. 91.

Etiam histriones Nannico in proscenio hic
Iouem inuocarunt. Liu. 10. bel. Maced. 202. Theatrum ut proscenium ad Apollinis ædem, Iouis in Capitolio, &c.

Ineunt proscenia ludi. Virg. 2. Georg. 77.

Proscindo] proscindis, proscidi, pe. co. proscissum, proscindere, Valde, seu ultra, uel subtus scindere. Vnde dicimus Proscindere terram, quum primùm eã aramus. Var. de Re rust. lib. 1. cap. 29. Colu. lib. 2. cap. 2. 17. Antiquissimi ferè omnes formam huius operis conscripsere, quam uelut scita legemq; in proscindendis agris sequantur agricolæ.

Aequor rostro carina proscindit. Catul. Argon. 59. 3.

Campum ferro proscindere. Ouid. 7. Metam. 24.

Littus aratro proscindere. Ouid. epist. 16. 28.

Quercum ferro proscindere. Lucan. lib. 3. 87.

Terram aratris proscindere. Lucret. lib. 5. 42.

Iuuencis ualidis terram proscindere. Virg. 2. Georg. 48.

Proscindere aliquem, per translationem, pro Infamare, contumelijs lacessere & lacerare. Sueto. in Augu. ca. 13. Hunc foedissimo cõuitio coràm prosciderunt. Plin. lib. 36. ca. 6. 4.

Summotum aliquẽ patria proscindere. Ouid. 4. de Pon. ele. 16.

Proscissus] Participium, ut Proscissa terra.

Aequor proscissum. Virg. 1. Georg. 20. Id est terra quam iam arauerat. Seruius.

Armi proscissi natant palearibus. Stat. 3. Thebaid. 67.

Pectus proscissum uulnere. Stat. 10. Thebaid 87.

Proscissum, Substantiuum, pro Terra proscissa. Colum. lib. 2. ca. 2. 21. Bubulcum autem per proscissum ingredi oportet.

Proscisio] Verbale, Colum. lib. 6. cap. 26. Neue adhuc tenera colla dura proscisione terræ contundant.

Proscribo] proscribis, pen prod. proscripsi, proscriptum, (προγράφω, ἀπογράφομαι,) proscribere, Aliquid per scripturam uenale proponere & publicare. Nam proscribi domus dicuntur, quando appositis inscriptione, uenales uel locandæ significantur. Cic 3. Offi. 85. Itaq; Calphurnius quũ demollitus esset, cognosseiq; Claud um ædes postea proscripsisse, &c. Idem 3. Offic. 71. Ille quod non placebat, proscripsit: tu quod placebat, emisti.

Racilius tabulam proscripsit, se familiam Catonianam uenditurum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 6.

Aedes proscribere. Cic. 3 Offic. 89.

Proscribere se auctionem facturum. Cic. pro Quintio, 8.

Proscribere uenale. Curius ad Ciceronem lib. 7. 30. 1.

Itaq; sese scripturũ agebat, ut uenationẽ etiã quæ postridie ludos Apollinares futura est, proscriberet. Ci. At. li 16. 333. 8

Proscribere aliquem, Damnare, relegare. Cic. pro Domo sua, 35. Hanc uos igitur Pontif. iudicio atq; auctoritate uestra Tribunoplebis potestatẽ dabitis, ut proscribere possu quos uelit? Quæro enim, quid sit aliud proscribere, Velitis iubeatis, ut M. Tullius in ciuitate ne sit, bonaq; eius ut mea sint: ita enim fecit, etsi alijs uerbis tulit. Vlpian. in l. Sed etsi pupillus. ff. De Institoria actione. Proscribere palàm, sic accipimus, claris literis, ut de plano rectè legi possint, ante tabernam scilicet, uel ante eum locum in quo negotiatio exercetur, nec in loco remoto, sed in euidenti.

Quũ proscriberentur homines, atq; ex omni regione caperentur ij, qui aduersarij fuisse putabantur. Ci. pro Ros. Am. 19

Proscriptus] Particip. (προγεγραμμένος,) ut ager proscriptus. Cic. Att. lib. 16. 3. 41. 2.

Iste locare incipit nõ proscripta neq; edicta die. Cic. 3. Ver. 99

Horti quam in diem proscripti sint, uelim ad me scribas. Cic. Attico, lib. 12. 26. 1.

Possessiones uenales ac proscriptas hac lege uideo. Cic. 3. de l. Agraria, 10.

Proscriptus, Relegatus. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 6. Quinta de proscriptorum filijs.

Lex Cornelia proscriptum iuuare uetat. Cic. 3. Verr. 86.

Rex proscriptus. Horat. 1. Serm. saty. 7. 1.

Proscriptio] proscriptionis, Verb. (προγραφὴ, ἀπογραφὴ,) Damnatio. Cic. pro Cluentio, 97. Ne subscriptio Censoria non minus calamitatis ciuibus quàm illa acerbissima proscriptio posit afferre.

Capitis proscriptio. Cic. de Prouinc. Consul. 37.

Non nominatim, sed generatim proscriptio est informata. Cic. Attico, lib. 11. 21. 4. 2.

Facere proscriptiones prædiorum. Cic. pro Flacco, 57.

Quum de capite ciuis & de bonis proscriptio ferretur. Cicero pro Sestio, 54.

Cauete per deos immortales, ne noua & multo crudelior per uos proscriptio instaurata esse uideatur. Ci. pro Ros. Am. 91

Quum caput meæ proscriptionis recitaretur. Cic. Post reditum in Senatu, 3.

Digitized by Google

de dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato quum uideret eum arte rhetorica intumescentem, uerbaq; ex poetica plus iusto ostentantem, eius ideam longo sermone expressit. Hæc ex Philostrato. De eodem secus scribit Gellius lib. 5. cap. 3. Protagoras alius fuit astrologus, in quem Euphorion Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Diogeni Laertio.

Protagorius] & Protagoricus, pen. corr. Possessiua: ut Protagorium responsum. Gellius lib. 5. cap. 11.

Protasis] huius protasis, pen. corr. (πρότασις,) dicitur Propositio. Donatus in Prologo Terentij, Protasis, primus actus est, initiumq; dramatis.

Protego] protegis, pen. cor. protexi, protectum, (σκεπάζω, προβάλλω, προαμύνω, ὑποβαστάζω,) protegere, Tegẽdo tueri. Plin. lib. 12. cap. 1. 6. Arbor se mastis protegens ramis. De platano arbore.

Protegere ab hyeme. Plin. lib. 19. cap. 8. 20. Idem lib. 10. cap. 33. 5. Cameraq; ab imbri aut fronde protegere densa.

Ego iacentẽ & spoliatũ defendo & protego. Ci. pro Sylla 37.

Qua uicit, victos protegit ille manu. Oui. 1. Amor. eleg. 2. 11.

Armis protegere aliquem. Ouid. 8. Metam. 79.

Ora equi saucia protegere. Propert. lib. 4. eleg. 1. 19.

Protegere, per translationem, Tegere. Quint. Decla. 8. Captet licet crudelissimus senex parricidij immanitatẽ metu maiore protegere, &c.

Protectus] (σκεπασθείς,) Participium, siue Nomen ex participio. Ouid. 12. Metam. 55.

- dextraq; à parte Charaxi
Tempora perfregit fuluo protecta capillo. Hoc est tecta.

Protectus humeros capillis. Ouid. 2. Metam. 128. Hoc est humeros habens tectos capillis.

Sapientia protectior omni ratione. Cic. 13. Phil. 346.

Protecta & Proiecta, Partes sunt domus prominentes: qualia sunt Meniana & podia pensilia: unde aspectus est nobis in uicos & plateas. Protecta à protegendo dicta sunt. Est enim Protegere, Tectum proijcere. Cicero in Topicis 11. Quoniam publius Scæuola id solum ambitus ædium esse dixit, quantum parietis cõmunis tegendi causa tectum proijcere tur: ex quo tecto in eius qui protexisset, aqua defluere: ius tibi uideri. & reliqua. Budæus.

Protectum] protecti, Substantiuum. Vlpianus in L. Quem admodum. ff. Ad leg. Aquil. Si protectum meum, quod supra domum tuam & nullo iure habebam, recidisses, posse me tecum damni iniuria agere, Proculus scribit.

Protelo] protelas, pen. prod. (ἀνταβάλλομαι, ἀπωθέω,) protelare, Protrahere, præuenire, exagitare, inquit Donatus. A πρὸ, & ἴλλειν dictũ est, quod est antè & trahere. Alij ab assiduo telorum iactu existimant dici. Hæc Donatus. Terent. Phorm. 1. 4. 37. Ne te iratus suis sæuis dictis protelet. Plaut. Merc. 2. 12. Vicini scortum insimulat, protelat uirum. Festus, Protelare, longè propellere, ex Græco uidelicet τηλόθι, quod significat Longè.

Protelare (inquit Nonius) Percutere, perturbare. Sisenna Histor. lib. 3. Romanos impetu suo protelant, prolectos persequuntur.

Protelare (inquit idem Nonius alio loco) est excludere. Turpilius Lemnijs, Propter peccatũ pauxillũ indignissimè patria protelatũ esse sæuitia patris. Sisenna Histor. lib. 4. Duæ cohortes de suo sidio procedunt, atq; equites protelant.

Protelum, proteli, Tenor pugnandi, continua certatio. Lucret. lib. 2. 107. Vndiq; protelo plagarũ continuato. Donatus.

Protendo] protendis, protendi, protensum & protentum, (προτείνω, ἐκτείνω,) protẽdere, Vltra tendere, porrigere. Plin. lib. 11. cap. 43. 2. Inter digitos medius longissimè protenditur. Idem lib. 9. cap. 32. In eodem genere cochleæ, aequatiles terrestresq;, exerentes se domicilio, binaq; ceu cornua protendentes contrahentesq;, &c.

Aciem protendere in æstus pelagi. Catul. Argon. epig. 59. 26.

Brachia alterna protendere. Virg. 5. Aeneid. 76.

Dextram precantem protendere. Virg. 12. Aeneid. 186.

Famam alicuius protendere. Claud. 1. Paneg. 8.

Iuga protendit Cithæron. Seneca Theb. 1. 3.

Lachrymas protendere. Claud. 2. in Eutropium 119.

Nanti protendere manum. Ouid. ad Pisonem 51.

Protendere, Proferre, Differre. Cicero ad Furnium, li. 10. 26. 8. Comitia tamen, quum ex his pendes, quantum facere possumus, quod multis de causis Reipublicæ arbitramur conducere, in Ianuarium mensem protendimus. Vetus codex habet protrudimus.

Protendens] Participium, (προτείνων,) ut

Brachia protendens. Catul. epig. 61. 2.

Protentus] Aliud particip. (προτεταμένος,) Silius lib. 16.

Temo protentus in octo pedes. Virg. lib. 1. Georg. 35.

Hastæ protentæ. Tacit. lib. 14.

Tela protenta. Ouid. 8. Metam. 69.

Protenus] pe. corr. (τῦλε,) Aduerbium, quasi porrò tenus, & longe à finibus, interprete Seruio. Virg. eclog. 1. 3.

- en ipse capellas

Protenus æger ago. Per e scribit debere testatur Caper grãmaticus. Sipont. hoc loco per i, pro Valde interpretatur.

Proterminо] proterminas, pen. corr. (προορίζω,) proterminare, Propagare, Fines promouere. A termino promouendo ductum uerbum. Apul. lib. 9. Fines usq; & usque proterminaueris.

Protero] proteris, pen. corr. protriui, protritum, pe. prod. (διατρέβω, καταπατέω,) proterere, Vehementer terere, & quasi pedibus conculcare. Plin. lib. 8. cap. 9. 1. Prosternunt acies, proterunt armatos. De elephantis. Cæsar 8. bel. Gal. 170. Partim in fuga proterũtur, partim intercipiũtur.

Agmina curru proterere. Virg. 12. Aeneid. 66.

Pedibus arua proterit. Claud. 1. de raptu Proserp. 26.

Vlmus labens proterit uuas. Stat. 8. Theb. 110.

Aestus proterit Ver. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.

Vmbram inanem proterere. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 5.

Proterere aliquem & conculcare. Cic. pro Flacco 43.

Proteri & conculcari. Author ad Herenn. lib. 4. 237.

Protritus] pe. pro. Part. (κατατριβείς,) ut Protrita acies, Vi Protritũ & corruptũ frumẽtũ. Liu. 4. bel. Mac. 99. (de Acies

Proterreo] proterres, proterrui, proterritum, pen. correp. (καταπλήσσω,) proterrere, A longe terrere. Plaut. Trin. 10. 75. Mea opera hinc proterritum, te meaq; auaritia autument. Terent. Heaut. 3. 1. 37. Proterruisti hinc me.

Aduerso equo aliquem proterrere. Virg. 12. Aeneid. 59.

Proteruus] Adiectiuum, (προπετής, αὐθάδαλος,) Qui dũ alius obuius est, proterit: quod faciunt tauri in appetitu coitus fœminarum in quas calent. Superbus. Plaut. Bacch. 14. 1. Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato. Terent. Heaut. 3. 3. 16. Ne ineptus, ne proteruus uidear. Cic. 1. de Pmib. lib. 1. 92. Alij audaces, proterui, ijdem intẽperantes & ignaui.

Si uidua liberè, proterua petulanter, diues effusè, libidinosa me retricio more uiueret: adulterum ego putarem, si quis hanc paulo liberius salutasset? Cic. pro Cælio 30.

Africus proteruus. Horat. Epod. 16. 5.

Proteruum dictum aut factum. Cic. 2. de Finib. 78.

Damnaret nati facta proterua pater. Ouid. epist. 6. 17.

Frons proterua, Impudens. Horat. 2. Carm. ode 5. 4.

Iuuencs proterui. Horat. 1. Carm. ode 25. 1.

Digitized by Google

Lingua proterua. Ouid. in Ibin, 105.
Manus proteruæ. Ouid. 12. Metam. 47.
Noctis proteruæ lusus. Stat. 9. Theb. 123.
Oculi proterui. Ouid. epist. 16. 16.
Ora proterua canum. Ouid. 14. Metam. 13.
Rixa proterua. Horat. 3. Carm. ode 14. 6.
Sales proterui. Stat. 1. Sylu. 6. 2.
Stella proterua Canis Icarij. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.
Turba proterua. Ouid. epist. 5. 27.
Venti proterui. Horat. 1. Carm. ode 26. 1.
Verba proterua dicere in aliquem. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 6.

Proterue] Aduerbium, (προωρῶς,) Immoderatè, & super bè. Terent. Heaut. 4. 4. 1. Satis pol proterue me Syri promissa huc induxerunt. Idem Hecy. 3. 5. 53. Ecce autem tu quoq; proterue iracundus es.

Facere & dicere aliquid æquo proterius. Ou. 1. de Arte 121.
Multa miser timeo, quia feci multa proterue. Ouidius 1 Amorum, eleg. 4. 9.

Proteruitas] pen. corr. proteruitatis, f. g. (προωρίτεια,) Superbia, petulãtia. Tere. Heaut. 4. 6. 10. Quàm penè tua me perdidit proteruitas. Cice. pro Cælio 21. De corruptelis, de adulterijs, de proteruitate, de sumptibus, immẽsa oratio est.

Grata proteruitas. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Proteruia] proteruiæ, Idem, (ἀτραδαλία,) Lucretius, Cæpripedes agitat quum læta proteruia Panas.

Proteruiam facere. Erat hoc religiosum in nonnullis hostijs apud ueteres, nequid ex sacris epulis relinqueretur, aut si quid reliquũ esset, id igni absumeretur, quemadmodũ Moyses tradit de agno paschali. Porrò id genus sacrificij, Romani proteruiam appellant. Vnde celebratur illud Catonis festiuiter dictum in Albidium quendam, qui patrimonium uniuersum luxu absumpserat, unis exceptis ædibus, quæ incendio conflagrarunt. Proteruiam, inquit, fecit: propterea quòd ea quæ comesse non potuerit, quasi combusisset. Author Macrobius lib. Saturn. 2. Erasmus. (ter agere.

Proteruio] proteruis, (ἀλολαγαίνω,) proterere, Petulan

Protesilaus] pen. prod. (πρωτεσίλαος,) unus è Græcorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt: quum primus ex nauibus in litus prosiliret, ab Hectore est interfectus. Fuit ex Phylace Thessaliæ oppido. Inde Phylacides dictus. Eius uxor Laodamia, quum interitum resciisset, in solatium mœroris optauit ut mortui umbrã uideret. Quod quũ impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Proper. lib. 1. eleg. 18. 2. Illic Phylacides, &c.

Protesilaeus] pen. prod. Adiectiuum, (πρωτεσιλάεος,) ut Protesilaea domus. Catul. epig. 63. 15.

Proteus] duarum syllabarum uox, (πρωτεύς,) filius Oceani & Tethyos, marinus deus, pastor Phocarum: & uates, sed nisi coactus, nulla dans responsa. Virg. 4. Georg. 79.
Fuit autem rex Aegypti temporibus Priami regis Troiani. Quum Aegyptus rege careret, ait Diodorus li. 2. ex dignioribus quidam in regem assumptus est, quem Aegyptij Cetea, Græci Proteum appellant, qui Iliaci belli tempore extitit. Hunc artium peritum fuisse tradunt, & in uarias se formas uertere solitum, ut nunc animal, quandoq; arbor, aut ignis, aut quid aliud uideretur, Vide Virg. 4. Georg. 89. Cõsuetudo autem regibus Aegyptijs, causam huiusmodi transmutationes fingẽdi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partẽ in capite ferre insignia principatus, quandoq; uerò arborem, aliquando ignem, quandoq; redolentia supra caput unguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atq; ornatum: tum stuporem, ac superstitionẽ quandã aspicientibus injiciebant, etc.
Proteum aliquando in Carpatho insula regnasse, Pallene urbe Thessaliæ relicta, ad quam tamen reuersus est postea, Seruius author est enarrans carmen illud Virg. 4. Georg. 78.
Est in Carpathio Neptuni gurgite uates
Cæruleus Proteus, &c.

Senex Proteus. Ouid. 11. Metam. 45.
Mutabilior Proteo, In uasium & uersipellem competit: aut in eos qui facilè uertunt sententiam. Horat. 1. epist. 1. 18.
Quo teneam uultus mutantem Protea nodo? Idem 2. Serm. sat. 3. 15. Effugiet tamen hæc sceleratus uincula Proteus.
Protea uocat tergiuersantem, & quem Græci uocant ἀνορώμενον, id est deprehensu difficilem.

Prothesis] pen. corr. f. g. (πρόθεσις,) Latinè dicitur Præpositum, siue præpositio. Figura est Grammaticis propria, quoties litera quædam uel syllaba apponitur ad principium dictionis: ut gnate, pro nate: tetulit, pro tulit. Ex Donato.

Prothymata] (προθύματα,) sunt quæ ante sacrificium fieri consueuere. ut est uaporatio thuris: aut id genus primitiæ quæcunq;, ut siligo, uel etiam placentulæ quæ ante sacrificium offeruntur.

Prothymia] prothymiæ, (προθυμία,) Promptitudo, alacritas Latinè dicitur. Plaut. Stiebo 10. 35. Vides benignitates hominum perire & prothymias. Ibidem 12. 8.
- proh dij immortales, quot ego
Voluptates fero, quot risiones, quot iocos, quot suauia, fala Blanditias, prothymias. (tationes.

Prothyrum] prothyri, pen. prod. (πρόθυρον,) Vestibulum domus, ita de priuatis ædibus dictum, ut propylæum de uestibulo urbis, uel templi, uel regiæ. Author Vitruuius.

Protinus] pen. corr. Aduerbium, (αὐτίκα,) Id est statim, quasi porrò tenus. Virg. 4. Aeneid. 40. Protinus ad regem cursum detorquet Hiarbam. Cicero 1. de Diuina. 89. Præcepisseq; ut pergeret protinus: quid retro atq; à tergo fieret, ne laboraret.
Protinus quàm. Plin. lib. 15. cap. 17. 7. In cinere lixiuio tinguntur protinus quàm detraxere uitibus.
Rogo te ut Romam protinus pergas. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 6.

Protinus, Simul, siue etiam. Virg. 6. Aeneid. 7.
- quin protinus omnem
Perlegerent oculis. Quint. in Aegro redempto, Traxerat ex firmitate mentis magnum protinus & in membra constantiam. Etenim quod statim fit, quasi simul fit. Sic Valla.

Protinus, Deinceps, exinde, ut ait Seruius. Virg. 4. Georg. 1.
Protinus aerij mellis cælestia dona Exequar.
Protinus etiam id significat, quod uulgò Directe & immeditate dicunt. (ἀμέσως,) Vlpianus, Etenim parui refert protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fideiussoris uel rei personam. Budæus.

Protinus, Statim à principio. Vlpianus in Lege Sed etsi. Ad Senat. Macedon. Videri pecuniam à donatore profectam protinus ad creditorem, & fieri nummos accipientis. Celsus libro 3. cap. 3. Aliquæ febres protinus à calore incipiunt. Budæus.
Principium est oratio prospicue & protinus perficiens auditorem attentum. Cic. 1. de Inuent. 30.

Protinus, Iugiter, continuè. Virg. 10. Aeneid. 68.
- traiecto missa lacerto
Protinus hasta fugit, seruatq; cruenta tenorem. Plin. lib. 5. cap. 9. 7. Originem in monte inferioris Mauritaniæ, non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem uocant Nilidem. Virg. 7. Aeneid. 121.

Protinus, Longè porro. Virg. 7. Aeneid. 103:
- cornuq; recuruo
Tartaream intendit uocem, qua protinus omne
Contremuit nemus.

Quando

Digitized by Google

Quando autem huic aduerbio additur negatio, significat non ideo: quemadmodum fit in Continuò & Statim. Quint. lib. 10. cap. 1. Non autem ut quicque præcipuè necessariũ est, sic ad efficiendũ oratorem maximi protinus erit momenti.

Protinus continuò. Plaut. Pseud. 8. 17.
Pòst ad oppidum hoc uetus continuò mecum exercitum
Protinus abducam.

Protinus, Vno, eodemq; tempore. Virg. 8. Aeneid. 32.
Protinus Arcadiæ gelidos inuisere fines. Seruius.

Protinus cum accusatiuo. Suet. in Octauio Augusto, cap. 38. Liberis Senatorum, quò celerius Reipub. assuescerent, protinus uirilem togam, latumclauum inducere, & curiæ interesse permisit. Id est, continuò post sumptam uirilem togam. Nisi quis fortè referri putet ad infinitum inducere.

Protinam] Aduerbium, (σὐθύς,) Idem apud ueteres significabat. Plaut. Casin. 2. 5. 12. Etsi malum merui, hìc dabo protinam, & fugiam. Et apud Terentium in Phorm. 4. 13. Atque hinc me conijcerem protinus in pedes. Vbi Donatus, Protinam fuit: & sic Nigidius legit.

Protocollũ] protocolli, (πρωτόκολλον,) Quasi prima cõcinnatio. Est enim propriè protocollũ, quod breuiter & succincte notatur à tabellione, ut extendi deinde, atq; absolui possit. κόλλα Græcè gluten, siue colla dicitur. Ex Hermolao.

Protogenes] pen. corr. (πρωτογένης,) Pictor nobilissimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodijs subiecta. Palmam habet tabularum eius lalysus, qui est Romæ, dicatus in templo Pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis uixisse, quoniam simul famẽ sustinerent, & sitim, ne sensus nimia dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio iniuriæ & uetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Hæc Plinius; & alia multa de Protogene, lib. 35. cap. 10. Fab. lib. 12. cap. 10. & Gellius.

Protogenes] protogenis, m. g. (πρωτογένης,) Significat aliquem primi generis, siue à quo genus incipit: ut ostendit Dionysius in principio historiarum: & à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Iuuenalis Saty. 3. 12.
Non est Romano cuiquam locus hìc ubi regnat
Protogenes aliquis. Vbi interpres, Protogenes, id est pictor qualis Protogenes.

Protollo] protollis, prosustuli, prosublatum, (προτείνω,) protollere, Vltra tollere. Plaut. Pseud. 13. 71.
Manum si protollet, & pariter proferto manum.

Protollere, (ἀναβάλλεσθαι,) Differre, prolongare. Plaut. Casina. 16. 43. Neq; uiri uitam sinet in crastinum protolli. Gellius lib. 3. cap. 16. Neq; ultra decimum mensem fœtura mulierum protolli potest.

Protologia] protologiæ, (πρωτολογία,) Prima locutio, antiloquium.

Protono] protonas, pen. corr. (προβροντάω,) protonare, Antè tonare. Valer. 4. Argon. 41.
Deuolat inde furens, nec qua uia, curûe profecti,
Nec genus antè rogat: sed tali protonat ira,
Incipite ô iuuenes, &c.

Protoplastes] protoplastæ, masc. gener. (πρωτοπλάστης,) Qui primò fingit. Et Protoplastus, Primò formatus. Vnde & Adam protoplastus dictus est.

Prototocos] (πρωτοτόκος,) Quæ primùm peperit: quod nomen ipsi Heuæ proprium est.

Prototomus] prototomi, penu. corr. masc. gen. (πρωτότομος,) Primæ sectionis.

Primus caulis qui succiditur, uel cyma brassicæ, à prima sectione, prototomus appellatus est, quæ Vere fit: estq; ipsorũ caulium delicatior, tenuiorq; cauliculus. Colum. li. 10. 354. Sed iã prototomos tempus decidere caules. Mart. lib. 10. 48.
Et fabra fabrorum, prototomiq; rudes. Idem lib. 14. 106.
Prototomis, pudet heu, seruio coliculis.

Prototypus] huius, prototypi, pen. corr. (πρωτότυπος,) Primum exemplar: archetypus aliàs dicitur.

Protraho] protrahis, pen. corr. protraxi, protractum, (παρέλκω,) protrahere, Palàm trahere. Liu. 8. bel. Pun. 157.
Nudi in medium protrahebantur, & simul omnis apparatus supplicij expromebatur. Cic. 6. Verr. 20. Hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iussit.
Omnia protrahere in lucem. Lucret. lib. 4. 239.
Caput alicunde protrahere. Propert. lib. 3. eleg. 18. 6.
Latitantes protrahere indicio. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 15.
In medios aliquem protrahere, Statuere coram omnibus. Virgil. 2. Aeneid. 25.
Ad operas mercenarias protrahi. Cic. 1. Phil. 16.
Protrahere ad indicium. Liu. 3. bel. Maced. 45.
Verum protrahere alicunde, Elicere. Lucret. lib. 1. 83.
Protrahere, Augere. Valer. lib. 1. cap. 5. de Caio Cassio, Vt tam pacissimi uictoris insolentiam dicti tumore protraheret.
Protrahere, (ἀναβάλλεσθαι,) Differre, prolongare. Terent. And. 2. 1. 15. Credo impetrabo, ut aliquot saltem nuptijs protrahat dies. Hoc loco Donatus legit prodat.
Protrahere & differre. Sueton. in Nerone, cap. 32.
Mors lenta protrahatur longa fame. Senec. Herc. fur. 6. 17.

Protractus] Participium, (ἐφελκυθείς,) ut Ad arma protractus. Silius lib. 16. 17.

Protropum] protropi, pen. corr. (πρότροπον,) Genus potus. Plinius lib. 14. cap. 9. 5. Sed inter hæc genera potum ponere debeo & protropum. ita appellatur à quibusdam mustum sponte defluens antè quàm calcentur uuæ. Idem lib. 30. cap. 6. 6.
Protropum uinum, dicitur à Colum. lib. 12. cap. 41. lixiuum Latinè, siue lixinum, teste Budæo.

Protrudo] protrudis, pen. prod. protrusi, protrusum, pen. prod. (προωθέω,) protrudere, Porrò, siue ultra trudere. Cic. de Fato 63. Vt igitur, inquit, qui protrusit cylindrum, dedit ei principium motionis, uolubilitatem non dedit: sic, &c.
Paulatim moles protruditur atque mouetur. Lucretius libro 4. 180.
Protrudere opus, apud Vitruuium, Vide Orthostrata.

Proturbo] proturbas, (ἀναβράσσω,) proturbare. Porrò, siue ultra, & à se, aut extra turbare; Repellere. Liu. 5. ab Vrbe 209. Iamq; & alij congregati telis, missilibusq; saxis proturbare hostes, ruinaq; tota prolapsa, acies in præcipi deferri. Plinius lib. 11. cap. 19. 3. Apes pigras & ignauas proturbant.
Proturbare aliquem. Tacit. lib. 11.
Hostem eminus missilibus proturbare. Virg. 10. Aeneid. 161.
Hinc cominus atq; hinc proturbare. Virg. 9. Aeneid. 89.
A solio proturbare aliquem. Valer. 1. Argon. 120.
Proturbare extra tecta. Colum. lib. 9. cap. 15. 2.

Protypum] protypi, pen. corr. (πρότυπον,) Quod in typi uicem formatum est. Plin. lib. 35. cap. 12. 3. Primusq; personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ interinitia protypa uocauit: postea idem effigiem fecit.

Proueho] prouehis, pen. corr. prouexi, prouectum, (προάγω, ἐπιβιβάσαι,) prouehere, Producere. Plau. Rud. 20. 25.
Quia pol prouexi, auehere non quiui miser. Liuius 2. bel. Pun. 28. Itaq; ad Honestam classe prouecti, exscensu è nauibus in terram facto, quum urbem ui cepissent, &c. Cic. 7. Verr. 69. Posteaquam paulum prouecta classis est, & Pachynum quinto die deniq; appulsa est.
Vltrà prouehi. Virg. 3. Aeneid. 96.
Vlterius prouehere. Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.

Ratem

Digitized by Google

Ratem prouehere per freta. Valer. 4. Argon. 84.
Prouehimur pelago uicina Ceraunia iuxta. Virg. 5. Aen. 102.
Atq; etiam homines agreſtes inani ſpe ad aquas uſq; Puteolanas prouehuntur. Cic. 8. Philip. 240.
Prouehi equo. Liu. 3. bel. Pun. 216.
Prouehere mulis. Plin. lib. 21. cap. 13. 1.
Prouehi amore, per translationem. Cic. ad Brutum, 15. 3. Id eſt rapi.
Longius in amicitia prouecti, Vide Longus.
Eò uſq; corruptionis prouectus eſt. Tacit. lib. 2.
Vnde & quouſq; iam prouecta ſit orandi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Prouehi longius in ſcribendo, uel orando, Procedere. Cic. 3. de Finib. 111. Vide Longus.
Paulo lõgius oratio mea prouecta eſt. Ci. pro Roſc. Comœ. 18.
Vitam in altum prouehere. Lucret. lib. 5. 288.
In maius prouehere. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.
Prouehi in maledicta. Liu. 5. bel. Maced. 185.
Prouehere uitam ſuam in periculum. Cic. pro Milone 41.
Prouehi ad optatos exitus. Cic. 2. Off. 26.
Paulatimq; per altercationem ad continuas & infeſtas orationes prouecti ſunt. Tacit. lib. 20.
Prouecta prudentia uſq; ad extremum. Cic. de Senect. 25.
Prouexit orationem meam ueſtra benignitas. Cicero pro Domo ſua, 26.
Prouexit me hæc ſpes. Liu. 3. ab Vrbe 220.
Prouehere aliquem ad dignitatem. Plin. epiſt. 230.
Prouehere ſtudioſos. Plin. epiſt. 165. a. Vir eſt optimus, & inter præcipua ſeculi ornamenta numerandus: colit ſtudia, ſtudioſos amat, fouet, prouehit.
Sulpitium longius quàm uoluit, popularis aura prouexit. Cicero de Aruſp. reſpon. 40.
Vltra, quàm homini datũ eſt, prouehi. Qu. in Proœm. lib. 6. 9.
Ecquò te tua uirtus prouexiſſet? Cic. 13. Phil. 362.
Prouehens] pen. corr. Participium, (προάγω,) Liu. 10. bel. Maced. 58. Illo etiam (prauo forſitan) gaudio prouehente, quòd, &c.
Prouectus] Aliud partic. (προέχθεις,) ſiue Nomẽ ex participio. Cic. de Senec. 50. Ignoſcetis aũt: nam ſtudio ruſticarũ rerum prouectus ſum, & ſenectus eſt natura loquacior.
Prouectus & delapſus in flumem. Cic. 1. de Diuinat. 103.
Prouectus ætate, uel Prouecta ætate homo. Cice. de Senect. 9. Quanquam eum colere cœpi, non admodum grandem natu, ſed tamen iam ætate prouectum.
Ætate prouecta mortua eſt. Cic. 1. Tuſc. 151.
Longius prouectus ætate. Cic. de Claris Orat. 66.
Nox erat prouecta. Tacit. lib. 13.
Senectus prouecta. Tacit. lib. 1.
Prouenio] prouenis, pen. corr. proueni, pen. prod. prouentum, (προέρχομαι,) prouenire, Porrò uenire. Plaut. Pſeud. 7. 156. -nam qui in ſcenam prouenit
Nouo modo aliquid nouum iuuentum afferre addecet.
Prouenire, (ἐκφιλοδόκει,) Creſcere, fructificare. Plautus Trucul. 10. 37.
Quum tu rectè proueniſti, quumq; es aucta Liberis, gratulor.
Studia hilaritate proueniũt. Plin. epiſt. 172. Id eſt contingunt.
Prouenire, (φύεσθαι,) Produci, naſci. Plin. lib. 9. cap. 105. Neque aliud ibi animal prouenit. (1. 8.
Carmina proueniunt animo deducta ſereno. Oui. 1. Triſt. eleg.
Proueniebãt oratores noui, ſtulti, etc. Ci. de Sen. 18. Ex Næuio.
Prouenire, Contingere. Plaut. Menæch. 20. 60. nimis prouentum eſt nequiter. Id eſt peſſimè res cadit. Cic. 1. de Finib. 73. Nec quid prouenturum ſit prouident.
Annus fœcundior prouenit. Ouid. 4. Faſt. 135.
Proueniant medij ſic mihi ſæpe dies. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.
Prouentus] huius prouentus, maſc. gen. (περίβασις, πρόοδος,) Reditus non tantum bonarum, ſed etiam malarũ rerũ. Plautus, Calamitatum & miſeriarum tot prouentus.
Prouentus dapſilis, Vide Daps.
Onerare ſulcos prouentu. Virg. 3. Georg. 104.
Poetarum prouentus. Plin. epiſt. 13. a.
Triſertus prouentus. Plin. lib. 15. cap. 18. 4.
Prouentus lactis. Plin. lib. 20. cap. 12. 5.
Prouentus, Pro Succeſſu. Cæſar lib. 2. bel. Ciuil. Multum ad hãc rem adiuuat adoleſcentia, magnitudo animi, ſuperioris temporis prouentus, fiducia rei bene gerendæ.
Prouerbium] prouerbij, (παροιμία,) Dicitur quaſi commune omnium uerbum: eſt enim ſententia quæ in ore omnium uerſatur.
Prouerbij loco. Cic. 13. Philip. 365. Illud tamen uerum, quod in hoc Planco prouerbij loco dici ſolet, perire eum non poſſe, niſi ei crura fracta eſſent.
Opportunè aptata prouerbia. Quint. lib. 6. cap. 3. 67.
Ceſſit in prouerbium, Vide Cedo.
Contritum uetuſtate prouerbium, Vide Contero.
In prouerbio eſt. Cic. 4. Acad. 105.
Quod eſt Græcis hominibus in prouerbio. Cic. 3. Verr. 36.
Tangunt eum prouerbia. Ouid. 5. Faſt. 98.
Tritum ſermone prouerbium. Cic. 1. Off. 49.
Venit in conſuetudinem prouerbij. Cic. 2. Off. 79.
Prouerbium uertere in ludicrum prouerbij, Vide Ludicrum.
In communi prouerbio uerſari. Cic. 3. Verr. 85.
Veteri prouerbio. Cic. de Senect. 7. Pares enim cum paribus, ueteri prouerbio facillimè congregantur.
Prouideo] prouides, pen. corr. prouidi, prouiſum, pen. pro. (προνοέω, προμηθέομαι,) prouidere, Antè uel à longe & futurum aliquid uidere, antequam ſit factum. Cic. 2. de Diuin. 23. Medicus morborum ingraueſcentem ratione prouidet, inſidias imperator, tempeſtates gubernator: & tamen ipſi ſæpe falluntur, qui nihil ſine certa ratione opinantur. Idẽ 1. Tuſc. 103. Quod & præterita teneat, et futura prouideat.
Eſt boni Conſulis non ſolùm uidere quid agatur, uerumetiam prouidere quid futurum ſit. Cic. pro Murena 4.
Prouidere in poſterum. Cic. 3. de Legib. 63.
Prouidere exitus. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 4. 2.
Prouidere animo. Cæſar 7. bel. Gal. 122. Plusq; animo prouidere & præſentire exiſtimabatur, quòd, &c.
Coniectura aliquid prouidere. Cic. Attico, lib. 1. 1. 1.
Antè occupatur animus ab iracundia, quàm prouidere ratio potuit, ne occuparetur. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 58.
Celeritas in cõficiẽdo, cõſiliũ in prouidẽdo. C. pro L. Man. 20.
Prouidere, (φυλάττειν,) Cauere. Terent. And. 1. 3. 3. Quæ ſi nõ aſtu prouidentur, me, aut herum peſſum dabunt. Idem Heau. 1. 1. 64. -putauit me ætate & benuolentia
Plus ſcire & prouidere, quàm ſeipſum ſibi.
Prouidere & præcauere. Cic. pro Plancio 43.
In poſterum quàm longiſſimè prouidere. Cic. 7. Phil. 229.
Quũ uidetur præcaueri potuiſſe, ſi prouiſum eſſet. Cic. 3. Tuſc.
Actum eſt de te, niſi prouides. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 8. (89.
Prouidere ne. Cic. 1. Tuſc. 122. Sed, ne accidat, prouidebo.
Quicquid prouideri poteſt. prouide, ne, etc. Ci. Att. li. 5. 98. 1.
Omnibus rebus cura & prouide, ne, &c. Ci. Att. li. 11. 211. 4.
Iã ſocij ne ſpoliarentur, fide ac officijs prouiderunt. Ci. 7. Verr.
Prouidere animo ſaluti alicuius. Cic. in Catil. 50. (99.
Prouidere ſibi ex iniuria alterius. Cic. 3. Verr. 60.
Prouidere conſilio. Plancus ad Cic. lib. 10. 4. 6. Quantum uiribus eniti, cõſilio prouidere, authoritate monere potuero.

Cætera,

Digitized by Google

Cætera, quæ consilio prouideri poterunt, cauebuntur. Cicero Attic. lib. 10. 207. 3.
Consulere omnibus, mederi incommodis hominum, prouidere saluti. Cic. Qu. fratri lib. 1. 1. 46.
Ex aliorum euentibus, rationibus suis prouidere. Author ad Herenn. lib. 4. 154.
Prouidere alicui contra aliquem. Cic. pro Cælio 16.
Huic loco, per deos immortales, Iudices, consulite & prouidete. Cic. 2. Verr. 27.
Publicè prouidere. Cic. Antequàm iret in exilium 5. Id est communi saluti consulere.
Magnopere prouidendum, Vide Magnus.
Sanè multum in eo Reip. prouisum est. Cic. Attico, li. 7. 133. 3.
A me ita præcautum & prouisum est. Cic. Attico, lib. 2. 16. 1.
Prouidere rebus necessarijs, Res necessarias comparare. Cic.
Prouidere rei frumentariæ. Cæsar 5. bel. Gal. 31.
Prouidere rem frumentariam. Cæsar 6. bel. Gall. 36.
Prouidere in hyemes pabulum. Plin. lib. 8. cap. 38. 3.
Prouidere authorem industrium. Colum. lib. 6. cap. 27.
Prouisum hoc legibus, Id est cautum. Plin. epist. 9. lib. 3. b.
Prouisum à dijs immortalibus. Cic. 2. de Nat. deor. 201.
Prouisum est rationibus multis ne noceri posit Verri. Cice. 2. Verr. 17. Terent. Phorm. 5. 2. 14. Prouisum est ne in præsentia hæc hinc abeat.

Prouisus] prouisa, prouisum, pen. prod. (προεωραμένος,) Colum. lib. 9. cap. 8.
Frugis prouisæ copia in annum. Horat. 1. epist. 19. 23.
Verbaq; prouisam rem non inuita sequentur. Hor. in Arte 63.
Explorata & prouisa ratio. Cic. 3. Verr. 10.
Cui uiuendi uia consyderata atq; prouisa est. Cic. in Para. 42.
Prouisa fiunt leuiora. Cic. 3. Tuscul. 57.

Prouisus, pen. prod. prouisus, prouisui, Verbale, (προόρασις,) Tacit. lib. 18. Dispositu prouisuq; ciuilium rerum peritus.

Prouisio] Verbale, (προνόησις,) Cice. 3. Tuscul. 53. Tamen quoniam multum potest prouisio animi & præparatio ad minuendum dolorẽ, sint semper omnia homini humana meditata. Idem in Orat. 110. Vitiosum genus, & longa animi prouisione fugiendum.
Cautio & prouisio. Cic. de Amicit. 67.
Posteri temporis prouisio. Cic. in Partit. 37.
Vitium longa animi prouisione fugiendum. Cic. in Orat. 110.

Prouisor, pe. pro. prouisoris, (προνοητής,) Aliud uerbale. Hor. in Arte 34. Vtilũ tardus prouisor, pdigus æris. De iuuene.

Prouiso] prouisis, pen. prod. prouisi, prouisum, (πρὸς τὸ ὁρᾶν ὄρχομαι,) prouisere, Duo significat, inquit Donatus: Procedere, & uidere. Terent. Eun. 3. 1. 4.
– hoc prouiso, ut ubi tempus fiet,
Deducam. Idem Adelph. 5. 6. 1.

Prouidens] pen. corr. (προμαθής,) prouidentior, prouidentissimus, Prudens, qui præuidet futura & cauet. Plin. epist. 82. c. Quod dum recordor, intelligo mihi laborandum, ne qua parte uidear hanc de me fiduciam prouidentissimi uiri destituisse. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 21. Homo ualde est acutus & multum prouidens.
Prouidentius ad. Cic. Appio Pulchro, li. 3. 1. 2. Id enim mihi & ad breuitatem est aptius, & ad reliquas res prouidentius.

Prouidenter] (προνοητικῶς,) prouidentius, prouidentissimè. Cic. 3. de Nat. deor. 137. quæ de prouidentia deorũ ab illis sanctissimè & prouidentissimè constituta est.

Prouidentia] prouidentiæ, (πρόνοια, προμήθεια, πρόγνωσις, προνοητικόν,) Prudentia prouidendi futura. Cic. Id enim sapientis est, prouidere: ex quo sapientia appellata est prouidentia. Idem 2. de Inuent. 240. Prouidentia, est per quã futurum aliquid uidetur, antè quàm factum sit.
Prouidentia, pro Deo. Idem de Cicerone, lib. 10. cap. 1. Dono quodam prouidentiæ genitus, in quo totas uires suas eloquẽtia experiretur.
Materiæ rerum ex qua & in qua omnia sint, fictrix & moderatrix diuina prouidentia. Cic. 3. de Nat. deor. 133.
Mundus diuina prouidentia constitutus. Cic. de Vniuers. 12.
Prouidentia, quæ πρόνοια Græcè dicitur, hæc potissimum prouidet, & in his maximè est occupata, primùm, ut, &c. Cicer. 2. de Nat. deor. 83.
Deorũ prouidentia mundũ administrari. Ci. 1. de Diuin. 191.
Regaturne prouidentia mundus. Quint. lib. 5. cap. 7.
Prouidentia, Paßiuè. Pomponius in L. Quintus Mutius, in fine. ff. De annuis leg. & fideic. Et magis enim est, ut prouidẽtia filiorum suorum hoc fecisse uideatur.

Prouidus] pen. corr. Adiectiuum, (προνοητικός,) Diligẽs, solers. Plinius Iunior, Sed dispice ne sit parum prouidũ, spe rare ex alijs, quod tu ipse non præstes.
Cautus & prouidus. Cic. pro Rosc. Amer. 69.
Prouidus & solers. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Astu prouidus. Stat. 6. Theb. 154.
Rerum uestrarum prouidus. Tacit. lib. 4.
Multorum prouidus. Horat. 1. epist. 2. 4. de Vlysse.
Actor prouidus. Stat. 10. Theb. 65.
Augur prouidus. Ouid. 12. Metam. 4.
Auspex prouidus. Horat. 3. Carm. ode 27. 2.
Cura prouida. Ouid. 2. Fast. 12.
Homo animal prouidum, sagax, &c. Cic. 1. de Legib. 32.
Labor prouidus. Silius lib. 7. 13.
Mens prouida. Horat. 3. Carm. ode 5. 3.
Mens prouida rerum futurarum. Cic. 2. de Diuinat. 176.
Consultrix & prouida natura. Cic. 2. de Nat. deor. 82.
Orator prudens & prouidus. Cic. in Partit. 9.
Virtus prouida. Claud. 1. in Eutropium, 81.

Prouide] pen. corr. Aduerbium, (προνοητικῶς,) Diligẽter. Plin. lib. 10. cap. 33. 5. Iam publicum quidem omnium est, tabulata ramorum sustinendo nido prouidè eligere.

Prouincia] prouinciæ, (ἐπαρχίαι,) Dici uidetur quòd pro uincatur. Propriè enim prouinciæ dictæ sunt regiones longè ab Italia bello acquisitæ, quòd eas Romanus Populus prouicerit, id est antè uicerit, inquit Festus. Prima omnium prouincia Sicilia est appellata, sicut docet Cic. 4. Verr. Et prouinciarum aliæ erant Consulares, aliæ Prætoriæ. Redigere autem regiones in prouinciæ formam, nihil aliud est quàm Regionem subijcere imperio Romano, & ad eam gubernandã mittere præfectum. Cic. 4. Verr. 2. Primum quòd omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam fidemq; Pop. Rom. applicuit, id quod ornamentum imperij est, prouincia est appellata. Ouid. 1. Fast. 118.
Redditaq; est omnis populo prouincia nostro.
Mari cincta prouincia, Vide Cingo.
Prouincia, pro Onere. Quoniam enim præfecti ad prouincias gubernandas cum officio mitti solebant, factum est etiam ut ipsi magistratus, & omne onus nobis impositum, prouincia appelletur. Terent. Phorm. 1. 2. 22.
– ô Geta prouinciam
Cepisti duram. Idem Heaut. 3. 2. 5. Idcirco huic nostro trãdita est prouincia.
Animorum prouinciæ prudens. Tacit. in uita Agricolæ.
Annuæ prouinciæ. Cic. de Prouincijs Consul. 14.
Aquaria prouincia, Vide Aqua.
Illustris prouincia, Vide Illustris.
Infesta prouincia, Vide Infestus.
Legataria prouincia, Vide Lego, legas.
Libera à prædonibus prouincia, Vide Liber, liberi.

Digitized by Google

Locuples ac referta prouincia, Vide Locuples in Locus.
Pacatißima prouincia, Vide Pacatus.
Accedere in prouinciam, Vide Accedo.
Quum aliquantum ex prouincia, atq; ex imperio laudis acceſſerit. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 30.
Accipere prouinciam, Vide Accipio.
Adiungere prouincias ad imperium, Vide Adiungo.
Adminiſtrare prouinciam, Vide Adminiſtro.
Capere prouinciam, Vide Capio.
Communicare prouinciam, Vide Communico.
Deponere prouinciam. Cic. in Piſonem 8.
Depoſcere ſibi prouinciam. Cic. pro Sylla 39.
Deſcribere in prouincias. Cic. pro Flacco 25.
Dare prouinciam uel negotium alicui. Cic. 6. Verr. 45.
Ducere prouincias. Tacit. lib. 3.
Habere prouinciã authoritate Senatus, & ſorte. Ci. in Piſ. 39.
Obtinere prouinciam. Cic. pro Flacco.
Perdomare prouinciam aliquam, Vide Perdomo.
Petere ambitioſißimè prouinciam. Quint. lib. 6. cap. 3. 47.
Præeſſe alicui prouinciæ. Cic. pro Fonteio 2.
Referebatur de prouincijs Quæſtorum, & de ornandis Prætoribus. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 2.
Suſcipere prouinciam. Cic. pro Cælio 50.

Prouinciatim] pen. prod. Aduerbium, (κατ' ἐπαρχίας,) Per Prouincias. Suetonius in Auguſto, cap. 49. Ex militaribus copijs legiones & auxilia prouinciatim diſtribuit.

Prouincialis] & hoc prouinciale, pen. prod. (ἐπαρχιώτης,) Prouinciales dicti ſunt qui ex prouincijs ſunt, ſiue, ut ait Vlpi. de Verb. ſignifi. qui in prouincijs domicilium habẽt.
Prouincialium nomine omnes præter Italos appellabantur. Vnde Colum. lib. 5. cap. 4. tradit uinearum prouincialium culturam, quum alibi de Italicarum cultura ſcribat. Plinius Iunior lib. 8. epiſt. Italicus es, an prouincialis?
Hoſpitia prouincialia. Cic. 4. in Catil. 94.
Moleſtia prouincialis. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 9.
Negotia prouincialia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 19.
Ornamenta prouincialia. Cic. Poſt reditum in Senatu 31.
Scientia prouincialis, quæ de prouinciarum adminiſtratione eſt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 30.
Solitudo prouincialis. Martialis lib. 12. 1.
Viri prouinciales. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 1. 21.

Prouiuo] prouiuis, pen. prod. prouixi, prouictum, (περίειμι,) prouiuere, Vltra & amplius uiuere. Tacit. lib. 5. Nondum is dolor exoleuerat, quum de Agrippina auditũ: quam interfecto Seiano ſpe ſuſtentatam prouixiſſe reor.

Prouoco] prouocas, penu. corr. (παρακαλέω, προκαλίζω, παρακελεύομαι,) prouocare. Propriè ſignificat A lõge uocare. Plaut. Pſeud. 9. 45. Herus ſi domi eſt tuus, quin prouocas? Idem: Bacchid. 4. 40. Prouocatur pædagogus, Eho ſenex minimi pretij, &c.
Prouocare, In certamen aliquo ad uocare, ſiue ludendi, ſiue lædẽdi gratia. Terent. Eun. 3. 1. 53. - Pamphilam
Gantatum prouocemus. Idem Adelph. 5. 4. 24. Quãdo eò prouocat. Cicero, Tuis literis amantißimis ſum prouocatus.
Reſpondere & prouocare. Cic. Cornificio, lib. 12. 20. 2.
Hoſtem clamore prouocat. Silius lib. 17. 106.
Prouocare ad certamen. Liu. 4. bel. Pun. 34.
Prouocare ad pugnam. Cic. 4. Tuſc. 75.
Prouocare in aleam. Plaut. Curcul. 7. 76.
Prouocare minimo. Sub. digito. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 3. Solemus enim dicere nos tantum digito ualere, quantum alius brachio. Budæus.
Auras curſibus prouocare. Virg. 3. Georg. 39.
Prouocare uirtute. Plin. epiſt. 7. lib. 2.
Reſpondere in amore ijs à quibus prouocere. Cic. Bruto 1. 2.
Prouocare, Irritare: ut Prouocare iniurijs, hoc eſt Laceſſere. Cicero 2. Philip. 63. Hæc tu quum per me acta meminiſſes, niſi illis, quos uidemus, gladijs cõfideres, maledictis me prouocare auſus eſſes?
Bellum prouocare dicit Plin. in Paneg. 28.
Prouocare, Vincere. Quint. lib. 10. Elegia quoq; Græcos prouocamus. Plin. lib. 33. in Procem. 5. Acceßit ars picturæ, & aurum argentumq; cælando carius fecimus. Didicit homo naturam prouocare. Lucan. lib. 9. qui nuda ſuſus arena Excubat, atq; omni fortunam prouocat hora.
Prouocare, Profugere, & fermè idem eſt quod Appellare: niſi quòd prouocare maius eſt. Et propriè ad maiores, potentioresq;, quorum ope atque gratia indigemus, pertinet prouocatio.
Prouocare ad. Cicero, Quum alter ad Senatum prouocaſſet, alter uerò appellaſſet Tribunos. Idem 3. de Leg. 40. Iudicia, ut eſſet populi poteſtas ad quam prouocaretur.
Ad populum prouocare. Cic. 1. Philip. 15.
Appellare & prouocare. Liu. 8. ab Vrbe 167. Tribunos plebis appello & prouoco ad populum.
Prouocare iudicium ad populum. Valer. lib. 8. cap. 1.
Prouocare in integrum. Brutus Ciceroni 16. 15. De Cæſare uerò quod fieri potuit ac debuit, tranſactum eſt: neq; iam prouocari in integrum poteſt. Hoc eſt, Integrum iam non eſt illi ut prouocare poßit iure.
Prouocare aduerſus creationem. Papinianus in L. Tutores qui Parag. Tutor. ff. De adminiſtrat. & peric. tut.

Prouocatus] pen. prod. Participium, (προκεκλημένος, πρόκλητος,) Cic. 1. de Fin. 13. Quanquam à teipſo id quidem facio prouocatus gratißimo mihi libro, &c.
Qui mecum ſæpißime non ſolùm à me prouocatus, ſed etiã ſua ſponte de te communicare ſolet. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 8.
Prouocatus cum Gallo depugnauit. Cic. 2. de Fin. 116.
Prouocatus beneficio. Cic. 1. Off. 72.

Prouocatio] Verbale, fœ. ge. (πρόκλησις, παρακέλευσις,) ut Prouocatione certare. Liu. 1. ab Vrbe 110.
Ex prouocatione interfecit eum. Plin. lib. 37. cap. 1. 6.
Prouocatio, Appellatio. Cic. 4. Acad. 26. Commemorant reliquos qui leges populares de prouocationibus tulerunt.
Quid turpius quã Senator ſine prouocatione. Cic. 3. de L. 26.
Prouocatio patrona illa ciuitatis, ac uindex libertatis Pop. Ro. dari ſine nobiliũ diſſenſione non potuit. Cic. 2. de Or. 108.
Dare alicui prouocationem. Cic. 1. Phil. 17.
Dare pœnam ſine prouocatione. Cic. 2. de L. Agrar. 44.

Prouocator] pen. prod. prouocatoris, Verbale maſc. (προκλητής,) Cic. pro Seſtio 117. Quum uerò ne de uænalibus quidem homines electos, ſed ex ergaſtulis emptos, nominibus gladiatorijs ornarit, et ſortito alios Samnites, alios prouocatores fecerit, &c.

Prouocatorius] Adiectiuum, (προκλητικός,) ut Prouocatoria dona militaria, id eſt quæ meruit prouocatus: quod humanius eſt quàm prouocaſſe. Gel. lib. 2. cap. 11.

Prouolo] prouolas, pen. corr. (προαίτομαι,) prouolare, Procul uolare, Auolare. Plin. lib. 11. cap. 10. 1. Tunc uniuerſæ prouolant, ſi dies mitis futurus eſt. De apibus.
Prouolat in medium. Ouid. 6. Faſt. 89.
Prouolare, per translationem poſuit Liuius 2. ab Vrbe 203. Sic in primum infenſis haſtis prouolant duo Fabij, totamq; mouerunt ſecum aciem. Id eſt procurrunt.
Prouolare ad. Liuius 1. ab Vrbe 51. Ipſe ad primores Romulus prouolat.
Prouolare in locum & uicẽ alterius. Liu. 3. ab Vrbe 78.

Prouoluo] prouoluis, prouolui, prouolutum, pen. prodn.

προπυ-

(προλυλιάω,) prouoluere, Porrò uoluere. Terentius And. 4.5.38.
- iam ego hunc in mediam uiam
Prouoluam. Lucret. lib. 2. 95. Prouolui simul ut possint, et ledere sensus.
Subter iuga & loca prouoluere aliquem. Virg. 12. Aen. 107.
Prouoluere se ad genua, ad pedes alicuius. Liu. 4. bel. Maced. 49. Idem 6. ab Vrbe 12.
Genibusq; eius prouolutus Mithridates, &c. Tacit. lib. 12.

Prout] Aduerbium, (ὥσγε,) id est Sicut, uel ut: aut quod uulgò dicunt Secundum quod. Plaut. Bacchid. 20. 5. Non Peli des tormento fuit, prout ego herum expugnabo meum. Subaudi Sic, in priore membro: ut sit sensus, Non sic Pelides tormento fuit, prout (id est Vt) ego expugnabo herum meum. Horat. 2. Serm. saty. 6. 14.
- uernasq; procaces
Pasco libatis dapibus prout cuiq; libido est. Hoc est, ut cuiq; libido est. Ex quo apparet eum, metri causa Prout dixisse pro Vt. Quintil. lib. 4. cap. 1. Prout asperi, leues, iucundi, &c. Ci. ad Att. lib. 11. 214. 8. Tuas literas, prout res postulat, expecto.
Prout Thermitani hominis facultates ferebant. Ci. 4. Ver. 58.
Prout haberi liceret, si anno superiore Quæstor fuisset. Cicero 1. Philip. 197.
Perinde, prout. Quint. lib. 9. cap. 4. Perinde asperiores erunt, prout oris hiatu simili aut diuerso pronuntiabuntur.
Prout, ita. Plinius lib. 28. cap. 2. 7. Ac prout quæq; accepta sunt, ita ualere.

Proxeneta] proxenetæ, pen. prod. m. g. (προξένητὰς,) Proxenetæ (inquit Budæus) sunt conciliatores & interuentores, quasiq; conglutinatores hominum inter se stipulantiũ & spondentium, aut quentuis contractum, conuentumq; iuntium. Martialis lib. 10. 3.
Quæ sulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Proximus] Vide Prope.

Prudens] prudentis, o. g. (φρόνιμος, φρενήρης, νουνεχὴς, ἐμπειρος, ἐπιφρων, ἐχέφρων, σώφρων, σύβουλος,) Quasi prouidens: interdum sapiens, aut sciens dicitur. Vnde Iurisprudentes uocantur, qui ius sciunt. Prudens, inquit Donatus, qui intelligentia sua aliquid cognoscit prudens per se. Plau. Capt. 2. 45. Plus inscies quis fecit, quam prudẽs boni. Omitto prudẽs, id est Sciens, et de industria. Pli. li. 10. c. 29. 3.
Prudens, pro Sciens, cum infinitiuo. Plin. lib. 8. cap. 31. de uitulo marino, Euomit fel suum ad multa medicamẽta utile: itẽ coagulum ad comitiales morbos, ob ea se peti prudens.
Prudens & sciens. Terent. Eun. i. 1. 27.
- & prudens, sciens,
Viuus, uidensq; pereo. Cic. in quadã epist. Vt in fabulis Amphiaraus, sic ego prudens & sciens ad pestem ante oculos positam sum profectus.
Prudens & sciens ad interitum ruebam. Cic. pro Macel. 8.
Ad consilia prudens. Cic. pro Fonteio 28.
Gnarus & prudens impendentium malorum. Cic. pro Sestio, 2. Vetus codex habet, Ignarus & imprudens.
Prudens ingenio. Cic. pro Cluentio 86. Quis P. Octauio Balbo ingenio prudentior? iure peritior?
Prudens in. Cic. de Amic. 5. L. Acilius quia prudens esse in iure Ciuili putabatur.
Prudens administrandi. Cic. 5. de Fin. 104.
Destituor prudens artis, ab arte mea. Ouid. epist. 5. 36.
Gens adulandi prudentissima. Iuuen. Saty. 3. 9.
Moderandi prudens. Tacit. lib. 3.
Iuris mouendi prudens. Claud. 2. in Eutropium 76.
Prudens agricolationis uir. Colum. lib. 2. cap. 2. 12.
Prudens locorum. Liu. 4. bel. Maced. 109.
Animus prudens rerum. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.
Sententia prudens animi. Ouid. epist. 20. 28.
Ciuitas Athenienſium prudentissima. Quint. li. 5. cap. 11. 29.

Prudentia] prudentiæ, (φρόνησις, ἐπιφροσύνη, σύνεσις, προμήθεια,) Ci. 1. de Leg. 90. quæ uirtus ex prouidendo est appellata prudẽtia? Idẽ 2. de Inu. 140. Prudẽtia est rerũ bonarũ & malarũ & utrarumq; scientia. Idẽ 5. de Fin. 119. Prudentia in delectu bonorum & malorum. Sub. cernitur. Idem 3. de Nat. deor. 49. Prudentiam Deo tribuemus quæ constat ex scientia rerum bonarum & malarum, & nec bonarum nec malarum, cui mali nihil est, nec esse potest.
Prudentia, quam Græci φρόνησιν dicunt, est rerum expetendarum fugiendarumue scientia. Cic. 1. Off. 214.
Vt medicina ualetudinis, sic uiuendi ars est prudentia. Cicero 5. de Fin. ib. 28.
Temeritas est florẽtis etatis, prudẽtia senectutis. Ci. de Sen. 19.
Prudentia in iudicando. Cic. 10. Philip. 277.
Prudentia iuris Ciuilis. Cic. 1. de Orat. 81.
Altissima prudentia. Quint. lib. 2. cap. 13. 10.
Communis prudentia. Cic. 5. de Fin. 124.
Domestica & ciuilis prudentia. Cic. in Partit. 40.
Aut rerum fato prudentia maior. Virg. 1. Georg. 84.
Velox prudentia. Pers. Saty. 4. 1.
Vulgaris prudentia. Cic. 2. de Ora. 72. Perspicua sunt hæc quidem, & in uulgari prudentia sita.
Acuere prudentiam, Vide Acuõ.
Adhibere prudentiam, Vide Adhibeo.
Malitia imitatur prudentiam. Cic. in Partit. 43.
Adeon' ego non perspexeram prudentiam literarum tuarum? Cic. Attico, lib. 6. 120. 4.
Impertire prudentiam suam ad salutẽ alicuius, Vide Impertio.
Adde quòd est illis operũ prudẽtia maior. Ou. 2. de Arte 135.
Hoc sentire, prudentiæ est: facere, fortitudinis. Ci. pro Sest. 75.
Pro tua prudentia. Cn. Magnus Domitio in Epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 2.

Prudenter] Aduerbium, (φρονίτως, φρονίμως, νουνεχῶς,) Sapienter, prouidè. Cic. 5. de Fin. 25. Facit igitur L. noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum uelit.
Aliquid in causa prudenter intexere. Cic. 2. de Orat. 37.
Multa prudenter prouisa. Cic. de Amicit. 6.

Pruina] pruinæ, pen. prod. (πάχνη,) Ex rore gelido nascitur. A perurendo dicta, quòd fruges & uirgulta perurat. Budæus, Pruina est quæ lapsa persidet & gelat, nec fit nisi immoto aere & sereno. Hoc genere alterius propè annis in Gallia uites, arbores, & frumenta interdum præcocia uitiatur. Etenim pruina à perurẽdo dicta est, quasi perurina: uirit enim germina, quum sole liquefacta est, ut sæpe uidimus. Aristoteles in libro, de Mundo, Gelu, inquit, est aqua conferta, à serenitate cæli concreta. Pruina uerò, ros cõcretus. Gelu igitur est glacies: pruina, est quod gelu uulgò dicitur. Cicero 1. de Nat. deor. 37. Quòd pars earũ appulsu solis exarsit, pars obriguerit hiue, pruinaue longinquo solis abscessu.
Acris pruina. Lucret. lib. 3. 4.
Algentes pruinæ. Stat. 3. Theb. 94.
Cana pruina. Virg. 2. Georg. 76.
Canens pruina. Silius lib. 3. 108.
Candentes pruinæ. Claud. de Nupt. Honorij 11.
Gelidæ pruinæ. Virg. 2. Georg. 53.
Matutina pruina. Propert. lib. 2. eleg. 10. 9.
Rorata pruina. Ouid. 3. Fast. 72.
Tristes pruinæ. Valer. 2. Argon. 36.
Vitrea pruina. Ouid. epist. 16. 2.

Digitized by Google

Corpora circunfusa pruinis. Virg. 3. Georg. 74. De bobus.
Obrigere pruina. Cic. in Somn. Scip. 22.
Pruinas ac niues perferre. Cic. 2. in Catil. 43.

Pruinosus] pen. prod. Adiectiuum. (παχνώδης,) Pruinæ obnoxius. Colum. lib. 3. cap. 20. 1. Seu frigidus & pruinosus, quod non est patiens uredinis.
Longa pruinosa frigora nocte pati. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 5.
Herbæ pruinosæ. Ouid. 4. Metam. 17.
Olympus pruinosus. Claud. 2. de raptu Pros. 52.
Tenebræ pruinosæ. Ouid. 5. Metam. 89.

Pruna] prunæ, (αὐθρακιὰ, αὐθρακιὰ,) A carbone ita distinguitur, quòd illa quandiu ardet, pruna dicitur, carbo, quum extincta fuerit. Virgilius in Moreto. Et cinis obductæ celabat lumina prunæ. Pruna dicta à perurendo. Horat. 1. Ser. sat. 5. 8. Prætextam, & latum clauum, prunæq; batillum.
Subiiciunt ueribus prunas, & uiscera torrent. Vir. 5. Aen. 21.

Prunus] pruni, f. g. (κοκκύμηλος,) Arbor pruna producēs. Prunum, fructus. Colum. lib. 2. cap. 2. 16. Multa sunt quæ & dulcem terram, & frumentis habilem significent, ut iuncus, ut calamus, ut gramen & trifolium, ebulum rubi, pruni syluestres.
Globus prunorum. Stat. 4. Sylu. 9. 6.
Spini ferentes pruna. Virg. 4. Georg. 29.
Corna lapidosa rubescunt prunis, insita scilicet. Virg. 2. Geor. 7.
Asinina pruna, Vide Asinus.
Autumnalia pruna. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.
Cerea pruna, Vide Cera.
De prunis Damascenis, est epigramma Mart. lib. 13. 29.

Pruna peregrinæ carie rugosa senectæ
Sume: solent duri soluere uentris onus.

Onychina pruna, Vide Onychinus in Onyx.

Prurio] pruris, pruriui, pruritum, pen. pro. (κνήθομαι, κνηθάω,) prurire, Libidine scalpendi ardere. Plaut. Bacch. 23. 72. Te amabo, & te amplexabor. N. caput prurit. Idem Pœnulo, An dentes pruriunt?
In pugnam prurire. Mart. lib. 5. 103.
Versus pruriunt. Mart. lib. 1. 120.

Lex hæc carminibus data est iocosis,
Ne possint, nisi pruriāt, iuuare. Cat. ad Aurelium, epig. 17. 2.

Pruritus] huius pruritus, pen. prod. m. g. (κνησμὸς,) Est excursus humoris spirabilis inclusi contra naturā. Plin. lib. 9. cap. 45. 2. Contactos pisces, attritúq; petræ scalpentes pruritum inuadit. Ibidem, cap. 45. 1. Vix pruritu mordax.

Prurigo] pen. prod. pruriginis, f. g. Idem, (κνησμὸς,) Colu. lib. 7. cap. 5. 6. Nam subest aspera cutis, & uelut quædam prurigo. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt. Vetus codex habet porriginem.

Prusias] (προυσίας,) de quo multa Liuius, Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem suscepit, post Antiochum superatum, & Phrygiæ Hellespontiæ seditionem, aduersum Attalicos ex composito factam.

Prymnesium] prymnesii, (πρυμνήσιον,) funis nauticus. Apud Festum Pompeium palus, ad quem funis nauticus religatur, quem alij tonsillam nominant.

Prytaneum] pen. prod. (πρυτανεῖον,) Locus erat Athenis in arce dignissimus, ubi iudices & magistratus habere consilium solebant. In Prytaneo item alebantur publicè qui bene meriti erant de Rep. qui honos habebatur maximus. Cicero 1. de Orat. 119. Et ut ei victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Sic dictum quasi πυρὸς ταμίειον, tritici promptuarium, uelut horreum publicum. Dionysius Prytanea uocat curias, in quibus sacra fiebant ab ijs, qui maximam in urbe habent potestatem. Prytanis, magistratus, præfectus, administrator, ut Consulatus: quem publici consilij principem appellabāt. A uerbo πρυτανέω, quod est gubernō, & magistratum exerceo. Liu. 5. Decade, li. 1. 71. Cyzici in Prytaneum: id est penetrale urbis, ubi publice quibus honos datus est, uescuntur, uasa aurea nitēsæ unius posuit.

P S

Psaltes] psaltis, m. g. (ψάλτης,) Latinè cantor dicitur.

Psaltrius] Idem Ci. de Arusp. resp. 40. P. Clodius à crocota, amura, à muliebrib. soleis purpureisq; fasciolis, à strophio, à psaltrio, à flagitio, à stupro est factus repente popularis.

Psaltria] psaltriæ, (ψάλτρια,) Cantatrix. Terent. Adelph. 3. 3. 34. Isthæc iam penes uos psaltria est? Cic. 3. Tusculan. 79. Et pro Sestio 101. Qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur.

Psallocitharistæ] (ψαλλοκιθαρισταὶ,) apud Tranquillum in Domitiano, cap. 4. Certabat etiam & prosa oratione Græcè Latinéq;, ac præter citharœdos corocitharistæ quoque & psallocitharistæ.

Psallo] psallis, psalli, (ψάλλω,) psallere, Canere, cantare. Gellius lib. 19. cap. 9. Qui cancrent uoce, & qui psallerent. Id est citharam pulsarent, inquit Budæus. Horat. 2. epist. 1. 7.

- pingimus, atq;
Psallimus & luctamur Achiuis doctius unctis.

Doctius psallere. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.

Psalterium] psalterij, (ψαλτήριον,) Græca dictio, Hebraicè Nablon dicitur, Genus organi musici, dulcius & amœnius fonans quàm cithara, cuius similitudinem quidem habet, ipsa tamen non est.

Psalteria] psalteriorum, (ψαλτήρια,) Quint. lib. 1. cap. 10. 24. Nec psalteria & spadicas, etiam uirginibus probis recusanda, sed cognitionem rationis, &c. De Musica.

Psalmodia] psalmodiæ, pen. cor. (ψαλμῳδία,) Cantus mistus: quum aliquis canit ad musicum instrumentum.

Psamate] pen. corr. (ψαμάτη,) fons apud Thebas. Valer. 1. Argo. 74. Qui tenet undisonā Psamaten. Ponitur etiā pro urbe & monte. Fuit & Psamate, Crotopi Argiuorū regis filia, ex qua cōpressa Apollo Linum filiū sustulit, quē inter sentes à matre occultatū canes dilacerārūt, ut latè prosequitur Stat. 1. Theb. Alia Psamate Nympha fuit, Nerei filia & Phorimater, de qua Ouid. 11. Metam. 79.

Cæruleam Peleus Psamaten, ut finiat iram Orat, &c.

Psammetichus] (ψαμμήτιχος,) rex Aegypti, cuius tempore, teste Herodoto lib. 2. ducenta & octo millia Aegyptiorum ad Aethiopes transiere.

Plegma] psegmatis, pen. corr. n. g. (ψῦγμα,) Idem ferè quod flos æris. Plin. lib. 34. cap. 13. 5. In ærarijs officinis & psegma fit, iam liquato ære atq; percocto, additis etiamnū carbonibus, paulatimq; accensis, ac repentè uehementiori flatu exponitur æris palea quædam. Ex ueteri codice legendum smegma.

Psegma quoq; pro ramento auri usurpatur, ut apud Herodotum in Thalia, Indi, inquit, ut sunt multitudine multo numerosissima omnium quos nouimus hominum, ita tributū cōferebant aliorum comparatione maximum: trecenta scilicet & sexaginta psegmatis talenta, id est aurei ramenti. Ramentum auri arena est aurea, ob id alio nomine ab eodem authore chrysitis dicta. Chrysammos etiam ad uerbum aurea arena dicitur lib. XI. codicis Iustinani. Aurum autem ramentitium, inquit ille, inuenitur esse talentum Euboicorum quatuor millium sexcentorum & octoginta, si ita ratio ineatur ut psegma terdecies tanto argenti rependatur. Strabo lib. 3. Ac ne aurum quidem solùm effoditur, sed etiā trahitur. Deferunt enim aurum amnes, & torrentes aureā arenā: quæ etiā multis in locis aquarum indigis reperitur: sed in his nō apparet: in ijs aūt locis quæ fluminibus alluuntur, aurē

Digitized by Google

tur, auri pſegma, id eſt ſcobs aurea reſplendeſcit. Budæus.

Pſephiſma] pſephiſmatis, pen. corr. n. g. (ψήφισμα,) dictio Græca quæ decretum ſignificat. Cicero pro Flacco 11. Sic ſunt expreſſa iſta præclara quæ recitantur pſephiſmata, nõ ſententijs nec authoritatibus declarata. Ibidem 58. Poſſem recitare pſephiſmata Smyrneorum quæ fecerunt in Caſtrium mortuum.

Pſeudos] (ψεῦδος,) Latinè dicitur falſus: ut Pſeudolus, falſus ſeruus. Pſeudologus, falſidicus. Pſeudopropheta, falſus propheta, & multa alia id genus.

Pſeudancuſa] pen. prod. (ψευαγχῦσα,) quaſi falſo anchuſa dicta, de qua Plin. lib. 22. cap. 20. 2.

Pſeudobunion] (ψευδοβούνιον,) herba, quæ ut Plinius lib. 24. cap. 16. 10. ait, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Laudatiſſima in Creta.

Pſeudocato] penu. corr. pſeudocatonis, (ψευδοκάτων,) Cice ad Atticum, lib. 1. 9. 10.

Pſeudographiæ] (ψευδογραφίαι,) Quint. lib. 1. cap. 10. 30. Fit hoc & in numeris per quaſdam, quas pſeudographias uocant, quibus pueri ludere ſolebamus.

Pſeudomenos] pen. corr. (ψευδόμενος,) Cic. 2. de Diuin. 17. Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον uocant, diſſoluas? Sic 4. Acad. 264.

Pſeudophilippus] Cic. 2. de Lege Agrar. 88.

Pſeudothyrum] pſeudothyri, pen. prod. (ψευδοθύρου,) Falſum oſtium. unde pro poſtico ſumitur. Cic. in Verrẽ, Ea quemadmodum ad iſtum poſtea pſeudothyrum reuertatur, tabulis uobis, & teſtibus Iudices planum faciam.

Pſilothrum] pſilothri, pen. prod. (ψίλωθρου,) Plin. lib. 23. cap. 1. 10. Vitis alba eſt quam Græci ampeloleucen, alij ophioſtaphylon, alij melothron, alij pſilothrum. Huius ſarmenta longis & exilibus internodijs geniculata ſcandunt. Folia pampinoſa, ad magnitudinem hederæ diuiduntur, ut uitium. Radix alba, grandis, raphano ſimilis initio: ex ea caules aſparagi ſimilitudine exeunt. Et paulo pòſt Semen in una raris acinis dependet, ſucco rubenti, poſtea croci. Et paulo pòſt, Vitia cutis in facie, uaroſq; & lentigines & ſugillata emendat & cicatrices.

Pſilothrum, Vnguentum depilatorium, quo mulieres utebantur: à ψιλόω nudo. Martialis lib. 6. 93. Pſilothro nitet, aut acida latet oblita creta. Idem lib. 3. 32.

Pſimmythium] pſimmythij, (ψιμμύθιου,) Plin. lib. 34. cap. 18. 9. Pſimmythium quoq;, hoc eſt ceruſam plumbariæ dant officinæ. Laudatiſſimum in Rhodo. Fit autem ramentis plumbi tenuiſſimis ſuper uas aceti aſperrimi impoſitis, atq; ita diſtillantibus, &c.

Pſittacus] pſittaci, pen. corr. m. g. (ψιττάκη, ἀνθρωποφθόγγος ὄρνις,) Auis Indica, uocem humanam miro naturæ artificio effingens. Mart. lib. 14. 76.

Pſittacus à uobis aliorum nomina diſcam:
Hoc didici per me dicere, Cæſar aue. Plin. lib. 10. c. 42. 1. Super omnia humanas uoces reddunt pſittaci quidẽ etiã ſermocinantes, India autem hanc mittit, pſittacem uocant, uiridem toto corpore, torque tantum miniato in ceruice diſtinctam. Imperatores ſalutat, & quæ accipit uerba pronunciat. In uino præcipuè laſciua. Capiti eius duritia eadẽ quæ roſtro, &c. Vide ibidem. Perſius in Prologo 2.
Quis expediuit pſittaco ſuum χαῖρε,
Picaq; docuit noſtra uerba conari?

Imitatrix ſolers humanæ linguæ pſittacus. Stat. 2. Sylu. 4. 1.

Dux uolucrum pſittacus. Stat. 2. Sylu. 4. 1.

Pſora] pſoræ, (ψώρα,) Cutis aſperitas, & ſquamoſitas quædam: uidetur alia à ſcabie, quum Plinius lib. 26. cap. 1. dicat, Arida cum reſina impetiginem & ſcabiem, quam pſoram & lichenas uocant, ſanat.

Pſora, fit à ψῶ ſcalpo. Nam qui pſora laborant, ulcera ſiue puſtulas ſupramodũ contingere, palpare, & ſcalpere cupiunt.

Pſoricus] pen. corr. A dilectium. Celſus lib. 6. cap. 6. ubi docet ad oculos ſcabros collyria.

Pſychomantuum] pſychomantij, pen. prod. (ψυχομαντεῖου,) Locus uaticinij, ubi fiebat manium euocatio. Cic. 1. Tuſcul. 187. Ait enim Termaneum quendam Elyſium, quum grauiter filij mortẽ mœreret, uenisſe in pſychomantiũ, quærentẽ quæ fuiſſet tantæ calamitatis cauſa, etc. Idẽ 1. de Diui. 214. Neq; eos qui quæſtus cauſa ariolẽtur, nec pſychomantia quidẽ quibus Appius amicus tuus uti ſolebat, agnoſcere.

Pſychrola] pen. corr. (ψυχρολάω,) qui frigida lauat. Senec. epiſt. 54. Mitto me in mare, quomodo pſychrolam decet, gauſapatus.

Pſylli] (Ψύλλοι,) populi ſunt Libyæ in Africa, à Pſyllo rege dicti, quibus ut ſcribit Plinius lib. 7. cap. 2. mirus exitiale ſerpentibus ingenitum fuit, ut cuius odore eas ſopirent. Mos uerò illis fuit, liberos genitos protinus obijciendi ſæuiſſimis earum: eoq; genere pudicitiam coniugũ experiendi, nõ profugientibus adulterino ſanguine natos ſerpentibus. Hactenus Plinius. Meminit & Herodotus lib. 4. Silius item de Atyro Pſyllo lib. 1. 13. Lucanus lib. 9. 179. Gellius etiam lib. 16. cap. 11. Crinitus lib. 1. cap. 3. & Solinus Plutarchus in Catone, ſcribit Catonem per deſerta Libyæ iter facientem ſecum Pſyllos duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur, ore trahentes uenenum, & ipſos ſerpentes cantibus mitigantes. Vide Celſum lib. 5. cap. 27. de curationibus communibus aduerſus omnes morſus ſerpentium.

Marmaridæ Pſylli. Lucan. lib. 9. 179.

Pſyllion] (Ψύλλιον,) radice tenui, ſuperuacua, ſarmẽtoſum, fabæ granis in cacuminibus, folijs canino capiti non diſſimilibus, ſemine autem duplici, unde & nomen. hoc in baccis: ipſa herba in uineis inuenitur, &c. Plin. lib. 25. cap. 11. 6. Vulgus noſtrum herbam pulicarem uocat.

Pſyllium] (Ψύλλιον,) Ptolemæo lib. 5. cap. 1. urbs Bithyniæ: uulgò Ptelle.

Pſythia] uua, (Ψυθία,) Virg. 2. Georg. 19. Et paſſo pſythiâ utilior. Ibidem, lib. 4. 54. Colum. lib. 3. cap. 2. 14. Nam quæ Græculæ uites ſunt, ut mareoticæ, thaſiæ, pſythiæ, ſophortiæ, ſicut habent probabilem guſtum, ita noſtris regionibus, & raritate uuarum, & acinorum exiguitate minus fluunt. Macrobius quoq; in enumeratione generum uuarũ meminit lib. 3. Saturn. cap. 19. Numantana, precia, prania pſythia, pilliolata, &c.

Pſythium, paſſum. Plin. lib. 14. cap. 9. 1. Pſythium & melampſythiũ paſſi genera ſunt ſuũ ſaporem, non uini, referentia.

P T

Pte] (γέ,) ſyllabica adiectio ablatiuis aliquando iungi ſolitâ; ut Meapte, tuapte, ſuapte, noſtrapte, ueſtrapte. Vt Meapte culpâ. Cicero, Sabinus ſuopte ingenio mitis.

Ptera] pteræ, ſiue ut Vitruuius lib. 3. cap. 2. appellat, pteromata, in templis muri duo ſunt, ut ait Strabo lib. 17. de templo Heliopolitano, ad altitudinem ipſorum templorum, utrimq; ſurgentes: ita dicti, quòd alarum ſpecie quaſi protegant. Ex Hermolao.

Pterygium] pterygij, (πτερύγιον,) In oculis uocatur membranula quædam neruoſa, quæ oriens ab angulo, uel à naſium uel temporum parte ad coronam uſq;, interim & pupillam operit. Plin. lib. 34. cap. 10. 5. Cadmiæ effectus, ſiccare, ſanare, ſiſtere fluxiones, pterygia, ſordes oculorũ purgare, ſcabriciem extenuare. Ex Hermolao.

Pterygium in digitis apud Paulum Aeginetam eſt, quum caro excreſcit, partem illam contegens, quæ in ungue, pterygion (inquit)

Digitized by Google

(inquit) appellatur, quod uitium ex paronychia ferè nasci tur. At Celsus lib. 7. dicit esse pterygium, quum recedit ab ungue caruncula non sine magno dolore. Hæc Hermolaus. Videtur enim diminutiuum esse ab πτερὸν, id est ob ala, quã tunc uidetur efficere caro ab ungulis discedens. Plin. li. 23. cap. 1. 14. Illimitur eadem cum fico & pterygijs digitorũ. Idem lib. 31. cap. 9. 2.

Ptisana] ptisanæ, pen. corr. (πτισσάνη,) Plin. lib. 18. cap. 7. 24. Ptisanæ ex hordeo usus ualidissimus, saluberrimusq; tantopere probatur. Vnum laudibus eius uolumen dicauit Hippocrates, clarissimus medicinæ scientiæ. Ptisanæ bonitas præcipua Vticẽsi. In Aegypto uerò ea est, quæ fit ex hordeo cui sunt bini anguli. In Bœotia & Africa genus, ex quo fiat hordei glabrum appellat Turannius. Idem lib. 22. cap. 25. 15. Ptisanæ, quæ ex hordeo fit, laudes uno uolumine condidit Hippocrates, quæ nunc omnes in alicam transeũt. Contrà quanto innocentior est alica? Hippocrates tantum sorbitionis gratia laudauit, quoniam lubrica ex facili hauriretur, quoniam sitim arceret, quoniam in aluo non intume sceret, quoniam facilè redderetur, & assuetis hic solus cibus in febri, bis die posset dari, tantum remotus ab istis qui medicinam fame exercent.

Ptisanam medici hodie quum absolutè proferunt, hordeaceam intelligunt: fit enim & triticea ptisana ex tritico uel farina triticea aqua elota, de qua Galenus lib. 1. alimentorum.

Ptisanarium] (πτισσανίειν,) oryzæ uocauit Hor. 2. Serm. saty. 3. 31. oryzam coctã uel ptisanam aut sorbitionẽ ex oryza, Quid cessas? agedum sume hoc ptisanarium oryzæ.

Ptolemæus] (πτολεμαῖος,) Nomen proprium Lagi gregarij militis filij, qui maximæ authoritatis fuit apud Alexandrum Macedonem. Post cuius mortem, Aegypto & Africa & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta. A quo deinceps Aegyptij reges, Ptolemæi appellati sunt. Hic frequentissimè apud amicos & cœnabat & dormiebat. Quòd si aliquando cœnam præberet, rebus illorum utebatur. Accersebat enim scyphos, strata, ac mensas. Ipse præter necessaria possidebat nihil: quin alios Locupletes facere, regale magis esse dicebat, quàm locupletari. Et est nomẽ à Græco deductum. Græci quippe πολεμέειν, & πολεμεῖν pugnare dicunt. Sic igitur à πολεμῶ Ptolemæus dicitur: sicut ab τιμάω, quod est honoro, Timæus. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum, & Ptolemæum Ceraunum. Philadelphus in regno patri successit, uir doctissimus, Stratonis discipulus, qui bibliothecam illam celeberrimam fecit, quæ usq; ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis triginta octo: cui successit Ptolemæus cognomento Euergetes, quod Latinè dici beneficus potest. Hic uiginti sex annis regno potitus, moritur: cui successit Ptolemæus Philopator, decem & septem annis regnans. Post eum Ptolemæus Epiphanes, qui annis uigintiquatuor regnauit. Tum Ptolemæus Philomater, qui triginta quinq;. Deinde Ptolemæus Euergetes uigintinouem. Postea Ptolemæus Phiton, qui & Soter, decem & septem annis regnãs. Postremò Ptolemæus Dionysius qui caput Magno Pompeio abscidi fecit. Fuerunt & alij hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis diuitijs Romanum locupletauit erariũ. Item astrologus, natione Aegyptius, quẽ Traiani & Hadriani temporibus floruisse constat.

Manes Ptolemæorum. Lucan. lib. 8. 136.

Ptolemæus] pen. prod. (πτολεμαίειος,) Adiectiuum quinque syllabarum. Propert. lib. 2. eleg. 1. 5. Et Ptolemæe littora capta Phari.

Ptolemais] pen. prod. huius Ptolemaidis, pen. corr. Patronymicum, fœm. gen. (πτολεμαΐς,) Lucan. lib. 10. 14. Misceuit incestam ducibus Ptolemaida nostris. De Cleopatra.

Ptolemais] (πτολεμαΐς) oppidum in margine Rubri maris, ad primos elephantorum uenatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum est in regione Troglodytarum. Author Plinius lib. 2. cap. 73.

Ptolemais, Ptolemaidis uel Ptolemaidos & Ptolemaida, Ptolemaidæ, pen. corr. nomen quinq; urbium, quarum una est in Aegypto, de qua Hieronymus ad Eustochium. Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur. Altera est in Aethiopia. Tertia in Phœnicia. Quarta Nili fluminis. Quinta in Cyrenaica prouincia Africæ.

Ptyas] ptyadis, pen. corr. fœm. gen. (πτύας,) Aspidis genus, colore subuiridi, cinereoq;, sed in arcum tendente. Plinius lib. 28. cap. 6. 8.

Ptynge] (πτύγξ,) Auis rapax, quæ chalcis aliquibus dicitur Aristo de historia anim. lib. 9. cap. 12.

P V

Pubes] pubis, fœm. gen. (ἥβη, αἰτίωμα, ἔφηβος, περίηβος,) Proprie lanugo, quæ maribus decimoquarto anno, fœminis duodecimo circa pudenda oriri incipit. Quod quia maturitatis est signum, factum est, ut mas pubes siue puber uocaretur, quamprimum ad generandum aptus est, & fœmina similiter ad concipiendum. Salustius, Puberes omnes interfici iubet. Cic. 1. Off. 180. Nostro quidem more cum parentibus puberes filij, cum soceris generi non lauantur. Cic. pro Rabirio perduel. reo 23. Neminem esse dico, ex ijs omnibus, qui illo die Romæ fuerint (quem tu diem in iudicium uocas) pubesq; tum fuerit, quin arma ceperit.

Pater filium puberem habens. Cic. 2. de Orat. 124.

Puber ætas. Liu. 1. ab Vrbe 9.

Pubera folia. id est adulta. Virg. 12. Aeneid. 83. Seruius. Sic in lib. 4. Pubentes herbæ. Et est reciproca inter herbas & homines translatio. nam & pubertatem herbarum, & florem iuuentutis uocamus.

Pubes, pro Parte pudenda aliquando accipitur. Virg. 3. Aenei. 86. Prima hominis facies, & pulchro corpore uirgo

Pube tenus. Inde os pubis medici uocant illud super quo pubes crescit circa pudenda.

Pubes, Iuuenum multitudo. Virg. 1. Aeneid. 81. Haud aliter puppesq; tuæ, pubesq; tuorum. Cicero pro Milone 45. Cui Senatus sotam Remp. omnẽ Italiæ pubem, cunctaq; Pop. Ro. arma commiserat.

Agrestis. Virg. 1. Georg. 69.

Armata. Valer. 7. Argon. 16.

Captiua. Horat. 3. Carm. ode 5. 4.

Delecta. Stat. 4. Theb. 23.

Effræna. Stat. 5. Sylu. 2. 14.

Electa. Claud. de bel. Gil. 84.

Fortissima. Lucan. lib. 2. 95. Valer. 3. Argon. 83.

Generosa. Stat. 5. Silu. 3. 30.

Indomita. Virg. 3. Georg. 35.

Nautica. Silius lib. 6. 71.

Numerosa. Valer. 5. Argon. 8.

Rustica. Tibullus lib. 1. eleg. 1, 5.

Sobria pubes. Silius lib. 11. 21.

Pubens] pubentis, (ἐφηβῶν, οὐλόπους,) ut Pubentes herbæ, per translationem. Virg. 4. Aeneid. 103. Vbi Seruius, Pubentes, quia aliæ siccæ, aliæ uiridiores legũtur. Idem 3. Georg. 26. Pubentesq; secant herbas. Vbi Seruius, Pubẽtes, adultas, macriores, quibus robur acquiritur. Quidam legunt Florentes. Claud. 5. Paneg. 29. Sunt mihi pubentes atro de semine fratres.

Genæ pubentes. Virg. 12. Aeneid. 45.

Herbæ pubentes. Virg. 4. Aeneid. 103.

Roſæ

Digitized by Google

Rosæ pubentes. Stat. 3. Sylu. 3. 26.
Pubeo] pubes, pubere. Vlpianus in L. Carbonianum. §. Plane si mater. ff. De Carbon. edicto, Si duo impuberes patiantur status controuersiam, & alter eorum pubuerit, expectari alterius quoq; pubertas debet.
Pubesco] pubescis, (ἐφηβέω, ἡβάω, ἡβάσκω, γενειάω, χνοάζω,) pubescere, Lanuginem emittere. Cic. 1. Off. 164. Nãq; Herculem Prodicium dicunt, ut est apud Xenophontem, quum primum pubesceret.
Iuuentus pubescens. Silius lib. 16. 136.
Pubescunt malæ. Valer. 7. Argon. 69.
Ora pubescentia. Stat. 3. Syl. 3. 3.
Aetas pubescit. Silius lib. 3. 18.
Pubescere, de stirpibus dictum, pro Adolescere, & maturitatem assequi. Virg. 2. Georg. 78. Hinc omnis largo pubescit uinea fœtu. Id est exuberat. Cic. 2. de Nat. deor. 58. Quum is efficiat ut omnia floreant, & in suo quæq; genere pubescant. De sole.
Vites pampinis pubescunt. Cic. 1. Tusc. 108.
Virgulta pubescunt fœtu. Claud. 2. de raptu Proserp. 16.
Prata pubescunt flore. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 2.
Pubertas] pubertatis, pen. prod. (ἥβη, ἀντίπαιδα,) Aetas in maribus, qui est annus XIIII. in fœminis, XII.
Pubertas plena XVIII annis est. Modestinus, De adoptionibus, L. Arrogato.
Pubertas, Est emissio ipsa pubis, à qua anni pubertatis dicti sunt. Colum. lib. 4. At citra naturæ quandam pubertatem. Cic. 2. de Nat. deor. 122. Vt si quis dentes & pubertatem natura dicat existere.
Vuæ pubertas. Plin. lib. 23. in Procem. lib. 7.
Publicus] pen. correp. Adiectiuum, (δημόσιος, ἔνδημος,) Quod non est priuatum alicuius, sed populo cõmune. Hinc Respublica, res populi. Plaut. Rud. 14. 14. Istic ubi uis, condormisce: nemo prohibet, publicum est. Idem Trinum. 4. 135. Hoc ita si fiat, publico fiat bono. Vlpianus, De tabulis exhibendis, L. Prætor ait, Publici loci appellatio quemadmodum accipiatur, Labeo definit ut & ad areas, & ad insulas, & ad agros, & ad uias publicas, itineraq; publica pertineat.
Conuiuari de publico, Vide Conuiuor.
Publicum, commune, singulare. Cic. 1. de Inuent. 57.
Publica priuatis secernere. Horat. de Arte 80.
Iam publicum quidem omnium est tabulata, &c. Hoc est omnibus commune. Plin. lib. 10. cap. 33. 5.
Aes publicum. Tacit. lib. 12.
Assertor publicus. Ouid. 1. de Remed. amor. 15.
Antea causam publicam nullam dixi. Cic. pro Rosc. Amer. 35.
Commoda publica. Horat. 2. epist. 1. 1.
Publicum consilium, dictus est Senatus. Cic. 1. de Orat. 109.
Cura publica iuuenum. Horat. 2. Carm. ode 8. 2.
Custodia publica. Tacit. lib. 3.
Fauor publicus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.
Fides publica. Salustius, Vide Fides.
Furor publicus. Claud. 2. Paneg. 61.
Litora omnia publica esse. Cic. in Topicis 16.
Loca publica urbis. Cic. 2. de Lege Agrar. 46.
Luctus publicus. Ouid. ad Liuiam 14.
Ludus publicus urbis. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.
Lux publica immensi mundi. Ouid. 2. Metam. 7.
Munera publica. Ouid. 6. Metam. 71.
Maiestas publica. Claud. 1. in Eutrop. 84.
Pecunia publica. Cic. 6. Verr. 122.
Sacra publica, Quæ pro populo fiebant.
Sidera publica. Ouid. epist. 17. 31.
Spes publica. Ouid. ad Liuiam 73.
Sumptus publicus. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.
Vectigalia publica, Ex quibus uectigal fiscus capit, quale est uectigal portus, uel uenalium rerum, item salinarũ, & metallorũ, et piscariarũ. Vlpianus de Verb. sign. L. Inter publica.
Verba publica, Quibus utuntur omnes, tam uulgus quàm etiã docti. Ouid. 3. de Arte 95.
Via publica, Quæ in solo populi est, cuius solum publicum est, siue quà iter populo est.
Vias publicas, partim Prætorias, partim Consulares Romani appellauerunt. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 16.
Nemo quenquam ire prohibet publica uia. Erasmus, Prouerbij speciem habet illud Plautinum ex Curculione, Quo significant rerum communium æqualem omnibus usum esse, neq; cuiquam uertendum uitio, quod ius publicum concedit.
Vsus publicus. Horat. 2. epist. 1. 19.
Vtilitates publicæ. Tacit. lib. 1.
Publicum omnium est, Omnibus est commune. Plinius libro 10. cap. 33. 5.
Publicum est, quod ciuitas uniuersa aliqua de causa frequentat. Cic. 1. de Inuent. 57.
Consulere in publicum, Vide Consulo.
Publicum, pro Conspectu publico. Liu. 9. ab Vrbe 34. de Caudina pace loquens, Vt postero atq; insequentibus diebus nemo eorum forum aut publicum aspicere uellet. Budæus.
In publico, Vide In.
Abstinere publico, Vide Abstineo.
Carere publico, Non prodire in publicum. Cicero, Cæterũ proximis Censoribus adeò omnibus notis ignominijsq; confectos esse, ut non foro solùm omni, deinde uita, sed propè luce ac publico caruerint. Iisdem uerbis utitur Liuius 2. belli Punici 263.
Egredi in publicum. Tacit. lib. 20.
Per publicum uectus. Suet. in Nerone, cap. 9.
Proponere literas in publico. Cic. Attico, lib. 7. 135. 5.
Prouidere in publicum. Suet. in Nerone, cap. 51.
In publicum redigere bona, Vide In præpositionem.
Non audere esse in publico. Cic. 7. Verr. 73.
Versari in publico. Tacit. lib. 15.
Publicum, aliquando significat uectigal: unde & Publicani dicti sunt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 49. Hic te ita uersari, ut & publicanis satis facias, præsertim publicis malè redemptis, & socios perire non sinas, diuinæ cuiusdam uirtutis esse uidetur, id est tuæ. Tranquillus in Caligula, cap. 40. Additumq; ad caput legis, ut tenerentur publico, & quæ meretricium & quæ lenocinium fecissent. Vlpianus etiam alicubi usus est. Budæus.
Publico] publicas, pen. corr. (δημεύω, δημοσιόω, διαγορεύω, ἐκδίδωμι,) publicare, Omnibus palàm facere, manifestare. Iustinus, Nõ cõtentus uoluptatũ suarũ consciẽtia, nisi etiã matrimonij reticenda publicaret. Pli. lib. 33. cap. 3. 3.
Publicare, Præconi publico subijcere, Publicum facere. Cic. 2. de Inuent. 194. Lex est apud Rhodios, ut si qua rostrata in portu nauis deprehensa sit, publicetur. Quum magna in alto tempestas esset, uis uentorum inuitis nautis, Rhodiorum in portum nauim coegit, Quæstor nauim populi uocat. Nauis dominus negat publicari oportere. Idem 2. de Fin. 38. Secutus est qui in causa impia, uictoria etiam fœdiore, non singulorũ ciuiũ bona publicaret, sed uniuersas prouincias, regionesq; uno calamitatis genere comprehenderet.
Publicare hominem, Populo communem facere: cui opponitur Reuocare in seruitutem. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 25.
Agros publicare. Cic. 1. de Lege Agrar. 6.
Bona publicare. Cic. 4. in Catil. 80.

Digitized by Google

Priuata publicare, Publica liberare. Cic. 2. de Lege Agr. 60.
Librum publicare, Edere in publicum. Plin. epist. 27. lib. 4.
Fortunam suam publicare, pro Passim communicare. Senec. 1. de Clementia.
Se publicare. Suet. in Nerone, cap. 21. Id est copiam sui publicè facere, & publicè cantare.
Publicat uulgò corpus suum meretrix. Plaut. Bacchid. 19. 22.
Publicare crimen, interdum non pro Diuulgare, aut palàm facere: sed pro Deriuare in totam ciuitatem, uel totam ciuitatem eius insimulare. Liu. 4. bel Maced. 124. Scriptum erat: Aristonem priuatim ad neminẽ publicè ad seniores (ita Senatum uocabant) mandata habuisse. Publicato crimine, minus intenta de paucis quæstio erat.
Publicatio] Verbale, (δήμευσις,) Cic. in Catil. 82. Adiungit etiam publicationem bonorum. Idem 4. de Finib. 38.
Proponere publicationem bonorum. Cic. pro Plancio 79.
Publicanus] publicani, pen. prod. (τέλωνης,) Publicanos appellarunt maiores nostri eos qui uectigalia, & alios Pop. Rom. reditus exigendos certo constituto pretio redimebant. Horum ordinem & numero amplissimũ, & personarum dignitate potentissimũ fuisse constat. Cic. pro Plancio, 19. Flos enim Equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipub. publicanorum ordine continetur. Vlpianus De publicanis & uectigalibus L. 1. Publicani sunt qui publico fruuntur. nam inde nomen habent, siue fisco uectigal pendant, uel tributum cõsequantur: & omnes qui aliquid à fisco conducunt, rectè uocantur publicani.
Familiæ maximæ publicanorum. Cic. pro Lege Manil. 10.
Aspernari nomen publicani. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 50.
Cato publicanos tertium iam mensem uexat. Ci. Att. li. 1. 13. 9.
Mulier publicana. Cic. 5. Verr. 67.
Publice] pen. corr. Aduerbium, (δημοσία, παιδάριον,) Vulgò, palàm. Terent. Adelph. 3. 3. 89. Haud citò mali quid ortum ex hoc sit publicè. Id est nunquam obfuturus Reipub.
Publicè custos, Publicè præesse. Terent. Eun. 2. 2. 59. Cic. 6. Verr. 16. Qui naui istius ædificandæ publicè præfuit.
Socij publicè. Cic. 5. de Fin. 116. Serpit sensim foras cognationibus primùm, tum affinitatibus, deinde amicitijs, post uicinitatibus cũ ciuibus & ijs qui publicè socij atq; amici sunt, deinde totius complexu gentis humanæ.
Dicere publicè. Cic. 5. Verr. 68.
Dare causam publicè. Cic. 5. Verr. 146.
Dati ei sumptus publicè. Plinius de Viris illust. 40.
Id est ex ærario.
Locantur publicè cibaria anseribus. Cic. pro Rosc. Amer. 33.
Possidere bona publicè, Vide Possideo.
Maximam publicè putant esse laudem, quàm latissimè à suis finibus uacare agros. Cæsar 4. bel. Gal. 471.
Redimere publicè. Cic. 7. Verr. 71.
Scribere publicè. Cic. Attico, lib. 16. 336. 9. Publicè tamẽ scripsi, si uti uellet ijs Valerius, aut mihi nomina mitteret.
Publicè & priuatim oneri esse. Cic. 3. Verr. 11. Neq; meus aduentus labori aut sumptui neq; publicè, neq; priuatim fuit. Id est neq; meis amicis, neq; prouinciæ, aut urbi.
Valere publicè. Tacit. lib. 12. Publicè ualebant.
Venire publicè. Palàm. Cic. 1. Verr. 2.
Venire publicè, & Priuatim, contraria. Cic. 4. Verr. 7.
Publicitus] pen. corr. Aduerbium, (δημοσίως,) Idem quod publicè. Terent. Phorm. 5. 8. 85.
Nónne hoc publicitus scelus hinc deportarier
In solas terras? Vbi Donatus, Publicitus publica cura & consilio. Gel. lib. 6. cap. 14. Plaut. Amph. 4. 8.
Hospitio publicitus accipiar. Id est carcere publico.
Publicius] Adiectiuum, (πυβλίλιος,) ut
Uter publicium. Ouid. 5. Fast. 59.
Aedules publicij. Ouid. 5. Fast. 58.
Publipor] pen. corr. publiporis, pen. corr. (πυβλίπαιδος,) Publij puer siue seruus, Vide Marcipor.
Publius & Laberius, (πόπλιος καὶ λαβέριος,) poetæ mimorũ, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, simul & arrogantia, Cæsar magnopere offendebatur. Is Publius, genere Syrus fuit, conditione seruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam uenit ad ludos Cæsaris ubi mimos suos egit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius & Macrobius. Plin. lib. 8. cap. 51. 5.
Publius item prænomen eius qui populo gratus fuit.
Pucinum] pen. prod. (πούκινον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Oppidum est Histriæ in mediterraneis.
Pucinum uinum, (πουκινὸς οἶνος,) ab oppido Pucino in quo nascitur. Plin. lib. 14. ca. 6. 1. de uinis generosis, Iulia, inquit, Augusta LXXXII annos uitæ Pucino retulit acceptos, non alio usa. Gignitur in sinu Adriatici maris, non procul à Timauo fonte, saxeo colle, maritimo afflatu paucas coquente amphoras. Nec aliud aptius medicamentis iudicatur. Hoc esse crediderim quod Græci celebrantes miris laudibus pyctanon appellauerunt ex Adriatico sinu.
Pudco] pudes, pudui, puditum, pen. corr. (αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, ἐρυθριάω,) pudere. Ferè semper in tertijs tantùm personis legitur. Plautus Casina. 3. 3. Ita nunc pudeo, atque ita nunc paueo, atq; ita in ridiculo fumus ambo. Donatus, Pudere, est in his quæ turpiter fiunt: pigere, in his quæ cum malo, damnoq;.
Cum accusatiuo. Lucan. lib. 8. 96.
- semper metuit, quem sæua pudebunt. Terent. Adelph. 4. 7. 36. Non te hæc pudent?
Impersonale sæpius legitur, ut dictum est: Aliquando cum infinitiuo, & subauditur accusatiuus Me uel Te: interdum etiam effertur. Terent. Heaut. 5. 4. 18. - pudet
Dicere hæc præsente uerbum turpe.
Non me hoc iam dicere pudebit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 42.
Cum accusatiuo. Terent. Adelph. 1. 2. 4.
- quem neq; pudet
Quicquam, neq; metuit quenquam.
Quem non pudet, hunc pœna dignum puto. Cic. 1. de Or. 60.
Me autem quid pudeat? qui, &c. Cic. pro Archia 9.
Me pudet quòd, uel quia. Plautus Capt. 5. 9.
Idem Pseud. 5. 46.
Cum genitiuo. Terent. Heaut. 2. 3. 19. Cuius nunc pudet me eti miseret, qui harum mores cantabat mihi. Cice. 2. Verr. 22.
Quos libidinis infamiæq; suæ neq; pudeat, neq; tædeat.
Crasse pudet me tui. Cic. in Pisonem 45.
Cuius eos non pudere miror. Cic. 10. Philip. 285.
Non te huiuscemodi criminis maxime eius pudet? Cicero 7. Verr. 106.
Pudet incepti. Stat. 3. Theb. 5.
Pudet tanti mali. Horat. Epod. 11. 2.
Patris mei meum factum pudet, Pro meorum factorum. Cicero in Oratore 86.
Sceleris pudet. Horat. 1. Carm. ode 35. 7.
Piget, minus quàm Pudet. Cic. pro Domo sua 23. Me non solùm piget stultitiæ meæ, sed etiam pudet.
Puditum esset. Cice. pro L. Flacco 41. nónne esset puditum si hanc causam agerent seuerè, &c.
Non enim pudendo, sed non faciendo id quod non decet, impudentiæ nomen effugere debemus. Cic. 1. de Orat. 60.
Induci ad pudendum. Cic. de Claris Orat. 97.
Puditurum esset. Plin. lib. 36. cap. 15. 9.

Pudens]

Digitized by Google

Pudens] (αἰδήμων,) Participium, siue Nomen ex participio. Ci. 5. Ver. 136. Metelli est filius in prouincia: nō puer, sed adolescens bonus ac pudens.
Petulans, & Pudens, contraria. Ouid. 1. de Arte, 154.
Pudens animus. Terent. Heaut. 1. 1. 68.
Hominem pudentem & officiosum cognosces, & dignum qui à te diligatur. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 22. 6.
Risus pudens & liberalis. Author ad Herennium, lib. 3. 116.
Nihil apparet in eo ingenuum, nihil moderatum, nihil pudens, nihil pudicum. Cic. 3. Philipp. 144.
Pudentißimus. Cic. pro Cluentio, 61. Homines totius ignari negotij, qui Oppianicum nunquam uidißent, uirum optimum, & hominem pudentißimum pecunia oppreßum arbitrarentur? Vetus codex habet prudentißimum.
Pudentißimus atq; optimus uir. Cic. pro Flacco, 38.
Pudentißima lectißimaq; fœmina. Cic. 3. Verr. 67.
Pudenter] Aduerbium, (αἰδημόνως,) Cum uerecundia, uel uerecundè: cui contrarium Impudenter. Cic. pro Quintio, 21. Quem nunc interficere nefariè cupis, eum tum pudenter appellare nolebas?
Appellare aliquem pudenter. Cic. pro Plancio, 21.
Rogare aliquem parum pudenter. Cic. Gallo, lib. 7. 28. 2.
Sumere pudenter aliquid. Horat. 1. epist. 18. 9.
Licentia sumpta pudenter. Horat. de Arte, 11.
Viuere pudenter. Cic. in Vatinium, 4.
Pudendus] Adiectiuum, (αἰδοῖος, αἰσχυντέος,) Plin. lib. 17. cap. 12. 6. Illam inscitiam pudendam esse conueniet.
Amor pudendus. Ouid. epist. 5. 9.
Causa pudenda tua est. Ouid. epist. 5. 20.
Lucra pudenda. Ouid. 3. de Arte, 89.
Luxus pudendi. Tacit. lib. 3.
Strages pudenda. Claud. de bello Getico, 32.
Vita pudenda. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 22.
Vulnera pudenda. Virg. 11. Aeneid. & lib. 12. 134.
Vt iam pudendum sit, honestiora esse legionum decreta quàm Senatus. Cic. 5. Philip. 166.
Dictu pudenda. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.
Multa pudenda pati. Ouid. 2. Trist. 101.
Pudibundus] (αἰσχυντηρὸς,) Aliud adiectiuum, Idem quod Pudens. Plin. lib. 10. cap. 20. 1. Idem cauda annuis uicibus amissa cum foliis arborum, donec renascatur iterum cum flore, pudibundus ac mœrens quærit latebram. De pauonibus. Colum. lib. 10. 34.
Amplexus pudibundi. Claud. 3. de rapt. Proserp. 56.
Dies pudibunda exoritur, Purpurea. Stat. 5. Thebaid. 50. Descriptio Auroræ.
Matrona pudibunda. Horat. de Arte, 48.
Ora pudibunda. Ouid. 2. Fast. 164.
Pars pudibūda nostri, Genitalia mēbra. Ouid. 3. Am. el. 6. 14.
Pudefio] pen. pro. pudefis, pen. indiff. (αἰσχύνομαι,) pudefieri, à Pudefacio fit. Gell. lib. 15. cap. 17. Traditas sibi tibias quum ad os adhibuisset, inflasset̃q;, pudefactus oris deformitate abiecit, infregitq;. De Alcibiade.
Pudicus] pen. prod. Adiectiuū, (σώφρων, σεμνὸς, πότνιος,) Notæ significationis: ut Pudicum ingenium Pamphili, apud Terentium in Hecyra, 1. 2. 77.
Pudicus à. Vide A.
Amicitia pudica. Stat. 2. Sylu. 2. 29.
Animus pudicus. Ouid. epist. 7. 1.
Aures pudicæ. Senec. Hippol. 8. 3.
Coniuges pudici. Horat. 4. Carm. ode 9. 5.
Crines pudici. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 11.
Fidem pudicam sollicitare donis. Ouid. 7. Metam. 147.
Fraus pudica. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 21.
Frons pudica. Claud. 8. Paneg. 24.
Iuuenis pudicus. Senec. Hipp. 12. 9.
Miles pudicus. Cic. in epist. ad Octauium, 16.
Mores pudici. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 3.
Mulier pudica. Horat. Epod. 2. 8.
Nupta pudica. Ouid. 2. Fast. 159.
Preces pudicæ. Ouid. epist. 1. 17.
Thalamos uiolare pudicos. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.
Vota pudica. Ouid. epist. 9. 7.
Pudicior, Comparatiuum. Ouid. in Ibin, 71.
Nec tibi contingat matrona pudicior illa, &c.
Pudicè] pen. prod. Aduerbium, (σωφρόνως,) ut
Actum pudicè omne æuum. Ouid. ad Liuiam, 9.
Pudicitia] pudicitiæ, (τὸ σῶφρον, σωφροσύνη,) Plin. li. 171 cap. 25. 4. A quo tempore pudicitiam subuersam Piso gratus author tradidit.
Lis est cum forma magna pudicitiæ. Ouid. epist. 15. 58.
Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia. Tacit. lib. 4.
Inuiolata pudicitia. Ouid. ad Liuiam, 9.
- nulla reparabilis arte
Læsa pudicitia est: deperit illa semel. Ouid. epist. 5. 21.
Obstinata pudicitia, Vide Obstino.
Attentatur pudicitia, Vide Attento.
Colere pudicitiam, Vide Colo.
Eripere pudicitiam alicui. Cic. pro Milone, 6.
Imminuere pudicitiam uirginis, Vide Imminuo.
Non parcere suæ nec alienæ pudicitiæ. Cic. pro C. Rabirio perduellionis reo, 5.
Parcat inuētus pudicitiæ suæ ne spoliet alienā. Ci. pro Cæl. 33.
Pudicitia, religiosa munditia, ac puritas. Virg. 2. Georg. 105. Casta pudicitiam seruat domus.
Pudor] pudoris, pen. prod. (αἰδὼς, αἰσχύνη,) Dicitur ob aliquam rem sordidam timor, ut ait Sipontinus. Cic. pro Cluentio, 9. Deinde ita flagrare cœpit amentia, sic inflammata ferri libidine, ut eam non pudor, non pudicitia, non pietas reuocaret.
Insigne pudoris. Ouid. 1. de Arte, 7.
Pudoris significatio. Cic. 2. de Orat. 97.
Plena pudoris libertas. Ouid. ad Pisonem, 22.
Moderator cupiditatis pudor. Cic. 2. de Finib. 179.
Paupertatis pudor & fuga. Hora. 1. epist. 19. 5.
Famæ pudor. Cic. de Prouinc. Consul. 11.
Pudor patris, Reuerentia. Terent. And. 1. 5. 25.
Pudor etiam, pro Scelere, & probro, uel dedecore sumitur, quia sunt pudoris causa. Ouid. epist. 11. 16. Irruit & nostrum uulgat clamore pudorem.
Aeger pudor. Valer. 7. Argon. 103.
Afflictus pudor. Stat. 11. Thebaid. 33.
Castus pudor. Ouid. 1. de Arte, 20.
Dirus pudor. Senec. Herc. Oetæo, 9. 10.
Famosus pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.
Fœdus pudor. Ouid. 3. de Arte, 50.
Infans pudor. Horat. 1. Serm. saty. 6. 13.
Ingenuus pudor. Iuuen. Saty. 11. 16.
Miser pudor. Ouid. epist. 9. 4.
Profugus pudor. Ouid. epist. 4. 31.
Proiectus pudor. Ouid. 6. Metam. 109.
Pulcher pudor. Claud. 5. Paneg. 19.
Rigidus pudor. Claud. 8. Paneg. 49.
Sanctus pudor. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 17.
Tener pudor. Ouid. epist. 2. 29.
Timidus pudor. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.
Turpis pudor. Ouid. 11. Metam. 37.
Verecundus pudor. Ouid. 2. de Arte, 115.

Digitized by Google

Virginei pudoris flos intemeratus. Ouid. 14. Metam. 132.
Nomimibus adest pudor, id est Nomina sunt turpia. Ouidius 2. Trist. 7.
Ingens pudor æstuat in imo corde. Virg. 11. Aeneid. 174.
Afferre pudorem. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 7.
Affici pudore, Vide Afficio.
Auferre pudorem uirgini. Ouid. 6. Metam. 124.
Cessit pudor. Ouid. 10. Metam. 49.
Non unquam reuocabilis pudor ab ore cessit. Vale. 7. Arg. 93
Coactus pudore, Vide Cogo.
Colere pudorem, Vide Colo.
Confusa pudore. Ouid. epist. 20. 23.
Rubor pudorem consequitur. Cic. 4. Tusc. 30.
Consulere pudori, Vide Consulo.
Custodire pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
Decet ora pudor. Ouid. 5. Amor. eleg. 8. 7.
Defendere pudorem pudicitiamq;. Cic. de Arusp. resp. 7.
Tristi pudore deiecta oculos. Valer. 2. Argon. 94.
Vultus deiecti pudore. Seneca Troade, 12. 17.
Depositus pudor. Horat. 1. epist. 9. 3.
Explicare pudorem. Quint. lib. 6. cap. 3. 69.
Extinctus pudor. Virg. 4. Aeneid. 64.
Tristia cũ magno damna pudore tuli. Ouid. 3. Amor. ele. 6. 15
Formare pudorem. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
Fugit ab ore pudor. Ouid. 2. Trist. 6.
Fugiens ex urbe pudor. Iuuen. Saty. 11. 6.
Habere pudorem. Stat. 10. Thebaid. 113.
Imponere plagiario pudorem, Vide Impono.
Tum pudor incendit uires, & conscia uirtus. Virg. 5. Aen. 91.
Incutere pudorem alicui. Horat. 1. epist. 19. 17.
Intrat pudor aliquem. Tacit. lib. 1.
Temperies iusta miscet pudorẽ. Claud. de Nupt. Honorij, 54.
Miscendus est amori pudor. Ouid. epist. 4. 2.
Mordet pudor. Quintil. lib. 6. cap. 4. 9.
Notat ora pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.
Digna pudore obijcere alicui. Ouid. 13. Metam. 62.
Obsequi pudori, Vide Obsequor.
Pudor, qui ornat ætatem. Cic. pro Roscio Amer. 88.
Quantum illius ætatis patiebatur pudor. Cic. 2. de Orat. 3.
Pulsus pudor. Ouid. 6. Metam. 75.
Pensare pudorem nece. Ouid. epist. 2. 29.
Periit pudor, Vide Pereo.
Ponere pudorem. Stat. 10. Thebaid. 13.
Postposito pudore referre aliquid. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 5.
Rapere pudorem puellæ. Ouid. 1. Metam. 121.
Refugere pudore à dicendo. Cic. 2. de Orat. 6.
Relictus pudor. Stat. 3. Thebaid. 55.
Reprimere cupiditatẽ pudore. Sene. de Benefic. li. 2. cap. 7.
Sollicitare tenerum pudorem. Claud. 1. de raptu Proserp. 27.
Soluere pudorem. Virgil. 4. Aeneid. 11.
Pudori esse res dicitur, quæ uerecundari nos cogit, quia dedecus aliquod afferat. Liu. 4. bel. Maced. Amicitiam Romanos Antiochum petere: sed quæ impetrata, gloriæ sibi, non pudori sit. Gloriam hic pudori opponit.
Pudor est mihi dicere. Ouid. 1. de Remed. Amor. 73.
Pudor est ulteriora loqui. Ouid. 5. Fast. 106.
Pudor est referre promissa precesq;, &c. Ouid. 14. Metam. 4.
Tegere pudorem. Lucan. lib. 2. 72.
Tenet ora pudor. Ouid. 9. Metam. 104.
Fines transire pudoris. Ouid. epist. 16. 14.
Vexare pudorem. Lucret. lib. 3. 17.
Victus amore pudor. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 6.
Malus pudor te urget. Horat. 2. Serm. saty. 3. 8.

Puer] pueri, pen. corr. masc. gen. (παῖς, παΐδος,) Paulus de Verb. signific. l. Puer. Pueri appellatio tres significationes habet: unam quum omnes seruos, pueros appellaremus: alteram, quum puerum contrario nomine puellæ diceremus: tertiam, quum ætatem puerilem demonstraremus. Virg. 1. Aeneid. 55. At puer Ascanius.
Improuida ætas puerorum. Lucret. lib. 1. 192.
Centum artium puer. Horat. 4. Carm. ode 1. 3.
Hoc est multarum artium. Acron.
Puer duri oris & audax. Ouid. 5. Metam. 91.
Adulti pueri. Quintil. lib. 2. cap. 2. 2.
Aeternus puer. Ouid. 14. Metam. 4. De Bacchо.
Cæsar puer. Cic. Bruto, 3. 1.
Casti pueri. Horat. in Carm. secul. 1.
Consuetus puer, Vide Consuesco.
Dulcis puer. Catul. de Acme, epigr. 42. 3.
Egregius puer. Stat. 3. Sylu. 4. 20.
Ferox puer. Claud. de Nupt. Honorij, 22.
Feruidus puer, Amor. Horat. 1. Carm. ode 30. 1.
Formosus puer. Virg. 2. eclog. 4.
Gracilis puer. Horat. 1. Carm. ode 5. 1.
Improbus puer. Virg. 8. eclog. 10.
Infantium puerorum incunabula. Cic. pro Rosc. Amer. 91.
Ingenuus puer. Horat. 3. Carm. ode 24. 11.
Integri pueri, Incorrupti, casti. Catul. in Carm. secul. 32. 1.
Lasciui pueri. Horat. 1. Serm. saty. 3. 27.
Magnanimus puer. Pers. Saty. 6. 3.
Magni pueri, Diuites, ex magna familia nati. Horat. 1. Serm. saty. 6. 15.
Meritorius puer, Vide Mereo.
Molles pueri. Horat. Epod. 11. 1.
Nescij fari pueri. Horat. 4. Carm. ode 6. 4.
Orti pueri magnis è Centurionibus. Horat. 1. Serm. saty. 6. 15
Parui pueri. Horat. 1. epist. 7. 4.
Præstantes pueri. Claud. 2. de raptu. Proserp. 27.
Pulcher puer. Horat. 1. epist. 19. 15.
Regij pueri, apud Macedonas uocabantur principũ liberi ad ministerium regis electi. Liu. 5. Decad. lib. 5. 23.
Robustus acri militia puer. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.
Teneri pueri. Cels. lib. 2. cap. 1.
Teres puer. Horat. Epod. 11. 6. Vide Teres.
Trux puer, Achilles, Senec. Troade, 9. 4.
Creandis pueris beata uxor. Horat. 2. epist. 2. 9.
Deerrat à patre puer, Vide Deerro.
Florent urbes pueris. Lucret. 1. 51.
Inclamatus à puero, Vide Inclamo.
Periclitari pueros & experiri, Vide Periclitor.
Vagit puer. Ouid. 10. Metam. 102.
A puero, & A pueris, A puero parulo, & A puero pusillo, Vide A præpositionem.
Vt primum ex pueris excessit Archias. Cic. pro Archia, 2.
Puer seruus. Terent. And. 2. 2. 31. Certa res est etiam puerum inde abiens conueni Chremis.
Eo die pueri tui mihi à te literas reddiderunt, & alij pueri post diem tertium eius diei literas alias attulerunt. Cic. Attico, lib. 3. 47. 1.

Puerus] pueri, pen. cor. (παιδίον,) etiam declinatur antiquè. Plaut. Merc. Tu puere abi hinc intrò ocyus.

Puera] pueræ, pe. cor. (παιδίσκη, κοράσιον,) id est puella. Varro, Properate uiuere pueræ, quas finit ætatula ludere & amare, & Veneris tenere leges. Nonius.

Puerpera] puerperæ, pen. corr. (λεχὼ,) Mulier quæ recens peperit. Terent. Adelph. 5. 7. 23.
- multo rectius est,
Quàm illam puerperam nunc duci huc per uiam
Aegrotam. Plin. lib. 7. cap. 4. 2.

Puerperium

Digitized by Google

Puerperus, pen. corr. Adiectiuum, (λεχώϊος,) ut Verba puerpera. Ouid. 10. Metamor. 102.

Puerperium] puerperij, (λοχεία,) Tempus quo puerpera ex dolore partus recumbit, uel etiam tempus ipsum quo parit mulier. Plin. lib. 28. cap. 8. 26. Lingua adalligata, pericula puerperij tolli. Sic Colum. lib. 3. cap. 21. 2.

Cubare puerperio, Vide Cubo.

Puerperium, Proles ipsa. Gell. lib. 10. cap. 2. Diuo Augusto imperante, ancillam Cæsaris Augusti in agro Laurente peperisse quinq; pueros dicunt, eosq; pauculos dies uixisse: matrem quoq; eorum nõ multo post, quàm peperit, mortuam: monumentumq; ei factum iussu Augusti in uia Laurentina, inq; eo scriptum esse constat numerum puerperij eius. Plin. lib. 18. cap. 29. 3. Vt in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. cap. 11. 1. Vno abortu duodecim puerperia egesta.

Cruda puerperia. Stat. 4. Thebaid. 56.

Puerulus] pueruli, penul. cor. masc. ge. (παιδάριον,) Diminutiuum à puerus. Cic. in Topic. 9. Adiungitur enim ut secundum seruorum, secundum exulum, secundum puerulorum tabulas possessio uideatur ex edicto dari.

Puerilis] & hoc puerile, pen. pro. (παιδικὸς, παιδαριώδης,) Quod est pueri, uel quod puerorum proprium esse solet. Terent. Phorm. 5. 8. 56.

Quid uos, malum, ergo me sic ludificamini,
Ineptæ uestra puerili sententia?

Acta puerilia. Stat. 5. Thebaid. 101.

Aetas puerilis. Cic. pro Archia, 2.

Agmen puerile. Virg. 5. Aeneid. 110.

Anni pueriles. Ouid. 2. Metam. 11.

Blanditiæ pueriles. Ouid. 6. Metam. 125.

Carmina puerilia Fauni. Stat. 1. Achilleidos, 48.

Consilium puerile. Cic. ad Atticum, lib. 14. 3 19. 3.

Decus puerile. Claud. 7. Paneg. 33. Stat. 3. Sylu. 4. 7.

Delectatio puerilis. Cic. 1. de Finib. 108.

Facies puerilis. Ouid. 7. Metam. 65.

Flos puerilis. Claud. 1. in Eutropium, 69.

Imago puerilis. Propert. lib. 2. eleg. 23. 3.

Infirmitas puerilis. Quintil. lib. 2. cap. 3. 5.

Regnum puerile. Liu. 1. ab Vrbe, 11.

Specie puerili dicitur usus. Cic. 2. de Diuin. 75.

Puerile est, Inconsultum & uanum. Cic. 3. de Finib. 30.

Puerilitas] pen. cor. puerilitatis, fœmin. gen. (τὸ παιδαριώδες,) Actus puerilis. Seneca epist. 4. Adhuc non puericia in nobis, sed, quod grauius est, puerilitas remanet: & hoc quidem peius est, quòd authoritatem habemus senum, uitia puerorum: nec puerorum tantùm, sed infantium.

Puerilitas, Pueritia. Varro de Liberis educandis, Velim me hercules, inquit, ipse usu magno puerilitatis formulã audire.

Pueriliter] pen. cor. Aduerbium, (παιδαριωδῶς,) More puerorum. Cic. 1. de Finibus, 29. Quæ quum res tota ficta sit pueriliter, tum ne efficit quod uult.

Pueriliter blandiri. Liu. 1. bel. Pun. 3.

Pueriliter facere. Cic. 4. Acad. 65.

Pueriliter consectari aliquid. Cic. 4. Acad. 99.

Pueritia] pueritiæ, (παιδίου ἡλικία,) Aetas puerilis. Cicero 3. Verr. 32. Si in pueritia non his artibus & disciplinis institutus eras.

A pueritia legimus & discimus. Cic. 2. Tusc. 49. Vide A.

Qui me à pueritia sua semper obseruauit. Ci. Licinio, li. 5. 8. 13

Ornamentum pueritiæ. Cic. 3. Ver. 108.

Extrema pueritia. Cic. pro l. Manilia, 19.

Adolescit pueritia. Tacit. lib. 12.

Pueritia, Puritas, Varro, Ea erat matronæ simplicitas & pueritia & honestas.

Puellus] puelli, Diminutiuum à Puer, (παιδάριον,) Lucilius, Cumq; hic tam formosus tibi ac te dignus puellus.

Puella] puellæ, (κοράσιον,) Diminutiuum à puera. Cic. Attico lib. 1. 3. 6. De tutela legitima, in qua dicitur esse puella nihil usucapi potest. Virgil. 1. Georg. 1.

Ferte simul, Faunique pedem, Dryadesq; puellæ.

Idoneus puellis. Horat. 3. Carm. ode 26. 1.

Turba puellarum si mea uerba colit. Propert. lib. 1. eleg. 2. 2.

Verba puellarũ foliis leuiora caducis. Oui. 2. Amor. eleg. 16. 9.

Bella. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.

Blanda. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.

Candida. Horat. Epod. 11. 6.

Casta. Ouid. 2. Metam. 143.

Compta longas comas. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.

Delicatior hœdo. Catull. ad Coloniam. epigr. 17. 3.

Diues. Horat. 4. Carm. ode 11. 5.

Sunt tamen et doctæ rarissima turba puellæ. Oui. 2. de Ar. 57.

Flaua puella. Iuuenal. Saty. 6. 36.

Formosa puella. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 13.

Aut non formosa est, aut non bene culta puella. Oui. 3. Amor. (eleg. 6. 1.

Infans. Horat. 2. epist. 1. 20.

Ingenua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 7.

Innupta. Virg. 2. Aeneid. 48.

Lacteola. Catul. in Camerium, epigr. 51. 4.

Lasciua. Virg. 4. eclog. 13.

Sapiens. Ouid. 10. Metam. 124.

Scelerata. Ouid. 1. de Remed. Amor. 60.

Tenera. Ouid. 14. epist. 18.

Vaga. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.

Verecunda. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 2.

Flore uiridissimo puella. Catul. ad coloniam, epig. 17. 4.

Duræ puellæ, blandiri precibus. Ouid. 2. de Arte, 106.

Candida me capiet, capiet me flaua puella. Ou. 2. Am. ele. 4. 8.

Placidam exorare puellam. Ouid. 1. de Arte, 8.

Experta uirum puella. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.

Hoc aditu uidi tetricæ data uerba puellæ. Oui. 1. de Arte, 145

Nonne satis fuerat timidæ inclamasse puellæ? Ouidius primo Amorum, eleg. 7. 9.

Laborantes utero puellæ, Prægnantes. Hor. 3. Car. ode 22. 1.

Misereri dignæ puellæ. Ouid. epist. 5. 31.

Nata puella magno patre. Horat. 1. Serm. saty. 2. 15.

Puellula] pen. cor. (διόμιον, κοράσιον,) Alterum diminutiuum. Catul. in Epithal. Iul. 56. 12.

Floridam ipse puellulam
Matris è gremio suæ Dedit.

Socij puellularum. Catul. in Mamurram, epig. 53. 2.

Puellaris] & hoc puellare, pen. prod. (κορασιώδης, κορικὸς,) Quod puellarum proprium est, uel quod puellarum est. Quintil. in Proœm. lib. 6. 5. de uxore defuncta, Tum ætate ea puellari, præsertim meæ comparata. Apud Plinium lib. 10. cap. 55. 1. Puellare augurium.

Aetas puellaris. Quintil. in Proœm. lib. 6. 5.

Animi puellares. Ouid. 4. Fast. 87.

Anni puellares. Claud. de laudibus Serenæ, 22. 28.

Furor puellaris. Seneca Medea, 12. 7.

Puellariter] pe. cor. Aduerb. (κορικῶς,) Plin. epist. 163. Dum se prægnantem puellariter nescit, ac per hoc, &c.

Puellasco] puellascis, (θηλύνομαι,) puellascere, Effœminari. Pacuuius, Puellascunt lasciuia adulescentes.

Puellascere, Reflorere, & quasi ad puellarem ætatem redire. Varro Lais, Quòd non solùm innubæ fiunt communes, sed etiam ueteres puellascunt.

Pugil] pugilis, com. gen. (πύκτης, πύγμαχος, ἀγωνιστὴς,) A pugna dicitur, ut ait Donatus: uel à Pugno: Qui uel quæ pugnandi

pugnandi artem nouit. Terent. Eunuc. 2. 3. 23. Siqua habilior paulo, pugilem esse aiunt. Cicero de Claris Oratoribus 131. Pugiles inexercitati etiam si pugnos & plagas Olympiorum cupidi ferre possunt, solem tamen sæpe ferre non possunt.

Pugiles etiam quum feriunt aduersarium, in iactandis cæstibus ingemiscunt. Cic. 2. Tuscul. 96.

Inexercitati pugiles. Cic. de Claris Orat. 131.

Pugilatio] Denominatiuum, (πυγμαχία,) Pugilum exercitatio. Cic. 2. de Legib. 61. Iam ludi publici quoniam sunt cauea circoq; diuisi, sint corporum certationes cursu, et pugilatione, luctatione, curriculisq; equorum.

Pugilatus] pen. pro. huius pugilatus, pugilatui, m. g. (πυγμή,) Pugilum ludus. Plaut. Capt. 13. 24. Hic homo pugilatum incipit. Idem Bacch. 8. 24.

Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
Saliendo se exercebant magis, quàm scorto, aut sauijs.

Pugilicè] penul. correp. Aduerbium, (πυκτικῶς,) Firmiter, ualenter, quemadmodum pugiles solent. Plautus Epid. 2. 18. Quid, herilis noster filius ualet? T. pugilicè, atque athleticè.

Pugillaris] Pugillus, Vide Pugnus.

Pugio] pugionis, masc. ge. (ἐγχειρίδιον,) Genus teli, à Pugno dictus, quòd facile prehẽditur, uel quòd eo præsentius pugnetur. Festus, Pugio dictus est, quòd eo punctim pugnatur. Nonius, Pugio, est gladius breuis. Salust. Histor. lib. 3. At Oppius postquam orans nihil proficiebat, & timidè uestem tectum pugionem expedire conatus, à Cotta, Vulscioq; impeditur. Martial. lib. 14. 33.

A pugione, Vide A uel Ab præpositiones.

Stillans pugio. Cic. 2. Philip. 50.

Exolutum à latere pugionem, uelut ius necis, uitæq; ciuiũ, reddebat. Tacit. lib. 19. De Cæcilio Simplici.

Pugionem plumbeum uocat Cicero inualidum argumentum, lib. 4. de Finib. 79. O plumbeum pugionem.

Pugiunculus] pugiunculi, pen. corr. (μαχαιρίδιον,) Diminutiuum. Cicero Hispaniensem pugiunculum Cn. Pisonẽ appellat. Idem in Orat. 131.

Pugna] pugnæ, (μάχη, μῶλος, λαῖς, ἀκιστὴς, ὑσμίνη, χάρμη, φύλοπις) Lucta uel prælium. A pugno dicta est. Veteres enim, inquit Donatus, ante usum ferri & armorum, pugnis & calcib. & morsibus, corporũq; luctatione certabãt.

Arena sparsa ad pugnam. Virg. 3. Georg. 9.

Amor pugnæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.

Certamen pugnæ. Ouid. 12. Metam. 36.

Euentus pugnæ. Virg. 8. Aeneid. 4.

Incerti exitus pugnarum, Marsq; communis. Cic. pro Milone.

Facies pugnæ. Tacit. lib. 18.

Fortuna pugnæ anceps. Virg. 4. Aeneid. 121.

Ardens. Virgil. 3. Georg. 10.

Auida. Silius lib. 12. 143.

Cæca. Valer. 5. Argon. 133.

Clara, Vide Clarus.

Decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Dura. Valer. 6. Argon. 60.

Equestris. Silius lib. 13. 46.

Forensis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 12.

Fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5. 8.

Impeditior, Vide Impedio.

Inermis. Stat. 6. Thebaid. 50.

Ingens. Virg. 2. Aeneid. 88.

Iniqua, Vide Iniquus.

Lenta, Vide Lentus.

Magna pugna bis victi. Virg. 12. Aeneid. 7.

Mala Lacedæmoniorum in Leuctris. Cic. 2. de Diuin. 80.

Nobilis, Vide Nobilis. Senec. Herc. fur. 9. 29.

Obnixa. Valer. 6. Argon. 72.

Optata. Silius lib. 16. 17.

Pedestris. Virgil. 11. Aeneid. 142.

Pedestres naualesq; pugnæ, Vide Pedestris in Pes.

Sæua. Valer. 4. Argon. 30.

Simplicior contra tabulas. Quintil. lib. 5. cap. 7. 1.

Tristis. Virgil. 11. Aeneid. 118.

Miseras abrumpere pugnas. Valer. 3. Argon. 50.

Absistere pugna, Vide Absisto.

Accingere se pugnæ. Virg. 11. Aeneid. 142.

Aequare pugnas. Virg. 5. Aeneid. 83.

Aequatæ pugnæ. Silius, lib. 4. 79.

Viriles pugnas capere. Stat. 1. Sylu. 6. 11.

Capessere pugnam manu, Tacit. lib. 12. Vide Capesso in Capio

Ciere pugnam. Tacit. lib. 20. Suis quisq; locis pugnam ciebãt.

Committere pugnam. Cic. 3. in Catil. 52. Tum interuentu Pontini atq; Flacci pugna quæ erat commissa, sedatur.

Committere pugnas sanguine. Stat. 6. Thebaid. 29.

Committere pugnam cæstu. Virg. 5. Aenei. 14.

Iniqua pugna congredi. Virgil. 10. Aeneid. 178.

Conserere pugnam, Vide Consero.

Conseritur pugna. Valer. 6. Argon. 71.

Conspirare pugnam, Vide Conspiro.

Cooriri in pugnam, Vide Coorior.

Crudescit pugna, Vide Crudus.

Forti decernere pugna. Valer. 4. Argon. 39.

Insanas deposcere pugnas. Stat. 10. Thebaid. 183.

Deposcite pugnam uotis. Lucan. lib. 2. 106.

Pugnam dare. Terentius.

Edere pugnas. Lucret. lib. 2. 24.

Ereptus pugnæ Annibal. Silius lib. 17. 77.

Excedere cunctos pugna. Virg. 5. Aeneid. 76.

Exire ad pugnam. Virg. 4. Georg. 14.

Expediã, & primæ reuocabo exordia pugnæ. Virg. 7. Aen. 8.

Extracta in posterum pugna. Tacit. lib. 4.

Facere pugnam. Tacit. lib. 3.

Gerere pugnas innumeras. Claud. 3. Paneg. 29.

Imponere finem pugnæ. Virg. 5. Aeneid. 93.

Indipisci pugnam, Vide Indipiscor.

Inducere in pugnam equites, Vide Induco.

Indulgere pugnæ. Stat. 11. Thebaid. 9.

Inire pugnam & prælium, Vide Ineo, inis.

Inire pugnam forensium certaminum. Quint. lib. 5. ca. 12. 17

Instaurare pugnam, Vide Instauro.

Lacessere pugnam. Lucan. lib. 3. 110.

Lacessere ad pugnam, Vide Lacesso.

Arma mouent pugnam. Ouid. 3. Fast. 79.

Obire pugnas lituo & hasta. Virg. 6. Aeneid. 34.

Parare membra pugnæ. Ouid. 9. Metam. 7.

Pauere pugnam. Lucan. lib. 7. 21.

Perpetrare pugnam. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Præbere pectora pugnæ. Ouid. 10. Metam. 140.

Ruere in pugnam magno feruore. Silius lib. 15. 91.

Subducere aliquem pugnæ. Virg. 10. Aeneid. 10.

Pugna est de paupere regno. Stat. 1. Thebaid. 30.

Quanta pugna est doctissimorũ hominũ. Ci. 2. de Diuin. 157

Sumere pugnam. Silius, lib. 8. 61.

Aspera pugna surgit. Virgil. 11. Aeneid. 127.

Venire ad pugnam, Horat. 1. Serm. saty. 5. 12.

Venit res ad pugnam. Cic. 7. Verr. 23.

Venire in pugnas. Silius lib. 15. 128.

Pugna uocet. Virgil. 12. Aeneid. 25.

Versare

Digitized by Google

Versare pugnam in pectore. Lucan. lib. 7. 155.

Pugno] pugnas, (μάχομαι, μάχημαι, πολεμίζω, λοχάω, νυκτομαχέω, διαπληκτίζομαι,) Pugnare, Pugnam committere. De quacunque re dicitur de qua controuersia est. Plaut. Amphit. 4. 45. Nam quum pugnabant illi maximè, ego fugiebam maximè.

Pugnare amori. Virgil. 4. Aeneid. 8. - placitóne etiam pugnabis amori? Ac si diceret: Contempsisti eos qui dissidebant: nunquid etiam placito amori repugnabis? Et est Græcum, Pugno tibi. Nam nos, Pugno tecum dicimus. Seruius. Alij legunt placido.

Acriter pugnare. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.

Bene pugnare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 11.

Cautè pugnare. Ouid. epist. 13. 30.

Pugnare pugnam. Plaut. Pseud. 7. 110.

Pugnare prælia. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Acie directa pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 13. 3.

Manu pugnare. Ouid. 13. Metam. 2.

Odijs pugnare. Stat. 3. Thebaid. 48.

Pugnare pugnis. Horat. 1. Serm. saty. 3. 20.

Viribus cum aliquo pugnare. Cic. ad Messenium, lib. 5. 21. 7.

Aduersus latrones canem pro domino pugnare accepimus. Plin. lib. 8. cap. 40.

Contra aliquem pugnare. Plin. lib. 8. cap. 7. 5.

Contra naturam pugnare. Quintil. lib. 2. cap. 8. 6.

Pugnare cum. Cic. Att. lib. 7. 126. 2. Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus, ut nunc cum bene parato pugnemus.

Cum senectute pugnare, Id est aduersus senectutem. Plinius epist. 1. lib. 3.

De possessione hominis pugnare. Gel. li. 12. cap. 15. Terent. in prolog. Hecy. 41. Tumultuantur, clamant; pugnãt de loco.

Ex æquo pugnare. Cic. 2. de Natu. deor. 8.

Ex causa pari pugnat uterq;. Ouid. 5. Fast. 141.

E muris pugnare. Plin. lib. 32. cap. 1. 2.

In aliquem pugnare Contra aliquẽ. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.

In hostem pugnare. Liu. 8. ab Vrbe, 28.

In frontem & latera pugnare. Tacit. in uita Agricolæ.

Inter se cornibus pugnant, Vide Inter.

Pugnare pro aliquo. Cic. pro Quintio, 60. Omnesq; pro P. Quintio pugnent. Id est defendant P. Quintium.

Pro causa iniqua pugnare. Ouid. epist. 19. 34.

Pro commodo patriæ pugnare, cui opponitur Patriæ commoda oppugnare. Cic. 1. de Inuent. 2.

Cum eorum uita mirabiliter pugnat oratio. Cic. 2. Tusc. 17. Id est contraria est oratio uitæ illorum.

Contra pugnare. Lucret. lib. 2. 57.

- tamen est in pectore nostro
Quiddam, quod contra pugnare, obstareq; possit.

Pugnare inter se. Quintil. lib. 3. cap. 10. Id est contraria esse.

Sententia mea pugnat secum. Horat. 1. epist. 1. 20.

Pugnare aliquid, pro Contendere de re aliqua. Cic. 1. de Natu. deorum, 100.

Hic pugnes licet, non repugnabo. Cic. 4. Acad. 104.

Pugnant Stoici cum Peripateticis. Cic. 2. de Finib. 109.

Non magnopere pugnare, pro Non ualde laborare. Cicero de Natura deorum.

Pugnare, pro Conari. Ouid. 1. de Remed. amor. 25. Pugnat in aduersas ire natator aquas.

Illud pugna, & enitere. Cic. Appio, lib. 3. 10. 11.

Pugnaueris, Id est magnam rem feceris, inquit Donatus. Terentius Adel. 5. 5. 57.

- & istam psaltriam
Vnà illuc mecum hinc abstrahàm. M. pugnauerit.

Pugnatur, Impersonale. Cæsar 4. bel. Gal. 412. Quum ab hora ferè quarta usq; ad solis occasum pugnaretur.

Gladijs pugnatur acutis. Ouid. 3. de Arte, 117.

Quum malè pugnatum apud Caudium esset. Cic. 3. Offi. 147

Libido praua pugnandi. Silius lib. 7. 43.

Superare pugnando. Ouid. 9. Metam. 6.

Vinci pugnando. Ouid. 1. de Arte, 134.

Arte pugnandum est. Quintil. lib. 2. cap. 17. 18.

Hoc pugnatur, pro Hoc contenditur. Cic. pro Rosc. Amer.

Pugnans] pugnantis, (μαχόμενος,) Particip. siue Nomen ex participio, ut Domare pugnantem. Oui. 13. Metam. 35.

Vincetur fœmina pugnans. Ouid. 2. Fast. 160.

Cum frigore pugnans. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 6.

Anima pugnans. Stat. 3. Sylu. 5. 22.

Et dare anhelanti pugnantibus humida linguis
Oscula. Tibullus lib. 1. eleg. 8. 8.

Pugnantes sententiæ, Hoc est inter se contrariæ. Plin. epist. 167, lib. 8. ad Aristonem.

Pugnantia & contraria studia. Cic. 1. de Finib. 89.

Venti pugnantes contra. Lucret. lib. 6. 26.

Loqui pugnantia. Cic. 1. Tusc. 21.

Pugnatus] pen. prod. (μεμαχεσμένος,) Participium. Salustius, Quæ negotia multo magis quàm prælium male pugnatum à suis, regem terrebant.

Bella pugnata. Horat. 3. Carm. ode 19. 1. Et 1. epist. 17. 5. Siquis bella tibi terra pugnata, mariq; Dicat.

Bella pugnata in ordine. Virg. 8. Aeneid. 126.

Pugnata summa contentione pugna. Cic. pro Mur. 32.

Pugnax] pugnacis, pen. pro. om. g. (μάχιμος,) Bellicosus. Plin. lib. 22. cap. 21. 15. Perdices & gallinaceos pugnatores ficri putant, in cibum eorum additis.

In uitijs pugnax. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 2.

Pugnax contra. Ci. in Pisonem, 55. Græcus facilis & ualde inustus, nimis pugnax contra Senatorẽ Pop. Ro. esse noluit.

Arma pugnantia. Ouid. 2. Fast. 110.

Centurio pugnax & lacertosus. Cic. 8. Philip. 251.

Vehemens & pugnax exordium dicendi. Cic. 3. de Orat. 173.

Fera pugnax. Ouid. 5. Fast. 75.

Hostes pugnaces. Propert. lib. 3. eleg. 9. 5.

Ignis aquæ pugnax. Ouidius 1. Metamorph. 87. Hoc est aquæ repugnans.

Mustum pugnax. Plin. lib. 14. cap. 20. 3.

Pugnatior oratio. Cic. de Claris Orat. 62.

Pugnax oratio & contentiosa dicitur à Plinio lib. 2. epist. 19. id est, quæ est in genere iudiciali, & in qua opus est contra aduersarium uocem intendere.

Quid ferri duritia pugnacius? Plin. lib. 36. cap. 16. 1.

Pugnacitas] pe. cor. pugnacitatis, (τὸ μάχιμον,) Pugnandi uis. Plin. lib. 10. cap. 33. 8. Perdices capiuntur quoq; pugnacitate eiusdem libidinis. Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.

Pugnaciter] penul. correp. Aduerbium, (μαχίμως,) Pertinaciter, instanter. Cic. 4. Acad. 18. Sed nescio quomodo plerisq; errare malunt, eamq; sententiam quàm adamauerunt, pugnacissimè defendere, quàm sine pertinacia quid constantissimè dicatur, exquirere. Quint. lib. 9. cap. 4. Vbicunq; acriter erit, & instanter, pugnaciterq; dicendum, membratim cæsimq; dicemus.

Pugnator] penultima, producta, pugnatoris, Verbale, (μαχήμων,) Liuius quarto belli Punici, 65. Deinde occupata dextra tenendo caput, fortissimus quisque pugnator esse desierat.

Pugnator gallus gallinaceus. Plin. lib. 36. cap. 15. 8.

Pugnaculum] pugnaculi, pen. cor. (προμαχὼν,) Locus unde pugnatur. Plaut. Milit. 6. 63. Antiqua dictio.

Pugnus] pugni, masc. g. (δρὰξ, λίθολος,) A punctione id est

id est percußione dicitur, authore Festo. Donatus in Adelphis, An pugnus à pugna sit dictus, an ab illo pugna. Cic. in Orat. 61. Nam quum compresserat digitos, pugnumq; fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse. Hic clarißimè docet Cicero quid sit pugnus.

Pleni pugni sanguine. Iuuenal. Saty. 15.6.

Cædere pugnis, Vide Cædo.

Cæsus pugnis. Horat. 1. Serm. saty. 2. 14.

Conscindere aliquem pugnis & calcibus. Cic. 5. Ver. 46.

Contendere, uel certare pugnis. Cic. in Parad. 27.
Idem 5. Tuscul. 11.

Contundere aliquem pugnis, Vide Contundo.

Facere pugnum, & pugnum arctè uehementerq; comprimere. Cic. 4. Acad. 260.

Pugnos & plagas ferre. Cic. de Claris Orat. 131.

Fœdans pectora pugnis. Virgil. 11. Aeneid. 18.

Impingere pugnum, Vide Impingo.

Incursare aliquem pugnis, Vide Incurso in Incurro.

Ingerere pugnos in uentrem alicuius, Vide Ingero.

Obserere pugnos, Vide Obsero.

Obtusus pugnis, Vide Obtundo.

Onerare pugnis, Vide Onero in Onus.

Is mihi dum resto, iuuenili guttura pugno Rupit.
Ouid. 3. Metamorph. 126.

Victus pugno. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

Pugillus] pugilli, ma. g. (πυγίλλιον,) Diminutiuũ à Pugnus.

Pugillaris] & hoc pugillare, pe. pro. Adiect. (πυγιλλαῖος,) Quod pugillum siue pugnum implere potest, Quantum pugnus potest continere. Iuuen. Saty. 11. 16.
Nec pupillares defert in balnea raucus
Testiculos, nec uellendas iam præbuit alas.

Pugillaris, pen. prod. masc. g. uel hoc pugillare, siue pugillar, (πινακίδιον,) Substant. Pugillares, tabellæ cereæ, uel alterius materiæ, in quibus stylo scribimus: dictæ quòd pugno comprehendantur. Vel à pungendo, quòd stylo in his pungendo scribatur. Plin. epist. 129. d. Quin ergo pugillares sumis, & aliquid ex his, uel istud ipsum quod cœperas, scribis? Apuleius, Dolebam me hercle, quòd pugillares & stylum non habebam, qui tam bellam fabellam pernotarem.
Catul. de Acme, epig. 39. 3.
Et negat mihi uestra reddituram
Pugillaria, si pati potestis.
Ausonius Sectione 3. in notarium, Bipatens pugillar expedi. Plin. lib. 13. cap. 11. 3. Pugillarium enim usum fuisse etiã ante Troiana tempora inuenimus apud Homerum.

Pugillatorius] Adiectiuum, (πυγιλλάτωρ,) Quod pugno percutitur. Plaut. Rud. 18. 14.
extemplò hercle ebo te follem pugillatorium
Faciam, & pendentem incursabo pugnis perurißume.

Follis pugillatorius, Pilæ genus, quod ex pelle fit, spiritúq; instatur grosior cæteris: pugno redditur, nõ palma. Sipontinus.

Pulcher] pulchra, pulchrum, (καλὸς, σύμμορφος, ὡραῖος, περικαλὴς,) Antiqui polcrum dixere, Quod non est deforme, sed formosum & decorum. Vnde pulchritudo. Cic. 1. Offic. 201. O puerum pulchrum Pericle. Idem pro Murena, Ne pulchrum se, ac beatum putaret.

Pulcher à pollendo dicitur, quòd polleat forma. Non igitur aspiratione scribenda dictio erat, nisi usus uicißet, qui uix ex
Nimis pulcher, Vide Nimis. (pugnari potest.

Visus pulcher. Stat. 5. Sylu. 2. 5.

Pulchrior, pulcherrimus, Comparatiuus & superlatiuus. Virgil. 9. Aeneid. 37. - quo pulchrior alter
Non fuit Aeneadûm.

Vua quid potest esse tum fructu lætius, tum aspectu pulchrius? Cicero de Senectute, 49.

Iuuenum pulcherrimus. Ouid. 4. Metam. 11.

Pulcherrimus poetarum. Gell. lib. 19. cap. 8. Id est optimus & peritißimus.

Scilicet & rerum facta est pulcherrima Roma. Virgilius tertio Georg. 107.

Pulcher, Fortis. Virg. 7. Aeneid. 132.
- fatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Cohors pulchra. Claud. 2. de Rap. Proserp. 13.

Color pulcher. Lucret. 4. 220.

Consilia pulcherrima. Virg. 5. Aenei. 146.

Cura pulcherrima dolori meo nata. Propert. li. 2. eleg. 26. 1.

Dies pulchra. Horat. 1. Carm. ode 36. 2.

Diuitiæ pulchræ. Horat. 2. Serm. saty. 3. 20.

Dos pulchra. Plaut. Epid. 4. 14.

Facinus pulchrum. Plaut. Menæh. 4. 21.

Genæ pulchræ. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.

Gens pulcherrima. Silius lib. 13. 94.

Ignis pulchrior. Horat. Epod. 14. 3.
Vreris ipse miser: quod si non pulchrior ignis
Accendit obsessam Ilion, gaude sorte tua. Id est, inquit Porphyrio, Si non fuit Helena speciosior Terentia scilicet amica tua, iucunda hæc miseria est. Amor, ignis solet dici.

Liber pulcher. Plin. epist. 151. b.

Libertas pulchra. Virgil. 6. Aeneid. 165.

Materia pulchra. Plin. epist. 190. a. Occiso Domitiano statui mecum ac deliberaui esse magnam pulchramq; materiam insectandi nocentes.

Mors pulchra. Virg. 4. Georg. 44. Id est gloriosa. Seruius.

Nympha pulcherrima forma. Virg. 1. Aeneid. 15.

Origo pulchra. Virg. 1. Aeneid. 58.

Panis pulcherrimus. Horat. 1. Serm. saty. 5. 18.

Pectore pulchro uirgo. Virg. 3. Aeneid. 86.

Poemata pulchra. Horat. in Arte, 21.

Postes pulchri. Plaut. Mostel. 10. 35.

Prædia pulchra & fructuosa. Cic. pro Rosc. Amer. 24.

Proles pulchra. Virg. 1. Aeneid. 16. Idem, 6. 130.

Puer pulcher. Horat. 1. epist. 19. 19.

Pulchritudo pulchra. Plaut. Milit. 13. 13.

Sol pulcher. Horat. 4. Carm. ode 2. 10.

Tecta pulchra. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.

Tunicæ pulchræ. Horat. 1. epist. 19. 7.

Virgo pulcherrima Deianira. Ouid. 9. Metam. 2.

Vrbs pulchra. Virg. 4. Aeneid. 53.

Pulchrè] Aduerbium, (περικαλῶς,) Decorè: ut Pulchrè ædificare. Plautus Merc. 22. 61. Si tu uera dicis, & pulchrè ædificatas arbitror.

Pulchrè, Sapienter, interprete Donato. Terentius Eunucho, 2. 3. 84. Dixti pulchrè: nunquam uidi melius consilium dari. Ibidem, 3. 1. 26. Pulchrè mehercle dictum, & sapienter. Cic. 2. de Finib. 101.

Pulchrè, Valde, fortiter, nimis, inquit Donatus. Terentius Eunucho, 4. 5. 2. Ac dum accubabam, quàm uidebar mihi esse pulchrè sobrius? Cato cap. 74. Aquæ paulatim addito, subigitoq; pulchrè.

Pulchrè locare operam, Bene. Plautus Amphit. 4. 124.
Optumè optumo optumam operam das, datam pulchrè locat. Idem Trinum. 4. 74. Aedepol mandatum pulchrè, & curatum probè.

Pulchrè notus. Plin. lib. 21. cap. 26. 1.

Pulchrè posum. Cic. ad Att. lib. 13. 277. 4.

Pulchrè est. Cic. 1. de Natu. deor. 157. Propone ante oculos Deum nihil aliud in omni æternitate, nisi mihi pulchrè est,

Digitized by Google

& ego beatus sum, cogitantem.'
Tibi pulchrè est. Horat. 2. Serm. saty. 8. 4.
Est pulchrè tibi cum tuo parente. Catul. epigr. 20. 1.
Pulchrè ualet Charinus, & tamen pallet. Martial. lib. 1. 73.
Degere æuum pulchrè. Lucret. lib. 5. 35.
Pulcherrimè factum. Cic. 3. Verr. 34.

Pulchellus] Diminutiuum. Cic. Attico, li. 1. 11. 17. Redeo ad altercationem: surgit pulchellus puer. Idem ad Gallum, lib. 7. 24. 6. At pulchellæ sunt, noui optimè, & sæpe uidi. Sic 2. de Orat. 146.

Pulchritudo] pen. prod. pulchritudinis, fœm. ge. (καλλος, ευμορφια, ὥρα, καλλονὴ, ὡραϊσμὸς,) Species, uenustas, decor, elegantia. Cic. 1. Offic. 139. Pulchritudo corporis apta cõpositione membrorũ mouet oculos & delectat hoc ipso, quòd inter se omnes partes quodam lepôre consentiunt.
Oris pulchritudo. Cic. 3. Offic. 13.
Excellens muliebris formæ pulchritudo. Cic. 1. de Inuent. 122.
Eximia pulchritudine fœmina. Cic. 1. de Diui. 92.
Species & pulchritudo. Cic. 3. de Orat. 41. Si illam præclarã & eximiam speciem oratoris perfecti & pulchritudinem adamastis. Idem in Pisonẽ, 83. Habet hoc uirtus, ut uiros fortes species eius & pulchritudo etiã in hoste posita delectet.
Splendor & pulchritudo uirtutis. Cic. 2. Offic. 53.
Venustas & pulchritudo corporis secerni non potest à ualetudine. Cic. 1. Offic. 181.
Pulchritudinis duo genera sunt: quorum in altero uenustas est in altero dignitas: uenustatem muliebrem dicere debemus: dignitatem uirilem. Cic. 1. Offic. 181.
Pulchritudo rei nos trahit uel ea consectandi quæ propter infirmitatem, &c. Colum. lib. 3. cap. 20. 4.
Illuminare pulchritudinem rerum. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.
Prosequi honore uerborũ pulchritudinẽ. Quint. lib. 3. c. 7. 8.
Pulchritudo, cum gerundio. Plin. epist. 19. lib. 3. ad Caluisium Solicitat primùm ipsa pulchritudo iũgendi. Id est decorum aspectus agrorum perpetuorum. Iungendi agrum agro.

Pulegium] huius pulegij, (γλήχων, πλήχων, Herba hortensis uulgo nota. Plin. lib. 20. cap. 14. 7. Magna societas cum menta ad recreandos defectos animo pulegio, cum sirculis suis in ampullas uitreas aceti utrisq; deiectis. Qua de causa dignior è pulegio corona uertigini, quàm è rosis, cubiculis nostris pronuntiata est.
Pulegium pro Suauitate sermonis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 23 4. Cras expecto Leptam: etenim ad cuius rutam pulegio mihi tui sermonis utendum est.

Puleium] puleij, sine g. pro eodem dicitur. (βλεχώνων,) Colum. lib. 12. cap. 7. 1. Silentem florem uitis albæ & aspa ragi, &c. & puleij, & neptæ, &c. Mart. lib. 12. 28. Quadrima nigri nec corona puleij. Cic. 2. de Diuinat. 49. Nam & musculorum iccusçula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum florescere brumali ipso die.

Pulex] pulicis, pen. cor. masc. ge. (ψύλλα,) Animal notum: sic dictum quòd ex puluere generetur. Plin. lib. 30. ca. 10. 4. Aliud est cuculo miraculum, quo quis loco primo audiat alitem illam, si dexter pes circunscribatur, ac uestigium id effodiatur, non gigni pulices ubicunq; spargatur. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 12.

Pulicosus] pen. pro. Adiect. (ψυλλώδης,) Pulicibus plenũ Colu. lib. 7. cap. 13. 1. Pulicosæ cani remedia sunt: sume cyminum tritum pari põdere cum ueratro, aquaq; mistum & illitum, seu cucumeris anguinei succum. Vel si hæc non sunt uetus amurca per totum corpus infusa.

Pullarius] Pullaster, Vide Pullus substantiuum.
Pullatus] Vide Pullus adiectiuum.
Pullesco] Pullicenus, Pullities, Vide Pullus substantiuum.
Pullulascо] Pullulo, Vide Pullus substantiuum.

Pullus] pulli, mascul. gener. (παιδάριον,) Quidam per syncopam à puellus dici uolunt. Significat nouellum, id est paruum puerum & paruum filium, aut etiam fœtum, pro quo pulleiaceum Augustus dicere solebat, ut ait Tranquillus capite 87.
Antiqui (inquit Festus) puerum quem quis amabat, pullum eius dicebant. Inde pullus Iouis dicebatur. Q. Fabius, cui Emburno cognomen erat, propter candorem, quòd eius naris fulmine icta erat.
Pullos, (πώλους,) dicimus paruos fœtus quoruncunq; animalium: ut Pullus hirundinis, Pullus asini, Pulli ranarũ. Quin etiam arborum atq; plantarũ pullos dicimus. Hor. 2. Serm. saty. 3. 63. Absentis ranæ pullis uituli pede pressis.
Pullos aquilæ uocat Plin. lib. 10. cap. 3. & cap. 7. Coccycis, li. 10. cap. 9. Cornicis, ibidem ca. 12. Hirundinis, ibidem ca. 33. & 60. Columbæ, cap. 34. & ca. 58. Anseris, c. 59
Equæ pullus. Lucret. lib. 3. 153.
Generosi pecoris pullus. Virgil. 3. Georg. 15.
Animales pulli. Lucret. lib. 2. 186.
Asinus pullus, Vide Asinus.
Columbinus pullus. Ci. Pæto, lib. 9. 18. 6.
Equinus pullus. Quintil. lib. 8. cap. 2.
De pullis gallinaceis est epigramma apud Martial. li. 13. 45.
Infantes autem pulli. Plin. lib. 10. cap. 33. 1. Vide Infantes.
Miluinus pullus, Vide Miluus.
Nothi pulli, Vide Nothus.
Viles pulli. Iuuenal. Saty. 13. 15.
Cauea liberati pulli. Cic. 2. de Nat. deor. 11.
Pullus onagri. Plin lib. 8. cap. 44. 4.
Pulli apum. Colum. lib. 9. cap. 3.

Pulli arborum, (μοσχία,) Plin. lib. 17. cap. 10. 7. Nullis uerò tales pulli proueniũt, nisi quarum radices amore solis atq; imbris in summa tellure spatiantur. Cato cap. 51. Ab arbore, abs terra pulli qui nascentur, eos in terram deprimito.

Pullulus] pulluli, pe. cor. masc. gen. (μοσχίδιον,) Plantariorum est, à Pullus deductum diminutiuum. Plin. lib. 17. cap. 10. 7. Hic legitur in nostris exemplarib. Pullis, ut pallo antè dictum est de Pullis arborum.

Pullulo] pullulas, pe. co. (παραφυάω,) pullulare, Quasi pullulos emittere. Nam pullulare dicimus arbores, quum à radice nouæ plantæ surgunt. Plin. lib. 17. cap. 10. 7. Natura & plantaria demonstrauit, multarum radicibus pullulante sobole densa, & pariente matre quos enecet.
Sylua pullulat ab radice. Virgil. 2. Georg. 4.

Pullulascо] pullulascis, (βλαστάω) pullulascere, Pullulantem fieri. Colume. lib. 4. ca. 21. 4. Et ita ex nouello palmite uitis pullulascit. Legitur & pullescit.

Pullesco] pullescis, (μοσχένω,) pullescere, Idem quod Pullulascere. Colum. lib. 4. cap. 21. 4. Quicquid est suprà uetustì brachij, amputatur, & ita ex nouello palmite uitis pullescit. Legitur & pullulascit.

Pullaster] ucl Pullastra, (ὀρνίθιον,) significat gallum siue gallinam adolescentes. Sic à M. Varrone lib. 3. de Re rust. cap. 9. 7. pullastræ dicuntur iuuencæ gallinæ.

Pullicenus] pulliceni, pen. pro. m. g. (παιδάριον, νεοττὸς,) Diminutiuum à Pullus. Lampridius de Alexandro Seuero, Et ne earum pastus grauaret annonam, seruos habuit uectigales, qui eos ex ouis & pullicenis & pipionibus alerent.

Pullinus] pe. pro. Adiect. (πωλικὸς,) Quod est pulli. Vnde Pullini dentes, quos primùm equi iaciunt. Plin. li. 8. 42. Quæ non prius quàm dentes quos pullinos appellant, iaciat, conceperit, sterilis intelligitur. De mula.

Pullarius] pullarij, (πωλονόμος,) qui pullorũ curã habet.

Pullarius

Pullarius, Qui è pastu pullorum captat auspicia. Cic. ad Plancum, lib. 10. 12. 3. Recitatis literis oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, non satis diligenter eum auspicijs operam dedisse. Idē de Diuin. 110. Attulit in cauea pullos, is qui ex eo nominatur pullarius.

Pullatio] pullationis, (πωλοτομία,) Fœtura pullorum. Colum. lib. 8. cap. 5. 6. Plericq; tamen etiam ab æstiuo solstitio non putant bonam pullationem.

Pullities] pullitiei. fœ. gen. (νεοσσοί,) Ipsa pullatio, uel pulli ipsi. Colum. lib. 9. cap. 11. Itaq; quum primo Vere in eo usu nata est pullities, nouus rex eliditur. De apibus. Et lib. 8. cap. 14. 11. Et ea propter etiam tenerrima pullities sæpe XL. diebus redditur opima. De anseribus.

Pullus] Adiectiuum, (φαιὸς,) Quod est natiui coloris, id est non plenè obscurum, Leucopo contrarium: quòd pulli omnium ferè eo colore nascuntur. Virg. 3. Georg. 78.

- ne maculis infuscet uellera pullis.

Id est nigris, inquit Seruius. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 13.

Concidit ad magicos hostia pulla deos.

Sunt qui dicũt hunc colorem, Hispanicum, siue Bæticum dici. A quo Pullati, etiam Bæticati dicuntur. Martial. lib. 1. 91 Et Bæticatus atq; leucopæatus. Cuius rei rationem adferunt quòd natiuus color in Hispania subnigrior est, ideoq; minus utilis. Sipont. Vide Bæticus in Bætica.

Agna pulla. Horat. 1. Serm. saty. 8. 6.

Aqua pulla. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 7.

Ficus pulla. Horat. Epod. 16. 10.

Myrtus pulla. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.

Pulli oleris radix, Hoc est olusatri. Colum. lib. 10. 13.

Putre solum & pullum. Colum lib. 2. cap. 10. 14.

Pulla terra. Colu. in Præfa. lib. 1. In alijs regionibus nigra terra quam terram pullam uocant. Sic lib. 2. cap. 2. 15. Plin. lib. 17. cap. 4. 2. Nec pulla, qualem habet Campania, ubiq; optima uitibus. Cato ca. 34. Ager rubricosus, et terra pulla

Vestis pulla, Fusca, atra, qua quis in luctu induitur. Cic. in Vatinium, 24. Quis in funere familiari cænauit cum toga pulla? Idem 6. Verr. 49. In hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla sedere solebat & pallio.

Pullatus] pen. prod. Adiect. (μελανείμων,) Pulla uestе indutus, hoc est Lugubrem habitum ferens, uel ex parentum morte, uel alia quauis ratione. Idem & atratus dicitur: qui mos à Lydis cœptus est. Ci. in Vatinium, Quis unquam cœnauit atratus? Et paulo pòst, Quũ ipse epuli dominus Q. Arrius albatus esset.

Pullata turba. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Circulus pullatus, pro Imperitorũ turba. Quint. li. 2. ca. 12. 6.

Pullatus, pro Vili persona, siue rudi & imperita. Suetonius in Augusto, cap. 44. Militem secreuit à populo, multis ex plebe proprios ordines assignauit, prætextatis cuneum suum & proximum pædagogis, sanxitq; nequis pullatorum media caueа sederet.

Pulligo] pen. pro. pulliginis, fœ. ge. (φαιότης,) Idem quod Pullus color. Plin. lib. 8. cap. 48. 1. de lanarum generibus, Hispania nigri uelleris præcipuas habet: pollentia iuxta Alpes cani: Asia rutili, quas Erythræas uocant: item Bætica: Canusium fului: Tarentum & suæ pulliginis.

Pulmentum] pulmenti, (ὄψον,) Ipsa puls, uel aliud cibarũ ad modum pultis factum. Apuleius, Ius porcorum, pullorum, piscium, & ius pulmentorum largissimas epulas. Plau. Aulul. 9. 37. Pulmentum pridem ei eripuit miluius.

Cœnes ut pariter pulmẽta laborib. empta. Hor. 1. epis. 19. 10.

Minuere in singula pulmenta mulum. Horat. 2. Serm. sat. 2. 7.

Pulmentaris] & hoc pulmentare, pen. prod. (ὀψοτινὸς,) Quod pertinet ad pulmentum. Plinius libro 18. cap. 12. 2. Prœualens pulmentari cibo.

Pulmentarium] pulmentarij, (προσφάγιον, ὄψιον,) Dicitur quod inter cibos sumitur in similitudinem pultis factũ, ho est quod pulmenti uicem præbet. Iuuen. Saty. 7. 19.

- ueniet qui pulmentaria condit. Plin. lib. 18. cap. 8. 3. Pulte autem non pane uixisse longo tempore Romanos manifestum: quoniam inde & pulmentaria hodieq; dicuntur.

Vncta pulmentaria. Persius Saty. 3. 11.

Pulmo] pulmonis, masc. g. (πνεύμων,) Notæ significationis. Plin. lib. 11. cap, 37. 58. Sub corde pulmo est, spirandiq; officina, attrahens ac reddens animam, idcirco spõgiosus, ac fistulis inanibus cauus.

Pulmo diuiditur in similitudmem ungulæ bouis: atq; eius quidem partes, fibræ uocantur: sicut in omnibus uisceribus, unde etiam pulmones plurali numero pro tota pulmonis substantia, Plaut. Curcul. 5. 22.

- lien necat, renes dolent,

Pulmones distrahuntur, cruciatur iecur. Cic. 2. Tusc. 31.

Lateri inhærens morsu lacerat uiscera,
Vrgensq; grauiter pulmonum haurit spiritus. Ex Poeta.

In pulmonibus inest raritas quædam & assimilis spongiæ mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima, qui tum se contrahunt aspirantes, tum spiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes. Cicero 2. de Nat. deor. 205.

Has tamen imagines loqui uolunt: quod fieri, nec sine lingua, nec sinu palato, nec sine faucium, laterumue & pulmonum ui & figura potest. Cic. 1. Tusc. 58.

Anheli pulmonis fibra. Lucan. lib. 1. 124.

Mollis pulmo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 4.

Sanguineus pulmo. Seneca Oedipo, 4. 16.

Tumidi iecur pulmonis arentes fibras Distendit.
Seneca Hercule Oetæo, 9. 19.

Ignis edax errat imis pulmonibus. Ouid. 9. Metam. 41.

Rumpere pulmonem uentis. Persius Saty. 3. 3.

Pulmo prius uenisset, quàm tu mihi aduenisti. Antiquum prouerbium in tardos. Plaut. Epid. 13. 21.

Ex pulmone nascitur tabes, quam Græci phthisin uocant: tunc enim pulmo tabescit, atq; adeò totum corpus. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 4. 4.

Cernis ut è molli sanguis pulmone remissus,
Ad Stygias certo limite ducat aquas.

Pulmunculus] pulmunculi, pen. corr. masc. ge. Diminutiuum, Paruus pulmo, uel aliquid paruo pulmoni simile. Solinus cap. 62. Sunt enim illis rocíprocis quibusdã pulmunculis uestigia carnulenta. De camelis.

Pulmonarius] Adiectiuum, (περιπνευμονικὸς,) Quod laborat pulmonis morbo: ut Ouis pulmonaria, apud Columellam lib. 7. cap. 5. 12.

Pulpa] pulpæ, Pars in arboribus, & fruticibus, carne, neruo, uenis & filamentis constans, qui musculus in humanis atq; adeò aliorum animalium corporibus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 38. 3. In quarundam arborum carnibus pulpæ uenæq; sunt. Discrimen earũ facile. Venæ latiores (uel ut quidam legunt lætiores, uel potius altiores) candidioresq;, pulpæ fissilibus insunt. Ideo fit, ut aure ad caput trabis quamlibet prælongæ admota, ictus ab altero capite uel graphij sentiatur, penetrante rectis meatibus sono. De succis arborum loquitur, & natura materiarum.

In pulpam, & in orbem arboris secari, differunt. Plin. lib. 16. Cætera mensarũ genera fissis arborib. circinantur in pulpã alioqui fragilis esset uena in orbem arboris cæsa. Budæus.

Pulpa, inquit Donatus, caro ea quæ manducatur, eò quod pulsetur & conscindatur. Persius Saty. 2. 7.

Quid

Digitized by Google

Quid iuuat hoc, templis noſtros immittere mores,
Et bona dijs ex hac ſcelerata ducere pulpa?

Et pulpam dubio de petaſone uoras. Martial. lib. 3. 35.

Pulpamentum] pulpamenti, A pulpa dictum eſt, & accipitur pro cibo lautiore. Terent. Eunuc. 3. 1. 36. -tute Lepus es, & pulpamentum quæris.

Cic. 5. Tuſc. 130. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra, pulpamentum fames: lacte, caſeo, carne ueſcor.

Pulpitum] pulpiti, pen. corr. (κλίβανος, ἀκροατήριον, ὀκρίβας, θυμέλη, μογεῖον,) Locus ante ſcenam editior, in quo omnis comœdia recitabatur. Plin. epiſt. 90. lib. 4. In de iſta ludibria, ſcena & pulpito digna. Iuuen. Saty. 6. 8.

Longa per anguſtos figamus pulpita uicos.

Rubra pulpita. Ouid. 1. de Arte, 21.

An genus hoc ſcripti faciũt ſua pulpita tutũ? Oui. 2. Triſt. 103

Pulpita ſolennes nõ eluere crocos. Propert. li. 4. eleg. 1. 4.

Pulpitum, pro Suggeſto, id eſt pro quocunq; loco edito, unde ſermo habeatur ad populum. Sueton. de Claris Grammat. 4. Remoto pulpito declamare ſolitum.

Puls] pultis, fœm. gen. (πολτός,) Victus antiquiſſimus ex farina, aqua, melle ſeu caſeo, ouo decocto factus. Plin. li. 18. cap. 8. Pulte autem non pane, longo tempore uixiſſe Romanos manifeſtum: quoniam inde & pulmentaria hodieq; dicuntur. Et hodie ſacra priſca atq; natalitia pulte fritilla conficiuntur: uideturq; tam puls ignota Græciæ fuiſſe, quàm Italiæ polenta.

Puls potiſſimum dabatur pullis in auſpicijs, quia ex ea neceſſe erat aliquid decidere, quod tripudium faceret, id eſt terripauium. Pauire enim, ferire eſt. Bonum enim augurium eſſe putabant ſi pulli, per quos auſpicabantur, comedißent, præſertim ſi eis edentibus aliquid ab ore decidißet. Si autem omnino non edißent, arbitrabantur periculum imminere. Hæc Feſtus. Cic. 2. de Diuinat. 111. Nunc uerò inclusa in cauea, & fame enecta, ſi in offam pultis inuadit, & ſi aliquid ex ore cecidit, hoc tu auſpicium, aut hoc modo Romulum auſpicari ſolitum putas?

Fœniſecæ pultes. Perſius Satyra 6. 4.

Pulticula] pulticulæ, pen. cor. Diminutiuum, (πολτάριον,) Plin. lib. 26. cap. 8. 15. Columel. lib. 8. cap. 11. Nec minus quolibet frumento cocta pulticula.

Pultarius] pultarij, (ἐψητήριον,) Vas in quo puls decoquebatur. Cornelius Celſus lib. 2. cap. 11. Si cætera defecerint, caliculus aut pultarius oris compreßioris ei rei commodè aptatur. Plin. lib. 7. cap. 53. 6. Aedita cœna calidam potionem in pultario poposcit.

Pultiphagus] opifex, (πολτοφάγος,) qui pultem norat, apud Plautum legitur in Moſtel. 10. 43. Nomen ioco fictũ per poeticam licentiam ex Latino & Græco deductum.

Pulſo] Pulſula, Pulſus, Pulto, Vide Pello.

Puluinar] pen. prod. puluinaris, pe. prod. ne. g. (προσκεφάλαιον,) Eſt quod capiti dormituri ſupponimus. Iuuen. Saty. 6. 14. Fœda lupanaris tulit ad puluinar, odorem.

Incolumis coniunx ſua puluinaria ſeruat. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 14.

Geniale puluinar. Catul. Argon. 59. 10.

Puluinar. Lectus qui in templis ſterni conſueuit, numini dicatus. Cic. pro Domo ſua, 105. Aram & ædiculam & puluinar ſub ſaxo ſacro dedicauit. Idem 4. Tuſc. 7. Nec uerò illud non eruditorum temporum argumentum eſt, quod & deorũ puluinaribus & epulis magiſtratuũ fides præcinunt.

Puluinar, ſimulacrum, faſtigium, flamen. Cic. 2. Philip. 106.

Alta puluinaria. Ouid. 14. Metam. 166.

Puluinar, abuſiuè pro Templo ponitur. Inde apud Liuium legitur, Ad omnia puluinaria ſacrificatum fuiſſe. Cic. in Catil. 67. Quoniam ad omnia puluinaria ſupplicatio decreta eſt. Puluinaria dicebantur aut lecticæ duorum, aut tabularia in quibus ſtabant numina, ut eminentiora uiderentur. Acron.

Puluinarium] puluinarij, idem quod puluinar, id eſt lectus qui in templis ſterni conſueuerat. Liu. bell. Pun. 246. Et coruum in ædem Iunonis deuolaße, atque in ipſo puluinario conſediße.

Puluinus] puluini, pen. prod. maſc. gen. ſeu puluillus, à pluma quaſi plumimus, quòd plumis pullorum fiat. Eſt autem quaſi lectulus quidam exiguus, lana, uel tomento, uel pluma, aut alio genere huiuſmodi plenus, quo utimur in ſedendo. Plaut. Trucul. 19. 11. Opus eſt puluinis, cunis, incunabulis. Cic. 1. de Orat. 15. Tum Craſſum, imò uerò commodius etiam puluinoſq; poposciſſe, & omnes in ijs ſedibus, quæ erant ſub platano conſediſſe dicebat.

Equeſtris puluinus. Iuuen. Saty. 3. 16.

Puluinus, pro Lectulo quandoq; accipitur. Cice. 7. Verr. 22. Nam (ut mos fuit Bithiniæ regibus) lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat perlucidus, Melitenſi roſa factus. Apul. Quatuor eunuchi confeſtim puluinis complurib⁹, uento tumentibus, pluma delicata terreſtrem nobis cubitum perſtruunt.

Puluini, areolæ terra elata inter duos ſulcos in hortis, quæ porcæ à porrigendo, in agris appellantur. Habet enim ueluti puluinorum, in quibus ſedemus, ſimilitudinẽ: propter quod & torus à quibuſdam dicitur. Plin. lib. 19. ca. 4. 11. Areis diſtingui, easq; reſupinis puluinorum toris, ambire ſingulas tramitum ſulcis, qua detur acceſſus homini ſcatebriſq; decurſus. Colum. lib. 11. cap. 3. 16.

Puluinum, pro loco, ubi homines ſub dia in hortis, deliciarũ cauſa iacent uſurpare uidetur Plin. epiſt. 101. d. lib. 5. Ante porticum, xyſtus cõciſus in plurimas ſpecies, diſtrictuſq; buxo: demiſſus inde, pronusq; puluinus, cui beſtiarum effigies inuicem aduerſas buxus inſcripſit.

Puluinus, Arena durior, quæ in modum ſaxi lapideſcit. Vitruuius lib. 5. cap. 12. Tunc ab ipſa terra ſine crepidine puluinus firmißimè ſtruatur.

Puluinus, Machina qua naues in portum ſubducuntur.

Puluinatus] pen. pro. Adiect. Quod eſt ad ſimilitudinem puluini, molle ac conuexum. Plin. Lanuginoſo ac puluinato calyce. Et lib. 17. ca. 22. 1. Cluoſa loca altiores poſcunt ſcrobes, præterea puluinatis à deuexitate labris.

Puluinulus] penultima correpta Diminutiuum. Columel. de Arboribus, cap. 10. 4. Sed quæcunque in cluis erunt poſitæ, ita ablaqueandæ ſunt, ut à ſuperiore parte ſecundum codicem lacuſculi fiant, ab inferiore autem puluinuli altiores excitentur.

Puluillus] Aliud diminutiuum: ut ſerici puluilli, Serico panno obducti. Horat. Epod. 8. 4.

Puluis] puluer is, penultima correpta, communis generis; (κονιορτός, λονίσαλος,) Notæ ſignificationis. Propertius lib. 2. eleg. 21. 2.

Sit mihi præcipuè puluis Hetruſca dolor.

Idem lib. 2. eleg. 147.

Et duo ſint uerſus, qui nunc iacet arida puluis, &c.

Plin. lib. 35. cap. 13. 1. Quis enim ſatis miretur peßimam eius partem, ideoq; puluerem appellatum in Puteolanis collibus, opponi maris fluctibus, &c.

Nebula puluer is. Lucret. lib. 5. 52.

Aeſtiuus puluis. Claud. 4. Paneg. 43.

Altus puluis. Virg. 4. Georg. 20.

Ater puluis. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 11.

Cæcus puluis. Virg. 12. Aeneid. 89.
Canus puluis. Claud. 1. de raptu Proserp. 38.
Coctus puluis, Calx. Stat. 4. Sylu. 3. 11.
Crassus puluis. Stat. 6. Theb. 164.
Crudus puluis. Persius Saty. 2. 7.
Exiguus puluis. Virg. 4. Georg. 18.
Feralis puluis. Stat. 6. Theb. 7.
Fractus puluis. Stat. 6. Theb. 128.
Hyberno lætissima puluere farra. Virg. 1. Georg. 21.
Immundus. Virg. 10. Aeneid. 169.
Inanis. Ouid. 5. Fast. 131.
Indecoro puluere sordidus. Horat. 2. Carm. ode 1. 5.
Leuis puluis. Catul. de coma Berenicis, 61. 17.
Littoreus puluis. Stat. 6. Theb. 61.
Niger puluis. Virg. 9. Aeneid. 7.
Obscurus puluis. Stat. 2. Sylu. 2. 7.
Siccus puluis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 10.
Sordidus puluis. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 9.
Turbidus puluis. Virg. 11. Aeneid. 176.
Commoto puluere nubes. Silius lib. 4. 19.
Turbine collectus puluis. Horat. 1. Serm. saty. 4. 6.
Crines collinere puluere. Horat. 1. Carm. ode 15. 4.
Excutere puluerem. Ouid. 1. de Arte 30.
Canitiem terra, atque infuso puluere fœdans. Catul. Argonaut. 59. 45.
Glomerato puluere undans nubes. Silius lib. 13. 32.
Haustus puluis. Ouid. 14. Metam. 28.
Mouere puluerem. Quint. lib. 5. cap. 10. 58.
Lumina obruere haustu puluueris. Stat. 5. Sylu. 3. 45.
Roribus, & sciſsi respersus puluere campi. Stat. 8. Theb. 2.
Puluis & umbra sumus. Horat. 4. Carm. ode 7. 3.
Puluis, pro Loco certaminis, Cic. 3. de Legibus, Doctrinam ex umbraculis eruditorum, otioq; non modò in solem atq; puluerem, sed in ipsum discrimen aciemq; perduxit. Idem 1. de Orat. 74. Educēda inde dictio est ex hac domestica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra, atq; aciem forensem. Virg. 7. Aeneid. 33.
Eruditus puluis. Cic. 2. Nat. deor. 68.
In suo puluere currere, Id est in sua materia scribere. Ouidius Fastorum.
Citra puluerem Græci dicunt contingere, quo quis facilè, citraq; negotium potitur: translatum uel ab aphe, id est à puluueris contactu, quo se spargebat, in palæstrico certamine congressurus: uel certè à puluere, quo non indecorè sordidari scripsit Horatius eos qui certant Olympia, quinè bellum gerunt. Plin. lib. 35. cap. 11. 18. Alcimacus Dioxippū qui pancratio Olympiæ citra puluueris iactum, (quod uocant ἀκονιτὶ) uicit. Gel. lib. 5. Quandi, inquit, causa est, quū deditione repentè facta, sine puluere, ut dici solet, incruentaq; uictoria obuenit. Horat. 1. epist. 1. 10.
Cui sit conditio dulcis, sine puluere palmæ?
Puluer apud antiquos dicebatur: unde genitiuus puluueris. Verùm in usu tantum est puluis in recto, puluueris in obliquis.
Puluis, huius puluis in genitiuo, (κόνις,) apud Catullum in Epithal. Iuliæ 56. 42. Ille puluis Eribræi
Siderumq; micantium
Subducat numerum prius.
Puluisculus] puluisculi, penult. correp. masc. gener. (κονιορτίδιον,) uel Puluisculum, neutro genere, Diminutiua: generaliter de omni puluere dicuntur. Apuleius in Apologia de Magia,
Misi, ut petisti, munditias dentium,
Nitellas oris, ex Arabicis frugibus
Tenuem, candificum, nobilem puluisculum,
Complanatorem tumidulæ gingiulæ,
Conuerritorem pridianæ reliquiæ,
Nequa uisatur tetra labes sordium,
Restrictis fortè si labellis riseris.
Cum puluisculo dicimus quoties omnia sic tolluntur, ut nihil sit reliqui, ne puluis quidem. Plaut. Trucul. 2. 16. Quo citius rem ab eo auferat cum puluisculo.
Puluereus] Adiectiuum, (κονιαλὸς,) Plenum puluueribus. Plin. lib. 18. cap. 11. 7. Gratia terræ eius puluerea summa.
Aequor puluerū, pro Circo ubi pugnatur. Stat. 11. Theb. 81.
Circus puluereus. Stat. 6. Theb. 99.
Crinis puluereus. Stat. 6. Theb. 2.
Farina puluerea. Ouid. de Medicamine faciei 13.
Nubes puluerea. Virg. 8. Aeneid. 119.
Palla puluerea. Ouid. 7. Metam. 141.
Solum puluereum. Ouid. 7. Metam. 23.
Turbo puluereus. Claud. de bel. Getico 92.
Puluerulentus] Aliud adiectiuum, (λεπιορτώδης,) Idem. Martial. lib. 7. 31. Non harpasta uagus puluerulenta rapis. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 15. Mimus ualentium signa, si sunt pilosæ & horridæ, ut puluerulentæ, nisi opificij eas urgeat tempus.
Æstas puluerulenta. Virg. 1. Georg. 14.
Agmina puluerulenta cerui glomerant fuga. Virg. 4. Aen. 31.
Iter puluerulentum. Quint. lib. 5. cap. 10. 58.
Præmia militiæ puluerulenta sequi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
Terga puluerulenta. Virg. 12. Aeneid. 93.
Via puluerulenta & æstuosa. Ouidius de Nuce 18. Cicero Attico, lib. 5. 101. 1.
Puluero] puluerau, pen. corr. (κονιορτάω,) puluerare, Resoluere in puluerem. Colum. lib. 11. cap. 2. 45. Hoc eodē tempore prius quàm uineæ puluerentur, &c.
Pulueratio] Verbale, (κονιόρτωσις,) Genus culturæ, ut ait Seruius in secundum Georgicorum, quo imminutæ glebæ uitibus applicantur. Colum. lib. 11. cap. 2. 45. Sed frigidioribus regionibus puluerationem faciunt, quam uocant rustici occationem, quum omnis gleba in ulneis refringitur, & resoluitur in puluerem.
Pumex] pumicis, pen. corr. masc. gen. (λιθοπὸς,) Lapis cauernosus ad corpora læuiganda laudatissimus, in mari crescens. Plin. lib. 36. cap. 21. 5. Sed & ij pumices, qui sunt in usu corporum læuigandorum fœminis, iam quidem & uiris, atq; ut ait Catullus, libris, laudatissimi sunt in Melo, Scyro, Aeolijs insulis. Probatio in candore, & in minimo pondere, & ut quammaximè spongiosi, aridiq; sint, ac teri faciles, nec arenosi in fricando. Vis eorum in medicina, extenuare, siccare. Plaut. Aulul. 9. 18. Pumex non æquè est aridus, atq; hic est senex. Martial. lib. 1. 188.
Canus pumex. Virg. 4. Georg. 9.
Exesus pumex. Ouid. 4. Fast. 99
Latebrosus pumex. Virg. 5. Aeneid. 43.
Mordax pumex. Ouid. 1. de Arte 102.
Multicauus pumex. Ouid. 8. Metam. 113.
Niueo de pumice fontes. Claud. 2. de raptu Proserp. 21.
Viuus pumex. Ouid. 3. Metam. 32.
Aequata pumice omnia. Catul. ad Varum, epig. 19. 2.
Nec fragili gemmæ poliantur pumice frontes. Ouidius 1. Trist. eleg. 1. 2.
Læuis pumice, pro Molli & effœminato. Iuuenal. Saty. 9. 10.
Quòd neq; sim cedro flauus, nec pumice læuis. Ouidius 3. Trist. eleg. 1. 3.
A pumice aquam quærere. Plaut. Persa 2. 42. Erasmus pro eo quod est, Frustra ab alio petere, cuius ipse à quo petas, maximè sit indigus. Nihil enim pumice lapide siccius, nihil siticulosius.

Digitized by Google

losius. Perinde ac siquis ab indoctissimo doceri postulet, ab inconsultissimo consilium expectet, ab egeno munus, ab inope præsidium: deniq; ab auaro ac tenaci pecuniam. Est autem pumex lapis cauernosus quo solent poliri codices, naturæ adeò siccæ, ut si in urceum bullientem immiseris, feruorem extinguat, non solùm ad tempus, sed in totum. Nec aliud in causa putat esse Theophrastus, nisi quòd uehementissima siccitate spumam totam ad se trahere nitatur.

Pumex, fœminino genere etiam reperitur. Catull. ad Cornelium, epigr. 1.1.

Cui dono lepidum nouum libellum
Arida modò pumice expolitum Cornelio?

Pumicosus] pen. prod. Adiectiuũ, (λιθωδέστερος,) Quod pumicis uel naturam uel similitudinem habet. Hoc est, rarum & cauernosum. Plin. lib. 17. cap. 5. 3. Pumicosa terra. Idem lib. 32. cap. 8. 1. Quartum pumicosius, spongiæq; putri simile, penè purpureum.

Pumiceus] Aliud adiect. Idem, (λιθωδινὸς,) Plau. Pseud. 3. 73. - pumiceos oculos habeo, non queo
Lachrumam exorare. Martial. lib. 1. 63.
Et quæ pumiceis fontibus antra calent.

Antra pumicea. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 29.

Sedes pumiceæ. Silius lib. 7. 85.

Pumico] pumicas, pen. corr. (λιθωδίζω,) pumicare, Pumice polire, Leuigare. Tibul. li. 3. eleg. 1. 2. Pumicet, & canas tondeat antè comas. Plin. epist. 35. k. Qui titulus à uita hominis compti semper & pumicati non abhorrebat.

Pumilio] pumilionis, (νάνος,) Qui nanus aliàs dicitur. Colum. lib. 8. cap. 2. 11. Pumiliones aues, nisi quem humilitas earùm delectat, nec propter fœcunditatem, nec propter alium reditum nimium probo. Plin. lib. 10. cap. 56. de gallinis. Est & pumilionum genus nõ sterile in his, quod non in alio genere alitum, sed quibus certa fœcunditas rara, & incubatio ouis noxia. De pumilione est epigramma apud Martialem lib. 14. 218.

Pumilo] penul. corre. pumilonis, (ἀνθρωπίσκος,) legitur apud Statium pro Pumilione, lib. 1. Sylu. 6. 12.
Hic audax subit ordo pumilonum, &c.
Producit hic primam, quum alibi contrahat.

Pumilus] pumili, penult. correp. (ἀνθρωπάριον,) ab eodem Statio, pro Pumilione usurpatur, lib. 1. Sylu. 6. 12.
Casuræq; uagis grues rapinis,
Mirantur pumilos ferociores.
Contrahitq; primam, quum alibi producat.

Pumilius] pumilij, Idem, (ἀνθρωπίδιον,) Suetonius in Augusto, capite 83. Nam pumilios, & distortos, & omnes generis eiusdem, ut ludibria naturæ, maliq; ominis, abhorrebat.

Punctus] masculini generis, (στιγμὴ, στίγμα, πέρας, σημεῖον,) & punctum neutro genere frequentius. Tradunt Geometræ punctum esse corpus indiuiduum, in quo neque longitudo, neque latitudo, neque altitudo deprehenditur, & ob incomprehensibilem breuitatem sui, in partes diuidi non posse: quod protractum lineam efficit, id est corpus unius dimensionis. Plinius libro 2. cap. 68. 4. Non aliud est terra in uniuerso, quàm mundi punctus. A punctis, Vide Auel Ab.

Punctum temporis. Cic. 3. Verr. 72. Quum iste punctum temporis nullum uacuum peccato præterire passus sit. Item pro P. Sestio, 45. Illo inquam ipso die: die dico? imò hora, atque etiam puncto temporis eodem, mihi, Reipub. pernicies, Gabinio & Pisoni prouincia rogata est. Terentius Phorm. 1. 4. 6.
- tum temporis punctum mihi Ad hanc rem est,
Donatus, Punctum, angustissimum spatium. Lucretius lib. 4. 34.
Temporis in puncto, rerum simulacra feruntur.

Omnibus minimis temporum punctis. Cicero primo de Natura deor. 91.

Eodem puncto temporis quo, &c. Cic. pro Domo sua, 88.

Hunc diem, hoc punctum temporis quo loquor defendi si potes. Cic. 2. Philipp. 108.

Ciuium Romanorum uno puncto cædes. Cic. pro Flacco, 47.

Attende enim paulisper, cogitationẽq; sobrij hominis ad punctum temporis suscipe. Cic. 2. Philip. 51.

Leges uno uersiculo Senatus puncto temporis sublatæ. Cicero 2. de Legibus, 23.

Diei punctum. Lucret. lib. 4. 41.
- hæc puncto cernuntur lapsa diei
Per totum cœli spatium diffundere sese.

Horæ puncto. Horat. 2. epist. 2. 20.

In punctum, Vide In.

Punctum, Suffragium, & fauor: quoniam ueteres suffragia nõ scribebant, sed puncto notabant. Vnde Expuncti dicebantur uiles, eiecti, sine fauore priuati. Horat. in Arte, 10.
Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci.
Id est, Solus suffragia iudicum tulit, qui & utile & dulce scripsit. Nam qui iucunda modò scribunt, ijs duntaxat placent, qui uoluptatem appetunt: contrà qui utilia, ab ijs tantùm probantur quibus utilitas quæritur. At qui uoluptatem cum utilitate coniunxit, is omnium suffragio laudabitur. Idem lib. 2. epist. 2. 20.
Discedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis nisi Callimachus? Idem in epigrammate Choliambico, quod refertur à Porphyrione.
Ciconiarum Rufus iste conditor
Hic est duobus elegantior Plancis.

Suffragiorum puncta non tulit septem. Cic. 2. Tuscul. 105.

Quæ flamma est per quam non concurrerint hi qui hæc olim punctis singulis colligebant? Agit autem de magistratibus qui singulorum ciuium suffragijs mandabantur. Hæc ex Erasmo. Idem Cic. pro Murena, 65. Tamen admonitus re ipsa, recordor quantum hæ quæstiones in Senatu habitæ punctorum nobis detraxerint. Id est, suffragiorum in comitijs.

Argumentorum puncta occulere. Cic. 2. de Orat. 95.

Punctus etiam uerbale à pungo. Vide paulo post.

Punctim] Aduerbium, per punctiones, inflictionesq; gladij, siue pungendo. Liu. 2. bell. Pun. 192. Hispano punctim magis quàm cæsim assueto petere hostem.

Pungo] pungis, pupugi, pen. corr. punctum, (στίζω, νύττω, στιγματίζω,) pungere, Nõ solum de ferro, sed etiam de quacunq; alia re dicitur. Varro, Admota aspis quum pupugerit, si non occidat, sciat ex psyllorum esse stirpe.
Cic. 3. Tuscul. 139. Si ignominia pupugit, siquid tenebrarum offudit exilium. Idem pro Roscio Amerino, 4. Hunc sibi ex animo scrupulũ, qui se dies noctesq; stimulat ac pungit, ut euellatis, postulat. Idem 4. de Finib. 12. Pungunt quasi aculeis, interratiunculis angustis.

Gladius qui per se pungere non potest. Cic. pro Sestio, 18.

Leuiter pungit eos animi dolor, Vide Leuis.

Suspiria pungere. Propert. lib. 3. eleg. 8. 6.

Primum epistola illa ita me pupugit, ut somnum mihi ademerit. Cic. Att. lib. 2. 31. 1.

Pungens] Participium, (νύττων,) Plin. lib. 16. cap. 24. 3.
Pungentia folia pino, &c. Idem lib. 8. cap. 57. 1.

Punctus] Aliud Participium, (στιχθείς,) ut Vulnus punctum acu. Cic. pro Milone, 49.

Digitized by Google

Punctio] Verbale, (στίξις,) Plin. lib. 25. cap. 13. 7. Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones punctionesque, ne sentiantur.

Punctum] puncti, neutri generis, (νύγμα,) Idem. Plin. lib. 8. cap. 50. 2. Oculos suffusos capra iunci puncto sanguine exonerat, caper rubi.

Punctus] huius punctus, (νύξις,) Plin. lib. 29. cap. 6. 22. Mustelæ etiam oculis puncto erutis, aiunt uisum reuerti.

Punctiuncula] pen. cor. Diminutiuum, (νυγμάτιον,) Seneca 3. de Ira, Magis ignosco ei qui uultus mimici, quàm qui punctiunculam concupiscit.

Punicus] pen. cor. Adiect. (λιβυκὸς, φοινικικὸς,) Quasi pœnicus, à pœnus qui à Phœnicia, detracta aspiratione, deducitur. Virg. 1. Aeneid. 69. Punica regna uides.

Bellum Punicum. Cic. 3. Tuscul. 86.

Gloria Punica, Gloria Pœnorum. Virgil. 4. Aeneid. 10.

Punica sub lento cortice grana rubent. Ouidius quarto de Ponto, eleg. 15. 2.

Humus Punica. Ouid epist. 7. 28.

Mala Punica. Martial. lib. 1. 127.

Poma Punica. Ouid. 4. Fast. 122.

Prælia Punica. Iuuenal. Saty. 14. 16.

Regna Punica. Virgil. 11. Aeneid. 69.

Sagum Punicum. Horat. Epod. 9. 6.

Tempora Punica. Lucan. lib. 2. 10.

O miseræ sortis, quòd non in Punica nati
Tempora, Cannarum fuimus, Trebiæq; iuuentus.

Punica fides, Pœnorum perfidia in prouerbium abijt: quòd ea gens peculiariter periurij, uanitatisq; notata sit quemadmodum abundè testatur Liuius bel. Pun. 1. 5. Has tantas uiri uirtutes ingentia uitia æquabant: inhumana crudelitas, perfidia plus quàm Punica, nihil ueri, nihil sancti, nullus deûm metus, nullum iusiurandum, nulla religio. Saluſtius in Iugurtha, Comperio Bochum magis Punica fide, quàm ob ea quæ prædicabat, simul Romanos & Numidam spe pacis detinuisse. Plaut. Pœnulo, 2. 112.

Et is omnes linguas scit, sed dissimulat sciens,
Se scire, Pœnus planè est, quid uerbis opus est? Erasmus.

Puniceus] Aliud Adiectiuum, Idem. (φοινίκεος,) Ouid. in Ibin, 57.

A duce Puniceo pertulit ipse feras.

Punicus color, siue Puniceus, Qui est coloris rubētis, qui Græcè Phœnicos dicitur. Virg. 2. Aeneid. 16. Puniceis inuecta rotis. Nam exuberantissimum colorem teste Gellio libr. 3. cap. 9. significat. Plaut. Rud. 23. 60. Fiet tibi puniceum corium, postea atrum denuo. Et paulo antè, Puniceus color. Plin. lib. 24. cap. 13. 3.

Aqua punicea Getico sanguine. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 4.

Colore puniceo matura arbuta. Lucret. lib. 5. 188.

Punicea depexa coma, sed lactea crure est. Colum. lib. 10. 19.

Crocus puniceus. Ouid. 5. Fast. 64.

Cruor puniceus. Ouid. 13. Metam. 188.

Pennæ puniceæ. Virgil. 3. Georg. 75.

Pomum Puniceum. Ouid. 5. Metam. 108.

Color flore rosæ puniceæ prior. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Roseta punicea. Virg. eclog. 5. 4.

Sanguis puniceus. Stat. 1. Achilleid. 62.

Punicanus] penult. produ. (φοινίκιος,) Similiter adiectiuum, ut Punicani lecti, ex Phœnicia, uel qualibus Carthaginenses uti solebant. Cic. pro Murena, 69. Atq; ille homo eruditissimus ac Stoicus strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit uasa Samia.

Punicanæ fenestræ. Varr. 3. de Re rust. ca. 7. 4.

Punio] punis, puniui, punitum, penult. prod. (ποινάω, τιμωρέω, ἀποτίνω, ἀποτιμάω, τιμωρέω, μετέρχομαι,) punire Castigare, supplicio afficere. Cic. 1. Offic. 125. Prohibenda autem est maximè ira in puniendo.

Punire maleficium, peccatum. Cicero pro Cecina, 5. & 2. de Inuent. 170.

Punire capite. Plin. epist. 167. l.

Punire supplicio. Cic. pro Domo sua, 60. Tu supplicio puniendum putasti.

Punior] τίνω, ἀποτίνω,) Deponens. Cic. pro Milone, 25. Tu me iratum Sexte putas tibi, cuius tu inimicissimum multò crudelius etiam punitus es, quàm erat humanitatis meæ postulare? Quintil. lib. 9. cap. 3. Fiunt & in uerbis, inquit, figuræ: ut Fabricatus est gladium, & inimicos punitus est: quod minus minus est, quòd in natura uerborum est, & quæ facimus: patiendi modo sæpe dicerent: ut Arbitror, Suspicor: & contrà faciendi quæ patimur: ut Vapulo. Ideoq; frequens permutatio est.

Punior, Passiuum. Ouid. 9. Metam. 150.

Quòd uidet hæc lucem, quòd non ego punior ipsa, &c.

Puniendus] Participium, (κολαστέος,) ut Facinus puniendum. Cic pro Milone, 13.

Senatus meam domum à magistratibus defendendam, à iudicibus puniendam putauit. Cic. de Aruſp. respon. 14.

Iracūdia est cupiditas puniendi doloris. Cic. 1. de Orat. 111.

Punitio] Verbale, (κόλασμα,)

Punitor] pen. prod. Verbale, mas. gen. (κολαστὴς,) Cic pro Milone, 26. At ualuit odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit ultor iniuriæ, punitor doloris sui.

Pupa] pupæ, (κοράσιον,) Puella. Ausonius. Barbara quæ Latias uincis alumna pupas. Martial. lib. 4. 2. Pupam se dicit Gellia, quum sit anus.

Pupa, A similitudine, paruula puellaris imago dicitur. Varro in Orig. Itaq; breui tempore magna pars in desyderium puparum & sigillorum ueniebat. Moris autem fuit ueterum puellarum, paruula quædam puellaria simulacra ex luteo insuere: deinde tomento infarcire, tum uestibus amicire. Hæc uirgines pueritiam ingressæ Veneri tanquam uirginitatis suæ insignia condonabant, ut faustum futurum matrimonium cederet. Persius Saty. 2. 7.

Dicite Pontifices in sacris quid facit aurum?
Nempe hoc quod Veneri donatæ à uirgine pupæ.

Pupilla] pupillæ, (κόρη, γλήνη,) Foramen unius ex tunicis quæ in oculis sunt, quam rhagoidē Græci uocant, per quod foramen transfunditur spiritus uisorius in res externas. Plin. lib. 28. cap. 6. 7. Augurium ex hoc mine ipso est non timendi mortem in ægritudine, quandiu oculorum pupillæ imaginem reddant. Idem lib. 7. cap. 2. 8. Notabilius esse quòd pupillas binas in oculis singulis habeant. Cicero 2. de Natu. deorum, 213. Vetus exemplar habet Pupula.

Pupula] pupulæ, pen. corr. Idem, (κόρη,) Lucret. lib. 3. 83.

Vt lacerato oculo circum si pupula mansit
Incolumis, stat cernendi uiuata potestas.

Cicero 2. de Natura deorum, 214. Palpebræ quæ sunt tegmenta oculorum, mollissimæ tactu, ne læderent aciem, aptissimè factæ, & ad claudendas pupulas, nequid incideret, & ad aperiendas.

Paruula sic totum peruisit pupula cœlum. Manilius lib. 4.

Pupillo] pupillas, pupillare, Verbum fictitium à uoce pauonis. Author Philomelæ, 6.

Pupillat pauo, trinsat birundo uaga.

Pupillus] pupilli, & hæc Pupilla, pupillæ, (ὀρφανὸς,) A pupus deriuatur, pro impube, qui desijt esse in patris potestate, uel morte, uel emancipatione, ut ait Pomponius. De uerb. signif. l. Pupillus. Plin. epist. 176. b. Modò designatus ædilis,

Digitized by Google

edilis,recens maritus,recens pater,intactum honorem, or bam matrem,uiduam uxorem, filiam pupillam ignaram a- ui,ignaramq; patris reliquit.Cic.in Topic.23.Non quem- admodum quod mulieri debeas, rectè ipsi mulieri sine tuto re soluas,ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas,rectè pos sis eodem modo soluere.Horat.1.epist.1.5.

Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. Cic. pro Roscio Comœdo,9.

Infans pupilla. Cic.3.Verr.109. Iste infanti pupillæ fortunas patrias ademit.

Pupillaris] & hoc pupillare,penul. produ. (ὀρφανικὸς,) Quod ad pupillum pertinet. Liu. 4.bel. Pun.81. Pecuniæ quoq; pupillares primò,deinde uiduarum cœptæ conferri. Plin.lib.7.cap.18.1.

Puppis] huius puppis,f.g.(πρύμνα,ἄφλαστον, αὐτίπρῳ- ρον,αὐτιπρόσωπον,) Posterior pars nauis. Liuius 2. bel. Pun.88.Naues omnes quæ non aut perfregerant proras li- tore illisas,aut carinas fixerant uadis,religatas puppibus in altum extraxere.

Sedere in puppi.Cic.de Senect.16.

A puppi religatus,Id est ad puppim, Vide A præpositionem.

Puppis,pro Tota naui,apud poetas.Oui.4.de Ponto,ele.3.1.

Dum mea puppis erat ualida fundata carina.

Virgil.10.Aeneid.58.

Interea Aeneas socios de puppibus altis
Pontibus exponit. Id prosa oratio non recipit,teste Quin tiliano lib.8.cap.6.

Adunca puppis.Ouid.3.Metam.132.

Aerata.Ouid.8.Metam.21.

Aerea.Virg.5.Aeneid.40.

Alta.Virgil.5.Aeneid.3.

Cærulea.Virg.6.Aeneid.82.

Celeris.Ouid.epist.18.36.

Celsa.Virgil.1.Aeneid.38.

Cita.Horat.Epod.9.4.

Concaua. Ouid.1.de Arte,81.

Curua.Virgil.6.Aeneid.1.

Emerita puppis.Stat.2.Sylu.2.29.

- nec unquam
Emeritam in nostras puppem demitte procellas.

Fractæ puppes.Valer.6.Argon.83.

Incesta puppis.Stat.2.Achilleid.73.

Inflexa puppis,Vide Inflecto.

Laboratæ puppes arte.Ouid.epist.18.37.

Laertia puppis.Stat.2.Achill.1.

Naufragá puppis. Ouid.epist.2.4.

Patulæ puppes.Virg.3.Georg.73.

Pictæ puppes.Horat.1.Carm.ode 14.3.

Pronæ puppes.Claud.4.Paneg.100.

Recurua puppis.Ouid.8.Metam.29.

Trunca puppis.Iuuen.Saty.12.8.

Turritæ puppes.Virgil.8.Aeneid.139.

Iussus inexpertam Colchos aduertere puppim.Oui.epist.12.5

Applicare puppim littori. Senec.Here.fur.9.31.

Auferor ut rapida concita puppis aqua. Oui.2.Am.ele.4.2.

Consertis puppibus coit agmen. Lucan.lib.5.142.

Dirigit huc puppim fluctus.Lucan.lib.3.118.

Euertit puppim fluctus.Lucan.lib.5.130.

In littora exire fessis puppibus.Ouid.6.Metam.104.

Ignaua puppe facere iter.Ouid.epist.20.16.

Clamq; per immensas puppe feruntur aquas. Ouid.3.de Pon- to,eleg.2.19.

Iamq; per Aegeos ibat Laertia fluctus Puppis.Stat.2.Achil.1.

Hostiliumq; nauium portu latent
Puppes sinistrorsum citæ.Horat.Epod.9.4.

Summersas obrue puppes.Virgil.1.Aeneid.15.

Laceras puppes refeci.Ouid.epist.2.9.

Et Scythicum profuga scindere puppe fretum. Ouidius 5. Trist.eleg.3.4.

Non puppis umbras furua transuexit meas.Sene.Herc. Oetæo 16.5. Intelligit nigram cymbam Charontis.

Puppis,metaphoricōs usus est Plaut.in Epid.2.70. Hæccine ubi scibit senex,istæc puppis pereunda est probè?

Puppis,pro Loco honoratissimo in Repub. Cic. ad Papyrium Pætum,lib.9.15.9.Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus:nunc autem uix est in sentina locus.Id est Rem- pub. ciuitatis principes tenebamus. Idem ad Cornificium, lib.12.25.1.12.

Puppius] (πόππιος,) Poeta Tragœdiographus, (inquit Acron apud Horatium) ita affectus spectantium mouit, ut eos flere compelleret.Inde huius poemata, lachrymosa uo- cauit Horatius 1.epist.1.14.

Vt propius spectes lachrymosa poemata Puppi.

Pupula] Vide Pupilla.

Pupus] pupi,m.g.(βρεφίον,) Paruulus tenerior.Varro, Mammam lactantis sugentem pascere pupum.

Pupulus] pupuli,pen.corr.Diminutiuum, (βρεφύλλιον,) Catul.ad Catonem,epig.52.1. Deprehendi modò pupu- lum puellæ Trusantem.

Purgo] purgas,(καθαίρω,λαβαρόω,λιταρίζω,λιτρόω, λιτρόω,διασμήχω,διαλαβαρίζω,φοσβέω,ἀγνίζω,) pur gare,Mundare,quasi purum agere. Colum. de Arboribus, cap.8.4.Itaq; cauatum foramen quum purganimus,undi- que ad rasos circulos inserimus.

Purgare à. Cato cap.65. Si inquinata erit,lauito,à sōlijs & stercore purgato.

Vomitione canis purgare aluos ibes Aegyptiæ curant. Cicero 2.de Nat.deor.189.

Agros & agrestes purgare.Tibul.lib.2.eleg.1.4.

Nec dubitem longis purgare ligonibus arua. Ouidius primo de Ponto,eleg.9.12.

Aqua protecta corpus purgare.Ouid.in Ibin,91.

Immissi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt locum. Cicero 5.Tuscul.93.

Omnia purgat edax ignis.Ouid.4.Fast.158.

Purgare pisces.Terent.Adelph.3.3.22.

Vngues cultello purgare. Horat.1.epist.7.10.

Purgare cum genitiuo.Horat.2.Serm.saty.3.6.

- noui, Et morbi miror purgatum te illius.

Purgare se apud aliquem,uel alicui,de re aliqua. Id est se excu sare.Terent.Eunuc.3.1.44.

Sed heus tu,purgón' ego me de istac,Thaidi,
Quòd eam me amare suspicatur.

Cic.ad Att.lib.10.20.8.6. De altero ei me purgaui.

Se alicui de aliquo purgare.Ci.Cornificio,li.12.25.7. Quòd te mihi de Sempronio purgas,accipio excusationem.

Siquis tibi se purgare uolet, quòd suspectum esse arbitretur. Q.Cicero de Petit.Consul.24.

Ab aliquo cui te purges,ueniam petere.Cic.in Orat.135.

Arguere & purgare,contraria.Cic.pro Ros.Amer.71.

Crimen purgare,Eluere,uel diluere.Cic.pro Cluentio,1.

Fastidium purgare,Curare,& ei remedium adhibere. Plinius lib.8.cap.27.5.

Fidem purgare letho.Claud.de bello Getico,119.

Pectora purgauit dictis.Lucret.lib.6.5.

Nefas purgare ferro.Silius lib.11.40.

Purgans] Particip.(καθαίρω,)Ouid.4.de Ponto,eleg.3. 11. Libe dixissem purgantes pectora succos.

Digitized by Google

Purgatus] pen.pro. Aliud participium,(καταχιώδὴς,) ut Aether purgatus nitet discussis nubibus. Silius lib. 12. 128.
Est mihi purgatam crebrò qui personet aurē. Hor. 1. epi. 1. 2.
Si parū uobis essem sine defensiōe, purgatus. Ci. 14. Phil. 396
Purgatio] Verbale,(καθαγμὸς, καθαρισμὸς, κάθαρσις.) Plin. Suffimentum cædis hostium & purgatio.
Purgatio, pro curationibus quæ medicamentis fiunt. Cicero ad Tironem, lib. 16. 12. 1. Ego uerò cupio te ad me uenire, sed uiam timeo, grauissimè ægrotas tu in media, & purgationibus, & ui ipsius morbi consumptus es.
Aesculapius primus alui purgationem inuenit. Cicero 3. de Natu. deor. 78.
Purgationes fœminarū, pro Menstruis. Plin. lib. 20. cap. 4. 1.
Purgatio (παραίτησις,) Excusatio. Terent. Heaut. 4. 1. 12. Nescio quid peccati portet hæc purgatio. Cic. 4. Ver. 119.
Purgatio est quum factum conceditur, culpa remouetur. Cice. 1. de Inuention. 22.
Purgamen] pen. pro. purgaminis, siue purgamentum, purgamenti, (ἔκκριμα,) Sordes quæ ex re aliqua immunda & lurida tergitur & repurgatur. Colum. lib. 1. cap. 6. Stercutilitia quoq; duo sint: unum, quod noua purgamenta recipiat, & in annum conseruet. Liu. 1. ab Vrbe, 244. Cloacamq; maximam receptaculum omnium purgamentorum urbis, sub terram agendam.
Latius etiam patet significatio. Sene. epist. 75. Nō aliter quàm fimus sterilis ac palustris bona semina necat, ac deinde purgamenta pro frugibus cient. Id est herbas inutiles & quæ sint proijciendæ, uel res nihili.
Purgabilis] & hoc purgabile, penultima correp. (σὺν λάθαργος,) Quod facilè purgatur. Plinius lib. 15. cap. 23. 2. Rotundior quæ balanitis uocatur, purgabilis maximè & sponte prosiliens.
Purifico] Puritas, uide Purus.
Purpura] purpuræ, pen. cor. (πορφύρα, ἁλοὺργιον, φοινικὶς,) Pisces ex concharum genere annos septenos uiuens. Congregatur uerno tempore, mutuoq; attritu lentorē quendam ueluti ceræ emittit. Sed nobilem illum succum ad tingendas uestes in medijs faucibus habet: reliquo corpore fērè sterilis. Cum uita succum emittit, et ideo uiuas capere oportet. Hinc purpureus color dicitur, qui nigricantis rosæ splendore sublucet, cæterorum omnium gratissimus, & tingendis uestibus maximè expetitus. Hæc fērè ex Plinio, lib. 9. cap. 36. ubi plura leges.
Purpura, ut Vitruuius ait, lib. 7. cap. 13. pro solis propinquitate colorem habet. Et puniceum quidem procreat Africa, id est quasi uiolaceum colorem: Tyros autem, rubrum.
Purpura antiquitus erat insignæ Romanorum magistratuum, quod Martialis affirmat, quum ait, Diuisit nostras purpura uestra togas. Bayfius.
Ardens purpura. Iuuen. Sat. 11. 16.
Coæ purpuræ. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.
Ignea purpura. Valer. 1. Argon. 86.
Laconiæ purpuræ. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.
Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 101.
Oebalis purpura. Stat. 1. Sylu. 2. 31.
Picta purpura. Virg. 7. Aeneid. 51.
Tyria purpura. Cic. pro Flacco, 55.
Violacea purpura. Plinius, Nepos Cornelius qui diui Augusti principatu obijt, Me (inquit) iuuene, uiolacea purpura uigebat, cuius libra denarijs centum uænibat. Id est, decem aureis solatis. Hæc Bayfius apud quem plura legito de purpuræ pretio & usu.
Vsq; ad talos demissa purpura. Cic. pro Cluentio, 85.
Ulius è roseo flammatur purpura uultu. Stat. 1. Achill. 60.
Fulgere purpura. Cic. 2. in Cati. 28.
Qui nitet unguentis, qui fulgent purpura.
Numeros cum numeris tanquam purpuram miscere. Cicer. in Orat. 114.
Purpura, pro Magistratibus. Martialis, Purpura te fœlix, te colit omnis honos. Plin. lib. 10. cap. 21. 3. Romana purpura. Id est Romani magistratus.
Regum purpura. Virg. 2. Georg. 99.
Iamq; noui præeūt fasces, noua purpura fulget. Ou. 1. Fast. 17
Per hoc inane purpuræ decus precor. Horat. Epod. 5. 2.
Purpureus] Adiect. (πορφύρεος, πορφυρόεις, ἁλουργὴς, ὁπορφύρεος,) Quod purpuræ colorem refert. Plin. lib. 10. cap. 32. 1. Tantum purpureis & candidis, admissis pennis. Purpureū autem colorem ab Hercule primum inuentū pulchrè docet Bayfius in libello De re uestiaria, ex Iulio Polluce. Purpureus, Pulcher, Virg. 1. Geor. 82.
Et pro purpureo pœnas dat Sylla capillo.
Aer purpureus. Ouid. 6. Metamorph. 10.
Amictus purpureus. Virg. 3. Aeneid. 81.
Anima purpurea, Virg. 9. Aeneid. 70. Vide Anima.
Aurora purpurea. Ouid. 3. Metamor. 37.
Color purpureus, est niger rubore quodam admisto. Quando que dicitur cæruleus, quando de mari uel flumine dicitur. Virg. 4. Georg. 75. In mare purpureum uiolentior influit amnis. Cic. 4. Acad. 188.
Purpureus quondam color ossa reliquit. Virg. 11. Aen. 164.
Colore purpureo casia. Plin. lib. 12. cap. 19. 10.
Coma purpurea. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 13.
Cultus purpurei. Stat. 6. Thebaid. 16.
Purpureum rapido qui uehit axe diem. Ouid 3. Fast. 104.
Ensis purpureus. Pers. Saty. 3. 5.
Flores purpurei. Virg. 4. Georg. 9.
Flore purpureo asarum. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.
Genæ purpureæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4. 5.
Ignis purpureus. Stat. 1. Achill. 33.
– niueo natat ignis in ore
Purpureus, fuluoq; nitet coma gratior auro.
Labella purpurea. Ouid. 1. Amorum, eleg. 13. 5.
Lætaq; purpurea luce refulsit humus. Ouid. 6. Fast. 51.
Lumen purpureum. Virg. 1. Aeneid. 120.
Plenaq; purpureo subrubet uua mero. Ouid. 2. de Arte, 64.
Nā modò purpureo uires capit Eurus ab Ortu. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 6.
Os purpureum. Horat. 3. Carm. ode 3. 3.
Pallium purpureum. Cic. 7. Verr. 76.
Panis purpureus. Plaut. Menæch. 20. 19.
Pudor purpureus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3. 3.
Inter pyra generosissima recensēt purpurea. Columel. libro 5. cap. 10. 12.
Item pruna purpurea, lib. 12. cap. 10. 3.
Rubor purpureus. Senec. Hipp. 4. 4.
Sanguis purpureus Homero cur dictus. Plin. lib. 9. cap. 38.
Torus purpureus. Ouid. Epist. 5. 17.
Ver purpureum. Virg. 9. eclog. 7.
Vestes purpureæ. Virg. 6. Aeneid. 45.
Vestes purpureæ dictæ sunt Tyriæ, a loco ubi purpura fit. Plinius lib. 11.
Vestitus purpureus. Cic. 2. de Diuinat. 55.
Vuæ purpureæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Purpureus Lunæ sanguine uultus erat. Oui. 1. Amor. ele. 8. 3.
Purpureus, pro purpurato. Horat. 1. Carm. ode. 35. 3. Et purpurei metuunt tyranni.
Reges purpurei. Claud. de raptu Proserp. lib. 2. 60.
Purpuro] purpuras, pen. cor. (πορφυρίζω,) purpuræ colorem

Digitized by Google

lorem habere, siue reddere. Colum. lib. 10. 10.
Tumquæ pallet humi, quæ frondens purpurat auro,
Ponatur uiola, & nimium rosa plena pudoris.

Purpuraſco] purpuraſcis, (πορφυρίζομαι,) purpuraſcere Purpureum fieri. Cic. in Aca. Quid mare, nonne cæruleum: aut eius unda, quum est pulsa remis, purpuraſcit?

Purpuratus] pe. pro. Adiect. (πορφυρίδωτος,) Quod est purpura ornatum. Vnde purpurati, dicuntur ij qui apud principes dignitate antecellunt. Cic. 1. Tuſcul. 164. Istis quæso, inquit, ista horribilia minitare purpuratis tuis. Liu. 10. bel. Pun. 196. Sopatrum ex purpuratis & propinquis regis eße.

Purpurarius] Aliud adiectiuum, (ἁλουργίδιος,) Quod ad purpuram pertinet: ut Officina purpuraria, in qua purpura fit. Plin. lib. 35. cap. 6. 16.

Purpuriſſum] purpuriſi, (αὐθεπίτελος,) Genus coloris fictitij, quo utuntur pictores, fitq; è creta argentaria, & cum purpuris pariter tingitur, bibitque eum colorem celerius quàm lanæ. Plin. lib. 35. cap. 6. 14. Plau. Moſtel. 4. 103.
Tum tu igitur eedo purpuriſſum. S. non do: ſcita es tu quidem
Noua pictura interpolare uis opus lepidißimum.

Purpuriſſo] purpuriſſas, (αὐθεπιτελόω,) purpuriſſare, Purpurißo inficere. Plau. Trucul. 6. 34. Quiáq; iſtas buccas tam belle purpuriſſatas habes. Purpuriſſo enim utebantur mulieres ad labra & genas tingendas, quemadmodum hodie plerunq; apud Italos fieri uidemus.

Purrhicharij] qui dicantur in l. Aut damnum. De pœnis. Vide in dictione Pyrrhicha.

Purus] Adiectiuum, (καθαρὸς, καθάρειος, ἄκηρατος, ἄπακτος, ἀγνότης,) Mundus, ſine ſorde.
Ad cibum purus. Vide in præpoſitione Ad.
Purus ab. Liu. 1. ab Vrbe cond. Et extrinſecus puri aliquid ab humano pateret cultu. Id est uacui. Intelligit de pomœrijs.
Nulla in hac urbe domus ab hac religionis ſuſpicione tam uacua atq; pura est. Cic. de Aruſp. reſp. 8.
Purus & liquidus. Cic. pro Cecin. 57.
Purus & inſons. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.
Purus & religioſus. Cic. de Aruſp. reſpon. 49.
Sceleris purus. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.
Aer purus. Lucret. lib. 4. 62.
Aer purus ac tenuis, cui opponitur Craßus, & concretus. Cic. 2. de Nat. deor. 60.
Amnis purus. Horat. 2. epiſt. 2. 24.
Electro purior amnis. Virg. 3. Georg. 105.
Animus omni admiſtione corporis liberatus, purus, & integer eſſe cœpit. Cic. de Senect. 73.
Caſtus animus & purus. Cic. 1. de Diuinat. 198.
Aqua pura. Horat. 3. Carm. ode 16. 6.
Argentum purum. Cic. 6. Verr. 43.
Argenti uaſcula puri. Iuuenal. Saty. 9. 15. Et Saty. 10. 2.
Aurum purum, inquit Feſtus, in ſacris dicitur quod in uſu ſpurco non fuerit. alias Purum aurum, quod expurgatum, excocapus purus ac patens. Liu. 4. bel. Pu. 62. (tumq; est.
Charta pura, Vlpiano, in qua nihil ſcriptum est. Budæus.
Et purum est uitio tibi, quum tumidum est cor? Horatius 2. Serm. ſaty. 2. 3. 43.
Dies pura. Claud. 2. de raptu Proſerp. 1.
Domus hac nec purior ulla est. Horat. 2. Serm. ſaty. 9. 10.
Duellum purum & pium. Liu. 1. ab Vrbe, 144.
Fides pura. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.
Genæ puræ. Senec. Hippol. 5. 12.
Haſta pura, id est Sine ferro: prémium fuit apud antiquos eorum qui prælio uicißent: author Seruius. Virg. 6. Aen. 152.
Ille uides pura iuuenis qui nititur haſta.
Hiſtoria pura & illuſtris. Cic. de Clar. Orat. 142.
Hoſtia pura. Plin. lib. 8. cap. 51. 2.
Humus ſubacta atq; pura. Cic. de Senect. 56.
Iudicium purum poſtulare. Cic. 2. de Inuent. 164.
Libertas pura. Claud. 2. Paneg. 33.
Locũ purũ Vlpianus eſſe definit, qui nec ſanctus, nec ſacer, nec religioſus est. De religioſis & ſumptib. ſunerum. l. Locum.
Luna pura. Horat. 2. Carm. ode 5. 4.
Lux pura. Virg. 2. Aeneid. 118.
Mella purißima. Virg. 4. Georg. 33.
Pura atq; integra mens. Cic. pro Milone, 45.
Nox pura. Virg. 9. eclog. 8.
Oratio pura. Terent. in Prologo Heaut. 46. Id est, quæ facile aſſenſum auditorum ineat.
Orbis purus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 2.
Quum uoluit, puro fulget in orbe dies.
Pectus purum. Horat. 1. epiſt. 2. 14.
Concha ſalis puri. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 3.
Sol purus. Horat. 4. Carm. ode 29. 9.
Synceritas pura. Plin. lib. 15. cap. 6. 2.
Thus purum. Plin. lib. 12. cap. 14. 7.
Toga pura. Plin. lib. 8. cap. 48. 5.
Vaſa pura, ſine emblemate, cælatura, aut incruſtatione. Paulus in l. Si in rem. De rei uendicatione. Quanuis & in uaſis occurrat difficultas, purà, aut cælata ſint dici oporteat.
Non ſatis est puris uerſum perſcribere uerbis. Horatius primo Serm. ſaty. 4. 11.
Veſper purus. Horat. 3. Carm. ode 19. 6.
Veſtis purà. Virgil. 12. Aeneid. 34.
Veſtimenta pura, à ueteribus dicebantur, quæ ſacerdotes ad ſacrificia ſumebant, id est non obſita, non fucata, non maculam habentia. Feſtus.
Vinum purum. Ouid. 7. Metam. 121.
Vir purus pudens. Cic. pro Roſc. Comœdo, 10.
Vnda pura. Virg. 7. Aeneid. 46.

Purè] Aduerbium, (καθαρῶς,) Plin. Aulul. 8. 3. Vaſcula intus purè, propera, atq; elue.
Quietè, purè, & eleganter acta ætas. Cic. de Senect. 12.
Apparet tibi purè res. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 20.
Lauari purè. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 5.
Loqui purè & emendatè. Cic. de Opt. gen. Orat. 143.
Loqui Latinè & purè. Cic. 1. de Orat. 70.
Purè & caſtè deos uenerari. Cic. 1. de Nat. deor. 5.

Puriter] pen. corr. (καθαρίως,) Aliud aduerbiũ. Idem. Catone ca. 23. 1. Succum puriter omnium dierum pariter in dolia diuidito. Idem cap. 90.

Puritas] pe. cor. puritatis, f. g. (καθαρότης,) Munditia.

Purifico] purificas, pen. cor. (καθαροποιῶ,) purificare, Purum facere. Suet. in Octauio Auguſto, ca. 94. Pauloq; poſt egreßum, illamq; expergefactam, quaſi à concubitu mariti purificaße ſe, & ſtatim in corpore eius extitiſſe maculam depicti draconis. Plin. lib. 10. ca. 41. Villaribus gallinis & religio inest. Inhorreſcunt edito cuo, excutiuntq; ſeſe, & circumactæ purificant, ac feſtucâ aliqua ſeſe & oua luſtrant. Idem lib. 8. cap. 1. 2.

Purificatio] Verb. (καθαρισμὸς,) Plin. lib. 15. cap. 30. 10. Eadem purificationibus adhibetur. Sic Martialis lib. 8. 1. Vide Luſtrum.

Pus] puris, n. g. (πύος,) Sanies est, et quicunq; humor in pretredine uerſus. Plin. Ad puris & ſanguinis excreationes. Idem lib. 23. cap. 4. 2. Vtiliter etiam auribus inſtillatur cũ melle, uel ſi pus effluat.
Pus à ſanie diſtinguit Celſus his uerbis, lib. 5. cap. 26. Sanguis omnib. notus est: ſanies tenuior hoc, uariè craſſa, & glutinoſa

noſa,& colorata. Pus craßißimũ,albidißimũq;,glutinoſius & ſanguine & ſanie. Exit autem ſanguis ex uulnere recenti,aut iam ſenescente. Sanies est inter utrunq; tempus. Pus ex ulcere iam ad ſanitatem ſpectante.

Maturum pus. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Effunditur pus. Celſus lib. 2. cap. 8.

Exit pus ex iecinore. Celſus lib. 2. cap. 8.

Exempto pure,ſi leuis plaga est. Celſ. lib. 6. cap. 12.

Exprimere pus. Idem lib. 5. cap. 28. De furunculo.

Extußire pus. Celſus lib. 2. cap. 8.

Fertur pus ex uomica. Celſus lib. 2. cap. 8.

Maturare pus. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Mouere pus dicitur emplaſtrum. Celſus, Aliud emplaſtrum eodem nomine puri mouendo est. Hoc est, uelut ad excitandum & extrahendum pus. Idem lib. 5. cap. 3. Concoquunt & mouent pus.

Mouendo puri accommodatum, Vide Accommodo.

Ortum pus. Celſus lib. 5. cap. 19.

Purulentus] Adiectiuum, (πυώδης,) Pure plenum. Plin. lib. 20. 13. 13. Multi uerò & contra purulentas excreationes ſiccæ drachmas duas, ſulphuris unam & dimidiam ſumi cenſent. Ibidem cap. 2. 2.

Purulentè] Aduerbium, (πυωδῶς,) Plin. li. 23. in Proœ. 8. Cicatricibus marcidis, oßibus purulentè limoſis plurimũ confert. De omphacio.

Puſa] pro Puella, apud antiquos accipiebatur. Feſtus.

Puſillanimis] & hoc puſillanime, pen. cor. (μικρόψυχος) Quod est puſilli animi: cui contrarium, Magnanimus.

Puſillus] (τυτθὸς, μικρὸς,) Diminutiuum à Puſio, puſionis, antiquo uocabulo, id est Paruulus, ut Puſillus homo. Martial. lib. 1. 39.

Bellus homo, & magnus uis idem Cotta uideri:
Sed qui bellus homo est Cotta, puſillus homo est.

Animus puſillus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 4.

Illud est puſilli animi. Cic. Canitio, lib. 2. 16. 16.

Caput oppido puſillum. Catull. de quodã & Caluo, epig. 50. 2

Et firmis cauſa puſilla nocet. Ouid. 2. de Remedio amor. 67.

Epiſtola puſilla. Cic. ad Brutum, 14. 3. Videlicet quum illã puſillam epiſtolam tuam ad me dabas, nondum erat tibi id notum. Idem ad Att. lib. 16. 11. 2. 2.

Homines puſilli. Iuuen. Saty. 15. 7.

Libelli puſilli & contempti. Cic. 4. Verr. 134.

Mœchi puſilli & ſemitarij. Catul. ad Cõtubernales, epig. 35. 4

Habuimus in Tuſculano quaſi puſillam Romam: tanta erat in his locis multitudo. Cic. Att. lib. 5. 8. 9. 2.

Teſtis puſillus proceſſit. Cic. 2. de Orat. 135.

Villula ualde puſilla. Cic. Att. lib. 12. 14. 5. 1.

Vxor puſilla. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 43.

Puſillum laxamenti, Paululum relaxationis. Trebonius ad Cic. lib. 12. 16. 8.

Puſillum intelligere. Plin. epiſt. 278.

Puſio] puſionis, m. g. (παιδίον,) Paruus puer. Veteres enim puſum & puſam, pro puero & puella uſurpabant. Cic. pro Cœlio, 28. Qui propterneſcio quam credo timiditatem, et nocturnos quoſdam inanes metus tecũ ſemper, puſio cum maiore ſorore cubitauit. Sic. 1. Tuſc. 89. Iuuen. Saty. 6. 4.

Nónne putas melius quod tecum puſio dormit.
Puſio qui noctu non litigat.

Puſtula] puſtulæ, pen. corr. (φλύκτις, φλύκταινα,) Tuberculum in ſummitate cutis naſcens. Martial. lib. 14. 169.

Feruida ne trito tibi pollice puſtula ſurgat. Quidam legũt pulſula. Plin. lib. 26. cap. 8. 22. Est enim tam feruentis naturæ, ut per ſe extrà corpori impoſitum, puſtulas ignũ modo faciat, & pro cauſtico in uſu ſit.

Puſtulæ ſunt apud Celſum lib. 5. id genus morbi quod uarïolas & rubeolas uocant, morbus in ætate puerili maximè euenions, ut inquit ille, rarò in medio corpore, ſæpe in eminentibus partibus. Budæus.

Rupta puſtula. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.

Nec quererer quod ſol graciles exureret artus,
Læderet & teneras puſtula rupta manus.

Puſtulæ liuentes. Plin. lib. 20. cap. 6. 1.

Lucentes puſtulæ. Martial. lib. 11. 92.

Puſtulatus] p. pr. Adiect. (φλυκταινωτὸς,) Puſtulis plenũ.

Puſtulatum argentum, pro purgatißimo & excoctißimo poſuit Tranquillus, cuiuſmodi aurum obryzum à Græcis appellatur τὸ πολλάκις ἑψηθὲν, hoc est multipliciter excoctũ.

Tranquilli uerba ſunt in Nerone, ca. 44. Exegitq; ingenti ſtudio & acerbitate nummum aſperum, argentum puſtulatum, aurum obryzum, ut pleriq; omnem collationem palàm recuſarent. Martial. lib. 7. 85.

Sed cauſam ſcio, nulla uenit à me
Argenti tibi libra puſtulati.

Puſula] puſulæ, pen. cor. (φλυκτὶς,) Est tumefactio illa leuis, quæ in coquendo pane ſolet aſſurgere.

Puſula, Morbi genus, qui alio nomine dicitur Sacer ignis. Colum. lib. 7. cap. 5. 13. Est etiam inſanabilis ſacer ignis, quã puſulam uocãt paſtores. Ea niſi compeſcitur inter primam pecudem quæ tali malo correpta est, uniuerſum gregem contagione proſternit.

Putuloſus] pe. prod. Adiectiuum, (φλυκταινώδης,) Qui eo morbo laborat: ut Pecus puſuloſa. Colum. li. 7. ca. 5. 14

Puteal] neu. ge. (βῆμα,) Prætoris tribunal uel ſubſellium dicitur. Horat. 1. epiſt. 20. 2.

- ſorum putealq; Libonis

Mandabo ſiccis. Cic. 1. de Diuin. 61. Cotem autem illam & nouaculam defoſſam in comitio, ſuprãq; impoſitum puteal accepimus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 7.

Putealis] Vide Puteus.

Puteo] putes, putui, (ὑπανθρωπεύω, βρωμάσμαι,) putere, Fœtere, & mali odoris eſſe. Producit primam ſyllabam. Horat. 2. Ser. ſaty. 2. 9. Putet aper, rhombuſq; recens. Q. lib. 6. cap. 4. Aliquando deſinet putere.

Diurno mero putere. Horat. 1. epiſt. 20. 3.

Putidus] pen. corr. Adiectiuum, (δυσώδης, ἀηδὴς,) Quòd est mali odoris. Plaut. Bacchid. 18. 23. Tanti est, quanti est fungus putidus. Cic. in Piſonem 14. Ego iſtius pecudis ac putidæ carnis conſilio ſcilicet, aut præſidio niti uolebam?

Palus putida. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 2.

Cerebrum putidius. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15.

Putidum (inquit Nonius) non ſolùm ab odore fœtido & graui, quod naribus præbetur, ſed etiam quod auribus triſte, inſuaue, auſterum, rancidum, putidum dici poſſe authoritas uetuſtatis admiſit. Cicero, Putidas ac pæminoſas aures. Putidam orationem dicimus per metaphoram, quæ auribus auſtera, inſuauis, & (ut ita dicam) rancida. Cicero in Orat. 15. Quonã igitur modo audiretur Myſus aut Phryx Athenis, quum etiam Demoſthenes exagitetur ut putidus?

Non dices hodie quorſum hæc tam putida tendũt Furcifer? Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 5.

Mœcha putida. Catul. de Acme, epig. 39. 4.

Putidum Ciceroni, in quo nimia diligentia reprehendi poſſit, 1. Offic. 186. literæ neque expreſſæ, neque oppreſſæ, ne aut obſcurum eſſet, aut putidum. Idem ad Atticum, lib. 1. 9. 1.

Putide] pen. corr. Aduerb. (ἀηδῶς,) Inſuauiter, auſterè, rancidè. Cic. 3. de Orat. 23. Nolo exprimi literas putidius, nolo obſcurari negligentius. Sic de Claris Orat. 156.

Putidu-

Digitized by Google

Putidulus] *pen.corr.* (ὑπαιδὴς,) *Adiectiuum, diminutiuum. Martial.lib.4.20.*
Ferre nec hanc poßis, poßis Coline nec illam:
Altera ridicula eſt, altera putidula.

Putidiuſculus] *pen.corr. Aliud diminutiuum. Ci.ad Cæſarem, lib.7.5.10. Simus enim putidiuſculi, quàm per te uix licet: uerùm, ut uideo, licebit. Nonnulli hoc loco legunt pudentiuſculi, & fortaſſe rectius.*

Putor] *putoris,* (ἀνοσμία, βδελυγμός,) *à Puteo, putes, Fœtor. Cato cap.157. poſtea bis in die contrita imponito, ea omnem putorem adimet.*
Cœpit putor ob imbres intempeſtiuos. Lucret.lib.2.186.
Detergere putorem. Stat.4.Syl.3.18.
Tellus humida putorem nacta eſt ex imbribus. Lucret. lib. 2. 175. **Puteoli**, *pen.corr.* (πετίολοι, Διλαιαρχία,) *Plinio lib.3.cap.4. Ciuitas Campaniæ, ab aquæ calidæ putore dicta, ut ait Feſtus: licet alij putent à multitudine puteorũ earundem aquarum gratia factorum. Hæc etiam uocata eſt Dicæarchia, à iuſtitiæ adminiſtratione & gubernatione: à Samijs condita, ut uoluit Euſebius, eo tempore quo Tarquinij à Bruto ſunt expulſi. Hinc*

Puteolanus] *pe.prod.* (πετιολανὸς,) *Poſſeßiuũ. Cic. Thermo, lib.13.57.1. Cluuius Puteolanus ualde me obſeruat.*
Aquæ Puteolanæ. Cic.8.Philip.240.

Puteus] *putei, m.g.* (φρέαρ,) *Notæ ſignificationis. Plin. lib. 2.cap.97.8. Aeſtus idem triduo in menſe conſiſtit, ſeptima octaua, nonaq; luna. Gadibus, qui eſt delubro Herculis proximus, ſinus incluſus ad putei modum: aliàs ſimul cum Oceano augetur, minuiturq;: aliàs uerò utrunq; contrarijs temporibus. Virg.3.Georg.66.*
Ad puteos, aut alta greges ad ſtagna iubeto
Currentem ilignis potare canalibus undam.
Capaces putei. Ouid.7.Metam.116.
Iugis puteus, Vide Iugis in Iugum.
Patens puteus. Horat.2.epiſt.27.
Perennis puteus iugis aquæ. Horat.1.epiſt.15.4.
Abijcere ſe in puteos. Cic.de Prouinc. Conſ.5.
Haurire aquam de puteo. Cic.2.de Diuinat.46.
Puteus, à Putore dicitur, authore Varrone lib.4.de Lingua Latina, quòd putidus ſit odoribus, ſæpe ex ſulphure & alumine: & putearios ſæpe necat. Vlpianus quoq; in L. Iulianus, in fine. ff. De act.empt. & uend. Aedibus diſtractis uel legatis, ea eſſe ædium ſolemus dicere, quæ quaſi pars ædium, uel propter ædes habentur, ut puta putea. Quo loco legitur & pueralia. Pomponius in lege quæ ſequitur, item quo puteum cooperitur.
Puteum n.g. dixit Varro, De miris ſecundo de ſtatuis, aquis, ut ſunt lacus, & ſtagna, & putea, & maria. Nonius.

Puteanus] *pen.prod. Adiect.* (φρεατικὸς,) *Quod ex puteo eſt. Vnde quam puteanam dicimus. Plin.lib.14.cap.9.3.*

Putealis] *& hoc puteale, pen.prod.* (φρεάτιος,) *Eiuſdem ſignificationis. Ouid.in Ibin, 79. Vt quos dux Pœnus merſit putealibus undis. Colum.lib.9.cap.5.5. præterfluens unda uel putealis.*
Lymphæ putealles. Lucret.lib.6.236.

Putearius] *putearij,* (φρεατερύπτης,) *Qui puteos fodit. Plin.lib.31.cap.3.18. Depreßis puteis ſulphurata uel alluminoſa occurrentia, putearios necant.*

Putidus] *Vide Puteo putes.*

Puto] *putas,* (πλαδλύνω, πλαδλάω,) *putare, Falſa & ſuperflua & infructifera ex quacunq; re à ueris & fertilibus reſecare, & purgare. Hinc putari arbores & uites dicuntur. Colum.lib.2. Neq; arent, neq; uitem aut arborem putent. Idem, lib.6. Quinetiam compluribus annis interpoſitis oliuetum putandum eſt.*
Vitem putando fingit. Virg.2.Georg.82.

Putare, (νομίζω, λογέω, οἶεμαι, ἡγέομαι, ἐλπομαι,) *Cogitare, conſyderare. Terent.Eun.4.2.4.*
– dum hæc puto,
Præterij imprudens uillam.
Multa putans, ſortemq; animo miſeratus iniquam. Virgilius 6.Aeneid.67.
Multaq; dura ſuo triſti cũ corde putabant. Virg.8.Aen.105.
Puto ut. Cælius Ciceroni, lib.8.2.4. Puto ut ſuum gaudium gauderemus.
Putare, Aeſtimare, iudicare. Terent.Eun.4.7.43. Nolunt ubi uelis: ubi nolis, cupiunt ultro. THR. bene putas. Idem And. 1.1.114. Rectè putas.
O pater, anne aliquas ad cælum hinc ire putandum eſt
Sublimes animas? Virg.6.Aeneid.144.
In quo primum illud debes putare, comitijs ſtudium eſſe populi, non iudicium. Cic.pro Plancio 8.
Præterea quamuis ſolidæ res eſſe putentur. Lucret.lib.1.71.
Noli putare me, &c. Cic. Att.lib.6.111.6.
Nunquam putaſſem. Cic.4.Acad.103.
Putare aliquo in numero, Aliquo in pretio uel numero habere. Cic.pro Lege Manil.26. Simile eſt Terentij in Heaut. putare uicinitatem in propinqua parte amicitiæ, pro Aeſtimando ponere.
Neminem præ ſe putare. Cic.pro Roſc.Amer.80.
Putare pro certo. Cic.ad Atticum, lib.9.188.9.
Putare pro nihilo, Nihili æſtimare aut facere. Cic. 13. Philipp. 359. Neq; eos ſolùm præſentes, ſed multò magis nos, à quibus illi erant miſſi ſpreuit, & pro nihilo putauit.
Magni putare. Quint.lib.6.ca.2. Alius imaginem mariti prorea proferre magni putauit.
Magni putare honores. Cic.pro Plancio 9.
Noli ſpernere, nec putare parui. Catul.epig.20.5.
Tanti putare. Plinius lib.8.cap.3.3. Circumuentiq; à uenantibus primos conſtituunt quibus ſunt minimi, ne tanti prælium putetur.
Quid, quod amat, tantiq; putat connubia noſtra Vt pereat: Ouid.10.Metam.123.
Putemus rem ipſam. Terent.Adelph.5.3.10.
– mitto maledicta omnia,
Rem ipſam putemus. Vbi Donatus, Puteimus, Tractemus, putemus. Idem Phorm.4.5.6.
Nam ſi altera illa magis inſtabit, forſitan nos reliciat. (do,) G. Rẽ ipſam putaſti. Vbi Donatus, Putaſti, pro Diſputaſti mo.
Beſtia damnationem pro Prætura putat. Cic.11.Philip.297. Id eſt damnationem putat eſſe Præturam.
Putare cum aliquo argumentis. Plaut. Amph.7.34.
Putare rationem cum aliquo, pro Subducere rationem. Plaut. Aulul.19.55. Cato, cap.5.3. Rationem cum domino crebrò putet. Sic cap.2.3. Et Cic.ad Atticum, lib.4.80.1. Putare rationes cum publicanis.
Rationem ſecum putare, pro Cogitare, conſyderare. Plautus Caſin.13.26.
Puta, Imperatiuum, loco Aduerbij ponitur quandoq;, pro Scilicet, uel Verbi gratia. Pomponius in L. Siquis. Parag. Item ſi ff. De hæred. inſti. Si ille, puta, Conſul factus fuerit. tunc, etc. De hoc ita Priſcianus lib.15. de Aduerbijs, A igitur terminantia uel primitiua ſunt, ut Ita, quod ſolum A correptam habuit, quamuis quidam Puta quoq; aduerbium eſſe accipiant, ideoq; Perſium id corripuiſſe, ut Hoc puta non iuſtum eſt, illud malè, rectius illud.
Vt puta, eodẽ modo dicitur. Vlpianus in L. Iulianus. Parag. ult. ff. de Act.empt. & uendi. Aedib. diſtractis uel legatis, ea eſſe

Digitized by Google

ædium solemnis dicere, quæ quasi pars ædium, uel propter ædes habentur utputa putea.

Putatur prudens, Actilius æstimatur. Cic. de Amicitia 5. Legitur & putabatur.

Putator] pen. prod. putatoris, (πλαυδιοντὴς,) Arborũ purgator, inquit Donatus. Plin. lib. 27. cap. 8. 12. Curatum ea scio, omnibus fere oßibus confractis, prolapsum ex arbore alta putatorem circundata uniuerso corpori. Mart. lib. 5. Seras putator horridus refert uuas. (114.

Vitis putator. Ouid. 13. Metam. 130.

Pendulus putator. Vide Pendeo.

Putatorius] adiectiuum, ut Falces putatoriæ. Vlpianus in L. Instrumenta. ff. De instruc. & instr. leg.

Putatio] Verbale fœm. (πλάυδισυσις,) Quæ uulgò in arboribus emundatio, in uitibus resectio dicitur. Cic. 1. de Orat. 129. Vt quid sit sementis ac meßis, quid arborum putatio ac uitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino neſciat. Colum. lib. 1. in Præfat. 23.

Putatio, pro Aestimatione. Paulus in L. Eum qui. Parag. ult. ff. De iniur. & famos. lib. Nec transferri persona putatio ex persona filiorum ad eas potest.

Putamen] pen. prod. putaminis, n. gen. (ἴλυτρον, πίλυφος,) Rei alicuius purgamentum: nam quicquid ex aliqua re proijcitur, id putamen appellatur.

Putamen iuglandis. Plaut. Capt. 11. 123. Nucleum amisi, reliquit pignori putamina. Vide Nucleus. Cic. 5. Tusc. 83. Institutiq; ut candentibus iuglandium putaminibus barbam sibi & capillum adurerent.

Putamina ouorum. Plin. lib. 7. cap. 2. 18.

Testudinum putamina secare in laminas. Plin.

Putor] putoris, Vide Puteo.

Putris] & hoc putre, (σαπρὸς,) Quod est corruptum ac resolutum. Virg. 8. Aeneid. 117. Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Idem 1. Georg. 9.

- & Zephyro putris se gleba resoluit.

Putris & in uacuo texetur aranea lecto. Propert. lib. 3. eleg. 6.

Arenæ putres. Stat. 4. Sylu. 3. 26. (7.

Bos putris. Ouid. 1. Fast. 76.

Chartæ putres. Stat. 4. Sylu. 3. 29.

Cineres putres. Stat. 6. Theb. 47.

Coma putris. Mart. lib. 1. 559.

Corpus putre. Lucret. lib. 3. 155.

Hæc tibi dictabam post fanum putre Vacunæ. Horatius 1. epistol. 10. 10.

Fungi putres. Virg. 1. Georg. 79.

Rosus tineis liber, & situ putris. Stat. 4. Sylu. 9. 2.

Lapis putris. Plin. epist. 256. Siue lapis ipse gracilis et putris.

Mammæ putres. Horat. Epod. 8. 2.

Putris & in uacua requieſcit nauis arena. Prop. lib. 2. ele. 26.

Oculi putres, Fluxi & humidi. Hor. 1. Carm. ode 36. 4. (2.

Sanies putris. Stat. 12. Theb. 114.

Saxa putria. Claud. 2. in Eutrop. 56.

Solum putre. Virg. 2. Georg. 41.

Spinis putribus atq; deciduis. Plinius auunculus lib. 8. cap. 37.

Sulci putres. Virg. 1. Georg. 43.

Tabo putri liquentia corpora. Silius lib. 13. 99.

Tellus putris. Stat. 6. Theb. 102.

Putridus] pen. corr. Adiectiuum, (σαπρώδης,) Corruptus. Cic. in Pisonem 1. Non enim nos color iste seruilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Antra putrida. Claud. 1. de raptu Proser. 36.

Membra putrida. Lucan. lib. 2. 29.

Pectora putrida. Catul. Argon. 59. 70.

Putredo, penultima product. putredinis, (σάπρια, σηπεδὼν,) Corruptio, resolutio.

Estur, ut occulta uitiata putredine nauis. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 1. 14.

Putreo] putres, putrui, (σαπρίω,) putrere, Marcere, & impus resolutum esse, uel putridum. Pacuuius Teucro, Quamquam amnis & ætate hoc corpus putret. Ex Nonio.

Non alia, quàm quia Byzantia putruit orca. Horat. 2. Serm. saty. 4. 14.

Putresco] putrescis, (σήπομαι, καταςήπομαι,) putrescere, Putridum fieri. Colum. lib. 2. Vt herbarum culmis cæterisq; rebus immista putrescant. Cic. 5. de Fin. 68. Animum illi pecudi datum pro sale ne putresceret.

Cur Aiax heros ab Achille secundus Putrescit. Horatius 2. Serm. saty. 3. 39.

Vestis putrescit in arca. Horat. 2. Serm. saty. 3. 24.

Putrefacio] putrefacis, penult. correp. putrefeci, penult. produc. putrefactum, (σήπω, καταςήπω,) putrefacere, Corrumpere, resoluere, putre aliquid facere. Plautus Mostel. 3. 21. Perpluunt tigna, putrefacitq; operam fabri. Colum. lib. 3. cap. 12. 2. Quum se promunt uites, modico tempore euocant humorem terræ iusto maiorem, qui putre facit deposita semina.

Putrefactus] Participium, (καταςαπὸς,) Ouidius 15. Metamorph. 68.

Sunt qui quum clauso putrefacta est spina sepulchro, &c.

Mutari credant humanas angue medullas.

Et tamen hæc quum sint quasi putrefacta per imbres. Lucret. lib. 2. 180.

Putus] Adiectiuum, (καθαρὸς,) Purus. Vnde putum argentum, id est purgatum. Iuuenal. saty. 10. 2. Pauca licet portes argenti uascula puti. Sic Saty. 9. 15. Alij legunt Puri. Inuenitur apud Gellium lib. 6. cap. 5. Alphenum Iurisconsultũ, Seru. Sulpitij discipulum, digestorum lib. 30. scriptum reliquisse in fœdere, quod inter Romanum Populum & Carthaginienses factum est, cautũ fuisse, ut Carthaginienses quotannis Populo Romano darent certum pondus argenti puri puti. Vbi purum putum Gellius intelligi uoluit expuratum, excoctumq;, atq; aliena omni materia carens, omnibusq; ex eo uitijs detractis emaculatum & candefactum: quo uerbo antiquos uti solitos esse ait. Propterea Plautus in Pseud. 15. 32. ridiculè ita inquit,

- eho Polymachæroplacides.

Purus putus est ipsius: noui. Quasi diceret, Ipse est omnino, & nullus alius prorsus: uerus, non adulterinus est: translatione ab argento tracta, quum merum prorsus & omni parte uerum est. Verba sunt lenonis in epistola symbolon militis agnoscentis, Idem alibi in eadem, Purus putus sycophanta est. Hoc est merus sycophanta, in quo nihil probitatis inest, ex omni uitio concretus, qualis delator & calumniator esse debet. Festus, Putum antiqui pro puro dicebant: Vnde Putum aurum, putatum dici solet, id est expurgatum. Meminit & Nonius. Budæus.

Orationes putißimæ. Cic. Attico, lib. 2. 24. 2. Vt sciat hic Hierosolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putißimis orationibus gratiam retulerit.

P Y

Pycnocomon] penult. corr. (πυκνόκομον,) Nomen herbæ, quam Plinius lib. 26. cap. 8. 14. describit. Sed hodie incognita est.

Pyctatium] pyctatij, (πίνακια,) Apud Lampridium in Alexandri uita, dicitur album, hoc est tabella dealbata in qua nomina iudicum selectorum describebãtur. sic enim inquit, Deniq; quum inter militares aliquid ageretur, multorũ dicebat nomina: de promouendis etiam sibi annotabat, & perle-

Digitized by Google

perlegebat pyctatia, & sic faciebat diebus, etiam pariter annotatis, & quis & qualis esset in ciuitate promotus. Budæus, Album uulgò matricula dicitur, ut album Decurionum, & similia. A quibusdam matrix: à quibusdam recentiorum pyctatium: à Græcis leucoma, quasi album. In L. Actuarij, De erogatione mil. ann. lib. 12. pyctatia pro breuibus commentariolis accipiuntur, quæ eodem in titulo, in L. Excellentia, breues uocantur.

Pyctes] pyctis: siue Pycta, pyctæ, (πύκτης) Pugil dicitur. Lamprid. in Heliog. Gladiatores ante conuiuium pugnantes sibi & pyctas frequenter exhibuit. Hinc Columel. lib. 8. cap. 2. 4. gallinaceum in certaminibus gallorum pugnacem, pyctem uocat. Plinius lib. 7. cap. 47. Euthymus picta semper Olympiæ uictor.

Pygargus] pigargi, masc. gen. (πύγαργος) Caprea quædam syluestris, non dissimilis damis. Plin. lib. 8. cap. 53. 2. Sunt & damæ & pygargi, & strepsicerotes, multaq; alia haud dissimilia. Iuuenal. Saty. 11. 14.

– apud quem
Sumine cum magno lepus atq; aper, atq; pygargus,
Et Scythicæ uolucres.

Pygargos pro quodam aquilarum genere accipit Plinius lib. 10. cap. 3. 1. Secundi generis (inquit) pygargus, in oppidis mansitat, & in campis, albicante cauda.

Pygmæi] (πυγμαῖοι,) Populi sunt ad extremos fines Indiæ. De quibus Plinius lib. 7. cap. 2. 18 sic scribit, Super Astomos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est ternos dodrantes non excedentes, salubri cælo, semperq; uernante, montibus ab Aquilone oppositis: quos à gruibus infestari Homerus quoq; prodidit. Fama est, insidentes arietū caprarumq; dorsis, armatos sagittis, Veris tempore, uniuerso agmine ad mare descendere, & oua pullosq; earum alitum consumere: ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisq;, & ouorum putaminibus construi. Aristoteles in cauernis uiuere Pygmæos tradit. Cætera de his ut reliqui. Hactenus Plinius. In Thracia quoq; Pygmæorum gentem fuisse, idem Plinius scribit lib. 4. cap. 11. quod secutus uidetur Iuuen. Saty. 13. 17.

Ad subitas Thracum uolucres, nubemq; sonoram
Pygmæus paruis currit bellator in armis.
Mox impar hosti raptusq; per aera curuis
Vnguibus à sæua fertur grue. si uideas hoc
Gentibus in nostris, risu quatiere: sed illic
Quanquam eadem assiduè spectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno.

Pygmæus] Adiectiuum, (πυγμαῖος,) ut

Sanguis Pygmæus. Ouid. 6. Fast. 36. Nec quæ Pygmæo sanguine gaudet auis. Id est grus.

Virgo Pygmæa. Iuuen. Saty. 6. 51.

Pygmalion] Vide Pigmalion.

Pyla] pylæ, (πύλη,) Latinè dicitur porta. Vnde Thermopylæ in angustijs Thessaliæ dictæ sunt. Cicero ad Atticum, libro 5. 10 8. 4.

Itaq; confestim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas.

Pylades] pen. corr. (πυλάδης,) Strophij filius, Agamemnonis amicissimi: nec ipse eius filij Orestis minor amicus, quē nunquam deseruit. Qu. lib. 2. de Ponto eleg. 6. 5. Non ita uixerunt Strophio atq; Agamemnone nati.

De Pyladis & Orestis amicitia, scripsit Cic. lib. 2. de Finib.

Pylene] pen. prod. (πυλήνη,) Ciuitas est Aetoliæ, teste Homero lib. 2. Iliad. Scopulosa Pylene. Stat. 4. Theb. 21.

Pylos] (πύλος,) Achaiæ iuxta Thessaliam uetusta ciuitas in agro Messenio, quem Coryphasium Græci nominauerunt: à Sparta, stadia circiter quadraginta sita, ut Thucydides li. 4. scribit: Nestore alumno, qui Pylius inde cognominatus est, celebris. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 5. 2.

Crede mihi, Pylio Nestore maior ero.

De Pylo multa Strabo lib. 18.

Nestoria Pylos. Senec. Herc. fur. en. 7. 8.

Pylius] Adiectiuum, (πύλιος,) ut

Agri Pylij. Ouid. 2, Metam. 138.

Pylius, Idem quod Nestorius: ut

Senecta Pylia. Sylius lib. 15. 90.

Ille foro auditus quum dulcia solueret ora,
Aequabat Pyliæ Neleia uerba senectæ. Mart. lib. 8. 3.

Aequarint Pylios quum tua fata dies. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 13.

Pyr] pyros, Græcè, (πῦρ,) Latinè dicitur ignis: à quo multa per compositionem fiunt.

Pyra] pyræ, (πυρά,) Lignorum congeries. Virg. 11. Aeneid. 41. Innumeras struxere pyras. In his cremare corpora antiqui consuerunt.

Accensa pyra. Ouid. in Ibin, 8.

Atra pyra. Silius lib. 8. 11.

Paruaq; in extructas munera ferre pyras. Ouid. 2. Fast. 107.

Erigere pyram. Virg. 4. Aeneid. 99.

Struere ingentem pyram. Virg. 6. Aeneid. 43.

Pyracmon] (πυράκμων,) inter Cyclopes numeratur. Virgil. 8. Aeneid. 85.

Ferrum exercebant uasto Cyclopes in antro,
Brontesq;, Steropesq;, & nudus membra Pyracmon.

Securifer Pyracmon. Ouid. 12. Metam. 92.

Pyralis] huius pyralis, pen. prod. fœm. gen. (πυραλίς,) pennatum animalculum, magnitudine muscæ, igne prouenientis: unde & nomen ei à quibusdam pyrausta datum est. Quanà diu est in igne, uiuit: quum euasit longiore paulum uolatu, tunc emoritur. Ex Plin. lib. 11. cap. 36.

Pyramis] pen. corr. pyramidis, fœm. gen. (πυραμίς,) Moles maxima quadrata, ita constructa, ut è lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ latior surgens, in acutum desinit: quales Romæ adhuc extant duæ, iam uetustate fatiscentes. Dicta pyramis, quòd flammæ similitudinem habeat. Vel à lapide pyropœcilo, qui & Thebaicus, ex quo ædificabantur, ab ignea quadam uarietate, πῦρ enim, ignis dicitur: ποίκιλος, uarius.

Pyramidem nostri metam uocant, quòd termini eorum qui à metiendo, id est mensurando metæ dicuntur, forma pyramidum ædificari solent: atq; ea figura, pyramidalis uocatur.

Pyramides] erant in Aegypto structuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, fastigiatæ ultra omnem excelsitatem quæ manu fieri posset, ut scribit Solinus. Et sub eis sepulti reges. Vide Plinium lib. 36. cap. 5. 20. & cap. 12. 1. Plures in Aegypto passim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela meminit, quæ orbem impleuere fama conspicuæ undiq; adnauigantibus, sitæ in parte Africæ, monte saxeo sterilíq; inter Memphim oppidum & Delta. Lucanus lib. 9. 31. Non mihi pyramidum tumulis cuncta fusa Amasis.

Forma pyramidis. Cic. 1. de Nat. deor. 35.

Saxa pyramidum. Stat. 5. Syl. 3. 10.

Nam neq; pyramidum sumptus ad sidera ducti. Propert. libro 3. eleg. 2. 4.

Pyramidatus] pen. prod. Adiectiuum, (πυραμιδωτὸς, πυραμοειδὴς,) In formam pyramidis factum. Cic. 1. de Natur. deor. 89. Esse corpuscula quædam læuia, alia aspera, rotunda alia, partim autem angulata, & quædam pyramidata, curuata quædam & quasi aduncа. Vetustiora exemplaria omittunt hæc uerba, Et quædam pyramidata.

Digitized by Google

Pyramus] pen.corr. (πύραμος,) fuit adoleſcens Memphiticus, qui apud Pyramides amore Thyſbes amatæ ſeipſum interemit, ut pulcherrimè narrauit Ouidius lib. 4. Metam.

Eſt & Pyramus, Ciliciæ fluuius, teſte Pomponio Mela lib. 1. de quo & Cydno digna ſunt lectu in Arriano & Curtio. De hoc quoq; extat illud oraculum. Tunc erit undiſonus latè quum Pyramus olim
Littora perfundens, Cyprum labetur in almam.

Pyrauſta] pyrauſtæ, (πυραύστης,) Animal in igne uiuens, Vide Pyralis.

Pyrauſta, apud Ariſtotelem, lib. 8. de Hiſt. animal. cap. 27. uermiculus eſt, quē & cleron uocat, aranei ſpecie, nocēs fauis.

Pyreicus] (πυρείκος,) Egregius ſculptor in paruis imagunculis fuit. Vnde ſic cecinit Proper. lib. 3. eleg. 9. 3. Pyreicus parua uindicat arte locum. Vide Plinīū lib. 35. ca. 10. 43.

Pyrene] pen.prod. (πυρήνη,) Acrochorinthi fons haud affluentes aquas habens, cæterùm perſpicuas ad imum, potuq; ſuauiſſimas, Straboni. De eo ſcribit Perſius in Prologo, 1. Heliconidesq; pallidamq; Pyrenen, &c. Plautus Aulul. Interbibere ſola ſi uino ſcateat, Corinthienſem fontem Pyrenea poteſt. Stat. lib. 1. Sylu. 4. 6.

Pyrene, Nomen puellæ, Bebrycis filiæ, in Pyrenæo monte ab Hercule compreſſæ, atq; à feris laniatæ, & ibi ſepultæ.

Pyrene & Pyrenæus, (πυρήνη καὶ πυρηναῖος,) dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi mōtes, qui Gallias Hiſpaniasq; diſtermināt, promontorijs in duo diuerſa maria proiectis. Plin. lib. 3. cap. 3. Silius lib. 3. 85. Idem lib. 17. 130. Strabo lib. 3. Pyrenes (inquit) latus in Hiſpania uergens conſitum eſt uarijs arboribus, materiæ multitudine, & quæ ſemper uirens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omnino. Nomen accepit à fulminū ictu. Silius à Pyrene Bebrycis filia dici fabuloſè tradit lib. 3. 85. Diodorus lib. 6. ubi de Pyrene, Ferunt (inquit) priſcis temporis igne à paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Populi Pyrenes, Silius lib. 1. 38.

Montis Pyrenæi frondoſa cacumina. Silius lib. 3. 84.

Pyrenides] (πυρηνίδες,) undæ. Senec. Medea 10. 2.

Pyreneus] trium ſyllabarum, pen. prod. (πυρηνεύς,) rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis urbem occupauit: ubi cum quodam die pluuioſo Muſas ad Parnaſum euntes uidiſſet, ut domum ſuam ſubirēt, donec pluuia ceſſaret, inuitauit. Quū uerò iam imber ceſſaret, Muſæq; diſcedere uellent, Pyreneus clauſis foribus, illis uim inferre parabat. At Muſæ in aues conuerſæ euolauerunt: quas quum perſequi uellet, ex arce ſe dans præcipitem, caput terræ illiſit, ſicq; expirauit. Author Ouid. lib. 5. Metam. 58.

Pyrethrum] pyrethri, pen.corr. (πύρεθρον,) Herba medicinalis, quam uulgò nunc draconem uocant, linguam aduorens & mordicans. Eius folia in acetarijs probantur, radice utuntur pigmentarij. Plin. lib. 28. cap. 9. 26.

Flaua pyrethra. Ouid. 2. de Arte 84.

Pyrethri radicem, quæ tantum hodie nobis in uſu eſt, pharmacopolæ uulgò uocant Pedem Alexandri, teſte Ruellio.

Pyretus] pen.corr. (πυρετός,) Febris ab incendio appellata: quemadmodum apud nos febris à feruore.

Pyrgi] Pyrgorum, (πύργοι,) Oppidum eſt Hetruriæ, authore Plinio lib. 3. cap. 5.

Veteres Pyrgi. Virg. 10. Aeneid. 36. Vbi Seruius, Hoc caſtellum nobiliſſimum fuit ex eo tempore, quo Tuſci pyraticam exercuerunt. nam illic metropolis fuit.

Pyrgoteles] pen.corr. (πυργοτέλης,) gemmarum ſculptor artificioſiſſimus, à quo tantū Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictoq; alios uetuit. Vide Plinium lib. 37. cap. 1. Rurſum lib. 7. cap. 37.

Pyrgus] pyrgi, maſ.g. (πύργος,) Turris Latinè dicitur, quòd fulgureis ignibus feriri turres conſueuerunt.

Pyrgus, Vaſis genus cauitate ſeßili: quò coniecti tali, agitantur antequam in alueolum proijciantur. Hor. 2. Ser. ſaty. 7. 4.
- qui pro te tolleret, atq; (fritillus.
Mitteret in pyrgū talos. Turricula aliàs dicitur, & occa, &

Pyrgus, Militaris ordo quadringentos uiros continens: & turma equeſtris.

Pyrites] pe.pro. (πυρίτης,) Lapis, ſic dictus quòd plurimus illi ignis ſit: unde hūc nos igniariū uocamus. Quidā etiā uiuū uocant, qui clauo, uel altero percuſſus lapide, ſcintillas edit.

Pyrites, Lapis molaris, quòd in eo quoq; ignis conſpiciatur.

Pyrites, Alius eſt lapis, æris ſimilitudine, in Cypro reperiri ſolitus, & circa Acarnaniam, cuius uſus in medicina nō paruus eſt. Plin. lib. 36. cap. 19. 1. Plin. lib. 30. cap. 19. 2. Pyritarū etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos uiuos appellamus, & ponderoſiſſimi ſunt. Hi exploratoribus caſtrorū maximè neceſſarij, qui clauo, uel altero lapide percuſſi, ſcintillas edunt: quæ exceptæ ſulphuratis, aut fungis aridis uel fōlio, edicto celerius ignem trahūt.

Pyrocorax] pen.corr. (πυροκόραξ,) Auis luteo roſtro, nigra, præcipuo ſapore. Nomen habet à colore roſtri igneo. Latinè ignitus coruus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 48. 2.

Pyrodes] pen.prod. (πυρώδης,) Lapis, qui & pyrites dicitur. Fuit & Cilicis filius hoc nomine, qui primus ex ſilice ex cußiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſeruaſſe in ferula Prometheus. Author Plinius lib. 7. cap. 56.

Pyrois] Vide Pyrous.

Pyropus] pyropi, pen.prod. (πύρωπος,) Genus carbunculi, ut nonnullis placet. Ouid. 2. Metam. 1. Clara micante auro, flammasq; imitante pyropo.

Inducto pyropo fulgebat parma. Propert. lib. 4. eleg. 11. 5.

Pluma rubra claro pyropo. Luc. lib. 2. 161.

Pyrous] (πυρόεις,) Nomē unius ex equis Solis, quaſi ardēs, nam quatuor eſſe perhibētur: Pyrous ſcilicet, Aethon, Phlegon, Eous. Colum. lib. 10. 17. - nec Syrius ardor
Sic micat, aut rutilus Pyrous.

Pyrois] Pyroentis, (πυρόεις,) ut Simois Simoentis, Idem. Ouid. 2. Metam. 31. πυρόεις, Græcè, Igneus, plenus igne.

Pyrrha] (πύρρα,) quæ cum Deucalione marito poetis dicitur humanum genus reparaſſe, ut latiſſimè ſcribit Ouid. 1. Metam. Iuuen. ſaty. 19. Vide Theſſalia.

Seculum Graue Pyrrhæ. Horat. 1. Carm. ode 2. 2.

Pyrrha, Cariæ ciuitas, iuxtà Myrtoum pelagus: & inſula circa Mæotin, quam Pontus abſtulit. Author Plinius lib. 1. c. 92.

Pyrrhicha] pyrrhichæ: ſiue Pyrrhiche, pyrrhiches, penult. corr. (πυρρίχη,) Saltatio Græcanica, quam primus in Creta Pyrrhus inſtituit. Strabo docet pyrrhicham repertā fuiſſe à Pyrrhicho, pro iuuenibus ad diſciplinam militarem exercendis. Suet. in Cæſare, cap. 39. Pyrrhichā ſaltauerunt Aſiæ Bithyniæq; principum liberi. Plato, Pyrrhicha eſt, quæ motiones corporis imitatur, ictus iactusq; declinantis & uitabundi, omnifariamq; cedentis, in altum etiam ſubſilientis, & ſeſe ſucciduo poplite demittentis: rurſusq; contrarios his motus pyrrhicha imitatur, eos ſcilicet qui in habitus corporis actuoſos feruntur: quales eius ſunt qui ſagittarum miſſiliumq; iaculationes effingere motu corporis, plagarumq; & petitionum multiplicium imitamenta aſſequi implereq; contendit. Plinius tamen lib. 7. cap. 56. 16. uidetur pyrrhichen ab enoplia diſtinguere, his uerbis: Saltationem armatam Curetes docuere: pyrrhichen Pyrrhus. Sueton. in Nerone, cap. 12. Exhibuit & pyrrhichas quaſdam è numerō epheborum. Budæus.

Pyrrhi-

Digitized by Google

Pyrrhicharius] *pyrrhicharij,(πυῤῥιχιστὴς,) Saltator pyrrhichæ. Legitur & more antiquo purrhicharij.*

Pyrrhiachus] *pen.corr. Adiectiuum,(πυλαιϊκὸς,) Liu.1. bel.Maced. 128. Quum legibus cautum esset,ne de pace, belloue,nisi in panætolio, & pyrrhiacho concilio ageretur. Vetus exemplar habet Pylaico.*

Pyrrhichius] *(πυῤῥίχιος,) genus pedis constans è duabus breuibus,ut Deus. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυῤῥίχης, saltationis genere:uel ἀπὸ τῆ πυῤῥίχῃ, Curetum deo, de quo meminit Pausanias lib.3.*

Pyrrho] *(πύῤῥων,) Nomẽ proprium philosophi,à quo philosophi Pyrrhonij dicti, quos græco cognomento σκεπτικοὺς,id est consyderatores appellant. Nihil enim decernunt, sed in quærendo semper consyderandoq; sunt. Ac ne uidere quidem planè quicquam neq; audire se putant. Aiuntq; ueritatem incomprehensibilem uideri. Idem ἀποῤῥητικοὶ, id est ambigentes dicuntur,quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidensis fuit,primò pictor,deinde Anaxarchi discipulus. Vixit annis fermè nonaginta.*

Pyrrhus] *(πύῤῥος,) rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, Trogo authore lib. 17. Quum propter odium patris Aeacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus,ad necem & ipse poscceretur,furtim subtractus,in Illyrios defertur, traditusq; Beroæ Glauciæ regis uxori nutriendus fuit. Quumq; natus annos undecim esset, reuocatus à suis, tanta uirtute creuit, ut quum (sicut Cæcilius scribit)imperium orbis agitaret,& Romanos potentes uideret,Apollinẽ de bello consuluerit:ille ambiguè respondit, Aio te Aeacida Romanos uincere posse. Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos uenit. Pyrrhi res gestas in Italia, conscripsit Zeno historicus ille, qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginensium rerum composuit,teste Diogene. Vide & Plutarchum in Pyrrho. Pyrrhus alius(inquit Seruius)à capillorũ qualitate uocitatus est, antè Neoptolemus dictus, Achillis & Deidamiæ filius, Pelei & Thetidis nepos ex patre: ex matre uerò Lycomedis regis Syriæ insulæ. Hactenus Seruius. Horat.3.Carm.ode 6.7.*

Achilleides Pyrrhus. Ouid.epist.8.1.

Ferox Pyrrhus. Lucan.lib.1.16.

Immanis Pyrrhus. Iuuen.Saty.14.17.

Pyrrhus ab Achille & ab Hercule oriundus; Vide Oriundus in Orior.

Pyrus] *pyri,fœm.gen.(ἄπιος,)Arbor nota.*

Edura pyrus. Virg.4.Georg.29.

Inserere pyros. Virg.1.eclog.15.

Flos pyri. Virg.2.Georg.15.

Pyrum,pyri,(ἄπιον,)Fructus,Dictum quòd flammæ similitudinem reddat,è lato in acutum tendens:ut ait Sipontinus. De pyris uide multa apud Plinium lib.15.cap.15.

Autumnalia pyra, Vide Autumnus.

Cucurbitina pyra, Vide Cucurbita.

Decumana pyra, Vide Decumanus in Decem.

Libralia pyra. Plin.lib.15.cap.11.ad finem.

Mammosa pyra, Vide Mamma.

Onychina pyra, Vide Onychinus in Onyx.

Ordeacea pyra, Vide Ordeum.

Insitiua decerpens pyra. Horat.Epod.2.4.

Vesci pyris. Horat.1.epist.7.3.

Ad pyrum, Vide in præpositione Ad.

Pythagoras] *pen.cor.(πυθαγόρας,)Samius philosophus; patre Demaratho locuplete ac negociatore, in Aegyptum primò,mox Babyloniam, discendi cursus siderũ gratia profectus est. Indè regressus,in Cretam ac Lacedæmonem peruenit,ut Lycurgi & Minois inclytas ea tempestate leges agnosceret. Deinde in Italiam transmittens, Crotone consedit, ubi populos assuetos luxuriæ,authoritate ac doctrina,ad frugalem cultum reuocauit. Pythagoras itaq; quum multos annos Crotone egisset, Metapontum migrauit,ibiq; decessit. Cuius tanta fuit admiratio, ut eius ex domo templum facerent,eumq; pro deo colerent. Hæc ex Trogi lib.20.*

Dictus est autem Pythagoras,quòd non minus uera Pythio Apolline loqueretur. Ouid.15.Metam.13.

Mente deos adijt, & quæ natura negauit
Visibus humanis,oculis ea pectoris hausit. Hic in Italia in ea parte quæ Magna Græcia dicta est,maximam iuuenũ multitudinem philosophiam docuit,ubi uice numinis cultus est. Ex quibus Archita Tarentinus, Alcmeon Crotoniata, Hippasis Metapontinus, Philolaus Crotoniata maximè floruerunt,qui dicti sunt Pythagorei. Et Italica Philosophia quæ à Pythagora defluxit. Venit autem in Italiam Tarquinio Superbo regnum obtinente.

Pythagoras quum in Geometria noui quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Cic.3.de Nat.deor.127.

Renati Pythagoræ arcana. Horat.Epod.15.5. Pythagoras enim dicebat animas post mortem transire in aliena corpora:seq; in bello Troiano fuisse Euphorbum Panthoi filium, qui interfectus à Menelao, iterum reuixit factus Pythagoras. Hic antè & in Homerum dicitur renatus,postea in pauonem,postremò in Ennium poetam. Acron in Horatium, 1.Carm.ode 28. Vide Laertium.

Faba Pythagoræ cognata. Horat.2.Serm.saty.6.13. Pythagoras enim non solùm ab omnibus animalibus, sed etiam à fabis abstinuit,quòd uiridis in pyxide æreà seruata uertitur in sanguinem. Vnde fertur maluisse in latrones incidere, quàm per fabæ segetem transire, quum aliunde refugium non haberet. Fabam quoq; animal esse dicebat,quòd cocta sanguinis humorẽ ex se emitteret. Hæc Acron. Alij tamen alias affe runt rationes cur Pythagoras ab esu fabarum abstineret.

Pythagoræi] *(πυθαγόρειοι,) Qui sectam Pithagoræ sequuntur. Quintil.lib.1.cap.12.11. Non contentus disciplinis,quas præstare poterant Athenæ, non Pythagoræorum,ad quos in Italiam nauigauerat,Aegypti quoq; sacerdotes adijt. De Platone.*

Referta quondam Italia Pythagoræorum fuit. Cicero 2.de Orator.84.

Pythagoræus] *pen.prod.(πυθαγόρειος,)Adiectiuum. Horat.2.epist.1.11.Pythagoræa somnia. Cic.de Sene.70. Audiebam Pythagoram,Pythagoræosq; incolas penè nostros, qui essent Itali philosophi quondam nominati,&c.*

Pythagorici] *pen.corr.(πυθαγορικὸς,)Cic.1.de Diuinat. 110. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur ne faba uescerentur.*

Pythia] *Pythiorum,(πύθια,) Ludi Apollinares,qui in Apollinis honorem sunt instituti, ob cædem pythonis serpentis nocentißimi:aut,ut Strabo lib.9.scripsit,hominis scelleratißimi cognomento Draconis. Ouid.1.Metam.90.*

Instituit sacros celebri certamine ludos
Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos:

Cantare Pythia. Horat.de Arte 84.

Pythius] *(πύθιος,) Cognomen Apollinis à pythone draconе, quem ipse in prima infantia sagittis interficit, Iunonis nutu immissum,ut fingunt poetæ. Alij ἀπὸ τῆ πυνθάνομαι, quod est interrogare & consultare. Cice. pro Fonteio 17. Galli Delphos usq; ad Apollinem Pythium profecti sunt. Horat.1.Carm.ode 16.2.*

- non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius.

Digitized by Google

Inde uaticinantes Phœbades, Pythiæ cognominantur, ut ſcribit Strabo libro nono. Cicero 1. de Diuinat. 135. Nam terræ uis Pythiam Delphis incitabat, naturæ Sibyllam. Alij ab πύθειν, putreſcere, quod nunquam ſine ui caloris efficitur. Lucretius lib. 5. 23.

- fundere fata
Sanctius, & multo certa ratione magis, quàm
Pythia, quæ tripode à Phœbi, lauroq; profatur.

Vates Pythia. Iuuen. Saty. 13. 20.

Pythius] Adiectiuum, (πύθιος,) ut Regna Pythia dei inton ſi. Prop. lib. 3. eleg. 13. 11. id eſt Apollinis.

Python] (πύθων,) Serpens, à πυθώ, quod putredinem ſignificat, quoniam ex putredine terræ poſt diluuium Deucalionis natus ſit. Et eſt tam maſculini quàm fœminini generis. Claud. 7. Paneg. 107.

Cæruleus tali proſtratus Apolline python. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 7. Vbi Delphica python.

Maximus python. Ouid. 1. Metam. 89.

Pythius] Adiectiuum, Vide Pythius, & Pythia.

Pytiſma] pytiſmatis, pen. corr. neut. gen. (πύτισμα,) Lenis ſputi irroratio: à πυτίζω, quod eſt ſputo leni & crebro irroro. Iuuenal. Saty. 11. 18.

Qui Lacædemonium pytiſmate lubricat orbem. Id eſt, qui lubricat annulum ſputo. Alij legunt pedemate, non pytiſmate. Pedema autem genus ſaltationis eſſe dicunt Laconicæ, in qua pedes in orbem ad nates torquebantur: de qua Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως, Priorem Calepini lectionem non improbarim, propter lubricat uerbum. Quidam ſcribunt pityſmate, per ypſilon in ſecunda, à πτύειν, ſpuere.

Pyxis] pyxidis, pen. corr. fœm. gen. (πύξις,) Græcum nomẽ ἀπὸ τῦ πύξος, quòd Latinè buxum ſignificat. Vaſculum eſt exiguum quod uulgus Italorum non ineptè à buxo, buxulum nuncupat, quoniam primò ex eo ligno fieri cœpit. Nam ut docet Quintilianus lib. 8. cap. 6. de Abuſione figura, Pyxides cuiuſcunq; materiæ, quarum uſus uarijs rebus eſt accommodatus. Plinius lib. 18. cap. 11. 9. Primori inest pyxis ferrea. Apuleius de Aſino, libro 3. Arcula quædam recluſa pyxides pluſculas inde depromit. Cicero pro Cælio, 48. Eodem Licinium eſſe uenturum, atq; ijs uenenum pyxidem traditurum. Martialis li. 9. 40. Et lateas centum condita pyxidibus.

Cornea pyxis, Vide Cornus.

Pyxidicula] pyxidiculæ. pen. corr. (πυξίδιον,) Diminutiuum, In qua aromata continentur. Celſus lib. 6. cap. 6. de Cleonis collyrio. Alia exemplaria habent pyxidula.

Pyxidatus] pen. prod. Adiectiuum, (πυξιδωτὸς,) Quod ad effigiem pyxidis in commiſſura formatum eſt. Plin. lib. 31. cap. 6. 1. Cæterum à fonte duci fictilibus tubis utiliſſimũ eſt, craſſitudine bimum digitorum, commiſſuris pyxidatis, ita ut ſuperior intret, calce uiua ex oleo læuigatis.

Digitized by Google

Q LITERAM, (κῦ,) ueteres ignorabant: unde Locuntur, ſcribebāt, nō Loquuntur, ut teſtantur uetuſtiſsimi codices. Item Oblicum. Nonnulli quia Q nō literam, ſed notā eſſe putabant, duas in ſe literas continentem C et V, Qis, Qæret, & Qid ſcribere inſtituerūt abſq; V, ut Velius Longus ait, quod alij Cuis, Cuæret, Cuid, ſcribere malebāt. Vide Pierij annotationes in Virgilium, ubi ſcribit ueteres aſſeueraſſe Q C & V præ ſe ferre. poſt enim C, uocalem V adplicitā eſſe parte illa quæ ad inſtar grauis accentus premitur, adcuruata: altera uerò quæ acuti accentus in morem ſurrigebatur, ſubter lineam deiecta, uel ex librariorum commoditate, uel ne præcedentibus literis eſſet impedimento. Quintil. lib. 12. cap. 10. Duras & illa ſyllabas facit, quæ ad coniungendas demum ſubiectas ſibi uocales eſt utilis, aliàs ſuperuacua: ut equos ac equū ſcribimus, quum ipſæ etiam uocales duæ efficiant ſonum, qualis apud Græcos nullus eſt, ideoq; ſcribi illorum literis non poteſt. Idem lib. 1. cap. 6. Et lz, quæ & ipſa quorundam nominum nota eſt: & Q, cuius ſimilis effectus ſpeciesq;, niſi quòd paulùm à noſtris obliquatur. Quaſi diceret, Inter lz A & Qua hoc ſeruandum eſt diſcrimē, ut lz A recto ſono, Qua paulùm obliquata proferatur. Sanè qui rectè proferūt, hāc (ut ita dicam) obliquationē ſeruāt in Q literæ prolatione.

Qua] cuius, cui, (τῆς,) nominatiuo non utimur niſi in compoſitione, ut aliqua, ſiqua.

Quam ad rem. Plaut. Epid. Quam ad rem iſtuc refert?

Quam rem agis? Terent. Heaut. 5. 1. 69.

Qua cauſa. Plaut. Menæch. 11. 25.

Qui de cauſa. Cic. 1. Academ. 46. Qua de cauſa definitiones rerum probabant.

Qua gratia? Id eſt quamobrem. Terent. Eun. 1. 2. 79.

Ego excludor, ille recipitur: qua gratia,
Niſi illum plus amas quàm me?

Qua ratione. Terent. Phorm. 2. 1. 68.

Qua ratione inopem potius ducebat domum?
G. Non ratio, uerùm argentum deerat.

Qui de re, pro Quam ob rē. Cic. Qua de re iudices uobis magnopere prouidendum eſt. Teren. And. 1. 2. 13.

quid ais? D. qua de re? S. rogas?
Meum gnatum rumor eſt amare. Vbi Donatus, Negantis enim habet hæc interrogatio, qua de re. Plus eſt enim qua de re, quàm nihil.

Qua de re aliter, pro De qua re. Varro de Re ruſt. Emptor ſtipulatur illas oues qua de re agitur, ſanas rectè eſſe. Ci. in primo Rhet. Firmatur ſimilitudine eius rei qua de re agitur, ad eam rem qua de re iudicatum eſt.

Qua pro re argentum promiſit hic tibi? Plaut. Rud. 31. 22.

Qua impudentia eſt? Vt eſt impudens, uel quæ eſt eius impudētia? Cic. pro Roſc. Comœd. 26.

Qua, pro Qua ratione. Virgil. 1. Aeneid. 139.

Qua facere id poſſis, noſtram nunc accipe mentem.

Prædico delectus, qua poſſit, habiturum. Cicero 6. Philipp. 207.

Qua] Aduerbium loci, Per quem locum. Author Priap. Dic mihi quà ſit iter.

Perge modo, & quà te ducit uia dirige greſſum. Virgilius 1. Aeneid. 81.

Omnes introitus, quà adiri poterat in eum fundū. Cicero pro Cecinna 15.

Ipſe in templum neſcio quà per cuniculum aſcendit. Cic. 3. Philippic. 137.

Licet illi uagari quà uelit. Cic. 1. de Orat. 36.

Quà digitum proferat non habet. Cic. pro Cecin. 52.

Quà proximum. Tacitus lib. 15. Quà proximum, & commeatibus nō egenum, regionem Comagenam, &c. petiuit. Idem lib. 19. Vt quà cuiq; proximum, omiſſa præda, prælio occurrerent.

Quà uiſus erat. Salluſt. in Iugurth. poſtremò omnia, quà uiſus erat, conſtrata telis, armis, cadaueribus, & interea humus infecta ſanguine.

Eà quà, inter ſe relata. Liu. li. 6. Decad. 1. Et Volſci quà modò ſimulato metu, eà in ueram fugam effuſi. Sic locus ille emēdandus eſt, ut ait Rhenanus in Caſtigationibus in li. 19. Taciti.

Quà aut quò. Cic. Attic. li. 7. 13. 2. Sin diſcedit, quò, aut quà, aut quid nobis agendum ſit, neſcio.

Qui aliquando ſignificat Tum, ſiue partim. Plaut. Trinum. 14. 36.

-neque
Iſtis quicquam lege ſanctū eſt, leges mori ſeruiūt, mores aūt
Rapere properāt, quà ſacrum, quà publicum. Id eſt partim, uel iuxtà potius, aut tum ſacrum, tum prophanum, inquit Budæus. Cic. ad Atticum lib. 2. 3. 4. Nam gladiatorij quà dominus, quà aduocati, ſibilis cōſciſi. Id eſt, dominus iuxtà ac aduocati. Liu. lib. 9. ab Vrbe 11.

Topiarum laudaui, ità omnia conueſtiuit hedera, quà baſim uillæ, quà inter columnia ambulationis. Cicero Quinto fratri lib. 3. 17. 9.

Qui itineris, quà de Bruto, modus eſt dicendi, pro quo ineptè dicitur, Ea parte qua itineris, uel de Bruto mentio ſit. Cicero Attic. At quàm honeſta, quàm expedita tua cōſilia, quàm euigilata tuis cogitationibus, quà itineris, quà nauigationis, quà congreſſus ſermonisq; cum Cæſare. Eidem lib. 15. 329. 7. Intelligo te diſtentiſsimum eſſe, quà de Buthrotijs, quà de Bruto. Id eſt partim ob Bruti ludos, partim ob Buthrotios ciues, inquit Budæus.

Quà pro Quatenus. Paulus Iureconſ. Sed nec ille qui filiū alienum poſſidet, tantum habet, quanti eum patri uendere poteſt. Sed in præſentia, non quà filius alicuius, ſed quà homo eſtimatur. Budæus.

Quacunq;] Ablatiuus à Quicunq;. Liu. 1. ab Vrbe 10. Iſ Aſcanius, ubicunq;, & quacunq; matre genitus (certè natū Aenea conſtat) abundante, &c. Quaſi dicat, tametſi incertum ubi, & qua matre ſit genitus, tamen, &c.

Separatur nōnunquā apud poetas per Tmeſim. Lucr. li. 6. 18. Quid faciant, & qua de cauſa cunq; ferantur.

Quacunq;. Aduerbium, pro Per quancunq; partem. Ci. 3. Ver 30. Quacunque iter facit, eiuſmodi fuit, non ut Legatus Populi Romani. ſed ut quædam calamitas peruadere uideretur. Idem Attico lib. 14. 3. 14. 9. Quacunq; nos commoulmus.

Quadantenus] pen. corr. Aduerbium, (μέχρι τίνος,) Vſq; ad quandam partem, aliquantulum. Plin. lib. 29. ca. 10. 9. Tria autem genera eius, latum, & alterum longius, quadantenus rubens.

Quadra] quadræ, (τετράγωνος, τετράγωνος,) Menſarium inſtrumentum ex ſtanno uel argento, ſuper quod dapes ſcinduntur, ſiue apponuntur ſciſſæ: quòd quadrata forma fieri ſoleat: ueluti rotunda repoſitoria, orbes dicimus. Fitq; aliquando etiam ex pane. Virg. 7. Aeneid. 23.

-patulis nec parcere quadris. Iuuenal. Sat. 5. 1. (18. 10.
Vt bona ſumma putes, aliena uiuere quadra. Horat. 1. epiſt.

Quadram, Panis fragmentum ſiue fruſtum eſſe nonnulli dicūt:

Digitized by Google

quia olim apud Romanos quadrati panes dicerentur. Martialis lib. 6. 75.

Quum mittis turdumq; mihi, quadramq; placētæ,
Siue femur leporis, siue quid his simile. Sic apud eundem li. 12. 28. Quadra caſei Toloſatis.

Quadragenarius] Adiectiuū, (τεσσαρακοντάτης,) Qui natus eſt quadraginta annos.

Quadrageni] pen. pro. (τεσσαράκοντα,) Aliud adiect. Idē ſignificat qđ quadraginta. Col. lib. 5 ca. 2. 4. Cēties uicies duceni quadrageni fiunt uiginti octo millia & octingenti.

Quadragena millia. Cic. 5. Ver. 105. Idem ad Atticum lib. 4. 87. 2. Vt ambo HS quadragena COSS. darēt, ſi eſſent ipſi COSS. facti.

Quadrageni pedes in terga. Plin. lib. 17. cap. 23. 4.

Quadragenis diebus latent. Plin. lib. 8. cap. 36. 1.

Quadrageni, abſolutè aliquando ponitur. Suet. de Claris Grā. 23. nec ſufficeret ſumptibus, quāquā ex ſchola quadragena annua caperet. Subaudi millia nummûm, aut aliquid tale.

Quadrageſimus] pen. cor. (τεσσαρακοστός,) Aliud item adiectiu. Plin. lib. 14. ca. 20. 7. Cocti parte quadrageſima. Idem lib. 2. cap. 8. 7. Quadrageſima ſecunda Olympiade.

Quadrageſima abſolutè dicitur, pro quarta parte. Suet. in Caligula, cap. 40. quadrageſima ſummæ, de qua litigaretur, exigebatur. Subaudi pars. Idem in Veſpaſiano cap. 1. Publicanum quadrageſimæ in Aſia egit.

Quadragies] Aduerbium. (τεσσαρακοντάκις,) Plin. de Viris illuſt. cap. 47. Ipſe quadragies quater accuſatus gloriosè abſolutus. Liu. 8. bel. Maced. 244. Cic. pro Flacc. Seſtertiûm ter & quadragies. (cap. 8. 9.

Quadraginta] indeclinabile, (τεσσαράκοντα,) Plin. lib. 2. Annos natus magis quadraginta, Vide Magis aduerbium.

Iugera quadraginta arui. Catull. in Mentulam epigr. 110. 1.

Quadrangulus] penult. cor. Adiectiuum, (τετράγωνος,) Quod quatuor angulos habet. Plin. lib. 13. cap. 22. 1. Intus granum quadrangula figura.

Quadrans] quadrantis, maſc. gen. (τεταρτημόριον,) Genus nummi, quòd ſit quarta pars aßis. Quadrans erat (authore Plinio) nummulus, qui & triuncis uel triunx uocatus eſt à tribus uncijs. Vt enim ſeſtertius quarta pars eſt denarij, ita quadrans quarta pars aßis. Iuuenal. Saty. 7. 1.

Nam ſi Peueria quadrans tibi nullus in arca
Oſtendatur. Hæc Budæus. Liu. 3. ab Vrbe 79. In Cōſulis domum plebes quadrantes ut funere ampliore efferretur, iactaſſe fertur. Martial. lib. 3. 7.

Centum miſelli iam ualete quadrantes, &c.

Quadrantem ſoluiſſe uidetur ingredientes balneū. Horat. 1. Serm. ſat. 3. 28. - dum quadrante lauatum
Rex ibis, Iuuenal. Saty. 6. 45.

Cedere Syluano porcum, quadrante lauari.

Minus locuples uno quadrante. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 19.

Quadrans operæ. Col. li. 2. ca. 4. 7. Id eſt quarta pars operæ.

Quadrans pedis. Gel. lib. 3. cap. 10.

Quadrans genus ponderis. Plin. lib. 27. Et lib. 28. Ad tuſſim ueterem recens decoquitur quadrantis pondere, in uini ſextarijs tribus.

Quadrantalis] & hoc quadrantale, pen. pro. Plin. lib. 13. cap. 15. 2. quatuor pedū & ſemipedis per medium ambitū, craßitudine quadrantali. Id eſt pedis quartæ partis.

Quadrantarius] Adiectiuū, (τεταρτημοριαῖος,) Cic. pro M. Cælio 49. Niſi fortè mulier potens, quadrātaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori. Per cōtemptū dictum, id eſt quæ accepto quadrante, à balneatore familiaris facta eſt, more meretricum. Sic Cæcilius Clytenneſtrā quadrantariam dixiſſe uidetur, apud Quintilianum li. 8. ca. 6.

Quadrantal] quadrātalis, pen. pro. n. g. (ἀμφορεύς,) Feſſus, Quadrātal uocabāt antiqui amphorā, quod uas pedis quadrati octo et quadraginta ſextarios capit. Plau. Curc. 3. 14 Sitit hæc anus. PA. quantillū ſitit? PH. modica eſt, capit Quadrantal. Plin. lib. 14. cap. 2. Nequis uirum Græcum, Aminæūq; octonis aßibus æris ſingula quadrantalia uenderet. Varro 1. de Re ruſt. cap. 57. 1. Quidam ipſum triticū conſpergunt, quum addant circiter in M. modium quadrantal amurcæ. Budæus ſatis multis uerbis docet, ſe nihil aliud potuiſſe colligere ex uerbis authorū, quid ſignificaret quadrantal, quàm amphoram.

Quadrātal, Figura eſt quæ omni ex parte quadrata ſit, quales ſunt cubi & teſſeræ, quibus in alueolo luditur: in quācunq; enim partem incubuerint, immotam habent ſtabilitatem.

Quadrarius] Adiectiuum, (τετραγώνιος,) ut Vas quadrariū, hoc eſt ex quadrato lapide fictū, ut contractius ſit. Cato cap. 18. 1. Torcularium ſi ædificare uoles, quadrarijs uaſis uti contractiora ſient, ad hunc modum uaſa componito.

Quadratus] Vide Quadrum.

Quadratus] pen. prod. Apoſtolorum diſcipulus, Præſul Athenienſis, unà cum Philippi filiabus, prophetico ſpiritu clarus perhibetur. Chriſtianos magnis ea tempeſtate terroribus diſperſos, ſua prudentia redintegrauit. Ex Hieronymo & Euſebio.

Quadridens] pen. cor. om. gen. (τετρόδους,) Quod quatuor habet dentes. Cato cap. 10. 3. Rutra quinq;, raſtros quadridentes duos.

Et cap. 11. 4. Rutra quatuor: raſtros quadridentes duos.

Quadriennium] quadriennij, (τετραετία,) Spatium quatuor annorum. Cic. 5. Verr. 37. Nam quum quadriennio pòſt in Siciliam uenissem, ſic mihi affecta uiſa eſt, &c. Plin. libro 8. cap. 50. 1.

Quadrifariam] Aduerbium, (τέτραχα,) Quadripartito, in quatuor partes. Varro, Et ea quæ ad mortales pertineāt, quadrifariam diſpertierim. Liu. 4. ab Vrbe, 96. Quadrifariam diuiſo exercitu.

Quadrifidus] pen. cor. Adiectiuū, (τετραχόδους,) Quod in quatuor partes findi poteſt, aut fiſſum eſt. Virg. 2. Geor. 5. Quadrifidaſq; ſudes, & acuto robore uallos. Hoc eſt ita robuſtæ, ut in quatuor partes diuidi poßint. Colum. libro 4. cap. 33. 4.

Trabs quadrifida. Valer. 1. Argon. 133.

Labor quadrifidus. Claud. 5. Paneg. 53.

Quadriforis] & hoc quadrifore, pen. cor. (τετράθυρος,) Quod quatuor fores ſiue foramina habet. Plin. lib. 11. cap. 21. 3. Veſpænidos Vere faciunt ferè quadrifores.

Quadriga] quadrigæ, pen. prod. (τέθριππος,) A quatuor equis quibus iungebatur, appellata eſt. Gell. lib. 19. cap. 8. Quadrigas Cæſar etiam ſi currus unus, equorum quatuor iunctorum agmē unum ſit, pluratiuo ſemper numero dicendas putat.

Apta quadrigis equa. Horat. 1. Carm. ode 16. 7.

Nec enim in quadrigis eum ſecundum numerauerim, aut tertium, qui uix è carceribus exierit. Cic. de Claris orat. 89.

Mineruam quadrigarum inuentricem ferunt. Cic. 3. de Nat. deorum 81.

Quaſi deſultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Cicero pro Murena 52.

Aliquando quadrigarum nomine intelligūtur etiam equi, qui quadrigas agunt. Colum lib. 3. cap. 9. 5. Vnde ſacrorū certa minum ſtudioſi pernicißimarum quadrigarum ſemina diligenti obſeruatione cuſtodiunt, & ſpem futurarum uictoriarum concipiunt propagata ſobole generoſi armenti.

Currus quadrigarum uehi. Cic. 2. de Diuinat. 213.

Citæ

Citæ quadrigæ. Virg. 8. Aeneid. 129.
Inſiuæ quadrigæ. Claud. 7. Paneg. 13.
Niueæ quadrigæ. Claud. de bello Get. 26.
Perniciſſimæ quadrigæ, Vide Pernix.
Pomeridianæ quadrigæ. Cic. in Orat. 89.
Roſcæ quadrigæ. Virg. 6. Aeneid. 107.
Quadrigis albis indipiſci. Plaut. Aſin. 7. 13.
Nam ſi huic occaſioni tempus ſe ſubterduxerit,
Nunquam pol indipiſcet quadrigis albis poſtea. Quadrigæ albæ, erant equi Veneris, qui albi erant, & citi.
Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adoleſcentiam, per medias laudes quaſi quadrigis uehentem, tranſuerſa incurrit miſera fortuna Reipub. Cic. de Claris Orat. 185.
Poeticæ quadrigæ. Cic. Q. frat. lib. 2. 160. 3.
Quadrigula] pen. cor. Diminutiuum, (τεθρίππιον,) Cic. de Fato 9. Aut Philippus haſce in capulo quadrigulas uitare monebatur? Plin. lib. 34. cap. 8. 33.
Quadrijugus] pen. cor. Adiectiuum, (τετράζυγος,) ut Quadrijugi, ſiue quadrijuges equi, quaterni ad unum iugum alligati. Virg. 10. Aeneid. 115. -quin ecce Nyphæi
Quadrijuges in equos, aduerſaq; pectora tendit.
Certamen quadrijugum. Stat. 6. Thebaid. 74.
Currus quadrijugi. Virg. 3. Georg. 4. & 12. Aeneid. 33. Plin. in Paneg. 35. Iã hoc ipſum, q; ingreſſus es, quàm mirũ, lætumq;: nã priores inuehi et importari ſolebant: nõ dico quadrijugo curru, & albentibus equis, ſed humeris hominum.
Quadrijuges ipſi equi dicuntur, quadrigis iuncti. Ouid. 2. Metam. 34. -tritumq; relinquunt
Quadrijuges ſpatium: nec quo prius ordine currunt.
Niuei quadrijuges. Stat. 12. Thebaid. 107.
Quadrigarius] quadrigarij, (τεθριππηλάτης,) Qui in Circenſibus quadrigas agitabat, inquit Aſconius. Varro 2. de Re ruſt. ca. 7. 12. Itaq; peritus belli alios eligit, atq; alit, & docet aliter quadrigarius, ac deſultor.
Quadrigarius, quadrigarium, Adiectiuè dixit Suetonius in Caligula cap. 19. Quadrigario habitu, curriculoq; bijugi.
Quadrigatus] pen. pro. Adiectiuũ, (τεθριππωτὸς,) Plin. lib. 33. cap. 3. 7. Nota argenti fuere bigæ atq; quadrigæ, & inde bigati, quadrigatiq; dicti. Liu. 2. bel. Pun. 215.
Quadrigeminus] pen. cor. Adiectiuum, (τετραπλᾶς,) ut Quadrigemina cornicula. Plin. lib. 8. cap. 23. Ceraſtis corpore eminere cornicula ſæpe quadrigemina: quorum motu reliquo corpore occultato ſolicitent ad ſe aues.
Quadrilibris] & hoc quadrilibre, pen. prod. (τετράλιτρος,) Quod eſt põdo quatuor librarum. Plaut. Aul. 31. 2. Quadrilibrẽ aulã auro onuſtã habeo: quis me eſt diuitior?
Quadrimus] pen. prod. Adiectiuum, (τετραετὴς,) Quod habet quatuor annos. Liu. 7. bel. Pu. 201. Fruſinone infantem natũ eſſe quadrimo parẽ. Plin. lib. 8. ca. 44. 1. Ad tales partus equis neq; quadrimis minores, neq; decemnibus maiores legunt. Cic. ad Tironem lib. 16. de quadrimo Catone.
Merum quadrimum. Horat. 1. Carm. ode 9. 2.
Quadrimulus, pen. cor. Diminutiuum. Plau. Capt. 18. 4. Idem Pœn. 2. 85. Altera quinquennis, altera autem quadrimula
Cum nutrice unà periere.
Quadrimatus] huius quadrimatus, pen. pro. (τετραετία,) Aetas quatuor annorum. Plin. lib. 19. cap. 11. 1. Sed ex his quæ ſunt fortiſſima, nullum extra quadrimatum utile eſt. Idem lib. 8. cap. 45. 1.
Quadrimatum agere. Colum. lib. 7. cap. 9. 2.
Quadrigenarius] Adiectiuũ, ut Quadrigenariæ cohortes, quadraginta uiros cõtinentes. Liu. 7. ab Vrbe 28.
Quadringenti] quadringẽtæ, quadringẽta, (τετρακόσιοι,) Numerale quater centum ſignificans. Plin. lib. 8. cap. 17. 5. Pompeius Magnus quadringentas decem miſit, diuus Auguſtus quadringentas uiginti. Cic. in Piſonem 7. Centũ pro pẽ annos legem Heliam & Fuſiam tenueramus: quadringẽtos iudicium rationemq; Cenſoriam.
Tali quadringenti iacti. Cic. 2. de Diuinat. 71.
Quadringenties] Aduerbium, (τετρακοσιάκις,) Ci. 4. Verr. 17. H-S quadringenties accepiſſe te arguo contra leges. Idem pro Rab. Poſth. 13.
Quadringenteſimus] pen. cor. (τετρακοσιοστὸς,) Adiectiuum. Plin. lib. 8. cap. 6. 1. Anno urbis quadringenteſimo ſeptuageſimo ſecundo.
Quadringenus] pen. prod. & ut nonnulli legunt, quadrigenus, uel quadricenus. Liu. 8. ab Vrbe 60. Vectigal quoq; eis Campanus populus iuſſus pendere in ſingulos quotãnis (fuere aũt mille & ſexcẽti) denarios nũmos quadringenos quinquagenos. Var. 2. de Re ruſt. cap. 8. 3. Vbi tricenis ac quadrigenis millibus H-S admiſſarij aliquot uænierunt.
Quadrinus] pen. prod. (τετραδιλὸς,) Adiectiuũ, pro Quatuor, quemadmodum trinus. Plin. lib. 11. cap. 36. 2. Mutationes, & in alias figuras tranſitus, trinis aut quadrinis diebus. Idem lib. 7. cap. 50. 4. Quadrini circuitus febrem nũquam bruma, nunquam hybernis menſibus incipere. Plin. libro 7. cap. 50. 5.
Quadripartitus] pen. prod. Adiectiuum, (τετραμερὴς,) In quatuor partes diuiſum. Plin. lib. 15. cap. 22. 3. Nucleorumq; illis quadripartita diſtinctio. Cic. 3. Ver. 23. Quare hæc eadem erit quadripartita diſtributio totius accuſationis meæ. Sic. 3. de Nat. deor. 8. Legitur & quadripertitus, per e ſecundam uocalem.
Quadriremis] huius quadriremis, penul. prod. fœm. gen. (τετραήρης,) Nauis quatuor remorum ordines habens. Liuius 4. bel. Pun. 149. Præmiſſa quadriremis, quũ intraſſet fauces portus capitur. Cic. 7. Verr. 68. Egreditur Centũripina quadriremi Cleomenes è portu.
Quadriuium] quadriuij, (τέτροδος,) Locus publicus, quò quatuor uiæ concurrunt. Iuuenal. Sat. 1. 7. Nónne libet mẽdio ceras implere capaces
Quadriuio. Catull. ad Cælium 54. 1.
Quadro] quadras, Vide quadrum.
Quadrum] quadri, (τετράγωνον,) Quod rectas atq; æquales lineas quatuor, & quatuor rectos angulos habet. Colu. lib. 8. cap. 3. Perticæ dolantur in quadrum.
In quadrum ſententias redigere: Hoc eſt, æqualiter fundere, & ſuo numero ſeruato æqualiter diſponere. forma enim quadrata inquit Quintilianus, nulla eſt ex parte neq; longior, neq; breuior. Cic. in Or. 120. Quin redigerent omnes fere in quadrũ numerumq; ſententias.
Quadro] quadras, (τετραγωνίζω,) quadrare, in quadrum redigere. Hor. 1. epiſt. 6. 7. -& quæ pars quadret aceruũ. Colum. lib. 11. cap. 2. Abies atq; populus ſingulis operis ad unguem quadrantur.
Quadrare, per translationem, pro Conſentire, & ex omni parte conuenire ponitur. Tractum à lapidibus quadris, qui omnium laterum æquali proportione inter ſe optimè conueniunt ac conſentiunt. Virg. 2. Georg. 56. Arboribus poſitis ſecto uia limite quadret. Cicero 3. de Oratore 96. Et tamẽ eam coniũctionem, ſicuti uerſum, numerosè cadere & quadrare & perfici uolumus. (Orat. 21.
Quoniam tibi quadrat, omnia in illis fuiſſe paria. Ci. de Claris
Quadrare ad multa. Cic. ad Atticum lib. 4. 87. 5.
Quadrare in. Cic. pro Cælio 56. niſi omnia quæ cum turpitudine aliqua dicerentur, in iſtam quadrare aptè uiderẽtur.
Summa rationum quadrans dicitur, in qua nihil excurrit, & in qua nulla ſunt reliqua: Id eſt, quum æqualis eſt ſumma accepti

Digitized by Google

cepti & expensi. Cic. 3. Verr. 65. Expensa Chrysogono seruo sestert. sexcenta millia, accepta pupillo Malleolo retulit.

Quomodo ex decies sestert. sexcenta sint facta, quomodo sexcẽta eodẽ modo quadrarint, ut illa de Cnei Calidi bonis pecunia reliqua sester. sexcenta facta sint, &c. uos æstimabitis. Bud.

Quadratus] pen. pro (τετραγωνιαῖος,) Participium, siue Nomen. Hoc est, quatuor angulos habens. Liu. 6 ab Vrbe 21. Capitolium quoq; saxo quadrato substructum est. Plinius epist. 254.

Quadratum agmen. Cic. 2. Philip. 105.

Quadratis angulis palmus. Plin. lib. 17. cap. 11. 5.

Imago quadrata. Lucret. lib. 4. 48.

In quadratum pedem serantur. Colum. lib. 2. cap. 10. 16.

Turres quadratæ. Lucret. lib. 4. 70.

Triangula & quadrata. Ci. 2. de Diuin. 134. Quum aũt in eã ipsam partem orbis uenerint, in qua sit ortus eius qui nascatur, aut in eam quæ coniunctum aliquid habeat, aut consentiens, ea triangula illi & quadrata nominent. De stellis.

Quadratum & Rotundum. Cic. 2. de Finib. 63. Horat. 1. epist. 1. 20. -mutat quadrata rotundis.

Dimensio quadrati. Cic. 5. Tusc. 89.

Forma quadrati. Cic. 1. de Nat. deor. 35.

Efficere quadratum paribus oris. Quintil. lib. 1. cap. 10. 31.

Quadrati Boues, grandibus membris, Formati, & bene membrati, quod uulgò dicunt. Colum. lib. 6. cap. 1. 2.

Quadrata compositio. Quintil. lib. 2. ca. 5. Quæ leuis & quadrata, sed uirilis tamen compositio. Id est æqualiter fusa: forma enim quadrata, nulla est ex parte neq; longior, neq; breuior. Idem lib. 9. cap. 4. Id quod ex illis conficitur, aut seueru m, aut luxuriosum, aut quadratum, aut solutum erit.

Quadratarij] (τετραγωνιστῆρες,) dicũtur marmorarij, qui marmora ad amußim quadrant. Sidonius lib. 3. Quod factum siue ab industria, seu per iniuriam, mihi magis quàm quadratario liuidus lector adscribet.

Quadrupes] pen. cor. quadrupedis, pen. corr. (τετράπους, τετραβάμων,) Aliquando substantiuum, aliquando adiectiuum: Quod habet quatuor pedes. Terent. And. 5. 2. 24. -tũ tamen Cura adseruandum uinctum, atq; audin' quadrupedem constringito. Per translationem dixit Terẽtius. Plin. lib. 10. cap. 33. 4. Vt nulla quadrupes possit accedere. Colum. lib. 11. cap. 2. Nec minus maiora quadrupedia charactere signari debent.

Nihil inter te atq; inter quadrupedẽ interest. Ci. in Parad. 16.

Vectio quadrupedum. Cic. 2. de Nat. deor. 26.

Animosos quadrupedes regere. Ouid. 2. Metam. 17.

Distentæ quadrupedes uiridi pabulo. Quintil. lib. 2. ca. 10. 4.

Infans quadrupes. Ouid. 15. Metam. 45.

Vasta quadrupes. Cic. 2. de Nat. deor. 170.

Quadrupedans] pen. cor. quadrupedantis, (τετραποδίζων,) Quod quatuor pedibus graditur, ut equi, & eiusmodi. Plaut. Capt. 13. 45.

Tum piscatores, qui præbent populo pisces fœtidos,
Qui aduehũtur quadrupedãti, crucianti cãterio. Virg. 11. Aen. 123. -perfractaq; quadrupedantum
Pectora, pectoribus rumpunt. Plin. lib. 8. ca. 45. 6. Thessalorum gentis inuentum est, equo iuxtà quadrupedante cornu intorta ceruice tauros necare.

Quadrupedans, Adiectiuum, (τετραποδίζων,) ut Sonitus quadrupedans. Virg. 8. Aeneid. 120.

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

Quadruplator] pen. prod. quadruplatoris, (ἐνδείκτης, φιλοδίκημων,) Asconius, Quadruplatores, delatores erant criminum publicorum, in qua re partem de proscriptorũ bonis, quos detulerant, consequebantur. Cic. 1. Verr. 37. Putant fore, uti si paulatim hæc consuetudo serpere ac prodire cœperit, per homines honestissimos, uirosq; fortissimos, non imperitos adolescentulos, aut illiusmodi quadruplatores, leges iudiciaq; administrentur. In eundem act. 4. Petit Næuius Turpio quidam istius excursor et emissarius, homo omnium ex illo conuentu quadruplatorum deterrimus. Liu. 3. ab Vrbe, 310. Populum Rom. quadruplatoris, & intercepteris litis alienæ personam laturum?

Quadruplator, ut breuiter describam, capitalis est. Author ad Herenn. lib. 2. 77. Quadruplatores beneficiorum uocat Seneca, q exiguis magna uenantur, 7. de Benef. Malè istis improbis & importunis beneficiorũ suorũ quadruplatoribus euenit, qui admonitionẽ tã bellã inter amicos sustulerunt.

Quadruplor] pen. corr. quadruplaris, (φαίνω, ἐνδείκνυμι,) quadruplari, Quadruplaturã exercere. Plau. Perf. 3. 9

Neq; quadruplari me uolo: neq; enim decet
Sine meo periculo abire aliena ereptum bona.

Quadruplari apud iureconsultos id dicitur, quod in quadruplum damnatur. Vlpian. in L. Item si cum parag. 1. ff. De eo quod metus. &c. Si quis non restituat, in quadruplum in eũ iudicium pollicetur. Quadruplabitur autem omne quodcũ que restitui oportuit.

Quadruplex] pen cor. quadruplicis, pen. cor. om. gen. (τετραπλόος,) Quod quatuor est modorum, specierum, uel ordinum. Plin. lib. 12. cap. 11. 1. Alia arbor floret, albæ uiolæ specie, sed magnitudine quadruplici. Liu. 10. bell. Pun. 38. Onerariarum quadruplicem ordinem pro muro aduersus hostem opposuit.

Stellæ quadruplices. Cic. in Arato 11.

Quadruplico] quadruplicas, pen. cor. (τετραπλασιάζω,) quadruplicare. Plaut. Stich. 7. 4.

-qui me in mercimonijs
Tuum, lucrisq; quadruplicauit rem meam.

Quadruplicatio] uerbale. Vlpian. in L. 2. ff. De exceptionibus, & contra replicationem duplicatio, & contra duplicationem solet dari triplicatio, & contra triplicationẽ rursus quadruplicatio.

Quadruplicato] pen. prod. Aduerbium, (τετραπλασιαστῶς,) Plin. lib. 14. cap. 4. 7. Emptis quadruplicatò uineis. Idem lib. 2. cap. 17. 6.

Quadruplus] pen. cor. Adiectiuũ, (τετραπλάσιος,) Plau. Truc. 16. 48. Post id ego in te manũ iniiciam quadruplus uenefica. Vbi interpres, Quadruplus, id est ueniemus quatuor in te irrumpentes.

Quadruplum aliquid attribuere, Hoc est quater id quod dicitur. Plin. lib. 7. cap. 48. 1. Cornici nouem nostras attribuit ætates, quadruplum eius ceruis, id triplicatum coruis.

Quadruplum, Pœna furis. Quintil. lib. 7. cap. 5. Quum duo fures pecuniam abstulerunt, separatim quadruplum quisq;, an duplum debeat. Cato de Re rust. in Præfatione, furem dupli condemnari, fœneratorem quadrupli.

Dare iudicium in quadruplum. Cic. 5. Verr. 27.

Quadruplò] Aduerbium. Plin. lib. 11. cap. 37. 71. Pulmo quadruplo maior bubulo. De elephantis.

Quæ] (τίς,) Pronomen fœmininum à Quis. Interrogatiuè aliquando pronuntiatur. Cicero in Verrem, Quæ (malum) est ista tua audacia, atq; amentia? Idem in Philipp. Quæ tua facilitas, & huiusmodi, & per parenthesim posita, pro Qua tu es facilitate, humanitate, &c. præditus. Plin. epist. 97. Sed (quæ facilitas tua) hoc magis dat is ueniam, quòd se non mereri fatentur. Cic. ad Atticum lib. 6. 120. 2. Spero enim (quæ tua prudentia & temperantia est) hercule, ut habet me Acastus, confido te iam ut uolumus ualere.

Quæ tua est humanitas, In principio sententiæ, hoc est Pro tua humanitate

humanitate. Brutus ad Ciceronem 4.4. Quæ tua est humanitas æquo animo te moueri patieris.

Quæ tua potestas. Cic. Antonio in Epist. ad Attic. li. 14. 311. 4. Quare quoniam hoc à me sic petis, ut (quæ tua potestas est) ea neges te, me inuito usurum, &c.

Quæ mea mens in suscipienda causa fuit, fides in agenda: eadē uestra in iudicanda sit. Cic. 7. Verr. 148.

Quæ, neutrum plurale à nominatiuo singulari Quod. Virg. eclog. 3. 14. O quoties, & quæ nobis Galatea locuta est.

Inter Quæ relatiuum & infinitum. Audiui quæ dixisti: hic Quæ relatiuum est, & subducitur pronomen Ea: ut sit sensus, Audiui ea quæ dixisti. Audiui quæ dixeris: Quæ hoc loco infinitū nomen est, nec potit quicquā subaudiri: est enim quasi tu dicas, Audiui qualia tu dixeris: hoc est qualia sint ea quæ tu dixisti. Cic. ad Lentulū lib. 1.6.1. Quæ gerantur, accipies ex Pollione. Hoc est, Intelliges ex Pollione qualia gerantur: id est qualia sint ea quæ geruntur.

Quæcunq; (ὅστισα, ὅσα, ἅτινα,) Quædam, Vide Quicunq;, Quidam.

Quælibet] in quemuis opprobria fingere. (ἀτιναοῦν,) Horat. 1. epist. 16. 1.

Quæq; (πάντα,) Lucret. lib. 1. 34. At nunc seminibus, quia certis quoq; creantur.

Quæro] quæris, quæsiui, quæsitum, pen. prod. & per syncopā quæstū, (ζητέω, δίζημαι, μαίομαι, μεθέπω, μεταλλάω,) quærere. Donatus, Non reperitur nisi quod quæritur: non quæritur nisi quod præsto non sit. Terent. Eun. 2.3.3. Vbi quæram: ubi inuestigem? quem perconter? quam insistam uiam? Idem Adelph. 3. 4. 15. Te quærebam ipsum salue Demea. Sic Martialis lib. 5. 45. Quærere aliquem omnibus conclauibus.

Per compita quærere aliquem. Iuuen. Saty. 9. 12.

Aditum quærere per auia. Virg. 9. Aen. 12.

Quæritur argentum. Horat. 1. epist. 2. 9.

Argentum quærere in fœnus, uel mutuo. Plaut. Asin. 9. 23. Idem Persa. 2. 5.

Causam quærere quamobrem. Terent. Eun. 5. 6. 30.

Coniugium quærere. Iuuenal. Saty. 11. 3.

Consilium quærere. Terent. And. 4. 2. 19.

Diuerticula quærere. Cic. 5. de Fin. 129.

Excusationem quærere. Cic. ad Attic. lib. 12. 247. 1.

Exitum quærere. Cic. 3. Ver. 2.

Et melius nulla quæritur arte fauor. Ouid. 2. de Pōto eleg. 9. 8.

Fidem quærere promisso, In re promissa fidem aliquam & ueritatem expetere. Plin. lib. 27. cap. 9. 5.

Finem quærere amori. Ouid. 1. de Remed. amor. 29.

Fugam quærere. Cæsar 8. bell. Gal. 83.

Quærere fugam ex aliquo loco. Cic. ad Attic. lib. 7. 135. 8.

Fugam morbi quærere. Horat. 1. epist. 6. 6.

Gloriam quærere. Cic. 1. Off. 57. id est captare.

Gratiam quærere alicui ad uulgum dicitur res aliqua. Liu. 6. ab Vrbe 136. Eaq; ipsa affinitas haud spreta gratiam Fabio ad uulgum quæsierat. Id est comparauerat apud uulgum.

Identidem quærere, Vide Idem.

Immortalitatem quærere ipsa morte. Cic. 2. Tusc. 39.

Inimicitias quærere. Plaut. Menæh. 15. 1.

Inuidiam ex re aliqua alicui quærere, Conflare. Quintilian. li. 6. capite 1. 14.

In aliquem inuidiam quærere. Cic. pro Rabirio Posth. 29.

Latebram quærere periurio. Cic. 3. Off. 144.

Laudem quærere. Terent. Heaut. 2.3.74.

Liberos quærere. Plaut. Capt. 13. 126. Liberorum quærendorum causa ei credo uxor data est. Gellius lib. 4. cap. 3.

Locum iniuriæ quærere. Liu. 5. ab Vrbe 43.

Locum insidijs quærere. Liu. 5. bel. Maced. 11.

Locum gratiæ apud aliquem quærere. Liu. 5. bel. Pun. 89.

Locum seditionis quærere. Liu. 3. ab. Vrbe 189.

Materiam quærere amori. Ouid. 1. de Arte 10.

In medium quærere, In commune. Virg. 1. Georg. 26.

Moras quærere. Ouid. 11. Metam. 93.

Moram quærere supplicio. Cic. 7. Verr. 129.

Quærere, Velle, contendere. Plin. lib. 8. cap. 53. 2. Potissimum è monte aliquo in alium transilire quærentes.

Quærere aliquem, pro quæstionem habere de aliquo, uel torquere ipsum. Liu. 3. bel. Maced. In præsentia placuit comprehēdi eos qui simul fuissent, quæstionemq; de his haberi, dum quæruntur, &c.

Quærere aliquem ad necem. Cic. pro Sestio, 46.

Noua quærere. Propert. lib. 1. eleg. 12. 3.

Numen & auxilium per sacras quærere sortes. Ouid. 1. Met.

Occasionem quærere. Cæsar 2. bel. Ciuil. 82. (75.

Odium alicuius quærere. Ouid. 13. Metam. 162.

Quámue malis aliā quærere coner opē. Oui. 5. Tris. eleg. 8. 9.

Opes & amicitias quærere. Horat. de Arte 34.

Periculum uoce quærere. Ouid. 2. Metam. 113.

Quo modo aliquid fiat quærere. Terent. Heaut. 5. 4. 16. Quæris id qd' habes, parētes: quod habes non quæris, patri Quomodo obsequare.

Animus querit rationem. Lucret. lib. 2. 208.

Regnum quæritur armis. Lucan. lib. 1. 71.

Remedium quærere ab aliquo. Cic. 2. Tusc. 79. Cogamusq; cō fiteri, non esse ab eo doloris remedia quærenda, qui dolorē malorum omnium maximum esse dixerit.

Remedium ad rem aliquam quærere. Cic. pro Cluentio 19.

Quærere aliquid in medio. Plin. lib. 25. cap. 13. 2.

Requiem quærit sibi. Horat. 1. epist. 7. 16.

Risus quærere sibi. Horat. 1. epist. 7. 16.

Salutem alicui malo quærere. Teren. Adel. 3. 2. 2.

Seria quæramus ancto ludo. Horat. 1. Serm. saty. 1. 6.

Sermonem quærere. Terent. Eunuch. 3. 3. 10. Id est occasionē colloquendi.

Sitim quærere, Prouocare. Cic. 5. Phil. 177. Sic dicitur ut Sermonem quærere. Budæus.

Somnum quærere re aliqua, Conciliare, inducere. Plin. lib. 12. cap. 17. 8. Odore strobi arboris somnum ægris quærunt.

Venenum quærere alicui. Cic. pro Cluentio 98.

Quærebatq; uiam, qua se genitrice relicta Exereret. Ouid. 10. Metam. 100.

Ardua sollicitis uictoria quæritur armis. Ouid. 14. Met. 90.

Voluptatem quærere. Cicero 1. de Finib. 50.

Quærere ad unum exemplum et regulā, Omnes sub uno exemplo comprehendere. Cic. in Sallustium 2.

Quærere, Est etiam id quod nunc dicimus, Informationem facere, & Legibus uendicare. Cicero, Decernebat enim ut uetera ribus legibus tantummodo extra ordinem quæreretur. Idē, Tulit enim de cæde quæ in Appia uia facta esset, in qua Publius Clodius occisus fuit. Quid ergo tulit? nempe ut quæreretur. Quid porrò quærendum est? factúmne sit? at constat. A quo? at patet. Hæc Budæus.

Quærere in aliquem. Cic. pro Cluentio, 118. (Ion. 44.

Maiores nostri in dominū de seruis quæri noluerūt. Ci. pro Mi

Quærere de. Cic. 2. Verr. 14. Quum prætores designati sorti rentur, & M. Metello obtigisset ut is de pecunijs repetundis quæreret.

De morte alicuius quærere. Cic. pro Rosc. Amer. 71.

Quærere rem, Est agitare causam crimnis, ut Prætor quum iudicium cogit. Cicero in Verrem, illo die rem quæsiturus tion esset, quum repentè iuberetur dicere.

Digitized by Google

Quærere rem tormentis, & per tormenta. Cice. pro Cluentio 140. Suetonius in Tiberio, Acta res in Senatu: & quia ambigebatur, per tormenta quæsita est.

Nam quum more maiorum de seruis in dominum, ne tormentis quidem quæri, &c. Cic. pro Deiotaro 2.

Quærere, (ἐπανυθάνομαι,) Percõtari, sciscitari, petere, interrogare. Plaut. Amph. 3. 127. Atq; ut ne, qui eßẽ, familiares quærerent. Terent. And. 1. 1. 63. -item alio die Quærebam: comperiebam nihil ad Pamphilum Quicquam attinere.

Quæro abs te. Cic. pro Sexto Roscio 42.

Quærere horas ab aliquo. Plin. lib. 7. cap. 53. 3.

Circa aliquem quidpiam quærere. Quintil. lib. 7. ca. 1. 38.

Quærere de. Cic. 4. Acad. 136. Quæsiuit de Zenone fortasse quid futurum esset. Liuius 4. ab Vrbe 171. Quæro de te, &c. Hoc est abs te.

Quærere de re aliqua. Cæs. 2. bel. Gal. 285. Neruiorum de natura moribusq; Cæsar quum quæreret, sic reperiebat.

Quæro ex te. Cic. in Vatinium 25. Terent. Heaut. 4. 1. 5. Nescio, nisi ut ex ipsa quæras, unde hunc habuerit.

Ex re quæritur, ueneficium fuerit, an eruditus. Quintilian. lib. 7. cap. 3. 11.

Quærere secreto ab aliquo. Cæsar 1. bel. Gall. 69.

Eruditius aliquid quærere. Quintil. lib. 1. cap. 5. 23.

Subtiliter aliquid quærere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 42.

Verum quærere. Horat. 2. epist. 2. 9.

Si uerum quæris. Cic. Cassio lib. 12. 8. 2.

Quæro quid sit, cur, &c. Cic. 1. de Orat. 4.

Et ea res, si quæris, magno ei honori fuit. Cic. 3. Off. 106.

Quærat aliquis quæ sint mentiti ueteres magi. Plinius libro 30. cap. 2. 4.

Forsitan quæratis qui iste terror sit, et quæ tanta formido, quæ tot ac tales uiros impediat, quo minus, &c. Cicero pro Roscio Amer. 3.

Quæret fortasse quispiã, displiceátne mihi legũ præsidio à capite periculum propulsare. Cic. pro Cluentio 114.

Quid quæris amplius? Cic. pro Rosc. Amer. 86.

Quærere, nonnunquam significat Comparare, siue acquirere. Terent. Adel. 5. 4. 15. Contriui in quærundo uitam atq; ætatem meam. Idem Heaut. 1. 1. 87. Laborãs, quærens, parcens, illi seruiens. Ibidem 3. 1. 38. Post illa cœpit uictum uulgò quærere. Cicero pro Quintio, 7. Nec mirum si is qui uocem uænalem habuerat, ea quæ uoce quæsiuerat: magno fibi quæstui fore putabat.

Quærere rem honestè mercaturis faciendis. Cic. in Parad. 58.

Quærere multo labore. Cic. 2. de Fin. 176.

Quærere, Petere. Plaut. Aulul. 5. 17. Quid si quispiam ignem quæret? (cad. 207.

Non quæro ex his illa initia mathematicorum. Cicero 4. A-

Quærere, Disputare, consulere, uel discutere, Cic. Pæto lib. 9. 26. 7. Ille baro te putabat quæsiturum num unum cælum esset, an innumeralia.

Quærere de. Cice. de Orat. In quibus sæpe non de facto, sed de iure atq; æquitate quæritur.

Quæritur inter medicos, cuius generis aquæ sint utilißimæ. Plin. lib. 31. ca. 3. 1.

Finis quærendi. Horat. 1. Serm. saty. 1. 19.

Procumbit quærendo iuuencum, bucula, Virg. eclog. 9. 18.

Quærens Participium. (ζητῶν,) Ouid. 6. Metam. 117.

Verbaq; quærenti satis indignantia lingua Defuerant.

Mihi percunctanti, aut aliquid quærenti nunquam defuisti. Cicero 1. de Orat. 49.

Quærendus, (ζητητέος,) Senec. Hercul. Oeteo 3. 8. Quoties quæritor quærendus eras? Lucret. lib. 3.

-hoc tamen est, ut Quærendum uideatur, & in discrimen agendum.

Quæsitus, pen. prod. (ζητηθείς,) Nomen ex participio: ut Artes quæsitæ. Virgilius 3. Georg. 110.

Labore dulci quæsita dicta. Lucan. lib. 2. 146.

Gloria quæsita est multis. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7. 10.

Odium quæsitum mihi. Ouid. 2. Trist. 18.

Salus quæsita fuga. Ouid. 14. Metam. 48.

Adulatio quæsitior fuit. Tacit. lib. 3. Hoc est exquisitior.

Quæsitißimus, pro exquisitißimo. Tacit. lib. 2. Excepere Græci quæsitißimis honoribus.

Quæsitum, pen. prod. pro Re parta. Ouid. 7. Metam. 134. -parcũ genus est, patiensq; laborum, Quæsitiq; tenax. Cic. in Parad. 58. Cui quæsito autem opus sit quis unquam hũc uoce dixerit diuitem?

Quæsitum, Idem quod postulatum. Ouid. 4. Metam. 159 Accipe quæsiti causam.

Quæsitus] huius quæsitus, pen. prod. m. g. Verbale. Plin. lib. 5. cap. 9. 6. Nilus incertis ortus fontibus, it per deserta & ardentia: & immenso longitudinis spatio ambulans, famaq; tantum inermi quæsitu cognitus siue bellis, quæ cæteras omnes terras inuenere, originem, &c.

Quærito] quæritas, pen. cor. (ἐνσυτέω,) quæritare, Frequentatiuum, Instanter quærere. Terent. Adel. 3. 3. 9. -sime senserit Eum quæritare, nunquam dicet carnifex. Catull. in Camerium, epigr. 51. 5. Et multis languoribus peresum Essem, te mihi amice quæritando.

Quæritare, propriè de ijs dicitur, qui quotidie in quærendo, uix uictum inueniunt, ut ait Donatus. Teren. And. 1. 1. 48. Lana, ac tela uictum quæritans. Plaut. Qui inops & sordidus quæritando alit familiam.

Quæsito] quæsitas, (ἐνσυτάμαι,) quæsitare, Aliud frequentatiuũ. Plin. lib. 21. ca. 3. 1. Semper tamen authoritas uel ludicro quæsitatum fuit. Vetus codex habet quæsitarũ, sub. coronarũ, ut sit Nomẽ participiale. Loquitur aũt de coronis.

Quæstio] quæstionis, Verbale, (ζήτησις, ζήτημα, πρόβλημα,) A quæstum supino. Plaut. Cistel. 7. 50. -iube domi opperirier, Ne quæstioni mihi sit, quid eum uelim. Id est, ne cogar eũ quærere. Idẽ Cap. 6. 3. Pol tibi ne ẽstioni essemus, cautũ intelligo

Quæstio, est aliquãdo dubitatio & disceptatio. Cic. 2. de Fin. 38. In his primis naturalibus uoluptas insit, nécne, magna quæstio est. Plin. lib. 7. cap. 28. 1. Fortitudo in quo maximè extiterit, immẽsæ quæstionis est. Cic. 4. Acad. 51. Quæstio aũt est appetitio cognitionis: quæstionisq; finis, inuentio.

Disceptatio & quæstio. Cic. 3. de Orat. 71.

Quæstio de. Cic. 4. Acad. 206. De sapiente loquamur, de quo (ut sæpe iam dixi) omnis hæc quæstio est.

Asperitas quæstionum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 17.

Frigus quæstionum et argumentorũ. Quintil. lib. 2. ca. 12. 4.

Vinculum quæstionis. Quintil. lib. 2. cap. 23.

Immensa quæstio, Vide Immensus.

Infinitæ quæstiones, Vide Infinitus.

Legitimæ quæstiones, Quintil. lib. 3. cap. 6. 51.

Lusoria quæstio, Vide Ludus.

Naturales quæstiones, Quintil. lib. 1. cap. 4. 4.

Perdifficilis & perobscura quæstio est de natura deorum. Cic. 1. de Nat. deor. 1.

Adiuuare quæstionem. Quintil. lib. 4. cap. 4. 4.

Afferre quæstionem, Vide Affero.

Conscribere fictam quæstionem, Vide Conscribo.

Diuidunt nostri totam istam de dijs immortalibus quæstionem in partes quatuor: primùm docent esse deos: deinde quales sint:

Digitized by Google

sint: tum mundum ab his administrari: postremò considere eos rebus humanis. Cic. 2. de Nat. deor. 4.

Existit autem hoc loco quæstio subdifficilis, nunquando, &c. Cic. de Amic. 59.

Habere aliquid in magna quæstione. Plin. lib. 10. cap. 7.

Esse in quæstione. Plin. lib. 10. ca. 22. 2. *Nec sine causa in quæstione est quis sonus tantum bonum inuenerit.*

Quæstio tenet eum, qui in ius uocatus est. Papinian. in l. iudicatæ. ff. De except. rei iudicatæ, *Nam & quum alterũ ex cohæredibus inofficiosi quæstio tenuit, aut etiam duobus separatim agẽtibus alter obtinuit, libertates competere placuit.*

Habere aliquid quæstionis dicitur res, quum dubia est et incerta. Cic. in Orat. 37. *Sed id nec dubium est: & siquid habet quæstionis, hoc tamen, &c.*

Habere quæstionem de aliqua re. Cic. 5. de Fin. 29.

Indicare quæstionem. Quintil. lib. 4. cap. 4. 4.

Raciocinatiua, atq; collectiua quæstio oritur, Quintil. lib. 7. capite 2. 42.

Persoluere quæstionem, Vide Persoluo.

Variare quæstiones. Quintil. lib. 3. cap. 10. 3.

Versari in quæstione dicitur res, dum de ea disceptatur & dubitatur. Cic. pro Sylla, *Quæ res in quæstione uersetur.*

Quæstionem intelligere debemus et tormenta, & corporis dolorem ad eruendam ueritatem, inquit Vlpianus, De iniurijs & famosis libellis, L. Iniuriarum. *Idem de S.C. Silaniano L. 1. Quæstionem, inquit, sic accipimus, non tormẽta tantùm sed omnem inquisitionem, & defensionem mortis.*

Facti in eculeo quæstio est, iuris in iudicio. Cic. pro Mil. 42.

Abripere ad quæstionem, Vide Abripio.

Quæstioni accipere seruos. Plaut. Most. 1 5. 43.

Habere quæstionem de uiri morte. Cic. pro Cluent. 139.

Mortis paternæ habere quæstionem de seruis paternis filio nõ licet. Cic. pro Rosc. Amer. 47. (entio 145.

Habere quæstionem in caput alterius de furto. Cicero pro Clu

Polliceri in quæstionem seruos. Cic. pro Rosc. Amer. 46.

Postulare quæstionem eius est, qui iniuriam sibi factam queritur, aut alteri, quam uindicare ad eum pertinet. Liu. 2. ab Vrbe cond. *Ab urbe Senatus tumultuosè uocatus, tumultuosius consulitur, quæstionem postulantibus ijs qui pulsata fuerant, &c. Hæc Budæus.* Cic. pro Rosc. Amer. 46. *Aliquoties duos seruos paternos in quæstionem ab aduersarijs Sext. Roscius postulauit.*

Quæstio & tormentum. Cic. pro Sylla 58.

Quæstio & animaduersio. Cic. 2. de Leg. 59.

Quæstio etiam dicitur quam uulgò Informationem dicunt Auri Tholosani quæstio. Cic. 3. de Nat. deor. 106.

Potentißimæ quæstiones. Quintil. lib. 4. cap. 1. 16.

Quæstionem adhibere. Cic. 1. de Diuinat. 96.

Constituere quæstionem, Vide Constituo.

Constituitur quæstio de furto. Cic. pro Cluentio 143.

Decernere quæstionem, Vide Decerno.

Exercere quæstionem inter sicarios. Cicer. 2. de Fin. 85.

Aspera & uehemens quæstio exoritur de iure belli. Quintil. lib. 5. cap. 10. 79.

Facere quæstiones iuris. Quintil. lib. 5. cap. 10. 30.

Ferre quæstionem de iure, non de facto. Cic. pro Milon. 23.

Habere quæstionem. Quintil. lib. 5. ca. 4. 2.

Hoc falsum est: habita enim quæstio est. Cic. 2. de Orat. 93.

Inferenda est alia quæstio. Quintil. lib. 6. cap. 4. 15.

Instituere quæstionem. Quintil. lib. 7. cap. 2. 10.

Quæstiuncula] pen. cor. Diminutiuum, (ζητημάτιον,) *Parua interrogatio uel dubitatio.* Cic. 1. de Orat. 51. *Quid mihi nunc uos, inquit Crassus tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto atq; erudito quæstiunculam, de qua meo arbitratu loquar, ponitis?*

Minutæ quæstiunculæ, Vide Minuo.

Quæsitio] quæsitionis: fœ. g. A supino quæsitum, (ζήτησις,) *Idem quod quæstio.* Plaut. Casin. 1 2. 16. *Caue in quæsitione mihi sis. Antiquè.*

Quæstor] quæstoris, masc. g. (ἀργυρολόγος, φορίλογος, χρηματιστὴς, ταμίας, ταμιοῦχος,) *Qui comitandæ rei militari primùm creatus fuit. eum nunc thesaurarium bellicum uocamus. Cum Imperatoribus enim Populi Romani mittebantur Quæstores, id est, cum Consulibus & Prætoribus, ad administrandam rem pecuniariam & prædam, ac manubias in rationes publicas referendas, ut uidere est apud Liuium multis locis.* Cic. 1. Verr. 33. *Sic enim à maioribus nostris accepimus, Prætorem Quæstori suo, parentis loco esse oportere: nullam neq; grauiorem, neq; iustiorem causam necessitudinis posse reperiri, quàm coniunctionẽ sortis, quàm prouinciæ, quàm officij, quàm publicam muneris societatem. Asconius in Diuinationem, Hæc erat, inquit, prima Senatoris administratio, Quæstorem fieri, & in prouincia ciram gerere publicæ pecuniæ in usus diuersos erogandæ. Item de Cicero in Prætura urbana, Ne diutius teneam, inquit, pecunia attributa numerata est: profectus est Quæstor in prouinciam: uenit in Galliam expectatus ad exercitum Consularem cum pecunia. Hi autem Quæstores, lictores, & uestẽ & insignia quæstoria habebant: quod Cicero ostendit his uerbis, Nam simul ac me Dyrrhachium attigisse audiuit Plancius, statim ad me, lictoribus dimissis, insignibus abiectis, uestẽ mutata profectus est. Ex Budæo.*

Sortiri alicui prouinciæ Quæstores. Cic. pro Murena 6.

Quæstores urbani, ærariũm curabant: eiusq; pecunias expensas, & acceptas referre in tabulas publicas consueuerant. Valerius lib. 2. cap. 3. de Lege triumphi loquens, Cæterum ne tam præclara lex cupiditate laureæ obliteraretur, legis alterius adiutorio fulta est, quam L. Marius & M. Cato Trib. pleb. tulerunt. Pœnam enim Imperatoribus minatur, qui aut hostium occisorum in prælio, aut amissorum ciuiũ falsum numerum literis Senatui ausi essent referre. Iubetq; eos, quum primùm urbem intrassent, apud Quæstores urbanos iurare de utroq; numero uerè ab ijs Senatui esse scriptum. Hi autem Quæstores signa ex ærario promebant exeuntibus ad bellum Consulibus, aut alijs Imperatoribus. auctor Liuius lib. 7. Budæus.

Quæstores ærarios hodie uocare possumus, quos multarũ receptores uocant. Tacitus lib. 13. Censuit Piso designatus Consul, ne multã à tribunis dictam Quæstores ærarij in publicas tabulas ante quatuor menses referrent, medio tempore contradicere liceret, de quo eo Consules statuerent. Budæus.

Quæstor, Idem etiam significat quod Quæsitor. uide Quæsitor. Cic. 4. in Catil. 82. *Iam hoc nemini dubium est, qui reo custodiam, Quæstori gratulationem, iudici præmium decreuit: quid de tota re & causa iudicarit. Quibus uerbis Quæstorem coniurationis sese uocat ob decretã sibi Cõsuli à Senatu quæstionem. Vetus tamen codex legit quæsitori.*

Quæsitor] pen. pro. quæsitoris, masc. g. (ζητητὴς,) *Is dicitur qui quæstionem habet, hoc est qui inquirendum curat de crimine, de eoq; iudicium exercẽdum. Hic quæsitor sedebat pro Tribunali, iudices autem in subsellijs, omniaq; fermè in potestate habebat.* Cicero in Bruto, *Itaq; intelligens discendi existimatos, &c. uidet oscitantem iudicem loquutem cum altero, nonnunquam circulantem, mittentem ad horas, quæsitorem ut dimittat rogantem. Quæsitorem uocat Prætorem in cuius erat potestate soluere consilium quum libuerat, & dare ueniam abeundi, coactis iudici-*

Digitized by Google

bus: quod interdum iudices tædio affecti postulabant, horã non expectantes. Idem in Vatinium, 26. Quæro ex te Vatini, num quis in hac ciuitate post urbem conditam Tribunos plebis appellarit, ne causam diceret: num quis reus in tribunal sui quæsitoris ascenderit, eumq; ui deturbarit, subsellia dissiparit, urnas deleuerit? Ad hanc autem similitudinem (inquit Asconius) Virgilius Minoem iudicem apud inferos, tanquam Prætor sit rerum capitalium, Quæsitorem appellat. Dat ei sortitionem, ubi urnam nominat. dat ei electionem iudicum, quum dicit, Conciliumq; uocat. dat cognitionem facinorum, quum dicit, Vitasq; & crimina discit. Verba Virgilij hæc sunt, 6. Aeneid. 87.

Nec uerò hæ sine sorte datæ, sine iudice sedes:
Quæsitor Minos urnam mouet, ille silentum
Conciliumq; uocat, uitasq; & crimina discit. Per syncopam etiam quæstor dicitur. Hæc Budæus. Cic. pro Ponteio, 10. Quid mihi opus est sapiente iudice? quid æquo quæsitore? quid oratore non stulto? Idem ad Q. fratrem lib. 3. 19. 4. Grauis & firmus quæsitor.

Edere quæsitorem. Cic. pro Plancio 34.

Tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusq;, regit quæsitor, &c. Cic. pro Sylla 58.

Quæstorium] quæstorij, (ταμιείου σκῆνος,) In castris, Quæstoris tabernaculum erat. Liu. lib. 10. Itaq; captum quæstorĩū. Quæstorq; ibi Pansa occisus. Cic. pro Plancio 80. Thessalo nicam me in quæstoriumq; perduxit.

Quæstorius] Adiectiuum, (ταμιευτικὸς,) Quod ad Quæstorem pertinet. Cic. ad Caniniũ li. 2. 16. 12. Quod ego officio quæstorio te adductũ, &c. Idem 3. Ver. 38. Legatus quæ (storius.

Persona quæstoria. Cic. pro Plancio 81.

Quæstorius, quæstorij, masc. g. (ταμιευτικὸς,) Qui Quæstor fuit: ut Vir quæstorius. Cic. 13. Phil. 368.

Sicinius quæstorius mortuus est. Cic. de Claris Orat. 142.

Quæstura] quæsturæ, pen. prod. Quæstoris dignitas, sicut à Prætore prætura. Cic. Acilio lib. 13. 39. 2. Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia, iã inde à quæstura mea Siciliensi.

Sed quæstura utriusq; propemodum pari momento sortis fuit. Cic. pro L. Muræna 16.

Consedit nomen in quæstura, Vide Consideo.

Consignata literis quæstura, Vide Consigno.

Quæstus] huius quæstus, uel quæsti, antiquè, (κτῆμα τισμὸς, λῆρος,) Datiuum & ablatiuum plurales facit quæstibus per i, teste Valla: significatq; lucrũ ex nũmis. Ci. 5. Ver. 87. Tantum de quæstu ac lucro dicã unius agri & unius anni.

Rem aliquam gerere sui quæstus aut commodi causa. Cic. pro Rosc. Amer. 165.

Consequi quæstum, Vide Consequor.

Pecuniam in quæstu relinquere. Cic. in Pisonem 68.

Quæstus, pro Actione ipsa atq; artificio lucrandæ pecuniæ, teste Valla lib. 3. Ci. 1. Off. 208. Iam de artificijs et quæstibus, qui liberales habendi, qui sordidi sint, hæc ferè accepimus. Terent. Eun. 2. 2. 22. -imperaui egomet mihi
Omnia assentari: is quæstus nunc est multò huberrimus. Quintilianus, Nam ut lingua primùm esse cœpit in quæstu, institutumq; eloquentiæ bonis malè uti. Quæstu dixit, quasi acquisitione.

Carcerarius quæstus, Vide Carcer.

Illiberales & sordidi quæstus mercenariorum omnium. Cic. 1. Off. 208.

Iudiciarius quæstus, Vide Iudico.

Opimi quæstus. Plin. lib. 10. cap. 51.

Abducere à meretricio quæstu, Vide Abduco.

Callere ad quæstum. Vide Calleo.

Colere quæstum, Vide Colo.

Magnos & huberes quæstus sibi constituere. Cic. 4. Verr. 20.

Conterere quæstum, Vide Contero.

Duci quæstu & lucro emendi. Cic. 5. Tusc. 13.

Facere quæstum in aliqua re. Cic. Cæcio lib. 15. 14. 1.

Furtis quæstum facere. Cic. 7. Verr. 110.

Maximos quæstus & prædas facere. Cic. 5. Verr. 99.

Habere Remp. quæstui, turpe. Cic. 2. Off. 114.

Instituere sibi quæstum, Vide Instituo.

Seruire quæstui. Celsus lib. 3. cap. 4.

Quæstuosus] pen. pro. Adiectiuum, (κτηματοποιὸν,) Idem quod Lucrosus. ut Quæstuosus homo, qui quæstus & lucri auidior, undiq; lucella quæritat, ut ait Valla. Cic. 4. Verr. 32. Quàm illa res calamitosa Heraclio, quæstuosa Verri, turpis Syracusanis, miseranda omnibus uidebatur?

Venio iam ad sumptuosos, relinquo istum quæstuosum. Cicero in Parad. 62.

Quæstuosus & sumptuosus ager, contraria. Cato cap. 1. 3.

Damnum quæstuosum. Cic. ad Atticum lib. 14. 3 05. 4.

Edictum quæstuosissimum, & huberrimum. Cic. 5. Ver. 28.

Insula quæstuosa margaritis, Hoc est ex cuius margaritis magnus fit quæstus. Plin. lib. 6. cap. 25. 1.

Mercatura quæstuosa. Cic. 5. de Fin 156.

Ratio quæstuosissima pascendi. Colum. lib. 6. in Præf. 3.

Scientiam quæstuosam habere. Cic. 2. Philip. 35.

Quæstuosus cum genitiuo. Cic. 2. Philip. 55. Cuius domus quæstuosissima est falsorum commentariorum. Id est abundans, unde maximũ quæstum faciat Antonius. Nam mortuo Cæsare commentaria eius, Antonij domum translata sunt, in quibus decreta perscripta erant. Hinc Antonius quodcunq; ipsius animo collibuisset, faciebat: alijs magistratus dabat, alijs immunitates: & hæc omnia faciebat quasi à Cæsare antè decreta, & in commentaria relata.

Quæstuosus, cum ablatiuo. Curtius lib. 4. Nasamones sunt gẽs Syrtica, nauigiorum spolijs quæstuosa: quippe obsident littora, & æstu destituta nauigia notis sibi uadis occupant.

Quæsticulus] quæsticuli, pen. cor. (κερδίφιον,) Diminutiuum, significat paruum lucrum. Cic. 2. de Diuinat. 51. Aut fissum tecoris cũ lucello meo, aut meus quæsticulus cum cœlo, terra, rerumq; natura?

Quæstuarius] Adiectiuum, (κερδῷος,) Seneca li. de Benef. 6. Quum ex adultera in quæstuariam uersa, ius omnis licẽtiæ sub ignoto adultero peteret.

Quælo] (θέλομαι,) primam personam indicatiui, & quæsumus, pen. cor. pluralem tantum habet: cætera exoleuerunt.

Quidam quæsimus, per tertiam uocalem in secunda syllaba scribi uolunt, quòd tertiæ esset coniugationis, si integrum reperiretur, ut Legimus. Terent. Eun. 3. 2. 13.
Quæso hercle ut liceat, pace quod fiat tua. Idẽ And. 1. 2. 33.
Vbi uis facilius passus sim, quàm in hac re me deludier.
D. Bona uerba quæso. Cic. 1. de Legib. 8. Quamobrem aggredere quæsumus, & sume ad hanc rem tempus.

Quæso quid hoc est? Cic. Attico lib. 7. 130. 1.

Quid est, quæso Metelle iudicium corrumpere, si hoc non est? Cicero 2. Ver. 17.

Quæso quid sit mihi faciendum. Cic. Attic. lib. 11. 223. 1.

Fac quæso, qui ego sum, esse te. Cic. Gallio lib. 7. 24. 2.

Reficite uos quæso Iudices per deos immortales. Ci. 6. Ver. 94

Quæso deos. Terent. And. 3. 2. 7. Deos quæso ut sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono.

Deos quæsumus consilia tua Reip. salutaria sint. Brutus Ciceroni lib. 11. 3. 9.

A te maximopere peto & quæso. Cic. Appio lib. 3. 2. 3.

Quæso à uobis. Ci. pro Archia poeta, 2. Quæso à uobis, ut in hac causa mihi detis hãc ueniã, accõmodatã huic reo uobis, quemadmodum

Digitized by Google

quemadmodum ſpero, non moleſtam.

De te quæſo etiam atq; etiam uide. Hirtius Ciceroni in Epiſ. ad Atticum lib. 15. 325. 6.

Quæſo] quæſis, quæſi, quæſum, (παραιδέομαι) antiquè declinabatur: uel ſecundum Probum, quæſiui, quæſitum. Lucret. lib. 5. 247. præſenti uſus eſt, Non diuûm pacem uotis adit & prece quæſit Ventorum pauidus paces. Salluſt. lib. 1. Hiſt. Curionem quæſiuit uti aduleſcentior, & à populi ſuffragijs integer ætati concederet.

Quæſticulus, Quæſtio, Quæſtor, Quæſtuoſus, Quæſtura, Quæſtus, Vide Quæro]

Qualibet] ſiue qualubet, pen. cor. Aduerb. Vbicunq; libet, undecunq;. Plaut. Moſt. 10. 22. Qualibet perambula ædes oppidò tanquam tuas. Quintil. lib. 5. ca. 13. Si uel maxima flumina in riuos deducantur, qualibet tranſitum præbent.

Quid uis, qualubet eſſe notus opt.us? Catull. epig. 38. 2.

Qualis] & hoc quale, (οἷος, ποῖος, ὁποῖος, ποιότης, πηλίκος, ποδαπὸς, Relatiuum alicuius rei naturâ declarans: ut Qualis pater, talis filius. Cic. de Amicitia 6. Nec ſicut uulgus ſed ut eruditi ſolent appellare, ſapientem, qualẽ in reliqua Græcia neminem.

Qualis, interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Trin. 1 5. 3. Qualine amico mea commendaui bona. Cic. 4. Acad. 83.

Qualis, Infinitè. Cic. pro Fonteio, 18. Quamobrem quali fide, qua pietate exiſtimatis eſſe eos, qui, &c.

Ac primùm quãta innocentia debent eſſe imperatores, quanta deinde omnibus in rebus temperantia, quanta fide, quãta ſimilitate, quãto ingenio, quãta humanitate, q̃ breuiter qualia ſint in Cn. Pompeio conſyderemus. Cicero pro Lege Manil. 25.

Nulla gens eſt, quæ non etiam ſi ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum cenſeat. Cic. 1. de Legib. 36.

Nihil intereſt ad beatè uiuendum, quali utaris uictu. Cicer. 2. de Finibus 144.

Qualis corpore. Ci. 1. de Nat. deo. 88. Concedo eſſe deos: doceme igitur unde ſint, ubi ſint, quales ſint corpore, animo, uita

Qualis & quantus. Cic. 3. Tuſc. 94. Nam de ipſius rei natura qualis & quanta ſit, quæritur.

Quid, quale, quantũ. Ci. 1. Tuſ. 94. Si, quid ſit hoc, nõ uides, at quale ſit. uides: ſi ne id quidem, at quantũ ſit profectò uides.

Qualis oratoris & quanti hominis in dicendo putas eſſe, ſcribere hiſtoriam. Cic. 2. de Orat. 28.

Quale, ter repetitum. Cic. 2. de Diuin. 200. Ad aperta & clara ueniamus, quale eſt de illo interfecto à caupone Megaris: quale de Simonide, &c. quale etiam de, &c.

Tale quale. Virg. 5. eclog. 9.

Tale tuum carmen nobis diuine poeta,
Quale ſopor feſſis in gramine.

Vt non tales quales antè habitæ ſinu, habeantur. Cicero. de Inuent. 151.

Præbe te talem hoc tempore, qualem te iam antea præbuiſti. Cicero pro Roſc. Amer. 8.

Nullus pilus omnibus rebus talis, qualis ſit pilus alius. Cic. 4. Academ. 150.

Vidi quoſdam in te tales, quales tu, &c. Cic. Lent. lib. 1. 9. 93.

Siquis id ageret, ut qualis haberi ualet, talis eſſet. Cicero 2. Offic. 60.

Qualis, pro Qualiter, comparationibus faciendis apta particula. Virg. 4. Georg. 102.

Qualis populea mœrens philomela ſub umbra,
Amiſſos queritur fœtus, &c. Ouid. 3. Metam. 137.
falcata nouiſſima cauda eſt,
Qualia dimidiæ ſinuantur cornua Lunæ.

Qualiſcunq;] (ὁποιοσιοῦν,) Cic. in Piſonem, 21. Quum tamen ille, qualiſcũq; eſt, qui eſt ab uno te improbitate uictus Gabinius, colligit ipſe ſe uix. Idem 1. Tuſc. 129. Totumq; hoc leue eſt, qualecunq; eſt.

Sed homines beneuolos qualeſcunq; ſunt, graue eſt inſequi cõtumelia. Cic. Attico lib. 14. 312. 6.

Qualeſcunq; ſummi ciuitatis uiri ſunt, talis & ciuitas. Cic. 3. de Legib. 46.

Quæ qualiacunq; in me ſunt (me enim ipſum non pœnitet quãta ſint) ſed apparent in orationibus. Cic. in Orat. 171.

Scripta qualiacunq;. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 10.

Carmina noſtra qualiacunq;. Ouid. 5. Triſt. eleg. 12. 5.

Qualis enim cunq; eſt. Ouid. 4. de Ponto eleg. 13. 2.

Quale tamen cunq; eſt. Ouid. 3. de Ponto eleg. 4. 2.

Qualiſqualis] pen. prod. Idem quod qualiſcunq;. Iuriſcon. in L. Reſcriptum. De diſtract. pignor. Quia ex contractu, qualiquali obligatione à debitore interpoſita.

Qualiſlibet] pen. corr. (ὁποῖος βούλει,) Cic. 2. de Nat. deor. 135. Si innumerabiles unius & uiginti formæ literarum, uel aureæ, uel qualeslibet, aliquò conijciantur. Legitur & ſeparatis dictionibus, & quales libet.

Qualitas] pen. cor. qualitatis, (ποιότης,) Eſt ſecundum quã quales dicimur, ut albedo, nigredo, aduocatio, procuratio, legatio, paternitas, filiatio, qualitates ſunt, quòd ſecundum eas, albos, nigros, aduocatos, procuratores, legatos, patres, filios eſſe dicimus. Hæc Sipontinus. Cic. 1. Acad. 37. Qualitates igitur appellauit, quas ποιότητας Græci uocant. Ibidẽ 36, Sed quod ex utroq; (id eſt ex materia & ui) id iam corpus, & quaſi qualitatem quandam nominabant. Et 2. de Nat. deo. 135. Rurſum 1. Acad. 41. Et quum ita moueatur illa uis, quam qualitatem eſſe dicimus, & quum ſic ultro citroq; uerſetur, & materiam ipſam totam penitus commutari putant, & illa effici, quæ appellant qualia.

Qualitatũ aliæ principes, aliæ ex ijs ortæ. Cic. 1. Acad. 39.

Cœli qualitas. Quintil. lib. 5. ca. 9. 10.

Qualitatem litoris noſtri contemplemur, ſi uitemus ſcopulos, an probemus. Colum. lib. 8. cap. 17. 7.

Qualitas materiæ excipientis. Plin. lib. 2. cap. 80. 1.

Qualiter] pen. cor. Aduerb. Plin. li. 8. ca. 48. 3. Antiquis enim torus è ſtramento erat, qualiter nunc etiam in caſtris gauſape.

Qualitercunq;] Aliud aduerbium, ſignificat Vtcunq;. Colum. lib. 11. cap. 3. 27. Poteſt etiam citra hanc operam fieri criſpum, qualitercunq; ſatum. Idem. lib. 2. cap. 10.

Qualus] quali, m. gen. (κάλαθος,) Genus uaſis uimineï, per quod uinũ guttatim defluit quum calcatur uua, reliqua uerò materia exire prohibetur. Virg. 2. Georg. 49.

-tu ſpiſſo uimine qualos,

Colaq; prælorum fumoſis diripe tectis. Plin. lib. 17. ca. 10. 4. Alij in qualo pedibus in profluente deculcant, &c.

Qualus, In quo gallinæ oua edunt, apud Columellam lib. 8. ca. 3. 4. Idem lib. 9. cap. 15. 10. Saligneus qualus, uel tenui uimine rarius contextus ſaccus inuerſæ metæ ſimilis, qualis eſt quo uinum liquatur, obſcuro loco ſuſpenditur.

Qualum, neutro genere etiam legitur. Cato cap. 11. 4. Corbulas amerinas uiginti, qualia ſataria ſeptem, alueos quadraginta. Colum. lib. 7. cap. 3. 7. Sint quala mundiſſima, nequa earum ualetudo. Quidam hic legunt caula. Sed fortè legendum, Sint quàm mundiſſima, &c. Loquitur enim de ſtabulis ouium.

Vindemiatorij quali. Vlpian. in L. Inſtrumento. ff. De inſtruc. uel inſtr. leg.

Qualus, Ciſtula in qua mulieres reponebant penſa. Horatius 4. Carm. ode 12. 1.

Tibi qualum Cythereæ puer ales.

Qualus,

Digitized by Google

Qualus, apud Apuleium accipitur pro canistro in quo panis seruatur.

Qualus, Vas quo cæmentarij siue calcarij utũtur ad portandã calcem uel gypsum. Vlpian. in L. Sed & siquid inædificauerit, in principio. ff. De usufructu, Nam si librarium rus mittat, & qualũ et calcem portare cogat. Id est calcẽ in qualo.

Quasillus] quasilli: & Quasillũ, quasilli, (καλαθίσκος,) Diminut. à Qualus. Festus, Calathos Græci, nos dicimus quasillos. Cic. in Phil. An nõ inter quasilla pẽdet aurũ? Tibull. lib. 4. eleg. 10. 1. Sit tibi cura togæ potior, pressumq; quasillũ.

Quasillus, Calathus, uas ipsis lanificijs aptum. Propert. lib. 4. eleg. 7. 9. Et grauiora rependit iniquis pensa quasillis.

Quam] (ὅσον,) Coniunctio, notæ significationis, cui eleganter in oratione præponitur Tam particula. Teren. Eun. 4. 4. 51. Parmenonis tam scio esse hanc technam, quàm me uiuere. Cic. 2. Ver. 3. Quòd si quàm audax est ad conandum, tam esset obscurus in agendo, &c.

Nihil mihi nunc scito tam deesse, quàm hominem eum, quicum omnia communicem. Cic. Attico lib. 1. 13. 1.

Quàm, (ἄν,) eleganter connectit duos comparatiuos. Quintil. lib. 3. cap. 1. Sitq; salubrior studijs, quàm dulcior. Liu. de Fabio Maximo, Non timeo Iudices ne odio inimicitiarũ mearum inflammatus, libentius hæc in illum euomere uidear, quàm uerius.

Cõparatiuo positiuũ iunxit Colum. li. ultimo, Idcirco reddit timidiorem, quàm uirilem pluribus.

Comparatiuo uerbum. Cic. ad Marcellum lib. 15. 8. 3. Maiora erga salutem, dignitatemq; meam studia, quàm erãt à mulierе postulanda.

Quàm pro Quantum, positiuo iungitur. Cicero, Videte quàm ualde malitiæ suæ confidat. Terent. And. 1. 1. 109. Reiecit se in eum flens quàm familiariter.

Quàm, pro Quantum positum est post negationem in priore oratione. Tã, non necessariò sequitur. Liuius 5. bel. Maced. Homo, non quàm isti sunt, glorioſus.

Quàm, cum uerbis Possum, Queo, Valeo, & alijs. Ter. Heaut. 3. 1. 7. Haud faciam: nam quàm potero adiutabo senem. Plaut. Menæb. 2 4. 4. Tam consimilis est, quàm potest.

Quàm pro Quantum, quibusdam interpositis uerbis, cuiusmodi sunt, Possum, Valeo, & synonymis, tum superlatiuis, tum positiuis additur. Superlatiuis. Sallust. in Iugurt. Quàm maximas potest copias armat. Cæsar in Cõment. Re frumentaria quàm celerrimè potuit, cõparata. Positiuis. Cic. 2. Phil. 63. Sed reliquum cursum uitæ, quàm quidem possum celeriter, perstringam. Vetus codex legit, quem quidem.

Conuiuium ad multam noctem, quàm maxime possumus, uario sermone producimus. Cic. de Senect. 43.

Aues nidos construunt, eosq; quàm possunt mollissimè substernunt. Cic. 2. de Nat. deor. 195.

Quàm, Optantis cum affectu particula, et frequẽtius cum uerbis Volo aut Cupio iungitur. Teren. Adelph. Quàm uellem etiam noctu amicis operam mos esset dari. Vbi Donatus, Quàm uellem, præcipuè dicimus in his quæ non uidemus fieri. Cic. 3. de Finib. 15. Quàm uellem, inquit, ut te ad Stoicos inclinauisses.

Quàm, pro Quantum, interrogatiuum. Terent. Eunuch. 2. 2. 44. Quàm hoc munus gratum Thaidi arbitrare esse?

O rem difficilem, planeq; perditam? quàm nihil prætermittis in consilio dando? quàm nihil tamen, quod tibi ipsi placeat, explicas? Terẽ. And. 1. 1. 100. Quàm timeo quorsum euadas? ô mihi tum quàm molliter ossa quiescant. Virg. 10.

Quàm cũ indicatiuo. Ci. in Ver. Incredibili est autem, quàm multa & quàm præclara fuerunt. (eclog. 7

Quàm, cum Volo, pro eo quod uulgo dicitur Tantum quantũ. Terent. Hecyr. 4. 4. 12. Dum ne reducam, turbent porrò quàm uelint. Cic pro Cælio 50. Quàm uelit sit potens.

Quàm, pro Quãto, comparatiuo datur: quod raro usu uenit. Virg. 7. Aeneid. 158.

Tam magis illa fremens, & triſtibus effera flammis,
Quàm magis effuso crudescunt sanguine pugnæ. Quintil. lib. 1. Quàm in his quoq; libris erunt omnia cõpositiora, et quàm nos poterimus elaborata. Plaut. Pœn. 4. 126. Quàm magis aspecto, tam magis est nimbata.

Quàm, cum superlatiuo. Cato, Quàm acerbissima olea erit & oleum facies, tam oleum optimum erit. Sallust. in Iugurtha, Itaq; quàm quisq; pessimè fecit, tam maximè tutus est.

Quàm, tam, superlatiuo. Terent. Heaut. 5. 2. 44.

-nanq; adolescens quàm minima in spe situs erit,
Tum maximè patris pacem in leges conficiet suas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 6. Tam fœlix esses, quàm formosissima, uellẽ.

Quàm, pro Valde, elegantissimè superlatiuo datur, & aliquãdo positiuo. Superlatiuo. Terent. And. 5. 1. 16. Quibus id maximè utile est, illum esse quàm deterrimum. Idem Heaut. 2. 3. 127. Eadẽq; ut esset apud te ob hoc quàm gratissima. Cic. de Amic. 42. Alienis nimis implicari, molestum esse: cõmodissimum esse, quàm laxissimas habere habenas amicitiæ. Idem 2. de Nat. deo. 3. Geram tibi morem, & agã quàm breuissimè potero.

Quàm proximè hostem, et ad hostem. Cic. 10. Philip. 287. Operamq; det, ut cum suis copijs quàm proximè Italiam sit. Liu. 1. ab Vrbe 93. Is ducit exercitum quàm proxime ad hostem potest. Cic. Attic. lib. 6. 116. 5. Officium meum putaui, exercitum habere quàm proximè hostem.

Quàm maturrimè. Tacit. lib. 15. Vt templum Diuo quàm maturrimè publica pecunia poneretur.

Quàm maturrimum. Tacit. lib. 12. Amplecti Britannicum, robur ætatis quàm maturrimum precari.

Positiuo: ut Quàm longe, Quàm multa, Quàm celeriter. Terent. Eunuch. 2. 3. 43. Continuò accurrit ad me quàm longè quidem. Cic. 3. de Nat. deor. 74. Soles ipsi quàm multi à theologis proferuntur? Idẽ 3. Tusc. 140. Atqui stirpes sunt ægritudinis quàm multæ, quàm amaræ? Et Attico lib. 7. 14. 3. 3. Suam in Senatu operam, authoritatẽq; quàm magni æstimat? Et alibi, Scribit ad me quàm honorificè de restitutione Sexti Clodij. Quintilian. lib. 12. cap. ultimo, Quàm multa, imò pene omnia tradidit Varro. Virgil. 2. eclog. 4. Quàm diues pecoris niuei, quàm lactis abundans. Liu. 6. bel. Pun. 72. Quàm forti animo, &c.

Quàm facilè accipiter columbam consequitur. Virgil. 11. Aeneid. 145.

Liberis dare operã quàm honestè dicitur. Ci. Pæto li. 9. 22. 9.

Suos ualdè quàm paucos habet. Brut. Ciceroni, 11. 13. 7.

Quinto die quàm, Id est postquam, & sic de alijs. Colum. lib. 8. cap. 8. Quinto die quàm sustuleris, condire oportebit. Idem lib. 12. cap. 38. Post nonum diem quàm id factum est. Plin. lib. 8. cap. 41.

Tabellarij uenerunt post diem XL et sextum, quàm à nobis discesserant. Cic. Tironi lib. 16. 21. 1. (Orat. 7.

Postero die quàm illa erant acta, Catulus uenit. Cicero 2. de

Triduo proximo quàm. Plin. lib. 8. cap. 42. 11. Terrã attingere ore triduo proximo quàm sit genitus, negãt posse. (21.

Ego aũt nõ cõmemini, antè q̃ natus sum, me miserũ. Cic. 1. Tusc.

Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in ijs philosophi garrire cœperunt. Cic. 2. de Orat. 12.

Numa sapientiam constituendæ ciuitatis duobus propè seculis antè cognouit, quàm, &c. Cic. 2. de Orat. 84.

Tandiu, quàm. Plin. epist. 16. lib. 3. Si tandiu, tantaq; concordia uixerit tecum, quàm ego cum Pæto, uolo. Cic. de Claris

Orat.

Digitized by Google

Orat. 3. Vixitq; tandiu, quàm licuit in ciuitate bene beateq; uiuere.

Quàm longa. Virg. 4. Aeneid. 39. Nunc hyemem inter se luxu, quàm longa fouere. Seruius, Id est, inquãtum longa est hyẽs. Fecit talem et 8. Aeneid. 17. figuram: ut

Tybris ea fluuium, quàm longa est, nocte tumentem Lenijt.

Quàm, geminatum. Terent. Phorm. 2. 3. 61. Potius quàm lites sectet, aut quàm te audiam. (24. 1.

Te igitur imitabor, quàm multa, quàm paucis. Ci. Bruto li. 11.

Quàm, pro Plus quàm. Colum. lib. 1. cap. 8. Ferramenta duplicia quàm numerus seruorum exigit refectã & reposita custodiat. Budæus.

Nihil libentius quàm. Cic. pro Cluẽtio 122. Quod si fieri posse existimasset, &c. nihil fecisset libentius, quàm omnem illã acerbitatem proscriptionis suæ, &c.

Non mehercule quicquam libentius facio, quàm scribo ad te. Cassius Ciceroni lib. 15. 19. 1.

Quàm pro. Curtius lib. 5. Ne aurium quidem usus supererat, syluas quatiente uento, qui concutientibus ramis maiorem quàm pro flatu sonum edebat.

Quàm quantum. Cic. 3. de Orat. 9. Vt maius quiddã de L. Crasso, quàm quantum à nobis exprimetur, suspicentur.

Sexies tantum, quàm quantum satum sit, ablatum esse. Cicero 5. Verr. 83.

Hic maiorem pecuniam Prætori pollicetur, quàm quantam tu dedisti. Cic. 4. Verr. 49.

Quàm quoad. Cic. pro Domo sua, 106. Id speraſti Remp. diutius, q̃ quoad mecũ expulsa careret his mœnib. eße laturã?

Quàm quòd. Cic. ad Atticum lib. 11. 215. 5. Sed ex omnibus, nihil magis tamen desyderatur, quàm quòd in Africam non ierim. Quàm quòd, sub. id, ut sit: Nihil magis desyderatur, quàm id, quòd scilicet non ierim in Africam.

Quàm quomodo. Cic. 3. de Ora. 103. Quòd si quis erit qui ductus opinione uulgi aut Antonium ieiuniorẽ, aut Crassũ pleniorem fuisse putet, quàm quõ à nobis uterq; inductus est.

Multa præclara in eo uiro cognoui, sed nihil est admirabilius quàm quomodo ille mortẽ M. filij tulit. Cic. de Senectut. 11.

Quàm ut. Cic. 3. de Orat. 13. Hoc est altius, quàm ut nos humi strati suspicere posßimus.

Plerunq; dolor uehementior, quàm ut causa sit cur feratur. Ci. 5. Tuscul. 165.

Quàm, ut pro Aliter quàm ut. Suet. in Galba, cap. 8. In secessu plurimũ uixit, nec ad gestandũ quidẽ unquã iter ingressus, quàm ut secũ uehiculo proximo decies HS. in auro effer/

Contrà facis, quàm pollicitus es. Cic. 2. de Legib. 20. (ret.

Factum est enim culpa, contrà quàm tu mecum egeras. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 4.

Socrus generi contrà quàm fas erat amore capta. Cicero pro Cluentio 9.

Diuersum quàm. Quintil. lib. 1. cap. 8. 2. Pransus quoq; & potus, diuersum ualent quàm indicant.

Multiplex quàm. Liuius, Quicquid hinc aut illinc cõmunis Mars belli aufert, multiplex quàm pro numero damnũ est.

Nulla æquè quàm prædictæ falsuræ pabula. Col. lib. 8. ca. 17.

Quo quàm minimè multi ex illis de istius nefario scelere audire possent. Cic. 3. Ver. 5. 2.

Quàm facetè, Quàm uenustè, Arridentis particula. Plau. Asin. 11. 35. Vt aßimulabat Sauriam me esse quàm facetè? Terẽ. Eunuc. 3. 2. 4. -quàm uenustè?

Quod dedit principium aduenienſ.

Quàm citò. Terent. Eunuc. 1. 2. 98. Labascit tactus uno uerbo quàm citò.

Quàm dudum, Aduerbium interrogandi. Plaut. Asin. 9. 43. -hem optime: quàm dudum tu aduenisti? Terent. Eunuc. 4. 4. 30. -uenit Chærea. PH. Fraterne? DO. ita. PH. quando? DO. hodie. PH. quàm dudum? DO. modò. Nonnulli Quamdudum iungunt, pen. prod.

Quàm extemplò, sic dicitur, ut Quàm mox, apud Plautum, Nunc dicito quàm extemplò hoc erit factum.

Quamlibet, pen. cor. pro Quantũlibet. Plin. lib. 36. ca. 22. 4. Faciliore multo natura finditur in quãlibet tenues crustas.

Quamlibet parum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 13.

Quàm mox, Interrogatiuũ cum uenustate. Plaut. Asin. 9. 43. Quàm mox mihi operam das? Item Bacchid. 17. 6. -quid fit? quàm mox nauigo

In Ephesum, ut aurum repetam? Terent. Eunuch. 4. 7. 18. Quàm mox irruimus.

Quàm mox, aliquando non interrogat, & significat Quàm citò, uel statim. Terent. Adelph. 5. 6. 1.

Hera ego hinc ad hos prouisam, quàm mox uirginem Accersant. Cice. pro Rosc. Comœd. 1. Expecto quàm mox Chærea hac oratione utatur.

Quamobrem] (τίνος ἕνεκα, ὅτῳ ὁ, ἡ,) Vnica dictio, quibusdam etiam tres, quamobrem: Interrogantis particula, et rationem alicuius rei petentis. Terent. And. 5. 2. 21. -sublimem hunc intrò rape, quantum potes.

DR. Quem? S. Dauom. D. quamobrem? Cic. 1. de Fin. 24. Quamobrem tandem, inquit, non satisfacit?

Quamobrem, interdũ nõ interrogat, atq; idem significat quod Quapropter, uel quam ob causam. Terent. And. 2. 3. 8. -dictum ac factum, inuenerit

Aliquam causam quamobrem eijciat oppidò. Ci. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 1. Multaq; mihi ueniebant in mentem, quamobrem istum laborem tibi etiam honori putarem fore. Idem pro Cecinna 69. Deinde nihil rationis affers quamobrem, si libertus adimi nullo modo posßit, ciuitas posßit.

Quamobrem ut maxima de re æquo animo deliberanti, ita mihi des consilium uelim. Cic. Attico lib. 8. 14. 7. 11.

Verum illud est quamobrem hæc commemorarim, quòd existimare uos uolo, &c. Cic. 6. Verr. 119.

Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, utar, &c. Cic. Curioni lib. 2. 3. 4.

Quamobrem quanquam in uno prælio omnis fortuna Reip. disceptat, &c. tamen ipsa fama, &c. Cic. Planco lib. 10. 1.

Quas ob res. Cic. 3. Philip. 150. Lucretius lib. 1. 32.

Quas ob res ubi uiderimus nil posse creari

De nihilo, &c.

Quàm penè tua nie perdidit proteruitas. Hoc est, quàm parũ abfuit quin, &c. Terent. Heaut. 4. 6. 10.

Quàm plures, A nonnullis negatur esse Latinum: aliis contrà, probantibus id ex locis sequentibus: quod an sit æquum, docti uiderint. Plaut. Stich. 4. 44. Sed curiosi sunt hic quàm plures mali. Idem Casin. Quàm plura sunt mihi quæ uelim. Gellius lib. 1. cap. 7. Videbatur quàm pluribus. Cæsar lib. 1. de bello Ciuili 190. Hæ permanserunt aquæ dies quàm plures. Cic. lib. 9. Tus. Abacosq; quàm plures ornauit argẽto, atroq;.

Quamplurimo uendere. Cic. 5. Verr. 35.

Quamplurimus. Cato de Re rust. Quamplurimã braßicã ederit, tam citißimum sanus fiet. Illiterati dicunt, Quanto plus, auu quanto magis ederis, ex braßica, tanto citius sanus fies.

Quàm pridem, Quanto tempore antè, Interrogantis particula. Terent. Eunuch. 3. 3. 11. Vbi friget, huc enasit, quàm pridem pater

Mihi & mater mortui essent. dico, iamdiu. Ci. pro Q. Ros. 4. Illud uerò quod ad rem uehementer pertinet, quæro, quàm pridem hoc nomen Fanni, in aduersaria retulisti? Nõnulli iungunt quampridem, pen. prod.

Quamprimum

Quamprimum] pen. produc. una dictio, Valde citò. Terent. Adelph. 2. 4. 18.
-obsecro hercle hominem istum impurissimum
Quamprimum absolutote. Cic. Cælio lib. 3. 18. 5. Gratissimum mihi feceris, si ad me in Ciliciam quamprimũ ueneris.
Perferre literas ad aliquem quamprimum. Cicero Curioni libro 2. 5. 2.

Quandiu] Aduerbium temporis, (ὅσον χρόνον, εἰς ὅσον, ἕως, ἄχρις ἄν, ἄχρι οὗ, μέχρι πόσου,) Quanto tempore. Cic. 7. Ver. 88. Homo quandiu uixit, domui suæ, non solùm post mortem tota Sicilia clarus & nobilis.
Tandiu, quandiu. Cic. Attico lib. 9. 17 2. 3. Ego tandiu requiescо, quandiu ad te scribo.
Quandiu, interrogatiuè. Cic. in Somnio Scip. 23. Ipsi autem qui de uobis loquuntur, quandiu loquentur? Vetus exemplar, Quàm loquentur diu? Idem pro Ros. Amer. 54. Hæc tu Eruci tot & tanta si nactus esses in reo, quandiu diceres? quo te modo iactares?

Quando] Aduerbiũ temporis, (ὅτε, πότε, ὁπότε, ἡνίκα, πηνίκα,) significat Quo tempore: & acuitur in prima.
Vtinã tunc essem natus, quando Romani, &c. nõ essem passus, &c. Cic. 2. Off. 111.
Interrogatiuè aliquando ponitur. Terent. Heaut. 2. 2. 9. Iã aderunt. CLIN. quando istuc erit? Cic. in Pisonem 39. Quando hoc bellum aut hic ordo, aut populus susceperat?
Infinitè aliquando. Cic. ad Varronem, lib. 9. 1. 1. Ex his literis quas Atticus à te missas mihi legit, quid ageres, & ubi esses, cognoui, quando autem te uisuri essemus, nihil sanè ex eisdẽ literis potui suspicari.
Quandò, pro Siquidem, uel quoniam positum, coniunctio est causalis, habetq; accentum in ultima. Virgil. 1. Aeneid. 54.
-quãdò hæc te cura remordet. Terẽt. Adel. 5. 3. 16. Quãdò ego tuũ non curo, ne cura meũ. Idẽ Eun. 1. 2. 116. Meus fac sis postremò animus, quandò ego sum tuus. Liu. 4. bell. Maced. 135. Bene uertat, inquit, obsideamus Lacedæmonem, quandò ita placet. Cic. Planco lib. 10. 12. 15. Quam quandò complexus es & tenes.
Quando genitum, Id est Quando, absolutè, ea forma qua Vbi locorum, & Nusquã gentiũ. Plaut. Amph. 15. 60. -quis te misit Furcifer? S. qui me rogat. A. quando gentium? S. dudum.

Quandocunq;] Aduerb. (ὁποτεδήμ,) Id est Quocunq; tempore. Colum. lib. 2. cap. 10. 13. Quandocunq; in usus prompserimus, integram lentem reperiemus. Plin. lib. 29. cap. 1. 14. Quandocunq; ista gens suas literas dabit, omnia corrumpet. De Græcis.

Quandoq;] Aduerbium temporis, (ἐνίοτε,) Aliquo tempore. Horat. in Arte 73.
-quandoq; bonus dormiat Homerus. Cic. Leptæ lib. 6. 19. 5. Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum, quoad ille quandoq; ueniat.

Quandoquidem] pen. corr. (ὅπως, ὁπηνίκα, ἐπειδήπερ,) Coniunctio causalis, pro Siquidem, uel quoniam. Teren. Heyra 3. 5. 42.
Illiq; exopto, ut reliquam uitam exigat
Cum eo uiro, me qui sit fortunatior:
Quandoquidem illã à me distrahit necessitas. Idem Heaut. 5. 5. 20. Cic. 4. Verr. 6. Vrbes ac sedes suas relinquerent, quãdoquidem iam antè istius iniurijs exagitati reliquissent.
Quandoquidem tu istos oratores, inquit, tantopere laudas, uellem, &c. Cic. de Claris Orat. 84.
Quandoquidem honestum ipsa uirtus est. Cice. 5. de Fin. 118.
Dicite, quandoquidem in molli consedimus herba. Virgil. 4. eclog. 11.

Quandoquidem, Quia. Terent. And. 3. 2. 7. Deos quæso, ut sit superstes: quandoquidem ipse est ingenio bono. Cic. 2. Philipp. 100. Quandoquidem hæ quondam arationes Campani & leontini in Populi Rom. patrimonio glandiferæ et fructuosæ ferebantur.

Quanquam] (καίτοι, καίπερ,) Coniunctio causalis idem significans quod Tametsi. Virg. 2. Aeneid. 3. Quanquam animus meminisse horret. Terent. Adel. 2. 1. 51. Id quoq; possum ferre, si modo reddat, quanquam iniurium est.
Quanquam particulam aliquando subsequitur alia particula Tamen, & eleganter. Terent. Heaut. 1. 1. 1.
Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum est,
Inde adeò quòd agrum in proximo hic mercatus es, &c.
Tamen uel uirtus tua, &c. Cic. in Partit. 70. Quanquam uterq; tamen. Et 1. Off. 13. Ea quanquam pertinent ad finẽ bonorum, tamen id minus apparet. Virg. 2. Aeneid. 107.
Quanquam, ueruntamen. Terent. Eun. 1. 2. 92.
Quanquam illam cupio abducere, atq; hac re arbitror
Id fieri posse maximè, ueruntamen
Potius quàm te inimicum habeam, faciam ut iusseris.
Quanquam, cum interrogatione, & sine interrogatione, uenustatem quandam habet corrigentis seipsum. Cic. 2. de Orat. 107. Quamobrem hoc uos doceo, Sulpiti, &c. quanquam te quidem quid hoc doceam? qui, &c. Idem 3. de Natura deor. 55. quanquam quem potissimum Herculem colamus, scire sanè uelim.
In integro res nobis erit, quanquam qui cum loquor? &c. Cic. Cassio lib. 15. 16. 7.
Quanquam, subiunctiuo additum. Cic. 2. de Orat. 1. Quanquã ita se rem habere arbitrarentur. Idem 1. de Orat. 11. Quanquam uis oratoris, professioq; ipsa bene dicendi hoc suscipere ac polliceri uideatur. Alij legunt uidetur.

Quantus] quanta, quantum, (ὅσος, πόσος, ἡλίκος,) Modò relatiuum, modò indefinitum, modò interrogatiuum est, referturq; ad numerum & pondus & mensuram, inquit Sipontinus. Terent. Heaut. 2. 3. 9. Væ misero mihi quanta de spe decidi. Idem Eunuch. 5. 4. 3. Quantam, et quàm ueram laudem capiet. Cic. pro Sylla 57. Quantas audacias, quàm incredibiles furores. Et 1. Tusc. 136. Is propagatione uitæ, quot, quantas, quàm incredibiles hausit calamitates?
Quanta pecunia. Cic. pro Sestio 18. ab eo prouincias acciperẽt quas ipsi uellent: exercitum & pecuniam quantam uellent. Idem pro Cluentio 70. quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac summa sua, non modo quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat.
Quanti interest, Aphricanus in L. Qui usumfructum. Parag. ultimo. ff. De usufructu, & quemadmodum, Quanti legata rij interfit moram factam non esse.
Quanti & quàm multi mortales. Sallust. ad Cæsarem de Rep. ordinanda.
Quantis animis ierit in Quintium Lucullus. Sallust. in oratione Marci Trib. pleb. ad plebem.
Quantus homo in dicendo. Cic. 3. de Ora. 28. Qualis oratoris et quanti hominis in dicendo putas esse historiam scribere?
Parit oua quanta anseres. Plinius libro 8. capite 25. 1. De crocodilo.
Quanta potest maxima. Suetonius in Nerone cap. 7. Cic. de Amicit. 64. Nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumq; distantia.
Heus heus, quanta hæc mea paupertas est, tamen
Adhuc curani unum hoc quidem, ut mihi esset fides. Terentius Phorm. 5. 8. 10.
Quanta mea sapientia. Plaut. Stich. 3. 62.
Tantus et quantus. Cic. ad Atticum lib. 7. 121. 4. Videre mihi uideor

Digitized by Google

uideor tantam dimicationem, &c. quanta nunquam fuit. Idem ad Brutum, 3.3. Nam tantæ multitudinis, quantam capit urbs nostra, concursus est ad me factus.

Quantum Tam. Liu. 9. ab Vrbe, Profecto Qu. Fabij trans Ciminiam syluam quantum Romæ terrorem fecerat, tam letã famam in Samnium ad hostes tulerat.

Quanti, genitiuus, uerbis pretij solet addi. Terentius Eunucho 5.6.14. Emit? peri hercle. quanti? P. uiginti minis. Idem Adelph. 5.9.20. Ob eam rem? D. ob eam. postremò à me argentum, quanti est sumito. Id est, quanto pretio uallet, inquit Donatus. Cic. 4. Acad. 215. Quanti libertas ista æstimanda est, non mihi necesse esse quod tibi est?

Pluris Senatus æstimasset quàm quanti esset annona. Cicero 5. Verr. 165.

Quanti conductum, erit aut locatum. Cato cap. 144.2.

Sed quanti quanti: bene emitur quod necesse est. Cicero Attico libro 12.243.4.

Quanti est negotij? ironicè, pro Minimi est negotij. Plaut. Tricul. 11.29.

Quanti est sapere. Terent. Eunuch. 4.7.21.

Quanti est ad famam. Cic. pro Muræna 36.

Quanti fuerit. Plaut. Capt. 4.42.

Ego postquam gnatus tuus potitus est hostium
Expertus quanti fuerit, nunc desydero.

Quanti penderes illũ nunquã ostendisti. Ter. Heaut. 1.1.103.

Quanti sit homo. Cic. Qu. frat. lib. 1.2.23. Noli spectare quanti homo sit: parui enim pretij est qui iam nihil sit.

Quanti faciam, quanti sim apud: Pro Quanto in pretio & æstimatione. Cic. Cælio li. 2.15.15. An dubitas, quum scias quãti cùm illum, tum uerò Tullium meam faciam? Idem Trebatio lib. 7.20.1. Vide quanti apud me sis.

Quanti ueheret, interrogaui. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Quanti dimiserit. Cic. 7. Ver. 88. In qua docet, quot à ciuitate sua nautas acceperit, quot, et quanti quenq; dimiserit. Id est quanta pecunia accepta.

Quantum, Aduerbium temporis uel quantitatis.

Quantum] tantum. Quintil. in Procem. lib. 4. 4. Vt quantum nobis expectationis adiecit, tantum ingenij aspiret.

Et quãtũ uertice ad auras Aetherias, tantũ, &c. Virg. 4. Aen.

Quantũ animis erroris ineſt? Ouid. 2. Fast. 158. (89.

Quantum peditum. Tacit. lib. 20. Idem in uita Agricolæ, Quãtum enim transisse militum, si sese Britanni numerent?

Quantum, subintellecto Tantum. Terent. Phorm. 1.2.3.

-accipe, hem
Lectum est, conueniet numerus quãtum debui. Et. And. 3.2.4.
Quod iussi ei dare bibere, & quantum imperaui, Date.

Quantum ad porticus. Plin. epist. 216. Quantum ad porticus, nihil interim occurrit quod uideatur istinc esse repetendũ. Hoc est, Quod autem attinet ad porticus.

Quantum attinet ad antiquos nostros, ante, &c. Varro 1. de Re rust. cap. 10.2.

Quantum est adhibere hominem amicũ, ubi quid geras? Plaut. Perſ. 16.46. Hoc est quàm confert & præstat.

Quantum, Quàm multum. Plaut. Amph. 4.200.

Nescio quantum tu familiaris sis, nisi actutũ hinc abis, &c.

Quantum assequi potui. Cic. pro Cluentio 39.

Quantum hunc audiui facere uerborum. Plaut. Mil. 9.13.

Quantum coniectura auguramur. Cic. ad Attic. lib. 2.24.2.

Quantum ego opinione auguror. Cic pro Muræna 59.

Quantum existimare possum: Cicero pro Roscio Amerino, 21.

Quantum ego intelligere possum. Terent. Heaut. 5.2.31. Cic. Appio lib. 3. 8. 1. Etsi, quantum ex literis tuis intelligere potui, uidebam te hanc epistolam, quum ad urbem esses, esse lecturum.

Quantum illa ætas capit. Quintil. lib. 2. cap. 4.13.

Quantum ex ipsa re coniecturã facio. Terent. Heaut. 2.3.25.

Quantum è uultu eius intelligo. Cic. 3. de Legib. 54.

Quantum intelligo. Terent. And. 4.5.17. Ibidem 1.3.2.

Enimuero Daue, nihil loci est segnitiæ, neq; socordiæ,
Quantum intellexi modò senis sententiam de nuptijs.

Quantum ego sentio. Cic. 4. Acad. 253.

Quantum suspicor. Terent. Eunuch. 1.2.62.

Quantum ex tuto poterat. Liuius 6. bel. Pun. 190. Dasius Annibali amicus, Blactius, quantum ex tuto poterat, rem Romanam fouebat.

Quantum proximè coniectura potest. Liuius 5. bel. Pun. 126. Simul altitudinem muri, quantũ proximè coniectura poterat, permensus.

Quantum ego illum uidi, nonnihil timeo misera. Terent. Eun. 4.1.1. Id est, Quantum intelligere potui ex illius gestibus.

Quantum in me erit. Cicero ad Qu. fratrem lib. 1.1.54. Neq; te patiar (quantum in me erit) cum exceptione laudari. Idẽ pro Archia 1. Huic profectò ipsi, quantum est situm in nobis, & opem & salutem ferre debemus. Id est, Quantum per nos fieri potest. Sæpius tamẽ per eclipsin dicimus, Quãtum in me est.

Quantum importunitatis habent. Velut per parẽthesin dictũ. Sallustius in Iugurtha, Nam & illos, quantum importunitatis habent, parum est impune malè fecisse, nisi deinde faciundi licentia eripiatur.

Quantum, pro Sicut. Suet. in Vesp. cap. 4. Id de Imperatore Romano, quantum euentu postea prædictum patuit, Iudæi ad se trahentes rebellarunt.

Quantum potest, Id est Celerrimè, ut ait Donatus. Terentius Eunucho 5.1.20.

Comprehendi iube quantum potest. Idem Phorm. 5.8.3.
Quantum potest, nunc conueniendus Phormio est,
Priusquam, &c.

Quantum potero. Plautus Aul. 5.41. Terent. Phor. 4.3.69.

Quantum potes me certiorem inquit face. Ci. 2. de Fin. 65.

Quantum enim potero minuam contentiones.

Quantum maximum potuit. Plin. epist. 65. b. Dedit enim mihi quantum maximum potuit, daturus amplius si potuisset.

Quantum plurimum. Colum. lib. 12. cap. 21. Exploratum habeat quantum plurimum salsæ aquæ unum quod fecerit, sine offensa gustus pati possit.

Quantum queo. Terent. Eun. 5.2.5.

-ubi uidi, ego me in pedes, quantum queo,
In angiportum quoddam desertum. Deest in hoc loquendi genere, citò, aut uelociter: ut sit, Quantum citò queo. Sic. declarandum, Quãtum possum, & quantũ potes. Terẽt. And. 5.2.20. Sublimem hunc intrò rape, quantum potes. Id est, quàm citò poteris, quasi dicas, celerrimè. Ibidem. 3.3.46.

Quantò] Aduerbium, (ὁσῳ,) comparatiuo iungitur, cui; respondet Tanto. Terent. Heaut. 3.1.15. & quanto diutius Abest, magis cupio tanto, & magis desydero. Idem Eun. 5.9.23. Perij, quanto minus spei est, tanto magis amo.

Quanto magis. Virg. 4. Georg. 83.

Sed quanto ille magis formas se uertet in omnes,
Tanto, &c.

Quanto absq; particula Tanto. Terent. Eunuc 4.5.4.

-uah quanto nunc formosior
Videre mihi, quàm dudum? Ibidem 3.3.1.
Profectò quanto magis magisq; cogito,
Nimirum dabit hæc Thais mihi magnum malum. Cicero 1. Acad. 16. Quanto magis philosophi delectabunt, si ut illi Aeschylum, &c.

Digitized by Google

Quanto plus delectationis habiturus est, quàm ex illis inerudi tis uoluptatibus. Quintil. lib. 1. cap. 12. 13.

Quantopere, pen. cor. Aduerbium, (εἰς ὅσον,) pro Quàm ualde. Cice. 3. Tuscul. 10. Quanquam de uniuersa philosophia quantopere expetenda esset et colenda, satis, ut arbitror, dictum est in Hortensio.

Neq; enim tantopere desiderabam, &c. quantopere delector, &c. Cic. 1. de Orat. 79.

Dici enim non potest quantopere gaudeant. Cicero Attico libro 14. 304. 3.

Quantusquantus] Adiectiuum, (ὁποσοσοῦν,) Id est Quantuscunq;. Terent. Adel. 3. 3. 40. Tu quantusquantus, nihil nisi sapientia es. Hoc est, Totus sapientia es.

Quantuscunq;] Aliud adiectiuum, Idem, (ὁπηλικοσοῦν,) Id est, Quàm magnus est, uel tantus quantus est. Cicero pro Corn. Balbo 45. Quæ neq; inuidiosa est, & quantacunq; est, eiusmodi est, ut conseruata magis, quàm corrupta esse uideatur. Idem 2. de Orat. 67. Atq; ego is qui sum, quantuscunq; sum.

Quantumcunq;] Aduerbium, (ὁπωσοσοῦν,) Tantum quantum. Cic. 3. de Fin. 54. Nec rursus in malis, quantumcunq; eo addideris, in suo genere manebit. Ibidem li. 1. 17. Quantumcunq; posim.

Quantuslibet] pen. cor. Idem: uel significat Vnum quantũ tibi capere licet, non omne, ut Quantumlibet spatium, non omnem quãtitatem spatij, sed unam quam tibi capere libet. Plin. lib. 20. cap. 6. 11. Suppurationes quantaslibet sanat, fractæ incoctum fabæ, atq; ita in cibo sumptum. Idem lib. 8. cap. 16. 10.

Seruus erat quidam quantolibet ordine dignus. Ouidius 6. Fast. 134.

Quantusuis] Adiectiuum. (ὁπόσος βούλῃ,) Idem Liu. 6. bel. Pun. 221. Tum sitam super portum satis amplum quantauis classi. De Carthagine.

Sed tamen esto iam quantouis oris honore. Lucret. lib. 4. 236.

Quantiuis] pretij homo. Donatus, Ad magnitudinem refertur Quantiuis non ad paruitatẽ pretij. Plau. Persa. 16. 73. Nomen atq; omen quãtiuis est pretij. Teren. And. 5. 2. 15. Quum faciem uideas, uidetur esse quantiuis pretij.

Quantumuis] Aduerbiũ. (ὁπόσον βούλῃ,) Plaut. Mil. 5. 98. Quantumuis prolationum, dum modò nunc prima uia Inducamus, uera ut esse credat quæ mentibimur.

Quantumuis rusticus. Horat. 2. epist. 2. 8.

Quantulus] pen. cor. Diminutiuum à Quantus. Cic. 4. Acad. 145. Quantulus nobis uidetur? De sole. Idem 2. de Legib. 76. Id autem quantulum est?

Misit coniecturi quantulum uisum est de argento. Cic. 2. de Diuinat. 199.

Etenim quantulum interest utrum in Maßici radices, an in Italiam alióue deducamini? Cic. 2. de Lege Agrar. 63.

Vt ne plus nos assequamur, quàm quantulum tu in dicendo assecutus es. Cic. 1. de Orat. 66.

Quantulum, pen. cor. Aduerbium. Cic. 5. Verr. 3. Nos qui iam & quid facere, & quantulum iudicare possemus, ostendimus. Ibidem 131. Horat. 2. Serm. saty. 3. 25.
Quantulum enim, summæ curtabit quisq; dierum.

Quantuluscunq;] Adiectiuum diminutiuum à Quantuscunq;, significat Quamminimum, uel Quàm parum tibi ni debitur, Colum. lib. 2. cap. 11. 6. Nam si nox inceßit, quantulocunq; humore, prius quàm obruatur, corrumpitur. Cic. ad Attic. lib. 6. 120. 3. Procura, quantulacunq; est, Preciatam hæreditatem. Idem 1. de Orat. 65. Sed de hac mea quãtulacunq; est facultate, quæritis. Martialis lib. 11. 15.
Nam terra est illi quantulacunq; grauis.

Pars ego sum census quantulacunq; tui. Ouidius 4. de Ponto eleg. 15. 3.

Inq; tuo iaceas quantulacunq; toro. Oui. 3. de Arte 53.

Quantulumcunq;] uidebitur. Cic. 4. Ver. 132.

Quantulumcunq; dicere. Cic. in Orat. 57.

Quantulum id cunq; est. Cic. 2. de Orat. 54.

Quantillus] Adiectiuum, diminutiuum à Quantulus. Plautus Capt. 4. 90.
Quantillum argenti mihi apud trapezitam siet. Idem Pseud. 20. 87.
Quantillo argenti te conduxit Pseudolus?

Quantillùm] Aduerbium. Plaut. Curcul. 3. 13.
Sitit hæc anus. PA. quantillùm sitit? PH. modica est cepit Quadrantal.

Quantitas] pen. cor. quantitatis, (ποσότης, πηλικότης,) Id quo quãtũ quid esse dicitur, aut iudicatur. Pli. li. 17. ca. 24. 4. Laborãt & fame & cruditate, q̃ fiũt humoris quãtitate.

Quanuis] (εἰ καὶ,) Coniunctio aduersatiua. Cic. Attico lib. 12. 25. 2. 4. Quanuis prudens ad cogitandum sis, sicut es: tamen nisi magnæ curæ tibi esset, ut ego cõsequerer id quod magnopere uellem, &c. Quintil. lib. 9. cap. 4. Quanuis enim iuncta sit, tamen soluta uideri debet oratio.

Etsi quanuis non fueris suasor & impulsor profectionis meæ, approbator certè fuisti. Cic. Attic. lib. 16. 33 4. 3.

Quanuis licet. Cic. 3. de Legib. 35. At duo Gracchi fuerunt. & præter eos, quanuis enumeres multos licet, quum deni creãtur, nullos in omnia memoria reperies, &c.

Quãuis ille fœlix sit, sicut est, tamẽ, &c. Ci. pro Ros. Amer. 13.

Quanuis, pro Quantumuis. Cic. ad Cælium lib. 1. 15. 6. Quanuis paruis Italiæ latebris contentus essem. Idem pro Rosc. Amer. 26. Quasi uerò mihi difficile sit, quanuis multos nominatim proferre.

Quanuis increpitent socij. Virg. 3. Aeneid. 91.

Quanuis calidè facere. Cic. 4. Verr. 93. Inuestigare, adire, appellare, corrumpere, quiduis facere in eiusmodi rebus, quãuis callidè: quanuis audacter, quanuis impudenter.

Quapropter] (διὰ τί,) Aduerbium interrogandi, responsionem quærens cur quid ita factũ sit. Terẽ. And. 1, 1. 136.
-magis id adeò, mihi ut incommodet,
Quàm ut obsequatur gnato. SO. quapropter? SI. rogas? Idem Heaut. 1. 2. 14. -caue faxis, non est opus pater.
CH. Quapropter? CL. quia, &c.

Sed quid est quapropter nobis malum minitemini? Plautus Bacchidibus.

Quapropter, (τινὸς ἕνεκα,) Infinitè positum. Plaut. Pseud. 7. 83. -animum aduorte nunc iam
Quapropter expertam amoris gnati te habuerim.

Quapropter, (ἀνθ' ὅτου,) Quamobrem. Terẽ. Adel. 3. 2. 44.
-non est utile hunc illi dari:
Quapropter quoquo pacto celato est opus. Ci. 4. Ver. 126.
Quapropter nihil est quod metuas nequid mecum fingam.

Quaqua] Aduerbium. (ὁπωσπερ ἂν,) Plautus Epid. 14. 9.
Quaqua tangit, omne amburit. Hoc est quancunque partem attingit.

Quaqua uersus, uel quaqua uersum, Idem, Per quencũq; locũ. Cæsar in Comment. Legatos quaqua uersum dimittere.

Quaq; uersus. Cic. 9. Philip. 267. Circumq; eam statuam locũ gladiatoribus, ludisq; liberos, posterosq; eius, quaque uersus pedes quinq; habere. Legitur & quaqua.

Quare] (τίνος ἕνεκα,) Aduerbium interrogandi, notam significationem habens. Terent. And. 5. 4. 6.
-itáne huc paratus aduenis: CH. quare? S. rogas? Cic. 1. de Orat. 36. Nanq; illud quare Scæuola negasti?

Quare, Infinitè positum. Cicero pro Lege Manilia 34. Quare quum

re quum & bellum neceſſarium ſit, ut negligi nõ poſſit. Cn. Magnus ad Domitium, in Epiſt ad Atticum lib. 8. 16. 2. Miror quid cauſæ fuerit quare conſilium mutaris. Cic. pro Roſc. Amer. 23.

Quare, in principio orationis, pro Quamobrẽ. Cic. pro Quintio, 6. Quare quòd ſocium tibi eum uelles adiungere, nihil erat. Idem Seruilio lib. 13. 72. 3. Quare ſic tibi eum commendo, ut, &c.

Quare agite ô tectis iuuenes ſuccedite noſtris. Virgilius 1. Aeneid. 127.

Quare pro Vt. Plancus ad Ciceronem lib. 10. 21. 1. Omnia feci quare Lepido coniuncto ad Remp. defendendam minore ſolicitudine ueſtra perditis reſiſterem.

Quartus] (τέταρτος,) Adiectiuum numerale, proximum à tertio ſignificans. Liu. 4. bel. Pun. 208. Eosq; ubi quartæ uigiliæ ſignum cecinisſet, ad eum locum ſcalas iußit ferre.

Quartus pater, pro Abauo. Virg. 10. Aene. 124. Pilumnusq; illi quartus pater.

Hora quarta. Virg. 3. Georg. 66.

Quartùm] Aduerb. (τέταρτον,) pro quartò. ut Quartùm Conſul. Liu. 3. ab Vrbe 282. T. Quintio quartùm Conſule.

Quartò] Similiter aduerbium, Quartò Conſul, & Quartùm Conſul inter ſe differũt. nam Quartò, locum deſignat, & tres antè factos. Quartùm uerò ſignificat tempus, et ter antè factum. Sipontinus, ex Gellio lib. 10. cap. 1.

Quartusdecimus] pen. corr. (τεσσαρεσκαιδέκατος,) Adiectiuum: ut Quartadecima luna. Plin. lib. 2. cap. 59. 2.

Quartadecimani] (τεσσαρεσκαιδεκατάιοι,) paulũ dubi tauerãt. Tacit. li. 1. Hoc eſt quartæ decimæ legionis milites.

Quartanus] pen. prod. (τεταρταῖος,) Aliud adiectiuũ. ut Quartana febris, quæ quarto quoq; die nouam acceßionẽ habet & ingraueſcit ac ſæuit. Cic. ad Tironem li. 16. 10. 1. Sed quum in quartanã conuerſa uis eſt morbi (ſic enim ſcribit Curius) ſpero te diligentia adhibita etiam firmiorem fore. Idem Attico li. 8. 150. 3. Modò enim audiui quartanam à te diſceßiſſe. Et 3. de Nat. deor. 33. Vide, quæſo, ſi omnis motus, omniaq; quæ certis temporibus ordinem ſuum conſeruant, diuina dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas diuinas eſſe dicendum ſit, quarum reuerſione & motu quid poteſt eſſe conſtantius?

Febri quartana liberari. Plin. lib. 7. cap. 50. 2.

Quartanas excutere, hoc eſt ſanare, uel iugulare quod quidã dicunt. Plin. lib. 20. cap. 6. 10.

Frigida quartana. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 58.

Quartani, Quartæ legionis milites. Tacit. lib. 20. Dein mutati in pœnitentiam primani, quartaniq;, & duodeuiceſimani Vocilam ſequuntur.

Quartarius] quartarij, Quartarium apud Catonem ſic cõgij quartam partem ſignificare exiſtimo, ut tertiarium tertiam, & ſextarium ſextam: Amurcæ (inquit ille cap. 95.) in uas æneum indito congios duos: poſtea igne leui coquito: rudicula agitato crebrò, uſq; adeo dum fiat tam craſſum q̃ mel. Poſtea ſumito bituminis tertiarium, & ſulphuris quartarium: conterito in mortario per ſe utrunq;. Colum. libro 12. ca. 5. 1. In ſextarios duodequinquaginta fermenti librã ſicci aridæ pondo quadrantem, ſalis ſextarium: hæc ſubterito, & ſubtrita cum quartario mellis aceto diluito. Quartarium autem dicimus, non quartam partem alicuius maioris menſuræ, ſed uas quod quatuor menſuras caperet: ſic tertiarium, quod tres. Hæc Budæus. Liu. 5. ab Vrbe 210. Cui uniuerſi ſelibras farris, & quartarios uini ad ædes eius, quæ in arce erant, contulerunt.

Quartarius, inquit Perottus, Nullio mercenario, quòd quartã tam partem quæſtus accipiat.

Quaſi] (κἄχωρ, ὡσεὶ, ὡσεί, οἱονεὶ, μονονυχί,) Aduerbium ſimilitudinis, ſignificat ita ut Plautus Stich. 9. 33.

Fuit olim, quaſi ego ſum, ſenex, & ei filiæ duæ erant,
Quaſi nunc meæ ſunt: eæ erant duobus nuptæ fratribus,
Quaſi nunc ſunt meæ uobis. Cic. 4. Ver. 135. Repentè aſpicimus lituras eiuſmodi, quaſi quædam uulnera tabularum recentia. Idem 4. Acad. 75. Sed prius poteſtis totius eorum rationis quaſi fundamenta cognoſcere. Terent. Adelph. 4. 7. 21. Ita uita eſt hominum quaſi quum ludas teſſeris. Vbi Donatus, Rectum erat, ſi diceret, Ita uita eſt hominum quemadmodum teſſeris ludere, aut quemadmodum ludus eſt teſſerarum.

Quaſi, ſimulationem dicit. Teren. And. 3. 2. 19. Quid credas? quaſi non tibi renuntiata ſint hæc ſic fore. Idem Adelph. 3. 1. 3. Iam nunc times, quaſi nunquam adfueris, nunquam tute pepereris? Cic. 2. de Fin. 11. Quaſi me pudeat inquit, iſtorum, aut non poßim quemadmodum ea dicantur oſtendere. Idem 7. Verr. 101. Quaſi ego excitare filium eius ab inferis poſſem.

Quaſi tu dicas me te uelle argento circunducere. Id eſt Verba tua eò tendunt, ut dicas, &c. Plaut. Pſeud. 9. 41.

Quaſi uerò. Terẽ. Eun. 4. 4. 18. Tace obſecro: quaſi uerò parum interſiet. Cic. Appio Pulchro lib. 3. 7. 5. Non poteram (credo) ante hyemem: ſic enim ſcribis: quaſi uerò ad cognoſcendum ego ad illos, non illi ad me uenire debuerint. Idem 3. Verr. 24.

Quaſi uti. Plaut. Merc. 3. 90. Qui olim à puero paruulo mihi pædagogus fuerat, quaſi uti mihi foret cuſtos.

Quaſi, pro Penè uel ferè. Cic. 4. Acad. 145. Quantulus nobis uidetur? mihi quidẽ quaſi pedalis. De ſole loquitur. Teren. Heaut. Quaſi talenta ad quindecim cogi. Ci. 4 Acad. 75.

Quaſi, ità. Cicer. pro Quintio 5. Qui quaſi ſua res, aut bonos agatur, ita diligenter Sex. Nœuij ſtudio & cupiditati morem gerunt.

Quaſsillus] Vide Quallus.

Quaſſo] quaſſas, Quatefacio, Vide Quatio.

Quatenus] pen. cor. (ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον,) Coniunctio, ſignificat Quantum, ſiue ad quem finẽ. Cic. de Amicit. 34. Quamobrem id primum uideamus, ſi placet, quatenus amor in amicitia progredi debeat. Idem 1. Tuſ. 173. Magna culpa Pelopus, qui non erudieris filium, nec docuerit quatenus eſſet quodq; curandum. Et 2. de Orat. 143. Itaq; ſoli qui memoria uigent, ſciunt quid & quatenus, & quomodo dicturi ſunt. Idem ad Lentulum lib. 1. 2. 4. Poſtulatum eſt ut Bibuli ſententia diuideretur: quatenus de religione dicebat, Bibulo aſſenſum eſt. Liuius ab Vrbe condita, Italiæ, niſi quatenus uallum caſtrorũ cingit, nihil relinqueretis Pœno.

Quatenus, pro Quoniam, uel quandoquidem. Plin. epiſt. 5. 1. lib. 3. ad Caninium Rufum, Et quatenus nobis denegatur diu uiuere, relinquamus aliquid quo nos uixiſſe teſtemur. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 26. Confirmauitq; pro concione apud Prætorianos, quatenus ſibi matrimonia malè cederẽt: permanſurum ſe in cælibatu. Quintilianus libro 6. cap. 3. Propris tamen uis nominis, & exprimenda natura eſt, quatenus appellatione ipſa non ſatis ſignificari uidetur. Feſtus, Quatenus ſignificat Qua fine, ut Hactenus, Hac fine. At Quatinus, Quoniam. Sed antiqui quatenos dicebant: ut Scipio Africanus in ea oratione quam ſcribit poſtquam ex Africa redijt, Vt negotium natum erat quatenos caſtra noſtra ita munita erant, ut poſſes partem exercitus abducere. Ex his Feſti uerbis, uidetur Quatinus pro quoniam, per i, tertiam uocalem ſcribendum: & ita obſeruari uideo à doctis. Vallã, de Quandoquidem pro Quoniam loquens: Eiuſdem ſignificati eſt quatinus, apud ſeculum duntaxat

Quintiliani. Nam Cicero dixit Quatenus ſolummodo pro Inquãtũ, ſicut Eatenus pro Intãtũ. Seculũ aũt Quintiliani, à Liuio, Virgilio, Horatio exordior: quorũ ultimus 2. Sermonum ſaty. 4. 12. ſic ait, Quatinus ima petit uoluẽs aliena ui tellus. Quo modo hic ſcripſerit Valla non eſt certum, quum pro uoluntate chalcographi ſcribatur, locus iſte ſicut & alij multi.

Quater] (τετράκις,) Aduerbium numerale. Plaut. Pſeud. 5. 110. Vtrum uis, uel quater quinis mimis. Col. li. 5. ca. 2. 13.

Quater, pro Sæpius. Virg. 2. Aeneid. 46.

- quater ipſo in limine portæ
Subſtitit, atq; utero ſonitum quater arma dedere.

O terq; quaterq; beati. Virgil. 1. Aeneid. 20. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 6. O mihi fœlicem terq; quaterq; diem.

Quater decies, Quater & quadragies, &c. Cic. 3. Verr. 70. Huic HS quater decies P. Tadio numerata Athenis teſtibus planum faciam. Plin. lib. 7. cap. 27. Sit proprium Catonis quater & quadragies cauſam dixiſſe.

Quaternus] Adiectiuum, (τέσσαρες,) Id eſt quater in numero: ut quaterni denarij. Cic. pro Fonteio 8. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 18. Sæpe tribus lectis uideas cœnare quaternos.

Quaternis diebus latent, Id eſt quatuor. Plin. lib. 8. cap. 36. 1.

Quaternûm iugerum balenæ, priſtes ducenûm cubitorum. Plin. lib. 9. cap. 3. 1.

Quaternorum pedum latitudine. Plin. lib. 8. ca. 45. 1.

Quaternûm pedum ſpatia. Colum. lib. 5. cap. 5. 2.

Geus illi triplex, populi ſub gente quaterni. Virg. 10. Aen. 41

Quaternarius] (τετρακτικὸς,) Aliud adiect. Numerus qui quater eſt. Plin. lib. 28. cap. 6. 7. Numerum quoq; quaternarium Demetrium condito uolumine prodidit, & quare quaterni cyathi, ſextariúue non eſſent.

Quaternarij ſcrobes. Colum. lib. 11. cap. 2. 20. Eorum (ſcilicet ſcrobium) quaternarij, hoc eſt quoquo uerſus pedum quatuor, ſi eſt commodum terrenum, XIIII ab uno fiunt.

Quaternio] quaternionis, m. g. (τετράδιον,) Quatuor chartarum, ſiue alterius cuiuſcunq; rei compoſitio ex quatuor. ut Quaternio quaterniones militum.

Quaterdeni] pen. prod. (τετρᾶκις δέκα,) Similiter adiect. ut Quaterdeni gradus. Ouid. 3. de Ponto eleg. 2. 10.

Anni quaterdeni, Quadraginta. Ouid. 7. Metam. 59.

Quatinus] pen. cor. Coniunctio, (ὅτι,) ſignificat Quoniam, uel quia, ut ait Feſtus. Iuuenalis Saty. 12. 11. Quatinus hic nõ ſunt nec uenales elephãti. Vide Quatenus pro Quoniã.

Quatinus, pro Vt. Macrobius lib. 2. Saturnal. cap. 5. Non ſemel præceperat ei pater, temperato tamen inter indulgentiam grauitatemq; ſermone, quatinus moderaretur profuſos cultus, perſpicuosq; comitatus.

Quatio] quatis, quaſſi, quaſſum, quatere, (ἐνέω, σαλεύω, σκαλεύω, σείω, σεύω, κλονέω, κρούω, τινάσσω, συφιλίζω,) Mouere, cũ uiolentia concutere. Liuius, Carthaginis mœnia nunc quatit uriete. Plin. epiſt. 147. b. Manibus catenas gerebat quatiebatq;. Virg. 9. Aen. 121. Aut raſtris terrã domat, aut quatit oppida bello. Plin. lib. 26. cap. 4. 2. Non ſatius fuit Aemylianũ Scipionem Carthaginis portas herba patefacere, quàm machinis clauſtra per tot annos quatere?

Quatere aliquem foras. Terent. Eunuch. 2. 3. 66.

Quati ægritudine quaſi tempeſtate. Cic. 3. Tuſc. 20.

Alas quatere magnis clangoribus. Virg. 3. Aeneid. 46.

Vaſtos quatit æger anhelitus artus. Virg. 5. Aeneid. 87.

Faces quatiunt ſplendidas comas. Catull. in Epithal. 56. 16.

Cymbala quatere. Virg. 4. Georg. 13. Tinitumq; cie, & matris quate cymbala circum.

Curſu quatere armenta. Virg. 3. Georg. 27.

Fundamenta quatere. Virg. 2. Aeneid. 122.

Neptunus muros, magnoq; emota tridenti
Fundamenta quatit, totamq; à ſedibus urbem Eruit.

Certam quatit improbus haſtam. Virg. 11. Aeneid. 154.

Nudos quatit ille lacertos. Ouid. 2. de Arte 13.

Horror frigidus membra quatit. Virg. 3. Aeneid. 6.

Aridaq; ora quatit. Virg. 5. Aeneid. 40.

Gemitu quatit pectora. Valer. 5. Argon. 62.

Pennas quatere. Ouid. 4. Metam. 136.

Riſu quatere aliquem. Horat. 2. epiſt. 2. 17.

Tedam quatere manu. Catull. in Epithal. Iuliæ 56. 8.

Terrore quatere populos. Senec. Herc. Oetæo 17. 3.

Tonitrua quatiuntur cærula cæli. Lucret. lib. 6. 20.

Quatiens] Participium: (σαλεύων,) ut
Tullaq; & eratam quatiens Tarpeia ſecurim. Virgil. 11. Aeneid. 132.

Quaſſus] (σεσᾰγώς,) Nomen ex participio, Ruptum. Plaut. Curcul. 8. 26.

Argutatio quaſſa lecti. Catull. ad Flauium 6. 2.

Membra quaſſa. Ouid. in Ibin 4.

Rates quaſſæ. Horat. 4. Carm. ode 8. 7.

Vox quaſſa. Curtius lib. 7.

Quaſſus] huius quaſſus, Verbale. (τινασμός,) Cic. 2. Tuſc. 37. Nam attrectatu & quaſſu ſæuum amplificatis dolorẽ. Ex Pacuuio.

Quatefacio] quatefacis, pen. cor. quatefeci, pen. prod. quatefactum, (τινάσσω,) quatefacere, Concutere & expellere. Cic. ad Brutum 10. 6. perrexi tamen, Romamq; perueni, nulloq; præſidio quatefeci Antonium.

Quaſſo] quaſſas, (διασαλεύω,) quaſſare, Frequẽtatiuum, Sæpe quatere. Plau. Merc. 12. 15. Triſtis incedit, pectus ardet, hæreo: quaſſat caput. Idem Epid. 9. 51.
Sed hic quis eſt, quem huc aduenientem conſpicor,
Suam qui undãtem chlamydem quaſſando facit? Idẽ Bacch. 5. 70. Subducunt lembum capitibus quaſſantibus.

Caput quaſſare. Valer. 1. Argon. 106.

Tußis frequens quaſſauit me. Catul. ad Fundum 41. 3.

Quaſſare, Rumpere. Virg. 1. Aeneid. 112. Quaſſatam uentis liceat ſubducere claſſem. Idem 4. Aeneid. 12. Quaſſateq; rates, & non tractabile cœlum. Plin. epiſt. 170. b. quaſſata atq; etiam decuſſa monumenta.

Quaſſatus] pen. prod. Participium. (διασαλευθείς,) Plin. li. 18. cap. 26. 6. Ante lucanis ferramenta acuere, manubria aptare, dolia quaſſata ſarcire. Legitur & quaſſa.

Homo quaſſatus tempora Lyæo. Silius lib. 7. 41.

Domus quaſſata. Ouid. 2. Triſt. 17.

Rates quaſſatæ. Virg. 4. Aeneid. 11.

Vaſa quaſſata. Lucret. lib. 3. 89.

Quaſſata Reſp. Afflicta, oppreſſa. Cic. pro Marcello 14.

Quaſſanda eſt, (διασειστέον,) iſta Pelius haſta manu. Ouid. 1. de Arte 140.

Quatriduum] quatridui, (τετραημερία,) Spatium quatuor dierum. Cic. 6. Verr. 6. Non ablata ex urbibus ſociorum quatridui cauſa per ſimulationem ædilitatis.

Quatriduũ per uaſtas ſolitudines abſumptũ eſt. Curtius li. 4.

Quatriduum fuit. Liu. 3. ab Vrbe 11. Sic finem iuſtitio, quod quatriduum fuit, reditus Quintij Conſulis in urbem fecit.

Quatridui nauigatio. Plin. lib. 6. cap. 22. 6.

Quatridui iter. Lentulus Senatui lib. 12. 15. 28.

Quatriduo, (τετραημερίᾳ,) ut Quatriduo ante. Cicero ad Brutum 3. 2. Triduo uerò aut quatriduo ante hanc rem pulcherrimam.

Quatriduo quo. Cicero pro Roſcio Amerino 63. Mors Sex Roſcij quatriduo quo is occiſus eſt, Chryſogono nuntiatur. Ibidem 11.

Digitized by Google

Quatriduo quo hæc gesta sunt.

Quatuor] uel quattuor, (τέσσαρα, τέσσαρες,) Nomen numerale indeclinabile.

En quatuor aras. Virg. 5. eclog. 13.

Quatuordecim] pen. cor. (δεκατέσσαρα,) Ex quatuor et decem compositum. Asinius Pollio ad Ciceronẽ lib. 10. 32. 4. Herennium Gallum histrionem summo ludorum die, annulo aureo donatum in quatuordecim sessum deduxit. Tot enim fecerat ordines equestris loci. Plin. lib. 8. cap. 36. 3. Præter quatuordecim dies. Sic lib. 2. cap. 14. 1. Intra quatuordecim partes solis, semper occultam esse. De luna.

Quatuordecies] Aduerbium: (τεσσαρεσκαιδεκάκις,) Apud Plin. lib. 3. cap. 7. 1. Quatuordecies centena.

Quatuoruiri] pen. cor. (οἱ τέσσαρες,) ut Triumuiri. Cic. in quadam epist. & in L. 2. de Origine iuris.

Quatuoruiratus] pen. prod. (τῶν τεσσάρων ἀρχὴ,) Ipsa quatuor uirorum dignitas. Asinius ad Ciceronem lib. 10. 32. 4. Quatuoruiratum sibi prorogauit.

QVE

Que] abscq; diphthongo, (τε,) coniunctio enclitica, & adiectio syllabica, quæ non nisi in compositione reperitur: & modò copulatiua est, ut Virg. 1. Aeneid. 1. Arma uirumq; cano. Et eclog. 10. 4.

Perq; niues alium, perq; horrida castra secuta est.

Causatiua, pro Quoniã. Cic. 1. Off. 34. Non nobis solũ nati sumus: ortusq; nostri partem patria uendicat, partem amici.

Expletiua, quando ornatus tantùm causa ponitur. Propertius lib. 3. eleg. 1. 6. Deiphobumq;, Helenumq; & Polydamantas in armis.

Que, pro Id est. Plautus, Rudis est, nescitq; quid expediat.

Que, Explanationem quandam præcedentium infert. Virg. 1. Aeneid. 7. -manet alta mente repostum

Iudicium Paridis, spretæq; iniuria formæ. Quasi, nempe iniuria spretæ formæ: uel, id est iniuria spretæ formæ. Grammatici epexegesim uocant.

Que coniunctio, duo membra coniungens. Cic. Curioni lib. 2. Sed tibi & gratulor: & ut sempiterni laudi sit iste Tribunatus, exopto: teq; hortor, ut omnia gubernes & moderere prudentia tua.

Que, pro Etiam. Apul. Idq; ei serio colloquenti non crederem. Id est, etiam serio loquenti.

Que, sæpè repetitum legitur apud Ciceronem 2. de Nat. deor. 221. Ex quo uidelicet quid, ex quibusq; rebus efficiatur: idq; ratione conſudimus: singulasq; res definimus, circunscripteq; complectimur.

Quéis] (οἷς,) Datiuus uel ablatiuus à quis. Cato Cap. 11. 2. Cola quas florem demant tria. Virg. 1. Aeneid. 20. Quas ante ora patrum Troiæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Vbi Seruius, Ab eo quod est à Qui, in bus mittit ab eo quod est à Quo, in is mittit. Sed à tertia declinatione in usu sunt datiuus & ablatiuus plurales. Valerius Probus (in quit Pierius) Queis iambum esse dicit, paßimq; datiuo & ablatiuo casu pro iambo accipi debere: atq; ita aliquot habent marmora.

Quemadmodum] pe. cor. (ὅσπερ, καθάπερ, ὁμ τρόπον,) Aduerbium similitudinis. Compositum ex quem, & ad, & modum: quæ tres particulæ in unum iunctæ, idem significãt quod Ad quem modum, uel ad eum modum quem, &c. Cic. de Amicit. 15. Pergratum mihi feceris, spero item Scæuolæ, si quemadmodum soles de cæteris rebus, quum ex te quæruntur, sic de amicitia disputaris quid sentias. Ibidem 51. Vt quemadmodũ in se quisq;, sic in amicũ sit animatus.

Quemadmodum, aliquando interrogatiuè ponitur, pro Quo pacto. Plaut. Persa. 2. 37.

- tu tibi me facere potis es

Sempiternum. S. quemadmodum? T. ut des mihi nummos sexcẽtos. Ci. 7. Ver. 54. Quemadmodũ est asseruatus?

Aliquando Nam interponitur, et dicitur Quemnam admodũ. Plaut. Bacchid. 4. 13.

Quì scire possim? C. nullus plus. P. Quemnam admodũ?

Quemadmodum, positum ubi usitatius poni consueuit Vt. Cicero ad Terentiam lib. 14. 2. 4. Nam ad me P. Valerius homo officiosißimus scripsit, id quod maximo cum fletu legi, quemadmodum à Vesta ad Tabulam Valeriam ducta esses. Idem 4. Acad. 49. Excogitat inquam quemadmodum mense illo legitimo comitia haberentur.

Quemadmodum spero, Quemadmodum dicere audiui, per parentheſim dicta. Cicero ad Lentulum lib. 1. 2. 10. Nos in Senatu (quemadmodum spero) dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia et iniquitate retinebimus. Idem 5. Verr. 129. Pepercit homini amico, & (quemadmodum ipsum dicere audiui) necessario.

Queo] quis, quiui, quitum, (δύναμαι, ἰσχω, ἔχω,) quire, Posse. Terent. And. 4. 1. 30.

Nec te quiuit hodie cogere, illam ut duceres. Dictum queo, quasi qui eo. Cic. ad Terentiam lib. 14. 1. 10. Non queo reliqua scribere, tanta uis lachrymarum est. Horat. 2. Serm. saty. 7. 19. liber sum, dic age, non quis. Id est nequis, non potes. Vide Non.

Antiqui, nequeunt, Pro non eunt, dicebant.

Quæ tuis careat sacris,

Non queat dare præsides

Terra finibus. Catul. epig. 56. 15.

Quid. Lucretius lib. 3. 130.

Mobilitate mali non quit sentire dolorem.

Quiisse. Lucret. lib. 5. 286. Disperiisse, neq; in fructum conuertere quisse.

Queor. Lucret. lib. 1. 212. Dum ueniant aliæ, ac suppleri summa queatur.

Quitus] Adiectiuũ, (ἀλλυπμένος,) à queor. Terẽ. in Hecy. 4. 1. 58. Nam quum compressa est gnata, forma in tenebris noſci non quita est. Sed antiquè, ut ait Donatus. Gell. lib. 20. cap. 1. Sæuitia ista pœnæ contemni non quita est.

Quercus] huius quercus, (δρῦς,) ablatiuo plurali quercubus, Arbor nota. Cic. 1. de Legib. 3. quercus glandifera. Festus, Quercus dicitur quòd id genus arboris graue sit, ac durum: tum etiam in ingentem euadat amplitudinem.

Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus

Ingentes tendat ramos. Virg. 3. Georg. 67.

Aeria. Virg. 3. Aeneid. 127.

Annosa. Virg. 4. Aeneid. 88.

Auritæ quercus, Vide Auritus in Auris.

Decidua. Ouid. 8. Metam. 153.

Dura. Virg. eclog. 4. 7.

Fatidica quercus. Seneca Herc. Oetæo, 11. 11.

Geminæ quercus consurgunt, Vide Consurgo.

Glandifera quercus. Ouid. 12. Metam. 66.

Ingens quercus. Virg. 11. Aeneid. 1.

Rigidæ quercus motant cacumina. Virg. 6. eclog. 6.

Sacra. Virgil. 7. eclog. 3.

Sublimis Lucan. lib. 1. 28.

Torta quercu redimitus tempora. Virg. 1. Georg. 70.

Quernus] Adiect. (δρυΐνος,) Quod est ex quercu. Virgil. 1. Georg. 61. Sed tamen & quernas glandes. Plin. lib. 3. ca. 5. 5. Querno fólio aßimilata.

Corona querna. Ouid. 1. Fast. 123.

Stipes quernus. Ouid. 4. Fast. 67.

Vimen quernum. Virg. 11. Aeneid. 13.

Digitized by Google

Querneus] pen.corr. (ἀρνῖνος,) Aliud item adiectiuum, Idē Colum. lib. 6 cap. 3. 7. Probatur maximè ulmea frons, pòst fraxinea, & ab hac populnea, ultimæ sunt ilignea, & quernea et laurea. Idem libro 9. ca. 1. 5. Querneæ glandis & ilignea. Sic Cato cap. 5. 5.

Querceus] Aliud similiter adiectiuum, (ἀρνῖνος,) Idem. Seruius, Querceam coronam accipiebant qui in bello ciuē seruassent.

Quercicus] pē. cor. (ἀρνῖνος,) Similiter adiectiuū, Idē, Suet. in Caligula cap. 19. Primo die phalerato equo insigniq; quercica corona & cetra & gladio, aureaq; chlamyde.

Querculanus] penul. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 16. cap. 10. 1. Vbi lucus fageus fuit, porta querculana. Legitur & querquetulana.

Quercetum] querceti: uel querquetū, querqueti, pen. prod. (ἀρνμὼν,) Locus ubi consitæ sunt quercus. Varr. 1. de Re rust. cap. 16. 6. Si enim ad limitem quercetum habet, non poßis rectè secundum eam ſyluam serere oleam.

Querceta Gargani laborant. Horat 2. Carm. ode 9. 2.

Quercerus] Adiectiuum, uel querquerus, pen. cor. (κέρκερος,) Quod est frigidum cum tremore: à Græco κέρκερος. ut Febris quercera. Lucilius, Iactas me ut febris quercera. Et alibi, Querquera cōsequitur febris, capitisq; dolores. Plautus, Is mihi erat bilis querqueratus. Hæc Festus. Gellius lib. ult. cap. 1. An tu fortè morbum appellari hic putas ægrotationem cum febri rabida & quercera? Querceram enim grauem & magnam quidam putant dici.

Querela] Vide queror.

Queror] quereris, pen. cor. questus sum, (μέμφομαι,) queri, A quæ & res, inquit Sipontinus, componitur, & significat Lamentari: nam lamentando, quæ res sit, quæ nos angat, explicamus. Ideo autem sine diphthongo scribitur, & corripit primam, ut à quæror differat, quod est paßiuum huius uerbi quæro. Absolutè aliquando ponitur. Cic. ad Lentulū lib. 1. 9. 25. Quid multa? questus est grauiter. Cæsar 8. bel. Gall. 12. Bituriges ad eum legatos mittunt, auxilium petitū contra Carnates, quos intulisse bellum sibi querebantur.

Aues queruntur in ſyluis. Horat. Epod. 2. 6.

Bubo uisa sæpe queri ferali carmine. Virg. 4. Aeneid. 93.

Ore queri. Horat. Epod. 5. 3.

Carmine queri. Ouid. 4. de Ponto eleg. 14. 1.

Dulce queruntur aues. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.

Quēror, cum accusatiuo. Cic. de Amic. li. 62. Quorum plerique aut queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrāt. Cæsar 1. bel. Gall. Abditi in tabernaculis, aut suum factum querebantur, aut cum familiaribus suis commune periculum miserabantur. Cic. ad Atticum lib. 5. 95. 1. Romæ acceperam literas, Milonem meum queri per literas iniuriam meam. Significat Expostulare.

Ibat ut Oceano quereretur facta mariti. Ouid. 5. Fast. 47.

Queri cum aliquo, uel secum. Ci. 4. Acad. 144. Neq; tam quereretur cum deo quòd parum longè, quàm quòd falsum uideret. Idem ad Atticum lib. 6. 114. 13. Mirificè conturbatum uidi puerum, lachrymans mecum est questus. Eidem li. 10. 194. 3. Facilè patior quod scribit, secum Tullium & Seruium questos esse, & c.

Queror de. Sallustius, Sæpe de luxuria, de auaritia nostrorum ciuium questus est. Cæsar 4. bell. Gall. 489 Licere, si uellent, in Vbiorum finibus considere: quorum sint legati apud se, & de Sueuorum iniurijs querantur.

Queri alicui multa de. Cic. ad Lentulum lib. 1. 9. 22. Multa de mea sententia questus est Cæsari. Vetus exemplar habet Cæsar. Idem 3. Verr. 111. Is mihi etiam queritur, quòd à nobis IX. Solis diebus prima actio sui iudicij transacta sit.

Queri super re aliqua. Horat. 2. epist. 2. 5.

Queri apud, quòd. Plin. de Viris illust. 15. Quo cognito, apud populum questus quòd de se tale aliquid timuissent.

Querebatur se, tum quum illa uidere cœpisset, extingui. Cicero 3. Tusc. 117.

Querens, Participium, (μεμφόμενος,) ut

Multa querens. Virg. 4. Georg. 63.

Fidibus querens. Horat. 2. Carm. ode 13. 5.

Questus, Aliud participiū, (μεμψάμενος,) Oui. ad Liuiā 34. Oraq; nequicquam per modò questa fluunt.

Esse deos Erebi crudeles questus, in altum Se recipit Rodopen. Ouid. 10. Metam. 16.

Questus] huius questus, masc. gen. (μέμψις,) Ab latino plurali questibus, uel ut quidam uolunt, questibus. Virgil. 4. Aen. 111. Tantos illa suo rumpebat pectore questus. Idem 4. Georg. 103. - et mœstis latè loca questibus implet. Cic. 2. de Fin. 151. Quòd eiulatu, questu, gemitu, &c. Ex poeta. Et pro Quintio, 63. Qui denique questus, qui mœror dignus inueniri, &c.

Acerbus questus. Valer. 5. Argon. 125.

Anilis questus. Ouid. 9. Metam. 56.

Creber questus. Tacit. lib. 3.

Fictus questus. Catul. epig. 57. 8.

Flebilis questus. Claud. 1. in Ruffinum 26.

Mœsti questus. Silius lib. 13. 52.

Secreti questus. Tacit. lib. 3.

Questibus absumptis tristem iam soluere nodū Cœperat. Stat. 11. Thebaid. 129.

Vanis questibus iras agere. Senec. Thyeste 3. 1.

Flebiles questus ciere. Senec. Thebaid. 2. 14.

Edere questus. Ouid. 4. Metam. 118.

Effundere questus pectore. Virg. 5. Aeneid. 156.

Effundit in questus lachrymas uota. Tacit. lib. 1.

Tristes questus exaudire. Senec. Octauia. 1. 3.

Sic dura suos patientia questus Exonerat. Lucan. lib. 9. 177.

Inanes questus fundere. Claud. 2. de Raptu Proserp. 50.

Implere cœlum questibus. Virg. 9. Aeneid. 97.

Et mœstis latè loca questibus implet. Virg. 4. Georg. 103.

Opprimere questus. Senec. Troade 6. 22.

Parcere questibus. Senec. Herc. Oetæo 16. 6.

Rumpere questus pectore. Virg. 4. Aeneid. 111.

Inexpleto questu rumpere pectora. Stat. lib. 3. Sylu. 3. 2.

Satiari questu. Claud. 1. in Ruffinum 40.

Sedare questus. Senec. Herc. Oetæo 14. 16.

Seponere questus. Senec. Hippol. 4. 10.

Tunc questus tenuere suos. Lucan. lib. 2. 4.

Et tacitos muto uoluunt in pectore questus. Lucan. lib. 1. 51.

Queritor] pen. cor. queritaris, (μεμφιβολέω,) queritari, Frequentatiuum. Tacit. lib. 16. in fine, Igitur flentes, queritantesq; qui aderant, facessere propere iubet Thrasea. Liuius lib. 9. de bel. Maced. Ne uox queritantis audiretur. Fortasse pro quiritantis. Apud Tacitum queritantes omnino legi debet. Budæus.

Querela] querelæ, pen. prod. (μεμψιμοιρία, μομφὴ,) Querimonia. Cic. de Senect. 6. Sæpe enim interfui querelis meorum æqualium. Idem ad Brutum lib. 11. 12. 6. Sed tamen prouidendum sit, nequa iusta querela esse poßit.

Plena querelarum epistola. Cicero ad Quintum fratrem libro 3. 24. 1.

Querela temporum. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 2.

Querelæ cum. Cic. pro Deiotaro, Quanquam cui sunt inauditæ cum Deiotaro querelæ tuæ?

Rustica iudicio nostra querela tuo. Ouid. epist. 16. 3.

In querelis mens, Vide in præpositionem.

Chordarum q;

Digitized by Google

Chordarũq; sonos fieri, dulceisq; querelas. Lucret. lib. 4. 118. Et lib. 5. 278.
Inde minutatim dulceis didicere querelas.
Falsa enim est querela, &c. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.
Pœmineæ querelæ. Stat. 10. Thebaid. 113.
Grauissima querela. Cic. pro Marcello, 12.
Inertes querelæ, Vide Iners.
Infestæ querelæ. Lucret. lib. 6. 4.
Inueterata querela, Vide Inuetero.
Nam nisi iusta tua est, iusta querela mea est. Ouid. 4. de Ponto eleg. 3. 5.
Mœstæ querelæ. Ouid. 3. Metam. 48.
Molles querelæ. Horat. 2. Carm. ode 9. 4.
Supplices querelæ. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 15.
Abruptæ querelæ, Vide Abrumpo.
Abscindere querelas, Vide Abscindo.
Adhibere querelas, Vide Adhibeo.
Assurgere haud iustis querelis. Virg. 10. Aeneid. 19.
Audire miseras querelas. Ouid. 2. Metam. 69.
Et ueterẽ in limo ranæ cecinere querelam. Virg. 1. Geor. 76.
Compescere querelas. Lucret. lib. 3. 194.
Complere querelis nemus. Lucret. lib. 2. 72.
Querelæ quas illi deplorare solebant. Cic. de Senect.
Effundant iustas in numina sæua querelas. Lucan. lib. 2. 9.
Expleta est annis ista querelà tuis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 2.
Multas expromam mẽte querelas. Catul. Argon. epig. 59. 45.
Figere querelas intra se. Iuuenal. Saty. 9. 10.
Habere querelam dicitur res aliqua. Cic. ad Trebonium li. 10. 28. 1. Vt uestrum illud diuinum in Rempublicam beneficiũ nonnullam habeat querelam.
Iacere querelas ore, Vide Iacio.
Incendere querelis. Virg. 4. Aeneid. 72.
Et non ingratis inceßit turba querelis. Lucan. lib. 5. 137.
Geminis incusat fata querelis. Stat. 1. Achil. 88.
Inserere querelas suas, Vide Insero.
Interponere querelas, Vide Interpono.
Veteres querelas mitto. Stat. 12. Thebaid. 60.
Parere querelas. Senec. Medea, 2. 40.
Proferre querelas extremis medullis. Catul. Argon. 59. 39.
Tãdẽ ut uox mœstas potuit proferre querelas. Luca. li. 5. 153.
Rabidis querelis pulsare iniustos. Stat. 5. Sylu. 1. 5.
Et nostri memorem sepulchro Scalpe querelam. Horatius 3. Carm. ode 11. 10.
Sistere querelas. Ouid. 7. Metam. 145.
Eorũ enim est hæc querela qui sibi chari sunt. Ci. 5. de Fin. 50.
Querela est de. Cic. pro Sestio 54. His de tot, tantisq; iniurijs in socios, &c. Consulum querela esse debuit.
Liquidam tollunt lugubri uoce querelam. Lucret. lib. 4. 111.
Tolle querelas. Horat. 1. epist. 12. 1.

Querimonia] querimoniæ, (μεμψιμοιρία,) Querela, Lamentatio. Cic. ad Q. fratrem lib. 2. 5. 6. Eo metu iniecto repentè magna querimonia omnium discessimus.
Versibus impariter iunctis querimonia primùm,
Post etiam inclusa est uoti sententia cõpos: Hor. in Arte 16.
Cum querimonia, Vide Cum præpositionem.
Quotidiana querimonia populi. Cic. 1. Ver. 5.
Malis querimonijs diuulsus. Horat. 1. Carm. ode 13. 4.
Querimonias ultro citroq; iactare, Vide Iacto in Iacio.
Querimoniam habere de re aliqua. Cic. 7. Ver. 58.

Querulus] pen. corr. Adiectiuum, (μεμψιμοιρος, ὀιμωκτικὸς,) Qui conqueritur, siue qui querelis plenus est. Martial. lib. 2. 26. Quod querulum spirat, quod acerbum Neuia tussit. Idem lib. 4. 44. Missa nec à querulo mappa
Caput querulum. Senec. Thyeste 8. 22. (cliente fuit.
Et nunquã queruli causa doloris abest. Oui. 3. Trist. eleg. 8. 7.
Sub uerbum querulas impulit aura fores. Ouid. 3. Fast. 129.
Murmure querulo referens questus. Senec. Herc. Oetæo, 3. 7.
Sono querulo referre aliquid. Propert. lib. 3. eleg. 6. 4.
Vlulatus queruli. Ouid. epist. 5. 15.
Querulus, Canorus aliquãdo dicitur à poetis. Virg. li. 3. Geor. 66. Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Seruius. Horat. 3. Carm. ode 7. 6. Sub cantu querulæ despice tibi. Sic apud Columellam lib. 10. 2. Querula rana.
Chordæ querulæ. Ouid. 5. Metam. 68. (faciei 16.
Addita da querulo uolucrũ medicamina nido. Ouid. de Medic.

Queribundus] Aliud adiectiuum, (μεμψιμοιρικὸς,) Lamentabilis. Cic. pro Sylla 22. De supplicio P. Lentuli, de tartare, magna & querebunda uoce dicebat.
Senectus queribunda. Silius lib. 13. 118.

Querquedula] querquedulæ, pen. corr. Auis semper in aquis natans. Varr. 3. de Re rust. cap. 3. 2. Altera species eorum quæ non sunt contenta terra solum, sed etiam aquam requirunt, ut sunt anseres, querquedulæ, anates. Vulgus nostrum corruptè cercedulam uocat.

Querulus] Vide Queror.

QVI

Qui] cuius, cui, (ὅς,) Pronomen relatiuum. Plau. Truc. 11. 2. Qui amat, nequit quin nihili sit. Terent. Heaut. 4. 3. 6. Aut distin' obsecro? S. quidni, qui usq; unà affuerim?

Qui interrogatiuum, pro Quis. Terent. Phorm. 5. 8. 18. Nam qui erit rumor populi, inquit, si id feceris? Liu. lib. 3. ab Vrbe condita, Qui finis discordiarum? Cicero, Qui deus appellandus est? Idem pro domo sua 22. Qui tantus fuit labor? quæ simultas?

Qui, pro Nempe qui, utpote qui: id est quia. Cic. Attic. lib. 5. 96. 1. Actio maluimus uter facere pedibus, qui incõmodiùs mè nauigassemus. Virg. 1. Aeneid. 79.
Quisquis es, haud credo inuisus cœlestibus, auras
Vitales carpis, Tyriam qui aduèneris urbem. Ci. Act. 5. Pueri autem Sisennæ credo qui audiuissent quæ in istum testimonia essent dicta, de isto nusquam oculos deijcere, ab argento digitum non discedere. Id est credo quia audiuerant.

Qui] Ques, antiqui dixerunt numero plurali, unde declinatiũ remanet dativo casu Quibus. nam Qui adhuc etiam quis facit, ut Isti istis, Illi illis. Hæc Festus. Seruius in illud Virgilij 1. Aeneid. 20. Quis ante ora patrum. Cato (inquit) in Originibus ait, Si ques sunt populi: Et declinauit Ques, quium: sicut Puppes, puppium.

Qui, pro Qualis. Cic. 1. de Diuinat. 93. Xenophon Socraticus qui uir & quantus? Sic in Orat. 104. Et è poeticisne numeris, an ex alio genere quodam & si è poeticis: quis eorũ sit, aut qui. Ter. Adel. 3. 7. 5. Nescis qui uir fiet. Budæus.
Fac quæso qui ego sum, esse te. Cic. Gallio, lib. 7. 24. 2.
Talem igitur te esse oportet, qui primum te disiungas, &c. Cic. Planco lib. 10. 6. 6.
Siqui, qui pauci sunt. Cic: Lentulo lib. 1. 1. 3. Regis causa, siqui sunt qui uelint, qui pauci sunt; omnes rem ad Pompeium deferri uolunt. (4.
Nisi qui (ut scis) Parthicus casus accesserit. Cic. Att. li. 7. 144.
Quibus ipsis siue Quibus in ipsis. Quintil. lib. 1. Nec tamen ij quibus discere ipsis nõ cõtigit, minorem curã docendi liberos habeant. Cic. de Senect. 4. Quibus enim nihil opis est in ipsis ad benè beatèq; uiuendum, eis omnis grauis est ætas. Idem de Amic. 67. Digni aũt sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.
Quem te appellem? Cic. 13. Philip. 360. O Spartace: quem enim te potius appellem, cuius propter, &c. Ibidẽ 12. 38.
Qui, relatiuum ab antecedente discrepans. Gellius lib. 1. cap.

Digitized by Google

14. Memoratis multis magnisq; rebus, quæ bene ac beneuole post redditam pacem Samnitibus fecisset, &c.

Qui, pro Vt. Cic. ad Sulpitium li. 4. 3. 2. Me quidem etsi nemini concedo qui maiorem ex pernicie & peste Reipub. molestiam traxerit: tamen multa iam consolantur. Idem ad Cæliũ libro 2. 15. 3.

Quî] aduerbium, pro Quemadmodum, uel quomodo, uenustè ponitur. Teren. And. 2. 1. 36. Facite, fingite, inuenite, effi cite qui detur tibi. Cic. 4. Acad. 49. Quî poterit esse sapientia? Idem pro Cecinna, 5. Quî igitur conuenit, quæ causa fuerit, &c.

Quî uocare? Plaut. Amph. 4. 228. Et apud Terentium Adelph. 5. 6. 3.

Quî, Quamobrem. Terent. And. 5. 4. 52.
Dauo istuc dedam iam negotij. S. non potest.
P. Quî? S. quia habet aliud magis ex sese. Donatus.

Quî, Vnde, uel quomodo. Terent. Hecyra 4. 1. 39.
-nónne ea dissimulare nos
Magis humanũ est, quàm dare operam, id scire quî nos oderit? Idem And. 3. 2. 21. Nam quî istæc tibi incidit suspectio? Idem Hecy. 2. 3. 6. Hæc Donatus. Cic. 2. de Fin. 19. Deinde qui fit ut ego nesciam, sciant omnes quicunq; Epicurei esse uoluerunt?

Quî, Vtinam. Terentius Phorm. 1. 2. 72.
-est parasitus quidam Phormio,
Homo confidens: quî illum di omnes perdiunt.
D. quid is fecit? G. hoc consilium quod dicam dedit. Vbi Donatus, Quî illum? Quî utinã est: ut Lucilius lib. 2. Saty. Quî te Momentane malum iam cætera perdat. Aut, qui hoc consilium quod dicam, dedit. Item, Qui aut expletiuum est, aut pronomen, quo incipiens Phormionem describere, cohorruit consyderatione eius, & in hanc uocem, quasi confusus erupit. Hoc autem certum genus est parentheseos.

Quî, pro Vt. Terent. in Prologo Andriæ 6.
Nam in prologis scribundis operam abutitur:
Non quî argumentum narret, sed quî maleuoli
Veteris poetæ maledictis respondeat. Donatus.

Quî, Quare, cur, Terent. Adelph. 5. 3. 14.
Cur emis amicam Mitio? num quî minus
Mihi idem ius æquum est esse, quàm mecũ est tibi? Vbi Donatus, Aut Num, aut Qui abundat. Et est ordo, Quî minus æquum est esse idem ius mihi, &c. Quî ergo, quare, uel cur significat. Hactenus Donatus. Cic. li. 5. Tusc. 153. Quî enim beatior Epicurus quòd in patria uiuebat, q̃ Metrodorus q̃ Athenis? Hic non ineptè posset capi pro quomodo. Idem ad Atticum lib. 16. 339. 10. Quî minus autem ego istic rectè esse possim quàm est Marcellus?

Quî, Quomodo, qua re, qua ratione. Teren. Adel. 4. 5. 75. Si frater aut sodalis esset, quî magis morẽ gereret? Cic. Quî fieri poterat? Donatus.

Quidum] Quare igitur? Plaut. Amph. 14. 11.
Prodigum te fuisse oportet olim in adolescentia. A. quidũ?
M. Quia senecta ætate à me mendicas malum. Teren. Eun. 2. 2. 42. At nunquid aliud? P. quidum? G. quia tristis es.

Quia] (ὅτι,) Coniunctio causalis. Teren. Heaut. 3. 1. 3. 100.
An eò fit quia in re nostra, aut gaudio
Sumus præpediti nimio, aut ægritudine?
Sed quia natura mutari non potest, idcirco ueræ amicitiæ sempiternæ sunt. Cic. de Amic. 32.

Quia bis repetitũ sequente subiũctiuo, uel indicatiuo. Quintil. lib. 12. ca. 11. Nõ quia prodesse uoquã satis sit, sed quia decet hoc quoq; prospicere, ne quid peius quàm fecerit, faciat.

Quia, pro Quòd, subiunctiuo. Cicero 1. de Finib. 50. Neq; porrò quisquam est, qui dolorẽ ipsum quia dolor sit, amet.

Quia & quòd. Quintil. lib. 1. cap. 4. Danda est tamen omnibus aliqua remissio, non solùm quia nulla res est, quæ perferre possit continuum laborem, sed quòd studium, discendi uoluntate quæ cogi non potest, constat.

Quia, eo. Sallustius in Catil. Sed quia multis & magnis tempestatibus uos cognoui fortes, fidosq; mihi, eo animus auctus est maximum atq; pulcherrimum facinus incipere.

Quippe quia. Terent. Heaut. 3. 2. 27. - quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.

Quia enim. Plautus. Amph. 8. 32.
Quî tibi istuc in mentem uenit? S. quia enim serò aduenimus. Et Casin. 9. 32. Quid tu id curas? CH. quia enim metuo ne in aqua summa natet.

Quianam] pen. cor. Interrogatiuum, pro Quare, uel cur, ut annotat Festus. Plaut. Trucul. 4. 33. Virg. 5. Aeneid. 3. Heu quianam tanti cinxerunt æthera nymbi? Idem 10. Aen. 2.
Cælicolæ magni quianam sententia uobis
Versa retro? Legitur & quænam.

Quiane] Significat certè, reuera. Virg. 4. Aeneid. 108.
-quiane auxilio iuuat ante leuatos,
Et bene apud memores ueteris stat gratia facti?

Quicquam] cuiusquam, (τί,) Id est aliquid. Terentius And. 5. 2. 22. Si quicquam mẽtitum inuenies, occidito. Cic. 4. Acad. 12. Nec quicquam aliud uidendum est nobis quos Populus Romanus hoc in gradu collocauit, &c. Liuius 6. bel. Pun. 77. Quos neq; quid facerent, neq; quid dicerent, quicquam unquam pensi fuisset.

Quicqꝫ] uel quidq;, (ὅτι ἄν,) Quintil. lib. 3. cap. 11. Non ut quicq; primum dicendum, ita primum cogitandum est. Cic. 3. de Nat. deorum 82. Vestri autem non modò hæc non refellunt, uerumetiam confirmant, interpretando quorsum quicq; pertineat. Ad Herennium lib. 1. 15.

Primum quicq; uideamus. Cic. 5. de Nat. deor. 9.

Quicquid] (ὅστισοῦν,) Substantiuum, infinitè capitur, nunquam refert. Cic. pro Rosc. Amer. 73. Quicquid maleficij, sceleris, cædis erit, proprium id Rosciorum esse debebit. Terent. Heaut. 1. 1. 32. Ne lachruma: atq; istuc quicquid est, fac me ut sciam. Quintil. lib. 1. capite De orthographia, Frigidiora his alia: ut quicquid quartam haberet, ne interroga re bis uideremur. Et quotidie, nõ cotidie: ut sit, quot diebus.
Verum hæc iam inter ipsas ineptias euanuerunt.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Hor. 1. epist. 2. 3.

Quicquid est, pro Quicquid sit, uel quicquid eueniat. Plaut. Curc. 15. 16. Quicquid est, ipse ibit potius. Idem Truc. 5: 40. Sed fores, quicquid est futurum, feriam. Cicero 1. Ver. 20. Aut enim id mihi satis est, quod est de me opinionis quicquid est. (neid. 10.

Quicquid id est, timeo Danaos & dona ferentes. Virg. 2. Ae

Quicquid sapit. Plaut. Pœn. 18. 28. Nunc hinc sapit, hinc sentit: quicquid sapit, meo amore sapit.

Quicquid pauxillulum. Plaut. Trucul. 19. 47.
- da tu mihi de tuis delitijs summis
Quicquid pauxillulum.

Quicum] (μεθ' οὗ,) pro Cum quo. Qui enim ablatiuus est. Terent. Heaut. 1. 2. 4. Quicum loquitur filius? Idem Eun. 4. 6. 21. Imò hoc cogitato, quicum res tibi est, peregrinus est. Cic. Seruio Sulpitio lib. 4. 1. 5. Nemo est omnium, quicũ potius mihi, quàm tecum, communicandum putem.

Quicunqꝫ] quæcunque, quodcunque, (ὅστις, ὅσος,) Cicero 2. de Lege Agraria 55. Vt quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem uobiscum una tuerer. Quintil. lib. 19. cap. 4. Ex ijs quæ suprà posui, apparet molossum quoq; clausulæ conuenire, dum habeat ex quocunq; pede ante se breuem.

Quicunq;

Digitized by Google

Quicunq; is est, ei me profiteor inimicum. -Asinius Ciceroni, lib. 14. 31. 9.

Quicunq;, geminatum. Cic. 1. de Orat. 27. Quicquid erit qua cunq; ex arte quocunq; de genere, &c.

Quicunq;, interpositis dictionibus. ut Qui testamentum tradet tibi cunq; legendum. Horat. 2. Serm. saty. 5. 11.

Quem criminosis cunq; uoles modum Pones iambis. Horat. 1. Carm. ode 16. 1.

Quæ me cunq; uocant terræ. Virg. 1. Aeneid. 23.

Quodcunq; militum contrahere poteritis, contrahatis. Cic. ad Atticum lib. 8. 16. 1. 5.

Quodcunq; hoc regni. Virg. 1. Aeneid. 17.

Omnia quæcunq;. Cic. 2. de Orat. 25. Non omnia quæcunq; loquimur, mihi uidentur ad artem & ad præcepta esse reuocanda. Idem 3. de Leg. Agrar. 3.

Quicunq;, pro Qualiscunq;. Cicero de Oratore; Quicunq; in dicendo sumus. Plin. lib. 31. cap. 9. 8. Sed quicunq; sal acopis additur. Id est, omnis generis, siue natiuus, siue factitius. Hæc Budæus. Cic. pro Rab. Posthumo 13. Quæcunq; mens illa fuit, Gabinij fuit. Idem 1. de Orat. 58. Illam ipsam quancunq; assequi potuerit in dicendo mediocritatẽ. Ibidem Illa ipsa facultate, quamcunq; habet, &c.

Quid] (vl) Nomen substantiuum, interrogat, aut infinitè capitur nunquam refert. Terent. And. 3. 4. 21. Quid causæ est, quin hinc in pistrinum recta proficiscar uia? Ci. 5. Tusc. 47. Quid est causæ, quin si Zenõis rationi cõsentaneũ sit.

Quid facerent miseri? aut quid recusarent? Cic. 5. Ver. 67.

Quid te futurũ? pro Quid de te. Cic. 4. Ver. 110. Vtrum tibi Siculos publicè, priuatim; amicos, an inimicos existimari uis? si inimicos, quid te futurum est? Idem pro Plancio, 5.

Quid ætatis. Plaut. Merc. 6. 19. Quid ego tibi ætatis uideor? Id id, cuius ætatis, siue quot annos natus tibi uideor?

Quid animi. Plaut. Merc. 7. 108. quid scio

Quid sit ei animi, uenirene eam uelit, an non uelit?

Quid captiuorum ducunt secum? Plaut. Epid. 5. 27.

Quid sui consilij sit, ostendit. Cæsar 1. bel. Gal. 8 5.

Quid hominis, Cuiusmodi; aut cuius formæ ac naturæ homo. Terent. Heaut. 4. 8. 7. Quæso, quid tu hominis es? Idem Eun. 3. 4. 8. Quid hoc hominis? qui hic ornatus est. Cic. 4. Verr. 93. Exponam uobis breuiter quid hominis sit.

Quid gentium. Plin. lib. 17. cap. 24. 2. Infestantur & arbores morbis: quid enim gentium caret his malis? Hoc est, quæ natio, quæ gens, qui populi? Vetus autem codex habet, Quid enim genitum caret, &c. (5. 5. 7.

Quid gaudij? Hoc est, quid sibi uult gaudium istud? Terẽ. And.

Quid mulieris. Terent. Hecy. 4. 4. 21. -sed quid mulieris Vxorem habes? aut quibus moratam moribus?

Quid militum, aut nautarum per triennium dederunt? Cic. 6. Verr. 132. Hoc est, quos, uel quot.

Quid rei huius sit sciam. Plaut. Aul. 30. 72. Id est, quid de hac re futurum sit. (210.

Quid hoc rei est? pro Quæ res, uel quidnã est? Liu. 1, ab Vrbe

Quis tu homo es? quid tibi uis? quid cum illa rei tibi est? Terent. Eunuch. 4. 7. 34.

Quid sententiæ. Terent. Phorm. 2. 4. 4. Quid de hac re dicat, quidue sit sententiæ. Hoc est, quid de hac re sentiat.

Quid signi. Plaut. Amphit. 4. 267.

Quid uerbi. Plaut. Pseud. 9. 16. Terent. Phorm. 2. 2. 29. cœna dubia apponitur?

S. Quid istuc uerbi est? quid sibi uolunt hæc uerba.

Quid uiri. Plautus Pœn. 14. 34. -apage, Nescio quid uiri sis.

Quid, pro Aliquid. Terent. Hecy. 5. 4. 24. Dic mihi harum rerũ nunquid dixti iã patri? Idem Andr. 1. 1. 14. Si tibi quid feci, aut facio, quod placet Simo.

Quid rerum portant. Terent. Heaut. 2. 3. 6.

Quid rerum gerere, pro Quod negotium, uel quam rem. Plautus Aul. 4. 15.

Ad quid, Vide Ad.

Quid? admiratiuè dictum à respondente quid factum sit. Terentius And. 1. 1. 61.

-eho quid Pamphilus? quid? symbolum
Dedit, cœnauit.

Quid; Ob quid, propter quid. Terent. And. 1. 4. 7. Sed quid nam Pamphilum exanimatum uideo? uereor quid siet. Idẽ Adel. 3. 3, 50.

Quid, pro Quamobrem. Virg. 1. Aen. 150. Quid tantũ Oceano properent se tingere soles.

Quid sit, quòd, &c. Cic. 2. Verr. 24. Quid sit quòd P. Septimio Senatore damnato Q. Hortensio Prætore de pecunijs repetundis.

Quid ego nesciam factum: Terent. Heaut. 3. 2. 18. Scin' esse factum ut dico? C. quid ego nesciam? Id est Cur ego nesciam? uel, quid, id est quam rem, quasi dicat, de qua re mihi loqueris, quam me scire oportuerit.

Quid est quod. Terent. Eunuch. 3. 5. 11. Quid est quod lætus sis? quid tibi uis? Cic. 4. Verr. 34. Quid est quod tu alios accuses? Id est, Quid est in causa, quid est quamobrem, uel propter quod.

Quid est cur. Cic. 1. de Fin. 53. Hanc ego quum teneam sententiam, quid est cur uerear ne ad eam non possim accommodare Torquatos nostros?

Quid est quamobrem quisquam nostrum Censorias subscriptiones omnes fixas & in perpetuum ratas putet esse oportere? Cic. pro Cluent. 105.

Quid, quid? Emphasis. Terent. Eun. 3. 2. 51.

-quid, quid aliud uolui dicere? Donatus, pro, quid aliud? Ibidem 5. 3. 1.

Quid, quid uenire in mentem nunc posit mihi, Quidnam?

Quid, quid præterea, quid aliud. Cic. pro Cecin. 18. Quid? testes quid aiunt? P. Vetilius propinquus Ebutij, se Ebutio cũ armatis seruis uenisse aduocatum. Quid Præterea? fuisse cõplures armatos. Quid aliud? minatum esse Ebutiũ Cecinnæ.

Quid? senem quoad expectatis uestrum? Terent. Phorm. 1. 2. 97. Donatus; Animaduertere Quid secundũ morem quotidianum tum dici, quum fit transitus à mentione alterius rei ad alteram. Idem Phorm. 5. 3. 28. -age fiat: quid, illa filia Amici nostri, quid futurum est? In hoc genere loquendi accipitur Quid, quasi pro autem: ut sit sensus, Senem autem uestrum quoad expectatis? Et, illa autẽ amici nostri filia, quid futurum est? Cic. in Partit. 2. Quid orationis, quot sunt partes? Hoc est, Orationis autem quot sunt partes?

Quid, Contemnendi aduerbium, siue interiectio, uel potius ironicè ac iocosè dictum. Cic. ad Marium lib. 7. 1. 7. Nosti enim reliquos ludos. quid? ne id quidem lepõris habuerunt quod solent mediocres ludi. (2. 7. 1.

Quid? tu me hoc mandasse existimas, ut, &c. Cicero Cælio lib.

Quid est, si non hoc contumelia est? Terent. Andr. 1. 5. 2. Cic. 2. Ver. 17. Quid est quæso Metelle iudicium corrumpere, si hoc non est? Ibidem, 5. 5. 9.

Quid pater, uiuitne? Hoc est, Quid de patre? Plaut. Capt. 6. 31. Et paulo post 32. Quid diuitiæ suntne optumæ?

Quid, qui pecuniæ cupiditate, qui uoluptatum libidine ferantur, quarumq; ita perturbantur animi, ut non multum absint ab insania, quod insipientibus contingit; omnibus his nullane est adhibenda curatio? Cic. 3. Tusc. 7.

Quid ergo, siue igitur est? Cicero pro Roscio Amer. 21. De hisce omnibus rebus me dicere oportere intelligo. Quid igitur

igitur est? non eodem modo de omnibus. Ibidem, 32. Vident omnes qua de causa huic inimicus uenias: sciunt huiusce pecunia te adductum esse. Quid ergo est? &c.

Quid amplius uultis? Cic. pro Rosc. Amer. 19. Patrem meum, quum proscriptus non esset, iugulastis: occisum in proscriptorum numerum retulistis, me domo mea per uim expulistis, patrimonium meum possidetis. Quid uultis amplius?

Quid mecum est tibi aut tecum? Plaut. Curcul. 15. 10. Cic. pro Cluentio 137. Quid huic cum Habito? nihil. Idem pro Quintio, 32. Quid mihi, inquit, cũ ista sanctimonia & summa diligentia?

Quid Antonio cum, &c. Cic. 10. Philip. 276. Cum Illirico uerò, & cum Vatinij legionibus quid erat Antonio? Id est quid ad eum pertinebant? Budæus.

Quid, quòd. Modus dicẽdi quum quis interrogatur. uerbi gratia, Quid, quòd me etiam occidere uult? Cic. 4. Acad. 168. Quid, quòd eadẽ illa ars quasi Penelope telam texẽs, tollit ad extremum superiora: utrum ea uestra, aut nostra culpa est? Ibidem 4. 51. Quid, quòd si ista uera sunt, ratio omnis tollitur?

Quid, quòd sepius repetitum. Cic. 1. de Nat. deor. 149. Quid quòd eiusdem hominis in meum alię, alię in tuum? Quid, quòd earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, &c.

Quid, quum ipse Antiochus dissentit quibusdam in rebus, ab his quos amat Stoicis, nõne indicat non posse illa probanda esse sapienti? Cicero 4. Acad. 240.

Quid illi fiet? Quid illi faciam? Quid illi factum est? Vetusta locutio, pro eo quod quidam admirantes, uel accepta aliqua calamitate, aut iactura, dicunt, Quid de illo fiet? quid de illo faciam? quid de illo factum est? Plaut. Merc. Sed quid nunc illi fiet? Idem Most. Quid mihi fiet tertio, qui solus facio facinora immortalia? Cic. ad Terentiã lib. 14. 1. 10. Et si nos premet eadem fortuna, quid puero fiet? Idem 2. de Lege Agrar. 73. quid pecunia fiet? Item 4. Acad. 191. Quid fiet artibus? quibus? hisne, &c. (ceret? nondũ, &c

Quid faceret? Cic. 3. Off. 78. Stomachari Cannius: sed quid fa

Quid faceret aliud? Cic. de Orat. Valerius quotidie cantabat, erat enim scenicus: quid faceret aliud?

Quid sciam? Terent. And. 4. 5. 52.
Ebo inepta, nescis quid sit actum? M quid sciam? Nisi legendum est. Qui sciam, id est quomodo, aut unde sciam. aut uidetur esse quid sciã, ut illud supra. Quid ego nesciam factũ?

Quid si, Venusta locutio, pro eo quod quis dicat, Quid futurũ est, si uel rectúmne fuerit si uel, quid dicas, aut censes si. Plautus Asin. 12. 138. Quid si optaro? LE. eueniet. Terentius Phorm. 1. 4. 35. Satin' sic est? G. non. A. quid si sic? G. propemodum. A. quid si sic? G. sat est. Idẽ Eun. 5. 2. 36. Quid si hoc quispiam uoluit deus?

Quid tibi uidetur: adeón' ad eum? Terent. And. 2. 1. 17. Plaut. Most. 11. 1. Quid tibi usum est hoc mercimonij?

Quid uis tibi? aut quid quæris? Terent. Heaut. 1. 1. 9.

Quid eò? pro Ad quid? Plaut. Pseud. 5. 98. Ter. Hecy. 5. 3. 11.
propere curre ad Pamphilum.
P. Quid eò? dic me orare ut ueniat.

Quid uerbis opus est? Reticentiæ forma? pro eo quod quis dicat, Quid cupis prætereà? quid multa? Plaut. Amp. 4. 291. Terent. Phor. 1. 2. 25.
Cœpi aduorsari primò: quid uerbis opus est?
Seni fidelis dum sum, scapulas perdidi.

Quid multa? Cic. 3. Off. 77. Grauatè ille primò. quid multa? impetrat. Idem Attico lib. 1. 8. 7. Quid multa? uereor, &c.

Quid multa uerba? Plaut. Pœn. 6. 36. Et apud Terent. Eun. 3. 5. 20. -primam dices scio, si uideris.
Quid multa uerba? amare cœpi.

Quid multis moror? Terent. And. 1. 1. 87.

Quid dicam? Ci. 2. de Nat. deor. 239. Quid multitudinẽ, suauitatemq; piscium dicam? Festinantis sunt uerba, & exaggerantis. Budæus.

Quid ita? Vna pars orationis, inquit Donatus, pro Quamobrem. Plau. Epid. 2. 10. Terent. And. 2. 1. 14.
Si id facis, bodie postremum me uides. P. quid ita? C. hei mihi, Vereor dicere.

Quid ita? quia, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Estné hoc illi dicto atq; facto Fimbriæ non simillimum? Accusatis Sext. Roscium. Quid ita? quia de manibus uestris effugit, quia se occidi passus non est. Terent. Eun. 4. 4. 58. Thais iam aderit. PY. quid ita? D. quia quum inde abeo.

Quid ita non? Terent. Phorm. 4. 1. 2.

Quid ita tantum? Terent. Eunuch. 5. 5. 17. -qua audacia
Tantum facinus audet? P. quid ita tantum?

Quid tibi huc? Plaut. Bacchid. 26. Terent. Heaut. 3. 2. 7.
-C. Syre. S. hem. C. Quid tu istic? &c.

Quid mea refert? Terent. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua (malùm) id refert? C. Demipho.

Quid nostra? pro Quid nobis confert? quid nos iuuat? Brutus ad Atticum in Epist. ad Brutum 178.

Quid interest, utrum Prætor imperet, uiq; cogat aliquẽ de suis bonis omnibus decedere? an huiusmodi iudiciũ det, &c. Cic.

Quid postea? Cic. pro Murena 22. (4. Verr. 29.

Quid tum inde? Cic. pro Murena 22.

Quid tum? Terent. Heaut. 3. 41.
-huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum.
C. Quid tum? S. ea mortua est. Cic. 5. Tusc. 15. At multantur bonis exules. Quid tum? Parùmne multa de tolerandæ paupertate dicuntur.

Quid tum si fuscus Amynthas? Virg. eclog. 10. 8.

Quid tum postea? Plaut. Asin. 7. 68. Terent. Adelph. 4. 5. 15.
Neq; enim diu huc commigrarunt. AE. quid tum postea?
M. Virgo est cum patre. Idẽ Hecy. 4. 1. 37. quid tũ postea?
Si modestè ac rarò hoc fecit? Vbi Donatus, Idiotismus, quo contemnimus crimina leniora.

Quid deinde? Teren. Dicam. quid deinde? Hoc est, quid postea? subaudi dicam.

Quid, pro In quo. Cic. de Amic. 30. Quid enim Africanus indigens mei minimè hercle. Quintil. Quid tibi tantum malè feci? quid offendi?

Quid istic? Aduerbium est ægrè concedentis, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 2. 3. 96.

Quid istic? si certum est facere, facias: uerum ne post conferas Culpam in me.

Quid nunc agimus? Consilium quæreutis est, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 4. 7. 41.

Quid quæris? Ornatè dictum, pro Quid uis prætereà? Quid plura? Quid uis dicam? Cic. Attic. lib. 1. 9. 10. Quid quæris? nunc ut ad priuata redeã? Eidẽ lib. 10. 195. 16. Quid quæris? atq; iubebat. Est enim suspicio illa domestici mali et sermonis Lurtiani. Horat. lib. 1. epist. 10. 2.

Quid censes eos esse facturos, qui omnino uirtutem à bonorum fine segregauerunt, Epicurum, Hyeronimum, &c. Cic. 4. de Fin. 81.

Quid cum illis agas, qui neq; ius, neq; bonum atq; æquũ sciũt? Terent. Heaut. 4. 1. 29. Cic. pro Cecinna 22. Quid huic tu homini facias?

Quid facias? ut homo est, ita morem geras. Terentius Adelph. 3. 3. 76.

Quid aliud nisi. Cic. 1. Tusc. 117. Num quid aliud agimus, quũ, &c. quum à negotio omni seuocamus animũ? quid, inquã, tum agimus, nisi animum ad seipsum aduocamus?

Quid

Quid dicam, uel Quid loquar, pro Mitto, & Non dico, Præterea. uenusta loquendi forma, quam aliquid nos tacere simulamus, quod tamen exprimimus. Cice. 2. de Nat. deor. 193. Quid dicam quantus amor sit bestiarum in educandis custodiendisq; ijs quæ procreauerũt? Idem 2. de Nat. deor. 191. Quid loquar quanta ratio in bestijs appareat?

Quid, aliquando in oratione uacat. Cic. ad Seruium lib. 4. 1. 10. Trebatio mandaui, ut siquid tu eũ uelles ad me mittere, ne recusaret. Idẽ Quintio Philippo li. 14. 7 4. 4. Nisi quid existimas in ea re uiolari existimationem tuam. Budæus.

Quid, pro Quid fecit. Cic. Patruus, inquit, meus cum Saturnino fuit. Quid pater? quicum? quid uicini, propinqui, & c.

Quid sunus? quod sunus? quid est factum? Id est quid est quod accidit? Varro.

Quid enim? Cic. 2. de Fin. 147. Quid enim? summus dolor plures dies manere non potest? Vide ne etiam mensis. Vt γὰρ apud Græcos interrogationi congruit. Budæus.

Quid enim aliud quàm admonendi essetis, ut morem traditum à maioribus seruaretis? Liuius.

Quid enim cẽses? si L. Mũnius uideret, & c. utrũ putaret, & c. Ci. in Parad. 48. Quid enim, ad amicõs ne cõfugiã? Cic. Luceio lib. 5. 15. 3.

Quidam] quædam, quoddam uel quiddã, cuiusdam; (ἴς τὶς, ποιός τις, λεῖνα,) Personam certam dicit, & singulare potius signum est, quàm particulare. Terent. Eun. 3. 2. 30.

Neq; pugnas narrat, neq; cicatrices suas
Ostentat, neq; tibi obstat, quod quidam facit.

Quidam ex aduocatis, homo & honoribus populi ornatis, & summa uirtute præditus dixit. Cic. pro Cluent. 142.

Quidam de collegis. Cic. Bruto lib. 11. 21. 9.

Certus quidam. Cic. 1. de Orat. 90. Quæ si iudicarentur certis quibusdam uerbis, non nouis nuptijs fieri cum superiore diuortium. Idem 3. de Orat. 25.

Cuiusdam modi. Cic. 4. de Fin. 42. Sumus igitur homines: ex animo constamus & corpore: quæ sunt cuiusdam modi. Id est, non cuiuslibet. Ibidem lib. 5. 63.

Magni cuiusdam hominis & per sapientis uidetur. Qu. Cic. de Prouinc. Consul. 36. Idem 2. de Orat. 164. Crassi quidem respõsum excellentis cuiusdam est ingenij, ac singularis.

Quiddam diuinum, quiddam portenti simile: pro Nescio quid uel quiduis. Cic. 1. Acad. 48. Vt in his quiddam diuinũ esse diceret. Idem 3. de Legib. 33. Ego enim fateor in ista ipsa potestate inesse quiddam mali. Et. 2. de Orat. 164. Cui quidam portenti simile esse uisum est. Alia exemplaria legunt, Cui quidam. Ibidem 3. 40.

Quidem] Aduerbium affirmandi, (μέν, γὲν, γέτοι,) Id est certè. Duobus autem tribúsue modis in oratione accipi solet, Vno, ad distinguendas res. ut, Ego quidem scribo, tu uerò legis, ille autem dormit. In quo modo bis duabus tantùm dictionibus iungitur Verò, & Autem. Altero quasi per acceptionem eius quod affirmes. Quintil. in Infami, Torquebis quidem filium, sed fatebitur mater. Cic. 3. Off. 50. Atqui hoc loco philosophi quidam, minimè mali illi quidem, sed non satis acuti, & c. Et sequuntur istæ dictiones, uerum, uerumtamen, sed tamen, at, attamen, cæterum. Idem Bruto 15. 12. Suspicor ullud tibi minus probari, quod ab tuis familiaribus, optimis illis quidem uiris, sed in Repub. rudibus non probatur. Idem 2. Philip. 76. Vide Vallam lib. 2. cap. 23. Tertio modo, Quum nulla sequitur, ex prædictis coniunctionibus, ut apud Ciceronẽ de Amic. 8. Aut enim nemo (quod quidem magis credo) aut si quisquam, ille sapiens fuit. Tu quidem, ut ille quidem: sequente semper aduersatiua coniunctione. Cic. pro Plancio 43. Fortius tu quidem quàm nõ nulli defuncti honoribus, sed apertius quàm, & c.

Non tu quidem, sed. Cicero 2. Philip. 105. Collegam quidem de cœlo detraxisti: effecistiq; non tu quidem etiam nunc, ut sit similis tui: sed certè ut dissimilis esset sui. Idem pro Muræna 59.

Vos quidem. Cic. Attico lib. 8. 153. 4. Num igitur peccamus? minimè uos quidem, sed tamen signa conturbantur, quibus uoluntas à simulatione distingui posset.

Ille quidem. Cic. de Clar. Orat. 59. Qu. Mutius enucleatè ille quidem, & politè, ut solebat, dixit, nequaquam autem ea ut atq; copia, quã genus illud causæ postulabat. Idẽ 2. in Catil. 32. Essent illi quidem desperandi: sed tamen essent ferendi.

Id quidem ago, & tacitus Lycida mecum ipse uoluto. Virgilius eclog. 9. 7.

Ea quidem, ut illa quidem. Cic. ad Attic. lib. 10. 203. 1. Quæ de fratre meo scribis, sunt ea quidem parum firma, sed habent nihil ὕπαλον. Alij legunt equidem.

Minus quidem illa seuerè, quàm decuit, nõ tamen omnino dissolutè. Cic. 6. Philip. 204.

Nunc quidem. Cic. 1. Ver. 10. Hanc habent arcem socij, minus munitam aliquando nunc quidem quàm antea: ueruntamen siqua reliqua illis spes est, ea tota posita in lege est.

Iũgitur etiam dictione Ne, sed interiecta semper una dictione, & hoc, quum aliquid uehementer negare cupiẽtes, id quod minus quoq; est, negamus. Vt cupientes negare nos aliquẽ Romæ pulsasse, nos Romæ fuisse negemus. Tunc illum Romæ pulsasti? Ne fui quidem Romæ. Interdum una tantũ pars negatur: & altera negata intelligitur, ut in exemplo prædicto, Interdum utra exprimuntur; ut non solùm homines nõ times; sed ne deum quidem.

Ne, uel nec quidem. Cic. Planco li. 10. 2. 3. Quapropter in priuatis rebus, nullum neq; officium, neq; studium meum desyderabis: ne in publicis quidẽ, siquid erit in quo me interesse necesse sit, unquam deero, ne cum periculo quidem meo dignitati tuæ.

Et quidem, uel Ac quidem, pro atq; etiam. Cice. de Clar. Orat. 63. Nobis uerò, inquit Atticus, & uehementer quidem. Sub. placet. Idẽ Attico libro 2. 34. 2. Tantum doleo; ac mirificè quidem.

Et quidem, pro Et certè. Cic. de Diuin. 139. Post solstitium Canicula exoritur, & quidem aliquot diebus.

Quidem certè. Cic. ad Lentulum lib. 1. 9. 45. Illud quidem certè nostrum consilium iure laudãdum est. Et ad Qu. fratr. lib. 2. Aliud hoc tempore de Repub. nihil loquebantur: agebatur quidem certè nihil. Et pro Quintio 2. Qui ut summa haberem cætera, temporis quidem certè uix satis habui.

Quidem hercle certò, uel certè. Terentius Phorm. 1. 3. 12. Nam tua quidem hercle certò uita hæc expetenda, optanda q; est. Idem And. 2. 2. 10. Mea quidem hercle certe in dubio est uita.

Quidem profectò. Cic. ad Atticum lib. 6. 116. 1. Nunc quidem profectò Romæ es. Et lib. 10 195. 14. Hoc quidem est uerum profectò.

Quidnam] Interrogatiuum. Terent. (τὶ μήν,) Phorm. 1. 4. 6. Quidnam ille commotus uenit? Idem Eunuch. 5. 8. Cic. 3. Tusc. 95. Quidnam dici potest quamobrem, & c.

Quidnam, sine interrogatione, pro Quid. Terentius Eunuch. 5. 4. 1. Reuiso quidnam Chærea hic rerum gerat. Cic. Attico lib. 14. 318. 6.

Quidni] (πῶς ὄυ, πῶς γὰρ ὄυ, τὶ μήν,) Confirmandi aduerbium, Cur non? Terent. Eun. 1. 3. 36.

Patris cognatum atq; æqualem Archidemidem
Nostin'? P. quidni? Cicero 1. Officiorum 112. Laudat Africanum Panætium, quòd fuerit abstinens. quidni laudet: sed ni illo alia maiora.

Quid

Quid ego ni negem, qui egomet ſciam? pro Quidni ego negẽ. Plaut. Amph. 4. 280.

Quidpiam] cuiuſpiam, (τί,) Aliquantulum. Teren. And. 2. 6. 7. Num illi moleſtæ quidpiam hæ ſunt nuptiæ? Quidam ſcribunt, Quippiam.

Quidq;] cuiuſq;, (ἑν ἕκαστον,) Colum. lib. 12. cap. 7. Tum quidq; uaſe conditur. Cic. 6. Ver. 31. Ede mihi ſcriptũ quid argenti in prouincia Sicilia pararis, unde quidq; aut quanti emeris. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Qui in ſua quidq; arte optimè faciant, Vide Quicq;.

Quidquid] Vide Quicquid.

Quidum] Vide Qui.

Quies] quietis, pen. prod. Subſtantiuum fœ. g. (ἡσυχία, ἠρεμία, ἀπραγμία, λῆξις, πανσολὴ, ἐυλυλία,) Ceſſatio à quocũq; opere, unde etiam pro ſomno ſumitur.

Poteſt facere genitiuum quietis, & quiei quintæ declinationis. Vnde & requies, requiem & requietem accuſatiuum facit.

In quiete, & ſecundum quietem. Cic. 1. de Diuin. 78. Quæ ei ſecundum quietem uiſa ſunt. Ibidem, 94. Ei uiſum in quiete egregia facie iuuenem, &c. Silius lib. 13. 12.

-medios inter ſomnos, altamq; quietem.

Cura quietis, Ouid. 3. Metam. 88.

Quies, Requies, tranquillitas, laxamentum, otium, uacatio, ceſſatio, remiſſio, finis.

Quies & tranquillitas. Cic. 1. de Orat. 3. Qui locus quietis & tranquillitatis pleniſſimus fore uidebatur. Idem pro Deiotaro, 27.

Mors, laborum aut miſeriarum quies. Cic. 4. in Catil. 79.

Nec eũ labor ad quietem reuocauit. Ci. pro Leg. Manil. 28.

Quies et remiſſio. Ci. pro Cælio 31. Quẽ nõ quies, nõ remiſſio, non æqualium ſtudia, non ludi, non conuiuia delectarent.

Animi quies. Ouid. 4. de Ponto eleg. 9. 19.

Omnibus una quies operum. Virg. 4. Georg. 37.

Sub his facta quies. Celſ. lib. 4. cap. 11.

Veniat quies. Celſ. lib. 6. cap. 6. Noctu uerò quo commodior quies ueniat, non alienum eſt, ſuperimponere candidi panis interiorem partem ex uino ſubactam.

Quies doctrinarum, Quieta literarum uacatio. Plin. lib. 18. capite 28. 14.

Quies, Pax, Plin. lib. 15. ca. 30. 5. Ipſa laurus pacifera, ut quã prætendi etiam inter armatos hoſtes quietis ſit indicium.

Quies, Tranquillitas, ſerenitas aeris uel clementia, Virgil. 2. Georg. 69. Si non tanta quies iret friguq; caloremq; Inter, & exciperet cæli indulgentia terras.

Quies, Otium, Virg. 9. Aeneid. 36.

Aut pugnam, aut aliquid iandudum inuadere magnum
Mens agitat mihi: nec placida contenta quiete eſt. Seruius.

Vobis parta quies, nullũ maris æquor arandũ. Vir. 3. Aen. 99.

Portus æterna placidus quiete. Senec. Agam. 7. 1.

Quies & uigilia, opponuntur. Quintil. lib. 7. cap. 3. Refert enim conuiuium præceſſerit an triſtitia, labor an otium, uigilia an quies.

Aduerſa quies. Silius lib. 15. 152.

Amica quies, Vide Amicus.

Blanda quies. Stat. 2. 28.

Dura quies, Mors. Virg. 10. Aeneid. 149.

Frenebunda quies. Stat. 5. Thebaid. 49.

Grata quies. Horat. 1. epiſt. 18. 2.

Impacata quies. Claud. 1. in Ruffinum 15.

Imperioſa quies. Claud. 8. Paneg. 48.

Infeſta miſeris quies. Lucret. lib. 5. 197.

Inſidioſa quies. Stat. 1. Syl. 4. 13.

Mira quies pelagi, Stat. 2. Sylu. 2. 6.

Modica quies, Vide Modicus.

Nocturna quies. Senec. Hippol. 2. 4.

Obſcura quies. Senec. Hippol. 11. 1.

Opaca quies. Stat. 10. Thebaid. 18.

Præſaga quies. Stat. 10. Thebaid. 64.

Secura quies, & neſcia fallere uita. Virg. 2. Georg. 93.

Segnis quies. Silius lib. 3. 34.

Summa quies. Lucret. lib. 2. 63.

Tranquilla quies. Lucan. lib. 1. 52.

Tremefacta quies. Stat. 1. Achilleid. 50.

Et nunquam turbata quies. Stat. 3. Sylu. 5. 18.

Veſana quies. Lucan. lib. 7. 155.

Quietes, Cubilia. Lucret. lib. 1. 82.

Nanq; canes ut montiſagæ perſæpe ferai,
Naribus inueniunt intectas fronde quietes.

Abrupta quies, Vide Abrumpo.

Capere quietem, Vide Capio.

Procubuit, ſeramq; dedit per membra quietẽ. Virgil. 8. Aen. 6.

Cura non dat quietem membris, Virg. 10. Aeneid. 43.

Dare parua tempora quieti. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.

Datur hora quieti. Virg. 5. Aeneid. 169.

Imus ad quietem integri, cui Onuſti cibo, opponitur. Cic. 1. de Diuinat. 105.

Excutitur terrore quies. Ouid. 4. Faſt. 184.

Expellere quietem. Silius lib. 15. 108.

Fugit pigra quies, imersq; ſomnus. Stat. lib. 1. Sylu. 6. 19.

Impetrare ſtudijs quietem. Quintil. in Proœm. lib. 1. 1.

Placidam quietem per membra irrigat. Virg. 1. Aen. 140.

Irrorat quietem oculis ſomnus. Silius lib. 10. 72.

Vix primos inopina quies laxauerat artus. Virg. 5. Aen. 17. 2

Placida laxarant membra quiete. Virg. 5. Aen. 197. et 9. 48.

Dulci quiete membra leuare. Ouid. 1. de Remed. Amor. 42.

Mandare corpus quieti. Lucret. lib. 4. 171.

Mitigare febrem quiete & abſtinentia. Quintil. li. 2. ca. 17. 7.

Pati quietem. Claud. 2. in Ruffinum, 2.

Ac uelut in ſomnis oculos ubi languida preſſit Nocte quies.
Virg. 12. Aeneid. 182.

Dulcis & alta quies preſſit iacentem. Virg. 6. Aeneid. 105.

Reddere ſe quieti. Seneca Hippol. 4. 3.

Retineri quiete. Quintil. lib. 1. cap. 3. 5.

Rupta quies populus. Lucan. lib. 1. 48.

Vina quies ſequitur. Ouid. 2. Faſt. 61.

Sopitus quiete. Lucret. lib. 3. 111.

E molli quiete ſuſcitare. Catul. epig. 75. 1.

Tradere ſe quieti, Quieſcere. Cic. 1. de Diuinat. 108.

Turbare quietem alicuius. Propert. lib. 1. eleg. 3. 4.

Quietes in Plurali. Salluſt. Nãq; animus impurus dijs hominibuſq; infeſtus, neq; uigilijs, neq; quietibus ſedari poterat. Cic. 1. Off. 145. loco uti illo quidem licet, ſed ſicut ſomno et quietibus cæteris.

Quieſco] quieſcis, quieui, quietum, pen. prod. (ἠρεμέω, ἀτρεμέω, ἡσυχάζω, πάνομαι, λοφέω,) quieſcere, In otio eſſe, uacare à labore, cura, officio, negotio: unde etiã pro Dormire ſumitur, Cic. pro Roſ. Amer. 39. Propterea quòd qui tantũ facimus commiſerunt, non modò ſine cura quieſcere, ſed ne ſpirare quidem ſine metu poſſunt. Idem 6. Verr. 27.

Eò quum uenio, Prætor quieſcebat. Virg. 10. eclog. 7.
ô mihi tum quàm molliter oſſa quieſcant, &c.

Infœlix, tota quicunq; quieſcere nocte Suſtinet. Ouid. 2. Amorum eleg. 9. 8.

Bene placideq; quieſcas. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 10.

Pulueris exigui ictu compreſſa quieſcẽt. Virg. 4. Georg. 18.
De certaminibus apum.

Placidaq; ibi demum morte quieuit. Virg. 9. Aeneid. 90.

Sedibus ut ſaltem placidis in morte quieſcã. Virg. 5. Aen. 75.

Conticuit

Digitized by Google

Conticuit tandem, factoq; hic fine quieuit. Virg. 4. Aen. 144.
Quiescere dicitur, qui non est insolens & inquietus. Terent. in Prologo And. 22.
Dehinc ut quiescant porrò moneo, & desinant Maledicere. Liu. 10. bel. Pun. 61.
Quiescere, Abstinere, & supersedere. Cic. pro Plancio 74. An si unquam in me uitæ cupiditas fuisset, ego mense Decembri mei Consulatus omnium parricidarum tela commossem, quæ si uiginti quiessem dies, in aliorum iugulum Consulum recidissent. Gellius lib. 2. cap. 28. Statuere atq; edicere quiescebant, id est abstinebant, & supersedebant.
Quiescas, uel quiesce: Hoc est sine, uel desine. Teren. And. 3. 4. 19. -corrigere mihi gnatum porrò enitere.
D. Faciam hercle sedulo. S. potes nunc dum animus irritatus est. D. Quiescas. Cic. 3. Verr. 95. Iste Rabonium quiescere iubet, & simul ei nonnullam spem societatis ostendit.
Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat. Author ad Heren. lib. 4. 239.
Quiescere per aliquem. Cic. Planco lib. 10. 11. nunquam per M. Antonium quietus fui. Quasi dicat, semper aduersatus est mihi, & persecutus est me.
Alta quierunt Aequora. Virg. 7. Aeneid. 2.
Aequora sæua quierant. Virg. 4. Aeneid. 105.
Arma quierunt. Silius lib. 7. 51.
Bella quierunt. Ouid. ad Pisonem 6.
Postquam collapsi cineres, & flāma quieuit. Virg. 6. Aen. 46.
Mens & corpus sopita quiescunt. Lucret. lib. 3. 188. (8.
Pascitur in uiuis liuor, post fata quiescit. Oui. 1. Amo. eleg. 15.
Opus quieuit tuis humeris. Ouid. 2. de Ponto eleg. 9. 12.
Potentia in hoc solo genere quiescit. Cic pro Cecinna 52.
Voces hominum quiescebant. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 6.
Quiescas cætera: actiuum. Plaut. Milit. 12. 53.
- potin' ut hominem
Mihi des? quiescas cætera. Quasi dicat, Ne de cæteris sis solicitus, sine ea. Idem, Quiesce istam rem: ego certè uidero.
Quiesce hunc tumultum qui est ante ostium. Plaut. Most.
Quiescere, Permittere, sinere. Cic. ad Attic. lib. 7. 128. 8. Aut si per Trib. pleb. non patiatur, tamen quiescat rem adduci ad interregnum.
Quiesci, Impersonale. Terent. And. 4. 2. 8. Quibus quidem quàm facilè poterat quiesci, si hic quiesset.
Quietus] pen. prod. (ἥσυχος, ἡσύχιος, ἠρέμης, ἄπληλος, ἀνήκλος, ἀταράχχος,) Participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Amphit. 4. 17.
Quietus esto, inquam: ego curabo, nequid uerborū duint, Vbi Donatus, Quietus, securus, ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Terent. Phorm. 4. 5. 1.
Quietus esto de. Plautus Curc. 10. 6. Memimero: de istoc quietus esto.
Quietum aliquem reddere, Efficere ut quietè & securè uiuat. Terentius Eunuch. 2. 2. 46.
Aequor quietum. Horat. Epod. 10. 3.
Aer quietus. Virg. 5. Aeneid. 44.
Amnes quietos irritat diluuies. Horat. 1. Carm. ode 29. 9.
Animus quietus. Virg. 1. Aen. 62. -in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum, mentemq; benignam. Ouidius 4. Fast. 131.
Solutus & quietus animus. Cic. pro Rosc. Comœd. 25.
Quieto animo uiuere. Cic. 2. Tusc. 3.
Annus quietus. Liu. 2. ab Vrbe 79. Bellum indictum, tacitè inducíæ quietum animum tenuere.
Cœlestium dies quieti. Cic. 2. de Leg. 86.
Latus ense quieto Securum. Stat. 1. Sylu. 1. 9.
Exilium quietius oro. Ouid. 2. Trist. 115.
Gentes agitare quietas. Virg. 10. Aeneid. 15.
Homo quietissimus. Cic. 6. Ver. 36.
Inane quietum. Lucret. lib. 2. 48.
Mente quieta consistere. Cic. 2. de Diuinat. 221.
Nox quieta. Valer. 6. Argon. 32.
Officio quieto fungi. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 4.
Ossa quieta precor tuta requiescite in urna. Ouid. 3. Amorum eleg. 8. 14.
Pax quieta. Senec. Thyeste 7. 5.
Regnum quietum. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.
Quieta Respublica, & Turbata, contraria. Cic. 2. in Catil. 39.
Sedes quietæ. Virg. 1. Aeneid. 42.
Sermo quietus & remissus. Cic. de Senect. 25.
Somni quieti, Senec. Herc. fu. ent. 10. 3.
Traducere uitam quietam & otiosam. Cic. de Senect. 74.
Vrbs quieta, & immunis belli. Virgil. 12. Aeneid. 112.
Quieturus] pen. pro. Particip. (ἡσυχάσων,) Ci. 2. de Orat. 127. Videmur enim quieturi fuisse, nisi essemus lacessiti.
Quiete] pen. prod. Aduerbium. (ἡσύχως, ἠρέμα, ἀτρέμας,) Cic. de Senect. 12. Quietè, & purè, & eleganter actæ ætatis placida ac lenis senectus.
Quietissimè se recipere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 187.
Quilibet] pen. cor. (ὅστις, ὁστισοῦν, ὅστις βούλει,) cuiuslibet, Venus quem tibi capere libet. Horat. 1. Serm. satyr. 2. 26. Ilia & Aegeria est, do nomen quodlibet illi. Id est, quodcunq; placet, non tamen omne nomen. Ouid. 1. de Arte 89. Pollicitis dines quilibet esse potest. Sueton. in Tiberio, Non cessauit efflagitare aliquem cuiuslibet ordinis custodē factis atq; dictis suis. Iustin. de Hæred. instit. cuilibet conditioni obtemperare satis est. Cic. 4. Acad. 238. Ad uos nunc refero quē sequar: modò nequis illud tam ineruditum absurdumq; respondeat, quemlibet modo aliquem.
Indutus quilibet. Horat. 1. epist. 28. 6.
Garrire quidlibet. Horat. 1. Serm. satyr. 9. 3.
Arti cuilibet idoneus. Horat. 2. epist. 2. 2.
Quibuslibet tēporibus egregius Senatus. Liu. 2. ab Vrb. 215.
Quolibet modo. Plin. lib. 11. cap. 54. 2.
Quidlibet, pro Vili & obscuro, aut etiam imperito. Plin. li. 7. cap. 28. 4. Bis ab Annibale captus, neq; enim cum quolibet hoste res fuit.
Peritus & Quilibet, ueluti contraria. Cic. 2. de Diuin. 109. Apud maiores adhibebatur peritus, nunc quilibet.
Quimatus] huius quimatus, pen. prod. (πενταετία,) ut Bimatus, & trimatus: hoc est tēpus uel spatiū quinq; annorū. Plin. lib. 8. cap. 45. 3. Vita fœminis XV annis longissima, maribus XX. robur in quimatu. De bobus.
Quin] (ὅπως, οὐ, ὅτι, μή, μὴ, οὐκ,) Aduerbium, uaria significationis, uariusq; est eius usus, ut docet Donatus in Terentium: Quin, Quòd non. Terent. Adel. 5. 4. 2.
Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad uitam fuit; Quin res, ætas, usus semper aliquid adportet noui.
Quin, pro Quòd. Cic. Non dubito quin eo sis animo, quo egò essem si quid tu me rogares. Teren. And. 1. 2. 1. Non dubium est quin uxorem nolit filius.
Non dubitare quin. Cic. pro Domo sua 54. Non quòd dubitaret quin ab isto nihil legibus, nihil religionibus, nihil iurè esset actum. Idem ad Atticum lib. 5. 98. 5. Non enim dubitabat Zeno quin ab Areopagitis inuito Memmio impetrari non posset.
Nihil, uel parum abest quin. Cic. ad Att. li. 11. 223. 5. Prorsus nihil abest quin sim miserrimus. Idem in Orat. 138. Abesse non potest quin eiusdē hominis sit, probos improbare qui improbos probet. Idem ad Atticum lib. 9. 180. 10.
Facere non possum quin cotidie ad te mittam. Cice. ad Atticum

Digitized by Google

lib. 12. 245. 2. Idem pro Quin. dixit Vt Non, ut ed Attic. lib. 8. 166. 1. Vt ad te nihil dem literarũ, facere non possũ.

Non possum quin exclamem. Cic. 2. de Orat. 22. Ibidem 36. De musicis rebus non poterit, quin dicat hoc onere susceptо, recusare.

Nemo esset quin hoc se audisse liquidò diceret. Ci. 5. Ver. 116. Cecinna Ciceroni lib. 6. 7. 3. nemo nostrũ est quin uota uictoriæ suæ fecerit.

Nullum intermisi diem quin, &c. Cic. ad Attic. lib. 7. 135. 1.

Vt nequis à me dies intermittatur, quin dem ad te literas. Cic. ad Attic. lib. 8. 160. 2.

Nego ullam gemmam aut margaritam fuisse, &c. quin quæsierit, inspexerit, abstulerit. Cic. 6. Ver. 2.

Dies ferè nullus est quin hic Satyrus domum meã uentitet. Cic. ad Atticum lib. 1. 1. 7.

Causæ nihil esset, quin secus iudicaret. Cic. pro Quintio 17.

Quin, admiratiuè. Teren. Adel. 2. 3. 9. - festiuum caput, Quin omnia sibi pòst putarit esse pro meo commodo? Legendum est qui, sine liquida.

Quin, Certè, profectò, Plaut. Amphit. 8. 71.
- at pol quin certa res
Hanc est obiurgare. Idẽ Men. 9. 68. Hercle quin tu rectè dicis.

Quin, Corripiendi uel imperandi uim habet. Terent. Phor. 3. 2. 1. Idem And. 2. 6. 18. Quidnam est? D. puerile est. S. quid est? D. nihil. S. quin dic quid est.

Quin age, si quid habes. Virg. eclog. 3. 11. Et. 4. Georg. 65.

Quin, Cur non interrogatiuè sumitur. Terent. Phor. 1. 4. 33.

Quid conterimus operam frustra? quin abeam? Cic. in Som. 9.

Quin tu aspicias ad te uenientem Paulũ patrem? Ibidem 10.

Quid moror in terris? quin huc ad uos uenire propero? Idem Trebatio, lib. 7. 8. 4. Quin tu urges occasionem istam? Et pro Rabirio perduel. reo 12. Quin continetis uocem indicem stultitiæ uestræ? Item Attico lib. 4. 86. 2. Quin tu hunc aduolas, & inuisis illius nostræ Reipub. germanæ.

Quin potius pacem æternã, pactosq; hymenæos
Exercemus. Virg. 4. Aeneid. 20.

Quin ergo, quod iuuat, quod charum æstimant, id semper faciant, ament, potent. Sallust. in Iugurth.

Quin, etiam. Terent. Heaut. 3. 3. 21.
Syre, pudet me. S. credo: neq; id iniuria:
Quin mihi molestum est.

Quin, Imò, Terent. Heaut. 4. 3. 23.
Quid dicam? quam causam afferã? S. quin nolo mentiare:
Apertè ita ut res sese habet, narrato. Idem Eunuc. 5. 2. 64.
- non pol credo Chærea,
Nisi si commissum non erit. C. quin Pythias
Tu me seruato. Idem Heaut. 4. 4. 15.

Quin, Quin imò. Terent. Adel. 4. 2. 5.
Syre. S. quid ais? C. me querit? S. Verũ. C. perij. S. quin tu animõ bono es. Virg. 1. Aen. 57. - quin aspera iuno,
Quæ mare nunc, terrasq; metu, cælumq; fatigat,
Consilia in melius referet. Plaut. Capt. 19. 20. Quin potius illud adnota, quæ putaueris corrigenda. Plin. epist. 57. b.

Quin, Quamobrem. Plaut. Epid. 10. 19. - hic non est locus:
Quin tu alium quæras, cui centones farcias. Terent. And. 1. 1. 18. Quin tu uno uerbo dic: quid est, quod me uelis.

Quin, Quare non, uel ut non. Terent. Adel. 2. 2. 39. Nunquid uis quin abeam. Plaut. Cistel. 2. 108. Nunquid me uis mater intrò quin eam? Donatus.

Quin, Qui non, quæ non. Terent. Hecy. 2. 1. 43.
Et merito adeò: nam uestrarum nulla est, quin gnatũ uelit Ducere uxorem. Quintil. lib. 7. cap. 2. Quis tã imperitus, quis tam procul à literis, quin sic incipiat? Cic. 7. Ver. 46. Hic mihi etiam audebit mentionem facere Mamertinæ laudationis: in qua quàm multa sint uulnera, quis est uestrum tã dices quin intelligat. Ibidem, 57.

Quin, Quin etiam, insuper, præter id. Plaut. Aul. 9. 33.
Famam hercle utendam si roges, nunquam dabit:
Quin ipsi pridem tonsor ungues dempserat,
Collegit, omnia abstulit præsegmina.

Quin, Quominus. Terent. Eunuch. 5. 2. 3.
Apud Antiphonem uterq;, mater & pater
Quasi dedita opera domi erant, ut nullo modo
Introire possem, quin uiderent me. Idem Hecy. 1. 2. 52. Cic. Non idcirco causas Isocrates non defendit, quin id utile esse & honestum existimaret.

Quin taces? Correptio est silentium præcipientis, & timorem alicui adimentis, id est Esto securus: nam tacere, securi est. Terent: And. 2. 3. 25.

Quinarius] Adiectiuum, (πεμπάς,) dicitur quod quinq; cõplectitur. Plin. lib. 31. cap. 6. 2. Fistulas denũm pedum longitudinis esse, legitimum est. Et si quinariæ erunt, sexagenas pondo pendere. Vide Octonarius in Octo.

Quinarius argenteus, quinq; libris æris, id est assibus quinq; ualebat, hoc est denarij dimidium. Budæus.

Quincunx] quincuncis, (πεντάς,) Substantiuum, m. gen. Quinq; unciæ. Uncia remota de quincũce. Hor. de Art. 66

In quincuncem. (εἰς πεντάδα ἐγώνιον,) arbores dispositæ cur dicantur, facile ex Quintil. intelligimus, apud quẽ hæc uerba, lib. 8. cap. 3. leguntur. Nullúsne ergo etiam fructiferis adhibendus decor? quis negat? nam & in ordinem certaq; intèrualla redigam eas arbores. Quid enim illo quincunce speciosius, qui in quancunq; partem spectaueris, rectus est? Sed protinus in id quoq; prodest, ut terræ succum æqualiter trahant. Cic. de Senec. 55. Quum admiraretur Lysander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam, atq; puram, et suauitatẽ odorum qui afflarentur è floribus, tum eum dixisse mirari se nõ modò diligentiam, sed etiam solertiam eius. Col. li. 3. ca. 15. 1. Hæc in quincuncem uinearum metatio expeditissima ratione conficitur. Fortasse aũt antiqui sic quincuncem appellauerunt exactam plantarum metationem: ut decussem, exactam spatij diuisionẽ. Hactenus Budæus. Cæsar 7. bel. Gall. 291. Ante hos obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur. Varro 1. de Re rust. cap. 7. 1. In quincuncem prope sint ordines atq; interualla modica. Bayfius, Arborum ordines dicuntur in quincuncem digesti, quando secundi ordinis arbores paribus interuallis sic disponuntur, ut figuram quincuncialẽ seruare ad inuicem uideantur.

Quincunx, mensuræ genus paulum supra dimidiam heminam continens. Mart. lib. 1. 111.
Hesterna tibi nocte dixeramus
Quincũces puto post decem peractos, hoc est, post epotos.
Idem lib. 2. 2.
Te conuiua leget misto quincunce, &c.

Quincunces usuræ sunt quoties ex centum nummis (ut exempli gratia sit) quinq; nummos usuræ nomine percipimus. Sic Semisses usuræ, trientes, besses, & huiusmodi.
Modesto quincunce nutrire nummos. Persius Saty. 5. 15.

Quincuncialis] & hoc quincunciale, pen. prod. ut Quincuncialis herba: quæ minor est semipede, & septenũm ferme digitorum. Plin. lib. 27. cap. 11. 5. Inter omnes herbas lithospermo nihil est mirabilius: Aliqui ægonychon uocant; alij dioscyron: alij heracleos: Herba quincuncialis ferè, foliis duplo maioribus quàm rutæ. Et paulò post, iacere eam, atq; humi serpere authores tradunt. Budæus.

Quincuncialis ordinum ratio. Plin. lib. 17. cap. 11. 3.

Digitized by Google

Quincuplex] pen.corr.quincuplicis,pen.cor.om. g.(πενταπλᾶς,ut Duplex dicitur. Mart.lib.14.4. Cede iuuenco rum domini calet area fœlix.

Quincuplici cæra quum datur altus honor. Quincuplices cæras uocat tabellas in quibus res amatoriæ ſcribebantur. Ab eodem triplices dicuntur. Sipontinus.

Quindecim] pen.cor.(δεκαπέντε,) Numerale nomen indeclinabile. Plau. Pſeu. 5.111. Et iã quindecim habeo minas Virorum quindecim preces. Horat. in Carm. ſeculari 14.

Quindecies] Aduerb.(δεκακιςπεντάκις,) Quindecim uicibus. Cic. 4. Ver. 43. At illa HS D. millia hæreditaria, acceſſit ipſius antiqua HS quindecies pecunia. Mart. lib. 7. 9. Dicere quindecies poteram, quid pertinet ad te?

Quindecimuir] (εἷς τῶν πεντεκαίδεκα,) nomen magiſtratus apud Romanos. Plin. lib. 7. cap. 43. 5. Q. Metellus in ea oratione quam habuit ſupremis laudibus patris ſui L. Metelli, Pontificis, bis Cõſulis, Dictatoris, Magiſtri equitũ, Quindecim uiri agris dandis, &c. Idẽ li. 28. ca. 2. 3. Cuius ſacri precationẽ, qua ſolet præire Quindecimuirũm collegij magiſter, ſiquis legat, profectò nim carminũ fateatur.

Quindenus] pen.prod.(πεντεκαίδεκας,) Adiectiuum, Idẽ ſignificat quod quindecim. Liu. 5. bel. Maced. 157. Quindena iugera agri data in ſingulos pedites ſunt, &c. Quidã legunt quinadena.

Quinetiam] (ἔτι δέ, ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, καὶ,) Coniunctio copulatiua, qua nectimus quæ coniuncta ſignificare uolumus. Ci. de Amicit. 53. Quonam enim modo quiſquam amicus eſſe poterit, cui ſe putabit inimicum eſſe poſſe? quinetiã neceſſe erit cupere & optare ut quamſæpiſſime peccet amicus. Ibidem 73. Quinetiã ſiquis aſperitate ea eſt & immanitate naturæ, congreſſus ut hominum fugiat atq; oderit.

Quinetiam cæli regionẽ in cortice ſignant. Virg. 2. Geor. 54. Quinetiã inſuper ſcelus poſtquam ludificatus eſt uirginẽ, Veſtem omnem miſerè diſcidit. Terent. Eun. 4.3.3.

Quingenti] quingentæ, quingenta, (πεντακόσιοι,) ut Quingenti milites: hoc eſt, quinquies centum. Cic. ad Attic. li. 16. 335. 1. Nec mirum, quingentos denarios dat. Eidem, lib. 4. 71. 8. Tuſculanam uillam quingentis millibus, Formianum HS ducentis quinquaginta millibus.

Quingentis empto drachmis deprẽderis. Hor. 2. Ser. ſat. 7. 9. Hinc quoq; quingentos in ſe Mezentius armat. Virgilius 10. Aeneid. 41.

Quingenteſimus, pen.cor. Adiectiuum. (πεντακοσιοστὸς,) Plin. lib. 15. cap. 1. 1. Anno urbis quingenteſimo quinto.

Quingenties] Aduerbiũ. (πεντακοσιάκις,) Cic. 4. Ver. 65. Ob eam rem HS quingenties Veneri Erycinæ de Sthenij bonis exacturum. Plin. lib. 6. cap. 23. 11.

Quingeni] quingenæ, quingena, pen.prod.(πενταπόσιοι,) Idem quod quingenti. Cic. ad Attic. lib. 4. 84. 7. Apud eũ HS quingẽta depoſuerũt, ut qui à Cato. dãnatus eſſet, id perderet. Colu. lib. 5. cap. 2. 9. Horum pars dimidia quingeni.

Quingeni, pro Singulis quingenti. Suet. in Ceſare cap. 38. Populo præter frumenti denos modios, ac totidem olei libras, trecenos quoq; nummos quos pollicitus olim erat, uiritim diuiſit: & hoc amplius, centenos pro mord. Annuam etiam habitationem Romæ uſq; ad bina millia nummũm, in Italia non ultra quingenos ſeſtertios remiſit.

Quingenarius] Adiect.(πενταικοσιανὸς,) Plin. lib. 33. cã. 11. 6. Diſpenſator Hiſpaniæ Citerioris quingenariam lancem habuit, cui fabricandæ officina priùs exædificata fuerat. Id eſt pondo quingentarum librarum.

Quinimo] pen.prod.(ἀλλὰ δὴ, καὶ μενοῦνγε,) Coniunctio, pro imò uerò, uel Imò etiam. Plaut. Ciſtell. 5. 39. Itaq; Ops opulenta illius auia. M. quinimò mater quidem. Plin. epiſt. 74. f. Preualuit ſententia Cepionis quinimò conſurgenti ei ad cenſendum acclamatũ eſt: quod ſolet reſidentibus. Cic. ad Att. li. 2. 8. 5. Eius aũt Collega & in me perhonorificus, & partium ſtudioſus ac defenſor bonarũ, quinimò leuiter inter ſe diſſident: ſed uereor ne hoc quod infectũ eſt, ſerpat longius. Vetus codex legit, quin nunc leuiter.

Quinquaginta] indeclinabile.(πεντήκοντα,)

Quinquagies] Aduerbiũ.(πεντηκοντάκις,) Col. lib. 5. cap. 2. 9. Has duas ſummas in ſe multiplicato, quinquagies cẽtena fiunt quinq; millia. Plin. lib. 7. cap. 25. 1. Idem ſignis collatis quinquagies dimicauit.

Quinquagies bis centena, quindecim, &c. Pli. li. 2. ca. 108. 2.

Quinquagies centena millia. Plin. lib. 2. cap. 108. 3.

Quinquagenus] pen.prod. Adiectiuũ, (πεντήκοντα,) Idẽ quod quinquaginta. Plin. lib. 8. ca. 36. 3. Viuunt quinquagenis annis, quidã, & centenis. Et lib. 15. ca. 24. 3. Iuba author eſt quinquagenũm cubitorũ altitudine in Arabia eſſe eas. Cic. 5. Verr. 57. In ſingulos HS quinquagenis millibus damnari muultis?

Quinquageſies] Aduerbiũ. Plaut. Menæh. 24. 100. Vix credo tota auctione capi & quinquageſies. Id eſt quinquaginta francos. Alij legendum putant quinquagies.

Quinquagenarius] Adiectiuum, (πεντηκονταέτης,) Quod quinquaginta continet. Cato cap. 13. 2. Vrnam quinquagenariam unam, ſextarium olearium unum. Sic. cã. 10. 2

Quinquagenarius grex, Hoc eſt quinquaginta capitum. Varr. 2. de Re ruſt. ca. 10. 9. Quinquagenaria cohors, quæ quinquaginta militibus conſtat. Curtius lib. 5. (ὁς,)

Quinquageſimus] pen.cor. Aliud adiectiuum, (πεντηκοστὸς,) Quinquageſimas exigere, ea forma qua & Decumas exigere dicitur. Cic. 5. Ver. 95.

Quinquageſima liba, pro religione quadam apud ueteres offerebantur. Martial. lib. 10. 24.

Natales mihi Martiæ Calendæ,
Lux formoſior omnibus Calendis,
Qua mittunt mihi munus & puellæ
Quinquageſima liba, ſeptimamq;
Veſtris addimus hanc uocis acerram.

Quinquageſimo uno raptus anno. Plin. lib. 8. cap. 2.

Quinquatria] Quinquatriorum, neut. ge. (πανάθηναια,) Ab eo quod Quinquatrẽ in ſingulari, ſicut Bacchanale & Vulcanale. Feſta erant quæ quinq; diebus Palladi fiebãt. ità appellata, quoniam quinq; diebus poſt Idus celebrabãtur: nã dies poſt Idus, ater erat. Inde Quinquatria, quaſi quinq; ab atro die. Primo die fiebant ſacrificia, tribus ſequentibus gladiatores in theatro certabant: quinto die erat luſtratio Vide Ouidium lib. 3. Faſt. 162. Sunt qui dicant hunc diem munuſculorum quoq; eſſe, quo tempore matronæ inter ſe inuicem munera miſitabant, & cœnas ſeruis apponebant, ut uiri Saturnalibus. Plaut. Milite 10. 97.

-da quod dem Quinquatribus,
Percantatrici, collectrici, ariolæ, atq; aruſpicæ. Iuuen. Saty. 10. 12.

Feſta Quinquatria. Horat. 2. epiſt. 2. 40.

Quinquatria, Quinquatriorum, Quinquatribus & quinquatrijs, tam tertiæ quàm ſecundæ declinationis, ſicut cætera ſeſtorũ nomina. Diomedes uerò Quinquatræ in prima declinatione protulit. Cic. ad Corinificium li. 12. 25. 1. Quinquatribus frequẽti Senatu cauſam tuã egi non inuitâ Minerua.

Quinquatrus] etiam dicitur, ſicut Triatrus, Sexatrus, Septimatrus, decimatrus. Iungiturq; hæc particula Atrus, nihil ſignificans, ſupplementi cauſa. Varro li. 1. de Ling. Lat. Quinquatrum diem uriam feſtum dicit, ſic appellatum, q; erat poſt diem quintum Idus Martij, &c.

Dies uocata quinquatrus, Ouid. 6. Faſt. 139.

Quinquatrus, huius Quinquatrus, pen. prod. pro ipsis Quinquatrijs, antiquè. Cic. ad Attic. lib. 9. 18 1. Fuit enim pridie Quinquatrus egregia tempestas, qua ego illum usum puto. Idem Cælio lib. 2. 11. 1. Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ quinquatrus afferebantur. Plin. lib. 18. cap. 24. 9.

Minores Quinquatrus. Oui. 6. Fast. 151. Hæc erãt mẽse Iunio

Quinq;] (πέντε,) Nomen numerale.

Quinq; ter implebat ulnas, Quindecim. Ouid. 8. Metam. 155.

Quinquefolium] (πενταφύλλον,) herba, à numero foliorum nomen habens, unde etiam Græcis pentaphyllon dicitur. Plin. lib. 25. ca. 6. 2. Folijs per interualla quinquefolij, aut cannabis, per ambitum incisis quinquepartitò. Ibidem ca. 9. 7. Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo cõmendetur. Græci uocãt pentapetes, siue chamæzelon, siue pentaphyllon. Quũ effoditur, rubram habet radicẽ. Hæc inarescens nigrescit, et anguloſa fit. Nomẽ à numero foliorũ habet: & ipsa herba incipit & desinit cũ uite.

Quinquelibralis] & hoc quinquelibrale, pen. pro. (πεντελίτρεως,) Pondo quinq; librarum. Colum. lib. 3. ca. 15. 4. Dispositis lapidibus paucis, qui singuli non excedant quinquelibrale pondus.

Quinquemestris] & hoc quinquemestre, (πενταμηνιαῖος,) Quinq; menses natum. Var. 2. de Re rust. cap. 7. 9. Quinquemestribus pullis facbis, quum redacti sunt in stabulum, obijciendum, &c. Plin. lib. 8. cap. 48. 7. Castrari agnos nisi quinquemestres, præmaturum existimant.

Quinquennis] & hoc quinquẽne, (πενταετὴς,) Quinq; annos natus. Plaut. Pœn. 2. 85. -duæ fuere filiæ, Altera quinquennis, altera aũt quadrimula. Col. lib. 7. cap. 6. 3. Caper quinquennis parum idoneus. Ouid. 4. de Ponto eleg. 6. 1. In Scythia nobis quinquennis Olympias acta est.

Quinquennes oleas est, & syluestria corna. Horatius 2. Serm. saty. 2. 12.

Vinum quinquenne. Horat. 2. Serm. saty. 8. 16.

Quinquennalis] & hoc quinquennale, pen. pro. (πενταετηρικὸς,) Quod fit singulis quinq; annis. Ci. 3. de Ora. 69. Ex quibus Heleus Hippias, quũ Olympiam uenisset, maxima illa quinquennali celebritate ludorũ gloriatus est, &c.

Quinquennales ludi. Plin. lib. 4. cap. 5. 7.

Quinquennalis magistratus, Qui quinque annis continuis geritur. Liuius 4. ab Vrbe 101.

Quinquennalia uota. Liu. 1. bell. Maced. 34.

Quinquennium] quinquẽnij, (πενταετία,) Spatiũ quinque annorũ. Cic. 3. de Leg. 10. Bini sunto, magistratũ quinquenniũ habento. De Censoribus. Idem 5. Ver. 182.

Duo quinquennia, Decem anni. Ouid. 12. Metam. 117.

In quinquennio, Vide In.

Quinquepartitus] pen. pro. Adiectiuũ, (πενταμερὴς,) Quod in quinq; partes diuisum est. Ci. 1. de Inuẽ. 75. Quinquepartitam igitur hoc pacto putant esse argumentationẽ. Legitur etiam quinquepertitam.

Quinquepartito] pen. prod. Aduerbium, (πενταμερῶς,) Plin. lib. 25. cap. 6. 3. Folijs per interualla quinquefolij, aut cãnabis, per ambitũ incisis quinquepartitò, nigris & ipsis, plumosisq;.

Quinqueremis] huius quinqueremis, pen. pro. (πεντήρης,) Nauis quinq; remorum ordines habẽs. Liu. 5. Decad. lib. 1. 30. DC equites & decem quinqueremes naues, si deducere ex naualibus uellet. Cic. 1. de Or. 85. Sic 6. Ver. 92. Certos homines in quinqueremi misisse, qui eos dentes reportarent.

Quinqueuir] pen. cor. Quinqueuiri, (εἷς τῶν πέντε,) dicitur ut Triumuir. Cic. 4. Acad. 247. Nescio an ne Quinquenirum quidem quenquam, nisi sapientẽ. Idẽ 2. pro Leg. Agrar. 31. Toties legibus Agrarijs curatores constituti sunt; Triumuiri, Quinqueuiri, Decemuiri.

Scriba ex Quinqueuiro corum deludet hiantem. Horatius 2. Serm. saty. 5. 12.

Quinquecuiratus] huius quinqueuiratus, pen. prod. (ἀρχὴ τῶν πέντε,) Officium uel magistratus Quinqueuirorũ. Cic. ad Attic. lib. 9. 17. 3. Repudiari se totum magis etiam quàm olim in Quinqueuiratu putabit. Vetus codex legit, XX uiratu. Idem de Prouincijs Consul. 33. Me ille ut Quinquecuiratum acciperem, rogauit.

Quinquies] Aduerbium, (πεντάκις,) Quinq; uicibus. Cic. 5. Verr. 193. Reperietis quinquies tanto Iudices, amplius istum, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse. Idem 11. Philip. 297. At hic me defendente quinquies absolutus est.

Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23. 1.

Quinquiplico] quinquiplicas, pen. cor. quinquiplicare. ut Quinquiplicare magistratus, apud Tacitum lib. 2. pro in annum quintum prorogare.

Quinus] Adiecti. (πέντε,) Cic. 5. Ver. 94. Nã quũ à multis quaterna, etiã quina exigerẽtur, &c. Ibidẽ 148. In medimna singula uideo ex literis publicis tibi Halesinos H-S quinos denos dedisse. Plau. Pseu. 5. 110. Quater quinis minis.

Quina milia peditum. Liu. 8. ab Vrbe 42.

Quini deni. Curtius lib. 8. Menses in quinos denos descripserunt dies. De sapientibus Indorum.

Quini uiceni nummi. Liu. 2. bel. Pun. 222.

Quinas hic capiti mercedes exigit. Horat. 1. Serm. saty. 2. 3.

Quintanus & Quintana porta] Vide Quintus.

Quintilianus] pen. prod. (κοντιλιανὸς,) rhetor, ortus in Hispania, in ciuitate Calaguritana, ut Eusebio placet. Ipse Quintilianus Hispanos prouinciales suos uocat. Eum dicit Romam cum Galba uenisse, breuiq; tempore postea in familiaritatem Domitiani principis uenientem eius nepotes erudisse. Id quod ipse testatur in Procemio lib. 4. Ludum Romæ aperuit, primusq; è fisco salarium tulit. Laurẽtius Valla, eum in præceptis Ciceroni præferebat, stylóq; eius et doctrinæ magnopere adhærebat. Meminit huius Martialis lib. 2. 90. Quintiliane uagæ moderator summe iuuentæ, Gloria Romanæ Quintiliane togæ. Plinius quoq; eius discipulus lib. 2. epist. 14. ad Maximum, Ita certè ex Quintiliano præceptore meo audisse memini. Sic lib. 6. epist. 6. ad Fundanum. Idem lib. 6. epist. 3. à fine, testatur se quinquagies sestertia millia nummûm dedisse dono nuptiarum Quintiliæ.

Quintilis] huius Quintilis, pen. pro. (μεταγειτνιὼν,) Quintilis mensis ideò dictus est, quòd quintus in ordine esset: sed postea in honorem Iulij Cæsaris Dictatoris, M. Antonio M. filio Cõsule legẽ ferẽte, Iulius appellatus est inquit Sueton. Cic. Attic. lib. 14. 30 4. 5. Volo mense Quintili in Græciã.

Quintus] quinta, quintum. (πέμπτος,) Adiectiuũ à quinq;. Liu. 1. bel. Maced. 23. Non quinto inde mense, quem admodum ab Sagunto Annibal, sed quinto inde die quàm ab Corintho soluerit naues, in Italiam perueniet.

Quintusdecimus dies] (πεντεκαιδέκατη ἡμέρα,) Plin. lib. 9. cap. 51. 6.

Quintùm] Aduerbium: ut Quintùm Consul, tempus designat, & quater antè factum. Liu. 7. bel. Pun. 31. Declarati Cõsules Q. Fabius Maximus quintùm, Q. Flauius Flaccus IIII. Idem 6. ab Vrbe 183. ut M. Furius Dictator quintùm diceretur.

Quintanus] pen. prod. Adiectiuum. (πεμπταῖος,) Plin. lib. 17. cap. 22. 2. Semper uerò quintanis semitari, hoc est ut quinto quoq; palo singulæ iugo paginæ includantur. De limitatione uinearum loquitur.

Digitized by Google

Quintus] (πόντος,) & Quintius cognomina antiquis magno in usu. Vnde quintia prata trans Tyberim, à Quinto Cincinnato. Quintana porta, in castris post Prætorii, ubi uænalium rerum fórum solet esse. Et Quintipor, seruile nomen apud ueteres. Liu. 5. Decade 1. 8. Prætorio deiecto, direptis quæ ibi fuerunt, ad Quæstorium fórum, Quintanáq; hostes peruenerunt. Suet. in Nerone, cap. 26. Tabernulas etiam effringere & expilare, Quintana domi constituta, ubi partæ, & ad licitationem diuidendæ prædæ pretium assumeretur.

Quinus] Vide Quinq;.

Quippe] rationis redditiuæ aduerbium, nempe quo ratione eius quod præcessit, reddimus. Terent. Heaut. 2. 4. 9.
Nam expedit bonas esse uobis, nos quibuscunq; est res, non sinunt: Quippe fórma impulsi nostra nos amatores colunt.
Cic. 2. de Finib. 31. Sol Democrito magnus uidetur, quippe homini erudito, in geometriáq; perfecto.
Dixisti quippe, iam fixum & statutum est. Cic. pro Mur. 57.
Mouet me quippe lumen curiæ. Cic. pro Milone 25.
Quippe, pro Certè. Plaut. Aulul. 5. 3. Cic. pro Cecinna 40. Recte igitur diceres te restituisse? quippe, quid enim facilius est quàm probari ijs qui Latinè sciant, &c.
Quippe quum. Cic. 2. Off. 47. Harum igitur duarum ad fidem faciendam iustitia plus pollet: quippe quum ea sine prudentia satis habeat authoritatis. Plin. lib. 7. cap. 51. 2.
Quippe etenim multo procliuius exorientur
Candida de pullo, &c. Lucret. lib. 2. 158.
Quippe etiam festis quædam exercere diebus. Virgilius 1. Georg. 54.
Quippe qui, Vt qui, nempe qui, uel nempe quũ. Colum. lib. 12. de cappari. Quippe quæ res etiam in desertis agris citra rustici operam conualescit. Plaut. Amph. 8. 112.
An & id tu scis? AL. quippe quæ ex te audiui, ut urbem maximam Expugnauisses. Cic. pro Rosc. Amer. 31. Cõiuncta cum patre non inibat, quippe qui ne in oppidum quidem nisi perraro ueniret. Idem 2. de Fin. 10.
Quippe quia. Terent. Heaut. 3. 2. 27.
Ego uerò laudo. S. rectè sanè. C. quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.
Quippe quòd. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 22. Vbi de mea sententia questus est Cæsar: quippe quòd etiam Rauennæ Crassum antè uidisset. Legitur & quippe qui.
Quippe quoniam. Plin. lib. 26. cap. 10. 7. Insanabilis non est credendus: quippe quoniam & sponte desinit, & in pluribus cura. De podagræ morbo.
Quippe ubi fas uersum atq; nefas tot bella per orbem,
Tam multæ scelerum facies. Virg. 1. Georg. 101.

Quippini] (τί γάρ,) Cur non, antiquè. Plaut. Menæh. 20. 45. Ad me face ut offeratur. S. itán' censes? MED. quippini. Ibidem 24. 51.

Quirinus] pen. prod. (λυρῖνος,) (inquit Seruius) Romulus dictus est, uel quòd hasta utebatur, quæ Sabinorum lingua curis dicitur: hasta enim id est curis, telum longum est, unde & securis, quasi semicuris: Vel quòd Græcè λοίγανος, rex dicitur. Constat autem Græcos fuisse Romanos, uel propter generis nobilitatẽ. Mars enim quũ sæuit, Gradiuus dicitur: quum tranquillus, Quirinus. Deniq; in Vrbe duo eius templa sunt: unum Quirini intra urbem, quasi custodis & tranquilli. aliud in Appia uia, extra urbem, prope portam, quasi bellatoris, uel Gradiui. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 1. Aeneid. 60.
Cana fides, & Vesta, Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt, &c. Vide Ouidium lib. 2. Fast. 96.
Genitor urbis Quirinus, Ouid. 15. Metam. 173.
Victor Quirinus. Virg. 3. Georg. 6.
Armifer Quirinus. Silius lib. 16. 16.
Iliacus Quirinus. Silius lib. 13. 53.
Magnus Quirinus. Ouid. 4. Fast. 163.
Quirinus Martigena. Ouid. 1. Fast. 40.
Trabeatus Quirinus. Ouid. 14. Metam. 166.
Collis Quirini. Ouid. 4. Fast. 75.

Quirinalis] & hoc Quirinale, pen. pro. (κυρινάλιος,) Quirinalis collis dictus est Romæ, quòd in eo Quirini templũ erat: siue quòd in eũ cõmigrauerint Sabini à Curibus uenientes. Quirinalis porta etiam Romæ dicta, quòd ea in collem Quirinalem iretur: uel quòd proxime eam esset Quirini fanum. Quirinale. Ouid. 6. Fast. 44. (cellum.
Lituus Quirinalis, Qualẽ Quirinus habuit. Virg. 7. Aen. 38.

Quirinalia] Quirinaliorum, (κυρινάλια,) Dies quo sacra Quirino fiebant. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 3. Comitialibus diebus, qui Quirinalia sequuntur, Appius, &c.

Quirites] pen. prod. Romani dicuntur à Quirino, id est Romulo, urbis Romæ conditore: uel à Curibus. Sabinorum urbe. Author Seruius enarrans illud Virgilij 7. Aeneid. 142.
-postquam in partem data Roma Sabinis,
Vnà ingens Amiterna cohors, priscíq; Quirites. Cic. pro Cecinna, 70. Qui enim potest iure Quiritum liber esse is, qui in numero Quiritum non est?
Bellicosi Quirites. Horat. 3. Carm. ode 3. 12.
Mobiles Quirites. Horat. 1. Carm. ode 1. 2.
Et quanquam hoc nomen Quirites, quidam tantum pluraliter declinari uelint, apud poetas tamen reperimus Quiritem, à Quiris Quiritis, uel Quirites Quiritis; uel hic & hæc Quiritis. In genitiuo plurali Quiritium, & Quiritum per syncopam. Persius Saty. 5. 8.
-heu steriles ueri quibus una Quiritem
Vertigo facit. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 6.

Quirito] quiritas, pen. prod. (κραυγάζω, διαμαρτύρομαι,) quiritare: & Quiritor, quiritaris, quiritari, Clamare, Romanos commouere, & Quiritum auxilium inuocare. Var. Quiritare, Quirites ciere. Nonius, Quiritare, est clamare: tractum ab ijs qui Quirites inuocant. Lucil. lib. 12. Satyr. Cõcursus ueluti aurarius, clareq; quiritãs. Budæus, Quiritari, deos homines q; implorare. Liu. 9. bel. Maced. 31. Occinebat uim, quòd præ ululatibus, tympanorumq; & cymbalorum strepitu nulla uox quiritantium inter stupra & cædes exaudiri poterat. Asinius Pollio ad Ciceronem libro 10. 32. 8. Quum quidem pransus nudis pedibus, tunica soluta, manibus ad tergum reiectis inambularet, & illi miserо quiritanti, C. R. natus sum: respondere, Abi nunc, fidem populi implorа.
Quiritari, Exclamare. Quintil. lib. 3. ca. 8. 41. Si modo est sanus, non quiritet, sed quàm maximè potest, ciuili & humano ingressu mereri assensum deliberantis uelit.
Quiritari, Conqueri. Plin. lib. 9. cap. 17. 7. Quæ reputatio aufert transuersum animum ad contemplationem eorum qui in conquestione luxus coquos emi singulos pluris, quàm equos quiritabant.

Quiritatio] Verbale. Liu. 3. bel. Maced. 42. Fuga comitum & quiritatio facta, & tumultus tota urbe discurrentium factus cum luminibus.

Quiritatus] huius quiritatus, pen. pro. Clamor urbanorũ, ubilatus rusticorũ, ut ostendit Valla ex authoritate Varronis.
Quiritatus infantium. Plin. epist. 106. d. li. 5. Audires ululatus fœminarum, infantium quiritatus, clamores uirorum.

Quiritare] Vocem edere Verris. Author Philomelæ 11. Quiritat uerres, pardus rudit, oncat asellus.

Quis] cuius, (τίς, ποῖος,) Interrogatiuè aut infinitè ponitur;

Digitized by Google

nunquam relatiuè. Terent. And. 5.3.1. Quis me uult periſſ, pater eſt. Virg. 10. eclo. 6. Et quis erit modus, inquit? amor non talia curat.

Quis clarior in Græcia Themiſtocle? quis potẽtior? qui quũ, &c. Cic. de Amic. 40.

Quis, fœminino genere, pro Quæ. Plautus Epid. 12. 4. Ibidem Aulul. Dic mihi ſi audes, quis ea eſt quam uis ducere uxorem?

Quo facto, id eſt, qua re facta. Vlpian in l. Pro hærede. Parag. Papinianus. ff. De acquir. uel omit. hære. Qui hæreditatẽ repudiauit: quo facto ſtatu liber filio nomine tim pecuniam dare miſſus, &c.

Infinitè, apud Plinium Iuniorem. Tum mihi neſcio quis in aurẽ inſuſurrauit.

Quis omnium. Salluſt. in Iugurtha, At contrà, quis eſt omniũ his moribus, qui non diuitijs & ſumptibus, &c.

Quis de duobus etiam dictum. Liu. 9. bel. Maced. non ita procul à fine, de Perſeo & Demetrio Philippi filijs loquens. Et Philippus (inquit) ipſe uix ſui arbitrij fore quem hæredem regni relinqueret credens, ſibi quoq; grauiorem eſſe quàm uellet, minorem filium cenſebat.

Quis, & uter. Quintil. lib. 7. ca. 5. Ex duobus uter dignior, ex pluribus quis digniſſimus.

Quis, pro Qualis. Teren. And. 4.2.19. Quis uideor? C. miſer æquè atq; ego. Cic. ad Curionẽ lib. 2. Cui ſcribam uideo. Hoc eſt, Video qualis ſit is ad quem ſcribo. In hoc loco dati uus. Cui, nõ à Qui, ſed à Quis declinatur. Terent. And. Ego quid narres, neſcio.

Quis ego ſum, aut quæ in me eſt facultas? Cic. de Amic. 16.

Quæs, pro Quibus. in datiuo uel ablatiuo. Hora. 1. Serm. ſaty. 1.16. Quæs humanæ ſibi doluit natura negatis. Plin. li. 12. cap. 1.2. Mille præterea ſunt uſus earum, ſine quæs uita degi non poſſit. De arboribus. Virg. 1. Aeneid. 20.

Quæs ante ora patrum Troiæ ſub mœnibus altis
Contingit oppetere.

Quæſcum, quo Cum quibus. Plaut. Capt. 186. Aut anates, aut coturnices dantur, quæſcum luſitent.

Equæs, prò ex quibus. Colum. lib. 1. cap. 1.6. Athenæ uerò ſcriptorum frequentiam pepererunt, è quæs probatiſſimi authores Chæreas, Ariſtandros, &c.

In quæs, pro In quibus. Gell. lib. 3. ca. 11. Alij Homerum quàm Heſiodũ natu maiorem fuiſſe ſcripſerũt, in quæs Philochorus et Xenophanes: alij minorem, in quæs L. Accius poeta.

Quem ad finem ſeſe effrænata iactabit audacia? Cic. 1. in Catil. 1. Id eſt quouſq;.

Quis quiſquam. Plaut. Aul. 27.3. Quis me Athenis nunc magis quiſquam eſt homo, cui dij ſint propitij?

Quiſnam] (τὶς ἄρατος,) Interrogatiuum eſt. Terent. And. 5.6.1. Quiſnã homo eſt? P. ego ſum. D. ô Pamphile. Cic. 6. Ver. 71. Quiſnam igitur per deos immortales tuebitur P. Scipionis memoriam mortui: quis monumenta atq; indicia uirtutis, ſi tu ea relinquis ac deſeris?

Quiſnam igitur liber? Horat. 2. Serm. ſatyr. 7.17.

Infinitum aliquando. Plin. lib. 11. cap. 37. 14. Delphini quonam modo audiant, mirum. Gellius lib. 9. cap. 2. Tum Herodes interrogat quiſnam eſſet.

Quiſpiam] cuiuſpiam, (ἑνὸς,) Aliquis. Cicero 1. Off. 47. Vt ſi conſtitueris te cuipiam aduocatum in rem præſentem eſſe uenturum. Idem 3. de Nat. deor. 124. Nec ſi uredo aut grando quidpiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit.

Abſoluere quempiam alteri, Vide Abſoluo.

Abrogare quempiam, Vide Abrogo.

Quiſpiam, pro Quidam. Gellius lib. 2. cap. 21. Tum quiſpiã ex ijs qui eodem in numero Græcas res eruditi erant.

Quiſquis] penult. cor. Idem ſignificat quod quiſnam.

Quiſquam] cuiuſquam, Aliquem, ſiue unum quemlibet ſignificat.

Negatiuè, interrogatiuè, & ſubiunctiuè ponitur.

Negatiuè. Cic. ad Lentulum lib. 1. 1. 4. Nam quum in ſermone quotidiano, tum in ſenatu palàm ſic egit cauſam tuã, ut neq; eloquentia maiore quiſquam, nec grauitate, nec ſtudio, nec contentione agere potuerit. Id eſt ut nemo agere potuerit maiore eloquentia, nec grauitate.

Non ferè quiſquam, Vide Non.

Interrogatiuè ferè ſemper, & cum indignatione. Cic. Ver. 3. 100. Quid enim quiſquam ad meã pecuniam me inuito aſpirat? Idem pro Lege Manilia 31. Et quiſquam dubitabit quid uirtute proficiarus ſit, qui tantum authoritate profecerit? Virgil. 2. Aeneid. 11.

-& quiſquam numen Iunonis adoret?

Subiunctiuè. Terent. in Prolog. Eunuc. Si quiſquam eſt qui placere ſe ſtudeat bonis Quam plurimis. Cic. Attico, Quòd ſi non modo tu, ſed quiſquam alius fuiſſet.

Quiſquam, pro Quiuis. Cicero ad Terentiam lib. 14. 7. 4. Ni ſi uos fortiores cognoſſem, quàm quenquam uirum. Pro quemuis uirum.

Quiſquam, pro collectiuo poſitum. Plaut. Neq; noſtrum quiſquam ſenſimus quum peperit.

Quiſquam, fœminiuè. Terent. Eun. 2.3.82. Quandoquidem illarum neque quiſquam te nouit, neque ſcit quis ſies. Ibidem 4.4.11.

Quiſquam gentium. Terent. Hecy. 3.1.13.

-an quiſquam gentium eſt æquè miſer? Ex emendato exemplari legendum, An quiſquam uſquam gentium.

Quiſquam unus. Liu. 2. ab Vrbe 42. Nec quiſquam unus malis artibus poſtea tam popularis eſſet, quàm tum bene imperãdo, uniuerſus Senatus fuit. Ibidem, Quia nondum in quẽquam unum ſæuiebatur.

Quiſquam omnium. Cic. 4. Ver. 82. An hoc dubitabit quiſquã omniũ, quin is uenalem in Sicilia iuriſdictionem habuerit?

Quiſq;] cuiuſq;, (πᾶς τις,) Vniuerſale pronomen. Vnico uerbo contentum eſt. Virg. 6. Aeneid. 149. Quiſq; ſuos patimur manes. Cic. 2. de Nat. deo. 82. Cæteræ naturæ ſuis ſeminibus quæq; gignuntur. Idem in Salluſt. 10. Elogium Apij Claudij & L. Piſonis integerrimorum uirorũ, quo uſus eſt quiſq; eorum, pro lege, &c.

Quiſq; homo. Plaut. Merc. 24.51.

Cuiq;, cuiq;. Cic. 3. Philip. 141. Diuina uerò opportunitas ut quæ cuiq; apta eſſet, ea cuiq; obueniret. De prouincijs.

Quid quenq; cuiq; præſtare oporteret. Cic. 3. Off. 93.

Ego quid ad te tuorũ quiſq; neceſſariorum ſcribat, neſcio. Cic. Lentulo lib. 1.9.106.

Quiſq; ſuperlatiuis, uel his quæ horum ſimilem habent naturã iungitur: qualia ſunt ex numeralibus nomina ordinalia, cũ ſuo interrogatiuo uel infinito Quotus: uel poſitiuis his, quæ ſuperlatiua publico uſu non recipiunt: uel duobus pronominibus ſui & ſuus: uel obliquis relatiui ſubſtantiæ ferè iunctum inuenias. Hæc ex Valla.

Superlatiuis, ut doctiſſimus quiſq;. Aliquando in diuerſo caſu à ſuperlatiuo, ut maximo quiſq; animo. Ci. 1. Acad. 19. Certè enim recentiſſima quæq; ſunt correcta & emendata maximè. Idem 1. Tuſc. 120. Sed neſcio quo modo doctiſſimus quiſq; contemnit.

Ordinalibus. Plaut. Pſeud. 15. 17. Nam in foro uix decumus quiſq; eſt qui ipſus ſeſe nouerit. Idem Merc. 3.66. Neq; niſi quinto quoq; anno poſſe tum uiſere urbem.

Cum Quotus. Quotus quiſq;, id eſt, Nullus uel rarus. Cicer. 2. Tuſc. 17. Quotus enim quiſq; philoſophorum inuenitur

qui

Digitized by Google

qui ita sit moratus? Idē 2. de Diuin. 77. Quota enim quæq; res euenit prædicta ab istis?

Superlatiuis carentibus. Strenuus quisq;, Singularis quisq;, Principalis quisq;.

Cum Sui & Suus. Terent. in Prolog. Adelph. 21.
Quorum opera in bello, in otio, in negotio,
Suo quisq; tempore usus est, sine superbia. Ci. 5. de Fin. 43.
Sua cuiusq; animantis natura est. Et paulo pòst, Et sua cuiq; propria, & ad id apta, quod cuiusq; natura desyderat.

Pictores & poetæ suum quisq; opus à uulgo consyderari uult. Cic. 1. Offic. 205.

Ex quo quia suum cuiusq; sit eorū quæ natura fuerunt communia, quod cuiq; obtigit, id quisq; teneat. Cic. 1. Off. 33.

Obliquis relatiui substantiæ. Quintil. Cui quodq; loco sit aptissimum.

Rarò absolutis alijs, uel comparatiuis. Suet. in Othone cap. 2. Ferebatur et uagari noctibus solitus, atq; in ualidum quēq; obuiorum uel potulentum corripere, ac distento sago impositum in sublime iactare. Quintil. lib. 2. cap. 3. Erit etiam eo obscurior, quo quisq; deterior.

Pro se quisq;. Cic. 3. Ver. 47. Pro se quisq;, ut in quoq; erat authoritatis plurimum, ad populum loquebatur. Idem 1. de Lege Agr. 16. Huic pro se quisq; nostrum mederi, atq; hoc omnes sanare uelle debemus.

Quoq; ablatiuus, priore longa. Cic. 4. Ver. 97. Quinto quoq; anno Sicilia tota cēsetur. Idem pro Rabirio Posthumo 21. Modò uobis inspectantibus in iudicio Gabinij tertio quoq; uerbo excitabantur.

Quid quoq; loco quadret. Quintil. lib. 9. ca. 4.

Quæq;, pro Vnaquæq;. Ci. de Senect. 14. Earum, si placet, causarum quantum quæq; ualeat, quātumq; iusta sit, unaquæq; uideamus.

Quisq;, de duobus. Caius in L. Si seruus. Paragr. Si inter. ff. De uerbor. obligat. Quia potuit contingere, ut tam stipulator, quàm promissor, ante aliquod tempus suo quisq; dispensatori notum fecerit. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Quisq;, cum comparatiuo. Quintilian. lib. 9. cap. 4. Sed quo quiq; pedes sunt temporibus pleniores, longisq; syllabis magis stabiles, hoc grauiorem faciunt orationem, breues celerem ac mobilem.

Quisquiliæ] quisquiliarū, pluraliter tantū, (περικαθάρματα,) Purgamenta terrarum, & quicquid ex arboribus minutis furculorum, foliorumq; et florū cadit, uelut quicquid cadit, inquit Festus. Ob id Cæcilius quisquilias uolantes dicit.

Quisquilias, homines nihili uocat Cic. ad Atticum li. 1. 11. 12. Idē pro Sestio 81. Omitto iam Numerium, Serranum, Aelium, quisquilias seditionis Clodianæ.

Quisquilium] quisquilij, (κόκκος ἀειθαλής,) uocant exiguum fruticem ilicis producentem coccum: quod granum est ad tingendas uestes gratissimum. Plin. libr. 16. cap. 8. 2. Omnes tamen has eius dotes ilex solo prouocat cocco. Granum hoc, primoq; ceu scapus fruticis paruæ aquifoliæ ilicis: quisquilium uocant, pensionem alteram tributi pauperibus Hispaniæ donat. Vetus codex legit cusculium.

Hinc natum esse putatur, ut uestis coccina, literis per imperitiam interceptis squallata uulgò hodie dicatur, pro quisquiliata uel cusculata.

Quisquis] cuiuscuius, (ὅστις,) significat Quicunq;, Duo uerba petit, quia per relatiuū declaratur. Plaut. Pseud. 20. 34. Quisquis es adolescens, operam fac compendi quærere. Liu. 5. Decad. lib. 1. 29. Nam & ne stirpem domi relinquerent, liberos suos quibusquibus in eam conditionem ut manumitterentur, mancipio dabant, &c.

Quisquis est ille, si modo est aliquis. Cic. de Clar. Orat. 138.

Quisquis, pro Quisq;. Cic. 1. Off. 70. Colendum autem esse ita quenq; maxime, ut quisquis his uirtutibus erit ornatus. Ex uetusto codice legitur, Vt quisq; maxime uirtutibus his lenioribus erit ornatus.

Quiuis] quæuis, quoduis uel quiduis, cuiusuis, (ἔς βάλε,) Vnus è multis, sed indifferentur hic uel ille. Terent. Adel. 2. 3. 1. abs quiuis homine, quum est opus, beneficium accipere gaudeas. Hoc est, ab hoc siue ab illo, indifferenter. Cic. pro Quint. 16. Vtrumq; quiuis intelligere potuisset.

Non quiuis unus è populo. Cic. de Clar. Orat. 178.

Quæsuis temporibus anni matura est & tempestiua, pro Quibusuis. Cato cap. 17. Legitur & quiduis.

Quiduis] potius quàm. Cic. pro Cluentio 76. Vis illa fuit, et ut sæpe iam dixi, ruina quædam atq; tempestas, & quiduis potius quàm iudicium, aut disceptatio, aut quæstio.

Quiduis perpeti malle, quàm. Cic. 5. Verr. 37.

Quoduis. Cic. de Opt. gen. Orat. Poematum suum quoduis est diuersum à cæteris.

Vt lutulentus sus cum quouis uolutari. Cic. in Sallustium 1.

QVO

Quo] (ποῖ,) Aduerbium interrogandi ad locum. Virg. 1. Aeneid. 75. Quóue tenetis iter? Cic. ad Torquatum li. 6. 2. 8. Tu uelim scribas ad me quid agas, & ubi futurus sis, ut aut quò scribam, aut quò ueniam, scire possim.

Quò abis? Donatus. sic Virgil. 10. Aeneid. 130. Quò fugis Aeneas? Ibidē 74. Quò fugitis socij? Sic enim loquitur, quā uult ostendere conditionem locorum, in qua peruerso modo alius petatur, alius linquatur. Terent. Hecyr. 35. 45.
-quò abis? mane, Mane inquam: quò abis?

Quò te agis? Donatus, Admonitio discedētis. nā à quo discedere desyderamus, admonemus eū quà uadat, aut quò eat. Terent. And. 4. 2. 25. Proinde hinc uos amolimini: nā mihi impedimento estis. P. Ego hanc uisam. D. quid tu? quò hinc (te agis?

Quò non? Terent. Adel. 4. 6. 4.
Perreptaui usq; omne oppidum, ad portam, ad lacum:
Quò non? Id est, Non est locus ullus quem non adierim.

Quò, pro Vnde. Teren. Adelph. 2. 1. 36. Illuc quæso redi quò cœpisti Aeschine. Vbi Donatus, Figuratè: rectum enim erat, unde cœpisti. Nisi fortè, Quo pronomen est modò accipiendum, ut sit A quo.

Quò gentium fugiam? Plaut. Rud. 19. 43.

Quo] (διότι,) coniunctio. uaria significat.

Quo, Quare, inquit Donatus. Terent. And. 2. 5. 18. -formā bona Memini uidere: quo æquior sum Pamphilo,
Si se illam in somnis, quàm illum amplecti maluit.

Quo ut. Cic. 2. de Oratore 5. Quo etiam feci libentius, ut eum sermonem quem illi quondam inter se de his rebus habuissent, mandarem literis.

Quo, Quòd, quoniam, ex quo, aut quare. Teren. Eun. 1. 2. 16.
Non pol quo quenquam plus amem, aut plus diligam
Eo feci. Cic. 6. Verr. 56. Nam rex id celatum uoluerat, non quo quicquam metueret aut suspicaretur, sed ut ne multi, &c. Cic. 1. Off. 40. Quo magis cauendum est nequid in eo genere peccetur.

Non quo libenter malè audiam, &c. sed quia, &c. Cicero 2. de Orat. 168.

Quo minus mirum est, si audientium intentio langueſcat. Plin. epist. 19. l. b. 2. Cic. pro Quintio 2. Nam quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparaui.

Interpellent me, quo minus honoratus sim, dum ne interpellent quo minus Respublica à me commode administrari possit. Cicero Bruto lib. 11. 10. 2.

Quo minus familiaris sum, hoc sum ad inuestigandū curiosior. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 15.

Quo minus,interrogatiuum. Cic. 1. de Fin. 89. Neq; enim ciuitas in seditione potest esse beata,nec in discordia dominorũ domus animus à se ipse dissidens,secumq; discordans,gustare partem ullam liquidæ uoluptatis & liberæ potest?

Quo,pro Vt. Plin. Iunior,Neq; enim id feci, quo tibi molestus essem. Terent. Heaut. 3. 2. 31.

Eo,quo. Ci. pro Quintio 3. Non eo dico C. Aquili, quo mihi ueniat in dubium tua fides & constantia,aut quo,&c.

Quo,eo. Cic. pro Quintio 2. Quæ quo plura sunt C. Aquili,eo te & hos qui tibi in consilio adsunt, meliori mente nostra uerba audire oportebit. Quintil. lib. 3. cap. 7. 9. Quo minores opes fuerunt, eo maiorem benefactis gloriam parit. De Fortuna.

Quo,hoc. Quintil. lib. 2. cap. 2. 4. Nam quo sæpius monuerit, hoc rarius castigabit. De officijs præceptoris.

Quo plus prodest,hoc præstantior. Cic. 4. Acad. 4.

Quo maximè,ita maximè. Cic. 4. Ver. 17. Quo quisq; te maximè cognatione,affinitate,necessitudine aliqua attingebat, ita maximè manus tua putabatur.

Quò, Ad quid,in quem usum. Horat. 1. epist. 5. 3. Quò mihi fortuna,si non conceditur uti?

Quò tibi tantum opus fuerit,id quæro. Cic. 4. Ver. 153.

Martis uerò signũ quo mihi pacis author? Ci. Gallo li. 7. 24.

Quà aũt & quò, nihil scimus. Cic. Attic. lib. 8. 147. 9. (7.

Quoad] (ἕως οὗ, μέχρι οὗ,) Id est quandiu,ut ait Donatus. Terent. Phor. 1. 2. 98. Senem quoad expectatis uestrum? Cic. de Amic. Ego aũt à patre ita eram deductus ad Scæuolam, sumpta uirili toga,ut quoad possem,& liceret, à senis latere nunquam discederem. Idem 1. Off. 3. Vlpian. in L. 1. Parag. 1. ff. De peric. & com. rei uend. Sed si uenditor se periculo subiecit,in id tẽpus periculũ sustinebit, quoad se subiecit.

Quoad,Quoadusq;. Cæsar 5. bel. Gal. 66. Neq; finem insequẽdi fecerunt,quoad subsidio confisi equites,præcipites hostes egerunt.

Videte nunc quoad fecerit iter apertius quàm antea. Cic. 1. de Lege Agrar. 2.

Ego me ducem in ciuili bello, quoad de pace ageretur, nolui esse. Cic. Attic. lib. 7. 144. 2.

Quoad uixit. Suetonius de Claris Gram. 20.

Quoad tibi æquũ & rectũ uidebitur. Cic. Bruto, lib. 13. 15. 3.

Eatenus quoad. Vlpian. in L. 1. ff. De peric. & com. rei uend. Quod non designauit tempus, eatenus periculum sustinere debet,quoad degustetur uinum.

Nihil differt ita loqui, Quoad uiuam, & Quoad moriar: hæc enim quamuis cõtraria esse uideantur,idẽ tamen significãt: quoniã duo tempora, quũ inter se opposita sunt,atq; ita cohærentia ut alterius finis cum alterius initio misceatur,non refert utrum per extremitatem prioris, an per initium sequentis locus ipse confinis demonstretur. Sipontinus.

Quoad,Quantitatẽ rerũ aliquando denotat. Ci. de Lege Agr. 6. Audite uos q amplissimo populi, Senatusq; iudicio exercitus habuistis,et bella gessistis,quoad quenq; peruenit, per uenerit ex præda, ex manubijs, ex auro coronario. Id est

Quoad,pro Quantum,ferè cum uerbo Possum. (quantum.

Quoad potuit restitit. Cic. de Senect. 10.

Quoad longissimè potest mens mea respicere spatium præteriti temporis. Cic. pro Archia 1.

Nec interest (quoad feras bestias et uolucres) utrũ in suo quisq; fundo capiat, an in alieno, Id est quantum ad feras bestias. Caius in L. 3. ff. De acquir. rerum dominio.

Quoad,pro Interim dum. Quint. lib. 10. ca. 3. Nisi forte membranarum usum usus infirmior exiget: quæ ut iuuant acie, ita crebra relatione, quoad intinguntur calami,morantur manum,& mentis impetum frangunt.

Quoad munus officij exequi & tueri possis. Cic. de Senec. 85.

Quoad per me licitum est,pro Quantum potui & licuit. Cic. 5. Ver. 61. Denicq; domi tuæ piratæ, à quo tempore capti sunt,quoad per me licitum est fuerunt.

Quoad potest. Cic. ad Attic. lib. 5. 100. 4. Vetus exemplar habet,siquid potest. Idẽ 7. Verr. 138. Tulit hæc ciuitas quoad potuit,quoad necesse fuit,regiam istam uestram dominationem in iudicijs,& in omni Repub. tulit.

Quoad eius fieri potest,hic Eius parelcon est. Author ad Herennium, lib. 1. 2. Cic. ad Attic. lib. 11. 220. 6. Tu tamen uelim ne intermittas, quoad eius facere poteris, scribere ad me. Cato cap. 32. Sursum uorsum, quoad eius facere poteris,facito uti dicas.

Quoad eius potest. Liu. 9. bel. Maced.

Quoad usq;. Actius, Nihil te impedio, quoad usq; rem peragas. Suet. in Iulio, cap. 14.

Quoad seiunxit Gellius lib. 1. cap. 15. Vlyssem Homerus uirũ sapienti facundia præditum, uocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore, quo scilicet non ad sonum magis, habitumq; uocis, quàm ex sententiarum penitus conceptarum altitudine pertineret.

Quocirca] (τοιγάρτοι,) Coniunctio rationalis, Id est quamobrẽ, Itaq;. Ci. de Senec. 37. Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum uoluptate corporis, quanta percipi posset maxima, nemini censebat fore dubium, quin tamdiu dum ita gauderet, nihil agitare mente, nihil ratione, nihil cogitatione cõsequi posset: quocirca nihil esse tam detestabile, tamq; pestiferũ, quàm uoluptatem.

Quocirca bene apud maiores nostros Senatus decreuit, &c. Cic. 1. de Diuin. 151.

Quocum] (μεθ' οὗ,) ablatiuus à Quicum. Cic. 1. Legib. 81. Ergo assentiris Antiocho familiari meo: magistro enim non audeo dicere, quocum uixi.

Quodcunq;] οὑτινοσοῦν, ablatiuus à Quicunq;. Plin. li. 27. cap. 12. 9. Quocunq; hæc modo se habeant, uis earum est spissare, ac refrigerare. (Lent. li. 9. 93.

Sed quocunq; tempore mihi potestas tui præsentis fuerit. Cice.

Quocunq;, Aduerb. (παντάχοσε,) Plin. lib. 15. cap. 27. 8. Numerosis nominibus & nouis quocunq; incedit insignis. Vetus exemplar legit Quacunq;.

Eleganter interponitur dictio, inter quo & cunq;, per eam figuram quæ Tmesis dicitur. Cic. 2. Tusc. 22. Vt enim heri fecì, sic nunc rationem, quo ea me cunq; ducet, sequar.

Quod] cuius, Adiectiuũ, (τί, ποῖον,) ut Quod pomum. Interrogatiuum, & relatiuum est. Plaut. Quod facinus ausi tantum? Idem, Nec mihi, quod facinus conscirem, inueni.

Quod aliquãdo appellatiui uicem obtinet, id est rem multis cõmunem significat. Cic. Attico Ego ad P. Lupum & C. Coponium Prætores misi, ut se uobis coniungerent, & militum quod haberent, ad uos deducerent.

Quod biremium. Tacit. lib. 21. Complet & quod biremium, quæq; simplici ordine agebantur. (rũ erat.

Quod castrorũ. Tacit. lib. 1. Et quod proxime castrorũ synce-

Quod floris, quod roboris in iuuentute erat, amiserãt. Liu. lib. 7. bel. Maced.

Quod militum. Tacit. lib. 18. Et à Flauio Sabino præfecto urbis quod erat in urbe militum sacramento Vitellij adactũ.

Quod, relatiuũ, aliquando dissentit à suo antecedente. Cic. Omnes tenues atq; humiles, quæ maxima in populo multitudo est, sibi præsidium paratum putant. Sallust. in Catilinã. Est locus in carcere, quod Tullianum appellatur.

Quod, Absolutum, pro Quæ res. Terẽt. Eun. 3. 1. 55. Par pari referto, quod eam mordeat.

Quod.

Digitized by Google

Quod. Terent. Hecy. 2. 3. 3. Nam (ita me ament di) quod me accusat nunc uir, sum extra noxiam. Vbi Donatus. Deest In eo ut sit, In, eo quod me accusat nunc uir, sum extra noxiam. An Quod, propter quod? Hactenus Donatus. Videtur hoc loco Quod coniunctio esse, pro Quantum pertinet ad. Idē Andr. 1. 5. 54. Quod ego per hanc te dexteram oro, & genium tuum.

Quod, Propter quod, aliter. Plaut. Epid. Animum aduorte: ut quod ego ad te uenio, intelligas. Id est, ut intelligas propter quod ad te uenio.

Quod, pro Quare. ut, Quod te oro. qui modus est Latini sermonis quo utebantur quum aliquid timentes narrabant, ac deinde ne quid tale eueniret, obsecrabāt: & perinde est qua si, Quare te oro. Terent. Hecy. 3. 2. 3.
Male metuo ne Philumenæ magis morbus aggraueſcat.
Quod te Aesculapi, & te Salus, nequid huius sit, oro. Hor. 1. epist. 17. 18.
Quod te per genium, dextramq;, deosq; penates
Obsecro et obtestor, uitæ me redde priori. Quidam uolunt hic Quod esse coniunctionem.

Quod, pro Quæ plurali, inquit Donatus. Teren. Eun. 1. 1. 19.
Et quod nunc tute tecum iratus cogitas,
Egone illam, quæ illum, quæ me?

Quod attinet ad. Terent. Adelph. 3. 1. 9. Quando uitium oblatum est uirgini, quod ad illum attinet potissimum. Cice. pro Rosc. Amerin. 54. Qui omnes (quod ad me attinet) uellem uiuerent.

Quod, Aliquando tantum accipitur pro quadam continuatione, siue connexione, quoties Vtinam adiunctum habet. Cic. Terent. lib. 14. 4. 1. Quum autem scribo ad uos aut uestra lego, conficior lachrymis, sic ut ferre non possim: quod utinam minus uitæ cupidi fuissemus, certe nihil, aut non multum in uita mali uidissemus. Terent. Phorm. 1. 3. 5.
Quasi atq; utinam. uel utinam autem fuissem.

Quod, in quo. Ter. And. 4. 4. 17. -sed siquid sit (Manebo.
Quod mea opera opus sit uobis aut tu plus uides, q̄ ego,

Quod, pro Qui, authore Donato. Terent. Eunuc. 2. 1. 5. Ego quoq; unà pereo, quod mihi est charius, Id est qui mihi charior sum. Et apud Plaut. Asin. 13. 12.
Alienum hominem intromittat neminem,
Quod illa autem amicum aut patronum nominet. Plin. lib. 18. cap. ult. 15. de tempestatum præsagijs, Nube grauida cādicante, quod uocant tempestatē albam, grando imminebit.

Quod absq; molestia fiat, Quod commodè facere possis, Pace quod fiat tua, &c. Modi sunt loquendi, honoris præfationiculam quandam & humanitatis signū denotantes. Cic. Sulpitio lib. 13. 24. 3. atq; eum, quod absq; molestia fiat, siqua in re opus ei fuerit, inueneris. Idem Terentiæ, lib. 14. 5. 5. Tu uelim, quod commodo ualetudinis tuæ fiat, quàm longissimè poteris, obuiam nobis properes. Et Attico li. 14. 3. 4. & ipse, quod commodo tuo fiat, cum eo colloquere.

Quod bene uertat, Modus bene precādi. Liu. 1. ab Vrbe 120. Ibidem 72. Tum interrexit, concione aduocata, Quod bonū, faustum, fœlixq; sit, inquit, Quirites, regem create.

Quod inter nos liceat dicere. Cic. ad Attic. lib. 2. 19. 1. Scipionis librum ad me misisti, ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem uix intelligo. Vulgus dicit, Quod ego nolim alij dicere uel dici.

Non nouisti me? P. quod quidem ueniat in mentem. Hoc est, quod meminerim. Plaut. Epid. 13. 32. Plin. lib. 12. cap. 14. 4. Nec tamen ab ullo (quod equidem sciam) Latino arborum earum tradita est facies.

Quod satis est, pro Quantum satis est. Horat. 2. Ser. saty. 7. 1. -amicum Mancipium domino, & frugi, quod sit satis.

Sum quod ille, Id est, talis sum, qualis ille: sum illi similis. Hora. 2. Serm sat. 7. 8. Tu cum sis quod ego, et fortassis nequior, ultro. Insectere?

Quod, pro Quicquid. Cic. pro Domo sua, 86. Ornamentorū quod superfluit in fanis & communibus locis, tota è Græcia, &c. sanè frugaliter domum suam deportauit. Budæus.

Quod nunquam ferè. Cic. pro Milone 20. Nullis Græcis comitibus, ut solebat: sine uxore, quod nunquam ferè.

Quod ad quos. Cic. ad Att. lib. 11. 221. 5. Siquid erit quod ad quos scribendum meo nomine putes, uelim, ut soles facias.

Quod quum ita est, ex edicto bona possessa non sunt. Cic. pro Quint. 44.

Quod superest, Modus est loquēdi quod etiā dicitur. Quod rēliquum est, quod restat, Hoc est, cæterū. Virg. 2. Geor. 70. Idē 11. Aen. 3. Maxima res effecta uiri, timor omnis abesto:
Quod superest, hæc sunt spolia, & de rege superbo
Primitiæ. Seruius. Id est de reliquo: & est absoluta elocutio. Cic. ad Att. li. 9. 19. 1. 6. Quod superest, scribe quæso quàm accuratissimè.

Quod contrà, pro Econtrario uerò. Cic. de Amic. 76. Peccasse enim se non anguntur, obiurgari molestè ferunt: quod cōtrà oportebat, delicto dolere, obiurgatione gaudere. Budæus.

Quod idem, pro Id quod. Cic. de Arusp. respons. 11. Quod idē in iudicio capitis durum atq; iniquum est. Idem 3. Philipp. 141. Quod idem fecit L. Philippus, uir auo, patre, maioribus q; suis dignissimus. Budæus.

Quod idem, pro Quod ipsum, quod etiam, id quod. Cic. pro Domo sua, 56. quotiescunq; de me consultus est, toties eam nullam esse iudicauit. Quod idem tu Lentule uidisti in ea lege, quam de me tulisti. Et. 2. de Nat. deor. 77. Quod idem faciunt stellæ superiores. Budæus.

Quod unum. Cice. ad Attic. lib. 14. 3. 18. 6. Nunc aut uidemur habituri ducem: quod unum muncipia, bonique desyderant.

Quod, pro καθότι, uel καθόσον, siue quatenus, aliquando quātum. Terent. Phorm. 1. 2. 81. - omnia hæc
Confingam, quod erit mihi bonum atq; commodum. Idem Adelph. 4. 5. 9. Prodidisti & te, & illam miseram, & gnatum, quod quidem in te fuit. Pro quantum in te situm fuit. Quintil. lib. 1. cap. de Orthographia, Ego, quod cōsuetudo obtinuerit, scribendum quicq; iudico, quo modo sonat. Pro Quoad, uel Quatenus. Alij legunt Nisi quod.

Quod, Cur, quamobrem. Virg. 3. eclog. 10. Si ad uitulam spectes, nihil est quod pocula laudes. Cic. ad Terentiam li. 14. 12. 2. In uiam quod te des hoc tempore, nihil est. Idem pro Rosc. Amerino 1. Credo ego uos mirari, quid sit quòd quīis, &c. ego potissimum surrexerim.

Quod, pro Vt, inquit Donatus. Terent. Phorm. 5. 9. 63.
Vin' primum hodie facere quod ego gaudeam Nausistrata,
Et quod tuo uiro oculi doleant? Cic. 10. Philipp. 270. Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, quod unus aliquis tuā sententiam secutus sit? Vetus tamen codex legit Vt unus.

Quòd] Coniunctio, (ὅτι, (Quia significat, & indicatiuo aliquando, frequentius tamen subiunctiuo iungitur. Indicatiuo, Cicero Attico lib. 1. 2. 2. Quòd ad me scribis de Hermathena, per mihi gratum est, et ornamentum Academiæ proprium meæ: quòd & Hermes commune omnium, & Minerua singulare est eius gymnasij. Idem, Vtinam illum diē uideam, quum tibi agam gratias, quòd me uiuere coegisti. Subiunctiuo. Cic. Attico, Et accersam, sed prohibebo, quòd intelligam multo magis interesse tua, te agere quod agendū esset hoc tempore, quàm mea, te adesse comitijs. Idem, Mihi quòd defendissem, leuiter succensuit. Plin. lib. 8. cap. 16. &.

Quòd, Sed, uerum, at: quo modo ferè cum si uel Nisi iungitur. Terē. Phor. 1. 3. 19. Quòd ni fuisse incogitās. Vir. 1. Geo.

Digitized by Google

31. Quòd nisi et assiduis terram insectabere rastris. Teren. And. 3.4.25. Quòd si quiessem, nihil euenisset mali. Cic. pro Murena 3. Quòd si è portu soluentibus, ij qui iam in portum ex alto inuehuntur, præcipere summo studio solèt. Hoc est, si uero.

Quòd quum, pro Sed quum, Cic. pro Cælio 62. Idem 3. de Fin. 11. Quòd quum accidisset ut alterum nec opinato uideremus, surrexit statim. Budæus.

Quòd quia, pro Sed quia, uerùm quando. Cic. 1. de Finib. 103. Quòd quia nullo modo sine amicitia firmam & perpetuã iucunditatem uitæ tenere possumus. Budæus.

Quòd quoniam. In præfatione secundi Rhetoricorum, Quòd quoniam nobis uoluntas accidit ut artem dicendi perscribe remus. Vbi principium est sententiæ, pro Quando uerò nobis, uel, Quum uerò nobis. Budæus.

Quòd, pro ὅτι ut. Scio quòd scribis, uel scribas. Plin. epist. 5. lib. 3. Quòd lectitas, mihi pergratum est.

Quòd, aliquando præcedentis uerbi significationem determinat. Plinius ad Seruianum, Gaude & gratulor, quòd Fusco Salinatori filiam tuam destinasti. Cic. in Sallust. Credo quòd non omnes tui similes incolumes in hac urbe uixissent. Plin. epist. 92. Tertius hic dies est quòd audiui.

Quòd, pro Quantũ ad illud. Terent. Eun. 4.7.15. Sanè quòd tibi nunc uiri uideatur esse, hic nebulo magnus est. Idẽ Adel. 5.9.29. Vt id ostenderem, quòd te isti facilem & festiuũ putant, id non fieri ex uera uita.

Quodammodo] pen. cor. (τρόπον τινά,) Aduerbium id significans quod barbarè dicitur Aliqualiter, & aliàs Latinè Aliquo pacto. Cic. de Amic. 27. Quippe quum propter uirtutem et probitatem eos etiam quos nunquam uidimus, quodammodo diligamus. Idem ad Sulpitium. lib. 13.27.7. Literas ad te à M. Lepido Consule, non quæ te aliquid iube rent, sed quodammodo quasi commendatitias sumpsimus.

Quasi quodammodo. Cic. 1. de Orat. 131.

Quodcunq;] cuiuscunq;, (ὅτι,) à quicunque. Virgilius 2. Aeneid. 16.

Cuncta equidem tibi rex, fuerit quodcunq; fatebor. Cice. 3. de Legib. 9. Quodcunq; Senatus decreuerit, agunto.

Quodcunque, Aliquando nomen appellatiuum est: ut Quodcunq; militum, pro quoscunq; milites. Cicero Attico libro 8.161.5. Vos hortor, ut quodcunq; militum contrahere poteritis, cõtrahatis. Idem Rufo li. 5.19.4. Quodcunq; cepissem consilij. Colum. lib. 1. cap. 5. Quodcunq; rubiginis aut spurcitiæ resedit, siccare.

Quodpiam] (τι,) à Quispiam. ut Quodpiam oppidum, pro quoddam, apud Ciceronem in Verrem.

Aliquod quodpiam membrum. Cic. 3. Tusc. 32.

Quoi] pro cui. Cic. de Leg. Quoi auro dentes uincti essent.

Quoius] pro cuius. Ci. de Leg. Ad finem bonorum quo referuntur, & quoius adipiscendi causa sunt faciẽda omnia.

Quominus] pen. cor. (μὴ οὐ, μὴ οὐχὶ, μηχὶ,) Id est ut non. Terent. And. 4.2.17.

Si poterit fieri ut ne pater per me stetisse credat,
Quominus hæ fierent nuptiæ, uolo. Cic. 1. de Orat. 36. Nullis ut terminis circunscribat ius suum, quominus liceat uagari quò uelit.

Nihil desyderamus quominus Epirum ipsam possidere uideamur. Cic. Attic. lib. 2.19.4. (7.18.

Illud non perficies quominus tua causa uelim. Cice. Lent. lib. 1.

Abstinere quominus, Vide Abstineo.

Aduersari quominus, Vide Aduersor.

Quomodo] pen. cor. (πῆ, πῶς, ὅπως, τίνι τρόπῳ,) Aduerbium: id est Qua ratione, quidam uolunt esse ablatiui casus & separatim legendum.

Interrogatiuè aliquando ponitur. Plaut. Axil. 4.8. Quomodo tibi res se habet? Cice. 5. Verr. 58. Etiámne si plus edidisset, quàm quantum natum esset? etiam. Quomodo? Magistratus ex ipsius edicto exigere debebant.

Quomodo, Quare. Plaut Stich. 4.97.

Illa quidem nullum sacrificabit. G. quomodo?
Quid igitur me uolt?

Admiratiuè aliquando. Cic. de Amic. 8. Quomodo (ut alia omittam) mortem filij tulit?

Infinitè ut plurimùm. Terent. Heaut. 5.3.2.

Idq; adeò miror, quomodo tam ineptum quicquam potuerit tibi Venire in mentem, mi uir. Cato cap. 2. Vbi cognouit, quomodo fundus cultus fiet.

Locutus sum cum Cincio quomodo se res habet. Cice. pro Qu. frat. lib. 2.6.1.

Si Respub. tibi narrare posset quomodo se haberet, non facilius, &c. Cic. Appio lib. 3.3.1.

Ita me feciſtis Consulem, quomodo pauci in hac ciuitate facti sunt. Cic. 3. de Leg. Agrar. 19.

Vt enim queras omnia, quomodo Græci ineptũ appellent, non reperies. Cic. 2. de Orat. 11.

Quomodo, pro Quoquomodo. Cic. 2. de Orat. 76. Verum hoc (ut dixi) nihil ad me. Illud ad me, ac multo etiam magis ad uos Cotta noster & Sulpiti, quomodo nũc se istorũ artes habẽt, pertimescẽda est multitudo causarũ: est enim infinita

Quomodo potuissem, te conuenisse, si, &c. Ci. Rufo li. 5.20.1.

Quomodo, pro Vt. Cic. ad Atticum lib. 13.26.1.5. Nam quomodo nunc est, pedem ubi ponat in suo non habet. Eidem, li. 10.197.13. Cuius quidem mirifica uirtus: quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricas. De Terentia ipsius Ciceronis uxore. Budæus.

Quomodocunq;, (ὁπωσοῦν,) pro Quoquo pacto. Cic. ad Terentiam lib. 14.14.3. Quomodocunq; nunc res habet, modò ut hæc nobis loca tenere liceat. Vetus exẽplar habet quo modo quidem. Idem lib. 5. de Fin. 52. quomodocunq; dicitur, intelligi tamen quicquid dicatur potest.

Quomodonam. (πῶς,) Cic. ad Qu. frat. lib. 2.16.14. Quomodonam mi frater de nostris uersibus Cæsar?

Quonam] (ποῖ δὴ,) Aduerb. ad locũ. Plaut. Trin. 14.69.

-eamus intro, sequere. S. quò tu te agis? C. quonam nisi Domũ? Cic. Attico lib. 8.147.7. Eum si nũc sequor, quonã?

Quonam, (ποίῳ τῷ,) ablatiuus à Quinam: iungitur ablatiuo Modo, estq; tanquam una dictio uice aduerbij posita. Cic. 2. de Finib. 10. Quonam, inquit, modo? quia, &c.

Infinitè. Cic. 4. de Fin. 113. Admirantes queramus ab utroq; quonammodo uitam agere possimus.

Quondam] (πάλαι, πάροιθε,) Aduerbium temporis, Præteritum tempus aliquando notat, pro Olim uel Aliquando. Cice. Fuit ista quondam in hac Rep uirtus. Idem ad Cælium lib. 2.15.5. Nosti enim non modò stomachi mei, cuius tu similem quondam habebas. Liu. 1. ab Vrbe, 209. Omnia onera quæ communia quondam fuerint, inclinasse in primores ciuitatis.

Consuetudo mea qua quondam solitus sum uti. Cicero 1. de Orat. 67.

Aliquando futurum. Virg.

-quondam tua dicere facta Tempus erit.

Præsens nonnunquam. Virg. 2. Aeneid. 74.

Quondam etiam uictis redit in præcordia uirtus.

Quondam, Semper. Virg. 3. Georg. 19. Vt quondam in stipulis magnus sine uiribus ignis. Seruius in 2. Aeneid. 63.

Quoniam] (ὅτι, ὅτῳ, ἐπεὶ, ἐπείπερ,) Cooniunctio causalis. Terent. And. 1.5.15.

-ea quoniam nemini obtrudi potest,

Digitized by Google

Itur ad me. Idem Eunuch. 2.2. 6. Quid istuc ornati est in-
quam? quoniam miser quod habui perdidi.
Quamobrem quoniam mihi nullum scribendi argumentum re-
lictum est, utar ea clausula, &c. Cic. Curioni lib. 2.3.5. Sic
3 Philip. 144. Quapropter quoniam res in discrimen ad-
ducta est, utrum ille pœnas Reipub. luat, &c.
Quoniam, aliquando significat Postquam, authoribus Festo et
Donato. Plaut. Asin. 12.21. Quid nunc, quoniam ambo, ut
est lubitum, nos delusistis, datisne argentum? Teren. And. 2.
1.6. Quæso ædepol Charine, quoniam id fieri quod uis nõ
potest, uelis id quod possis.
Quoniam & Idcirco, ueluti relatiua sunt. Propert. lib. 2.
An quoniam agrestem detraxit ab ore figuram
Iuppiter, idcirco facta superba dea es?
Quoniam quidem suscepi, non deest. pro Quandoquidem. Ci.
pro Sext. Rosc. 18. Idem ad Atticum lib. 2. 16.4. Quoniã
quidem ea quæ nos scribimus, &c. te etiam delectant.
Quoniam quidem, secundo loco. Colum. lib. 5. ca. 5.15. Nos
autem præcipimus casdẽ uirgas, quum à matre fuerint præ-
cisæ, sicubi de mortuis uitibus ordines uacent, aut si nouellã
quis uineam instituere uelit, pro uiui radice ponere: quo-
niam quidem partes sarmentorum, quæ fuerant obrutæ, sa-
tis multas habent radices, quæ depositæ scrobibus confestim
comprehendant.
Quanquam quoniam, &c. idem Roscius, &c. Cicero 1. de O-
ratore 132.
Quoniam, pro Quòd, uel quia. Plin. lib. 23. ca. 1.26. Quo cer
tè uocabulo satis consilij dedere prisci, quoniam & in mã-
terijs cariem fumus erodit.
Quopiam] Aduerbium ad locum. Teren. Eun. 3.2.9.
Ituráne Thais quopiam es?
Quoquam] Aduerbium ad locum. Cato cap. 72. Boues ne
pedes subterent, prius quàm in uiam quoquam agas. Cic. 4.
Ver. 37. O Verrea præclara, quoquam si acceßisti, quo non
attuleris tecum istum diem?
Quoq;](ἔτι, εἰς ἔτι,) Cõiunctio, pro Etiam, similiter. Teren.
Eunuch. 2.2.20. Quicquid dicunt, laudo: id rursum si ne-
gent, laudo id quoq;. Idem And. 4.4.13.
-ego quoq; hinc ab dextera
Venire me aßimulabo. Cicc. pro Rabirio Posthumo 21. Si
per eũ reductus insidiosè redißem, me scilicet maximè, sed
proxime illum quoq; fefellißem.
Quoq; enim. Liu. 10. bel. Pun. 1. P. Sẽpronius (ei quoq; enim
Proconsuli imperium in animum prorogabatur) P. Lici-
nio succederet.
Quoq; etiam. Terent. Hecy. 5. 1. 35. Nam non sunt solæ arbi
tratæ hæ: ego quoq; etiam credidi. Et paulo antè 7.
Quoq; certè. Curtius lib. 8. Puero quoq; certe postea ex ea ut-
cunq; genito, Alexandro fuit nomen.
Quoq;, cum particula &. Plin. 8. ca. 16.15. Sunt uerò & for-
tuita eorum quoq; clementiæ exempla. De leonibus.
Quoq; in fine sentẽtiæ, uenustatem habet in oratione. Quintil.
lib. 8. cap. 6. Nam fit longa & inexpedita: ut in quæstioni-
bus eam iudices similem agmini totidem lixas habẽti, quod
milites quoq;. Idem lib. 9. ca. 4. Perdidisset gratiam simpli-
cis atq; inaffectati coloris, perdidisset fidem quoq;.
Quoquo] (πανταχοῖ,) Aduerbium ad locum, In quancũq;
partem, Cic. 2. de Diuin. 36. Ita quoquò sese uerterint, Stoi
ci, iaceat necesse est omnis eorum solertia.
Quoquò gentium. Plaut. Merc. 22.17. Mensq; mihi illã quæ-
rere, quoquò hinc abducta est gentium.
Quoquo, (ὁντινοσῦν,) ablatiuus, id est quocunq;. Cic. ad Attic.
lib. 9. 171. 5. Confido igitur aduentum nostrum illi quo-
quo tempore fuerit, ut scribis, ἀσμένιστον fore.
Quoquo cõsilio fecit, fecit certè suo. Cic. pro Rab. perd. reo 13
Hic ager quoquo pretio coemptus sit, tamen ingenti pecunia
uobis inducetur. Cic. 2. de Lege Agr. 71.
Quoquomodo] Plaut. Menæh. 17.67. -quid nocui
Tibi, aut adeò isti, quæ mihi molesta est quoquomodo? Id est
omnibus modis, omnino. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1.2.23.
Tu quoquomodo, quoniam Ephesi est, hominem inuestiges
uelim: summaq; diligentia uel tecum deducas.
Fuit aliquis casus quem talimus, quoquomodo ferendus fuit.
Cic. 6. Phil. 217.
Quoquomodo ea res huic quidem cecidit. Cic. ad Attic. lib. 8.
14 7.10. Et 7. Ver. 30. Tu quum esses Prætor renũtiatus
quoquomodo. Id est quomodocunq;, siue utcunq;.
Quoquomodo de me meritus est. Cic. pro Milone 71.
Quoquomodo, tamen. Cic. 4. Ver. 50. Quoquomodo se in ea
quæstione præbebat, tamen in consilio habebat homines ho
nestos è conuentu Syracusano. Idem 7. Ver. 70.
Quoquopacto] Terent. Adel. 3.2.44.
Quopropter quoquopacto celato est opus. Idem Eunuc. 5.
9.53. Mirum, ni illoc homine quoquopacto opus est.
Quoquorsum] siue Quoquouersus, (πάντη,) Aduerbium
ad locum. Id est uersus quencunq; locum. Cæsar in Cõment.
Eius imperio classem quoquouersum dimittũt. Idem 2. bel.
Ciuil. 28. Patebat hæc quoquouersus pedes XXX. Colum.
lib. 2. cap. 5.1.
Quorsum] Aduerbium ad locum, Versus quem ad locum:
cum interrogatione, & sine interrogatione aliquando po-
nitur. Teren. Eun. 2.3.13. Ego nescio hercle neq; unde eam?
neq; quorsum eam.
Quorsum, Ad quam rem. Terent. Eun. 1.2.75. Aut ego nescie
bam quorsum tu ires? Hoc est, quid tuis uerbis uelles? quò
tenderes? Idem And. 1.1.100. Quàm timeo quorsum euã-
das? Id est, ad quem finem perueniat oratio tua. Ibidem 1.
5.29. Misera timeo, hoc incertum quorsum accidat. Id est
Vereor ne illud incertum, quod dixit Pamphilus, malè uer-
tat nobis, & in nostram pernitiem conuertatur. Cice. pro
Rosc. Comœd. 25. Quorsum recidat responsum tuum non
magnopere laboro.
Quorsum istuc? Quod uulgò dicitur Ad quod propositum?
Terent. Adelp. 1.2.20. Idem And. 2.2.24. Quorsumnam
istuc? D. ego me continuò ad Chremem. Cic. de Amic. 39.
Quorsum hæc? quia sine socijs nemo quicquam tale cona-
tur. Idem Post reditum, ad Quirites 3. Quorsum igitur hæc
disputatio? quorsum? ut intelligere possitis, neminem, &c.
Verebar quorsum id casurum esset. Cicero Attico lib. 3. 66.1.
Terent. And. 11.4.
-& heri semper lenitas
Verebar quorsum euaderet.
Vnde mihi lapidem? quorsum est opus? Hor. 2. Ser. sat. 7.24.
Quorsum hæc tandem? hoc est, Ad quid tandem hæc dicis? Ho
rat. 2. Serm. saty. 7.5.
Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic. 1. de Legib. 5.
Quorsus, Idem. Cic. de Claris Ora. 162. Quorsus inquã istuc?
non enim intelligo. Idẽ Attic. lib. 2.36.1. Nunc repentè tan
to in odio est omnibus, ut quorsus eruptura sit, horreamus.
Quot] (πόσοι, ὁπόσοι,) Nomẽ numerale. Plaut. Stich. 4.59.
Quot adeò cœnæ, quas defleui, mortuæ?
Quot potiones mulsi? quot autem prandia? Admiratiuè dictũ.
Et apud Terentiũ in Hecyra, Quot commodas res attulit
quot autem ademi curas?
Tot, quot. Terent. Phorm. 2.4.14.
-uerùm ita est,
Quot homines, tot sententiæ. Hæc eadem uerbà habet Cicero
lib. 1. de Fin. 24.

Quot

Digitized by Google

Quot homines, tot cauſæ. Cic. 2. de Orat. 76.
Quot, quantæ, quàm incredibiles calamitates. Cic. 1. Tuſ. 136.
Quot ſunt? S. totidem quot ego & tu ſumus. Plaut. Rud. 14. 6. Cic. in Orat. 30. Quot orationum genera, &c. totidem orationis ſunt. -quot modis
Cõtẽptus, ſpretus: facta, trãſacta omnia. Terẽ. And. 1. 5. 12.
Quot annos nata? H. ſeptendecim. Plaut. Ciſt. 10. 99. Idem Menæh. 24. 57.
Quot eras annos natus quam te pater à patria auehit?
MEN. Septuennis.
Quot menſibus, pro Quolibet menſe, ſiue ſingulis menſibus: quemadmodum Quotãnis, pro Singulis annis. Vlpian. in l. Cum ij. Paragr. Sicui non. ff. De trãſactionibus, Si tamen ita ſine prætore tranſegerit, ut inuicẽ eorum nummũ quotãnis uel quot menſibus acciperet, &c. Vide Vallam lib. 6. ca. 6.
Quotannis] (ὅσοι ἐναυτοὶ,) Singulis annis. Plaut. Epid. 5. 46. Quid iſtæ quæ quotannis nomina inueniunt nouas? Ci. 4. Verr. 91. Quòd omnes Sicui ex cenſu quotannis tributa conferunt? Sic 2. de Finib. 162. Colum. lib. 5. cap. 9. 10. Omnis deinde ſoboles quæ ex uno ſtirpe nata eſt, quotãnis extirpanda eſt.
Quotennis] (ὁσέτιος,) Id eſt quot annorum. habet enim antecedentia nomina numeralia, uel compoſita ex numeralibus & anno: ut anniculus, biennis, triennis. ut Tu es biẽnis, quotennis ille. Hæc Calepinus, ſed ſine teſte.
Quotenus] pen. prod. (ποσόν τις,) Relatiuum diuiſiuũ, ſignificat Vſq; ad quem numerum. Ad bini, terni, quaterni refertur. Sic docet Priſcianus. Cic. ad Atticum lib. 12. 250. 1. Is, opinor, ita partes fecit in ripa neſcio quotenorum iugerũ, ut certa pretia conſtitueret, quæ mihi nota non ſunt. Alij tamen dicunt nihil aliud ſignificare quàm quot.
Quotidie] Aduerbiũ, (ὁσημέραι, ὅσα ἡμέραι,) Singulis diebus. Terent. Heaut. 3. 1. 14.
Nam mihi quidem quotidie augeſcit magis
De filio ægritudo. Cic. 3. Verr. 92. Quo maximarum rerũ frequentiſſimæ quotidie aduocationes fiunt. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Frigidiora his alia: ut quicquid c quartam haberet, ne interrogare bis uideremur. Et quotidie, non cotidie: ut ſit, quot diebus. Verùm hæc iã inter ipſas ineptias euanuerunt.
Quotidie, uel potius in ſingulos dies, breuiores ad te literas mitto. Cic. Attic. lib. 5. 94. 1.
Quotidianus] pen. pro. Adiectiuum, (ὁσημερινὸς,) Quod quotidie fit. Cic. 2. de Diuinat. 91. Quia ſunt hæc quotidiana, angues non item.
Quotidianum magis quàm uſitatum. Brutus Ciceroni 16. 1.
Audire aliquid de te, non ſolùm uſitatum, ſed etiam quotidianum eſt.
Cœnam quotidianam alicui apponere. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.
Culpa quotidiana. Catul. ad Mallium 63. 28.
Cura quotidiana. Terent. Phor. 1. 5. 8.
Epiſtolæ quotidianæ odioſæ. Cic. Attico lib. 8. 166. 1.
Febris quotidiana. Terent. Hecyr. 3. 2. 22.
Formæ quotidianæ, Id eſt uulgares & uſitatæ. Terent. Eun. 2. 3. 6. O faciem pulchrã? deleo omnes dehinc ex animo mulieres Tædet harum quotidianarum formarũ. Vbi Donatus, Quotidianarum hoc eſt Leuium & uſitatarũ. Eſt quippe contrarium, noua figura oris.
Opera quotidiana & peruagata. Cic. 3. de Orat. 104.
Querimonia quotidiana. Cic. 1. Ver. 5. & 3. 92.
Res quotidiana. Plin. lib. 8. cap. 5. 6.
Sermo quotidianus, Qui quotidie habetur. Cic. ad Lent. li. 1. 1. 4. Idem 3. Ver. 92. Nam quid ego de quotidiano ſermone querimoniáq; Pop. Rom. loquar? Quintil. lib. 2. ca. 4. 7.
Sermo quotidianus & familiaris. Ci. pro Cecin. 38. Sermo hercle & familiaris & quotidianus nõ cohærebit, ſi uerba inter nos aucupabimur.
Sumptus quotidiani. Terent. Heaut. 4. 5. 7.
Verba quotidiana. Cic. ad Papyrium. lib. 9. 21. 3. Id eſt in quibus quotidiano ſermone utimur.
Victus quotidianus. Cic. pro Roſc. Amer. 46.
Vitæ quotidianæ expreſſa imago. Cic. pro Roſc. Amer. 27.
Vita quotidiana, aßidua, & urbana. Cic. in Piſonem 51.
Quotidiano, pro quotidie. Plin. lib. 11. cap. 37. 29. Palpebræ in genis homini utrinq;. Mulieribus uerò etiã infectæ quotidiano. Tãta eſt decoris affectatio, ut tingantur oculi quoq;.
Quoties] ὁσάκι, ὁσάκις, ποσάκις, Aduerbiũ numerale, hoc eſt Quot uicibus. Terent. Hecyr. 1. 1. 3.
Vel hic Pamphilus iurabat quoties Bacchidi,
Quàm ſanctè. Cic. 4. Ver. 102. Verùm quoties, & quot nominibus à Syracuſanis ſtatuas auferes?
Quoties mihi certorum hominum poteſtas erit? Cicero Lentulo lib. 1. 7. 3.
Apud ueteres, quotiens per N ſcriptum fuiſſe teſtatur Pierius his uerbis, In omnibus codicibus antiquis quos euoluerim, Quotiens per ns ſcriptum obſeruaui. Quibus aſtipulatur Caper Grammaticus, ubi dicit, Sine N ſcribẽda ſunt millies, centies, decies. Totiens & quotiens quum ſcribuntur, per N ſcribenda ſunt. In cuius ſententiam Victorinus etiam deſcendit, dum ait, Aduerbia uerò cum N ſcribẽda ſunt, Totiens, Quotiens.
Quoties iam, quoties iam tibi extorta eſt ſica iſta de manibus. Cic. 1. in Catil. 11.
Quotieſcunq;] (ποσακισοῦν,) Cic. pro Cluentio 39. Quotieſcunq; dico, toties mihi uideor in iudicium uenire. Idem 3. Tuſc. 142. Cætera, quotieſcunq; uoletis, & hoc loco & alijs parata uobis erunt.
Quotquot] (ὁσοιδήπ,) compoſitum à quot. Catull. de Acme, epigram. 39. 2.
Adeſte hendecaſyllabi, quot eſtis,
Omnes undiq;, quotquot eſtis omnes.
Quotquot erunt dies, Singulis diebus. Hor. 2. Car. ode 14. 1.
Si duæ leges, ſi plures, aut quotquot erũt. Cic. 2. de Inuen. 229.
Quotuplus] pen. corr. (ποσαπλάσιος,) Ad menſuram uel ad pondus refertur, ut
Meus ager reddit decuplum quotuplum non reddit tuus.
Quotuplex] (ποσαπλῆς,) Quot iugerum.
Quotus] quota, quotum (πόστος, ὁπόστος, ποσαστὸς,) Relatiuum ordinale, quo ſignificatur cuius numeri, ſiue in quo numero aut ordine. Vt, Sum primus in ciuitate, quotus es in tua.
Quotus, ſimpliciter interrogat, & numerum petit. Cic. 5. Ver. 189. Quotus erit iſte denarius, qui non ſit deferendus? Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 9. Hora quota eſt?
At fuit fama, quotus quiſq; iſtam poteſt effugere in tam maledica ciuitate? Cic. pro Cælio 29.
Quotus, ſine interrogatione. Horat. 2. epiſt. 1. 7.
Scire uelim chartis pretium quotus arroget annus. Mart. lib. 14. 217. Dic quotus es, quanti cupias cœnare. Plaut. Pſeud. 15. 7.
Quotas ædes dixerit, id ego admodum incertò ſcio.
Nequãdo perturbatiõe ordinis impediamur, quo ſecius quoto quoq; loco libebit, poßimus. Author ad Heren. li. 3. 124.
Quota pars, id eſt minima pars. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 5.
Qui quota terroris pars ſolet eſſe mei? Idem ad Corinam, li. 2. Amorum eleg. 12. 2. Ex tot in Atridis pars quota laudis erat? Martial. lib. 1. 28. Cæſaris hæc noſtri pars eſt quota? Quaſi diceret, minima.

Quotuſcunq;

Digitized by Google

Quotuſcunq; (ὁποσοστόν,) Tibul. lib. 2. eleg. 7. 11. Mouerit è cunctis pars quotacunq; deos.

Quotuſquiſq;] Nomen numerale, per interrogationē pro ſertur: ut, Quotuſquiſq; eſt qui teneat artem numerorum? Quaſi dicat, nullus aut rarus. Cic. 5. de Fin. 53. Quis eſt enim, aut quotuſquiſq;, cui mors quum appropinquet, Non refugiat timido ſanguis, atq; exalbeſcat metu? Ex poeta. Idem 2. de Diuin. 77. Quota enim quæq; res euenit præ dicta ab iſtis?

Quoto cuiq; lorica eſt? quis equum habet? Curtius lib. 9.

Quouis] Aduerbium ad locum.

Quouis gentium. Terent. Heaut. 5. 1. 55. Imò abeat potius multo quouis gentium, Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.

Quouiſcunq;] loco potes hunc finire libellum. Martialis libro 14. 1.

Quouſq; (ἕως, ἐφ' ἅν, μέχρι τίνος,) Id eſt quandiu, uel uſq; ad quod tempus: & ponitur interrogatiuè. Plaut. Aſin. 3. 29. Nam quouſq;? L. uſq; ad mortem uolo. Cicer. pro Cn. Plancio 61. Atq; etiam clamitas Laterenſis, Quouſq; iſta dicis? Nihil in Cyprio proficiſti. Idē 1. de Nat. deor. 155. Quouſq; ludis?

Quouſq; tandem, primo loco poſitum, & quaſi ex abrupto prolatum. Cic. 1. in Catilinam 1. Quouſq; tandem abutere Catilina patientia noſtra? Quandiu, &c.

Quouſq;, cui reſpondet Quoad. Cic. ad Attic. li. 15. 329. 19. Quouſq; inquies? quoad erit integrum.

Quum, (ὅταν,) uel Qnm, uel Quom] ſcribebant ueteres, quando aduerbium temporis erat. Victorinus in orthographiæ præceptis admonet ſic eſſet ſcribendum quum eſt aduerbium temporis. Eius hæc ſunt uerba, Cum autem, ſi fuerit aduerbium temporis, per Q & V, ſiue unum, ſiue duo ſcribatis, ut Quum primum, & Quum facerem. Hactenus Victorinus. Scripſerunt ueteres & Quom, per O ante M. Plaut. Amph. Grauidam ego illam reliqui quom abeo. Terent. in Prolog. Andriæ 1. Poeta quom primum animum ad ſcribēdum appulit. Cic. de Amic. 1. Quom ſæpe multa, tum memini, &c. ſub. narraret. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Illa quoq; ſeruata eſt à multis differentia: ut Ad, quum eſſet præpoſitio, D literam: quum autem coniunctio, T acciperet. Item Cum, ſi tempus ſignificaret, per Quom: ſi comitem: per cum: ſi uerò cauſam, per Q. duas ſequentes uu, ſcriberetur.

Quum, pro Quo, authore Donato. Teren. And. 1. 1. 125. Prope adeſt, quum alieno more uiuendum eſt mihi.

R

CONSONANS litera, liquida, quam pro S litera ſæpiſſimè poſuerunt ueteres. nam quod illi Válesij, Pusij, & multa alia dixerūt, nunc Valerij, Furij dicimus, teſte Quintiliano lib. 1. ca. 4. In compoſitiōe ſi ſequatur l, plurimum in ipſum l conuertitur, ut pro Perluceo, dicimus Pelluceo.

Rabies] rabiei, f. g. (λύσσα,) & Rabis, rabiæ, apud antiquos, Morbus canum, quum ueluti furore quodam acti, huc atq; illuc rapiuntur, nec ullum quietis locum inueniunt.

Alij rabiem quaſi rauiem dici putant, à raucitate uocis, quam rabioſi habēt ſimilē latratui canis. Plin. li. 29. ca. 5. 2. Multo tamen utiliſſimè iecur eius qui in rabie momorderit, datur.

Canum rabies. Ouid. 14. Metam. 14.

Rabies, transfertur & ad homines. Cic. in Salluſt. 5. Quòd iſta inuſitata rabie petulanter in uxorem meam inuaſiſti. Idem 3. Tuſc. 107. Hecubam autem putant propter animi acerbitatem quandam et rabiem fingi in canem eſſe conuerſam.

Edendi rabies ex longo collecta fatigat. Virg. 9. Aeneid. 13.

Rabies, Furor. Horat. in Arte 16. Archilochum proprio rabies armauit Iambo. Quoniam qui Iambicis utebantur, furore quodam correpti primùm uiderentur, uel quòd propitij ſint Iambi furoribus explicandis, unde tragœdijs primum in uſu fuerunt.

Scelerum rabies. Lucan. lib. 5. 53.

Noti, ſiue Auſtri rabies. Horat. 1. Carm. ode 3. 3.

Ciuica rabies, Id eſt ciuium. Horat. 3. Carm. ode 24. 14.

Horrenda rabies. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 65.

Horrenda rabies ferarum. Silius lib. 16. 21.

Improba uertris rabies. Virg. 2. Aeneid. 72.

Innata rabies. Claud. 1. in Ruffinum, 10.

Promptiſſima in ferrum rabies. Lucan. li. 7. 49.

Remiſſa rabies. Stat. 11. Thebaid. 6.

Sæua rabies uentorum. Ouid. 5. Metam. 2.

Addere rabiem in fines Italūm. Silius lib. 1. 14.

Dolor rabiem collegerat. Ouid. 9. Metam. 43.

Colligit os rabiem. Ouid. 1. Metam. 48.

Diſſimulare rabiem & minas. Stat. 2. Achill. 7.

Cæli rabiem comprimere. Virg. 5. Aeneid. 161.

Effundit cunctam rabiem, irarumq; procellas. Silius lib. 11. 4.

Ventorum rabies exaſperat fretum. Ouid. 5. Metam. 2.

Inflammantur rabie equi, Vide Inflammo.

Leniat & rabiē canis, & momenta leonis. Hor. 1. epiſt. 10. 4.

Parare rabiem alicui. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.

Placata cruore rabies. Stat. 10. Thebaid. 57.

Fracta quieuit rabies. Claud. de bello Getico 87.

Indomitam properat rabiem ſedare. Horat. Epod. 12. 2.

Sedare rabiem. Silius 13. 69.

Irarum rabiem ſeruat frons. Silius lib. 13. 148.

Sparget intentam rabiem draconis. Senec. Herc. Oet. 12. 4.

Stimulatus ut furēti rabie uagus animus. Catul. de Berec. 58. 1.

Corda tument rabie fera. Virg. 6. Aeneid. 10.

Hinc canibus blandis rabies uenit. Virg. 3. Georg. 100.

Iocus in rabiem apertam uertitur. Horat. 2. epiſt. 1. 30.

Rabioſus] pen. prod. Adiectiuum, (λυσσώδης,) Rabie correptus. Plaut. Capt. 11. 16. Hic homo rabioſus habitus eſt in Aulide.

Canis rabioſa. Horat. 2. epiſt. 2. 15.

Fortitudo rabioſa. Cic. 4. Tuſc. 77.

Iurgia rabioſa fori clamoſi. Senec. Herc. furen. 3. 3.

Signi rabioſi tēpora, Dies caniculares. Horat. 1. Ser. ſat. 6. 16.

Rabioſulus] pen. cor. (ὑπολυσσώδης,) Adiectiuum diminutiuum. Cic. ad Trebat. li. 7. 16. 1. Primas illas rabioſulas ſat fatuas dediſti.

Rabioſe] pen. prod. Aduerbium, (λυσσωδῶς,) Cice. 4. Tuſc. 75. Atq; hi collocuti, inter ſe prius quàm manum conſererent, leniter & quietè: nihil ne in ipſa quidem pugna iracundè, rabioſeue fecerunt. De Aiace & Hectore.

Rabidus] pen. corr. Adiectiuū, (λυσσολαπτος, λυσσόμενος,) Qui rabiem habet. Plin. lib. 29. ca. 5. 1. In canis rabidi morſu tuetur à pauore aquæ, capitis canini cinis illitus uulneri. Idem lib. 8. cap. 9. 1. Domantur autem elephanti rabidi fame & uerberibus.

Rabidum & incitatum agere aliquem. Catul. de Berecynthia epigram. 58. 19.

Animi rabidi furor. Catul. de Berecynthia epigram. 58. 8.

Digitized by Google

Aſpectu rabido circunſpectare. Author ad Heren. lib. 2. 29.
Canes rabidi. Ouid. 3. Amor eleg. 11. 5.
Certamen rabidum. Silius lib. 16. 82.
Corpus rabidum. Cic. in Arato 13. Ver toto ſpirans rabido de corpore flammam.
Dens rabidus, Rabie plenus. Martial. lib. 1. 18.
Dolor rabidus. Stat. 6. Thebaid. 17.
Fames rabida. Virg. 6. Aeneid. 85.
Ferarum rabidarum more. Stat. 8. Thebaid. 15.
Flatus rabidi. Stat. 2. Sylu. 2. 24.
Ingenium rabidum. Claud. 1. in Ruffinum 22.
Ira rabida. Ouid. 7. Metam. 83.
Miles rabidus. Silius lib. 13. 51.
Mores rabidos compeſcere. Ouid. 3. de Arte 100.
Murmur rabidum. Valer. 4. Argon. 48.
Os rabidum. Virg. 6. Aeneid. 16.
Tigres rabidæ. Virg. 2. Georg. 30.
Voces rabidæ. Claud. 1. in Ruffinum 9.

Rabide] pen. cor. Aduerbium. Cic. 5. Tuſc. 24. Quid uerò illum quem libidinibus inflammatũ et furentem uidemus, omnia rabidè appetentem cum inexplebili cupiditate, &c.

Rabire] (λυτ]ᾶν,) Verbum dictũ à rabie, Nimia ira & qua ſi rabie agi. Varro, Quid eſt quod blateras? quid rabis? quid uis? Cæcilius Hypobolymæo, Aſt rabia rabire ſe ait. Ex Nonio.

Rabirius] (ῥαβίριος,) Eques Romanus, perduellionis, id eſt læſæ maieſtatis accuſatus à T. Labieno Tribunoplebis, q̃ Saturninum uirum ſceleratum & hoſtem patriæ in tumultu occiderit, defenſus à Cicerone. cuius extat Oratio, quæ inſcribitur pro A. Rabirio perduellis reo.

Rabirius, poeta quidam temporibus Ouidij, ut ipſe Ouidius teſtatur 4. de Põto eleg. 16. 1. Quũ foret & Marſus, magnique Rabirius oris. Magni oris uocat, id eſt magniloquum.

Rabo] rabonis, fœm. gen. (ῥαβών,) pro Arrabone, conciſum apud Plaut. Trucul. 14. 13. -ſequere
Intrò me amabò mea uoluptas. S. tene hoc tibi, rabonẽ habeto, Vt mecũ hac nocte ſies. A. peri, rabonẽ quã eſſe dicã Hanc beluam? quin tu arrabonem dicis? S. ita facio lucri, Vt Præneſtinis conia eſt ciconia.

Rabula] rabulæ, pen. cor. m. g. (γόμφαιρος, λοιπολέλυτος,) A rabie, ut quidam uolunt: & à raui, id eſt raucitate dicitur: ut is ſit rabula, qui in negotijs agendis acer eſt & rabioſus: quique in multis intentus eſt negotijs, paratuſq; ad radendum quid, auferendumq;. Hæc feſtus. Vnde & pro aduocato & cauſarum patrono accipi ſolet. Vel dicitur à radendis auribus. nam ut à fando fabula, à nando nabula, à ſtando ſtabula, à paſcendo pabula, ita à radendo rabula. Nec alia ratione rabulas in foro dictos puto, quàm quòd radant, id eſt offendant aures: & ut ait Quintilianus, nimia uerboſitate feriant. Quintil. lib. 12. cap. 9. Super omnia, perit illa, quæ plurimum oratori & authoritatis & fidei affert, modeſtia, ſi à uiro bono in rabulam latratoremq; conuertitur. Cic. in Ora. 27. Non enim declamatorẽ aliquem de ludo, aut rabulã de foro, ſed doctiſſimum & perfectiſſimũ quærimus. Idẽ 1. de Or. 100. Nõ enim cauſidicũ neſcio quẽ, neq; proclamatorẽ aut rabulam, hoc ſermone noſtro cõquirimus, &c.

Racemus] racemi, pen. pro m. g. (βότρυς,) Pars botryonis, ſiue potius ipſe botryon, qui et botrys Græcis, et noſtris botrus, hoc eſt integer uuæ racemus. eſt enim illa teſta uuarũ plurima grana continens. Virgil. 2. Georg. 21.
Non ego te menſis & dijs accepta ſecundis
Tranſierim Rhodia, & tumidis bumaſte racemis.
Extentis racemis tumet uua. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 9.
Fulgentes ſole racemi, Silius lib. 7. 42.
Prima mihi uariat luentibus uua racemis. Propert. li. 4. elég.
Liuidi racemi. Horat. 2. Carm. ode 5. 3. (2. 3.
Paſti racemi. Virg. 4. Georg. 54.
Turpes racemos fert uua. Virg. 2. Georg. 12.
Varijs racemis uua. Ouid. 3. Metam. 97.
Racemus non ſolùm de uite, ſed etiam de alijs plantis dicitur. Plin. lib. 16. 3. de hedera, Alijs denſus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis.

Racemifer] pen. cor. Adiectiuum, (βοτρυοφόρος,) ut
Vuæ racemiferæ. Ouid. 3. Metam. 134.
Bacchus racemifer. Ouid. 15. Metam. 83.
Capilli racemiferi. Ouid. 6. Faſt. 97.
Bacche racemiferos edera redimite capillos.

Racemoſus] pen. prod. (βοτρυώδης,) Similiter adiectiuũ, Racemis plenum. Plin. Hederæ modo racemoſa eſt.

Racematus] pen. pro. Aliud adiectiuũ, (βοτρυωτὸς,) Quod racemos habet. Plin. lib. 18. cap. 7. 5. de panico, Paruis racemato paniculis.

Racemarius] racemarij, (βοτρυοφόρος,) Malleolus ex quo pampini pullulant uel ſteriles, uel certè minus feraces. Col. lib. 3. cap. 18. 4. Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ quæ ſunt infœcundæ, in eo relinquãtur, ex quibus pampini pullulant uel ſteriles, uel certè minus feraces, quos ruſtici uocant racemarios.

Racematio] racemationis, (βοτρυολογία,) Diminutiuum, Racemorum uindemia, ut quando à uindemiatoribus racemi rari prætereuntur: ſicut in meſſibus peractis, quod ſupereſt, ſpicilegium dicitur.

Racha] (ῥάκα,) Interiectio et uox incondita, irati animi commotionem ſignificans. Quidam ſine aſpiratione ſcribunt et dicunt Chaldaicam eſſe uocem, quæ hominem nequam & nullius frugi ſignificet.

Radamanthus] Vide Rhadamanthus.

Radicitus, Radico, Radicula] Vide Radix.

Radius] radij, maſc. gen. (ἀκτὶν, ἀκτὶς,) Splendor à ſole micans. Varro, O ſumme ſol, qui totam hanc mundi compagẽ, tuis radijs illuſtras. Cic. 5. de Fin. 125. ita enim paruæ & exiguæ ſunt iſtæ acceßiões bonorũ, ut quemadmodũ ſtellæ in radio ſolis, ſic iſtæ in uirtutũ ſplẽdore ne cernãtur qdẽ.
Solis radij. Lucr. li. 1. 30. Non radij ſolis, neq; lucida tela diei.
Lumen radiorum. Lucret. lib. 2. 24.
Verbera radiorum. Lucret. lib. 5. 222.
Vires radiorum. Ouid. 4. Metam. 50.
Ardentes radij. Lucret. lib. 6. 173.
Coruſcis radijs inſigne iubar. Ouid. 1. Metam. 155.
Micantes radij. Ouid. 2. Metam. 8.
Tabifici radij. Lucret. lib. 6. 146.
Nubes ardent radijs & auro, Id eſt inquit Seruius, radijs aureis. Virg. 7. Aeneid. 29.
Calere radijs. Ouid. 2. Metam. 35.
Erumpunt radij. Virg. 1. Georg. 89.
Frigora excludunt radios. Stat. 1. Sylu. 2. 31.
Ingruentes ſolis radios ſentit luna, Vide Ingruo.
Nubes interrumpunt radios lucis. Lucret. lib. 5. 58.
Titan retexit orbem radijs. Virg. 4. Aeneid. 24.
Mare rubeſcebat radijs. Virg. 7. Aeneid. 5.
Matutinis radijs ſubdita tuga. Ouid. 1. Metam. 13.
Acutis radijs uallatus ſol. Ouid. epiſt. 4. 32.

Radius, Fulgor oculorum. Plinius, Cuius ex oculis radij nocte micantes cernuntur. Gell. lib. 5. cap. 16. Stoici cauſas eſſe uidendi dicunt radiorum ex oculis in ea quæ uidere queunt emiſſionem, aeriſq; ſimul intentionem.

Radius, Virga qua Geometræ lineas indicant. Virgilius 3. ecloga 9.

Deſcripſit

Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem. Inuenta aũt eſt hæc ars tempore quo Nilus plus æquo creſcens, cõfudit terminos poſſeßionum. Ad quos innouandos adhibiti ſunt philoſophi, qui lineis diuiſerunt agros. Seruius.

Deſcribere radio cæli meatus. Virg. 6. Aeneid. 170.

A puluere & radio aliquem excitare. Cic. 5. Tuſc. 91.

Radius ferreus. Plin. lib. 10. cap. 42. 2.

Radius, (νεῦρον, πυνίον,) Textoris inſtrumentum, quo telæ annectuntur. Virg. 9. Aeneid. 96.

Excußi manibus radij, reuolutaq; penſa. Ouid. 6. Metam. 27.

Acutus radius, Vide Acuo.

Attriti manu radij. Claud. 3. de raptu Proſerp. 33.

Radij (ῥυθμοὶ,) quoq; oratorum dicuntur, ut apud Virgilium 1. Georg. 89. Hinc radios triuere rotis. Plin. li. 16. ca. 40. 6. Sed lignum non aliò penè quàm ad radios rotarum utile. Virgil. 6. Aeneid. 124.

Saxum ingens uoluunt alij, radijsq; rotarum
Diſtricti pendent. Ouid. 2. Metam. 22. de curru Solis,
Aureus axis erat, temo aureus, aurea ſummæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo.

Radius, Inſtrumentum quo raduntur menſuræ, aliàs hoſtoriũ dicitur. Plautus, Di deæq; omnes tãtam nobis lætitiam, tot gaudia ſine radio cumulent.

Radij, Oliuæ oblongæ. Virg. 2. Georg. 18.

Nec pingues unam in faciem naſcuntur oliuæ
Orchites, & radij, & amara pauſia bacca. Colum. lib. 5. ca. 8. 3. Orchis quoq; et radius melius ad eſcam quàm in liquorem ſtringitur.

Radius eſt paſtinacæ piſci pro telo. Plin. lib. 9. cap. 42. 3.

Radiolus] pen. cor. Diminutiuum, Parua olea oblonga. Col. lib. 12. 47. 1. Albam pauſeam, uel orchitem, uel radiolum, uel regiam dum contũdes primùm quanq;, ne decoloretur, in frigidam muriam demerge.

Radio] radias, radiare, Radios emittere, fulgere, & conſpicuum eſſe. Colum. lib. 10. 27.

Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe
Purpureo radiat uultu, Martial. lib. 8. 45.
Vera minus flauo radiant electra metallo. Ouid. 2. Met. 1.
Argenti bifores radiabant lumine ualuæ.

Nec rudis infeſtis miles radiabat in armis. Propert. li. 4. eleg. 1. 6.

Ocelli radiant ut ſidus. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 2.

Radior] radiaris, (ἀντιβολῶμαι,) Ouid. 4. de Ponto eleg. 4. 21. Scuta ſed & galeæ gemmis radientur, & auro.

Radians] Participium, (ἀντιβολῶν,) Virg. 6. Aenei. 124.

Arma ſub aduerſa poſuit radiantia quercu.

Aquarius radians. Cic. in Arato, 20.

Aſtra radiantia. Ouid. 9. Metam. 55.

Aurum radians. Ouid. 4. Metam. 128.

Galeæ radiantis nitor ab auro. Ouid. 13. Metam. 21.

Lumina radiantia ſolis. Ouid. 2. Triſt. 65.

Lunæ radiantis imago. Virg. 8. Aeneid. 5.

Sidera radiantia. Ouid. 7. Metam. 66.

Templa radiantia multo auro. Ouid. 3. de Arte 91.

Toga radiante decorus. Claud. 4. Paneg. 75.

Radiatus] pen. prod. Participium, (ἀντιβολήμενος,) ut

Radiatus ſol. Cic. 4. Acad. 228.

Radiatus ſtellæ modo. Plin. lib. 27. ca. 5. 4.

Orbis flammeus radiatus. Cic. 1. de Diuin. 81.

Radiata rota. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 13.

Splendor radiatus. Silius lib. 7. 29.

Radiatũ caput principis uocat Plinius, quod in deos referebatur: qualiter pinguntur hodie diuorũ imagines. Sic enim ait in ſuo Panegyrico, 85. Horum unum ſi præſtitiſſet alius, illi iamdudum radiatum caput, & media inter deos ſedes auro ſtaret, aut ebore.

Radiatio] (ἀντιβόλησις,) Verbale. Plin. lib. 36. ca. 5. 21. Et Hecate Epheſi in templo Dianæ poſt ædem, in cuius cõtemplationem admonent æditui parcere oculis, tanta marmoris radiatio eſt.

Radioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀντιβόλος,) Quod multos emittit rádios. Plaut. Stich. 6. 41.

Poſtquam me miſiſti ad portum, cum lucu ſimul
Commodum radioſus eſſe ſol ſuperabat ex mari.

Radix] radicis, pen. prod. f. g. (ῥίζα, ῥίζωμα,) Dicta eſt q. ſæpe effoſſa parumper terra raditur, ut arbor melius fruticeſcat. Cic. 5. de Fin. 57. Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus ualidè ſeruari.

Ocelli radicis, Vide Ocellus in Oculus.

Vltima radix linguæ. Ouid. 6. Metam. 112.

Radices montis, (ἀνιμὸς, πυθμὴν,) pro Inferiori parte. Cæſar 1. bel. Ciuil. 162. Ab infimis radicibus mõtis, intermißis circiter paßibus quadringentis caſtra facere conſtituit. Plin. li. 9. cap. 18. 2. Duo lacus Italiæ in radicibus Alpium.

Imæ radices montis, Vide Imus.

In radice Palatij, Id eſt in ima parte Palatij. Cic. Anteq. iret in exil. 15.

Altæ radices. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.

Arborea radix. Ouid. 8. Metam. 76.

Bibulæ radicis fibræ. Ouid. 14. Metam. 127.

Bulboſa radix, Vide Bulbus.

Carnoſa radix, Vide Caro.

Cauernoſa radix, Vide Cauerna.

Lata radice arbor, Vide Latus adiectiuum.

Latens radix in locis aſperis. Horat. Epod. 5. 15.

Lenta radix. Ouid. 11. Metam. 16.

Limoſa radix, Vide Limus.

Nocens radix. Ouid. 14. Metam. 12.

Nudis radicibus arbores, Vide Nudus.

Oleagina radix, Vide Oleaginus in Olea.

Oleaginea radix, Vide Oleagineus in Olea.

Reuulſa radix. Claud. 2. in Eutrop. 6.

Vtilis radix medendi. Ouid. epiſt. 5. 30.

Vulſæ radices. Virg. 3. Aeneid. 130.

Abeunt ſurſum radices, pro Surſum tendunt, Vide Abeò.

Affigere radicem terræ. Virg. 1. Georg. 64.

Agere radices. Ci. 2. Off. 61. Vera gloria radices agit, atq; etiã propagatur.

Capere radices, Vide Capio.

Conterere radicem in puluerem, Vide Contero.

Deſcendit radice arbor. Plin. lib. 16. cap. 31. 2. Eſculus quantum corpore eminet, tantum radice deſcendit.

Deſcendunt radices. Plin. lib. 16. cap. 31. 3.

Defixum radicibus. Cic. 4. Phili. 161. Virtus eſt una altiſſimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla ui labefactari poteſt.

Eruta radicibus pinus. Virg. 5. Aen. 90.

Fibras radicum euellere. Cic. 3. Tuſc. 22.

Imis ab radicibus expulſa ſeges. Virg. 1. Georg. 64.

Figere radices. Ouid. 2. Metam. 117.

Malum habiturum fundamentum & radices altiores. Brutus ad Atticum in Epiſt. ad Brutum 17. 4.

Inflectere radices in nodum, Vide Inflecto.

Mittere radicem, Vide Mitto.

Niti radicibus. Cic. pro Cælio 10. Niſi tot uitiorum tanta immanitas quibuſdã facilitatis et patiẽtiæ radicibus niteretur.

Niti altis radicibus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.

Pullulat ab radice ſylua. Virg. 2. Georg. 4.

Ruptis radicibus uellitur arbor ſolo. Virg. 3. Aeneid. 6.

Radicula] radiculæ, pen. cor. (ῥίζιον,) Diminutiuum. Plinius lib. 20. cap. 9. 3. Laſeris radicula. Cic. 2. de Diuinat. 201.

Digitized by Google

Tum ſecundum quietem uiſus ei dicitur draco, is quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre.

Radicula, Herba. Plin. lib. 19. cap. 3. *At quæ uocatur radicula, lauandis demum lanis ſuccum habet: mirum quantum conferēs candori mollitiæq;. Et paulo pòſt, Struthion Græci uocant, floret æſtate, grata aſpectu, uerùm ſine odore, ſpinoſa, & caule lanugino ſo: ſemen ei nullum, radix magna quæ cōciditur ad quem dictum eſt uſum. Hactenus Plinius. Hanc à Latinis lanariam herbam appellari Dioſcorides contendit. Quinetiam radiculæ nomē ad raphanū transfertur, quā, radicem uocat Dioſcorides.*

Radico] *radicas, pen. prod. (ῥιζόω, ῥιζοβολέω,) radicare, Radicem facere, ſeu capere, uel emittere. Plin. lib. 18. cap. 7. 3. Frumenta multis radicantur fibris.*

Radicare in fruticem. Plin. lib. 13. cap. 4. 8.

Radicare in rectum. Plin. lib. 19. cap. 6. 2.

Radiceſco] *radiceſcis, radiceſcere.* Senec. epiſt. 87. *Deinde liberalius ſeruanda uitis, ut etiam ex corpore radiceſcat.*

Radicatus] pen. prod. *(ἐῤῥιζωμένος,)* Participium. Colum. de Arboribus, cap. 20. 3. *Arbores & radicata ſemina Autumno ſerito.*

Radicoſus] pen. prod. Adiectiuum, *(ῥιζώδης,)* Quod multas radices habet. Plin. lib. 16. cap. 34. 6. *Omniū ederarū generi radicoſa brachia.*

Radicitus] pen. corr. Aduerbiū, *(ῥιζόθεν,)* A radice, uel uſq; ad radicem. Cato cap. 50. *Herbaſq; malas omnes radicitus effodito.* Plin. lib. 21. ca. 11. 2. *Eruitur poſt Aequinoctium uernum radicitus.*

Nopacrias atq; ille tuli' radicitus altas Fagos. Catull. Argonaut. 59. 58.

Huic fluctus uiuo radicitus abſ.. it ungues. Propertius libro 3. eleg. 7. 11.

Radicitus, per translationem ponitur pro Omnino. Plautus Moſtel. 15. 61.

Nam omnia malefacta ueſtra reperi radicitus:
Non radicitus quidem hercle, uerùm etiam eradicitus. Cic. 2. de Fin. 47. *An poteſt cupiditas finiri? tollenda eſt atq; extrahenda radicitus.*

Excutere opinionem radicitus. Cic. 2. Tuſc. 181.

Rado] *radis, raſi, raſum, (ξέω, ξύω, ἐπιξέω, ἐπιξύω, ψάω, περιψάω, ξυρεύω,)* radere, Complanare, incidere, extirpare, mundare. Colum. lib. 8. *Si tamen nequid radatur.*

Tigna læuia radere. Lucret. lib. 5. 256.

Radere caput, & genas. Suet. in Caligula, ca. 5. *Regulos quoſdam barbam poſuiſſe, & uxorum capita raſiſſe ad indicia maximi luctus.* Hoc eſt radēda curaſſe. Plin. lib. 11. ca. 37. 3. Cic. 2. de Legib. 93. *Mulieres genas ne raduntō. Alij legunt, carpito.* Plin. lib. 7. cap. 59. *Primus omnium radi quotidie inſtituit Africanus.*

Radere guttur. Iuuenal. Sat. 6. 11.

Radit coruus terram. Plaut. Aul. 23. 2.

Arenas radere. Propert. lib. 3. eleg. 3. 5.

Arua radit imbribus Eurus. Horat. Epod. 16. 12.

Radit iter liquidū, celeres neq; cōmouet alas. Vir. 5. Aen. 44.

Proxima circeæ raduntur littora terræ. Virg. 7. Aeneid. 3.

Saxa raduntur impreſſo uomere. Silius lib. 8. 78.

Aures radere. Quintil. lib. 3. cap. 1. 3. *Quorum ne ieiuna, atq; arida traditio auerteret animos, & aures præſertim tam delicatas raderet, uerebamur.*

Nomen Piſonis radendum faſtis cenſuit Tacit. lib. 3. De Aurēlio Cotta.

Radens] Participium, *(ξέων,)* Lucret. lib. 6. 24.

-quàm de latere ire Diuerſo motu radētes corporis tractū De nubibus.

Arua radens adhæret humo ſerpens. Stat. 5. Thebaid. 106.

Flumina radentia ripas. Lucret. lib. 5. 52.

Raſus] *Aliud participium. (ἐξυσμένος,)* Plaut. Pſeud. 2. 13. *Is riſu & uentre raſo uigilabit ſedulò.*

Tabellæ raſæ. Ouid. 1. de Arte 88.

Tum læues calamos, & raſæ haſtilia uirgæ. Virg. 2. Geor. 72.

Terra raſa ſquamis ſerpentis. Ouid. 3. Metam. 15.

Liber raſus lima. Ouid. 2. de Ponto eleg. 4. 4.

Litera raſa in extremo margine. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 5.

Raſito] *raſitas, pen. cor. (ξυρέω,) raſitare*, Frequentatiuū, Sæpe radere. Gellius lib. 3. ca. 4. *Comperimus autem cæteros quoq; in eiſdem temporibus nobiles uiros barbam in eiuſmodi ætate raſitauiſſe.*

Raſor] *raſoris*, maſ. gen. *(ξυρευτὴς,)* Qui radit. Et per translationem fidicines, qui uidentur chordas ictu radere.

Raſura] *raſura*, pen. prod. *(ξυσμὸς,)* Colum. lib. 4. cap. 29. 7. *Calamus autem non amplius tribus digitis debet allæuari æqualiter ex ea parte qua raditur, ut ſit læuis, eáq; raſura ita deducitur, ut, &c.*

Raſilis] & hoc raſile, pen. corr. *(ξυτὸς,)* Quaſi raſum, nihil extantis aut redundantis plenitudinis habens, inquit Valla lib. 1. Plin. lib. 17. cap. 23. 7. *Nuper repertum, dracronem ſerere iuxta arborē: ita appellamus palmitē emeritum, pluribuſq; induratum annis. Hūc præciſum quàm maxima amplitudine tribus partibus longitudinis deraſo cortice quatenus obruatur, unde et raſilē uocant, deprimere ſulco, reliqua parte ad arborem erecta, ocyßimum in uite.*

Raſilis huic ſummā mordebat fibula ueſtem. Ouid. 8. Met. 64.

Foris raſilis. Catul. in Epithal. 56. 34.

Haſta raſilis. Silius lib. 4. 36.

Raſile, Quaſi raſibile. Virg. 2. Georg. 90.

-& torno raſile buxum. Valla lib. 1.

Radula] *radula*, pen. cor. *(ξύστρον,)* Inſtrumentum ferreum, quo doliorum ueterum pix liquata primùm uel in ſole, uel lampade ardenti educitur, ut deinde iterum picentur ad futuram uindemiam: à radendo dictum. Colum. lib. 12. cap. 18. 4. *Nam ea quæ demerſa ſunt, ferreis lampadibus ardentibus calefiunt: & quum picem in fundum diſtillauit, ſublata lampade rutabulo ligneo et ferrea curuata radula ducētur quod diſtillauit, aut quod in lateribus hæſit.*

Radulanus] pen. prod. Adiectiuum, *(ξυστρικὸς,)* Radulana pix, dicta quæ radula educitur è dolijs. Plin. lib. 14. ca. 19. 2. *Radulana pice ac reſina condire muſta.*

Ragades] pen. cor. fœm. gen. & ragadia, *(ῥαγάδες,)* Fiſſuræ ſunt & rimæ inter ſedis uitia annumeratæ, quas Plinius ſciſuras uocat: Celſus ani fiſſa. Hoc ipſum & in labris, & in uulua fœminea accidit. *ῥαγάδες*, Græci uocant.

Raia] *raia, (βατὶς, βάτος, βατραχὸς,)* Genus piſcis plani & cartilaginei. Plin. lib. 9. cap. 42. 3. *Simili modo ſquatina et rhombus abditi pinnas exteras mouent ſpecie uermiculorum, itemq; quæ uocatur raia. Hermolaus dicit Græcè uocari, à rute ſimilitudine, qui batos Græcis dicitur, quoniam in tergo hamos habeat aculeatos, quos etiam habet paſtinaca, ſed præterea radium in cauda perniciſſimū & ueneno ſiſſimum. Eſt & alia maior raia, quæ Latinis læuiraia, Græcis liobatos dicitur, quòd uncos non habeat: mucoſa etiam hæc appellatur quibuſdam.*

Ralla] *rallæ*, Genus ueſtis à raritate. Nam rarum, diminutiuū facit rallum, authore Nonio. Plaut. Epid. 5. 46.

Quid iſtæ, quæ quotannis nomina inueniunt nouas
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, &c.

Ramale] *Vide Ramus.*

Ramentum] *ramēti, (ξύσμα, ῥίνασμα,)* Tenuis cuiuſq; rei particula, à radendo, quaſi raſura. Vnde Ramenta auri,

Ramenta

Ramenta argenti, lignorum et cæterarum rerum dicimus, quæ ex sectione earum rerum decidunt: sed et Ramenta fluminū dicuntur, minutulæ arenæ partes. Plin. lib. 33. cap. 4. 1. Apud nos tribus modis fluminū ramentis aurum inuenitur, nec ullum absolutius est cursu ipso, trituq; perpolitū. Plautus Bacchid. 15. 31. Patri omne cum ramento reddidi. Subaudi aurum. Ibidem 9. 15.

Verùm, quàm ulla unquam de mea pecunia

Ramenta fiat plumea propensior, Malim, &c. Colum. lib. 4. cap. 29. 13. Quippe non scobem, sed ramenta facit. De terebra Gallica. Vide Psegma.

Ramex] ramicis, pen. cor. masc. gen. (κήλη,) Genusherniæ. Ramices has species sub se continent, Porocelam: quæ est quum ex abscessu aliquo circa scrotium materia subduruit. Sarcocelam, quum in ipso scroto concreuit caro. Cirsocelā, quum uenæ intumuerunt, tunicis testium integris, uel in ipso scroto, uel quum bubonocela dicitur in inguine. Hæc Hermolaus in Glossematis. Plin. lib. 20. cap. 13. 15. Testiū uerò epiphoris cum ramis laureæ teneris, adeò peculiari in uisceribus his effectu, ut syluestri ruta, cum axungia ueteri illitos ramices sanari prodant. Plaut. Merc. 4. 27. Tua causa rupi ramices, iandudum sputo sanguinem. De ramice uide Celsum lib. 7. cap. 22.

Ramicosus] pen. prod. Adiectiuum, (κηλήτης,) Qui ramice laborat. Plin. lib. 30. ca. 15. 2. Ramicosis cochlearū cinis cum thure ex oui albi succo illitas per dies XXX medetur.

Ramnetes] pen. pro. (ῥαμνήνσης,) Tertia pars fuere Populi Romani tēporibus Romuli: de quibus plura uide in dictione Luceres. Propert. li. 4. eleg. 1. 7. Alij Rhamnetes scribūt.

Ramnenses] (ῥαμνήσιοι,) Iidem qui & Ramnetes. Liu. lib. 1. ab Vrbe, 63. Eodem tempore & centuriæ tres equitum conscriptæ sunt, Ramnenses ab Romulo, ab Tito Tatio Titienses appellati.

Ramus] rami, m. g. (κλαδιὼν, κλάδος, πτόρθος, κλὼν, ἔρνος, ἴσχος, ὄσχος, Est id in arbore (inquit Theophrastus) quod à caudice fissum, multiplexq; spargitur: unde ramos nōnulli nodus appellauere, suntq; ueluti quædam ipsarum arborū brachia. Vnde Virg. 2. Georg. 60. Tum fortes latè ramos, & brachia tendens. Cic. 3. de Orat. 98. Quid in arboribus in quibus non truncus, non rami, non folia, &c.

Insignis ramis oliuæ. Virg. 6. Aeneid. 162.
Vmbra ingens ramorum. Virg. 2. Georg. 98.
Alti rami. Lucret. lib. 2. 141.
Aureus ramus. Ouid. 7. Metam. 56. Vide Aurum.
Bifurcus. Ouid. 12. Metam. 89.
Cæcus, Vide Cæcus.
Fortis. Virg. 2. Georg. 60.
Fragilis. Virg. 8. eclog. 8.
Frondens. Virg. 7. Aeneid. 27.
Ingens. Virg. 3. Georg. 67.
Laureus, Vide Laurus.
Lentus. Virg. 4. Georg. 112.
Longus. Ouid. 2. Metam. 71.
Mutilatus. Ouid. de Nuce 8.
Nudi rami, Sine frondibus. Lucan. lib. 1. 28.
Pandi rami pondere Autumni. Ouid. 14. Metam. 132.
Patuli rami, Vide Patulus.

Iucundior quàm lecta de pinguißimis
Oliua ramis arborum. Horat. Epod. 2. 11.

Teneri rami. Ouid. 2. Metam. 72.
Virides rami. Ouid. 12. Metam. 5.
Teneros ramos abrumpit manibus. Ouid. 2. Metam. 72.
Ramus ramum adoptat, Vide Adopto.
Inutilesq; falce ramos amputans. Horat. Epod. 2. 7.
Vites apprehendunt ramos. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Fluentes ramos compescere. Virg. 2. Georg. 74.
Iam fragiles poteram à terra contingere ramos. Virgilius 8. eclog. 8.
Decisis ramis quercus. Virg. 11. Aeneid. 1.
Defringere ramum arboris. Cic. pro Cecin. 45.
Denudat folijs ramos & cortice truncos. Cic. in Arato 14.
Corpus sub ramis arboris deponere. Virg. 7. Aeneid. 22.
Rami latè diffunduntur. Cæsar 6. bel. Gall. 94.
Ramis arborem diffundit Deus. Colum. lib. 3. cap. 10. Truncū deinde superposuit uelut quandam staturam corporis et habitus: mox ramis diffudit quasi brachijs.
Direpti rami arbore. Ouid. 11. Metam. 6.
Neq; in uacuum poterunt se extēdere rami. Virg. 2. Geor. 58.
Figere ramos humo. Ouid. 2. Fast. 130.
Flectitur obsequio curuatus ab arbore ramus. Ouid. 2. de Arte (36.
Summi rami frondescunt. Lucret. lib. 1. 217.
Non ulla ramos sylua pomiferos habet. Senec. Herc. fur. 9. 17.
Dum rami pondere nutant. Ouid. 2. de Arte 53.
Nunc auis in ramo tecta laremq; parat. Ouid. 3. Fast. 49.
Percußi uentis rami. Senec. Hippol. 3. 41.
Fugiente pomo nudus stetit ramus. Senec. Thyeste 2. 23.
Turgescit in arbore ramus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.
Ramus montis. Plin. lib. 6. cap. 27. 9. Sub monte Cambalido, qui est Caucasi ramus.
Ramus in radice arborum dicitur, quod in herbarum radicibus capillamentum. Colum. lib. 5. ca. 10. Quum ad scrobis solum radix peruenit, duritia humi coercita recuruatur, & ex summo duûm ramorum ambas radices emittit. De nuce.
Amputare ramos miseriarum, Vide Amputo.

Ramulus] pen. cor. Diminutiuum, (κλαδίσκος,) Colum. li. 5. cap. 5. 10. Nam in brachiatis plerunq; fit ut aut crure, aut cornibus boum, ramuli uitium defringantur. Cic. 1. de Diuinat. 200.

Floridi ramuli. Catull. eprigam. 56. 5.
Nitidißimus ramulus, Vide Niteo.

Ramusculus] pen. cor. (κλωνάριον,) Aliud diminutiuum. Plin. lib. 20. cap. 23. 8. Et uiridi ferula ramusculus, utilis est ad omnia ea uitia.

Ramosus] pen. prod. (κλαδώδης,) Adiectiuum, Ramos habens multos. Plin. lib. 13. cap. 5. 2. Nam quæ durum, acutū, spinosum habet, oxycedros uocatur, ramosa & nodis infesta.

Arbor ramosa. Lucret. lib. 5. 221.
Ceruix ramosa colubri. Ouid. 9. Meta. 15. De Hydra Lernæa.
Cornua ramosa cerui. Virg. 7. eclog. 6.
Syluani domus ramosa. Propert. lib. 4. eleg. 4. 1.
Garrula ramosa prospexit ab ilice perdix. Ouid. 8. Meta. 48.
Stipes ramosus. Ouid. 3. Fast. 151.

Ramulosus] pen. pro. (κλωναριώδης,) Adiectiuū à Ramulus. Plin. lib. 16. ca. 24. 4. Ramulosa folia ulmo et cytiso.

Ramale] ramalis, pen. pro. neut. gen. (κλαδάριον,) Ramus inutilis ex arbore decisus. Ouid. 8. Metam. 130.

Multifidasq; faces, ramaliaq; arida tecto. Pers. Saty. 1. 10.
Vt ramale uetus uegrandi subere coctum.
Veteris ramalia fagi. Pers. Saty. 5. 6.

Rameus] Adiectiuū, (κλαδινὸς,) Quod ex ramo est. Virg. lib. 4. Georg. 61. & ramea costis
Subijciunt fragmenta, thymum, casiasq; recentes.

Rana] ranæ, (βάτραχος,) Animal palustre notißimum, quum tamen etiam in rubis & mari inueniantur ranæ, quæ Græcis βάτραχοι appellantur. Ranarum aliæ sunt terrestres, licet in aquis dulcibus degunt: aliæ marinæ. Ex terrestribus quædam in uepribus tantum uiuūt, et rubetæ appellantur, authore Plin. lib. 32. cap. 5. Aliæ inter arundines, fruticesq;

Digitized by Google

uersantur. Est & rana arborẽ scandens, & ex ea uocifer-rãs, ob id à calamis calamita. Plin. lib. 10. ca. 29. 4. Qnũ Theophrastus tradat inuectitias esse in Cyrenaica uocales ranas. Cic. 2. de Nat. deor. 186. Ranæ autem marinæ dicuntur ob ruere sese arena solere.

Et ueterem in limo ranæ cecinere querelam. Virg. 1. Geor. 76.

Loquaces. Virg. 3. Georg. 87.

Palustres. Horat. 1. Serm. saty. 5. 3.

Turpes. Horat. Epod. 5. 4.

Virides. Ouid. 15. Metam. 76.

Rana, Morbus bobus peculiaris. Col. lib. 6. ca. 8. 1. Solent etiã fastidia cibo afferre uitiosa incremẽta linguæ, quas ranas uocant ueterinarij.

Ranunculus] ranũculi, pen. cor. Diminutiuũ, (βατράχιον,)

Ranunculos per iocum uocat Cicero Vlubrenses qui sibi obloquerentur, eo quòd clamarent tanquam ranæ: quæ præsertim instante uespere, totas paludes coaxationibus implent: ad Trebatium lib. 7. 18. 8. Nam Vlubris honoris mei causa uim maximam ranunculorum se commosse constabat.

Ranunculus] herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 25. Ranunculũ uocamus, quẽ Græci batrachion. Genera eius quatuor, Vnum pinguioribus quàm coriandri foliis, & ad latitudinẽ malucæ accedentibus, colore liuido, caule albo, gracili, & radice alba. Nascitur in limitibus humidis & opacis. Alterũ folliosius, plurib. foliorũ incisuris, altis caulibus. Tertiũ minimũ est, graui odore, flore aureo. Quartũ simile huic, flore luteo. omnibus uis caustica, si cruda folia imponantur, pustulasq; ut ignis faciunt.

Ranco] rancas, uerbum fictitiũ, à uoce tigridũ. Author Philomelæ 10. Tigrides indomitæ rancant, rugiuntq; leones.

Rancens] (σαπόμενος,) Participium à uerbo ranceo, quod non est in usu: aut Nomen ex participio. Idem quod rancidus. Lucret. lib. 3. 148.

Vnde cadauera rancenti nunc uiscere uermes Expirant?

Rancor] rãcoris, m. g. (σαπιδὼν,) Putor quidam aut odoris grauitas q̃ ex uetustate & putredine ac corruptione nascitur. Palladius in Reb. rusticis, Receptacula olei semper sint munda, ne nouos sapores ueteri rãcore infecta corrũpant.

Rancidus] pen. cor. Adiectiuum, (σαπρὸς,) Quod est rancore putidum. Horatius lib. 2. Serm. saty. 2. 18.

Rancidum aprum antiqui laudabant, &c.

Rancidus, pro Insuaui aliquando ponitur.

Rancidus aspectus. Plin. lib. 22. cap. 22. 25.

Rancide] pen. corr. Aduerbium, (σαπρῶς,) Gellius lib. 18. cap. 8. In collocandis uerbis immodicè faciunt & rancidè.

Rancidulus] pen. cor. (ὑποσαπρὸς,) Adiectiuum, Diminutiuum: Iuuenal. Saty. 11. 14. -non tamen his illa unquam opsonia fiunt Rancidula. Martial. lib. 7. 33.

Qui sic rancidulo loquatur ore.

Rapa] Vide Rapum.

Rapacitas, Rapaciter, Rapax] Vide Rapio.

Raphanus] huius raphani, pen. cor. m. g. (ῥάφανος,) Genus radicis notæ. Plin. lib. 19. cap. 5. 12. Cortice & cartilagine cõstant raphani: multisq; eorum cortex crassior etiã quàm quibusdam arborum. Amaritudo plurima illi est, & pro crassitudine corticis. Cætera quoq; aliquãdo lignosa Et uis mira colligendi spiritum, laxandiq; ructum. Ob id cibus illiber alis: utiq; si proximè olus mandatur: si uerò cum oliuis drupis, rarior ructus sit, minusq; fœtidus. Catull. ad Aurelium 15. 4. Percurrent raphanique, mugilesq;.

Aliud raphani genus agreste, de quo Plin. lib. 20. cap. 4. 2. Est & satiui usus in Italia, & armorariam uocant satiuam. Satiui uerò decocti mane poti ad ternos cyathos comminuunt & eiciunt calculos.

Rhaphaninus] pen. cor. Adiectiuum, (ῥαφανινὸς,) ut Raphaninum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. 16.

Raphanitis] huius raphanitis, pen. pro. fœ. g. (ῥαφανῖτις,) Genus ireos herbæ. Plin. lib. 21. ca. 7. 6. de iri, Illirica quoq; duorum generum est. Raphanitis à similitudine, quæ & melior: & rhizotomos subrufla. Optima, quæ sternutamenta tactu mouet. Caulem habet cubitalem & rectũ. Floret diuersi coloris specie, sicut arquus cœlestis, unde & nomen.

Rapicium] Vide Rapicia in Rapum.

Rapio] rapis, rapui, raptũ, (ἁρπάζομαι, ἁρπάσω, βιάζομαι,) rapere, Per uim, aut cũ festinãtia, siue cũ furore trahere, euellere, auferre. Teren. And. 5. 2. 20. Sublimem hunc intrò rape quantum potes. Virgil. 1. Georg. 41. Atq; illum in præceps prono rapit alueus amni. Terent. Adel. 3. 2. 21. Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.

Campum rapit acrior sonipes. Stat. 5. Thebaid. 1.

Venti rapuere carinas. Lucanus lib. 3. 10.

Ad cognitionem rerum rapere. Cic. 1. de Diuinat. 181.

De complexu parentum ad mortem rapere. Cic. 7. Ver. 108.

In crucem rapere. Cic. 7. Ver. 131.

Cupiditate, auiditate, et similibus rapi. Cic. 3. Ver. 44. Iste qui unà cupiditate raperetur, totũ illius postulatum, causamq; neglexit. Idem 2. Off. 54.

Cupiditate cæca prædæ ac rapinarum rapi. Cic. in Pisonẽ 45.

Equi rapiunt currum per auia. Ouid. 2. Metam. 41.

Aliquem ad suam disciplinam rapere, Attrahere & impellere ad disciplinæ suæ cognitionem. Cic. 4. Acad. 204.

In errorem rapi. Cic. 2. de Leg. 70.

Fatis rapi. Ouid. 2. de Ponto eleg. 2. 7.

In fomite flammam rapere. Virg. 1. Aeneid. 36.

Flammæ rogales rapuere te. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.

Fortuna rapit iuuenes. Ouid. ad Liuiam 75.

Aliquem in fraudem rapere. Cic. 2. de Inuent. 146.

Fugam rapere. Valer. 5. Argon. 55.

Ορμὴ, quæ hominem huc & illuc rapit. Cic. 1. Off. 142.

Rapit huc, rapit impetus illuc. Stat. 12. Thebaid. 159.

Rapi ad id quod bonum uidetur. Cic. 4. Tusc. 20.

Inops mentis rapitur. Ouid. 4. Fast. 92.

Imperium rapere. Tacitus lib. 19.

Aliquem in inuidiã rapere, Inuisum esse. Cic. 4. Acad. 127. Sed quũ rapior in inuidiã, licetne per uos nescire quod nescio?

Inuitum rapere aliquem. Ouid. 7. Metam. 143.

Aliquẽ in ius rapere, quod & trahere, et uocare dicitur. Plaut. Pœnul. 19. 56. Idem Asin. 9. 52. Nam uidi hunc ipsum adducere, & rapere in ius Exerambum. (3. 15.

Quum rapies in iura malis ridentẽ alienis. Horat. 2. Ser. sat.

Rapiunt sibi quisq; laborem. Silius lib. 13. 38.

Limis rapere. Sub. oculis. Horat. 2. Serm. saty. 5. 11.

Sic tamen ut limis rapias, quid prima secundo
Cera uelit uersu. Id est, obliquis oculis raptim legat.

De luce rapi. Statius 8. Thebaid. 21.

Rapit me in mœrorem stultitia mea. Plaut. Cist. 2. 52.

Ad mortem rapi. Cicero 1. in Catil. 20. Nónne hunc in uinculla duci, non ad mortem rapi, non summo supplicio mactari imperabis?

Nauem aliquã ad Italiam rapere. Cic. pro Lege Manilia 13.

Ocellos alicuius rapere. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 4.

Oculis in fraudem rapi. Cic. de Aruspic. resp. 36.

In odium aliquem rapere. Author ad Heren. lib. 1. 7.

Oscula rapere. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 11.

In partesq; rapit uarias. Virg. 4. Aeneid. 57.

In peiorem partem rapere. Terent. in Prologo Adelph. 3. Vbi Donatus, id est uitio dare, uituperare.

Tractus rapitur pauore equi. Silius lib. 4. 52.

Digitized by Google

Pedes quo te rapiunt, & aurę. Horat. 3. Carm. ode 11. 10.
Rapere ad pœnam. Cic. pro Flacco 4.
Præcipitem rapere aliquem. Ouid. 3. Metam. 139.
Atq; illum in præceps prono rapit alueus amne. Virgilius 1. Georg. 41.
Rapere aliquem ad Prætorem. Plaut. Aul. 30. 30.
Alicunde se rapere ocyus. Horat. 2. Serm. sat. 7. 24.
Rapere se aliquò. Ouid. in Fragmento 6. de uacca.
Rapere se ad. Cic. 13. Philip. 356. Inde se quo furore, quo ardore, ad urbem, id est ad cædem optimi cuiusq; rapiebat?
Rapere ad se. Cice. 2. de Nat. deor. 192. Quum autem in locis semen insedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eoq; septum fingit animal. Idem 1. Off. 16.
Ad se conuertere & rapere. Cic. 2. Off. 53.
Sensu & coniectura rapi. Cic. de Aruſp. resp. 50.
Virgines ad stuprum rapere, Liu. 6. bel. Pun. 70.
In sublime rapere. Plin. lib. 35. cap. 10. 41.
Ad supplicium rapi, quod & trahi dicitur. Cic. 3. Ver. 4.
Ad tortorem rapi. Cic. 5. Tusc. 20.
Viam rapere aliquò. Silius lib. 8. 36.
Virginem rapere, Est ei uim inferre, & uiolare. Plin. lib. 15. cap. 29. 1. Propter raptas uirgines.
Vis rapuit, rapietq; genteis. Horat. 2. Carm. ode 13. 4.
Prælia rapuerunt urbes. Claud. 2. in Eutropium 114.
Vultus alicuius rapere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 6.
Rapere, pro Raptim ac festinanter ducere. Plin. in Paneg. 25. Per hoc omne spatium quum legiones duceres, uel potius (tanta uelocitas erat) rapereris: non uehiculum unquam, non equum respexisti.
Rapsere] antiquum uerbū, pro Rapere. Cic. 2. de Legib. 36. Sacrum sacróue commēdatum qui clepserit rapseritq;, parricida esto.
Spes rapiendi et prædādi occæcat animos. Cic. 4. Philip. 158.
Rapiens] Participium. (ἁρπάζων,) Horat. 3. Carm. ode 3. 11. Omne sacrum rapiente dextra.
Flamma rapiente cursum ocyor. Senec. Hippol. 6. 1.
Ventus rapiens incendia. Lucan. lib. 3. 101.
Rapiendus] Aliud particip. (ἁρπαγός,) ut Pignora rapiēda manu. Ouid. 6. Fast. 90.
Ad arces rapiendas tendit. Lucan. lib. 6. 2.
Raptus] Similiter participiū, (ἁρπασθείς,) ut Raptus à diis Ganymedes. Cic. 1. Tusc. 100.
Sublime raptus. Tacit. lib. 20.
Amore cæco raptus furit. Ouid. 2. Fast. 153.
Auribus raptis populata tempora. Virg. 6. Aeneid. 100.
Fortuna rapta ex oculis. Liu. 8. bel. Pun. 33.
Lingua rapta. Ouid. 6. Metam. 127.
Nuptiæ raptæ. Cic. 3. Tusc. 44.
Occasio rapta. Liu. 7. bel. Pun. 102.
Aut raptas ad littora uertere prædas. Virg. 1. Aeneid. 107.
Tecta rapta. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 4.
Virginitas rapta. Ouid. 8. Metam. 172. de filia Erisichthonis.
Raptum] Substantiuum, (ἁρπασθέν,) Res rapta. Liuius 7. ab Vrbe, 114. Quos rapto uiuere necessitas cogeret. Martialis libro 7. 46.
Potiri rapto. Virgil. 4. Aeneid. 44.
Viuere de rapto. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 4.
Viuitur ex rapto. Ouid. 1. Metam. 30.
Raptus] huius raptus, (ἁρπαγμός,) Cic. 6. Verr. 95. Locus ut ipse raptū illum uirginis quem iam à pueris accepimus; declarare uideatur. Idem 4. Tusc. 116. Quis aut de Ganymedis raptu dubitat quid poetæ uelint? Claud. 2. de raptu Proserp. 3. It Venus, & raptus metitur corde futuros.
Raptura] rapturæ, pen. prod. Idem (ἁρπαγή,) Plin. lib. 11. cap. 24. 5. Quum uerò raptura incidit, quàm uigilans & paratus ad cursum? Castigatum exemplar habet captura. Hoc est præda. De araneo.
Raptor] raptoris, Verbale. (ἁρπακτής,) Plau. Epid. 5. 112. -raptor hostium
Glorioſus. Idē. Trin. 5. 23. Raptoris panis & peni. Colum. lib. 7. cap. 12. 8. Quum & lupi repellere insidias, & raptorem ferum consequi fugientem, prædamq; excutere atq; auferre debeat. Virg. 2. Aeneid. 71.
Audax raptor. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.
Rapo] raponis, m. g. (ἁρπακτής,) Idē quod raptor. Pōponius: Ne uos conturbent auri argentiq; rapones. Vide Nonium.
Rapturus] pen. pro. Particip. (ἁρπάσων,) Lucan. li. 3. 20. -namq; ignibus atris
Creditur ut captæ rapturus mœnia Romæ.
Rapto] raptas, (διαρπάζω,) raptare, Frequēter rapere. Virg. 1. Aeneid. 98. Ter circum Iliacos raptauerat Hectora muros. Cic. Pro Sestio, 128, Fortunæ uexatæ, dißipati liberi, raptata coniunx.
In crimina raptare aliquem. Propert. lib. 3. eleg. 11. 6.
Captus raptatur manu. Statius 9. Thebaid. 33.
Quadrijugo curru raptari. Cic. 1. Tusc. 168.
Equorum arbitrio raptatur. Ouid. 2. Metam. 47.
Per uim raptari. Ouid. 12. Metam. 45.
Raptatus] pen. prod. Particip. (διαρπασθείς,) ut Bigis raptatus. Virg. 2. Aeneid. 55.
Rapax] rapacis, pen. prod. om. g. (ἁρπακτικός,) Auidus, & rapinis semper intentus. Plaut. Perf. 12. 6. Procax, rapax, trahax. Suetonius, Inopia rapax, metu sæuus. Sallust. in Cic. 3. Rapacißimæ manus. Col. lib. 8. cap. 17. 7. Rapax lupus.
Olim furunculus, nunc rapax. Cic. in Pisonem 52.
Falces rapaces. Lucret. lib. 3. 130.
Fata rapacia. Seneca Hercule Oetæo 2. 1.
Fluuij rapaces. Virg. 3. Georg. 29.
Ignis rapax. Ouid. 8. Metam. 169.
Mors rapax. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.
Torrens rapax. Seneca Thebaid. 1. 15.
Ventus rapax. Valerius 4. Argon. 121.
Vndis rapacibus committere se. Ouid. 8. Metam. 111.
Idemq; Thalle turpida rapacior procella. Catull. ad Thallum.
Rapax uirtutis ingeniū. Senec. epist. 96. (epig. 22. 12.
Nihil est enim appetentius similiū sui, nihil rapacius quàm natura. Cic. de Amicit. 46.
Rapacitas] pen. cor. rapacitatis fœ. g. (τὸ ἁρπακτικόν,) Col. lib. 1. 7. 4. Nisi si maxima uel negligentia serui uel rapacitas interuenit. Martial. li. 12. 49. Diræ filius est rapacitatis
Quis in rapacitate auaritior? Cic. pro Cælio 9. De Catilina.
Rapidus] pen. cor. Adiectiuum, (ὁρμητικός,) Id est uelox, Ab eorum, qui rapiunt; celeritate. Plin. lib. 16. cap. 39. 5. Tantum tempestiuitas etiam in rapida celeritate pollet.
Corripiunt, rapidiq; rotanti turbine portant. Lucret. li. 1. 99.
Aequor rapidum. Valer. 4. Argonaut. 54.
Aestus rapidus. Virg. eclog. 2. 2.
Alæ rapidæ. Claudianus 3. de Raptu Proserp. 51.
Amnis rapidus. Virg. 6. Aeneid. 110.
Et rapidos tranant amnes. Lucret. lib. 1. 3.
Arma rapida. Silius lib. 5. 20.
Arua rapida uelocius. Ouidius 3. Metam. 42.
Bella rapida. Claudianus 1. Paneg. 36.
Canes rapidi, Lucretius lib. 5. 179.
Clamores rapidi. Statius 5. Thebaid. 20.
Currus rapidus. Virg. 12. Aeneid. 96.
Curſus rapidus. Virg. 5. Aeneid. 59.
Decursus rapidus. Virg. 12. Aeneid. 105.

Digitized by Google

Equi rapidi. Ouid. epist. 9. 6.
Feræ rapidæ. Ouid. epist. 11. 23.
Flamen rapidum. Virg. 4. Aeneid. 48.
Flamma rapida. Ouidius 2. Metam. 25.
Flumen rapidum. Horat. 2. Serm. saty. 3. 49.
Gurges rapidus. Cic. 2. de Nat. deor. 153.
Ignis rapidus. Virg. 4. Georg. 53.
Ire rapidæ. Statius 3. Thebaid. 19.
Lapsus rapidi fluminum. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.
Leones rapidi. Horatius de Arte 80.
Lupa rapida. Ouid. 3. de Arte 2.
Mare rapidum. Tibullus lib. 1. eleg. 2. 9.
Oratio rapida, Concitata. Cic. 2. de Fin. 5. Quum enim fertur quasi torrens oratio quamuis multa cuiusq; modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationē rapidam coerceas.
Passus rapidi. Virgilius 7. Aeneid. 32.
Rotis rapidis insistere. Virg. 3. Georg. 23.
Sol rapidus. Virg. 1. Georg. 85.
Torrens rapidus. Virg. 2. Aeneid. 60.
Turbo rapidus. Lucretius lib. 1. 55.
Venti rapidi. Virg. 6. Aeneid. 15.
Volucris rapidissima. Ouid. 2. Metam. 144.
Vortex rapidus. Virgilius 1. Aeneid. 25.

Rapidè] pen. cor. Aduerbium. (ὁρμητικῶς,) Cic. 2. de Legibus 11. Rapideq; dilapsus citò in unum confluit. De Fibreno fluuio.

Ferri rapidè. Cic. in Orat. 71.

Rapiditas] pen. corr. rapiditatis. (τὸ ὁρμητικὸν,) Cæsar 1. bel. Ciu. 132. Tum etiam rapiditate fluminis ad transeundū impedirentur. Idem 4. bel. Gall. 522.

Raptim] Aduerbium, (ἁρπάγδην,) Velociter, citò, quasi rapto tempore, non accepto. Plin. lib. 17. ca. 14. 1. Semine raptim auiū fame deuorato. Liu. 3. ab Vrbe, 99. Fabius omissis omnibus, prædā ex castris raptim Antium conuehit. Cic. ad Atticum lib. 1. 15. 6. Et raptim in eam sententiam pedarij cucurrerunt. Cæsar 1. bel. Ciuil. 16. His de causis agunt omnia raptim atq; turbatè. Lucret. lib. 3. 204.
& plani raptim petit æquora campi.
Ille se raptim domum suam conijcit. Author ad Herenn. lib. 4.
Imperia raptim mutata. Silius lib. 7. 5. (233.
Raptim scribere Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 1.

Raptio] huius raptionis, (ἅρπαξις,) Verbale, Ad personā refertur. Terent. Adel. 3. 3. 2. Disperij, Ctesiphonem audiui filium unà fuisse in raptione cum Aeschino.

Rapina] rapinæ, pen. pro. (ἁρπάγμα,) Ad rem refertur. Cic. 1. Verr. 2. Quas res luxuries in flagitijs, crudelitas in supplicijs, auaritia in rapinis, superbia in contumelijs efficere potuisset. Cæsar 1. bel. Gall. 60. Satis habebat in præsentia hostem rapinis populationibusq; prohibere.
Spes prædæ ac rapinarum. Caßius Ciceroni lib. 12. 12. 8.
Auida rapina. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 7.
Ingens rapina. Stat. 10. Thebaid. 164.
Inuidiosa rapina. Ouid. 1. Amor eleg. 8. 11.
Rapina, Pro loco ubi rapum feritur, Vide Rapum.

Rapum] rapi, (γογγύλη,) Radicis escariæ genus. Plin. lib. 18. cap. 13. 4. Genera eorum Græci duo prima fecere, masculinum fœmininumq;, & ea serendi modo ex eodem semine. Densiore enim satu masculescere, item in terra difficili. Semen præstantius quo subtilius. Species uerò omniū tres. Aut enim in latitudinē fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiā speciē syluestrem appellauere, in longitudinem radice procurrent, raphani similitudine, & folio anguloso scabroq;, succo acri: qui circa meßē rxceptus oculos purgat, medetur caligini admisto lacte mulierū. Martial. li. 13. 16.
Hæc tibi brumale gaudentia frigore rapa
Quæ damus in cœlo Romulus esse solet. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 11. Nam ex semine braßicæ sato nasci aiunt rapa: et contra ex raporum, braßicam. Colum. lib. 2. ca. 10. 18. Rapa campis in locis humidis lætantur.
Rapum Seneca dixit, quod in capite radicis hæret, nempe fibras quibus arboris radix inuoluitur. epist. 87. Magnarū, inquit, arborum truncos circuncisis ramis & ad unum redactis pedem cum rapo suo transtulit, amputatis radicibus, relicto tantum capite ipso ex quo illæ pependerant.

Rapa] rapæ, Idem. (γογγύλη,) Colum. lib. 11. ca. ultimo, Napus & rapæ duas sationes habēt, & eandem culturam quā Raphanus. Paulo pòst. Rapæ semina Hyginus putat post triturā iacentibus adhuc in area paleis inspergi debere.
Lutosa rapa, Vide Lutum.

Rapulum] rapuli, pen. cor. Diminutiū. (γογγύλιον,) Hor. 2. Serm. sat. 8. In primis Lucano aper leni fuit Austro
Captus, ut aiebat cœnæ pater, acria circum Rapula.

Rapunculus] rapunculi, pen. corr. m. g. (γογγυλίδιον,) Aliud diminutiuum, Radicula, quæ comeditur in acetarijs.

Rapicia] rapiciorum, siue Rapacia, rapaciorum, Raporum frondes, quas homines decoctas in cibum sumunt. Plin. lib. 18. cap. 13. Quadrupedes & fronde eorum gaudent: & homini non minor rapiciorū suis horis gratia, quàm cymarū, &c. Cato cap. 35. Rapinam & coles rapicij unde fiant, & raphanum in loco stercorato bene, aut in loco crasso serito.

Rapina] rapinæ, Vbi seminatur rapum. Colu. lib. 11. cap. 2. 53. Nā & napinæ, itēq; rapinæ siccaneis locis per hos dies fiunt. Sic Cato cap. 35.

Rarus] Adiectiu. (ἀραιὸς, σπάνιος, μανὸς,) Propriè dicitur quod non est densum: ut Rari capilli. Virg. 4. Aeneid. 26.
Retia rara, plagæq; & lato uenabula ferro.
Rarum, Quod non ubiq; reperitur, unde etiā pro præstanti sumitur. Cic. de Amic. 67. Rarum genus (& quidem omnia præclara rara) nec quicquam difficilius quàm reperire quod sit omni ex parte in suo genere perfectum. Plinius in Paneg. 102. Sed in principe rarum ac propè insolitum est, ut se putet obligatum. Virg. 4. Georg. 26. Hic rarum tamē in dumis olus.
Rarum & Vulgare, contraria. Cic. in Topicis 36.
Solitarium & rarum. Cic. 1. de Inuent. 96.
Rarus in potu, Qui raro potat. Plin. lib. 8. cap. 16. 5.
Rarum dictu, esse aliquid cui prosit negligentia. Plin. lib. 18. cap. 16. 1. Sic. lib. 9. cap. 17. 2. Rarus inuentu.
Rarū est enim ut se quisq; uereatur. Quintil. lib. 10. ca. ultimo.
Iuuenum rarissimus. Stat. 4. Sylu. 8. 7.
Facie rarus. Ouid. 14. Metam. 67. de Nympha canente, Rara quidem facie, sed rarior arte canendi. locutio propter ablatiuum annotanda.
Acies rarior. Tacit. lib. 19.
Aer ratus. Lucretius lib. 2. 22.
Animalia rara. Virgilius eclog. 6. 8.
Audentia rara. Tacitus de Germanis, Rara & priuata cuiusq; audentia apud Cattos in consensum uertit.
Coniux rarissima. Statius 5. Sylu. 1. 3.
Cribrum rarum. Ouidius 12. Metam. 88.
Fides rara. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.
Frutices rari apparent in uertice. Ouid. epist. 10. 5.
Gratia fratrum rara est. Ouid. 1. Metam. 30.
Lachryma rara. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
Lanugo rara. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.
Raras tuas quidem, sed suaues accipio literas. Cicero Cælio libro 2. 12. 1.

Locus

Digitized by Google

Locus rarus & anguſtus. Cic. in Somnio Scip. 21.
Racemi rari. Virg. eclog. 5. 2.
Retia rara. Virg. 4. Aeneid. 26.
Salus rara. Plin. lib. 7. cap. 4. 2.
Tectis raris habitata mapalia. Virg. 3. Georg. 68.
Textum tenue atq; rarum. Quintil. lib. 9. ca. 4. Neq; illud in Lyſia dicendi textum tenue atq; rarum lætioribus numeris corrumpendum erat.
Turba rariſſima. Ouid. 2. de Arte 57. *Sunt tamen & doctæ rariſſima turba puellæ.*
Vmbra rara. Virg. eclog. 7. 11.
Vocibus raris hiſco. Virg. 3. Aeneid. 63.

Rarè] *rarius, rariſſimè*, Aduerbiũ, (μανῶς,) Non densè neq; ſpiſsè. Colum. lib. 2. cap. 9. 4. *Nam niſi rarè conſeritur, uana nam & minutam ſpicam facit.* Plin. lib. 17. cap. 27. 6. *Cæteræ rarius tondentur. Hoc eſt infrequentius.*
Rarius facere. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 2.

Raro] Aliud aduerbium, (σπανίως, ὀλιγάκις,) Inſolenter, Nõ ſæpe, Minus ſæpe. Cic. pro Roſ. Amer. 22. *In hoc tanto tam atroci, tam ſingulari maleficio, quod ita rarò extitit, ut ſi quando auditum ſit, portenti ac prodigi ſimile numeretur.* Horatius 3. Carmode 2. 7.
Inſolenter & rarò. Cic. 1. de Inuent. 59.

Raritas] *pen. cor. raritatis, ſ g.* (σπάνις, μανότης,) Plin. lib. 2. cap. 18. 2. *Namq; modò multitudo conferta meſt circa diuidios orbes lunæ, placida nocte leniter illuſtrãte eas: modò raritas.* Hic confertam multitudinem oppoſuit raritati.
Mirabilis raritate, Vide mirabilis in Miror.
Raritas arborum, Plin. lib. 11. ca. 27. 1. *Cicadæ non naſcuntur in raritate arborum. Id eſt ubi raræ ſunt arbores, & non densè conſitæ.*
Raritas in pulmonibus, Laxitas, mollities ſpongioſa. Cic. 2. de Nat. deor. 205.

Raritudo] *penul. prod. raritudinis,* (ἀραιότης,) Idem quod raritas. Colum. de Arboribus. cap. 3. 6. *Et mediocri raritudine optima eſt utibus terra.*

Rarenter] Aduerbium, (σπανίως,) Idem quod rarò. Gellius lib. 12. cap. 25. *Ararus nõ dicitur rarè, ſed alij raro dicũt. alij rarenter.* Cato cap. 103. *Dato rarenter bibere.*

Raro] *raras,* (ἀραιόω,) *rarare, Rarum facere. Cuius compoſita ſunt diſraro, et interraro, quod eſt in medio rarũ facio, quo Columella lib. 4. utitur.*

Rarefacio] *rarefacis, pen. cor.* (ἀραιοποιῶ,) *rarefacere,* Idẽ. Colum. lib. 3. cap. 9. 2. *Hoc autem facilè contingit, ſi prius rareſeceris eas partes quas ſupra ramum ſecaturus es, fœno aut ſtramẽtis texeris. Ex uetuſto codice legendũ, ſi prius uaram feceris, & eam partem quã, &c.* Lucret. lib. 6. 175. *Et rarefecit calido miſcente uapore.*

Rarefio] *pen. prod.* (ἀραιοποιοῦμαι,) *Rarus fio.* Lucret. lib. 1. 131. *Nil prodeſſet enim calidum denſerier ignem, Nec rarefieri, ſi partes ignis, &c.*

Rarefactum] (ἀραιωθέν,) Lucret. lib. 3. 90. *-conquaſſatum ex aliqua re, Ac rarefactum.*

Rareſco] *rareſcis.* (ἀραιοῦμαι,) *rareſcere,* Significat *rarum fieri, ſiue deficere.* Colum. lib. 3. cap. 16: 3. *Negligentia cultorum magna pars deperit, ac interim ſeminũ cætera quæ uirent, rareſcunt.* Idem lib. 5. cap. 6. *Vetuſtate rareſcit.* Virgil. 3. Aeneid. 82.

Aſt ubi digreſſum Siculæ te admouerit oræ
Ventus, & anguſti rareſcent clauſtra Pelori. Vbi Seruius, *Rareſcent ideo quia uenientibus de Ionio propter curuaturam littorum clauſæ uidentur anguſtiæ, quæ paulatim propinquantibus aperiri uidentur.*

Colles paulatim rareſcunt. Tacitus de Germanis.

Rareſcit multo laxatus uulnere miles,
Atq; aperit patulas proſtrato corpore latè
Inter tela uias. Silius lib. 17. 86.

Nubila rareſcunt pluuijs. Stat. 1. Sylu. 2. 38.
Sonitus rareſcit arenæ. Propert. lib. 3. eleg. 15. 7.
Tenebræ profundæ rareſcunt. Stat. 11. Thebaid. 15.
Phocis & Aoniæ iaculis rareſcitis umbræ. Stat. 1. Achil. 85.
Vmbræ rareſcentes. Stat. 1. Thebaid. 68.
Lanæ rareſcunt. Plin. lib. 11. cap. 39. 35.

Rareſcere dicitur quod fit ſubtilius & minus denſum. Ouid. 15. Metam. 15. *-reſolutaq; tellus*
In liquidas rareſcit aquas.

Raripilus] *penult. cor. Adiectiuum,* (ψιλός,) *Quod habet raros pilos.* Colum. in Præfa. lib. 1. 22. *Et idipſum aliter curatur mutilum, & raripilum, aliter cornutum, & ſetoſum, quale eſt in Sicilia.*

Raſis] (ῥητίνη,) *ut ait* Colum. lib. 12. cap. 20. 5. *genus eſt cruda picis: eaq; quanto eſt uetuſtior, tanto melior habetur. nã longo tempore durior facta, quum eſt contuſa, in pulueren redigitur, & his medicaminibus admiſcetur.*

Raſilis, *Raſito*] Vide Rado.

Raſtrum] *raſtri, Quod in plurali hi raſtri, & hæc raſtra dicimus: inſtrumentum ruſticum ad glebas confringendas: dictum quod terrã radat, & fodiendo cõculcet.* Teren. Heaut. 1. 1. 36. *-iſtos raſtros interea tamen*
Depone, ne labora. Ibidem 5. 1. 58. *Menedeme, mihi illæc uerò ad raſtros res redit.* Colum. lib. 2. cap. 10. 19. *Subactum ſolũ pluribus iterationibus aratri uel raſtri, largoq; ſtercore ſatiatum poſtulant.*
Arua obnoxia raſtris. Virg. 2. Georg. 88.
Intacta raſtro tellus. Ouid. 1. Metam. 21.
Graues raſtri. Ouid. 11. Metam. 8.
Quadridens raſtrum. Cato cap. 10. 3.
Tenaces raſtri. Virg. 2. Georg. 85.
Vulnera raſtrorum fert tellus. Ouid. 2. Metam. 58.
Frangere glebas raſtris. Virgil. 1. Georg. 19.
Aſſiduis terram inſectabere raſtris. Virg. 1. Georg. 31.
Humus patitur raſtros. Virg. eclog. 4. 9.
Rimari terram raſtris. Virg. 3. Georg. 107.

Raſtellum] *Diminutiuum.* Varro 1. de Re ruſtica cap. 49. *Tum de pratis, inquit, ſtipulã raſtellis eradi, atq; addere fœniſiciæ cumulum.* Col. lib. 2. cap. 13. 5. *Medica obruitur nõ aratro, ſed ligneis raſtellis.*
Raſtellis & ſtabularij utuntur, iiſdemq; terram effodiunt. Suet. in Nerone, *Tubaq; ſigno dato primus raſtello humum effodit, & corbulæ congeſtam humeris extulit.*

Ratiarius] Vide Ratis.

Ratiaſtum] Authore Ptolemæo lib. 2. ca. 7. *Lemouicũ urbs, uulgò Limoges.*

Ratifico] Vide Ratus participium, in Reor.

Ratio] *rationis, f. g.* (λόγος, λογισμὸν,) A ſupino Ratum, *Eſt illa uis animi qua à cæteris animalibus homo diſiungitur, ijſq; præpollet atq; imperat.* Cic. 1. Off. *Duplex eſt enim uis animorũ atq; naturæ. Vna pars in appetitu poſita eſt, quæ eſt ὁρμὴ Græcè, quæ hominem huc & illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet et explanat quid faciendum fugiendũq;. Ita fit ut ratio præſit, appetitus uerò obtemperet.* Idem 3. de Nat. deor. 97. *Sic haud ſcio an melius fuerit, humano generi motum iſtum celerem cogitationis acumen, ſolertiam quam rationem uocamus, quoniam peſtifera ſint multis, admodum paucis ſalutaria, non dari omnino, quàm tam munificè, & tam largè dari.*
Ratio quaſi quædam lux, lumenq; uitæ. Cic. 4. Acad. 51.
Nam ſimul ac ratio tua cœpit uociferari

Naturam

Naturam rerum, &c. Lucretius lib. 3. 3.
Omni ratione ualẽtior amor patriæ. Oui. 1. de Põto eleg. 4. 6.
Homines rationis egentes. Ouid. 15. Metam. 31.
Expers rationis, & Vtens ratione, contraria. Ci. in Topic. 36.
Particeps rationis, Quod rationale dicimus. Cic. 1. Off. 19.
Abstrusa ratio, Vide Abstrudo.
Aptens ratio. Lucret li. 3. 53.
Naturalis ratio. Lucret. lib. 6. 153.
Omnia peruersa præposterа sunt ratione. Lucret. lib. 4. 168.
Sagax ratio. Lucret. lib. 1. 26.
Scruposa ratio. Lucret. lib. 4. 107.
Abstrahere à ratione, Vide Abstraho.
Carere ratione. Seneca Troade 10. 9.
Bona ratio confligit cum perdita. Cic. 2. in Catilinam 44.
Vsum rationis demere alicui. Ouid. 3 de Ponto eleg. 6. 10.
Animi ratione exoluere aliquid. Lucret. lib. 2. 77.
Expuere ex animo rationem. Lucret. lib. 2. 208.
Inire impia elementa rationis. Lucret. lib. 1. 117.
Labi à uera ratione. Lucret. lib. 2. 36.
Obtendere rationem turpitudini, Vide Obtendo.
Orta ratio ab sensu falso an ualeat. Lucret. lib. 4. 99.
Tentat enim dubiam mentẽ rationis egestas. Lucre. li. 5. 244.
Somnia, quæ uitæ rationes uertere posint. Lucret. lib. 1. 21.
Vincere furorem ratione. Ouid. 7. Metam. 2.
Ratio, pro Respectu & cura. Cic. Planco li. 10. 2. 4. Peto à te, ut mei rationem habere uelis, & salutis & dignitatis meæ. Sic 2. Off. 93. Habenda aũt est ratio rei familiaris, Vide Habeo rationem.
Ratio prior, Id est potior respectus. Quintilianus lib. 1. Et morum quidem in his haud dubiè prior ratio est: rectè tamen etiam loquãtur. Hoc est, in his morum potius, quam sermonis habenda est ratio.
Domesticæ rationes. Quintil. lib. 1. cap. 12. 6.
Rationes expunctæ & subscriptæ, Vide Expungo.
Familiares rationes. Tacitus lib. 5.
Ventosa ratio uani fauoris. Claudianus de bel. Getico 23.
Lunaris ratio, Vide Lunaris in Luna.
Rationem commodi ducere. Cic. ad Trebatium lib. 7. 17. 4.
Habere rationem officij in socios. Cic. 4. Ver 109.
Quapropter bene cum superis de rebus habenda
Est ratio. Lucretius lib. 1. 26.
Habenda authoritatis ratio. Quintil. lib. 6. cap. 1. 26.
Habere rationem si. Cic. 7. Ver. 31.
Ratio sua habeatur, pro Sui. Liuius 4. ab Vrbe, Forte legendum sui.
Rationem habere cum aliquo. Cicero de Senectute 46. Vide Habeo.
Omnes quibuscũ ratio mihi aut est, aut fuit. Ci. pro Quint. 50
Populari ratione alicui se anteponere. Cic. pro Domo sua, 69.
Quæ ratio tibi cum illo intercedit? Vide Intercedo.
Laboriosissima uitæ ratio. Cic. pro Lege Manilia 50.
Varia & commutabilis uitæ ratio. Cic. pro Milone 51.
Ratio, Causa. Cic. ad Catonem lib. 15. 4. 13. Quum autem ad Cybistra propter rationem belli quinq; dies essem moratus. Cæsar 8. bel. Gall. 22. Quantum hybernorum opportunitas, belliq; ratio postulabat.
Non est ratio. Cic. 2. Verr. 16. Minari deniq; diuisoribus ratio non erat propterea, quòd, &c.
Nulla est ratio, amittere eiusmodi occasionẽ. Ci. pro Cecin. 11.
Rationis est. Colum. lib. 3. cap. 5. 2. Tenuissimo solo uitiarium facere minimè rationis est, quoniam, &c.
Ratio parua. Teren. Heaut. 3. 5. 27. Num parua causa aut parua ratio est? traditus sum mulieri.
Potens ratio, Iuuen. Saty. 14. 4.
Operta ratio, Obscura, difficilis. Ouid. 3 Fast. 153.
Sordidissima & inquinatissima ratio. Vide Inquino.
Quid habuit argumẽti aut rationis res quamobrem, &c. Cic. 4. Ver. 79.
Ratio, Modus, uia et forma, mos, consuetudo. Sallustius, At ego uobis (inquit) si modò uultis esse uiri, rationem ostendã, qua tanta ista fugiatis. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 4. Tatum modo dissimilitudo meæ rationis offendit hominẽ. Id est uiæ, quã sequor in administranda prouincia.
Ratio dicendi. Cic. in Partit. 1.
Assumpta tamen à dialecticis argumentandi ratione. Quintil. lib. 2. cap. 4. 29.
Artificialis ratio. Quintil lib. 6. cap. 4. 4.
Fusa latius ratio. Quintil. lib. 3. cap. 6. 59.
Insolita ratio dicendi, Vide Insolitus.
Alia ratione. Ci. pro Quintio 11. Negat se alia ratione facturũ.
Multis rationibus promissum. Cic. 2. Ver. 17.
Nulla ratione, Vide Nullus.
Pari ratione. Lucret. lib. 6. 181.
Vitalis ratio. Plin. lib. 11. cap. 4. 2.
In rationem eandem, Vide in præpositione In.
Duæ epistolæ in eandem rationem scriptæ. Cic. Attic. li. 1. 7. 1.
Ad rationem, Id est comparatione. Cic. de Claris Orat. 24. Et Græciæ quidè oratorũ partus, atq; fontes uides ad nostrorũ annalium rationem ueteres, ad ipsorum sanè recentes. Et infra ad nostrorum temporum rationem uetus. Budæus.
Ratio, interdum Consilium, & propositum significat. Cic. 4. Verr. 7. ut ego istum accusarem, à quo mea lõgissimè ratio, uoluntasq; abhorrebat. Et ad Trebatium lib. 7. 17. 6. Postea quam mea mutata ratio est.
Ratio & consilium. Cic. 2. Ver. 21. Tua ratio est ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea ut ante primos ludos comperendinem. ita fiet ut tua ista ratio existimetur astuta: meum hoc consilium necessarium. Mea est sic ratio, & sic animum induco meum. Terent. Adel. 1. 1. 43.
Vestram nequeo mirari satis rationem. Terent. Adel. 3. 3. 21. Cic. 10. Philip. 282. Quæ (malùm) est ista ratio, semper optimis causis, ueteranorum nomen opponere?
Adduci rationibus, Vide Adduco.
Adhibere rationem, Vide Adhibeo.
Afferre rationem, Vide Affero.
Admittere rationem. Iuuenal. Satyra, 1. 3.
Afferre rationem quamobrem, &c. Cic. pro Cecin. 69.
Agitare rationes, Vide Agito in Ago.
Augere rem bonis & honestis rationibus. Cicero pro Rabir. Posthumo 23.
Capere rationem oculis, Vide Oculus.
Cognoscere rationem facti. Quintil. lib. 4. cap. 2. 15.
Colligere rationem & rationes, Vide Colligo.
Confligere ratione, Vide Confligo.
Consulere rationibus, Vide Consulo.
Dicere rationem. Plaut. Trucul. 4. 54.
Coramq; contra istam rationem meam dicam. Cicero Curioni libro 2. 2. 4.
Dictat ratio, Vide Dico, dicis.
Nimis ratione bona, nimiumq; aptè tu multa uides. Plau. Milit. (10. 121.
Dictare rationem. Plaut. Amph. 8. 36.
Disputare rationibus conquisitis, Vide Conquiro.
Dare rationẽ. Quintil. lib. 4. cap. 2. 55. Alias causas, aliã atq; aliam rationem dabo.
Dare rationem suarum fabricarum. Plaut. Milite 10. 176.
Certa ratio remedij dabatur. Lucret. lib. 6. 247.
Duci aliqua ratione. Lucret. lib. 4. 120.
Exacta ratio. Horatius 2. Serm. satyra 4. 8.

Exponere

Digitized by Google

Exponere rationem ſuam alicui. Lucret. lib. 1. 193.
Ad rationem antiquæ religionis exquirere facta alicuius. Cicero 6. Ver. 9.
Facere ratione, Vide Facio.
Facere aliquid certum ratione. Terent. Eun. 1. 1. 17.
Mala ratione facere rem. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 2.
Celeri ratione fieri. Lucret. lib. 3. 37.
Vt uideant, quæ quidq; geratur cum ratione. Lucret. lib. 2. 34.
Rationes iacent, Vide Iaceo.
Improba nauigij ratio tum cæca iacebat. Lucret. lib. 5. 201.
Incumbere toto animo & ſtudio omni in aliquam rationem. Cicero Qu. frat. lib. 1. 1. 40.
Inire rationem, Inuenire modum. Terentius Heauton. 4. 2. 7. Vide Ineo, inis.
Inire rationem, de quomodo, ut, utrum, &c. Vide Ineo, inis.
Ratione aliquid inire. Terent. Phorm. 2. 2. 30.
Inſtituere rationem operis, Vide Inſtituo.
Certa ratione inſanire. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 54.
Inuenire rationem cur, Vide inuenio.
Vaga et mutabili ratione labuntur ſidera. Cic. de Vniuerſ. 46.
Limat ratio. Quintil. lib. 2. cap. 4. 6.
Pendent rationes ex coniecturis, Vide Pendeo.
Et ſapere, & doctis rationẽ reddere dictis. Lucret. li. 2. 197.
Perfacilè exemplo rationem reddere poſſis. Lucret. lib. 2. 153.
Repetere altius rationem. Quintil. lib. 6. cap. 2. 2.
Scrutari aliquid ratione. Quintil lib. 5. cap. 10. 16.
Certa quadam ratione non ſeruat. Cic. Caninio lib. 2. 16. 4.
Ratione bene ſubducta eſſe ad uitam. Terent. Adel. 5. 4. 1. Donatus, Bene diſpoſita, bene computata. Ducere enim eſt digitis computare: ſed ducere, eſt apud alium & palàm: ſubducere, apud ſeipſum & ſemet.
Subijcere & ſupponere rationem. Cic. 2. de Inuent. 173.
Timere aut cupere aliquid ratione. Iuuenal. Sat. 10. 1.
Tractare rem aliquã ratione modoq;. Horat. 2. Ser. ſat. 3. 54.
Videre rationem opinionis ſuæ. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.
Ratio, Supputatio aliquãdo dicitur, uel calculus, ſiue expenſa. Plaut. Aulul. Supputatur ratio cum argentario. Plin. li. 12. cap. 14. 2. Schœnus pater Eratoſthenis ratione ſtadia XL. Colu. lib. 1. cap. 3. 7. Ne maiorem agrum quàm ratio calculorum patiatur, emere uelit. Idem lib. 3. ca. 3. 10. Atq; is calculus quem poſuimus, Græcini rationem continet.
Caſtrenſis ratio, Vide Caſtrum.
Longæ rationes. Horatius de Arte 66.
Numaria ratio, Vide Numus.
Sumptuariæ rationes. Cic. Attic. lib. 13. 29 5. 1.
Accipere rationem, Vide Accipio.
Accipere rationes à colono. Cic. pro Cecin. 68.
Non camparet ratio argenti, Vide Compareo.
Componere rationes. Tacit. lib. 5.
Computare rationem. Colum. lib. 5. cap. 1.
Conferre rationem, Vide Confero.
Conficere rationem, ut Tabulas conficere. Cic. 7. Ver. 116.
Conficere rationes in ordinem, Vide Conficio.
Confingere rationes, Vide Confingo.
Ratio conſtat, Vide Conſto.
Pergami non multum auri ratio conſtat. Cic. pro Placco 54.
Conuenit inter eos ratio accepti & expenſi, Vide Conuenio.
Exponere facti ſui rationem alicui. Cic. de Aruſp. reſp. 2.
Habeo rationem quid à Pop. Rom. acceperim. Cic. 7. Ver. 29.
Inducere pecuniam in rationem, Vide Induco.
Inferre rationibus. Suet. in Cæſare, Vide Infero.
Inferre rationes falſas. Cic. pro Flacco 15.
Facti ſui rationem alicui probare. Cic. pro Murena 2.
Putare rationes cum aliquo. Cic. Attic. lib. 4. 80. 2.
Reddere rationem, Vide Reddo.
Reddere rationem de factis aliorum. Cic. 4. Ver. 20.
Sẽper ita uiuamus, ut rationẽ nobis reddendã arbitremur. Cic.
Referre rationes. Cic. 3. Ver. 24. (4. Ver. 19.
Rationes ad ærarium & Quæſtores et imperatores exercituũ ex prouincijs decedentes referre dicebantur, pro eo quod nunc Computum reddere dicunt. Cic. in Piſonem 48. Rationem ad ærarium retuli continuò Cæſar, ſicut lex tua iubebat: neq; alia ulla in re legi tuæ parui. Quas rationes ſi cognoris, intelliges nemini plus quàm mihi, literas profuiſſe. Budæus.
Rationem uitæ & magiſtratus geſti repoſcere uocat Cicero 2. Ver. 15. item Edere et exponere quod in magiſtratu quiſq; geſſerit: quod nunc Iuriſperti, nullo antiqui iuris exemplo ſyndicari dicunt. Budæus.
Rationibus referre, eſt Inter recepta computare. Tranquillus in Veſpaſiano, & Vlpianus in L. de Adminiſt. rer. ad ciuit. perti. Budæus.
Ad ueritatem rationem reuocare. Cic. 3. Off. 112.
Rationes Galliæ procurare. Plin. lib. 7. ca. 16. 9. In filio Cornelij Taciti Equitis Rom. Belgicæ Galliæ rationes procurãti.
Ratio, pro eo quod recentiores quãtitatem dicunt. Cato de Re ruſtica, Ad uillam quum uenies, uideto, uaſa, torcula, & dolia multáne ſient, ubi non erunt, ſcito pro ratione fructuum eſſe. Id eſt ſecundum quantitatem.
Pro ratione pecuniæ liberius eſt Brutus tractatus, quàm Pompeius. Cic. Attico lib. 6. 11. 47.
Ad rationem loci & temporis. Plin. epiſt. 62. 2.
Ratiuncula] pen. cor. Diminutiuum. Cic. 2. Tuſc. 51. Concludunt ratiunculis Stoici, cur non ſit malum: quaſi de uerbo, non de re laboretur. Sic 4. Tuſc. 64.
Suggerere ratiunculas. Cic. 3. de Nat. deor. 107.
Ratiũcula, Supputatio. Plaut. Cap. 4. 89. Teren. Phor. 1. 1. 2.
- erat ei de ratiuncula
Iampridem apud me reliquum pauxillulum
Nũmorum: Id ut conficerem: confeci, affero.
Rationalis] & hoc rationale, pen. pro. (λογικὸς,) Siue Rationabilis, & hoc rationabile, penul. corr. Idem ſignificant, Quod ratione utitur. Quintilianus lib. 6. cap. 4. Falſa eſt finitio, ſi dicas, Equus eſt animal rationale. Nam equus eſt animal, ſed irrationabile.
Cauſa rationalis. Author ad Heren. lib. 2. 41. (lib. 3. ca. 5.
Rationalis quæſtio, quæ in re, nõ in ſcripto uerſatur. Quintil.
Rationales & procuratores Cæſaris ijdem erant, ut ait Lampridius in Alexando, teſte Budæo.
Rationarius] Adiect. (λογιστικὸς,) ut Rationarius codex, In quo rationes rerũ geſtarũ cõtinentur. Suet. in Auguſto, ca. 28. Rurſus tædio diuturnæ ualetudinis quã etiã magiſtratibus ac Senatu domũ accitis, rationarium imperij tradidit.
Rationarius, ſubſtantiuum, Qui rationarium conficit, uel qui rationibus præeſt. Marcellinus, Quidã ex mercatore opulento rationarius apparitor.
Ratiocinor] pen. cor. ratiocinaris, (ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαι,) ratiocinari, Ratione colligere & deprehendere, uel etiam computare quod dicitur. Cic. 1. Tuſc. 8. At nos metiẽdi ratiocinandiq; utilitate, huius artis terminauimus modũ.
Cuius illi conatus, ut ille ratiocinabatur, nec ſi cuperent, reprimere poſſent. Cic. pro Milone, 24.
De pecunia ratiocinari. Cic. 2. de Inuent. 208.
Ratiocinator] pen. pro. raciocinatoris, m. g. (λογιστὴς,) Calculator. Cic. ad Attic. lib. 1. 7. 6. Libertũ ego habeo, ſanè nequã hominẽ, hilarẽ dico ratiocinatorẽ, & clientem tuum.
Ratiocinatores officiorum. Cic. 1. Off. 86.
Ratiocinatio] Verbale. (συλλογισμὸς,) Cicero 2. de Inuent.

Digitized by Google

133. Ratiocinatio autem, est diligens & considerata facile di aliquid, aut non faciendi excogitatio, &c.

Ratiocinatiuus] pen. prod. Adiectiuum. (συλλογιστικὸς) Quod ad ratiocinationem pertinet. ut Ratiocinatiuum genus orationis. Cic. 1. de Inuent. 25. (2.

Ratiocinatiua atq; collectiua quæstio orietur. Quintil. li. 7. ca. Et ratiocinatiuus status, id est syllogismus. Quintil. lib. 3. cap. 6. 32.

Ratiocinium] Ipse ratiocinandi actus. Colum. lib. 5. ca. 1. 8. Hæc non aliena, nec procul à ratiocinio, quod tradituri sumus, breuiter præfari oportuit.

Ratis] huius ratis, f. g. uel Rates, ratis, secundum Probũ, (σχεδία,) Nauigiũ temerè factũ et inconditũ, ut trabes cõnexæ, & sine fabrica compactæ, quæ nauigij uicem præbent.

Ratis & nauis. Cic. 7. Verr. 4. Quum aut nauibus aut ratibus conarentur accedere.

Stirpea ratis. Plaut. Aulul. 2. 1. 9.

Ratis, abusiuè usurpatur pro naue. Virg. 1. Aen. 10. Disiecitq; rates. Cic. ad Attic. lib. 9. 18 4. 1. Circunuallatum esse Pompeium, ratibus etiam exitus portus teneri.

Tanquam ratis in mari immenso nostra uehitur oratio. Cicero 1. Tusc. 116.

Ratis dicta nauis lõga propter remos: quòd hi quum per aquã sublati sub dextra & sinistra, duas partes efficere uidentur, rates: unde hoc translatum, illic ubi plures mali aut asseres. Varro de Lingua Latina lib. 6.

Rates duplices. Cæsar 1. bel. Ciuil. 100.

Cauæ rates. Ouid. epist. 17. 2.

Celsa ratis. Valerius 5. Argon. 2.

Ceratæ rates. Ouid. epist. 5. 9.

Excelsæ rates. Silius lib. 17. 126.

Fractarum ratium subita ruina. Lucan. lib. 2. 115.

Frugiferæ rates. Claud. de bello Gildonico 12.

Insana ratis. Valer. 1. Argon. 122.

Intrepida ratis. Seneca Oedipo 11. 2.

Laceræ ratis naufraga membra. Ouid. 1. de Arte 83.

Lacertæ ratis fracta membra. Ouid. in Ibin 56.

Opitergina ratis. Quintil. lib. 3. cap. 8. 16.

Pronæ rates. Ouid. 14. Metam. 110.

Quassatæ rates. Virg. 4. Aeneid. 11.

Turbata ratis. Claudianus 7. Paneg. 13.

Veliuolæ rates. Ouid. 4. de Ponto eleg. 5. 9.

Victrices rates. Claud. de Nuptijs Honorij & Mariæ 36.

Armare rates. Virg. 10. Aeneid. 33.

Committere ratem uento. Ouid. 3. Fast. 116.

Fragilem ratem committere pelago. Horat. 1. Carm. ode 3. 3.

Credita est uento ratis. Seneca Agamem. 6. 11.

Nondum credenda periclis ratis. Stat. 4. Sylu. 4. 20.

Dedere fluctibus ratem. Senec. Agamem. 3. 8.

Flectere ratem. Ouid. epist. 10. 8.

Frænare ratem. Senec. Medea 1. 1.

Auster implicuit rates. Stat. 11. Thebad. 104.

Aura impulerat ratem. Ouid. 15. Metam. 140.

Mergere ratem in ima. Ouid. 11. Metam. 112.

Mersa ratis. Iuuen. Saty. 14. 30.

Nauigare ratibus, Vide Nauigo in Nauis.

Carinas ponere ratibus. Virg. 2. Georg. 89.

Prouecta ratis fertur in altum. Senec. Octauia 6. 9.

Læta recurrit ratis. Valer. 1. Argon. 35.

Quassas rates reficere. Horat. 1. Carm. ode 1. 4.

Regere ratem in undis nocturnis. Virg. 5. Aen. 174.

Dubiam ratem regere. Ouid. 1. de Arte 112.

Mare repletum euersis ratibus. Senec. Agamem. 13. 11.

Submersis ratibus saturata Charybdis. Ouid. 2. Amo. ele. 16. 5.

Soluere ratem. Ouid. epist. 21. 43.

Subigere ratem conto. Virg. 6. Aeneid. 61.

Temperare ratem. Ouid. 13. Metam. 64.

Altum tenuere rates. Virg. 3. Aeneid. 39.

Tentare Thetin ratibus. Virg. eclog. 4. 7.

Transnare rates uidit. Stat. 1. Achil. 91.

Parua rate uectus. Ouid. 1. Metam. 65.

Celeri rate uectus. Catull. de Berecynthia 58. 1.

Vexare rates, Virg. eclog. 6. 16.

Ratiarius] ratiarij, masc. gen. dicitur, (σχεδιαγὸς,) ut Nauicularius, nõ opifex, sed negotiator. Paulus de Pignorat. act. L. Qui ratiario crediderat, quum ad diem pecunia non soluueretur, ratem in flumine sua authoritate detinuit: postq; flumen creuit, & ratem abstulit. Budæus.

Ratus] Vide Reor.

Raucus] Adiectiuum, (βραγχώδης,) Qui nimio clamore uel ob aliam causam, uocem habet compressam & impeditam. Virgil. 11. Aeneid. 92. Dant sonitum rauci per saxa silentia cygni. Raucos cygnos uocat, nõ quidem canoros, sed alarum cõcussione inter uolandum, raucum per aera sonũ efficientes, qualis est tubarum. Talis enim auditur cygnorum uolantium sonus, qualis tubarum clangor.

Raucus, pro Fesso & defatigato: ut Rauca fama. Cic. ad Var. li. 9. 2. 11. Te uerò nolo, nisi ipse rumor iam raucus erit factus, ad Baias uenire. Id est, nisi quũ ipse rumor iam defecerit. Budæus.

Sonare raucum quiddam. Ouid. 3. de Arte, 58.

Aeris rauci canor. Virg. 4. Georg. 15.

Aquis raucis feruet mare. Ouid. epist. 17. 6.

Aquilo raucus. Martial. lib. 1. 46.

Bombus raucus. Lucretius lib. 4. 111.

Bubones rauci. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 4.

Chartæ raucæ. Martial. lib. 8. 61.

Cicadis raucis resonant arbusta. Virg. eclog. 2. 3.

Concentus rauci. Stat. 6. Thebaid. 46.

Cornices raucæ. Lucret. lib. 6. 151.

Cornua rauca sonant. Claud. 2. in Ruffinum 12.

Fragor raucus. Claud. 2. in Eutropium 33.

Fremitus raucus. Valer. 2. Argon. 62.

Garrulitas rauca. Ouid. 5. Metam. 130.

Guttur raucum. Ouid. 3. de Ponto eleg. 1. 5.

Littus raucum. Statius 5. Thebaid. 59.

Mugitus raucos edere. Ouid. 14. Metam. 82.

Murmur raucum. Virg. 1. Georg. 22.

Ora rauca. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 11.

Orator raucus. Cic. 1. de Oratore 135.

Palumbes raucæ. Virg. eclog. 1. 12.

Pectus raucum. Seneca Agamem. 7. 20.

Postes rauci. Propertius lib. 4. eleg. 9. 5.

Querela longa raucus. Propert. lib. 1. eleg. 15. 8.

Riui rauci. Claud. 5. Paneg. 44.

Sono rauco dedere mugitum. Ouid. 1. Fast. 112.

Sridor raucus. Ouid. 8. Metam. 58.

Tympana rauca. Ouid. in Ibin, 92.

Vallis rauca sonat. Statius 4. Thebaid. 160.

Vnda rauca. Ouid. 11. Metam. 157.

Vox rauca. Ouid. 6. Metam. 76.

Rauciſonus] pen. cor. Adiectiu. (βραγχισόνος,) Lucret. lib. 2. 125. Concaua rauciſonoq; minãtur cornua cantu. Catul. Argon. 59. 53. Multi rauciſonis efflabant cornua bombis.

Raucitas] pen. corre. raucitatis, (βράγχος,) Vocis obtusitas. Plin. lib. 11. cap. 51. 4. Elephas per nares tubarum rauci tati similem elidit sonum. Sic. lib. 22. ca. 23. 9. In tussi, uuæ, fellis ueteri suffusione, hydropicis raucitatibus.

Rauceo

Rauceo] *rauces, raucui, (βραγχάω,) raucere, Idem. A quo* Rauceſco, rauceſcis.

Raudus] *uel* Rodus, *(ἀνέργασος,) ſignificat (inquit Feſtus) rem rudem & imperfectam. nam ſaxũ quoq; raudũ appellant poetæ. Aes raudum ueteribus dictum. Vnde in uẽditionibus mancupi, ſcriptum erat, Rauduſculo libram ferito.*

Rauduſcula] *(ῥαυδίσκελλα,)* Porta Romæ appellata eſt, à Raudo, id eſt ære, quòd ærata ſit.

Rauenna] *(ῥάβεννα,)* Vrbs in octaua regione Italiæ: Sabinorum oppidum, in ora litoris Adriatici, olim tota ligneis compacta ædificijs, aquis diffuſa, pontibuſq; ac lembis peragrata. à Theſſalis condita perhibetur. Alij poſt exciſam Troiam, alij poſt confuſa hominum labia in Babylone, conſtructam fabulantur. Et quum à mari fiunt inundationes, nõ mediocrem accipit partem cœni paluſtris. De hac Silius li. 8. Hanc urbem uetuſtam eſſe, res ab Oſtrogotis geſtæ cõmorant qui eã regiã poſuere. Liuius author eſt, ab Auguſto muris cinctã fuiſſe, quos Valẽtinianus imperator poſtea ampliauit, eiuſq; archiepiſcopo duodecim ciuitatũ epiſcopos ſubiecit, Arimini, Cæſenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauẽtiæ Briucij, Bononiæ, Mutinæ, Rhegij, Parmæ, & Placentiæ: quæ ciuitates deinceps ſub Exarchatu fuere. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit. ſic Theodoricus, qui in ea octò & triginta annis regni ſedem habuit.

Rauennas] *huius* Rauennatis, *pen. prod. om. ge. (ῥαβεννάτης,)* Rauennæ incola, aut ad Rauennam pertinens. Martialis lib. 3. 51. Meliuſq; ranæ garriant Rauennates.

Rauis] *huius rauis, fœm. gen. (βραγχασμὸς,)* Raucedo uocatur, quæ fit aut nimia ſiccitate propter clamorẽ, aut nimio humore ad uocis locum fluente, ex quibus uox homini plerunq; negatur. Plaut. Aulul. 10. 10.

Huccine detruſiſti me ad ſenem parciſſimum,
Vbi ſiquid poſcamus, ad rauim poſcamus prius
Quàm quicquã detur? Id eſt improbè, ſæpius, clamosè, adeò ut uox etiam toties uociferanti rauceſcat, inquit Eraſmus. Idem Ciſtel. Expurgabo hercle omnia ad raucam rauim.

Rauus] *(ἀμβλὺς, μελανόπυῤῥος,)* Adiectiuum, ueteres dixerunt Obtuſum. Vnde Raua uox, Obtuſa, & parum ſonora. Rauus color, Obtuſus, id eſt miſtus niger cũ fuluo, color inter flauum & cæſium. Cic. 4. Acad. 189. Quia nobiſmet ipſis modò cæruleum uidebatur, mane rauum. Legitur hic in noſtris exemplaribus Flauum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 3. Facie debent eſſe formoſi, magnitudine ampla, oculis nigricantibus, aut rauis. Quidam legunt Glaucis. Ibidẽ cap. 2. 3. Cornibus pronis ad roſtrum, rauis oculis.

Lupa raua. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.

Rauidus] *pen. cor. (μελανόπυῤῥος,)* Aliud adiectiuum. ut Rauidi oculi, Nigro & fuluo miſti, qui color eſt inter flauum & cæſium. Colum. lib. 8. cap. 2. 7.

Rauiliæ] *dicuntur, qui rauos oculos habent, quemadmodum qui cæſij cæſiliæ.* Feſtus.

Rauiſcellus] *Similiter adiecti. à Rauo.* Plaut. Quia inquit hæc mulier & ille rauiſcellus q uenit? Legitur et rauiſtellus

Rauraci] *(ῥαυρικοὶ,)* Galliæ Belgicæ populi, *ut ſcribit Cæſar in Comment. & Plin. lib. 4. cap. 17. Plinio Raurici dicũtur lib. 2. cap. 9. quos nunc Baſilienſes eſſe coniectura eſt.*

R E

Re] *(ἀνά,)* Præpoſitio, à Retro per apocopen facta uidetur. Vnde Reſpicio, retrò aſpicio. Reuertor, retrouertor. & nõ niſi compoſita reperitur.

Re cum Rurſum. Plin. lib. 8. ca. 22. 1. Homines in lupos uerti, rurſumq; reſtitui ſibi. Ibidem, cap. 32. 3. Quum prope uentum eſt, rurſus fugæ præſidia repetentes.

Re cum iterũ. Plin. lib. 2. epiſt. 14. Iterũ clamor. Iterũ reticuit.

Re, ablatiuum à res. Vide ſuo loco. Cic. pro Milone 9. Cum diceret Senatum non quod ſentiret, ſed quod ego uellem, re decernere. Id eſt exitu. Vetus codex non habet Re.

Reædificare] *(ἀνοικοδομεῖν,)* Rurſum uel denuo ædificare

Reædificare meritum, pro Reſarcire. Cic. ad Attic. lib. 6. 112. 4. Cæſarem in merito reædificando diligentiorem fore.

Readopto] *readoptas, readoptare, Iterũ optare.* Modeſtinus in L. Si pater filium. ff. De adoptionibus, Sed nec is nepos in patris reuertitur poteſtatem, quem auus retinuerat filio dato in adoptionem, quem denuo readoptauerit.

Reapſe] *(τῷ ὄντι,)* ſignificat Reipſa. Pacuuius, Si non eſt ingrátum reapſa quod feci. Plaut. Rud. 5. 2. Cic. 1. de Diuin. 138. Formæ quæ reapſe nullæ ſunt, ſpeciem autem offerũt. Idem 5. de Fin. 47.

Reate] *huius Reatis, pen. prod. n. g. (ῥεάτιον,)* oppidum Sabinorum, Italiæ umbilicus. unde Reatini Populi. Plin. lib. 3. cap. 12. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 1. Ego, inquit, de aſinis potiſſimum dicam qui ſum Reatinus, ubi optimi et maximi fiunt. Silius lib. 8. 82. -magnæq; Reate dicatum
Cælicolũm matri.

Reatus] *pen. pro. huius reatus, reatui, m. g. (ἐνόχωμα, κατάγραφος,)* Status & conditio reorum, hoc eſt habitus demiſſus, pannoſus, ſqualidus, & miſericordiæ aucupator. Vnde reorum ſordes, ſordidatiq; rei dicebantur. Iuriſconſultus, Si diutino tempore aliquis in reatu fuerit, aliquatenus pœna eius ſubleuanda erit. Id eſt, In eum mitius animaduertendum qui diu ſordidatus fuerit, id quod euenire ſolet, aut iudicum conſilio in diem longiorem iudicium reijcientiũ: aut pro re nata, ſi quia de cauſa planè non liquebat, reus ſæpius ampliatus eſt. Pars enim pœnæ uiſa eſt, longa temporis intercapedo in conſpicua calamitate & miſeranda. Paulus Iuriſconſ. Fraudis autem cauſa adoptio facta uidetur, etiam ſi non reatu, ſed in deſperatione rerum per conſcientiam metu imminentis accuſatoris quis adoptet. Hodie in reatu ſunt, qui uel carcere detenti, ſqualore, & illuuie conſtituntur: aut qui honoris cauſa, cuſtodiæ ſuæ, aut apparitorum commiſſa, aut uadimonio, aut uadibus obſtricti ſunt, aut expromiſſoribus. Iuſtinus lib. 4. Hiſtor. Reuocato igitur ad reatum Alcibiade, duo prælia ſecunda Niceas & Lamachus faciunt. Ad reatum, inquit, id eſt ad cauſam dicendam. Budæus.

Errore autẽ nimio miro hæc opinio inter Iuriſperitos, alioſq; inualuit, ut reatus pro crimine exaudiatur. Budæus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Meſſala primus reatum, munerarium Auguſtus primus dixerunt. Martial. lib. 2. 24.

Si det iniqua tibi triſtem fortuna reatum,
Squallidus hærebo, pallidiorq; reo. Quint. Decl. 15.

Rebar] *Vide* Reor, reris.

Rebello] *rebellas, (ἀφίστημι, ἀφιστάω,)* rebellare, Ex re & bello, bellas, compoſitum, ſignificat Repugnare, & quaſi bellando aut certando contrà uenire & contendere. Cæſar 8. bel. Gal. 154. Si tali ratiõe diuerſis in locis plures rebellare cœpiſſent. Liu. ab Vrbe lib. 8. 76. Quia cum Latinis rebellare noluiſſent. Ouid. 13. Metam. 125. Lucanus lib. 3. 74. -niſi qui uinci potuere rebellent.

Rebellare uulnera ſeu alia uitia dicuntur, quando ſemel curata repullulant. Plin. lib. 25. cap. 13. 27. Creduntq; ea rurſus ſata rebellare quæ curauerit uitia: quo ſcelere & plantagine utuntur.

Rebellat humor. Plin. lib. 13. cap. 12. 6. Minus ſorbet politura charta, magis ſplendet. Rebellat ſæpe humor incuriosè datus, primoq; malleo deprehenditur, aut etiam odore, quum fuerit indiligentior.

Rebellatio] Valer. lib. 7. cap. 3. Quum crebris rebellationi-

mibus meruissent ut eorum urbem funditus Romani euertere uellent, &c. Ibidem, cap. 4.

Rebellator] & rebellatrix, pen. pro. (ἀφνιαστὴς,) Qui uel quæ rebellat. Liu. 10. bel. Maced. 144. Dictu quàm res facilius sit, prouinciam ingenio ferocem rebellatricem confeciſſe. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 10.
Teq; rebellatrix, &c.

Rebellis] & hoc rebelle, (ἀποστατικὸς,) Adiect. ut Flãmæ rebelles. Stat. 1. Thebaid. 7.

Rebellio] rebellionis, (ἀφνιασμὸς,) Cæſar 3. bel. Gal. 189. Rebellio facta poſt obſidionem.
Cœptare rebellionem. Tacit. lib. 3.

Rebellium] rebellij, Idem. (ἀπόστασις,) Liu. 5. Decad. lib. 2. 76. qui deditis contra ius & fas bellum intuliſſet; & pactos ad rebellium incitaſſet.

Rebito] rebitas, pen. cor. (ἄνειμι,) rebitare, à re, & ito frequentatiuo uerbi Eo is, compoſitum, Reuerti ſignificat, & redire. Interpoſitum eſt autem b, tantùm euphoniæ cauſa. Plaut. Capt. 7. 20.
Ac ſi non rebitas huc, ut uiginti minas Dem pro te. Ibidem, 12. 89. At unum hoc te quæſo, ſi huc rebitet & Philocrate, &c. Antiquum.

Reboo] reboas, (ἀναβοάω,) reboare, Ex re, & boare. Virg. 3. Georg. 45. -reboant ſyluæq; & magnus Olympus. Id eſt reſonant, remugiunt. Eſt autem Græcum uerbum. Nam apud Latinos nullum uerbum eſt quod ante o finalem, habeat o, excepto inchoo: quod tamen maiores aliter ſcribebant, aſpirationem interponentes duabus uocalibus, & dicebant inchoho, Seruius.
Laqueata citharis reboant. Lucretius lib. 2. 6.
Syluæ reboant. Virg. 3. Georg. 45.
Tympana reboant. Catullus de Berecynth. 58. 5.
Reboare cum accuſatiuo. Silius lib. 3. 89. de Hercule,
-mœſto clamore ciebat
Pyrenen: ſcopuliq; omnes, ac luſtra ferarum
Pyrenen reboant.

Recalcitro] pen. cor. (ἀντιλακτίζω,) recalcitrare. Idẽ quod Calcitro. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 4.
-niſi dextero tempore Flacci
Verba per attentam non ibunt Cæſaris aurem.
Cui malè ſi palpere, recalcitrat undiq; tutus.

Recalco] recalcas, (παλιμπατέω,) recalcare, Rurſum calcare. Colum. lib. 2. cap. 2. 15. Si uelis ſcrobibus egeſtum humum recondere; & recalcare, quum aliquo quaſi fermento abundaucrit.

Recaleo] recales, pen. cor. recalui, (ἀναθέρομαι,) recalere, Idem quòd ſimplex Caleo. Virg. 12. Aeneid. 7.
-uix urbe tuemur
Spes Italas, recalent noſtro Tyberina fluenta Sanguine.

Recaleſco] recaleſcis, recaleſcere, (ἀναθερμαίνομαι,) Rurſus caleſcere. Cice. 2. de Nat. deor. 59. Quod noſtris quoq; corporibus contingit, quum motu atq; exercitatione recaleſcunt. Ouid. 2. de Remed. Amor. 47. Quid iuuat admoni tu tepidam recaleſcere mentem?

Recalfacio] recalfacis, pen. cor. recalfeci, pen. prod. recalfactum, (ἀναθερμαίνω,) recalfacere, rurſus calidum facere. Ouid. 8. Metam. 89. -calidumq; prioris
Cæde recalfecit conſorti ſanguine telum.

Recaluaſter] recaluaſtri, (ἀναφαλαντίας,) Qui fronte caluus eſt, non toto corpore, quaſi recaluatulus, quod eſt diminutiuum. Valla lib. 1. cap. 5.

Recaluus] Adiectiuum, Idem. (ἀναφαλαντίας,) Plaut. Rud. 9. 12. -equem
Recaluom ac ſilonem ſenem ſtatutum, uentrioſum, &c.

Recandeo] recandes, recandui, (ἀναπυρῶμαι,) recandere, Idem quod Candeo. Ouid. 4. Metam. 106.
Seq; ſuper Pontum nullo tardata timore
Mittit, onuſq; ſuum: percuſſa recãduit unda. Id eſt Candida & alba facta eſt propter ſpumã, quam concitatũ mare emit
Ira recanduit. Ouid. 3. Metam. 142. (tere ſolet.

Recandeſcere, pro Vehementer incaleſcere. Ouid. 1. Metam. 88. Ergo ubi diluuio tellus lutulenta recenti
Solibus æthereis altoq; recanduit æſtu.

Recandens] recãdẽtis, (ἀναπυρούμενος,) Valde cãdens ſignificat. Plin. li. 37. ca. 9. 17. Sed eſſe aliquas ſcabris laterib. et angulis inæqualib. dicũt, in ſole aperto proiectas radios in ſe recandentes diſcurrere. Vetus exemplar legit cãdentes.

Recano] recanis, pen. corr. recinui, recentum, (ἀναφωνέω,) recanere, Iterũ canere. Plin. lib. 10. cap. 33. 9. Adeoq; uincit libido etiam fœtus charitatem, ut illa furtim & in occulto incubans, quum ſenſit fœminam aucupis accedentem ad marem, recanat, reuocetq;. De perdice.

Recanto] recantas, (παλινῳδέω,) recantare, Eſt rem incantatam alio carmine liberare. Plin. lib. 28. ca. 2. 10. Nõ pauci etiam ſerpentes ipſos recantari credunt.
Recantare, Iterum cantare. Martial. lib. 2. 85. Nuſquam Græcula quod recantant Echo.

Recantatus] penul. prod. Participium. (παλινῳδημένος,) Horat. 1. Carm. ode 16. 6. -nunc ego mitibus
Mutare quæro triſtia, dum mihi Fias recãtatis amica
Obprobrijs, animũq; reddas, Recantatis, Id eſt meliore carmine deletis. Recantantur autem obprobia, quum mutato carmine laudibus corriguntur, ait Acron. Porphyrio uerò, Recantari probra dicuntur, quum cõtraria probris carmina fiunt in eum cui malè dixerimus.
Curæ recantatæ. Ouid. 1. de Remed. Amor. 52.

Recedo] recedis, pen. prod. receſſi, receſſum, (ἀναχωρέω, ἀφίσταμαι, ἀνάγω, ἐρωέω, οἰχνέω, ἀπέρχομαι, νοσφίζομαι, ὑπείκω,) recedere, Quaſi retro cedere. Plin. lib. 3. cap. 23. Recedens à mari M paſſuum.
Recedere ab aliquo procul. Plaut. Capt. 11. 20.
Accedere ad aliquem, & Recedere ab aliquo, contraria. Cice. pro Plancio 12.
Ab hoſte recedere. Ouid. 3. de Ponto eleg. 1. 30.
Ex acie recedere, Vide Acies.
Longius recedere. Virg. 4. Georg. 39. (luc modo.
Recede illuc. Plaut. Rud. 19. 7. Iube dum recedere iſtos ambo il
Domus receſſit. Virg. 2. Aeneid. 60.
Et magis atq; magis (quanquam ſecreta parentis
Anchiſæ domus, arboribuſq; obtecta receſſit.) Id eſt, inquit Seruius, à frequẽtia ſe remouit. et eſt ſpecioſa trãslatio, quoties rei mobilis ad immobilem, uel ecõtra trãsfertur officiũ.
Flammæ recedunt. Virg. 2. Aeneid. 127.
Turpiter uicta Venus ſæpe receſſit. Ouid. 1. de Remed. 40.
Recedere ab armis, pro Ceſſare, & deſiſtere. Ci. pRoſ. Am. 75
A cauſa alicuius paululũ recedere. Cic. Poſt redit. in Senat. 5.
Recedere à conditione, à perſona, à ſtatu, Eſt quod immutare conditionem, perſonam, ſtatum dicimus.
Recedere ab uſitata conſuetudine. Cic. pro Quintio 45.
Sic ut mater amas, ſic nunquam corde recedit
Nata tuo. Stat. 3. Sylu. 5. 11.
Recedere à lege. Cic. 4. Verr. 30.
Procul à natura recedere. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Recedere ab oculis, Mori. Plin. epiſt. 25. e. Viuit enim uiuetq; ſemper, atq; etiam latius in memoria hominũ & ſermone uerſabitur, poſtquam ab oculis receſſit.
Recedere ab officio, Non facere officium. Cic. 3. Off. 24.
Nullo dolore cogi ut ab officio recedatur. Ad Heren. 3. 96.

Auius

Aulus à uera longè ratione recedit. Lucret. lib. 2. 46.
Recedere à sententijs alicuius: pro illas taxare. Cic. Attico libro 12. 23 4. 2.
Receßit dictio à significatione. Ci. 1. Off. 57. Hostis enim apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus, &c. quanquam id nomen durius iam effecit uetustas: à peregrino enim receßit, & proprie in eo qui arma contrà ferret, remansit.
De statu dignitatis recedere. Cic. Attic. lib. 1. 15. 3.
A uita recedere, Mori. Cic. 4. Tusc. 61.
Vita receßit patrio corpore, Id est mortuus est pater. Plautus Merc. 3. 73.
A uitio recedere. Plin. epist. 182.
Recedere, pro Reuerti. Sallustius in Iugurtha, Albinus Aulo fratre in castris Proprætore relicto, Romam receßit.
In otia tuta recedere. Horat. 1. Serm. saty. 1. 6.
Dilapsus calor, atq; in uentos uita receßit. Virg. 4. Aen. 141.
Recedo, pro Discedo. Cic. Attic. lib. 2. 28. 3. Tu si literas ad Sycionios habes, aduola in Formianum, unde nos pridie Non. Maij recedere cogitamus.
In auras tenues recedere. Virg. 2. Aeneid. 159.
De medio recedere. Cic. pro Rosc. Amer. 66. (119.
Quid furis, aut quónã nostri tibi cura receßit? Virg. 2. Aenei.
Ille, ut opes fractæ Teucrũ, & fortuna receßit. Vir. 3. Aen. 11.
Recedere, pro Diminui. Plin. epist. 6. lib. 3. Receßit uenter.
Rarescunt tenebræ, tantum de luce receßit. Stat. 11. Theb. 15.
Recedere, pro Disiungi. Celsus lib. 8. cap. 7. Sed in alijs quidẽ ossibus ex toto sæpe fragmentum à fragmento recedit: maxillæ uerò semper ossa etiam uexatá aliqua parte cohærẽt.
Membra cæsa receßerunt à cute. Ouid. 6. Fast. 142.
Antè receßisset caput hoc ceruice cruenta,
Quàm tu, &c. Ouid. epist. 15. 31.
Illa etiam siquãdo in tergum pulsa receßit. Virg. 11. Aen 131.
Recedere, Remotum esse. Curtius lib. 4. Maritimam tamẽ ortã & pleraq; longius etiam à mari recedentia rex eius insulæ strato possidebat.
Recedens, pen. prod. Participium, (ἀφισχόμενος,) ut Anni uenientes & recedentes. Horat. de Arte 36.
Rursus recedens hospes. Valer. 7. Argon. 24.
Receßurus] pen. prod. (ἀποφησόμενος,) aliud participium. Ouid. in Ibin 48.
Receßus] huius receßus, (ἀποχώρησις, ἀπόστασις,) Cic. 2. de Nat. deor. 48. Bestijs autem sensum & motũ dedit, & cũ quodam appetitu accessum ad res salutares, à pestiferis re-
Tacitus receßus. Stat. 1. Sylu. 2. 55. (cessum.
Accessus & receßus lunæ, contraria. Cic. 3. de Orat. 98. Idẽ 2. de Diuinat. 50. Quid de fretis aut de marinis æstibus plura dicã? quorum accessus & receßus, Lunæ motu gubernãtur.
Receßus in oculo, pro Cauitate, siue profunditate quam uocãt. Plin. lib. 8. cap. 33. 2. Oculi in receßu cauo, tenui discrimine, prægrandes, & corpori concolores.
Receßus colliũ. Mart. lib. 1. 170. Lati collibus eminẽt receßus
Solitudo & receßus. Cic. Attic. lib. 12. 24 4. 6.
In receßu, & fronte, contraria. Quintil. lib. 1.
Anguloßi receßus, Vide Angulus.
Apricus receßus, Vide Apricus.
Longis receßibus ingens spelunca. Ouid. 1. Fast. 111.
Magni receßus & amœni. Curtius lib. 7.
Marmoreo superi sedere receßu. Ouid. 1. Metam. 36.
Seducti receßus. Ouid. 13. Metam. 191.
Tenebroso receßu carceris obtecta. Claud. 3. de rapt. Pros. 17.
Oris receßus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 20. Quum uox quasi in receßu oris auditur.
Latebræ & receßus in animis hominum. Cic. pro Marcel. 13.
Plin. epist. 3. lib. 3. Vita hominum altos receßus, magnasq; latebras habet. Id est reconditißima arcana. Budæus.
Vmbra aliqua aut receßus. Cic. 3. de Ora. 56. Sed habeat tamẽ illa in dicendo admiratio ac summa laus, umbram aliquam aut receßum, quo magis id quod erit illuminatum, extare atq; eminere uideatur.
Receßim] Aduerb. (ἀναδρομαδὸν,) Retrò cedendo. Plaut. Amph. 17. 60. Ego cunas receßim rursum prorsum trahere. Idem Casin. 10. 7.
Recello] recellis, recellui, (ἀναλύω,) recellere, Reducere, & (ut ait Festus) reclinare, Apuleius lib. 10. de Asino. Illa enim quoties ei parcens nares recellebam accedens, toties nĩ sũ rabido et spinam prehendens ad eam applicĩore nexu inhærebat. Liu. 4. bel. Pun. 156. Ferrea manus quum iniecta proræ esset, grauiq; libramẽto plumbi recelleret ad solum: suspensa prora nauim in puppim statuebat. Id est, deprimeret, inquit Budæus.
Recens] recentis, om. g. (νεαρὸς, πρόσφατος, λαταφατος,) Nouũ quod nuper accidit. Teren. Adel. 3. 2. 14. Vt irã hãc in eos euomam omnem, dum ægritudo hæc est recens.
Recens nouus. Cic. Bruto lib. 11. 21. 4. Quocirca Segulĩ neglig amus q res nouas quærit: nõ quo ueterẽ comederit (nullã enim habuit) sed hanc ipsam recentem nouã deuorauit.
Recens & inueteratus, contraria. Cic. de Senect. 66.
Recens, & Lassus, contraria. Curtius lib. 3. Timere ne nõ uirtute hostiũ, sed laßitudine sua uincerẽtur. Persas recentes in de successuros, si laxius stare potuissent. Hinc dicuntur equi recentes. Ouid. 2. Met. 13. ut paulo pòst uidebis adnotatum.
Pullus à partu recens. Varro 2. de Re rust. cap. 8. 2.
Dido recens à uulnere. Virg. 6. Aeneid. 90.
Recens ab. Cic. 3. de Nat. deor. 15. Et quos Homerus qui recẽs ab illorum ætate fuit, sepultos dicit Lacedæmone.
Recens è prouincia. Cic. 2. Verr. 4. Quum è prouincia recens esset, inuidiáq; & infamiá non recenti, sed uetere ac diuturna flagraret.
Recentior, recentißimus. Cic. 2. de Fin. 131. Horum recentiorum nunquam dictum ab ipso ullo quod sciam.
Alius alio recentior est in dolore. Author ad Heren. lib. 2. 42.
Recentiores ex authoribus. Plin. lib. 12. cap. 17. 3.
Recens à dijs, qui nuper à dijs profectus est. Senec. epist. 91. Nõ tamẽ negauerim fuisse alti spiritus uiros, &c. ut ita dicam, à dijs recentes.
Animæ recentes. Ouid. 8. Metam. 98.
Cædes recens. Virg. 2. Aeneid. 144.
Locus tepidus recenti cæde. Virg. 9. Aeneid. 92.
Candore recenti sol irrigat cælum. Lucret. lib. 5. 57.
Causa recens acceßit ad iras. Ouid. 3. Metam. 15.
Crimen recens. Ouid. epist. 9. 11.
Cura recens. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 7.
Dolor recens. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.
Equi recentes, Non laßi, uel à laßitudine recreati. Ouidius 2. Metam. 13.
Exemplum recens. Claud. 2. in Eutropium 110.
Factum recens. Ouid. 1. Metam. 34.
Fama recens. Plin. lib. 10. cap. 43. 4.
Flores recentes carpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 9.
Fluuios recentes pro Aqua statim hausta dixit Virgilius lib. 3. Georg. 61. Seruius.
Folio uelata recenti. Ouid. 3. Fast. 29.
Homines recentes, Nuper nati. Horat. 1. Carm. ode 10. 1.
Laudes recentes. Ouid. 4. de Ponto eleg. 8. 18.
Lectus recens. Hoc est delectus recens. Tacit. lib. 20.
Literæ recentißimæ. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 1.
Malum recens. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 12.

Maritus recens. Plin. epist. 176.b. Plautus Nouum dixit.
Memoria recentiore. Cic. 2. de Nat. deor. 8. Et recentiore memoria ijdem Tyndaridæ Persen uictum nuntiauerũt. Id est, haud ita multo antè.
Metu recenti trepidat mens. Horat. 2. Carm. ode. 19. 1.
Negotio recenti. Cic. 3. Verr. 71.
Pede recenti recurrere. Plaut. Trin. 14. 8.
Incolere recentia prata riuis. Virg. 6. Aencid. 155.
Re recenti, Id est eo tempore quo res contigit, quod etiã Re nata dicitur. Cic. 7. Ver. 60. An recenti re Syracusis apud nostros, inspectante Sicilia penè tota, securi ferire? Curtius li. 7.
Rore recenti gemmantes herbæ. Lucret. lib. 2. 64.
Seditio recens. Ouid. 12. Metam. 13.
Recens hominum sermo, & uetustas annalium, contraria. Ci. pro Murena 14.
Tempore recenti illo tu omnia, &c. Cic. ad Brutum.
Vestigia recentia. Cic. 5. Ver. 67.
Vires recentes. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 13.
Vmbræ recẽtes, Quarum corpora nuper erant mortua. Ouid. 10. Metam. 10. de Orpheo.
Recens, (προσφάτως,) Aduerbium est aliquando, idem quod Recenter significans. Virg. 3. Georg. 32. Sole recens orto. Plin. lib. 18. cap. 22. 3. Quam recentissimè stercorato solo.
Recens cõdita Roma, Hoc est nuper. Suet. in Tiberio Cæs. ca. 1
Recentes Roma uenerunt. Cic. Attic. lib. 16. 334. 1.
Recens natus apud Plautum *in* Cist. 3. 17.
Recens dies. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2.
Recenter (νεωστὶ,) Aduerb. cuius nullũ exemplũ reperi.
Recentor recẽtaris, (νεοχμᾶσθαι,) recentari, renouari, et de nuo recens fieri. Matius.
Iamiam albicascit Phœbus, & recentatur,
Commune lumen hominibus & uoluptas. Nonius.
Recenseo recenses, recẽsui, recensum, (καταλέγομαι, ἀπαριθμέω,) ἐξετάζω, recensere. Recognoscere, summam totius potius populi colligere. Liuius, inter hæc recensẽt exercitũ militum instruit. Idem 1. ab Vrbe 65.
Captiuos recensere. Liu. 6. bel. Pun. 252.
Numerum recensere. Virg. 4. Georg. 88.
Numerum porcorum recensere. Colum. lib. 7. cap. 9. 8.
Vellera ad numerum pecoris recensere. Col. lib. 12. cap. 3. 8.
Recensere, Narrare. Cic. Attic. lib. 16. 331. 3. Ob ius enim recenses multa, quæ uellem. Vetus exemplar legit, Ob ius enim receßis multa.
Facta fortia recensere. Ouid. epist. 9. 22.
Dinumera fastos, nec parua exempla recense. Stat. 4. Syl. 1. 5.
Recensus (διαλεχθεὶς,) Particip. à Recenseo, recenses, secundæ coniugationis. Suet. in Vesp. cap. 9. Amplissimos ordines, & exhaustos cæde uaria, & contaminatos ueteri negligentia purgauit, suppleuitq; recenso Senatu & equite, submotis indignissimis, & honestissimo quoq; Italicorum ac prouincialium allecto.
Recensus, (ἀπαρίθμησις,) huius recensus, Ipse recẽsendi actus, ac recognitio. Suet. in Cæsare Dictatore, cap. 41. Recensum populi, nec more, nec loco solito, sed nicatim per dominos insularum egit.
Recensio recensionis, (διαλόγος,) Idem. Cice. pro Milone 55. Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriã publicæ recensionis tabulis publicis impressam extingueret. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 41. Ne qui noui cœtus recensionis causa mouerì quandoq; possent.
Recensitus pen. prod. (ἀπαριθμηθεὶς,) Participium, à Recensio, recensis, quartæ coniugationis uerbo antiquo, ut docet Georgius Valla. Idem quod Recensus, siue recognitus. Suet. in Iul. Cæs. ca. 41. instituit quotãnis in demortuorum locum ex his qui recensiti non essent, subsortitio à Prætore fieret. Claud. in Eutropium lib. 2. Prisca recensitis euoluite fastis.
Recepto Vide Recipio. (secula
Recessim Aduerbium, Vide Recedo.
Rechedipna Erãt Vestes peregrinæ, quibus in gymnasijs utebantur. Iuuenal. Saty. 3. 7.
Rusticus ille tuus sumit rechedipna Quirine.
Recido recidis, recidi, pen. cor. recasum, pen. pro. (ἀναπίπτω, πεσοῦμαι,) Recedere, Ex re & cado compositũ, Retro siue iterum cadere. Iungitur præpositionibus Ad uel In. Cic. 2. de Nat. deor. 96. Quia & recidant omnia in terras, & oriantur è terris.
Reccido, c geminato productionis gratia interdum dixerunt poetæ. Lucret. lib. 1. 172. At neq; reccidere ad nihilum res posse. Idem lib. 5. 57. Propert. li. 4. eleg. 9. 4. Reccidit in q; suos mensa supina pedes. Legitur & Decidit.
Reccidere in caput. Curtius lib. 9.
Incaßum recidit omnis impensa. Colum. lib. 4. cap. 3. 4.
Eò recidit, Quorsum recidat. Liu. 4. ab Vrbe 7. Ne id Iupiter Opt. Max. sineret, regiæ maiestatis imperium eò recidere. Cic. pro Rosc. Comœd. 25. Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro. (5. cap. 2. 1.
Recidit ad paucas familias attenuata bellis ciuitas. Plin. lib.
In fortunam recidere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 18.
Tela in iugulum Consulum recidissent. Cic. pro Plancio 74.
Ad luctum reciderunt ex lætitia. Cic. pro Sylla 69.
Ad ludibrium recidit. Curtius lib. 9.
Hoc in memoriam recidit. Cic. 13. Philip. 357.
In grauiorem morbum recidere. Liuius 4. bel. Pun. 130.
Ad nihilum recidere. Cic. 7. Philip. 234. (1. de Diu. 200.
Ramulus adductus ut remissus esset, in oculũ suum recidit. Cic.
Ad paucos recidit ars musica. Terent. in Prolog. Hecy. 47.
In te recident hæ contumeliæ. Plaut. Menæh. 11. 53. Liuius 6. bel. Maced. 118. Aetolorum praua consilia, atq; in ipsorũ caput semper recidentia accusauit.
In tenebras recidere. Cic. ad Brutum 19. 11. *Recidunt febres* id est redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16. 10.
Recalurus pen. pro. Particip. (πυρώξων,) Cic. ad Attic. lib. 4. 85. 18. Id ego puto, ut multa eiusdem, ad nihil recasurũ.
Recidiuus pen. prod. (ὑπότροπος, ὑπόγροφος, ὑπογροφάλλης,) Adiectiuum, quod post casum renascitur. Virg. 4. Aeneid. 69. Et recidiua manu posuissem Pergama uictis. Id est quæ reciderũt. quasi Didoni se purgãs Aeneas, Si mihi inquit licuisset, ruinas Troiæ protinus instaurassem: non tot, tantisq; laboribus ac periculis condere nouam quæsissem. Seruius, Recidiua post casum restituta interpretatur. Idẽ li.
Recidiuæ febres. Plin. lib. 30. cap. 11. 10. (7. Aen. 165.
Recido recidis, recidi, recisum, pen. prod. (ἀποτέμνω,) recidere, Ex re & cædo compositum, Incidere. Vnde Recisos ramos dicimus. Cato cap. 2. 3. Viam publicam muniri, uepres recidi. Martial. li. 1. 115. Quàm primum longas Phœbe recide comas.
Barbam recidere falce. Ouid. 13. Metam. 165.
Vulnus ense recidendum est. Ouid. 1. Metam. 30.
Ornamenta ambitiosa recidere. Horat. de Arte 91.
Culpa reciditur supplicio. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.
Recisus pen. pro. Particip. (ἀποτετμημένος,) Plin. lib. 16. ca. 34. 4. Itaq; quum trunco inaruit recisa, etiam lætius fru
Ab omni parte recisum. Ouid. 3. Fast. 76. (ticat.
Caput recisum est. Ouid. 9. Metam. 15.
Recisæ columnæ. Horat. 2. Carm. ode 18. 1.
Fustes recisi. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.
Vultus à ceruice recisus. Lucan. lib. 2. 23. (sul. 25.
Nationes partim recisæ, partim repressæ. Cic. de Prouin. Con-
Colonienſe

Digitized by Google

Coloni enſe reciſi, Interfecti. Lucan. li. 2. 39.
Vitia reciſa à ſtirpe. Claud. 1. in Ruffinum 12.

Reciſurus] pen. prod. Participium, (ἀποτεμέμενος,) Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 25.
-quum dicas eſſe pares res
Furta latrocinijs, & magnis parua, mineris
Falce reciſurum ſimili te.

Reciſio] Verbale, (ἀπότμησις,) Plin. lib. 21. cap. 4. 7. Omnis autem reciſione atq; uſtione proficit.

Reciſamentum] reciſamenti, (ἀπότμημα,) Paruũ fruſtũ & quaſi ramentum ex re aliqua reciſum. Plin. lib. 33. cap. 11. 5. Ocyßimè uerò coronarium æruginem contrahit reciſamentis in acetum additis. De ære.

Recingo] recingis, recinxi, recinctũ, (ἀναζωννύω,) recingere, Idem quod Diſcingere, quemadmodum Reuincio, et multa alia, ſignificationem habent ſuis ſimplicibus contrariam. Plin. lib. 17. cap. 28. 6. Priuatim autem contra erucas ambiri arbores ſingulas à muliere incitati menſis nudis pedibus recincta. Sub. multi iubent. Hoc eſt diſcincta, & ueſtem recinctam habente, ut menſes fluant ſuper humo. Oui. 4. Metam. 102. ſumptumq; recingitur anguem. Id eſt iterum deponit anguem, quo ſe antea uelut cingulo præcinxerat. Ibidem lib. 5. 119.

Recinctus] Particip. (ἀνεζωσμένος,) ut Veſtis recincta. Virgilius 4. Aen. 104.
Tunica recincta. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.
Caſtaq; fallaci zona recincta manu. Ouid. epiſt. 2. 24.

Recinium] recinij, ſiue Recinus, Veſtis antiquißima quadrata, ut ait Varro, cuius mediam partem retro incidebant, unde Reciniati numi. Seruius in primum Commẽt. Aeneid. Recinus dicitur, ab eo quòd poſt tergum reijcitur.

Recino] recinis, pen. cor. recinui, recentum, (ἀναφωνέω,) recinere, Rurſus canere. Cic. de Clar. Orat. 88. Illud eſt maius quod in uocibus noſtrorum oratorum recinit quiddam & reſonat urbanius. Horat. 1. epiſt. 1. 11.
-hæc recinunt iuuenes dictata, ſenesq;.
Nomen alicuius recinere. Horat. 1. Carm. ode 12. 1.
Parrã recinentis omen. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.

Recipio] recipis, pen. cor. recepi, pen. pro. receptum, (ἀναλέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐνδέχομαι, προσίεμαι, ὑποδέχομαι, ἀνέχω, ἐπαναχωρέω,) recipere, Ex re & capio, Rurſum capere ſignificat. Liu. li. 9. Recipiant arma quæ per pactionem tradiderunt. Plin. de Viris illuſt. 61. Apud Contrebiam oppidum cohortes loco pulſas redire, & locum recipere iuſſit.
Frænum recipit equus. Horat. 1. epiſt. 10. 8.
Anhelitum recipere. Plaut. Epid. 5. 22.
Animam recipere. Quintil. in Proœm. lib. 6. 11. Animam recipere, auramq; communem haurire amplius potui?
Animum recipere. Terent. Adel. 3. 2. 26.
Animum uultumq; recipere. Ouid. 4. Faſt. 123.
Recipere animum uel animos à uel ex pauore. Liu. 2. ab Vrbe 222. Idem 1. bel. Pun. 21.
Mentem recipere. Virg. 11. Aeneid. 180.
Oſſa receperunt frigus. Ouid. 11. Metam. 84.
Recipere urbem aliquam, Recuperare. Cic. de Senect. 10. Tarentum uerò qua uigilantia, quo conſilio recepit?
Res amiſſas recipere. Liu. 3. ab Vrbe 267.
Pœnas ab aliquo recipere. Virg. 4. Aen. 131. Vlta uirũ, pœnas inimico à fratre recepi. Bene recepi, inqt Seru. quaſi debitas
Recipere ſe in aliquem locum, pro Cõferre ſe, et proficiſci. Cic. Attic. lib. 1. 15. 1. Me Romam recepiſſem. Teren. Phorm. 2. 4. 22. Percunctatum ibo ad portum quoad ſe recipiat.
Recipere ſe ad aliquem fuga. Cæſar 1. bell. Gall. 42.
Recipe te ad me. Plaut. Perſa. 2. 48.
Recipere ſe ad cœnam ad aliquem, Ire ad cœnam. Plautus Capt. 13. 62.
Ad diem ſe recipere. Cic. 3. Off. 59.
Recipe te ad dominum domum. Plaut. Trinum. 14. 1.
Domum ſe recipere. Plaut. Capt. Terent. Phorm. 5. 4. 7.
Neq; me domum nunc reciperem, ni mihi eſſet ſpes oſtenſa.
Recipio tempore me domo. Cic. Attic. lib. 11. 214. 4.
Greſſum recipere ad limina. Virg. 11. Aeneid. 6.
Ex loco aliquo ſe recipere. Plaut. Aul. 28. 10. Cic. 6. Verr. 19.
Et quum ex hiſce ſe locis reciperent, eodem deferrentur.
Ex opere ſe recipere. Plaut. Menæh. 18. 7.
In portum ſe recipere. Cic. 5. de Fin. 26.
In montem ſeſe recipere. Cæſar 1. bel. Gall. 99.
Sub murum ſe recipere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 55.
Se recipere ab undis. Virg. 4. Georg. 8.
Ab Actio quum Samum inſulam in hyberna ſe recepißet. Sueton. in Auguſto Cæſare cap. 17.
Ad frugem ſe recipere. Cic. pro Cælio 20.
Ad ingenium ſuum ſe recipere. Plaut. Aſin. 6. 7.
Recipere ſe, pro Ad ſe redire, & animum ac uires reſumere. Cice. in Somnio 16.
Recipere ſe in principem. Plin. in Paneg. 128.
Recipere, Capere uel accipere: ut Recipere in cuſtodiam. Plaut. Rud. 17. 30. -in cuſtodiam nos ut tuam
Recipias & tutere. Et apud Plin. in Pan. 152. Recipere in
Recipere epiſtolas. Cic. ad Attic. lib. 12. 152. 3. (tutelã
Recipere ſinu. Cic. de Vniuerſ. 58.
Recipere in ſe omnia. Cic. 4. Acad. 212.
Recipere in aures, Audire. Plaut. Ciſtel. 5. 34.
Recipere animis conſilia alicuius. Liu. 2. bel. Pun. 163.
Auſteritatem recipere dicuntur uina. Plin. lib. 14. cap. 2. 4. Vina primò dulcia auſteritatem annis recipiunt, et rubra fiũt. In uetuſto exemplari legitur accipiunt.
Caſum recipere res aliqua dicitur. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 203. Quæ res tamen fortaße aliquem reciperet caſum, ne imperatorias ſibi partes ſumpſiſſe uideretur.
Non recipit cunctationem hæc res. Liu. 9. bel. Pun. 123.
Recipere domum cuſtodiendum. Liu. 9. bel. Maced. 203.
Detrimentum recipere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 34.
Recipere ignem dicitur lignũ, et ſimilia. Plin. lib. 14. ca. 20. 8.
Fæx uini ſiccata recipit ignes, ac ſine alimẽto per ſe flagrat.
Incrementum recipere. Colum. lib. 5. cap. 6. 10.
Sonum recipiunt aures. Cic. 2. de Nat. deor. 211.
Recipere aliquem, Admittere, accipere, honoris uel beneficij aut humanitatis cauſa ſuſcipere. Cic. 3. Off. 63.
Recipere hoſpites. Cic. 3. Ver. 44.
Recipere hoſpitem in domũ. Cic. 1. Off. 194. Sic in domo clari hominis, in quam & hoſpites multi recipiendi ſunt, & admittenda hominum cuiuſq; generis multitudo.
Recipere aliquem menſa, lare, tecto, &c. Liu. 6. bel. Pun. 132. Cicero 4. Verr. 17. Idem pro Cluentio 136. Quem propter animi importunitatem nemo recipere tecto, nemo adire, &c.
Recipere adytis ſuis. Colum. lib. 1. in præf. 25.
Recipere ciuitate. Cic. pro Corn. Balbo 25.
Recipere in ſedem, & Recipere dorſo dicitur equus hominem Plin. lib. 8. cap. 42. 1. Neminem hic alium quam Alexandrum, regio inſtratus ornatu recepit in ſedem alios paßim reijciens. De equo Alexandri. Idem libro 8. capite 42. 2. Nec Cæſaris Dictatoris quenquam alium recepiſſe dorſo, equus traditur.
Hoſpitio recipere aliquem. Ouid. 5. Metam. 132.
Heu recipi portis, aut duci in mœnia poßint. Virg. 2. Aen. 38.
Teſtis ac ſedibus ſuis aliquem recipere. Ci. 2. de Leg. Agr. 89.

Digitized by Google

Vrbe uirum uidi, tectoq; animoq; recepi. Ouid. epist. 6. 11.
Aliquem animo & thalamo recipere. Ouid. 2. de Arte 82.
Ad sese aliquem recipere. Virg. 2. Aeneid. 105.
In eandem nauem recipere. Cic. 3. de Nat. deor. 129.
In secundam aciem recipere aliquem, Vide Acies.
In ornithona recipere aliquem, Vide Ornithon.
In amicitiam recipere. Cic. Attico lib. 2. 35. 1.
In cælum recipi. Ouid. 2. Metam. 106.
In deditionem recipere. Cæsar 3. bel. Gall. 437.
Recipi ad deos. Liu. 4. ab Vrbe 70.
Aliquem in familiaritatem recipere. Cic. 2. Philip. 85.
Ciuitatem in fidem recipere. Plin. lib. 7. ca. 26. 3. Cæsar 2. bel. Gall. 284. Cæsar honoris Diuitiaci causa atq; Heduorum, sese eas in fidem recepturum, & conseruaturum dixit. Ibidē lib. 8. 98. Cic. 1. Off. 54. Vt ij qui ciuitates aut nationes de victas bello in fidem recepissent, earum patroni essēt more maiorum.
In fidem suam recipere aliquem. Cic. Seruilio lib. 15. 70. 6.
In fidem & necessitudinem recipere. Cic. Sulpitio li. 13. 20. 5.
In gratiam recipere. Cic. pro Rab. Posthumo 12.
Ignorantiam alicuius recipere, Id est excusationem admittere. Vlp. in l. Si fideiussor Parag. 1. ff. Mādati uel cōtrà. (108.
Recepta est cognitio, Id est admissa est actio causæ. Plin. epist.
Recipere aliquem domum ad se hospitio. Cæsar li. 2. bel. Ciuil.
Recipere seruum (inquit Vlpianus, De seruo corrupto, l. 1.) refugium abscōdendi causa seruo præstare, uel in suo agro, uel in alieno loco, ædificioue.
Recipere, Excipere ad usum suum, & reseruare: quod fit quū quis uenditis cæteris, sibi quippiam reseruat. Plaut. Trin. 4. 116. -ubi nunc adolescens habet? C. posticulum
Hoc recepit quum ædes uendidit. Nonius, Recipere, est excepta facere. Budæus, Recipere antiquum uerbū iuris. Gellius lib. 17. cap. 6. quando mulier, inquit, dotem marito dabat, tū quæ ex suis bonis retinebat, neq; ad uirum transmittebat, ea recipere dicebatur: sicuti nunc quoq; in uenditionibus quæ excipiuntur, neq; uenēūt. Receptitius ergo seruus mulieris est proprius, quem cum pecunia reliqua mulier receperat, neq; dixerat doti, sed retinuerat.
Recipere, In tutum reducere, liberare. Virg. 6. Aeneid. 23.
-medioq; ex hoste recepi.
In tutum recipi. Liuius 2. ab Vrbe 82.
Aliquem in periculo recipere. Vatinius Ciceroni lib. 5. 9. 2.
Nomen absentis recipere. Cic. 4. Ver. 71. Et hac actione quam uoletis multi dicent, & qui ex isto ipso audierint uiri primarij nostri ordinis, & alij qui interfuerint quum absentis nomen reciperetur. Id est, inter reos reciperetur, inquit Budæus. Valer. lib. 3. cap. 7. de M. Antonio Lex Memia eorū, qui Reip. causa abessent, recipi nomina uetabat.
Recipere corpore telum. Virg. 9. Aenei. 70. Hoc est eduere, inquit Seruius. ut -hastamq; receptat
Ossibus hærentem. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Aiunt hominē (ut erat furiosus) respondisse, quod non totum telum corpore recepisset.
Recipere, Facienda suscipere, & cum obligatione promittere. Cic. Crasso lib. 5. 8. 13. Quæ tibi promitto ac recipio, sanctissimè esse obseruaturum. Terent. Phor. 5. 8. 9. An uerebamini ne non id facerem, quod recepissem semel?
Recipere ad se, In suam fidem & periculum accipere. Plaut. Milit. 5. 74. Terē. Heau. 5. 5. 12. -ad me recipio, Faciet.
Recipere in se. Cic. ad Brut. lib. 13. 11. 8. Sed tamen sepārātim promitto, in meq; recipio. fore eū tibi & uoluptati & usui.
Tibi spondeo, in meq; recipio. Cic. Sulpitio lib. 13. 18. 6.
Recipere causam capitis. Cicero post Reditum ad Quirites 8. Id est defendendam suscipere. Idem 4. Verr. 1. Recepi enim causam Siciliæ.
De aliquo fidem recipere. Cic. Attic. lib. 2. 37. 2.
Recipere mandatum. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
Receptum officium persoluere. Cic. 7. Ver. 143.
Recipere onus aliquod. Cic. in Orat. 19.
Recipere, Promittere. Cecinna Ciceroni lib. 6. 7. 13. Sed tamē ego filio dixeram, librum tibi legeret & auferret: aut ea conditione daret, si reciperes te correcturum. Cæsar 3. belli Ciuilis 66.
Thermus omnia se facturum recepit. Cic. Attic. lib. 5. 100. 3.
Recipere alicui. Cic. ad Atticum li. 5. 95. 3. Vt ego ei coràm de xeram, mihiq; ille receperat. Idem ad Memmium lib. 13. 3. 2. Velim ita tractes, ut mihi coràm recepisti.
Inter recipere, & suscipere. Recipimus partem, Suscipimus totum, ut ait Asconius in diuinationem Cicero, Ego in hoc iudicio mihi Siculorum causam receptam, Populi Romani susceptam esse arbitror. Idem 2. de Ora. 57. In quo est illa quidem magna offensio, uel negligētiæ susceptis rebus, uel perfidiæ receptis.
Recipere & Respuere, contraria. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Recipere, Approbare. Quintil. lib. 8. de Metonymia loquens, Ex eo quod continetur, usus recepit bene moratas urbes, & poculum epotum, seculum sælix. Budæus.
Cognoscere & recipere. Cic. 1. Tus. 5. Serò igitur à nostris poetæ uel cogniti uel recepti.
Recipi in cibum, uel in mensas, dicitur herba, uel auis, quū recipitur pro cibo. Plin. lib. 22. cap. 22. 18. Scolymon quoq; in cibos recipit Oriens. Et lib. 10. ca. 26. 1. Africæ nouissimæ sunt peregrinarum auium in mensas receptæ propter ingratum uirus.
Recipere in mores, Obseruatione quadam, non legibus confirmare. Quintil. lib. 5. cap. 10. 10.
Receptum est, Impersonale, pro Approbatū est, ut ait Budæus. Plin. lib. 28. cap. 2. 13. Quin & absentes tinnitu aurū præsentire sermones de se, receptum est. Quintil. lib. 1. ca. 3. 8.
Ratione falsa receptum est. Lucret. lib. 1. 77.
Receptus] Participium, (παραδεδεγμένος,) Recepti in ciuitatem dicūtur, qui cum suffragio ciues sunt effecti, ut apud Liuium sæpe legitur. Et Receptus mos est, quem sponte ciuitas alienum asciuit.
Ex facili nulloq; urgente receptus. Lucan. lib. 4. 10.
Cœlo receptus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.
Sede cœlesti receptus. Ouid. 3. de Ponto eleg. 5. 11.
Amans receptus tota nocte. Propert. lib. 2. eleg. 15. 6.
Ensis receptus pectore. Senec. Thyeste, 8. 24.
-frugesq; receptas
Et torrere parant flammis, & frangere saxo, id est libertas. Seruium, ut medicq; ex hoste recepi. Virg. 1. Aen. 37.
Persuasio publicè recepta. Quintil. lib. 3. cap. 7. 16.
Preces receptæ. Stat. 4. Sylu. 1. 2.
Somnus receptus parte oculorum. Ouid. 1. Metam. 138.
Verba aure recepta. Ouid. 4. de Ponto eleg. 4. 3.
Receptum] (ἀναδεχόεν,) Substantiuum. Cic. 2. Philip. 86. Promissum & receptum interuertit, ad seq; transtulit.
Promisso ac recepto suo satisfacere. Cic. 7. Ver. 108.
Receptus] huius receptus, (ἐπαδοχῆ,) Liu. 8. ab Vrbe 96. Breuitate ipsa loci, facilitq; receptu in tā propinqua castra, haud ægrè militem à multa cæde est tutatus.
Receptui canere, Est tuba è prælio exercitum remouere, (ἀναλαγωσις,) Cic. 12. Philip. 324. Quis enim reuocāte & receptui canente Senatu properet discedere? Vide Cano.
Per translationem, pro Discedere & abire. Plin. epist. 45. d. Cic. 3. Tusc. 59. Vetat igitur ratio tueri molestias, abstrahit ab acerbis cogitationibus hebetem aciem ad miserias contemplandas:

Digitized by Google

templãdas: à quibus quum cecinit receptui, impellit rursum & incitat ad conspiciendas, totáq; mente cõtrectandas uarias uoluptates.

Receptui signum dare. Liu. 2. ab Vrbe 265. (lip. 354.

Receptui signum, aut reuocationẽ à bello audire. Cic. 13. Phi-

Receptus pertinacis sententiæ, apud Liuium lib. 4. pro Resipiscentia à sententia pertinaci. Alia constructione, lib. 8. bell. Punici, Receptus à malis consilijs.

Receptus, (καταφυγὴ,) Locus in quo se tutò recipit exercitus, et sine periculo hostẽ expectare potest. Virg. 11. Aen. 106. Planities ignota iacet, tutiq; receptus.

Habere aliquem receptum. Plancus Ciceroni lib. 10. 11. 5.

Amittere receptum. Cic. Attic. lib. 8. 163. 4.

Receptio] uerbale. fœm. g. (ἀνδεξις,) Plaut. Asin. 16. 70. Quid tibi huc receptio ad te est meum uirum? Id est Quare recipis ad te uirum meum?

Receptor] Aliud uerbale, (ὑποδέκτης,) Qui latrones, eorumq; surrepta recipit, occultatq;. Ci. pro Milone 37. Sustinuisset hoc crimen primum ipse ille latronum occultator et receptor locus, dum neq; multa solitudo indicasset, neq; cæca nox ostendisset Milonem. Metius Iurisconsl. tit. De receptatoribus, Pessimum, inquit, genus est receptatorum, sine quibus latere nemo diu potest.

Receptrix] Verbale fœ. (ὑποδέκτρια,) Cic. 6. Ver. 14. Tua inquam, tua Messana, tuorum aditrix scelerum, libidinum testis, prædarum ac furtorum receptrix. Ibidem li. 7. 125.

Receptitius] Adiectiuum, (ἐξαίρετος,) Quod reseruatur. Vide Recipere, pro Excipere ad usum.

Recepto] receptas, (ὑποδέχομαι,) receptare, Frequentatiuum. Terent. Heaut. 5. 2. 15.

Ibi tuæ stultitiæ semper erit præsidium Clitipho,
Victus, uestitus, quò in tectũ te receptes. Idẽ Hecy. 5. 1. 17.
Meũ receptas filium ad te Pamphilum. Liu. 5. ab Vrbe 36:

Animam receptare. Lucret. lib. 3. 102.

Sinu suo cuncta recepta natura. Lucan. lib. 7. 165.

Receptaculum] receptaculi, pen. cor. (ὑποδοχὴ, δοχεῖον, ἐνδοχεῖον, ὑποστήριον,) Confugium. Cic. 7. Verr. 48. Illud tibi oppidum receptaculum prædæ. Cæs. 7. bel. Gal. 52.

Receptaculum omnium purgamentorum urbis. Liuius 1. ab Vrbe 244.

Nisi illud & rei frumentariæ subsidium, et receptaculum classibus nostris pateret. Cic. 4. Ver. 3.

Receptaculum animi corpus. Cic. 1. Tusc. 82.

Mors æternum nihil sentienti receptaculum. Cic. 5. Tusc. 165.

Reciprocus] pen. cor. Adiect. (παλίνδρομος, ἀντίστροφος,) Dicitur quod eò redit unde prodijt. Spiritus reciprocatur quum rursum resorbetur. Et unde à littore excussa, rursus littus alluens, reciprocari dicitur. Et horæ reciprocantur, quum expleto legitimo cursu; rursum ad pristinum ordinẽ redeunt. Haud aliter pronomina reciproca ad id unde prodierant reuocantur. Hæc Erasmus. Varro de Ling. Lat. lib. 3. à recipiendo deriuat reciprocum, qui esse asserit, id quod aliunde profectum, redit eò unde profectum est.

Motus reciproci. Senec. Herc. fur. 12. 32.

Reciprocus amnis, Refluus. Plin. lib. 9. cap. 57. 2. Idem lib. 5. cap. 4. 4. Tertius sinus diuiditur in geminos, duarum Syrtium uadoso ac reciproco mari diros.

Tethys reciproca. Silius lib. 3. 13.

Reciproco] reciprocas, pen. corr. (ἀντιστρέφω, παλινδρομέω, μέω,) reciprocare, repetere, reflectere, remittere, retrogredi. Liu. 1. bel. Pun. 230. Quũ ita spiritũ intercluderet, nec reciprocare animã sineret, auersi à uento paruper consedere. Cic. 1. de Diuin. 16. Siquidem ista sic reciprocantur, ut si diuinatio sit, dij sint: & si dij sint, sit diuinatio. Idem 3. de Natu. deor. 31. Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Liu. 8. bell. Pun. 160. Quinqueremem satis credens deprehensam rapido in freto in aduersum æstum reciprocari non posse.

Reciprocare cœpit mare, magno tractu aquis in suum fretum recurrentibus, reddebatq; terras paulo antè profundo salo mensas. Curt. lib. 9.

Reciprocare manu telum. Gellius lib. 9. cap. 50. 2.

Reciprocatio] Verbale, (ἀντιστροφὴ,) Retrogressio. Plin. lib. 8. cap. 52. Quum circum actum angustiæ non caperent, nec reciprocationem longitudo in exilitate cæca. Idem lib. 9. cap. 8. 10. obseruata æstus reciprocatione. Idem lib. 11. cap. 24. 4. Longitudo fili à culmine, ac rursus à terra per illud ipsum uelox reciprocatio.

Recisamentum] Vide Recido, pen. prod.

Recito] recitas, pen. cor. (λέγω, ἀπαγγέλλω, ἀναγινώσκω,) recitare ex re & cito, citas, compositum, Scripturam claræ uocis, ut alij audiant, intelligantq;, legere. Plaut. Pseu. 3. 47. Cic. 4. Ver. 14. Quid ego nunc hìc Sext. Põpeij Chlori testi (monitũ recitem?

Carmen recitare. Ouid. 3. de Ponto eleg. 5. 8.

Edictum recitare. Cic. pro Quintio 16.

Literas recitare in senatu. Cic. ad Plancum lib. 10. 12. 2.

Scripta recitant in medio foro. Horat. 1. Serm. saty. 4. 15.

Recitare de uel ex. Cic. pro Cluentio 106. Cui loco respondere posse uix uideor, quod elogiũ recitasti de testamento Cn. Egnatij patris. Idem 5. Ver. 10. Da quæso scribæ, recitet ex

De tabulis publicis recitare. Cic. pro Placco 31. (codice.

Recitatus hæres testamento, Factus, pronũciatus, scriptus. Cic. pro Cecinna 40. Plin. lib. 7. cap. 52. 4. Apertoq; testamento recitatum hæredem minorem funeri institisse.

Recitare Senatum, aut Senatorem. Cic. pro Domo sua 66. Patrem tuum, &c. L. Philippus Censor auunculum suum præterijt in recitando Senatu. Ibidem.

Recitare, Memoriter enuntiare. Quint. declamat. 6. At ille legem recitat. De muliere cæca. Cels. lib. 3. cap. 18. Quinetiã recitare, siqua meminerunt, cogendi sunt. De phreneticis.

Recitatio] Verbale, (ἀνάγνωσις,) Ci. pro Cluẽ. 115. Crassum ita Brutum ultus est, ut illiũ recitationis suæ pœniteret.

Literarum recitatio. Cic. pro Domo sua 18.

Recitator] pen. prod. (ἀναγνώστης,) Aliud uerbale masc. Cic. 2. de Inuen. 122. Neq; enim uos scripti sui recitatores, sed uoluntatis interpretes fore putauit. Idem pro Cluẽtio 111. Tres & ipse excitauit recitatores cum singulis libellis.

Acerbus recitator. Horat. de Arte 96.

Reclamo] reclamas, pen. prod. (ἀντιλέγω, ἀνθυγίημι, ἀνακόαω,) réclamare, Clamore aduersari, non acquiescere, repugnare, refragari. Cic. 6. Ver. 36. Reclamat Sicilia tota, propter cælati argenti cupiditatem, reos fieri rerum capitalium. Ibidem 67. Res agitur in Senatu, uehementer ab omnibus reclamatur. (Syl. 5. 4.

Ager canenti domino reclamat, Respondet ad uocem. Stat. 4.

Peruet iter gemitu, et plangoribus arua reclamant. Statius 3. Thebaid. 24.

Æquora scopulis illisa reclamant. Virg. 2. Georg. 53.

Theatra tota reclamant. Cic. 3. de Orat. 108. At in his si paulum modò offensum est, ut aut contractione breuius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.

Reclamo tibi pro reo, Id est Reprobo cum clamore quæ in reũ dicis. Plin. epist. 3. lib. 9.

Reclamari. Passiuum, pro Obijci. Quintil. lib. 12. cap. 1. Nunc de ijs dicendum, quæ mihi quasi conspiratione quadam uniuersi reclamari uidentur.

Ab uniuerso Senatu reclamatum est. Cic. pro Domo sua 8.

Digitized by Google

Reclamatio] Verbale,(ἀναβόησις,)Ci. 4. Philip. 155. Præclara & luculenta reclamatione uestra factum pulcherrimum Martialium comprobauistis.

Reclamito] reclamitas,pen.corr.(ἀναβοάομαι,)reclamitare,Frequentatiuũ. Cic. pro Rosc. Amer. 38. Magna est enim uis humanitatis,multum ualet communio sanguinis, reclamitat istiusmodi suspitionibus ipsa natura.

Reclino] reclinas,pen.prod.(ἀνακλίνω,κατακλίνω,) reclinare,ad aliquid flexum esse,incuruari & reflecti. Cic. in Arato 45. At Cepheus atq; humeros,palmasq; reclinat. Plin. lib. 29. cap. 3.2. Candido ouorum in oculis & pili reclinãtur ammoniaco trito,admistoq;.

Reclino neutrum est apud Senecam in Cõsolatione ad Mariã, In quem onus imperij reclinaret.

Reclinatus] pen.prod. Participium.(ἀνακλινθείς,)Horat. 2. Carm. ode 3.2. Seu te in remoto gramine per dies
Festos reclinatum bearis
Interiore nota Falerni.

Recliuis] & hoc recliue, pen.prod.(ἀνάντης,) Idem quod Accliuis,propendens,prominens. Martial. lib. 9. 95.
Sic in gramine floreo recliuis,
Quà gemmantibus hinc & inde riuis
Curua calculus excitatur unda.

Cubili recliuis. Stat. 1. Sylu. 2.33.

Pectus recline. Seneca Herc. Oeteo 13.8.

Recliuis in sinu iuuenis. Ouid. 10. Met. 111. De Venere in sinu Adonidis recumbente.

Recliuis,& nescio similis. Tacit. lib. 13.

Recludo] recludis,pen.prod. reclusi, reclusum, pen.prod. (ἀνοίγω,)recludere,Aperire. Plaut. Capt. 15. 10. Cellas refregit omnes intus,reclusitq; armarium. Virg. 8. Aen. 49. Infernas reseret sedes,& regna recludat Palla.

Artus recludere. Silius lib. 1.25.

Cœlum luce æstiua recludere. Virg. 4. Georg. 11.

Ensem recludere. Virg. 4. Aeneid. 129.

Iugulum recludere,Aperire. Ouid. 7. Metam. 58.

Occulta recludere,Prodere. Stat. 1. Achil. 101.

Operta recludere. Horat. 1. epist. 5.4.

Ora fontana recludere,Fonti dare cursum. Ouid. 1. Fast. 53.

Portas recludere. Propert. lib. 3. eleg. 19.5.

Tellus recluditur dente unco. Virg. 2. Georg. 85.
Tellure recludere thesauros. Virg. 1. Aeneid. 73.

Recludens] Participium, (ἀνοίγων,) ut Virtus recludens cœlum. Horat. 3. Carm. ode 2.5.

Reclusus] pen.prod. Participium, (ἀνεῳγμένος,)Apertus. ut Fores reclusæ. Ouid. 7. Metam. 131.

Domo reclusa uigilare. Horat. 2. epist. 1.21.

Recogito] recogitas, pen.cor.(ἐνθυμέομαι,ἀναλέγομαι,) recogitare, Iterum atq; iterum cogitare. Plaut. Capt. 2.51. Cic. Qu. frat. lib. 2. 6. 2. Sic tu mihi uideris in Sardinia de forma Minutiana & nominibus Pompeianis in otio recogitasse. Colum. lib. 1. in Præfat. 12. Quæ quum animaduertam sæpe mecum retractans ac recogitans, quàm turpi consensu deserta exoleuerit disciplina ruris.

Recognosco] recognoscis,recognoui,pen.prod. recognitum,pen.cor.(ἀναγνωρίζω,ἀναγινώσκω,)recognoscere,Aestimare significat,et cõsyderare,tractareq;, inquit Budæus: In memoriam reuocare,uel etiam agnoscere. Cic. ad Atticũ, lib. 8. 158. 1. Tuas literas libenter legi:recognoui enim tuã pristinam uirtutem etiam in salute communi. item 4. Verr. 12. Quũ istius in Quæstura fugã & furtum recognosceret
Aliquem penitus recognoscere. Cic. pro Deiotaro, 2.
Amorem alicuius erga se in literis recognoscere. Cassius Ciceroni lib. 12. 12. 1.
Dona recognoscere. Virg. 8. Aeneid. 145.
Plura recognoscere. Ouid. 4. Fast. 84.
Sacra recognosces annalibus eruta priscis. Ouid. 1. Fast. 2.
Vetera recognoscere. Cic. in Sallust. 1.
Recognoscere ex. Cic. 3. Ver. 22. Quæ qualis fuerit,aut memistis,aut ex eo quem sui simillimum produxit, recognoscere potestis.
Reminiscendo recognoscere. Cic. 1. Tusc. 90.
Recognoscere cum aliquo. Cic. in Catil. 5.
Recognosci ab omnibus. Cognosci,uel iterum cognosci. Cicero 7. Ver. 58.
Recognoscere, Opus compositum emendandi aut limandi, aut reprehendendi causa reuidere,inquit Sipontinus. Cic. 3. de Legib. 53. Quamobrem quoniam non recognoscimus nũc leges R.P. sed aut repetimus ereptas,aut nouas scribimus. Idem 4. Ver. 137. Hæc omnia summa cura & diligentia recognita & collata, & ab hominibus honestißimis obsignata sunt. Et in Vatinium 3. non recitandi causa legisse,sed recognoscendi.
Decretum recognoscere,Retractandi, uel emendandi causa cognoscere & uidere. Cic. pro Cornelio Balbo 8.
Explorare & recognoscere. Colum. lib. 1. cap. 8. Panis, potionisq; bonitatem gustu suo exploret:uestem,manicas,pedũq; tegmina recognoscat. Id est recenseat.
Recognoscere equitum turmas,pro Recensere. Suet. in Octau. August. cap. 37. Idem in Calig. ca. 16. Equites Romanos seuerè curioseq;,nec sine moderatione recognouit,paulam adãpto equo quibus aut probri aliquid,aut ignominiæ inesset.

Recognitio] (ἀνάγνωσις,ἀναγνώρισις,)Verbale. Plin. lib. 11. cap. 30. Et quoniam ex diuerso conuehunt altera alterius ignara, certi dies ad recognitionem mutuam nundinis dantur. De formicis.
Recognitio eorum quæ in familia sunt. Col. lib. 11. cap. 1.19.
Recognitio scelerum suorum. Cic. 6. Ver. 99. Qui tandẽ istius animus est nunc in recognitione scelerum suorum, quũ ego ipse in commemoratione eorum non solùm commouear, uerumetiam corpore perhorrescam?

Recolligo] recolligis,pen.cor.recollegi,pen.prod.recollectum,(ἀναλέγομαι,)recolligere,In unum colligere. Colu. lib. 8. cap. 5. Confestim circumire oportebit cubilia,ut quæ mota sunt oua,recolligantur. Plin. epist. 190. lib. 9. ad Quadratum, Postea actionem meam utcũq; potui, recollegi,addidi multa.
Sparsos ignes recolligit. Lucan. lib. 1.32.
Annos primos recolligere. Ouid. 7. Metam. 44.
Recolligere animum alicuius, qui est in alterum offensior, (ἐξιλάσκεσθαι,)Cic. Attic. lib. 13. 5. Quòd scribis etiam si cuius animus in te esset offensior,à me recolligi oportere:quid dicas, neq; id neglexi, sed est miro quodam modo affectus. Id est,corrigi,reuocari ab ira,inquit interpres.
Recolligere se dicitur æger, (ἀναλαμβάνειν,)Plin. lib. 20. ca. 5. 5. Heraclides contra argentum uiuum dedit, & Veneri subinde offensanti,ægrisq; se recolligentibus.
Recolligere se à longa ualetudine,Resumere & recipere uires. Plin. lib. 23. cap. 7. 7.
Recolligere uires longa ægritudine. Plin. lib. 24. cap. 6. 6.
Desertũ agrũ rursus colere. Liu. li. 7. bel. Pu. Omnes in urbes, in agros suos reductos,arare,serere, desertam recoli terrã.

Recolo] recolis,pen. cor. recolui, recultum,(ἀνακαινίζω,) recolere. Tacit. lib. 3. Quo tum exemplo Lepidus,quanquã pecuniæ modicus, auitum decus recoluit. Hoc est restituit, renouauit. Idem lib. 17. Et recens ab exilio reuersos nobiles adolescentulos auitis ac paternis sacerdotijs in solatiũ recoluit. Hoc est,rursus coluit,decorauit,honorauit.

Recolere,

Digitized by Google

Recolere,(ἀναλογίζεσθαι,ἀναμιμνήσκεσθαι,)Repetere,meditari,& mente tractare. Diomedes, Superest ut singula recolendo, memoria tenus mandentur, ne frustra cum tempore euanescant. Cic. pro Archia 10. Quantū alij tribuunt tēpestiuis conuiuijs, quantum denicq; aleæ, quantum pilæ: tantum egomet mihi ad hæc studia recolenda sumpsero. Idē 13. Philip. 381. Quæ sit tecum ipse recolis, æquiore animo, & maiore consolatione moriere.

Studio recolere. Virg. 6. Aeneid. 136.

Intermissa recolere. Liuius 9. bel. Maced. 89. Vectigalia regni non fructibus tantum agrorū, portorijsq; maritimis auxit, sed metalla etiā & cætera intermissa recoluit, & noua multis locis instituit.

Artes inter se recolere, Exercere. Cicero 1. de Orat. 2. Neq; uerò nobis cupientibus atq; optantibus fructus otij datus est, ad eas artes quibus à pueris dediti fuimus, celebrandas, interq; nos recolendas.

Ingenia recolere. Plin. li. 129. b. Vt enim terræ uarijs mutatisq; seminibus, ita ingenia nostra nunc hac nunc illac meditatione reuoluntur. Id est, poliuntur, renouantur.

Recultus] Participium.(ἀναγεωργηθείς,)ut Humus reculta. Ouid. 6. Met. 130.

Recommīniscor] recommīnisceris, pen. corr.(ἀναλέγομαι,) recommīniscī, Reducere in memoriam. Plaut. Trin. 13. 67. Literis recommīniscar.

Recompono] recomponis, pen. prod. recomponere, iterū componere & colligere. Vlpian. in L. Argumento. Parag. Margarita, Sed & si in hoc sint soluti, ut recomponantur, ornamentorum loco sunt. De lapillis & margaritis.

Recompositus] pen. cor. Participiū,(ἀνασύνθετος,)Idem quod Rursus compositus. Ouid. 1. Amorum eleg. 7. 14. Pone recompositas in statione comas.

Reconcilio] reconcilias, (καταλλάσω, ἀποκαταλλάσω, ἐπαγέσνομαι, ἀναπάομαι,)reconciliare, In gratiam restituere. Liu. 5. bel. Maced. 69. Non mouit modò talis oratio regem: sed etiam reconciliauit Annibali. Cic. Attic. lib. 6. 118. 1. Cic. Qu. filius piè sanè, me quidem certè multū hortante, sed currentē animū patris sui, sorori tuæ recōciliauit

Alienare & reconciliare, contraria. Cic. de Prouinc. Conf. 17.

Existimationem reconciliare, pro eo quod est Recuperare. Cicero 2. Verr. 2.

Animos populi sibi reconciliare. Liu. 1. ab Vrbe 114.

Veterem gratiam reconciliare. Cic. Attic. lib. 1. 7. 1.

Gratiam cum aliquo reconciliare. Curt. lib. 10.

Reconciliare filium domum, Hoc est, tantum efficere ut reducatur filius domum. Plaut. Capt. 2. 33.

In gratiam reconciliari. Cic. pro Domo sua 99.

Reducit, reconciliat, restituit in gratiam. Cicero de Prouinc.

In libertatem reconciliare. Plaut. Cap. 11. 46. (Consul. 18.

Conciliantur noui, Reconciliantur antiqui, inquit Festus.

Reconciliatus] pen. prod. Participium, (καταλλαχθείς) Cic. Lentulo lib. 1. 2. 3. Videbatur enim reconciliata nobis uoluntas Senatus esse.

Fructus libertatis reconciliatus. Cic. Anteq. iret in exil. 1.

Reconciliata & nunquam imminuta gratia, contraria. Cic. Q. Metello li. 5. 2. 13. Quod scribis de re conciliata nostra gratia, non intelligo cur reconciliatam esse dicas, quæ nunquā imminuta est.

Reconciliatio] (καταλλαγή, ἀνάπαυσις,)Verbale, Cic. Pro Cluentio 81. Videbatur hæc illius reconciliatio, & persona uiri boni suscepta.

Reconciliatio gratiæ, uel concordiæ. Cic. in Catil. 69. Idem ad Attic. lib. 9. 17 9. 2.

Gratiarum reconciliationes. Cic. Post reditum ad Quirit. 10.

Reconciliator] pen. prod.(καταλλακτής, ἀλλαγάριος,)Verbale. Liu. 5. bel. Mace. 172. Phaneas recōciliatore pacis et disceptatore de ijs, quæ in controuersia cū Pop. Rom. essent utendum potius Antiocho censebat, quàm duce bellī.

Reconcinno] reconcinnas, (ἐπισκευάζω, ἀνέομαι,)recōcinnare, Denuo uel rursum cōcinnare, hoc est expolire. Plaut. Menæch. 9. 67. -ad phrygionem ut referam,
Vt reconcinnetur. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 10. 4. Tribus locis ædificor: reliqua reconcinno. Var. 3. de Re rus. cap. 16. 30. Hoc faciundum secundum aluos, ut recōcinnatæ ad suū quæq; opus & domicilium redeant.

Recondo] recondis, recondidi, reconditum, pen. corr. (ἀναθήσω, recondere. Reponere, cōtegere. Cic. 2. de Nat. deo. 155. Hoc caput hîc paulum sese subitoq; recondit. Exarato. Plin. lib. 7. cap. 53. 8. Flammæ ui è rogo eiectæ, recondi propter ardorem non potuisset.

Caput strato recondere. Ouid. 11. Metam. 130.

Recondere gladium in uaginam. Cic. 2. de Inuent. 131.

Gladium lateri recondere. Ouid. 12. Metam. 97.

Nummos aurumq; recondere. Horat. 2. Serm. sat. 3. 22.

Oculos erigere, & Recondere, oppositā. Ouid. 4. Metam. 38.

Opes recondere. Ouid. 1. de Arte 126.

In aliquem locum se recondere. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Interius recondere uenerem. Virg. 3. Georg. 28.

Mēs aliqua sic recōdit, è quib. memoria oritur. Ci. 4. Acad. 59.

Multi præterea, quos fama obscura recondit. Virg. 5. Aeneid.

Reconditus] pen. corr.(ἀπόθετος, ἀποκέμενος,) Particip. siue Nomen ex participio. Plin. lib. 10. cap. 33. 7. Merops uocatur, genitores suos reconditos pascens.

Clausum & reconditum. Cic. 6. Ver. 37. Statuerunt se nihil tā clausum, neq; tam recōditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum promptissimumq; esset.

Quod celari oportebat, habebant sepositum & reconditum. Cic. 6. Ver. 19.

Aegyptus recondita. Cic. pro Lege Agra. 49. ut occultè latet? ut recondita est?

Angulus reconditus ac derelictus. Cic. 5. Ver. 168.

Studia quæ reconditis in artibus uersantur. Cic. 1. de Or. 5.

Pro me reconditum Cæcubum. Horat. 3. Carm. ode 28. 1.

Literæ reconditæ. Cic. ad Trebonium lib. 15. 21. 12. Idem de Claris Orat. 144. Erant in eo plurimæ literæ, nec eæ uulgares, sed interiores quædam & reconditæ.

Mores reconditi. Cic. 1. de Legib. 39.

Natura recondita. Cic. pro Quintio 40. Vixit enim semper incultè atq; horridè: natura tristi ac recondita fuit: non ad solarium, non in campo, non in conuiuijs uersatus est.

Saltus reconditi. Catul. epigr. 32. 3.

Reconditiora. Cic. 4. Acad. 20. A me enim ea quæ in promptu erāt dicta sunt: à Lucullo autem reconditiora desydero. Brutus ad Ciceronē, li. 11. 20. 10. Ad has literas statim mihi rescribe: tuorūq; aliquem mitte, si quid recōditum magis erit.

Reconduco] reconducis, pen. pro. reconducere. Iterum cōducere. Vlpian. in L. Item quæritur. Parag. Qui impleto. ff. Locati & conducti, Qui impleto tempore conductionis remansit in conductione, non solùm reconduxisse uidebitur, sed etiam pignora uidentur durare obligato.

Reconflor] reconflaris, (ἀναχωνεύομαι,)reconflari, Rursus conflari. Lucret. lib. 4. 187. Vnde reconflari sensus per mēbra repentè Possit? Hoc est resuscitari.

Recoquo] recoquis, pen. cor. recoxi, recoctū, (ἀνεψέω,) Recoquere, Iterum coquere. Martial. lib. 11. 46.
Altera non deerunt tenui uersata sartilla,
Et Velabrensi massa recocta foco.

Recoquere, per translationem, Rursus polire & formare, tam

quam

quam ea quæ iterum coquuntur, ut meliora fiant. Quintil. lib. 12. cap. 6. de Cicerone, Quum iam clarum meruisset inter patronos, qui tunc erant, nomẽ, in Asiam nauigauit: seq; & alijs sine dubio eloquentiæ, ac sapientiæ magistris, sed præcipuè tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoq; audierat, reformandum ac uelut recoquendum dedit. Cice. de Senect. 75. Quò quidem me proficiscentem haud sanè quis facilè retraxerit, néue tanquam Peliam recoxerit.

Spicula recoxit. Lucan. lib. 7. 330.

Recoctus, Participium, (ἀνεψυθεὶς, ἐμπυρος,) ut Passum recoctum. Stat. 4. Sylu. 9. 8.

Senex recoctus. Catul. epigr. 50. 2.

Scriba recoctus. Horat. 2. Serm. saty. 5. 12.

Recocti dicuntur scribæ, qui sæpius pro Consulibus ad prouincias missi, exercitatiores facti sunt ex ipsa frequentia & ipso usu. Acron.

Recordor] recordaris, recordatus sum, (μνημονεύω, ἀναμιμνήσκομαι, ἐννοέω, ὑπολαμβάνω,) recordari, Rursus in cor reuocare, uel iterum rem cordi dare, hoc est in mentẽ reuocare, reminisci. Cic. 1. Tusc. 90. Ex quo effici uult Socrates, ut discere nihil aliud sit, q̃ recordari. Hor. 2. epist. 2. 29. Quocirca mecum loquor hæc, tacitusq; recordor.

Inde recordati Teucros à sanguine Teucri Ducere principiũ. Ouid. 13. Metam. 153.

Recordor huius rei. Cic. pro Plancio 56.

Recordor hanc rem. Plau. Menæch. 21. 5. Cic. de Senect. 12. Vt pedestres nauales q; pugnas, ut bella à se gesta, triumphosq; recordentur. Idem 2. pro Lege Agr. 73. Est operæpretium diligentiam maiorum recordari.

Si rite audita recordor. Virg. 3. Aeneid. 22.

Benefacta priora recordari. Catul. epig. 71. 1.

Recordari cum animo suo ultam alicuius. Cic. pro Cluent. 55.

Recordari de. Cic. pro Plancio 84. Quoniã istis uestris lachrymis de illis recordor, quas, &c. Idem 1. Tusc. 21. Tu si meliore memoria es, uclim scire ecquid de te recordere.

Recordatur quantũ. Cic. pro Muræ. 65. Idẽ Ver. 6. 114. Hinc colligere potestis, si recordari uolueritis, quanta religione fuerit, eadem specie atq; forma signum illud, &c.

Vt recordor, per parentẽsin. Cic. Att. lib. 13. 264. 2.

Recordanda & cogitanda. Cic. pro Sylla.

Recordans] Participium, (ἀναμιμνησκόμενος,) Cic. Attic. lib. 4. 86. 1. O nauigationem amandam, quam me hercule ego ualde timebam, recordãs superioris tuæ transmissionis.

Recordatio] Verbale, (ἀνάμνησις, ὑπόμνημα,) Reminiscẽtia. Cic. ad Lentulum lib. 1. 6. 2. Facilè secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.

Conscientia bene actæ uitæ, multorumq; beneficiorum recordatio iucundissima est. Cic. de Senect. 9.

Vltimi temporis recordatione & proximi memoria. Cic. de Prouinc. Consul. 36.

Acerba sanè recordatio ueterem animi curam molestiamq; renouauit. Cic. 3. de Orat. 1.

Assidua recordatio, Vide Assiduus.

Doloris præteriti secura recordatio. Cic. Luceio lib. 5. 12. 16.

Veteris memoriæ non satis explicata recordatio. Cicero 1. de Oratore 3.

Recorrigo] recorrigis, pen. corr. recorrigere. Senec. epist. 51. Si modò antè incipimus formare animum nostrum & recorrigere, quàm indurescat prauitas eius.

Recrastino] recrastinas, pen. corr. (ἀναβαλλομαι,) recrastinare, Idem quod Procrastinare, & in diem crastinum differre. Colum. lib. 2. cap. 21. 1. Propter quæ recrastinari non debet, sed æqualiter flauentibus iam satis antequam ex toto grana indurescant, quum rubicundum colorem traxerunt, messis facienda est. Plinius libro 17. capite 14. 13. Recrastinare minimè utile.

Recreo] recreas, (ἀναπαύω, ἀναζωπυρῶ,) recreare, Iterũ creare. Cic. 2. de Nat. deor. 15. Atqui & nostrorum augurum, & Hetruscorum, & aruspicum disciplinam P. Scipione, C. Figulo COSS. res ipsa probauit, quos quum T. Graechus COS. iterum recrearet, primus rogatorum, ut eos retulit, ibidem est repente mortuus.

Recreare, (ἐπιθλευάζειν,) per translationem, pro Instaurare, & quasi nouum facere. Plinius, Sic enim defecta lõgis ægritudinibus corpora recreantur. Hoc est restaurantur & reficiuntur. Idem lib. 12. ca. 12. Ex arboribus recreans membra olei liquor, uiresq; potus uini.

Recreari & confirmari. Cic. 7. Ver. 140.

Recreari & restitui. Cic. pro Rosc. Amer. 82. Tum uerò in isto bello nõ recreatus, neq; restitutus, sed subactus, oppressusq; Populus Rom. est.

Recreor eius nomine. Ci. in Somnio Scip. 2. Cuius ego nomine ipse recreor.

Afflictos bonorum animos recreare. Cic. Attico, lib. 1. 11. 13.

Arbor, æstiua recreatur aura. Horat. 1. Carm. ode 22. 4.

Vento leni recreare humerum. Horat. 3. Carm. ode 20. 3.

Amicorum literis recreari. Cic. ad Tironem lib. 16. 6. 1.

Recreari & sustentari literis. Cic. ad Attic. lib. 4. 79. 4.

Conspectus uester reficit & recreat mentem meam. Cicero pro Plancio 1.

Recreatus è morbo. Cic. post reditum ad Quirites 3.

Aliquem fugientem excipere, diffidentem confirmare, afflictũ erigere, perditum recreare. Cic. pro Lege Manilia 15.

Afflictam & perditam prouinciam erigere & recreare. Cic. Colligere & recreare se. Cic. 1. Tusc. 92. (5. Ver. 182.

Ex magno timore se recreare. Cic. 3. in Catil. 53.

Recreare carnes, Rursus creare. Plin. lib. 34. cap. 15. 5.

Recreatur ueritas debilitata. Cic. pro Quintio 2.

Vitam recreare. Lucret. lib. 6. 1.

Recreare uocem. Cic. ad Attic. lib. 2. 38. 1.

Dirutæ ac penè desertæ urbes per aliquem recreatæ. Cic. Q. fratri lib. 1. 1. 36.

Ex uulnere recreatus. Cic. 2. de Inuent. 236.

Recreatio] Verbale. Plin. lib. 22. cap. 23. 7. Ab ægritudine recreationi efficax in cibo.

Recrepo] recrepas, penult. corr. recrepare. Catul. 58. 6. Leue tympanum remugit, caua cymbala recrepant. Id est crepitum reddunt.

Recrescò] recrescis, recreui, pen. prod. (ἀναφύομαι,) recrescere, Rursum crescere. Plin. lib. 11. cap. 37. 82. Cartilago rupta non solidescit. Nec præcisa ossa recrescunt. Liuius 6. bel. Pun. 219. Vos modò milites fauete nomini Scipionum, sobolì imperatorum uestrorum, uelut accisis recrescenti stirpibus.

Terra aucta recrescit. Lucret. lib. 5. 53.

Luna quater latuit, toto quater orbe recreuit. Ouid. epist. 2. 1.

Recrementum] recrementi, (σκωρία,) Idipsum quod recruit: hoc est ueluti purgamentum & retrimentum alicuius rei. Plin. lib. 18. cap. 16. 2. Farrago ex recrementis farris prædensa feritur. Celsus lib. 5. Vlcera illinenda sunt aut plũbi recremento, aut cerussa. Id est scoria.

Recrudesco] recrudescis, recrudui, (ὠμοποιῶμαι,) recrudescere, Renouari. Tractum à uulneribus, quæ agitatione nimia, uel malè pugnata, interdum peiora & crudeliora, id est cruda & noua fiunt. Cic. ad Sulpitium lib. 4. 6. 9. Nunc autem hoc tam graui uulnere, etiam illa, quæ consanuisse uidebantur, recrudescunt.

Recrudescere dicitur morbus qui denuo repetit. Curtius lib. 7. non

7. non procul ab initio, Recruduit ſoporatus dolor. Hoc eſt ſopitus.
Nefas recrudeſcit. Senec. Thebaid. 1. 47.
Recrudeſcit ſeditio. Liu. 6. ab Vrbe 79.
Recruduit pugna. Liu. 10. ab Vrbe 90.
Recta, Recte, Rectio, Rector, Rectus] Vide Rego.
Recubo] recubas, pen. cor. recubui, recubitum, penul. corr. (ἀνάκειμαι,) recubare, Quieſcere, iacere. Virg. eclog. 1. 1. Tityre, tu patilæ recubans ſub tegmine fagi. Ci. 1. de Diuin. 101. Eum primum perterritũ ſomnio ſurrexiſſe: deinde quũ ſe collegiſſet, idq; uiſum pro nihilo habendum eſſe duxiſſet, recubuiſſe. Hoc eſt, rurſus cubuiſſe.
Sub qua nunc recubas arbore, uirga fuit. Ouid. de Arte 69.
Toro Tyrio recubare. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 16.
Recubare & conſidere. Colum. lib. 7. cap. 3. 24.
Recubans] pen. cor. Participium, (ἀνακείμενος,) Cic. 3. de Orat. 36. Sed in hortulis quieſcet ſuis, ubi uult, ubi etiã recubans molliter & delicatè nos auocat à Roſtris, &c.
Solo recubans. Virg. 3. Aeneid. 79.
Recudo] recudis, recudi, recuſum, pen. pro. (ἀνακολάπτω,) recudere, Denuo cudere. Varro, Vt hi ſolent qui uetera metalla recudunt.
Recula] Vide Res.
Recumbo] recumbis, recubui, recubitum, pen. cor. (ἀνακλίνω,) recumbere, Sedere ad menſam. Plin. epiſ. 87. b. lib. 4. Cœnabat Nerua cum paucis, Veiento proximus, atq; etiam in ſinu recumbebat. Martial. lib. 2. 19.
Debet Aricino conuiua recumbere cliuo;
Quem tua fœlicem Zoile cœna facit.
Recumbere, pro Recubare, & iacere. Plin. lib. 17. cã. 22. 12. Adeò non recumbat in eo, nec delicatè ſe ſpargat. Cic. 2. de Or. 158. Vt M. Lepidus quũ cæteris in cãpo exercentibus in herba ipſa recubuiſſet, Vellẽ hoc eſſe, inquit laborare.
Humo recumbere. Ouid. Epiſt. 14. 20.
Ceruix collapſa in humeros recumbit. Virg. 9. Aeneid. 87.
Ipſa ſibi eſt oneri ceruix, humeroq; recũbit. Ouid. 10. Met. 39
Onus recumbit in partes proclinatas, Ouid. 2. Triſt. 17.
Recumbunt iugera. Mart. lib. 1. 170.
Recubitus] huius recubitus, pen. cor. (ἀνάκλισις,) Plin. li. 24. cap. 13. 5. Itemq; baculum ex ea factum, in quoduis animal emiſſum, etiam ſi citra ceciderit defectu mittẽtis, ipſum per ſeſe recubitu propius adlabi.
Recupero] recuperas, pen. corr. (ἀναλίσκομαι, ἀναπολῶμαι, ἀναλαμβάνω, ἀναιρέομαι, ἐξαιρέομαι,) recuperare, A recipio deriuatur, ut ait Sipontinus: & ſignificat Rem amiſſam rurſus acquirere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 356. Quo cõfecto, ille ſuam dignitatem, & nos noſtram libertatem recuperabimus. Cic. 4. Verr. 60. uictoriam recuperare. Liu. 1. ab Vrbe 197. Recuperare imperium.
Cõſumpta replere, & erepta recuperare. Ci. pro Muræn. 47.
Iudicio ſuum recuperare. Cic. 5. Ver. 58.
Gloriam recuperare. Tacit. lib. 19.
Veterem belli gloriam recuperare. Cæſar 7. bel. Gall. 5.
Ius ſuum recuperare. Cic. ad Atticum lib. 15. 327. 5.
Aliquem honeſtatis ſuæ partẽ recuperare. Cic. pro Cluen. 94.
Libertatem recuperare. Corn. Tacit. lib. 2.
Somnum interruptum recuperare. Suet. in Auguſt. cap. 78.
Vires recuperare. Tacit. lib. 19. Et recuperatis cibo ſomnoq; uiribus, confectum algore, &c.
Recuperare aliquem per. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 24. Idem ad Sulpitium, lib. 13. Ego ſi hominem per te recuperaro, ſummo me beneficio affectum arbitrabor.
Recuperare ſe, &c. Cic. ad Terentiam lib. 14. 1. 7. Quem ego diem ſi uidero, & ſi in ueſtrum complexũ uenero, ac ſi & uos & me ipſum recuperaro.
Reſpub. ſe adhuc tantummodo ulta eſt, nondum recuperauit. Cic. 2. Philip. 109.
Recuperatio] Verbale, (ἀνάκτησις, ἀνακομιδή,) Cice. 10. Philip. 284. Ita præclara eſt recuperatio libertatis, ut ne mors quidem ſit in repetenda libertate fugienda. Feſtus, Recuperatio eſt, ut ait Gallus Aelius, quum inter populum & regem, nationeſq; & ciuitates peregrinas lex conuenit, quo modo per recuperationem reddantur res, recuperentúrq;, res priuatas inter ſe perſequantur.
Recuperator] pen. prod. recuperatoris, Dicebatur ille cui Prætor iuriſdictionem mandabat priuatarum cauſarũ, quã Delegati iudices poſtea appellari cœpti ſunt à recẽtioribus, ut ait Budæus, Plaut. Bacchid. 5. 36. Poſtquam quidẽ Prætor recuperatores dedit. Quintilianus, Etenim recuperatoris non ea ſola uis eſt, quæ ad corpus noſtrum, uitamq; peruenit, ſed etiã multo maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine animum perterritum, loco, ſpe & ſtatu certo dimouet. Plaut. Rud. 29. 2.
Quis me eſt mortalium miſerior, qui uiuat alter hodie,
Quẽ modo damnauit ad recuperatores Pſeuſidippus. Cice. 5. Ver. 12. De couentu nullum unquam iudicem, neq; recuperatorem dedit. Idem pro Cecinna 45.
Recuperatorius] Adiectiuũ, Quod ad recuperatorẽ pertinet. Cic. 2. de Inuent. 165. Non enim oportet in recuperatorio iudicio eius maleficij, de quo interficcarios quæritur, præiudicium fieri.
Recupio] recupis, pen. cor. recupiui, recupitum, pen. prod. (ἀναιρέω,) recupere, Valde cupere. Plaut. Capt. 13. 87. Quin ita faciam, ut recupias facere ſumptum, etſi ego uetẽ.
Recuro] recuras, pen. prod. (ἀνακομίζω,) recurare, Diligenter curare. Plin. lib. 13. cap. 12. 2. Quæ non eſſet ita recurata, in ſuo manſit amphitheatrica.
Ocymo ſe recurare. Catul. epig. 41. 3.
Recurro] recurris, recurri, recurſum, (ἀνατρέχω, ἀποτρέχω, παλινδρομέω,) recurrere, Rurſum currere. Ter. Adel. 4. 1. 10. Nunc ubi me illic nõ uidebit, iam huc recurret, ſat ſcio. Cic. ad Terent. lib. 14. 3. 8. Deſippo quoq; ita imperaui, ſtatim ut recurreret.
Recurrere curſum ad aliquem. Plaut. Ciſt. 7. 51.
Recurrere ad. Cic. ad Attic. lib. 2. 26. 2. Quare quanquã iam teipſum expecto, tamen iſti puero quem ad me ſtatim iuſſi recurrere, da ponderoſam aliquam epiſtolam.
Recurrere in arcem. Liu. 4. ab Vrbe 237. Cic. ad Atticum lib. 13. 295. 3. Equidem Cal. in Tuſculanum recurram.
Recurrere eodem. Colum. lib. 8. cap. 14. 5.
Recurrere in contrarium dicuntur argumenta, quæ retrorſum aut reciprocè ualent. Quint. lib. 5. cap. 9.
Ad eam rationẽ recurrunt. Quintil. lib. 1. cap. 6. 9.
In contrarium recurrere. Quintil. lib. 5. ca. 9. 4.
Aqua uerſa recurret ad fontem. Ouid. epiſt. 5. 6.
Et metuit, nequa uerſa recurrat hyems. Ouid. 2. Faſt. 171.
Luna recurrit. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 4.
Ad initia recurrere Lunæ dicitur, quum renouatur. Cice. 2. de Nat. deor. 72. Lunæ ſpecies mutatur tum creſcendo, tum defectionibus ad initia recurrendo.
Opus incœptum ſæpe recurrit. Ouid. 3. de Arte 72.
Recurrens] (ἀνατρέχων,) Participium: ut Sol recurrens. Virg. 8. Aeneid. 20.
Anni recurrentes. Horat. 2. epiſt. 1. 30.
Recurſus] huius recurſus, (ἀνάδρομος,) Plin. li. 16. ca. 25. 3. Natales pomorum recurſus annuos uerſicolori nuntio promittunt. Liu. 6. bel. Pun. 224. Vt ſubeunti ſæpe ad mœnia urbis recurſus pateret.

Curſus

Digitized by Google

Curſus & recurſus aduerſis ſpatijs inire. Virg. 5. Aen. 117.
Celeres recurſus ſpondere. Ouid. 6. Metam. 90.
Inſperati recurſus. Claud. 1. in Ruffin. 67.
Dant fata recurſum. Ouid. epiſt. 6. 12.
Recurſus facilis ad bonam ualetudinem. Celſ. lib. 4. cap. 4.
Recurſo] recurſas, (ἀναπτέχομαι,) Recurſare Frequentatiuum. Plaut. Moſt. 8. 56. Quid ego recurſem? aut operam ſumam, aut conteram? Virgilius 4. Aeneid. 1.
-multusq; recurſat Gentis honos.
Huc & huc recurſare. Senec. Medea 6. 7.
Cura ſub noctem recurſat. Virg. 1. Aeneid. 134.
Cura dies noctesq; recurſans. Stat. 1. Thebaid. 63.
Recuruus] Adiectiuū, (ἀναλαμπύλος,) Idem quod curuus: niſi ipſa præpoſitio aliquid augeat. Colum. lib. 3. cap. 18. 2. Quicquid recuruum, & ſurſum uerſus ſpectans, demerſum eſt, quum tempeſtiuum eximitur, in modum hami repugnat obluctanti foſſori. Idem lib. 9. cap. 33. 2. Ad plauſum apertis, ad buccinam recuruis.
Aera recurua, Hami. Ouid. 1. de Remed. Amor. 42.
Cornu recuruum. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 4.
Haſta recurua. Ouid. 2. Faſt. 142.
Pedes recurui. Ouid. 2. Faſt. 51.
Puppis recurua. Ouid. 8. Metam. 29.
Roſtrum recuruum. Claud. 2. in Eutropium 46.
Tectum recuruum. Ouid. epiſt. 10. 15.
Recuruo] recuruas, recuruare. (ἀναπαμπυλιάζω,) Colum. lib. 5. cap. 10. 9. Quum ad ſcrobis ſolum radix peruenit, duritia humi coercita recuruatur, & ex ſummo duum ramorum ambas radices emittit. De arboribus pomiferis.
Horrentesq; ſitu gladios in ſæua recuruant Vulnera. Statius 3 Thebaid. 117.
Aquas recuruare in caput. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 2.
Recuruatus] pen. prod. Participiū. (ἀναλαμπυλιασθεὶς,) Quod recuruum factum eſt. Col. lib. 3. cap. 18. 1. Prætorto capite & recuruato ſemen. Celſ. lib. 5.
Vndis recuruatis ludi Mæander. Ouid. 2. Metam. 30.
Recuſo] recuſas, pen. prod. (ἀναίνομαι, ἀμηχανέω, ἀναδύομαι,) recuſare, Renuere. Plin. de Viris illuſt. 44. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu triumphū recuſauit oblatum. Tractum ab his qui ad cauſam actitandam aſciti onus reijciunt. Cic. 4. Ver. 4. Quando id quod imperaretur, recuſauit? Virgil. 1. Georg. 11. Et quid quæq; ferat regio, & quid quæq; recuſet.
Vires recuſant ferre rem illam. Horat. 2. epiſt. 1. 53.
Cedo equidē, nec nate tibi comes ire recuſo. Virg. 6. Aen. 141.
Longè recuſare. Virg. 5. Aeneid. 82.
Deprecari & recuſare. Cic. 7. Verr. 110.
Amicitiam alicuius recuſare. Cæſ. 1. bel. Gal. 190.
Arma recuſare. Virg. 5. Aeneid. 84.
Iuſſa recuſare. Virg. 5. Aeneid. 150.
Munus recuſare legationis. Cæſar 1. bel. Ciuil. 132.
Periculum recuſare. Cæſar 7. bel. Gall. 70.
Sortem recuſare. Cæſar 8. bel. Gal. 4.
Verbera recuſare. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 8.
Recuſabant animo uetera omnia. Tacit. lib. 18.
Leones uincla recuſantes. Virg. 7. Aeneid. 4.
Filius uxorē grauē cū dote recuſat. Horat. 1. Ser. ſaty. 4. 10.
Recuſare dē. Cicero 2. Verr. 4. Sin abſoluitur, deſinemus nos de iudicijs trāsferendis recuſare. Cæſar 1 bel. Gall. 189.
Non recuſo quin, pro Non abnuo, non inficias eo. Cicero ad Atticum lib. 2. 16. 7. Neq; recuſas quin non modò, ſi opus ſit, ſed etiam ſi uelim, accurras. Cæſar 4. bell. Gal. 485.
Non poſſumus quin aliq; à nobis diſſentiant, recuſare. Cicero 4. Academic. 14.
Non recuſo quominus. Ci. 1. de Fin. 12. Nec uero, ut noſter Lucilius, recuſabo quominus omnes mea legant.
Recuſare, pro Reijcere iudicē. Cic. pro Flac. 75. Populū Rom. diſceptatorem non modò non recuſo, ſed etiam depoſco.
Recuſare, pro Accuſationem depellere. Cic. de Clar. Orat. 45. Tum igitur Galba recuſans pro ſeſe. Budæus.
Recuſatur, Paßiuū. Liu. 1. ab. Vrbe 97. Cum Trigeminis agūt reges, ut pro ſua quiſq; patria dimicent ferro: ibi imperium fore: unde uictoria fuerit: nihil recuſatur: tempus & locus conuenit.
Recuſans] pen. prod. Participium. (ἀναπτόμενος,) Cic. 4. Ver. 90. Itaq; fit omnibus recuſantibus & implorantibus.
Rogatus & recuſans hoc feci. Cic. in Orat. 19.
Recuſatio] uerbale, (ἀνάτευσις,) Cæſar 3. bel. Ciuil. 384. Quod ubi ſine recuſatione fecerunt, &c. Idem 2. de Orat. 15. Nā hæc ipſa recuſatio diſputationis, diſputatio quædā fuit mihi quidem periucunda.
Recuſatio pro Defenſione. Cic. 2. de Legib. 67. Pœna uerò uiolatæ religionis, iuſtam recuſationem non habet. Idem 2. de Inuent. 130. Aliud accuſatio aut recuſatio conficere debet. Idem 2. de Oratore, 198. Adimere, inquit, omnem recuſationem Craſſo uolui.
Recuſſus] Particip (ἀνασεισθεὶς,) Virg. 2. Aenei. 11. -ute roq; recuſſo Inſonuere cauæ gemitumq; dedere cauernæ. Recuſſo pro concuſſo, inquit Seruius, præpoſitio pro præpoſitione. Aequor recuſſum. Valer. 6. Argon. 34
Recuſſus, huius recuſſus. Plin. lib. 8. cap. 53. 2. In hæc ſe librāt, ut tormento aliquo rotati in petras, potiſſimum è monte aliquo in alium tranſilire quærentes, atq; recuſſu pernicium quò libuerit exultant. De ibicibus.
Recutitus] pen. prod. Adiectiuum, (λεπόδερμος, περιτμητος,) Curtatus, & cui reſecta eſt cutis glandem tegens. Quo nomine dicti ſunt Iudæi, à uerendorum cute ſumma recuſa. Martial. lib. 7. 29. Nec recutitorū fugis inguina Iudæorū: Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.
Recutitus, Ruptus & exulceratus, Mart. li. 9. 59. Nec rupta recutita colla mulæ.
Redabſoluo] redabſoluis, redabſolui, redabſolutum, pen. pro. (ἀπολύω,) redabſoluere, Idē quod Abſoluere, uel ſoluere. Plau. Curc. 8. 83. Sequere hac, te redabſoluā qua aduenisti gratia. Cōponitur ex re, & abſoluo, d litera interpoſita.
Redambulo] redambulas, pen. cor. (ἀναγρέφω,) redambulare, Reuerti. Plaut. Capt. 13. 131. Cura quàm optimè potes. ER. bene ambula, & redambula.
Redamo] redamas, pen. cor. (ἀντιφιλῶ,) redamare, In amore reſpondere, Contrà, uel ſimiliter, ſiue me amantem amare. Cic. de Amicitia 45. Quid enim tam abſurdum, quàm delectari multis inanibus rebus: ut honore, ut gloria, ut ædificio, ut ueſtitu, cultuq; corporis: animo autem uirtute prædito, eo qui uel amare, uel (ut ita dicam) redamare poßit, nō admodum delectari?
Redandruo] redandruas, redandruare, Antiquum, dicitur in Saliorum exultationibus, quū præſul ampiruauit, quod eſt motus edidit, ei reſpōdētur mutuicem ijdem motus. Nonius, Redruare, Redire. Lucilius libro 9. Satyr. ut uulgus redandruet inde. Pacuuius Chryſes, Græcos nihil mediocriter redandruare.
Redardeſco] redardeſcis, (ἀναπυρῶμαι,) redardeſcere, iterum ardeſcere, recandeſcere. Oui. 2. de Remed. Amor. 68. Sic niſi uitaris quicquid reuocabit amorem,
Flamma redardeſcet, quæ modò nulla fuit.
Redarguo] redarguis, redargui, redarguitū, pen. prod. (ἐξελέγχω,) redarguere, Accuſare cum reprehenſione. Cic. 2. Tuſc. 8. Philoſophia naſcatur Latinis quidem literis ex his temporibus,

Digitized by Google

temporibus, eamq; nos adiuuemus, nosq; ipsos redargui re-
felliq; patiamur. Idem 3. de Nat. deor. 128. Improborum igi
tur prosperitates, secundæq; res redarguunt, ut Diogenes
dicebat, uim omnem deorum, ac potestatem.
Poterat autem impunè, quis enim redargueret? Cicero 2. de
Finibus, 89.
Redargue me si mentior. Cic. pro Cluentio, 49.
Inconstantiam alicuius redarguere. Cic. pro Domo sua, 17.
Verba alicuius redarguere armis. Virg. 11. Aen. 138.
Redarguere, partem refutationis facit. Quint. lib. 6. cap. 4. Re
futatio, inquit, non sit in negando, redarguendo, defenden-
do, eleuando.

Redauspico] redauspicas, pen. cor. (ἐπάρχομαι,) redauspi
care: & Redauspicor, redauspicaris, redauspicari. Incipere
significat, & denuo auspicium sumere uel auspicari. Plaut.
Capt. 12. 109.
Exauspicaui ex uinculis, nunc intelligo
Redauspicandum hunc esse in catenas denuo. Id est, Cœpi e-
go illum è catenis eximere, nunc quoq; uolo ut rursus in ca
tenas redeat.

Reddo] reddis, reddidi, redditum, pe. cor. (ἀποδίδωμι, αὖθα
ποδίδωμι, αὖτ' ἀποδίδωμι, ἀμείβω, ἀποτίω, ἐλετίω, ἐξε-
κτίνω,) reddere. Propriè est ablatũ uel acceptum restituere.
Terent. Adel. 2. 4. 16.
-reddetur, ne time.
S A. At ut omne reddat. S. omne reddet.
Mutuari aliquid ab aliquo, et ei uicißim reddere aliquid aliud.
Cic. de Fato 5. Reddere, pro. Dare. Celsus Iurisc̃ōs. De Verb.
signif. L. Verbum, Reddendi (inquit) uerbum, quanquã si-
gnificatum habet retrodandi, recipit tamen & per se dan-
di significationem.
Reddere, Facere: ut Reddo te certiorem. &, tu me reddidisti
probum uirum.
Reddere, Reponere, Plaut. Mostel. 3. 20.
-tempestas uenit, Confringit tegulas, imbricesq; . ibi do-
minus indiligens
Reddere alias ne uolt.
Reddere, pro Referre, siue recensere. Plin. in Præf. 11. Tria nõ
amplius, ut opinor, absolutè quæ traduntur inscripta, ille se
cit, quæ suis locis reddam.
Perge Pomponi de Cæsare, & redde quæ restant. Cicero de
Claris Orat. 139.
Aliquem sibi ipsi reddere. Cic. Post redit. in Senatu, L. Qui de-
niq; nosmetipsos nobis reddidistis.
Aliquẽ reddere, pro Referre, æquare, repræsentare. Plin. epist.
139. c. Tantæ fœminæ matrem rursus uideor amittere, quã
hæc ut reddit ac refert nobis, sic, &c.
Clodius omnes Catilinas reddidit. Cic. Att. lib. 4. 72. 5.
Vt charitas liberorum, amiciores Reipub. parentes redderet.
Cic. Bruto, 12. 3.
Anhelitum reddere ac per uices recipere. Respirare. Plinius
lib. 9. cap. 7. 1.
Animam reddere, Respirare. Cic. 2. de Natur. deor. 203. Exci-
piatq; animã, eam quæ ducta sit spiritu, eandemq; à pulmo-
nibus respiret, ac reddat. Plin. lib. 11. ca. 37. 58. Sub corde
pulmo est, spirandiq; officina, attrahens ac reddens animã.
Animam reddere, Mori, expirare. ut Animas dulces reddunt
ad præsepia. Virg. 3. Georg. 99.
Et prius hanc animam uacuas reddemus in auras. Ouidius 2.
de Ponto, eleg. 11. 2.
Animã tandem post fera tristem uulnera reddidit. Tacit lib. 4.
Animum reddere. Terent. And. 2. 1. 25.
C. reddidisti animum.
Reddere suis authoribus. Celsus lib. 2. cap. 14.
Truncam reddere arborem. Col. lib. 2.
Reddere, Egerere. Plin. lib. 10. cap. 47. 1. Inter aquaticas mer
gi soliti sunt deuorare quæ cæteræ reddunt.
Flores reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.
Iusta reddere funeri. Plin. lib. 10. cap. 2. 2.
Nomen reddere, Lege, Cyrus rex omnibus in.
Partum reddere, Parere, Vide Partus in Pario.
Semen reddit arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.
Animum reddere, pro Reconciliari alicui, intelligi uidetur de-
bere apud Horatium 1. Carm. ode 16. 6.
-dum mihi
Fias recantatis amica
Opprobrijs, animumq; reddas. Hoc est spem mihi redintegran
di amoris facias. Acron. Ibidem, ode 19. 1.
Finitis animum reddere amoribus. Id est redire ad amores, ani
mumq; eò conuertere. Acron, Iam desertis & alienis ab ani
mo, denuo ijsdem incitari.
Beneficium reddere, Referre. Plaut. Persa, 22. 13. Teren. Phor.
2. 2. 22. Pro maleficio si beneficium summum nolunt redde
re. Quint. lib. 7. ca. 5. In paupere gratior liberalitas, quàm
in diuite: dante beneficium, quàm reddente. Cic. 1. Offic. 73.
Nam quum duo genera liberalitatis sint, unum dandi benefi
cij, alterum reddendi.
Causas reddere. Horat. 1. Serm. saty. 4. 24.
-sapiens uitatu, quidq; petitu
Sit melius, causas reddet tibi.
Clamorem reddere. Liu. 5. ab Vrbe, 172.
Colorem reddere uini. Plin. lib. 27. cap. 12. 21.
Colori reddere. Plin. lib. 20. cap. 11. 3. Si fõueantur semine de-
cocto, fugilata reddit colori.
Commotum reddere. Terent. And. 5. 2. 23.
Vbi Donatus, Commotum, citum, celerem.
Conciliatum reddere animum alicuius. Cicero ad Atticum lib.
14. 311. 4.
Se conuiuio reddere. Liu. 3. bel. Pun. 39.
Crepitum reddere. Plin. lib. 27. ca. 12. 6. Hoc est pedere.
Data reddere nolunt. Ouid. 1. de Arte, 87.
Delibutum gaudio reddere, Vide Delibutus.
Depositum reddere. Cic. 1. Offic. 45.
Dictata reddere magistro. Horat. 1. Epist. 19. 3.
Dictum ac factum reddere. Terent. Heaut. 4. 5. 12.
Dubia omnia reddere. Cic. 4. Acad. 149.
Eloquentiam alicuius eloquentiorem reddere. Quint. lib. 1. ca.
1. 5. Et Lælij filia reddidisse in eloquendo paternã eloquen
tiam eloquentiorẽ dicitur. Id est, dicitur ita retulisse pater-
nam eloquentiam, ut etiam elegantius patre loqueretur.
Epistolam reddere. Cic. Att. lib. 1. 15. 1.
Epulis reddere sese. Sil. lib. 11. 74.
Excrementa reddere. Plin. lib. 9. cap. 43. 3.
Exemplum ac effigiem uirtutis alicuius reddere, Repræsenta-
re. Liu. 6. bel. Pun. 219.
Exequias reddere, Soluere. Ouid. ad Liuiam 44.
Exercitatum te reddam, Vide Exercitor.
Quas hominum reddunt facies, qualesq; colores? Lucretius
libro 6. 163.
Farinam reddere dicuntur quæ moluntur. Plin. lib. 18. ca. 9. 2.
Ferociorem & impotentiorem aliquem reddere. Cic. Marcel-
lo libro 4. 9. 9.
Ferro reddere uitam. Cic. 7. Verr. 71. pugnando finire.
Fimum reddere, pro Cacare. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.
Bracchia reddunt gestus. Ouid. 6. Metam. 62.
Gratiam reddere. Columella libro 4. capite, 3. 5. Experto mi-
bi crede Syluine, bene positam uineam, boniq; generis, &
bono cultore, nunquam non cum magno fœnore gratiam

Digitized by Google

reddidisse. Ouidius 2. Metam. 113.
Vxores grauidas reddere. Lucret. lib. 4. 249.
Suum cuiq; honorem & gradum reddere. Cicero pro Rosc. Amerino, 81.
Humorem reddere, pro Meiere. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.
Imaginem reddere. Plinius libro 11. cap. 24. Adeoq; ijs absoluta uis speculi, ut tam parua pupilla totam imaginem reddat hominis.
Redditis ueris imaginibus. Plin. lib. 35. cap. 74.
Impēdium reddere usq; ad assem, Vide Ad assem.
Impetratū reddere aliquid alicui, Id est impetrare. Plaut. Epid. (2. 46.
Incerta omnia reddere. Cic. 4. Acad. 197.
Infectum reddere. Horat. 3. Carm. ode 29.
Arte multa insignem reddere aliquem. Virg. 5. Aen. 141.
Iurā reddere. Ouid. 1. Fast. 51.
Iura reddere foro. Stat. 1. Sylu. 4. 10.
Ius uel iudicium reddere populo. Terent. Phorm. 2. 3. 57. Plin. de Viris illust. 72. Cæsar 7. bel. Gal. 302. Pro quibus meritis ciuitatem eius immunem esse iusserat, iura, legesq; reddiderat. Vide Iudicium & Ius.
Labori se reddere. Claud. 8. Paneg. 28.
Latinè reddere, Vertere. Cic. 1. de Orat. 73.
Literas reddere. Cic. ad Brutū, 2. 1. Scripta, & obsignata iam epistola, literæ mihi redditæ sunt à te.
Lucem reddere. Horat. 4. Carm. ode 5. 1.
Ludos reddere, Vide Ludus.
Meliorem aliquem reddere. Cic. Att. lib. 2. 13. 16.
Merces reddita mihi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 8.
O fortunata mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimùm reddita. Cic. 14. Philip. 405.
Motus genitales reddere. Lucret. lib. 2. 46.
Nitorem reddere. Plin. lib. 28. cap. 8. 21.
Nomen reddere. Plin. lib. 7. cap. 21. 1.
Reddere aliquē nomine, Habere idē nomē. Virg. 6. Aen. 154.
Odorem reddere, pro Odorem emittere, siue spirare. Plin. lib. 36. cap. 23. 4.
Onera ciborum reddere, Vide Onus.
Operam reddere. Plaut. Epid. 2. 22. - te uolo
Percontari, operam da, opera reddetur tibi. Idem Asin. 3. 32.
Operas reddere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 4. Tu Musis nostris para ut operas reddas. Id est, absoluas pensum.
Otiosum aliquem reddere. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 7.
Paria reddere in utranq; partē. Ci. 3. de Finib. 20. Qui omnia sic exæquauerunt, ut in utranq; partem ita paria redderēt, nulla selectione uterentur eius, uirtutem ipsam sustulerunt. Hîc Cicero exponit quid sit paria reddere, quum ait omnia exæquauerunt.
Perfectum reddere aliquid, Perficere. Plaut. Asi. 3. 110.
Pœnas reddere, Vide pœna.
Pœnæ reddere aliquem. Plin. epist. 275. Reddendumq; pœnæ, quam fractis uinculis euasit.
Pondo reddere. Plin. lib. 18. ca. 7. 18. Modio tritici panis pondo triginta reddit.
Promissa reddere alicui. Virg. 5. Aen. 78.
Quies nulla reddita est corporibus. Lucret. lib. 2. 20.
Quieti se reddere. Senec. Hippol. 4. 3.
Rationem reddere. Plau. Aulul. 4. 6. Tibi ego rationē reddam stimulorum seges?
Ratio reddunda est. Lucret. lib. 5. 14.
Rationem reddere acti, uel suæ uitæ. Cic. 3. de Fin. 88. Idem 1. Verr. 15. Nihil est enim quod minus ferendum sit, quàm rationē ab altero uitæ reposcere eum qui non posit suæ redSententiæ suæ rationem reddere. Cic. 1. Tusc. 60. (dere.
Rationem reddere cur. Cic. 4. Acad. 189.
Rationem reddere quare. Quint. lib. 7. cap. 2.
Nec responsa potest cōsultus reddere uates. Virg. 3. Geor. 99.
Rursus reddere. Horat. 1. Serm. saty. 3. 15.
Sanguinem reddidit. Plin. epist. 114. b.
Saporem reddere. Plin. lib. 19. cap. 12. 4.
Segniorem reddere ad respondendum, &c. Cicero 1. de Finibus 53.
Sepulchro corpus reddere. Virg. 2. Aen. 109.
Omnem locum, quò adis, exilij similimum reddis. Cicero pro Domo sua, 56.
Solatia reddita confusæ menti. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 1.
Sonum reddere pro Facere & excitare. Plin. lib. 11. ca. 51. 2.
Sonitum reddere. Cic. 1. Tusc. 153.
Sonitum plangoris reddere. Ouid. 3. Metam. 100. De Echo.
Spiritū reddere alicui. Liu. 8. bel. Pun. 179. Vt aut (si ita uidea tur) reddant spiritum P. Scipioni ab eodem illo acceptum: aut seruati bis uni debitam uitam pro eo in perpetuum deuoueant. Id est, pro Scipione fundant, quibus ut ne fundeReddita est ei tum à maioribus statua pro uita. Cicero 9. Philippicarum, 259.
Stridorem reddit ianua. Ouid. 11. Metam. 121.
Titulum reddere meritis. Ouid. 13. Metam. 75.
Transactum reddere aliquid, Transigere. Plaut. Capt. 6. 95.
Vacuum se reddere alicui. Cic. ad Att. lib. 12. 257. 4. Sub. ab omni solicitudine.
Reddere uerbum pro uerbo: Hoc intelligitur interpretando, id est Vertendo de una lingua in aliam. Cicero de Opt. gen. Orat. 148.
Vicem reddere meritis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.
Vim alicuius herbæ reddere, Saporis uires referre gustu. Plin. libro 21. cap. 18. 7.
Vitæ me redde priori, Horat. 1. epist. 7. 19.
Vitam reddere pro aliquo. Ouid. 10. Metam. 41. Atq; utinam pro te uitam, tecumq; liceret Reddere.
Vitam reddere pro Republica. Cicero pro Cn. Plancio, 73. id est mori.
Vocem humanam reddit psitacus. Plinius lib. 10. cap. 42. 1.
Audire, & reddere uoces, Humaniter loqui, inquit Seruius. Virg 1. Aen. 83.
Vota reddere. Cic. 3. de Legib. 37. Cautè uota reddundo. Curtius lib. 3. Vota deinde pro salute suscepta per ludum atq; otium reddens.
Vrinam reddere. Plin. lib. 8. cap. 42. 12.
Vicem alterius reddere, Aliter. Plin. lib. 2. cap. 8. 7.
Reddere aliquid sine scripto, Recitare. Cicero de Claris Oratoribus 167.
Reddere aliquem inter philosophos, Referre, & connumerare, Quint. lib. 10. cap. 1.
Reddit ager, Id est fructum affert. Varro 3. de Re rust. cap. 3. Vt LX. eo anno reddiderit ea pars uillæ bis tantum quantū tuus fundus reddit. Terent. Phorm. 4. 3. 73. Fructum quem Lemni uxoris reddunt prædia.
Redditurus] pen. prod. (ἀναδώσων,) Aliud participium. Catull. de Acme, 39. 3.
Et negat mihi uestra reddituram
Pugillaria, si pati potestis.
Redditio] Verbale, (ἀπόδοσις,) Quint. lib. 8. cap. 3. Redditio illa rem utranq; comparat.
Redemptor] Vide Redimo.
Redeo] redis, rediui, & frequentius redij, reditum, penult. corr.) ἐπανέρχω, ἐπανέρχομαι, ἀποτονοέω, ἀναπεμίζω, ἐπανίημι,) redire, Retroire, siue reuerti. Terent. And. 1. 1. 110. Redeo inde iratus atq; ægrè ferens. Virg. 9. eclog. 4.
Tityre,

Digitized by Google

Tityre, dum redeo (breuis est uia) pasce capellas.
Redire actutum. Plaut Pseud. 7.149.
Redire rursum. Terent. Eunuch. 4.2.6.
Redire retrorsum. Plin. lib. 9. cap. 31.3.
Inde domum redeunt sub prima crepuscula mœsti. Ouidius 5. Fast. 91.
Non unquam grauis ære domum mihi dextra redibat. Virgilius ecloga, 1.7.
Maturè redire. Horat. 1. epist. 7.20.
Tardius redire. Ouid. 10. Metam. 134.
Redire à foro. Plaut. Aulul. 8.6.
Redire è suburbano. Plin. lib. 8. cap. 40.3.
Redire ad. Plaut. Amphit. 8.30. *Redire ad nauim melius est.* Terent. Heaut. 2.3.37. *Ad lanam redit.*
Ităq; reditq; uiam toties. Virg. 6. Aen. 25.
Redijt uictor seu uictus. Cic. ad Atticum, lib. 10. 302.5.
Redire pedibus. Cic. 3. Ver. Plaut. Menæh. 2.47. *Nunc in Epidanum pedibus redeundum est mihi.*
Pedibus inuitis redit. Propert. lib. 2. eleg. 26.4.
Quid si redeo ad illos qui aiunt, Quid si nunc cælum ruat? Terent. Heaut. 4.3.41.
Atq; (ut ad me redeam) meministis, Q. Maximo fratre Scipionis, &c. Cic. de Amic. 79. Id est, *Vt redeam ad propositum.*
Sed redeamus illuc, unde diuertimus. Cicero ad Cornificium, libro 12.25.10.
Illuc quæso redi quo cœpisti. Terent. Adel. 2.1.36.
Illuc, unde abij, redeo. Horat. 1. Serm. saty. 1.22.
Redire in amicitiam alicuius. Liu. 5. bel. Pun. 90.
Redeũt amores uel cum odio depositi. Plin. lib. 24. ca. 17.11.
Redit mihi animus. Terent. Hecyra, 3.2.12.
Animi rediere uiris. Valer. 2. Argon. 94.
Redit animo hæc res, Id est, *in memoriam redit.* Plinius epistol. 176. b.
Ad animum alicuius redire Quint. lib. 7. cap. 2.36.
Aut redit à nobis Aurora, diemq; reducit. Virg. 1. Georg. 50.
Calor uere redit ossibus. Virg. 3. Georg. 55.
Carbasa redierunt aduerso uento. Ouid. epist. 15.20.
Ad cibos uiribus conseruandis idoneos redeunt. Quintilianus libro 2. cap. 10.5.
Redit color. Plinius libro 13. capite 25.5. *Restinctis colore suo redeunte.*
Color redit in ora. Ouid. 3. de Arte, 145.
In concordiam redire. Plaut. Amph. 11.7.
In conspectum redire. Cic. 7. Verr. 113.
In deditionem redire. Liu. 8. bel. Pun. 62.
In deditionem redire. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 25.
In familiam redire. Quint. lib. 3. cap. 6. 68. *In adoptionem dato redire in familiam liceat.*
In fidem alicuius redire. Liu. 5. bel. Pun. 1.
Gramina iam redeunt campis. Horat. 4. Carm. ode 7.1.
In gratiam cum aliquo redire. Cic. ad Lentulum, lib. 1.9.81. *Vt cum Crasso redirem in gratiam.* Terent. Phor. 5.9.40. *Redeat sanè in gratiam, iam supplicij satis est mihi.*
In gratiam redire cum libris. Cic ad Varronem, lib. 9.1.2. *Scito enim me posteaquam in urbem uenerim, redijsse cum ueteribus amicis, id est cum libris nostris in gratiam.*
Redit ad te hæreditas. Terent. Hecy. 1.2.97. Idem Adel. 2.2.28. *Iámne enumerasti quod ad te redituru putes?*
Ad ineptias redire. Cic. 2. Tusc. 51.
Ad ingenium redire. Terent. Adel. 1.1.45.
Redit agricolis labor actus in orbem. Virg. 2. Georg. 81.
In memoriam redire, Remmisci. Terent. Phorm. 5.3.19. *Non temerè dico, redi mecum in memoriam. Id est memmeris ut ego.* Cic. de Senect. 19. *His enim ipsis legendis redeo in memoriam mortuorum.*
Menti singula redeunt, Id est *reminiscor singula.* Valerius 8. Argonaut. 42.
Mens redijt. Ouid. 14. Metam. 101.
In metum redire. Plin. epist. 164.
In mores patrios redire. Liu. 9. bel. Pun. 9.
Redit mos. Liu. 2. ab Vrbe, 184.
Ad nilum redeunt res funditus omnes. Lucret. lib. 2. 152.
Nihil ad me redit ex his. Cic. 2. de Finib. 125. Id est, *Nullum ex his percipio commodum.*
Redire in ordines, dicuntur milites. Liu. 5. bel. Maced. 16. *Obstabant duces, hastilibus cædentes terga trepidantũ, & redire in ordines cogentes.*
Vt ad pauca redeam, Vt in pauca conferam. Terentius Phormio. 4.3.43.
Vt ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias. Hoc est, ut breuibus agam. Idem Hecyra, 1.2.60.
Ad præcedentia redire. Cic de Amic. 82.
Ad propositum redire. Cic. 1. Tusc. 37.
Ad pugnam redire. Virg. 5. Aen. 91.
Rabies eadem redit. Lucret. lib. 4. 225.
Ad rationem redire. Quint. lib. 6. cap. 1.22.
Ad rem redire. Terent. Heaut. 2.3 78.
Syre uerum hic dicit: mitte, ad rem redi. Cic. 1. de Finib. 100. *Sed ad rem redeamus, de omnibus dici necesse est.*
Sed ut ad rem redeam. legionem Martiam & quartam negant, qui illas norunt, ulla conditione ad te posse perduci. Cic. ad Brutum, lib 11.14 3.
Redijt res in eum locum. Terent. Adel. 2. 4.9. *Sed hoc mihi dolet, nos penè serò scisse, & penè in eum locum Rediisse, ut si omnes cuperent, nihil tibi possent auxiliarier.* Idem Heaut. 2.3.118.
Adeò res redijt. Terent. Phor. 1.2.5. *Præsertim ut nunc sunt mores: adeò res redijt,*
Siquis quid reddit, magna habendà est gratia. Vbi Donatus, *Figuratè, pro ita ut loqueris, adeò res redijt dixit. Et propriè res redijsse dicitur, quum aliquid peius expectatione contigit.*
Redijt mihi res ad restim, siue ad rastros, Prouerbium, de re desperata. Terent. Phorm. 4.4.5. Idem Heaut. 5.1.58.
In saporem redire. Plin. lib. 11. cap. 42.3. *Caseos redire in mustcum saporem, aceto & thymo maceratos, certum est. Hoc est, recipere easdem saporis uires quas mustum, uel mustũ Id est recentem & nouum.*
Sæpe in magistrum scelera rediere sua. Senec. Thyeste, 4.28.
Ad se redire, Animum recipere, animam colligere. Cic. ad Atticum, lib. 7.123.12. Terent. And. 3.5.16 *Sed paululum sine ad me ut redeã.* Idem Adel. 5.3.8. *Tandem reprime iracundiam, atq; ad te redi.*
Ad se redeunt discussis terroribus Lucret. lib. 4. 202.
Ad se, & ad mores suos redire, Pristinos mores resumere. Cicero 1. Verr. 31.
Febres redeunt. Plin. lib. 28. cap. 16. 10. Vide *Febris.*
Primordia redeunt in antiquas sedes. Lucret. lib. 6. 175.
Redire in rectam sententiam, siue in uiam. Plaut. Casina. 11.33. Terent. And. 1.2.19. Cic. 12. Philip. 322. *Quod si est erratum P.C spe falsa atq; fallaci, redeamus in uiam: optimus est portus pœnitenti, mutatio consilij.*
Ad summum res redit. Lucre. lib. 3. 186.
In ueram redijt speciem, solitumq; nitorẽ. Ouid. 4. Meta. 47. *De Apolline, qui in fœminam mutatus fuerat.*
In antiquum statum redire. Liu. 3. ab Vrbe, 36.
Redit ad te summa imperij. Cæsar 1. bell. Ciuil. 13.
Tumultus redeunt in corda. Claud. de bel. Get. 43.

Digitized by Google

Ad ſuum ueſtitum redire. Cicero pro Seſtio, 25. Quum ſubitò edicunt duo COSS. ut ad ſuum ueſtitum Senatores redirent. Id eſt, depoſita luctus ueſte, Senatoriam ſuam acciperent.

Redire uiam, & Inire uiam apud Iuriſconſultos. Cic. pro Murena, 23. Prætor interea, ne pulchrum ſe ac beatum putaret, atq; ipſe aliquid ſua ſponte loqueretur, ei quoq; carmen compoſitum eſt, cum cæteris rebus abſurdum, tum uerò nullo uſui, utriſq; ſuperſtitibus præſentibus, iſtam uiam dico, Inite uiam. Præſto aderat ſapiens ille, qui inire uiam docebat. Redite uiam eodem duce redibant.

Vires rediere mihi. Valer. 4. Argon. 135.

Quondam etiam uictis redit in præcordia uirtus. Virgilius 2. Aeneid. 74.

Vultus ardore remiſſo redijt. Stat. 8. Thebaid. 104.

Redire, Prouenire. unde fit Reditus, pen. corr. Prouentus. Plin. lib. 14. cap. 4. 7. Varro 1. de Re ruſt. cap. 44. ut ex eodem ſemine aliubi cum decimo redeat, aliubi cũ quintodecimo: ut in Hetruria, & locis aliquot in Italia. In Sybaritano dicunt etiam cum centeſimo redire ſolitum.

Reditur, penult. prod. Impersonale. Liuius 3. ab Vrbe, 22. Romam reditum eſt, iuſtitium remiſſum eſt. Cicero 3. de Legibus 27. Sed iam ſi placet, de prouincijs diſcedatur, in urbemq; redeatur.

Rediens] redeuntis, Particip. (ἐπανιών,) ut Anus rediens. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.

Lunæ redeuntis cornua. Ouid. 10. Metam. 95.

Rediturus] pen. pro. Aliud particip. (ἐπανήξων,) Cic. Att. libro 13. 26. 3. Ad quos dies rediturus ſim, ad te ſcribam. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 5. 9. Fluminaq; in fontes curſu reditura ſupino.

Dies non reditura. Propert. lib. 2. eleg. 16. 5.

Vela reditura tenebat Eurus. Ouid. 7. Metam. 135.

Reditus] pen. cor. m. g. ſubſtantiuum, (ἐπάνοδος, ἀναπομπὴ, κάθοδος,) Reuerſio. Cic. de Amic. 12. Idem dicebat ſemper animos hominum eſſe diuinos, ijsq;, quum è corporibus exceſſiſſent, reditum ad cœlum patere.

Aditus & Reditus, opponuntur. Cic. pro Cluen. 94.

Itus & Reditus, opponuntur. Cic. Att. lib. 15. 3. 24. 3.

Profectio & Reditus, contraria. Cic. de Clar. Orat. 120.

Ad meum reditum, Vide Ad præpoſitionem.

Dulces reditus abſcindere. Horat. Epod. 16. 7. Id eſt impedire quo minus reuertamur.

Aperire reditum, Vide Aperio.

Arcere reditu, Vide Arceo.

Ceſſare ex reditu, Vide Ceſſo.

Conficere reditum, Vide Conficio.

Excuſare reditus. Ouid. epiſt. 23. 13.

Ferre reditum, Redire. Catull. de Coma Berenicis, 61. 7. Si reditum retuliſſet is.

Ferre reditum in nemora. Catul. de Berecynth. 58. 16.

Morari reditus. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.

Parare reditum ſibi. Horat. 1. epiſt. 2. 5.

Patent reditus populo. Ouid. 1. Faſt. 56.

Perimere reditum, Vide Perimo.

Maturum reditum pollicitus. Horat. 4. Carm. ode 5. 1.

Inanes reditus ſibi promittere. Ouid. 11. Metam. 116.

Referre reditum. Catull. de Berecynth. 58. 10. Animo æſtuante rurſus reditum ad uada retulit. Alij legunt detulit.

Ad reditum reſeruare, Vide Ad.

Rupere reditum Parcæ. Horat. Epod. 14. 3.

Non erit emiſſo reditus tibi. Horat. 1. epiſt. 21. 2.

Solis anfractus, redituſq;. Cic. de Somnio Scip. 7.

Reditus in gratiam. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 50. 31.

Quid illa tandem popularia? reditus illuſtris in gratiã, in quo ne per imprudentiam quidem errari poteſt ſine ſuſpicione perfidiæ.

Gratiæ reditus ei patet. Cic. de Aruſp. reſp. 49.

Reditus, Prouentus, eo quòd ſingulis annis redeat. Ouid. 2. de Ponto eleg. 3. 4. At reditus iam quiſq; ſuos amat, & ſibi quid ſit

Vtile ſollicitis computat articulis. Plin. lib. 17. cap. 1. 8.

Reditio] reditionis, Verbale. Cic. 3. Ver. 10. Cæſ. 1. bel. Gal. 19. Vt domum reditionis ſpe ſublata, paratiores ad omnia pericula ſubeunda eſſent.

Redito] reditas, pen. cor. (ἀπονοστάω,) reditare. Frequent. Statim, ſiue continuò redire. Plaut. Capt. 7. 20. Ac ſi non reditas huc, &c. Exemplaria quæ legimus, rebitas hoc loco legunt.

Redhibeo] redhibes, pen. cor. redhibui, redhibitũ, pen. cor. redhibere, Ex re & habeo compoſitum, d interpoſita, cauſa melioris ſoni. Eſt (inquit Vlpian. De ædilitio edicto, L. Redhibere) facere ut rurſus habeat uenditor quod habuerat: quia id reddendo fiebat, idcirco redhibitio eſt appellata, quaſi redditio. Feſtus, Redhiberi dicitur, id quod redditum eſt, improbatumq;. Plaut. Merc. 7. 77. Quid ſi igitur reddatur illi unde empta eſt? D. minimè gentium. C. Dixit ſe redhibere, ſi non placeat. De uenditore loquitur. Id eſt pretiũ reſtituere, re reddita ſcilicet. Idem Menæh. Saluum tibi, ut mihi dediſti, redhibeo marſupiũ. Id eſt reſtituo, reddo. Vlp. in L. Pomponius, De acqui. uel amit. poſſ. Præterea quæritur, ſiquis hominum uenditori redhibuerit, an acceſſione uti poſſit uenditio ex perſona eius. Cic. 3. Offic. 123. In mancipio uendendo dicendáne uitia, non ea quæ niſi dixeris, redhibeatur mancipium?

Redhibitio] Verbale. Quint. lib. 8. cap. 3. An non pudeat certam creditam pecuniam periodis poſtulare, aut circa ſtil licidia affici, aut in mancipij redhibitione ſudare? Hoc eſt in agendo tanta uti uehementia, ut ſudorem emittas. Eſt autem redhibitio actionis nomen, quæ & redhibitoria actio uocatur. Ea uerò actio contra eum intentatur, qui quid corrupti uitio commutauerit ſiue uendiderit, ut cogatur & reſtituere pretium, & retrò quod tradiderat accipere: hoc eſt enim redhibere, ut ex titulo De ædilitio edicto colligi poteſt. Hæc interpres.

Redhibitorius] Adiect. ut Redhibitoria actio, & Redhibitorium iudicium. Caius in L. Siquid uenditor, in princip. ff. De Aedilitio, edicto, & alibi ſæpius eodem titulo.

Redigo] redigis, pen. cor. redegi, pen. pro. redactum (περιάγω, περιτρέπω, καθιστῶ, περιάγω, ἐξαναγκάζω,) redigere, Ex re et ago compoſitũ, a in i conuerſa, & d interpoſita: Eſt ui quadã uel induſtria ducere ad aliquid, uel aliquò, & ſemper accuſatiuum poſtulat cum præpoſitione, multisq; accommodatur actibus, & in utranq; partem ſumi ſolet.

Redigere bona alicuius: Accumulare, in unũ reducere. Cic. 4. Verr. 32. Syracuſani, qui præfuerant his Heraclij bonis uerbo redigendis, rediſpertiendis, reddebant eorum negotiorũ rationem in Senatu. Idem Cic. 1. Verr. 31. Deinde bona uendit, pecuniam redigit.

Redigere penes aliquem copiam frumenti. Cic. 5. Verr. 146.

Pecuniam ex bonis patrijs in prædæ diſſipatione redigere. Cicero 13. Philip. 150.

Quæſtum totum ad ſe redigere. Cic. de Aruſp. reſp. 39.

Redactus eò, & In id loci redactus, Hoc eſt eò deueni, ac perductus ſum. Terent. Eun. 4. 4. 23. Eò redigis me, ut quid egerim, egomet neſciam. Idem Phorm. 5. 8. 86.

Redigere ad æqualitatem. Plinius lib. 30. cap. 13. 2. Carnesq; excreſcen-

Digitized by Google

excreſcentes, ad æqualitatem redigit.
In ærarium redigere uenditũ ſub haſta. Liu. 4. ab Vrbe, 232.
Ad aſſem redigere. Plin. lib. 18. cap. 3. 6.
In concordiam redigere. Plaut. Amph. 5. 13.
In deditionem imperij redigere, Cogere ut ſe dedant. Cicero 4. Philipp. 161.
In ditionem ſuam redigere. Cic. pro Corn. Balbo, 18. Quos Gaditanis adiutoribus armis ſubegimus, atq; in ditionem noſtram redegimus.
In gratiam redigere aliquas. Terent. Phorm. 5. 8. 73.
Sub imperium Romanum redigere. Cæſar 5. bell. Gall. 113.
Ad interitum redigere. Lucret. lib. 5. 175.
Ad uanum & irritum victoriam redigere, Irritam victoriam facere. Liu. 6. bel. Punici 188.
In iura ſua redigere. Ouid. 3. Faſt. 13.
Ad ſex libros redigere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 1. 9.
Ad ultimam maciem redigere. Col. lib. 4. cap. 3. 4.
In antiqua mala redigere. Liu. 3. ab Vrbe, 40.
In memoriam redigere, Id eſt reducere. Terentius Phorm. 2. 3. 36. Cicero 2. Philipp. 41. Quî autem tibi uenit in mentem, redigere in memoriã noſtram, te domi Publij Lentuli eſſe educatum?
Ad miſeriam redigere aliquem. Plautus Amphit. 14. 25. Terentius Heauton. 5. 1. 56. Quàm hic per flagitium ad inopiam redigat patrem.
Ad neceſsitatem redigere. Quint. lib. 8. cap. 6.
Ad nihilum redigi. Lucret. lib. 1. 162.
Ad numerum duorum redigi. Ouid. 6. Metam. 40.
Ad onus minimum redigere. Ouid. 14. Metam. 30.
In ordinem redigere, Vide Ordo.
In ordinem aliquem authorem redigere, alium omnino eximere numero. Quint. lib. 1. cap. 43.
Ad paucos redigere. Cic. pro Marcello, 6.
Ad uel in peregrinitatem redigere Sueton. in Claudio, cap. 16. Vlpianus De in ius uocando, Sed ſi per pœnam deportationis ad peregrinitatem redactus ſit patronus, putat Pomponius eum amiſiſſe honorem. Vide Peregrinus.
In poteſtatem, uel in ſeruitium redigere, Sibi ſubditum & ſeruum facere. Plaut. Aulul. 6. 42. Nihil moror quæ in ſeruitutem ſumptibus redigunt uiros. Cic. 3. Offi. 104. Si ſe Conſulem feciſſent, breui tempore, aut uiuum aut mortuum Iugurtham ſe in poteſtatem Pop. Rom. redacturum.
In prouinciam redigere. Cæſar 1. bel. Gal. 198.
Rem ad priſtinam belli rationem redigere. Cæſar 1. belli Ciuilis, 283.
In ſeruitutem redigere. Vide Redigere in poteſtatem.
In ſpeciem redigere. Plin. lib. 14. cap. 4. 14. Durantq; adhuc uina ducentis ferè annis, iam in ſpeciẽ redacta mellis aſperi.
In tranquillum redigere. Liu. 3. ab Vrbe, 169.
In turbam ſordidiſſimã redigere. Senec. de Benef. lib. 3. ca. 15.
In unum redigere. Cic. 5. Philip. 172. Quibus rebus tanta pecunia una in domo coaceruata eſt, ut ſi hoc genus in unum redigatur non ſit pecunia Pop. Rom. defutura.
Redigere, pro Agere, ſiue ducere. Liu. 6. bel. Pun. 63. Hi ſupra XXX. comprehenſi & cum transfugis nouis multati uirgis, manibuſq; præciſis Capuam rediguntur.
In urbem redigere, Reducere. Plin. de Viris illuſt. 23.
Hoſtem in caſtra redigere, Vi agere. Liu. 1. bel. Pun. 34.
Rem ex difficillima facilem redigere. Id eſt facilem reddere. Cæſar 2. bel. Gallici.

Redimio] redimis, pen. cor. redimiui, redimitum, pen. pro. (ἀναπλέω, ταινιόω,) redimire, Ex re & emio, d interpoſita compoſitum, & e in i mutata, ſignificat Ornare, coronare, circundare. Claud. de raptu Proſerpinæ, libro 2. 20.

Hic lauro redimita comas, & candida uultu, &c. ibid. 70.
Pieriam tenui frontem redimire corona
Contentus, famæ nec dare uela ſuæ. Cic. Tuſc. 73. Incendes odores, & ſertis redimiri iubebis & roſa. Idem in Somnio, 21. Cernis autem terram eandem, quaſi quibuſdam redimitam & circundatam cingulis.
Coronis redimire caput. Lucret. lib. 5. 281.
Intonſas comas uiridi redimita corona. Sil. lib. 16. 105.
Iam mea uotiua puppis redimita corona. Oui. 3. Amor. ele. 10.
Crinem redimire corymbis. Stat. 1. Syl. 5. 4. (6.
Frons redimita corymbis. Tibull. lib. 1. eleg. 17. 9.
Auſus es hirſutos mira redimire capillos. Ouid. epiſt. 9. 13.
Fondibus redimita capillos. Ouid. 1. Faſt. 142.
Loca redimita ſyluis. Catull. de Berecynthia, 58. 1.
Vittis, & ſacra redimitus tempora lauro. Virg. 3. Aen. 17.
Redimiculum, redimiculi, pen. cor. (ταινία, καλλιωτρον,) Ornamentum capitis mulierum, & uittarum teniæ pendentes à poſteriore parte mitræ. Iuuen. Saty. 2. 9.
-accipient te
Paulatim, qui longa domi redimicula ſumunt
Frontibus, & toto poſuere monilia collo. Cic. 5. Verr. 64.
Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. Virg. 9. Aen. 123. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ.
Aurea redimicula demere collo. Ouid. 4. Faſt. 27.
Redimicula longa. Iuuen. Saty. 2. 9.
Auferre collo redimicula. Ouid. epiſt. 9. 15.
Aure leues baccæ redimicula pectore pendent. Ouidius 10. Metamorph. 53.
Redimitus, huius redimitus, pe. pro. Solinus cap. 46. Plurimis crines intonſi, mitrata capita, redimitu pari.

Redimo] redimis, pen. cor. redemi, pen. pro. redemptum, (λυτρόω, ἀπολυτρόω, ἐξανέομαι, ἐξαγοράζω,) redimere, Ex re & emo, d interpoſita, euphoniæ cauſa, compoſitiũ: pro ſimplici accipitur. Plaut. Menæh. 15. 6. Ego tibi redimam bis tanto pluris pallam.
Paululo redimere, Vide Paululum.
Domum redimere. Cic. 13. Philipp. 350. Eamq; non minoris, quàm emit Antonius, redimet: redimet inquam Cn. Pompeij domum filius.
Hoſtias redimere. Cic. 2. de Inuent. 183.
Redimere ſibi amicos. Cicero 5. Verr. 128. Cæſar 1. bell. Gall. 196. Quorum omnium gratiam atq; amicitiam eius morte redimere poſſet.
Pacẽ redimere re aliqua. Cæſar 1. bel. Gal. 149. Cic. ad Quin. frat. lib. 1. 1. 51. Aequo animo parte aliqua ſuorum fructuũ pacem ſibi ſempiternam redimat, atq; otium.
Voluntates militũ largitione redimere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 153.
Redimere pretio ſepeliendi poteſtatem. Cic. 7. Ver. 93.
Auro redimere ius ſepulchri. Ouid. 13. Metam. 95.
Qui ab hoſtibus capti ſunt, uel alicui pœnæ obnoxij, ſoluto pretio redimuntur. Itẽ qui iniuſtè uexantur, ſi per ſolutionẽ pecuniæ liberati fuerint, redemiſſe uexationẽ dicuntur. Terent. Eunucho, 1. 1. 29.
Quid agas niſi ut te redimas captum quàm queas
Minimo: ſi nequeas paululo, at quanti queas. Curtius, Sed medici quoq; grauiores morbos aſperis remedijs curant: & gubernator ſi naufragium timet, iactura quicquid ſeruari poteſt redimit.
Redimere captos. Cic. 2. Offic. 80.
Vt corpus redimas, ferrum patieris & ignes. Ouid. 1. de Remedio amoris, 46.
Redimere præteritã culpã. Ci. ad Sena. li. 10. 8. 2. Ille præteritã culpã redimere dicitur, qui aliquo egregio facto cõpenſat,

Digitized by Google

Acerbitatem à Repub. suis priuatis & domesticis incommodis redimere. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 13.

Redimere pretio uirgarum metum. Cic. 7. Ver. 91.

Vt sua per nostram redimat periuria pœnam. Ouidius 3. Amor. eleg. 3. 5.

Morte mortem redimere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 21.

Redimere dicitur qui pretio accepto aliquid faciendum suscipit, quod & Conducere dicimus. Cic. 3. Ver. 100. Si pupillo opus redimi, mihi præda de manib. eripitur. Ibid. 21. Etenim qua stultitia fuissem, si quam diem qui istum eripiendum redemerunt, in cautione uiderunt? Redemerunt (inquit) id est, qui susceperunt procurationem corrumpendorum iudicum, & conduxerunt corrumpendum iudicium. Budæus.

Conducere & Redimere, pro eodem. Vlpianus, Quare etsi lanam conduxerit usuarius expediendam, poterit etiam per usuarias ancillas opus perficere. Idemq; si uestimenta texenda redemerit, uel insulam uel nauem fabricandam: poterit ad hoc operis uti usuarius.

Redimere uectigalia. Cic. 5. Ver. 67.

Redimere opus faciendum. Cic. 5. Verr. 13.

Redimendus] Partic. (λυτρωτέος,) Ouid. epist. 3. 8. Si tibi ab Atrida pretio redimenda fuissem.

Redemptus] Aliud partic. (λυτρωθείς,) Virg. 9. Æn. 43. Sit qui me raptũ pugna, pretióue redemptũ Mandet humo. Mercede capitis redemptus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.

Redemptio] redemptionis. Verbale: (λύτρωσις, ἀπάρτυσις,) Cic. 2. Ver. 11. Vt primũ è prouincia rediit, ista redemptio huius iudicij facta grandi pecunia.

Temeritas redemptionis. Cic. de Prouinc. Cons. 9.

Redemptio, Quod pro liberatione datur. Plin. de Viris illust. 55. His facilè uictis, inter captiuas uxor Regis Ortiagontis Centurioni cuidam in custodiam data, à quo ui stuprata de iniuria tacuit. Et pòst, impetrata redemptione, maritum adulterum Centurionem, interficiendum tradidit.

Redemptor] redemptoris, (λυτρωτὴς,) Vectigaliũ emptor.

Festinat calidus mulis, gerulisq; redẽptor. Hora. 1. epist. 2. 15.

Redẽptor, Qui certo pretio conducit uniuersum aliquod opus faciendum. Cic. 2. de Diuin. 70. & redemptor qui columnam illam de Cotta & de Torquato conduxerat faciendã, non inertia aut inopia tardior fuit, sed à dijs immortalibus ad istam rem reseruatus est. Idem ad Q. frat. lib. 2. 8. 3. Redemptori tuo dimidium pecuniæ curaui.

Redemptores (inquit Festus) proprie atq; antiqua consuetudine dicebantur, qui quum ad faciendum aut præbendum conduxerant, effecerantq;, tum demum pecunias accipiebant. Nam antiquitus emere pro accipere ponebatur. At ij nunc dicuntur redemptores qui quid conduxere præbendum, utendumq;.

Redemptor pontis portorium ab eo exigebat, Labeo in L. Cũ in plures. Parag. Vehiculum. ff. Locati & cond.

Redẽptor syluæ, Qui cõduxit operas ad syluã custodiendã, uulgò syluanus dicitur. Alphenus in L. Lege. ff. Locati & cõd.

Redempto] redemptas, redemptare, Frequent. A quo

Redemptito] redemptitas, pen. cor. (λυτρεμμαι,) redemptitare. Plaut. Redemptitauere ad unum captos. Cato apud Festum, Lege, facta benefactis non redemptitauere.

Redemptura] redemptura, pen. prod. Quæ fit per manicipes, Liu. lib. 3. bel. Pun. Exhortandos qui redempturis auxissent patrimonia, ut Reipub. ex qua creuissent, ad tempus cõmodarent. Vlpianus in L. Quicunq;. Parag. 1. ff. De institoria actione, Labeo quoq; scribit, Siquis ijs pecunijs fœnerandis, agris colendis, mercaturis, redempturisq; faciendis præposuerit, &c.

Redinteger] redintegra, redintegrũ, pe. cor. Ex re & integer compositum, Rursus integrum & renouatum significat. Liu. 8. ab Vrbe, 161. Tunc Papyrius redintegrato sacrificio Magistrũ equitum ac uirgas & secures expediri iussit, Vetus exemplar habet redintegrata.

Redintegro] redintegras, pe. cor. redintegrare, Rursus inchoare, instaurare, siue innouare & integrũ facere. Plin. in Paneg. 104. Hominis ne istud ingenium est, hominis potestas, renouare gaudia, redintegrare, lætitiam, nullamq; requiem gratulationis dare? Cõponitur à re, & integro, integras, d interposita, euphoniæ causa.

Acies redintegrata, Vide Acies.

Animum redintegrare, Instaurare, resumere. Cæsar 2. bel. Gal. 322.

Bellum redintegrare, Redintegrare prælium. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 3. Liu. 1. ab Vrbe, 53.

Iram redintegrare, Vide Redinteger.

Memoriam redintegrare. Liu. 3. ab Vrbe, 235.

Pacem redintegrare. Liu 2. ab Vrbe, 62.

Redintegrari seditionem. Tacit. lib. 1. Horum aduentu redintegratur seditio.

Spem uictoriæ redintegrare. Cæsar 7. bel. Gal. 104.

Vires redintegrare. Cæsar 3. bel. Gal. 453.

Redintegro, aliud quàm Renouo. Author ad Herennium, lib. 2. 85. Vt renouetur, non redintegretur oratio.

Redintegratio] Verbale, Renouatio. Teren. And. 3. 3. 24. Amantiũ iræ amoris redintegratio est. Cic. Antè quàm iret in exilium, 5. Nam quid ego improborum facta renouem oratione, ut redintegratione illius coniurationis animos uulnerem uestros?

Redipiscor] redipisceris, pen. cor. redeptus sum, (ἀναπάομαι,) redipisci, Assequi. Plaut. Trinum. 14. 15.

-inter eósne homines condalium te
Redipisci postulas quorum eorum unus surripuit currenti, Cursori solum?

Rediuia] rediuiæ, (παρονυχία,) Morbus est quum cutis extra ungues se soluit, quia rediuire, soluere est: inquit Festus. Plin. lib. 29. ca. 2. 1. Lana succida rediuias sanat ex aqua frigida. Peritiores dicunt Reduuia per quintam uocalem. Cic. pro Ros. Amer. 76. Intelligo me ante tempus iudices hæc scrutari, & propemodum errare, qui quũ capiti Sext. Rosci j mederi debeam, reduuiam curem. Plinius libro 28. capite 4. 8.

Rediuius] rediuij, (ἕλμινθος,) Vermiculus, seu animalculum quoddam quod infixo semper sanguini capite uiuit, cui uni ex omnibus, cibi exitus nõ est, sed usq; adeò intumescit satietate, ut ipso alimento moriatur. Hoc Græci ἑλόπνευμα uocãt, Latini rediuium à rediuiendo, id est soluendo, quòd carnem animalium suctu resoluat. Col. lib. 6. ca. 2. 4. Ventri quoq; & sub fœmina manum subijcere conuenit, ne ad eiusmodi tactum postmodum pauescant, & ut rediuij, qui plerunq; feminibus inhærent, eximantur. Alia exemplaria habent ricini. Vide Plin. lib. 11. cap. 34. Ricinus aliàs dicitur.

Rediuiuus] pe. pro. Adiect. (ἐπισπόνδυλος, παλίμψυχος,) Quod ex uetusto renouatur. Iuuen. Saty. 6. 37.

Prodiga non sentit pereuntem fœmina censum,
Ac uelut exhausta rediuiuus pullulet arca,
Nummus, & è pleno semper tollatur aceruo,
Non unquã reputat quanti sibi gaudia constent. Cic. 3. Ver. 104. Vtrum existimatis minus operis esse, unam columnam efficere ab integro nouam, nullo lapide rediuiuo, an quatuor illas reponere? Et paulo pòst, Rediuiua sibi habeto. Quasi quicquam rediuiui ex opere illo tolleretur: ac nõ totum opus ex rediuiuis constitueretur.

Bella rediuiua. Sil. lib. 10. 52.

Digitized by Google

Gens rediuiua. Silius lib. 1.22.

Redoleo] redoles, pen. corr. redolui uel redoleui, redolitum uel redoletum, (μυρίζω, ἀπόζω,) redolere, Multum olere. Virgil. 4. Georg. 34. Feruet opus, redolentq; thymo fragrantia mella.

Antiquitatem redolet, Per translationem. Cic. de Clar. Orat. 41. Sed nescio quomodo huius quem constat eloquentia præstitisse, exiliores orationes sunt, & redolentes magis antiquitatem, quàm, aut Lælij, aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis.

Nihil igitur illa uicinitas redolet? Cic. pro Cælio, 37.

Fœtorem redolet. Columel. lib. 12. cap. 18. 2.

Sermonem eius redolet. Cic. pro Sestio, 18.

Situm redolet. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.

Solitudinem redolere. Plin. lib. 12. cap. 17. 5.

Vinum redolere. Cic. 2. Philipp. 74.

Virus redolere. Plin. lib. 12. cap. 12. 2.

Redolens] pen. corr. Participium, (μυρίζων,) ut Mella redolentia thymi flore. Ouid. 15. Metam. 16.

Mala redolentia. Ouid. 8. Metam. 136.

Redono] redonas, pen. prod. (ἀναδίδωμι,) redonare, Reddere. Horat. 2. Carm. ode 7. 1.

Quis te redonauit Quiritem
Dijs patris, Italoq; cælo?

Inuisum nepotem Marti redonabo. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.

Redordior] redordiris, pen. prod. redorsus sum, (ἀνυφαίνω,) redordiri, Retexere: Quod orsum est & textum, filatim explicare, & dissoluere. Quod bombyces ordiuntur, nos redordimur: deinde rursum teximus, & pannum conficimus. Plin. lib. 9. cap. 17. 5. Vnde geminus fœminis nostris labor, redordiendi fila, rursumq; texendi. Et lib. 11. ca. 22. 2. Prima eas redordiri, rursusq; texere inuenit.

Redormio] redormis, redormiui, redormitum, (ἀναπαυμῶμαι,) redormire, pen. prod. Rursum dormire. Plin. epistol. 213. b. Paulum redormio: deinde ambulo, mox orationē Græcam Latinamúe clarè & intentè, non tam uocis causa quàm stomachi lego.

Redormitio] redormitionis, Verbale, (ἀναποίμησις,) Plinius libro 10. cap. 73. 3. In redormitione uana esse uisa, propè conuenit.

Redostio] redostis, redostiui, redostitum, (ἀντιχαρίζομαι,) redostire, pen. prod. antiquum, Gratiam referre. Næuius in Lupo, Vel ueniens regem salutat, iube Albanum milliū comitem, senem, sapientem contrà redostis menulus. Et Accius in Amphitryone, Cedò ecquid te redostitum, quū meassem obiectet facilius? Hæc Festus.

Redostit, Redijt, inquit Nonius. Accius in Amphitryone, Quid hic redostit uiam?

Reduco] reducis, pe. pro. reduxi, reductū (ἀνάγω, ἐπανάγω, κατάγω,) reducere, Retroducere, retrahere Sueton in Caligula, cap. 27. Equitem Romanum obiectum feris quum se innocentem proclamasset, reduxit: abscisſaq; lingua rursus induxit. Liu. 8. bel. Pun. 24. Scotusam cc pias reduxit.

E conuiuio reducere. Cic. 7. Verr. 73.

Domum reducere aliquem. Cic. ad Qu fratrem, lib. 2. 10. 2.

Reducere ad. Cic. 1. Acad. 3. Satis eum longo interuallo ad suā uillam reduximus.

Vesper ubi è pastu uitulos ad tecta reducit. Virg. 4. Geor. 87.

In uiam reducere. Plaut. Pseud. 10. 2.

Dum mox frondosa reducitur æstas. Virg. 3. Georg. 60.

Amicitiam errantem reducere. Plin. in Paneg. 140.

Amorem scelerum reduxit. Lucan. lib. 4. 49.

Animum alicuius ad misericordiam reducere. Terentius And. 3. 3. 28.

Ad colorem reducere. Plin. lib. 27. cap. 12. 7. Causticа ui exulcerat cicatrices, & ad colorem reducit.

Ad uitæ concilium reducere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 9.

In pristinā concordiā distractos reducere. Balbus Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 8. 168. 1.

Aura reducit diem. Virg. 1. Georg. 50.

Ad diuitias reducere & reuocare. Plaut. Cistel. 7. 18.

Varie, & multipliciter ad etymum uerba reducere. Quintil. lib. 1. cap. 6. 20.

Exemplum reducere, libertatem, morem. Plin. epist. 94. lib. 4. Idem in Paneg. 130. Hæc nempe intentio tua, ut libertatem reuoces ac reducas. Idem epist. 190.

Exules reducere. Cic. 7. Verr. 10. Vincti soluantur, exules reducantur.

Febrim reducere. Horat. 2. Serm. saty. 3. 59.

In gratiam reducere. Terent. And. 5. 4. 46. Iamdudum reduxit me ipsa in gratiam.

In gratiam cum aliquo reduci. Cic. pro Rab. Posthumo, 12.

Aurora reducit lucē, inuecta croceis rotis. Ouid. 3. Meta. 30.

Fortuna iterum reduxit luctus. Claud. 2. in Eutropium, 111.

Ad maciem reducere obesum corpus. Plin. lib. 24. ca. 8. 3.

In memoriam reducere, quod & Reuocare dicitur. Cicero 1. de Inuent. 110.

A morte aliquem reducere. Virg. 4. Aeneid. 75.

Passus reducere, Retrocedere. Valer. 5. Argon. 75.

Ad planum reducere cicatrices. Plin. lib. 20. cap. 9. 13.

Collectasq; fugat nubes, solemq; reducit. Virg. 1. Aeneid. 30.

Somnum reducere. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.

Spem mentibus anxijs reducere. Horat. 3. Carm. ode 21. 4.

Ad salutem reducere aliquem medicina. Cicero Post reditum ad Quirites, 12.

Reducere se undiq;, pro Contrahere. Senec. epist. 14.

Reducere liberalitatem dicit Senec. de Benefic. 1. pro Contrahere, uel in angustum redigere.

Reducere, Liberare, & sine periculo recipere. Apuleius, Meq; oppido in arcem reduco.

Reducere, Reconciliare. Virg. 2. Aeneid. 36.

- numenq; reducant. Seruius.

Reducere, Attenuare. Senec. de Benef. lib. 1. ca. 14. Nemo hæc ita interpretetur, tanquam reducam libertatem, & frænis arctioribus reprimam.

Redduco, duplici d propter carmen, apud Lucretiū li. 4. 201. Et crebras redducunt naribus auras.

Reducens] Participium, (ἐπανάγων,) ut Sinum nitidū reducens. Catul. in Camerium, epigr. 51. 3.

Reductus] Aliud participium, (ἐπαναχθείς,) ut Reductus in gratiam. Cic. pro Cluentio, 81.

Possum excitare multos reductos tesles liberalitatis tuæ. Cice. Pro Rabir. Posthumo, 19.

Reductus de exilio. Cic. ad Atticum, lib. 9. 187. 3.

Producta & reducta. Cicero 5. de Finibus 155. Hæc igitur quum ego tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & commentitijs, ut ista, producta: partim idem significantibus, &c.

Virtus est medium uitiorum utrinq; reductum. Id est, remotū. Horat. 1. epist. 19. 2.

Reductus sinus, Replicabilis. Virg. 1. Aeneid. 18. Seruius.

Vallis reducta. Virg. 6. Aeneid. 141. Hoc est secreta. Acron.

Reductus & Eminens, oppositа. Quintil. lib. 11. cap. 3. Vt qui singulis pinxerant coloribus, alia tamen reductiora, alia eminentiora fecerunt.

Reductio] Verbale, (ἀναγωγή,) Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 12. Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis Alexandrini tibi adempta sit.

Reductor] (κατάγωγεύς,) Aliud uerbale masculi. Liuius 2.

Digitized by Google

ab Vrbe, 144. Reductori plebis Romanæ in urbem, sumptus funeri defuit.

Redux] reducis, pen.corr. om.ge. (παταγόμενος,) Qui à periculis in tutum, ab exilio siue captiuitate reducitur in patriam. Cic. pro Milone, 78. Quid me reducē esse uoluistis? an ut spectante me expellerentur hi, per quos essem restitutus? Virg. 1. Aeneid. 79.

Nanq; tibi reduces socios, classemq; relatam Nuntio.

Reducem facere. Terent. Hecyra, 5. 4. 11. Egóne qui ab Orco Mortuum me reducem in lucem feceris? Idem Heaut, 2. 4. Ergo mea Antiphila tu nunc sola reducē me in patriā facis.

Gratari aliquem reducem. Virg. 5. Aeneid. 8.

Carina redux. Ouid. epist. 6. 1.

Reduces, pro Redeuntibus, simpliciter. Plin. lib. 8. cap. 5. 3. Initur autem biennio, quinis (ut ferunt) cuiusq; anni diebus, nec amplius: sexto, perfunduntur amne, non antè reduces ad agmen.

Reduces choreæ. Martial. lib. 10. 70.

Redulcero] redulceras, pen.corr. (ἀνελκόω,) redulcerare, Ab ulcere fit, ut Cutis redulceratur, hoc est Rursus ulcerosa fit: uel etiam Plaga redulceratur, hoc est Redintegratur. Colum. lib. 7. cap. 5. 7. Tepefactumq; medicamentum linitur scabræ parti, quæ prius aspera testa uel pumice defricata redulceratur. Nempe ut facilius medicamentū penetret.

Reduncus] Adiectiuum, (ἀναπαμπὴς,) contrarium est Aduncо. Plin. lib. 11. cap. 37. 5. Alijs Aduncа, alijs reduca.

Rostrum reduncum. Ouid. 12. Metam. 113.

Redundo] redundas, (κυμαίνω, πλεονάζω, πλεονεκτέω, περισσεύω,) redundare, pen.pro. Ex re et unda compositum, significat Superabundare. Cic. 3. Verr. 70. Hinc illæ extraordinariæ pecuniæ, quas nullo duce, tamen aliqua ex particula inuestigamus, redundarunt.

Si lacus Albanus redūdasset, isq; in mare fluxisset, Romā perituram. Cic. 2. de Diuinat. 104.

Gutture fac pleno sumpta redūdet aqua. Ouid. 2. de Remed.

Redundat pituita. Cic. 4. Tuscul. 34. (28.

Redundare sanguine. Cic. pro Lege Manil. 21.

Hesterna cœna redundare. Plin. in Paneg. 107. Non alij marcidi somno, hesternaq; cœna redundantes, comitiorum suorū nuntios opperiebantur?

Omnibus ornamentis redundare. Cic. ad Appium, li. 3. 10. 15.

Eloquio redundare. Claud. 5. Paneg. 30.

Vno digito redundare. Cice. 1. de Nat. deor. 137. Tuus autem deus non digito uno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus, manibus, pedibus, feminibus, cruribus. Id est, plus habet, & superuacaneum, ut ipse Cicero ibidem dicit.

Non complere uerbis quod proposueris, & Redundare, contraria. Cic. in Partit. 11.

Nihil prætermittatur, cui opponitur Nihil redundet. Cicero in Orato. 63.

Deesse & Redundare, contraria. Cic. 3. de Orat. 10.

Sera redundauit ueteris uindicta libelli. Ouid. 2. Trist. 109.

Oratio redundat. Cic. 5. de Finib. 24.

Redundat ex. Cic. 5. Verr. 85. Quibus quod tum aut remissum aut relictum sit, id fuisse tantum, quantum ex eo, quo istius auaritia contenta fuit, redundarit.

Redundare de. Cic. 5. Verr. 931. Necesse est quod redundaret de uestro frumētario quæstu, ad illum potissimum, per quē agebatis, defluxisse.

Vitia redundant ad amicos. Cic. de Amicit. 65.

Ex necessitate redundabit onus legatorū ad hæredem. Vlpian. in L. Si seruus plurium sit. Parag. Si quis ante. ff. De legatis fideicom. 1.

Damni periculum ad te non redundat. Imp. Alexand. L. Et si scisses. C. De administ. tut.

Redundat ad. Cic pro Ligario, 5. Quòd laudem adolescentis propinqui etiam existimo ad meum aliquem fructū redundare. Id est, Referri, & pertinere. Budæus.

Redundat in. Plautus, Hoc facinus in tuum redundabit caput. Cicero in Catil. 21. Certè uerendum mihi non erat, nequid, hoc parricida ciuium interfecto, inuidiæ mihi in posteritatem redundaret.

In annum redundare. Cic. pro Murena, 77.

In genus autoris miseri fortuna redundat. Ouidius 3. Trist. eleg. 1. 15.

Si scelus est, in me commissi pœna redundet. Ouid. 6. Fast. 91.

Redundans] (πλεονάζων,) Participium, siue Nomen ex participio: ut Redundans homo. Cic. de Fato, 11. Inter locorum naturas quantum interfit uidemus, alios esse salubres, alios pestilentes, in alijs pituitosos, & quasi redundantes: in alijs excitatos & aridos.

Is redundantes nos & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia repressit. Cic. de Claris Orat. 175.

Redundatus] pen.pro. (πλεοναζθείς,) Aliud partici. Ouid. 6. Fast. 81. Amne redundatis fossa madebat aquis. Idem. 3. Trist. eleg. 10. 11.

Redundatio] Verbale, (περισσοεία,) Plin. lib. 11. cap. 37. 25. Certe nulli sine redundatione eius, eruitur oculus. Idem lib. 7. cap. 6. 1. Fastidiū in cibis, redundatio stomachi, indices sunt hominis inchoati. Id est, nausea, uel quæ fluctuatio dicitur.

Redundantia] redundantiæ. (πλεονασμὸς,) quam Superfluitatem appellamus. Cic. in Orato. 58. Ipsa enim illa pro Roscio iuuenilis redūdantia, multa habet attenuata, quædā etiam paulo hilariora.

Reduuiæ] Vide Rediuia.

Reduuiæ] escarū. Solinus cap. 45. Trochilos auis parula est. Ea dum reduuias escarū affectat, os belluæ huiusce passa latim scalpit, & sensim scalpurigine blandiente aditum sibi in usq; fauces facit, &c. Reduuias escarum uocat reliquias ciborum, quæ inter crocodili dentes hæserunt. Has dormiente crocodilo appetit trochilus, inde uictum sibi parās, ut scribit etiam Plin. lib. 8. cap. 25.

Refello] refellis, refelli, (ἀνασκευάζω, ἀποσκευάζομαι, περισκοπέω, ὑποκρούω,) refellere, Ex re & fallere. Quod dictū est, arguendo falsum ostendere, inquit Donatus. Terentius Phorm. 1. 2. 82.

Quum tu horum nihil refelles, uincam scilicet. Id est, quum factum nō negabis. Donatus, Refelles, refutabis, redargues. Cic. lib. 2. Tusc. 9. Et refellere sine pertinacia, et refelli sine iracundia parati sumus. Virg. 4. Aeneid. 76.

-neq; te teneo, neq; dicta refello.

Fortunam refellere. Stat. 2. Sylu. 2. 26.

Sensus non possunt refelli. Lucret. lib. 4. 98.

Refello & Approbo, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Ex re ipsa refellere. Quintil. lib. 5. cap. 13. 3.

Refellere aliquem, Alicuius sententiam oppugnare. Cicero 4. Acad. 31. Socrates autem de se ipse detrahens in disputatione plus tribuebat eis quos uolebat refellere. Ibidem, 1. 23.

Ita enim uiuunt quidam, ut eorum uita refellatur oratio. Cicero 2. de Finib. 130.

Refellere dicta alicuius. Cic. 4. de Finib. 128.

Mendaciū alicuius refellere et coarguere. Cic. pro Ligario, 9.

Opprobria non possunt refelli. Ouid. 1. Metam. 153.

Refellere testimonia, & testes, & tabulas dicebant ueteres. Cicero pro Flacco, 17. Nam aut oratio testium refelli solet,

aut

aut uita lædi. Tranquillus in Augusto, cap. 56. Testem se in iudicijs & interrogari & refelli æquissimo animo patiebatur. Dicitur & Eleuare, apud Quintilianum. Budæus.

Refercio] refercis, refersi, refertum (ἐπιβύω,) refercire, Ex re & farcio, significat Implere. Cic. de Senect. 52. Semper enim boni, assiduiq; domini referta cella uinaria, olearia, & penaria est, uillaq; tota locuples est.

Complere & refercire. Cic. pro Sestio, 65.

Referserunt omnia libris. Cic. 2. Tuscul. 9. Et pro Corn. Balbo Quòd eis rebus urbem Italiamq; referserunt.

Refercire in. Ci. 1. de Orat. 77. Sed hoc nobis illa Scæuola & perfice, ut Crassus hæc quæ coarctauit, & perangustè refersit in oratione sua, dilatet nobis atq; explicet.

Superstitione uitam hominũ refercire. Cic. 2. de Nat. deor. 90.

Refercire hominum aures sermonibus. Cicero pro Rab. Posthumo, 25.

Refertus] (ἐπιβεβυσμένος,) Participium, siue Nomen ex participio, ut Refertæ suauitate literæ, Hoc est omni officio plenæ. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 1. Accepi tuas literas datas Placentiæ. Deinde alteras postridie datas Blandenouæ, cũ Cæsaris literis refertis ómni officio, diligentia, suauitate.

Plenus ac refertus. Cic. 1. Acad. 25.

Locuples ac refertus. Cic. 5. Verr. 39.

Refertius ærarium. Cic. 5. Verr. 176.

Domus referta, Plena, diues. Senec. Medea, 17. 11.

Locuples & referta domus. Cic. 1. de Orat. 78.

Refertissimus, quod & Confertissimus dicitur. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 62. Quare quoniam eiusmodi theatrum totius Asiæ uirtutibus est datum, celebritate refertissimũ, magnitudine amplissimum, &c.

Genitiuo aliquãdo iungitur, Gellius, Is librum multæ uariæq; historiæ refertum composuit. Cicc. pro Fonteio, 1. Referta Gallia negotiatorũ est, plena ciuium Romanorum. Idem ad Atticum, lib. 8. 145. 4. Etsi propediem uideo bonorum, id est, lautorum & locupletum urbem refertam fore.

Mare refertum prædonum. Cic. pro Rab. Posthumo, 12.

Ablatiuo frequentius. Cic. 3. Verr. 97. Domus erat meretricio conuentu, sed Prætoria turba referta. Et 7. 51. Referta piratarum præda nauis.

Puppis referta diuitijs. Claud. 4. Paneg. 27.

Refero] refers, pen. corr. (ἀντιτυπέω,) referire, Repercutere. Terent. Adelph. 4. 2. 29.

– quia miseram mulierem, & me seruolum
Qui referire non audebam, uicit, hui perfortiter?

Phœbus referitur imagine speculi oppositi. Ouid. 4. Met. 70.

Refero] pen. corr. refers, retuli, pen. corr. relatũ, pen. prod. & metri causa rettuli, rellatum, (ἀναφέρω, ἀνάγω, ἀναλαμβάνω, ἐπαναφέρω,) referre, Reportare, quasi retro ferre. Quintil. Ad patrem arma non retulit. Tacitus, Quum ex agris segetes domum referrent.

Humeris suis pecunias alicui referre. Cic. Attico, lib. 6. 113. 8.

Sub tectum referre. Colum. lib. 11. cap. 3. 42.

Pateram referre, pro Restituere. Cic. 1. de Diuin. 96.

Ad aliquem referre, In consultationem illius ponere, ut ait Valla lib. 3. Plaut. Curcul. 6. 4. Tute ipse, siquid somniasti, ad me refers. Cic. 1. de Diuinat. 61. Ex eo euenit, ut & Tarquinius augure Attio Nauio uteretur, & populus de suis rebus ad eum referret.

Ad Senatum de re aliqua Consules referre, & ij quibus Senatum cogere licebat, dicebantur, quum rem in Senatu agitandam decernendamq; proponebant, rogantes Senatorũ sententias. Cic. 2. in Catil. 45. Reliquis autem de rebus constituendis, maturandis, agendis, iam ad Senatum referemus, quem uocari uidetis. Virg. 3. Aeneid. 12. Delectos populi ad proceres, primumq; parentem
Monstra deũ refero. Et ne dubitares de sensu sermonis, more suo aperuit, subiungens,

– & quæ sit sententia posco. Cic. in Pisonem, 22. An tũ eratis Consules, quum quacunq; de re uerbum facere cœperatis, referre ad Senatum, cunctus ordo reclamabat? ostendebatq; nihil esse uos acturos, nisi prius de me retulissetis? Ex Budæo.

Rem omnem ad Patres Conscriptos retuli. Cic. 2. in Catil. 34.

De rebus obscuris & incertis ad Apollinem, censeo referendũ Cic. 1. de Diuinat. 199.

Consulere se, & ad se referre. Cic. pro Quintio, 30.

Ad aliquid referre. Quintil. lib. 3. cap. 11. 18. Theodori schola (ut dixi) omnia refert ad capita.

Ad seipsum aliquid referre, id est, Perpendere, & quasi de suo facto, alienum metiri. Cic. pro Deiotaro, 3.

Acceptam, referre, (ἀναπτύσσω,) salutem suam beneuolentiæ alicuius, pro Fateri accepisse. Vide Accipio. Cic. ad Atticũ, lib. 11. 209. 3. Te etiam atq; etiam oro, ut me totum tuendum suscipias: ut si ij salui erunt, quibuscum sum, unà cũ ijs possim incolumis esse, salutemq; meam beneuolẽtiæ tuæ acceptam referre.

Acceptum refero uersibus esse nocens. Ouid. 2. Trist. 2.

In acceptum referre. Cic. 3. Verr. 106. Postea quam reus factus est, primò negabat opus in acceptum referre posse. Referre in acceptum, inquit Budæus, est scribere opus esse præbitum & probatum, quod Prætoris munus erat in sartis tectis.

In acta referri. Iuuenal. Saty. 2. 14.

In ærarios referre, Vide Aerarius adiectiuum in Aes, æris.

In album referre. Liu. 1. ab Vrbe, 139. Vide Albus.

Aliquem ore referre, id est, ore similem esse. Virg. 4. Aen. 66.

Animum referre ad rem aliquam. Cicc. pro Rosc. Amer. 27.

Age nunc, refer animum sis ad ueritatem, & consydera.

Sed licet à paruis animum ad maiora referre. Ouidius 3. de Arte Amat. 99.

Animum ad mala sua referre. Ouid. 2. de Remedio Amor. 33.

Animum & oculos ad aliquẽ referre. Cic. pro Rosc. Ame. 27.

Aeneam animo noxq; diesq; refert. Ouid. epist. 7. 5.

In apertum referre opus. Cic. in Parad. 6.

Ad arbitrium alicuius referre. Cic. 5. Tuscul. 117.

Ad uos nunc refero quem sequar. Cic. 4. Acad. 238.

Aspectum referre in curiam. Cic. de Prouincijs Consul. 31.

In censum aliquid referre. Liu. 9. bel. Maced. 182. Vide Census in Censeo.

In Codicem referre. Cic. pro Sylla, 33.

Colorem paternum referre. Colu. li. 7. ca. 2. 5.

In commentarium referre. Cice. ad Atticum, lib. 7. 123. 10

Ad conscientiam referre omnia Plin. epist. 22. b.

Consilia referre aliquò. Cic. 1. de Finib. 19.

Consilia in melius referre. Virgil. 1. Aeneid. 57.

Consuetudinem repetere atq; referre. Cic. 1. Verr. 37. Neque enim magis animos hominum nocentium res unquam ulla commouit, quàm hæc maiorum consuetudo longo interullo repetita atq; relata. Id est, in usum restituta, quæ desita et antiquata fuisset.

Referre ad aliquem omnes curas & in eum consumere. Id est, illũ solũ curare, de eo solo solicitũ esse. Cic. ad Brutũ, 18. 1.

Dexteram ad osculum referre. Plin. lib. 28. cap. 2. 15.

In deterius referre. Tacit. lib. 13.

In deos cælum & terram refert Heraclides. Cicero 2. de Natura deorum, 50.

Diem referre dicitur sol. Virg. 1. Georg. 92.

Atsi quum referetq; diem, condetq; relatum.

Ensem uaginæ referre. Silius lib. 7. 103.

Eodem

Eodem referri, Reportari. Cic. 1. Tuſcul. 194.
Epiſtolam referre. Cic. ad Atticum, lib. 4. 80. 3.
Expenſum referre, Vide Expenſum in Expendo.
Facta referre quæ mandata ſunt. Plaut. Capt. 7. 86.
Figuras proauorum referre. Lucret. lib. 4. 245.
Ad finem aliquem referre omnia. Cic. 4. Acad. 233.
Fructum diligentiæ referre alicui. Cice. 3. Verr. 13. Quum in eo ueſtra mihi dignitas fructũ diligentiæ referret, id ſum aſſecutus ut, &c. Id eſt, Reciperem à ueſtra dignitate fructum ob diligentiam meam.
Gradum referre, quod & Pedem referre dicitur. Liu. ab Vrbe, lib. 1. 60. Et quum uelut inter pugnæ fugæq; conſilium trepidante equitatu pedes quoq; referret gradum, plenis repentè portis effuſi hoſtes.
Rettulit ille gradus. Ouid. 2. Faſt. 101.
Gratiam referre: Eſt facto, ut ſi tu à me ſubleuatus aut pecunia aut patrocinio, aut manu, alioue ſubſidio, uicißim me aliquo modo ſubleuaueris: gratias retuliſti, reddidiſtiq;, ut ait Valla lib. 5. Liu. 7. bel. Maced. 149. Satiatus tandem complexu filij, Renuntiate, inquit, gratias regi me agere: referre gratiam aliam nunc non poſſe, quàm ut ſuadeam nõ antè in aciem deſcendat, quàm in caſtra me rediiſſe audierit. Cic. in Saluſtium. Non enim me ſperaſti mutuam tibi gratiã relaturum, ut uicißim tuos compellarem. Referre gratiam hoc loco, etiam uerbo dicitur. Cic. 2. Offic. 101. Numirum enim inops ille ſi bonus eſt uir, etiam ſi referre gratiam nõ poteſt, habere certè poteſt. Terent. Eunuch. 2. 3. 93. Nũc referã gratiã: atq; eas itidem fallã, ut ab illis fallimur. Seipſum exponit Terent. Vbi Donatus, Referã gratiã, non eas, inquit, laceſſam: ſed quod iuſtum eſt, uicem reddam.
Gratia referenda eſt emeritis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 13.
Gratia referatur factis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 10.
Gratiam referre in aliquo, Vide In præpoſitionem.
Gratiam plenius referre. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Referre gratiã in maius, pro Maiorẽ gratiã. Senec. de Benef. 3.
Bonam, uel præclaram gratiam referre. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2. Idem in Catil. 20.
Gratias referre, Idem. Plaut. Amphit. 4. 28.
Referre introrſus liberalitatem, pro Coarctare, uel in arctum cogere. Senec. 1. de Benefic.
Honorem officij referre. Ouid. 2. Metam. 57.
Reijcere iudices, & Referre, contraria. Cic. pro Plãcio, 33.
In ſelectos iudices referre. Cic. pro Cluentio, 96.
Laudem referre familiæ alicuius, Deſitam, & antiquatam indignitatem reſtituere, ſiue reuocare. Cic. pro Flacco, 1.
In libellum referre. Cic. 1. Philipp. 14.
In literas publicas referri. Cic. 6. Verr. 118.
Mandata referre ad aliquem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 220.
Mandata referre alicui. Virg. 7. Aeneid. 54.
Manubias referre. Cic. 2. pro Lege agrar. 64.
Manum ad poplitem referre. Plin. lib. 28. cap. 4. 5.
Referre in melius, id eſt, conuertere. Virg. 11. Aeneid. 85.
Ad memoriam uetuſtatis referre omnia. Cic. 7. Verr. 67. Atq; hæc omnia ad memoriam uetuſtatis, non ad contumeliã ciuitatis referri uolo. Id eſt, accipiantur in eam partem ut dicta ſint, quo uetuſtas reducatur in memoriam, nõ ut ciuitati quicquam exprobretur.
Morẽ referre, Reuocare, & quaſi rurſus ferre. Virg. 5. Aenei. Hũc morẽ, hos curſus, atq; hæc certamina primus (120. Aſcanius, longã muris quũ cingerent Albam, Rettulit.
Mores patris referre, id eſt, Exprimere, & imitari. Plin. epiſt. 111. c. Amiſit enim filiam, quæ nõ minus mores eius, quàm os uultumq; referebat: totumq; patrem mira ſimilitudine exſcripſerat.
Inter nefaſtos referre diem. Plin. de Viris illu. 14.
In Nouocomenſes retulit, id eſt, adſcripſit. Cic. ad Atticũ, li. 13.
Referre numerum, Numerare. Virg. eclog. 6. 17. (36. 1.
In numeros referre. Plin. epiſt. 52. b. Neq; enim adhuc nomen in numeros relatum eſt. Id eſt, tuum nomen nondum relatũ eſt in ordinem Tribunorum: erat enim integrum, aliũ ſubrogare. Cice. de Cla. Orat. 71. Referre in oratorũ numerũ.
In numerum deorum referre, id eſt, adſcribere. Suet.
Omnia referre ad unum, id eſt, In unum omnia cõferre. Cic. Si ad unum omnia referẽda ſunt, digniſſimũ eſſe Pompeiũ. De re intelligitur, nõ de oratione. Valla lib. 3. cap. 38.
Referre oculos ad aliquem, uel ad terram. Cice. pro Quintio, 27 Quum autem ad te C. Aquili oculos animumq; retuli. Idem in Somnio Scipionis, 20. Hæc ego admirans, referebam tamen oculos ad terram identidem.
Ora & oculos in aliquem referre. Virg. 12. Aeneid. 132.
Opem referre. Cic. 1. de Diuinat. 118. Ciues referte opem, & reſtinguite. Ex poeta. Idẽ 3. de Legi. 63. Quibus ſæpe referre opem poßit. Id eſt, auxilio eſſe.
Os referre in ſe. Ouid. 2. Metam. 61.
Rettulit ora ad iuuenem, Aſpexit iuuenẽ. Valer. 7. Argon. 16.
Par referre. Terent. Adelph. 1. 1. 48. Donatus, Par referre, id eſt, benefacere.
Pedem referre, Quod ineptè dicitur: Retrahere ſe. Virg. 10. Aeneid. 159. Ille pedem referens, & inutilis, inq; ligatus Cedebat. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 171. Pedem ferre, & loco excedere, non turpe exiſtimarent. Liu. 3. ab Vrbe, 96. Inde ſignum obſeruare iußit, ut pariter et ſocij rẽ inciperent, referrẽtq; pedem, ſi receptui cecinißet.
Iamq; pedem referens caſus euaſerat oẽs. Virg. 4. Georg. 97.
Quàm moll ßimè pedẽ referre. Quintil. lib. 6. cap. 4. 15.
Rettulit ad me pedem. Plaut. Epid. 10. 3.
Referunt me pedes in locũ aliquẽ. Cic. ad Atticũ, li. 15. 329. 2.
Primas referre ad aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. 23. Ad quem tũ Epicurei primas ex noſtris hominibus referebant. Vetus exemplar habet deferebant.
Quæſtum maiorem referre. Colum. lib. 1. cap. 3. 9.
Rationes referre, pro eo quod uulgò Computum reddere dicunt. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 85. Relatis ad eum publicis rationibus cum fide, quod penes eum eſt pecuniæ, tradit. Cice. 3. Verr. 26. Vt hoc pacto rationem referre liceret, eo Syllanus repentè factus eſt.
Rationes referre ad ærarium, Vide ærarium in Aes, æris.
Referre rationibus, & in rationes, Eſt rationibus adſcribere, hoc eſt Impenſam uel receptam facere, ut uulgus loquitur. Tranquillus in Veſpaſiano, cap. 22. Dicitur & referre in ratione, ut Referre in publicas literas, quod Iuuenalis Referre in acta dixit. Budæus.
Referunt hæc ad rem. Plaut. Perſa, 16. 44. Id eſt, pertinent.
Repulſam referre, quod et Ferre repulſam ſimpliciter dicitur, & Pati repulſam, hoc eſt Repelli, reijci. Cic. 1. 193.
Reſponſum referre, quod & reddere dicitur: ſiue quod reſponſum eſt referre & recenſere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 1. 1. 9. Deiotarus etiã mihi narrauit, ſe ad eum legatos miſiſſe de re Bruti: eos ſibi reſponſum retuliſſe, illum non habere. Cæſar 1. bel. Gal. 140. His reſponſis ad Cæſarem relatis, iterum ad eum Cæſar legatos cum his mandatis mittit.
In, uel inter reos referre, opponitur ei quod dicitur Ex reis eximere. Cic. 2. Philipp. 70. Abſentem credo in reos relatum, rem indicta cauſa iudicatam.
Abſentem aliquem referre in reos. Cic. 7. Verr. 85.
Salutem alicui referre, pro Reſalutare. Cicero ad Atticum libro 16. 333. 7.
In peius ruere, ac retro ſublapſa referri. Virg. 1. Georg. 40.

Digitized by Google

Saporem ſalis referre. Virg. 3. Georg. 80.
Se referre, pro Redire domum. Virg. 4. Georg. 36.
Domum ſe referre, Redire. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 23.
Romam iterum ſe referre. Cic. pro Flacco, 39.
Ab æſtu ſe referre. Ouid. 14. Metam. 11.
Se in gregẽ ſuũ ueterẽ referre. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 19.
Se ad ordinem referre. Cic. 4. Acad. 121. Iam enim referã me ad ordinem. Id eſt, Ordine omnia agam ut cœperam.
Se ad ſtudia referre, ad philoſophiam. Cic. 1. Tuſcul. 1. Idem 2. Offic. 5. Exiſtimaui honeſtiſſimè poſſe deponi, ſi me ad philoſophiam retuliſſem. Id eſt, recepiſſem.
Senium parentis referre. Colum. lib. 7. cap. 3. 14. Hoc eſt imi-
Similitudinem referre. Plin. lib. 22. cap. 8. 1. (tari, reddere.
Sonum eundem referre in cadendo. Cic. in Orato. 21.
Spem referre. Cic. pro Roſc. Ame. 65. Pro re certa ſpem falſam domum retulerunt. Hoc eſt reportarunt.
In ſpem ſibi aliquid referre. Plaut. Epid. 8. 3.
Referre ad unam ſummã. Cic. 4. de Finib. 65. Introduci enim uirtus nullo modo poteſt, niſi omnia quæ leget, quæq; reijci et, unã referantur ad ſummã. Id eſt, conferantur in unum.
In tabulas, ſiue tabellas referre. Ci. 7. Verr. 80. Idẽ pro Flac. 15
In tectum referre. Varro 3. de Re ruſt. cap. 6. 3. Præterea oua emit, ac ſupponit gallinis: ex quibus ex his excuſſos pullos refert in id tectum in quo pauones habet.
Retulit me uentus ad uel in Italiam. Cic. Cornificio, li. 12. 25. 9. Et ad Brutum, 15. 8.
Vicem referre, Rependere, Ouid. 1. de Arte, 75.
Victoriam. Liu. 4. ab Vrbe, 77.
Theatrum Aſiæ ita reſonans, ut uſq; Romam ſignificationes, uoces q; referantur. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 63.
Referre omnia ad uoluptatem, uel ad uentrem, & ſimilia, Eſt omnia propter uoluptatẽ facere, uidelicet ut quis aliquando poßit uoluptate frui: id eſt, ſummam fœlicitatem in ea re conſtituere. Cic. de Amicitia, 30.
Referre, Reddere. Virg. lib. 8. Aeneid. 112.
O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos
Qualis eram. Plaut. Curcul. Ni argentum referas.
Referre, Narrare, indicare. Virg. 2. Aeneid. 110.
- referes ergo hæc, & nuntius ibis
Pelidæ genitori. Ci. Bruto, At illa retulit, quæſiuitq; quidnã
Ordine referre. Ouid. 9. Metam. 1. (mihi uideretur.
Horreſco referens. Virg. 2. Aeneid. 41.
Acta memoranda referre. Ouid. 13. Metam. 202.
Dicta referre. Ouid. 1. Metam. 132.
Facta referre. Horat. 2. epiſt. 1. 27.
Palàm facta referre. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.
Magna facta referre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 18.
Pauca referre. Virg. 4. Aeneid. 67.
Pugnas referre, Recenſere. Ouid. 12. Metam. 32.
In ordine referre uerſus. Virg. 7. eclog. 4.
Vera referre. Ouid. 3. Metam. 132.
Tum ſenior tales referebat pectore uoces. Virg. 5. Aeneid. 82.
Referre uoce. Virg. 1. Aeneid. 20. Seruius, Pleonaſmos eſt.
Ad aures alicuius referre aliquid. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 23. Virgil. 3. eclog. 15.
O quoties, & quæ nobis Galatea locuta eſt?
Partem aliquam uenti diuûm referatis ad aures. Id eſt, utinam referatis.
Refertur, pro Narratur. Plin. lib. 7. cap. 41. Vna fœminarum in omni æuo Lampido Lacedæmonia refertur.
Referre, pro Reſpondere. Cic. pro Cecinna, 61. Ego enim tibi refero, ſi non ſum ex eo loco deiectus, &c. Id eſt, reſpõdeo. Idem pro Quintio, 24. Quid autem à nobis refertur?
Referre, Reuocare. Senec. de Benef. li. 1. ca. 14. Quare ſiquis exiſtimat nos, quum iſta præcipimus, benignitatis fines introrſus referre, & illi minus laxum limitem aperire.
Refert, prima prod. Impersonale, (διαφέρει,) Vtile eſt ſignificat, et genitiuo iungitur. Saluſtius in Iugurtha, Faciendũ ali quid quod illorũ magis, quàm ſua retuliſſe uideretur.
Cum genitiuis pretij frequentiſsimè conſtruitur, Magni, parui. Cicero P. Seruilio, lib. 13. 69. 4. Vt habeamus aliquam Rempub. cuius conſilijs magni referebat te intereſſe. Terẽt. Phorm. 4. 3. 41. - parui retulit
Non ſuſcepiſſe: inuenta eſt quæ dotem petat. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 29. Parui refert abs te ipſo ius dici æqualiter & diligenter, niſi, &c.
Permagni referre eadem primordia ſæpe. Lucret. lib. 1. 186.
Cũ ablatiuis his, Mea, tua, ſua, noſtra, ueſtra. Plaut. Curcul. 8. 26. - nam quid id refert mea
An aula quaſſa cum cinere effoſſus ſiet? Hoc eſt, Nõ magno pere laboro. Et Amphit. 8. 108. Tua iſtuc refert ſi curaueris. Hoc eſt, Tuo ſit commodo. Terent. Phorm. 4. 5. 11. Quid tua, malùm, id refert?
Nihil mea refert utrum tu, &c. Cic. in Piſonem, 30.
Nõ adſcripſi id quod tua nihil referebat. Ci. Ruſo, li. 5. 20. 18.
Aliquando his aduerbijs iungitur. Multum, plus, plurimũ, parum, paulum, pauxillũ, nihil, aliquid, & ſimilibus. Martial. lib. 9. 104. Multum, crede mihi, refert, à fonte bibatur,
Quæ fluit, an pigro quæ ſtupet unda lacu. Quintil. lib. 9. ca. 4. Plurimũ refert cõpoſitionis, quæ quibus anteponas. Cic. 5. de Finib. 155. Tantũ refert quàm magna dicam.
Refert, cum infinitiuo. Cic. de Claris Oratorib. 57. Neq; enim refert uidere quid dicendum ſit, niſi, &c. Terent. And. 3. 2. 16. Interminatus ſum ne faceres? num ueritus? quid retulit? Vbi Donatus, Retulit, proſuit, uel interfuit.
Magnopere. Cic. pro Cælio, 45. At quibus ſeruis? refert enim magnopere idipſum.
Refert, (προσήκει,) Ad rem pertinet. Plin. lib. 14. cap. 6. 10. Quibus exemplis, niſi fallor, manifeſtum eſt, patriã, ſolũq; referre, nõ uuam. Id eſt, ad uini præſtantiam maximè pertinet, eligere ſolum & regionem. Idem lib. 16. cap. 30. 3. de arboribus cædendis, Infinitum refert lunaris ratio, nec niſi à uiceſima in triceſimam cædi uolunt. Hæc Budæus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 8. 1. Refert inquam quod genus uineæ ſit, quòd ſunt multæ ſpecies eius.
Plurimum referre. Plin. lib. 21. cap. 11. 8. Diximus & terram referre plurimum.
Refert in ea ne. Cic. 2. de Diuin. 148. Fac in puero referre ex qua affectio ne cæli primum ſpiritum duxerit.
Aues paſcantur, nécne, quid refert? Cic. 2. de Diuin. 110.
Non multum refert an uillatici corporibus graues, & parum ueloces ſint. Colum. lib. 8. de canibus loquens.
Nihil refert. Plaut. Rud. Quomodo habeas, nihil id refert, iure, ánne iniuria?
Sed refert quomodo adhibeatur. Cic. 3. Tuſcul. 134.
Nec terræ tantum natura circa has refert. Plin. lib. 16. ca. 33. 4. Id eſt, ad rem non tantum pertinet.
Adeóne eſt fundata leuiter fides, ut ubi ſim, quàm qui ſim magis referas? Liu. lib. 2.
Refert, Neceſſe eſt. Saluſtius, Quare uanũ quidẽ hoc cõſilium eſt, ſi periculũ ex illis timuit, ſi in tãto omniũ metu ſolus nõ timet, eo magis refert me mihi atq; nobis timere. Virg. li. 2. Georg. 21. - neq; enim numero cõprendere refert.
Relatum] relatu, pen. prod. (διέξιοις,) Supinum à refero. Plin li. 32. ca. 11. 12. Præter hæc purgamenta aliqua relatu indigna, et algis potius annumerãda, quàm animalibus.
Digna relatu. Ouid. 4. Metam. 159.
Fœdum relatu. Ouid. 9. Metam. 34.

Horrenda

Digitized by Google

Horrenda relatu res. Ouid. 15. Metam. 60.

Relatus, pen. prod. Participiũ, (ἀναφερόμενος,) Cic. 2. de Nat. deor. 217. Sed duros, et quasi corneolos habent introitus, multisq; cum flexibus, quòd his naturis relatus amplificatur sonus. De auribus.

Causa relata mea est. Ouid. 3. Fast. 96.

Relatus] relatus, relatui, Verbale, Tacit. lib. 17. Neq; enim relatu uirtutum in comparatione Othonis opus est.

Relatio] Aliud uerbale, (ἀναφορὰ, ἐπαναφορὰ,) Cic. in Piso. 10. Nam relatio illa salutaris & diligens fuerat Consulis animaduersio quidem & iudicium, Senatus. Vetustum exemplar legit delatio. Idem 3. de Orato. 115. Plin. epist. 190. h. Et relationem quidem de eo Cæsar ad Senatum nõ remisit. Hìc propositionem criminis & rei apud Senatum significat.

Meritorum relatio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9.

Gratiæ relatio. Senec. lib. 5. de Benefic. cap. 11.

Relator] pen. prod. Verbale masc. (μεσίτης,) Balbus ad Ciceronem in Epist. ad Atti. lib. 8. 168. 3. Incipiam sperare, etiam consilio Senatus autore te, illo relatore, Pompeiũ & Cæsarem coniungi posse.

Refibulare] (ἀναπορπᾶν,) pro Fibula liberare & soluere. Martialis lib. 9. 28.

Referueo] referues, referbui, (ἀναζέω,) referuere, Valde fervere. Plin. lib. 16. cap. 11. 4. Item terebinthinam in sartagine referuenti.

Refruens crimen. Cic. pro Rosc. Comœdo, 9.

Refruere aliquando contrariũ significat. Cic. de Claris Orat. 175. Nam & contentio nimia uocis reciderat, & quasi refrbuerat oratio. Hoc est, refrixerat.

Refruesco] refruescis, (ἀναζέω,) refruescere, Idem quod fruescere. Cic. 1. de Diuin. 84. Ex his Mercurium ex patera quam dextera manu teneret, sanguinem uisum esse funderе: qui quum terram attigisset, refruescere uideretur, sic ut tota domus sanguine redundaret.

Reficio] reficis, pen. corr. refeci, pen. pro. refectũ, (ἐπισκευάζω, ἀνακτάομαι, ἀναλαμβάνω,) reficere, Instaurare, renouare, quod corruptum erat, in statum pristinũ instaurare. Verbo item reficiendi tegere, substruere, sarcire, ædificare, & aduehere, apportareq; ea quæ ad eandem rẽ opus sunt, continentur. Hæc Vlpianus, De riuis, L. prima. Cic. 1. de Diuinat. 8. Quinetiam memoria nostra templum Iunonis Sospitæ, L. Iulius, qui cum P. Rutilio Cõsul fuit, de Senatus sententia refecit. Cæs. 4. bel. Gal. 572. Omnia deerant, quæ ad reficiendas naues usui sunt.

Aedes reficere quæ uitium fecerunt. Cic. in Topic. 8.

Reficere breui repetitione rerum iudicum memoriam, pro Recolligere. Quintil. in Procem. lib. 4.

Rates quassas reficere. Horat. 1. Carm. ode 1. 4.

Puppes laceras refeci. Ouid. epist. 2. 9.

Templa ædesq; labantes reficere. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.

Reficere testamentũ. Vlpia. in L. Idẽq; erit. ff. De militari testa-

Reficere aliquid ex pecunia alicuius. Ci. 3. Verr. 100. (mẽto.

Reficitur ei tantum ex suis possessionibus. Cic. 5. Verr. 99. Idẽ in Para. 57. Hoc proposito nũquam eris diues, antè quàm tibi ex tuis possessionibus tantum reficiatur, ut eo tueri sex legiones & magna equitum ac peditum auxilia possis. Id est, redeat.

Reficere Tribunos, & alios magistratus, pro Recreare & iterum creare. Cice. de Amici. Papirius legem ferebat de Tribunis reficiendis. Liuius 2. ab Vrbe, Plebs Volernem Tribunum reficit.

Salutem communem reficere. Cic. pro Sestio, 11.

Reficere tribum. Cic. pro Plancio, 35. Neq; hoc liberis nostris interdicendum est, ne obseruent tribules suos, ne deligãt, ne reficere necessarijs suis suam tribum possint.

Reficere, Recreare, delectare, & animum oblectare. Plin. Quẽ reficiendi animi gratia id fecisset. Idem in Panegy. 129. Adhæc tam assiduus in Tribunali, ut labore refici ac reparari uideretur. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 7. Ego hìc cogito cõmorari, quoad me reficiam: nã & uires & corpus amisi. Hìc pro Restaurare sumitur, & uires recipere.

Refectus sum cum tua lego. Plin. epist. 68.

Consiliũ Cn. Pompeij me recreat, & reficit. Cic. pro Milone, 1.

Reficere exercitum ex labore & inopia, Cibo & potu reparare, atq; etiam quiete, ne labore uictus deficias. Cæsar 7. bel.

Aurora refecit teneras herbas. Ouid. 3. Fast. 143. (Gal. 128.

Reficere se ab imbecillitate. Plin. lib. 26. cap. 11. 4. Reficientibus se ab imbecillitate utilissima.

Reficere se ex caloribus, Post multos calores defessas uires & animum recipere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 1.

Reficere se ad audiendum. Cic. 6. Verr. 94.

Reficere uires cibo, Reparare. Liu. 7. bel. Maced. 98.

Vultum reficere. Cic. Attico, lib. 12. 241. 3.

Refici dicitur qui conualescit. Plin. epist. 164. Quanquam ne reor ne post gratulationem quoq; in metum redeas, atque ita gaudeas periculo liberatã, ut simul quod periclitata fit, perhorrescas, iã hilaris, iã sibi, iã mihi reddita, incipit refici, trãsmissumq; discrimen conualescendo remetiri.

Arte Aemonia refectus Thelephus, Sanatus. Stat. 1. Syl. 4. 23.

Opibus curisq; amici refectus. Horat. 2. epist. 2. 28.

Furijs refecti ardebant. Virg. 3. Georg. 103. Quia languentia corpora in uires quodammodo excitat furor, & facit ea in exitium conualescere. Seruius.

Refectus] Participium, (ἐπισκευασμένος,) Cice. Attico, lib. 16. 333. 2. Sed tamen idem σύνταγμα misi ad te retractius & quidem ἀρχέτυπον ipsum crebris locis inculcatum & refectum. Ouid. 4. Fast. 122.

Refectus, huius refectus, (ἀνάληψις,) Ipsa refectio. Plin. lib. 18. cap. 7. 24. Panem ex hordeo antiquis usitatum uita damnauit, quadrupedumq; tradidit refectibus.

Refectio] Verbale, (ἐπισκευὴ,) Ipse reficiendi & restaurandi actus. Columella lib. 12. cap. 3. 8. Cæteraq;, si refectionẽ desyderant, fabris concinnanda tradantur.

Quies & refectio. Quintil. lib. 10. ca. 4. Tempora ab ipsa rerum natura ad quietem, refectionemq; nobis data, in acerrimum laborem conuertimus.

Refectioni ualere. Cels. lib. 3. cap. 15.

Dicitur etiã ciborũ refectio. Celsus lib. 4. ca. 6. Si in refectione quoq; manserit tussis, intermittere oportebit uno die.

Refector] refectoris, Verbale, m. g. (ἐπισκευαστὴς,) Sueton. in Vespasiano Cæs. cap. 18. Item colossi refectorem insigni congiario magnáq; mercede donauit.

Refacio] refacis, (ἀνασκευάζω,) antiquum, apud Plautũ legitur in Trucul. 18. 23. Nam refacere si uelim, nõ est locus.

Refigo] refigis, pen. prod. refixi, refixum, (κατασφήνυμι,) refigere, Rursus, siue ualde figere. Colum. lib. 4. Nam siue prope truncum defigitur palus, pedali tamen spatio refigendus est. Virg. lib. 4. Georg. 41.

- aulasq; et cerea regna refigũt. Id est, figũt, inquit Seruius.

Refigere, (ἀποπαθηλόω,) Aliquando contrariũ significat: nempe Quod fixum est educere. Inde Refigere tabulas, et leges, id est, Rescindere. Ci. 12. Philip. 327. Ibidẽ, 13. 345. Acta Antonij rescidistis, leges refixistis per uim. Leges enim in tabulis æneis incisæ erant. Horat. 1. Carm. ode 28. 3.

- quamuis clypeo Troiana refixo
Tempora testatus. Pythagoras enim in tẽplo clypeũ fixum muro columnæ, detraxit, dicens se illũ illic fixisse olim cum

anima

Digitized by Google

anima ſua habitaret in Euphorbo, tempore belli Troiani.
Aera refigere. Cic. Caßio, lib. 12. ſ. 7. Horat. 1. epiſt. 19. 12. Sub duce qui templis Parthorum ſigna refixit.
Leges figere & refigere. Virg. 6. Aeneid. 125.
Sidera refixa cælo. Virg. 5. Aeneid. 106.
Reflagito] reflagitas, pen. corre. (ἀναιτίζω,) reflagitare, Iterum flagitare. Catul. de Acme, epigram. 39. 3. Perſequamur eam, & reflagitemus.
Reflecto] reflectis, reflexi, reflexum, (ἀναπάμπτω,) reflectere, Retro flectere. Plin. lib. 11. cap. 50. 1. Canum degeneres caudam ſub aluum reflectunt.
Acie reflectere. Senec. Herc. furẽte, 8. 3. Acie oculorũ intelligit
Caput leniter reflectens. Catul. de Acme, epigram. 42. 2.
Colla mollia reflectunt. Virg. 11. Aeneid. 125.
Oculos reflectere. Ouid. 7. Metam. 69.
Pedem reflexit inde. Catull. Argonaut. epigram. 59. 23.
Viſus reflectere. Valer. 5. Argon. 91.
Auis reflectitur in longos ungues. Ouid. 5. Metam. 110. De aſcalapho in bubonem uerſo.
Reflectere, per translationem, pro Reuocare.
Reuocare & reflectere animũ ad aliquid. Cice. pro Sylla, 34.
Reprimere atq; reflectere. Terent. Adelph. 3. 2. 9.
Incitare & Reflectere, contraria. Cic. 1. de Orat. 28.
Animum reflexi. Virg. 2. Aeneid. 149.
Reflexus] Participium, (ἀνάκαμψις,) ut Ceruix reflexa. Stat. 1. Achil. 77.
Telum reflexum rotabat obliquo marte. Silius lib. 16. 11.
Reflexum & Rectum, contraria. Plin. lib. 11. cap. 37. 38.
Reflo] reflas, (ἀντιπνέω,) reflare, Retro, uel contrà ſpirare. Cic. 2. Offic. 26. Nam & quũ proſpero flatu eius utimur, ad exitus peruehimur optatos: & quũ reflauit, affligimur. Idem ad Atticum, lib. 6. 118. 2. Inde quàm primum Athenas, etſi Eteſiæ ualde reflarint.
Reflor] paßiuum. Lucret. lib. 4. 190.
Interiorem etiam partem ſpiramtibus aer
Verberat hic idem quum ducitur, atq; reflatur.
Reflatus] huius reflatus, pen. prod. maſc. gen. (ἀντίπνοια,) Plin. lib. 9. cap. 6. Quorum unum mergi uidimus reflatu beluæ expletum unda. Cic. ad Atticum, lib. 12. 232. 4. Hic rumor eſt T. Marcum periiſſe naufragio, Aſiniũ delatũ uiuum in manus militũ. L. naues delatas in Vticã reflatu hoc.
Refloreo] reflores, pen. prod. reflorui, (ἐξανθέω,) reflorere, ſiue Refloreſco, refloreſcis, refloreſcere; Rurſum florere. Plin. lib. 18. cap. 16. 6. Secatur incipiens florere, & quoties refloruit, &c. Idem lib. 19. ca. 8. 29. Cuius natura in carnarijs refloreſcens ſæpius dicta eſt.
Iuuenta refloreſcente ibat ouans. Silius lib. 15. 146.
Refluo] refluis, refluxi, refluxũ, (παλιρρέω,) refluere, Rurſum fluere. Plin. lib. 2. cap. 87. 2. Nec unquam eodem tempore quo pridie refluit. Virg. 9. Aeneid. 7.
Vndis refluentibus ſtridet mare. Virg. 4. Georg. 53.
Refluus] Adiecti. (παλιρρόθιος,) ut Refluum mare, Quod refluit. Plin. lib. 2. cap. 97. 9.
Gurges refluus. Stat. 5. Sylu. 1. 19.
Refocillo] refocillas, (ἀναπνέφω, ἀναλομίζομαι, ἀναψύχω,) refocillare, Idem quod focillare, Recreare, reparare, inſtaurare. Plin. epiſt. 58. b. Ipſe paucis diebus ægrè refocillatus, non ſine ultionis ſolatio deceßit, ita uiuus uindicatus, ut occiſi ſolent. Verbum ex focillo, quod calefacio ſignificat, compoſitum: quod ex focillo diminutiuo huius nominis focus deriuatur.
Lugentem efficacibus remedijs refocillare. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 9.
Refodio] refodis, penul. prod. refodi pen. prod. refoſſum, ἀναλαλάπτω, ἀνορύσσω,) refodere, Cõtrariam habet ſignificationem ſuo primitiuo: ſignificat enim Extra terram educere, fodiendo eruere. Plin. lib. 15. cap. 18. 5. Quæ mitiore cælo refoſſæ cũ arbore, atq; in lucẽ remiſſæ, nouos ſoles recipiunt. Idem lib. 2. cap. 63. 7. Si ulli eſſent inferi, iam profectò illos auaritiæ atq; luxuriæ cuniculi refodiſſent. Colu. lib. 4. cap. 32. Sed illud de integro refodi debet.
Reformido] reformidas, pen. prod. (ὑποπτήσσω,) reformidare, Idem quod ſimplex formidare, ſiue ualde formidare. Cic. 3. de Finib. 11. Quippe qui ne reprehenſionem quidẽ uulgi imanem reformidans, in ipſa curia ſoleret legere ſæpe. De Catone. Idem pro Cecinna, 61. Iſtum locum fugis & Amicitiæ crimẽ reformidare. Ci. pro Cælio, 10. (reformidas.
Frõdes reformidãt ferrũ. Virg. 2. Georg. 74. Quintil. li. 2. ca.
Humus reformidat uulnus. Ouid. 1. Faſt. 133. (4.
Lumina reformidãt inſuetũ ſolẽ. Ouid. 3. de Põto, eleg. 4. 10.
Mẽbra ſaucia reformidãt tactũ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 3.
Mens reformidat tempus illud. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 6.
Reformidatio] Verbale, (ὑποπτήξις,) Cice. in Partit. 7. In ſuaſione autem ſpem, aut reformidationem deliberantis.
Reformo] reformas, (ἀναπλάττω, ἀνατυπόομαι,) reformare, In priorem uel meliorem formã redigere. Plin. in Paneg. 85. ut oſtendam quàm longa cõſuetudine corruptos deprauatoſq; mores principatus parens noſter reformet & corrigat. Ouid. 11. Metam. 51.
Reformare, & uelut recoquere. Quintil. lib. 12. cap. 6. De Cicerone, Qui poſtquam egit pro Seſtio, tamẽ Apollonio Moloni, quem Romæ quoq; audierat, Rhodi rurſus reformandũ ac uelut recoquendũ ſe dedit. Legitur rurſus formãdũ.
Reformare ad exemplũ. Senec. epiſt. 94. Deinde iubẽtur imitari propoſita, & ad illa reformare chirographum.
Reformare, hoc eſt Conſtituere denuo. Hermogenes Iuriſ. De publicanis ut uectigalibus, L. Vectigalia, Vectigalia ſine imperatorum præcepto, neq; præſidi, neq; curatori, neq; curiæ conſtituere, neq; præcedentia reformare, & his uel addere uel dimmuere licet, Budæus.
Reformator [pen. prod. reformatoris, Verbale, (ἀναπλάστης,) Plin. epiſt. 165. lib. 8. ad Minicianum, ipſarũ denicq; literarum iam ſeneſcentium reductor ac reformator.
Refouco] refoues, pen. corr. refoui, refotum, penul. prod. (ἀναθάλπω,) refouere, Rurſum fouere, ſiue nutrire. Colu. li. 2. ca. 1. 6. Licet enim maiorẽ fructũ percipere, ſi frequenti, & tẽpeſtiua & modica ſtercoratione terra refoueatur.
Complexibus refouet artus. Lucan. lib. 8. 14.
Corpus refouentq; fouentq;. Ouid. 8. Metam. 108.
Membra refouere quiete. Silius lib. 3. 129.
Inungere ac refouere oculos. Plin. lib. 8. cap. 27. 3. Quod uulgus dicit fomentare.
Abſumptas uites refouere ſtercore. Colum. li. 2. cap. 14. 3.
Vires dat refouetq; deus. Stat. 6. Thebaid. 105.
Refouere, per translationem. Plin. in Paneg. 117. Siquid uſquã ſurpis antiquæ, ſiquid reſiduæ claritatis, hoc amplexatur, & refouet: & in uſum Reipub. promit. Ibidẽ, 29. Quàm ſpecioſum eſt enim quòd diſciplinam caſtrorũ lapſam extinctamq; refouiſti, depulſo prioris ſeculi malo, inertia & contumacia.
Ignes tepidos refouerat. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Refractarius] Vide Refringo.
Refræno] refrænas, pen. prod. (ἀναχαιτίζω, ἀναχάλλω,) refrænare, A fræno deductum uerbũ, ſignificat Valde frænare, cohibere, coercere: ut Refrænare libidines. Ci. in Parad. 40. Et pro Lege agraria, 59. O libidinẽ refrænãdã?
Refrænare atq; coercere omniũ opibus iuuentutẽ prolapſam. Cic. 2. de Diuinat. 7.

Digitized by Google

Licentiam indomitam refrænare. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.
Voluptas refrænat morsus, id est, mitigat. Lucret. lib. 4. 219.
A gloria refrænare, cui Incitare opponitur. Ci. pro Cælio, 60.
A reditu refrænare. Cic. 11. Philipp. 291. à progressu arcuit, à reditu refrænauit.
Illa refrænat aquas, obliquaq; flumina sistit. De Medea. Ouidius epist. 6. 18.

Refrænatus] pen. prod. (ἀναχαιτιώδης,) Participium: ut Religione refrænatus. Lucret. lib. 5. 23.

Refrænatio] Verbale. Senec. 3. de Ira, Necessaria est ista doloris refrænatio, utiq; hoc sortitis uitæ genus, & ad regiã mensam adhibitis.

Refragor] pen. prod. refragaris, (ἀντιπράττω, ἀντιψηφίζω,) refragari, Resistere, repugnare. Plin. epist. 63. b. Proin de hoc te non moueat, si cætera non refragantur, quæ uelim quàm diligẽtissimè examines. Plin. li. 19. ca. 8. 4. Quidã Eunuchion, quoniã hæc maximè refragetur ueneri.

Refragari, Repugnare, sed propriè uerbis. Cic. 11. Philipp. 304. Etsi quis potest refragari non modò non petenti, uerumetiam recusanti?

Refragatur illi ingenium. Quintil. lib. 10. cap. 6.

Refragare, Subfragari. Sisenna, lib. 22. Multi populi, plurimæ concionis Dictaturam omnibus animis, & studijs refragauere. Id est, suffragati sunt. Autor est Nonius.

Refrico] refricas, pen. corr. (ἀναψάω,) refricare, Rursum, uel ualde fricare. Cato ca. 87. Id in linteum nouum indito, exprimito cremorem in patinam nouam, aut in mortariũ: id omne ita facito, & refricato denuo.

Refricare, (ἐπανανεῦν,) Renouare. Tractũ à uulneribus, quæ plerunq; fricando renouãtur. Cic. ad Sestium, lib. 5. 17. 9. Sim autem omnia quæ sentio perscripserim, ne refricẽ meis literis desiderium ac dolorẽ tuum. Idem 3. de Lege agrar. 103. Refricare obductam Reipub. cicatricem.

Nec hæc quæ refricant, hîc me magis angunt. Cic. Attico, libro 12. 257. 7.

Refricare uulnera. Cic. Attico, lib. 5. 103. 3.

Animum memoria, refricat cinis patriæ. Cic. pro Sylla, 13.

Refricare, neutrum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 2. Crebrò refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediat scriptionem meam.

Refrigeo] refriges, pen. pro. refrixi, sine supino, (ἀναψύχομαι,) refrigere: uel potius Refrigesco, refrigescis, refrigescere, Frigidum fieri. Cato ca. 105. Vbi iam uinum refrixerit, in dolium quadragenarium infundito. Colum. lib. 2. cap. 2. 23. Et boues inhibeat, ut colla eorum refrigescant, quæ celeriter conflagrãt, nisi assiduè refrigerentur: et ex eo tumor, ac deinde ulcera innadunt. Idem lib. 12. cap. 12.

Refrixit cor. Ouid. 12. Metam. 85.

Refrigescit res per translationem. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 24. 6. Sed tota res & timetur & refrigescit. Idem ad Dolabellã, lib. 9. 10. 7. Ego cætera qui animo æquo ferã, unum uereor ne hastã Cæsaris refrixerit.

Refrixerit res pro Refrigescit: ut ait Donatus. Terent. Adel. 2. 2. 24. Nihil est, refrixerit res. Id est, Tacent de hac re, nulla amplius mentio fit. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 6. Nã quod de Pompeio Caninius agit, sanè quàm refrixit.

Non refrixit amor. Plin. epist. 94. a. lib. 6. Mansit hic postra, nec refrixit iudicio, sed inualuit.

Refrigero] refrigeras, pen. cor. (ἀναψύχω, καταψύχω,) refrigerare. Frigus inducere, rem calidam frigidam facere. Cicero de Senec. 53. Vbi enim potest illa ætas, aut æquè calescere, uel apricatione melius, uel igni, aut uicissim umbris aquisue refrigerari salubrius?

Refrigerare æstum. Plin. lib. 20. cap. 7. 5.

Refrigerare piscinas. Varro 3. de Rust. ca. 17. 9.

Refrigerare thermas. Martial. lib. 5. 82.

Refrigerare & extinguere calorẽ. Cic. 2. de Nat. deor. 34.

Refrigerare & incendere, cõtraria. Cic. 2. de Nat. deor. 177.

Frigus refrigerat aliquẽ. Vatinius ad Ciceronẽ, lib. 5. 10. 1.

Membra refrigerat unda. Ouid. 13. Metam. 191.

Refrigerato iam leuissimo sermone hominum prouincialium. Cic. Appio Pul. lib. 3. 8. 1.

Defessa ac refrigerata accusatio. Cic. 2. Verr. 20.

Refrigerare testim, Ad frigus redigere. id est, attonitum reddere, & perturbare, & penè explodere. Quintil. De testibus interrogandis, lib. 5. cap. 7. 18. Testis, inquit, breui interlocutione patroni refutandus est, aut aliquo, si continget, urbanè dicto refrigerandus. Budæus.

Refrigeratus, pen. prod. Participium, (ἀναψυχθείς,) Plin. lib. 12. cap. 15. 1. Myrrha melior radice refrigerata.

Refrigeratus, Refocillatus, Suetonius in Claud. Cæs. c. 41. Et quum primùm frequenti auditorio commisisset, ægrè pertulit, refrigeratus sæpe à semetipso.

Ardens & refrigeratus, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 37.

Amor inuentionis refrigeratur. Quintil. Tryphoni, 2.

Refrigeratio] Verbale, (ἀνάψυξις, ψυγμός,) Plin. lib. 34. cap. 13. 2. Addicitur & in emplastra, quibus lenis quæritur refrigeratio & siccatio. Colum. lib. 11. cap. 1. 14. Quidam sit unà profectus, umbras arborum, fonticulorumq; amœnitatem, uel auræ refrigerationem captauit. Cicero de Senect. 43. Et refrigeratio æstate, & uicissim aut sol, aut ignis hybernus.

Refrigerator] & refrigeratrix, pen. prod. (ἀναψυκτὴς,) Verbalia. Plin. lib. 19. cap. 8. 4. Est quidem natura omnibus refrigeratrix.

Refrigeratorius] Adiectiuum, (ἀναψυκτικὸς,) ut Vis refrigeratoria. Plin. lib. 22. cap. 22. 22.

Refrina] Faba dicitur, ut ait Cincius quoq;, quæ ad sacrificium referri solet domum ex segete causa auspicij, quasi reuocent fruges, ut domum datantes teuirtito ad rem diuinã faciendam. Aelius dubitat an ea sit quæ prolata in segetẽ, domũ referatur: an quæ refringatur, quod est teratur: sed opinionem Cincij adiuuat, quòd in sacrificijs publicis quũ puls fabata dijs datur, nominatur refrina. Hæc Festus. Plin. lib. 18. cap. 12. 2. Nãq; fabam utiq; è frugibus referre mos est auspicij causa, quæ ideo refrina appellatur.

Refringo] refringis, refregi, pen. prod. refractum, (ἀναπλάω, ἀποθραύω,) refringere, Rumpẽdo aperire. Plautus Capt. 15. 10. Cellas refregit oẽs intus. Plin. epist. 34. a. Enotuerunt quidam tui uersus, & inuito te claustra tua refregerunt. Sic Cæsar 2. bel. Gall. 348. Refringere portas.

Refringere carcerem. Liu. 4. bel. Maced. 169.

Aditus refringere. Valer. 1. Argon. 120.

Domos refringere. Valer. 8. Argon. 65.

Discordia refregit hostes. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 13.

Syluas refringens pectore. Stat. 4. Thebaid. 28.

Refringit uirgulta pede uago. Catul. de Berecynth. 8. 18.

Refringere & hebetare unguium mucronẽ. Plin. li. 8. ca. 15. 3.

Refringere uim fortũæ, per trãslationẽ. Liu. 5. ab Vrbe, 166.

Claustra nobilitatis refringere. Cic. pro Murena, 15.

Gloriam alicuius refringere. Cic. pro Milone, 4.

Opes alicuius refringere. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.

Refringere angustissimo gyro ingeniorum impetus. Plin. epist.

Radius solis refringitur. Plin. lib. 2. cap. 59. 1. (205.

Refractus] Participium: (ἀναπεπλασμένος,) ut Aquilo refractus. Stat. 4. Sylu. 5. 2.

Refractis pudoris claustris. Plin. epist. 38. b.

Refractarius] Adiect. (ἀνθάδης,) A refringo, quasi reper-

cutiens

cutiens tactum & reluctans: Significat cõtumacẽ, & nimis in sua sententia tenacẽ, autore Senec. epist. 74. Errant siqui existimant philosophiæ fideliter deditos contumaces esse ac refractarios & contemptores magistratuum.

Refractariolus] pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cic. Attico, lib. 2. 16. 5. Fuit enim mihi cõmodum, quòd in eis orationibus quæ Philippicæ nominantur, enituerat ciuis ille tuus Demosthenes, & quòd se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerat, ut σεμνότερός τις & πολιτικώτερος uideretur curare, ut meæ quoq; essent orationes, quæ Consulares nominarentur.

Refugio] refugis, pen. corr. refugi, penul. prod. refugitum, (ἀποδιδράσκω, ἀποφεύγω, καταφεύγω,) refugere, Retro fugere. Plin. lib. 9. Venantes refugere (nempe pisces ipsos) in suas cauernas. Gellius Postea quum prælio uictus in ultima regione refugisset.

Trepidusq; repente refugit. Virg. 2. Aeneid. 76.

Ad urbem refugere. Liu. 3. bel. Pun. 218.

Ad aliquem refugere. Cic. pro Deiotaro, 22.

Amari refugere. Colum. lib. 1. cap. 5. 4.

Refugere ex. Cic. 7. Verr. 79. Qui ex illo numero reliqui Syracusas classe amissa refugerant.

In secundam aciem refugere, Vide Acies.

Refugit Romam. Liu. 5. ab Vrbe, 175.

A pestiferis & nocentibus refugere. Cic. 2. de Nat. deor. 179.

Refugere à consuetudine. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 9.

Ad planctus refugit. Stat. 5. Sylu. 1. 6.

Refugiunt memoriam nostram ista, Id est, non meminimus istorum. Colum. lib. 12. cap. 50. 7.

Refugere, Deuitare, ualde fugere. Colum. lib. 3. Idq; adeò plurimi dubitant, ut multi refugiant & reformident talem positionem ruris.

Procul hæc fortuna refugit. Ouid. ad Pisonẽ, 26.

Mors ipsa refugit uirum. Lucan. lib. 2. 15.

Animus refugit, eaq; reformidat dicere, quæ, &c. Cicero 14. Philipp. 399.

Refugere inuidiam muneris, Munus recusare propter maleuolam inuidorum calũniã. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 16.

Iurgia uicina refugit. Horat. 2. epist. 2. 55.

Periculũ refugere ac deprecari. Asinius Ciceroni, li. 10. 31. 9.

Refugere tela. Cic. pro Cecinna, 16.

Omnem Venerem refugerat Orpheus. Ouid. 10. Metam. 16.

Refugere, Recusare. Cic. pro Rosc. Comœdo, 26. Quem ego si ferrem iudicem, refugere non deberet. Cic. 7. Verr. 32.

Refugere ab admonendo. Cic. Attico, lib. 12. 14. 1. 9.

Refugere à dicendo. Cic. 2. de Orat. 6.

Refuga, refugæ, pen. corr. com. ge. (ἀρεπίτης,) Qui aliorum dominium refugit. Vlpianus in L. Aut damnum, De pœnis, Quiq; refugæ ex opere metalli in metallũ damnantur. Marcellus, De re militari, in Lege Milites agrũ, Quia custodiæ refuga, non desertor militiæ est.

Vmbra refuga. Valer. 4. Argon. 9.

Refugus] (ἀποφύγων,) Tacit. lib. 13. Quibus iusserat, ut instantibus cominus resisterent, refugos non sequerentur. Hoc est refugientes.

Refugus, Adiectiuum, Quod est recliue aut reiectũ. Sidonius, Capitis apex rotundus, in patulum à planitie frontis uertitur cem cæsaries refuga crispatur.

Mare refugum. Stat. 12. Thebaid. 127.

Capilli refugi à fronte, Hoc est reflexi, & uelut refugiẽtes, quales sunt crispi Maurorum capilli. Lucan. lib. 10. 27.

Refugus dicitur is, qui periculo effugit. Tacit. li. 19. Quidã in castra refugi, omnia formidine implebãt. Itẽ qui se fuga subducit. Ouid. epist. 17. 37. Spemq; suo refugi fluminis ore sequi. Sic Plin. in Paneg. uocat Nilum amnem refugum.

Refugium] refugij, (ἀποφυγὴ,) Locus ad quem cõfugimus. Cic. 2. Offic. 37. Regum, populorum, nationum portus erat, & refugium Senatus. Sueton. in Tiberio, Ne refugium in tali fraude cuiquam esset. Vlpianus in L. Si cuius rei. Parag. Sed si ædium. ff. De usufructu, & quemad. &c.

Refulgeo] refulges, refulsi, refultum (ἀπολάμπω,) refulgere, Valde fulgere. Plin. lib. 11. cap. 28. 3. Nunc pennarũ hiatu refulgentes.

Clara in luce refulsit. Virg. 1. Aeneid. 119.

Rosea cerulce refulsit. Virg. 1. Aeneid. 82.

Humus refulsit luce purpurea. Ouid. 6. Fast. 51.

Refulgens ab Occasu Lucifer. Plin. lib. 2. cap. 8. 7.

Longè refulget nubes. Virg. 8. Aeneid. 125.

Sol refulget in liquida aqua. Ouid. 2. de Arte, 145.

Refulget radijs aduersa. Virg. lib. 9. Aeneid. 27.

Refulgere suspectu. Plin. lib. 9. cap. 38. 4. Color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemq; suspectu refulgens.

Vmbris refulgere. Plin. lib. 37. cap. 5. 8.

Fama splendida refulget. Propert. lib. 3. eleg. 20. 2.

Refundo] refundis, refudi, refusum, pen. prod. (ἀναχέω,) refundere, Idem quod fundere. Plin. lib. 2. cap. 101. Glaciem refundat, cunctaq; humifico spiritu laxet. De luna. Refundat, id est, regelet, resoluat, liquefaciat. Cic. 2. de Nat. deor. 176. Quibus altæ, renouatæq; stellæ, atq; omnis æther refundunt eadẽ, & rursum trahunt indidem. Refundunt, hoc est remittunt, reijciunt, rursus fundunt, regerunt.

Vrna refudit aquas. Propert. lib. 2. eleg. 27. 10.

Aequor refundit in æquor. Ouid. 11. Metam. 98.

Vnda refunditur. Stat. 9. Thebaid. 93.

Refundere alicui sanguinẽ & bona, pro Reddere. Liu.

Refusus] pen. prod. Participium: (ἀναχυθείς,) ut Refusum mare, Redundans. Plin. lib. 36. cap. 26. 1.

Oceanus refusus. Virg. 7. Aeneid. 45. Vide Oceanus.

Ponto sonat unda refuso. Virg. 2. Georg. 33. Hoc est retro fusò, & molibus oppositis repulso.

Stagna refusa uadis. Virg. 1. Aeneid. 26. Id est, effusa.

Valles refusæ. Silius lib. 17. 13.

Refuse] pen. prod. refusius, refusissimè, Aduerbium, (ἀνακεχυμένως,) Redundanter. Colum. lib. 4. cap. 1. 3. Nã semper in plano refusius egesta humus tumidior est, quàm gradus soli crudi.

Refuto] refutas, pen. prod. (ἀνασκευάζω, ἀπομύομαι, ἀποσκευάζομαι,) refutare. A futo frequentatiuo uerbi Fuo, fuis. Futare, inquit Festus, arguere est, unde cõfutare & refutare, id est, redarguere, siue non ita esse ostendere, reprehendere Cic. in Vatinium testem, Nemo enim horum te ita refutandum ut grauem aduersarium: aut ita rogandum ut religiosum testem arbitrabatur.

Manifesta refutant id. Lucret. lib. 2. 174.

Res uerò refutat id. Lucret. lib. 2. 50.

Testes refutare. Cic. pro Fonteio, 1. Plus ego in hac causa laboris & operæ consumo in poscendis testibus, quàm cæteri defensores in refutandis.

Testibus refutare. Cic. 2. de Orat. 2. Quos tũ ut pueri, refutare domesticis testibus, patre, & C. Aculeone propinquo nostro & L. Cicerone patruo solebamus.

Refutare & re & uerbis. Cic. pro Lege Manilia, 36.

Refutare bello. Cic. de Prouinc. Consul. 25.

Refutare ac reijcere. Cic. 2. Tuscul. 95.

Oratione feroci refutando plebem. Liu. 2. ab Vrbe, 229.

Conatum alicuius refutare, Reprimere aut uerbis, aut etiã facto. Cic. de Aruisp. resp. 6.

Aspernari & refutare, Complecti & augere, contraria. Cice.

Digitized by Google

pro Rab. Posth. 27.

Refutatus] huius refutatus, pe. pro. (ἀποσκευή,) Verbale: ut Ancipiti refutatu conuincere falsum. Lucret. lib. 3. 106.

Refutatio] Verbale, (ἀνασκευή,) Cic. in Topicis, 49. Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcè στάσις dicitur, Latinè appelletur status, in quo primùm insistit quasi ad repugnandum congressa defensio.

Firma refutatio. Quintil. lib. 5. cap. 10. 40.

Regaliolus] regalioli, pen. corr. masc. gen. (ἰλιτεος,) Auis, quam Plin. lib. 10. scribit appellari regem auium in Italia, propter dissidia & bella quæ sunt inter eam & aquilam. Alij putant galgulum, quæ auis Græcè dicitur Icteros, à colore. Suet. in. Iulio Cæsare, cap. 81. Pridie autem easdē Idus, auem regaliolum cum laureo ramulo Pompeianæ curiæ se inferentem, uolucres uarij generis proximo nemore profectæ ibidem discerpserunt.

Regalis] & hoc regale, Vide Rego.

Regelo] regelas, pen. corr. regelare. Contrarium est suo simplici, Gelu resoluere. Colum. lib. 1. cap. 5. 7. Idem lib. 2. ca. 16. Alter quod assiduis humoribus rigens hoc adhibito regelatur. Idem lib. 10. 8.

Post ubi Rypheæ torpentia frigora brumæ
Candidus aprica Zephyrus regelauerit aura.

Regenero] regeneras, (ἀναγεννάω,) regenerare, Iterum siue rursum generare. Plin. lib. 12. ca. 1. 8 Platani satæ regenerauere uitium. Idem lib. 7. cap. 11. 2. Signa quædam, næuosq; & cicatrices etiam regenerari.

Regenerare auum, Similem auo gigni. Plin. lib. 7. ca. 12. 2. Indubitatum exemplum est Nycæi nobilis Pyctæ Byzantij geniti, qui adulterio Aethiopis nata matre, nil à cæteris colore differente, ipse auū regenerauit Aethiopem. Hoc est Niger natus est, qualis fuerat auus, quū tamē alba esset mater.

Regenero, Idem etiam significat, quod Repræsento, seu naturā & mores refero. Plin. lib. 14. cap. 22. 7. Nec alio magis Drusus Cæsar regenerasse patrem Tiberium ferebatur.

Regermino] regerminas, pen. corr. (ἀναβλαστάνω,) regerminare, Iterum germinare. Plin. lib. 16. ca. 33. 3. Et in Aenaria succisa regerminat.

Regerminatio] Verbale, (ἀναβλάστησις,) Plin. lib. 17. ca. 20. 5. Regerminatione cædua, uel salice lætior.

Regero] regeris, pen. corr. regessi, regestum, (ἀντιβάλλω,) regerere, Retro portare, reducere, reijcere. Plin. lib. 2. cap. 9. 5. In coitu quidem non cerni, quoniam haustum omnem lucis auersa illò regerat, unde acceperit. De luna. Columella lib. 2. cap. 10. 10. Deinde quum ad alteram partē areæ peruenerint, in aceruum culmos regerant.

Contagia regerere. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.

Crimen alicui regerere, Id est, in aliquē reijcere. Seneca Hippol. 5. 27.

Inuidiam regerere in aliquem. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Alicui regerere alterum, pro Obijcere, uel opponere. Cassius ad Ciceronem, lib. 15. 19. 2.

Regerere, (ἀναλομίσεω,) In librum referre quæ audiēdo excepimus. Quintil. lib. 3. cap. 8. Sunt enim uelut res gestæ in hos commentarios, quas adolescens deduxerat schola. Budæus. De rhetoricis Ciceronis.

Regestus] Participium: ut

Tellus regesta. Ouid. 11. Metam. 38.

Regestum] regesti, Latinè dici potest, quod uulgò registrū uocamus, teste Budæo.

Regestum, siue Regesta terra, Est terra ex sulco egesta, ut ait Budæus. Colum. lib. 3. cap. 13. 7. Quum à superiore parte in inferiorem detrahitur humus, uix iustum pastinationi præbet regestum. Idem lib. 11. cap. 3. 8.

Regia, regiæ] Vide Rego.

Regigno] regignis, (ἀναγεννάω,) regignere, Iterum gignere. Hinc passiuum Regignor, apud Lucretium lib. 5. 49.

- quapropter maxima mundi
Quum uideam membra, ac partes consumpta regigni.

Regilla] regillæ, (βασιλιδὸς,) Vestis quæ & basilica, & trabea dicitur, quoniam ea reges uterentur, auro & purpura intexta. Plaut. Epid. 5. 40.

An regillam induculam, an mendiculam?

Regimen, Regina, Regio] Vide Rego.

Registrum] Legitur apud Flauiū Vopiscum in Probo. Vsus inquit, etiā ex registris scribarum porticus porphyreticæ.

Rego] regis, rexi, rectum, (ἰθύνω, εὐθύνω, ἐπιστατέω, διαχειρίζω, τελετίνω, ποιμαίνω,) regere, Gubernare: quasi rem populi agere. Virg. 4. eclog. 4. Pacatumq; reget patrijs uirtutibus orbem.

Regere & moderari. Cic. in Somnio, 29. Siquidē deus est qui uiget, qui sentit, qui meminit, qui prouidet, qui tam regit & moderatur, & mouet id corpus, cui præpositus est, quam hunc mundum princeps ille Deus.

Lapis regit arua certis finibus. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 9.

Animum regere. Horat. 1. epist. 2. 13.

Animos dictis regere. Virg. 1. Aeneid. 32.

Bella regere. Silius lib. 7. 9.

Consilio rem aliquam regere. Terent. Eunuch. 1. 1. 13.

Cursus regere. Virg. 6. Aeneid. 70.

Disciplina regere aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 5.

Lunaq; nocturnos alta regebat equos. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 6.

Fines regere. Cic. 2. de Legib. 84. Idem pro Muræna, 19. Ille exercitatus est in propagandis finibus, tu in regendis.

Fines regi dicuntur (inquit Boethius lib. 2. Top.) quando agri propositis terminis finiūtur. Nā regere antiquæ legis XII. Tab. significatione, est Suis finibus terminatum habere & statuere. Iustin. lib. 4. tit. De officio iud. Parag. ultimo, Si finium regundorum actum fuerit, &c.

Habenas regere. Ouid. 1. Fastorum, 5.

Imperium regere. Virg. 1. Aeneid. 69.

Res imperio regere. Lucret. lib. 5. 227.

Italiam imperijs grauidam regere. Virg. 4. Aeneid. 46.

Ingenium alicuius regere. Plaut. Bacchid. 8. 90.

Iter rexit limo Theseus. Propert. lib. 2. eleg. 15. 1.

Mentem suam regere. Ouid. ad Pisonem, 12.

Mores regere suo exemplo. Ouid. 15. Metam. 167.

Versare suam naturam et regere ad tempus, Cic. pro Cælio, 9.

Opes regere. Ouid. 14. Metam. 155.

Ora equi regere. Ouid. 8. Metam. 8.

Imperio populos regere. Virg. 6. Aeneid. 171.

- O, qui res hominumq; deumq;

Aeternis regis imperijs. Virg. 1. Aeneid. 47.

Ratem regere arte. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 23.

Rates gubernacula regunt, Hoc est dirigunt. Plinius lib. 12. capit. 19. 2.

Remo reguntur rates. Ouid. 1. de Arte, 1.

Rempublicam regere. Cic. 1. Offic. 130.

Semetipsum regere. Cic. Plancio lib. 4. 14. 3.

Senatum consilijs regere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.

Vrbes regere in longa pace. Virg. 7. Aeneid. 10.

Vrbes consilijs regere. Quintil. in Proœm. lib. 1. 8.

Regendus] Participium, (ἰθυντέος,) Sene. Octau. 8. 2. Regenda magis est feruida adolescentia.

Iuuenē suscipere regendū. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 2.

Regito] regitas, pe. cor. (ἰθύσσομαι,) regitare, Frequētatiuū. Varro 1. de Re rust. ca. 57. 3. Granaria in agro quidā sublimia faciunt, ut in Hispania citeriore, & in Apulia: ita

ut

ut non ſolùm à lateribus per feneſtras, ſed etiam ſubtus à ſolo uentus regitare poßit. Vetus exemplar habet regelare.

Rectus] Participium, (ἐυθυνθείς,)

Rectus ad ingenium bonum. Plaut. Bacchid. 8. 8.

Rectus, rectior, rectiſſimus, Nomen ex participio, (ὀρθὸς, ὄρθιος, ἰθὺς, ἐυθὺς, ἐυθύτατος, ἰθύβολος,)

Rectus, Qui ſtat & rectus eſt.

Rectus, Qui nullam in partem inflectitur, cuius contrariũ eſt Obliquus. Plin. lib. 12. cap. 19. 3. Recto curſu.

Acies recta oculorum, Vide Acies.

Cœna recta, Vide Cœna.

Recta coma, id eſt, preſſa, Criſpæ opponitur. Sen. epiſt. 96.

Ius rectæ cœnæ habere, Id eſt, buccam ad curiam, inquit Budæus. Vide Sportula.

Conſcientia recta. Cic. ad Atticum, lib. 13. 27 7. 2. In omni uita ſua quèq; à recta conſcientia tranſuerſum unguem non oportet diſcedere.

Conſilium rectum & tutũ capere. Terent. Heaut. 2. 3. 86. Idẽ And. 2. 1. 11. Quũ ualemus, recta conſilia ægrotis damus.

Ipſe ego te ripis & recto flumine dicam. Virg. 8. Aeneid. 12.

Indoles recta. Senec. Hippol. 20. 4.

Ingenia recta. Senec. Hippol. 21. 4.

Lux recta aut obliqua. Lucret. lib. 2. 160.

More recto ſeruat munia uitæ. Horat. 2. epiſt. 2. 27.

Ore recto uoces emittere foras. Lucret. lib. 4. 112.

Platea recta, Via recta. Terent. Adelph. 4. 2. 44. Terentius Phormione, 2. 1. 80. -eo

Recta uia quidẽ illuc. Cic. 1. in Catil. 17. Recta perge in exilium.

Truncus rectus. Ouid. 2. Metam. 165.

Tunica recta dicebatur, quæ ita cõtexta erat, ut ueluti rigens ſtaret. Vel quæ aſtantibus ab imo in altum texebatur. Hac tyrones & nouæ nuptæ induebantur. Hanc parentes liberis ſuis conficiendã curabant, ominis cauſa. Ex Feſto.

Via recta rem narrare. Narrare rem ut eſt, nihil mentiri. Terent. Heaut. 4. 3. 28. imò ut recta uia rem narret ordine.

Via recta animi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 2.

Rationem rectæ honeſtæq; uitæ (ut quidam putauerunt) ad philoſophos relegandam non conceſſerim. Quintil. in Proœmio, libro 1. 8.

Longa trabe rectior. Ouid. 3. Metam. 16.

Rectiſſimus in dicendo. Cic. 2. de Orat. 163.

Rectus, cum genitiuo: ut Rectus iudicij animus. Seneca de Vita beata.

Rectũ, ſubſtantiuũ, n. ge. ut Curuo dignoſcere rectũ. Horat. 2. epi. 2. 9. Hoc eſt quid ſit uitium, quid uirtus. Porphyrio.

Non agere iter in rectum. Ouid. 2. Metam. 144. Id eſt, non rectà pergere.

Rectũ eſt. Cic. Attico, lib. 6. 120. 5. Sauſcium ſine meis literis ad te uenire uix rectum erat.

Videre rectum. Horat. 2. epiſt. 1. 13.

Rectum in oratione, & Prauum, contraria. Cice. 1. Acad. 28. Tertia de diſſerendo, & quid uerum, & quid falſum, quid rectum in oratione, prauumue, quid conſentiens, quid repugnet iudicando.

Amor recti. Stat. 5. Sylu. 3. 50.

Conſcia mens recti. Virg. 1. Aeneid. 122.

Capeſſere recta. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 2.

Colere rectum. Ouid. 1. Metam. 19.

Defendere rectum, Vide Defendo.

Præponere rectum utilibus. Claud. 2. Paneg. 21.

Animi rectum ſeruare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 40.

Quidue ad amicitias, uſus, rectúmne trahat nos. Horatius 2. Serm. ſaty. 6. 15.

Rectà] Aduerbũ, (ἰθὺ, ἐυθὺ,) Terent. Eunuch. 1. 2. 7. Cur nõ rectà introibas? Cic. 5. de Finib. 165. Sed tempus eſt, ſi uidetur, & rectà quidẽ ad me. Idem 7. Verr. 125. Si rectà iter eſſe Romã, Verri ſe præſtò aduenienti futurũ. Et ad Atticũ, lib. 4. 74. 4. Tu de uia rectà in hortos.

E naui rectà ad me uenit. Cic. Attico, lib. 6. 119. 1.

Rectè] Aduerbium, (ὀρθῶς, καλῶς, ἐυνόμως,) Id eſt, bene. Cic. 4. Acad. 174. Rectè concluſit, teneo: ſin uitioſe, minã Diogenes reddet.

Rectè auguraris de me, bene enim tibi cognitus ſum. Cice. Attico, lib. 9. 189. 2.

Rectè an ſecus, nihil ad nos. Cic. in Piſonem, 54.

Rectè, non obliquè. Cic. 1. de Finib. 30. Siue aliæ declinabunt, aliæ ſuo nutu rectè ferentur.

Rectè & Obliquè, oppoſita. Cic. 1. de Finib. 30.

Rectè, in reſponſione. Terent. Hecy. 3. 2. 20.

Quid tu igitur lacrhymas? aut quid es tã triſtis? PA. rectè mater. Vbi Donatus, Rectè mater, Sic dicimus quum ſine iniuria interrogantis aliquid reticemus.

Rectè, pro Nihil, autore Donato. Terent. Eunuch. 2. 3. 49.

Dum hæc dicit, abijt hora, rogo nunquid uelit.
Rectè inquit, abeo.

Rectè, pro Sic eſt, etiam. Terent. Adelph. 3. 3. 79.

Tu rus hinc abis? D. rectè.

Rectè facitis, Gratiarum actio eſt, interprete Donato. Terent. Eunucho, 5. 9. 54.

Mirũ ni illoc homine quoquo pacto opus eſt. C. idem arbitror. G. Rectè facitis.

Rectè parere, id eſt, non monſtrum parere, inquit Donatus. Terent. Hecyra, 4. 1. 17. præſertim quum & rectè, & tempore ſuo pepererit.

Rectè, pro Iuſtè. Terent. And. 5. 4. 53. uinctus eſt.

P. Pater, non rectè uinctus eſt. Et And. 4. 5. 27. Rectè ego ſemper fugi has nuptias.

Lata rectè, & Vitio lata, contraria. Cic. de Aruſp. reſp. 45.

Rectè abuti. Quintil. lib. 5. cap. 10. 5. Poteſt uideri hoc nomine rectè abuſus.

Tabernaculum rectè captum. Cic. 2. de Diuin. 114.

Rectè, Reſponſio ad Quid fit? Terent. Adelph. 5. 5. 3.

Quis homo? ô Syre noſter, ſalue: quid fit? quid agitur?
S. Rectè. D. optimè eſt.

Rectè, Tutò. Cic. ad Terentiã, lib. 14. 14. 1. Si ille Romã modeſtè uenturus, rectè in præſentia domi eſſe poteſtis.

Non recte dicere alicui, pro Maledicere. Plaut. Pſeud. 19. 23.

Rectè dicis. Terent. Adelph. 4. 3. 18.

Et rectè, & uerum dicis. Plaut. Capt. 17. 7.

Rectè & uera loquere: ſed neq; tu uere neq; rectè adhuc Feciſti unquam.

Rectè admones. Cic. 6. Verr. 5.

Rectè dare literas. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 3. Id eſt, quibus tutò et citra periculum dare poßimus literas.

Rectè dare fundum. Cic. Attico, lib. 13. 298. 2.

Rectè eſſe alicui, p Rectè ualere. Cic. ad Atticũ, De Attica pergratum mihi feciſti, quòd curaſti antè ſcirem ei rectè eſſe, quàm nõ bellè fuiſſe. Idè de Claris Orat. 185. Quæ ſi rectè eſſet, Id eſt, ſi omnia bene & commodè cederent. Budæus.

Rectè eſſe alicubi, pro Sine reprehenſione manere. Cic. ad Atticum, lib. 16. 339. 10.

Apud matrem rectè eſt. Cic. Attico, lib. 1. 4. 3.

Eſt rectè, pro Satis eſt. Terent. Heau. 2. 1. 16. Tũ quòd dem ei, recte eſt: nam nihil eſſe mihi, religio eſt dicere.

Facere alicui rectè. Plaut. Aulul. 10. 12.

Factum rectè, & peccatum. Cic. 1. Academ. 53.

Ferre moleſtias rectè, id eſt, patienter. Terent. Eunuch. 1. 1. 33.

Meminiſti rectè. Plaut. Pſeud. 20. 49. Terent. Heau. 5. 2. 43.

Digitized by Google

- sat rectè hoc mihi
In mentem uenit.

Ministrare rectè. Horat. 2. Serm. saty. 8. 14.

Olere rectè, Bene olere. Plaut Mostel. 4. 116.

Oneratus rectè. Plaut. Bacchid. 5. 114. *Ille est oneratus rectè, & plus iusto secum uehit.*

Otia ponere rectè. Horat. 2. Serm. saty. 7. 23.

Sperare rectè. Cic. ad Atticum, lib. 13. 27 4. 2.

Valere rectè. Plaut. Bacchid. 4. 14. *Quia si illa inuĕta est quã amat, uiuit, rectè ualet.*

Viuere rectè. Horat. 1. epist. 6. 6.

Epicurus circuitione quadam deos tollens rectè, non dubitat diuinationem tollere. Cic. 2. de Diuin. 59. *Hoc est apertè, non dissimulanter, nec per circuitionem.*

Rectius, Comparatiuum, *Rectius cœnauerimus.* Plaut. Merc. 16. 62. *Eadem licebit mox cœnare rectius.*

Rectius rem meminisse. Plaut. Epid. 11. 26.

Rectius rem tenere. Plaut. Amphit. 3. 110.

Rectius ualere. Plaut. Trinum. 4. 9.

Perspicere rectius. Lucret. lib. 1. 32.

Rectio] Verbale, (ἰθυνσις,) Cic. 5. de Finib. 18. *Quum autĕ tertia pars bene uiuĕdi præcepta quæreret, ea quoq; est ab ijsdem, non solùm ad priuatæ uitæ rationem, sed etiã ad Rerumpub. rectionem relata. Sic lib. 4. 100.*

Rector] & Rectrix, (ἐνθυντωρ, ἔνθυνος, ἐνθυντὴρ, ἐνθυντὴρς,) *Qui uel quæ regit.* Cic. 2. de Nat. deor. 131. *Intelligere ineſſe aliquem non ſolùm habitatorem in hac cæleſti ac diuina domo, ſed etiam rectorem & moderatorem, & tanquam architectum tanti operis, tantiq; muneris.* Colum. lib. 3. cap. 10. 8. *Videmus hominibus inſpiratam uelut aurigã, rectricemq; membrorum animam.* Plin. lib. 37. cap. 13. 3. *Italia rectrix parensq; mundi altera.*

Maiestas rectoris. Silius lib. 15. 82.

Iuppiter diuûm maximus rector. Virg. 8. Aeneid. 115.

Iuuenum rectores. Virg. 9. Aeneid. 35.

Olympi rector. Ouid. 9. Metam. 101.

Pelagi rector. Ouid. 1. Metam. 67.

Centum populorum rector. Ouid. 7. Metam. 97.

Regum rector maximus. Senec. Troade, 10. 24.

Superûm rector. Ouid. 1. Metam. 234.

Regimen] pe. corr. regiminis, (ἔνθυνσις,) *Ipſa rectio.* Liu. 3. ab Vrbe, 137. *Regimen totius magiſtratus penes Appiũ erat, fauore plebis.* Plin. lib. 7. cap. 16. 3. *Vocis, ſermonisq; regimen primores tenent dentes.*

In quo conſiliũ uitæ, regimenq; locatum eſt. Lucret. lib. 3. 19.

Cruentum regimen manu tractare, Regere in Tyrannide. Statius 11. Thebaid. 132.

Lentum regimen. Senec. Agamemn. 6. 8.

Regimentum] *regimenti,* Idem quod Regimen. Arcad. in L. 1. §. 1. De offic. Præf. præt. *Regimentis Reipub. ad Imperatores perpetuò translatis, &c.*

Regula] *regulæ,* pen. corr. (κανὼν,) *Norma qua lineæ diriguntur, quaſi menſuram regens.* Colum. lib. 3. cap. 13. 10. *Nam duas regulas eius latitudinis qua paſtinator ſulcum facturus eſt, in ſpeciem Græcæ literæ X decuſſauimus: atque ita mediæ parti, qua regulæ committuntur, antiquam illam iconiam infiximus.*

Regula & Norma quid differant, Vide Norma.

Regula philoſophiæ. Cic. 4. Acad. 56.

Habere regulam qua uera & falſa iudicentur. Cic. de Claris Mediocritatis regula optima. Cic. 2. Offic. 86. (Orat. 78.

Norma, regula, & præſcriptio naturæ. Cic. 4. Acad. 254. Plinius Iunior lib. 9. ad Lupercum, *Sed Demoſthenes ipſe ille norma oratoris & regula.*

Omnium una regula eſt, quam cupio tibi eſſe notiſſimam, &c. Cic. 3. Offic. 107.

Exemplum & regula. Cic. in Saluſt. 2.

Aberrare à regula & præſcriptione uitæ, Vide Aberro.

Ad regulam loqui. Quintil. lib. 9. cap. 4. *Neq; enim loquuti ſunt ad hanc regulam & diligentiam primi homines.*

Dirigere ad regulam. Cic. de Opt. gen. Orat. 153. Idem 1. de Fin. 97. *Seruata illa, quæ quaſi delapſa de cælo eſt ad cognitionẽ omniũ, regula, ad quã omnia iudicia rerũ dirigentur.*

Regula peccatis quæ pœnas irroget æquas. Horatius 1. Serm. saty. 3. 24.

Regula, Baculus quo aliquid rectum tenetur. Colum. lib. 6. cap. 19. 2. Ibidem, cap. 62. 1. *Deinde prius quàm ferrum admoueas, duabus anguſtis ligneis regulis (ueluti forcipibus) apprehendere teſtium neruos, &c.*

Prima regula in fabrica. Lucret. lib. 4. 105.

Regula, Inſtrumentum, *eundem uſum præbens in factura olei quem fiſcus.* Vide Fiſcus loco ſuo. Colum. lib. 12. cap. 50. 9. *Aut regulis, ſi cõſuetudo erit regionis, aut certè nouis fiſcis ſampſa exprimi.* Ibidem, cap. 52. 1.

Regularis] pen. prod. Adiectiuũ, (κανονικὸς,) *Quod secundum regulam eſt, uel quod in regulam trahi poteſt.*

Regulare æs, quod obſequitur malleis, & quaſi in utranq; partem regi poteſt, quod etiã ab alijs ductile appellatur. Plin. lib. 34. cap. 8. 43. *In Cypro coronarium æs & regulare eſt, utrunq; ductile.*

Regulariter] pen. corr. Aduerbium. Vlpin. in L. *Quod ſi ſeruus.* Parag. 2. ff. De in rem uerſo, *Et regulariter dicimus toties de in rem uerſo eſſe actionem.* Idem in L. Regulariter definiendum eſt. De petit. hæred.

Rex] regis, (βασιλεὺς, ἄναξ, ἀσυμνητὴρ, ποσμήτωρ, ποιμαίνὼς,) *Qui regnum poſſidet & regit.* Cic. 2. Offic. 58. *Mihi quidem non apud Medos ſolùm, ut ait Herodotus, ſed etiã apud maiores noſtros iuſtitiæ fruendæ cauſa uidentur olim bene morati reges conſtituti.* Idẽ 3. de Finib. 113. *Rectius enim appellabitur rex quàm Tarquinius, qui nec ſe, nec ſuos regere potuit.* Terent. Phorm. *Regem me eſſe oportuit.*

Triumphi regum. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 7.

Cælicolûm rex. Virg. 3. Aeneid. 4.

Deorum rex. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.

Pater diuûm, & rex hominũ, Iuppiter. Virg. 1. Aen. 14. Et lib. (10. 1.

Rex fluuiorum, Eridanus. Virg. 1. Georg. 96.

Magnus rex Olympi. Virg. 5. Aeneid. 107.

Ingentis nomimis rex, Vide Ingens.

Rex regum. Horat. 1. epist. 1. 22.

Aequæuus rex. Virg. 2. Aeneid. 113.

Fortiſſimus gentis Sidoniæ rex. Silius lib. 8. 42.

Indomitus rex. Lucan. lib. 2. 116.

Infernus rex. Virg. 6. Aeneid. 22.

Magni reges. Horat. 2. Serm. saty. 3. 9.

Minantes reges. Horat. 2. Carm. ode 12. 3.

Nemorenſis rex, Vide Nemus.

Purpureus rex. Ouid. 7. Metam. 21.

Semidei reges. Stat. 2. Achilleid. 73.

Superbus rex. Virg. 11. Aeneid. 3. Lucret. lib. 5. 246.

Timendi reges. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.

Tremendus rex. Virg. 4. Georg. 94.

Pauperies abacta epulis regum. Horat. 2. Serm. saty. 2. 9.

Colere reges non regna. Senec. Herc. Octæo, 5. 7.

Conſtituere regem populis, Vide Conſtituo.

Atauis editus regibus. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.

Reges expugnãt, capiũtur, prælia miſcẽt. Lucret. lib. 4. 204.

Imminent duo reges toti Aſiæ, Vide Immineo.

Imponere regem alicui regioni, Vide Impono.

Inducere

Digitized by Google

Inducere regem in regnum, Vide Induco.
Incerceptus mortalitate rex, Vide Intercipio.
Imperia regum pati. Seneca Herc. furen. 6.13.
Pati famulum & regem, Id est infimam & summam conditionem. Senec. Herc. Oetæo, 3.12.
Instaurati animi regis succurrere tectis. Virg. 2. Aen. 91.
Regibus hic mos est, ubi equos mercantur, opertos
Inspiciunt. Horat. 1. Serm. saty. 2.18.
Hinc populum latè regem, belloq; superbum
Venturum excidio Libyæ. Virg. 1. Aen. 5.
Rex, pro Rectore. Horat. 1. Carm. ode 36.2. -memor
Actæ nõ alio rege puericiæ. Id est moderatore ac magistro.
Rex (ait Donatus) aliàs regnatorem, aliàs dominum, aliàs diuitem significat. Sed nunc rationem habet nominis ad aliquid dicti, ad significandum parasitum. Vt enim parasitus regis est, & libertus patroni: sic econtrario rex parasiti est, & patronus liberti. Hæc ille in illud Terẽtij in Phor. 2. 2.24. Imò enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Colu. in Præfat. lib. 1.7.
Rex, Potentior: & is quem nobis ueluti in patronum eligimus quem sequamur. Mart. lib. 2.18. Qui rex est, regem Maxime non habeat.
Rex, Diues. Horat. 2. Carm. ode 14.3. -siue reges
Siue inopes erimus coloni.
Reges ærarij, Qui præsunt ærario. Cic. 2. de Lege Agrar. 29.
Rex sacrorum. Cic. de Arusp. resp. 10. L. Claudius rex sacrorum. Plin. lib. 11. cap. 37.56.
Regina] reginæ, pen. prod. (βασιλὶς, βασίλισσα, βασίλεια, ἄνασσα, ἀγεμονὶς, αἰσυμνητὶς,) Regis uxor. Cic. ad Att. lib. 14.305.2. Reginæ fuga mihi non molesta.
Teq; particeps connubij, socia regni, regina Iuno. Cicero Antequam iret in exilium 15.
Regina deûm, Iuno. Virg. 1. Aen. 3.
Regina, Domina. Plaut. Trucul. 10.51. Sed reginæ domi suæ fuere ambæ.
Pecunia regina. Horat. 1. epist. 6.8.
Omnium regina rerum oratio. Cic. 2. de Orat. 101.
Syderum regina bicornis Luna. Horat. in Carm. secul. 7.
Regina, Quæ prouinciæ alicui præest & eam regit: quemadmodũ Dido apud Carthaginienses, & Cleopatra in Ponto.
Reginæ, Diuites, inquit Donatus. Terent. Eunu. 1.2.88.
-eunuchum porrò dixti uelle te,
Quia solæ utuntur his reginæ: repperi.
Regulus] reguli, pe. cor. m. g. (βασιλίσκος,) Diminutiuum, quasi paruus rex, non quòd paruæ staturæ, sed quòd alicuius urbis aut oppidi dominus sit: qui generali uocabulo dominus aut princeps dicitur. Quamuis propriè reguli sint filij aut nepotes regum. Plin. lib. 18. cap. 3.12. Vt quum regulis Africæ bibliothecas donaret. Liu. 1. bel. Pun. 6.
Regulus, Auis minima, à quibusdam regaliolus dictus: alio nomine trochilus, ut Plin. lib. 10. c. 74. docet. Et ab Aristotele πρέσβυς quasi rex & præses auium dicitur.
Regulus, Serpentis genus est, quem Græci basiliscum dicunt.
Regius] Adiectiuũ, (βασιλικὸς,) Quod est regis: siue quod rege dignum est. Cic. 3. Offic. 49. Erat autem regius pastor. De Gyge.
Bellum regium. Cic. pro L. Manilia, 35.
Ales regia, Aquila. Ouid. 4. Metam. 75.
Acceptus apparatu regio. Cic. de Somn. Scipionis, 3.
Chartæ regiæ. Catul. ad Varum, 19.2.
Conditio regia. Cic. ad Att. lib. 12.238.3.
Coniux regia. Virg. 2. Aen. 157.
Consuetudo regia. Cic. 5. Verr. 64.
Dona regia. Virg. 1. Aen. 141.
Honos. Virg. 7. Aen. 163.
Regium imperium pati. Senec. Medea, 4.3.
Insigne regium. Tacit. lib. 5.
Iuuenis regius. Ouid. 2. Fast. 153.
Moles regiæ. Horat. 2. Carm. ode 15.1.
Morbus regius, qui & arquatus. Plin. lib. 22. cap. 24.8. Varro regium cognominatum morbum arquatum tradit, quoniam mulso curetur. Horat. in Arte, 42. Aut mala quẽ scabies, aut morbus regius urget. Aliàs aurigo dicitur hic morbus. Celsus lib. 3. cap. 24. Aequè notus est morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant.
Interfecto enim rege, regios omnes nutus tuemur. Cic. Cassio, libro 12.1.4.
Olea regia. Col. lib. 5. cap. 8.2.
Ornatus regius. Cic. 1. Tusc. 189.
Parens regia. Ouid. 13. Metam. 97.
Potestas regia. Cic. 1. Philip. 2.
Principatus regius. Cic. 3. de Fin. 80.
Progenies regia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.1.
Puer regius. Virg. 1. Aen. 134.
Pyra regia, apud Columellam lib. 5. cap. 10.12. Et libro 12. cap. 10. 3.
Sanguis regius. Horat. 3. Carm. ode 27.13.
Virgo regia. Ouid. 2. Metam. 174.
Vrbs regia. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.
Ciuitatem regiam Aegyptios inuenisse, popularem Atticos scribit Plin. lib. 7. cap. 56.
Regia] regiæ (βασίλειον,) Domicilium & aula regis. Cic. 3. de Fin. 80. Vt enim inquit, nemo dicit in regia regẽ ipsum quasi productum esse ad dignitatem.
Regia Solis erat sublimibus alta columnis. Ouidius 2. Metamorph. 1.
Lampridem nobis cœli te regia Cæsar
Inuidet. Virg. 2. Georg. 101.
Aurea regia cœli. Virg. 7. Aen. 42.
Celsa regia Priami. Ouid. epist. 1.7.
Opulenta regia. Catull. Argon. epigr. 59.9.
Hic fuit antiqui regia parua Numæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.6.
Festaq; confusa resonabat regia turba. Ouid. 12. Metam. 43.
Contingere regiam affinitate, Vide Contingo.
Regie] Aduerb. (βασιλικῶς,) Vt decet regẽ, uel ut solet rex. Cic. 1. in Catil. 22. Si in hunc animaduertissem, crudeliter & regiè factum esse dicerent. Correctius exemplar habet, Non egregiè factum.
Regiè statuere. Cic. 5. Verr. 95. Nunc ut hoc tempore ea quæ regiè seu potius tyrannicè statuit in aratores Apronius, prætermittam.
Politum regiè ædificium. Varr. 1. de Re rust. cap. 2.9.
Regificus] pen. cor. Adiect. (βασιλικὸς,) ut
Paratus regificus. Valer. 2. Argon. 131.
Regifice] pen. cor. Aduerb. (βασιλικῶς) Cic. 3. Tusc. 77.
Vidi ego te, astante ope Barbarica
Tectis cælatis, laqueatis,
Auro, ebore, instructam regificè. Ex poeta.
Regificè extructis celebrant conuiuia mensis. Sil. lib. 11.55.
Regalis] & hoc regale, pen. pro. (βασιλικὸς) Ad excellentiam & eminentiam pertinet, & significat Dignum rege. Cic. de Senect. 54. Nihil ei tam regale uideri, quàm studium agri colendi. Idem 1. de Diuina. 148.
Animus regalis. Liu. 7. bell. Pun.
Arma regalia. Propert. lib. 4. eleg. 4.5.
Armentum regale. Ouid. 2. Metam. 169.
Atria regalia. Ouid. 5. Metam. 1.
Aula regalis. Senec. Troade, 8.8. Claud. 1. in Ruffinum, 23.

Digitized by Google

Carmen regale. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 2.
Cultus regales. Horat. 4. Carm. ode 9. 3.
Diuitiæ regales. Horat. 1. epist. 12. 2.
Domus regalis. Ouid. 1. Metam. 35.
Epulæ regales. Ouid. 6. Metam. 98.
Gaza regali splendida domus. Catull. Argon. epig. 59. 10.
Genus ciuitatis regale. Cic. 3. de Legib. 23.
Imago regalis Iouis. Ouid. 6. Metam. 15.
Impendia regalia. Plin. lib. 36. cap. 15. 10.
Luxus regalis. Virg. 1. Aen. 129.
Mensæ regales. Virg. 1. Aen. 139.
Nomen regale. Cic. pro Lege Manilia, 17.
A Senatu regali nomine dignus existimatus Deiotarus. Cic. de Arusp. resp. 26.
Ornatus regalis. Cic. 2. de Finib. 110.
Potestas regalis. Cic. de Arusp. resp. 50.
Sceptrum regale. Ouid. 5. Metam. 85.
Et dedimus tragicis scriptũ regale cothurnis. Oui. 2. Trist. 110.
Sententia regalis. Cic. 1. Offic. 61.
Solium regale. Liu. 1. ab Vrbe, 205. Dij te penates patrijq;, & patris imago, & domus regia, & in domo regale solium, & nomen Tarquiniũ creat, uocatq; regẽ. Ouid. 6. Fast. 71.
Tecta regalia. Ouid. 6. Metam. 123.
Virgo regalis. Ouid. 1. de Arte, 140.

Regaliter] pen. cor. Aduerb. (βασιλικῶς,) Idem quod regiè. Ouid. 2. Metam. 80.
-precibus minas regaliter addit.

Regio] regionis, f. g. (χώρα, πλίμα, θέμα, παραστάσιον,) Dicta à rego, quòd priusquàm prouinciæ fierent, regiones sub regibus erant, atq; ab his regebantur.
Regio & ora. Cic. pro Sestio, 55. Quæ regio, oráue terrarum erat latior, in qua non, &c. Idem pro L. Manilia, 37.
Certa regio loci Lucret. lib. 2. 53.
Terræ regio. Cic. 1. de Natura deorum 36. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atq; incultas uidemus. Id est fines & terminos.
Aprica regio, Vide Apricus.
Agrorum regiones. Iustin. lib. 4. Tit. 17. De officio iud. Pard. ultim. Quòd si de una re, ueluti de fundo: si quidem iste fundus commodè regionibus diuisionem recipiat, partes eius singulis adiudicare debet.
Deserta siti regio. Virg. 4. Aen. 9.
Montosa regio, Vide Montosus in Mons.
Ignota regio. Ouid. 2. Metam. 41.
Cultu uacantes regiones, Vide Colo.
Apprehendere regionem, Vide Apprehendo.
Attingere regionem, Vide Attingo.
Defendere regiones suas & fines. Cic. in Orat. 79.
Obire pedibus regiones, Vide Obeo.
Peragrare mente regiones, Vide Peragro.
Euryale infœlix qua te regione reliqui? Virg. 9. Aen. 79.
Regiones, cœli quatuor, Ortus, Occasus, Meridies, Septentrio. Ortus & Occasus, mobilia ac uaria sunt: Meridies & Septentrio perpetuo statu permanent, oritur quippe sol non itidem semper, sed aut æquinoctialis oriens dicitur, aut solstitialis, aut brumalis. Idem non in eundem semper occidit locum: sed occasus eius similiter fit aut æquinoctialis, aut brumalis. Ab his quatuor regionibus, quatuor uenti flare dicuntur, qui sunt Eurus, Auster, Fauonius, Aquilo. Cic. 2. de Nat. deo. 72. Sed etiam regio, quæ tum est Aquilonaris, tum Australis. De regione Lunæ.
Lituo Romulus regiones direxit, tum quum urbem condidit. Cic. 1. de Diuinat. 58.
Ara locata sub media cœli regione. Cic. in Arato, 22.
Australis regio, Vide Auster.
Vespertina regio. Horat. 1. Serm. saty. 4. 6.
Arctis regionibus extra. Lucret. lib. 6. 25.
Regio, inquit Budæus uulgò quartarium dicitur, apud Ciceronem pro Plancio, 18. qui etiã tractum uocat, Totus ille tractus celeberrimus Venefranus, Alifranus: tota deniq; nostra illa aspera & montuosa & fidelis & simplex & fautrix suorum regio, &c.
Viarum regio nota. Virg. 2. Aen. 148.
Recta regione uiæ declinare. Lucret. lib. 2. 50.
Regiones, Maiores urbis partes appellari postea cœptæ à similitudine earum regionũ, in quas orbis diuiditur. Quatuor autem fuerunt antiquitus urbis Romæ regiones, è quibus prima regio suburrana: secunda Exquilina: tertia, Colina: quarta, Palatina.
Natura & regio prouinciæ, Hoc est natura partis & regionis eius prouinciæ quam incolis, uel cui præficeris. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 20.
Regiones uineæ, Fines & limites. Cic. 2. de Nat. deor. 13.
Regionibus officij sese continere. Cic. 2. de Lege Agrar.
Modicæ regiones orationis. Cic. 2. de Orat. 37.
Regionibus circunscriptum uitæ spatium, Id est finibus & terminis, ut ait Budæus. Cic. pro Archia, 21.
Regiones & fines eloquentiæ. Cic. in Orat. 79.
Regio, pro Orbita & linea. Cic. 7. Verr. 183. De omnibus nobis siquis tantulum de recta regione deflexerit. Ibidem, 142.
Hæc eadem est nostræ rationis regio & uia, horum nos hominum sectam atq; institutam persequimur. Inde E regione idem pro Rectis lineis accipit. Bud.

È regione] tanquam aduerbium ponitur in oratione pro In conspectu, quasi rectis lineis. Vide E præpositionem. Cæsar 7. bel. Gal. 140. Quum uterq; utriq; esset exercitui in conspectu, ferèq; è regione castris castra ponere. Cic. 4. Acad. 219.
Nónne etiam dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis uestigijs stent cõtra nostra uestigia quos Antipodas uocatis?

Regionatim] pe. pro. Aduerb. (κατὰ χώρας,) Per singulas urbis regiones. Suet. in Cæs. cap. 39. Ludos etiam regionatim urbe tota & quidem per omnia linguarum histriones. Liu. 10. bel. Maced. 204.

Regnũ] regni, (βασιλεία,) Regio quæ à rege possidetur. Cic. ad Cassium, lib. 12. 1. 4. Nam adhuc quidem actum est, non regno, sed rege liberati uidemur.
Regnum regionibus continetur. Cic. 1. de Lege Agrar. 45.
Regnum etiã dici potest quicquid à quoquam possidetur. Cic. 1. de Orat. 22. Nisi hìc in tuo regno essemus, non tulissem. Id est, in Tusculano.
Regnum, pro Dominatu, siue dominatione. Plaut. Pseud. 3. 13. Sub Veneris regno uapulo, non sub Iouis.
Aut dominatus, aut regnum. Cic. de Arusp. resp. 50.
Regnum ac ditio. Cic. 6. Verr. 53.
Custos regni peruigil canis. Senec. Herc. fur. 9. 39.
Euersor regnorum Priami Achilles. Virg. 12. Aen. 109.
Fructus regni feritas. Sil. lib. 1. 30.
Nouitas regni. Virg. 1. Aen. 114.
Adusta regna Zona torrida. Senec. Herc. fur. 4. 7.
Alterna. Stat. 1. Thebaid. 1.
Barbara. Horat. 2. epist. 1. 51.
Cælestia. Ouid. 1. Metam. 31.
Continua, Vide Contineo.
Dissona regna, Linguis diuersis utentia. Valer. 5. Argon. 122.
Famosa. Lucan. lib. 7. 56.
Furentia regna. Sil. lib. 3. 99.
Huberrima regna. Virg. 3. Aen. 22.

Humida

Digitized by Google

Humida regna. Virg. 4. Georg. 73.
Intelligit regna Cyrenes Nymphæ ſub aquis.
Ignobile regnum. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 2.
Inamabile regnum Plutonis. Ouid. 14. Metam. 118.
Inamœna regna Plutonis. Ouid. 10. Metam. 3.
Inferna regna. Seneca Herc. fur. 11.
Infœlix regnum Erebi. Stat. 8. Thebaid. 5.
Inhoſpita regna. Ouid. 11. Metam. 57.
Iniuſta regna. Valer. 2. Argon. 122.
Inuia uiuis regna. Virg. 6. Aen. 31. Orcum intelligit.
Lacerum regnum. Claud. 2. Paneg. 41.
Lamentabile regnum. Virg. 2. Aen. 1.
Lata regna. Virg. 4. Aen. 40. Ouid epiſt. 2. 23.
Liberale regnum, Munificum, Vide Liber adiectiuum.
Magni regni potentia. Ouid. 6. Metam. 31.
Nobile regnum. Ouid. epiſt. 16. 27.
Opulenta regna. Seneca Thebaid. 1. 11.
Pallida regna Ditis. Lucan. lib. 1. 91.
Piceum regnum Ditis. Claud. 3. de raptu Proſerp. 18.
Potentia regna. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Stabile regnum. Seneca Herc. fur. 6. 2.
Triſtia regna, Inferorum regna. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.
Trux regnum. Seneca Herc. fur. 9. 22.
Vaſti regni ſilentia. Ouid. 10. Metam. 6.
Viduata regna lumine, Orcus. Silius lib. 3. 122.
Vndoſa regna, Naiadum. Sil. lib. 5. 5.
Abuti regno & licentia ad omnia, Vide Abutor.
Affectare regnum. Ouid. 1. Metam. 31.
Appetere regnum. Cic. pro Milone, 53. Incidere in ſuſpicionẽ regni appetendi. Idẽ de Senect. 51. Cic. Ser. Ahala Sp. Melium regnum appetentẽ & occupare uolentem interemit.
Capeſſere regna. Virg. 8. Aen. 102.
Concutere regna Iouis. Senec. Medea, 10. 8.
Vultis & his mecũ pariter cõſidere regnis? Virg. 1. Aen. 116.
Contribuere in regna, Vide Contribuo.
Decernere regnum, Vide Decerno.
Deducere aliquem ex regno, Vide Deduco.
Deferre regnum alicui. Cic. 2. Philip. 90.
Superis regnis Iouem detrudere, Id eſt Cœlo. Virgilius 6. Aeneid. 121.
Diuiditur ferro regnum. Lucan. lib. 1. 22.
Dare & Adimere regna, contraria. Cic. pro Milone, 54.
Dominari regno capaci. Senec. Herc. fur. 9. 9.
Exercere regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. 1.
Fœdant mea regna ſuis ruinis. Sil. lib. 15. 106.
Indeſerta regna pectore gerere. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 11.
Regna ſuperba gerere. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 16.
Habere regna, Regnare. Virg. 1. Aen. 70.
Gnoſius hæc Rhadamantus habet duriſſima regna. Virgilius 6. Aeneid. 114.
Impendere regnum. Ouid. 6. Metam. 93.
Inducere regnum in regnum, Vide Induco.
Inſtituere regnum, Vide Inſtituo.
Inſurgere regnis alicuius. Ouid. 9. Metam. 90.
Intercipere regnum, Vide Intercipio.
Inuadere regnum aliquod. Ouid. 3. Faſt. 111.
Locare aliquem in parte regni. Virg. 4. Aeneid. 75.
Occupare regnum. Cic. 5. Philipp. 175.
Optare locum regno, Vide Opto.
Permittere regnum alicui. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 25.
Permittere regnum alicui in aliquos. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.
Pollutum regnum ſanguine. Sil. lib. 1. 5.
Poſſidere regna. Senec. Herc. fur. 9. 3.
Prodere regna alicuius. Ouid. 7. Metam. 8.
Pulſata gemino mari regna Pelopis. Senec. Herc. fur. 13. 6.
Pulſi regnis. Virg. 7. Aen. 44.
Regere regnum. Ouid. 11. Metam. 55.
Reſurgunt regna. Virg. 1. Aen. 42.
Sancire regnum. Tacit. lib. 21.
Sortiri regna uini talis. Horat. 1. Carm. ode 4. 4.
Hoc, inquit Acron, ad magiſteriorum conuiuia pertinet.
Sub regno eſſe. Cic. Att. lib. 7. 127. 4.
Tenere regna. Lucret. lib. 5. 227.
Iniuſta regna tenere. Ouid. 5. Metam. 56.
Torpent regna. Virg. 1. Georg. 25.
Ad auxilium trahere ſeptem regna. Senec. Thebaid. 12.
Viget regnum conſilijs. Virg. 2. Aen. 18.
Regnũ, In quo quis eminet, ut in eo regnare uideatur. Cic. Att. lib. 1. 1. 3. Aquilium non arbitrabamur, qui denegat & iurauit morbum, & illud ſuum regnum iudiciale oppoſuit. Idem 2. Verr. 22. Hæc dominatio, regnumq; iudiciorum. Item ad Atticum, lib. 14. 3 14. 1. Poſt in Cumana & Puteolana regna renauigare.
Regno] regnas, (βασιλεύω, ἀνάσσω, ἀρχέω,) regnare, Regnũ poſſidere: & adminiſtrare. Priſcian. Rex ſolum quod à regendo naſcitur, peperit ex ſe aliud uerbum quod eſt regno. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 19. Illum cohortatus ſum, ut in uita ſua conſeruanda primùm regnare diſceret: à quibus perſpexiſſet ſibi inſidias paratas, in eo uteretur iure regio. Ibidem pro Lege Manil. 4. Sed ab illo tempore annum iam tertium & uicesimum regnat, & ita regnat, &c.
Si iudicas cognoſce: ſi regnas, iube. Senec. Medea, 4. 4.
Meditatus eſt regnare, Vide Meditor.
Impotenter regnare, Vide Impotens.
Latius regnare. Horat. 2. Carm. ode 2. 2.
In otio regnare. Senec. Herc. furen. 7. 1.
Cœlo regnare. Horat. 3. Carm. ode 5. 1.
Mundo uacuo regnare. Senec. Herc. furen. 1. 14.
Regnare alicui oppido. Cic. in Ver. Timarchidem in Sicilià omnibus oppidis per triennium ſcitote regnaſſe.
Per urbes Graias regnare. Virg. 3. Aen. 59.
Regnare in turmis equitum. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 7.
Ardor edendi regnat per fauces & uiſcera. Ouid. 8. Meta. 168.
Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid. 12. Metam. 45.
In hoc uno regnat oratio. Cic. in Orat. 70.
Regnare, pro In authoritate eſſe. Cic. ad Gallum, lib. 7. 25. 2. Olim quum regnare exiſtimabamur.
Regnatur, pen. pro. Impersonale. Virg. 1. Aen. 56. Hic iam ter centum totos regnabitur annos
Gente ſub Hectorea. Sil. lib. 3. 120. Hinc Cytherea tuis longo regnabitur æuo.
Regnatum eſt. Liu. 1. ab Vrbe, 69.
Regnor, regnaris, Paſſiuum: ut
Gentes regnantur. Tacit. lib. 17. Idem de Germanis, Trans Lygios Gothones regnantur, paulo iam addictius, quàm cæteræ Germanorum gentes, nondum tamen ſupra libertatem. Regnata fœminis gens. Plin. libro 6. cap. 20. 6. Ab ijs gens Pandæ ſola Indorum regnata fœminis. Id eſt quibus imperauerunt fœminæ.
Terra regnata Philippo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 3.
Cupido dira regnandi. Virg. 1. Georg. 7.
Accipere Albam regnandam. Virg. 6. Aen. 154.
Regnatus] pe. pro. Partic. (βασιλευθείς,) Horat. 2. Carm. -& regnata petam Laconi (ode 6. 3.
Rura Phalanto.
Regnator] pen. prod. Verbale, (βασιλευτὴς,) Qui regnat. Plaut. Regnator deũm, architectus omnibus Iuppiter. Virg. 4. Aeneid. 54.

Agreſtium

Digitized by Google

Agreſtium populorum regnator. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
Olympi ſuperi regnator. Virg. 2. Aen. 156.
Regnator agelli, Pro poſſeſſore. Mart. lib. 10. 61.

Regnatrix] pen. pro. (βασιλεύτειρα) Verbale, ſ. g. ut Domus regnatrix. Tacit. lib. 1.

Regium Lepidi, (ῥήγιον λεπίδιον,) Galliæ Ciſalpinæ oppidum, à quo Regienſes. Author Plin. lib. 3. ca. 15. Eſt & Rhegiũ aliud, cũ aſpiratiõe, promontoriũ Siciliæ. Vide ſuo loco.

Reglutino] reglutinas, penult. corr. (ἀπολιπαίνω) reglutinare, contrarium ſuo ſimplici Glutinare. Catull. ad Thallum, 22. 2.
Quæ nunc tuis ab unguibus reglutina & remitte.

Reglutinoſus] pen. prod. Adiect. (πολλώδης) Valde glutinoſum ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 15. 2. Sequens probatio ut ſit odoratum ex dulci acre, reglutinoſum, perlucidum. Vetus exemplar habet glutinoſum.

Regredior] regrederis, pen. cor. regreſſus ſum, (ἀναχάζω, ἀναχωρέω,) regredi. pen. cor. Retro gradi, reuerti. Plautus Aulul. 4. 7.
Illuc regredere ab oſtio. Cic. ad Att. lib. 8. 163. 4. Quamobrem nolito commoueri ſi audieris me regredi, ſi fortè Cæſar ad me ueniet.

Regredi, & Progredi, contraria. Cic. 1. Offic. 50. Cum utriſq; ſeparatim locutum, ne cupidè quid agerent, nec appeterent atq; ut regredi quàm progredi mallent. Idem 3. Verr. 76.

Ad formandos animos, ſtatuendaſq; uitæ leges regreſſi, partem quidem potiorem (ſi diuidi poſſet) retinuerunt. Quintilianus in Proœm. lib. 1. 11.

In memoriam regredi. Plaut. Capt. 19. 26.

Regreſſus] huius regreſſus, (ἀναχασμὸς, ἀναχώρησις,) Liu. 4. bel. Pun. 122. Neq; locus pœnitendi, aut regreſſus ira relictus eſſet. Tacitus libro 1. Et Druſus non expectato legatorum regreſſu, quia præſentia ſatis conſyderat, in urbem redijt.

Progreſſus & Regreſſus, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 73.

Regula, Regulus] Vide Rego.

Regulus Attilius, de quo Gell. lib. 6. cap. 4. ſic ſcribit, Eundem Regulum Tubero in hiſtorijs rediiſſe Carthaginem, no uiſq; exemplorum modis excruciatũ à Pœnis dicit. In atras (inquit) & profundas tenebras eum claudebãt, ac diu pòſt, ubi erat uiſus ſol ardentiſſimus, repentè educebant, & aduerſus ictus ſolis oppoſitum cõtimebãt, atq; intendere in cœlum oculos cogebant. Palpebras quoq; eius, ne conniuere poſſet, ſurſum ac deorſum diductas inſuebant. Tuditanus autem, ſomno diu prohibitum, atq; ita uita priuatũ refert. Idq; ubi Romæ cogniũ eſt, nobiliſſimos Pœnorũ captiuos, liberis Reguli à Senatu deditos, & ab ijs in armario muricibus præfixo deſtitutos, eademq; in ſomnia cruciatos interiſſe. Hactenus Tubero apud Gellium. Cic. in Piſonem, 33. M. Regulus, quem Carthaginienſes reſectis palpebris, illigatum, in machina, uigilando necauerunt. De rebus ab eo geſtis ui de Plin. de Viris illuſt. & Valerium Maximũ, lib. 4. ca. 4.

Mens prouida Reguli. Horat. 3. Carm. ode 5. 3.

Reguſto] reguſtas, (ἀναγεύομαι,) reguſtare, Iterũ guſtare. Cic. ad Att. li. 4. 86. 2. Nã Veſtorio dandi ſunt dies, & ille Latinus ἀπλησμὸς ex interuallo reguſtandus. Eidem lib. 13. 272. 1. Sed crebrò reguſto tuas literas: in his acquieſco, tamen expecto nouas.

Laudationem alicuius reguſtare. Id eſt rationẽ ſcriptam de laude. Cic. Att. lib. 13. 296. 1.

Reijcio] reijcis, penult. corr. reieci, penult. prod. reiectum, (ἀποτίθεμαι, ἀναβάλλω, ἀνατίθεμαι, ἀνάγω, ἀποῤῥίπτω, ἀναῤῥιπτέω, ἀποπέμπομαι,) reijcere, Retro iacere. Virgil. 11. Aeneid. 124. Reijciunt parmas, & equos ad Mœnia uertunt. Cæſar 1. bel. Gal. 200. Suiſq; imperauit nequod omnino telum in hoſtem reijcerẽt. Hoc eſt uicißim iacerent, retorquerent.

E gremio reijcere aliquid. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 14.
Amictum reiecit ex humeris. Virg. 5. Aen. 84.
Lictores togulis acceptis ſaccula reiecerunt. Cic. in Piſonẽ, 43.
Veſtem de corpore reijcere. Ouid. 9. Metam. 7.
Reijcere ex humeris ueſtem. Ouid. 2. Metam. 115.
Reiectis ad tergum manibus. Pollio ad Cic. lib. 10. 32. 7.
Reijcere ſe in aliquem. Terent. And. 1. 1. 109.
Hoſtem ab aliquo loco reijcere. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 6.
Vt domus eorum fores extrà aperirentur, & ianua in publicũ reijceretur. Plin. lib. 36. cap. 15. 12.
Reijci à uento ad, uel in Macedoniam. Cic. ad Att. lib. 16. 334. 1. Eidem, lib. 3. 48. 3.
Reijcere, Repellere. Virg. eclo. 3. 19. Tityre, paſcentes à flumine reijce capellas.
Reijcere, Refutare, abijcere, & pro uili habere. Terent. Phor. 4. 5. 5. Nam ſi altera illa magis inſtabit, forſitan nos reijciat. Idem in Prologo Phorm. 19.
Ille ad famem hunc ab ſtudio ſtuduit reijcere?
Spernere & reijcere. Cic. 1. de Fin. 7.
Aliquid à ſe reijcere & aſpernari. Cic. pro Roſc. Amer. 91.
Refutetur ac reijciatur clamor. Cic. 2. Tuſc. 95.
Deligere bona, & Reijcere, contraria. Cic. 2. de Leg. 90.

Reijcere iudices, (ἀπολέγειν, ἀποψηφίζειν,) Aliquando pro eligere & accipere iudices. Cic. 5. Verr. 22. Quid prætor? iubet Recuperatores reijcere Decurias? ſcribamus quas Decurias de cohorte mea reijcies, inquit, Reiecti enim, electi dicũtur, inquit Aſconius. Alibi pro iniquum dicere, & alium ſubſortiri cupere, ut ibidem 79. Sic habuiſti ſtatutum cum animo ac deliberatum, omnes qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliã te Prætore attigiſſent, iudices reijcere. Hoc ipſe in eadem iniquum eiurare appellat. Cur autem utranq; ſignificationem habeat, ex loco eiuſdem orationis, 119. intelligi poteſt, Apronio permittis ut quos uelit de cohorte ſumat Recuperatores. Indignũ, uni potius ex iniquis ſumendi, quàm utriſq; ex æquis reijciendi fieri poteſtatem. Qui enim reijcit, is quaſi electos ſumit. Budæus. Vide Subſortitio.

Reijcere, pro Remittere & differre. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16. 4. Tu quanquam conſilio nõ eges, uel abundas potius, tamen hoc animo eſſe debes, ut nihil huc reijcias: néue in rebus tam ſubitis, tamq; anguſtis à Senatu conſiliũ petendum putes. Idem Qu. frat. lib. 2. 5. 6. Habes acta unius diei: reliqua, ut arbitror, in menſem Ianua. reijcientur.
In menſem Quintilem reiecti ſumus. Cic. At. lib. 1. 2. 1.

Reijcere aliquem ad librum, Remittere. Cicero ad Atticum, libro 9. 185. 9.

Reijcere cauſam ad Senatum, pro Referre ad Senatum, quod uulgus dicit Remittere. Cic. ad Att. lib. 2. 31. 7. Liu. 3. ab Vrbe, 58. Summam pecuniæ quantam æquum eſſet promitti ueniebat in dubium, id ad Senatũ reijcitur. Idem 9. bel. Maced. 27. De ea re conſultationem integram Senatus ad nouos magiſtratus reiecit.

Reijcere ſanguinem. Plin. lib. 8. epiſtol. 1. ad Septitium, Encolpius quidam lector ille ſeria noſtra, ille deliciæ, exaſperatis faucibus puluere ſanguinem reiecit. Idem libro 5. Reddidit dixit.

Reijcere, pro Reponere ſeu reclinare. Curtius lib. 10. Velut omni uitæ debito liberatus, fatigata membra reiecit.

Reiectus] Particip. (ἀποβληθείς,) Cic. 2. Verr. 11. Vt primũ è prouincia rediit, redemptio eſt huius iudicij facta grandi pecunia, manſit in conditione atq; pacto uſq; ad eum finem dum iudices reiecti ſunt.

Reiectus

Reiectus capillus circũ caput, Hoc eſt proiectus. Teren. Heaut. 2.3.50. Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Reiectus negligenter.
Os reiectũ terræ quemadmodũ obtegatur. Cic. 2. de Leg. 86.
Minæ reiectæ retrorſum. Horat. 4. Carm. ode 8.4.
Milo de rheda pœnula reiecta reſiluit. Cic. pro Milone, 21.
Præda reiecta. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.14.
Reiecturus] pen. pro. Aliud particip. (ἀπωθήσων,) Ouid. 9. Metam. 103.
Ergo ego quæ fueram non reiectura petentem, Ipſa petã
Reiectio] Verbale, (ἀπόδοσις, ἀπώθησις, ἀποβολή,) Ipſe reij ciendi actus.
Selectio & Reiectio, contraria. Cic. 3. de Fin. 32.
Reiectio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balbo, 21.
Reiectio iudicum, cui Selectio contrarium eſt. Cic. 2. Ver. 11.
Reiectio ſanguinis, pro Fluxu. Plin. lib. 25. cap. 13. 20.
Reiectio, Vomitus. Plinius, Et uernatio utilis erat, ſi poſtquam ſorpta fuerat, ſtatim reiectio ſequatur.
Reiectus] huius reiectus, m. g. (ἀναγωγή,) Idem quod uomitio. Celſus, Et reiectus cibi non erit inutilis, ſi raro fiat.
Reiecto] reiectas, Frequent. (ἀποπέμπω,) Lucr. lib. 2. 66.
-clamoreq; montes Icti reiectant uoces ad ſydera mundi.
Reiectaneus] Adiect. (ἀποπροηγμένος,) Reiectanea à philoſophis dicuntur mala: ut morbus, dolor, &c. quòd ab omnibus reijciantur, uel reijci debeant. Cic. 4. de Fin. 116. Illa autem, morbum, egeſtatem, dolorem, non appello mala, ſed ſi libet reiectanea.
Reijculus] pen. cor. Aliud adiectiuum. (ἀπόβλητος,) Reijcule oues, dicuntur quæ propter ætatem uel morbum reijciuntur. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1.24. Scire oportet in grege, quot reijculæ ſint alienandæ. Ibidem Reijculæ ſoboles. Cato cap. 2.4. Vendat boues uetulos, armenta reijcula, oues reijculas, lanam, pelles.
Reiteratio] (ἀνάληψις,) Verbale à uerbo Reitero, reiteras, reiterare, de quo nullum exemplum reperi, repetitionẽ ſignificat. Quint. lib. 11. cap. 2. Sola qua exciderunt, retractantur, ut crebra reiteratione firmentur.
Relabor] pen. pro. relaberis, pen. cor. relapſus ſum, (κατολισθαίνω,) relabi, Verbum deponens, Iterum labi ſignificat. Ouidius epiſt. 21.19. Huc ades, inq; ſinus formoſe relabere noſtros.
In præcepta alicuius relabi. Horat. 1. epiſt. 1.4.
Relabi flumina dicuntur dum fluxum iterant. Horat. 1. Carm. ode 29.3.
Relangueo] relangues, relangui, (καταδρύω,) relanguere: ſiue Relangueſco, relangueſcis, relangueſcere. Valde languere, Ouid. 6. Metam. 59.
Impoſito fratri moribunda relanguit ore.
Relanguit. Cic. ad Att. lib. 13.290.8. Quòd autem ille relanguiſſe ſe dicit, ego ei tuis literis lectis σκολιᾶς ἀπατᾶς ſignificaui me non fore.
Relangueſcit animus. Claud. lib. 1. Cæſar 2. bel. Gal. 286. quòd bis rebus langueſcere animos, eorumq; remitti uirtutem exiſtimarent.
Relatio, Relator, Relatus] Vide Refero.
Relaxus] Adiect. (πολύχαυνος,) Valde laxum, & ſolutum ſignificat. Colum. lib. 11. cap. 3.38. Relaxa humo plenioris craßitudinis fiat radix.
Relaxo] relaxas, (ἀραιόω, χαυνόω,) relaxare, Laxum facere, aperire, liberare, diſſoluere. Cic. de Senect. 73. Ex quo intelligitur quales futuri ſint, quum ſe planè corporis uinculis relaxauerint.
Vincla tunicarum relaxat. Ouid. 2. Faſt. 65.
Agmina deturbat gladio, campumq; relaxat. Sil. lib. 7.144.
Denſa relaxare, & laxa denſare. Virg. 1. Georg. 84.
Ora fontibus relaxare. Ouid. 1. Metam. 57.
Pelagus relaxans fontes Oceani. Sil. lib. 3.11.
Calor relaxat cæca ſpiramenta. Virg. 1. Georg. 18.
Aluũ aſtringere, et Relaxare, cõtraria. Ci. 2. de Nat. deo. 264.
Relaxare & Aſtringere, contraria. Cic. ad Att. lib. 10.196.2.
Pater enim nimis indulgẽs, quicquid ego aſtrinxi, relaxat.
Dat interualla & relaxat dolor. Cic. 2. de Fin. 151.
Relaxantur inſani. Cic. 4. Acad. 96.
Relaxare animum, & Relaxari animis, Recreari. Cic. 1. Offic. 172. Atq; etiam quum relaxare animos, & dare ſe iucunditati uolent. Idem 2. Philip. 58. Veruntamẽ homines quamuis in turbidis rebus ſint, tamen ſi modò homines ſunt, interdum animis relaxantur. Sic. de Claris Orat. 10. Relaxa modò paulum animum: aut ſanè, ſi potes, libera.
Mentem relaxare. Sen. Hippoly. 4.18.
Relaxatus ſomno animus, Hoc eſt Reſolutus ſopore. Cicero 2. de Diuinat. 150.
Relaxare ſe occupatione. Cic. Att. lib. 16.340.1. Cum ſorore ages attentius, ſi te occupatione iſta relaxaris. Id eſt remiſeris occupationẽ iſtam: planè te illa exolueris, & omnino, reliqueris.
Animia neceßitate aliquid faciẽdi ſe relaxare. Ci. in Orat. 102.
Relaxatio] Verbale, (ἀραίωσις,) Cic. ad Gallum, lib. 7.27.4. Idem 2. de Orat. 13. Verùm otij fructus eſt, non contentio animi, ſed relaxatio.
Relego] relegas, pen. pro. (ἀποπέμπω, ἀποδιοπομπεῦμαι,) relegare, Separare, ſemouere. Virg. 3. Georg. 43.
Atq; ideo tauros procul atq; in ſola relegant Paſcua.
Cic. 3. Offic. 152. Criminabatur etiam quod Titum filium qui poſtea eſt Torquatus appellatus, ab hominibus relegaſſet, & ruri habitare iußiſſet. Cæſar 5. bel. Gall. 117. Ne reiecti & longè relegati ab cæteris, aut ferro, aut fame intereant.
Relegare alicui cauſas alicuius rei, Id eſt prætexere illum eſſe in cauſa. Tibull. lib. 4. eleg. 6.1.
Illa quidem ornandi cauſas tibi diua relegat: Id eſt aßignat cauſam ſui ornatus quod te colere uoluerit.
Relegare, Remittere. Plin. lib. 7. cap. 1.3. Nec tamen ego in pleriſq; eorum obſtringam fidem meã, potiusq; ad authores relegabo, qui dubijs reddentur omnibus.
Relegare, (ἐξορίζειν,) In exiliũ mittere. Plin. epiſt. 35. h. Aſſenſerunt Conſules deſignati, Martianum in quinquenniũ relegant. Cic. ad Att. lib. 2.26.1. Narro tibi, planè relegatus mihi uideor poſtquam in Formiano ſum. Ouid. 2. Triſt. 40.
Vnde precor ſupplex ut nos in tuta releges.
In concione aliquem relegare. Cic. pro Seſt. 22. L. Lamiam, qui &c. In concione relegauit: edixitq; ut ab Vrbe abeſſet milia paſſuum ducenta.
Verba alicuius relegare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.2.
Relegari in exilium. Liu. 5. bel. Pun. 30.
Relegatus] penul. pro. Participium, (ἀποπεμφθείς, ἐξορισμένος,) ut
Ambitio relegata. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.17. Hoc eſt ſemota.
Relegatus, In exilium miſſus. Quid. 4. de Ponto, eleg. 13.8.
-ſed me iam Care niuali
Sexta relegatũ bruma ſub axe uidet. Idẽ 5. Triſt. ele. 12.5.
Nõ ſæua terris gens relegata ultimis. Cic. 2. Tuſc. 33. Ex poeta.
Relegatio] relegationis, Verbale, (ἐξορισμός,) Eſt extermiatio, quũ quis exire fines patriæ iubetur: quod Cicero Sedibus expellere interpretatur. Liu. 3. ab Vrbe 46. Exilio & relegatione ciuium ulciſcentes Tribunos.
Relegatio ac ſupplicium. Cic. pro Roſcio Amer. 24.
Relegatio atq; amandatio. Cic. pro Roſcio Amer. 25.

leiuna

Digitized by Google

Ieiuna & bella relegatio. Cic. ad Att. lib. 2. 22. 4. Emendatiores codices legunt, ieiuna tabellarij legatio, &c.

Relegationem ſemper exilio mimorē facit Ouidius. ut 2. Triſt. Quippe relegatus, non exul dicor in illo.

Relego] relegis, pen. cor. relegi, pen. pro. relectum, (ἐπαναγινώσκω,) relegere, Rurſus legere. Cic. 2. de Nat. deor. 104. Qui autem omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquā relegerent, ſunt dicti religioſi ex relegendo, ut elegantes ex eligendo. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 6. 3.

Hæc ſunt quæ regente me ſolebas
Raptim ſcribere, ſed Vtellianis.

Scripta relegere, et Scripta relecta. Oui. 2. de Rem. Amor. 65.

Pecuniam Idibus relegere, Recolligere. Horat. Epod. 2. 14.

Iamiam futurus ruſticus
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere. Tanquā enim eum, inquit Acron, pro fœnoris lucro iam receptæ pecuniæ pœniteret, ita recollectam Idibus, Calendis properat commodare.

Iter relegere, Redigere per eandem uiam. Stat. 1. Achil. 5.

Littora errata retrorſum relegens. Virg. 3. Aen. 139.

Sæpe relegendo feci plura. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 3.

Relenteſco] relenteſcis, relenteſcere, Iterū lenteſcere. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16. Neue relenteſcat ſæpe repulſus amor.

Releuo] releuas, pen. corr. (ἀναπαύω,) releuare, Rurſum leuare. E terra corpus releuare. Ouid. 9. Metam. 64.

Humeros paternos releuare. Ouid. 4. Faſt. 34.

Per translationem ad multa alia transfertur, ut

Aeſtus releuare. Ouid. 3. de Arte, 139.

Aliquē releuare, Excuſare, et quaſi noxæ eximere. Cic. Att. lib. 3. 50. 4. Hæc eo ſcripſi, ut potius releuares me, quod facis, quàm aut caſtigatione, aut obiurgatione dignum putares.

Animum releuare alicui, Hoc eſt ſuſcitare & erigere. Terent. Adelph. 4. 3. 11.

Caſus alicuius releuare. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 9.

Caſum communem releuare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 4. 4. Vetus exemplar legit, A ſe leuare poteſt, &c.

Famem copia nulla releuat. Ouid. 11. Metam. 26.

Releuare labores, Minuere. Plin. in Paneg. 31.

Laborem longum requie releuare. Ouid. 15. Metam. 4.

Et releuant multo pectora ſicca mero. Ouid. 3. Faſt. 61.

Cibi ſatietas atq; fœtidium releuatur. Cic. 1. de Inuent. 37.

Sitim releuare. Ouid. 6. Metam. 71.

Releuari moleſtijs, Liberari. Cic. 2. de Diuinat. 10. Vt animus moleſtijs potiſſimum releuaretur. Vetus codex habet, Vt & animus moleſtijs hac potiſſimum re leuaretur. Idem in Catil. 23. Videbimur fortaſſe ad breue quoddam tempus cura & metu eſſe releuati.

Dolore releuari. Ouid. 9. Metam. 136.

Non eſt in medico ſemper releuetur ut æger. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 4.

Releuare aliquem ſatisfactione. Modeſtinus in L. Si procuratorem. ff. De procurat.

Releuari in aliquo. Vlp. in L. & poſt rem. ff. De tranſactionibus, etſi tranſactio non perimit rem iudicatam, tamen in eo quod datum eſt, releuari rem iudicatam oportet.

Releuatus] pen. pro. Particip. (ἀναπαυθείς,) ut

Mens releuata cura. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 3.

Relicinus] pe. pro. Antiquum uocabulum, Significat in occiput refugiente capillamento recriſpum. Nomen (ut quidā putant) à Recello deductum, quod ſignificat Retraho, reuibro, reclino, & cæſim reduco. Et quoniam ad cranium capillitium retorquetur, inde relicinus, ueluti recellinus crinis appellatus, euphoniæ cauſa. Apuleius lib. 1. Florid. Laudauit ſeſe quòd erat & coma relicinus, & barba ſqualidus, & pectore hirſutus, ut Relicina frons dicitur, ut idem paulo poſt, & tabulis & toreumatis idem uigor acerrimi bellatoris, idem ingenium maximi bellatoris, eadem forma uiridis iuuentæ, eadem gratia relicinæ frontis cerneretur. Idē etiam frontem relicinā in Alexandro magno fuiſſe laudat, quæ ſcilicet lata, aperta, ſpectabilis, & à capillorū tegmento libera uiſeretur. Alij deduci putant à participio relictus: ut ſit frons relicina, capillitio denudata. & uelut relicta.

Religio] religionis, f. g. (θρησκεία, διοσέβεια, εὐσεβισμὸς,) Eſt, ut ait Cic. 2. de Inuent. 241. quæ ſuperioris cuiuſdā naturæ (quam diuinam uocant) curam cæremoniamq; affert.

Religio quid à ſuperſtitione differat. Cic. 2. de Nat. deo. 103. Non enim philoſophi tantùm, uerumetiam maiores noſtri ſuperſtitionē à religione ſeparauerunt. Nam qui totos dies precabantur & immolabant, ut ſibi ſui liberi ſuperſtites eſſent, ſuperſtitioſi ſunt appellati: quod nomen patuit poſtea latius. Qui autem omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & tanquā relegerent: ſunt dicti religioſi ex relegando, ut eligentes ex eligendo, tanquā à deligendo diligentes, ex intelligendo intelligentes. His enim in uerbis omnibus ineſt uis legendi eadem quæ in religioſo. Ita factum eſt in ſuperſtitioſo & religioſo: alterum mitij nomen, alterum laudis. Ibidē lib. 1. 161. de atheis loquens. Horum enim ſententiæ (inquit) non modò ſuperſtitionem tollunt, in qua ineſt timor inanis deorum, ſed etiam religionē: quæ deorum cultu pio continetur. Cuius dicti meminit Auguſtinus lib. 4. de Ciuitate. Auguſtinus libro 6. de Ciuitate. Quale autem illud eſt, quod Varro religioſum à ſuperſtitioſo ea diſtinctione diſcernit, ut à ſuperſtitioſo dicat timeri deos: à religioſo autem tantum uereri, ut parentes: non ut hoſtes timeri?

Pietas, ſanctitas, religio, quæ omnia purè & caſtè deorum numini tribuenda ſunt. Cic. 2. de Nat. deo. 5.

Religio eſt iuſtitia erga deos. Cic. in Partit. 41.

Superſtitio imitatur religionem. Cic. in Partit. 43.

Diuûm religio, id eſt religio erga deos. Lucret. lib. 6. 257.

Cæleſtes religiones. Tacit. lib. 1.

Priſca religione ſacer receſſus. Ouid. 10. Metam. 138.

Aetheris alti relligio. Virg. 2. Aen. 37.

Nondum diuinæ religionis, nō humani officij ratio colebatur. Cic. 1. de Inuent. 3.

Labefacta cadit religio. Claud. 1. in Ruffinum, 3.

Colere religionem. Cic. pro Plancio, 65.

Summa religione, cæremoniaq; conficere ſacra Cereris. Cic. pro Cornelio Balbo, 44.

Omnium religione conſecrata, Vide Conſecro.

Eripere religionem è domo Pontificis, Cic. pro Domo ſua, 80.

Expiare ſolēnes religiōes ſupplicio alicuius. Cic. pro Mil. 54.

Manere in religione. Virg. 3. Aen. 82.

Suſcipere cultum deorum, & puram religionem. Cicero 1. de Legibus, 90.

Gentes pro ſuis religionibus bella ſuſcipiunt. Cic. pro Font. 17.

Antiqua ſub religione tueri populum. Virg. 2. Aen. 38.

Venire in religionem res aliqua dicitur. Cic. 2. de Nat. deo. 15. Gracchus quū comitia nihilominus peregiſſet, remq; illā in religionē populo ueniſſe ſentiret, rem ad Senatum retulit.

Religio, eſt Latinè loquentibus, id quod uulgò Debitū officij, hoc eſt iuſtam muneris functionem appellant. Cic. 7. Verr. 29. Ibid. 5. 2. Nam qui ſibi hoc ſumpſit, ut corrigat mores aliorum, ac peccata reprehendat: quis huic ignoſcat, ſi qua in re ipſe ab religione officij declinarit? Budæus.

Religio. Plinius in epiſtolis libro 4. ad Cornelium Tacitum. Si parentibus ſolis ius præceptoris conducendi relinquatur,

Digitized by Google

tur, iſſdemq; religio rectè iudicandi neceſsitate collationis addatur. Id eſt, ſolicita & anxia cura probos præceptores idoneoſq; diligendi liberis ſuis. Budæus.

Adhibere religionem, Vide Adhibeo.

Oratio nimia religione attenuata. Cic. de Claris Orat. 155.

Religio, Conſcientiæ ſcrupulus. Cic. de Aruſp. reſp. 9. Quæ tanta religio eſt, qua non in noſtris dubitationibus, atq; in maximis ſuperſtitionibus unius Pub. Seruilij ac Marci Luculli reſponſo ac uerbo liberemur? Hæc Budæus. Terent. And. 5. 4. 39. At mihi unus ſcrupulus etiam reſtat, qui me malè habet. P. dignus es Cum tua religione, odio, nodum in ſcirpo quæris. Ibidem 4. 4. 9.

Arcti nodi religionum. Lucret. lib. 4. 2.

Liber religione animus, Vide Liber adiectiuum.

Afferre religionem, Vide Affero.

Cepit quoſdam religio, Vide Capio.

Conſtringi religione. Curtius lib. 6.

Religio iudicis, Integritas, uel anxia cura. Callistratus in L. Diuus Adrianus. ff. De re iudi. Cõſpiratione aduerſariorũ teſtibus pecunia corruptis, religionem iudicis circunuẽtam eſſe.

Religio eſt mihi. Plautus Curcul. 7. 71. Vocat ad cœnam: religio fuit, denegare nolui. Budæus. Terent. Heaut. 2. 1. 16. Tum quod dem ei, rectè eſt: nam nihil eſſe mihi, religio eſt dicere. Apud Suetonium in Auguſto, cap. 6. Huc introire, niſi neceſſariò & caſtè, religio eſt. Id eſt nefas, non licet.

Religio mihi nõ eſt quo minus hoc faciam. Cic. 3. in Catil. 60.

Eximere religionem. Liu. lib. 4. Id eſt ſcrupulum, & uanũ metũ adimere. Budæus.

Exoluere religione, Vide Exoluo.

Habere religioni, pro Vereri, & auerſari. Cic. 2. Off. 72. Nec tamen ut hoc fugiendum eſt, ita habendum eſt religioni, no centem aliquando & nefarium defendere impiũq;. Budæus.

Impediri religione, Vide Impedio.

Inceſsit deum religio. Tacit. lib. 3. Vide Inceſſo in Incedo.

Incutere religionem, Vide Incutio.

Inducere religiones inexpiabiles in Rempub. Id eſt anxietates & formidines impendentes; quaſiq; aduentantis iræ diuinæ. Cic. 1. Philip. 9.

Infixa animis religio, Vide Infigo.

Injcere religionem alicuius rei, Vide Injcio.

Mederi religioni, Vide Medeor.

Obligare religione uel obſtringere dicebant ueteres, pro eo quod dicimus Conſcientiæ metũ incutere. Cic. 2. Philip. 88. Obſtrinxiſti Populum Romanũ religione, augur auguri, Conſul Conſuli obnuntiaſti. Id eſt, de cælo ſeruaſſe te dixiſti ne populus eo die comitia haberet, & uitium obueniſſe dixiſti (uerba ſunt auguralia) ut comitia diſturbares, & populũ adalligares, & moraris hac obnuntiatione. Verebantur enim Romani aliquid agere uetãtibus auſpitijs, ne malè cederet; ſi contra deorum monita agerent. Vide Obligo & Offerre religionem, Vide Offero. (Obſtringo.

Graui ſub religione oppreſſa uita. Lucret. lib. 1. 13.

Ciuitatem religione ſoluere. Cic. pro Cecinna 71.

Tingi religione. Liuius 1. ab Vrbe 198.

Vertere in religionẽ. Liu. lib. 6. bel. Pun. 52. Et poſtero die eodem loco acies inſtructas eadem tempeſtas diremit. ubi recepiſſent ſe in caſtra, mira ſerenitas cum tranquillitate oriebatur. In religionẽ ea res apud Pœnos uerſa eſt. Id eſt Pœni interpretati ſunt id dijs non placere, ut pro urbe Roma capienda confligerent, uel ut urbs Roma armis oppugnaretur. Budæus.

Religio, quam uulgò conſcientiã rectã dicunt. Cic. pro Cecin. 20. Splendor Equeſtris ordinis, decus atq; ornamentum iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Budæus.

Religio, Fides. Ci. pro Flacco 7. de teſtibus, itaq; uidete quo uultu, qua confidentia dicant: tum intelligetis qua religione dicant. Budæus.

Teſtimoniorum religionem & fidem nunquam iſta natio coluit. Cic. pro Flacco, 7.

Religio, Metus, et ſolicitudo, inquit Seruius. Virg. 8. Aen. 70. Iam tum relligio pauidos terrebat agreſtes Dira loci.

Refrænatus religione. Lucretius lib. 5. 23.

Numinum religiones introſpicere. Tacit. lib. 3.

Religioſus] pen. prod. Adiectiuum, (θρῆσκος, θεοσεβὴς, εὐσεβὴς, εὐλαβὴς, σεβάσμιος,) Vide religio. Gellius ex Nigidio Figulo, Quocirca religioſus is appellabatur, qui nimia & ſuperſtitioſa religione ſeſe alligauerat: eaq; res uitio aſſignabatur. Sed præter iſta quæ Nigidius dicit, alio quodam diuerticulo ſignificationis, religioſus pro caſto atq; obſeruanti, cohibentiq; ſeſe certis legibus, finibuſq;, dici cœptus. Simili autem modo illa quoq; uocabula ab eadem profecta origine, diuerſum ſignificare uidentur, religioſi dies, et religioſa delubra. Religioſi enim dies dicuntur triſti omine infames, impeditiq;, in quibus & res diuinas facere, & rem quãpiam nouam exordiri temperandũ eſt: quos multitudo imperitorum praue & perperam nefaſtos appellant. Itaq; M. Cicero in lib. epiſt. 9. ad Atticum, 173. 3. Maiores, inquit, noſtri funeſtiorem diem eſſe uoluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ, quòd hoc malum ex illo. Itaq; alter religioſus etiam nunc dies, alter in uulgus ignotus. Idem tamen M. T. in Oratione de accuſatore conſtituendo, religioſa delubra dicit, non ominoſa nec triſtia, ſed maieſtatis ueneratione pleniſq; plena. Maſſurius autem Sabinus in cõmentarijs quos de indigenis compoſuit, Religioſum, inquit, eſt quod propter ſanctitatem aliquam remotum ac ſepoſitũ à nobis eſt. Verbum à relinquendo dictum, tanquam cæremoniæ à cærendo. Hactenus Gellius lib. 4. cap. 9.

Religioſus & Impius, contraria, Vide Impius.

Iuſtus, integer, religioſus, timidus, perferens iniuriarum. Cic. 2. de Orat. 98.

Ita non religioſus, ut edat de patella. Cic. 2. de Fin. 38.

Atticorum aures teretes & religioſæ. Cic. in Orat. 15.

Dedicatio eſt religioſa. Cic. pro Domo ſua 95.

Religioſum delubrum, Vide paulo antè ex Gellio. Cic. 6. Verr. 84. Herculis templum eſt apud Agrigentinos, non longè à foro ſanè ſanctum apud illos & religioſum.

Religioſi dies, Vide paulo antè ex Gellio. Cice. ad Q. frat. lib. 2. 8. 3. Dies erant duo, qui poſt Latinas habentur religioſi.

Facere aliquam domum religioſam. Cic. de Aruſp. reſp. 29.

Limina religioſa deorum. Virg. 2. Aeneid. 74.

Res religioſiſsimæ, & Nefas, contraria. Cic. 2. de Inuent. 222.

Religioſum eſt quod iurati legibus indicauerunt. Cicero 1. de Inuent. 64.

Religioſum eſt id facere, Vulgus dicit Facienda eſt conſcientia. Liuius 2. ab Vrbe 19.

Religioſum habere. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.

Religioſus, Fidelis. Cic. pro Cecinna 19. Huic ego teſti gratias agam quòd & in te miſericordem ſe præbuit, et teſtimonio religioſum. Ita Budæus. Rurſum Cicero lib. 4. de Fin. 99. Religioſiſsimus teſtis.

Religioſus, aliquando pro Superſtitioſo ponitur. Terentius Heaut. 4. 1. 37.

-ut ſtultæ & miſeræ omnes ſumus Religioſæ.

Religioſè] pen. prod. Aduerbium, (θεοσεβῶς,) Id eſt ſolicitè & accuratè, inquit Budæus. Colum. lib. 3. cap. 10. 6. Nihil curioſè, nihil religioſè adminiſtrãt.

Religioſiſsimè colere templum aliquod. Cic. 2. de Inuent. 121.

Religioſè teſtimonium dicere, Fideliter. Cic. pro Cælio 44.

Digitized by Google

Religiosè, pro Subtimidè & uerecundè. Cic. ad Sulpitium lib. 13. 18. 6. Faciamq; id quod debent facere hi qui religiosè & sine ambitione commendant.

Religo] religas, pen. cor. (ἀναδέω,) religare, Ligare significat, aut fortius ligare. Col. lib. 2. Diutiusq; perennat quæ firmis truncorum & idoneis locis religata est.

Classem religauit ab aggere. Virg. 7. Aeneid. 22.

Funiculus à puppi religatus. Cic. 2. de Inuent. 236.

Ab humeris religatus funis. Plin. lib. 9. 46.

Religatus ad. Cic. 1. Tuscul. 168. Trahit Hectorem ad currum religatum Achilles. Colum. lib. 12. cap. 44. 2.

Religare in. Plin. lib. 2. cap. 65. 5. Religetur in mali cacumine.

Funem religare in querno stipite. Ouid. 4. Fast. 67.

Catena religari. Ouid. epist. 10. 18.

Classem religauit littore, Alligauit. Ouid. 13. Metam. 89.

Robora catenis religare. Lucan. lib. 2. 134.

Religare lineo funiculo. Colum. lib. 7. cap. 10. 3.

Iussu ipsius quadrigis religatus, ac in diuersa distractus est. Plin. de Viris Illust. 4.

Religare religionibus bona alicuius, pro Consecrare alicui Deo. Cic. pro Domo sua 94. Vidimus hoc idem. Cn. Lentulo Censori Tribunum plebis facere. nunquid igitur is bona Lentuli religionibus religauit? &c.

Rehgatus] pen. prod. Participium, (ἀναδεδεμένος,) Horat. 4. Carm. ode 11. 1. — est hederæ uis
Multa, qua crines religata fulges.

Nodo religatus brachia. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 1.

Si prudentia extrinsecus religata pendeat. Cic. 3. Tusc. 65.

Somno religata agmina. Claud. 4. Paneg. 95.

Religatio] religationis, Verbale, (ἀνάδεσις,) Cic. de Senect. 49. Et ipsa natura delectat; adminiculorũ ordines, capitũ coniugatio, religatio, propagatio uitium sarmentorum q.

Relino] relinis, pen. cor. releui & relini, pen prod. relitum, pen. cor. (ἀποχρίω,) relinere, Quod obturatum erat aperire. Teren. Heaut. 3. 1. 51. Releui dolia omnia, omnes serias. Plaut. Sticho 14. 38. Nolo ego nos pro summo bibere: nulli relerimus postea. Pro releuerimus. Id est nulli deinceps uinum deprompserimus. Cic. ad Attic. li. 1. 8. 2. Quotus enim quisq; est qui epistolam paulo grauiorem ferre possit, nisi eã per lectionem releuerit?
Si quando sedem augustam seruataq; mella
Thesauris relines. Id est repositionibus, inquit Seruius, ac si diceret apothecis. De apum aluearijs. Virg. 4. Georg. 46.

Relinquo] relinquis, reliqui, pen. pro. relictum, (λείπω, ἀπολείπω, ἀποκαταλείπω, λιμπάνω, καταλείπω, καταλιμπάνω, ἐγκαταλείπω, ἐγκαταλιμπάνω,) relinquere, Notæ significationis. Plaut. Most. 4. 45. Reliquit, deseruitq; me. Cæsar 5. bel. Gall. 36. In littore molli atq; aperto deligatas ad anchoras relinquebat.

Relinquere ab se aliquem. Plaut. Trucul.

Prætereo ac relinquo. Cic. 5. Verr. 87.

Relinquere, Est aliquid pro suo alicui dimittere seu legare. Plaut. Aul. 5. 13.

Agri reliquit ei non magnum modum, &c. Terent. Phor. 2. 3. 46. At si talentũm rẽ reliquisset decem, primus esses, &c.

Relinquere aliquẽ, pro Nolle iuuare. Cic. ad Silũ li. 13. 65. 5.

Aculeos relinquere in animis auditorum, Vide Aculeus.

Aes alienum relinquere. Cice. pro Quintio 49. Propter quòd C. frater aliquantum æris alieni reliquerat. Id est, mortuus fuerat non persoluto ære alieno.

Sublimis, cupidu q;, et amata relinquere pernix. Hor. in Arte,

Amicitiam relinquere. Cic. 2. de Finib. 126. (34.

Animam relinquam potius, quàm illas deseram. Id est, moriar potius, siue mori me malim. Terent. Adel. 3. 4. 52.

Reliquit eam animus, pro deficit, siue concidit animo. Plaut. Mil. 20. 37. Et in Menæh. 17. 4. Reliquere uires.

Arraboni relinquere. Terent. Heaut. 3. 3. 42.
Ea relicta huic arraboni est pro illo argẽto. Id est in pignus.

Certatio relinquitur mihi cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 73.

Comites in ualle reliquit. Ouid. 3. de Arte 144.

In commentarijs relinquere. Plinius lib. 29. cap. 4. 26. Sub. scriptum.

Curionem quondam concio reliquit. Cic. de Claris Orat. 100.

Confectum relinquere. Cic. ad Attic. lib. 5. 93. 3.

Consolationẽ alicui relinquere. Cic. ad Treboniũ lib. 15. 21. 2.

Consuetudinem relinquere. Cic. 1. Acad. 26.

Relinquere consultationi, Liuius li. 5. bel. Pun. pro Remittere aa consultationem.

Direptioni urbem relinquere. Cic. ad Sulpitium lib. 4. 1. 8.

Dijs uotisq; relinquere. Ouid. 2. Metam. 38.

Domines relinques, ut famuli solent. Catul. de Berecyn. 58. 11.

Dubitationem relinquere apud aliquem. Cic. ad Treboniũ lib. 15. 21. 3. Nullam enim apud me reliquisti dubitationem, quantum me amaris.

In egestate relinquere. Cic. 3. Verr. 53.

Exultationem relinquere ad aliquẽ. Cic. ad Attic. li. 9. 173. 7.

A febre quartana relinqui. Cic. Attico lib. 8. 150. 3.

Gaudia relinquere. Ouid. epist. 16. 41.

Hæredem testamento relinquere. Cic. pro Quintio 8.

Incertam relinquere aliquam, & uulnere mentis turbatam. Virg. 12. Aeneid. 32.

Incepta fila reliquit. Ouid. 6. Metam. 7.

Inficta sacra relinquunt. Ouid. 6. Metam. 41.

Ita relinquitur, ut ea fortuita diuinari possint, quæ nulla nec arte, nec sapientia prouideri possunt. Cic. 2. de Diuinat. 22.

Limen relinquere. Virg. 5. Aeneid. 64.

Locum admonitionibus relinquere. Cic. ad Lentulũ lib. 1. 1. 4. Sed planè nec precibus nostris, nec admonitionibus reliquit locum. Id est, Nec se orari, nec se admoneri sinit: adeò præstat omnem diligentiam in tuo negotio.

Locum subtilitati nullum relinquere. Plin. lib. 35. cap. 10. 17.

Locum uituperandi relinquere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 8. 1. Id est, dare ansam, &c.

Lucem relinquere. Virg. 4. Aeneid. 91.

Maturè relinquere aliquid. Horat. 2. epist. 1. 20.

In medio relinquere. Cic. pro Cælio 37. Hic ego iam rem desiniam: mulierẽ nullam nominabo, tantũ in medio relinquã.

Memoriam alicuius rei relinquere. Cic. 2. Off. 80.

Acrem sui memoriam relinquunt. Tacit. lib. 15. De asperis facetijs.

Monimentum æternum audaciæ relinquere in sermone hominum. Cic. 3. Verr. 92.

Negotia longa relinquere. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.

De tanto patrimonio nihil relinquere. Cicero pro Roscio Amerino 14.

Obsessionem relinquere alicuius oppidi. Pollio ad Ciceronem libro 10. 33. 12.

In opinione alicuius relinquere. Cic. 1. Ver. 9. Verùm nõ idem ibi sumo Iudices, & hoc non modò in oratione mea non pono, sed ne in opinione cuiusquam relinquo, me omnibus patronis esse præpositum.
Incœptum dextra reliquit opus. Ouid. 2. de Arte 16.
Pauor ossa reliquit. Virg. 3. Aeneid. 12.

Filio meo satis amplum patrimoniũ in memoria nominis mei relinquam. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 14.

Pecuniam in quæstu. Cic. pro lege Manilia 26.

Præsidium relinquere castris. Cæs. 1. bel. Gall. 218.

Scriptum relinquere. Cic. de Claris Orat. 37. Id est scribere.

Spem

Spem relinquere. Cic. 1. Tusc. 64. Quam (nisi quid dicis) prætermittamus, & hãc totam spem immortalitatis relinquamus. Sic Cæsar 1. bel. Gall. 220. Ne qua spes in fuga relinqueretur.

In spe aliorum relinquere. Cic. 1. Ver. 15.

Studium rei alicuius. Cic. 4. Academ. 15.

In suspenso relinquere. Plin. epist. 248.

Suspicionem alicui relinquere. Suet. in Cæsare cap. 86.

Ardet abire fuga, dulcesq; relinquere terras. Virg. 4. Aen. 56.

Testamento relinquere aliquid alicui. Cic. 3. Off. 125.

Verbum relinquere in ambiguo. Lucret. lib. 4. 229.

Verba imperfecta reliquit. Ouid epist. 13. 3.

Vestigium amoris. Plin. lib. 36. cap. 5. 12.

Vitam relinquere. Virgilius 4. Georg. 110. Tacit. lib. 4. Relinquendæ uitæ certus.

Vita reliquit eum. Lucret. lib. 5. 13.

Mihi ne ut dubitem quidem relinquitur. Cic. 4. Acad. 215.

Relinquitur, pro restat, siue reliquum est. Cic. ad Atticum, Relinquitur, ut si uincimur in Hispania, quiescamus.

Relinquendo. Ouid. 3. Trist. eleg. 13. 2.

Inq; relinquendo, quod idem fecere sodales,
Tu quoq; dixisses tristis in urbe uale.

Relictus] participium, (ἀπολειφθεὶς,) Teren. Eun. 2. 2. 55.

-eho numnam tu hìc relictus custos,
Nequis fortè internuntius clàm à milite ad istam cursitet?

Omnibus relictis mihi frequentem operam dedistis, Hoc est præter alios, uel præ alijs omnibus. Plaut. Cist. 2. 5. Et apud Terent. in Eun. 1. 2. 86. Relictis rebus omnibus, Quæsiui.

Relictus sum mihi. Plin. epist. 213. Ab his quæ auocant abductus, & liber, & mihi relictus, non oculos animo, sed animum oculis sequor.

Solus, inops, expes letho, pœnæq; relictus. Ouid. 14. Met. 44.

At tu, oro, solare inopem, & succurre relictæ. Virgilius 9. Aeneid. 58.

Relictus ab omni honestate, inhonestus. Cice. pro Rab. perdu. reo 17. Nemo est inquam inuentus tam profligatus, tam perditus, tam ab omni non modò honestate, sed etiam simulatione honestatis relictus, qui se in Capitolio fuisse cum Saturnino fateretur.

Quid faciat multum cæli post terga relictum. Ouid. 2. Metam. 38. De Phaethonte.

Relictum æs alienum. Cic. pro Quintio 8.

Dissimilemq; animum subijt, ætate relicta. Ouid. 7. Metam. 59. De Aesone sene pristinæ iuuentuti restituto.

Relictum cuiq; arbitrium intelligendi. Plin. lib. 6. cap. 29. 14.

Cursus relictos iterare. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.

Fides relicta. Ouid. 3. de Arte 91.

Ioci relicti. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.

Siqua mei tamen est in te pia cura relicti. Ouidius 2. Amor. eleg. 16. 10.

Officijs omnibus relictis. Horat. 2. epist. 2. 14.

Postes à tergo relicti. Virg. 2. Aeneid. 91.

Insequitur Salius: spatio post deinde relicto Tertius Euryalus. Virg. 5. Aeneid. 65.

Inuidiam placare paras uirtute relicta. Hora. 2. Serm. saty. 33.

Vita tantùmodo relicta est mihi. Oui. 4. de Põto eleg. 16. 10.

Repetere relicta. Horat. 1. epist. 7. 20.

Relicta] loca sunt, quæ limites nõ acceperũt, ut ait Frontinus de limitibus) Cic. in Rul. Or. 1. Vt à maioribus nostris possessiones relictas disperdat & dissipet.

Relictio] (ἐγκατάλειψις,) Verbale. Cic. 6. Ver. Quibus illã relictionem proditionemq; Consulis, &c. Idem ad Atticum lib. 16. 334. 7. Quòd effugissem duas maximas uituperationes. Vnam, quã itinere faciendo me intelligebã suscipere desperationis ac relictionis Reip. Aliqui legunt religionis.

Reliquus] pen. cor. Adiectiuũ. (λοιπὸς, ὑπόλοιπος,) Quod supereſt. Cæsar lib. 1. Comment. Demonstrant sibi præter agri solũ nihil esse reliqui. Ci. Curio. li. 7. 32. 2. Reliquũ est ut officijs certemus inter nos. Terent. Adel. 3. 2. 48. - hoc reliquũ est, Si inficias ibit, testis mecum est annulus.

Perge reliqua, Vide Pergo.

Reliqua dies. Cic. pro P. Sestio.

Qualis in reliqua Græcia nemo. Cic. 2. de Amic. 6.

Erant mihi oppida complura etiam reliqua, quæ adire uellem. Cic. 4. Ver. 46.

Operam reliquam dare. Plaut. Trucul. 2. 13.

Spes reliqua. Terent. Eun. 2. 2. 9. Itáne parasti te, ut spes nulla reliqua in te siet tibi? Cic. ad Brutum lib. 11. 5. 6. Spem reliquam nullam uideo salutis.

Tempus reliquum. Cic. 3. Ver. 20. Menses mihi tres quum erit, puissetis, ad agendum maximè apposios, reliquũ omne tempus huius anni me uobis remissurum putastis.

In reliquum tempus sancit. Cic. 1. de Lege Agr. 7.

Spe reliquæ tranquillitatis, luctus fugere, id est futuræ. Cic. pro Reliquum uitæ. Cic. 7. Ver. 71. (Sestio 62.

Reliqua uaticinationis breui confecta sunt. Cic. 1. de Diu. 120.

Reliqui nihil fecit. Cic. 5. Ver. 95. Id est, omnia absumpsit.

Reliqui nihil est ei. Cic. 5. Verr. 171.

De reliquo uelim tibi persuadeas, &c. Cic. ad Cornificium lib. 12. 29. 14. Idem 1. de Orat. 50. Quoniam id quod difficillimum nobis uidebatur, ut omnino de his rebus Crassi loquerere, assecuti sumus: de reliquo iã nostra culpa fuerit, si te, nisi omnia q̃ percunctati erimus explicaris, dimiserimus.

Reliquum est, ut de me id scribam, quod te ex tuorum literis et spero, & malo cognoscere. Cic. in quadam epistola.

In reliquum. Quintil. lib. 4. cap. 5. Propositis enim probationibus, omnis in reliquum gratia nouitatis præcerpitur.

Præter te neminem habeo reliquum, in quo, &c. Cicero Pæto libro 9. 15. 9.

Reliquos facere, pro Relinquere: ut Missos facere. Cic. in Ver. Quos belli calamitas reliquos fecerat. Budæus.

Reliqui] pluraliter. Cice. 4. Acad. 10. Sunt enim multi, qui omnino Græcas non amant literas, plures qui Philosophiã, reliqui qui etiam si hæc non improbent, tamen, &c.

Reliqua] pluraliter, (ἐλλείμματα,) ut Reliquorũ ratio, Hoc est debitorum ab aliquo. Cic. ad Atticum lib. 16. 333. 5. Maximè autem me angit ratio reliquorum meorum: quæ quam quam explicata sunt, tamen quòd & Dolabellæ nomen in ijs est, et attributione nomina ignota, conturbor. Id est, quã quam sint soluendo qui mihi debent, uel non sit contrauersa persecutio. Idẽ ad eundẽ, li. 16. 339. 8. Plaut. Cist. 4. 40 Hunc quod reliquum restat, uolo persoluere,
Vt expurgatur nomen, nequid debeant. Plin. epist. 214. lib. 9. ad Paulinum, Nam priore lustro, quanquam post magnas remissiones, reliqua creuerunt. Idem epist. 19. li. 3. Reliqua colonorum minuit ad tempus. Id est, debita contracta colonis. Budæus.

Reliqua contrahere. Plautus De administratione tutorum L. L. Titius, Curator C. Seij tempore curæ fundũ Cornelianũ locauit Sempronio, qui Sempronius reliqua contraxit.

Reliquatio] Verbale. Paulus in L. Qui nominibus. ff. De administ. & peric. tut. Sed & si pupillus post pubertatem rationibus à tutore acceptis, reliquationem eius secutus usuras acceptauerit: priuilegium suum non amittit in bonis tutoris uenditis.

Reliquor] pen. cor. reliquaris, (λοιπεύομαι,) reliquari, Deponens, Aes alienum ex reliquis rationum contrahere. Paulus de administratione tutorũ, L. L. Titius, Paulus respon-

Digitized by Google

dit,non ex eo quòd adultus eum qui prædia eius coluit,pro curatorem habere uoluit, debitum quod ex conditione reliquatus est,agnouisse eum uideri. Vlpianus de Muneribus et honoribus,L.Rescripto,Eos demũ debitores Reip.accipere debemus,q ex administratiõe Reip. relinquantur.Budæ.

Reliquator] pen.pro.reliquatoris,uerbale, (λοιπὰς,) Qui reliqua contraxit: Qui integrum non soluit,sed partẽ æris alieni seruat sibi. Scæuola,De solutionibus et liberat. L. Creditor,Valerius L.Titij seruus scripsit,Accipi à Mario Marino ex summa maiore tot aureos. Quæro an hæc summa in proximum annum ei accepta ferri debeat,quum superioris anni sit reliquator? Budæus.

Reliquiæ] reliquiarum,pluraliter tantum, (λείψανα,ἐκτὲ λειμμα,) Tametsi singulariter apud Plaut. legatur in Milite 3.54. At pedes tibi reliquiæ erant,si uiuerent.tamen frequentius idem etiam author plurali usus est: ut in Persa. 3.22. Nunc huc intrò ibo, uisam hesternas reliquias Qui euenerint.Idem Curcul. 8.1 S.

Nihil reliquiarum extat.Lucret.lib.1.218.

Reddere omnes animæ reliquias.Lucret.lib.3.134.

Cibi reliquiæ.Cic.2.de Nat.deor.207.

Cœnæ uel prandij reliquiæ.Cic.ad Cæsium lib.12.4.1.

Coniurationis reliquiæ.Cic.in Parad.34.

Exercitus reliquiæ. Liuius, Reliquias duorum exercituum cũ cura colligerent.

Febrium reliquæ.Celsus lib.3.cap.4.

Reliquias flagitiorũ colligere.Cic.4.Ver.94.de Timarchide

Reliquiæ huius generis.Terent.Adel.3.3.90.

Motus uitalis reliquiæ.Lucret.lib.2.191.

Reliquias uitæ membris ex omnibus aufert.Lucret.li.6.166.

Lacerare reliquias uitæ alicuius & distrahere,Vide Lacer.

Reliquias persequi.Cic.de Senect.17.de Carthaginis euersione loquens,Quam palmam utinam dij immortales Scipio tibi reseruent, & aui reliquias persequare. Id est,superioris Africani præscriptum sequare,& peragas incœptum.Bud.

Reliquiæ,pro Cineribus.Modestinus in L.Quidam. De cond. instit.Quidam testamento suo hæredem scripserat tali conditione,si reliquias eius in mare proijciat. Plinius ad Traianum,de reliquijs sepultorum transferendis epistolam scripsit.Budæus.

Legere reliquias, & legere ossa:apud Suetonium in Augusto.

Idem in Domitiano cap.8.Monimentum, quod libertus eius è lapidibus tẽplo Capitolini Iouis destinatis filio cõstruxerat, diruit per milites:ossaq; & reliquias q̃ inerãt, mari mersit.

Receptæ reliquiæ ex ardente Troia.Virg.7.Aeneid.49.

Colere reliquias suorum.Virg.4.Aeneid.69.

Reloco] relocas,pen.cor.relocare.Rursus locare.Vlpian.in L.Item quæritur.Parag.Si lege.ff.Locati & conducti,Si in lege operis locandi comprehensum esset, ut si ad diem effectum non esset,alij relocare id liceret.

Reluceo] reluces,pen.prod.reluxi,(φίλβω,ἐπλάμπω,)relucere.Valde lucere.Virg.2.Aeneid.63. - Sigæa igni freta lata relucent.Cic.2.de Nat.deor.154.Huic non una modo caput ornans stella relucet.Ex poeta.Liuius bel.Pun.lib.2.75.Relucens flamma.

Dies reluxit cæco.Tacit.lib.20.

Barba reluxit flammis.Virg.12.Aeneid.60.

Focus reluxit uiuo torre.Valer.3.Argon.23.

Vestis fulgore reluxit.Ouid.11.Metam.124.

Reluo] reluis,relui,reluere,Est, inquit Festus,resoluere,repignerare.Cæcil. in Carmine, Vt aurũ,ut uestẽ, quod matris fuit reluat,quod uiua ipsi opposuit pignori.à Luo,luis,cõpositũ,quod est persoluo.Plautus repignorat,reluit,uẽdit.

Reluctor] reluctaris,(ἀντιπαλαίω,)reluctari,Repugnare, reniti siue obniti.

Dracones reluctantes.Horat.4.Carm.ode 4.3.

Hostis reluctans.Ouid.2.Amor.eleg.9.3.

Ore reluctanti it equus.Ouid.3.Amor.eleg.4.3.

Reluctatus,pen. prod. Pe.ric. (ἀντιπαλαισθεὶς,)Claud. 1.de rapt.Pros.9.Penè reluctatis iterum pugnantia rebus Rupissent elementa fidem.

Remacresco] remacrescis,remacrescere.Suet.in Domitiano,cap.18. Postea caluitio quoq; deformis uentris obesitate,crurum gracilitate, quæ tamen ei longa ualetudine remacruerant.

Remaledico] remaledicis,pen. prod.remaledixi, remaledictum,(ἀντιλακωλογέω,) remaledicere,Maledictum maledicto retaliare.Sueton.in Vespasiano ca.9.de iurgio quodã Senatoris Equitisq; Romani ita pronuntiauit:Non oportere maledici Senatoribus:remaledici,ciuile fasq; esse.

Remancipo] remancipas, penultima.corr. (ἀναχειρόω,) remancipare, pro Mancipatam rem reddere,et iterum mãcipare,hoc est redhibere. Boethius,Fiduciã inquit accepisse dicitur,cuicunq; res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipanti aliquando remancipet.

Remancipatam Gallus Aelius esse ait quæ mancipata sit ab eo cui in manum conuenerit.Festus.

Remando] remandis,remandi,remansum,remandere,pen. cor.(ἀναμασσόμαι,)Ruminare,rursus mandere. Plin. li.10.ca.73.2.Pontici mures simili modo remandunt. Quintilianus lib.11.cap.2.Deuoret initio tædium illud,& scripta,& lecta sæpius reuoluendi,& quasi eundem cibum remandendi.

Remanco] remanes,pen.cor. remansi,remansum, (παραμένω,ὑπολείπομαι,) Retro manere, persistere. Cicero 1. Tusculan. 42. expone igitur, nisi molestum est, primum si potes,animos remanere post mortem. Cæsar 3. bel.Ciuil. 320.An non audistis ex ijs qui per causam ualetudinis remanserunt,cohortes esse Brundusij factas?

Recedere ab aliquo,& Remanere in aliquo,contraria. Cic.1. Offic.57.

Cubito remanere presso.Horat.1.Carm.ode 27.2.

Amicus remanens in duris rebus.Ouid.1.Trist.eleg.8.5.

Causa iniuriæ remanet.Cic.1.Ver.32.

Effigies remansit non cognoscenda.Ouid.9.Metam.53.

At manet in uita,cui mens animusq; remansit.Lucret.li.3.82.

Incolumi remanẽt res corpore.Lucret.lib.1.50.

Vestigia antiqui officij in illo remanent.Cic.pro Ros.Ame.16.

Remansio] remansionis, Verbale,(καταμονὴ,) Mansio. Cic.pro Ligario 3.Profectio certè animum tuum non debet offendere non igitur remansio? multò minus.

Remano] remanas,pen.prod.(ἀποῤῥέω,)remanare,Repetere inquit Festus.Ennius lib.5.

-deserunt riuos,camposq; remanant.

Remanare,Refluere.Lucret.lib.5.54.Percolatur enim uirus, retroq; remanat Materies humoris.Budæus.

Remedium] remedij,à Medeor,mederis,(ἀλεξιφάρμακον, ἀλκὴ,ἀλεώρα,ἀντιφάρμακον,) Id quod medẽdi causa alicui morbo adhibetur.Terent.Heaut.3.2.28.

-quippe quia
Magnarum sæpe id remedium ægritudinum est.Idem And. 3.1.10.Quod remedium nunc huic malo inueniam? Cic.3. Verr.101.Quod est igitur remedium?

Ratio certa remedij.Lucret.lib.6.247.

Acre remedium. Cic.pro Cluentio 53.

Aspera remedia.Quintil.lib.2.cap.4.9.

Lene remedium.Liu.2.ab Vrbe 101.

Remedium & alleuamentum.Cic.pro Sylla 50.

Incommodorum

Digitized by Google

Incommodorum remedia. Cic. Luceio lib. 5. 12. 13.
Remedium unum incommodis. Cic. 1. Ver. 5.
Remedium contra tonitrum, clauus ferreus sub stramine ouorum positus. Plin. lib. 10. cap. 54. 2.
Efficax remedium. Cels. lib. 3. cap. 18.
Eximium remedium. Plin. lib. 27. cap. 12. 20.
Singulare remedium. Plin. lib. 26. ca. 8. 30. Et li. 29. ca. 3. 11.
Scatet remedijs urtica. Plin. lib. 22. cap. 13. Vide Scateo.
Tentare remedia. Celsus in Præfatione libri 1.
Adhibere remedium, Vide Adhibeo.
Cedere remedijs, Vide Cedo.
Comparare remediũ ad frigorum magnitudinẽ. Cic. 7. Ver. 21
Habere remedium, & uti remedio. Cic. 2. de Nat. deor. 189.
Inuenire remedium alicui rei. Cic. 13. Philipp. 363.
Lenire molli & leui manu remedia aspera. Quintilian. lib. 2. capite 4. 9.
Pati remedium. Liuius 1. ab Vrbe 6. in Præfat.
Quærere remedium. Liu. 2. ab Vrbe 187. Ci. 5. Ver. 110. Nõ inquam, perpeterere, ut homines iniuriæ tuæ remediũ mortẽ ac suspendio quærerent.
Quærere remedium ad aliquam rem. Cic. pro Cluentio 19.
Reperire remedium. Cæsar 3. bel. Ciuil. 200.
Remendo] *remendas, (ἀνορθόω,) remendare,* pro Rursus mendam tollere, probat Calepinus ex Columella lib. 3. cap. 17. Quidam flagellum totum sicut erat matri detractum crediderunt sationi conuenire: idq; per gemmas quinas, uel etiam senas partiti complures tale oleaster remendauerũt. quod ego minimè probo. Vbi legendum taleolas terræ mandauerunt.
Remeo] *remeas, pen. cor. (ἀναπορεύομαι,)* remeare, Retrò meare, redire, reuerti. Plaut. Asi. 5. 75. Remeato audacter, mercedem si eris nactus. Mart. li. 1. 99. Gaudia nõ remeãt, sed fugitiua uolant. Horat. 1. Serm. saty. 6. 14.
Remeare ad. Liu. 9. ab Vrbe 79. Virg. 2. Aenei. 20. Si patrios unquam remeassem uictor ad Argos.
Remeare ex. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 6. Idemq; faciunt, quũ ex Italia trans mare remeant.
Vrbem remeare. Virg. 11. Aeneid. 159.
Remeat aer. Cic. 2. de Nat. deor. 177.
Remeat pestifer calor. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
Dies remeat. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 6.
Remeare in se, pro Replicari, siue reuolui. Seneca epist. 36. Obserua orbem rerum in se remeantium: uidebis in hoc mũdo nihil extingui, sed uicibus descendere ac resurgere.
Remeant aquæ. Plin. lib. 6. cap. 27. 4.
Remeans] Participium, *(ἀναπορευόμενος,)* Tacit. li. 1. Cãium remeantem Armenia, & uulnere inualidum, mors fato propera, uel nouercæ Liuiæ dolus abstulit.
Remeatus] *huius remeatus, pen. prod.* Martianus in L. Relegati, in fine. ff. De pœnis, Et nemo potest commeatum remeatumue dare exuli, nisi Imperator ex aliqua causa.
Remetior] *remetiris, pen. pro. remensus sum, (ἀναμετρέω,)* remetiri, Rursum metiri. Aliquando etiam reddere. Plin. epist. 164. Iã mihi reddita incipit refici, trãsmissumq; discrimen conualescendo remetiri. Mart. lib. 6. 89. Ille fide summa testæ sua uina remensus.
Astrã seruata remetior. Virg. 5. Aeneid. 5.
Iter remensus. Stat. 3. Thebaid. 65.
Mari remenso ire. Virg. 3. Aeneid. 29.
Remetiri pelagus. Virg. 2. Aeneid. 37.
Remetiri, pro Recognoscere, Seneca 3. de Ira, Quum sublatũ è conspectu lumen est, & conticuit uxor, moris iam mei conscia, totum diem mecũ scrutor, facta ac dicta mea remetior.
Remetiri, pro Pensare uel remunerari. Quintilian. Declamat. 12. Frumentum pecunia remetiamur, libertatem nostram (addicimus.
Remex] Vide Remus.
Remigero] *remigeras, (ἀναποιπέω,)* remigerare, Reuerti. Plaut. Perf. 18. 3. Crumenã hanc emere aut facere, ut remigeret domum. Antiquè pro Remigrare.
Remigium, Remigo] Vide Remus.
Remigro] *remigras, pen. cor. (ἀναπορεύω,)* remigrare, Iterum migrare, reuerti. Cic. 1. Tusc. 193. In nostram domum remigremus. Idem 1. Acad. 19. Remigrare in domum ueterem è noua.
In locum remigrant. Lucret. lib. 2. 194.
Romam tibi remigrandum est. Cic. Pæto lib. 9. 18. 7.
Atq; ei ne integrum quidem erat ut ad iustitiã remigraret. Cic. 5. Tusc. 88.
Remigrare, ad alia translatum. Plautus Pœnulo, 2. 46. Ad argumentum nunc uicissatim uolo remigrare. Idem Epist. 11. 40. Remigrat animus nunc demum mihi.
Reminiscor] *reminisceris, pen. cor. (μέμνημαι, ἀναμέμνημαι, μνάομαι, ἐνθυμέομαι,)* reminisci, Recordari: quod fit quum ea quæ mens tenuit, repetuntur, inquit Varro, quasi iterum rem in mentem reuocare. Iungitur aut aliquando genitiuo, aliquando etiam accusatiuo.
Genitiuo. Cic. ad Atticum lib. 4. 71. 7. Reminiscebantur enim Calendarum Ianu.
Accusatiuo. Cic. Antequam iret in exilium, In nostro euentu aliorum reminiscentes casus.
Animo reminisci aliquem. Ouid. de Ponto, eleg. 9. 7.
Nam modò uos animo dulces reminiscor amici.
Actus miseros reminiscitur. Stat. 12. Thebaid. 79.
Tempus illud reminiscitur mœrens. Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 7.
Reminisci & recordari aliquid. Cic. de Senect. 72.
Reminisci de re aliqua. Cic. pro Ligario 22.
Reminiscendo recognoscere. Cic. 1. Tusc. 90.
Remisceo] *remisces, remiscui, (ἀναμίγνυμι,)* remiscere, Idẽ quod simplex Misceo. Horat. in Arte 31.
Atq; ita mentitur, sic ueris falsa remiscet. Seneca lib. 2. dẽ Tranquil. uitæ, Venenũ mihi dedit aliquis, sed uim suam remissum cibo perdidit. Idem epist. 7.
Remitto] *remittis, remisi, pen. prod. remissum, (ἀνίημι, ὑφίημι, ἀναστέλλω, ἀναπέμπομαι, ἀποστέλλω, ἐνδίδωμι,)* remittere, Retro mittere, ut ait Sipontinus. Plautus, Munera accipit frequens, remittit nunquam.
Dona remittunt non leuiora datis. Ouid. 13. Metam. 152.
Remittere, primo loco: et Mittere, secundo. Cic. Tironi lib. 16. 12. Volebam ad te Marionem remittere, quem quum meliusculè tibi esset, ad me mitteres.
Ablatiuo pretij aliquando iungitur. Curtius libro 4. Captiuos si placet reddi, honestius dono dabimus, quàm pretio remittemus.
Remittere, Rursus mittere, Reddere. Colum. lib. 1. cap. 6. Plin. lib. 9. cap. 18. 2. His aquam acceptam ore remittunt.
Remittere, Concedere, condonare, dimittere, ignoscere, dativo construitur. Cic. 5. Ver. 188. Verùm hoc quoq; uobis remitto, negligite præterita si uultis.
Remitto & condono. Vatinius ad Ciceronem lib. 5. 10. 5.
Remitto, pro Mitto, sino, concedo. Ouid. 11. Metam. 76.
Sed mora damnosa est, nec res dubitare remittit.
Remittere alicui aliquid, Concedere. Ci. 4. Acad. 190. Sed tibi aut concedendum est ita esse, quod minimè uis: aut memoriam mihi remittas oportet, & facile esse ei locum, etiam si comprehensio, perceptioq; nulla sit. Id est, Concedas mihi memoriam esse.
Vrgere, & nihil remittere. Cic. 4. de Fin. 124.
Remittere, Demittere: cui contrarium est Erigere. Plinius

Digitized by Google

lib. 8. cap. 32. 3. Quum erexere aures, acerrimi auditus: quum remiſere, ſurdi.

Remittere, Ceſſare. Terent. And. 5. 1. 8. Nam ſi cogites, remittas iam me onerare iniurijs.

Remittere ædes quas emeris. Plaut. Moſt. 10. 11.

Remittere annum alicui. Plin. epiſt. 136. Idem epiſt. 155. Rurſus ergo ijs qui ſoluerant, eius quod ſoluerãt, decimã remiſi.

Animum remittere, Delectare, inquit Nonius: cui contrariũ eſt Intendere. Cic. in Hortenſio, Quæro enim non quibus intendam animum rebus, ſed quibus relaxem, ac remittam.

Remittere animum à. Liuius 9. bel. Maced. 89. Nunquã tamen remiſit animum à colligendis in pace uiribus, quibus quandocunq; data fortuna eſſet, ad bellum uteretur. Id eſt, nunquam ceſſauit colligere uires, &c.

Remittere & contrahere animos. Cic. 2. de Legib. 61.

Ardorem pugnæ remittere. Liuius 5. bel. Maced. 14. Hoc eſt minuere.

Beneficium remittere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 141.

Integramq; cauſam ad Senatum remittit. Tacit. lib. 3.

Contentionem remittere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 56.

Culpam remittens. Valer. 3. Argon. 82. Id eſt condonans.

Curas remittens. Stat. 4. Syl. 6. 1.

Curam animi remittere. Cic. 6. Verr. 120.

De ſupplicio remittere. Cice. 7. Verr. 132. Id eſt minuere ſupplicium.

De ſuo remittere. Cic. pro Rab. Poſth. 19.

De cuſtodia remittere, Negligentiorem fieri. Colum. lib. 1. cap. 8. ad finem.

De uoluntate nihil remittere. Brutus Attico in Epiſt. ad Brutum, 17. 10.

Debitum remittere. Cic. Attic. lib. 15. 281. 4.

Remittere ex. Pli. epiſ. 194. Vis tu remittere aliquid ex rugis?

Ex uirtute priſtina remittere aliquid. Cæſar 3. bel. Ciuil. 111.

Ex pecunia remittere. Cic. 5. Ver. 70.

Fila incœpta remiſit. Ouid. 2. Faſt. 151.

Frena remittere equo, Laxare. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 24.

Frenos remittere dolori, per translationem. Plin. epiſt. 104. b. libro 5.

Remittere frontem, pro Indulgere, uel minus ſeuerum eſſe. Plinius epiſt. 29.

Remittere ſaporem, pro Mitiorem reddere uel temperare. Seneca de prouident. non mutant ſaporem maris, neq; remittunt quidẽ.

Remitti ex toto. Celſus lib. 3. cap. 12.

Furor ille ſe remiſit. Ouid. epiſt. 4. 11.

Habenas adducere & Remittere, contraria. Cic. de Amic. 42.

Horam remittere de ſuis legitimis horis, Prætermittere, præterire. Cic. 3. Ver. 16.

Hyems ſe remittit Vere. Tibul. lib. 3. eleg. 5. 1.

Remittere adoleſcentiæ alicuius, remittere lachrymis. Plinius epiſt. 198.

Imbres remiſerunt. Liu. lib. 10. bel. Maced. Hoc eſt ceſſarunt, uel minores fuerunt.

Inimicitias ſuas remittere Reip. Liu. 9. bel. Maced. 16.

Interceſſionẽ remittere, Ceſſare ab interceſſione. Liuius 8. bel. Maced. 240.

Iracundiam remittere. Cic. 8. Philip. 246.

Iras remittere. Virg. 4. Georg. 108.

Ius alicui remittere. Martial. lib. 1. 96.

Labores remittere, Ceſſare à laboribus, ſiue minus & parcius laborare. Martial. lib. 10. 82.

Legem remittere. Curtius lib. 6. legem ſe ſupplicio coniunctis ſontium remittere edixit.

Librum remittere dicitur arbor, quando librum ſua ſponte relinquit. Colum. lib. 11. cap. 2. 18. Poſſuntq; ſi iam librum remittunt, inſeri oleæ, uel emplaſtrari.

Mandata remittere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 42. Illi deliberata reſpõdent, ſcriptaq; ad eum mandata per eos remittunt.

Memoriam remittere. Cæſ. 6. bel. Gal. 59. Quod ferè pleriſq; accidit, ut præſidio literarum diligentiam in perdiſcẽdo ac memoriam remittant. Id eſt, memoriam non curent, & negligant meminiſſe.

Multam remittere, Vide multam dicere in Dico.

Neruos remittere, et Intendere, cõtraria. Plin. li. 26. ca. 10. 4.

Nomen remittere. Tacitus lib. 20. Vim principis complecti, nomen remittere.

Numeros in cantu remittere. Cic. 1. de Leg. 16.

Nuntium remittere ad aliquem. Plaut. Capt. 7. 15.

Nuntium remittere uxori, Repudiare uxorem, Vide nuntium. Cicero in Topicis 6.

Officiũ alicui remittere, cui opponitur exigere. Plin. epiſ. 143. Id eſt condonare.

Opera remittere. Liu. 10. bel. Pun. 11.

Opinionem remittere. Cic. pro Cluen. 3. Id eſt diſcedere ab ea.

Pœnam remittere. Liu. 10. bel. Maced. 42.

Repudium remittere, Repudiare. Teren. Phor. 5. 8. 36.

Sonum uocis intendere et Remittere, contraria. Cic. in Or. 32.

Remittant ſpiritus, comprimant animos ſuos, ſedent arrogantiam. Cic. pro Flacco 42.

Nullum remittis tempus, neq; te reſpicis. Id eſt non ceſſas. Terent. Heaut 1. 1. 8.

Aſpera uerba remittere alicui, Id eſt non acrius obiurgare aliquem. Ouid. 3. de Ponto eleg. 6. 2.

Vincula ſeua remittere. Ouid. 2. de Arte 59.

Voluntate remittere. Liu. 5. bel. Maced. 4.

Vultum remittere. Ouid. 2. de Ponto eleg 2. 13.

Lege remiſſum, Conceſſum lege. Ouid. 3. de Arte 121.

Thyades membra remiſſæ. Senec. Oedipo 5. 8.

Remiſſus] (ἀνειμένος, ἄνετος,) Particip. ſiue Nomen ex participio, Laxus, negligens.

Triſtis & remiſſus, Contraria. Cic. pro Cælio 9. Cum triſtibus ſeuerè, cum remiſſis iucundè: cum ſenibus grauiter, cum iuuentute comiter: cum facinoroſis audacter, cum libidinoſis luxurioſè uiuere.

Remiſſus & acris, contraria. Cic. 3. de Fin. 3.

Remiſſiorem eſſe, & ſummo iure contendere. Cic. ad Attic. libro 16. 339. 1.

In ulciſcendo remiſſior. Cic. Poſt reditum, ad Quirites 19.

Remiſſus animo. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 52.

Mente remiſſus. Claud. 2. Paneg. 29.

Remiſſior æſtimatio quàm annona. Cic. 5. Ver. 184.

Ambage remiſſa. Ouid. epiſt. 7. 30.

Remiſſus animus. Cic. 2. de Diuinat. 206. Hæc ſcilicet in imbecillo, remiſſoq; animo multa omnibus modis confuſa & uariata uerſantur.

Leni animo & remiſſo eſſe. Cic. 2. de Orat. 105.

Contentum & remiſſum corpus. Cic. 2. Tuſc. 94.

Digitos inter remiſſos cecidere pocula. Proper. li. 4. eleg. 9. 5

Remiſſius dicendi genus. Ci. pro Seſtio 99.

Remiſſius frigus. Cæſar 5. bel. Gall. 5. 50.

Opus remiſſum, Humile & non magnæ artis, aut magni laboris. Ouid. 2. Triſt. 109.

Pectus remiſſum. Senec. Herc. furente, 4.

Ramus quũ remiſſus eſſet, in oculũ recidit. Cic. 1. de Diu. 200.

Sanguis è pulmone remiſſus. Ouid. 1. de Ponte eleg. 4. 4.

Remiſſa temporibus ſtudia. Cic. 1. Tuſc. 1.

Remiſſus, Solutus febri. Plin. iunior lib. 7. epiſt. 1. Quinetiam quum peruſtus ardẽtiſſima febri, tãdem remiſſus unctusq; acciperem à medico potionem, &c.

Remiſsio] remiſſiõis, (ἄνεσις, ἄνειμις, ἄφεσις, ἀπογολὴ,) Verbale.

Digitized by Google

Verbale. Plin. epist. 68. Ego tamen te uel magis in remissoribus miror. Sic apud Cic. 4. in Catil. 86. Remissio pœnæ.

Remissio, Relaxatio & dissolutio. Cic. Metello, lib. 5. 2. 26. Si humanitas appellanda est in acerbissima iniuriæ remissio animi ac dissolutio.

Quies & remissio. Cic. pro Cælio 31.

Dãda tamen est omnibus aliqua remissio. Quintil. li. 1. ca. 3. 5.

Non inutilis laborum remissio. Quintil. lib. 3. cap. 8. 20.

Remissio morbi senescentis. Cic. ad Gallum lib. 7. 27. 4.

Remissio animorum. Cic. ad Pætum lib. 9. 24. 9.

Remissio & moderatio uocis. Cic. de Claris Orat. 174.

Contentio uocis & Remissio, contraria. Cic. 2. de Orat. 136.

Remissio & contractio superciliorum. Cic. 1. Offi. 203.

Remissio pensionis. Suetonius in Iulio.

Remissiones. Tacit. in uita Agricolæ, tam uerò tempora curarum remissionumq; diuisa.

Remissè] Aduerbium, (ἀνειμένως,) Leniter uel laxè. Sallustius, Pauca timidè, remisséq; locutus absceßit.

Remissè, Lentè, & ueluti remisso, id est laxato animo. Cic. 3. de Orat. 17. Quis unquam res præter hunc tragicas penè comicè, tristes remissè, seueras hilarè, forenses scenica propè uenustate tractarit?

Remissè differere, & Neruosè, contraria. Cic. 3. Off. 144.

Remissius agere. Cic. 1. de Finib. 2.

Agere uersum lentè, remissè, non actuosè. Cic. 3. de Ora. 57.

Remissè, leniter, urbanè agere cum aliquo cui opponitur Grauiter, seuerè, priscè. Cic. pro Cælio 24.

Remissè & Vehementer, contraria. Cic. 6. Ver. 67.

Remissar[us] Adiectiu. (ἀνετικὸς,) ut remissarius uectis in succula torcularis, qui frequenter remittitur: uel qui ad remissionem factus est. Cato cap. 19. 2. Vectes longissimos pedum decem & octo, secundos pedum sexdecim, tertios pedum quindecim, remissarios pedum duodecim.

Remolior] remoliris, penul. prod. (ἀποσείω,) De suo loco pellere. Ouid. 5. Metam. 71.

Sæpe remoliri luctatur pondera terræ,
Oppidaq; & magnos deuoluere corpore montes. De Tyrrheno Arma remolitur, Silius lib. 1. 8. (phoeo.

Remolitus] pen. prod. Participium: ut Orbis remolitus. Seneca Herc. furen. 6. 34.

Remollio] remollis, remolliui, remollitum, (ἀναμαλάττω,) remollire, pen. pro. Valde, uel rursus mollire. Colum. lib. 2. cap. 12. 7. Nihil itaq; amplius in iteratione, quàm remolliri terra debet æqualiter.

Artus tactos remollit Salmacis. Ouid. 4. Metam. 58.

Remolitus] pen. prod. Participium. (ἀναμαλαχθείς,) Suet. in Augusto, cap. 79. Vultu erat uel in sermone, uel tacitus, adeò tranquillo serenoq;, ut quidam è primoribus Galliarum confessus sit inter suos, eo inhibitum ac remollitũ, quo minus ut destinarat, in transitu Alpium per simulationẽ colloquij propius admissus in præcipitium propelleret.

Remollesco] remolliscis, (ἀναμαλάττομαι,) remollescere, Molle fieri, Cæsar 4. bell. Gall. 471. Vinum ad se importari non sinunt, quòd ea re ad laborem ferendum remolliscere homines, atq; effœminari arbitrantur.

Cera remollescit sole. Ouid. 10. Metam. 57.

Remollescere, per translationem, Mitem & placatum fieri. Ouid. 1. Metam. 77.

- precibus si numina iustis
Victa remollescunt, si flectitur ira deorum.

Remora] Vide Remoror.

Remoror] pen. cor. remoraris, (ἀναβάλλω, ἐπέχω, ἀνέχω, παρέλκω,) remorari, Retardare. A remora pisce, ut ait Donatus. Terent. And. 4. 4. 18. nequod uestrum remorer eom modum. Idem Eunucho 2. 3. 10. Vt illum di, deæq; senium perdant, qui me hodie remoratus est.

Ituros remorari. Ouid. 12. Metam. 44.

Verba puellæ me remorantur. Propert. lib. 1. eleg. 6. 1.

Remorari aliquem à re aliqua. Cic. 1. in Catil. 2.

Remorari gradum. Plaut. Persa. 3. 25.

Iter remorari. Ouid. 11. Metam. 47.

Spem alicuius remorari. Cic. ad Atticum lib. 3. 54. 1.

Remorari, sine casu. Liuius 7. bel. Mace. 187. In deteriore sua fortuna pacem faciet rex, quia serius facit, quàm facere potuit si nunc remoratus fuerit. Vetus codex habet moratus. Plaut. Casi. 19. 7. Nam quid illæc nunc tam diu intus remoratur, quasi ob industriam?

Non diu remoratus es. Catul. in Epithal. Mallij 56. 40.

Remoratus] pen. prod. Participium: (ἀναβεβλημένος,) ut Calamitas remorata longius serpit. Cic. Anteq. iret in exil. 9.

Remorans] pen. cor. (ἀναβάλλων,) Aliud participiũ. Ouid. 6. Fast. 155. Et fugiunt fræno non remorante dies.

Remora] remoræ, pen. cor. (παρέλκυσις,) Retardatio dicitur. Lucil. Quæ uox ex te resonans meo gradu remoram facit? Plaut. Trinum. 3. 12. Quæ in rebus multis obstant, odiosæq; sunt, remoramq; faciunt rei priuatæ & publicæ.

Remora, (ἰχενηΐς,) Plin. lib. 32. ca. 1. 1. Tamen omnia hæc pariterq; eodem impellẽtia unus ac parum admodum piscium echeneis appellatus in se tenet. Ruant uenti licet, & sæuiant procellæ, imperat furori, uiresq; tantas compescit, & cogit stare nauigia: quod non uincula ulla, non anchoræ põdere irreuocabili iactæ. Et paulo pòst, E nostris quidam Latinis remoram appellauere eum.

Remorbescere] (ἀναρρωσθῆναι,) In morbum recidere, inquit Festus. Verbum antiquum.

Remordeo] remordes, remordi, remorsum, (ἀντιδάκνω,) remordere, Mordere eum à quo quis est morsus.

Remordere, Cruciare, solicitare. Virg. 1. Aeneid. 54.

- quando hæc te cura remordet.

Cura remordet me. Claudianus de bello Getico 61.

Præteritisq; admissa malis peccata remordent. Lucr. li. 1. 168

Animus conscius remordet. Lucret. lib. 4. 229.

Remorsurus] pen. pro. Participium. (ἀντιδήξων,) Horat. Epod. 6. 1. Quin huc inanes, si potes, uertis minas,
Et me remorsurum petis?

Remores] pen. corr. Aues in auspicio dicuntur, quæ aliquid remorari compellunt. Festus.

Remoueo] remoues, pen. correp. remoui, remotum, penult. producta (ἀποκινέω, διαπρούω, ἀναζεύγνυμι, μετάγω,) remouere, Amouere, abducere, auferre. Cic. ad Tironem li. 16. 11. 6. Accepimus conditiones, sed ita ut remoueat præsidia ex his locis quæ occupauit.

Remouere aliquem a legibus, Deijcere eum à spe legum ferendarum. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 10. 6.

Remouere aliquem à Rep. Cæsar 3. bel. Ciuil. 84.

Remouere ab oculis, & Occultare, Idem. Cic. 1. Off. 177.

Remouere de medio, Clam auferre. Cic. pro Roscio Amerino, 14. Multa palàm domũ suam auferebat, plura clam de medio remouebat.

Ex urbe me remoui in montes. Horat. 2. Serm. saty. 6. 4.

A uulgo & scena in secreta se remouere. Hor. 2. Ser. sat. 1. 1. 5.

Causas desidiæ remouere. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 7.

A se remouere inuidiam. Ouid. 12. Metam. 126.

Manus remouere ex oculis. Ouid. 9. Metam. 79.

Ministerio sceleris me remoui. Ouid. 3. Metam. 126.

Metum remouere. Liu. lib. 2 ab Vrbe 9.

Moram remouere. Plaut. Stich. 5. 34.

Nubem animi remouit ipse dolor. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 3.

Digitized by Google

Oculos remouere & ſe totum auertere. Cic. pro Corn. Balb. 7.
Operam ſuam remouere à populari cœtu. Cic. 4. Acad. 12.
Pudorem remouere. Ouid. 8. Metam. 32.
Se remouere ab aliquo, pro Alienare. Cicero ad Atticum libro. 4. 77. 5.
Remouere ſe à negotijs publicis, Extricare ſe. Cicero 1. Officiorum 99.
Ab amicitia alicuius ſe remouere. Cic. de Amic. 66.
A ſuſpicione alicuius commodi ſe remouere. Cicero 2. de Lege Agrar. 35.
Remouere ſe arte ſua, Non eam exercere amplius. Cicero in Oratore 3.
Cura remouens ſoporem. Ouid. 6. Metam. 99.
Suſpicionem leuare atq; ab ſe remouere. Cic. 5. Ver. 116.
Vim procul hinc remoue. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 6.
Remoſſe, pro Remouiſſe. Lucret. lib. 3. 14. -falſo terrore coacti Effugiſſe uolunt longè, longeq; remoſſe.
A uulgo remorant ſe in ſecreta, Id eſt remouerant, ſeceſſerant. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 15. Syncope eſt. Silius lib. 11. 35. -bi ſunt qui iura dedere
Terrore expulſo, Sidicinaq; bella remorunt.

Remotus] pen. prod. (ἀποκινηθείς,) Participium ſiue Nomen ex participio, Qui longius abeſt. Cic. 7. Verr. 66. Remoto atq; ablegato uiro, non liberius quàm antè, &c.
Remotũ procul. Cic. 5. Ver. 72. Etiámne hæc tã parua ciuitas, tam procul à manibus tuis atq; à conſpectu remota?
Procul urbe remotus. Ouid. 4. de Ponto eleg. 9. 25.
Longa regione remotus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 12.
Longe remotus homo ab ambitione, Vide Longus.
A culpa remotus, Qui caret culpa. Cic. pro Muræna 67.
A cupiditate remotus. Cic. 3. Ver. 75. Hæc conſcripſi x. Cal. ac tubans apud Veſtrium hominem remotum à dialecticis, in arithmeticis ſatis exercitatum. Cic. ad Att. lib. 14. 308. 4.
Ab iniurijs remotiſſimus. Cic. 4. Ver. 115. (15. 4. 38.
Remotus ab inani laude & ſermonibus uulgi. Cice. Catoni lib.
Procul remotus ab oratoris officio. Cic. 1. de Inuent. 12.
A pudore remotus longiſſimè. Cic. 2. de Lege Agr. 42.
A religione remotus. Cic. pro Fonteio 10.
A ſenſibus remotum. Lucret. lib. 5. 30.
A ſuſpicione minimi errati remotiſſimus. Cice. 6. Ver. 36.
Vitio ab omni remotus. Horat. de Arte, 78.
Ambage remota uerum abdidit. Ouid. 3. Faſt. 68.
Antrum remotius. Ouid. 9. Faſt. 25.
Dicit eſſe quæ ſecreto agere de Rep. uelit arbitris remotis, etc. Liu. 2. ab. Vrbe, 157.
Cuſtos remotus. Horat. de Arte 33.
Officia autem tollebantur delectu omni & diſcrimine remoto. Cic. 4. de Fin. 112.
Fœmina à uiris remotiſſima, Non dedita libidini. Colum. lib. 12. cap. 1. 2.
Ioco remoto tibi hæc amiciſſimo animo præcipio. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 11. 6. Quod & Amoto ioco dicitur.
Locus arbitris remotus. Cic. 7. Ver. 64.
Poſtquã exempta fames epulis menſæq; remotæ. Virg. 1. Aen.
Nimbi remoti. Horat. 4. Carm. ode 4. 2. (44.
Pietas remota. Lucan. lib. 6. 31.
A memoria remota res. Cic. 1. de Inuent. 1.
Remota res à Lentulo. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 5.
Sermo à ſtrepitu fórenſi remotiſſimus. Cic. in Orat. 17.

Remotio] Verbale, (ἀποκίνησις,) Cic. 1. de Inuen. 22. Eius partes ſunt quatuor, conceſſio, remotio criminis, relatio criminis, comparatio.
Criminis remotio apud Cic. 3. de Inuent. 186. eſt, quum eius intentio facti, quod ab aduerſario infertur, in alium, aut in aliud dimouetur.

Remugio] remugis, pen. prod. remugiui uel remugij, remugitum, pen. prod. (ἀντιφύγω, ἀναβρύχω,) remugire, Reſonare. Virg. 3. Georg. 9.
Et uox aſſenſu nemorum ingeminata remugit.
Cælum remugit. Virg. 9. Aeneid. 101.
Mons totus circum remugit. Virg. 12. Aeneid. 186.
Nemus remugit uentis. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
Nemus remugit bellatore. Stat. 12. Thebaid. 121.
Sinus Ionius remugiens Noto. Horat. Epod. 10. 4.
Tympanum remugit. Catul. de Berecynth. epigr. 58. 6.
Vox remugit aſſenſu nemorum ingeminata. Virg. 3. Georg. 9.
Antro remugit Sibylla. Virg. 6. Aeneid. 20.
Ad mea uerba remugis. Oui. 1. Met. 132. Verba Inachi ad filiã mutatam in uaccam. Hoc eſt mugitum reddis, non uerba.
Inſanis ululatibus remugit. Stat. 12. Thebaid. 55.

Remulceo] remulces, (ἀναπλάω,) remulcere. Virgil. 11. Aeneid. 163.
Corda ſtimulata remulcere. Stat. 8. Thebaid. 19.
Minas remulcere. Stat. 8. Thebaid. 19.

Remulco] Ablatiuus eſt, quum ſcaphæ remis magna nauis trahitur, ait Feſtus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 155. Ad Oricum uenit, ſubmerſamq; nauim remulco, multisq; contendens funibus reduxit. Liu. 5. bel. Pun. 171. Itaq; Marcellus nocte nauim onerariam cum armatis remulco quadriremis, trahi ad Acradinam iußit. Plaut. Bacchid.
Interea è portu noſtra nauis ſoluitur.
Vbi portu eximus, homines remulco ſequi.

Remulco] remulcas, (ῥυμουλκέω,) remulcare. Latinis minus in uſu. Propriè eſt remigando è ſcapha grandiorem nauim trahere, quod aliquando nõ ſolùm neceßitatis gratia fit, ſed ut nauis quietius agatur. Hinc remulcare aliquãdo dicimus, molli ac leni tractu ad progreſſum mulcere: ut ait Nonius. Siſenna lib. 2. Si qua celeriter ſolui poterat, in altum remulcando trahitur. Et à remulcendo fit.

Remunero] remuneras, pen. cor. (ἀντιμισθόω, ἀντιχαρίζομαι,) remunerare: & Remuneror, remuneraris, remunerari, Deponens, Retribuere, compenſare, beneficium reddere, mutuam gratiam referre. Hoc eſt munere aliquo, munus aliud compenſare. Plin. epiſt. 165. Remuneranda eſt igitur probitas eorum, ut Cic. poſt reditum in Senatu 26.
Quibus autem officijs T. Anni beneficia remunerabor? Idem ad Attic. lib. 8. 145. 6. Tu ſi tibi eadem cauſa eſt, me remunerare ſanè uelim.
Officio aliquem remunerare. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 25.
Remunerare præmio. Cæſar 1. bel. Gal. 196.
Remunerari aliquem munere. Cic. ad Varronem lib. 9. 8. 3.
Supplicijs his te remunerabor. Catul. ad Caluum epig. 14. 4.
Ad remunerandum nihil ſuppetit præter uoluntatem. Cicero L. Paulo, lib. 15. 13. 4.

Remuneratio] remunerationis, (ἀντιμισχία, ἀντίχαρις,) ἐπιπαρωλία,) Verbale. Cic. de Amic. 46. Nihil eſt enim remuneratione beneuolentiæ, nihil uicißitudine ſtudiorumq; iucundius. Idem 2. Offi. 101. A quo enim expeditior & celerior remuneratio fore uidetur, in eum ferè eſt uoluntas noſtra propenſior.

Remurmuro] remurmuras, pen. cor. (ἀντιμορμύρω,) remurmurare, Contra murmurare. Stat. 5. Sylu. 1. 31.
Qualiter alta comam ſyluarum gloria pinus
Seu Iouis igne malo, ſeu iam radice ſoluta
Deficit, & nulli ſpoliata remurmurat aruæ.

Remus] (ῥῶμος, ῥέμος,) filius Martis & Iliæ, à fratre Romulo interemptus, ut ſcribit Liuius. Poſt cuius mortem, obortã peſtilẽtia, cõſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes

Digitized by Google

manes fratris extincti: ob quam rem sellã curulis cum sceptro & corona, & cæteris regni insignibus semper iuxta sancientem aliquid Romulum ponebatur, ut pariter imperare uideretur: unde est illud Virgilij 1. Aeneid. 60.

-Remo cum fratre Quirinus
Iura dabunt. Hæc Seruius. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 5.

Romulus æternæ nondum firmauerat orbis
Mœnia, consorti non habitanda Remo.

Remus] remi, masc. gen. (κώπη, πλάτη, ἐλάτης, ἐρετμός, ὑπηρέσιον,) Instrumentum quo naues aguntur. Cic. 3. Ver. 57. Quum multos esse oporteret, ex ipso quod erat factum sex remorum numero, conijciebant.

Remi breues. Iuuen. Saty. 15. 13.

Lenti remi. Senec. Hippol. 3. 7.

Inflexus remus. Cic. 4. Acad. 39. Neq; uerò hoc loco expectandum est, dum de remo inflexo, aut de collo columbæ respondeam. Id est cur in aqua inflexus uideatur.

Validi remi. Valer. 2. Argon. 63.

Adijcere uela remis. Ouid. 2. de Remed. Amor. eleg. 79.

Admotum fretum remis. Ouid. 6. Metam. 103.

Aptare remos. Virg. 5. Aeneid. 151.

Verrimus et proni certãtib. æquora remis. Virg. 3. Aen. 134.

Minutis remis confisa cymba. Propert. lib. 1. eleg. 11. 2.

Ordine terno consurgunt remi. Virg. 5. Aeneid. 24.

Contorsit remum in hostem. Lucan. lib. 3. 134.

Conuulsum remis debiscit æquor. Virg. 5. Aeneid. 29.

Ad remum dare aliquem, Vide in Præpositione Ad.

Ducere remos. Ouid. 1. Metam. 60.

Franguntur remi. Virg. 1. Aeneid. 22.

Impellere remos. Virg. 4. Aeneid. 119.

Nauim remis impellere, Id est remigrare. Cic. 4. Tus. 16.

Properantibus remis impellit æquora. Ouid. 3. Metam. 132.

Incumbere remis. Ouid. 2. de Arte 147.

Validis incumbere remis. Virg. 5. Aeneid. 3.

Lentos incuruans gurgite remos. Catul. Argon. 59. 37.

Inhibere remos, Vide Inhibeo.

Grauibus ineunt certamina remis. Virg. 5. Aeneid. 25.

Alarum remis insistere, Ouid. 5. Metam. 112. Posse super fluctus alarum insistere remis Optastis. Id est posse uolare.

Insurgere remis. Virg. 3. Aeneid. 42.

Intenta remis brachia. Virg. 5. Aeneid. 28.

Lentandus remus in unda. Virg. 3. Aeneid. 77.

Obsistunt remis freta. Ouid. epist. 13. 1.

Agili remo peragit freta. Ouid. epist. 11. 13.

In uerbere remorum perstant. Ouid. 3. Metam. 133.

Agmine remorum celeri petit maria. Virg. 5. Aeneid. 43.

Freta pulsata remis resonant. Senec. Octau. 6. 9.

Reducere remum ad pectora. Ouid. 11. Metam. 93.

Rates reguntur remo. Ouid. 1. de Arte 1.

Solicitare freta remis. Virg. 2. Georg. 101.

Stringere remos. Virg. 1. Aeneid. 112.

Subducere remos. Ouid. 11. Metam. 98.

Torsit aquas remis. Ouid. 5. Fast. 129.

Verrunt uada remis. Virg. 6. Aeneid. 64.

Demissi remi uerrebant freta. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.

Remis uentisq; læuã cũcta cohors petiuit. Virg. 3. Aen. 113.

Ventis remisq;, Idẽ quod Remis ac uelis, hoc est citissimè, prouerbialis est locutio. Cic. ad Cornificium lib. 12. 25. 8. Atq; inde uẽtis remisq; in patriam omni festinatione properaui. Vetus codex legit uentis remis.

A remo ad tribunal, Vide A uel Ab præpositiones.

Corporis remos, pro brachijs natantis dixit Ouidius epistola 17. 44.

Remigo] remigas, pen. cor. (ἐρέσσω, ἐρέσσομαι, ἐλάω, λαστέω,) remigare, Remis nauigare. Cic. lib. 4. Tusc. 15. Vtrum igitur mauis: statimne nos uela facere, an quasi è portu egredientes paululum remigare? Plin. lib. 32. cap. 1. 3. Tenuit & nostra memoria Caij principis ab Astura Antium remigantis. Liu. 6. ab Vrbe 18. Qui non remigasset Romam.

Remigatio] Verbale, (ἐρεσία,) Cic. ad Attic. lib. 13. 278. 3. Inhibitio autem remigum motum habet, & uehementiorem quidem remigationis nauem conuertentis ad puppim.

Remex] remigis, pen. cor. m. g. (ἐρέτης, κωπηλάτης, πρόοπος, ἐπόρτιος,) Qui remos agit, & remigandi ministerio mancipatus est. Plaut. Merc. 14. 5. -sed coquos quasi in mari Solitus est hortator remiges hortarier. Cic. 2. de Diuin. 169. Quid, inquies remex ille de classe Coponij, nomine ea prædixit quæ facta sunt? Cæs. 3. bel. Gall. 382. Naues interim longas ædificari in flumine Ligeri, quod influit in Oceanum, remiges ex prouincia instituit, nautas, gubernatores q; comparari iubet.

Ictus remigis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 1.

Officium remigis. Ouid. 13. Metam. 74.

Classis infirma propter dimissionem propugnatorum & remigum. Cic. 7. Ver. 169.

Opem remigis addere uelo. Ouid. 1. de Arte 74.

Acri remige uelocem agit pristin. Virg. 5. Aeneid. 24.

Remige iter capere. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 1.

Imperare remiges. Cic. 2. de Orat. 23.

Extructi remigis ordo quater surgens. Lucan. lib. 3. 106.

Remigium] remigij, (ἐρετμός,) Ipsa remorum agitatio & remigatio. Virg. lib. 1. Georg. 41.

Non aliter, quàm qui aduerso uix flumine lembum
Remigijs subigit.

Vitiosum remigium. Horat. 1. epist. 6. 13.

Aptæ remigio aquæ. Ouid. 2. de Arte 26.

Nudum remigio latus nauis. Horat. 1. Carm. ode 14. 1.

Aptat remigio biremes. Virg. 8. Aeneid. 16.

Findere aquas remigio. Ouid. 3. Fast. 118.

Remigium, ad aues transfertur, quoniam alis ueluti remis quibusdam ad diffindendum aerem utuntur, Virgilius 1. Aeneid. 61.

-uolat ille per aera magnum
Remigio alarum.

Pennarum remigium. Lucret. lib. 6. 140.

Remigium, Remigum multitudo. Virg. 3. Aeneid. 95. Remigiũ supplet, socios simul instruit armis. Cic. 5. Tusc. 161. Quæ pugna, quæ acies, quod remigium, qui motus hominũ, &c.

Remuto] remutas, pen. prod. remutare. Tacitus de Orato. Vidit nanq; conditionem temporum & diuersitates authorum, formam quoq; oratione remutandam.

Ren] renis, m. g. (νεφρός,) Renes sunt qui lumbis summis coxis inhærent. ἀπὸ τοῦ ῥέειν, fluere, quòd riui spermatis ab his oriantur. Plaut. Curc. 5. 21.

Sed quid tibi est? C. lien necat, renes dolent,
Pulmones distrahuntur.

Humores qui ex renibus uesicã q; profunduntur. Id est urina. Cic. 2. de Nat. deor. 206.

Laborare è renibus. Cic. 2. Tusc. 101.

Tentantur renes morbo acuto. Horatius 2. Serm. satyr. 3. 33. Idem 1. Epist. 6. 6.

Renarro] renarras, (ἐναρέω,) renarrare, Idem quod narrare. Virg. 3. Aeneid. 144.

Sic pater Aeneas intentis omnibus unus
Fata renarrabat diuum, cursusq; docebat.

Facta renarrare. Ouid. 5. Metam. 127. Ibidem 6. 64. Vtq; fit, à facto propriore priora renarrant.

Renascor

Renascor] renascéris, pen. cor. renatus sum, (ἀναφύω,) renasci, Iterum nasci. Plin. lib. 11. ca. 29. 1. Deinde ad Canis ortum obire, & aliàs renasci. Ibidem, cap. 37. 41. Equus septimo anno dentes omnes habet & renatos et immutabiles. Liu. 6. bel. Pun. 220. Vt reuixisse: aut renatum sibi quisq; Scipionem imperatorem dicat. Cic. 1. Tusc. 85. Nam principium extinctũ, nec ipsum ab alio renascetur, nec à se aliud creabit. Ouid. 15. Metam. 55.

Ardor occultus renascitur sub corde. Stat. 2. Achil. 63.

Renascitur malum. Cic. ad Brutum 4. 4.

Renascens] Participium, (ἀναφύων,) ut Renascens annus, pro Primo Vere. Plin. lib. 16. cap. 25. 2.

Renatus] pen. prod. (ἀναπεφυκώς,) Aliud participium: ut Flumen rursus renatum nouo fonte. Lucan. lib. 3. 53.

Dies renatus. Senec. Troade 1. 2.

Renatum bellum. Cic. ad Brutum 13. 3.

Renata urbs. Liu. 6. ab Vrbe 2.

Renauigo] renauigas, pen. cor. (ἀναπλέω,) renauigare, A nauigatione redire. Cic. ad Atticum lib. 14. 314. 1. Pòst in Puteolana & Cumana regna renauigare. Plin. li. 6. ca. 23. 16. Ex India renauigant mense Aegyptio Tybi incipiente.

Renauo] renauas, renauare: ut Renauabo operam. In emendatioribus exẽplaribus legitur Renouabo. Ci. Att. li. 1. 9. 11.

Renideo] renides, pen. prod. renidui, (γίλβω,) renidere, Resplẽdere. Stat. 10. Theb. 130. Emicat effigies, & sparsa ori chalca renident. Horatius 2. Carm. ode 18. 1.

Non ebur, neq; aureum
Mea renidet in domo lacunar. Hoc est fulget. Porphyrio.

Renidere, Os aperire ad subridendum. Catullus ad Egnatium, 37. 1. Egnatius quod candidos habet denteis
Renidet usquequaq;.

Oratio renidet. Quintil. lib. 12. cap. 10.

Renidens, pen. prod. Participium, (γίλβων,) Resplendens: ut Domus auro renidens. Lucret. lib. 2. 9.

Falsum uultu renidens. Tacit. lib. 4.

Aere renidenti fluctuat tellus. Virg. 2. Georg. 57.

Lares renidentes. Horat. Epod. 2. 13. Hoc est splendentes, aut uultu, aut garrulitate. Acron.

Os renidens. Ouid. 8. Metam. 40.

Renidesco] renidescis, (ἀναγίλβω,) renidescere. Inchoatiuũ. Luc. lib. 2. 66. Fulgur ibi da cælũ se tollit: totaq; circùm Aere renidescit tellus.

Reniteo] renites, pen. cor. renitui, (ἀπογίλβω,) renitere, Valde nitere, Plin. lib. 37. cap. 6. 8. Arabicæ excellunt candore circuli prælucido atq; non gracili, neq; in recessu gemmæ aut in deiectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitẽte, præterea subfirato nigerrimi coloris.

Renitor] pen. prod. reniteris, pen. corr. renisus uel renixus sum (ἀντερείδω,) reniti, Cõtra, uel aduersum niti. Liu. 5. ab Vrbe 217. Quum illi renitentes pactos dicerent sese, negat eam pactionem ratam esse. Plin. lib. 2. cap. 82. 1. Postesq; alterno pulsu renitentes.

Renixus] huius renixus, Verbale, (ἀντέρεισις,) Cels. lib. 5. ca. 28. de fistulis. At cartilago ubi subhæsit, ipsa sedes docet, peruentumq; esse ad eam ex renixu patet.

Reno] renas, renaui, (ἀνανήχομαι,) renare, Iterũ nare, aut natando redire. Ouid. ad Liuiam 87. Nullaq; per Stygias umbra renauit aquas. Horat. Epod. 16. 5.

-simul imis saxa renarint Vadis leuata.

Renodo] renodas, pen. prod. renodare, In nodum constringere. Horat. Epod. 11. 6. Aut teretis pueri longam renodãtis comam. Valer. 5. Argon. 76. Teq; renodatã pharetris, ac pace fruentem.

Renouo] renouas, pen. cor. (ἀνανεόω, ἀνανεάζω, νεωτερίζω, renouare, Notæ significationis.

Vetera renouare. Cic. 1. Acad. 20.

Ager renouatur aratro. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 5.

Amores ueteres renouamus desyderio. Catul. ad Caluũ 91. 1.

Animũ renouare. Cæsar, At cohortes suis ex terrore firmatis, rursusq; renouatis animis, legionarios conuersis equitibus.

Animum à satietate, uel à fatigatione renouat. Quintil. lib. 6. cap. 3. 1. De risu.

Animum alicuius renouare, & reuocare ad. Ci. 2. de Or. 109. Idẽ 2. de Inuent. 155. Animus aut renouatur ad ea quæ restant, aut omnibus iam dictis excusitatur.

Annos renouauerat Titan. Tibul. lib. 4. ad Mœcenatem 1. 23.

Aratrum renouans terram. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 10.

Aruum renouauerat taurus. Ouid. 15. Metam. 25.

Bellum renouare. Cæsar 3. bel. Gall. 359.

Campus renouatur aratris. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Casus omnes renouare. Virg. 2. Aeneid. 150.

Commendationem. Cic. Trebatio lib. 7 18. 3.

Consilia belli. Cæsar 8. bel. Gal. 2.

Desyderium. Cic. Post reditum ad Quirites 6.

Dictũ renouare, pro Iterum dicere. Cice. 2. pro Lege Agr. 37.

Dolorem. Virg. 2. Aeneid. 1.

Fœdus. Liu. 8. ab Vrbe 60. Sic lib. 1. 58. Fœdus inter Romam Lauiniumq; urbes renouatum est.

Honores. Cic. Qu. fratri lib. 2. 14. 2.

Hospitium. Cic. pro Deiotaro 5.

Humum. Mart. lib. 2. 74.

Institutum referre ac renouare. Cic. 1. Verr. 37.

Legendo renouare. Cic. 1. Acad. 17.

Luctus renouabantur acerbi. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 9.

Memoriam. Cic. pro Muræna 14.

Militiam. Cic. 7. Ver. 27.

Operam renouare. Cic. Attico lib. 1. 9. 11.

Nouis opibus se renouare. Cic. pro Muræna 32.

Orationem. Cic. 1. de Inuent. 112.

Prælium. Cæsar 3. bel. Gal. 4. 34.

Recordatione, uel commemorãdo rem aliquam renouare. Cic. 1. de Finib. 87. Idem pro Quintio 46.

Scelus pristinum in aliquem renouare & instaurare. Cice. 2. Verr. 7.

Societatem renouare. Cic. Carnificio lib. 12. 27. 2.

Studia renouare. Cic. 2. de Diuinat. 10.

Vulnera alicuius renouare. Ouid. 2. Trist. 42.

Renouare à Quintil. lib. 6. cap. 4. A satietate uel à fatigatione renouat. Hoc est recreat uel instaurat.

Renouatus] pen. prod. Partic. (ἀνανεωθεὶς,) Quintil. lib. 1. cap. 3. 6. Itaq; & uirium plus afferunt ad discendum renouati ac recentes. De pueris.

Ager renouatus. Ouid. 1. Metam. 23.

Lucifer renouatus unda Oceani. Silius lib. 7. 129.

Senecta renouata in florem redit. Ouid. 7. Metam. 43.

Altæ et renouatæ stellæ. Cic. 2. de Nat. deor. 176.

Templum Honoris à M. Marcello renouatum. Cicero 2. de Nat. deor. 87.

Renouatio] (ἀνανέωσις, νεωτερισμὸς,) Verbale. Ci. ad Att. lib. 6. 111. 11. Conficeram ut soluerent centesimis sexennij ductis, cum renouatione singulorum annorũ. Idem de Clar. Orat. 135. Vsurpatione & renouatione doctrinæ.

Renouatio timoris. Cic. Bruto lib. 11. 18. 5.

Renouamen] pen. pro. renouaminis, Idem (ἀνανεωτισμὸς,) Ouid. 8. Metam. 148.

Forma semel mota est, & in hoc renouamine mansit.

Renouello] renouellas, (ἐπανανεόω,) renouellare, Rursus nouellũ facere. Col. de Arboribus cap. 6. 1. Eiusmodi itaq;

uinea

Digitized by Google

uinea si non aridos in corpore habet truncos, & flecti potest, factis sulcis optimè sternitur, atq; ita renouellatur.

Renumero] renumeras, pen. cor. (ἐπαναριθμέω,) renumerare, Réddere quod ante nobis numeratum fuerat, ut aurũ, dotem, &c. Terent. Hecy. 3. 5. 52. Sui alio est animo, renumeret dotem huc, est.

Renuntio] renuntias, (ἀπαγγέλλω, ἀποτάττω, ἀποσημαίνω,) renuntiare, Referre quid actum sit, aut uelit aliquis: quemadmodum nuntios referre dicimus, de his ad quæ missi sunt. Cic. 5. Ver. 113. Fremebat tota prouincia, nemo id tibi renuntiabat? idem pro Cluentio 114. Nam hoc persæpe dixisti, tibi sic renuntiari, me habere in animo causam hanc præsidio legis defendere.

Posteaquam mihi renuntiatũ est de obitu Tulliæ filiæ tuæ. Seruius Ciceroni lib. 4. 5. 1.

Renuntiare ad Senatum acta. Cic. 5. Ver. 62.

Renuntiare, Deferre arcanum, uel rem nouã narrare. Cic. pro Cluentio 114. Quisnam tibi hoc renuntiauit? quis tam improbus fuit? cui ego autem narrauí? Budæus.

Vt nobis renuntiatur. Cic. pro Cluentio 131.

Renuntiare, Apertè nuntiare, significare. Teren. And. 3. 2. 28.

Id ego iam nunc tibi renuntio here futurum, ut sis sciens,

Ne tu mihi hoc posterius dicas, Daui factum cõsilio, aut dolis. Cic. 2. Ver. 12. Renuntio, inquit, tibi, te hodiernis comitijs esse absolutum.

Renuntiare alicui de re aliqua. Plaut. Menæh. 9. 61.

Renuntiare ad patrem dixit Plaut. Bacchid. 2. 49.

Renuntiare amicitiam, redemptionem, repudium, Denuntiare amicitiam discissam, testari se non esse redemptorem, & repudiare uxorem. Tacit. lib. 2. Componit epistolas, quis amicitiã ei renuntiabat. Terent. Phor. 4. 3. 72. illis repudiũ renuntiet, Hanc ducat. Cic. 3. Ver. 90. Itaq; renuntiat Rabonius illam decisionem tutoribus. accurrunt tamen ad tempus tutores, digitum tollit Iunius patruus. Id est, significat se esse redemptorem.

Renuntiare alicui hospitium dicebatur is quem cõtracti hospitij pœnitebat, ne hospitij ius uiolaret. Cicero 4. Verr. 62. Itaq; iste uehementer Sthenio infensus, hospitium ei renuntiat, domo eius emigrat. Id est denuntiat sese nolle amplius hospitari in domo eius. Liu. 5. bel. Pu. 101. Societatem alicui renuntiare. Liu. lib. 8. bel. Maced.

Renuntiare, pro nuntium remittere, & salutem ultimũm dicere. Quintil. lib. 10. cap. 7. 1. Mea quidem sententia, ciuilibus officijs renuntiabit.

Stoicis renuntiare. Cic. de Orat. 118.

Vitæ renuntiare. Suet. in Sergio Galba. cap. 11.

Renuntiatur Consul, Tribunus, aliúsue magistratus, Id est declaratur factus Consul, Tribunus, &c.

Consulem renuntiare aliquẽ. Cic. 2. de Or. 144.

Renuntiatur in tribus illis sacerdotibus. Cic. 4. Ver. 88. de sacerdotibus Iouis. Perfecerat iste imperio, ut pro suffragio Theomnastus familiaris suus in tribus illis renuntiaretur.

Renuntiare aliter. Senec. 1. de Clement. Renuntiari exẽplo amicis quos in consilium rogauerat, imperauit. Id est indicauit mutato consilio nihil se eorum opera in præsens usurum.

Renuntiare deposito, est rerum depositarum curam & custodiam deponere. Vlpian. in L. Si hominem: Parag. Quoties. ff. Depositi uel contra.

Renuntiatio] Verbale, (ἀπαγγελία, ἀπόταξις,) Relatio. Cic. 5. Ver. 75. Cæsio renuntiat se dedisse: cognoscite renuntiationem ex literis.

Renuntiatio. Testimonij genus, quod rapportum uulgo dicũt: cuiusmodi ædere solent architecti & magistri uniuscuiusq; opificij, quum opus est: qui propterea publicè sacramento adiguntur. Budæus.

Suffragiorum renuntiatio. Cic. pro Plancio 11.

Renuntius] renuntij, masc. g. (ἀνάγγελος,) Qui aliquid iterum nuntiat. Plaut. Trinum. 5. 13. Cantrices cassillatrices, nuntij, renuntij.

Renuo] renuis, renui, renutum, pen. prod. (ἀνανεύω, ἀφανεύομαι, ἀπαγορεύω,) renuere. Respuere & quasi signo aliquo ostendere aliquid sibi displicere. Mart. lib. 2. 14.

Nullum conuiuium renuere. Cic pro Cælio 20.

Fato renuente nouos furores. Silius lib. 10. 10.

Oculo renuente negaui. Ouid. epist. 16. 18.

Quibus supercilijs renuẽtes, huic decem millium crimini? Cic. pro Rabirio Posthumo, 22.

Renutus] huius renutus, penult. prod. m. g. Plin. epist. 7. 4. (ἀνάνευσις,) Nam ego quoq; simili nutu ac renutu respõdere uoto tuo possum.

Reor] reris, ratus sum, (νομίζω, δοκέω,) reri, Existimare, opinari. Cic. 3. de Nat. deor. 20. Rebantur enim fore, ut exercitus imperatorem equo incitato se in hostem immittentem persequeretur, id quod euenit. Sallustius in Catil. Optimum factu ratus, in tali re fortunam belli tentare. Lucretius libro 1. 31.

Illos in quibus eas uirtutes esse remur, à natura ipsa diligere cogimur. Cic. 2. Off. 45.

Quod minimè reris. Virg. 6. Aeneid. 26.

Ducebam animo, rebarq;. Virg. 6. Aeneid. 138.

Tum restitutas fratribus rebor meis Animas. Senec. Herculè furente 20.

Ratus] rata, ratum, (νομίσας,) Participium, Significat idem quod Puto, imagmor. Priscianus, Reor quoq; ratus facit participium, ut puto, differentiæ causa: quia Ritus aliud significat, & Retus pro Reatus, dicebant, quomodo Saucius pro Sauciatus, Lassus pro Lassatus. Plautus Amphytrione, Victis hostibus quos nemo superari posse ratus est. Idem Asin. 16. 6. Festus, Ratus sum significat putaui: sed aliquando pro firmo certoq; ponitur ratus.

Abundè ratus, pro Satis ratus. Tacit. lib. 18.

Obsidionem flagitij ratus. Tacit. lib. 3.

Ratum] (κύριον,) Firmum, constans, certum, fixum. Terent. Hecyra, Ne quod egissem, esset ratum.

Certus & ratus. Cic. 2. de Nat. deor. 140.

Constans & ratum. Cic. 2. de Nat. deor. 73.

Ratum & immutabile. Cic. 2. de Nat. deor. 138.

Iussum, ratum atq; firmum. Cic. pro Cecinna 69.

Verum illud certum, comprehẽsum, perceptum, ratum, firmũ, fixum fuisse uis. Cic. 4. Acad. 255.

Ratum & irritum, contraria. Cic. de Prouinc. Consul. 38.

Ruptum & ratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 84.

Dicta rata. Ouid. 2. Fast. 98.

Fides rata. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 8.

Leges naturæ ratæ. Senec. Oedipo 12. 6.

Opus ratum, Ouid. in Ibin, 16. Quæq; ratum triplici pollice nectis opus.

Ratum habere aliquid, (δοκιμάζειν,) Approbare, confirmare. Cic. pro Roscio Comœdo, 2. Quis hoc frater fratri, quis parens filio tribuit, ut quodcunq; retulisset, id ratum haberet?

Iudicium habere ratum, & Rescindere iudicium, contraria. Cicero in Partit. 69.

Ratum habere aliquid, pro Comperto & constituto. Cice. 1. de Nat. deor. 16. Id habent ratum quod ab eo quem probant, iudicatum uident. De Pythagoreis.

Ratum facere augurium. Cicero 1. de Diuinatione 143.

Ratum mihi est: hoc est, Probo uel approbo. Cice. ad Gallum, libro 7. 24. 3.

Rato

Digitized by Google

Rato tempore aliquid facere. Cic. 2. de Diuin. 28.

Pro rata, siue Pro rata parte, quod uulgus nostrum Apollentiũ & etiam Pro rata dicit, Latinam uocem usurpãs. Vlpianus in L. In his uerò de Soluti. Si uerò summa usurarum debitarum non eadem sit, æqualiter ad utranq; causam proficit, non pro rata. Idem ibidem, Siquis ita cauerit debitori in sortem & in usuras eius se accipere: utrum pro rata & sortis & usurarum decedat. Cic. 1. Tusc. 150. Omnia ista perinde ut cuiq; data sunt pro rata parte à uita: longa aut breuia dicuntur.

Pro rata portione, Vide Ad præsens in præpositione Ad.

Ratæ preces, Id est exauditæ. Ouid. 1. Fast. 139. Budæum.

Ratifico] ratificas, pen. cor. (κυρόω,) ratificare, Approbare, quod actũ est confirmare. Veteres Ratare pro Ratificare dicebant: unde est Irritare cõtrarium. Sipontinus.

Repagulum] repaguli, pen. cor. (μοχλὸς, βαλβὶς,) quod et Repages dicitur fœminino genere, Obex dici potest, ex re & pago compositum. Festus, Repagula sunt, ut Verrius ait, quæ patefaciendi gratia ita figuntur, ut ex contrario oppagantur, ut Cic. 6. Ver. 84. Postea conuulsis repagulis, effractisq; ualuis, demoliri signum, ac ueclibus labefactare conãtur. quæ poetæ interdum repages appellant. Hactenus Fest. Plaut. Cistel. 8. 18. Occludite ædes pessulis, repagulis.

Portæ repagula ceciderunt. Ouid. 14. Metam. 157.

Conuellere repagula, Vide Conuello.

Laxare repagula. Lucan. lib. 1. 60.

Perfringere repagula iuris, Vide Perfringo.

Pedibusq; repagula pulsant. Ouid. 2. Metam. 31.

Robusta repagula rapta de poste. Ouid. 5. Metam. 24.

Recludere iram repagulis. Cic. de Nat. deor.

Repandus] Adiectiuum, (ἀνάλυτος,) Quod est recuruũ & sinuosum, quodq; retrorsum patet. Plin. lib. 14. ca. 22. 3. Ad hæc pertinet pectorosa ceruicis repandæ ostentatio. Cic. 1. de Nat. deor. 111. Quam tu nunquam ne in somnis quidem uides, nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. Ouid. 3. Metam. 136.

Repango] repangis, repegi & repanxi, repactum, repangere, Idem quod Pangere. Colum. lib. de Arboribus ca. 22. 2. In quo scrobe destinaueris nucem serere, terram minutã in modum semipedis ponito, ibiq; semen ferulæ repangito. Idem lib. 5. cap. 10. 9.

Reparco] reparcis, reparsi, reparsum, (ἀναφείδομαι,) reparcere. Idem quod Parcere. Plaut. Truc. 8. 19.

-utinam à principio
Rei item parsissem meæ, ut nũc reparcis sauijs. Antiquũ est.

Reparo] reparas, pen. cor. (ἀναναυτίζω, ἀναλαμβάνω, ἀναελέω, ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω, ἀνίομαι,) reparare, instaurare & in statum pristinum redigere, quasi rursus parare. Plin. epist. 291. Sed quæ sunt uetustate sublapsa, reparentur in melius.

Perdere & Reparare contraria. Cic. 5. Verr. 172.

Reparare quod amiseris. Plin. epist. 94. b. lib. 6.

Amissas res reparare. Horat. 2. Serm. saty. 5. 1.

Exercitum reparare. Plaut. Capt. 4. 52.

Reparare bellum. Liu. 10. bel. Pun. 27.

Requies reparat uires. Ouid. epist. 4. 18.

Reparari labore, ac refici. Plin. in Paneg. 130.

Reparator] pen. prod. Verbale, (ἐπισκευαστὴς,) Stat. 4. Sylu. 1. 3. Ipse etiam immensi reparator maximus æui
Attollit uultus, &c.

Reparatio] Verbale. (ἐπισκευὴ,) Sallustius in Iugurtha, Sed sanè fuerit regni reparatio, plebi sua iura restituere.

Reparabilis] & hoc reparabile, pen. cor. (ἐπισκευαστὸς,) Adiectiuũ: ut Damnũ reparabile. Ouid. 1. Amo. eleg. 14. 11.
Pudicitia nulla arte reparabilis. Ouid. epist. 5. 21.

Repastino] repastinas, pen. corr. (ἀνορύσσω,) repastinare. Repastinari dicebant ueteres uineas quæ refodiebantur. Festus, Repastinari is ager dicitur, Vt Verrius existimat, cuius natura mutatur fodiẽdo, quum aut syluester excolatur, aut lapis molitur frangẽdo, ut fiat pascui, uel pecoribus herba, uel hominibus satione. Cato in ea quam scribit de suis uirtutibus contra Thermum, Ego iam à principio in parsimonia atq; industria omnem adolescentiam meam abstinui agro colendo, saxis Sabini silicibus repastinandis, atq; conserendis. Hactenus Festus. Col. lib. 4. ca. 32. 2. Quum deinde cultus consenuit, repastinandum est. Idem lib. 2. cap. 15. 6. Aestiuis deinde mensibus non aliter ac si repastines, totum ferquilinium rastris permiscri oportet. Plin. lib. 13. ca. 13. 1. Cn. Terẽtium scribam agrum suum in Ianiculo repastinantem offendisse arcam.

Repastinatio] Verbale. Cic. de Senect. 49. Quid agri fossiones repastinationesq; proferam.

Repatrio] repatrias, repatriare, Redire. Solinus cap. 46. ad finem, Hoc Arabiæ sat est, hinc ad Pelusium repatriemus. Idem cap. 40. Assiduis deniq; exemplis patet eos peperisse, quum multi captiuorum aliquot leonibus obuijs intacti repatriauerint.

Repecto] repectis, repexi uel repexui, repexũ, (ἀναπτενίζω,) repectere, Rursum pectere. Vnde

Repexus] Participiũ, (ἀναπτενισθεὶς,) Claud. 5. Paneg. 1.
Sparge diem meliore coma: crinemq; repexi
Blandius elato surgent temone iugales.

Coma repexa modò. Ouid. 3. de Arte 31.

Repedo] repedas, pen. cor. (ἀναποδίζω,) repedare, Pedem retrahere, recedere, inquit Festus, siue reuerti. Lucilius lib. 26. Redijsse ac repedasse, ut Roma uiret gladiatoribus. Idẽq;, Sancto ego à Metello Romam repedabam munere, Cic. 3. de Legib. 15. Domum cum laude repedandum, Correctius exemplar legit redeunto.

Repello] repellis, repuli. pen. cor. repulsum, (ἀπωθέω, ἀναμάχομαι, ἀναστέλλω, ἀποκόπτω,) repellere, Retro pellere quod ingruit, reijcere, propellere siue propulsare. Plaut. Bacch. 20. 43. Conflixi, atq; hominem repuli. Cic. 6. Ver. 84. Qui primò quum obsistere ac defendere conarẽtur male multati clauis ac fustibus repelluntur.

Armis repellere, fugare, & auertere aliquã. Ci. pro Cecin. 24.

Repellere à uel ab. Cic. post reditũ in Senatu 15. Tu meum generum propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam superbissimis & crudelissimis uerbis à genibus tuis repulisti. Idem pro Domo sua, Homines audaces ab eius templi aditu atq; ascensu repulisti?

Bellum repellere. Cic. de Prouinc. Consul. 25.

Causam repellere. Cic. 3. de Fin. 3.
Vt seueritas adhibeatur, contumelia repellatur. Cicero 1. Offic. 91.

Dolorem à se repellere. Cic. 1. de Fin. 45.

Facinus repellere. Ouid. 15. Metam. 156.

Arte humili repulit famem. Ouid. 4. de Ponto eleg. 3. 8.

Fraus concessa est repellere fraudem. Ouid. 3. de Arte 98.

Ver repellit hyemem. Ouid. 10. Metam. 33.

Impetum ægrè repellere. Cic. de Prouinc. Consul. 5.

Validos cute reppulit ictus. Ouid. 3. Metam. 13.

Iugum seruitutis repellere à corpore suo. Cicer. Anteq. iret in exilium 1.

Nefas repulit ille. Ouid. 2. Fast. 28.

Preces alicuius repellere. Ouid. 14. Metam. 75.

Sanguinem repellere, pro Depellere uel extrahere. Plin. lib. 18. cap. 16. 7.

Seruitutem

Digitized by Google

Seruitutem à ciuibus repellere. Cic. ad Brutum 14. 5.
Tellurem haſta repellere. Ouid. 2. Metam. 158.
Verba faſtidita repellere. Ouid. 4. de Ponto eleg. 1. 4.
Vim ui repellere. Cic. pro Seſtio 31.
Vim repellere, & inferre uim, contraria. Cic. pro Milone 38.
Repellere ab impediendo & lædendo. Cicero 1. de Petit. Conſulatus, 36.
Repellere & excludere. Cic. 1. de Orat. 24.
Quum te à Conſulatu repuli. Cic. 1. in Catil. 19.
Repulſus] Participium: (ἀπωθηθεὶς,) ut:
Repulſus foribus, pro A foribus, apud Hora. 2. Serm. ſat. 7.
A uera ratione repulſum. Lucret. lib. 6. 154. (18.
Aera repulſa toties. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 5.
Aera repulſa ſonant. Tibul. lib. 2. eleg. 8. 5. Hoc eſt frequenter pulſata ſeu percuſſa.
Amor ſæpe repulſus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.
Hoſtis repulſus. Ouid. 6. Faſt. 79.
Noxa repulſa effugiat meis ſtabulis. Ouid. 4. Faſt. 151.
Tellus repulſa eſt. Ouid. 6. Metam. 103.
Telum repulſum ære. Virg. 2. Aeneid. 109.
Repulſus] huius repulſus, (ἀπωθισμὸς,) Ipſe repellẽdi actus. Plin. lib. 34. ca. 8. 26. Ceruumq; unà ita ueſtigijs ſuſpẽdit, ut linũ ſupter pedes trahatur alterno morſu digitis calceq; retinentibus ſolum, ita uertebrato dente utriſq; in partibus, ut à repulſu per uices reſiliat. Idem lib. 11. cap. 37. 37. Vipera prægnans ueneno impreſſo, dentium repulſu uirus fundit in morſus.
Repulſus ſcopulorum. Cic. 1. de Diuinat. 22.
Rauci repulſus umbonum. Claud. de bello Gildon. 87.
Repulſus, pro Repercuſſu. Plin. lib. 8. cap. 43. 4. de aſinis, Repulſu duriores materiæ clauditatẽ ilico affert. Luc. li. 4. 22
Repulſa] repulſæ, Reiectio ab honore uel magiſtratu. Dicimus autem Accipere repulſam, & Perre repulſam. Cice. ad Atticum lib. 5. 107. 3. Quòd ſcribis, libenter repulſam tuliſſe eum qui cum ſororis tuæ filij patruo certaret, hoc magni amoris ſignum. Idem pro Plancio 41. C. Marius duabus Aedilitatis acceptis repulſis ſepties Conſul eſt factus.
Grauior mihi morte repulſa eſt. Ouid. epiſt. 19. 33.
Offenſiones & repulſas quaſi quandam ignominiam & infamiam timere. Cic. 1. Off. 102.
Rara repulſa. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 2.
Sordida repulſa. Horat. 3. Carm. ode 2. 4.
Triſtes repulſæ. Claud. 4. Paneg. 73.
Turpis repulſa. Horat. 1. epiſt. 1. 9.
Afferre repulſam, Vide Affero.
Sine repulſa aſſequi magiſtratum. Cic. in Piſonem, 1.
Ferre repulſam. Cic. 2. de Orat. 155.
Ferre repulſam & præteriri. Cic. 11. Philip. 303.
Pati repulſam. Ouid. 2. Metam. 20.
Dolore repulſæ creſcit amor. Ouid. 3. Meta. 79.
Repulſo] repulſas, (ἀπωθίζω,) repulſare, Frequẽtatiuũ, unde
Repulſans] Particip. (ἀπωθίζων,) Lucret. li. 4. 117. -ita colles collib. ipſis Verba repulſantes iterabãt dicta referri.
Rependo] rependis, rependi, repẽſum, (ἀμείβω, ἀμείβομαι, ἀντισηλόω, ἀντιστάθμίζω, ἀναπολιδῶμαι,) rependere, Retribuere, compenſare. Virg. 1. Aen. 49.
-fatis contraria fata rependens.
Plaut. Pſeud. 4. 86: Sine modò, rependam ego cuncta ob hæc hercle una operâ.
Rependere argento. Plin. lib. 12. cã. 25. 5. de opobalſamo, Alexandro Magno res ibi gerẽte, toto die eſtuo unam conchã impleri iuſſu erat. Omni uerò fœcunditate è maiori horto cõgios ſenos, minore ſingulos, cũ duplo repẽdebatur argẽ
Ingenio formæ damna rependo meæ. Ouid. epiſt. 21. 7. (to:
Dona rependere alicui. Stat. 9. Thebaid. 132.
Gratia nulla rependatur facto. Ouid. 2. Metam. 139.
Pœnas ſceleribus rependere. Senec. Oedipo 14. 7.
Præmia digna rependere. Stat. 9. Thebaid. 10.
Pretium rependere pro officijs. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 5.
Vices rependere. Propert. lib. 4. eleg. 4. 12.
Vota alicui rependere pro re aliqua. Stat. 3. Sylu. 3. 31.
Repenſus] (ἀντιστάθμισθεὶς,) Participium: ut Repenſum auro rum: pro capite alicuius, & Repenſum auro caput, Idẽ. Ci. 2. de Orat. 150. Plin. lib. 3. cap. 3. 9. Quum Septimuleius C. Gracchi familiaris auro repenſum caput eius exciſum ad Opimium tulerit.
Repenſurus, pen. prod. Aliud participium: (ἀμείψω,) ut
Magna repenſurus. Silius lib. 17. 117.
Repenſo] repenſas, (ἀντισηλῶμαι,) repenſare, Frequentatiuum. Colum. lib. 3. cap. 2. 9. Id tamen incommodum repenſat uiarum multitudine.
Repens] priore correp. repentis, (αἰφνίδιος, ἐξαιφνίδιος, ἐξαπινάιος,) Subitus & repentinus. Tacitus lib. 5. Quid repens, aut uetuſtate obſcurum?
Repẽs aduẽtus hoſtiũ, & Expectatus, cõtraria. Cic. 3. Tuſ. 88.
Bellum repens. Liuius lib. 10. ab Vrbe, Si quod repens bel- Cauſa repens. Tacit. lib. 15. (lum oriatur.
Clamor repens. Silius lib. 3. 45.
Clamor repens per mœnia tollitur. Claud. de bell. Get. 93.
Cogitatio repens. Tacit. lib. 17.
Conſternatio repens. Curtius lib. 10.
Cura repens. Cic. 3. Tuſc. 52.
Defectio repens Lucanorum. Liu. 8. ab. Vrbe 142.
Diſcordia repens. Virg. 12. Aeneid. 63.
Repens fama allata. Liu. 6. ab. Vrbe 183.
Repentes lachrymas fuderunt ſimulacra. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 8
Metus repens. Senec. Troade 6. 4.
Perfidia repens. Tacit. lib. 20.
Ciuitatem eo tempore repẽs religio inuaſerat. Liu. 9. bel. Pun.
Sonus repens. Seneca Medea 12. 19.
Terror repens. Liu. 1. bel. Pun. 108.
Tumultus repens. Liu. 1. ab Vrbe 59.
Vox repens. Valer. 2. Argon. 19.
Repentè] Aduerbium, (αἴφνης, αἰφνίδιον, ἐξαίφνης, ἐπαβολῆς, ἄφνω, αἰφνιδίως,) Subitõ, ſtatim. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 12. 1. Gratulor Baijs noſtris, ſiquidem ut ſcribis, ſalubres repentè factæ ſunt.
Senſim et Repentè, cõtraria. Cic. 1. Off. 169. magis decere cenſent ſapientes ſenſim diſſuere, quàm repentè præcidere.
Repentè præter ſpem dixit. Cic. Sulpitio lib. 4. 4. 9.
Sed repente, è ueſtigio ex homine, tanquam aliquo Circæo poculo, factus eſt uerres. Cic. 1. Ver. 31.
Repentè tanquam ſomnio. Cic. in Salluſtium.
Modò egens, repentè diues. Cic. 2. Philip. 76.
Ruere omnia uiſa repentè. Virg. 8. Aeneid. 105.
Lapſa repentè turris. Virg. 2. Aeneid. 93.
De repentè, Vide De præpoſitionem.
Repentinus] pen. pro. Adiectiuũ, (αἰφνίδιος, ἐξαιφνίδιος, ἐξαπινάιος,) Res ſubita, & à nemine prouiſa, ſeu de qua nemo cogitauerat. Terent. And. 5. 4. 36.
- uix ſum apud me, ità animus commotus eſt metu,
Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.
Expectatus & repentinus. Cic. 2. de Orat. 124.
Aquas repentinas eiaculatus eſt. Ouid. 1. Faſt. 54.
Exoritur peculiare edictum repentinum. Cic. 5. Ver. 28.
Exitus repentinus & informis. Tacit. lib. 5.
Fragor repentinus. Claud. 5. Paneg. 42.
Homines repentini. Cic. de Claris Orat. 130.

Digitized by Google

Mala repentina. Cic. 3. Tusc. 93.
Mors repentina. Cic. 2. de Diuinat. 113.
Motu repentino accidentia, & Quæ meditata inferuntur, contraria. Cic. 1. Off. 40.
Nuntius repentinus. Cic. 7. Ver. 85.
Tumultus repentini. Ouid. 5. Metam. 1.

Repentino] pen. prod. Aduerb. (ἀφνιδίως,) Plaut. Pseud. 3.37. *Repentè exortus sum, repentinò occidi.* Ci. pro Quintio 8. *Moritur in Gallia Quintius quum adesset Næuius, & repentinò.*

Repercutio] *repercutis*, pen. corr. *repercussi, repercussum*, (ἀντιτυπέω,) *repercutere. Percutientem ferire.* Plinius. epist. 95. b. *An ut flumina, quæ in mari deferuntur, aduersantibus uentis, obuioq; æstu retorquentur: ita est aliquid, quod huius fontis excursum per momenta repercutiat?*

Repercussus] *sol.* Virg. 8. Aeneid. 5.

Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole repercusso, aut radiantis imagine Lunæ,
Omnia peruolitat latè loca. Vbi Seruius, *repercusso, aut uacat Re. aut bene repercussum, quia primò aquam ferit, indè postea tendit ad tecta.* Ouid. 2. Metam. 22.

-positæq; ex ordine gemmæ
Clara repercusso reddebant lumina Phœbo.

Imaginis repercussæ umbra. Ouid. 3. Metam. 87.
Repercussæ clamoribus ualles. Liu. 1. bell. Pun. 122.
Repercutere aciem oculi dicit Seneca li. 21. epis. 1. pro Repercutiendo perstringere.
Repercutere alicuius dicta. Quintil. lib. 6. cap. 3. 16. *Aliena aut reprehendimus, aut refutamus, aut eleuamus, aut repercutimus, aut eludimus. Id est refellimus.*
Repercutere fascinationes. Discutere. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.

Repercussus] *Participium*, (ἀνατετυπωμένος,) Plin. lib. 17. cap. 21. 2. *Quum uerò conceteti ademere transitum, repercussa erumpit.*

Repercussus, huius repercussus, Verbale, (ἀντιτυπία,) *Ipse repercutiẽdi actus.* Plin. epis. 282. *Nec in flumẽ, sed in ipsum mare emittere, repercussus maris seruabit, & reprimet quicquid è lacu ueniet.*

Repercussus solis, quæ uulgò reuerberatio dicitur. Plin. lib. 5. cap. 5. 5. *Repercussus colorum.* Plin. lib. 37. ca. 2. 9.
Repercussus uentorum. Plin. lib. 5. cap. 9. 11.

Reperio] *reperis*, pen. cor. *reperi*, uel poeticè, *repperi, repertum*, (εὑρίσκω, ἀλφάω,) *reperire*, Est casu offendere non quæsitum aliquid. Plaut. Aul. 31. 10.

Reperi. L. quid reperisti? S. non quod pueri clamitant
In faba se reperisse. Ouid. lib. 1. Metam. 132.
-tu non inuenta reperta es.

Reperire, non est aliquando fortunæ. Terent. Phorm. 1. 4. 15.
Sed ubi Antiphonem reperiã? aut qua quærere insistã uia?
Reperiri dicitur aliquis, aut aliqua, quum palàm & compertа nobis est. Cic. pro Quintio 33. *Tamen in istâ populatione & proscriptione bonorum, improbissimus reperiebare.* Idem de Claris Orat. 61.
Repertus es ingratus. Plaut. Persa. 13. 61. *Id est palam uisus & compertus es esse ingratus.*
Aditum sibi reperire, Vide *aditus* in Adeo.
Auxilium alicui rei reperire. Cæsar 3. bel. Gal. 410.
Causam reperire, Inuenire rationem quapropter aliquid fieri aut minus fieri debeat. Terent. Phorm. 2. 1. 4. *Quid mihi dicent? aut quam causam reperient?* Idem Eun. 3. 3. 6. *Vbi ueni, causam, ut ibi manerem repperit.* (14.
Reperio causas, cur senectus misera esse uideatur. Ci. de Senec.
Consilium reperire. Terent. Phorm. 1. 4. 1. *Nullus es Geta, nisi aliquod iam tibi consilium celere repereris.*
Exitum reperire. Cic. 1. de Nat. deor. 148.
Gloriam armis reperire. Terent. Heaut. 1. 1. 60.
Malefacta uestra repperi radicitus. Plaut. Mostel. 15. 61.
Medicinam reperire alicui rei. Cicero 1. Ver. 39.
Negotium reperi in hac re. Plaut. Rud. 12. 25.
Aliquid noui reperire. Cic. 4. Acad. 32.
Occasionem reperire. Plaut. Pseud. 17. 9.
Periculum suum reperire. Ouid. 8. Metam. 67.
Rationes bellandi reperire. Cæsar 3. bel. Ciuil. 199.
Viam reperire. Cic. ad Atticum lib. 2. 31. 5. Idem 5. Ver. 90.
Mihimet ineunda ratio et uia reperienda est, qua, &c. Virg. 5. (Aen. 162.
Reperire parentes. Terent. And. 4. 6. 11.
Hoc non secus reperies. Plaut. Capt. 11. 94.
Non reperiebam quemadmodum posset tungi sententia duorum tam diuersa censentium. Plin. epist. 167. 9. Cic. de Claris Orat. 5. *Quibus armis quemadmodum uterentur, non reperiebant.*
Quid ad hæc repereris? soluamus inquis. Ci. ad Att. li. 7. 123.
Reperire quamobrem. Terent. Adel. 4. 3. 1. (15.
Reperitur, pen. corr. in futuro aliquando dixit Plautus in Epidico 3. 48.
Reperio eum uenisse Tarentum. Cic. de Senect. 38.
Non reperitur ullo uestigio. Cic. pro Cluentio 81.
Reperitur de quodam. Plin. lib. 10. cap. 54. 3. *Scitum de quodam potore reperitur, Syracusis tandiu potare solitum, donec cooperta terra fœtum ederent oua.*
Reperiam multos, uel potius innumerabiles, non tam, &c. Ci. 2. de Fin. 50.
Reperio, Ex re & pario componitur: ut repertum sit quasi repartum, & in lucem proditum.
Reperirier, pro Reperiri. Lucret. lib. 4. 98.
Num maiore fide debet reperirier illud, &c.

Repertus] *Participium: ut Labore reperta carmina.* Lucretius lib. 3. 86.
Diuina antiqua reperta. Lucret. lib. 5. 3.
Diuuijs repertis incumbere. Virg. 6. Aeneid. 122.
Obscura reperta Graiorum. Lucret. lib. 1. 28.

Repertitius] *Adiectiuum, Quod repertũ est.* Sallust. in Cic. 1. *Repertitius, accitus, et paulo antè insitus huic urbi ciuis.*

Repertor] *Verbale, Qui reperit.* Ouid. 3. Fast. 153.
Doctrinarum repertores. Lucret. lib. 3. 211.
Legum repertores. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.
Opis medicæ repertor Phœbus. Ouid. 1. de Remed. 16.
Mirandus repertor pœnæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 11.
Tormentorum repertor. Claud. 1. in Eutropium, 33.
Vitis repertor, Bacchus. Ouid. 2. Fast. 66.

Repertorium] *quid sit, declarat Vlpianus De administratione & periculo tutorum, L. Tutor, his uerbis, Tutor qui repertorium non fecit, quod uulgò inuentarium appellatur, dolo feciſſe uidetur, nisi fortè aliqua necessaria & iustissima causa allegari possit cur id factum non sit.*

Repeto] *repetis*, penult. corrept. *repetiui* uel *repetij, repetitum*, penult. product. (ἀναιτέω, μετοιτέω, ἐπαναλαμβάνω,) *repetere*, Propriè restituendum petere. Author ad Herennium, lib. 2. Id quod argentarius obtuleris expensum, à socio eius rectè repetere possis. Terentius Eunuch. 4. 6. 11. *Hanc tibi dono do, neq; repeto pro illa abs te quicquam pretij.* Cicero 6. Verr. 98. *repetere res suas.*
Dare & repetere. Cic. 1. Tusc. 148. *At ea quidem dedit usuram uitæ, tanquam pecuniæ nulla præstituta die. Quid est igitur quod querare, si repetit quum uult?*
Beneficium repetere. Seneca de Benefic. libro tertio cap. 15.
Bona sua repetere ac persequi lite atque iudicio. Cicero 5. Verr. 26.

Fructum

Digitized by Google

Fructum repetere, Dictum de rebus ad animũ pertinẽtibus. Ci. pro Archia, 1. Earum rerum omnium uel in primis hic A. Licinius fructum à me repetere propè ſuo iure debet. Hoc dixit Cicero poſt commemoratum ingenium ſuum, & dicendi exercitationem, & optimas artes. Eſt autem metaphora à uillico, à quo dominus uillæ rationem fructuum ſolet exigere.

Officij præmium & fructum repetere. Cicero Antequam iret in exilium, 2.

Gratiam pro beneficio repetere. Liu. 1. ab Vrbe 207.

In ſeruitutem urbes repetere. Liu. 4. bel. Maced. 213.

Ius repetere. Cic. 1. Ver. 9.

Pœnas ab aliquo repetere. Cic. 7. Ver. 128.

Repetere, Reuocare. Plaut. Trucul. 17. 69. Bene agis mecum, filium iſtinc tute melius eſt repetere. Terent. And. 1. 5. 14. -hem Repudiatus repetor.

Repetere, Sæpius petere. Ci. pro Plãcio 82. Quid me aſpectas? quid mea promiſſa repetis? quid meam fidem imploras?

Repetere, Iterare. Colum. lib. 4. cap. 28. 1. Poſtea licet eandem pampinationem repetere. Liu. 5. ab Vrbe 134.

Audita repetens. Ouid. epiſt. 19. 38.

Sermonem de re aliqua repetere. Plin. lib. 33. cap. 1. 10.

Somnum repetere. Cic. Attico lib. 13. 290. 1.

Verba repetere. Ouid. epiſt. 19. 2.

Repetere per iudicem. Vlpian. L. 3. Parag. Si liber. ff. De conduct. cauſ. dat.

Repetere reum. Paulus Iureconſ. Quòd ſi libelli inſcriptione legitimè ordinati non fuerint: rei nomen aboletur: & ex integro repetendi reum poteſtas fiet.

Repetere, (ἐπανύκειμι,) Reuerti: ut Repetere caſtra. Liuius 1. bell. Maced. 76.

Domum repetere. Ouid. 3. Metam. 41.

Tauri repetunt præſepia. Virg. eclog. 7. 8.

Vrbem repetere. Virg. 2. Aeneid. 150.

Iter repetere. Ouid. 3. de Arte 149.

Repetere in Africam. Liu. 5. bel. Pun. 158.

Repetere ſolita miniſteria, Redire ad conſuetum opus. Plinius epiſtol. 200. c.

Opus propoſitum repetere. Ouid. 3. Metam. 31.

Relicta repetere, Redire ad intermiſſa negotia. Horatius 1. epiſt. 7. 20.

Studia repetere. Cic. de Fato 7. Idem in Verrem, Comitijs factis eadam illa uetera conſilia pecunia maiore repetuntur. Id eſt, renouantur. Budæus.

Repetere, Petere. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 8.

Nec uagus ignotis repetens compendia terris, &c.

Repetere, Eſt retrorſum petere: ut quum Altè repetitam orationem dicimus. Cice. 3. de Orat. 51. Quorſum igitur hæc ſpectat, inquit, tam longa, & tam altè repetita, oratio? Altè repetita, pro A principijs rerum exorſa dixit: quod ipſum interdum uitioſum eſt. Ibidem, Repetam, & non ab incunabulis noſtræ ueteris puerilisq; doctrinæ quendam ordinem præceptorum. Budæus.

Repetita longius interrogatio, apud Quintilianum lib. 5. Vulgo dicimus, Longiſsimè rem quærere, uel longiſsimè ueſtigare. Hæc Budæus.

Altius repetere. Cic. pro Cluentio 52. Repetam paulo altius Iudices, & omnia quæ in diuturna obſcuritate latuerunt, ſic aperiam, ut ea cernere oculis uideamini.

Altius omnis rei repetenda oratio eſt. Quintil. lib. 6. cap. 2. 2.

Altè & à capite repetere. Cic. 1. de Legib. 26.

Ab origine prima repetens expediam omnem famam. Virgil. 4. Georg. 58.

Ab ultimis, uel ab ultima antiquitate repetere. Cic. 1. de Diuin. 3. Principio Aſſyrij, ut ab ultimis authoritatem repetam. Idem 1. de Fin. 100.

Ab ultimo aliquid repetere, Id eſt ab initio, Author ad Heren. libro 1. 14.

Ex literarum monumentis res repetere. Cic. 1. de Inuent. 1.

Repetere longè principia. Cic. 1. de Legib. 41.

Altius ordiri, & memoriam repetere. Cic. 6. Ver. 94.

Memoriam alicuius temporis repetere. Cic. pro Deiotaro 13.

Res repetere ſupra annos duos. Liu. 1. ab Vrbe in Præfat. 3.

Repetita conſuetudo & inſtitutum dicitur, hoc eſt Longo interuallo relata, id eſt, ut clarius dicam, A longiſsimis retrorſum temporibus petita. Cic. 1. Ver. 37. Neq; enim magis animos hominum nocentium res unquam ulla cõmouit, quàm hæc maiorum conſuetudo longo interuallo repetita atq; relata. Hæc Budæus.

Repetita die, Locutio à Iuriſconſultis uſurpata pro eo quod antidatam appellant. Vlpianus de fide inſtrumentorum, Repetita quidem die cautionem interponi nõ debuiſſe. Id eſt, die retrorſus ementita. Vbi dies pro tempore intelligi debet, quum fœminino genere ſit poſitum, ut in illa locutione, Annua, bima, trima die. Idem de damno infecto, Videamus ſi cautio ei offeratur poſtquam miſſus eſt in poſſeſsionem, an prius decedere debeat, quàm ſi ei caueatur, etiam de eo damno quod ei contigerit poſteaquam miſſus eſt in poſſeſsionẽ: quod quidem magis probatur: repetita igitur die cauendũ erit. Id eſt referẽda retrorſus cautio & in præteritum. Huic opponitur, Prolata die. in titulo De edendo. Ex Budæo.

Repetere, (ἀναμιμνήσκεσθαι,) pro Recordari. Suet. de Claris Grammat. 4. 6. Me quidem adoleſcentulo, repetò quendã Principem nomine alternis diebus declamare, alternis diſputare. Subauditur memoria. Plin. epiſt. 5. li. 3. Repeto me correptum ab eo cur ambularem.

Repetere memoria. Cic. 1. de Orat. 1. Cogitanti mihi ſæpenumero, & memoria uetera repetenti, perbeati fuiſſe Quintes frater, illi uideri ſolent, qui, &c. Colum. lib. 1. cap. 1. 19.

Inde uſq; repetens. Cic. pro Archia, 1. Nã quoad longiſsimè poteſt mens mea reſpicere ſpatiũ præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari ultimam, inde uſq; repetens hũc uideo, &c.

Repetere uſq; à. Cic. 1. de Orat. 45. quum repeteret uſq; à Corace neſcio quo, &c.

Repetere. Cic. 4. Acad. 26. Repetunt iam P. Valerium, qui exactis regibus primo anno conſul fuit: commemorãt reliquos, qui leges populares, &c. Repetunt & commemorant uidetur eodem ſenſu dixiſſe.

Repetendus] (ἀπαστέος,) Participium: ut Terra nunquam repetenda. Ouid. 12. Metam. 201.

Vulnera repetenda. Silius lib. 6. 64.

Repetitus] pen. prod. (ἐπαναλῃφθεὶς,) Aliud participium: ut Repetitâ altè oratio. Cic. 3. de Orat. 51.

Per arma repetitus. Ouid. epiſt. 15. 69.

Clades repetita. Claud. de bello Getico 57.

Diuinatio eſt ab omni æternitate repetita. Cic. 1. de Diuin. 50.

Exordia repetita. Silius lib. 7. 88.

Loci ex intima quæſtionũ naturaliũ ſubtilitate repetiti. Quintilianus lib. 1. cap. 4. 4.

Repetita memoria. Cic. in Parad. 34.

Repetita emptio dicitur retrorſum petita: ut ſi re uendita & pretio ſoluto conueniat inter contrahentes, ut diſcedatur ab ea uenditione, & conſiſtat ſecunda, & quaſi alia nõ præceſſerit. Certè ex quo res non eſt integra (quia pretium ſolutum eſt) non poteſt conſiſtere illa poſterior uenditio, ſed prior cenſetur repetita: & ſic diſceditur à ſecunda, & recurritur ad priorem. Pompon. in L. 2. De reſc. uend.

Digitized by Google

Repetita poſſeßio per interdictum. Cic. pro Cecinna 7.
Repetito ſomno. Cic. ad Atticum lib. 13. 29 0. 1.
Semicremoq; nouat repetitum ſtipite uulnus. Oui. 10. Met. 58
Repetitor] pen. prod. Verbale, (ἀπαιτητὴς,) ut Ademptæ nuptæ repetitor. Ouid. epiſt. 8. 4.
Repetitio] Aliud uerbale, (ἀπαίτησις, ἐπαναφορὰ,) Cic. 3. de Orat. 114. Et eiuſdem uerbi crebra tum à primo repetitio, tum in extremum conuerſio.
Repetitio apud rhetores quid. Author ad Heren. lib. 4. 162. Repetitio eſt quum continenter ab uno atq; eodem uerbo in rebus ſimilibus & diuerſis principia ſumuntur.
Repetundarum] repetundis, hos duos tãtum caſus habet. Repetundarum, uel de repetundis pecunijs à prouincialibus accuſatur is, qui præſes prouinciæ alienas pecunias aut ui, aut dolo expilauit. Vnde Marcellus Iureconſ. lib. 48. Digeſtorum, Lex Iulia repetundarum pertinet ad eas pecunias quas quis in magiſtratu, poteſtate, curatione, legatione, uel alio officio, munere, miniſterióue acceperit. Sed poſtea latius patuit, hoc nomine omnia quibus diuitiæ conſtant, contineantur, ut uaſa pretioſa, ueſtes, frumentum, nauigia, ut etiam ſiquis populus alteri populo iniuriam fecerit, aut captiuorum, aut incendij, aut prædæ, qui iniuriam repeteret, diceretur agere repetundarum rerum. Ergo quum repetuntur quæ ſunt ablata, tunc repetũdarum rerum agitur, uel de repetundis. Hæc ferè omnia ex Marcello, Ad legem Iuliam repetundarum. Plin. epiſt. 35. h. Marium repetundarũ pœnæ, quum iam paſſus eſſet, cenſuit relinquendum. Ci. 2. Off. 111. Nondum centum & decem anni ſunt, quum de pecunijs repetũdis à L. Piſone lata eſt lex. Valla, Repetundarũ, & de pecunijs repetundis, non habet alios caſus: & dubitari poteſt participiúmne ſit, ſiue nomen, an gerundium. Verres accuſatus eſt repetundarum, uel de pecunijs repetundis. Quum dico repetundarum, ſubintelligo pecuniarum: quo nomine pecuniæ & omnia quibus diuitiæ conſtant, contineri dicimus. Et paulo pòſt. Hoc autem ſiue participium, ſiue nomen, ſiue gerundium à tertia coniugatione, natum mutauit e in u, uel ob hoc ſaltem ut differret ab illo quod dicitur ad res repetendas. ut, Sunt miſſi legati ad res repetendas, quo ſignificatur aut principi aut populo erepta eſſe uel pecorum, uel hominum, uel locorum, aut terrarum, agrorumq; corpora.
Crimina repetundarum. Tacit. lib. 4.
Ferre legem de pecunijs repetundis. Cic. 6. Ver. 50.
Inſimulari repetundarum. Quintil. lib. 4. cap. 2. 11.
Poſtulare aliquem repetundis. Tacit. lib. 4.
Ab aliquo rationem repetere de pecunijs repetundis. Cice. pro Cluentio 83.
Teneri lege pecuniarum repetundarũ. Cic. pro Cluentio, 117.
Repetitius] Vide Repetitius in Repo.
Repignero] repigneras, pen. cor. (ἀνεγχυριάζω,) repignerare, Pignis recipere ſoluto pretio. Vlpian. tit. Commodati, L. Nunc uidendum, Non repigneras ut mihi reddas.
Repleo] reples, repleui, repletum, pen. prod. (ἀναπληρόω,) replere, Implere. Plaut. Pœn. 9. 88. Ibi te replebo uſq; unguentorum è Zeugmatis.
Corpora replere toſta carne. Ouid. 12. Metam. 32.
Mors replerat delubra corporibus exanimis. Lucr. li. 6. 256.
Dolia replere. Propert. lib. 2. eleg. 1. 14.
Exhauſtas domos replere. Cic. de Prouin. Conſ. 3.
Foſſa repletur humo. Ouid. 4. Faſt. 166.
Lacte repletur fœmina quæ peperit. Lucret. lib. 5. 163.
Littora uoce replet. Ouid. 1. Metam. 68.
Locum replere humore. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 4.
Gemitu nemora ac montes ſyluaſq; replebat. Lucre. li. 5. 199.
Gemitu tectum omne replebat. Virg. 2. Aeneid. 136.
Fama replebat populos multiplici ſermone. Virg. 4. Aen. 38.
Repletus] pen. prod. Participium, (ἀναπεπληρωμένος,) ut Repleta ſyluis inſula. Plin. lib. 12. cap. 10. 1.
Eruditione repletus. Suet. in Auguſto cap. 89.
Repletum alte. Celſ. lib. 7. cap. 8.
Referto fòro, repletiſq; omnibus templis. Cice pro L. Man. 30.
Terrore trepido repletus. Lucret. lib. 5. 9.
Cornu repletum pomis & flore. Ouid. 9. Metam. 18.
Pietate repletum genus. Lucret. lib 2. 234.
Mare repletum ratibus euerſis. Seneca Agamem. 13. 11.
Vox repleta. Stat. 2. Thebaid. 125.
Replico] replicas, pen. cor. (ἀναπτύσσω,) replicare, Contrarium eſt ſui ſimplicis Plico. Plautus, Replica tricã, atq; exa
Replicari in rugas, pro Plicari. Plin. li. 17. ca. 14. 8. (tẽde.
In ſe replicari. Seneca lib. de Benefic. 1. Chryſippi acumen tenue retunditur, & in ſe ſæpe replicatur.
Replicare ad. Cato ca. 4. 2. eos in terrã demittito, replicatoq; ad uitis caput.
Replicata ceruix. Plin. lib. 34. cap. 8. 30.
Replicatum intus. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.
Replicare, per translationem, pro Rurſus explicare, dicere. Plin. Quum ſæpius ille replicaſſet, tandem perſuaſit.
Replicare memoriam annalium uel temporum. Cic. pro Sylla 20. Idem 3. de Legib. 46.
Replicans tempus, Explicans, proferens, oſtendens, patefaciẽs, quod uulgus replicans dicit. Cic. 1. de Diuin. 206.
Replicare, pro Inuertere. Plin. lib. 8. cap. 27. 3. de angue membranam exuẽte, Exuit autem à capite primùm, nec celerius quàm uno die ac nocte, replicans, ut extra fiat membrana quod fuerat intus.
Replictus] Particip. ut Tunicæ replictæ. Stat. 4. Syl. 9. 6.
Replicatio] replicationis, Verbale. Cic. 1. de Nat. deor. 48. Modò alium quendam præficit mundo, eiq; eas partes tribuit, ut replicatione quadam mundi motum regat.
Eſt & replicatio uerbum Iuriſconſultis frequens, ad eas allegationes pertinens quæ intentionem ſuſtentant aduerſum exceptionis iniquitatem. De qua tractatus eſt lib. 4. Inſtit. Iuſtiniani.
Replumbo] replumbas, (ἀναμολυβδόω,) replumbare, Diſſoluere. Iurec. ff. De auro & argento leg. Emblemata uaſis & lapidibus incluſa replumbari poſſe ſignificat. Senec. Natur. quæſtion. lib. 4. Argentum replumbatur. De caloribus Aethiopiæ loquitur.
Repo] repis, repſi, reptum, (ἕρπω,) repere, Propriè dicitur de animalibus quæ pedibus & uentre gradiuntur, ut ſunt uermes: quamuis & ea quæ paruos pedes habent, repere dicantur, ut ſunt lacertæ & ſimilia. Plaut. Amph. 15. 17. Cũ Veneris filia augues repſiſſe tellus Epirotica uidit.
Vulpecula per rimam repſerat in cumeram. Hor. 1. epiſ. 7. 6.
In purpuris repere. Quintil. lib. 1. cap. 2. 6.
Per iter longum repſere. Lucan. li. 3. 92. Horat. 1. Ser. ſat. 5. 5.
Repere genibus. Plin. lib. 8. cap. 7. 3.
Repere etiam radices dicuntur. Colum. lib. 8. Spatium autem radicibus qua repant, lapides præbent.
Repit in altitudinem uinea. Colum. de Arboribus cap. 16. 1.
Repens] repentis, (ἕρπων,) Participium: ut Repens humi. Plin. lib. 16. cap. 34. 7.
Animantis repentis itus. Lucret. lib. 3. 79.
Sermones repentes. Horat. 2. epiſt. 1. 51.
Repens, pro Celeri & ſubito, Vide repens, paulo antè alphabetico ordine.
Reptitius] Adiectiuũ, (ἑρπτυνὸς,) Salluſt. in Ciceronem, 1. Vbi M. Tullius leges, iudicia Populi Romani defendit, atq;

in hoc

Digitized by Google

in hoc ordine ita moderatur, quasi unus reliquus ex familia uiri clarißimi Scipiones Africani, ac non reptitius, accitus, ac paulo antè insitus huic urbi ciuis. Reptitius, Id est qui uelut clanculum irrepsit in hanc urbem nouus homo. Sunt qui legant repetitius, quàm rectè, ipsi uiderint.

Repto] *reptas, (ἑρπύζω,) reptare, Frequentatiuum, Sæpe, seu continuè repere.*

Pecudes reptant in colli tondentes pabula. Lucret. lib. 2. 64.

Per uada reptabat pronus. Claud. 2. in Eutropium 89.

Solo nostro reptasti. Stat. 1. Sylu. 3. 53.

Reptare, per translationem, dicimus eum qui segniter & quasi testudineo passu incedit, quales sunt qui in hortis aut uineis spatiantur. Horat. 1. epist. 4. 1. An tacitum syluas inter reptare salubres. Plin. epist. ultima lib. 1.

Sine cruribus & pennis reptare. Plin. lib. 11. cap. 29. 1.

Reptare cum accusatiuo. Tacit. lib. 4. Et adhuc reptabat Africa Tacfarinas.

Reptant caput. Plaut. Merc. 18. 9.

Niue effossa reptans. Stat. 1. Achilleid. 96.

Reptabundus] *Adiectiuum. Senec. de Vita beata, Ex ingẽti interuallo reptabundas sequar.*

Reptatus] *pen. prod. Participium. (ἑρπυσθεὶς,) ut Ager reptatus. Stat. 5. Thebaid. 117.*

Reptatus, huius reptatus, penult. produc. (ἑρπυσμὸς,) Plinius li. 14. ca. 1. 4. Aliæ improbo reptatu atria media cõplẽtes.

Reptilis] *& hoc reptile, penult. corr. (ἑρπυστικὸς,) Quicquid repit.*

Repolio] *repolis, pen. cor. repoliui, repolitum. pen. prod. repolire, Rursus polire. Colum. lib. 2. cap. 21. 5. Sin protinus usui destinantur (nempe frumenta) nihil attinet repoliri: satisq; est in umbra refrigerari, & ita granario inferri.*

Repono] *reponis, pen. prod. reposui, repositum, pen. corr. (ἀποτίθημι, ἀποσκευάζω, ταμιεύω, θησαυρίζω,) reponere, Rursus ponere. Virg. 3. Aeneid. 47.*

-arisq; reponimus ignem. Id est, rursus adhibemus ignem, & sacrificamus. Liu. 1. ab Vrbe 155. Rursus uelut ministerio diuinitus missa capiti aptè reponit.

Insigne regium quod ille de suo capite abiecerat, reposuit. Cic. pro Sestio Grues in tergo præuolantium capita reponunt. Cic. 2. de Nat. deor. 188.

In libris aliquem reponere pro alio. Cic. Attico li. 12. 236. 3.

Ligna largè reponere super foco. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.

Pocula reponere. Virg. 4. Georg. 76.

Vina reponite mensis. Virg. 7. Aeneid. 27.

Reponere, Aggerare. Virg. 3. Georg. 106.

-atqui non Maßica Bacchi
Munera, non illis epulæ nocuere repostæ. Id est abundantes aut uariæ, ut ait Seruius.

Reponere, Recondere, collocare. Virg. 1. Aeneid. 6.

-manet alta mente repostum
Iudicium Paridis, spretæq; iniuria formæ.

Condere ac reponere fructus. Cic. 2. de Nat. deor. 234.

Alimenta in hyemem reponere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 9.

Tecto reponunt aceruum farris. Virg. 4. Aeneid. 81.

Seorsum reponere. Colum. lib. 9. cap. 15. 11.

Prouisa antè reponere. Virg. 1. Georg. 34.

Hyemi reponere aliquid, Reseruare in hyemẽ. Virg. 3. Geo. 81

Reponere omnia in aliquo. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 17.

Intelligere debes in te repositam esse Rempub. Id est, In te fixã, & ex te pendere, in te spem habere.
Nec uera uirtus quum semel excidit,
Curat reponi deterioribus. Horat. 3. Carm. ode 5. 6. Id est restitui.

Reponere, Reddere quod ablatum est. Cic. ad Atticum lib. 13. 269. 3. Catullo & Lucullo alibi reponemus: ita tamen si tu hoc probas, deq; eo mihi rescribas uelim. Budæus.

Reponere alicui, (ἀντεμβάλλειν,) pro uicißim obijcere, quasi replicare, recriminari. Cic. ad Lentulum lib. 1. 9. 70.

Semper ego auditor tantum? nũquámne reponam? Iuuen. Sat. 1. 1. Id est semper ero auditor, & nũquam scribam, aut mea opera recitabo?

Reponere, Reuocare, reprimere, cohibere. Statius,
-quoties iam torta reponam
Fulmina, quàm rarus terris hic imperet ignis.

Animas letis sedibus reponere. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.

Animum suum omniaq; sua in aliquem reponere. Valerius 5. Argonaut. 78.

Capillum reponere. Quintil. lib. 8. cap. 1.

Ceruicem reponere, pro Reprimere, contrahere. Quintilian. lib. 4. cap. 2.

Causam reponere in mãsuetudine iudicum. Cic. pro Sylla 69.

In causa eadem reponere aliquem. Cic. 10. Philip. 280.

Cœnam reponere, Dare cœnam ei qui prior dederat. Martial. lib. 2. 37. Vllus si pudor est, repone cœnam. Vel potius, Repone cœnam, Id est refer quæ sustulisti è mensa.

In coronamẽta reponere, pro Inter herbas quibus coronæ fiũt. Plinius lib. 22. cap. 21. 3.

In deos reponere aliquẽ, pro Inter deos collocare. Ci. 1. de Na. deorum 56.

Donata reponere. Horat. 1. epist. 7. 8.

Fabulas & scripta sua reponere poetæ dicuntur, quum secundò hæc in scena apponunt, id est quum rursus recitant. Solebant enim (ut Porphyrio meminit) qui ludis apud ueteres præerant, scriptores quum primum in scenam prodirent, benignè excipere: ut si fortè non rectè egissent, iterum ad scribendum audientium benignitate allicerentur: propterea inquit Horatius in Arte, 39. Fabula quæ posci uult & spectata reponi. Id est, primò & secundò in scena recitari. Ibidem 25. honoratum si forte reponis Achillem. Hoc est, si fabulam semel de Achille positam, rursus ponere in animo est.

Fiduciam suam reponere in aliquo. Plin. epistol. 53. lib. 3. ad Minutianum.

In gradum reponi. Quintil. lib. 5. cap. 7. 8.

In gremio reponere aliquid. Liu. 6. bel. Pun. 79.

Reponere iniuriam, pro Repẽdere. Senec. de Ira, lib. 2.

Lachrymas reponere. Stat. 5. Sylu. 5. 10.

Loco suo reponere omnia. Cic. 3. Ver. 104.

In locum alicuius reponi. Brutus ad Ciceronem 16. 7.

In medium quæsita reponunt. Virg. 4. Georg. 32.

Membra reponunt stratis. Virg. 4. Aeneid. 79.

Mentem reponere, Reddere animum. Valer. 7. Argon. 49.

In numero aliquem reponere. Cic. de Optimo genere Oratorũ 146. Tamen hunc in numero non repono. Sic 1. de Orat. 30. Reponere in numero eloquentium.

In numero deorum reponere. Cic. pro Sestio 125.

In numerum fabularum reponere aliquid. Cic. 1. de Inuen. 56.

Nummos reponere, Reddere, restituere. Plaut. Persa 2. 38.

Odium reponere. Tacit. in uita Agricolæ.

Meris reponit onus. Catul. ad Sirmionem 29. 2.

In ordinem aliquorum reponere. Colum. lib. 9. cap. 12. 2.

Remum reponere, Cessare à remigando. Plaut. Asin. 10. 16.

In sceptra reponere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 52.

Sensibus imis reponere. Virg. eclog. 3. 11.

In silentio reponere rectè facta alterius. Plin. epist. 8. c.

Spem suam in aliquo reponere. Liu. 1. ab Vrbe 215. Et Cic. 5. Philip. 194. Magnam spem in eius uirtute, authoritate, fœlicitate reponere, otij, pacis, concordiæ, libertatis.

Digitized by Google

Spem ſui in ſeipſo reponere. Cic. 5. Tuſc. 52.
In optima ſpe repoſitus puer. Antonius Ciceroni in Epiſt. ad Atticum, lib. 14. 310. 2.
Spem unicam ſenectutis in aliquo reponere. Quintilian. in Procem. lib. 6. 3.
In ſuis aliquem reponere, pro Inter amicos. Antonius Ciceroni in Epiſt. ad Atticum lib. 10. 198. 3.
In theſauris repoſita pecunia. Liu. 1. bel. Maced. 49.
In uetuſtatem reponere aliquid. Colum. lib. 12. ca. 44. 7. Hoc eſt ut diu ſeruetur.
In uicem alicuius rei aliud reponere. Columella libro 4. capite 26. 2.
Vitæ ſuæ partem in uita alterius reponere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 3. 3.
Repoſitus] pen. cor. (ἀπολελειμμένος,) Participiũ. ut Repoſiti & frigidi cibi. Quintil. li. 2. Hoc eſt rurſum appoſiti mẽſæ.
Tellure repoſti, Sepulti. Virg. 6. Aeneid. 131.
Epulæ repoſtæ. Virg. 3. Georg. 106.
Terras tentare repoſtas. Virg. 3. Aeneid. 73. Id eſt longè poſitas. Seruius.
Repoſitorium] repoſitorij, Id quod ſuper antiquorum mẽſa reponebatur ad fercula collocanda, quæ ſubinde una cũ ipſo repoſitorio adferebantur & auferebantur. uel dictum fortaſſis quòd ſuper eo fercula & menſæ reponerentur. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Bibente conuiua menſam uel repoſitorium tolli, inauſpicatiſſimum iudicatur. Idem lib. 9. ca. 11
Reporto] reportas, (ἀναλομίζω,) reportare, Notæ ſignificationis. Virg. 1. Georg. 55.
- aut atræ maſſam picis urbe reportat.
Reportare dorſo uel collo. Colum. lib. 7. cap. 1. 4.
Reportare humeris ſuis exulem Italia. Salluſt. in Catil.
Ad aures alicuius reportare aliquid; Nũtiare. Virg. 7. Aen. 34
Frigidiſſimè reportare. Quintilian. lib. 6. cap. 1. 30.
Beneuolentiã reportare de prouincia. Ci. ad Att. li. 6. 111. 15. Vetus exemplar legit deportaſſem.
Commodatum reportare. Cic. 6.
Adytis hæc triſtia dicta reportat. Virg. 2. Aeneid. 23.
Exercitum reportare Britannia. Cice. ad Attic. lib. 4. 85. 18. Ceſar 5. bell. Gall. 84. duobus commeatibus exercitum reportare conſtituit.
Gaudia mente reportare. Stat. lib. 1. Sylu. 3. 3.
Gloriam reportare ex Proconſulatu. Plin. epiſt. 51. 4.
Laudem ex hoſtibus reportare. Cic. 3. de Legib. 25.
Mandata reportare. Propert. lib. 3. eleg. 6. 8.
Pedem reportat ex hoſte. Virg. 11. Aeneid. 153.
Prædas ac manubias reportare ad Decemuiros. Cic. pro Lege Agrar. 64.
Victoriam reportare ab aliquo rege. Cic. pro Lege Manilia.
Equis & curru reportatus. Cic. poſt reditum in Senatu 25.
Repoſco] repoſcis, repoposci, repoſcitum, pen. cor. (ἀπαιτέω,) repoſcere, Ab aliquo petere quod nobis debet, uel quod à nobis accepit. Virg. 7. Aeneid. 122.
-Parthoſq; repoſcere ſigna. Terent. Adel. 1. 2. 52.
-nam ambos curare, propemodum
Repoſcere illum eſt, quem dedifti.
Repoſcere, duobus accuſatiuis iungitur, ut apud Plautum in Curcul. 13. 16. Quam uirginem me repoſcis? Cic. 6. Ver. 100. Seſe à ſuis ciuibus hæc habere mandata, ut ad Verrẽ adirent, & eũ ſimulacrũ Cereris & Victoriæ repoſcerent.
Repoſcere aliquid ab aliquo. Plaut. Truc. 17. 72. Cic. Poſt reditum in Senatu 8. Quorum alter à me Catilinam amatorem ſuum multis audientibus, alter Cethegum conſobrinum repoſcebat.
Datum auxilium repoſcere. Liu. 3. ab Vrbe 98.
Fœdus repoſcite flammis. Virg. 12. Aeneid. 115.
Clamore magno fratrem repoſcit. Silius lib. 17. 93.
Pacta repoſcere. Stat. 11. Thebaid. 114.
Pœnas repoſcere. Virg. 6. Aeneid. 106.
Pœnas repoſcere ab aliquo. Catul. ad Licinium 47. 4.
Promiſſa ſua repoſci uidet. Virg. 12. Aeneid. 1.
Rationem repoſcere. Ceſar 5. bel. Gal. 116.
Rationem uitæ repoſcere ab altero. Cic. 5. Verr. 1.
Vos rationẽ repoſcitis quid Achæi Lacedæmonijs bello uicti fecerimus? Liu. 9. bel Maced. 153.
Vicem repoſcere. Mart. lib. 8. 35.
Repoſcere per iudicem, Calliſtratus in L. Extat. ff. De eo quod metus cauſa, &c.
Repoſcit cauſa, Exigit. Vlpian. in L. In eos. ff. Ad legẽ Iul. maie.
Repoſco pro Poſco. Lucret. lib. 6. 185. Quo magis attentas animum res, animumq; repoſco.
Ad pœnas repoſcere aliquem. Virg. 2. Aeneid. 28.
Aliquem ad ſupplicium repoſcere. Virg. 8. Aeneid. 100.
Propenſiores ad benemerendum, quàm ad repoſcendum. Cic. de Amicitia, 31.
Repoſitorium] Vide Repono.
Repotia] repotiorũ, plur. num. (ἐπιπόλια,) dicta ſunt quòd poſtridie nuptiarum apud nouum maritum fiunt, nempe cœna & compotationes, quia quaſi reficitur potatio. Hoc Feſtus. Horatius 2. Serm ſaty. 3. 12.
Cuius odorem olei nequeas perferre, licebit
Ille repotia, natales, aliósue dierum
Feſtos albatus celebret. Vbi Porphyrio, Repotia dicebatur dies poſt naptias. Acron uerò, Repotia, inquit, dicuntur ſeptimus dies quo noua ſolet nupta redire ad parentes ſuos. Hic pro feſtis diebus. Gellius lib. 2. cap. 24. Nuptijs autem & repotijs H-S millies eſſe.
Repræſento] repræſentas, (παρεμφαίνω, ἐπιστυνόω, παρίστημι,) repræſentare, Velut Præſes aliquid oſtendere uel offerre oculis. Plin. epiſt. 159. c. Aſtruitur his, quum Senatui, Populoq; Romano liberalitatis gratior repræſentari nulla materia poſſet, quàm ſi, &c.
Repræſentare ab aliquo, Vide A uel Ab præpoſitiones.
Repræſentare aliquid animo, In memoriam reuocare. Curtius libro 3.
Faciem ueri maris repræſentare. Columel. lib. 8. cap. 17. Hoc eſt, facere ut ſtagnum quàm proximè accedat ad ſimilitudinem maris.
Imaginem ſceleris repræſentare, Hoc eſt Tanquam præſens oſtendere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 25.
Iram deorum repræſentare. Liuius 8. ab Vrbe 24.
Libertatem ciuitatis morte ſua repræſentare. Cic. 2. Phil. 122.
Memoriam repræſentare alicuius rei. Cic. pro Seſtio.
Se repræſentare. Colum. lib. 11. cap. 1. 23. Itaq; non ægrè conſequetur, ſi ſemper ſe repræſentauerit. Id eſt præſentem ſe oſtenderit, inquit Budæus. neq; diſceſſerit.
Spectaculum repræſentare, pro Rurſus exhibere. Suet. in Caligula, cap. 58.
Tormenta repræſentare. Suetonius in Claudio Ceſare, capite 34.
Virtutẽ & mores alicuius repræſentare. Horat 1. epiſt. 20. 3.
Repræſentare, pro Accelerare: Propriè edere. Cic. ad Attic. li. 16. 532. 4. Mihi quidem uidentur iſtorum animi incendi etiam ad repræſentandam improbitatem ſuam. Sic apud Quintilianum lib. 10. cap. 7. Innumerabiles incidunt ſubitæ neceſſitates, uel apud magiſtratus, uel repræſentatis iudicijs continuò agendi. Budæus.
Repræſentare pretium rei emptæ, eſt Præſenti pecunia ſoluere, non autem ante diem ſoluere. Cic. ad Att. lib. 12. 244.

5. Reliquæ

Digitized by Google

5. Reliquæ pecuniæ uel usuram Silio pẽdemus, dum à Fabe rio, uel ab aliquo qui Faberio debet, repræsentabimus. Hæc Budæus.

Diem promissorum repræsentare, Id est præstare promissum. Cic. ad Tironem lib. 16. 14. 4.

Legata repræsentare. Suet. in Caligula cap. 16.

Mercedem repræsentare. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 18. Hoc est exhibere.

Repræsentatio] Verbale, (ὑποτύπωσις,) Plin. lib. 9. ca. 6. 1. Hoc scire orcas, infestam bis beluam, & cuius imago nul la repræsentatione exprimi possit alia, quàm carnis immen se dentibus truculentæ.

Repræsentatio, pro ipsa pecuniarum solutione. Cic. ad Attic. li. 12. 247. 4. Si enim Fabertanum uenderem, explicare uel repræsentatione non dubitarem.

Concludere repræsentatione. Cic. Attic. lib. 13. 184. 4.

Reprehendo] reprehendis, reprehendi, reprehensum, (ἀντιλαμβάνω, μέμφομαι, κωμῳδέω, μυκάω, μυκάομαι, ἐπιτιμάω,) reprehendere, uel per syncopam reprendere, Retrahere, quasi retro prehendere, & corripere. Plautus, 5. 20. Reprehende hominem, adsequere. Propert. li. 3. eleg. 19. 2. Quàm possit nostros quisquam reprehẽdere cursus.

Pergrauiter reprehendere, Vide Pergrauiter.

Reprehendere manu. Cic. 4. Acad. 251. Reuocat uirtus, uel po tius reprehendit manu, pecudum illos motus esse dicit, homi nem iungit Deo.

Reprehendi fugitiui dicuntur, Id est retrahi è fuga. Curtius lib. 4. Reprehensosq; ex fuga Persas, pugnaturos, quia fugere non possent. Suet. in Caligula cap. 45. Budæus.

Verba elapsa reprendere. Ouid. epist. 11. 11.

Reprehendere, Arguere, increpare. Terent. Adel. 4. 4. 14. Sensi illico id illas suspicari, sed me reprehendi tamen, Nequid de fratre garrulæ illi dicerem, ac fieret palàm. Cic. 4. Acad. 117. Nam si minimis rebus pertinacia reprehen ditur, calumnia etiam coercetur.

Reprehendere & exagitare aliquem. Cic. in Orat. 14.

Discessum alicuius reprehendere & subaccusare. Cic. pro Plan cio 69.
Iustum reprehendi. Horat. 2. Serm. sat. 4. 18.

Studia aliena reprehendere. Horat. 1. epist. 19. 8.

Factum alicuius reprehendere. Ouid. epist. 19. 10.

In aliquo uitio reprehendi. Cic. in Partit. 71.

Reprehensio] Verbale. (ἐπιτίμησις,) Cic. 1. de Finib. 41. Quamobrem differentium inter se reprehensiones nõ sunt
Leuis reprehensio, Vide Leuis. (uituperandæ.

Non indigna laude reprehensio. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.

A reprehensione abesse, Vide Absum: Plancus Ciceroni li bro 10. 23. 1.

Capere reprehensionẽ. Quintil. li. 5. ca. 7. 1. Si reprehensionẽ non capit ipsa persona, infamare signatores licet. De testib.

Fugere reprehensionem. Cic. Attic. lib. 10. 194. 2.

Incurrere in uarias reprehensiones, Vide Incurro. Cice. 1. de Finibus 1.

Vereri reprehensionem doctorum atque prudentium. Cicero in Oratore 1:

Reprehensor] reprehẽsoris, Aliud uerbale, (ἐπιτιμητής,) Cic. 2. de Nat. deor. 30. Nã ut profluens annis, aut uix, aut nullo modo, concluſa autem aqua facilè corrumpitur: sic orationis flumine reprehensoris uitia diluuntur.

Delicti reprehensor. Ouid. epist. 16. 44.

Reprehensor, pro emendatore & correctore. Cic. de Opt. gen. Orat. 150. Duo genera reprehensorum.

Reprehensо] reprehensas, (ἐπανακαλέω,) reprehensa re, Frequentatiuum. Liu. 2. ab Vrbe 43. Reprehensans sin gulos, obsistens, obtestansq; deûm & hominum fidem, testa batur, nequicquam deserto præsidio eos fugere.

Reprimo] reprimis, penul. corr. repressi, repressum, (ἀνακρούω, κατακρούω, ἐπιστομίζω,) reprimere, Continere, co hibere. Terent. Adel. 5. 3. 8.

Tandem reprime iracundiam, atq; ad te redi.

D. Repressi, redij: mitto maledicta omnia. Cic. 2. de Legib. 71. Reprimam iam me, nec insequar longius, eoq; minus, quo plus pœnarum habeo quàm petiui.

Coercere & reprimere. Cic. 1. de Fin. 4.

Hæc Reipub. pestis paulisper reprimi, non in perpetuum com primi potest. Cic. 1. in Catil. 22.

Bella nascentia repressit. Claud. de bello Getico 81.

Conatus hominum reprimere. Cic. 4. Ver. 45.

Consuetudinem peccandi reprimere. Cic. 4. Ver. 37.

Cursum reprimere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 362.

Dextram reprimere. Virg. 12. Aeneid. 188.

Ensem reprimere. Stat. 11. Thebaid. 62.

Famam, siue sermones reprimere. Cic. 11. Philipp. 307. Idem ad Appium lib. 3. 8. 28.

Ferocitatem alicuius reprimere. Cic. 2. Off. 57.

Fletu reprimi nequid scribamus. Cic. ad Attic. lib. 11. 223. 4.

Fluuium redundantem reprimere. Cic. 2. de Diuin. 104.

Furorem exultantem reprimere. Cic. pro Sest. 82.

Gemitum uirtute reprimere. Ouid. 9. Metam. 33.

Impetum populi reprimere. Cic. 3. de Legib. 40.

Iram repressit pudore. Ouid. 1. Metam. 152.

Itinera reprimere. Cic. ad Attic. lib. 10. 200. 1.

Obiurgationem susceptã reprimere. Cic. ad Attic. lib. 4. 86. 7.

Repressit pedem retro. Virg. 2. Aeneid. 76.

Continere se & reprimere à supplicio. Cic. 7. Ver. 59.

Repressus] Participium, (κατεγαλμένος,) Cice. pro Lege Manil. 8. Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt ac retardatos.

Repressor] repressoris, Verbale. (κατασταλτής,) Cic. p Sest. 127. Extinctorẽ domestici latrocinij, repressorẽ cædis quo tidianæ, defensorem templorum atq; tectorum, &c.

Reprobo] reprobas, pen. cor. (ἀθετέω, ἀδοκιμάζω, ἀποδοκιμάζω,) reprobare, Improbare, reijcere; Notæ si gnificationis. Cic. 4. Acad. 235. Qui quum Zenonis fuisset auditor, reprobauit ea quæ ille uerbis, Nihil esse bonum, nisi uirtutem. Legendum existimo, Reprobauit, disiunctim.

Asciscere & Reprobare, contraria. Cic. 1. de Fin. 33. Confir mat autem illud uel maximè, quòd ipsa natura, ut ait ille, asciscat & reprobet, id est uoluptatem & dolorem.

Repromitto] repromittis, repromisi, pen. prod. repromis sum, repromittere, Spondere stipulanti. Plaut. Asin. 9. 48. Verùm istuc argentum tamen mihi si uis denumerare, Repromittam istoc nomine solutam rem futuram. Id est, sti pulatione à te facta me obstringam. Cicer. de Claris Ora. 9. Non mehercule, inquit, tibi repromittere istuc quidem au sus sim. Plin. de Viris illust. 2. b. illa petijt, quod illi in fini stris manibus gerebant, uidelicet annulos, armillas: quibus dolosè repromissis, Sabinos in arcem perduxit. Ibidem 12. necem regis repromittens. Cic. pro Qu. Rosc. 22. Repro mittis tu abhinc triẽniũ Roscio? quid? recita istam restipula tionem clarius. Budæus.

Repromittere differt à Satisdare, inquit Budæus, ut ex exem plo sequenti Pauli Iurecons. patet, De operis noui nuntiatio ne, L. Non solum, Si quum iure possem te prohibere nuntiã uerb tibi opus nouum, non aliàs ædificandi ius habebis, q̃ si satis dederis; Quòd si nuntiauero tibi nequid contra leges in loco publico facias, repromittere debebis: quoniam de eo opere, alieno iure contendo, non meo: & tanquam alieni iu ris petitor, repromissione contentus esse debeo.

Digitized by Google

Repromittere, pro ſimplici Promittere. Suet. in Claudio Cæſare, cap. 20. quum quidam priuato ſumptu emiſſuros ſe repromitterent, ſi ſibi ſiccati agri concederentur. Idem in Othone cap. 4.

Repromiſsio] repromißiõis, Verbale, Ci. pro Roſ. Comœd. 32. Roſcius, qui ex iuris peritorum conſilio & authoritate reſtipularetur à Fannio diligenter, ut quod is exegiſſet à Flauio, dimidiam partem ſibi diſſolueret, ſi quidẽ ſine cautione et repromißione, nihilominus id Fãnius ſocietati, hoc eſt Roſcio debebat.

Repſile, Repto] Vide Repo.

Repubeſco] repubeſcis, (ἀνηβάω,) repubeſcere, Rurſum pubeſcere, iuuenem fieri, reiuueneſcere, quod uulgo dicitur. Col. lib. 2. ca. 1. 4. Non ergo eſt exiguarũ cauſarũ frugũ terræ uetuſtas: ſi modo quum ſemel inuaſit ſenectus: regreſſum non habet: nec reuireſcere: nec repubeſcere poteſt.

Repudium] repudij, (ἀποφάσιον, ἀποπομπή,) propriè dicitur recuſatio ea qua uir uxorem à ſe reijcit ob rem aliquã pudendam. Quintil. lib. 7. cap. 5. Smpliciores illæ quæſtiones iniuſti repudij. Caius de diuortijs, L. Diuortiũ. In repudijs, id eſt renuntiationibus comprobata ſunt hæc uerba, Res tuas tibi habeto. Item hæc, Tuas res tibi agito.

Repudium Verrius ait dictũ quod fit ob rem pudendã. Feſtus.

Repudium alicui remittere. Terent. Phorm. 5. 8. 35. Dicitur et Mittere repudium. Vide pòſt in Repudio.

Repudium renuntiare. Terent. Phorm. 4. 3. 72.

Repudio] repudias, (ἀποπέμπω, ἀπολέπω, ἀπώθω, ἀφοσιόομαι,) repudiare. Matrimonium dirimere, & quaſi ob rem pudendam aliquam uxorem repellere. Sueton. in Cæſare, cap. 1. Neq; ut repudiaret illam cõpelli à Dictatore Sylla ullo modo potuit.

Repudiat, etiam maritum uxor. Quintil. li. 7. ca. 9. Sæpe ſecubanti amatorium dedit, repudiauit. Vlpian. De diuortijs, Iulianus lib. 8. Digeſtorum, quærit an furioſa repudium mittere, uel repudiari poßit: & ſcribit furioſum repudiari poſſe.

Repudiare, Non accipere, recuſare, reſpuere, aſpernari. Terẽt. And. 4. 4. 12. Repudio conſilium quod primum intendĕram. Idem Adelph. 5. 4. 4.

Et quæ tibi putaris prima, in experiundo repudies. Terent. And. 1. 5. 15. -quod modis
Contemptus, ſpretus, facta, transacta omnia: hem
Repudiatus repetor. (5. 9. 1.

Repudiare & Recipere, contraria. Vatinius ad Ciceronẽ lib.

Repudiare & Aſſumere, contraria. Cic. in Orat. 121.

Beneficium repudiare. Cic. 2. de Fin. 12.

Conditionem repudiare æquißimam. Cic. pro Quintio, 26.

Gratiam alicuius repudiare. Cæſar 1. bel. Gall. 162.

Iracundia omnibus in rebus repudianda eſt. Cic. 1. Off. 126.

Repudiare contumaciter morem patrium, Vide Contumax.

Obſecrationem alicuius repudiare & aſpernari. Cicero pro Fonteio, 31.

Hoc non repudio. Cic. ad Atticum lib. 2. 34. 8.

Voluntatem alicuius repudiare. Cic. 3. Ver. 68.

Repudiata alicuius authoritas: Hoc eſt neglecta et uiolata. Cic. 3. Verr. 109.

Funditus repudiare aliquid. Cic. in Orat. 125.

Repudiatus, pro repulſo in comitijs. Cic. pro Plancio, 40.

Nunquam enim nobilitas, præſertim integra atq; innocẽs,
Populo Rom. ſupplex repudiata fuit.

Repudiatio] Verbale, (ἀποπομπή,) Cic. ad Attic. lib. 12. 260. 3. Sed mihi ſimulatio pro repudiatione fuerit.

Repudioſus] pen. prod. Adiectiuum. Plaut. Perſ. 10. 56.

Verum uideto, me ubi uoles nuptum dare,
Ne hæc fama faciat repudioſas nuptias. Id eſt ut nemo uelit me habere in uxorem propter hanc famam.

Repueraſco] repueraſcis, (ἀναπαιδεύομαι,) repueraſcere, Quaſi in puerilem ætatem reuerti, & in contemptum ferè ſemper ſumitur. Plaut. Merc. 6. 25. De ſenibus ferè ſemper dicitur, quum deſipere uitio ætatis incipiunt. Cic. de Senec. 76. Et ſiquis deus largiatur ut ex hac ætate repueraſcam, & in cunis uagiam, Valde recuſem. Vetus exemplar legit Repuerißcam. Idem 2. de Or. 13. Quum is diceret ſocerũ ſuũ Læliũ ſemper ferè cum Scipione ſolitũ ruſticari, eoſq; incredibiliter repueraſcere eſſe ſolitos, quum rus ex urbe, tanquam ex uinculis euolauiſſent.

Repugno] repugnas, (ἀντιβάλλω, ἀντιμάχομαι, ἐναντιόομαι, ἀντιπαβίημι, ἀνταγωνίζομαι, ἀντιλιρέω, ἀντιφέρομαι, ἀντιφιλονικέω,) repugnare, Reſiſtere, contradicere, refragari, obſiſtere. Cic. de Amicitia Cum omnium rerum ſimulatio eſt uitioſa (tollit enim iudiciũ ueri, idq; adulterat) tum amicitiæ repugnat maximè.

Non pugnare, ſed repugnare. Cn. Magnus Domitio in Epiſt. ad Atticum lib. 8. 16. 3. 3.

Oppugnare & repugnare alicui. Cic. Metello lib. 5. 2. 28.

Dictis & factis repugnare & reſiſtere crudelitati. Cic. pro Rabirio perduellionis reo, 10.

Repugnare & Concedere, cõtraria. Cic. ad Lentulũ lib. 1. 2. 6.

Nimium repugnare. Ouid. 1. de Arte 26.

Repugnare alicui rei. Cic. 3. Tuſc. 43. His autem perturbationibus, quas in uita hominum ſtultitia quaſi quaſdam furias immittit atq; incitat, omnibus uiribus atq; opibus repugnãdum eſt.

Amori fœdo repugnare. Ouid. 10. Metam. 64.

Dictis repugnare. Ouid. 2. Metam. 21.

In una parte repugnare. Ouid. 15. Metam. 171.

Repugnant hæc inter ſe. Cic. 3. Tuſc. 122.

Reſiſtere & repugnare contra ueritatem. Cicero pro Roſcio Comœd. 30.

Repugnare circa. Quintil. in Proœ. lib. 8. Circa quæ ſi is q inſtituitur, nõ repugnarit, primũ ad cætera habiturus eſt curſũ.

Repugnans] Participium, (ἀντιμαχόμενος,) Plin. lib. 8. cap. 16. 13. Ita ut deuinciatur non repugnans.

Aduerſans & repugnans natura. Cic. 3. Off. 103.

Cede repugnanti. Ouid. 2. de Arte 40.

Repugnantia] repugnantiæ, (ἐναντιότης,) Cice. 2. Philip. 43. Sed qui tantarum rerum repugnantiam non uideas, nihil profectò ſapis. Idem in Topicis, 26.

Repugnax] repugnacis, pen. prod. (ἀντίμαχος,) Qui obſtitit et reluctatur. Cic. 1. de Ora. 47. Quibus dicere Carneades ſolebat, ingenium tuum Craſſe uehemẽter admirans, me ſibi per facilem in audiendo, te repugnacem in diſputando eſſe uiſum. Vetus exemplar legit perpugnacem.

Repugnanter] Aduerbium, (ἐναντιωμένως,) cui contrarium eſt Patienter. Cic. de Amic. 76. Vt igitur & monere, & moneri, propriũ eſt ueræ amicitiæ: & alterũ liberè facere, nõ aſperè: alterum, patienter accipere, non repugnãter.

Repullulo] repullulas, pen. cor. (ἀναβλαστάνω,) repullulare, Iterum pullulare. Plin. lib. 16. cap. 20. 8. Larix uſtis radicibus non repullulat, picea repullulat.

Repullulare è radicibus. Plin. lib. 16. cap. 44. 7.

Repullulaſco] repullulaſcis, (ἀναβλαστάω,) repullulaſcere, Rurſum pullulaſcere, & nouos pullos emittere: & de arboribus ac plantis ferè ſemper dicitur. Col. lib. 4. cap. 22. 4. Quoniam ferè plurimarum ſtirpiũ natura ſic ſe cõmodat, ut iuxta cicatricẽ nouellis frõdibus repullulaſcãt. Ibidẽ, ca. 24. 4. Nã præſtat ex uulnere ſobolẽ repullulaſcentẽ uellere, quàm nodoſam & ſcabram plagam relinquere.

Repulſa] Vide Repello.

Digitized by Google

Repumicare] *uidetur à pumice deduci, ut sit quasi pumice expolire. Vnde*

Repumicatio, *Verbale, in arboribus dicitur, quando gemmæ hirsutæ propter frigus, expoliuntur ipso Vere. Plin. li. 17. cap. 26. 2. de remedijs arborum, Item succo emisso quibusdam ueluti detractio sanguinis circumrasi corticis, uitiũ extenuatio, & domitura palmitum. Gemmas si frigus retorridas hirsutásq; fecerit, repumicatio, & quædam politura.*

Repungo] *repungis, repupugi, pen. cor. & repunxi, repunctum, (ἀντιγίζω,) repungere, Vicißim pungere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 75. Quoniamq; illi haberent suum Publium, darent mihi ipsi alium Publium, in quo possem illorum animos mediocriter lacessitus leuiter repungere.*

Repurgo] *repurgas, (ἀναπαθαίρω,) repurgare, Idem quod purgare, uel diligenter emundare. Plin. lib. 19. cap. 10. 1. Enecatur cyminum ab imo dorso, nisi repurgetur.*

Humum repurgare. Ouid. de Nuce, 24.

Repurgare nomas. Plin. lib. 23. cap. 4. 3.

Cælum repurgatum. Ouid. 5. Metam. 59.

Repurgatus in syncerißimum nitorem. Senec. epist. 67.

Repurgium] *à repurgando, utuntur Iustinanus, C. de aquæ ductibus, & Ambrosius ad Theodosium, Non audisti Imperator, quia quum iußisset Iulianus reparari templum Hierosolymis, diuino qui faciebant repurgium igne cremarunt.*

Reputo] *reputas, pen. cor. (λογίζομαι, ἀναλογίζομαι, ὑπολογίζω, προσλογίζω,) reputare, Diligenter putare.*

Reputare, per translationem, pro Multum ac diu cogitare, cõsyderare, secum uoluere. Terent. Eun. 3. 5. 44. Dum hæc mecum reputo, accersitur lauatũ interea uirgo. Idem And. 2. 6. 11. Etenim eam secum rem recta reputabit Via. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 17. Tamen non reputans quid ille uellet. Idem 2. de Nat. deo. 178. Hunc horum nihil unquam reputauisse certò scio.

Tecum ipse reputa furores Sidonios. Silius lib. 17. 71.

Non facile est reputare, utrum, &c. Cic. in Sallustium 8.

Reputare, pro Imputare. Modestinus in L. Nihil interest. §. Si cũ filius. ff. De inofficioso testamẽto, Tamẽ est aliquid quod testatoris uitio reputetur ut meritò repellendus non sit.

Reputare, Computare, compensare. Vlpian. in L. 1. Parag. Præterea. ff. de Contro. tut. actione, Item sumptus litis tutor reputabit, & uiatica, si ex officio necesse habuit aliquò exire uel proficisci.

Reputatio] *Verbale, (ἀναλογισμὸς,) consyderatio. Plin. li. 10. cap. 37. 3. Gell. lib. 12. cap. 5. Per incrementa ætatis exorta è seminibus suis ratio est, & utendi consilij reputatio, & honestæ contemplatio.*

Requies] *requiei, uel requietis, requiem uel requietem, Ablatiuo requie uel requiete. (ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, διατέλεσις, ῥᾳστώνη, ἄνεσις,) Ipse quiescẽdi actus. Ci. de Senect. 48. Vt meæ senectutis requietẽ, oblectamentumq; noscatis.*

Labori requies hæc erat. Ouid. 7. Metam. 165.

Requietis interualla. Cic. 1. de Fin. 76.

In amicitia Scipionis, requies plena oblectationis mihi fuit. Ci. de Amicitia 85.

Requies spatiumq;. Virg. 4. Aeneid. 87.

Tantum temporis quantum ad animi & corporis requiem cõceditur. Cic. pro Archia, 9.

Bellorum requies, Id est à bellis. Stat. 3. Thebaid. 59.

Doloris ferí requies. Ouid. 2. de Arte 98.

Oblectatio animi, requies curarum. Cic. 2. Off. 7.

Medicina & requies curæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 24.

Laborum certa requies. Virg. 3. Aeneid. 79.

Laboris grata requies. Ouid. ad Liuiam 62.

Mali nulla requies erat. Lucret. lib. 6. 237.

Pugnæ requiem sperabant. Virg. 12. Aeneid. 49.

Sera requies meæ senectæ. Virg. 9. Aeneid. 97.

Quod caret alterna requie durabile non est. Oui. epist. 4. 18.

Mœsta requies. Stat. 8. Thebaid. 32.

Tutior requies. Ouid. 8. Metam. 112.

Attulit pugna requiem multorum dierum. Ouid. 10. Met. 29.

Dare requiem ab opere. Colum. lib. 6. cap. 14.

Dare uoce requiem & modum. Ouid. 3. Metam. 124.

Habere requietem. Cic. Attico lib. 1. 13. 2.

Negare requiem. Ouid. 10. Metam. 27.

Exiguamq; petit requiem. Ouid. 4. Metam. 126.

Poscunt requiem socij. Ouid. epist. 35.

Requietem quærere. Cic. 5. de Fin. 98.

Requiem ex occupationibus quærere. Lucius Ciceroni, libro 5. 14. 3.

Requiesco] *requiescis, requieui, requietum, pen. prod. (ἀναπαύομαι, ῥᾳστωνεύω,) requiescere, Dormire. Vir. 1. eclo. 18. Hic tamen hac mecum poteris requiescere nocte*

Fronde super uiridi. Cic. pro Rosc. Amer. 60.

Lecto requiescere. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 9.

Humo requiescere. Ouid. 10. Mutam. 112.

Somno molli requiescere. Catul. ad Mallium 63. 1.

Noctes longas requiescere. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 5.

Requiescere, pro Conquiescere, uel quietem accipere, & tranquillè uiuere, sine ullo animi aut corporis impedimento.

Requiescere, & curam animi leuare. Cic. 6. Ver. 120.

A malis requiescere. Cic. 1. Tusc. 173.

A turba rerum requiescere. Ouid. 4. de Ponto eleg. 5. 6.

In sella requiescere. Cic. 1. de Diuin. 168.

In spe alicuius adolescentis requiescere. Cic. pro Cælio 63. Hoc est, Ex spe futuræ illius probitatis, quietem sibi polliceri.

In miserijs requiescere. Cic. Attic. lib. 8. 166. 2.

In sermone alicuius requiescere. Cic. 2. de Orat. 29.

In lectione poetarum requiescere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Non requiescere consilio cuiusquam. Cic. Attico lib. 1. 13. 4.

Arua requiescunt mutatis fœtibus. Virg. 1. Georg. 17.

Aures requierant omnibus. Catul. de Ario. 79. 2.

Cum tot syderibus cælum requieuit in illo. Ouid. 4. Met. 133.

Pectora requierunt. Stat. 12. Thebaid. 103.

Requiescere, *Quietum facere, sine retardare, cum accusatiuo, teste Seruio. Virg. eclog. 8. 1. Et mutata suos requierunt flumina cursus.*

Requietus] *pen. prod. Adiectiuum, (ἀναπεπαυμένος,) Qui requieuit. Sallust. Paululum requietis militibus.*

Ager requietus. Ouid. 2. de Arte 71. Id est ager qui aliquantulum requieuit.

Requietum aruum. Colum. lib. 2. ca. 9. 3.

Lac requietum. Colum. lib. 7. cap. 8. 1.

Requietior. Colum. lib. 2. cap. 1. 5. Neq; enim idcirco rudis & modo ex syluestri habitu in aruum transducta fœcundior haberi terra debet, quòd sit requietior & iunior.

Requiro] *requiris, pen. prod requisiui, requisitũ, pen. prod. (ἐπανέρομαι, ἀναζητέω,) requirere, Sæpius uel rursũ quærere. Terent. Phor. 2. 1. 79. Abi Phædria, eum require, atq; adduce huc. Cic. 3. de Fin. 14. Tu aũt quum ipse tantum librorum habeas, quos hic tandem requiris?*

Aliquem uocibus, uel sermone requirere. Plin. epist. 106. d. Virg. 1. Aen. 45. Amissos longo socios sermone requirunt.

Oculis requirere aliquid. Curtius lib. 4.

Animo & oculis aliquem requirere. Ouid. 4. Metam. 26.

Requirere ab aliquo, Quærere ab aliquo, interrogare aliquẽ. Ci. Att. li. 12. 25. 2. Si quis requirit à te cur Romæ nõ sim: quia discessus est. Idem 1. Acad. 5. Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem uenit à te requirere.

Requirere

Requirere ex. Cic. pro Cælio 53. Ex quibus requiram, quonã modo latuerint.
Requisiuit rex, quis supremum diem Athenis obijsset. Plin. lib. 7. cap. 29. 3.
Illud quoq; requisiui, qua ratione ex tot creditoribus nemo neque tum idem fecerit, neq; nunc contradicat. Cicero pro Quintio, 59.
Studiosè requirere. Ouid. 1. de Arte 29.
Causam requirere. Ouid. 13. Metam. 199.
Causas requirit inscius. Virg. 6. Aeneid. 42.
Domum alicuius requirere. Cic. 6. Ver. 7.
Requirere, Postulare, flagitare, deposcere. Cic. pro Lege Manilia 3. Quibus amissis, & pacis ornamenta, et subsidia belli requiretis. De Vectigalibus.
Requirere & flagitare. Cic. 6. Ver. 70.
Requirere auxilium. Cic. 7. Ver. 135.
Diuitias requirere. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 9.
Requiri, pro Necessarium esse: & Requirere, pro Opus habere. Cice. 1. de Fin. 93. Virtutem autem nixam hoc honesto, nullam requirere uoluptatem, atq; ad beatè uiuendum sei ipsa esse contentam.
Requirere, pro Desyderare quod non adest. Cic. ad Cecinnam, lib. 6. 6. 1. Vereor ne literarum à me officium requiras. Nã suprà dixerat, Vereor ne desyderes officium meum.
In aliquo maiorem prudentiam requirere. Cic. in Parad. 8.
Requirere, pro desyderio rei amissæ teneri uel præteritæ, uel absentis, uel eam poscere. Cic. de Senect. 29. Deniq; isto bono utare dum adsit: quum absit, ne requiras: nisi fortè adolescentes, pueritiam: paulum ætate progressi adolescentiam debeant requirere.
Post requisitum etiam, nisi eiusmodi esset usum uerum, quale falsum. Cic. 4. Acad. 137.
Requisita naturæ dixit Sallustius per periphrasin, ut notat Quintilianus lib. 8. cap. 6.
Requirito] requiritas, (ἀναζητῶμαι,) requiritare, Frequẽt. Plaut. Most. 14. 11. Quid tu otiosus res nouas requiritas?
Res] rei, fœm. gen. (χρῆμα, πρᾶγος, πρᾶγμα,) Generalẽ habet significationẽ. Nam, ut Paulus Iureconsultus inquit, siue corporalia siue incorporalia comprehendit. Corporales res sunt, quæ uerè tangi possunt, ut homo, uestis: incorporales sunt, quæ tangi non possunt, qualia sunt ista quæ in iure consistunt, sicut hæreditas.
Abdita rerum. Horat. in Arte 10.
Caput & fons rerum. Horat. 1. epist. 18. 9.
Causas rerum cognoscere. Virg. 2. Georg. 98.
Concordia rerum discors. Horat. 1. epist. 12. 4.
Creatrix rerum natura. Lucret. lib. 2. 223.
Desyderium rerum. Lucret. lib. 3. 185.
Tempus edax rerum. Ouid. 15. Metam. 47.
Fama rerum incredibilis. Virg. 3. Aeneid. 59.
Mole sub ingenti rerum fundamina ponit. Ouid. 15. Met. 87.
Versus inopes rerum. Horat. in Arte 65.
Inscitia rerum. Horat. 1. epist. 3. 7.
Maiestas rerum. Lucret. lib. 5. 2.
In rerum natura. Cic. 4. Acad. 148.
Nouatrix rerum natura. Ouid. 15. Metam. 51.
Opifex rerum. Ouid. 1. Metam. 17.
Animus rerum prudens. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.
Prudentia rerum. Virg. 1. Georg. 84.
Sepulchrum commune rerum, terra. Lucret. lib. 5. 52.
Trepidus rerum. Virg. 12. Aeneid. 118.
Turbine rerum miserarum attonitus. Ouid. 7. Metam. 125.
Aqua rerum uilissima. Horat. 1. Serm. sat. 5. 18.
Absurda res, Vide Absurdus.
Acerba res. Lucret. lib. 4. 133.
Angustæ res, Exiguæ, non magni momenti. Virg. 3. Geor. 58.
Ad faciendam fidem res appositæ. Quintil. lib. 5. cap. 8. 1.
Arcana. Ouid. 4. Metam. 45.
Ardua, Vide Arduus.
Bona, Vide Bonus.
Certa, Vide Certus.
Communis. Horat. 2. Serm. sat. 6. 8.
Confessa, Vide Confiteor.
Contorta, Vide Contorqueo.
Corporea. Lucret. lib. 2. 38.
Credula res amor est. Ouid. epist. 6. 5.
Declamatoria res. Quintil. lib. 4. cap. 2. 90.
Diuina res. Cic. Attico lib. 4. 85. 5.
Facilis res. Lucret. lib. 2. 205.
Furtiua res. Quintil. lib. 5. cap. 13. 39.
Relatu horrenda res. Ouid. 15. Metam. 60.
Non illiberalis ad cognoscendum res, Vide Illiberalis.
Immoderata res est Cupido. Ouid. 4. de Ponto eleg. 15. 7.
Implicata res controuersijs, Vide Implico.
Incognita res turbat animos. Virg. 1. Aeneid. 104.
Infirma & nugatoria res ad probandum, Vide Infirmus.
Ingeniosa res est. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.
Inquisita & comperta res, Vide Inquiro.
Insolitam rem apportare auribus, Referre aliquid inauditum antea. Lucret. lib. 5. 21.
Inuidiosa res, Vide Inuideo.
Inuolutæ & occultæ res, Vide Inuoluo.
Ludicra res. Horat. 2. epist. 1. 137.
Manifestæ res, Vide Manifestus.
Manifestas contra res & ueras repugnare. Lucret. lib. 3. 71.
Manifestaria res est, Vide Manifestus.
Medicatissima res, Vide Medico, medicus.
Missiles res, Vide Missilis in Mitto.
Molesta & odiosa res. Quintil. lib. 5. cap. 13. 29.
Nec opinata, Vide Nec.
Negotiosa, Vide Negotium.
Nouæ res, Vide Nouus.
Res certe noua, & ante hunc diem inaudita, Vide Inaudio.
Nudæ atq; inornatæ res. Quintil. lib. 2. cap. 4. 3.
Otiosa res, Vide Otiosus in Otium.
Res est non parua. Virg. 3. eclog. 11.
Pensitata res, Vide Penso.
Ridicula & iocosa res. Catul. ad Catonem 83. 1.
Suaues res. Horat. 2. Serm. sat. 8. 19.
Testata res, Vide Testor.
Abducere à re aliqua ad aliam, Vide Abduco.
In rem aliquam abire, Vide Abeo.
Abrumpere ex re aliqua, Vide Abrumpo.
Abstinere rebus urbanis, Vide Abstineo.
Abesse res uidetur, Vide Absum.
Abundare in re aliqua, Vide Abundo.
Accedere alicui rei, Vide Accedo.
Accipere ab aliquo rem aliquam, Vide Accipio.
Accommodare in rem aliquam, Vide Accommodo.
Acquiescere alicui rei, Vide Acquiesco.
Addere nomina rebus. Ouid. 5. Metam. 105.
Agere res aliquas, Vide Ago.
Cedit illi res, Vide Cedo.
Cogitare rem aliam ex alia, Vide Cogito.
Conferre rem in pauca, Vide Confero.
Consolatur me hæc res, Vide Consolor.
Rei capitalis damnatus: Vide Damno.
Deducere rem aliquò. Horat. 1. Serm. sat. 1. 3.

Digitized by Google

Res eò deducta est, Vide Deduco.
Rem aliquam in diuersas partes deducere, Vide Deduco.
Exasperare rem uerbis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 54.
Exponere rem uerbis. Lucret. lib. 1. 170.
Facere rem diuinam alicui deo. Cic. 3. de Nat. deor. 63.
Iactare rem sermonibus, Vide Iacto in Iacio.
Imperitare rem æquam. Horat. 2. Serm. sat. 3. 38.
Increbuit res prouerbio, Vide Increbresco.
Chaos rebus inducere. Senec. Agamem. 6.
Honestis rebus animum intendere. Horat. 1. epist. 2. 8.
Magnis de rebus loqui. Lucret. lib. 4. 205.
Notare res nominibus nouis, Vide Nota.
Insigni aliqua & nota re notare quippiam, Vide Insignis.
Ordine rem pando. Virg. 3. Aeneid. 36.
Reddere rationem rei. Lucret. lib. 6. 184.
Rem ad manus reuocare, Vide Manus.
Apertas res secernere à dubijs. Lucret. lib. 4. 95.
Summa sequar fastigia rerum. Virg. 1. Aeneid. 70.
Tentare rem. Horat. 2. epist. 1. 52.
Res, Negotium, causa ipsa. Terent. Adel. 5. 3. 10. Rem ipsam putemus: dictū inter nos hoc fuit. Vbi Donatus, Res, causa litis. Terent. Hecyra 3. 5. 18.
Omnem rem scio, ut sit gesta. Idem Heaut. 1. 1. 23.
Chreme, tantúmne est ab re tua otij tibi,
Aliena ut cures, eáq; quæ ad te nihil attinent? Hoc est, præter familiaria negotia tua, éstne tantum tibi otij ut, &c.
Integra res, Vide Integer.
Paruula res, Vide Paruus.
In inuidia res est, Vide Inuideo.
Accingi ad rem aliquam, Vide Accingo.
Aut agitur res in scenis, aut acta refertur. Horat. in Arte 37.
Agere rem quasi alienam. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
Agitare res, Vide Agito.
Res tua agitur. Cic. 5. Ver. 95.
Attinet ad rem. Horat. 2. Serm. sat. 2. 6.
Tanti sceleris res nemini fuit credenda. Cic. pro Cælio 41.
In rem præsentem ire, Vide In præpositionem.
Malè rem gerere. Horat. 2. Serm. saty. 3. 15.
In rebus gerendis acer, Vide Acer adiectiuum.
A rebus gerendis abstrahere, Vide Abstraho.
Gerendis rebus minus apta. Ouid. 1. de Arte 84.
In eam rem siquid habebo, Vide In præpositionem.
In re incipiunda, Vide In præpositionem.
Nihil interest ad rem, Vide Interest.
Nihil neq; ante rem, neq; præter rem locuti sumus. Author ad Herennium lib. 4. 136.
Ministrare res timidè gelideq;. Horat. in Arte 35.
Monet res, Vide Moneo.
Mouentur res magnæ, Vide Moueo.
Natus rebus agendis. Horat. in Arte 16.
Noui rem omnem, Vide Nosco.
Salua res est. Terent. Eunuch. 2. 2. 37.
Bellica res. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.
Militaris res diuinitus constituta, Vide Constituo.
Rei militaris scientia. Cic. pro Lege Manilia 19.
Rem militarem discere, Vide Miles.
Res naualis siue nautica. Cic. 7. Ver. 34. Vide Nauis.
Numaria res, Vide Numus.
Pastoria res, Vide Pastor.
Pecuniaria res, Vide Pecunia.
Res ipsa, Vide Ipse.
In re ipsa, Vide In præpositionem.
Ex re ipsa. Quintil. lib. 5. cap. 13. Accusator dat testem, patronus ex re ipsa refellit.
Ex re ipsa natus, Id est temporalis. Quintil. lib 4. cap. 5.
E re nata, Id est occasione, ut ait Donatus. Terent. Adel. 3. 1. 8.
Consulere ex re. Tacit. lib. 1. Hoc est, prout occasio tulerit.
Pro te pauca loquor. Virg. 4. Aeneid. 68.
Pro re nata, Pro euentu rei & occasione. Cic. Att. li. 14. 304. 1. Antonij colloquium cum heroibus nostris pro re nata non incommodum.
Cum re præsenti deliberare, Vide Cum præpositionem.
Ob rem, Vide Ob præpositionem.
Ab re, Vide A & Ab præpositiones.
Ab re, Id est Ab euentu. Liu. 1. ab Vrbe 71. Id ab re (quod nūc quoq; tenet nomen) interregnum appellatum.
Res, Veritas. Terent. Adel. 4. 7. 12.
-si non re ipsa tibi istuc dolet,
Simulare certe est hominis. Item Hecy. 5. 2. 7.
Hæc res hic agitur, Pamphilo me facere ut redeat uxor,
Oportet. Vbi donatus, Aut sic intelligendum est, quasi dicat, Hoc agebamus quum tu aduenires. aut cum assueratione pronuntiandum est, ut sit Res, ueritas: quasi dicat, Hic nō uerba sunt, sed res agitur.
Res ipsa atq; ueritas. Cic. pro Rosc. Amer. 25.
Res ipsa indicat, Vide Indico, indicas.
Res ipsa loquitur, Vide Loquor.
Verba ad rem conferre. Terēt. Eun. 4. 6. 4. Vbi Donatus, Verba ad rem contulit, hoc est Agere quod dicebat, aggressus est. Idem And. 5. 1. 5. Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.
Re iuuare. Terent. Heaut. 1. 1. 34.
-crede inquam mihi,
Aut consolando, aut consilio, aut re iuuerò.
Dictu quàm re facilius. Liuius 1. bel. Maced.
Res, pro sumptu. Martianus in L. Quum uir. ff. De doli ma. & me. except. Quum uir in area ab uxore sibi donata aliquid ædificasset: plerisq; placet, doli mali exceptione posita rem seruari posse.
Res, Vtilitas Terent. Hecy. 1. 2. 27. Ita di deæq; faxint, si in rē est Bacchidis. Idem Phorm. 2. 4. 9.
Ego quæ in rem tuam sint, ea uelim facias.
In rem nostram est, Vide In.
In re mea est, Vide In.
Cogitate rem suam tractare, Vide Cogito.
In rem suam aliquid conuertere. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
E re, Ex utilitate, utiliter. Papin. in L. Donationes in. §. 1. ff. De donationib. Nec matrē offēsam è re petitionem habere. Q. d. matrem ex leui offensione eas res utiliter repetere non posse.
Res, aliquādo relatiuū est, referens præcedentia. Terent. Phor. 2. 1. 41. Si est patrue, culpam ut Antipho in se admiserit,
Ex qua re minus rei foret, aut famæ temperans. Vbi Donatus. Res ad Culpam relatum.
Alicui rei esse. Terent. Adel. 3. 3. 4.
Id misero restat mihi mali, si illum potest,
Qui alicui rei est, etiam eum ad nequitiam abducere. Vbi Donatus, Rectè: de hoc enim suprà dixit, 1. 2. 15.
non fratrem uidet
Rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?
Res est mihi cum illo. Terent. Phorm. 1. 3. 19. Cicero Sulpitio, lib. 13. 27. 7. Siqui difficiliores erunt, ut rem sine controuersia confici nolint, si eos, quando cum Senatore res est, Romam reieceris.
Habere rem cum aliquo, Id est consuetudinem, amorem. Terentius Eunuch. 1. 2. 39.
Res, Hæreditas. Terent. Phor. 2. 3. 46. At si talentum rem reliquisset decem. Donatus.

Digitized by Google

Res. Patrimonium. Terent. Adel. 5.3.44.
at enim metuas ne ab re sint tamen
Omissiores paulo. Id est, negligant curare rem domesticam.
Idem Adel. 5. 3. 23. Tu illos duos olim pro re tollebas tua.
Vbi Donatus, Pro re, Pro patrimonij tui qualitate.
Res, Pecunia, et etiam fortunæ bona. Teren. Eun. 1.2.51. Eius
frater aliquantum ad rem est auidior. Idem. Adel. 5.3.48.
Solum unum hoc uitium affert senectus hominibus.
Attentiores sumus ad rem omnes, quàm sat est. Cic. 2. in Ca-
til. 31. Res eos iampridem, fides deficere nuper cœpit.
Res & aurum. Lucret. lib. 5.224.
Accisæ res, Vide Accido pen. prod.
Ampla res domi. Iuuenalis Saty. 12.1.
Arctis in rebus absit pudor. Valer. 5. Argon. 65.
Auita res & patria, Vide Auitus in Auus.
Cibaria re copiosus, Vide Copia.
Contemptæ rei dominus splendidior. Horat. 3. Car. ode 16.6.
Contracta res, Vide Contraho.
Curtæ nescio quid semper abest rei. Horat. 3. Car. ode 24.13.
Res familiaris ministra & famula corporis. Cic. 1. Tusc. 117.
Familiaris res mea. Cic. 2. de Orat. 54.
Frumentaria res. Cic. Attico, lib. 8. 14 5. 3. Tacit. lib. 15.
Modica res. Iuuenalis Saty. 13.15.
Mouentes res, pro Mobilibus, Vide Moueo.
Paruis rebus alta præstatur quies. Seneca Thyeste 5.14.
Paupera res, apud Plautum, Vide Pauper.
Res pauperculæ, modicæ & modestæ, Vide Modus.
Pecuaria, Vide Pecuarius in Pecus.
Præclara filius in re sublatus malè alitur. Hor. 2. Ser. sat. 5.10.
Res salua & Perdita, contraria. Terent. Enn. 2.2.26.
Ampliare rem. Horat. 1. Serm. sat. 4.7.
Amplificare rem familiarem, Vide Amplifico.
Augere rem, Locupletari. Cic. pro Rab. Posth. 2.
Comminuti re familiari, Vide Comminuo.
Conficere rem, Vide Conficio.
Confringere rem, Vide Confringo.
Corrumpere rem familiarem, Vide Corrumpo.
Curare rebus alienis suo uestimento et cibo. Plaut. Truc. 4.25.
Facere rem, Lucrari. Terent. Adel. 2.2. 12. Nunquam rem fa-
cies: abi, nescis inescare homines. Ex Donato.
Habere rem, Non inopem esse. Cic. 2. Off. 108.
Intercipere res alicuius. Ouid. 9. Metam. 25.
Copia rerum mersat membra. Lucret. lib. 5.202.
Res ubi magna nitet domino sene. Horat. 2. Serm. sat. 5.3.
Multæ tibi tum officient res. Horat. 1. Serm. sat. 2.20.
Res sanguine partæ. Ouid. 1. epist. 19.
Patriam rem perdere. Horat. 1. Serm. saty. 4.23.
Quærere rem honestè mercaturis faciendis. Cic. in Parad. 58.
Præclaram ingrata stringat malus ingluuie rem. Horat. 1. Ser.
satyra 2.2.
Vir haud magna cum re. Cic. de Senect. 1.
Res, Status, conditio. ut Res publica, Res priuata, Res familia-
ris, Res uxoria. Cicero, Id enim rebus nostris minimè condu
cebat. Id est, statui nostro. Virg. 6. Aeneid. 172. Hic rem Ro
manam magno turbante tumultu, Sistet equus, Vbi Seruius,
Rem Romanam, Statum Reip.
Tueri armis res Italas. Horat. 2. epist. 1.1.
Forensis res. Quintil. lib. 4. cap. 2.90.
Reuocare se ad curam rei domesticæ, rei forensis, Reipublicæ.
Cicero pro Cælio 33.
In re præsenti, Vide In præpositionem.
Res priuatæ, Id est bona priuatorum. Cic. Attic. li. 9. 175. 8.
Priuatæ ac domesticæ res. Quintil. lib. 2. cap. 21.4.
Administrare rem familiarem, Vide Administro.
Obire rem priuatam uel publicam, Vide Obeo.
Ordinare publicas res. Horat. 2. Carm. ode 1.2.
Conficere rem suam non minus strenuè quàm publicam. Cic.
Post reditum in Senat. 8. (Orat. 129.
Inuisere res rusticas uel fructus causa, uel delectationis. Ci. 1. de
Res, (ἀρχὴ,) Imperium. Virg. 3. Aeneid. 1.
Postquam res Asiæ, Priamiq; euertere gentem
Immeritam uisum superis. Ibidem 11. Res Agamemnonias, uic-
tricia q; arma secutus. Seruius.
Dissociabilis res Tacit. in uita Agric. De principatu ac liber-
Adepta rerum, Vide Adipiscor. (tate.
Domina rerum Roma. Ouid. 15. Metam. 90.
Caput rerum. Tacit. lib. 1.
Custos rerum Cæsar. Horat. 4. Carm. ode 15.4.
Imperia rerum. Horat. 2. Serm. sat. 7.15.
Origo rerum & molitio, Vide Origo.
Pulcherrima rerum Roma. Virg. 2. Georg. 107.
Potestas summa rerum. Virg. 10. Aeneid. 20.
Rem uel res gerere, pro Pugnare apud Iurisconsultos, et alios.
Liuius, Malletq; aduersus singulos separatim, quàm aduer-
sus duos simul rem gerere. Plin. lib. 2. ca. 67. 3. In Arabico
sinu res gerente. C. Cæsare Augusti filio, signa nauiũ ex Hi-
spanensibus naufragijs feruntur agnita, Id est belligerante.
Bene gestæ res. Virg. 9. Aeneid. 32. (Vide Gero.
Maxima res effecta. Virg. 11. Aeneid. 3.
Res Romana, pro Acie. Liuius, Sed Res Romana erat supe-
rior. Et sic sæpe. Budæus.
Naualis res. Tacitus lib. 15.
Rem bellicam administrare. Cic. 2. de Diuin. 116.
Euentus rerum. Lucan. lib. 5.156.
Abscissa res erat, Vide Abscindo.
Tunc res, immenso placuit statura labore. Lucan. lib. 3.77.
Dare rem in casum. Tacit. lib. 12.
Rem de manibus emittere, Vide Manus.
Rebus suis diffidere. Liu. 1. ab Vrbe 7.
Fessi rerum. Virg. 1. Aeneid. 37.
Inclinationes rerum & temporum, Vide Inclino.
Forma rerum. Ouid. 1. de Ponto eleg. 11.4.
Summæ rerum consulere. Ouid. 2. Metam. 60.
Aduersæ res, Vide Aduerto.
Afflictæ res. Virg. 1. Aeneid. 92.
Angustæ res. Horat. 2. Carm. ode 10.5.
Dubijs rebus non deficere. Virg. 6. Aeneid. 40.
Duræ res. Virg. 1. Aeneid. 113.
Duris urgens in rebus egestas. Virg. 1. Georg. 30.
Egenis in rebus. Virg. 6. Aeneid. 19.
Extremæ res. Tacit. lib. 17.
Fessis rebus ferre finem. Virg. 3. Aeneid. 29.
Fluxæ res. Silius lib. 7.4.
Fractæ res. Virg. 4. Georg. 48.
Humanæ res. Virg. 10. Aeneid. 30.
Inclinata, Vide Inclino.
Infracta, Vide Infringo.
Iucundæ res. Horat. 2. Serm. saty. 6.20.
Secundæ res. Virg. 9. Aeneid. 61.
Secundis rebus mersus, Vide Mergo.
Rem miseram, aduerbium dolentis. Cic. Attic. lib. 7. 143. 1.
O rem lugubrem? Vide Lugeo.
Res, Modus. Plau. Rud. 23. 86. Iam reperi rem, quo pacto nec
fur, nec socius fies.
Res, (πεῖρα,) Experientia. Terent. Adel. 5.4.1.
Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad uitã fuit,
Quin res, ætas, usus semper aliquid apportet noui. Donat.
Re uera, (ὄντως,) Duæ dictiones sunt, aut unica Reuera, uice
aduerbij.

Digitized by Google

aduerbij. Cic. pro Quintio, 4. Deinde habet aduersarium P. Quintius uerbo Sex. Naeuium, re uera huiusce aetatis hominem disertissimos. Idem pro Cluentio, 41.

Verbo ille reus erat: re quidem uera, & periculo, & tota accusatione Oppianicus. Et pro Roscio Amer. 73. Qui recusset, eum profectò tametsi uerbo non audeat, tamẽ re ipsa de maleficio suo confiteri.

Nomine, & Reuera, contraria. Cic. 3. Verr. 7. Quòd iste M. Marcelli, & P. Africani monimenta, quæ nomine illorũ, reuera Pop. Rom. & erant, & habebantur.

Verbo & simulatione, & Reuera, contraria. Cic. 5. Ver. 114.

Re uera pugnare quod uulgus dicit De facto. Horat. 2. Serm. satyr. 7. 20.

Respublica] reipublicæ, pe. cor. (πολιτείας,) ex duobus integris composita dictio, quam nonnulli diffiungunt, Res populi dicitur, & negotium publicum.

Sed necesse est, charitatem eam præstare, qua R. P. nomen universæ ciuitatis est: pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 9.

Conuersiones Rerumpublicarum. Cic. 2. de Diuin. 10.

Aegra Resp. Vide Aeger.

Beata, Vide Beatus.

Castrata, Vide Castro.

Commutabilis, Vide Commuto.

Constituta, Vide Constituo.

Nuda à magistratibus Resp. Vide Nudus.

Inclinata Resp. Vide Inclino.

Summa Resp. & municipalis. Cic. 3. de Legib. 53.

A Repub. aliquem abducere, Vide Abduco.

Accedere ad Remp. Vide Accedo.

Accipere rempub. Vide Accipio.

Accommodare se ad Remp. Vide Accommodo.

Adire ad Rempub. Vide Adeo.

Eo censu nullius ciuitatis Respub. potuit administrari. Cic. 4. Verrin. 96.

Aedificare Remp. Vide Aedifico.

Amplificare Remp. Vide Amplifico.

Arrodere Remp. Vide Arrodo.

Attingere Remp. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 64.

Capessere Remp. Vide Capesso in Capio.

Cedere de Rep. Vide Cedo.

Celebrare Remp. Vide Celebro.

Censere è Rep. Tacit. lib. 3.

Conferre se ad Remp. Vide Confero.

Conflictare Rempub. Tacit. lib. 5.

Consultare Reipub. Vide Consulto.

Continere Remp. Vide Contineo.

Cruentare Remp. uulneribus, Vide Cruento.

Facere contra Rempub. Cic. Qu. frat. lib. 2. 5. 4.

Habere Remp. Cic. Bruto, 15. 15.

Labefactare & euertere Remp. Vide Labes.

Lugere Remp. Vide Lugeo.

Mederi Reipub. Vide Medeor.

Bene mereri de Rep. Cic. Planco, lib. 10. 5. 6.

Pendet Resp. è Bruto, Vide Pendeo.

Trahere Remp. funditus. Tacitus lib. 3.

Resæuio] resæuis, resæuire, Iterum sæuire. Ouid. 1. Trist. ele. 1. 21. Quæq; quiescebat ne mota reseuiat ira.

Resaluto] resalutas, p. pro. (ἀνασπάζομαι,) resalutare, Salutantẽ salutare. Plau. Pseud. 11. 19. Dic utrum spémne an matrem resalutẽ Pseudole? Cic. 2. Philip. 104. Sed tum nimis inter omnes cõstabat, neminem esse resalutatũ. Mart. lib. 4. 39. Securus nullum resalutas, despicis omnes.

Resarcio] resarcis, resarsi, resartum, (ἀνθόμαι,) resarcire, Instaurare, & quasi nouam formam inducere. Sueton. in Claud. Cæs. cap. 6. Quod decretum abolitum est excusante Tiberio imbecillitate eius, ac damnum liberalitate sua resarturum pollicente. Terentius Adelph. 1. 2. 41.

Fores effregit? restituentur: discidit
Vestem? resarcietur. Hæc eadem uerba habet Cicero pro Cælio, 29.

Damna resarcire. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 15.

Quæstum resarcire. Col. lib. 11. cap. 1. 24.

Resarrio] resarris, resarriui, resarritum, (ἀνασπάλλω,) resarrire, pen. prod. Rursum sarrire. Plinius lib. 18. cap. 20. 3. Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseuerũt, resarrientes campos.

Rescindo] rescindis, rescidi, pen. corr. rescissum, (ἀναχίζω, ἀναῤῥήγνυμι,) rescindere, Tollere, auferre, destruere. Cæsar 1. bel. Gall. 26. Pontem qui erat ad Geneuam, iubet rescindi. Virgilius 1. Georgic. 56. Et coniuratos cœlum rescindere fratres.

Locum aliquem rescindere. Cic. 2. de Lege Agrar. 19.

Vias rescindere. Senec. Theb. 1. 46.

Rescindere, ad omnia quæ resecari & scindi possunt aut ferro, aut alio quouis instrumẽto, pertinet. Col. lib. [illegible]ca. 14. 1. Et quod falx reliquerit, prius quàm im[illegible]resecat, uomis rescindat, atq; obruat: id enim cedit pro stercore. Virg. 3. Georg. 91.

Quàm si quis ferro potuit rescindere summum
Vlceris os alitur uitium, uiuitq; tegendo. Id est, aperire.

Pectora ferro rescindere. Stat. 11. Thebaid. 102.

Terram rescindere, quod & Proscindere dictum est. Colum. lib. 2. cap. 2. 19.

Vitem rescindere. Col. lib. 4. cap. 29. 5.

Rescindere pro Abolere, siue abrogare accipitur, per translationem. Terent. Phorm. 2. 4. 16.

Mihi non uidetur quod sit factum legibus,
Rescindi posse.

Acta alicuius rescindere. Cic. 13. Philip. 345.

Beneficium rescindere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Concilia rescindere. Cic. 2. de Legib. 51. Quid enim maius est, si de iure quærimus, quàm posse à summis imperijs & summis potestatibus comitatus tollere, & concilia uel instituta dimittere, uel habita rescindere?

Crimina rescindere. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 13.

Damnationem rescindere. Cic. 4. Verr. 75.

Iniurias rescindere, & irritas facere. Cic. 4. Verr. 44.

Iudicia rescindere, siue rem iudicatam. Cic pro Cluentio, 47. Et 7. Verr. 16. Item 4. Verr. 48.

Iudicium rescindere, & Ratum habere, contraria. Cicero in Partit. 47.

Iussa Iouis rescindere. Ouid. 2. Metam. 136.

Luctus rescindere. Ouid. 12. Metam. 110.

Pactiones rescindere. Cic. de Prouincijs Conf. 8.

Voluntatem mortui rescindere. Cic. 3. Ver. 78.

Rescissus] Partic. (ἀνερρηγμένος,) ut
Palatum rescissum. Lucan. lib. 4. 67. Rescissóq; nocent suspiria dura palato.

Gloria rescissa cunctis. Claud. de bello Getico, 119.

Fac mea rescisso pectora nuda sinu. Propert. lib. 3. eleg. 8. 2.

Rescissorius] Adiect. ut Actio rescissoria. Vlpia. in L. Exemplo. ff. Ex quibus caus. maio. &c.

Rescio] rescis, rescisti, rescitum, (μανθάνω) rescire, pen. pro. Factum aliquod occultius, aut inopinatum, ut speratumq; cognoscere: uel potius rem postquam gesta est, scire, quam nesciebas quum gereretur. Sic enim interpretatur Valla carpens Gellium, libro 6. cap. 23. Plautus Menæch. 15. 5. Terentius

Digitized by Google

Adelph. 5.3.5. Reſciuit omnẽ rem. Idem Hecyra, 4.1.53. Cic. 3. Offic. 122. Quærit etiã, ſi ſapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis, quum id reſcierit, ſoluturúsne ſit eos, ſicui debeat, pro bonis? Cælius Ciceroni, lib. 8.12.5. Id poſtquam reſciit, excanduit.

Furtum reſcire. Ouid. 2. Metam. 85.

Reſciſco [reſciſcis, (γνωρίζω, ἐπιγινώσκω,) reſciſcere. Teren. Hecyr. 5.4.27. Omnia omnes ubi reſciſcunt, bi quos par fuerat reſciſcere, Sciunt.

Reſcribo] reſcribis, pen. pro. reſcripſi, reſcriptum, (ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω, ἀντιγράφω,) reſcribere, Rurſus ſcribere, uel alterius ſcripto reſpondere. Ouid. 1. epiſt. 1.1. Nil mihi reſcribas, attamen ipſe ueni. Sueto. in Iulio Cæſare, ca. 56. Exiſtimatq; reſcripturum, & correcturum fuiſſe.

Manu trepida reſcribere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.1.

Cui rei fugerat me reſcribere. Cic. Att. lib. 5.99.3.

Alicui reſcribere ad. Brutus ad Antonium, lib. 11.2.7. Reſcribas nobis ad omnia rogamus.

Ad omnia quæ quæruntur reſcribere. Cic. Lentulo, lib. 1.9.4.

Reſcribere de aliquo. Cic. Att. lib. 2.20.4.

Epiſtolæ alicuius reſcribere. Cicero ad Atticum libro 7.122. 11. Vni tuæ diſertiſſimæ epiſtolæ non reſcripſi. Id eſt, Non reſpondi.

Reſcribere, pro Econtrario ſcribere. Quint. lib. 10. cap. 5. Melius hoc quàm reſcribere ueteribus orationibus.

Reſcribere legionem ad equum eſt, eam quæ peditũ erat, in numerum equitum tranſcribere. Cæſar lib. 1. bell. Gall.

Argentum alicui reſcribere. Terent. Phor. 5.8.28.
Sed tranſi ſodes ad fòrum, atq; illud mihi
Argentum iube rurſum reſcribi Phormio. Vbi Donatus, Reſcribi, reddi, ſcu per menſæ ſcripturam dari. Quoniam ad numerationem pecuniæ antecedit ſcriptura, reſcribere dicebant pro renumerare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.16. Dictantis quod tu nunquam reſcribere poßis.

Reſcriptum] reſcripti, (ἀντιγραφόμενον,) ſignificare uidetur id genus epiſtolæ qua imperatores, aut ſummi Pontifices conſulentibus eos reſpondent: cuiuſmodi ſunt quas decretales uocant. Vlpianus in L. 1. De appellationibus, Quæſitum eſt an aduerſus reſcriptum principis prouocari poſſit: ſi fortè Præſes prouinciæ, uel quis alius conſuluerit, & ad conſultationem eius fuerit reſcriptum.

Immite reſcriptũ. Tacit. lib. 5. Immiti reſcripto uenas reſoluit.

Reſeco] reſecas, pen. cor. reſecui, reſectum, (ἀνατέμνω,) reſecare, Reſcindere, de aliquo exſcindere. Col. de Arboribus, cap. 6.1. Veterem uineam, ſi in ſummo radices habebit, reſecare nolito: alioqui etiam nouella uinea, quæ ex reſectione enata fuerit, uim inutilem habebit.

Alas reſecare. Ouid. 2. de Remedio amo. 61.

Ferro reſecare capillos. Oui. 11. Metam. 37.

Linguam reſecare. Cic. 2. de Diuin. 144.

Palpebras reſecare. Cic. in Piſon. 33.

Reſeco ſpem longam ſpatio breui. Horat. 1. Carm. ode 11.2.

Vngues reſecare, apud Valerium.

Ad uiuum reſecare, Vide Ad præpoſitionem. Columella libro 6. cap. 12.2.

Reſecare, per translationem. Cic. 4. Tuſc. 70. Hæc tamen ita diſputant ut reſecanda eſſe fateantur: euelli penitus dicant nec poſſe nec opus eſſe. Idem 2. in Catil. 33. Quæ ſanari poterunt, quacunq; ratione ſanabo: quæ reſecanda erunt, non patiar ad perniciem ciuitatis manare.

Libidinem reſecare. Cic. ad Att. lib. 1.13.5. Sic 5. Verr. 179. Reſecare audacias ac libidines.

Reſecandus] Partic. (ἀνατμητέος,) ut Seges falce reſecanda. Ouid. 1. epiſt. 11.

Reſectus] Aliud participium, (ἀνατετμημένος,) ut Barba reſecta. Ouid. 2. Faſt. 104.

Barba reſecta. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9.12.

Lingua enſe reſecta. Ouid. in Ibim, 89.

Reſecatior. Apuleius de deo Socratis, Sic enim fermè aſſolet apud prudentes uiros eſſe in operibus iudicatio reſecatior, in rebus ſubitarijs uenia prolixior.

Reſectio] Verbale, (ἀνατομὴ,) Vide paulo antè in primo exemplo, in uerbo Reſeco.

Reſegmen] reſegminis, n. g. (ἀποψύχισμα,) Quod ex aliquo reſecatur: ut Reſegmina unguium. Plin. lib. 28. ca. 1.5.

Reſex] reſecis, pe. cor. Cuſtos dicitur in uitibus, Vide Cuſtos. Dicitur & præſidiarius palmes & ſubſidiarius. Col. lib. 3. cap. 10. 13. Non confiteor pampinarios quoq; quum è duro prorepſerint, tempore anni ſequentis ac requirere fœcunditatem, & ideo in reſecẽ ſubmitti, ut progenerare poſſit. Verùm eiuſmodi partum comperimus, non tam ipſius reſecis, quàm materni eſſe muneris. Pampinum reſecem uocat Columella, qui reſectus, reciſuſq; melius prouenit, fitq; fructuoſior. Idem lib. 4. cap. 21. uocat cuſtodem & præſidiarium. Dicitur & ſubſidiarius, ibid. cap. 24.

Reſecro] reſecras, pe. cor. (ἀναλιπαρέω,) reſecrare, Eſt aut eaſdẽ preces iterare, aut cõtrarias facere. Plau. Aulu. 27.4.
-nunc te obſecro,
Fac mentionem cum auunculo mater mea,
Reſecroq; mater quod dudũ obſecrauerã. Idẽ Perſa, 2.49. Feſtus, Reſecrare, ſoluere religione, utiq; quum reus populum comitijs orauerat per deos, ut eo periculo liberaretur, iubebat magiſtratus cum reſecrare.

Reſeda] pen. pro. Plin. lib. 27. cap. 12.24. Circa Arimẽnum nota eſt herba, quam reſedam uocant. Diſcutit collectiones inflammationeſq; omnes. Qui curãt ea, addunt hæc uerba: Reſeda morbos reſeda, ſciſne ſciſne quis hic pullos egerit: radices nec caput, nec pedes habeant. Hæc ter dicunt, totieſq; deſſuunt.

Reſedo] reſedas, pen. prod. (ἀναπαύω) reſedare, Idem quod Sedo ſignificat. Vide reſeda.

Reſemino] reſeminas, pen. cor. reſeminare. Ouid. 15. Metam. 79. Vna eſt quæ reparet. ſeq; ipſa reſeminet ales.

Reſequor] pen. cor. reſequeris, reſecutus ſum, (ἀνοπολέω,) reſequi, Sequi. Ouid. 8. Metam. 174.
Illa dei munus bene cedere ſenſit, & à ſe
Se quæri gaudens, his eſt reſecuta rogantẽ. Id eſt ſic reſpondit interroganti. Ouid. 13. Metam. 161. Nereis his contra reſecuta Crateide natam eſt.

Reſero] reſeras, pen. cor. (ἀνοίγω,) reſerare, Aperire. Cic. 2. Offic. 79. Quamobrem nec ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire non poßit: nec ita reſeranda, ut pateat omnibus.

Claudere, & Reſerare, contraria. Plinius libro 10. capite 21. 3.

Fores reſerare. Ouid. 10. Metam. 77.

Mœnia reſerare. Ouid. 8. Metam. 13.

Vrbem reſerare, & pandere portas. Virg. 12. Aen. 117.

Reſerare Italiam exteris gentibus. Cic. 7. Philip. 218.
Vt reſeret, pelagus, ſpargatq; per æquora bellum. Lucanus libro 2. 137.

Annum longum reſerare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.5.

Oracula reſerabo auguſtæ mentis. Ouid. 15. Metam. 29.

Secreta reſerans. Valer. 2. Argon. 88.

Reſeratus] pen. pro. Partic. (ἀνεῳγμένος,) ut Ianua reſerata patet. Ouid. 2. Faſt. 92.

Carcere reſerato patent poſtes. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.16.

Pectore reſerato egerere dapes. Ouid. 6. Metam. 133.

Reſero

Refero] *referis,pen.cor.refeci, pen.pro.refatum,pen.corr.* (ἀναφυτεύω,) *referere,Rursus ferere,seu rursus plantare. Plin.lib.18.cap.20.3.Nam quum hyeme pregelida captæ segetes essent,refeuerunt,refarrientes campos mense Martio. Col.lib.3.cap.11.1. Nam de uinetis quæ longo usu exoleuerant,inter omnes authores constitit pessima esse si refererre uelimus.*

Reseruo] *reseruas,* (διαφυλάττω,διατηρέω) *reseruare,Retro seruare,uel in futurum seruare.Plin.epist.221.Sed hoc uotum meum bonitati tuæ reseruatum est.*

Vsum loquendi populo concessi, scientiam mihi reseruaui.Cic. in Orat.91.

Rem totam uobis integram reseruaui.Cic.Bruto,lib.11.21.9.

Quæsita reseruare.Ouid.7.Metam.134.

Iudici reseruare.Cic.7.Verr.59.

Præsenti sermoni reseruentur cætera. Cic. Qu.frat.lib.2.9.1.

Supplicia reseruare alicui.Stat.8.Thebaid.25.

Ad aliam rem reseruare aliquem.Cic.pro Rosc.Amer.89.

Reseruabo in congressum nostrum. Cic.Att.lib.1.15.6.

Pœnas in diem reseruare.Cic.pro Cælio,46.

Ad extremum reseruare.Cæsar 3.bell. Gall.365.

Ad maiora reseruare se.Virg.4.Aen.74.

Ad meliora reseruare sese.Sil.lib.10.12.

Ad pœnam uel ad periculum reseruare.Cic.7.Ver.94.Cæsar 1.bell.Ciuil.5.

Quartam partem agri in pratum reseruare. Cato cap.29.

Ad spem aliquam reseruare.Cic.3.Verr.29.

Ad tempora dubia reseruare.Cic.pro Fonteio,27.

In aliud tempus reseruare.Cic.3.de Nat.deor.24.

Reses] *Vide* Resideo.

Resideo] *resides,pen.cor.resedi,pen.pro.* (ἀναλαβίζω,ἀνάκειμαι,ἀπόκειμαι,) *residere,pen.pro. Quiescere,sedere, sine motu ac firmum stare.Virg.7.Aen.6.*

Quum uenti posuere,omnisq; repentè resedit Flatus.

Residere,deinde spatiari.Cic.pro Roscio Amerino,36.

In rupe residere. Virg.5.Aen.36.

In solio residere. Ouid.6.Fast.123.

Asselli tergo residere.Ouid.3.Fast.150.

Humo residere.Ouid.3.Fast.3.Et 3.de Arte,139.

Saxo resedit pastor. Ouid.4.Trist.eleg.1.3.

Monte residere.Ouid.5.Metam.73.

Residere in clunes dicuntur quædã animalia.Plin.lib.8.ca.37.2.Similiter resident in clunes, et binis pedibus gradiuntur.

Residet acies hoc campo, Vide Acies pro exercitu.

Residere in odijs, pro Odio haberi.Plaut.Trucul.2.5.

In corpore mortui nullus residet sensus.Cic.1.Tusc.167.

Siquid residet in te amoris erga me.Cic.Antonio,lib.5.5.8.

Residet in nutu authoritas.Cic.de Senect.57.

Residet eius rei in te culpa.Brutus Cic.16.5.

Culpa in nobis resedit.Lucret.lib.5.286.

Residet culpa penes eum.Alphenus in L.Si ex plagis.Parag.2. ff.ad L.Aquiliam.

Residet apud eum pecunia publica, Id est *in debitos usus ab eo non erogata.Martianus in L.4.ff.Ad legẽ Iulia.peculatus.*

Residet periculum.Cic.in Catil.23. Videbimur fortasse ad breue quoddam tempus cura, & metu esse releuati:periculum autem residebit,& erit inclusum penitus in uenenis, atq; in uisceribus Reipub.

O misera uitæ ratio quæ tandiu resides in uoluptate?Cic. Ante quàm iret in exil.19.

Residet spes in uirtute tua.Cic.ad Cassium,lib.12.3.6.

Residet reliquis spes.Cic.Ante quàm iret in exilium 5.

Res gestæ in quibus nulla potest residere inertiæ suspitio. Cic. Qu.frat.lib.1.1.42.

Resident iræ,Resident tumor.Liu.2.ab Vrbe,122. Cic.3.Tusc. 46.id est quiescit.

Residet horum tectis ac sedibus bellũ.Cic.pro Domo sua,49.

Resideamus,si placet.Cic.3.de Fin.14.Hoc est sedeamus.

Residere esuriales ferias. Plaut. Capt. 8.8.Ita uenter, gutturq; resident esuriales ferias. Id est, *otiantur aguntq; ferias esuritione plenissimas.*

Resideor,Passiuum.Cic.2.de Legib.86.Nec uerò tam Denicales,quæ à nece appellatæ sunt,quia residẽtur mortui, quàm cæterorum cælestium quieti dies, Feriæ nominarentur, nisi maiores eos qui ex hac uita migrassent, in deorum numero esse uoluissent.

Residens] *pen.cor.Partic.Post factum aliquod sedens quiescens. Plin.lib.34. cap.14.3. Aristonides artifex quũ exprimere uellet Athamantis furorẽ, Learchum filium præcipitare uolentis, & præcipitato illo residentis pœnitentiã, &c.Alia exemplaria sic habent, Quũ exprimere uellet Athamantis furorem Learcho filio præcipitato residentẽ,pœnitentiamq;,ferrum & æs miscuit: ut rubigine eius per nitorem æris relucente,exprimeretur uerecundiæ rubor.*

Vertice residens.Sil.lib.7.74.

In uertice residens.Sil.lib.5.41.

Reses] *residis,pen.cor.o.g.* (ἀναπέμψος,) *Qui remanet otiosus à labore, seu opere quod exercere solebat. Liu. 2. ab Vrbe,136. Timere patres residem in urbe plebem, incerti manere eam,an abire mallent.*

Viros resides in arma mouere.Virg.6.Aen.163.

Reses aqua.Var.3.de Re rust.cap.17.7.Piscinas eius despiciebat, quòd æstuaria idonea non haberet, ac in residem aquã & locis pestilentibus habitarent pisces eius.

Curas resides soluere.Valer.8.Argon.44.

Reses animus,Piger.Virg.1.Aen.146.Iampridem resides animos,desuetaq; corda.Vbi Seruius,Resides,pigros, & ad agendum inertes.

Residuus] *Adiect.Quod residet & superest,siue reliquum est.Liu.3.bel.Maced.109.Omnibus residuis pecunijs exactis,tributo priuatis remisso,&c.Plancus Ciceroni,lib.10. 11.10.Cupio mehercules, nullã residuam solicitudinẽ esse.*

Quid relatum,quid residuum sit.Cic.2.de Leg.Agr.63.

Residua & uetus simultas.Liu.9.bel.Pun.188.

Residuus pœnæ homo,qui tãtũ in pœnã uiuit.Quin.Decla.9.

De residuis teneri. Vlp.L.4.§. Lege Iulia.ff. Ad legem Iuliam pecu. Lege Iulia de residuis tenetur is, apud quem ex locatione,emptione,alimentaria ratione, ex pecunia,quã acepit aliáue qua causa pecunia recedit.Paulus in L.2.ff.eodem.Lege Iulia de residuis tenetur,qui publicam pecuniam delegatam in usum aliquẽ retinuit,neq; in eum consumpsit.

Residuus,pro Relictus. Suet. in Augusto,cap.73.Instrumenti eius & supellectilis parsimonia apparet etiam nunc residuis lectis,atq; mensis.

Resido] *residis,pen.pro.resedi, pen. pro.* (ἀναπαθίζομαι,) *residere,pe.cor.Motum significat. Plin.epist.87.lib.4.ad Sempronium,Nam Viennensium uitia inter ipsos residunt, nostra latè uagantur.Plin.auunculus lib.28.ca.9.16.Datur & phthisicis unciatim cum uini ueteris hemina decocta,donec tres unciæ è toto residant.* Id est, *supersint & remaneant,residuæ sint.*

Si montes resedissent,amnes exaruissent.Cic in Pisonem,64.

Retro residere.Lucret.lib.2.57.

Residũt in clunes. Plin.lib.8.cap.37.2. De moribus ponticis.

Corda ex ira residunt. Virg.6.Aen.82.

Omnia quæ cõmouerat,pace & otio resedẽrũt.Cic.in Salu.6.

Refigno] *Refignas,* ἀποσφραγίζω, *resignare,Quod signatũ erat,aperire,relaxare,patefacere:ut resignare literas.Plau.*

Digitized by Google

Trinum. Iam si obsignatas non feret, dici non potest apud portionẽ eas res resignatas tibi, inspectasq; esse. Cic. ad Atticum, lib. 11. 217. 4. Quas si putabis illi ipsi utile esse reddi, reddes: nil me lædet. nam quòd resignatæ sunt, habet, opinor, eius signum Pomponia.

Testamenta resignare. Horat. 1. epist. 7. 2.

Resignare, (ἐπισφραγίζειν,) Perfectè signare. Col. lib. de Arboribus, cap. 20. 2. Prius quàm arbusculas transferas, rubrica resignato, ut hisdem quibus antè steterunt constituas eas. Qui locus ex castigato exemplari sic legitur, Rubrica, uel alia qualibet re signato, ut ijsdem uentis quibus antè steterunt, constituas eas.

Resignare, Claudere. Virg. 4. Aen. 49. Dat somnos, adimitq;, & lumina morte resignat.

Fata uenientia resignare. Ouid. 6. Fast. 107.

Resignare, pro Rescribere dicebant antiqui, sicuti Subsignare, pro Subscribere: & Resignatum æs dicebatur militi, quum ob delictum iussu Tribuni militum, ne stipendium ei daretur, in tabulas referebatur. Festus.

Resignare, Reddere, ut aiunt Acron & Porphyrio: quod fit quum in libris datorum & acceptorum, pecuniam quam acceptam signauimus, redditam demonstramus. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.

-si celeres quatit
Pennas, resigno quæ dedit. De Fortuna, Idem 1. epist. 7. 7.
Hac ego si compellar imagine, cuncta resigno.

Resignare, (ἀποσυκᾶν,) pro Dissoluere, perimere, abrogare. Cic. pro Archia, 6. Nam quum Appij tabulæ negligentius asseruatæ dicerentur, Gabinij, quamdiu incolumis fuit, leuitas, post damnationem, calamitas, omnem tabularum fidem resignasset. Budæus.

Sic Parem rationem resignare. Senec lib. de Benef. 6.

Periuria resignare. Sil. lib. 17. 86.

Resilio] resiliis, penult. corrept. resiliui, uel resilij, resultum, (ἀνάλεφσον,) resilire, In contrarium agi, rebellare inquit Sipontinus. Plin. Quandoq; resilit uulnus, & curare scalpello oportet. Lucret. lib. 4. 73.
Omnia quandoquidem cogit natura referri,
Ac resilire ab rebus ad æquos reddita flexus.

Grando resilit à culmine recti. Ouid. 12. Metam. 94.

In spatium breue resilire manus. Ouid. 3. Metam. 136.

Resilire dixit pro Retrahi, seu potius contrahi.

Resilire dicitur mamma quando sterilescit: quasi retro saliat, siue intrò hac ipsum quod in mamma est. Plin. lib. 11. cap. 40. 2. Detracto mãma alũno suo sterilescit ilico, ac resilit.

Resilire, Non hærere, non cõuenire. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Vbi scopulum offendis eiusmodi, ut non modò ab hoc crimen resilire uideas, uerùm omnem suspicionem in uosmetipsos recidere intelligas.

Resilire emptori dicitur uenditor meliore conditione allata. Vlpian. in L. Sabinus. ff. De in diem addictione.

Resulto, resultas, (ἀναπηδάω,) resultare, Frequentatiuum, Sæpe resilire, inquit Festus.

Resultant colles. Virg. 5. Aen. 30.

Imago uocis resultat, Id est echo. Virg. 4. Georg. 10.

Oranti uox & iuga longa resultant. Stat. 2. Thebaid. 143.

Resultant tecta uocibus. Plin. in Paneg.

Resultans sonus. Plin. lib. 11. cap. 19. 1.

Resimus] pen. pro. (ἀνάσιμος) Adiect. Ex re & simus compositum, Qui sursum uersus reductas habet nares. Col. lib. 6. cap. 1. 3. Naribus resimis, patulisq;. Varro 2. de Re rust. ca. 9. 3. Labris subnigris, aut rubicundis, neq; resimis superioribus, neq; pendulis subtus. Plin. lib. 8. cap. 25. 7. Rostro resimo, cauda & dentibus aprorum aduncis, &c. Celsus lib. 8. Lamina ferrea est, ænea, firma: paulũ resima. Id est panda.

Resina] resinæ, pen. pro. (ῥητίνη,) Humor ex arboribus defluens in ijsdemq; residens. Plin. lib. 16. ca. 10. 3. Pirus fert minimũ resinæ, interdũ & nucibus ipsis, &c. Plau. Merc. 4. 28. Resinam ex melle Aegytiam uorato, saluum feceris.

Resina terebinthina. Col. lib. 12. cap. 20. 3. Plin. lib. 23. cap. 1. 32. Resina cõdita, frigidis stomachis utilia existimãtur. Hoc est quæ resina condita sint, ut uinũ resinatũ, & huiusmodi.

Resinaceus] Adiect. (ῥητινώδης,) Quod resinã refert. Plin. lib. 24. cap. 11. 11. Alterum sterile, alterum cui & caulis & semen resinaceum, quod canchrys uocatur.

Resinatus] (ῥητινωτὸς,) Aliud adiect. Quod est resina illitum. Iuuen. Saty. 8. 12.
-quid resinata iuuentus?

Resinatum uinum, Cui resina admista est. Plin. lib. 23. cap. 1. 32. Martialis lib. 3. 35. Resinata bibis uina, Falerna fugis.

Resinosus] pen prod. Adiectiuum, (ῥητινώδης,) Quod resina abundat. Plin. lib. 15. cap. 7. 7. Est enim pinguissima & resinosissima.

Resipio] resipis, pe. cor. resipiui, & resipui, (σωφρονῆμαι,) resipere, Ex re, & sapio compositum, Idem quod Valde oleo, uel redoleo. Vnde dicimus Resipit picem. Plin. lib. 14. cap. 1. 8. Iam inuenta uitis per se in uino picem resipiens.

Resipisco] resipiscis, resipui, (ἀνανήφω, ἀνάλογέω, ἐννήφω, ἀναβαρβάω,) resipiscere, Est (ut ait Valla lib. 5.) ad priorem mentis statum uel ad meliorem mentem redire. Terent. And. 4. 2. 15. Resipisco. P. non Apollinis magis uerum, atq; hoc responsum est. Idem Heaut. 4. 8. 3.
Quum te intelligo
Resipisce. Cic. pro Sestio, 69. An quòd, quum esset ablatus, primumq; resipuisset, nõ se referri iussit? Idem ad Atticum, libro 4. 74. 2. Vix aliquando te authore resipiui. Liuius 6. bell. Maced. 92. Vt tunc saltem experti regiam uanitatem resipiscerent.

Resipiscũt ægroti, quasi respirantes à defectione uel animi deliquio. Suet. in Tiberio, cap. 73. Quum extractum sibi deficienti annulum mox resipiscens requisisset.

Resisto] resistis, restiti, restitum, pen. cor. (ἀντέχω, ἀντιστήκω, προσηρόω,) resistere Liu. 1. ab Vrbe, Restitere Romani, tanquam cæsi uoce iussi.

Restitit ad nostras fessa labore fores. Ouid. 5. Fast. 47.

Ad fores thalami resistere. Ouid. 2. de Arte, 141.

Resistere in re aliqua. Cic. 4. de Finib. 82.

In uoce media resistere. Virg. 4. Aen. 16.

Nihil est iam unde nos reficiamus, aut ubi lapsi resistamus. Cic. pro Muræna, 76.

Resistere, Permanere. Liu. 6. bell. Maced. Bebius restitit ad Peluneum oppugnandum.

Resistere, Aduersari, Repugnare. Cæsar 2. bell. Gall. 308. Quum diuersis locis legiones aliæ alia in parte hostibus resisterent. Cic. 5. Verr. 28.

Resistere & peruincere. Cic. Attico, lib. 2. 16. 15.

Age, restitero Peripateticis. Cic. 4. Acad. 204.

Robur restitit amori. Lucan. lib. 2. 77.

Resistere armis. Cic. 2. Tusc. 58.

Malo resistere. Ouid. 1. Metam. 58.

Resistere alicui clamore hominum. Cic. 3. Ver. 112.

Arbor resistit uentis. Ouid. 2. de Arte, 131.

Serò resistimus ei, quem per annos decem aluimus contra nos. Cic. Att. lib. 7. 125. 4.

Resistere immobilem. Plin. lib. 12. cap. 9. 3.

Resistere cõtra. Col. lib. 1. cap. 5. Præstructa ualenter resistent contra ea quæ postmodum superposita incumbent.

Resistere et repugnare cõtra ueritatẽ. Cic. pro Ros. Posth. 20.

Contuma-

Digitized by Google

Contumaciter resistere, Vide Contumax.
Fortiter resistere dolori. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 7.
Obstirmatè resistere, Vide Obstirmo.
Paulisper resistere, Vide Paulisper in Parum.
Resistere dicitur uenenatis pabulis herba aliqua. Plin. lib. 8. ca. 27. 5. Cerous herba cimare uenenatis pabulis resistit.
Resistens oratio. Quint. lib. 11. cap. 2. Inde interruptus actionis impetus, & resistens ac salebrosa oratio. Hoc est intersistens, non perpetuo tenore fluens, sed interdum subsistens & hærens.
Species resistentes, Vide Adæro, adæras.
Resistitur, pen. cor. Impersonale. Cæsar 1. bel. Ciuil. 12. Omnibus his resistitur, omnibusq; oratio COS. Scipionis, Catonis apponitur. Liu. 3. ab Vrbe, 51. Tamen legi resistebatur.
Resoluo] resoluis, resolui, resolutũ, pen. pro. (ἀναλύω, διαχαλάω, καταλαίβω,) resoluere, Quod ligatum erat dissoluere. Ouidius 1. Metamorph. 77. Et uelate caput, cinctasq; resoluite uestes. Plinius maior, lib. 8. cap. 12. 1. Resoluunt illi nodos manu.
Vincere & Resoluere, contraria. Col. lib. 11. cap. 1. 19.
Ab amplexu resolui. Ouid. epist. 22. 14.
Nexos artus resoluere. Virg. 4. Aen. 139.
Artus & animam resoluere. Virg. 4. Aen. 139.
Bella resoluere. Sil. lib. 8. 55.
Alicui clypeum resoluere. Ouid. epist. 13. 30.
Crines resoluere. Liu. 4. bel. Pun. 117.
Arida nec uinclis crura resolue tuis. Ouid. 3. de Arte, 55.
Curas resoluere. Virg. 1. Georg. 61.
Resoluitur emptio sub conditione, Ad nihilum redigitur. Vlp. in L. 2. ff. De in idem addictione.
Fauces resoluere in uerba Aperire fauces ad loquendum. Oui. 2. Metam. 57.
Fila resoluere. Ouid. 2. Metam. 131.
Fraudes resoluere. Sil. lib. 7. 31.
Gleba se resoluit Zephyro. Virg. 1. Georg. 9.
Humum resoluere, Mollire, subigere. Col. libro 2. cap. 2. 3. Ibidem, 4. Neq; enim aliud est colere, quàm resoluere & fermentare terram.
Iugulum ferro resoluere. Ouid. 6. Metam. 129.
Iura sacrata resoluere. Virg. 2. Aen. 32.
Ense latus resoluere. Ouid. ad Pisonem, 29.
Literas resoluere. Liu. 6. bell. Pun. 79.
Nebulæ uentis ac sole resoluuntur. Ouid. 14. Metam. 80.
Ora sono resoluere. Ouid. 13. Metam. 25.
Vesta faue, tibi nunc operata resoluimus ora. Ouid. 6. Fast. 50.
Tenebras resoluere. Virg. 8. Aen. 119.
Tristitiam animi resoluere. Plin. lib. 24. cap. 6. 3.
Poplites summittuntur, uiresq; resoluunt. Luc. lib. 4. 193.
Vittas capitis resoluere. Virg. 3. Aeneid. 74.
Vocem atq; ora resoluere. Virg. 3. Aen. 92.
Vulnera resoluere. Stat. 5. Sylu. 5. 17.
Vulnera resolui. Quint. lib. 6. cap. 2. 24.
Resoluere corruptam partem à uiua. Cels. lib. 5. cap. 28.
Resoluere in puluerem, Reducere. Col. lib. 11. cap. 2. 45.
Resoluere in tabem margaritas. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.
Resoluere & colligere. Quint. lib. 12. cap. 2.
Resoluere, pro Numerare pecunias creditoribus, aut alijs quibus promisimus. Plaut. Epid. 8. 16. Nam leno omne argentum abstulit pro fidicina: ego resolui. Cic. 14. Philip. 410. Senatũ quæ sit antea pollicitus legionibus, exercitibusq; nostris, ea summo studio Reip. recuperata resoluturum.
Resoluere & Componere, contraria. Senec. epist. 30.
Resoluere, Refellere. Quint. lib. 5. cap. 13. Resoluere ex parte diuersa dicta, difficile erit.
Resoluitur emptio sub conditio. Ad nihilum redigitur. Vlpian. in L. 2. ff. De in idem addictione.
Resoluere, pro Absoluere piaculo & flagitio. Horat. 1. Carm. ode 28. 7. Teq; piacula nulla resoluent, Hoc est, Nullis hostijs expiaberis. Piacula enim dicebãtur, quibus facimus expiabatur admissum. Acron.
Mollire & resoluere hominẽ: pro effœminare. Sene. epist. 36.
Resolutus] pen. prod. Partic. (ἀναλελυμένος,) ut Comas resoluta puella. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 7.
Quiete resolutus. Ouid. 9. Metamor. 95.
Amore resolutus, Liber ab amore. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 17.
Brachia resoluta somno. Ouid. 1. Fast. 75.
Corpore resoluto nec similis. Ouid. 7. Meta. 66.
Corpora fluxa & resoluta. Col. lib. 1. cap. 1. 15.
Gaudia resoluta. Silius lib. 11. 61.
Ira resoluta frænis legum. Lucan. lib. 2. 30.
Dat gemitum patiens resoluto pondere moles. Sil. lib. 3. 130.
Tellus resoluta færesçit in aquas. Ouid. 15. Metam. 49.
Vincla resoluta. Silius lib. 3. 49.
Resono] resonas, pen. cor. (ἀναβρύχω, ἀναιάχω, ἀραβέω, ἀνιχέω, ἰαχω, καναυέω, κοναβέω, ῥοχθέω, συμαραγέω, ὑποηχέω,) resonare, Contra sonantem sonare. Virgil. eclog. 1. 1. Formosam resonare doces Amaryllida syluas.
Aether clamoribus resonat. Virg. 5. Aen. 46.
Aether resonat latratibus. Ouid. 3. Metam. 47.
Gloria uirenti resonat tanquam imago gloriæ. Cic. 3. Tusc. 6.
Resonare, Sonum reddere. Cic. 1. Tusculan. 153. Qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum uenenum ut sitiens obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit ut id resonaret. Quo sonitu reddito arridens, Propino, inquit, hoc, &c.
Cornua, quæ ad neruos resonant in cantibus. Cic. 2. de Natur. deorum 224.
Cantu assiduo resonare. Virg. 7. Aeneid. 3.
Ore superbo resonare. Silius lib. 3. 50.
Arbusta resonant cicadis. Virg. 2. eclog. 3.
Auia tum resonant auibus uirgulta canoris. Virg. 2. Geor. 66.
Spectacula plausu resonant. Ouid. 10. Metam 133.
Acutum resonant umbræ. Horat. 1. Serm. saty. 8. 9.
Triste resonant umbræ. Horat. 1. Serm. saty. 8. 9.
Recimere & resonare, per translationem. Cic. de Claris Orat. 88. Illud est maius, quòd in uocibus nostrorum oratorum recinit quiddam & resonat urbanius.
In fidibus testudine resonatur, aut cornu. Cicero 2. de Natura deorum, 217.
Resonans] pen. cor. Partic. (κρέκων, ἠχέας,) ut saxa resonantia. Virg. 3. Aen. 87.
Carmina resonantia chordis Romanis. Ouid. ad Pisonem, 49.
Theatrum resonans. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 63.
Vnda resonante tunditur littus. Catul. ad Furium, 11. 1.
Resonus] pen. cor. Adiect. (κατηχὴς,) ut
Voces resonæ. Ouid. 3. Metam. 100.
Ictus resoni. Valer. 1. Argon. 124.
Resorbeo] resorbes, resorbui, & resorpsi, resorptum, (ἀναῤῥοφέω, ἀναβρόω,) resorbere, Rursum sorbere. Plin. lib. 4. epist. ult. An quæ Oceano natura, fonti quoq; quaq; ille ratione aut impellitur, aut resorbetur, hac modicus hic humor, uicibus alternis supprimitur, uel egeritur?
Vomere & Resorbere, contraria. Ouid. epist. 12. 25. Quæq; uomit totidem fluctus, totidem resorbet.
Resorbere quæ euomimus. Plin. lib. 9. cap. 43.
Lachrymas resorbere. Stat. 5. Thebaid. 131.
Pontus saxa reuoluta resorbet. Virg. 11. Aen. 125.
Vocem resorbere. Plin. lib. 18. cap. 35. 20.

Digitized by Google

Reſpecto, & Reſpectus] Vide Reſpicto.

Reſpergo] reſpergis, reſperſi, reſperſum, (διαῤῥίνω,) reſpergere, Circum circa ſpargere. Col. lib. 1. Deinde quum prædictum tectorium maruit, rurſus amurca reſpergitur. Cic. 7. Verr. 79. Quum Prætoris nequiſſimi inertiſſimiq; oculos prædonum remi reſpergerent.

Sanguine reſpergere dextram. Catull. Argon. 59. 46.

Mero reſpergere tergora. Colum. Lib. 6. cap. 2. 5.

Reſperſus, Particip. (διαῤῥανθείς,) ut reſperſæ matris cruore uirgines. Liu. 4. bel. Punic. 120.

Iuuenis reſperſus cæde fraterna. Catull. Argon. 59. 36.

Puluere reſperſus. Stat. 8. Thebaid. 2.

Manus reſperſæ ſanguine. Cic. pro Roſc. Amer. 41.

Menſa reſperſa cruore. Liu. 9. bel. Maced. 181.

Comæ reſperſæ ſanguine. Ouid. 3. Faſt. 91.

Reſperſus] huius reſperſus, (διαῤῥανσις,) Plin. lib. 10. cap. 35. Hæc cauſa eſt gregatim auibus natandi: quia plures ſimul non inſiſtantur, reſperſu pinnarũ hoſtem obcæcantes.

Reſperſio] Verbale, Idem, (ἐπιῤῥανσις,) Cicero 2. de Diuin. 71. Habes & reſperſionẽ pigmentorum, & roſtrum ſuis, & alia permulta.

Reſpicio] reſpicis, pen. cor. reſpexi, reſpectum, (ἀναβλέπω, ἀφοράω, ὑροράω, ἀνανύσσω, διερέσσω,) reſpicere, Retro aſpicere, ſiue flexis in terrã oculis aſpicere, ut ait Eraſmus. Terent. Eunu. 2. 3. 50.

-quum huc reſpicio ad uirginem. Cic. 1. de Diuin. 88. Tum ei ducem illum præcepiſſe ne reſpiceret.

Reſpicit Aeneas ſubitò. Virg. 6. Aen. 106.

Inſantem tergo Cloanthum reſpicit. Virg. 5. Aen. 34.

Tellus reſpicitur. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 5.

Tam longè retro reſpicere non poſſunt. Cic. 5. Tuſc. 9.

A tergo reſpicere. Virg. 8. Aen. 140.

Reſpicere ad. Terentius Andr. 2. 5. 6. Quaſi de improuiſo reſpice ad eum. Cicero 1. de Diuin. 121. Et noctu ad oppidum reſpicientes.

Ad aliquid reſpicere. Quint. lib. 2. ca. 12. 5. Et quũ Latinis ſtudebimus literis, non reſpiciamus ad Græcas.

Mala ſua reſpicere, Conſyderare. Lucret. lib. 4. 233.

Vitæ exemplar reſpicere. Horat. in Arte, 64.

Reſpicere aliquem, pro Iuuare. Terent. And. 5. 6. 11. Age, me in tuis ſecundis rebus reſpice. Idem Adel. 5. 8. 9. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 15. Vt reſpiciam generum meum adoleſcentem optimum, mihiq; charißimum.

Lucina reſpexit domũ nullo ululata dolore. Stat. 3. Theb. 32.

Rempub. reſpicere. Cic. ad Brutum, 14. 3.

Reſpicit nos Deus, Id eſt, cuſtodit, uel diligit. Terent. Phorm. 5. 3. 34. Di nos reſpiciunt: gnatam inueni nuptam cum tuo filio. Cicero ad Atticum libro 1. 11. 11. Niſi quis nos Deus reſpexerit.

Pietas reſpicit labores humanos. Virg. 5. Aen. 138.

Cauere alicui, & reſpicere eum. Cic. 5. Verr. 20.

Reſpicere Cæſarem, Iuuare, fauere, uel obſequi. Cæſar 1. bell. Ciuil. 1. L.

Se reſpicere, pro Sui rationem habere. Plau. Pſeud. 9. 20.

Se reſpicere, Sibi proſpicere, uel rebus ſuis conſulere. Terent. Heaut. 1. 1. 18. Nullum remittis tẽpus, neq; te reſpicis. Ibid. 5. 1. 46. Cic. 2. de Fin. 127. Ne tum quidem te reſpicies, & cogitabis ſibi quenq; natum eſſe & ſuis uoluptatibus?

Aetatem ſuam reſpicere, Proſpicere ætati ſuæ. Terentius Phormion. 2. 3. 87.

Homo aptißimus ad iocandum minimeq; reſpiciens patriam. Cic. 2. de Nat. deor. 65.

Summa imperij ad me reſpicit, Id eſt ad me ſpectat, ad me pertinet. Cæſar lib. 3. bel. Ciuil.

Reſpicere, Retrorſum aſpicere & in præteritum. Cic. pro Archia, Nam quoad longißimè poteſt mens mea reſpicere ſpatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriã recordari.

Reſpiciens] Partic. (ἀναβλέπων,) Ouid. 1. Triſt. ele. 3. 12. Reſpiciens oculis pignora chara meis.

Reſpiciendus] Aliud partic. (ἀναβλεπτέος,) Oui. 1. Amor. eleg. 8. 8. Quantum quiſq; ferat, reſpiciendus erit.

Reſpectus] huius reſpectus, m. g. (ἀφόρασις,) Reſpectio ipſa, & oculorum coniectus. Plautus, Et me reſpectu terruit.

Reſpectus, Id quod reſpicitur. Cic. 1. de Diuinat. 120, Fugientibus miſerabilem reſpectum incendiorum fore. Id eſt horrendum ſpectaculum.

Reſpectus, (λόγος,) Ratio qua ad aliquid agendum mouemur. Mart. lib. 11. 43. Sit pudor, & tandẽ ueri reſpectus et æqui. Cic. ad Brutum, Meus quidem animus in acie eſt, neq; reſpectum ullũ quærit, niſi me utilitas ciuitatis fortè conuerterit.

Reſpectum habere ad aliquem. Cic. 5. Philip. 199. Itaq; quum reſpectum ad Senatum, & ad bonos non haberet. Liuius 2. ab Vrbe, 125. Sed factione, reſpectuq; rerum priuatarum quæ ſemper officere, officientq; publicis conſilijs, Appius uicit.

Abſcindere rerum omnium reſpectum, Vide Abſcindo.

Reſpectu mei. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 20.

Reſpectu cupiunt hic tamẽ eſſe ſui. Oui. 4. de Ponto ele. 9. 20.

Reſpecto] reſpectas, (ἀναπαπταίνω,) reſpectare, Frequentatiuum. Terentius Adelph. 2. 1. 3. Quid reſpectas? nihil periculi eſt. Cic. pro Plancio, 35. Ne par ab his munus in ſua petitione reſpectent.

Lumine obliquo reſpectare aliquem. Stat. 3. Thebaid. 76.

Siqua pios reſpectant numina. Virg. 1. Aen. 122.

Reſpiro] reſpiras, pen. prod. (ἀναπνέω, ἀναψύχω, ἀμπνεύμαι,) reſpirare, Recipere anhelitũ. Terent. Heaut. 2. 2. 12. -ô Clitipho, Timeo. Clit. reſpira. Plaut. Epid. 5. 21. Mane, ſine reſpirẽ quæſo. P. imò acquieſce. E. animo malè eſt, Recipiam anhelitum. Cic. pro Roſcio Amerino, 13. Quum tot tantiſq; negotijs diſtentus ſit, ut reſpirare liberè nõ poſſit. Sic 1. de Finib. 83.

A re aliqua reſpirare. Quin. lib. 1. cap. 8. 8. Quum poeticis nos luptatibus aures à forenſi aſperitate reſpirent.

A metu reſpirare. Cic. pro Cluentio, 158.

Reſpirat ciuitas, quum in priſtinũ ſtatum redit. Cic. Aulo Torquato, lib. 6. 2. 4. Si armis aut conditione poſitis, aut defatigatione abiectis, aut uictoria detractis, ciuitas reſpirauerit, & dignitate tua frui tibi, & fortuna uti licebit.

Reſpirare & reddere animam. Cic. 2. de Nat. deor. 203.

Reſpiraro ſi te uidero. Cic. ad Att. lib. 2. 39. 9.

Reſpiraui, liberatus ſum. Cic. pro Milone, 36.

Reſpirat cupiditas. Cic. pro Quintio, 30.

Reſpiro, Effio, aut emitto odorem aliquem. Stat. 2. Syl. 2. 16.

-inde malignum
Aera reſpirat pelago circunſtua Neßis.

Reſpiratio] Verbale, (ἀνάπνοή,) Cic. de Vniuerſitate, 23. Neq; erant anima circunfuſa extrema mundi, ut reſpirationem requireret.

Reſpiratio aquarum, pro euaporatione quam uocant. Cic. 2. de Nat. deor. 40.

Mora & reſpiratio in oratione. Cic. in Orat. 29. Diſtincta & lios, et interpũcta interualla, moræ, reſpiratiõesq; delectãt.

Reſpiratus] huius reſpiratus, p. pro. (ἀνάπνευσις,) Cic. 2. de Nat. deo. 205. In pulmonib. aũt ineſt raritas quædã, & aßimilis ſpongijs mollitudo, ad hauriendũ ſpiritũ aptißima: quitum ſe cõtrahunt aſpirantes, tum in reſpiratu dilatãt, ut frequẽter ducatur cib. animalis, quo maximè aluntur animãtes.

Reſpiramen] pen. prod. reſpiraminis, n. g. (ἀνάπνευμα,)

pro

Digitized by Google

pro Halitu seu meatu spiritus. Ouid. 2. Metam. 166.
Vitalesq; uias, & respiramina claudit. Ibidem, 12. 29.

Resplendeo] resplendes, resplendui, (μαρμαίρω, γλάω,) resplendere, Idem quod Splendere. Cicero 2. de Finib. 41. Adsint etiam formosi pueri qui ministrent, resplendeat ijs uestis, argentum, uel Corinthium, orichalcum, locus ipse, ædificium.

Respondeo] respondes, respondi, responsum, (ἀπολογέω, ἀποκρίνομαι, ἀποσημαίνω, ὑποκρίνομαι, ὑπολαμβάνω, ἀμείβομαι,) respondere, Notæ significationis. Terentius Adelph. 2. 1. 26. Responde.

Nõ canimus surdis, respõdent omnia siluæ. Virg. 10. eclog. 2.

Responde quod rogo. Plaut. Pseud. 1. 5. 12.

Acutè respondere, Vide Acuo.

Benignè respondere. Horat. 1. epist. 7. 13.

Incautè respondere. Quintil. lib. 5. cap. 11. 22.

Memoriter respondere, Vide Memor.

Pariter & æqualiter respondere, Vide Pariter.

Paratissimè respondere, Vide Paratus in Paro.

Propalam aliquid respondere. Tacit. lib. 12.

Pudicè respondere. Quintil. lib. 5. cap. 11. 23.

Respondere uariè. Celsus lib. 5. cap. 18.

Venustè respondere. Quintil. lib. 5. cap. 7. 21.

Corde sedato respondere. Virg. 12. Aeneid. 4.

Respondere ad. Cic. 7. Verr. 115. Quid ad hæc cogitas respon
Ad ea quæ quæsita sunt respondere. Cic. 1. Philipp. 1. (dere.

Ad uoluntatem alicuius respondere. Cæsar 4. bel. Gal. 482.

Ad rogatum respondere, siue ad interrogata. Cic. pro L. Flacco, 7. Liu. 3. ab Vrbe, 14. Cæsar 1. bel. Gal. 186. Arioui-
stus ad postulata Cæsaris pauca respondit.

Videat quid de illis respondeat, quos & c. Cic. 3. Verr. 7.

Respondere aliquid in utranq; partem. Cic. 4. Acad. 187.

Respondit quòd. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Aiunt hominem (ut erat furiosus) respondisse, quòd non totum telum corpore recepisset.

Respondere pro aliquo. Cic. de Clar. Orat. 63. Vt etiam pro Bruto respondeam.

Respondere ius. Plin. epist. 101.

De iure respondere. Cic. de Clar. Orat. 58.

Respondere criminibus. Mattius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 3.

Grauiter respondere contra inimici contumeliam. Cicero de Aruspic. Resp. 15.

Maledictis respondere. Terent. in Prologo And. 7.

Ad nomina respondere. Quod uulgò in iure dicitur Compare re. Liu. lib. 7.

Non respondere citatum: Est ut nunc loquuntur in iure, Desicere. Cic. in Verrem, act. 3. Budæus.

Ad tempus respondere, uel ad diem debitor dicitur, qui in mora non est. Cic. ad Atticum, lib. 16. 332. 3. Quanquã enim reliqua satis apta sunt ad soluendum, tamẽ fit sepe ut ij qui debent, respondeant ad tempus.

Respondere, Conuenire, quadrare, consentire, & parem esse. Virg. 1. Aeneid. 118.
– dictis respondent cætera matris.

Dextra dextris respondent. Cic. de Vniuers. 62.

Vt omnia omnibus paribus, paria respondeant. Cic. 1. de Natura deorum, 70.

Conuenire & respondere. Cic. 3. de Fin. 112.

Ad normam respondere. Plin. lib. 36. cap. 22. 14. Structurã ad normam & libellam & ad perpendiculum respondere oportet. Id est, competere & quadrare. Vitru. lib. 7. cap. 3.

Ad illud respondet. Varro, Quarta chorda ad septimã respondet. Id est, conuenit cum septima.

Respondet frumentum ad pondus & mensuram, Seneca de Breuitate uitæ.

Respondet ad spem euentus: hoc est Secundum expectationem accidit. Liu. 8. bel. Pun. 28.

Inuidiæ respondere. Ouid. 2. de Remed. amor. 1.

Fama respõsura suo labori. Horat. 2. Serm. saty. 8. 14.

Fructus non respondens labori. Ouid. 4. Fast. 129.

Laudibus respondere. Græcorum. Cic. 1. Tusc. 6. Brutus ad Ciceronem, 7. 3. Qui uestris paucorum respondeat laudibus. Id est, qui uestras æquet laudes.

Fauor non respondet meritis. Horat. 2. epist. 1. 2.

Tua uirtus opinioni hominum non respondet. Cicero Curioni lib. 2. 4. 3.

Voto respondere. Plin. epist. 7. Nam ego quoq; simili nutu, ac renutu respondere uoto tuo possum. Id est, facere quod desideras. Virg. Georg. 10.

Si bonitas tua responderit iudicio meo. Cicero Attico, libro 14. 310. 1.

Neq; quicquam tam obscenũ dicere, cui non ab initio pueritiæ omni genere facinoris ætas tua respõdeat. Cic. in Salustiũ, 1.

Amore uel in amore respondere alicui, Amantem redamare. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 9. Idem ad Butum, 1. 1.

In omnibus tuis rebus meis optatis fortuna respondit. Cicero Curio. lib. 2. 1. 5.

Par pari respondere. Plaut. Trucul. 19. 45. Vide Par.

Respondere patri, pro imitari mores patris, nec degenerare. Cic. 3. de Finib. 13. Budæus.

Nobilitati maiorum respondere parentibus. Quintilianus libro 3. cap. 7. 7.

Plenius & huberius respondere. Senec. de Benefic. li. 3. ca. 17.

Respondere, Respicere, seu contrà positum esse. Virgilius 6. Aeneid. 5.
Contrà elata mari respondet Gnosia tellus. Seruius.

Aedificare porticum quæ palatio respondeat. Cic. de Aruspic. respon. 46.

Respondere, pro Profectum habere, & non fallere consilium & propositũ medici. Celsus lib. 2. ca. 10. Id quod si in cura quoq; aquæ, quæ inter cutẽ est, ita respõdet, quanto magis necesse est in sanguine respondeat? Alibi cedere uocat. Bud.

Responsum est, Impersonale. Cic. 1. de Finib. 3. Quãquam philosophiæ quidem uituperatoribus satis responsum est eo libro, quo à nobis philosophia defensa & collaudata est.

Responsu breue. Cic. pro Cluentio, 132. Quàm leuia genere ipso, quàm falsa re, quàm breuia responsu.

Respondens] Participium, (ἀποκρινόμενος,) ut Tympana respondentia. Stat. 2. Achill. 36.

Responso] responsas, (ἀπολογοῦμαι,) responsare, Frequentatiuum. Plaut. Menæh. 14. 47. Responsa, aut loquere.

Responsare cupidinibus, Id est, resistere, repugnare, contradicere. Horat. 2. Serm. saty. 7. 7. Acron.

Gallina dura malum responsat palato, Id est, non sapit, nõ conuenit palato. Horat. 2. Serm. saty. 4. 4.

Fortunæ superbæ responsare. Horat. 1. epist. 1. 14.

Responsito] responsitas, pen. corr. (ἀνταποκρίνομαι,) responsitare, Aliud frequentatiuũ à Responso, responsas. Gel. lib. 13. cap. 19. Consulentibus de iure publicè respõsitauit. Cic. 1. de Legib. 20. Egóne? summos fuisse in ciuitate nostra uiros, qui id interpretari populo, & respõsitare soliti sint.

Responsu, supinum, pro responsione siue responso. Cice. pro Cluent. Videtis hæc quàm sint leuia genere ipso, quàm breuia responsu.

Responsum] responsi, (ἀπόκρισις, ἀπολόγημα,) Ipsa responsio. Terent. in Prologo Phorm. 17.
Is sibi respõsum hoc habeat: Idẽ in Prologo Eunu. 6. – sciat Responsum, nõ dictũ esse. Cic. Attico, lib. 7. 135. 9. Ex illius

Digitized by Google

ad noſtra reſponſa reſponſis intelligentur.
Liberale reſponſum, Vide Liber adiectiuum.
Fida reſponſa. Virg. 2. Aeneid. 76.
Medium reſponſum, Vide Medius.
Torua reſponſa trucis Senatus. Silius lib. 11. 24.
Auferre reſponſum ab aliquo. Cic. 1. de Orat. 123.
Dare reſponſum. Cic. 6. Verr. 77.
Dare reſponſum petenti. Virg. 1. eclog. 9.
Elicere reſponſum. Quintil lib. 5. cap. 7. 14.
Ferre reſponſum ab aliquo. Cic. 1. in Catil. 14.
Reddere reſponſum. Cic. pro Plancio.
Reſponſum, Oraculũ. Cic. 2 de Natu. deor. 14. Multa ex aruſpicum reſponſis commemorare poſſum. Virg. 9. Aeneid. 27. Si qua Phryges præ ſe iactant reſponſa deorum.
E reſponſo Tacit. lib. 13.
Perplexum reſponſum. Vide Perplexus.
Apollo animum deluſit reſponſo. Virgil. 6. Aeneid. 69.
Edere reſponſa. Tacit lib 2.
Diuũm reſponſis horrent regna Caſpia. Virg. 6. Aeneid. 160.
In dubijs reſponſa petunt. Virg. 6. Aeneid. 18.
Poſcens reſponſa ſacerdos. Silius lib. 1. 25.
Reddere reſponſa. Virg. 3. Georg. 99.
Reſponſa atq; decreta Iuriſcõſultorum. Cic. pro Murena, 27.
Reſponſus] huius reſponſus, maſ. ge. (ἀναλογία,) Conueni entia, conſenſusq;. Vitruuius. lib. 1. ca. 2. Symmetria eſt ex ipſius operis membris conueniens conſenſus: ex partibusq; ſeparatis, ad uniuerſæ figuræ ſpeciem, ratæ partis reſponſus. Idem lib. 3. cap. 1.
Reſponſio] Verbale, (ἀπολογία, ἀναίρεσις,) Cic. pro Corne. Bal. 29. Accuſatoris interpretatio indigna reſponſione. Et in Piſo. 43. Reſponſione inimica.
Reſponſor] Aliud uerbale, (ἐγγυητὴς,) Fideiuſſor, qui pro aliquo ſpondet. Horat. 1. epiſt. 17. 9. Quo reſponſore, & quo cauſæ teſte tenentur.
Reſpuo] reſpuis, reſpui, reſputum, pen. prod. (ἀποπτύω,) reſpuere, Repudiare, & quaſi cum ſputo per contemptum reijcere. Liu. 2. ab Vrbe, 177. Adeò propter ſuſpicionem inſitam regni, uelut abundarent omnia, munera eius in animis hominum reſpuebantur.
Aſpernari & reſpuere aliquid. Cic. 3. de Orat. 55.
Reſpuere aliquid, & pro nihilo putare. Cic. pro Cecinna, 41.
Reſpuunt aliquid aures, per translationem. Quintilianus libro 11. cap. 1.
Reſpuit hoc ſapientiſſimi cuiuſq; fides. Plinius lib. 28. cap. 2. 1. Hoc eſt nemo ſapiens id credit.
Reſpuere auribus hominem. Cic. in Piſonem, 36. Qui uos non oculis fugiat, auribus reſpuat, animo aſpernetur?
Conditionem reſpuere. Cæſar 1. bel. Gal. 176.
Conſolationem reſpuere. Cic. 3. Tuſcul. 134.
Curam reſpuere. Claud. 8. Paneg. 32.
Imperium reſpuere. Colum. lib. 6. cap. 28.
Interdictum reſpuere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 144. 1.
Munera parua reſpuere. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, 1. 2.
Frænos cum ſanguine reſpuit equus. Stat. 8. Thebaid. 109.
Reſpuit hoc ferri ictum. Plin. lib. 7. ca. 15. 1. Hoc eſt ferro nõ læditur. Lucret. lib. 3. 162.
Reſpuere ſecures dicitur lignum, quod ſecuribus non poteſt findi. Plin. lib. 17. cap. 10. 12.
Tela omnia reſpuit. Lucan. lib. 3. 97.
Tergus reſpuẽs uulnus: hoc eſt, Quod nullo uulnere affici aut offendi poteſt, præ duritie. Plin. lib. 8. cap. 21. 3.
Humus reſpuet inuiſum cadauer. Ouid. in Ibin, 34.
Reſpuor] reſpueris, pen. corr. Paſſiuum. Lucret. lib. 2. 78. Præterea lumen per cornua tranſit, at imber Reſpuitur.
Reſpuere in aliquem, Spuendo reijcere. Seneca epiſt. 54.
Reſpuens] (ἀποπτύων,) Participium, ſine Nomen ex parti cipio. Gel. lib. 6. cap. 15. Communium uocum reſpuens inuitus, & faſtidiens.
Reſtagno] reſtagnas, (λιμνάζω, ἐπιπλύομαι,) reſtagnare, Redundare, Aquam non continere. Colum. lib. 2. cap. 17. 3. Itaq; ſi palus in aliqua parte ſubſidens reſtagnat, ſulcis deriuanda eſt: quippe aquarum abundantia atq; penuria gramimibus æquè exitio eſt. Idem lib. 8. cap. 15. 2. Ora lacus ne corrumpantur uiolentia reſtagnantis undæ, quæ ſem per interfluere debet, opere ſignino conſternuntur.
Flumina reſtagnant alto uallo. Lucan. lib. 4. 18.
Lacus reſtagnans uaſto gurgite. Silius lib. 5. 1.
Mare reſtagnans. Ouid. 11. Metam. 73.
Palus reſtagnat. Silius lib. 8. 76.
Reſtagnatio] Verbale, (λιμνασμὸς,) Plin. li. 11. ca. 37. 48. Ne reſtagnatio intẽpeſtiua alui obſtrepat. Idẽ li. 6. ca. 28. 5.
Reſtauro] reſtauras, (ἐπισυνάζω,) reſtaurare, Renouare, Redintegrare. Iuſtinus lib. 21. Ita facta ſocietate, & auxilijs Gallorũ auctus bellũ uelut ex integro reſtaurat. Tacit. lib. 3. At Pompeij theatrũ igne fortuito hauſtũ Cæſar extructu rũ pollicitus eſt, eo quòd nemo è familia reſtaurando ſuffi ceret. Idem lib. 4. Et Segeſtani ædem Veneris montẽ apud Erycum uetuſtate delapſam reſtaurari poſtulauere.
Reſtauratus] Participium, ut Nauis reſtaurata. Vlpian. in L. Quid tamẽ. Parag. In nauis. ff. Quib mo. uſusfructus, &c.
Reſtibilis] & hoc reſtibile, penul. corrept. Adiectiuum, (παλίμβλαστος,)
Reſtibilis ager. Feſtus, Reſtibilis ager ſit, qui continuo biennio ſeritur ferreo ſpico, id eſt, ariſtato: quod ne fiat, ſolent qui prædia locant, excipere. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 44. 2. Illud quoq; multum intereſt in rudi terra, an in ea ſeras, quæ quotannis obſita ſit, quæ uocatur reſtibilis: an in ueruacto, quæ interdum requierit. Cato cap. 35. Hordeum, qui locus nouus erit, aut qui reſtibilis fieri poterit, ſerito.
Arbor reſtibilis. Plin. lib. 16. cap. 32. 1. Eſt in exemplis, & ſine tẽpeſtate, ullaue cauſa alia quàm prodigij, cecidiſſe multas, ac ſua ſponte reſurrexiſſe. Factũ hoc Pop. Rom. Quiritibus oſtentum Cimbricis bellis Nuceriæ in luco Iunonis, ul timo poſtquã etiam cacumen amputatũ erat quoniam in arã ipſam procumbebat, reſtituta ſponte, ita ut protinus flore ret. A quo deinde tempore maieſtas Pop. Roma. reſurrexit, quæ antè uaſtata cladibus fuerat. Memoratur hoc idem fa ctum & in Philippis, ſalice procidua atq; detruncata; & Stagiris in muſæo populo alba. Omnia fauſti ominis. Sed maximè mirũ, Antãdri platanus etiã circũdolatis lateribus reſtibilis ſponte facta, uitæq; reddita, longitudine quinde cim cubitorũ, craßitudine quatuor ulnarum. Ex his Plinij uerbis apparet uocẽ hãc, Reſtibilis, ductã eſſe à uerbo Reſti
Fecunditas reſtibilis. Plin. lib. 28. cap. 19. 3. (tuo.
Seges reſtibilis, Eſt quæ regerminat, quaſi cuius fœcunditas in ſequentem quoq; annum reſiſtat. Varro 1. de Re ruſt. cap. 9. 5. Contrà in agro pingui, ut Hetruria, licet uidere fructu oſas ſegetes, ac reſtibiles, & arbores prolixas. Idem li. 2. ca.
Vinea reſtibilis. Colum. lib. 3. cap. 11. (7. 9.
Vimetum reſtibile. Colum. lib. 3. cap. 18. Id eſt, quod ſingulis annis repaſtinatur.
Aruum reſtibile. Plin. lib. 18. cap. 17. 14.
Craßitudo reſtibilis. Plin. lib. 18. cap. 17. 14.
Reſtinguo] reſtinguis, reſtinxi, reſtinctum, (ἀποσβεννύω,) reſtinguere, Idẽ qd Extinguere. Plaut. Caſina. 17. 16. Ignẽ reſtinguũt aqua. Liu. 1. ab Vrbe, 172. Quũ quidã familia riũ aquã ad reſtinguendum ferret, ab regina retentum, &c.
Ardere & reſtinguere, contraria. Cic. 4. de Finib. 12.

Ignis

Digitized by Google

Ignis in aquam coniectus continuò restinguitur & refrigeratur. Cic. pro Roscio Amerino, 9.
Faullas ardentes restinxit lacte. Stat. 5. Sylu. 5. 4.
Flammam restinguere. Horat. 1. Serm. saty. 5. 13.
Flamma restinguitur. Lucret. lib. 4. 229.
Ignes restinguere fontibus. Virg. 2. Aeneid. 138.
Ignis uento restinguitur. Ouid. 2. de Remed. amor. 82.
Incendium restinguere. Cæsar 8. bel. Gal. 147.
Restinguere, per translationem. Cic. 1. de Finib. 69. Omnium cupiditatum ardore restincto.
Flammam restinguere. Cic. 7. Verr. 12.
Genus suum restinguere. Plaut. Trinum. 10. 50.
Improbitatem restinguere. Cic. 3. Verr. 108.
Incendium ruina restinguere, Vide Ruina in Ruo.
Iracũdias restinguere & cupiditates. Cic. 2. de Nat. deor. 222.
Sermones restinguere, siue rumores. Cic. Attico, li. 12. 268. 2.
Sitim restinguere. Cic. 2. de Finib. 14. Virg. eclog. 5. 10.
- sitim restinguere riuo.
Studia restinguere. Cic. in Orat. 3.
Restinguere incensum, Sedare, lenire. Terent. Phorm. 5. 8. 82.
Verba alicuius restinguere. Terent. Eunuch. 1. 1. 24.

Restinctus] Participium, (ἀποσβεσθείς,) ut Restinctum bellum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 2. Ex tuis literis, et ex Græcij oratione, non modò non restinctum bellum, sed etiã inflammatum uidetur.
Restincta est seditio, inuentum est temperamentum. Cicero 3. de Legib. 35.
Vapor restinctus omnis. Virg. 5. Aeneid. 140.

Restinctio] Verbale, (ἀπόσβεσις,) Cic. 2. de Finib. 15. Illa autem uoluptas ipsius restinctionis in motu est.

Restipulor] pen. corr. restipularis, (ἀντεπερωτάω,) restipulari, Dicitur is qui cum eo certat, à quo sponsione est prouocatus. Id est, uicißim stipulari, & mutuam sponsionem exigere. Valerius lib. 2. Nec dubitauit restipulari. Cice. pro Rosc. Comœdo, 22. Tua uox est Fanni: quid tu auferri potes à Flauio, si Flauius nihil debet? quid hic porrò nunc restipulatur, quod iam pridem ipse exegit? quid uerò Flauius tibi daturus est? Budæus, Restipulari, pro stipulari, siue uicißim stipulari, uel post rem actam stipulari.

Restipulatio] restipulationis, Verbale, (ἀντεπερώτησις,) Cic. pro Roscio Comœdo, 22. Quid enim restipulatio clamat? Quod à Flauio abstulero, partem dimidiam. Inde Roscio me soluturum spondeo. Et paulo pòst, Quis est huius restipulationis scriptor, testis, arbiter? quis?

Restis] huius restis, fœ. ge. (χοῖνος, ὁ κάλως,) in accusatiuo, restem uel restim, Funis. Plaut. Persa, 13. 35. - restim tibi
Cape crassam, ac suspende te. Ibidem 8. 11. Cædere hodie tu restibus. Apuleius, Restim, qua grabatulus erat intextus, aggredior expedire. Plin. lib. 17. cap. 10. 4. Eáq; intrita restem circumlini.
Ad restim mihi quidem res redijt planißimè. Terent. Phorm. 4. 4. 5. Hoc adagio summa rerum desperatio significatur. nam in hac solent quidam amentes ad laqueum confugere. Iuuenal. Saty. 6. 4. Ferre potes dominam saluis tot restibus ullam? Erasmus.
Aliorum connexa capita, restes apud Plinium dicuntur, libro 20. cap. 6.
In saltatione restim ducere dicuntur chori puerorum puellarumq; manus conserti. Terent. Adelph. 4. 3. 34. Tu inter eas restim ductans saltabis. Liu. li. 17. Per manus reste data, uirgine sono uocis, pulsu pedum modulantes incesserunt.

Resticulus] Diminutiuum. Vlpian. in L. Si uero. Parag. fi. ff. de ijs qui deiecerãt, Si amphora ex resticulo suspensa decidisset, & damnum dedisset. Aliàs legitur Reticulo.

Resticula] pen. corr. Diminutiuum, (χοινίον,) Varro 1. de Re rust. cap. 41. 4. Tum enim resticulas per ficus quas edimus, maturas perferunt, et eas quum inaruerint, cõplicant, ac quò uolunt, mittunt.

Restito] Vide Resto.

Restituo] restituis, restitui, restitutum, pen. prod. (ἀνίστημι, ἀποκαθίστημι, ἐπανορθόω, ἐπιστηρίζω, ἐντίνω,) restituere, Ex re & statuo, statuis, significat Reddere. Terent. And. 4. 1. 57. Restitue in quẽ me accepisti locũ. Idẽ Heaut. 3. 1. 83.
Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis,
Dum id quæro, tibi qui filium restituerẽ. Cæsar 1. bel. Gal. 109. Ipsos, oppida, uicosq;, quos incẽderant, restituere iussit.
Restituere ac reddere. Terent. Eunuch. 1. 2. 67. (sit.
Restituere aliquem, Venia prosequi. Curtius lib. 8.
Restituere ex toto. Cels. lib. 8. cap. 20.
Restitui in bona paterna. Papinia. in L. Si uno. Paragr. ulti ff. Loc. & cond.
Restituere, In statum pristinum reducere. Terent. And. 3. 5. 13. Tu rem impeditam & perditam restituas? Idem Adelph. 1. 2. 40. Fores effregit? restituentur.
Ejicere aliquem, & restituere, contraria. Cic. pro Milone, 27.
In antiquum statum restitui. Cic. 2. Verr. 8.
A limine mortis restituere aliquem. Catul. ad Mallium, 63. 1.
Restituuntur propriè uolentes, authore Donato, cupientesq;, ut ciuis patriæ. Caius de Verb. signifi. L. Plus est: Plus est, inquit, in restitutione quàm in exhibitione: nam exhibere est præsentiam corporis præbere. Restituere, uerò est etiã possessorem facere, fructuq; reddere.
Restituere, (ἐπιολυκάζειν,) Instaurare ac reficere. Cic. in Top. 8. Si ædes exesæ corruerunt, uitiumue fecerunt, quarum usufructus legatus est, hæres restituere non debet. Plinius epist. 240.
Aciem restituere. Liu. 5. ab Vrbe, 85.
Animum alicui restituere. Liu. 5. bel. Pun. 99.
Calliditatẽ suam uetere restituere. Cic. pro Rosc. Amerino, 37.
Turbatas comas restituere. Ouid. 3. Fast. 4.
Damnatum restituere. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 10. 5.
In pristinam dignitatem restituere. Cic. pro Domo sua, 67. Sic Restituere in antiquum statum. Cic. 2. Verr. 8.
Dies nulla potest igne extinctos restituere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 8.
Fraudata restituere. Cæsar 3. bel. Ciuil. 233. Quammaximas potuerunt pecunias mutuati, perinde ac suis satisfacere, & fraudata restituere uellent.
In gaudium restituere. Plaut. Merc. 22. 44.
In gratiam restituere. Terentius Hecyra, 3. 1. 11. Rem cognosces, iram expedies, rursum in gratiam restitues. Cicero de Prouincijs Consul. 18. Hic me meus in Rempu. animus pristinus ac perennis cum C. Cæsare reducit, reconciliat, restituit in gratiam.
In honorem Tribunitium restituere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 284.
Horam restituere. Cic. pro Quintio, 48. Dicẽdum necessariò est, restituendæ horæ ad arbitrium nostrum. Vetus codex legit præstituendæ. Vide Hora.
Imperium Populo Roma. restituere. Plin. lib. 7. cap. 26. 4.
In integrum restituere, Integrum facere, ut prius, instaurare, reparare. Cic. 7. Verr. 10. Hos solens exitus exitiales habere ut damnati in integrum restituantur, uincti soluantur, exules reducantur. Terent. Phorm. 2. 4. 11.
- restitui in integrum, æquum est & bonum.
Ius restituere ereptum. Ouid. 1. Fast. 125.
In locum antiquum gratiæ & honoris restituere. Cæsar 1. bel. Gallici, 12.
In locum restituere unde quis decidit, Cic. Attico, lib. 2. 38. 1.

Nomen

Digitized by Google

Nomen ſuum alicui reſtituere. Cæſar 2. bel. Gal. 142.
Veteri patientiæ aliquẽ reſtituere. Tacit. in uita Agricolæ.
In poſſeßionem reſtituere. Cic. pro Cecinna, 55.
Prælium, ſiue pugnam reſtituere. Liu. 6. ab Vrbe, 36. Ibidem lib. 4. 165.
Rem reſtituere alicui. Cic. pro Roſc. Ameri. 67.
Reipublicæ reſtitui. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 79. Quum ſe maximum fructum cepiſſe dicerent ex libertate mea: meq; tũ denique ſibi uiſum Reipub. qualis fuiſſem, reſtitutum. Id eſt, me fortem & conſtantem eſſe in liberè loquendo pro Repub. defendenda, qualis ſcilicet fuiſſem ante exilium meum.
Sanitatem reſtituere, & ſanitati. Plin. lib. 20. ca. 6. 11. Ibid. 7.
Se reſtituere, ac reuiuiſcere. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 26.
Reſtitui ſibi dicuntur uina quæ mutata fuerunt. Plin. lib. 14. cap. 18. 2. Vina in apothecis Canis ortu mutantur quædã, poſtraq; reſtituuntur ſibi. Budæum.
Viſum reſtituere. Plin. lib. 11. cap. 37. 25.
Reſtituendus] Participium, (ἀποκαταστατέος,) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 8. Cæſaris imperio reſtituendus eris.
Lingua ſuppreſſa palato reſtituẽda mero. Oui. 3 Triſt. ele. 3. 5
Reſtitutio] Verbale, (ἀποκατάστασις,) Cic. ad Atticum, lib. 4. 70. 3. Proficiò ac reſtitutione fortunæ meipſe non ſatis dignum iudicabo.
Nemini eſt triumphus honorificentius, quàm mihi ſalus reſtitutioq; perſcripta. Cic. in Piſonem, 27.
Reſtitutor] pen. prod. Aliud uerbale. Cic. pro Milone, 30. P. Lẽtulus ultor ſceleris illius, propugnator Senatus, defenſor ueſtræ uoluntatis, patronus illius publici conſenſus, reſtitutor ſalutis meæ.
Reſtitutorius] Adiectiuum: Caius in L. Qui proprio. Parag. Item. ff. De procurator. Item quæritur, ſi iudicium acceperit defenſor, & actor in integrum reſtitutus ſit: an cogendus ſit reſtitutorium iudicium accipere. Actio reſtitutoria. Vlpian. in L. Quamuis pignori. §. Marcellus. ff. Ad S. C. Velleianum.
Reſto] reſtas, reſtiti, reſtitum, pen. corr. (ὑπολείπομαι,) reſtare, Supereſſe, ſiue reliquum eſſe ſignificat: & uel perſonaliter, uel imperſonaliter ſumi uidetur.
Perſonaliter. Cic. pro Quintio, 17. Illud etiam reſtiterat quod heſterno die fecerunt, ut te in ius adducerent. Idem 3. Offic. 12. Qui è diuiſione tripertita duas partes abſoluerit, huic neceſſe eſt reſtare tertiam. Item ad Bruti, 15. 8. Longa ſunt quæ reſtant.
De uiginti reſtabam ſolus. Ouid. 3. Metam. 136.
Duæ noctes reſtant de menſe ſecundo. Ouid. 2. Faſt. 172.
Reſtat reliquum. Terent. Hecy. 4. 2. 11.
Reſtat ex. Cic. 2. de Inuent. 203. Quid etiam nobis ex eo genere reſtet & quare reſtet, admonendum uidetur.
Reliqua pars eſt. & reſtat. Cic. pro Marcello, 16.
Hoc nunc reſtat. Terent. Heaut. 5. 5. 22. Reſtabat aliud nihil, niſi oculos paſcere. Terent. Phorm. 1. 2. 35.
Nihil reſtat præter. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 2. In Manilia noctẽ offendi Diphilum Diphilo tardiorem, ſed tamen nihil ei reſtabat præter balnearia, & ambulationẽ, & auiarium.
Vnum etiam reſtat amico noſtro ad omne dedecus, ut Domitio non ſubueniat. Cic. Attico, lib. 8. 15. 1.
Reſtat, Imperſonaliter. Terentius Hecy. 3. 1. 20. Quod quum ita eſſe inuenero, quid reſtat niſi porrò, &c. Cicero 2. de Diuinat. 106. Reſtat etiam de Chaldæis: ſed primum auſpicia [illegible] nus.
Ire: [illegible] eſt, uia reſtat. Horat. 1. epiſt. 6. 6. Ire tamen reſtat Numa quo deuenit, & Ancus.
[illegible] 4. Acad. 11. Reſtat ut his reſpõdeam, qui ſermonibus eiuſmodi nolint perſonas tam graues alligari. Idẽ pro Quintio, 22.
Reſtat mihi, Id eſt, futurum eſt, manet me. Virg. 7. Aeneid. 55.
Hoc Latio reſtare canunt qui ſanguine noſtrum
Nomen in aſtra ferant.
Reſtare, Retro ſtare, Remanere, uel reſidere, ac immorari, uel remorari. Terent. And. 2. 6. 2.
Hic nunc me credit aliquam ſibi fallaciam
Portare, & ea me hic reſtitiſſe gratia. Idẽ Eunucho, 2. 3. 11.
Vt illũ di deæq; ſenẽ perdãt, qui me hodie remoratus eſt: Meq; adeò qui reſtiterim. Cic. pro Ligario, 3. Tertium eſt tempus quo poſt aduentum Vari in Africa reſtitit. Item 3. Offic. 149. Ita incolumis in patria Regulus reſtitiſſet. Sic pro Murena, 72.
Ratio nulla eſt reſtandi. Lucret. lib. 1. 22.
Reſtare, Reſiſtere. Terent. Heaut. 5. 3. 6. In qua re nũc tam confidenter reſtas ſtulta? Cic. 5. de Finib. 129.
Reſtans] Participium, (ὑπολελειμμένος,) Silius lib. 10. 6.
Nunc in reſtantes mucronem cominus urget.
Clauſtra reſtantia ſoluit. Silius lib. 7. 26.
Dona reſtantia flammis, Id eſt, quæ ex flammis reliqua fuerũt, & relicta incendio. Virg. 1. Aeneid. 137.
Reſtito] reſtitas, pen. corr. (ἐφίσταμαι,) reſtitare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 9. 4. - ita me miſerum
Reſtitando, retinendoq; laſſum reddiderunt. Terent. Eunuc. 4. 4. 1. Exi foras ſceleſte, at etiam reſtitas? Fugitiue prodi.
Reſtringo] reſtringis, reſtrinxi, reſtrictum, (διαστέλλω, περιστέλλω, περισφίγγω,) reſtringere, Retro ſtringere: ſiue Valde ſtringere. Plaut. Capt. 8. 26. Saltem ſi non arriderẽt, dẽtes ut reſtringerẽt. Plin. epiſt. 105. Nam ſumptus Candidatorum foedos illos & infames, ambitus lege reſtrinxit.
Reſtrinxit Bellona faces. Stat. 21. Thebaid. 83.
Sol exortus reſtrinxit ſtellas. Lucret. lib. 3. 212.
Reſtringere ad, pro Aſtringere. Plin. epiſt. 8. Nam quum oẽs homines ad cuſtodiam pecuniæ natura reſtrinxerit.
Reſtringere, Soluere. Apuleius, Iumentum reſtrinxit, abireq; ſtabulo liberum ſiuit, quod ſtabularius inuentum mox domum reducit.
Reſtringere, Rurſus ſtringere. Apuleius, Et duplici, ne ſolui ſicilè queat, reſtringit.
Reſtringit nauſeam hæc herba: Hoc eſt, reprimit, coercet, facit ad uel contra nauſeam. Plin. lib. 8. ca. 27. 3. Ex uetuſto codice legendum reſtinguit.
Reſtrictus] (περιστελλέις,) Participium, ſiue nomen ex participio.
Lacertis reſtrictis ſenſit lora. Horat. 3. Carm. ode 5. 7.
Membra catena reſtrictus. Catul. Argon. 59. 59.
Imperium reſtrictum. Tacit. lib. 15. Idq; plurib⁹ probabatur, qui in tanta uitiorum dulcedine ſummum imperium non reſtrictum, nec perſeuerum uolunt.
Reſtrictus, pro Auaro & parco, Per translationem: quoniam qui auari ſunt, pecuniam ita ſtringunt, ut nihil prodigant aut profundant. Cic. ad Appium Pulchrũ, lib. 3. 8. 32. Quũ & natura ſemper ad largiendum ex alieno fuerim reſtrictior. Idem 2. Offic. 90.
Reſtrictus & tenax. Cic. pro Plancio, 44.
Reſtrictè] Aduerbiũ, (περιστελλόμενως, φειδομένως,) Parcè, cui opponitur Pleniſſimè. Plin. epiſt. 103. lib. 5. ad Capitonem, quamuis illud pleniſſimè, hoc reſtrictiſſimè feceris. Cicero de Amicitia, 52. Ditior mihi & affluentior uidetur eſſe uera amicitia, nec obſeruare reſtrictè, ne plus reddat quàm acceperit.
Reſtrictè præfinire. Cic. 2. de Legib. 73.
Parcè & reſtrictè. Cic. 2. de Finib. 70.

Reſtrictim]

Digitized by Google

Restrictim] Aliud aduerbiũ, Idem, (κατεσταλμένως,) Afranius, Ea quæ fermè federe melius consultoribus, quàm restrictim cogitata, atq; omnibus rationibus.

Resulto, resultas, resultare] Vide Resilio.

Resumo] resumis, pen. prod. resumpsi, resumptum, (ἀναλαμβάνω,) resumere, Iterum sumere. Plin. epist. 78. a. Vereor enim ne si hanc intentionem iam in finem laxauero, egrè resumam. Idem lib. 2. epist. 18. Nam beneficio tuo in scholam redeo, & illam dulcissimam etatem quasi resumo. Idem in Paneg. 132. Hic Consularibus curis exolutus, principales resumpsit.

Ponere & Resumere, opposita. Ouid. 9. Metam. 106.
Inq; uicem sumptas ponit, positasq; resumit.

Gemitus resumere. Stat. 6. Thebaid. 3.
Tela resumere. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
Vires resumere. Ouid. 9. Metam. 12.

Resuo] resuis, resui, resutum, pen. prod. (ἀναῤῥάπτω,) resuere, Iterum suere. Aliquando contrarium significat suo simplici: ut apud Suetoniũ de Augusto, ca. 94. Sumenti uirilẽ togã, tunica laticlaui resuta ex utraq; parte, ad pedes decidit

Resupino] resupinas, pen. prod. (ὑπτιάζω, ἀναβάλλω,) resupinare, Inuertere, supinum aliquid deuoluere. Terentius Phorm. 5. 6. 23.
Ponè apprehendit pallio, resupinat: respicio: rogo
Quamobrem retineat me. Plin. lib. 24. cap. 17. 6. Hac admota, leones resupinari cũ hiatu laxo. Liu. 4. ab Vrbe, 83.
Valuas resupinare. Propert. lib. 4. eleg. 9. 5.
Resupinare collum. Plin. lib. 10. cap. 34.
Resupinare, Peruertere. Iuuen. Saty. 3. 12.
- aulam resupinat amici.

Resupinare, A proposito seu incœpto reuocare, differre, Accius, Quid agis? perturbas rem omnem, ac resupinas sororem. Nonius.

Resupinatus] pen. prod. Participium, (ἀναβεβλημένος,) Iuuen. Saty. 8. 18. Et resupinati cessantia tympana Galli.

Resupinus] pen. prod. Adiectiuum, (ὕπτιος,) Qui uentre in altum conuerso est, facie in cælum uersa. Plin. lib. 7. cap. 2. 14. Eosdemq; sciopodas uocari, quòd in maiore æstu humi iacentes resupini, umbra se pedum protegãt. Ouid. epist. 15. 52. Et modò cantabã ueteres resupinus amores. Mart. lib. 9. 46. Quæq; tulit spectat resupino fydere uultu. Cic.
Iacuit resupinus humo. Ouid. 4. Meta. 225. (de Diuin. 80.
Hæret curru resupinus inani. Virg. 1. Aeneid. 96.
Corpora resupina. Ouid. 2. Metam. 54.

Resupinus, pro molli & effœminato. Quintil. lib. 5. cap. 12. Quapropter eloquentiam licet hanc libidinosam resupina uoluptate auditoria probent, nullã esse existimabo quæ ne minimum quidem in se indicium masculini & incorrupti, ne dicam grauis & sancti uiri, ostendet.

Resupinus in ungues: Hoc est, resupinus dũ est, ungues habens in cælum conuersos. Mart. lib. 12. 74.

Resurgo] resurgis, resurrexi, resurrectum, (ἐγείρομαι,) resurgere, Rursum surgere.
Victa tamen uinces, euersaq; Troia resurges. Ouid. 1. Fast. 5.

Resurgere dicitur herba, uel arbor, quæ iterũ crescit. Plin. lib. 13. cap. 9. 4. Sed præcipua utilitas, quòd cæsa anno tertio resurgit. De spina Aegyptia. Vide Restibilis arbor, in Restibilis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.

Amor resurgens. Virg. 4. Aeneid. 107.
Resurrexit maiestas. Plin. lib. 16. cap. 32. 1.
Resurgunt res Romanæ contra spẽ. Liu. 4. bel. Pun. 203.

Resuscito] resuscitas, pen. corr. (ἐγείρω,) resuscitare. Iterum suscitare. Ouid. 8. Metam. 95.
- positamq; resuscitat iram.

Prior obligatio nouo pacto resuscitatur. Paulus in L. Si uetus ex. Parag. Sed si pactum. ff. De pactis.

Retæ] Sunt arbores, quæ ex ripis fluminũ eminent, aut in aluei ipsorum extant: à retibus dictæ, quòd prætereuntes naues impedirent: & quasi iretirent. Vnde ex edicto Prætorũ, retanda flumina locari solebant, hoc est purganda, nequid aut moræ aut periculi nauibus in ea uirgulta incidentibus fiat. Hæc ferè Gellius lib. 11. cap. 17. ex libro Gaij de Origine uocabulorum.

Retardo] retardas, (ἐπέχω, ἀναβάλλω,) retardare, Remorari, retinere. Cic. de Senect. 53. Agro bene culto nil potest esse nec usu huberius nec specie ornatius, ad quem fruendum non modò se non retardat, uerumetiam inuitat, atq; allectat senectus. Plin. epist. 123. Sed quid imprudens, quem reuocare conor, retardo? Cic. Attico, lib. 1. 15. 8. Sed mihi, credes, simulatq; hoc nostrum legerunt, nescio quo pacto retardantur. Sic. 2. de Nat. deor. 75.

In uia aliquem retardare. Cic. 10. Philipp. 276.
Flumina obiecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 51.
Retinere ac retardare. Colum. lib. 2. cap. 2. 22.
Incitari & Retardari, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 148.
Retardare animum alicuius. Cic. 3. Verr. 11.
Celeritatem retardare. Cic. pro Lege Manil. 15.
Impedire ac retardare impetum. Cic. pro L. Manil. 8.
Iter retardare. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 7.
Loquacitatem retardare. Cic. in Vatinium, 1.
Menses retardare mulierum. Plin. lib. 21. cap. 21. 5.
Sed uereor ne nunc mea te fortuna retardet. Ouidius 3. Trist. eleg. 7. 5.

Retardatus] pen. prod. Participium, (ἀναβεβλημένος,) Sueton. in Othone, ca. 8. Et primo egressu inundationibus Tyberis retardatus. Idem in Galba, cap. 20. In auxilium aduolauere, serius itinere deuio per ignorãtiã locorũ retardari.

Iuuenta retardata arte. Claud. 1. in Eutropium, 69.

Retardatio] (ἐποχή, ἀναβολή,) Verbale. Cic. 5. Philip. 186. Vnde est adhuc bellum, nisi retardatione & moras?

Retaxo] retaxas, (ἀντεγκαλέω,) retaxare. Sueton. in Vespasiano, cap. 13. Lucinium Mutianum notæ impudicitiæ, sed meritorum fiducia minus sui reuerentem, nunquã nisi clàm & hactenus retaxare sustinuit, ut apud communem aliquẽ amicum querens, adderet clausulæ, Ego tamen uir sum. Retaxare, est eum à quo fueris taxatus, suorum uitiorum admonere, & uicissim reprehendere.

Rete] retis, neu. gen. (δίκτυον, πλέγμα, πλεκτάνη, ἰχθύος, ἀμφίβλαστρον,) Quo pisces capiuntur. Plaut. Rud.
- neq; piscium ullam unciam pondo hodie (22. 7.
Cepi, nisi hoc quod nunc fero in rete. Cic. 2. de Nat. deorum 184. Vt in arancolis, aliæ quasi rete texunt: ut siquid inhæserint conficiant: aliæ ex inopinato obseruant, &c.
Rete, à rapio, uel à raritate dicitur, ut ait Varro.
Retis iactus, Vide Iacio.

Fallentia retia. Ouid. 2. de Arte, 38.
Rara retia. Virg 4 Aeneid. 26.
Exire retibus. Lucret. lib. 4. 231.
Retia dolum meditantur ceruis. Virg. eclog. 5. 12.
Ponere retia ceruis. Virg. 1. Georg. 62.
Seruare retia. Virg. 3. eclog. 15.
Tendere retia ceruis. Ouid. 1. de Arte, 9.
Distincta maculis retia tendere. Ouid. epist. 5. 4.

Retis, in masculino & fœminino genere quidam probant ex Plauto in Rud. 23. 5. Non uides me referre uiden retem, sine squammoso pecu? Vbi in nostris exemplaribus nunc legitur uidũ rete, neutro genere. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 12. Intra retem aues sunt omne genus, maximè cantrices

Digitized by Google

ut luſciniolæ, de merulæ, quibus aqua miniſtratur per cana liculam, cibus obijcitur ſub retem.

Retia] *retiæ, (καθίτη,) antiquum pro eodem: ut nõnullis placet. Plaut. Rud. 21. 9.*
Iam nunc & operam ludos facit, & retiam.
Vt tempeſtas eſt nunc. Legitur retia, neutro genere.

Reticulum] *reticuli, penul. correp. neu. gen. Diminutiuum, (πλεγμάτιον,) Plin. lib. 31. cap. 6. 13. Item demiſſæ reticulis in mari concauæ è cera pilæ, uel uaſa inania obturata, dulcem intra ſe colligunt humorem.*

Reticulum, (κεκρύφαλος,) *Genus retis quod in orbem ſpargitur: unde aliquando capitur pro muliebri faſcia, quæ capillos continet. Iuuen. Saty. 2. 10. Reticulumq; comis auratis ingentibus implet.*

Reticulum, *Faſcia quædam lanea, uel linea ad formam retis facta, quã faciei admouemus ne agnoſcamur, uel ut naribus ſuaues odores admoueamus. Cic. 7. Verr. 22. Ipſe autem coronam habebat unam in capite, alteram in collo: reticulumq; ad nares ſibi apponebat tenuiſſimo lino, minutis maculis, plenum roſæ.*

Reticulum iunceum uel lineum, *Colum. lib. 12. cap. 51. 2.*

Reticulum, *inſtrumentum luſorium, quo pilam accipimus & remittimus. Ouid. 3. de Arte, 73. Reticuloq; pilæ læues ſundantur aperto.*

Reticuli è neruis, *pro Cancellis. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 5. 11. Inter columnas exteriores, pro pariete reticuli è neruis ſunt, ut perſpici in ſylua poſſit, & quæ ibi ſiant, neque auis ea tranſire.*

Reticulum, *Sacculus in modum retis, quo uiatores pecuniã & panem geſtant. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 9.*
Non tuus hoc capiet uenter plus quàm meus, ut ſi
Reticulum panis uænales inter onuſto
Forte uehas humero, nihilo plus accipias, quàm, &c. Vbi Acron, Reticulum, rete quo in urbe panis inter uænales ſeruos portari ſolet. Iuuen. ſaty. 12. 6.

Retiaculum] *retiaculi, pen. corr. (καθίτιον,) Antiquũ diminutiuum à Retia, ut Nonnullis placet. Plaut. Aſin. 3. 87. Iubeas una opera me piſcari in aere.*
Venari autem retiaculo apros in medio mari. Quidam legunt iaculo.

Reticulus] *pen. corr. maſc. gen. (κεκρύφαλος,) Plin. lib. 12. cap. 14. 7. At hercule Alexandriæ ubi thura interpollantur, nulla ſatis cuſtodit diligẽtia officinas. Subligaria ſignantur opifici. Perſona adijcitur capiti, dẽſuũe reticulus: nudi emittuntur.*

Reticulatus] *pen. prod. Adiectiuum, (δικτυοειδὴς,) Quod factum eſt in modum retis. Plin. lib. 36. ca. 22. 14. Dictyotheton uocant reticulatam ſtructuram, quã frequentiſſimè Romæ ſtruunt, rimis opportunam.*

Feneſtræ reticulatæ, *Reticulis obiectis munitæ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 3.*

Retiarius, retiarij, (δικτυοφόρος,) *Qui rete immittit. Nã cum poſiti gladiatores per paria, diuerſa nomina ſortiebantur. Nam alter dicebatur retiarius, quòd rete iaceret: alter ſecquutor, perinde ac retiarium fugiens, uel fugam ſimulans, ſequeretur. Quintil. lib. 6. cap. 3. 42. Et Pedo de Mirmilone, qui retiarium conſequebatur, nec feriebat. Vinum, inquit, capere uult.*

Contra retiarium ferula. *Martialis in Præfatione libri ſecundi,*
Deniq; uideas an te delectet contra retiarium ferula. *Id eſt, an id faciendum tibi putes quod nemo non damnet atq; exibilet. Domitius Calderinus interpres admonet ſubeſſe prouerbium, dici ſolitum in eos qui infirmo præſidio contra maximè inſtructum pugnarent. Quanquã idem paulo pòſt aliò dilabitur, nempe huc, gladiatores olim, ſi minus placuiſſent, ferula cæſos eijci ſolere, Eraſmus.*

Retego] *retegis, pen. corr. retexi, retectum, (ἀποκαλύπτω, ἀναπτύσσω,) retegere, Nudare, aperire. Virg. 1. Aeneid. 72.*
- cæcũq; domus ſcelus omne retexit. Iuuen. Saty. 6. 28.
Si tibi zelotypè retegantur ſcrinia mœchæ.
Animi commenta retegere. Ouid. 13. Metam. 8.
Conſilium retegere. Horat. 3. Carm. ode 21. 4.
Dies clara retexit damna Pharſalica. Lucan. lib. 7. 100.
Lucifer retegens diem. Ouid. 8. Metam. 1.
Inſidias retegere. Claud. 2. Paneg. 43.
Orbem retexit Titan radijs. Virg. 4. Aeneid. 24.
Pectus retegere. Ouid. 13. Metam. 92.
Syluas ferro retegere. Stat. 3. Thebaid. 35.
Vultus retegit ſciſſo uelamine. Lucan. lib. 8. 130.

Retectus, Participium, (ἀνακεκαλυμμένος,) *ut*
Res luce retectæ. Virg. 9. Aeneid. 93.

Retendo] *retendis, retendi, retenſum uel retentũ, (ἀνίημι,) retendere, Laxare, contrariam habet significationẽ ſuo ſimplici. Ouid. 2. Metam. 84.*
Exuit hìc humero pharetram, lentoſq; retendit
Arcus. Ibidem, lib. 3. 34.
- Nympharum tradidit uni
Armigeræ iaculum, pharetramq; arcuſq; retentos.

Retento] *retentas, (ἀναπειράω,) retentare, Extento cõpoſitum, iterum tẽtare. Ouid. 1. Metam. 159. timidè uerba intermiſſa retentat. Id eſt, iterum tentat proferre. Idem epiſt. 10. 3. Nullus erat, refcroq; manum, iterumq; retento.*
Studium retentare, Intermiſſa ſtudia repetere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 11.
Viam lethi ſine fine retentat. Ouid. 11. Metam. ad finem.
Preces retentatæ. Ouid. 14. Metam. 76.

Retento, *Frequentatiuum à* Retineo, *Vide loco ſuo.*

Retexo] *retexis, retexui, retextum, (ἀνυφαίνω, ἀναλύω,) retexere, Quod textum erat, non textum reddere.*
Telas intertextas retexere. Stat. 3. Syluæ. 5. 6.
Tela retexta dolo nocturno. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6.
Penelopes telam retexere, Vide Penelope.
Properata fata retexere. Ouid. 10. Metam. 7.

Retexere, *Per translationem. Cic. 2. de Orat. 86. Et ad extremum, ipſi ſe compungunt ſuis acumimibus, & multa quærendo reperiunt non modò ea quæ iam non poſſint ipſi diſſoluere, ſed etiã quibus antè exorſa, uel potius detexta prope retexantur.*

Idem ordo retexitur. *Ouid. 15. Metam. 50.*
Plenum orbem Luna quater retexuit. Ouid. 7. Metam. 108.
Noxas retexere. Stat. 9. Thebaid. 30.

Retexere orationem, *pro In contrariũ mutare, expolire, emendare, uel potius rurſus texere, & ordiri, quaſi aliam telam. Cic. 2. Philipp. 52. Itaq; iam retexo orationem illam: ſcribã ad illos, ut ſiqui fortè, quod à te mihi obiectum eſt, quærent ſitne uerum. Id eſt, quod negabam cõfiteor. Idem ad Brutũ, lib. 11. 14. 5. Noui timores retexunt ſuperiora. Idem 5. de Finib. 14.*

Scriptorum quæq; retexens. *Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 1.*
Scriptum retexere. Mattius ad Ciceronem, lib. 1. 28. 13. An quod adoleſcens præſtiti, quum etiã errare cum excuſatione poſſem, id nunc ætate præcipitata commutem, ac me ipſe retexam?

Retexere, *pro Diſſoluere, reuocare, irritũ facere. Cic. 4. Verr. 45. Omnia erant Metelli eiuſmodi, ut totam ſuam Prætura retexere uideretur. Suprà dixerat, Vt omnes iſtius iniurias quas poſſet, retexeret. Budæus.*

Retiarius, Reticulum, Reticulus, Retis] *Vide* Rete.

Reticeo]

Digitized by Google

Reticeo] retices,pen.cor.reticui,(ἀποσιωπάω,ἐχεμυθέω,) reticere, A loquendo abſtinere, & propriè de ijs dicitur quæ dolorem ſiue ſolicitudinem afferunt. Terent. Heaut. 1.1.33.

Ne lachryma:atq; iſtuc quicquid eſt,fac me ut ſciam.

Ne retice. Cic.2.de Legib.67.Quoniam mihi ſermo eſt apud deos, nihil reticebo.

Nihil nec temerè dicere, nec aſtutè reticere debeo. Cicero Q. fratri,lib.1.2.4.

Non poſſum reticere.Catul.ad Mallium,63.9.

Pateſacere & Reticere,contraria.Cic.ad Senatū li.14.2.15.

Negare & reticere.Cic.3.Verr.63.

Celare & reticere.Cic.3.Offic.73.

Reticere de.Cice.3.Verr. 98. Tamen de Chelidone reticuit, quoad potuit:aliò reſponſionem ſuam deriuauit.

Dolores reticere.Propert.lib.1.eleg.10.3.

Multa reticenda lingua modeſta.Ouid.epiſt.18.13.

Arteriæ reticendo acquieſcunt.Autor ad Herennīū, lib.3.113.

Crimina reticenda deorum.Stat.1.Thebaid.46.

Reticentia] reticentiæ,(ἐχεμυθία,ἀποσιώπησις,)Eſt quum id non dicitur quod dici debuit, ut uitium ædium,uel rei uenalis.Cic.3.Offic.84.A Iureconſultis etiam reticentiæ pœna conſtituta eſt.Idem 3.de Orat.114.Plau.Merc.22.52.

Dic,enim as me miſerū tua reticentia.Cic.14.Philip.406.

Retineo] retines,pen corr.retinui,retentum,(κατέχω, ἐφίημι,ἐπέχω,ἀναλαμβάνω,)retinere,Remorari,quod & Detinere dicitur.Terent.Phorm.1.3.23.

Cui de integro eſt poteſtas etiam conſulendi quid uelis, Retinere,amare,amittere.

Aliquem retinere,Remorari.Cic.Attico,lib.13.27.2.2.

Euntem retinere.Ouid.epiſt.17.20.

Firmis uinclis retinere.Ouid.1.de Remed.amor.43.

Saucius arrepto piſcis retinetur ab hamo.Oui.1.de Arte,79.

Abalienare & Retinere,contraria,Vide Abal.eno.

Retinere,Facere,uel aliquē retrahere ne cadat.Plaut.Curcul. 7.31. - retine,retine me obſecro.

PH.Vide ut expalluit? Terent.Heaut.2.4.23.

- ah retine me obſecro.

Retinere dicitur qui aduerſum aliquem tenet,inquit Donatus. Terent.Adelph.1.1.33.

Pudore & liberalitate liberos

Retinere ſatius eſſe credo quàm metu. Plin.epiſt.248. Et in publicis officijs retinere damnatos, non ſatis honeſtum putabam.

Retinere,pro Tenere etiā accipitur.Cice.6.Verr.66.Sagittæ pendebant ab humero,ſiniſtra manu retinebat arcum.

Retinere maieſtatem,uel ius ſuum,pro Cōſeruare,(διαφυλάττειν,) Cic.in Orat.55.Ius omne retinendæ maieſtatis, Rabirij cauſa continebatur:ergo in omni genere amplificationis exarſimus. Idem de Senect.33. Ita enim ſenectus honeſta eſt,ſi ſe ipſa defendit, ſi ius ſuum retinet, ſi nemini mancipata eſt.

Amicos retinere.Cice.pro Quintio,40.Id egit ut amicos obſeruantia,rem parſimonia retineret.

Amore patriæ retineri.Ouid.1 Triſt.eleg 3 10.

Animo ſtudia retinere. Cic.1.Tuſc.1.Retuli me Brute te hortante maximè ad ea ſtudia,quæ retenta animo,remiſſa temporibus,longo interuallo intermiſſa reuocaui.

Charitatem retinere in aliquem.Cic.de Amicit.61.

Aures retinent commiſſa.Horat.1.epiſt.19.14.

Cuſtodijs retineri atq; ſeruari Cic.5.Verr.49.

Natiuum retinent inuiolata decus.Ouid.de Nuce,11.

Dignitatem in Rep.retinere.Cice.ad Atticum lib.1.8.4.

Exiſtimationem retinere.Cic.pro Cluentio,115.

Fidem retinere in amicitia,Fidelem eſſe.Cice.de Amicitia,74.

In fide retinere animos ſociorum Liu.5.bel.Pun.227.

Gaudia retinere.Ouid.12.Metam.57.

Gemitus non retinere.Ouid.4.Faſt.93.

Gratiam alicuius retinere.Cic.ad Q. fratrem,lib 2.7.10.Idē ad Attic. lib.1.1.10. Vides enim in quo curſu ſumus, & quàm omnes gratias non modò retinendas,uerumetiam acquirendas putemus.

Grauitatem retinere. Cic.1.Offic.191.

Humanitatem retinere.Cic.3.Verr.44.

Inuidiam ſuā apud improbos retinere.Cic. Attico,li.2.34.7.

Iudicem retinere aliquem.Cic.2.Verr.20.

Iudicium ſuum retinere.Cic.1.de Finib.74.Id eſt,in ſuo iudicio perſeuerare.

Ius retinere.Cæſar 1.belli Ciuil.17.

Iuſtitiam retinere.Cic.1 de Inuent.4.

Labores retinere.Ouid.13.Metam.173.

Lacrymas retinere.Ouid.1.Metam.130.

Manus retinere.Ouid.6.Metam.7.

Memoriā gratiſſimā alicuius rei retinere.Cic 3.de Legib 42.

Memoria retinere. Cicero pro Roſcio Amerino 19. Neque plura tamen dici poſſunt quàm populus Roma. memoria retinet.

Non facilè eſuriens poſita retinebere menſa.Ouidius 2.de Remed. Amor.47.

Modum ludendi retinere.Cic.1.Offic.146.

Morbo retineri.Liu.4.bel.Maced.47.

Morem retinere.Cic.2.de Finib.3.

Nummos & ſimilia retinere.Cic.5.Verr.145.Quos de publico nummos acceperat,retinuit omnes.

Officium retinere, pro In officio manere. Cice pro Cluentio, 105.Neq; enim hoc homine ſanctior,neq; probior,neq; in omnibus officijs retinendis diligentior eſſe quiſquā poteſt.

In officio retinere Cic.pro Roſcio Amer.42.

Pacem retinere.Cic.ad Atticum,lib.8.159.8.

Pilam retinere.Cic.in Piſonem,54.Vide Pilā.

In poſſeßione retinere. Cice.2. Offic.96.Quam quidem ante hanc confuſionem temporum in poſſeßione ſua principes retinuerunt.Idem ad Atticum,lib.1.14.5.

Religiones deorum retinere.Cic.5 Verr.5.Ibidem 2.38.Obſeruant quemadmodum ſe unuſquiſq; ueſtrum gerat in retinenda religione conſeruandiſq; legibus.

Se retinere.Cic.1.de Legib.77.

In ſermone longo aliquē retinere,Occupare longo ſermone et detinere.Cic.ad Atticum,lib.4.85.5.

Spem retinere.Tacit.lib.19.

Tempeſtatibus retineri.Cic.ad Atticum,lib.11.224.5.

Veritatem retinere.Cic.pro Quintio,50.

Virtute retineri in uita.Cic.3.de Finib.93.

Virtutem retinere.Caßius ad Ciceronem,lib.15 19.5. Itaque & Panſa qui ἀδόλως ſequitur,uirtutem retinet.

Vitam retinere.Cic.5.Verr.68.

Vi aliquem retinere,aut metu.Cic.4.Verr.9.

Hæc utilitatem & gratiam retinent Plin.epiſ.8.c.

Retinens] pen.corr.retinentis,(κατέχων,) Participium ſiue nomen ex participio.

Dignitatis retinens.Cic.ad Qu. fratrem,lib.1.2.19. Gellius libro 10.cap.20. Saluſtius quoq; proprietatum in uerbis

Vento retinente morari.Ouid.epiſt.13.1. (retinentiſſimus.

Membra retinentia aliquid animæ.Ouid.6.Metam.129.

Modeſtiæ retinens.Tacit.lib.5.

Retinendus] Participium,(κατεκτέος,)ut

Cura retinendæ puellæ.Ouid.2.de Arte,59.

Retentus] Aliud Participium,(κατασχεθείς,)Hoc eſt detentus,

Digitized by Google

ſus, remoratus. Mart. lib. 1. 130. Expectare iube, uelocius ibo retentus. Cice. 1. Verr. 16. Potamonem ſcribam & familiarem tuum retentum eſſe à Verre in prouincia, quàm tu decederes. Lucret. lib. 2. 246.

Equi frustrà retenti, dominum trahunt per ſaxa. Ouidius 6. Faſto. 149.

Lingua retenta metu. Ouid. epiſt. 11. 17.

Verba dolore retenta. Ouid. 10. Metam. 94.

Hoc retento, reliqua uoluntas autoritati aut gratiæ traditur. Cic. 3. de Legib. 56.

Retentio] Verbale, (ἐπίσχεσις,) Cic. ad Atticũ, lib. 13. 278. 3. Semperq; Carneades πολλὴν pugillis, & retentionem aurigæ ſimilem facit ἐποχῆς. Idem 4. Acad. 139.

Retento] retentas, (ἐπισχέω,) retentare, Frequentatiuum. Plaut. Aſin. 12. 1. Cur me retentas? Cicero 1. de Diuin. 30. Quæ penitus ſenſus hominum uitaq; retentat. Ex Poeta. Lucan. lib. 4. 145. Ipſe caua regni uires in ualle retentat. Hoc eſt retinet exercitum. Seneca epiſt. 73. Diu res iſta nõ retentauit memoriam meam.

Fræna retentare. Ouid. 2. Amorum, eleg. 9. 6.

Retentare, Compoſitum à tento, tentas. Vide ſuo loco.

Retinaculum] retinaculi, pen. corr. (ἔχμα, ἔχος,) Quo aliquid retinetur. Virg. lib. 1. Georg. 53. Atq; Amerina parãt lentæ retinacula uiti.

Vnca retinacula. Stat. 3. Sylu. 2. 7.

Ferro ſtricto ſcrit retinacula. Virg. 4. Aeneid. 116.

Puppis retinacula prærumpere. Ouid. 14. Metam. 109.

Soluere retinacula. Ouid. epiſt. 7. 11.

Retingo] retingis, (ἀναβάπτω,) retingere. Stat. 1. Syl. 4. 15.

Nec in otia pacis
Permiſſum laxare animos, ferrumq; retingi.

Retondeo] retondes, retondi, retonſum, (κατατείρω,) retondere, Omnino uel perfectè tõdere. Plaut. Pſeud. 4. 26.

At hæc retõſa eſt. B. ſine fiet, itidè quoq; nos eſtis plagis
Omnes. Plin. lib. 18. cap. 17. 11. Retonſarũ uerò etiã ſemel, omnino certum eſt, granum longius fieri. De ſegetibus.

Retono] retonas, pen. corr. (ἀναβρέμτω,) retonare, Contra tonare, reſonare. Catul. de Berecynthia, 58. 17.

Face cuncta mugienti fremitu loca retonent. Verba Cybeles ad Furorem.

Retorqueo] retorques, retorſi, retortũ, (ἀντιστρέφω, ἀναπάμπτω,) retorquere, Retro iacere, uel remittere. Ci. de Senect. 75. Quò quidem me proficiſcentem haud ſanè quis facilè retraxerit, nec tanquam pilam retorſerit. Vetus codex legit, Neúe tanquam Peliam recoxerit.

Retorquere aliquem, pro In alteram partem inuertere. Quintil. Declam. 16.

Ille dolore ferox, caput in ſua terga retorſit. Oui. 3. Meta. 14.

Colla retorquere ferocis equi. Ouid. epiſt. 4. 16.

Curſus auerſos retorſit. Virg. 12. Aeneid. 97.

Retorqueri ſub terra. Plin. li. 17. cap. 10. 13. Hoc eſt reflecti.

Retorquere telam, Diſſoluere, retexere. Plin. lib. 11. ca. 22. 2. Ex uetuſto codice legendum redordiri.

Retorquere ſarmentum. Colum. lib. 4.

Oculos retorquere. Ouid. 10. Metam. 138.

Oculos ad urbem retorquere. Cic. in Catil. 26.

Animum retorquere ad præterita. Senec. de Benef. lib. 3. ca. 3.

Retortus] Participium, (παμπύλος,) ut Retortæ ceruices. Plin. in Paneg. 55. cum delatorum ſupina ora, retortaq; ceruices agnoſcebamus, & fruebamur.

Brachia tergo retorta. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.

Manibus retortis trahi. Horat. 2. epiſt. 1. 39.

Retorridus] pen. corr. Adiectiuũ, (παράξηρος,) Quod intempeſtiuè, amiſſis uiribus, à ſole retorretur. Columella, lib. de Arboribus, cap. 17. 3. Si in olea unus ramus aliquanto ceteris lætior eſt, niſi eum recideris, arbor tota fiet retorrida. Idem lib. 3. cap. 11. 5. Igitur ſi non retorrida & ſcabra, ſed læuia & nitida, & prolixa fœcundaq; uiderimus, eam intelligemus eſſe terram ſurcularem.

Retorridum etiam dicitur quòd igne combuſtum eſt: ut Senec. uocat manum Scæuolæ retorridam, epiſt. 67.

Retorrida frons. Colum. lib. 2. cap. 2. 66.

Retorride] Aduerbiũ, (κατεξηραμένως,) Plin. lib. 17. cap. 5. 10. Terrã amaram ſiue macrã ſiquis probare uelit demonſtrant atræ herbæ, frigidam autem retorridè natæ.

Retorreſco] retorreſcis, (καταξηραίνομαι,) retorreſcere, Retorridũ fieri. Colu. lib. 3. cap. 3. 5. Deinde ſata nõ ita enutriũt, ut antè cõualeſcant ac proſiliant, quàm retorreſcant.

Retoſtus] Participium, (παλίνοπος,) Plin. lib. 13. cap. 4. 17. Marceſcitq; non retoſtus furnis.

Retracto] Vide Retraho.

Retraho] retrahis, pen. corr. retraxi, retractum, (ἀνέλκω, ἀνθέλκω, ἀνακωχένω, ἐρωέω, ἐξωρέομαι,) retrahere, Retrò trahere: ſiue rurſus, uel in contrariam partem trahere. Cic. pro Cælio, 50. Licinium autem cum iam manũ ad tradendum pyxidem porrexiſſet, retraxiſſe. Idem de Senect. 75. Quò quidem me proficiſcentem haud ſanè quis facilè retraxerit.

Non habeo certum quæ te res hinc maximè retrahat. Lucret. Cicero lib. 5. 14. 2.

Retrahere ad ſe argentum. Terent. Heaut. 4. 2. 11.

Ab ictu ſe retrahere. Ouid. 3. Metam. 18.

Aliquem retrahere à ſtudio. Terentius in Prologo Phormionis, 2. Id eſt, reuocare. Sic Retrahere aliquem à Republica. Cicero pro Seſtio, 28.

Ex fuga retrahere. Plaut Merc. 1. 8.

Retrahere ſe, ne. Cic. pro Cælio, 51. Qui minus enim Licinius comprehendi potuit, cum ſe retraxit, ne pyxidem traderet, quàm ſi non retraxiſſet?

Scipio Annibalem in Africam retraxit. Cic. 2. de Finib. 92.

Aliquem retrahere in conditionem miniſtrorum. Plin. epi. 29.

Quò fata trahũt, retrahũtq;, ſequamur. Virg. 5. Aeneid. 142.

Nocturnæ quietis imaginem ad ſpem haud dubiam retraxit. Tacit. lib. 16.

Retrahere ſe, Deſiſtere à re aliqua. Catul. ad Alphenum, 28. 2. Horat. 19. 12.

Ac ne te retrahas, & inexcuſabilis abſis.

Retrahere uerba, pro Reducere & quaſi reſorbere: quũ interuentu alicuius ſermonem interrumpimus. Sene. epiſt. 3.

Retractus] Participium, (ἀνθελκθείς, ἀντελκθείς,) Cice. 6. Philipp. 211. Neſcio quemodo ſe coniecit in urbem, atq; ita mœſtus redijt, ut retractus, non reuerſus uideretur.

Retractis ac reſupinis capitibus. Colu. lib. 2. cap. 2. 19.

Retractus in tutum animus. Senec. de Benefic. 6.

Retractus, nomen, pro Remoto. Plin. epiſt. 17. lib. 2. ad Gallum, Huius à læua retractius paulo cubiculum eſt ampium. Liu. 4. bel. Maced. 41. Hiſpanis retractior à mari triũ millium paſſuum in circuitu murus erat.

Retracti, fugitiui dicuntur quum reprehenduntur, ut apud Ciceronem in Verrem, Tranquillus reprehenſos dicit. Saluſt. Ceparius (nãq; is paulo antè ex fuga retractus erat) Cn. Terentio traditur. Idem, Ad Catilinam proficiſcentem ex itinere retractum eſſe aiebant. Budæus.

Retractus, pro abdito. Liu. lib. 6. bel. Maced. Theſpienſium emporium eſt in intimo ſinu Corinthiaco retractum.

Retracto] retractas, (ἀνθέλκομαι,) retractare, Rurſus, uel retro trahere, Frequentatiuum à Retraho.

Retractare, (ἀναπίθεσθαι,) Reuocare, Velut ſub incudem repolire,

Digitized by Google

polire, repetere. Plin. epist. 126. lib. 7. ad Macrinum, Præceptum est Seruiano, ut uacaret finitam causam retractati, siquid noui afferret. Idem epist. 174. lib. 8. ad Arrianum.

Largitiones retractare, Reuocare, reprobare, Traianus ad Plinium lib. 10.

Pedamenta retractare. Colum. lib. 4. cap. 26. 1. Tamen in his hæc eorumq; similia pedamenta post putationē retractanda sunt, partesq; eorum putres dedolādæ, &c. Quibus uerbis abunde declarat quid sit pedamenta retractare, nimirū superioris anni pedamenta in manus resumere, rursum excuere putrefactis partibus amputatis, inutilia reijcere, redolare, ut ita dicam. Gallis dicitur, Remanier, reparer.

Retractare aliquid, Rursum tractare, ut ait Festus: siue Refricare, & iterum commemorare, (ἀναμεταχειρίζειν,) Cic. ad Atticum, lib. 8. 153. 6. Sed hæc omittamus: augemus enim dolorem retractando. Plin. ad Septitium, lib. 1. epist. 16. Ex Budæo. Horat. 2. Carm. ode 1. 8.

Sed ne relictis Musa procax iocis,
Ceæ retractes munera næniæ.

Vulnera cruda retractare. Rursus uel frequenter contrectare. Ouid. 3. Trist. 4.

Neue retractando nōdum coeuntia rumpe Vulnera. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 9.

Retractare actiones, Id est, repetere, & iterum tractare & rescribere, repolire, emendare. Plin. ad Capito. lib. 5. epist. 8. Egi magnas & graues causas, has destino retractare. Ibidē Rescribere uocat. Budæus.

Dicta retractare. Virg. 12. Aeneid. 3.

Materiam eandem retractare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.

Desueta uerba retractare. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 13.

Diligenter retractare. Cic. 2. de Nat. deor. 104.

Retractare ac recogitare secum. Colu. in Præfatione lib. 1. 11.

Retractans] Participium, (ἀνθελλόμενος,) siue Nomen ex participio.

Retractans iuuencus, & calcitrosus, Qui non potest facilè duci quò uolumus, et retractat ac renuit. Colum. lib. 2. cap. 2. 22. Alij legunt retrectantem per e secundam uocalem.

Retractatus] pen. prod. (ἀναμεταχειρισθείς,) Aliud participium, siue Nomen ex participio. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quoties eandem materiam rursus à me retractatam, scribere de integro iuberem.

Retractatius opus, pro Emendatiori, & lituris pleno. Cicero ad Atticum, lib. 16. 33. 2. Sed tamen idem σύνταγμα misi ad te retractatius, & quidem ἀρχέτυπον ipsum crebris locis inculcatum & refectum. Quasi dicat limatius & politius.

Retractatio] Verbale, (ἀναμεταχείρισις,) Actus ipse retractandi: hoc est opinionem reuocandi. Cicero ad Attic libro 13. 382. 12. Conficies igitur, & quidem sine ulla dubitatione aut retractatione. Idem 5. Tuscul. 119.

Retrectans] Vide superius Retractans.

Retribuo] retribuis, retribui, retributum, pen. prod. (ἀντιδίδωμι, ἀνταποδίδωμι, ἀντισηλόω, ἀντιστάθμιζω, ἀμείβω,) retribuēre, Notæ significationis, Reddere. Ci. pro Q. Rosc. Comœdo 26. Nihil mihi detraham, cum illis exactæ ætatis seueriſsimè fructum, quem meruerunt, retribuam. Idē Antè quàm iret in exilium, 1. Fidei conducit, in loco debitū retribuere. Liu. lib. 2. ab Vrbe, 177.

Pecuniam acceptam retribui populo.

Rebus retribuere corpora. Lucret. lib. 5. 56.

Retrimentum] retrimenti, (ἀπόρριμα,) à Retero, reteris: sicut Detrimentum à Detero. Varro lib. de Re rust. ca. 64. Amurca cum ex olea est expressa, qui est humor aquatilis, ac retrimentum conditum in uas fictile.

Retrimentum, Excrementum fœculentū, & stercus ipsum. Macrob. lib. 7. In uentre fit prima digestio, cuius fæx, retrimenta sunt, quæ per intestina inferiora orificio triudente labuntur. Idem, Aridiora retrimenta in aluum conuenire refert, humidiora in ueſicam retrahi. Intelligit stercora & urinā. Hæc, recrementa à Celso uocantur, Gellio item quū ait, Recrementa aridiora in aluum conueniunt.

Retro] Aduerbium, (ὀπισθεν, κατόπιν, ὀπίσω, ἀντὶς, ἀφορᾶν,) contrarium habet Ante. Terent. Heaut. 5. 1. 29. Est mihi ultimis conclaue in ædibus quoddam retro. Plin. lib. 28. ca. 6. 7. Cōtra lippitudines retro aures fricare prodest.

Retro ad Alpes uersus iter mihi incidit. Cæl. Ciceroni, li. 9. 15.

Retro & à tergo. Cic. 1. de Diuin. 89. (5.

Vocare retro aliquem. Virg. 4. Georg. 100.

Longè & retro. Cic. 5. Tusc. 126. Vt omnia quæ sine ea sint, longè & retro ponenda censeat. Ibidem, 9. Quod tam longè retro respicere non possunt.

Abduxere retro longè capita ardua ab ictu. Virg. 5. Aen. 86.

Abscedere retro, Vide Abscedo.

Retro ambulare. Plin. lib. 7. cap. 45. 3.

Retrocedere, unica dictione, ut alijs placet, retrocedere. Liu. 8. ab Vrbe, 40. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum principes recipiebant.

Cedens retro. Virg. 3. Aeneid. 100.

Retro commeare. Cic. 3. de Nat. deor. 4.

Retro currere, pro Reciprocum esse. Plin. Panegy. 62.

Discedere retro Lucret lib. 4. 185.

Retro fluere amnes nostra uidit ætas. Plin. lib. 2. cap. 103. 11.

Ire retro. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.

Properare retro. Ouid. epist. 5. 7.

Referri retro. Virg. 1. Georg. 40.

Ruere retro. Stat. 12. Thebaid. 4.

Retro, pro Ante, usurpauit Iulius Capitolinus in Pertinace: Stipendia, inquit, plurimis retro debita exoluit. Pacatus in Panegyrico Theodosii, Quum te semper ultra omnes retro principes laudari oportuerit. Quomodo uidetur etiā usus Plinius ad Traianum, lib. 10 epist. 4. à fine? Hic quoq;, ait, nō mediocriter hæreo, ne cuiusquam retro habeatur ratio, dandumq; quod tunc quum uincerent, non debebatur.

Retroago] retroagis, pen. corr. retroegi, pen. prod. retroactum, (πρόπω, ἀναπολίσω,) retroagere. Plin. lib. 7 cap. 44. 4. Aut quos nō honores currusq; illa sua uiolētia fortuna retroegit per mediam urbem Censore tracto?

Capillos retroagere. Quintil lib. 11. cap. 3.

Ordinem retroagere. Quintil. lib. 12. cap. 2.

Expositionem retroagere. Quintil. lib. 2. cap. 4. 11.

Retroeo] retrois, retroiui, (ἀναχάζω,) retroire. Plin. lib. 2. cap. 16. 7. Retroire incipiunt stellæ. Ibidem, Et retroire cōgit uapor repercussus.

Retrogradior] retrograderis, pen. corr. retrogressus sum, (ἀναχάζομαι,) retrogradi, pen. corr. Idem Plin. lib. 2. cap. 15. 3. Ab his retrogradiuntur ad solem, & occasu uespertino delitescunt. Idem lib. 8. cap. 15. 2. Ob id retrogradiuntur in pascendo.

Retrofero] retrofers, retrotuli, retrolatum, Retrofertē se, pro Retrocedere. Seneca in præfat. decla. Nescio quā iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retrotulerit.

Retrogradus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀναπολίσω,) ut Retrogradus exortus. Plin. lib. 2. cap. 17. 7.

Retrorsus] uel retrorsum, (ὀπισθοφανῶς,) Retro uersum. Plin. lib. 6. cap. 15. 2. Ab ea gente retrorsus ad Cyrum amnem produntur ducenta uiginti millia. Cice. 2. de Natura

Digitized by Google

deorũ 120. Nã ex terra, aqua: ex aqua oritur aer: ex aere, æther: deinde retrorsum uicißim, ex æthere, aer, inde aqua: ex aqua, terra infima. Hora. 1. epist. 1. 15. Omnia te aduersum spectantia, nullum retrorsum.

Redire retrorsum. Lucret. lib. 4. 69. Quintil. lib. 5. ca. 9. Sed quædam, & retrorsum idem ualent, ut, Viuere hominem qui spirat, & spirare qui uiuit.

Reiectæ retrorsum Hãnibalis mimæ. Horat. 4. Carm. ode 8. 4.

Retrorsus] Adiectiuum, (ἀπιδοφανῶς,) Plin. lib. 26. cap. 9. 2. Negat Apollo pestem posse crescere, quam nuda uirgo restinguat: atq; ita retrorsa manu ter dicat, totiesq; ambo despuant. Apuleius lib. 2. Deniq; sæpe retrorsa respiciens substitit. Id est, reflexa, obliquata.

Retrudo] retrudis, retrusi, retrusum, pen. prod. (πάλινωθέω,) retrudere, Retro trudere. Plaut. Epid. 5. 61.

Cæpi rursum uorsum ad illas pauxillatim accidere,
Quasi retruderet hominum me uis inuitum.

Retrusum, atq; abditum. Cic. 1. de Orat. 44. Vide Abdo.

Retundo] retundis, retudi, pen. corr. retusum, penul. prod. (ἀναπόπλω, ἀμβλυόω,) retundere, Repercutere, cuspidem uel aciem alicuius rei usu nimio uel alio casu perstringere, atq; hebetare. Plin. lib. 16. cap. 40. 7. Argumentum afferunt quòd citissimè ascias retundat.

Ferrum retundere iugulis. Lucan. lib. 6. 33.

Gladios retundere, per translationẽ. Cic. 3. in Catil. 49. Iidẽq; gladios in Rempub. districtos retudimus, mucronesq; eorũ à iugulis uestris reiecimus.

Mucronem styli retundere. Cic. pro Cluentio, 87.

Improbitatem alicuius retundere, Reprimere. Quintil. libro 6. cap. 4. 9.

Linguam & sermones quorundam retundere. Liu. 3. bel. Maced. 56. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 2.

Tela coniurationis retundere. Cic. pro Domo sua, 50.

In præsentia aliquem retundere. Cic. Attico, lib. 16. 339. 4.

Retusus] pen. prod. (ἀμβλωθείς,) Participium, siue Nomẽ ex participio. Colum. lib. 4. Quod euenit in retuso & crasso ferramento. Plin. lib. 37. cap. 13. 2.

Aurum retusum hebeti mucrone. Lucret. lib. 5. 236.

Ferrum retusum. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Tela retusa. Ouid. 12. Metam. 101.

Retusum, siue retunsum cor. Plaut. Pseud. 17. 8.

Retusum ingeniũ: cui cõtrariũ est Acutũ. Ci. 1. de Diuin. 135.

Res retusæ. Silius lib. 16. 5.

Revalesco] revalescis, revalui, (ῥαΐζω,) revalescere, Ad sanitatem redire. Gellius lib. 16. cap. 13. Quod in eorũ finibus sub ipso oppido ex capitali morbo revaluisset. Ouid. epist. 20. 47. Ne tamen ignores ope qua revalescere possis.

Revanesco] revanescis, revanui, (ἀναφανίζομαι,) revanescere, Iterum evanescere. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.

Quum bene pertæsum est, animiq; revaluit ardor,
Nescio quo miseræ turbine mentis agor.

Revecho] revehis, pen. corr. revexi, revectum, revehere, Reducere. Plaut. Bacch. 1. 9. Vt ubi emeritum sibi sit, se revehat domum. Plin. lib. 12. cap. 17. 9. Ex Syria revehunt styracẽ. Liu. ab Vrbe li. 3. 300. Cõficerent equos uirosq;, ne quis reueheretur inde ad prælium, aut integraret pugnam. Stat. 2. Thebaid. 147.

- figamq; superbis
Arma tholis, quæq; ipse meo quæsita revexi Sanguine.

Domum aliquem revehere. Horat. Epod. 13. 4.

Revectus Consul in castra. Liu. 2. ab Vrbe, 205.

Revectus est triumphali curru. Plin. lib. 7. cap. 26. 2.

Revehi equo. Liu. 4. bell. Maced. 61.

Revehere prædam. Liu. 1. ab Vrbe, 160.

Manus revehere, Reducere exercitum. Senec. Medea, 7. 5.

Revehere famam. Plin. epist. 177. b.

Revehere pecuniam ex re uendita, pro Colligere. Liu. libro 5. bel. Maced.

Ad superiorem ætatẽ revehi, Incidere in sermonem de superiore ætate. Cic. de Clar. Orat. 119.

Revelo] revelas, pen. prod. (ἀποκαλύπτω,) revelare, Cõtrarium est suo simplici Velo, quod Tego significat. Vnde Revelare, Detegere significat.

Os revelatum. Ouid. 6. Fast. 124. Seruius.

Revello] revellis, revelli & revulsi, revulsum, (ἀπεσπάω, ἀναστάω,) revellere, Rursus uellere, id est, extirpare: frequentius tamen pro Auferre simpliciter & detrahere sumitur, ut in sequẽtibus exemplis. Colu. lib. 2. ca. 3. 1. Boues cũ ab opere disiunxerit, subtrictos confricet, manibusq; comprimat dorsum, & pellem revellat, nec patiatur corpori adhærere. Cic. 6. Verr. 111. Gorgonis os pulcherrimũ, cinctum anguibus, revellit, atq; abstulit.

Effringere multorũ fores, & claustra revellere. Cice. 6. Verr. 46. Et apud Liuiũ 5. ab Vrbe, 99. Revellere claustra portarũ.

Humum revellit dente. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3. (tarũ.

Revellere tabulam in qua nomina ciuitate donatorum incisa sunt. Cic. ad Acilium, lib. 13. 37. 2.

Acies revellunt signa. Lucan. lib. 7. 16.

Titulũ chartæ de frõte revellere. Ouid. 4. de Põto, ele. 13. 1.

Revellere tela de corpore Reip. per translationẽ. Cic. in Pisonẽ

Revellere uincula iudiciorũ. Cic. pro Cecinna, 51. (20.

Oscula revellere. Stat. 3. Sylu. 2. 12.

Revellere ex omni memoria. Cic. 13. Philipp. 364.

Revulsus] (ἀπεσπασθείς,) Participium siue Nomen ex participio: ut Axis revulsus temone. Ouid. 64.

Caput à ceruice revulsum. Virg. 4. Georg. 105.

Sublato aditu, revulsis gradibus. Cic. in Pisonem, 17.

Effracta & revulsa ianua. Cic. pro Murena, 31.

Limen revulsum tellure. Ouid. 12. Metam. 57.

Saxum è monte revulsum. Ouid. 12. Metam. 69.

Revulsæ, iacentesq; statuæ. Cic. 4. Verr. 113.

Revulsa tabula. Cic. 4. Verr. 77.

Revulsio] uerbale, (ἀπόσπασμα,) Plin. lib. 13. cap. 12. 5. Sed ratio deprehendit uitium unius schedæ revulsione plures infestante paginas.

Revenio] revenis, pen. corr. reveni, penul. prod. reventum, (ἐπανέρχομαι,) revenire, Reverti. Plaut. Amph. 4. 34. Victis hostibus legiones reueniunt domum. Idem Capt. 7. 87. Et tua huc ornatus reveniam ex sententia. Cic. 1. de Orato. 85. Quum miles domum reuenisset, egissetq; lege in hereditatem paternam. Idem ibidem, 89.

Revenire ex aliquo loco. Tacit. lib. 2.

Revenire in gratiam. Plaut. Sticho, 7. 8.

Revera] Ablatiuus ex re & uerum. Vide Res, rei.

Reverbero] reverberas, pen. corr. reverberaui, reverberatum, reverberare. Senec. 2. de Clem. Omnem fortunæ impetum reverberabit, & arte se franget.

Revereor] reverereris, pen. prod. reveritus sum, penul. corr. (αἰδέομαι, ἐντρέπομαι,) revereri, Timere, uereri, et etiam honorare. Terent. Phorm. 2. 1. 3.

- age, mitto imperium, non simultatem meam
Reverereri? saltem non pudere? &c. Hæc eadem uerba refert Cic. ad Att. lib. 2. 34. 1. Terent. Hecyra, 3. 1. 10. Sed nunc aduentum tuum ambas Pamphile scio reverituras.

Difficile est primum uirtutem revereri, cui semper secũda fortuna sit usus. Autor ad Herennium, lib. 4. 169.

Lectum reverere parentis. Ouid. epist. 4. 26.

Revereri & colere dignitate antecedẽtes. Ci. 2. de Inuen. 170.

Reverens]

Digitized by Google

Reuerens] pen.corr.reuerentior,reuerentiſſimus,(ἀιδέσιμος,) Qui defert,ſiue dat honorem. Plin.epiſt.103. lib.6. ad Reſtitutum, Niſi fortè aliud iudicas tu: quanquam quis uno te reuerentior huius operis? quis benignior æſtimator? Idem epiſt.307.Probum, induſtrium, atq; inter iſta reuerentiſſimum mei.

Illa nulla eſt reuerentior deorum. Ouid.1.Metam.65.

Reuerendus, Participium:(αἰδοῖος, αἰδεσίμος,) ut

Canities reuerenda. Claud.3.de raptu Proſerp.3.

Nox reuerenda ſpecie tenebrarum. Ouid.in Ibim,15.

Reuerentia] reuerentiæ,(ἐυλαβεια, ἄιδως, σέβας, σεβάσμα, σεβασμός,) Honor quē tā uerbis, quàm factis alicui exhibemus. Ci. 1.Offic.138. Adhibenda eſt igitur quædam reuerētia ad uerſus homines. Prop.lib.3.eleg.13.3. Nulla eſt poſcendi, nulla eſt reuerentia dandi.

Vultu placido decens reuerentia. Ouid.5.Faſt.5.

Famæ reuerentia. Ouid.9.Metam.112.

Imperij reuerentia. Tacit.lib.17.

Rei reuerentia. Colum.lib.11.cap.1. Niſi magnitudo rei pepe rit reuerentiam uel diſcendi, uel profitendi penè immēſam ſcientiam, Hoc eſt timorem.

Sacramenti reuerentia. Tacit.lib.17.

Adſit reuerentia uero. Ouid.epiſt.5.3.

Adhibere reuerentiam, Vide Adhibeo.

Amittere reuerentiam, Vide Amitto.

Conſtat magiſtratibus reuerentia, Vide Conſto.

Reuerētia debetur parētibus. Quintil.lib.11.ca.1.Iuuen.Saty. 14.5. Maxima debetur, puero reuerentia, ſiquid Turpe pa

Exuere reuerentiam imperij. Tacit.lib.17. (rat.

Reuerentia perſonæ nobis obſtat. Quint.lib.9.cap.2.

Præſtare reuerentiam. Plin.epiſt.8.lib.3.

Libertas reuerentiam remiſit. Stat,1.Syl.6.9.

Rumpere ſacramenti reuerentiam. Tacit.lib.17.

Reuerenter] Aduerbium,(αἰδημόνως,) Honorificè. Plin. epiſt.151.b. Idem quàm reuerenter, quàm fideliter amicos colat, multorum ſupremis iudicijs, &c. Suet.in Oct.Auguſto,cap.93. Peregrinarum cæremoniarum, ſicut ueteres ac præceptas reuerētiſſimè coluit, ita cæteras cōtēptui habuit.

Reuertor] reuerteris, pen.corr.reuerſus ſum,(ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, ἀναχωρέω, ἀναπάλιν, ἀποπάμπω, ἀπονέομαι) reuerti, Notæ ſignificationis. Terent. Heaut.1.1.70. Domum reuertor mœſtus. Cæſ.1.bel.Gal.230. Sueui qui ad ripas Rheni uenerant, domum reuerti cœperunt.

Domum reuertens ſera nocte. Virg.4.Georg.27.

Iterum reuerti. Virg.6.Aeneid.144.

Cum laude reuerti. Ouid.13 Metam.50.

Vnde cum honore diſceſſeris, eodem cum ignominia reuerti. Cic.pro Muræna,80.

Ad diem reuerti. Cæſ.6.bel.Gal.119.

Ad priſtinum actum reuerti. Plin.epiſt.245.

Ad illū animū meū reuerti priſtinū. Cic.Trebonio,li.10.28.3.

Ad cauſam reuerti. Cic.Verr.71.

Ad propoſitum reuerti. Cic.2.de Finib.165.

In gratiam cum aliquo reuerti. Liu.8.ab Vrbe,380.

Ad uitam reuerti. Lucret.lib.2.193.

In ciuitatem reuerti. Cic. Cecinnæ, lib.6.6.25.

Eó reuerti, unde egreſſus es. Quint.lib.2.cap.4.10.

Reuerti, pro Venire, uel diuertere. Cic.de Fato, Sed Poſſidonium, ſicut æquum eſt, cum bona gratia dimittamus: ad Chryſippi laqueos reuertamur. Quum nihil de Chryſippo antea dixiſſet.

Reuerto] reuertis,(μεταστρέφω,) actiuè, ſæpe apud Ciceronem legitur: ſed non niſi in præterito, aut in temporibus à præterito formatis, ut ad Appi.lib.3.10.9. Conſcendens iā nauem, Epheſo Laodiceam reuertit. Idem 3.Offic.59. Vas factus eſt alter ſiſtendi eius: ut ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi.

Reuerti aliquò. Cic. Attico, lib.8.14.7.13. Ipſe ne quò incidere reuerti Formias.

Legati Ameriā, re inorata, reuerterūt. Ci.pro Roſ.Amer.75.

Ad eum reuertit unde exorta eſt. Lucret.lib.5.232.

Aduerſa reuertere. Cic.2.Tuſcul.116. Itaq; dubitans, circumſpectans, hæſitans, multa aduerſa reuertens tanquam ratis in mari immenſo, noſtra uehitur oratio. Hoc eſt reuoluens & reputans apud ſe. Niſi forte legendum putes reuerens, Id eſt timens.

Reuertendi,(τῶ ἀναστρέφειν,) Ouid. epiſt.1.16. Neue reuertendi liber abeſſe uelis.

Reuerſurus] pen.prod. Participium, (ἀναστρέψων,) Ouid. 1.de Arte, 69. Pœna reuerſura eſt in caput iſta tuum.

Reuerſio] Verbale,(ἀναστροφή, ἀναχώρησις, ἐπαναστροφή,) Cic.1.Philip.1. Expondam uobis breuiter cōſilium & profectionis & reuerſionis meæ. Idem 2.de Finib.163.

Reuerſio & reditus nonnihil differre uidentur Ciceroni ad Atticum, lib.16.3.4.7. Dij immortales quàm ualde ille reditu, uel potius reuerſione mea lætatus, effudit illa omnia, quæ tacuerat, ut recordarer illud tuum, &c.

Reuerſio & motus febrium. Cic.3.de Nat.deor.33.

Reuileſco] reuileſcis, reuileſcere, Vile fieri. Seneca de Tranquillitate uitæ. Sed nec uirtuti periculum eſt, ne admota reuileſcat.

Reuileſcunt pennæ auulſæ. Plin.lib.11 cap.28.1.

Reuincio] reuincis, reuinxi, reuinctum, (ἀναδεσμέω,) reuincire, Retro uincire, uel Vehementer & arctè uincire. Virgil. 2.Aeneid.12. Ecce manus iuuenem interea poſt terga reuinctum. Cæſar 7.bel.Gal.lib.86. Reuinciuntur retrorſus, & multo aggere ueſtiuntur.

Latus enſe reuincit. Propert.lib.3.eleg.14.3.

Mentem amore reuinciens. Catull.in Epithal.Iuliæ,56.7.

Reuinco] reuincis, reuici, pen prod. reuictum, (ἐξελέγχω,) reuincere, Conuincere & confutare. Cice.pro Archia, 8. Quære argumenta, ſiqua potes: nunquā enim hic neq; ſuo, neq; amicorum iudicio reuincetur.

Reuincere crimen uerbis, aut rebus. Liu.6.ab Vrbe,103. Idem 10.bel.Maced.69.

Reuinci in culpa. Gel.lib.6.cap.2.

Reuireſco] reuireſcis, reuirui, (ἀναβάλλω, ἀναβαλέω,) reuireſcere, Iterum uireſcere. Colum.lib.2.cap.1.4. Non eſt ergo exiguarum frugum cauſa terræ uetuſtas, ſi modò quiē ſemel inuaſit ſenectus, regreſſum non habet, nec reuireſcere nec repubeſcere poteſt.

Syluæ læſæ reuireſcunt. Ouid.2.Metam.82.

Reuireſcere, per translationem, pro Reuiuiſcere & renouari ac renaſci. Cic.de Prouincijs Conſul.28. Impolitæ uerò res, & acerbæ, ſi erunt relictæ, quanquam ſunt abſciſſæ, tamen efferent ſe aliquando, & ad renouandum bellū reuireſcēt. Idem ad Atticum, lib.15.3.23.9. Ille enim nunquā reuiruiſſet, nos timor confirmare eius acta non coegiſſet.

Arte ſuum parili reuireſcere poſſe parentē. Ouid.7.Meta.61.

Pignore laudis reuireſcens. Silius lib.8.45.

Reuiſito] reuiſitas, pen.corr.(ἀνεπισκέπτω,) reuiſitare, ut rū uiſitare. Plin.li.18.ca.3.5. Nundinis urbē reuiſitabāt.

Reuiſo] reuiſis, pen.pro.reuiſi, reuiſum, (ἀνεπισκέπτομαι,) reuiſere, Redire ad uidendum. Terent.Eunuch.5.4.1. Reuiſo quidnam Chærea hic rerum gerat. Cice. Attico, lib.1. 14.14. Reuiſe nos aliquando. Eidem li.12.160.1. Quare quum poteris, reuiſes nos.

Sæpius aliquem reuiſere. Virg.7.eclog.14.

Digitized by Google

Agrum ſæpe reuiſere. Colum. lib. 1. cap. 4. 1.
Domos reuiſere. Liu. 7. ab Vrbe, 188.
Ad aliquem reuiſere. Gellius lib. 13. cap. 29.
Sedes ſuas reuiſere. Virg. 1. Aeneid. 84.
Crebra reuiſit ad ſtabulum mater uituli. Lucret. lib. 2. 73.
Furor reuiſit, Redit. Lucret. lib. 4. 225.
Reuiuiſco] reuiuiſcis, reuixi, (ἀναβιόω,) reuiuiſcere, Rurſum uiuum fieri. Cic. 4. de Fin. 98. Quid ſi reuiuiſcant Platonici illi & deinceps illi qui auditores eorum fuerunt, & tecum ita loquantur?
Is ubi galli cantum audiuit, auum ſuum reuixiſſe putat. Cicero in Piſonem, 53.
Reuiuiſcere, per translationem, pro Renaſci, & ad priſtinũ ſtatum redire. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 10. Vt ſpeciẽ aliquã uideret uidere quaſi reuiuiſcentis Reip. Et 7. Philipp. 218. Senatum dolent ad autoritatis priſtinæ ſpem reuiuiſcere.
Reuiuiſcere, reſpirare à metu cædis, emergere à fluctibus ſeruitutis. Cic. de Aruſp. reſp. 4. 4.
Anima moribũda reuixit ab alloquijs. Ouid. 4. Triſt. ele. 5. 1.
Aduentu noſtro reuiuiſcunt iuſtitia, abſtinentia, clementia tui Ciceronis. Cic. Attico, lib. 5. 10 4. 3.
Ad uerba alicuius reuiuiſcere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 2.
Reunctor] reunctoris, Miniſtr & mediaſtinus eorũ medicorum qui iatrolepticen, hoc eſt reunctoriam medicinã docebant. Plin. lib. 29. cap. 1. 4. Prodicus Selymbriæ natus, diſcipulus eius inſtituens quam uocant iatrolepticen, reunctoribus quoq; medicorum, ac mediaſtinis uectigal inuenit.
Reuoco] reuocas, pen. corr. (ἀνακαλέω, ἀπολακαλέω, ἀναπολίσω, ἀναπέμπω,) reuocare, Rurſum uocare. Plaut. Merc. 8. 6. Mane mane obſecro Charine. C. qui me reuocat? Terrent. Phorm. 5. 6. 8. Num mirum aut nouum eſt reuocari, curſum cũ inſtitueris? Cic. pro Quintio, 55. Reuocares eũ quem in Galliam miſeras?
Repetere & reuocare aliquem. Cic. pro Domo ſua, 111.
Vnde tu me ex iure conſertum uocaſti, inde ibi ego te reuoco. Cic. pro Murena, 23. Verba iuris.
Forum reuocare. Vlpian. in L. Siquis poſtea. ff. De iudicijs, In ea cauſa ius reuocandi fõrum non habebit.
Reuocare promiſſum, pro Negare quod promiſeras. Senec. de Benefic. 4.
Reuocatur quæſtio inter eaſdem perſonas, quũ eadem res quæ priore iudicio petita fuit, ſecundo petitur. Vlpianus in L. 3. Iulian. & 7. Si quis cum. §. Ex generaliter. ff. De excepti. rei iud. Quoties inter eaſdem perſonas eadem quæſtio reuocatur, uel alio genere iudicij.
Ad ſolicitudinẽ ſuam rerum adminiſtrationem reuocare, In ſe recipere. Scæuola in L. Menia. Paragr. 1. ff. De annuis legatis & fideicom.
Reuocare, cum præpoſitione In. Senec. epiſt. 51. Robora in rectum, quamuis flexa, reuocabis.
Reuocarę cũ præpoſitione Ad, ferè ſemper Referre ſignificat. Cic. 5. Verr. 183. An me ad M. Antonij æſtimationẽ frumenti, exactionẽq; pecuniæ reuocaturus es? Hoc eſt, Dicéſne me imitatũ fuiſſe Antoniũ in exactione pecuniæ, & ſimile Antonio aliquid feciſſe, quod ad æſtimationẽ frumenti attinet?
Reprimere ac reuocare ſe à cõtagione uitiorũ. Plin. epiſt. 137.
Reuocare ex. Cic. pro Cecinna, 61. Et me ex hoc (ut ita dicam) campo æquitatis, ad iſtas uerborum anguſtias, & ad omnes literarum angulos reuocas.
Reuocare, inſtaurare. Suet. in Claud. Cæſ. cap. 22. Itẽ circa omnium ordinum ſtatum, domi fõriſq;, aut correxit, aut exoleta reuocauit, aut etiam noua inſtituit.
Amor reuocatur admonitu. Ouid. 2. de Remedio amor. 67.
Animum ab ira reuocare. Ouid. 2. Triſt. 111.
Ad arbitrium ſuum reuocare rẽ aliquã. Cic. ad Brutũ, 4. 2.
Ad cõiecturam reuocare rem aliquam. Cic. pro Domo ſua, 12.
A conſilio reuocare. Cic. ad Atticum, lib. 3. 55. 7.
Reuocare negligentiã alicuius in crimen mãdati. Cic. pro Roſ. Amer. 67. In minimis priuatiſq; rebus etiã negligentia in crimen mandati iudiciumq; infamia reuocatur. Hoc eſt, crimine mandati prætermiſſi & infamiæ iudicij damnatur.
A cupiditate reuocare. Cic. pro Cluentio, 9.
Ad curam reuocare aliquid. Plin. lib. 28. cap. 9. 20. Hoc eſt, cum cura & diligentia facere.
Ab incœpto, uel Ab inſtituto curſu reuocare. Cic. 4. Verr. 67. Idem pro Lege Manil. 28.
Defunctos reuocare. Plin. lib. 2. cap. 7. 11.
In dubium reuocare. Cic. pro Cecinna, 55.
Lapſos ab errore reuocare. Quintil. lib. 2. cap. 6. 2.
Euntem reuocare. Catull. ad libellum ſuum, 33. 2.
Ad exempla reuocare. Cic. 5. Verr. 170.
Ab exilio reuocare. Plin. lib. 7. cap. 30. 2.
Exordia reuocare pugnæ. Virg. 7. Aeneid. 8.
In priorem formam reuocare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 21.
Gradum reuocare, Redire. Virg. 6. Aeneid. 26.
Ab inferis, à morte, à limine mortis reuocare. Cic. pro Milone, 60. Plin. lib. 7. cap. 44. 2. Idem lib. 53. cap. 6. 12.
Ingenium reuocatur ab armis. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 3.
Ex itinere reuocare. Cic. 2. de Diuin. 29.
Incœptos reuocare labores. Valer. 3. Argon. 125.
Libertatem reuocare ac reducere. Plin. in Paneg. 130.
In lucem aliquid reuocare. Plin. lib. 29. cap. 1. 3.
Et reuocat cupidas ales ſæpe manus. Ouid. 1. de Arte, 91.
Ad manus rem reuocare. Cic. pro Cluentio, 107. Quum Trib. plebis populo concitato rem penè ad manus reuocauiſſet. Hoc eſt, ita commouiſſet populum, ut propter eam rem penè inter ſe digladiarentur.
Ad mediocritatem reuocare modum alicuius rei. Cicero 1. Offic. 196.
Ad memoriam alicuius rei animos aliquorum reuocare. Cicero pro Flacco, 47.
Mentem reuocare à. Cicero 1. Tuſcul. 59. Magni autem eſt ingenij reuocare mentem à ſenſibus, & cogitationem à conſuetudine abducere.
Ad mœſtitiam ſe reuocare. Cic. 3. Tuſcul. 108.
Morem reuocare. Cic. 2. de Finib. 3.
Oculos alicuius reuocare. Ouid. epiſt. 16. 47.
Ab opere reuocare. Cæſar 1. bell. Ciuil. 311.
Cæſar ab opere legiones reuocat.
Opus cœptum reuocare. Ouid. epiſt. 22. 11.
Pecuniam reuocare & exigere ab aliquo. Plin. epiſt. 240. li. 10. ad Traianum.
Pedem reuocare, Quod dictum eſt etiam de fluminibus. Virg. 9. Aeneid. 26.
Ad potentiam ſuam reuocare omnia. Cic. de Amicitia, 53.
Prætermiſſum reuocare. Plin. lib. 18. cap. 6. 12. Sic Cice. 4. Acad. 22. Philoſophia iſta nunc propè dimiſſa reuocatur.
Publicè aliquem reuocare. Quintil. lib. 6. cap. 11. 7.
Ad rationẽ operũ operarũq; uillicũ reuocare. Cato cap. 2. 2.
A ſcelere reuocare. Cic. 2. de Legib. 27.
Ad ſcientiam reuocare omnia. Cicero 2. de Finib. 71. Herillus autem ad ſcientiam omnia reuocans, unum quoddã bonum uidit.
Se reuocare, mutare ſententiam. Cice. 4. Acad. 96. Dubitant, hæſitant, reuocant ſe interdum, hiſq; quæ uidentur imbecillius aſſentiuntur. Idem pro Do. ſua, 108.
Studia intermiſſa reuocare. Cic. 1. Tuſcu. 1.
Ad priſtina ſtudia ſe reuocare. Cic. de Clar. Orat. 6.

Teſtis

Digitized by Google

Testes reuocare, quod Recolere dicimus, apud Martianum in L. Diuus, De custodia & exhibitione reorum. Budæus.
Victu uires reuocare. Virg. 1. Aen.
Ad nitam reuocare, Facere ut aliquis reuiuiscat. Cic. ad Att. lib. 7. 14 1. 2. Sed tamen M. Lepidum, L. Torquatum, C. Cassiũ Tribun. plebis Philotimi literæ ad uitam reuocarunt. Plin. 25. cap. 2. 11.
Reuocatus] pen. pro. Partic. (ἀνακεκλημένος,) ut Millies reuocatus, Vide Mille.
Voce reuocatus de cursu Reip. Cic. Planco, lib. 10. 1. 1.
Dum iacet & lentè reuocatas ruminat herbas. Oui. in Frag. 4.
Seruare aliquem reuocatum à morte. Virg. 5. Aen. 96.
Reuocatio] Verbale (ἀνάκλησις,) Cic. 13. Philip. 354. Receptui signum, aut reuocationẽ à bello audire nõ possumus.
Reuocatio ad contemplandas uoluptates. Cic. 3. Tusc. 58.
Reuocamen] p. pro. huius reuocaminis, n. g. (ἀπόκλησις,) Idem quod Reuocatio. Ouid. 1. Fast. 112.
Accipio reuocamen ait: uocemq; sequutus
Impia per syluas uictor ad antra uenit. Idem 2. Meta. 120.
Talia dicenti tibi, ait, reuocamina coruus, &c.
Reuocabilis] & hoc reuocabile, pen. corr. (ἀνακλητὸς,) Qui potest reuocari. Ouid. ad Liuiam, 86.
Damnum reuocabile. Claud. 2. in Eutropium, 98.
Telum non reuocabile. Ouid. 6. Metam. 53.
Verum non reuocabile. Stat. 1. Thebaid. 58.
Reuolo] reuolas, pen. cor. (ἀναπτάμαι,) reuolare, Retro, uel rursum uolare. Cic. lib. 2. de Nat. deor. 188. Eaq; in tergo prænolantium colla & capita reponũt: quod quia ipse dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, reuolat, ut ipse quoq; quiescat: De gruibus.
Cũ medio celeres reuolant ex æquore mergi. Virg. 1. Geor. 73.
Reuoluo] reuoluis, reuolui, reuolutum, pen. pro. (ἀνέω, ἀνύω, ἰλύω, ἀπουλόω, γροφάω,) reuoluere, Rursum uoluere. Cic. 2. de Nat. deo. 153. Vol. lib. 8. cap. 17. 1. Quoniam gelidum ab imo fluctum reuoluit in partem superiorem.
Reuoluere iter. Virg. 9. Aen. 79.
Reuolui ad, per translationem, pro Recidere, redire. Cic. 2. de Orat. 74. Contraq; quæ pro reo dicentur, omnia necessariò à tempore atq; homine ad communes rerum & generũ summas reuoluentur.
Reuolui ad sententiam alicuius. Cic. 4. Acad. 264.
Victoria ad irritum reuoluebatur. Tacit. lib. 19.
Reuolui in eandem uitam. Terent. Hecyra 4. 4. 69.
Nam in eandem uitam te reuolutum denuo
Video esse. Vbi Donatus, Non redijsse, sed reuolutum esse, tanquam inuitum aut nescium, relinquit enim quandã ueniam, ut uelit esse correctior.
Reuolui in Tusculanum. Cic. ad Att. lib. 13. 28 2. 7.
Reuolui eò, uel eodem. Cic. 4. Acad. 38. Et 1. Tusc. 20. Reuolueris eodem. Hoc est, Idem dicis.
In aliqua reuolui, id est in cogitationem aliquarum rerum recidere. Ouid. 10. Metam. 66.
-quid in ista reuoluor? Id fit quum iam consilio stabilito, nescio quid noui consilij institutum interturbat.
Reuolui retro. Cels. lib. 7. cap. 26.
Reuoluitur ad emptorem infecti damni stipulatio. Paulus in L. Damni Parag. Emptor prædij. ff. De damno infec. &c.
Reuoluere libros, ineptias, pro Voluendo tractare & legere, quod de libris propriè dicitur. Liuius 4. bell. Maced. 23. Martial. lib. 11. 1.
Antiqua reuoluere. Sil. lib. 8. 10.
Reuoluere casus. Virg. 10. Aen. 13.
-Xanthum & Simoenta
Redde oro miseris: iterumq; reuoluere casus
Da pater Iliacos Teucris. Vbi Seruius, Si ad Troiam uis referre, sic dicit, Nobis redde Troiam per naufragia & pericula: Id est patiamur denuo quæ pertulimus: duntaxat nobis Troia reddatur. Si uerò ad Italiam uis referre, sic intellige, Redde nobis Italiã, & libenter repetimus ea quæ in Troia (pertulimus.
Vultus reuoluere. Stat. 1. Syl. 2. 20.
Reuolutus] pe. pro. Partic. (ἀνελιγμένος, περιπλόμενος,) Redactus. Liu. ab Vrbe, 57.
Equo suffosso reuolutus. Virg. 11. Aen. 134.
Pensa reuoluta. Virg. 9. Aen. 96.
Secula reuoluta. Ouid. 4. Fast. 6.
Saxa æstu reuoluta Pontus resorbet. Virg. 11. Aen. 126.
Reuolutus. Virg. 10. Aen. 52.
-& interea reuoluta ruebat
Matura iam luce dies. Reuoluta, aperta: sicut contrà inuolutum dicimus esse quod clausum est. Seruius.
Reuolubilis] & hoc reuolubile, pe. cor. (ἀνετὸς,) Ouid. in Ibin, 39. Sisyphe cui tradas reuolubile pondus habebis.
Reuomo] reuomis, pen. cor. reuomui, reuomitum, pen. cor. (ἀνεμέω,) reuomere, Idem quod Euomere. Plin. lib. 10. ca. 72. 2. Dracones auibus deuoratis solidis, contentione plumas, & ossa reuomunt.
Scylla reuomit carinas. Ouid. 13. Metamor. 158.
Ac miseri fluitant reuomentes equora nautæ. Sil. lib. 10. 66.
Reuomere, Sæpius uomere. Virg. 5. Aen. 37. Et salsos rident reuomentem pectore fluctus. Seruius.
Reus] rei, masc. ge. (ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος,) Quicunq; in litem adducitur, etiamsi nihil amiserit, id est contra quem quispiam agit. Cic. 2. de Orat. 98. Reos autem appello non eos modò qui arguuntur, sed omnes quorum de re disceptatur. Plautus Truculan. 17. 59. Reus solutus causam dicit.
Reus à re dicitur, quòd rei alicui obnoxius sit, uel à re quam promisit.
Petitor & Reus, contraria. Cic. pro Rosc. Comœdo, 24.
Noceus reus. Cic. 1. Verr. 28.
Sontes rei. Claud. 7. Paneg. 18.
Trepidi rei. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 10.
Reus est maximis plurimisq; criminibus in iudicium uocatus. Cic. 4. Verr. 99.
Reos (inquit Nonius) non solùm crimini & culpæ obnoxios, sed etiam honesti uel uoti debitores promissi authoritas uoluit. Virg. 5. Aen. 45. Constituam ante aras, uoti reus.
Reus etiam, interdam pro Expromissore accipitur. Vlpianus in L. 1. §. Exceptiones: Quarum rerum actio non datur, Exceptiones onerandæ libertatis causa, sicut & cæteras exceptiones fideiussori non esse denegandas faciendũ est: nec ei quidem qui rogatu liberti reus factus est. Modestinus. Quũ seruus pecuniam pro libertate pactus est, & ob eam rem reum dederit, quamuis seruus ab alio manumissus est, reus tamen obligabitur. Budæus.
Reus satisdandi ab Vlpiano dicitur, qui satisdato obligatus est, id est fideiussore dato. Reus uerò satisaccipiendi, qui fideiussores accepit ob debitum. In L. Qui hominem. §. Quidã De solutionibus, Dici potest quoties reus satisdandi, reo satisaccipiendi hæres extiterit, fideiussores liberari.
Promittendi reus, qui suo nomine, qui pro altero promittit. Stipulandi reus, qui stipulatur.
Ambitus reus. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 15.
Auaritiæ reus. Cic. pro Fla. 5.
Criminis alicuius reus. Ouid. epist. 15. 66.
Alienæ culpæ reus. Liu. 4. bel. Pun. 103.
Desidiæ reus. Mart. lib. 10. 70.
Facti reus, Qui factum aliquod commisit. Plaut. Cistel. 4. 16.

Digitized by Google

Iniuriarum reus. Quint. lib. 4. cap. 2. 71.
Læsæ maiestatis reus, Vide Lædo.
Peculatus reus. Quint. lib. 5. cap. 13. 28.
Pugnorum reus. Martialis lib. 10. 87.
Sacrilegij reus est. Quint. lib. 4. cap. 2. 6.
Reus tutãdæ suæ stationis dicitur, qui stationẽ ea lege custodit, ut illi imputetur siquid aduersi acciderit. Liu. li. 5. bel. Pun.
Reus uoti, inquit Macrobius, qui suscepto uoto nutuinibus se obligat. Virg. 5. Aen. 48.
Constituam ante aras uoti reus.
Reus de ui. Cic. ad Att. lib. 2. 39. 7.
Agere reum, Vide Ago.
Reus agitur, qui accusatur.
Quum reus infœlix absens agor. Ouid. epist. 19. 19.
Agi ream falsi criminis. Ouid. de Remedio Amor. 78.
Agi rem laudis. Ouid. epist. 14. 24.
Spretarumq; agitur legum reus. Ouid. 15. Metam. 8.
Ampliati rei, Vide Amplio.
Arguere reum, Vide Arguo.
Citare reum, Vide Cito.
Non citatur reus audaciæ, uirtutis reus citatur. Cic. Antequam iret in exilium, 3.
Coarguere reum testibus, Vide Coarguo.
Comperendinare reum, Vide Comperendino.
Considere in reum, Vide Confideo.
Deferre reum criminis. Quin. lib. 11. cap. 1. Hoc est, accusare.
Reus testimonium denuntiare poterit, & inquirere. Plin. lib. 6. epist. 5. ad Vrsum, Addidit etiam petendum à Cõsulibus, ut referrent sub exemplo legis ambitus, de lege Repetundarum, an placeret in futurum ad eam legẽ adjici, ut sicut accusatoribus inquirendi, testibusq; denuntiandi potestas ea lege esset, ita reis quoq; fieret. Ex Budæo.
Facere aliquem reum, pro Accusare, siue reum agere, Tacitus, lib. 1. Violatorem fœderis uestri Arminium, apud Varum, qui tum exercitui præsidebat, reum feci.
Facere aliquem rei capitalis reum. Cic. 4. Ver. 65.
Facere aliquem reum de moribus. Quint. lib. 4. cap. 2. 22.
Reum fieri (inquit Asconius) est apud Prætorem legibus interrogari. Quum enim in ius uentum esset, dicebat apud Prætorem accusator reo, Aio te Siculos (uerbi gratia) spoliasse. Si tacuisset, lis ei æstimabatur ut uicto: si negasset, petebat à magistratu dies accusator inquirendorum criminum, & instruebatur accusatio.
Reum fieri, est se expromissorem & alieni debiti debitorẽ constituere. Vlpian. in L. 1. Parag. Except. ff. Quarum rerum act. non dat. Quum enim propositum sit Prætoris, in huiusmodi obligationibus reo succurrere: nõ seruaturus est propositum suum, nisi fideiussorem quoq; & eum, qui rogatu liberti reus factus fuerit, aduersus patronum defenderit.
Rei pendentes, Vide Pendeo.
Reus peragitur, qui damnatur. Plin. Iunior, Dum ille peragitur reus, sedimus. Iurisconsul. Peregisse reum non aliàs quis uidetur, nisi condemnauerit. Vide Perago.
Postulare reum, pro Accusare. Plin. Iunior, Reum postulauit, tanquam in causa prævaricaretur.
Referre in reos, Vide Refero.
Subdere reum. Tacit. lib. 1.
Rex] regis. Vide Rego.

R H

Rha] (ῥᾶ,) authore Ptolemæo lib. 5. ca. 9. Sarmatiæ fluuius, in Europa: alio nomine Volga, Volha, à Tartaris Edel nuncupatus. Ab hoc nomen medicamento notabili (ut Ammianus Marcelin. lib. 12. Historiarũ inquit) quod rheon, ῥῆον, seu Rha barbarum atq; Ponticum uocatur. Cornelius Celsus in antidoto Mithridatis, radicem Ponticam nomine dat. Vide Ruellium lib. 3. cap. 2.
Rhabarbarum] (ῥῆον,) Vide Rha.
Racoma] Herba, (ῥάκωμα,) Plin. lib. 27. cap. 12. 21. Rha coma affertur ex his quæ supra Pontum sunt regionibus. Radix costo nigro similis, minor, & ruffior paulo, sine odore, calefaciens gustu & astringens. Ruellius putat eam esse quæ & Rha Ponticum dicitur.
Rhadamantus] Iouis ex Europa filius, & rex Lyciæ, qui quòd feuerus fuerit, & iustitiæ executor, fingitur à poetis apud inferos nocentum explorare culpas. De quo Virgilius 6. Aeneid. 114.
Gnosius hæc Rhadamantus habet durissima regna, &c.
Rhagades] pe. cor. & ragbadia, 'n. g. (ῥαγάδες,) uocantur scissuræ quæ in sede & pedibus proueniunt. Dictæ rhagades à uerbo Græco ῥαγίζω, quod significat abrumpo. Plin. lib. 23. cap. 4. 10. Attrita sanat & furfures, rhagadas, condylomata, articulos luxatos. Ibid. cap. 3. 6. Vsus eius cum aceto, aut uino uetere, aut mulso, ut quæq; causa exigat in curatione oris, dentium, aurium, ulcerum manantium, genitalium, rhagadum. Ibid. cap. 7. 15. Arboris ipsius cinis ex melle sedat rhagadia. Vide Celsum lib. 6. cap. 17.
Rhagion] (ῥάγιον,) Aranei genus, de quo Plinius lib. 29. cap. 4. 26.
Rhagoides] pe. pro. (ῥαγοειδὴς,) Tunicula oculi inferior. Celsus lib. 7. cap. 7. Oculus summas habet duas tunicas, ex quibus superior à Græcis ὑπερτοειδὴς uocatur. Ea qua parte alba est, satis crassa, pupillæ loco extenuatur. Huic inferior adiuncta est, media parte, qua pupilla est, modico fora mine cõcaua, circà tenuis, ulterioribus partibus ipsa quoq; plenior, quæ ῥαγοειδὴς, à Græcis nominatur. Hæ duæ tunicæ quum interiora oculi cingant, rursus sub his coeunt, extenuatq;, & in unũ coactæ, per foramẽ quod inter ossa est, ad membranam cerebri perueniunt, eiq; inhærescunt. Sub his autem, qua parte pupilla est, locus uacuus est.
Rhamnes] (ῥάμνωσις,) Hora. de Arte, 69. Celsi prætereãt austera poemata Rhãnes. Acron, Rhãnes, Luceres, Tatienses, Romanæ trib. erãt: uel ut uerius, Equites. Hactenus ille.
Rhamnus] rhanni, m. g. (ῥάμνος,) Genus sentium asperrimum aculeis, & flore gratissimũ. Plin. lib. 24. cap. 3. inter genera ruborum rhamnos appellatur à Græcis, candidior & fruticosior. Is floret, ramos spargens rectis aculeis, nõ ut ceteri aduncis, foliis maioribus. Vide Ruellĩ lib. 1. ca. 123.
Rhamnusius] Possessiuum, (ῥαμνούσιος,) Quod est ex Rhamnunte. Terent. And. 5. 4. 27. Hoc certò scio, Rhamnusiũ se aiebat esse. Vnde Rhamnusia dea.
Rhamnusia] (ῥαμνουσία,) Indignationis dea, quam Græci νέμεσιν uocãt. nam quum Narcissus formæ bonitate abuteretur superbius, rectè fingitur eiusmodi dea aduersus eum, qui præsentibus bonis sit indignus. Ouid. 5. Trist. ele. 9. 2. Exiget at dignas ultrix Rhamnusia pœnas. Vide Nemesis.
Virgo Rhamnusia, Fortuna. Catull. Argon. 58. 79.
Rhamnusis] pen. pro. Rhamnusidis, Patronymicum f. (ῥαμνουσὶς,) Ouid. 14. Metam. 139.
-memoremq; time Rhamnusidis iram. Hoc est Rhamnusiæ.
Rhampsinitus] Nomen proprium regis Aegypti, ut Herodotus lib. 2. Histo. refert.
Rhaphanosagria] (ῥαφανοσαγρία,) Herba, quæ aliàs dapios, siue ischas dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8. 26.
Rhaphia] (ῥαφία,) Ptolemæo lib. 5. ca. 19. Vrbs Iudææ Palestinæ prope Iordanẽ fluuium, à Iudæis Rama appellatur.
Rhaphius] Animal. Plin. lib. 8. cap. 19. 1. Pompeij magni primum ludi ostenderunt chaum, quem Galli rhaphium uocabant, effigie lupi, pardorum maculis.

Rhea,

Digitized by Google

Rhea] (ῥέα,) Celi & Terræ filia, quæ alio nomine Cybele dicitur. Rhea Syluia, filia Numitoris, Remi & Romuli mater, quæ & Ilia dicitur.

Rhebanus] Fluuius in faucibus Bosphori Thracij, ut scribit Orpheus in Argonaut.

Rhebas] (ῥόβας,) Plin. lib. 6. cap. 1. Ergo à faucibus Bosphori est amnis Rhebas, quem aliqui Rhœsum dixerunt. Valer. 4. Argonaut. 139.

-nigrantia quin iam
Littora, longinquiq; exirent flumina Rhebæ.

Rheda] rhedæ, Vocabulum Gallicum, ut ait Quintil. lib. 2. cap. 5. 35. Est autem genus leuiculi currus, quo gestabantur nobiliores in uillas suas, cuiusmodi sunt hodie quos Itali cochos uocant. Cic. Attic. lib. 5. 10 5. 1. Hanc epistolam dictaui sedens in rheda, quum in castra proficiscerer, à quibus aberã bidui. Eidem, lib. 6. 112. 5. Hic Vedius uenit mihi obuiam cum duobus essedis, & rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. Cæsar 1. bel. Gall. 220. Omnemq; aciem suam rhedis & carris circundederunt.

Tollere aliquem rheda. Horat. 2. Serm. saty. 6. 9.

Rhedarius] rhedarij, Auriga, rectorq; ipsius rhedæ. Cic. pro Milone, 21. Statim complures cum telis in hunc faciunt de loco superiore impetum, aduersi rhedarium occidunt.

Rhedarius, Adiect. ut Rhedarius mulus, qui rhedam ducebat. Varro 3. de Re rust. cap. 17. 7.

Rhedones] Galliæ populi, in ducatu Britanniæ, de quibus Cæsar 7. bell. Gall. 300. Scribitur & sine aspiratione.

Rhegium] (ῥήγιον,) Oppidum situm in margine Italiæ, cui Græci à fractura nomen dedere. Hîc enim Sicilia auulsa abruptaq; est ab Italia, authore Plinio lib. 3. cap. 8. Olim Rheginæ ciuitatis ingẽs fuit potentia, ob eamq; causam nomen ciuitati factum esse autumant, quasi regia urbs foret. Vnde & Strabo scribit quosdã existimasse à quodã rege dici potuisse: sicq; absq; aspiratione scribendum esset. Ouid. 14. Metamorpho. 1.

Liquerat & Zanclen, aduersaq; mœnia Rhegi.

Rhegini] (ῥηγῖνοι,) populi qui Rhegium incolunt.

Rheginus] penult. prod. Adiectiuum, (ῥηγῖνος,) Silius libro 13. 19.

Dum Lybis haud lætus Rhegina ad littora tendit.

Est aliud Rhegium Cisalpinæ Galliæ oppidum, nõ longè à Parma & Mutina, à Lepido instauratum, quod & Rhegium Lepidi pro differentia alterius dicitur, à quo Rhegienses: sed melius dicitur Rhegium Longobardiæ.

Rhemi] (ῥημοί,) Galliæ Belgicæ populi, ut scribit Cæsar in Commentarijs, & Plin. lib. 4. cap. 17. Vulgò Rhemenses.

Rhene] Insula una ex Cycladibus in Aegæo, deserta olim, in quam defunctos suos Delij inferebant, quũ in Delo, ut Thucydides lib. 4. scribit, nec párere, nec sepelire fas esset, sicut nec canem alere. Ex Hermolao.

Rheno] rhenonis, m. g. (ἀμφίβιρα,) Vestis pellicea, præcipuè ferina ad usum humanũ redacta, dicta quòd calidos teneat renes: siue quia ῥινὸς pellis dicitur: quòd Rhenani populi ea peculiariter utantur. Cæsar 6. bell. Gall. 79. scribit Germanos uti paruis rhenorum tegumentis.

Rhenus] (ῥῆνος,) Germaniæ fluuius celeberrimus, ab Alpibus defluens, Galliam à Germania separans. Cæsar lib. 4. bell. Gall. Rhenus oritur ex Lepontijs, qui Alpes incolunt: & longo spatio per fines Nantuatium, Heluetiorum, Sequanorum, Mediomatricum, Tribotorum, Treuirorum citatus fertur: & ubi Oceano appropinquauit, in plures diffluit partes, multis ingentibusq; insulis effectis: quarum pars magna à feris barbarisq; nationibus incolitur: ex quibus sunt, qui piscibus, atq; ouis auium uiuere existimantur: multisq; cæpitibus in Oceanum influit. Hactenus ille. Vide Tacitum Augustæ historiæ lib. 2.

Rhenus ueteribus Germanis dictus est à puritate, quòd unda sit limpidissima & pura. Nam Rein purum significat. Vel à fluendo, quod Rinnen Germanis dicitur. Hic in principio agri Batauorum iuxta Lobeccã arcem in tria exit cornua, seu ostia. Primum, quod ad Austrum labitur, Flandriam atq; Selandiam uersus, Cornelio Tacito Vahalis, Cæsari Vacalos, Plinio Helium, Marliano Vuallis, Conrado celti Balus, Germanis der Vuaul appellatur. In hoc Mosa fluuius defertur. Secundum ostium, quod medium est, nunc Lecca, der Lech dicitur. Tertium, Frisiam Occidentalẽ alluens, ad Septentrionemq; descendẽs, issula siue Isela die Deysel Germanis uocatur: Plinius & Mela Fleuum dicũt. His itaq; tribus ostijs Rhenus in Germanicũ euoluitur mare, totamq; inundat Geldriam, Holandiam, Selandiam, & Frisiam. Forrò q. Ptolemæus & alij multi tria Rheni ostia faciunt, Virgilius & Veteres duo tantùm, hinc accidit, quia tertium ostium quod hodie Isela dicitur, antiquitus non fuit: sed Drusi aduersus Germanos bellantes iussu, fossa in mare ducta, factũ est, ut munimentum aduersus Barbaros esset. Atq; ideò Ptolemæo tria sunt Rheni ostia, quæ ueteribus duo. Ex Andrea Altamero in Tacitum, & Glareano in Cæsarem.

Caput luteum Rheni. Horat. 1. Serm. saty. 10. 8.

Ripæ feraces Rheni. Lucan. lib. 92.

Bicornis Rhenus: propter duo cornua, seu ostia. Virgilius 9. Aeneid. 146.

Rhenus citatus, Vide Citò.

Gallicus Rhenus. Catull. ad Furium, 11. 3.

Minax. Claud. 1. Paneg. 44.

Rebellis Rhenus. Stat. 1. Sylu. 4. 18.

Spumans Rhenus uertice Arctoo. Lucan. lib. 1. 76.

Squallidus Rhenus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 22.

Rheni] Rhenorum, (ῥῆνοι,) Rheni accolæ Germani uidelicet & Galli dicti sunt à Persio Saty. 6. 5.

Flumen Rhenum. Horat. de Arte, 4.

Rhenanus] pen. pro. Adiect. (ῥηνανός,) Vnde Cisrhenanus, & Transrhenanus, qua dictione utitur Cæsar bell. Gall. lib. 4. Vbi autem, qui uni ex transrhenanis, ad Cæsarem legatos miserunt, &c.

Est item Rhenus Italiæ fluuius apud Bononiam cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 16. Ouid. 2. Metam. 52. Hesperios amnes Rhenum, Rhodanumq;, Padumq;.

Rhesus] (ῥῆσος,) Rex Thraciæ fuit (inquit Seruius) qui quũ ad Troiæ uenisset auxilia, clausisq; iam portis tentoria locauisset in litore, Dolone prodente Troiano, qui missus fuerat speculator: à Diomede & Vlysse est interfectus, qui & ipsi speculatum uenerant, abductiq; sunt equi quibus pendebant fata Troiana. Hactenus Seruius apud Virgilium libro 1. Aeneid. 95.

Nec procul hinc Rhesi, &c.

Sithonij tentoria Rhesi. Ouid. 2. de Arte, 28.

Rheti] (ῥαῖτοι,) inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur, lib. 3. cap. 20. Hi duce Rheto, à Gallis pulsi, Alpes occupauerunt: & à nomine ducis Rheti condiderunt Rhetiam. Horat. 4. Carm. ode 4. 4.

Immanes Rheti. Horat. 4. Carm. ode 14. 3.

Sæui Rheti. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 18.

Rhetia] (ῥαιτία,) Regio Europæ est, quæ (ut lib. 2. cap. 12. Ptolemæus refert) ab Occasu limites habet montẽ Adulam, & fontes Danubij & Rheni: ab ortu Lyciũ fluuium qui in Danubium exit, & Rhetiam à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubiũ: à Meridie Alpib. terminatur supra Galliã cisalpinam. Post Rhetiam uersus Orientem sequitur Vindelicia,

licia, cui Noricum adhæret, Eno tantùm fluuio diſiuncta. Quidam eum Bauariam appellant.

Rhetia antiquitus in primam, & ſecundam, ripenſem, & mediterraneam fuit diuiſa: & ab ipſa Germania Danubio flumine ſeparata. Prima Rhetia, quæ & ſuperior, complexa eſt Alpes. Sed & trans Rhenum, & Brigantinum lacum, quem Conſtantienſem uocant, uerſus Occidentem & Rhodanum fluuium ſuam habet portionem. Inſuper bonam eius prouinciæ partem comprehendit, quam Atheſinam ab Atheſi amne uocant. In Velinam præterea uallem & Larium lacum excurrit: ubi Rheticũ uinum in primis generoſum profert, quo ſummopere delectatus eſt Auguſtus Cæſar. Germani Velthyner & Paſſauner, Traminium & Vernaciolum uocant. Hi Rheti nunc uulgò Griſones, Graubunter, Engedini, Curienſes, Atheſini, Tirolenſes, &c. nuncupantur. Rhetia ſecunda ſiue inferior ab Lyco amne, qui primam à ſecunda diſterminat, incipit: & ad Oenum amnem uſq; porrigitur, qui Rhetiæ & Norici terminus eſt. Hæc comprehendit Vindeliciam. Boioarij ipſam hodie incolunt. Rhetia ripenſis, ea eſt portio prouinciæ, quæ Danubij ripam attingit: in qua ſunt Vlma, Guntia, id eſt Guntzburgũ, &c. Rhetia mediterranea eſt tractus qui interiacet, per quem Iler, Guntia, Camilachus, Mindula, Zaſum, & Smuter fluuij labuntur. Rhetiam in prouinciæ formam redegit Auguſtus Cæſar per Tiberium & Druſum, Velleio Paterculo, Suetonio, & Horatio teſtibus.

Vniuerſa Rhetia nunc intra Germaniam connumeratur, ad quã olim non pertinebant, moribus, lingua & flumine Danubio diſcreta. Germanicũ quoq; idioma recepit, præter Alpinæ Rhetiæ partẽ, quæ adhuc Romana lingua utitur. Sueui Alemanni nunc Rhetiam tenent. Andreas Althamerus in Corn. Tacitum.

Rheticus] pen.cor. Adiect. (ῥαιτικὸς,) ut Rheticæ uites, & Rheticum uinum, quod inter generoſa Italiæ uina numeratur: q. (ut Strabo lib. 4. ſcribit) in montanis Rhetorũ radicibus naſcitur, qui populi Veronam Commũq; uſq; perue nerunt. Virg. 2. Georg. 20.

Arma Rhetica. Ouid. 2. Triſt. 45.

Rheticæ Alpes, quæ Rhenum effundunt, latè porriguntur: & ab Curia Rhetiæ ciuitate, ſupra quam Occidentem uerſus oriuntur, per Heluetios Tridentum uſq; contra Orientem uagantur, uariaq; aſciſcunt nomina. Vbi incipiunt, Griſones, Graubunter, Engedini, & Heluetica montana, montes S. Bernardi, S. Gothardi, Sprulius, S. Nicolai: ubi deſinunt Tridentinæ Alpes, das Triendiſch gepirg nuncupantur. Incipiunt (inquit Alciatus in Tacitum) ab Adyia monte (Straboni corruptè legitur nunc Adula, nunc Aduela) id eſt inaceſſo, uernacula ſimplicitas montem Brallium nuncupat in Volturena, ſeu ut imperiti, in ualle Telina: & in Venetiam protenduntur, donec Ocriæ ſubeant.

Rhetico] pen.cor. Rheticonis, (ῥητίκων,) Mons apud Pomponium Melam lib. 3. Eſt iugum illud Rhetiæ primæ, inter fines Curienſium & Valleſianorum, Heluetijs imminens: cuius adhærens uallis reliquias nominis uetuſti ſeruat. Vulgò enim Bretigau, eſt Rhetorum ager, pagus, aut uallis pro Rheticone appellatur. Apparet Pomponium Bretigau ad Romanæ linguæ figuram in Rheticonẽ deflexiſſe. Andreas Althamerus in Tacitum.

Rhẽtor] rhetoris, pen.cor. accuſatiuo rhetorem uel rhetora, (ῥήτωρ,) Qui artem oratoriam profitetur, & dicendi præcepta tradit. Cicero 3. de Finib. 5. Item ipſæ rhetorum artes, quæ ſunt totæ forenſes atq; populares. Martialis libro 5. 57.

Omnes grammaticosq;, rhetorasq;

Deuites moneo. Plin. epiſtol. 3. lib. 3. Iam circumſpiciendus rhetor Latinus, cuius ſchola ſeueritas, pudor in primis, caſtitas conſtet.

Rhetores, & qui dicendi præcepta tradũt. Cic. 1. de Orat. 42.

Græcè ab eloquendo ῥήτωρ, & Latinè eloquẽs dictus eſt. Cic. in Orator. 34.

Cicero noſter dum ego adſum, non ceſſauit apud rhetorẽ. Cic. Quint. frat. lib. 3. 17. 20.

Eminentiſsimus rhetor. Quint. lib. 2. cap. 3. 1.

Magnus & nobilis rhetor, Vide Nobilis.

Congredi cum rhetore, Vide Congredior.

Rhetorice] rhetorices, p. cor. uel Rhetorica, rhetoricæ, (ῥητορικὴ,) Quint. lib. 2. cap. 15. Huic eius ſubſtantiæ maximè conuenit finitio, rhetoricen eſſe bene dicendi ſcientiam. Cic. 2. de Finib. 28. Zenonis eſt, inquam, hoc Stoici, omnem nim loquendi, ut iam antè Ariſtoteles, in duas tributam eſſe partes dicere: rhetoricam palmæ, dialecticam pugno ſimilem eſſe dicebat, quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem compreſsius.

Exercere rhetoricen apud Grammaticos. Quint. lib. 2. ca. 1. 3.

Rhetorica] rhetoricorum, (ῥητορεία,) Cic. de Fato, Rhetorica mihi noſtra ſat nota.

Rhetorici] rhetoricorũ, m. g. (ῥητορικοὶ,) Libri de Rhetorica ſcripti. Quint. li. 3. ca. 1. Poſt quẽ tacere modeſtiſsimũ fuit, niſi & rhetoricos ſuos ipſe adoleſcenti ſibi elapſos diceret. De Cicerone. Idẽ numero quoq; ſingulari uſus eſt li. 3. c. 5. Sicut ex Ciceronis quoq; rhetorico primo manifeſtũ eſt.

Rhetoricus] pen.cor. Adiect. (ῥητορικὸς,) Quod ad rhetorem ſiue rhetoricen pertinet. Cic. 2. de Orat. 6. Rhetoricis nunc quibuſdam libris quos tu agreſtes putas.

Ars rhetorica. Quint. lib. 2. cap. 17. 2.

More rhetorico loqui. Cic. 1. de Oratore, 66.

Rhetorice] pen.cor. Aduerb. (ῥητορικῶς,) Cic. de Claris Oratorib. 21. Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt. Idem 2. de Fin. 28. Rhetoricè igitur, ut quam, nos mauis, quàm dialecticè diſputare.

Rhetoricoteros] pe.cor. (ῥητορικώτερος,) Magis rhetor. Cic. 3. de Orat. 94. Quæ quum dixiſſet, in Albutiũ illudẽs, ne à me quidẽ abſtinuit, Craſſum habeo generũ, ne rhetoricotero' tu ſcis. Verſus eſt fictus à Cicerone ad antiquum morem. Rhetoricotero' dixit pro rhetoricoteros. Veteres enim s finalem frequenter elidebant.

Rhetoricor] pen.cor. rhetoricaris, (ῥητορίζω,) rhetoricari, Rhetoricorum more loqui.

Rhetoriſſo] rhetoriſſas, (ῥητορεύω,) rhetoriſſare, Rhetoricè loqui, Pomp. Medico, Dolaſti uxorem nunc, & propter me cupis concidere, & iam rhetoriſſas. Nonius.

Rhetus] (ῥῆτος,) unus Gigantum apud Horatium 3. Carm. ode 4. 11.

Inſanus Rhetus multo laccho. Valer. 1. Argon. 29.

Rhetus, Centaurus quidã Ixionis filius, de quo Luca. lib. 6. 78.

Teq; ſub Oetheo torquentem uertice uulſas
Rhete ferox, quas uix Boreas inuerteret, ornos. Rhœtus ab alijs ſcribitur.

Rheuma] rheumatis, pen.cor. n. g. (ῥεῦμα,) Vnda, fluxus, catarrhus, fluentum impetus aquarum, tempeſtas, ἀπὸ τοῦ ῥέω, quod eſt fluo.

Rheumaticus] pen.cor. adiect. (ῥευματικὸς,) Qui rheumate ſiue fluxione laborat. Plin. lib. 29. cap. 6. 33. Humanißimi eorum cinerem crematarum reſeruandum ad hos uſus in cornea pyxide cenſuere, aut tritas clyſteribus infundendas orthopnoicis, aut rheumaticis.

Reumatiſmus] rheumatiſmi, m. g. (ῥευματισμὸς,) Fluxio dicitur. Plin. lib. 22. ca. 18. 3. Radicem eius aliqui conciſam ſeruari

Digitized by Google

ſeruari iubent funiculis pendentẽ, decoquuntq; in cibo contra fluxiones, quas Græci rheumatiſmos uocant.

Rheumatiſmus uentris. Plin. lib. 27. cap. 12. 7.

Rhinoceros] pen. cor. rhinocerotis, pen. pro. m. g. (ῥινόκερως,) Animal. Plin. lib. 8. cap. 20. Iiſdem ludis & rhinocerotis unius in nare cornu, qualis ſæpe uiſus. Alter hic genitus hoſtis elephanto: cornu ad ſaxa limato præparat ſe pugnæ, in dimicatione aluum maximè petens, quam ſcit eſſe mollio rem. Lõgitudo ei par, crura multo breuiora, color buxeus. Feſtus, Rhinocerotem quidam putant eſſe bouem Aegyptium. Pauſanias affirmat rhinocerota duo habere cornua, alterum inſigni magnitudine ex naribus extãs, alterũ quod ſupernè erumpit, exiguum quidem, ſed ualidiſſimum.

Rhinocerotis naſum habere dicimus ſagacem & prudentẽ uirum. Martial. lib. 1. 1. 32.

Maiores nuſquam rhonchi, iuuenesq;, ſenesq;,
Et pueri naſum rhinocerotis habent.

Rhinoceros, ponitur pro quodam uaſe oleum guttatim fundente lauantibus ſe in balneis. Martial. libro 14. 52. Guttus corneus loquitur,

Geſtauit modò fronte me iuuencus,
Verum rhinocerota me putabis. Iuuen. Saty. 7. 14.
-exitus hic eſt
Tongilli magno cum rhinocerote lauari
Qui ſolet.

Rhinoceros dicitur à ῥὶν, ῥινὸς, quod naſum ſignificat: & λὰς cornu.

Rhinton] Vide Rhynton.

Rhion] (ῥίον,) Aetoliæ promontorii eſt. Plin. lib. 4. cap. 2. Promontorium, Antirium, ubi oſtium Corinthiaci ſinus minus mille paſſuum latitudine influentis, Aetoloſq; dirimentis à Peloponneſo. Promontoriũ quod contrà procedit, appellatur Rhion. Liuius quoq; libro 8. tertiæ Decadis huius Rhij meminit.

Rhitimna] (ῥιτιμνα,) Ptolemæo lib. 3. cap. 17. urbs Cretæ, hodie Rhetinum, uulgò Aretina.

Rhodanus] pen. cor. (ῥοδανὸς,) Fluuius Galliæ, à Rhoda, Rhodiorũ oppido, ut ait Plin. lib. 3. Adeò magni curſus eſt, ut uix aduerſa poßit nauigari aqua. Ferunt hunc amnem ex Alpibus oriri, quæ Italiam à Gallia diuidunt, nõ longè à fontibus Rheni & Danubij. Fertur per Lemanum lacum, & uerſus Occidentem, per Galliam fluens, Ararium ſuſcipit. Inde ad Meridiem conuerſus, & Iſaram Druentiamq; ſuſcipiens, apud Heracleam, uno oſtio, & paulo ulteriùs duob. alijs in mare Tyrrhenum irrumpit.

Gentes feræ Rhodani. Lucan. lib. 6. 29.

Celer Rhodanus. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 3. Claud. 8. Paneg. 11.

Torrens Rhodanus. Claud. de mulabus Gallicis, 10. 1.

Velox Rhodanus. Claud. 2. in Ruffinum, 23.

Rhodinus] pen. cor. (ῥοδινὸς,) Adiect. à rhodos, quod Latinè roſam ſignificat. Vnde Rhodinum oleum quod roſaceũ noſtri nuncupauerunt.

Rhododendros] (ῥοδόδαφνος,) quaſi roſa arboreſcens dicta. Frutex eſt qui & nerion rhododaphne dicitur à flore roſeo, & folio laureo eam eſſe ait Barbarus, quæ uulgò Sabina herba dicitur, officinis tamen oleander appellatur. Plinius lib. 24. cap. 11. Rhododendros ne nomen quidem apud nos inuenit Latinum, rhododaphnen uocant aut nerium. Mirum, folia eius quadrupedum uenenum eſſe: homini uerò contra ſerpentes præſidium, ruta addita, & è uino pota. Pecus etiam & capræ, ſi aquam biberint, in qua folia ea maduerint, mori dicuntur.

Rhodope] pen. cor. (ῥοδόπη,) Mons Thraciæ, à Rhodope Thracũ regina ibi ſepulta. Vel à Rhodope Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantẽ genuit, qui et ipſe monti nomen dedit, ſed Ouidius ipſam Rhodopen conuerſam tradidit, quòd deos aſpernaretur. Virg. 8. eclog. 6.

-duris in cotibus illum
Iſmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Quáq; redit medium Rhodope porrecta ſub axem. Virgil. 3. Georg. 71. Id eſt, inquit Seruius, Quà Rhodope mõs Thraciæ protentus in Orientalem plagam, Gammaides in Septentrionalẽ reflectitur. Nam ideò ait Redit ſub Axem. Nam axis eſt Septentrio, qui Græcè ἄμαξα nominatur.

Glacialis Rhodope. Ouid. epiſt. 2. 23.

Thracia Rhodope. Senec. Hercul. Oetheo, 12. 5.

Rhodopeius] (ῥοδοπήϊος,) Poſſeßiuum: quinq; ſyllabarũ ut Orpheus Rhodopeius. Id eſt Thracius. Ouidius 10. Metamorph. 10.

Rhodopis] (ῥοδῶπις,) Meretrix fuit quædam Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ unà cum Aeſopo captiua fuit. Illam Charaxes Mitylenæus frater Sapphus, maxima pecunia redemit, ut Herodotus ſcribit lib. 2. Cuius rei etiam meminit Sappho in epiſtola ad Phaonem apud Ouidium, 21. 13. Hanc eandem Plin. lib. 36. cap. 12. pyramidem laudatiſſimam conſtruxiſſe ſcribit, nequis opes regum miretur: ut maiore ſit miraculo, eam tantas opes meretricio quæſtu cõquiſiſſe, aſſeritq; unà cum Herodoto, illam Aeſopi philoſophi conſeruam & contubernalem fuiſſe.

Rhodos] (ῥόδος,) Nomen urbis, ut ait Strabo, ſuper Orientali promontorio ſita, dicta quòd capulo roſæ illic inuento ſit ædificata. Ea portubus olim & uijs & mœnibus & reliquis ornamentis tantopere cæteras ſuperauit, ut nulla putaretur æqualis: legum præſtantia & nauali rei peritia adeò ualuit, ut annis multis maris imperio potiretur, & piratarum latrocinia ſuſtulerit. Quo etiã nomine dicta eſt inſula in qua ea urbs eſt, quam Plinius Lyciæ, & primam Cycladum ſcribit eſſe uenientibus ab Oriente. Hæc inſula nonningentorum ac uiginti ſtadiorum ambitu patet, inter Aſiaticas inſulas tertia. Nam Lesbus & Cyprus maiores habentur. Prius Ophiuſa dicta eſt, deinde Staclia, poſtea Telchin, eo quòd Telchines inſulam incolerent, quos nonnulli maleficos, alij eximios artifices fuiſſe tradunt, qui æris & ferri fabricam inueniſſe dicuntur. Sunt qui hanc inſulam Carpathio mari adſignãt, ut ex Luciliano uerſu intelligi licet, Carpathium Rhodos in pelagus ſe inclinat apertum. Soli ſacra eſt, qui puellæ nomine Rhodiæ amore captus, Rhodum ab ea nominauit, ut Diodorus lib. 6. refert. Nam ut Solinus author eſt, nunquam ita cælum nubilũ eſt, ut in ſole Rhodos non ſit: Aurum Rhodi pluiſſe ob fœlicitatem inſulæ cecinit Pindarus, ubi ſtudia liberalium artium & in primis oratoriæ facultatis floruerunt. In ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus. In ea etiam urbs opulentiſſima Lyndus, ex qua Cares ſtatuarius qui coloſſum extruxit. Gymnaſium habuit Aſiatica eloquentia & mathematicis ſtudijs clariſſimum. Vide Vitruuium libro 7. Dicta etiam eſt, Aſteria, Aethræa, Trinacria, Corymbia, Pœeſſa, Atabyria ab rege. Plinius lib. 5. cap. 31.

Aſpera Rhodos. Stat. 2. Sylu. 1. 18.

Nobilis Rhodus. Catull. de Phaſelo, & c. 4. 2.

Phœbea Rhodos. Ouid. 7. Metam. 73.

A Rhodus fiũt adiectiua Rhodius, & Rhodinenſis, & Rhodia Vitis Rhodia. Virg. 2. Georg. 21. (cus.

Rhœtus] (ῥοῖτος,) Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercã, hanc priuignus ſtuprauit, quo cognito quum eum pater perſequeretur, & ad pœnam uocaret, fugiens ille, ſe ad Turnum contulit. Hæc Seruius in illud Virgilij 10. Aen. 78.

Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente uetuſta

Anchemo-

Anchemolum, thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Rhoeteum] p. pro. (ῥοίτειον,) Troiadis oppidum, ubi fuit Aiacis Aſylum, inquit Seruius: ſicut in Sigeo, Achillis. Inde Litora Rhœtea, apud Virgilium 6. Aen. 101.

Quidam Rhœtum montẽ Troianum fuiſſe dicunt, in quo Aiax Telamonius poſtquam ſeipſum interfecit, ſepultus fuit. Vnde Rhœteus & Rhœteius.

Capax Rhœteum. Ouid. 4. Faſt. 56.

Oræ Rhœteæ. Virg. 3. Aen. 22.

Profundum Rhœteum. Ouid. 11. Metam. 40.

Rhombus] rhombi, m.g. (ῥόμβος,) Græca uox eſt ſignificatq; figuram quadratam ſolidam, cuius latera omnia ſunt æqualia, anguli uerò obliqui tetrapleuros, id eſt quatuor laterum. Hic ſi in terram iactetur, uoluitur ad ſimilitudinem ferè cylindri. Vtebantur eo maleficæ mulieres ad deducendam lunam tortis filis confecto. Martialis lib. 9. 31.

Quæ nunc Theſſalico lunam deducere rhombo.

Rota ſtraminea rhombi. Propert. lib. 3. eleg. 6. 6.

Torto rhombo concita licia. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 2.

Rhombus, Piſcis genus. Iuuen. Saty. 4. 4.

Incidit Hadriaci ſpatium admirabile rhombi
Ante domum Veneris. Martial. lib. 1. 81.

Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior eſt tamen patella. Sic Plinius libro 32. capite 9. 8. Et

Grandes rhombi. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 19.

Rhombus, Torques, ſiue machinula illa, quam uertendo mulieres tramam ad lanicium nent.

Rhomphæa] rhomphæa, (ῥομφαία,) Genus gladij. Valerius Flaccus lib. 6. Aequaq; nec ferro breuior, nec rhomphæa ligno. Penultima corripitur à Flacco hoc loco, licet à Græcis ſcribatur cum diphthongo ῥομφαία. Liu. 1. ab Vrbe, Thracas quoq; Rhomphæa, ingentis & ipſæ longitudinis, inter adiectos undiq; ramos impedichant.

Rhonchus] rhonchi, m.g. (ῥόγχος,) Stertentis ſonus, nomen fictitium. Martial. lib. 1. 32.

Maiores nuſquam rhonchi: iuuenesq; ſenesq;,
Et pueri naſum rhinocerotis habent. Idem lib. 3. 40.

Rhonchiſſo] rhonchiſſas, (ῥογχθέω) rhonchiſſare, Stertere. Plautus, Cyathiſſat dum cœnat: dum dormit, rhonchiſſat.

Rhonchiſonus] rhonchiſoni, pen. cor. (ῥογχοφωνὸς,) Qui ſonat rhonchos, & deriſor eſt. Sidonius, Nec nos rhonchiſonos rhinoceronte notat.

Rhopographia] Virgultorũ ſtirpiumq; deſcriptio, qualis ad ripas amniũ eſſe ſolet, uel natura uel arte facta. Ripula.

Rhoxolani] penul. pro. (ῥωξολανὸς,) populi ſunt Scythici ultra Danubium, quos quidam Rhutenos eſſe putant.

Rhus] (ῥοῦς,) Fruticis genus duplicem utilitatem habentis: ab antiquis enim ad condienda opſonia uæniebat, & concinnandis conficiendisq; pellibus utilis erat, unde frutex coriarius, & rhus ſutorius appellatur. Plin. lib. 24. cap. 11. 7. Rhus, quæ erythros appellatur, frutex eſt, & huius fructis ſemen uim habet aſtringendi, refrigerandiue.

Rhyndacus] (ῥύνδακος,) fluuius, teſte Strabone lib. 12. ex Aranitide ortum habens, qui aſſumptis ex Abrettana Myſia cum alijs, tum etiam Meceſto, ab anchora Abaſitica in Propontidem iuxta Besbicum inſulam emittit.

Rhynitalcus] uir fuit Thracius, cuius exemplo, teſte Plutarcho in uita Romuli, Cæſar ſæpe dicere conſueuerat, amare quidem ſe proditionem, ſed proditores magnopere abhorrere.

Rhynton] (ῥυτών,) Poeta comicus, patria Tarentinus, nugator uilißimus in agendis præcipuè fabulis, ad quem alludunt tam Varro, quàm Columella, apud quos modò legitur Mython, modò Rhynton. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 3. 6. Quis contra nunc Rhynton non dicit ſuá nihil intereſſe utrum his piſcibus ſtagnum habeat plenum, an ranis? Eadem uerba habet Columella lib. 8. cap. 16. 4. Athenæus lib. 3. Δειπνοσοφιστῶν hunc Rhyntonem citat in comœdia Amphitryone. Cicero quoq; ad Atticum lib. 1. epiſt. ult. Nam ut ait Rhynton ut opinor, οἱ μὲν παῤ ὀλέγ' εἰσίν, οἷς δ' ὀλίγ' μέλει. Ad quod ſenariolum uice prouerbij iactatum putantur alluſiſſe Varro & Columella.

Rhyparographus] rhyparographi, penult. corr. Sordidarum humiliumq; rerum pictor. Plinius lib. 35. cap. 10. 45. Tonſtrinas ſutrinasq; pinxit, & aſellos, & obſonia ac ſimilia, ob hoc cognominatus Rhyparographus, in ijs conſummatæ uoluptatis: quippe eæ pluris uæniere quàm maximæ multorum.

Rhytius] Cretæ ciuitas, teſte Homero lib. 2. Iliad.

Rhythmus] rhythmi, maſc. g. (ῥυθμὸς,) Latinè numerus dicitur. Quint. lib. 9. cap. 4. Sunt numeri rhythmi, qui neq; finem habent certum, nec ullam in contextu uarietatem: ſed qua cœperunt ſublatione ac poſitione ad finem uſq; decurrunt. Diomedes, Rhythmus eſt uerſus imago modulata, ſeruans numerum ſyllabarum, poſitionem ſæpe ſublationemq; continens. Differt à metro: quia temporum, ſyllabarum, pedumq; congruentia in infinitum multiplicatur ac profluit.

Rhythmicus] pen. cor. (ῥυθμικὸς,) ut Muſicus dicitur, qui numeros in cantu uel in prolatione aut ſono obſeruat. Cic. 3. de Orat. 105. Neq; tamen hoc tanti laboris eſt, quanti uidetur: nec ſunt hæc rhythmicorum ac Muſicorum acerrima norma dirigenda.

Rhytium] genus uaſis. Martial. lib. 2. 35. ad Phœbum.

Quum ſint crura tibi, ſimulent quæ cornua lunæ,
In rhytio poteris Phœbe lauare pedes?

R I

Rica] ricæ, Quadratum ueſtimentum fimbriatum, & purpureum, quo pro palliolo utebantur Flaminicæ. Alij dicunt quòd ex lana fiat ſuccida alba, quod conficiunt uirgines ingenuæ patrimæ matrimæ ciues, & inficiatur cæruleo colore. Hæc Feſtus. Plautus Epid. 5. 45. Supparum, aut ſubmiam, ricam, baſilicum, aut exoticum. Nonius, Rica eſt quod nunc ſudarium dicimus.

Rica, Genus ueli quo mulieres capita tegunt. Dictum à ritu, ut Varro author eſt, quòd à Romano ritu ſacrificia fœminæ quum faciunt, capita tegunt.

Ricula] Dimin. pro Sudario ponitur, apud Feſtum.

Ricinus] ricini, m.g. Genus ueſtis, quod & ricinium dicitur, à reijciendo. Feſtus, Ricinum eſt omne ueſtimentum quadratum. Cic. 2. de Legib. 93. Extenuato igitur ſumptu ricinijs & uinculis purpuræ, & decem tibicinibus, tollit etiam lamentationem.

Ricinus, pen. prod. (κυνοραῖσηος,) Genus uermis, canes acrius atq; boues infeſtans. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12. Quidã nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, quòd muſcæ & ricini & pulices ſoleant (ſi hoc unguine nõ ſis uſus) eas exulcerare. Plin. lib. 22. ca. 18. 3. Et ricinos canum necant. Col. lib. 6. cap. 2. 5.

Ricini quoq; ouium ſunt. Cato de Re ruſt. cap. 103.

Ricinus, (κίκι,) Frutex grana ferens ricinis animalibus ſimilia unde nomen traxit. Græcis cici appellatur. Plin. lib. 15. cap. 7. 1. Proximum fit & è cici arbore in Aegypto copioſa: alij crotonem, alij trixin, alij ſeſamum ſylueſtre appellant. Et paulo pòſt, Noſtri eam uocant ricinum, à ſimilitudine ſeminis. Vulgus noſtrũ hodie uocat palmã Chriſti. Cuius ſemine & granis exprimitur oleũ cibis fœdũ, lucernis emplaſtriſq; utile, riciminum appellatum inquit Dioſcorides.

Galenus

Digitized by Google

Galenus Cicimninũ uocat. Cæterum ricinum Hetrusci phaselum Romanum appellant.

Ricinus, Aliter. Plin. lib. 23. cap. 7.21. Mori germinatione prius quàm in folia exeant, finistra decerpi iubentur futura poma, ricinos Græci uocant. Hi terram si non attigere, sanguinem sistunt adalligati.

Rictus] Vide Ringo.

Rideo] rides, risi, risum, (γελάω, μειδιάω, μειδιάω, μειδιάσω,) ridere, Notæ significationis. Gell. li. 1. ca. 19. Rex, quasi anus ætate desiperet, risit. Cic. 5. Verr. 61. Ridere conuiuæ, cachinnari. Idem ad Gallum, lib. 7. 26. 2.

Fletu misto risit. Stat. 9. Thebaid. 16. 3.

M. Crassus semel in uita risit, ex quo uocatus ἀγέλαστος, Cic. 5. de Finib. 157.

Rideo tibi. Plaut. Truc. 19. 8.

Alicui ridere. Virg. 5. Aen. 72.

Ridere aliquem, pro Deridere. Terent. Adel. 4. 2. 10. Cic. de Aruſp. reſp. 6. Quum riseritis impudentiam hominis, tum à me de tota concione audietis.

Risi niuem atram, teq; bilari animo esse & prompto ad iocandum ualde me iuuat. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 1.

Ridet amatorem Lyda puella suum. Ouid. 2. Fast. 72.

Versus alicuius ridere. Horat. 1. Serm. saty. 6. 11.

Ab omni conuentu rideri. Horat. 1. Serm. saty. 7. 5.

Ridere de re aliqua. Cic. ad Att. lib. 14. 312. 2.

Ridere in stomacho. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 19.

Ridere risum. Cic. ad Gallum lib. 7. 26. 2.

Intempestiuè ridere. Quint. lib. 6. cap. 1. 29.

Dulce Venus risit. Ouid. epist. 15. 17.

Reddes dulce loqui, reddes ridere decorũ. Horat. 1. epist. 7. 6.

Aequora Ponti tibi rident. Lucret. lib. 1. 2.

Domus ridet argẽto, Splendet. Hora. 4. Car. ode 11. 2. Acron.

Fortuna ridet uultu sereno. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 6.

Tempestas ridet. Lucret. lib. 5. 280.

Deos ridet inultè. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 4.

Ridens] Participium, (γελῶν,) ut Arridere ridentibus. Horatius in Arte, 21.

Dulce ridens. Catull. ad Lesbiam, 48. 1.

Vndæ ridentes. Lucret. lib. 5. 201.

Ridendus] Aliud partic. (γελαστός,) Horat. 1. epist. 1. 2.

Solue senescentem maturè sanus equum, ne
Peccet ad extremum ridendus.

Ridibundus] Adiectiuum, (γελασῖνος,) Abundè ridens. Plaut. Epid. 9. 33.

Illam rudibundam, atq; hilaram huc adduxit simul.

Ridiculum] ridiculi, pen. cor. (γελοῖον,) Sermo risum excitans. Teren. And. 3. 1. 16. Hui, tam citò? ridiculũ. Idẽ Eun. 5. 7. 3. Mihi solæ ridiculo fuit, quæ quid timeret, sciebam. Cic. 2. Ver. 12. Alijs illud indignum, alijs ridiculum uidebatur.

Sæpe etiam sententiosè ridicula dicuntur. Cic. 2. de Orat. 158.

Eludere ridiculum ridiculo. Quint. lib. 6. cap. 3. 54.

Est ridiculũ ad ea quæ habemus, nihil dicere, &c. Cic. pro Archia, 6.

Esse in ridiculo, Vide In.

Haberi in ridiculo, Vide In.

Iacere ridiculum, & Mittere, Vide Iacio & Mitto.

Iteratu ridiculum, Vide Iter.

Per ridiculum. Cic. 2. Offic. 180. Quum studiosè de absentibus detrahendi causa, aut per ridiculum, aut seuerè, maledicè, contumelioseq; dicitur.

Ridiculus] pen. cor. Adiect. (γελοῖος, καταγέλαστος,) Qui alijs risui est, & de quo alij rident. Terent. Eunu. 2. 3. At ego infœlix, neq; ridiculus esse, neq; plagas pati Possum. Cic. Verr. 4. 104. Hoc postulatum de statuis ridiculum esse uideatur ei, qui rem sententiamq; non perspiciat. Plaut. Stichо, 4. 68. Iocos ridiculos uendo, agite licemini.

Ridiculissimus, antiquum. Plaut. Stichо, 6. 58.

-euge quando
Adbibero, alludiabo, tum sum ridiculissimus.

Orem ridiculam? Catull. ad Catonem, 52. 1.

Facie magis quàm facetijs ridiculus. Cic. Att. lib. 1. 8. 4.

Poema ridiculum. Horat. 2. epist. 1. 48.

Multa Græcorum ridicula & falsa. Cic. 2. de Orat. 120.

Ridicularius] Adiectiuum, antiquum, (καταγέλαστος,) Idem quod ridiculum. Plaut. Trinum. 4. 22. Sed hoc animũ aduorte, auser ridicularia. Gell. lib. 4. cap. 20. Qui iurabat, cauillator quidam, & canicula, & nimis ridicularius fuit.

Ridicule] p. cor. Aduerb. (γελοίως,) Terent. Adel. 4. 5. 42.

-hæc mi pater
Te dicere æquum fuit, & id defendere.
M. Ridiculè: aduersúmne illum causam dicerem,
Cui ueneram aduocatus? Cic. 1. de Orat. 125.

Non modò acutè, sed etiam ridiculè ac facetè.

Risio] risionis, Verbale, (μειδίασις,) Plaut. Stich. 12. 7.

-quot ego
Voluptates fero, quot risiones, quot iocos.

Videres incantata lacertis uincula cum risu, & ioco. Horat. 1. Serm. sat. 9. 10.

Risor] (γελαστής,) Aliud uerbale. Horat. in Arte, 46.

Verum ita risores, ita commendare dicaces
Conueniet Satyros.

Risus] huius risus, m. g. Idem, (γέλως, μειδίασμα,) Plaut. Milit. 80. 14. Nequeo hercle quidem risu meo moderarier.

Risu blando fraudem prætexere. Claud. 1. in Ruffinum, 20.

Gratus risus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.

Ineptus risus. Catull. in Egnatium, 37. 4.

Lachrymosi risus. Stat. 6. Thebaid. 33.

Lentus risus. Horat. 2. Carm. ode 16. 6.

Multus risus. Horat. 4. Carm. ode 13. 6.

Obscœni risus. Ouid. 2. Trist. 82.

Soluto risu ludere. Virg. 2. Georg. 77.

Teneri risus pueri. Claud. 2. Paneg. 80.

Tremulus risus. Lucret. lib. 2. 195.

Adimere risum, Vide Adimo.

Captare risum. Cic. 2. Tuscul. 25.

Mappa compescere risum. Horat. 2. Serm. saty. 8. 13.

Risus non bene componitur ore mendaci. Tibul. lib. 3. ele. 7. 1.

Conciliatur risus. Quint. lib. 6. cap. 3. 17.

Concitare risum. Cic. 2. de Oratore, 130.

Consequutus est risus. Cic. Metello, lib. 5. 2. 6. Visa est oratio non iniucunda, & mediocris quidam est risus consequutus.

Idem ad Qu. frat. lib. 2. 10. 6. Magni risus consequebantur.

Vide Consequor.

Consumere risum, Vide Consumo.

Continere risum, Vide Contineo.

Dare risus. Horat. 2. Serm. saty. 5. 12.

Edere risum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 3.

Elicere risum alicui. Iuuen. Saty. 7. 22.

Risus est de. Cic. 2. Philip. 81. Qui risus hominum de te erat?

Excipere aliquid risu & osculo. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.

Excutere sibi risum. Horat. 1. Serm. saty. 4. 7.

Risus factus est. Cic. 6. Verr. 23.

Vnde oriebantur risus, dulcesq; cachinni. Lucret. 5. 282.

Quatere populum risu. Hora. 2. epist. 2. 17.

Mereri risum. Quint. lib. 6. cap. 1. 34.

Mouere risum. Cic. ad Att. lib. 6. 114. 12. In quo tamen ille mihi risum magis quàm stomachum mouere solet. Vide Moueo. Horat. 1. epist. 3. 4.

Mouere risum facto aliquo, uel ipso uultu. Quin. li. 6. ca. 1. 29.

Digitized by Google

Soluentur risu tabulæ. Hora. 2. Serm. saty. 1. 18.
Tenere risum. Cic. de Clar. Orat. 162.
Tollere risum. Horat. in Arte, 77.

Ridica] ridicæ, pen. cor. (χάραξ,) Pedamentum uinearum. Col. lib. 11. cap. 2. 7. Palos una opera cædere, & exputatos acuere centum numero potest: ridicas autem querneas siue oleagineas findere, & dedolatas utraq; parte exacuere numero sexaginta. Varro 1. de Re rust. cap. 8. 3. Vnum robustum quod optimum solet afferri in uineam è quercu ac iunipero, & uocatur ridica. Colum. lib. 4. cap. 12. 1. Hic annus nondum uehementem palum aut ridicam desyderat. Pedamentum uinearum, inquit Budæus, aut est fissile ut ridica, quo hodie plurimum utimur: aut est teres, ut palus. Plin. lib. 17. cap. 22. 6. Pedamenta optima quæ diximus, aut ridicæ robore, oleaq;: aut si nõ sint, pali è iunipero, cupresso, laburno, sambuco.

Ridiculus] Vide Rideo.

Rigeo, Rigidus] Vide Rigor.

Rigiacum] authore Ptolemæo lib. 3. cap. 9. Attrebatum ciuitas: uulgò Arras.

Rigo] rigas, (ἀρδύω, βρέχω, ποτίζω, ὀχετεύω, ὀχετηγέω,) rigare, Madefacere, humorem aspergere. Plin. libro 12. cap. 11. Rigatur arbor gelidis fontibus.
Conspergere & rigare. Col. lib. 5. cap. 6.
Iuppiter utilibus quoties rigat imbribus agros. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 2.
Arma cruore rigare. Virg. 6. Aen. 62.
Arua rigare. Horat. 3. Carm. ode 3. 10.
Lux solis rigat cœlum. Lucret. lib. 4. 41.
Indigno teneras imbre rigante genas. Ouid. 1. de Arte, 107.
Hortus rigatur fonte. Ouid. 5. Fast. 42.
Ora rigantur aquis. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6.
Ora rigauit fletibus. Ouid. 11. Metam. 84.
Lachrymis uultum & ora rigare. Virg. 9. Aen. 51.
Rore rigare. Cic. 1. de Diuinat. 38.
Rigant uenæ sanguinẽ uitalẽ membris. Plin. lib. 11. ca. 37. 53.
Ingenia omnium rigare. Author ad Herennium, lib. 4. 148.

Rigatio] Verbale, (ἄρδυμα,) Col. lib. 11. cap. 3. 39. Sin aũt sicco loco seri debuerint, quod rigationẽ ministrari nõ expediat, mense Feb. sesquipedali altitudine sulci faciendi sunt.

Riguus] Adiect. (ἐπιῤῥύτος,) Quod aquis irrigatur: cui opponitur Siccaneus. Col. lib. 2. cap. 17. 2. de prato loquens, Eius igitur, inquit, animaduertimus duo genera: quorum alterum est siccaneum, alterum riguum.

Amnes rigui. Virg. 2. Georg. 97.
Hortus riguus. Ouid. 8. Metam. 130.
Saltus rigui. Claud. 2. de raptu Proserp. 1.

Rigor] rigoris, pen. prod. (ῥίγος,) Frigiditas uehemens. Plin. epist. 161. b. Rigor aquæ certauerit niuibus, nec color cedit. Plautus Pœnulo, 5. 46. Longum est rigorem maleficum exornarier. Col. lib. 9. cap. 14. Quàm recentissimi rigoris aqua infusa.

Rigor neruorum. Celsus lib. 4. cap. 3.
Calor & Rigor, contraria. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
Horridus rigor. Valer. 3. Argon. 53.
Formosus rigor. Claud. de Nuptijs Honorij, 65.

Rigor, (σκληρότης) Durities. Virg. 2. Georg. 29.
Tum ferri rigor, atq; argutæ lamina serræ. Seruius.

Rigor naturæ. Plin. lib. 7. cap. 19. 1. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatemq; naturæ duram & inflexibilem, affectusq; humanos adimit. Idẽ lib. 9. ca. 3. Oratio habeat rectam quandam uelut faciem, quæ stupere immobili rigore non debeat. (præd.

Rigor stillicidij. Scæuola in L. Olymp. §. ult. ff. De seruit. urb.

Rigor iuris. Modestinus in L. Si expressim. ff. De appel. Si expressim sententia contra iuris rigorem data fuerit.

Rigoratus] pen. pro. Adiect. (σκληρωθείς,) Plinius lib. 17. cap. 23. 12. Traduces Gallica cultura bimi utrinq; lateribus, si pes quadrageno distet spatio, quaterni si uiceno, inter se obuij miscentur, alliganturq; una conciliati, uirgultorum comitatu obiter rigorati quá deficiant. Hoc est rigidiores & firmiores facti.

Rigidus] pen. cor. Aliud. adiect. (ῥίγιος, ἀτρεγὴς, ἀπόκρητος, ἀνθέκτος,) Frigidum. Virg. 2. Georg. 64.
Tellurem Borea rigidam spirante moueri.
Nec poterit rigidas scindere remus aquas. Oui. 3. Trist. ele. 10.
Manus rigida. Ouid. 14. Metam. 129. (10.
Pruinæ rigidæ. Lucret. lib. 2. 105.

Rigidus, Durus, Erectus, Quod nõ nisi ex duritie accidit. Virg.
-tum rigidas motare cacumina quercus. (eclog. 6. 6.
Aesculus rigida. Horat. 3. Carm. ode 10. 4.
Rigida caligo. Cic. 1. Tusc. 57.
Capillis rigidis hirta canities. Ouid. 10. Metam. 84.
Cornu rigidum. Ouid. 9. Metam. 17.
Ibes aues rigidis cruribus. Cic. 1. de Nat. deor. 141.
Falces conflantur in rigidum ensem. Virg. 1. Georg. 102.
Ferro rigido fodit pectora. Ouid. 1. de Remed. amor. 4.
Mons rigidus. Ouid. 8. Metam. 161.
Mite nec in rigido pectore pone caput. Oui. 1. Amor. ele. 4. 8.
Rostrum rigidum. Ouid. 5. Metam. 135.
Silex rigidus. Ouid. 10. Metam. 49.
Vngues rigidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.
Rigidus leo, Durus, crudelis. Martial. lib. 10. 65.
Fores rigidæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 5.
Rigida innocentia. Liu. 9. bel. Maced. 170.
Ius est rigidum & ineuitabile. Ouid. ad Liuiam, 89.
Et patriæ rigida mente negauit opem. Ouid. epist. 3. 20.
Minæ rigidæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.
Mores rigidi. Ouid. 2. de Remedio amoris, 74.
Mors rigida. Lucret. lib. 6. 241.
Sententia rigida. Plin. epist. 74. f.
Canachi signa rigidiora esse quàm ut imitentur ueritatem. Cic. de Claris Orat. 34. Signa intelligit statuas.
Pudor rigidus. Claud. 8. Paneg. 49.
Vultus rigidus. Ouid. epist. 4. 15.

Rigeo] riges, rigui, (ῥίγω, ῥιγέω, ῥιγόω,) rigere. Frigere. Plin. lib. 6. cap. 13. 2. Verum Asiæ quoq; magna portio appositæ Septentrioni, iniuria syderis rigentis, uastas solitudines habet. Sic lib. 8. cap. 36. 2.
Rigent frigore partes mundi incultæ. Cic. 1. Tusc. 107.
Rigere gelu. Liu. 1. bell. Pun. 118. Homines intonsi & inculti, animalia, inanimaq; omnia rigentia gelu, cætera uisu quàm dictu fœdiora terrorem renouare. Mart. lib. 1. 165.
Frigore rigere. Lucret. lib. 3. 163.
Frigore perpetuo Sarmatis ora riget. Ouid. 2. de Ponto, ele. 7.
Prata rigent. Horat. 4. Carm. ode 12. 1. (15.
Lingua riget. Ouid. 1. de Arte, 104.

Rigere, Erectum esse: ut
Comæ rigebant horrore. Ouid. 3. Metam. 20.
Capilli metu rigent. Ouid. 2. Fast. 20.
Ceruix horrida riget. Ouid. 8. Metam. 57.
Ianua riget duris fulta roboribus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 6.

Rigere, Durum esse. Virg. 5. Aen. 81.
Terga boum, plumbo insuto, ferroq; rigebant.

Rigens] (ῥιγῶν,) Participium: ut Artus rigentes imbri uentoq;. Stat. 1. Thebaid. 77.
Bruma rigens. Lucan. lib. 1. 4.
Caput prædurum ac rigens, Quint. lib. 11. cap. 3.

Corpus

Digitized by Google

Corpus rigens, Nullo modo flexum. Quint. lib. 1. cap. 13. 6. à ſummo ad imum rigens corpus. Alij legũt, à ſummis ad ima rigens opus. De Statuis & picturis.
Membra rigentia. Lucan. lib. 2. 5.
Rigentes oculi, apud Plinium lib. 11. cap. 37. 20. qui non circumaguntur, ut ait Budæus.
Palla rigens ſignis & auro. Virg. 1. Aen. 131.
Veſtes auro & oſtro rigentes. Virg. 11. Aen. 14.
Vngue rigente ſecui genas. Ouid. epiſt. 5. 15.
Rigeſco] rigeſcis, (ῥιγῶμαι,) rigeſcere, Frigeſcere.
Rigeſcere, Indurari. Virg. 3. Georg. 73.
Aeraq; diſiliunt uulgo, ueſteſq; rigeſcunt. Vbi Seruius, Rigeſcunt, Durantur, ut frangi potius, quàm ſcindi poſſe uideantur. Plinius lib. 17. cap. 22. 25. Vua quæ naſcatur è duro rigeſcente.
Humera ſenſit rigeſcere. Ouid. 9. Metam. 72.
Lachrymæ rigeſcunt ſole. Ouid. 2. Metam. 73.
Rigidor] pen. cor. rigidaris, rigidari, pen. pro. Rigidum fieri. Senec. epiſt. 72. Flexuram non recipit: rigidari quidem, amplius intendi non poteſt.
Riguus] rigua, riguum, Vide Rigo.
Rima] rimæ, (διαφυὰς, πλειθρικὰ,) Fiſſura. Propriè rimæ dicuntur exiguæ diſtantiæ tabularum in iuncturis. Vnde tractum eſt ut omnes fiſſuræ, rimæ dicantur. Plinius libro 15. cap. 8. 1. Vt formicæ, rimæq; abſint.
Hiantes rimæ. Lucan. lib. 1. 124.
Agere rimas. Ouid. 2. Metam. 43. Vide Ago.
Naues fatiſcunt rimis. Virg. 1. Aen. 25.
Plenus rimarum, dicitur qui nihil celat eorum quæ creduntur illi. Terent. Eunu. 1. 2. 25.
Translatio ſumpta à uaſe aquario fictili.
Rimam inuenire, In tergiuerſatores dictum qui nulla in cauſa tot fidei uinculis aſtringi poſſunt, quin aliquid inueniant quo elabantur: ut ait Eraſmus. Plaut. Curcul. 10. 24.
Rogitationes plurimas propter uos populus ſciuit.
Quas uos rogatas rumpitis, aliquam reperitis rimam.
Rimas explere dicuntur oratores, per translationẽ quum uerba inferciunt ut pleniorem orationem faciant. Cicero in Oratore, 136.
Neq; inferciens uerba, quaſi rimas expleat, nec minutos numeros ſequens concidat, delumbetq; ſententias.
Rimula] rimulæ, pen. cor. Diminut. (πλειθρικίδιον.)
Rimoſus] pen. pro. Adiect. (πλειθρώδης, διερρηγμένος,) Quod eſt rimis plenum. Colu. lib. 1. cap. 5. 9. Quicquid ab inferiore mox appoſueris, fiſſum erit rimoſumq;.
Cymba rimoſa. Virg. 6. Aen. 83.
Rimor] rimaris, (ἐνδιατείνω, ἐρευνάω,) rimari, & Rimo, rimas, ſecundũ Priſcianũ, Diligenter quærere, ſcrutari, quaſi rimulas quaſq; perquirere. Tractum à ſuibus, qui glãdes rimãtur de rimis terrarũ, authore Seruio. Virg. 1. Geor. 77.
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri. Id eſt paſcũtur in pratis, cibũ per terræ rimas requirẽtes: inquit Seru. Cic. 1. de Diui. 210. Sed tamẽ id quoq; rimatur quantũ poteſt.
Diligentiſſimè rimari. Quint. lib. 5. cap. 13. 18.
Inga rimari canibus. Claud. de bello Gildon. 72.
Partes apertas rimari. Virg. 11. Aen. 150.
Vultus alicuius rimari lumine acerbo. Stat. 11. Thebaid. 105.
Rimari, Scindere, & quaſi in rimas agere. Virg. 3. Geor. 107.
Ergo ægrè raſtris terram rimantur. Seruius.
Rimari, Expleri, paſci. Virg. 6. Aen. 129.
-rimaturq; epulis, habitatq; ſub alto
Pectore. Seruius.
Ringo] ringis, rinxi, rictum, (σάρω,) ringere: uel Ringor, ringeris, pen. corr. Deponens, Os torquere: quod canes faciunt latraturi, uel quum ex ira in rugas deducunt os.
Ringi, Iraſci, & tacitum ſtomachari, ut ait Donatus, Terent. Phorm. 2. 2. 27.
-quum ille & cura & ſumptu abſumitur,
Dum tibi ſit quod placeat, ille ringitur, tu rideas. Sidonius Multum ringitur otioſa uirtus.
Ringi dicitur à narium tortura. nam ῥὶς naris dicitur, ut ſit ringi, quaſi narẽ agi, hoc eſt narẽ torqueri, inquit Sipontinus.
Rictus] huius rictus, m. g. (σάσηρος,) Eſt oris diſtenſio, qualis eſſe ſolet in ridentibus: à Græcis gelaſinus dicta, inquit Budæus. Martial. lib. 3. 51.
Quum comparata rictibus tuis ora
Niliacus habeat crocodilus anguſta.
Rictus etiam ponitur pro Minaci habitu oris. Cic. 6. Ver. 8. 4. Quint. lib. 1. cap. 11. 5. Obſeruandum erit ne labra diſtorqueantur, ne immodicus hiatus rictum diſtendat. Id eſt, os in ringentis modum formet. Budæus.
Caninus rictus. Iuuen. Satyr. 10. 28.
Crudi rictus. Seneca Agamemn. 9. 8.
Rictus ad aures debiſcens. Plin. lib. 8. cap. 21. 3.
Flexibiles rictus quadrupedis. Ouid. ad Piſonem, 11.
Fluidi rictus ſanguine. Ouid. 14. Metam. 34.
Fulmineus rictus lupi. Ouid. 11. Metam. 74.
Immanes rictus. Claud. 7. Paneg. 50.
Lati rictus. Ouid. 3. Metam. 135.
Letiferi rictus. Claud. 1. in Ruffinum, 53.
Modici rictus. Ouid. 3. de Arte, 57.
Niger rictus. Sil. lib. 13. 113.
Oblitus ſpumis rictus. Ouid. 11. Metam. 74.
Patuli rictus. Ouid. 6. Metam. 76.
Peſtiferi rictus. Ouid. 3. Metam. 15. De ſerpente Cadmeo.
Spumantes rictus. Ouid. 4. Metam. 20.
Tabido rictu mœſta iacens Fames. Senec. Herc. furen. 9. 15.
Contrahere rictum, eorum eſt qui mœſti aut meditabundi ſunt. Budæus.
Riſu diducere rictum, Ad hilaritatem impellere. Horat. 1. Ser. ſatyr. 10. 2. Budæus.
Diducere rictum, Os aperire. Iuuenal. Saty. 10. 23. Budæus.
Diſtendere rictum. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
Rictum alicuius in loquendo reddere. Plin. lib. 7. cap. 12. 5.
Nimboſoq; ruunt ſpumantia flumina rictu. Sil. lib. 1. 42.
Ripa] ripæ, (ὄχθη,) Extremitas terræ, aquæ uicina. Dicta q. aquarum agitatione rumpatur. Et propriè eſt fluminũ uel fontium, ſicut litus maris. Cæſar 6. bell. Gall. 21. Erat inter Labienum atq; hoſtem difficili tranſitu flumen, ripiſq; præruptis. Sic lib. 5. 68.
Ripa & Litus, pro eodem accipi uidentur apud Columellam, lib. 1. cap. 5. Villa ſemper mare rectè conſpicit, quum pulſatur, aut fluctu reſpergitur, nunquam ex ripa, ſed paulum ſummota à litore.
Ripa, de mari Pontico. Plin. lib. 9. cap. 15. 6. Thynni dextra ripa intrant, læua exeunt.
Agger ripæ gramineus. Virg. 7. Aen. 22.
Anfractu riparum incuruus fluuius. Stat. 4. Thebaid. 11.
Margo riparum. Ouid. 2. Faſt. 45.
Murus riparum. Plin. lib. 16. cap. 37. 1. Hoc eſt ripæ uicẽ murorum præbentes.
Veſtitus uiridiſſimi riparum. Cic. 2. de Nat. deor. 142.
Abruptiſſimæ ripæ. Plinius Iunior.
Algentes ripæ. Stat. 1. Sylu. 3. 9.
Arentes. Virg. 4. Georg. 111.
Arundineæ. Stat. 6. Thebaid. 55.
Decliues. Ouid. 5. Metam. 118.
Fluuiales. Ouid. Epiſt. 5. 5.

Digitized by Google

Frondentes. Claud. 4. Panegy. 39.
Gelidæ. Horat. 2. Serm. saty. 3. 59.
Limosæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 1.
Mœoniæ. Ouid. 2. Metam. 51.
Opacæ. Sil. lib. 4. 17.
Pendens ripa. Ouid. 1. de Arte, 125.
Peregrina. Ouid. 2. Metam. 68.
Tacens. Stat. 4. Sylu. 3. 18.
Trementes ripæ uerbere. Horat. 3. Carm. ode 27. 5.
Virides ripæ. Ouid. 2. Metam. 75.
Viridißima gramine ripa. Virg. 2. Georg. 29.
Vmbrosa ripa. Hora. 3. Carm. ode 1. 5.
Eodem equo aduersam ascendit ripam. Cic. 1. de Diuin. 103.
Assuetæ ripis uolucres. Virg. 7. Aen. 7.
Taciturna ripa caret uentis uagis. Horat. 3. Carm. ode 29. 5.
Obliquis ripis cingere flumina. Ouid. 1. Metam. 8.
Fluuiũ extra ripas diffluentẽ coercere. Cic. de Clar. Orat. 175.
Capacibus ripis effusus amnis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 4.
Habitare ripis. Virg. 3. Georg. 86.
In uiridi & opaca ripa inambulare. Cic. 1. de Legib. 22.
Intrare ripas fluminis. Virg. 7. Aen. 41.
Aliis ripis labuntur aquæ. Horat. Epod. 2. 5.
Flumina radentia ripas rodunt. Lucret. lib. 5. 52.
Tybris ripas stringens flumine pleno. Virg. 8. Aeneid. 13.

Ripula] pen. cor. Diminutiuum, (ὀχθίδιον,) Cicero ad Atticum libro 15. 329. 2. Itaq; me referunt pedes in Tusculanum, tamen hæc τοπογραφία ripulæ uidetur habitura celerem satietatem.

Riparius] Adiectiuum, Quod in ripis habitat. ut Ripariæ hirundines. Plinius libro 30. cap. 4. 7. Ita in ripa uum cauis nidificantes.

Riparenses] de quibus mentio fit. C. de Re militari. L. de castris Riparensib. erant milites, qui in imperij limitibus excubabant pro Republica aduersus Barbaros: puta in ripis Danubij, ad tuendas Pannonias aduersus Sarmatas: & in ripis Euphratis, aduersus Parthos. Herodianus lib. 6. Alciatus.

Ripa alta, (ὄχθη ὑψηλὴ,) Britanniæ locus Ptolemæo authore lib. 2. cap. 3. Vulgò Roxemburg.

Riphæi] (ῥιπαῖοι,) montes Scythiæ, sic dicti à perpetuo uentorum flatu, ut Grãmaticis placet. Inde Eurus & Riphæus dictus Virgilio, 3. Georg. 77. Gens effrena uirum Riphæo tunditur Euro.

Arces Riphææ. Virg. 1. Georg. 48.
Nix Riphæa. Stat. 11. Thebaid. 23.
Pruinæ Riphææ. Virg. 4. Georg. 114.
Riphæos populos Riphath filius Gomer instituit, quos à se Riphæos nominauit, ut scribit Iosephus lib. 1.

Ripheus] (ῥιπεύς,) disyllabum, unus ex Centauris Ixionis & Nubis filius. Fuit & uir Troianus, de quo meminit Virgil. 2. Aeneid. 86.
-cadit & Ripheus, iustißimus unus
Qui fuit in Teucris, & seruantißimus æqui.

Riscus] risci, m. g. (ῥίσκος,) authore Donato, est cista pelle contecta. Nomen Phrygium. Seruius uerò ait fenestram esse paruam in pariete, Terent. Eunu. 4. 6. 16.
Abi tu, cistellam Pythia domo effer cum monumentis.
C. Vidén' tu illum Thaïs? P. Vbi sita est. T. in risco.

Risinum] Liburniæ urbs Ptolemæo libro 2. cap. 17. Hodie Rhisinium.

Risus] huius risus, risui, Vide Rideo.

Ritus] huius ritus, m. g. (θεσμὸς, θεσμοθεσία.) Festus, Ritus, mos est comprobatus in administrandis sacrificijs, siue ritus est mos uel consuetudo. Plautus Menæch. 9. 38. Certè hæc mulier cantherino ritu astans somniat. Cic. 2. de Leg. 36. Ex patrijs ritibus optima colunto.
Quadrupedum ritus. Lucret. lib. 4. 255.
Tempestatis ritu mobilia. Horat. 2. Serm. saty. 3. 54.
Barbarici ritus. Lucan. lib. 1. 89.
Profani ritus. Tacit. lib. 2.
Asciscere ritus, Vide Asciscо.
Edisсere ritus nouos. Ouid. 2. Fast. 109.
Exigere ritus humanos ad cælestia. Ouid. 9. Metam. 101.
Exuere ritus, Tacitus lib. 2.
Indere ritus. Tacit. lib. 21.
Magico ritu lustrari. Ouid. 10. Metam. 80.
Viuere latronum ritu. Cic. 2. Philip. 74.

Rites] ritis, mascul. gen. Idem, (θεσμὸς,) Statius libro 11. Thebaid. 57.
Hei mihi primitijs arauum, & rite nefasto Libatus.

Rituales] (θεσμοθετικὸς,) Hetruscorũ libri, in quibus scriptum est, quo ritu urbes conduntur: aræ, ædesq; sacrantur: curiæ, & tribus centuriæ distribuuntur: ut ait Festus. Cic. 1. de Diuin. 125. Quod Hetruscorum declarant & aruspicini & fulgurales & rituales libri, nostri etiam augurales.

Ritè] Aduerb. (πρεπόντως, κατὰ θεσμὸν,) A Rito uerbo, secundum Priscianum, significat Rectè, quia nihil traditur ritibus, quod non rectum esse credatur. Vel, ut ait Varro, quia quod fit ritè, id ratum & rectum est. Festus, Ritè, bene significat, ac rectè. Cicero 2. de Finib. 62. Quam igitur pronuntiabit sententiã ratio adhibita, primùm diuinarũ humanarumq; scientia, quæ potest appellari ritè sapientia.

Ritè coli. Ouid. 13. Metam. 138.
Deos ritè colere. Cic. 1. de Diuinat. 43.
Perpetrare ritè sacrificium. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Testamentum ipso præsente conscribunt, testes ritè affuerunt. Author ad Heren. lib. 1. 24.

Riualis] huius riualis, p. pro. m. g. ablatiuo ab hoc riuale & riuali, (αὐτιέρως, αὐτίζηλος,) Qui eandẽ amat cũ aliquo: quemadmodum procus qui eandem petit. Plaut. Sticho, 7. 30. est amica ambobus: riuales sumus. Teren. Eun. 1. 2. 37. Sed Parmenomen ante ostium Thaidis tristem uideo
Riualis seruum. Ouid. 2. de Remed. amor. 79.
Amare nullo riuale. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 19.
Sine riuale diligere dicuntur, qui stultè mirantur quod nemo alius concupiscat. Veluti simia catulos suos & miratur & amplectitur: & indocti poetæ suas nugas soli diligunt. Sumpta allegoria ab amantibus quibus est amica deformis, & quam alius nemo uelit. Extat adagium in Epistolis Ausonianis. Cic. ad Qu. fratrẽ lib. 3. 24. 6. O dij quàm ineptus, quàm se ipse amans, sine riuali? Horat. in Arte poetica, 90.
Quin sine riuali, teq; & tua solus amares. Translatio sumpta uel à bestijs, quæ sitientes, quũ ex eodẽ riuulo haustum petunt, prælium contra se inuicẽ concitant. Vel à re rustica. Nam riuales dicuntur ij, quorum agros riuus aliquis determinat, qui incertitudine & mutatione crebra cursus, lites sæpe inter eos suscitat. Vlpianus De aqua quotidiana & æstiua L. prima, Riuales.
Riualis aries. Col. lib. 7. cap. 3. 4.

Riualitas] pen. corr. huius riualitatis, f. g. (ζηλοτυπία,) Dicta est æmulatio illa inter amatores. Cic. 4. Tusculan. 89. Obtrectare uerò alteri, aut illa uitiosa æmulatione, quæ riualitati similis est.

Riuinus] riuini, pen. pro. (ζηλότυπος,) Idem quod Riualis. Plaut. Asin. 2. 6.
-cedit noctem filius
Riuinus, amens ob raptam mulierem.

Riusiana] Ptolemæo libro 2. cap. 11. Germaniæ urbs, uulgò Gengen.

Riuus,

Riuus] riui, m.g. (ῥύαξ,) Locus depressus per longitudinem aquæ currentis. Festus, Riuus uulgò appellatur tenuis fluor aquæ, non specu, consilióue factus, uerùm naturali suo impetu. Sed & ij riui dicuntur qui manufacti sunt, siue super terra in fossa, siue super specu: cuius uocabuli origo ex Græco pendet. Cicero in Topic. 17. Tanquam riuorum à fonte deductio.

Aquæ puræ riuus. Horat. 3. Carm. ode 16. 6.
Rixris riui. Horat. 1. epist. 10. 1.
Arens riuus, Siccus ferè. Virg. 3. Aen. 70.
Fluens riuus. Virg. 8. eclog. 21.
Garrulus. Ouid. 2. Fast. 64.
Lapidosus. Ouid. 3. Fast. 57.
Mobiles riui. Horat. 1. Carm. ode 7. 3.
Obliquus riuus. Horat. 2. Carm. ode 3. 3.
Proni riui. Horat. lib. 1. Carm. ode 29. 3.
Rauci riui. Claud. 5. Paneg. 44.
Saliens riuus dulcis aquæ. Virg. 5. eclog. 10.
Agit aquas riuus. Ouid. 1. Fast. 81.
Claudere riuos. Virg. 3. eclog. 23.
Deducere riuos, Vide Deduco.
Tenuis fugiens per gramina riuus. Virg. 4. Georg. 4.
Potis riuis intyba gaudent. Virg. 4. Georg. 24.
Gelidos riuos inficere sanguine. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.
Riuus cum murmure labens. Ouid. 2. Metam. 45.
Celeres riuos morari. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.
Aqua trepidat cum murmure per pronum riuum. Horatius 1. epistol. 10. 5.
Riuus sanguinis. Plin. lib. 11. cap. 37. 84.
Sanguinis riuos uomens. Virg. 11. Aeneid. 134.
Huberes riui lactis. Horat. 2. Carm. ode 19. 2.
Lachrymarum riuus. Ouid. 9. Metam. 32.
Argenti riuus & auri. Lucret. lib. 5. 203.
Fortunæ riuus. Horat. 1. epist. 12. 2.
Flumina facere è riuo. Prouerbij figurã habet, ut illud, Ex musca elephantum, Id est è re minima rem maximam. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 5.

Riuulus] pen. cor. Dimiut. (ῥυάκιον,) Cic. 1. Acad. 12. ut ea à fontibus potius hauriant, quàm riuulos cõsectentur. Idẽ pro Cælio, 14. Nam si ipse orietur & nascetur ex sese, fortasse ut soleo, commouebor: siue autem ut riuulus accersitus & ductus ab ipso capite accusationis uestræ, lætabor.

Riuales] (ῥυάκιοι,) Qui in riuis habitant. Col. lib. 8. ca. 15. 5. Datur cammarus, & riualis alecula, uel siqua sunt incrementi parui fluuiorum animalia.

Rixa] rixæ, (ἔρις, ἐρίδαι,) Nomen fictitiũ, à ringendo, quod est proprium canum quando irritantur. Festus, Rictus, rixæ, rixose, ringitur, dici uidẽtur, quia in diuersum rumpantur, contrariaq; sint recto. Cic. in Verrem, Ecce autem noua turba atq; rixa. Hoc est, contentio & pugna.

Calidæ rixæ. Horat. 3. Carm. ode 27. 14.
Dulcis rixa. Propert. lib. 3. eleg. 8. 1.
Nocturna rixa. Ouid. 3. de Arte, 15.
Vecors rixa. Catull. ad Rauidum, 38.
Committere rixam, Vide Committo.
Committere se rixæ. Ouid. ad Pisonem, 40.
Concitus ad rixam, Vide Concio.
Excitare rixam. Catull. ad Rauidam, 38. 1.
Inserere rixas. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 15.
Rixa est cum eo magna. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. 1.
Rixa sedata. Liu. 2. ab Vrbe, 122.

Rixosus] p. pro. Adiect. (ἐριστικὸς, λόσσεις,) Contentiosus.

Rixosæ aues, Pugnaces, & ad ineũda inter sese certamina proclines cuiusmodi erant Græcorum alites, inquit Columella: eorum enim studium erat ferocissimum quenq; alitem certa mimibus & pugnæ præparare. Col. lib. 8. cap. 2. 4.

Rixor] rixaris, (ἐρίζω, ἐριγδαίνω,) rixari, lurgijs agere, contendere. Horat. in epistola ad Lollium, lib. 1. 19. 3.

Alter rixatur de lana sæpe caprina,
Propugnat nugis armatus. Prouerbium est in eos qui de re nihili disceptant: quod à quopiam euentu natum appareret, contentiosè decertantibus duobus, utrum lanam haberet caper, an setas. Aut alioqui de uillis caprinis dimicantibus, re uidelicet inutili, mimimeq; momenti, cuiusmodi iocus fertur & de asini lana. Loquitur autem Horatius de morosis in amicitia, qui quantumlibet friuola de causa litem cum amico suscipiunt.

Rixantur inter se. Plin. lib. 16. cap. 2. 1.
Rixari cum aliquo de amica. Cic. 1. de Orat. 133.
Rixantur herbæ aridæ. Varro 1. de Re rust. cap. 47. Aridæ fictæ herbæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quã sequuntur.

Rixonicus] (ῥιξωνικὸς πόλπος,) Sinus Liburniæ Ptolemæo hodie Catharum.

R O

Robigo] pen. pro. (ῥυβίγω,) Dea quam Romani putabant robiginem siue rubiginem auertere. Ouid. 4. Fast 183. Flamen & antiquũ lucũ Robiginis ibat. Erat & Robigus deus cui robigalia sacra VII. Calen. Maij fiebant, quoniam tunc ferè segetes robigo occupat, ut ait Plinius. Vide Varronem 1. de Re rust. cap. 1. 4.

Robigo] robiginis, (ἐρυσίβη,) Morbus segetum qui culmis frumentorum innascitur ex nimio humore, ut ait Var. Hoc uitio, spicæ marcidæ fiunt, & in puluerem fœtidum confriabiles. Virg. 1. Georg. 30.

Mox & frumentis labor additur, ut mala culmos
Esset rubigo. Seruius uerò dicit, rubiginem genus esse uitij quo culmi pereunt, sed abusiuè robigo dicitur: nam propriè dici debet. Vide Rubigo.

Robor, uel Robur] roboris, pen. cor. n. g. (πρέμνον,) Species quercus durissimæ. Plin. lib. 16. cap. 2. 1. Roborum uastitas intacta æuis & congenita mundo. Cic. 2. de Diuin. 126. Itaq; perfracto saxo sortes erupisse in robore insculptis priscarum literarũ notis. Et paulo pòst, Quis robur illud cecidit, dolauit, inscripsit?

Acutum robur, Vide Acuo.
Ambesa flammis robora. Virg. 5. Aen. 151.
Caum robur. Virg. 2. Aen. 52. Sic uocat equum durateum.
Robora congesta. Virg. 3. Georg. 76.
Fissile robur cuneis scinditur. Virg. 6. Aeneid. 37.
Graue robur aratri. Virg. 1. Georg. 33.
Indurata flammis robora. Stat. 4. Thebaid. 13.
Infabricata robora. Virg. 4. Aen. 80.
Innata rupibus robora. Ouid. epist. 78.
Magnum robur. Senec. Herc. furen. 9. 27. Clauam intelligit trinodem.
Nodoso robore fregit illi tempora. Ouid. 12. Metam. 70.
Solidum robur. Virg. 2. Georg. 13.
Mouere conuulsa robora terra. Ouid. 7. Metam. 41.
Succidere robur. Ouid. 8. Metam. 152.

Robur quoq; in carcere is dicitur locus quò præcipitatur malefactorum genus quod antea arcis robustis includebatur. Hæc Festus. Plautus Curcul. 15. 14.

-at ego uos ambo in robusto carcere
Vt pereatis. Erat enim genus supplicij quod idẽ Plaut. Pœn. 17. 33. codicẽ robustũ uocat. Liu. 8. bel Mace. In fine, ut in carcere inter fures nocturnos uir clarissimus Scipio includatur, et in robore et tenebris expiret. Quidã legũt robore.

Robur, (τὸ ἀνδρεῖον μονὸς,) per translationem, pro animi fortitudine

Digitized by Google

titudine quæ quis durat aduersus pericula. Cic. pro Ponteio, 14. Equites Rom. quos nos uidimus, &c. habuerunt tantũ animi, tantum roboris, ut &c. Idem 2. de Orat. 187. Aliæ quæ in ingenij aliqua facultate: aut animi magnitudine & robore. Idẽ Torquato, lib. 6. 1. 9. Quantũ in cuiusq; animo roboris est atq; neruorum.

Animis inest robur. Lucanus lib. 5. 4.

Incredibili quodam robore animi homo. Cic. pro Milone, 77.

Robur, (ἰσχὺς,) Corporis firmitas quæ aduersus omnes difficultates firmiter obnititur. Cic. pro Rosc. Amerino, 88. Fori ius dicij q; rationem Messala, ut uidetis Iudices, suscepit: qui si iam satis ætatis ac roboris haberet, ipse pro Sext. Roscio diceret. Idem 10. Philip. 280. Alter uirtutis robore firmior, quàm ætatis, cum istis ipsis ueteranis ad D. Brutũ liberandum profectus est.

Robur, Omnium rerum firmitas, duritiáq;. Col. lib. 2. Quod protinus exile natum sit, nunquam robur accipere manifestum est. Vnde Seruius dicit, Omne quod forte est, robur uocamus. Virg. 7. Aen. 122. -æternáq; ferri Robora.

Firmamentum & robur. Cic. pro Lege Manilia, 5.

Robur & soboles militũ interijt. Pollio Ciceroni lib. 11. 33. 3.

Robur ætatis. Cic. pro Cælio, 58.

Firmius ætatis robur. Quint. lib. 1. cap. 8. 5.

Quàm maturrimum ætatis robur. Tacit. lib. 12.

Adultum robur, Vide Adultus in Adoleo.

Arboris robur. Ouid. 3. Metam. 19.

Expers roboris herba. Ouid. 5. Metam. 41.

Antiquo robore quercus. Virg. 3. Georg. 67.

Non expugnabile robur. Stat. 6. Thebaid. 21.

Illibatum robur hominis, Vide Illibatus.

Rude robur. Valer. 3. Argonaut. 138.

Virili robore aucta proles. Stat. 4. Sylu. 8. 5.

Acceßit robur ætati, Vide Accedo.

Assumere robora. Ouid. 15. Metam. 85.

Capere robur, Vide Capio.

Collectum robur uiresq; receptæ. Virg. 3. Georg. 47.

Mentiri imani sagina uerum robur. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.

Inuictum ponebat pectore robur. Sil. lib. 11. 32.

Vires solidæ suo stant robore. Virg. 2. Aen. 128.

Subest robur illi ætati. Celsus lib. 2. cap. 10.

Sumere robur corporibus. Liu. 1. ab Vrbe, 17.

Tenere firmitatem & robur in uirtute. Cic. 5. de Finib. 22.

Firmamentum ac robur totius accusationis. Cic. pro Mur. 53.

Prosequi honore uerborum robur. Quint. lib. 3. cap. 7. 8.

Roboreus] Adiect. (πρεμνικὸς,) Quod est ex materia roboris. Colum. lib. 6. cap. 19. 1. Est autem talis machinæ forma, roboreis axibus compingitur solum.

Pons roboreus. Ouid. 5. Fast. 124.

Roburneus] Aliud adiectiuum, Quod ex robore nascitur. ut Fruges roburneæ, pro Glande. Col. lib. 9. cap. 1. 5.

Robusteus] Denominatiuum à Robur. ut Robustea materies, Quæ ex robore facta erat, ut esset durior. Varro 1. de Re rust. cap. 38. 2.

Robustus] Similiter adiect. (σύρφακος, ἐρρωμένος, σύντονος, ἰσχυρὸς,) Quod est multi roboris. Col. lib. 2. Neq; dubium est, ex robusto semine posse fieri nõ robustum. Robustus codex apud Plautum in Pœn. 17. 33. Et Robustus carcer, apud eundem in Curcul. 15. 4. Hoc est ex robore arbore. Vide paulo antè Robur quoq; in carcere.

Satelles robustus, & ualens, & audax. Cicero 2. pro Lege Agraria, 83.

Puer robustus acri militia. Horat. 5. Carm. ode 2. 1.

Robustus ad incursum. Plin. lib. 11. cap. 37. 5.

Robustus in clamando atq; exercitatus. Cic. 1. Verr. 26.

Aetate robustus. Cic. 5. Philip. 195.

Robustius exercitatione. Cic. 2. in Catil. 40.

Robusta res uetustate. Cic. 1. de Diuin. 65.

Aetas robustior. Claud. 7. Paneg. 75.

Animus robustus. Cic. 1. Offic. 97.

Collum robustum. Catullus Argon. 59. 67.

Improbitas robustior. Cic. 2. Philip. 74.

Robustius malum. Cic. 5. Philip. 186.

Plaustra robusta. Horat. 2. epist. 2. 15.

Viribus robustis adoleuit ætas. Lucret. lib. 3. 92.

Roboro] roboras, pen. cor. (τορόω, ἰσχυρίζω, διατρυχόω, γαμόω,) roborare, Robur addere, firmare. Plin. lib. 10. ca. 33. 1. Hirundines nidos luto construunt, stramento roborant.

Roboratur uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 5.

Roborare grauitatem constantia. Cic. 1. Offic. 158.

Roborat se eloquentia. Cicero in Oratore, 24. Sed quod educata eiusmodi nutrimentis eloquentia est, ipsa se postea collorat & roborat, non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere.

Robus] robi, m. g. (ἐρυθρὸς,) Apud ueteres dicebatur rubeus, & bouẽ robum idcirco rustici uocabant. Vnde & materia quæ plurimas huius coloris uenas habet, dicta est robus: & homines ualentes, ac boni coloris, robusti. Ex Festo.

Robus, Genus frumenti. Col. lib. 2. cap. 6. 1. Tritici genera complura cognouimus. Verùm ex his maximè serendum est, quod robus dicitur, quoniã & pondere, & nitore præstet.

Robusteus, Robustus] Vide Robor.

Rodo] rodis, rosi, rosum, rodere, Propriè murium est, qui dentibus ferè semper aliquid demoliuntur. Cic. 2. de Diuin. 87. Quasi uerò quicquam interfit mures diem & noctem aliquid rodentes, scuta an cribra corroserint.

Pollicem rodens. Horat. Epod. 5. 10.

Vngues rodere. Horat. 1. Serm. satyr. 10. 15.

Flumina rodunt ripas. Lucret. lib. 5. 52.

Ferrum roditur scabra rubigine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 15.

Dentẽ dente rodere dicitur, qui carpit eũ qui neq; lædi queat, neq; sentiat: aut qui mordet pari mordacitate præditũ quẽpiam. Martial. lib. 13. 2. in obtrectatorem quendam,

-quid dentem dente iuuabit
Rodere carne opus est, si satur esse uelis.

Rodere aliquem, per translationẽ, pro Obtrectare alicui. Cic. pro Corn. Balbo, 47. More hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis iccirco uellicant.

Amicum absentem rodere. Horat. 1. Serm. saty. 4. 17.

Rosio] rosionis, Verbale. Plin. lib. 20. cap. 14. 8. Stomachũ autem ex aqua item rosiones fistit, & uomitiones cum aceto & polenta. Ibid. cap. 21. 6. Succus decoctæ neruis prodest, & uesicæ, & intestinorum rosionibus.

Rogo] rogas, (λίσσομαι, παρακαλέσμαι, λιτανεύω, αἰξιόω, γαμέομαι,) rogare, Notæ significationis. Gell. lib. 13. ca. 20. Crepidarium, inquit, cultellum rogauit à crepidario sutore. Accusatiuo iungitur rei quam rogamus.

Rogare auxilium, Petere precibus. Cæsar 1. bel. Gall. 40. Legatos ad Cæsarem mittunt rogatum auxilium.

Finem rogant erroris. Ouid. 14. Metam. 97.

Opem rogauit summissa uoce. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 3. 9.

Meo iure te hoc beneficium rogo. Antonius Ciceroni in Epist. ad Attic. lib. 14. 310. 4.

Rogare aquam de proximo. Plaut. Rud. 10. 71.

Rogare aliquem de. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 8. Et simul Tarrum, quem tibi audio promisisse, qui nunc Romæ erat, de aqua per fundum eius ducenda rogabo.

Rogare ad & in. Plin. epist. 9. 4. Ille me ad signandũ testamentum, ille in aduocationem, ille in consilium rogauit.

Rogare

Digitized by Google

Rogare ab amico. Plaut. Trinum. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 9. Quod maius imperium à minore rogari non sit ius.

Rogare aliquem mutuam pecuniã. Celsus in L. Si me. ff. Si certum petatur.

Rogare sacramento, &c. Additur interdum nomen potestatis, ut rogare Consulis sacramento, pro eo quod est iure cõsulari. Ita Cæsar in principio lib. 6. bel. Gal. Quos ex cisalpinâ Gallia consulis sacramento rogauisset, ad signa conuenire, & ad se proficisci iuberet.

Comitia consulibus rogandis habere, alio modo quàm usus est Cic. Liu. 8. bel. Maced. 180. Comitia consulibus rogandis fuerunt ad XII. Calendas Mart. Creati consules M. Aemylius Lepidus, C. Flaminius. Id est, creandis.

Rogare & orare ne illos supplices aspernarer, quos me incolumi nemini supplices esse oporteret. Cic. 1. Verr. 2. Idem ad Seruilium, lib. 13. 67. 3. Te oro atq; rogo, ut eum & in reliquis ueteris negotiationis colligendis iuues.

Ac te illud primùm rogabo, nequid, &c. Cice. Memmio, li. 13.

Rogare ut. Terent. Heaut. 2. 3. 64. (1. 3.

Vbi dicimus redisse te, & rogare uti
Veniret ad te mulier, &c. Cic. 5. Verr. 57.

Rogare magno studio. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 19.

Supplice uoce rogare. Ouid. 6. Metam. 7.

Concinnè rogare, Vide Concinnè in Concinnus.

Impudẽter rogare, & impudẽtissimè postulare, Vide Impudẽs.

Leuiter rogare. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 1.

Miserabiliter rogare. Senec. de Benefi. lib. 2. cap. 14.

Nominatim rogare, Vide Nominatim in Nomen.

Suppliciter rogare deos. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 9.

Precariò aliquem rogare. Cic. 7. Verr. 48.

Occidere aliquem rogando. Horat. Epod. 14. 1. Id est, molestũ esse alicui, & instare semper rogando.

Molestum uerbum est, Rogo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2. Molestũ uerbum est, onerosum, & demisso uultu dicendũ, Ro (go.

Omitte rogare, Vide Omitto.

Rogare, Vtendum accipere. Cic. 6. Verr. 11. Profectò hinc natum est, Malo emere, quàm rogare. Idem in eundẽ, 4. 59. circa finem.

Rogare utendum. Cato cap. 5. 2.

Rogare inspicienda uasa, Id est, commodato petere, ut tantum inspicere liceat. Cic. 6. Verr. 55. Budem.

Mutuum aliquem rogare, Vide Mutuum.

Rogare, (ἐρωτᾶν,) interrogare. Plaut. Amphit. 8. 74. Alcumena unum rogare te uolo. A L. quiduis roga. Terentius Adelph. 4. 1. 11.

Rogabit me ubi fuerim. Idem And. 1. 1. 97.

Rogaui, peruenißénne Agrigentum: dixit peruenisse, quemadmodum reuertissent. Cic. 6. Verr. 23.

Rogare de. Plaut. Persa, 16. 90. Iam de istoc rogare omitte: nõ uides nolle eam loqui? Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 2.

De aliquo aliquid rogare. Cic. in Vatinium, 8.

Roget quis, Modus est loquẽdi, & ueluti quædam dilutio eorum quæ obijci possent: pro quo multi ineptè dicunt, Si aliquis me interrogaret, peteret, diceret. Terent. Eunuch. 3. 3. 5. Roget quis, quid tibi cum illa?

Rogare legem. Gellius lib. 1. Lex deinde Licinia rogata est. Cicero 2. Philipp. Ego lege pernicioſas rogaui. Hinc legis rogatio dicitur, quoniam rogare populum magistratus solebant, an id placeret quod statuerant. Rogare populum, est agere cum populo. In qua re hæc erant uerba solennia, Velitísne iubeatísne Quirites, ut hoc uel illud fiat? Idem 2. de Legib. 39. Et siquæ fortè à me hodie rogabuntur, quæ non sint in nostra Repub. nec fuerint, tamen erant ferè in more maiorum, qui tum ut lex ualebat. De legibus.

In perpetuum rogari. Quintil. lib. 2. cap. 4. 29.

Rogare sacramento militem. Liu. 5. bel. Maced. 8. Ibidem lib. 2. 114. Cum quinq; legatis profectus, obuios in agris sacramento rogatos, arma capere & sequi cogebat.

Rogare aliquem sententiam. Cic. Attico, lib. 1. 11. 15. Quintil. lib. 6. cap. 3. 67. Post acceptam hæreditatem primus sententiam rogabatur, cuius hæreditas est.

Rogans] Participium (λιτόμενος,) ut Veniam dare roganti. Ouid. 6. Metamorph. 7.

Facilis rogantibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 1.

Partes rogantis agere. Ouid. 6. Past. 14.

Persequi rogantem, Vide Persequor.

Verba rogantia. Ouid. epist. 19. 7.

Voce rogante flectitur iratus deus. Ouid. 1. de Arte, 89.

Rogandus] Aliud participium, (λιτέος,) Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 4. Tunc quoq; sollicita mente rogandus erit.

Comitia Consulibus rogandis habere. Cic. 1. de Diuin. 62.

Rogatus] pen. prod. (ἐρωτηθείς,) Aliud item participium, ut Rogatus sententiam in Consulatu. Plin. lib. 7. ca. 48. 4.

Rogati creditores. Cic. 3. Verr. 51. Emendatiora exemplaria legunt Togati.

Gaudent esse rogatæ puellæ. Ouid. 1. de Arte, 70.

Vocibus rogatis flecti. Ouid. 11. Metam. 80.

Rogatus, huius rogatus, pen. prod. (αἴτησις,) Cic. 1. de Natu. deor. 23. Nam quũ ferijs Latinis ad eum ipsius rogatu accersituq; uenissem, offendi eum sedentem in exhedra.

Ad aliquem ipsius rogatu uenire. Cic. 1. de Nat. deor. 23.

Rogatu meo impetrauit. Cic. Acilio, lib. 13. 37. 1.

Ad rogatum alicui non respondere. Cic. pro Flacco, 7.

Rogatio] rogationis, Verbale, (αἴτησις, αἴτημα, λιτανεία,) Interrogatio, Rogationis etiam nomine continetur lex, plebiscitum, & priuilegium. Suet. in Cæsare, Reditum in cũitatem rogatione Plotia confecit. Id est, lege à Plotio lata. Festus, Rogatio ea dicitur quum populus cõsulitur de uno, pluribusúe hominibus, quod non ad omnes pertineat: et de una, pluribusúe rebus, de quibus non omnibus sanciatur. Nam quod in omnes homines réue populus sciuit, lex appellatur. Itaq; Gallus Aelius ait, Inter legem & rogationem hoc interest, Rogatio est genus legis: quæ lex non continuò est, ea rogatio est, non potest non esse lex, si modò iustis comitijs rogata est. Cic. 4. de Finib. 125. Et eadem imbecillitate & constantia L. Tubulum fuisse, qua illum cuius condemnatus est rogatione P. Scæuolam.

Rogatio & huic finitima percontatio. Cic. 3. de Orat. 113.

Rogatio iudicis. Cic. 3. Offic. 58.

Rogationes & plebiscita. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Accipere rogationem, Id est, legem accipere. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 8. Vide Accipio.

Ferre rogationem ad populum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 3.

Perferre rogationem per uim, Est legem perferre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 6. 4.

Promulgatur ab eodem rogatio de mea pernicie. Cicero pro Sest. 19.

Alicuius rogatione aliquẽ diligere. Cic. Qu. fratri, li. 3. 17. 14.

Rogatio, etiam pro supplicatione aut prece. Valer. lib. 6. cap. 4. Nam quũ amici cuiusdã iniustæ rogationi resisteret, &c.

Rogator, penul. prod. Aliud uerbale, (αἰτητὴς,) ut Rogator comitiorum, qui postulat comitia ut fiant. Cic. 1. de Diuin. 62. Qui retentibus comitijs in Senatum introducti negauerunt iustum comitiorum rogatorem fuisse.

Rogatiuncula] penul. corr. (αἰτημάτιον,) Diminutiuum, Cice. pro Domo sua, 41. Te meam domum consecrasse, te monimentum fecisse, in meis ædibus te signũ dedicasse, eaq; te ex una rogatiuncula fecisse.

Digitized by Google

Rogator] Postulator & mendicus, qui eleemosynam postulat. Plaut. Vt rogator ostiatim petam panem? Cic. ad Atticũ, lib. 16, 342. 3.
Quanquam hæc epistola non suasoris est, sed rogatoris.

Rogatorius] (ἐπιερωτητὸς) Tabellio qui rogat quod quisq; stipulatur, hoc est promittit. Sipontinus.

Rogito] rogitas, penul. corr. (ἀξιώματα,) rogitare, Frequentatiuum, Sæpe rogare.

Rogitare, Precari. Plin. Patrem adit, rogitat ut sui misereatur. Terent. Eunuch. 2. 2. 35. - sed ego cesso
Ad Thaidem hãc deducere, & rogitare ad cœnã ut ueniat.

Rogitare, Scisciteri. Terent. And. 1. 1. 57.
- rogitabam, heus puer,
Dic sodes, quis heri Chrysidem habuit? Idẽ Adelph. 1. 2. 2
- rogitas me, ubi nobis Aeschinus
Siet, quid tristis ego sim? Plaut. Aulul. 13. 3.
Venio ad macellum, rogito pisces, indicant Caros.

Rogitare super aliquo, De aliquo interrogare. Virgilius 1. Aeneid. 151.

Rogitatio] rogitationis, Verbale, (νομοθεσία,) Lex, plebiscitum. Plau. Curcul. 10. 24. Rogitationes plurimas propter uos populus sciuit.

Rogus] rogi, m. g. (πυρὰ,) Strues lignorum ad cremanda cadauera. Dictus, quòd in eo dij Manes rogẽtur. Plaut. Menæh. 4. 42. Age sanè igitur quando equũ oras, quàm mox incendo rogum. Cic. 3. de Finib. 115. Nam si beatus unquã fuisset, beatam uitam usq; ad illum à Cyro extructum rogũ (protulisset.
Auidi rogi. Ouid. 1. de Remed. Amor. 8.
Flagrans rogus. Senec. Hercul. furente, 1. 21.
Laceri rogi. Seneca Octauia, 6. 7. lacerosq; feni
Violenta rogos nata negauit. Sed legẽdum potius, lacerorq;
Ploratus rogus. Ouid. 4. Fast. 172. (seni.
Tepidi rogi. Ouid. epist. 6. 18.
Tristis rogus. Lucan. lib. 8. 150.
Accendere rogum. Lucan. lib. 9. 12.
Ascendere in rogum ardentem. Cic. 1. de Diuin. 86.
Consumptus rogis. Ouid. epist. 7. 38.
Plebeio rogo dare corpus. Ouid. in Ibin, 31.
Extruere rogum. Lucan. lib. 6. 155.
Imponere aliquem in rogum. Cic. 1. Tuscul. 133.
Impositi rogis iuuenes. Virg. 4. Georg. 96.
Ad rogum usq; prosequi. Cic. pro Quintio, 66.

Rogalis] pen. prod. Adiectiuum, (τῆς πυρᾶς,) ut ignis rogalis. Stat. 1. Thebaid. 23.
Flammæ rogales. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.

Roma] (ῥώμη,) Orbis aliquando caput dicta, & amplissimi imperij iure in hunc usq; diem fœlix. Cuius situm atq; habitum quo tempore cœpta est condi obseruauerũt antiqui, è quorũ numero fuit Lucius Tarutius Mathematicus, Chaldaicis literis eruditus, quemadmodum Cice. lib. 2. de Diuinat. scriptum reliquit. Hæc paruum ab initio oppidum fuit à iuuentute Latina Valentia appellatum. Quod quũ Euander ad ea loca ueniens extendisset, seruata prius impositi nominis significatione, Romam nuncupauit. Siquidem Græci ῥώμην robur appellant. Alij uolunt Troia capta quosdam ex Achiuis in ea loca ubi nunc Roma est, deuenisse per Tyberim. Deinde suadente nobilissima captiuarum, cui Romæ nomen erat, incensis nauibus, posuisse sedes, & structo oppido Romen ab ea uocasse. Alij Romam à Romulo dictam uolũt. Romulus uerò à Romula arbore, id est, ficu, sub qua Romulus & Remus pueri inuenti sunt cum lupa præbente infantibus rumen, id est, mammam. Vel à ruminando, quòd æstate sub ea pecudes ruminabant. Sunt etiã qui Romulum & Remum à robore, ἀπὸ τῆς ῥώμης appellatos uolunt.
Roma in montibus posita & conuallibus cœnaculis sublata atque suspensa. Cic. 2. de Lege agraria, 93.
Vrbs Roma. Horat. 3. Carm. ode 5. 3.
Altæ Romæ mœnia. Virg. 1. Aeneid. 3.
Beata Roma. Horat. 3. Carm. ode 29. 3.
Bellatrix Roma. Ouid. 2. Trist. 64.
Dardania Roma. Ouid. 15. Metam. 87.
Domina Roma, Dominans. Hora. 4. Carm. ode 14. 9. Sic Virgil. de Romanis ait Populum latè regem.
Ferox Roma. Horat. 3. Carm. ode 3. 9.
Martia Roma. Ouid. ad Liuiam, 49.
Potens Roma. Horat. 2. epist. 1. 13.
Princeps urbium Roma. Horat. 4. Carm. ode 3. 3.
Rerum pulcherrima Roma. Virgil. 2. Georg. 107.
Regia Roma. Horat. 1. epist. 7. 9.
Romæ ambitum uariè prodiderunt autores. Plin. lib. 3. cap. 5. 29. Mœnia eius collegere ambitu, Imperatoribus Censoribusq; Vespasianis anno conditæ à DCCCXXVIII. passuũ XIIII. M. CC. Fla. autem Vopiscus tradit, Aurelium imperatorem ambitum urbis ad triginta millia passuum amplissse.

Romanus] penul. prod. Adiect. (ῥωμαῖος,) qui è Roma est, uel Romam inhabitat.
Domini rerum Romani. Virg. 1. Aeneid. 58.
Achilles Romanus, Vide Achilles.
Acer Romanus. Virg. 3. Georg. 70.
Arces Romanæ. Virg. 2. Georg. 35.
Gens Romana. Virg. 1. Aeneid. 8.
Linguæ Romanæ facundia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 1.
Ore Romano profluit Græcia, Id est, Romano Romanum Græcè loquitur. Ouid. ad Pisonem, 18.
Populus Romanus. Horat. 1. epist. 1. 14.
Potentia Romana. Ouid. 15. Metam. 176.
Pubes Romana. Horat. 4. Carm. ode 4. 10.
Sermo Romanus. Quintil. lib. 2. cap. 14. 1.
Tellus Romana. Virg. 4. Aeneid. 55.
Vrbis Romanæ conditor. Ouid. 14. Metam. 170.

Romanicus] penul. corr. Aliud adiectiuum, (ῥωμαϊκὸς,) Cato cap. 135. 1. Aratra in terram ualidam Romanica bona erunt, in terram pullam Cãpanica, iuga Romanica optima erunt. Sic Romanicum oleum, apud eundem, cap. 153. in lege oleæ pendentis.

Romanensis] (ῥωμανήσιος,) Qui alibi ortus est, sed in Roma uersatur. Vnde Cato in libro de Re rust. cap. ult. Salem Romanensem appellat, non Romæ factum, sed qui Romæ uendebatur.

Romandues] (ῥωμάνδουες,) Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Populi sub Rhotomago, Hodie Veromandi, Vermandois.

Romula] Arbor dicebatur sub qua Remus & Romulus pueri inuenti sunt.

Romulus] (ῥωμύλος,) Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cuius & Remi fratris historiam sic scribit Seruius Amulius (inquit) & Numitor fratres fuerunt. Amulius fratrem imperio pepulit, & filium eius necauit: filiã uerò eius Iliã, Vestæ sacerdotem fecit, ut spem sobolis auferret, à qua se puniri posse cognouerat. Hanc, ut multi dicunt, Mars cõpressit, unde sunt nati Remus & Romus: quos cũ matre Amulius præcipituri iussit in Tyberim: tũ, ut quidam dicũt, Iliã sibi Anien fluuius fecit uxorem: ut alij, inter quos Horatius, Tyberis: unde ait, 1. Carm. ode 2. 4. Vide ibi Acronem. Pueri uerò expositi sunt ad ripam uicinam: hos Faustulus reperit pastor, cuius uxor erat nuper meretrix, Acca Laurentia, quæ susceptos aluit pueros. Hi postea auũ suũ Numitorẽ occiso Amulio in regna reuocauerunt, quibus dum cum eo angustum Altæ uideretur
imperium

imperium, receſſerunt, & captatis augurijs urbem condiderũt. Sed Remus prior ſex uultures uidit, Romus poſtea duodecim: quæ res poſtea bellum creauit, in quo extinctus eſt Remus: & à Romi nomine Romani appellati. Vt autẽ pro Romo, Romulus diceretur, blandimenti gratia factum eſt, quod gaudet diminutione. Quod autem à lupa dicuntur nutriti, fabuloſum figmentum eſt, ad celandam autorum Romani generis turpitudinem nec incongruè factum eſt: nam & meretrices lupas uocamus unde & lupanaria. Et cõſtat hoc animal in tutela eſſe Martis. Hactenus Seruius enarrãs illud Virgilij lib. 1. Aeneid. 56.

– donec regina ſacerdos (chetum.
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem. Vide Tar-

Romulus, Martis filius, educatusq; à lupa dicitur. Quintilianus lib. 3. cap. 7. 4.

Romulus poſt exceſſum ſuum dixit Proculo Iulio, ſe Deum eſſe, & Quirinum uocari, templumq; ſibi dedicari in eo loco iußit. Cic. 1. de Legib. 5.

Mauortius Romulus. Virg. 6. Aeneid. 156.

Romilia tribus. Cic. 2. de Lege agraria, 78.

Romuleus] pen. corr. (ῥωμύλιος,) Poſſeſſiuum: ut Colles Romulei. Ouid. 14. Metam. 169.

Culmo Romuleo ſedens. Virg. 8. Aeneid. 131.

Enſe Romuleo cadit Amulius, Id eſt, enſe Romuli. Oui. 3. Faſt.

Muri Romulei. Silius lib. 7. 98. (14.

Vrbs Romulea. Ouid. 15. Metam. 125.

Romulus] Adiectiuum, pro Romuleus: ut Tellus Romula. Virg. 6. Aeneid. 176.

Gens Romula. Horat. in Carm. ſecul. 10.

Romulidæ] pen. corr. (ῥωμυλίδαι,) Dicti ſunt Romani à Romulo: Perſius Saty. 1. 4.

= ecce inter pocula quærunt
Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent. Fuit & alius Romulus Grãmaticus, qui ſublatis multis Græcis induxit Latina. Hic cẽteſimum exceßit annum, interius mulſo, foris oleo perunctus.

Ronchus] Vide Rhonchus.

Roro, roras] Vide Ros.

Ros] roris, m. g. (δρόσος, πρωΐ, ψιάς, ἕρση, ἐέρση,) Humor qui ſereno tempore è cælo fluit, ſerena nocte, non gelu, neque ardoribus, neq; uentis exiſtentibus. Ariſtoteles li. 1. Meteororum, ſcribit rorem fieri ex uaporatione modica, atq; in hoc differre à pluuia quæ largo uapore progeneretur. Apuleius lib. de Mundo, Ros nocturnus humor, quem ſerenitatis tenuitas ſpargit. A Græcis dicitur ὁ δρόσος.

Amarus ros. Virg. 4. Georg. 87.

Gelidus. Virg. 2. Georg. 41. Cic. 1. de Diuin. 14.

Leuis ros. Virg. 6. Aeneid. 46.

Liquidus ros, Aqua fontana. Ouid. 3. Metam. 33.

Marinus ros. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Purus ros Caſtalie. Horat. 3. Carm. ode 4. 11.

Tepidus. Ouid. 10. Metam. 71.

Vitreus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12. Vitalis. Cic. 2. de Diuin. 38.

Recente rore herbæ canent. Ouid. 3. Faſt. 176.

Sanguineis ſtillauit roribus arbor. Lucan. lib. 7. 170.

Quum ros in tenera pecori gratißimus herba eſt. Virgilius 8. ecloga, 3.

Lacrymarum rore madidæ coronæ. Ouid. 14. Metam. 142.

Roralis] pen. prod. Adiectiuũ. Ouid. 4. Faſt. 147. Virgaq; rorales laurea miſit aquas. Id eſt, ad irrigandum.

Rorifer] pen. corr. Adiectiuum, (δροσοφόρος,) ut Aura rorifera. Senec. Hippol. 1. 3.

Biga Lunæ rorifera. Stat. 1. Thebaid. 68.

Vmbris roriferis terram nox obruit. Lucret. lib. 6. 174.

Rorulentus] Adiectiuum. (δροσερώδης, πολύδροσος,) Plenum rore. Columel. lib. 5. Cauendum ne aut Septentrionalibus uentis, aut rorulentæ, ſed ſiccæ ſerantur uites. Idem lib. 12. cap. 38. 5. Ne rorulentæ baccæ legantur cauendum.

Roſcidus] penul. corr. (δροσερὸς, ἑρσήεις, ἐρσήεις,) Aliud adiectiuum, Quod eſt rore perfuſum, unde Nox roſcida, dicitur quæ rore humecta eſt. Plin. lib. 18. cap. 28. 3. Et lib. 3. cap. 12. 4. Roſcidis collibus.

Antra roſcida. Ouid. 2. Faſt. 67.

Aurora roſcida. Ouid. ad Liuiam, 57.

Gramina roſcida. Claud. 2. de raptu Proſerp. 21.

Iris roſcida. Virg. 4. Aeneid. 140.

Mala roſcida, Quæ matutino rore humecta ſunt. Virg. eclog. 8. 8. Plin. lib. 11. cap. 11. 11. Itaq; tum prima Aurora folia arborum melle roſcida inueniuntur.

Mella roſcida. Virg. 4. eclog. 7.

Poma roſcida. Propert. lib. 2. eleg. 19. 8.

Pruina roſcida ſolijs excuſſa. Ouid. 5. Faſt. 43.

Tellus roſcida. Senec. Hippol. 1. 9.

Rorarij] ῥωραρίοι,) milites, qui armatura leui prælium primi committebant: quod ut ante pluuias cælum rorare ſolet, ſic illi ante grauem armaturam qui prodibant, rorarij appellabantur, qui & ferentarij. Hæc ex Feſto. Liu. 8. ab Vrbe, 39. Primum uexillum triarios ducebat, ueteranum militem ſpectatæ uirtutis: ſecundum rorarios, minoris roboris ætate factisq;. Idem, nam & rorarij procurrebant inter antepilanos.

Rorarium uinum, Quod rorarijs dabatur.

Roro] roras, (δροσίζω, ῥαίνω, ῥαντίζω, ψελάζω,) rorare, Humorem inſtar roris paulatim deſtillare. Virg. 8. Aenei. 29. Et ſparſi rorabant ſanguine uepres. Colum. lib. 11. cap. 2. 34. 1111. Id. Iun. Delphinus ueſpere exoritur, Fauonius interdũ rorat. In uetuſto exemplari, abſolutè legitur, Fauonius, interdum rorat. Plin. lib. 17. cap. 10. 14. Periculum tantum eo die eſt, ſi rorauerit quantulũcunq; imbrem.

Vndiq; dant ſaltus, multaq; aſpergine rorant. Ouidius 3. Metamorpho. 137.

Oculi rorantur lacrymis. Ouid. epiſt. 21. 20. Id eſt, rigãtur.

Rorare aliquem cruore. Silius lib. 10. 53.

Quum uidet in ſcopulo rorantem ſaxa cruore,
Toruoq; obtutu labentem in Tartara Paulum.

Rorat, Abſolutè: quomodo dicimus Pluit, ningit, tonat. Colum. lib. 11. cap. 2. Idibus Octobris, & ſequenti biduo interdum tempeſtas, nonnunquam rorat.

Rorans] Participium: (δροσίζων, ῥαντίζων,) ut lacrymis rorantes ora genaq;. Lucret. lib. 3. 96.

Rorantia fontibus antra. Ouid. 3. Metam. 36.

Aſtra rorantia. Virg. 3. Aeneid. 114.

Capilli rorantes. Ouid. 4. Faſt. 28.

Lacrymis rorantibus ſpargunt ora. Lucret. lib. 2. 195.

Pocula rorantia. Cic. de Senect. 43.

Roratus] pen. prod. (ῥαντισθείς,) Participium, aut nomẽ ex participio, ut Rorata pruina. Ouid. 3. Faſt. 72.

Roratæ roſæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

Roratio] (ῥαντισμὸς,) quam Theophraſtus Rhoada quaſi defluxum appellat, morbus eſt uitium, quem uulgò Colaturam uocamus. Plin. lib. 17. cap. 24. 10. Syderationis genus eſt in uitibus defloreſcentibus roratio. Aut quum acini priuſquam creſcant, decoquũtur in callum. Theophraſtus lib. 4. de plantis, Roratio, inquit, fit quũ uitis defloreſcens irrorat. Fit autẽ id genus affectionis, quum acini defluũt: et qui remanent, paruuli ſunt. Propter hoc uitium Floralia ab antiquis inſtituta ſunt. Plinius libro 18. capit. 29. 5. Floralia quarto Calend. Maij inſtituerunt, anno urbis quingenteſimo

Digitized by Google

gentesimo sextodecimo ex oraculis Sibyllæ: ut omnia bene defloresceret.

Roresco] roresci, (ἀεροείδομαι) rorescere, Rore aspergi. Plinius lib. 18. cap. 33. 8. Aquilonem prænuntiat terra siccescens repente, Austrum humescens rore occulto.

Rosa] rosæ, (ῥόδον,) Flos è spina nascens, cui ῥόδος Græcis nomen est. Plin. lib. 21. cap. 4. 1. Rosa nascitur spina ueritus quàm frutice, in rubo quoq; proueniẽs, illic etiam iucundi odoris, quamuis angusti, &c. Cic. 7. Verr. 22. Sed quum rosam uiderat, tunc incipere Ver arbitrabatur.

Flos rosarum. Horat. 3. Carm. ode 29. 1.

Atria plena rosarum. Ouid. 2. Metam. 24.

Albentes rosæ. Ouid. 3. de Arte, 37.

Amœnæ rosæ. Horat. 2. Carm. ode 3. 3.

Arentes rosæ. Virg. 4. Georg. 54.

Confusa rubore rosa, Vide Confundo.

Melitensis rosa, in uerrem.

Nimium rosa plena pudoris, Nimium rubra. Colum. lib. 10.

Punicea rosa. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Sera rosa. Horat. 1. Carm. ode 38. 1.

Carpere rosam. Virg. 4. Georg. 27.

Et tenui primam deligere ungue rosam. Ouid. epist. 4. 6.

An tu me in uiola putas aut in rosa dicere? Cic. 5. Tusc. 103.

Quale roseæ fulgẽt inter sua lilia mistæ. Ouid. 2. Amor. ele. 5. 8.

Sertis redimiri & rosa. Cic. 3. Tusc. 73.

Spargere rosas. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.

Puluinus perlucidus melitensi rosa farctus. Cic. 7. Verr. 22.

Rosam suam uocat amicam amator quidam apud Plautum in Asin. 12. 74. blandiendi gratia.

Rosa. pro Oleo roseaceo. Celsus lib. 8. cap. 3. Neq; alienum est instillare paulum rosæ, uel lactis, quo magis lubrico circũagatur. Ibidẽ, cap. 4. Quòd si membrana per inflammationem intumuerit, infundenda erit rosa tepida.

Roseus] Adiectiuum, (ῥοδινὸς,) Quod est coloris roseæ. Plinius, Asini à cottu spuma collecta roseo panno, & inclusa argento, uenerem stimulat. Idem lib. 14. cap. 1. 6. Hic purpureo lucent colore, illic fulgent roseo.

Ceruix rosea. Virg. 1. Aeneid. 82.

Conualles roseæ. Claud. 3. de raptu Proserp. 17.

Dea rosea, Aurora. Ouid. 3. de Arte, 17.

Face rosea sol infert lumina cælo. Lucret. lib. 5. 195.

Genæ roseæ. Virg. 12. Aeneid. 122.

Labella rosea. Catul. de Berecynth. 58. 15.

Os roseum. Virg. 2. Aeneid. 119.

Rubor roseus. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 1.

Rosaceus] Aliud adiectiuum, (ῥοδλόεις,) Quod ex rosa factum est, unde Rosaceum oleum, quod ex rosis expressum est, quod Græcis rhodinon uocant. Plin. lib. 20. cap. 3. 4.

Rosacea corona. Plin. lib. 21. cap. 3. 3.

Rosarium] rosarij, (ῥοδιὼν,) Copiam fruticum significat, uno loco rosas gignentium: uel locum in quo sunt huiusmodi frutices. Plin. lib. 21. cap. 11. 9. Rosaria à fauonio fossa oportet esse, iterumq; solstitio. Colum. lib. 11. 2. 21. Rosariũ serotinum, perfossum & cultum habere iam tempus est.

Amœna rosaria. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 5.

Roseum] roseti, pen. prod. (ῥοδωνιὰ,) Locus rosis consitus. Virgil. eclog. 5. 4.

Puniceis humilis quantum saliunca rosetis.

Rosea] (ῥόσια,) Autore Festo campus in agro Reatino appellatur, quia in eo arua rore humida semper feruntur. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 7. ad finem, Cæsar Vopiscus Aedilitius, causam quum ageret apud Censores, campos Roseæ, Italiæ dixit esse lumen, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam.

Roscidus] Vide Ros.

Roscius Otho, (ῥόσκιος ὄθων,) Tribunus plebis legem tulit, ut Equitibus Romanis in theatro XIIII gradus proximi assignarẽtur, qui censum CCCC. HS. haberẽt. Autor Liuius.

Lex Roscia. Horat. 1. epist. 1. 13.

Roscius Gallus Comœdus, Ciceronis præceptor in pronuntiationis & gestus exercitatione, eò præstantiæ uenit, ut quiũ de perfecto in arte aliqua loquimur, in suo genere Roscius à nobis dicatur, teste Cicerone lib. 1. de Orat. Hic à Cicerone defensus est, quum à Fannio quodam ob pecuniariam rationem in iudicium adductus esset.

Doctus Roscius. Horat. 2. epist. 1. 17.

Roscius Amerinus etiam in causa parricidij defensus à Cicerone, patrem habuit hominem locupletem, quem quidã clàm interfecerunt: filius per occasionem discordiæ cuiusdam, quæ inter eos interuenerat, paternæ cædis autor accusatur. Præda ad quendam Syllæ satellitem L. Cornelium Chrysogonum redibat, accusatore Erucio quodã quam causam egit primam publicam Cicero annos natus XXIII. ut est autor Corn. Nepos. De qua causa ipse in Bruto.

Roseus] Vide Rosa.

Rosio] Vide Rodo.

Rosmarinum] rosmarini, pen. prod. uel Rosmarinus, m. g. (λιβανωτὶς,) Frutex. Plin. lib. 19. cap. 12. 4. Libanotis, locis putridis & macris ac roscidis seritur semine. Radicem habet olusatri, nihil à thure differentem. Usus eius post annum stomacho saluberrimus. Quidã eã nomine alio rosmarinum appellant: Idem lib. 17. cap. 13. 4. Et Columel. libro 9. cap. 4. 2.

Rosmaris] (λιβανωτὶς,) Arboris nomen. Ouid. 3. de Arte, 137. - tegit arbutus herbam,
Rosmaris, & laurus, nigraq; myrtus olent.

Rostellum] Vide Rostrum.

Rostrum] rostri, (ῥὶγχος, ῥάμφος, λέπτρον,) Quo aues cibum capiunt. Nec solùm de auibus, sed etiã de reliquis animalibus, & de ipso homine interdũ dicitur. Plinius, Et mugilis rostrum. Plautus Menæch. 3. 13. Apud mensam plenam homini rostrum deliges. Cic. 1. de Natu. deor. 141. Procero corneoq; rostro aues.

Acumen rostri, Vide Acumen in Acuo.

Acies rostri. Plin. lib. 11. cap. 37. 51.

Rostrum, de hippopotamo. Plin. lib. 8. cap. 25. Rostro resimo, cauda & dentibus aprorum, &c.

Caprarum. Varro 2. de Re rust. cap. 3. 2. Duo enim genera earum, sub rostra duas ut mammulas pensiles habeant.

Canum. Plin. lib. 8. cap. 40. 6. Ventos & odorem captantes, prodentesq; rostro cubilia.

Ceruorum. Plin. lib. 8. cap. 32. 1.

Delphinorum. Plin. lib. 9. cap. 8. 1.

Draconum, piscium. Plin. lib. 9. cap. 27.

Suum. Colum. lib. 7. cap. 9. Rostris breuibus & resupinis.

Sus rostro si humi, A literam impresserit, num propterea, &c. Cic. 1. de Diuinat. 47.

Testudinum piscium. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.

Tragelaphorum. Plin. lib. 8. cap. 33. 1. Eminet rostrum ut in paruo sit haud dissimile sullo.

Acutum rostrum, Vide Acutus in Acuo.

Aptum rapinæ rostrum. Ouid. 6. Fast. 27.

Corneum rostrum, Vide Corneus in Cornu.

Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Ouid. 6. Meta. 20.

Obuncum rostrum uulturis. Virgil. 6. Aeneid. 119.

Punica rostra. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5. Tincta gerens rubro punica rostra croco.

Reduncum rostrum. Ouid. 12. Metam. 113.

Rigidum

Digitized by Google

Rigidum roſtrum. Ouid. 6. Metam. 135.
Cibũ terreſtrẽ roſtris facilè cõtingere. Cic. 2. de Nat. deo. 181.
Exacuere ſpicula roſtris. Virg. 4. Georg. 15.
Oſq; meum ſenſu pando occaleſcere roſtro. Ouidius 14. Metamorpho. 57.
Prominet immodicum pro longa cuſpide roſtrum. Ouidius 6. Metamorpho. 135.
Hoc quaſi roſtro finditur Fibrenus. Cice. 2. de Legib. 10. Sed uentum in Inſulam eſt. Hac uerò nihil eſt amœnius, ut enim hoc quaſi roſtro finditur Fibrenus, & diuiſus æqualiter in duas partes latera hæc alluit.
A ſimilitudine autem roſtri auium, aut aliorum animalium dicta eſt pars illa nauis exporrecta atq; acuta è prora, à quo naues ipſæ, roſtratæ dicuntur. Cæſar 3. bel. Gall. 405. Roſtro enim noceri non poſſe cognouerant.
Nauium roſtra. Plin. lib. 16. cap. 4. 2.
Aequata roſtra. Virg. 5. Aeneid. 47.
Erepta roſtra carinis. Virg. 7. Aeneid. 38.
Aequor dabiſcit conuulſum remis & ſtridentibus roſtris. Virgil. 5. Aeneid. 29.
Roſtra, (ἐμβατα,) (autore Liuio lib. 8. ab Vrbe, 77.) dictum eſt templum, ſeu fórum ante curiam Hoſtiliam, in quo erat pulpitum ornatum ex roſtris nauium Antiatium, ex quo loco concionari ſolebant. Vnde ſæpe legimus pro Roſtris, id eſt, in roſtris: in eo enim loco roſtro ab hoſtibus capta & fixa erant. Cic. 3. Offic. 105. Conſcripſerunt cõmuniter edictum cum pœna atq; iudicio, conſtituuntq; ut omnes ſimul in Roſtra poſt meridiem deſcenderent.
Aſcendere in Roſtra, Vide Aſcendo.
Conuocare ad Roſtra, Vide Conuoco.
Deducere de Roſtris, Vide Deduco.
Quum Vectius peroraſſet, deſcendiſſetq; de Roſtris. Cicero in Vatinium, 20.
In Roſtris ſtatuam alicui ſtatuere. Cic. Bruto, 15. 13.
Roſtratus] pen. prod. Adiectiuum, (ῥιγχωτὸς,) ut Roſtrata nauis. Cic. 2. de Inuent. 194. Vide Nauis.
Roſtratus impetus, Qui fit ipſo roſtro. Plin. lib. 10. cap. 23. 5.
Roſtrata corona. Plin. lib. 16. cap. 4. 1.
Tempora roſtrata. Virg. 8. Aeneid. 137.
= cui belli inſigne ſuperbum,
Tempora nauali fulgent roſtrata carina. Sextus Pompeius Pompeij filius in Sicilia piraticam exercuit, contra quẽ primò cum Agrippa pugnauit Auguſtus. Poſtea Agrippæ cura data eſt: qui eum deleuit, ob quod Auguſtus ei roſtratã dedit coronam, quia uicerat nauali certamine. Seruius.
Roſtro] roſtras, (ῥιγχόω,) roſtrare. Plin. lib. 18. cap. 19. 4. In collibus tranſuerſo tantùm monte aratur: ſed modò in ſuperiora, modò in inferiora roſtrante uomere. Id eſt, roſtrũ impingente, ut ait Budæus.
Roſtellum] roſtelli, Diminutiuum, (ῥαμφίδιον,) Paruum roſtrum. Plinius lib. 30. cap. 11. 5. Muris roſtellum, auriculaſq; ſummas roſeo panno, ipſumq; dimouent. Columel. lib. 8. cap. 5. 11. Die uiceſimo animaduertat an pulli roſtellis oua percuderint.
Rota] rotæ, (τροχὸς, κύκλος,) A rotunditate ſeu à ruendo: ruit enim facilè in ſuos orbes. Plaut. Capt. 7. 9.
- pro rota me uti licet:
Vel ego huc, uel illuc uortar, quò imperabitis. Plin. lib. 16. ca. 40. 6. Sed lignũ nõ aliò penè quàm ad radios rotarum
Curuatura ſummæ rotæ. Ouid. 2. Metam. 22. (utile.
Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16. 11. Vide Orbis.
Fractarum rotarum radij. Ouid. 2. Metam. 64.
Strepitus rotarum. Horat. 1. epiſt. 18. 2.
Veſtigia rotæ. Ouid. 2. Metam. 27.
Acris rota. Perſius Satyra, 3. 3.
Currens rota. Horat. 3. Carm. ode 10. 20.
Effuſæ rotæ, Currentes. Propert. lib. 4. eleg. 8. 4.
Errantes rotæ. Statius 1. Thebaid. 44.
Volucres rotæ. Claud. 3. de raptu Proſerp. 87.
Feruidis rotis euitata meta. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
Inducere rotam, Vide Induco.
Hæc erit admiſſa meta terenda rota. Ouid. 1. de Arte, 8.
Rota Fortunæ. Cic. in Piſonem, 16.
In rotam beata uita non aſcendit. Cic. 5. Tuſc. 37. Id eſt, genus quoddam tormenti apud Græcos.
Rotæ, Genus caprarum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. Etiam nũc in locis multis genera pecudum ferarum ſunt aliquot, ut in Phrygia ex ouibus, ubi greges uidentur complures: ut in Samothrace, caprarum, quas Latinè rotas appellant.
Rotá, Piſcis Plinio lib. 32. cap. 11. 2.
Rotula] rotulæ, penul. corrept. Diminut. (τροχίσκος, τροχίλος,) Plaut. Perſ. 12. 36.
- iam à fóro argentarij
Abeunt, quàm in curſu rotula circumuortitur. Plin. lib. 18. capit. 18. 5.
Galliæ uerò duas addiderunt rotulas.
Roto] rotas, (κυκλόω, γυρόω,) rotare, In modum rotæ uersare, uertere, circumagere. Colum. lib. 8. cap. 11. 7. Signa ſunt extimulatæ libidinis, quum ſemetipſum ueluti mirantẽ caudæ gemmantibus pinnis, protegit: idq; quum facit, rotare dicitur. De pauone. Martial. lib. 1. 11.
More fundæ rotare aliquem. Ouid. 4. Metam. 104.
Aper rotat canes. Ouid. 2. de Arte, 75.
Caput enſe rotare. Lucan. lib. 8. 131.
Venti rotant flammas cauis fornacibus. Lucret. lib. 6. 41.
Syluas rotare. Stat. 4. Sylu. 3. 16.
Telum immane rotat. Stat. 9. Thebaid. 161.
Circum & infra rotare. Statius 1. Achill. 12.
Rotans] Participium, (κυλίω,) Hora. 4. Carm. ode 11. 3.
Turbine rotanti portant res uenti. Lucret. lib. 1. 59.
Rotatus] pen. prod. Aliud participiũ, (κυκλωθεὶς,) ut Ceruix rotata. Ouid. ad Piſonem, 11.
Sermo rotatus. Iuuen. Saty. 6. 45.
Rothomagus] (ῥοθόμαγος,) Ptolemæo autore lib. 2. cap. 8. Galliæ ciuitas ad Sequanam. Vulgò Rouan.
Rotundus] Adiectiuum, (στρογγύλος, περιφερὴς, πεῤῥίτροχος, ἐλικοειδὴς, κυλικὸς, κυκλοτερὴς, ἐνκύκλος, ἐντρόχαλος,) Dicitur quaſi collectum, & per omnem circuitum leue ſine offenſione aſperi anguli. Plinius lib. 10. cap. 52. 3. Aquatilium oua rotunda. Ibidem, Oua exeunt à rotundiſſima ſui parte dum pariuntur.
Dictum rotundum à retundendo: quòd omnis undiq; retuſa et ueluti deformata ſit aſperitas. Habet enim quod rotundum eſt, unicam ſuperficiem, in qua nec principium notari poteſt, nec finis. Rotundum etiam à radendo dici poteſt, quòd circum raſum atq; expolitum ſit.
Forma rotunda ullam negat eſſe pulchriorem Plato. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Baccæ rotundiores. Horat. Epod. 8. 3.
Lances rotundæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 9.
Globoſæ & rotundæ ſtellæ. Cic. de Somnio Scipionis, 11.
Quadratum & rotundum, contraria. Cic. 2. de Finib. 63.
Verborum apta, & quaſi rotunda conſtructio. Cicero de Claris Orato. 148.
Rotundus orator, per translationem. Cic. in Orat. 23. Thucydides autem præfractior, nec ſatis ut ita dicam, rotũdus. Id eſt, elegans & compoſitus: uel rotundam non habens ſententiarum et clauſularũ elegantiã, qua integra clauſula integram

Digitized by Google

tegram ſententiam comprehendit.
Ore rotundo loqui. Horat. in Arte, 66. Id eſt, inquit Parrhaſius, Perfecto, pleno, uel ſine offenſione & aſperitate in ſe reuoluente.
Clauſulæ rotundæ. Quintil. lib. 8. Rotundas clauſulas intelligit intra quas ſententiæ clauduntur, cum ſequentibus non hærentes. Budæus.
Diſtributio rotunda. Quintil. lib. 3. cap. 4. Celeri magis ac rotunda uſi diſtributione, quàm uera.
Volubilis & rotundus deus. Cic. 2. de Nat. deor. 65.
Rotundus ambitus. Cic. de Vniuerſit. 34.
Rotundum cælum. Cic. 3. de Oratore, 98.
Rotundior, & rotundiſſimus. Cic. de Vniuerſi. 22. Idq; ita tornauit, ut nihil effici poſſit rotundius. Colum. lib. 8. cap. 5. 8. Rotundiſſima oua.
Rotunditas] pen. corr. rotunditatis, (τὸ κυκλοτερὲς,) Plin. lib. 9. cap. 30. 8. Cornibus quæ ſunt propria rotunditate præpilata, ad latera porrectis. Ibidem, cap. 36. 5. Rotunditas oris. Idem lib. 16. cap. 23. 1. Folia in iuuenta circinatæ ſunt rotunditatis.
Rotundo] rotundas, rotundare, Rotundum facere. Cic. de Vniuerſi. 44. Quumq; ſimilem uniuerſi naturæ efficere uellet, ad uolubilitatem rotundauit. Vitru. lib. 10. cap. 11. Id ad circinum rotundatur.
Rotundare caput, Rotundum habere, uel producere. Plin. lib. 20. cap. 18. 6.
Rotundare, pro Implere, & perficere. Horat. 1. epiſt. 6. 7.
Mille talenta rotundentur, totidem altera, porro
Tertiæ ſuccedant.
Rotundatio] rotundationis, Verbale, ſ. g. Vitruuius libro 10. cap. 11. Sic & in rotundatione & in lõgitudine æqualia ſpatia fient.
Rotundè] Aduerbiũ, (στρογγύλως,) Cic. 5. de Finib. 12. Iſta ipſa quæ tu breuiter Regem, dictatorem, diuitem, ſolũ eſſe ſapientem, à te quidem aptè ac rotunde, quippe habes enim à rhetoribus. Id eſt, concinnè, & collectè, ut ait Nonius. Et ut ait Budæus, eleganter, & compoſitè ſiue explicatè.
Roxicum] (ῥωκικὸν,) Corſicæ inſulæ ciuitas. Ptolemæo libro 3. cap. 2. Vulgò Rogela.

R R

Rr] geminatum (inquit Feſtus) in compluribus orationibus, quum de actis diſſeritur, quæ etiam perſcribi ſolent, id eſt, rationum relatarum, quòd ijs tabulis docentur iudices, quæ publicè data atq; accepta ſint.

R V

Rubedo, Rubefacio] Vide Rubeus.
Rubella [rubellæ, Rubellæ uites, & Rubellæ uineæ appellatæ ſunt, quarum materia rubra ſit. Plin. lib. 14. cap. 2. 3. Proxima dignitas Nomentanis rubente materia, quapropter quidam rubellas appellauere uineas.
Rubellianus] pen. prod. Adiectiuum, ut Rubellianæ uites. Colum. lib. 3. cap. 2. 8. Sed earum quoq; feracior eſt minor, cuius & fõlium parcius ſcinditur, et materia non ita rubet, ut amineis: à quo colore rubellianæ nuncupantur.
Rubellus] Aliud adiectiuum, Rubellum uinum, Vinum ſubrubens. Martial. libro 1. 99. Et Veientani bibitur fex craſſa rubelli.
Rubellio] (ἐρυθρῖνος,) Piſcis Plinio lib. 32. cap. 10. 23.
Rubens, Ruber] Vide Rubeus.
Rubeta] rubetæ, pen. prod. (φρυῶνος,) Plin. lib. 8. cap. 31. 1. Ranæ quoq; rubetæ, quarum & in terra & in humore uita, plurimis refertæ medicaminibus. Idem lib. 32. cap. 5. 7. Sunt quæ in uepribus tantùm uiuunt, ob id rubetarum nomine, ut diximus, quas Græci phrynos uocant, grãdiſſimæ cunctarũ, geminis ueluti cornibus, plenæ ueneficiorũ. Mira de his certatim tradunt autores. Iuuen. Satyr. 1. 8.
- quæ molle calenum
Porrectura uiro miſcet ſitiente rubetam.
Rana rubeta. Plinius, Auxiliantur contra ranam rubetam. Propertius lib. 3. eleg. 7. 6.
Rubeus] (ἐρυθρὸς,) Adiect. Rubeus & rufus generalia nomina ſunt, ad omnia quæ quomodolibet rubent. Etenim ſanguineus, roſeus, aureus, oſtrinus, fuluus, flauus, rubidus, phœniceus, rutilus, luteus, ſpadicus, rubei ſeu rufi coloris ſunt, aut acuentes eum quaſi incendentes, aut cum colore uiridi miſcentes, aut nigro infuſcantes, aut uirenti ſenſim albo illumĩantes. Hactenus Sipõtinus ex Gellio lib. 2. ca. 26. Apud quẽ pro rubeo, rubor nunc legitur. Negãt enim quidã Latinã eſſe dictionem, rubeũ. Inter quos ſic Hermolaus in Plinium, lib. 9. cap. 38. 2. Rubens color nigricante deterior. Non rubeus. Præteriſſem (inquit idẽ) hoc ut leue, niſi in omnibus codicibus inoleuiſſet: uulgoq; imperiti barbariem ſuã in eo uerbo tueri laborarent. Hactenus Hermolaus. Colum. lib. 6. cap. 1. 3. Colore rubeo, uel fuſco. Vbi alij tamẽ legũt rubro. nam in eodem capite legitur Vmbria uaſtos et albos, eademq; rubros.
Rubeus, (βατινὸς,) ponitur aliquãdo pro Spineus, à rubo, qui & uilium uſu commendatur à Plinio, uel à Rubis oppido Campaniæ, ut putat Seruius in illũ uerſum, 1. Georgic. 54. Nunc facilis Rubea texatur fiſcina uirga.
Rubeo] rubes, rubui, (ἀπερυθριάω, ἐρυθραίνομαι, ἐρεύθομαι,) rubere, Rubrum eſſe. Gellius lib. 2. cap. 26. Sed quũ aliter rubeat ignis, aliter ſanguis, aliter oſtrum, aliter crocus. Virg. 2. Georg. 86. Sanguineiſq; inculta rubent auiaria baccis. Cic. ad Atticũ, lib. 15. 323. 10. Rubeo, mihi crede: ſed iam ſcripſeram, delere nolui. Idem 4. Verr. 136. Hærere homo aduerſari, rubere.
Facies rubet igne ſacri ueneni. Stat. 9. Thebaid. 150.
Antè nouis rubeãt, quàm prata coloribus. Virg. 4. Geor. 62.
Terra rubet ſanguine. Ouid. 2. Faſt. 43.
Rubens] Particip. (ἀπερυθριῶν,) ut Dulce rubẽs. Stat. 4. Thebaid. 55.
Rubens color. Plin. lib. 9. cap. 36. 2.
Suaue rubens hiacynthus. Virg. 3. eclog. 13.
Ferrum rubens igne. Ouid. 12. Metam. 60.
Nupta rubens dulci probitate. Stat. 1. Sylu. 2. 3.
Zona ſemper ſole coruſco rubens, Virg. 1. Georg. 47.
Vina rubentia. Ouid. 5. Faſt. 102.
Rubeſco] rubeſcis, (ἐρυθριάω,) rubeſcere, Rubrum fieri. Plin. lib. 9. cap. 35. 5. Miror ipſo tantum eas cælo gaudere, ſole rubeſcere, coloremq; perdere ut corpus humanum.
Tum pater ut terras, mundumq; rubeſcere uidit. Ouidius 2. Metamorpho. 23.
Mare radijs rubeſcit. Virg. 7. Aeneid. 6.
Aurora rubeſcebat. Virg. 3. Aeneid. 105.
Rubefacio] rubefacis, penul. corr. rubefeci, penul. prod. rubefactum, (ἐρεύθω, ἐρυθραίνω,) rubefacere, Ruborem afferre. Silius libro 16. 28. Vixq; Atlantiadum rubefecerat ora ſororum.
Rubefactus] Participiũ, (ἐρυθρανθείς,) Ouid. 13. Metam. 79. Expulit ipſe cruor, rubefactaq; ſanguine tellus.
Ruber] Adiectiuũ, (ἐρυθρὸς, φοινίκεος, πόλιτνος, ἐρυθρίας,) Idem quod rubens, ſed magis Latinum eſt ruber. Martialis lib. 1. 51. Flauaq; de rubro ponere mella cado. Autor ad Herennium, lib. 4. 230. Hũc dico rubrum, breuem, incuruũ, canum, ſubcriſpum, cæſium.
Ruber crine. Martial. lib. 12. 50.
Aequor rubrum. Virg. 3. Georg. 72.

Aurora

Aurora rubra. Propertius lib. 3. eleg. 13. 4.
Deus ruber hortorum. Ouid. 1. Fast. 83.
Flamma rubra. Ouid. 11. Metam. 74.
Humor ruber occupat os. Lucret. lib. 4. 212.
Mare Rubrum. Plin. lib. 6. cap. 23. *ad finem*, *Irrumpit deinde & in hac parte geminum mare in terras, quod Rubrum diximus nostri. Græcia Erythræũ, à rege Erythra, aut (ut alij) solis repercussu talẽ reddi colorem existimantes: alij ab arena terraq;: alij tali aquæ ipsius natura.* Cic. 1. de Natu. deor.
Sanguis ruber. Horat. 3. Carm. ode 13. 2. (134.
Rubrior, Comparatiuus. Plin. lib. 10. cap. 63. 10. *Colorẽ ilico mutant rubriore pilo.*

Rubrus] *rubra, rubrum, Idem quod* Ruber. Solinus ca. 53. *Colores duo sunt, quos fingere non ualet, rubrus & candidus: cæteros facilè mentitur.* De chamæleonte.

Rubor] *ruboris, m. g.* (ἐρύθημα, ἐρευθος, φοινιγμὸς,) *Color rubens, qui & Rubedo dicitur.* Plin. lib. 11. cap. 37. 31. *In malis maximè ostenditur rubor.* Idem lib. 2. cap. 18. 1. *Ardentior in ruborem.*
Igneus rubor. Lucan. lib. 5. 43.
Mistus candore rubor, Vide Misceo.
Tyrij rubores, Purpura. Virg. 3. Georg. 62.
Virgineus rubor, pro pudore. Virg. 1. Georg. 86.
Acuere ruborem, Vide Acuo.
Confessius secreta rubor. Claud. de Nupt. Honorij et Mariæ, 2.
Pudorem rubor consequitur. Cic. 4. Tuscul. 40.
Dilutus rubor. Plin. lib. 22. 25.
Electus rubor attrita de fronte. Iuuenalis Saty. 13. 26.
Incanduit ore rubor. Claud. de Nupt. Honor. & Mariæ, 2.
Subitus rubor notauit ora. Ouid. 6. Metam. 10.
Præstat ingenuitatem & ruborem suum, uerborum turpitudine, & rerum obscœnitate uitanda. Cic. 2. de Orat. 134.
Pectora traxerunt tenuẽ percussa ruborẽ. Ouid. 3. Meta: 97.

Rubicundus] *Adiectiuum,* (ἐρευθήεις, ἐρεθρίας,) *Rubore plenus, siue abunde rubens. In quo alternitatis causa, ut ait Priscianus, C loco B ponitur, ne sit absonum, si rubibundus dicatur.* Terent. Hecyra, 3. 4. 26. *Magnus, rubicũdus, crispus, crassus, cæsius.* Varr. 2. de Re rust. ca. 8. 5. *Himnus qui appellatur, ex equo & asina, minor est, quàm mulus corpore, plerunq; rubicundior.* Martial. lib. 14. 119.
Cornua rubicunda. Horat. 1. epist. 17. 2.
Coniux rubicunda Vmbri mariti. Ouid. 3. de Arte, 61.
Rubicundulus, penul. corrept. Adiectiuum diminutiuum. Iuuen. Saty. 6. 43.
- tãdẽ illa uenit rubicũdula, totũ Oenophorum sitiens.

Rubidus] *pen. corr. Adiectiuum,* (ἐρυθρόφαιος,) *Quod est colore rufo atrore multo mistum.* Plaut. Sticho, 4. 77. *Rubiginosam strigilem, ampullamq; rubidam.*
Rubidus panis, Scaber, atq; asper, Vnde à scabritie, *panis, secundò coctus, rubidus uocatur, qui & à nautarum usu, nauticus appellatur.* Plautus, *Exiguam buccellã rubidi panis.* Festus, *Rubidus apud Plautum panis uocatur parũ coctus.*
Rubidæ dicuntur etiam scorteæ ampullæ & rugosæ. Festus.

Rubi] (ῥῦβοι,) *tantum pluraliter, oppidum Campaniæ, à ruborum frequentia, seu à colore ruboris.* Horat. 1. Serm. Satyra, 5. 19.
Rubea uimina pro fiscellis inde adferebãtur. Virg. 1. Geor. 54 *Nunc facilis Rubea texatur fiscina uirga.*

Rubia] *rubiæ,* (ἐρυθρόδανον, ἐρευθρόδανον,) *herba.* Plin. li. 24. cap. 11. 8. *Erythrodanus quam aliqui ereuthrodanũ uocant nos rubiam, qua tinguntur lanæ, pellesq; perficiuntur: in medicina urinam ciet. Vulgus pharmacopolarum rubram maiorem & rubram tinctorum uocant.*

Rubicon] *pen. corr. huius Rubiconis, pen. pro.* (ῥοβίκων,) *fluuius Galliam citeriorem à reliqua disterminans Italia, cuius multa mentio est apud Plutarchum in uita Pompeij & Cæsaris.* Suet. *in Cæsare capit.* 31. *Consecuturq; cohortes ad Rubiconem flumen, qui prouinciæ eius finis erat, paulum constitit.*
Vndæ Rubiconis. Lucan. lib. 7. 51.
Amœni Rubiconis incola. Claud. *ad Gennadium,* 43. 1.
Paruus Rubicon. Lucan. lib. 1. 37.
Puniceus Rubicon. Lucan. lib. 1. 43.

Rubicundus, Rubidus] *Vide Rubeus.*

Rubigo] *pen. pro. rubiginis, f. g.* (ἰὸς,) *In metallis situ quodam contrahitur, arida & rubra, metallum paulatim absumens, qualem in ferro uidemus. Dicta à colore, nam ueteres robum, rubrũ dicebant.* Plin. lib. 17. cap. 4. 4. *Ferroq; omnis rubiginem obducit.* Idem lib. 34. cap. 9. 2. *Rubigo æris.*
Adoranda rubigo. Iuuen. Saty. 13. 15.
Nigræ rubiginis morsu scabri enses. Lucan. lib. 1. 50.
Putris rubigo. Stat. 3. Theb. 117.
Salsa. Virg. 2. Georg. 44.
Squallida rubigo. Catull. Argonau. 59. 9.
Detersa rubigo. Silius lib. 4. 3.
Exesa inueniet scabra rubigine tela. Virgil. 1. Georg. 100.
Dentium rubigo. Ouid. 2. Metam. 156.
Rubigo, idem quod Robigo *significat, estq; uitiũ in segetibus.* Vide Robigo. Plin. 18. cap. 17. 10. *Rubigo quidem maxima segetum pestis lauri ramis in aruo defixis, transit in earum folia ex aruis. Rubigo uel erugo in segetibus, inquit Budæus, est quam nuyllam nostrates agricolæ uocant. Spicæ enim marcidæ fiunt hoc uitio, & in puluerem fœtidum confriatiles.*
Sterilem rubiginem nõ sentiet seges. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.
Rubigo, Dea. Vide Robigo.
A rubigine Rubigalia dicta, id est, festi dies, amoliendæ rubiginis instituti ab antiquis. Plin. lib. 17. cap. 29. 4. *Rubigalia Numa constituit, quæ nunc aguntur ad septimum Cal. Maij quoniam tunc ferè segetes rubigo occupat.* Budæus.

Rubiginosus] *pen. prod. Adiectiuum,* (ἰώδης,) *Plenum rubigine.* Plaut. Sticho, 4. 77. *Rubiginosam strigilem.* Apud Martialem lib. 5. 29. *Rubiginosi dentes.*

Rubigino] *rubiginas, pen. corr.* (ἰᾶμαι,) *rubiginare, Rubiginem contrahere.* Apuleius lib. 3. Floridorum, *Profectò ut gladius usu splendescit, situ rubiginatur, ita uox in uagina silentij condita, diutino torpore hebetatur.*

Rubor] *Vide Rubeus.*

Rubrica] *rubricæ, pen. prod.* (μίλτος,) *Terra rubentis coloris, & minio proxima.* Colum. lib. de Arboribus, cap. 17. *ad finem, Omnes arbusculas prius quàm transferas, rubrica notare conuenit: ut quum serentur, easdem cæli partes aspiciant, quas etiam in seminario conspexerant.* Plin. lib. 35. cap. 6. 5. *Ex reliquis rubricæ generibus fabris utilissima Aegyptia & Africana: quoniam maximè sorbentur. Pictoris autem apta nascitur & in ferrarijs metallis.*
Rubrica terra, Quæ subrubens est, & rubris arenulis conspersa. Columella lib. 2. cap. 10. 3.
Rubrica notabantur tituli & capita librorum. Persius Saty. 5. 9. *Excepto quod Mansuri rubrica notauit.* Horatius 2. Serm. saty. 7. 20. *Prælia rubrica picta aut carbone.*
Delibutus rubrica. Autor ad Herennium, lib. 3. 132.

Rubriceta] *rubricetæ, penul. prod.* (ἀνδρείλιελος,) *Color quo mulieres ad emendandum faciei ruborẽ utuntur.* Plaut. Truc. 6. 37. *Buccas rubriceta omne corpus intinxit tibi, pessumæ estis. Purpurissum etiam dicitur, unde idem Plaut. Buccas purpurissatas uocat, rubriceta intinctas.*

Rubricosus] *pen. prod. Adiectiuum,* (μιλτώδης,) *ut Terra rubri-*

Digitized by Google

ra rubricosa, hoc est rubra & rubrica ueluti cõsperſa, aut rubris arenulis, ut differat ab alijs, hoc est pulla, &c. Plin. li. 18. ca. 17. 13. In ſolo autem rubricoſo lupinum. Colum. lib. 4. ca. 33. 1. Spiſſum ſolum & rubricoſum reformidat.

Rubricatus] (ἐυβεβαπτα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: uulgò Lobregat.

Rubus] rubi, maſc. uel fœ. g. (βάτος,) Sentis genus. Colum. lib. 11. cap. 3. de ſepibus hortorum, Ea ſemina ſint uaſtiſſimarum ſpinarum, maximeq; rubi & paliuri, & eius quam Græci uocant λευκόβατον, nos ſentẽ canis appellamus. Horum autem ruborum ſemina quàm maturiſſima eligi oportet. Ibidem in fœ. gen. Alternis ordinibus ferulas, alternis rubos in hortis conſitas habere. Et Gellius lib. 19. cap. 12. Vidit fortè uicinum rubos latè atq; altè obortas excidentem.

Acuta rubus, Vide Acutus in Acuo.

Aſper rubus. Virg. 4. eclog. 18.

Duri rubi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 1.

Horrentes rubi. Virg. 3. Georg. 63.

Mordax rubus. Ouid. de Medicamine faciei, 1.

Punicei rubi. Propert. lib. 3 eleg 13. 6.

Rubetum] rubeti, pe. pro. (βάτων,) Locus in quo rubi ſunt.

Dura rubeta Ouid. 1. Metam. 22.

Ructus] huius ructus, m. g. (ἐρυγὴ,) Cibi & potus in ſtomacho male concocti uentoſa per os efflatio. Celſus lib. 4. cap. 5. ad finem, Sed ſi coacuit intus cibus, aut computruit (quorum utrumlibet ructus oſtendit) ejiciendus eſt. Plin. lib. 20. cap. 18. 1. Anethum quoq; ructus mouet, & tormina ſedat. Cice Pœto, lib. 9. 22. 16.

Stoici crepitus aiunt æquè liberos ac ructus eſſe oportere.

Crebri ructus, cruditatis indicium. Colum. lib. 6. cap. 6. 1.

Ructu grauis herba, Hoc eſt, grauem odorem ipſo ructu ori referens, quale eſt allium. Plin. lib. 24. cap 15. 6.

Ructo] ructas, (ἐρυγγάνω, ἐρεύγεμαι,) ructare, Ructus emittere. Plaut. Pſeud. 23. 13. Pergin' ructare in os mihi? Cice. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9. Quem ego ructantem & nauſeantem, conieci in Cæſaris Octauiani plagas. Iuuenal. Saty. 3. 11. -laudare paratus,

Si bene ructauit, ſi rectum minxit amicus.

Cui ructare turpe eſſet, is uomuit. Cic. 2. Philipp. 74.

Conſer ſudantes, ructantes, refertos epulis tanquam opimos boues. Cic. 5. Tuſcul. 140.

Ructor] ructaris, (ἐρυγγάνεμαι,) ructari, Deponens, Idem ſignificat.

Ructari aues. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 2. 2.

Verſus ructari. Horat. in Arte, 42.

Ructatus] pe. prod. Participiũ, (ἐρευχθείς,) ut ructati cruores. Silius li. 15. 85. Permiſcetq; mero ructatos ore cruores.

Ructator] (ἐρευλητὴς,) & ructatrix, pen. prod. Verbalia.

Ructatrix herba, quæ ructus inducit. Martial. lib. 10. 48. Nec deeſt ructatrix menta, nec herba ſalax.

Ructito] ructitas, pen corr. (ἀνερέυγεμαι,) ructitare, Frequentatiuum. Colum. lib. 6. cap. 6. 2. de boue ægrotante ſic inquit, Gemitus exprimit, loccq; ſtare nõ patitur, ſæpe decumbere & ructitare cœpit, caudamq; crebrius agere. Locus corruptus eſt, legi autem debet, Sæpe decũbere, & agitare caput, caudamq;, &c.

Ructuoſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐρευγματώδης,) ut ſpiritus ructuoſi. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.

Rudens, rudentis] Vide Rudo.

Rudero, Rudetum] Vide Rudus.

Rudiæ] Rudiarum, (ῥυδίαι,) uetus Apuliæ oppidum, Ennij patria, Pomponius Mela lib. 2. Poſt Barium (inquit) Egnatia, & Ennio ciue nobiles Rudiæ.

Rudiarius] Vide Rudis ſubſtantiuum.

Rudimentum] Vide Rudis adiectiuum.

Rudis] huius rudis, fœm. gen. (ῥάβδος,) Virga impolita dicitur. Cato de Re ruſt. cap. 104. Hæc rude miſceto ter in die, dies quinq; continuas.

Rudibus ſolutos pugnare gladiatores, teſtis eſt Lãpridius, quũ ait Commodum in arena rudibus inter cubiculares gladiatores depugnaſſe.

Rudem accipere, pro dimitti à munere, Rude donare, pro Dimittere, crebriter apud idoneos autores obuia ſunt. Inde dicta metaphora, quòd antiquitus gladiatores, quibus permiſſum erat à gladiatorio munere ceſſare, rude donati dicebantur. Ea ceſſatio dabatur uirga quam rudem appellabãt: unde hoc modo dimiſſi, rudiarij uocabantur. Proinde quicunq; à munere quouis in otium reſtituuntur uel ob ætatẽ, uel ob imbecillitatem, rudem accepiſſe dicuntur. Cic. 2. Philipp. 82. Tam bonus gladiator rudem tam citò accepiſti?

Donatus rude. Horat. 1. epiſt. 1. 1. Idem Iuuenalis,

Ergo ſibi dabit ipſe rudem, ſi noſtra mouebunt Conſilia.

Ad rudem compellere. Cicero ad Octauium, 15. Id eſt, Certare.

Rudem meruit. Mart. lib. 5. 93. (re facere.

Rudicula] rudiculæ, pen. corr. Diminutiuum, (ῥαβδίδιον,) Parua uirga impolita ad multa utilis, potiſſimum autem ad mouenda & agitanda ea quæ ſuper igne decoquuntur: uulgus noſtrum ſpatulam uocat. Cato ca. 9. de Re ruſt. 9. Conuoluulus in uinea ne ſiet, amurcam, igni leni coquito, ridiculæ agitato crebrò uſqueadeò dum fiat tam craſſa quam mel. Plin. lib. 20. Non eſt opus in hoc uſu lanas rudiculis aſſe curatas. Colum. lib. 12. cap. 46. 3.

Rudiarius] rudiarij, maſc. g. (ἄφετος,) Rudiarij dicti ſunt qui impetrarunt miſſionem artis gladiatoriæ, donati rude. Suet. in Tiberio, cap. 7.

Rudiarijs quoque quibuſdam reuocatis authoramento centum millium.

Rudiarius, Qui ſaga rudia & noua polit, ut ait Hermolaus ex Feſto.

Rudiarius, Qui ruderariũ cribrũ facit, et rudiora linteamina.

Rudis] & hoc rude, Adiectiuum, (ἀμαθὴς, ἀδιδακτος, σκαὸς, ἀντέσκευος, ἄγναφος,) Imperitus, indoctus, inſcius, ignarus à rudere deriuatur. Cic pro Flacco, 12. Quum in theatro homines imperiti, homines rerum omnium rudes, ignariq;

Ad bella rudis. Liu. 4. belli. Pun. 217. (confederant.

Ad mala iampridem non ſumus ulla rudes. Ouid. 3. de Ponto,

Ad ſeditiones rudis. Liu. 8. bel. Pun. 132. eleg. 7. 4.

Rudis in. Cic. 1. de Orat. 21. Quem tu adoleſcentulus perpuliſti, ignarum legum, hæſitantem in maiorum inſtitutis, rudẽ in iure ciuili. Et 1. de Orat. 17. Quid eſſe poteſt in otio aut iucundius, aut magis proprium humanitatis, quàm ſermo facetus ac nulla in re rudis?

Orator nulla in re tyro ac rudis, nec peregrinus atq; hoſpes eſſe debet. Cic. 1. de Orato. 110.

Rudes, & omnium ignari. Quintil. lib. 1. cap. 8. 3.

Rudes artium homines. Liu. 1. ab Vrbe, 28.

Bonarum artium rudis. Tacit. lib. 1.

Belli rudis, Inexpertus armorum. Horat. 2. epiſt. 2. 10.

Coniugij rudis iuuenca. Ouid. 4. Faſt. 68.

Rudis exemplorũ. Cic. pro Corne. Balbo, 37. Dicat ſe nõ imperitũ fœderis, nõ rudẽ exemplorum, non ignarũ belli fuiſſe.

Rudes Græcarum literarum. Cic. 1. Offic. 3.

Operum rudes iuuenci. Ouid. 1. Faſt. 17.

Rudis prouinciæ & tyro. Cic. 4. Verr. 12.

Rerum rudis. Valer. 1. Argon. 155.

Rerum omnium rudis. Cic. 1. Tuſcul. 90.

Rei militaris rudis. Cic. 4. Acad. 4.

Dicendi rudis. Tacit. lib. 1.

Digitized by Google

Rudis tractandi militares animos. Curtius lib. 4. Hoc est imperitus.

Rudis, ad animum transfertur: rudesq; illi dicuntur qui adhuc animum non expoliuere disciplinis & doctrina, rerumq; usu. Plin. lib. 2. cap. 7. 9. Sedere cœpit sententia hæc, pariterq; & eruditum uulgus, et rude in eã cursu uadit. Festus, Hominem imperfectum rudem dicimus.

Anni rudes. Claud. 6. Paneg. 17.

Capilli rudes, Non compti. Senec. Hippol. 3. 10.

Carmen rude. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 5.

Rudem me discipulum atq; integrũ accipe. Cic. 3. de Nat. deor. 9. Vide Accipio.

Hebes ac rudis Epicurus. Cic. 2. de Diuin. 154.

Forma ingenij admodum impolita & planè rudis. Cicero de Clar. Orat. 163.

Genus hominum rude, hebes & impolitũ. Cic. 2. de Orat. 73.

Ingenium rude. Horat. de Arte, 83.

Lanæ rudes. Ouid. Epist. 1. 16.

Materia rudis. Lucan. lib. 2. 2.

Moles rudis indigestaq;. Ouid. 1. Metam. 2.

Pectus rude. Ouid. epist. 4. 8.

Populi rudes. Ouid. 1. Fast. 8.

Puer rudis ignoto amore tactus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 2.

Simplicitas rudis. Ouid. 3. de Arte, 23.

Vetustas rudis. Ouid. 1. Fast. 27.

Vulgus rude. Ouid. 2. Fast. 59.

Rudis, pro Rustico. Iuuena. Saty. 11. 10. Tunc rudis, et Graias mirari nescius artes. Budæus.

Ruditas] pen. corr. ruditatis, fœ. ge. (ἀμαθία, σκαιότης,) Imperitia, & obtusitas ingenij.

Rudimentum] rudimenti, (προπαιδεία, προπαίδευμα,) Principium siue prima disciplina quæ rudibus datur: quod & tyrocinium appellatur.

Clara rudimenta primæ militiæ. Stat. 5. Sylu. 2. 2.

Dicendi rudimenta. Quintil. lib. 2. cap. 1. 6.

Rudimentum lucis, pro Initio uitæ, apud Plinium lib. 7. in Proœmio, 3.

Rudimentum ponere, Incipere. Cic. in Salustium, 1.

Rudimenta tyrocinij deponere sub aliquo, Idem significat. Iustinus libro 9.

Rudimentum puerilis regni. Liu. 1. ab Vrbe, 11.

Rudimenta & incunabula uirtutis. Cic. in Salustium.

Incrementa & rudimenta. Curtius lib. 5.

Turpe rudimentum. Ouid. epist. 5. 20.

Rudo] rudis, rudi, (ὀγκάομαι,) rudere, Propriè ad asinos pertinet: nam rudere asini dicuntur, quum uocem emittũt. Persius Saty. 3. 1. Findor, ut Arcadiæ pecuaria rudere cre-
Sono intempestiuo rudit asellus. Ouid. 6. Fast. 69. (das.
Vt rudit à scabra turpis asella mola. Ouid. 3. de Arte, 58.

Rudere, abusiuè & de leonibus, & de hominibus dicitur. Virgilius 7. Aeneid. 4.
- sera sub nocte rudentum. Idem 8. Aeneid. 50.
Inclusumq; cauo saxo, atq; insueta rudentem. Id est, clamantem: & abusiuè dictum est. Seruius.

Rudens] Participium, (ὀγκώμενος,) ut Prora rudẽs. Virg. 3. Aeneid. 113. - primusq; rudentem
Contorsit læuas proram Palinurus ad undas.

Asellus rudens. Ouid. 1. Fast. 87.

Leones rudentes. Virg. 7. Aeneid. 4.

Rudens, (βύκτης, πεῖσμα, κάλως, πρότονος,) Substantiuum, tã masculinum, quàm fœmininum, Funis nauticus: quòd quũ uento agitatur, ueluti rudere audiatur. Virg. 1. Aeneid. 19. Insequitur clamorq; uirũm, stridorq; rudentũ. Plaut. Rud. 23. 1. Heus mane. G. quid maneam? T. dũ hãc tibi rudentẽ, quam trabis, complico. Cic. 5. Tuscul. 57. Non sanè optabilis est quidem, inquit, rudentibus apta fortuna.

Aptare remos & rudentes. Virg. 5. Aeneid. 151.

Excutere rudentes. Virg. 3. Aeneid 137.

Explicare rudentem. Cic. 1. de Diuinat. 246. de fato loquens, Sed est quasi rudentis explicatio.

Iactare rudentes. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 15.

Immittere rudentes, Vide Immitto,

Laxare excussos rudentes. Virg. 3. Aeneid. 54.

Innumeros rudẽtes porrexit puppis utrinq;. Sta. 5. Syl. 1. 49.

Intorti rudentes sustollunt uela. Catul. Argon. 59. 47.

Duros tractare rudentes. Iuuenal. Saty. 6. 11.

Rudus] ruderis, pen. corr. neut. ge. quod & raudus dicitur, (ἐρείπιον, χάλιξις,) propriè significat rem rudem, asperã & imperfectam. Ideo hominem imperfectum, rudem nominamus. Et rudis, impolita uirga: de quibus suis locis. Dicitur autem nouum rudus, & uetus rudus, sed diuersa significatione. Liu. 6. bel. Pun. 55. Aeris acerui, quum rudera milites religione inducti iacerent, post profectionem Annibalis magni inuenti.

Nouum rudus est materia pauimenti, hoc est saxa recens contusa, seu testæ confractæ cum calce ad pauimentum faciendum. Vitruuius lib. 7. ca. 1. Deinde ruderi nouo tertia pars testæ tusæ admisceatur, calcisq; duæ partes ad quinq; mortarij mistionibus præstent responsum. Plin. li. 36. ca. 25. 3.

Vetus rudus, est materia pauimentorum & dirutorum ædificiorũ, quæ lapidibus & testis confractis, calceq; arena commista constat. Plinius, Complanatæ ueteri rudere erãt uiæ.

Rudus rediuiuum. Vitruuius lib. 7. ca. 1. Rudus si nouum erit, ad tres partes una calcis misceatur. Si rediuiuũ fuerit, quinque ad duûm mistiones habeant responsum.

Rudero] ruderas, pen. corr. ruderare, Rudus inducere. Vitruuius lib. 7. cap. 1. Tunc insuper statuminetur, ne minore saxo, quàm quod posit manũ implere. Statuminationibus inductis ruderetur.

Ruderatio] ruderationis, Verbale, f. g. Vitruuius lib. 7. ca. 1. Primumq; incipiam de ruderatione, quæ principia tenet expolitionum.

Ruderatus] pen. prod. Adiectiuum, Ruderatus ager. Qui ueterum ædificiorum materia scatet. Plin. lib. 21. cap. 4. 6.

Rudetum] rudeti, pen. prod. Locus plenus ruderibus: siue terra, quæ prius rudis fuerat & inculta, tum autem arata. Cato cap. 38. Lentim in rudeto & rubricoso loco, qui herboſus non fiet, ſerito. Idem cap. 37. Ager rubricoſus, & terra pulla, materina, rudeta, arenoſa. Vetus exemplar habet rudecto, rudecta.

Ruderarium cribrum, uilius & furfurariũ Apuleius dixit.

Rufrimaceriæ] plur. nu. Oppidum Campaniæ. Cato cap. 22. 3. Venduntur ad Rufrimacerias numis centũ octogimta, temperantur numis triginta, tantidem Pompeijs emuntur. Idem cap. 135. Est & Pompeij, oppidum Campaniæ.

Rufus] Adiectiuum, (πυῤῥός,) Color non plenè ruber. Martial. lib 14. 129. Roma magis fuſcis uestitur: Gallia rufis. Terent. Phorm. 1. 2. 1. Siquis me quæret rufus. Idẽ Heaut. 5. 5. 17. Rufamne illam uirginem, &c.
Quidam scribunt duplici ff. ruffus.

Agna rufa. Horat. 2. Serm. saty. 3. 43.

Color rufus. Plin. lib. 12. cap. 12. 2.

Gingiua rufa. Catul. in Egnatium, 37. 5.

Vela lutea & rufa. Lucret. lib. 4. 15. Et uulgo faciant id lutea, rufaq; uela.

Rufior, Comparatiuus, (πυῤῥότερος,) Plin. lib. 16. cap. 14. 1. Nanq; & materies maris dura, rufiorq;, ac nodoſa.

Rufulus] pen. corr. Diminutiuũ, (ὑπόπυῤῥος,) Plaut. Asin.

Digitized by Google

8.20. Idē Amph. 1.6.3. Vt primùm coiuit cicatrix rufula.

Rufuli appellati ſunt Tribuni militum, non à populo, ſed à Cō ſule facti, quòd de eorū iure Rutilius Rufus legem tulerit, hi poſtea mutatione unius literæ, Rutuli ſunt appellati. Feſtus.

Rufo] *rufas*, (πυῤῥοποιέω,) *rufare*, Rufum facere. Plin. lib. 15. cap. 22. 2. Rufatur capillus primum prodeuntibus nucleis. Et lib. 23. cap. 2. 7. Tunc addito lentiſcino oleo illita una nocte rufat capillum.

Rufco] *ruſeo*, A quo Ruſeſco, *ruſeſcis*, (πυῤῥοποιοῦμαι,) *ruſeſcere*, Rufum fieri. Plin. lib. 10. cap. 29. 4. Grues ſenectute nigreſcunt. Merula ex nigra ruſeſcit. Idē li. 25. ca. 4. 9.

Rufus] Purpurio, (ῥοῦφος,) Legatus Romanorum in concilio Aetolorum: apud Liuium lib. 32.

Ruga] *rugæ*, (ῥυτίς, πτύχη,) In hominibus præ ſenectute accidit. Cic. de Senect. 58. Non cani, non rugæ repentè autoritatē arripere poſſunt, ſed honeſtè acta ſuperior ætas, &c.

Aniles rugæ. Ouid. 14. Metam. 20.

Cauæ rugæ. Ouid. 7. Metam. 59.

Deformes rugæ. Claud. 2. in Eutropium, 14.

Senilis ruga. Ouid. 5. Faſt. 12.

Denſiſſima ruga cogitur in frontem. Iuuenal. Saty. 13. 23.

Decipere aliquem rugis & ſupercilio. Cice. Poſt red. in Senatu, 14.

Senectus frontem exarat rugis. Horat. Epod. 8. 1.

Excutere rugas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.

Inducit rugas ſenectus. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 4.

Laxantur corpora rugis. Ouid. 3. de Arte, 15.

Portare rugas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.

Trahere rugam. Iuuenal. Saty. 14. 33.

Capitis niues & rugæ te turpant. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.

Iam uenient rugæ quæ tibi corpus arent. Ouid. 2. de Arte, 24.

Ruga, non ſolùm in corporibus dici ſolet, ſed etiam in ueſtibus. Plinius lib. 35. cap. 8. 5. Præter quæ in ueſte & rugas & ſinus inuenit.

Ruga, in arboribus. Plin. lib. 12. cap. 7. 4. Deeſt tota illa maturitas, ideoq; & rugarum: coloriſq; ſimilitudo.

Rugoſus] pen. prod. Adiect. (ῥυτιδώδης, πτυχώδης,) Rugis plenum. Plin. lib. 12. cap. 13. 2. Amomū laudatur quāmaximè punici mali ſolijs ſimile, nec rugoſis.

Acina rugoſa. Colum. lib. 13. cap. 43. 5.

Cortex rugoſus. Plin. lib. 16. cap. 31. 1.

Facies rugoſior uua paſſa. Claud. 1. in Eutropium, 23.

Frons rugoſa. Martial. lib. 3. 51.

Genæ rugoſæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 23.

Palmæ rugoſæ. Ouid. 8. Metam. 136.

Senecta rugoſa ora pallent. Tibul. lib. 3. eleg. 5. 5.

Rugare dicitur ueſtis quum multos ſinus facit, Plauto in Caſina, Vide palliolum ut rugat.

Rugata teſta, apud Plinium lib. 9. cap. 33. 1.

Rugio] *rugis*, *rugiui* uel *rugij*, *rugitum*, pen. prod. (βρυχάομαι,) rugire dicitur leo, quum uocem emittit. Autor Philomelæ, 10. Tigrides indomitæ raucant, rugiuntq; leones.

Rugitus] huius *rugitus*, pen. prod. m. g. (βρυχηθμός.)

Ruidus] *ſiue ruuidus*, pen. corr. Adiectiuum, (ἄξεστος,) Plin. lib. 18. cap. 10. 7. Maior pars Italiæ ruido utitur pilo. Hermolaus, Præferratum pilum in molēdo propterea uocatur Plinio, ut à pilo ruido (ſic enim uocat ipſe) diſtinguatur: ad molas uidelicet quas aqua uerſat, utili: nec tā, quòd ſine ferro eſt, id nomen habet, quàm quòd aſperum, impolitumq;. Nā et Ruuidus panis Plauto (ut ait Feſtus) eū ſignificat, qui parū coctus, rugoſuſq; ſit, quanquā rubidus ferè ſcribitur.

Ruina] Vide Ruo.

Rulla] *rullæ*, Inſtrumentum ferreum, ſtimulo ruſticorum additum, ad uomerem detergendum. Plin. lib. 18. cap. 19. 5. Purget uomerem ſubinde ſtimulus cuſpidatus rulla. Diminutiuū à runa, quod eſt teli genus, ut ait Feſtus. Ennius, Runata recedit. Habet autem hoc telum latiorem cuſpidem.

Rullus] (ῥοῦλλος,) teſte Plin. lib. 8. cap. 51. ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis Conſulatu legem Agrariam promulgauit.

Ruma] *rumæ*, ((θῆλυ,) Idem quod Rumē, A ueteribus dicebatur mamma, Vide Rumis.

Ruma, Gutturis pars eminens. Seruius, Rumatio dicta eſt à ruma eminente gutturis parte, per quam demiſſus cibus à certis reuocatur animalibus.

Rumo] *rumas*, (ἀναμασσάομαι,) *rumare*, Idem quod ruminare dicebatur apud ueteres. Eſt etiā rumare, lactare, quaſi mammam in rumen immittere.

Rumbotinus] Vide Rumpotinus.

Rumen] *ruminis*, pen. corr. neu. gen. Eminens ſub mēto gutturis pars, qua cibus in aluum demittitur. Feſtus, Rumē eſt pars colli qua eſca deuoratur: unde & rumare dicebatur, quod nunc ruminare.

Rumen, Mamma dicitur, (μαστὸς,) Plin. lib. 15. cap. 19. 9. Magiſq; ob memoriam eius quæ nutrix fuit Romuli ac Remi conditoris appellata: quoniam ſub ea inuēta eſt lupa infantibus præbens rumen (ita uocabāt mammam) miraculo ex ære iuxtà dicato, tanquam in comitium ſponte tranſiiſſet.

Rumen, Nonius docet eſſe locum in uētre, quò ſumitur cibus, & unde redditur. Pomponius Proſtibulo, Ego rumorē paruifacio, dum ſit rumen quī impleam.

Rumino] *ruminas*, pen. corr, (μηρυκίζω, ἀναμηρυκίζω,) ruminare: & Ruminor, *ruminaris*, *ruminari*, Eſt reuomere, ac rurſus conſumere, quaſi cibum ad rumen reuocare, iterumq; conficere. Colum. lib. 6. Propter quæ bos neq; ruminat, neq; lingua ſe detergit.

Herbas ruminare. Ouid. in Fragment. 4.

Ruminari, per translationem, In memoriam reuocare. Varro Tanaquile, Non modò abſens quicquam de te æquius cogitabit, ſed etiam ruminabitur humanitatem tuā. Liuius Aegiſtho, Nemo hæc uoſter ruminabitur mulieri. Nonius.

Ruminatio] Verbale, (μηρυλισμὸς,) Plin. lib. 11. cap. 37. 70. Quibus neq; dentes utrinq;, nec ruminatio. Idem lib. 17. cap. 22. 22. Si ſaucias recenti medicina mordeat quædam hyemis ruminatio.

Ruminatio, Ipſa in memoriam reuocatio. Cic. ad Attticum, lib. 2. 27. 3. Quanto magis uidi ex tuis literis, quàm ex illius ſermone, quid ageretur de ruminatione quotidiana, de cogitatione Publij, &c.

Ruminalis ficus, (ῥωμινάλιος ἐρινεὸς,) Sub qua Lupa Romulo, & Remo dicitur mammam præbuiſſe, ut ait Feſtus: quæ & Romula uocitata eſt. Ouid. 2. Faſtorum, 8.

Arbor erat, remanent ueſtigia, quæq; uocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat. Siue quòd ſub ea pecudes æſtatis tempore frigora captantes, herbas ruminare conſueuerunt.

Ruminales hoſtiæ, eorum animalium quæ ruminant. Plin. lib. 8. cap. 51. 2.

Rumex] *rumicis*, pen. corr. maſc. ge. (λάπαθον,) Lapathi ſylueſtris genus. Plin lib. 19. cap. 12. Solum uerò ex omnibus lapathum ſylueſtre melius, hoc in ſatiuis rumex uocatur, naſciturq; fortiſſimum.

Rumex, Genus teli, ſimile ſpari Gallici, ut ait Feſtus. Lucilius,
Tum ſpara, tum rumices portantur, ſtragula porro.

Rumia] (ῥεμία,) dicta eſt dea, quæ rumis, id eſt, mammis, hoc eſt pueris lactentibus præſidebat. Huius meminit Auguſtinus lib. 4. de ciuitate Dei. Varro 2. de Re ruſt. ca. 11. 4. Nō negarim inquā ideo apud diuæ Rumiæ ſacellū à paſ-

ſtoribus

Digitized by Google

ſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro uino, & pro lactentibus.

Rumiſero, Rumigero] Vide Rumor.

Rumino, Ruminor] Vide Rumen.

Rumis] *huius rumis, (θήλη, (Idem quod Ruma, id eſt, mamma, ſed proprie animalium. Varro lib. 2. de agricultura, cap. 11. 4. Mammæ enim rumis, ſiue rumæ, ut antè dicebant, à rumi, & inde dicuntur Subrumi agni lactentes, à lacte. Sic ibidem, cap. 1. 20.*

Rumor] *rumoris, maſc. ge. (θρόος, θρύλλος, φόμη, θρύλλημα,) Sermo in populo ſine certo autore (in bonum uel in malum) de re recenti diſperſus. Cic. 5. Verr. 81. Multa ſunt impoſita huic ordini munera, multi labores, multa pericula, nõ ſolum legũ ac iudiciorũ, ſed etiã rumorũ ac tẽporum.*

Multitudinis rumor. Cic. 2. de Finib. 80.

Rumor de. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 9. 2. Nihil perfertur ad nos præter rumores de oppreſſo Dolabella, ſatis illos quidem conſtantes, ſed adhuc ſine autore.

Ex ſermone rumor. Cic. pro Lege Manilia, 17.

Aura rumoris. Cic. pro Muræna.

Aduerſus, Vide Aduerto.

Amarus. Virg. 4. Aeneid. 41.

Atrox. Tacit. lib. 17.

Celebris, Vide Celebris.

Clemens, Vide Clemens.

Conſtans, Vide Conſto.

Fallax. Claud. 2. Paneg. 80.

Iniquus. Ouid. 4. Faſt. 62.

Magnus, Vide Magnus.

Miſerabilis. Claud. de bel. Ge. 40.

Nuntius rumor. Cice. ad Caſſium, lib. 12. 10. 3. Nos de Dolabella quotidie quæ uolumus, audiuimus: ſed adhuc ſine capite, ſine autore rumore nuntio.

Secundo rumore, Hoc eſt grato. Tacit. lib. 3.

Siniſter rumor. Lucan. lib. 8. 11.

Triſtis & lucundus rumor, contraria. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 17. 5. Rumores triſtiores, ſed ἀλλόποτοι. Idem Q. fratri, lib. 3. 24. 5. Rumor Dictatoris iniucundus bonis.

Vagus rumor. Tacit. lib. 19. Ouid. 11. Metam. 134.

Validus rumor. Tacit. lib. 4.

Afferre rumores, Vide Affero.

Affingere rumoribus, Vide Affingo.

Afflauit rumor. Cic. Attico, lib. 16. 333. 12.

Rumor ait. Mart. li. 3. 38. Rumor ait linguæ te tamẽ eſſe malæ.

Aucupari inanem rumorem, Vide Aucupor.

Calent rumores, Vide Caleo.

Colligere rumorem, Vide Colligo.

Diditur hic ſubitò Troiana per agmina rumor. Virgilius 7. Aeneid. 29.

Differre rumorem. Tranquillus in Oct. uio Auguſto.

Diſſipatis rumoribus improbiſſimis. Cic. 14. Philipp. 391.

Quæ uos ad cælũ effertis rumore ſecundo. Hora. 1. epiſt. 10. 2.

Facti rumor it per oppida. Ouid. 6. Metam. 50.

Excipere rumores. Cic. pro Deiotaro, 17.

Rumore malo flagrare. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 26.

Incedit rumor. Tacit. lib. 1. Hoc eſt ſubit.

Increbreſcit rumor, Vide Increbreſco.

Inflat animos rumor, Vide Inflo.

Intelligere rumore. Plaut. Caſin. 2. 10.

Nos, poſtquam populi rumore intelleximus,

Studioſe expetere uos Plautinas fabulas.

Frigidus à roſtris manat per cõpita rumor. Horat. 2. Serm. ſa-

Narrat rumor, Vide Narro. *(ty. 6. 11.*

Ortus rumor, Vide Orior.

Perferret multa etiam ipſe rumor. Cic. Cælio, lib. 2. 7. 3.

Perſtrepit rumor in aula. Stat. 2. Achill. 16.

Pertulit hoc idem nobis Germanice rumor. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

Peruaſerat rumor, ipſo tempore flagrantis urbis, &c. Tacit. lib. 15. Rumoribus, inquit, mecum pugnas Balbe, ego autẽ à te rationes requiro. Cic. 3. de Nat. deor. 18.

Seneſcũt rumores. Tacit. li. 2. Hoc eſt uaneſcũt, & cõſumũtur.

Varios rumores ſerere. Virg. 2. Aeneid. 46.

Subdere rumorem. Tacit. lib. 19.

Claro apud uulgum rumore erat. Tacit. lib. 15. De Piſone.

Rumor in ambiguo eſt. Ouid. 3. Metam. 50.

Rumor eſt, uel erat. Terent. And. 1. 2. 14. Meum gnatum rumor eſt amare. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 14.

Surrexit rumor. Tacit. lib. 18.

Miſtáq; cum ueris paſſim commenta uagantur.

Millia rumorum. Ouid. 12. Metam. 11.

Rumor uenit datũ iri gladiatores. Terent. in Hecyræ Prol. 39.

Rumor, pro Fauore. Virg. 8. Aeneid. 18. Ergo iter inceptum peragunt rumore ſecundo.

Rumuſculus] *pe. cor. Diminutiuũ, (θρυλλίδιον,) Cic. pro Cluentio, 84. Tum etiam illi quinq; qui imperitorum hominum rumuſculos aucupati, tum illum abſoluerunt, iam ſuam clementiam laudari magnopere nolebant. Idem ad Attic. lib. 2. 20. 2.*

Rumifero] *rumiferas, pen. corr. (θρυλλέω,) rumiferare, Rumorem ferre, antiquè. Plaut. Amphit. 8. 44. Quamq; adeò ciues Thebani uerò rumiferant probam.*

Rumigero] *rumigeras, pen. cor. (διαθρυλλέω, (rumigerare, Idem, ſed obſoletum.*

Rumpo] *rumpis, rupi, ruptum, (ῥηγνύω. ῥήσσω,) rumpere, Frangere. Virg. li. 10. Aeneid. 47. Rupimus inuitæ tua uincula. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. Rumpere catenas. Cic. 7. Verr. 63. Quid ſi aufugiſſet, ſi uincula rupiſſet?*

Rumpere, Defatigare. Plaut. Merc. 4. 39.

Opera licet experiri, qui me rupi currendo tua

Cauſa. Terent. Hecy. 3. 4. 21. ut me ambulando rumperet?

Rumpere, Diſſicere. Virg. 8. eclog. 15.

Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.

Rupiſſe uidetur qui corrupit. Vlpianus, Vi bonorum raptorum, L. Prætor, Alphenus in L. Qui inſulam, Locati, Qui mulas ad certum pondus oneris locarat, quũ maiore onere conductor eas rupiſſet. Vlpianus de Iniurijs, Offerendus eſt ſeruus præſidi qui eum flagris rumpat. Budæus.

Vt aliquãdo iſta quæ ſunt inflata rũpãtur. Cic. in. Vatiniũ, 7.

Aditus rumpere, Vide Adeo, adis.

Eiaculatur aquas, atq; ictibus aera rũpit. Ouid. 4. Meta. 25.

Amnes fontibus rumpuntur. Virg. 3. Georg. 86.

Et tantos rumpi non ſperet amores. Virg. 4. Aeneid. 59.

Pariterq; ſinũ, pariterq; capillos rupit. Ouid. 10. Meta. 144.

Fulmen emicuit, & rupit diem. Lucan. lib. 1. 31.

Edicta rumpere. Horat. 3. Carm. ode 15. 5.

Fidem rumpere. Liu. 9. ab Vrbe, 214.

Fœdus rumpere, Liu. 3. ab Vrbe, 107. Virg. 12. Aeneid. 117.

Fœdera negligere, uiolare, rumpere. Cice. pro Corn. Balbo, 9.

Frena pudoris rumpere. Propert. lib. 3. eleg. 19. 1.

Funem ab littore rumpere, & fugere. Virg. 3. Aeneid. 128.

Guttura cultro rumpere. Ouid. 15. Metam. 93.

Horrea rumpunt immenſæ meſſes. Virg. 1. Georg. 4.

Imperium rumpere. Tacit. lib. 13.

Iter rumpere ad littora Ponti Adriaci. Silius lib. 1. 11.

Iter cœptum rumpere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Ius rumpere. Liu. 4. ab Vrbe, 75.

Moras rũpere, Hoc eſt feſtinare, quaſi morã frangere, in mora

Digitized by Google

non esse. Virg. 3. Georg. 9. Martial. lib. 2. 63.
Eia age, rumpe moras, quo te spectabimus usq;?
Græcia coniurata rumpere nuptias. Horat. 1. Carm. ode 15. 2.
Patientiam rumpere, Vide Patientia in Patior.
Pectora rumpere ense. Virg. 9. Aeneid. 87.
Præcordia ferro rumpere. Ouid. 6. Metam. 51.
Quæstus pectore rumpere. Virg. 4 Aeneid. 111.
Reuerentiam sacramenti rumpere. Tacit. lib. 17.
Silentium rumpere. Mart. lib. 9. 72. Virg. 10. Aeneid. 13.
- quid me alta silentia cogis
Rumpere, & obductum uerbis uulgare dolorem?
Sermone silentia rupit. Ouid. 1. Metam. 42.
Somnos rumpere. Lucan. lib. 3. 5.
Telum rupit terga nouena boum clypei. Ouid. 12. Meta. 20.
Testamentum rumpere. Cic. 1. de Orat. 124.
Tunicas rumpere. Virg. 2. Georg. 15.
Vestes rumpere. Ouid. 6. Metam. 27.
Vincula rumpere. Virg. 2. Aeneid. 27.
Vocem rumpere. Virg. 2. Aeneid. 26. Cõposito rumpit uocẽ, & me destinat aræ. Seruius hoc est crumpit in uocẽ. Et dictum est per contrarium. Nam si silentium rumpere, est loqui: Vocem rumpere, est tacere. Sed aliqua interdum simpliciter, interdum per contrarium intelliguntur. Idem 3. Aeneid. 50. - rupitq; hanc pectore uocem.
Hoc est, Cum indignatione loquitur, ut ait Seruius.
Inuidia rumpi. Virg. 7. eclog. 6.
Rũpi malis, & nõ moueri, cõtraria. Cic. Qu fratri, li. 3. 24. 9.
Rumpo, Id est, Rumpi facio. Plin. lib. 30. cap. 4. 3. de bupresti,
Deuoratumq; taclo fille ita boucm inflammat, ut rumpat.
Martial. lib. 10. 79.
Ruptus, Participiũ, ut Rupta pacis fides. Liu. 4. bel. Pun. 131.
Aggeres rupti. Virg. 2. Aeneid. 100.
Comis ruptis exululare. Ouid. epist. 21. 23.
Rupi, quam ruptã sum mihi questa fidem. Ouid. epist. 23. 20.
Vicinæ ruptis inter se legibus urbes
Arma ferunt. Virg. 2. Georg. 102.
Montes rupti. Lucan. lib. 3. 13.
Pustula rupta lædit teneras manus. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.
Quies populis rupta. Lucan. lib. 1. 49.
Testimentiũ ruptum, & Ratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 84.
Ruptaq; singulis uerba loquẽtis erãt. Ouid. 2. de Remed. 41.
Vincla rupta. Virg. 8. Aeneid. 131.
Rupti. Plin. lib. 20. cap. 6. Cõuulsis & ruptis, cũ sale & oleo.
Ruptor, ruptoris, Verbale. Liu. 4. ab Vrbe, 83. Hiccine est, inquit, ruptor fœderis humani, uiolatorq; Gentium iuris?
Rumpi, rumporum, qui & traduces dicuntur. Varro 1. de Re rust. cap. 8. 4. Quarum pedamentum est natiuum eius generis ubi ex arboribus in arbores traductis uitibus uinea fit, quos traduces, quidam rumpos appellant.
Rumpotinum] rumpotini, pen. prod. (ῥαμποτινον,) Columel. lib. 5. cap. 7. 1. Est & alterum genus arbusti Gallici, quod uocatur rumpotinum: id desyderat arborem humilẽ, nec frondosam. Vide Sequentia.
Rumpotinetum] pen prod. (ῥαμποτινῶν,) Locus arboribus rumpotinis consitus. Colum. lib. 5. ca. 7. 2. Nam ferè ita constitutum rumpotinetum animaduerti, ut ad octo pedes locis siccis & cliuosis, ad duodecim locis planis & uliginosis tabulata disponantur, plerunq; autem ea arbor in tres ramos diuiditur, quibus singulis ab utraq; parte complura brachia summittuntur, tum omnes penè uirgæ, ne umbrent eo tempore, quo uitis putatur, abraduntur. Arboribus rumpotinis si frumentum non inseritur, in utranq; partem uiginti pedum spatia interueniunt.
Rumpotinus] (ἄγγειος,) uocatur & alio nomine populus arbor Italiæ Padum transgressis, cuius, &c. Plin. li. 14. cap. 1. 4. Alij tamen legunt Rumbotinus.
Rumusculus] Vide Rumor.
Runca, runcæ, pro Runcina ueteres usurpauerũt, teste Festo.
Runcina] runcinæ, pen. prod. (πρίων,) Runcinæ (ut ait Hermolaus) sunt maiores serræ, quibus fabri materiarij secant arborum moles, subiectis canterijs. Plin. lib. 16. cap. 42. 3. Ad incitatos runcinarum raptus.
Runco] runcas, (βοτανίζω,) runcare, Eruere, euellere noxias herbas. Cornutus, Runcari propriè segetes uel herba dicuntur. Plin. lib. 18. cap. 21. 1. Siliginem, far, triticum, semen, hordeum eccato, sarrito, runcato quibus dictum erit diebus. Apud Catonem, cap. 2. 3. Runcare spinas.
Runcatio] runcationis, Verbale, (βοτανισμὸς,) Euulsio ipsa Plin. lib. 18. ca. 21. 1. Runcatio, quum seges in articulo est, euulsis inutilibus herbis, frugum radicem uindicat, segetẽq; discernit à cæspite. Colum. lib. 2. cap. 9. 16.
Runcator] pen. prod. (βοτανιστὴς,) Aliud uerbale. Colum. lib. 11. ca. 3. 15. Quæq; præteriero, intelligi oportebit nullam operam postulare runcatoris.
Ruo] ruis, rui, ruitum, (ἐξέπω, καταφέρομαι, καταρήγνυμαι, ἐρεύω,) ruere, Concidere. Virg. 2. Aeneid. 58.
- ruit alto à culmine Troia. Terent. Heaut. 4. 3. 41. Quid si nunc cœlum ruat?
Ruere illa non possunt, ut hæc non eodem labefactata motu cõcidant. Cic. pro Lege Manilia, 22.
Et subito casu, quæ ualuere, ruunt. Ouidius, 4 de Ponto, eleg. 3. 8.
Ruit cælum imbribus. Martialis lib. 3. 58.
Ruit dies, pro Oritur. Virg. 10. Aeneid. 52.
Ira ruit resoluta frænis legum. Lucan. lib. 2. 30.
Nox ruit. Virg. 6. Aeneid. 108.
Sol ruit interea, & montes umbrantur opaci. Virgilius 3. Aeneidos, 102.
Venti ruunt qua data porta. Virg. 1. Aeneid. 18.
Ruant uenti liceat, & sæuiãt procellæ, imperat furori, uiresq; tantas compescit. Plin. lib. 32. cap. 1. 1.
Ruit Ver, Præcipitatur, declinat, in finẽ uergit. Virg. 1. Georg.
- uel quum ruit imbriferum Ver. (65.
Ruere Effundi. Virg. 6. Aeneid. 9. Vnde ruunt totidem uoces responsa Sibyllæ.
Amnes de montibus ruunt. Virg. 4. Aeneid. 33.
Flumina ruunt per apertos campos. Ouid. 1. Metam. 58.
Impetus unde ruit. Ouid. 11. Metam. 107.
Ruere Festinãter ire, seu in præceps ferri, & impetũ de improuiso facere in aliquem. Virg. 10. Aeneid. 163. Quò moriture ruis? maioraq; uiribus audes? Terẽt. Heaut. 2. 3. 128.
Videsis nequid imprudẽs ruas. Cic. ad Atticum, lib. 7. 138.
2. de Cæsare, At illum ruere nuntiant, & iam iamq; adesse.
Ruere ad Vrbem infesto agmine. Liu. 3. ab Vrbe, 9.
Quà impetus agit, sine lege ruere. Ouid. 2. Metam. 41.
Portis mane ruunt. Virg. 4. Georg. 37.
Ruere portis. Liu. 7. bel. Pun. 223.
In agendo ruere, & sæpe peccare. Cic. pro Domo sua, 109.
In media arma ruere. Virg. 2. Aeneid. 71.
Curru in bella ruere. Virg. 7. Aeneid. 157.
In facinus ruere. Senec. Octauia, 17. 14.
Per omne fasq; nefasq; ruere. Lucan. lib. 5. 63.
In media fata ruere. Liu. 8. ab Vrbe. 120.
In ferrum ruere. Virg. 2. Georg. 101.
In fugam ruere. Liu. 6. bel. Pun. 206.
In furias & ignem ruere. Virg. 3. Georg. 49.
Ad interitum ruere. Cic. pro Marcello, 8.
Per medios ruit. Virg. 4 Aeneid. 136.

Gens

Digitized by Google

Gens humana ruit per uetitum nefas. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.
In perniciem suam ruere. Liu. 7. bel. Maced. 175.
Auidi in prælium ruunt. Liu. 7. ab Vrbe, 63.
In rixam ruere. Quint. lib. 2. cap. 12. 2.
In uulnera ac tela ruere. Liu. 6. bell. Pun. 231.
Ruere, Decipi. Cic. 3. Offic. 71. Si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere.
Ruere, Euertere, diruere, complanare, accusatiuo iunctum. Virgilius 1. Georg. 21.
Quid dicam, iacto qui semine comminus arua
Insequitur, cumulosq; ruit malè pinguis arenæ? Seruius.
Ruit nubem ad cœlum. Virg. 2. Geor. 63. Id est egerit, emittit, & ruere facit. nam modò Ruit, agentis est. Seruius.
Ruere, impellere. Terent. Adel. 3. 2. 21. Cæteros ruerem, agerem, raperem, tunderem, prosternerem.
Ruere, Eruere, leuare. Virg. 11. Aen. 43.
-& confusa ruebant Ossa focis.
Ruere herbas & limum, Eruere. Plin. lib. 12. cap. 37. 33.
Ruens] Partic. (ἐρεύπων,) Virg. 4. Aen. 80.
Nec sæuus ignis nec tremendo
Iuppiter ipse ruens tumultu. Hora. 1. Carm. ode 16. 3.
Fulcire ruentem. Sil. lib. 11. 47.
Ira ruens, Propert. lib. 3. eleg. 15. 9.
Aceruus ruens. Horat. 2. epist. 1. 10.
Imperium ruens. Lucan. lib. 5. 41.
Ruiturus] pen. pro. Participium, (ἐρείψων,) ut Pons ruiturus. Lucan. lib. 2. 100.
Ruina] ruinæ, pe. pro. (ἐρείπιον, ἐρειπίωσις, πτῶσις, πτῶμα, κατάπτωμα,) Propriè casum significat alicuius rei quæ cõcidit. Cic. 2. de Diui. 59. Eos enim ipsos iocandi causa induxit Epicurus perlucidos & perflabiles, & habitantes tanquam inter duos lucos, sic inter duos mundos propter metum ruinarum. De dijs loquitur.
Cæli ruina. Virg. 1. Aen. 27. Fluctibus oppressos Troas, cæliq; ruina. Id est tonitribus, quorũ sonus similis est ruinis. Seru.
Non leui ruina disiecta tecta. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.
Patriæ ruina. Ouid. 8. Metam. 100.
Fortunarum ruinæ. Cic. 1. in Catil. 10.
Illa fuit mentis prima ruina meæ. Ouid. epist. 12. 7.
Neronis ruina, Id est mors. Plin. lib. 17. cap. 25. 5.
Auida ruina. Stat. 8. Theb. 27.
Graues ruinæ. Horat. 2. Serm. saty. 8. 11.
Impendens ruina, Ouid. ad Liuiam, 73.
Innocens ruina, Vide Innocens.
Perlucens ruina. Iuuenalis Saty. 11. 2.
Probrosæ ruinæ. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
Putres ruinæ. Lucret. lib. 2. 229.
Tristes ruinæ. Virg. 1. Aen. 49.
Properante ruina cadunt summa. Lucan. lib. 5. 150.
Collabi ruina, Vide Collabor.
Loca conuulsa ruina. Virg. 3. Aen. 83.
Dedit ruinam domus. Virg. 2. Aen. 62.
Sonitu ingenti ruinam dare. Virg. 11. Aen. 123.
Facere ruinam, Ruere. Horat. 2. Serm. saty. 8. 11.
Fit quasi paulatim nobis per mẽbra ruina. Lucret. lib. 4. 196.
Magna ruina impendet. Cic. Att. lib. 11. 230. 3.
Incident ruinæ capitibus nostris, Vide Incido.
Cuncta labent quassata ruina. Seneca Thyeste, 9. 9.
Opprimi ruina, Vide Opprimo.
Perire ruina. Lucan. lib. 5. 128.
Restinguere incendium ruina. Catilina apud Sallust. in Catil.
Generis lapsi sarcire ruinas. Virg. 4. Georg. 50.
Subdere caput ruinæ, Periculo se exponere. Curtius lib. 5.
Horrificis tonat Aetna ruinis. Virg. 3. Aen. 115.

Ruinosus] penul. prod. Adiectiuum, (ἐρειπιώδης,) Quod ruinam minatur. Cicero 3. Offic. 70. Malè materiatæ ruinosæ. Subaudi, ædes.
Rupes] rupis, f. g. (ῥώξ, ἀπόῤῥωξ, ἀποῤῥογαὶς, ἀλιῤῥότομος,) Est prærupta pars terræ, uel scopuli, aut saxi prægrandis propter altitudinem ac procliuitatem inaccessa, quòd uelut abrupta sit, à rumpendo dicta. Fluminum quoq; altiores atq; inaccessæ ripæ, rupes dicuntur. Cæsar 2. bell. Gall. 333. Quod quum ex omnibus in circuitu partibus altissimæ rupes, despectusq; haberet, una ex parte leuiter accliuis aditus in altitudinem non amplius ducentorum pedum relinquebatur.
Rupes, propriè de montibus dicuntur. Virg. 10. eclog. 2.
Pinnifer illum etiam sola sub rupe iacentem Mænalus.
Acuta. Seneca Agam. 836.
Aerea. Virg. 4. Georg. 112.
Alta. Virg. 1. eclog. 12.
Ardua. Ouid. 5. Fast. 59.
Caua, Vide Cauus.
Cauata. Virg. 1. Aen. 63.
Exesa. Lucan. lib. 3. 46.
Frigida. Propert. lib. 1. eleg. 17. 6.
Frondosæ. Sil. lib. 7. 95.
Maxima. Horat. 2. Serm. saty. 3. 12.
Nubifera. Valer. 4. Argon. 120.
Præcelsa. Virg. 3. Aen. 129.
Scopulosa. Lucan. lib. 2. 125.
Vastæ rupes. Virg. 1. Aen. 34.
Vndisonæ rupes. Stat. 1. Achil. 40.
Excindere rupes. Stat. 3. Sylu. 1. 25.
Rupicapra] rupicapræ, pen. cor. (ἀιγάγρος,) Capra syluestris, quasi rupium capra. Plin. lib. 11. cap. 37. 4. Rupicapris in dorsum adunca cornua, damis in aduersum. Idẽ lib. 8. capite 53. 2.
Ruricola, Ruricolus, Ruro, ruras] Vide Rus.
Rursus] & Rursum, (αὖ, ἀλλὰ, ἀῤῥοῦ, αὖθις, εἰς αὖθις,) Aduerbia. Retro. Terent, Hecyra 3. 1. 35.
-tace, Trepidari sentio, cursari rursum prorsum.
Donatus, Rursum propriè Retro, Prorsum Ante significat; & est prouerbiale, ut dicimus, Sursum deorsum, intrò foras, hac illac, & similia.
Rursus, Econtrario, ut uult Donatus. Terent. Eunu. 4. 4. 45. Heus tu negato rursum. Id est, contrarium superioribus dicito. Ibid. 2. 2. 20. Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoq;.
Rursus, Denuo. Terent. Eunu. 1. 1. 16.
-inimicitiæ, inducie,
Bellum, pax rursum. Cic. pro Muræna, 13. Facis ut rursus plebs in Auentinum seuocanda esse uideatur. Virg. 2. Aen. 131. Rursus in arma feror.
Rursus denuo, simul coniuncta. Plaut. Pœn. 2. 79. Reuertor rursus denuo Carthaginem.
Rus] ruris, n. g. (ἀγρὸς,) Locus extra urbem, ubi agri sunt & uillæ. Dictum quòd in ijs agri quotannis rursus ijdem fiant, id est colantur, ut ex ijs rursus capiatur fructus. Teren. Eun. 1. 2. 107. Rus ibo.
Solatia ruris aues. Ouid. 1. Fast. 88.
Amatores ruris. Horat. 1. epist. 10. 1.
Amœnum rus. Cic. pro Rosc. Amer. 70.
Aprica rura. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.
Aspera dumis rura. Virg. 4. Aen. 106.
Cretosa rura Cymoli. Ouid. 7. Metam. 93.
Deuia rura. Ouid. 1. Metam. 136.
Diuini gloria ruris. Virg. 1. Georg. 34.

Digitized by Google

Ferax rus. Ouid. 1. Metam. 140.
Florea rura. Virg. 1. Aen. 87.
Fluuialia rura. Sil. lib. 13. 17.
Frigida rura. Virg. 3. Georg. 65.
Gaudentia rura. Stat. 3. Sylu. 1. 16.
Inambitiosa rura. Ouid. 11. Metam. 154.
Innocui ruris labor. Seneca Herc. furen. 118.
Merum rus, Vide Merus.
Obsita pomis rura. Ouid. 13. Metam. 156.
Opaci ruris umbræ. Virg. 1. Georg. 32.
Opulenta rura. Seneca Troade, 11. 3.
Parua rura. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Pascua rura. Lucret. lib. 5. 251.
Saturum rus. Persius Saty. 1. 8.
Sobria rura, In quibus non nascitur uinum. Stat. 4. Sylu. 2. 8.
Sordida rura. Virg. 2. eclog. 6.
Suburbana rura. Horat. 1. epist. 7. 17.
Abducere rus, Vide Abduco.
Auellere rus ab aliquo, Vide Auello.
Carpere rura, Vide Carpo.
Rus ex urbe, tanquam ex uinculis euolare. Cic. 2. de Orat. 13.
Habitare ruri. Cic. 3. Offic. 152.
Inducere in rura oues & armenta, Vide Induco.
Mittere aliquem rus. Quint. lib. 2. cap. 8. 4.
Morans rure. Martial. lib. 4. 45.
Nutrit rura Ceres, almaq; Faustitas. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
Pascuntur omni rure. Col. lib. 8. cap. 10.
Peragrare rura, Vide Peragro.
Redire, uel uenire rure. Plau. Capt. 3. 18. Et Trucul. 14. 18. Et apud Terent. Eunu. 5. 5. 25.
Scindere rura bubus. Senec. Troade, 11. 3.
Est ruri. Cicero pro Cluentio, 112. Forte euenit ut in Priuernate essemus.
Rure esse autumant. Plautus Merc. 19. 18.
Tendit rus. Quint. lib. 11. cap. 2.

Ruro] rurau, (ἀγραυλέω,) rurare: & Ruror, ruraris, rurari, Deponens, Ruri agere. Plaut. Capt. 3. 15. Dum ruri rurant homines. Varro, Dum in agro studiosius ruror.

Rurestris] & hoc rurestre, (ἐπάγριος,) Quod est ruris, uel eorum proprium qui ruri degunt: antiquum. Apuleius, Rurestri uocabulo uulgus indoctum rosas aureas appellat.

Ruricola] ruricolæ, pen. cor. o. g. (ἄγραυλος,) Qui colit rus. Col. lib. 10. 33. Hæc ne ruricolæ paterentur monstra.
Boues ruricolæ. Ouid. 5. Metam. 96.
Aratrum ruricola. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 7.

Rusticus] pen. cor. Subst. (ἀγροδίαιτος, ἄγροικος,) Idem: ut Acer Rusticus. Virg. 2. Georg. 82. Plaut. Merc. 15. 17. Vrbani fiunt rustici.
Rusticus dicitur qui moribus & uita incultus est, quasi semibarbarus. Virg. eclog. 2. 12. Rusticus es Corydon.
Sermo urbanorum, & Rusticorum, cõtraria. Cic. in Orat. 45.

Rusticus, pen. cor. Adiect. (ἀγρεῖος, χωρικὸς,) Quod ruris uel rustici est. Cic. pro Quintio, 7. Erat ei pecuaria res ampla & rustica, sanè bene culta & fructuosa.
Aratra rustica. Ouid. 2. de Arte, 37.
Coniux rustica. Ouid. epist. 1. 16.
Conuitia rustica. Ouid. 14. Metam. 104.
Corda rustica. Propert. lib. 4. eleg. 1. 3.
Dona rustica. Ouid. 2. de Arte, 53.
Homines rustici & agrestes. Cic. 10. Philip. 285.
Manus indoctæ ac rusticæ. Quint. lib. 2. cap. 11. 9.
Mores rustici. Cic. pro Roscio Amer. 45.
Populus rusticus. Ouid. 3. Fast. 157.
Prouerbium rusticum. Liu. 3. bel. Pun. 218.
Querela rustica. Ouid. epist. 16. 3.
Res rusticas uel fructus causa, uel delectationis inuisere. Cicero 1. de Orat. 129.
Sylua rustica & agrestis. Cic. pro Roscio Amer. 45.
Vita rustica & agrestis. Cic. pro Rosc. Amer. 45.

Rustice] pen. cor Aduerb. (ἀγροικως,) ut solet rusticus, hoc est imperitè. Cic. 3. de Orat. 26. Ex quo fic locutum esse eius patrem iudico, sic maiores, non asperè, ut ille quem dixi nõ nasiè, non rusticè, non hiulcè, sed presè & æqualiter, & leniter. Idem 3. Offic. 51. Vrgent sanè rusticè.

Rusticius] Aduerb. comparatiuum. Horat. 1. Serm. sat. 3. 7.
-rideri possit eo quòd
Rusticius tonso toga defluit.

Rusticitas] p. cor. rusticitatis, (ἀγρότης, ἀγροικία,) contraria est Vrbanitati. Martial. lib. 7. 57.
Quære aliquem Curios semper, Fabiosq; loquentem,
Hirsutũ & dura rusticitate trucẽ. Pli. li. 35. cap. 4. 8. Post eum M. Agrippa, uir rusticitati quàm delitijs propior.
Vrbanitati contraria est rusticitas. Quint. lib. 6. cap. 3. 11.
Vultus pudentes sine rusticitate. Ouid. epist. 19. 12.

Rusticitas, Timida quædam & indecens uerecundia. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 9.
Et si rusticitas non uetat, ipsa rogat.
Excutienda est rusticitas. Ouid. epist. 16. 38.

Rusticulus] pen. corr. Adiect. diminut. (ὑπάγροικος,) Qui utcunq; moribus rusticis est præditus. Cic. pro Sestio, 70. Senfit rusticulus non incautus. Clodiani. Mart. lib. 10. 19.
Nec doctum satis, & parum seuerum,
Sed non rusticulum nimis libellum
Facundo mea Plinio Thalia I, perfer, &c.

Rusticula, uel Rusticula auis, Auis perdici similis, nisi quòd rostrum longius habet, de qua. Mart. lib. 13. 76.

Rusticanus] pen. pro. Adiect. (ἀγρότερος,) Idem quod Rusticus. Cic. 7. Verr. 28.
Homines rusticani ex municipijs. Cic. 3. Verr. 90.
Rusticana parsimonia. Cic. pro Quintio, 62.
Verbum rusticanum. Cic. 3. de Orat. 24.
Vita rusticana. Cic. pro Roscio Amer. 25.

Rusticarius] Aliud adiectiuum, (ἀγροικικὸς,) Quod ad rusticum pertinet. Cato cap. 11. 4. Falces syluaticas quinq;, arborarias tres, rusticarias decẽ. Vetus exemplar habet ruscarias. Varro 1. de Re rust. cap. 22. 4.
Rusticariæ falces. Et hic ruscariæ legitur.

Rusticor] pen. cor. rusticaris, (χωρεύω, ἀγραυλέω,) rusticari. Cic. ad Tironem, libro 16. 23. 2. Liceat modò rusticari. Idem pro Archia, 12. pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

Rusticatio] Verbale, (χωρεισμὸς,) Col. lib. 11. cap. 1. 3. Et hoc undecimũ præceptum rusticationis memoriæ tradidi. Cic. de Amicit. 85. Neq; solum militia, sed etiam peregrinationes, rusticationesq; communes.

Russus, a, um. Cic. de Diuin. Galli gallinacei, ut ait Ennius, fauent faucibus russis, cantu plausuq; premunt alas.

Rusticatim] penult. prod. (ἀγροικως,) Aduerbium pro Rusticè. Pomponius Aleonibus, At ego rusticatim tangam, urbanatim nescio.

Rusticatus, tus, Rusticatio. Cic. ad Attic. In rusticatu garrire & scribere.

Ruscum] ruscì, siue ruscus, (μυρσινὴ ἀγρία,) Virgultum unde uites ligantur, authore Seruio. Virg. 2. Georg. 83.
-necnon aspera ruscì
Vimina per syluam. Ex eo enim rusco magis uimina fiebãt, ex quo nunc scopæ fiunt. folia autem habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: unde myrtus syluestris & chamæ myrsine

Digitized by Google

myrſine & oxymyrſine uocatur.
Horridior ruſco. Virg. 7. eclog. 9.
Ruſco etiam ſepes muniebantur antiquis. Col. lib. 10. 36.
Ruſpor] ruſparis, (ἐξερευνάω,) ruſpari. Sæpe ſeu diligenter ſcrutari. Accius Meleagro, Vagent ruſpantes ſyluas. Hæc Nonius. Feſtus, Ruſpari eſſe crebrò quærere, hoc uerſu indicatur, Et ego ibo ut latebras ruſpans rimer amaxtinas.
Ruta] rutorum apud Iuriſconſ. quaſi eruta dicuntur, ut arena, creta, & ſimilia.
Ruta cæſa dicuntur (ut ait Feſtus) quæ uenditor poſſeßionis ſui uſus gratia concidit, ruendaq; contraxit. Vlp. in L. Fundi. §. Si ruta cæſa, De actionib. empt. & uendit. Si ruta cæſa excipiantur in uenditione, ea placuit eſſe ruta, quæ eruta ſunt, ut arena, creta, & ſimilia. Cæſa ea eſſe, ut arbores cæſas, & carbones, & his ſimilia. Mutius, L. In rutis, de Verb. ſigni. In rutis, & cæſis ea quæ ſunt terra non tenentur, quæq; opere ſtructili, tectoriſue non continentur.
Ne in rutis quidem & cæſis. Haud dubiè prouerbiali figura dictum eſt à Cicerone 2. de Oratore, 125. pro eo quod eſt, Nulla in parte: Sed dicet te, quum ædes uenderes, ne in rutis quidem & cæſis, ſolum tibi paternum recepiſſe. Eſt hoc loco recipere, idem quod excipere. Meminit & in Topicis de rutis & cæſis, 53. & in Partitionibus, 59. Equum ſignificamus inclementius tolli omnia, neq; quicquã fieri reliqui, uenuſte dicimus, ne rutis quidem ac cæſis receptis, ut Iureconſultorum more loquar. Ex Eraſmo.
Ruta] rutæ, (πήγανον,) Herba, Dicta à ruendo, quòd una ex omnibus herbis, propter multiplices eius uſus maximè eruatur. Peculiaris illi authoritas propter uenena, quibus remedium exhibet præſentaneum. Vide Plinium libro 20. capite 13. 7.
Acuentes lumina rutæ. Ouid. 2. de Remed. Amo. 81.
Rutatus] pen. pro. (πηγανωτὸς,) Aliud adiectiuum; Ex ruta factum. Plinius, Inuenio muſtum rutatum populo datum. Hoc eſt in quo macerata eſt ruta, ſiue ruta medicatum. Plinius lib. 19. cap. 8. 26.
Rutati lacerti; Ruta inuoluti. Mart. lib. 10. 48.
Rutabulum] rutabuli, pen. cor. Inſtrumentum quo utuntur ruſtici in proruendo igne, panis coquendi gratia. Feſtus. Cato cap. 11. 4. Et Col. lib. 12. cap. 18. 4.
Ruthenî] pen. prod. (ῥουτανοί,) Galliæ Aquitanicæ populi, Narbonenſi prouinciæ contermini, & Cadurcis uicini. Author Plin. lib. 4. cap. 19. Vulgò Rhodes.
Rutilius Geminus, (ῥούτιλιος γέμινος,) libros Pontificales fecit, de quo Cic. in Bruto, 58.
P. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. De quo Valerius lib. 2. cap. 1. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud quod à Seneca in ſexto libro de Beneficijs ponitur, Malo ut patria mei exilij erubeſcat, quàm reditu mœreat. Vide Valerium lib. 6. cap. 4.
M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio De moderatione libro 4. cap. 1. iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſet, cuius maiores quia nimis magna uideretur, tempus coarctandum indicaſſent.
Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.
Rutilius, Romanus quidam nobilis: à quo familia Rutiliorum.
Feſtus, Rutilum, rufum ſignificat: cuius coloris ſtudioſæ etiam antiquæ malieres fuere, unde traxere cognomina Rutiliæ, ut indicat frequentur Afranius.
Rutilo] rutilas, pen. cor. (πυῤῥάζω,) rutilare, Splendere. Vnde dicimus Aurum rutilare. Plin. lib. 16. cap. 11. 2. Item colore rutilante.
Arma rutilant. Virg. 8. Aen. 106.
Arua rutilantia. Stat. 11. Thebaid. 103.
Rutilare, Actiuũ, pro Rutilum facere. Plin. lib. 18. cap. 12. 8. Gallorũ hoc inuentũ rutilandis capillis ex ſeuo & cinere.
Comæ promiſſæ, & rutilatæ. Liu. lib. 8. belli Maced. 4.
Crinis propexus, ac rutilatus. Tacit. lib. 20.
Rutileſco] rutileſcis, (πυῤῥαίνω,) rutileſcere, Rutilum fieri. Plin. lib. 8. cap. 55. 1. In alpibus candidi lepores, quibus hybernis menſibus pro cibatu niuẽ credunt eſſe: certè liquescente ea rutileſcunt annis omnibus.
Rutilus] Adiect. (πυῤῥάκης, πυῤῥός,) Quod habet aliquid ruboris cum nigro admiſtum, ut conſpicuum & lucidum uideatur. Plaut. Rud. 30. 14. Nam hoc quidem pol è rubigine non è ferro fabrefactum eſt: Ita quanto magis extergeo, rutilum, atq; tenuius fit. Plin. lib. 8. cap. 18. 4.
Capilli rutili. Ouid. 2. Metam. 64.
Cruor rutilus. Ouid. 5. Metam. 117.
Flamma. Ouid. 3. Faſt. 57.
Squamæ rutilæ. Virg. 4. Georg. 19. (dere.
Mars rutilus & horribilis terris. Cic. in Som. Scip. 15. De ſy-
Rutilatus] Adiect. Rutilo colore infectus. Tacit. lib. 20. Liu. 8. bell. Maced. 70. Promiſſæ & rutilatæ coronæ.
Rutrum] rutri, (διατεραπεῖον,) Quo quid eruitur. A ruendo. nam ſicut Aratum, aratrum, ſic rutum, rutrum facit. Feſtus. Rutrum tenentis iuuenis effigies in Capitolio Ephebi fuit, more Græcorum arenam eruentis, exercitationis gratia, quod ſignum deportauit ex Bithynia Romã Pompeius Bithynicus. Cato cap. 11. 4. Oportet habere uillicum palas ſex, rutra quatuor, raſtros quadridentes duos. Plin. lib. 36. cap. 23. 4. Experimentum marmorati eſt in ſubigendo, do nec rutro non cohæreat.
Rutellum] rutelli, Diminutiuum, (διατεραπέδιον,) Lucilius, Prumentarius eſt, medicum hic ſecum, atq; rutellum unum adfert.
Rutuba] pen. cor. (ῥοῦτυβα,) fluuius Liguriæ ex Apœnino fluens, cuius meminit Plin. cap. 5. lib. 3.
Cauus Rutuba. Lucan. lib. 2. 58.
Rutubam] (τύρβω,) ueteres turbationẽ appellabant. Varro Sexageſima, Ergo tum Romæ parcè, pureq; pudentis uiuere in patriam: nunc ſumus in rutuba. Nonius.
Rutuli] pe. cor. Antiquiſſimi Italiæ populi, qui Latium tenuerunt, teſte Plin. lib. 3. cap. 5.
Hoſtes rutuli. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 5.
Colles Rutuli. Virg. 7. Aen. 160.
Caſtra Rutula. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 2.
Rutupiæ] (ῥοῦτοπιαι,) Britanniæ inſulæ portus, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. Vulgò Sandwich.
Rutupinus] penult. product. (ῥουτοπινὸς,) Adiectiuum. Lucanus libro 6. 14.
Aut uaga quum Thetys, Rutupinaq; littora feruent,
Vnda Caledonios ſallit turbata Britannos.

S Litera

Digitized by Google

S

Litera ſemiuocalis, quæ tantam habet cum H aſpiratione cognationẽ, ut ueteres eã loco ipſius H aſpirationis poſuerint, in huiuſmodi uocibus & alijs, ἅλς, ſal: ἕξ, ſex: ἑπτὰ, ſeptem: é, ſe. S literam in fine dictionis ueteres elidebant ſubſequẽte cõſonante. Quintil. libro 9. cap. 4. De compoſitione, Cæterum conſonantes quoq; eáq; præcipuè quæ ſunt aſperiores, in cõmiſſura uerborum rixantur, & S, ultima, cum X, proxima, quarũ triſtior, etiam ſi binæ collidantur, ſtridor eſt. ut Ars ſtudiorũ. Quæ fuit cauſa & Seruio (ut dixi) ſubtrahendæ S, literæ, quoties ultima eſſet, aliáq; conſonante ſuſciperetur. Quod reprehendit Lauranius: Meſſala defendit. Nam neq; Lucilĩ putant uti eadem ultima, quĩ dicit Serenu' fuit, & Dignu' loco. Quinetiam Cicero in Oratore plures antiquorum tradit ſic loquutos. Hactenus Quint Vide Cic. in Orat. 91.

Ciceronis temporibus, paulumq; infrà (ut inquit Quint. lib. 1. cap. 7.) ferè quoties S litera media uocalium longarum, uel ſubiecta longis eſſet, geminabatur. ut Cauſſa, Coſſus, diuiſſiones: quo modo & ipſum, & Virgilium quoq; ſcripſiſſe, manus eorum docẽt. Atq; paululum ſuperiores etiã illud quod nos gemina S, dicimus Iuſſi, una dixerunt.

Huic literæ magna cũ T cognatio eſt, & cũ R, ut idem Quint. teſtatur lib. 1. cap. 4. nam & T in S, & rurſus S in T tranſit, ſimiliterq; de R. dicit enim, Nam ut Valeſij & Fuſij in Valerios, Furioſq; uenerunt: ita arbos, labos, uapos, etiam & clamos, ac laſes, ætatis fuerunt. Et hæc ipſa S litera ab his nominibus excluſa, in quit uſdam ipſa alteri ſucceſſit: nam Mertare, atq; Pultare dicebant.

S A

Saba] (σαβὰ,) ciuitas regia Aethiopiæ, inquit Ioſephus, quã poſtea Cambyſes à ſororis ſuæ nomine, Meroen denominauit. Hanc Nilus circundans, inexpugnabilem reddebat. Dicta Saba, ἀπὸ τῦ σέβειν, quod eſt reuereri: quia thus mittit, quo in ſacrificijs utuntur: & ideo thuriferã uocat Ptolem. Sunt qui dicant, Saba Arabum lingua myſteriũ ſignificari. Hieronymus uerò conuerſionẽ ſonare autumat. Vide Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Saba quidem ciuitas eſt regalis Aethiopiæ, ut ſcribit Hieronymus in libro de locis Hebraicis: ſed tunc ſcribitur Saba per literam Samech. Eſaiæ 43. Dedi propitiationem tuam Aegyptum, Aethyopiam, & Saba pro te. ſortiturq; nomen à Saba filio Chus. Geneſis 10. Nam aliud uocabulũ Saba ſcribitur per Sin literã, et ſignificat Arabiam, à ſuo authore Saba filio Regma, ut Geneſis 10. Et ab eo dicũtur. Sabæi, &c.

Saba] appellatur, quod ſignificare Græci myſterium dicunt. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Sabæi] (σαβαῖοι,) Arabiæ fœlicis populi, quorum metropolis eſt Saba, quam Strabo lib. 16. Meriabam uocat: His proxima eſt (inquit) fœliciſſima Sabæorum terra, quæ maxima natio eſt. Apud hos thus & myrrha, & cinnamomũ naſcitur, in ora etiam balſamũ, & alia quædam herba ualde odorata, quanquã eius odor citò deperit. Habent præterea palmas odoratas, & calamum. Serpentes quoq; palmares, colore puniceo, uſq; ad ilia aſilientes, quorum morſus incurabilis eſt. Homines propter maximã fructuum copiam otioſi ſegnesq; uiuunt. In radicibus arborum cubant: & ex eis incidunt, quæ proximi ſuſcipientes protinus alter alteri conſequenti tradunt. uſq; in Syriam atq; Meſopotamiã. Ab odoribus autem ſtupefacti, bituminis ſuffitu, & hirci barba ſuporem tollunt. Meriaba Sabæorum urbs in monte iacet arboribus pleno. Sub rege ſunt, qui iudiciorum ac cæterarum rerum poteſtatẽ habet. Hæc & plura ibidem Strabo. Virg. 1. Georg. 12.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi.

Dociles Sabæi. Claud. 7. Paneg. 69.

Leues Sabæi. Claud. 1. in Eutrop. 65.

Thuriferi Sabæi. Valer. 6. Argon. 28.

Sabæus] Adiectiuum, (σαβαῖος,) ut Thus Sabæum, quod in Saba regione inuenitur, uel quod apud Sabæos creſcit. Virgil. 1. Aeneid. 84.

Flores Sabæi. Stat. 5. Sylu. 1. 43.

Myrrha Sabæa. Seneca Herc. Oetæo, 4.

Sabaoth] (σαβαὼθ,) num. plur. & gen. fœ. interpretatur militiarum uel exercituum. unde Dominus ſabaoth.

Sabata] pe. pro. (σάβατα,) Ptolemæo lib. 3. ca. 1. Sabatium Plin lib. 3. cap. 4. Sabatia Pomponio lib. 2. maritima ciuitas Liguriæ, uulgò Sauona.

Sabatius] adiectiuum, (σαβάτιος,) ut Stagna Sabatia. Silius lib. 8. 98.

Sabate] (σαβάτη,) lacus eſt. Vnde ſit Sabatinus, adiectiuum. Columella libro 8. cap. 16. 2. Inde Velinus, inde etiam Sabatinus, & item Volſinienſis, & Ciminus, lupos, auratáq; procreauerunt.

Sabathra] (σαβάθρα,) Ptolemæo lib. 4. cap. 3. urbs paruæ Syrtis. Plinio Sabrata dicta, uulgò Raxaniabes.

Sabbathum] ſabbathi, pen. cor. (σάββαθον,) Vox Hebraica, inflexione Latina declinata, ſignificans quietem, ceſſationem ab opere. Eſt autẽ ſeptimus dies, quo requieuit Deus ab operibus ſuis. Plin. lib. 31. cap. 2. 19. In Iudæa riuus ſabbathis omnibus ſiccatur. Sueto. in Auguſto Cæſare, ca. 76. Ne Iudæus quidem mi Tiberi, tam diligenter ſabbathis ieiunium ſeruat, quàm ego hodie ſeruaui. Verba ſunt Auguſti. Idem in Tiberio Cæſare, ca. 32. Diogenes Grammaticus diſputare ſabbathis Rhodi ſolitus, uenientem, &c.

Feſta ſabbatha obſeruare. Iuuen. Sat. 6. 16.

Peregrina ſabbatha. Ouid. 1. de Remed. amor. 44.

Sabbatharius, ſabbatharij, Qui ſabbathum colit & obſeruat, quod faciunt nunc Iudæi. Vnde & Sabbatharij à Martiale dicuntur, libro 4. 4.

Sabellus, Sabellicus] Vide Sabinus.

Sabidius] (σαβίδιος,) uir Romanus, gulæ deditus, plus uorabat quàm poſſet cõcoquere: quocirca ita fœtebat eius anima, ut nemo poſſet cum eo loqui, quem Mart. hoc epigrammate inſectatur, lib. 1. 117.

Non amo te Sabidi, nec poſſum dicere quare:
Hoc tantum poſſum dicere, non amo te. Idem lib. 3. 17.

Sabim] (σάβιμ,) Arabes Deum appellant, & illi decimæ menſura non pondere perſoluunt.

Sabina] pen. pro. (βραάβυ,) Plin. lib. 24. cap. 11. 13. Herba ſabina brathy appellata à Græcis, duorum generum eſt. Altera tamaricæ ſimilis folio eſt, altera cupreſſo. Col. lib. 6. ca. 4. 2. Alij ſabinam herbam, rutamq; cum mero diluunt.

Sabini] pen. prod. (σαβῖνοι,) antiquiſſimi Italiæ populi ſunt & indigenæ atq; aborigines. Ab ijs Picentes, Samnitesq; in colonias defluxere. Sabinorum agrũ Tyberis alluit, quemadmodum Vmbriam, Latiumq;. Quippe inter Vmbros ac Latinos ſunt Sabini, extenduntq; uſq; ad Nomentum oppidum, & à religione & deorum cultu, hoc eſt ἀπὸ τῦ σέβειν, dicti ſunt Sabini, quaſi Sebini. Author Plinius libro 3. cap. 12. Quanquam Silius à Sabo, gentis authore, Sabinos dici putat, lib. 8.

Ardui

Digitized by Google

Arcui Sabini. Horat. 3. Carm. ode 4. 5.
Bacifero Sabino nutrita gens. Sil. lib. 3. 121.
Incultæ Sabinæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 8.
Rigidi Sabini. Horat. 2. epist. 1. 5.
Tetricæ Sabinæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 13.
Veteres Sabinæ. Iuuen. Saty. 10. 30.
Sabinus, pen. pro. Adiect. (σαβῖνος,)
Ager Sabinus. Horat. 2. Serm. saty. 7. 24.
Gens Sabina. Ouid. 15. Metam. 1.
Herba Sabina. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12.
Vile Sabinum. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.
Subaudi uinum.

Sabellus] (σαβέλλος,) Aliud adiectiuum, & Sabellicus, penult. corr. Iuuen. Saty. 3. 17. Fictilibus cœnare pudet, quod turpe negauit.
Translatus subitò ad Marsos, immensamq; Sabellam.
Carmina Sabella. Horat. Epod. 17. 6.
Iaculator Sabellus. Sil. lib. 4. 45.
Ligonibus Sabellis uersare glebas. Horat. 3. Carm. ode 6. 8.
Pubes Sabella. Virg. 2. Georg. 34.
Sus Sabellicus. Virg. 3. Georg. 51.

Sabis] Fluuius, Vide Samarobrinæ.

Sabiusa] (σαβῖσα,) Porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

Sabulum] sabuli, pen. cor. & Sabulo sabulonis, (ἄμαθος,) Arena tenuior & minutior. Plin. lib. 17. cap. 4. 3. Inuicem sabulum album in Ticinensi, multisq; in locis nigrũ, itemq; rubrum, etiam pingui terræ permistum, infœcundum est. Col. lib. 4. cap. 33. 1. de castanea, Pullam terram & resolutam desyderat, Sabulonẽ humidum uel refractum tophum non respuit. Varro 1. de Re rust. cap. 9. 2.

Sabulosus] pen. pro. Adiect. (ἀμαθώδης,) Plenum sabulo. Col. lib. 2. cap. 9. 15. Nec in sabuloso solo, sed in arena quoq; proueniunt modo humido cælo, uel riguo solo. Plin. lib. 13. ca. 4. 2. Palma gignitur leui, sabulosaq; terra. Apud Col. lib. 6. cap. 23. 1. Stabula sabulosa.

Sabuletum] sabuleti, pen. pro. (ἀμαθών,) Locus qui sabulo abundat. Plinius libro 27. cap. 8. 8. Crocodilium nascitur in sabuletis.

Saburra] saburræ, Arena crassior & uilior, qua naues onerari usq; ad certam mensuram, quo stabiliores sint, consueuerunt. Plin. lib. 10. cap. 23. 2. Certum est, Pontum transuolaturas, primum omnium angustias petere, inter duo promontoria Criumetopum, & Carambin: mox saburra stabiliri. De gruibus. Liu. 7. bell. Mace. 59. Se in animo habuisse tota classe Ephesum petere, et onerarias ducere multa saburra grauatas, atq; eas in faucibus portus supprimere. Virgilius 4. Georg. 39.

Saburro] saburras, saburrare, siue suburrare. Satagere in sabulo, ac mersare. Plin. lib. 18. cap. 35. 18. Echini affigentes sese, aut arena saburrantes, tempestatis signa sunt. Solm. cap. 15. Grues uolaturæ arenas deuorant, sublatisq; lapillis ad moderatam grauitatem saburrantur.

Saburratus] pen. prod. Partic. Saburra oneratus, & per translationem, Plenus, oppletus. Plaut. Cistell. 3. 2.
-quæ ubi saburratæ sumus,
Largiloquæ extemplo sumus.

Sabus, Vide Sabini.

Saca, Vide Amanus & Ananitis.

Sacæ] (σάκαι,) sunt Scythiæ populi, quos Herodotus tradit uocari à Persis omnes Scythas: item Plin. lib. 7. cap. 17.

Sacamaza] (σακάμαζα,) Ptolemæo cap. 3. lib. 4. uicus est Syrtis magnæ, uulgò Zedicho.

Sacarum] (σαλῶρ,) regio est (ut Ptolemæus lib. 6. cap. 13. ait) in Asia ultra mare Caspium, Sogdianis contermina: in qua nec urbes nec uicos esse testatur: sed incolæ eius regionis nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi. Qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimã Armeniæ regionẽ adepti sunt, ut lib. 11. Strabo refert, atq; usq; ad Cappadocas processerunt. Sed quum ex spolijs festa celebrarent, Persarum Imperatores eos noctu adorti, fundi tus deleuere. Hos quidam Saccazanos uocant.

Saccharum] sacchari, uel etiã Sacchar, (σάκχαρον,) Plin. lib. 12. ca. 8. 1. Saccharon & Arabia fert, sed laudatius India. Est autem mel in arundinibus collectum, gummium modo candidum, dentibus fragile. Amplissimum, nucis auellanæ magnitudine, ad medicinæ tantùm usum.

Sacciperium] sacciperij, (σακκοπήρα,) Ex sacco & pera dictio composita. Plaut. Rud. 13. 64. Quod plenum argenti fuit in sacciperio.

Saccus] sacci, (σάκκος, σακλίων,) Notæ significationis. Horatius, 1. Serm. saty. 1. 14.
-congestis undiq; saccis Indormis inbians. Idem 2. Ser. sa ty. 3. 30. -mensam poni iubet, atq;
Effundi saccos nummorum. Col. lib. 12. cap. 17. Postea in iunceis fiscellis, uel sparteis saccis percolãt. Cic. 3. Ver. 67. Quum iste ciuitatibus frumentum, coria, cilicia, saccos, imperaret, neq; ea sumeret: pro his rebus pecuniam exigeret.

Saccis uina castrare, Vide Castro.

Saccus uinarius. Plin. lib. 24. cap. 1. 3.

Saccus niuarius loquitur apud Martialem lib. 14. 104.

Sacculus] pen. corr. Dimin. (μάρσιπος, θύλαξ, πήρα, λῶδιξ, λύλιον,) Cic. de Fin. 40. Cui nihil dum sit, ius & sacculos abstulerit. Vetus codex legit sarculos. Mart. lib. 5. 40. Excussi loculosq; sacculumq;.

Plenus sacculus est aranearum. Catul. ad Fabullum, 13. 2.

Saccaria] saccariæ, (σακκεμπορία,) Saccorum mercatura. Apule. lib. 1. de Asino, Saccariam faciens merebam.

Saccarius] (σακκοφόρος,) Baiulus, uel gerulus, qui saccis gestandis uictitat. Paul. in L. Qui fundum, De cõtrahend. empti. Cæterũ secundũ uerba non esse exceptũ quod ex stipula nasceretur, nõ magis, quàm si quid ex eo quod ex sacco saccarij, cecidisset, aut auibus ex ore cecidisset, natũ esset. Bud.

Saccaria nauis. Quin. lib. 8. ca. 2. Vide Cælium lib. 25. ca. 20.

Saccularius] saccularij, Vlpianus De extraord. criminib. L. Saccularij, Saccularij, qui uetitas artes exercentes, in sacculos partem subducunt, partem subtrahunt.

Saccatus] pen. pro. Adiect. Plin. lib. 20. ca. 19. 3. Idem lib. 29. cap. 6. 25. Saccatusq; lineis saccis, & in fictili nouo repositus loco frigido, minus putrescit adduto melle. De adipe apium præparando.

Sacellum] Vide Sacer adiect.

Sacer] sacra, sacrum, (ἱερός, ἁγνός,) Venerabilis, consecratus. Virg. 8. Aeneid. 119.
-sustulit os sacrum cælo. Plaut. Menæh. 20. 38. At ego te sacram coronam surripuisse Ioui scio. Plin. epist. 177. a, Réuerere gloriam ueterem, & hanc ipsam senectutem, quæ in homine uenerabilis, in urbibus sacra est.

Profanis sacra confundere. Claud. 7. Paneg. 48.
Miscere sacra profanis. Horat. 1. epist. 17. 11. Vide Misceo.
Aedes sacra. Cic. Bruto, lib. 13. 12. 2.
Amor sacer. Valer. 3. Argo. 74.
Aræ sacræ. Virg. 3. Georg. 32.
Aruum sacrum Martis, Ouid. 7. Metam. 20.
Chorus sacer. Ouid. 2. Fast. 32.
Effigies sacræ diuûm. Virg. 3. Aen. 30.
Fontes sacri. Virg. 1. eclog. 11.
Horror sacer. Claud. 4. Paneg. 7.

Digitized by Google

Ignibus ſacris imponit libamina. Virg. 6. Aeneid. 50.
Iura ſacerrima lecti. Ouid. epiſt. 9. 32.
Locus ſacer, & Locus profanus, contraria. Cic. 1. de Inuen. 55.
Lucus latè ſacer. Virg. 5. Aen. 153.
Medicamen ſacrum. Ouid. 2. Metam. 13.
Mens ſacra. Ouid. 6. Faſt. 1.
Signa ſacra & religioſa. Cic. 3. de Legib. 45.
Voce ſacra profatur Tellus. Ouid. 2. Metam. 56.
Vulgus ſacrum. Claud. 2. de raptu Proſerpinæ, 15.
Sacra eorum deorum inſula. Cic. 3. Ver. 33.
Dies ſacer Dianæ, Horat. 2. Carm. ode 12. 4.
Sacer, cum genitiuo. Plin. lib. 8. cap. 21. 4. Feram nomine axin, humili pelle, pluribus candidioribuſq; maculis, ſacram Liberi patris.
Sacer, cum datiuo. Plin. lib. 16. cap. 5. Ciuica iligna primo fuit, poſtea magis placuit ex eſculo Ioui ſacra. Ibid. cap. 33. 1. Diti ſacra cupreſſus.
Sacrum eſt ritu. Plin. lib. 11. cap. 37. 26.
Sacer, Budæus, Antiqui ſacros homines uocabant quaſi execrandos & deteſtandos. Vnde Sacra fames Virgilio 3. Aen. 12. & Sacer atq; inteſtabilis Horatio, 2. Serm. ſaty. 3. 36. è XII. Tabulis ſumptum uocabulũ: quod more Gallorũ Seruius translatitium eſſe ait. Nam quum Maßilienſes peſte laborarent, unus ſe ex gentibus offerre ſolebat annum integrum alendũ publicis cibis & purioribus, poſtea uerberibus, ueſtibuſq; ſacris ornatus circunducebatur per urbem cum execrationibus: precabantur enim ut in eum omnia mala ciuitatis incumberent & inciderẽt: ficq; proijciebatur. Plaut. Bacchid. 17. 13. Mén' criminatus eſt? optime eſt: ego ſum malus, Ego ſum ſacer, ſceleſtus. Vide Macrob. lib. 3. Saturn. Feſtus, Sacer homo eſt quem populus iudicauit ob maleficium. Neq; fas eſt immolari: ſed qui occidit, parricidij non damnatur. Nam lege Tribunitia prima cauetur, Siquis eum qui plebiſcito ſacer ſit, occiderit, parricida ne ſit. Inde ſacratæ leges dictæ, ut ipſe alibi author eſt, quibus ſanctum iubetur eſſe alicui deorum quicquid aduerſus eas fecerit, ſicut ſimilia pecuniaq;. Hactenus Budæus.
Sacer ignis, Morbus, cuius multa ſunt genera, quæ apud Plin. lib. 25. cap. 11. habentur. Col. lib. 7. cap. 5. 13. Eſt etiã inſanabilis ſacer ignis, quã puſulam uocãt paſtores, ea niſi compeſcitur intra primam pecudem, quæ tali modo correpta eſt, uniuerſum gregem contagione proſternit: ſic quidem quòd nec medicamentorum, nec ferri remedia patitur. nam penè ad omnem tactum excandeſcit. Vide Ignis. Lucret. libro 6. 235.
Ignis ſacer edit contactos artus. Virg. 3. Georg. 113.
Sacer morbus, appellatur comitialis, Vide Comitium.
Sacer mons, (ἱερὸν ὄρος,) locus ad tertiũ milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribꝰ premeretur, occupauit. Author Cic. in Bruto, 26.
Sacra uia (ἱερὰ ὁδός,) locus in urbe Roma, ubi Romulus et Tatius fœdus fecerunt: cuius meminit Cicero in Oratione pro Plancio, 14. Hac triumphantes in Capitolium ibant. Tendebat autem à regia uſq; in arcem. Horat. 1. Serm. ſatyr. 9. 1. Ibam fortè uia Sacra ſicut meus eſt mos. Hanc idem author Sacrum cliuum nuncupauit.
Sacrum promontorium, (ἱερὸν ἀκρωτήριον,) Luſitaniæ locus, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 2. Caput ſancti Vincentij hodie dicitur, ubi Cuneus ager.
Sacrum] (ἱερὸν,) Nomen ſubſtantiuum, Dicitur omne quod nomine deorum habetur. Vnde Virgilius quoties ſacrũ nominat, additionẽ ferè deorum facit, ut, 3. Aen. 4. Sacra Dionææ matri, diuiſq; ferebam. Idem 4. Aeneid. 128.
Sacra Ioui Stygio, quæ rite incepta paraui,
Perficere eſt animus. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 16. Sacra celebritas eſt, uel quum ſacrificia dijs offeruntur, uel quum dies diuinis epulationibus celebratur: uel quum ludi in honorem aguntur deorum, uel quum feriæ obſeruantur.
Nequid de ſacrorũ religione mutetur. Cic. pro Domo ſua, 29.
Vates ſacrorum. Ouid. 11. Metam. 14.
Legationis ſacra. Tacit. lib. 1.
Menſæ ſacra. Tacit. lib. 13.
Accerſita ſacra, Vide Accerſo.
Anniuerſaria ſacra. Cic. Attic. lib. 1. 13. 6.
Annua ſacra. Virg. 1. Georg. 67.
Arcana ſacra. Ouid. 10. Metam. 87.
Fera ſacra. Ouid. 13. Metam. 91.
Funebria ſacra. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 7.
Horrida ſacra. Sil. lib. 3. 28.
Iugalia ſacra. Ouid. 7. Metam. 142.
Municipalia ſacra, Vide Munus.
Myſtica ſacra. Ouid. epiſt. 2. 9.
Nefanda ſacra. Ouid. 10. Metam. 46.
Nouendiale ſacrum, Vide Nouem.
Nuptialia ſacra. Quint. lib. 1. cap. 7. 14.
Peregrina ſacra, Vide Peregrinus.
Piaculare ſacrum facere, Hoc eſt ſacrificium pro expiatione ſceleris. Liu. lib. 9. bel. Pun. 106.
Sacra priuata perpetua manento. Cic. 2. de Legib. 37.
Pura ſacra. Ouid. 2. Metam. 142.
Sancta ſacra generis. Senec. Herc. furente, 13. 22.
Socialia ſacra, Coniugium. Ouid. epiſt. 20. 31.
Solenne, & neceſſarium ſacrum. Tacit. lib. 9.
Solenne ſacrum luſtri Troici. Senec. Troade, 8. 9.
Stata ſacra, dicuntur quæ ſtato & certo tempore ſingulis annis recurrunt, diuerſa ab illis quæ indicta uocantur, quæ mirum uel in alia tempora reijci poſſunt, uel etiam omitti penitus. Ouid. 1. Faſt. 132.
Veneranda ſacra. Sil. lib. 7. 76.
Faſtis ſacris accedere. Stat. 1. Achil. 74.
Alligari ſacris, Vide Alligo.
Aſtringere ſe ſacris, Vide Aſtringo.
Canere ſacra. Virg. 2. Aen. 48.
Conficere ſacra, Vide Conficio.
Facere ſacra. Cic. de Aruſpic. reſp. 30.
Frequentare ſacra. Ouid. 3. Metam. 147.
Initiari ſacris. Quint. lib. 1. cap. 2. 15.
Inſtaurabat ſacrum dijs loci. Tacit. lib. 18. hoc eſt adornabat.
Iurare per commune ſacrum doloris. Stat. 12. Thebaid. 79.
Obire ſacra, Vide Obeo.
Parare ſacra. Ouid. 12. Metam. 3.
Peragere ſacra de more. Ouid. 6. Faſt. 126.
Peregiſſe mihi uideor ſacra tradentium artes. Quintilianus libro 5. cap. 14. 21.
Sacrum, dicitur templum. Paulus Iureconſ. Sunt autem ſacrilegi, qui publica ſacra compilarint. At qui priuata ſacra, uel ædiculas incuſtoditas tentauerint, amplius quàm fures, minus quàm ſacrilegi, merentur.
Sacrum, ſacróue commendatum qui clepſerit rapſeritq;, parricida eſto. Cic. 2. de Legib. 36.
Sacrum, Magicum quoddam ad compeſcendas detrahentium linguas. Ouid. lib. 2. Faſtorum.
Ecce anus in medijs reſidens annoſa puellis,
Sacra facit tacitè, nec tamen ipſa tacet.
Magica ſacra. Virg. 8. eclog. 14.
Inter ſacrum & ſaxum ſtare, prouerbialis locutio, pro In periculo eſſe. Plaut. cap. 11. 85. Nunc ego inter ſacrũ, ſaxumq; ſto: nec quid faciam ſcio. Apuleius in Aſino Aureo, lib. 11.

Digitized by Google

Plurimum ergo duritia paupertatis intercedente, quod ait uetus prouerbium, Inter ſacrum & ſaxum poſitus cruciabar. Explicat hic Apuleius allegoriam adagij, uidelicet alludens ad ſacerdotium, cui erat initiandus: & paupertatem ſaxo duriorem, per quam non ſuppetebant ſumptus. Sumptū apparet ex priſcis fœderis feriendi cæremonijs, in quibus Fecialis porcū ſaxo feriebat, hæc interim pronuntians, Qui prior populus fœdus rumpet, Iupiter ita eum feriat, quemadmodū ego porcum hoc lapide ferio. Sed undecunq; fluxit adagium, ſatis liquet dici ſolitum in eos, qui perplexi, ad extremum periculum rediguntur. Ex Eraſmo.

Sacellum] ſacelli, (ἱερὸν λεπτόμιον,) Diminutiuū à Sacrum, Significat locum paruum deo conſecratum cum ara. Trebatius Iureconſ. ſcribit, Sacellum, compoſitum uerbum, quaſi ſacra cella. Cic. 2. pro Lege Agraria, 46. Sunt enim loca publica urbis, ſunt ſacella, quæ poſt reſtitutam Tribunitiam poteſtatē nemo attigit: quæ maiores in urbe partim, pericu li perfugia eſſe uoluerunt. Idem 1. de Diuinat. 167. Quum uellet ſororis ſuæ filiam in matrimonium collocare, exiſſe in quoddam ſacellum ominis capiendi cauſa, quod fieri more ueterum ſolebat. Plin. lib. 6. cap. 29. 23. Delubrum Amonis eſt ibi religioſum, & toto tractu ſacella. Proper. lib. 4. eleg. 3. 12. Flore ſacella tego. Virg. eclog. 3. 2.

Ponere modicum ſacellum Ioui. Tacit. lib. 19.

Sacro] ſacras, (ἱερόω,) ſacrare, Deo dicare, & ſacrum facere. Cic. 1. de Diuinat. 45. Quod patriæ uocis ſtudijs, nobiſq; ſacraſti. Ex poeta.

Aras ſacrare. Virg. 5. Aen. 10.

Carmina ſacrarunt auum tuum. Ouid. 4. de Ponto eleg. 8. 14.

Conditionem parentum ſacrare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 11.

Honorem ſacrare. Virg. 12. Aen. 28.

Nomen ſacrare. Martial. lib. 1. 185.

Templum ſacrare deo. Plin. lib. 8. cap. 16. 18.

Vota ſacrare diis, quod & Conſecrare dicimus. Virgilius 8. Aeneid. 61.

Sacrare fœdus, pro Sancire. Liu. lib. 8. bell. Maced.

Sacrare, Deuouere, & deteſtabile decernere, & ita morti addicere, ut impune occidi et uiolari poſſit. Liu. 2. ab Vrbe, 35. ante omnes de prouocatione aduerſus magiſtratus ad populum, ſacrandoq; cum bonis capite eius qui regni occupandi conſilia miſſet, gratæ in uulgus leges fuere. Ibidem, lib. 5. 117. Eum prædam Vegentanam publicando, ſacrandoq; ad nihilum redegiſſe, abſentes ferociter increpant.

Sacror] ſacraris, (ἱερόομαι,) Paſſiuum. ut in aris ſacrari. Ouidius primo Faſt. 7.

Sacratus] pen. pro. (ἱερωθεὶς, ἱερατικὸς, θυόεις,) Particip. ſiue nomen ex participio.

Caput ſacratum. Virg. 3. Aen. 75.

Tempora ſacrata mea ſunt uelata corona. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.

Dona ducum ſacrata. Lucan. lib. 1. 28.

Fas mihi Graiorum ſacrata reſoluere iura. Virg. 2. Aen. 32.

Sacratæ leges, quibus ſanctum iubetur eſſe alicui deorum quic quid aduerſus eas fecerit, ſicut familia, pecuniaq;. Liu. 2. ab Vrbe, 238. Præcipuus pauor Tribunos inuaſerat, quàm nihil auxilij ſacratæ leges haberent morte Collegæ monitos. Cic. pro Domo ſua, 34.

Numen nullum ſacratius. Sil. lib. 8. 45.

Opus alicui ſacratum. Ouid. 2. Triſt. 110.

Sede ſacrata recondere. Virg. 1. Aen. 138.

Sacratior, & hoc ſacratius. Plin. lib. 16. cap. 44. 13. Nihil habēt Druidæ (ita ſuos appellant magos) uiſco & arbore in qua gignatur ſacratius.

Sacratiſſimum numen. Plin. lib. 33. cap. 4. 16.

Sacrarium] (ἱεροφυλακεῖον,) Locus ſacer in tēplo, in quo ſacra reponuntur. Vnde à Cicerone Sacrarium Bonæ deæ nominatur. Vlpian. L. Sacra. De diuiſione rerum, Sacer locus, eſt conſecratus. Sacrarium, in quo ſacra reponuntur. Liu. 7. ab Vrbe, 90. Cære ſacrarium Pop. Rom. diuerſoriū ſacerdotum, ac receptaculum Romanorum ſacrorum, intactum, inuiolatumq; crimine belli, hoſpitio Veſtaliū, cultisq; dijs darent. Propert. lib. 3. eleg. 24. 4. Mens bona (ſi qua dea es) tua me in ſacraria dono.

Diri ſacraria Ditis. Virg. 12. Aen. 40.

Probro uetito temerat ſacraria. Ouid. 10. Metam. 138.

Sacrarium, pro Sacello, locoq; ſacrato ſumpſit Suetonius, de Auguſt. loquens, cap. 5. Natus eſt (inquit) Auguſtus ad capita bubula, ubi nunc ſacrarium habetur, aliquando poſtquam exceſſit conſtitutum. Cic. 6. Ver. 3. Ibidem, 88. Sacrarium Cereris eſt apud Catinenſes, eadem religione qua Romæ, qua in cæteris locis.

Sacrariū, pro Larario in ædibus priuatis. Cic. ad Mennium, lib. 13. 2. 1. Caio Auiano Euādro, qui habitat in tuo ſacrario, et ipſo multū utor, et patrono eius M. Aemylio familiariſſimè.

Teſtor mentis ſacraria, Iouis iuſiurandum. Stat. 3. Theb. 49.

Scelerum ſacrarium. Cic. 2. in Catilin. 34.

Sacres porci, (ἀγνοὶ χοῖροι,) Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 21. Ferè ad quatuor menſes à mamma non diſiunguntur agni, hædi tres, porci duo, è quis, quoniam puri ſunt ad ſacrificium, ut immolentur, olim appellati ſacres: quos appellat Plautus quum ait, Quanti ſunt porci ſacres? Ibidem, cap. 4. 15. Porci qui à partu decimo die habentur puri, ab eo appellantur ab antiquis ſacres, q; tum ad ſacrificia idonei dicuntur primum. Plaut. Menæh. 8. 16. Et in Rud. 26. 4.

Sacramentum] ſacramenti, (ὅρκος,) Quod iuſiurandi ſacratione interpoſita geritur, ut ait Feſtus.

Sacramentum militare. Veget. de Re militari, lib. 2. Milites iurare ſolent, & ideo militiæ ſacramenta dicuntur. Iurant autem ſe omnia ſtrenuè facturos, quæ præceperit imperator, nunquā deſerturos militiam pro Romana Rep. Plin. epiſt. 246. lib. 10. ad Traianum.

Longum ſacramentum. Tacit. lib. 17.

Solenne ſacramentum. Tacit. lib. 17.

Accedere ſacramentum alicuius, Vide Accedo.

Adigere ſacramento alicuius, Vide Adigo.

Contendere ſacramento. Cic. Volumnio, lib. 7. 33. 5. Niſi cætera, quæ ſunt à me in ſecundo libro de Oratore per Antonij perſonam diſputata de ridiculis, ἐντεχνα & arguta apparebunt, ut ſacramento contendas mea non eſſe.

Iuſto ſacramento contendere. Cic. 1. de Orat. 22. Agerent enim tecum lege primū Pythagoræi omnes atq; Democritici, cæteriq; in ſuo genere Phyſici uindicarentq; ornati in dicendo & graues, quibuſdam tibi iuſto ſacramento contendere non liceret. Iuſto ſacramento cum Pythagoræis & Democriticis contendere oratori nō licere dixit Scæuola, propter præſtantiam ingenij eorum hominū, qui fundatores authoresq; fuerunt magni nominis ſectarū, quibuſcum ſacramento & uindicatione contendendo de Phyſicæ ſpeculationis explicationisq; profeßione, nullus ſanè orator litem uincere poſſet: uel propter tanti nominis præiudicium, uel quia impudentiæ daretur, ſiquis illis uiris doctrinarum poſſeßione non cederet, qui nomina ſua profeßione earum rerum uſq; adeò illuſtrarunt. Hæc Budæus.

Dicere ſacramento, Vide Dico, dicis.

Dicere ſacramentum. Tacit lib. 20. Inſtantibus Tribunis dixit ſacramentum. Vide Dico, dicis.

Perfidum ſacramentum dicere. Horat. 2. Carm. ode 17. 2.

Exuere ſacramentum. Tacit. lib. 19.

Imbutus

Imbutus sacramento. Tacit. lib. 17.
Obligare sacramento, Vide Obligo.
Renouare sacramentum in nomen alicuius. Tacit. lib. 1.
Rogare aliquē sacramento. Quint. lib. 12. cap. 2. Sed hæc inter ipsos, qui uelut sacramento rogati, uel etiam superstione constricti, nefas ducunt à suscepta semel persuasione discedere. Id est, iureiurando adacti & iurati. Budæus.
Teneri sacramento. Suet. in Cæsare, cap. 42.
Sacramenta, Iuuenalis Saty. 16.
Pramia nunc alia, atq; alia emolumenta notemus
Sacramentorum, Hoc est, militum iuratorum & sacramento rogatorum.
Sacramentum ex Varronis uerbis intelligi potest lib. 2. de Lingua Latina, Qui petebat (inquit) & qui inficiabatur, de aliis rebus uterq; quingenos æris apud Pontificē deponebāt: de aliis item rebus certo alio legitur numero assium. Qui iudicio uicerat, suum sacramentum differebat: uicti, ad æra rium redibant, id est, uictus ea pecunia, quam deposuerat, multabatur in pœnam iniustæ litigationis, quæ ærario cedebat. Sacramentum igitur, à sacro dictum est. Vide Vindiciæ in Vindex. Cic. pro Cecinna, 70. Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemuiris religionē inijcisset, non posse sacramentū nostrum iustum iudicari, quòd Aretinis adempta ciuitas, &c.
Sacrosanctum] (ἱερὸν, καὶ παναγὲς,) Quod iureiurando interpositō est institutum: si quis id uiolasset, morte pœnas penderet: ut ait Budæus. Cic. pro Cornelio Balbo, 25. Quid fuit in rogatione ea quæ de Pompeio à Gellio & à Lentulo COSS. lata est, in qua aliquid sacrosanctum uideretur?
Sacre sanctū nihil esse potest, nisi quod per populum plebemúe sancitum est. Cic. pro Cornelio Balbo, 28.
Sacrosanctus Trib. pleb. dicebatur, quē uiolari nefas erat: qui sine capitali piaculo attingi uiolenter non poterat. Plin. lib. 7. cap. 44. 2. Quum resistendi sacroq; sanctum repellendi ius nō esset, uirtutis suæ opera & censura periturus, &c. Liu. lib. 9. ab Vrbe condita, 40. Tum Posthumius, Interea dedite, inquit, profanos nos, quos salua religione potestis, deditis deinde & istos sacrosanctos, quum magistratu abierint. Ideo principes Romanos legimus Tribunitiam potestatem assumere sibi solitos: ut angustiores se & sacrosanctos facerent: id quod in numismatis quoq; eorum extat. Tranq. in Aug. cap. 27. Tribunitiam potestatem perpetuam recepit. De hac potestate multa Cic. lib. 3. de Legib.
Sacrosanctæ possessiones. Cic. 2. in Catil. 38. Ergo in uastatione omnium tuas possessiones sacrosanctas futuras putas? Hoc est intactas, & ab omni iniuria tutas.
Sacrosancta potestas, Hoc est Tribunitia. Liuius libro 9. bel. Punic. 105.
Sacrifico] sacrificas, pen. corr. (ἱερεύω, ἱερουργέω, ῥέζω, θύω, καθαγιάζω, τελεσιάζω, ὁλοκαυτόω, ἁγιστέω,) sacrificare, Sacrum facere. Plaut. Mostel. 4. 83. Aedepol summo Ioui si ui uo argento sacrificassem. Idem Capt. 6. 40.
Deæ forti sacrificare. Ouid. 3. Fast. 170.
Suem sacrificare. Ouid. 4. Fast. 83.
Sacrificare, Veniam petere. Plau. Pœn. 6. 41.
Si Hercle istuc unquam factum est, tum me Iuppiter
Faciat, ut semper sacrificem, neq; unquam litem.
Sacrificare alicui deo ad diem certum. Plin. lib. 3. cap. 5. 29.
Orco sacrificare. Plaut. Epid. 4. 10. Vide Orcus.
Sacrificatio] Verbale, (ἱέρευσις,) Cic. 2. de Nat. deo. 98. Itaq; in ea dea, quòd est rerum custos intimarum, omnis & precatio & sacrificatio externa est.
Sacrificalis] pen. pro. Adiect. (θυματικὸς,) ut Apparatus sacrificalis. Tacit. lib. 2.
Sacrificus] pen. cor. Adiect. (ἱερουργικὸς,) ut Sacrificæ tibiæ, quibus utebantur in sacrificijs. Plin. lib. 16. ca. 36. 13. Nunc sacrificæ Tusc. è buxo tibiæ.
Aræ sacrificæ. Valer. 8. Argo. 49.
Dies sacrifici. Ouid. 13. Metam. 120.
Preces sacrificæ. Senec. Medea, 2. 7.
Ritus sacrifici. Ouid. 15. Metam. 97.
Vestis sacrifica. Sil. lib. 3. 6.
Sacrificus] ,(ἱερουργὸς,) Subst. Qui sacra facit.
Ancus sacrificus. Ouid. 6. Fast. 161.
Sacrificulus] pen. cor. (ἱερομνήμων,) Rex sacrorum. Gell. lib. 10. ca. 15. Liu. 6. bel. Pun. 280. Vulgo ergo pontifices, augures, sacrificuli reges creentur, cuilibet apicem Dialem, dummodo homo sit, imponamus. Sueton. in Domitiano, capite 1. Ardente templo, apud ædituum clàm pernoctauit: ac manè Isiaci celatus habitu, interq; sacrificulos uanæ superstitionis, &c.
Sacrificulus uates. Liu. 5. bel. Maced. 186.
Sacrificium] sacrificij, (βῶμα, θυσία, θυηλὴ, ἱερουργία, ἁγιστεία,) Sacrum, seu res diuina. Liu. 1. ab Vrbe, 120. Sacrificium lustrale in diem posterum parat.
Sacrificium facere. Cic. de Claris Orat. 27. Quum M. Pompilius sacrificium publicum cum lena faceret quòd erat flamen Carmentalis. Idem ad Brutum, 15. 11.
Anniuersaria sacrificia. Cic. 6. Ver. 114.
Penetrale sacrificium. Vide Penetralis in Penetro.
Penetrare sacrificium. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Sacricolæ] pen. cor. Tacit. lib. 19. Turbæ sacricolarum immistus, ignoratus apud Cornelium primum paternum clientem, iuxta Velabrum delituit.
Sacrifer] pen. cor. Adiect. (ἱεροφόρος,) Qui fert sacra: ut
Rates sacriferæ, Quæ sacra uehunt. Ouid. 4. Fast. 51.
Sacrilegus] pen. cor. Adiect. (ἱερόσυλος,) Qui sacra, aut de sacro legit, id est furatur. Terent. Adel. 2. 4. 1. Vbi est ille sacrilegus. Plin. lib. 24. cap. 17. 7.
Sacrilegus & hostis sacrorum. Cic. 3. Verr. 5.
Sacrilegum interpretatur Cic. qui aliquid è sacro abstulerit. Cic. 2. de Legib. 65. Sacrilego pœna est, neq; ei soli qui sacrum abstulerit, sed etiam ei qui sacro commendatum, quod & nunc multis fit in fanis.
Græcos uocat Cicero sacrilegos, 5. Ver. 56.
Hæc ibi si non sunt, minor extat sacrilegus. Iuuen. Sat. 13. 15.
Artes sacrilegæ meretricum. Ouid. 1. de Arte, 88.
Sacrilegum bellum & impium. Cic. 7. Ver. 148.
Sacrilegi furores. Mart. lib. 9. 89.
Ignes sacrilegos admouere templis. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 3.
Lingua sacrilega. Ouid. 1. de Remed. amor. 74.
Manus sacrilega. Horat. 2. Carm. ode 13. Cic. 12. Philip. 338.
Sacrilegium] sacrilegij, (ἱερόσυλία,) Ipsum sacrarū rerū furtum.
In sodalitiū sacrilegij alicuius abire. Cic. in Salust. 9.
Admittere sacrilegium. Quint. lib. 4. cap. 2. 6.
Committere sacrilegium. Quint. lib. 7. cap. 3. 15.
Facere sacrilegium. Quint. lib. 5. cap. 10. 61.
Reum esse sacrilegij. Quint lib. 4. cap. 3. 6.
Sacerdos] sacerdotis, pen. pro. c. g. (ἱερεὺς, θύτης, ἀρητὴς, ὁσιωτὴς, ἱεροφάντης,) Qui deo dicatus est ad sacrificia faciēda. A sacris dictus. Apud Romanos uaria erant sacerdotum genera, Flamines, Diales, Martiales, Quirinales, Salij, Pontifices minores, Pontifices maximi, Reges sacrorum. sacrificuli, & Galli qui Cybeles sacra faciebant. Cic. 4. Acad. 217. Sed quum sacerdotes deorum uacationem habeant, quanto est æquius habere ipsos deos?
Purus Musarum, Phœbiq; sacerdos. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 5.
Musarum sacerdos, Poeta, uates. Horat. 3. Carmode 1. 1.

Capti

Casti sacerdotes. Virg. 6. Aen. 133.
Doctus sacerdos. Claud. 4. Paneg. 66.
Religiosus libertatis sacerdos. Cic. pro Domo sua, 86.
Sacerdos stuprorum. Cic. pro Sestio, 31. Cum sororis adultero, cum stuprorum sacerdote, cum uenefico.
Maximum sacerdotem creare. Cic. 4. Verr. 89.
Furiata sacerdos. Stat. 2. Thebaid. 5.
Magna sacerdos. Virg. 6. Aen. 109.
Longæua sacerdos. Virg. 6. Aen. 65.
Sacra Cereris per Græcas semper curata sunt sacerdotes. Cic. pro Cornelio Balbo, 44.
Sacerdotissa] Flaminica, (ἱέρεια,) Gellius lib. 10. cap. 15. Eædem fermè cæremoniæ sunt, quas Flaminicas sacerdotissas Dialis seorsum aiunt obseruitare. Idem tamen lib. 13. ca. 19. sacerdotes fœminas dicit.
Sacerdotium] sacerdotij, (ἱερατεία, ἱεράτευμα,) Sacerdotis dignitas. Liu. 10. bel. Pun. 118. Idem lib. 9. Gens Potitia, cuius ad aram Herculis, familiare sacerdotium erat.
Auctus sacerdotijs & honoribus, Vide Augeo.
Inire sacerdotium. Cic. pro Domo sua, 104.
Populus per religionem sacerdotia mandare nõ poterat. Ci. 2. de Lege Agrar. 32.
Sacerdotio præditus. Cic. pro Domo sua, 104. Quum Licinia uirgo Vestalis summo loco nata, sanctißimo sacerdotio præ-
In sacerdotium uenire. Cic. pro Domo sua, 30. (dita.
Sacerdotalis] & hoc sacerdotale, pe. pro. (ἱεροφαντιλὸς,) Quod ad sacerdotem pertinet. Liu. 5. ab Vrbe, 183. Virgines, sacráq; in palustrum imposuit, & Cære quò iter sacerdotalibus erat, peruexit.
Sacoma] pen. prod. (σάκωμα,) Sacomatis, Est æquipondiũ, hoc est quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. Vitruuius lib. 9. cap. 3. de Archimede, Quum auream coronam uotiuam dijs immortalibus in quodam fano constituisset ponendam, immani pretio locauit faciendam, & aurum ad sacoma appendit redemptori. Is ad tempus opus manufactum subtiliter regi approbauit, & ad sacoma pondus coronæ uisus est præstitisse. Budæus.
Sacramentum] Vide Sacer.
Sacrani] pen. pro. (σακρανοὶ,) populi sunt, quorum origo sic Seruio narratur in illud Virgilij 7. Aen. 160. Et sacranæ acies, & picti scuta Labici. Dicunt quendam Corybantem uenisse ad Italiam, & tenuisse loca, quæ nunc urbi uicina sunt. Et ex eo populos ducentes originem, Sacranos appellatos. Nam sacrati sunt Matri deûm Corybantes. Alij Sacranas acies Ardeorum uolunt, qui aliquando quum pestilentia laborarent, Ver sacrum uouerunt, unde Sacrani dicti sunt. Hactenus Seruius.
Sacratus, Sacrifico, Sacrilegus, Sacro, Sacrum, Vide Sacer.
Sadducæi] (σαδδουκαῖοι,) dicuntur qui Sadducæum quendam magistrum legis sequentes, neq; resurrectionem credebant, neq; angelos, neq; spiritus esse.
Sæpe] (πολλάκις, πολλάκις,) Aduerbiũ sæpius, sæpißimè, Id est frequenter. Recipit diphthongum, ut differat à sepe ablatiuo nominis sepes. Terent. Heaut. 4. 1. 53. Non licet hominem esse sæpe uta ut uult, si res non sinit.
Sæpe & multum hoc mecum cogitaui, bonine, an mali plus, &c. Cic. 1. de Inuentio. 1. Idem pro Quintio 2. M. Iunius, &c. in hac multum & sæpe uersatus.
Sæpe ac diu. Cic. pro Quintio, 64.
Semel, atq; iterum, ac sæpius. Cic. pro Fonteio, 14.
Sæpe, & sæpius. Cæsar Ciceroni in Epist. ad Att. li. 9. 174. 1. Etsi hoc & feci sæpe, & sæpius mihi facturus uideor.
Quod etsi sæpe dictũ est, dicẽdũ tamẽ est sæpius, Ci. 3. Off. 90.
Iterum & sæpius te rogo. Cic. Culleolo, lib. 13. 43. 4.
Nimium sæpe. Cic. 2. de Fin. 68. Interdum, uel potius nimium sæpe. Vide Nimis.
Non sæpe. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 8.
Sæpenumero] pen. cor. (θαμινὰ,) Idem quod Sæpe, est enim compositá dictio ex sæpe & numero. Cic. filius ad Tironem, libro 16. 21. 7. Sum totos dies cum eo, noctesq; sæpenumero partem. Cic. de Senect. 4. Sæpenumero mirari soleo, &c.
Sæpinum] (σαίπινον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. urbs Samnitum: Hodie Sepinum.
Sætabis] (σαιτάβις,) fluuius apud Ptolemæum libro 2. capite 6. Augusta Valeria alio nomine dicta, Sectanis olim, nunc Xatiua.
Sæuus] Adiect. (ἀπλυὴς, νηλὴς, νήλεος, ἄοικτος, χαλεπὸς,) Durus, crudelis. Virg. li. 5. Aen. 54. Quũ sæuo è scopulo multa uix arte reuulsus. Teren. Adel. 5. 4. 12. Ego ille agrestis, sæuus, tristis, parcus, truculentus, tenax.
Sæuus, Inimicus. Virg. lib. 1. Aen. 2.
-sæuæ memorem Iunonis ob iram.
Sæuus, Fortis. Virg. lib. 1. Aen. 12. Sæuus ubi Aeacidæ telo iacentem
Manibus sæuum esse. Tibul. lib. 1. eleg. 10, 13. (cet Hector.
Sæuus, Iratus. Virg. 1. Aen. 93.
-& sæuum ambobus Achillem.
Sæuus, Magnus. Virg. 12. Aen. 22. maternis sæuus in armis.
Sæuus, Potens. Virg. lib. 1. Aen. 29.
Non illi imperium pelagi, sæuumq; tridentem,
Sed mihi sorte datum. Ex Nonio hæc omnia.
Adulationes sæuæ. Tacit. lib. 4.
Amor sæuus. Virg. 8. eclog. 10.
Amore sæuo saucia Medea. Cic. pro Cælio, 13.
Armis sæuis comimus certare. Virg. 12. Aen. 78.
Belluæ sæuæ. Horat. 1. Carm. ode 12. 5.
Belli sæui certamina. Lucret. lib. 1. 97.
Cædes sæua. Ouid. 1. Metam. 16.
Catenæ sæuæ. Horat. 3. Carm. ode 11. 9.
Dolor sæuus. Sil. lib. 3. 47.
Dolores sæui animo exciderant. Virg. 1. Aen. 6.
Facies sæua ac deformis. Tacit. lib. 19.
Faces sæuæ. Virg. 4. Aen. 113.
Feræ sæuæ. Ouid. 7. Metam. 78.
Gelu sæuum. Valer. 1. Argon. 104.
Gens sæua. Cic. 2. Tusc. 33.
Horror sæuus. Virg. 2. Aen. 112.
Hyems sæua. Valer. 7. Argon. 11.
Iocus sæuus. Horat. 1. Carm. ode 33. 3.
Ira sæua. Ouid. 1. Metam. 92.
Lea sæua. Ouid. 4. Metam. 21.
Militia sæua. Horat. 1. epist. 19. 11.
Necessitas sæua. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.
Paupertas sæua. Horat. 1. Carm. ode 12. 9.
Rabies uentorum sæua. Ouid. 5. Metam. 2.
Scopulo è sæuo reuulsus. Virg. 5. Aen. 54.
Tempestates sæuæ. Tacit. in uita Agricolæ.
Turbines sæui. Cic. 3. de Orat. 86.
Venenum sæuum. Virg. 12. Aen. 172.
Ventus sæuus. Cic. ad Att. lib. 5. 99. 1.
Verbera sæua. Virg. 3. Georg. 51.
Verba sæua. Horat. Epod. 12. 3.
Vox sæua. Cic. 2. de Diuin. 172.
Iuuencis indomitis sæuior. Ouid. 13. Metam. 171.
Pestis nulla sæuior. Virg. 3. Aen. 43.
Centaurorũ sæuorũ sæuißimus Eurytus. Ouid. 12. Meta. 44.
Sæuißimus & uiolentißimus in suos, quàm qui unquam. Li-

Digitized by Google

uius 4.bel.Maced.124.
Iuno sæuissima.Virg.2.Aen.123.
Iura sæuissima matris ferre.Valer.3.Argon.10.
Sæuiter,pen.cor.Aduerb.(ἀπλῶς,)Plaut.Pseud.23.4.Magis cogito sæuiter blanditérne alloquar.
Nimium sæuiter,Vide Nimis.
Sæuitia] sæuitiæ,(ἀπηνείας,χαλεπότητος,) Crudelitas.Tibullus lib.1.eleg.6.1.Quid tibi sæuitiæ mecum est?
Clementia & Sæuitia,contraria.Cic.3 in Partit.7.
Intestabilis sæuitia,sed obtectis libidinibus.Tacit.lib.5.
Intolerabilis sæuitia,Vide Intolerabilis.
Nefandæ sæuitiæ mos,parcere morti pereuntis.Id est, Crudele est hominẽ ita cruciare, ut non statim moriatur,sed efficere ut elangueat, quo sint cruciatus grauiores.Luca.lib.2.36.
Adhibere sæuitiam in aliquem,Vide Adhibeo.
Afflictat sæuitia.Tacit.lib.13.
Demere aliquid sæuitiæ.Catull.ad Iuuentium,91.2.
Da breue sæuitiæ spatium,pelagiq; tuæq;. Ouid.7.epist.15.
Glisicit sæuitia.Tacit.lib.5.
Relinquere sæuitiam.Ouid.6.Metam.138.
Trahere aliquid ad sæuitiam.Tacit.lib.3.
Sæuio] sæuis,sæuiui & sæuij,sæuitum,pen.pro.(μαίνομαι, ἐξοργίομαι, χαλεπαίνομαι,) sæuire, Crudeliter in aliquẽ agere.Liu.3.ab Vrbe,188. Sæuite in tergum, & in ceruices nostras,pudicitia saltem in tuto sit.
Grauiter sæuire.Virg.4.Georg.92.
Flagellis sæuire.Iuuen.Saty.10.18.
Rabie famisq; sæuit.Ouid.11.Metam.70.
In aues omnes sæuit accipiter.Ouid.11.Metam.70.
Amor resurgens sæuit.Virg.4.Aen.107.
Bellum sæuit in pectore.Sil.lib.1.16.
Quo fortuna magis sæuit, magis ipse resistis. Ouid.2.de Ponto,eleg.3.11.
Dolor sæuit in erepto amore.Propert.lib.2.eleg.9.8.
Ira sæuit in illum.Ouid.14.Metam.39.
Latratus canum sæuit in auras.Virg.5.Aen.52.
Saga] sagæ,(σαγμανὶς,)Mulier prudens,uersuta,quæ multa scire uult,inquit Cic.lib.1.de Diuin.114. Item perita sacrorũ,& diuina.Acron, Saga dicta est incantatrix & malefica, quòd satis agat: & ea est quæ carminibus & herbis mala hominibus dicebatur uel accersere,uel pellere.Horat.1.Carm.ode 27.5.
Quæ saga,quis te soluere Thessalis
Magus uenenis,quis poterit deus?Col.lib.15.cap.1.20.
Rapacis sagæ præcepta.Tibull.lib.1.eleg.24.2.
Thessala saga.Propert.lib.3.eleg.24.2.
Saga,sagæ,Genus uestis.Cato cap.59. Quoties cuiq; tunicam aut sagam dabis,prius uterẽ accipito:unde centones fiant. Sagum tamen usitatius.
Sagæ,idem quod Sacæ antea dicti,Author Pompo.Mela lib.3.
Sagaria,Sagarius] Vide Sagum.
Sagarus] pe.cor.siue Sagaris,(σάγαρις,)fluuius Phrygiæ, teste Herodoto lib.3.Liuius autem in septimo de bello Macedonico fluuiũ esse dixit Gallogræciæ, qui per Phrygiam defluens, & ad Berecynthum pertingens, in Propontidem tandem influit.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.10.
Huc Lycus,huc Sagaris,Peniusq; Hypanisq; Cratesq;
Influit,& crebro uortice tortus Halys.
Sagatus] Vide Sagum.
Sagax] sagacis,pen.pro.o.g.(ἀγχίνοος,) Acutus,solers,Festus,Sagaces appellantur,multi ac solertis acuminis.Cic.ad Atticum, lib.6.1142. Quæstorem nemo dignum putat: etenim est leuis,libidinosus,sagax. Martial.lib.12.88.Excogitauit homo sagax & astutus. Cic.2.de Fin.75.Homines enim, etsi multis alijs, tamen hoc uno à bestijs plurimum, differunt, quòd rationem habeant natura datam, mentemq; & acrem & uigentem, celerrimeq; multa simul agitantem, & ut ita dicam,sagacem, quæ & causas rerum, & consequutiones uideat.
Sagax ad pericula. Plancus ad Cic. lib.10.23.9. Cic.in Catil.14. Quem tu uidelicet & ad custodiendum te diligentißimum, & ad suspicandum sagacißimum, & ad uindicandũ fortißimum fore putasti.
Palatum sagax in gustu.Plin.lib.8.cap.37.1.de muribus.
Oculorum acies sagax,Vide Acies.
Animus sagax.Lucret.lib.1.82.
Curæ sagaces.Horat.4.Carm.ode 4.15.
Cura sagaci aliquid uidere.Cic.1.de Diuin.44.
Mens sagax.Lucret.lib.1.208.
Ratione sagaci uidendum est.Lucret.lib.1.26.
Sagacißimus rerum naturæ,Peritißimus.Col.lib.1.cap.1.19.
Naris sagax.Lucan.lib.7.168.
Nasum sagax,apud Plautum in Curcul.3.16.
Sagaces canes dicũtur (authore Festo) qui ferarũ cubilia præsentiunt,Vide Sago.
Catulo sagaci sectari leporem. Ouid.1.de Remed.amor.41.
Anser sagacior canibus.Ouid.11.Metam.120.
Sagacitas] pen.cor.sagacitatis,f.g.(ἀγχίνοια,) Calliditas. Cic.6.Verr.25.Tuam tantam fuisse sagacitatem,ut eas per illum ipsum inspiceres,ubi erant depositæ,&c.
Narium sagacitas.Cic.2.de Nat.deo.237.
Sagacitas etiam sensuum corporis. Senec.epist.96.
Sagaciter] pen.cor.Aduerb.(ἀγχινόως,)Perspicuè,prudenter,callidè. Cic.1.de Orat.113. Acuto homine nobis opus est,& natura usuq; callido, qui sagaciter perueftiget, quid sui ciues. Colum. libro 7. cap. 12. 7. Satisq; pulchrè funguntur officio,si & aduenientem sagaciter adoriuntur, & latratu conterrent.
Odorari sagacius.Horat.Epod.12.1.Cic.Att.lib.6.115.3.
Sagacißime odorari.Cic.2.de Oratore,100.
Sagena] sagenæ,pe.pro. (σαγήνη,) Genus retis piscatorij, σαγήνην,Græci,Latini uerriculum appellant.Manlius lib.5.Excipitur uasta circunuallata sagena.
Sagina] saginæ,pe.pro.(λίπασις,σίτισις,)Cibus quo quis pinguis efficitur.Iuuen.Saty.5.7.
-genialis agatur
Iste dies, propera stomachum laxare saginis. Plaut.M.11.30.Postules sagina eijcere cellaria. Plin.lib.9.cap.56.
Immunda sagina.Propert.lib.4.eleg.8.5.
Sagina dicendi,Hubertas.Quint.lib.10.cap.5. Cic.pro Flacco,13.Qui multitudinem illam non authoritate,sed sagina tenebat.De Mithridate.
Inanis sagina.Quint.lib.2.cap.15.18.
Sagina,Pinguedo superuacua,arte, nõ natura adaucta, per totum corpus dispersa.Iustinus lib.20. Sublatis deinde armis,in segnitiem lapsus, saginam corporis ex nimia luxuria, oculorumq; ualetudinem contraxit.Plaut.Mostel.2.62.
-bibite,pergræcamini,
Este ac ferite uobis saginam.
Conijcere se in saginam,Vide Conijcio.
Sagino] saginas,pen.pro.(λιπαίνω,σιτίζω,)saginare,Pinguefacere.Col.lib.6.cap.38.3. Ea herba uiridis nec tardè tamen arida, fœni uice saginat iumenta. Ibid. cap.27.Ordeo saginandus equus.
Saginare exquisitis epulis.Plin.lib.9.cap.35.16.
Saginari sanguine ciuium.Cic.pro Sestio,67.
Saginare plebem populares suos ut ingularentur. Liuius 6. ab Vrbe,75.

Saginatus,

Saginatus] pen.prod.Particip.(ἀπαλοτροφῆς, ὀρνιθεύς,) *ut* Porcus ſaginatus.Propert.lib.4.eleg.1.5.

Saginatio]Verbale,(σίτισις,)Plin.li.8.ca.51.3.Pingueſcũt ſexaginta diebus, ſed magis tridui inedia ſaginationẽ orſa.

Saginarium] ſaginarij, (σιτιστήριον,) Locus ubi ſaginantur altilia.Varro lib.3.de Re ruſt.cap.10.6.Ad ſaginandũ eligunt pullos circiter ſeſquimenſe qui ſunt natu,eos includunt in ſaginario,ibiq; polentã & pollinem aqua madefacta dant cibum,ita ut perinde ſe ſaturent.

Saginarius] Adiect. Quod ſaginatum eſt. Vnde à Seruio Mulus ſaginarius,Bos ſaginarius.

Sagio] ſagis,ſagiui,ſagitum, pen. prod. (περιαισθάνομαι,) ſagire,Acutè ſentire. Cic.libro de Diuin.114. Sagire enim ſentire acutè eſt:ex quo ſagæ anus,quia multa ſcire uolunt, & ſagaces dicti canes. Is igitur qui ante ſagit, quàm oblata res eſt,dicitur præſagire,id eſt futura antè ſentire.

Sagitta] ſagittæ, (ἰὸς, βέλος, ὀϊστὸς, βέλεμνον,) Iaculi genus quod arcu emittitur:dicta ſagitta, quòd ſatis longè agatur. uel à ſatis & ictus: ad longum enim ſpatium profert ictum ſuum. Vel quod ſagax ſit ictus eius.

Aculeius ſagittæ, Vide Aculeius.

Acuta ſagitta, Vide Acuo.

Miſsiles.Horat.3.Carm.ode 6.4.

Hamatæ. Ouid.3.Triſt.eleg.10.13.

Pennigeræ.Sil.lib.8.76.

Infeſtæ.Iuuenalis Saty.15.8.

Sceleratæ.Ouid.1.de Arte,40.

Leues.Virg.5.Aeneid.14.

Volucris ſagitta.Sil.lib.7.130.

Acuere ſagittas, Vide Acuo.

Aptare neruo ſagittas.Virg.10.Aen.27.

Armatus ſagittis,ac face. Quint.lib.3.cap.4.20.

Aſperare ſagittas oſsibus.Tacit.De Germanis.

Configere ſagittis, Vide Configo.

Celeres ſagittas corripere.Virg.1.Aen.36.

Depromere ſagittam pharetra.Virg.11.Aen.172.

Neruo ſtridente ſagitta per cælum diuerberat auras. Virgilius 5.Aeneid.101.

In aliquem ire ſagittis.Stat.3.Syln.5.1.

Primus ſagittas Phœbi imbuit draco. Id eſt tinxit cruore ſuo. Seneca Herc. furen.6.24.

Non ſecus ac neruo per nubem impulſa ſagitta. Virgilius 12. Aeneid.172. Infigere ſagittarum uenabula prætereuntibus, Vide Infigo.

Sagittæ pendebant ab humero.Cic.6.Verr.66.

Promere celeres ſagittas.Horat.3.Carm.ode 20.2.

Volans ſagitta.Ouid.3.Triſt.eleg.10.11.

Nudis ſagittis uti ad bella.Ouid.1.de Remed.amor.5.

Sagittã, inquit Colum.libro 3. cap.17. rustici uocant nouiſsimam partem ſurculi: ſiue quia longius receſsit à matre, & quaſi emicuit atq; proſiluit: ſeu quia cacumine attenuata, prædicti teli ſpeciem gerit. Ibidem lib.3. cap.10.19. Plin. lib.17.cap.21.4.

Sagitta, Signum cæleſte. Plin.lib.18.cap.16.4.Pridie Nonas Ianuarij Cæſari Delphinus matutino exoritur, & poſtero die Fidicula,quæ Aegyptio Sagitta veſperi occidit.

Sagitta, Herba. Plin. lib.21. cap. 17.7. Item piſtanam dicit à Græcis uocari quam inter uluas ſagittam appellamus.

Sagittarius] Adiect.(βελεμνικὸς,) Quod ad ſagittam pertinet,ſiue idoneum eſt ut ex eo fiant ſagittæ.Plin.lib.16.ca. 36.8. Suum genus ſagittario calamo.

Sagittarius, (τοξότης,) Subſtant. Qui ſagittas emittit,præſertim eas quæ in bello ex maioribus illis tormentis eiaculabantur longius: quanquã etiam ſagittarios, artis ſagittandi peritos appellare poſſumus, quos uulgus archieros uocat. Cic.ad Att.lib.5.108.7. Magna tormentorũ copia,multis ſagittarijs, magno labore,apparatu, multis ſaucijs noſtris, incolumi exercitu negotiũ confecimus. Idem pro Seſt.116.

Sagittarius, numiſma erat Perſicum,à notæ genere ita nuncupatum. Quod genus nummi ijdem erãt qui Darici quoq; dicuntur, authore Plutarcho in Apophthegmatis.Ex quo celebre manauit Ageſilai dictum, ſe ex Aſia pulſum triginta milibus ſagittariorum, quum Perſarum rex ea nummorum ſumma corruptis per Timocratem Athenienſibus,effeciſſet ut is de prouincia decederet.

Sagittarius, Signum cæleſte.Plin.lib.17.cap.24.1.Quum ſit Luna in Leone,Scorpione,Sagittario. Idẽ lib. 18.cap.26. 4.uocat Sagittam.

Sagittifer] pen.cor. Adiect. (ὀϊστοφόρος,) Qui fert ſagittas: ut Geloni ſagittiferi.Virg.8.Aen.145.

Pecus ſagittifera.Claud.de hiſtrice,37.

Pharetræ ſagittiferæ.Stat.1.Achilleid.85.

Sagittipotens] pen.cor.(βελοδρέτωρ,) Cic. in Arato,8. Menſe Sagittipotens ſolis quum ſuſtinet orbem.

Sagma] ſagmæ: uel Sagma, ſagmatis, n.g.(σάγμα,)Sella, quam uulgus baſtum uocat, ſuper quo componuntur ſarcinæ:uel inſtratum,quo mollior fiat ſeßio. Sed & pro Sarcina quandoq; ponitur.Ex Cælio lib.11 cap.47.

Sagmen] ſagminis,pe.cor.n.g.(ἱεροβοτάνη,) quaſi ſegmen, Herba uulgaris ubiq; ſine ſemine creſcens. Feſtus,Sagmina uocantur uerbenæ, id eſt herbæ puræ, quia ex loco ſancto ſecabantur à Cõſule, Prætoreue, legatis proficiſcentibus ad fœdus faciendum, bellumq; indicendum. Vel à ſanciendo,id eſt confirmando. Næuius, Ius ſacratum Iouis iurandum ſagmine. Liu.1.ab Vrbe,98.Iubéſne me rex cum Patrepatrato populi Albani fœdus ferire? Iubente rege, Sagmina, inquit, te rex poſco. Rex ait, pura tollito. Fœcialis ex arce graminis herbam puram attulit: ita poſtea regem interrogauit:Rex,facíſne me tu regium nuntium Populiq; Romani Quiritium,uaſa comitesq; meos? Rex reſpondit, Quod ſine fraude mea, Populiq; Romani Quiritum fiat, facio.Hactenus Liuius.Plin.lib.22.cap.2.3. Quoniam non aliunde ſagmina in remedijs publicis fuere, & in ſacris, legationibusq; uerbenæ. Certè utroq; nomine idem ſignificatur, hoc eſt gramen ex arce cum ſua terra euulſum.

Sagra] (σάγρα,) fluuius eſt in ora magnæ Græciæ in Italia. Author Plin.ca.10.de Locris,& Italiæ fronte lib.3.Huius meminit & Cic.lib.2. de Nat.deo.9. Ibidẽ 3.17.De Sagra Græcorum eſt uulgare prouerbium, qui quæ affirmant certiora eſſe dicunt,quàm ea quæ apud Sagram.

Sagum] huius ſagi, (σάγιον,) Veſtis index belli, ut toga pacis,quam tamen Conſulares non geſtabant:id quod oſtendit Cic. 8. Philip.254. Equidem patres Conſcripti,quanquam hoc honore uſi togati eſſe ſolent, quum eſt in ſagis ciuitas:ſtatui tamen à uobis,cæterisq; ciuibus in tanta atrocitate temporis, tantaq; perturbatione Reipub. non differre ueſtitu. Non ita nos gerimus hoc bello Conſulares, ut æquo animo Popul. Roman. uſurus ſit noſtri honoris inſignia.Budæus.

Ad ſaga ire,& redire ad togas.Cic.14.Philip.387.

Lugubre ſagum mutare Punico.Horat.Epod.9.6.

Sagum autem militare ac bellicum geſtamen fuiſſe, cum ex Nonio, &c. Capitolinus in Mar. philoſopho, per Brundusium ueniens in Italiam,togam & ipſe ſumpſit,& milites togatos eſſe iußit, nec unquam fuerunt ſagaci ſub eo milites. Hæc Budæus.Cic.7.Verr.74. Tum iſte excitatus exit,audit rem omnem ex Timarchide,ſagum ſumit.

Sagum, Eſt etiam ueſtis ſtragulæ genus, non diſsimilis cilicio.

Digitized by Google

Sueton. in Othone, cap. 2. Perebatur & uagari noctibus solitus, & inualidum quemq; obuiorum uel potulentũ corripere, ac distento sago impositum in sublime iactare. Id est sago excutere sursum uersus. Hæc Budæus. Cic. Trebatio, lib. 7. ep. 4. Valde metuo ne frigeas in hybernis: quamobrem camino luculento utendum censeo. Idem Mutio & Manilio placebat, præsertim qui sagis non abundares: quanquam uos nunc istic satis calere audio. Colu. lib. 1. cap. 8. 6. Quæ cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, uel sagis cucullis.

Sagulum] penult. corr. Diminutiuum, (ἐφεστρὶς,) Virgilius 8. Aeneid. 132. Virgatis lucent sagulis. Cic. in Pisonem, 43. Togulæ lictoribus ad portam præsto fuerunt: quibus illi acceptis, sagula reiecerunt, & cateruam imperatori suo nouam præbuerunt.

Fulgentis saguli honor. Sil. lib. 17. 107.

Sagulum gregale Liu. 7. ab Vrbe, 165.

Sagulum Hispanum, apud. Liuium lib. 7. bel. Pun. 116.

Sagulo militari coopertus. Liu. 1. bel. Pun. 14.

Sagatus] pen. prod. (σαγάνοτος,) Adiect. Qui sago indutus est. Mart. lib. 6. 11. Vis te purpureũ Marce sagatus amem?

Deinde cras sagati prodeamus. Cic. 14. Philip. 386.

Sagati etiamnum erant ad bella exeuntes, ut paludati Cõsules, & reliqui exercituum duces, qui Imperatores etiam uocabantur. Budæus.

Galli sagati, brachatiq;. Cic. pro Fontcio, 10.

Sagulatus] pen. pro. Adiect. (ἐφεστριδωτὸς,) Sagulo indutus. Sueto. in Vitellio, cap. 11. Vrbem denicq; ad classicũ introijt paludatus, ferroq; succinctus, inter signa atq; uexilla, sagulatis comitibus, ac detectis commilitonum armis.

Sagarius] sagarij, (σαγαρισπώλης,) Qui saga uendit.

Sagaria] sagariæ, (σαγαροπῶλις,) Exercitium uendendi saga: sicut ab argento, argentaria. Vlpianus de Tributaria actione, Duas negotiationes exercebat puer, sagariam & lintearium.

Saguntia] (σαγοντία,) Ptolemæo libro 2. cap. 4. & Plinius libro 3. Hispaniæ urbs. Eidem etiam Sarguntia dicta, capite 1. 15.

Saguntus] uel Saguntum, (σάγοντος,) Hispaniæ ciuitas ultra Iberum fluuium à Zacynthijs condita. Strabo, lib. 3. Saguntus occurrit à Zacynthijs condita, quam Annibal contra Pop. Rom. fœdera diruens, belli Punici secundi incendiũ Huius urbis situ eleganter describit lib. 1. Sil. Meminit cladis lib. 1. tertiæ Decadis Liuius.

Sais] (σάϊς,) urbs Aegypti iuxta unum ex Nili fluminis ostijs, qd' ab ipsa Saiticũ dicitur: & Saitæ, populi in Aegypto.

Sal] salis, m. & n. gen. (ἅλς,) Quo in cõdiendis cibis utimur. Dictio græca, ἀπὸ ἅλς, metathesi literarũ. Cato, Ex sale qui apud Caithinenses fit. Sallust. in Iugurtha, Neq; salem, neq; alia gulæ irritamenta.

Modius salis. Cic. de Amic. 60.

Concha salis puri. Horat. 1. Serm. saty. 3. 3.

Animã pro sale datã sui ait Chrysip. Cic. 2. de Nat. deor. 238.

Sal torridum. Col. lib. 7. cap. 5.

Fusile sal. Col. lib. 6. cap. 33.

Flos salis. Plin. lib. 32. cap. 10. 20.

Flumina salis. Plin. 31. cap. 7. 3. Sed & summa fluminum densantur in salẽ, amne reliquo ueluti sub gelu fluente, ut apud Caspias portas, quæ salis flumina appellantur.

Grumus salis. Plin. li. 33. ca. 4. 18. Torretur et cũ salis grumo.

Montes salis natiui. Plin. lib. 32. cap. 7. 4. Sunt & montes natiui salis, ut in Indis Oromenus, in quo lapidicinarum modo cæditur renascens: maiusq; regum uectigal ex eo est, quàm ex auro atq; margaritis.

Aspergere salem carnibus, & sale carnes, Vide Aspergo.

Obruere sale, Vide Obruo.

Sales, pro Condimento ipso. Colum. lib. 7. cap. 8. Aspergitur tritis salibus.

Sal, interdum est uitium in gemmis. Plinius lib. 37. cap. 2. 10. De murrhinis.

Sal, (σοφία,) pro Sapientia. Terent. Eunu. 3. 1. 10.

Labore alieno magnam partem gloriam,
Verbis sæpe in se transmouet, qui habet salem

Qui in te est. Vbi Donatus, Sal neutraliter, condimentum: masculinum, pro sapientia.

Sal, (γαμυλία, σίλλοι,) Vrbanitas, iocus, & dicta ad risum uel delectationẽ compositа, tam singulari quàm plurali numero. Catul. de Quintia, 81. 1. Nulla in tam magno est corpore mica salis. Hoc est, nihil uenustum, & sapienter dictum. Quintilianus lib. 6. cap. 4. exponit, nihil in corpore eius esse ridiculum. Plin. lib. 31. ca. 7. 14. Ergo hercule uita humanior sine sale nequit degere, adeoq; necessariũ elementũ est, ut trãsierit intellectus ad uoluptates animi quoq;. Nam ita sales appellantur, omnisq; uitæ lepos & summa hilaritas, laborumq; requies non alio magis uocabulo constat. Mart. lib. 3. 20. Lepore tinctos Attico sales narrat.

Salis enim satis est, sannionũ parum. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 26.

Sal dicendi & facetiæ. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 11.

Librorum sales. Propertius lib. 3. eleg. 21. 6.

Sal humanitatis. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 1.

Sal & lepor, uel facetiæ. Cic. 5. Tusc. 78. C. Cæsaris in quo mihi uidetur fuisse speciuen humanitatis, salis, suauitatis, lepõris. Idem 1. Offic. 186. Sale uerò & facetijs Cæsar Catuli patris frater uicit omnes.

Sal & uenustas. Cic. 1. de Finib. 14.

Aspersi sales. Claud. 2. Paneg. 3.

Amari sales, Vide Amarus.

Sal facetus. Plin. lib. 3. 6. cap. 63.

Proterui sales. Saty. 1. Syl. 6. 2.

Et ridens iocus, & sales proterui.

Nati sales intra pomœria. Iuuen. Saty. 9. 2.

Versiculi habent salem ac lepõrem. Catul. ad Aurelium, 16. 2.

Vrbani sales. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 9.

Sal, aliquando mare dicitur, quia salsum est, & ex cuius aquæ sal elicitur. Virg. 1. Aen. 8.

-& spumas salis ære ruebant. Catull. Argon. 59. 14.

Mẽne salis placidi uultum, fluctusq; quietos Ignorare putes? Virg. 10. Aen. 170.

Rapidum sal. Catul. de Berecynth. 58. 4.

Tremuli salis aduersæ undæ. Catul. Argon. 59. 26.

Vesco sale saxa peresa. Lucret. lib. 1. 67.

Sale, in nominatiuo etiam dicitur, authore Prisciano. Ennius libro 4. Annal. Cæruleum spumat sale cõferta rate pulsum. Id est mare.

Salarius] salarij, (ἁλοπῶλης,) Qui sal uel salsamẽta uendit. Mart. lib. 1. 126. Quod uiles pueri salariorum.

Salarius, Adiect. (τὸ ἁλὸς,) Quod ad sal pertinet. Liu. 9. bell. Pun. 185. Vectigal etiam nouum ex salaria annona statuerunt. Plin. lib. 31. cap. 7. 14. Sicut apparet ex nomine Salariæ uiæ, quoniam illa sal in Sabinos portari consuerat. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 11.

Salarium] (μισθὸς,) subst. dicitur stipendium, seu merces, quam quis pro seruitio meritus est. Plin. lib. 31. cap. 7. 14. Sal honoribus etiam militiæq; interponitur, salarijs inde dictis, magna apud antiquos authoritate. Tacit. in uita Agricolæ, Salarium tamen Proconsulari solitum offerri, & quibusdam à seipso concessum, Agricolæ non dedit.

Salsus] Adiect. (ἁλικὸς, ἁλυκὸς, ἁλμυρὸς, ἁλμυρῶδης,)

Quod

Digitized by Google

Quod salis saporem habet, siue quod sale densatũ est. Plaut. Rud. 1 4.31. Itaq; aluũ prodisperauit nobis salsis poculis.
Aequora salsa. Horat. Epod. 16.7.
Fluctus salsos pectore reuomere. Virg. 5. Aeneid. 37.
Lacrymæ salsæ. Lucret. lib. 1.188.
Rubigo salsa. Virg. 2. Georg. 44.
Saporis salsi humor. Lucret. lib. 4.45.
Sudor salsus. Virg. 2. Aeneid. 35.
Salsum, in consuetudine, pro ridiculo tantum accipimus, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 15.4. Accedunt non Attici, sed salsiores quàm illi Atticorum, Romani ueteres atq; urbani sales.
Dictum salsum. Quintil. lib. 6. cap. 3.4.
Salsè] Aduerbium, (ἁλμυρῶς,) Cic. 2. de Oratore, 152. Vel de hæc ridentur, & hercule omnia quæ à prudẽtibus, quasi per dißimulationem non intelligendi, subabsurdè salsèq; dicuntur. Id est, acutè, & quasi cum quadam reprehensione.
Dicere salsè. Quintil. lib. 6. cap. 3.70.
Salsamentum] (τάριχος, βάμμα, ὀξύγαρον,) Quod sale conditur ad usum diuturnum, ut pisces, & cætera id genus. Terent. Adelph. 3.3.26. Salsamẽta hæc Stephanio Fac mã cerentur pulchre. Varro, 3. de rust. cap. 17.6. Præterea salsamenta in eas piscinas emptitia conijciebat. Sic Cice. 2. de Diuinat. 175. De uino aut salsamento putes loqui quæ eua uescunt uetustate.
Salsamentarius] (ταριχοπωλικὸς,) Quod ad salsamenta pertinet. Plin. lib. 32. cap. 8. Quin & testis cadi salsamentarij tusis cum ãxungia uetere, mirum in modum prodest. Colum. lib. 2. cap. 10.12. in uasis olearijs, salsamentarijsq;. Plinius lib. 28. cap. 9.17. Parotidas admista farina salsamentariæ testæ. Sub. sanat.
Salsamẽtarius, (ταριχοπώλης,) Qui salsamẽta uel facit, uel uẽdit. Autor ad Herennũ, lib. 4.239. Vt si salsamentarij filio dicas: Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat.
Salsura] salsuræ, pen. prod. (ταρίχευμα,) Idem quod salsamentum. Colum. lib. 8. cap. 17.12. Nulla tamẽ æquè quàm prædictæ salsuræ pabulum, commodè dantur, quoniã odorata sunt. Idem frequenter lib. 12. cap. 53.
Salsedo] pe. pro. salsedinis, f. g. (ἁλυκότης,) Ipse salis sapor.
Salina] salinæ, pen. prod. (ἁλυκὶς,) Locus ubi fit sal. Cic. ad Atticum, lib. 5.99.3. De strue salinarum planè rogo. Idem pro Lege Manil. 10. Quum publicani familias maximas, quas in salinis habent, quas in agris, quas in portubus atq; custodijs magno periculo se habere arbitrentur. Liuius 1. ab Vrbe, 150.
Salinæ ab ora, remotißimæ. Cic. 3. de Nat. deor. 198.
Salinæ pro salibus & iocis ex ambiguo. Cicero libro Epist. 7. Quibus in literis omnia mihi periucunda fuerunt, præter illud, quod parum diligẽter possessio salinarum mearũ à te procuratore defenditur.
Salinum] salini, penul. product. (ἁλοδοχεῖον,) Vasculum in quo sal reponitur, tum ad mensæ usum, tum ad sacrificia paratum. In eo enim cum sale dijs primitiæ offerebantur. Persius Saty. 3.3.
- purum & fine labe salinum. Liu. 6. bel. Pun. 183. ut Salinum patellamq; deorum causa habere posßint.
Exiguum salinum. Stat. 1. Sylu. 5.26.
Regustatum salinum digito terebrare. Persius Saty. 5.14.
Salinum ponitur pro quocunque uase fictili mensæ pauperis. Horat. 2. Carm. ode 16.3.
Viuitur paruo bene, cui paternum
Splendet in mensa tenui salinum.
Salillum, salilli, Diminutiuum. Plaut. Trinum. 8.70.
- uerum nos homunculi
Salillum animæ.
Purior salillo. Catull. ad Furium, 20.4.
Sallio] sallis, salliui, sallitum, penul. product. (ἅλλω,) Salire, Sale condire. Sisenna, Sic meam paludem multi piscium salliendorum causa à nauibus semionustis commeant. Ex Prisciano lib. 10.
Sallitus] pen. prod. Participium, (ἁλισθείς,) Corn. Seuerus, Ad quem salliti pomiliones adferebantur.
Salio] cum simplici l, (ἁλίσω,) pro eodem accipitur. Ouidius 4. Fast. 82.
Farra deæ, micæq; licet salientis honorem
Detis, & in ueteres thurea grana focos. Micam salientem pro sale accipit. Columel. lib. 12. cap. 53.1. Cocto sale, nec nimium minuto, sed suspensa mola infracto diligenter salito. Celsus lib. 2. cap. 18. Item pisces omnes qui salem non patiuntur, solidiúe saliuntur.
Sallo, sallis, salli, salsum, (ἁλίζω,) Sallere, Idẽ. Lucil. li. 4. Saty. Sallere murænas, mercem in frigidaria ferre. Salust. in tertio Histor. Parte consumpta, reliqua cadauerum ad diutur nitatem usos sallerent. Hæc ex Prisciano lib. 10.
Salsilago] penul. product. salsilaginis, fœ. gen. uel Salsugo, salsuginis, (ἅλμη, ἁλμυρὶς,) Liquor quidam salis. Plin. lib. 31. cap. 7. 18. Præter hoc etiamnum appellatur in salinis salsugo, ab alijs salsilago, tota liquida, marina aqua salsior, ui distans. Idem lib. 18. cap. 12. Ciceris natura est gigni cũ salsilagine, ideo solum urit.
Salsitudo] pen. prod. salsitudinis, (ἁλυκότης,) Humor saporem salis referens. Plin. lib. 20. cap. 14.9. Salsitudines corporis, si cum uino tradatur, minuit.
Salitura] salituræ, pen. prod. (ταρίχευσις,) Condimentum cum sale factum. Colum. lib. 12. cap. 21.3. Fœnum græcum quum est aridum factum, molitur, & ex eo molito post saliturã musti cochlear cumulatum.
Sala] (σάλα,) oppidum & fluuius Mauritaniæ, autor est Plin. lib. 5. cap. 1.
Salacia] (σαλακία,) dea aquæ, à salo ciendo appellata. Vnde & à poetis sumitur pro aqua. Pacuuius, Hinc Salaciæ sæuitiam fugimus.
Oceanus & Salacia, cæli satu, terræq; conceptu generati. Cicero de Vniuer. 50.
Salacon] (σαλακών,) uir fuit, qui quum pauper esset, se diuitem simulabat ut autor est Suidas. Huius meminit Cicero Galbo, lib. 7.25.6.
Salamandra] Salamandræ. Plin. lib. 10. cap. 67. Sicut salamandra, animal lacerti figura, stillatum, nunquam nisi magnis imbribus proueniens & serenitate deficiens. Huic tantus rigor, ut ignem tactum extinguat, nõ alio modò quàm glacies. Eiusdem sanie, quæ lacteo ore uomitur, quacunque parte corporis humani contacta, toti defluunt pili: idq; quod contactum est, colorem in uitiliginem mutat. Aristoteles de natura animalium, scribit esse animal in igne uiuens.
Salamis] uel Salamin, penul. corrept. huius Salaminis. penul. product. siue Salamina, (σαλαμὶς,) insula in mari Euboico cõtra Athenas sita, in qua urbs est eiusdem nominis, ubi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Sed quum reuerteretur Teucer à bello Troiano, nec inimicos Aiacis ultus fuisset, expulsus à patre, in Cyprũ nauigauit: ibiq; urbẽ aliam condidit nomine Salaminam. Inde Iouis Salaminij cognomen Teucro autore, qui ad Salaminẽ huic deo insigne & magnificum templum extruxit, ut autor est Tacitus lib. 3. Cicero 1. Offic. 106. Citeturq; Salamis clarißimæ testis uictoriæ.
Salamina] Cicero 1. Tusculan. 177. Antè enim Salaminam ipsam Neptunus obruet, quàm, &c.

Digitized by Google

Salaminius] pen.prod. Adiect. (σαλαμινὸς,) Cic. 1. Tuscul. 177. Salaminũ Trophæũ. Et pro Archia, 14. Homerum Dolophonij ciuem esse dicunt suũ, Chij suum uendicant, Salaminij repetunt: Smyrnæi uerò suum esse confirmant.

Salaminius] possessiuum, (σαλαμίνιος,) Ex Salamine urbe: unde Solon Salamimius dicitur.

Salaminiacus [pen.corr. (σαλαμινιακὸς,) Aliud adiectiuum, ut Mare Salaminiacum. Id est, mare Salaminis insulæ Lucan. lib. 5. 22.

Salapusius] A sale & pusius compositum nomen. Pusius enim, sine pusus, & pusio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus est Caluus, Catulli familiaris, tãquã puer, ob staturam puerilem, plenus salis, & oratoriæ mordacitatis.

Salaria uia (σαλαρία ὁδὸς,) Romæ dicta est, quòd per eam Sabini sal à mari deferebant. Sipontinus. Vide Sal.

Salarium] Vide Sal.

Salassij] (σαλάσσοι,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Populi sub Insubribus hodie Marchia Salutiarum, Le Marquisat de Saluſſes. De his multa Strabo lib. 4.

Salax] salacis, pen prod. om. gen. (ἀφροδισιαστικὸς,) Libidine pruriens. Colum. lib. 7. cap. 9. 1. Maximeq; quod ad rem pertinet, quàm salacissimos oportet esse mares, qui & amnicula ætate commodè progenerant.

Aquæ salaces. Id est, scaturientes, quasi è terra prosilientes.

Aries salax. Ouid. 4. Fast. 156.

Salaces cibi, Venerem concitantes, ut Erucæ salaces. Ouid. 2. de Remedio amor. 81.

Herba salax. Ouid. 2. de Arte, 85.

Taberna salax. Catull. ad contubernales, 35. 1.

Salacitas] pen.corr. salacitatis, (τὸ ἀφροδισιαστικὸν,) Plin. lib. 10. cap. 36. 1. Passeri minimum uitæ, cui salacitas par.

Saldæ colonia, (σάλδαι πολίτια,) Mauritaniæ Cæsariensis urbs Ptolemæo autore lib. 4. cap. 2. hodie Alger, uel Algeria: Barbarossæ regnum.

Salebræ] pen.corr. salebrarum, (ἐκρήγματα,) A saltu dictæ ut ait Nonius. Sunt loca inæqualia et asperа, quæ quasi sine saltu præteriri non possunt. Martial. lib. 11. 84.

Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt,
Sed quæ per salebras, altaq; saxa cadunt. Hìc per translationem. Propert. lib. 3. eleg. 16. 3. Luna ministrat iter, demonstrant astra salebras. Horat. 1. epist. 18. 11. Qui quæritur salebras & acerbum fugus. Cic. 2. de Finib. 52. Hic si diffinire & diuidere didicisset, si loquendi uim, si denique consuetudinem uerborum teneret, nunquam in tantas salebras incidisset. Id est, in tantas asperitates, & incultas orationis formulas.

Salebra, in singulari. Valer. Max lib. 6. Tristitiæ salebra. Apul. lib. 1. Metamor. Verborum salebra. Cicc. 5. de Finib. 144. Quod uestri nõ item, tria genera bonorum, procliuius currit oratio, uenit ad extremum, hæret in salebra.

Salebrosus] pen. prod. Adiect. (ἐκρηγματώδης,) Quod multas habet salebras, quodq; est asperum. Virgilius,

nõ tam salebrosus ut ante. Martial. lib. 11. 3. Lectores tetrici salebrosam ediscite Sanctram. Per translationẽ. Quintilian. lib. 11. cap. 2. Inde interruptus actionis impetus, & resistens ac salebrosa oratio.

Salebrosa & exiliens oratio. Seneca epistol. 101.

Salentia] (σαλεντία,) Vrbs Messapiorum, à qua

Salentinus] pen. prod. (σαλεντινὸς,) nomen gentile, Stephano. Ouid. 15. Metam. 11. Præterit & Sybarim, Salentinumq; Neæthum.

Cohortes Salentinæ. Silius lib. 8. 114.

Salentini] (σαλεντῖνοι,) Populi dicti, quòd in salo amicitiam fecerint Idomeneus & Locrenses. Hos, Strabo scripsit esse Cretenses.

Regio Salentinorum, Quæ nunc (ut quidã uolunt) terra Idrunti, siue terra de Bari uocatur, in Italia sita est, et Apuliæ finitima. De quibus Virg. lib. 3. Aeneid. 80. Et Salentinos obsedit milite campos. In ea est Iapygium promontoriũ, quod & Salentinum dicitur. Sale dicitur Pompo. Melæ lib. 21. Salustius, Omnis Italia coacta in angustias scinditur in duo promontoria, Pachynum & Salentinum.

Salentini campi, peninsulæ forma intra Tarentinum & Adriatici fauces propansi, isthmo se iuxta Brundusium & Rudias contrahente, nõ amplius CCCX. stadijs lato, quod ex Ptolemæi tabula discitur. A salo autem, id est, mari dictos autumat Festus Pompeius.

Salernum] (σάλερνον,) Picentinorum oppidum in Italia. Plin. lib. 3. ca. 5. 34. A Surrento ad Silarum amnẽ XXX. M. pass. ager Picentinus fuit, Tuscorum templo Iunonis Argiuæ sub Iasone condito insignis. Intus oppidum Salerni, Picentia. Volaterranus dicit Salernum fuisse ab Romanis contra Picentes & Lucanos munitum, ob initam cum Annibale societatem.

Pugnax Salernus. Silius lib. 8. 116.

Sales] Vide Sal.

Salgama] pen. corr. (σάλγαμα,) appellabantur à priscis quæcunq; conditanea ad uictum in uasis seruabãtur, interdum sicca. sæpe cum liquamine & iure: utputa mala, pyra, sici, uuæ, rapæ. Colum lib. 10. 12.

Tempore non alio uili quoq; salgama merce
Capparis, & tristes mulæ, ferulæq; minaces
Plantantur. Idem lib. 12. cap. 4. 3. Post hoc præceptũ, locum & uasa idonea salgamis præparari iubent, locum esse debere auersum à sole, quàm frigidissimum & ficcissimũ, ne situ penora mucorẽ cõtrahãt. In codice Imperatorio, lib. 12. legimus salgami nomine cõtineri culcitrã, lignũ, oleum.

Salgamarius] salmagarij, (σαλγαμεπώλης,) Colu. li. 12. cap. 44 Libros tres edidit, quos inscripsit nominibus cocci, & cetarij & salgamarij.

Salia] (σαλία,) fluuius est Hispaniæ ad oram Britannici maris, à quo Saleni aucolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominasse existimat Hermolaus.

Saliares cœnæ, (σαλιακοὶ δεῖπνοι,) autore Festo, Magnæ & copiosæ cœnæ dicebantur, & opiparæ, quales solebant facere Salij sacerdotes Martis. Vide Salij.

Salica lex. Vide Salij Germaniæ populi.

Salicastrum] salicastri, (ἀγχιάμπελος,) Plin. lib. 23. cap. 1. 10. Est labruscæ similis, sed in salictis nascens, ideò dictum guitur nomine, quum eosdẽ usus habeat, & salicastrũ uocet

Salicetum, Salictum, Saligneus] Vide Salix. (tur.

Salientes] Vide Salio.

Salij] (σάλιοι,) Sacerdotes Martis, sic dicti, quòd in portandis ancilibus saltare eos mos esset. Liu. 1. ab Vrbe, 82. Numa item Salios duodecim Marti Gradiuo legit, tunicaq; picta insigne dedit, & super tunicam æneũ pectori tegumen, cælestiaq; arma (quæ ancilia appellantur) ferre, ac per urbẽ ire canentes carmina cum tripudijs solennique saltatu iussit. Sic 4. ab Vrbe, 235. Et Plin. lib. 21. cap. 3. 5. Cic. 3. de Oratore, 109. Vt epularum solennium fides ac tibiæ, Saliorumq; uersus indicant. Ouid. 3. Fast.

Iam dederint Salijs à saltu nomina dicta.

Exultantes Salij. Virg. 8. Aeneid. 133.

Curia Saliorum. Cic. 1. de Diuin. 58.

Iidem uocantur Salisubsuli, à Catullo, 17. ad Coloniam, 2.

Dapes saliares. Horat. 1. Carm. ode 37. 1.

Carmen salire Numæ. Horat. 2. epist. 1. 18.

Salij] (σάλιοι) Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius

Digitized by Google

eius regionis incolæ quæ uulgò Franconia uocatur. Sidonius, Salius pede, falce Gelonus. Ammianus Marcellinus lib. 17. de Cõstantio scribens, Quibus, inquit, paratis, petit primos omnium Francos, eos uidelicet quos consuetudo Salios appellauit. Andreas Althamerus in Tacitum, suspicatur ita fuisse nuncupatos ab Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mœno, Radiantia, Aestu Sala, Sinna, & Tubero. Hi Gallis expulsis, eorum sedes occuparunt, Franciamq; de suo nomine appellarunt. Ab his Salijs putat Alciatus legem Salicam nomen duxisse quasi dicas Francicam.

Salinæ, & Salinum] Vide Sal.

Salio] salis, saliui, uel salij, uel salui diuisis syllabis, saltum, (ἅλλομαι,) salire. Virg. 2. Georg. 77. Mollibus in pratis unctos saliere per utres. Quidam legunt saluere. Plinius lib. 10. cap. 38. 1. Saliunt aliquæ aues, ut passeres.

Ad strepitum tibicinæ salire. Horat. 1. epist. 14. 5.

Saliendo se exercere. Plaut. Bacchid. 8. 25.

Salire de muro. Liu. 5. bel. Pun. 130.

Salire è terra. Lucret. lib. 1. 38. Id est, prodire, emitti.

Grando salit in tectis. Virg. 1. Georg. 90.

Arbusta saliunt è terra. Lucret. lib. 1. 38.

Salit mihi cor. per translationem. Plaut. Ciste. 7. 9.

Salire dicuntur animalia ratione carentia, quando mares ineunt fœminas, nam saliendo ascendunt. Ouid. 2. de Arte, 97. Læta salitur ouis, tauro quoq; læta iuuenca est.

Salire matrem de equo dictũ. Varro lib. 2. de Re rust. ca. 7. 8.

Salire in aqua. Varr. 3. de Re rust. cap. 10. 2.

Saliens] Participium, (ἁλλόμενος,) ut

Aqua saliens, pro Currente. Plin. epist. 41.

Grandine saliente graues ceciderunt nimbi. Ouid. 14. Metamorpho. 109.

Riuo saliente sitim restinguere. Virg. 5. eclog. 10.

Vena saliens sanguine. Virg. 3. Georg. 92.

Salientes Latinis dicuntur capita fistularũ, atq; etiam ipsæ tubulorum, fistularumq; scaturigines quæ et siphunculi dicuntur & sipunculi, ab aquæ expressione, tanquam ex siphone salientis. Hos Græci ὑφυσσὸς dicunt, Vitruuius lib. 8. ca. 3. Hæc maximè considerantur Athenis, ibi enim ex eiusmodi locis fontibus, & in Asty, & ad portum Pyræum, ducti sunt salientes, è quibus bibit nemo, sed lauationibus & reliquis rebus utuntur, bibunt autem ex puteis. Ibidem, cap. 7. Budæus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 5. Equidẽ hoc quod melius intelligo, affirmo, mirifica suauitate te uillam habiturum piscina & salientib. additis palæstra & sylua uiridicata.

Salto] saltas, (ὀρχέομαι,) saltare, Frequentatiuum, Tripudiare. Cic. in Catil. 42. Hi pueri tam lepidi, ac delicati, non solùm amare & amari, neq; cantare et saltare, sed etiã sicas uibrare, & spargere uenena didicerunt. Vetus exemplar legit psallere. Idem 3. Officio. 99. At si dares hanc uim M. Crasso, et digitorum percussione hæres posset scriptus esse, qui reuera non esset hæres, in foro mihi crede saltaret.

Nemo ferè saltat sobrius. Cic. pro Murena, 11.

Nudus in conuiuio saltaret. Cic. in Pisonem, 16.

Laudes alicuius saltare, pro Saltationibus immiscere, ut ait Budæus. Plin. in Paneg. 89. Ita cantari & saltari commentarios dixit. Tacitus de Orato.

In oratione saltare. Cic. in Orat. 132.

Carmina saltantur theatro. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 5.

Saltata poemata populo. Ouid. 2. Trist. 104.

Saltatio] Verbale. (ὄρχησις, ὄρχημα,) Cic. pro Murena, 11. intempestiui conuiuij amœni loci, multarum deliciarũ comes est extrema saltatio. Idem 3. de Finib. 38.

Cordax saltatio. Vide Cor.

Salationi Tityus nomen. Cic. de Claris Orat. 149. Quos Sex. Tityus consequutus, homo loquax sanè & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, ut saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.

Armatam saltationem Curetes docuere: Pyrrichen Pyrrhus. Plin. lib. 7. cap. 56. 16.

Saltator] pen. prod. Verbale masc. gen. (ὀρχηστὴς,) Cic. pro Murena, 11. Idem 1. Offic. 210. Adde huc si placet unguentarios, saltatores, totumq; ludum talarium.

Facere aliquem saltatorem. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.

Motus certus datus saltatori. Cic. 3. de Finib. 37.

Saltatorius] Adiectiuum, (ὀρχηστικὸς,) Quod ad saltationem pertinet: ut Ludus saltatorius, in quo saltare docetur. Macrobius lib. 3. Cic. in Pisonem, 16. Quumq; ipse nudus in conuiuio saltaret, in quo ne tum quidem quum illũ suũ saltatoriũ uersaret orbem, Fortunæ rotam pertimescebat.

Saltatrix] penul. prod. saltatricis, pen. prod. Verbale fœm. (ὀρχήστρια,) Cicero in Pisonem, 13. Tu ex tenebricosa popina Consul extractus, cũ illa saltatrice tonsa, Senatum Reip. occasum atq; interitum lugere uetuisti.

Saltatricula] saltatriculæ, penul. corr. (ὀρχηστρίδιον,) Diminutiuum à saltatrix. Gellius lib. 1. cap. 5. Dionysiamq; eũ notissimæ saltatriculæ nomine appellaret.

Saltatus] huius saltatus, pen. prod. (ὀρχησμὸς,) Ipsa saltatio. Liu. 1. ab Vrbe, 83. Per urbem ire canentes carmina cũ tripudijs solennìq; saltatu iussit.

Saltura] salturæ, penul. prod. Antiquum, (ὀρχηθμὸς,) Idem quod Saltatio. Plaut. Curcul. 5. 27.

Nunc dum saltura sat bona est. si id feceris,
Vænire poteris intestinis uilius.

Saltus] huius saltus, m. g. (ἄλμα, ὀρχηστύς, πήδημα) Qualis est ceruorũ & leporum. Virg. de Turno, lib. 9. ad finem.

Tum demum saltu præceps, sese omnibus armis
In fluuium dedit.

Superbus saltus. Virg. 12. Aeneid. 66.

Facilis saltus. Claud. de bel. Getico, 36.

Agrestis saltus. Ouid. 14. Metam. 104.

Rapidus saltus. Stat. 1. Achilleid. 36.

Volucer saltus. Stat. 6. Thebaid. 114.

Dare saltum. Ouid. 1. Fastorum, 101. Id est, salire.

Fera saltu fertur super uenabula. Virg. 9. Aeneid. 110.

Insilire saltu, Vide Insilio.

Viam superare saltu. Virg. 3. Georg. 28.

Vti excursione & saltu. Cic. de Senect. 18.

Saltus, Sylua, Vide suo ordine.

Saltuaris] & hoc saltuare, penul. prod. (πηδηματικὸς,) Plin. lib. 2. cap. 95. Sunt & in Nymphæo paruæ insulæ, saltuares dictæ, quoniam in symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur.

Saltuatim] penul. product. Aduerbium, (πηδηματικῶς,) hoc est Per saltus. Gellius lib. 9. cap. 4. Atque item esse alia apud ultimos Orientis terras miracula: homines qui monomeri appellantur, singulis cruribus saltuatim currentes, ui uacissimæ pernicitatis.

Saltuatim scribere, hoc est, Non scribere rem aliquam suo ordine, sed ut sese offert, id est, digredi. Sisenna lib. 1. Hist. Nos una ætate in Asia & Græcia gesta literis idcirco continentia mandauimus, ne uellicatim, aut saltuatim scribendo, lectorum animos impediremus.

Saliocanus] (σαλιοκανὸς,) portus Galliæ, urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. Vulgò S. Paulus.

Saliua] saliuæ, uel Saliuum, saliui, pen. prod. (πτύελον, σιαλὶς, σίαλος,) Sputum: quod ferè salis saporem habeat.

Vel à

Digitized by Google

Vel à saliendo, quòd in ore saliat & crescat. Plin. lib. 28. cap. 4. 5. Quidam uerò aggrauant ictus ante conatũ simili modo saliua in manu ingesta.

Iungere saliuas oris. Lucret. lib. 4. 223.

Ieiuna saliua. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.

Spurca saliua lupæ commistæ. Catul. ad Iuuentium, 94. 2.

Tenuis saliua turdorum. Pers. Saty. 3. 6.

Saliua lacrymationum, Humor lacrymarum. Plinius libro 11. cap. 37. 22.

Saliua syderum. Plin. lib. 11. cap. 12. 1. Siue est cœli sudor, siue quædam syderum saliua.

Saliua uino innocentißima. Plin. lib. 23. cap. 1. 27. Sua cuiq; uino saliua innocentißima, sua cuique ætas gratißima, hoc est media.

Saliuosus] pen. prod. Adiect, (σιαλώδης,) Quod saliuæ sapore habet. Plin. lib. 16. cap. 38. 1. Humor ulmis saliuosus.

Saliuo] saliuas, pen. prod. (σιαλόω,) saliuare, Saliuam facere, siue emittere. Plin. lib. 9. cap. 36. 1. Congregantur Verno tempore purpuræ, mutuoq; attritu lentorem cuiusdam ceræ saliuant.

Saliuare etiam est quod Saluiare quoq; dicitur. Quid autem sit Saluiatum, & Saluiare, uide suo loco. Colum. lib. 6. cap. 5. 2. Tunc panacis & eryngij radices fœniculi semimbus miscendæ, et cum defruti ac moliti tritici farina, candentiq; aqua conspergendæ, eoq; medicamine saliuandum ægrotũ pecus. Ibidẽ, ca. 37. de asino admissario, Et defecto uiridi pabulo, & largo ordeo firmandus, nonnunquam etiam saliuandus erit.

Saliuarius] Adiectiuum, (σιαλικὸς,) Plin. lib. 9. cap. 51. 3. Quæ durioris testæ sunt, ut murices, purpuræ, saliuario lentore proueniunt. Id est, uiscositate saliuæ.

Saliunca] saliuncæ, (νάρδος, κελτικὴ,) ut putat Ruellius, lib. 2. cap. 7. Herba statim è terra exiliens. Plin. lib. 21. cap. 7. 7. Saliunca foliosa quidem est, sed breuis, & quæ necti non possit. Radici numerose cohæret: herba uerius quàm flos, densa ueluti manu pressa, breuiterq; cæspes sui generis. Pannonia hanc gignit, & Norici, Alpiumq; aprica.

Humilis saliunca. Virg. 5. eclog. 4.

Salix] salicis, pen. corr. f. g. (ἰτέα,) Arbor, à saliendo dicta: uel quòd fata, uel casu terræ impacta salit ac surgit. Vide Plinium lib. 16. cap. 37. Virg. 10. eclog. 6. Mecum inter salices lenta sub uite iaceret.

Amnicolæ salices. Ouid. 10. Metam. 20.

Amaræ salices. Virg. 1. eclog. 16.

Curua salix. Ouid. 5. Metam. 119.

Fœcundæ salices uimimibus. Virg. 2. Georg. 90.

Glaucæ salices. Virg. 4. Georg 37.

Lenta salix. Virg. 3. eclog. 17.

Teneræ salices. Lucret. lib. 2. 73.

Salignus] Adiectiuum, (ἰτεῖνος,) Quod ex salice factũ est. Columel. lib. 7. cap. 1. 1. Quippe uel foliis, spinisq;, uel perticis salignis alitur.

Crates umbonum salignæ. Virg. 7. Aeneid. 127.

Falx saligna. Virg. 4. Georg. 22.

Fores salignæ. Stat. 4. Thebaid. 33.

Fustis salignus. Horat. 1. Serm. saty. 5. 5.

Lectus salignus. Ouid. 8. Metam. 133.

Saligneus] Aliud adiectiuum. Idem (ἰτεῖνος,) Colum. lib. 7. cap. 10. 2. Deinde ab ictu uirgæ oportet tumentem uenam ferro rescindi, detractoq; sanguine colligari saligneo libro, uel etiam ulmeo. Idem lib. 11. cap. 3. 27. Et lib. 6. cap. 2. 3. Salignea claua.

Salicetum] saliceti, pen. prod. & per syncopen, Salictum, salicti, (ἰτεών,) Locus salicibus consitus. Varro, Idoneus locus eligendus ubi faciat salictum.

Flos salicti. Virg. 1. eclog. 11.

Amœna salicta. Cic. 1. de Diuinat. 73.

Canentia salicta fronde glauca. Virg. 2. Georg. 3.

Densis salictis obsessa palus. Ouid. 11. Metam. 73.

Humile salictum. Iuuenal. Saty. 11. 7.

Incultum salictum. Virg. 2. Georg. 83.

Vdum salictum. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.

Sallio, Sallo] Vide Sal.

Sallustius Crispus, (σαλλύστιος κρίσπος,) C. Sallustij nepos. Tacitus lib. 3. Crispum Equestri ortum loco, C. Sallustius rerum Romanarum florentißimus autor, sororis nepotem in nomen adsciuit. Vide Crispus. Quintil. lib. 2. cap. 5. 13.

Sallustiana breuitas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 33.

Salmacis] pen. corr. (σαλμάκις,) Fons in Caria, iuxta Halicarnasum. Dictus Venereus ab amœnitate incolarum, ubi paulatim homines illecti, omnem feritatẽ deposuerunt. Strabo lib. 14. Salmacis fons, nescio quamobrem calumniatus, tanquam emolliens eos qui inde bibant. Hominũ enim mollities uidetur ab aere, uel ab aqua causam trahere: quum ea minimè sint causa mollitiei, sed diuitiæ, & uictus inconstantis. Spolia quoq; sine labore parta, Salmacia dicuntur. Et Salmacia Bacas dixit Macer. Ouid. 4. Metam. 58.

Vnde sit infamis, quare malè fortibus undis
Salmacis eneruet, tactosq; remolliat artus, Discite. Vide ibi fabulam.

Vndæ obscœnæ Salmacis. Ouid. 15. Metam. 54.

Salmacis, penul. corr. Adiectiuum, (σαλμακὶς,) ut Salmacides aquæ. Plin. lib. 31. cap. 3. 6. Nam nitrosas atq; salmacidas, in desertis Rubrum mare petentes, addita polẽta, utiles intra duas horas faciunt.

Salmantica] (σαλμάντικα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Alio nomine Salamanca, Hispaniæ Lusitaniæ urbs.

Salmo] salmonis, m. g. Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 18. 1. In Aquitania salmo fluuiatilis marinis omnibus præfertur. Quibusdam tamen salmo rectius placet dici.

Salmoneus] pen. prod. trisyllabũ, (σαλμωνεὺς,) Aeoli filius nõ regis uentorum, sed cuiusdam apud Elidem, ubi regnauit: qui fabricato ponte æreo, super eum agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus esset faciem, eũ iubebat occidi. Hic postea uerum expertus est fulmen. Hactenus Seruius enarrans locum Virgilij 6. Aeneid. 117.

Vidi & crudeles dantem Salmonea pœnas, &c.

Salmonis, penul. product. huius Salmonidis, Patronymicum, fœm. gen.

Nympha Salmonis, Tyro Salmoneos filia. Valer. 5. Argo. 96. Ex hac & Cretheo natus est Aeson Iasonis pater.

Salomon] pen. corr. (σαλομὼν,) Nomen regis Hierusalem & pacificus interpretatur. Pacem enim habuit cum omnibus regibus, sapientißimus iudicatus. Templum Deo pulcherrimũ extruxit, ut in literis Sacris habetur. Ab Hebræis Selomo scribitur, à Græcis uero Solomon.

Salomonius] possessiuum, (σαλομώνιος,) ut Templũ Salomonium, apud Lactantium.

Salonæ] pen. prod. Salonarum, (σαλῶναι,) urbs Dalmatiæ, capta olim ab Asinio Pollione. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.

Salonius] Adiectiuum, (σαλώνιος,) ut Quercus Saloniæ. Claud. 6. Paneg. 26.

Saloninus] penul. product. (σαλονῖνος,) Serui. in 4. eclog. Asinius Pollio, inquit, ductor Germanici exercitus, quũ post captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò meruisset lauream, pòst etiam Consulatum adeptus fuisset, eodem anno susceptit filium, quem à capta ciuitate, Salonium uocauit, cui nunc Virgilius Genethliacon dicit, quem constat natum

batum risisse statim: quod parentibus omen est infœlicitatis: nam ipsum puerum inter ipsa primordia perijsse manifestum est.

Salpa] salpæ, (σάλπη,) Genus piscis circa Ebusum, obscœnus alibi, & qui coqui nõ posit, nisi uerberatus, ut ait Plin. lib. 9. cap. 18. 1. Ibidem, ca. 51. Salpæ Autumno gignũtur.

Salpiæ] (σαλαπίαι,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Apulorũ urbs in Ionio pelago: Salapia Plinio.

Salsamẽtum, Salse, Salsilago, Salsitudo, Salsura] Vide Sal.

Salsulæ] pen. prod. (σάλινες,) fons Narbonensis Galliæ iuxta Ruscinonem, non dulcibus, sed salsioribus, quàm marinæ sint, aquis defluens. Pomponius Mela lib. 2. Vulgò Saulses: ubi est arx munitissima regum Hispaniæ ditionis.

Saltator, & Saltatrix, Saltatricula] Vide Salio, Salis & Salto, Saltus.

Saltem] (κατηῦρ, ἔγγυ, ἀλλάμην, ἀλλ' ὄνη, τὸ ἔλαττον, τοῦ λάχιστον,) Coniunctio, per defectionem dicitur, quasi si aliter non potest. Seruius, Saltem, Vel hoc. Est aũt sermo tractus à captiuis, qui quũ tenerentur ab hostibus, dicebant sublatis manibus, Saltem concede. Inde per synæresim, hic natus est sermo, ut in contemptu rerum multarum petituri aliquid saltem dicamus. Donatus, Desperatis rebus, solã petentes salutẽ, hoc uerbo utimur. Vide Gelliũ lib. 12. ca. 14. Terent. And. 3. 2. 14.

itáne tandem idoneus
Tibi uideor, quem tam apertè fallere incipias dolis?

Saltem accurate, ut metui uidear. Idem Phorm. 2. 1. 3. ad Atticum, lib. 8. 160. 5. Quare nunc saltẽ ad illos calculos euertamur. Eidem, lib. 9. 173. 12. Eripe mihi hunc dolorem, aut minue saltem.

Atq; aliquo si non bono, at saltem certo statu ciuitatis hæc inter nos studia exercere possemus. Cic. Varroni, lib. 9. 8. 6.

Vix saltem. Quintilianus lib. 6. cap. 5. Illud uix saltem præcipiendum uidetur.

Salto] Vide Salio.

Saltus] huius saltus, mascul. gen. uel Saltus, salti, (σάπη, σάπος, ἐργάς, νυμός,) Densior sylua & inuia, quòd ibi arbores saliant, in quo pasci & æstiuare pecudes solẽt: ut ait Valla lib. 4. Sunt qui dicãt saltus esse loca arboribus expedita, quia facilè in his saltetur. Virg. lib. 3. Georg. 28.

Saltibus in uacuis pascant, & plena secundum
Flumina. Plautus Casina. 23. 20. Vbi illum saltũ uideo obseptum, rogo ut alterum sinat adire. Festus, Saltum Caius Aelius lib. 2. Significationum, quæ ad ius Ciuile pertinent, ita definit, Saltus est ubi sylvæ & pastiones sunt, quarũ causa casæ quoq; siqua particula in eo saltu pastorum aut custodum causa aratur, ea res non peremit nomen saltui, non magis quàm fundi qui est in agro culto, & eius causa habet ædificium, siqua particula in eo habet sylvam. Cesar 1. bel. Ciuil. 145. Celeriterq; Pyrenæos saltus occupari iubet.

Nemorum saltus. Virg. 5. eclog. 12.
Apti saltus uenantibus. Ouid. epist. 5. 4.
Floriferi saltus. Lucret. lib. 3. 3.
Innoxius saltus, Vide Innoxius.
Inuij saltus, Vide Inuius.
Profundi. Virg. 2. Georg. 79.
Vmbriferi saltus. Iuuenal. Saty. 10. 26.
Cingere saltus indagine. Virg. 4. Aeneid. 24.
Magnos canibus circundare saltus. Virg. 1. Georg. 28.
Depascere saltus. Ouid. 5. Fast. 57.
De saltu agroq; cõmuni detrudi. Cic. pro Quintio, 14.
Occupare saltus, Vide Occupo.
Virides saltus peragrare. Lucret. lib. 2. 72.
Sepire saltum plagis. Lucret. lib. 5. 251.

Saltuarius] saltuarij, (ἀγροφύλαξ,) Syluarum seu saltus custos. Pomponius De usu & habit. lib. 7. L. Si ita, Dominus proprietatis, etiã inuito usufructuario, uel usuario fundũ, uel ædes per saltuarium uel insularium custodire poterit.

Saltuosus] pen. prod. Adiectiuum, (κατώδης,) Locus saltibus plenus. Liuius 7. bel. Pun. 68. Aperta erat regio sine ullis ad insidias latebris: itaque in loca saltuosa cedere inde cœpit.

Saluber, Salueo] Vide Salus.

Saluia] saluiæ, (ἐλελίσφακον,) Herba: dicta quòd diuersos sanet morbos. Plin. lib. 22. ca. 25. 27. Nostri qui nũc sunt herbarij eleliſphacon Græcè, Latinè saluiam uocant, mentæ similem, canam, odoratam: partus emortuos ea appositæ extrahunt. Item uermes aurium ulcerumq;. Idem lib. 26. cap. 6. 2.

Saluiatum] saluiati, pen. prod. Genus potionis quo ueterinarij & mulomedici utuntur in ægrotantium animaliũ curatione. Græcè ποτὸν uocant A saluia, quam ueteres pro succo accipere consuerunt. Quidam tamen uolunt saluiatũ, à saluiæ succo deduci. Columel. lib. 6. cap. 10. Recens tussis optimè saluiato farinæ ordeaceæ discutitur. Plin. lib. 27. ca. 11. 7. Ex hac in tres modios saluiati additur.

Saluio] saluias, saluiare, Saluiatum in potum dare, uel, ut alij uolunt, saluiati more demittere. Colum. lib. 6. cap. 24. 4. Vel tenero olere commisto, torrido, mollitoq; milio, & per unam noctem lacte macerato saluiatur.

Salum] sali, (ἅλς,) Mare dicitur à sapore salis. Vel à uerbo Græco σαλεύω, quod significat mouere, fluctuare. Virg. 1. Aeneid. 109. Perq; undas superante salo. Cic. 3. Tusc. 1: 4. Nec tam æruminoso nauigassem salo.

Spumante salo fit sonitus. Virg. 2. Aeneid. 42.

Salus] salutis, pen. prod. f. g. (σωτηρία, ἀλκυρά,) Incolumitas. Plaut. Capt. 10. 3. Hic ille est dies, quum nulla uitæ salus sperabilis est mecum. Terent. Adelph. 4. 1. 3.

utinam quidem
(Quod cum salute eius fiat) ita se defatigarit uelim,
Vt, &c. Hoc est, sine malo aliquo. Ibidem, 3. 2. 2.

Salus, contrarium habet Exitiũ. Cicero pro Rosc. Amerino, 88.
Rerum salus. Lucan. lib. 2. 45.
Salus Reipub. Cic. 5. Verr. 179.
Salus omnis in socijs. Plin. lib. 9. cap. 46. 2.
Cum salute, Vide Cum præpositionem.
Helenus dubius salutis. Ouid. 15. Metam. 88.
Incertus sum salutis meæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 2.
Socius salutis. Virg. 5. Aeneid. 35.
Via prima salutis. Virg. 6. Aeneid. 20.
Absumpta salus, Vide Absumo.
Afflicta salus, Vide Affligo.
Dulcis salus. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 1.
Infesta alicui sua salus, Vide Infestus.
Afferre salutem. Cic. 3. de Leg. 52.
Amittere salutem, Vide Amitto.
Confidere de salute, Vide Confido.
Consistit salus, Vide Consisto.
Consulere saluti. Cic. ad Atticum, lib. 1. 34. 2. Vide Consulo.
Consulere de salute alterius, Vide Consulo.
Continetur salus publica incolumitate, Vide Contineo.
Debere salutem suam alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 1.
Deferere salutem. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 27.
Desperare salutem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 5.
Dare salutem. Cicero 1. de Orato. 17. Dare salutem, liberare periculis.
Aeterna salute donatus. Lucret. lib. 5. 244.
Ferre opem & salutem indigentibus. Cic. 2. de Finibus, 187. Et pro Archia, 1.

Fulcire

Fulcire ſalutem. Lucret. lib. 3. 26.
Salutem iacere in reliqua, Vide Iacio.
Impetrare precibus ſalutem, Vide Impetro.
Incumbere ad ſalutem Reipub. Vide Incumbo.
Inuiſa eſt mihi ipſa quoq; ſalus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 1.
Iuncta ſalus noſtra eſt. Ouid. epiſt. 19. 46.
O ſocij, quâ, prima inquit fortuna ſalutis
Monſtrat iter. Virg. 2. Aeneid. 78.
Periclitanda ſalus, Vide Periclitor.
Noſtra ſalus poſita eſt in te uno. Ouid. 3. Metam. 130.
Stabili ſalute potiri, Firma eſſe ualetudine. Ouid. epiſt. 19. 35.
Fuga ſalus quæſita. Ouid. 14. Metam. 48.
Reducere ad ſalutem. Cic. Poſt reditum ad Quirites, 12.
Saluti eſſe alicui. Cic. ad Atticum, lib. 9. 183. 4.
Supereſt ſalus. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Ad perniciẽ uocari, & Ad ſalutẽ, cõtraria. Cic. 2. de Orat. 10.
Qui medicis ſuis non ad ſalutem, ſed ad necem utitur. Cicero de Aruſp. reſp. 32.
Salutem dicere alicui, Salutare, ſalutẽ precari. Plaut. Capt. 7. 29. Omnium primum ſalutem dicito matri & patri. Cic. ſalutem dicit Appio Pulchro. Idẽ 5. Tuſcul. 130. Anacharſis Hannoni ſalutem. Sub. dicit. Sic ad Atticum, li. 4. 87. 5. Dionyſio plurimam ſalutem.
Accipere ſalutem, Vide Accipio.
Aſcribere ſalutem alicui. Cicero ad Atticum, libro 6. 112. 1. Vido Aſcribo.
Salutem dicere ſõro & curiæ. Cic. ad Volumnium, lib. 7. 34. 4. Quas ſi ut uolumus exceperimus, ego uerò multam ſalutem & foro dicam, & curiæ: uiuamq; tecum et cum commimibus noſtris amatoribus. Hoc eſt iubebo ualere curiam, nihil mihi amplius cum curia erit commune.
Dicere multam ſalutem, Vide Multus.
Dic à me illi ſalutem, Vide A uel Ab.
Dare ſalutem alicui. Ouid. epiſt. 4. 1.
Impertire ſalutẽ alicui, & Impertire aliquẽ ſalute, Vide Imper
Mittere ſalutem alicui. Ouid. epiſt. 15. 1. (tio.
Mittere ſalutem, & Referre ſalutem: pro Salutare, & Reſalutare. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 7.
Nuntiare ſalutem. Vide Nuntio.
Salus, Remedium, Virg. 2. Aeneid. 71.
Vna ſalus uictis, nullam ſperare ſalutem.
Suprema ſalus in aliquo. Virg. 12. Aeneid. 131.
Salus, Dea ab idololatris credita eſt. Terẽt. Adelph. 4. 7. 43.
-ipſa ſi cupiat Salus,
Seruare prorſus non poteſt hanc familiam.
Alma ſalus. Stat. 10. Thebaid. 121.
Saluber] hæc ſalubris, & hoc ſalubre: uel, hic & hæc ſalubris, et hoc ſalubre, pe. pro. (ὑγιεινὸς, σωτηριώδης,) Quod præbet ſanitatem, ut ait Valla. Vnde aer, cibus, locus, ſalubres dicuntur. Colum. lib. 1. cap. 2. 2. Salubri cælo.
Annus ſalubris, & Peſtilens, contraria. Cic. 1. de Diuin. 211.
Aquæ ſalubres. Horat. in Carmine ſecul. 7.
Adoptio ſalubris pupillo. Vlpia. in l. Nec ei. §. Et primum. ff. de adoptionibus.
Aura ſalubris. Ouid. 3. de Arte, 138.
Fluuius ſaluber. Virg. 1. Georg. 55.
Herbis ſalubribus ſanare curas. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 3.
Lympha ſalubris. Propert. lib. 3. eleg. 22. 6.
Maluæ ſalubres corpori. Horat. Epod. 2. 12.
Huic rei ſalubris. Plin. lib. 8. cap. 27. 2.
Conſilium ſalubre. Cic. ad Atticum, lib. 8. 160. 5.
Factum ſalubre. Ouid. 1. de Remed. Amor. 64.
Liber ſtudijs ſalubrior, quàm dulcior. Quintil. lib. 3. cap. 1. 4.
Dicere ſententiã Reipub. ſaluberrimã. Cic. pro Domo ſua, 13.
Verba ſalubria. Ouid. 6. Faſt. 151.
Quidquid falſum aut ſalubre in oratione, id proprium Atticorum eſt. Cic. in Orato. 45.
Salubris, pro Sano aliquando accipitur. Liu. 3. ab Vrbe, 31. Grauiore tempore anni iam circumacto, defuncta morbis corpora ſalubriora eſſe cœpere. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 12. 1. Gratulor Baijs noſtris, ſi quidem, ut ſcribis, ſalubres repente factæ ſunt.
Salubritas] pen. corr. ſalubritatis, (ὐγιότης, τὸ ὑγιές,) Sanitas. Plin. lib. 37. cap. 13. 3. Iam ſitu ac ſalubritate cœli atque temperie, acceſſu cunctarum gentium facili, &c. Cato cap. 157. 1. De braßica Pythagorea, quid in ea boni ſit, ſalubritatiſq; Cæſar 8. bel. Gall. 148.
Vrbis uel alicuius loci ſalubritas. Cic. 2. de Lege agrar. 93.
Afferre ſalubritatem, Vide Affero.
Dictionis ſalubritas, per translationem. Cice. de Claris Orato. 25. Ita peregrinata tota Aſia eſt, ut ſe externis obtineret moribus: omnemq; illam ſalubritatẽ Atticæ dictionis, quaſi ſanitatem perderet, ac loqui penè dediſceret.
Salubriter] pen. corr. Aduerbium, (ὑγιεινῶς,) Liu. 3. ab Vrbe, 263. Et trahi bellum ſalubriter, & maturè perfici poteſt. Plin. lib. 27. cap. 3. 1. Sed maiores, oculorũ quoq; medicamentis aconitũ miſceri ſaluberrimè promulgauere.
Refrigerari ſalubrius. Cic. de Senect. 53.
Salutaris] & hoc ſalutare, pen. prod. (σωτήριος, σωτηριώδης, Idem quod Saluber, hoc eſt ſanitatem præbens, uel ad ſanitatem præbendam idoneum. Cic. ad Octauium, 1. Nulla enim remedia quæ uulneribus adhibentur, tam faciũt dolorem, quàm quæ ſunt ſalutaria.
Cultura agrorum generi uniuerſo ſalutaris. Cic. de Senect. 52.
Salutaris ad ortus puerorum. Cic. 1. de Diuinat. 143.
Acceſſus ad res ſalutares, A peſtiferis receſſus, contraria. Cic. 2. de Natu. deor. 48.
Ciuis beneficus & ſalutaris. Cic. pro Milone, 15.
Salutares literæ, Quæ conſolationem afferunt. Cic. ad Atticũ, lib. 9. 175. 2. Idem 2. de Nat. deor. 41. Salutaris calor, Et 3. de Fimib. 101. Salutaris Iupiter.
Salutaris litera dicitur A, Vide A præpoſitionem.
Salutaris digitus, Qui pollici eſt proximus, qui & index dicitur. Sueton. de Auguſt. Cæſare, cap. 80.
Salutaris ſeueritas uincit inanẽ ſpeciẽ clemẽtiæ. Ci. Bruto. 3. 4.
Salutare] Subſtantiuum. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. In præſentia externas proſequemur, à ſalutari maximè orſi. Sed rectius adiectiuè expoſueris: à ſalutari, ſubaudi arbore. Subdit enim mentionem Aſſyriæ mali, quæ uenenis medetur.
Salutariter] pen. corr. Aduerbium, (σωτηρίως,) Cic. de Claris Orat. 5. Tum arma ſunt ea ſumpta, quibus illi ipſi qui dicerant, eis uti glorioſe, quemadmodum ſalutariter uterentur, non reperiebant. Plancus ad Ciceronẽ, lib. 10. 24. 4.
Saluto] ſalutas, pen. prod. (ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, προσαυτύσσω,) Salutare, Salutẽ dicere, uiſitare, colloqui, quod non accedentibus ſolum, ſed abeuntibus quoq; attribuitur. Terent. Eunuch. 2. 2. 28.
Salutant, ad cœnam uocant, aduentum gratulantur. Idem Adelph. 3. 3. 92. Opperiar hominem hic, ut ſalutẽ, & colloquar. Id eſt, uiſitem. Virg. 3. Aeneid. 105. Italiam læto ſocij clamore ſalutant. Cic. ad Atticum, Domus te tota noſtra ſalutat. Idem de Vniuerſ. 3. Veniſſetq; eodem Mitylenis me ſalutandi & uiſendi cauſa.
Salutare benignè, comiter appellare unumquemque. Cicero 13. Philipp. 345.
Agros ſalutare. Ouidius 3. Metamorpho. 5. Idem 15. Metamorpho. 138.
Aſſuetaſq; domos, habitataq; templa ſalutat.

Digitized by Google

Vade liber, uerbisq; meis loca grata saluta. Ouidius 1. Trist. eleg. 1. 3.

Salutare, Salutem precari. Plin. lib. 28. cap. 2. 13. Cur sternutamentis salutemur? Hoc est quum sternutamus.

Salutare: Seruare. Plin. lib. 17. cap. 22. 10. Sequenti anno palmites salutentur pro uiribus matris singuli aut gemini. Salutentur dixit, pro seruentur incolumes, nec resecentur.

Salutare, pro eo quod Vale dicere uulgò dicitur. Plaut. Milit. 20. 29. Etiam nunc saluto te familiaris, priusquam eo. Conserui, conseruæq; omnes bene ualete & uiuite: Stat. lib. 4. Theb. Stant tamen, & nota puppim de rupe salutant.

Salutare deũ, Venerari. Terent. Phorm. 2. 1. 81. Cic. pro Sext. Roscio, 33. Quòd si luce quoq; canes latrent, quũ deos salutatum aliqui uenerint, opinor ijs crura suffringantur.

Salutare deum precibus. Martial. lib. 12. 74.

Deum læto clamore salutare. Ouid. 15. Metam. 146.

Salutari, passiuum. Cic. de Senect. 58. Salutari, appeti, decedi, &c. Horat. de Arte, 18.

Descriptas seruare uices, operumq; colores
Cur ego, si nequeo, ignoroq;, poeta salutor?

Visne salutari sicut Seianus? Iuuenal. Saty. 10. 9.

Esse salutatũ te uult mea littera primũ. Ouid. 2. de Põt. ele. 7. 1.

Salutatio] Verbale, (ἀσπασμὸς, προσηγορία,) Cic. in Pisonem, 76. Quis enim te aditu, quis ullo honore, quis denique communi salutatione dignum putet?

Dare se salutationi. Cic. Curioni, lib. 7. 29. 3.

Tempus consumere salutationibus, Vide Consumo.

Facere salutationem. Liu. 1. ab Vrbe, 5.

Salutator] pen. prod. Verbale, (προσαγορευτὴς,) Qui. Cic. de Petitione Consulatus, 23. Ibidem, 24. Deductorum officium, quod maius est quàm salutatorum.

Salutatorius] Adiectiuum, (προσαγορευτικὸς,) Plinius lib. 15. cap. 11. 2. Omnia iam & uirorum salutatorijs cubilibus inclusa.

Salutatorium] salutatorij. Senec. lib. 2. de Tranquil. uitæ, Itaq; illi quoque quisquis erit, qui salutatorium publicum exerceat, donabit. Id est, qui suam operam locare in salutando solitus sit.

Salutifer] pen. corr. salutifera, salutiferum, pen. cor. (ὄλυθος, σωτήριος,) Ferens salutem. Martial. lib. 5. 1.

Puer salutifer orbi. Ouid. 2. Metam. 129. De Aesculapio.

Venit urbi salutifer. Ouid. 15. Metam. 149.

Opem salutiferam dare. Ouid. epist. 20. 35.

Sorte salutifera succurrere rebus miseris. Ouid. 15. Meta. 127.

Salutiger] pen. corr. salutigeri, pen. corr. m. g. siue Salutigerulus, pen. corr. (σωτηρίαν φέρων,) Qui salutem nuntiat. Plaut. Aulul. 19. 29. -æquum est
Salutigerulos pueros, uehicula, qui uehat. Pueros salutigerulos uocat, seruos qui iussu dominæ hunc illum salutant, suntq; nuntij & renuntij.

Salue] (χαῖρε,) uerbum defectiuum. sic coniugatur, Imperatiuo ad secundam personam salue. Pluraliter, saluete. Futuro, salueto. Pluraliter, saluetote. Infinitiuo, saluere. Terent. Phorm. 2. 1. 56.
Here salue, saluum te aduenisse gaudeo.
D. Oh bone custos salue. Horat. lib. 1. epist. 10. 1.
Vrbis amatorem Fuscum saluere iubemus
Ruris amatores.

Multum salue, Vide Multus.

Salue cura deum. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 9.

Salue festa dies. Ouid. 1. Trist. 18.

Salue sancte parens. Virg. 5. Aeneid. 16.

Salueo] dixit Plaut. pro Saluus & sanus sum: in Truculẽto, 6. 4. Salue. S. Satis est mihi tuæ salutis, nihil moror, nõ salueo.

Saluebis, in futuro, dixit Cice. ad Atticum, lib. 6. 113. 18. Vale bis igitur, & ualere Pyliã & Cæciliam nostrã iubebis literis, & saluebis à meo Cicerone. Id est, Cic. meus te salutat.

Iubeo saluere. Cice. ad Atticum, lib. 4. 84. 10. Dionysium uelim saluere iubeas.

Saluus] Adiectiuum, (σόος, σῶος, σῶς,) Id est, sanus. Terent. Phorm. 2. 1. 56. Saluum te aduenisse gaudeo. Idem And. 4. 6. 7. O Mysis salue. M. saluus sis Crito. Vbi Donatus, Saluus sis, asseueratio salutantis est, non quasi responsio.

Sum saluus, si hæc uera sunt: Hoc est tutus, sine periculo. Terent. And. 5. 6. 9.

Res est salua, Bene se habet. Terent. Eunuch. 2. 2. 37.

Saluus & incolumis. Cic. 2. de Inuent. 246.

Te saluum uenisse in Epeirũ uehementer gaudeo. Cic. ad Attic. lib. 5. 109. 1.

Capite saluo. Cic. pro Cecinna, 15. Cecinnæ placuit & amicis, quoad uideretur saluo capite fieri posse, experiri.
Satin' saluæ? Vide Satis.

Saluus, ad inanimata transfertur. Plaut. Merc. 4. 60. Quid alia, armamenta. A. salua & sana sunt. Hoc est integra. Terent. Eunuch. 2. 2. 27. Quibus re salua & perdita profueram. Hoc est dum diuites erant.

Proscriptionem illam saluis auspicijs rogatam esse dicebant. Cic. de Prouinc. Cons. 37.

Clypeus saluus. Cic. 2. de Finib. 155.

Salua epistola. Cic. ad Gallum, lib. 7. 26. 1.

Salua fide aliquid facere. Cice. 3. Offic. 58.

Salua gratia. Quintil. lib. 11. cap. 3. Quum aliquid detrahere salua gratia uelis, concedas alia omnia.

Gratia qd' uestro salua pudore queat. Ouid. 1. de Pon. ele. 2. 14.

Saluo iure amicitiæ. Cic. ad P. Sulpitium, lib. 13. 78. 1.

Salua lege. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 6. 18. Idẽ ad Lentulum, lib. 1. 2. 11. Nequid agi cum populo aut saluis auspicijs, aut saluis legibus, aut deniq; sine ui posit, &c.

Salua magnitudine tua domine, descendas oportet ad meas curas, quum ius mihi dederis referendi ad te. Plin. epist. 248.

Officio saluo aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amerino, 2.

Corpora missa neci salua pietate fatemur. Ouid. 15. Meta. 22.

Sana ac salua Respublica. Cic. Cornificio, lib. 12. 23. 6.

Reuerentia salua, &c. Martia. lib. 1. 29.

Virginitas salua. Ouid. epist. 15. 32.

Saluo, saluas, (σώζω,) saluare, Saluum & incolumem reddere. Quintil. lib. 12. cap. 10. Quod si non eueniret, omnes pares essent, & idem omnes deceret. At loquuntur, & saluant personarum discrimen, ita quo quisq; plus efficit dicendo, hoc magis secundum naturæ eloquentiam dicit. In castigatis exemplaribus legitur seruant. Cice. 2. de Nat. deor. 14. Itaq; maximæ Reipub. partes in ijs bellis quibus Reipub. salus continetur, nullis auspicijs administrantur, nulla perennia saluantur. Hoc uerbum apud ueteres doctißimorum iudicio non inuenitur: ideoq; hi duo loci suspecti sunt, cum et in meliore sensu legi posit, seruant & seruantur. Quintil. Decl. 5. Perdiderunt pulchritudinem sanctitatemq; naturæ, qui putant illis parẽtibus iura succurrere, quibus apud liberos saluandi est de mutua charitate reuerentia. Castigatiores codices habent salua est, &c.

Saluator, pen. prod. (σωτὴρ,) Verbale: de quò nullũ exemplũ legi apud idoneos Latinæ linguæ autores. Seruator enim Latinè magis dicitur. Cice. 4. Verr. 109. negat extare Latinum nomen quod respondeat Græco uocabulo σωτὴρ. Vide dictionem Soter.

Samaria] (σαμαρία,) Iudææ Palestinæ regio est, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 13. Est autem ciuitas regalis in Israel, à qua tota regio decẽ Tribuũ est Samaria. Postea Sebaste dicta ab

Digitized by Google

Augusti nomine. Dicitur quoq; Sichar, & Sichem, et Sichima: ea est Palæstinæ inter Iudæam & Galilæam sita. Hinc Samaritani & Samaritæ, penul prod. dicti sunt qui Samariam habitant.

Samarobrini] pen. prod. (σαμαροβρίναι,) Fuerunt populi in Gallia inter Belgas, ubi Cæsar Galborum concilium induxit. Hanc Cameracensem esse urbem nonnulli autumant, quam Scaldis fluuius interfluit. Constantior tamen opinio urbem esse putat Nouioduno uicinam, quam uulgò Sancti Quintini dicunt: hanc enim præterfluit Samara fluuius. Horum. ciuitas dicitur Samarobrina Cæsari & Ptolemæo lib. 2. cap. 9.

Sambuca] sambucæ, pen. pro. (σαμβύκη,) autore Festo, organi & instrumẽti musici genus. Sambuca, inquit Porphyrius in Ptolemæi armonica, triangulum instrumentum est, quod ex inæqualibus longitudine sicut & crassitudine, neruis efficitur.

Sambucam citius caloni aptaueris alto. Pers. Saty. 5. 10.

Sambuca, eodem Festo autore, machina qua urbs expugnatur, similiter uocatur, nam ut in organo chordæ, sic in machina intenduntur funes.

Sambucina] sambucinæ, pen. corr. (σαμβυκίστρια,) Quæ sambuca canit. Plaut. Sticho, 6. 57. - fidicinas, tibicinas, Sambucinas aduexit secum forma eximia. Quædam exemplaria, sambucas legunt.

Sambucistria] sambucistriæ, (σαμβυκίστρια,) apud Festũ Idem quod Sambucina. Liuius 9. bel. Maced. 23. Tunc psaltriæ, sambucistriæq;, & conniualia ludionum oblectamenta addita epulis.

Sambucus] sambuci, pen. prod. fœ. ge. (ἀκτή,) Arbor. Vide Plinium lib. 24. cap. 8. 7.

Sambucea arbor. Plin. lib. 29. cap. 4. 1.

Sambuccus] Adiectiuũ, (ἀκτινὸς,) Quod ex sambuco est. Plin. de Viris illust. 10. Iuuenibus regijs Delphos euntibus, ridiculi gratia comes adscitus, baculo sambuceo aurũ insusum deo donum tulit.

Same]) σάμη,) Insula non longe ab Ithaca. Ouid.

Samera] sameræ, pen. corr. (πτελέας σπέρμα,) Colum. lib. 5. cap. 6. 1. Atiniam ulmum Tremellius Scrofa non ferre samaram (quod est semen eius arboris) falso est opinatus. Plinius lib. 16. cap. 17. Attineæ, inquit, non ferunt samaram: ita uocatur ulmi semen: omnesq; radicum plantis proueniunt: reliquæ semine.

Samio, Samius] Vide Samos.

Samnites] pen. prod. (σαμνῖται,) Populi in Samnio, quod nunc Apruciũ uocamus, regio Italiæ inter Picenũ, Campaniã, et Apuliam. Vrbes in ea sunt Adria, Aquila, Amiternũ, Sulmo, Ortona, Arpinum, Arquinum, Athina, Bencuentũ, Corfinium. uel Samnites dicti sunt à Samnio colle, in quo è Sabinis uenientes cõsederunt, & eiusdem nominis oppidũ ædificauerunt. Quidam etiam Samnites per duplex n scribunt. Hi quondam apud Caudinas furculas Romanum exercitum profligauerunt, quos postea L. Papyrius sub iugũ misit. De Samnitibus multa Strabo, lib. 5.

Curio ad focum sedenti magnum auri pondus Samnites quum attuliſſent, repudiati sunt. Cic. de Senect. 51.

Samos] (σάμος,) est nomen duarum insularũ, quarum altera est in mari Icario, modica, & Iunoni dicatißima, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Vnde Virgil. 1. Aeneid. 4. Posthabita coluisse Samo. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ubi antiquissimum fuit templum, & simulacrum in habitu nubentis figuratum: & sacra eius anniuersaria nuptiarũ ritu celebrabantur. A qua & Iuno Samia dicta est. In ea Pythagoras quoq; philosophus ortum habuit, nec non & una ex Sybillis, quæ exinde Samia dicta est, quã ferunt de Christo prædixisse. Fiebant etiã in ea uasa fictilia egregiè ex creta fabricata, quæ Samia uocabantur. Ferunt hãc insulã Thraciæ adiacere, quæ postea ex cõmistis Thraciæ populis Samothracia appellabatur. Virg. 7. Aeneid. 42. Threiciãq; Samũ quæ nunc Samothracia fertur. Altera uerò est Samos insula, à Plinio collocata prope Ithacã apud Dulichium: de qua uidetur Suetonius intelligere, quũ nõ multũ distet ab Epiro, ubi de Augusto ait ca. 17. Ab Actio quũ Samũ insulã in hyberna se recepisset. Same uerò (ut ait Seruius) ciuitas Thraciæ est in Cephalea. Apud Strabonẽ tamẽ legimus Samũ et Samẽ, Samũ urbẽ esse, Samen uerò insulã. Sunt qui scribant Samothraciã insulam esse, quæ prius Dardania uocabatur, à Dardano, qui Palladiũ Mineruæ secũ ferens, eò cõfugisse traditur: Pòst Samijs insula bello electis, quum eò se in Thraciam ex Asia receperẽt, inditũ nomẽ, ut pro Dardania, Samothracia

Iuno Sami colebatur. Cic. 6. Verr. 63. (uocaretur.

Concinna Samos. Horat. 1. epist. 11. 1.

Samius] Adiectiuum, (σάμιος,) Quod è Samo insula est, ut Testæ Samiæ. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 11.

Vasa Samia. Plaut. Capt. 6. 41. Cic. pro Muræna, 69.

Samium] (σάμιον,) Testa, inquit Nonius. Lucilius. Satyr. lib. 14. Et non pauper uti samio, certoq; catino. Cic. 6. de Repub. 1. Oratio extat Læli, quã omnes habemus in manibus, quàm sint imperia Pontificum dijs immortalibus grata sine samio, quæ ut his scribit capedines. Autor ad Herenn lib. 4. 233. Nos samijs delectabimur.

Samiolus] pen. corr. Adiect diminutiuũ, (σαμίδιον,) Plaut. Sticho, 14. 12. - baticcis

Bibunt, nos nostro samiolo poterio, tamen uiuimus.

Samosata] (σαμόσατα,) urbs Asiæ ad Euphraten, autore Strabone lib. 14. Samosata Luciano alumno nobilis.

Sampsiceramus, id est, Pompeius à regulo quodam in Syria Sampsiceramo deuicto, ut est apud Strabonem.

Sampsuchum] sampsuchi, penul. prod. siue sampsychus, (σάμψυχον,) Herba quæ & amaracus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 22. 1. Sampsuchum siue amaracum in Cypro laudatissimum & odoratißimũ. Scribitur & Sansucus. Vide Amaracus. Columella lib. 10. Nataq; iam ueniant hilari sampsucha Canopo.

Sampsuchinus] pen. corr. Adiectiuum, (σαμψυχινὸς,) ut Sampsuchinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 22.

Samsa] samsæ, siue sampsa, siue sansa, dicitur oliuæ oßiculũ. Colum. lib. 12. cap. 49. 1. Et quum est in samsam redacta, tunc sal coctus, tritusq; manum permiscetur cũ cæteris aridis condimentis. Idẽ lib. 12. cap. 50. 9. Et aut regulis, si consuetudo erit regionis, aut certè nouis fiscinis sampsæ expri

Sanabilis, Sanatio] Vide Sano. (mi.

Sanates] pen. prod. dicti sunt qui supra, infraq; Romã habitauerunt: quod nomen ijs fuit, qui quum defeciſſent à Romanis, breui pòst rediere in amicitiam, quasi pòst sanata mente. Itaq; XII. cautum est ut idem iuris esset Sanatibus quod fortibus, id est, bonis, & qui nunquam defecerant à Populo Romano. Festus.

Sancio] sancis, sanciui, sancitum, pen. prod. uel sanxi, sanctũ (κυρόω, κυρεύω, ἐπικυρόω,) sancire. Cic. de Amicitia, 38. Hæc igitur prima lex in amicitia sanciatur, ut neque rogemus res turpes, nec faciamus rogati. Virg. 12. Aeneid. 40. - qui fœdera fulmine sancit. Vbi Seruius, Sancit, confirmat, sancta esse facit: quia quum fiunt fœdera, si coruscatio fuerit, confirmantur. Vel certè quia apud maiores aræ nõ incendebantur, sed ignem diuinũ precibus eliciebant. Sancire aũt proprie est sanctum aliquid, id est, cõsecratum facere,

fæso

fuſo ſanguine hoſtiæ & dictum ſanctũ, quaſi ſanguine conſecratum. Hactenus Seruius. Cic. 1. de Leg. 28. Populariter interdũ, loqui neceſſe erit, & eam legẽ, quæ ſcripto ſanciat quod uult aut iubendo, aut uetando, ut uulgus appellare.

Cauere & ſancire. Cic. 2. de Finib. 161. Sanxerunt nequis emeret mancipium, niſi in demortui locum. Id eſt, Vetuerunt et interdixerunt. Cic. 6. Verr. 8.

Sancire de. Cicero 4. Verr. 85. In quibus multa ſanxit de ætate hominum.

De Iouis ſententia ſanciæ leges. Cic. 2. Tuſcul. 59.

Sancire aliquem Augurem. Cic. 13. Philipp. 351.

Cæremonias ſancire. Cic. 1. Tuſcul. 44.

Cæſar digna ſcelere hominum perditorum ſancit. Cic. 4. in Catilinam, 80.

Carmina ſancire alicui. Stat. 3. Sylu. 3. 43.

Dictis connubia ſancire. Claud. in Epithal. 26.

Dolore ſuo ſancire militaris imperij diſciplinam. Cicero 1. de Finib. 55.

Sancire dubia. Cic. 3. de Lege agrar. 9. Id eſt, poſſeſſiones dubij iuris confirmare legis autoritate.

Edicto ſancire ne. Cic. pro Flacco, 52. Quod Athenis execrationibus publicis ſanctũ eſt. Cic. 3. Offic. 71. Id eſt, De quo lege cautũ eſt ſiquid admitteretur huiuſmodi, &c. Budæus.

Exilium ſancire. Tacit lib. 1.

Fidem ſancire. Stat. 5. Thebaid. 31.

Fidem dextra ſancire. Liu. 8. bel. Pun. 183.

Fide ſancire. Liu. 5. bell. Punic. 40. Congreſſi cum Annibale, rurſus fide ſanxerunt, liberos Tarentinos, leges, ſuaq; omnia habituros.

Fœdera ſancire fulmine. Virg. 12. Aeneid. 40. de Ioue.

Fœdus capite uel ſanguine alterius cum aliquo ſancire. Liuius 5. bel. Pun. 89. Ibidem, lib. 3. 34.

Iuſiurandum & iuſiurando ſancire. Liu. 1. ab Vrbe, 99. Pater patratus ad iuſiurandum patrandũ, id eſt, ſanciendum, fit. Idem 9. bel. Maced. 166. Nec Achæos religione obſtringerent, irrita ea quæ iureiurando ſanxiſſent, faciendi.

Leges ſancire. Cice. 2. Tuſcul. 59. Cretum quidem leges, quas ſiue Iupiter, ſiue Minos ſanxit de Iouis quidem ſententia, ut portæ ferunt.

Leges de ambitu ſancire. Cic. pro Plancio, 35.

Legem ſancire in aliquem. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 14.

Orbem purgatũ ſanxerat Hercules. Propert. li. 4. eleg. 10. 15.

Pacem uictoria ſancit mundo. Claud. de bel. Getico, 115.

Pœnas ſancire malorum. Stat. 3. Thebaid. 49.

Pœna ſancire aliquid. Cic. pro Plancio, 35. Et ad Atticum, lib. 10. 192. 3. Ego uerò Solonis popularis tui, ut puto, etiam mei, legẽ negligam, qui capite ſanxit, ſiquis in ſeditione nõ alterius partis fuiſſet. Id eſt, multauit, uindicauit, puniuit.

Præcepta ſancire. Quintil. lib. 2. cap. 13. 4.

Regnum ab Antonio Herodi datum uictor Auguſtus ſanxit. Tacit. lib. 21.

Societatem ſancire. Senec. de Benefi. lib. 1. cap. 4.

Sancitum eſt lege. Cicero 2. de Leg. 96. Id quoque ne fieret, lege ſancitum eſt.

Erranti uiã nõ monſtrare, quod Athenis execrationibus publicis ſancitum eſt. Cic. 3. Offic. 71.

Communi iure Gentium ſancitum. Cic. de Aruſp. reſp. 28.

Sanctus] (πυρωθείς,) Participium uſurpat Liu. lib. 10. ab Vrbe, De prouocatione legem diligentius ſanctam.

Sanctus] (ἅγιος, ὅσιος,) Adiectiuum decretum, & inuiolabile ſignificat. Martianus De diuiſione rerum, ait ſanctum propriè dici, quod ab iniuria hominum defenſum atq; munitum eſt. Tractum à ſagminibus herbis, quas legati Populi Rom. ferre ſolebãt, nequis eos uiolaret. Iuuen. Saty. 14. 7.

& ſanctam filius omni
Aſpiciat ſine labe domum, uitioq; carentem. Vlpianus de Verb. ſignificat. ſcribit ſanctum eſſe quod nec ſacrum, nec profanum eſt, ſed ſanctione aliqua firmatum: ut ſanctæ leges hoc eſt ſanctione quadã ſubnixæ. Alij dicunt ſanctũ eſſe religioſum, ſacrum, & incorruptum. Virg. 12. Aeneid. 39.
Sancta ad uos anima, atq; iſtius inſcia culpæ
Deſcendam. Id eſt, incorrupta. Idem lib. 11. 32.
= tuq; ô ſanctiſſima coniunx
Fœlix morte tua. Id eſt, caſtiſſima. Vnde ſanctus uir, dicitur integer moribus.

Sanctus & innocens. Liu. 2. bel. Maced. 117.

Nihil iam ſanctũ atq; ſyncerũ in ciuitate. Cic. pro Quintio, 3.

Aetate grandis natu, natura ſanctus & religioſus homo. Cice. pro Roſcio Comœdo, 26.

Sanctum, auguſtum, & religioſum. Cic. de Aruſ. reſp. 10.

Aerarium ſanctius, Vide Aes, æris. Cic. 6. Ver. 123.

Amicitiæ ſanctũ nomẽ & uenerabile. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 3.

Amor ſanctus. Cic. 3. de Finib. 104.

Animal ſanctius, Ouid. 1. Metam. 16.

Aula ſanctior. Martial. lib. 5. 6. Vide Aula.

Conſilium ſanctiſſimum grauiſſimumq;. Cic. in Catil. 6.

Concilium ſanctum patrum. Horat. 4. Carm. ode 5. 1.

Di ſancti. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.

Fides indiciarum ſancta. Liu. 8. ab Vrbe, 187.

Fidem ſanctam uiolare. Catul. de Leſbia, 71. 1.

Flumen ſanctum. Virg. 8. Aeneid. 15.

Fõs ſanctus. Cic. 5. Tuſc. 52. Ex hoc igitur Platonis quaſi quodam ſancto, auguſtoq; fonte noſtra omnis manabit oratio.

Ius ſanctum atq; integrum. Cic. pro Roſc. Amerino, 64.

Leges ſanctæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 17.

Memoria ſancta. Tacit. lib. 10.

Numina ſancta Palladis. Virg. 3. Aeneid. 109.

Officium ſanctum & ſolenne. Cic. pro Quintio, 13.

Ornatus ſanctus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Hic ornatus uirilis, fortis & ſanctus ſit: nec effœminatã leuitatẽ, nec fuco eminentem colorem amet.

Præmia uirtutis ſancta et caſta eſſe oportet. Ci. 2. de Leg. 207

Pietas ſancta. Sene. Octauia, 4. 13.

Sententia ſancta. Lucret. lib. 3. 75.

Firmiſſima & ſanctiſſima teſtimonia. Cic. pro Roſc. Comœdo, 26.

Vates ſanctiſſima. Virg. 6. Aeneid. 13.

Vir ſanctiſſimus. Plancus ad Cice. lib. 10. 21. 6. Plin. epiſt. 9. lib. 2. Nam pater eius Erucius clarus uir, ſanctus, antiquus, diſertus. Ad mores perfectiſſimos, uitæq; integritatẽ refertur hic Sanctus.

Sanctum, Id eſt, ſilendum. Liu. lib. 3. bell. Pun. Et ſiquid unquã arcani ſanctiue in curia fuerit.

Sanctè] Aduerbium, (ὁσίως,) Auguſtè. Cic. pro Ponteio, 18. Cum his uos teſtibus ueſtram religionem cõiungetis? ab his quicquam ſanctè aut moderatè dictum putabitis?

Piè ſanctèq; deum colere. Cic. 1. de Nat. deor. 77.

Auguſtè ſanctèq; conſecrare aliquem. Cic. 2. de Nat. deor. 89.

Sanctè, Firmiter. Terent. Hecyra, 2. 2. 26. Sanctè adiurat.

Non poſſe apud uos Pamphilo ſe abſente perdurare. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 13. Meq; ea quæ tibi promitto ac recipio, ſanctiſſimè eſſe obſeruaturum, diligentiſſimeq; eſſe facturũ. Idem ad Sulpitium, lib. 13. 20. 1. Quam ego neceſſitudinẽ ſanctè colendam puto.

Id mihi eſt ſanctius & antiquius. Cic. Attico, lib. 12. 24 1. 18.

Sanctor] Verbale, (πυρωτὴς,) Qui aliquid ſancit. Tacitus libro 3. Sed præcipuus Seruius Tullius ſanctor legum fuit.

Sanctio] ſanctionis, (διόρωσις,) Lex cũ terrore pœnæ. Cic. pro Cornelio Balbo, 15. Primùm enim ſacroſanctũ nihil eſſe

Digitized by Google

potest, nisi quod populus, plebsue sanxisset, deinde sanctiones sacrandæ, sunt aut genere ipso, aut obtestatione & consecratione legis aut pœnæ, quũ caput eius qui contrà facit, consecratur. Idem 6. Verr. 131. Nisi uehementius hominibus minatus essem, nisi legum sanctionẽ, pœnamq; recitassem, tabularum mihi potestas facta non esset.

Fœderis sanctio. Cic. pro Corn. Balbo, 29.

Sanctitas] pen. corr. sanctitatis, (ὁσία, ἁγιότης, ὁσιότης,) Est (ut ait Cic. 1. de Nat. deor. 160.) scientia colendorum deorum. Idem Post reditum in Senatu, 31. Mecũ libertas, mecum etiam frugum hubertas, mecum deorum & hominum sanctitates omnes et religiones effuerunt. Sic pro Cælio, Si matremfamiliâs, secus quàm matronarum sanctitas postulat, nominamus. Item 3. Philipp. 134. Quod in iuuentute habemus illustrius exemplum ucteris sanctitatis?

Constituere sanctitatem in aliquo, Vide Constituo.

Sanctimonia] sanctimoniæ, (ἁγιασμός,) Idẽ. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 22. Quæ mihi uidentur ex hominũ uita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse. Idem pro Quintio, 32. Quid mihi inquit, cum ista summa sanctimonia ac diligentia.

Habere domum clausam pudori & sanctimoniæ. Cicero pro Quintio, 63.

Nuptiarum sanctimonia. Autor ad Herennium, lib. 4. 199.

Sanctitudo] pen. prod. (ἁγίασις,) Idem, sed antiquius Accius Tereo, Alia hic sanctitudo est, aliud & nomen, & numen Iouis. Idem Phœnissis, Delubra cæli tu maris sanctitudines. Cic. lib. 4. de Rep. 18. Eosdẽ terminos hominũ curæ, atq; uitæ, sic pontificio iure sanctitudo sepulturæ. Nonius.

Sanctuarium] sanctuarij, (ἁγιαστήριον,) Sacer locus templum, sacrarium.

Sanctuarium, siue sanctuaria Mithridatis appellauit Plinius quæ alio loco arcana, lib. 23. cap. 8. 7. In sanctuarijs Mithridatis maximi regis deuicti, Cn. Pompeius inuenit in peculiari commentario ipsius manu cõpositionem antidoti.

Sandaliotis] (σανδαλιῶτις,) Sardinia insula denominata est ab effigie sandalij, hoc est soleæ, quam nonnulli Ichnusiã uocant, à similitudine uestigij quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandapila] sandapilæ, pen. corr. (φορεῖς γένος,) Genus feretri: Vnde Sandapilarij. Mart. lib. 2. 80. Idem lib. 8. 75.

Permutatur onus, stipataq; tollitur alte
Grandis in angusta sarcina sandapila.

Fabri sandapilarum. Iuuenalis Saty. 8. 18.

Sandalium] sandalij, (σανδάλιον, βλαῦτα,) Calceamenti genus Græci σανδάλιον calceum uocant. Terent. Eunuch. 5. 8. 4. Vtinam tibi commitigari uideam sandalio caput.

Sandalium, Farris Gallici genus. Plin. lib. 18. cap. 7. 13. Galliæ quoq; suum genus farris dedere: quod illi brance uocant, apud nos sandalium nitidissimi grani.

Sandaligerulus] pen. corr. Adiectiuũ, (σανδαλιφόρος,) Qui sandalio utitur. Plautus Trinum. 5. 22.

Sandalarius] (σανδαλάριος,) Apollo dictus est à uico, cuius meminit Gellius lib. 17. In sandalario fortè apud librarios fuimus.

Sandalides] penul. corr. (σανδαλίδες,) Palmæ genus, à similitudine sandalij dictum. Plinius lib. 13. cap. 4. 14. de palmis, Quarta, inquit, autoritas, sandalidum à similitudine appellatarum.

Sandaracha] sandarachæ, [σανδαράχη,) Plin. lib. 34. ca. 18. 11. Sandarachæ quoq; propemodum dicta natura est. Inuenitur autem & in aurarijs, & in argentarijs metallis, melior quo magis ruffa, quoq; magis uirus redolens, ac pura, friabilisq;. Valet purgare, sistere, excalefacere, perfodere. Idem lib. 35. ca. 6. Colos esse debet flammeus. Vitruuius architecturæ lib. 7. Cerussa uerò quũ in fornace coquitur, mutato colore ad ignem incendij sandaracha fit. Id autem incendio facto ex casu didicerunt homines: & ea meliorẽ usum præstat, quàm quæ de metallis per se nata foditur. Hinc cõijcere licet duplicem esse sandarachan, metallicam & fictitiam.

Sandarachinus] Adiectiuum, (σανδαραχινὸς,) Color sandarachinus. Naeuius, Merula sandarachino ore. Festus.

Sandarachatus] pen. prod. Aliud adiectiuum, (σανδαράχατὸς,) Cui sandaracha admista est. Plin. lib. 35. capit. 15. 4. Item lendes tollit in palpebris eris, aceto sandarachato admisto.

Sandastros] (σάνδαστρος,) Gẽma quæ & sandaser & sandaserion falso nominatur, de qua Plin. lib. 37. cap. 7. 9.

Sandix] sandicis, pen. prod. masc. gen. (σάνδιξ,) Herba est delicatæ olfacturæ, breui caule, & in alijs fœniculo similis. Virg. 4. eclog. 10. Spõte sua sandix pascentes uestiet agnos. Quem locum tamen quidam interpretantur pro colore, inter quos est Virgilius Marcellus.

Sandix, Genus coloris, autore Plinio lib. 35. cap. 6. Sandaracha (inquit) si torreatur, æqua parte rubrica admista, sandicem facit.

Amictus sandicis. Propert. lib. 2. eleg. 26. 9.

Sane] (τῷ ὄντι,) Aduerbium, quandoq; (inquit Valla) affirmatiuè ponitur, pro Certè: ut Ita sanè. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 23. Sanè molestè Pompeium id ferre constabat.

Sanè, pro Quidem. Cic. in Verrem, sanè homini præter opinionem improuiso incidi.

Herẽnius tribulis tuus sanè homo nequã. Cic. Att. lib. 1. 14. 7.

Sanè, Permissiua particula quando aliquid aduersario tribuimus: ut, Sit, sanè ut uis. Cicero, quid enim habet commodi, quid non potius laboris? sed habeat sanè Quintilianus, Tulerit sanè filius noster meritò pœnas, dederit spiritum supplicio. Hoc est, Esto tulerit, fac tulerit.

Sanè, pro Valde aliquando ponitur: quando qui sani sunt, ὑδẽ & ualidi, ut ait Donatus. Cic. de Senectute, 4. Rem haud sanè Scipio & Læli, difficilem. Liuius.

Non sanè, pro Non admodum. Cic. 3. Tusc. 38. Mediocritatem uel perturbationum uel morborum mihi non sanè probãt. Id est, Nõ ualde eos probo. Idem 2. de Finib. 72. Post enim Chrysippum non sanè est disputatum. Budæus.

Sanè bene, pro bene quidẽ. Cic. pro Quintio, 7. Erat ei pecuaria res ampla, & rustica, sanè bene culta & fructuosa.

Sanè aũt uellem obsequi uoluntati tuæ. Cic. Appio, lib. 3. 5. 13.

Et sanè, Affirmatiuum est. Quintil. lib. 1. cap. 2. Et sanè concipiat quis uel declamantis habitum, uel orantis uocem, incessum, pronuntiationem, illum deniq; animi & corporis motum, nonne, &c.

Sanè quàm. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 13. 8. Sanè quàm sum gauisus.

Nam quod de Pomponio Caninius, sanè quàm refrixit. Cicero Qu. fratri, lib. 2. 10. 6.

Sanè quidem, Permittentis. Terent. And. 1. 2. 24. Nempe ergo apertè uis, quæ restant, me loqui? D. sanè quidem. Cic. 2. de Legib. 14.

Sanè quòd tibi nũc uir uideatur esse, hic nebulo magnus est,
Ne metuas. Terent. Eunuch. 4. 7. 15.

Ne sit sanè. Cic. 4. Academ. 148.

Non sanè. Cic. in Partit. 9. Semperne igitur ordinem collocandi, quem uolumus, tenere possumus? C.P. Non sanè.

Sanè si placet. Cic. in Partit. 2. Si ego te uicissim eisdem de rebus Latinè interrogem? C.P. Sanè si placet.

Sanè tamen, In principio sententiæ. Quintil. in Mathematico, Sanè tamen claritas patriæ priuatos uicerit metus.

Digitized by Google

PH. Sanè quia uerò hæ mihi patent ſemper fores. Ironicon eſt. Terent. Eunuch. 1. 2. 9.
Sanè, in principio ſententiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 64. Sanè reſtat, ut qualis eorum natura ſit, conſyderemus. Budæus. Vetus exemplar non habet ſanè.
Sanè, pro Satis. Cic. Sopater, cum hoc illi improuiſum accidiſſet, commotus eſt ſanè. Sic apud eundem ſæpe. Budæus.
Sanè, Multum. Terent. And. 1. 4. 2. Sanè pol illa temulenta eſt mulier & temeraria. Donatus.
Non ita ſanè uetus. Cic. de Clar. Orat. 20.
Rectè ſanè. Terent. Adelph. 4. 2. 48.
Vbi potetis uos. D. rectè ſanè. Vbi Donatus, Rectè ſanè, hîc ironia eſt, non approbatio.
Saneſco] Vide Sanus.
Sanga] (σάγγα,) Plinio lib. 4. cap. 20. fluuius Cantabrorũ in Hiſpania citeriori.
Sangaris] pen. cor. (σαγγάριος,) fluuius Galogræciæ, qui per Phrygiã defluens, tandem in Propontidẽ influit, ut ſcribit Seruius. Alio nomine dicitur Coralius, uulgò Zagari.
Sangarius] puer, Ganymedes. Stat. 3. Sylu. 4. 9.
Sanguis] maſc. ge. (αἷμα,) quod & ſanguen, neut. gen. dixerunt ueteres, unde ſanguinis facit in genitiuo, pen. cor. Humor eſt in uenis contentus. Cic. 3. de Oratore, 121.
Quæ nemo eſt tam firmo ingenio, & tanta confidentia,
Quin refugiat timido ſanguine, atq; exalbeſcat metu. Ex poeta. Lucret. lib. 1. 171. - atq; minutus
Viſceribus uiſcus gigni, ſanguenq; creari.
Amor ſanguinis aſper. Silius lib. 1. 30.
Dulcedine ſanguinis aſper lupus. Ouid. 11. Metam. 81.
Detractio ſanguinis, & Sanguinis miſsio, Celſo lib. 2. cap. 8. Quintil. lib. 2. cap. 10. 4.
Sanguis ærarij, per translationem, pro Subſtantia quæ in ærario continetur. Cic. 5. Verr. 70. Quæ quum de Pop. Rom. uictu, de uectigalium neruis, de ſanguine detraxiſſet ærarij, Tertiæ mimæ condonauit.
Plenus ſanguinis homo, Sanguinis effuſionẽ appetens, ſanguine coinquinatus. Plaut. Bacchid. 2. 45.
Ater ſanguis, Vide Ater adiectiuum.
Captiuus ſanguis, Vide Captiuus in Capio.
Conglobatus ſanguis, Vide Conglobo.
Craſſus ſanguis, Vide Craſſus.
Corruptus ſanguis. Claud. 2. in Eutropium, 4.
Fluens ſanguis per nares. Plin. lib. 26. cap. 13. 4.
Generoſus ſanguis. Ouid. 13. Metam. 92.
Iuuenilis ſanguis. Ouid. 7. Metam. 67.
Integer ſanguis, Vide Integer.
Largus ſanguis. Claudianus 8. Paneg. 61.
Niger ſanguis. Ouid. 12. Metam. 66.
Rapidus ſanguis. Claud. 6. Paneg. 20.
Rutilus ſanguis. Lucan. lib. 1. 122.
Tetri ſanguinis profluuium. Lucret. lib. 6. 243.
Vænalis ſanguis. Valer. 6. Argon. 112.
Vitioſus ſanguis, & Verus, opponuntur. Cicero de Claris Orato. 155.
Vitioſus ſanguis. Celſ. lib. 2. cap. 10. Nam ſi is craſſus & niger eſt, uitioſus eſt (ſub. ſanguis) ideoq; utiliter effunditur.
Rigens ſanguis aſtringit ſicca uulnera. Lucan. lib. 4. 60.
Claudere ſanguinem, Vide Claudo.
Pingui ſanguine concreti crines. Valer. 3. Argon. 58.
Concutitur ſanguis. Lucret. lib. 3. 51.
Detractus ſanguis uenis. Lucret. lib. 3. 90.
Sanguis per uenas in omne corpus diffunditur. Cic. 2. de Natura deorum, 208.
Pœnas dare ſanguine. Virg. 2. Aeneid. 74.
Dandus inuidiæ eſt ſanguis, nihil ne ego quidem moror quominus Decemuiratu abeam. Liuius.
Alternum dare ſanguinem, dicuntur qui ſe inuicem uulnerant. Senec. Thyeſte, 4. 1.
Quis uos exagitat furor,
Alternum dare ſanguinem,
Et ſceptrum ſcelere aggredi?
Duratur ſanguis, Hoc eſt concreſcit. Quintil. Declamat. 2.
Egeſtus ſanguis per immenſos fletus. Ouid. 10. Metam. 28.
Emicat ſanguis. Lucret. lib. 4. 212.
Corruptus ſanguis expletis naribus ibat. Lucret. lib. 6. 243.
Ne iudicio iniquo exorbeatur ſanguis tuus. Ci. 1. de Orat. 114.
Flumen ſanguinis expirans de pectore. Lucret. lib. 2. 72.
Fuſo per uenas ſanguine extinguitur. Tacit. lib. 20. De cæde Calphurnij Galeriani.
Facere ſanguinem. Liu. 2. ab Vrbe, 130.
Ferueſcit ſanguis. Perſius Saty. 3. 12.
Fundere ſanguinem de rege, Hoc eſt ob regẽ. Curtius lib. 10.
Gelidus ſanguis hebet tardante ſenecta. Virg. 5. Aeneid. 80.
Inficere æquor ſanguine. Horat. 3. Carm. ode 6. 7.
Inficere riuos rubro ſanguine. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.
Luere quippiam ſanguine, Vide Luo.
Madens ueſtis ſanguine, Vide Madeo.
Multo ſanguine manat cicatrix. Senec. Troade, 3. 11.
Lethifero ſanguine miſcetur orbis. Ouid. 1. Faſt. 25.
Mittere ſanguinem, Vide Mitto.
Miſſus ſanguis è corpore. Lucret. lib. 2. 39.
Mittere ſanguinem dicuntur oratores, quum aduerſariorũ argumenta ita ſoluunt, ut cauſa ipſa ſtare non poſsit. Vnde Quintil. lib. 8. cap. 6. Illa agendis cauſis iam detrita, Pedem conferre, & Iugulum petere, & Sanguinem mittere, inde ſunt: nec tamen offendunt.
Mittere ſanguinem in brachijs. Celſ. lib. 2. cap. 10.
Ex brachio ſanguinem mittere. Celſ. lib. 2. cap. 10. Id eſt, Venam ſecare in brachio.
Prigidus obſtiterit circũ præcordia ſanguis. Virg. 2. Geor. 97
Perfuſus ſanguine. Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.
Calido ſanguine perſolues pœnas mihi. Virg. 9. Aeneid. 85.
Pœnas cum ſanguine poſcere. Virg. 2. Aeneid. 15.
Redditus ſanguis per os. Plin. lib. 26. cap. 13. 3.
Occupare & cohibere ſanguinem. Celſ. lib. 8. cap. 4.
Sanguis reliquit corpus. Ouid. 3. Metam. 8.
Saliens uena ſanguine. Virg. 3. Georg. 92.
Ferrum ſatiare ſanguine. Ouid. 5. Faſt. 115.
Sitire ſanguinem. Seneca Troade, 10. 20.
Spumans ſanguine Tybris. Virg. 6. Aeneid. 18.
Scelerato ex ſanguine ſumit pœnam. Virg. 12. Aeneid. 190.
In corpus uocatus ſanguis. Ouid. 2. Metam. 47.
Globos ſanguinis uomens. Ouid. 12. Metam. 48.
Riuos ſanguinis uomens. Virg. 11. Aeneid. 134.
Sanguis, pro Vigore & ui. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 13. Amiſimus, mi Pomponi, omnem ſuccum & ſanguinem, ſed etiã colorem & ſpeciem priſtinam ciuitatis nulla eſt Reſp. quæ delectet, in qua acquieſcam.
Sanguis, Progenies. Virg. 1. Aeneid. 5.
- Troiano à ſanguine duci Audierat.
Autor ſanguinis. Virg. 7. Aeneid. 10.
Degener ſanguinis. Stat. 9. Thebaid. 124.
Claro ſanguine genitus. Senec. Octauia, 4. 6.
Obſcuri ſanguinis deformes ortus. Stat. 5. Sylu. 3. 24.
Alto à ſanguine genus. Virg. 4. Aeneid. 46.
Hortamur fari quo ſanguine cretus. Virg. 2. Aeneid. 15.
Sanguis regius. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.
Aureus ſanguis, Proles aurea ſub Saturno. Stat. 3. Theb. 112.

Digitized by Google

Paternus & maternus ſanguis. Cice. pro Roſc. Amerino, 40.
Cognatio ſanguinis Tranſalpini. Cice. Poſt red. in Senatu, 13.
Chari ſanguinis uincula, Conſanguinitas. Propertius libro 1. elegia, 14.4.
Gradu ſanguinis propior. Ouid. epiſt. 3.6.
Nomina ſanguinis, Nomina affinitatis: ut pater, frater, ſoror, &c. Ouid. 9. Metam. 94. de Byblide quæ fratrem amabat, Iam dominum appellat, iam nomina ſanguinis odit, Byblida iam mauult, quàm ſe uocet ille ſororem.
Cognatus ſanguis. Virg. 12. Aeneid. 6.
Conſors ſanguis. Ouid. 8. Metam. 80.
- càlidumq; prioris
Cæde recalfecit conſorti ſanguine telum.
Id eſt, occidit etiam fratrem eius.
Attingere aliquem ſanguine, Vide Attingo.
Cohærere ſanguine alicui, pro Affinem eſſe. Quint. lib. 8. ca. 3.
Coniungi ſanguine alicui, Idem. Cic. 2. de Inuent. 170.
Sanguineus] Adiectiuum, (αἱματικὸς,) Ad corpus aliquando refertur, & Plenum ſanguine ſignificat. Aliquãdo ad animum, pro crudeli, cruẽtoq;. Apuleius, Immani ab ſanguinea uoce perterruit.
Oculorum acies ſanguinea, Vide Acies.
Bellum ſanguineum. Stat. 5. Thebaid. 1.
Cædes ſanguinea. Ouid. 13. Metam. 17.
Caput ſanguineum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 6.
Color ſanguineus. Plin lib. 14. cap. 3. 2.
Guttæ ſanguineæ. Ouid. 2. Metam. 72.
Imber ſanguineus. Cic. 2. de Diuinatione, 89.
Mora ſanguinea. Virg. 6. eclog. 5.
Pulmo ſanguineus. Plin. lib. 11. cap. 37. 75.
Rixæ ſanguineæ. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.
Virga ſanguinea, cuius cortex ad ſanguinis ſimilitudinem rubet. Plin. lib. 24. cap. 10. 1.
Sanguiculus] ſanguiculi, pen. corr. (αἱμάτιον,) Sanguis hœdi ſiue ſuis in citum formatus. Plin. lib. 28. cap. 14. 7. Vtuntur ad utrunq; uitium & coagulo hœdi in uino myrtite, magnitudine fabæ poto: & ſanguine eiuſdem in citum formato, quem ſanguiculum uocant.
Sanguinolentus] Adiectiuum, (αἱματώδης,) Plenus ſanguinis, et ſanguine cõſperſus. Varro de uita Pop. Rom. Magiſtratus grauatim ſeditionibus ſanguinolentis urbẽ pertur bauere. Autor ad Heren. lib. 4. 211. Sanguinolenta palma.
Color ſanguinolentus. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 3.
Littera ſanguinolenta, Quæ exitio ſit alicui. Ouid. in Ibin, 1.
Pectora ſanguinolenta. Ouid. epiſt. 3. 10.
Sanguinarius] Aliud adiectiuum, (φιλαίματος,) Sæuus, crudelis. Ci. Itaq; grauẽ illã ac ſanguinariã uocẽ audiuimus. Sic Sanguinarius homo, Qui gaudet humano ſanguine.
Iuuentus ſanguinaria. Cic. Attico, lib. 2. 22. 4.
Nuntius ſæuus, ſanguinarius. Plin. lib. 19. cap. 4. 1.
Sententia ſanguinaria. Plin. epiſt. 87. b. De huius nequitia, ſanguinarijſq; ſententijs in commune omnes ſuper cœnam loquebantur. Id eſt, ijs quos morti adiudicauerat.
Herba ſanguinaria dicta eſt, cuius ſuccus infuſus naribus, ſupprimit ſanguinem. Colum. lib. 7. cap. 5. 15. Eſt etiam grauis pernicies herbæ ſanguinariæ, quã ſi paſta eſt ouis, toto uentre diſtenditur, contrahiturq;, & ſpumam quandam tenuẽ tetri odoris expuit.
Sanguinalis] & hoc ſanguinale, pen. prod. (αἱμάτινον,) ut Sanguinalis herba, eadem quæ Sanguinaria. Colum. lib. 6. cap. 12.
Sanguino] ſanguinas, pen. corr. (αἱμορρέω,) ſanguinare, Sanguine manare. Quintil. in Declamat. 10. Tum repetitis ſanguinauere planctibus iam conualeſcẽtes lacerti. Ibidem, non procul à fine, Quando non liuidum pectus & ſanguinantes uidit lacertos?
Eloquentia lucroſa & ſanguinans. Tacit. in Dialogo de Oratoribus. Plin. lib. 30. cap. 9. 3. Si pedes ſanguinent.
Sanguiſuga] ſanguiſugæ, pen. prod. (βδέλλα,) Vermis in aqua degens, qui & hirudo dicitur. Plin. lib. 32. cap. 7. 9. Idẽ præſtare ſanguiſugarum cinis ex aceto illitus putatur. Idem lib. 8. cap. 10. 3.
Sanies] ſaniei, fœm. gen. (βρότος, ἰχὼρ,) Celſus lib. 5. Sanguis omnibus notus eſt. Sanies eſt tenuior hoc, uariè craſſa, & glutinoſa, & colorata. Pus craßißimum albidißimũq;, glutinoſius et ſanguine & ſanie. Exit autem ſanguis ex uulnere recenti aut iam ſaneſcente: ſanies eſt inter utrunque tempus. Pus ex ulcere iam ad ſanitatem ſpectante. Virgilius 8. Aeneid. 96.
- & ſanie, taboq; fluentes. Cic. in Piſonem, 34. Saxa ſpargens tabo, ſanie, ſanguine atro.
Putris ſanies. Stat. 12. Thebaid. 114.
Sanguis eiectat ſaniem per ora. Lucan. lib. 3. 131.
Emittere ſaniem coniecto ferro. Ouid. 7. Metam. 68.
Eructare ſaniem. Virg. 3. Aeneid. 27.
Tabificam expirant ſaniem. Silius lib. 6. 56.
Serpentium ſanies. Senec. Medea, 9. 13.
Vomunt ſaniem ſerpentes. Ouid. 4. Metam. 99.
Sanies, pro Infectura. Plin. lib. 9. cap. 38. 2. Rurſuſq; mergitur carminata, donec omnem ebibat ſaniem.
Oleæ ſanies amara, pro Fœce. Plin. lib. 15. cap. 3. 1.
Sanioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἰχωρώδης,) Sanie & impuro ſanguine conſperſus. Plin. lib. 7. cap. 15. 4. Ergo quĩ grauidis fluxit, inualidi, aut non uitales partus eãtur, aut ſanioſi, ut autor eſt Nigidius.
Sanitas, ſanitatis] Vide Sanus.
Sanna] ſannæ, (χλεύη, χλευασία,) Solutus deriſus dicitur, à narium ſonitu. Iuuen. Saty. 6. 31. Inunc, & dubita qua ſorbeat aera ſanna Tullia.
Poſtica ſanna. Perſius Saty. 1. 7.
Sannio] ſannionis, (χλευαστὴς,) Qui ſoluto riſu, & contortis corporis totius partibus immoderatam quandam alios deridendi formam effingit, & aliorum mores inepto quodam geſtu per contemptũ exprimit, ut ſtultus propemodũ uideatur, ac ridiculus. Cice. lib. 2. de Orat. 139. Quid enim poteſt eſſe tam ridiculum, quàm ſannio eſt? ſed ore, uultu, imitandis moribus, uoce deniq; corpore ridetur ipſo. Idem ad Papyrium, libro 9. 16. 26. Salis enim ſatis eſt, ſannionum parum.
Sano, ſanas] Vide Sanus.
Sanqualis] huius ſanqualis, pen. corr. f. g. Plin. lib. 10. cap. 7. Sanqualem auem atq; immuſſulum, augures Romani in magna quæſtione habent. Immuſſulum aliqui uulturis pullũ arbitrantur eſſe, et ſanqualem oßifragæ. Maſſurius ſanqualem oßifragam dicit eſſe: Immuſſulum autem pullum aquilæ prius quàm albicet cauda.
Sanſucus] ſanſuci, pen. prod. fœ. gen. (σάμψυχον,) Herba, amaracus aliàs dicitur, & ſampſucus, & ſamſucus. Plin. li. 13. ca. 1. 8. Optimum hoc in Cypro & Mitylenis, ubi plurima ſamſucus. Vide Sampſucus.
Sanſucinus] ſiue ſampſucinus, pen. corr. Adiectiuum, (σαμψύχινος,) Quod factum eſt ex ſanſuco: ut Sanſucinum oleum. Plinius lib. 13. cap. 1.
Santalum] pen. corr. (σάνταλον,) (quod uulgus noſtrum ſandalum uocat) Græcis recentioribus, inquit Ruellius, lignum eſt quod India mittit. Huius tria genera apud pharmacopolas, cãdidum, rubrũ, luteũ: quibus ſimul cõmiſtis, fit compoſitio uulgaris quæ triaſandali appellatur, uel trium ſandalorum,

Digitized by Google

ſandalorum, ad roborandum uentriculũ, & cardiacos affectus. Quinetiam nullæ non ferè medicorum potiones hodie his ſantalis imbuuntur, ut gratiam à ſumentibus ineant, & aliquid iucundi ſaporis habeant. Ex Ruellij commentarijs.

Santerna] *ſanternæ,* (χρυσολίθαι,) Plinius lib. 33. ca. 5. 6. *Chryſocollam & aurifices ſibi uendicant agglutinando auro, & inde omnes appellatã ſimiliter utentes dicunt. Temperatur autem ea Cypria ærugine, & pueri impubis urina, addito nitro. Teritur Cyprio ære in Cyprijs mortarijs: ſanternam uocant noſtri.* Idem lib. 34. cap. 12. 1.

Santones] *& Santoni, ſiue Xantones, pen. cor. & Xantonici,* (σαίντωνες,) *populi Galliæ, non longè à Toloſatium finibus, quæ ciuitas eſt in prouincia, ut Cæſar comment. lib. 1. 36. ſcribit.* Lucan. lib. 1. 85.

-gaudetq; amoto Santonus hoſte. Iuuen. Satyr. 8. 16.

Tẽpora Santonico uelas: adoperta cucullo. Martial. li. 14. 133. Vulgò Xaintonge.

Oceani littora Santonici. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 2.

Santonica] *herba* (σαντονικὸν,) *quam abſynthium Santonicum uocat* Plin. lib. 27. cap. 7. 2. *à Galliæ ciuitate nomen accepit, eſtq; abſynthij genus illud quod nobis in uulgari uſu eſt.* Colu. lib. 6. cap. 25. *Poteſt etiam cum arida fico & eruo conteri herba ſantonica, & formata in offam, ſicut ſal uiatum demitti.*

Santonum *portus,* (σαντώνων λιμὴν,) Ptolemæo *lib. 2. cap. 7. Galliæ urbs.* Vulgò La rochelle.

Santonum promontorium in Gallia, Ptolemæo *lib. 2. cap. 7.* Vulgò Blaye. σαντώνων ἄκρον.

Sanus] Adiect. (ὑγιὴς, ὑγιεινὸς, σῶφρων, ὑγιηρὸς,) Integer *et incorruptus, bene habẽs.* Cic. pro Seſtio, 119. *Non ea eſt medicina, quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur.* Idem pro Seſtio, 84. *Qui integri ſunt, & ſani.*

Medicamento ſanum fieri. Cic. 3. Offic. 124.

Sanum facere aliquem. Cic. 2. Philipp. 101.

Fieri ſanum ex morbo. Cato cap. 157. 8.

Nec quiſquã ex illo uulnere ſanus abit. Proper. lib. 2. ele. 13. 3.

Sanus, ad animum translatum. Terentius Eunuch. 3. 5. 8. *Quid mihi quæram: ſanus ſim, anne inſaniam?* Idem Heaut. 4. 3. 29. *Satin' ſanus es, aut ſobrius? Sic* Cic. 2. de Diuin. 141. *Sanus homo.*

Pro ſano aliquid facere. Cæſar 5. bel. Gal. 29.

Homo ſanus, cui opponitur Furioſus. Cic. 4. Acad. 154.

Malè ſanus, Id eſt inſaniens. Cic. Att. lib. 9. 188. 7.

Mentis ſanus. Plaut. Trinum. 8. 43.

Mens benè ſana. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 9.

Homo ſanè mentis. Cic. 2. de Nat. deor. 63.

Mentis ſanæ uix compos. Ouid. 8. Metam. 8.

Mente ſana ſcribere. Cic. Att. lib. 9. 175. 4.

Sana ac ſalua Reſpub. Cic. Cornificio, lib. 12. 23. 6.

Sanior. Horat. Serm. ſaty. 3. 49.

-qui ſanior, ac ſi
Illud idem in rapidum flumen, iacerétue cloacam.

Saniores oratores. Cic. de Claris Orat. 25.

Sanè] *Aduerbium:* (ὑγιηρῶς,) *ut Bacchari ſanius.* Horat. 2. Carm. ode 7. 6.

Sanitas] pen. cor. ſanitatis, (ὑγεία, σωφροσύνη, ῥῶσις, ῥώμη,) Quintilianus lib. 5. cap. 10. *Si robur corporibus bonum eſt minus ſanitas.*

Petere ſanitatem ægri. Quint. lib. 2. cap. 17. 15.

Sanitas, Pro bono ſtatu mentis, & animo quieto ac tranquillo. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. 2. *Quibus tamen ad ſanitatem redeunti ante Cal. Septemb. poteſtas facta eſt.*

Animi ſanitas. Cicero 3. Tuſc. 16. *Ita fit ut ſapientia, ſanitas ſit animi, inſipientia autem quaſi inſanitas quædam, quæ eſt inſania eademq; dementia.*

Inſulſitatem & inſolentiam tanquam inſaniam quandam orationis odit, ſanitatem autem et integritatem quaſi religionẽ & uerecundiam oratoris probat. Cic. de Clar. Orat. 15. 6.

Eloquentia omnem illam ſalubritatem Atticæ dictionis quaſi ſanitatem perdidit. Cic. de Clar. Orat. 25.

Qui incorrupta ſanitate ſunt. Cic. de Opt. gen. Orat. 145.

Suum quenq; ſcelus de ſanitate ac mẽte deturbat. Cic. in Piſon.

Reddere ſanitatem ucram. Celſus lib. 3. cap. 2. (136.

Reddita ſanitas. Celſ. lib. 5. cap. 20.

Alienus à ſanitate. Cic. pro Sylla, 62.

Sano] *ſanas,* (ὑγιάω, ἰάομαι, ἀλθαίνω,) *ſanare, Sanum facere.* Cic. 4. Tuſc. 132. *Citiusq; repentinus oculorum tumor ſanatur, quàm diuturna lippitudo depellitur.*

Corpora uix ferro quædam ſanantur. Ouid. 2. de Remed. 27.

Medicina ſanat dolores. Propert. lib. 2. eleg. 1. 12.

Carmine & herbis ſanare. Ouid. 10. Metam. 80.

Vulnera ſanare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.

Sanare uulnera Reipublicæ per translationem. Cicero 4. de Fimib. 108.

Quos quidem ego, ſi ullo modo fieri poſſet, non tam ulciſci ſtudeo, quàm ſanare, & ipſos placare Reip. Cic. 2. in Catil. 37.

Sanare animos & mentes cõſolatione. Cæſar 8. bell. Gall. 133. Idem 1. bel. Ciuil. 139.

Curas ſanare. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 3.

Eleuare dolorem, minus quàm ſanare. Cic. Titio, lib. 5. 16. 3. *Quæ leuare dolorẽ tuum poſſet, ſi minus ſanare potuiſſet.*

Vina ſanabunt malum. Propert. lib. 3. eleg. 17. 2.

Natiuum malum ſanare. Cic. pro Domo ſua, 9.

Aegrã & labentẽ Remp. ſanare & cõfirmare. Cic. pro Milon.

Remedijs ſanare. Cic. 7. Ver. 94. *Auaritiæ uulnera crudelitatis remedijs poſſe ſanare.*

Sanatio] Verbale, (ἴασις,) Cic. 3. Tuſc. 9. Idem 4. 53. *Eorũ igitur malorum in una uirtute poſita ſanatio eſt.* Ibid. 96. *Hæc eſt propria, & certa ſanatio, ſi doceas, &c.*

Sanabilis] *& hoc ſanabile, pen. cor.* (ἰάσιμος,) *Quod facilè ſanatur.* Cic. 4. Tuſc. 131. *Qui aũt natura dicuntur iracũdi, aut miſericordes, aut inuidi, aut tale quid, ij ſunt eiuſmodi cõſtituti quaſi mala ualetudine animi, ſanabiles tamẽ.*

Genus uulneris ſanabile. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 12.

Vulnus ſanabile. Ouid. 1. de Remed. amor. 21.

Saneſco] *ſaneſcis,* (ὑγιάζω,) *ſaneſcere, Sanum fieri.* Col. lib. 8. cap. 7. 4. *Sed uulnera facta igne, dum ſaneſcunt, defricare bubulare urina conuenit.* Plin lib. 17. cap. 23. 16. *Dius enim, dolent talia quoq; ulcera, & difficilè ſaneſcunt.*

Sapa] *ſapæ,* (ἔψημα, σάϊσαιον,) A *ſapiditate dicitur, & eſt uinum coctum ad tertias.* De quo Plin. lib. 23. cap. 2. 3. *Vino cognata res ſapa eſt, muſto decocto, donec tertia pars ſit perſit. Ex albo hoc melius.* Idem lib. 9. cap. 56. 1. de cochleis, *Quin & ſaginam earum commentatus eſt ſapa & ſurre, alijſq; generibus.* Var. 3. de Re ruſt. cap. 14. 4.

Purpurea ſapa. Ouid. 4. Faſt. 157.

Saperdæ] *ſaperdæ,* (κόμψος,) Quaſi *ſapiens & elegans.* Varro Modio, *Omnes uidemur nobis eſſe belli, ſaperdæ, ſtiui, quum ſimus canopi.* Nonius.

Saperda, Genus conchæ mali ſaporis, & nonnunquã pro ſtercore ponitur. Perſius Satyr. 5. 14. *Et quid agam rogitas? en ſaperdam aduebo Ponto.*

Sapidus, Sapiens, Sapientia] Vide Sapio.

Sapinus] *ſapini, pen. pro. f. g.* (ἐλάτη,) Plin. lib. 16. ca. 39. 8. *Abietis quæ pars à terra fuit, enodis eſt: hæc qua diximus ratione fluuiata decorticatur, atq; ita ſapinus uocatur: ſuperior pars nodoſa duriorq;, ſuſterna. Et in ipſis autem arboribus robuſtiores Aquiloniæ partes. Et in totum*

Digitized by Google

deteriores ex humidis opacisq́: spissores ex apricis & diuturnæ: Ideo Romæ infernas abies supernati præfertur.

Sapineus] Adiect. (ἐλάτινος,) Col. lib. 12. cap. 5. 2. Alij nucibus sapineis ardentibus idem efficiunt.

Sapio] sapis, sapiui, uel sapij, sapitum, penul. prod. uel sapui, saptum, pe. cor. (χυμίζω,) sapere, Propriè pertinet ad sensum gustus: dicituŕq; res ipsa sapere, quæ aliquem habet saporem. Iuuen. Saty. 11. 9. Qui meminit calidæ sapiat quid uulua popinæ.

Iucundissimè sapit. Col. lib. 7. cap. 8. 2.

Mare sapit. Plin. lib. 14. cap. 7. 1.

Palatus sapit. Ci. 2. de Fi. 42. Hoc est, de saporib. rectè iudicat.

Sapere, (φρονέιν, πίπνυσθαι,) ad animũ trãsfertur, pro Sapientem esse, seu rectam sententiam uel opinionem habere. Terent. Adel. 3. 3. 32.

Istuc est sapere, non quod ante pedes modò est
Videre, sed etiam illa quæ futura sunt
Prospicere. Ibidem 5. 3. 41.
-uideo eos sapere, intelligere, in loco
Vereri, inter se amare. Cic. ad Terent. lib. 14. 1. 3. Nã quid ego de Cicerone dicam? qui quum primum sapere cœpit, acerbissimos dolores miseriaq́; percepit. Martial. lib. 9. 6.

Sapit pectus illi. Plaut. Trucul. 15. 14.

Rem suam sapit. Plautus Pseud. 7. 81. Desiste, rectè ego meam rem sapio. Hoc est, scio quid mihi agendum sit.

Sapere sibi semitam. Cic. 1. de Diuin. 216. Ex poeta.

Sapiunt malè miseri. Plaut. Merc. 18. 8.

Sapere pleno pectore. Plaut. Epid. 5. 98.

Sapitis plus, uel satis. Plaut. Epid. 5. 78. Idem Trinum. 10. 10.

Sapere recta. Cic. ad Att. 14. 303. 2.

Sapere ad. Plaut. Persa, 4. 27. Sapis multum ad genium. Hoc est, Nosti probè curare cuticulam & indulgere genio.

Sapere in. Plaut. Truc. 18. 1. Blittea & lutea est meretrix, nisi quæ sapit in uino ad rem suam.

Intelligere & sapere. Cic. 2. Offic. 69.

Aliquid sapere. Cic. Curio, lib. 7. 29. 3.

Nihil sapere. Cic. 2. de Diuin. 122. Idem in Verrem, Hic planè nihil sapit. Per se sapere. Horat. in Arte, 74.

Sapiens] sapientis, (σοφὸς, ἔννοος, δεξιὸς, δαίμων, ψύφιος, ἀρτήφρων,) Qui sapit. Cic. 1. Offic. 26. Vt enim quisq; maximè perspicit quid in quaq; uerissimum sit, quiq; & acutissimè, & celerrimè potest uidere & explicare rationem, is prudentissimus & sapientissimus rite haberi solet. Idem pro Cluentio, 68. Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit, ipsi ueniat in mentem: proximè accedere illũ, qui alterius bene inuentis obtemperet.

Misera mors sapienti non potest accidere. Cic. 4. in Catil. 75.

Sapiens ad. Cic. 10. Philip. 281. Quis aut sapientior ad coniecturam rerum futurarum?

Ad normam alicuius sapiens, Vide Norma.

Operis sapiens. Horat. 1. Serm. saty. 3. 27.

Facere sapientem. Quint. lib. 1. cap. 10. 4.

Formare sapientem. Quint. lib. 1. cap. 10. 3.

Iudicatus sapiens, Vide Iudico.

Aetas sera & sapientior. Ouid. 1. de Arte, 13.

Consilium sapiens. Ouid. 13. Metam. 87.

Excusatio sapiens. Cic. Att. lib. 6. 160. 2.

Mores sapientes. Plaut. Rud. 27. 25.

Nutrices sapientes. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.

Populus sapiens. Horat. 2. epist. 1. 4.

Puella sapiens. Ouid. 10. Metam. 124.

Vir bonus & sapiens. Horat. 1. epist. 7. 5.

Sapientior & hoc sapiens. Tacit. lib. 3.

Cæteri ad sapientiora conuertere.

Sapientia] sapientiæ, (σοφία,) Est (ut ait Cic. 4. Tusc. 90.) rerum diuinarum & humanarũ scientia, cognitioq́; quæ cuiusq; rei causa sit. Idem 2. Offic. 6.

Ita fit mater omnium bonarum rerum sapientia: à quoius amore, Græco uerbo Philosophia nomen inuenit. Cicero 1. de Legib. 87.

Sapientia, hominis custos & procuratrix. Cic. 4. de Fin. 27.

Sapientia, moderatrix omnium rerum. Cic. 1. de Inuent. 8.

Princepsq́; omnium uirtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci uocant. Cic. 1. Offic. 214.

Doctores sapientiæ, pro Philosophis. Tacit. lib. 14.

Præcepta sapientiæ. Quint. lib. 1. cap. 4. 4.

Professores sapientiæ. Quintilianus in Procem. libro 1. 12. de philosophis.

Sapientia custodiendæ ciuitatis. Cic. 2. de Orat. 84.

Studia sapientiæ. Tacit. lib. 14.

Celestis sapientia. Horat. 1. epist. 3. 6.

Compositissima sapientia, Vide Compono.

Consummata sapientia, Vide Consummo.

Erudita sapientia. Cic. 13. Philip. 346.

Fracta sapientia cadet. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 3.

Inops dicendi sapientia, Vide Inops.

Insaniens sapientia, Epicureorum. Horatius, 1. Carmin. Ode 34. 1.

Par sapientia, Vide Par.

Peruersa sapientia Tuberonis. Cic. pro Murena, 69.

Compilare sapientiam alicuius, Vide Compilo.

Perdere sapientiam, Vide Perdo.

Sapientipotens] pen. corr. (σοφοπράτης,) Cic. 2. de Diuin. 174. Postremò quanquam semper fuit, ut apud Ennĩ est, stolidum genus Aeacidarum, bellipotentes sunt magis quàm sapientipotentes, tamen hanc amphiboliam uersus intelligere potuisset.

Sapienter] Aduerb. (σοφῶς,) Plaut. Menæch. 22. 2.

Vitam sapienter instituere. Terent. And. 1. 1. 40.

Fallaciter, & sapienter, cõtraria. Cic. pro Domo sua, 61. Quia ius à maioribus nostris, qui non fictè & fallaciter populares, sed uerè & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c.

Agendum sapienter. Ouid. 13. Metam. 76.

Amare sapienter. Ouid. epist. 20. 12.

Facere sapienter. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Et. 7. Ver. 128.

Sapienter & fortiter aliquid facere. Cic. Lent. lib. 1. 7. 16.

Monere sapienter. Cic. 3. de Fin. 114.

Vti ratione sapienter. Quint. lib. 2. cap. 5. 10.

Sapientius, Comparatiuum. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 2. Nemo est qui tibi suadere sapientius possit teipso.

Sapor] saporis, à Sapio, (χυλὸς, χυμὸς,) Qualitas illa quæ lingua siue gustatu deprehenditur. Interdum etiam ipse sensus quo aliquid sapimus, & gustu quale sit dignoscimus. Plinius libro 15. cap. 27. 1. Interim quæ sunt communia & pomis omnibusq́; succis saporum genera, XIII. reperiuntur, dulcis, suauis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus, &c. Cic. 3. de Fin. 53. Vt enim mel, etsi dulcissimum est, suo tamẽ proprio genere saporis, non comparatione cum alijs dulce esse sentitur.

Acumen saporis, Vide Acumen in Acuo.

Asper in ore sapor. Virg. 4. Georg. 56.

Sapor oris. Plin. lib. 30. cap. 4. 1.

Acidulo sapore iucunda pira. Plin lib. 15. cap. 15. 2. & lib. 2. cap. 100. Sapor maris asper.

Asperrimus sapor, Vide Asper.

Calidus ac uinosus sapor, Vide Calidus in Calor.

Cerealis sapor, Vide Cerealis in Ceres.

Cibarius sapor, Vide Cibus.

Dulcis

Digitized by Google

Dulcis ſapor. Horat. 3. Carm. ode 1. 4.
Durus ſapor. Virg. 4. Georg. 21.
Terruginei ſaporis aqua. Plin. lib. 31. cap. 2. 10. Vide Ferrum.
Horridus ſapor. Plin. lib. 3. cap. 13. 1.
Ædus ſapor. Lucret. lib. 2. 81.
Ingrati ſaporis caſeus, Vide Ingratus.
Infirmi ſaporis uinum, Vide Infirmus.
Inimitabilis ſapor. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.
Iucundus ſapor, Vide Iucundus.
Medicatus ſapor, Vide Medico.
Mulſeus ſapor, Vide Mulſum.
Salſi ſaporis humor. Lucret. lib. 6. 186.
Tardus ſapor. Virg. 2. Georg. 26.
Triſtis ſapor. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 16.
Adiudicare ſaporem, Vide Adiudico.
Capi aliquo ſapore. Cic. pro Cælio, 32.
Tetro ſapore conſpurcare omnia. Lucret. lib. 6. 5.
Domare ſaporem durum. Virg. 4. Georg. 21.
Imbuere ſapore. Quint. lib. 1. cap. 1. 4.
Infuſcare ſaporem, Vide Infuſco.
Noſſe ſaporem, Vide Noſco.
Perficere ſaporem. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.
Redolere ſaporem. Quint. lib. 6. cap. 3. 75.
Sapor, per translationem, pro Iucunditate ſermonis. Cic. de Claris Orat. 89.
Granum obruebat neſcio quo ſapore uernaculo. Budæus.

Sapidus] pen. corr. Adiectiuum, (σῦχυμος,) Quod gratum habet ſaporem.

Sapo] ſaponis, m. g. (σμήλη, σμῆγμα,) Plin. lib. 28. cap. 12. 7. Prodeſt & ſapo: Gallorum hoc inuentum rutilandis capillis, ex ſeuo & cinere. Optimus ſagino & carpino duobus modis, ſpiſſus ac liquidus: uterq; apud Germanos maiore in uſu uiris quàm fœminis.

Sapor] Vide Sapio.

Sapphirus] ſapphiri, pen. pro. f. g. (σάπφειρος,) Lapis pretioſus. Plin. lib. 37. cap. 2. 3. Ineſt aliquando & aureus puluis, nõ qualis in ſapphirinis. Sapphirus enim & aureis punctis collucet. Cæruleæ & ſapphiri, raroq; cum purpura. Optimæ apud Medos, nuſquam tamen perlucidæ. Præterea inutiles ſcalpturæ interuenientibus cryſtallinis centris.

Sapphirinus] pe. cor. Adiect. (σαπφειρινός,) ut Lapis ſapphirinus. Plin. lib. 37. cap. 2. 3.

Sappho] per p ante ph, (σαπφώ,) nomẽ mulieris uatis. Vnde Sapphici uerſus appellati. Ferunt autem nonnulli fuiſſe duas hoc nomine, quarũ una Ereſia, quæ & antiquior Lyrica: qua tẽpeſtate Alceus claruit, Terpſicorus, & Pittacus, tempore Tarquinij Priſci. Ea plectrum prima inuenit. Scripſit Lyricos modulos, Epigrammata, Elegidia, Iambos, & Monades. Altera Mitbylenæa, longe iunior, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonẽ extat. Scripſit & alia multa apud Græcos, ut meritò nona inter Lyricos poetas annumeretur. Antipater autem Sidonius ſic de ea ſcribit, Mnemoſinen matrẽ Muſarum cepit ſtupor, quando audiuit dulciſonam uocem Sapphus, Nunquid decimã Muſam habent mortales? Et Horat. 2. Carm. ode 13. 5.
Maſcula Sappho. Horat. 1. epiſt. 20. 6.
Lesbis Sappho. Ouid. 2. Triſt. 73.

Sapphicus] p. cor. Adiect. (σαπφικός,) ut Carmẽ Sapphicũ.
Muſa Sapphica. Catull. ad libellum, 33. 4.

Saprum] ſapri, Genus potionis. Plin. lib. 28. cap. 9. 9. Sapron uocant, qui cum ſale & ſorbis ſiccis è uino tritus potuſq; medetur cœliacis.

Saprophagus] ſaprophagi, pen. cor. (σαπροφάγος,) Qui ſaprum deuorat. Martialis lib. 3. 35.
Neſcio quod ſtomachi uitium ſecretius eſſe
Suſpicor: ut quid enim Bætice ſaprophagis?

Sarcaſmos] (σαρκασμός,) Latinè dicitur iocus cum amaritudine: ut apud Virg. 2. Aen. 110.
referes ergo hæc, & nuntius ibis
Pelidæ genitori: illi mea triſtia facta,
Degeneremq; Neoptolemum narrare memento.

Sarcio] ſarcis, ſarſi, ſartum, (ἐπισυνάπτω, κατατάττω, ἀκονίομαι,) ſarcire, Integrum facere, inquit Feſtus. Propriè eſt ueſtes conſuere. Transfertur tamen etiam ad alia. Plin. lib. 11. cap. 10. 4. Apes ruentes ceras fulciunt, pilarum intergerinis à ſolo fornicatis, ne deſit aditus ad ſarciendũ. Cato, Vimina matura: ſalices per tempus legantur, uti ſit unde corbulæ fiant, & ueteres ſarciantur.
Deinde impudentia proſequor, ſed idem ſarciam. Cicero Silio, libro 16. 62. 2.
Damna ſarcire, Reparare. Col. lib. 9. cap. 15.
Detrimentum ſarcire, Reſtaurare. Cæſar 1. bell. Ciuil. 175.
Infamiam ſarcire. Cæſar 3. bel. Ciuil. 262.
Ruinas ſarcire generis lapſi. Virg. 4. Georg. 50.
Vſuram longi temporis, magnitudine officiorũ ſarcire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1. 4.

Sartus, Particip. (ἐπισυναπτός,) ut
Male ſarta gratia nequicquam coit. Horat. 1. epiſt. 3. 7.

Sartor] ſartoris, m. g. (ἀνήρ,) Qui ueſtes facit, uel reſarcit.

Sartè] Aduerb. (ὁλοκλήρως,) Integrè authore Feſto.

Sartatecta] (ἐπισκευή, κατασκευή,) uocabantur, authore eodẽ Feſto, opera publica quæ locabantur ut integra præſtarentur. Sartatecta exigendi cura ad Cenſores ſpectabat, interdum etiam ad Aediles, rarò ad Prætores, nec niſi quum Senatus decreuerat. Cic. 3. Ver. 93. Quum L. Octauius, Cæſar Aurelius Conſules, ædes ſacras locauiſſent, neq; potuiſſent omnia ſartatecta exigere, neq; ipſi, neq; ij Prætores quibus erat negotium datum, C. ſacerdotes M. Cæſius: factũ eſt Senatuſcõſultum, quibus de ſartis tectis cognitum & indicatum non eſſet, uti C. Verres, P. Cælius Prætores cognoſcerent, & iudicarẽt. Idem paulo pòſt, Quæſiuit quis ædem Caſtoris ſartã tectam deberet tradere. Et rurſus, Monumentum illa amplitudine, illo opere quamuis ſartum tectum, integrumq; eſſet: tamen aliquid inuenturũ in quo moliri prædariq; poſſet, arbitrabatur. Ex cuius orationis lectione, facilè intelligimus quomodo ſartatecta locari ſolerent exigiq;. Hæc Budæus. Liu. 5. Decade, lib. 2. 10. Cenſorem moribus regendis creatum, cui ſartatecta exigere ſacris publicis & loca tuenda more maiorum traditum eſſet.
Dicitur interdum cum coniunctione, ſarta tectaq;, & ſartum & tectum, quum plena eſt locutio, ut inquit Aſconius, quo modo Cicero ſæpe uſus eſt. Budæus.
Sartum tectum habere aliquid, Eſt integrũ & corruptum ſeruare. Budæus.
Vtuntur & hac locutione antiqui metaphoricès. Cicero Ante quàm iret in exilium, 8. Si igitur aliquo tempore his hominibus conſuluiſtis, quorum animus eſt religionis pietate defunctus, debetis mihi quoq; proſpicere, qui numini deorum conſecratum ſartum tectum ab omni periculo conſeruaui, & uos ut tutam tranquillamq; fortunam traheretis, mea perfeci uigilantia. Quo tamen in loco non pericu lo, ut in omnibus exemplarib. legitur, ſed piaculo lego: hoc ſenſu, ut Cic. ſignificet animũ ſuum integrũ intactũq; ab omni piaculo conſeruaſſe: id eſt indigno facinore & graui aliqua pœna expiando, ac nihil in ſeſe ſceleſtum admiſiſſe. Idẽ ad Ariſtũ, lib. 13. 51. 4. hoc mihi da atq; largire, ut M. Curiũ ſartum & tectum, ut aiũt, ab omni incõmodo, detrimento, moleſtia ſyncerum integrumq; conſerues. Plautus Trinum.

Digitized by Google

6.36. ioculari metaphora usus est, Sarta tecta tua præcepta pater usq; habui mea modestia. Hoc est, omnibus numeris obedientiæ tibi parui: linguē latiū aut digitū transfuersum à tuis præceptis non discessi. Bud.

Sarcina] *sarcinæ, pen. corr.* (ἀποσκευὴ, σκευοφόρον, φάλαγγος,) A sarcio deriuatur, ut ait Sipontinus: & propriè uten silium est, & eorum quæ ad cultum, ad ornatum, & ad reliquum usum pertinent, ueluti fascis, quem quis in itinere faciendo comportare possit. Plau. Mostel. 6.82.

Vnde aduenientī sarcinā imponā seni. Cæsar 2. bel. Gal. 292.

Fida sarcina. Propert. lib. 4. eleg. 3.10.

Magna sarcina. Ouid. epist. 3.14.

Colligere sarcinas dicuntur milites, quū castra mouere uolunt: & qui in aliā domū immigrāt, sarcinas suas cōponere solēt.

Constringere sarcinam, Vide Constringo.

Sarcinas etiam uocamus res nostras domi cistis capsisq; compositas. Quint. Iacent relictæ sine hærede sarcinæ. Hæc ex Valla lib. 4. cap. 49.

Sarcinas, sarcinatis, neutro genere dixit Plaut. Mostel. 9.74. Quid sarcinatis ecqua est, si umbram non habes?

Sarcinula] pen. cor. Diminutiuum, (ἀποσκευάριον,) Iuuenal. Satyr. 3.17.

Aptæ sarcinulæ, & expeditæ. Catul. ad Veranium, 25.1.

Colligere sarcinulas. Iuuen. Saty. 6.15.

Sarcinatus] pen. prod. Aliud adiectiuum, (σκευοφορῶν,) Sarcinis onustus. Plaut. Pœnulo, 16.19.

Vidén' homines sarcinatos consequi?

Sarcinarius] Aliud adiect. (σκευοφορικὸς,) Quod ad sarcinas pertinet. Cæsar 1. bel. Ciuil. 310. Illi & inopia pabuli adducti, & quo essent ad id expeditiores, omnia sarcinaria iumenta interfici iubent.

Sarcinator] pen. pro. sarcinatoris, m. g. (σκευαγὸς,) Sartor, qui resarcit ac reparat. Lucilius, Sarcinatorē esse summum, fuere centonem optime. Paulus De furtis: in L. Fullo, Fullo uel sarcinator qui polienda & sarcienda uestimenta accepit ex contrectatione eorum furtum facit.

Sarcinatrix] pen. pro. sarcinatricis, (σκευάγρια,) Quæ uestes suit & reficit. Caius in L. Et ancillarum, De peculio, Et ancillarum nomine, & filiarumfamiliās in peculio actio datur: maximè siqua sarcinatrix, aut textrix erit, aut aliquod artificium uulgare exerceat.

Sarcocolla] (σαρκοκόλλα,) Lachryma arboris in Perside nascentis, inquit Dioscorides dicta ab effectu, quē præstat, & ui potestateq; sua, nempe à uulneribus glutinandis, hoc est carnibus quas Græci σάρκας uocāt, κόλλαν enim illi glutinum uocant. Plin. lib. 24. cap. 14. 6. Sunt qui & sarcocollam spinæ lachrymā putent, pollini thuris similem, cum quadā acrimonia dulcē. Idem lib. 13. cap. 11. 1. Fit & ex sarcocolla (ita uocatur arbor) gummi utilissimū pictoribus ac medicis, simile pollini thuris. Vides quemadmodum Plinius & arborem ipsam & gummi, eodem nomine appellet.

Sarcophagus] *sarcophagi, pen. corr. m. g.* (σαρκόφαγος,) Sepulchrum, authore Nonio.

Sarcophagus, Lapis. Plinius lib. 2. cap. 96. 1. At circa Asson Troadis lapis nascitur, quo consumuntur omnia corpora sarcophagus uocatur.

Contentus sarcophago. Iuuen. Saty. 10.18.

Sarculum] *sarculi, pen. cor. n. g.* & interdum *sarculus, m. g.* (σκαλὶς,) A sarriendo dicitur, Instrumentum est rusticū quo segetes purgantur. Cato de Re rust. cap. 10. Sarcula octo, palas quatuor. Plau. Trucul. 6.21. Cic. 2. de Fin. 40. Cui nihil dum sit, ius & sarculos abstulerit.

Cessant sarcula. Ouid. 1. Fast. 140.

Dispersa per agros sarcula. Ouid. 11. Metam. 8.

Arare sarculis. Plin. lib. 18. cap. 19. 5.

Agros findere sarculo patrio. Horat. 1. Carm. ode 1.3.

Sarculo] *sarculās, pen. cor.* (σκάλλω, σκαλλίζω,) Sarculare, Sarculo abscindere. Col. lib. 5. Primò plātæ sarculari debēt, ita ut simplex stylus altitudinem maximè scrobis excedat.

Sarculatio] Verbale, (σκάλλασις,) Idem quod Sarritio. Plin. lib. 18. ca. 21. 1. Sarculatio indurat am hyberno rigore soli tristitiā laxat tēporib. uernis. Videtur legendū Teporibus.

Sarda] *sardæ,* (σάρδιος,) Genus gemmæ. Plin. lib. 37. ca. 7. 12. Omnia autem hæc genera, scalpturæ contumaciter resistunt, partemq; cerę in signo tenent. Ediuerso ad hæc sarda utilissima, quæ nomen cum sardonyche communicauit. Ipsa gemma uulgaris & primùm Sardibus reperta.

Sardanapalus] pen. pro. (σαρδανάπαλος,) Vltimus Assyriorum rex, de quo Iustinus lib. 1. Fuit hic omnis generis luxuriæ deditus: nec erubuit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quamobrem indignati Assyrij tali fœminæ parere, duce Arbace descisscentes, bellum Sardanapalo intulerūt. Qui uictus, in regiam se recepit, & extructa pyra, se atq; diuitias in incendium misit. Hic fuit à Nino trigesimus rex, ut ait Diodorus lib. 3. Biblioth. Et moriens condidit hoc epitaphium,

Ede, bibe, lude, post mortē nulla uoluptas. Cic. 5. Tusc. 143.

Iuuenalis Satyr. 3.37.

-& potiores
Herculis ærumnas credat, sæuosq; labores,
Et uenere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Sardi, (σαρδῶοι, σαρδιανοὶ ὄντες,) indigenæ, qui in Sardinia nati sunt.

Sardi uænales. In eo libello cui titulus est De uiris illustribus, quem alij Plinio, nonnulli Suetonio tribuunt, utriusq; recta mante stylo, huiusmodi quoddam adagium refertur, Sardi uænales: de negotio infinitæ prolixitatis atq; inexplicabili. Idq; hinc esse ortum tradunt, quòd Tiberius Sempronius Gracchus, quum altero Consulatu Sardiniā domuisset, tantum ex ea captiuorum adduxit, ut longa uenditione res in prouerbium abierit. Plutarchus in problematis Romanorum, aliam affert causam, nimirum olim inoleuisse morem apud Romanos solennem, ut qui ludos ederēt in Capitolio, Sardos uænales pronuntiarent, prodiretq; puer quispiam, per ludibrium monili cinctus, quam bullam uocāt. Eum morem hinc ortum putat, quòd Veientes Hetruscorum populi multum temporis cum Romulo bellum gessissent, quòd horum urbem postremam Romulus expugnasset. Vsus est hoc adagio Tullius ad Gallum, lib. 7.25.5. Habes, inquit, Sardos uænales, alium alio nequiorem. Sentit Cicero de contemptis & improbis, & ni fallor, patria quoq; Sardis. Nam ita scribit paulo ante hunc locum, id ego in lucris pono, non ferre hominem pestilentiorem patria sua. Erasmus.

Sardinia] (σαρδὼ,) Insula maris Mediterranei. Sallustius, Sardinia, in Afro mari facie humani uestigij in Occidentem quàm in Orientem latior prominet. A Sardo Herculis filio dicta, ut lib. 12. Silius, & Solinus scribunt. De ea Plin. lib. 3. cap. 7. Eadem & Ichnusa & Sandaliotis, à forma humani uestigij dicta. Claud. de bello Gildonico, 102.

Multa in ea insignia sunt, at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex uaria opinione scriptorum meminit Erasmus Roterodamus in Prouerbijs. Sardiniam Ptolemæus multo longiorē facit, quàm sit lata. nam Eoum litus CLXXVIII. mil. pas. longitudinis habet, maxima latitudine CXXII. mil. pas. existēte. Eadē propè & Pomponij Melæ sententia est. Nā angustius spectare eam in Ortū, q̄ Occasum ait, litoribus uidelicet medio cōtractis: in uniuersum autem ubiq; spatiosiorem esse, quàm Corsica sit.

etiam

etiam tractu quo latißima eſt. De Sardinia Pauſanias & Cælius Rhodiginus lib. 12. cap. 16.

Opima Sardinia. Horat. 1. Carm. ode 31. 1.

A Sardinia, Sardus, Sardous, pen. prod. & Sardinienſis adiectiua fiunt.

Regna Sardoa. Ouid. 4. Faſt. 58.

Sardinienſes qui Sardiniam incolunt, ut ibi negotientur.

Sardinia, Piſcis genus ad condimenta & ſalituras utilis, apud Italos plurimus. Col. lib. 8. cap. 17. Tabentes, haleculas, & ſalibus exeſam chalcidem, putremq; ſardiniam.

Sardis] (σάρδις,) tantum pluraliter, urbs Lydiæ magna, ad latus Tmolimontis maximè celebris, ut teſtis eſt Herodotus lib. 1. & Plin. lib. 5. Eadem fuit olim regia Crœſi Lydorum regis, ut latè oſtendit Herodotus, & Horat. 1. epiſt. 11. 1. Quid concinna Samos, quid Crœſi regia Sardis? Terminat autem nominatiuum & accuſatiuum in is productam, quomodo Tralis, & Syrtis.

Magnæ Sardes. Ouid. 11. Metam. 28. Vade ait, ad magnis uicinum, Sardibus amnem. Intelligit Pactolum.

Sardoa] ſardoæ, pe. pro. Herba. Vide Sardonius riſus. Dioſcorides Sardoniam uocat.

Sardonici] (σαρδονυχίτης,) montes Liburniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgò Maranai.

Sardonius riſus, (σαρδόνιος γέλως,) Prouerbium de riſu ficto aut amarulento, aut inſano deniq;. Senſus & origo prouerbij uariè traditur authoribus, Zenodotus in collectaneis ſuis Aeſchylum citat, qui huiuſmodi fermè tradiderit in opere de parœmijs, Gentem eſſe quandam Carthaginienſium coloniam, quæ Sardonem regionem inhabitet: ei morē eſſe, ſenes ſeptuageſimum prætergreſſos annum Saturno ſacrificare, ridentes interim, ac mutuò ſeſe complexantes. Nam turpe ducebant, in funere aut eiulatum edere, aut lachrymas profundere. Hinc adſimulatum riſum, Sardonium uocari cœptum. Timæus apud eundem Zenodotum ait, Sardonijs conſuetudinem fuiſſe, ut filij parentes iam grandiores iuxta foſſam aut præcipitium, in quo ſepeliendi forent, collocarent: atq; inde fuſtibus cædentes, in eam darent præcipites. At illi interim pereuntes ridebant, exiſtimātes eam mortem fœlicem atq; egregiam, quòd liberorum impietate interirent. Sunt qui dicunt in Sardorum inſula herbam naſci quandam, cui ſardoæ cognomen ſit, apiaſtro ſimilem: eam ſapore quidem eſſe dulcem, uerùm guſtatam, ora hominum in rictus dolore contrahere, ut ueluti ridentes emoriantur. Hoc ſenſiſſe uidetur Solinus, cumq; hoc Seruius grammaticus, enarrans hunc ex Virgiliana Thyrſide locum, eclog. 7. 9. Imò ego Sardois uidear tibi amarior herbis. M. Tullius lib. 7. 26. 2. ad Fabium Gallum, Videris, inquit, mihi uereri, ne ſi iſtum habuerimus, rideamus γέλωτα σαρδόνιον. Significans futurum, ut ſi Cæſar rerum potiretur, multis arridere atq; applaudere cogerentur, quæ magnopere diſplicerēt. Plura de origine prouerbij apud Eraſmum in Chiliadibus, unde hæc deſumpta ſunt.

Sinus Sardonij. Claud. de bell. Getico, 94.

Sardonyx] pen. cor. ſardonychis, pen. cor. tam maſc. quàm fœm. gen. (σαρδόνυξ,) Lapis pretioſus. Componitur ex ſarda quæ lapis fuit in Sardinia primùm compertus, coloris rubei, & onyx gemma, cui eſt candor ſubcandidus, unguis humani ſimilitudine, quaſi utriuſq; colorem obtineat. Iuuenal. Saty. 6. 38.

In manibus denſi radiant teſtudine tota
Sardonyches. Perſius Saty. 1. 2. Et natalitia tandem cū ſardonyche albus. Plin. 37. cap. 7. 11. E diuerſo ad hæc ſarda utiliſſima, quæ nomen cum ſardonyche communicauit.

Sardonychus] ſardonychi, pen. cor. Idem, (σαρδόνυχος,) Iuuenal. Saty. 13. 14.

Arguit ipſorum quos litera gemmaq; princeps
Sardonychus, loculis quæ cuſtoditur eburnis.

Sardonychatus] pen. pro. (σαρδονυχωτὸς,) Sardonyche ornatus. Martial. libro 2. 29. Cuius & hinc lucet ſardonychata manus.

Sardous] pen. pro. (σαρδῶος,) Adiect. à Sardinia. Oui. 4. Faſt. 58. -Sardoaq; regna ſiniſtris
Reſpicit à remis, Vide Sardinia.

Sarepta] (σάρεπτα,) Vrbs Sidoniorum, ubi diuinus uates Elias eſurientem uiduam miraculo pauiſſe ſcribitur in Sacris literis. Hinc

Sarceptanus] Poſſeßiuum, (σαρεπτανὸς,) Sidonius,
Vina mihi non ſunt Gazetica, Chia, Falerna,
Quæq; Sareptano palmite miſſa bibas.

Sargus] ſargi, m. g. (σάργος,) Piſcis genus (inquit Feſtus) qui in Aegyptio mari ferè naſcitur. Lucilius in Satyr. Quē præclarus elops, quē Aegyptó ſargus mouebit. Plin. lib. 9. cap. 51. 4. Ibidem, cap. 17. 5. Lutarium ſemper comitatur ſargus nomine alius piſcis: & cœnum fodiente eo, excitatum deuorat pabulum.

Sariſſa] ſariſſæ, (σάρισσα,) Haſtæ Macedonicæ genus, authore Feſto. Liu. 9. ab Vrbe, 102. Arma, clypeus, ſariſſæq; illis Romano ſcutum maius corpori tegumentum. Idem 7. bell. Maced. 173. Ibi ſimul perturbati ordines, & impeditus intercurſu ſuorum uſus prælongarum haſtarum (ſariſſas Macedones uocant) intulere ſignā Romanæ legiones.

Macedonia ſariſſa. Ouid. 12. Metam. 94. Lucan. lib. 8. 58. Primi Pellæas arcu fregere ſariſſas. Idem lib. 10. 10.

Sarmatæ] pen. cor. (σαρμάται,) populi Scythiæ ſunt, qui à Græcis Sauromatæ dicuntur ab oculis lacertarum σαῦρος enim, lacerta eſt, ὄμμα, oculus. Regio, Sarmatia dicitur. Sūt autem duæ Sarmatiæ ſecundum Ptolemæū: quarum una eſt in Europa, quæ (ut libro tertio ſcribit) à Septentrione Oceano terminatur, ab Occaſu parte Germaniæ, à Meridie Lazigibus Metanaſtis. In ea eſt Olbia, quam nunc Ruſſiam & Tartariam eſſe crediderunt. Altera Sarmatia eſt in Aſia, ut idem lib. 5. refert, quæ à Septentrione terra incognita terminatur, ab Occaſu Sarmatia Europæ, & Tanai fluuio. In ea ſunt Caucaſij montes. Nomina diuerſa habent Sarmatæ, habitant montes & ſaltus, utuntur plauſtris pro domibus, paſcunturq; lacte equino, unde quidā eos uocant ἱππομέλγους, hoc eſt equarum mulſores: alij γαλακτοφάγους, hoc eſt lacte ueſcentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, quē ſanguinem equinum lacte miſtum potant, quos uocant Gelonos. Virg. 3. Georg. 93. Item Sarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta, è cruris uenis aluntur. Alij etiam qui pro uictimis homines immolant. Alij bellorū & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius uulneribus bibere: et ut quiſq; plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt etiam in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina ueſcūtur, alij qui humanæ carnis alimento uitā ducūt, propter quod uocātur Anthropophagi, ἀπὸ τῦ φαγεῖν τὸς ἀνθρώπους, hoc eſt ab hominibus edendis. Iidē ab uſu plauſtrorum Hamaxobitæ Pomponio, Hamaxobij Ptolemæo uocantur. Hi, ut author eſt Mela lib. 2. auri & argenti maximarū peſtium ignari, uice rerum cōmercia exercent: atq; ob ſæua hyemis admodum aſſiduè demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitāt, totum braccati corpus, & niſi quæ uident etiam ora ueſtiti. Horum meminerunt Plin. lib. 4. ca. 12. & Strabo lib. 11.

Diſcors Sarmata. Claud. 7. Paneg. 97.

Frigidus Sarmata. Sen. Herc. Oetæo, 2, 11.

Intonſi

intonsi Sarmatæ. Senec. Herc. furen. 7. 4.
Refugi Sarmatæ. Stat. 4. Sylu. 7. 11.
Vagus Sarmata. Seneca Hippol. 1. 12.

Sarmaticus] pen. cor. Adiect. (σαρματικὸς,) ut
Iuga Sarmatica. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 8.
Belli Sarmatici ieiunia. Lucan. lib. 3. 57.
Braccæ Sarmaticæ. Valerius 5. Argon. 85.
Hyemes Sarmaticæ. Statius 5. Sylu. 1. 26.

Sarmatice] pe. cor. Aduerb. (σαρματικῶς,) Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 13.
Iam didici Græcè, Sarmaticéq; loqui.

Sarmatis] pen. cor. huius Sarmatidis, (σαρματὶς,) Patronymicum fœm. pro. adiectiuo. Ouidius, Terreat haud manes Sarmatis umbra meos.
Tellus Sarmatis. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 17.

Sarmẽtum] sarmẽti, (φρύγανον, φρυγανισμὸς, πληματὶς, Sarmenta, Virgulæ uitium superuacuæ abscissæ. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 31. 2. Iuncidum enim sarmentũ propter infirmitatem sterile, neq; ex se potest eijcere uitem, quam minorem uocant flagellum, maiorem etiam, unde uuæ nascuntur, palmam.
Deuecta sarmenta cremare. Virg. 2. Georg. 82.
Ligna & sarmenta circundare, ignem subijcere cœperunt. Cic. 3. Verr. 48.
Sarmentum pro Palmite. Colu. lib. 3. cap. 16. Nec tamen eam uitem fracem dixerim, cuius singulæ uuæ in singulis sarmentis conspiciuntur: sed si per unum quenq; pampinum maior uuarum numerus dependet. Idem lib. 3. cap. 10. Et libro 4. cap. 6.
Amputatio sarmentorum, & Immissio, contraria. Cicero de Senectute, 49.
In uitibus noua sarmenta cultura excitãtur. Cic. 2. de Ora. 49.
Sylueſcere sarmentis dicitur uitis. Cic. de Senect. 48.
Sarmata, Lignosi illi ramusculi quibus stipatim affigũtur uuarum acini. Plin. lib. 23. cap. 1. 3. Sarmenta earum in quibus acini fuere, astringendi uim habent, efficaciora ex ollis.

Sarmẽtitius] Adiect. (φρυγάνιος,) Quod est ex materia sarmentorum. Col. lib. 6. cap. 26. 3. Verùm uulnera eius sarmentitio cinere cum argenti spuma linenda sunt.

Sarmentosus] pe. pro. Aliud adiect. (φρυγανώδης,) Quod plurimum habet sarmenti. Plin. lib. 25. cap. 11. 6. Psyllion alij cynoides, alij crystallon alij ficelion, alij cynomyian appellant, radice tenui, superuacua, sarmentosum.

Sarmentus] (σάρμεντος,) Nomen uiri proprium, qui scurrilitate claruit, cuius meminit Horat. 1. Serm. sat. 5. 11.
-nunc mihi paucis
Sarmenti scurræ pugnam, Meßiq; Cicerri,
Musa uelim memores.

Sarnus] (σάρνος,) Campaniæ fluuius, ex Sarno eiusdem nominis monte ortum ducens, iuxta oppidum in Sarni radicibus situm: primoq; magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas desinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittũt: deinde coactus rupibus Veseuum montẽ radit, & inde paruo cõtentus cursu, in Tyrrhenum mare influit. Lucan. lib. 2. 85.
Mitis Sarni opes. Sil. lib. 8. 107.
Pompeianus Sarnus. Statius 1. Sylu. 2. 53. Hinc

Sarrastes] (σαρράστιοι,) populi sunt cognominati. Virgilius 7. Aeneidos, 148.
-latè iam tum ditione premebat
Sarrastes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Saronicus] pen. corr. (σαρωνικὸς,) Portus in Achaia, ad Isthmum Corinthiacũ. Ptolemæus sinum facit Saronicum. Plinius quoq; lib. 4. cap. 5. Sinus (inquit) Saronicus olim querno nemore redimitus, unde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronem fuisse regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis scribit Pausanias.

Sarpedon] pen. pro. (σαρπηδὼν,) teste Homero lib. Iliad. 16. Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia. Herodotus uerò in Polyhymnia scribit eum fuisse Iouis filiũ ex Europa, ac Minois fratrem. Hic quum aliquando rex esset Lyciæ, & in armis strenuus, Troianis contra Græcos fauit: & multa bellando strenuitatis documenta demonstrans, à Patroclo tandem interfectus est, ut idem Homerus scribit.
Sarpedon Iouis progenies. Virg. 10. Aen. 95.
Ingens Sarpedon. Virg. 1. Aen. 21.
Lycius Sarpedon. Ouid. 13. Metam. 51.
Est & Sarpedon, Ciliciæ promontoriũ, finis aliquando regni Sarpedonis, & quod Ciliciam à Pamphilia distinguit. Pomponius Mela lib. 1. in descriptione Ciliciæ.

Sarranus] pen. prod. Adiect. (σαρρανὸς,) Quod ex Sarra est. Vnde Sarranæ uestes, Tyriæ dictæ sunt, quæ & ostrinæ & purpureæ. Virg. 2. Georg. 102.
-Sarrano dormiat ostro. Iuuen. Sarrana aulæa. Col. lib. 9. cap. 4. 4. Sarrana uiola.
Numina Sarrana. Sil. lib. 8. 10.
Gens Sarrana. Sil. lib. 1. 15.

Sarraceni] p. pro. (σαρρακηνοὶ,) Populi post Nabathæos Arabiæ populos, ut author est Stephanus.

Sarracum] sarraci, pen prod. Quod ligna & lapides uehi consueuerunt. Iuuen. Satyr. 2. 25.
-longa coruscat,

Sarraco ueniente, abies. Idem Satyra 5. 3. Frigida circumagũt pigri Sarraca Bootæ. Quint. lib. 8. cap. 3. An quum dicit in Pisonem Cicero, Quum tibi tota cognatio in sarraco aduehatur: incidisse uidetur in sordidum nomen?

Sarrio] sarris, sarrui, sarritũ, (σκάλλω, σκαλίζω, σκαλεύω,) sarrire, pe. pro. Sarculis fodere, purgare, quod fit quũ segetes leuiter scalpendo, & rastris à noxijs herbis purgamus Plaut. Capt. 12. 5. Nam semper occant prius quàm sarriunt rustici. Var. 1. de Re rust. cap. 29. 1. Prata purgari, falcta seri, segetes sarriri.
Sarrire sarmenta. Cato cap 37. 3.
Sarrire saxum. Martialis lib. 3. 91.

Sartor] sartoris, (σκαλσυτὴς,) (ut ait Nonius) nõ solùm à sarciendo, sed etiam à sarriendo deducitur: & tam eum qui sarcit, quàm eum qui sarrit significat: hoc est sarritorem. Plau. Capt. 12. 3. Sator, sartorq; scelerum, & messor maximè? Et paulo pòst, Nam occatorem prius debebas dicere.

Sartura] sarturæ, pen. pro. (σκαλισμὸς,) Idem quod Sarritura. Plin. lib. 18. cap. 27. 4. Ab Aequinoctio sartura nocere & uineæ & segeti existimatur. Col. lib. 4. cap. 26.

Sarritor] pen. pro. sarritoris, m. g. (σκαλιστὴς,) Qui sarrit. Col. lib. 2. cap. 13. 1. Tritici modij quatuor uel quinq; bubulcorum operas occupant quatuor, occatoris unam, sarritoris duas primùm, & unam quum iterum sarriuntur.

Sarritura] sarrituræ, pen. pro. (σκάλισις,) Col. lib. 11. cap. 2. 20. Sarritura quoq; frumentorum iteratur egregiè, modios tres una opera rectè sarrit.

Sarritio] sarritionis, Verbale, Idem, (σκάλσυσις,) Varro de Re rust. lib. 2. c. 12. Peracta sementi, sequẽs cura est sarritionis. Col. lib. 2. ca. 9. 16. Frequentè tamẽ exigunt sarritionẽ.

Sarsina] p. cor. (σάρσινα,) Plinio lib. 3. cap. 14. oppidũ in Vmbria, ex qua Plaut. poeta comicus ortus est. Sil. li. 8. 92.
-his Sarsina diues Lactis, &c.

Sartatecta] Vide Sarcio.

Sartago] pen. pro. sartaginis, f. g. (τήγανον,) Patella in qua caro

Digitized by Google

caro frigitur. A σάρξ, quæ caro est, nomen assumpsit. Plin. lib. 16. ca. 11. 4. Item terebinthinã in sartagine referuenti.

Sartago loquendi. Persius Saty. 1. 8.

Sartor] Vide Sartio & Sarrio.

Sas] (σὰς,) Verrius putat significare Eas teste Ennio qui dicat libro primo, Virgines nam sibi quisq; domi Romanus habet sas: quum Suas magis uidetur significare. Sicuti eiusdem libro quarto fatendum est Eam significari, quum ait, Nec quisquam philosophiam, quam doctrinam Latina lingua nõ habet, sapientiaq; perhibetur, in somnis uidit, prius quàm sam dicere cœpit. Festus.

Sason] (σάσων,) Insula est inter Epirum & Brundusium, ut author est Strabo lib. 6. Sil. lib. 7. 97. Adriaci fugite infausti Sasonis arenas.

Sat] (ἄλις,) Aduerb. à Satis, significat abundè. Virgil. 10. Eclog. 10. Hæc sat erit duæ uestrum cecinisse poetam.

Sat bonum te facit. Cic. pro Roscio Amer. 54.

Sat commodè. Terent. And. 3. 1. 17.

Sat diu uixit. Plaut. Capt. 13. 23. Cic. ad Attic. lib. 15. 323. 4. Modo & libenter fuerit, & sat diu.

Sat est. Terent. And. 1. 1. 143.

-sat est, Curabo. Cic. de Senect. 44. Quantum sat est.

Sat est osculi. Plaut. Sticho, 3. 34. Sat litium, apud eundem legitur in Rudente, 14. 25. Cic. 2. de Fin. 108. Testium sat est.

Sat fecit officium. Terent. 4. 5. 12.

Sat habere. Terent. And. 4. 2. 22. Sat habeo. Idem Eunu. 3. 2. 32. Vbi tempus tibi erit, sat habet, si tum recipitur.

Sat scio. Terent. Adelph. 3. 3. 6. Persuasit ille impurus, sat scio. Ibidem, 4. 1. 10.

Satarchæ] (σατάρχαι,) Populi sunt Septentrionales ad paludem Mæotim uergentes, ut scribit Pomponius Mela libro 2. Hi bellicosissimi sunt. De quibus Valerius Flaccus lib. 6. Argonaut. 29.

laxamathæ, Torimiq;, & flaui crine Satarchæ.

Satago] satagis, pen. cor. sategi, pen. prod. (περιεργάζομαι, πολυπραγμονέω, διαπονῶμαι,) satagere, Anxium esse, anxiè distorqueri difficultate alicuius rei conficiendæ. Teren. Heauton. 2. 1. 13.

Nam hic Clinia, etsi is suarum rerum satagit.

Satagere. Diligentè esse seu festinare. Plaut. Asin. 9. 34. Nunc satagit, adducit domum etiam ultro, et scribit nummos.

Satagere de. Gell. lib. 9. cap. 11. Consulibus de ui ac multitudine hostium satagentibus. Hoc est solicitis.

Agere & satagere. Quint. lib. 6. cap. 4. Afer uenustè Manliũ Suram multum in agendo discursantem, salientem, manus iactantem, togam deijcientem & imponentem, non agere dixit, sed satagere.

Satelles] satellitis, pen. cor. m. g. (δορυφόρος, λογχήτης, σωματοφύλαξ,) Miles mercede conductus, ut ab imperatoris latere nõ discedat. Plin. lib. 12. cap. 14. 12. Sed præter hos & custodes satellitesq;, & ostiarij, & ministri populantur. Liu. 2. ab Vrbe, 54. Comprehensum regij satellites retraxissent ad Tribunal regis. Ouid. 5. Fast. 108. Ille deæ custos, ille satelles erat.

Administri & satellites alicuius. Cic pro Quintio, 54.

Vides tamen tyranni satellites in imperijs. Cicero Attico libro 14. 303. 2.

Per medios ire satellites. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.

Rigidus satelles. Horat. 1. epist. 14.

C. Mãlius audaciæ satelles atq; administer tuæ. Cic. 1. in Cat. 4.

Satelles Iouis, Aquila. Cic. 2. Tusc. 42.

Ex poeta. Sic 1. de Diuin. 171.

Ministri ac satellites cupiditatum alicuius. Cic. 5. Verr. 16.

Satellites uoluptatum, uirtutes. Cic. 2. de Fin. 63.

Satin] Vide Satis.

Satio] satias, satiaui, satiatum, (κορέννυμι, πορέω, ἐμφορέω, χορτάζω,) satiare, à Sat deduci uidetur, significatq; Saturare, seu explere, & habere quod satis sit. Pertinet ad omnes sensus, & frequenter ad animum.

Ad corpus. Colu. lib. 8. cap. 9. Satiatq; se modius cibi in diebus singulis uicenos & centenos turtures.

Ad animũ. Cic. de Senect. 48. Satiari delectatione non possum, ut meæ senectutis requietem, oblectamentumq; noscatis.

Legendo non posse satiari. Cic. 3. de Fin. 11.

Nunquã expletur nec satiatur cupiditatis sitis. Cic. in Para. 7.

Fretum non satiatur aquis. Ouid. 8. Metam. 169.

Numerus satiat. Cic. in Orat. 24.

Animum non posse satiare in lacerando alicuius corpore. Cic. 2. Philpp. 294.

Cor satiare. Ouid. 9. Metam. 36.

Cupiditatem satiare. Plin. lib. 34. cap. 8. 31.

Desyderia naturæ satiare. Cic. 2. de Fin. 44.

Iram satiare. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 4.

Lumina satiauit longo uisu. Sat. Sylua. 4. 6. 7.

Oculos satiemus amore. Propert. lib. 2. eleg. 16. 5.

Explere cupiditates, satiare odium. Cic. in Partit. 52.

Pectora sua satiare luctu alterius. Ouid. 6. Metam. 57.

Satiare uidetur à Plinio positum pro Abundare, lib. 5. cap. 9. Propterea obseruatum est, prout in Mauritania niues imbresue satiauerint, ita Nilum increscere.

Satiatus] pen. pro Particip. (πεπορισμένος, διαλογὴς, διαλογος,) siue Nomen ex participio: ut Aeui & decoris satiatus. Sil. lib. 16. 121.

Longo ludo satiatus. Horat. 1. Carm. ode 2. 8.

Somno satiatus. Liu. 2. ab Vrbe, 273.

Supplicijs satiatus. Liu. 8. ab Vrbe, 103.

Ira nondum satiata sedibus. Lucan. lib. 7. 163.

Libido mentis satiata. Catul. Argon. 59. 30.

Senecta uita longa satiata. Seneca Herc. fur. 10. 5.

Satietas] pen. cor. satietatis, (λόρος, πλησμονὴ,) Odium, fastidium. Cic. 7. Verr. 79. Posteaquam è portu piratæ non metu aliquo afflicti, sed satietate exierant.

Cibi satietas & fastidiũ, aut subamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur. Cic. 1. de Inuent. 37.

Omnibus in rebus similitudo est satietatis mater. Cicero 1. de Inuent. 89.

Satietas uitæ. Plin. lib. 4 cap. 12. 47.

Satietas hominum. Terent. Eunu. 3. 1. 14.

Satietas nostri & Desyderium, contraria. Cic. Att. lib. 2. 20. 1.

Satietas & Auiditas, contraria. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.

Citra satietatem, Vide Citra præpositionem.

Hæc res multum affert hominibus satietatis ac fastidij. Cic. pro Murena, 18.

Abire in satietatem. Plin. lib. 8. cap. 16. 6.

Capere satietatem, Vide Capio.

Satietas uoluptatibus non deest. Plin. lib. 5. cap. 1. 6.

Naturam explere satietate uiuendi. Cic. pro Marcello, 16.

Omnium rerum satietas, uitæ facit satietatẽ. Cic. de Senect. 68.

Ferre satietatem ex copia. Quint. lib. 5. cap. 14. 24. Et odium ex quadam seruitute, & ex copia satietatem, & ex amplitudine fastidium tulerit.

Tenet me alicuius rei satietas. Sallust. in Iugurtha.

Ad satietatem trucidare. Liu. 4. bel. Pun. 174.

Saties] satiei, f. g. Idem, (πλήσμιον,) Nec finis satiẽsue. Silius libro 4. 22.

Satie necari. Plin. lib. 8. cap. 51. 5.

Satias] satiatis, pen. prod. f. g. (πλησμονὴ,) pro Satietas aliquando ponitur. Terent. Eunuch. 5. 6. 3.

Digitized by Google

Vbi ſatias cœpit fieri, cõmuto locum. Idẽ Hecyra, 4.2.18.
Satias me iam tenet
Studiorum iſtorum. Lucret. lib. 5.8.
Nil, ut opinor, id ad ſatietem.
Feſſus ſatiate uidendi. Lucret. lib. 2.207.
Facta ſatias. Salluſt. Frumentiq; ex inopia graui ſatias facta.
Satias cum cepit amoris in uxore. Liu. 10. bel. Pun. 11.
Cibi ſatias. Lucret. lib. 5.279.

Satio] ſationis, Vide Sero, ſeris.

Satis] Aduerb. (ἄλις, ἱκανῶς, ἄδην, ἀγαπητῶς, ἀπουρῶντως,) & per apocopen Sat, ſignificat Abundè, quantum opus eſt. Plaut. Menæch. 20.49.
Accerſe homines qui illũ ad me deferant. S. quod ſunt ſatis?
Satis ad. Cic. 5. Verr. 148. Sed ab iis quos repudias, exigis tantum pecuniæ, quantum ad eum numerum frumenti ſatis ſit, quem ciuitati imperas.
Mihi autem ad uincendum ſatis eſt, fuiſſe procuratorẽ qui cum experiri poſſet quales is, &c. Cic. pro Quintio, 46.
Satis audacter. Plaut. Amphit. 8.207.
Satis bene. Plaut. Pœnulo, 4.63.
Satis certè, uel certò ſcio. Teren. Adel. 2.3.3. Idem Heaut. 1.1.19. Hæc non uoluptati eſſe, ſatis certò ſcio.
Satis credo. Terent. Eunuch. 5.9.21. Gaudeo. C. ſatis credo nihil eſt Thaide tua dignius.
Satis cum periculo. Terent. And. 1.1.104.
Satis iam deluſum cenſeo: nunc rem, ut eſt eloquamur. Plautus Aſin. 12.141.
Satis diu hoc iam ſaxum uoluo. Terent. Eunu. 5.9.55.
Satis eſt. Horat. 1. epiſt. 2.10. Quod ſatis eſt cui contingit, nihil amplius optet. Terent. Eun. 4.7.40.
-hic furti ſe alligat. CH. Satis hoc tibi eſt. Cic. de Amic. 81.
Satis erat reſpondere magnas, ingentes inquit.
Quod ſatis eſt ſapio mihi. Perſius Saty. 3.8.
Reſponſa non dabantur fida ſatis. Virg. 2. Aen. 76.
Satis fortis homo, & ſatis planè frugi. Cic. 5. Ver. 55.
Satis habeo. Plaut. Cap. 7.86. Terent. Adel. 3.2.15. Satis mihi id habeam ſupplicij, dum illos ulciſcar modò. Salluſt. in Iugurtha, Satis habeatis animam retinere.
Imbrem ſatis largum cœlo demittere. Virg. 1. Georg. 5.
Satis magna pecunia. Cic. 1. Offic. 37.
Satis mirari. Terent. Eunuch. 3.4.9. Quid illud mali eſt? nequeo ſatis mirari.
Satis multa. Brut. ad Cic. li. 11. 10.4. Satis me multa ſcripſiſſe, quæ literis cõmendari poſſint, arbitror. Idem 4. Aca. 263.
Nec ſatis, extremas Coriti penetrauit ad urbes. Virg. 9. Aen. 2.
Non eſt ſatis, niſi præſens confirmaſſem, ne id quidem ſatis eſt. Cic. 5. Verr. 107.
Non ſatis. Cic. 1. de Nat. deor. 98. Sed quum agellus eum non ſatis aleret, ut opinor, ludi magiſter fuit.
Non ſatis eſt id cur alia percipi poſſe dicas, alia non poſſe. Cic. 4. Acad. 184.
Non eſt ſatis æſtimare parens melior homini, an triſtior nouerca fuerit. Plinius libro 7. in Præfat. 2. Hoc eſt, non ſatis æſtimari poſſit.
Non enim ſatis intelligebam: Per parentheſin poſitum. Cic. 4. Acad. 114. Me quoq; iocánsne, an ita ſentiens (non enim ſatis intelligebam) cœpit hortari, ut ſententia deſiſterem.
Et ne ſatis habeas ſemel circuire. Cato cap. 1.1.
Satis pernoſti qualis ſim. Terent. Adel. 3.2.23.
Satis proſpicere oculis, Satis cernere, Satis uidere. Plau. Amph. 17.7. Terent. Adel. 3.3.85. -eſtne hic Hegio
Tribulis noſter? ſi ſatis cerno, is Hercle eſt.
Plus quàm ſatis opus eſt, doleo. Cic. 7. Verr. 95.
Satis præceptum. Plaut. Poen. 8.17.
Satis rectè mones. Plaut. Perſa, 16.53.
Satis ſæpe iam & uirtutẽ militum & fortunam tentatam. Salluſt. in Iugurth.
Satis ſanus. Curtius lib. 4.
Satis, ſatis. Terent. Heauton. 3.3.30. Non poſſum, ſatis iam, ſatis pater durus fui.
Satis ſcire. Liu. 1. ab Vrbe, 89.
Satis tempore. Cic. 4. Ver. 89. Satis putabat ſe ad comitia tempore uenturum, ſi pridie ueniſſet. Hoc eſt ſatis tempeſtiuè.
Quum hominem nomino, ſatis mihi uideor dicere. Cicero pro Quintio, 22.
Quare de hoc ſatis. Cic. Attico lib. 6.120.2.
Satis, cum genitiuo, Satis cauſæ. Terent. And. 1.1.111. Nec ſatis ad obiurgandum cauſæ. Plaut. Bacch. 2.50. Satis hiſtoriarum eſt? Idem Truculan. 6.4. Satis eſt mihi tuæ ſalutis, nihil moror. Terent. Phorm. Satis iam uerborum eſt.
Orationis ſatis eſt, Vide Oratio in Oro.
Satis temporis ad dicendum. Cic. 4. Ver. 1.
Satis ſuperq;, (ἱκανῶς περίεστι, πάρεστι,) Virg. 2. Aen. 129.
-ſatis una ſuperq;
Vidimus excidia. Cic. 2. de Nat. deo. 3. Nam contra Epicurum ſatis ſuperq; dictũ eſt. Horat. Epod. 1.7. Satis ſuperq; me benignitas tua Ditauit.
Satin', pro Satiſne. Terent. Eunuch. 5.2.12.
-ſatis' id tibi placet? C. Non. Idem And. 4.5.10.
Satin' ſanus es, qui me id rogites?
Satin' ſaluæ? Modus loquendi apud ueteres, quum ubi quid turbati erat interrogabant an ſatis ſaluæ res eſſent. Terentius Eunuch. Hem quid eſt? quid trepidas? ſatin' ſaluæ? Liuius ab Vrbe cond. 256.

Satisfacipio] ſatisfaccipis, pen. cor. ſatisfaccepi, ſatisfaceptũ, (ἱκανῶς λαμβάνω, συγχάρομαι, πατεγγυάω,) ſatisfacere. Dictum eſt eodem modo ſatisfacere. Nam quia id quo quis contentus erat ei præſtabat, ſatisfieri dictũ eſt: ita quia tales quibus cõtentus quis futurus eſſet, ſic dabantur, ut uerbis obligarentur, ſatisfaccipi dictum eſt. Hæc Sipontinus. Plau. Sticho, 9.4. Cic. pro Roſc. Comœdo, 23. Quæ de cauſa Flauius, quum de tota lite faceret pactionem, neq; ſatisfaceret à Roſcio, neq; iudicio abſolueretur à Fannio. Idem pro Quintio, 24. Si ueretur ut res iudicio facto parata ſit, iudicatũ ſolui ſatisfaccipiat. Vetus codex legit ſeparatim Satis accipio. Cato capite 2.4. Quæ ſatisfaccipienda fient, ſatisfaccipiantur.
Satisfacipere, contrarium habet Satisfdare.

Satisfacceptio] ſatisacceptionis, Verbale, (ἱκανολυψία,) Satisfacceptionem appellat Pomponius de Verbo. obligat. Stipulationem, quæ ita obligat promiſſorem, ut expromiſſores quoq; ab eo accipiantur. Id eſt qui idem promittunt.

Satisfdo] ſatisfdas, ſatisfdedi, ſatisfdatum, (ἱκανῶς διδόω,) Satisfdare, pen. cor. Sipontinus, Vt ſatisfacere dicimur ei cuius deſiderium implemus: ita ſatisfdare aduerſario noſtro aliquẽ qui eo, quod à nobis petitur, ita caueat, ut eum hoc nomine ſecurum faciamus. Cic. pro Quintio, 15. Iſte poſtulat ut procurator iudicatũ ſolui ſatisfdaret: negat Alphenus æquũ eſſe procuratorem ſatisfdare, quòd reus ſatisfdare non deberet, ſi ipſe adeſſet. Sic ad Atticum, lib. 1.5.1. Satisfdari amplius à ſe non peti. Cato cap. 146.2. Rectè hæc dari, fieriq; ſatisq; dari domino, aut cui iuſſerit, promittito, ſatisq; dato arbitratu domini.
Iudicatum ſolui ſatisfdare. Cic. 4. Verr. 42. Amici, ſiquis quid peteret iudicio, ſecum agi paſſuros, iudicatum ſolui ſatisfdaturos eſſe dicebant.
Satisfdare genitiuo iunctum. Cic. 3. Ver. 104. Qui redemerit, ſatisfdet damni infecti. Scilicet nomine.

Satisfda-

Digitized by Google

Satisdatio] *satisdationis*, Verbale, (ἐκτροδοσία,) Cic. lib. 5. 88. 1. *De satisdando uerò te rogo quoad eris Romæ tu ut satisdes: et sunt aliquot satisdationes secundum mancipium in his et Mennianorũ prædiorum uel Hatilianorum.* Plin. lib. 34. cap. 7. 6.

Satisdatum] *satisdati*, pen. cor. (ἐκτροδοθέν,) Cic. Att. lib. 16. 339. 3. *Sed & illi turpe arbitror, eo nomine, quod satisdato debeat, procuratores eius non dissoluere. Eidem ibidem*, 333. 22. Pomponius, *Potius enim eo nomine exoluisse uideor, quod satisdato, quàm quod satisdatione debeo.*

Satisfacio] *satisfacis*, pen. cor. *satisfeci*, pen. pro. (πληροφορέω, ἱκανὸν ποιέω,) *satisfactũ, satisfacere, Tãtũ facere quantum satis sit irato ad uindictam, inquit Asconius.* Dativo iungitur. Plaut. Amphit. 1. 0. 8.

-quin ego illum aut deseram,
Aut satisfaciat mihi. Cic. ad Att. lib. 7. 1 4 1. 4. *Cui nos ualde satisfacere multi ad me scripserunt.*

Satisfacere quibus debemus. Cic. ad Att. lib. 11. 2 2 4. 6.

Satisfacere suis, pro *Dissoluere æs alienũ.* Cæs. 3. bel. Ciui. 2 3 3.

Satisfacere de uisceribus suis, pro Suis uisceribus æs alienum dissoluere, Hoc est sua ipsius pecunia. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 11. *Sentio quid sceleris admiserim, quum de uisceribus tuis & filij tui satisfacturus sis quibus debes, ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine frustra dissiparim.*

Satisfacere alicui in pecunia. Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8. 12. 6.

De re aliqua plenè & statim satisfacere. Quint. li. 4. ca. 5. 1 4.

Satisfacere, pro Purgare. Cic. 2. Philip. 6 4. *Acceperam enim iam antè Cæsaris literas ut mihi satisfieri paterer à te. Id est ut acciperem tuam excusationem & purgationem. Inde Satisfactio, pro purgatione & excusatione.*

Satisfacere cumulatè alicui. Cicero ad Qu. fra. lib. 2. 8. 2. *Idem in Topicis* 53.

Satisfacere alicui de re aliqua. Cæs. 5. bel. Gal. 5. *sesé; paratos esse demonstrãt, omnibus rationibus de iniurijs satisfacere.*

Amicitiæ satisfacere. Cic. Planco, lib. 10. 1. 7.

Causæ & officio suo satisfacere. Cic. 1. Ver. 2 5.

Deo piè & castè satisfacere. Cic. ad Terent. lib. 14. 7. 2.

Disputationi alicui satisfacere. Cic. 1. de Legib. 53.

Existimationi hominum satisfacere. Cic. 5. Ver. 1 1 4.

Immortalitati laudum alicuius satisfacere. Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 1 7. 8. *Id est laudes reddere immortales.*

Mandatis alicuius satisfacere. Cic. ad. Att. lib. 6. 1 1 1. 6. *Vetustum exemplar hic habet, ut mandatis facerem.*

Naturæ & legibus satisfacere. Cic. pro Cluent. 2 1. *Id est mori.*

Officio erga aliquẽ in re aliqua satisfacere, p Fũgi officio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 4. *In ea re nos & officio erga Lentulum mirificè, & uoluntati Pompeij præclarè satisfecimus.*

Vt omnium opinioni satisfiat. Cic. pro Rabir. Posth. 28.

Satisfactum est promisso nostro ac recepto. Cic. 7. Ver. 1 0 8.

Publicè satisfacere, hoc est Publico nomine. Cic. 3. Ver. 5 5.

Suspicioni alicuius satisfacere. Cic. pro Rab. Posth. 28.

Vitæ satisfacere. Cic. Planco, lib. 10. 1. 3.

Voluntati uoluntate satisfacere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 3 5.

Histriones in dissimillimis personis satisfaciũt. Cic. in Ora. 59.

Satisfieri] p. c. (πληροφορεῖσθαι,) Oui. 2. de Reme. amo. 61.

Quanquã à te quidem cumulatè satisfit & mihi, & omnibus. Cic. Acilio, lib. 13. 33. 2.

Vide quomodo satisfiat ei, cui scis me satisfieri uelle. Cic. Terent. lib. 14. 6. 1.

Satisfactio] Verbale, (πληροφόρια, πληροφόρημα,) Purgatio, excusatio. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 1 3. 3. *Hic tu me etiã insimulas, nec satisfactionem meam accipis.* Idem ad Attic. lib. 4. 7 5. 5.

Satispræsto] *satispræstas*, (ἱκανῶς παρέχω,) *satispræstare, Idem quod satisdare.*

Satius (κρεῖττον,) Comparatiuum aduerbiũ à *Satis*, & significat *Melius quasi ultra id quod opus est.* Terent. Heaut. 3. 1. 66. *-& tibi perdere*
Talentũ hoc pacto satius est, quàm illo minã. Virg. ecl. 2. 3. *Nónne fuit satius tristes Amaryllidis iras,*
Atq; superba pati fastidia? Cic. ad Att. lib. 7. 1 2 1. 6. *Video cum altero uinci satius esse, quàm cum altero uincere.*

Non igitur satius esset, dicet aliquis, ab initio, præsertim quum scribas, ad optimum & electissimum uerbum deuenire? Est quum non est satius si, &c. Author ad Heren. lib. 4. 1 8 7.

Multo satius est. Lucret. lib. 5. 2 2 7.

Nimio satius, Vide Nimis.

Satior, & hoc satius, huius satioris, p. pro. Melior. Plin. lib. 17. ca. 5. 3. *Erit igitur hæc optima, & operi satior. De terra te-* (nera.

Sator, Satiuus] Vide Sero, seris.

Satrapes] uel Satrapa, *satrapæ*, pen. cor. m g. (σατράπης,) Dictio Persica, quæ apud nos præfectum significat. Terent. Heaut. 3. 1. 43.
Satrapes si siet
Amator, nunquam sufferre eius sumptus queat.

Satrapia] *satrapiæ*, pen pro. (σατραπεία,) Regio, & præfectura. Plin. lib. 6. ca. 2 0. 9. *Etenim plerique ab occidente nõ Indo amne determinant, sed adijciũt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paropamissadas. Dicitur & Satrapea*, pen pro. Curtius lib. 5. *Mazeum transfugam satrapea Babyloniæ donat. Idem lib. 6.*

Satum] *sati*, Genus mensuræ Palæstinæ, quæ capit sesquimodium, siue, ut nos lingua nostra dicimus sesquibœotium.

Satur] *satura, saturũ*, pen. cor. Adiect. (κεχορτασμένος, ἐμπλεως,) Quod est cibo plenum. Teren. Hecy. 5. 2. 3. *Sed quum tu satura atq; ebria eris, puer ut satur sit facito.* Cic. 1. de Diuin. 1 3 1. *Præclara uerò auspicia, si esurientibus pullis res geri poterit, saturis nihil geritur.*

Altilium satur. Horat. 1. epist. 7. 7. *Hoc est saturatus altilibus.*

Satur omnium rerum. Terent. Adel. 5. 1. 3.

Fricando satur. Plaut. Pœn. 4. 1 6.

Capellæ saturæ. Virg. eclog. 1 0. 1 6.

Conuiua satur. Horat. 1. Serm. saty. 1. 2 4.

Cor saturum, Catullus ad Iuuentium, 4 5. 1.

Satur, Fœcundus & abundans. Persius Saty. 1. 8.
-nec rus saturum laudare. Virg. 2. Georg. 4 0. *Saltus, & saturi petito longinqua Tarenti.* Vbi Seruius, *Saturi, aut fœcundi: aut quod iuxta oppidum Saturum. Tarentum enim & Saturum uicinæ sunt Calabriæ ciuitates.*

Præsepia satura. Virg. 3. Georg. 4 3.

Coloni saturi. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 5.

Satur color, Plenus, uehemens, & quem uulgus nostrum onerãtum uocat. Plin. lib. 3 7. cap. 1 0. 3 0. *Ion apud Indos uiolacea est, sed rarò saturo colore lucet.*

Vellera fucata saturo colore. Virg. 4. Georg. 6 7.

Saturior lactis agnus. Colum. lib. 7. cap. 4. 3.

Saturio] *saturionis*, m. g. (λιχνεύς,) Idẽ quod Satur. Plaut. Persa, 4. 2 3. *Nam esurio uenio, non aduenio saturio.*

Saturitas] pen. cor. *saturitatis*, f. g. (πλησμονή,) Plau. Capt. 1 3. 9 6. *Proin tu deũ hunc saturitate tranquillũ facias tibi.* Plinius libro 9. cap. 3 9. *Sic gignitur laudatus ille pallor saturitate fraudata.*

Saturitas, pro Fœcunditate. Cic. de Senect. 5 2. *Neq; solùm officio, quod hominum generi uniuerso cultura agrorum est salutaris, sed etiam delectatione quam dixi, & saturitate copiáq; rerum omnium quæ ad uictum hominum & cultum tum etiam deorum pertinent.*

Saturitas, pro Excrementis uentris. Plin. lib. 1 0. cap 3 3. 2. *No-*

Digitized by Google

tabili munditia egerũt excrementa pullorum, adultioresq; circumagi docent, & foris saturitatem emittere.

Saturo] saturas, pen.cor. (ἐλαύω, κορέω, χορτάζω,) saturare, Explere. Ad omnes sensus pertinet, propriè tamen ad gustũ. Cic. 2. Philip. 72. Versatus in bello est, saturauit se sanguine dissimillimorũ sui ciuium. Nonius, Expleri & saturari hanc habent differentiam: Expleri est tantummodo plenum esse: Saturari, supra modum. Cic. lib. 6. de Repub. 8. quæ quia expleri, nec saturari ullo modo possunt. Virg. 10. eclog. 6. Nec cythiso saturantur apes, nec fronde capellæ.

Nuper nati mammas appetunt, earumq; hubertate saturantur. Cic. 2. de Nat. deor. 193.

Famem epulis saturare. Claud. de Phœnice, 3.3.

Placare et saturare. Ci. pro Domo sua, 35. Expleui animos inuidorum, placaui odia improborũ, saturaui etiã perfidiam scelus proditorum.

Odium saturare. Cic. pro Flacco, 74.

Saturnus appellatus q, se saturat annis. Cic. 2. de Nat. deo. 92.

Stercore saturare terram. Col. lib. 2. cap. 9. 14.

Saturatus] pen. pro. (διάκορος, χορταδὴς,) Partic. ut Iuno saturata. Virg. 5. Aen. 122. Multa mouens, necdum antiquum saturata dolorem. Synecdoche.

Expletus & saturatus. Cic. 5. Verr. 83.

Cæde armenti saturati leones. Ouid. 10. Metam. 108.

Homines saturati honoribus. Cic. pro Plancio, 16.

Mens saturata bonarũ cogitationũ epulis. Cic. 1. de Diui. 108.

Lumina saturata cara figura. Catul. Argon. 59. 44.

Saturatæ uestes murice, id est tinctæ. Martial. lib. 8. 42.

Saturatior, Comparatiuum: ut Saturatior color. Plinius libro 21. capite 8.2.

Satullo] satullas, (χορτάζω,) satullare, Idem quod saturare. Varro, Neq; in puluere mythico coquam carnes, quibus satullem corpora, & famem uentris. Nonius.

Satureia] satureiæ, (θύμβρια,) Herba fragrantis odoris, quæ & cunila dicitur, & origanum heracleoticum: à Saturo dicta, quòd nullum ferè condimentum sine ea fiebat, propter quod saturitatem inducere uidebatur. Colu. lib. 10. Et satureia thymi referens tymbræq; saporem. Plin. lib. 19. ca. 8.33. Thymbram uerò quæ sit cunila. Hæc apud nos habet uocabulum & aliud, satureia dicta in condimentario genere. Seritur mense Februario, origano æmula.

Saturio] (σατυρίων,) Decurio cubiculariorũ Domitiani. A Saturij modi. Martialis lib. 4. 34. in Afrum, (quo Saturiosq; modos, Partheniosq; sonas.

Saturniana colonia, (σατορνιανὰ κολώνια,) Tuscorum urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturnia] (σατόρνια,) Nomen regionis, & nomen oppidi. Virg. 8. Aen. 70. Ianiculum huic, illi fuerat Saturnia nomẽ. Aeditiora etiam loca (ut Diodorus scribit) Saturnia dici consueuerunt.

Saturnus] (κρόνος,) Cæli filius, authore Cicerone lib. 2. de Nat. deor. Vetus (inquit) hæc opinio Græciam oppleuit, scilicet exectum Cælum à filio Saturno, uinctum autem Saturnũ ipsum à filio Ioue. Physica ratio nõ inelegans inclusa est in impias fabulas. Cæleſtem enim altissimam æthereamq; naturam, id est ignem, quæ per seſe omnia gigneret, uacare uoluerunt ea parte corporis, quæ coniunctione alterius egeret ad procreandum. Saturnum autẽ eum esse uoluerũt, qui cursum & conuersionem spatiorum, ac temporum contineret, qui deus Græcè id ipsum nõ habet. κρόνος enim dicitur, qui est idẽ χρόνος, id est spatiũ temporis. Saturnus aũt est appellatus, quòd saturetur annis. Ex se enim natos comesse fingitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, anniscq; præteritis insaturabiliter explętur. Vinctus autem à Ioue, ne immoderatos cursus haberet, atq; ut eum syderum uinculis alligaret. Hactenus Cicero. Vide & Macrobium Saturnaliorum lib. 1. cap. 40. 41. 42. Alij philosophi interpretantur Saturnum Cronon, ueluti à satietate intellectus, eo q, Græcè satietas κόρος: intellectus uerò siue mens νῦς dicitur, ut sit nomen cõpositum Saturnus ex prima parte Latina, & posteriore Græca, ipsa satietas mentis. Sunt qui Saturnum à satu deducant, quoniam peritiam ruris, & satorum omnium primus edocuisse fertur. Quidã à uerbo quod Græci dicunt σάθλω, quo utrilia significantur, quòd patris pudenda abscidisse, atq; in mare proiecisse dicitur: unde Venerem procreatam ferunt, quæ à spuma unde coaluit, Aphrodites nomen accepit.

Dens curuus Saturni, id est falx. Virg. 2. Georg. 82. Seruius.

Saturnus regnis à Ioue pulsus erat. Ouid. 3. Fast. 160.

Aureus Saturnus. Virg. 2. Georg. 108.
Quia sub Saturno fuit ætas aurea.

Grauis Saturnus. Persius Saty. 5. 5.

Impius Saturnus. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.

Senex Saturnus. Virg. 7. Aen. 36.

Saturni stella, Phænon Græcè, XXX ferè annis cursum suum conficit. Cic. 2. de Nat. deo. 75.

Stella Saturni frigida, Virg. 1. Georg. 68.

Sydus graue Saturni. Propert. lib. 4. eleg. 1. 17.

Stella quæ Saturnia nominatur. Cic. de Som. Scipionis, 15.

Saturnius] Adiect. (σατόρνιος, κρόνιος,) ut
Arma Saturnia. Virg. 1. Aen. 115.
Coniux Saturnia. Sil. lib. 10. 68.
Iuno Saturnia. Virg. 3. Aen. 76.
Regna Saturnia. Virg. 4. eclog. 2.
Tellus Saturnia frugum parens. Virg. 2. Georg. 35.

Versus quoq; quos olim Fauni uatesq; canebãt, Saturnios anti qui nominabant, ut ait Varro.

Saturnalia] Saturnaliorũ, (κρόνια,) Festa septem seu quinq; dierũ, mense Decembri, Saturno dicata: eratq; dies illi pleni lætitiæ, in quibus Romani syntheſin uestem sumebant. Dies quoq; quibus munera ultro citroq; mitti remittiq; solebant, Saturnalitia dicebantur. Sueto. in Augusto, cap. 75. Saturnalibus, & siquando aliàs libuisset, modò munera diuidebat, uestem & aurum & argentum: modò numos omnis notæ. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 1. Saturnalibus mane, &c. Horat. 2. Serm. saty. 3. 1.

Hilara Saturnalia. Cic. Att. lib. 5. 108. 7.

Saturnalitius, Adiectiuũ, (κρόνιος,) Quod ad Saturnalia pertinet. Martial. lib. 5. 20. Saturnalitiæ ligulam misisse felibræ. Ibidem, 31.
potiusq; uidetur Saturnalitias perdere Varro nuces.

Saturo] saturas, Vide Satur.

Saturum] (σάτυρον,) Vrbs Calabriæ fuit non longè à Tarento. Vnde

Satureianus] Possessiuum, (σατυρειανὸς,) Horat. 1. Serm. satyr. 6. 12. Me Satureiano uectari rure caballo. Quidam etiam Satyrum scribunt. Vnde & nonnulli agrum in quo Tarentum conditum est, Satyram uocari affirmant.

Satus] Vide Sero.

Satyra] satyræ, pen.cor. (σατύρα,) Quasi satura dici uidetur, ob carminis uarietatem, seu propter copiam rerum, quæ ibi tractantur. Est enim satyra, carmen maledicum, & ad carpenda hominum uitia compositum: quale scripserũt Lucilius, Horatius, Iuuenalis, Persius. Accepit & id carminis hunc titulum, quòd personis, factisq; satiatum abundare uideatur. Quidam à satyra lance, quæ referta multis uariisq; primitijs, in sacrificijs dijs offerebatur. Alij à lege Satyra, dictam existimant, quæ uno rogatu multa simul comprobat.

probat. De qua lege Saluſt. in Iugurth. Varro à quodã farciminis genere, quo multis rebus referciebatur, dictam ſatyram eſſe ſcribit. Vnde in 2. lib. Plautinarũ quæſtionum habetur, Satyra eſt uua paſſa & polenta, & nuclei pinei ex muſto conſperſi. Donatus in Terentium, Deinde aliud genus fabulæ, id eſt ſatyra, ſumpſit exordium, quæ à Satyris, quos illotos ſemper ac petulantes eſſe legimus, uocitata eſt. Poteſt etiam dici, ſatyram ideò uocatam, quòd in antiqua ſatyrâ introducebantur Satyrorum perſonæ, aut ſiquæ erant ridiculæ ſimiles Satyris. Duo quippe ſatyrarũ genera fuiſſe conſtat. Alterum antiquius: quod ſola carminum uarietate conſtabat. Alterum recentius, apertam hominum reprehenſionem continens, & acrem uitiorum obiurgationem.

Liuens ſatyra. Statius 1. Sylu. 3. 21.

Satyrus] pen. cor. Adiect. (σάτυρος,) Quod ad ſatyrã pertinet. uel Satyrus, Qui ſatyram ſcribit.

Satyricus] pen. cor. (σατυρικὸς,) Aliud adiect. Idem.

Satyricè] Aduerb. (σατυρικῶς,) Acriter, cum conuitio.

Satyri] (σάτυροι,) Animalia ſunt in ultimis Libyæ gentibus, quæ nihil hominis præter effigiem habeãt. Satyri autem dicti eſſe creduntur Grammaticis, quòd in libidinem ſemper ſint proni, à uirili mẽbro, quod Græci σάθλον dicũt. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue pro ſylueſtribus dijs coluerunt, quemadmodum Faunos, Syluanoſq; : Faunos ac Satyros, nemorum deos eſſe dicentes, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum: confunduntur tamen hæc omnia à poetis. Ouidius 1. Metam. 39.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni, &c. Vide Melam lib. 3. in deſcriptione Aethiopiæ. Cic. 6. Ver. 118. Satyrus qui apud Tarentinos in æde Veſte eſt.

Iuuentus Satyrorum in uenerem prona. Ouid. 1. Faſt. 80.

Scriptor Satyrorum. Horat. in Arte, 48.

Agreſtes Satyri. Horat in Arte, 45.

Capripedes Satyri. Horat. 2. Carm. ode 19. 1.

Laſciuus Satyrus. Silius lib. 3. 21.

Leues Satyri. Ouid. 1. de Arte, 109.

Proterui Satyri. Horat. in Arte, 48.

Saltantes Satyros imitari. Virg. 5. eclog. 15.

Satyrorum inſulæ, Ptolemæo lib. 7. cap. 2. tres ſunt adiacentes Indiæ. Qui has inhabitant, caudas habere dicuntur, quales Satyrorum pingunt.

Satyria] ſatyriæ, (νόρακες,) Auis, aliàs coruus. Florus, Quum ſingulari certamine Manlius aureum torquem barbaro inter ſpolia detraxit. Inde Torquati. Iterum Pontino agro quum in ſimili pugna L. Valerius inſidente galeæ ſatyria alite adiutus.

Satyria apud Latinos cibarium confuſaneum dicitur, ueluti cibus ex uarijs rebus compoſitus.

Satyrion] f. g. (σατύριον,) Herba. Plin. lib. 26. cap. 10. 2. Concitatricẽ uim habet ſatyrion. Duo eius genera: una longioribus foliis quàm oleæ, caule quatuor digitorũ, flore purpureo, radice gemina, ad formam hominis teſtium, alternis annis intumeſcente ac reſidente. Altera ſatyrion, orchis cognominatur, & fœmina eſſe creditur: diſtinguitur interno dijs, & ramoſiore frutice, radice faſcinis utili. Naſcitur ferè iuxta mare. Rura, inquit Ruellius lib. 3. ca. 65. uocant teſticulum ſacerdotis.

Saucio] ſaucias, (τραυματίζω, κατατραυματίζω,) ſauciare, Vulnerare. Plaut. Bacchid. 1. 30. Animum fodicant, bona diſtimulant facta, & famam ſauciant. Idem Rud. 18. 51. Quid cauſæ eſt quin uirgis te uſq; ad ſaturitatem ſauciem? Cic. 3. Verr. 47. Serui nonnulli uulnerantur, ipſe Rubrius in turba ſauciatur. Idem de Fato, 55.

Per latus alicuius ſauciari. Cic. in Vatinium, 10. Omniáq; mea tela ſic in te conijcientur, ut nemo per tuum latus (quod ſoles dicere) ſaucietur.

Ferro ſauciare. Colu. lib. 4. cap. 24. 15. Si neq; is reperiatur, ſaucianda ferro eſt, atq; exulceranda uitis in ea parte qua pampinum ſtudemus elicere.

Vites ſauciare. Col. lib. 4. cap. 4. 2. Vide Orbis.

Genas ſauciat ungue. Ouid. 3. de Arte, 141.

Sauciatus, pen. pro. Partic. (τραυματίας,) Colu. lib. 11. cap. 1. 16. Siue quis (quod plerunq; accidit) ſauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta.

Sauciatio] Verbale, (τρῶσις,) Cic. pro Cecin. 32. Et ſauciatio quæretur, quum fugam factam eſſe conſtabit?

Saucius] (τρωθὶς, τραυματιδεὶς,) Adiect. quod naſcitur à participio Sauciatur: quo modo laſſus à laſſatus, & lacerus uel lacer, à laceratus. Saucius, Vulneratus. Sipontinus dicit à ſecando deriuari, quaſi ſecius. Vnde & Saucio, ſauciare. Virg. 2. Aeneid. 45.

Quales mugitus, fugit quum ſaucius aras Taurus. Cic. pro Cecinna, 30. Nemo inquit, occiſus eſt, neq; ſaucius.

Leuiter ſaucius, Vide Leuis.

Vulnera graui ſaucius. Virg. 12. Aen. 1.

Pectus ſaucia Bellona. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 10.

Saucius ſæuo amore. Cic. pro Cœlio, 13.

Saucius, de labore etiam dicitur. Apuleius lib. 2. de Aſino, cum genitiuo iunxit, Mihi uerò fatigationis heſternæ etiã nunc Animus ſaucius. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 2. (ſaucio da uenia.

Brachia direpta ſaucia fecit acu. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 4.

Gladiator confectus & ſaucius. Cic. 2. in Catil. 43.

Mens ſaucia amore. Lucret. lib. 4. 211.

Saucia diuãduis clareſcunt nubila ſulcis. Claud. 5. Paneg. 21.

Terra ſaucia uomeribus. Ouid. 1. Metam. 21.

Trabs ſecuri ſaucia. Ouid. 10. Metam. 75.

Sauior, Sáuiri] Vide Suauium.

Sauona] pe. pro. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Sabbatium Plinio: Sabbatia Põponio, urbs Liguriæ notiſſima: hodie Genuenſium ditionis. Vulgò Sauone.

Sauromatæ] pen. cor. (σαυρομάται,) Iidem dicuntur qui & Sarmatæ. Vide Sarmatæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 1.

Truces Sauromatæ. Iuuen. Saty. 15. 13.

Auidi Sauromatæ. Stat. 3. Thebaid. 71.

Saxoforatum] teſte Volaterrano, oppidum in Piceni atq; Vmbriæ finibus ſitum, alio nomine Sentinum dictum.

Saxones] pen. cor. (σάξονες,) Ptolemæo lib. 3. cap. 11. Germaniæ populi, non longè à Cimbris, in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuijs.

Domitus Saxo. Claud. 1. in Eutrop. 79.

Saxum] ſaxi, (πέτρα, πέτρος, λίθος,) Maius, aſperius, durius q; quàm lapis. Cic. de Fato, 9. Quid mirũ igitur, ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?

Saxum, aliquando pro Lapide accipitur.

Saxum ſilex. Liu. 1. ab Vrbe, 100.

Robur ſaxi. Lucret. lib. 1. 180.

Radices ualidæ ſaxi. Lucret. lib. 2. 21.

Adamantina ſaxa, Vide Adamas.

Antiqua ſaxa, Ingentia. Virg. 12. Aen. 180.

Arentia. Ouid. 13. Metam. 150.

Auulſa ſaxis. Virg. 2. Aen. 122.

Cruda. Valer. 2. Argon. 108.

Circunlita muſco ſaxa. Horat. 1. epiſt. 10. 2.

Dura. Virg. 3. Georg. 46.

Frigida. Stat. 10. Thebaid. 11.

Graue. Ouid. 13. Metam. 6.

Ingens. Virg. 6. Aen. 124.

Intemerata gradu. Silius lib. 3. 101.

Digitized by Google

Liquefacta saxa. Virg. 3. Aeneid. 116.
Liquefacta saxa voluit Aetna. Virg. 1. Georg. 95.
Lucida saxa. Stat. 3. Sylu. 3. 40.
Miſsilia saxa, Vide Miſsile in Mitto.
Obliqua saxa. Ouid. 8. Metam. 111.
Obluctantia saxa. Stat. 3. Sylu. 1. 5.
Tot congesta manu præruptis oppida saxis. Virg. 2. Geor. 32.
Putriá saxa. Claud. 1. in Eutropium, 56.
Rigidum saxum. Ouid. 4. Metam. 104.
Rubrũ saxum quadratũ. Vitru. lib. 2. cap. 8. Vide Orthostata.
Scrupoſa saxa. Lucan. lib. 5. 135.
Surda saxa. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 12.
Tumuli saxum uenerabile. Lucan. lib. 168.
Viuum saxum. Virg. 1. Aen. 35.
Asperari saxo, & mucronem ardescere iussit. Tacit. lib. 15.
Dura tamen molli saxa cauantur aqua. Ouid. 1. de Arte, 96.
Orbes saxorum circundant uallo. Lucan. lib. 2. 91.
Grandia saxa conijcere. Virg. 4. Georg. 6.
Defendere saxis. Virg. 10. Aen. 26.
Quiq; facis docta mollia saxa manu. Ouid. 3. Fast. 167.
Corpora ad saxum frangere. Virg. 3. Aeneid. 125.
Ingerere saxa, Vide Ingero.
Intorquere saxum. Sil. lib. 7. 125.
Perrumpere saxa. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.
Guttæ pertundunt saxa. Lucret. lib. 4. 259.
Peti saxis. Ouid. de Nuce, 1.
Reuulsum saxum è monte. Ouid. 12. Metam. 69.
Auulsa saxa mœnibus rotare. Stat. 10. Thebaid. 110.
Signare carmine saxũ, Inſculpere epitaphiũ. Ouid. 2. Met. 66.
Templa Dei saxo uenerabar ſtructa uetuſto. Virg. 3. Aen. 17.
Subigere saxum, Rotare. Sil. lib. 13. 123.
Iamq; faces & saxa uolant. Virg. 1. Aen. 31.
Infesto pondere saxa Voluere. Virg. 9. Aen. 103.
Saxum uoluere. Terent. Eunu. 5. 9. 55. Satis diuiaru hoc saxũ uolno. Donatus admonet prouerbiũ fuisse dictum in eos qui inextricabili sudore affligerentur: tractumq; putat à notiſsima Siſyphi fabula, ſaxum apud inferos ſurſum ac deorſum uoluentis. Vnde Virg. 6. Aen. 26. Saxũ ingens uoluunt alij.
Saxum, pro Scopulo. Virg. 1. Aen. Tres Notus abreptas in saxa latentia torquet. Ibidem perq; undas ſuperante ſalo, perq; inuia saxa Diſpulit.
Ardua saxis inſula. Virg. 3. Aen. 55.
Acuta saxa. Hora. 3. Carm. ode 27. 13.
Asperum saxum. Cic. in Piſonem, 34.
Aspera saxa. Ouid. 6. Metam. 16.
Cæca saxa. Virg. 5. Aen. 33.
Anxur impoſitũ saxis latè candentibus. Hora. 1. Ser. ſaty. 5. 6.
Caua saxa. Virg. 3. Aen. 114.
Doloſa saxa, Sub undis latentia. Seneca Troade, 9. 9.
Fera. Valer. 4. Argon. 115.
Gelida. Lucret. lib. 3. 183.
Immania, Vide Immanis.
Inuia. Virg. 1. Aen. 109.
Latebroſa saxa. Ouid. epiſt. 4. 21.
Læuia saxa. Virg. 1. Georg. 22.
Nauifraga saxa. Stat. 5. Thebaid. 83.
Pereſa. Lucret. lib. 1. 67.
Præcipitia. Ouid. in Ibim, 99.
Rauca. Virg. 4. Aen. 17.
Reſonantia. Virg. 3. Aen. 87.
Rigentia saxa. Seneca Herc. Oetæo, 2. 7.
Vndiſonum saxum. Valer. 4. Argon. 9.
Infœlix saxis in procurrentibus hæſit. Virg. 5. Aen. 42.
Illidere saxis, Vide Illido.
Saxum, pro Monte. Virg. 2. Aen.
-ſtupet inſcius alto
Accipiens ſonitum saxi de uertice paſtor. Seruius.
Mitis in apricis coquitur uindemia saxis. Virg. 2. Georg. 205.
Concaua saxa. Virg. 5. Aeneid. 136.
Hirta dumis saxa. Stat. 3. Sylu. 1. 3.
Immobilis saxum Capitolij. Virg. 9. Aen. 90.
Nubiloſa saxa. Lucan. lib. 6. 18.
Ducere saxa, ac ſyluas. Quint. lib. 1. cap. 10. 8.

Saxulum] saxuli, pen. cor. Diminut. (πετρύλιον,) Cic. 1. de Orat. 96. Vt Ithacam illam in aſperrimis saxulis, tanquam nidulum affixam, &c.

Saxetum] saxeti, p. pro. (τραχών,) Locus saxoſus & petroſus. Cic. pro Lege Agrar. 69. Quod ſolũ tam exile & macrũ eſt, quod aratro perſtringi non poſsit? aut quod eſt tam asperum saxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret?

Saxeus] Adiect. (πετρινὸς,) Quod eſt è saxo. Plin. lib. 12. cap. 1. 6. Saxea intus crepidinis corona muſcoſos cõplexa.
Diſsepta saxea domorum. Lucret. lib. 6. 191.
Effigies saxea. Catul. Argon. 59. 12.
Imber saxeus ingruit. Sil. lib. 13. 37.
Moles saxea. Ouid. 12. Metam. 57.
Pons saxeus. Lucan. lib. 4. 3.
Strata saxea detrita uulgi pedibus. Lucret. lib. 1. 65.
Tecta saxea. Oui. epi. 10. 26. Vmbra saxea. Virg. 3. Geor. 29.

Saxoſus] pe. pro. Adiect. (πετρήεις, πετρώδης,) Quod abundat saxis. Plin. li. 5. c. 24. 2. Mox ubi perfregit Euphratem, utra quoq; saxoſum & uiolentum. Col. lib. 5. ca. 10. 6. Loca aprica, calculoſa, glareoſa, interdum & saxoſa amat.
Flumina saxoſa. Virg. 5. eclog. 17.
Frutex saxoſus, In saxis creſcens, uel saxoſis locis. Plin. lib. 15. (ca. 7. 1.
Incendia saxoſa. Sil. lib. 13. 114.
Montes saxoſi. Virg. 2. Georg. 23.
Viam saxoſam terere. Propert. lib. 4. eleg. 5. 4.
Hypanis ſonans saxoſum. Virg. 4. Georg. 74.

Saxetanus] pen. pro. (πετραῖος,) Aliud adiect. Quod inter saxa habitat. Martial. lib. 7. 77.
Quum saxetani ponatur cauda lacerti.

Saxatilis] & hoc saxatile, pe. cor. (πετραῖος,) Quod saxa incolit: ut Piſces saxatiles. Col. lib. 8. cap. 16. 7. Rurſus optimè saxoſum mare nominis ſui piſces nutrit, qui ſcilicet quòd in petris ſtabulẽtur, saxatiles dicti ſunt, ut merulæ, turdiq;, nec minus melanuri. Sic Plin. lib. 9. cap. 15. 8.
Saxatiles aues, Quæ saxa incolunt. Varro 3. de Re ruſt. ca. 7.
1. Vnum agreſte, ut alij dicunt saxatile, quod habetur in turribus ac columinibus uillæ à quo appellata columbæ.
Saxatilis piſcatus, Qui inter saxa fit. Plaut. Rud. 8. 10.

Saxificus] p. cor. Adiect. (πετροποιὸς,) ut Os saxificũ, Id eſt uultus temere aſpiciẽtes in saxa uertẽs. Sen. Herc. fur. 11. 2.
Vultus saxificus. Ouid. 5. Metam. 44.

Saxifragum] & Saxifraga, pen. cor. uel Saxifragia, herba cuius permulti uariam ſententiam habẽt: alij enim eam eſſe putant bipinnellæ ſimilem, folio tantũ minore ac magis ſerrato & minimè piloſo, quam uulgus paruam acum paſtoris uocat. Græci empetron, alij genus alterũ adianti eſſe putant: de quo Plin. lib. 2. ca. 21. 13. Calculos è corpore mire pellit, frangitq;, utiq; nigrum, Qua de cauſa potius quàm quòd in saxis naſceretur, & à noſtris saxifragum appellatum crediderim.
Saxifragæ undæ. Cic. 3. de Orat. 91.

S C

Scabellum] Vide Scamnum.

Scaber] (τραχὺς, τραχώδης,) Adiectiuum, à Scabie deducitur, & asperum ſignificat: quòd ſcabies asperitatem induca

at ipſi cuti. Virg. 1. Georg. 99. Exeſa inuenies ſcabra rubi gine pila. Hinc ungues & dentes dicuntur ſcabri, qui ſordi di ſunt, etiam ſi non ſint aſperi tactu: ut ait Valla in Rauden ſem. Celſus lib. 6. ca. ultimo, ad finem, At ubi ſcabri ungues ſunt, circumaperiri debent qua corpus contingunt.

Intonſus & ſcaber. Horat. 1. epiſt. 7. 18.

Scabro aſpectu res, pro Re quæ aſpectu ſcabra apparet. Plin. lib. 12. cap. 25. 3.

Scabrũ corticẽ myrrhæ quidã dixere. Plin. lib. 12. cap. 15. 2.

Dentes ſcabri rubigine. Ouid. 8. Metam. 162.

Et ſcabros nigræ morſu rubiginis enſes. Lucan. lib. 1. 50.

Molæ ſcabræ. Ouid. 6. Faſt. 63.

Pectus ſcabrum. Cic. 3. Tuſcul. 46.

Pecus ſcabrum, pro Scabioſo. Cato cap. 96. Si hæc ſic feceris, non ſcabræ fient, & lanæ plus, & meliorem habebunt. Co lumel. lib. 7. cap. 4. ad finem.

Rubigo ſcabra. Virg. 1. Georg. 99.

Digiti pingues, & ſcaber unguis. Ouid. 3. de Arte, 56.

Scabrè] Aduerbiũ, (τραχέως,) Aſperè. Varro Manio, Derè limquetur, ac periret, ſquale, ſcabreq; illuuie et uaſtitudine.

Scabratus] pen. prod. Adiectiuum, (τετραχυσμένος,) Co lumel. lib. 4. cap. 24. 20. Quo plerunq; fit, ut quod præci di debeat, perfringatur, & ſic uitis laniata ſcabrataq; pu trefcat humoribus, nec plagæ conſanentur.

Scabritia] ſcabritiæ, (τραχύτης,) Aſperitas, Vnde Plinius unguium ſcabritiam dixit. Idem lib. 20. cap. 7. 3. Commu nia autem ſponte naſcentibus, candor, caulis interdum cubi tali longitudine, & ipſo & fõlijs ſcabritia.

Scabritia genarum. Plin. lib. 23. in Procem. 8.

Scabritias cutis in facie emendat oleum raphaninum. Plinius li bro 23. cap. 4. 16.

Vnguium ſcabritias expolit. Plin. lib. 14. cap. 4. 4.

Arteria ſcabritias ſanat ex paſſo. Plin. lib. 17. cap. 12. 23.

Oculorum ſcabritias ac prurigines emendare. Plinius lib. 28. capit. 7. 1.

Faucium ſcabritie. Plin. lib. 29. cap. 3. 4.

Scabrities] ſcabritiei, Idem, (τραχύτης,) Colum. lib. 7. ca. 5. 7. Poteſt etiam ſcabritiem tollere ſuccus uiridis cicutæ. Plin. lib. 31. cap. 9. 4.

Scabrum] Subſtantiuũ, neu. ge. Idẽ, (τὸ τραχύ,) Plin. li. 37. cap. 2. 14. Infeſtantur plurimis uitijs, ſcabro, ferrugine, ma culoſa nube, &c. De cryſtallis.

Scabroſus] pen. prod. Adiectiuum, (τραχώδης,) Idẽ quod Scaber. Plin. lib. 20. cap. 21. 10. Hippolapathi radices pri uatim ungues ſcabroſos detrahunt.

Scabies] ſcabiei, fœ. gen. (ψώρα, ψωρίασις,) à Scabo, uel à corporis aſperitate dicta eſt, quæ ut Celſus ſcribit lib. 5. ca. 28. eſt durior cutis rubicunda, ex qua puſtulæ oriuntur, quædam humidiores, quædam ſicciores. Exit ex quibuſdã ſanies, fitq; ex his continuata exulceratio pruriens. Plin. li bro 20. cap. 17. 3.

Vetuſta ſcabie læuis canis. Iuuen. Saty. 8. 4.

Totus grex unius porci ſcabie cadit. Iuuen. Saty. 2. 8.

Ferre ſcabiem. Virg. 3. Georg. 60.

Turpis oues tentat ſcabies. Virg. 3. Georg. 89.

Mala ſcabies urget illum. Horat. de Arte, 92.

Dulcedo & ſcabies uoluptatis. Cic. 1. de Legib. 70.

Scabioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ψωράλεος,) Qui ſca bie laborat. Plin. lib. 29. ca. 2. 7. Vtile tale exiſtimantes ero ſis, & duris genis, angulis ſcabioſis & lacrymantibus. Perſi us Saty. 2. 2.

– namq; eſt ſcabioſus, & acri
Bile tumet.

Scabo] ſcabis, ſcabi, (κνάω, κνήθω,) ſcabere, Scalpere, quaſi unguibus fodere. Plin. lib. 8. ca. 27. 3. Si uerò ſquamæ ob torpuere, ſpinis iuniperi ſe ſcabit. Ibidem, cap. 25. 3. Mox dentes, & intus fauces quoq; ad hanc ſcabendi dulcedinem quàm maximè inhiantes.

Caput ſcabere. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 15.

Scabile] Vide Scamnum.

Scæa] (σκαιὰ,) Porta Troiana, in qua ſepulchrũ fuit Laomẽ dontis, ut Homerus li. 3. Iliados ſcribit. Virg. 2. Aenei. 123.

– hîc Iuno Scææ ſæuiſſima portæ
Prima tenet. Silius lib. 13. 15.

Scæua] ſcæuæ, (σκαιὰ,) Latinè dicitur Siniſtra.

Scæuæ, Qui ſiniſtra manu pro dextera utũtur: quos Vlpianus L. Qui clauũ, De Aedilitio edicto, ait nõ eſſe morboſos aut uitioſos, præterquam ſi imbecillitate dexteræ ualidius ſinia ſtra utuntur: ſed hos non ſcæuas, ſed mancos dici.

Scæuus] Adiectiuum, (σκαιὸς,) Feſtus, Scæua res dicitur ma la, quaſi ſiniſtra, σκαιὸν enim Græcè, ſiniſtrum dicitur: uul gus ſcæuam & malam rem uocat. Varro de Lingua Latina, lib. 3. Dicta ab Scæua, id eſt, ſiniſtra, quòd quæ ſiniſtra ſunt bona auſpicia exiſtimantur. Gellius lib. 12. cap. 14. Scæuus profectò & cæcus animi forem.

Scæuola] pen. corr. (σκαιόλας,) Dictus eſt Mutius nobilis uir Romanus, qui debilitata dextra, ſiniſtra uſus eſt. Liu. 2. ab Vrbe, 57. Vide Mutius.

Scala] ſcalæ: uel Scalæ, ſcalarum, (κλίμαξ, πρόσσαι, ῥωγαὶ, κατάλυψ, à Scandendo, quòd ijs altiora ſcãdamus. nã propriè ſcalæ ſunt quæ ex pluribus gradibus cõſtant. Plau. Rud. 15. Rogare ſcalas ut darem utendas ſibi. (10.

Lapſu ſcalarum exanimatus, Vide Labor, laberis.

Applicare ſcalas, Vide Applico.

Aſcendere ſcalis muros. Virg. 9. Aeneid. 102.

Conijcere ſe ſub ſcalas tabernæ librariæ. Cic. 2. Philipp. 44.

Hærent parietibus ſcalæ. Virg. 2. Aeneid. 89.

Induere ſcalas. Ouid. 13. Metamor. 130. Qui ſcalas ferunt, ui dentur eas induere, quum collo per interſtitia ſcalæ trãſmiſ ſo, ferunt.

Scalam, à ſcalis diſtinguunt quidam, hoc pacto, ut ſcala ſit quæ ex teretibus lignis, aut funibus, aliaue materia ſimili huc atq; illuc transferri poſſet. Caius Iureconſ. Vel ſcalã ſciens accõmodauerit ad aſcendendũ. Scalæ uerò, latiores habent gradus, & immobiles permanent. Plin. lib. 14. cap. 1. 1. Etã am nunc ſcalis tectum Epheſiæ Dianæ ſcanditur. Confundi tur tamen ſæpe hæc differentia. Saluſt. in Iugurtha, Deinde ubi unæ atq; alteræ ſcalæ comminutæ ſunt: qui ſuperſtite rant, afflicti ſunt. Cæſar 7. bel. Gall. 328. Cice pro Milone, 31. Quum ſe ille fugiẽs in ſcalarum tenebris abdidiſſet. Sic Colum. lib. 12. cap. 50. 7.

Scalabiſcus] (σκαλαβίσκος,) Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Luſi taniæ ciuitas, antea Iulium præſidium, ſiue Turris Iulia: ho die Troſilum, uulgò Trugillo.

Scalde] (σκάλδις,) fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris com mentarijs notiſſimus. Plin. lib. 4. cap. 17. Scalde ad Sequa nam Belgica. Ab eo ad Garumnam Celtica, eademq; Lugdu nenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Are morica antè dicta. Hactenus Plin. Alijs uocatur Scaldis. Tor nacum & Cameracum urbes alluit. In Moſam influit.

Scalmus] ſcalmi, (σκαλμὸς,) Lignum teres, cui nautæ remos loro quodam alligant, ad nauigandum, ut firmius nauigẽt: ſiue ut alij uolunt, lignum crematum ac fenceſtratum in ea ſi dem capiens remum, ut facilius ac ſolidius impellatur. Cice. 3. Offic. 78. Venit ipſe maturè: ſcalmum nullum uidet. Idẽ de Claris Orat. 102. At uerò ut cõtrà Craſſus ab adoleſcen te delicato, qui in litore ambulans, ſcalmum reperiſſet, ob eamq; rem ædificare nauem concupiuiſſet, exorſus eſt:

Digitized by Google

ſimiliter Scæuolam ex uno ſcalmo captionis centumuirale iudicium hæreditatis effeciſſe.

Nauicula duorum ſcalmorum. Cic. 1. de Orat. 85.

Scalpo] *ſcalpis, ſcalpſi, ſcalptum, (ξέω, λυγόω, ἀπαξέω, ἀποξύω, ἐπιξέω, ἐπιξύω,) ſcalpere, fodere, & unguibus prurítum auferre: ſcalpunt enim homines unguibus, & gallinæ pedibus. Plin. lib. 9. Attritúq; petræ ſcalpentes piſces, pruritus inuadit. Horat. 3. Carm. ode 11. 10.*

-i ſecundo
Omine, & noſtri memorem ſepulchro
Scalpe querelam.

Caput ſcalpere uno digito. Iuuenal. Saty. 9. 14.

Terram ſcalpere unguibus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 6.

Scalpere morſu. Colum. lib. 7. cap. 5. 5.

Scalpere gemmam, (γλύφω,) aut aliquid aliud dicimus, autore Diomede: non ſculpere. Cic. 2. de Nat. deor. 224. Itaq; ad pingendum, fingendũ, ad ſcalpendũ, ad neruorũ eliciendos ſonos ac tibiarũ apta manus eſt admotione digitorum.

Scalptum è ſaxo. Cic. 4. Acad. 180. Nõ enim eſt è ſaxo ſcalptus aut è robore dolatus: habet corpus, habet animũ, mouetur mente. Vetus codex legit ſculptus.

Infabrè ſcalptum, aut fuſum durius. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 5.

Scalptor] *ſcalptoris, m. g. (γλύπτης,) Qui ſcalpit. Plin. lib. 37. cap. 4. 6. Expetuntur à ſcalptoribus, ferroq; includuntur, nullam non duritiẽ ex facili cauantes. Plin. iunior epiſt. 10. lib. 3. Sed tamen ut ſcalptorem, ut pictorem, qui filij ueſtri imaginem faceret, admoneretis, &c.*

Scalptura] *ſcalpturæ, pen. prod. (γλυφή,) Plin. lib. 37. ca. 7. 12. Omnia autem hæc genera, ſcalpturæ contumaciter reſiſtunt, partemq; ceræ in ſigno tenent.*

Scalpturo] *ſcalpturas, penul. prod. (γλυφόω,) ſcalpturare. Plin. lib. 36. ca. 25. 2. Pauimenta credo primùm facta, quæ nunc reuocamus barbarica, &c. Romæ ſcalpturatum in Iouis Capitolini æde primum factum eſt poſt tertium Punicum bellum initum. Hoc eſt (ut ego quidem interpretor) uarijs ſcalpturis elegantius factum.*

Scalpurio] *ſcalpuris, penul. corr. ſcalpuriui, ſcalpuritum, ſcalpurire, idẽ quod Scalpere, quod propriè eſt galli gallinacei quũ terrã frequẽtib. ictibus percutit. Plaut. Aulul. 14. 8. Vbi erat hæc defoſſa, occœpit ibi ſcalpurire unguli Circũcirca*

Scalper] *ſcalpri, (ἐγκοπεύς,) Quo quid exciditur. Celſus libro 8. ca. 3. Tunc exciſorius ſcalper ab altero foramine ad alterum malleolo adactus, id quod inter utrunq; mediũ eſt, excidit. Ibidem, cap. 4. Ab eoq; ſcalper duabus lineis ad rimam agendus. Vnde apud eundem ſcalpellus pro ferramento ueniſecæ identidem accipitur lib. 2. cap. 9.*

Scalprum] *ſcalpri, (λολαπτήρ,) Ferrũ quo præparatur corium, & quo raditur.*

Scalpro utuntur diuerſi artifices. Cato de Re ruſt. Ficos & oleas altero modo. Quod genus aut ficum, aut oleam eſſe uoles, inde librum ſcalpro eximito. Columel. lib. 4. cap. 25. 1. Quæ pars uinitoriæ falcis à flexu procurrit, ſcalprum: quæ deinde adunca eſt, roſtrum appellatur.

Scalprum librarium. Sueton. in Vitellio, cap. 2. Scalpro librario uenas ſibi incidit.

Scalprum ſutorium. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 22.

Scalprum fabrile uocat Liuius, quo magiſtri elephantos interimebant, lib. 7. bel. Pun. 258.

Scalprũ inter inſtrumenta chirurgica numerat Cornelius Celſus, inquiens lib. 8. Tum demum ad manũ ſcalprumq; ueniendum eſt. Scalper ab eodem dicitur. Vide paulo ante.

Scalpurigo] *pen. prod. ſcalpuriginis, fœ. gen. Solinus cap. 45. Os belluæ huiuſce paulatim ſcalpit, & ſenſim ſcalpuriginе blandiente aditum ſibi in uſq; fauces facit.*

Scalpratus] *pen. prod. Adiect. (κολαπτηροειδής,) Ferramentum ſcalpratum dixit Colum. lib. 9. cap. 15. 7. ad ſimilitudinem ſcalpri formatum, quo ait opus eſſe ad caſtrãdos apum alueos.*

Scalpellus] *ſcalpelli, m. g. uel Scalpellum, ſcalpelli, Diminutiuum, (σμίλη, φλεβότομον,) Cic. pro Pub. Seſtio, 119. Nõ ea eſt medicina, quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur, atq; integræ. Celſus lib. 7. cap. 7. Non unium addito ungue, ſcalpellus adhibẽdus eſt. Ibidem, cap. 19. Sed primo rectus ſcalpellus quàm leuiſſima manu teneri debet, donec rotum ipſum diducat. Colum. lib. 5. cap. 11. Medium truncum acuto ſcalpello permodicè findito.*

Reſecare linguam ſcalpello. Cic. 2. de Diuinat. 144.

Scalpellus, Ferramentum quo chirurgi uenas incidũt. Celſ. lib. 2. cap. 10. At ſi timidè ſcalpellus demittitur, ſummam cutẽ lacerat: neq; uenam incidit.

Scamander] (σκάμανδρος,) *Fluuius Troiæ ex Ida monte deſcendens, quem Heſiodus θεὸν σκάμανδρον, id eſt, diuinum Scamandrum appellauit.*

Parui Scamandri frigida flumina. Horat. Epod. 133.

Scammonia] *ſcammoniæ: uel Scãmoneæ: uel Scammoniũ, ſcammonij, (σκαμμώνιον) Herba in tranſmarinis regionibus, præſertimq; Aſia & Colophonio agro creſcens, cuius ſuccus ualet ad medicinas, quanquam quidam ſcammoniã, fœm. ge. pro herba ſcammonium autem neutro, pro ſucco radicis ponunt. Plin. lib. 24. cap. 15. 9. Sed Græci clematidas & alias habent, unam quam aliqui echitem uocant, alij lagimen, nonnulli tenuem ſcammoniam: & pedales, foliоſos, non diſſimiles ſcammoniæ ramos habet, niſi quòd nigri ora, minoraq; ſunt folia. Cic. 1. de Diuinat. 27. Quid ſcammoneæ radix ad purgandum, quid ariſtolochia ad morſus ſerpentum poſſit. Sic lib. 2. 68.*

Scamnum] *ſcamni, (ἀσυνέτως, βάθρον,) Quod lecto neluti gradus apponitur, ut per id in lectum facilius aſcendatur. Varro ſcribit ſcamnum eſſe, quo duplici gradu in lectũ altiorem conſcendebant: ſcabellum quo ſimplici ſcanſione in lectum non altum ſcandebant. Ouid. 1. de Arte, 33. Et ca ua ſub tenerum ſcamna dediſſe pedem.*

Scamnum aliter. Plin. lib. 18. cap. 19. 5. Scamna inter duos ſulcos cruda ne relinquantur, glebæ ne exultent. Colum. lib. 2. cap. 2. 21. Sed ita necubi crudum ſolum & immotum relinquat, quod agricolæ ſcamnum uocant. Idem lib. 4. ca. 13. 1.

Scamnum, pro Subſellis ſæpe ponitur, quoniam in his ſedere conſueuimus. Ouid. lib. 6. Faſt. 61.

Ante focos olim ſcamnis conſidere longis
Mos erat.

Scamna etiam in arboribus dicũtur rami, & brachia per quæ uites aſcendunt. Plin. lib. 12. cap. 1. 7. Aliud exemplũ Caij principis in Veliterno rure mirati platani unius tabulata, laxisq; ramorum trabibus ſcamna patula.

Scamnum regni. Cic. 1. de Diuin. 178. Auſpicio regni ſtabilita ſcamna ſolumq;.

Scabellum] *huius ſcabelli, Diminutiuũ, (σκίμπους, σφίλας, ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον,) Cic. pro Cælio, 51. Mimi ergo eſt etiam exitus, non fabulæ: in quo quum clauſula non inuenitur, fugit aliquis è manibus, deinde ſcabella concrepant, atrium tollitur.*

Scabile] *ſcabilis, pen. prod. n. g. Idem. Cato cap. 10. 4. Scamnum in cubiculo unum, ſcabilia tria, ſellas quatuor.*

Scandalizo] *ſcandalizas, (σκανδαλίζω,) ſcandalizare, Offendere, actiuum.*

Scandinauia] *Plin. lib. 4. cap. 13. inſula Ponti.*

Scandix] *ſcandicis, pc. pro. f. g. (σκάνδιξ,) Herba quæ inter olera ſyluęſtria à Græcis ponitur. Plin. lib. 21. ca. 15. 4. & lib. 22. cap. 22. 24.*

Scando]

Digitized by Google

Scando] *ſcandis, ſcandi, ſcanſum, (βαίνω, ἀναβαίνω,) ſcandere, In altum ingredi. Cic. de Senect. 16. Vt ſi qui gubernatorem in nauigando nihil agere dicãt, quum alij malos ſcandant, alij per foros curſent.*

In aduerſum ſcandere, Vide Aduerto.

In ſubrectum ſcandere, ſelium modo. Plin. lib. 10. cap. 18. 1.

In aggerem ſcandere. Liu. 3. ab Vrbe, 286.

In arces Tarpeias ſcandere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 12.

Scandenda eſt torui publica cymba Canis. Propert. libro 3. eleg. 18. 5.

Equum ſcandere. Virg. 2. Aeneid. 81.

Montem ſcandere. Catul. epigr. 100. 1.

Muros ſcandere. Virg. 2. Aeneid. 48.

Gradus ætatis paulatim ſcandere. Lucret. lib. 2. 224.

Super titulos maiorũ ſuorũ ſcandere. Ouid. ad Piſonem, 7.

Scandor] *ſcanderis, pen. corr. ſcandi, Paſſiuũ. Plin. lib. 14. cap. 1. 1. Etiam nunc ſcalis tectum Epheſiæ Dianæ ſcanditur uite una Cypria. Sic lib. 2. cap. 16. 7. Quæ quũ ita ſint, manifeſtum erit ab exortu matutino latitudines ſcandi.*

Scanſilis] *& hoc ſcanſile, pen. corr. (ἀναβατὸς,) Per quod facilè aſcenditur. Plin. lib. 17. cap. 11. 9. Ficumq; ſic etiam ſcanſilem fieri.*

Scanſilis annorum lex, Per quã ad ætatẽ ueluti quibuſdã annorum gradibus aſcendimus. Plin. lib. 7. cap. 49. 2.

Scandula] *ſcandulæ, pen. corr. (σχίδαξ,) Scandulæ, paruæ tabellæ, hoc eſt in paruas laminas ſciſſæ, quibus tecta tegũtur. Plin. lib. 16. cap. 10. Scandulæ è robore aptiſſimæ mox è glandiferis alijs, fagoq; : facillimæ ex omnibus quæ reſinã ferunt : ſed minimè durant, præter quàm è pinu. Scandula contectam fuiſſe Romam uſq; ad bellum Pyrrhi annis quadringentis LXX. Cornelius Nepos autor eſt. Columel. lib. 8. cap. 3. 5. Ab cohorte forinſecus prædictis feneſtellis ſcandulæ ſimiliter iniungantur, quibus irrepant aues ad requiẽ nocturnam. De gallinarijs. Cæſar 8. bel. Gall. 147.*

Scandulaca] *ſcandulacæ. A ſcandendo, Genus herbæ frugibus inimicum, quòd eas uelut hederæ implicando necat, ait Feſtus. Nos conuoluulum appellamus.*

Scapha] *ſcaphæ, (σκάφη,) Nauicula ex ligno cauata: à σκάπτω, fodio, cauo. Vnde & σλάφη, à multis fiſſura, aluus, linter traducitur, quæ nauim maiorem ſequitur. Et paruæ ad piſcandũ naues, ſcaphæ dicuntur. Liu. 5. bel. Pun. 14. Quũ merſiſſent eas in alto, exceptis in præparatas ſcaphas nautis, multiplices fuiſſe merces emẽtiebantur. Cic. 2. de Inuẽt. 233. In ſcapham confugeret.*

Biremis ſcapha. Horat. 3. Carm. ode 29. 13.

Conſcendere in ſcapham. Autor ad Herenn. lib. 1. 20.

Scaphium] *ſcaphij, (σκάφιον,) Vas, quod ſordium & uentris purgandi cauſa fit. Vlpianus, Scaphia habita uẽtris cauſa, non puto argento legato contineri. Apud Iulium Pollucem, matula eſt in quam meiunt fœminæ.*

Scaphium, Vas potorium. Plaut. Sticho, 14. 11.

- quibus diuitiæ domi ſunt, ſcaphio, cantaris, batiocis

Bibunt. Idem Perſa, 4. 43. Cic. 6. Verr. 33. A pupillo Heio, cui Marcellus tutor eſt, à quo pecuniam grandem eripuerat, ſcaphia cum emblematis Lilybæi utrum empta eſſe dicis, an confiteris erepta? Sic Martialis lib. 11. 12.

Scaphium, (σκαφεῖον,) inſtrumentũ ruſticum, ἀπὸ τῦ σκάπτω, hoc eſt fodio. Iuuena. Saty. 6. 27. Et ride ſcaphium poſitis quum ſumitur armis. Bayfius. Ligonem intelligit Eraſmus.

Scaptenſula] *ſcaptenſulæ, pen. corr. Locus eſt in quo metallum effoditur, Et dictionem hanc quidem è Græca & Latina compoſitã eſſe reor, à σκάπτω, nimirũ, quod eſt fodio & inſula quo nomine apud Latinos non tãtum in mari ſitæ regiones appellantur, uerumetiam quæcunq; loca ſola, & ab alijs ſeiuncta. Lucret. lib. 6. 163. Feſtus locum eſſe dicit in Macedonia: à σλάπτω, fodio.*

Scaptia] *(σκαπτία,) Plin. lib. 3. cap. 5. Oppidum in Latio, à quo ſcaptia tribus uocitata eſt.*

Pubes Scaptia, Silius lib. 8. 79.

Scapula] *ſcapulæ, pen. corr. (ὦμος, ὠμοπλάτης,) Humerus. A ſcandendo, ut quidam uolunt: quia mobilis ueluti mollibus iugulis à ceruice demittitur. Plaut. Trin. 14. 2. Ne ſubi tò metus exoriatur ſcapulis, ſtultitiam abde. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 4. Lumbis deorſum uerſum preſſis, ſcapulis latis, ſpina maximè duplici.*

Tutari ſcapulas. Claud. 1. in Eutropium, 16.

Radiantibus ſcapulis geſtati enſes. Claud. 2. Paneg. 20.

Scapularis, *& hoc ſcapulare, pen. prod. (ὠμαῖος,) Scapulares, Serui dicti ſunt, quia ſcapulis cæduntur. Scapularis ueſtis, Quæ tantum ſcapulas tegit.*

Scapilium] *(μεταφρενον,) ueteres pro tergo uſurparunt, & aliquando pro ipſa ſcapula. Vnde & ſpatium quod inter ſcapulas quaſi uallicula, interſcapilium dicitur.*

Scapus] *ſcapi, maſc. gen. (σκῦλος,) Columnæ ſtylus & uelut uirga. Columnæ partes, inquit Budæus, ſunt, ſcapus quaſi columnæ corpus: ſupra ſcapum, capitulum: infra ſcapum, ſpira, quæ baſis ſæpe appellari ſolet: infraq; ſpiram, ſtylobates. Hactenus ille ex Vitruuio. Vitruuius lib. 3. cap. 3. In ſummis columnarum ſcapis. Ibidem, Imus ſcapus. Sic alibi frequenter.*

Scapus, (καυλὸς,) Ruellius lib. 1. cap. 2. Radix, eſt id quo alimentum allicitur, & terræ cohæret. Caulis ucrò, in quod idem defertur nutrimentum, ſimplexq; ſupra terram aſſurgit. Is ſi in ſtyli modum ſurſum prorepat, aut in altum ferãtur, ſcapus Latinis nominari conſueuit, ducta à columnaribus ſcapis ſimilitudine. Varro de Re ruſt. lib. 1. ca. 31. Quibus quũ ſurſum ſerpit, ad ſapũ lupini. Plin. lib. 18. ca. 10. 5. Inuentus eſt iam & ſcapus unius centũ fabis onuſtus. Iis conſtat claſſicis autoribus, ſcapum pro caule frequenter uſurpatũ. Idẽ quoq;, quòd in uirgulæ modũ, uel teli rectitudinẽ conſurgat, thyrſi nomẽ ſibi uendicauit. Hactenus Ruellius.

Scapus aſphodeli. Colum. lib. 9. cap. 4. 3.

Scapus loti. Plin. lib. 13. cap. 18. 1.

Scapus ferulæ. Plin. lib. 22. 4.

Scapus albuci. Plin. lib. 21. cap. 17. 7.

Scapi candelabrorum. Plin. lib. 34. cap. 3. 1.

Scapos quidam interpretantur ſiliquas leguminum: citantes Plinianum illud libr. 18. cap. 10. 5. Inuentus eſt iam & ſcapus unus centum fabis onuſtus. Sed hi uehementer fallũtur. Non enim dicit Plinius inuentam ſiliquam quæ centum fabas contineret, ſed ſcapum ſeu caulem fabaceum, in quo tam multæ erant ſiliquæ, & in ijs ſiliquis tam multæ fabæ, ut centenarium explerent numerum.

Scapus cardinalis. Rectum illud & paulo craſſius lignum in ualuis, quo fores ipſæ ſuſtinentur & reguntur præcipue, et cuius capitibus ſeu ambabus extremitatibus in ſuperiori & inferiori cardine inſertis, ualuæ ipſæ uoluuntur aut aperiendæ aut claudendæ. Vitruuius lib. 4. cap. 6. Fores ita compingantur, uti ſcapi cardinales ſint ex altitudine luminis totius duodecima parte. Inter duos ſcapos tympana ex duodecim partibus, &c.

Scapus, in chartarum ratione, pro Plagularum congerie. Plinius lib. 13. cap. 12. 3. Premitur deinde prelis, & ſiccantur ſole plagulæ, atque inter ſe iunguntur, proximarum ſemper bonitatis diminutione ad deterrimas. Nunquam plures ſcapo quàm uicenæ. Id putatur eſſe quod uulgò manum papyri uocamus, aut ramam potius.

Scapus trutinæ, Vide Agina.

Digitized by Google

Scapus, Instrumentum textorium. Lucret. lib. 5. 272.
Nec ratione alia possunt tam læuia gigni
Insidia, ac fusi, radij, scapiq; sonantes. Non satis cõstat quid sit. Vide ibi Baptistam Pium.

Scapus, ut aliqui putant, Dicitur in quo semina quarundã herbarum dependent, ut in papauere. In papauere enim & similibus scapus, in arundinibus, in glandulis, in auellanis, panicula appellatur. Vide Cælium lib. 12. cap. 14.

Scapi, In quibus uuarum grana sunt. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 54. Quæ calcatæ uuæ erunt, earum scapi cum follicu-lis subijciendi sub prelum, ut siquid reliqui habeant musti, exprimatur in eundem lacum. Vetus exemplar habet scopi Meminit Cælius lib. 12. cap. 14. Vide Scopus.

Scarabeus] scarabei, m. g. (κάνθαρος,) Animal parum uo latile. Plin. lib. 11. cap. 28. 1. Quibusdam pennarum tute-læ crusta superuenit, ut scarabeis: quorum tenuior fragili-orq; penna, his negatus aculeus. Sed in quodã genere eorũ grandi cornua prælonga, bisulcis dentata forcipibus, in ca-cumine quum libuit ad morsum coeuntibus, infantum re-medijs etiam ex ceruice suspenduntur. Lucanos uocat hos Nigidius. Aliud rursus eorum genus, qui è fimo ingentes pi-las auersis pedibus uolutant: paruosq; in ijs contra rigorẽ hyemis uermiculos fœtus sui nidulantur. Volitant alij ma-gno cum murmure ac mugitu. Alij focos & prata crebris foraminibus excauant, nocturno stridore uocales. Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyri-des, nũc pennarũ hiatu refulgẽtes, nũc uerò cõpressu obum bratæ, nõ ante matura pabula, aut post defecta cõspicuæ.

Scardona] (σκαρδόνα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Libur-niæ urbs hodie Scardo.

Scarifico] scarificas, pen. cor. (ἐπιξέω, ἐπιγράφω, ἀποξέω,) scarificare, Scalpello aperire, quo aliquid facilius exeat: ut ait Sipontinus. Plin. lib. 22. cap. 23. 5. Pedũ clauos circùm scarificatos ferro mistum ceræ extrahit. Legitur & circũ-scarificatos, unica dictione. Idem, lib. 32. cap. 7. 12. Den-tium dolores sedantur oßibus draconis marini, scarificatis gingiuis. Idẽ, Viri interempti dente gingiuas in dolore sca-rificari Apollonius efficacißimum scripsit. Cato cap. 52. Quem radicem capere uoles scarificato, traijcitoq;.

Scarificare etiam dolorem aliquando dicimus, hoc est Scarifi-cando dolorem expellere, ut ait Sipontinus. Plin. lib. 28. cap. 11. 18.

Scarificatio] Verbale, apertio facta tenui uulnere, ut san-guis facilius exeat. Colum. Post scarificationem ferro factã. Idem lib. 6. cap. 12. 1.

Scarus] (σκάρος,) Piscis. Plin. lib. 32. cap. 2. 1. Mihi uiden tur mira & quæ Ouidius prodidit piscium ingenia, in eo uolumine quod Halieuticon inscribitur. Scarum inclusum naßis non fronte erumpere, nec infestis uiminibus caput in-serere: sed aduersum caudæ ictibus crebris laxare fores, at-que ita retrorsum erumpere. Quem luctatum eius si fortè alius scarus extrinsecus uideat, apprehensa mordicus cau-da adiuuare nixus erumpentis. Horat. 1. Serm. saty. 2. 5.
- pinguem uitijs, albumq;, nec ostrea, (2. 10.
Nec scarus, aut poterit peregrina iuuare lagois. Idẽ Epod.

Scateo] scates, scatui, (βρύω, βρύζω, ἀτμίζω,) scatere, Ebul-lire, & ita plenum esse ut exiliat quod continetur. Ablatiuo iungitur. Cic. 1. Tusc. 108. Fontes scatere, herbis prata con uestirier. Ex poeta. Colu. lib. 6. cap. 16. 2. Solent etiã negle-cta ulcera scatere uermibus.

Pontus scatens belluis. Horat. 3. Carm. ode 27. 6. Hoc est re-pletus, pullulans, fremens, ebulliens. Acron.

Scatet amore tuus animus. Plaut. Persa. 5. 9. Plin. li. 7. cap. 2. 11. Miraculis scatet.

Scatet urtica plurimis remedijs. Plin. lib. 22. cap. 13. 1.

Scateo, cum genitiuo. Gellius lib. 1. cap. 17. Irarũq; et molestia-rum muliebrum per diem, perq; noctem scatebat.

Terra scatet ferarum. Lucret. lib. 5. 8.

Scatebra] scatebræ, pen. cor. (βρασμὸς,) Ebullitio aquæ sur-gentis. Virg. 1. Georg. 22. - scatebrisq; arentia tempe-rat arua. Vbi Seruius, Scatebris, Ebullitionibus quæ fiunt quum aqua in aliquas rimas defluxerit.

Pontium scatebræ. Plin. lib. 5. cap. 1. 5.

Scaturigo] pen. prod. scaturiginis, fœ. ge. Idem. Colum. lib. 3. cap. 13. 7. Nam præstat non conserere, quàm in summa terra suspendere: nisi tamen si scaturigo palustris obuia (si-cut in agro Rauennate) plusquam sesquipedem prohibeat infodere. Plin. lib. 31. cap. 3. 16. In nigra scaturigines non ferè sunt perennes.

Scaturiginosus] pen. prod. Adiectiuum. Colum. lib. 6. ca. 8. 4. Creta ex toto repudianda est, magis etiã scaturigino sa, & in qua semper uligo consistit.

Scaturio] scaturis, pen. prod. scaturiui, (βλύω, βλύζω, φλύ-ζω, ἀναβλύζω,) scaturire, Idem quod Scatere: quod est non solùm aquarum, sed herbarum, & cæterorum sua sponte hubertim nascentium. Colum. lib. 3. cap. 1. 7. Modicè tamen roscidũ solũ, quod fontibus nõ in summo, nõ in profundo ter-ræ scaturiat, sed ut uicinũ radicibus humorẽ submini-stret.

Scaurus] scauri, (σκαῦρος,) Qui talos pedum tumentes ac porrectos habet. Horat. lib. 1. Serm. saty. 3. 10.
- hunc uarum distortis cruribus illum
Balbutit scaurum prauis fultum malè talis.
Acron, Scauri sunt qui extantes talos habent. Alij dicunt scauros esse qui habent talos inuersos. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantùm, exceptis quibusdam. Nanq; et hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, Scauri, Pansæ.

Scaurus] (σκαῦρος,) cuius pater quamuis Patritius carbo-nariam ob paupertatem exercuit, idẽ primò dubitauit, ho-nores peteret, an argentariam faceret. Sed eloquentiæ stu-diosus, ex ea gloriam peperit. Consul Ligures Gantiscos do muit, atq; triumphauit. Censor uiam Aemyliam strauit, põ-tem Aemylium fecit: utriq; nomine ab se impositio. Aemyli-us enim Scaurus uocabatur. Plinius in naturali historia di-cit eum principem fuisse ciuitatis, & Marianarum rapina-rum socium. Frontinus uerò in 4. scribit, Scaurus filiũ suũ, quòd in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum uenire uetuit: adolescens uerecundiæ ignominia pres-sus, mortem sibi consciuit. Salust. in bello Iugurthino, Scau rus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed uitia sua cal lidè occultans. Scaurus alter, superioris filius, de cuius Aedi litate lege Pliniũ lib. 34. ca. 7. Scaurus Aurelius, legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est: & quum ad consilium ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes transirent Italiam pe tituri, eo quòd diceret Romanos uinci minimè posse, à Bal-bo, rege, feroci iuuene occisus est. Liu. lib. LXVII. Vide Epi tomen Liuij.

Scazon] scazonis, masculini generis, (σκάζων,) Quoddam genus Iambici uersus delumbe & claudum, quod & choli-ambum appellant. habet enim in fine pro iambo spõdeum. Differt autem à perfecto senario Iambico, quòd hic in sexta sede spondeus esse debet, tum in quinta semper iambus: nã quum scandantur iugati hi pedes in choliambo, tertius pes iugatus, semper esse debet epitritus primus, id est, prima breuis ante tres longas. Cauendum igitur ne in quinta sede ponatur spondeus, aut alij, quos integer senarius Iambicus in ea suscipit. Hanc legem accuratè seruauit Persius his uer sibus claudis, in Præfat. 1.
Nec fonte labra prolui Caballino,

Nec

Digitized by Google

Nec in bicipiti somniasse Parnasso, &c. Etce in quinta sede semper est iambus, & in sexta spondeus, uel pro spondeo trochæus. Dicitur autem scazon à Græcis, quia claudicat: nam sextus pes in hoc metro maior est, quàm sextus qui in senario profecto, σκάζω enim, est claudico: unde σκάζων, σκάσοντος, participium, id est, claudicans. Eadem ratione χωλίαμβον dicunt, χωλὸς, enim Græcè, Latinè claudus: unde choliambus componitur, quasi claudiambus. Huius carminis inuentor fuisse dicitur Hipponax.

Scelus] sceleris, penul. corr. n. g. (μῦος, μύσος, ἀνόμημα, ἀλίσγημα, κακούργημα,) Flagitium, facinus. Plaut. Sticho, 3.24. Aduorsari sine dedecore & scelere summo haud possumus. Virg. 9. eclog. 2. Heu cadit in quenquã tãtũ scelus?

Pygmalion, scelere ante alios immanior oẽs. Virg. 1. Aenei. 71.
Ministri sceleribus. Tacit. lib. 5.
Artifex scelerum. Senec. Troade, 8.3.
Conatus scelerum. Stat. 5. Sylu. 2.18.
Ferox scelerum. Tacit. lib. 4.
Hortator scelerum. Virg. 6. Aeneid. 106.
Imago sceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1.25.
Instinctor sceleris. Tacit. lib. 17.
Ara Iouis hospitis lugubris sceleris. Ouid. 10. Metam. 45.
Molimen sceleris. Ouid. 6. Metam. 95.
Socij scelerum atq; ministri. Lucret. lib. 3.13.
Clandestinum scelus, Vide Clandestinus in Clam.
Crudele scelus. Virg. 2. Aeneid. 25.
Detestabile scelus. Cic. de Amicitia, 27.
Exitiale scelus Lacenæ. Virg. 6. Aeneid. 103.
Grauissimum scelus. Quintil. lib. 4. cap. 3.5.
Importunum scelus, Vide Importunus.
Impunita scelera, Vide Impunitus.
Infandum scelus. Senec. Agamemn. 13.7.
Infestum scelus & immane. Cic. pro Cluentio, 149.
Ingens scelus. Senec. Octauia, 3.7.
Inuisum scelus. Senec. Herc. furen. 1.20.
Nefandum scelus. Lucan. lib. 4.47.
Nefarium scelus. Cic. Lentulo, lib. 1.9.3.
Sæuum scelus. Lucan. lib. 7.159.
Abesse ab aliquo scelere, Vide Absum. Ouid. 3. Fast. 62.
Abuti scelere, Vide Abutor.
Abuti scelere & perfidia ad alicuius exitium, Vide Abutor.
Sceleris pretium maius accepi scelus. Senec. Thebaid. 1.54.
Addere scelus in scelus, Vide Addo.
Admittere scelus. Horat. 2. Serm. saty. 3.43.
Aggredi scelus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.13.
Anhelare scelus, Vide Anhelo.
Aperire scelus, Vide Aperio.
Arcere scelus. Seneca Thyeste, 1.19.
Astringi scelere. Cic. Pro Sestio, 94. Vide Astringo.
Coarguere sceleris, Vide Coarguo.
Committere scelus. Quintil. lib. 3. cap. 6, 65.
Concipere scelus, Vide Concipio.
Conari scelus. Quintil. lib. 5. cap. 3.24.
Conuictus scelere. Senec. Oedipo, 12.1.
Coopertus sceleribus, Vide Cooperio.
Cruentari scelere, Vide Cruentus.
Cumulare scelus scelere, Vide Cumulo.
Damnare aliquem sceleris. Ouid. 1. de Remedio amor. 1.
Defungi scelere aliquo. Senec. Thebaid. 2.4.
Edere scelus in aliquem. Cic. pro Sestio, 49.
Parati sceleris supplicium exercent curæ. Stat. 3. Thebaid. 1.
Expendere scelus. Virg. 2. Aeneid. 46.
Facere scelus. Cic. pro Ros. Amer. 15. Intelligitur Iudices id qd iã antè dixi, imprudẽte L. Sylla scelera hæc et flagitia fieri.
Facere palàm aliquod scelus. Quintil. lib. 5. cap. 10.14.
Inflammari scelere & furore, Vide Inflammo.
Loquuntur mera scelera, Vide Merus.
Obligare aliquem scelere, Vide Obligo.
Pendere eos pœnas immani pro scelere oẽs. Lucret. lib. 5.24.
Perficere scelus. Cic. pro Cluentio, 153.
Amne iubet mergi geminos, scelus unda refugit. Ouid. 3. Fast.
Monimẽta sceleri relinquere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.7. (11.
Pœnas sceleribus pares rependere. Senec. Oedipo, 14.7.
Resistere sceleri. Ouid. 10. Metam. 65.
Soluere breues pœnas magnis sceleribus. Senec. Oedipo, 12.5.
Suscipere scelus aliquod. Cic. 11. Philipp. 190.
Suspectare scelus alicuius. Tacit. lib. 1.
Tegendis sceleribus obscurum. Tacit. lib. 5.
Scelere uelandum scelus. Senec. Hippol. 5.27.
Vlcisci scelera. Senec. Thyeste, 3.5.
Scelus, pro Scelerato aliquando ponitur. Terent. And. 5.2.3.
- scelus
Quem hic laudat?

Sceleſtus] Adiectiuum, (ἀνόσιος, ἀθέμιστος, ἀθέμιτος, ἀλιτήριος, ἔμπυος,) Qui scelus committit. Plaut. Mostell. 8.1. Sceleſtiorem ego annum locando argento fœnori,
Nunquam ullũ uidi, quàm hic mihi annus obtigit. Idẽ Mil. 10. 138. Et minus audacter sceleſta facerẽt facta. Et paulo antè 136. At qui improbi & sceleſti, ijs adimerent animam citò.
Quò quò sceleſti ruitis? Horat. Epod. 7.1.
Ciuis sceleſtus. Cic. in Saluſtium, 4.
Cœna sceleſta. Plaut. Rud. 13.24.
Facinus sceleſtum ac nefarium. Cic. pro Roſc. Amerino, 21.
Manus sceleſtas euitare. Senec. Agamen. 11.1.
Pectus sceleſtum. Senec. Oedipo, 12.3.
Plebs sceleſta. Horat. 2. Carm. ode 4.4.
Res sceleſta, atrox, nefaria. Cic. pro Roſc. Amerino, 38.
Seruitus sceleſta. Plaut. Curcul. 2.40.

Sceleſtè] Aduerbium, (ἀνοσίως,) Cicero ad Atticum, lib. 6. 111.18. Illud de geſtu hiſtrionis tu sceleſtè ſuſpicaris, ego ἀφελῶς ſcripſi.
Sceleſtè atq; impiè. Liu. 4. bel. Pun. 113.

Sceleroſus] pen. prod. Adiect. (πατάρατος,) Propriè dicitur, ut ait Donatus, autor sceleris. Terent. Eunuch. 4.3.1. Vbi ego illum sceleroſum miſera atque impium inueniam?
Facta sceleroſa atq; impia. Lucret. lib. 1.17.

Scelero] sceleras, pen. corr. (μιαίνω,) ſcelerare, Polluere. Virg. 3. Aeneid. 9. Parce pias ſcelerare manus. Seruius.
Dextram ſanguine ſcelerare. Stat. 9. Thebaid. 134.
Sanguine uiuo fauces ſcelerare. Stat. 8. Thebaid. 149.
Animum ſcelerare. Silius lib. 16.122.

Sceleratus] pen. prod. (ἐναγὴς, ἐπάρατος, ἀσυμπαθὴς, μιαρὸς, μιάστωρ,) Adiectiuum, dicitur autore Donato, in quo ſcelus ſit conſtitutum, uel commiſſum. Significat etiam ſceleſtum & nefarium. Cicero ad Atticum, lib. 9. 188.7. Ego autem illum malè ſanum ſemper putaui, nunc etiam impurum & ſceleratum puto.
Facto pius & ſceleratus eodem. Ouid. 3. Metamor. 1.
Sceleratus, ad inanimata etiã trãſfertur. Virg. 2. Georg. 52.
- at ſceleratum exquirere frigus, Difficile eſt. Hoc eſt nocens, omnia exurens. Seruius. Plaut. Pſeud. 13.28. Teritur ſinapis ſcelerata cum illis.
Amor habendi ſceleratus. Ouid. 1. Metam. 27.
Arma ſcelerata deuouere. Ouid. 5. Metam. 21.
Audacia ſcelerata. Plin. lib. 7. cap. 44.5.
Campus ſceleratus, Romæ appellatus eſt, proxime portã Collinam, in quem uirgines Veſtales, quæ inceſtum fecerãt, defodiebantur. Et Sceleratus uicus Romæ, in quo quũ Tarquinius

Digitized by Google

nius Superbus interficiendum curasset Seruium regem so-
cerũ suum, corpus eius iacens filia carpento superuecta est,
properans in possessionem domus paternæ. Hæc omnia sce
lerata dicta sunt, hoc est polluta.
Gens scelerata. Virg. 9. Aeneid. 28.
Hasta scelerata. Cic. 2. Offic. 40.
Ignes scelerati. Ouid. 6. Fast. 88.
Mens stulta, nõ scelerata nobis fuit. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 20.
Miles sceleratus. Lucan. lib. 3. 26.
Prælia scelerata. Lucan. lib. 2. 51.
Puellæ scelerate facta. Ouid. 1. de Remed. amor. 60.
Sanguis sceleratus. Ouid. 5. Fast. 115.
Terra scelerata. Virg. 3. Aeneid. 12.
Vicus sceleratus. Vide paulo ante Campus sceleratus.
Vox inhumana & scelerata. Cic. 3. de Finib. 99.
Alio sceleratior. Ouid. 11. Metam. 157.
Scelerate] pen. prod. Aduerbium, (μιαρῶς,) Cic. pro Sestio,
119. Omnes est insidias sceleratissimè machinatus. Et Q.
fratri, lib. 1. 3. 3. Quare peccaui, sceleratè; feci.
In aliquos loqui scelerate. Cic. Anteq. iret in exilium, 9.
Bellum scelerate susceptum. Cic. 1. in Catil. 19.
Scena] scenæ, (σκηνὴ, θυμέλη,) umbratio, ἀπὸ τῆς σκιᾶς,
Apud antiquos enim theatralis scena parietem non habuit:
sed de frondibus umbracula quærebant, ut docet Seruius.
Inumbrationis igitur causa comperta fuit scena, ubi prius
carmina incondita decantabantur. Quare & à nõnullis ta
bernaculum ac papilio traductum fuit. Postea tabulata cœ-
perunt cõponere in modũ parietis. Vnde hodie consuetudo
permansit ut cõponantur pegmata à ludorum theatralium
editoribus. Sed quum in urbem deducta fuit scena, redactũ
est nomẽ ad eam partem theatri, quæ ab uno eius cornu ad
aliud ducebatur. Constat autem scenam theatri frontem, bi-
nis pluribúsue contignationibus constructam, in quibus hi-
striones recitabant, mimiq;, mirmilones, & cæteri ludij, ua
rios ludos ac gesticulationes edebant. In scena autem, quum
hemycicli formã haberet, gradus sediliaq; fuere: de quibus
primarij magistratus, honoratioresq; spectarent: eorumq;
sedilia pars intima orchestra est dicta. Placidus grammati-
cus scribit esse cameram hinc inde compositam, quæ in um
bræ locũ in theatro erat, in quo ludi actitabantur. Itẽ scenã
dici arborũ in se cubantiũ, quasi concamerata densationẽ,
ut subter positos tegere possit. Itẽ scenã uocari cõpositionẽ
alicuius carminis quæ digna sit agi in theatro, exclamatio-
nibus tragicis. Scena sic definitur à Labeone, De his qui no
tantur infamia. L. Quod ait, quæ sit ludorũ faciendorum
causa quolibet loco ubi quis consistat, moueaturq;, spe-
ctaculum sui præbiturus, posita in publico, priuatoue, uel
in uico: quo tamẽ loco passim homines spectaculi causa ad-
mittat. Hactenus Labeo. Hæc autem uersatilis erat, aut du-
ctilis. Versatilis, quæ subitò tota quibusdam machinis uerte
batur, & aliam picturæ facie ostendebat. Ductilis, quæ tra-
ctis tabulis hac atq; illac, interiorem picturæ speciem denu
dabat. Virg. 3. Georg. 5. Vel scena ut uersis discedat fronti-
Idem 1. Aeneid. 87. - immanesq; columnæ. (bus.
Rupibus excidunt scenis decora alta futuris.
Scenæ spectacula amantur. Ouid. 3. de Arte, 71.
Scena sine arte. Ouid. 1. de Arte, 22.
Sceleribus scena referta. Cic. 3. de Nat. deor. 95.
Struere scenam. Tacit. lib. 14.
Idq; tum in uita, tum in scena intelligi potest ex ijs fratribus
qui in Adelphis sunt. Cic. de Senect. 60.
Orestes agitatus scenis. Virg. 4. Aeneid. 94.
Agere gestum in scena. Cic. 2. de Orat. 129.
Stare in scena. Horat. 2. epist. 1. 42.
In scenã producere, et Reducere in scenã. Plin. li. 7. cap. 48. 6.
Dignus qui spectetur in scena. Cic. pro Quintio, 52.
Scena totius rei hæc est, pro eo quod est, Hæc est totius rei
actio, metaphora è fabularum actione. Celius ad Ciceronẽ,
lib. 8. 11. 10.
In scena, in cõcione, in qua rebus fictis & adumbratis loci plu
rimum est. Cic. de Amicitia, 79.
Discutiendæ tamen oratione huiusmodi scenæ. Quintilianus li
bro 6. cap. 1. 36.
Seruire scenæ. M. Tullius dixit, pro eo quod est Seruire tempo
ri, & rebus præsentibus sese accommodare. Translata ab
histrionibus fabularum metaphora, qui nõ suopte ingenio
agunt, sed hoc unum spectant, ut quouis modo populi ocu-
lis placeant, alioqui explodendi exibilandiq;. Sic enim scri
bit ad Brutum, 9. 2. Tibi nunc populo & scenæ, ut dicitur,
seruiendum est. Erasmus.
Scena minore, pro Minore apparatu & ostentatione, usus est
Suetonius, teste Budæo.
Scena, Inumbratio montis, syluæ, aut alicuius rei similis. Virg.
1. Aeneid. 34. Tum syluis scena coruscis
Desuper, horrentiq; atrum nemus imminet umbra.
Scenalis] pen. prod. Adiectiuũ, (σκηνάλιος,) ut Species sce
nalis patrum. Lucret. lib. 4. 16.
Scenicus] pen. corr. Aliud adiect. (σκηνικὸς,) Quod ad sce
nam pertinet, uel in scena agit. Cic. pro Plancio, 25. Quod
dicitur Atinæ factum à iuuene, uetere, quodam in scenicos
iure, maximeq; oppidano. Idem 1. Offic. 159.
Actores scenici. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.
Adulteria scenica. Ouid. 2. Trist. 103.
Artifices scenici. Cic. pro Archia poeta, 7.
Decor scenicus. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Dicacitas scenica. Quintil. lib. 6. cap. 3. 20.
Ostentatio scenica. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.
Plebs scenica. Stat. 1. Syl. 6. 15.
Venustas scenica. Cic. 3. de Orat. 17. Quis unquam res præter
hunc tragicas penè comicè, tristes remissè, seueras hilarè, fo
renses scenica propè uenustate tractauit?
Scenice] pen. corr. Aduerbium, (σκηνικῶς,) ut Facere alie
quid scenicè. Quintil. lib. 6. cap. 1. 29.
Scenofactorius] Adiect. (σκηνοποιητικὸς,) Ars scenofacto
ria, Qua fiunt umbracula & tabernacula, quacunq; re fiãt
ut, aulæis uel pellibus.
Scenopegia] Scenopegiorum, n. g. pluralis numeri, (σκη-
νοπηγία) Festus tabernaculorum, in quibus Iudæi faciebãt
tabernacula ad similitudinem tabernaculorum, in quibus
habitauerant quum ex Aegypto peregrinarentur in eremo
Ab σκῆνος, & πήγνυμι.
Scenitæ] pen. prod. Populi sunt Arabiæ Fœlicis, autore Pli-
nio lib. 6. cap. 28. uagi, & à tabernaculis cognominati,
quæ cilicijs metantur ubi libuit. De his & Solinus his uer-
bis, Scenitæ carnibus suillis abstinent. Sanè hoc animalis ge
nus, si inuectum illò fuerit, moritur ilico.
Scepsis] (σκῆψις,) Plinio li. 5. ca. 30, Vrbs Aeolidis. Ex hac
fuit Metrodorus, quem Scepsium cognominamus.
Sceptica] sceptica, pen. corr. (σκεπτικὴ,) Philosophorũ
quorundam secta sic dicta quòd semper quærat, & nũquã
inueniat. Hæc Diogenes Laertius in Pyrrhonis uita. Idem
paulo pòst, Sceptici sectarũ omniũ dogmata euertere præ-
stabant, nihil ipsi dogmatis asserentes, cæterorũ tãtum enun
tianda dogmata atq; enarranda præponentes nihil defini-
endo. Gellius lib. 11. ca. 5. Quod Pyrrhonios philosophos
uocamus, ij Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id
ferme significat quasi quæsitores & consyderatores. Vide
ibidem multo plura.

Sceptrum]

Digitized by Google

Sceptrum] ſceptri,(σκῆπτρον, σκηπάνιον,) Virga eſt qua reges maieſtatis gratia utuntur. Propriè autem ſceptrum Iouis erat, ab eo ad reges & principes et magiſtratus translatum. Hinc ad fœdera facienda ſemper adhiberi ſceptrũ conſueuit, quando ueteres in hoc Iouis ſimulacrum adhibere ſolebant cum ſceptro. Quod quũ difficile eſſet aliquãdo præſertim quando fœdera cum remotiſſimis fiebant, inuentũ eſt ut ſceptrũ quaſi imaginem Iouis tenentes fœdus percuterẽt. Cic. pro Seſtio, 48. Sedens cum purpura & ſceptro & inſignibus illis regijs. De rege Ptolemæo.

Grauitas ſceptri. Ouid. 3. Metam. 179.

Exitiale ſceptrum tyrannis. Stat. 1. Thebaid. 7.

Gemmantia ſceptra. Ouid. 3. Metam. 53.

Regale ſceptrum. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.

Sublime ſceptrum Iouis. Claud. 3. Paneg. 42.

Superba ſceptra. Lucret. lib. 5. 229.

Accipere ſceptra alicunde. Virg. 7. Aeneid. 35.

Sceptra loci, rerumq; capit moderamen. Ouid. 6. Meta. 136.

Eburno ſceptro innixus. Ouid. 1. Metam. 36.

Potiri ſceptris. Virg. 9. Aeneid. 54.

Perenni ſceptro potiri, & regem eſſe. Ouid. 15. Metam. 117.

Reponere aliquem in ſceptra, Regno reſtituere. Virgilius 1. Aeneid. 53.

Tenere ſceptra. Virgil. 1. Aeneid. 13.

Transferre ſceptrum aliò. Stat. 11. Thebaid. 130.

Sceptrifer] pen. corr. Adiectiuum: (σκηπτροφόρος,) ut Manus ſceptriferæ. Ouid. 6. Faſt. 96.

Sceptuchus] (σκηπτοῦχος,) Latinè ſceptrum tenens. Tacit. lib. 5. Contrà Pharaſmanes adiungere Albanos, accipere Sarmatas, quorum ſceptuchi utrumq; donis acceptis more gentico diuerſa induere.

Scheda] ſchedæ,(σχέδη, σχέδος,) Tabella ſiue pagella philyracea hoc eſt tiliacea, qua pro chartis priſcos uti ſolitos Euſtathius & Aelianus aſſeuerant. Hodieq; Græcorũ uulgus ſchedas uocat tabulas eas quibus ſupputatores numeris ſcribendis utuntur, ut mox litu ſpongiæ leuiter aboleri poſſint.

Scheda, Folium chartæ, ſiue papyri nondum compactæ et ligatæ, quod & philyram Græco uocabulo nuncupamus. Plin. lib. 13. cap. 125. Sed ratio deprehendit uitium, unius ſchedæ reuulſione. Cic. Attico, lib. 1. 15. 9. Nunc, ſi amas me, ſi te à me amari ſcis, enitere per amicos, clientes, hoſpites, libertos deniq; ac ſeruos tuos, ut ſcheda nequa depereat, nam & Græcis his libris quos ſuſpicor, & Latinis, quos ſcio illum reliquiſſe, mihi uehementer opus eſt. Vetus codex legit ſchida.

Schedæ, pro Libris monumentiſq; literarũ. Mart. lib. 4. 46. Nec ſumma potes in ſcheda teneri.

Excutere omnes ſchedas. Quint. lib. 1. cap. 8. 13.

Schedula] ſchedulæ, pen. corr. Diminutiuum, (σχεδάριον,) Cic. ad Caſſium, lib. 15. 16. 1. Hæc te tertia iam epiſtola antè oppreſſit, quàm tu ſchedulam aut literam. Vetuſtum exemplar legit ſchidam.

Schedia] ſchediæ, (σχεδίαι,) Ratis eſt Latinè, id eſt, nauigium temere factum, & incõdũ, ut trabes cõnexæ, & ſine fabrica cõpactæ, quæ nauigij uicem præbent autore Feſto.

Schedia, ponitur aliquando pro Ponte, ſeu loco fluminis quoquo modo iuncto, autore Suida. Herodotus certè pontem quo Darius Boſphorum iunxit, ſchediam uocat. Pons tumultuarius.

Schedion] dicitur à Græcis extemporaneum, id eſt, quicquid inelaboratum, quicquid temerè factum eſt, nec ſatis confectum. Budæus.

Schedia, ſchediorum, (σχεδιάσματα,) Incondita & extemporanea carmina dicuntur, quæ noſtri ſyluas appellãt. Et Græci σχεδιάζειν uſurpãt pro eo quod eſt Ex tempore dicere.

Schema] ſchematis, pen. corr. n. g. (σχῆμα,) Forma Latinè dicitur, figura, ſiue cultus, ornatuſue.

Schema, inquit Quintil. lib. 9. cap. 1. propriè dicitur quod eſt à ſimplici ac in promptu poſito dicendi modo poeticè uel oratoriè mutatum. Cic. de Claris Orat. 150. Erant autẽ & uerborum & ſententiarum illa lumina quæ uocant Græci σχήματα, quibus tanquã inſignibus in ornatu diſtinguebatur omnis oratio.

Ornamenta uerborum, ſententiarumq;, quæ appellantur σχήματα. Cic. in Topic. 17.

Non iniucunda ſchemata. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.

Schema, ſchemæ, pro Ornatu & habitu. Plaut. Amph. 3. 117. Nunc ne hunc ornatum uos meum admiremini,
Quòd ego huc proceſſi ſic cum ſeruili ſchema. In antiquioribus codicibus ſcema abſq; aſpiratione ſcriptum uiſitur.

Schidia] (σχίδιαι,) ſunt fragmenta quæ fabri materiarij ex ligno deijciunt. Ex Cel. lib. 14. cap. 13. Vitru. lib. 2. cap. 1. Interuallaq; quæ relinquũtur propter craßitudinem materiæ, ſchidijs & luto obſtruunt.

Schinis] (σίνις,) Pauſanias in Corinthiacis, In Iſthmi initio locus eſt, ubi Schinis latro apprehenſas piceas in terrã flectebat, & quos pugna uiciſſet, hos alligatos ſinebat in aerẽ efferri: quocirca quum utraq; arbor alligatum ad ſe traheret, uinculiq; nodus in neutrã laxaretur partẽ, ſed utrinq; pariter conuelleret, eueniebat ut qui alligatus eſſet, lacerarẽtur. Eodem pacto ipſum quoq; Schinim Theſeus dilaniauit, uiamq;, quæ ex Troezene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit.

Schiſtum] ſchiſti, (σχιστὸν,) Genus lactis. Plin. lib. 28. cap. 9. 3. Medici ſpeciem unam addidere lactis generibus, quod ſchiſton appellauere.

Schiſta oua. Plin. lib. 29. cap. 3. 7. Fiunt & tota lutea, quæ uocant ſchiſta quum triduo incubata tolluntur.

Schœneus] (σχοινεύς,) qui & Iaſius, rex Arcadiæ fuit, filius Abantis & Atalantæ pater. Hinc

Schœneius] Adiectiuum, (σχοινηΐος,) ut Virgo Schœneia, Atalanta. Ouid. 2. Triſt. 80.

Schœneis] Patronymicum fœ. (σχοινεΐς,) Ouid. epiſt. 15. 53. Vt tulit Hippomennes Schœneida, præmia curſus.

Schœnos] ſiue Schœnum, (σχοῖνος,) Latinè dicitur Funis & iuncus. Plaut. Rud. 8. 5. Hi ſchœni enim atq; hæ arundines ſunt nobis quæſtu & cultu. Cato cap. 105. Schœnum & calamum in pila contundito quod ſiet ſextarium unum. Colum. lib. 12. cap. 20. 2.

Schœnus] Menſura eſt Aegyptiaca, ſexaginta ſtadia capiens, autore Herodoto: licet Plin. lib. 5. & 12. quadraginta ſtadia dicat, id eſt, quinq; millia: niſi ſit error notarũ. Bud.

Schœnobates] pen. corr. (σχοινοβάτης,) Qui per funes ludendo graditur, ὁ σχοῖνος funis, & βαίνω aſcendo, quaſi funambulus. Iuuena. Saty. 3. 8. Angur, ſchœnobates, medicus, uagus omnia nouit.

Schœnobaticus] pen. corr. Adiectiuum, (σχοινοβατικὸς,) Quod ad ſchœnobatem pertinet. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 11. Ego, qui ſcirem Q. Pompeiũ Baulis ſchœnobaticã facere, & uſq; eo, ut ego miſererer eius eſuriei. Vbi interpres, Schœnobaticã facere artẽ, id eſt, qui ſcirẽ eũ propter paupertatem factum ſchœnobatem, id eſt, funambulum. Vetus autem codex habet embæneticam.

Schœnus] Schœnuntis, (σχοινοῦς,) Flumen Athenis proximum (ut ait Strabo) à iuncis dictum, proindeq; iuncarios in Hiſpania cãpos Schœnuntas uocat. Sed et in Arcadia Schœnumis fit mentio, ab amne quem Schœnicam appellant.

Schœnus. Plin. li. 4. ca. 7. Portus eſt et oppidũ Atticæ regiõis.

Digitized by Google

Schola] ſcholæ,(σχολή,)Literarum ludum ſignificat, à uerbo Græco σχολάζω,quod eſt uaco: quia cæteris rebus omiſſis,uacare liberalibus ſtudijs pueri debent. Plin.epiſt.144. C.Lætor etiam,quòd domus aliquando C. Caßij huius, qui Caßianæ ſcholæ princeps et parens fuit, ſeruiet domino nõ minori. Cic.in Orat.51.E philoſophorum ſcholis tales ferè

Cœtus ſcholarum. Quintil.lib.2.cap.9.2. (euadũt.

Conſuetudo ſcholarum. Quintil.lib.4.cap.2.21.

Exercitationes ſcholarum. Quintil.lib.3.cap.8.92.

Frequentia ſcholarum. Quintil.lib.1.cap.2.1.

Philoſophorum ſcholæ. Quintil.in Proœm.lib,1.13.

Magnæ ſcholæ. Quintil.lib.1.cap.2.13.

Audire hominem de ſchola. Cic.2.de Orat.16.

Definire in ſchola. Cic.5.Tuſcul.153.

Eligere ſcholas. Quintil.lib.1.cap.2.13.

Explicare ſcholam, Præcepta doctrinæ exponere. Cic.2.de Finibus,101.

Fugere ſcholas. Quintil.lib.1.cap.2.13.

Inſtitutæ ſeuerè ſcholæ. Quintil.lib.2.cap.2.6.

Homo politus è ſchola. Cic.in Piſonem,47.

Vitare ſcholas. Quintil.lib.1.cap.2.13.

Erat & in balneis ſchola,apud Vitruuium, pars labri ſiue alueiàpræſtolando,ut quidam arbitrantur dicta:ut occupato ab his qui priores ueniſſent, labro, in ſchola cæteri circunſpectantes rectè ſtare poſſent. Erat & in porticibus,autore Plinio, Alexandrum (inquit) & Philippum cum Minerua qui ſunt in ſchola,in Octauiæ porticibus et Philippi.

Scholæ, pro Diſputationibus & contrcuerſiis quæ in ſcholis inter doctorem & diſcipulos otioſe agitari ſolẽt, accipitur apud Ciceronem lib.1.Tuſcul.13. Ponere iubebam de quo quis audire uellet,& id aut ſedens, aut ambulãs diſputabã. Itaq; dierum quinq; ſcholas (ut Græci appellant) in totidẽ libros cõtuli.Ibidem,lib.3.137.Separatim aũt certæ ſcholæ ſunt,de exilio,de interitu patriæ,&c.

Epicuri ſchola. Cic.2.de Fimib.108.

Regeſtæ ſcholæ in cõmentarios. Quintil.lib.3.ca.6.43. Sunt enim uelut regeſtæ in hos commentarios, quas adoleſcens deduxerat,ſcholæ. De Ciceronis rhetoricis. Alij ſic legunt, Sunt enim uelut res regeſtæ in hos commentarios,quas adoleſcens deduxerat ſchola.

Vertere ſe ad alteram ſcholam. Cic.in Piſonem,47.

Pomeridianis ſcholis Ariſtoteles præcipere artem oratoriã cœpit. Quintil.lib.3.cap.1.10.

Scholaſticus]pen.corr.(σχολαστικὸς,σχολάστης,)Adiectiuum,Quod ad ſcholam pertinet. Vnde Scholaſtica diſciplina,& Scholaſtici diſcipuli, qui diſcendi cauſa ſcholas frequentãt. Plinius epiſtu.ultima libri 1. Scholaſticis porrò dominis,ut hic eſt,ſufficit abundè tantum ſoli. Quintil.lib.7.cap.2. Quædam in ſcholaſticis ponuntur ad coniungendã modo rei ſeriem.

Controuerſiæ ſcholaſticæ. Quintil.lib.4.cap.2.66.& 69.

Scholaſticus,pro Declamatore ſolùm in fictis cauſis & otioſis uerſato,non in ueris litibus. Plin.epiſt.3.lib.2. Scholaſticus tantum eſt quo genere hominũ nihil aut ſimplicius,aut ſyncerius,aut melius, nos enim qui in foro uerisq; litibus teri/mur,multum malitiæ,quãuis nolentes, addiſcimus. Schola & auditorium & ficta cauſa res inermis, innoxia eſt, nec minus fœlix,ſenibus præſertim.

Scholium] ſcholij,(σχόλιον,)Interpretatio breuior,breue ſcriptum. Cic.Attico,li.16.333.4.Velim σχόλιον aliquod elimes ad me,oportuiſſe te iſtuc facere. Itáne mi Attice defenſione eget meum factum,præſertim apud te,qui id mirabiliter approbaſtis? ego uerò iſtum ἀπολογισμὸν συντάξομαι,ſed ad eorũ aliquẽ,quibus inuitis et diſſuadẽtibus profectus ſum. Et ſiquid iam opus eſt σχολίου,ſi perſeueraſſem, opus fuiſſet. Eidem,lib.13.290.5. Hic autem iam langueſcit,& ait tibi illum iure iratum:ſed utar tuo conſilio. σχόλια enim tibi uideo placere.

Schiamachia](σκιαμαχία,) eſt Vmbratilis pugna:ut Gellius tranſtulit ad quam Iuuenalis alludens dixit, Ad pugnã qui rhetorica deſcendit ab umbra. Saty.7.118. Vmbratilis autem pugna propterea dicebatur,quia huiuſmodi pugnæ ſimulacra ſub tecto fieri ſolita erant:non ut uera pugna, in ſole & puluere. Ea eſt umbratilis armorum meditatio ſeu exercitatio,quæ uulgò ſcrimia uocatur.

Sciater] huius ſciateris,maſc.ge.(σκιατὴρ,) Inſtrumentum erat gnomonicum, quo etiam architecti metandis urbibus utebãtur, Hoc ſciatere octo cæli regiones exactè colligẽtes, uentorum uim moleſtam urbibus,oppoſitis platearum angiportorumq; angulis frangebãt aut amoliebãtur: auraq; corporibus ſalubres, platearum directionibus admittebãt. Vitruuius lib.1.cap.6. Collocetur ad libellam marmoreum amußium mediis mœnibus,aut locus ita expoliatur ad libellam & regulam,ut amußium nõ deſyderetur,ſupráq; eius loci centrum medium collocetur æneus gnomon,indagator umbræ,qui Græcè σκιατὴρ dicitur,&c.

Sciatericon] (σκιατηρικὸν,) horologiũ apud Plinium dicitur lib.2.cap.76.id eſt,umbræ indagatorium. Eſt autem ſolarium quo hodie utimur ad horas æquales æquinoctiales q; colligendas:antiqui autem ad inæquales & temporales. Alij ſciotericon legunt apud Plinium.

Sciathos] pen.corr.(σκιάθος,)Inſula eſt ad Artemiſium teſte Herodoto in Polymnia. Valerius 2. Argon.2. Iam ſciathos ſubſedit aquis.

Sciens,Scienter,Scientia] Vide Scio.

Scilicet] pen.corr.(ἀμέλει,δηλαδὴ,) Confirmandi aduerbium,Idem quod Scire licet uel certè: ſed per amaritudinẽ quandam cum deriſu permiſtam, ut ait Valla lib.2.Virgil. 4.Aeneid.76.Scilicet is ſuperis labor eſt. Terent. And.1.2.14.Meum gnatum rumor eſt amare. D. id populus curat ſcilicet. Hoc eſt,ueluti per ſenſum contrarium, nimirũ, Id populus non magnopere curat. Ita exiſtimato, populo non maximè eſſe curæ,filius tuus amet,nécne. Cic.pro Milone,36.Scilicetq; latronem ac ſicariũ abiecti homines & perditi deſcribebant. Et 4.Academ.171.Quid enim faceret huic concluſioni, ſi lucet lucet: lucet aũt, lucet igitur? Credere ſcilicet. Ouid.2.Metam.95.Scilicet hoc etiam reſtabat adultera,dixit, Vt fœcunda fores,&c.

Id populus curat ſcilicet. Cic.Attico,lib.13.288.5.

Scilicet,Interrogatiuum. Cic.pro Rabirio perduel.reo,9.Scilicet tibi grauiorem dolorem patrui tui mors attulit, quàm C.Gracchо fratris?

Quis? tu ipſe ſcilicet laudator et factorum ſcriptorum meorũ. Cic.Attico,lib.7.121.8.

Quid ad hæc Næuius? ridet ſcilicet noſtram amentiam. Cicero pro Quintio,32.

Scilicet,nonnunquam ſine amaritudine dicitur, & irriſione: & aduerbium affirmandi eſt,pro Certe. Terent.And.5.4.48. Idem Eunucho, 5.9.10. fratris igitur Thais tota eſt? C.ſcilicet. Cic.Attico,lib.4.75.2.Si taceo oppreſſus & captus, quo dolore eſſe debeo? quo ſum ſcilicet. Terentius Heaut.4.5.44.

- neq; tu ſcilicet
Eò nunc corrigies, Quid mea?

De Lentulo ſcilicet ſic fero ut debeo. Cice.Attico,lib.4.75.1.

Peto igitur à te,tanto ſcilicet ſtudio,quãto intelligis debere me petere pro homine tam mihi neceſſario & tam familiari. Cic.Sulpitio lib.13.27.3.

Suſpenſo

Suſpẽſo animo expecto primum te ſcilicet, deinde Marionem. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 2.

Scilicet id agitur, utrũ hac petitione, an proxima Prætor fias. Cic. ad C. Furnium, lib. 10. 26. 6.

Scilicet ſi iſta Iupiter ſignificaret, tam multa fruſtra fulmina emitteret. Cic. 2. de Diuin. 65.

Scilicet, (ἀήτης,) pro Id eſt, uel nempe, ſiue nimirum ponitur. Terent. Heaut. 5. 1. 19.

- nam ubi deſponſam nuntiaſti filio,
Continuo inieciſſe uerba tibi Dromonem, ſcilicet,
Sponſæ ueſtem, aurum, ancillas, opus eſſe argentũ ut dares. Cic. 2. in Cati. 39. Quibus hoc præcipiendum uidetur unũ ſcilicet & idem quod cæteris omnibus, ut deſperent ſe id quod conantur conſequi poſſe. Idem ad Q. fratrem, libro 2. 15. 6.

Quid tu in eo potes? nihil ſcilicet. Cice. Attico, lib. 11. 215. 4.

Pro Scilicet, aliquando Nimirum poſuit Cicero: ut pro Roſc. Amerino, Opinor enim eſſe in lege, quam ad diem proſcriptiones, uenditionesq; fiant: nimirum ad Calẽd. Iunias. Aliquando Videlicet, ut pro Cluen. 118. Qui eorum, quorum? uidelicet qui ſuprà ſcripti ſunt. Nõnunquam eleganter ipſe Cicero ſubticet ipſum Scilicet, ut pro Murena, 60. Quem non pœnitebat facere idem quod tu, habere eruditiſſimum hominem, cuius oratione aſperior non eſt factus. Hoc eſt, habere ſcilicet hominem.

Et ſcilicet. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 18. Et Flauij cauſa, & ſcilicet Pompeij omnia facies.

Scilla] (σκίλλα,) ſiue ut Varro appellat, Squilla, Hippocrates uerò etiam ſcella, & terra & mari creſcens herba. Radix tamen ſit, an bulbus, an cyma, ſiue fructus, à Theophraſto dubitatur. Plin. lib. 21. ca. 17. 4. Notabilis & ſcillæ crocíq; natura, quòd quum omnes herbæ folium primum emittant, moxq; in caulem rotundentur, in ijs caulis prior intelligitur, quàm folium. Et in croco flos quidẽ impellitur caule, in ſcilla uerò caulis exit, deinde flos ex eo emergit. Idem lib. 19. cap. 5. 25. Nobiliſſima eſt ſcilla, quanquam medicamini nata, acetoq; exacuẽdo. Nec ulli amplitudo maior, ſicut nec uis aſperior. Duo genera medica: Maſculus albis foliis, fœmina nigris: et tertium genus eſt cibis gratum: epimenidiũ uocatur, anguſtus folio, ac minus aſpero: Seminis plurimum omnibus. Colum. lib. 5. cap. 10. 11. Atſi iam arborẽ ſatã habueris, ſcillam ſecundum radicẽ arboris ſerito.

Scillinus] pen. corr. Adiectiuum, (σκιλλινὸς,) Quod ex ſcilla factum eſt. Plin. lib. 23. cap. 2. 1. Acetum ſcillinum inueteratum magis probatur: prodeſt ſuper ea quæ diximus aceſcentibus cibis: guſtatum enim diſcutit pœnam eam.

Scilliticus] pen. corr. Aliud adiect. Idem, (σκιλλιτικὸς,) Acetum ſcilliticum. Colum. lib. 12. cap. 34.

Scillites] ſcillitæ, pen. prod. maſc. gen. (σκιλλίτης,) figuratè neutro iungitur: & eſt uinum factitium ex ſcilla, uel etiam oleum. Colum. lib. 12. cap. 33. 1. Vinum ſcilliten ad coquendum, & ad corpus reficiẽdum: itemq; ad ueterem tuſſim, et ad ſtomachum hoc modo condire oportet.

Acetum ſcillites, hoc eſt in quo ſcillarum bulbi ad medicamentum infuſi ſunt. Plin. lib. 32. cap. 10. 21. Vrtica marina trita ex aceto ſcillite, &c.

Scindo] ſcindis, ſcidi, ſciſſum, (σχίζω, διασχίζω, τμάσσω, ἐκγεγύνω, διαμάω, περαίζω, ἐρείπω,) Notæ ſignificationis. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20. 30. Hanc epiſtolam cur non ſcindi uelim, cauſa nulla eſt.

Cuneis robur fiſſile ſcinditur. Virg. 6. Aeneid. 37.

Nec poterit rigidas ſcindere remus aquas. Ouidius 3. Triſt. eleg. 10. 10.

Capillos ſcindere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 11.

Comam ſcindere. Cic. 2. Tuſcul. 105.

Verbera ſcindentia corpus lacerum. Silius lib. 1. 35.

Crines ſcindere. Virg. 12. Aeneid. 174.

Dolorem ſuum ſcindere, Aperire, & commemorando patefacere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 55. 2.

Fluuios ſcindere natatu. Claud. 7. Paneg. 70.

Fretum ſcindens Glaucus. Ouid. 13. Metam. 191.

Humum ſcindere uomere. Ouid. epiſt. 12. 19.

Latus ſcindere flagello. Ouid. in Ibin, 37.

Mare ſcindere nauigijs. Ouid. 2. de Arte, 137.

Nebulas ſcindere, tre per nebulas. Ouid. 2. Metam. 32.

Neceſſitudines ſcindere. Plin. in Paneg. 60.

Penulam ſcindere. Hodie uulgò tritiſſimum eſt, pro eo quod eſt Impẽſius retinere hoſpitẽ, atq; inuitare prolixius: quod qui faciunt, manu in penulam iniecta, quaſi ui conantur remorari. Id adagium ex antiquitate fluxit, ut alia complura. Cic. ad Atticum, lib. 13. 288. 2. de Varrone loquens, Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus eſſet: ſed ego ita egi, ut non ſcinderem penulam. Memini enim tuum, & multi erant, nosq; imparati. Quid refert? Paulo pòſt C. Capito cum T. Carrinate. Horum ego uix attigi penulam, tamen remanſerunt.

Sententiam ſcindere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 277. 3.

Sententia diſcors ſcinditur uario motu. Stat. 12. Thebaid. 34.

Solum ſcindere. Virg. 2. Georg. 80.

Scidit deinde ſe ſtudium. Quintil. in Proœm. lib. 1. 10.

Mare tellurem ſcindit. Lucan. lib. 3. 22.

Terram ſcindere uomere. Ouid. 2. de Arte, 135.

Verba fletu ſcinduntur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 31.

Viam ſcindere. Virg. 10. Aeneid. 153.

Vnda ſcindit ſe in ſinus reductos. Virg. 4. Georg. 84.

Scinditur incertum ſtudia in cõtraria uulgus: Id eſt, diuiditur, & in diuerſas ſententias ueluti partes quaſdam it. Virgilius 2. Aeneid. 8.

Scindidi, Præteritum antiquum apud Plautum Pſeud. 13. 42.

Nam ego cicilendrum quando in patina ſcindidi.

Sciſſus] Participium, (σχισθεὶς,) Liu. 3. ab Vrbe, 248. Teſtis productus qui ſepties & uicies enumeratis ſtipendijs, ocies extra ordinem donatus, donaq; ea gerens in cõſpectu populi, ſciſſa ueſte, tergum laceratum uirgis oſtendit.

Sciſſus comam, per Synecdochen. Virg. 9. Aeneid. 96.

Alumen ſciſſum. Colum. lib. 6. cap. 13. 1.

Capilli ſciſſi. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11.

Tunica ſciſſa. Ouid. epiſt. 11. 12.

Veſtis ſciſſa. Virg. 12. Aeneid. 112.

Viſcera ſciſſa. Ouid. in Ibin, 57.

Sciſſus] huius ſciſſus, (σχισμὸς,) pro ipſa ſciſſura. Varro, Sciſſu materiæ fatigatus, quieſcebat lectulo.

Sciſsilis] & hoc ſciſile, pen. corr. (σχιστὸς,) Quod ſcindi poteſt: uel quod ſciſſum eſt: ut Sciſile alumẽ, apud Celſum lib. 6. cap. 11. Vbi quinquies hac dictione uſus eſt.

Sciſſura] ſciſſuræ, pen. prod. (σχισμὸς,) Plin. lib. 11. cap. 28. 4. Pennæ inſectis omnibus ſine ſciſſura.

Sciſſura Nili. Plin. lib. 5. cap. 9. 6.

Scintilla] ſcintillæ, (σπινθὴς,) Propriè eſt quæ è ſilice, quũ is cæditur, exilire ſolet. Ouid. lib. 4. Faſt. 160.

Pars quoq; quum ſaxis paſtores ſaxa feribant,
Scintillam ſubitò proſiluiſſe ferunt. Cic. Antè quàm iret in exilium, 9. Et quoniam animaduertiſtis illam conſpirationem conflatam ita eſſe reſtinctam, ut nulla ſcintilla compareat incendij, uos quoq; Tribunitiam ſedate temeritatẽ. Cice. 4. Academ. 112.

Scintillis plurimis carbo. Plin. lib. 16. cap. 66.

Agere ſcintillas. Lucret. lib. 2. 135.

Digitized by Google

Excudere ſilicis ſcintillam. Virgil. 1. Aeneid. 36.
Proſilait ſcintilla. Ouid. 4. Faſt. 160.
Scintilla belli, pro Reliquijs. Cic. ad Plancum, lib. 10. 14. 3.
Scintillula] pen. corr. Diminutiuum, (ἀστρίσκιον,) Cice. 5. de Finib. 78. Non ſine cauſa eas quas dixi in pueris uirtutum quaſi ſcintillulas uidemus, è quibus accendi philoſophi ratio debet.
Scintillo] ſcintillas, (ἀστραπίζω,) Scintillare, Splendere, mi care, & ueluti ſcintillas quaſdam emittere. Plaut. Menæch. 17. 69. Vt oculi ſcintillant uide. Plin. lib. 20. cap. 1. 3. Hoc enim ueri experimentum eſt, ſi admotum prius quàm extinguat, ſcintillare ſurſum ac deorſum cogat.
Criſtæ ſcintillant. Silius lib. 7. 120.
Oleum ſcintillat cum ardente uſta. Virg. 1. Georg. 79.
Scintillatio] Verbale, (ἀστραπισμός,) Plinius lib. 20. cap. 9. 2. Prodeſſe tradit capitis doloribus, oculorum caligini, ſcintillationibuſq́, uel ſtomacho, præcordijs crudam ex aceto, &c.
Scio] ſcis, ſciui, ſcitum, ſcire, (εἰδέω, ἐπίσταμαι, ἴστωρ εἰμί, ἐπίσημι,) Notæ ſignificationis. Terent. And. 1. 1. 68. Scias poſſe habere iam ipſum ſuæ uitæ modum. Ibidem 3. 2. 25. Non ſciunt ipſi uiam, domum qua redeant?
Scire de argento ut factum ſit, pro Quid factum ſit de argẽto. Plaut. Aſin. 12. 154.
Scire de aliquo, pro Referre ab aliquo. Cice. pro Scylla, 9. De quo aliquid ſcire ipſe atq; exiſtimare potuiſſet. Ibidem, 29.
Scio ex. Plaut. Curcul. 6. 7. Nam quod ſcio, omne ex hoc ſcio. Terent. Heaut. 3. 1. 2.
Scire utrum. Caſſius Ciceroni lib. 15. 19. 8. Velim ſcire utrum iſta ſolicito animo an ſoluto legas.
Ordine rem ſcire, Vide Ordo.
Scire certum de cognitione uirginis. Terent. Eunuch. 5. 3. 12. Cic. 1. de Orat. 113. Nihil certum ſciri, nihil planè cognoſci & percipi poſſit.
Scire pro certo. Liu. 5. bel. Pun. 49.
Certè & certò ſcire, Vide Certus.
Incertò ſcio, Vide Incertus.
Nihil ſcio, Vide Nihil.
Haud ſcio. Cic. 2. de Orato. 40. Magnum eſt quoddam opus, atq; haud ſciam an de humanis operibus longè maximum. Vide Haud.
Quod ſciam. Cic. ad Atticum, lib. 16. 331. 5. Sed non uenerat, quod ſciam, Vide Quod.
Volo te ſcire illud, &c. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 1.
Tenere & ſcire. Cic. pro Muræna, 19.
Scit oẽs linguas, Hoc eſt nouit, ſiue callet. Plaut. Pœn. 2. 112.
Scire fidibus, Veluſta eclipſis, inquit Donatus. Terentius Eunuch. 1. 2. 53.
Scire Latinè uel Græcè. Cic. de Claris Orat. 72. Idem 2. de Finib. 24. Quum Græcè ut uideor, luculenter ſciam.
Scito, ſcitote, pen. prod. Cic. 6. Verr. 68. Apud Segeſtanos repertum eſſe Iudices ſcitote neminem neq; liberum, neq; ſeruum, neq; ciuem, neq; peregrinum, qui illud ſignum auderet attingere.
Sciri, Paſſiuum. Cic. 2. de Orat. 17. Ars enim earum rerum eſt quæ ſciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non ſcientia continetur.
Sciri poteſt de aliquo. Cic. Attico, lib. 12. 242. 7.
Scibo in futuro facit, & ſciam. Terent. Heaut. 5. 2. 43.
– aut Scibis cuius ſis. Idem Phorm. 5. 1. 38. Nemo ex me ſcibit. Idem Eunucho, 4. 4. 59.
Magis ſcibo, Vide Magis.
Scibitur, pen. corr. Impersonaliter, Plaut. Capt. 13. 16.
– quod quum ſcibitur,
Per urbem irridebor.
Sciebatur inter eum. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Scin', pro Sciſne. Terent. Eunuch. 4. 7. 30. Scin tu ut tibi reſeſe habeat?
Sciens] ſcientis, (ἐπιστάμενος, γνωμονικὸς,) Participium, ſiue Nomen ex participio, cui contrarium eſt Neſcius. Terentius Andr. 3. 2. 28. Id ego iam nunc tibi renuntio here futurum, ut ſis ſciens. Idem Adelph. 4. 5. 78. Ne fortè imprudens faciam quod nolit, ſciens cauebo. Vbi Donatus, ſciens per alios. Sic Phorm. 2. 1. 7. Verùm ſcientem, tacitum, cauſam tradere aduerſarijs, etiámne id lex coegit? Item Heaut. 4. 8. 33. Nam te ſciente faciam quicquid egero. Ibidem, 5. 5. 6. Sciens non faciam. Hoc eſt, data opera, de induſtria, ſi reſciuero. Cice. 7. Verr. 20. Certè nihil ſciens prætermiſi. Idẽ 4. Acad. 262. Deinde ita teneri, ſi ſciens falleret, quòd inſcientia multa uerſaretur in uita.
Nullum à me ſciente facinus occultatur. Cic. pro Sylla, 65.
Prudentem & ſcientè ſe demittere. Cælius Cic. lib. 8. 16. 10.
Sciens ludificari & calumniari. Cic. pro Roſc. Amerino, 33.
Contra fœdera ſcientem & inſcientem facere. Cice. pro. Corn. Balbo, 9.
Scientibus omnibus. Cic. 6. Verr. 32.
Sciens, cum genitiuo. Varro 3. de Re ruſt. ca. 3. 1. Primum inquit dominum ſcientem eſſe oportet eorum animaliũ, quæ in uilla, circumúe eam ali poſſunt. Sic Gellius lib. 18. cap. 5. Sciens Latinæ linguæ. Et apud Quintilianum lib. 9. cap. 3.
Sciens citharæ. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.
Fieri ſcientem conſilij alicuius. Senec. Thyeſte, 3. 30.
Sciens pugnæ. Horat. 2. Carm. ode 15. 5.
Scientior, (ἐπιστημονέστερος,) & ſcientiſſimus. Cice. pro Lege Manil. 19. Quis igitur hoc homine ſciẽtior unquã aut fuit, aut eſſe debuit? Idem 1. de Orat. 108. regendæ Reip. ſcientiſſimus. Colum. lib. 11. ca. 3. Sit oportet idem ſcientiſſimus, robuſtiſſimuſq́.
Venefica ſcientior. Horat. Epod. 5. 16.
Scientia] ſcientiæ, (ἐπιστήμη, ἰδιωσύνη, ἀλκιμοσύνη, ἐπιστημοσύνη, γνῶσις,) Qua aliquid ſcitur. ut
Coniurationis ſcientia. Tacit. lib. 16.
Futurorum malorum ignoratio utilior eſt quàm ſcientia. Cice. 1. de Diuinat. 35.
Scientia, Alicuius rei cognitio. Cic. 1. de Nat. deor. 160. Sanctitas autem eſt ſcientia colendorum deorum. Idem 1. Offic. 214. Prudentia eſt rerum expetendarum, fugiendarumq́ ſcientia. Idem 1. Academ. 53. Et ſi ita erat comprehenſum, ut conuelli ratione non poſſet, ſciẽtiam: ſin aliter, inſcientiam nominabat.
Citra ſcientiam, Vide Citra præpoſitionem.
Hominibus nihil eſt iucundius ſuauitate ſcientiæ. Cicero 3. de Orato. 32.
Cognitio & ſcientia. Cice. 1. Offic. 28. Idem 5. de Finib. 87. Tantus eſt innatus in nobis cognitionis amor & ſcientiæ, ut nemo dubitare poſſit, &c.
Diſciplina & ſcientia. Cic. 1. de Diuinat. 150.
Iuris Ciuilis ſcientia: cui opponitur Ignoratio iuris. Cice. 1. de Legibus, 26.
Machinalis ſcientia, Vide Machina.
Rei militaris ſcientia. Cic. pro Lege Manilia, 19.
Officiorum ciuilium ſcientia. Quintil. lib. 2. cap. 15. 24.
Bene dicendi ſcientia. Quintil. lib. 2. cap. 15. 24.
Rectè loquendi ſcientia. Quintil. lib. 1. cap. 4. 1.
Scientia de. Cic. pro Sylla, 29. Cuius ſcientiam de omnibus conſtat fuiſſe, eius ignoratio de aliquo, purgatio debet uideri.
Efficax ſcientia. Horat. Epod. 17. 1.
Muta ſcientia. Quintil. lib. 5. cap. 10. 85.

Trivialis

Digitized by Google

Triuialis ſcientia. Quintil. lib. 1. cap. 4. 20.
Afferre ſcientiam, Vide Affero.
Comprehendere aliquid ſcientia. Cic. Domitio, lib. 6. 12. 6.
Conſequi omnium magnarum rerum atq; artium ſcientiam. Cicero 1. de Orat. 11.
Dare ſcientiam artium. Cic. 2. de Diuin. 184.
Effecit ſcientiam ut. Cic. 1. de Diuin. 4. Chaldæi diuturna obſeruatione ſyderum ſcientiam putantur effeciſſe, ut prædici poſſet quid cuiq; euenturũ, & quo quiſq; fato natus eſſet.
Exercere ſcientiam. Quintil. lib. 1. cap. 4. 6. Sed exercere altißimam quoq; eruditionem ac ſcientiam poßit.
Habere ſcientiam magnarum artium. Cice. Mario, lib. 7. 3. 13. Et de Diuin. 196. Si dij ea nobis obijciunt, quorum neque ſcientiam, neq; explanationem habemus.
Habere ſciẽtiã in re aliqua. Cic. 2. Philipp. 35. Quo me teſte cõuincesꝰ an chirographo, in quo habes ſcientiã quæſtuoſamꝰ
Profiteri ſcientiam. Cic. 2. de Orat. 20.
Reſeruare ſibi ſcientiam. Cic. in Orat. 91.
Certam ſumere ſcientiam rei. Autor ad Herennium, li. 4. 215.
Tenere medicinæ ſcientiam. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 17.
Auguratus tentare ſcientiam. Cic. 1. de Diuin. 60.
Scienter] (ἐπιστημονικῶς,) Scientius, ſcientißimè, Aduerbium, Cum ſcientia & doctrina. Plin. in Paneg. 109. Explanauitq; uerba, quibus caput ſuum, domum ſuam, ſi ſcienter ſefelliſſet, deorum iræ conſecraret.
Cum aliquibus moderatè & ſcienter uti. Cic. 2. Offic. 25.
Scienter, Scitè, diſertè, peritè. Cic. de Claris Orat. Vt enim ex neruorum ſono in fidibus quàm ſcienter ij pulſi ſint, intelligi ſolet. Suet. in Tito, cap. 3. Sed ne muſicæ quidem rudis, ut qui cantaret & pſalleret iucundè ſcienterq;.
Peritè & ſcienter. Cic. de Claris Orat. 101. Quæ quidem omnia cum peritè & ſcienter, tum ita breuiter & preſſe & ſatis ornatè & pereleganter diceret.
Animaduertere & interpretari aliquid ſcienter. Cicero 1. de Diuinat. 151.
Scientius, ſcientißimè. Cic. in Orat. 101. Nam neminem in eo genere ſcientius uerſatum Iſocrate confitendum eſt. Cic. 1. de Diuinat. 151. Hetruria autem cœlo tacta ſcientißimè animaduertit. Idem 4. de Finib. 36. Perge porrò: ſequentur enim quæ tu ſcientißimè complexus es.
Scitus] Adiectiuum, (σοφὸς, ἐυφυὴς,) Sciens & argutum. Terent. Eunuch. 1. 2. 23. Scitum hercle hominem, hic homines prorſus ex ſtultis inſanos facit.
Interrogationes ſcitæ. Quintil. lib. 5. cap. 7. 20.
Vadorum ſcitum. Ouid. 9. Metam. 22. Hoc eſt peritus.
Scitum eſt, Argutum, elegans, & prudenter factum. Terentius Heaut. 1. 2. 36. - hoc
Scitum eſt, periculum ex alijs facere tibi quod ex uſu ſiet. Idem Phorm. 5. 4. 2.
Quàm ſcitum eſt, eiuſmodi parare animo cupiditates,
Quæ, quum res aduerſæ ſient, paulo mederi poßis? Plaut. Trinum. 11. 25. Scitum, ut ego opinor, conſilium inueni. Cic. 3. de Oratore, 126. Scitum eſt enim cauſam conferre in tempus, eum, &c. Idem in Oratore, Scitũ eſt enim quod Carneades noſter dicere ſolebat. Idem 2. de Diuinat. 72. Vetus autem illud Catonis admodum ſcitum eſt. Idẽ pro Plancio, 29. Ego autem ſiquid eſt quod mihi ſcitũ eſſe uideatur, & homine ingenuo dignum atq; docto, non aſpernor.
Scitus, placens, elegans. Plaut. Merc. 16. 15. Satis ſcitum filiũ mulieris. Terent. Andr. 3. 2. 6. Perecaſtor ſcitus puer natus eſt Pamphilo.
Scitum, ſciti. Subſtantiuum, pro Iuſſu, Vide poſt Sciſco, quod ſequitur.
Scitè] Aduerbium, (ἐυφυῶς,) Doctè, artificioſe, uenuſtè. Terentius Heaut. 4. 5. 16.
At ſi ſcias quàm ſcitè in mentem uenerit. Cic. ad Brutum, libro 11. 16. 3. Satis ſcitè & commodè tempus ad te cœpit adeundi. Idem 4. Verr. 60. Capella quædam, ea quidẽ mire, ut etiam nos qui rudes harum rerum ſumus, intelligere poſſumus, ſcitè facta & uenuſtè.
Scitè ſcitus. Plaut. Caſina. 12. 8. Eho nimirum ſcitè ſcitus es.
Scitè & literatè perſcriptæ literæ. Cic. in Piſonem, 48.
Scitulus] pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Plaut. Rud. 14. 7. Quæ ſunt facieꝰ S. ſcitula. Ibidem, 21. 3. Atq; Amba forma ſcitula atq; ætatula.
Sciturus] pen. prod. (εἰδήσων,) Particip. Lucan. lib. 6. 34.
- ſequuntur Scituri iuuenes.
Sciſco] ſciſcis, ſciui, ſcitum, (ἐιδῶ,) ſciſcere, Idem ſignificat quod Scire, uel reſcire. Plaut. Amphit. 17. 17. Accurro ut ſciſcam quod uelit.
Sciſcere, (κυρῶν, νομοθετεῖν,) Sancire, edicere. Plautus Curcul. 10. 24.
Rogitationes plurimas propter uos populus ſciuit. Cic. pro Flacco, 12. Quæ ſciſceret plebs, aut quæ populus iuberet ſummota concione, diſtributis partibus, &c. Idem de prouincijs Conſul. 29. Simul oſtendit etiam ſe ſciſcere legẽ, quã eſſe legem neget. Idem 2. de Legib. 21. Quid quòd multa pernicioſe, multa peſtiferè ſciſcuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quàm ſi latores aliquas conceſſu ſuo ſanxerunt? Sic pro Plancio, 29. Plancius primus legem ſciuit de publicanis. Silius lib. 7. 110.
- nunc munera Martis
Aequent imperio, & ſolem concedere nocti Sciſcant.
Scitor] ſcitaris, (πεύθομαι,) ſcitari, Interrogare, ſeu inueſtigare, quæ occulta magis ac ſecretiora ſunt. Virg. 2. Aen. 23
Suſpenſi, Eurypilum ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus. Ouid. 10. Metam. 71. - ſcitatur ab ipſa
Nominibus dictis, cuius uelit eſſe mariti.
Scitari libet ex ipſo quodcunq; refers. Horat. 1. epiſt. 7. 12.
Scitari cauſam uiæ. Ouid. 2. Metam. 103.
Nomen ſcitari. Ouid. 2. Metam. 149.
Sciſcitor] pen. corr. ſciſcitaris, (πεύθομαι, περιεργάζομαι,) ſciſcitari, deponens, Idem quod Scitari. Cice. in Orato. 29. Quod quidem ego Brute ex tuis literis ſentiebam, non te id ſciſcitari, qualem ego in inueniendo & in collocãdo ſummum eſſe oratorem uellem: ſed id mihi quærere uidebare, quod genus ipſius orationis optimum iudicarem. Terentius Eunucho, 3. 4. 10. Niſi quicquid eſt, procul hinc libet priꝰ quid ſit ſciſcitari. Cic. 1. de Nat. deor. 26. Epicuri ex Veleio ſciſcitabar ſententiam.
Sciſcitari aliquem. Sueton. in Domitiano, cap. 15.
Sciſcito] ſciſcitas, pen. corr. (πεύθω,) Sciſcitare, Actiuũ protulit Plaut. in Merc. 7. 46.
Imò mane: paucula etiam ſciſcitare prius uolo.
Scitamentum] ſcitamenti, (νομίσματος,) Gellius lib. 18. cap. 8. Cæteraq; huiuſmodi ſcitamenta. Id eſt, ſcitè & argutulè, ut ipſis uidentur, excogitata orationis ornamenta.
Scitum] ſciti, (δόγμα, ψήφισμα,) Iuſſum, decretũ, ſancitũ. Liu. 10. ab Vrbe, 106. Et L. Volumnio ex Senatuſconſulto & ſcito plebis prorogatum in annum imperium eſt. Cicero pro Cornelio Balbo, 8. Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, &c. ſi tum fit fundus, quũ ſcita ac iuſſa noſtra ſua ſententia comprobat, quàm quum hoſpitium fecit? Senec. epiſt. 96, Præterea nulla ars contemplatiua ſine decretis ſuis eſt, quæ Græci uocant dogmata: nobis uel decreta licet appellare, uel ſcita, uel placita.
Scitum facere. Cic. de Opt. gen. Orat. 151.
Sciopodes] pen. corr. (σκιόποδες) populi Indiæ. Plin. lib. 7. cap. 2.

Digitized by Google

7. cap. 2. 7. Hominum genus qui Monoſceli uocarentur, ſinguliſ cruribus, miræ pernicitatis ad ſaltũ, eoſdemq; Scio podas uocari: quòd in maiore æſtu humi iacentes reſupini, umbra ſe pedum protegant: non longè eos à Troglodytis abeſſe. Rurſuſq; ab his Occidẽtem uerſus quoſdam ſine cer uice, oculos in humeris habentes.

Sciotericon] horologium, Vide Sciater, ſciateris.

Scipio Cornelius, (σκιπίων λεγνήλιος,) à quo Scipiorum gens patricia initium habuit teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem ſcipionem grammatici appellant. Hinc illi nomen Scipionis inditũ. P. Corn. Scipio cum quo primum imperatore Annibal ſigna in Italia contulit. Is quum multas eſſet in Hiſpania victorias conſecutus, resq; geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert ubi plurimũ periculi erat, ſubitò occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius, cuius uitam ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere. Is puer certis diei horis ſecretũ templi petere ſolebat, putabaturq; apud uulgus cum Ioue loqui: annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt principio bel. Punic. 2. Conſtatq; iam tunc in congreſſu Annibalis primo circunuentum ab hoſtibus, ac ſaucium patrem liberaſſe, ut ſunt autores Liuius & Plutarchus.

Scipio Aemylianus, qui & Africanus minor ab Africani maioris filio adoptatus (filius erat enim Pauli Aemylij) Numantiam euertit, in qua expeditione militem corruptum in diſciplinam priſtinam eiectis ſcortis reſtituit. Factus etiã Conſul ante ætatem, ac Carthaginem miſſus, eam penitus ſuſtulit: idq; de ſententia Catonis in Senatu, qui præmaturas ac recentes oſtentans ficus, ait, Eæ Patres Conſcripti Carthagine nuper allatæ ſunt, tam prope domũ hoſtem habemus. Truculentus Scipio. Silius lib. 17. 98.

Scipio Naſica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu uir optimus iudicatus, Matrem deũm tunc primùm aduectam, apudq; uirum optimum ex oraculo diuertendam hoſpitio excepit. Quum aduerſus auſpicia Conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi Conſul quiſq; in fõro per ambitionem habebat, ſuſtulit. Conſul Delminium, Dalmatiæ urbem ſuperauit. Imperatoris nomẽ à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuriſconſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit: unde uulgò Corculum dictus. Ex Cæcilio. Liuius uerò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem ſuarij cuiuſdam negotiatoris. Ob id erat in Tribu natu plebei admodum gratus, dignusq; Africanorum familia. Nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quaq; præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plinius lib. 21. cap. 3. Scipio Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium qui à parentibus claris degenerauerunt: inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto deſcribitur. Plutarchus in Africano, nihil ſanè de eo ſe cõpertũ habere dicit, niſi eũ Prætura geſſiſſe, & in ea cõſequenda, à Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe. Scipio, Põpeij Magni ſocer, poſt bellũ Pharſalicũ inter Põpeianos bellũ reſouẽtes in Africã ſe recepit cũ exercitu & Catone, Iuba etiã rege adſcito. Qui primò fœliciter aduerſus Cæſarianos pugnãs, uictus tandẽ cũ exercitu occubuit. Scipionẽ cognomento Salutionẽ, è Corneliorũ familia, alioquin uirum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios uetuſto quodam confidere uaticinio, ut ſemper in Africa, uincere fatale Scipionum generi foret. Plutarchus in Cæſare.

Scipiadæ] pen. corr. (σκιπιάδαι,) Patronymicum, pro Scipiombus. Virg. 2. Georg. 34. Scipiadas duros bello.

Fortis Scipiada. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 4.

Gentis Scipiadæ fulmina. Silius lib. 7. 22.

Scipio] ſcipionis, maſ. g. (σκίπων,) Baculus dicebatur antiquis, unde Scipionum familia appellata. Liuius 5. ab Vrbe, 187. M. Papyrius unus ex his dicitur Gallo barbam ſuam (ut tum omnibus promiſſa erat) permulcenti, ſcipione eburneo in caput incuſſo, iram mouiſſe. Idem 10. bel. Pun. 70. Ibi Maſiniſſam primum regem appellatum, eximijſq; ornatum laudibus, aurea corona, aurea patera, ſella curuli, et ſcipione eburneo, toga picta, & palmata tunica donat.

Scipio, in uineis, quo ipſa uua ueluti baculo ſuſtinetur: ſcapum Varro, noſtri caudam appellant, alij pedem uuæ. Columella lib. 12. cap. 43. Tum uinaceorum pes bene prælo expreſſus proruitur, & modicè ſeparatis ſcipionibus, reſolutaq; intrita folliculorum, in dolio ſubſternitur. Idem de Arboribus, cap. 8. Quum ſcipionis amplitudinem acini habuerint, radice tenus uitem præcidito.

Sciroma] pen. prod. ſciromatis, pen. cor. neu ge. Duritia. Eſt & affectio hepatis curari neſciens. Plin. lib. 25. cap. 8. 3. Hæc cum cera ſciromata diſcutit.

Sciron] huius Scironis, penult. producta, (σκίρων,) latro fuit, cuius oſſa quum in mare cecidiſſent, in ſcopulos conuerſa feruntur, quæ adhuc Scironia ſaxa uocantur. Ouidius 7. Metamorpho. 89.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet: &c. Filius fuit Canethi & Heniocles. Pythei locum in Megara habitauit, quem dixerũt Petras Scironides uiatores ſpoliatos præcipites agebat. Alij tradunt hoſpitibus ieiunare coactis, panem pedibus offerre conſueuiſſe: & apprehendentes, calcibus in mare deprecipitio deturbare. Megarenſes ſcribunt uirum bonum fuiſſe: & eius filiam Endeidem Aeaco Iouis filio nupſiſſe: & ex his natos eſſe Peleum & Telamonem: ut Plutarchus autor eſt. Scironem Theſeus interemit. Huius meminit Ouid. 4. epiſtol. 14.

Quum fuerit lectus Sciron, torusq; Procuſtes. Propert. lib. 3. eleg. 16. 3.

Nec tamen eſt quiſquam ſacros qui lædat amantes,
Scironis media ſit licet ille uia.

Scironia ſaxa, (σκειρωνίδες πέτραι,) ſcopuli ſunt non longè ab Athenis, de quibus Strabo lib. 9. Poſt Crommyonam igitur Scironides Atticis finibus imminẽt petræ, iuxta mare tranſitum non relinquentes. Super eas autem uia eſt in Atticam atq; Megara ab Iſthmo ducens. Adeò autem magis ac magis uia petris propinquat, ut in multis eius partibus præcipitium uiatori minetur: tam excelſus & tranſitu periculoſus mons incumbit. Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latronumq;, & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantẽ, procellaq; cientem ſæuum Caurum produnt, Athenienſes Scironem appellant. Hìc paulo ab Argeſte deflexus eſſe dicitur, qui & Olympius uocatur, & à nonnullis Helleſpontius. Claud. de bel. Get. 38.

- uallata maris Scironia ripis.

Scirpus] ſcirpi, maſcul. gen. (σκίρπος,) eſt, ut ait Donatus, ſine nodo, & læuis iunci ſpecies, paluſtris res. Feſtus, Scirpum eſt id quod in paluſtribus locis naſcitur, læue & procerum, unde tegetes fiunt. Hic neutro genere declinat Feſtus. Scribitur nonnullis abſque c poſt ſ primam literam. Eraſmi in Prouerb. Vide Nodus.

Nodum in ſcirpo quærere.

Scirpi]

Digitized by Google

Scirpi, (σίφοι,) apud Gellium, dicuntur captiunculæ, argutiæq́; uel ænigmata. Sic enim ait lib. 12. cap. 6. Quæ dicunt ænigmata, hoc genus quidam ex nostris ueteribus scirpos appellarunt. Petrus tamen Crinitus & Cælius legunt scrupos. Qui scirpos legunt apud Gellium suam sententiam sic tuentur. Scirpis usos fuisse antiquos in uineis ligandis author est Varro lib. 1. de lingua Latina. Vnde Scirpare pro Ligare usurparunt. Quæ autem ligantur, ea nodo non carent. Nondum autem pro difficultate, sententiæq́; obscuritate capi, nemo dubitat. Vnde est illud Horatij in Arte, Nec deus interfit, nisi dignus uindice nodus Inciderit: Qui uerò scrupos legendũ putant, hac nituntur ratione. Scrupus pro priè lapillus est breuis, qui pressus solicitudinem creat. unde Scrupus, pro molestia & animi angore usurpatur. Porrò ænigmatum interpretatio mentem uiri studiosi nihilo reddit minus molestam, quàm scrupulus in calceo, aut uia scrupulosa pedem offendit. Mosellanus putat scirpos dici ænigmata per antiphrasim. Aliàs enim propriè scirpus herbam quandam iunceã omnino enodem significat. unde prouerbium extulit Terentius, Nodum in scirpo quæris, Id est scrupulos in re manifesta inuestigas. Apud Gelliũ uerò sermones maximè nodosi & inuoluti, scirpi uocãtur. Hæc ille. Scyrpus à nonnullis per y psilon scribitur.

Scirpeus] Adiectiuum, (σκαρτινὸς,) Ex scirpo factum. Plautus Aulul. 21. 9.

Quasi pueri qui nare discunt, scirpea inducitur ratis.

Scirpea dolia, Id est cassa.

Imago scirpea. Ouid. 5. Fast. 132.

Scirpea dicitur, quæ uirgis scirpatur, hoc est colligando implicatur, in qua stercus, aliúdue simile uehitur iumentis. Ouidius 6. Fast. 136. in plaustro scirpea lata fuit. Cato cap. 10. 2. Crates stercorarias uimine contextas appellat scirpeas. Et cap. 11. 4.

Scirpicula] scirpiculæ, pe. cor. (ἁρπανὶς,) Falx qua in scirpandis, hoc est ligandis uineis utuntur, ut amputanda superflua ligamentorum. Varro primo de Re rust. cap. 22. 3. Falces dicuntur uineaticæ opus esse sex, scirpiculæ quinq; Cato cap. 11. 3.

Scirpiculum] scirpiculi, (σκαρτινὸν σκευάριον,) Canistrum quod scirpis aut uiminibus confectum est: à scirpando dicitur. Apud Col. lib. 10. 29. cano iam uimine textum Scirpiculum ferrumineis cumulate hyacinthis. Alij scribunt syrpiculum.

Scirpiculus] pen. cor. paruus scirpus. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 8. Cum inter hæc bina loca, ut iugũ continet scirpiculos, sic colles publicè distantes pastiones, &c.

Scisciter, Sciscо, Scitor, Scitum] Vide Scio.

Scissile] Vide Scindo.

Sciurus] penult. prod. mascul. gen. (σκίουρος,) Animal pauũ: sic dictum ἀπὸ τῆς σκιᾶς, καὶ τῆς οὐρᾶς, id est ab umbra caudæ. Nam quoties sub dio, atq; non sub tecto est, cauda illi pro tecto est atq; umbra. Plin. lib. 8. cap. 38. 2. Præuident tẽpestatẽ & sciuri: obturatisq́; qua spiraturus est uentus cauernis ex alia parte aperiunt fores: de cætero ipsis uillosior cauda pro tegmento est. Martialis libro 5. 38. Inamabilis sciurus.

Sclopus] sclopi, m. g. (ψόφος,) Sonus qui ex inflatione buccarum erumpit. Persius saty. 5. Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas. Alijs stlopus dicitur per t.

Scobs] scobis, f. g. secundum Priscianum: uel hic scobis secundum Phocam, (πρίσμα, ῥίνημα,) Est id quod ab aliqua materia minutissimũ decidit, dum uel serra serratur, uel terebra perfõratur: nec nõ ex attritione laterum scobs habetur, qua frequenter ad metalla & pauimenta tergenda seduli ministri utuntur. Horat. 2. Serm. saty. 4. 16.

Vilibus in scopis, in mappis, in scobe quantus
Consistit sumptus? &c. Plin. lib. 34. cap. 18. 5. Alij elimatam scobem in fictili crudo coquunt in caminis; donec percoquatur figlinũ. Col. lib. 7. c. 10. Nauseantibus quoq; salutaris habetur eburnea scobis sale frictо, &c. Sic lib. 12. cap. cap. 43. Abiegna scobe.

Centrosa scobs, Vide Centrum.

Semodium scobis. Iuuen. Saty. 14. 7.

Scobem facit terebra. Col. lib. 4. cap. 29. 11.

Scobina] scobinæ, p. pro. (ῥίνη,) A scobs, inqt Varro, lima dicitur. Plin. lib. 11. ca. 37. 51. Postea arteria & stomachus denticulatus callo, in modum rubi ad cõficiendos cibos, decrescentibus crenis quicquid appropinquat uentri. Nouissima asperitas, ut scobina fabri.

Scodra] (σκόδρα,) Ptolemæo lib. 2. ca. 17. urbs Liburniæ: hodie Scutaram uocant, sub Venetorum dominio.

Scolecia] scoleciæ, (σκωληκίαι,) Plin. lib. 34. cap. 12. 1. Est & alterum genus æruginis, quam uocant scoleciam, in Cyprio ære: hoc trito, alumine & sale, aut nitro pari pondere cum aceto albo quàm acerrimo, &c. Teritur autem donec uiride fiat contrahatq́; se in uermiculorum speciem, unde & nomen. Hactenus Plinius, σκώληξ Græcè uermis Latinè dicitur.

Scolecium] scolecij, (σκωλήκιον,) Plin. lib. 24. cap. 4. 1. Coccum autem ilicis, uulneribus ex aceto recentibus imponitur. Epiphoris ex aqua & oculis suffusis sanguine instillatur. Est autem genus ex eo in Attica ferè, & Asia nascens, celerrimè us uermiculum se mutans, quod ideo scolecion uocant, improbantq́;.

Scolopendra] scolopendræ, (σκωλόπενδραι,) Piscis lib. 9. cap. 43. Scolopendræ terrestribus similes, quas centipedes uocant, hamo deuorato omnia interanea euomunt, donec hamum egerant, deinde resorbent.

Scolopendrion] (ἀσπλήνιον,) est herba quam totus officinarum chorus herbariorumq́;, Ceteracum uocant, uel ceterac, sine caule, sine flore, sine semine, pediculo nigro, &c. Ruellius lib. 3. cap. 67.

Scolus] (σκῶλος,) Straboni lib. 9. pagus est in ora Asopia sub Cytharone, sedes iniucunda atq; aspera. Indeq́; natum est prouerbium, Ad Scolon neq; ipse uades, neq; alteri comes ibis. Ex eo quoq; loco deductum Pentheum discerptum fuisse memoriæ proditur.

Scolymos] pen. cor. (σκόλυμος,) Herba quæ & strobylus, quòd echinum habeat nuci pineæ similem: & cinara, quòd cineribus gaudet, appellatur. Theodorus carduum uertit. Est enim reuera carduus satiuus, quem uulgus articocallum uocat. Plinius libro 22. cap. 22. 18. Scolymon quoq; in cibos recipit Oriens, & alio nomine limanion appellat. Frutex est nunquam cubitali altior, cristisq́; foliorum ac radice nigra, sed dulci. Vide Cinara. Nec me fugit (inquit Ruellius lib. 3. cap. 14.) Aeginetam Paulum Aetiumq́; scolimon à cinara diremisse, hanc officere stomacho, illum prodesse mon strãtes. Nec inuenio Græcis aliud haberi discriminis, quàm quod scolymos ferus est & syluester, cinara uerò domita cultu ruditate mitior & altilis.

Scombrus] scombri, m. g. uel scomber, (σκόμβρος,) Genus piscis marini. Plin. lib. 9. cap. 15. 5. Cum thynnis hæ & pelamides in Pontum ad dulciora pabula intrant gregatim cum suis quæq; ducibus, & primi omnium scombri, quibus est in aquis sulphureus color, extra qui cæteris. Plau. Capt. 13. 82. Plin. lib. 32. cap. 11. 9. Laudatissimi, scomber, salpa, sparus, &c. Sic Martial. lib. 13. 40.

Scomma] scommatis, penult. corr. n. g. (σκῶμμα,) Latinè

Digitized by Google

dicitur caulillum, Est (ut ait Macrobius lib. 7. Saturnal. cap. 3.) morsus figuratus, quia sæpe fraude uel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas, nec tamen semper ad amaritudinem pergit: sed nonnunquam in quos iacitur & dulce est, τὸ σκῶμμα.

Scopæ] scoparum, f. g. (σάρωθρον, κόρυμμα, κορυθὸν,) plura lis numeri, Instrumenta quibus pauimenta uerruntur. Plautus Sticho, 6.23. Munditias uolo fieri hic: ferte huc scopas, simulq; harundinem ut operam omnem aranearum perdam. Scopæ, quasi scobæ dicuntur, quòd his purgamenta ueluti scobem educimus.

Viles scopæ. Horat. 2. Serm. saty. 4. 16.

Scopas dissolutas, homines nihili nulliusq; prorsum consilij Cicero uocat, ad Atticum, lib. 7. 132. 7. L. Cæsarem uidi Minturnis ad VIII. Calend. Febr. mane, cum absurdißimis mandatis, non hominem, sed scopas solutas, ut id ipsum mihi ille uideatur irridendi causa fecisse. Idē in Oratore, 139. agens contra eos qui numeros orationis contemnunt, Scopas dissoluere dixit, pro eo quod est Rem prorsus inutilem efficere. Nam scopæ colligatæ, & speciem uidentur habere qualemcunq;, & ad uerrendū pauimentum sunt accōmodatæ: porrò si dissolueris, nihil inutilius, nihil inelegantius.

Scopa regia, Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. 7. de achilleo herba, quæ & millefolia appellatur, etiamnū aliam similem huic, sed candidioribus foliis & pinguioribus, tenuioribus caulículis, in uineis nascentem. Aliam uerò binum cubitorum, ramulis exilibus, triangulis, folio filicis, pediculo longo, betæ semine, omnes uulneribus præcipuas. Nostri eam quæ est latißimo folio, scopas regias uocāt. Ruellius dicit eam esse quā uulgus herbam carpentariorum appellat, quòd materiarij fabri sæpicule hac utantur ad glutinanda uulnera.

Scopæ, dicuntur uirgæ & putamina, quasiq; frondamenta uirgultorum uel herbarum & fruticū: ut Scopæ manuales chamæmeli, quas medici uulgo manipulos uocant. Plinius libro 24. capite 15. 2. Cato de Re rust. capite 152. Facito scopas uirgeas ulmeas aridas, in asserculo alligato, duabus latera dolijs intrinsecus usq; bene perfricato, ne fex in lateribus adhæresçat.

Scopula] scopulæ, penult. corrept. Diminutiuum, (σαρώθρια,) Columel. libro 12. cap. 18. 4. Deinde peniculo detergitur, & feruentißima pice infusa, nouo alio rutabulo & scopula picatur. Idem libro 12. cap. 38. Scopulis aridæ myrti seria suffriatur.

Scopo] scopas, (σαρόω,) scopare.

Scoparius] scoparijs, (σαρωθὸς,) Minister, cuius ministerium est ut deuerrat pauimenta sordentia. Vlpia. tit. De fundo instructo, Si uilla cultior sit, accedere instrumento fundi atrienses & scorparios.

Scopas] (σκώπας,) statuarius eminentißimus, qui Mausoleum cælauit. Plin. lib. 35. cap. 5. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.

Quas aut Parrhasius protulit, aut Scopas,
Hic saxo, liquidis ille coloribus.

Scoptula operta, (ὠμοπλάται,) quæ medicis dicantur, docet Celsus, his uerbis, lib. 8. cap. 1. A cernice duo lata ossa utring; ad scapulas tendunt, nostri scoptula operta, ὠμοπλάτας, Græci nominant. Ea in summis uerticibus sinuata, ab his triangula, paulatimq; latescentia ad spinam tendunt: & quo latiora quaq; parte sunt, hoc hebetiora. Hactenus Celsus. Latos humeros quidam uocant, alij ossa humeraria.

Scopus] scopi, m. g. (σκοπὸς,) Locus in quem emittendo tela dirigimus: à Græco σκοπέω, quod est consydero, contemplor, speculor. Suetonius de Domitiano, cap. 19. Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisq; pro scopulo dispensam dextræ manus palmam, sagittas tāta arte direxit, ut omnes per interualla digitorum innocuè inuaderent. Vegetius libro 2. refert, quòd sagittarij, funditoresue ponere solebant pro scopo, hoc est signo, scopas, id est fruticum, uel straminum fasces. Macrobius propositum uocat, quod Græci σκοπὸν nominant.

Scopus, metaphoricè pro eo quò mens & propositum nostrū dirigitur. Cicero ad Atticum libro 8. 155. 4. Eidem, libro 15. 330. 7. σκοπὸς hic est enim huic nostro, nihil præbere. Idem 12. Philippic. 324. quid sit scopus declarat his uerbis, Quum omnes actiones horum mensium, omnes sententiæ meæ peruenerint ad eum exitum qui mihi fuit propositus.

Scopus uuæ. Ruell. lib. 1. ca. 2. Vua, scopo & frequentibus acinis compacta. Scopus, ramosum id quo dependent acini. Quibusdam etiam propriè racemus existimatur, etsi plerunq; cum uua confundatur. Varro 1. de Re rust. cap. 54. Quæ calcatæ uuæ erunt, earū scopi cum folliculis subijciendi sub prælum: ut siquid reliqui habeant musti, exprimatur in eundem lacum. Acini constant folliculo, uinaceis, musto. Meminit & Cælius lib. 12. cap. 14.

Scopulus] pen. cor. Diminutiuum, (σκόπελος, σκοπιὰ,) Saxum est eminens, ut ait Seruius: à speculando ita uocatus, σκοπεῖν, enim speculari est. Plin. lib. 12. cap. 14. 1. Sabare gio à dextra maris, scopulis inaccessa. Cæsar 3. bell. Gall. 402. Et eadem de causa minus commodè scopulis continebantur. Virg. 1. Aen. 10.

-scopuloq; infixit acuto.

Vertex scopulorum. Catull. Argonaut. 59. 49.

Altus. Virg. 5. Aen. 44.

Exesi. Senec. Herc. fúren. 2. 6.

Frequentes. Iuuen. Saty. 13. 26.

Immanis. Ouid. 14. Metam. 37.

Piscosi. Virg. 4. Aeneid. 51.

Sæuus. Virg. 5. Aen. 54.

Sonantes. Virg. 1. Aen. 41.

Turriti. Virg. 3. Aen. 108.

Vomentes æquor scopuli. Lucan. lib. 6. 5.

Accedere ad scopulos, Vide Accedo.

Appellere ad scopulos, Vide Appello.

Conscendere scopulum. Virg. 1. Aen. 37.

Ter scopuli clamorem inter caua saxa dedere. Virgilius 3. Aeneidos, 114.

Ad scopulum ire, pro Perire, et in nihilū redigi, metaphora est à nauibus sumpta, quæ quum ad scopulos impingunt, dissolui solent, atq; summergi. Lucret. lib. 2. 234.

Præcipitem excutere aliquem scopulo. Virg. 12. Aeneid. 107.

Immanes scopulos extruere. Claud. 7. Paneg. 21.

Gemini scopuli minantur in cœlum. Virg. 1. Aen. 34. Id est eminent. Seruius.

Minaci scopulo pendere. Virg. 8. Aen. 134.

Scopulus, pro scopo. Vide exemplum Suetonij in Scopus.

Scopulus, per translationem. Cic. pro Rosc. Amer. 48. Restare tibi uidebatur seruorum nomen, quò quasi in portum reiectus à cæteris suspicionibus confugere posses: ubi scopulum offendis eiusmodi, ut non modò ab hoc crimen resilire uideas, uerùm omnem suspicionem in uosmetipsos recidere intelligas.

Ad eosdem scopulos nauē appellere. Cic. pro Rabirio perduell. reo, 19. Nec tuas unquam rationes ad eos scopulos appulisses, ad quos Sexti Titij afflictam nauem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunarum uideres.

Gestare scopulos in corde, dicitur is qui nulla mouetur misericordia. Ouid. 7. Metam. 7.

Scopulosus] pen. prod. Adiectiuum, (σκοπελώδης,) Scopulis

BIBLIOTECA

Digitized by Google

pulis plenum. Plin. lib. 6. cap. 18. 1. Deiectumq; per scopulosa & abrupta, ubi primum mollis planities contingat, in quodam lacu hospitari.
Colles scopulosi. Silius lib. 7. 55.
Limes scopulosus. Stat. 1. Thebaid. 67.
Rupes scopulosa. Lucan. lib. 2. 124.
Scopulosus locus & difficilis. Cic. 1. Ver. 20. Idem 3. de Orat. 40. Oratores autem in inferum hoc Tuscum & Barbarum, scopulosum, atq; infectum laberentur, in quo etiam ipse Vlysses errasset.
Scopelon] Græci nominant locũ eminentẽ, hoc est speculã.
Scardona] insula Dalmatiæ adiacens, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgò Malconseglio.
Scoria] scoriæ, (σκωρίαι,) Metallorum purgatio, quasi sex, sicut spuma, quæ ex feruescente materia tollitur. Plin. li. 33. cap. 4. 4. Quæ è catino iactatur spurcitia, in omni metallo uocatur scoria.
Scorpio] scorpionis, m. g. (σκορπίος,) Animal uenosum, cauda feriens. Plinius libro 11. cap. 25. 1. Semper cauda in ictu est, nulloq; momento meditari cessat nequando desit occasioni. Vide plura in eodem capite. Scorpius dicitur sicut & scorpio.
Metuendus acumine caudæ Scorpius. Ouid. 4. Fast. 33.
Scorpius] siue Scorpio, Signũ cœleste. Col. Sol ingreditur Scorpium XIIII. Calend. Nouemb. Plin. lib. 17. cap. 24. 1. Quum sit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario.
Ardens Scorpius. Virg. 1. Georg. 8.
Curuans brachia Scorpius. Ouid. 2. Metam. 17.
Formidolosus Scorpius. Horat. 2. Carm. ode 17. 4.
Scorpio, Militare instrumentum, quòd paruis ac subtilibus spiculis inferat mortem: siue quòd scorpionis similitudinem habeat, quum arcus hinc atq; hinc chelarum similitudine præ se ferãt spiculum caudæ. Sunt qui arcubalistã appellãt. Quidam etiam accipiunt scorpium pro genere instrumenti torquendi, ut sunt rubi aculeati, uel flagellum uirgarum, ut scutica habens in summitate glandes plumbeas. Plin. lib. 7. cap. 56. 11. Et in tormentis scorpionem Cretas inuenisse dicunt. Cæsar 7. bel. Gal. 106. Scorpione ab latere dextro traiectus concidit. Sic Liu. 6. bel. Pun. 29.
Scorpio, Piscis Plinio lib. 32. cap. 11. 9.
Scorpius, (σκορπιοειδὴς,) Herba est semen habens ad similitudinem caudæ scorpionis, quæ ualet aduersus animal sui nominis. Plin. lib. 22. cap. 15.
Scorpionius] Adiect. Plin. lib. 20. cap. 1. 5. Aliqui etiam ab eo scorpionium cucumim uocant, efficaciſsimum contra scorpionum ictus.
Scorpiuron] pen. prod. (σκορπίουρος,) Herba eadem quæ & scorpius suprà d. scripta. Plin. lib. 22. cap. 21. 9.
Scortum] scorti, (πόρνη, πόρνος, ἑταίρα, κατακύμη,) Propriè corium est animaliũ, præsertim eorum quæ crassiorem pellem habent, ac duriorem.
Scortum (inquit Festus) pellis testium arietinorum.
Scortum, dicitur etiam meretrix. Plaut. Asin. 16. 17. Is apud scortum corruptelæ & liberis Lustris studet. Cic. 2. in Catil. 32. Quòd si in uino & alea comessationes solũ & scorta quærerent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. Festus. Scorta appellantur meretrices, quia ut pelliculæ subigantur.
Deuium scortum. Horat. 2. Carm. ode 11. 5.
Pressum quasillo scortum. Tibull. lib. 4. eleg. 10. 1.
Honestum officium scorto postponere. Horat. 1. epist. 19. 7.
Scortillum] Dimin. (ἑταιρίδιον,) Catull. de Varro & sua amica, 10. 1.
Scortillum mihi quum repentè uisum est
Non sanè illepidum, nec inuenustum.
Scorteus] (σύβιτος,) Adiect. dicitur omne id quod ex pellibus factum est, ut ait Fest. Martial. lib. 14. 135.
Ingrediare uiam cœlo licet usq; sereno,
Ad subita nusquam scortea desit aquas. Sub. penula. Ouid. 1. Fast. 126.
Scortor] scortaris, (ἑταιρέω, πορνεύω, πανδοκευτρίαν,) scortari, Meretricari. Teren. Heau. 1. 2. 32. Scortari crebrò nolunt, nolunt crebrò conuiuarier. Idem Adel. 1. 2. 21.
Non est flagitium (mihi crede) adolescentulum Scortari.
Scortator] pe. pro. Verbale, (πορνευτὴς,) Meretricum sectator. Cic. 2. in Catil. 43. O bellum magnopere pertimescendum, quum hanc sit habiturus Catilina scortatorum cohortem Prætoriam. Horat. Serm. saty. 5. 16.
Scoti] (σκῶτοι, ἀλβιώνιοι,) Britanniæ populi, quondam Anthropophagi. Hieronymus contra Iouinianum lib. 2. Quid loquar de cæteris nationibus, quum ipse adulescentulus in Gallia uiderim Scotos gentem Britannicam humanis uesci carnibus: & quum per syluas, porcorũ greges & armentorum, pecudumq; reperiant, pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrarie. Hæc ille. Cui diuus Chrysostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit, Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis uescebantur carnibus? Nunc ieiunijs reficiunt animam. Lingua omnibus sibila. Ideo Strabo lib. 4. Britannos balbutientes uocat, quos ipse Romæ uiderit.
Scotoma] pen. prod. scotomatis, n. g. (σκότωμα,) Hermolaus, Scotomata siue scotodiniæ ex frigidis & lentis humoribus in cerebrum deuocatis oriuntur: ita ut sic affecti occasione parua succidant. Vertigines eas appellant nostri, quoniam ob oculos eorum uorticosa quædam & rotatilia circumagi uideantur.
Screo] screas, (πτύω, πτύομαι,) screare, Cum conatu quodam de pectore sputum eijcere. Plaut. Curcul. 3. 20.
Vini pollens lepidus Liber, qui screanti tibi
Siccæ, semisomnæ potionem affert, atque it
Sedatum te. Plinius lib. 23. cap. 1. 116. Eadem in iumento, homineq; phlegma aut sanguinem qui screatur, talos circumligata sanat. De radice asparagi. Vetus exemplar scriptum legit qui se ad talos deiecerit.
Screatus] huius screatus, pen. pro. m. g. (πτύσις,) Terent. Heaut. 2. 3. 132. Gemitus, screatus, tussis, &c.
Screator] pe. pro. screatoris, (πτυστής,) Qui screat. Plaut. Milit. 10. 52. Screator sum itidem minime succidus.
Screabilis] & hoc screabile, pen. corr. (πτυστὸς,) Quod screari potest. Vnde compositum Excreabilis, Vide Excreo.
Scriba] Vide Scribo.
Scribligo] scribliginis, f. g. (σολοικισμὸς,) A uetustioribus Latinis dicebatur solœcismus, à tortuosæ orationis prauitate ac uersura. Scribendum potius Stribligo. Vide suo loco, ex Gellio libro, 5. cap. 20.
Scriblita] scriblitæ, pen. pro. Genus cibi appellatũ est, quòd in circuitu ad restis modum torqueretur. Hoc solum differens à placenta, quòd sine melle coquebatur, & feruentißima cdi solebat. Cato cap. 78. Martial. lib. 3. 17.
Circunlata diu mensis scriblita secundis
Vrebat nimio sæua calore manus. Plaut. Pœn. 2. 43.
Scribo] scribis, scripsi, scriptum, (γράφω,) scribere, Notæ significationis. Plautus Asina. 13. 19. Adde, ut scribas uide planè & probè. Idem Pseud. 7. 132. Quasi in libro quum scribuntur literæ calamo.
Corticibus scribere. Propert. lib. 1. eleg. 17. 5.
Scribere sua manu, non autem Propria manu: nusquam enim

apud

Digitized by Google

apud bonos authores reperitur. Cic. Attico, lib. 5. 101. 16. 16. Antequam aliquo loco cõsedero, neq; longas à me, neq; semper mea manu literas expectabis. Ibidem, lib. 7. 122. 3. Accepi aliam alia iucundiorem, quæ quidem erat tua manu. Idem 3. in Catil. 55. Legimus, erat scriptum ipsius manu. Liuius de bel. Pun. Fœdera Amilcaris scripta manu. Idẽ de bel. Maced. Polisenidas sua manu scripsit.

Ad aliquẽ scribere, quemadmodũ. Cic. ad Terent. lib. 14. 2. 4.

Ad aliquem scribere de rebus, &c. Cic. 4. Acad. 184.

Ad aliquem de re aliqua in aliam sententiam scribere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 28.

Literas ex sermone alterius scribere. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 4. 1.

Pluribus scribere. Sub. uerbis. Cic. ad Cælium, lib. 2. 12. 6.

Notis scribere, Est celeriter excipere. Quint. lib. 11. cap. 2. de memoria, Vide Nota.

Bene ac uelociter scribere. Quint. lib. 1. cap. 2. 21.

Commodè scribere, Vide Commodus.

Ab singulari amore scribere, Vide A uel Ab præpositiones.

Officiosè scribere, Vide Officiosus in Officium.

Alicui salutem scribere. Plaut. Bacchid. 15. 81.

Scribere seruo libertatem est, ei libertatẽ testamento relinquere. Vlp. in L. Si seruum. ff. De acquir. uel omittenda hæred.

Scribere, Propriè est eorum qui aliquid condunt, uel aliquod opus faciunt, quod & Cõscribere dicitur. Terent. in Prol. Eun. 36. Quî magis licet currẽtes seruos scribere, &c. Cic. Cornificio, lib. 12. 7. 3. Sed proximè scripsit de optimo genere dicẽdi. Idẽ Lent. li. 1. 9. 97. Scripsi etiã uersibus treis libros de temporibus meis.

Concinnè scribere, Vide Concinnus.

Accuratè scribere, & cogitatè, Vide Cogito.

Licenter scribere. Horat de Arte, 54.

Luculentè scribere, Vide Luculentus.

Mendosè scribere, Vide Menda.

Separatim de re aliqua scribere. Quint. in Procem. lib. 4. 6.

De integro scribere, Quintil. lib. 2. cap. 4. 10. Expertus sum prodesse, quoties eandem materiam rursus à me retractatã scribere de integro iuberem.

De Græcis Latinè scribere. Cic. 1. de Fin. 13.

De hac re in utranq; partẽ & dicta sunt, & scripta multa. Cic. 4. Acad. 193.

Aliquem ad historiæ fidem scribere. Cicero ad Quint. fratrem libro 1. 1. 33.

Carmina secessum scribentis, & otia quærunt. Ouidius 1. Trist. eleg. 1. 8.

Libellum scribere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 4.

Orationes scribere. Cic. de Claris Orat. 23.

Poemata scribere. Horat. 2. epist. 2. 14.

Versus scribere. Cic. 5. Ver. 65.

Amor scribendi te rapit. Horat. 2. Serm. saty. 1. 2.

Laborem scribendi ferre. Horat. 1. Serm. saty. 4. 3.

Nulla uoluntas scribendi est mihi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 6.

Leges scribere, quod & Cõdere, & Dicere, & Facere dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Eius porrò ciuitatis sapientissimum Solonem dicunt fuisse eum qui leges, quibus hodie quoq; utuntur, scripserit.

Legem de stupris scribere, &c. Cic. 2. de Legib. 17.

Aliquem hæredem scribere, Statuere, facere. Martial. lib. 10. 96. Quintilianus lib. 3. cap. 6. 69. Hæredi scripto opponitur lex abdicatus. Idem declamat. 1. Neq; grauissimum patrem suprema sua iuueni iactasse crediderim, ut hæredem filiam scriberet.

Aliquem testamento scribere. Hirtius lib. 4. bel. Alexan. 136.

Dicam alicui scribere, Vide Dico. Cic. 4. Ver. 25.

Numeros alicui scribere, Per mensæ scripturam dare: ut ait Budæus. Plautus Asina. 9. 30.

Supplementum scribere legionibus. Cic. ad Appium lib. 3. 3. 2.

In animo scribere. Terent. And. 1. 5. 48.

In aqua scribere. Catull. de muliere sua, 65.

Scriptum est. Cic. 1. de Diuin. 199.

Scribere, Pingere, Plinius de Nicomacho pictore, lib. 35. cap. 10. 41. Scripsit & Apollinẽ & Dianam, deumq; Martem in leone sedentem. Vnde & Picturam legere dicimus. Virgilius 6. Aeneid.

quin protinus omnia
Perlegerent oculis. Vetus exemplar Plinij habet pinxit.

Scriptum reliquit. Cic. 1. de Diuinat. 66.

Scriptum uideo. Cic. 4. Acad. 233. Cuius, ut scriptum uideo, princeps Xenophanes.

Diligentissimè scripta. Quint. in Procem. lib. 1. 2.

Scriptus] Partic. (γεγραμμένος,) ut Notæ scriptæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 18.

Absumere igne scriptos libellos. Oui. 5. Trist. eleg. 13. 13.

Diem scriptũ proferre, Diem prædefinitũ. Sen. Hercu. fur. 3. 6.

Scriptum] scripti, (γεγραμμένον, σύγγραμμα,) dicitur id quod de re aliqua scribitur.

Veterum scriptorum Musæ. Catull. ad Mallium, 63. 2.

Copia magna scriptorum. Catull. ad Mallium, 63. 7.

Antiquissima scripta. Horat. 2. epist. 1. 6.

Electissima scripta poetæ pessimi. Catul. in annales Volusij, 34.

Nefaria scripta. Catull. ad Fundum, 41. 4.

Optima scripta Græcorum. Horat. 2. epist. 1. 6.

Regale scriptum Tragicis cothurnis. Ouid. 2. Trist. 111.

Scripto sese abdicare. Piso apud Gellium.

Si nõ accipiet scriptũ, illectumq; remittet. Oui. 1. de Arte, 94.

Adire aliquem scripto. Tacit. lib. 5.

Damnare scriptis. Quint. lib. 3. cap. 6. 47.

Debueram scripto certior esse tuo. Ouid. epist. 6. 1.

Dicere de scripto, Vide D E præpositionem.

Ah quoties dubijs scriptis exarsit amator. Oui. 3. de Arte, 96.

Scriptum facere, pro Scribendo uictum lucrari: apud Gellium lib. 6. cap. 9.

Mandare scriptis, Vide Mando.

Peccare scripto. Quint. lib. 3 cap. 5. 5.

Recitare scripta. Horat. 1. Serm saty. 4. 15.

Scriptum aliquid relinquere. Quint. lib. 6. cap. 1. 5.

Sequi scripta oculis. Quint. lib. 2. cap. 5. 3.

Tradere aliquid scripto. Quint. lib. 1. cap. 5. 12.

Scriptus] huius scriptus, (γραφή,) Idem. Gellius libro 6. capite 9. de Cn. Flauio, Dicitur tabulas posuisse, scriptu sese abdicasse.

Scriptito] scriptitas, pen. cor. (συγγραφέω,) scriptitare, Frequentatiuum à scripto, scriptas frequentatiuo, quod in usu non est. Cicero ad Atticum, lib. 7. 131. 6. Et hæc, & si quid aliud, ad me scribas, uel potius scriptites. Idem de Oratore, 73. Neq; ea quisquam, nisi diu multumq; scriptitarit, etiam si uehementissimè se in his subitis dictionibus exercuerit, consequetur.

Scriptio, Verbale, (συγγραφή, συμβίωσις,) Varro, Auarus fœnerator spe lucri rem scriptione duplicarat. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 12. 2. Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram: itaq; eam tibi mittam: quam uelim sic legas, ut rem tenuem & inopem, nec scriptione magnopere dignam.

Scriptio, Epigrãma, siue id quod scribitur, ut sit memorabile. Cic. pro Archia poeta, Quàm multas nobis imagines, uerumetiam ad imitandum fortissimorum uirorum expressas scriptiones & Græci & Latini reliquerunt.

Scriba]

Digitized by Google

Scriba] *ſcribæ,m.g.(γραμματεύς,)Qui literas uel geſta,uel tabellas, & alia quæcunq; ſcribit nomine regis uel alterius. Feſtus, Scribas proprio nomine antiqui et librarios & poetas uocabant. At nunc dicuntur ſcribæ quidem librarij, qui rationes publicas ſcribunt in tabulis.* Itaq; *quum Liuius Andronicus bello Punico ſecundo ſcripſiſſet carmẽ,quod à uirginibus eſt cantatũ, quia proſperius res Po.Ro. geri cœpta eſt,publicè attributa eſt,& in Auentino ædes Mineruæ, in qua liceret ſcribis hiſtrionibuſq; cõſiſtere, ac dona ponere in honorẽ Liuij, quia ijs etiã et ſcribebat fabulas & agebat. Hactenus Feſtus.* Liu.lib.1.ab Vrbe, de Cn.Mutio loquens, *Ibi quum militibus ſtipendia fortè darentur, & ſcriba cum rege ſedẽs pari fere ornatu multa ageret.* Et paulo pòſt, *Scribam pro rege obtruncat.* Cic.Ruſo, lib.6.20.2. *Ad ea quæ ſcripſiſti cõmodius equidẽ poſſem de ſingulis ad te reb. ſcribere,ſi M.Tullius ſcriba meus adeſſet.* Idem 5.Ver.157.

Scriba,*Qui libros à nobis editos ſcribit.*

Inſanus ſcriba. Horat.1.Serm.ſaty.5.7.

Recoctus ſcriba. Horat.2.Serm.ſaty.5.12.

Scriba ærarius, Vide Aes,æris.

Scribatus] *pen.pro.Scribæ munus & officiũ.* Imp.Philip. *in L.Si ad ſcribatum.* Cod. De appellationibus.

Scriptor] *ſcriptoris,(συγγραφεὺς,)Qui ſcribit,ſiue texit epiſtolam,orationem, librum,opúſue aliquod.* Liu.lib.1.ab Vrbe,*in Proœ.2. Etſi in tanta ſcriptorũ turba,mea fama in obſcuro ſit.* Donatus *in Prologo Terentij,Indifferenter,inquit, omnis qui aliquid ſcripſiſſet, ſcriptor à ueteribus dicebatur.* Martial.lib.3.20..

An quæ Neroni falſus aſtruit ſcriptor? Cicero ad Atticum libro 7.135.5. *Qui quum ſcriptor luculentus eſſet, tantas res,atq; eas quæ in omnium manus uenturæ eſſent,Seſtio noſtro ſcribendas dederit.* Idem 1.de Oratore,76. *Omnium bonarum artium ſcriptores ac doctores & legendi & peruolutandi.* Et *in Oratore*, 15. *Vetuſtiſſimus ille ſcriptor & politiſſimus Lyſias.* Idem de Claris Orator.17. *Scriptor ſubtilis atq; elegans.*

Carminum ſcriptores. Quint.lib.1.cap.5.8.

Belli Troiani ſcriptor,Homerus. Horat.1.epiſt.2.1.

Artium ſcriptores. Quint.lib.2.cap.13.1.

Scriptor aßiduus, Vide Aßiduus.

Delirus inersq; ſcriptor. Horat.2.epiſt.2.26.

Nobilium ſcriptorum auditor. Horat.1.epiſt.20.8.

Scriptor, A manu ſeruus. Cic.1.de Oratore,67. *Neq; precibus unquam,nec inſidiando,nec ſpeculando aſſequi potui,* &c. *ex eius ſcriptore & lectore Diphilo ſuſpicari liceret.*

Scriptor legum,pro Legumlatore. Cic.ad Brutum,15.4.

Scriptorius] Adiect. *(γραφικὸς,)* Quod aptum eſt ut ex eo ſcribatur:ſeu quod ad ſcriptorem pertinet. *ut Atramentum ſcriptorium.* Celſus lib.6.cap.4.

Calamus ſcriptorius. Celſus lib.5.de fiſtulis.

Scriptura] *ſcripturæ, penultima product. (γραφὴ,)Id quod ſcribimus.*

Scriptura, compoſitio libri. Author ad Heren.lib.3. *Non ſum neſcius quantũ ſuſceperim negotij, qui motus corporis exprimere uerbis, & imitari ſcriptura conatus ſum uoces. Scriptura,id eſt ſcribendo.* Idem lib.4. *Reliquum ſcripturæ conſumetur in exemplis. Id eſt, eius quod ſcribendum eſt.* Terent.*in* Prologo Adel.1.

Poſtquam poeta ſenſit ſcripturam ſuam
Ab iniquis obſeruari, &c.

Continens ſcriptura, Vide Contineo.

Diurna actorum ſcriptura. Tacit.lib.3.

Perſequi ſcriptura, Vide Perſequor.

Scriptura,Stylus quo quis utitur in ſcribendo. Cic. ad Trebonium,libro 15.21.8. *Quum uerò ea quæ ſcripturã perſecutus es,ſine ſummo amore cogitare non potueris.* Cecinna ad Ciceronem, libro 6.7.5. *Genus autem hoc ſcripturæ non modò liberum, ſed incitatum atq; latum eſſe debere quis ignorat?*

Leuis ſcriptura, Vide Leuis.

Scriptura,pro Vectigali quod percipitur è paſcuis: uel ipſa ratio eorũ,qui præſunt huiuſmodi uectigalib. Et *tam ij, quàm qui portus aut portoria curabant, uectigalia deſcribentes, aut colligentes: magiſtri ſcripturæ & portus dicebantur.* Plaut. Trucul.4.40.

Nam aduerſum legem à me ob meam ſcripturam pecudem accipi,Fieriq;.A. idem quod tu facis,faciũt rem malè gerentes: ubi non Eſt ſcriptura, unde dent, incuſant publicanos. Cic.ad Att.lib.11.218.1. *Publius Terentius meus neceſſarius operas in portu,& ſcriptura Aſiæ pro magiſtro dedit.* Idẽ 4.Verr.123. *In ſcriptura Siciliæ pro magiſtro eſt quidam L. Carpinatius.* Ibidem, *Portum autem, & ſcripturas eadem ſocietas habebat.* Aſconius, *Mancipes ſunt publicanorum principes Romani homines, qui quæſtus ſui cauſa,decumas redimunt, qui portoria aut paſcua publica: quorum ratio ſcriptura dicitur.* Ex Budæo.

Magiſter ſcripturæ, qui uectigalia deſcribebat. Cic. Att. *Magiſter ſcripturæ & portus quidam Lucius Carpinatius.* Idem 5.Verr.142. Vide Magiſter.

Scripturarius] *ſcripturarij,*Idẽ *quod magiſter ſcripturæ. Scripturarij dicebantur à* Nonio & Feſto,*ij qui mancipum rationes faciebant:quales hodie ſunt quos clericos & commiſſarios uocant octauanorum & uiceſimanorũ.* Ex Bud. *Scripturarius ager dicitur in quo ut pecora paſcantur certum æs eſt, quòd publicanus ſcribendo conficit rationem cum paſtore.* Feſtus.

Scribonius](σκριφόνιος,) Aphrodiſeus,*Orbilij ſeruus atq; diſcipulus,mox à Scribonia Libonis filia,quæ prius Auguſti uxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Huius meminit Tranquillus.*

Scrinium] *ſcrinij,(σκρινίον,κιβώτιον,)A ſecernendo,Dicitur locus in quo ſeruãtur pretioſa ac ſecreta.* Plin.maior li.7.cap.25.3. *Captis apud Pharſaliam Pompeij Magni ſcrinijs epiſtolarum.* Ibidem cap.29.1. *Inter ſpolia Darij Perſarum regis unguentorum ſcrinio capto, quod erat auro, gemmiſq; ac margaritis pretioſum.* Horat.2.epiſt.1.23.

-& prius orto
Sole,nigil calamum, & chartas, & ſcrinia poſco.

Librariorum ſcrinia. Catull.ad Caluum,14.4.

Clauſa ſcrinia. Proper.lib.3.eleg.6.3.

Compilare ſcrinia alicuius. Horat.1.Serm.ſaty.1.24.

Retegere ſcrinia. Iuuen.Saty.6.28.

Scriptito,Scriptura] Vide Scribo.

Scrobs] *ſcrobis,generis tam maſculini quàm fœminini ſecundum Priſcianum: Seruio tamẽ maſculini potius,(ὄρυγμα,) Sunt autem ſcrobes, foßiones ut putei uel foueæ intra terrã manufactæ ad uineas uel arbores conſerendas, uel ad metalla & quæcunq; alia fodienda.* Col.lib.4.cap.1. *Nimium me profundos cenſuiſſe fieri ſcrobes.* Ibidem, *Contenti bipedanea ſcrobe.* Ibidem, *Melius conſurgant altioribus demiſſa ſcrobibus: nam bipedanei etiã prouincialibus agricolis uix approbari poſſunt.* Idem lib.4.cap.15. *Ex alto ſcrobe ſubmerſa perducitur ad uacantem palum.* Plinius libro 9.capite 51.8. *Mus marinum in terra ſcrobe effoſſa,parit ouа, & rurſus obruit terra.*

Repletæ ſcrobes. Virg.2.Georg.47.

Subactæ ſcrobes. Virg.2.Georg.10.

Inuertere ſcrobes oleis, Vide Inuerto.

Digitized by Google

Scrobis etiam in nominatiuo dicitur. Columel. libro 5. cap. 6. Sed arboris maritandæ causa scrobis uiuiradici fieri debet latus pedum duorum. Ibidem, cap. 10. Sed scrobis cliba no similis fiat.

Scrobiculus] scrobiculi, pen. cor. m. g. Diminut. (ὀρυγμάτιον,) Plin. lib. 21. ca. 5. 5. Atq; ita in scrobiculis seruntur, heminis sécis circunfusis. Col. lib. 4. cap. 15. 2. Et id quod à matre abscissum recens erit, cõfestim altè circunfoditur, & scrobiculo facto ad imum solum præciditur.

Scrofa] scrofæ, (χοῖρα,) Quæ multos peperit porcos: tamen etiam pro porca ipsa peculiariter sumitur. Varro 2. de Re rust. cap. 4. Scrofa in sua quæq; hara, suos alat oportet porcos. Plaut. Capt. 13. 40.

Eorum si cuiusquam scrofam in publico conspexero, &c.

Col. lib. 7. cap. 9. 2. Scrofæ probantur longissimi status, & ut sint reliquis membris similes descriptis uerribus.

Candida scrofa. Iuuen. Saty. 12. 8.

Scrofipascus] scrofipasci, m. g. (χοιροβοσκὸς,) Qui pascit scrofas. Plaut. Capt. 13. 38.

Tum pistores scrofipasci qui alunt furfure sues.

Scrofa] (σληρόφας,) Tremellius ponitur in lib. 2. cap. Varronis de Re rust. ubi de auo suo, Auus, inquit, meus primum appellatus est Scrofa: qui Quæstor quum esset Licinio Neruæ Prætori, in Macedonia prouincia relictus, qui præesset exercitui, dum Prætor rediret: hostes arbitrati occasionem se habere uictoriæ, impressionem facere cœperunt in castra. Auus quum hortaretur milites ut caperent arma, atq; exirent contra: dixit celeriter se illos, ut scrofa porcos, dissecturũ. id quod fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit atq; fugauit, ut eo Nerua Prætor, imperator sit appellatus: & auus cognomẽ inuenerit ut diceretur Scrofa. Itaq; proauos: & superiores, de Tremellijs nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorum in gente nostra. Hactenus Varro.

Scrofula] scrofulæ, pen. cor. (γαγγαίνη,) Quid morbi sit, Vide Struma.

Scrofulas dici à scrofa sue, palàm est: quoniam eas Græci ab eiusmodi bruto χοιράδας appellarunt. Solenne est Francorum regibus, eas sola manuũ attrectatione fideliter curare.

Scrotum] scroti, (ὄσχεον,) Pellis quæ testiculos continet. Vide Celsum lib. 7. cap. 19. & cap. 20. ubi frequenter hanc uocem usurpat.

Scrupus] scrupi, m. g. (λίθαξ, λιθάριον,) Lapillus breuis, qui pressus solicitudinẽ creat. Festus, Scrupi dicuntur aspera saxa & difficilia attrectatu.

Scruporum lusus, apud Quintilianum lib. 11. cap. 2. Cic. 1. de Orat. 109. Pila bene, & duodecim scrupis ludere. Huius ludi meminit Ouidius 3. de Arte, 73. ubi inquit, Est genus in totidem, &c.

Scrupus, (αἴνιγμα,) Aenigma significat apud Gell. lib. 12. ca. 6. Vide Scirpi apud Gellium, in dictione Scirpus.

Scruposus] penult. prod. (λιθακώδης,) Plenum scrupis. Lucan. lib. 5. 135.

Scruposisq; angusta uacant ubi littora saxis
Imposuit terræ.

Ratio scruposa. Lucret. lib. 4. 107.

Scrupeus] Adiect. (λιθαλινὸς,) Lapillosus. Vir. 6. Aen. 48.

Spelunca alta fuit, uastoq; immanis hiatu
Scrupea tuta lacu nigro.

Scrupulus] scrupuli. pe. corr. m. g. Diminut. (ψηφὶς, λίθις,) Propriè lapillus breuis & asper, qui in calceo latens, plerunq; nos lædit: nam pressus pede, solicitudinem creat.

Scrupulus, (ἀνεχέραιμα,) pro Solicitudine, dubitatione & difficultate aliquãdo ponitur. Vnde Inijcere scrupulum, & Eximere scrupulo aliquem dicimus. Terent. Phor. 5. 9. 30. Ea mortem obijt, è medio abijt: qui fit in re hac scrupulus?

Sine scrupulo. Col. lib. 5. cap. 11. 1.

Odiosus scrupulus, Vide Odiosus in Odium.

Aculei & scrupuli. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 3.

Euellere & eximere scrupulum. Cic. pro Rosc. Amer. 4. Idem Attico, lib. 5. 100. 4. Exime quæso quoad potes, de illo domestico, scrupulum, quem non ignoras.

Inijcere scrupulum. Terent. Phorm. 5. 8. 61. Idem Adelph. 2. 2. 20. -timet,

Inieci scrupulum homini.

Inijcere scrupulum & dubitationem. Cic. pro Cluent. 60.

Scrupulus unus restat. Terent. And. 5. 4. 38.

Scrupulus, siue Scrupulum, scrupuli, Nomen ponderis, Latinè obolus dicitur, & sex siciliquis conficiebatur, & ex tribus scrupulis drachma. Denarium nostrum ualet. Valer. Max. lib. 4. De paupertate, Eadem gens nullum antè scrupulum auri habuit. Cic. ad Att. lib. 4. 86. 4. Etiam illud iam cognitum est, neq; argenti scrupulũ esse ullum in illa insula, neq; ullam spem prædæ, nisi ex mancipijs. Ex Budæo. Martialis libro 4. 44.

Ergo nec argenti sex scrupula Sextiliane, &c.

Scrypulus etiam scribitur à nonnullis. Ouidius de Medicamine faciei, 18.

Quinq; parant marathri scrypula, myrrha nouem.

Scrupulus, etiam mensura est in metiendis terris. Varro lib. 1. De Re rust. cap. 10. 2. Ab hoc principio mensores nonnunquam dicunt in subcisiuum esse unciam agri aut sextantem, aut quid aliud, quum ad iugerum peruenerũt, id habet scrupula ducenda octoginta octo. Colu. lib. 5. cap. 1. 8. Igitur, ut diximus, iugerum habet quadratorum pedum uiginti octo millia, & octingentos, qui pedes efficiunt scrupula ducenta octoginta octo. Vt autem à minima parte, id est ab dimidio scrupulo incipiam, pars quingentesima septuagesima sexta pedes efficit quinquaginta, id est iugeri dimidium scrupulum: pars ducentesima octogesima octaua pedes centũ, hoc est scrupulum: pars centesima quadragesima quarta, pedes CCLX. hoc est scrupula duo.

Scrupulosus] pe. pro. Adiect. (λιθακώδης,) Plenum scrupulis. Plaut. Capt. 4. 82.

Nam meus scrupulosam uictus commeat uiam. Sic. Scrupulose cotes apud Ciceronem 4. Tusc. 50. Et apud Plin. lib. 15. cap. 23. 3. Cæteræ suum pabulo gignuntur, scrupulosæ corticis. De castaneis.

Scrupulosus, Solicitus & anxius. Plin. epist. 49. b. Miraris q tot uolumina, multaq; in his tam scrupulosa homo occupatus absoluerit. De Plinio auunculo.

Scrupulosissima saltatio. Col. in Præfat. lib. 1. 4. Id est, quæ anxiè & cum cura & studio exercetur.

Scrupulosa disputatio. Quint. lib. 9. cap. 1.

Ventorũ paulo scrupulosior obseruatio. Plin. lib. 18. ca. 33. 1.

Scrupulosè] pen. pro. Aduerb. (ὑπερακριβῶς,) Col. lib. 9. cap. 8. 3. At quæ dono uel aucupio contingunt minus scrupulosè probantur. Id est minus anxiè. Plin. lib. 8. ca. 14. 2.

Minutius & scrupulosius scrutantur omnia. Quintilianus lib. 5. cap. 14. 22.

Scrupulositas] pen. corr. scrupulositatis, (ὑπερακρίβεια,) Anxietas, difficultas. Col. lib. 11. cap. 1. 28. In hac autem re uis disciplina non desyderatur eiusmodi scrupulositas.

Scrupularis] & hoc scrupulare, pen. pro. Quod ad scrupulum nummum pertinet. Plin. lib. 33. cap. 8. 4. His coticulis periti, quum è uenena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantũ argenti uel æris, scrupulari differentia.

Scrupula-

Digitized by Google

Scrupulatim] pen.pro. Aduerbium, per ſcrupula. Plin. lib. 22. cap. 24. 11. Scrupulatim quidem colligere ac miſcere uires non coniecturæ humanæ opus, ſed impudentiæ eſt.

Scruta] ſcrutorum, plu. nu. (παλαιώματα,) Attritæ uſu ueſtes, dimidiatæ ſtrigiles, & iumentorum ſoleæ, refixi claui, idq; genus alia, quæ uiliſſimi proxenetæ uænalia habent, quos antiqui ſcrutarios appellabant. Cælius lib. Antiquitatum 10. c. 56. Verbo ſcruta, ueteramenta omnifaria ſignificari puto, quæ cũ uſu iam detrita ſint, pretio item deminuta cenſentur. Hora. 1. epiſt. 7. 13. Vilia uendentẽ tunicato ſcruta popello. Ex qua origine factum ut ſcrutaria dicantur uiliſſima quæq;. Lucilius apud Gellium Noctium Atticarum libro 3.

Quidni? & ſcruta quidem ut uendat, ſcrutarius laudat.

Præfractam ſtrigilem, ſoleam improbus dimidiatam. Sidonius item Apollinaris uocabulum in Centurias allegiſſe uidetur, Nunc, inquit, friuola quædam, nunc ludo apta uirgineo ſcruta donabat. Quo in loco ſunt qui imaguncula s puerile s operis dulciarij ſcruta poſſe accipi, augurentur. Ad hæc quæ de ſcrutorum ſignificantia pronuntiauimus, planè alluſit Apuleius fabulæ Græcanicæ libro 4. Enimuero uos bonæ frugi latrones inter furta parua atq; ſeruilia timidiculæ per balneas & aniles cellulas reptantes, ſcrutariam facitis. Hæc Cælius. Quidam ſcribunt ſcutra per r ante poſtremam uocalem a.

Scruto] ſcrutas: uel Scrutor, ſcrutaris, (ἐρευνάω, ἐξερευνάω, ἐρευνάομαι, ἐξετάζω, μεταλλάω,) ſcrutari, Inquirere. Plau. Aulul. 2. 4. 23. Idem Amphit. 1. 4. 30.

Scrutabor. eho dic mihi, quis uideor?

Ignem gladio ſcrutari. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 55.

Scrutari ueſtigia domini ſui dicitur canis. Plin. li. 8. ca. 40. 6.

Orbem ſcrutari. Plin. lib. 5. cap. 1. 8.

Pretum ſcrutari. Luca. lib. 3. 134.

Ferro ſcrutantes abdita terræ. Lucret. lib. 6. 163.

Scrutari tabellarios. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 31. 2.

Excutere & ſcrutari. Cic. pro Roſc. Amerin. 59. Non excutio te ſiquid fortè ferri habuiſti: non ſcrutor, nihil ad me arbitror pertinere. Idem ad Q. fra. lib. 1. 1. 16.

Arcanum alicuius ſcrutari. Horat. 1. epiſt. 19. 8.

Mentes deũm ſcrutantur in extis. Ouid. 15. Metam. 28.

Scrutatio] Verbale. Seneca de Vita beata, Ita dico ſi tutò & ſecurus ſcrutationem populo præbuerit. Id eſt permiſerit ſua ſcrutanda.

Scrutator] pen.pro. Verbale, (ἐξεταστής,) ut Pallidus ſcrutator auri. Lucan. lib. 4. 61.

Profundi ſcrutatores. Stat. 3. Sylu. 1. 17.

Quodq; legit merſus pelagi ſcrutator Eoi. Stat. 3. Sylu. 3. 19.

Scrutinium] ſcrutinij, (ἐξέτασις, ἔρευνα,) Inueſtigatio, Apuleius lib. 9. Poſtremum magiſtratibus placuit obſtinatè denegantem ſcrutinio detegere.

Sculpo] ſculpis, ſculpſi, ſculptum, (γλύφω, γλάπτω,) ſculpere, Cædendo imaginem aliquam effingere. Plinius libro 36. capite 4. 1. Marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt Dipœnus & Scyllis, geniti in Creta inſula. Alij legunt ſcalpendo.

Ebur ſculpſit mira arte. Ouid. 10. Metam. 50.

Scalpto, non Sculpo dici debere, author eſt Diomedes. Vide in dictione Scalpo.

Sculptus] Participiũ, (γεγλυμμένος,) ut Animalia ſculpta. Lucan. lib. 3. 45.

Sculptor] ſculptoris, m. g. (γλυφεύς,) Qui ſculpit. Plin. lib. 36. cap. 5. 1. Iam fuerãt in Chio inſula Malas ſculptor, deinde filius eius Micciades, &c. Idem lib. 20. cap. 13. 9. Sculptores & pictores utuntur. Alij legunt ſcalptores.

Sculptura] ſculpturæ, (γλυφή,) Eſt quæ auro, argento, ære, ferro, ligno, ebore, marmore, uitro, gemmis opera noſtra efficit. Plin. lib. 16. cap. 40. 9. Habent in ſculpturis facilitatem. Sic lib. 35. cap. 12. 6.

Sculptilis] & hoc ſculptile, pen. corr. Adiect. (γλυπτός,) ut Opus ſculptile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 6.

Sculponea] ſculponeæ, Calceus ex lana confectus. Plautus Caſina. 11. 59.

-qui quæſo potius quàm ſculponeas,
Quibus batuatur tibi os?

Næuius, Sculponeis batuenda ſunt latera. Cato capite 59. ſcribit ſculponeas bonas alternis annis dari oportere familiæ ruſticanæ.

Sculponeatus] pe. pro. Adiect. Sculponeis indutus. Varro, Aſpicio ſculponeatam, bigas ſequi cornutas.

Scurgum] (σκῦργον,) Germaniæ urbs, Ptolemæo author lib. 2. cap. 11. Vulgò Schmeben.

Scurra] ſcurræ, m. g. (βωμολόχος,) Qui riſum ab audientibus càptat, non habita uerecundiæ ratione aut dignitatis. Plau. Trinum. 4. 122. Cic. ad Papyrium Pætum, lib. 9. 20. 1. Me autem à te, ut ſcurram uelitem, malis oneratum eſſe, non moleſtè tuli. Idem pro Quintio, 32. Memini, uetus eſt, de ſcurra multo facilius diuitem, quàm patremfamiliâs fieri poſſe. Item, quoniam frequentiſſimè uſus eſt iocis, & nocentiſſimos ſæpe hoc dicendi genere tutatus eſt, ſcurra ab inimicis ſuis eſt dictus. Et 5. Verr. 124. Albam habebo iudicem, eum hominem, qui ſe ipſe ſcurram improbiſſimum exiſtimari uult, qui à ſcurris potius ſemper gladiator, quàm ſcurra appellatus ſit.

Fugitiuus ſcurra. Iuuen. Saty. 13. 12.

Non parum facetus ſcurra, Vide Non, aduerbium.

Infidus ſcurra. Horat. 1. epiſt. 19. 1.

Vagus ſcurra. Horat. 1. epiſt. 16. 1.

Scurra dictus eſt, ut quidam uolunt, à ſequendo, quòd id genus hominum, ſequi ſoleat opulentiores, aliquid promerendi cauſa.

Scurrilitas] pen. cor. ſcurrilitatis, (βωλοχία,) Vitium urbanitati oppoſitum, Turpis & procax dicacitas.

Scurrilis] & hoc ſcurrile, pen. pro. (βωμολοχικός,) Ridiculum cum turpitudine. Cic. 2. de Oratore, 132. ne aut ſcurrilis iocus ſit, aut mimicus.

Dicacitas ſcurrilis & ſcenica. Quint. lib. 6. cap. 3. 20.

Scurrilis ſtrepitus. Author Philomelæ, 7.

Scurriles luſus, pro Leuibus & nugatorijs, ſine turpitudine poſuit Valerius lib. 8. cap. 8.

Scurriliter] pen. cor. Aduerb. (βωμολοχικῶς,) Procaciter. Plin. epiſt. 9 6. Quid hunc putamus domi facere, qui in tanta re, tam ſerio tempore, tam ſcurriliter ludat?

Scurror] ſcurraris, (βωμολοχέω,) ſcurrari, Scurram agere. Horat. 1. epiſt. 18. 4. Scurror ego ipſe mihi populo tu.

Scurrans] ſcurrantis, (βωμολοχῶν,) Scurriliter agens. Horat. 1. epiſt. 19. 1. Scurrantis ſpeciem præbere profeſſus amicum. Hoc eſt, turpiter adulantis, Porphyrio.

Scutale] huius ſcutalis, pen. prod. n. g. Liu. 8. bel. Maced. 124. Centum funditores ab Aegio & Patris & Dymis accíti. A pueris ij more quodam gentis, ſaxis globoſis, quibus fermè arenæ immiſtis ſtrata litora ſunt, funda mare apertũ inceſſentes exercebãtur. Itaq; longius certiuſq; et ualidiore ictu quàm Balearis funditor, eo telo uſi ſunt, & eſt non ſimplicis habenæ, ut Balearica, aliarumq; gentiũ funda: ſed triplex ſcutale crebris futuris duratũ, ne fluxa habena uoluteretur in iactu glans, ſed librata quum ſederit, uelut neruo miſſa excutiatur.

Scutella] Vide ſcutum.

Digitized by Google

Scutica] *ſcuticæ, pen.corr.* (σκυτάλη,) Flagellum ex pelle. Martial.lib.10.62.

Scuticaq; loris horridis Scythæ pellis,
Qua uapulauit Marſyas Celenæus.

Habenis ſcuticæ tremefactus. Ouid.epiſt.9.17.

Rubere ſcutica. Iuuenalis Saty.6.48.

Dignus ſcutica. Horat.1.Serm.ſaty.3.24.

Scutriſcum] *ſcutriſci,* (ἀγγεῖόν γένος,) Vaſis genus apud Catonem,cap.11.2.à ſcutra uerbo Græco deriuatum.

Scutum] *ſcuti,* (ἀσπὶς, σάκος, φλοιὸς, θυρεὸς, ἔντλον, βύρσ,) Clypeus. Dictum ἀπὸ τῦ σύτος, id eſt à pelle, quòd non ſine pellibus fiat, inquit Feſtus. Plin.lib.35.cap.3.2. Scutis enim qualibus apud Troiam pugnatum eſt, contimebantur imagines. Cæſar 5.bel.Gal.165. Quo percuſſo & exanimato, hunc ſcutis protegunt hoſtes, & in illum uniuerſi tela coniiciunt. Cic.2.Tuſc.93. Ignauus miles ac timidus ſimulac uiderit hoſtem abiecto ſcuto fugiat quantum poſſit.

Scutorum impulſus, Vide Impello.

Fulgentia ſcuta. Virg.8.Aen.133.

Longa ſcuta. Virg.8.Aen.133.

Scuta auro cælare, Vide Cælo.

Incumbere in ſcuta, Vide Incumbo.

Reclinare ſcuta. Virg.12.Aen.26.

Scuto uitare periculum. Cæſar 2.bel.Ciuil.152.

Scutarius] *ſcutarij,* (ἀσπιδοποιὸς,) Qui ſcutorũ curam habet, uel qui ſcuta facit. Plaut.Epid.2.35. Id modo uidendũ, ut materies ſuppetat ſcutarijs.

Scutarius, Adiect. (ἀσπιδάριος,) Quòd ad ſcuta pertinet. Vegetius lib.2. In Romana militia habebant fabricas ſcutarias & loricarias, quibus armorum genera formabantur.

Scutatus] pen.prod. (ἀσπιδιώτης,) Aliud adiectiuum, Scuto tectus & munitus. Cic.2.Philipp.105. Agmine quadrato cum gladijs ſequuntur ſcutati milites, ſiccas portari uidemus. Liu.8.bell.Pun.6. Virg.9.Aen.27.

Scutulum] *ſcutuli,* pen.cor. Diminut. (ἀσπίδιον,) Cic.1.de Nat.deor.111. Cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo, cum calceolis repandis.

Scutulis ueſtes diuidere. Gallia inſtituit. Plinius libro 8.capite 48.6.

Scutula] *ſcutulæ,* pen.cor. (ἀγγεῖόν τοίλης γένος,) Vaſis genus concauũ. Mart.lib.8.65. Beſſalem ad ſcutulam ſexto peruenimus anno. Idem lib.11.32.

Sic implet gabatas, paropſidaſq;,
Et leues ſcutulas, cauaſq; lances.

Scutula in arboribus ampaſtratis. Plin.lib.17.cap.16.1. Ergo amputatis omnibus ramis, ne ſuccũ auocent, nitidiſſima in parte, quaq; præcipua cernatur hilaritas, exempta ſcutula (ita ne deſcendat ultra ferrum) cortici, imprimitur ex alia cortex par cum ſui germinis mamma.

Scutula, Haſta teres, qua lina tunduntur. Quapropter & exigua haſtula in qua Lacedæmonij membranam inuoluentes, literas ſcribebant, ſcutula uocabatur: Sipontinus. Rectius tamen dicitur Scytala.

Scutella] *ſcutellæ,* Diminut. (παροψίδιον,) Genus uaſis concaui, rotundi, quo minutal ex carne uel oleribus in menſam exhibebatur. Cic.3.Tuſc.79. Eripiamus huic ægritudinẽ. Quomodo? collocemus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus, hedychrum incendamus, demus ſcutellam dulciculæ potionis, aliquid prouideamus & cibi.

Scutulatus] penult. prod. Adiectiuum, (παροψιδιωτὸς,) Forma rotunda factum, quale aranea texit. Plinius libro 11.cap.24.3. Quanta arte cælat pedicas ſcutulato rete graſſantes, &c.

Scutulata ueſtis, à ſcutula quando uaſis genus eſt, quæ habet quoſdã orbes uel circulos, quaſi ſcutulis diſtincta. Nũ ficut diuerſos colores picturæ Babilonij, plurimis uerò licijs Alexandrini texere, quæ polymita appellant: ita Galli ſcutulis ueſtes diuidere, quæ ſcutula dixerunt, inſtituere. Plin.lib.8.cap.48.1. Iſtriæ, Liburniæq; pilo propior quàm lanæ pexis aliena ueſtibus, & quam ſola ars ſcutulato textu commendat in Luſitania. Iuuen. Satyr.2.10. Cerulea indutus ſcutulata, aut galbana raſa.

Scutulatus color, apud Palladium in menſe Martio, cap.13. Colores (inquit) hi præcipui, Albineus, ruſſeus, murteus, ceruinus, gilbus, ſcutulatus, albus, guttatus, candidiſſimus, niger, preſſus. De coloribus equorum loquitur.

Scylacæum] Vide Scyletium.

Scylacium] (σκυλάκιον,) Brutiorum ciuitas, authore Ptolemæo lib.3.cap.1. Scyletium hodie. Vulgò Schilazo.

Scyletium] (σκυλλήτιον,) Straboni lib.6. Athenienſiũ colonia. eorum qui Mneſtei comites fuere: hoc tempore Scylatium uocatur: Virgilio uerò 3.Aenei.111. Scylacæũ, Cauloniſq; arces, & nauifragum Scylacæum. Valerius Argon. 8. Spumeſumq; legunt fracta Scylacæum ab unda.

Scylla] (σκίλλα,) Herba, Vide Scilla.

Scylla, Auis Plinio lib.37.cap.10.17.

Scylla, Piſcis. Plin.lib.32.cap.11.9.

Scylla] (σκύλλα,) Saxum in mari, periculoſum mare faciens nautis.

Scyllæ duæ fuerunt: Vna, Niſi Megarenſium regis filia fuit: contra quos dum deuictis iam Athenienſibus pugnaret Minos, propter filij Androgei interitum, quem Athenienſes & Megarenſes dolo necauerant, amatus eſt à Scylla Niſi filia: quæ ut hoſti poſſet placere, comam purpuream parenti abſciſſam ei obtulit: quam Niſus ita habuerat conſecratam, ut tam diu regno potiretur quandiu illam habuiſſet intactam. Poſtea & Scylla à Minoe cõtempta, dolore in auem cirin, quæ & alauda dicitur, conuerſa eſt: & Niſus extinctus, deorum commiſeratione in haliæti auis mutatus eſt formam. Virgilius 1.Georg.81. Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. Vide fabulam apud Ouidium 8.Metamor. Altera fuit Scylla Phorci filia, quæ uerſa fertur in ſaxum, cui nomen eſt Scylla, in mari periculoſum. Vide Ouidium 14. Metamorph.

Euitata Charybdi incidere in Scyllam, Hoc eſt uitato grauiori malo, in alterum diuerſum incidere. Seruius indicat Scyllã Phorci & Chreteidos Nymphæ filiam. Hanc quum amaret Glaucus, Circe quæ illius amore tenebatur, quòd cum ĩn Scyllam propenſiorem eſſe uideret, fontem in quo Nympha lauare conſueuerat, magicis uenenis infecit. In quem quum illa deſcẽdiſſet, pubetenus in uarias mutata eſt formas. Horrens itaq; ſuam deformitatem, ſeſe in mare præcipitem dedit, ac fabulæ præbuit argumentum. Hanc poſtea Glaucum deam marinam fecit: quæ claſſem Vlyßis & ſocios euertiſſe narratur. Virg.6.eclog.15.

Quid loquar? aut Scyllam Niſi, &c.

De rei ueritate diuerſa eſt ſcriptorum opinio. Saluſtius putat eſſe ſaxũ in mari prominẽs, quod procul uiſentibus mulierbrẽ formã imitetur, in quod illi ſi fluctus, quoniã & lupo rum eiulatũ, & canũm latratũ uidentur imitari, finxerũt illam à pube huiuſmodi feris ſuccinctam eſſe. De Charybde uerò narrant poetarum fabulæ hanc fœminam fuiſſe uoraciſſimam, quæ quòd Herculis boues rapuiſſet, à Ioue fulmine icta, in mare præcipitata eſt, & in huiuſmodi uerſa eſt monſtrum, quod adhuc priſtinam ſeruat naturam. Abſorbet enim uniuerſa: quæq; abſorbuerit, ea circa Tauromenitanum egerit litus, ut Saluſtius eſt author. Vnde tanquam prouerbio ſcortum uorax & auiditatis nunquam ſatiatæ,

Charyb-

Digitized by Google

rybdim appellat Horat. 1. Carm. ode 27. 4.
-ah miser
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flamma. Seruium ait Scyllã in Italia esse, Charybdim in Sicilia. Virg lib. 3. Aen. 84. transitum hunc inter duo pericula angustum eleganter describit,
Hæc loca ui quondam uasta conuulsa ruina, &c.
Plura in Erasmi Chiliad. Cic. 7. Verr. 114. Non enim Charybdim tam infestam, neq; Scyllam nautis, quàm istum in eodem freto fuisse arbitror.

Cærulea Scylla. Virg. 5. Aeneid. 25.

Informis Scylla. Virg. 3. Aen. 87.

Rapax Scylla. Ouid. 7. Metam. 13.

Vorax Scylla. Catul. Argon. 59. 31.

Propertius ex ambabus unam fecit, lib. 4. eleg. 4. 8. quum ait,
Quid mirum in patrios Scyllam sæuisse capillos,

Candidaq; in sæuos inguina uersa canes? Lucret. lib. 5. 179.
Aut rapidis canibus succinctas semimarinis
Corporibus Scyllas.

Biformes Scyllæ. Virg. 6. Aen. 57.

Scyllæus] Adiect. (σκυλλαῖος,) ut Monstra Scyllæa. Statius 5. Sylu. 3. 57.

Rabies Scyllæa. Virg. 1. Aen. 41.

Littora Scyllæa. Ouid. 15. Metam. 141.

Vndis Scyllæis clauditur Italia. Lucan. lib. 2. 87.

Scyllæum] (σκύλλαιον,) Promontorium, in Peloponneso, ut Plinius Strabóq; lib. 6. testantur sed sinu Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Nisi filia fluctibus eiecta creditur. Est & oppidum Brutiorum in Italia, ut est author Pomponius Mela lib. 2.

Scyllias] (σκυλλίας,) Herodoto libro 8. uir quidam Scionæus, omnium ea tempestate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Persis seruauit, multa & sibi lucratus est: hunc Pausanias Scyllin uocat, præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magnesiæ: idq; signum in Apollinis templo positũ ab Amphyctionibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam translatum.

Scylurus] p. pro. (σκύλαξος,) nomen uiri proprium, qui, ut Plutarchus author est, quum relictis maribus filijs octoginta, diem esset obiturus, hastilium fascem cuiq; obtendẽs, ut illum confringerent iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse sigillatim educta hastilia omnia facilè confregit. Ita docens illos, ubi unà esse perseuerarent, firmos ac potentes fore: imbecillos autem, si separarentur ac dißiderent.

Scymnus] scymni, (σκύμνος,) significat leonis catulum, ut aliarum ferarum scylacia, Iulio Polluce authore. Lucre. lib. 5. 208. At catuli pantherarum, hymniq; leonum.

Scyphus] scyphi, m. g. (σκύφος,) Vasis potorij genus, quo ueteres usi sunt in conuiuijs. Cic. 6. Verr. 20. Hinc illa Verrea nata sunt, hinc in conuiuium Sextum Cominium protrahi iußit, in quem scyphum de manu iacere conatus est. Plinius lib. 33. cap. 11. 8. L. uerò Crassus orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos sestertijs centum habuit. Bayfius, Scyphum quem sciphum nonnulli scribunt, Græci σκύφον dicunt, & σκύπφον, ut docet Athenæus in undecimo, Vasculum est potorium. Plutarchus tamen in Antonio, statim in ipso principio, scyphum fuisse uidetur, pro eo uase quod uulgò baßin dicimus. Martialis quoq; scyphos auorum uocat uasa potoria, quæ & archetypa dicuntur ab eodem. Hæc ille.

Cælatus scyphus, Vide cælo.

Capaciores adfer huc puer scyphos. Horat. Epod. 9. 7.

Faginus scyphus. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 2.

Nati in usum lætitiæ scyphi. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.

Sacer scyphus. Valer. 2. Argon. 55. Virg. 8. Aen. 56.

Scyros] priore pro. (σκύρος,) Insula est cõtra Magnesiam, in mari Aegæo una ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua est urbs eiusdem nominis. Patet hæc insula, Plinio teste, longitudine XXV. M. passuum, ex qua lapidem integrum fluctuare tradunt, eundem comminutum mergi. Dicta est autem Scyros, quia σκύρος, dicatur salebra & asperitas, ut ait Eustathius.

Scopulosa Scyros. Stat. 2. Achill. 4.

In hac Achilles sub puellari habitu adoleuit: atq; eius regis filiam Didamiam uitiauit, quæ ab insula & ipsa Scyrias est appellata. Ouid. 1. de Arte.

Scyriades] (σκυριάδες,) mulieres, ex Scyro insula. Stat. 2.
Nec minus egressæ thalamis Scyriades ibant (Achill. 30.
Ostentare choros.

Scyrius] Possessiuum, (σκύριος,) Ouid. epist. 8. 23.
Ignara tetigi Scyria membra manu. Propert. lib. 2. eleg. 10. 4. Scyria nec uiduo Deidamia uiro.

Pupes Scyria, A Scyro insula. Virg. 2. Aen. 96.

Scyricus] (σκυρικὸς,) Aliud possessiuum. Vnde Scyricum, genus coloris cærulei. Plin. lib. 33. cap. 7. 8.

Scyrpus] (σκάιρτε,) Vide Scirpus, Col. lib. 7. ca. 9. 6. Nanq; & id feciße maxime per æstatem profuit, & dulces eruisse radiculas aquatilis syluæ tanquam scyrpi, nuciq;, & degeneris harundinis.

Scytala] scytalæ: uel Scytale, scytales, p cor. f. g. (σκυτάλη,) Mus araneus Latinè dicitur. Plinius libro 32. cap. 5. 10. Eadem uis contra uenenatorum omnium morsus, priuatim scytalen & angues.

Scytale, Genus serpentis, Solinus, cap. 40. Scytale, tanta præfulget tergi uarietate, ut notarum gratia uidentes retardet: & quoniam reptando pigrior est, quos assequi nequit, miraculo sui capiat stupentes. In hoc tamen squamarum nitore hyemales exuuias prima ponit Lucan. lib. 9. 144.

Scytale Laconica, (σκυτάλη λακωνική,) Genus erat furtiuarũ literarum, quibus utebantur Lacones: rationem & modum pulchrè describit Gell. lib. 17. cap. 9. cur autem Scytala dicta sit, Vide scutula.

Scytha] (σκύθας,) Herod. lib. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putat.

Scythia] (σκυθία,) Regio Septentrionalis, à Scytha Herculis filio, ut ait Herodotus, ita dicta. Hæc diuiditur à Tanai fluuio: et pars una remanet in Europa, altera in Asiã protendẽtur. Scythia Europæ terminatur ad Thraciã: in ea solũ est aurũ producẽs (ut Põponius refert) inhabitabile tamẽ propter gryphos aurum custodientes. In ea regione sunt Arimaspi homines, quibus singuli oculi esse dicuntur. Ibi Borysthenes, qui gentẽ sui nominis alluit inter Scythiæ amnes amœnißimus. Scythia uerò Asiæ ita à Iustino lib. 2. describitur, Scythia in Orientẽ porrecta, includitur ab uno latere Ponto, & ab altero mõtibus Riphæis, à tergo Asia & Tanai flumine. Multum in longitudinẽ & latitudinem patet. Hominibus inter se fines nulli: neq; enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascẽtibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxores liberosq; secũ in palustris uehũt, quibus, corijs, imbrium hyemisq; causa tectis, pro domibus utuntur. Iustitiæ gentis ingenijs culta, nõ legibus. Nullum scelus apud eos furto grauius, quippe sine tecto & munimento pecora & armenta habentibus, quid saluum esset, si furari liceret? Aurũ & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle uescuntur. Lanæ ijs usus ac uestium ignotus. Et quanquã cõtinuis frigoribus urãtur, pellibus tamen fe-

men ferinis aut murinis uestiuntur. Scythæ ab alieno imperio aut intacti, aut inuicti manserunt. Darium regem Persarum turpi à Scythis submouere fuga. Cyrũ cum omni exercitu trucidarunt. Alexandri Magni ducem Zopyrona cum copijs uniuersis deleuerunt. Romanorum audiuere, non sensere arma. Gens & laboribus & bellis aspera. Vires corporum immensæ. Hi hodie Tartari appellantur.

Paludes Scythiæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 11.

Niuosa Scythia. Ouid. epist. 12. 6.

Scythæ] (σκύθαι,) populi Scythiam incolentes: qui bipartiti sunt. Alteri Europei Asiatici.

Superbi Scythæ. Horatius in Carm. seculari, 11.

Campestres Scythæ. Horat. 3. Carm. ode 24. 2.

Vagi Scythæ. Seneca Troade, 1. 3.

Scythicus, pen. cor. Possessiuum, (σκυθικὸς,) Apuleius, Plericq; eorum Scythicis moribus uiuebant. Et apud Ciceronem 5. Tusc. 130. Scythicum tegmen.

Aura Scythica. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 4.

Montes Scythici. Ouid. 15. Metam. 57.

Orbis Scythicus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 11.

Pontus Scythicus. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 10.

Scythes] Scythæ, (σκύθης,) Qui ex Scythia est. ut Anacharsis Scythes, apud Ciceronem 5. Tusc. 129.

Gelidus Scythes. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Profugus. Hora. 4. Car. ode 14. 9. Id est aut sub Aquilone interius constitutus, qui nunquã in eodem loco maneat, Acron.

Scythis] Patronymicum f. (σκυθὶς,) Ouid. 15. Metam. 73. Exercere artes Scythides memorantur easdem.

S E

Se] (ἑ,) Pronomen accusatiui casus, à sui. Vide Sui.

Se, Præpositio, semper composita inuenitur: fit ut quibusdam placet, à semis, quod separationem facit, siue à secus. Modò uim separatiuam habet, ut Separo, seduco: modò abnegatiuam, ut securus.

Se, particula, interdum ualet dimidium: ut in Selibra, Semodio, Semuncia.

Sebaste] (σεβαστὴ,) Vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes in honorem Augusti Sebastam appellauit. Author Strab. lib. 16. Meminit huius Plin. lib. 5. ca. 13.

Sebastopolis] pen. cor. (σεβαστόπολις,) Ponti Cappadocij urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Vulgò S. Gregorium.

Sebethos] pen. pro. (σήβηθος,) Fons apud Neapolim, cuius aqua uicatim decurrens, omnes ferè usus Neapolitanis præstat. Stat. 1. Syl. 2. 53. -& pulchra tumeat Sebethos alũna. Huius & Virgilius, & Columella meminerunt. quod quidẽ nomen sine r litera proculdubio scribendum est (etsi sciam esse qui Sebethrus per r legant) testis est, ut alia omittam, tabella marmorea uetustissima Neapoli in murorum fundamentis reperta, quæ habet, P. Meuius Eutychus Aediculam Restituit Sebetho.

Sebethis] pen. pro. Sebethidis, pen. cor. f. g. (σεβηθὶς,) Virg. 7. Aeneid. 147.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis
Oebale, quẽ genera sse Telon Sebethide Nympha Fertur.

Sebinus] pen. pro. (σήβινος,) Lacus quem facit fluuius Lollius apud Sarnicũ, uallis Calepinæ oppidum. Hodie uulgus, ipsum lacum, Isei appellat. Plin. lib. 3. cap. 19.

Sebum] sebi, (σέβας,) Vide Scuum. Vnde Sebo, sebas, sebare. Col. lib. 2. cap. 22. 2. Ferijs autem ritus maiorum etiam illa permittit, fax pinsere, faces incidere, candelas sebare. Vbi legitur & seuare.

Secale] pen. prod. n. g. Frugis genus, quod inquit Ruellius, Galli detrita un: litera seclam uocant. Plinius libro 18. capite 16. 1. Id autem quod secale atq; farrago appellatur, occari tantum desyderat. Secale Taurini sub Alpibus Asiam uocant, deterrimum, & tantum ad arcendum famem utile: fœcunda, sed gracili stipula, nigritia triste, sed pondere præcipuum. Admiscetur huic far, ut mitiget amaritudinem eius & tamen sic quoq; ingratissimum uentri est. Nascitur qualicunque solo, cùm centesimo grano ipsumq; pro lætamine est.

Secarius] Vide Seco secas.

Secedo] secedis, pen. pro. seces, secessum, (ἀναχωρέω, ἀποχωρέω, παραχωρέω, γέλλομαι,) secedere, Seorsum ire, uel Seorsum uenire. Retrocedere.

Trabes pondere commoto secessere. Stat. 12. Thebaid. 88.

A lusu secedere. Propert. lib. 1. eleg. 10. 2.

A corpore sensus secedent. Catull. Argon. 59. 38.

Secedere de uia. Plaut. Curcul. 7. 2.

Secede huc. Plaut. Capt. 6. 25.

Secedere, & secernere se à bonis. Cic. 1. in Catil. 23.

Secedere in. Liu. 7. belli Pun. 99. Relicto Asdrubale, secedenti in imminenteis castris eius tumulos, &c.

In hortos uacuos secedere. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 6.

Ad stylum secedere. Quint. lib. 1. cap. 12. 9.

Secedere, uerbum iudiciale aut senatorium. Senec. epist. 116. Antequam incipio secedere, & in aliam partem considere. Translatũ à discessionibus quæ fiebant in Senatusconsultis.

Secessio] Verbale, (παραχώρησις, μεταχώρησις,) Cic. pro Muræna, 46. Etenim te inquirere uidebant tristem ipsum: mœstos amicos, obuersationes, testificationes, seductiones testium, secessionẽ subscriptorum animaduertebant. Budæus Secessionẽ uerbum crimino sum esse dicit. Id enim est in bello secessio, quod defectionẽ uocamus. Cicero pro Ligario, secessionem tu illam existimauisti Cæsar initio, non bellum. Tacit. lib. 16. Secessionem iam id, & partes, etsi idem multi audeant, bellum esse dictabat. Liu. 4. bel. Pun.

Secessus] huius secessus, (ἀναχώρησις, ἀφιδρῶν,) Significat modò discessum, modò sinum secretiorem. Virg. 2. Aen. 33. Est in secessu longo locus.

Secessus auium. Plin. lib. 10. cap. 29. 1.

Secessus, Locus à turba & tumultu separatus. Plin. epist. 13. lib. 2. Ille meus in urbe, ille in secessu contubernalis. Id est in uilla. Et epist. 15. lib. 3. Petis ut libellos tuos in secessu legã.

Secerno] secernis, secreui, secretum, pen. pro. κρίνω, ἐκκρίνω,) secernere, Diuidere, separare. Cic. de Amic. 78. Secerni autẽ blãdus amicus à uero, & internosci tam potest adhibita diligentia, quàm omnia fucata insimulata à synceris atq; ueris. Sic 4. de Fin. 116. Itaq; illa non dico me expetere, sed legere: nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 10. Arietes quibus sis usurus ad fœturam, bimestri tempore antè secernendum, & largius pabulo explendum.

Populo secernere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 1. 7.

E grege secernere. Liu. 5. bell. Maced. 53.

Dicendi facultatẽ à maiore, ac magis expetenda uitæ laude secernunt. Quint. lib. 2. cap. 15. 2.

Iniquum secernere iusto. Horat. 1. Serm. saty. 3. 23.

Nucleos secernere. Cato cap. 10. 4. Pilum seminarium unum, qui nucleos secernat. Hoc est, quo nucleos à putaminib. separet. de fabis enim loquitur.

Publica priuatis secernere. Horat. de Arte, 80.

Res apertas à dubijs secernere. Lucret. lib. 4. 95.

Voluptatem à bono secernere. Cic. 2. de Fin. 44.

Est ratio secernundi, seorsumq; uiuendi. Lucret. lib. 2. 96.

Secernere, pro Seligere. Horat. Epid. 16. 13. Iuppiter illa pio secreuit littora genti.

Secretus] pen. prod. (ἐκκεκριμένος, κρυτὸς,) Particip. siue

Nomen

Digitized by Google

Nomen ex participio, Separatus. Cic. 2. de Nat. deor. 79. Habẽt igitur suam sphærã stellæ inerrantes ab ætherea coniunctione secretam & liberam.

Secretus à uoluptate. Cic. 2. de Fin. 175.

Seiunctum & secretum ab inani. Lucret. lib. 1. 88.

Secretum & extra uulgarem usum positum. Quintilianus libro 9. cap. 3.

Nec singillatim possunt secreta uidere. Lucret. lib. 4. 18.

Consultant secretæ. Id est seorsum. Plaut. Bacchid. 23. 32.

Domi secretus animum aduersus suprema firmabat. Tacitus.

Stridere secreta diuisos aure susurros. Horat. 2. Ser. sat. 8. 16.

Colloquium secretum. Plin. de Viris illust. 28.

Cubilia secreta. Ouid. 1. Fast. 86.

Domus secreta. Virg. 2. Aen. 66.

Iter secretum. Horat. 1. epist. 22.

Locus secretus & Celebris, contraria. Cic. 2. de Legibus. Loco publico priuatóne, celebri an secreto, aliena ciuitate an tua, in castris an foro dicas, interest plurimum.

Loca secreta petere. Horat. de Arte, 60.

Secretissimæ pabulationes, longissimè remotæ. Col. li. 9. ca. 4. 1.

Studia secreta. Quint. lib. 2. cap. 18. 3.

Quæstus secreti. Tacit. lib. 3.

Secretũ, p. pro. pro Secessu. Plin. epist. 1. lib. 3. Quàm pulchrũ illud, quàm dulce secretum, quantum ibi antiquitatis.

Venire in secreta. Ouid. 13. Metam. 113.

Facere secretum. Quint. lib. 10. cap. 3.

Stylus secretor gaudet. Quint. lib. 10. cap. 7.

Secretum, (ἀπόῤῥητον,) pro Re secreta, & separata, quam nulli communicauimus, eamq; apud nos tacitam seruamus: Quint. lib. 11. ca 1. Profert enim mores plerunq; oratio, & animi secreta detegit. Ouid. 2. Metam. 112. Et legem dederat sua ne secreta uiderent.

Mentis secreta ore confuso exerit. Sene. Herc. Oetæo, 4. 5.

Est mihi libertas tecum secreta loquendi. Ouid. 9. Meta. 113.

Occulere secretum. Senec. Hippol. 7. 6.

Secretio] Verbale, (ἀπόκρισις,) Cic. 1. Tusculan. 112. Est enim interitus quasi discessus & secretio, ac diremptus earum partiũ quæ ante interitũ iunctione aliqua tenebantur.

Secretò] pen. pro. (ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν,) Aduerb. Sine arbitris. Cic. Attic. lib. 7. 128. 3. Vnà Formias uenimus, & ab hora octaua ad uesperũ secretò collocuti sumus. Idem Gallo, lib. 7. 26. 3. Secretò hoc audi, tecum habeto, ne Apellæ quidẽ liberto tuo dixeris. Item 6. Verr. 89. Ex his quæritur secretò in curia quid esset actum.

Loqui cum aliquo secretò. Horat. 1. Serm. saty. 9. 14.

Secretò narrare. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 10. Inter paucos quos tu nosti, palàm secretò narrantur.

Secretò rogare. Plin. epist. 1. lib. 3.

Secretò occidere filium. Quint. lib. 9. cap. 2.

Secretò ab alijs coquere consilia. Liu. 3. ab Vrbe, 147.

Secretius] Separatius, (ἰδιαίτερον,) Colum. libro 11. cap. 2. 19. His diebus cõmodè instruuntur horti, de quibus suo loco dicam secretius.

Secespita] secespitæ, pen. cor. Culter ferreus oblongus, manubrio eburneo, rotundo, solido, iuncto ad capulum argento auroq; fixo clauis æneis, ære Cyprio, quo Flamines ad sacrificia utebantur: à secando dicta. Sueton. in Tib. Nam & inter Pontifices sacrificanti simul pro secespita plumbeum cultrum subijciendum curauit. Festus. Secespitam alij securim, alij dolabram æneam, alij cultellum putant.

Secessio, Secessus] Vide Secedo.

Secius] Aduerb. (ἧττον,) Perotus putat è Secus comparatiũ esse, & aliquãdo pro Secus, id est Propè poni. Festus à Serò.

Nihilo secius, Vide Nihilum.

Secius, Minus. Apuleius, Nec eò secius approbabitur tibi nunc etiam firmitas animi mei. Virg. 2. Georg. 56.

Interea toto non secius aere ningit. Virg. 3. Georg. 74.

Secius, Tardius. Accius, Si fortè paulo, quàm ueniam secius. Festus citans ista Accij uerba, à Serò dicit deriuari, indicans simul geminam esse lectionem hoc loco, Serius.

Secludo] secludis, secluſi, secluſum, pen. pro. (ἐκκλείω,) Secludere, Seorsum claudere. Cic. 1. Tusc. 114. Nam qui se humanis uitijs contaminassent, & se totos libidinibus dedidissent, &c. ijs deuiũ quoddã iter esse secluſum à concilio deorum. Id est clauſum. Propert. lib. 1. eleg. 19. 6. Ille ſub extrema pendens ſecluditur ala.

Aliquam inter ſimiles puellas ſecludere. Stat. 1. Achil. 72.

Nemus ſecluſum in ualle reducta. Virg. 6. Aen. 141.

A communi luce ſecluſum. Cic. 6. Verr. 19.

Secludere, Excludere. Virg. 1. Aen. 114. Soluite corde metum Teucri, ſecludite curas.

Vitam corpore ſecludere. Plaut. Quid magis in rem eſt meam, quàm corpore uitam ſecludam? Id eſt, quàm ut me occidã?

Secluſorium] ſecluſorij, (ἐκκλειστήριον,) In quo al. quid ſecluditur. Varro 3. de Re Ruſt. cap. 5. 4. Quum opus ſunt ex hoc auiario ut ſumantur idoneæ, excluduntur in minuſculum auiarium, quod eſt cõunctum cum maiore oſtio & lumine illuſtriore, quod ſecluſorium appellant.

Seco] ſecas, ſecui, ſectũ, (τέμνω, τμήγω, τμήδω, διατμήγω, διατμήδω,) ſecare, Excidere. Col. lib. 2. Quum ſecueris autem herbam medicã, ſæpius eam rigato. Cicero, Id totum ſecuit in duas partes.

In fruſta ſecare. Virg. 1. Aen. 43.

Infinitè ſecare atq; diuidere, Vide Infinitus.

Capillos ſecare. Martial. lib. 5. 49. Sic. 2. Tuſc. 61. Secare uarices alicui.

Diſpoſitam congeriem Deus ſecuit. Ouid. 1. Metam. 7.

Hirſuti uepres ſecant corpora. Virg. 3. Georg. 99.

Crinem ſecare. Virg. 4. Aen. 141.

Culta pinguia ſecare. Virg. 8. Aen. 13.

Herbas ſecare. Virg. 3. Georg. 26.

Marmora ſecanda. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.

Membra alicuius ſecare, Execrare aliquem. Ouid. in Ibin, 55.

Pabulum ſecare. Cæſar 7. bell. Gall. 49.

Glacies ſecat teneras plantas. Virg. 10. eclog. 10.

Terga ſecare uerbere intorto. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 5.

Viam ſecare. Virg. 6. Aen. 180. Ille uiam ſecat ad naues. Id eſt tenet, ut ait Seruius.

Aequora ultima ſecare fuga. Virg. 5. Aen. 44.

Aethera pennis ſecare. Virg. 1. Georg. 82.

Campos ſulis ære ſecare, Secare mare nauibus æratis. Virg. 10. Aen. 43.

Ventos ſecare. Virg. 4. Aeneid. 52.

Spem ſecare. Virg. 10. Aen. 22. Quæcunq; eſt fortuna hodie, quam quiſquam ſecat ſpem. Vbi Seruius, Secat, ſequitur, tenet, habet: ut, Ille uiã ſecat ad naues. Vnde et Sectas dicimus, habitus animorũ, et inſtituta philoſophica circa diſciplinã.

Magnæ lites ſecantur bono uiro iudice. Horat. 1. epiſt. 17. 9.

Exors ſecandi cos. Horat. de Arte, 62.

Sectus] Particip. (τετμημένος,) Cic. 2. Tuſc. 91. At uerò C. Marius ruſticanus uir, ſed planè uir, quum ſecaretur, ut ſuprà dixi, principio uetuit ſe alligari, nec quiſquam ante Marium ſolutus dicitur eſſe ſectus.

Annus ſectus. Stat. 8. Thebaid. 13.

Capilli ſecti. Ouid. 3. Metam. 102.

Compita ſecta in multas uias. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 4.

Corpus ſectum. Horat. 4. Carm. ode 5. 13.

Strupulosè in partes ſecta diuiſio. Quint. lib. 4. cap. 5. 5.

Herbæ ſectæ. Horat. 2. Serm. ſat. 4. 14.

Digitized by Google

Arboribus positis secto uia limite quadret. Virg. 2. Georg. 56.
Pellis secta. Ouid. 2. Fast. 7.
Vnguis sectus. Horat. 1. epist. 1. 21.

Secaturus] *pe. pro. (τμήξων,) pro Secturus. Col. lib. 5. cap. 9. Supra quam ramum secaturus es.*

Secamentum] *secamenti, (τμῆσμα,) Quod secando diuiditur. Plin. lib. 16. cap. 10. 5. Piceæ ad fissiles scandulas cupasq;, & pauca alia secamenta.*

Secarius] *Adiect. (τμησματικὸς,) In quo secamenta uel segmenta ponuntur. Cato cap. 11. 3. Villicũ habere oportet, sportas secarias tres, molas asinarias tres, trusatiles unas. Vetus exemplar habet fœcarias.*

Sectio] *sectionis, (τόμος, τομὴ,) Verbale, Concisio dicitur. Plinius libro 25. capite 7. Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones, punctionesq; non sentiantur.*

In infinitum sectio. Quint. lib. 1. ca. 10. 36.

Sectio, *Media uel aliqua pars bonorũ, siue omnia quibus quis multatur. Cic. 2. Philip. 75. Expectantibus omnibus quisnã esset tam impius, tam demens, tam dijs hominibusq;, hostis qui ad illud scelus sectionis auderet accedere, inuentus est nemo præter Antoniũ præsertim quum tot essent circa hastam illã qui alia omnia auderent. Cic. 1. de Inuent. 95. Hoc cõmodè reprehenditur, si dici possit ex hostibus equus esse captus, cuius prædæ sectione uenierit.*

Sectio, *Bona ipsa confiscata quæ uocant. Tacitus, Reliquias sectionum Neronianarum nondum in fiscum conuersas reuocatis ab exilio concessit. Cæsar 2. bell. Gall. 348. Postridie eius diei refractis portis quũ iam defenderet nemo, atq; intromissis militibus nostris, sectionem eius oppidi uniuersam Cæsar uendidit. Id est, bona oppidi uendidit sub hasta.*

Sector] *sectoris, m. ge. (τομεὺς, πρίστης,) Asconius, Sectores dicti sunt, qui spem lucri sui secuti bona condemnatorum semel auctionabantur, proq; his pecunias pensitabant singulis, ac in posterum pro compendio suo singula quæq; pecunia populo uenditurі. Vnde à Cicerone 2. Philip. 75. Antonius sector Pompeij appellatur, quoniã in subhastatione bona Cn. Pompeij redemerat. Idem pro Rosc. Amer. 49. Nescimus per ista tempora eosdem ferè sectores fuisse collorum & bonorum? Valla lib. 1. cap. 2. Sector significat eum accusatorem qui ex damnatione accusati dimidium bonorum expectat illius, aut certè aliquam partem. Plautus Trinum. 13. 18.*

-mira sunt,
Ni illic homo est, aut dormitator, aut sector zonatus. Budæus dicit propriè eos appellari posse sectores, qui delationibus faciendis confiscationes à principibus impetrant, ut homines interdum insontes fortunis omnibus euertant. Cic. pro Rosc. Amer. 49. Nónne cogitas te à sectoribus huc adductum esse? Et 2. Philipp. 58. Et eius uiri nomine me insectari audes, cuius me amicum, te sectorem esse fateare? Sic 3. Verr. 41.

Populus sui fauoris sector. Lucan. lib. 1. 36.

Sectrix] *Verbale. Plin. lib. 36. cap. 15. 16. Vnde enim illi uitricus Sylla, & Metella mater, proscriptionum sectrix?*

Sectura] *secturæ, penult. prod. (τμῆσις,) Plinius libro 17. cap. 17. 3. Vt sectura inferior ponatur semper. Idem libro 37. capite 8. 5.*

Sectuæ ærariæ, Cæsar 3. bell. Gall. Illi aliàs eruptione tentata, aliàs cuniculis ad aggerem uineasq; actis, cuius rei longè peritissimi sunt Aquitani, propterea quòd multis locis apud eos ærariæ sectuæ sunt. Videtur pro fodinis accipere.

Sectilis] *& hoc sectile, pen. cor. (τμητὸς,) Quod sectum est, aut excidi potest: uel potius quod in nostros usus secari solet. ut Sectile porrum, id est sectum, & sua sponte concisum, ut ait Valla lib. 1. Iuuen. Satyr. 3. 29. Plinius libro 16. cap. 39. 7. Medulla sectilis.*

Ebur sectile. Ouid. de medicamine faciei, 2.

Sectiles laminæ, Sectæ. Plin. lib. 16. cap. 43. 1. Suet. in Cæsare, sectilia uocat pauimenta quæ modicis sectionum internallis distincta sunt.

Sectilis, pro Sectibilis, quòd facilè secari potest. Plin. lib. 16. cap. 43. 2. Durabilia ac sectilia, quæ modicè humida. Ibid. 5. Dat & alnus tuber sectile, sicut cedrus acerq;.

Sectiuus] *pe. pro. Adiect. Idem. ut Sectiuum porrum, quòd folia eius sæpius secantur, ut profundius crescat. Col. lib. 11. cap. 3. 24. Apud Martialem titulus est porri sectiui, lib. 13. 18. Plin. lib. 19. cap. 10. Sectiui duo genera.*

Segmen] *segminis, pen. cor. n. g. à secando, quasi secamen dictum, c in g mutato. Plin. lib. 13. cap. 12. 3. Segminibus utrinq; amputatis. Gell. lib. 10. cap. 15. Vnguium Dialis & capilli segmina subter arborem fœlicem terra operiuntur.*

Segmentum] *segmenti, Idem, (τμῆσμα, ἀποτομὴ,) Plin. lib. 36. cap. 6. 9. Crassior arena laxioribus segmentis terit, & plus erodit marmoris.*

Segmenta, etiã incisuræ & uirgulæ sectæ ex gẽmis & unionib.

Segmenta, (κλάσματα,) dicuntur partes, & ut ita dicam, membra mundi, in quæ uniuersa terra digeritur. Plin. lib. 6. cap. 33. 7. Plura sunt autẽ hæc segmenta mundi, quæ nostri circulos appellauere, Græci parallelos. Idem, Quod superest terrarum, tribus assignatur segmentis.

Segmentum, Ornamentũ colli quod monile uocatur, sic dictũ, quòd ex segmentis fieri consueuit, id est ex bracteolis argenteis, aureisue. Val. Max. lib. 5. ca. 2. In Coriolani mentione, Senatus matronarũ ordinem benignissimis decretis adornauit. Sanxit nanq;, &c. Permisit quoq; his purpurea uestę, & aureis uti segmentis. Iuuen. Saty. 2. 13. Segmenta & longos habitus, & flãmea sumit. Sũt tamẽ qui ibi segmenta interpretentur fasciolas, quæ in ordine uestis extrema parte assutæ, iunctæq; ornamento sint indumentis muliebribus, uel quibus noua nupta amicitur, ut ait Probus. Alij accipiũt pro margaritis & murenulis hoc est torquibus. Ouid. 3. de Arte, 34. Quid de uestę loquar? non iam segmenta requiro

Segmentatus] *p. pro. Adiect. Segmentatæ uestes, dicuntur purpureæ, bracteolis argenteis, aureisq; depictæ. Plautus Quàm pulchrè segmentatam uestem. Mart. lib. 6. 74.*

Segmentatum, Quicquid ex tenuissimis segmentis uermiculatim compositum est, etiam si segmenta lignea sunt. Iuue. Satyr. 6. 9. Et segmentatis dormisset paruula cunis. Id est uermiculato emblemate pictis, uel præsegminibus, id est tenuissimis ligneis ramentis, ac uersicoloribus depictis.

Secors] *secordis, Vide Socors.*

Secordia] *secordiæ, (ἀσωσεσία,) Componitur ex sí, quod est sine, & corde, ut ait Festus. Secordiã (inquit idem) quidam pro Ignauia posuerunt. Cato pro stultitia posuit. Plaut. Pœn. 4. 95. Nimia Nos secordia hodie tenuit. Vide Socordia in Socors.*

Cæca ac sopita secordia. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.

Secreto, Secretus] *Vide Secerno.*

Sectarius, Secta, Sectator] *Vide Sequor.*

Sectilis] *Vide Seco, secas.*

Sectio, Sector] *sectoris, Sectus. Vide Seco, secas.*

Secubo [*secubas, pen. cor. secubui, secubitum, pen. cor. (ἀπολοιτῶ,) secubare, Separatim siue seorsum cubare. Propert. lib. 2. ele. 26. 1. Miles depositis annosus secubat armis. Liu. 9. bell. Maced. 35. Per iocum adolescens uetat eam mirari, si per aliquot noctes secubuisset. Suet. in Tib. Cæsare, ca. 7. Cum Iulia primò concorditer & amore mutuo uixit: mox dissedit, & aliquanto grauius, ut etiam perpetuò secubaret. In uacuo toro secubare. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 7.*

Digitized by Google

A papillis alicuius secubare. Catul. in Epith. Iuliæ, 21.

Secubitus] huius secubitus, penul. corr. (ἀποκοίτησις,) ut Puellæ secubitus. Catul. Argon. 59. 76.

Tristes secubitus ferre. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9.

Secula] seculæ, pen. corr. (ἀξεπάνιον,) Falx à secãdo dicta, ut ait Varro de Lingua Latina lib. 4. Hac utuntur qui in pratis herbas secant.

Seculum] seculi, pen. corr. siue Seclum, (αἰὼν,) Spatiũ centum annorum, inquit Festus. Vnde Carmen seculare Horatij, in quo scribuntur sacrificia, quæ centesimo quoq; anno fiebant. Liu. lib. 1. ab Vrbe condita, scribit Pompilium ante Pythagorã ducẽtis fermè annis fuisse. Vnde Cic. 2. de Orat. 84. Ex quo etiã quidam Numã Põpilium regem nostrum fuisse Pythagoræũ ferũt, qui annis permultis antè fuit quàm ipse Pythagoras: quo etiam maior uir habendus est, quum illã sapientiã cõstituendæ ciuitatis, duobus propè seculis antè cognouit, quàm eam Græci natam esse senserunt.

Seculum, Spatium XXX. annorum nonnulli dici putant.

Seculum, à sequẽdo, eo quòd sequatur se, atq; in se reuoluatur. Varro à sene deriuat, quòd longissimum spatium senescendorum hominum id putauerunt.

Seculũ, mille annos habere putant alij. Plaut. Milite, 14. 86.

Quin mille annorum perpetuò uiuunt ab seculo ad seculũ.

Tot annis & seculis. Ci. 5. Verr. 16. Verres tot annis atq; adeò seculis inuentus est, qui hæc non cõmutarit, sed euerterit.

Tot seculis, uel secula. Cic. 6. Verr. 109. Idem 4. Acad. 30.

Multis seclis, siue seculis. Cic. de Claris Orat. 37.

In multa secula, Id est, diu & in multos annos. Cicero Bruto, lib. 11. 14. 5.

Seculis multis antè gymnasia inuenta sunt, quàm in his philosophi garrire cœperunt. Cic. 2. de Orat. 12.

Aliquot secula, uel seculis. Cic. 6. Verr. 64. Idẽ de Vniuers. 2. Quum aliquot secula in Italia uiguisset.

Magnus ab integro seclorum nascitur ordo. Virg. 4. eclog. 2.

Postera secla. Lucret. lib. 3. 197.

Priora secla scriptorum. Lucret. lib. 3. 126.

Serere arbores quæ alteri seculo prosint. Cic. de Senect. 22.

Sempiternis seculorum ætatibus non immutari. Cic. 2. de Natura deorum, 75.

Vitæ uestræ tot secula aguntur. Ouid. 3. Metam. 44.

Proinde licet quotuis uiuẽdo cõdere secla. Lucret. lib. 3. 221.

Senectus effœta seclis. Virg. 8. Aeneid. 102.

Animantum secla breui spatio mutantur. Lucret. lib. 2. 16.

Propagare multa secula Reip. Cic. 2. in Catil. 32.

Secula, & posteri. Martial. lib. 10. 19.

Seculum, pro Tempore sæpe usurpatur: ut seculum sterile effœtum. Plin. epist. 112. b. Cice. in Parad. 64. Etiam ipse fortasse in huius seculi errore uersor. Idẽ 9. Philipp. 265. Hu-

Aereum seculum, Vide Aes æris. (ius seculi insolentia.

Aspera tum positis mitescent secula bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.

Aurea secula, Vide Aurum.

Fœcunda culpæ secula. Horat. 2. Carm. ode 6. 4.

Impia secula. Virg. 1. Georg. 94.

Rude seculum. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.

Seculum, siue potius seclum, sæpius Lucret. usurpat pro genere, ut Serpentia secla, lib. 6. 154.

Bucera secla. Lucret. li. 5. 173. Vide Bucerus in dictione Bos.

Desiperẽt homines, saperẽt fera secla ferarũ. Lucret. li. 3. 151.

Insipiens seclum & infacetum. Catull. in amicã Form. 40. 2.

Et muliebre oritur patrio de semine seclũ. Lucret. li. 4. 247.

Et genus humanũ parit omnia secla ferarũ. Lucret. lib. 2. 198.

Vt propagando posit procudere secla. Lucret. lib. 5. 170.

Efficis ut cupidè generatim secla propagent. Lucret. lib. 1. 5.

Multaq; uiuendo uitalia uincere secla. Lucret. lib. 1. 41.

Secularis] & hoc seculare, pen. pro. Quod centesimo quoque anno instauratur: ut Ludi seculares apud Romanos. Plinius lib. 7. cap. 48. 7.

Secum] (μεθ' ἑαυτὸ) Dictio cõposita ex ablatiuo Se, pronominis Sui: & præpositione Cũ, quasi dicas Cũ se. Cic. Att. lib.

Carinis aliquid secũ aduehere. Virg. 2. Aen. 36. (8. 166. 5.

Habeat secum. Virg. 4. Aeneid. 6.

Secundus] Adiect. (δεύτερος, δεύτατος,) Quod sequitur primũ: & tã numerũ, quàm ordinẽ denotat. Plaut. Pœnul. 4. 108. - primum salua sis
Prima, & secunda in secundo.

Secundus de tribus. Cic. in Orat. 28.

Secundus alicui re quapiam. Virg. 11. Aeneid.

Nulli uirtute secundus. Silius lib. 7. 11.

Forma nulli secunda. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 5.

Secundus à rege. Hirtius 4. bel. Alexand. 274.

Secũdus ad. Ci. 3. de Fin. 80. Nemo dicit in regia regem ipsum quasi productũ esse ad dignitatẽ, sed eos qui in aliquo honore sunt: quorũ ordo proximè accedit ut secundus sit ad regiũ

Secundus, pro pari. Horat. 1. Carm. ode 12. 4. (principatũ.

Vnde nil maius generatur ipso,
Nec uiget quicquam simile, aut secundum.
Proximos illi tamen occupauit
Pallas honores.

Secũdis admurmurationibus Senatus illũ accusaui. Id est, Senatu submissis uerbis assentiente. Cic. Q. fratri, li. 2. 5. 5.

Actiones secundæ. Quintil. lib. 4. cap. 1. 3.

Amni secundo pars cætera defluit. Virg. 8. Aeneid. 110.

Amni secundo missus defluit aries. Virg. 3. Georg. 90. Defluit, cum aqua scilicet. Seruius.

Amor summè secundus. Lucret. lib. 4. 230.

Secũdis auibus, Bona fortuna & fœlicitate. Li. 6. ab Vrbe, 56.

Secunda aura, Grata, aspirãs, prospera. Plin. lib. 8. cap. 32.

Secundis auribus aliquid accipere, Beneuolis, clemẽtibus. Liu.

Omniáne semper quæ magistratus ille dicet, secundis auribus: quæ ab nostrũm aliquo dicentur, aduersis accipietis?

Auspicia secunda. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.

Secundæ autoritatis homo. Plin. lib. 35. cap. 6. 4.

Clamor secundus. Virg. 5. Aeneid. 99.

Flectit equos, curruq; uolãs dat lora secũdo. Vir. 1. Aen. 33. Id est, inquit Seruius. Obsequẽti Troianis. Et tractus est sermo à sequẽtibus seruis, id est, pedisequis secũdis. Vnde & Secundã fortunã dicimus: quòd secundũ nos est, id est, prope nos.

Cursus secundos dare. Virg. 3. Aeneid. 92.

Di faciles, & in amore secundi. Ouid. epist. 17. 1.

Existimatio secũda, Hoc est fama prospera. Suet. in Claudio Cæ

Exitus secundi. Horat. 4. Carm. ode 14. 4. (sare, ca. 7.

Fama secunda, Fœlix, prospera. Liu. 7. bel. Pun. 59.

Flumen secundum. Tacit. lib. 21. (eleg. 15. 6.

Flumine secũdo remis augetur cursus euntis. Ouid. 4. de Põto,

Fortuna secunda. Cic. 3. Verr. 26. Si nullã religionẽ sors habebit, nullã societatẽ cõiunctio secundæ dubiæq; fortunæ, nullam autoritatem mores atq; instituta maiorum.

Aduersa fortuna, & Secunda, contraria. Virg 9. Aeneid. 57.

Hæres secundus, Vide Hæres.

Laboribus secundis creuit Romana pubes. Horatius 4. Carm. ode 4. 9.

Loco secundo. Cice. pro Cecin. 17. Maximè fuit optandum Cecinnæ recuperatores, ut cõtrouersiæ nihil haberet: secundo loco, ut ne cum tam improbo homine: tertio, ut cum tã stulto haberet.

Secundus in dicendo locus. Cic. Attico, lib. 2. 8. 4.

Mare secundum. Tacit. lib. 20.

Mensa secunda, Vide Mensa. Cic. Attico, lib. 14. 304. 3. Hæc

Digitized by Google

ad te scripsi apposita secunda mensa. Idem Tironi, lib. 16. 21. 16. Virg. 2. Georg. 21.
Non ego te dijs, & mensis accepta secundis
Transierim Rhodia.

Notæ secundæ uites, Hoc est bonitatis præstantiæ. Columel. libro 3. cap. 2. 11.

Numinibus secundis euenire. Tacit. lib. 15. Vt ipse prouidum potius, & secundis numinibus euenire.

Omine secundo ire. Horat. 3. Carm. ode 11. 10.

Oratio secunda, Grata, plausibilis. Salust. in Iugurth.

Panis secundus, Idem quod Secundarius. Horat. 2. epist. 1. 25.
- uiuit siliquis, & pane secundo.

Partes tractare secũdas, Tragœdiæ scilicet. Hora. 1. epist. 19. 3

Partium esse secundarum. Cic. 1. Verr. 26. Vide Pars.

Plausúq; uolat, fremitúq; secundo. Virg. 5. Aeneid. 68.

Populo secundo aliquid facere, Fauente, non repugnante. Cice. 2. Tuscul. 6.

Prælium secundum. Tacit. lib. 20. Secundum prælium fecit.

Res secundæ, Prosperæ, ex animo succedentes. Dictæ (ut ait Festus) non à numero, sed quia ut uelimus sequantur. Cice. de Amicitia, 22. Nam & secundas res splendidiores facit amicitia, & aduersas partiens, communicansq; leuiores. Terẽt. And. 5. 6. 11. Age, me in tuis secundis rebus respice. Horat. 1. epist. 10. 6. Quem res plus nimio delectauere secũdæ.

Secundæ res de. Terent. Heaut. 2. 2. 1.
Si mihi secundæ res de amore meo essent, iandudum scio
Venissent.

Rumor secundus. Horat. 1. epist. 10. 2.

Secundas agere, pro Assentiri alicui. Senec. de Ira, 3. Optimũ iudicauit quicquid dixisset sequi, & secundas agere.

Ergo iter incœptum celerant rumore secũdo. Virg. 8. Aen. 18.

Tempestas secunda. Tacit. in uita Agricolæ.

Tempora secunda. Horat. 4. Carm. ode 9. 8.

Ventus secũdus, Prosper, gratus. Plaut. Merc. 22. 34. Hic uentus nunc secundus est, cape modò uorsoriam. Cice. ad Atticum, lib. 2. 16. 13. Quid si etiam Cæsarem, cuius nunc uenti ualde sunt secundi, reddo meliorem? Hic per translationem. Idem 3. de Nat. deor. 119. Isque quum secundissimo uento cursum teneret, ridens, Videtisne, inquit, amici quàm bona à dijs immortalibus nauigatio sacrilegis detur?

Vela intendere uentis secundis. Virg. 3. Aeneid. 137.

Secunda iræ uerba, pro Apta & congruentia. Liuius ab Vrbe lib. 2. 158.

Secunda uoluntate hominum, &c. Dicitur & Secunda in aliquem uoluntas. Cæsar 2. bel. Ciui. Tanta ac tam secunda in Cæsarem uoluntas prouinciæ reperiebatur.

Vires secundæ. Virg. 2. Aeneid. 124.

Voluntate secunda hominũ. Cassius ad Ciceronẽ, lib. 15. 19. 2.

Secundior. Comparat. Suet. in Iulio, cap. 2. Reliqua militia secundiore fama fuit, Id est, fœliciore & magis prospera seu meliore.

Secundum] (κατὰ, μετὰ, ἐγγὺς,) Præpositio accusatiuo casui seruiens, pro Iuxta siue prope. nam quod secundo loco positum est, prope est. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 5. Duo uulnera accepisse, unum in stomacho, alterum in capite secundum aurem. Plaut. Rud. 4. 61.
- quid illuc est Scepario
Hominum secundum littus? Cice. ad Atticum, lib. 8. 163. 1.

Etsi secundum mare ad me ire cœpisset, confestim in Samnium ad me uenturum.

Secundum, Post. Plaut. Capt. 5. 45. Nam secundum patrem tu es pater proximus. Cic. 2. Offic. 15. Proximè autem & secũdã deos, homines hominibus maximè utiles esse possunt. Liu. 8. bell. Pun. 47. Cic. 3. Verr. 73. Appellat hæredem L. Annium qui erat institutus secundum filium.

Secundum hunc diem, Cras. Cic. 1. de Orat. 138. Hoc facilius nobis expones ea, quæ abs te de officijs, præceptisq; oratoris quæsita sunt: sed opinor secundum hunc diem: satis enim multa à nobis hodie dicta sunt.

Secundum fratrem illis plurimum tribuebat. Cic. 4. Acad. 25.

Secundum ea quæro, seruarisne in eo fidem. Id est, postea, uel præter hæc. Cic. in Vatinium, 11.

Secundum & Ante, contraria. Cic. 2. Verr. 21. Tua ratio est, ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperendinem.

Secundum te nihil est mihi amicius solitudine. Cicero Attico, libro 2. 241. 5.

Secundum, Pro ut Secundum te litem do, id est, Pro te. Secundum me iudica, Pro me. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 15. Absentibus secundum præsentes dabat. Cic. 4. Verr. 28. Vtatur instituto suo, ne cogat ante horam decimam de absente secundum præsentem iudicare. Vlpianus, Et post edictum secundum præsentem iudicabitur ac si præsens esset.

Secundũ causam multa disputare. Cic. Attico, lib. 4. 71. 5.

Secundum se decreuit. Cic. Attico, lib. 4. 71. 4.

Secundum Buthrotios iudicauit. Cic. Attico, lib. 12. 343. 3.

Secundum, In. Cic. 1. de Diuin. 87. Quumq; solidam inuenisset, statuissetq; tollere: ei secundum quietem uisam esse Iunonem? prædicere ne id faceret.

Secundum quod poßibile est. Paulus in L. 1. ff. De fundo dotali.

Secundum alio modo. Terent. Eunuch. 5. 9. 60.
- postquam eis mores ostendi tuos,
Et Collaudaui secundum facta & uirtutes tuas,
Impetraui. Liu. 10. bel. Pun. 147. Dij testes sunt: qui & illius belli exitum secundum ius fasq; dederunt.

Secundum arbitrium tuum, pro Ad arbitrium tuum. Cicero 7. Verr. 129.

Iudicare secundum aliquem. Cic. pro Roscio Comœdo, 2.

Secũdũ, Super. Salust. in Iugurth. Secundum ea uti deliberetis.

Secundum Platonem, Id est, iuxta Platonis sententiam.

Secundò] Aduerbium, (δεύτερον,) Secũdò Consul. Ex Secundò cum noueram, id est, bis. Cicero, Semel hominẽ allocutus fueram: an secundò mihi redeundum esset, ignorabã.

Secundæ] secundarum, tantum pluraliter, (ὕστερα,) Membrana illa qua partus obuolutus utero prodit, quæ et secundina uocatur. Dictæ secundæ quòd nascentem infantem sequantur. Plin. lib. 20. cap. 9. 10. Brassicæ succus contra ardorem febrium & stomachi uitia, utilißimè imponitur, & ad secundas. Idem lib. 20. cap. 13. 12. Fœminarum etiam purgationes, secundasq;, etiam emortuos partus, ut Hippocrati uidetur: ex uino dulci nigro pota.

Secundarius] Adiectiuum, (δευτέριος,) Quasi secundi ordinis. ut Panis secundarius. Suet. in Augusto, cap. 76. Plin. libro 18. cap. 9. 1. Præterea floris semodium, & cibarij, quod secundarium uocãt, sextarios quatuor, furfuris sextarios quatuor. Sic Secundarium minium, apud eundem lib. 33. cap. 7. 8.

Secundarius, Secundæ classis. Cic. de Claris Orat. 131. Quod idem faciebat Q. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi secundarius. Id est, secundæ, & à Crasso proximæ classis. Budæus.

Secundarium, pro Proximum, uel Secundum. Cic. 2. de Inuent. 137. In hoc autẽ loco, caput illud erit accusatori, si demonstrare poterit, alij nemini causam fuisse faciendi: secundarium, si tantam, aut tam idoneam nemini.

Secundanus] pen. prod. Adiect. (δευτεραῖος,) Plin. lib. 3. cap. 4. 5. In mediterraneo colonia Arelate sextanorũ, Bliteræ septimanorum, Arausio secundanorum. Hoc est secundæ legionis uel cohortis militũ. Liuius 4 bel. Maced. 176.

Dum

Digitized by Google

Dū repetunt enixè signū, priores secūdani se portā eiecere.
Secundani milites. Liu. 4. bel. Maced. 63.
Secundo] secundas, (ἐπευθύζω,) secundare, pen. pro. Prosperum reddere. Propert. lib. 3. eleg. 21. 3. Iam liquidū nautis aura secundat iter. Virg. 7. Aeneid. 52.
- di nostra incœpta secundent.
Aura blanda secundat aquas. Ouid. epist. 13. 28.
Visus secundare, & omen leuare. Virg. 3. Aeneid. 8.
Deus secundet uotum nostrum. Senec. Herc. fur. 9. 6.
Secundare, in melius conuertere, uel obsequi, ut ait Donatus. Terent. Adelph. 5. 9. 37.
Hæc reprehendere & corrigere me, & secundare in loco. Quædam exemplaria hoc loco legunt Obsecundare.
Secundans] Participium, (ἐπευθύζων,) ut Vento secundante. Tacit. lib. 2. Ex Philostrato.
Securis] huius, securis, pen. prod. fœ. g. (πέλεκυς, πέλεκυς, λάβρυς,) Instrumentū ad secanda ligna, quasi semiquiris, ut ait Seruius. Sabini enim quirim hastam appellabant. Virg. 11. Aeneid. 132. - æratam quatiens Tarpeia securim. Cic. 3. Verr. 4. Agunt eum præcipitem pœnæ ciuiū Romanorum, quos partim securi percussit, partim in uinculis necauit.
Acies securium, Vide Acies.
Anceps securis. Ouid. 8. Metam. 80.
Curuæ secures. Virg. 7. Aeneid. 37.
Ex adamante facta securis. Ouid. 3. Fast. 161.
Hebetes secures. Iuuen. Saty. 8. 14.
Impacta securis cædit rotas bigarum. Iuuen. Saty. 10. 6.
Laurigeræ secures. Claud. 7. Paneg. 3.
Pacificæ secures. Lucan. lib. 7. 13.
Sæuæ secures. Virg. 6. Aencid. 164.
Valida securis. Virg. 11. Aeneid. 140.
Cædere securi. Virg. 3. Georg. 73.
Rara securis eò fertur, id est, Eò rarò uenitur cædendorum lignorum gratia. Horat. 1. Serm. saty. 7. 6.
Securi ceruices subijcere. Cic. in Pisonem, 66.
Infligere securim, uel imjcere, dicuntur qui uehementer lædūt, ac uulnerant. Cic. pro Murœna, 46. Sed tamen Serui, quātē securim putas iniecisse petitioni tuæ, quum tu populum Rom. in eum metum adduxisti pertimesceret, &c. Atq; inibi paulo superius quod hic securim dixit, uelut exponens appellat plagā: Atq; ex omnibus illa plaga est iniecta petitioni tuæ, non tacente me maxima. Item pro Plancio, 37. Grauiorem potuerunt Reip. infligere securim. Idem ad Q. fratrem, lib. 2. 13. 1. Tenediorū igitur libertas, securi Tenedia præcisa est. Et Demosthenes Phocionem appellare solet suorum argumentorum securim. Omnia tela in patriā intenta, dixit Cic. de Prouincijs Consul. 18. Erasmus.
Securicula] securiculæ, pen. corr. (πελέκιον,) Diminutiuū. Plin. lib. 18. cap. 19. 3. Securiculam insitiuam pendere, qua intercidantur radices.
Securifer] pen. corr. Adiect. (πελεκυφόρος,) Qui fert securim: ut Pyragmon securifer. Ouid. 12. Metam. 92.
Securiger] pen. corr. (πελεκυφόρος,) Aliud adiectiuū, Idem.
Cateruæ securigeræ. Valer. 5. Argon. 28.
Dextra securigera. Silius lib. 16. 10.
Puellæ securigeræ. Ouid. epist. 4. 24.
Securicla] securiclæ, Ligneum retinaculum, quod etiam fuscus, subscusq; dicitur, quo duo ligna tenacissimè inter se uincīūtur: Vnde Securiclati cardines, apud Vitruuiū li. 10. Nostri (ut arbitror) hirundinum caudas appellant. Bud.
Securus] pen. prod. Adiect. (ἀσφαλὴς, ἀδεὴς, ἀκίνδυνος, ἀμέριμνος, ἔρυμνος, ἄφροντις,) Qui sine cura est, quasi seorsum à cura. Plin. epistol. 14. lib. 3. Vides quot periculis, quot cūm: elijs, quot ludibrijs simus obnoxij: nec est quod quisquam possit esse securus, quia sit remissus ac mitis.
Securus à metu somnus. Plin. lib. 28. cap. 9. 25.
Securus ab afflatu. Plin. lib. 12. cap. 1. 7. Id est, nullum afflatum timens sibi.
Securus de bello. Liu. 6. bel. Maced. 156.
Reddere securum. Plancus Ciceroni, lib. 10. 24. 18.
Aether terris securior. Ouid. 1. Metam. 31.
Aeuum securum agere. Lucret. lib. 5. 17.
Animi securi homo. Cic. Attico, lib. 12. 260. 6.
Damnum securum. Mart. lib. 1. 78.
Puella non sinit tibi ire securos dies. Tibullus lib. 1. eleg. 4. 5.
Domus securæ ac patentes. Plin. in Paneg. 106.
Mollia securæ peragebant otia gentes. Ouid. 1. Metam. 21.
Otia secura agere. Virg. 3. Georg. 76.
Somnos securos rumpere. Lucan. lib. 3. 5.
Testamentum securum, Firmum, & de quo nihil est dubitandum. Plin. in Paneg. 68.
Virtus secura. Lucan. lib. 2. 58.
Securus, Dissolutus, sine ulla cura, quem supinum Iurisconsulti uocare solent, id est, socordem, & desidem. Genitiuo iungitur. Quintil. de Tautologia loquēs, lib. 8. Hæc enim quanquam non magnopere summis autoribus uitata, interim uitium uideri potest, in quod sæpe etiam incidit Cicero, securus tam paruæ obseruationis. Id est, negligens & contemptor. Lucanus lib. 1. 43. de leone loquens, Per ferrum tanti securus uulneris exit.
Amorum securus. Virg. 10. Aeneid. 65.
Loca casuum secura, Tacit. lib. 17. Non modò iacentia, & plana urbis loca, sed secura huiusmodi casuum impleuit.
Coniugij secura. Valer. 8. Argon. 42.
Decoris securus. Tacit. lib. 19.
Famæ securus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 10.
Virtus secura fortunæ. Claud. 8. Paneg. 1.
Futuri secura. Ouid. 6. Metam. 28.
Odij securus. Tacit. in uita Agricolæ.
Pœnæ securus. Horat. 2. epist. 2. 4.
Potentiæ securus. Tacit. lib. 3.
Sui securus. Lucan. lib. 2. 49.
Veniæ securus. Lucan. lib. 8. 154.
Securitas] pen. corr. securitatis, fœ. ge. (ἀσφάλεια, ἄδεια, ἀμεριμνία, εὐθυμία, ἀφροντιστία,) Curæ & anxietati opponitur: estq; animi recta placidaq; constitutio, malorū imminentium cura uacans. Plin. lib. 9. ca. 47. Certissima est securitas uidisse planos pisces: quia nunquam sunt, ubi maleficæ bestiæ. Cicer. lib. 5. de Finib. 38. Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant εὐθυμίαν,) Idem lib. 5. Tuscul. 59. Qui autem illam maximè, optatam & expeditam securitatem (securitatem autem nunc appello uacuitatem ægritudinis, in qua uita beata posita est) habere quisquā potest, cui aut adsit, aut adesse possit multitudo malorum?
Infelix securitas. Quintil. in Procem. lib. 6. 14.
Inhumana securitas. Tacit. lib. 19.
Compositus in securitatem. Tacit. lib. 3.
Parere securitatem. Quintil. lib. 2. cap. 2. 4.
Præstare securitatem. Cato ad Ciceronem, lib. 15. 5. 6. Vale, et nos dilige: & instituto itinere securitatem, diligentiamq; socij & Reipub. præsta.
Vt tranquillitas animi adsit, & securitas. Cic. 1. Offic. 99.
Secus] (ἐγγὺς,) Præpositio, accusatiuo iungitur: Significat prope. ut, Secus decursus aquarum seruntur salices.
Secus] (ἄλλως,) Aduerbium significat Aliter, præsertim quando Non uel Haud comites habet. Plautus Epid. 5. 91.

Vbi

Digitized by Google

Vbi erit empta, ut aliquò ex urbe amoueas: nisi qd tua secus Sententia est. Cicero in Pisonem, 54. Rectè an secus, nihil ad nos. Idem de Clar. Orat. 162. Nemo dicet secus.

Secus quàm. Plaut. Casin. 2.45. Et Aulul. 16.21. Quid diximus tibi secus quàm uelles? Cic. Att. li. 6. 113. 3. Mihi autem erit maximè curæ, ne quid fiat secus quàm uolumus, quamq; oportet.

Secus ac. Cic. pro Murena, 9. Non secus ac si meus frater esses. Et 2. de Oratore, 14. Non dixi secus ac sentiebam. Virg. 3. Aeneid. 48. Haud secus ac iussi faciunt.

Secus atq;. Cic. 3. de Oratore, 65. Sed paulo secus à me atq; ab illo partita ac distributa. Idem 2. de Nat. deor. 33.

Longè secus, Vide Longus.

Multò secus, Vide Multus.

Non secus ac, Vide Non.

Vndiq; secus. Solinus cap. 64. Arcent sane afflatum noxiũ colles, quæ salubri apricitate undiq; secus obiecti, prohibent auras pestilentes.

Sed] (ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ,) Coniunctio, aliquando transitũ significat ad mentionem alterius rei, inquit Donatus. Terent. Phorm. 1.4.39. Sed quis hic est senex quem uideo in ultima platea?

Sed, cõtrariæ sententiæ significationẽ habens. Ter. And. 3.1.4. Fidelem haud fermè mulieri inuenias uirum. Et paulo pòst, Sed hic Pamphilus. S. quid dicit? M. firmauit fidem. Ibidem, 3.2.45.

– haud scio an quæ dixit, sint uera omnia,
Sed paruipendo. Donatus. Virg. eclog. 9.7.

Sed, incœptiuum, pro Atq;. Terent. And. 2.1.12.
Tu si hìc sis, aliter sentias. B. age age, ut lubet. C. sed Pãphilum Video. Donatus.

Sed mane, Quasi incipientis, demonstrantisq; aliquid noui se inuenisse. Terent. And. 4.1.59. at iam hoc opus est.
D. Hem. sed mane: concrepuit à Glycerio ostium. Donatus.

Sed quid hoc? Non interrogantis, sed mirantis, & non intelligentis est, inquit Donatus. Terent. And. 4.4.2.

Sed uideon' ego Philotion? Sic solet (inquit Donatus) dubitari aduenientibus ipsis quos post multum temporis interualli uident. Terent. Hecy. 1.2.6.
Sed autem, quid si hanc hinc abstulerit quispiam
Sacram urnam Veneris? Plaut. Rud. 12.14.

Sed contra. Cicero 1. Acad. 51. Zeno igitur nullo modo is erat, qui ut Theophrastus, neruos uirtutis inciderit, sed contrà qui, &c.

Sed de perceptione hactenus. Cic. 4. Acad. 70.

Sed dissoluerit sanè. Cic. 4. Acad. 134. Idem mihi quidem non uidetur: sed dissoluerit sanè, certè tam multa nõ collegisset quæ nos fallerent probabilitate magna. Idem pro Ligario, 22. Sed ierit ad bellum, dissenserit non à te solum, uerum etiam à fratribus.

Sed enim, pro Certè. Plaut. Cur. 4.20. Sed enim nequeo durare quin herum accusem meum. Cic. ad Atticum, lib. 6.111. 20. Sed enim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato. Gell. lib. 1. cap. 11. Cic. pro Cælio, 48.

Sed & nostrorum gloriam percenseamus. Plin. lib. 7. cap. 30. 4. Videtur ibi significare Quinetiam.

Sed in confirmatione superiorũ positũ. Cic. 5. Verr. 55. Sunt homines Siculi non contemnendi, si per nostros magistratus liceat, sed homines & satis fortes, & satis planè frugi ac sobrij.

Non, sed. Cic. Attico, lib. 1. 13. 5. Non odio adductus alicuius, sed animo corrigendæ & sanandæ ciuitatis.

Sed non, sed. Cic. 4. Acad. 120. Sed non de me, ut dixi, sed de sapiente quæritur. Idem 2. de Orat. 165.

Sed uellem non solùm, &c. sed etiam, &c. Cice. Lentulo, lib. 1. 9. 52. Vide Non.

Non modò, sed ne. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 8. Non modò huius libertatis, mansuetudinisq; non sunt, sed ne Romuli quidem aut Numæ Pompilij, sed Tarquinij. Vide Non.

Sed siue est ars, siue artis quædam similitudo, non est quidẽ ea negligenda, uerùm intelligendum, &c. Cic. 1. de Orat. 54.

Sed uerò. Cic. 7. Verr. 11. O præclarum imperatorem, nec iã cum M. Aquilio fortißimo uiro, sed uerò cũ Paulis, Scipionibus, Marijs conferendum.

Sed enimuero quum detestabilis altera res & proxima parricidio sit, quid ad deliberationem dubij superesse. Liu. Decad. 5. lib. 5. 75.

Sed nunc uerò. Curtius lib. 3. Rex, inquit, semper quidem spiritus meus ex te pependit: sed nunc uerò arbitror sacro & uenerabili ore trahitur.

Sed pro Verumetiam. Cic. 1. de Nat. deor. 137. Tuis autẽ dẽus non digito uno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, poplitibus, manibus.

Sed, in obiectione ponitur, & in antiphora. Cice. 12. Philipp. 337. Sed effugi insidias, perrupi Apenninum: nempe in Antonij congressum, colloquiumq; ueniendũ est. Id est, Verum esto ut effugerim, uel effugiam, &c. Budæus.

Sed, pro Sed etiam. Cic. pro Milone, 46. Oblitt estis Iudices recenti illo nuntio necis Clodianæ, non modò inimicorũ Milonis sermones & opiniones, sed nonnullorum imperitorũ. Idem in Pisonem, 51. Et sic ferè ubiq;. Budæus.

Sed is. Cic. 5. Verr. 169. In quo etiam erat aliquis quæstus, sed is honestus atq; concessus.

Sedate, Sedatio, Sedatus] Vide Sedo, sedas.

Sedeo] ἕδες, ἕδι, ἑσσῦ, (ἧμαι, λάθημαι, ἕζομαι, καθέζομαι, κατίζω, ἑδρέων, ἑδράζομαι, βωλιέω, ἐνθωκέων, ἐφεδρέων, ἱζάνω, ἐφιζάνω,) sedere, Componitur ex se, & eo, quasi seorsum eo nã seorsum ire uidemur, & quasi à cæteris separari dum sedemus. Quidam à Do fieri existimant, quòd qui sedet, seorsum dare se uidetur. Plautus, Si nõ, ubi sedeas, locus est: at est ubi ambules. Virg. 10. eclog. 10. Dũ sedet, & gracili fiscellam texit hibisco.

Sedere ad. Liu. 2. bel. Pun. Id horreũ fuit præsidium Pœnis sedentibus ad Trebiam.

Ad aliquem sedere. Ouid. 1. de Arte, 28.

Ad latus alicuius sedere. Cic. 7. Verr. 84.

Ad gubernacula Reip. sedere. Cic. pro Rosc. Ameri. 30.

Sedere apud. Plaut. Amph. 7.41.

Ordine omne ut quicquid actum est, dũ apud hostes sedimus, Edissertauit.

Iudicem in aliquem sedere. Cic. pro Rabirio Posthumo, 7.

In subsellijs, sella, rheda sedere. Plaut. Pœnulo, 2.5. Cic. ad Atticum, lib. 4.79.4. Idem pro Milone, 40.

In proximo Senatui sedere. Plin. lib. 16. cap. 4.6.

In equo sedere, pro Equitare. Cic. 7. Verr. 22.

In ouis sedere, pro Incubare. Plin. lib. 9. cap. 51.6.

Equo, uel carpento sedere. Martia. lib. 5.39. Vno credis equo posse sedere duos? Liu. 1. ab Vrbe, 154. Ibi ei carpento sedenti cum uxore, aquila suspensis demissa leniter alis pileũ aufert. Subauditur præpositio in.

Post aliquẽ sedere. A tergo alicuius sedere. Horatius 3. Carm. ode 1.8.

Sedere super. Quintil. lib. 2. cap. 4.14. Plin. lib. 35. ca. 4.9. Nemeam sedentem supra leonem, palmigeram ipsam, &c.

Altis sedibus sedere. Ouid. 6. Metam. 15.

Gremio tuo sedi. Ouid epist. 8.19.

Humo sedere. Ouid. 4. Metam. 53.

Sella curuli sedere. Liu. 9. bel. Pun. 185.

Digitized by Google

Vestibulo sedet custodia. Virg. 6. Aeneid. 115.
Sedens auribus uox. Quintil. lib. 11. ca. 3. Vox clara, pura, secans aera, auribus sedens. Ouid. epist. 24. 5. Nondum Tyndaridis nomen mihi sederat aure. Id est, nondum audiueram.
Nomen in ore sedet. Stat. 12. Tebaid. 23.
Animo sedet fixum, immotumq;, Sic statui. Virg. 4. Aeneid. 3.
In ingenio alicuius sedere, Herere in memoria alicui. Ouidius epistol. 2. 16.
Sedere iudicium dicitur, pro Constare uel firmum esse. Senec. epis. 46.
Sedent niues. Plin. lib. 17. cap. 2. 4.
Flumina sederunt uiso Iouis nutu. Stat. 9. Thebaid. 105.
Sedet morbus. Martial. lib. 1. 85.
Adeóne penitus sedit hic tibi morbus,
Vt sæpe in aurem Cinna Cæsarem laudes.
Sedere uehiculo uel equo. Cels. lib. 4. cap. 19.
Vestis sedere dicitur, quæ apta est. Quintil. lib. 11. cap. ultimo. Nam & ita sedet melius toga, & continetur.
Sedet imperium. Plin. in Paneg. Quum abundè expertus esset quàm bene humeris tuis sederet imperium.
Sedere de auibus dicitur, in loco altiore esse: ut Passer sed & in tecto. Virg. 2. Aeneid. 173.
Nocte sedens, serum canit importuna per umbras.
Sedere, aliquãdo ignauiã cessationẽq; denotat. Virg. 12. Aen. 3. - sedeant, spectentq; Latini. Terent. Adel. 4. 5. 38. Cic. ad Tironem, lib. 16. 2. 2. His nũtis istinc nauigatur, qui si essent, nos Corcyræ non sederemus.
Totos dies sedere in uilla. Cic. ad Atticum, lib. 12. 257. 4.
Continenter sedere. Catul. ad Contubernales, 35. 2.
Sedere, pro Placere, dativo construitur. Virg. 5. Aeneid. 84. Idq; pio sedet Aeneæ, probat autor Acestes. Idem 2. Aeneid. 132. Et sedet hoc animo. Plin. lib. 2. cap. 7. 9. Sedere cœpit sententia hæc, pariterq; & eruditum uulgus, & rude in eã cursu uadit.
Sedere, Considerare. Virg. 1. Aeneid. 12.
- celsa sedet Aeolus arce. Id est, curat, Seruius. Idẽ 9. Aen. 1.
- Turnus sacrata ualle sedebat. Vbi seruius, Sedebat, ut Asper dicit: erat, quæ clausula, antiqua est, & de usu remota. Secundum Plautum, Sedere, est Cõsilium capere, qui inducit seruum dicentem, Sine iuxta aram sedeam, & dabo meliora consilia. Sed secundum augures, est auguriũ capt are: nam post designatas cæli partes, à sedentibus captantur auguria: quod & suprà ipse ostendit latenter, inducens Picum solum sedentem, ut,
- paruáq; sedebat Succinctus trabea. Aut erat, aut consilia capiebat, aut augurabatur.
Ars sedendi, Cunctatio. Silius lib. 8. 3. De Fabio qui cunctando dicitur rem restituisse.
Partes quascunq; flectimus sedendo. Ouid. 2. Metam. 165.
Sessum deducere in. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 4. Herennium Gallum histrionem summo ludorũ die annulo aureo donatum in quatuordecim sessum deduxit.
Sedeor, sederis, pen. prod. Passiuum. Vide Equarius, Substantiuum in Equus.
Sedens] Participium. Apud Martialem lib. 10. 48. sedẽs lectica legitur, quæ & sessilis etiam dicitur. Cic. de Amic. 2.
Prope limina tecti sedens ianitor. Ouid. 1. Fasto. 28.
Aduersus sedens. Catul. ad Lesbiam, 48. 1.
Sessurus] pen. prod. Participium, (ἑδησυσόμενος,) Horat. Si plausoris eges aulæa manentis, & usq; (de Arte, 32. Sessuri donec cantor, uos plaudite, dicat.
Sedes] sedis, fœmi. gene. In qua sedemus. (ἕδρα, καθέδρα, ἕδρασμα, θρόνος, θρᾶνος, θῶλος, καταγωγὴ,) Plin. in. Paneg. 85. Horum unum si præstitisset alius, illi iamdudum rudi caput et media inter deos sedes auro staret, aut ebore.
Solidæ sedes. Ouid. 2. Metam. 30.
Patria sede sedens. Virg. 7. Aeneid. 39.
Latere in secreta sede. Virg. 2. Aeneid. 114.
Exiguam sedem parituræ terra negauit. Ouid. 6. Metam. 38.
Locare in sede sacra. Virg. 2. Aeneid. 105.
Sedes, Habitaculum ac domicilium. Cæsar, Crescente enim populi multitudine, mutare sedes statuerũt. Cic. 1. Tuscul. 30. Alij in cerebro dixerunt animi esse sedem & locum.
Aetheræ sedes. Ouid. 15. Metam. 90.
Augusta sedes, Vide Augustus.
Beatæ sedes. Virg. 6. Aeneid. 128.
Celsa sedes. Persius Saty. 1. 2.
Dulcis sedes. Stat. 1. Sylu. 1. 8.
Horrida sedes. Horat. 1. Carm. ode 34. 3.
Imæ sedes Erebi. Virg. 4. Georg. 95.
Infausta sedes. Senec. Thyeste, 1. 1.
Inferna sedes. Ouid. 3. Metam. 101.
Infida instabilisq; sedes, Vide Insidus.
Lætæ sedes. Horat. 1. Carm. ode 11. 4.
Maligna sedes. Stat. 4. Sylu. 3. 9.
Moribunda sedes Pisauri. Catul. ad Iuuentium, 76. 1.
Nemoralis sedes. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 12.
Optatæ sedes. Virg. 6. Aeneid. 41.
Patria sedes. Virg. 2. Aeneid. 127.
Peregrina ac sordida sedes. Lucan. lib. 5. 2.
Sedes procidua. Plin. lib. 21. cap. 20.
Quietæ sedes. Virg. 1. Aeneid. 42.
Sanctæ sedes deũm. Lucret. lib. 5. 30.
Sedes stabilis & domicilium certum. Cic. pro Marcello, 17.
Superæ sedes, Cœlum. Ouid. 3. Fast. 65.
Syderea sedes. Virg. 10. Aeneid. 1.
Tenebrosa sedes. Ouid. 5. Metam. 72.
Verendæ sedes. Lucan. lib. 5. 25.
Capere sedem, Vide Capio.
Commouere sedibus, Vide Commoueo.
Considere in sedibus. Cic. 1. de Orat. 15.
Conuellere ex suis sedibus, Vide Conuello.
Deserere sedem. Virg. 3. Aeneid. 38.
Destituere sedem. Claud. de bel. Getico, 102.
Figere sedem alicubi. Iuuenal. Saty. 3. 1.
Exuere aliquem sedibus. Tacit. lib. 13.
Incolere sedem aliquam. Cic. Antequam iret in exilium, 15.
Lucidas mitre sedes. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.
Labefactare animam sedibus. Lucret. lib. 5. 160.
Mutare sedem, Vide Muto, mutas.
Ponere sedes. Virg. 3. Aeneid. 18.
Præbere sedem & domicilium. Cic. de Prouinc. Consul. 25.
Reponere in sedem suam ossa. Celsus lib. 8. cap. 10.
Reuisere suas sedes. Virg. 1. Aeneid. 84.
Succedere sedibus alicuius. Virg. 4. Aeneid. 2.
Tenere sedem Iouis Optimi Max. pro Vincere, siue captã obtinere. Tacit. lib. 19.
Transferet regnum à sede Lauini. Virg. 1. Aeneid. 55.
Sedes, per trãslationem, pro Statu. Cic. 2. de Lege agrar. 94. Coloni Capuæ in domicilio superbiæ atq; in sedibus luxuriæ collocati. Idem pro Archia, 6. At domicilium Romæ nõ habuit is qui tot annis ante ciuitatem datam, sedem omniũ rerum & fortunarum suarum Romæ collocauit.
Celsissima sedes honoris, Vide Celsus.
Habere sedem. Quintil. lib. 6. cap. 1. 38.
Sedes, Sepulchrum. Virg. 6. Aeneid. 75.
Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam.
Sedes, aliquando pro natibus, & tota ea parte corporis accipitur

pitur, ſuper qua ſedentes innitimur. Plin. lib. 24. cap. 7. 6. Lacryma ſedis uitijs prodeſt, nequid ſiccari, excalfieriue opus ſit.

Sedecula] ſedeculæ, pen. corr. Diminutiuum, (ἑδράνιον,) Parua ſedes. Cic. ad Atticum, lib. 4. 78. 4. Sic literis ſuſtentor & recreor, maloq; in illa tua ſedecula quam habes ſub imagine Ariſtotelis ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. Vallamaulit ſedicula per tertiam uocalem.

Sedile] ſedilis, pen. prod. neu. gen. (ἕδρανον,) Super quod ſedemus. Plin. epiſt. 101. n. lib. 5. Sunt locis pluribus diſpoſita ſedilia è marmore.

Sedile auium. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 12.

Sedilia uiuo ſaxo. Virg. 1. Aeneid. 35.

De uiuo ſaxo facta ſedilia. Ouid. 5. Metam. 64.

Spiſſa ſedilia. Horat. de Arte, 42.

Vitrea ſedilia. Virg. 4. Georg. 70.

Fuſi per dura ſedilia nautæ. Virg. 5. Aeneid. 168.

Membra ſedili releuare. Ouid. 8. Metam. 129.

Complere ſedilia. Claud. 1. in Eutropium, 94.

Sedentarius] Adiectiuum, (ἑδραῖος,) Quod ſedendo fit. unde Sedentarium laborem dicimus, qui ſedẽdo peragitur. Apuleius, Vt etiam fatigationem ſedentariam inceſſus uegetatione diſcuterem. Plin. in. Paneg. 127. Cæteri quidem defixi & attoniti ipſam illam mutam ac ſedentariam aſſentiendi neceßitatem, quo cum dolore animi, quo cũ totius corporis horrore perpetiebantur?

Sedentaria opera, Quæ ſedendo fit. Colum. lib. 12. cap. 13. 6.

Sedentarij] (ἑδραῖοι,) Qui ſedendo opus faciunt. Plaut. Aulul. 15. 41. calceolarij, Sedentarij, ſutores.

Seſsio] ſeßionis, Verbale, (ἕδρευσις,) Cice. 2. de Orato. 12. num tãdem aut locus hic non idoneus uidetur, in quo porticus hæc ipſa ubi inambulamus, & palæſtra, & tot locis ſeßiones, gymnaſiorum & Græcarum diſputationum memoriam quodammodo commouent? Idem 1. de Nat. deor. 131. Accubatio, inclinatio, ſeßio. Sic. 1. offic. 170. Status, inceſſus, ſeßio, accubatio.

Seſſor] Aliud uerbale, (ἑδρευτής,) Horat. 2. epiſt. 2. 26. In uacuo lætus ſeſſor, plauſorq; theatro.

Seſsito] ſeßitas, pen. corr. (καθέζομαι,) ſeßitare, Frequentatiuum. Cic. de Claris Orat. 29. Eius autẽ Ceihegum medullam fuiſſe uult, ut quam deam in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeßitauiſſe, huius hic medullam noſtrum oratorẽ fuiſſe dixerit. Id eſt, ſæpius ſediſſe.

Seſsibulum] ſeßibuli, pen. corr. (ἑδραστήριον,) Super quod ſedemus et quieſcimus. Plaut. Pœnulo, 4. 4 6. Qui tibi ole ant ſtabulum, ſtatum, ſellam & ſeßibulum merum.

Seſsilis] & hoc ſeßile, penul. corr. (ἑδραῖος,) Quod ſedet, uel ſedere uidetur. Plin. lib. 15. cap. 3. de pyris, Incerta nominum cauſa eſt barbaricis uenereisq;, quæ colorata dicũt: regijsq; quæ minimo pediculo ſeßilia: patritijs, uoconijs, uiridibus, oblongisq;.

Tergum ſeßile, In quo quis poßit ſedere. Ouid. 12. Metam. 81. De Cyllaro Centauro dixit.

Seßilis lactuca, quæ & ſedens dicitur, Hoc eſt quæ ita humi proiecta eſt, ut ſedere uideatur, neq; ſurſum uecta eſſe, aut in ſublime aſcendere. Martial. lib. 5. 104.

Sedigitus] pen. corr. (σεδίγιτος,) Dictus eſt Volcatius illuſtris poeta à ſex digitis. Plin. lib. 11. cap. 43. 1. Digiti quibuſdam in manibus ſeni: C. Horatij ex patritia gente filias duas ob id Sedigitas appellatas accepi: Volcatiũ, Sedigitũ illuſtrem in poetica.

Sedimentum] Vide Sido.

Seditio] ſeditionis, (στάσις, διάστασις, ἀναστασίωσις,) Tumultus, diſſenſio. A ſe, id eſt, ſeorſum, & itio, itionis, quod ab Eo, is deriuatum eſt. Cic. lib. 6. de Rep. 7. declarat ſeditionis proprietatem à diſſenſione ciuium dictam eſſe, quòd ſeorſum eunt alij in aliũ. Eſt enim propriè quũ populo diſcordante itur ad manus, qualẽ deſcribit Virg. 1. Aeneid. 31.

Ac ueluti magno in populo cum ſæpe coorta eſt
Seditio, ſæuitq; animis ignobile uulgus.
Iamq; faces & ſaxa uolant, furor arma miniſtrat. Seditionẽ facit lien, dixit Plaut. Merc. 4. 14. Dicitur autem ſeditio in exercitu, in claſſe, in cãpo, & ubicunq; eſt multitudo homi(num.

Incurſio ſeditionis, Vide Incurro.

Adulta ſeditio, Vide Adoleo.

Clamoſa. Claud. de bel. Getico, 94.

Recens. Ouid. 12. Metam. 12.

Turbida ſeditio. Ouid. 9. Metam. 88.

Abſtinere ſeditionibus, Vide Abſtineo.

Afferre ſeditiones, Vide Affero.

Agitare ſeditiones, Vide Agito in Ago.

Colere ſeditiones, Vide Colo.

Commota ſeditio. Cic. Attico lib. 2. 16. 15.

Comprimere ſeditionem. Tacit. lib. 1.

Concire ſeditionem, Vide Concieo.

Concitare ſeditionem & diſcordiam. Cic. pro Murena, 75.

Conferre ſeditionem, Vide Confero.

Conflare ſeditionem, Vide Conflo.

Deflagrante paulatim ſeditione. Tacit. lib. 18.

Facere ſeditionem. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 11. Idem ad Brutum, 2. 3.

Incedere ſeditio dicitur, pro Subire. Tacit. libro 1. Quum Pannonicas legiones ſeditio inceßit. Sed fortè ab Inceſſo uenit, non ab Incedo.

Inducere ſeditionem in ciuitatem, Vide Induco.

Induere ſeditionem. Tacit. lib. 2.

Oritur ſeditio. Cæſar 7. bel. Gall. 117.

Redintegratur ſeditio. Tacit. lib. 1.

Seditio militum ſedata ab Appio. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2.

Prope ſeditionem uentum. Tacit. lib. 19.

Iuxta ſeditionem uentum. Tacit. lib. 5.

Maris ſeditio. Stat. 9. Thebaid. 28.

Seditioſus] pen. prod. (στασιώδης, στασιαστής,) Qui ſeditionem amat. Cice. 3. Verr. 26. Malus ciuis, improbus Conſul ſeditioſus homo Cn. Carbo fuit. Idem 3. de Legib. 63. Initis ſeditioſis Tribunis pl.

Seditioſa uita, & tumultuoſa. Cic. 1. de Inuent. 6.

Seditioſe] pen. prod. Aduerbium, (στασιωδῶς,) Contentioſe. Cic. pro Cluentio, 1. Altera autem quæ procul à iudicio remota eſt, quæ concionibus ſeditioſe concitatis accommodatior eſt, quàm tranquillis, moderatisq; iudicijs. Idem ad Atticum, lib. 2. 36. 7. Multa quum ſeditioſißimè diceret, uocem exprimere non potuit.

Sedo] ſedas, (πάνω, καταπάνω, καταστέλλω, καταßεννύω, κοιμίζω, ἡσυχόω, καταμειόω,) ſedare, pen. prod. Mitigare, placare, lenire, extinguere. Varijs nominibus tungitur.

Animum ſedare. Saluſtius, Nãque animus impurus, dijs hominibusq; infeſtus, neq; uigilijs, neq; quietibus ſedari potuit, ita conſcientia mentem excitatam uexabat.

Arrogantiam. Cic. pro Flacco, 42. Remittant ſpiritus, comprimant animos ſuos, ſedent arrogantiam.

Bellum. Cic. 2. in Cati. 46.

Controuerſiam. Cic. 1. de Legib. 81.

Diſcordias. Cic. 1. Philipp. 1.

Flãma per incẽſas citius ſedetur ariſtas. Proper. li. 3. eleg. 19. 1.

Fletus. Propert. lib. 2. eleg. 17. 7.

Ieiunia carne. Ouid. 15. Metam. 17.

Incendia. Ouid. 1. de Remed. amor. 24.

Infamiam

Infamiam. Cic. 2. Verr. 1.
Iram. Plaut. Merc. 2 4. 1.
Laßitudinem. Plaut. Bacch. 1. 7 5.
Lites. Cic. 5. Verr. 113.
Mentes commotas. Plin. lib. 20. cap. 13. 3.
Metum ſedat dies. Senec. Thyeſte, 8. 11.
Miſerias. Plaut. Pœnulo, 18. 92.
Motus animi. Cic. 3. Tuſcul. 30.
Pauorem. Liu. 1. ab Vrbe, 65.
Queſtus. Senec. Herc. Oetæo, 14. 16.
Sitim. Lucret. lib. 4. 171.
Tempeſtatem. Cic. 3. Verr. 32.
Tumultum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 70.
Vulnera, Cohibere dolorem. Stat. 2. Sylu. 1. 42.
Incendere & Sedare, Contraria. Cic. 3. de Legib. 34.

Sedatus] pen. prod. (ἠρέμος, πεπαυμένος,) Participium, ſiue Nomen ex participio.
Amnes ſedati. Virg. 9. Aeneid. 6.
Animo ſedatiore ſcribere. Cic. Attico, lib. 8. 147. 14.
Corde ſedato reſpondere. Virg. 12. Aeneid. 4.
Curæ ſedatæ. Stat. 12. Thebaid. 103.
Homo ſedatus. Minimè præceps, bene moderatus. Horatius 1. Oderunt hilarè triſtes, triſtemq; iocoſi, (epiſt. 19. 19.
Sedatum celeres. Id eſt, Præcipites oderunt ſedatum.
Orator ſedatus in numeris. Cice. in Oratore, 101. Eſt enim ut in transferendis, faciendiſq; uerbis tranquillior, ſic in ipſis numeris ſedatior.
Pectus ſedatum. Silius lib. 11. 52.
Tempore ſedatiore. Cic. pro Cluentio, 83.
Venti ſedati. Ouid. 15. Metamor. 70.

Sedate] pen. prod. (ἠρεμαίως,) Aduerbium, Conſtanter. Cice. 2. Tuſcul. 80. Non conſtanter et ſedatè feres? Sic in Oratore, 50. Cuius oratio cum ſedatè placideq; loquitur.

Sedatio] Verbale, (ἠρέμησις,) Cic. 1. de Fin. b. 99. Sic è phyſicis fortitudo ſumitur contra mortis timorem, & conſtantia contra metum religionis, & ſedatio animi omnium rerum occultarum ignoratione ſublata.
Afferre ſedationem. Cic. 3. Tuſcul. 110.
Perturbationum ſedatio. Cic. 1. Offic. 132.

Seduco] ſeducis, pen. prod. ſeduxi, ſeductum, (ἀπάγω, ἐξαγάω, παραπόμπω, παραλιόω, πλανάω,) ſeducere, Propriè ſeorſum ſeducere ab alijs, quaſi de rebus aliquibus loquuturus. Terent. Hecyra, 1. 2. 69. Pòſt Pamphilus me ſolum ſeduxit foràs. Ibidem, 4. 1. 7. Vxor ubi me ad filiam ire ſenſit ſeduxit foràs. Cic. Attico, lib. 5. 110. 14. Quum hæc diſſeruiſſem, ſeducit me Scaptius.
Manu blanda ſeduxit eum. Ouid. 2. Metam. 139.
Caſtra ſeducere. Ouid. 13. Metam. 124.
Quippe ubi nõ liceat uacuos ſeducere ocellos. Propert. lib. 1.
Mors ſeducit artus anima. Virg. 4. Aeneid. 77. (eleg. 9. 6.
Seducere, ad animũ tranſtulit Cic. 1. Tuſcul. 117. Quum à negotio omni ſeuocamus animum, quid, inquam, tũ agimus, niſi animum ad ſeipſum aduocamus, ſecum eſſe cogimus, maximeq; corpore ſeducimus? Legitur alibi abducimus.
Seducere, in malam partem per translationem ſignificat Decipere. Cic. ad Atticum, lib. 10. 206. 5. Me uerò adiuuarent ijs in angustijs ſeductum. In nonnullis codicibus abeſt ſeductum. Terent. And. 4. 1. 20.
- etiam nunc me ſeducere iſtis dictis poſtulas.

Seductus] Participium, (ἀπαχθείς,) Seorſum ductus. Liu. 10. bel. Pun. 19. Singulos deinde ſeparatim, Lælium ac Maſiniſſam, ſeductos obteſtatur, ut quantum nox prouidentiæ adimat, tantũ diligenti expleant cura. Sic Suetonius in Claudio Cæſare, cap. 37.
Receſſus ſeducti. Ouid. 13. Metam. 191.
Terræ ſeductæ ex æthere. Ouid. 4. Metam. 125.
Seductus, pro diſtincto ſeu diſcreto. Senec. epiſt. 118. Si proprium habent quidam & à corporibus ſeductum.

Seductio] Verbale, (ἀπαγωγή,) Cic. pro Murena, 46. Mœſtos amicos, obſeruationes, teſtificationes, ſeductiones teſtiũ, ſucceßionem ſubſcriptorum animaduertebant.

Seductus] huius ſeductus. Verbale, pro Receſſu. Senec. de Tranquil. uitæ, Sic hominum, quorum maximæ in ſeductu actiones ſunt, &c.

Sedulus] pen. corr. Adiect. (ἀλεγεινὸς, ἐπιμελὴς, σπουδαῖος,) Donato & Nonio teſtibus, dicitur qui ex animo & ſine dolo, inſtanterq; intentus eſt alicui rei, ut ſit quaſi aßiduus: quia negligentes doloſi dicuntur. Cice. de Clar. Orat. 91. Eloquẽtes enim uidebare, nõ ſedulos uelle cõquirere.
Anus ſedula. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 17.
Turba ſedula. Ouid. 1. de Remed. Amor. 37.

Sedulitas] pen. corr. ſedulitatis, (σπουδὴ, περιεργία,) Inſtãs & fidele officium, & diligentia, aßiduitas. Cic. pro Cecinna, 10. Quis igitur? Ille quem ſupra deformaui, uoluntarius amicus mulieris, non neceßitudine aliqua, ſed ficto officio, ſimulataq; ſedulitate coniunctus, magis opportuna opera nonnunquam, quàm aliquando fideli Idem ad Atticum, lib. 11. 217. 1. Quæ ſi non eſſent ſedulitate effectæ, & beneuolentia tua, liceret mihi abire in ſolitudines aliquas.
Multæ ſedulitatis anus. Ouid. 3. Faſt. 134.
Apta ſedulitas. Ouid. 10. Metam. 82.
Blanda ſedulitas. Ouid. 2. de Arte, 69.
Officioſa ſedulitas. Horat. 2. epiſt. 7. 2.
Senilis ſedulitas. Silius lib. 7. 38.
Placere ſedulitate. Ouid. 1. de Arte, 77.

Sedule] pen. corr. (σπουδαίως,) Aduerbium, Idem quod Sedulò. Colum. lib. 9. cap. 9. 1. Semper quidem cuſtos ſedulè circumire debet aluearia.

Sedulo] pen. corr. (σπουδαίως,) Aduerbium, Ex animo & ſine dolo, inſtanter, inquit Donatus. Plaut. Aulul. 5. 35.
Nam nunc, quum celo ſedulò, omnes ne ſciant,
Omnes uidentur ſcire. Terent Phorm. 2. 4. 13. Ege ſedulò hunc dixiſſe credo. Id eſt, ſimpliciter, inquit Donatus. Idem Hecy. 4. 2. 2. Etſi ea diſſimulas ſedulò. Idem Eun. 2. 3. 70. Obſecro hercle Parmeno fac ut potiar. P. faciam ſedulo ac Dabo operam, adiuuabo. Plaut. Menæh. 21. 12. Propterea heri imperium exequor, bene & ſedulò ſeruio. Cic. 3. de Finib. 24. Sedulò inquam factam, ſed fortuna fortis.

Sedum] ſedi, (ἄϊσον,) Herba quæ & ſemperuiuũ dicitur, à ſemper ſedendo. Plin. lib. 18. cap. 17. 9. Democritus ſucco herbæ quæ appellatur aizoon in tegulis naſcens, tabulisue, Latinè uerò ſedum aut digitellum, medicata ſeri iubet omnia ſemina. Columel. lib. 2. cap. 9. 8. Id ne fiat, remedio eſt miſtus ſuccus herbæ, quam ruſtici ſedum appellant.

Seges] ſegetis, pen. corr. fœ. gen. (λῆτον,) Propriè fruges eorum ſeminum ex quibus cõficitur panis, nondũ demeſſa, ut ait Valla lib. 4. Plin. lib. 18. cap. 17. 9. Si in articulum ſeges ire cœperit, runcare remedium eſt, ne herbæ uincant. Et paulo pòſt, Luxuria ſegetum caſtigatur dẽte pecoris in Luxuries ſegetum. Virg. 1. Georg. 23. (herba duntaxat.
Rapinæ præmaturæ ſegetum. Lucan. lib. 7. 20.
Aegra ſeges negabat uictum. Virg. 3. Aeneid. 29.
Altæ ſegetes. Virg. 3. Georg. 40.
Arida ſeges. Ouid. 2. Metam. 43.
Cana ſeges. Ouid. 10. Metam. 130.
Dura ſeges. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 13.
Immatura ſeges. Silius lib. 15. 105.
Feraces ſegetes. Horat. 1. Carm. ode 31. 1.

Digitized by Google

Grauida seges. Virg. 1. Georg. 64.
Fertilior seges est alienis semper in agris. Ouid. 1. de Arte, 70.
Intacta seges. Virg. 7. Aeneid. 162.
Lætæ segetes, Vide Lætus.
Opportuna pecori seges. Virg. 4. Georg. 26.
Picturata seges. Claud. de Hystrice, 37. 3.
Teneræ segetes. Ouid. 4. Fast. 186.
Cingenda est altis sepibus ista seges. Ouid. 3. de Arte, 112.
Lætas facere segetes. Virg. 1. Georg. 1.
Validas segetes mora facit. Ouid. 1. de Remed. amor. 17.
Iste feret segetes, iste serendus ager. Ouid. 2. de Arte, 134.
Adulta leni fluctuat Zephyro seges. Senec. Herc. fur. 9. 17.
Indui segetibus dicitur terra, Vide Induo.
Intereunt segetes. Virg. 1. Georg. 31.
Metere segetem. Silius lib. 16. 123.
Herbæ obducunt segetem. Virg. 2. Georg. 83.
Occare segetes. Horat. 2. epist. 2. 33.
Pectinare segetem, Vide Pectino in Pecten.
Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Georg. 54.
Proculcare crescentes segetes. Ouid. 8. Metam. 58.
Resecanda falce seges. Ouid. epist. 1. 11.
Senescit seges nimio imbre. Stat. 5. Sylu. 1. 30.
Sternuntur segetes. Ouid. 1. Metam. 55.
Matura seges surgit. Senec. Thyest. 5. 16.
Hîc segetes ueniunt, illic fœlicius uuæ. Virg. 1. Georg. 11.
Vrit campum seges lini. Virg. 1. Georg. 16.
Seges, De leguminibus. Colum. lib. 2. cap. 14. Quod prædictorum leguminum segetibus satisfit.
Seges, (ἄρουρος, εἰργασμένη,) accipitur nonnunquam pro ipsa humo ad accipiẽda semina subacta. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 29. 1. Seges dicitur, quod aratum, satũ est: Aruũ, quod aratum, nec satum est. Festus, Seges dicitur ea pars agri quæ arata & consita est. Virg. 1. Georg. 10.
Illa seges demũ uotis respondet auari
Agricolæ, bis quæ solem, bis frigora sensit. Plin. lib. 18. Segetes quæ interquieuere, fundunt rosam odoratiorem satiua: adeò terra non cessat parere.
Seges stimulorum, apud Plautum in Aulul. 4. 6.
Ferrea seges telorum. Virg. 3. Aeneid. 10.
Ferrea seges strictis horret mucronibus. Virg. 12. Aenei. 133.
Virûm seges. Virg. 2. Georg. 29.
Semimibus iactis segetes adolesse uirorum. Ouid. epist. 6. 3.
Clypeata seges uirorum. Ouid. 2. Metam. 22.
Seges ac materia gloriæ. Cic. pro Milone, 27.
Segesta] (σεγέστα,) Deæ nomen. Plin. lib. 18. cap. 2. 3. Seiam à serendo, Segestam à segetibus appellabant: quarum simulacra in Circo uidemus. Macrobius 1. Saturn. cap. 16. Segetiam uocat. Diuus Augustinus Ciuitatis diuinæ lib. 4. Sata, inquit, frumenta quãdiu sub terra essent, præpositam uoluerunt habere deam Seiam. Quum uerò iam essent super terram, & segetem facerent, deam Segetiam. Frumentis uerò collectis atq; conditis, ut tuto seruarentur, deam Tutilinam præposuerunt.
Segesta] Segestæ, (σέγεστα,) Est oppidum peruetus (inquit Cic. 6. Verr. 63.) in Sicilia, quod ab Aenea fugiẽte à Troia atq; Italiam ueniente, conditum est.
Segestanus] pen. prod. Adiectiuum, (σεγεστανὸς,) Qui Segestam incolit. Cic. 6. Verr. 63. Segestani non solùm perpetua societate, &c.
Segetia] Vide Segesta dea.
Segmen, Segmentarius, Segmentatus, Segmentũ] Vide Seco.
Segnis] & hoc segne, (ἀργὸς, ναθὴς, ῥάθυμος, νωθρὸς,) Quasi seorsum à recto nitens, G interposita, causa euphoniæ. Componitur enim à se, & nitor, niteris. Vel dicitur segnis quasi sine igne. Vnde segnis dicitur tardus & ignauus: cuius contrarium Ardens, qui festinãs, & acuto ingenio est. Virgil. lib. 3. Aeneid. 103.
Haud segnis strato surgit Palinurus, & omnes
Explorat uentos. Cic. ad Atticũ, li. 8. 157. 4. Ego sicui adhuc uideor segnior fuisse, dum ne tibi uidear, non laboro.
Ad credendum segnis. Liu. 4. bel. Pun. 59.
Ad imperandum segnior. Cic. pro Fonteio, 6. Id est, tardior.
Segnis & iacens. Quintil. lib. 1. cap. 3. 2.
Acta segnia. Ouid. 12. Metam. 100.
Animus segnis. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.
Anni segnes. Ouid. ad Liuiam, 90.
Campus segnis situ durescit. Virg. 1. Georg. 5.
Segnior est cultus terræ. Cic. 2. de Legib. 73.
Dextra non segnis dare uulnera, Hoc est ad uulnera inferẽda. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 4.
Discordia non segnior. Liu. 2. ab Vrbe, 183.
Epistola non segnis. Stat. 4. Sylu. 4. 1.
Exitus segnis. Stat. 5. Sylu. 3. 52.
Indoles segnis. Tacit. lib. 12.
Iter lucis non segne. Valer. 1. Argon. 158.
Mens segnis ad lætitiam. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 10.
Mora segnis. Liu. 5. bel. Pun. 42.
Moras segnes rumpere. Virg. 3. Georg. 9.
Mors segnis. Liu. 10. bel. Maced. 14.
Otium segne. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.
Pes segnis. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.
Pugna segnior. Liu. 3. ab Vrbe, 266.
Sopor segnis. Lucan. lib. 5. 138.
Segnis, cum genitiuo. Tacit. lib. 16. Inquietus animo, & occasionum haud segnis.
Segnis, Infœcundus & inutilis. Virg. 1. Georg. 31.
-segnisq; horret in aruis Carduus. Seruius.
Segnities] segnitiei: uel Segnitia, segnitiæ, (ναθείαι, ναθρότης, ῥαθυμία,) Tarditas ac negligentia ad agendum, inquit Donatus: quòd ut ait Festus, sit sine nitendo quid utile et honestum. Plaut. Trin. 11. 48. In huiusmodi negotio diem sermone terere, segnities mera est. Terent. And. 1. 3. 1. Enimuero Daue nihil loci est segnitiæ, neq; socordiæ. Cic. 1. de Finib. 8. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiæ est, aut fastidij dedicatissimi.
Segnities & inertia. Cic. 1. de Orat. 91.
Sera segnities. Virg. 2. Aeneid. 75.
Immunda segnities. Vide Immundus.
Segnities, Infœcunditas. Plin. Hinc negligentia cultorum, hinc agrorum segnities. Id est, sterilitas. Sipontinus.
Segnipes] pen. corr. segnipedis, pen. cor. (νωθρόπους,) Qui tardè incedit. Iuuen. Saty. 8. 7.
-Tritoq; trahunt epirhedia collo
Segnipedes. De equis hîc loquitur.
Segniter] pen. corr. Aduerbium, (νωθρῶς,) Liu. 2. ab Vrbe, 253. Segniter, otiosè, negligẽter, cõtumaciter omnia agere nec pudor, nec metus coercebat. Plin. lib. 14. cap. 22. 11. Nec segniter uita in eo elaborauit. Virg. 9. Aeneid. 89.
Positi artus segniter. Stat. 1. Sylu. 4. 22.
Ire non segnius sagitta Scytica. Ouid. 10. Metam. 117.
Nihilo segnius, Vide Nihilum.
Segrego] segregas, pen. corr. (ἀφορίζω, ἐλαφίνω,) Segregare, Ab aliorũ numero, uel societate & grege separare, quasi seorsum à grege ponere. Plaut. Milite, 18. 17. Teren. And. 1. 5. 56. Te obtestor, ne abs te hanc segreges, neu deseras.
Segregare è senatu aliquem. Plaut. Mostel. 15. 9.
Ab agmine semet segregare. Stat. 12. Thebaid. 37.
Seiungi & segregari. Lucret. lib. 1. 92.

Segregare

Segregare ab se culpam uel suspiciones. Plaut. Trin. 4. 33.
A numero ciuium segregare. Cic. pro Archia, 2. Quod si mihi à uobis tribui, concediq; sentiã, perficiam profectò, ut hunc A. Licinium non modò non segregandum, quum sit ciuis, à numero ciuium, uerum etiam, si non esset, putetis ascisscendum fuisse.
Virtutem segregare à summo bono. Cic. 3. de Finib. 47.
Pugnam segregare. Liu. 1. ab Vrbe, 104.
Sermonem segregare. Plaut. Milite, 10. 60. Idem Pœnulo, 4. 127. Segrega sermonem, tædet. Hoc est tace.
Seq; gregari, pro segregariq;, apud Lucretium lib. 1. 92. Dissidio potis est seiungi, seq; gregari.
Segrex] segregis, pen. corr. om. gene. ut segrex uita, id est, Solitaria. Seneca de Benefi. lib. 4.
Segullum] segulli. Plin. lib. 33. cap. 4. 1. Aurum qui quærunt, ante omnia segullum tollunt, ita uocatur indicium, alueus ubi, id est, arenæq; lauantur, atq; ex eo quod resedit cõiectura capitur, ut inueniatur aliquando in summa tellure protinus rara fœlicitate.
Segusium] (σεγύσιον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Segusianorum urbs in Græcis Alpibus. Vulgò Sion.
Seia] dea, (σεία θεὸς,) Vide Segesta dea.
Seianus] pen. pro. (σειανὸς,) Nomen uiri proprium, de quo multa Sueto. in Tiberio, ca. 48. 61. 62. Iuuen. Saty. 10. 7. Seianus ducitur unco Spectandus.
Seiugi] siue seiuges, pen. corr. (ἑξίππος,) dicuntur equi seni ad unum currum iuncti. Apuleius in Floridis, Vni cui omnes prouinciæ, quadrijuges & seiuges currus ubi gentium ponere gratulantur. Plin. lib. 34. cap. 5. 2. Serum hoc, & in his non nisi à diuo Augusto seiuges, sicut & elephanti. Liu. 8. bel. Maced. 145.
Seiugo] seiugas, pen. cor. seiugare, (διαζεύγνυμι,) Idẽ quod Seiungere. Cic. 1. de Diuin. 122. Humani autẽ animi eam partem, quæ sensum, quæ motum, quæ appetitũ habeat, nõ esse ab actione corporis seiugatam.
Seiungo] seiungis, seiunxi, seiunctũ, (διαχωρίζω,) seiungere, Seorsum iungere siue seorsum ponere & separare. Cic. Lentu. lib. 1. 9. 3. Tibi autem multo notior atq; illustrior meus in te animus esset, si hoc tẽpore omni quo seiuncti fuimus, & unà & Romæ fuissemus.
Dissidio perniciali seiungi. Lucret. lib. 1. 92.
Seiungendus ab Antonio. Cic. Attico, lib. 15. 326. 10.
Ab honestate seiungi. Cic. 1. Acad. 10.
Aspe pariendarum uoluptatum seiungi non potest. Cicero 1. de Finib. 101.
Seiunctus] Participiũ, (διεζευγμένος,) Propert. lib. 2. eleg. 17. 5.
Dolor seiunctus corpore. Lucret. lib. 2. 4.
Seiunctum & secretum à corpore. Lucret. lib. 1. 88.
Semota, & seiuncta à rebus nostris. Lucret. lib. 2. 130.
Seiunctio] uerbale, (διαζευξις,) Cic. 3. de Orat. 112. Propositioq; quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum seiunctio, & reditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio.
Seius] (σέϊος,) Viri nomen: à quo Seianus equus, Gell. lib. 3. cap. 9. Caius Bassus in commentarijs suis, item Iulius Modestus in XI. Quæstionum confusarum, historiam de equo Seiano tradunt, dignam memoria atq; admiratione. Cn. Seiũ quempiam scribunt fuisse, eumq; habuisse equum natũ Argis, in terra Græcia: de quo fama constans esset tanquam de genere equorum progenitus foret, qui Diomedis Thracis fuissent, quos Hercules Diomede occiso è Thracia Argos perduxisset. Eum equum fuisse dicunt magnitudine inusitata, ceruice ardua, colore phœniceo, flaua, & comanti iuba, omnibusq; alijs equorũ laudibus quoq; lõgè præstitisse, sed eundem equũ tali fuisse fatò, siue fortuna ferunt, ut quisquis haberet eũ, possideretq;, is cum omni domo, familia, fortunisq; omnibus suis ad internecionẽ deperiret. Itaq; primũ illum Cn. Seium dominũ eius à M. Antonio, qui postea Triũuir Reipub. cõstituendæ fuit, capitis dãnatum miserãdo supplicio affectũ esse. Eodem tempore Corn. Dolabellã Cos. in Syriã proficiscentem fama istius equi adductũ, Argos diuertisse, cupidineq; habendi eius exarsisse, emisseq; eũ HS centum millibus. Sed ipsum quoq; Dolabellã in Syria bello ciuili obsessum, atq; interfectum esse. Mox eundẽ equum qui Dolabellæ fuerat, C. Cassium qui Dolabellã obsederat, abduxisse. Quem Cassium postea satis notum est, uictis partibus, fusoq; exercitu suo miserã mortem oppetisse. Deinde Antonium post interitum Cassij parta uictoria, equum illum nobilem Cassij reliquisse: & quũ eo potitus esset, ipsum quoq; postea uictum atq; desertũ detestabili exitio interisse. Hinc prouerbium de hominibus calamitosis ortum, dicitq; solitũ, Ille homo habet equum Seianum.
Selago] pen. prod. selaginis. Herba Plinio lib. 24. ca. 11. 15.
Selectio, Selectus] Vide Seligo.
Seleucia [penul. prod. (σελεύκεια,) Prima Syriæ ciuitas, ut ait Strabo lib. 11. & 14. & 15. iuxta quam Orontes affluit amnis, Hanc alij à Nicanore, alij à Nicatore conditam ferunt. Strabo. Seleuciam (inquit) ad Tigrim amnẽ, iuxta Babylonem, tercentis ferè stadijs, Seleucus Nicator exædificauit. Ptolemæus tres Seleucias fecit, Pieriam, ad Euphraten, ad Belum. Scribit Plin. lib. 11. Seleuciam plerunq; Mesapotamiam dictam fuisse.
Seleucus] (σέλευκος,) unus fuit ex principibus Alexandri, qui post Alexandri mortem primus in Syria regnauit. De quo Appianus clarissimus historicus Græcus in Syrico.
Selibra] selibræ, pen. pro. (ἡμίλιτρον,) Dimidia libra. Plin. lib. 14. ca. 16. 7. Malobathri selibris in musti cõgios duos additis. Liu. lib. 5. ab Vrbe, 210. Selibra farris. Gell. lib. 7. cap. 18. Darent argenti pondo libram scilicet & selibram. Fit autem selibra à semi libra, per syncopen. Martial. lib. 1. 152. Et thuris, piperisq; tres selibræ.
Seligo] seligis, pen. corr. selegi, pen. prod. selectum, (ἀποκρίνω,) seligere, Seorsum colligere, secernere. Ci. in Orato. 55. Quæ exẽpla selegissem, nisi uel nota esse arbitrarer, uel posse eligere qui quæreret. Idem in Orat. 27. Nec uerò utetur imprudenter hac copia, sed omnia expendet & seliget. Et 3. de Finib. 36. Sed hoc quasi ultimum, quale nos summum in uita bonum dicimus: illud autem ut feriat, quasi seligendum, non expetendum. Ouid. 3. Amor eleg. 10. 10.
Selectus] Participium: ut Selectæ, breuesq; sententiæ. Cic. 1. de Nat. deor. 116.
Corpora selecta. Ouid. 5. Fast. 15.
Selecti iudices, Equites dicti sunt. Cic. pro Cluen. 96. Deinde Prætores tantum urbani, qui iurati debent optimum quẽq; in selectos iudices referre. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 25. Vnum ex iudicibus selectis obijciebat. Id est, ex Equestri ordine. Cic. 4. Verr. 22. Cæterarum rerum selecti iudices ex ciuium Romanorum conuentu proponi solent. Id est, Equitibus qui illuc conueniunt. Ibidẽ, 5. 117. Hic tu Medicum & Aruspicem & Præconem tuum Recuperatores dabis? aut etiã illum ipsum quẽ tu in cohorte tua Cassianum iudicẽ habebas, siqua res maior esset, Papyrium Potamonẽ, hominẽ seuerũ ex ueteri illa Equestri disciplina? Quæ uerba per ironiã dicta sunt. Selecti iudices, sunt præcipui. Vnde dij selecti & præcipui. Hæc Budæus. Plin. lib. 33. cap. 2. 1. Decuriæ quoq; ipsæ pluribus discretæ nominibus fuere. Tribunorũ æris, & Selectorum, & Iudicũ: præter hos etiãnũ Nõgẽti uocabãtur ex omnibus selecti, ad custodiẽdas cistas

Digitized by Google

ſuffragiorum in comitijs. Et diuiſus hic quoq; ordo erat ſuperba uſurpatione nominum, quum alius ſe Nongentum, alius Selectum, alius Tribunum appellaret.

Selectio] Verbale, (ἀπόκρισις,) Cice. 2. de Finib. 71. *Dum enim in una uirtute ſic omnia eſſe uoluerunt, ut eam rerum ſelectione expoliarent: nec ei quicquam aut unde oriretur, darent, aut ubi niteretur.* Idem 3. de Legibus 33. *Selectio uitiorum.*

Selinis] pen. prod. (σελίνις,) *ut inquit Seruius, ciuitas iuxta Lilybæum, abundans palmis quibus uescũtur, & apio.* Virgil. 3. Aeneid. 142.

Teq; datis linquo uentis palmoſa Selinis,
Et uada dura lego ſaxis Lilybeia cæcis.

Sella] ſellæ, (θρόνος, δίφρος, φορεῖον,) *quaſi ſeda, à ſedendo.* Plaut. Curcul. 7. 32. *Vide ut expalluit, datin' iſti ſellã ubi aſſidat cito?* Ci. 1. de Diuin. 160. *ut in eius ſella requieſceret.* Cato ca. 10. 4. *Scabilia tria, ſellas quatuor, ſolia duo, &c.*

Erat apud Romanos magiſtratuum Aedilis, et Prætoris ſedes, qua per urbem ius dicentes comportabantur. Græci autem θρόνον dicunt ſellam. Cic. 3. Verr. 84. *Quod uos oblitos eſſe non arbitror quæ multitudo, qui ordo ad Piſonis ſellam iſto Prætore ſolitus ſit conuenire.* In eundẽ, 5. 111. *Iã antea in ſella ſedens Prætor, quum prouinciam Siciliã obtineret.*

Aurea ſella. Propert lib. 4. eleg. 11. 6.

Curulis ſella. Quintill. lib. 6. cap. 3. 17.

Geſtatoria ſella, Vide Geſtatorius *in* Gero.

Sellaria] Subſtantiuum. Sellariæ, (ἑδραῖα,) *loca in quibus ſedes diſponi ſolebant.* Plin. lib. 34. ca. 8. 34. *uiolentia Neronis in urbem conuecta, & in ſellarijs domus aureæ diſpoſita.* Sueton. in Tiberio, cap. 43. *Seceſſu uerò Caprenſi etiã ſellariam excogitauit, ſedem arcanarum libidinum.*

Sellariolus] pen. corr. (ἑδραϊνὸς,) Adiectiuum diminutiuum. Martial. lib. 5. 122. *In ſellariolis uagus popinis.*

Sellularius] Adiectiuum, (ἑδρᾶτες,) *Sellularij opifices, qui ſedendo opus faciunt, quos* Liu. lib. 8. ab Vrbe, 100. *ſcribit militiæ minimè aptos.*

Sembella] ſembellæ, (ἡμίλιτρον,) *Quod ſit libellæ dimidium, inquit* Varro de Lingua Latina, libr. 4. Idem *quod ſemis aſſis.*

Semel] Aduerbium, (ἅπαξ, ἐφάπαξ,) *Quaſi unà, non diuiſim, uel uno (ut ita dicam) tempore: nam quod ſemel fit, nullam recipit diuiſionem.* Plaut. Capt. 12. 99. *Satis ſum ſemel deceptus.* Terent. Heaut. 1. 2. 34.

- ubi animus ſemel ſe cupiditate deuinxit mala,
Neceſſe eſt Clitipho conſilia conſequi conſimilia. Cice. 7. Verr. 63. *Verũ hoc erat, ſi ille ſemel uerus archipirata ſecuri percuſſus eſſet, pecuniam illam non haberes.*

Semel anno. Plin. li. 12. c. 14. 6. *Thus meti ſemel anno ſolebat.*

Semel atq; iterum. Cic. pro Cluentio, 37.

Semel iterum. Liu. 1. ab Vrbe, 78. *Semel T. Manilio Conſule, poſt Punicum primum perfectum bellum: iterum, quod noſtræ ætati dij dederunt ut uideremus.*

Semel ac uicies. Plin. lib. 7. cap. 48. 5. Idem *ſella curuli ſemel ac uicies ſedit, quotics nemo alius.*

Semel unquam. Plin. lib. 2. cap. 35. *Dein quum in cœlum ſe reciperet, lampadem factam, ſemel unquã proditur,* Cn. Octauio, C. Scribonio Coſſ.

Semel, inquit Aſconius, uicinum eſt ad Penè nunquam. Cice. 2. Verr. 4. *Semel ait ſe in uita pertimuiſſe, tum quum primũ à me reus factus ſit. Quaſi dicat, ferè nunquam. Simile eſt quòd ſemel in uita riſiſſe Craſſum ſcribit Lucilius.*

Semel, Omnino & prorſus, ita ut iterum obtineri non neceſſe ſit. Cic. pro Deiotaro, 5. *Cum facile exorari Cæſar, tum ſemel exorari ſoles.* Budæus.

Semel, Irreuocabiliter. Quintil. lib. 1. cap. 3. *Nec ſemel de hoc decretũ erat: triceſimus dies reddebat uicto certaminis poteſtatem.* Ouid. de Virginitate loquens epiſt. 5. 11.

- deperit illa ſemel. Budæus.

Semel à condito æuo. Plin. lib. 7. cap. 34. Idem, cap. 35. *Pudiciſſima fœmina ſemel matronarũ ſententia iudicata eſt, Sulpitia Paterculi filia. Hìc particula Semel, affirmantis uenuſtatem habet, ut quod ueriſſimum eſſe aſſeuerare uolumus, id ſemel tantum dixiſſe ſufficiat.*

Semel, Ad ſummam, uel in ſumma. Valla de Ad ſummã loquẽs, Quintilianus *in ſenſu priore ſolet uti tali genere dicendi per aduerbium ſemel,* lib. 9. cap. ultimo, Deniq; *ut ſemel finiam, ſic ferè componendum, quomodo pronuntiandum erit. Et alibi* lib. 11. cap. 1. *Et ut ſemel omnia complectar. Id eſt, ut in ſumma dicam. Cuius rei cauſa eſt ipſum illud Semel, quod ſignificat Vna uice pro omnibus, ita ut poſtea nõ oporteat quid addi. Quod enim ſemel tantum fit, id non habet regreſſum ut iterum fiat.* Virg. 11. Aeneid. 84.

- qui nequid tale uideret,
Procubuit moriens, et humum ſemel ore momordit. Ouid. epiſt. 5. 11. *- nulla reparabilis arte*
Læſa pudicitia eſt, deperit illa ſemel. Lucan. lib. 9. 116.
- dixitq; ſemel naſcentibus autor
Quicquid ſcire licet. Semel, inquit, ut nullum poſtea uerbũ addat. Hactenus Valla lib. 6.

Semele] pen. corr. (σεμέλη,) *filia Cadmi regis Thebarũ, ex qua Iupiter Bacchũ genuit, teſte* Horatio 1. Carm. ode 19. 1. *Thebana Semele.*

Proles Semeles Bacchus. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 9.

Semeleius] Adiectiuum, (σεμελήϊος,) *ut Thyoneus Semeleius.* Horat. 1. Carm. ode 17. 5.

Proles Semeleia. Ouid. 5. Metam. 66. *Hoc eſt Bacchus.*

Semen] *ſeminis, pen. corr. n. g.* (σπέρμα, γόνος, γονή, θεσὸς,) *à Sero, ſeris, notæ ſignificationis.* Colum. lib. 1. cap. 7. 5. *Et cætera pecora male paſcunt, nec induſtriæ terram uertunt, longeq; plus imputant ſeminis iacti quàm quod ſeuerint.*

Perceptum ſemen. Ouid. 11. Metam. 29.

Pinguia ſemina. Horat. Epod. 16. 12.

Vitiata ſemina. Ouid. 5. Metam. 96.

Abire in ſemen. Plin. lib. 21. cap. 11. 5.

Exire in ſemen. Plin. lib. 19. cap. 6. 14.

Committere ſemina ſulcis. Virg. 1. Georg. 45.

Fermiſto ſemine conſtant omnia. Lucret. lib. 2. 118.

Diſſerere ſemina in areas. Colum. lib. 11. cap. 2.

Data ſemina rudi humo. Ouid. 6. Metam. 130.

Eruere roſtro ſemina. Ouid. 15. Metam. 23.

Iactare ſemen, Vide Iacio.

Ingerere ſemen ſolo, Vide Ingero.

Mandare ſemina terræ, Vide Mando, *mandas.*

Mittere rude ſemen in ignotam humũ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 1.

Reddere ſemen. Plin. lib. 16. cap. 26. 2. *Vide* Reddo.

Semina mollit humus ualido prætincta ueneno. Ouid. 7. Meta. 25. *De dentibus ſerpentis quos Cadmus ſeminauerat.*

Obrue ueſata Cerealia ſemina terra. Ouid. 1. de Remed. 35.

Spargere ſemina per arua. Ouid. epiſt. 12. 9.

Fruſtra ſpargere ſemina. Quintil lib. 2. ca. 9. 2. (eleg. 9. 3.

Prima Ceres docuit turgeſcere ſemen in agris. Ouid. 3. Amor.

Semina, dicũtur etiã de uirgultis et ſurculis. Virg. 2. Geor. 71.

Seminibus poſitis ſupereſt deducere terram
Sæpius. Ibidem 2. 3.
Pars aũt poſito ſurgunt de ſemine: ut altæ Caſtaneæ. Colu. lib. 3. *Si cõpluribus uindemijs eundẽ tenorẽ ſeruauerint, ex eiuſmodi uiribus lecta ſemina, multum bonũq; præbebunt.* Idẽ libro de Arboribus, cap. 13. *Semina appellat ſarculos*

depactos

Digitized by Google

depactos, qui quum radices egerunt, in uineam transferuntur. Idem lib. 5. cap. 10. Arbores & semina cum radicibus Autumno serito.

Oleagineum semen, Vide Oleagineus in Olea.

Ordinaria semina, Vide Ordinarius in Ordo.

Deponere semina. Colum. Quum semina depones, dextra sinistraq; usq; in imum scrobem sarmentorum brachij crassitudinis demittito.

Flammæ abstrusa semina in uenis silicis. Virg. 6. Aeneid. 2.

Semina limus habet uirides generantia ranas. Ouid. 15. Metamorpho. 74.

Semen, per translationem, significat autorem alicuius rei, & eum à quo quid ortum est. Cic. 2. Philipp. 69. Vt igitur in seminibus causa est arborum & stirpium, sic huius luctuosissimi belli semen tu fuisti.

Semen urbanitatis. Cic. ad Atti. lib. 7. 32. 4. Idem 5. de Finib. 30. Quorum similia sunt prima in animis, quasi uirtutum igniculi & semina.

Nequitiæ semina languidiora. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 2.

Probationum semina spargere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 39.

Semen alicuius, pro genere. Sueton. in Caligula, ca. 25. Nec ullo firmiore indicio sui seminis esse credebat, quàm feritatis.

Conceptus semine. Ouid. 10. Metam. 66.

Aetherium semen. Virg. 7. Aeneid 57.

Cæsti semine omnes sumus oriundi. Lucret. lib. 2. 198.

Dissona partu semina. Claud. 2. in Eutropium, 9.

Diuinum semen. Ouid. 1. Metam. 16.

Genero so semine implere uterum. Ouid. 9. Metam. 57.

Impia semina ferre utero. Ouid. 10. Metam. 93.

Inclyta semina. Silius lib. 13 7.

Mortale semen. Ouid. 3. Metam. 21.

Virile semen. Lucret. lib. 4. 243.

Veterino semine partum genus. Lucret. lib. 5. 173.

Semen etiam apud Latinos est genus quoddam frumẽti, quod à græcis ζεὰ dicitur. Plin.

Seminium] seminij, (σπέρος,) Idem quod Semen. Columel. lib. 2. Nonnũquam supe[illegible]fusa aqua latentibus seminijs. Varro 2. de Re rust. cap. 6. 1. Ego, inquit, de asinis potißimum dicã, quòd sum Reatinus, ubi optimi & maximi fiunt, è quo seminio ego hìc procreaui pullos. Plaut. Amphit. 1. 5. 15.

- anguineo
Repentè hostes peperit seminio.

Triste seminium. Lucret. lib. 3. 149.

Seminium, Seminis lucrũ. Plaut. Rud. Vænundatur merces nõ hoc suo seminio. Idem Milite, 14. 67.

Seminarium] seminarij, (φυτευτήριον,) Locus subactus in quo semina aut uitium aut arborum panguntur: ut quũ ad certam quantitatẽ excreuerint, in uinetũ uel arbustum uel pomarium transferantur. Columel. lib. de Arboribus, cap. 1. 3. Qui uineam uel arbustum constituere uolet, seminaria prius facere debebit: sic enim sciet cuius generis uitem positurus sit. Idẽ lib. 5. ca. 6. 1. Operã dabit, ne emortuis arboribus rarescat, ac primã quanq; senio aut tempestate afflictã sumnoueat, & inuicem nouellã sobolẽ substituat. Id aũt facilè cõsequi poterit, si ulmorum seminarium paratũ habuerit. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 11. Quidam thymum contundunt in pila, & diluunt in aqua tepida: ea conspergunt omnia seminaria consita apium causa. Idem lib. 1. cap. 29. 1. In primo interuallo inter Fauoniũ & Aequinoctiũ uernum hæc fieri oportet, Seminaria omne genus ut serantur, putari in primis, circùm uites ablaqueari, &c. Cato cap. 46. Seminariũ ad hunc modum facito: Locum quàm optimũ & opertißimũ & stercoroßimũ poteris, & quàm simillimũ genus terræ eæ, ubi semina posituru eris, & uti ne nimis lõgè semina ex seminario ferantur, eum locum bipalio uocabulò, delapidato, circumq; sepito bene, & in ordine serito, in sesquipedẽ quoquouersum taleã demittito, opprimitoq; pede: si parũ deprimere poteris, malleo aut mateola adigito: digitũ supra terrã facito semina eminent: fimoq; bubulo summã taleam oblinito, signumq; apud taleã apponito, crebroq; sarrito. Si uoles citò semina crescant, ad eundem modum alia semina serito.

Seminarium, per translationem, in malum, pro Origine, & eo à quo omne malũ dependet, ueluti à quodam malè consito seminario peßimi fructus. Cice. 2. in Catilin. 42. Qui nisi exeunt, nisi pereunt, etiamsi Catilina perierit, scitote hoc in Rep. seminarium Catilinarium futurum.

Fons & seminariũ triumphorũ, In bonũ. Cic. in Pisonem, 77.

Principium & seminarium Reipub. Cic. 1. Offic. 80.

Sementis] huius sementis, fœ. ge, (σπορά,) Ipsa satio, seu seminatio, sed præcipuè frugum & leguminum. Plin. lib. 18. cap. 14. 9. Sunt qui properent, atq; ita pronuntient, festinata tam sementem sæpe decipere, serotinam semper. Colum. lib. 13. Quibus magna sementis præparatur. Cæsar 1. bel. Gal. 11. Semẽtes quàm maximas facere, ut in itinere copia frumenti suppeteret.

Vos date perpetuos teneris semẽtibus auctus. Ouid. 1. Fast. 136

Proscriptionis facere sementẽ. Cic. ad Atticum, lib. 9. 176. 1.

Sementis, Seminandi tempus. Colum. lib. 2. cap. 9. 2. Prima sementis rarius serere permittit: nouißima spißius postulat. Id est, primum tempus sationis.

Sementis, pro Segete. Gell. lib. 2. cap. 29. In sementes fortè conflederat tempestiuiores.

Sementis, Semen ipsum iam terræ mandatum. Colum. lib. 2. ca. 8. 4. Nam quod sicco loco ingestum, & inoccatũ est, perinde ac si repositum in horreo non corrumpitur, at ubi uenit imber, multorum dierum sementis uno die surgit.

Sementim, in accusatiuo apud antiquos. Colum. lib. 2. cap. 10. 12. Cato sæpe cap. 27. Sementim facito ita.

Malorum facere sementim. Cic. 3. de Nat. deor. 107.

Sementi, in ablatiuo. Colum. lib. 2. ca. 9. 12. Media ferè sementi, &c. Sic ibidem, cap. 10. 11. Et cap. 12. Peracta sementi.

Seminalis] & hoc seminale, penul. prod. (σπερματικὸς,) Quod ad sementem faciendam pertinet. Colum. lib. 11. ca. 2. Viciæ pabularis modios septem uel octo, uiciæ seminalis modios quinq; uel sex.

Sementinus] pen. prod. (σπερμαντινὸς καλούμενος,) Adiect. ut Sementina pyra, Vel à seminum multitudine, uel quòd usq; ad sementis tempus durent, dicta. Cato cap. 7. 2.

Dies sementina. Festum fuit antiquis celebratum, postquam terræ mandassent semina agricolæ. Ouid. 1. Fast. 132.

Sementinæ feriæ, fuerãt institutæ, quasi ex ijs fruges grandescere possint. Festus.

Sementicus] pen. corr. Adiect. (σπόριμος,) Quod seminari potest. Plin. lib. 18. cap. 7. 3. Sementica autem triticũ, hordeum, fabam, napum, rapam appellant.

Semento] sementas, (σπερματίζω,) Sementare, Semen producere. Plin. lib. 18. cap. 28. 2. Est enim in primis inutile nasci herbas sementaturas.

Semino] seminas, pen. corr. (σπείρω, φυτεύω,) Seminare, Semen in terram proijcere. Colum. lib. 2. cap. 9. 12. Seminari debet hordeũ post Aequinoctiũ. Seminatur aũt hordeum, & seminatur ager, sicut aspergitur humor, & aspergitur humore uestis. Idem lib. 2. cap. 4. Neq; in lira, sed sub sulco talis ager seminandus est. Et lib. 2. cap. 8.

Ne seminarentur agri. Virg. 6. Aeneid. 42.

Seminare marẽ, quod Generare dicimus. Colu. li. 6. ca. 24 3.

Seminatus puer. Plaut. Amphit. 5. 20. (de tauris.

Digitized by Google

Seminatio](ἀσπορὰ,)Verbale. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 2. Ad ſeminationem onagrus idoneus, quòd è fero ſit manſuetus facilè, & è manſueto ferus nunquam.

Seminator, pen. pro. Aliud uerbale, (ἀσπορεὺς,) Cic. 2. de Natu. deor. 122. Omnium autem rerum quæ natura adminiſtrantur, ſeminator & ſator, & parens, ut ita dicã, atq; educator & altor eſt mundus, omniáq; ſicut membra & partes ſuas nutricatur & continet.

Seminator omnium malorum: apud Ciceronem, lib. 3. de Nat. deorum, 90.

Semeſtris] & hoc ſemeſtre, (ἑξάμηνος, ἑξαμηνοβιὸς,) Quod eſt ſex menſium, ut Semeſtris Conſulatus. Plin. epiſt. 69. Plin. maior lib. 10. cap. 25. 1. Temporum magna differentia auibus: perennes, ut columbæ: ſemeſtres, ut hirundines: trimeſtres, ut turdi & turtures: & quæ quum fœtum eduxere, abeunt, ut galguli, upupæ.

Semeſtrem uitam excedere. Plin. lib. 8. cap. 39. 2.

Semeſtris Dictatura. Liu. 4. ab Vrbe, 176.

Semeſtris Cenſura. Liu. 4. ab Vrbe, 102.

Semeſtre regnum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 197. 10.

Semeſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἡμίβρωτος,) Semicomeſtum. Eadẽ enim forma dicitur qua ambeſum & comeſum. Sueton. in Tiberio, cap. 34. Solennibus ipſe cœnis pridiana ſæpe ac ſemeſa obſonia appoſuit. Virg. 8. Aeneid. 60. Oſſa ſemeſa.

Fruſta lardi ſemeſa. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 17.

Membra ſemeſa. Silius lib. 6. 48.

Præda ſemeſa. Virg. 3. Aeneid. 49.

Piſces ſemeſi. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 26.

Semet] (ἑαυτὸν,) pronomen accuſatiui, uel ablatiui caſus, à ſui. 1. genitiuo. Sueton. de Claris grammat. Ab ſemet nomi natus. Plinius de Viris illuſt. 70. Mox à Sylla Pergami oppreſſus, corrupto exercitu deſertus, ſemet occidit. Liu. 2. ab Vrbe, 53.

Semianimis] (ἡμίθνηος,) & cætera à ſemis, ſiue ſemi compoſita, Vide Semis.

Semigro] ſemigras. pen. corr. (ἀποικέω,) ſemigrare, Idem quod Migro, ut Semigrare ab aliquo. Cice. pro Cœlio, 12. Reprehendiſtis, à patre quòd ſemigrarit: quod quidem iam in hac ætate minimè reprehendendum eſt, qui quũ ex Reipub. cauſa iam eſſet mihi quidem moleſtum, ſibi tamen glorioſam uictoriam conſecutus, & per ætatem magiſtratus petere poſſet: non modò permittente patre, ſed etiam ſuadente ab eo ſemigrauit.

Seminarium, Seminium, Semino] Vide Semen.

Semiramis] penul. corr. huius Semiramis & Semiramidis, (σεμίραμις,) unde accuſatiuũ Semiramin uel Semiramidẽ facit, Fuit nomẽ Aſſyriorum reginæ, Nini regis uxoris, quæ mortuo uiro res præclaras geſſit. De hac prudentiſſima, & uiri nomine digna fœmina lib. 3. Diodorus, Iuſtinus, Oraſius, Euſebius, Auguſtinus, Ioſephus, Philoſtratas, ſcripſerunt & alij. Ea mulierũ omniũ, quarũ ex hiſtoria ad nos perlata notitia eſt, lõgè celeberrima: quãq; cũ Cyro præcipuè Alexander admiratus fertur, quòd in illa & magnitudo quædã animi, & rerum claritas plurima emicuiſſet: quum ſibi iam magno natu monumentum, in quo perfuncta humanis reconderetur, ſtrueret, inſcriptionem eiuſmodi exculpendam curaſſe dicitur: Quicunq; ex regibus pecuniæ inopiam ſenſerit, conditorio recluſo ſumat inde quicquid uiſum fuerit. Id quũ legiſſet Darius, ut qui auri foret auidior, ſepulchrũ iuſſit recludi: ſed in eo pecuniam quidem inuenit nullam, in eas autẽ incidit literas, Ni malus uir fores, & pecunia prorſum inexplebilis, non utiq; mortuorum loculos moueres: exprobratione lepida in ſacrã auri famem, ut eminentiſſimi autores tradidere. Hæc Cœlius Rhodiginus lib. 23. cap. 5. ex Plutarchi Apophthegmatis. Verum eadem impudica & mollis fuiſſe traditur, utpote quæ filij concubitum expetierit, & equum uſq; ad coitum adamaſſe dicatur. Semiramis, lingua Syriaca, auem ſignificat. Nanq; ab auibus adhuc infans nutrita dicitur. Vide Derceto. Scribit Valerius Maximus lib. 9. cap. 3. Dum die quodam circa cultum corporis occupata eſſet, & nuntiaretur ei Babylonem defeciſſe, ſolutа adhuc altera parte crinium, protinus ad eam expugnandam cucurrit: nec prius decorem capillorum in ordinem, quàm tantam urbem in ſuam poteſtatem redegit. Iuuenal. Saty. 2. 11. Quod nec in Aßyrio pharetrata Semiramis orbe. Propert. lib. 3. eclog. 11. 5.

Semiramius] Adiect. (σεμιράμιος,) Claud. 5. Paneg. 33. Noſtra Semiramiæ timeant inſignia turres.

Sanguine Semiramio cretus. Ouid. 5. Metam. 17.

Semis] uel potius ſemi, indeclinabile, (ἥμισυ,) Dimidium ſignificat, & melius definit in ſemi: quo extra compoſitionem rarò utuntur: ut Semiuiuus, à Græco deducitur ἥμι, et ſ habet pro aſpiratione Græca. Feſt.

Semianimis] & hoc ſemianime, pen. corr. & interdũ Semianimus, ſemianima, ſemianimũ, (ἡμίθνηος, ἡμιθανὴς,) Quaſi exanimatus. Plin. de Viris illuſt. 39. Ipſe cũ trecentis pugnãs cecidit, & poſtea ab Attilio ſemianimis inuentus et ſanatus, magno poſtea terrori hoſtibus fuit. Liu. ab Vrbe, Pun. 119. Vbi tollẽtes corpus ſemianime uirginis. Sic 8. bel. lib. 242. Quũ turbam fœminarum, puerorumq; imbellẽ, inermem ciues ſui cæderent, & in ſuccenſum rogũ ſemianima pleraq; injicerent corpora, &c.

Media procubuit domo ſemianimis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 19.

Artus ſemianimes. Ouid. 14. Metam. 42.

Clamor ſemianimis. Stat. 8. Thebaid. 120.

Equi ſemianimes uoluuntur. Virg. 11. Aeneid. 127.

Attollere terra ſemianimem heram. Lucan. lib. 8. 14.

Semianimus, antiquè. Cic. 1. de Diuinat. 172. Vngubus anguẽ Semianimum, & uaria grauiter ceruice micantem. Ex Ennio. De aquila.

Corpore ſemianimo languida membra. Lucret. lib. 6. 255.

Semiapertus] Adiect. (ἡμιανοικτος,) Liuius 6. bel. Pun. 202. Paucos ex multis trepida fuga incendentes, ſemiapertis portarum fortibus in urbem compulit.

Semiaſſus] Adiectiuum, (ἡμιόπτος,) Cic. 1. Tuſcul. 170. Heu reliquias ſemiaſti regis denudatis oßibus, Ex poeta.

Semibos] pen. corr. ſemibouis, (ἡμίβους,) Ouid. 4. Triſt. Centimanũq; Gygen, ſemibouẽq; uirũ. (eleg. 6. 4.

Semicaper] pen. corr. ſemicapri. Ouid. 5. Faſt. 21. Semicaper coleris ſuccinctis Faune Lupercis.

Deus ſemicaper. Ouid. 4. Faſt. 152.

Pan ſemicaper. Ouid. 14. Metam. 103.

Semicinctium] ſemicinctij, (ἡμιζώνιον,) Succinctorium, quòd medium hominem cingat, id eſt, ueſtiat: eſt enim genus ueſtis breuiſſimæ uentrem tantum contegens. Martial. lib. 14. 158. de ſemicinctio eſt epigramma.

Semicirculus] pen. corr. (ἡμίκυκλος,) Medius circulus. Columel. lib. 5. cap. 2. 1. Cic. de Finib. 100. Quumq; non habeant ex doctrina oblectationes, circulos aliquos, & ſemicirculos conſectari.

Semicircularis] pen. prod. Adiect. (ἡμικύκλιος,) Quod habet mediam circuli formam. Colum. lib. 5. cap. 2. 11. Semicircularis agri forma.

Semicoctus] Adiectiuum, (ἡμίεφθος,) Plin. lib. 18. cap. 11. 13. Ex tritico candidiſſima atq; grandiſſima eligunt grana, & ſemicocta in ollis. Colum. lib. 8. cap. 5. 1. Semicoctũ ordinẽ. Et apud Pliniũ lib. 22. cap. 25. 24. Semicocta aqua.

Semicremus]

Digitized by Google

Semicremus] pen.cor. Adiect. Ouid. 2. Metam. 58. *Semicremoq; nouat repetitum stipite uulnus. Id est quod dimidia ex parte crematum erat.*

Semicrematus] pen. pro. Adiect. (ἡμίφλικτος,) ut *Membra semicremata.* Ouid. In Ibin, 127. Et Martial. lib. 11. 55. *Thuraq; de medio semicremata rogo.*

Semicrudus] pen. pro. Adiect. (ἡμίωμος,) Col. lib. 6. cap. 26. *Si iam tali uitio laborant, lupini semicrudi conteruntur, & offæ saluiati more faucibus ingeruntur.* Statius 5. Sylu. 9. 9.

Semicubitalis] *& hoc semicubitale,* pen. prod. Liu. lib. 2. Decad. 5. *ut palmæ spiculum hastili semicubitali infixum.*

Semideus] Adiectiuum, (ἡμίθεος,) ut *Canes semidei.* Lucan. lib. 8. 164.

Nos in templa tuam Romana accepimus Isin,
Semideosq; canes. Anubim intelligit.

Genus semideum. Ouid. in Ibin, 17.

Deos Indigetes significare putatur poeta.

Reges semidei. Stat. 2. Achil. 73.

Semidoctus] Adiectiuum, (ἡμιμαθὴς,) Cic. 2. de Orat. 95. *Hæc ut & properans & apud doctos & semidoctos ipse percurro, ut aliquando ad illa maiora ueniamus.* Plautus Asinaria, 5. 74.

Semiermis] *& hoc semierme,* (ἡμιοπλος,) *Partim tantum armatus.* Liu. 5. bel. Pun. 109. *Haud dubia res est, quippe inter Annibalē ducem & centurionē, exercitusq;, alterum uincendo ueteranū, alterum nouū totum, & magna ex parte etiam tumultuarium & semiermem.* Ibid. lib. 2. 207. *Binis in castris quum multitudo semiermis sine ducibus esset.*

Semifactus] Adiectiuum, (ἡμίεργαστος,) ut *Opera semifacta.* Tacit. lib. 15.

Semifer] pen. cor. Adiectiuum, (ἡμιθήριος,) Ouid. 2. Meta. 129. *Semifer interea diuinæ stirpis alumno Lætus erat. De Chirone Centauro.* Plin. lib. 8. cap. 57. 3. *Semiferū & ipsum animal, cui uiuaria in dolijs idem qui apris instituit.*

Caput semiferum panis. Lucret. lib. 4. 119.

Corpus semiferum. Valer. 6. Argon. 111. Cic. 2. de Nat. deor.

Fremitus uirorum semiferi. Valer. 6. Argon. 47.

Lupi semiferi. Valer. 1. Argon. 93.

Pectus semiferum. Virg. 10. Aeneid. 43.

Species hominum semiferæ. Lucret. lib. 2. 141.

Semiformis] *& hoc semiforme,* (ἡμίμορφος,) Col. lib. 4. cap. 25. 2. *Cui superposita semiformis lunæ species, securis* Idem lib. 8. cap. 5. 10. *Pulliq; semiformes interimuntur, antè quàm totis partibus suis consumentur.*

Semifultus] Adiect. (ἡμισφήριστος,) Mart. lib. 5. 14. *Subsellioq; semifultus extremo, &c.*

Semigermanus] pen. pro. Adiect. (ἡμιγασίγνητος,) Liu. 1. bel. Pun. 140. *Vtiq; quum quæ ad Pennium ferant obseptagentibus semigermanis fuissent.*

Semigræcus] Adiect. (ἡμιέλλην,) Varro 2. de Re rust. ca. 1. 2. *Vt semigræcis pastoribus dicam Græcè.*

Semigrauis] pen. cor. Adiect. (ἡμιβαρὴς,) Liu. 5. bel. Pun. 129. *Quia magna pars in turribus epulati, aut sopiti uino erant, aut semigraues potabant.*

Semihomo] p. cor. *semihominis,* (ἡμιάνθρωπος,) Col. li. 10. 2. *Quamuis semihominis uesano gramine fœta*
Mandragoræ pariat flores, mœstamq; cicutam.

Semihomo Cacus. Virg. 8. Aeneid. 36.

Nasamones semihomines. Sil. lib. 11. 36.

Semihora] *semihoræ,* pe. pro. (ἡμιώριον,) Cic. pro Rabirio perduellionis reo 3. *Nunc quoniā Tite Labiene diligentiæ meæ, temporis angustijs obstitisti, meq; ex cōparato & constituto spatio defensionis, in semihoræ curriculum coegisti.*

Semijugerum] *semijugeri,* pen. cor. (ἡμιπλέθρου,) Col. lib. 5. cap. 1. 6. *At Galli candetum appellant in areis urbanis, spatium centum pedum, in agrestibus aūt pedum CL. quod arātores cadetum nommāt: semijugerum quoq; arepennem uocant.* Idem lib. 4. cap. 18. 1. *Vel in semijugera omnibus modis dirimatur.*

Semilacer] pe. cor. Adiect. (ἡμιῤῥαπὴς,) Ouid. 7. Meta. 69. *Semilacerq; toro tentat consurgere.*

Semiliber] pen. pro. (ἡμιελεύτερος,) Cic. ad Attic. lib. 13. 286. 2. *Obsecro abijciamus ista, & semiliberi saltē simus.*

Semilixa] *semilixæ, m. g.* (ἡμισκευοφόρος,) Liu. 8. bel. Pun. 148. *Sed illi primùm non Annium Vinbrum semilixam, no minis etiam abominandi ducem, sed Decium Iubellium Tribunum militum secuti sunt.*

Semimadidus] pen. corr. Adiect. (ἡμίβροχος,) Col. lib. 2. cap. 4. 4. *Ne lutosus ager tractetur, neue exiguis nimbis semimadidus.*

Semimarinus] p. pro. Adiect. (ἡμιάλιος,) Lucr. li. 5. 179. *Aut rapidis canibus succinctas semimarinis*
Corporibus Scyllas. Tanquam canes, Scyllam circumlatrantes, sint partim pisces, partim terrena animalia.

Semimas] pen. cor. *semimaris,* pe. cor. m. g. (ἡμιάῤῥην,) Castratus, euiratus. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 2. *Capi semimares, quod sunt castrati.* Liu. 1. bel. Maced. 47. *Ante omnia abominati semimares, iußiq; in mare extemplò deportari.*

Ouis semimas. Ouid. 1. Fast. 115.

Semimares, dicuntur etiam androgyni. Ouid. 7. Metam. 77. *de Hermaphrodito.*

Semimortuus] Adiect. (ἡμιθανὴς,) ut *membra semimortua.* Catul. ad Licinium, 47. 3.

Seminanis] *& hoc seminane,* pen. pro. pro *Seminālis.* Plinius libro 2. cap. 18. 3. *Itaq; in quadrato solis diuidua est, in triquetro seminani ambitur orbe, impletur autem in aduerso.* De luna.

Semineeis] *semineci, seminecem, seminece,* pen. cor. (ἡμιθνὴς,) *Semimortui parum adhuc uiuentis post acceptum uulnus.* Liu. bel. Pun. 15. *Tandem postquam ij qui circa regem seminecem restantem, deinde pilo terræ affixum pugnabāt, obruti telis occubuerunt.* Ibid. lib. 3. 66.

Artus semineces. Ouid. 1. Metam. 46.

Oculi semineces. Ouid. ad Liuiam, 79.

Seminudus] pen. prod. Aduerb. (ἡμίγυμνος,) Liu. 9. ab Vrbe, 26. *Primi Consules propè seminudi sub iugum missi, tum ut quisq; gradu proximus erat, ita ignominiæ obiectus.* Idem 1. bell. Maced. 139.

Semipaganus] pe. pro. Adiect. (ἡμιλιμάτης,) Persius in Prologo, 2. *-ipse semipaganus*

Ad sacra uatū carmen affero nostrū. Vide Paganus in Pagus.

Semiparer] pen. cor. *semipatris,* pen. cor. (ἡμίπατρος,) Ouid. 6. Fast. 43.

Quærebam nonas Sancto, Fidióne referrem,
An tibi semipater, tunc mihi sanctus ait.

Semipes] pen. cor. *semipedis,* pen. cor. m. g. (ἡμίπους,) Col. lib. 3. cap. 19. *Paulo minor dodrante, longior utiq; semipede.* Plinius libro 12. cap. 19. 9. Varro 3. de Re rust. cap. 8. 1. *Infimum ordinem oportet abesse à terra non minus tres pedes, inter reliquos dodrantes, à summo ad camaram ad semipedem.*

Semipedalis] *& hoc semipedale,* pen. pro. (ἡμιποδιαῖος,) *Quod medij pedis longitudinem habet.* Plin. libro 13. cap. 4. 9. *Semipedales ramorum relinquentes truncos.* Idem libro 36. cap. 25. 5.

Semiplacentinus] pen. prod. Adiect. (ἡμιπλακεντῖνος,) Cicero in Pisonem, 9. *Quum esses interrogatus quid senti-*

Digitized by Google

res de Consulatu meo, grauis author, Calatinus credo aliquis, aut Africanus, aut Maximus, & non Censorinus semiplacentinus Calutius, respondes, altero ad frontem, &c.

Semiplenus] pen. pro. Adiect. (ἡμιπλεως,) Liu. 5. bel. Pun. 172. Qui improuiso adorti semiplenas stationes, & adapertas fores portæ. Cic. 7. Verr. 11. Semiplenæ naues. Et apud Col. lib. 5. cap. 5. 4. Semiplenæ scrobes.

Semiputatus] pen. pro. Adiect. (ἡμικαλάδοντος,) ut Vitis semiputata, Virg. 2. eclog. 14.

Semiquinarius] Adiect. (πρὸς ἡμιπεμπτος,) Semiquinaria diuisio est quum in scandendo quinq; pedes per dimidiũ diuiduntur, ita ut post duos pedes, ultima dictionis supersit, ut Armaui, rúmqueca, no. Semiseptenaria autem diuisio, quum post tres primos pedes syllaba similiter relinquatur dictionem terminans: ut Armaui rúmqueca, no Troiæ.

Semiraſus] pen pro. Adiect. (ἡμιψιλος,) ut Vſtor semiraſus. Catul. de Rufa & Rufulo, 55. 1.

Semireductus, Adiect. (ἡμιαναχθεὶς,) Ouid. 2. de Arte, 123. Protegitur læua semireducta manu, id est. Semicontracta.

Semirefectus] Adiect. (ἡμιαναπεπλασμένος,) ut Claßis semirefecta. Ouid. epist. 7. 35.

Semirutus] p. cor. Adiect. (ἡμιβαλὴς,) Quasi semidirutus. Liu. 2. bell. Mace. 66. Purgato loco qui strage semiruti muri cumulatus erat. Et lib. 8. bel. Pu. 244. Semiruta castella.

Semiruta ac spoliata patria, Ferè deleta. Liu. 6. bell. Pun. 165.

Tecta semiruta. Lucan. lib. 1. 5.

Vultus semiruti. Stat. 1. Syl. 3. 21.

Semisenex] pen. corr. uel semiseneus, antiquè. (ἡμιγέρων,) Plaut. Milit. 10. 54. O lepidum semisenem, ne si quas memorat, uirtutes habet.

Quædam exemplaria semisenem legunt.

Semisepultus] Adiectiuum, (ἡμιθαφὴς,) ut ossa semisepulta. Ouid. epist. 1. 11.

Semisomnus] Adiect. Ferè adhuc dormiens, neq; uixdum experrectus satis. Plaut. Curcul. 3. 21.

Vini pollens lepidus Liber: qui screanti tibi

Siccæ, semisomnæ potionem affert. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 4. Quum illi interea qui te istic reliquerunt, spectarent communes mimos semisomni. Liu. 10. bell. Maced. 66. E conuiuio & comessatione propè semisomnus raptus sum ad causam parricidij dicendam. Tacit. lib. 1. Sine uulnere milites, qui semisomnos, inermes, aut palantes cæciderant.

Semisomnis] & hoc semisomne, Idem. Cic. 7. Verr. 75. Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stuperet, arma capiunt. Liu. 7. bel. Maced. 85. Sparsos per negligentiam & semisomnes propè adorti sunt.

Semisonarius] Qui crotalia sonitat, quæ ueluti medij tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aulul. 15. 44.

-sarcinatores petunt, Scropharij astant, semisonarij. Sunt qui legunt semizonarij.

Semisopitus] pen. pro. Adiect. (ἡμιλοίμητος,) Liu. 5. bell. Pun. 218. Pars semisopitos hostes cædunt. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 4. Purpureo iacuit semiposita toro.

Semisopinus] pen. pro. Adiectiuum (ἡμισύπνιος,) Martialis libro 6. 35.

Ampullis potas semisupinus aquam. Ouidius 3. de Arte, 157. Quum iacet in dextrum semisupina latus.

Semitritus] pen. pro. Adiect. (ἡμιτριβεὶς,) Colu. lib. 1. cap. 6. 16. Huic autem nubilarium applicari debet, maximeq; in Italia propter inconstantiam cæli, quò collocata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.

Semiuietus] pen. pro. Adiect. Mollis, ferè consumptus. Col. lib. 12. cap. 16. 3. Alij folijs uitigineis, nonnulli plataninis semiuietas uuas contegunt, & ita in amphoras recondunt.

Semiutr] pen. cor. semiuiri, pen. cor. (ἡμιανὴρ,) Ouid. epist. 9. 29. Semiuir occubuit ui, Lerniferoq; neneno Nessus.

Semiuir, pro effœminato. Liu. 3. bel. Maced. 43. Errare ut ait homines, qui tam atrocem cædem pertinere ad illos semiuiros crederent. Virgil. 4. Aen. 43. Et nunc ille Paris cum semiuiro comitatu. Ouid. 4. Metam. 78.

Quisquis in hos fontes uir uenerit, exeat inde
Semiuir, & tactis subitò mollescat in undis.

Chorus semiuir. Sil. lib. 17. 4. De sacerdotibus Cybelles.

Semiuiuus] pe. pro. Adiect. (ἡμιζωὸς,) Cic. in Pisonẽ, 24. Qui non admurmuratione, sed uoce & clamore abiecti hominis & semiuiui, &c. Idem 3. Verr. 30.

Semiuiua uox. Cic. pro Sestio, 109.

Semuncia] semunciæ, (ἡμιγυία,) pro Semiuncia. Persius Satyra 5. 13.

-sed nullo thure litabis,
Hæreat in stultis breuis ut semuncia recti. Cic. pro Cecinna, 12. Facit hæredem ex deunce & semuncia Cecinnam. Col. lib. 5. ca. 1. 10. Pars uicesimaquarta, pedes mille ducentos, hoc est semuncia, in qua sunt scrupula duodecim.

Semuncialis] & hoc semunciale, pen. pro. (ἡμιγυλαῖος,) Quod ad semunciam pertinet. Plin. lib. 33. cap. 3. 7. Mox lege Papyriana semunciales asses facti.

Semunciarius] Adiect. Idẽ. (ἡμιγυιάσιος,) Liu. 7. ab Vrbe, 122. Semunciarium tantum ex unciario fœnus factum.

Semiustulandus] Adiect. (ἡμιοπτέος,) Suet. in Tyberio Cæsare, cap. 75. Corpus ut moueri à Miseno cœpit, conclamantibus pleriſq; Atellam potius deferendũ, & amphitheatro semiustulandum, Romam per milites deportatum est, crematumq; publico funere.

Semiustulatus] pen. prod. Adiect. (ἡμίοπτος,) Idem quod Semiustus. Cic. pro Milone, 25. Tu P. Clodij cruentum cadauer eiecisti domo, tu in publicum eiecisti, tu spoliatũ imaginibus, exequijs, pompa, laudatione, infelicißimis lignis semiustulatum, nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.

Semustus] Adiect. (ἡμίκαυστος,) pro Semiustus: ut Pax semusta. Ouid. 4. Fast. 33.

Corpus semustum fulmine. Virg. 5. Aen. 116.

Membra semusta. Lucan. lib. 9. 1.

Robora semusta. Lucan. lib. 8. 146.

Semissis] huius semißis, m. g. (ἥμισυ,) Idem quod Semis. Cic. Att. lib. 15. 330. 5. Sed sicubi inciderit, de Tulliano semisse Maxianam adhibebis, ut scribis.

Semißis, Monetæ pars. Lampridius de Alexãdro principe Romano loquens, Vect. galia (inquit) publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub Heliogabalo præstiterant, tertiam partem aurei præstarent, hoc est tricesimã partem. Tunicq; primum semisses aut eorum formati sunt: tunc etiam quum ad tertiam partẽ aurei uectigal decidisset, tremisses: dicente Alexandro etiã quartarios futuros, quòd minus nõ posset, quos quidẽ iam formatos in moneta detinuit, expectans ut si uectigal contrahere potuisset, & eos ederet. Sed quum nõ potuisset, per publicas necessitates, conflare eos iußit, & tremisses tantũ, solidosq; formari. Formas binarias, ternarias, quaternarias, & denarias etiam atq; amplius usq; ad quinquagenarias quoq; & centenarias, quas Heliogabalus inuenerat, resolui præcepit, neq; in usu cuiusquam uersari atq; ex eo ijs materiæ nomen inditum est, quum diceret plus largiendi hanc esse imperatori causam, si quum multos solidos minores dare posset, dans decem uel amplius una forma triginta & quinquaginta & centum dare cogeretur. Ex his uerbis Lampridij, quæ uulgò corruptißimè leguntur, facilè intelligimus, solidos primum dictos esse aureos nũmos, certi cuiusdam, suiq; ponderis quasi integros. Erant dimidiati aurei, &

Digitized by Google

rei, & tertiarij, à tertia parte dicti, qui semisses tremissesq; dicebantur: quemadmodũ binarij, ternarij, quaternarijq;, & deinceps sic dicti sunt, qui binos aureos & ternos, & quaternos, denosq; penderent, Sic intelligendi tremisses, in L. Iubemus, De erogatione mill. an. lib. XII. cod. Trientales autem Latinè dici possent. Hæc Budæus. Cic. pro P. Sest. 46. Sed ab uno gladiatore innumerabilia alia noua conscriberẽtur: ut remißis semißibus & trientibus, quinta pro pè pars uectigalium tolleretur.

Homo semißis, Dicitur homo uilis, et quasi semihomo: sicut semissem semiasse dicimus. Vatinius Ciceroni, li. 5. 10. 4. Simius, nõ semißis homo cõtra me arma tulit, et eũ bello cepi.

Vsura dicitur semißis, quoties de centum nummis senus nummus usuræ nomine percipitur. Capitolinus in Alexandro, Trientarium fœnus ait eum ut æquißimum & leuißimum exercuisse ad usum Reip. Hæc Bud. Plin. lib. 14. cap. 4. 11. Ex his tamen usura multiplicata semißibus.

Semita] semitæ, pe. cor. (τρίβος, ἄτραπος,) Quasi semiter, arcta uia, siue dimidia uia. Plaut. Casina. 3. 31.

Post id locorum, quando ad uillam ueneris,
Dabitur tibi amphora una, & una semita.

Fons unus. Cæsar 7. bell. Gall. 27.

Ferri semitis. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.

Velox semita Lunæ. Claud. 2. Paneg. 88.

Semitam pro Via. Cic. in Verr. act. 4. 40. Attendite, iam intelligetis, hanc pecuniam qua uia modò uisa est exire ab isto, eadem semita reuertisse.

Rara per occultos ducebat semita calles. Virg. 9. Aen. 77.

Spumea subsequitur fugientis semita clani. Valer. 2. Argo. 86.

Viæ fallentis semita. Horat. 1. epist. 19. 21.

In semitam rectam deorum reuerti, metaphoricè dicitur à Plauto Casin. 10. 33.

Nunc pol ego deorum in rectam redij semitam.

Semitæ sunt in urbe, qui limites etiam dicuntur. Inde

Semitarius] dictus, Qui semitas percurrit. Catull. ad Contubernales, 35. 4.

Omnes pusilli & semitarij mœchi.

Semitarios mœchos uocat, qui uulgaria scorta & in semitis prostituta sectantur.

Semito] semitas, pen. cor. semitare, Eo modo dictum quo Limitare. Plinius libro 17. cap. 22. 2. Vineas limitari decumano XVIII. pedum latitudinis ad contrarios uehiculorum transitus, alijsq; transuersis limitibus denum pedum distingui per media iugera. Aut si maior modus sit, totidem pedum cardine quot decumano limitari. Semper uerò quintanis semitari, hoc est, ut quinto quoq; palo singulæ iugo paginæ includantur.

Semiuiuus, Semiustus] & cætera à Semis composita, Vide in Semis.

Semodius] semodij, (ἡμιμόδιος,) Quasi semimodius. Iuue. Saty. 14. 7. -& tamen uno
Semodio scobis hæc emundat seruulus unus. Col. lib. 2. cap. 11. 10. Martialus libro 7. 52. Semodiusq; fabæ cum uimine picenarum. Plinius libro 18. cap. 9. 1. Præterea floris semodium.

Semouco] semoues, pen. cor. semoui, semotũ, p. pro. (ἀπολυνέω,) semouere. Seorsum mouere. Plaut. Asin. 5. 74. Culpa tua isthæc, quæ discipulũ semidoctũ abs te semoues. Terent. And. 1. 5. 50.

Semouere & segregare. Cic. de Arusp. resp. 23.

A contemplatu mali semoueo me. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 14.

Semouere à disciplina. Cic. 1. Acad. 49.

Semouenda est igitur uoluptas, non solùm ut recta sequamini, sed etiam ut loqui deceat frugaliter. Cic. 2. de Fin. 45.

Semotus] pen. pro. Partic. (ἀπονενοθεὶς,) ut
A curis semotus. Lucret. lib. 1. 9.

Semper] Aduerb. temporis, (ἀεὶ, ἀεὶ, ἐσαεὶ, διαπαντὸς,) Terent. And. 4. 5. 27. Rectè ego semper fugi has nuptias. Cic. 1. Tuscul. 62. Quod semper mouetur, id æternum est. Idem 1. Offic. 45.

Semperlenitas, Vnica dictio, authore Donato. Terent. And. 1. 2. 4. Mirabar hoc si sic abiret: & heri semperlenitas
Verebar quorsum euaderet.

Sempiternus] (ἀΐδιος,) Adiect. quasi perpetuus, & quod semper durat. Plaut. Merc. 7. 2.

Homo me miserior nullus est æquè opinor, neq; aduorsa cui
Plura sint sempiterna. Teren. And. 5. 5. 3. Cic. 2. Acad. 42. Ratio perfecta & sempiterna. Sic ibid. 4. 211.

Gloriæ sempiternæ per aliquẽ cõmẽdari. Cic. Luc. li. 5. 12. 22.

Potentia sempiterna. Tacit. lib. 3.

Sempiternò] Aduerb. Solinus cap. 53. At iuxta Ilium Memnonis stat sepulchrum, ad quod sempiternò ex Aethiopia ceruatim axes aduolant, quas Ilienses Memnonias uocant. Idem cap. 48. Tenacibus fõlijs sempiternò inumbrantur.

Semperuiuum] semperuiui pen. prod. (ἀείζωον,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 16. Aizoi duo genera, Maius in fictilibus uasculis seritur. Et paulo pòst, Alterum minusculum quod erithales uocant, alij tritales, quia ter floreat, alij chrysothales, aliqui isoetes: sed aizoum utrunq;, quoniam uireat semper, aliqui semperuiuum. Maius cubiti altitudinem excedit, crassitudine plus quàm pollicari. Vulgus nostrum Iouis barbam uocat.

Sempronius] (σεμπρώνιος,) Senator Romanus: de quo Pomponius De origine iuris, L. Necessariũ, sic ait, Sempronius quem Pop. Ro. σόφον appellauit: nec quisquã ante eum hoc nomine cognominatus est. Fuerunt autem plures Sempronij: de quibus multa apud Liuium.

Sempronij præclara gesserunt, quorum seriem legito apud Volaterranum lib. 19.

Sena] (σάινα,) urbs Hetruriæ octingentis stadijs à Roma distans. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarũ. De qua Plin. lib. 3. cap. 5. Est & insula in mari Britannico, Pomponio Melæ.

Senaculum] huius senaculi, pen. cor. (βαλευτήριον,) Vbi Senatores consultandi gratia consistebant. Valerius lib. 2. cap. 1. de mira constantia legatorum Romanorum, scribit Senatum apud senaculum habitare consuemsse, ut quum à curia uocaretur, præsto adesset. Festus, Senaculum, locus Senatorum.

Senator] pen. pro. huius senatoris, m. g. (βαλευτής, σφνάτωρ,) Vlpian. de Senatoribus. L. Nuptæ: dici senatores dicit qui à Patricijs & Consularibus usq; ad omnes illustres uiros descendunt, quia hi soli in senatu dicere sententiam possunt. Appellatiq; sunt ab ætate prouecta, quòd tales in principio in senatum electi fuere. Festus, Senatores è senectute dicti satis constat, quos initio Romulus elegit centum: quorum consilio Remp. administraret. Itaq; etiam Patres appellati sunt, & nunc quum senatores adesse iubentur, quibusq; in senatum sententiam dicere licet, quia hi post lustrum conditum ex iunioribus magistratum capere, & in senatu sententiam dicunt, & non uocantur senatores antequam in senioribus sunt censi. Cic. 3. de Legib. 58. Senatori tria iussa sunt, Vt adsit. nam grauitatem res habet, quum frequens ordo est, Vt loco dicat: id est rogatus. Vt modo: ne sit infinitus.

Pascebatq; suas ipse senator oues. Ouid. 1. Fast. 41.

Senatorius] Adiect. possessiuũ, (βαλευτικὸς,) Cic. 3. Ver. 3. Socios, leges, Remp. senatorio consilio maximè posse defendi. Vetus exemplar legit senatoris consilio.

Actas

Aetas ſenatoria. Tacit.lib.5.
Literæ ſenatoriæ.Cic.2.Offic.5.
Munera ſenatoria.Cic.1.Tuſc.1.
Ordo ſenatorius.Cic.pro Cluentio,83.
Potentia ſenatoria.Cic.ad Attic.lib.2.24.3.
Senatus] huius ſenatus & ſenati,pen.pro.(σύγκλητος,βουλή,γερουσία,βαλαντήριον,) tam locum in quem ſenatores conueniunt, quàm ipſos ſenatores ſignificat. Cic. de Aruſp. reſp.54. Senatus princeps ſalutis,mentiſq; publicæ. Idem Sulpitio, lib. 4.1.4. Atq; ipſe ad te antea ſcripſiſſe, te fruſtra in ſenatum,ſiue potius in conuentū ſenatorum eſſe uenturum. Et 3.de Legib.41.Nam ita ſe res habet, ſenatus dominus publici conſilij,&c. Item 1.in Catil.1.Hic tamen uiuit:uiuit?imò in ſenatum uenit publici conſilij particeps.
Senatus frequēs diuinus fuit in ſupplicatione Gabinio denegan da.Cic.Qu.frat.lib.2.9.2.
Sanctus ſenatus.Virg.1.Aen.86.
Floreat,& claro cingatur Roma ſenatu. Claud.5.Paneg.4.
Cogere ſenatum,Conſules & ſenatores in conſilium conuocare.Cic. Metello, lib. 5.2.10.Et 3.de Fin. 11. Quippe qui ne reprehenſionem quidem iuulgi reformidans,in ipſa curia ſoleret legere dum ſenatus cogeretur.De Catone.
Conuocare,uel uocare ſenatum,Idem.Cic. Plancio,lib.10.12. 7.Idem Trebonio,lib.10.28.3.
Cooptare ſenatum,pro Senatum conſtituere.Cic.4. Ver.84.
Diſcedit ſenatus,quum ſenatores à Prætore miſſi facti, domum abeunt. Cic. Tuum in ipſum diſceſſum ſenatus incidiſſe credo meas literas.
Dare ſenatum alicui, Senatum cogere, ſuper deliberatione rei ad aliquem ſpectantis.Cic.ad Qu. frat.lib.2.15.2.
Frequentem ſenatum efficere,pro Cogere,Cælius ad Ciceronē, libro 8.5.7.
Expulſus ſenatus.Lucan.lib.5.54.
Extinguere ſenatum, Senatus authoritatem & dignitatem deprimere,uel Senatus authoritatem tollere.Cic.3.Offic.3.
Haberi ſenatum,pro Senatum cogi. Cic.Lentulo,lib.1.4.3.Senatus haberi ante Calend.Feb.per legem Puppiam,id quod ſcis,non poteſt.Idem ad Qu.frat.lib.2.6.4.
Legere ſenatum,Vide Lego,legis.
Lectus ſenatus.Ouid.1.de Arte,93.
In ſenatum legere, pro Senatorem facere. Cic. Valerio,lib.13. 54. Hoc autē tempore eum Cæſar in ſenatum legit:quē ordinem ille iſta poſſeſſione amiſſa tueri uix poteſt.
Mitti uel dimitti ſenatus dicitur, quando datur facultas ſenatoribus abeundi domū:quod à prætore apud Romanos fiebat his uerbis. Nihil uos moramur Patres cōſcripti,ad Qu. fratrem libro 2.5.1. Sed fecit humaniter Licinius, quòd ad me, miſſo ſenatu ueſperi uenit. Idem de Amicit. 11. Quum ſenatu dimiſſo domum reductus ad ueſperam eſt à Patribus Conſcriptis.
Mouere ſenatu,& Ex ſenatu reijcere.Plin.de Viris illuſt.L.Flaminium Conſularem ſenatu mouit.Cic.pro Domo ſua,94. Vide Moueo.
Omni Senatu,Omni Senatorum coitione, Quoties congregantur Senatores.Plin.lib.15.cap.18.6.
Regere conſilijs ſenatum.Quint.lib.2.cap.16.11.
Reuocare ad uirtutem priſtinam ſenatum iam languentem & deſeſſum.Cic.Trebonio,lib.10.28.4.
Eſſe ſenatum,pro Conuocari.Cic.ad Lentulum,lib.1.2.10.Eo die ſenatus erat futurus.Idem Cornificio,lib.12.25.1.
In ſenatum uenire, pro ſenatorem fieri. Cic.pro L. Flacco,33.
Senatum conſilij in cor conuocare.Plaut. Amphit.8.176.Idē Epid.3.56.Iam ſenatum conuocabo in corde conſiliarium. Hoc eſt,conſulam apud me quid agendum ſit.

Senatuſconſultum] ſenatuſconſulti, (δόγμα, βέβαιωμα τῆς συγκλήτου,) Id eſt,ſenatus ſententia,quod fiebat aut per rogationem, quum rogabatur unuſquiſq; ſententiam quam uerbis efferebat. Aut per diſceßionem,quando plerisq; idem ſentientes,in unam partē pedibus ibant, ſicut teſtatur Gell. lib.3.cap.18.& lib.14.ca.7.Flauius Vopiſcus de Aureliano,Deinde alijs manum porrigentibus,alijs pedibus in ſententiam euntibus,pleriſq; uerbo conſentientibus, conditum eſt ſenatuſconſultum.Cic.1.de Diuin.106.Vt audiuiſſes in monumento Marij de tuo reditu magnificentißimum illud ſenatuſconſultum eſſe factum.Cæſar 1.bell.Gallic.184.
Senatuſconſultum fuit uetus,ne liceret Africanas in Italia aduehere.Plin.lib.8.cap.17.5.
Magnificentißimum ſenatuſconſultum,Vide Magnus.
Senatuſconſultum facere contra aliquē. Cic.de Aruſp. reſp.7.
Senatuſconſultum facere de.Cic.3.Philip.140.Effugere feſtinans,ſenatuſconſultum de ſupplicatione per diſceßionem fecit,quum id factum eſſet antea nunquam.
Senecæ] (σηνέκαι,) duo fuerunt:M. Anneus Seneca Senecæ philoſophi pater,patria Cordubenſis & Equeſtris ordinis, ac eruditißimus fuit ut cui declamationes quæ filij dicuntur eſſe, nonnulli tribuant. M. Anneus Seneca ex Elbia Albina tres liberos ſuſcepit:L.Anneum Senecam Philoſophum:Iunium Anneum Gallionē:& L.Anneum Melam Lucani patrem.Duo in primis memorantur,Senecæ,Philoſophus,& Poeta tragicus,Quod Sidonius teſtatur. Senecā putat Caſſiodorus inde dici,quoniā cui primo cognomentū id impoſitum fuit,canus ſit natus: ſicuti de Numa Pompilio legitur.
Et docti Senecæ ter numeranda domus. Martialis lib.1.148.
Facundi Senecæ potens amicus.Martial.lib.7.44.
Duosq; Senecas unicumq; Lucanum
Facunda loquitur Corduba. Mart.lib.1.57.
Senecio] ſenecionis,(κεκιγένων,)Plin.lib.25.ca.13.21.Erigeron noſtris uocatur ſenecio.Et paulo pòſt,Herba eſt trixaginis ſpecie & mollitia,cauliculis ſubrubicūdis, naſcitur & in tegulis & in muris:Nomē hoc Græci dederunt, quia Vere caneſcit.Caput eius numeroſa diuiditur lanugine(qualis eſt ſpinæ)inter diuiſuras exeunte.
Senecta,Senectus,Seneſco] Vide Senex.
Senex] ſenis.c.g.(γέρων,γεραιὸς,πρέσβυς,πρεσβύτης,)ſecundum Priſcianum.Varro de Lingua Latina,Et tua amica ſenex.Cicero pro Cælio,29. Huic triſti ac decrepito ſeni reſponderet Cælius. Et pro Seſtio, Imbecillus ſenex. Idem de Senect. 29. Nec enim unquam ſum aſſenſus illi ueteri, laudatoq; prouerbio, quod monet maturè fieri ſenē, ſi diu uelis eſſe ſenex.
Genitiuus eſt ſenis,uel ſenicis antiquè.Plaut.Ciſtel.10.12.Negotioſi ſenicis ſoletis eſſe.
Senex ingenio.Plaut. Milite,10.37.
Senex memoria, Antiqua. Cic.pro P. Seſtio,16. Et quia ualet apud nos clarorum hominū ſenex de Reip. meritorum memoria,etiam mortuorum. Correctiora exemplaria non legunt dictionem Senex,ſed eius loco habent Bene.
Anheli.Virg.2.Georg.27.
Annoſus.Ouid.1.de Arte,3.
Aſperi.Quint.lib.3.cap.8.35.
Delirus.Horat.2.Serm.ſat.5.15.
Grandæuus.Lucan.lib.3.104.
Inualidus.Virg.12.Aen.26.
Iuſtus.Ouid.1.epiſt.6.
Longæuus.Virg.5.Aen.143.
Maturus.Horat.in Arte,24.
Miſerabilis.Quint.lib.4.cap.1.29.
Odioſus.Ouid.2.de Remed.15.

Parcus

Digitized by Google

Parcus. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.
Priſcus. Ouid. 10. Metam. 128.
Sanctus. Claud. 2. Paneg. 16.
Siccus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 57.
Verendus. Claud. 2. Paneg. 87.
Vetus. Tibull. lib. 3. eleg. 8. 10.
Cerùus ſenex. Lucret. lib. 3. 123.
Dies ſenex. Plaut. Sticho, 11. 6.
Turpe ſenex miles, turpe ſenilis amor. Oui. 1. Amor. eleg. 9. 1.
Senior comparatiuum, Valde ſenem ſignificat. Ouid. 12. Metam. 37. Tum ſenior, quamuis obſtet mihi longa uetuſtas. Quintil. lib. 3. cap. 1. de Iſocrate.
Anni ſeniores. Ouid. 15. Metam. 94.
In ſenioribus eſt, Vide In.
Senior, m. g. tametſi in obliquis commune trium generum uidetur, ut Senioris ætatis, Senioris æui.
Seniores, pro Senatu: quoniam ex prouectioris ætatis hominibus fieret. Liu. 4. bell. Maced. 224. Scriptum erat: Ariſtonem priuatim ad neminem, publicè ad Seniores (ita Senatum uocabant) mandata habuiſſe.
Senecta] ſenectæ, (γεροντικὴ ἡλικίαι,) Tempus ſenectutis, Senilis ætas. Virg. lib. 6. Aen. 23.
-uires ultra ſortemq; ſenectæ. Plin. lib. 16. cap. 27. 3. Eſt etiamnũ ætatis differentia. Amygdala enim & pyrus in ſenecta fertiliſſimæ, ut glandiferæ, & quoddam genus ficorum.
Pondera amara ſenectæ. Ouid. 9. Metam. 48.
Annoſa ſenecta. Ouid. 7. Metam. 88.
Curua. Ouid. 2. de Arte, 134.
Extrema. Catull. Argon. 59. 44.
Prigens. Sil. lib. 5. 114.
Infirma. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 7.
Longæ ſenectæ extrema tempora. Ouid. 6. Metam. 135.
Neſtorea ſenecta. Stat. 1. Sylu. 3. 22.
Occiduæ ſenectæ decliue iter. Ouid. 15. Metam. 46.
Orba ſenecta luminibus. Plin. lib. 9. cap. 22. Vide Orbus.
Rugoſa ſenecta. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 5.
Sacra ſenecta. Iuuen. Saty. 13. 6.
Tarda ſenecta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 5. Sene. Herc. furen. 9. 4.
Tardante ſenecta gelidus ſanguis. Virg. 5. Aen. 79.
Lenior, & melior ſis accedente ſenecta. Horat. 2. epiſt. 2. 43.
Longa ſenecta confectus. Ouid. 6. Metam. 8.
Finire ſenectam morbis. Lucan. lib. 5. 57.
Inopem ſenectam trahere. Ouid. 7. Metam. 1.
Diſcite uenturam iam nunc ſentire ſenectam. Propert. libro 4. elegia 12. 19.
Venturæ memores iam nunc eſtote ſenectæ. Oui. 3. de Arte, 12.
Grauis ſenecta. Ouid. 7. Metam. 60.
In ſenecta, Vide In præpoſitionem.
Senecta, ablatiuus, pro In ſenecta. Plin. lib. 7. ca. 18. 1. Naturã feciſſe conſuetudinem, & ſenecta caruiſſe potu.
Senecta dies, Vide Dies.
Senecta, Sexta hominum ætas. Aetas enim prima quibuſdã incipit ab infantia uſq; ad ſeptimum annum, quæ quidem ætas nomẽ accepit à non fando, quia homo in ea nõ fatur: uel ſi fatur, imperfectus eſt eius ſermo. Secunda, pueritia cuius pars eſt pubertas, ut ad XIIII. annum. Tertia, adoleſcentia. Quarta, iuuenta. Quinta, uirilis ætas. Sexta, ſenectus: cuius pars eſt ætas decrepita.
Senecta, Serpentiũ uernatio, ſiue corium illud quod uerno tempore exuunt. Plin. lib. 20. cap. 23. 2. Fœniculum nobilitaue re ſerpentes, guſtatu, ut diximus, ſenectam exuendo, oculorumq; aciem ſucco eius reficiendo. Idem lib. 28. cap. 11. 11. Alij cum ſenecta ſerpentium & aceto inebudunt lanas, antè aqua calida collutas.
Senectus] ſenectutis, pen. pro. f. g. (γήρας, ἐγγήραμα,) Idem Teren. Phorm. 4. 1. 6. Senectus ipſa eſt morbus. Cic. in Topicis, 16. Senectus eſt occaſus uitæ.
Balba ſenectus. Horat. 1. epiſt. 21. 4.
Cana. Ouid. epiſt. 14. 22.
Carioſa. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 6.
Cruda ac uiridis. Tacit. in uita Agricolæ.
Deſerta. Senec. Herc. fur. 13. 23.
Effœta ſeclis. Virg. 8. Aen. 102.
Exanguis. Lucan. lib. 1. 70.
Exhauſta. Stat. 3. Sylu. 3. 32.
Infeſta, Vide Infeſtus.
Longa. Horat. 2. Carm. ode 16. 6.
Longa & ceruina. Iuuen. Saty. 14. 25.
Loquax, Vide Loquor.
Placida. Horat. in Carm. ſec. 9.
Prouecta. Tacit. lib. 1.
Queribunda. Sil. lib. 13. 118.
Sera. Sene. Herc. furen. 11. 7.
Tarda. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 18.
Tranquilla. Horat. 2. Serm. ſat. 1. 12.
Triſtis. Virg. 3. Georg. 14.
Turpis. Virg. 3. Georg. 20.
Viuax. Senec. Herc. fur. 11. 27.
Vrgens & aduentans ſenectus. Cic. de Senect. 2.
Adipiſci ſenectutem. Cic. de Senect. 4. Quo in genere in primis eſt ſenectus, quam ut adipiſcantur, omnes optant, eandem accuſant adepti.
Iners ſenectus adiuuat baculo gradum. Senec. Herc. fur. 9. 16.
Homo confectus ſenectute. Cic. 5. de Fin. 55.
Turpem ſenectutem degere. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.
Deſipere ſenectute. Cic. Lent. lib. 1. 9. 65.
Vetus ſenectus rugis frontem exarat. Horat. Epod. 8. 1.
Senectus habet authoritatem. Cic. in Orat. 96.
Obrepit non intellecta ſenectus. Iuuen. Saty. 9. 13.
Aegra ſenectus tremulo uenit gradu. Ouid. 14. Metam. 29.
Ad ſummam ſenectutem uiuere. Cicero de Claris Orator. 93. Et 8. Philipp. 254. Quum eſſet ſumma ſenectute et perdita ualetudine.
Senectus orationis, Maturitas, grauitas. Cic. de Claris Orat. 4. Quumq; oratio iam noſtra caneſceret, haberetq; ſuã quandam maturitem & quaſi ſenectutem.
Plena literatæ ſenectutis oratio. Cic. de Claris Orat. 114.
Senectus, Pellis quam uerno tempore ſerpentes exuũt, quæ & uernatio dicitur. Vnde Senectutẽ exuere dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 30. Idem lib. 29. cap. 5. 5. Membrana ſiue ſenectus anguium, uernatione exuta, cum cancro maſculo trita.
Senectus, Adiect. Lucre. lib. 3. 155. Quidũ fòras ſibi uult membris exire ſenectis? Alij legunt ſenectus.
Senecta ætas. Plaut. Aulul. 7. 75. Idem Trinum. 4. 4.
Hic ille eſt, ſenecta ætate, qui factus eſt puer. Lucre. li. 5. 77.
Poſt ubi equum ualidæ uires ætate ſenecta,
Membraq; deficiunt, &c.
Senectum corpus. Salluſt. lib. 4. Hiſto.
Senium] ſenij, Idem, (πρέσβειον,) Dicimus enim Hominem confectum ſenio, pro ſene.
Deforme ſenium. Seneca. Hippolyto, 7. 18.
Mens ſenio fluxa. Tacit. lib. 5.
Senium, dicitur Tædium, & odium, ut ait Nonius: dictũ à ſenectute, quòd ſenes omnibus odio ſint, & tædio. Turpilius, Quia odio ac ſenio mihi nuptiæ ſunt. Næuius Senium ſontì cum appellat, quaſi nocens: quia ſenectus, naturalis morbus eſt, ut inquit Ariſtoteles.
Torpeſcere ſenio rerum. Sil. lib. 16. 3.

Compone-

Digitized by Google

Componere ſenium patria terra. Stat. 3. Sylu. 5. 3.
Senium ad conuitium retulit. Terent. in Eunuch. 2. 3. 10. pro improbo & moroſo ſene, Vt illum di, deæq; ſenium perdãt, qui me hodie remoratus eſt. Lucilius, At quidem te ſenium, atq; inſulſe ſophiſta.
Senium, pro Triſtitia & ſqualore. Cic. pro Milone, 15. Luget Senatus, mœret Equeſter ordo, tota ciuitas cõfecta ſenio eſt, ſqualent municipia, afflictantur coloniæ.
Senium lunæ, pro Decurſu. Plin. lib. 7. cap. 48. 3.
Seneo] ſenes, ſenui, (γηράω,) ſenere, Senem fieri. Catull. de phaſelo, 4. 6. Quiete recondita ſenet.
Seneſco] ſeneſcis, (γηράσκω, καταγηράσκω, παγκρίω, παραμαίω,) ſeneſcere, Senem fieri. Plin. lib. 7. cap. 42. Fœminas gigni celerius, quàm mares, ſicut celerius ſeneſcere.
Tẽpora labuntur, tacuiſq; ſeneſcimus annis. Oui. 6. Faſt. 155.
Aeuo & macie ſeneſcere. Lucret. lib. 1. 66.
Fama ſeneſcere dicitur quis, quãdo declinat ab exiſtimatiõe & authoritate. Liu. 7. bell Pun. 121. Idem 9. bel Pun. 21. Annibalem ipſum iam & fama ſeneſcere, & uiribus.
Amor ſeneſcet. Ouid. 3. de Arte, 118.
Seneſcens in ſalem caſeus. Plin. lib. 11. cap. 42. 3.
Ciuitas otio ſeneſcit, Torpeſcit otio. Liu. 1. ab Vrbe, 88.
Conſilia ſeneſcũt, quũ nimia diuturnitate & mora uana fiunt. Liu. 5. bel. Maced. 40. ne cunctando ſeneſcerent cõſilia.
Equus ſeneſcens. Horat. 1. epiſt. 1. 2.
Fama ſeneſcens. Tacit. lib. 18.
Forma, niſi admittas, nullo exercente ſeneſcit. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 11.
Humus laſſa ſeneſcit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 3.
Hyems ſeneſcit, Declinat. Cic. 2. de Nat. deor. 72.
Laus ſeneſcit, Deprimitur. Cic. 2. de Orat. 5.
Literæ ſeneſcunt. Plin. epiſt. 165. a.
Luna ſeneſcens, cui Creſcens opponitur. Varro 1. de Reruſt. capite 37. 1.
Creſcere ſentimus, pariterq; ſeneſcere mentẽ. Lucret. lib. 3. 91.
Morbus ſeneſcit, Remittitur, relaxatur. Cic. ad Gallũ. lib. 7. ca. 7. 4. Sed uiſa eſt mihi uel loci mutatio, uel animi etiã relaxatio, uel ipſa fortaſſe tã ſeneſcẽtis morbi remiſſio profuiſſe.
Pugna ſeneſcit. Liu. 5. ab Vrbe, 100.
Rumores ſeneſcere. Tacit. lib. 2.
Seges alta imbre nimio ſeneſcit. Stat. 5. Sylu. 1. 30.
Virtus paulatim euicta ſeneſcit. Sil. lib. 3. 117.
Vitia ſeneſcunt, matureſcunt uirtutes. Liu. 3. ab Vrbe, 54.
Senilis] & hoc ſenile pen. pro. (γεροντικὸς, γεράσιος, πρεσβυτικὸς,) Quod ad ſenem pertinet: ut Senilis ſtatua. Cicero 4. Verr. 50.
Animus ſenilis. Claud. 5. Paneg. 31.
Annis ſenilibus feſſus. Ouid. 7. Metam. 33.
Corpus ſenile. Plin. lib. 34. cap. 18. 9.
Declamatio ſenilis. Cic. 1. Tuſc. 12.
Genæ ſeniles. Ouid. 8. Metam. 42.
Guttur ſenile. Horat. Epod. 3. 1.
Hyems ſenilis tremulo uenit horrida paſſu. Oui. 15. Meta. 43.
Iudicio ſenili adoleſcens. Cic. pro Seſtio, 97.
Prudentia ſenilis. Cic. 3. de Diuin. 75.
Ruga ſenilis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 8.
Seniliter] pen. cor. Aduerb. (γεροντικῶς,) ut Tremere ſenili ter. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.
Seni] ſenæ, ſena, Vide Sex.
Senio] ſenionis, m. g. In talis ſex puncta continet. Nam à ſenario numero dici uidetur. Vnde & eius iactus perutilis erat. Interdum etiam damnoſus, ſicut & canis. nam qui iecerat canẽ, aut ſenionem, ille denarios ſingulos conferebat in medium, ut eſt apud Suetonium in Auguſto, cap. 71.
Martialis libro 13. 1.
Non mea magnanimo depugnat teſſera talo,
Senio nec noſtrũ cũ cane quaſſat ebur. Perſius Saty. 3. 5.
Iure etenim id ſummum, quid dexter ſenio ferret,
Scire erat in uoto. Vide Canis.
Senium] Vide Senex.
Sennaar] Campus Babylonis, in quo turris extructa eſt. Inde egreſſus Aſſur ædificauit Niniuen.
Senogallia] (σηνογαλλία,) Italiæ urbs, quam Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum uerſus ſtatuunt, Pomponius Mela lib. 2. Senogallia maritima ad Aterni fluminis oſtia. Senogallia autem eſt dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. De hac Sil. lib. 8. 89.
Senones] pen. cor. (σένονες,) Populi Galliæ Lugdunenſis, ut ſcribit Plin. lib. 4. ca. 18. finitimi Belgis, qui olim urbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt. Hos Furius Camillus aggreſſus adeò cecidit, ut incendiorum ueſtigia Gallici ſanguinis inundatione deleret. Scribit Verrius ideo Senones appellatos, quia noui uenerunt ex Tranſalpina Gallia, quaſi cænonæ, litera immutata: nouèo enim Græcè Latinè nouus dicitur. Sil. lib. 4. 32.
-ſociata examina denſant
In fandi Senones.
Motus Senonum. Lucan. lib. 1. 51.
Et Senonũ furias Latiæ ſenſere cohortes. Stat. 5. Sylu. 3. 4.
Senſibile, Senſim, Senſus] Vide Sentio.
Senta Fauna, (σεύτα φαῦνα,) filia fuit Pici regis, & coniunx Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nemo illam dum uixit, præter ſuũ uirum mas uiderit, nec nomẽ eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonã deã nominabãt.
Sententia, Sententioſus] Vide Sentio.
Sentica] (σεντικὴ,) Hiſpaniæ urbs. Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgò Simancas.
Sentina] ſentinæ, pen. prod. (αὔτλον, αὐτλίαι,) Pars nauis inferior: in quam quicquid inſtillat aquarum, defluit, corruptæq; malè olent. A ſentio, ſentis, quòd eius fœtor ſentiatur. nam odorem fœdum emittit. Iuuen. Saty. 6. 10.
Si iubeat coniunx, durum eſt conſcendere nauem:
Tunc ſentina grauis, tunc ſummus uertitur aer.
Conflictari ſentinæ uitijs. Cæſar 3. bell. Ciuil. 111.
Sentina, per translationem, Receptaculum ſceleratorum hominum, uel ipſi ſcelerati homines. Cic. 2. in Catilinam, 29. O fortunatam Rempub. ſi quidem hanc ſentinam huius urbis eiecerit, uno me hercle Catilina exhauſto, releuata mihi & recreata Reſp. uidetur. Idem pro Lege Agr. 72. Hoc enim uerbo eſt uſus, quaſi de aliqua ſentina, ac non de optimorũ ciuium genere loqueretur.
Sentina, pro Loco infimo in Repub. Cic. ad Papiriũ Pætum, lib. 9. 15. 19. Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem uix eſt in ſentina locus.
Sentino] ſentinas, ſentinare, Satagere: dictũ à ſentina nauis, quã quis ut aqua liberet, euacuare contendit. Cælius in Aethrione, Cum Mercurio capit conſiliũ poſtquã ſentinat ſatis. Eſt itaq; ſentinare, periculum ſubtilitate euitare. Feſtus.
Sentinum] pen. pro. (σεντῖνον,) Italiæ oppidum in finibus Vmbriæ & Piceni à quo Sentinates, pen. pro. populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.
Sentio] ſentis, ſenſi, ſenſum, (αἰσθάνομαι,) ſentire, Sẽſu percipere: ad corpus pertinet. Plaut. Cur. 3. 74. Sentio ſonitum. Lucret. li. 1. 60. Quin porrò uarios rerũ ſentimus odores:
Nec tamen ad nares uenientes cernimus unquam.
Famem ſentire. Liu. lib. 5. bell. Pun. 66. Sic Sentire ſitum aut uitium, pro Contrahere. Budæus.

Labor

Digitized by Google

Labor non ſentitur ſedulitate. Ouid. 4. Faſt. 87.
Medicinam ſentire, pro Melius habere poſt medicinam: Apud Celſum. Sic Plin. lib. 29. cap. 5. 3. Vermiculo qui lytta uocatur, exempto infantibus catulis, nec rabidi fiunt, nec faſtidiũ ſentiunt. Budæus.
Ianua ſenſit clauem. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 7.
Fluuij ſenſere alnos cauatas. Virg. 1. Georg. 28.
Lætitiam toto pectore ſentire. Ouid. 10. Metam. 88.
Sentit cariem ea res. Plin. lib. 12. cap. 7. 2. Hoc eſt efficitur carioſa. Idem lib. 11. cap. 42. 3. Vt uetuſtatem non ſentiret. Id eſt, non ſeneſceret.
Teredinẽ ſentire dicitur herba, caro, aut res alia, Vide Teredo.
Sentire, Intelligere. Terent. And. 1. 2. 25. Si ſenſero hodie quicquam in his te nuptijs
Fallaciæ conari. Idem Adelph. 3. 3. 8.
-ſi me ſenſerit
Eum quæritare, nunquã dicet carnifex. Cic. ad Lent. lib. 15. 2. Te uidere & ſentire eandem fidem eſſe hominũ in tua dignitate, quam ego in mea ſalute ſum expertus, ex tuis literis intellexi. Ouid. 4. Metam. 109. Senſit adulterium Phœbeius, utq; latentem, &c.
Villicus ſentit te dominum. Horat. 2. epiſt. 2. 33.
Sentire, Iudicare, opinari. Cic. de Amic. 16. Sed hoc primũ ſentio, niſi in bonis, amicitiam eſſe non poſſe.
Rectè ſentire. Quint. lib. 2. cap. 15. 25.
Sentire de. Cic. de Amic. 24. Hactenus mihi uideor de amicitia quod ſentirem, potuiſſe dicere. Idem 1. Offic. 207.
Omnes ad unum ſentiunt de. Cic. de Amicitia, 72. De amicitia omnes ad unum idem ſentiunt. Hoc eſt, idem omnes ſentiunt & iudicant.
Ab aliquo ſentire. Plau. Rud. Omnia ego facilè patior, dum hic hinc à me ſentiat.
Sentio pro te. Gell. lib. 5. cap. 10.
Cum aliquo ſentire. Terent. And. 2. 1. 26.
Sponſam hic tuam amat. P. næ iſte haud mecum ſentit. Cic. 1. de Inuent. 9. Nam neq; cum ijs ſentimus, qui ciuilem ſcientiam eloquentia non putant indigere.
Sentire grauiter de aliquo, Eſt ei malè cupere & optare. Cæſar, Quid enim irati grauius de uobis ſentire poſſent, quàm ut eos prodatis, qui ſe nobis omnia debere iudicant: & in eorum poteſtatem ueniatis, qui ſe per uos perijſſe putant? Sic dicitur ut Grauiter de aliquo iudicare & ſtatuere, quo ipſe utitur. Budæus.
Malè ſentire de aliquo. Quint. lib. 2. cap. 2. 8.
Sentire, Scire. Plaut. Trinum. 10. 14.
-ſcio ego &
Sentio ipſe quid agam, neq; à me officium migrat. Ibid. 9. 14. Terent. Eunu. 1. 1. 21. -ſine modo,
Mori me malim: ſentiet qui uir ſiem.
Maturè ſentire, Vide Maturus.
Animo ſentire. Cicero 1. de Finib. 84. Nam corpore nihil niſi præſens, & quod adeſt ſentire poſſumus: animo autem & præterita & futura.
Senſurus] pen. pro. Partic. (αἰσθησόμενος,) Oui. 13. Meta. 58. Eſt animus certè ueſtros ſenſurus honores.
Sentiſco] ſentiſcis, (αἰσθάνομαι,) ſentiſcere, Meditatiuum. Lucret. lib. 3. 80.
Quã primordia ſentiſcant cõcuſſa animai. Idẽ lib. 4. 119.
Et genus agricolûm latè ſentiſcere, quum Pan
Vnco ſæpe labro calamos percurrit hiantes.
Senſus] huius ſenſus, m. g. (αἴσθησις, αἴσθημα,) Quo ſentimus. Vnde dicimus quinq; eſſe ſenſus, tactum, guſtũ, uiſum, odoratũ, auditũ. Plin. li. 10. ca. 69. Ex ſenſibus ante cætera homini tactus, deinde guſtus: reliquis ſuperatur à multis, Aquilæ clarius cernunt, uultures ſagacius odorantur, liquidius audiunt talpæ obrutæ terrã, tam denſo atq; ſurdo naturæ elemento. Cic. 2. de Nat. deo. 218. Guſtatus præclarè ſeptus eſt: ore enim cõtinetur, & ad uſum aptè, & ad incolumitatis cuſtodiam: omnisq; ſenſus hominum multo antecellit ſenſibus beſtiarum.
Caſſa ſenſu ſimulachra. Lucret. lib. 4. 26.
Manus miniſtra ſenſus. Ouid. epiſt. 17. 5.
Senſus humanitatis. Cic. 3. Verr. 31. Non dubito quin, tametſi nullus in te ſenſus humanitatis, nulla ratio unquam fuit religionis, nunc tamen in metu periculoq; tuo, tuorum tibi ſcelerum ueniat in mentem.
Accenſi ſenſus, Incitat. Lucret. lib. 2. 189.
Acerrimus ſenſus, Vide Acer adiect.
Communis ſenſus. Lucret. lib. 1. 86.
Integer ſenſus, Vide Integer.
Nitidi ſenſus. Claud. 8. Paneg. 39.
Timor abſtulit mihi omnem ſenſum. Ouid. 14. Metam. 36.
Accendere ſenſus, Vide Accendo.
Accipere ſenſum. Quint. lib. 6. cap. 1. 20. Non enim audire iudex uidetur aliena mala deflentes, ſed ſenſum ac uocem auribus accipere miſerorum.
Affici ſenſu doloris. Cic. 7. Verr. 95.
Corpus affluit ſenſu. Lucret. lib. 3. 140.
Amittere ſenſum humanitatis, Vide Amitto.
Auertere ſenſus infandos non ſani pectoris. Senec. Hercul. furente, 11. 16.
Auertere ſanos ſenſus alicuius ſacris magicis. Virg. 8. eclo. 14.
Seruius, Auertere, à ſanitate mutare. Aut auertere ait, pro conuertere, ut ſit mutata præpoſitio.
Capere ſenſus, Imbui ſenſu. Lucret. lib. 2. 201.
Pectore ceſſerunt ſenſus. Lucan. lib. 5. 152.
Deducere ſenſum membris. Lucret. lib. 3. 108.
Deperdere uitalem ſenſum membratim. Lucret. lib. 3. 107.
Iucundo ſenſu fruatur mens. Lucret. lib. 2. 4.
Senſus & conſiliũ fugiunt cũ re. Ouid. 4. de Ponto, ele. 12. 10.
Haurire ſenſibus. Claud. 8. Paneg. 39.
Senſus ineſt formicis. Plin. lib. 7. cap. 15. 3.
Intendere ſenſus ad res percipiendas. Vide Intendo.
Labefactantur ſenſus. Lucret. lib. 4. 89.
Lædere ſenſus. Lucret. lib. 2. 95.
Obſtruere ſenſus, Vide Obſtruo.
Orbare ſenſibus. Cic. 4. Acad. 132. Vide Orbo.
Pellere ſenſum, Mouere. Lucret. lib. 4. 107.
Præbere ſenſum & materiã malis. Oui. 4. de Pont. ele. 16. 10.
Reconflatur ſenſus. Lucret. lib. 4. 188.
Reducere ſenſum, Redire ad ſe. Claud. 2. in Eutrop. 104.
Vitalem reddere ſenſum. Lucret. lib. 2. 178.
Titillare ſenſus. Lucret. lib. 2. 178.
Vti ſenſibus. Lucret. lib. 3. 155.
Senſus, Mentis cõceptus, quod ſenſu comprehenditur. Cic. lib. 1. Acad. 53. Quod aũt erat ſenſu comprehenſum, id ipſum ſenſum appellabat. Quint. lib. 8. cap. 5. 1. Sententiã ueteres quod animo ſenſiſſent uocauerunt. Id quũ eſt apud oratores frequentiſſimũ, tum etiam in uſu quotidiano quaſdam reliquias habet. Nam & iuraturi ex animi noſtri ſententia, & gratulantes ex ſententia dicimus. Non raro tamen & ſic locuti ſunt, ut ſenſa ſua dicerent: nam ſenſus, corporis uidebantur. Sed cõſuetudo iam tenuit, ut mente concepta, ſenſus uocaremus: lumina aũt, præcipueq; in clauſulis poſita, ſententias. Plin. Nihil enim tam ridiculũ, quàm uerborũ ſonitus inanis ſine ſenſu ac ſciẽtia. Ter. Adel. 4. 1. 17. Quin tu otioſus es: ego illius ſenſum pulchrè calleo. Id eſt, Quid ille ſentiat.
Arcanus ſenſus, Vide Arcanus.

Digitized by Google

Sensus cõmunis. Quint. lib. 1. cap. 1. Sensum ipsum qui communis dicitur ubi discet, quum se à congressu, qui non hominibus solùm, sed multis quoq; animalibus naturalis est, segregarit? Vbi interpres, Communis sensus accipitur pro rerum peritia ex multorum hominum congressu comparata, non pro sensu communi qui in interiore cerebri uentriculo à physicis collocatur.

Carere communi sensu. Horat. 1. Serm. saty. 3. 14.

Permodestus sensus. Tacitus libro 1.

Vnus sensus bonorum omnium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 41.

Vulgatißimi sensus. Quint. lib. 2. cap. 4. 22.

Ad meum sensum, Vide Ad præpositionem.

Abstrahere à sensu mentis, Vide Abstraho.

Sensum oculis & animo accipere. Cic. 5. Ver. 37.

Conuertere se ad sensum alterius, Vide Conuerto.

Varios sensus expromit animus. Lucret. lib. 2. 178.

Fateri alicui suos sensus. Ouid. epist. 20. 41.

Gerere sensus abditos, Vide Abditus in Abdo.

Iudico de meo sensu, Vide Iudico.

A falso sensu orta oratio. Lucret. lib. 4. 99.

Ostendere sensum suum. Plaut. Mostel. 1 5. 22.

Remota à sensibus nostris natura deùm. Lucret. lib. 5. 30.

Suffugere sensum res dicitur, quam sensu percipere non possumus. Lucret. lib. 4. 72.

Sensum] sensi, (νόημα,) Cic. 1. de Orato. 17. Hoc enim uno præstamus uel maximè feris, q; colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo sensa possumus. Ibidem, lib. 3. 31. sensa mentis & consilia sic uerbis explicat. Vide paulo antè, Sensus, Mentis conceptus ex Quint. lib. 8. cap. 5. 1.

Sensiculus] sensiculi, pen. cor. (νοημάτιον,) Diminut. à Sensus. Quintil. lib. 8. cap. 5. Inde minuti, corruptiq; sensiculi, & extra rem petiti.

Sensim] Aduerbium (ἡρέμα,) Paulatim, Quia ea maximè sensum faciunt quæ morantur, quasi cum meditatione & sensu. Plin. in Paneg. 36. Gratius tamen quod sensim & placidè, & quantum respectantiũ turba pateretur, indiceres.

Sensim & Repentè, contraria. Cic. 1. Offic. 179.

Sensim postulare, & Passim, ueluti contraria. Liuius 2. ab Vrbe, 197.

Sensim & moderatè arrepere. Cic. 5. Verr. 135.

Sensim & modicè crescere. Plin. lib. 5. cap. 9. 13.

Sensim ad montes succedit. Liu. 1. ab Vrbe, 117.

Sensim progredi. Cic. 5. de Finib. 42.

Sensibilis] & hoc sensibile, pen. corr. (αἰσθητὸς,) dicitur tam quod sentit, quàm quod sentitur. Vnde Insensibilis, apud Gel. lib. 17. cap. 10.

Sensilis] & hoc sensile, pen. cor. (αἰσθητὸς,) Idem quod Sensibile, quod sensui subiectum est. Lucret. lib. 2. 178. Ex insensibilibus ne credas sensile gigni.

Sensificus] pen. cor. Adiect. (αἰσθηματοποιὸς,) Quod sensus causam præstat. Macrobius, Spiramentum sensificum ad sua quæq; loca naturali lege ducentes.

Sensifer] pen. cor. (αἰσθηματοφόρος,) Aliud adiectiuum. Lucret. lib. 3. 115.

-ideo conclusa mouebunt
Sensiferos motus. Ibidem, 189. Longè ab sensiferis primordia motibus errant.

Sententia] sententiæ, (γνώμη, διανόιαι, λόγμα, ἀπόφασις, βούλημα,) Id est quod animus sentit, quod & credulitas & opinio uocari solet. Dicitur etiam sententia, ipsum iudiciũ.

Hæc mea sententia. Plaut. Pseud. 5. 144. Hæc mea sententia est, ut hinc porrò quid agas, consulas. Cic. 3. Offic. 159. Cũ his, uelis equisq; (ut dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, decertandum est.

Mea sententia, Opinio, iudicium. Vide Meus. Terent. Phorm. 2. 2. 21. Alere nolunt hominem edacem, & sapiunt mea quidem sententia. Cic. pro Rosc. Amer. 53. Postremò Iudicees, id quod ad rem mea sententia maximè pertinet, utrũ inimicus potius, an filius?

Sententia mea de. Terent. Adel. 3. 5. 5.

-sin aliter de hac re est eius sententia. Idem And. 1. 3.

Testis mearum centimanus Gyges Sententiarum. Horatius 3 Carmode 4. 14.

Discors sententia. Stat. 12. Thebaid. 35.

Diuina futuri sententia. Horat. in Arte, 45.

Dubia est sententia nobis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 18.

Exquisita sententia. Tacit. lib. 12.

Hominum sententia fallax. Ouid. 5. Fast. 39.

-non hæc sententia tantum
Fida, sed & fœlix quũ sit, facit esse fidelẽ. Ouid. 13. Meta. 64.

Leui sententia puer, Vide Leuis.

Libera sententia. Quint. lib. 2. cap. 8. 4.

At Capys, & quorum melior sententia menti. Virg. 2. Aen. 7.

Molles sententiæ, Vide Mollis.

Muliebris sententia, Vide Mulier.

Nulla sit hac potior sententia. Horat. Epod. 16. 4.

Populares sententiæ. Quint. lib. 5. cap. 13. 34.

Præcipites uel obscuræ sententiæ. Quint. lib. 5. cap. 2. 31.

Sancta sententia. Lucret. lib. 3. 75.

Velox sententia. Ouid. ad Pisonem, 20.

Nec mea iam mutata loco sententia cedit. Virg. 9. Aen. 45.

Animo sententia constat. Virg. 5. Aen. 150.

Decedere sententia. Tacit. lib. 14.

Ex sententia alicuius dicere. Cic. 3. de Legib. 61.

Dißidet & uariat sententia. Ouid. 5. Metam. 130.

Illigari sententiam uerbis, Vide Illigo.

Inclinat sententia, Vide Inclino.

Post etiã inclusa est uoti sententia compos. Horat. in Arte, 15.

Inspicere sententiam alicuius. Plaut. Mil. 4. 50.

Intelligere sententiam alicuius, Vide Intelligo.

Loqui in eandem sententiam, Vide Loquor.

Manere in sententia, Vide Maneo.

Manent in sententia philosophorum, Vide Maneo.

Mouere aliquem sententia, Vide Moueo.

Mutare sententiam, Vide Muto, mutas.

Nata est sententia, Vide Nascor.

Ostendere sententiam suam, Vide Ostendo.

Ostendere sententiam suam per alium. Terent. Heaut. 2. 1. 7.

Pensata sententia, Examinata. Sil. lib. 1. 45.

Peragere sententiam suam alicui, Vide Perago.

Perseuerare in sententia, Vide Perseuero.

Perstare in sententia, Vide Persto.

Ponere suam sententiam. Quint. lib. 3. cap. 1. 16. Non tamen post tot ac tantos scriptores pigebit meam quibusdam locis posuisse sententiam.

Positus in sententijs, De quo uariæ sunt hominum sententiæ. Plaut. Epid. 10. 81.

Rogatus sententiam. Sallust. At M. Porcius Cato rogatus sententiam, eiusmodi orationem habuit.

Rogantur sententiæ de re aliqua. Quint. lib. 3. cap. 8. 13.

Scire sententiam alicuius. Plaut. Cistel. 5. 32. Teren. Phorm. 5. 9. 54. Imò ut iam scias meam sententiam.

Sic stat sententia. Ouid. 1. Metam. 49.

In ea sum sententia, pro Ita sentio. Cic. 3. de Leg. 49. Nam ego in ista sum sententia, qua te fuisse semper scio. Idẽ 2. de Fin. 4.

Esse in eadem sententia, Vide In præpositionem.

Sententiæ alicuius esse. Liu. 1. ab Vrbe, 174.

Sic sententia est. Plaut. Trinũ. 10. 89. Id est, Ita statui in animo.

Hæc

Hæc ſententia eſt mihi cordi. Sil. lib. 16. 130.
Nate dea, quæ nunc animo ſententia ſurgit? Virg. 1. Aen. 118.
Vertit te ſententia. Virg. 1. Aen. 49.
Cælicolæ magni, quia nam ſententia uobis Verſa retro? Virg. 10. Aeneid. 12.
Variant ſententiæ, Vide Varius.
Ex ſententia nauigare. Cic. 4. Acad. 179.
Sententia aliquando dicitur Iudicatum, hoc eſt, quum ex lege, ex æquo & bono ſententia dicitur. ut, Iudex in cauſa mea ſententiam dixit. Id eſt ſanciuit quod ius uellet. Vnde Dicere ſententiam (inquit Paulus, ff. De arbitris) æſtimatur is qui ea mente id pronuntiat, ut ſecundū hoc diſcedere eos qui liti gant, à tota controuerſia uelit. Quint. lib. 5. cap. 13. Apud iudices quidem ſecundum leges dicturos ſententiam, de con feſſis præcipere ridiculum eſt.
Candida ſententia. Ouid. 15. Metam. 10.
Contrariam ſententiam accipere, Cauſam iudicij perdere. Papi nian. in L. Iudicat. ff. De except. rei iu.
Dicere ſententiā. Quint. lib. 1. cap. 10. 2.
Ferre ſententiam de re aliqua. Quint. lib. 3. cap. 6. 6.
Triſtis ſententia lata eſt. Ouid. 15. Metam. 9.
Inclinabant eò ſententiæ, Vide Inclino.
Perrogare ſententias. Tacit. lib. 20.
Omnibus ſententijs, pro Omni conſenſu, omnibus ſentientibus & deliberantibus. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. 1. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 8. 1. Omnibus ſententijs abſolutus eſt.
Ornare aliquem ſententijs, Vide Orno.
Ornatiſſima ſententia, Vide Ornatus in Orno.
Seruare ſententiam ſuam dicitur iudex, quum id agit ut inſoli dum, non partim ea obſeruetur. Papin. in L. Iudicat. in prin. ff. De excep. rei iud. Nec in ſeruitute uidetur peti poſt rem pro libertate iudicatam, nondum ex cauſa fideicōmiſſi manumiſſus: ſed Prætoris oportet in ea re ſententiam ſerua ri, quam pro parte uicti præſtare non poteſt.
Verborum ſententia. Lucret. lib. 4. 114.
Currit ſententia. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 2.
Sententia, Lumen orationis dicitur, quod in clauſulis breuiter collectum eſt. ut, Obſequium amicos, ueritas odium parit. Vide paulo antè, Senſus, Mentis conceptus. Author ad He rennium, lib. 4. 169. Sententia eſt oratio ſumpta de uita, quæ aut quid ſit, aut quid eſſe oporteat in uita, breuiter o ſtendit, hoc modo, Difficile eſt primū uirtutē reuereri, qui ſemper ſecunda fortuna ſit uſus. Inde dictæ ſunt ſententiæ, quòd ſimiles ſunt conſilijs & decretis. Quint. lib. 8. cap. 5.
Grandes ſententiæ. Quint. lib. 2. cap. 11. 3.
Otioſæ ſententiæ, Vide Otioſus in Otium.
Dictare ſententiam. Quint. lib. 2. cap. 15. 5.
Ducere ſententias ex quæſtionibus. Quint. lib. 4. cap. 1. 17.
Petere ſententias. Quint. lib. 2. cap. 12. 5.
Reficere ſententia ſtomachum fatigatum. Quintilianus libro 4. cap. 3. 85.

Sententiola] *ſententiolæ, pen. cor.* Diminut. (γνωμίδιον,) Cic. 3. Philip. 138. At in rebus triſtiſſimis quantos excitat riſus ſententiolas edicti cuiuſdam memoriæ mandaui, quas uidetur ille peracutas putare. Quint. lib. 5. cap. 13. 30.

Sententioſus] pen. pro. Adiect. (γνωμολογικὸς, ἀπερθεγματικὸς,) Quod ſententijs abundat, & dictis quibuſdam breuiter collectis. Cic. de Claris Orat. 181. Genera aūt Aſiaticæ dictionis duo ſunt. Vnum ſententioſum & argutū, ſententijs nō tam grauib. et ſeueris, quàm cōcinnis & uenuſtis.

Sententioſe] pen. pro. Aduerb. (γνωμολογικῶς,) Cic. 2. de Orat. 158. Sæpe etiam ſententioſe ridicula dicuntur. Idem in Orat. 139. Res aūt ſe ſic habet (ut breuiſſimè dicā quod ſentio) compoſitè & aptè, ſine ſententijs dicere, inſania eſt: ſententioſe aūt ſine uerborū & ordine & modo, infantia.

Sentis] *huius ſentis, maſculini generis,* (ἄκανθα,) teſte Pho ca, Spina, quòd à tangentibus quamprimū ſentiatur. Plaut. Caſina. 17. 1.
Vide ſur, ut ſentis ſub ſignum ducas. C. qui uerò ſentes? O. Quia quod tetigere, illico rapiunt: ſi eas ereptum, illico ſcindunt. Idem cap. 4. 95. Aſper meus uictus ſanè eſt. E. ſentéſne eſitas?
Aſperæ ſentes. Virg. 2. Aeneid. 76.
Hamati ſentes. Ouid. 2. Metam. 160.
Inculti ſq; rubens pendebit ſentibus uua. Virg. 4. eclog. 6.
Sentes notant crura. Ouid. 1. Metam. 103.
Sentis, maſculino genere legitur apud Col. lib. 6. ca. 3. Liberan tur arua ſentibus, qui æſtiuo tempore per Caniculæ ortum reciſi, plerunq; intereunt radicitus.
Sentis canis, Maior ille rubus in agris creſcens, & numeroſa atq; craſſiora mora ferens. Col. lib. 11. cap. 3. 3. Modum al titudinis & latitudinis eorum abundè eſt eſſe bipedaneum, ſed eos uacuos perhyemare patiemur, præparatis ſeminib. quibus obſerantur: ea ſunt uaſtiſſimarū ſpinarū, maximeq; rubi, & paliuri, & eius quam Græci uocant πωώσβατον, nos ſentem canis appellamus.

Senticoſus] pen. pro. Adiect. (ἀκανθώδης,) Sentibus ple num, Spinoſum & aſperum. Lucilius, Quàm ſenticoſa uer ba pertorquet.

Senticetum] *ſenticeti, pen. pro.* (ἀκανθών,) Locus in quo ſentes ſunt. Plautus Capt. 13. 91. Non enim es in ſentice to, eo non ſentis.

Sentus] Adiect. (φρικώδης,) Horridus, inquit Donatus: quaſi ſpinoſus. Terent. Eunuch. 2. 2. 5. Video ſentum ſqual lidum, ægrum, pannis, annisq; obſitum.
Loca ſenta ſitu. Virg. 6. Aen. 93.

Seorſum] Aduerb. (ἄθρα, αὖσυθι, ἀπαύσυθι, ἀμφὶς, χωρὶς,) Separatim. Plaut. Epod. 9. 22. In ædiculam ſeorſum iſtæc eat iube. Liu. 2. bel. Pun. 216. In caſtra hoſtes acceperunt: traditiq; in cuſtodiā omnes ſunt, ſed ſeorſum ciues, ſociiq;.
Seorſum ab altero aliquid parare. Cælius ad Cic. lib. 8. 9. 7.
Seorſum, nominatim. Terent. Adel. 5. 9. 14. Omnibus gratiā habeo, & ſeorſum tibi præterea Demea.
Seorſum à te ſentio, Diuerſam habeo à te opinionem. Plautus Capt. 12. 52.

Seorſus] (κατὰυθὲν,) Idem quod Seorſum, antiquè. Plau tus Rud. 30. 27. Præterea centum mnæ philippicæ in pa ceolo ſeorſum.

Separ] *huius ſeparis, pen. cor.* Adiect. Diſpar, diuerſus. So linus cap. 12. Varro opinatur duo in Bœotia eſſe flumina, natura licet ſepari, miraculo tamen non diſcrepante.

Separo] *ſeparas, pen. cor.* (χωρίζω, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω,) ſeparare. Diuidere, Diſtrahere, A ſe & paro cōpoſitū. Plin. lib. 13. ca. 17. 4. Mox ſeparant lauando, & ſiccata tradūt.
A domina ſeparari. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 12.
Separare uera à falſis. Cic. 4. Acad. 255.
Separatum quiddam eſt extra aſſumptionem approbatio. Cic. 1. de Inuent. 79.

Separatus] *pe. pro. Particip.* (χωριστὸς,) Cic. 4. Tuſc. 51. uirtus ipſa per ſe ſua ſponte ſeparata etiam utilitate lauda bilis. Idem ad Att. lib. 14. 314. 8. Iſta uerò tu quæ contexi uis, aliud quoddam ſeparatum uolumen expectant.
Iuga ſeparata. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.

Separatio] Verbale, (χωρισμὸς,) Ipſe ſeparandi actus.

Separabilis] *& hoc ſeparabile, pen. cor.* (χωριστὸς,) Quod ſeparari poteſt. Cic. 1. Tuſc. 35. Nec ſeparabilem à corpore eſſe. De anima.

Separatè] (κεχωρισμένως,) ſeparatius, ſeparatiſſimè, Ad

Digitized by Google

bium. Cic. 2. de Inuen. 234. Quædam separatius ad finem, quò referri omnem orationem oportet, adiungentur.

Separatim] pen. pro. Aduerb. (χωρὶς,) Idem. Cæsar 7. bel. Gall. 145. At Vercingetorix, castris pro oppido in monte positis, mediocribus circum se interuallis separatim singularum ciuitatum copias collocauerat.

Coniunctim & Separatim, contraria. Cic. 3. de Fin. 68. Legitur & coniunctum.

Separatim de probitate alicuius dicere, pro Peculiariter: cui opponitur Cõmuniter. Cic. ad Brutũ, lib. 13. 11. 7. Ibidem, epist. 12. 1. Alia epistola communiter tibi commendaui legatos Arpinatium, ut potui diligentißimè, ac separatim Q. Fufidium, quocum mihi omnes necessitudines sunt, diligentius commendo.

Separatim à. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 14. Nihil accidet ei separatim à reliquis ciuibus.

Sepelio] sepelis, pen. cor. sepeliui, sepultum, (θάπτω, συνθάπτω, συνθαφιάζω, ταρχύω, τυμβόω,) sepelire, Humo iniecta cõtegere, in sepulchrum inferre, tumulo mandare mortuũ. Cic. 2. de Legib. 90. Hominẽ mortuum inquit lex in XII. in urbe ne sepelito, neue urito. Et paulo pòst, Non qui uratur sepeliri, sed qui humetur. Plinius libro 7. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquo modo conditus: humatus uerò, humo tectus.

Sepelire dolorem, per translationem, pro Deponere, tegere. Cic. 2. Tuscul. 56.

Illic siqua meũ sepelissent fata dolorẽ. Propert. lib. 1. ele. 16. 4.

Cuncta tuus sepeliuit amor. Propert. lib. 3. eleg. 15. 2.

Sepelire somnum. Plaut. Mostel. 16. 1.

Sepelire se uino & epulis. Senec. epist. 12.

Sepultus] Particip. (συνθαφθεὶς,) Cic. in Pisonẽ, 7. Hæc sunt ô carnifex in gremio sepulta Consulatus tui.

Templis & auro sepultus. Lucan. lib. 8. 169.

Custos sepultus. Virg. 6. Aen. 85.

Somno sepultus, Sopitus, dormiens. Lucret. lib. 1. 27.

Inuadunt urbem somno, uinoq; sepultam. Virgilius 2. Aeneid. 53. & 3. 126.

Et stupeant multo corda sepulta mero. Ouid. 2. de Rem. amor.

Assiduo mero lingua sepulta. Proper. li. 3. ele. 11. 12. (82

Sepultus sum, pro Perij. Terent. Phorm. 5. 8. 50.
Lemni habuit aliam. C. nullus sum. P. ex qua filiam
Suscepit, & eam clàm educat. C. sepultus sum. Vbi Donatus, αἴξησις, plus est enim quàm nullus sum.

Sepultum, ac sublatum bellum. Cic. pro Lege Manil. 21. Quod bellum expectatione Pompeij attenuatum atq; imminutum est, aduentu sublatum ac sepultum.

Tecũ unà tota est nostra sepulta domus. Catul. ad Ortalũ 63.

Fama sepulta. Ouid. epist. 7. 18. (5.

Inertia sepulta. Horat. 4. Carm. ode 9. 6.

Vrbs sepulta. Tacit. lib. 19. Excisa.

Sepultura] sepulturæ, pe. pro. (ταφὴ, ἐντάφιον, ἐνταφιασμὸς,) Aliquando sepulchrum significat. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 9. Ab Athenienſibus locum sepulturæ intra urbem ut darent, impetrare non potui.

Insepulta sepultura, Vide Insepultus.

Sepultura, Sepeliendi actus. Cic. 1. Tusc. 164. Cuius hoc dicto admoneor, ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.

Mos sepulturæ. Lucret. lib. 6. 257.

Afficere sepultura, Vide Afficio.

Fata sepulturæ. Propert. lib. 2. eleg. 29. 6.

Sepulchrum] sepulchri, (τάφος, τύμβος, σῆμα, ἦλορ, βῆμα,) Locus in quo corpus, ossáq; demortuorum corporum reconduntur. Dictũ est quasi seorsum à pulchro, ut ait Seruius, propter recordationem doloris. Vel dicitur à Semis: quia pulchrum superficie, intus oßibus plenũ est. Vel, ut ait Donatus, quòd sine re pulchra sit. Aut quòd ibi sine pulsu sint, id est mortui. Aut à separando, quòd illic animæ à uiuis separentur. Rectius tamen uidebitur si Sepulchrũ dicatur à sepeliẽdo, ut simulachrũ & lauacrũ simulando et lauando.

Clausum sepulchrum. Ouid. 15. Metam. 78.

Commune sepulchrum rerum Terra. Lucret. lib. 5. 52.

Inane sepulchrum. Ouid. 6. Metam. 114.

Asterni sepulchro, Vide Asterno.

Condere corpus sepulchro. Ouid. 8. Metam. 47.

Animam sepulchro condere. Virg. 3. Aeneid. 14.

Donare cinerem sepulchro. Stat. 3. Sylu. 3. 43.

Grãdiaq; effoßis mirabitur ossa sepulchris. Virg. 1. Geor. 100.

Excire animas sepulchris, Vide Excio.

Latere post magna sepulchra. Horat. 1. Serm. saty. 8. 8.

Reddere corpus sepulchro. Virg. 2. Aen. 109.

Nèue merere, meo subscribi causa sepulchro. Oui. 9. Meta. 113.

Sepulchri appellatione, omnis sepulturæ locus continetur, ut ait Vlpianus De sepulchro uiolato, L. Prætor ait. Idem de Religiosis & sumpt. fun. L. Locum, Sepulchrum est ubi corpus oßáue hominis condita sunt. Cic. 9. Philip. 68. Vtiq; locum sepulchro in campo Esquilino C. Pansa Cõsul, seu quo alio in loco uidetur, pedes triginta quaq; uersus designet, quò Seruius Sulpitius inferatur. Quod sepulchrum ipsius, liberorum, posterorumq; eius sit, uti quod optimo iure sepulchrum publicè datum est. Idem de Senect. 19. Nec sepulchra legens uereor (quod aiunt) ne perdam memoriam.

Hoc miseræ plebi stabat cõmune sepulchrum. Horatius prima Serm. satyra 8. 2.

Sepulchralis] & hoc sepulchrale, pen. prod. (ἐντάφιος,) Quod ad sepulchrũ pertinet: ut Cæremoniæ sepulchrales, quæ pertinẽt ad impensam, structuramq; sepulchrorum.

Aræ sepulchrales. Ouid. 8. Metam. 97.

Fax sepulchralis. Ouid. epist. 12. 24.

Sepulchretum] pe. pro. Catull. de Rufa & Rufullo, 55. 2.
Vxor Meneni, sæpe quam in sepulchretis
Vidistis ipso carpere è rogo cœnam.

Sepelibilis] & hoc sepelibile, pe. cor. (ἐνταφιαστὸς,) Quod sepeliri debet, aut est sepultum. Plaut. Cistel. 2. 52.
-facito ut facias stultitiam sepelibilem.

Sepes] sepis, priore longa: uel Seps, sepis, f. g. (φραντὴρ, φραγμὸς, ἀμφίφραντος,) Quæ obiecta inter agrorum diuisiones uel ipsis hortis introitum prohibet. Cic. 1. de Nat. deor. 163. Prætereo Samothraciam eaq; quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur syluestribus sepibus densa. Columel. lib. 10. 3.
Talis humus uel parietibus uel sepibus hirtis
Claudatur, neu sit pecori, neu peruia furi. Virg. 8. eclog. 6.

Opaca sepes, Vide Opacus.

Sinistræ sepes. Ouid. 2. Fast. 101.

Texendæ sepes. Virg. 2. Georg. 75.

Prætendere sepem segeti. Virg. 1. Georg. 54.

Septo] sepis, sepiui, sepitum, pe. pro. uel sepsi, septum, (φράττω, φραγνύω, περιοικοδομέω,) sepire dictum à sepibus quæ obiectæ iter cludunt, inquit Nonius. Cic. 2. de Naturâ deorum, 213. Quæ primùm oculos membranis tenuißimis uestiuit & sepsit.

Circundare & sepire. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 28. Vallo & fossa circundedi: sex castellis, castrisq; maximis sepsi.

Acribus nanq; custodijs domũ & uias sepserat Liuia. Taci. li. 1.

Abitus sepire, Vide Abitus in Abeo.

At Venus obscuro gradientes aere sepsit. Virg. 1. Aen. 83.
Intelligit Aeneam & Achaten.

Sepire

Sepire ſe difficultate abrogationis dicitur lex. Cic. ad Atticum, libro 3. 65. 4.

Septus] Particip. (ἀπεφραγμένος,) Stat. 1. Sylu. 1. 7.

A gentibus belligeris ſeptus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 3.

Septa ab armatis pubes. Liu. 1. ab Vrbe, 124.

Aggere ſeptus. Silius lib. 16. 1.

Armis ſeptus. Virg. 1. Aen. 102.

Charitate ſeptus. Plin. in Paneg. 79.

Comitatu ſeptus. Cicero in Parad. 18. Non deniq; animus ipſe, qui tot uirtutum præſidio, tantoq; comitatu uirtutis ſeptus. In quibuſdam exemplaribus deſyderantur hæc uerba, Virtutis ſeptus.

Fraude locorum ſepti. Silius lib. 7. 56.

Nebula ſeptus. Virg. 1. Aeneid. 89.

Opibus ſeptus & munitus cõtra cõſcientiã. Cic. 1. de Fin. 79.

Præſidijs philoſophiæ ſeptus. Cic. ad Tironem, lib. 10. 23. 3.

Loca ſepta. Lucret. lib. 6. 18.

Septum] ſepti, Subſtant. (φράγμα,) Septa autem generali uocabulo dicuntur omnia loca munita, & quodã ſepimento uallata. Inde ſtabula, ouilia, bubilia, caprilia, & id genus reliqua, ſepta nuncupantur. Vnde & ſepta aliquando pro ouilibus ponuntur. Virg. 1. eclog. 7.

Quamuis multa meis exiret uictima ſeptis.

Domorum ſepta. Lucret. lib. 1. 102.

In Martio campo loca incluſa tabulatis, in quibus ſtans Pop. Ro. ſuffragia ferre conſueuerat, ſepta dici meruerunt ad ſimilitudinem ouilium: de quibus Mart. lib. 9. 60.

In ſeptis Mamurra diu, multumq; uagatus,
Hic ubi Roma ſuas aurea uexat opes.

Includere populum ſeptis. Ouid. 1. Faſt. 11.

Varro de Re ruſtica uocat ſepta omnia quæ habent incluſa animalia quæ paſcũtur. 1. de Re ruſt. ca. 11. Intra ſepta uillæ habeat aquam. Apud eundem inſcriptio eſt De fundo & ſeptis, lib. 1. de Re riuſt. cap. 14.

Septum, Sepes, & Sepimentum, idem ſignificare declarat his uerbis Varro lib. 1. de Re ruſt. ca. 14. 1. Nunc de ſeptis quæ tutandi cauſa fundi, aut partis fiant uideamus. Earum tutelarum genera IIII. unum naturale, alterum agreſte, tertiũ militare, quartum fabrile. Horum unumquodq; ſpecies habet plures. Primum naturale ſepimentum, quod obſeri ſolet uirgultis, &c. Secunda ſepes eſt ex agreſti ligno, &c.

Septa, pro Obicibus & clauſtris quibus utimur ad impetus fluuiorum coercendos accipiunt Iuriſconſulti. Vlpianus De riuis L. prima, Septa ſunt quæ ad incile opponuntur, aquæ deriuandæ compellendæue ex flumine cauſa, ſiue ea lignea ſunt, ſiue lapidea, ſiue ex alia qualibet materia ad continendam, tranſmittendamq; aquam excogitata.

Sepimentum] ſepimẽti, (θέριγγος, θερίγνος,) Id dicitur quõ aliquid ſepitur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 14. 1. Primum naturale ſepimentum quod obſeri ſolet uirgultis, aut ſpinis, quod habet radices uiuæ ſepis. Cic. 1. de Leg. 92. Atq; hæc omnia quaſi ſepimento aliquo uallabit, diſſerendi ratione ueri & falſi, iudicandi ſcientia.

Sepia] ſæpiæ, (σηπία,) Genus piſcis atrum cruorem per aquam ſpargens, dum ſe perſecutum uidet, atq; ita piſcatoribus iter ueluti ſepit & occludit. Perſius Satyr. 3. 2. Nigra quòd infuſa uaneſcat ſepia lympha. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Sepiarũ generis mares uarij & nigriores, cõſtantiæq; maioris. Percuſſæ tridẽte fœminæ auxiliãtur: at fœmina icto mare fugit. Ambo autem ubi ſenſere ſe apprehendi, effuſo atramento, quod pro ſanguine his eſt, infuſcata aqua abſconduntur. Cic. 2. de Nat. deo. 190.

Sepiola] ſepiolæ, pen. cor. Diminutiuum, (σηπίδιον,) Plautus Caſina. 11. 57.

Emitto ſepiolas lepidas, lolliguncũlas Ordeias.

Sepio] Vide Sepes.

Sepiaſia] (σηπλασίαι,) Fuit forum Capuæ, in quo unguentarij negotiabantur, cuius delicijs fractam fuiſſe Punicam ferociam, teſtatur Valerius Max. lib. 9. Cic. 2. de Lege Agrar. 92. Iam uerò qui metus erat tunicatorũ illorum? & in Albana, & Sepiaſia, &c. Hinc ſepiaſiarius, pro unguentario & effœminato. Lampridius in Heliogabalo, Finxit ſe ut cupedmarium, ut ſepiaſiarium, ut popinarium. Plin. lib. 34. cap. 11. 3. Nunc quoties incidere in libellos, componere exhis uolentes aliqua, hoc eſt impendio miſerorum experiri commentaria, credunt Sepiaſiæ, ea omnibus quidem fraudibus corrumpenti, factaq; iampridem emplaſtra & collyria mercantur, tabeſq; mercium. Idem libro 16. cap. 10. 4. Et inde frons Sepiaſiæ.

Sepono] ſeponis. pen. pro. ſepoſui, ſepoſitũ, pen. cor. (ἀποτίθημι,) ſeponere, Seorſum ponere.

Seponere & occultare. Cic. ad Att. lib. 11. 230. 3.

Seponere à. Cic. 2. de Orat. 12. Græci ſepoſuerunt à cæteris dictionibus eam partem dicendi, quæ, &c.

Seponere ad. Cic. ad Att. li. 15. 328. 7. Quodq; ex iſtis fructuoſis rebus receptũ eſt, id ego ad illud ſanum ſepoſitũ putabã.

Seponere extra. Liu. 6. ab Vrbe, 151. Seponendum extra certamen alterum Conſulatum ad quem plebi ſit aditus.

Seponere pecuniam in ædificationem, Liu. 1. ab Vrbe, 230.

Diuitiæ ſepoſitæ. Stat. 2. Sylu. 2. 31.

Seponere ſibi tempus ad rem aliquam. Cic. in Orat. 79.

Onus tutum coniugij ſeponere. Lucan. lib. 5. 145.

Scimus in urbanum lepidè ſeponere dicto. Lucan. lib. 5. 145.

Sepoſitum ac reconditum. Cic. 6. Verr. 19. Idem 2. de Diuin. 167. Quamobrem Sibyllam quidem ſepoſitam & conditam habeamus.

Fontis ſepoſiti aquam quærere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 5.

Sepoſitus] pro Remoto, Qui in longinquis habitat finibus. Martial. lib. 2. 3.

Quæ tam ſepoſita eſt, quæ gens tam barbara Cæſar,
Ex qua ſpectator non ſit in urbe tua?

Seps] ſepis, f. g. Vide Sepes.

Seps, m. g. (σήψ,) Paruus ſerpens ex cuius ictu mẽbra percuſſa putreſcunt: ab σήπω putrefacio. nam quicquid momorderit, reſoluitur in putredinem. Luca. lib. 9. 145. Oſſaq; diſſoluens cum corpore tabificus ſeps.

Septa] ſeptorum, Vide Sepio in Seps.

Septem] Numerale nomen, indeclinabile. Græci ἑπτά, dicunt, Latini ſpiritu aſpero in ſ, mutato, & uocali ultima in em, ſeptem dicunt.

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina uocum. Virgilius 6. Aeneidos 130. Septem aquæ, Locus.

September] Septembris, m. g. (μεμμακτηριών,) Menſis dictus eſt, quòd ſit ſeptimus in ordine. Aliquando ſumitur adiectiuè: ut

Horæ Septembres. Horat. 1. epiſt. 17. 4.

Septemfluus] Adiect. (ἑπτάῤῥοος,) ut

Flumina ſeptemflua Nili. Ouid. 15. Metam. 151.

Septemgeminus] pen. cor. (ἑπτάκλυς,) Aliud adiect. ut

Nilus ſeptemgeminus. Catul. ad Furium, 11. 2. Virgilius 6. Aeneidos 160.

Septempedalis] & hoc ſeptempedale, pen. prod. (ἑπταπήχυς, ἑπτάπηχυς,) Quod eſt longum ſeptẽ pedes. Plau. Curcul. 8. 70.

ibi nunc ſtatuam uult dare auream
Solidã faciundã ex auro Philippeo, quæ ſiet Septempedalis.

Septemplex] ſeptemplicis, pen. cor. adiect. (ἑπτάπλους,) ut

Clypeus ſeptemplex. Virg. 12. Aen. 185.

Iſter ſeptemplex. Ouid. 2. Triſt. 38.

Digitized by Google

Nihil ſeptemplex. Ouid. 15. Metam. 38.

Septemuir] (εἰς τῶν ἑπτὰ,) ea forma dictũ qua Triumuir. Nomen magiſtratus apud Romanos. Cic. ad Attic. lib. 15. 329. 10. Caius Antonius noluitne fieri ſeptemuir? Idem 5. Philip. 178. Iudicandumq; nullos Septemuiros fuiſſe.

Septemuiralis] & hoc ſeptemuirale, pe. pro. (τῶν ἑπτὰ,) Quod ad Septemuiros pertinet. Liuius 4. bel. Pun. 203. Vt proditio pro ſeptemuirali iudicio eſſet, ſemperq; aliud ſentiret, infidus ſocius, uanus hoſtis, &c.

Septemuiratus] huius Septemuiratus, pen. prod. m. g. (ἑπταρχία,) Ipſa Septemuirorum dignitas. Cic. 2. Philp. 98. Eundẽ in Septemuiratu nónne deſtituiſti? interuenit enim. Plinius epiſtol. 230.

Septenarius] Adiect. (ἑπταδικὸς,) Idem quod Septimus: ut Septenarius numerus.

Septenarius uerſus, Qui conſtat ſeptem pedibus. Cicero primo Tuſculan. 171.

Septenaria ſyntheſis. Martial. lib. 1. 152.
Septenaria ſyntheſis uaſorum dicitur, quæ ſepties mutari poterãt pro uario menſæ ornatu.

Septendecim] pen. cor. (ἑπταικαίδεκα,) Hoc eſt decem & ſeptem indeclinabile. Cic. 7. Verr. 96. Idem 2. pro L. Agr. 31. Per tribus ſeptendecim.

Septennis] & hoc ſeptenne: uel Septuennis, & hoc ſeptuenne, (ἑπταετὴς,) Quod eſt ſeptẽ annorũ. Plaut. Bacch. 8. 36. At nunc prius quàm eſt ſeptuennis. Idẽ Menæh. 2. 22. Poſtquam iam pueri ſeptuennes ſunt, &c.

Septentrio] ſeptentrionis, (ἄρκτος,) Septentriones ſunt ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Scribit Varro, triones ruſticorum uocabulo boues uocari, quaſi teriones, hoc eſt arandæ terræ ac colendæ idonei. Vel ideò magis hæ ſeptem ſtellæ triones appellatæ ſunt, quoniam ita ſitæ ſunt, ut ternæ quæq; ſtellæ proximæ inter ſe trigona, id eſt triquetram figuram conſtituant, quam recentiores uocant triangulum. Ex ſeptem ſiquidẽ ſtellis duæ pariles uno in loco uidentur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ figuræ plauſtri figurã deſignant. Itaq; & proximum huius ſydus, bubulcus, id eſt bootes appellatur, qui more bubulci currũ ſequitur. Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro uidetur, antiqui Græcorũ ἅμαξαν, id eſt plauſtrum dixerũt: noſtri à bobus iunctis, Septentriones appellarunt. Ab his etiam uentus ſpirat, qui Auſtro obiectus eſt, & Latinè Septentrio, & Septentrionalis uentus, & Septentrionarius: Græcè uerò, quòd ab Arcto flat, Aparctias appellatur. Plau Amph. 4. 119. Nam neq; ſe Septentriones quoquã in cælo cõmouent. Cæſ. 7. bel. Gal. 335. Erat à Septentrionibus collis. Cic. 2. de Nat. deor. 71. Inflectentes aũt Sol curſum tum ad Septentriones, tum ad Meridiẽ, æſtates & hyemes efficit.

Talis Hyperboreo Septem ſubiecta trioni
Tenaſmos. Virgilius 3. Georg. 77.

Septentrio, Polus Septentrionalis. Plin. lib. 6. ca. 22. 3. Siderũ in nauigando nulla obſeruatio. Septentrio non cernitur.

Septentriones uenti, (ἀπαρκτίας,) Cic. ad Attic. lib. 9. 173. 9.

Septentrionalis] pen. pro. Adiect. (ἀρκτικὸς,) ut Septentrionalis uentus, à Septentrione flans. Plin. lib. 9. cap. 17. 5.

Septenus] pen. prod. (ἑπτὰ,) Aliud adiectiuum, Idem quod Septem. Cic. in Somnio Scipionis, 7. Quum ætas tua ſeptenos octies Solis anfractus reditusq; conuerterit. Idem 4. Verr. 85. Sic Plin. lib. 7. cap. 25. 1. epiſtolæ ſeptenæ.

Fiſtulæ diſpar cannis ſeptenis. Ouid. 2. Metam. 137.

Corpora ſeptena. Virg. 6. Aen. 5.

Noctes ſeptenæ. Propert. lib. 2. eleg. 17. 5.

Portæ ſeptenæ. Stat. 3. Thebaid. 9.

Anguis traxit ſeptena uolumina. Virg. 5. Aen. 17.

Septies] Aduerb. (ἑπτάκις,) Plin. lib. 16. ca. 40. 12. Septies reſtituto templo. Cic. 2. Philip. 94. Vbi eſt ſepties millies ſeſtertiũm, quod in tabulis quæ ſunt ad Opis, patebat.

Septifariam] Aliud aduerb. ut Multifariam. Satra de Verborum antiquitate, In quod uolumẽ unum nos lectitauimus, & poſtea inuenimus ſeptifariam diuiſum. Nonius.

Septimus] pen. cor. Adiect. (ἕβδομος,) Plin. lib. 7. cap. 52. 3. Vt tamen in ſeptimum & quinquageſimum atq; centeſimum uitæ duraret annum. Plaut. Pſeud. 9. 3.
-ædes eſſe ſeptimas A porta.

Septimum] Aduerb. (ἑβδόμου,) Cic. 3. de Natur. deorum 116. Cur enim Marius tam fœliciter ſeptimum Conſul domi ſuæ ſenex eſt mortuus?

Septingenarius] Adiect. (ἑπτακοσιαπλᾶς,) ut Septingenarius grex, Varro de Re ruſt. cap. 10. 9. In quibus ſeptingentæ ſunt oues.

Septingenti] ſeptingentæ, ſeptingenta, (ἑπτακόσιαι,) Pluraliter tantum. Plin. lib. 35. cap. 2. 7. Et M. Varro benigniſſimo inuento inſertis uoluminũ ſuorum fœcundati, nominibus tantùm ſeptingentorũ illuſtrium. Liu. 3. bell. Pun. 93.

Septingenteſimus] pen. cor. Adiect. (ἑπτακοσιοστὸς,) Liu. 1. ab Vrbe, in Proœmio, 3. Res eſt præterea & immenſi operis, ut quæ ſupra ſeptingenteſimum annum repetatur.

Septuaginta] (ἑβδομήκοντα,) Cic. 5. Verr. 101. Vnus ager Agyrinenſis centum ſeptuaginta aratoribus inanior quum ſit, uos conjecturam totius prouinciæ non facietis?

Septuagenus] pen. pro. Adiect. (ἑβδομηκονταέτης,) Plin. lib. 26. cap. 10. 6. Septuageno coitu durare libidinem contactu herbæ cuiuſdam, &c. Hoc eſt ſeptuageſimo. Col. lib. 5. cap. 2. 10. Hoc in ſe multiplicato, ſeptuagies ſeptuagenũ fiunt quatuor millia & nongenti.

Septuagies] Aduerb. (ἑβδομηκοντάκις,) Vide proximum præcedens exemplum.

Septicollis] (ἑπτάβυνος,) urbs Roma, quòd ſeptem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cœlium, Viminalem, Exquilium, & Ianicularem.

Septicus] pe. cor. (σηπτικὸς,) Adiect. à uerbo Græco σήπω, putrefacio. Vnde σήπεα, medicamenta quæ uim habent erodendi, putrefaciendiq;. Plin. li. 28. ca. 9. 12. Quin & ſanguis equorum ſeptica uim habet. Idem lib. 34. cap. 18. 11. Summa eius dos ſeptica.

Septunx] ſeptuncis, m. g. (ἑπτύγιον,) Nomen dictum à ſeptem & uncia: eſtq; pondus ſeptem unciarum. Interdum etiam menſura iugeri, hoc eſt partis mediæ & unius duodecimæ ipſius iugeri. Col. lib. 5. cap. 1. 11. Pars dimidia & una duodecima, pedes ſexdecim millia & octingentos, hoc eſt ſeptunx, in quo ſunt ſcrupula CLXVIII. Liu. 5. ab Vrbe, 110. Triumuiriq; ad id creati terna iugera & ſeptunces uiritim diuiſerant. Liu. 3. bel. Pun. 92.

Septunx] pro Septem uini cyathis. Solebant enim ueteres quando ſe paulo liberalius inuitabant, tot uini cyathos ebibere, quot erant literæ in ſuorum amicorum amicarúmue nominibus, ſingulosq; cyathos appellabant uncias. Martial. lib. 8. 51.
Si Theletuſa uenit, promiſſaq; gaudia portat:
Seruabor domine Ruffe triente tuo.
Si dubia eſt: ſeptunce trahar, ſi fallit amantem,
Vt iugulem curas, nomen utrunq; bibam.

Septuncialis] pen. pro. Adiect. (ἑπτούγκιος,) ut Septuncialis ſatio, quando media & ultima pars ſementis ſcritur. Col. lib. 2. cap. 10. Media ſementi pars ſeri, & pars ultima debet, quæ ſeptuncialis ſatio dicitur.

Septimius] (σεπτίμιος,) uir Romanus, cuius amores deſiderabit Catullus. A quo

Septi-

Digitized by Google

Septimillus] Diminutiuum. Catull. de Acme, 43. 3.
Sic, inquit, mea uita Septimille,
Huic uni domino uſq; ſeruiamus.

Septuoſe] Vide Sepes.

Sepulchrum, Sepultura] Vide Sepelio.

Sepum] ſepi, (σήπω,) quod & ſeuum dicitur. Fit ex adipe ruminantium, autore Nonio, Vide Seuum.

Sepatius] Adiect. (σηπατινὸς,) Quod ex ſepo eſt: ut Candelæ ſepatiæ. Aulul. Gell. Tota domus completur tedis, lucernis, cereis ſepatijs, & cæteris nocturni luminis inſtrumentis. Quidam legunt Sebum, & Sebo, ſebas.

Sequana] pen. corr. (σηκοάνα,) Fluuius Belgarum in Gallia iuxta quem habitantes, Sequanici dicti ſunt: & Sequani, hodie Burgundiæ ducatũ incolentes, Heluetijs, Heduis, ac Lingonibus finitimi. Lucan. lib. 1. 85. Optima gens flexis in gyrum Sequana frænis. Martialis, Hanc tibi Sequanicæ, pinguem textricis alumnam.

De Sequanis Cæſar in Commentarijs, & Plin. lib. 4. cap. 17.

Sequax, Sequela] Vide Sequor.

Sequeſter] hæc ſequeſtris, & hoc ſequeſtre: uel hic & hæc Sequeſtris, & hoc ſequeſtre: & Sequeſter, ſequeſtra, ſequeſtrum, (μεσέγγυος, προσαγωγεύς,) Dicitur (inquit Modeſtinus de Verb. ſignific.) apud quem plures eandẽ rem, de qua controuerſia eſt, depoſuerunt. Dictus à ſequendo, ut docet Gellius lib. 20. ca. 10. quòd eius qui electus ſit, utraq; pars fidem ſequatur. Plaut. Rud. 23. 64. Tu iſtunc hodie non feres, niſi das ſequeſtrum aut arbitrum, cuius hæc res arbitratu fiat. Idem Merc. 15. 36. Imò ſic ſequeſtro mihi data eſt.

Pace ſequeſtra, dixit Virg. lib. 11. Aeneid. 27. inducias intelligẽs, quòd ſit media inter bellũ præteritũ et futurũ, Seruius.

Pacis ſequeſter. Silius lib. 6. 70.

Sequeſtrem uocat Aſconius, apud quẽ pecunia deponitur: Budæus corrumpẽdarum tribuũ cõductorẽ. Cic. 4. Verr. 75. Qui tabulas tenet? qui ſcribit? qui monet? qui proximus eſt? is eſt Caius Clodius, qui in Sicilia ſequeſter iſtius, interpres, confector negotiorum, propè Collega Timarchidi, numerabatur. Idem pro M. Cælio, 11. Quod haud ſcio an de ambitu, & de criminibus iſtis ſodalium ac ſequeſtriũ, quoniam huc incidi, ſimiliter reſpondendum putem. Idem pro Cluentio, 28. Quo ſequeſtre in illo iudice corrumpẽdo dicebatur eſſe uſus. Et 2. Verr. 23.

Rem perficiendam ſuſcipere, & inde lucrum facere, ut redemptores ſolent: hoc genus Cicero ſequeſtres (teſte Budæo) appellare ſolet, ut in prima in Verrem actione.

Sequeſter, apud Quintilianum, pro eo qui à litigatore doctus, docet patronum lib. 12. cap. 8. Quo modo aũt ſequeſter ille & media litium manus, & quidam interpres impendit æquo animo laborem in alienas actiones, quum dicturus ipſe non ſit?

Sequeſtrarius] Adiectiuum: ut Actio ſequeſtraria, Pomponius in L. Si in Aſia. Paragr. Cum ſequeſtro. ff. Depoſit. uel contrà.

Sequeſtrò] Aduerbium, (ἐπὶ μεσεγγύῳ,) Cato, Per deũ immortalem nolite uos ſequeſtrò ponere. Nonius.

Sequius] (ἄλλως,) pro Secius aduerbio. Liu. 2. ab Vrbe, 157. Inuitus, inquit, quod ſequius ſit, de meis ciuibus loquor: non tamen admiſſum quicquam ab ijs criminatum uenio, ſed cautum ne admittant.

Sequor] ſequeris, ſequutus ſum, (ἕπομαι, ἀλιλυθέω, ὀπηδέω, ὁμαρτέω, λίπω, στόμαι, ἀτέομαι, ἐπίασομαι,) ſequi. A Seco, ſecas, deriuatur, ut uult Sipontinus. Terentius And. 1. 1. 101.
- funus interim
Procedit, ſequimur, ad ſepulchrum uenimus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 47. Nã aridæ factæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quàm ſequuntur.

Sequi & aſſequi. Cic. 1. Offic. 155. Neq; enim attinet repugnare naturæ, nec quicquam ſequi quod aſſequi non queas.

A tergo ſequi. Virg. 1. Aeneid. 38.

Amicitiam alicuius ſequi. Cic. 7. Verr. 96.

Amicum ſequi, Facere quod amico placet, obtemperare illi. Cicero de Amicitia, 40. Plaut. Merc. 18. 5. Quicquid complacitum, id ſequuntur.

Autoritatẽ alicuius ſequi. Cic. 2. de Finib. 65. Vide Autoritas.

Cibum ſequitur ſomnus. Lucret. lib. 4. 193.

Compendia temporis ſequi Colum. lib. 9. cap. 4. 5.

Cogitationes lætus euentus ſequitur. Plin. epiſt. 231.

Conſuetudinem ſequi, Facere ſecundum conſuetudinem. Plinius epiſt. 30. 4.

Diſciplinam philoſophorum ſequi. Cic. 4. Acad. 174.

Diſcordia uadit, hanc Bellona ſequitur. Virg. 8. Aeneid. 141.

Ex fuga aliquem ſequi. Cæſar 3. bel. Ciuil. 404. Quicunque ex fuga Pompeium ſequerentur, atq; in inſulam ueniſſent, oppido ac portu recepti erant. Id eſt, Quicunq; fugerent, & ſequerentur Pompeium.

Famam ſequi. Horat. in Arte, 25.

Fames ſequuta eſt. Plin. lib. 7. cap. 3. 1.

Feras ſequi. Ouid. 2. Metam. 100.

Fidem alicuius ſequi. Cæſar 5. bel. Gall. 74. Ex qua Mandubratius adoleſcens Cæſaris fidem ſequutus, ad eum in continentem Galliam uenerat.

Fidem Populi Romani ſequi, Populo Romano fidem ſeruare, non diſcedere à fide: Cæſar 4. bel. Gall. 541. Cicero 2. de Diuinatione, 118.

Fortunam ſuam ſequi. Liu. 2. bel. Pun. 119.

Gratiam Cæſaris. Cæſar 1. belli Ciuil. 2.

Interuallo magno ſequi aliquem. Cæſar 1. bel. Gall. 90.

Iudicium alterius ſequi. Cicero ad Brutũ, 8. 1. Optimus enim quiſq; uir, & ciuis maximè ſequitur tuum iudicium, tibiq; omnes fortes uiri nauare operam & ſtudium uolunt.

Sequi librum lapſum. Plin. epiſt. 25. b.

Sequi lites. Terent. Adelph. 2. 2. 40.

Aliorum exempla commonent.

Magiſtrum ſequi. Plin. epiſt. 110. b.

Matrimonium diuitis ſequi. Plin. epiſt. 171. c.

Cedamus Phœbo, & moniti meliora ſequamur. Virgilius 3. Aeneid. 38.

Militiam ſequi. Cic. pro Muræna, 16. Seruius hic nobiſcũ hãc urbanam militiam reſpondendi, ſcribendi, cauendi, plenam ſolicitudinis ac ſtomachi ſequutus eſt.

Naturam ducem ſequi, Facere quemadmodum natura aliquem inclinat. Cic. 1. Offic. 34. Idem 1. de Legib. 85. Sed certe ita res ſe habent, ut ex natura uiuere, ſummum bonũ ſit, id eſt, uita modica & apta uirtute perfrui, aut naturam ſequi, aut eius quaſi lege uiuere. Id eſt, nihil quantum in ipſo eſt prætermittere, quo minus ea quæ natura poſtulet, cõſequatur.

Sequitur neceſſitas militandi. Liu. 3. ab Vrbe, 290.

Officium ſequi. Cic. 2. de Finib. 95.

Opportunitatem ſequi. Cic. 1. Offic. 53.

Ordinem uitæ ſequi. Plin. lib. 12. in Proœmio, 3.

Otioſe ſequi, Vide otioſus in Otium.

Pedibus aliquid ſequi. Liu. 4. bel. Maced. 35.

Sequitur pœna damnatum. Cæſar 1. bel. Gall. 16.

Ponè ſequi. Claud. 2. Paneg. 91.

Promiſſa ſequi. Liu. 4. bel. Pun. 91.

Quæſtum & ſumptum ſequi. Cic. pro Quintio, 63.

Ratione ſequi uoluptatem. Cic. 1. de Finib. 50.

Sectam alicuius ſequi. Liu. 9. bel. Pun. 135.

Digitized by Google

Sententiam alicuius sequi. Cæsar 1. bel. Ciuil. 7. Inuiti & cõtra Scipionis sententiam sequuntur. Cic. 2. de Finib. 90.
Sponte sequi. Quintil. lib. 5. cap. 10. 88.
Studia sequi disparia. Cic. de Amic. 64.
Vtilitates sequi. Cic. de Amicitia, 83.
Verbum aliquod sequi. Cice. pro Cecinna, 36. Nónne, si nerbũ sequi uolumus, hoc intelligamus necesse est, eũ detrudi cui manus afferantur?
Vestigijs sequi aliquem. Liu. 9. ab Vrbe, 245.
Voce aliquem sequi. Virg. 9. Aeneid. 4.
Sequitur, absolutè, pro Hinc est. Cice. 4. Academ. 139. Illud certè opinatione & perceptione sublata sequitur, omnium assensionem retentio.
Sequitur ut. Cic. 2. de Finib. 42. Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus. Idem de Fato, 14. Ibidem, Nec si omne enuntiatum uerum aut falsum est, sequitur ilico esse causas immutabiles & æternas.
Sequutus] pen. prod. Participium. Plin. lib. 13. cap. 22. ad finem, Nero Cæsar claritatem ei dedit initio imperij, nocturnis grassationibus cõuerberatam faciem illinens sibi cũ thure ceraq;, & sequuto die contra famam cutem syncerã circunferens.
Sequutor] pen. prod. Verbale, (ὁπαδὸς,) Iuuen. Saty. 8. 21.
Ergo ignominiam grauiorem pertulit omni
Vulnere cum Graccho iussus pugnare sequutor.
Sector] sectaris, (αἱρετέω, αἱρετίζω,) sectari, Frequentatiuũ, Sectari dicitur, qui aliquem sequitur frequenter, ut eum possit uel uidere uel alloqui. Cic. 6. Verr. 130. Qui illic eiusmodi est, ut eum pueri sectentur, ut omnes, quũ loqui cœperit, irrideant. Idem in eundem, 4. 122. Is Prætorem circũ omnia fora sectaretur. Et pro Muræna, 64. Secturi aliquẽ tot-
Aliquem pennis sectari. Ouid. 2. de Arte, 12. (os dies.
Facundi leporis sapiens sectabitur armos. Horat. 2. Ser. saty.
Læuia sectantẽ nerui deficiunt. Horat. in. Arte, 6. (4. 9.
Aratrum sectari. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 2.
Sectari belluas, apros, ceruos, Venando cõsectari & persequi, inuestigare, perquirere, sequi. Plau. Milite, Respondit se sectari simiam. Terent. in Prologo Phorm. 6.
adolescentulum
Ceruam uidere fugere, & sectari canes. Virg. 3. eclog. 15.
Si, dum tu sectaris apros, ego retia seruo.
Sectari leporem. Horat. 2. Serm. saty. 2. 2.
Sectari aliquem, continenter sequi, ut fit quum quempiam in sermonibus, in sententijs, in disciplinis & cæteris factis sedulò, perpetuoq; sequimur ac imitamur. Terentius Eunucho, 2. 2. 31.
Sectator] pen. prod. sectatoris, Verbale, (ἀκόλουθος, αἱρετιστὴς,) Qui ut aliquid condiscat, frequenter aliquem consequitur. Cic. pro Muræna, 64. Quid opus est, inquit, sectatoribus? Plin. lib. 18. cap. 28. 14. Hoc postea Sestius è Romanis sapientiæ sectatoribus Athenis fecit eadem ratione. Gellius lib. 2. cap. 2.
Secta] sectæ, (αἵρεσις,) à Sector, sectaris: uel à Sectus. Græcè hæresis dicitur, unde Sectæ Philosophorum, familiæ et disciplinæ, apud Ciceronem 1. de Oratore, 21. Est autem secta, disciplina, certa quædam disciplinæ formula, factio, studiũ, ratio uitæ.
Secta & lex in proscindendis agris. Colum. lib. 6.
Secta & ratio uitæ. Cic. pro Cælio, 31.
Asperrima secta. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.
Immota Catonis secta. Lucan. lib. 2. 77.
Seuerissima secta. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.
Exequi sectam alicuius. Catull. de Berecynthia, 58. 3.
Viam & sectam quandam sequi. Cic. 2. de Nat. deor. 82.
Secta & instituta aliquorum persequi. Cic. 7. Verr. 142.
Sequi sectam aliquorum. Cic. de Claris Orat. 62.
Sectarius] Adiect. ut Veruex sectarius, qui gregem agnorũ præcedens ducit. Plaut. Capt. 13. 51. Qui Petroni nomen indunt ueruueci sectario. Cato cap. 150. Menses decẽ ab coactore releget porcos sectarios.
Sectacula] sectaculæ, pen. corr. (αἱρετοίδιον,) Diminutiuũ à Secta, Quasi sequela quædã & propagatio. Apuleius, Occipiunt scisciari qualis ei maritus. & unde natalium sectacula proueniret. Fortasse scribendum sectatula.
Sequela] sequelæ, penul. product. (ἀκολυθία,) Ipse sequendi actus.
Sequax] sequacis, pen. pro. om. ge. (ἀκολουθητικὸς,) Quod aliquid sequitur. Plin. in Panegy. 73. Flexibiles quamcunq; in patrem ducimur à principe, atq; ut ita dicam, sequaces sumus. Plin. maior lib. 11. cap. 37. 6.
Capreæ sequaces. Virg. 2. Georg. 75.
Curæ sequaces. Lucret. lib. 2. 16.
Mores sequaces. Lucret. lib. 3. 64.
Oculi sequaces. Stat. 3. Thebaid. 100.
Telum sequax. Silius lib. 15. 142.
Sequax, Quod se spargendo dilatat. Perfius in Prologo, 2.
- quorum ima mes lambunt
Hederæ sequaces. Virg. 8. Aeneid. 87.
- sonitumq; metumq;
Miscebant operi, flammisq; sequacibus iras. Hoc est persequutricibus. Seruius.
Sequax bitumen, Lentum, & quod attactum digitos sequitur, picis uel uisci more. Plin. lib. 7. cap. 15. 2.
Sequaces lanæ. Martial. lib. 13. 57.
Sequax materia, pro Inhærente. Plin. lib. 11. cap. 2. 1.
Vndæ sequaces. Virg. 5. Aeneid. 39.
Sera] seræ, (ἐπιβλὴς,) Instrumentum quo clauduntur ostia. Iuuenalis, Pone seram, cohibe, sed quis custodiet ipsos? A serare, id est, aperire deriuatur, autore Varrone lib. 3. de Lingua Latina. Festus, Asserere manum, est admouere, quòd ea quoq; quæ in terram dimittuntur seri dicũtur: unde etiã seræ appellantur, quia foribus admotæ opponuntur, defixæ postibus, quemadmodum ea quæ terræ inseruntur.
Dura sera. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 2.
Rigidæ seræ. Ouid. 1. Fast. 25.
Excutere seram poste. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.
Seranus] pen. prod. (σεραν ὸς,) Romani uiri cognomen: dictus Q. Atilius cincinatus seranus: cui quum suum agrum & araret & sereret, Dictatura ei à Populo Romano delata est. Vnde à serẽdo Seranus appellatus est. Vide Serranus.
Serapias] (ὄρχις, σεραπίας,) Herba quæ & orchis dicitur, quòd (inquit Dioscorides) eius radix inter pauca sit utilis. Aetius & Paulus Aegineta triorchin appellant, à tribus testiculis in radice dependentibus. Plin. lib. 26. cap. 10. 2.
Serapion] (σεραπίων,) Aelianus dictus, orator Alexandrinus, scripsit ad Adrianum principem panegyricum: orationes in genere deliberatiuo, apud Alexandrinos, itẽ utriũ Plato iure remouerit Homerum à sua Republica. præterea artem rhetoricam. Autor Suidas. Serapion, pictor cognominatus Rhyparographus, autor Plinius libro 35. capit. 10. Serapion, Præsul Antiochenus sub Commodo principe: cuius meminit Hieronymus. Serapion alter, Christianus, qui ob elegantiam ingenij Scholasticus meruit cognominari, charus Antonio monacho: scripsit cõtra Manichæos egregium uolumen, & quædam alia: laudatus etiam ob fidei constantiam sub Constantino principe, ut idem Hieronymus autor est.
Serapis] uel Seraphis, penul. prod. (σεράπις,) Serpens, deus apud

apud Aegyptios, qui apud Græcos Pluto, quem colunt qui Nilum inhabitant. Martial. lib. 9. 30.
Heu quæ lingua silet? non illam mille cataſtæ
Vincebant, nec quæ turba Serapin amat. Mart. Capella autſus eſt corripere penultimã, lib. 2. Te Serapin Nilus, Memphis ueneratur Oſirim. Plin. lib. 37. cap. 5. 13. Apion cognominatus Pliſtonices, paulo antè ſcriptũ reliquit, eſſe etiã nunc in Labyrintho Aegypti coloſſeũ Serapin è ſmaragdo nouem cubitorum. Vide Oſiris. Huius meminit Cic. lib. 3 de Natu. deor. & multis Cælius Rhodiginus lib. 2. cap. 13. Antiquarum lectionum.

Serbonis] (σερβωνίς,) Palus eſt, iuxta quam eſt mons Caſſius, teſte Herodoto lib. 2.

Serena] pen. prod. (σερηνὴ,) ex Hiſpania oriunda, uxor fuit Stiliconis, ſocrus Honorij Imperatoris, qui Mariam filiam ipſius, uxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebrauit Claudianus.

Docta Serena. Claud. de concha, 19.
Sydera ſerena. Claud. de Nuptijs Honorij, 51.

Serenus] pen. prod. (ἴυδλιος, αὔθριος,) Adiectiuum, ſignificat Tranquillum, ſine nubibus, ſine imbre, quòd id maximè tempus ſationi aptũ ſit. Plaut. Merc. 2. 2. 35. Hic Fauonius ſerenus eſt, hic Auſter imbricus. Hîc ſiccum ſignificare poteſt, quòd ſereno cælo, ſicca ſit maximè tempeſtas.

Aeſtas ſerena. Virg. 6. Aeneid. 142.
Cælum ſerenum. Mart lib. 1. 170.
Color ſerenus, Lucidus. Plin. lib. 9. cap. 35. 4.
Hyemes ſerenæ. Virg. 1. Georg. 20.
Lumen ſerenum. Lucret. lib. 2. 30.
Lux ſerena. Virg. 5. Aeneid. 21.
Lux ſerena & tranquilla ex turbido die. Liu. 1. ab Vrbe, 65.
Nubes ſerenæ, Siccæ. Virg. 1. Georg. 93. Nonius.
Sydera ſerena. Lucret. lib. 4. 43.
Tempeſtas ſerena. Tranquillus in Tito Veſpaſiano, cap. 10.
Venti ſereni. Ouid. 1. Faſt. 136.
Ver ſerenum. Virg. 1. Georg. 68.
Animus ſerenus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 8.
Doctrina ſerena. Lucret. lib. 2. 2.
Prons tranquilla & ſerena, pro Læta. Cicero 3. Tuſcul. 56. Martial. lib. 7. 11.
Vultus plenus grauitate ſerena. Ouid. ad Piſonem, 20.
Ore ſereno annuere. Mart. lib. 2. 24.
Pectora facta ſerena. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 8.
Vultu ſereno fortis. Horat. 1. Carm. ode 37. 6.

Serenum] Subſtantiuum, (ἴυδλιον,) Virg. 1. Georg. 79.
Nec minus ex imbri ſoles, & aperta ſerena
Proſpicere, Vide Aperio.

Sereno, ablatiuus, pro Sereno tempore, cui Nubilo opponitur. Plin. li. 11. ca. 24. 6. Aranei ſereno nõ texũt, nubilo texũt. Liu. 1. bel. Mace. 46.

Sereno] ſerenas, pen prod. (αὐθριόω,) ſerenare, Serenũ reddere, & clarum. Virg. 1. Aeneid. 53.
Olli ſubridens hominum ſator, atq; deorum,
Vultu quo cælum, tempeſtateſq; ſerenat. Plin. lib. 2. cap. 6. 2. de Sole, Atq; etiam nubila humani animi ſerenat.
Domum ſerenare largo igne. Stat. 1. Achill. 25.
Afflatibus uiuis ora ſerenat. Stat. 2. Thebaid. 12.
Spem ſerenare fronte. Virg. 4. Aeneid. 96.
Conſilium uultu tegit, ac ſpem fronte ſerenat.
Triſtia fronte ſerenare. Silius lib. 11. 11.
Vitam ſerenare. Lucret. lib. 2. 218.

Serenatus] (ἠθριωμένος,) Phœbus. Silius lib. 5. 36.

Serenitas] pen. corr. ſerenitatis, (αὐθρία, ἐυδλία, διαυθρία,) Tranquillitas, claritas. Plinius lib. 10. cap. 67. Salamandra ſerenitate deficiens.

Serenitas, et Perturbatio cæli, contraria. Cic. 2. de Diuin. 141.
Serenitas & tranquillitas. Liu. 6. bel. Puni. 52.

Seres] (σῆρες,) Scythiæ Aſiaticæ populi, à quibus nobilis illa lana ex arboribus, ex qua fit ſericum, aduehi dicitur. Hi ex Virgilio, Plinio, Strabone, Solino notiſſimi ſunt. De quibus Marcellinus lib. ſuæ hiſtoriæ 23. Agunt (inquit) ipſi quietius Seres, armorum ſemper & præliorum experteſ; utiq; hominibus ſedatis & placidis eſt otium uoluptabile: nulli finitimorum moleſti, cæli apud eos iucunda ſalubritaſq; temperies: aeris facies munda, leuiumq; uentorum cõmodiſſimus flatus, & abundè ſyluæ ſublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarũ aſperginibus crebris uelut quædam uellera mollientes, ex lanugine & liquore miſtã ſubtilitatẽ tenerrimã pectunt: nenteſq; ſubtegmina, cõficiunt fericũ ad uſus ante hac nobilium, nunc etiam infimorum ſine ulla diſcretione proficiens, ipſi præter alios frugaliſſimi, pacatioris uitæ cultores, uitant reliquorum mortalium cœtus: quumq; ad coemenda fila, uel quædam alia tranſeunt flumen aduenæ, nulla ſermonum uice, propoſitarum rerum pretia ſolis oculis æſtimantur: & (ita ſunt abſtinentes) apud ſe tradentes genita, nihil ipſi comparant aduentitium. Hæc Ammianus Marcellinus. Cæterùm ut plurali numero Seres dicitur, ita ſingulari Ser, huius Seris. Virg. 2. Georg. 25. Lucanus lib. 1. 4. Sub iuga iam Seres, iam Barbarus iſſet Araxes. Sidonius Apollinaris, Aſſyrius gemmas, Ser uellera, thura Sabæus. Ex Hermolao.

Ad Seras aliquid petere, Vide Ad.
Colorati Seres. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.
Nobiles uellere Seres. Senec. Thyeſte, 4. 9.

Sericus] pen. corr. (σηρικὸς,) Adiectiuũ ab eo quòd Seres uocantur. Serica enim eſt gens Parthis uicina ſagittandi arte famoſa, à qua et Sericum uocatur, ut ait Acron. Horat. 1. Carm. ode 29. 2. Doctus ſagittas tendere Sericas Arcu paterno. Hoc eſt Parthicas. Porphyrio.

Hoſtis Sericus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 2.
Carpenta Serica. Propert. lib. 4. eleg. 8. 5.

Sereſco] ſereſcis, (ὀρρόομαι,) ſereſcere, quaſi Sereneſcere, ſignificat Siccum fieri, ſiccari quòd ſerenitas ſicca ſit. Lucretius lib. 1. 61.

Deniq; fluctifrago ſuſpenſæ in littore ueſtes
Vueſcunt, eædem candenti ſole ereſcunt. Nonius.

Sereſcere, In ſerum abire. Plin. lib. 11. ca. 41. 3. Omne lac igne ſpiſſatur, frigore ſereſcit.

Sergeſtus] Aenea nauta apud Virgilium 4. Aeneid. 58. Et lib. 5. 25.
Sergeſtuſq;, domus tenet à quo Sergia nomen.

Seria] (σειρία,) Hiſpaniæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 4. Plinio Fama Iulia dicta.

Seria] ſeriæ, (οἰνόχημαι,) Vas uinarium oblongum. Liu. lib. 4. bel Pun. 46. Terent. Heaut. 3. 1. 51.
- ſodes uide.
Releui dolia omnia, omnes ſerias. Perſius Saty. 2. 1. Colum. lib. 12. cap. 18. 3. Dolia quoq; & ſeriæ, cæteraq; uaſa ante quadrageſimum uindemiæ diem picanda ſunt.
Seriæ oleariæ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 7.

Seriola] ſeriolæ, pen. corr. Diminutiuum, (οἰνοχημάτιον,) Perſius Saty. 4. 3. Seriolæ ueteris metuens deradere limũ.

Sericum] pen. corr. (σηρικὸν,) Id dici poteſt quod à ſeribus fiebat, & depectebatur ex arboribus ad ueſtimentorum nobilitatem, ut refert Plin. lib. 6. ca. 17. Vnde Virg. 2. Georg. 25. Velleraq; ut ſolijs depectant tenuia Seres. Vulgus autẽ noſtrum Sericũ accipit pro eo texturæ opere quod ex bombycum lanificio depecti ſolet.

Serica

Serica uarijs textilibus. Propert. lib. 1. eleg. 13. 5.

Sericus] Adiectiuum, (σηρικὸς,) Quod confectum est ex serico: ut Vestis serica. Plin. lib. 21. cap. 3. 6.

Pallia serica. Stat. 3. Syl. 4. 18.

Pulueilli serici. Horat. Epod. 8. 3.

Sericatus] pen. prod. Aliud adiectiuum, Serica uestis indumentum. Sueton. de Caligula, ca. 52. Armillatus in publicũ processit, aliquando sericatus & cycladatus.

Sericarius, sericarij, Textor sericorum. Iulius Firmicus lib. 8. Matheseos, refert sericarium textorem nasci, qui habuerit horoscopum in 28. parte Arietis.

Series] pen. corr. seriei, penul. prod. f. g. (εἰρμὸς,) Ordo & quasi quædam rerum continuata progressio à serendo, id est, ordinando dicta. Quintil. Quod non nisi in contextu orationis, serieq; contingit. Valerius Max. Quis compos mentis domesticæ peregrinæq; historiæ seriem fœlici superiorum stylo conditam, uel attentiore cura, uel præstantiore facundia traditurum se sperauerit? Plin. lib. 7. ca. 16. 4.

Ordo & series causarum. Cic. 1. de Diuinat. 204. Idem 1. de Nat. deor. 15. Est enim admirabilis quædam cõtinuatio seriesq; rerum, ut alia ex alia annexa, et omnes inter se aptæ, colligatæq; uideantur.

Series & connexio. Cic. in Partit. 76.

Series nectens. Cic. 4. Academ. 43. Cætera series deinde sequitur maiora nectens, ut hæc quæ quasi expletam rerum comprehensionem amplectuntur, Si homo est, animal est, mortale, rationis particeps. Idem 1. de Legib. 77.

Atra series tuæ uitæ. Ouid. in Ibin, 13.

Immensa series laborum. Ouid. 1. de Ponto eleg. 5. 4.

Inexplicabilis series. Quintil. lib. 5. cap. 14. 25.

Innumerabilis annorum series. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Longissima series rerum. Virg. 130.

Longè porrecta uiarum series. Stat. 3. Syl. 3. 21.

Euoluere seriem fati. Ouid. 15. Metam. 31.

Vidi quam seriem morantis æui
Pronectant tibi candidæ sorores. Stat. 4. Syl. 3. 29.

Serilla] (ἱερικὰ πλοῖα,) (inquit Festus) Verrius appellari putat nauigia istrica, ac Liburnica, quæ lino ac sparto conden santur, à conserendo & contexendo dicta: quia dicat Pacuuius in Nuptijs.

Nec ulla subscus cohibet compagem aluei,
Sed sũta lino & sparteis serillibus. Quum, περιφραστικῶς & ficto uocabulo usus sit, pro funiculis qui sparto cõserun

Serio] Aduerbium, Vide Serius adiectiuum. (tur.

Seriphos] pen. prod. (σέριφος,) Insula una ex Sporadibus in Aegæo mari: quam notiorem fecerunt ranæ, cognomento Seriphiæ, quæ illic non coaxant, orto inde adagio, Rana Seriphia, in mutos aut taciturnos. Plura Erasmus in Chiliadibus. Plin. lib. 8. cap. 58. Mutæ, inquit, etiam num sunt ranæ in Seripho insula.

Humilis Seriphos. Stat. 1. Achill. 41.

Parua Seriphos. Iuuenal. Saty. 6. 57.

Plana Seriphos. Ouid. 7. Metam. 93.

Seriphius] Adiectiuum, (σεριφιος,) ut in illo Themistoclis, Neq; enim uel tu, si Athenienses esses, clarus extitisses: aut ego, si Seriphius essem ignobilis.

Seriphum] seriphi, pen. prod. (σεριφιον,) Genus absynthij, quod & Seriphium, & marinum dicitur. Plinius lib. 27. cap. 7. 10.

Seris] huius seris, f. g. (σέρις,) Genus cichorij. Vocant autem Latini intybam, siue intybum. Vulgus nostrum endiuiam. Varro 3. de Re rust. cap. 10. 4. Anseres pascũt in humidis locis, ubi pabulum serunt quod aliquem fructum serat, seruntq; his herbam quæ uocatur seris, quòd ea aqua tacta etiam quum est arida, fit uiridis.

Serius] (σέριος,) Fluuius Cisalpinæ Galliæ, per Bergomatẽ agrum in Aduam fluens, à quo Vallis Seriana in eodẽ agro populosa artificiosaq; nominata est.

Serius] Adiectiuum, (ἀνδελαῖος,) Quòd cum assertione, & nõ per iocum dicitur. Accius, Vos nugas asseritis, nos seria loquimur. Nonius, Serium, triste, & quasi sine risu, uel sine ridiculo. Plaut. Pœnulo, 6. 50. Terent. Eun. 3. 3. 7. Ait rem diuinam feciſſe, & rem seriam uelle agere mecum. Plin. in Paneg. 136. Simul cogito, quũ sint ista ludus, & inuocamentum huius: illæ seriæ, & intentæ, & à quibus se in tale otiũ recipit, uoluptates.

Seria] Substantiuè, (ἀνδελαῖος,) Ouid. 5. Fast. 69. Horat. 1. Serm. saty. 1. 6. -sed amoto quæramus seria ludo.

Verba seria. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 4.

Serium & Iocosum, contraria. Cic. 1. Offic. 145. Quum grauibus serijsq; rebus satisfecerimus. Ibidem, 187. Ac uideat in primis quibus de rebus loquatur: si serijs, seueritatẽ adhibeat: si iocosis leporem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dictorum urbanorum alia seria, alia iocosa, alia media.

Ioca, seriaq;, Quoties omnia nostra cũ aliquo cũmunicamus, cum eo ioca seriaq; conferre dicimur. Cic. 2. de Finib. 135. At quicum ioca & seria, ut dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia? Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. Erasmus.

Dictu seria. Horat. de Arte, 22.

Laxare seria. Persius Saty. 5. 5.

Posthabui tamen illorum mea seria ludo. Virg. 7. eclog. 4.

Vertere seria ludo. Horat. de Arte, 46.

Seriò] Aduerbium, (ἀνδελαίως,) Sine ioco. Plaut. Amphit. 11. 9. An id ioco dixisti? equidem seriò ac uerò ratum. Terent. Eunuch. 3. 3. 22. Misit porrò orare ut uenirem serio. Cice. ad Atticum, lib. 5. 103. 3. Inde ad Taurum cogitabã, ut cũ Mophragine signis collatis, si possem, seriò decernerem. Vetus exemplar sic habet, Si possem, de seruo tuo decidere. Plin. lib. 9. cap. 35. 13.

Seriò rem agere. Liu. 4. ab Vrbe, 109.

Sermo] sermonis, masc. gen. (λόγος, βαξις,) Loquela, à compositis & contextis uerbis. Seruius, Sermo est cõsertio orationis, & confabulatio duorum uel plurium. Cic. de Senect. 25. Sed tamẽ decorum est sermo senis, quietus, & remissus. Plaut. Milit. 10. 105.

Tractare aliquid Græco sermone uel Attico. Cic. 1. de Finib. 1.

Sermo & colloquutio. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 13.

Sermo de. Cice. de Arusp. respon. 30. De Alexandrinis uideo esse sermonem, quem ego non refuto. Idem in Somnio Scip.

Sermonem cum. Cic. in Vatinium, 1. Cum Albinouano sermonem non modò de Sestio accusando, sed nulla unquam de re fuisse, paulo antè imprudens indicasti.

Sermo mihi cum literis. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 5.

In sermone. Trebonius Ciceroni, lib. 12. 16. 5. Quum mihi in sermone iecisset, se uelle Asiam uisere, Vide Inijcio.

Eccum tibi lupum in sermone: Hoc est, de quo loquebamur, adest. Plautus Sticho, 9. 71.

In sermonibus. Plaut. Trinum. 4. 47. Cic. Attico, lib. 1. 11. 20. Vsq; eo ut nostri isti comessatores coniurationis bærbatuli iuuenes illum in sermonibus Cn. Ciceronem appellent.

Hac uice sermonum roseis Aurora quadrigis, &c. Virgilius 6. Aeneid. 107.

Sermonis caput & pes, pro Principio & fine. Plaut. Asin. 12.

Doctus sermonis utriusq; lniguæ. Hora. 3. Car. ode 8. 1. (129.

Honos sermonis. Horat. de Arte, 14.

Insolentia sermonis, Vide Insolens.

Littera sermonis fida ministra mei. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 1.

Accuratus

Accuratus ſermo, Vide Accuratus in Accuro.
Amari ſermonis homo. Horat. 1. Saty. 7. 2.
Auerſus homo. Quintil. lib. 4. cap. 1. 44. Sermonem à perſona iudicis auerſum, qui ἀποστροφὴ dicitur, quidam in totũ à proœmio ſubmouent.
Breuis ſermo, Vide Breuis.
Comis ſermo. Tacit. lib. 15.
Communis ſermo. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Compoſiti ſermones ad coarguendos qui contrà diſputant, à Græcis ἐλεγκτικοὶ uocantur. Quintil. lib. 2. cap. 15. 18.
Ad præcipiendum compoſiti ſermones, qui διδασκαλικοὶ appellãtur. Quintil. lib. 2. cap. 15. 18.
Concinnus ſermo utraq; lingua. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 5.
Credibilis ſermo. Ouid. 1. de Arte, 94.
Curatus ſermo, Vide Curo.
Doctiſſimus ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5.
Expreſſior ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.
Fideles ſermões, Quibus fides haberi debet. Catul. Argon. 59.
Fortuiti ſermones. Tacit. lib. 4. (29.
Græcus ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 9.
Incœptus ſermo. Virg. 6. Aeneid. 94.
Iniqui ſermones, Vide Iniquus.
Intentior ſermo, Vide Intentus in Intendo.
Intimus ſermo, Vide Intimus in Intra.
Iocoſus ſermo. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 3.
Latialis ſermo, Vide Latialis in Latium.
Latinus ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 9.
Latus ornatusq; ſermo. Quintil. lib. 5. cap. 14. 26. Argumenta ſermone puro, & dilucido, & diſtincto, cæterum minimè lato, ornatoq; putant eſſe dicenda.
Longinquus ſermo, Vide Longinquus in Longus.
Longus ſermo, Vide Longus.
Medius ambiguusq; ſermo, Vide Medius.
Obſcœni ſermones. Horat. 2. epiſt. 1. 26.
Otioſi ſermones. Quintil. lib. 1. cap. 12. 13.
Patrius ſermo. Lucret. lib. 3. 53.
Pedeſtris ſermo, Humilis, non magniloquus. Horatius de Arte, 20.
Perpetuus ſermo. Lucret. lib. 4. 110.
Politi ſermonis mella. Claud. 8. Paneg. 50.
Promptus ſermo. Iuuenalis Satyra 3. 8.
Purus, dilucidus, & diſtinctus ſermo. Quintil. li. 5. ca. 14. 26.
Purus & nihil ſe ſupra modum extollens ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.
Quotidianus & in quẽcunq; etiam in doctorum cadens ſermo. Quintil. lib. 4. cap. 2. 28.
Rectus & ſecundum naturam enuntiatus ſermo. Quintilianus, lib. 2. cap. 5. 7.
Romanus ſermo. Quintil. lib. 2. cap. 14. 1.
Triſtis ſermo. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 3.
Truncus ſermo. Stat. 12. Thebaid. 96.
Vetus ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 6. 28.
Vitioſus ſermo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 3.
Vulgati ſermones. Quintil. lib. 3. cap. 6. 49.
Abrumpere ſermonem. Virg. 4. Aeneid. 78. Vide Abrumpo.
Abſtinere ſermonem de re aliqua, Vide Abſtineo.
Abuti aliquo ſermone pro mandatis, Vide Abutor.
Accipere ſermonem ab ipſa rerũ natura. Quintil. li. 3. ca. 2. 1.
Dignum ſermone aliquid agere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 1.
Arripere ſermonem, Vide Arripio.
Auertere ſe à ſermone, Vide Auerto.
Blaterare ſermone, Vide Blatero.
Captare ſermonem. Ouid. 3. Metam. 56. Vide Capto in Capio.
Cohæret ſermo, Vide Cohæreo.
Commeant ſermones. Tacit. lib. 2.
Conſerre ſermonem cũ aliquo. Cic. 1. Offic. 189. Vide Cõfero.
Conficere ſermonem, Vide Conficio.
Confundere ſermones in unum, Vide Confundo.
Copulare ſermonem cum aliquo, Vide Copulo.
Crebreſcit ſermo. Virg. 12. Aeneid. 45.
Sed neq; declamẽt medio ſermõe diſerti. Ouid. 2. de Arte, 102.
Dies deficiens ſermoni. Ouid. 5. Triſt. eleg. 14. 6.
Delabi in aliquem ſermonem. Cic. 1. de Orat. 48.
Detinuit ſermone diem. Ouid. 1. Metam. 137.
Differre ſermonib. Diſſipare, inuulgare. Liu. 4. bel. Maced. 4
Diſperſus ſine ullo certo autore ſermo. Quintil. lib. 5. cap. 1.
Diſſipatus ſermo. Cic. pro Flacco, 10.
Diuulgare ſermonibus rem aliquam, Vide Diuulgo.
Sermo datus per ciuitatem, Diffuſus, diſſeminatus. Liuius 2. ab Vrbe, 8.
Dare ſermonem alicui, pro Dare cauſam obloquendi. Cice. ad Varronem, lib. 9. 3. 2. Dabimus ſermonem ijs, qui neſciũt, nobis quocunq; in loco ſimus, eundem cultum, eundem uictum eſſe. Budæus.
Dare aliquem teſtem ſermoni. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 5.
Excitare ſermonem. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10. 4.
Facere ſermonem, Vide Facio.
Ferre ſermonibus. Liu. lib. 4. ab Vrbe, 25.
Vario ſuperi ſermone fremebant. Ouid. 9. Metam. 84.
Habere ſermonem. Cice. de Senectu. 27. Cyrus quidem apud Xenophontem eo ſermone quem habuit moriens. Idem de Amicit. 3.
Primus annus habuit de hac reprehenſione plurimum ſermonis. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 1. 1. 60.
Habere ſermonem per biduum. Quintil. in Proœm. lib. 1. 7.
Habere multum ſermonem de aliquo, Vide Multus.
Iacere ſermones. Tacitus lib. 4. Latiaris iacere fortuitos primum ſermones.
Iactis ſermonibus iræ intumuere. Stat. 1. Thebaid. 83.
Imbuere aures alicuius honeſtis ſermonibus. Tacit. lib. 20.
Imitatus ſermones hominis turdus, Vide Imitor.
Incidere nobis uarij ſermones. Catul. de Varro, 10. 2.
Incidit ſermo, &c. Vide Incido pen. corr.
Incidere in ſermonem aliquem fortuito. Cic. 1. de Orat. 55.
Incidere ſermonem, Vide incido pen. prod.
Increbuit ſermo, Vide Increbreſco.
Inferre ſermonem delicatum in, &c. Vide Infero.
Inferre ſermonem de re aliqua, Vide Infero.
Inſinuare ſe familiariter in ſermonem aliquem, Vide Inſinuo.
Inſtigari ſermonibus alicuius, Vide Inſtigo.
Inſtituere ſermonem cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 163.
Intercipere medium ſermonem, Vide Intercipio.
Labare ſermone, Vide Labo, labas.
Laceſſere ſermones, Vide Laceſſo.
Legere ſermonem alterius, Vide Lego, legis.
Mittere aliquem in fabulas & ſermones. Quint. Decla. 15.
Moritur ſermo, Vide Morior.
Moueri ſermonibus alicuius, Vide Moueo.
Sermo ab ijs oritur, Vide Orior.
Oritur ſermo de re aliqua. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 15.
Percrebuit omnium ſermone, Vide Percrebreſco.
Perferre ſermonem alicuius ad aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 80.
Perferuntur ſermones, Vide Perfero.
Perhibet ſe uel nobis nolentibus Latinus ſermo, Quintil. lib. 1. cap. 1. 9.
Peruagatus ſermo. Cic. pro Milone, 24.
Largo ſermone aliquid probare. Lucret. lib. 5. 32.
Medio uiri ſermone profari. Silius lib. 6. 59.
Referre ſermones aliquorum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 29.
Relinquere uerba imperfecta ſermõis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 14

Hæc

Digitized by Google

Hæc tum multiplici populos ſermone replebat. Virgilius 4. Aeneid. 38.
Amiſſos lõgo ſocios ſermone requirunt. Virg. 1. Aeneid. 45.
Rumpere ſermone ſilentia. Ouid. 2. Metam. 42.
Scribere contra aliquem ſcito ſermone & Attico. Cicero 1. de Natu. deor. 128.
Serere ſermones, Vide Sero, ſeris.
Multa inter ſeſe uario ſermone ſerebant. Virg. 6. Aeneid. 32.
In ſermone omniũ eſſe. Cic. 10. Philip. 179. Erat enim in deſyderio ciuitatis, in ore, atq; in ſermone omnium.
Sermo eſt omnibus. Plaut. Pſeud. 7. 4.
Sermo eſt mihi apud deos. Cic. 2. de Legib. 67.
Plurimus ei de honeſto ac bono ſermo ſit. Quintil. li. 2. ca. 2. 3.
Multi ſermonis ſunt iſta. Cic. ad Atti. lib. 7. 124. 16.
Sermo eſt eum reginam amare, &c. Plin. lib. 35. cap. 11. 19.
Multus eſt ſermo me iudicium iam de cauſa publica feciſſe. Cic. ad Atticum, lib. 7. 141. 3.
Suſcipere ſermonem. Quintil. lib. 2. cap. 15. 19.
Benigno ſermone tendere noctem. Horat. 1. epiſt. 5. 3.
Vario ſermone noctem trahere. Virg. 1. Aeneid. 151.
Venire in ſermonem hominum. Cic. 6. Verr. 11.
Verberatæ aures ſermonibus. Tacit. in uita Agricolæ.
Verſari in peruagato ſermone ciuitatis. Cic. pro Milone, 24. An uerò Iudices uos ſoli ignoratis? uos hoſpites in hac urbe uerſamini, ueſtræ peregrinantur aures, neq; in hoc peruagato ciuitatis ſermone uerſantur?
Vtẽdũq; planè ſermone, ut numo, cui publica forma eſt. Quintil. lib. 1. cap. 6. 2.

Sermunculus] ſermunculi, pen. corr. Diminutiuũ, (λογιδιον,) Plin. epiſt. 103. b. Vt ſermunculis etiã, fabellisq; ducantur. Cic. pro Deiotaro, 23. Nónne intelligis Cæſar, ex urbanis maleuolorum ſermũculis, hæc ab iſtis eſſe collecta? Idem ad Atticum, lib. 13. 268. 2. Sermunculum enim omnẽ aut reſtrinxerit, aut ſedarit.

Sermocinor] pen. corr. ſermocinaris, (καθομιλέω,) ſermocinari, Loqui, Colloqui. Plin. lib. 10. cap. 42. 1. Super omnia humanas uoces reddunt, pſittaci quidem etiam ſermocinantes. Cic. 2. de inuent. 160. Et quibus in rebus homines in conſuetudine ſcribendi aut ſermocinandi eo uerbo uti ſoleant, conſyderabitur. Idem 3. Verr. 97. Reſpondit illa, ut meretrix, non inhumanè: libenter ait ſe eſſe facturam, & ſe cum iſto diligenter ſermocinaturam: reuerti iubet.

Sermocinatrix] pen. prod. ſermocinatricis, fœ. ge. Verbale, (καθομιλητὶς,) Quintil. lib. 3. cap. 4. Quam ſanè permittamus dicere ſermocinatricem.

Sero] ſeris, ſeui, ſatum, (σπείρω, φυτεύω,) ſerere, Seminare et plantare ſignificat. Plin. lib. 12. cap. 3. 2. Qualiter omnia tranſitura longius, ſeri arctiſsimè, transferriq; meminiſſe cõuenit. Ci. 1. Tuſc. 49. Serit arbores quæ alteri ſeculo pſint.
Et dubitant homines ſerere, atque impendere curam. Virgilius 2. Georgic. 87.
Denſa ſerere. Virg. 2. Georg. 55.
Fruges ſerere. Tacit. lib. 14.
Campis ordea ſerere. Virg. 1. Georg. 42.
Serere manu. Cæſar 3. bel. Ciuil. 175.
Vitem ſerere. Colum. lib. 3. cap. 20.
Piſces ſerere. Plin. lib. 9. cap. 17. 5.
Serere, per translationem. Liu. 1. bell. Macedo. 20. Incuſauerat bella ex bellis ſeri, ne pace unquam frui plebs poſſet.
Bella ſermonibus ſerere. Liu. 4. ab Vrbe, 25. Si hæc impediet aliquis, ſerite ſermonibus, & multiplicate fama bella. Alia exemplaria habent, Ferte.
Certamina ſerere. Liu. 7. bel. Pun. 69. Annibal turmatim per equites, peditumq; iaculatores leuia certamina ſerens, cauſum uniuerſæ pugnæ non neceſſarium ducebat.
Certamina ſerere cum aliquibus, Mouere lites & diſſenſiones. Liu. 2. ab Vrbe, 3.
Colloquia cum aliquo ſerere, Colloqui. Liuius, Quæ licentia Cretenſium eſſet rogitantes ſerendi colloquia cum hoſte. Id eſt, uerba faciendi. Sic. 4. bel. Maced. 222.
Crimina ſerere in Senatum. Liu. 4. bel. Pun. 108.
Erycina ſerens in pectore curas. Catull. Argon. 59. 15.
Diſcordias ſerere. Liu. 3. ab Vrbe, 168.
Fabulam ſerere. Liu. 7. ab Vrbe, 7.
Lites ſerere. Plaut. Pœn. 8. 10.
Mentionem alicuius rei ſerere ad uulgus. Liu. 3. ab Vrbe, 178.
Negotium ſerere. Plaut. Moſtel. 15. 50.
Prælium ſerere. Tacit. lib. 21.
Rumores uarios ſerere. Virg. 12. Aeneid. 46.
Sermones ſerere, Colloqui. Plaut. Curcul. 4. 38. Quod quidẽ mihi pollutus uirgis ſeruos ſermonem ſerat? Hoc eſt, quid dicet? Plin. epiſt. 187.
Serere occultis ſermonibus aliquid. Liu. 7. ab Vrbe, 189.
Vulnera ſerere. Lucret. lib. 5. 259.
Seritur, pen. corr. Imperſonale. Plaut. Epid. 5. 81. Mihi iſtic nec ſeritur, nec metitur: niſi ea quæ uis, nolo. Vide Meto, metis.

Serendus] Participium, (φυτευτέος,) ut Arua ſerenda. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.

Satus] Aliud participium, (πεφυτευμένος,) Plin. lib. 12. ca. 1. 8. Satæ platani regenerauere uitium.
Frumenta ſata. Virg. 3. Georg. 36.
Meſſes ſatæ. Virg. 8. eclog. 20.
Satus, Genitus, Virg. 2. Aeneid. 108. At non ille, ſatum quo te mentiris Achilles. Liu. 8. bel. Maced. 255.
Satus Anchiſa. Virg. 7. Aeneid. 49.
Genitore Lucifero ſatus. Ouid. 11. Metam. 55.
Satus & creatus. Cic. 1. Tuſcul. 193.
Animi ſati & quaſi ſparſi. Cic. de Vniuerſ. 61.
Aetas aurea ſata eſt prima. Ouid. 1. Metam. 19.
Sata, Subſtantiuum, pro Segetibus. Quintil. lib. 8. in Procem. Et uelut læto gramine, ſata ſtrangulant. Virg. 1. Georg. 2. Quiq; ſatis largum cælo demittitis imbrem.
Dare ſtragem ſatis, & ruinas arboribus. Virg. 12. Aeneid. 91.
Læta ſata torrens ſternit. Virg. 2. Aeneid. 62.
Vrere ſata. Virg. 4. Georg. 66.
Animos tollent ſata. Virg. 2. Georg. 70.

Satus] huius ſatus, maſc. gen. (σπορά,) Plin. lib. 17. cap. 17. 3. Quapropter de talearum ſatu nunc dicendum eſt. Id eſt, plantatione. Cic. de Senect. 47. Quid ego uitium ortus, ſatus, incrementa commemorem?
Conceptus, & ſatus pecudum. Cic. 1. de Diuin. 153.
Genitalis ſatus. Lucret. lib. 4. 248.
Cæli ſatus, & terræ conceptus. Cic. de Vniuerſit. 56.
Humanus ſatus. Cic. 2. de Diuin. 103.
Hercules Iouis ſatu editus. Cic. 1. Offic. 165.
A primo ſatu. Cic. 5. de Finib. 116.
Satus accipere. Cic. 2. Tuſcul. 20.
Vitalis ſatus. Plin. lib. 13. cap. 4. 8.
Primus ſatus. Cic. 5. de Finib. 116.

Satio] Verbale, (σπορά,) Idem quod Satus. Cice. de Vniuerſit. 52. Poſt autem eam ſationem, dijs, ut ita dicam, iunioribus permiſit, ut corpora mortalia effingerent. Cic. 5. Verr. 36. Ne ſi tempus ſationis præteriiſſet, granum in prouincia Sicilia nullum haberemus.
Specimen ſationis. Lucret. lib. 5. 273.
Optima uinetis ſatio eſt quum, &c. Virg. 2. Georg. 64.
Perpetua atq; æquabilis ſatio, Vide Perpetuus.
Iugera ſationum ſuarum profiteri. Cic. 5. Verr. 30.

Sator

Digitized by Google

Sator] *ſatoris,(σπορεὺς,)Qui ſerit,aut plantat.Varro 1.de Re ruſt.cap.45.2.Idq; id eſſe docent ſyluestria,ad quæ ſator non acceßit. Columel.lib.3. cap.15.3.Satoris officium eſt primum,&c.*

Sator cæleſtium,Creator,genitor.Cic.2.Tuſcul.36.

Sator mundi,Ianus.Martial.lib.10.28.

Omnium rerum ſator & ſeminator mundus. Cicero 2. de Natura deorum,122.

Hominum ſator atq; deorum.Virg.1.Aeneid.53.

Diuûm ſator,Iuppiter.Propert.lib.4.eleg.2.11.

Sator litis, per translationem, Qui litem diſſeminat & creat, uel litis cauſa eſt.Liu.1.bel.Pun.22.

Satorius] *Adiectiuum,(σπορευτικὸς,) Quod ad ſatorẽ pertinet,ut Trimodiæ ſatoriæ.Vide Trimodia.*

Satiuus] *pen.prod.(ἱμερος,)Aliud adiectiuum. Quod ſeritur:ſiue plantatur & excolitur: cui cõtrarium eſt Agreſtis. Plin.lib.15.cap.7.4.Eadem ratio & in ſatiua myrto.*

Satiuum tempus,Sationi aptum.Plin.lib.19.cap.8.8.

Sero] *ſeris,ſerui,diuiſis ſyllabis,ſertũ,(πλέκω,)ſerere, Admouere.Vnde Aſſerere manum, ueteres dicebant comprehendere,quum eam reprehendebant in libertatem.*

Serere,Texere,ordinare: quoniam ea quæ ordinantur, annectuntur inuicem atq; cohærent.

Sertus] *Participium,(πλεκτὸς,)ut Serti flores,Sertæ coronæ.Lucanus lib.10.33.*

Sertum] *ſerti,(στέφανος,)Serta dicuntur coronæ: à Sertis, id eſt,digeſtis inuicem floribus frõdibusq; ex quibus ab initio fieri coronæ ſolebant.Plaut.Aſin.13.58.*

Tum ſic coronas, ſerta,unguenta iuſſerit
Ancillam ferre Veneri.Virg.eclog.6.4.Serta procul tantum capiti delapſa iacebant.
Cic.3.Tuſc.73.Incendes odores,& ſertis redimiri iubebis, & roſa. Martial.lib.6.80.Textilibus ſertis omne rubebat

Flauentia ſerta.Claud.3.de raptu Proſerp.26. (iter.

Florida.Tibul.lib.1.eleg.2.3.

Genialia.Ouid.13.Metam.197.

Recentia.Virg.1.Aeneid.85.

Spicea.Ouid.3.Amor.eleg.9.8.

Stellantia ſerta.Claudian.de Nupt.Honorij & Mariæ,55.

Varijs ſertis florentia limina.Virg.4.Aeneid.41.

Myrtea gerit ſerta.Tibull.lib.1.eleg.3.14.

Odoratis ſertis innectunt tempora.Ouid.5.Triſt.eleg.4.1.

Intendere locum ſertis,Vide Intendo.

Legere ſerta.Virg.10.eclog.9.

Laurea ſerta ponere in coma.Ouid.2.Triſt.35.

Texere ſerta.Seneca Medea,10.7.

Adfuit & ſertis tempora uinctus Hymen.Ouid.epiſt.6.9.

Sero] *Aduerbium,Serotinus,Vide Serus.*

Seropta](σεροπτα,)*Ciuitas Phœniciæ,apud quã naſcebatur uinũ laudatiſsimũ.Vnde Seroptanũ uinum. Sidonius,*
Quæq; Seroptano palmite miſſa bibas.

Serpens,*ſerpentis*] *Vide Serpo.*

Serpo] *ſerpis,ſerpſi,ſerptum,(ἕρπω,ἑρπύζω,)ſerpere, Repere,paulatim decurrere & progredi.Plin.lib.9.cap.13.2.Pimnis quibus in mari utuntur, humi quoq; uice pedum ſerpunt.Cic.5.de Finib.75.Serpere anguiculos.*

Vipera ſerpit humo.Ouid.3.de Ponto,eleg.3.21.

Serpit draco ſubter ſuperáq; reuoluens ſeſe.Cice.2.de Natura deorum,153.

Serpere per humum dicitur herba.Plin.lib.21.cap.16.6.

Ad humum ſerpere.Ouid.15.Metam.138.

Ad alios etiam hæc res ſerpit,id eſt.ſpectat.Vlp.in L.Siquis pecuniam.§.Quanquam.ff.Siquis omiſſa cauſa.

Serpere homo etiam dicitur,per translationem,quando paulatim prouehitur ſiue procedit in re aliquâ. Cic.2.de Amicitia,39.Serpit enim deinde res,quæ procliuius ad perniciẽ, quum ſemel cœpit,labitur.

Hedera ſerpit.Virg.8.eclog.3.

Humi ſerpere.Horat.de Arte,6.

Serpere in immenſum.Cic.3.de Nat.deor.71.

Serpit enim neſcio quo modo per omnium uitam amicitia.Cic. Ardor.Cic.2.Tuſc.37. (de Amicit.72.

Argumentum. Cic.1. de Nat.deor.135. Etenim ſi ſemel Vellei ſuſcipimus genus hoc argumenti,attende quò ſerpat.

Conſuetudo.Cic.1.Verr.37.Putant fore uti ſi paulatim hæc cõſuetudo ſerpere ac prodire cœperit,&c.

Dira per incautũ ſerpãt cõtagia uulgus. Virg.3. Georg.94.

Cura altius ſerpit.Plin.lib.14.cap.11.Id eſt,augetur.

Flamma.Liu.10.bel.Pun.23. Ignibusq; in proxima tecta coniectis,effuſa flamma primò ueluti ſparſa pluribus locis reluxit:dein per continua ſerpens,uno repentè omnia incendio hauſit.

Flãmæ tacitæ ſerpũt in uiſcera.Ouid.1.de Remed.amor.21.

Iniuria.Cic.4.Verr.37.

Lacrymæ ſerpunt per uulnera.Stat.11.Thebaid.122.

Lues.Martial.lib.1.74.

Indignas premeret peſtis quum tabida fauces,
Inq; ipſos uultus ſerperet atra lues.

Malum.Ci.5.Verr.153.Idem 4.in Catil.78.Latius opinione diſſeminatum eſt hoc malum:manauit non ſolùm per Italiã, uerumetiam tranſcendit Alpes, & Obſcurè ſerpens multas iam prouincias occupauit.

Murmur ſerpit per agmina.Virg.12.Aeneid.48.

Rumor.Cic.pro Muræna,42.

Simulatio.Cic.ad Atticum,lib.14.313.2.Suſtuliſſe mihi uidetur ſimulationem deſyderij,adhuc quæ ſerpebat in dies, & inueterata,uerebar ne periculoſa noſtris tyrãnoctonis eſſet.

Vlcera ſerpentia,Græci herpetes uocãt.Plin.lib.34.ca.15.5.

Vlcus ſerpit altè atq; latè,Celſ.lib.6.cap.18.

Serpere latius, uel longius.Liu.8.bel.Pun.83.Cic.ad Atticum lib.1.8.5.

Serpens] *ſerpentis,Participium,(ἕρπων,) Quod longius ac latius ſerpit & diuagatur.Cic.de Senectute,48.Quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico,ferro amputans coercet ars agricolarum ne ſyluescat ſarmentis.De uite.*

Secla ſerpentia ferarum.Lucret.lib.6.154.

Serpens,ſerpentis,(ὄφις,)Nomen tam maſcul.quàm fœm.Generale nomen eſt ad omnia quæ ſerpunt citra uſum pedum. Plin.lib.8.cap.14.1. Nota eſt in Punicis bellis ad flumen Bagradum à regulo imperatore, baliſtis tormentisq;, ut oppidum aliquod expugnata ſerpens CXX. pedum lõgitudinis.Idem lib.8.cap.23.2.Nec pedibus pauendas tantũ ſerpentes,ſed & miſsili uolare tormento.

Lapſus ſerpentum,Vide Labor,laberis.

Ignei ſerpentium oculi.Seneca Hercule furente,4.3.

Pares ſerpentum ſpiræ.Virg.12.Aeneid.170.

Immani corpore ſerpens.Lucret.lib.5.7.

Ille malum uirus ſerpentibus addidit atris. Virg.1.Georg.26.

Attollens minas ſerpens,Vide Attollo.

Ceruleus ſerpens.Ouid.3.Metam.8.

Dira.Ouid.2.Metam.131.

Lubrica.Lucret.lib.4.12.

Minax uibrante lingua.Lucret.lib.3.234.

Pigra.Ouid.2.Amor.eleg.13.3.

Tumens.Claud.6.Paneg.28.

Serpentiger] *penul.corr. Adiectiuum.(ὀφιοῦχος,)Ouidius 4. Triſt. eleg.6.4. Sphyngáq;, & Harpyias ſerpentigeroſq; Gigantes.*

Digitized by Google

Serpentigenæ] pen. corr. (ὀφιογενὴς,) Ex serpentibus nati. Ouid. 7. Metam. 43.
Vos serpentigenis in se fera bella dedistis.

Serpyllus] serpylli, masc. gen, uel Serpyllum, serpylli, (ἕρπυλλον,) Herba paruorum foliorum. Plin. lib. 20. ca. 22. 9. Serpyllum à serpendo putant dictũ. Quod in syluestri euenit, in petris maximè. Satiuum non serpit, sed ad palmi altitudinem increscit. Pinguius uoluntarium, et candidioribus foliis, & ramis aduersus serpẽtes efficax, maximè cẽchrim. Varro 1. de Re rust. ca. 35. A Fauonio usq; ad Arctũ exortum rectè serpyllum. Virg. 2. eclog. 3.
Allia, serpyllumq; herbas contundit olentes.

Olentia serpylla. Virgil. 4. Georg. 6. Quidam per i Latinum scribi malunt.

Serra] serræ, (πρίων,) Instrumentum dentatum, quod ligna & lapides secantur. Colum. lib. 5. Vno ictu arborem præcidisi minus, serra desecari. Martialis, Et pingues tunicas serra secare potest. Colum. de Arboribus, cap. 9. 2. Vitem serra præcidito, & plagam læuato. Taleas recidito.

Vsum serræ repperit Talus. Ouid. 8. Metam. 50.

Serra, Instrumentum ligneum, quo trahentibus bobus homines torquebantur.

Serra, Genus piscis marini, apud Plinium lib. 32. ca. 11. 3.

Serra, Tyberini fluuij cognomen. Seruius in illud 8. Aen. 13.
- ego sum pleno quem flumine cernis
Stringentem ripas, & pinguia culta secantem.
Cæruleus Tybris, cælo gratissimus amnis. Stringentem (inquit) radentem, imminuentem. Nam hoc est Tyberini fluminis proprium, adeò ut ab antiquis Rumon dictus sit, quasi ripas ruminans & exedens. In Sacris etiam Serra dicebatur. Vnde ait nunc,
- & pinguia culta secantem. In aliqua etiam urbis parte Terentum dicitur, eo quòd ripas terat. Hactenus Seruius.

Serrula] serrulæ, penul. corr. Diminutiuum, (πριόνιον,) Columel. de Arboribus cap. 6. 3. Et si fieri potest, iuxta aliquẽ nodum serrula desecato. Cicero pro Cluentio, 143. Quidã ex amicis Saßiæ recordatus est, se nuper in auctione quadã uidisse in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium, & tortuosam uænire serrulam, qua illud potuisse ita circunsecari uideretur.

Serro] serras, (πρίω,) serrare, Per medium secare. Silius lib. 6. 37. Auro serrauit ramos Iunonius anguis.

Serratus] penul. prod. Participium, (πεπρισμένος,) Quod serra sectum est.

Serratus] (πριονωτὸς,) Ad modum serræ factus. Plin. lib. 11. cap. 37. 33. Dentium tria genera, Serrati, aut continui, aut exerti. Serrati pectinatim cocuntes, ne contrario occursu atterantur, ut serpentibus, piscibus, canibus. Continui, ut homini, equo. Exerti, apro, hippopotamo, elephanti.

Serrati, numi ab impressa serræ nota appellati. Tacit. de Moribus Germanorum, Pecuniam probant ueterem, & diu notam, serratos, bigatosq;. Quẽ sane locum Rhenanus in castigationibus in Tacitum ex Plinij lib. 33. cap. 3. hunc in modum explicat, Nota argenti, inquit, fuere bigæ atq; quadrigæ, & deinde bigati, quadrigatiq; dicti. Porrò argenti bigati ex Gallis Boijs, item ex Liguribus Romam allati sæpe fit mentio Liuio. Nec aliter apparet serratos ab impressa serratos serræ nota appellatos.

Serranus] pen. pro. Qui Seranus fuit. Virg. 6. Aeneid. 69.
- paruoq; potentem
Fabritium, uel te sulco Serrane serentem? Sub. tacitum relinquat? Vide Seranus post Sero, seris.

Serrata] serratæ, pen. prod. (χαμαίδρυς,) Herba à serrata foliorum textura sic dicta. Plinius lib. 24. cap. 15. 1. Chamedrys herba est quæ Latinè trissago dicitur.

Serratula] serratulæ, pen. corr. (σίσυρον,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 8. 5. Vetones in Hispania eam quæ betonica dicitur in Gallia, in Italia autem serratula, à Græcis cestron, aut pscotrophon, ante cunctas laudatissima.

Sertorius] (σερτώριος,) è Nursia oriundus, partium Marianarum fuit unà cum Cinna, moderatius tamen se gessit quàm alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, urbeq; potito, ipse quoq; in Hispaniam aufugit: ubi breui tempore obtinuit, sibi gratiam earum gentium cõciliauit, traditurq; per eum Hispanos, disciplinam rei militaris Romanã didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Dux Lusitanorum delectus, paruis copijs multas urbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos uarijs cladibus afflixit. Primũ Cortam nauali prælio superauit. Phidiam Hispaniæ Prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit. Domitium Proconsulem contriuit. Postremò Toranium à Metello missum cum toto exercitu deleuit. Deniq; à Perperno socio suo belli & eiusdem factionis per proditionem in cœna interfectus est. Ex Plutarcho. Lucan. li. 2. 102. Quiq; feros mouit Sertorius exul Iberos.

Sertula] Campana, (μελίλωτον,) Herba quæ melidoton alias dicitur. Plin. lib. 21. cap. 9. 3.

Sertum, serti] Vide Sero, serui, trissyllabum.

Seruia] seruiæ, (στέφανος,) Sertum quod ex floribus fiebat. Plin. lib. 21. cap. 2. 2. Tenuioribus utebantur antiqui strophia appellantes, unde nata struphiola. Quin & uocabulũ ipsum tardè communicatum est, inter sacra tantum & belli cos honores coronis suum nomen uindicantibus. Quum uerò è floribus fierent serta, à serendo seruiæ appellabantur: quod apud Græcos quoq; non adeò antiquitus placuit.

Seruiliorum] gens notissima ex Volaterrano lib. 19.

Seruilis, Seruiliter, Seruio, Seruitium, Seruitudo, Seruitus] Vide Seruus, in Seruo, seruas.

Seruius] (σέβιος,) Cognomen apud Romanos fuit.

Seruius Tullius præcipuus sanctor legum fuit. Tacit. lib. 3.

Serum, seri] Vide Serus adiectiuum.

Seruo] seruas, (σώζω, τηρέω, φυλάττω, παρισόω,) seruare, Liberare. Plaut. Epid. 8. 43. Me quidem certò seruauit consilijs suis. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 8. P. Clodium Appij filium credo te audisse cum uestem muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quũ pro populo fieret, eũq; per manus seruulæ seruatum & eductum.

Ope nostra seruare aliquem. Ouid. 7. Metam. 8.

Inuitum qui seruat, idem facit occidenti. Horat. in Arte, 94.

Hœdos pascentes seruare. Virg. eclog. 3. 5.

Seruare, Diligenter ac superstitiose obseruare. Terent. Heaut. Dic me hic oppido esse inuitã, atq; seruari. Virg. 1. Georg. 67. Hoc metuens, & cæli menses & sydera serua. Idem 6. Aencid. 68.
Qui Libyco nuper cursu dum sydera seruat,
Exciderat puppi.

Seruare, custodire, tueri. Terent. Eunuc. 5. 9. 19. Serua obsecro hæc nobis bona.

Amicitiã seruare, apud Ciceronẽ de Amicitia, 25. Plaut. Rud. 10. 51. - etiam qui it lauatum
In balineas, ibi quum sedulò sua uestimenta seruat,
Tamen surripiuntur. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 5.

Hei mihi, quòd dominam, nec uir, nec fœmina seruas. Ouid. 2. Amorum. elegia, 3. 1.

Ad reditum, uel ad alia tẽpora seruare. Cic. Attico, lib. 8. 146. 4. Idem 2. Offic. 111.

Retinere & seruare amicos. Horat. 1. Serm. saty. 1. 18.

Amorem nati seruare. Virg. 2. Aeneid. 158.

Animi

Animi rectum ſeruare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 40.
Concentum ſeruare. Cic. 4. de Finib. 121.
Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia ſeruas? Virgilius 3. Aeneid. 64.
Conſuetudinem. Colum. lib. 11. cap. 3. 51. *Seruantq; adhuc antiquorum conſuetudinem religioſiores agricolæ.*
Conſuetudinem re aliqua facienda. Vatinius ad Ciceronem, libro 5. 9. 1.
Qui cõſulta patrũ, q; leges, iuraq; ſeruat. Hora. 1. epiſt. 17. 9.
Curſum eundem conſtantiſſimè ſeruare. Cic. 1. Tuſc. 106.
Seruare de cælo, Eſt *nuntiare aut pluiſſe aut intonuiſſe: ideo dirẽptum eſſe auſpicium, & contra auſpicia eſſe factũ.* Cic. pro Domo ſua, 31. Et ad Atticum, lib. 2. 31. 4. Bibulus de cælo tum ſeruaſſet, nécne, ſibi quærendum non fuiſſe, Eidẽ, lib. 4. 72. 7. Ex Budæo. *Sed tum ſeruare illud poetas quod deceat dicimus, quum id quod quoq; perſona dignum eſt, et fit & dicitur.* Cic. 1. Offic. 136.
Eò me ſeruaui. Cic. ad Att. lib. 5. 105. 1. *Paucis diebus habebã certos homines quibus darem literas: itaq; eò me ſeruaui.*
Fidem ſeruare, Præſtare promiſſum. Plau. Moſtel. 14. 29. Terent. And. 1. 5. 45.

- *neq; amor, neq; pudor*
Commoueat neq; commoneat, ut ſeruem fidem?

Fidem ſeruare, & manere promißis. Virg. 2. Aeneid. 32.
Fidem ſeruare in eo quod dixeris. Terent. Hecyra, 3. 3. 42. Cicero in Vatinium, 11.
Fidem ſeruare de re aliqua. Cæſar 6. bell. Gall. 132.
Fidem ueritatis ſeruare. Quintil. lib. 3. cap. 8. 35.
Fœdera ſeruare. Ouid. 2. Faſt. 33.
Gloriam. Plaut. Rud. 13. 40.
Qui ſemper ſeruas gloriam aritudinis.
Inſtitutum ſeruare. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 349. Cic. 4. Acad. 6. *In eodem tanta prudentia fuit in conſtituendis temperandisq; ciuitatibus, tanta æquitas, ut hodie ſint Aſia Luculli inſtitutis ſeruandis, & quaſi ueſtigijs perſequendis.*
Omnia integra principi ſeruare. Plin. epiſt. 126. c.
Intus ſerua, Vide Intus.
Iura induciarum ſeruare. Cæſar 1. bel. Ciuil. 324.
Limen ſeruare. Virg. 6. Aeneid. 81.
Modum, Hoc eſt menſuram tenere & obſeruare. Columel. libro 8. cap. 5. 5.
Traditũ ab antiquis morẽ ſeruare. Horat. 1. Serm. ſat. 4. 24.
Muros tuto aggere ſeruare. Virg. 9. Aeneid. 9.
Quo ſemel eſt imbuta recens, ſeruabit odorem
Teſta diu. Horat. 1. epiſt. 2. 14.
Officium aduerſus inimicum. Cic. 1. Offic. 51.
Ordinem. Liu. 6. bell. Pun. 261.
Intrepido uultu otia ſeruare. Silius lib. 11. 46. De Decio loquitur, qui quum Annibalem intra mœnia ſuſcipi audiret, *non ſolùm non fugiebat, ſed otioſe in foro ambulabat.*
Pecudes ſeruare uallibus. Ouid. 1. de Arte, 6.
Promiſſum. Plaut. Amph. 19. 1. Cic. 1. Offic. 47.
Pudicitiam. Virg. 2. Georg. 105.
Si dum tu ſectaris apros, ego retia ſeruo? Virg. eclog. 3. 15.
Temperamentum. Plin. lib. 15. cap. 3. 3. *Qui medium temperamentum in hoc ſeruant, perticis decutiunt.*
Deſcriptas uices ſeruare, & operũ labores. Horat. *in* Arte, 18.
In uetuſtatẽ ſeruare uinũ. Cato cap. 114. Colu. li. 12. ca. 28. 3.
Vulnus æternum ſeruare ſub pectore. Virg. 1. Aeneid. 8.
Seruare ſuum, pro Recuperare. Iulianus, *Si mandato meo, X. Titio crediderit: ſi cũ Titio egeris, ego nõ liberabor. Sed in id duntaxat tibi obligatus ero, quòd à Titio ſeruare non poteris. Modeſt. Si fideiuſſores in id accepti ſunt, quòd à tutore ſeruari non poſſet, & poſt impletam legitimam ætatem tam ab ipſo quàm ab hæredibus eius ſolidum ſeruari potuerit.* Cicero ad Rufum, lib. 5. 20. 15. *Sed ego putaui eſſe uiri boni quum populus ſuum ſeruaret, conſulere fortunis tot uel amicorum uel ciuium.* Idem ad Qu. fratrem, libro 3. 17. 6. *Caluus aiebat aqua dempta, & eius aquæ iure cõſtituto, & ſeruitute illi fundo impoſita, tamen nos pretium ſeruare poſſe, ſi uendere uellemus.* Budæus.
Seruaueris, pro Vide ne feceris. Plaut. Amphit. 4. 159.
Quid, ſi ego illum tractim tangã, ut dormiat? S. ſeruaueris.
Seruare, Inhabitare, poßidere. Virg. 4. Georg. 77. *Cẽtũ quæ ſyluas, centum quæ flumina ſeruant.* Nonius.
Seruare, Tenere. Virg. 7. Aeneid. 36.

- *curuam ſeruans ſub imagine falcem.*

Cura ſeruandi dominam penes Bagoum. Ouidius 2. Amorum eleg. 2. 1.
Dare ſeruandam aliquam alicui. Ouid. 1. Metam. 126.
Seruans] (τηρῶν,) Participiũ: ſiue Nomen ex participio, ut Lumina longè ſeruantia. Stat. 3. Sylu. 2. 16.
Aequi ſeruantiſſimus. Virg. 2. Aeneid. 86.
Seruatus] pen. prod. (σεσωσμένος,) Aliud participium: ut *Centum clauibus ſeruatus.* Horat. 2. Carm. ode 14. 5.
Seruatos ciues indicat huius ope. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 10.
Seruatusq; tuos iuuenis ſeruauerat annos. Ouid. 8. Metamor. 92. *De ramo qui quandiu duraturus erat, tandiu etiam uiuecturus* Meleager.
Amores ad finem ſeruati. Ouid. 11. Metam. 151.
Odium ſeruatum perenni ſtudio Silius lib. 1. 4.
Vitam ſeruatam dote aliqua rependere. Ouid. 5. Metam. 3.
Seruator] pen. prod. *ſeruatoris*, (σωθῆρ,) Qui ſeruat & liberat. Liu. 4. bel. Maced. 188. *Quorum agmen imperator ſecutus, perſequentibus cunctis, ſeruatorem, liberatoremq; acclamantibus, ſalutatis dimißisq; eis, eadem qua uenerat uia, Elatiã rediit.* Senec. *Nec ſeruatoris illum loco numerabo, ſed fœneratoris, cui ſciam reddendum quod accepi.*
Salutis alicuius ſeruator. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 9.
Seruatrix] pen. prod. *ſeruatricis*, fœm. gen. Verbale, (σώθρα, ρα,) Terent. Hecyra, 5. 4. 15. *O Bacchis, ô mea Bacchis, ſeruatrix mea.* Cic. 5. de Finib. 45.
Seruabilis] pen. corr. Adiectiuum, (σώσιμος,) Res quæ poteſt ſeruari. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 5. *Et tutare caput nullis ſeruabile.* Plin. lib. 14. cap. 3. 4. *Duracina ſine ullis uaſis in uite ſeruabilis.*
Seruus] ſerui, (δοῦλος, θεράπων, λάτρις, οἰκεὺς, οἰκέτης,) Notæ ſignificationis. Plaut. Pſeud. 9. 25. Cic. 5. Verr. 77. *Quum uerò hoc nemini perſuadere poßis, te tam amentem fuiſſe, ut Apronium & Turpionem ſeruos homines, tuo, liberorumq; tuorum periculo diuites fieri uelles.*
Seruum, à Seruo, ſeruas dictum, dicit Perottus: quia in bello ſerui non necabantur, ſed uiui ſeruabantur. Eſt aũt ſeruus quẽ domino alieno cõtra naturã, iuris conſtitutione ſubijcitur.
Ad limina ſeruus, Vide Limen.
Fallax ſeruus. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 4.
Infidus ſeruus, Vide Infidus.
Lautiores ſerui, Vide Lautus.
Mali ſerui lingua pars peßima. Iuuen. Saty. 9. 12.
Seruus uicarius, Qui ſubeſt ordinario.
Seruus mediaſtinus, qui medius eſt inter ordinariũ et uicariũ.
Ordinarius ſeruus, Vide Ordinarius, *in* Ordo.
Seruus ordinarius, Qui præeſt alijs. Inſtini. lib. 2. ti. De legatis. Paragr. Siqui ancillas.
Peculiaris ſeruus, Vide Peculiaris *in* Peculium.
Peculioſus ſeruus, Vide Peculioſus *in* Peculium.
Perfidi ſerui. Horat. Epod 9. 2.
Manumittere ſeruum, Vide Manumitto *in* Manus.

Digitized by Google

Mercari ſeruum Horat. 1. epiſt. 6. 10.
Seruus libidinum. Plin. epiſt. 175.
Serua, ſeruæ, fœm. Ancilla. Vlpian. in L. Doli. Paragr. 1. ff. De ſeruo corr. Si ſeruus ſeruaue feciſſe dicetur, &c.
Seruus] Adiectiuum, (δοῦλος,) ut Serua prædia, quæ alicui obſtricta ſunt. Cic. 3. pro Lege agraria, 106. Optimo enim iure ea ſunt profectò prædia, quæ optima conditione ſunt: libera meliore iure ſunt quàm ſerua. Hîc liberum ſeruo oppoſuit. Lucan. lib. 6. 31.
O famuli turpes, ſeruum pecus.
Aqua ſerua. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6. 6.
Manus ſerua. Ouid. 6. Faſtorum, 112.
Pecus ſeruum utijs Ouid. 1. de Remedio amoris, 11.
Seruulus] ſeruuli, pen. corr. Diminutiuum, (δουλάριον,) Terent. And. 1. 1. 56. obſeruabã mane illorũ ſeruulos Ventientes aut abeuntes. Cic. 3. Offic. 119. Quærit, ſi in mari iactura facienda ſit, equine pretioſi potius iacturam faciat, an ſeruuli uilis. Idem 4. de Finibus, 123.
Infœlix ſeruulus. Iuuen. Saty. 3. 25.
Seruula] ſeruulæ, pen. corr. Diminut. fœm. (θεραπνίδιον,) Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 8. eumq; per manus ſeruulæ ſeruatum & eductum.
Seruilis] & hoc ſeruile, pen. prod. (δοῦλος, δουλικὸς, ἀνδραποδώδης, ὑπηρετικὸς,) Quod ad ſeruum pertinet. Cic. 2. de Legib. 95. Quæ ſeruilis unctura tollitur, omniſq; circumpotatio Horat. 2. Carm. ode 7. 23.
Animi ſeruiles altè tumeſcunt. Claud. 1. in Eutropium, 36.
Bellum ſeruile. Cic. pro Lege Manilia, 20.
Capita ſeruilia. Liu. 7. bel. Pun. 94.
Color ſeruilis. Cic. in Piſonem, 1.
Horror ſeruilis præcordia cõcutit. Claud. de bello Getico, 75.
Indoles ſeruilis. Liu. 1. ab Vrbe, 20.
Iugum ſeruile. Cic. 1. Philipp. 4.
Officia ſeruilia facere. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10.
Supplicio ſeruili animaduertere. Liu. 4. bel. Pun. 62.
Vernilitas ſeruilis. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.
Seruiliter] pen. corr. Aduerbium, (δουλικῶς,) Seruorũ more. Cic. 2. Tuſc. 94. Sed hoc quidem in dolore maximè eſt prouidendum, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter muliebriterue faciamus.
Seruitus] pen. corr. ſeruitutis. pen. prod. (δουλεία, ἐρίθεια, λατρεία,) Ipſa ſeruiendi uel ſeruorum conditio. Cic. 2. Philipp. 109. Pax eſt tranquilla libertas: ſeruitus poſtremum malorum omnium, non modò bello, ſed morte etiam repellendum. Idem 10. Philipp. 283. Omnis eſt miſera ſeruitus.
Vinculum ſeruitutis. Tacit. lib. 13.
Clemens, Vide Clemens.
Iuſta, Vide Iuſtus.
Intolerantior. Tacit. lib. 3.
Muliebris. Liu. 4. bel. Maced. 4.
Perſica ſeruitus. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 2.
Abducere in ſeruitutem, Vide Abduco.
Abſtrahere in ſeruitutem, Vide Abſtraho.
Addicere in ſeruitutem, Vide Addico.
Adducere ad uel in ſeruitutem, Vide Adduco.
Aſſerere in ſeruitutem urbes, Vide Aſſero.
Aſtringere ſe ad ſeruitutem iuris. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.
Colere ſeruitutem, Vide Colo.
Noua ſeruitus creſcit tibi Horat. 2. Carm ode 8. 4.
Exuere ſeruitutem. Liu. 4. bel. Maced. 4.
Habere in ſeruitute, Vide In præpoſitionem.
Imponere ſeruitutem, Vide Impono.
Iniungere ſeruitutem, Vide Iniungo.
Mittere urbes in ſeruitutem, Vide Mitto.
Pati ſeruitutem. Tacit lib. 27.
Reddere leuem ſeruitutem, Vide Leuis.
Seruire ſeruitutẽ. Quintil. li. 7. ca. 4. 19. Vide infrà in Seruio.
Seruitium] ſeruitij, (δουλεία,) Tã multitudine ſignificat ſeruorũ, quàm actionẽ aut rẽ ipſam Terent. And. 4. 1. 51. Ego Pamphile, hoc tibi pro ſeruitio debeo.
Acre ſeruitium. Perſius Saty. 5. 13.
Crudum. Tacit. lib. 1.
Durius ſeruitium. Tacit. lib. 11.
Graue ſeruitium. Seneca Octauia, 6. 5.
Nobile ſeruitium. Stat. 2. Sylu. 2. 22.
Superbum ſeruitium, Id eſt, ſeruitiũ ſub domino ſuperbo. Propert. lib. 3. eleg. 17. 9.
Triſte ſeruitium datur. Tibull. lib. 2. eleg. 4 1.
Extre ſeruitio. Virg. eclog. 1. 8.
Ferre ſeruitium Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 4.
Genitus in ſeruitio. Plinius lib. 7. cap. 39. 1. Id eſt, in ſeruili conditione.
Eſſe in ſeruitio. Vlpia. in L. Aediles. Parag. 2. ff. de Aedil. edict.
Iugum ſeruitij ferre. Stat. 3. Sylu. 4. 7.
Leuare aliquem longo ſeruitio. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 20.
Premere ſeruitio. Virg. 1. Aeneid. 58.
Eſſe è ſeruitio alicuius. Tacit. lib. 1.
Seruitium, & frequentius ſeruitia, in plurali, dicuntur ſeruũ ipſi. Cic. 4. in Catil. 86. Hic ad euertenda fundamẽta Reipu. Gallos accerſiuit, ſeruitia concitauit, Catilinam euocauit. Idem 7. Verr. 7. Et tamen cœptum eſſe in Sicilia moueri alii quot locis ſeruitium ſuſpicor. Et 4. in Catilin. 76.
Molle ſeruitium. Tacit. lib. 20.
Infida ſeruitia, Vide Infidus.
Ampliare ſeruitia. Tacit. lib. 18.
Seruitudo] penul. prod. ſeruitudinis, Idem. (ἔιργον,) Liuius 4. bel. Pun. 98. Seruitudinis indignitatiq; homines expertos aduerſus notum malum irritatos eſſe.
Seruio] ſeruis, ſeruiui, ſeruitum, penul. prod. (δουλεύω, ἐρεθεύω, θεραπεύω, λατρεύω, ὑπαργέω, ὑπηρετέω,) ſeruire, Proprie ſeruorum eſt, dum heri præceptis obſequuntur. Plaut. Menæh. 21. 12. Propterea heri imperium exequor bene, & ſedulò ſeruio. Idem Trucul. 4. 24. Tibi ſeruio, atque audiens ſum imperij.
Aeternum ſeruire. Horat. 1. epiſt. 10. 9.
Benignè ſeruire alicui. Catull. ad Ianuam, 62. 1.
Fideliter ſeruire. Propert. lib. 3. eleg. 24. 5.
Fidelius alicui ſeruire. Ouid. 7. Metam. 115.
Ingratè ſeruire. Ouid. 2. de Arte, 87.
Seruire liberaliter, Vide Liberalis in Liber adiectiuo.
Vtiliter ſeruire. Horat. 1. epiſt. 17. 14.
Puellæ ſeruire. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 1.
Vni domino ſeruire. Catullus de Septimio, 5. 3.
Mens mea tibi dedita ſeruit. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 20.
Seruio apud te. Plaut Aulul. 4. 12.
Seruire alicui rei, pro illi, ſiue ad illam, & in illam incumbere Cæſ. 7. bel. Gall. 137.
Aetati alicuius ſeruire, Id eſt, ætatis gratia, & ætatis habita ratione, alicui morẽ gerere, uel obſequi. Cic. 1. de Finib. 46.
Amori alterius ſeruire. Cic. 2. in Catil. 30.
Auribus alicuius ſeruire, Blandiri. Cæſar 2. bel. Ciuil. 106.
Cõmodis alterius ſeruire, Dare operã utilitatibus alterius. Terent. in Prologo Heaut. 50. Cic. 1. Verr. 35. Etenim ſi probabilius eſt eorum cauſa qui iniurias ſuas perſequi uolunt, qua in re dolori ſuo, non Reipub. commodis ſeruiunt.
Culturæ ſeruire, pro Dare operã culturæ. Colu. lib. 3. cap. 4.
Cupiditatibus ſeruire. Cic. de Amicitia, 69.
Defenſioni patriæ ſeruire. Plin. epiſt. 29. 4.

Exiſtimationi

Digitized by Google

Existimationi suæ aut alterius seruire. Cic. ad Att. lib. 5. 98. 4.
Existimationi populi seruire. Cic. 2. Verr. 18.
Famæ seruire. Cic. ad Atticum, lib. 5. 97. 2.
Gloriæ seruire, Dare operam. Cic. 5. Tusc. 14.
Laudi atq; existimationi alicuius seruire. Cic. 3. Verr. 3.
Matrimonio puellæ seruire, pro Consulere & prouidere. Cic. ad Terentiam, lib. 1. 14. 4. 8.
Necessitatibus seruire. Cic. 1. de Diuin. 180.
Petitioni seruire. Cic. 2. Verr. 15.
Posteritati seruire. Cic. 1. Tusc. 55.
Quæstui ac reditibus seruire. Colum. lib. 9. cap. 1. 1.
Rei familiari seruire. Cic. pro Rosc. Amerino, 25. Vide Res.
Rei seruire. Terent. Hecy. 2. 1. 27. Rus habitatum abij, concedens uobis & rei seruiens.
Rumori seruire. Plaut. Trinum. 10. 15.
Scenæ seruire. Prouerbialis locutio: pro Obsequi & inseruire tempori. Cic. ad Brutum 9. 2. Vide Scena.
Seruis seruire. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 16.
Seruitutem seruire. Plaut. Aulul. 21. 6. Nam qui amanti hero seruitutem seruit. Gell. lib. 1. cap. 1. 12. Item cuius parentes alter amboue seruitutē seruierunt. Liu. 10. bel. Maced. 79.
Tempori seruire. Cic. 3. Tusc. 112. Vide Tempus. Idem ad Atticum, lib. 8. 147. 10. Et quum sit necesse seruire tempori, & non amittere tempus, quum sit durum.
Valetudini seruire. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 68.
Ire seruitum Graijs matribus. Virg. 2. Aeneid. 158.
Seruitur, pen. prod. Impersonale. Cic. 1. Offic. 46. Primùm ut necui noceatur, deinde ut cōmuni utilitati seruiatur. Martial. li. 2. 32. Non bene (crede mihi) seruo seruitur amico.
Seruibo & seruiam in futuro facit. Plaut. Menæch. 24. 43. Tanquam si emeris me argento, liber seruibo tibi. Terent. Hecyra, 3. 5. 43. Matris seruibo commodis.
Seruior] seruiris, seruiri, pen. prod. passiuè. Senec. de Tranquillitate uitæ, Assuescamus cœnare posse sine populo, & paucioribus seruis seruiri.
Seruiturus [pen. prod. Participium, (δεδεύσομ,) ut Capitolia seruitura suo Canopo. Ouid. 15. Metam. 166.
Serus] Adiectiuum, (ὄψιος, ὄψιμος, ὀψιτέλεστος,) Tardū significat. Plautus, Quid tam sera aduenis? Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1. Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Martial. lib. 1. 100. Sera nimis uita est crastina, uiue hodie.
Anni seri. Oud. 6. Metam. 6.
Conuiua Tonantis serus, Qui serò moritur. Mart. lib. 8. 36.
Crepuscula sera. Ouid. 1. Metam. 45.
Frondes seræ, Serò cadentes. Virg. 2. Georg. 81. Seruius.
Lumen serum, Nocti uicinum. Virg. 1. Georg. 51. Seruius.
Nepotes seri. Virg. 2. Georg. 12. Tarda uenit, seris factura nepotibus umbram. De arbore.
Nox sera. Virg. eclog. 8. 18.
Et serosq; pedes, serasq; assumere pennas. Ouid. 15. Meta. 77.
Posteritas sera. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.
Segnities sera, Quæ seros, id est, tardos facit. Virg. 2. Aen. 75.
Spectator serus. Mart. lib. 1. 24. (Seruius.
Vesper serus. Virg. 1. Georg. 93.
Vires seræ ad aliquid agendum. Virg. 8. Aeneid. 102.
Vlmus sera. Virg. 4. Georg. 29. Id est, maior. Seruius.
Serum est. Martial. lib. 1. 146. Nil facis, & serum est aliū mihi quærere regem.
Serum, Graue, triste. Virg. 5. Aeneid. Seraq; terrifici cecinerūt omina uates. Idem lib. 12. de Noctua. serum canit importuna per umbras. Salust. Serum bellum in angustijs futurum. Seruius.
Serior, & serissimus, Comparatiuum & superlatiuū. Colum. lib. 2. cap. 10. 11. de lente, Sationes eius duas seruamus: alteram maturam per mediam sementim, seriorem alterā mense Februario. Plin. lib. 15. cap. 15. 2. Patriæ nomina habēt serissima omnium amerina.
Aetas serior. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 7.
Hora serior. Ouid. epist. 11. 5.
Serò] Aduerbium, (ὀψὲ,) Tardè. Plaut. Trinum. 8. 11. Serò atq; stultè. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1. Longè enim absum, audio sero. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 18. Reddita etiam mihi est peruetus epistola, sed serò allata.
Sero est. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 14.
Serò, aliquando tamen. Cic. pro Quintio, 53. De rationibus et controuersijs societatis uult iudicari: serò, uerum aliquando tamen concedamus.
Serò, post tempus: quæ significatio eadem, ferè cum præcedenti, ut ait Valla lib. 4. Cic. quum accusator Milonis identidē interrogatus perstaret quo tempore Clodius esset occisus, urbanè respondit, Serò. Non tam horā intelliges, quàm tardius occisum & post tēpus quo debuisset occidi. Ex Quintiliano lib. 6. cap. 4. Cæsar 5. bel. Gall. 110. Contra ea Titurius serò facturos clamitabat.
Nimis serò, Vide Nimis.
Medicina serò paratur. Ouid. 1. de Remedio amoris, 19.
Serò post tempus, apud Plautum in Captiuis legitur.
Serò, Vespere, quod est post occasum: atq; hæc uera est eius significatio, teste Valla lib. 4. Cice. ad Atticum, lib. 7. 139. 1. Eo die uenit serò alter Consul.
Serà] Aduerb, (ὀψὲ,) Idem quod Serò. Virg. 4. Georg. 25.
- nec serà comantem,
Narcissum, aut flexi tacuissem uimen acanthi. Serà comantem, hoc est serò flores habentem. Seruius.
Serius] (ὀψαίτερον,) Comparatiuum aduerbium. Accius, Ne si fortè paulo quàm tu ueniā serius. Plin. li. 16. ca. 26. 1. Idem 3. de Orat. 43. Ad mysteria biduo serius ueneram.
Egredi serius. Ouid. 4. Metam. 21.
Serissime, pen. corr. (ὀψαίτατα,) Tardissimè. Plin. lib. 17. cap. 2. Tarentina serissimè legi.
Serotinus] Adiect. (ὀψινὸς, ὀψίτερος,) à Sero pro Vespere, ut Serotina hora, Tempus serotinum.
Serotinus à Sero, pro Tardè, ut Poma serotina, quæ post legitimum tempus, consuetumq; cæteris pomis, uel tardè maturescunt: ut ait Valla lib. 4. Colum. lib. de Arboribus, ca. 21. Idem lib. 8. cap. 5. 19. Item serotini pulli, qui ab Solstitio nati capere iustum incrementum non potuerunt.
Serum] seri, Substantiuum, (ὀψία, δείλη, δείλης,) Extrema pars diei. Suet. in Augusto, cap. 16. in serum dimicatione protracta, ut in naui uictor pernoctauerit. Id est, in horam uespertinam. Liu. 7. ab Vrbe, 32. Castrorum oppugnatione quia serum erat diei, abstinuere. Ibidem, lib. 10. 135.
In serum, Vide In.
Rem in serum trahere. Liu. 2. bel. Maced.
Serum] (ὀρρὸς,) Aqua lactis. Plin. lib. 11. ca. 41. 3. Mirum. Barbaras gentes quæ lacte uiuant, ignorare aut spernere casei tot seculis dotem, densantes id alioquin in acorem iucundum, & pingue butyrum: spuma id est lactis, concretiusq; quàm quod serum uocatur. Idē lib. 28. cap. 9. 3 Quidam & ipsum serum iam multo potentissimum decoquunt ad tertias partes, et sub dio refrigerant. Virg. 3. Georg. 82.
- acremq; molossum
Pasce sero pingui.
Liquidum serum. Ouid. 4. Fast. 155.
Sereſco, sereſcis, Vide ordine alphabetico.
Seruus] Vide Seruo.
Sesama] sesamæ, pen. corr. (σήσαμος,) Genus frumenti in-

Digitized by Google

dici. Plin. lib. 18. cap. 10. Aestiua frumenta diximus, sesamã milium, panicum. Sesama ab Indis uenit, & ex ea oleum cõficiunt. Color eius candidus. Huic simile est in Asia, Graeciaq; erysimum: idemq; erat, nisi pinguius esset, quod apud nos uocant irionem, medicaminibus adnumerandum potius quàm frugibus. Plaut. in Pœnulo, 4. 104.

- nihil nisi laterculos,
Sesamum, papaueremq;, tritицum & fricta nuces.

Sesamum genere neutro, & Sesama in plurali sæpius apud Columellam legitur, ut lib. 11. cap. 2. 57. Sesami sextarius.

Sesama à Columella lib. 2. cap. 7. inter legumina recensentur. Idem lib. 2. cap. 10. 14.

Sesaminus] penul. corr. Adiectiuum, (σησάμινος,) ut Sesaminum oleum. Plinius libro 23. cap. 4. 16. Idem lib. 28. cap. 11. 6.

Sesamoides] penul. prod. (σησαμοειδὴς,) Herba à similitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore. Nascitur in glareosis. Detrahit bilem in aqua potum. Semen illinitur igni sacro, discutit panos. Est etiamnum, aliud sesamoides Anticyræ nascens, quod ideo aliqui anticyricon uocãt: cætera simile erigeronti herbæ. Hæc Plin. lib. 22. cap. 25. 12.

Sescunx] sescuncis, masc. gen. & Sescuncia, sescunciæ, fœm. gen. (τριμιόγκιον,) Vnciam significat & unciæ dimidium, ut ait Budæus. Columel. lib. 12. cap. 57. 3. Laseris radicis quod σίλφιον Græci uocant, sescunciem. Idem lib. 5. cap. 2. 11. Quæ summa efficit iugeri sescunciam, &c.

Sescuncialis] et hoc sescuncíale, pe. pro. (τριμιογκιαῖος,) Quod ad sescunciam pertinet. Plin. lib. 13. cap. 15. 3. Tota crassitudine sescuncíali.

Sescuplum] sescupli, penul. corr. per s scriptum, quod & sesquiplum dicitur, (ἡμιόλιον,) numerum hemiolium significat, qui Latinè etiam sesquialter dicitur, ut quum dicimus senarium sesquiplum esse quaternarij: continet enim eũ totum, & insuper dimidiam eius partem. Budæus.

Sese] (ἑαυτὸν,) Accusatiuus à Sui pronomine. Gell. lib. 5. ca. 10. Is in disciplinam Protagoræ sese dedit.

Seselis] huius seselis, penul. corr. fœm. gen. (σέσελι,) Herba Cic. 2. de Natura deorum 190. Ceruaq; paulò ante partũ perpurgant se quadam herbula, quæ seselis dicitur. Hoc idẽ Aristoteles confirmat, in libris de Natura animalium. Vide Plin. lib. 8. cap. 32. 2. Seseli neutro genere uocat Dioscorides, estq; multorum generum.

Sesostris] (σέσωστρις,) Rex Aegypti, qui conatus est nauigabilem alueum ex Rubro mari in Nilum producere, ut scribit Herodotus lib. 2. Valerius 5. Argonaut. 84.

Sesqui] (τρίτος,) Vocabulum in appositione inuentũ, pro hemiolio accipiendum est, quod perinde est ac si dicas, tantundem & semis. Cic. de Oratore, 109. Pes enim qui adhibetur ad numeros, partitur in tria, ut necesse sit partem pedis, aut æqualẽ esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse maiorem: ita fit æqualis dactylus, duplus iambus, sesqui pæon. Sesqui appellauit pæona: quia pes omnis pæon longa una syllaba & breuibus tribus constat, at longa syllaba in temporũ metricorum ratione duas breues æquare dicitur. Ita fit ut tres breues longam unam dimidio superent, nã ternarius ad binarium relatus sesquialteram proportionẽ habet. Quomodo igitur dactylus æqualibus partibus constat, quia prima longa, duabus breuibus æqualis est: sic pæon alteram partem dimidio maiorem habet. Iambus etiam altero tanto maiorem, hoc est duplam, breuis enim syllaba longe est dimidiata. Fortasse autem illa uerba Ciceronis sic legerẽtur rectius, Aut altero tanto maiorem, aut sesqui: hoc sensu, ut pes altero tanto maior, in secunda sui parte sit duplus: qui autem non altero tanto, sed dimidio maior est, sit sesqui, ad priorem partem posteriore parte relata: non autem sesqui maior: quia sesquiplum minus est duplo. Sesquipedalia ligna apud Cæsarem, hoc est pedis unius & dimidiati: quod ad crassitudinem referendum est. Hoc aũt sesqui significat, siue cum uocabulo componatur mensuram aut numeri aut temporis aut modi significante: siue etiam cum alio quocunq; uocabulo ut sesquiplaga apud Tacitum lib. 15. Et Sesculisses in Præfatione Plinij, quo uerbo, si rectè emendatum est ego hominem summè astutum & ueteratorem planè expolitum intelligo. Fit eius mentio apud Nonium in dictione Alumnus. Plaut. Capt. 12. 67.

Ibi quum alij octonos lapides effodiunt,
Nisi quotidianum sesquiopus confeceris,
Sexcentoplago nomen indetur tibi. Hoc est, nisi tu duodenos effoderis. Budæus.

Sesquialtera] (ἡμιόλιος,) Id est, pars altera dimidio maior quàm prior, dicitur enim ternarij ad binariũ relati sesquialtera proportio. Cic. de Vniuersis, 29. Vnam principio partem detraxit ex toto: secundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla.

Sesquiculcare dolium, (τριμιολιαῖος πίθος,) Columel. lib. 12. cap. 18. 5. Sunt autem satis sesquiculearibus dolijs picis duræ pondo uicenaquina.

Sesquihora] pen. prod. (τριμιώριον,) Plin. epist. 74. 6. Egeram horis tribus & dimidia: supererat sesquihora.

Sesquijugerum] pen. corr. (τριμίπλεθρον) Plin. lib. 18. cap. 19. 4. Iterari sesquijugerum.

Sesquilibra] penul. prod. (τριμίλιτρον,) Colum. lib. 12. cap. 36. Sat erit autem rorismarini sesquilibram in duas urnas musti adijcere. Plin. lib. 14. cap. 20. 7. Pulegij uel salis sesquilibra.

Sesquimensis] (τριμίμηνον,) Varro 1. de Re rust. cap. 27. 1. Eius cursus annalis primum ferè circiter ternis mensibus ad fructus est diuisus in quatuor partes, & idem subtilius sesquimensibus in octo. Idem lib. 3. cap. 10. 6. Ad saginandũ eligunt pullos circiter sesquimense qui sunt natu.

Sesquimodius] (τριμιμόδιον,) Varr. 1. de Re rust. cap. 42. 1. Scribunt opus esse medicæ sesquimodium. Cicero 5. Verr. 185. Nunquam tã grati hi sesquimodij Q. Hortensij fuissent.

Sesquiobolus] penul. corr. (τριμιόβολον,) Plin. lib. 26. cap. 8. 27. Deiectoq; quod supernatat, reliquus succus purgat, utraq; parte sesquioboli in aqua mulsa.

Sesquioctauus] pen. prod. (ἐπόγδοος,) Cic. de Vniuersit. 31. Sesquialteris aũt interuallis, & sesquitertijs, & sesquioctauis, sumptis ex his colligationibus, in primis interuallis sesquioctaui interuallo sesquitertia omnia explebat.

Sesquiopera] pen. corr. (τριμιέργιον,) Colum. lib. 2. cap. 13. 2. Occantur sesquicpera, sarriuntur sesquiopera, iterũ sarriuntur una opera, & tertiò una, metuntur una: summa fit operarum, octo uel septem.

Sesquipes] penul. corr. huius sesquipedis, penul. corr. m. g. (τριμιποδιαῖος,) Varro 1. de Re rust. cap. 43. Cytisum seritur in terra bene subacta tanquam semen brassicæ: inde differtur, & in sesquipedem ponitur. Mart. lib. 8. 54.

Sesquipedalis] & hoc sesquipedale, penul. prod. (τριμιποδιαῖος,) ut Sesquipedalis crassitudo. Plinius lib. 16. cap. 40. 2. Et apud Catonem, cap. 10. Sesquipedalis paries.

Dentes sesquipedales. Catul. de Aemylio, 92. 1.

Verba sesquipedalia. Horat. de Arte, 20.

Sesquipedaneus] Adiectiuum Longus pedem & semis. Plinius libro 9. capit. 27. Attollit è mari sesquipedanea ferrè cornua.

Sesquiplex]

Digitized by Google

Sesquiplex] pen.cor. (ἡμιόλιος,) Idem quod Sesquialter, uel dimidio tantum maior. Cic. in Orat. 109. Ita fit æqualis dactylus, duplex iambus, sesquiplex pæon. Quo in loco sesqui tantum legitur, Vide paulo antè Sesqui.

Sesquitertius] (ἐπίτριτος,) Vide Sesquioctauus.

Sessilis, sessio] Vide Sedeo.

Sestans] sestantis, quod quibusdam per X scribitur sextans, m. g. (ἑκτημόριον,) Nummulus erat quadrante minor, duas uncias ualens. Plin. lib. 33. cap. 10. ad finem. Nam quòd Agrippæ Menenio sextantes æris in funus cõtulit, honoris id, necessitatisq; propter paupertatem Agrippæ, non largitionis esse dixerim. Liu. 2. ab Vrbe, 144. Extulit eum plebs sextantibus collocatis in capita.

Sestans, Genus ponderis. Plin. lib. 26. cap. 11. 16. Prodest & uino myrteo fouere: mente sextans, uiui sulphuris uncia.

Sestans agri, Pars sexta iugeri. Varro 1. de Re rustic. cap. 10. 2. Col. lib. 5. cap. 1. 10. Pars sexta, pedes quatuor millia & octingentos, hoc est sextãs, in quo sunt scrupula XLVIII.

Sestantarius] Adiect. (ἑκτημοριαῖος,) Quod sestantis habet pondus. Plinius libro 33. cap. 36. Libræ autem pondus æris imminutum bello Punico primo, quum impensis Respub. non sufficeret constitutumq; ut asses sextantario pondere ferirentur.

Sestertius] sestertij, (τέταρτον ἡμιδράχμιον,) Idẽ quod Nummus, apud Romanos.

Sestertius ex eo dictus est quod duos asses & semissem ualeret. Qua ratione quaterni sestertij denarium Romanũ ualebãt. Et sestertius dictus, quia tertius semis est, duo sunt solidi asses, & semis. Hic etiã nũmus dicebatur, & argenteus erat.

Libra Romana, quæ & mina & pondo dicitur centenos, seu (quod idem est) centenas drachmas habebat. Quum igitur denarius quaternos sestertios æquaret pondere & æstimatione, liquet in libra Romana quadringẽtos fuisse sestertios, & in duabus libris & selibra mille sestertios. Qua ratione fit, ut sestertia singula numero plurali millenos sestertios ualeãt, hoc est duas libras et semißẽ. Vt enim sestertius nummus dicitur ex eo, quòd duos asses & semissem ualebat, hoc est duas libras æris grauis, & selibram: ita sestertia numero plurali & genere neutro ideo dicuntur, quòd singula, duas libras & selibram argenti ualerent, hoc est ducentos & quinquaginta denarios, siue mille sestertios, quod idem est. Sic fit ut decẽ sestertia, & decẽ millia sestertium nummorũ pro eodẽ ab antiquis dicerentur. Horat. 2. epist. 2. 7. Accipit & bis dena super sestertia nummûm.

Intercepta decem quereris sestertia fraude. Iuuen. Saty. 13. 8.

Mercari sestertijs sexcentis, Vide Mercor.

Mille sestertij æstimatione nostra uigintiquinq; coronatorum ualent. Dicitur autẽ Mille sestertij, & mille nummi: uel mille sestertiûm, & Mille nummûm: uel copulatè. Mille sestertiûm nummûm.

Quum autem mille sestertij, Id est ducenti quinquaginta denarij duas libras argenti & semissem ualerẽt, sequitur ut libra Romana, quæ & mina dicitur & pondo, decẽ aureos coronatos ualuerit. Coronatos aũt ita intelligi uolo, ut singuli trigintaquinq; solidos ualeant: quod est legitimũ pretium.

Igitur decẽ millia nummûm, uel decem millia sestertiûm, quod idem est ducentos & quinquaginta aureos coronatos ualebant. Hæc etiã decem sestertia dicuntur, quum singula sestertia, singula millia significant.

Decies sestertiûm, Idẽ est quod Decies centena millia sestertiũ: quæ summa centies maior est decem sestertijs. Idem est enim decies sestertiûm, quod mille sestertia. Quum enim singula sestertia millenos nummos sestertios ualeant, si mille sestertia millies multiplices, fient decies centena millia, quem lingua uernacula millionem uocant.

Decies igitur sestertiûm, centies ducentos & quinquaginta aureos ualet, hoc est uiginti quinq; millia. Sic fiet ut millio Romanus uigintiquinq; millia coronatorum ualeat.

Hoc igitur tenere oportet, quòd quemadmodũ, quum à nummis sestertijs ad sestertia genere neutro fit transitus, numerus millies multiplicatur: ita quum ad eam locutionem uentum est, quæ per aduerbia numeralia enuntiatur, sestertia singula cõduplicata crescunt, ut uerbi gratia. Si centum sestertia dicam, centum millia sestertiûm intelligere debeas. Quòd si centies sestertiûm dicam, non iam centum sestertia, sed centies centena sestertia, seu centies millia sestertium intelligendum sit. Hæc omnia ex Budæi Asse.

Sestertiûm, in huiusmodi locutionibus, Duo millia sestertiũ, genitiui casus est pluralis numeri, pro sestertiorum: ideò more ueterum, circumflexum adscripsimus.

Sestertius, dicitur quasi semis tertius, eo q; contineat in se asses duos et dimidiatũ tertiũ. Et per geminũ II. & S, à qua incipit semis, notatur hoc modo HS. Veteris cõsuetudinis fuit ut semis anteponerẽt, ut semisquartus, semisquintus, semissextius à quo sestertius, & est cõpositio Attico more facta. Illi enim ἐπὶ ἥμισυ τάλαντα, hoc est septẽ semi talẽta dixerũt, seruãtes illud ut expressius numerus pro dimidio caperetur.

Sestertium genus ueli triplici licio texti, ut tertium filum duobus impar sit. Suet. in Augusto, ca. 83. Ita ut in extremis sphæristerijs Subsultim decurreret, sestertio uel lodicula inuolutus.

Sestertiolum, sestertioli, pen. cor. Diminut. Martial. lib. 1. 54.

Sed sestertiolum donauit mentula Phœbo
Bis decies, hoc da tu mihi, pluris emam.

Sestiæ aquæ, (σέξτια ὕδατα,) in Narbonẽsi prouincia. Plin. lib. 31. cap. 2. 1.

Sestiana mala, (σεξτιανὰ μῆλα,) à Sestio cognominata, apud Col. libro 12. cap. 45. 4. Ita possunt alia genera malorum, sicuti orbiculata, sestiana, melimela, mariana hoc liquore custodiri.

Sestos] (σηστός,) urbs ad Hellespontum sita, in Thracia, Abydo obiacens, Leandri amore pernobilis, ut scribit Pomponius Mela lib. 2.

Xerxes pontibus admouit Seston Abydo. Lucan. lib. 2. 133.

Seta] setæ, (χαῖται,) Pilus crassior, rigidiorq;, atq; erectus, qualem habent sues. Cic. 5. Tusc. 87. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari seta equina aptum demitti iussit, ut impenderet illius beati ceruicibus.

Hirtæ setæ. Ouid. 13. Metam. 181.

Terga horrentia rigidis setis. Ouid. 8. Metam. 86.

Setæ leonis. Cic. 3. de Orat. 123.

Setis os hirtum musculis marinis. Plin. lib. 11. cap. 37. 38.

Vellera hirsuta setis. Ouid. 2. Fast. 68.

Io obsita setis. Virg. 7. Aen. 158.

Setiger] pen. cor. setigera, setigerum, pe. cor. (χαιτοφόρος,) Quod setas gerit. Martial. lib. 13. 93. Ouid. 8. Metam. 76.

Vulnera fecissent, nisi setiger inter opacas
Nec iaculis isset, nec equo loca peruia sylluas. Aprum intelligit.

Pecus setigerum. Ouid. 14. Metam. 58.

Sus setigera. Virg. 12. Aen. 34.

Frons setigera. Stat. 8. Thebaid. 107.

Setosus] pen. pro. Adiect. (χαιτήεις, χαιτόεις,) Quod setis abundat. Plin. lib. 8. cap. 45. 5. Tauris in aspectu generositas, torua fronte, auribus setosis. Celsus lib. 2. corpus tenue, maximeq; lati pectoris, & setosi.

Aper setosus. Virg. 7. eclog. 6.

Verbera setosa. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.

Setabis] penult. corre. (σαιτάβις,) Fluuius est Hispaniæ, secundum Strabonem, Plinium, Ptolemæum, & Pompo-

Digitized by Google

nium Melam. Silius lib. 3. 76. pro oppido posuit, quod insigne fuisse indicat arte texendi,
Hinc sudaria Setaba, apud Catullum in Asinium, 12. 3.

Setia] (σητία,) Vrbs Campaniæ, ex cuius agro Setinum uinum commendatur. Plin. lib. 3. Nat. histo. cap. 5. 24. Martial. lib. Xeniorum, 113.
Pendula pampineos quæ spectat Setia campos,
Exigua uetulos misit ab urbe cados.

Setosus] Vide Seta.

Setubia] (σετυβία,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. urbs Hispaniæ, alio nomine Sepulueda.

Seu] (ἤτοι,) Disiunctiua particula, qua iungimus ea, quorũ alterum, non utrunq; affirmamus. Plaut. Trin. 407. Cic. pro Quintio, 16. Quemadmodum solent homines nobiles seu rectè, seu perperam facere cœperunt, ita in utroq; excellunt, ut nemo nostro loco natus assequi posset. Quintil. in Proœm. lib. 8. Figuras seu translationes mutuamur.

Seuerus] p. pro. (σεμνὸς, αὐσ́ηλοτος,) Adiect. Quasi Secus, id est iuxta uerũ, Grauis & censorius. Plaut. Pœn. 17. 50.
Opinor hercle hodie quod ego dixi per iocum,
Id euenturũ esse, & seuerũ & seriũ. Teren. Heaut. 5. 3. 20.
Sed ipse egreditur, quam seuerus: rem quum uideas censeas.
Virgilius 8. Aeneid. 128. Romulidis, Tatioq; seni, Curibusq; seueris.

Magis seuerus, Vide Magis.

Seuerus ad iudicandum. Cic. 2. Ver. 19.

Seuerus, Asper. Virg. 7. Aen. 143. Qui Tetricæ horrenteis rupes, montemq; seuerum. Seruius putat esse nomen propriũ.

Acerbè seuerus in filiũ. Cic. 3. Offi. 154. Magnus uir in primis, & qui perindulgens in patrẽ, idem acerbè seuerus in filiũ.

Seuerus, Tristis, uitabilis. Virg. 3. Georg. 8.
Inuidia infœlix furias, amnemq; seuerum Cocyti metuet.

Agricolæ seueri. Lucret. lib. 5. 273.

Seuerissimus author. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.

Canities seuera. Claud. 1. de raptu Pros. 10.

Comas seueras ligare fronde. Stat. 1. Achill. 58.

Consilium seuerissimum. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 25.

Custos legis seuerus, Grauis & accuratus. Cic. 1. Verr. 10.

Equus seuerus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 12.

Falernum seuerum. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.

Fidibus uoces creuere seueris. Horat. de Arte, 44.

Homo seuerus. Cic. 2. de Finib. 39.

Iudex seuerus. Cic. 5. Verr. 101.

Lex seuera. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.

Non finit Endimion te pectoris esse seueri. Ouid. epist. 17. 13.

Senes seueriores. Catull. ad Lesbiam, 51.

Supercilium seuerum. Ouid. 2. Trist. 62.

Vita seuera. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 4.

Vultus seueros aduertere. Stat. 1. Thebaid. 18.

Exuere uultus seueros. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 9.

Seueritas] pen. cor. seueritatis, (σεμνότης, ἀποτομία,) Ipsa seuerorum grauitas. Cic. 7. Verr. 140. Quum iste uestra seueritate permotus, multa signa dederat quamobrem is responsurus non uidetur, &c.

Aculeus seueritatis, Vide Aculeus.

Adhibere seueritatem. Cic. 1. Offic. 125.

Seueritas animaduersionis. Cic. ad Dolobellam, lib. 9. 14. 15.

Commodare seueritatem magnis peccatis. Tacit. in uita Agric.

Nimia emendationis seueritas. Quint. lib. 2. cap. 4. 8.

Disciplinæ seueritas. Quint. lib. 2. cap. 2. 3.

Imperij seueritas. Cic. 7. Verr. 15.

Disputandi seueritas. Cic. 3. de Finib. 2.

Vitij unguentorũ seueritas, Asperitas. Plin. lib. 13. cap. 3. 2.

Seueritudo] pen. pro. seueritudinis, f. g. (σκυθρωτασμὸς,) Idem. Plautus Epid. 13. 3. Quid illuc est, quòd illi caperat frons seueritudine?

Seuere] pen. pro. (σεμνῶς,) Aduerb. Grauiter, Asperè.

Grauiter & seuerè. Cic. 2. de Fin. 44.

Seuerè dicere. Cic. 3. Tusc. 80.

Agere seuerè. Cic. 3. de Leg. 49.

Seuerissimè acta ætas. Cic. pro Rosc. Comœdo, 26.

Seueriter] pen. cor. (ἀποτόμως,) Aliud aduerb. Idem. Titinius, Seueriter hodie sermonem amica mecum contulit.

Seuerus] pen. pro. (σέβηρος,) proprium multorum uirorum nomen, ut Seueri Cæsaris, Seueri Attilij ad quẽ Lactantius scripsit duo epistolarum uolumina, cuius meminit Hieronymus. Est & Seuerus, proprium montis in Italia, authore Seruio, cuius meminit Virg. 7. Aen. 143.
Qui tetricæ horrenteis rupes montemq; Seuerum.

Seuoco] seuocas, pe. cor. (ἀποκαλέω,) seuocare, Seorsum, seu in alteram partem uocare. Plau. Aulu. 16. 13. Quid tute solus è Senatu seuocas? Ouidius 2. Metam. 168. Seuocat hunc genitor, nec causam fassus amoris.

Seuocare in montem, Cic. pro Murena, 13.

Cura me seuocat à uirginibus. Catull. ad Ortalum. 60. 1.

Seuocare se ab aliquo. Plaut. Merc. 7. 39.

Seuocare animum ab omni negotio. Cic. 1. Tusc. 117.

Seuocare se à corporibus. Cic. 1. Tusc. 114.

Seuocare ad se in priuatã domũ de cõmuni. Cic. pro Quin. 7.

Seuocari à societate. Cic. 1. de Diuin. 111.

Seuum] seui, quod & sebum, uel sepum dicitur, (στέαρ,) Pinguedo ex animalium omentis detracta, & elota ac curata, ut in usum nostrum conuertatur: unde nos hodie seuo candelas concinnamus & componimus. Plin. Seuum ex omento pecudis. Idẽ lib. 28. cap. 9. 19. Quæ ratio adipis, eadẽ in his quæ rumimant, seui est, alijs modis nõ minoris potentiæ.

Seuosus] pe. pro. Adiect. (στεατώδης,) Quod instar seui ungit. Plin. lib. 11. cap. 37. 80. Seuosa cornigeris medulla.

Seuo] seuas, (στεατίζω,) seuare, Seuum imponere, seu candelas ex seuo facere. Colu. lib. 2. cap. 22. 3. Feriis autem ritus maiorum etiã illa permittit, far pinsere, faces incidere, candelas seuare. Legitur & Sebare.

Sex] (ἕξ,) Nomen indeclinabile, numerale, à Græcis deducitur ἕξ, aspiratione in s conuersa.

Sexagenus] penult. prod. Adiectiuum, (ἑξήκοντα,) Idem quod Sexaginta. Plin. lib. 8. cap. 40. 10. Gerunt utero sexagenis diebus. Liuius 8. ab Vrbe, 37. Ordo sexagenos milites duo centuriones, uexillarium unum habebat.

Sexagena millia modiorum. Cic. 7. Verr. 43.

Sexagies] Aduerbium, (ἑξηκοντάκις,) Cic. 4. Philip. 62. Orabat ut te contra suum patrem, si sestertium sexagies peteret, defenderem.

Sexaginta] Indeclinabile, (ἑξήκοντα,) Cic. 3. Ver. 87. Possum sexaginta decreta proferre, in quibus ut ego pecuniã non dicam interceßisse, ipsa decretorum nouitas, iniquitasq; declarat.

Sexangulus] pen. cor. Adiectiuum, (ἑξαγώνιος,) Quod habet sexangulos. Plin. lib. 11. cap. 11. 3. Apum sexangulæ omnes cellæ. Ouid. 15. Metam. 77.

Sexangulatus] pen. pro. Solinus cap. 46. Inuenit & iridem in mari Rubro, sicut crystallum sexangulatam, quæ radijs icta solis, &c.

Sexenus] penult. pro. Adiectiuum, (ἑξακόσιος,) pro Sexcentenus. Cic. 7. Verr. 50. Ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere, certo pretio sexcenos nummos nautarum mißione cõstituere. Col. lib. 3. cap. 3. 2.

Sexcentenus] pen. pro. (ἑξακοσιοστὸς,) Aliud adiect. Colum. lib. 3. cap. 5. 3. Qui ducentos quadragenos pedes obtinent.

Digitized by Google

pedes obtinent, ſexcenteni malleoli pangendi ſunt. Id eſt, ſexcenti unicuiq;.

Sexcenti] ſexcentæ, ſexcenta, (ἑξακόσιοι,) Plurale tantum. Cic. 2. de Diuin. 50. Sexcenta licet eiuſmodi proferre. Terent. Phorm. 4. 3. 63. Sexcentas perinde potius ſcribito di cas. Vbi Donatus, Apud nos ſexcenta dicere pro infinito numero, ferè uſitatum eſt. Cic. pro Roſc. Amer. 54. Sexcenti ſunt qui inter ſicarios & de ueneficijs accuſabant.

Sexcentoplagus] pen. pro. (ἑξακοσιάπληγος,) Fictum à Plauto nomen, in Capt. 12. 68. Sexcentoplago nomen indetur tibi. Hoc eſt, Sexcentas plagas accipies.

Sexcenteſimus] pe. cor. Adiect. (ἑξακοσιαστός,) Plin. lib. 8. cap. 7. 2. Anno urbis ſexcenteſimo quinquageſimoquinto. Sic lib. 14. cap. 12. 1.

Sexcenties] Aduerb. (ἑξακοσιάκις,) Cic. Attic. lib. 4. 86. 5. Vt forum laxaremus, & uſq; ad atrium Libertatis expli caremus, contempſimus ſexcenties H-S.

Sexdecies [(ἑπταεπταδάκις,) Aliud aduerbium. Plin. lib. 6. cap. 29. 21. Seboſus ab Aegypti extremis ſexdecies centena LXXV. M. paſſuum.

Sexennis] & hoc ſexenne, (ἑξαετὴς,) Quod eſt ſex annorum. Plaut. Pœn. 14. 81. Inde ſurreptus ferè ſexennis. Plin. lib. 8. cap. 32. 6.

Sexennium] ſexennij, (ἑξαετία,) Tempus ſex annorum. Cic. 1. de Diuin. 163. Quod quidem ſexennio poſt Veios captos factum eſſe uidimus. Idem Attic. lib. 6. 111. 11.

Sexies] Aduerbium, (ἑξάκις,) Sex uicibus. Liuius 4. ab Vrbe, 138. Veientem hoſtem ſexies uictum pertimeſcant. Col. lib. 5. cap. 2. 15.

Sextarius] ſextarij, maſc. gen. (ξέστης,) Dicitur quòd ſit ſexta pars congij, quæ menſura apud antiquos tam liquidis quàm aridis ſeruiebat. Capit autem ſextarius cotulas binas, quæ Latinè heminæ dicuntur.

Ad ſextarios decoquere, Vide Ad.

Sextarius aquæ. Cic. 2. Offic. 82.

Sextarius olearius. Cato cap. 13. 2.

Sextarius uini. Liuius 7. ab Vrbe, 177.

Ducere ſextarium, Ebibere. Iuuen. ſaty. 6. 43.

Sextilis] huius Sextilis, pen. pro. Dicebatur qui nunc Auguſtus menſis: quòd ſextus eſſet in ordine menſium. Horat. 1. epiſt. 7. 1.

Quinq; dies tibi pollicitus me rure futurum,
Sextilem totum mendax deſyderor.

Menſis ſextilis. Horat. 1. epiſt. 11. 4.

Sextula] ſextulæ, pen. corr. Aeris minima pars: dicta quòd ſit ſexta pars unciæ. Cic. pro Cecinna, 13. Facit hæredem ex deunce & ſemuncia Cecinnam, ex duabus ſextulis M. Fulcinium libertum ſuperioris uiri, Ebutio ſextulam aſpergit. Hæreditatem, id eſt aſſem his uerbis Cicero in deuncem, ſemunciam, & tres ſextulas diuiſit. Ex quo liquet ſextulam tertiam eſſe partem ſemunciæ, & unciæ ſextam. Duas ſextulas dixit pro tertia parte unciæ: quum tamen aliud uocabulum Latinum haberet, duellã ſcilicet. Nam duæ ſextulæ duellam faciunt, quæ tertia pars eſt unciæ?

Sextula, Menſura agri. Colum. lib. 5. cap. 1. 9. Pars ſeptuageſima ſecunda, pedes CCCC. hoc eſt ſextula, in qua ſunt ſcrupula quatuor.

Sextus] Adiect. (ἕκτος,) ut Sexta ætas.

Sextum] Conſul, (ἑξάκις ὕπατος,) ut Tertium Conſul. Cic. in Piſonem, 15. Qui C. illi Mario fortißimo uiro & Conſuli, & ſextùm Conſuli, & eius inuictis legionibus, ne armis confligeret, cedendum eſſe duxit.

Ad ſextam decoquere, Vide Ad

Seni] ſenæ, ſena, (ἕξ,) à ſex deriuatur. Cic. 4. Ver. 85. Ab iſto, & præco qui uoluit, iſtum ordinem pretio mercatus eſt, & pueri annorum ſenûm ſeptenumq; denûm, Senatorium nomen nundinati ſunt.

Anni decies ſeni, Sexaginta. Ouid. 5. Faſt. 125.

Senarius] Adiect. (ἑξάς, ἑξαδικὸς,) Quod conſtat ſex rebus: ut Senarius numerus. Hinc

Senarij uerſus, qui & Senarioli dicti ſunt à ſex pedibus. Cicero 5. Tuſcul. 91.

Senariolus] ſenarioli, pen. cor. Diminut. Vide Senarius.

Sextius Caballus, (σέξτιος κάβαλλος,) ſcurra maximus, qui à calcitratu, Caballi nomen adeptus eſt. Mart. in Cæcilium, lib. 1. 126.

Sextus] (σέξτος,) philoſophus Cheronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris, de quo Iulius Capitolinus, Audiuit & Sextum philoſophum Cheronenſem. Fuerunt & alij Sexti multi.

Sexus] huius ſexus, m. g. (διαφορὰ τοῦ ἄῤῥενος, καὶ τῆ θήλεος,) Et hoc Sexus, ſexi, ſecundum Priſcianum. Plau. Rud. Virile ſexus nunquam habui ullum. Varro lib. 1. de Annalibus, Sexus utrunq;, uirile, an muliebre, an neutrum ſit, dici poteſt. Salluſt. lib. 2. Hiſtor. Colu. lib. 6. cap. 24. Certis ſignis comprehendere licet quem ſexum generauerit.

Mentiri ſexum. Vide Mentior in Mens.

Sexus à Græco dicitur ἕξις, quod eſt habitus: ſignificatq; naturam & habitum, authore Feſto. Vnde maſculinum & fœmininum ſexum dicimus. Plin. de Viris illuſt. 2. d, Ad quos quum utriuſq; ſexus multitudo conueniſſet, dato ſuis ſigno uirgines raptæ ſunt.

S I

Si] (εἰ, αὖ, ἐὰν, ἤν, αἴκε, αἴκα,) Coniunctio, Quando res facta ſignificatur, finitiuis iungitur, authore Diomede. Cic. 1. in Catil. 4. Si illuſtrantur, ſi erumpunt omnia. Nec enim dubitat an illuſtrantur: ſed quia illuſtrantur, ſuadet ut mutet Catilina mentem. Virg. 6. Aen. 24. Si potuit manes arceſſere coniugis Orpheus. Affirmat enim potuiſſe.

Si, cum futuro indicatiui. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 2. Nunquam labere, ſi te audies. Idem ad Thermum, lib. 2. 17. 7.

Subiunctiuis iungitur, quoties cõditionalis & incertus eſt ſermo. ueluti, Si facias, Si faceres. Qui enim ſic loquitur, non factum interim declarat. Hæc Diomedes. Cicero pro Cluentio, Tum ei quadraginta millia, ſi eſſet abſolutis Oppianicus, pollicetur.

Finitiuis, Græcè τοῖς ὁριστικοῖς, id eſt Indicatiuis etiam iungitur quum conditionem ſignificat. Terentius And. 1. 3. 5. Si illum relinquo, eius uitæ timeo: ſin opitulor, huius minas. Ibidem, 2. 1. 24.

-Pamphile
Si id facis, hodie poſtremum me uides. Idem Eunu. 1. 1. 6.
Si incipies, neq; perficies nauiter. Virg. 1. Georg. 44.
At ſi triticeam in meſſem, robuſtaq; farra
Exercebis humum. Vbi Seruius dicit Exercebis, pro Exercueris poſitum.

Si, in principio orationis. Cic. pro Cœlio, 1. Siquis Iudices fortè nunc adſit, &c.

Si nihil aliud: ſaltem, &c. Cic. 3. Verr. 107. Compendiaria locutio ſumpta à Græcis, teſte Budæo.

Si minus, Si non. Cic. pro Cluentio, 10. Non timuiſſe, ſi minus deorum, hominumq; famam: at illam ipſam noctem, faceſq; illas nuptiales? Et ad Curionem, lib. 2. 5. 10.

Si modò. Cic. Attico, lib. 13. 276. 6. quæ diligenter à me expreſſa acumen habent Antiochi, nitorem orationis noſtrũ, ſi modò is eſt aliquis in nobis.

Si non, pro Sin minus. Plin. epiſt. 6. lib. 3. Si adſunt amici, honeſtiſſimi ſermones explicantur: ſi non, liber legitur.

Si non

Digitized by Google

Si non faciat, &c. Cæſar 1. bel. Ciuil. 7. Vti ante certã diem Cæſar exercitum dimittat: ſi non faciat, eum aduerſus Remp. facturum uideri.

Si non, at. uel, Si nequaquã, at. Cic. in Orat. 55. Nulla eſt enim ullo in genere laus oratoris, cuius in noſtris orationibus nõ ſit aliqua, ſi non perfectio, at conatus tamen. Idem de Oratore, Alicui ſi nequaquam parem illius ingenio, at pro noſtro tamen ſtudio meritam gratiam debitamq; referamus.

Si nõ maximus. Cic. in Orat. 52. Hoc uno perfecto magnus orator eſt, ſi non maximus.

Si pareret, Verba ſunt formulæ iudicij recuperatorij. Cicero 1. Verr. 30. Iudicium dat ſtatim, ſi pareret eam ſe & ſua Veneris eſſe dixiſſe: iudicant Recuperatores id, quod neceſſe erat. Sic legendum eſt ex Feſto in dictione paret, per r liquidam, non pateret.

Si tamen, pro Si modò. Plin. epiſt. 1. lib. 3. Liber legitur, interdum etiam præſentibus amicis, ſi tamen illa non grauantur.

Si ego hos bene noui. Cic. pro Roſc. Amer. 34.

Si quum fungi munere debemus. Cic. 4. Acad. 12.

Si id eſt defendere. Cic. pro Quintio, 4. Qui communi ſtudio, ſummis opibus Sext. Næuium defendunt: ſi id eſt defendere, cupiditati alterius obtemperare, quo is facilius, quem uelit, iniquo iudicio opprimere poſſit.

Si me amas. Cicero Vatinio, lib. 5. 11. 5. De Dionyſio, ſi me amas, confice. Quaſi dicat, Rogo te per amorem. Et eſt modus adiurandi.

Si maximè. Cic. 4. Verr. 119. Neq; enim ſi maximè ſtatuæ deiectæ eſſent, eas ego uobis poſſem iacentes oſtendere.

Si per commodum Reip. poſſet. Liu. 1. bel. Maced. 38.

Si uidetur, per parentheſim poſitum. Cic. 1. Acad. 50. Idem Sulpitio, lib. 4. 2. 9. Tu (ſi uidebitur) ita cenſeo facias.

Si ulli rei ſapiens aſſentietur unquam, aliquando etiam opinabitur. Cic. 4. Acad. 121.

Si potes. Cic. 2. de Orat. 156. Vide inquit Scaure, mortuus rapitur, ſi poteſt eſſe poſſeſſor.

Si fortè. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 11. Intelliges eſſe nihil à me, niſi orationis acerbitatem & iracundiam & ſi fortè rarò literarum miſſarum in diligentiam reprehenſam.

Si, pro Quamuis, ſubiunctiuo iungitur. Terent. And. 4. 2. 12. Non, ſi capiundos mihi ſciam eſſe inimicos omnes homines.

Si, cũ Quis, indicatiuo ferè iungitur. Ouid. 1. de Arte, 1. Si quis in hoc artem populo non nouit amandi. Cic. 1. Offic. 33. Eo ſiquis ſibi plus æquo appetet, uiolauit ius humanæ ſocieta-

Si, pro Etſi. Terent. Eunu. 5. 2. 26. (tis.
-nam ſi ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Vbi Donatus, Deeſt ET, ut ſit, etſi.

Si, Etiam ſi. Plaut. Mercat. 1 4. 4. Decem uocaſſet ſi ad cœnam ſummos uiros, nimium obſonauit.

Si, Pro Quum uel Poſtquam. Terentius Phorm. 1. 2. 69. Non ſi rediſſet pater ei ueniam daret? Virg. 5. Aen. 13.
Prætereà ſi nona diem mortalibus almum
Aurora extulerit. Donatus.

Si, pro An, uel, Vt ſciam ſi, Virg. 1. Aen. 61.
-equidem per littora certos
Dimittam, & Libyæ luſtrare extrema iubebo:
Si quibus eiectos ſyluis, aut montibus errat. Cic. Attic. libro 11. 21 7. 3. Delatus eſt ad me faſciculus: ſolui, ſiquid ad me literarum: nihil erat.

Aliàs pro An, ſic ponitur. Terent. Heaut. 1. 1. 118. Viſam ſi domi eſt. Columella lib. 8. cap. 5.

Si, pro Vtinam, aliquando ponitur. Virg. 6. Aen. 38.
Si nunc ſe nobis ille aureus arbore ramus
Oſtendat nemore in tanto, Vbi Seruius, Si Aduerbium ro-
gantis & optantis eſt per ſe plenum.

Si dijs placet, Proprium eſt exclamantis propter indignitatem alicuius rei, ſiue temeritatem, & indignantis, inquit Donatus. Terent. Eunu. 5. 3. 10. Vide ut otioſus ſit, ſi dis placet. Cic. in Orat. Etiam Latini, ſi dijs placet, hoc biennio magiſtri dicendi extiterunt. Idem 5. Tuſc. 46.

Si eſt ut. Terent. Hecyra, Si eſt ut uelit reducere uxorem, licet. Id eſt, ſi uelit. Idem Phorm. 2. 1. 40. Si eſt patrue culpam ut Antipho in ſe admiſerit, &c. Pro, ſi admiſit, ut Donatus interpretatur. Rurſum Hecyra, 4. 1. 44.

Si te in germani fratris dilexi loco, Sic dicimus, inquit Donatus, quando præſtitimus aliquid, & tamen nolumus exprobrare. Terent. And. 1. 5. 57.
-ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras:
Si te in germani fratris dilexi loco:
Siue hæc te ſolum ſemper fecit maxumi. Virg. 9. Aen. 82.
Si qua tuis, &c. Idem 4. Aen. 64. Si bene quid de te merui.

Si, pro Siquidem. Virg. 1. Georg. 2.
Liber & alma Ceres, ueſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandẽ mutauit ariſta. Vbi Seruius, Si, Siquidem: nam ſi confirmantis eſt. Idem 5. Aen.
Si conceſſa peto, ſi dant ea mœnia Parcæ.

Si ſapis, pro Si ſapias, ait Donatus. Terent. Eun. 1. 1. 31.

Si redierit, pro Si redijt. Terent. Adel. 4. 2. 11. Donatus.

Dicis, ſi facies modò. Plaut. Trinum. 17. 61.

Si, per apoſiopeſim ſiue reticentiam dictum. Terentius Andria 4. 5. 51.
Ne me attingas ſceleſte: ſi pol Glycerio non omnia hæc.

Si ſis homo. Terent. Adel. 5. 8. 11.
-ſi tu ſis homo,
Hic faciat. Vbi Donatus, Si ſis, pro Si eſſe uolueris, & ſi credi homo uolueris. Rurſum idem, Si tu ſis, non ſi tu es, dixit: quaſi in eo ſe hominem ſit Aeſchinus probaturus.

Si, aliquando ſubaudiendum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 3.
-decies centena dediſſes
Huic parco paucis contento, quinq; diebus
Nil erat in loculis. Budæus.

Sibaris] *Vide Sybaris.*

Sibi] (σοὶ,) *Datiuus à Sui pronomine. Vide ſuo loco.*

Sibi habeat ſuam fortunam. Cic. Att. lib. 7. 13 0. 2.

Sibimetipſis *conſciuere mortem. Liu. 4. ab Vrbe, 222.*

Sibilus] *ſibili, penult. corr. (συριγμὸς, ῥοίζημα,) In ſingulari maſcul. generis eſt: in plurali maſcul. & neutri. Eſt autem ſonus oris, qui compreſſis dentibus, & parum diductis labris fieri ſolet. Columel. libro 2. cap. 3. Sibiloq; allectari, quo libentius bibant.*

Paſtoria ſibila. Ouid. Metam. 169.

Conſcindere ſibilis, Vide Conſcindo.

Sibilo ſignum dare. Liu. 5. bel. Pun. 42.

Edere ſibilum. Catull. de Phaſelo, 4. 3.

Mittere horrenda ſibila. Ouid. 3. Metam. 8.

Trepidantia ſibila torſit draco. Valer. lib. 7. Argon. 106.

Vibrata ſibila ſæuis linguis. Silius lib. 3. 38.

Plauſus & Sibilus, contraria. Cic. pro Seſtio, 100.

Sibilo conſectari aliquem. Cic. Att. lib. 2. 33. 2. Fuſium clamoribus, & conuitijs, & ſibilis conſectantur.

E ſcena explodi ſibilo & cõuitio. Cic. pro Roſc. Comœdo, 18.

Intactus à ſibilo, Vide Intactus.

Sibilus poeticè, pro Venti flatu. Virg. 5. eclog. 17.
Nam neq; me tantum uenientis ſibilus Auſtri, &c.

Sibilus] *pe. cor. Adiect. ut Ora ſibila, pro Sibilantia, inquit Seruius. Virg. 2. Aen. 43.*

Colla ſibila. Virg. 3. Georg. 85.

Sibilo] *ſibilas, pen. cor. (συρίττω, ἐποπτύω, ποπτύσω,) ſibilare, Sibi-*

Digitized by Google

re, Sibilum emittere. Cic. Att. lib. 2. 3 4. 3. Populares isti iam etiam modestos homines sibilare docuerunt.

Populus me sibilat. Horat. 1. Serm. saty. 1. 1 4.

Ore sibilat draco. Virg. 1 1. Aen. 1 5 1.

Sibylla] sibyllæ, (σίβυλλα,) Puella cuius pectus non decipit, & quæ uaticinatur, inquit Varro. Et à consilijs deorũ nuntiandis ueteres hoc nomen imposuerunt. Aeoles enim σίβας deos dicunt: βουλὴ sententia seu consilium dicitur. Sibyllas igitur, quasi sibullas dixerunt, quæ Dei sententias enuntiarent. Cic. 2. de Diuinat. 1 6 5. Sibyllæ uersus obseruamus, quos illa furens fudisse dicitur, quorum interpres nuper fal si quædam hominum fama dicturus in Senatu putabatur, cum quem reuera regem habebamus, appellandum quoq; esse regem, si salui esse uellemus.

Sibyllã Apollo pio amore dilexit: & ei obtulit poscendi quod uellet, arbitrium. Illa hausit arenã manibus: & tam longam uitam poposcit. Cui Apollo respondit id posse fieri, si Erythræam in qua habitabat insulam relinqueret, & eam nunquam uideret. Profecta igitur Cumas tenuit: & illic defecta corporis uiribus, uitam in sola uoce retinuit. Quod quum ciues eius cognouissent: siue inuidia, siue miseratione cõmoti, ei epistolam miserũt creta antiquo more signatam. Qua uisa, quia erat de eius insula, in mortẽ soluta est. Vnde nonnulli hanc esse dicunt, quæ Romana fata conscripsit, quòd incenso Apollinis templo inde Romã allati sunt libri, unde hæc fuerat. Hæc Seruius in illud 6. Aen. 6 5. Olli sic breuiter facta est longæua sacerdos. Ouidius tamen 1 4 Metam. fabulam recitat paulo aliter.

Sibyllæ, ut author est Varro in libris rerum diuinarũ, decem fuerunt. Prima, de Persis, cuius mentionẽ fecit Nicanor, qui res gestas Alexandri Macedonis scripsit. Secunda, Libyca: cuius meminit Euripides. Tertia, Delphica: de qua locutus est Chrysippus de Diuinatione. Quarta, Cumæa: quam Næuius in libro belli Punici, Piso in Annalib. nominauit. Quinta, Erythræa: quam Apollodorus Erythræus suam ciuem esse affirmauit: Graijsq; Ilium petentibus uaticinatã, & perituram esse Troiam, & Homerum mendacia esse scripturum. Sexta, Samia: de qua scripsit Eratosthenes in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptum. Septima, Cumana, nomine Amalthæa, quæ ab alijs Demophile uel Erophile nominatur. Hanc fuisse affirmant, quæ dicitur nouem libros ad regem Tarquinium Priscum attulisse, ac pro eis trecentos philippeos postulasse. Vide Gellium lib. 1. cap. 1 9. Octaua, Hellespontica, in agro Troiano nata, uico Marinesso, circa oppidum Gergythiũ: quam scribit Heraclydes Ponticus, Solonis & Cyri fuisse tẽporibus. Nona, Phrygia: quæ uaticinata est Ancyræ. Decima, quæ Tyburs siue Tyburtina dicta est, nomine Albunæa: quæ Tyburi ut dea colitur, iuxta ripam Anienis: cuius in gurgite simulachrũ eius inuentum fuisse dicitur, tenens in manu librum: cuius sacra Senatus in Capitolium transtulerit. Harũ omnium Sibyllarum carmina & feruntur & habentur, præterquam Cumææ: cuius libri à Romanis occuluntur, nec eos ab ullo nisi à Quindecimuiris inspici fas est. Et sunt singularum singuli libri: qui, quia Sibyllæ nomine inscribũtur, unius esse creduntur: suntq; confusi, nec discerni, ac suus cuiq; assignari potest, præter quàm Erythrææ, quæ & nomen suum carmini uerum inseruit, & Erythræam se nominatam iri prælocuta est, quum esset orta Babyloniæ. Omnes igitur hæ Sibyllæ unum Deum prædicant, maximè tamen Erythræa, quæ celebrior inter cæteras ac nobilior habetur.

Horrendæ secreta Sibyllæ. Virg. 6. Aen. 2.

Casta Sibylla. Virg. 5. Aeneid. 1 4 7.

Cumæa Sibylla. Virg. 6. Aeneid. 2 0.

Viuax Sibylla. Ouid. 4. Fast. 2 7 6.

Sibyllinus] pen. pro. Adiect. (σιβυλλινὸς,) Quod est Sibyllæ, uel quod à Sibylla fit. ut Sibyllini libri. Plin. de Viris illust. 4 6. Cic. de Aruisp. resp. 2 4. Ne hoc quidẽ tibi in mentem ueniebat Sibyllino sacerdoti, hæc sacra maiores nostros ex uestris libris expetisse? Sibyllinum sacerdotem uocat, cui ius erat Sibyllinos libros aperire & proferre, si quando uaticinium aliquod petendum erat.

Versus Sibyllini. Horatius in Carm. secul. 1.

Sic] Aduerb. Affirmantis, (ὡς, ὅτω, ὅτως, ὁτωσὶ, ὁτωσὶκως, τοῦτο, ὧδε, ὡδέπως,) Terent. Phorm. 2. 2. 2.

Itáne patris ais conspectũ ueritum hinc abijsse? G. admodũ.
P. Phanium relictã solam? G. sic. Plaut. Amphit. 1 0. 1 0. Eia autem inimicos? A. sic est, uera prædico. Teren. And. 2. 1. 2.

Sic est factũ, Sic est res, Sic res habet. Terent. And. 3. 4. 9. Simulaui, uos ut pertentarem. D. quid ais? S. sic est res. Cic. pro Ros. Amer. 4 0.

Sic, Ita, aut Quemadmodum. Virg. 2. Aeneid. 1 1 0.

Non sic aggeribus ruptis quum spumeus amnis
Exijt. Terent. Eunucho, 3. 5. 1 6.
Nostin' hãc quã amat frater? A. noui: nẽpe opinor Thaidẽ.
C. Istam ipsam. A. sic commemineram. Plaut. Sticho, 3. 2 7.
Cic. pro Quintio, 5 1. Sic cogitabam: &c.

Sic satis. Terent. Heaut. 3. 2. 1 2. Et quidem hercle forma lucumenta. C. sic satis.

Sic, Optandi. Virg. 1 0. Aeneid. ad finem,

Sic pater ille deũm faciat, sic magnus Apollo.

Sic, Demonstrat. Teren. Eunch. 3. 5. 5 4. Ego limis aspecto sic per flabellum clanculum, & simul alia circunspecto. Idem Phorm. 1. 2. 9 5.

Quid ille pædagogus, qui citharistriam?
Quid rei gerit? G. sic tenuiter. D. non multum habet
Quod det fortasse. Ibidem, 1. 2. 9 0.
-ad precatorem abeam credo, qui mihi sic oret:
Nunc omitte quæso hunc, &c. Sic And. 1. 1. 8 3.
Sic cogitabam, Hic paruæ consuetudinis
Causa, mortem huius tam fert familiariter, &c.

Sic est, Sic sum, Sic uita erat: pro, Hoc ingenio, His moribus. Terentius Phorm. 1. 2. 2 0.

Cui tanta erat res, & supererat? G. desinas:

Sic est ingenium. Idem And. 1. 1. 3 5. Sic uita erat, facile omnes perferre, ac pati. Idem Phor. 3. 2. 4 2. Itáne tandem facere oportet? D. sic sum: si placeo, utere. Cicero pro Rosc. Comœdo, 1 7. Sic est uulgus, ex ueritate pauca, ex opinione multa æstimat. Idem pro Rosc. Amerino, 5 1. Sic uita hominum est, ut, &c.

Sic ago, sic me decet. Plaut. Pœn. 5. 1 3.

Sic, Leuiter, & negligenter. Terent. And. 1. 2. 4. Mirabar hoc si sic abiret.

Sic agam. Terent. Adel. 5. 2. 1 1.

Sic, tam. Plaut. Trinum. 1 0. 4 2. Nihil sic celere est, nec uolat. De amore.

Sic, Coniunctio illatiua. Cic. Sic tot simul uirtutes continentiæ, grauitatis, iustitiæ, fidei defecerunt. Id est igitur.

Sic, pro Valde, Apuleius, Nec ego rebar sic multorum id opus dierum esse.

Sic, Vt. Cic. Trebatio, lib. 7. 1 7. 6. Sic ei te cõmendaui, & tradidi, ut grauissimè diligentissimeq; potui.

Sic ut quimus. Terent. And. 4. 6. 9.

Sic tamen, ut. Vlpian. in L. Siquis pecuniam. ff. Siquis omissa cau. Et maximè, si ob euertẽda iudicia id fecit, aduersus possessorem competere actionem: sic tamen ut ubi quidem pecunia accepta repudiauit, &c.

Sic? sic. Vir. 4. Aen. 1 3 2. Sed moriatur, ait. sic? sic iuuat ire sub umbras.

Digitized by Google

umbras. Vbi Seruius, Quasi interrogatio & responsio, Et placet sic multam perire? Placet.

Sic & Quasi. Plaut. Amphit. 8. 49. Sic salutas atq; appellas, quasi dudum non uideris.

Sic & Quomodo. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 14. Ego tamen sic nihil expecto, quomodo Paulum Consulem designatum primum sententiam dicentem.

Sic demum, pro Ad postremum. Virg. 6. Aen. 31.

Sic demum lucos Stygios, regna inuia uiuis Aspicies.

Siccine] pe. cor. (μῶν, ἆρα,) Aduerb. interrogantis, pro An sic? uel Sicne? Terent. Eunu. 4. 7. 34.

-ain' uerò canis?

Siccine agis? Ibid. 1. 2. 19. Cic. 1. de Fin. 53.

Siccine lente iaces? Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.

Sica] sicæ, (κοπὶς, ξίφος,) Genus gladij breuioris, quasi seca. Cic. 3. in Catil. 53. E quibus ille maximum sicarum numerum & gladiatorum extulit. Ibid. 2. 15. Non enim iam inter latera nostra sica illa uersabitur. Et 3 de Nat. deo. 106. Tum hæc quotidiana, sicæ uenena, peculatus, &c.

Sicula] siculæ, pen. cor. Dimin. (ξιφίδιον,) Plaut. Rud. 2 4. 125. Pòst est sicula argenteola, & duæ connexæ maniculæ.

Sicarius] sicarij, (ξιφόρος,) Qui sicã gerit maleficij alicuius gratia, & pro interfectore accipitur. Cic. pro Rosc. Amer. 5. Ab his hoc postulare homines sicarios atq; gladiatores, non modò ut supplicia uetent, &c. Idem pro eodem, 22. Vetus uidelicet sicarius, homo audax, & sæpe in cæde uersatus. Horat. 1. Serm. saty. 4. 1.

Immittere in forum sicarios, Vide Immitto.

Sicambri] (σίναμβροι,) Populi Germaniæ, Menapijs finitimi, ad utramq; Rheni ripam habitantes. Hi crines natura flauos habẽt, quos crescere sinunt & artificio quodam intorquent. Martial. lib. 1. Quidam cum y Græco scribunt. Hodie Geldrenses uel Cliuanos uoluntesse. Meminit horum Strabo lib. 14.

Cædes gaudentes Sicambri. Horat. 4. Carm. ode 14. 11.

Indomiti Sicambri. Quid. ad Liuiam. 4.

Sicani] (σικανοὶ,) Populi Hispani, à fluuio Sicore dicti. Hi duce Siculo, exclusis Aborigimibus, Italiam tenuerũt: ipsiq; postea ab ipsis pulsi quos antè pepulerant, insulam uicinam Italiæ occupauerunt, & eam Sicaniam à suo nomine nuncupauerunt.

Sicania] (σικανία,) dicta est insulæ Siciliæ quædam pars, in finibus Agrigentinis. Et amnis in ea Sacanis olim fuit. Sed & insula quandoq; tota, Sicania dicta est, à Briarei Cyclopis filio Sicano: uel à Sicanis populis, qui primi eam insulã incoluisse feruntur: qui tamen non sunt indigenæ, sed Hispani. Sicilia uerò à ducis nomine: quanquã Thucydides dicat de Sicilia Italum regem uenisse, & ab eo esse Italiam appellatam. Hæc Seruius illud Virgilij enarrans 8. Aeneid. 66. Tunc manus Ausoniæ, & gentes uenere Sicanæ. De hac Vide Sicilia.

Sicanus, penul. indiff. Adiect. ut

Aetna Sicana. Horat. Epod. 17. 7.

Fluctus Sicani. Virg. 10. eclog. 1.

Portus Sicani. Virg. 5. Aen. 5.

Saxo Sicano patientior. Propert. lib. 1. eleg. 15. 6.

Sicanius, Aliud adiect. (σικανὸς,) ut

Arenæ Sicaniæ. Ouid. 15. Metam. 56.

Populi Sicanij. Lucan. lib. 3. 36.

Sinus Sicanius. Virg. 3. Aen. 139.

Vrbes Sicaniæ. Lucan. lib. 3. 12.

Sicarius] Vide Sica.

Siccaneus, Siccesco] Vide Siccus.

Siccine] Vide Sic.

Siccus] Adiectiuũ, (ξηρὸς, ἀνύδρος, ἀνύγρος, τραφερὸς, κατφὰ λέξ., ἄβροχος,) Aridũ & sine humore, inquit Nonius. Virgilius 5. Aen. 36.

Summa petit scopuli, siccaq; in rupe resedit. Plaut. Curcul.

Egón' salua sim sicca sum siti? (3. 24.

Agri sicci. Horat. 2. Serm. saty. 4. 3.

Arena sicca. Virg. 1. Georg. 78.

Fauces siccæ fluminum. Virg. 4. Georg. 86.

Feruores sicci. Ouid. 1. Metam. 15.

Siccissima herba. Plin. lib. 16. cap. 40. 4.

Hyems sicca. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 21.

Littus siccum. Virg. 3. Aen. 27.

Occelli sicci. Propert. lib. 1. eleg. 16. 3.

Pedibus siccis currit super æquora. Ouid. 14. Metam. 10.

Pocula sicca. Tibull. lib. 3. eleg. 6. 4.

Puluis siccus. Ouid. 1. Trist. eleg 4. 10.

Senex siccus. Horat. 2. Serm. saty. 3. 56.

Sitis sicca. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 6.

Tempora sicca æstiui Canis. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 2.

In sicco, Id est extra aquã. Plin. lib. 9. ca. 8. 8. Virg. 1. Geor. 73.

Siccus, Exercitus multo labore, uel sobrius. Plaut. Asin. 16. 7.

Præter alios meum uirum fui rata
Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris maximè. Cic. lib. 2. Acad. quæst. Alius adultis, alius senibus, alius ægris, alius siccis, alius uinolentis. Ibid. lib. 4. 154. Dormientium & uinolentorum & furiosorum uisa imbecilliora esse dicebas, quàm uigilantium, siccorum, sanorum.

Siccè] Aduerb. (ξηρῶς,) Col. lib. 6. cap. 12. 2. Maximeq; datur opera ne in aquam pedem mittat, & ut siccè stabuletur. Declarat seipsum Colum.

Sicce dicere, per translationem, quemadmodum & leiunè. Cic. in Orat. 147. Id uerò desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Atticè dicere, id est quasi siccè & integrè: & ampliè, & ornatè & copiosè, cũ eadẽ integritate Atticorũ est.

Siccitas] pen. cor. huius siccitatis, f g. (αὐανσις, ξηρότης, ἀβρυχία, ἀνύγρια, ἀνύγρωσις,) Humoris uacuitas. Varro Cato, uel De liberis educandis, Persæ propter exercitationes puriles modicas eam sunt consecuti corporis siccitatem, ut neq; spuerentur, neq; emungerentur, sufflatoq; corpore essent. Cicero ad Quint. fratrem, libro 3. 17. 1. Aquamq; quam ipse ducebant non longè à uilla bellè sanè fluentem uidi, præsertim maximæ siccitate, huberioremq; aliquanto sese collectu rosesse dicebant.

Siccitas, Firmitas, interprete Nonio. Cic. de Senec. 30. Nullo in bre, nullo frigore adduci ut capite operto sit: summam esse in eo corporis siccitatem.

Siccitas orationis. Cic. 2. de Nat. deo. 2.

Sicco] siccas, (ἄζω, αὐαίνω, ξηραίνω, ἐξημαίω,) siccare, Sine humore efficere. Col. lib. 2. cap. 2. Si humidus erit, abundantia uliginis antè siccetur fossis.

Calices siccare. Horat. 2. Serm. 6. 14.

Capillos rorantes siccabat. Ouid. 4. Fast. 28.

Cruores siccabat ueste. Virg. 4. Aen. 138.

Lachrymas siccauerat ardor. Ouid. 8. Metam. 94.

Lumina humida siccabat impressa lana. Proper. li. 3. ele. 6. 4.

Capreoli siccant hubera ouis. Virg. 2. eclog. 9.

Vulnera siccabat lymphis. Virg. 10. Aeneid. 167.

Siccari, infinitiuus pro nomine. Plin. lib. 13. cap. 7. 2. Cæsa fustim stagnis mergitur: hoc est eius siccari.

Siccatus] pen pro. Partic. (ξηρανθεὶς,) ut

Fontes siccati. Ouid. 13. Metam. 150.

Sicceſco] sicceſcis, (αὐαίνομαι,) sicceſcere, à Siccco, siccesco. Colum. lib. 12. cap. 28. 1. Fœnum Græcum uetere uino macerato: deinde in sole exponito, aut in furno ut sicceſcat.

Siccocu-

Digitized by Google

Siccoculus] Adiectiuum, (ξηροφθαλμὸς,) Plaut. Pseud. 3. 75. Genus nostrum semper siccoculum fuit. Nomen uidetur à Planto fictum, pro eo quod est Siccis oculis, id est, nec lippis, nec lacrymosis.

Siccaneus] Aliud adiectiuum, (ἐξηλιμασμένος,) Cui contrarium est Irriguum & humidum, Quod est naturaliter siccum, uel quod nullo humore irriguum uel aspersum est. Columel. lib. 2. cap. 17. 2. Eius prati animaduertimus duo genera: quorum alterum est siccaneum, alterum riguum. Ibidem, cap. 2. 3.

Siccanus] pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 16. cap. 17. de ulmorum generibus, Italia attineas uocat excelsissimas, & ex ijs siccanas præfert, quæ non sint riguæ. Rem ipsam exponit Plinius.

Sicera] siceræ, pen. corr. (σικέρα,) Nuncupatur omnis potio apud Hebræos quæ inebriare potest.

Sicelis] Vide Sicilia.

Sichæus] (σιχαῖος,) Didonis maritus, qui & Sicharbas dictus est, teste Seruio aud Virgilium 1. Aeneid. 70.
Huic coniunx Sichæus erat ditissimus agri
Phœnicum, &c.

Sicileo] siciles, pen. corr. sicilui: uel Sicilio, sicilis, sicilui, sicilitum, (σκαλιττομέω,) sicilire, Quæ malè secta sunt secare, ut fit quum quid fœniseces prætereunt in pratis. Plin. lib. 18. cap. 28. 2. Prata quoties secta sint, sicilire oportet: hoc est quæ fœniseces prætereunt, secare. Varro 1. de Re rust. cap. 49. 2. Quo facto sicilienda prata, id est, falcibus consectanda quæ fœniseces prætermerunt, ac quasi barba tuberosum reliquerunt campum. A qua sectione arbitror dictum, Sicilire pratum.

Sicilimentum] sicilimenti, Quod sicilitum est. Cato cap. 5. 5. Item fœnum cordum, sicilimẽta de prato demito, eaq; arida condito.

Sicilia] (σικελία,) quod Ouid. 15. Meta. & Claudianus de raptu Proserpinæ lib. 1. confirmat, -Trinacria quondã Italiæ pars una fuit.

Sicilia, à Siculo Neptuni filio dicta Vel quasi sicilita, hoc est execta. Nam olim agro Brutio annexa, mox interfuso mari Siculo auulsa. Ob hoc Græci Rhegio nomen dedere, quasi auulso. Virg. 3. Aeneid. 83. Plin. lib. 3. cap. 8. Sicilia quondã agro Brutio cohærens, mox interfuso mari auulsa est. Nã Siciliã Italiæ, Cyprũ Syriæ, Eubœã Bœotiæ, Eubœæ Atalãtem & Macrin, &c. creditum est, ut idem Plin. lib. 2. cap. 88. annotauit. Sicania etiam dicta est hæc insula à Sicano rege, qui, ut Solinus & Capella scribunt, cum Iberica manu in eandem terram ante bella Troiana peruenit: dehinc Siculus, Neptuni filius, à quo nomen commutatum: nam Trinacria dicta, quòd tribus promontorijs triangula est. Ouid. 4. Fast. 84. Vel Triquetra, quòd trianguli figuram habeat huiusmodi Δ. Quorum unus angulus, qui in Meridiem uergit, Pachynus dicitur: alter Pelorus, qui ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis paßibus distat: tertius Lilybæus, qui Carthaginem maximè spectare uidetur, & ab Africæ litoribus CXX. milibus passuum distare dicitur. Silius lib. 3.
Huc Aetnæa cohors Triquetris quam miserat oris
Rex Arethusa tuis. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrioneq; Tyrrheno mari, à Meridie Africo alluitur. Pater in longitudine à Peloro usq; ad Pachynum, millia passuum centum octogintaseptem: in latitudine centũ octogintanouem. Hæc à principio, ut Iustinus scribit, Cyclopum patria fuit: quibus extinctis, Aeolus regnum insulæ occupauit. Virgilius 3. Aeneid. 114. Elegantißima est huius insulæ descriptio apud Claudiniũ libro de raptu Proserpinæ primo. Meminit & Lucret. lib. 1. Silius Italicus lib. 14. Polybius lib. belli Punici 1. Diodorus lib. 6. & 16.

Sicilia optima insularum omnium, antiquitate rerum cæteras antecellit. In ea sunt Panormus, Cathana, Syracusæ, undecima Olympiade conditæ. Præterea Messana, Eryx, & Leontinum Georgiæ rhetoris patria. Ibi Arethusa fons: Eryx & Aetna montes. In ea comœdia primum inuenta. Hinc Archimedes natus, qui syderum disciplinam machinatus est. In eq; specus Lestrigonum, ubi habitabant, & Achates lapis inuenitur. Locorum uerò Siciliæ frequens est apud Ciceronem in Verrinis, Thucydidemq; lib. 6. mentio. Aliàs ex professo Dionysius. Strabo lib. 6. Plin. lib. 3. cap. 8. & multa ad eius imitationem Iulius Solinus.

Sicelis] pe. cor. sicelidis, (σικελὶς,) forma Græca à Sicilia fit Virg. 4. eclog. 1. Sicelides musæ, paulo maiora canamus.

Siciliensis] Possessiuum, Qui in Sicilia uersatur.

Siciliensis annus, (σικελιήσιος,) Cic. de Claris Orat. 176. Interim me Quæstorem Siciliensis excepit annus.

Siciliſſo] siciliſſas, (σικελίζω,) siciliſſare, Sicula lingua loqui. Plaut. Plaut. Menæh. 2. 2. Non Atticiſſat, sed Siciliſſat.

Siculus] pen. corr. (σικελιώτης,) Qui è Sicilia est, uel incola uel indigena.

Lasciui & dicaces Siculi. Quintil. lib. 6. cap. 3. 29.

Siculus, Adiectiuum, (σικελὸς,) ut poeta Empedocles: nam fuit Agrigentinus. Horat. in Arte, 94.
Siculiq; poetæ Narrabo interitum.

Dapes Siculæ. Horat. 3. Carm. ode 1.

Montes Siculi. Virg. eclog. 2. 5.

Regiones Siculæ. Virg. 1. Aeneid. 8. & 111.

Tyranni Siculi. Horat. 1. epist. 2. 12.

Per undas Siculas equitare. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.

Siculum mare, Bocatio, ambit Siciliã, à qua ita denominatur. Ab Occasu Sardum habet, ab Aquilone Tuscum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teste Strabone lib. 1. eadem cum Oceani æstuarijs pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat, sicuti et Oceanus bis inundat, totiesq; recidit.

Mare Siculũ purpureũ Pœno sanguine. Hora. 2. Car. ode 12. 1

Sicilicum] sicilici, pen. corr. (σικελικὸν,) Duæ drachmæ. Plin. lib. 13. cap. 15. 3. Tribus sicilicis infra quatuor pedes.

Sicinius dentatus, (σικίννιος δεντατος,) strenuus bellator, qui ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus est. Is pugnasse dicitur centum & uiginti prælijs. Cicatricem auersam nullam, aduersas quadragintaquinq; tulisse fertur. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cũ imperatoribus suis triumphos nouem. Vide Plinium lib. 7. cap. 38. Item lib. 22. cap. 5.

Siclus] sicli, masc. gen. (τετράδραχμον,) Hebræorum numisma, quatuor drachmas Atticas ualens, ut ait Iosephus.

Sicoris] pen. corr. (σίκορις,) Plinio lib. 3. cap. 3. Fluuius Hispaniæ, iuxta Ilerdenses Surdaonũ gentis. Lucan. lib. 4. 3.
Hesperios inter Sicoris non ultimus amnes. (& 67.

Sicubi] pen. corr. (ἔπου, εἰ ὁπουδὴ,) Id est, Si alicubi. Terent. Eunuch. 3. 1. 13.
= tum sicubi eum satietas
Hominum, aut negoti siquando odium ceperat,
Requiescere ubi uolebat, quasi, &c. Virg. 3. Georg. 67.
Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus
Ingentes tendat ramos.

Siculus] Vide Sicilia.

Sicunde] Aduerbium, (ἔποθεν,) Si alicunde. Liu. 6. belli Punic. 190. Nec Consul Romanus tentandis urbibus, sicunde spes aliqua se ostendisset, deerat. Cic. Attico, lib. 13. 285. 2. Sicunde potes eruere qui, &c.

Digitized by Google

Sicut] *Sicut,pe.cor.(ὡς,ὥσπερ,καθὰ,καθότι,)* Aduerbis *similitudinis.Plaut.Rud.22.19.*
Sic faciam sicut consiliũ est,ad herũ ut ueniã.Ibidẽ,24.67
Quibuscũ parua perijt Athenis,sicut dixi.Idẽ Bac.15.69.
Sicuti,*sic.Cic.2.de Orat.170.* Reliquæ *duæ sicuti sanguis in corporib.sic illæ in perpetuis orationibus fusæ esse debebũt*
Sicut *& sicuti,interdum non res similes,sed diuersas & planè contrarias denotant: & ita in secundo membro ponitur. Quintil.lib.10.ca.1.1.Sed hæc eloquendi præcepta,sicuti cognitioni sunt necessaria, ita non satis ad uim dicendi ualeant,nisi illis firma quædam facilitas, quæ apud Græcos ἕξις nominatur,accesserit.Idem lib.1.ca.3.20.Sed sicut firmiores in literis profectus alit æmulatio, ita incipientibus atq; adhuc teneris iucundior eo ipso,&c.*
Sicut,*pro Vt.Cic.pro l.Manil.17. Simile hoc loco Quirites, sicut poetæ solent qui res Romanas scribunt, præterire me nostram calamitatem.Idem 1.Acad.50.*
Sicut,*Tanquam.Ci.pro Rosc.Comœdo,18. Qui postea quàm è scena non modò sibilis,sed etiam conuitio explodebatur, sicut in aram confugit in huius domum,disciplinam,patrocinium,nomen.Quintil.lib.10.cap.1.Ennium sicut sacros uetustate lucos adoremus.*
Sicut,*habet nonnunquam uenustatem magnam atq; utilitatem in disponendo, quoties antecedentem annectit cum sequente sententiam. Quintil.in Procem.lib.1. Sed nonnunquam ita desunt,ut bona etiam ingenij studijq; corrumpant,sicut & hæc ipsa sine doctore perito, studio pertinaci, legendi, scribendi, dicendi multa & continua exercitatione per se nihil prosunt.Plin.lib.7.cap.19.Ferunt Crassum auũ Crassi in Parthis interempti nunquam risisse, ob id ἀγέλαστον uocatum,sicut nec flesse multos.*
Sicyon] *(σικύων,)Vrbs uetus Achaiæ,à qua Sicyonij:quorum uetustißimus rex Aegialeus terram illic latè tenuit,ut Pausanias in Corinthiacis refert. In Sicyone spectatißima quondam Occasionis imago extitit,authoris Lysippi,cuius erudita est apud Politianum in Miscellaneis explicatio.Regiuncula & ipsa Sicyonia dicta. E Sicyone Aratus ille fuit cuius meminit in Catalogo præstantium uirorũ Plutarchus Iuxta Sicyonẽ Asopus fluit,oles lauroq; uirens. Vnde Vir.2.Geo.104.Venit hyems,teritur Sicyonia bacca trapetis.*
Sicyonem] *fuisse officinarum omniũ metallorum patriam. Plin.lib.36.ca.1.scribit.In ea etiam,Cicerone teste, molles & muliebres calcei confici solebant.Vnde Sicyonia calceamenta dicta sunt.Lucil.in Saty.Et pedib.læua Sicyonia demit honesta.Cic.1.de Orat.128.Sed inquit, ut si mihi calceos Sicyonios attulisses,non uterer, quanuis essent habiles & apti ad pedẽ,quia nõ essent uiriles: Sic illam orationẽ disertam sibi & oratoriam uideri,fortem & uirilẽ nõ uideri.*
Oliuifera Sicyon.*Ouid.in Ibim,64.*
Pulchra Sicyonia.*Lucret.lib.4.227.*
Siderites] *sideritis,pen.prod.m.g.(σιδηρίτης,) Adamantis genus.Plin.lib.37.cap.4.4.Post hunc est siderites ferrei splendoris,pondere ante cæteros, sed naturâ dissimilis. Nam & ictibus frangitur, & alio adamante perforari potest,quod & Cyprio euenit,breuiterq; ut degeneres, nomine tantum authoritatem habent.*
Siderites,*Herba,siue Sideritis,pen.prod. de qua Plin.lib.25.cap.17.12.Vide Helxine.*
Siderites,*Gemma ferro similis,litigio illata discordias facit, ut ait Plin.lib.37.cap.10.39.*
Sidicinum] *(σιδικινὸν,)Appullorũ Dauniorum ciuitas mediterranea,quod & Teanum dicitur, teste Plinio lib.3. cap.5.De Teano uide Ptolemæum lib.3.cap.1.*
Sidicinus] *pen.prod.Adiect.(σιδικινός,) ut*
Sidicina bella,apud Silium lib.11.35.
Sido] *sidis,priore producta,sedi,sessum,(ἵζάνω,καταφέρομαι,ὑφίσταμαι,)sidere,mutuatur præteritũ à Sedeo, Deor sum tendere significat. Oua plena sidunt in aquis. Aues sidunt, quum ad quiescendum in arbore, deuolant. Virg.6. Aeneid.41. Sedibus optatis, gemina super arbore sidunt. Plin.lib.6.cap.22.2.*
Sidere ad ima uasis. *Plin.lib.12.cap.25.8.*
Sido *habet proprium præteritum,nempe sidi, apud Columel. lib.12.ca.24.1.Deinde patiemur picem cõsidere,& quũ siderit,aquam eliquabimus.*
Sidens] *Particip. ut Sidens fundamentum imperij, id est desidens,metaphoricῶς dicitur à Plinio lib.15.cap.18.*
Sedimentum] *sedimenti,(ὑπόστασις,) Subsessio,cum moles subsidunt.Plin.lib.36.cap. 10.2. Siue ut bis tremoribus ibi tantum gnomone intorto, siue inundationibus Tyberis sedimento molis facto. Budæus.*
Sidon] *(σιδών,)urbs Phœnicis insignis Chananæorum ad Aquilonem respiciens,& postea regionis ludæ.Hanc Phœnices,ut quidam aiunt,cõdidere,qui terræmotu, relicto patrio solo,Assyrium stagnum primò, mox mari proximum litus incoluere,condita ibi urbe, quam à piscium hubertate Sidona uocauere,eò quòd tali nomine piscem uocẽt. Sed deinde post multos annos expugnati ciues sunt, qui nauib. appulsi, Tyron urbem anno Troianæ cladis condiderunt. Hanc Eustathius à Sida Beli filia dictam putat. Iosephus à Sichem filio Chanaan, quæ apud Hebræos etiam Sichem uocatur. Hinc*
Sidonius] *possessiuum,(σιδώνιος,) ut Vestis Sidonia,id est purpurea.Et licet Do syllabam correptam habeat, ut apud Virgil.4.Aeneid.15.Sidoniasq; ostentat opes. Inuenitur tamen quandoq; producta,ut apud eundẽ 1.Aen.124. Obstupuit primo aspectu Sidonia Dido. Sicut in primitiuo,1.Aen.125. - Teucrum memini Sidonia uenire.*
Chlamys Sidonia.*Virg.4.Aeneid.27.*
Equus Sidonius.*Virg.5.Aeneid.115.*
Mœnia Sidonia.*Ouid.1.de Ponto,eleg.4.16.*
Ostro Sidonio fulget.*Ouid.4.Trist.eleg.2.6.*
Vrbs Sidonia.*Virgil.1.Aeneid.137.*
Sidonis,*Patronymicum f.g. pro gentili, (σιδωνὶς,) Ouid.5. Fast.122.Sidoni sic fueras aspicienda Ioui.*
Sidonij] *(σιδώνιοι,) populi Sidonis urbis.De Sidonijs & Tyrijs scribit Iustinus lib.18.*
Sidrona] *(σιδρῶνα,) Ptolemæo lib.2.cap.17. Dalmatiæ urbs:alijs Stridona,uulgo Sdrigna: S.Hieronymi patria.*
Sidus] *sideris,Vide Sydus.*
Siga] *(σίγα,)ciuitas,Colonia Mauritaniæ Cæsariensis,Authore Ptolemæo lib.4.cap.2.*
Sigæum] *(σίγειον,) Troiæ promontorium. Seruius, Duo sunt,inquit,Troiæ promõtoria,Rhœteum & Sigæũ, quod dictum est propter Herculis taciturnitatem, qui prohibitus hospitio simulauit absessum, & inde contra Troiam per silentium uenit,quod dicitur σιγὴ.Hactenus Seruius enarrans illud Virgilianum 2.Aeneid.63.*
- Sigæa igni freta lata relucent. Suidas dicit Sigæum esse urbem Troadis: à qua Sigæus & Sigæum promontorium.
Sigæus,*Adiect.(σίγειος,) ut littora Sigæa. Ouid.4.Fast.56.*
Sigeius,*Aliud adiectiuum quadrisyllabum,(σιγήϊος,) ut telus Sigeia.Ouid.epist.1.7.*
Sigillum] *Sigillare,Vide post Signum.*
Sigillatim] *Vide Singulus Adiectiuum.*
Sigma] *sigmatis,pen.corr.neu.gen.(σίγμα,) Mensa exculta,quæ sex caperet conuiuas in similitudinẽ elemẽti Græci, Lampridius de Heliogabalo, Primus inuenit sigma in*

terras

Digitized by Google

terras sternere. Idem, Vt de croco signa strauerit, quũ summos uiros uocaret ad prandium.

Signia] (σήνια,) Plinio lib. 5. cap. 29. mons est, in cuius radicibus sita est Apania.

Signini] pen. prod. (σιγνῖνοι, Populi Italiæ, de quibus Plin. lib. 3. 5. 28. Vnde

Signinus] pen. prod. Adiectiuum, (σιγνῖνος,) ut signinum opus, quod confractis testis addita calce conficiebatur. Columel. lib. 1. cap. 6. 7. Cuius solum terrenum prius quàm consternatur perfossum, & amurca recenti non salsa made factum, uelut Signinum opus, pauiculis condensatur. Idem lib. 8. cap. 17.

Signinum uinum. Celsus lib. 4. cap. 5. Potui quidem aptissimũ est uinum frigidum, uel certè bene calidum meracum, potissimum Rheticum uel Allobrogicum, aliúdue quod & austerum, & resina conditum est: si id non est quàm asperrimũ: maximéq; Signinum. Eadem quoq; ratione Signina pyra dicebantur. Iuuen. Saty. 11. Plin. libro 15. cap. 15. 3. Patriæ nomina habẽt serissima omnium amerina, &c. & in ijs Tarentina, Signina, quæ alij colore testacea appellant.

Signum] signi, (σημεῖον, δείγμα, ἐνσῆμα, σῆμα, σημαῖα, σηπὸς, σύμβολον, τέκμωρ, χαρακτὴρ,) Est parua quædam significatio, indicans totius rei qualitatem, inquit Donatus. Terent. Andr. 5. 3. 7. Vide num eius color pudoris signum usquam indicat?

Signa ad salutem, Salutis prognostica. Terent. And. 3. 2. 2.

Morborum causæ & signa. Virg. 3. Georg. 88.

Mortis signa, Prognostica mortis. Lucret. lib. 6. 238.

Clarum signum, Vide Clarus.

Dubia signa. Virg. 4. Georg. 51.

Immutabilia signa. Quintil. lib. 5. cap. 10. 54.

Insolubile signum. Quintil. lib. 5. cap. 9. 3.

Magnum signum, Argumentum, Vide Magnus.

Pastorale signum, Vide Pastor.

Colligere aliquid signis. Quinti. lib. 3. cap. 6. 22.

Comprehendere signis, Vide Comprehendo.

Conuenerat id signum, Vide Conuenio.

Signa tibi dicam, tu condita mente teneto. Virg. 3. Aen. 78.

Dicere aliquid signo. Ouid. 15. Metam. 120.

Manifesta signa dare. Ouid. 5. Metam. 94.

Dare signa quamobrẽ. Cic. 7. Verr. 140. Ouid. 2. Metam. 90 Sed silet, & læsi dát signa rubore pudoris.

Dare signum militibus. Terent. Eunuc. 4. 7. 11.

Tacitum dat tessera signum. Silius lib. 15. 94.

Intenti signum expectant. Virg. 5. Aenei. 37. Intelligit signum quod certaturis solet dari.

Coniecturam facere ex signis. Terent. Adel. 5. 3. 36.

Loqui nutu & signis. Ouid. 4. Metam. 13.

Ponere signa nouis præceptis. Horat. 2. Serm. saty. 4. 1.

Solem certissima signa sequentur. Virg. 1. Georg. 88.

Signi id erit, me, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 51.

Signum. Quo quid consignamus uel obsignamus & notamus; quod & Sigillum dicitur. Cic. pro Quintio, 13. Tabulæ maximæ signis hominum nobilium consignantur.

Adulterina signa, Vide Adulter.

Signis impressis pacta conuentaq; custodire. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 15.

Imprimere signum pecori. Virg. 1. Georg. 53.

Signum, Quod ad tabernas solet suspendi. Quintil. lib. 6. cap. 4. Tabernæ autem erant circa forum, de situm illud signi gratia positum.

Signa, dicuntur sculptilia, siue fusilia ad effigiem animaliũ, uel aliarũ rerum fabricata. Plaut. Rud. 14. 2. Hic in fano Veneris signũ flentes amplexæ tenent. Cic. de signa Cupidinis loquens, in Verrem, act. 6. In auctione signum æneum non magnum H-S. CXX millibus uænire non uidimus? Ibidem, 3. 31. Delum uenit: ibi ex fano Apollinis religiosissimo noctu clàm sustulit signa pulcherrima atq; antiquissima, eaq; in onerariam suam nauem conijcienda curauit Liuius 2. ab Vrbe, 178. Signum inde factum esse, & inscriptum, Ex caßta familia datum.

Signis aspera pocula, quæ & Sigillata dicebantur, hoc est, signis decorata & ornata, qui antiquorum mos fuit. Virg. 9. Aeneid. 53.

Cymbia argenta perfecta, atq; aspera signis. Virg. 5. Aene. 54

Aheneá signa. Horat. 2. epist. 1. 50.

Dædala signa. Lucret. lib. 5. 281.

Nobile signum. Ouid. 3. de Arte, 45.

Stabunt & Parij lapides, spirantia signa. Virg. 3. Georg. 8.

Exculpere signum. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Factum de marmore signum. Ouid. 14. Metam. 63.

E marmore Pario formatum signum. Ouid. 3. Metam. 84.

Sic ubi tollunt spectatis aulæa theatris,

Surgere signa solent, primumq; ostendere uultus, Ouid. 3. Metam. 25.

Signum, Vexillum, Ab effigie animalium quæ in uexillis fieri consueuerunt. Lucan. lib. 1. 2. - infestisq; obuia signis,

Signa: pares aquilas, ac pila minantia pilis. Cicero pro M. Fonteio, 28.

Ac infestis propè signis inferuntur Galli in Fonteium, & instant atq; urgent summo cum studio. Horat. 1. epist. 19. 11.

- Cantabrica bella tulisti
Sub duce, qui templis Parthorum signa refixit.

Militaria signa. Horat. Epod. 9. 3.

Minantia pugnam signa. Lucan. lib. 6. 2.

Abesse à signis, Vide Absum.

Attollere signa, Vide Attollo.

Canere signa, Vide Cano.

Conferre signa, Vide Confero.

Conuertere signa, Vide Conuerto.

Infelicia signa defigunt uallo. Silius lib. 7. 124.

Efferre belli signum. Virg. 8. Aeneid. 1.

Aspice Torquatum, & referentem signa Camillum. Virgil. 6. Aeneid. 165.

Reuellere signa. Lucan. lib. 7. 16.

Castris signa uellere. Virgil. 4. Georg. 22.

Signum, pro Ostento & augurio. Ci. 1. de Diuin. Equus eius repentè concidit: nec eam rem habuit religioni, obiecto signo ut peritis uidebatur, ne committeret prælium. Budæus.

Prospera signa. Ouid. epist. 18. 31.

Signum pro Sydere. Ouid. 13. Metam. 125.

- quum sol duodena peregit Signa.

Orientia signa noctis. Virg. 7. Aeneid. 28.

Rabiosi tẽpora signi, Dies caniculares. Hora. 1. Ser. saty. 5. 26

Splendida signa, Astra. Lucret. lib. 4. 91.

Vaga signa. Ouid. 1. Fast. 62.

Nox cœlo diffundere signa parat. Hora. 1. Serm. saty. 5. 2.

Obitus signorum speculari. Virg. 1. Georg. 52.

Ortus signorum suspicere. Virg. eclog. 9. 9.

Sigillum] Diminutiuum, (σφραγὶς, σήμαντρον,) Paruum signum. Cic. 6. Verr. 43. Apposuit patellam, in qua sigilla erant egregia. Apud Martialem lib. 14. 187. titulus est: Sigillum Giberi fictile.

Perparuula sigilla, Vide Perparuulus.

Imprimere sigilla annulo, Vide Imprimo.

Grata sigilla pudico. Horat. 1. epist. 21. 1. Odisti claues & grata sigilla pudico. Horatius dicit libriũ suum nõ optare ut includatur, & nõ amare esse sub sigillo, quod uerecũdi solent

Digitized by Google

Sigillo] *ſigillas,(σφραγίζω,ἐπισφραγίζω,)ſigillare, Sigillum alicui rei apponere. Vnde Scyphi ſigillati dicuntur, emblematis & incruſtamentis ornati.Cic.6.Verr.27.Accurrit Venerius: iubet me ſcyphos ſigillatos ad Prætorem ſtatim afferre.Id eſt,in quibus erant ſigilla:ut ibidem, Patella grandis cum ſigillis ac ſimulachris deorum.*

Sigillare,Claudere.Varro,Contrà, lex minus impia eſt, ne filij parentibus luce ſigillent oculos.

Sigillatus] *penu.prod.Participium,(ἐσφραγισμένος,) Cic. ad Atticum lib.1.6.5.Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli poſſim includere, & putealia ſigillata duo. Alij legunt ſigilla.*

Sigillaris] *& hoc ſigillare,pen pro. Quod ad ſigillum pertinet.Vnde Sigillaria opera dicuntur paruæ imagines ficti libus deſcriptæ:dicta à ſigillis,id eſt paruis ſignis.*

Sigillaria] *plurali numero,(σιγιλλάρια,)Viculi erant Romæ ubi ſigilla uendebantur.Gel.lib.5.cap.4. Apud ſigillaria fortè in libraria,ego & Iulius Paulus poeta,uir memoria noſtra doctiſsimus, conſederamus. Idem lib.2.cap.3. Oſtendiſſe mihi librum Aeneidos ſecundum mirandæ uetuſtatis,emptum in Sigillaris XX. aureis.*

Sigillaria] *(σιγιλλάρια,) Dies feſti Saturnalibus additi, ut teſtatur Macrobius lib.1.Saturn.cap.10.ad finem.In his ſigilla,id eſt parua ſigna miſſitabãt amici, ut in Saturnalibus cereos.Originem eorum deſcribit Macrobius 1. Saturnal. cap.11.& 7. multis uerbis explicat Suetonius in Claudio, cap.5.Tiberius patruus petenti honores,Conſularia ornamenta detulit. Sed inſtantius legitimos flagitanti, id ſolùm codicillis reſcripſit, quadraginta aureos in Saturnalia; & Sigillaria miſiſſe ei.*

Signifer] *penult.corr.(ſωφόρος,) Qui fert ſigna,quaſi uexillifer.Cic.4.Tuſcul.88. Et quidem ipſam illam iram Centurio habeat aut ſignifer,uel cæteri, de quibus dici non neceſſe eſt,ne rhetorũ aperiamus myſteria.Idem 1. de Diuin. 131..Ouid.2. Amor.eleg.12.3.*

Ipſe eques,ipſe pedes,ſignifer ipſe ſui.

Sæuus ſignifer.Stat.10.Thebaid.110.

Puppis ſignifera.Lucan.lib.3.111.

Volus ſignifer.Lucan.lib.3.51.

Crater ſignifer,Ornatus ſignis.Valer.1.Argon.69.

Signifer dicitur circulus, in quo XII. ſigna ſunt, qui Græcè Zodiacus appellatur,ab effigie animalium quæ in eo ſunt. Plin.lib.2.cap.4.Ci.2.de Nat.deor.77.Infra autem hanc ſtellam Mercurij eſt, quæ anno ferè uertente, ſignifèrum luſtrat orbem.Idem 2.de Diuin.133.Vim quandam eſſe aiũt ſignifero in orbe,qui Græcè ζωδιακὸς,) dicitur.

Signo] *ſignas,(σῆμα,σηματίζω,τυπόω,χαράττω,) ſignare,ſignum imprimere.Virgil.3.Georg.35.*

& ſummo ueſtigia puluere ſignent.

Area ſignabitur noſtro curru.Ouid.1.de Arte,8.

Cera ſignatur figuris.Ouid.13.Metam.34.

Humum ſignare limite.Ouid.3.Amor.eleg.7.9.

Mœnia aratro ſignat Romulus.Ouid.4.Faſt.165.

Nomina ſignatæ ſaxo.Ouid.8.Metam.108.

Carmine ſaxum ſignare.Ouid.2.Metam.66.

Signare argentum, Signo alicuius principis honeſtum reddere & approbare.Cic.ad Plancum,lib.13.36.3.

Imago ſignatur titulo.Ouid.epiſt.2.15.

Signare ex auro denarium.Plin.lib.33.cap.3.4.

Signare in animis.Cic.4.Acad.128.

Signare,oſtendere,ſigno indicare.Plaut.Ciſtel.10.29.Eccam locum ſignat,ubi ea excidit.Idem,Hic meretricem deperit, ſignat tamen ſe eam non amare.

Oculis ſignari.Virgil.12.Aeneid.1.

Diem ſignare honore celebri.Ouid.5.Faſt.95.

Signare numeris, Verſibus declarare, & exprimere. Calum. lib.1. cap.3.8.

Carmine rem ſignare.Virg.3.Aeneid.58.

Verba ſignare.Quintil.lib.2.cap.14.2.

Signare appellatione aliquid. Quintil.lib.4.cap.1. Idem lib. 6.cap.3.Et ut proximè utriuſq; differentiam ſignem, illud comœdiæ,hoc tragœdiæ ſimile.

Signandus,participium,(σημτέος,) ut lura ſignãda.Propert. lib.3.eleg.20.3.

Signatus] *penultima producta,(σφραγιδίς,) Participium. Vlpianus, De rebus eorum qui ſub tutela uel cura ſunt,l.Ad teſtium. Signatas tabulas accipi oportet, etſi lineo quo tabulæ inuolutæ ſunt,ſigna impreſſa fuerint. Iuuenal.Saty.14.14.*

Pectus ſignatum ſanguine.Ouid.2.de Arte,77.

Tabellis ſignatis mandare aliquid.Tibull.lib.4.eleg.7.2.

Cicatrix ſignata in ſtirpe.Virg.2.Georg.77.

Signatus] *(διάσημος,) pro Inſigni aliquando captum à ueteribus legitur: unde Signatam uirginem dicebãt,quaſi inſignem uirginitate,& integram,ut ait Nonius.Plautus,Negat ſe puellam ſignatam domum reuerſuram.Lucil.lib.29. Primam Chryſicum negat ſignatum reddere.*

Signatio] *Verbale.Tacitus de Oratore.Sed primum hocrogabo,quos uocetis antiquos,quam oratorum ætatem ſignatione iſta determinetis.*

Signator] *penul.produ.Verbale,(σημάντωρ,σφραγιστὴς) Qui teſtamentis ſignandis adhibetur.Saluſt.in Catil.Ex illis teſtes,ſignatoresq; falſos commodare. Suet.in Tiber.c4. 23. Illatum deinde Auguſti teſtamentum, non admiſsis ſignatoribus niſi Senatorij ordinis.*

Signatorius] *Adiectiuum,(σφραγιστικὸς,) Quod ſignat: ſeu quo ad ſignandum utimur.Paulus Iureconſultus,Annulus ſignatorius ornamenti appellatione non continetur.*

Signatura] *ſignaturæ, penultima producta. Suetonius in Nerone,capite 17. Cautum ut in teſtamentis primæ duæ ceræ teſtatorum modò nomine inſcripto, uacuæ ſignaturis oſtenderentur.*

Significo] *ſignificas,pen.corr.(σημαίνω,μηνύω,ἐνσημαίνομαι,ἐπιφέλλω,κατασείω,)ſignificare,Signum facere,ſiue per ſigna notũ facere,Demõſtrare.Plau.Tru.17.12.Etenim ſic iſtuc uolo:ne inter uos ſignificetis, ego ero paries.*

Significare & annuere.Cic.5.Verr.183.

Res ſignificanda per geſtum.Ouid.5.Triſt.eleg.11.8.

Significare,Oſtendere. Cic.pro Roſcio Amer. 59. Quid hæc tanta cita celeritas feſtinatioq; ſignificat?

Significare & apertè oſtendere.Cic.4.Verr.105.

Significare clarè.Cæſar 7.bel.Gal.9.

Significare aliquem in appellando.Cic.pro Fonteio,24.

Significare per literas.Cic.ad Att.lib.1.7.3.

Significare ſi.Cic.pro Roſc.Amer.33.

Significans] *pen.corr.(σημαίνων,) Nomen ex participio.Quintil.lib.8.cap.1. Quo nihil inueniri poteſt ſignificantius.Idem lib.4.cap.2,Verbis proprijs & ſignificantibus.Et lib.9.cap.2. Dilucida & ſignificans deſcriptio.*

Significanter] *Aduerb.(σημαντικῶς,) Quod uulgus intelligibiliter dicit,uel notabiliter.Quintil.lib.6.cap.3.Nõ parum ſignificanter etiam illa in ſcholis ἄθη dixerimus.*

Dicere ſignificanter atq; ornatè.Quintil.lib.1.cap.7.16.

Diſponere ſignificantius.Quintil.lib.3.cap.6.48.

Significatio] *ſignificationis,(σημασία,ἔμφασις,) Verbale,Indicatio,indicium.Author ad Herenn.lib.4.166. Exclamatio eſt,quæ conficit ſignificationem doloris.*

Inueterauit aliena uerbi ſignificatio, Vide Inuetero.

Digitized by Google

Significatio uirtutis uel probitatis. Cic. de Amic. 45.
Significatio aduentus, Declaratio. Cæsar 6. bel. Gal. 104.
Iacere significationes, Vide Iacio.
Significatio, (μήνυσις,) Nuntium. Cæsar 1. bel. Ciuil. 331. Id uerò militibus fuit pergratum & iucundum, ut ex ipsa significatione potuit cognosci.
Vno nuntio, atq; una literarum significatione, ciues Romanos necandos, trucidandosq; denotauit. Cic. pro l. Manil. 4.
Significatio magna fit, non adesse constantiam. Cicero primo Officiorum, 183.
Significatus] huius significatus, pen. prod. (συμείωσις,) Idem Plin. lib. 18. cap. 25. 13. Ipsi dies rarò non aliquos tẽ pestatum significatus habent. Idem lib. 2. cap. 25. 1. Aconitiæ iaculi modo uibrantur ocyßimo significatu. Et lib. 18. cap. 31. 2. uehementißimo significatu.
Sigouesus] Vide Ambigatus.
Sil] silis, neut. gener. Genus pigmenti, luteum colorem, quẽadmodum ochra reddens. Plin. lib. 33. cap. 12. 7. In argenti & auri metallis nascuntur etiamnum pigmenta, sil & cæruleum. Sil propriè limus est. Optimum ex eo quod Atticum uocatur. Ibidem, cap. 13. 1. Sile pingere primi instituere Polygnotus & Mycon, Attico duntaxat.
Silaceus color, apud Plinium lib. 35. cap. 6. 2. hoc est, sile compositus & luteus.
Silarus] (σίλαρος,) uel Silaris, pe. cor. Lucaniæ amnis cuius hæc natura est, ut in eum non uirgulta modò immersa, uerùm & folia lapidescant, aliàs salubris potus eius aquæ. Plin. lib. 2. cap. 103. Silius item Italicus lib. 8. 116.
Hoc amne Lucanus ager terminatur. Virg. 3. Geor. 30.
Est luco Silari circa, ilicibusq; uirentem,
Plurimus Alburnum uolitans, &c.
Silenus] pen. prod. (σίληνος) Bacchi nutritius, uel pædagogus. De quo Virgilius ecloga 6. 3.
Famulusq; dei Silenus alumni. Horat. de Arte, 49.
Nysigeni Sileni. Catul. Argon. 59. 51.
Pater Silenus. Propert. lib. 3. eleg. 3. 6.
Sileo] siles, silui, (σιωπάω, σιγάω,) silere, dicitur qui nondum cœpit loqui. Frequenter præpositioni De adiungitur. Cic. 6. Verr. 72. Me non solùm silere de uestris monumentis oportebit, sed etiam lætari, &c. Plin. lib. 16. cap. 21. 2. Idq; mirum est, Græcis authoribus proditum, apud nos postea sileri.
Muta silet uirgo. Ouid. 10. Metam. 78.
Facti culpam silere. Ouid. 2. Trist. 42.
Causa mala silenda est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 29.
Ille nefastus erit per quem tria uerba silentur. Ouid. 1. Fast. 10
Vide Verbum.
Et nunc omne stratum silet æquor. Virg. eclog. 9. 12.
Silent inter arma leges. Cic. pro Milone 7.
Iura silent. Ouid. ad Liuiam, 38.
Leges bello siluere coactæ. Lucan. lib. 1. 57.
Loca latè silent. Virg. 9. Aeneid. 39.
Silent Musæ Varronis. Cic. 1. Acad. 4. Hoc est, Nihil scribit; nihil edit Varro.
Sileo uerbum facere. Hirtius de bello Hispan. Vnus ex nostris respondit, ut sileat uerbum facere. Pro, ne uerbum faciat. Rarum.
Siletur, penul. prod. Impersonale. Terentius Phorm. 5. 2. 13. De iurgio siletur. Cic. ad Brutum lib. 11. 6. 4. Nefàs esse duxi, aut ita haberi Senatum, ut de tuis diuinis in Remp. meritis sileretur aut, &c.
Sileatur ille, apud Plinium epist. 175. Quisquis ille, qualiscunque, sileatur: quem insignire, exempli nihil: non insignire, humanitatis plurimum refert. Plin. maior, lib. 12. in Proœ. 1. Nullum sileatur rerum naturæ opus.
Silens, silentis, (σιγῶν,) Particip. siue nomen ex participio. Mox etiam lemures animas dixere silentum, Hoc est mortuorum. Ouid. 5. Fast. 97.
Anni silentes, Vide Annus.
Cœtus silentum. Ouid. 15. Metam. 14.
Concilium silentum. Virgil. 6. Aeneid. 87.
Sedes silentum. Ouid. 15. Metam. 155.
Vulgus silentum. Seneca Medea, 10. 1.
Cœlum silens, pro Tempore sereno. Plinius libro decimooctauo, cap. 28. 18.
Dies silens à uentis. Colum. lib. 4. cap. 29.
Flos silens, qui non amplius crescit & quodammodo declinat. Columel. lib. 12. cap. 7. 1. Item ferulæ cum coliculo silentes quamtenerrimum florem pastinacæ agrestis, uel satiuæ cum coliculis, silentem florem uitis albæ, & asparagi, &c. Ego tamen florem silentem dici putauerim, qui nondum se explicat & aperit. Tunc enim silet, nec se promit.
Luna silens, deficiens, & declinans: quando non amplius appa ret super terram, utpote in interlunio, nobis non lucens. Plin. lib. 16. cap. 39. 3. Inter omnes uerò conuenit utilißimè in coitu eius sterni, quem diem alij interlunium, alij silentis lunæ appellant.
Luci silentes. Silius lib. 17. 5.
Nox silens. Virg. 4. Aeneid. 106.
Spiritus silentis dies. Colum. lib. 3. ca. 19. 2. Veruntamen præstat eligere sationi silentis uel certè placidi spiritus diem.
Surculi silentes, Nondum germinantes. Columella libro undecimo, cap. 2. 19.
Venti silentes. Colum. lib. 12. cap. 25. 3.
Vineæ silentes. Columel. lib. 4. cap. 27. Id est, nondum gemmantes.
Vmbræ silentes. Virgil. 6. Aeneid. 53.
Vnda silens. Valer. 5. Argon. 105.
Silentium] silentij, (σιγὴ, σιωπὴ,) Plin. lib. 10. cap. 69. 2. Silentium in mari piscantibus.
Somni silentia. Ouid. 4. Fast. 110.
Silentium noctis, pro Intempesta nocte, quam alij concubium; alij conticinium uocant. Liu. 5. ab Vrbe, 148. Eodem anno M. Cæditius ex plebe enuntiauit Tribunis: se in Noua uia; ubi nunc sacellum est: supra ædem Vestæ uocem noctis silentio audisse clariorem humana.
Acre silentium, & intentum, & cupidum ulteriorà audiendi. Plin. epist. 10. lib. 2. Vide Acer adiectiuum.
Alta silentia. Ouid. 1. Metam. 71. Virg. 10. Aeneid. 13.
Alti & egregij silentij homo. Horat. 2. Serm. saty. 6. 12.
Amica silentia tacitæ Lunæ. Virg. 2. Aeneid. 51.
Cæca silentia. Silius lib. 7. 71.
Fidele silentium. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Muta silentia noctis. Ouid. 7. Metam. 37.
Rabiosa silentia. Pers. Saty. 3. 9.
Sacrum silentium. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.
Seuera silentia noctis. Lucret. lib. 4. 94.
Suspicax silentium. Tacit. lib. 3.
Taciturna silentia. Ouid. 2. de Arte, 101.
Tranquilla silentia noctis. Stat. 1. Thebaid. 88.
Adesse cum silentio, Vide Silentium.
Agere silentium de aliquo. Quint. lib. 10. cap. 1.
Agere altà silentiâ. Ouid. 1. Metam. 71.
Animaduertere cum silentio, Vide Cum præpositionem.
Audire silentio, Vide Audio.
Confiteri silentio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 48.
Continere suos silentio, Vide Contineo.
Descendere in silentium. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Digitized by Google

Dißimulare aliquid silentio. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Facere silentium. Quintil. lib. 2. cap. 5. 4.
Tectis facta silentia. Virgil. 2. Aeneid. 147.
Longa silentia facere. Ouid. 1. Fast. 37.
Facere silentia maiestate manus. Pers. Saty. 4. 1.
Silentio aliquid ferre. Cic. 2. Tusc. 80.
Iubere silentia. Lucan. lib. 1. 60.
Eximia est uirtus præstare silentia rebus. Ouidius secundo de Arte, 122.
Rumpere silentia sermone. Ouid. 1. Metam. 42.
Rumpere alta silentia. Virg. 10. Aeneid. 13.
Rumpere taciturna silentia. Lucret. lib. 4. 118.
Suadere silentia digito. Ouid. 9. Metam. 139.
Silentium esse à, Vide A præpositionem.
Silentium est causarum & iuris. Cic. 7. Verr. 28.
Est silentium de. Cic. ad Att. lib. 5. 10 4. 4. De Partho silentium est, sed tamen concisos equites nostros à barbaris nuntiabant ij qui ueniebant.
Tenuere silentia cuncti. Ouid. 1. Metam. 42.
Furibunda silentia torquent illam. Stat. 10. Thebaid. 178.
Tramittere aliquem silentio. Tacit. lib. 1.
Transire quidpiam silentio. Quintil. lib. 2. cap. 3. 1.
Silentium, pro Quiete. Liuius lib. 7. bel. Maced. Silentium deinde biduum fuit, neutris transgredientibus amnem. Intelligit non fuisse ad certamen congressos.
Silentium dicimus in auspicijs, quod omni uitio caret. Cice. 2. de Diuinat. 109.
Silentio, uice aduerbij. Liu. 9. ab Vrbe, 203. Nocte deinde, silentio, ut mos est, L. Papirium Dictatorem dixit.

Silentiarius] minister erat Imperatoris in palatio, de quo Iustinianus, C. De silentiarijs, & Procopius belli Persici lib. 2. Romani, inquit, ad ea quæ quietis sunt in palatio ministrum, Silentiarium uocãt: sicuti Domesticum, arcanorum principis conscium, ut in eodem opere legitur. Alciatus.

Silesco] silescis, (σιωπάω,) silescere, Tacitum fieri, Silere. Terent. Adelph. 5. 2. 10.
Nisi dum hæ silescunt turbæ. Id est sedabitur hic tumultus.
Deûm domus Ioue dicente silescit. Virg. 10. Aeneid. 21.
Furor cœli silescit. Catull. ad seipsum, 43. 1.

Siler] sileris, pen. cor. n. g. Frutex nõnunquam arboreſcens, ut baculos rustici ex eo faciãt: aquosis locis crescit quasi pumila salix, cuius etiam generibus annumerari creditur, inquit Ruellius, contenditq; non esse id quod seseli Massilienſe officinæ, & siler montanum appellant. Vir. li. 2. Geor. 3.
- ut molle siler, lentæq; genistæ.
Plin. lib. 24. cap. 10. 1. Sileris folia illita fronti, capitis dolores sedant.

Silex] silicis, penul. corr. masc. gen. (πυρίτης,) Lapis durus, ex quo ignis excuti solet. Dictus quòd de eo ignis salùt Vel quòd lentum intra se ignem habeat, qui attritu, aut percussu excitetur. Ouid. lib. 7. Metamor. 22.
Aut ubi terrena silices fornace soluti.
Plin. lib. 7. cap. 59. 9. E silice ignem Pyrodes inuenit.
Silex, fœminino genere protulit Virg. lib. 8. Aeneid. 47.
Stabat acuta silex præcisis undiq; saxis.
Venæ silicis. Virg. 2. Aeneid. 2.
Acutus silex. Catul. de Berecynth. 58.
Atra silex. Virg. 6. Aeneid. 120.
Durus silex. Ouid. 2. Metam. 142.
Impenetrabilis silex ferro, Vide Impenetrabilis.
Nuda silex. Virg. eclog. 1. 3. Numidicus silex, Vide Numidia.
Ordinarius silex, Vide Ordinarius in Ordo.
Rigidi silices. Ouid. 9. Metam. 46.
Validi silices. Lucret. lib. 2. 91.
Scintillam silicis excudere. Virgil. 1. Aeneid. 36.
Et silicis uenis abstrusum, excuderet ignem. Virg. 1. Geor. 28.
Ab usu silices tenuantur. Ouid. 3. de Arte, 19.
Stat tibi silex in corde. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 13.

Siliceus] Adie. (πυρίτινος,) quod est ex silice. Cato ca. 18. 3

Silia] (σιλία,) fluuius est: de quo Strabo lib. 15. In regione Montana, Siliam flumen esse, in quo nihil innatet, quanquã id Democritus non credat, qui multam Asiæ partem peragrauit: sed nec id Aristoteles concedit, etsi aeres quidam sint adeò tenues, ut nulla in eis uolatilia inueniantur.

Silicernium] silicernij, (νεκρικὸν συμπόσιον,) scribit Nonius esse funebre conuiuium quod senibus exhibetur. Festus docet esse farciminis genus, quo familia in luctu à fletu purgatur: quia cuius nomine instituebatur ea res, is iam silentium cerneret. Cæcilius. Credidi me silicernium eius esse esurum. Donatus inquit esse cœnam quæ infertur dijs Manibus: uel quòd eam silentes cernant umbræ, id est umbræ possideant, uel quòd qui hæc inferant, cernant, neq; degustent. nam de his quæ libantur inferis, quisquis ederit uel biberit, funestatur. Hinc Terentius in Adelphis, 4. 2. 49. appellat senem silicernium, qui iamiam silentius cernendus sit. Alij silicernium nomen fictum à Terentio existimarũt pro senes quod incuruitate silices spectet. Qui rectè sentiunt affirmant silicernium, funebre conuiuium esse: quod apud ueteres senibus exhiberi solebat, dictum quòd cum silentio edentes cernerentur: uel quòd cogitarent se mox illum secuturos. Quapropter abeuntes à conuiuio, ueluti se amplius non uisuri mutuò se salutabant. Varro, Funus executi, lautè ad sepulchrum antiquo more silicernium confecimus. Id est conuiuium in quo pransi discedentes dicimus alijs alij Vale. Silicernium ergo Terentius senem uocat, atq; decrepitum, id est, dignum uel cui silicernium fiat, uel qui ad silicernium uocatur.

Silicius] silicij, m. g. Plin. lib. 16. cap. 16. 1. Si magnitudinem mensarũ caperet, haud dubiè præferretur cedro. Nunc intra pugillares lectorum: q; silicios aut laminas raro usu spectatur. Viderint docti.

Siligo] pen. prod. siliginis, fœm. gen. (σιλίγνις,) frumenti genus, ex quo panis optimus fiebat. Iuuen. Saty. 6. 40.
Exceptitia siligo. Plin. lib. 18. cap. 10. Vide Oriza.

Siligmarius] siliginarij, Siliginis uenditor, uel distributor Vlpia. in l. Siquis uxori. §. Apud. ff. De furtis. Siliginario quis dixerit, &c.

Siligineus] Adiect. (σιλιγνίτης,) Ex siligine factum. Plin. lib. 18. cap. 9. 2. Siliginea farinæ modius Gallicæ XXII. libras panis reddit.

Siligineũ] panẽ pro Delicato sumit Seneca: unde Plebeio opponit, epist. 120. Item epist. 124. Malũ panem dicis: expecta, bonus fiet, etiã tenerũ tibi & siligineum fames reddet.

Siliqua] siliquæ, pe. cor. (περάτιον,) Folliculum seu integumentũ ubi grana leguminũ includũtur, et siquid leguminib. simile. Virg. 1. Geor. 39. Grandior ut fœtus siliquis fallacib. esset. Plin. li. 18. ca. 12. 4. de fabis. Nam siliquæ, caulesq; gratissimi sunt pabulo pecori. Horat. 2. epist. 1. 25.
- uiuit siliquis & pane secundo. Pers. Saty. 3. 6.
Quassans legumen siliqua. Virg. 1. Georg. 15.
Siliqua, Fœnum græcũ aliàs dicitur. Colu. li. 2. ca. 11. Fœnum græcũ, quod siliquam uocant rustici, duo tẽpora sationum habet: quorũ alterum est Septembris mẽsis, quũ pabuli causa seritur, ijsdem diebus quibus uitia circa Aequinoctiũ. Alterum aũt mensis Ianuarij ultimo, uel primo Februarij, quum in messem seminatur. Idem lib. 2. ca. 2. 3. Siliquæ modij sex uel septem totidem operis obruuntur, metuntur una.
Siliqua, arbor. Galen. lib. 7. Simplicium. Latinis etiam siliqua Græca,

Digitized by Google

Græca, quòd fructum ferat siliqua obtectum fabæ cuiusdam more. Colum. lib. 5. cap. 10. Siliquam Græcam, quam quidam ceration uocant, & perficum, ante brumã per Autumnum serito.

Siliqua, Fructus prædictæ arboris, ligneſus, ſulcatus, digitali longitudine, latitudine pollicari: quatuor intus grana continens quæ ceratia à cornu ſimilitudine appellãtur. Plinius Dulces ſiliquas uocat, quòd dum eduntur: prædulces ſentiantur, & ſuccum caßiæ, referant, lib. 15. cap. 24.

Siliqua, alia arbor quam Ionες cerauniam appellant, omnino diuerſa à ſiliqua Græca. de hac ſic Plin. lib. 13. cap. 8.

Siliquor] pen. corr. ſiliquaris, (περάτια ποιῶ,) ſiliquari, Siliquas facere, hoc eſt integi ſiliquis, quod de leguminibus ſiliquis tectis dicitur. Plin. lib. 17. cap. 9. 6. Inter omnes autẽ cõſtat nihil eſſe utilius lupini ſegete prius quàm ſiliquetur, aratro uel bidentibus uerſa. Idem lib. 18. cap. 7. 7. 10.

Siliquaſtrum] ſiliquaſtri, (λεράτεια,) Herba quæ & piperitis dicitur, à piperis ſapore, uulgus noſtrum coſtum appellat. Plin. lib. 19. cap. 12. 4. Panax piperis ſaporem reddit, magis etiam ſiliquaſtrum, ob id piperitidis nomine acceptо. Idem lib. 20. cap. 17. 1.

Silis] (σίλις,) Plin. lib. 3. cap. 18. fluuius eſt Venetiæ ex montibus Tauriſanis fluens, Silys uerò cum y Græco in ultima, nomen eſt, quo, ut idem teſtatur lib. 6. cap. 7. & 16. Scythæ Tanaim fluuium appellant.

Silla, ut uult Diodorus. Vide Silia.

Silli] (σίλλοι,) dicacitates & ſales, Vnde Gellius lib. 3. cap. 17. refert Timonem quendam ſcripſiſſe librum maledicentiſſimum, qui Sillos inſcribitur.

Silo] ſilonis. Qui prominentia habet ſupercilia, à Sileno, quẽ hirſutis ſupercilijs fuiſſe tradunt: ut author eſt Feſtus. Plau. Rud. 9. 12. — eccum Recalcum, ac ſilonem ſenem ſtatutum. Silonem quidam naſo repando hominem dicunt: quod Plinius ſenſiſſe uidetur lib. 11. cap. 37. Vide Simus.

Siloſon] Vide Syloſon.

Silphium] ſilphij, (σίλφιον,) Idem quod Laſerpitium, Vide Laſer. Plin. lib. 19. cap. 3. 3. & lib. 22. cap. 23. 5.

Silurus] ſiluri, penult. prod. (σίλυρος, uulgo in Germania boldb. In Vngaria Accia,) Pecularis Nili piſcis traditur: quanquam & in Danubio reperiatur: quem non abſimilem ei putant quidam doctiſſimi, quem ſturionem appellamus. Plin. lib. 9. cap. 15. 1. Iuuenal. Saty. 4. 4. Vendere municipes fracta de merce ſiluros.

Silus] (σιλόσιμος,) Naſus ſurſum uerſum aduncus. Vnde galeæ quoq; à ſimilitudine, ſilæ appellatæ ſunt. Hæc Feſtus. Cicero 2. de Nat. deor. 109. Ecquos ſilos, flaccos, frontones, capitones, quæ ſunt in nobis?

Simethis] (σίμαιθις,) Nympha. Ouid. 13. Metam. 162. Acis erat Fauno Nymphaq; Simethide cretus.

Simethius] Adiect. (σιμαίθιος,) Ouid. 13. Metam. 86. Terga fugæ dederat conuerſa Simethius heros, Hoc eſt Acis filius Nymphæ Simethidis.

Simorum, cognomen] Vide in Simus.

Simia] ſimiæ: & Simius, ſimij, (πίθηκος,) Hominum figuris proxima animalia quæ cauda carent, & in Libya naſcũtur. Dictæ quòd ſimæ ſint, id eſt naribus depreßis: uel quaſi mimæ, id eſt imitatrices. Martialis lib. 14. 207. Callidus emiſſus eludere ſimius haſtas. Vide Plin. lib. 8. cap. 54. 1. Cice. 1. de Diuinat. 129. Simia quam rex Moloſſorum in delicijs habebat, & ſortes ipſas, & cætera quæ erant ad ſortẽ parata diſturbauit, & aliud alio diſipauit.

Simulator humani oris ſimius. Claud. 1. in Eutrop. 61.

Simia, Per translationem, qui alium imitatur. Plin. epiſt. 5. 8. In quo Ruſticum inſectatur, atq; etiam Stoicorum ſimiam appellat. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 4.

Simiolus] pen. corr. Diminutiuũ, (πιθήκιον,) Qui utcunq; alterum imitatur. Cic. ad Marium lib. 7. 2. 6. Hic ſimiolus animi cauſa, me, in quem inueheretur, delegerat.

Simila] ſimilæ, pen. corr. uel Similago, pen. prod. ſimilaginis, fœm. gen. (σεμιδαλις,) Farina alba & flos, ſeu deliciæ farinæ triticeæ. Mart. lib. 13. 10. Nec poteris ſimilæ dotes numerare, nec uſus.

Similagineus] Adiectiuum, ut Panis ſimilagineus, apud Senecam, epiſt. 119.

Similax] Vide Smilax.

Similis] & hoc ſimile, pen. cor. (ὅμοιος, ἐμφερὴς, παραπλήσιος, ἴσελος, ἐοικὼς, προσοιλὼς, προσείκελος, προσφερὴς,) Quaſi ſimul is. Teren. in Prologo Phorm. 32. Ne ſimili utamur fortuna, atq; uſi ſumus. Plaut. Moſtel. 3. 15. Sibi quiſq; ſimile ſumit.

Similis atq; eadem, Vide Idem.

Magis ſimilis, Vide Magis.

Similis, genitiuo iunctum, ad morum, uel doctrinæ, uel huiuſmodi imitationem refertur. Terent. Eun. 3. 2. 43. Domini ſimilis es. Ibidem 4. 130. Deos eſſe ſimiles tui putas? Cic. ad Cornificium, lib. 12. 22. 3. Spes tamen una eſt, aliquãdo Populum Romanum maiorum ſimilem fore.

Similis, datiuo iunctum, de forma, uel ætate, uel fortunis, aut aliis huiuſmodi rebus. Virg. 1. Aeneid. 119. Os humeroſq; deo ſimilis. Plinius, Effigie ac lineamentis corporis patri ſimilis. Hæc differentia Diomedis dicentis, Sum ſimilis tui, moribus: ſimilis tibi, figura: non ſemper uera eſt: quia utrumque indifferenter reperitur. Cic. 1. de Leg. 43. Nihil eſt enim unum uni, tam ſimile, tam par, quàm omnes inter noſmetipſos ſumus. Idem lib. 5. de Fin. 22. Sed non uideo cur non potuerit patri ſimilis eſſe filius. De figura in genitiuo. Plaut. Menæh. 2. 4. 31.

Nec aqua aquæ, nec lacte lacti (crede mihi) uſquã ſimilius,
Quàm hic tui eſt, tuiq; huius. Cic. 1. Tuſc. 227. Quærerẽ ex eo cuius ſuorũ ſimilis fuiſſet Africani fratris nepos, facie patris: uita, iſte omniũ perditorũ ita ſimilis, ut eſſet facilè teter (rimus.

Anhelanti ſimilis. Virg. 5. Aeneid. 51.

Himnuleo ſimilis. Horat. 1. Carm. ode 23. 1.

Nimbo ſimiles. Virg. 5. Aeneid. 64.

Primus ad extremum ſimilis ſibi. Horat. in Arte 52.

Sæpius tamen per genitiuum mores ſignificamus. Terentius Adelph. 3. 3. 57. Saluus ſit filius: ſpero eſt ſimilis maiorum ſuum.

Similes eorum, uel illorum. Cicero 4. Acad. 26. Idem 4. de Finibus 71.

Similis mœrenti. Plin. lib. 9. cap. 8. 6. Triſtis, & mœrenti ſimilis, ipſe quoq; (quod nemo dubitaret) deſyderio expirauit.

Simile ueri & uero. Cic. 4. Acad. 178. Quint. lib. 6. cap. 3. Vero ſimilis dolor. Idem lib. 3. ca. 10. Quod eſt uero ſimilius.

Similis ac. Cic. 4. de Fin. 51. Nec ſi ille ſapiens ad tortoris eculeum à tyranno ire cogatur, ſimilem habeat uultum, & ſi ampullam perdidiſſet. Liu. ab Vrbe, Similem pauorem inde, fugamq; fore, ac bello Gallico fuerat.

Similis atq; Cic. pro Rabirio perduel. reo, 9. Et ſimilis uiri tu ulciſceris patrui mortem, atq; ille perſequeretur fratris ſui, ſi iſta ratione agere uoluiſſet? Idem 5. de Fin. 72.

Similes inter ſe. Cic. 4. Acad. 211. Idem pro Cluentio 34. homines inter ſe cum forma, tum moribus ſimiles, municipum autem ſuorum diſſimillimi.

Similis in re diſſimili. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 9.

Similes ſunt ut ſiqui gubernatorẽ in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos ſcandãt, alij per foros curſent, alij ſentinam exhauriant: ille autem clauum tenens ſedeat in puppi

Digitized by Google

quietus, &c. Cic. de Senect. 16.

Similior & Simillimus, Comparatiuum & superlatiuum. Cic. pro M. Marcello 5. Hæc qui faciat, non ego eum cum summis uiris comparo, sed simillimum deo iudico. Plin. lib. 12. cap. 17. 1. Mastice tertia in Ponto in bituminis similior. Quint. lib. 10. cap. 5.

Furtis & fraude simillimi illi. Ouid. 13. Metam. 7.

Amni puro simillimus. Horat. 2. epist. 2. 24.

Buxo simillimus. Ouid. 11. Metam. 84.

Flos uiolæ simillimus. Ouid. 4. Metam. 54.

Pallor simillimus buxo. Ouid. 11. Metam. 84.

Quies simillima morti placidæ. Virg. 6. Aeneid. 106.

Similè] (παραπλήσιον,) aduerbialiter positum. Cic. 1. Acad. 28. Similè uos quum perturbare, ut illi Remp. sic uos philosophiam benè iam constitutam uelitis, Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, &c. proferris.

Simillimè pen. corr. Superlatiuum. Cic. 2. Tusc. 94. Simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: remissione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere.

Simillimè atq; Cic. pro Lege Agrar. 7. Hic tamen excipit Pompeium: simillimè ut mihi uidetur, atq; in illa lege, qua peregrini Roma eijciuntur, Glaucipus excipitur.

Similo] similas, pen. corr. (ὁμοιόω,) similare, construitur cũ accusatiuo, Similem esse. Martial. lib. 2. 35. ad Phœbum, Quum sint crura tibi, similent quæ cornua Lunæ, &c. Alij legunt simulent, per ultimam uocalem.

Similitudo] pen. prod. similitudinis, (ὁμοιότης, ὁμοίωμα, ἀμφίβεια, ἀπείκασμα, εἰκών,) Ipsa rei similis forma. Cicer. lib. 1. Off. Nihil autem amabilius, nec copulatius quàm morum similitudo bonorum.

Ad similitudinem, Vide Ad præpositionem.

Similitudo periculi. Cic. 7. Verr. 74.

Similitudo ueri. Plin. lib. 34. cap. 7. 6.

Abripere à parentis similitudine, Vide Abripio.

Accedere ad similitudinem alicuius rei, Vide Accedo.

Arripere alicuius similitudinem, Vide Arripio.

Similitudine ueri capi. Liu. 5. bel. Pun. 92.

Eludere similitudines. Quint. lib. 5. cap. 13. 18.

Similitudo cum. Cic. 2. Tusc. 84. Sunt enim quædam animi similitudines cum corpore.

Similitas] penul. corr. similitatis, fœm. gen. (ὁμοίωσις,) antiquum pro Similitudine. Cæcilius, Vide quid ferat morum similitas. Nonius.

Similiter] pen. corr. Aduerbium, (ὁμοίως, παραπλησίως, ἀπαραλλάκτως,) Pariter, eodem modo. Cic. pro Rosc. Amer. 2. Ego etiam si omnia quæ dicenda sunt, liberè dixero, nequaquam tamen similiter oratio mea exire atq; in uulgus emanare poterit.

Similiter ac. Cic. 3. de Nat. deor. 11. Tu autem quid queris? similiter facis ac si me roges, cur te duobus contueor oculis.

Similiter atq; Cic. 1. Philip. 6. Neq; uerò illum similiter atque ipse eram, commotum esse uidi.

Similiter, ut. Cic. de Off. Similiter facere eos, qui inter se contenderent, uter Remp. potius administraret, ut si nautæ inter se certarent, quis eorum potissimum gubernaret.

Similiter, cum datiuo. Plin. lib. 11. cap. 25. 1. Similiter his & scorpiones terrestres, uermiculos ouorum specie pariunt.

Simitu] (ἅμα,) pro Simul posuere ueteres. Plaut. Stich. 4. 94. Vt me cum simitu ires ad sese nunc domum. Sic Amphit. 7. 73. Non enim ego cum uino simitu ebibi imperium tuum.

Simiolus, Simius] Vide Simia.

Simois] pen. corr. huius Simoentis, (σιμόεις,) fluuius qui ex Ida monte Troiano defluens, iuxta Troiam labitur: & mari appropinquans, commiscetur Xantho, ac in paludẽ cogitur. deinde exit in mare iuxta Sigæum promontorium.

Lubricus Simois. Horat. Epod. 13. 3.

Phrygius Simois. Virg. 1. Aeneid. 125.

Simones] (σίμωνες,) plures, hoc nomen post Philippũ Græcis, Latinis, Hebræisq; pariter commune. Ex his antiquissimum sanè legimus Atheniensem ac philosophũ Socratis discipulum fuisse, qui scripsit dialogos XXIIII. Simon Magnesius musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more corrupto, Simodiam introduxit, quemadmodũ etiam & Lysis Lysiodiam. Strabo lib. 14. Simon Constantinopolitanus, ludi magister, annos abhinc circiter ducentos composuit Græcè Metaphrastas, id est sanctorum uitas, quæ habẽtur in bibliotheca Vaticana. Ex Hebræis uerò Simonem Magum legimus, caput & authorem totius Hæreseos. De quo Eusebius lib. 2. latissimè: & Iustinus in apologia ad Antoninum principem: & Irenæus in primo aduersus hæreses libro. Simon idẽ ille qui à Petro Spiritus sancti gratiam mercari uolebat. Præter hos, Simon Tridentinus puer. Hic sedente Sixto quarto Pontifice, die Veneris sancti à Iudæis clàm comprehensus, ac omnibus cruciatibus prius affectus, denum cruci affixus est. Ex quo templum ei uelut martyri dicatum. Volaterranus.

Emunctus Simon. Horat. in Arte 44.

Simonia] ut putatur, à Simone mago dicta, nox est non Latina, qua soli theologi utuntur. Dicitur autem quando quis uult dare aut accipere dona Dei, data aut accepta pecunia.

Simonides] pen. corr. (σιμωνίδης,) Cæus poeta Melicus. Cic. in Orato. Simonides Cæus primus artem memorandi inuenisse fertur. Vide ibidem plura. Plinius octauam chordam in lyra inuenisse scribit: Eustachius uerò tres duplices literas, ξ, ψ, θ. Simonides, Iambicus poeta. De quo Quintil. lib. 10. cap. 1. Iambicum poetam Strabo fuisse dicit: Suidas uerò Caystium siue Erythræum, qui scripsit Græcorum apud Aulidem conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos alios duos ponit: unum filium sororis Simonidis Cæi, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitq; genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poetam Antiochi magni tempore, cuius res gestas scripsit, ac bellum aduersus Galatas. Suidas.

Somnium de Simonide. Cic. 1. de Diuinat. 100.

Simplex] simplicis, penult. corr. om. gen. (ἁπλόος, ἁπλῆς, ἁπλοϊκὸς, ἀφελής, λιτός, μονοφυής,) Nomen numerale. Terentius in Prologo Heaut. 6. Duplex quæ ex argumento facta est simplici.

Crinis simplex collectus in unum nodum. Ouid. 8. Metam. 64.

Simplex, Verum & syncerum: cui Falsum opponitur. Mattius Ciceroni, lib. 11. 28. 20. Trebatio nostro magnas ago gratias, quòd tuum erga me animum simplicem atq; amicum aperuit. Idem 2. de Finib. 77. His initijs inducti omnia uera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia: tum uana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, periurium, malitiam, iniuriam. Hîc simplici opposuit falsum.

In docendo simplicem esse. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.

Munditijs simplex. Horat. 1. Car. ode 5. 1. Id est, inquit Acron, Animo factiosa. Meretricis enim astutias insectatur, quæ simplici munditia insidias mentiretur.

Aetas simplex. Stat. 9. Theb. 176.

Anni simplices, Primi & qui simplici numero efferuntur, nempe usq; ad decimũ: uel in quibus simplex toga & pura quæ prætexta dicebatur, sumi solebat. Mart. lib. 10. 20.

Tu mihi simplicibus Mani dilectus ab annis,
Et prætextata cultus amicitia.

Verum

Digitized by Google

Verum & ſimplex bonum. Cic. 1. Acad. 10.
Cibus ſimplex, Purus, non affectatus, aut alio condimento corruptus uel compoſitus. Martial. lib. 1. 137. Plin. lib. 11. ca. 53. 5. Homini cibus utiliſsimus ſimplex.
Condimentum orationis ſimplex. Quint. lib. 6. cap. 3. 12. Salſum igitur erit, quod non erit inſulſum, uelut quoddam ſimplex orationis condimentum.
Domus ſimplex & inſcia fraudum. Stat. 3. Syl. 1. 7.
Homo ſimplex, Purus, apertus, nihil tectum, nihil ſimulatiũ habens. Cic. 4. Acad. 200.
Iter ſimplex & directum. Cic. 2. de Nat. deor. 215.
Natura nocis ſimplex. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.
Rura ſimplicia. Plin. lib. 12. cap. 1. 1.
Via mortis ſimplex. Virg. 3. Georg. 97.
Vtilitas ſimplex. Quint. lib. 2. cap. 4. 15.
Simplicior ſiquis, qualem me ſæpe libenter
Obtulerim tibi Mecœnas. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 13.

Simplicitas] penultima correpta, ſimplicitatis, fœminini, gen. (ἁπλότης, λιτότης, ἀφέλεια, ἀφελότης, ἀκρᾶιότης,) Martial. lib. 10. 47.
Prudens ſimplicitas, pares amici.
Fabularum conuiualium ſimplicitas. Tacit. lib. 5.
Nuda ſimplicitas. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 3.
Rudis ſimplicitas. Ouid. 3. de Arte 23.
Gloriari ſimplicitate. Quint. lib. 5. cap. 7. 16.

Simpliciter] pen. corr. (ἁπλῶς, ἁπλοικῶς, ἰσοάπαξ, ἁπλᾶ,) Purè, apertè. Plin. epiſt. 94. u. Amicè & ſimpliciter reprehenderunt. Idem epiſt. 97. lib. 5. Cic. in Topic. 45. Quum autem quæritur quale id ſit, aut ſimpliciter quæritur, aut comparatè.
Dicere ſimpliciter. Mart. lib. 14. 221.
Oberrare ſimpliciter. Plin. lib. 8. cap. 4. 1. Elephas homine obuio fortè in ſolitudine, et ſimpliciter oberrante clemens placiduſq; etiam demonſtrare uiam traditur.
Viuere ſimpliciter. Cic. 1. Off. 131. Hæc præſcripta ſeruantem licet grauiter, magnificè, animoſeq; uiuere, atq; etiam ſimpliciter, fideliter, & uitæ hominum amicè.
Sequi docentes ſimplicius. Quint. lib. 2. cap. 12. 9.

Simplicitus] (ἁπλῶς,) antiquum, pro Simpliciter. Plautus Merc. 3. 14. Vt ſimplicitus dicam. Fortè legendum ſimplicius, ut ſit comparatiuum à ſimpliciter.

Simplus] Adiectiuum, (ἁπλοῦς,) Vnicus, uel ſemel tantum. Plaut. Moſtel. 7. 72. Sceleſtæ hæ ſunt ædes, ſimpla eſt habitatio. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 4. Aut ſi mancipio non datur, dupla promittit: aut ſi ita pacti, ſimpla.

Simplarius] Aliud adiect. Simplariæ uenditiones ſunt, pro quibus neceſſe uenditor non habet de dupla emptori repromittere, quarũ meminit Vlpianus in L. Emptorie. infra De euictionibus. Ita enim ſimplariæ uenditiones à Pomponio dicuntur, ut ſimplariæ actiones, & duplariæ, & quadruplariæ dicebantur, quæ in ſimplum, duplum, quadruplum dabantur. Eadem ratione Armaturæ ſimplares, duplaresq; à Vegetio dicuntur, lib. 2. de Re militari: quas qui geſtabant, ſingulus & duplus conſequebantur annonas. Et à Modeſto De uocabulis rei militaris, Torquarij ſimplares, duplaresq;: Budæus.

Simpulum] ſimpuli: ſiue Simpuuium, ſimpuuij, à ſumendo, quòd eo uinum prolibaretur: minutatim. Bayfius aũt legẽdum putat Simpullum, ea forma qua ampullam dicimus: In ſimpulo aliquid facere, prouerbialis locutio. Cic. 3. de Leg. 53. Et auus quidem noſter, inquit ſingulari uirtute in hoc municipio quoad uixit, reſtitit M. Gratidio, cuius in matrimonio ſororem auiam noſtram habebat, ferenti legem Tabellariã. Excitabat enim fluctus in ſimpulo, ut dicitur, Gratidius, quos poſt filius eius Marius in Aegæo excitauit mari. Quantũ igitur cõiectura cõſequi licet, In ſimpulo fieri dicebãt, quod uel clãculũ, uel in re minuta atq; humili fieret. Eſt enim ſimpulum, authore Feſto, uas paruũ, non diſsimile cyatho: unde mulieres diuinis rebus deditæ ſimpulatrices uocẽtur. M. Varro ſcribit uas eſſe minutim fundens, in cuius locũ ſucceſſerit epichyſis: unde ueteres, res minutas, nullius q; pretij, ſimpularias appellabant. Plin. lib. 35. cap. 12. 9. In ſacris quidem etiam inter has opes non murrhinis, cryſtallinisue, ſed fictilibus prolibatur ſimpulis innocentius. & M. Varro apud Nonium Marcellum ait, deos ipſos uili ſimpulo inuitari. Sunt qui pro ſimpulo legunt ſympuuium, cuius meminit Iuuenalis Saty. 6. 35. Sympuuium ridere Numæ, nigrumq; catinum: Proinde non abſurdum mihi uidetur, ſiquis exiſtimet ſumptam allegoriam à puerorum luſu, quo ſolent per fiſtulam anguſtam in ſimpulum inflantes, quaſi fluctus quoſdam & aquæ ſtrepitum excitare. Hæc Eraſmus.

Simpuuium, Vide Simpulum.

Simul] (ὁμᾶ, ὁμῶς, ἅμα, ὁμόσε,) Aduerbium congregandi. Terent. Eun. 2. 2. 10. Simul conſilium cum re amiſti. Plin. epiſt. 136. Simul militauimus. Virg. 9. eclog. 4.
- heu tua nobis
Penè ſimul tectum ſolatia capta Menalcas?

Simul tecum. Plaut. Amph. 8. 121. Cic. pro Fonteio 19. niſi ali quoties ex ipſis accuſatoribus uobiſcũ ſimul iudices audiſſem. Idem pro Domo ſua 62. ſed etiam optimi ciues fruuntur nobiſcum ſimul hac ciuitate.
Simul cum. Cic. de Amicit. 11. Idem 3. Tuſc. 69. Quòd ſicui, ut ait idem, ſimul animus cum re concidit, &c.
Simul cum datiuo conſtructum more Græco. Tacit. lib. 4. Verum Hypæpeni, Trallianiq; Laodicenſis ac Magnetibus ſimul tramiſi. Idem lib. 5. Aceruatim ex eo Annius Pollio, Appius Sillanus, Scauro Mamerco ſimul, ac Sabino Caluiſio, maieſtatis poſtulantur. Nam ſic ſuum ἅμα, Græci cum datiuo copulare ſolent, Vt, ἅμα δὲ χειτῶνι ἐκλυομένῳ ἐπιλύεται, καὶ τὴν αὐλὸν ὑγυνᾷ.
Simul, Deinde etiam, uel præterea. Vatinius ad Ciceronem, libro 5. 10. 4. Ciues Romanos occidit, abripuit, diſperdidit; regiones uaſtauit, ſimul uerò ſemiſis homo contra me arma tulit. Vetus exemplar legit Semius, non ſemiſis homo. Saluſtius. His amicis, ſocijſq; confiſus Catilina, ſimul quòd æs alienum per omnes terras ingens erat. Id eſt etiam. Terent. And. 1. 1. 132.
Simul, cum particula Que iunctum: & cum Ac uel Et. Quint. lib. 10. cap. 1. Qualis ferri fulgor quo mens ſimul uiſuſq; perſtringatur. Plin. lib. 9. ca. 35. 16. Superbo ſimul ac procaci faſtu, ut regina meretrix. Plin. iunior epiſt. 7. li. 2. Sordidum ſimul & ſumptuoſum.
Simul, pro Eadem opera. Plaut. Merc. Duas res ſimul nunc agere decretum eſt mihi.
Simul, quandoq; geminata legitur, & habet eandem penè uim quam Cum & Tum, ſiue Partim. Quint. in Præf. lib. 1. Simul ut pleniore obſequio demererer amantiſsimos mei: ſimul ne uulgarem uiam ingreſſus, alienis demum veſtigijs inſiſterem. Liu. 1. ab Vrbe 39. Nuſquam benignè legatio audita eſt, adeò omnes ſimul ſpernebant, ſimul tantam in medio creſcentem molem ſibi ac poſteris ſuis metuebant. Idem 7. bel. Pun. 11. Milites ædificijs emotos, ſimul ut cum agro tecta urbis fruenda locarentur: ſimul metuens ne ſuũ quoq; exercitum, ſicut Annibalis, &c.
Simul ac, ſignificat Quamprimùm, uel ſtatim quum; ſiue poſtquam. Cicero 3. Verr. 18. Verres ſimul ac tetigit prouinciam, ſtatim Meſſanã literas dedit. Idẽ ad Leptã, li. 6. 18. 1.

Simul

Simul ac accepi à Seleuco tuo literas, ſtatim quæſiui è Balbo per codicillos quid eſſet in lege. Virg. 4. Aeneid. 18. *Quam ſimul ac tali perſenſit peſte teneri.*

Simul ac primum. Cic. 3. Verr. 97. *Simul ac poteſtas primùm data eſt, adeunt hi quos dixi.* Idem 2. de Nat. deor. 184.

Simul atq;. Idem. Cic. 1. de Finib. 45. *Omne animal ſimul atq; natum ſit, uoluptatem appetere, eáq; gaudere ut ſummo bono.* Idem 5. Verr. 106.

Simul &, pro Atq; etiam, uel prætered. Cic. 3. Verr. 74. *quem admodum ſine periculo ſuo dare poſſent, non uidebant, ſimul & iſtum fore tam improbum non arbitrabantur.*

Simul primum. Liu. 6. ab Vrbe 3. *Quum ciuitas in opere ac labore reficiendæ urbis teneretur: interim Q. Fabio ſimul primum magiſtratu abijt: ab C. Martio Tribuno pleb. dicta dies eſt.*

Simul ut. Cicero 2. de Finib. 57. *Omne autem animal ſimul ut ortum eſt, & ſeipſum, & omnes partes ſuas diligit.* Idem 4. Acad. 95.

Simul, ſine particulis Ac, uel Atq;. Liuius 6. bel. Pun. 226. *qui ſimul in poteſtate ueſtra erunt, extemplò omnia quæ nunc ſub Carthaginienſibus ſint, in ditionem tradunt.* Cicero 4. Acad. 151.

Simulachrum] *ſimulachri, pen. prod.* (ἄγαλμα, δείκελον, ἴνδαλμα, σέβασμα,) *à Simulo, ſimulas. Proprie dicitur ali cuius rei ficta imago: ſimulachra enim principio ex deſyderio mortuorum orta ſunt, ut qui iam defecerant, uiuere uiderentur.* Cic. pro Domo ſua 85. *Mulieris ſimulachrumq; è marmore.* Ibidem, 85. *Libertatis ſimulachrum in ea domo collocabas.*

Effigies, ſimulachrumq; Mithridatis. Cic. 4. Verr. 114.

Diuûm ſimulachra. Virg. 2. Aeneid. 104.

Non ita antiqua ſimulachra. Vide Non.

Auguſta ſimulachra. Vide Auguſtus.

Aurea ſimulachra. Lucret. lib. 2. 5.

Inania ſimulachra. Ouid. 3. Metam. 134.

Lignea ſimulachra deorum. Ouid. 3. Metam. 138.

Nitentia ſimulachra fragili cera. Iuuenalis Saty. 12. 9.

Vaſta ferarum ſimulachra. Ouid. 2. Metam. 39.

Imbecilla ac mortalia uultus ſimulachra. Tacitus in uita Agricolæ.

Simulachrum ciuitatis, metaphoricõs pro ſigno & nota. Cic. ad Plancum, lib. 10. 14. *In qua nec Senatus, nec populus uim habet ullam: nec leges ullæ ſunt, nec iudicia, nec omnino ſimulachrum aliquod ac ueſtigium ciuitatis.*

Ciuilitatis particulæ ſimulachrum. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.

Simulachra animorum. Cic. pro Archia 22.

Simulachra uirtutum. Cic. 2. de Finib. 176.

Belli ſimulachra cientes. Lucret. lib. 2. 9. & 65.

Pugnæ ſimulachra. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.

Multa modis ſimulachra uidet uolitantia miris. Virgilius 7. Aeneid. 18.

Simulo] *ſimulas, pen. corr.* (ὁμοιόομαι, ὑποκρίνω, προσποιέομαι,) *ſimulare, imitari & referre. A ſimilis deriuatur: uel, ut quidam uolũt, à ſimul. nihil enim aliud eſt ſimulare, quàm ea quæ abſunt, ſimul eſſe oſtendere.* Horat. 2. epiſt. 1.

duceret æra
Fortis Alexandri uultum ſimulantia.

Simulare annum. Ouid. 3. Metam. 27.

Lumine tecto ſomnus ſimulatur. Ouid. epiſt. 20. 40.

Simulare, Fingere, ac pro uero falſum tradere, ut ait Donatus. Terent. Heaut. 4. 1. 23. *Non ſimulare mortem uerbis, re ipſa ſpem uitæ dare.* Cic. de Amicit. 82. *Et litigare ſe ſimulans, blandiatur.* Idem 3. Verr. 13. *Sic apud Cæſarem, 1. bel. Gal. 194. Simulare amicitiam.* Et Cic. 2. Verr. 10. *Simulat bis ſe rebus confidere, ſed uideo quid agat.*

Gaudia uultu ſimulare. Ouid. 1. de Arte 136.

Vultu ſpem ſimulat. Virg. 1. Aeneid. 43.

Simulo non ſentire, pro Diſſimulo. Plin. epiſt. 14. lib. 3.

Non es quod ſimulas, inquit Horatius 2. Serm. ſaty. 7. 12.

Simulat quaſi. Plaut. Amph. 4. 46. *Verum quaſi affuerim, tamen ſimulabo, atq; audita eloquar.* Idem Curcul. 8. 21.

Simulans, pen. corr. (ὑποκείνων,) *Nomen ex Partic. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5. Non fuit in terris uocum ſimulantior ales.*

Simulatus, pen. prod. (ὑποποίητος, προσποίητος,) *Aliud nomen ex participio: ut Dolor ſimulatus.* Lucan. lib. 9. 214.

Amorem ſimulatum fingere. Propert. lib. 2. eleg. 25. 10.

Conſcientia ſimulata. Tacit. lib. 2.

Verba ſimulata. Virg. 1. Aeneid. 143.

Simulatè, pen. prod. (σλιπτομένως,) *Aduerbium, cui opponitur Ex animo.* Cic. 2. de Nat. deor. 249. *Mala enim & impia conſuetudo eſt, contra deos diſputandi: ſiue ex animo id fit, ſiue ſimulatè.*

Simulatio] *ſimulationis, fœm. gen.* (ὑπόκρισις, συνθεσις, προσποίησις,) *Fictio, ſimulata & ficta alicuius rei interna per uultum repræſentatio: unde pro deceptione & circumuentione ponitur, quòd animo uel uultu, aut uoluntate ſimulata fiat.* Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 62. *A quibus tuendus fuerat: derelictus: idq; non ſolum fronte, atq; uultu, quibus ſimulatio facillimè ſuſtinetur.* Terent. Heaut. 4. 5. 34. *non mea eſt ſimulatio.*

Simulatione belli, &c. Cæſar 1. bel. Ciuil. 39. Cic. 3. Verr. 27. *Nullæ ſunt occultiores inſidiæ quàm hæ, quæ latent in ſimulatione officij, aut in aliquo neceſſitudinis nomine.*

Fallax imitatio, ſimulatioq; uirtutis. Cic. 4. Acad. 253.

Induere ſimulationem alicuius rei. Vide Induo.

Simulatio, pro Similitudine. Plin. lib. 11. cap. 44. 1. *Simiarũ genera perfectam hominis ſimulationem continent, facie, naribus, auribus, palpebris, &c.*

Simulator] *pen. prod. Verbale,* (ὑπολογιστής,) Cic. 1. Offic. 151. *De Græcis autem dulcem & facetum, feſtiuúmq; ſermonis, atq; in omni ratione ſimulatorem, quem εἰρωνα Græci nominauerunt, Socratem accepimus.* Idem ad Q. fratrem, lib. 1. 3. 13. *Meſſalam tui ſtudioſum eſſe arbitror, Pompeũ etiam ſimulatorem puto.*

Tantũ ne pateas uerbis ſimulator in illis. Ouid. 2. de Arte 63.

Artifex & ſimulator figuræ Morpheus. Ouid. 11. Meta. 127.

Simulamem] *pen. prod. ſimulaminis,* (προσποίημα,) *Simulachrum.* Ouidius de Adonide interempto ab apro, lib. 10. Metamorph. 145. *Annua plangoris peraget ſimulamina noſtri. Singulis annis Adonia, id eſt ſacra in Adonis honorem celebrabantur: in quibus Adonis plangebatur, ac luctus Veneris referebatur.*

Simultas] *ſimultatis, fœm. gen.* (ἔχθρα,) *Latens odium, inquit* Valla *in* Raudenſem: *ea ſimultas plerunq; intelligi contenta eſt, quum inimicitia opere ſe oſtendat.* Plaut. Pſeud. 5. 51. *Nam hic id metuit, ne illam uendas ob ſimultatem ſuã.* Cic. pro L. Manil. 50. *Vt multas etiam ſimultates, partim obſcuras, partim apertas intelligam mihi non neceſſarias, uobis non inutiles accepiſſe.* Idem ad Q. frat. lib. 1. 1. 28.

Simultas (inquit Feſtus) *eſt odium: dicta ex contrario, quia minimè ſint odientes ſe ſimul. Poteſt & à ſimulatione dicta ex iſtimari, quia ſimulata ioquuntur adinuicem.*

Vetus atq; antiqua ſimultas inter finitimos. Iuuen. Saty. 15. 4.

Gerere ſimultates cum aliquo. Quint. lib. 4. cap. 1. 13.

Huic ſimultas cum Curione intercedebat, Vide Intercedo.

Simus] *Adiectiuum,* (σιμός,) *Quod eſt preſſum.* Plinius lib. 11. cap. 37. 32. *Et altior homini tantum, quem noui mores ſubdolæ irriſioni dicauerè, naſus. Non alij animalium nares eminent.*

Digitized by Google

eminent. Auibus, ſerpentibus, piſcibus ſtramina tantum olfactus, ſine naribus. Et hinc cognomina, ſimorum, ſilonum. Virg. 10. eclog. 2. Dum tenera attondent ſimæ uirgulta capellæ. Mart. lib. 6. 39. Atq; ille ſima nare, turgidis labris.

Sin] (εἰ δὲ, ἐὰν, εἰ,) ex Si & Ne componitur, abiecta e, ſignificatq; ſi uerò: quod nunquam in prima parte collocatur, et niſi præceſſerit ſi: ſed in ſecunda, ubi ferè duorum eſt oppoſitio. Terent. Hecy. 4. 4. 15.

Ego Pamphile eſſe inter nos, ſi fieri poteſt,
Affinitatem hanc ſinè perpetuam uolo:
Sin eſt ut aliter tua ſiet ſententia,
Accipias puerum. Ibidem 4. 1. 45. Cic. ad Atti. lib. 9. 18. 1. Si mihi ueniam quam peto, dederit, utar illius conditione: ſin minus, impetrabo aliquid à meipſo.

Sin poſitum non præcedente Si. Cic. 3. de Orat. 74. Nunc contrà, plerique ad honores adipiſcendos & ad Rempub. gerendam nudi ueniunt atq; inermes, nulla cognitione rerũ, nulla ſcientia ornati. Sin aliquis excellit unus è multis, effert ſe, &c. Id eſt, Quod ſi aliquis, &c. Saluſt. in Iugurtha.

Sin aliter. Cic. ad Brutum, lib. 11. 14. 6. Si ita eſt omnia facilio ra: ſin aliter magnum negotium.

Sin autem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 19 6. 5. Si uir eſſe uolet, ſynodia: ſin autem, erimus nos qui ſolemus.

Primùm, ſin. Terent. Adelph. 3. 4. 46.

Hæc primùm ut fiant, deos quæſo, ut uobis decet.

Sin aliter animus ueſter eſt, &c. Cic. de Amic. 67.

Sinada] pen. corr. (σύνακλα,) ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines. De hac Strabo lib. 2.

Sinarum regio, (σινῶν χώρα,) authore Ptolemæo lib. 7. cap. 3. terminatur à Septentrione parte Serum expoſita, ab ortu Solis atq; meridie terra incognita, ab occaſu India extra Gangem.

Sinapi] indeclinabile, neu. gen. & Sinape, media producta, (σίναπι,) herba quam Græci etiã napi quaſi naphy uocant, ut Athenæus interpretatur: quoniam acri, & proinde incõmoda natura eſſe uidetur. Sinapi uerò dici putat, quia olfactum luminibus officiat. Plin. lib. 20. cap. 22. 1. Sinapi, cuius in ſatiuis tria genera diximus, Pythagoras principatum habere ex his, quorum ſublime uis feratur, iudicauit, quoniam non aliud magis in nares & cerebrum penetret.

Sinapis] pen. prod. etiam fœminino genere legitur, (σίναπις,) Plautus Pſeud. 13. 28. Teritur ſinapis ſcelerata cum illis. Plin. lib. 19. cap. 8. 7.

Sinape] ſinapis, n. g. (σίναπι,) Colum. lib. 11. cap. 3. 23. Sinape atq; coriandrum, nec minus erucam & oximum, ita uti ſata ſunt, ſua ſede immota permanent. Varro 1. de Re ruſt. cap. 59. 3. Seruare rapa cõiecta in ſinape, nuces iuglandes in arena. Vetus exemplar habet conſecta. Proinde ſinape ac cuſatiuus non eſt, ſed ablatiuus à nominatiuo ſinapis.

Sinapiſmus] Compoſitio medica ex ficubus & ſinapi, efficaciſſima ad morbos permultos.

Sinceraſtum] Vide Syncerastum.

Sinciput] Vide Synciput.

Sincerus] Vide Syncerus.

Sindon] ſindonis, pen. corr. m. g. Velum ſubtiliſſimum, lineum. Martial. lib. 4. 19.

Nec ſic in Tyria ſindone tutus eris.

Sine] (ἄνευ, χωρὶς,) Præpoſitio ſemper ſeparatiua, ſignificat Abſq;. Terent. Heaut. 2. 3. 47. Sine auro tum ornatam.

Sine cortice nare. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 25.

-ſimul ac durauerit ætas
Membra, animumq; tuum, nabis ſine cortice. Id eſt, citra cuſtodem ac pædagogum ipſe te reges ac moderaberis. Acron prouerbij admonet, putat metaphoram mutuo ſumptam à iuuenibus, qui quũ primitus nare diſcunt, corticib. aut ſuberibus uentri ſubligatis natant: deinde exercitatiores citra huiuſmodi adminicula natare incipiunt.

Sine delectu. Vlpian. in L. 1. Parag. 1. ff. De poſtulando.

Sine fine. Ouid. 2. Metam. 101.

Imperium ſine fine. Virg. 1. Aeneid. 57.

Singultus] huius ſingultus, m. g. (λύγξ, λυγμὸς,) Dicitur quoties ſpiritus uſcans ab humore, in loco ſpiritui deputato retinetur: hic enim dum emittitur, nec poteſt erumpere, & diſtentionem inducit, quæ appellatur ſingultus. Colum. lib. 4. cap. 11. Reducuntur ad uillam, perſequentes, ut dixi, nutricis ſingultus. Cicero pro Plancio 62. Non modò lachrymulam, ſed multas lachrymas, & fletum cum ſingultu uidere potuiſti.

Ciere ſingultus. Catul. Argon. 59. 26. Frigidulos udo ſingultus ore cientem.

Coarctans membra ſingultus. Lucret. lib. 6. 233.

Concutiente ſingultu ſonant ora. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 3.

Frequens ſingultus corripit neruos. Lucret. lib. 6. 233.

Singultu medios impediente ſonos. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 9.

Crebris ſingultibus. Plin. epiſt. 95. b. lib. 4.

Longis ſingultibus ilia pulſat. Virg. 9. Aeneid. 84.

Raptáq; ſingultu uerba loquentis erant. Ouid. 2. de Reme. 41.

Ilia tendere ſingultu. Virg. 3. Georg. 102.

Singultus, de gallinis. Colum. lib. 8. cap. 5. 3.

Singultio] ſingultis, ſingultiui, ſingultitum, (λύζω, ἀποβλύζω,) ſingultire, Singultum emittere. Plin. lib. 23. cap. 1. 35. Nec ſingultientibus, nec ſi cum febre diſpnœa ſit, &c.

Singultiens] gallina. Colum. lib. 8. cap. 11.

Singultans] (λύζων,) Qui frequentes ſingultus emittit, ut ferè nunquam ſolus ſingultus auditur: apud Quintilianum lib. 10. cap. 7. Virg. 9. Aeneid. 67.

Tum caput ipſi aufert domino, truncumq; relinquit
Sanguine ſingultantem. Id eſt cum ſingultu animam efflantem, ut ait Seruius.

Singultans anima. Ouid. 5. Metam. &c. Id eſt animam cum ſingultu exhalans.

Singultim] Aduerbium, (κατὰ λυγμὸν,) Horat. 1. Serm. ſatyr. 6. 12. Vt ueni coram, ſingultim pauca loquutus. Id eſt uerbis interruptis. Budæus.

Singulus] pen. corr. Adiectiuum, (εἷς μόνος, ἕκαστος μόνος, οἱ καθ' ἕκαστον, τὰ κατὰ μέρος,) Quaſi ſine angulo: quòd ea quæ unica ſunt nequeant conſtituere angulum. Dicitur autem ſingulum, unumquodq; per ſe, hoc eſt ſeparatum ab alijs. Plaut. Ciſtel. 10. 35. At at ſingulum uideo ueſtigium. Hoc eſt unum tantum, uel unius tantum hominis. Cic. 3. de Orat. 117. Refert etiam qui audiant, Senatus, an populus, an iudices, frequentes, an pauci, an ſinguli. Idem in Orat. 131. Sæpe ſingulis utendum eſt, plerunq; binis & utriſq; addi pedis pars poteſt, non ferè ternis amplius.

Luſtrare ſingula. Virg. 1. Aeneid. 92.

Pandere ſingula ordine. Virg. 6. Aeneid. 145.

In ſingulis annis. Cic. 2. de Nat. deor. 147. Sol binas in ſingulis annis reuerſiones ab extremo contrarias facit.

Singulis diebus. Cicero 2. de Natura deorum, 126. Quod efficitur in cælo ſingulis diebus & noctibus. Idem pro Murena 22.

In ſingulos dies. Cic. ad Att. li. 5. 9 4. 1. Quotidie uel potius in dies ſingulos, breuiores literas ad te mitto. Idẽ 4. Ver. 87. Lex eſt de religione, quæ in annos ſingulos Iouis ſacerdotẽ ſortito capi iubeat. Et 1. in Catil. 3. Creſcit in dies ſingulos hoſtiũ numerus. Idẽ ad Att. lib. 6. 1 1 4. 7. Scaptius centeſimis renouato in ſingulos annos fœnore cõtentus non fuit.

Verba inter ſingula fudit lachrymas. Virg. 3. Aeneid. 70.

Singu-

Digitized by Google

Singularis] & hoc singulare, pen. prod. (ἰνικὸς,) Quod est unicum. Plin. lib. 28. cap. 10. 2. Democritus etiam num esse ctus auget eius qui singularis natus sit.

Verbis singularibus gratias agere, Hoc est, quæ unum tantum, non etiam plures complecterentur. Cic. 4. in Catil. 77.

Rate singulari fluctum secans, Senec. Troade 11. 4.

Singularis, (διάφορος,) accipitur aliquando pro excellenti: et tam in malum quàm in bonum sumitur. Ci. pro Sylla 6. Me singulari immanitate & crudelitate præditum. Idem 4. Verr. 12. Quo facilius de singulari eius impudentia existimare posſitis. Sic pro Cluentio 9. Singulare scelus. Et 5. de Finib. 100. Singulari nequitia præditi.

Singularia in te quædam. Cic. 5. Verr. 177. Sunt quædam omnino in te singularia, quæ in nullũ aliũ hominem neq; dici, neq; conuenire posſint: quædam tibi cum multis cõmunia.

Singularis in. Cic. 4. Acad. 239. Omitto per ipsum Aristotelem, meo iudicio in philosophia propè singularem.

Singulares] milites uocat Cæsar 4. bel. Gal. qui ab alijs separati sunt.

Singulares pro singulis. Cic. in Acad. Quintum genus esse dicunt è quo astra sunt mentes q; singulares, id est singulis uel singulorum. Nizolius.

Singulatie] pro singulariter, quasi unice, teste Charis. li. 2.

Singularius, (ἰκάστοις μόνος,) Adiectiuum antiquum. Plautus Capt. 4. 3. His indito catenas singularias. Hoc est, singulis catenam unam.

Singulariter] pen. corr. Aduerbium, (ἰνιλιῶς,) Magnopere, mirum in modum. Plin. epist. 49. a. De uita Pomponij Secundi duo: à quo singulariter amatus, hoc memoriæ amici, quasi debitum munus expleui. Cic. 4. Verr. 81. Quem ego in Prætura mea singulariter dilexissem.

Singulatim] pen. prod. Aduerb. (καθ' ἕνα, κατὰ μόνας,) Vnumquodq; per se. Cæcilius, Primùm malo publico singulatim gratias agere. Hoc est unicuiq; separatim. Cic. 1. Ver. 40. ut ea quæ singulatim ac diu collecta sunt, uno tempore uniuersa perdamus.

Singulatim unicuiq; respondere. Cic. 1. Verr. 27.

Singulatim de unoquoq; genere in secundo libro dicemus. Cic. 1. de Inuent. 65.

Singillatim] siue sigillatim, pe. pro. (ἰαθεῖς, κατὰ μόνας,) Aliud aduerbium, idem. Cic. 5. Tusc. 134. Hæq; uoluptates singillatim extenuantur. Idem Verr. 7. 80. Quærit ex his sigillatim, quot quisq; nautas habuerit. Et 6. 67. Sigillatim unicuiq; calamitati fore se denuntiabat, uniuersam se funditus euersurum esse ciuitatem minabatur. Terent. Phorm. 5. 9. 43. – quid ego nunc commemorem Demipho
Singillatim qualis in istum fuerim?

Sigillatim, Generatim, siue uniuerse, cõtraria. Cic. 7. Ver. 111. Nam quid ego de cæteris ciuium Rom. supplicijs sigillatim potius, quàm generatim atq; uniuersè loquar?

Sinistra] sinistræ, (ἀριστερὰ,) Manus læua dicitur: à Sino, sinis, quòd gerere nos dextra manu, quæ aptior est, sinat.

Infirma sinistra. Ouid. 3. Fast. 174.

Sinistra, pro ea parte quæ uersus manum sinistram est. Cic. 1. de Diuinat. 143. Cur à dextra coruus, à sinistra cornix faciat ratum. Idem 13. Philip. 212. Aspicite à sinistra.

Ad sinistram, Vide Ad.

Sinistrà, Aduerbiũ, (ἐπ' ἀριστερὰ,) pro A parte sinistra. Cic. 4. Acad. 225. Et quum in uno mundo ornatus hic tam sit mirabilis, innumerabilis, suprà in: frà, dextrà sinistrà, antè pòst, &c.

Sinister] sinistra, sinistrum, (ἀριστερός, σκαιός, ἐνώνυμος, λαιός,) Quod ad sinistram est. ut Sinistrum cornu. Liuius 3. ab Vrbe 264.

Cubitus sinister. Ouid. 9. Metam. 104.

Lateri sinistro affixus. Virg. 10. Aeneid. 33.

Pars sinistra murorum. Virg. 9. Aeneid. 94.

Sinistrum soli. Colum. lib. 1. cap. 5. Ferè pestilens habetur quod est remotum ac sinistrum soli, & apricis flatibus.

Sinisterior, & hoc sinisterius. Varr. 2. de Re rust. cap. 5. 11. Si quidem si mas est, in dexteriorem partem abit: si fœmina, in sinisteriorem. Cic. in quadam epist. Cornu sinisterius quod erat infirmius.

Rota sinisterior. Ouid. 2. Metam. 28.

Sinistrum, quantum ad augurium pertinet, significat Prosperum. Plaut. Pseud. 11. 72.
Aui sinistra, auspicio liquido, atq; ex sententia. Cic. 3. de L. Is aue sinistra dictus populi magister est. Idem 2. de Diuin. 124. Quanquam haud ignoro quæ bona sint, sinistra nos dicere, etiamsi dextra sint: sed certè nostri sinistrum nominauerunt, externi dextrum.

Sinistra, meliora quare sint auspicia, quàm quæ dextra, declarat Varro lib. 5. Epistolicarum quæstionum, his uerbis, A deorum sede quum in meridiem spectes, ad sinistram sunt partem mundi Exorientes, ad dexteram Occidentes, faciliùm arbitror ut sinistra meliora auspicia, quàm dextera esse existimentur. Idè ferè sentiunt Sisinius Capito & Cincius. Fest.

Tonitrus sinistri. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 10.

Sinistrum] Aduersum, noxium: quòd quæ sinistra manu siunt, minus rectè fieri uidemus. Virg. lib. 1. Georg.
Arboribusq; satisq; Notus, pecoriq; sinister. Plinius epist. 148. Igitur ad alios hanc sinistram diligentiam conferant. Idem epist. 9. b. Nemo me apud quenquam sinistris sermonibus carpit. Virg. 9. eclog. 2.
Antè sinistra caua monuisset ab ilice cornix.

Aues sinistræ. Ouid. epist. 2. 23.

Fama sinistra. Tacit. lib. 5.

Et fuit ad cœptas hora sinistra uias. Ouid. epist. 20. 14.

Liberalitas sinistra. Catul. in Iulium Cæsarem, 27. 4.

Omen sinistrum. Ouid. 13. epist. 10.

Sinisteritas] pen. corr. sinisteritatis, fœm. gen. (σκαιότης,) Plin. epist. 182. Plericq; autem dum uerentur ne gratiæ potentium nimium impartire uideantur, sinisteritatis atq; etiam malignitatis famã consequuntur. Id est asperitatis: quia nimium seuerè in potentes prouinciales se gerunt.

Sinistre] Aduerbium, (σκαιῶς,) ut Accipere sæuè sinistrè. Tacit. lib. 17.

Exceptus sinistrè. Horat. in Arte 41.

Sinistrorsum] Aliud aduerbium, (ἐπ' ἀριστερὰ,) Versus sinistram. Apud Festum sinistrorsus etiam legitur. Cæsar 6. bell. Gall. 91. Hinc se flectit sinistrorsus, diuersis à flumine regionibus.

Sinistrorsum, cui opponitur Dextrorsum. Horatius 2. Serm. saty. 3. 10.
Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit.

Sinistimum] ueteres dixerunt pro sinistro, (ἐνωνυμώτατος,) Festus.

Sino] sinis, siui, situm, (ἐάω,) Sinere, Permittere. Teren. And. 1. 1. 126. Sine nunc meo me uiuere interea modo. Ibidem, 5. 3. 30. Sine te hoc exorem. S. sino.

Sine ut ueniat. Terent. And. 3. 5. 16. Sed paululum sine ad me ut redeam. Idem Eun. 4. 6. 1.

Situs] Participium, (ἰαθεὶς,) Permissus: Et Siturus. Cic. pro P. Sestio 83. Accusare eum moderatè, à quo ipse nefariè accusatur, per Senatus authoritatem non est situs. Idè ad Q. fratrem, lib. 2. 10. 6. Cato concionatus est, comitia haberi non siturum.

Sinon] (σίνομαι,) insignis proditor apud Virgilium. De quo Seruius,

Digitized by Google

Seruius, Autolycus quidam fur fuit, qui se uarias formabat in species. Hic habuit liberos, Sisyphum, unde natus est Sinon: & Autollam, unde Vlysses. Cōsobrini ergo sunt: nec immeritò Virgilius Sinoni dat & fallaciam, & proditionis officium ne multum discedat à fabula: quia secundum Euphorionem Vlysses hoc fecit. Hæc Seruius, enarrans hunc locū Virgilij 2. Aeneid. 16.

- nec si miserum fortuna Sinonem
Finxit, uanum etiam, mendacemq; improba finget.

Periurus Sinon. Virg. 2. Aeneid. 39.

Sinope] penul. prod. uel ut scribunt alij Synope, (σινώπη,) urbs Ponti, Cynici Diogenis patria, Gymnasio olim clarißima fuit, & rubrica Sinopica cognominata celebris. Cicero in oratione pro Pompeio haud obscurè indicat in Sinope & Amiso, Mithridatis olim domicilia fuisse omnifarijs rebus ornatißima refertißimaq;. De Sinope itē Strabo li. 12.

Magna Sinope. Valer. 5. Argon. 22.

Opima Sinope. Valer. 5. Argon. 22.

Sinopeus] trisyllabum, (σινωπέυς,) Qui est ex Sinope. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 14.

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus.
De Diogene.

Sinopis] pen. prod. sinopidis, fœ. gen. (σινωπὶς,) Color quidam natiuus seu rubrica. Plin. lib. 35. cap. 6. 1. Nascuntur sinopis, rubrica, prætonium, melinum, eretria, auripigmentum. Sinopis inuenta est primùm in Ponto, inde nomen à Sinope urbe. Nascitur & in Aegypto, Balearibus, Africa: sed optima in Lemno & in Cappadocia. Effossa & in spelūcis. Quæ saxis adhæsit, excellit. Glebis suus colos, extrà maculosus. Hacq; usi sunt ueteres ad splendorem. Species sinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Pretiū optimæ in libras XIII. denarij. Vsus ad penicillum, aut si lignum colorare libeat.

Sinopicus] pen. corr. Adiect. (σινωπικὸς,) Sinopicam rubricam uocat Vitruuius lib. 7. de qua Strabo lib. 12. sic scribit, In Cappadocia nascitur ea quæ sinopicā rubrica dicitur, omnium optima quæ cum liberia decertat. Idcirco sinopica appellatur, quòd eam mercatores eò deferebant prius quàm Ephesiorum emporium tam celebre esset.

Sinuessa] (σινόεσσα,) teste Plinio lib. 3. cap. 5. ciuitas mediterranea Campaniæ, uino satis abundans, quod Sinuessanū dicitur. Liu. 10. ab Vrbe 110. In saltu Vestino Falernū contingente agrum, Sinope dicitur Græca urbs fuisse, Sinuessa deinde à Romanis colonis appellata. Strabo lib. 5. Sinuessa in Sentino sita est situ, à quo nomen uendicat. Ei proximæ calidæ sunt balneæ ad ægritudines quasdam accommodatißimæ. Horat. 1. Serm. saty. 5. 8.

Tepens Sinuessa. Silius lib. 8. 105.

Sinuessanus] pen. prod. Adiectiuum, (σινοεσσανὸς,) Horat. 1. epist. 5. 1. Inter Minturnas, Sinuessanamq; Petrinū. Vide Petrinus.

Sinuo, Sinuosus] Vide Sinus.

Sinus] huius sinus, masc. g. (κόλπος, πόλπωμα,) Dicitur illa pars quæ est intra pectoris brachiorumq; complexum, inquit Valla, & tunc Si corripitur, teste Seruio. Terent. Adel. 4. 5. 76. Hic nō amandus? hiccine nō gestandus in sinu est?

Tepidus sinus. Ouid. epist. 3. 23.

Abstrahere sinu uel gremio, Vide Abstrahō.

Complecti sinu, Vide Complector.

Blando sinu fouens nepotem. Sene. Troade 12. 4.

Fouere dextram sinu. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 1.

Inq; mei cupido rapta ferere sinu. Ouid. epist. 19. 10.

Hinc sinus uestium appellati sunt. quas plicaturas uulgus dicit; quales erant tunicæ Romanorum, & laxitas illa supra cinctum. Virg. 1. Aeneid. 65.

- nodoq; sinus collecta fluentes.

Dissutus sinus. Ouid. 1. Fast. 82.

Enormes sinus. Stat. 2. syl. 27.

Lacera sinus. Ouid. epist. 21. 25.

Vt fieret torto nexilis orbe sinus. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 5.

Purpurei sinus. Ouid. epist. 14. 11.

Ferre nuces sinu laxo. Horat. 2. Serm. saty. 3. 35.

Onerato sinu portare aliquid. Senec. Hippol. 10. 6.

Rumpere sinum. Ouid. 10. Metam. 144.

Soluere sinus. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 11.

Substringere sinus ueste remissa. Senec. Troade 2. 5.

Ex toga facere sinum. Liu. 1. bel. Pun. 66. Quum sinu effusō bellum se dare dixisset. Hoc est excusa toga quam in sinum collegerat. Budæus.

Subducere sinum bonis. Senec. Thyeste 5. 6.

Simu, pro ipsius præcordijs. Ouid. epist. 5. 8.

Attoniti micuere sinus: geliduſq; cucurrit,
Vt mihi narrasti, dura ter ossa timor.

E sinu illius aut illius esse dicimus, quos ex intima familiaritate uolumus intelligi. Cice. 3. Verr. 18. calumniatores ex sinu suo apposuit qui illam hæreditatem Veneri Ericinæ commissam esse dicerent. Ibidē 4. 116. qui è Chelidonis sinu in prouinciam profectus esset? Idem 2. in Catil. 42. de eius delectu, imò uerò de complexu eius ac sinu. Erasmus.

In sinu suo habere. Caius Iureconſ. Titio centum do lego, quæ mihi pertulit, quæ ideo ei non caui, quòd omnem fortunam & substantiam, siquam à matre susceperat, in sinu meo habuit sine ulla cautione. In sinu meo dixit, pro In occulto, & penitus apud me & in potestate mea. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 15. 1. Mihi crede in sinu est, neq; ego discingor. Ac si diceret, In potestate habeo: neq; periculum est ut imprudenti mihi uel immemori excidat. Vel In sinu, hoc est in occulto: neq; periculum est ut indicio meo excidat, Budæus.

In tuum ipsius sinum inspue dicimus aliquem tanquam admonentes ut domesticorū malorum recordatione, desinat arrogantius insectari uitam alienam. Idem antiquis fieri solere, colligi utcunq; potest ex uerbis Plinianis, qui lib. 38. c. 43. scribit hunc in modum, Veniam quoq; à deis spei alicuius audacioris petimus, in sinum spuendo. Idem in eodem capite scribit ex authoritate Salpæ, torporem sedari quocunq; membro instupente, siquis in sinum exspuat. Quorum utrunq; non prorsus abhorret à nostro unlgato prouerbio Siquidē qui carpit aliena, spe quadam improba peccat, quæ si speret sibi nihil simile à quoquam opprobrari posse, quū nemo sit qui non aliquo uitio teneatur. Erasmus.

In sinu gaudere, Est tacitam apud se uoluptatem sentire. Vide Gaudeo.

Soluto sinu. Budæus, Sinus pro copia ponitur: Senecā, Non recipit sordidum uirtus amatorem: soluto ad eam sinu ueniendum est. Id est, plena liberalitate & copia effusa.

Sinus, pro Securitate & præsidio. Plin. in Paneg. Gestus Consulatus non in hoc urbis otio & intimo sinu pacis. Alibi, Cō fugit in sinum tuum concussa Resp. Id est in præsidium.

Sinus urbis. Salust. in Catil. Alij intra mœnia, atq; in sinu urbis sunt hostes.

Sinus, Per translationem uocantur litora quæ curua sunt ad similitudinē sinus, & quasi brachijs mare amplectentia. Plin. lib. 12. cap. 10. 1. Tylos insula in eodem sinu est. Virg. 11. Aeneid. 126.

- extremamq; sinu perfudit arenam. Seruius curuatione & flexu undarum.

Orbis extremi sinus. Virg. 2. Georg. 25.

Angustus sinus. Virg. 2. Georg. 16.

Digitized by Google

Ater sinus Adriæ. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
Curui sinus. Stat. 6. Theb. 44.
Falcatus sinus. Ouid. epist. 2. 27.
Gelidi sinus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 11.
Persicus sinus, Vide Persicus in Persia.
Profundus sinus. Senec. Troad. 6. 23.
Vadosi sinus. Senec. Troad. 10. 15.
Vastus sinus. Virg. 4. Georg. 73.
Monstriferos agit unda sinus. Lucan. lib. 5. 124.
Strymonis abscisso fertur aperta sinu. Propert. li. 4. ele. 4. 15.
Immenso sinu labitur amnis. Senec. Herc. fur. 9. 13.
Scindit se unda in sinus reductos. Virg. 1. Aeneid. 33.
Laxant arua sinus. Virg. 2. Georg. 67.

Sinus magnus, (κόλπος μέγας,) Ptolemæo, in India is est, quem mare de Sur hodie uocant, ad quem Hispani uersus Occidentem nauigando perueniunt, terrestri itinere duorũ dierum interiecto.

Sinus ulceris. Cels. lib. 5. cap. 28. Sequitur enim sub medicamẽtis erodentibus crusta, undiq; à uiua carne diducta, quæ trahit secum quicquid corruptum erat, puruq; iam sinus curari potesi implentibus.

Sinus, Concauitas oculorum, scilicet palpebræ, ubi lachrymarum conceptacula sunt, propter quandam similitudinem. Virg. lib. 4. Aeneid. 6.
Sic effata, sinum lachrymis impleuit obortis.
Ex Seruio.

Sinus, Retia, Virg. Impleuitq; sinus. Mart. lib. 13. 101.
Sinus, Velum quod uentis flantibus curuatur, & sinum facit. Iuuen. Saty. 1. 16. Totos pande sinus.
Plenaq; curuata pandere uela sinu. Ouid. 3. de Arte 99.
Crepantes sinus carbasei. Virg. 11. Aeneid. 155.
Obliquat sinus in uentum. Virg. 5. Aeneid. 4.

Sinus] huius finus: uel simum, sini, Genus uasis, galeolæ cuiusdam formam habens: tunc autẽ Si producitur, teste Seruio. Plaut. Curcul. Hic cum uino sinus fertur. Idem Rud. 3. 32. Varro, Vbi erat uinum positum in mensa, aut galeola aut sinu. Virg. 7. eclog. 7.
Sinum lactis, & hæc te liba Priape quotannis
Expectare sat est.

Sinuosus] pen. prod. (λοξπώδης,) Quod habet multos sinus. ut Mare sinuosum, Vela sinuosa, quæ sinus, id est curuationes faciunt. Claud. lib. 1. de raptu Proserp. 37.
-sinuosa draconum
Membra tegens. Id est nodosa. Plin. lib. 11. cap. 37. 52. Cor prima domicilia intra se animo et sanguini præbet, sinuoso specu, et in magnis animalibus triplici, in nullo nõ gemino.
Aequora sinuosa. Valer. 3. Argon. 56.
Arcus sinuosus. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
Terga sinuosa draconis. Stat. 5. Theb. 105.
Vela sinuosa. Propert. lib. 4. eleg. 1. 3.
Vestis sinuosa. Ouid. 5. Metam. 14.
Volumina sinuosa serpentis. Virg. 11. Aeneid. 151.
Vorago sinuosa. Stat. 9. Theb. 101.
Narratio sinuosa. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.

Sinuo] sinuas, (κάμπτω,) sinuare, Curuare, in sinus flectere. Virg. lib. 2. Aeneid. 42.
-sinuatq; immensa uolumine terga. Ouidius lib. 2. Metamorph. 176.
-tremulæ sinuantur flamine uestes. Id est formantur, rugantur, uel in sinus colliguntur. Claud. 1. de raptu Proserp. 54.
Oceanum sinuare uadis. Plin. lib. 9. cap. 33. 2. Densata, porrecta, sinuata breui nodo ligatis, toto latere connexis. Celsus lib. 7. cap. 2. Nequis humor intus subsidat, qui proximã & adhuc sana rodendo sinuet.

In orbem luna sinuata. Plin. lib. 2. cap. 9. 1.
Serpens sinuatur in arcus saltu immenso. Ouid. 3. Metam. 9.
Arcus sinuare. Ouid. 8. Metam. 6.

Sinuatus] pen. prod. Participium, (καμπτός,) ut
Gurges sinuatus in curuos arcus. Ouid. 14. Metam. 11.
Chlamydem sinuatam implere re aliqua. Stat. 10. Theb. 27.

Sion] huius sii, n. g. (σίον, uulgo gorgolestro,) Herbæ nomẽ. Plin. lib. 22. cap. 22. 17. His adnumerant sion, latius apio, in aqua nascẽs, pinguius, nigriusq;, copiosum semine, sapore nasturtij. Prodest urinis, renibus, lienibus, mulieribusq; mensibus, &c. Ruellius lib. 2. cap. 59. docet sion siue lauer herbam eam esse quam officinæ betulam uocant expunctis à lauere duabus literis prioribus: Laberlam Gallicum uulgus, uel berlam adhuc appellat. In quo nomine ueteris uocabuli relucent uestigia: ut quod antiquitas lauer dixerit, sequuta ætas diminutione gaudens, lauerulum pronuntiarit: & tandem, ut in plerisq; moris est, extritis prioribus elemẽtis, in uerulum & berulum appellationem deflexit. Paulo pòst, Non sunt audiendi qui herbam uulgò crescionem dictam, sion seu lauer esse contendant. Idem Ruellius lib. 1. ca. 20. Sion sibi nomen asciuit à concussu, quod Græci σείειν dicunt. nam excutiendi uim nactum est, utpote quòd renibus calculos emoliatur, urinam & menses exigat. Lauer, ut mea fert opinio, nomen à lauacro contraxit, quòd personantibus aquis enatum semper elui gaudeat.

Siparium] siparij, (παράπετασμα,) Velum mimicũ, quod Apuleius appellat scenicum. Eo utebantur mimi, scenicíq; ad scenam uelandam. Et hæc siparia pro aulæis posteræ ætas usurpauit. Cicero de Prouinc. Consul. 12. Itaq; ille alter, aut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum iam in orchestra helluatur, antea post siparium solebat. Quint. lib. 6. cap. 4. Scribitur & sipparũ duplici pp. Iuuenal. Saty. 8. 19.
Consumptis opibus uocem Damasippe locasti
Sippario, clamosum ageres ut phasma Catulli.

Siphon] siphonis, masc. gen. (σίφων,) Canalis fistula, uel tibia, per quam urgente spiritu, aqua uel alius liquor emittitur. A sono uocis dictus σίφων. Iuuenal. Saty. 6. 31.
Effigiemq; deæ longis siphonibus implent. Plin. lib. 2. cap. 65. 8. de aqua in summis iugis erumpente, Quò spiritu acta, & terræ pondere expressa, siphonum modo emicat. Colum. lib. 3. cap. 10. Naturali enim spiritu me alimentum uirentis quasi quædam anima per medullam trunci ueluti per siphonem, quem diabeten uocant mechanici, trahitur in summum. Idem lib. 9. cap. 14.

Siphunculus] siphunculi, pen. corr. masc. gen. Diminutiuum, (σιφώνιον,) Plin. ad Apollinarem, In hoc fonte crater circà siphunculi plures miscent iucundissimum murmur.

Sipontum] (σίπους,) Vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipyus, & à Græcis (ob multitudinem sepiarum quæ ibi capiuntur) Sæpius, Sepiũtis, dicitur. Hinc Sipontinus à Siponto, & Sepiuntinus, à Sepiunte, Vulgò Siponto. Vide Pomponium lib. 3. cap. 1.

Sipylus] pen. corr. (σίπυλος,) urbs est, & mons Phrygiæ, Strabo lib. 1. Dicta quoq; ad hæc ab Democle memoria repetit, qui ingentes quosdam olim circa Lydiam & Ioniam usq; Troadem factos terræmotus scribit. A quibus & uici sunt absorpti, & Sipylus submersa regnante Tantalo. Idem lib. 12. Ouid. 6. Metam. 30.
Flebile saxum Sipyli. Senec. Herc. Oetæo, 3. 3.
Phrygius Sipylus. Senec. Herc. fur. 6. 11.

Sipyleius] Adiectiuum, (σιπυλήϊος,) ut Genitrix Sipyleia, Niobe. Stat. 5. Sylu. 1. 7.

Siquando] Aduerbium temporis, (ἐπόταν,) Id est si aliquãdo, uel

Digitized by Google

do,uel aliquo tempore, primam productam & acutam habet. Terent. Eunu. 3.1.14.
– tum ſicubi eum ſatietas
Hominum,aut negoti ſiquando odium ceperat. Cic. de Amicit. 48. Non ergo erunt homines diuitijs diffluentes audiendi,ſiquando de amicitia, quam nec uſu, nec ratione habent cognitam,diſputabunt. Et 3. de Fin. 24. Et tamen puto concedi nobis oportere ut Græca uerbo utamur, ſiquãdo minus occurret Latinum. Item 6. Verr. 125.

Siquidem] (εἴγε,) Coniũctio,accentum habet in prima ſyllaba. Significat enim Certè,nam,quoniam. Terent. Heaut. 2.3.90. Quid aliud tibi uis? CLIT. ſi quidem hoc ſit. S. ſiquidem experiundo ſcies. Cic. Dolabellæ,lib. 9.12.1. Gratulor Baijs noſtris,ſiquidem ut ſcribis,ſalubres repente facti ſunt. Idem 1. Tuſcul. 5. Antiquiſſimum è doctis genus ſit poetarum: ſiquidem Homerus fuit & Heſiodus ante Romam conditam.

Si quidem,Interdũ duæ dictiones ſunt,pro Si certe. Plaut Curc. 4.56. Si quidem hercle mihi regnum detur, uunquã id potius perſequar. Terent. Eun. 1.2.102. – biduum
Saltem ut concedas ſolum. PH ſi quidem biduum.

Siquis] ſiqua ſiquod uel ſiquid,Pronomen,(ἔτις,) Si aliquis. Plin. epiſt. 6. lib. 3. Nec uitia,ſiqua ſunt,celant.

Siquis alius,Elocutio ornata: ut quum dicimus, Varro doctus eſt,ſiquis alius. hoc eſt, ſiquis alius doctus eſt, uel reperiri poteſt. Suetonius in Claudio, Siquem alium, & ſe liberum eſſe, &c.

Siquid tale acciderit. Cic. ad Atticum,lib. 16.333.6.

Siquid cum periculo experiri uelis,in Caria id potiſſimum eſſe faciendum. Cic. pro Flacco 51.

Siquo pacto. Cic. ad Atticum,lib. 1.7.7. Et nebulonem illum,ſi quo pacto potes,ex iſtis locis amoue.

Siquo uſui. Liu. 10. bel. Maced. Imperatum, ut claſſem primo quoq; tempore duceret in Ligurum oram,ſiquo uſui eſſe L. Aemylio,atq; eius exercitui poſſet.

Siren] Sirenis,uel Sirena,Sirenæ,pen. prod. fœm. gen. (σειρήν,) Monſtrum maris,ab εἴρειν,quod connectere uel retinere ſignificat. Vel ab σειρὰ catena,eo quòd libidinis uinculum Serenes fuerint. Quidam hoc nomen à σύρω,traho deducunt,& per y ſcribunt.

Sirenes ſecundum fabulam partim uirgines fuerunt, partim uolucres, Acheloi fluminis & Calliopes Muſæ filiæ. Harum una uoce,altera tibijs, alia lyra canebat: & primò iuxta Pelorum,poſt in Caphereis inſulis habitauerunt, quæ illectos ſuo cantu in naufragia deducebant. Secundũ ueritatem meretrices fuerunt,quæ tranſeuntes, quoniam quos ducebant ad egeſtatem,his fictæ ſunt inferre naufragia: has Vlyſſes cõtemnendo deduxit ad mortem. Hæc Seruius apud Virgiliũ in fine lib. 5. Aeneid. 173.
Iamq; adeò ſcopulos Sirenum aduecta ſubibat, &c.

Voces Sirenum. Horat. 1. epiſt. 2. 5.

Acheloidum Sirenum ſcopuli. Ouid. 14. Metam. 18.

Volucres Sirenes. Claud. 3. de raptu Proſerp. 88.

Sirenes, Aues in India, Vide Plinium lib. 10. cap. 49. 2.

Siriaſis] huius ſiriaſis,pen. corr. fœm. gen. (σείριασις,) Plin. dicitur lib. 30. cap. 15. 2. Oßibus in canimo fimo inuentis, aduſtio infantium quæ uocatur ſiriaſis,adalligatis emendatur. Idem lib. 22. ca. 21. 8. Folia infantium diſtillationibus, quod ſiriaſim uocant,illita medentur.

Siris] (νεῖλος,) ab Aethiopibus dicitur Nilus,antequam totus confluat. Nã (ut inquit Plinius) nec antè Nilus dicitur,quàm ſe totum aquis concordibus iunxit Rufus ex Dionyſio,
Hic qua ſecretis incidit flexibus agros, &c.
Dictum Strin autumat Stephanus & Euſtathius, à Sirio, quoniam ſub ortum Canis per introitum Solis in Leonem augeatur,ut Hermolaus ſcribit.

Sirius] Sirij,maſc. gen. (σείριος,) Stella in ore Canis pernicioſa. Continet enim Canis, XVIII. ſtellas. Stat. lib. 1. Syluã. 3.1. – nec calido latrauit Sirius aſtro.

Ductum nomen ἀπὸ τῦ σείρειν, hio: quod per æſtum præcipuè canes faciunt,quo tempore plerunq; in rabiem conuertuntur. Vel ἀπὸ τῦ σειραίνω,quod eſt areſacio: quia tunc maxima ſiccitas eſt,amnibus ac fontibus deficientibus. Vel dicitur Sirius,à longo tractu,quoniam magnitudine ſua trium ſignorum ſpatium occupare uidetur. Hæc annis omnibus, ut ait Seruius,oritur circa VIII. Calend. Iulij. Ea quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt: ſed pro qualitate adiacentium aut uincitur,aut maioribus utitur uiribus. Hinc eſt quòd quum tempore certo oriatur,non ſemper eſt noxia. Seruius, enarrans illud Virgilij lib. Aeneid. 10.
Non ſecus ac liquida ſiquando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent,aut Sirius ardor.

Rapidus Sirius. Virg. 4. Georg. 85.

Sirpus] Vide Scirpus.

Sis] (ἐιβόλη,) pro Si uis dixere ueteres. Ad uerba enim impèratiua,quia uidebantur cõtumelioſa, addebãt ſis pro ſi uis: ut Fac ſis, Vide ſis. Plaut. Amph. 4.132. Modò ſis ueni huc, inuenies infortunium. Cic. pro Sexto Roſc. 27. Age nunc, refer animum ſis ad ueritatem.

Siſama] ſiſamæ,fœm. gen. (σήσαμος,) Genus leguminis. Vide Seſama.

Siſapo] pen. corr. (σισάπωμι,) teſte Plinio lib. 3. cap. 1. oppidum eſt Hiſpaniæ, unde & Siſaponenſis regio in Bætica,ubi optimam minium naſcebatur,eodem Plinio authore lib. 33. cap. 7.

Siſara] ſiſaræ,pen. corr. (ἐρείκη,) Frutex eſt, quem & ericã ſiue ericen uocant. Plin. lib. 11. cap. 16. 2.

Siſaron] ſiue Siſarum,ſiſari,pen. corr. (σίσαρον,) appellant Græci,quod Latini ſiſer: inter ea olera annumeratur à Dioſcoride,quorum radix tantum in uſu eſt: duorum generum eſt,ſatiuum & erraticum.

Siſer] ſiſeris,pen. corr. neut. gen. (σίσαρον,) Item quod ſiſarum. Plin. lib. 20. ca. 5. 4. Siſer erraticum ſatiuo ſimile eſt & effectu: ſtomachum excitat,faſtidium abſtergit.

Siſcia] (σισκία,) Panoniæ ſuperioris urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 15. hodie Lablatum. Lubland.

Siſigambis] (σισιγάμβις,) uxor fuit Darij, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio, quã tamen uicto Dario Alexander non ſolùm non uiolauit, ſed et ſummam adhibuit curam,nequis captiuo corpori illuderet.

Siſto] ſiſtis,ſtiti,ſtatum, (ἵστημι,παρίστημι,ἐφίστημι,προσίστημι,χάζω,καταπαύω,) ſiſtere, Facere ut aliquid conſiſtat; ſeu retinere. Plin. lib. 26. cap. 12. 8. Sanguinis profluuium ſiſtit herbæ pæoniæ ſemen rubrum. Virg. 6. Aeneid. 93.
Siſte gradum,teq; aſpectu ne ſubtrahe noſtro.
Tramite facili uos ſiſtam. Virg. 6. Aeneid. 136.

Aciem ſiſtere, Vide Acies.

Aluum ſiſtere, Reprimere. Plin. lib. 20. cap. 6. 5.

Amnes ſiſtere. Virg. 1. Georg. 96.

Aquam ſiſtere fluuijs. Virg. 4. Aeneid. 98.

Pace ſiſtitur bellum. Ouid. 14. Metam. 161.

Fletus ſiſtere. Ouid. 14. Metam. 167.

Fugam. Liu. 10. bel. Pun. 48.

Labores immenſos. Ouid. 5. Metam. 98.

Lachrymas. Ouid. 6. Faſt. 31.

Legiones ferociter inſtantes. Liu. 1. ab Vrbe 167.

Metum. Ouid. epiſt. 19. 35.

Minas. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 12.

Modum. Ouid. 15. Metam. 99.
Opus. Ouid. 3. Metam. 31.
Pedem. Ouid. 1. de Remed. 16.
Querelas. Ouid. 7. Metam. 145.
Profluuium genitale. Plinius lib. 7. cap. 14. 1. Sic lib. 20. ca. 7. 2. Sanguinem sistit. Apud eundem lib. 20. cap. 4. 6. Sistere ulcera. Et apud Martial. lib. 13. 116. sistere uentrē.
Templum ijsdem uestigijs sisteretur. Tacit. Hoc est conderetur.
Sistere, Præsentare, & quasi præsentiam corporis exhibere. Cic. Attico, lib. 3. 67. 2. Des operam, id quod mihi affirmasti, ut te ante Calend. Ianuarias, ubicunq; erimus sistas. Idem 3. Off. 59. Vas factus est alter sistendi eius: ut si ille non reuertisset, moriendū esset ipsi. Vlpian. in L. Si seruum. ff. Si ex noxali causa agatur, Si seruū in eadem causa sistere quis promiserit, & liber factus sistatur, etc. Plau. Curc. 4. 6. Vbi tu es qui me libello Venerio citasti? ecce me sisto, ades cōtrà: Sisto ego tibi me, & mihi contrà itidem ut sistas, suadeo. Idem Trinum. 10. 93.
– non sisti potest, uideo caculam militarem
Me futurum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 207. 6.
Sistere aliquem iudicio. Vlpianus in L. 1. Parag. 1. ff. De eo per quem, &c. Verum qui alios quoq; rogauerit, ut cum detinerent, uel abduceret ne in iudicio sisteret. Et paulo ante; Qui impedit aliquem iudicio sisti.
Sistere, pro Consistere & stare. Cicero 5. Verr. 192. Qui Remp. sistere negat posse, ni ad Equestrem ordinem iudicia
Sistebas capite cadum. Plaut. Milit. 11. 35. (referantur?
Sistet capite quencunque effendero. Plautus Curcul. 7. 8. Idē Capt. 13. 22.
Nam qui obstiterit, ore sistet. Id est, ore terram calcabit, quem admodum pedibus cæteri sistere solent.
Sistere, Confirmare, corroborare. Plin. in Paneg. 82. Magnū hoc tuum non erga homines modò, sed erga tecta ipsa meritum sistere ruinas, solitudinem pellere, ingentia opera eodem quo extructa sint animo, ab interitu uendicare. Virg. 6. Aeneid. 172.
Hic rem Romanam magno turbante tumultu
Sistet eques.
Stiti. Vlpianus in prædicta lege. Parag. 2. Si reus dolo actoris non stiterit.
Statum] (ἑστανός,) Supinum. Vlpianus, Siquis in ius uocatus. L. tertia, Quum quis iudicio sisti promiserit, neq; adiecerit pœnam, si statum non esset. Idem, Si ex noxali causa, L. prima, Non uideri in eadem causa statum.
Stator] statoris, masc. gen. (ἱστάτης,) Qui apud magistratū assiduè est, quales sunt nuntij uel tabellarij, uel apparitores, qui reos in ius uel in carcerem ducunt. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 1. Literas à te mihi stator tuus reddidit Tharsi. Tullius M. F. Cælio, lib. 2. 18. 5. Vt ad te statores meos & lictores cum literis mitterem.
Stator Iupiter dictus est quia stitit, id est stare fecit Romanos in fugam à Samnitibus uersos. Cic. 2. in Catil. 34. Senatum in ædem Iouis statoris uocauit. Idem Antè quàm iret in exilium 15. Iupiter stator, quem uerè huius imperij statorem maiores nostri nominauerunt. Sic 3. de Finib. 101. Iouem quum Optimum & maximum dicimus, quumq; eundē salutarem, hospitalē, statorē dicimus, hoc intelligi uolumus, salutem hominum in eius esse tutela. Ouid. 6. Fast. 159.
Sistrum] sistri, (σεῖστρον,) Musicū instrumentū, hoc est cornu recuruum, peculiare Aegyptiorū, quo utuntur in Isidis sacris, argutum & sonorum, dum percuteretur: qui ob id sistrati dicuntur. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2. Per tua sistra precor, per Anubis ora uerēdi. Apul. Aereis, & argenteis, et aureis sistris argutū tinnitū constrepentes. Mart. lib. 14. 54. Hæc quatiat tenera garrula sistra manu. Sipontinus, Sistrum, æneum crepitaculum, cuius per angustā laminam in modū baltei recuruatam, traiectæ mediæ paucæ ungulæ crispante brachio trigeminos ictus reddunt argutum sonum.
Sistrum, apud Aegyptios uicem tubæ exhibebat. Virgilius 8. Aeneid. 137.
– patrio uocat agmina sistro.
Inde à Martiale dicitur Sistrata turba, lib. 12. 25.
Aegyptia sistra. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 7.
Multisonum sistrum. Stat. 3. Sylu. 2. 21.
Quantri sistro personat Io. Valer. 4. Argon. 84.
Sonabile sistrum crepuit. Ouid. 9. Metam. 156.
Timnula sistra. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 8.
Sisymbrium] sisymbrij, (σισύμβριον,) Herbæ genus quod prouenit, ut Dioscoridi placet, in incultis, hortensi mentæ proximum, lattoribus tātum fōlijs, & odoratioribus. Hoc nunc nostrates officinæ, balsamitā & mentam Romanā uocant, quòd quandam mentæ speciem exprimat, & riguos tractus plerunq; sequatur. Oui. 4. Fast. 175. Cumq; sua dominæ data grata sisymbria myrto.
Sisyphus] pen. corr. (σίσυφος,) fuit Aeoli filius, qui ob latrocinia à Theseo fertur occisus, & hac pœna apud inferos affici, ut grande saxum supra montem portare coactus, quū ad apicem deduxerit, cōtinuò ad ima relaxetur. Vnde Ouidius lib. 13. Metam.
Aeolides Sisyphus. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.
Sisypheus] pen. prod. (σισύφειος,) Adiectiuum. Senec. Hercul. furent. 9. 28.
Sitanius] Adiectiuum, (σιτάνιος,) Sitanius panis dicitur ex nouo frumēto intra trimestre à tempore meßis factus. Græci enim σῖτον, frumentum dicunt, νέον, nouum. Hinc σιτάνιος, quasi σῖτος νέος. Plin. lib. 22. cap. 25. 18. Sitanius, hoc est trimestris, incussa in facie, aut disquamata cum melle aptißimè curat.
Sitella] Vide Situla.
Sithonia] siue Sythonia, (σιθονία,) Regio litoralis Macedoniæ, uersus Thermopontum teste Herodoto lib. 7. in qua mons est Sithon niuosus. Virg. 10. eclog. 14. Sithoniaq; niues hyemis subeamus aquosæ. Hoc etiam nomine dicta fuit Thracia, ut inquit Gellius lib. 10. Vnde spirat Aquilo, quoniam ad septentrionem exposita.
Sithonis] pen. corr. huius Sithonidis, (σιθονίς,) Patronymicum, fœm. ge. pro possessiuo. Nec uehit Actæas Sithonis unda rates. Ouid. epist. 2. 2.
Sithonius] Adiectiuum, (σιθόνιος,) ut
Matres Sithoniæ. Senec. Herc. Oetheo 15. 7.
Agri Sithonij. Ouid. 13. Metam. 116.
Aquilon Sithonius. Ouid. epist. 11. 3.
Nurus Sithoniæ. Ouid. 6. Metam. 118.
Siticines] pe. corr. Nonius, Vt liticines à lituo, ut tubicines à tuba, ita siticines qui apud funeratos uel ita functos & sepultos, hoc est iam sitos, canere soliti erant, honoris causa, cantus lamentabiles. Hoc in libris coniectaneis Atteii Capitonis inuenitur, & Cato id uocabulū indubitanter apposuit.
Sitis] huius sitis, fœm. gen. (δίψα, δίψος,) Bibendi appetitus. Plin. lib. 11. cap. 34. Aeque est mira sanguinis & hirundinum generi in palustri aqua sitis.
Deserta siti regio. Virg. 4. Aeneid. 9.
Anhela sitis. Lucret. lib. 4. 176.
Auida, Vide Auidus.
Insedabilis, Vide Insedatus.
Importuna. Horat. 1. epist. 19. 5.
Rabida. Senec. Herc. Oetheo, 8. 10.
Abluitur sitis de corpore. Lucret. 4. 176.

Accen-

Digitized by Google

Accendere ſitim, Vide Accendo.
Adduxere ſitim tempora. Horat. 4. Carm. ode 12. 3.
Ardere ſiti. Claud. 1. in Ruff. 21.
Auertere ſitim fluuio. Silius lib. 8. 114.
Colligere ſitim, Vide Colligo.
Compeſcere ſitim multa unda. Ouid. 4. Metam. 20.
Concipere ſitim labore. Ouid. 5. Metam. 90.
Conſumi ſiti, Vide Conſumo.
Defendere ſitim fonte. Silius lib. 7. 43.
Depellere ſitim potione. Cic. 1. de Fin. 58.
Deponere ſitim in unda. Ouid. 4. Metam. 20.
Enectus ſiti Tantalus. Cic. 1. Tuſc. 16.
Exceſſit ſitim potio. Celſus lib. 1. ca. 2. Hoc eſt, maior largiorq; quàm pro ſiti fuit.
Excutere ſitim undis. Senec. Herc. Oeth. 8. 10.
Explere ſitim. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 12. Cice. de Senect. 24. Græcas literas ſenex didici, quas quidem ſic auidè arripui, quaſi diuturnam ſitim explere cupiens.
Extincta eſt ſitis bibendo. Ouid. 7. Metam. 116.
Exurit miſeros ſitis. Lucret. lib. 3. 188.
Arua ſiti findit Canis æſtifer. Virg. 2. Georg. 71.
Fimit ſitim copia lymphæ. Horat. 2. epiſt. 2. 30.
Incenſum ſiti flagrat cor. Senec. Thyeſte, 1. 20.
Leuare ſitim de fonte. Ouid. 15. Metam. 65.
Pellere ſitim. Horat. 2. Carm. ode 2. 3.
Pulſa ſitis fluuio. Stat. 5. Theb. 1.
Quærere ſitim. Cic. 5. Philip. 177.
Releuare ſitim. Ouid. 6. Metam. 71.
Reſtinguere ſitim riuo. Virg. 5. eclog. 10.
Sedare ſitim flumine. Lucret. lib. 2. 133.
Dumq; ſitim ſedare cupit, ſitis altera creuit. Ouid. 3. Meta. 38.
Siſtere & Alere ſitim, contraria. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 4.
Nec tibi ſunt fontes, laticis niſi penè marini:
Qui potus dubium eſt ſiſtat, alátne ſitim.
Sitis ſorbet ora. Stat. 3. Theb. 66.
Torret miſeros ſitis arida. Lucret. lib. 3. 188.
Arenti ſiti torret arua Canis. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 9.
Vincere ſitim. Senec. Herc. Oetæo, 5. 8.
Arida ſitis urit guttur. Ouid. 11. Metam. 26.
Vſſerat herbas ſitis. Ouid. 4. Faſt. 60.
Sitis, Nimia auiditas cuiuſcunq; rei dicitur, per translationẽ. Plautus, Cupio te amplecti, neq; aliter ſitim iandiu conceptam ſedare poſſum. Cicero in Parad. 7. Neq; enim unquã expletur, nec ſatiatur cupiditatis ſitis.
Argenti ſitis. Horat. 1. epiſt. 19. 5.
Famæ ſitis. Iuuenal. Saty. 10. 14.
Scelerata ſitis prædæ. Claud. 1. in Ruff. 45.
Facere alicui ſitim audiendi. Quint. lib. 6. cap. 3. 13.
Sitio] ſitis, ſitiui, ſitire. Cice. in Piſonem 48. Ipſe cum hominibus quindecim malè ueſtitis ad portam Cœlimontanam ſtiens peruenerim.
Ipſi fontes iam ſitiunt. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 17.
Gemmant uites, ſitiunt agri. Cic. in Orat. 45. Et Sitire ſegetes, Quint. lib. 6. cap. 6.
Herba ſitit. Virg. 7. eclog. 12.
Aret ager: uitio moriens ſitit aeris herba, Idem 4. Georg. 81.
Tellus tota ſitit. Ouid. 4. Faſt. 189.
Sitiri, Paſſiuum. Plinius lib. 17. cap. 2. 5. Sed quomodo ſitiatur diſtillans.
Aquæ ſitiuntur. Ouid. 1. Faſt. 44.
Sitire, per translationem, pro Vehementer cupere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 4. Nec ſitio honores, nec deſydero gloriam. Idem 5. Philip. 178. qui ſanguinem noſtrum ſitiebat.
Sitiens, Participium, ſiue Nomen ex participio.
Sitiens uoluptates. Cic. 5. Tuſc. 25. Quoq; affluentius uoluptates undiq; hauriat, eo grauius, ardentiusq; ſitientem, nónne rectè miſerrimum dixeris?
Sitiens annus. Plin. lib. 13. cap. 4. 2.
Sitientes loci. Plin. lib. 12. cap. 28. 2.
Hortus ſitiens. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 12.
Sitientes aures. Cic. ad Atticum, lib. 2. 29. 1.
Famæ ſitiens. Silius lib. 3. 117.
Sermonis ſitiens. Claud. 8. Paneg. 50.
Sitiens uirtutis. Cic. pro Plancio 10.
Sitienter] Aduerbium, (ἀνψαλεῶς,) Ardenter. Cic. 4. Tuſcul. 56. Nec ſitienter quid expetens.
Sitibundus] Adiectiuum, (ἀνψαλέος,) Vehementer ſitiẽs.
Siticuloſus] pen. prod. (ἀνψαλέος,) Aliud adiectiuum idẽ ſignificans. Plin. lib. 23. cap. 6. 4. Melimelá & reliqua dulcia ſtomachum & uentrem ſoluunt, ſiticuloſa, æſtuoſa, ſed neruos non lædunt.
Siticuloſa] loca aſpera & arida. Col. de Arb. cap. 16. 1. Sed ſi aſpera & ſiticuloſa loca arboribus obſerenda erunt. Idẽ lib. 3. cap. 11. 8. Id autem ſolum uel uliginoſum eſt, uel ſalſum, uel amarum, & uel ſiticuloſum, & peraridum.
Apulia ſiticuloſa. Horat. Epod. 3. 3.
Sitientia, orum, Sine adiuncto. Plin. lib. 25. cap. 11. 5. Naſcitur in ſitientibus.
Sitientia Africæ. Plin. lib. 10. ca. 73. 3. Hoc eſt loca ſiticuloſá.
Sitocomia] (σιτονομία,) nomen eſt magiſtratus, qui frumenta & annonam curabat. Arcadius Iureconſultus in L. Numerum. De nume. & bono. Perſonale, inquit, munus eſt cura emendi frumenti & olei. nam harum ſpecierum curatores, quos σιτονομάς Græci uocant, creari moris eſt.
Vlpianus quoq; De uacatione mune. L. 2. Sextumdecimũ, inquit annum agentem ad munus ſitocomiæ uocari non oportet. Nomen ipſum deducitur ἀπὸ τῦ σίτε, id eſt à frumẽto, καὶ λομεῖν, quod eſt curare. Nec te moueat, quòd Arcadius eo nomine appellari tradat eos, qui etiam oleum emi curant. Nam ea quibus ueſcimur, omnia poſſunt σῖτα, hoc eſt cibaria dici, ut uidere eſt non infrequenter apud Homerum. Alciatus.
Situla] ſitulæ, pen. corr. (γαυλὸς,) Ciſta qua populi ſuffragia in creandis magiſtratibus legibuſq; ferendis colligebantur. Plautus Caſin. Sortiar illa in ſitula.
Situla etiam uas ad hauriendam aquam accommodum, quòd aquam ſitiat. Plau. Amphit. 8. 37. Idem Caſina. 7. 17. Et ſitulam huc tecum affero cum aqua, & ſortes.
Sitella] ſitellæ, Diminut. (γαυλίδιον,) Plau. Caſina. 8. 34.
Conijciam ſortes in ſitellam, & ſortiar
Tibi & Chalino. Cic. pro Corn. Balbo, Neq; maius eſt legere codicem quum intercedatur, quàm ſitellam ipſam cum ipſo interceſſore deferre. Liu. 5. bel. Pun. 16.
Situs] ſita, ſitum, (κείμενος,) Poſitus. Plaut. Capt. 11. 4. Res omnis in incerto ſita eſt. Terent. Phorm. 1. 2. 47.
Ea ſita erat ex aduerſo.
Situs in. Liu. 10. bel. Pun. 108.
Ea ſinum ab alto claudit, in quo ſita Carthago eſt.
In te ſpes omnis Hegio nobis ſita eſt. Terent. Adel. 3. 4. 5.
Situm eſt in te. Cic. 1. de Fin. 86. Eſt autem ſitum in nobis, ut et aduerſa quaſi perpetua obliuione obruamus, & ſecunda incundè ac ſuauiter meminerimus. Terent. And. 1. 5. 41.
Situm in poteſtate. Cic. 4. Acad. 72.
Sita poteſtas in te. Cic. pro Murena 75.
Situs, pro Conditus. Tacitus lib. 3. Vrbemq; Philippopolim à Macedone Philippo ſitam. Idem lib. 19. Iiſdem rurſus ueſtigijs ſitum eſt.
Ara ſita Druſo, pro Poſita, ſiue conſtituta Druſo. Tacit. lib. 2.

Digitized by Google

Siti (inquit Cicero lib. 2. de Legib. 87.) dicuntur ij qui conditi sunt, nec tamen eorum antè sepulchrum est, quàm facta iusta & corpus incẽsum est. Liu. 6. bel. Pun. 132. Hic siti sunt Acarnanes, qui aduersus uim atq; iniuriam Aetolorum pro patria pugnantes, mortem occubuerunt.

Situs] huius situs, masc. gen. (θέσις,) Positus, siue positio, & qualitas loci. Virg. lib. 1. Georg. 15. Et segnem patiere situ durescere campum. Id est, sicut stat. Cæsar 5. bel. Gall. 215. situm castrorum cognoscere. Ibidem, lib. 3. 394. Erant eius modi ferè situs oppidorum. Cic. 6. Verr. 3. Nam ipsa Messana, quæ situ, mœnibus, portuq; ornata sit, ab his rebus quibus iste delectatur, sanè uacua atq; nuda est.

Situs membrorum. Cic. 1. Tusc. 65.

Terrarum situs dicere. Horat. 2. epist. 1. 51.

Regalis situs pyramidum. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Aquilonius situs, Vide Aquilo.

Situs, (ἰυχώς,) Est etiam, ut ait Seruius, lanugo ex humore creata, quæ fit in locis sole carentibus. Donatus, Situs est corruptio ex humore & diuturnitate contracta, qua deteriores fiunt species uno loco & prolixo tẽpore constitutæ. Valla lib. 6. Situs sordes illa & illuuies, qualis nascitur inter opaca domus quæ diu non repurgatur. Plin. li. 21. cap. 6. 6. Pessimum crocum, quod situ redolet. Plin. in Paneg. 81. Datur intueri pulcherrimas ædes deterso situ adauctas, ac uigẽtes.

Situs, (ἀνυμὸς,) est etiam in uultu, capite, totoq; corpore & habitu, præsertim inopum, qualem Lucanus describit li. 6. 104. Fœda situ macies. Virg. 7. Aeneid. 88. Sed te uicta situ, uerisq; effœta senectus. Id est senio & nihil agendo corrupta. Ex Valla lib. 6.

Situs in uetustate sentit celerrimè malobathrum. Plinius libro 12. cap. 26. 2.

Situs, in uitibus. Columel. lib. 4. cap. 24. 6. Iam uerò muscus, qui more compedis crura uitium deuincta cõprimit, situq; & ueterno macerat, ferro distringendus & eradendus est.

Loca senta situ. Virg. 6. Aeneid. 93.

Araneosus situs. Catul. ad Thalum, 22. 1.

Immundus situs. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 6.

Iners situs. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 2.

Informis situs & deserta uetustas. Horat. 2. epist. 2. 24.

Turpi situ canescunt tecta. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 11.

Corrumpi situ, Vide Corrumpo.

Depellere situm curis. Stat. 5. Sylu. 3. 7.

Detergere situm ferro. Silius lib. 7. 108.

Ducere situm. Quint. lib. 1. cap. 2. 14. Excitanda mens & attollenda semper est, quæ in huiusmodi secretis, aut languescit, & quendam uelut inopaco situm ducit, aut contrà tumescit inani persuasione.

Exesi situ ligones. Claud. 2. Paneg. 39.

Horrent situ campi. Claud. 3. de raptu Pros. 8.

Cano situ obductus color, Vide Obduco.

Obrutum situ uetustatis, Vide Obruo.

Pati situm indignum. Stat. 3. Theb. 20.

Pigro situ perit forma. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.

Rigido situ relicta cessat terra. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 1.

Fœdo situ squalent sceptra. Claud. 1. de raptu Proserp. 17.

Siue] (ἤε, ἔστε, ἤλιον,) Coniunctio, quum ex Si & ue composita sit, duorum generum uim simul obtinere uidetur. Itaq; quum orationem inchoat, minimè mirum est, si præter morem aliarum coniunctionum tres minimum sensus postulat, quum & Si continuatiua suam apodosin, & ue alteram disiunctiuam exigat: ut Siue me amas, siue odisti, non magni æstimo. Aliquando quatuor. Ouid. 1. epist. 3.

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore uictum,
Antilochus nostri causa timoris erat:

Siue Mencetiaden falsis cecidisse sub armis:
Flebam successu posse carere dolos.

In qua figura notandum est solere eleganter cum protasibus apodoses misceri. Ex Linacro.

Siue, semel positum. Terent. And. 1. 2. 19. Dehinc postulo, siue æquum est, te oro Daue, ut redeat iam in uiam.

Siue, Disiunctiua coniunctio. Terent. And. 1. 3. 11. Siue ista uxor, siue amica est, grauida è Pamphilo est. Ci. 4. Acad. 65.

Siue, cum subiunctiuo. Plin. epist. 41. lib. 2. l. Quæ præstant multarum urbium faciem, siue ipso mari, siue littore utare.

Siue, Aliquando explanandi uim habet, siue declarandi. Quint. lib. 1. cap. 6. Vt Aristarchus & ætate nostra Palæmon, qui uocabulum siue appellationem nomini subiecerunt.

Siue dolo: subaudi, id fecerit: sequente Seu. Virg. 2. Aeneid. 7.
Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant.

Siue etiam, pro Vel etiam. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 6. contraq; erigas ac resistas, siue etiam ultra occurras negotijs.

Siue, quinquies repetitum. Quintilianus lib. 11. cap. 3. Manus sinistra nunquam sola rectè gestum facit, dextræ se frequenter accommodat, siue in digitos argumenta digerimus, siue auersis in sinistrum palmis abominamur, siue obijcimus ad uersas, siue in latus utrunq; distendimus, siue satisfacientes, aut supplicantes.

S M

Smaragdus] smaragdi, masc. gen. (σμάραγδος,) Gemma qua oculorum acies recreatur, eaq; nihil uiridius. Plinius libro 37. cap. 5. 1. Smaragdos uerò tanto libentius, quoniam nihil omnino uiridius comparatum illis uiret. Præterea soli gemmarum contuitu oculos implent, nec satiant, etc. Martial. lib. 5. 11.

Sardonichas, smaragdos, adamantas, iaspidas, uno
Portat in articulo.

Claris smaragdis lucens solium. Ouid. 2. Metam. 5.

Grandes uiridi cum luce smaragdi. Lucret. lib. 4. 227.

Graues smaragdi. Claud. de Nupt. Honorij, 12.

Virides smaragdi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.

Smaragdinus] penul. corr. Adiectiuum, (σμαραγδινὸς,) Quod factum est ex smaragdo.

Smecticum] (σμηκτικὸν,) Dicitur quod habet uim abstergendi & purgandi. Vnde Smectica uis, quæ & smegmatica. Plin. lib. 30. cap. 4. 3. Omnium quidem cochlearum cinis spissat, calfacit smectica ui.

Smegma] smegmatis, pen. corr. neut. gen. (σμῆγμα,) Dicitur omne illud quod purgat, à σμήχω, purgo, abstergo. Plin. lib. 22. cap. 25. 35. Si uerò cæsti aqua discoquantur, succus ille smegma fit: quo fouere gangrænas.

Smegma, Detersorium medicamentum. Plin. lib. 24. cap. 7. 7. Item mastiche lentisci replicandis palpebris, & ad extendẽdam cutem in facie, & smegmata adhibetur.

Smegmaticus] pen. corr. Adiectiuum, (σμηγματικός,) Plinius lib. 31. cap. 7. 17. Sudorem ciet, aluum soluit in uino & aqua, acopicis & smegmaticis utilis. Hoc est, medicamẽtis quæ lassitudinem tollunt, & detersorijs.

Smilax] smilacis, penult. corr. fœm. gen. (σμίλαξ,) Arbor. Plinius lib. 16. cap. 10. 11. Similis etiamnum his aspectu est taxus, minus uirens, gracilisq; & tristis ac dura, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Et paulo pòst, Hanc Sestius smilacem à Græcis uocari dixit, &c. Vetus codex habet milacem. Dioscor. lib. 4. cap. 83. Smilax à Græcis, taxus à Latinis appellatur, &c.

Smilax, (μίλαξ, σμίλαξ,) Genus herbæ densis geniculatæ caulibus, spinonosæ, fruticosæ ramis, folio hederaceo, flore cãdido, olente lilio, infaustæ omnibus sacris atq; coronis. Pli. lib. 24. c. 10. 9. Smilax quoq; qui & nicophoros cognomina-

tur si-

Digitized by Google

tur, similitudinẽ hederæ habet, tenuioribus foliis. Coronã ex eo factam impari foliorum numero, aiunt capitis doloribus mederi. Quidam duo genera smilacis dixere. Alterum, &c. Hactenus Plinius, Smilacum autem multa genera, est enim hortensis, quæ nostris phaseolis rubentibus à Ruellio comparatur, & smilax, quæ Græcis λεῖα, Latinis læuis, & alia quæ smilax aspera dicitur, de qua Plin. loco superiori.

Smilax] (σμίλαξ,) puella, quæ amore Croci iuuenis tabescens, mutata fertur in herbam sui nominis, quæ similis est hederæ. Ouid. 4. Metam. 57.

Et Crocon in paruos uersum cum smilace flores.

Smintheus] (σμινθεὺς,) Nomen est, quo Apollo uocitatus est, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuisse in Chryse oppido Mysiæ, Crinim sacerdotem Apollinis: cui deus iratus, immisit in agros illius mures, qui fructus illius uastabant. A quo exoratus deus, quum rursum placatus pestem hanc tollere uellet, ad Ordem pastorem illius uenit: à quo hospitio acceptus, pollicitusq; mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eoq; facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum deo construxit, uocauitq; Apollinis Sminthei, quòd eius linguæ dialecto mures σμίνθοι, uocantur. Altera talis est, Quum Cretenses aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperuut, ut ibi urbem conderent, ubi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellespontum, noctu mures clypeorum lora arroserunt: itaq; mane quũ id factum uiderẽt, memores oraculi, urbem posuerunt, eamq; Sminthias appellauerunt.

Intonsus Smintheus. Ouid. 12. Metam. 117.

Smyrna] (σμύρνα,) urbs Ioniæ in Asia, de qua Strabo lib. 14. Quum Lydi Smyrnam euertissent, circiter annos quadringentos in uici modum mãsit habitata: postmodum Antigonus eam suscitauit, deinde Lysimachus, & nunc omnium pulcerrima est. Eius pars in monte sita est, pars maxima in campo præter portum, & gymnasium, & matronarum locum. Viæ sunt in rectum pro uiribus distinctæ, & lapidibus stratæ, porticus magnæ, quadratæ, plenæ & altæ. Habet etiam bibliothecam & Homereum & porticum quadratam cum Homeri templo & statua. Nam & hi maximè hunc poetam sibi uẽdicant, unde & nummus quidem æneus apud eos, Homerus uocatur. Vrbis mœnia Melas amnis præterfluit: ad ceteram structuram etiam portum clausum habet. Hactenus Strabo. Smyrna etiam à Græcis myrrha dicitur. Inde Smyrnium, herba quæ & oluſatrũ. Theophrastus lib. 9. cap. 3. Dioscorides lib. 1. cap. 77.

Smyrnæus] Adiectiuum, (σμυρναῖος,) Plectra Smyrnæa, Homerica. Silius lib. 8. 119.

S O

Soboles] sobolis, pen. corr. fœm. gen. (ὑπόφυσις,) Successio, aut rectius propago dicitur: ab oleſcendo, id est crescendo, ut quidam putant, dicta. Plin. lib. 10. cap. 34. 2. Amor utriq; sobolis æqualis.

Propagatio & soboles. Cic. 1. Offic. 80.

Noua soboles. Stat. 3. Sylu. 1. 36.

Chara deûm soboles. Virgil. eclog. 4. 10.

Suscepta soboles. Virg. 4. Aeneid. 66.

Densior soboles. Virgil. 3. Geor. 62.

Robur & soboles militum interijt. Pollio Cic. lib. 10. 33. 3.

Soboles in plurali. Cic. 3. de Legib. 9. Censores, populi æuitates, soboles, familias, pecuniasq; censento. Colum. lib. 9. cap. 14. de apibus, Ne nouæ soboles diffugiant. Gell. lib. 19. ca. 12. Soboles uitium è radicibus caudicum super terram fusas reuellentem.

Soboleſco] soboleſcis, (ὑποφύομαι,) soboleſcere. Liu. 9. bell. Pun. 20. Illis Romanam plebem, illis Latium iuuentutem præbuisse maiorem semper, frequentioremq; pro tot cæsis exercitibus soboleſcentem.

Sobrinus] sobrina, pen. prod. (ἀνεψιὸς,) Sobrini, duarum pluriumue sororum filij, quasi sororini dicuntur. Iustinian. lib. 3. Instit. De grad. cognat. Item sobrini, sobrinæ, id est, qui quæue ex fratribus uel sororibus, patruelibus uel consobrinis, uel amitinis progenerantur. Plaut. Pœnul. 16. 105. Nam mihi sobrina Ampsigura tua mater fuit. Terent. Andr. 4. 6. 6. Quem uideo: éstne hic Crito sobrinus Chrysidis? Vbi Donatus, Sobrini, sunt consobrinorum filij: nam sic dicit Menander. Verùm, ut alij putant, de sororibus nati: ut sint sobrini, quasi sororini. Cic. 1. Offic. 80. Sequuntur fratrum cõiunctiones, pòst consobrinorũ sobrinorũq;.

Sobrinus, pro quocunq; cognato. Terent. Phorm. 2. 3. 37. Eho tu, sobrinum tuum non noras? Hunc superius paulo, cognatum uocauerat.

Sobrius] Adiectiuum, (νηφάλεος, νηφάλιος,) qui in cibo ac potu temperans est, quasi sine ebrietate: item qui non est actu ebrius. Cic. 4. Acad. 96. Ne uinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrij. Hic sobrium uinolento opposuit. Idem in Oratore, 54. Furere apud sanos, & quasi inter sobrios bacchari uinolentus uidetur.

Sobrius, Sanæ mentis. Terent. And. 4. 5. 39.

Tu pol homo non es sobrius.

Cor sobrium. Plaut. Trucul. 18. 2.

Mens sobria. Claud. 1. in Eutrop. 46.

Nox sobria. Propert. lib. 3. eleg. 17. 3.

Opera sobria. Plaut. Persa, 17. 2.

Aedepol dedisti uirgo operam laudabilem,
Probam, & sapientem, & sobriam.

Paupertas sobria. Claud. 7. Paneg. 83.

Pocula sobria. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.

Rura sobria, In quibus uinum non nascitur. Stat. 4. Sylu. 2. 8.

Terræ sobriæ, Steriles. Stat. Sylu. 3. 3.

Sobriè] Aduerbium, Temperanter. Cic. 1. Offic. 149. Intelligemus quàm sit turpè diffluere luxuria, & delicatè ac molliter uiuere: quamq; honestum, parcè, continenter, seuerè, sobriè.

Sobriè, Prudenter. Plaut. Pseud. 14. 33. Idem Milit. 10. 216.

Hæc præcepta sobriè ut cures face.

Sobriè & frugaliter accurare rem aliquam. Plaut. Persa, 3. 1.

Soccus] socci, (ἔμβατον,) Genus calceamenti, à sacco deductum ad cuius similitudinem erat factum, ita quòd ligatum supra pedem, plicas multas per totum effundebat.

Soccis utebantur uiri, quemadmodum etiam mulieres. Plautus Bacchid. 5. 97.

Sed diuésne est illic Theotimus? G. etiam rogas,
Qui soccis habeat auro suppactũ solum? Idẽ Cistel. 10. 30.
Sed is hâc, aut hâc: socci uideo uestigium
In puluere. Terent. Heaut. 1. 1. 72. Aßido: accurrunt serui, soccos detrahunt. Cic. pro Rab. Posthumo, 17. Consularis homo soccos habuit & pallium. Idem 3. de Orat. 70. Sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset se sua manu confecisse.

Lutheus soccus. Senec. Hippol. 3. 10.

Muliebris. Sueton. de Cal. cap. 52.

Adimere soccos, Vide Adimo.

Calceare soccos, Vide Calceo.

Soccis utebantur & Comœdi. Horatius, Hunc socci cepere pedem. Plin. lib. 7. cap. 30. 2. Magnum & Menandro in comico socco testimonium regum Aegypti, & Macedoniæ contigit. Quintil. lib. 10. cap. 2. Horat. de Arte, 19

Digitized by Google

Indignatur item priuatis, ac propè ſocco
Dignis carminib. narrari cœna Thyeſtæ. Idē 2. epiſt. 1. 35.
Quàm non adſtricto percurrat pulpita ſocco.
Riſus ſocci, & Luctus cothurni, contraria. Claud. in Eutr. 60.
Socculus] ſocculi, pen. cor. Diminutiuū, (ἐμβάτιον,) Sueton. in Vitellio, cap. 2. Pro maximo munere à Meſſalina petijt, ut ſibi pedes præberet excalceandos: detractumq; ſoccu lum dextrum, inter togam tunicasq; geſtauit aßiduè. Plin. lib. 9. cap. 35. 10.
Soccatus] pen. pro. Adiect. Seneca lib. 2. de Benef. Parum fidè furioſeq; ſuperbus fuerat qui de capite uiri Conſularis ſoccatus audiebat.
Socer] ſoceri, pe. cor. m. g. (πενθερὸς, ἑκυρὸς, ἑκυτὴς,) Vxoris meæ pater. Cic. 1. Offic. 180. Noſtro quidem more cum parentibus puberes filij, cum ſoceris generi non lauantur. Sic 2. Tuſc. 44.
Gener & ſocer. Ouid. 1. Metam. 30.
-non hoſpes ab hoſpite tutus
Nec ſocer à genero.
Magnus ſocer, Vide Magnus.
Socerus] ſoceri, (ἑκυτὴς,) Idem. Plau. Menæch. 20. 54.
Abijt ſocerus, abijt medicus, nunc ſolus ſum.
Socialis, ſocietas, ſocio] Vide Socio.
Socion] (σοσίων,) philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit πέρας ἀμαλθείας, id eſt Cornu copiæ, librum multæ uariæq; doctrinæ. Author Gellius.
Socius] ſocij, (ἑτης, ἑταῖρος, ἕταρος, μέτοχος, ἑπιτήδιος, κοινὼν, παραστάτης, σύζυγος, συμμάχος,) Socij dicūtur qui pari conſilio & authoritate rem aliquam ſimul aggrediuntur: uel etiam qui in re ſeria & laborioſa, aliquorum pares ſunt. Vnde ſocij Pop. Rom. dicebantur, ita cum his fœdere cōiuncti, ut pacis ac belli participes eſſent. Plin. in Panegy. 101. Bellorum iſtud ſocijs, olim periculorum conſortibus, parcè tamen tribuebatur. Cic. 5. Verr. 40. Nam ſocij putandi ſunt quos inter res communicata eſt.
Nauales ſocij, Vide Nauis.
Iugales ſocij. Silius lib. 16. 81. De equis dixit.
Conditione ſocij Cic. 3. Verr. 57.
Ad malam rem ſocius, & ad ſalutem. Plaut. Aſin. 7. 22. Idem Ciſtella. 10. 88.
-ſociam te mihi opto
Ad meam ſalutem. Hoc eſt uolo ut me adiuues.
In negotio aliquo ſocius. Terent. Heaut. 3. 1. 9.
-atq; æquali ſuo
Video inſeruire, & ſocium eſſe in negotijs.
Conſiliorum ſocius & particeps conſiliarius. Plautus Milite, 14. 22. Cic. Attico, lib. 11. 22 4. 3. Et eo minus, quòd huius conſilij iam ne ſocium quidem habeo quenquam.
Culpæ ſocius. Cic. Attico, lib. 11. 222. 2.
Doloris & periculorum ſocius. Plin. lib. 35. cap. 11. 17. Cic. ad Seruiliū, lib. 13. 72. 2. T. Auguſius & comes meus fuit illo miſerrimo tempore, & omnium itinerum, nauigationum, laborum, periculorum meorum ſocius.
Flagitiorum & rapinarum ſocius. Cic. 4. Verr. 79.
Hæreditatis ſocius, apud Plinium iuniorem in Panegy. 61.
Operum ſocij. Horat. 2. epiſt. 1. 29.
Regni ſocij. Lucan. lib. 1. 19.
Noſtri ſocius ſanguinis. Cic. 2. Tuſc. 40.
Addere ſe ſocium alicui. Virg. 2. Aeneid. 69.
Adhibere aliquem ſocium ſibi. Virg. 8. Aen. 14.
Adiungere ſibi ſocium, Vide Adiungo.
Pars amiſſa ſociorum. Ouid. 14. Metam. 49.
Adſciſſere ſibi ſocios, Vide Aſciſco.
Capere aliquem ſocium conſilijs. Virg. 5. Aeneid. 143
Inferre ſe ſocium. Virg. 4. Aeneid. 29.
Recuſare ſocium. Senec. Agamem. 7. 15.
Socia, ſociæ. f. g. (ἑταίρα,) Ouid. 10. Metam. 54.
Appellatq; tori ſociam.
Thalami ſocia. Senec. Hippol. 8. 1.
Aſſumere ſocium. Plaut. Sticho, 3. 44.
Socius, Adiect. (σύμμαχος, λοιπωνὸς,) ut Acies ſocia, Vide Acies.
Agmina ſocia. Virg. 2. Aeneid. 75. (cies.
Arma ſocia ferebat auxilio. Silius, lib. 7. 128.
Claßis ſocia. Ouid. 13. Metam. 71.
Honor ſocius. Ouid. 13. Metam. 201.
Linguæ ſociæ commercia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 7.
Nox ſocia, Quæ alicuius facinoris perpetrationē iuuat. Cic. 2. Philipp. 62. Quum tamen tu nocte ſocia, hortante libidine, cogēte mercede, per tegulas demittēre. Aliter uſus eſt Statius 3. Sylu. 5. 1.
Quid mihi mœſta die, ſocijs quid noctibus uxor
Anxia, &c. Id eſt quas ſimul tranſigimus.
Sanguis ſocius. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 7.
Sermo ſocius. Ouid. 1. de Arte, 29.
Sorores ſociæ. Ouid. 4. Metam. 1.
Socialis] & hoc ſociale, pen. pro. (συμμαχικὸς,) Quod eſt ſociorum: ut Sociale bellum, Quod cum ſocijs geſtum eſt. Cic. pro Fonteio, 26.
Amor ſocialis. Ouid. 7. Metam. 163.
Anni ſociales. Ouid. 2. Triſt. 32.
Carmina ſocialia, Nuptialia carmina. Ouid. epiſt. 12. 28.
Cœtus ſocialis. Liu. 7. ab Vrbe, 111.
Equitatus ſocialis. Liu. 6. bel. Pun. 24.
Exercitus ſocialis. Liu. 3. ab Vrbe, 16.
Fœdus ſociale. Liu. 4. bell. Maced. 209.
Iudiciū ſociale. Cic. 4. Verr. 19. Primùm ſi ita eſſet, tamen uos in quæſtione de pecunijs repetundis, quæ ſociorum cauſa conſtituta eſt, lege iudicioq; ſociali, ſociorum querimonias audire oporteret.
Iura ſocialia lecti. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 9.
Sacra ſocialia. Ouid. epiſt 20. 31.
Torus ſocialis. Ouid. 2. Faſt. 146.
Sociale, Quod ad ſeruandam ſocietatem aptum eſt. Seneca de Benef. 5. Beneficium dare, ſocialis res eſt: ſibi benefacere, ſocialis res non eſt.
Socialitas] pen. cor. ſocialitatis, (τὸ συμμαχικὸν,) Plin. Iunior in Paneg. 79. Non remißionibus tuis eadem frequentia, eademq; illa ſocialitas intereſſet?
Socialiter] pen. cor. Aduerb. (συμμαχικῶς,) Horat. de Arte, 53. -non ut de ſede ſecunda
Cederet, aut quarta ſocialiter.
Societas] pen. corr. ſocietatis, (ἑταιρία, λοιπωνία, συμμαχία, κοινώνημα,) Quaſi participatio, quæ fit dum ſociū ad aliquod negotium gerendum nobis adiungimus. Cic. pro Roſc. Comœdo, 31. Quū præſertim ex tua oratione, quodcunq; tibi peteres, huic peteres: quodcunq; tibi exigeres, id in ſocietatem recideret. Idem 5. Verr. 141. Primùm eam, quum poſita eſſet apud eas ſocietates unde erat attributa, bimis centeſimus fœneratus eſt.
Societas rei alicuius cum altero. Cic. 1. Verr. 17.
Captioſa ſocietas, Vide Captio in Capio.
Interior & propior ſocietas, Vide Intra.
Infida regni ſocietas, Vide Infidus.
Abire in ſocietatem, Vide Abeo.
Accedere ſocietatem alicuius, Vide Accedo.
Accipere ſocietatem, Vide Accipio.
Adiungere aliquem in ſocietatem, Vide Adiungo.
Aſſumere in ſocietatem, Vide Aſſumo.

Auctus

Digitized by Google

Auctus societate. Tacit. lib. 20.
Coire societatem, Vide Coeo.
Coire societatem salutis & periculi cum aliquo. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 16.
Cum eo uoluntariam societatem coibas, qui te in hæreditaria societate fraudarat. Cic. pro Quintio, 51.
Coitur societas. Cic. pro Rosc. Amer. 12.
Colere societatem fide. Cic. pro Quintio, 13. Etenim si ueritate amicitia, fide societas, pietate propinquitas colitur, &c.
Componere societatem, Vide Compono.
Conferre se in societatem, Vide Confero.
Conflare societatem, Vide Conflo.
Coniunctus societate. Cice. 1. Acade. 32. Hominem esse censebant quasi partem quandam ciuitatis & uniuersi generis humani, eumq; esse coniunctum hominibus humana quadam societate.
Conuocare ad uitæ societatem, Vide Conuoco.
Copulare societatem cum Deo, Vide Copulo.
Deuincire societatem. Cicero 1. Offic. 34. Tum artibus, tum opera, tum facultatibus deuincire hominum inter homines societatem.
Dirimere societatem. Cic. pro Domo sua, ad Pontif. 13. Hanc nostram coniunctionem, hanc conspirationem in Repub. bene gerenda, hanc iucundissimam uitæ atq; officiorum omnium societatem, certi homines fictis sermonibus & falsis criminibus diremerunt.
Facere societatem cum aliquo. Cic. pro Quintio, 6. Qui societatem cum Sex. Næuio fecerit.
Gerere societatem magna fide. Cic. pro Quintio, 7.
Implicare se societate omnium, Vide Implico.
Ingenerauit natura societatem utriusq;, Vide Ingenero.
Inire societatem cum aliquo. Cic. 13. Philip. 374.
Iungere societatem alicui, Vide Iungo.
Iungi societate alicui regi, Vide Iungo.
Manet societas, Vide Maneo.
Pangere societatem, Vide Pango.
Perstare in societate, Vide Perstо.
Renuntiare societatem alicui, pro Diremptam significare. Liu. lib. 8. bel. Maced.
Societas est. Cic. pro Quintio, 7. Quũ annos iam plures societas esset, & quũ sepe suspectus Quintio Næuius esset, &c.
Socienus] socieni, (συμπράκτωρ,) Idem quod Socius, antiquè. Plaut. Aulul. 24. 31. Ibo intrò, atque illic tuo socieno iam interstringam gulam.
Socio] socias, (συμμίγνυμι, συναγελάζω,) sociare, Quasi socium socio apponere, adiungere, coniungere. Colum. lib. 3. cap. 3. 6. At siqui cum scientia sociauerit diligentiam. Liuius 9. bel. Maced. 48. Eos esse qui aut coniurare, aut sociari facinoribus, aut stupriũ pati noluerint. Cic. pro Flacco 16. Quid si testium studium cum accusatore sociatum est? Silius lib. 1. 16. Et se participem casus sociarat in omnes.
Vrbe & domo sociare aliquem. Virgil. 1. Aeneid. 121.
Cubilia sociare cum aliquo. Ouid. 10. Metam. 126.
Curas sociare. Valer. lib. 5. Argon. 56.
At Iuno, & summi uirgo Iouis intima secum
Consilia, & uarias sociabant pectore curas.
Dextras sociare, & fœdere iungi. Silius lib. 11. 30.
Iuuencos sociare imposito aratro. Stat. 1. Thebaid. 27.
Gaudia sociare cum aliquo. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 2.
Vires sociarunt iuncto aggere. Silius lib. 17. 22.
Socians] Participium, (συναγελάζων,) ut
Carmina socians neruis. Ouid. 11. Metam. 1.
Sociandus] Aliud participium, (συναγελαστέος,) ut uerba sociandа chordis. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.
Sociatus] pen. prod. Similiter participium, (συμμιχθείς,) ut Fœdere lecti sociata mihi. Ouid. in Ibin, 3.
Corpus sociatum. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 1.
Labor sociatus. Ouid. 8. Metam. 110.
Vitis sociata palmite. Stat. 5. Syl. 1. 10.
Sociatrix] penul. prod. Verbale, fœm. ge. (συμμίκτρια,) Valer. 5. Argon. 100.
Sed me nuda fides, sanctiq; potentia iusti
Huc tulit, ac medij sociatrix gratia Phryxi.
Sociabilis] & hoc sociabile, pena. corre. (συναγελαστός,) Quod facilè coniũgitur alteri. Plin. lib. 16. cap. 42. 3. Eadem & curribus, maximè sociabilis glutino, in tantum ut findatur ante quàm solida est. De abiete.
Sociabilis consortio, pro Sociali. Liu. 10. bel. Maced. 30. Meliora quoq; exempla parte altera posui, sociabilem consortionem inter binos Lacedæmoniorum reges salutarem per multa secula ipsis patriæq;.
Socors] socordis, qui & secors dicitur, (βάθυμος, ἀνύστατος,) Qui nihil se ad probitatem exercet, & qui tardus uel negligens est in consulendo, meditando, prospiciendóue quid opus sit facto: Quasi sine corde & ignauus. Terent. Adelph. 4. 5. 61. Nolim cæterarum rerum te socordem eodem modo. Cice. 1. de Natu. deor. 8. Vt excitaret homines non socordes ad ueri inuestigandi cupiditatem. Idem de Claris Orat. 129. Nam eius æqualem M. Glabrionem bene institutum aui Scæuolæ diligentiа, socors ipsius natura, negligensq; tardauerat. Colum. lib. 1. cap. 1. 14. Itaq; istam tam socordem persequitur ualetudo.
Futuri socors. Tacit. lib. 19.
Socordia] socordiæ, siue secordia, (βαθυμία, ἀσυνοία,) Ignauia. Terent. And. 1. 3. 1. Enimuero Daue nihil loci est segnitiæ neq; socordiæ. Liu. 2. bel. Pun. 62. Sed Pœnus alienа, ab extremis orbis terrarum terminis nostra cunctatione & secordia iam huc progressus.
Industria, Socordiæ opponitur. Tacit. lib. 2.
Socordia cæca ac sopita. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.
Per socordiam. Liu. 7. ab Vrbe, 167. Cum hoste res est qui hesterno die delẽdi omnis exercitus fortuna per socordiam usus non sit.
Abijcere socordiam, Vide Abijcio.
Accedere ad maiorem socordiam, Vide Accedo.
Compellere socordiam, Vide Compello.
Intendere socordiam. Tacit. lib. 2. Langueſcet alloqui industria intendetur socordia. Hoc est augebitur.
Socorditer] pen. cor. socordius, socordissimè, (βάθυμως,) Liu. 1. ab Vrbe, 88. Ab Albanis socordius res acta.
Socrates] pen. corr. (σωκράτης,) Philosophus Atheniensis, unus omnium sapiẽtissimus iudicatus. Pater Socratis fuit Sophroniscus lapidarius, mater Phanarista obstetrix. Qui in paupertate beatissimus, amicis olim audiẽtibus, Emissem inquit, pallium si numos habere. Nemimem poposcit, omnes admonuit, à quo acciperet ambiguus fuit. Hic auditor fuit Anaxagoræ & Damonis, postea ad Archelaũ Physicum se contulit. Qui animaduertẽs, naturalis speculationis fructũ nullum esse, inuenit primus ethicen, id est moralẽ philosophiã, ad quam trãsiens, fertur dixisse, Quæ supra nos, nihil ad nos. Author est Xenophon Socratem nunquam de natura rerum, neq; de sublimioribus rebus disputasse, quum ea sint supra captum hominum. Quòd ipse præter cæteros suo tempore mortales, & uita castissimus, & moribus patientissimus fuerit, exempla utriusque rei constant. Vide Gellium. Castitatis illud ab Aeliano memoratur, quòd Zopyrus Physiognomus dixisse fertur, Socratẽ ex Physiognomia omnium libidinosissimum esse: ciuibus autem tanquam falsa

falsa locutum cum ridentibus, Socrates minimè mentitum dixit, sed naturæ uim se animi uirtute attulisse. Cicero tamẽ de Fato non lasciuũ, sed bardum ac mente stupidum & obtusum dicit. Nihil unquam scripsisse constat, sed eius dissertationes à Platone commemorantur. Dæmonem se habere fatebatur, qui ei futura prædiceret. Accusatus postremò ab Athenienſibus, quòd de dijs malè sentiret, ac in carcere causam dicere iussus, neglexit, & Lysiæ orationem elegantissimam respuit, ut scribit Cic. lib. 1. de Oratore, qui pluribus persequitur historiam de morte Socratis, eodem lib. 1. de Orat. Hic æquabilitatem in omni uita seruauit, ut idem semper uultus, eadẽq; frons, siue prosperis, siue aduersis rebus extiterit usq; ad extremum. Vide Plin. lib. 7. cap. 19. 1. Ex Socratis uarijs in omnem partem diffusis disputationibus, plures fluxere discipuli. Et quum alius aliud apprehenderet proseminatæ sunt quasi familiæ dissentientes inter se, quum tamen omnes se philosophos, Socraticos & dici uellent & esse arbitrarentur. Primum ab ipso Socrate Plato, à Platone Aristoteles & Xenocrates. Deinde ab Antisthene, qui patientiam & duritiam in Socratico sermone maximè adamarat, Cynica: quum ab Aristippo quem maximè uoluptariæ disputationes delectarunt, Cyrenaica philosophia manauerunt. Quintil. lib. 1. cap. 10. 13. Quid de philosophis loquor, quorum fons ipse Socrates iam senex institui lyra non erubescebat?

Clarus scientia Socrates, Vide Clarus.

De Græcis dulcis & facetus Socrates. Cic. 1. Offic. 151.

Socraticus, pen. cor. Adiectiuum, (σωκρατικὸς,) ut Chartæ Socraticæ. Horat. in Arte, 63.

Domus Socratica. Horat. 1. Carm. ode 29. 3.

Opus Socraticum. Ouid. in Ibin, 100.

Sermones Socratici. Horat. 3. Carm. ode 21. 2.

Socrates alter pictor inter cuius opera, piger qui appellatur ὀλυτὸς, spartum torquens quod asellus arrodit Author Plinius lib. 35. cap. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum. Ad hanc tabulam alludens ait Propertius lib. 4. eleg. 3. 5.

Dignior obliquo funem qui torqueat ocno,
Aeternusq; tuam pascat aselle famem.

Alius Socrates Constantinopolitanus, qui historiam ecclesiasticam, à tempore Apostolorum usq; ad Chrysostomũ scripsit, quo tempore fuisse par est, unus ex his qui in Tripartita connectitur historia.

Socrus] huius socrus, (πενθερὰ, ἑκυρὰ,) Vxoris mater, a ut mariti. Nam & ad generum, & ad nurum refertur. Ci. pro Cluentio, 10. Nubit genero socrus, nullis auspicibus, nullis authoribus, funestis omnibus omnium.

Arida socrus. Claud. 1. in Eutropium, 54.

Magna socrus, Vide Magnus.

Sodalis] huius sodalis, pen. prod. (ἑταῖρος, ἑλικτὴρ, σύσσιτος, ὁμόσιτος,) dicitur in rebus leuioribus: & ferè in conuiuijs dicũtur sodales, quasi simul edales: uel, ut quibusdam placet, quia unà sedeant, & sint simul in mensa. Quintilianus in Gladiatore, & tempestiua conuiuia & peruigiles iocos aduocata sodalium turba solutus atque affluens agerem. Plaut. Merc. 22. 4.

- sex sodales repperi,
Vitam, amicitiam, ciuitatem, lætitiam, ludum, iocum. Cicero 4. Acad. 210. At hoc Anaximandro populari & sodali suo non persuasit.

Chari sodales. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.

Dilecti sodales. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 1.

Fidus sodalis. Ouid. 1. de Arte, 151.

Ingrati sodales. Iuuen. Saty. 11. 19.

Iucundus sodalis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 5.

Primus meorum sodalium. Horat. 2. Carm. ode 7. 1.

Se alicui sodalem facere. Martial. lib. 12. 30.
Nulli te facias nimis sodalem.

Sodales sunt (inquit Caius Iureconsul.) qui sunt eiusdem collegij Tacit. lib. 1. Idem annus nouas cæremonias accepit, addito sodalium Augustalium sacerdotio, ut quõdam T. Tatius retinendis Sabinorum sacris sodales Tatios instituerat.

In sodalibus illis es, Vide In.

In morbo sodalis. Cice. 3. Verr. 64. Nam ille quoque sodalis istius erat in hoc morbo & cupiditate. Id est eodem animi uitio tenebatur.

Turba sodalis. Ouid. 2. de Remed. amor. 38.

Sodalitas, pen. corr. sodalitatis, f. g. (συσσιτία, ἑταιρεία,) Collegium multorum, seu conuiuium. Cic. de Senect. 41. Sodalitates autem me Quæstore constitutæ sunt. Idem pro Plancio, 30. Cuiuscunq; tribus largitor esset, & per consensionem magistratuum quæ honestè sodalitas nominaretur.

Pastoritia sodalitas, Vide Pastor.

Sodalitium, sodalitij, (συσσίτιον,) Idem. Author ad Herennium lib. 4. 232. Venit in ædes quasdam, in quibus sodalitium erat eodem die futurum. Idem pro Plancio, 29. Lex Licinia de sodalitijs.

Dulce sodalitium. Catul. de Cælio & Quintio, 95. 1.

Fraternum sodalitium. Idem, Ibidem.

Sodalitium sacrilegij. Cic. in Salustium, 9.

Sodes] (δέομαι,) Blandientis uel exhortantis aduerbium seu mauis interiectio, quasi tu dicas quæso, rogo, obsecro. Priscianus putat esse uerbum, ait enim quædam uerba esse, quæ in usu deficiunt personis, ut cedo, sodes, salue, aue.

Sodes, dictum quasi si audes, ut Sis, pro Si uis. Terent. Heaut. 4. 4. 16. At scin' quid sodes? Cic. in Oratore, 86. Libenter etiam copulando uerba iungebant, ut sodes pro si audes sis, pro si uis. Idem Attico lib. 7. 123. 16. Tarte sium istum tuum mihi exeunti iube sodes nummos curare. Horatius de Arte, 89.

Sodoma] & Sodomum, pen. corr. & Sodoma, Sodomorum, pluraliter tantum, (σόδομα,) Oppidum fuit Iudææ, de quo in Genesi. Solinus de situ Iudææ, Ibi duo oppida, unũ Sodomum, alterum Gomorrum. Hinc Sodomitæ, pen. pro. dicti sunt Sodomorum incolæ.

Sogdiana] (σογδιανοὶ,) prouincia Asiæ, quæ, ut scribit Ptolemæus lib. 6. cap. 12. à Septentrione parte Scythiæ terminatur, ab Oriente Saca, A Meridie & Occasu Bactriana In ea sunt urbes, Oxiana, Maruca, & Alexandria, quam, ut Solinus ait, Alexander tertiam condidit, ad contestandos itineris sui terminos.

Sol] sol is, m. g. (ἥλιος, ἠέλιος, μίτρης, ἠλέκτωρ,) Plaut. Stic. 3. 53. Meliorem neq; tu reperies, neq; sol uidet.

Sol, à solus fit, quòd solus ex omnibus syderibus sit tantus: uel quòd solus quum est exortus, obscuratis omnibus alijs apparet. Ita Cic. lib. 2. de Nat. deor. 99. Græcè ἥλιος dicitur.

A primo sole, Hoc est post solis ortum. Iuuen. Saty. 2. 14. Liu. 7. bel. Pun. 9. Postero die Romani ab sole orto in multum diem stetere in acie.

Primo cum lumine solis. Virg. 7. Aeneid. 26.

Accessus solis, Vide Accedo.

Defectus solis uarij. Virg. 2. Georg. 96.

Fulgura solis. Lucret. lib. 2. 33.

Imago solis nitidissima. Ouid. 14. Metamor. 154.

Incursus solis, Vide Incurro.

Labores solis. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.

Lumina solis radiantia. Ouid. 2. Trist. 65.

Meatus solis lunæq; Lucret. lib. 1. 26.

Occasus

Occasus solis. Virg. 1. Geor. 81.
Ortus solis, Vide Ortus in Orior.
Iniqui solis plaga, Plaga seu Zona torrida. Virg. 7. Aene. 46.
Acer sol, Vide Acer adiectiuum.
Acutus. Horatius 1. epist. 10. 4.
Aestiuus. Virg. 4. Georg. 6.
Aetherij solis orientia lumina. Virg. 8. Aeneid. 14.
Almus. Horatius in Carm. seculari, 2.
Ardens. Virg. 2. eclog. 3.
Assus, Vide Assus.
Aureus. Virg. 1. Georg. 47.
Auricomus. Valer. 4. Argon. 19.
Cadens. Virgil. 3. Georg. 80.
Candidus. Ouid. 15. Metam. 6.
Clarissimus. Quintil. lib. 5. cap. 12. 7.
Exoriens. Virg. 1. Georg. 88.
Flammeus. Stat. 4. Syl. 3. 32.
Flammiger. Valer. 5. Argon. 117.
Grauis. Horat. 2. Serm. saty. 4. 5.
Igneus. Claud. 2. Paneg. 13.
Incertus. Ouid. 2. Metam. 162.
Infusus. Virgil. 9. Aeneid. 93.
Luridus, Vide Luridus.
Medius operum sol. Stat. 5. Thebaid. 17.
Nitidus, Vide Nitidus in Niteo.
Potens. Virg. 2. Georg. 75.
Pulcher. Horat. 4. Carm. ode 2. 10.
Purus. Horat. 3. Carm. ode 29. 9.
Præclarus. Lucret. lib. 5. 25.
Rapidus, pro Veloci. Virgil. 1. Georg. 19. Seruius.
Roseus. Claud. 6. Paneg. 27.
Supremo sole, Id est sub occasum. Horat. 1. epist. 5. 1.
Surgens. Horat. 1. Serm. saty. 4. 6.
Tepidus. Virg. 1. Georg. 80.
Vernus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 6.
Veniens, Oriens. Virgil. 7. Aeneid. 44.
Abijt sol, Vide Abeo.
Accendit sol medios æstus. Virg. 4. Georg. 81.
Admittere solem, Vide Admitto.
Calor solis adurit, Vide Aduro.
Arcere solem, Vide Arceo.
Caligare in sole, Vide Caligo, caligas, in Caligo caliginis.
Carens sole domus. Ouid. 12. Metam. 153.
Circumuoluitur sol magnum annum. Virg. 3. Aeneid. 57.
Collucet sol, Vide Colluceo.
Colorat sol. Quint. lib. 5. cap. 10. 58.
Condit se sol in undas. Virg. 1. Georg. 88.
Coqui sole, Vide Coquo.
Discutit umbras sol. Virg. 3. Georg. 72.
Dissipat ardorem sol. Lucret. lib. 2. 43.
Decedens sol crescentes duplicat umbras. Virg. eclog. 2. 14.
Exuri in sole. Cels. li. 1. ca. 3. Siquis uero exustus in sole est, etc.
Altissimus sol exiguas fecerat umbras. Ouid. 3. Metam. 10.
Acri sole feruescunt terræ. Lucre. lib. 6. 171.
Frangunt solem frigora. Stat. 1. Syl. 3. 2.
Igneus sol medium hauserat orbem. Virg. 4. Georg. 86.
Radijs solis inardescit nubes. Virg. 8. Aeneid. 125.
Inclinat se sol, Vide Inclino.
Incoqui sole, Vide Incoquo.
Laxauit pruinas sole Ortus. Stat. 3. Thebaid. 94.
Lustrans omnia sol. Lucret. lib. 6. 148.
Proferre in solem, Vide In præpositionem.
Repercussum sole lumen. Virg. 8. Aeneid. 5.
Ruit sol. Virgil. 3. Aeneid. 102.
Occiduo sole tepescunt littora. Ouid. 1. Metam. 13.
Soles, in plurali numero, pro diebus legimus. Virgilius tertio
Tres adeò incertos cæca caligine soles (Aenei. 41.
Erramus pelago. Martial. lib. 10. 6.
Fœlices, quibus urna dedit spectare coruscum
Solibus Arctois, syderibusq; ducem.
Arcti soles, Dies breues. Stat. 1. Syl. 3. 18.
Assiduo curata cuticula sole. Pers. Saty. 4. 2.
Blandi soles. Ouid. 1. Fast. 32.
Candidi soles fulsere mihi, Id est fortunatus fui. Catullus ad se ipsum, 8. 2.
Dulces soles mihi surgunt. Valer. 4. Argon. 126.
Hyberni soles properãt se tingere Oceano. Virg. 2. Geor. 97.
Longi soles. Virg. 9. eclog. 10.
-sæpe ego longos
Cantando puerum memini me condere soles.
Id est æstiuos dies finire, inquit Seruius.
Occidunt soles & redeunt. Catul. ad Lesbiam, 5. 1.
Consumere longos soles cum aliquo. Pers. Saty. 5. 5.
Niger sol, Infaustus. Horat. 1. Serm. saty. 9. 15.
Sole nouo. Virg. 1. Georg. 58. Id est oriente die & sole adhuc recenti, necdum feruenti. Seruius.
Sol nouus proprie est octauo Calend. Ian. Virg. 7. Aen. 124.
Vel quum sole nouo denſæ torrentur aristæ.
Id est, prima æstatis parte. Seruius.
Soles, Solis splendores uel radij dicuntur. Mart. lib. 8. 15.
Hybernis obiecta Notis specularia puros
Admittunt soles, & sine fœce diem.
Aetherei soles. Ouid. 1. Metam. 88.
Incerti cæca caligine soles. Virg. 3. Aeneid. 40.
Maturi soles. Virg. 1. Georg. 14.
Rapidi soles. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 21.
Longis solibus tepuerunt syderа. Stat. 5. Thebaid. 92.
Soles, Aestus, uel ardores solis. Horat. 1. epist. 21. 5.
Corporis exigui, præcanum, solibus aptum.
Aestas euocat soles. Senec. Herc. Oetæo, 5. 3.
Altis solibus obruta hyems. Stat. 4. Syl. 5. 2.
Assiduis solibus perusta pars terræ. Lucret. lib. 5. 51.
Assiduis solibus usta arista. Ouid. epist. 5. 23.
Perusta solibus uxor. Horat. Epod. 2. 9.
Solibus coctus. Plin. lib. 12. cap. 5. ad finem.
Solibus expositus locus. Plin. lib. 15. cap. 5. ad finem.
Solibus ostentus locus. Idem lib. 14. cap. 4. 2.
Solifer] penul. corr. Adiectiuum, (ἡλιοφόρος,) Seneca Hercul. Oetæo, 2. 12. Aut qui solifera suppositus plagæ
Vicino Nabathæ uulnera dirigit.
Soligena] pen. cor. Adiect. (ἡλιογενὴς,) Valer. 5. Argo. 64
-nec fama fefellit
Soligenam Aeten media regnare sub Arcto.
Solaris] & hoc solare, penul. produ. (ἡλιακὸς,) Quod est solis. ut Radij solares. Annus solaris, quum sol expleto per omnia signa circuitu, ad id unde digressus fuerat, redijt: quod fit ferè CCCLXV diebus.
Lumen solare. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 8.
Solaris herba, Cornelio Celso, ea est quæ Græcè heliotropiũ dicitur, quòd se cum sole circumagat, etiam nubilo die: tantus est eius syderis amor.
Solanus] pen. pro. Adie. (ἡλιώτης,) Idem quod solaris. Vnde Subsolanus uentus. qui sub sole oriente nasci uidetur.
Solariũ] solarij, (ἡλιακὸν, ἡλιότροπον,) locus in quo horæ ad solẽ cõspiciũtur, ueruto umbrã faciẽte, uel pinnula. Va. de ling. Lat. li. 5. Solariũ id, in quo horæ in sole inspiciebantur. Cic. pro Quintio, Non ad so..riũ, non in campo, nõ in coniuijs uersatus est. Id est in foro Romano ubi erat solarium.

Ad sola-

Digitized by Google

Ad ſolarium uerſari, Vide Ad præpoſitionem.

Solarium, Locus in domo ſuperior ſtratus. Plaut. Milit. 7.25.
Nam certò neq; ſolarium apud nos eſt, neq; ortus ullus, neque Feneſtra niſi clatrata.

Solarium, pro uectigali, Vide Solum. ſoli.

Solatus] penul. prod. Adiect. (ἡλιωθεὶς,) Sole correptus, quemadmodum Syderatus, qui ſydere. Plin. lib. 29. cap. 6. 12. Sic & ſolatis proſunt.

Solſtitium] ſolſtitij, (τροπὴ, θερινὴ, θέρος,) Solis ſtatio, quum ſol ultra nõ progreditur, ſed retrocedere incipit. Singulis quippe annis duo ſunt ſolſtitia, unum æſtiuũ, alterum hyemale: ſunt enim duo tropici, hybernus & æſtiuus. Hybernus enim eſt, per quem ſol tranſmittens octauam Capricorni partem, ſolſtitium hybernũ facit VIII. Cal. Ianuarias, quo tẽpore ſol altiores incipit circulos petere. Aeſtiuus uerò, per quem ſol octauam partem Cancri tranſmittens, ſolſtitium æſtiuum facit VIII. Calend. Iulij: quo tempore remeare ſol ad inferiores incipit circulos.

Solſtitium ueteres ferè uocant æſtiuum, licet nihil adijciatur. Virgil. 1. Georg. 20.
Humida ſolſtitia, atq; hyemes optate ſerenas Agricolæ.
Cic. 2. de Nat. deor. 29. Poßétne uno tempore florere, deinde uicißim horrere terra, aut tot rebus ipſis ſe immutantibus, ſolis acceſſus, diſceſſuſq; ſolſtitijs brumiſq; cognoſci.

Solſtitium brumale. Columel. lib. 9. cap. 16.

Solſtitialis] & hoc ſolſtitiale, pen. pro. (θερινὸς,) Quod ad ſolem pertinet, uel ſolſtitium: ut Solſtitialis circulus. Plin. lib. 2. cap. 11. 2. Et ſolſtitialis dies. Cic. 1. Tuſc. 151. Et Solſtitialis orbis. Idem 3. de Nat. deor. 48.

Tempus ſolſtitiale. Ouid. 6. Faſt. 158.

Solſtitialis herba. Plin. lib. 26. cap. 5. Condurdon herba ſolſtitialis, flore rubeo, ſuſpenſa in collo, cõprimere dicitur ſtrumas. Plaut. Pſeud. 3. 36.

Solſtitialis morbus. Plaut. Trinum. 8. 109.

Solis fons, Vide in dictione Fons Solis.

Solis menſa, (ἡλίου τράπεζα,) Aethiopiæ locus apparatis epulis ſemper refertus, & quia ut libet, inquit Pomponius, ueſci uolentibus licet, ἡλίου τράπεζαν, id eſt, Solis menſam appellant: & quæ paßim appoſita ſunt, affirmant naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, quum Alexandriam uenißet, rei fama permotus proficiſci eſt. Author Spartianus. Cælius lib. Antiquarum lectionum 29. ca. 4. ſcribit: Solis menſam, adagio dici diuitum opulentorũq; hominum domos, omni rerum copia hubertim affluentes, expoſitasq; inopum neceſſitatibus & alimentis.

Solamen] ſolaminis, Vide Solor.

Solanum] pen. prod. (στρύχνος,) Herba quam Græci ſtrychnon uocant, ut tradidit Cornelius Celſus. huic uis reprimendi, refrigerandiq;. Plin. lib. 27. cap. 13. 1. Sunt autem multæ ſolani ſpecies: eſt enim hortenſis: eſt & quæ ueſicaria dicitur. Item ſolanum ſomniferum, Solatro maggiore, herba Bella donna uulgo dicitur, & ſolanum quod manicum dicitur, de quibus uideto quid Ruellius doceat.

Solaris] ſolarium, Vide Sol, & Solum. ſoli.

Soldum] (στρεὸς,) pro Solidum. Martial. lib. 1. 143.
Ex inſulis, fundiſq; tricies ſoldum,
Ex pecore redeunt ter ducenta Parmenſi.

Soldurij] apud Gallos, qui Latinè dicuntur deuoti. Cæſar bel. Gall. lib. 3. Adcantuanus, qui ſummam imperij tenebat, cum ſexcentis deuotis, quos illi ſoldurios appellant: quorũ hæc eſt conditio, ut omnibus in uita commodis unà cum his fruantur, quorum ſe amicitiæ dediderint: Siquid ijs per uim accidat, aut eundem caſum unà ferant, aut ſibi mortem conſciſcant. Neque adhuc hominum memoria repertus eſt quiſquam, qui eo interfecto cuius ſe amicitiæ deuouiſſet, mori recuſaret.

Solea] (ἐμβὰς, πρόπους,) Id genus calceorum eſt quo plantæ tantũ obteguntur, cæteris propè relictis nudis pedis partibus, ſuperne pedem uinciens anſis, quas ligulas uocant. alio nomine ſuberes dicuntur, & à Græcis crepidæ: licet hæc differre putent aliqui. Dictæ ſoleæ, quòd ſolo pedis ſubijciantur, ut ait Feſtus. Plaut. Caſin. 16. 64. -ſi
Effexis hoc, ego ſoleas tibi dabo, & annulum
In digito aureum. Cic. de Aruſp. reſp. 40. P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis, purpureiq; faſciolis, à ſtrophio. Propert. lib. 2. eleg. 30. 8. Proſilit in laxa nixa pede ſolea. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 26. Nec ſoleas fecit, ſartor tamen eſt bonus. Catul. ad Mallium, 63. 15.
- arguta conſtitit in ſolea.

Rubra ſolea. Perſ. Saty. 5. 117.

Soleæ ferreæ equis & mulis applicantur. Catul. ad Coloniam,
Et ſupinam animã graui derelinquere cœno, (17. 6.
Ferream ut ſoleam tenaci in uoragine mula. Suet. in Nerone, ca. 30. Nunquam carrucis minus mille feciße iter traditur, ſoleis mularum argenteis, camuſinatis mulionibus.

Soleæ ligneæ. Cic. 2. de Inuent. 232.

Induere ſoleas iumentis, Vide Induo. Plin. lib. 33. cap. 11. 2.

Solearum lanatarum epigramma eſt Martialis tale, li. 14. 65

Solea inſtrumentum oleo conficiendo aptum. Colume. lib. 12. cap. 50. 5. Oleo aũt conficiendo molæ utiliores ſunt, quàm trapetum: trapetum quàm canalis & ſolea.

Solea, Genus piſcis plani, à ſimilitudine ſoleæ. Plin. lib. 9. cap. 20. 1. Marinorum alij ſunt plani, ut rhombi, ſoleæ, paſſeres. Plin. Iunior epiſt. 41.

Solea, Materia roborea, ſuper quam paries cratitius extruitur. Feſtus.

Solearius] ſolearij, maſ. ge. (ὑποδηματοποιὸς,) Solearum ſutor. Plaut. Aulul. 15. 42. Solearij aſtant.

Solcatus] pen. prod. Adiect. (ὑποδεδεμένος,) Qui ſoleis indutus eſt. Gellius lib. 13. cap. 20. Cur ſoleatos dixißet, qui gallicas, non ſoleas haberent? Cic. 7. Verr. 69. Stetit ſoleatus Prætor Pop. Rom. cum pallio purpureo, tunicaq; talari muliercula nixus, in litore.

Solennis] & hoc ſolenne, (ἔξιος, ἐτήσιος,) Quod omnib. annis præſtari debet. Compoſitum nomen ex ſolo & anno. Valerius Max. Maiores ſtatas ſolenneſq; cæremonias Pontificum ſcientia, bene gerendarum rerum authoritate, &c. Plin. in Panegy. 109. Peracta erant ſolennia comitiorum, ſi principem cogitares.

Aræ ſolennes. Virgil. 2. Aeneid. 40.

Auſpicia ſolennia. Claud. 2. Paneg. 73.

Curſus ſolennis. Clad. 2. in Ruffinum, 10.

Dapes ſolennes. Virg. 3. Aeneid. 61.

Solennis dies. Suet. de Octa. Auguſto, cap. 53. Officia cum multis mutuo exercuit: nec prius dies cuiuſq; ſolennis frequentare deſijt, quàm grandior iam natu, & in turba quondam ſponſaliorum die uexatus.

Dies ſolennis mihi. Horat. 4. Carm. ode 11. 4.

Epulæ ſolennes. Liu. lib. 10. bel. Maced.

Feſtum ſolenne. Ouid. 2. Faſt. 50.

Habeo ſolenne. Plin. lib. 28. cap. 9. 12. Certè nouæ nuptæ intrantes, etiamnum ſolenne habent poſtes eo attingere. Subaudi adipe ſuillo.

Habitus ſolennis. Liu. lib. 7. bel. Maced.

Ignis ſolennis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13. 4.

Imperium ſolenne. Virg. 12. Aeneid. 39.

Iter ſolenne. Cic. pro Milone, 20. Interim quum ſciret Clodius (neq; enim erat difficile ſcire) iter ſolenne legitimum, neceßarium,

Digitized by Google

ceſſarium, ante diem XIIII. Calend. Februarij Miloni eſſe Lanuuium ad Flaminem prodendum, quòd erat Dictator Lanuuij Milo, &c.
Ludi ſolennes. Ouid. 5. Faſt. 119.
Luſtrale ſolenne exercitus. Tacit. lib. 10.
Mos ſolennis ſacrorum. Lucret. lib. 1. 20.
Opus ſolenne. Horat. 1. epiſt. 19. 10.
Pompas ſolennes ducere. Virg. 3. Georg. 5.
Preces ſolennes mouere. Ouid. 6. Faſt. 125.
Sacramentum ſolenne. Tacit. lib. 17.
Sacrum ſolenne. Senec. Troade, 8. 9.
Sacra ſolennia, inquit Feſtus, dicuntur quæ certis temporibus anni fieri conſueuerunt. Saluſt. in Catil. Sicuti in ſolennibus ſacris fieri conſueuit.
Verba ſolennia. Liu. 8. bel. Maced. 214. Ouid. 10. Metam. 1.
Vota ſolennia reddere. Virg. eclog. 5. 15.
Solenne, pro Solitum, (σύνηθες,) Suet. de Auguſto cap. 44. Fœminis ne gladiatores quidem, quos promiſcuè ſpectari ſolenne olim erat, niſi ex ſuperiore loco ſpectare conceſſit. Cic. ad Atticum, lib. 7. 126. 1. Tantum igitur noſtrum illud ſolenne ſeruemus, ut nequem iſtuc euntem ſine literis dimittamus.
Solenne & ſtatutum ſacrificium. Cic. 1. Tuſcul. 183.
Solenne, Subſtantiuum, neut. gen. (ἑστήσιον,) Tacit. lib. 12. Et funeris ſolenne perinde ac diuo Auguſto celebratur.
Inſtituere ſolenne. Liuius 1. ab Vrbe, 18. Ibidem, 86. Et ſoli Fidei ſolenne inſtituit, ad id ſacrarium Flamines bigis curru arcuato uehi iußit.
Solennia, ſolenniorum, (ἑστίασις,) Feſta quæ ſingulis annis certo tempore fiunt.
Magna ſolennia. Iuuen. Saty. 10. 26.
Tumulo referre ſolennia. Virgil. 5. Aeneid. 121.
Mittere ſolennia tumulo. Virg. 6. Aeneid. 76.
Funerum ſolennia. Tacit. lib. 3.
Nuptiarum ſolennia. Tacit. lib. 11.
Pietatis ſolennia. Tacit. in uita Agricolæ.
Regni ſolennia. Tacit. lib. 5.
Solennitas] penul. corr. ſolennitatis, (ἑορτή,) Quæ quotannis celebratur. Gellius lib. 2. cap. 24. Per dierum uarias ſolennitates.
Solenniter] pen. cor. Aduerbium, (ἐξέθους,) Liuius 5. ab Vrbe, 203. Ibiq; omnibus ſolenniter peractis, eadem reuertens, ſimiliter conſtanti uultu graduq; ſatis propitios eſſe deos ſperans.
Soleo] ſoles, ſolitus ſum, (ἐιωθα, φιλέω, ἀγαπάω,) ſolere, Si pontinus, Soleo, quod ſignificat conſueui, quaſi ſolus, hoc eſt totus eo. Terent. Andr. 3. 4. 4. Quod inulgus ſeruorum ſolet, dolis ut me deluderes.
Solui præterito uſus eſt Saluſtius lib. 2. Hiſtor. Neque ſubſidijs uti ſoluerat compoſitis.
Solitus, pen. cor. Virgil. 2. Aeneid. 93.
– uade omnis Troia uideri,
Et Danaûm ſolitæ naues, & Achaica caſtra.
Cic. de Orat. 107. Idem de Amicit. 3. Si prius quod maxime reprehendere ſolitus ſit, edixero.
Solere, Conſuetudinem habere. Plaut. Ciſtel. 2. 28.
– frigidam. Subdolè ſuffundunt: uiris cum ſuis non ſolere prædicant.
Solet, imperſonale, ut Solet, pro Vt ferè ſit. Cic. pro Cluentio, 130. Quum quædam in collibus, ut ſolet, controuerſia paſtorum eßet orta. Idem 1. de Orat. 50. Vt in conditionibus ſcribi ſolet. Ibidem 2. 31. Quòd optimo cuiq; Athenis accidere ſolitum eſt.
Solens] Participium, (ἐιωθὼς,) Plautus Amphit. 4. 44. Si dixero mendacium, ſolens meo more fecero. Et Caſina. 22. 11. Lubens fecero, & ſolens, ut ſoleo.
Solitus, pen. corr. (συνήθης,) nomen ex participio: ut Mos ſolitus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 33.
Labori ſolito finem impoſuere. Ouid. 6. Metam. 48.
Solito] ſolitas, pen. cor. ſolitare, Frequentatiuum. Gell. li. 7. cap. 1. Scipionem hunc Africanum ſolitauiſſe noctis extremo, prius quàm dilucularet in Capitolium uentitare.
Solito, (τῷ συνήθους,) ablatiuus à Solitus participio uerbi Soleo, qui niſi aduerbijs aut nominibus comparatiuis non iungitur. Liu. 5. bel. Pun. 36. Reate ſaxum ingens ipſum uolitare: ſol rubere ſolito magis, ſanguineoq; ſimilis.
Blandior ſolito. Ouid. 2. de Arte, 83.
Tardior ſolito orta eſt dies. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 10.
Velocius ſolito currere. Ouid. 14. Metam. 78.
Solers] ſolertis, om. g. (ἀγχίνοος, ἐγχειρητινὸς,) Contrarium eſt inerti, In omni re prudẽs, quaſi totus ars: Ingenioſus, perſpicax, ſagax. Cic. de Senect. 50. Nec conſitiones modò delectant, ſed etiam inſitiones: quibus nihil inuenit agricultura ſolertius. Terent. Eunuch. 2. 2. 25.
– fac periculum in literis,
Fac in paleſtra, in muſicis: quæ liberum
Scire æquum eſt? adoleſcentem: ſolertem dabo.
Solers & ingenioſus. Cic. pro Roſc. Comœdo, 18.
Solers & ſubtilis. Cicero 2. de Natura deorum, 180. Solers, ſubtilisq; deſcriptio partium, quamq; admirabilis fabrica membrorum.
Ambagibus ſolers. Plin. lib. 28. cap. 8. 7.
Cunctandi ſolers Fabius. Silius lib. 7. 26.
Ancilla ſolers. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 18.
Animo ſolerti rem nouam excogitare. Liu. 7. ab Vrbe, 61.
Solerti auditu animal. Plin. lib. 8. cap. 28. 2.
Cor ſolers. Catul. Argon. 59. 59.
Cuſtodia ſolers. Colum. lib. 8. cap. 13. 1.
Dimicatio ſolers. Plin. lib. 10. cap. 17.
Genus uirile ſolertius eſt multo. Lucret. lib. 5. 272.
Ingenium ſolers. Ouid. 3. Faſt. 168.
Manu ſolerti facere aliquid. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 6.
Natura hominum ſolers. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.
Prouida ſolersq; natura. Cic. 2. de Nat. deor. 93.
Stultitia ſolers. Plin. lib. 8. cap. 36. 5.
Vir ſolers. Ouid. in Ibin, 56.
Solerter] Aduerbium (ἀγχινοῆως,) Ingenioſè, perſpicaciter, ſubtiliter. Cic. 1. de Legib. 38. Res ad uitam neceſſarias ſolerter conſequuta eſt. Idem 2. de Natu. deor. 127. Præſertim cũ multis partibus ſint illa perfecta, quàm hæc ſi mutata ſolertius. Idem 6. Verr. 88. Tu illius æris temperationem, tu operum liniamenta ſolertißimè perſpicis?
Solertia] ſolertiæ. (ἀγχίνοια, ἐπίνοια,) In omni re prudentia & induſtria, perſpicacitas & ingeniorum acumen. In bonam & in malam partem accipitur.
In bonam. Cic. de Senect. 55. Tum eum dixiſſe, mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiam ſolertiam eius à quo eſſent illa dimenſa & deſcripta. Idem 4. Acad. 216.
In malam partem. Cic. lib. 1. Offic. 50. Decipere hoc quidem eſt, non iudicare. Quocirca in omni re fugienda eſt talis ſolertia. Plin. lib. 14. cap. 22. 11. Heu mira uitiorum ſolertia! Claud. lib. 3. de rapt. Proſerp. 6.
– rerumq; remotas
Ingenioſa uias paulatim explorat egeſtas,
Vtq; artes pariat ſolertia, nutriat uſus.
Adhibere ſolertiam. Vide Adhibeo.
Sed in ueriatu ſolertia & ſagacitas præcipua eſt. Plinius lib. 8. cap. 40. 6.

Digitized by Google

Machinatio & solertia. Cic. 2. de Nat. deor. 183.
Belli solertia. Silius lib. 6. 62.
Solertia agendi & cogitandi. Cic. 1. Offic. 219.
Mentis agitatio atq; solertia. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.

Solicitudo] pe. pro. solicitudinis, (μέριμνα, ἀγωνία, φροντὶς,) Cura & inquietudo quæ mentibus inhæret. In uersu, duplici ll scribitur, ut producatur prima syllaba. Cic. 4. Tusc. 29. Solicitudo, est ægritudo cum cogitatione. Ibidem 92. Nulla reliqua cura, nulla solicitudo futura. Idem 3. Offic. 112. Angores, solicitudines, diurni & nocturni metus. Et 2. de Diuin. 222. Perfugium uidetur omnium laborum & solicitudinum esse somnus.

Aculei solicitudinum, Vide Aculeus.
Altior solicitudo. Quintil. in Proœ. lib. 4. 1.
Mordaces solicitudines. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.
Abducere animum à solicitudine, Vide Abduco.
Abstrahere se à solicitudine, Vide Abstraho.
Adducere in solicitudinem, Vide Adduco.
Adire solicitudinem pro aliquo. Plin. epist. 9. lib. 2.
Afferre solicitudinem. Vide Affero.
Afficit me solicitudo duplex. Cic. de Clar. Orat. 186.
Alleuare solicitudines, Vide Alleuo.
Conficere alicui solicitudines, Vide Conficio.
Demere solicitudinem. Tacit. lib. 18.
Exedi solicitudine. Cic. 1. de Finib. 79.
Habere solicitudinem. Cic. pro Cluentio, 135.
Importare solicitudines, Vide Importo.
Diris sollicitudinibus leuare pectora. Horat. Epod. 13. 2.
Omittere solicitudinem, Vide omitto.
Pati solicitudinem, Vide Patior.
Struere solicitudinem. Cic. ad Att. lib. 5. 109. 4.
Esse solicitudini alicui. Plaut. Milit. 10. 76.
Esse solicitudini dicitur res aliqua. Terent. Phorm. 4. 1. 22. Scio ita esse, & istæc mihi res solicitudini est.
Esse magna solicitudine. Cic. Nõ minore nunc sunt solicitudine quàm tum erant studio.
Districtum sollicitudine torqueri. Horat. 2. Serm. saty. 8. 14.
Vrgeri solicitudine. Cic. ad Att. lib. 6. 116. 4.

Solicitus] penul. correp. Adiectiuum, (μεριμνῶν,) Inquietus, & curis affectus. In carmine, gemino ll scribitur, ut prima producatur. Plautus Mercu. 7. 24. Sollicitus mihi nescio quare uidetur.

Sollicitum esse & angi. Cic. ad Att. lib. 9. 173. 10.
Suspensus & solicitus. Cic. pro Domo sua, 73.
Suspecta atque solicita semper omnia in uita tyrannorum. Cicero de Amicitia.
Solicitus de. Cic. ad Tironem, lib. 16. 2. 1. Qu. autem pater & filius Butroti solicitii eramus de tua ualetudine mirum in modum.
Solicitus es ea re. Terent. Andr. 1. 5. 33.
Solicitus in. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec sum in hoc solicitus, cũ res ipsa uolentibus discere appareat.
Solicitus pro anima. Gel. lib. 19. cap. 1.
Solicitus quid. Cicero ad Cælium, lib. 10. 1. Mirificè sum solicitus quidnam de prouincijs decernatur. Idem ad Atticum, lib. 8. 150. 2.
Solicitus suspicione. Cic. 1. de l. Agraria, 14. Solicitam mihi ciuitatem suspicione, suspensam metu, perturbatam uestris legibus & concionibus, & seditionibus tradidistis.
Solicitus uicem. Liu. 8. bel. Pun. 231. Ibidem libro 8. 104. quum clamor undique ab solicitis uicem imperatoris militibus sublatus.
Agere solicitum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 22.
Solicitum habere. Cic. Mario, lib. 7. 3. 2. Idem de Senect. 61. Quarta restat causa quæ maximè angere, atque solicitum habere nostram ætatem uidetur.
Tenere aliquem solicitũ. Liu. 2. ab Vrbe, 272. solicitumq; hostem ad lucem tenere.
Actiones accuratæ, & solicitæ. Quintil. lib. 4. cap. 1. 40.
Amores sollicii. Virg. 10. eclog. 2.
Amor solicitus atq; anxius. Cic. ad Atti. lib. 2. 39. 1.
Animi solliciti. Horat. 1. epist. 5. 4.
Anxio & solicito animo esse. Cic. 2. de Finib. 90.
Armis sollicitis quæritur uictoria. Ouid. 14. Metam. 91.
Aures sollicitæ. Lucret. lib. 6. 239.
Carcer sollicitus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 13.
Curæ solicitæ. Stat. 9. Thebaid. 121.
Rei custodia solicita, & Liberæ contraria. Cic. 2. Offic, 116.
Diligentia solicita. Quintil. in Proœm. lib. 6. 2.
Dolor sollicitus. Ouid. 3. de Arte, 75.
Manus sollicitæ, Dubiæ, & quæ aliquid frangere metuunt. Martialis libro 14. 16.
Frangere dum metus, frangis cristallina, peccant
Securæ nimium, sollicitæq; manus.
Mare sollicitum stridet refluentibus undis. Virg. 4. Geor. 53.
Mentes sollicitæ pauent. Ouid. 3. Fast. 73.
Metus sollicitus. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 2.
Opes sollicitæ. Horat. 2. Serm. saty. 6. 16.
Pectore sollicito repetens suspiria. Ouid. 2. Metam. 25.
Pecus sollicitum. Mart. lib. 5. 32.
Res sollicita, Plena solicitudinis. Cic. de Amic. 48. Omnia semper suspecta atq; solicita sunt. nullus locus est amicitiæ.
Status ciuitatis solicitus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 13.
Timor sollicitus. Ouid. epist. 1. 3.
Vita sollicita. Propert. lib. 3. eleg. 7. 1.
Voce sollicita inuocare aliquem. Ouid. 10. Metam. 127.
Solicitior, comparatiuum. Plancus Ciceroni, libro 10. 18. 9. Quintil lib. 7. cap. 2. 30. Quibus nos circa lites raras solicitiores ridiculi uidemur.
Solicitior locus. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Solicitè] pen. corr. Aduerbium, (ἐπαγόντως,) Quintil. lib. 2. 15. 13. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 9. Qui mala sollicitè nostra leuatis.

Solicito] solicitas, (αὐλέω, ἐλαύνω,) solicitare, Inquirere, & curam iniicere, seu contristare, ut ait Valla li. 5. Terent. And. 5. 3. 16. Cur meam senectutem huius solicito amẽtia? Idem Eunuc. 1. 2. 82. Egone id timeo? P H. quid te ergo aliud solicitat? Idem Hecyra, 4. 4. 54. Aut quid sit id quod solicitere ad hunc modum? Id est, perturberis, commoueare, inquit Donatus.

Arcu sollicitare feras. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 3.
Stamina sollicitat docto pollice. Ouid. 11. Metam. 35.
Excruciare & solicitare. Cic. 1. de Finib. 77.
Solicitare & angere. Cic. 1. de Finib. 65.
Sollicitant hæc toreumata furem. Mart. lib. 12. 71.
Cura quietos sollicitat. Virg. 4. Aeneid. 76.
Metus sollicitans. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 2.
Bello solicitare aliquem. Ouid. 5. Fast. 8.

Solicitare, (ἐπεγείρειν, παρακαίω,) Instare, & nelut allicere, uel spem ostendendo, uel metum, ut ait Valla lib. 5. Curtius lib. 3. Verùm enim uero quum modò milites meos literis ad proditionem, modò amicos ad perniciem pecunia solicitet. Terent. Andr. 5. 4. 9.
– tũne hìc homines adulescentulos,
Imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis?
Solicitando, & pollicitando eorum animos lactas?
Plaut. Casin. 6. 12.
Solicitare ad se aues. Plin. lib. 8. cap. 23. 1.

Digitized by Google

Solicitare pretio animos egentium. Cic. 4. in Catil. 89.
Iudicium alicuius solicitare donis. Ouid. epist. 15. 16.
Precibus sollicitare aliquem. Ouid. 9. Metam. 137.
Votis sollicitare numina. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 11.
Solicitare ad. Cic. pro Cluentio, 35. Cuius seruum Diogenem Fabritius ad uenenum Habito dandum spe & pretio solicitare cœpit. Liu. 1. ab Vrbe, 132.
Ad laborem solicitare. Sene. de Benef. lib. 3. cap. 11.
Solicitare pacem, Instare ut fiat pax. Liu. 4. bel. Maced. 67.
Toros legitimos sollicitare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 10.
Voluptas sollicitat concubitus. Virg. 3. Georg. 26.
Solicitare, Propriè terram uertere est. Tibul.
Et teneram ferro solicitauit humum.
Tellus sollicitanda. Virg. 2. Georg. 84.
Solicitare, pro Nauigare aliquando ponitur, quòd solũ de mari etiam dicatur. Claud. in Præfatione lib. 1. de raptu. Et rudibus remis sollicitauit aquas. Hoc est mouit, & agitauit.
Solicitare, Est solo citare, id est ex suo solo mouere. Solum autem quin significet locum quis dubitat, quum exules quoq; dicantur solo patriæ suo pulsi? Festus.
Forem sollicitare, Mouere aut aperire ianuam. Ouidius 3. Amorum, eleg. 1. 10.
Solicitatio] solicitationis, Verbale, dicitur quæ ab alio fit, ut ait Donatus. Terent. Andr. 1. 5. 26.
Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diuersè trahunt, Amor, misericordia huius, nuptiarum solicitatio. Cic. pro Cluentio, 41. Et de solicitatione Diogenis recenti re secum Cleophantum locutum esse dicebat.
Solicitator] pen. prod. Verb. masc. (σειρασγὸς,) Paulus de extraord. crimin. Solicitatores alienarum nuptiarũ, itemq; matrimoniorum interpellatores.
Solidus] pen. corr. Adiectiuum, (σειρὸς, σειρὸς, σάγιος,) Plenum, integrum nihil concaui aut uacui habens. Vnde solidum corpus dicimus quod constat longitudine, latitudine, & altitudine. Virgilius,
Solidoq; adamante columnæ. Idem 3. Georg.
In foribus pugnam ex auro, solidoq; elephanto
Gangaridum faciam. Id est, ex ebore integro, non sectili, ut ait Seruius. Plaut. Curc. 8. 69.
Solidum, Iuge ac continuum significat. Plaut. Decem annos solidos errauit puer. Terent. Eunuch. 5. 2. 32. Vt solidum pararem hoc mihi beneficium.
Fragile, & Solidum, contraria. Horat. 2. Serm. saty. 1. 16.
Agger solidus. Stat. 4. Sylu. 4. 1.
Annus solidus, Integer. Liu. 1. ab Vrbe, 80.
Argentum solidum. Virg. 9. Aeneid. 72.
Aurum solidum. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.
Cautes solida. Ouid. 12. Metam. 25.
Ceruos solidos haurire. Plin. lib. 8. cap. 14. 1.
Columna solida. Cic. 1. de Diuin. 87. Quum columnã auream quæ esset, in fano Iunonis Laciniæ auferre uellet, dubitaret quæ utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata.
Cornu solido grauiter sonat ungula. Virg. 3. Georg. 18.
Corpus solidum. Terent. Eunuc. 2. 3. 26. Color uerus, corpus solidum, & succi plenum. Vbi Donatus, Solidum corpus, quia non uitiatum. Lucret. lib. 1. 193.
Solidam & expressam uirtutis effigiem tenere. Cic. 3. Offi. 91.
Ferrum solidum. Ouid. 15. Metam. 162.
Fœlicitas solida, Integra. Plin. lib. 7. cap. 40. 2.
Gaudium solidum. Terent. And. 4. 1. 23. Donatus. Plenum, idoneum, integrum.
Glacies solida. Virg. 3. Georg. 73.
Gratia solida. Ouid. 12. Metam. 116. Plaut. Curcul. 8. 34. Inibis à me solidam & grandem gratiam.
Humus solida. Ouid. epist. 12. 19.
Infortunium solidum. Plaut. Merc. 3. 21.
Mare solidum. Iuuen. Saty. 10. 18.
Marmor solidum. Virg. 6. Aeneid. 14.
Mens solida. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
Montes solidi. Ouid. 4. Metam. 130.
Nomen solidum. Cic. 1. de Finib. 92. Illi enim negant bonũ quic quã esse, nisi nescio quam illam umbram quod appellant honestum, non tam solido quàm splendido nomine.
Pax solida. Senec. Troade, 6. 4.
Robur solidum. Virg. 2. Georg. 13.
Spiritus solidus. Ouid. ad Pisonem, 15.
Summa solida, Vide Summa excurrit, in Excurrõ.
Tellus solidissima. Ouid. 15. Metam. 51.
Vires solidæ suo stant robore. Virg. 2. Aeneid. 128.
Vtilitas solida. Cic. 1. de Finib. 108.
Petere solidum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 73. Argentarius ab argentario solidum petit.
Solidum suum cuiq; soluere. Cic. pro Rabirio Posthum. 28. Id est integrum.
Crepare solidum. Persius Satyra 5. 3.
Solidus] solidi, pen. corr. (ὁλόκληρος,) Substantiuum, Genus nummi, quod pro aureo accipitur. Solidi ideo dicuntur quia iusto & integro pondere erant percussi, non dimidiati, aut trientales. Lampridius in Alexandro, Vectigalia publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub Heliogabalo præstiterant, tertiam partem aurei præstarent: tuncq; primùm semisses aureorum formati sunt: tum etiam quum ad tertiam partem aurei uectigal decidisset, tremisses, dicente Alexandro etiam quartarios futuros: sed quum non potuisset per publicas necessitates, conflari eos iussit, & tremisses tantum, solidosq; formari. Ex his uerbis Lampridij, facilè intelligimus solidos primum dictos esse aureos nummos certi cuiusdam, suiq; ponderis, quasi integros. Budæus.
Solidè] pen. corr. Aduerbium, (ὁλοκλήρως,) Integrè. Plautus. Trinum. 13. 7. Neq; noui, neq; natus nécne is fuerit, id solidè scio. Ibidem, 44.
- hic homo
Solidè sycophanta est. Terent. And. 5. 5. 8. Nam hunc scio mea solidè solum gauisurum gaudia.
Soliditas] pen. corr. soliditatis, f. g. (σειρότης, σαγιότης,) Cic. 1. de Finib. 26. Ille atomos quas appellat, id est corpora indiuidua, propter soliditatẽ censet in infinito inani. Idẽ de Vniuers. 19. Sed quum soliditas mundo quæreretur.
Solidipes, pen. cor. solidipedis, pen. cor. om. g. (σειρόπους,) Quòd solidos habet pedes, non bifurcatos. Plin. lib. 10. cap. 65. 1. Contra naturam solidipedum, aut bisulcorum.
Solido] solidas, pen. cor. (σειρόω,) solidare, Roborare, firmare. Virgil. 1. Georg. 36.
Area tum primùm ingenti est æquanda cylindro,
Et uertenda manu, & creta solidanda tenaci.
Apud Plinium, epist. 173. b. Solidantur fracta.
Facies solidata ueneno. Lucan. lib. 8. 135. Hoc est medicamento firmata contra putrefactionem.
Solidesco] solidescis, (σειρωῦμαι,) solidescere, Solidum fieri. Plin. lib. 11. cap. 37. 76. Vesica membrana constat, uulnerata cicatrice non solidescit.
Soliferreum] soliferrei, (ὁλοσιδήρεος,) Genus teli, appellatum quasi totum ferreum. Liuius 4. belli Maced. 60. Vt emissis soliferreis falaricisq; gladios strinxerunt, tum uelut redintegrata est pugna.
Solifuga] solifugæ, pen. corr. (μισόφλιος,) Genus formicæ uenenatæ, à fugiendo sole dicta. Plin. lib. 22. cap. 25. 41. Et leguminibus innascuntur bestiolæ uenenatæ, quæ manus

Digitized by Google

pungunt, & periculum uitæ afferunt, solifugarum generis.

Solipunga] Vide Solpuga.

Soliſtimum] pen.cor. (inquit Feſtus) Appius Pulcher auguralis diſciplinæ libro primo, ait, eſſe tripudium, quod excidit ex eo, quòd illa ferit ſaxum ſolidum, aut arbos uiuira dix, quæ nec præ uitio humani cædantúrue, aciantúrue, pel lanturue. Cic. 1. de Diuinat. 53. Quod autem ſcriptum habetis, aut tripudiũ fieri ſi ex ea quid in ſolum ceciderit, hoc quoq; quod dixi coactum tripudium, ſoliſtimum dicitis. Liuius 10. ab Vrbe, 199. Tripudium ſoliſtimum Conſuli nuntiauit.

Solitanus] pen. prod. Adiectiuum, (σολιτανὸς,) ut Cochleæ ſolitanæ, quæ in Africa reperiuntur. Plin. lib. 30. ca. 6. 2. Laudateßimæ autem ſunt cochleæ Africanæ, ex his ſolitanæ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. 4. Nam & ualde amplæ ſunt quædam ex Africa, quæ uocantur ſolitanæ, ita ut earum calices quadrantes octoginta capere poßint.

Solitarius] Vide Solus.

Solitaurilia] ſolitauriliorum, n. g. plu. n. Feſta erãt, ſiue ſolennia ſacrificia Romanorum, in quibus trium diuerſi generis beſtiarum immolatio fiebat, tauri, arietis & uerris: quia omnes ſolidi, integriq; corporis ſint. Hoc ſacrificium Cenſores, ut ſcribit Aſconius, Vrbem completo quinquennio luſtrantes, de ſue, oue, tauro faciebant. Liu. 8. ab Vrbe, 54. Telo ſuper quod ſtans Conſul precatus eſt, hoſtem potiri fas non eſt: ſi potiatur, Marti Solitaurilibus piaculum fieri. Vetus codex habet Suouetaurilibus.

Solito] ſolitas, & Solito ablatiuus, Vide Soleo.

Soliuagus] , Vide Solus.

Solium] ſolij, (θρόνος,) Armarium ex uno ligno factum, in quo reges ob corporis ſui tutelã ſedebant. Dictũ quaſi ſolidum, quoniam ex prædura materia roboris fiebat. Vel dicitur quaſi ſolum: quòd in his ſoli ſederent. Vel, ſecundũ Aſperum, per antiſtichon, quaſi ſedium, à ſedendo: nam & ſella, quaſi ſeda dicta eſt. Ex Seruio.

Eburno ſolio fultus. Claud. 3. Paneg. 40.

Rudi ſolio fultus. Claud. 1. de raptu Proſerp. 16.

Solium, abuſiuè quandoque ponitur pro ſella regali. Virgil. 8. Aeneid. 109. Præfatus diuo ſolio res inſit ab alto. Liuius 1. ab Vrbe, 205.

Aureum ſolium. Virg. 10. Aeneid. 24.

Regale ſolium. Ouid. 6. Faſt. 71.

Sublime ſolium. Ouid. 14. Metam. 53.

Surgere ſolio. Virgil. 10. Aeneid. 24.

Tollere ſe à ſolio. Virgil. 8. Aeneid. 109.

Solium, pro Vaſe ſaligno, uel abiegno ponitur, eo etiam utimur ad uinũ, plurimoſq; liquores transferendos: & ad pannos lineos cum lixiuio calido & cinere emaculandos. Eſt & ſolium uas quo in balneis mulieres utebantur, & in quo ſedentes lauabantur. Vnde nobiles Romanas ait Plinius lib. 33. cap. 12. 2. ſolijs argenteis ad delicias uſus. Celſus, Interpoſitis duabus horis, in ſolium in aquæ calidæ reſupinus demittendus eſt, ſic ut à genubus ad umbilicum aqua teneat. Suet. de Auguſto, cap. 82. At quoties neruorum cauſa, marinis, Albuliſq; calidis utendum eſſet, contentus hoc erat, ut inſidens ligneo ſolio, quod Hiſpanico uerbo duretam uocabat, manus ac pedes alternis iactaret. Cato cap. 10. 3.

Deſcendere in ſolium. Celſus lib. 1. cap. 3.

Deſidere in ſolio. Celſus lib. 2. cap. 17.

Solium, Loculamentum ſepulchrale, in quo conduntur defuncti. Plin. lib. 35. cap. 12. 10. Quin & defunctos ſeſe multi fictilibus ſolijs condi maluere. Vetus exemplar habet doliis Curtius lib. 10. ad finem. Septimus dies erat, ex quo corpus regis iacebat in ſolio. Paulo pòſt, Purgauere corpus, repletumq; eſt odoribus aureum ſolium. De corpore Alexandri.

Solo] ſolas, Vide Solum.

Soloe] numero plurali, more Græcorũ (σόλοι,) ſicut Dioſcuræ pro Dioſcuri, ut placet Hermolao, ciuitas eſt Ciliciæ. Ab hac Solenſes, ut Solenſis Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon, poeta comicus. Strabo libro 14. Plinius ex Polycleti tradit autoritate iuxta Solos fontem fuiße, cuius aquæ olei uicem præſtiterint utentibus. Curtius Heliopolin ceu Solis ciuitatem nominat. Vide Solinum. Euſtathius Dionyſij interpres, hoc oppidum, ab exulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit. Quum uerò barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſare dicti ſunt, et inde Solœciſmi. Lege in Solonis uita Laertium & Strabonem, lib. 4.

Soloœciſmus] ſolœciſmi, (σολοικισμὸς,) Impar & inconueniens compoſitura partium orationis. A noſtris imparilitas, à uetuſtioribus Latinis ſtribiligo dicebatur: nempe inuerſura & prauitas quædam tortuoſa orationis, tanquam ſtrebligo. Si quidem στρέβλω torqueo, & deprauo ſignificat Vide Gell. lib. 5. ca. 20. Quint. li. 1. cap. 5. 33. Quædam tamẽ & faciem ſolœciſmi habent, & dici uitioſa non poſſunt.

Fœditas ſolœciſmi. Quintil. lib. 1. cap. 5. 3. Prima barbariſmi, ac ſolœciſmi fœditas abſit.

Solœciſmus, per translationem ſumitur aliquando à poetis. Iuuenal. Saty. 6. 46.

- ſolœciſmum liceat feciſſe marito. Martial. lib. 5. 39.

Vnus quum ſitis, duo Calliodore ſedetis:
Surge, ſolœciſmum Calliodore facis.

Soloœcon etiam dicitur, ſicut & barbaron. Solœci autem nomen à Solone deductum Laertius teſtatur. Vide Gellium, lib. 5. cap. 20. Vide etiam paulo ante Soloe.

Soloœcophanes] penul. correp. (σολοικοφανὲς,) Quæ et alœoſis, figura eſt: ut Præneſte ſub ipſa: quum Præneſte ſit neutri generis, ſed retulit ad ciuitatem. Et Terentius in Prologo Eunuch. 32. In Eunuchum ſuam, referens ad comœdiam cogitatum.

Solon] (σόλων,) Salaminius genere, unus è ſeptem ſapientibus, Athenienſibus leges dedit: ac eas quas Draco tulit præter quàm quæ de cæde erant, omnes abrogandas curauit, ob magnitudinem pœnarum. Nam una omnibus pœna conſtituta fuerat, ut etiam qui otij damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur, &c. Florebat tunc in Repub. Piſiſtratus æmulus Solonis, cui et genere propinquus erat. Illius igitur eloquentia plus potuit apud populũ, quàm huius ſapientia. Ceßit ſponte Solon, tyrannum fugiens, primùm in Aegyptum, deinde in Cyprum, poſtremò ad Crœſum regem: inde in Ciliciam profectus, ciuitatem à ſuo nomine Solos dixit, in qua Athenienſes colonos ſtatuit. Deceſſit in Cypro annorũ LXXX, mandauit oſſa Salaminem transferri, ibiq; per regionem proijci ac diſſipari, ne Athenas inferrentur, quoniam diſcedens iureiurando ciues adegit, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret: reliquit etiam conciones & epiſtolas quaſdam. Epigramma ſepulchro inſcriptum commemorat Cic. lib. 1. Tuſcul. 192. Ex Plutarcho, & Diogene Laertio. Vbi Plura.

Aerumnoſi Solones. Perſius Satyra 3. 8. Per Solones intelligit aut philoſophos, aut quoſcunq; uiros bonos.

Iuſtus Solon. Iuuenal. Satyra 10. 28.

Solor] ſolaris, (παραμυθέομαι, παρηγορέω,) ſolari, Quaſi ſolidum redintegrare. Plautus Aſinar. 10. 37. Aliquam habet peculiarem, qui ſpem ſoletur ſuam. Virgilius primo Georg. 59.

Interea longum cantu ſolata laborem,
Arguto coniunx percurrit pectine telas.

Allocu-

Digitized by Google

Allocutione ſolari aliquem. Catull. ad Cornificium, 36. 1.
Dictis amicis ſolari aliquem. Virgil. 5. Aeneid. 154.
Verbis amicis ſolari aliquem. Ouid. 5. Faſt. 48.
Amorem ſolatur muſa. Virgil. 10. Aeneid. 39.
Famem ſolari. Virgil. 1. Georg. 33.
Lachrymas alicuius ſolari. Ouid. 2. Faſt. 164.
Metum alicuius ſolari. Virgil. 12. Aeneid. 22.
Lenire dolentem ſolando. Virgil. 4. Aeneid. 79.

Solandus] Partiᵉip. (παρηγορητέος,) Ouid. 5. Triſt. ele.
- qua conſolatus amicum (5. 9.
Sis ope, ſolandus quum ſimul ipſe fores.

Solator] pen. prod. Verbale: (παρηγόρος,) ut Solator lugentum. Stat. 5. Sylu. 5. 8.

Solatium] ſolatij, (παραμύθιον,) Oblectamentum: quod & Solamen dicitur. Quintil. in Pariete palmato, Cæcitatis miſeræ ſolatium eſt, habere rem uidentium. Cic. Mario, lib. 7. 3. 13. Vacare culpa, magnũ eſt ſolatium. Virgil. 9. ecl. 6.
- heu tua nobis
Penè ſimul tecum ſolatia rapta Manalcas?
Oblectamentum & ſolatium ſeruitutis. Cic. 6. Verr. 118.
Solatium & fomentum dolorum. Cic. 2. Tuſc. 101.
Dulcia ſolatia. Lucret. lib. 5. 5.
Exigua ſolatia ingentis luctus. Virgil. 11. Aeneid. 13.
Frigida ſolatia. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 9.
Mœſta ſolatia. Stat. 2. Achilleid. 56.
Vnicum aduerſorum ſolatiũ literæ. Quint. in Proœm. li. 6. 12.
Adhibere ſolatia, Vide Adhibeo.
Admittere ſolatia, Vide Admitto.
Afferre ſolatium, Vide Affero.
Afficere ſolatio. Tacit. lib. 3.
Conſolari ſe ſolatio. Cic. de Amicitia, 9. Idem ad Att. lib. 4. 7 5 1. Nosq; malo ſolatio, ſed non multo tamen conſolamur, quòd ipſius uicem minimè dolemus.
Dare ſolatia. Cic. de Claris Orat. 6. Vos uerò, inquam, Attice, & præſentem me cura leuatis, & abſenti magna ſolatia dediſtis. Et ad Att. lib. 4. 8 5. 14. Multa mihi dant ſolatia.
Habet hæc res aliquid ſolatij. Cic. ad Att. lib. 3. 49. 3.
Luctum alicuius nullo ſolatio leuare poſſe. Cic. 9. Philip. 265.
Præbere ſolatium. Cic. pro Archia, 12. Hæc ſtudia adoleſcentiam alunt, ſenectutem oblectant, ſecundas res ornant, aduerſis perfugium ac ſolatium præbent.
Proponere ſibi aliquid ſolatij. Cæſar 7. bell. Gall. 54.
Recolere aliquem in ſolatium. Tacit. lib. 17.
Reportare ſolatium ex aliqua re. Cic. 7. Verr. 100.
In ſolatio eſſe. Plaut. Amphit. 8. 12.
Solatio eſſe. Cæſar 1. bel. Ciui. 87. Quod de ſua ſalute impetrá uerit, fore etiam reliquis ad ſuam ſpem ſolatio.
Vti ſolatio. Brutus Cic. lib. 1. 26. 1.

Solatiolum] pen. cor. Diminu. (παραμυθίδιον,) Catul. ad paſſerem Lesbiæ, 2. 2. Vt ſolatiolum ſui doloris.

Solamen] pen. prod. ſolaminis, (παραμυθία,) Idem. Hoc tamen poetæ frequentius utuntur. Cic. de Amic. 86. Etſi illis planè orbatus eſſem, magnum tamen afferret mihi ætas ipſa ſolamen. Vetus exemplar legit ſolatium.
Mali ſolamen. Virg. 3. Aeneid. 133.
Breue ſolamen malorum. Senec. Octau. 3. 3.
Petere ſolamen. Senec. Medea, 7. 22.

Solox] ſolocis, m. g. Lana craſſa, quaſi ſolida: Item pecus lana tectum. Titinnius in Barathro, Lana ſoloci ad purpurã data. Lucilius, Montano hirco, atq; ſoloce. Feſtus.

Solpuga] ſolpugæ, penult. product. Genus formicarum uenenatum, quod à fugiendo ſolem, ſolifuga etiam nominatur: concitatur enim acrius feruore ſolis: ideoq; eum fugit quantum poteſt. Non nouit eas Italia Bætica. Lucanus lib. 9. 168. Quis calcare tuas metuat ſolpuga latebras? Vbi quidam corruptè legunt, ſalpinga. Plin. libr. 8. cap. 29. Latè deſerta regio eſt, à ſcorpionibus & ſolpugis gente ſublata. Fortaſſe f, in p, uerſum eſt. Soliſuga aliàs dicitur, ut diximus, & ſolipunga à Feſto, niſi codex mendoſus eſt.

Solſtitium] Vide Sol.

Solum] ſoli, priore correpta, (ἔδαφος, πεδίον, δάπεδον, πυθμήν,) Dicitur omne quod ſuſtinet, & unicuique rei ſubiacet.
Solum aquæ ſuperficies dicitur, quæ nauium fundamentum eſt Virgil. 5. Aeneid. 40. Subtrahiturq; ſolum.
Solum foſſæ. Cæſar 7. bel. Gal. 285.
Solum ſtellarum, cœlum eſt. Ouid. 1. Metam. 15.
Aſtra tenent cœleſte ſolum.
Viridi ſedere ſolo. Virg. 6. Aeneid. 39.
Tellus tremefacta ſolo. Virg. 10. Aeneid. 21.
Terræ ſolum. Lucret. lib. 1. 43.
Solum, Terra: quia hominum & animalium fundamentum eſt Colum. lib. 2. cap. 8. 4. Nam quod ficco ſolo ingeſtum, & inoccatum eſt. Ouid. 2. Metam. 84.
- inq; ſolo quod texerat herba iacebat.
Solum, propriè terra dicitur, inquit Feſtus. Neuius lib. 1. Terrã quinto dedit imperium, ſimul & ſola regni. & alibi, Sed ſola terrarum poſtquam permenſa parumper.
Bonitas ſoli. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.
Accliue ſolum, Vide Accliuis.
Crudum ſolum, Vide Crudus.
Culti ſoli magna iugera. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 1.
Exiguum ſolum. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 5.
Ferax & fœcundum ſolum. Ouid. 7. Metam. 84.
Fœcundum. Quintil. lib. 1. cap. 19. 3.
Macrum, Vide Macer.
Lætum, Vide Lætus.
Marmoreum. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 4.
Mite. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.
Natale ſolum, Patria, hoc eſt terra in qua nati ſumus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 47.
Nudum. Claud. 2. in Eutrop. 60.
Præpingue. Virgil. 3. Aeneid. 140.
Pingue. Virg. 1. Georg. 13.
Putre. Virg. 1. Georg. 41.
Puluereum. Ouid. 7. Metam. 23.
Siccum, & ſine humore ullo. Quintil. lib. 2. cap. 4. 7.
Summum. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3. Vt quæ ſummo ſolo ſparſa ſunt ſemina, celerius ſe effundunt, &c.
Triſte. Ouid. 8. Metam. 140.
Vile. Ouid. epiſt. 21. 30.
Viuax. Ouid. 1. Metam. 85.
Aequare ſolo magiſtratũ, Deprimere, euertere, Li. 6. ab Vrbe.
Appellare ſolum, Vide Appello.
Solum in terra id etiam dicitur quod Iuriſconſulti fundum uocant. Cæſar lib. 1. Demonſtrant præter agri ſolum ſibi nihil eſſe reliqui.
Compingere ſolum axibus, Vide Compingo.
Concedere ſolum, Vide Concedo.
Diſilit omne ſolum. Ouid. 2. Metam. 52.
Exercere ſolum preſſo ſub uomere. Virg. 2. Georg. 72.
Findere ſolum. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 10.
Hæret ſolo immobilis. Virg. 7. Aeneid. 50.
Ingredi ſolo. Virg. 4. Aeneid. 36.
Inſultare ſolo. Virg. 3. Geor. 24.
Pingue ſolum ſortes inuertant tauri. Virg. 1. Georg. 13.
Mutare ſolum, Vide Muto.

Digitized by Google

Recubans ſolo. Virgil. 3. Aeneid. 79.
Reptans ſolo. Stat. 5. Sylu. 5. 17.
Vertere ſolum. Cic. pro Cecinna, 72. interpretatur his uerbis, Nam qui uolunt pœnam aliquam ſubterfugere, aut calamitatem, eò ſolum uertunt, hoc eſt ſedem ac locum mutant. Idē pro Corn. Balbo, Hanc antè amittere non potuiſſent, quàm huius ſolum ciuitatis mutatione uertiſſent.
Arida ſola. Virg. 1. Georg. 16.
Saturare ſola fimo pingui. Virgil. 1. Georg. 16.
Sola dura, in plurali dixit Catullus de Berecynthia, 58. 8.
Solum, Menſam appellauit Virg. 7. Aeneid. 23.
Et cereale ſolum pomis agreſtibus augent.
Solum, Inferior pars pedis, quam uulgus ſoleam uocat, quæ calloſa fit, & dura etiam diſcalceatis. Cic. 5. Tuſc. 130. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra.
Solum, pro Solea calceamenti, & corio. Martial. lib. 9. 75. in ſutorem, Et mordere luto putre uetuſq; ſolum.
Solarium] ſolarij, Quid ſit declarat Vlpianus, ff. Nequid in loco uel itinere publico fiat. l. j. Siquis nemine prohibente, Si tamen obſtet ædificium id publico uſui: utiq; is, qui operibus publicis procurat, debebit id deponere: aut ſi non obſtet, ſolarium ei imponere. Sic enim uectigal hoc appellatur, ex eo quòd pro ſolo pendatur.
Solum] (μόνον, μόνος,) Aduerbium à ſolus, Id eſt tantum. Cic. in Philip. Nos nuntiationem ſolùm habemus, Conſules & reliqui Magiſtratus etiam inſpectionē. Idem 2. de Legib. 80. De re una ſolū diſſident, de cæteris mirificè congruunt.
Non ſolùm oratione, ſed multò etiam magis ui & dolore. Cic. 2. de Orat. 107. Et pro Corn. Balbo, 20.
Quaſi ſolùm, ac non, uel non etiam. Cic. 3. Tuſcul. 18. Quaſi uerò atra bili ſolùm mens, ac non ſæpe uel iracundia grauore, uel timore, uel dolore moueatur. Idem 2. de Finib. 28. Quaſi uerò, inquit, perpetua oratio rhetorum ſolùm, non etiam philoſophorum ſit.
Soluo] ſoluis, ſolui, ſolutum, penu. prod. (τίω, λύω, τελέω, καταβάλλω, ἀποτινύω, καταγέω,) ſoluere, Quod ligatum erat, non ligatum facere. Virgil. 7. Aeneid. 81.
Soluite crinales uittas, capite Orgia mecum.
Terent. Andr. 5. 4. 53. Iube ſolui obſecro.
Aluum ſoluere, Laxare & liberam facere. Plin. li. 14. ca. 18. 2
Amores alicuius ſoluere. Propert. lib. 1. eleg. 4. 3.
Ab amplexu alicuius ſolui. Ouid. epiſt. 13. 3.
Animum arctum ſoluere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 17.
Cæde ſoluere aliquē, Id eſt purgare à crimine cædis. Ouid. 2. (Faſt. 8
Capillos ſoluere. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 1.
Corpora ſoluere in Venerem. Virg. 4. Georg. 40.
Crimine ſoluere aliquem. Stat. 11. Thebaid. 76.
Crinem ſoluere. Ouid. 3. de Arte, 156.
Somnus ſoluerat curas. Ouid. 10. Metam. 74.
Dementia ſoluere aliquem. Horat. Epod. 17. 9.
Ebrietatem ſoluere, pro Diſcutere. Celſus lib. 2. cap. 6.
Fidem ſoluere, Rumpere & non ſeruare. Terent. And. 4. 1. 19
Fœdera ſoluere. Virg. 10. Aeneid. 19.
Soluent formidine terras. Virg. eclog. 4. 3.
Ieiunia ſoluere. Ouid. 5. Metam. 107.
Iras ſoluere. Ouid. 9. Metam. 55.
Arator ſoluit iuga tauris. Virg. eclog. 4. 9.
Lachrymas ſoluere, Flere. Stat. 2. Achil. 52.
Legibus ſoluere. Liu. 1. bel. Maced. 202. Vide Lex.
Soluere linguam ad iurgia. Ouid. 3. Metam. 54.
Luctu ſoluere ſe. Virg. 2. Aeneid. 6.
Lumina alicuius ſoluere in lachrymas. Lucan. lib. 8. 22.
Maieſtatem ſoluere, Vide Maieſtas.
Membra ſoluere formidine. Virg. 12. Aeneid. 174.
Membra ſoluuntur frigore. Virg. 12. Aeneid. 191.
Mentes ſoluere, Liberare curis. Virg. 4. Aeneid. 98.
Metum ſoluere corde. Virg. 1. Aeneid. 114.
Metu & curis ſoluere animum, uel aliquem: Hoc eſt liberare metu & curis. Virg. 1. Aeneid. 114. Soluite corda metu Teucri, ſecludite curas. Terent. Hecy. 2. 1. 33.
Morem ſoluere, Antiquare. Liu. 1. bel. Maced. 221.
Nodum ſoluere. Horat. 3. Carmi. ode 21. 5.
Obſidionem ſoluere, pro Recedere ab obſidione. Liuius 4. bel. Pun. 190.
Obſidione ſoluere. Plin. De Viris illuſtr. 74.
Obſidium ſoluere. Tacit. lib. 4.
Pudorem ſoluere. Virg. 4. Aeneid. 11.
Quies ſoluerat homines. Ouid. 7. Metam. 37.
Texta ſoluere. Propert. lib. 2. eleg. 10. 2.
Ventrem ſoluere, & uentris onus. Colum. lib. 9. cap. 13. 2. Martial. lib 13. 29.
Vincla ſoluere. alicui. Tibul. li. 2. eleg. 1. 2.
Vitam ſoluere alicui. Propert. lib. 2. eleg. 10. 8.
Vita ſoluere aliquem, Occidere. Plaut. Menæh. 20. 5.
Soluere dicuntur qui naui uehuntur, quum ſoluto fune quo nauis retinetur, recedunt. Dicimus autem Soluere ſimpliciter nullo adiecto, & ſoluere nauem. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9 3. Nos eo die cœnati ſoluimus. Plaut. Milit. 16. 50. Niſi eat te ſoluturum eſſe nauim, uentum operam dare.
Soluere Alexandria. Cic. 3. Offic. 66.
Soluere è portu. Cic. pro Murena, 3.
Puppis ſoluit iter de littore. Stat. 5. Sylu. 1. 49.
Soluere naues è portu. Cæſar 4. bel. Gal. 568. Plau. Amphi. 4 258. Nā hac noctu ſoluta eſt nauis noſtra è portu Perſico.
Vela ſoluere. Virg. 4. Aeneid. 115.
Soluere, Aperire. Colum. lib. 6. ca. 14. Ea porrò uena, quæ in aure uidetur eſſe ampliſſima, ſarmento prius uerberatur: deinde quum ad ictum intumuit, cultello ſoluitur. Brutus ad Ciceronem, li. 11. 10. 5. Reuertor nunc ad Antonium, &c. ergaſtula ſoluendo. Vide Ordinatim in Ordo.
Argumentum ſoluere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 22.
Contradictiones ſoluere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 27.
Soluere, Mollem facere. Hora. 1. Carm. ode 4. 1. Soluitur acris hyems, grata uice Veris. Plin. lib. 2. cap. 39. 2. Soluti humores. Ouid. 2. Metam. 171.
Niues ſoluuntur. Ouid. ad Liuiam, 21.
Aeſtu ſolui. Ouid. 2. de Arte, 64.
Anima ſoluitur in aera. Ouid. 15. Metam. 169.
Cœlum ſoluere in Tartara. Virg. 12. Aeneid. 41.
Soluere, Debitas pecunias creditori numerare. Ci. 5. Ver. 145 Pro frumento nihil ſolui omnino. Terent. Adelp. 4. 4. 19. Egomet rapui, ipſe egomet ſolui argentum. Plau. Curc. 8. 9 Pugnis rem ſoluant, ſi quis poſcat durius. Cicero ad Atticum, lib. 1. 1. 13. Miſimus qui pro uectura ſolueret. Cæſar 1. bel. Ciuil. 334.
Ad denarium ſoluere. Cic. pro Quintio, 9. Decidis, ſtatuiſq; tu propter neceſſitudinem quæ tibi cum Scapulis eſt, quid ijs ad denarium ſolueretur. Quem locum ſic interpretantur uiri docti. Romani non uno genere conficiebant ſuas rationes alij ad denarium, alij ad ſeſtertium: fortaſſe etiam ad quinarium, ac uictoriatum. Igitur ut facilius explicaretur ſolutio pecunæ quæ Scapulis debebatur, ea denarijs æſtimata eſt. Proinde intelligunt uniuerſum debitum ad eam monetæ ſpeciem redactum: ut conſtaret quod in ſumma denarij Scapulis eſſent perſoluendi.
Rem ſolui ab trapezita meo, Vide A, uel Ab.
Se à me ſoluere, Vide A uel Ab præpoſitiones.

Digitized by Google

Soluere uerbis. Terent. Adelph. 2. 1. 10. Neq; tu uerbis unquã solues, quod mihi re malefeceris. Vbi Donatus, Solues, lues, persolues, Id est satisfacies & te purgabis.
Fidem soluere uoti. Ouid. 1. Fast. 128.
Inferias soluere alicui. Seneca Hippol. 12. 9.
Iusta soluere alicui. Seneca Hipp. 12. 18.
Soluere iusta funeri. Cic. pro Rosc. Amer. 13.
Munera soluere. Ouid. 11. Metam. 21.
Suprema alicui soluere, pro Parentare. Tacit. lib. 1.
Soluere uotum, pro Adimplere. Mart. lib. 12. 87.
Ne uotum soluat, nunc Maro uota facit. Liu. 1. bel. Maced. 34. Quod nisi factum esset: uotum rite solui non posse. Cic. ad Atticum, lib. 15. 326, 6. Etenim erat absurdum, quæ si stetisset Resp. bonis non soluere, at euersa illa uota dissoluere. Correctius exemplar sic legit, uouissem, ea me euersa illa uota dissoluere. Virg. 1. Georg. 88.
Soluendo esse, Id est satisfacere pro eo quo obligatus sum, siue pecunia, siue remuneratione. Cic. 2. Off. 116. Idem ad Atticum, lib. 13. 268. 4. Quanquam nihil habeo quod dubitem, nisi ipsi Magio quæ fuerit causa amentiæ, Pro quo quidem etiam sponsor factus & nimirum id fuit: soluendo enim non erat.
Soluendo æri alieno esse. Liu. 1. bel. Maced. 50.
Tempus soluendi. Lucret. lib. 5. 246.
Soluisse, quatuor syllabarũ per diæresim. Tibul. li. 4. ele. 5. 4.
Sed potius ualida teneamur uterq; catena,
Nulla queat posthac quam soluisse dies.
Solutus] pen. prod. (λελυμένος,) Participium, siue Nomen ex participio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 1. Tertiam quam (ut scribis) anchoris solutis de phaselo dedisti.
Expeditus, solutus & liber. Cic. 4. Acad. 188. Sic igitur indicta & cõstituta probabilia, & eo quidem expedito, soluto, libero, nulla re implicato. Idem 4. Acad. 16. Hoc autem liberiores & solutiores sumus, quòd integra nobis est iudicandi potestas.
Culpa liberatus, & crimine nefario solutus. Cicero pro Roscio Amer. 85.
Solutus à cupiditatibus liberi à delictis. Cic. pro L. Agrar. 17.
Belli cura solutus. Plin. lib. 22. cap. 4. 1.
Iureiurando solutus. Cic. 1. Off. 63.
Languore molli solutus. Ouid. 11. Metam. 31.
Legibus solutus, pro Absolutus. Cice. pro Lege Manil. 43. ad Atticum, lib. 1. 11. 21. Lurco autem Trib. plebis qui magistratum simul cum lege Aelia iniit, solutus est & Aelia & Fusia, ut legem de ambitu ferret. Horat. 2. Serm. sat. 6. 14.
Luxu solutus. Quint. lib. 3. cap. 8. 19.
Morbo solutus, Mortuus. Plin. de Viris illust. 3.
Morte solutus. Ouid. in Ibin, 30.
Famuli soluti operum. Horat. 3. Carm. ode 17. 4. Hoc est, uacantes, & ab opere feriati. Acron.
Somno solutus. Cic. 1. de Diuinat. 210. Liu. 5. ab Vrbe 199.
nuda corpora & soluta somno trucidantur.
Vino solutus. Virg. 9. Aeneid. 38.
Animo soluto ac libero. Cic. 7. Verr. 65.
Soluto ac uacuo animo cogitare. Cic. 2. Verr. 16.
Soluto ac quieto animo esse. Cicero pro Roscio Comœd. 25.
Cœtu soluto discedunt. Ouid. 13. Metam. 190.
Culpa soluta mea est. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 2.
Solutior cura. Liu. 3. ab Vrbe 34.
Gradu soluto labitur moriens. Senec. Hipp. 4. 2.
Libido solutior. Liu. 2. ab Vrbe 12.
Merces soluta. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 9.
Nix soluta uerno sole. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 6.
Optio soluta eligendi, Libera. Cic. 1. de Leg. 51.
Oratio soluta, Quæ metrica lege non tenetur, & pedibus non obuincitur. Plin. epist. 16. b. Plautum uel Terentium metro solutum legi credidi. Varro 1. de Re rust. cap. 1. 8. Ii, quos dixi, omnes soluta oratione scripserunt. Quint. lib. 9. cap. 4. Oratio alia uincta atq; contexta, alia soluta, qualis in sermone, & epistolis.
Ratio soluta. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. 5. Quo mea ratio facilior & solutior esse posset.
Risus solutus, Magnus & à curis liber. Virg. 2. Georg. 78. Versibus incomptis ludunt risuq; soluto. Hoc est cachinno, inquit Seruius.
Sopor solutus clamore. Ouid. 3. Metam. 126.
Terra soluta, Rara, contraria spissæ. Plinius lib. 18. cap. 6. 13. & Colum. lib. 1. Soli pinguis uel macri, soluti uel spissi, humidi uel sicci.
Zonæ solutæ. Horat. 1. Carm. ode 30. 1.
Solutissimus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 87. Si essent omnia mihi solutissima, tamen in Rep. non alius essem atq; nunc sum. Id est, etiam si liberrimum esset mihi.
Solute] pen. prod Aduerbium, (λελυμένως,) Cic. 2. de Diuinat. 150. Si aut furore diuino incitatus animus, aut somno relaxatus solutè moueatur ac liberè.
Solutio] (λύσις, καταβολή, αὐθυπόφορα,) Verbale. ut Solutio stomachi, quod & dissolutio dicitur, nempe quum uires uentriculi infirmæ dissoluuntur. Plin. lib. 20. cap. 22. 13.
Solutio, ad omnem liberationem quoquomodo factam transfertur, magisq; ad subiectum obligationis, quàm ad nummorum solutionem. Vlpianus de Verb. signif. Solutionis uerbo satisfactionem quoq; omnem accipiendam placet. Soluere dicimus eum qui facit id quod facere promisit. Cic. 2. Offic. 124. Nec enim ulla res uehementius Rempub. continet, quàm fides: quæ esse nulla potest, nisi erit necessaria solutio rerum creditarum.
Solutilis] & hoc solutile, pen. corr. (λυτὸς,) Quasi solubilis, Quòd facilè solui potest, uel quod solutum & non fideliter consutum est. ut nauis qua Nero matri Agrippinæ fecit naufragium. Suetonius in Nerone, cap. 34. Solutilem nauem, cuius uel naufragio uel cameræ ruina periret, commentus est.
Solus] priore producta, (μόνος, ὅλος, μονήρης,) Adiectiuum à Solon dicitur, quod Oscorum lingua Totum significat. Cic. 3. Off. 154. Cui quum uisum esset utilius solum se quã cum altero regnare, fratrem interemit.
Solus, more superlatiuorum, genitiuum aliquando regit. ut Solus omnium acipenser squamis ad os uersis, contra aquas natando meat. Apud Plinium, lib. 9. cap. 17. Vnus omniũ, legitur. Ibidem, cap. 51. Ita fit ut sola piscium & animal & oua concipiant.
Solus ex omnibus, uel inter omnes, etiam dicimus. Cic. de prouinc. Consul. 15. Tib. Gracchus, &c. solus ex toto illo collegio, &c. Idem 3. de Orat. 37. Stoicos aũt, &c. soli ex omnibus eloquentiam uirtutem ac sapientiam esse dixerunt.
Solæ in plurali dicimus, quum in singulari pluralitatem significet. Terent. Adelph. 3. 1. 4. Solæ sumus.
Solus, Desertus. Virg. 3. Georg. 50. Heu malè tum Libyæ solis erratur in agris.
Locus solus, Id est solitudo. Cicero 1. de Diuinatione 105. Quum in locis solis mœstus errares. Terentius And. 2. 4. 3. Venit meditatus alicunde ex solo loco. Id est deserto, ut ait Donatus.
Sola sub rupe iacentem. Virg. eclog. 10. 3.
Terræ solæ oræq; ultimæ. Idem. Plaut. Mostel. 14. 3. Terent. Phorm. 5. 8. 86. Nónne hoc publicitus scelus hinc deportarier in solas terras?

Digitized by Google

Solis tribus ictibus. Plaut. Bacchid. 2. 50. Terent. Phorm. 3. 3. 24. Solæ triginta minæ. Cic. ad Atticum, lib. 5. 105. 4. Quod Scæuolæ contigit, qui solos nouem menses Asiæ præfuit. Idem 3. Verr. 110. Is mihi etiam quæritur quòd à nobis nouem solis diebus prima actio sui iudicij transacta sit.

Solius in genitiuo facit, & soli, solæ, soli. Terent. Eun. 5. 7. 3. Mihi solæ ridiculo fuit.

Solitarius] Adiectiuum, (μονώτης, ὀιοπόλος, μονότροπος, μονήρης,) Qui solus est. Cic. de Amicit. 74. Sic natura solitarium nihil amat, semperq; ad aliquid, tanquam adminiculum, annititur. Ibidem 70. ut quoniam solitaria non potest uirtus ad ea quæ summa sunt, peruenire, coniuncta & socia ta cum altera perueniret. Sic 2. Off. 55. Solitario homini, atq; in agro uitam agenti.

Solitarium & rarum. Cic. 1. de Inuent. 96.

Solitus] (μονοθεὶς,) Aliud adiectiuum, à solus. Plau. Amph. Qui soliti inuiti cubant.

Solitudo] pen. prod. solitudinis, (ὄρημος, μοναστήριον,) fœ. gen. Vbi unus uel nullus habitat, recessus, inhabitata plaga. Cæsar 6. bel. Gal. 82. Ciuitatibus maxima laus est, quàm latissimis circum se uastatis finibus solitudines habere.

Solitudo hominis dicitur, quando neminem habet qui eum defendat. Terent. Adelph. 3. 2. 5.

Tot res repentè circunuallant unde emergi non potest:
Vis, egestas, iniustitia, solitudo, infamia.

Solitudo Puerorum. Cic. 3. Verr. 108. Habemus enim liberos paruos: incertum est quàm longa nostrum cuiusq; uita futura sit: consulere uui ac prospicere debemus, ut illorum soli tudo & pueritia quàm firmissimo præsidio munita sit.

Solitudo ab oratoribus. Cic. de Claris Orat. 120.

Solitudo ante ostium. Terent. And. 2. 2. 25. Id est neminem ante ostium stare uidi. Cicero 5. de Finibus 2. solitudo erat ea quam uolueramus.

Insueta solitudo, Vide Insuetus.

Captare solitudines, Vide Capto in Capio.

Collocare in solitudinem, Vide Colloco.

Considere in solitudines, Vide Considco.

Fugæ, solitudiniq; mandare uitam, Vide Mando, mandas.

Obturbare alicuius solitudinem, Vide Obturbo.

Soliuagus] pen. corr. Adiectiuũ, (οιοπόλος,) Qui solus uagatur: cui opponitur Congregatus. Plin. lib. 8. cap. 7. 6. Nec nisi lacessiti noceant, ideoq; gregatim semper ambulẽt, minimè ex omnibus soliuagi. Cic. 5. Tusc. 54. Alias uolucres cælo frui libero, serpentis quasdam, quasdam esse gradientis: earum ipsarum partim soliuagas, partim cõgregatas.

Soliuagum cælum. Cic. de Vniuers. 26. Deinde quum circunde dit corpore, & uestiuit extrinsecus, cæloq; soliuago & uolubili, & in orbem incitato complexus est.

Soliuaga cognitio, & ieiuna. Cic. 1. Off. 220.

Solo] solas, (ἐρημόω,) Solare, Solum & desertum facere locum aliquem. Stat. 5. Theb. 30.

- furor omnibus idem,
Idem animus solare domos, &c.

Solymi] pen. corr. (σόλυμοι,) Straboni lib. 1. Populi iuxta Lyciã, quos Homerus pugnacissimos fuisse scribit, & à Bellerophonte deuictos. Corn. Tacitus de Iudæorũ origine. Alij clara Iudæorum initia Solymos carminibus celebratam Homeri gentem, conditam urbem Hierosolymam nomine suo fecisse: unde Iuuen. Saty. 6. 55. Interpres legum Solymarũ. De Solymis ita Stra. lib. 14. Poeta Solymos diuersos facit à Lycijs, nam Bellerophontes à rege Lyciorũ missus, Hic Solymis iterum præstantibus intulit arma. Quod uerò Lycios prius Solymos uocatos dicunt, postea Termilas, qui ab ijs, qui cum Sarpedone ex Creta uenerunt, & postea Lycios à Lyco Pandionis filio, qui quum à propria terra exisset, in regni partem à Sarpedone acceptus est, cũ Homero non cõcordauit. At qui dicunt eos à poeta Solymos dici, qui nunc Milyes appellantur, melius sentiunt. Valer. 1. Argonaut. 3.

Nanq; potens Solymo nigrantem puluere fratrem.

Declinatur urbs, Solyma, Solymarum: & Hierosolymæ, Hierosolymarum: Hierosolyma, Hierosolymæ. Vnde Hierosolymitanus.

Somnus] somni, masc. gen. (ὕπνος, λοῖτος, ὄνειρος,) Dicitur quum dormimus, Nempe ipse dormiendi actus. Terentius Heaut. 3. 1. 82. Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis.

Somnus, Nox. Terent. And. 2. 1. 18.

- quo æquior sum Pamphilo,
Si se illam in somnis, quàm illum amplecti maluit. Donatus, In somnis, per noctem. Virg. 1. Georg. 42. Libra die, somnique pares ubi fecerit horas. Cic. 1. de Diuina. 76. Quia mater grauida parere se ardentem facem
Visa est in somnis Hecuba.

In somnis, Vide In.

Somnus Græcè dicitur ὕπνος. Apud antiquissimos autem primum dicebatur sypnus: postea sopnus, mutata aspiratione in s, & υ in o, sicut fit in herpyllon serpyllon. Frequentius nunc somnus, quàm sopnus dicimus.

Perfugium omnium laborum & solicitudinum est somnus. Cice. 2. de Diuinat. 222.

Mortis imago & simulachrum est somnus. Cic. 1. Tusc. 147.

Nihil morti est tam simile, quàm somnus. Cic. de Senect. 73.

Languidus somno. Quint. lib. 4. cap. 2. 76. Somnóne te languidum, an graui lethargo putem pressum?

Lumina expertia somno. Lucret. lib. 6. 238.

Grauis somno. Ouid. 3. Metam. 122.

Marcidus somno, Vide Marceo.

Vacuus somno. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.

Benignus somni, Qui bene dormit. Horat. 2. Serm. saty. 3. 1.

Inertia somni. Ouid. epist. 14. 15.

Domitor curarum somnus. Senec. Agamem. 2. 4.

Domitor malorum somnus. Senec. Herc. furen. 2. 3.

Breuis somnus, Vide Breuis.

Celer somnus. Senec. Hippol. 4. 33.

Deterior somnus. Stat. 1. Theb. 87.

Dulces somni. Virg. 1. Georg. 69.

Facilis somnus. Horat. 2. Carm. ode 11. 2.

Fallax somnus. Catul. Argon. 59. 11.

Ferreus somnus. Virg. 10. Aeneid. 149.

Olli dura quies oculos, & ferreus urget
Somnus: in æternã claudũtur lumina noctem. Epitheton est Homericum χάλκεος ὕπνος, ut adnotauit Seruius quoq;.

Frigidus somnus, Mors. Valer. 3. Argon. 36.

Furentes somni Lucan. lib. 7. 155.

Ignauus somnus. Ouid. 11. Metam. 119.

Immodici somni. Ouid. 1. de Arte 29.

Incestus somnus. Claud. de bel. Gildon. 90.

Lenis somnus. Horat. 3. Carm. ode 1. 5. Ouid. 8. Metam. 166.

Leuis somnus. Silius lib. 7. 61.

Liquidus somnus. Valer. 4. Argon. 4.

Longus somnus. Horat. 3. Carm. ode 11. 8.

Medicatus somnus. Ouid. epist. 12. 23.

Molles somni. Virg. 2. Georg. 94. Ouid. 1. Metam. 130.

Parcus & breuis somnus, Vide Parcus.

Placidus somnus. Ouid. 6. Metam. 98.

Primo somno prodita tentoria. Virg. 1. Aeneid. 95.

Quieti somni. Seneca Herc. furen. 10. 3.

Salubres somni. Virg. 3. Georg. 106.

Sopori-

Digitized by Google

Soporifer. Lucan. lib. 3. 2.
Tacitus somnus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
Tener somnus. Ouid. 2. de Arte 110.
Volucer somnus. Virg. 6. Aeneid. 141.
Abducere somnum, Vide Abduco.
Abrumpere somnum, Vide Abrumpo.
Matutinos abrumpere murmure somnos. Stat. 2. Sylu. 1. 14.
Abrumpit somnos cura. Virg. 3. Georg. 106.
Accedit somnus, Vide Accedo.
Dulces accersere somnos. Stat. 5. Sylu. 5. 18.
Accersitus somno, Vide Accerso.
Otia somni accipere, Dormire. Stat. 3. Theb. 1.
Adimere somnum, Vide Adimo.
Adoperta somno lumina. Ouid. 1. Metam. 144.
Afferre somnum, Vide Affero.
Allicere somnum, Vide Allicio.
Amouere somnum, Vide Amoueo.
Auertere somnum alicui. Horat. 1. Serm. saty. 5. 3.
Auferre somnos pauore. Horat. Epod. 5. 21.
Capere somnum. Cic. ad Atticum, lib. 8. 145. 6.
Nimio è labore somnum capiunt sine Cerere. Catul. de Berec.
Captare somnos, Vide Capto in Capio. (58. 8.
Carpere somnos, Vide Carpo.
Circundatus somnis fuluis alis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
Complectitur nos somnus arctior. Cic. in Somn. Scip. 4.
Conciliare somnum, Vide Concilio.
Concitare somnum, Vide Concito.
Condit lumina natantia somnus. Virg. 4. Georg. 100.
Conterere partem æui somno. Lucret. lib. 3. 213.
Corripere corpus è somno. Virg. 4. Aeneid. 115.
Defendit somnos excubitor. Seneca Thyeste 5. 11.
Leuis somnus delapsus ab astris ætherijs. Virg. 5. Aenei. 168.
Depellere somnos. Seneca Troade 6. 9.
Deuincti somno. Lucret. lib. 4. 207.
Dulci deuictus lumina somno. Catul. Argon. 59. 25.
Cura diuellit somnos. Horat. 1. epist. 10. 4.
Dare corpora somno, Ouid. 6. Metam. 98.
Dare se somno. Cic. 2. Tusc. 184.
Ducere somnos. Virg. 4. Aeneid. 112.
- potes hoc sub casu ducere somnos?
Ducere somnos & arcere. Ouid. 2. Metam. 148. De eadem ceo Mercurij loquitur, quo dat somnos, adimitq; & lumina morte resignat, ut canit Virg. 4. Aeneid. 49.
Eripitur somnus. Celsus lib. 2. cap. 7.
Euincere somnos. Ouid. 1. Metam. 130.
Excitare ex somno. Cic. in Som. Scip. 8. Et 4. Tusc. 67. E somno suscitari.
Excitus somno. Silius lib. 17. 21.
Excutior somno. Virg. 2. Aeneid. 61.
Expellere somnos. Ouid. epist. 14. 15.
Facere somnum. Celsus lib. 3. cap. 39.
Fusa corpora uino somnoq;. Virg. 9. Aeneid. 64.
Grauatus somno. Virg. 6. Aeneid. 104.
Habet somnus animalia, id est dormiunt animalia. Virg. 3. Aeneid. 30.
Iacens somno. Virg. eclog. 6. 3.
Nigros imitantia murmura somnos. Stat. 1. Syl. 3. 9.
Indulgere somno. Claud. de Theodoro & Adriano 44.
Inire somnum, Vide Ineo, inis.
Interrumpere somnos, Vide Interrumpo.
Inuitat somnos riuus. Ouid. 11. Metam. 121.
Labitur somnus in artus. Ouid. 11. Metam. 127.
Moliri corpora ex somno, Vide Molior.
Mulcens pectora somnus. Ouid. epist. 17. 6.
Breuis somnus fessis obrepsit genis. Seneca Troad. 6. 7.
Obrepens somnus mouet caput. Ouid. epist. 18. 10.
Obruta somno legio. Stat. 10. Theb. 38.
Oppressit somnus uirginem, Vide Opprimo.
Parere somnum alicui mero. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 6.
Pellere inertes somnos, Vide Pello.
Perfundere securos iuuenum somnos sanguine. Stat. 5. Theb. 24. Id est occidere dormientes iuuenes. Satis licenter.
Lethæo somno perfusa papauera. Virg. 1. Georg. 16.
Petere somnum. Quint. lib. 9. cap. 4. Virg. 7. Aeneid. 18.
- sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnoq; petiuit.
Porrectus somno sub frondibus. Stat. 2. Achill. 15.
Silentia præbent somnum. Ouid. 5. Fast. 86.
Priuare somno. Cic. ad Atticum, lib. 9. 18. 1.
Proflare somnum pectore. Virg. 9. Aeneid. 66.
Imbelli somno recubant littora. Stat. 3. Theb. 51.
Reducere somnum alicui. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.
Reliquit me somnus. Virg. 8. Aeneid. 14.
Repetere somnum. Cic. 13. ad Atticum, lib. 13. 290. 1.
Sepulti somno, dicuntur qui profundo maximè somno tenentur. Lucret. lib. 1. 27. Idem lib. 5. 195.
Sepulta urbs somno uinoq;. Virg. 2. Aeneid. 53.
Fugant somni lux alma secuta est. Ouid. 15. Metam. 133.
Solutus uino somnoq;. Virg. 9. Aeneid. 38.
Sopitus somno. Virg. 1. Aeneid. 137.
Sternere se somno. Virg. 4. Georg 87.
Tegit occllos somnus quiete. Catul. ad Licinium 47. 2.
Pigro torpebant æquora somno. Stat. 3. Sylu. 2. 15.
Trahere somnum per suspiria. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 11.
Irriguo somno turgescere. Pers. Saty. 5. 6.
Somnium] somnij, (ὄνειρον, ὕπνιον, ὀναρμυὸς, ὀνείρωξις,) Illusio quam patimur quum dormimus. Cic. 1. de Lege Agr. 1. Hæc per deos immortales utrum esse uobis consilia siccorum, an uinolentorum somnia: & utrum cogitata sapientum, an optata furiosorum uidentur? Idē 4. Acad. 192. Vera esse aruspicum auspicia, oracula, somnia, uaticinationes.
Aegri somnia. Horat. de Arte 2.
Vigilantium uelut quædam somnia Quintil. lib. 6. cap. 2. 24.
Per somnium. Cic. 2. de Diuinat. 40. Illud autem naturale aut concitatione mentis edi, & quasi fundi uidebatur, aut animo per somnium sensibus & curis uacuo prouideri.
Admonitio in somnijs. Cic. 1. de Diuinat. 98.
Colores somniorum & superstitionum. Q. lib. 4. cap. 2. 67.
Concursatio somniorum, Vide Concursatio in Concurro.
Coniector somniorum. Cic. 2. de Diuinat. 184.
Somniorum interpres uaferrimus Chrysippus. Cicero 1. de Nat. deorum 56.
Ratio somniorum. Cic. 4. Acad. 94.
Dira somnia. Valer. 3. Argon. 12.
Lymphatica somnia, Vide Lympha.
Nigra somnia. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 18.
Nocturna somnia. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.
Sæua somnia. Seneca Herc. fur. 12. 6.
Sollicitum somnium. Seneca Troade 5. 8.
Tristia somnia. Virg. 5. Aeneid. 168.
Tumultuosi somni per somnia. Celsus lib. 8. cap. 4.
Tumultuosa somnia facit semen nymphæ. Plin. lib. 26. cap. 8. 14. Celsus lib. 2. cap. 2.
Vaga somnia. Statius 10. Theb. 22.
Vera somnia. Horat. 1. Serm. saty. 10. 7.
Cernere somnia. Lucret. lib. 3. 213.
Alicui enarrare somnium. Cic. 1. de Diuinat. 98.
Explicare interpretatione somnia. Cic. 1. de Diuinat. 71.
Fingere somnia. Lucret. lib. 1. 21. Virg. eclog. 8. 22.

Digitized by Google

Interpretari ſomnium, Vide Interpretor.
Pertinet ſomnium ad hoc, Vide Pertineo.
Odor ſomnum gignit. Plin. lib. 21. cap. 19. 9.
Ire in ſomnum. Plin. lib. 26. cap. 8. 27.
Serpit ſomnus. Plin. lib. 7. cap. 24. ad finem.
Timere ex ſomno. Celſus lib. 2. cap. 4.
Terrent me inſomnia. Virg. 4. Aeneid. 2.
Videre ſomnia. Ouid. 9. Metam. 96.
Vti ſomnijs iucundiſſimis. Cic. 5. de Fin. 100.

Somnium] Ironicè dictum, quemadum nugæ, & ſimilia. Teren. Phorm. 5. 6. 34.
Quid ais? G. cum eius conſueuit matre olim in Lemno clan culum. P. Somnium: utine hæc ignoraret ſuum patrē? Quaſi dicat, non eſt uerum. Idem Adelph. 2. 1. 50.
Vbi me dixero dare tanti, teſtes faciet ilico
Vendidiſſe me. de argēto ſomnium, mox cras redi. Id eſt nul la mentio negligitur, non curatur.

Somnio] ſomnias, (ὀνειρώττω, ἐνυπνιάζω,) ſomniare, Per quietem aliquid, quaſi ſiquis uigilaret, uidere. Terent. And. 5. 6. 7. - num ille ſomniat
Ea, quæ uigilans uoluit? Plaut. Curcul. Quos tu mihi luſcos libertos, quos ſumanos ſomnias? Id eſt ſomniando loqueris.
Si ita natura paratum eſſet, ut ea dormientes agerent quæ ſomniarent, alligandi omnes eſſent qui cubitum irent. Cice. 2. de
Mortuum eſſe ſomniare. Cic. 4. Acad. 95. (Diu. 182.
Somniare aliquem. Terent. Eun. 1. 2. 114.
Dies noctesq; me ames: me deſyderes,
Me ſomnies, me expectes, de me cogites, &c.
Cic. Attic. lib. 9. 185. 7.
Somniare ineptias. Colum. lib. 1. cap. 8. 1. Ci. Attic. lib. 7. 132.
Sine Senatu, ſine magiſtratu, ne ſomniare quidem poterit quicquam πολιτικῶς. Vetus codex habet ſimularet.
Somniari, Impersonale. Plin. lib. 28. c. 4. 29. Ariſtoteles & Fabianus plurimū ſomniari circa Vernū & Autumnū tradūt.

Somnians] Participium, (ὀνειρώττων,) Cic. 1. de Diuinat. 188. Hæc ſomniantis eſt diuinatio.
Miracula non differentium philoſophorum, ſed ſomniantium. Cic. 1. de Nat. deor. 28.

Somnioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ὀνειρώδης,) Qui creb bris ſomnijs uexatur. Plin. lib. 28. cap. 19. 14. Somnioſos fieri lepore ſumpto in cibis, Cato arbitratur.

Somnifer] pe. corr. Aliud adiectiuum, (ὑπνοφόρος,) Quod affert ſomnum, & Soporiferum etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 25. 19. Viſq; ſomnifera etiam ſatiuo papaueri.
Venena ſomnifera. Ouid. 9. Metam. 139.

Somnificus] pen. corr. (ὑπνοποιὸς,) Item adiectiuum. Plinius lib. 37. cap. 10. 17. Et uiſo dracone ſpargere ſomnifica medicamenta. Idem lib. 29. cap. 4. 6. Quoniam uincatur aſpidum ſomnifica uis.

Somniculoſus] pen. pro. (ὑπνοτιλὸς, ὑπνηλὸς, φίλυπνος,) Similiter adiectiuum Somno plenum & ignauia. Cic. de Senect. 32. Quæ uitia ſunt non ſenectutis, ſed inertis, ignauæ, ſomniculoſæ ſenectutis. Colum. lib. 3. ca. 8. 1. Socors & ſomniculoſum genus id mancipiorum, otijs, campo, circo, aleæ, popinæ, lupanaribus conſuetum, nunquam non eaſdem ineptias ſomniat.
Somniculoſus interdum dicitur non qui ſomno indulget, ſed qui ſomnum inducit, habetq; uim ſomnificam: unde Siſenna aſpidem uocat ſomniculoſam, non quòd ipſa dormiat, ſed quòd ui ſomnifica homines percuſſos enecet.

Somniculoſe] pen. prod. Aduerbium, (ὑπνοτιλῶς,) Negligenter. Plau. Capt. 5. 35. Haud ſomniculoſè hoc agendū eſt.

Somnolentus] (ὑπνώδης,) Somno plenus. Huius nullum exemplum repperi.

Somnorinus] (ὑπνωμοτιλὸς,) Adiectiuū apud antiquos dicebatur id quod in ſomnijs uidebatur. Varro Prometheo, lib. 1. Hic ſomnorinas imagines affatur. Nonius.

Sonabilis] Vide Sonus.

Sonchos] (σόγχος,) Herba, quam Latini, atq; adeò Colum. cicerbitam uocant, intybi ſiue ambubaiæ, & lactucæ, quædam ſpecies: nam & lacte abundat, quæ antiquis eſui erat, et in hortis ſerebatur: nunc autem nobis neglecta, & tantum cuniculorum cibis commendata. Plin. lib. 22. cap. 22. 20. Eſtur & ſonchos, ut quem Theſeo apud Callimachum apponat Hecate, uterq; albus et niger, lactucæ ſimiles ambo, ni ſi ſpinoſi eſſent, caule cubitali anguloſo, intus cauo, ſed qui fractus copioſo lacte manat. Vulgus noſtrū uocat creſpino.

Sonipes, Sonitus, & Sono] Vide Sonus.

Sons] ſontis, om. ge. (θῶος, ἐπαίτιος, ὑπαίτιος, ὑπέυθυνος,) Propriè dicitur cuius culpa iam ſonat: hoc eſt qui erroris cū uictus eſt. Feſtus, Sons, nocens: Inſons, innocens. Cic. 3. de Legib. 9. Vincula ſontium ſeruanto, capitalia uindicanto. Et 1. Off. 115. Punire ſontes.
Animam ſontem dare. Virg. 10. Aeneid. 171.
Protegere ſontes. Ouid. 2. Triſt. 55.
Furijs ſontibus impulſus. Valer. 5. Argon. 9.
Sanguine ſonti fœdatus. Ouid. 13. Metam. 114.
Thalami ſontes. Stat. 4. Theb. 27.
Turbæ ſonti decreta plaga. Seneca Herc. fur. 13. 17.

Sonticus] pen. corr. Adiectiuum, Quod nocet. unde Sonticus morbus, qui perpetuò nocet, & totum inuadit corpus. Plin lib. 36. cap. 19. 5.
Cauſa ſontica. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 11.
Sonticus, pro Iuſto aliquando accipitur. Næuius, Sonticam eſſe oportet cauſam, quamobrem perdas mulierem. Ex Feſto.

Sonus] ſoni, (ἦχος, κτύπος, πάτλαγος,) Omnis uox, & quic quid auribus percipi poteſt. Cic. 1. de Diuinat. 185. Qui ſono quodam uocum & Phrygijs cantibus incitantur.
Sonus pronuntiandi. Cic. 1. de Orat. 92.
Acuti ſoni. Quint. lib. 2. c. 8. 10. Vide Acuo.
Cæcus ſonus. Seneca Troade 3. 2.
Creber ſonus, Vide Creber adiectiuum.
Dulcis ſonus. Cic. in Somnio Scip. 17.
Grauis. Quint. lib. 2. cap. 8. 10.
Imus, Vide Imus.
Inanis uocis. Cic. 5. Tuſc. 167.
Legitimus. Horat. de Arte 56.
Lenis ſonus, Vide Lenis.
Magici ſoni. Ouid. 2. de Arte 21.
Medius. Quint. lib. 2. cap. 8. 10.
Miſerabilis, Vide Miſer.
Peregrinus ſonus. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.
Pinguis ſonus. Quint. lib. 1. cap. 7. 14.
Repens ſonus. Senec. Medea 12. 19. id eſt repentinus.
Reſultans ſonus, Vide Reſultans in Reſilio.
Sonus ſummus, medius, imus, Vide Medius.
Vaſtus ſonus. Senec. Herc. fur. 9. 34.
Addere ſonum uocis hiſtoriæ, Vide Addo. Cic. 2. de Orat. 29.
Blandis ſonis adire aliquem. Ouid. epiſt. 15. 52.
Admouere ſonum uocis, Vide Admoueo.
Grauior ſonus auditur. Virg. 4. Georg. 52.
Longè remotos ſonos audire. Senec, Thye. 1. 23.
Concipere ſonos aure. Senec. Theb. 1. 45.
Lætum ſonum crepuit populus. Horat. 2. Carm. ode 17. 6.
Concordi ſono dicere aliquid. Ouid. 5. Metam. 133.
Dare ſonum. Virg. 3. Georg. 17.
Efficere ſonū. Ci. 2. de Nat. deo. 223. In ore ſita lingua eſt finita dētibus, etc. quæ ſonos uocis diſtinctos et preſſos efficit, &c.

Elicere

Digitized by Google

Elicere ſonum nexuorum. Cic. 2. de Nat. deor. 224.
Immanis ſonus ferri. Stat. 4. Sylu. 3. 1.
Fundere ſonum. Cic. 4. Acad. 131. Idem 5. Tuſc. 104. Dicatq; nos in uocibus occupatos, inanes ſonos fundere.
Inflare ui ſonum, Vide Inflo.
Infuſcare ſonum, Vide Infuſco.
Multiplicare ſonos. Stat. 6. Theb. 6.
Peragere ſonos. Ouid. 3. Faſt. 6.
Reddit ſonum chorda. Horat. de Arte 70.
Blæſo ſono reddere uerba. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.
Summiſere ſonum fremitus uirorum. Stat. 10. Theb. 29.
Sonor] ſonoris, pen. prod. maſc. gen. (ἠχή,) Vehementior ſonus. Virg. 7. Aeneid. 93.
- magno ueluti quum flamma ſonore, &c.
Idem 9. Aeneid. 130.
Et crines albos, & ſæua ſonoribus arma.
Clarus ſonor. Lucret. lib. 4. 116.
Sentire ſonorem. Lucret. lib. 4. 47.
Plenæ ſonoribus aures. Lucret. lib. 6. 239.
Sonorus] pen. prod. Adiectiuum, (ἠχώδης, ἐυφώνιος,) Grue ſonans. Virg. 1. Aeneid. 12.
Cithara ſonora. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 14.
Flumina ſonora. Virg. 12. Aeneid. 28.
Tempeſtates ſonoræ. Virg. 1. Aeneid. 12.
Tonitru ſonoro cuncta concutiens. Claud. 2. Paneg. 6.
Sono] ſonas, ſonui, ſonitum, pen. corr. & raro ſonaui, ſonatum, (ἠχέω, κτυπέω, ἀλαλέω, βρέμω, ἐπιλαλέω, ῥοιζέω, ἀλάζω, κορυφυγέω,) ſonare, Sonum facere. Plaut. Curcul. 3. 17.
Aniabo cuia uox auribus ſonat procul? Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 9. Magna ſonaturum des nominis huius honorem.
Grauiter ſonare. Virg. 3. Georg. 18.
Acutè ſonare, Vide Acutus in Acuo.
Dulce ſonant tenui gutture carmen aues. Tibul. li. 1. eleg. 3. 12.
Leuiter ſonant cachinni. Catul. Argon. 59. 55.
Plenius ſonans aureo plectro. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.
Plangore ſonat mœſta domus. Ouid. ad Liuiam 36.
Tinnitibus acutis ſonuit enſis. Ouid. 5. Metam. 41.
Nimbi ſonuerunt toto æthere. Virg. 2. Aeneid. 23.
Plauſu ingenti ſonuerunt omnia. Virg. 5. Aeneid. 102.
Sonat pharetra, Sonant tela. Virg. 4. Aeneid. 30.
Ripæ ſonant balatu pecorum. Virg. 3. Georg. 111.
Rupes ſonant carmina. Virg. eclog. 5. 13.
Diuerſa ſonare. Ouid. 10. Metam. 30.
Vox hominem ſonat. Virg. 1. Aeneid. 67.
Idem ſonant hæc uerba, pro Significant. Cic. 3. Off. 112. Honeſtate igitur dirigenda utilitas eſt, & quidem ſic, ut hæc duo uerba inter ſe diſcrepare, re unum ſonare uideantur. Idem 2. de Fin. 9. Non intelligere interdum quid ſonet hæc uox uoluptatis: id eſt quæ uis huic uoci ſubijciatur. Hic Cicero quid ſonare ſignificet, declarat.
Acerba ſonare. Virg. 3. Georg. 30.
Grande ſonare. Stat. 3. Sylu. 1. 10.
Lene ſonans aqua. Ouid. 2. Faſt. 141.
Mortale ſonans. Virg. 6. Aeneid. 10.
Pingue & peregrinum ſonare dicuntur rudes poetæ. Cicero pro Archia 19.
Raucum quiddam ſonare. Ouid. 3. de Arte, 58.
Rauca ſonans amnis. Virg. 9. Aeneid. 26.
Saxoſum ſonans Hypanis. Virg. 4. Georg. 74.
Sonans] (ἠχῶν,) Nomen ex participio: ut Aes ſonans. Ouid. 12. Metam. 10.
Auræ ſonantes. Virg. 11. Aeneid. 173.
Fila ſonantia. Ouid. 10. Metam. 18.
Ora ſonantis centum linguis. Ouid. 8. Metam. 107.
Scopuli ſonantes. Virg. 1. Aeneid. 41.
Turba ſonans. Virg. 3. Aeneid. 47.
Sonandus] Participium, (ἠχητέος,) Ouid. 5. Faſt. 9.
- ſigni cauſa ſonanda mihi eſt.
Ore magno ſonandus. Ouid. 1. de Arte, 41.
Sonabilis] & hoc ſonabile, pen. corr. (ἠχητός,) Adiectiuum, ut Siſtrum ſonabile. Ouid. 9. Metam. 157.
Sono] ſonis, (ἐξηχέω,) ſonere, Tertia coniugandi forma dixerunt ueteres. Lucret. lib. 3. 32. Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus.
Syncerum ſonere. Lucret. lib. 3. 179.
Sonitus] huius ſonitus, pen. corr. maſc. ge. (ἦχος, ἄσπετος, βρόμος, φλοῖσβος,) Idem quod Sonor. Virg. 6. Aeneid. 118.
Dum flammas Iouis & ſonitus imitatus Olympi. Plaut. Trinum. 17. 51. - quis homo
Tam tumultuoſo ſonitu me excitat ſubitò foras?
Sterilia ſonitu corpora. Lucret. lib. 2. 169.
Innumeri ſonitus eris. Stat. 1. Sylu. 1. 14.
Aquæ ſonitus. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 16.
Armorum ſonitus. Virg. 1. Georg. 95.
Plangoris ſonitus. Ouid. 3. Metam. 100.
Fracti ſonitus tubarum. Virg. 4. Georg. 15.
Perterricrepus ſonitus. Lucret. lib. 6. 26.
Quadrupedans ſonitus. Virg. 8. Aeneid. 120.
Sonans ſonitus. Lucret. lib. 1. 169.
Terribilis ſonitus. Virg. 9. Aeneid. 101.
Vagus ſonitus Aſopi fluentis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 6.
Creber ſonitus adeſt ad aures. Virg. 2. Aeneid. 147.
Agnoſcere ſonitum, Vide Agnoſco.
Capere ſonitum, Vide Capio.
Captare ſonitum, Vide Capto in Capio.
Clareſcunt ſonitus. Virg. 2. Aeneid. 61.
Acrem ſonitum dare. Virg. 4. Georg. 82.
Ingentem ſonitum dedit ignis. Virg. 2. Georg. 62.
Vaſtos ſonitus dare. Virg. 5. Aeneid. 87.
Excitur ſonitus pedibus. Lucret. lib. 2. 66.
Faciunt ſonitus uenti. Lucret. lib. 6. 27.
Venti ferunt ſonitum ad littora. Virg. 12. Aeneid. 91.
Increpuit ſonitum tuba. Virg. 9. Aeneid. 101.
Quatit ſonitu campum ungula. Virg. 8. Aeneid. 120.
Terrere aues ſonitu. Virg. 1. Georg. 32.
Sonipes] pen. cor. ſonipedis, pen. corr. maſc. gen. (ταχύπους,) ſignificat Celerem equum, à ſonitu pedis, quod pedibus ſonet. Cicero 3. de Orat. 101. Aut à breuibus deinceps tribus extrema producta atq; longa: ſicut illa ſunt, domuerant, ſonipedes.
Acrior ſonipes. Stat. 5. Theb. 1.
Inſignis oſtro & auro ſtat ſonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.
Martius ſonipes. Silius lib. 1. 45.
Nobilis ſonipes. Claud. de Nup. Honorij & Mariæ, 58.
Vegeti ſonipedes. Catul. de Berecynth. 58. 9.
Celſos ſonipedes ocyus ſubigit iugo. Senec. Hipp. 10. 3.
Soniuius] Adiect. Feſtus, Soniuio, ſonanti. Cice. ad Cecinnã, li. 6. 6. 16. Non igitur ex alitis inuolatu, nec è cãtu ſiniſtro oſcinis, ut in noſtra diſciplina eſt: nec ex tripudijs ſoliſtimis, aut ſoniuijs tibi auguror: ſed habeo alia ſigna quæ obſeruẽ.
Sophenæ] pen. prod. (σωφηνός,) Armenij populi: quos Plin. lib. 6. cap. 9. 4. uocat Sophenos: eorumq; regionem Sophenem lib. 5. cap. 12. 1. & lib. 6. cap. 13. 9.
Mollet Sophenæ. Lucan. lib. 2. 118.
Sophia] ſophiæ, pen. corr. (σοφία,) Latinè Sapientia dicitur. Martial. lib. 1. 3. à fine, Quum tibi ſit ſophiæ par fama, & cura deorum. Cic. 1. Off. 214. Princepsq; omnium uirtutum eſt illa ſapientia quam σοφίαν, Græci uocant.

Sophus]

Digitized by Google

Sophus] *ſophi, maſc. gen. (σοφὸς,) Sapiens. Virgilius, Hinc omnis certa dialectica turba ſophorum. Cic. 5. Tuſc. 10. Iſtaq; & illos ſeptem, qui à Græcis σοφοὶ, ſapientes à noſtris, & habebantur & nominabantur. Martial. lib. 7. 31.*

Te pia Cecropiæ comitatur turba Mineruæ:
Te ſecreta quies, te ſophos omnis amat.

Grande ſophos. Mart. lib. 1. 32. Sipontinus, Mos eſt Græcorum, dum ſcripta alicuius uel legerint uel audierint, aſſentando dicere, σοφὸς, hoc eſt ſapiens, doctus. Neutro aũt genere dixit poeta, Grande ſophos, id eſt grandem illam & adulatoriam uocem tot hominũ clamantium Sophos. Sic alibi, Quòd tam grande ſophos clamet tibi turba togata, &c. Idem lib. 1. 46.

Mercetur alius grãde et inſanũ ſophos, Miſerere tu fœliciũ.

Sophiſtes] *ſophiſtæ, uel ſophiſta, (σοφιστὴς,) Orator, præceptor, ſapiens. Olim autem ſophiſtæ dicebantur philoſophi & ſapientiæ profeſſores: deinde uerò rhetores: poſtremò abijt nomen in inuidiam, ut Sophiſtæ dicerentur, qui fictam quandam ſapientiæ ſpeciem iactitarent. Cic. 1. de Nat. deor. 86. Abderites quidẽ Protagoras, cuius à te modò mentio facta eſt, ſophiſtes temporibus illis uel maximus. Idẽ 4. Acad. 129. At quis eſt nunc hic ſophiſtes? Sic enim appellãtur hi qui oſtentationis aut quæſtus cauſa philoſophantur.*

Sophiſma] *ſophiſmatis, pen. corr. neut. gen. (σόφισμα,) quid ſignificet, declarat Cic. 4. Acad. 134. his uerbis, At qui habebam moleſtos uobis, ſed minutos Stilbonẽ, Diodorum, Alexinũ, quorum ſunt contorta & aculeata quædã ſophiſmata. Sic enim appellantur fallaces concluſiunculæ.*

Sophocles] *pen. corr. (σοφοκλῆς,) Athenienſis, poeta Tragicus, æqualis Periclis, eiuſq; Collega quandoq; in prætura: docuit fabulas CXXIII. victorias retulit XXIII. authore Suida. Deceßit poſt Euripidem annos VI. cui ſtyli magnitudine præfertur, licet eius ſententijs inferior. Filios habuit Leophontem, Leoſthenem, Auſtonem, Stephanum, Meneclidem. Hæc ex Suida. De quo Cic. de Senec. 20. Sophocles ex inſperato gaudio ob uictoriam ex tragœdia quadam repentino obijſſe, Valerius author eſt. Hunc Cicero diuinum poetam lib. 1. de Diuinat uocauit.*

Sophocles non ignobilis Tragicus. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12. Horat. 2. epiſt. 1. 33.

Sophocleus] *pen. prod. Poſſeßiuum, (σοφόκλειος,) Vnde Carmina Sophoclea. Cic. ad Tyronẽ, lib. 16. 18. 5. An pangis aliquid Sophocleum? Martial. lib. 3. 20. Virg. 8. eclog. 2. Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.*

Sophocles ſuperioris nepos, poeta item Tragicus, qui docuit tragœdias XL. uicit VIII. commemoratur à Suida.

Sophocles etiã grãmaticus, minor appellatus, enarrauit Lycophronẽ, Appollonũ, aliosq; poetas, cuius opera habemus.

Sophocles alius, dux Athenienſium Soſtratidæ filius, apud Thucydidem.

Sophron] *ſophronis, pen. corr. maſc. gen. (σόφρων,) & Sophroſyne, ſophroſynes, fœm. gen. Cic. 3. Tuſc. 28. Veriſimile etiam illud eſt, qui ſit temperans, quem Græci σώφρονα appellant: eamq; uirtutem σωφροσύνην uocant, quam ſoleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modeſtiam.*

Sophron] *(σόφρων,) Comicus, cuius meminit Athenæus. Implicitum hunc uocat Statius lib. 5. Syl. 3. 32.*

Sopor] *ſoporis, maſc. gen. (ὕπνος, κοῖτος,) Idem quod Somnus. Cic. in Saluſtium, 5. Noli nobis languorem ac ſoporem nimium exprobrare.*

Sopor interdum differt à ſomno. Plinius lib. 21. cap. 18. 8. Huius ſemine ſomnum allici: ſed modum ſeruandum, ne ſopor fiat.

Conſanguineus lethi ſopor. Virg. 6. Aeneid. 56.
Altus ſopor, uide Altus.
Doloſus ſopor. Stat. 1. Sylu. 2. 49.
Dulci ſopore languidus. Horat. Epod. 5. 13.
Fœlix ſopor. Stat. 5. Theb. 91.
Grauiſſimus ſopor. Lucret. lib. 4. 193.
Impauidus ſopor. Silius lib. 13. 52.
Piger ſopor. Catul. de Berecynthia 58. 8.
Semiſomnus ſopor. Quint. lib. 4. cap. 2. 88.
Temulentus ſopor. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.
Trepidus ſopor. Stat. 1. Achil. 26.
Collocare aliquem in ſoporem, Vide Colloco.
Complectitur artus ſopor. Virg. 2. Aeneid. 51.
Firmare ſoporem alicui. Ouid. 1. Metam. 144.
Suaui ſopore deuinxit membra ſomnus. Lucret. lib. 4. 93.
Altus ſopor habet animalia. Virg. 8. Aeneid. 6.
Irrigat artus ſopor. Virg. 3. Aeneid. 103.
Languens ſopore. Lucret. lib. 4. 8.
Securo ſopore mulcens membra. Silius lib. 3. 35.
Occupat artus ſopor. Virg. 4. Georg. 38.
Pati ſoporem. Ouid. 15. Metam. 65.
Grauitate ſoporis preſſus. Ouid. 15. Metam. 5.
Profligatus temulento ſopore. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.
Receptus ſopor parte oculorum. Ouid. 1. Metam. 138.
Remouet ſoporem cura. Ouid. 6. Metam. 99.
Segnis ſopor tenuit corpora noſtra. Lucan. lib. 5. 138.
Vincere caput ſopore. Propert. lib. 3. eleg. 17. 9.
Victa ſopore corpora. Ouid. 1. Faſt. 85.
Perpetuus ſopor urget illũ, Mortuus eſt. Hor. 1. Car. ode 24. 1.

Soporifer] *pen. corr. Adiectiuum, (ὑπνοποιὸς, ὑπνωτικὸς,) Quod ſoporem inducit. Plinius lib. 9. cap. 13. 2. Præterea dextræ pinnæ uim ſoporiferam ineſſe, ſomnosq; allicere ſubditam capiti tradunt. Idem lib. 19. cap. 8. 3. A copiſtis ſoporiferi.*

Aula ſoporifera Somni. Ouid. 11. Metam. 118.
Flos ſoporifer. Stat. 10. Theb. 21.
Lethe ſoporifera. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 10.
Noctis ſoporiferæ dona. Silius lib. 7. 58.
Papauer ſoporiferum. Virg. 4. Aeneid. 97.

Soporo] *ſoporas, pen. prod. (καταπαυμίζω,) ſoporare, Soporem inducere. Plin. lib. 28. cap. 8. 29. Cauda, flumina & aquarũ impetus ſiſti, ſerpentes ſoporari. Stat. 11. Theb. 19. & inſuetos angues nimia aſtra ſoporant.*

Soporatus, *pen. prod. Particip. (καταπαυμιωθεὶς,) Plin. li. 10. ca. 75. 1. Aquatilia ipſa quiete cernuntur placida ceu ſopo*
Artus ſoporatos premit quies. Valer. 5. Argon. 67. (rata.
Dolor ſoporatus. Curtius lib. 7. Hoc eſt ſopitus, & qui interquieuerat.
Oſſa ſoporata meſſe. Virg. 6. Aeneid. 84.
Ramus ſoporatus ui Stygia. Virg. 5. Aeneid. 170.

Soporus] *pen. prod. Adiectiuum, (ὑπνωτικὸς,) ut*
Nox ſopora. Lucan. lib. 2. 48. Stat. 1. Theb. 81.

Sopio] *ſopis, ſopiui, ſopitum, (καταπαυμίζω, παυμάω, ἐυνάζω,) ſopire, pen. prod Soporem inducere. Liu. 4. bel. Pun. 210. Lentior deniq; æqualiorq; accidens auribus, magnam partem hominum ſopiuit.*

Somno ſopire aliquem. Ouid. 7. Metam. 43.
Deus me ſopierat. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 4.

Sopitus] *pen. prod. Participium, (καταπαυμάθεις,) Liuius 5. bel. Pun. 47. Nico ex improuiſo ad portas ſopitos uigiles in cubilibus ſuis obtruncat, portamq; aperit. Idem 7. ab Vrbe 168.*

Lecto ſopitus, In lecto dormiens. Lucret. lib. 3. 185.
Somno ſopitus. Virg. 1. Aeneid. 137.

Quiete

Digitized by Google

Quiete ſopitus. Lucret. lib. 3. 211.
Sopitus uino & epulis. Liuius 8. ab Vrbe, 83.
Sopitus anguis cantibus magicis. Colum. lib. 10. 35.
Aras ſopitas excitat ignibus. Virg. 8. Aeneid. 109.
Brachia ſopita. Ouid. epiſt. 14. 14.
Ignis ſopitus, Non apparens, occultus. Virg. 8. Aeneid. 82.
Impoſitũ cinerẽ, & ſopitos ſuſcitat ignes. Idẽ 5. Aen. 149.
Manus ſopitæ. Ouid. 3. Faſt. 62.
Quies ſopita. Liu. lib. 9. 9.
Sopitus, Qui ſenſus amiſit. Liuius lib. 1. Iubet bono animo eſſe: ſopitum fuiſſe regem ſubito ictu, ferrum haud altè in corpus deſcendiſſe.
Sora] (σῶρα,) oppidum Volſcorum in Campania, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Liu. 10. ab Vrbe 1. Meminit etiam Iuuenalis, quum ait Saty. 3. 22.
= optima Sorę
Aut Phabrateriæ domus. Silius lib. 8. 79.
Soracte] (σώρακτον ὄρος,) Mons in Phaliſcis, Apollini ſacer, quo ſpelunca cooperta, latebram ſibi elegit diuus Sylueſter. Et eſt generis neutri. Quod & hæc Sorax, & Soractes Soractis dicitur. Silius lib. 8. 98.
- & ſacrum Phœbo Soracte frequentant. Virg. 11. Aeneid. 157. Summe deũm ſancti cuſtos Soractis Apollo. Plin. lib. 7. cap. 2. 10. Sacrificio annuo quod fit ad montem Soractẽ Apollini. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.
Vides ut alta ſtet niue candidum Soracte?
Phœbeum Soracte. Silius lib. 7. 133.
Item dicitur Soractis, huius Soractis: quemadmodum Prænęſte, & Præneſtis.
Sorani] (inquit Seruius) dicti ſunt populi Hirpini. Nam lupi, Sabinorum lingua hirpi uocantur. Sorani uerò, à Dite: nam Ditis pater Soranus appellatur, quaſi Lupi Ditis patris. Hactenus Seruius.
Sorbeo] ſorbes, ſorbui, ſorbitum, pen. corr. uel ſorpſi, ſorptum, (ῥοφάω. ῥοφέω, λοφένω,) ſorbere, Deglutire quicquã molle. Factitium uerbum à ſono uocis quem faciunt qui ſorbent. Plaut. Mil. 11. 6. - ſorbet dormiens.
P A. Quid ſorbet? L V. illud, ſtertit uolui dicere.
Sed quia conſimile eſt, quod ſtertas quaſi ſorbeas.
Sorbere ouum. Plin. lib. 7. cap. 53. 5.
Terra arida ſorbet cœleſtes aquas. Ouid. 2. de Arte, 71.
Charybdis ſorbet fluctus in abruptum. Virg. 3. Aeneid. 84.
Flumina ſorbentur à terra. Ouid. 1. Metam. 8.
Charybdis ſorbet fretum. Ouid. 7. Metam. 13.
Cruor ueſtigia ſorbet. Silius lib. 4. 33.
Puppis ſorbet mare uaſto hiatu. Valer. 1. Argon. 128.
Medullas ſorbere. Lucan. lib. 7. 171.
Sitis ſorbet ora. Stat. 3. Theb. 66.
Sanguis ſorbetur ab hubere. Lucan. lib. 4. 64.
Sorbere odia alicuius, per translationem, pro Perferre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24. 12. ut eius iſta odia non ſorbeam ſolùm, ſed etiam concoquam.
Sorbere animo. Cic. 11. Philip. 296. Quem gurgitem, quam uoraginem, quid eum non ſorbere animo, quid non haurire cogitatione, cuius ſanguinem non bibere cenſetis?
Sorbui, Præteritum. Plin. lib. 22. cap. 23. 10. His qui coagulũ lactis ſorbuerint.
Sorbitio] ſorbitionis, (ῥόφημα,) Ipſe ſorbendi actus: & interdum id quod ſorbetur. Perſius Saty. 4. 1. ſorbitio tollit quem dira cicutæ. De Socrate.
Sorbitio, Iuſculum ad ſorbendum præparatum. Colum. lib. 6. cap. 10. 1. Sextarij duo, factáq; ſorbitio per cornu infunditur. Celſus lib. 4. cap. 7. Ergo primis diebus danda eſt ſorbitio ptiſanæ, uel alicæ, uel orizæ.
Sorbitiuncula] pen. corr. Diminut. (ῥοφημάτιον,)
Sorbillo] ſorbillas, (ἀποῤῥοφέω,) ſorbillare, Diminutiuum à Sorbeo: propriè eſt Parum, & frequenter ſorbere. Terentius Adelph. 4. 2. 53.
- quod quidem belliſſimum
Carpam: & cyathos ſorbillans, paulatim hunc producã diem.
Sorbillum] ſorbilli, (ἀποῤῥόφημα,) Potio ſorbitioni apta. Plaut. Pœn. 4. 173. Hem, mihi iam uideo propter te uictitandum ſorbillo.
Sorbilis] & hoc ſorbile, pen. prod. (ῥοφητός,) Quod facilè ſorbetur. Colum. lib. 8. cap. 17. 12. Et nuces digitis infractæ ſunt dandæ, nec minus elixum molle ſorbum, quiq; ſunt cibi ſorbilibus proximi, ut mulctra, recens cáſeus.
Oua ſorbilia craßiorem faciunt pituitam. Celſus lib. 2. cap. 23. Ouum durum ualentißimæ materiæ eſt: molle uel ſorbile imbecillißimæ. Celſus lib. 2. cap. 18.
Sorbus] ſorbi, fœm. gen. (ὄρυ,) Arbor eſt procera, quã Græci œn & œien, Fructumq; eius oa & ua uocant, cuius longiorem deſcriptionem uidebis apud Theophraſtum lib. 3. cap. 21. Colum. lib. 5. cap. 10. Sorbi quoq; & Armeniaci, & Perſici, non minima eſt gratia.
Sorbum] ſorbi, (ὄρυ,) Prædictæ arboris fructus, quod malum ſorbum etiam Columella appellat lib. 5. c. 10. Mart. li. 13. 26:
Sorba ſumus, molles nimium durantia uentres:
Aptius hæc puero, quàm tibi, poma dabis.
Plin. li. 15. ca. 21. Sorbis quadruplex differentia. Alijs enim eorum rotunditas mali, alijs turbinatio piri, alij ouatá ſpecies, ceu malorum aliquibus. Hæc obnoxia acori. Odore & ſuauitate rotunda præcellũt. Cæteris uimi ſopor. Generoſiſſima, quibus circa pediculos tenera folia. Quartum genus torminale appellant, remedio tantum probabile, aßiduum prouentu, minimumq; pomo, arbore diſſimili, folijs penè platani. Non ferunt ante trimatum ex ullo genere. Cato cap. 7. Sorba in ſapa quum iis condire uel ſiccare, uiridia facias.
Acida ſorba. Virg. 3. Georg. 76.
Sordes] ſordis, fœm. ge. (ῥύπος, αὐχλος, αὐχλωμα, λύμα, ἄκαθαρσία, ῥυπαρία, πίνος, γλοιός,) Immunditia. Plaut. Pœn. 4. 92:
Viden' tu pleni oculi ſordium qui erant, iam ſplendent mihi? N. Imò etiam in medio oculo parũ ſordis eſt. Cic. 2. de Nat. deor. 216. Sordes aurium.
Collecta ſorde dolentes auriculæ. Horat. 1. epiſt. 2. 11.
Sordes, pro Reorum ſqualore. Quint. lib. 6. cap. 2. 1. At ſordes, & ſqualores; & propinquorum quoq; ſimilem habitum ſcio profuiſſe, & magnum ad ſalutem momentum preces attuliſſe. Idem Declamat. 17. Non exuo, non depono ſordes: & mihi quoque ſenex tanquam accuſatorius occurrit.
Lugubres ſordes, Vide Lugeo.
Iacere in ſordibus, Vide Iaceo.
Sordes hominis. Cic. ad Marium, lib. 7. 23.
Accipere ſordes, Vide Accipio.
Sordem urbis, Homines nequam, uel potius plebem uocat Cicero Attico ſcribens, lib. 11. 1. 18. Apud bonos ijdem ſumus quos reliquiſti: apud ſordem urbis & fœcem, multò melius nunc quàm reliquiſti.
Sordes, pro Auaritia. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 16. Nec enim mihi ſanè placet, præſertim quum ijs moribus tantum iam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint, ſcrutari te omnes ſordes, excutere unumquenq; eorum. Plinius epiſt. 12. lib. 2. b. Damnatumq; ſordium uel damnare alios, uel abſoluere? Quint. lib. 6. cap. 4. Incuſans eius ſordes, calceos eum ueteres dicebat uendere ſolere. Idem lib. 4. cap. 1. 6. Sed ut præcipua in hoc dicentis authoritas, ſi omnis in ſubeundo negotio ſuſpicio ſordium, aut odiorum,

Digitized by Google

aut ambitionis abfuerit: & ita, &c. Horat. 2. Ser. sat. 5. 21.
– sepulchrum
Commissum arbitrio sine sordibus extrue.

Luxuriæ sordes quis ferat. Iuuenal. Saty. 1. 15. Id est summam prodigalitatem cum insigni auaritia coniunctam. loquitur enim de illis qui cum uentribus suis indulgerent omnia, in aliorum egestate subleuanda parcissimi essent. gaudet autem Iuuenalis antitheta hoc pacto coniungere, ut alibi, Socraticos Cynædos, tristia obscœna, lacernatam amicam. Horat. 1. Serm. saty. 6. 14.
Si neq; auaritiam, neq; sordes, ac mala lustra
Obijciet uerè quisquam mihi.

Sorditudo] pen. product. sorditudinis, (ῥύπασμα,) Idem quod sordes. Plaut. Pœn. 1. 6. 9. Vt mihi absterserunt omnem sorditudinem.

Sordidus] pen. corr. Adiectiuum, (ῥυπαρὸς, πιναρὸς, ῥυπόεις, ῥυπῶδης,) Sordibus plenum. Cic. 3. Tusc. 94.

Sæpe est etiam sub palliolo sordido sapientia. Ex Cæciliano.

Amictus sordidus. Virg. 6. Aeneid. 61.

Caput sordidum tabo. Senec. Herc. furen. 9. 34.

Casæ sordidæ. Senec. Herc. Oetæo, 2. 5.

Cera sordida. Propert. lib. 3. eleg. 23. 2.

Color sordidus. Colum. lib. 8. cap. 8. 9.

Fumus sordidus. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Lana sordida. Ouid. 3. de Arte 45.

Mappa sordida. Horat. 1. epist. 5. 5.

Puluis sordidus. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 9.

Rura sordida. Virg. eclog. 2. 6.

Sanguis sordidus. Lucan. lib. 4. 64.

Sordidus homo, Egens uel uilis, & nullius reputationis, aut tenax, auarus. Cic. 3. de Finib. 59. Quis non odit sordidos, uarios, leues, futiles? Idem 3. de Legib. 30. Quos & quantos uiros homo omnium infimus & sordidissimus Trib. pleb. P. Curiatius in uincula coniecit. Sic 1. Off. 209. Sordidi etiam putantur qui mercantur à mercatoribus quod statim uendant.

Sordido loco natus, Ignobili. Liu. 2. belli Pun. 116. loco non humuli solùm, sed etiam sordido ortus.

Sordidum ad famam. Cic. 2. Off. 71. Id quum periculosum ipsi est, tum etiam sordidum ad famam, committere ut accusator nominere.

Cupido sordidus. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.

Illiberalis & sordidus quæstus. Cic. 1. Off. 208.

Lingua sordida, Impura, mendax. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 3.

Gaudia sordida. Stat. 3. Syl. 5. 4.

Sordidum consilium, pro Corrupto. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 20. 1. Budæus.

Sordida oratio, cui opponitur Nitida. Qu. lib. 8. cap. 3. Quædam hebes, sordida, ieiuna, tristis, ingrata, uilis oratio est. Quæ uitia facillimè fiunt manifesta contrarijs uirtutibus. Nam primũ acuto, secundum nitido, tertium copioso, deinceps hilari, iucundo, accurato diuersum est.

Nubes sordidior. Senec. Hipp. 6. 11.

Sordidè] pen. corr. Aducrbium, (ῥυπαρῶς,) Auarè. Plin. epist. 9. lib. 3. Proconsulatum sed sordidè gesserat.

Sordidè concionari, Id est auarè. Cic. ad Atticum, lib. 15. 322. 2. Idẽ 2. de Orat. 184. Si asperè, si arroganter, si turpiter, si sordidè, si quoquo animi uitio dictũ esse aliquid uideatur.

Sordidulus] pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Plautus Pœnu. 4. 47. Seruulorum sordidulorũ scorta diobolaria?

Toga sordidula. Iuuen. Saty. 3. 15.

Sordeo] sordes, sordui, sordere, (ῥυπάω, ῥυπέω, ῥυπόω,) Sordidum esse. Martial. lib. 1. 115. Dum nulla teneri sordẽt lanugine uultus.

Iter sordet. Stat. 3. Sylu. 1. 20.

Sordere alicui res aliqua dicitur, Id est contemni, & uilis æstimari. Plin. lib. 35. Cic. ad Octauium 6. Cui sordebat Macedonia prouincia, quam uictor sibi sumpserat Cæsar.

Voluptas sordet oculis. Stat. 1. Sylu. 1. 3. 20.

Sordere suis, & contemni ab eis. Liu. 4. ab Vrbe 107.

Sordesco] sordescis, (ῥυπόομαι,) sordescere, Idem. Plinius lib. 11. cap. 12. 2. Nunc uerò è tanta cadens altitudine, multumq; dum uenit sordescens. Cælius ad Ciceronem, li. 8. 14. 11. Nam sordescit uere uultu & uenas sibi omnes, & uiscera aperit. Vetus codex legit, Nam sordes eluere uult. Hora. 1. epist. 20. 3. Contractus ubi manibus sordescere uulgi Cœperis. Alloquitur librum suum.

Sordido] sordidas, pen. corr. (ῥυπαίνω, ῥυπόω,) sordidare, Sordidum facere, sœdare. Plaut. Asin. 9. 90.
– quanquam ego sum sordidatus,
Frugi tamen sum, nec potest peculium enumerari. Id est sordide indutus. Cic. 2. Philip. 8. Argentea uasa ecflicta, sordidata mancipia. Id est, ob inopiam uel auaritiam obsoleta uestr, uel detrita induta. Terent. Heaut. 2. 3. 56.
Scin' hanc quam dicit sordidatam & sordidam?

Sordidatus] pen. prod. Qui reus delatus est. Cic. post reditum in Senatu 9. Quum innumerabilis multitudo bonorũ de Capitolio supplex ad eum sordidata uenisset. Idem 4. Verr. 43. Sordidati, maxima barba & capillo, Romæ biennium propè fuerunt. Ibidem 6. 36. Diodorus Romæ sordidatus circum patronos atq; hospites cursare, rem omnibus narrare. Idem in Pisonem 80. Nec minus lætabor, quum te semper sordidum, quàm si paulisper sordidatum uiderem. Sordidum dixit uilem & abiectum, ac sine ullo uitæ nitore ac lautitia uitam agentem. Sordidatum autem, accusatum et reum. Budæus.

Sorex] soricis, pen. corr. masc. gen. (μῦς ἀγρεὺς,) Animal paruum, à sono uocis, quem rodendo facit. Quidam dicunt esse murem syluestrem. Colum. lib. 12. cap. 31. Si serpens, aut mus, sorexq; in mustum ceciderit. Idem lib. de Arboribus, cap. 15. 1. Vites quæ secundum ædificia sunt à soricibus aut muribus infestãtur. Terent. Eun. 5. 7. 23. Egomet meo iudicio miser, quasi sorex, hodie perij.

Desticat sorex. Author Philomelæ, 13.

Sorcinus] pen prod. (μυϊλὸς,) Aliud adiectiuum. Vnde Soricinos dentes dixit Plautus.

Soriculatus] pen prod. Similiter adiectiuũ. Soriculata uestis. Quæ uarijs cõserta coloribus erat. Plin li. 8. ca. 48. 4.

Soritæ] pe. prod. Populi sunt ichthyophagi, quos Arabis fluuius ab Indis disterminat, nullum alium cibũ noscẽtes quàm piscium, quos unguibus dissectos torrent sole, panemq; ex eis conficiunt. Plin. lib. 7. cap. 2. 22. Oritas uocat.

Soritas] pen. prod. (σωρείτας,) Græci uocant captiosum et multiplex argumentandi genus, in quo ex uno concesso, ad multas conclusiones connexas assurgunt. A σωρὸς, quæ significat cumulum & aggerem: quia semper ascendunt in cumulum hæc argumenta. Vulgò uocant De primo ad ultimum. Cic. 4. Acad. 90. Soritas hos uocant qui aceruum efficiunt uno addito grano, Vide Acerualis in Acerus.

Soror] sororis, fœm. gen. (ἀδελφὴ, κασιγνήτη,) Dicta est, quòd quasi seorsum à sua stirpe nascitur, separaturq; ab ea domo in qua oritur, & in aliam familiam transgreditur. Vel soror, quasi diuersa sorte orta.

Soror germana. Cic. pro Milone 54.

Sororis filius. Cic. 6. Verr. 19.

Nymphæ sorores. Virg. 2. Georg. 99.

Pieridæ sorores. Ouid. 5. Metam. 51. Sic uocat Musas.

Lanificæ sorores, Parcæ, Vide Lanificus in Lana.

Pie

Pie ſorores. Ouid. 8. Metam. 105.
Pulchræ ſorores. Stat. 1. Achil. 60.
Viperææ ſorores. Ouid. 6. Metam. 133. Furius ſic appellat.
Maxima ſororum. Ouid. 2. Metam. 70.
Dicere Mineruam ſororem ſuam. Cic. pro Domo ſua 71.
Sorores arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. 15. Minus ſpecioſæ, ſed ſapore caryotarum ſorores, ob hoc adelphides dictæ.

Sororius] ſororij. Cui ſoror mea nupſit. Sororius ſimiliter dicitur frater & ſororis filius.

Sororius, Adiectiuum, Sororia cœna. Plaut. Curcul. 1 4. 59.
Stuprum ſororium. Cic. pro Seſtio 12. Qui enim in eiuſmodi uita nerui eſſe potuerunt, hominis fraternis flagitijs, ſororis ſtupris omni inaudita libidine infamis.
Sororium tigillum appellabatur locus ſacer in honorem Iunonis, quem Horatius quidem ſtatuerat cauſa ſororis à ſe interfectæ ob ſuam expiationem. Hæc Feſtus.

Sororicida] ſororicidæ. pen. prod. Qui ſororem occidit. Cice. pro Domo ſua, 21. Quid de me quod tuliſſe te dicis, patricida, fratricida, ſororicida, nónne extra ordinem tuliſti?

Sororiens] huius ſororientis, Adiectiuum. Plin. lib. 31. ca. 6. 10. Mammas ſororientes, præcordia, maciemq; corporis piſcinæ maris corrigunt.

Sors] ſortis, fœm. gen. (κλῆρος, λάχος, λάχος, λῆξις, πάλος, κλῆδών, σχολυέια,) A ſerie ſecundum Varronem dicitur, fortuito alicuius rei euentu. Cic. lib. 2. de Diuinat. 127. Dicendum igitur putas de ſortibus? Quid enim ſors eſt? Idem propemodũ quod micare, quod talos iacere, quod teſſeras: quibus in rebus temeritas & caſus, non ratio, nec conſilium ualet. Cic. 1. Verr. 36. Accuſaui eum quicum Quæſtor fueram, quicum me ſors, conſuetudoq; maiorum, quicum me deorũ, hominumq; iudicium cõiunxerat. Virg. 5. Aen. 98.
- deiectamq; ærea ſortem Accepit galea.

Cæca ſors. Lucan. lib. 5. 41.
Deterior ſors. Senec. Theb. 2. 13.
Improuiſa ſors. Claud. de bel. Getico 75.
Inaudita Græcis ſors iſta, Vide Inaudio.
Iniqua ſors. Virg. 6. Aeneid. 67.
Mala ſors prædæ. Ouid. 13. Metam. 98.
Noua pugnæ ſors. Virg. 12. Aeneid. 11.
Salutifera ſors. Ouid. 15. Metam. 127.
Arripere id quod ſors offert. Cic. 6. Verr. 85.
Tueri ſortem quam tribuit fortuna. Ouid. epiſt. 16. 23.
Audacem iuuant ſorsq; Venusq;. Ouid. 1. de Arte, 122.
Sors omnia uerſat. Virg. eclog. 9. 1.
Sors, pro Vice & munere. Liu. Si id facere grauaretur, quòd non ſuæ ſortis id negotium eſſet, ſe quidem id facturũ, quod cunq; Senatus cenſuiſſet. Budæus.
Aequalis ſors. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.
Gratam ſortem habemus. Ouid. 5. Metam. 55.
Humana ſors. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 14.
Intentata ſors. Virg. 10. Aeneid. 8. Id eſt regnũ, inquit Seruius.
Irrequieta ſors. Ouid. 2. Metam. 78.
Miſerandæ ſortis aſellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.
Mortalis ſors. Ouid. 2. Metam. 12.
Oneroſa ſors. Ouid. 9. Metam. 136.
Ratio dedit mihi ſortem. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 1.
Tori ſorte gaudens. Ouid. 3. Faſt. 93.
Sors obiecit mihi ſortem. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 1.
Sors, pro Progenie. Ouid. 6. Faſt. 6.
Si genus aſpicitur, Saturnum prima parentem
Feci, Saturni ſors ego prima fui. Verba ſunt Iunonis.
Sors, Fatalis neceſſitas. Virg. 2. Aeneid. 111.
- hic exitus illum Sorte tulit. Seruius.
Acerba ſors. Senec. Herc. Oetæo, 7. 20.
Aſpera ſors. Stat. 1. Theb. 39.
Crudelis ſors. Senec. Octau. 3. 2.
Diuina ſors. Cic. 3. Philip. 142.
Duriſſima ſors. Claud. 1. in Eutrop. 15.
Duriſſima ſors fati. Lucan. lib. 9. 211.
Ferrea difficilisq; ſors uitæ me premit. Ouid. 5. Triſt. ele. 4. 6.
Funeſta ſors. Stat. 11. Theb. 63.
Peſſima ſors rerum. Ouid. 14. Metam. 98.
Suprema ſors. Virg. 6. Aeneid. 38.
Toleranda nulli ſors. Stat. Theb. 39.
Vltima ſors rerum. Lucan. lib. 5. 139.
Sors, (κλεχαῖον,) Summa eſt, ſiue caput, & prima pecunia, quæ confertur in ſocietatem, ut inde lucrum fiat. Plautus Moſtel. 8. 133.
Quatuor quadraginta illi debentur minæ,
Et ſors, & fœnus, tantum eſt. Ibidem, 66.
Sortem accipe. D. imò fœnus. id primùm uolo. Teren. Adel. 2. 2. 35. Hei mihi, etiam de ſorte nunc uenio in dubiũ. Hoc eſt, de pretio quo empta erat fidicina. Ex Donato.
Sors, Iudicium. Virg. 6. Aeneid. 97. Nec uerò hæc ſine ſorte dabãtur, ſine iudice ſedes. Tractũ ex Romano more. Non enim aut diebantur cauſæ, niſi per ſortem ordinatæ: nam quo tempore cauſæ agebãtur, conueniebant omnes: & ex ſorte, dierũ ordinem accipiebant, quo poſt triceſimum diem cauſas ſuas exequerentur. Ex Seruio. Virg. 1. Aeneid. 29. Non illi imperium pelagi, ſæuumq; tridentem, Sed mihi ſorte datum.
Aſſignare aliquid alicui æqualiter aut ſorte. Brutus Ciceroni, libro 11. 20. 8.
Triſti damnatur ſorte catenæ. Silius lib. 6. 69.
Conijcere aliquem in ſortem. Cælius Cic. lib. 8. 8. 27.
Sorte ſumus lecti. Ouid. 14. Metam. 51.
Loca ſorte legunt. Virg. 5. Aeneid. 17.
Nanciſci ſortem, Vide Nanciſcor.
Quum ſuffragijs tres ex tribus generibus creati ſunt, res reuocatur ad ſortem. Cic. 4. Verr. 88.
Sortiri & renuntiari extra ſortem. Cic. 4. Verr. 88.
Simia urnam euertit, ſortem diſſipauit. Cic. 2. de Diuin. 104.
Ducere ſortem prædæ. Virg. 9. Aeneid. 54. Claud. 2. de raptu Proſer. 87. Vrna nec incertas uerſat Minoia ſortes.
Conijcere ſortes in hydriam, Vide Conijcio.
Sortes, Oracula ſeu reſponſa, ſiue ſyngrapha, in quibus reſpõſa inſcripta coutinebantur. Valerius lib. 1. Cuius rei explorandæ gratia, legati ad Delphicum oraculum miſſi, retulerunt præcipi ſortibus, ut aquam eius lacus emiſſam per agros diffunderent.
Duræ ſortes. Ouid. 13. Metam. 37.
Faticinæ ſortes. Ouid. 15. Metam. 88.
Malignæ ſortes tacita ambage. Claud. de bel. Getico, 110.
Obſcuræ ſortis ambages. Ouid. 5. Faſt. 53.
Sacræ ſortes. Ouid. 1. Metam. 75.
Fatigare ſortes. Lucret. lib. 4. 249.
Sortem trahere, pro Educere, ut ait Seruius. Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 14. Aeneid. 103.
- operumq; laborem
Partibus æquabat iuſtis, & ſorte trahebant.

Sorticula] ſorticulæ, pen. corr. Diminut. (κληδίδιον,) Sueton. in Nerone Claudio, cap. 21. Ac ſine mora nomẽ ſuũ in albo profitentium citharœdorum iußit, aſcribit, ſorticulaq; in urnam cum cæteris demiſſa, intrauit ordine ſuo.

Sortiof] ſortiris, (λαγχάνω, λαγχάνω, μείρομαι, διαλαγχάνω,) ſortiri, pen. prod. Sortes facere. Plau. Caſin. 7. 19. Nam ſi ſic nihil impetrare potero, ſaltem ſortiar.
Sortiri aliquibus. Plaut. Caſina. 8. 34.
Ad pœnam ſortiri. Cic. pro Cluentio 102.

Digitized by Google

Sortiri quid loquare. Cic. 1. de Nat. deor. 137. Hoc est non considerare, sed quasi sortiri quid loquare.
Sortiri uter. Liu. 2. ab Vrbe 36.
Sortitum in singulos, Sorte datum. Cic. ad Atticũ, lib. 4. 85. 8.
Sortiri dicas, Vide Dica. Cic. 4. Verr. 25. Interea dies aduenit quo die sese ex instituto ac lege Rupilia dicas sortiturum Syracusis iste edixerat.
Domos sortiri. Virg. 5. Aeneid. 152.
Sortiti remos. Virg. 3. Aeneid. 102.
Sternimur optatæ gremio telluris ad undam
Sortiti remos. Vbi Seruius, Sortiti remos, per sortem diuisi ad officia remigandi, quis esset proreta, quis pedem teneret. Idem 8. Aeneid. 90.
Ocyus incubuere omnes, pariterq; laborem
Sortiti. Et lib. 9. 17.
Omnis per muros legio sortita periclum
Excubat, exercetq; uices quod cuiq; tuẽdum est. Id est sorte diuisa ad defensionem pericli.
Vices sortiti. Virg. 3. Aeneid. 127.
Sortiri iudices, Per sortem eligere. Cicero ad Quint. fratrem, libro 2. 5. 4.
Sortiri Magistratum uel prouincias, Per sortem, siue sorte obtinere. Cic. 6. Philip. 227. Idem ad Lentulum, li. 1. 9. 104. Si licitum esset legem Curiatam ferre, sortiturum esse cũ Collega prouinciam. Liu. 7. ab Vrbe 86. Horat. 2. Serm. saty. 6. 19. - terrestria quando
Mortales animas uiuunt sortita.
Amicum sortiri. Horat. 1. Serm. saty. 6. 12.
Breuis uitæ spatium sortiri. Ouid. 3. Metam. 24.
Tempora nouissima sortitus. Ouid. 11. Metam. 152.
Fortunam oculis sortitus. Virg. 12. Aeneid. 184.
Sortiri, Disponere. Virg. 3. Aeneid. 76.
- sic fata deûm rex
Sortitur, uoluitq; uices, is uertitur ordo. Horat. 3. Car. ode 1. 3.
Sortiri aliter. Virg. 3. Georg. 15.
Semper enim refice: ac ne pòst amissa requiras,
Ante ueni, & sobolem armento sortire quotannis. Vbi Seruius, Sortire, substitue, subministra. Et est uerbum iudiciorum. Nam subsortiri dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio.
Sortiri fecula. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 28.

Sortitio] Verbale, fœm. gen. (κλήρωμα,) Cic. pro Cluentio, 60. Ecce tibi eiusmodi sortitio, ut in primis Bulbo & Stalenо, & Guttæ esset iudicandum. Ibidem, 101. Statuerunt enim ita maiores nostri, ut si à multis esset flagitium rei militaris admissum, sortitione in quosdam animaduerteretur: ut metus uidelicet ad omnes, pœna ad paucos perueniret. Quibus uerbis Cicero morem antiquum significat, quo, ut ait Liuius, in decimum quenq; militem sortitò animaduertebatur capitaliter. Vnde & legimus decimatas legiones.
Sortitio prouinciarum. Cic. 3. Philip. 141.
Sortitio iudicum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 4.
Prærogatiuæ sortitio. Cic. 2. Philip. 87.
Religiosa sortitio. Cic. 3. Philip. 141.
Iudicare sortitionem. Cic. 3. Philip. 141.

Sortitus] huius sortitus, pen. prod. masc. gen. (κλήρωσις,) pro Sortitione. Cic. pro Domo sua 40. Quid si etiam pluribus de rebus uno sortitu retulisti? Virg. 3. Aeneid. 65.
quæ sortitus non pertulit ullos.

Sortitor] pen. prod. Verbale, (κληρωτής,) Senec. Troad. 10.
- & iniquæ firus Sortitor urnæ.

Sortilegus] pen. corr. (χρησμωδός,) Qui per sortes futura prænuntiat, uel per sortem aliquid eligit. Cic. 1. de Diuinat. 214. nunc illa testabor non me sortilegos, nec eos qui quæstus causa ariolentur, nec psychomantia quidem quibus Appius amicus tuus uti solebat, agnoscere. Horat. de Arte, 45. - & diuina futuri
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.

Sorti] Aduerbium, (κλήρῳ,) Virg. 4. Georg. Sunt quibus ad portas cecidit custodia sorti. Vbi Seruius, Sorti, ex sorte. nã aduerbium est, quod traxit à militia.

Sortito] pen. prod. (κατὰ κλῆρον,) Aliud aduerbiũ, Ex sorte, uel per sortem. Plaut. Merc. 4. 25. At ibi sortitò id obtigit. Idem Casin. 9. 37. Mihi sortitò ut eueniat. Celius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 25. Cum imperio in prouincias pro Prætore mitti oporteret, eos sortitò in prouincias mitti placere. Cic. pro Sestio 117.
Sortitò dicere. Cic. 6. Verr. 125.
Sortitò sacerdotem capere. Cic. 4. Verr. 87.
Sortitò obtingere. Horat. Epod. 4. 1.

Sorracus] sorraci, Quo portantur instrumenta fenicorũ. Plaut. Persa, 10. 64. Librorum enim ecce illum plenũ sorracum habeo.

Sosii] (σόσιοι,) Bibliopolæ olim erant celeberrimi, quorum meminit Horat. de Arte 70. Hic meret æra liber Sosiis. Idẽ 1. epist. 21. 1. Alloquitur librum suum.

Sospatra] pen. corr. (σωσπάτρα,) Fœmina ac uates doctissima è Libya, uxor Aedesii sophistæ, educata dicitur à quibusdam numinibus. Author Eunapius.

Sospes] sospitis, pen. corr. com. gen. (σάος, σῶος,) quamuis sospita fœminimum habeat, Non solùm significat eum qui seruatur, id est saluus est: sed etiam eum qui seruat: Vnde Ennius sospitem pro seruatore posuit. Plaut. Asin. 3. 2.
Superesse uitæ sospitẽ & superstitẽ, &c. Idẽ Cap. 13. 104. Modò in portu Philopolemum uiuum, saluum & sospitem Vidi. Liu. 1. ab Vrbe li. 2. 60. Sospitesq; omnes Romam ad propinquos restituit.
Natus sospes. Virg. 11. Aeneid. 12.
Cursu sospite mutare lares. Horat. in Carm. seculari, 8.
Domus sospes ab incursu. Ouid. 10. Metam. 81.
Nauis sospes ab ignibus. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.
Iuuenes sospites. Horat. 3. Carm. ode 14. 2.

Sospita] sospitæ, pen. corr. fœm. gen. Cice. pro Murena, 81. Nolite à sacris patrijs Iunonis sospitæ, cui omnes Consules facere necesse est. Idem 1. de Nat. deor. 111.

Sospitalis] & hoc sospitale, pe. prod. (σωτηριώδης,) Qui sospitem facit. Plaut. Pseud. 5. 19.
- quis est qui moram occupato molestam obtulit. P. qui tibi Sospitalis fuit.

Sospito] sospitas, pen. corr. (σώζω,) sospitare, Incolumem seruare. Plaut. Merc. 19. 28. Peristrata di tibi unicũ gnatũ sospitent. Idẽ Asin. 12. 93. Quæso hercle Litane, scis herũ tuis factis sospitari. Liuius 1. ab Vrbe, 66. Pacẽ precibus exposcunt, uti uolens propitius suam semper sospitet progeniẽ.

Sostratus] pen. corr. (σώστρατος,) Architectus, qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemæi Philadelphi, ad ostentandos nocturnos ignes nautarum cursibus, eiq; nomẽ suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi.

Sotadeum] (σωτάδειον,) carmen cõstat è quinq; pedibus, primis duobus Ionicis à maiore, & tribus reliquis trochæis. Et quia Ionicus à maiore constat è duabus primis longis, & reliquis duabus breuibus, primus pes interdum soluta prima Ionici in duas breues, fit mesomacros constans è media longa, & duabus utrinq; breuibus: soluta secunda, fit paropæon, constans è prima longa & quatuor breuibus. De hoc sic est Atilij Fortunatiani fragmẽtum, Primus spondeus secundus pariambus, tertius spondeus, quartus pariambus, quintus tribrachys, sextus itẽ tribrachys, ultimus spõdeus.

Et quo

Et quomagis mirum uideri poteſt, totus ſotadeus numerus è trochæis poteſt conſtare pedibus, & duo habet ithyphallica metra, & unum trochæum pedem, &c. Vide Aldum in ſuis grammaticis.

Soter] ſoteris, pen. prod. m. g. (σωτὴρ,) Cic. 4. Verr. 109. Itaq; eum non ſolùm patronum iſtius inſulæ, ſed etiam ſotera inſcriptum uidi Syracuſis. Hoc quantũ eſt? Ita magnũ, ut Latino uno uerbo exprimi non poßit, is eſt nimirum ſoter, qui ſalutem dedit. Vetus codex ſcribit per aſpirationem ſother.

Soteria] ſoteriæ, (σωτηρίαι,) Salus.

Soteria] ſoteriorum, (σωτήρια,) Munera quæ conualeſcentibus ab amicis mittebantur. Mart. ad Soſibianum.

Aegrotas quoties, ſoteria poſcis amicos, &c.

S P

Spadix] ſpadicis, pen. prod. m. g. (σπάδιξ,) quid ſit declarat Gellius lib. 2. cap. 26. his uerbis, Et rutilus & ſpadix, phœnicei ſynonyma: qui factus Græcè noſter eſt, exuberantiam, ſplendoremq; ſignificat ruboris: quales ſunt fructus palmæ arboris non admodum ſole incocti: unde ſpadici & phœnicei nomen eſt. Spadica enim Dorici uocant auulſum è palma termitem cum fructu. Virg. 3. Georg. 17.

Spadices glauciq;, color deterrimus albis, &c.

Spadix Inſtrumentum muſicum, Iulius Pollux author lib. 4. Meminit & Cælius lib. 9. cap. 4. Quint. lib. 1. cap. 17. de Muſica: ſed qua laudes fortium canebantur, quáq; & ipſi fortes canebant (nam pſalteria & ſpadices etiam uirginibus probis recuſanda) ſed &c.

Spado] ſpadonis, m. g. (σπάδων,) dictio Græca, idem quod Eunuchus ſignificans, nempe cui cremaſteres ſunt euulſi, id eſt nerui quibus colei ſuſpenſi ſunt. A σπάω, quod eſt euello, quòd ab eo pars maxima uirilitatis auferatur. Pli. li. 21. ca. 37. 9. Defluuium capillorum in ſpadonibus non uiſum.

Rugoſis ſpadonibus ſeruire. Horat. Epod. 9. 3.

Spadonum genera ſunt uaria, Caſtrati, qui penitus non arrigũt, ſiue qui naturaliter ſine teſtibus progeniti ſunt, ſiue qui ante pubertatem omnino exciſi. Thlaſiæ, quibus teſtes fracti ſunt. θλάω enim frango ſignificat. Hi & θλασίαι dicuntur. Thlibiæ, qui attritos eos habent. ἀπὸ τῆ θλίβειν. Eunuchi, qui τὴν σύνηυ, id eſt lectum uirginũ cuſtodiunt. Dicti quòd bonæ ſint mentis, ab εὖ & νόος, & à uenereis ſemotæ. His nõ ſolùm teſtes, ſed & totus coles ipſe amputari ſolebat. ſunt et quibus quum uterq; adeſſet, altero tamen exerti ſunt. Caſtrari quoq; mulieres in Lydia repertum eſt. Hæ omnes ſpecies ſub Spadonis appellatione comprehenduntur. Vide Alciatum de Ver. ſig. in L. Spadonum, & Iureconſ. in L. Si ſeruo. parag. 2. de Iure dotium.

Spadones, Surculi qui nihil adferunt. Col. li. 3. ca. 10. 12. Eiuſmodi ſurculos, qui nihil attulerint, ſpadões appellãt: quod non facerent, niſi eos ſuſpicarentur inhabiles frugibus: quæ & ipſa appellatio rationẽ mihi ſubiecit nõ eligendi malleolos, quãuis probabili parte uitis enatos, ſi fructum non tuliſſent, quanquam et hos ſciam non in totũ ſterilitate affectos.

Spargo] ſpargis, ſparſi, ſparſum, (πάσσω, καταπάσσω, σίλος πίσω, διασπορπίζω,) ſpargere, Paßim aliquid iactare, quaſi per ſpatium aliquid agere. Plaut. Trucul. 8. 11.

- ſparſiſti Aquam: iam redijt animus. Virg. 9. Aenei. 125.

Iam cornu petat, & pedibus qui ſpargat arenam.

Spargere ſe in ariſtas, dicitur herba, quando ſuccreſcit. Plinius lib. 12. cap. 12. 2. Cacumina in ariſtas ſe ſpargunt. Idem lib. 3. cap. 9. 2. Differt, quòd in brachia ramorum ſpargitur. Id eſt expanditur.

Spargit ſe in amnem Moſam Rhenus. Plin. lib. 4. cap. 15.

Sparſerant ſe toto paßim campo. Liu. 7. bel. Maced. 82.

In fluctus ſpargere aliquẽ, Proijcere in fluctus. Vir. 3. Ae. 121.

Spargere per. Virg. 3. Aeneid. 26.

- niueaq; Paron, ſparſaq; per æquor Cycladas.

Sparſi per agros & per uias. Liuius 9. bel. Pun. 16. Et lib. 9. ab Vrbe, 118.

Comæ canæ ſparguntur per caput omne. Ouid. 2. de Arte, 16.

Arenam ſpargere pedibus. Virg. 3. eclog. 18.

Auxilium toto ſpargit in orbe ſuum. Ouid. de Nuce, 30.

Bellum ſpargere per æquora. Lucan. lib. 2. 135.

Solis equi ſparſere diem. Silius lib. 5. 11.

Fama ſpargitur in turmas. Stat. 9. Theb. 7.

Flammas per nubila ſpargit Iuppiter. Ouid. 3. Faſt. 57.

Flores ſpargere. Virg. 6. Aeneid. 177.

Spargere humum foliis. Virg. 5. eclog. 8. Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras. Id eſt implete. Seruius.

Eurus ſpargens naufragium. Silius lib. 10. 65.

Nebulam ſpargere ſtellis candidis. Horat. 3, Carm. ode 15. 1.

Fama ſparſerat nomen per urbes. Ouid. 8. Metam. 54.

Semen ſpargere. Cic. pro Roſc. Amer. 29. Id eſt ſeminare.

Humo ſpargere ſemina. Ouid. 5. Metam. 130.

Suſpiciones quàm maximè uariè ſpargere. Qu. lib. 7. ca. 3. 10.

Terram ſpargere imbribus. Seneca de Benef.

Voces ambiguas ſpargere in uulgus. Virg. 2. Aeneid. 20.

Vulcanum ſpargere totis tectis. Virg. 7. Aeneid. 16.

Spargere, Guttatim infundere, & miſcere. Virg. 12. Aene. 68.

- ſpargit rapida ungula rores

Sanguineos. Idem lib. 4. 97. Spargens humida mella, ſoporiferumq; papauer. Ex Seruio.

Spargere, Madefacere. Lucil. lib. 19. Latere pendens, ſaxa ſpargens tabo, Sanie, & ſanguine atro. Sic Ci. 1. Tuſc. 172. Vnde aſpergere dicimus. Solebant enim ueteres aqua corpus purgationis cauſa madefacere, dijs inferis ſacrificaturi.

Spargere corpus aqua. Virg. 6. Aeneid. 127.

Occupat Aeneas aditum, corpuſq; recenti
Spargit aqua: ramumq; aduerſo in limine figit.

Ora ſpargunt lachrymis. Lucret. lib. 2. 195.

Spargere uenena. Cic. 2. Catil. 42. ſed etiam ficas uibrare, & ſpargere uenena didicerant.

Spargere, Diuidere. ut, Genus in multas ſpecies ſe ſpargens, Hoc eſt diuiſum. Plin. lib. 21. cap. 8. 1.

Spargere, Complere. Virg. 9. Aeneid. 92. Et iam prima nouo ſpargebat lumine terras. Idem 4. Aeneid. 117.

Spargendus, Participium, (πασσέος,) ut

Ignis ſpargendus. Senec. Herc. Oetæo 15. 11.

Membra ſpargenda procellis dare. Lucan. lib. 5. 137.

Sparſus] (πεπασμένος,) Aliud particip. Terent. Heau. 5. 5. 18. Rufam ne illam uirginẽ cæſiã, ſparſo ore, adunco naſo?

Sparſus albo. Virg. 2. eclog. 9.

Præterea duo, nec tuta mihi ualle reperti
Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus albo. Vbi Seruius, Sparſis pellibus albo, Qui habent adhuc maculas à prima ætate uenientes. Acceſſu enim temporis mutant colorem: et eorum maculæ eſſe gratiæ minoris incipiunt.

Tempora ſparſus raris canis. Ouid. 8. Metam. 114.

Sparſus, nomen, (καταπάγος, ασφαὲς,) Plin. lib. 26. cap. 34. 3. Item ſelenitiũ, cuius eſt minor acinus, ſparſior, racemus.

Arena ſparſa. Virg. 3. Georg. 47.

Capilli ſparſi. Propert. lib. 2. eleg. 1. 2.

Corpus ſparſum Senatus. Lucan. lib. 7. 59.

Humerus ſparſus capillis. Horat. 3. Carm. ode 20. 3.

Humus ſparſa cæleſti rore. Ouid. 1. Faſt. 63.

Manus ſparſæ cruore. Virg. 4. Aeneid. 133.

Sparſæ manus. Plin. lib. 7. cap. 17. 1. Vetus exemplar habet paßis manibus.

Sparſæ humanitatis ſale literæ. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 1.

Digitized by Google

Vestigia sparsæ sunt laceri currus. Ouid. 2. Metam. 64.

Sparsim] Aduerb. (σποράδην,) Huc atq; illuc. Plin. lib. 36. cap. 7. 2. Augustū undatim crispū in uertices Tiberiū sparsim conuoluta canitie. Gel. lib. 11. c. 2. Præterea ex eodē libro Catonis hæc etiā sparsim & interciſe commeminimus.

Sparta] Spartæ, (σπάρτη,) & Sparte, Spartes, Eadem est quæ & Lacedæmon, urbs Laconiæ in Peloponneſo, à Sparto Phoronei filio, qui eum condidit, appellata Sparta. Fuit autem ciuitas Græciæ inſignis, quæ diu cum Athenienſibus grauia bella geſsit, quæ Lycurgi legibus optimè inſtituta fuit. Virg. 3. Georg. 81.

Veloces Spartæ catulos, acrēq; moloſsū
Pasce ſero pingui.

Animoſa Sparte. Stat. 5. Sylu. 3. 22.

Immunita Sparte. Ouid. 10. Metam. 34.

Nobilis Sparte. Senec. Theb. 26.

Potens Sparta. Stat. 1. Achil. 81.

Ab ea dicti ſunt Spartiatæ, Sparteæ, & Spartani. Spartiatas legimus in libris Machabæorū Romanis fuiſſe confœderatos.

Gens Spartana. Ouid. 3. Metam. 42.

Virgo Spartana. Virg. 1. Aeneid. 64.

Spartacus] pe. corr. (σπάρτακος,) Famoſus gladiator fuit, ut ſcribit Appianus lib. 1. ex Thracia oriundus, robore animi & corporis præſtans, qui unà cum Chyſo & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manuq; ſeruorum congregata, quaſi iuſto exercitu comparato, bellū ingens excitauit: ſed victus à Craſſo fuit. de quo Lucanus, lib. 2. 110. Vt ſimili cauſa caderes, qua Spartacus hoſtis. Vide Appianum. Cic. 4. Philip. 162. Eſt igitur Quirites Populo Rom. victori omniū genti um, omne certamen excurſore, cum latrone, cum Spartaco.

Acer Spartacus. Horat. Epod. 16. 1.

Vagans Spartacus. Horat. 3. Carm. ode 14. 4.

Spartio] (σπάρτιον,) Promontorium eſt Sithoniæ in Thracia, nobile Orphei uatis origine, quod multi Sperchium eſſe uolunt. Statius 1. Sylu. 6. 14. Iam noctis propioribus ſub umbris
Diues Spartio, quos agit tumultus?

Spartopolios] (σπαρτοπόλιος,) ſignificat caniciem. Sed in Tragœdia, uirili ſpecie, nigra ac ſubpallida: in Comœdia uerò muliebri erat habitu perſona. Nam inter perſonas tragicas & comicas (ut ait Iulius Pollux) numerantur Polia et Spartopolios. Polia (inquit) erat anus, ætate dignitateq; cæteris anteſtans.

Spartum] ſparti, ſiue ſpartium, (σπάρτιον,) Dioſcoridi li. 4. id eſt quod noſtri geniſtam appellant, fortaſsis quia genu modo flexilis ad nexus ſit, uel quia genibus medeatur dolentibus. Eſt & aliud ſparti genus quod in Hiſpania naſcitur, de quo Plin. lib. 19. cap. 2. 1. Idem lib. 24. cap. 9. 8. Geniſta quoq; uinculi uſum præſtat. Flores apibus gratiſsimi. Dubito an hæc ſit, quam Græci authores ſparton appellauere, quum ex ea lina piſcatoria apud eos factitari docuerim: & nunquid hanc deſignauerit Homerus, quum dixit, Nauium ſparta diſſoluta. Nondum enim fuiſſe Africanum uel Hiſpanum ſpartum in uſu certum eſt. Et quum ſutiles fierent naues, limo tamen, non ſparto unquā ſutas. Semen eius quod Græci eodem nomine appellant, in folliculis phaſeolorum modo naſcens, purgat ellebori uice, drachma & dimidia pota in aquæ mulſæ cyathis quatuor ieiunis.

Sparto fiebant funes nautici. Liu. 2. bel. Pun. 89.

Spartarium] Spartarij, (σπαρτιών,) Locus in quo ſpartorum frequentia eſt, uel ſpartis conſitus. Plin. lib. 11. cap. 8. 1. Falsò excipitur ſpartum, quippe cum in Hiſpania multa in ſpartarijs mella herbam eam ſapiant.

Sparteus] Adiectiuum, (σπαρτινός,) Sparto compactum & compoſitum. Colum. lib. 6. cap. 12. 1. At ſi iam in ungulis eſt, inter duos ungues cultello leuiter aperies. Poſtea lina menta ſale atq; aceto imbuta applicantur, ac ſolea sparteæ pes induitur. Id eſt iuncea, uel ex ſparto facta.

Spartei funes. Cato cap. 3. 3.

Spartea ſporta. Colum lib. 12. cap. 6. 1.

Sparteæ urnæ, & ſparteæ amphoræ. Cato cap. 11. 2.

Sparus] ſpari maſc. gen. uel Sparum, neut. gen. Telum ruſticum in modum pedis recuruum, ut ait Seruius. Eſt & militare quoq;, ut in ſequentibus exemplis patet. Virg. 11. Aeneid. 137. Agreſtis manus amat ſparus. Saluſtius, Sed ex omni copia circiter quarta pars, militaribus armis inſtructa, cæteri uti uot quoſq; caſus armauerat, ſparis aut lanceis, alij peracutas ſudes portabant. Feſtus, Spara minimi generis ſunt iacula, à ſpargendo dicta, quòd paſsim pugnando ſpargerentur. Lucilius, Tum ſpara, tum murices portantur, tragula porrò.

Spaſmus] ſpaſmi ſiue Spaſma, ſpaſmatis, neut. gen. (σπασμός,) Contractio, nerucrum rigor, ſiue diſtenſio, cor. uulſio. Plin. lib. 22. cap. 8. 2. Item ex mulſa auxiliatur renibus, ſtrāguriæ, opiſthotonicis ſpaſmis, lumbis. Idem lib. 20. ca. 22. 7. Ruptis, conuulſis, ſpaſmatum neruis ſalutare. Quo loco Hermolaus admonet ex ueteri lectione legendum, Ruptis, conuulſis, ſpaſticis neruis.

Spaſticus] pen. corr. Adiectiuum, (σπαστικός,) Dicitur cui aliquid intus conuulſum eſt. Plin. lib. 21. cap. 19. 10. Radicem decoctam bibere ſpaſticis, euerſis, conuulſis, ſuſpirioſis ſalutare eſt. Sic lib. 23. cap. 1. 36.

Spatha] ſpathæ, (σπάθη,) Longior enſis, ac latior à quibuſdam eſſe dicitur: à σπάω, ſcindo, uel dilacero: uel à σπάω, quod euello ſiue euagino ſignificat. Apuleius, Et militaris ſaramēti genium ob amiſſam ſpathā uerebatur. Vegetius gladios maiores, ſpathas uocari docet: minores uerò, ſemiſpathas.

Spatha etiam dicitur qua coctura in uaſis permiſcentur & agitantur. Plin. lib. 23. cap. 7. 23. Permiſcentes ſpatha coquebant. Sic in uetuſto codice, & in omnibus. Apud Celſum ſpatha ſæpe legitur. Hæc Budæus. Colum. lib. 12. cap. 22. 1. Deinde permiſcetc ſpatha lignea.

Spathula] ſpathulæ, pen. corr. Diminutiuum, (σπάθιον,) Celſus lib. 8. At ſi uaſtius corpus, neruiue robuſtiores ſunt, neceſſaria eſt ſpathula lignea, & quæ craſsitudinem duorū digitorum habeat. Quidam rudiculam uocant.

Spathe] ſpathes, (σπάθη,) Genus arboris. Pli. li. 12. c. 28. 2.

Spathe, Ramus palmæ. Theophraſtus corticem palmæ uocat. Plin. lib. 16. cap. 26. Palma ſola (ut dictum eſt) in ſpathis habet fructum, racemis propendentem. Idem lib. 23. cap. 5. 1. Palma, ſiue elate, ſiue ſpathe, medicinæ confert germina, filia, corticem.

Spathalium] (σπαθάριον,) Diminut. Palmæ ramulus cū dactylis dependentibus: de quo eſt Martialis epig. lib. 13. 27.

Spathalium, Ornamentum muliebre inter delicias mulierum annumeratum. A uerbo Græco σπαθάω, ſiue σπαθαλάω, quod ſignificat delicias ago & laſciuio. Plin. lib. 13. ca. 25. 6. Iuba tradit circa Troglodytarum inſulas fruticem in alto uocari Iſidos placamon, corallio ſimilem ſine foliis, præciſum mutato colore in nigrum dureſcere. Quum cadat, frangi. Item alium qui uocetur charitoblepharon, efficacem in amatorijs. Spathalia eo facere & monilia fœminas.

Spatium] ſpatij, (διάστημα, διωρία, ἀπόστημα, χώρησις,) non ſolùm de loco dicitur, ſed etiam de tempore.

De loco. Cic. 2. de Nat. deor. 70. Sydus ſpatijs immutabilibus ab Ortu ad Occaſum commeans. Et 1. de Orat. 15. In ambulationem uentum eſſe dicebat, tum Scæuolam duobus ſpatijs tribuſq; factis dixiſſe, &c.

Diſcrimina

Discrimina spatij. Ouid. 8. Metam. 116.
Interius spatium, pulcherq; recessus. Ouid. 7. Metam. 136.
Aduersa spatia. Virg. 5. Aenei. 117.
Desertum spatium. Lucret. lib. 1. 219.
Distans spatium. Quintil. lib. 2. cap. 20. 3.
Extremum spatium. Virg. 5. Aeneid. 66.
Immensum & enorme spatium. Tacit. in uita Agricolæ.
Maxima campi spatia. Virg. 3. Georg. 41.
Multiplex loci spatium. Lucret. lib. 2. 33.
Mediocre spatium, Vide Mediocris in Medius.
Remotum spatium. Ouid. 2. de Arte, 98.
Syluestria spatia. Cic. 1. de Legib. 22.
Tritum spatium. Ouid. 2. Metam. 34.
Abeße spatio, transitu, paßibus, &c. Vide Absum.
Addere se in spatia. Virgil. 1. Georg. 103.
Complere spatium. Lucan. lib. 5. 31.
Conficere uiam spatijs. Virg. 2. Georg. 109.
Corripere spatium, Vide Corripio.
Iniquis spatijs discluſus. Virg. 4. Georg. 30.
Aequali spatio distare. Ouid. 8. Metam. 50.
Pari spatio distare utrinq;. Ouid. 10. Metam. 33.
Emetiri spatium oculis. Virg. 10. Aeneid. 155.
Euadere spatium. Virg. 12. Aeneid. 182.
Facere spatium. Quintil. lib. 1. cap. 10. 32.
Patenti spatio insurgere. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 16.
Interstincta spatia columnis. Stat. 3. Syl. 5. 18.
Ampla spatia uacuis laxantur locis. Senec. Herc. fur. 9. 12.
Nobilitata spatia Academiæ, Vide Nobilis.
Notata inscriptis lapidibus spatia. Quint. li. 4. cap. 6. 16.
Porrigere membra in spatium. Ouid. 2. Metam. 40.
Planis spatijs porrectus locus. Horat. 1. epist. 7. 9.
Relicto spatio sequi aliquem, id est post interuallum spatij. Virgilius 5. Aeneid. 65.
Tenere spatij aliquid. Ouid. 1. Metam. 89.
Viæ spatium terret. Ouid. 8. Metam. 161.
Transcurrere spatium. Lucret. lib. 2. 33.
Infinitum uacat spatium. Idem lib. 2. 210.
Spatium unum basilicæ, pro Vno uersu ambulationis. Cic. pro Murena, 94. de sectatoribus loquens, A quibus si domus nostra celebratur, si interdum ad forum deducimur, si uno basilicæ spatio honestamur, diligenter obseruari uidemur, & coli. Budæus.
De tempore, ut Spatium cogitandi. Terent. Phorm. 4. 4. 20.
Spatium quidem tandem apparandis nuptijs,
Vocandi, sacrificandi dabitur paululum. Idem And. 1. 2. 11
Ci. 1. Offi. 166. Spatiũ etiã deliberandi habuerũt, quẽ, etc.
Spatium, & tempus dare. Cic. pro Quintio, 2.
Spatium ad. Cic. 4. de Finib. 1. Aut spatium sumamus ad cogitandum. Plancus ad Ciceronem, lib. 20. 23. 8.
Ad disturbandas nuptias cogitandi spatium, Vide Ad præposi.
Spatium, pro Curriculo. Lucret. lib. 4. 241.
- solicitat spatium decurrere amoris.
Spatium & curriculum. Ci. de Amicitia, 38. Deflexit enim iam aliquantulum de spatio curriculoq; consuetudo maiorum. Ideni in Or. 4. 6. Fateor me oratorem si modò sim, aut etiam quicunq; sim, non ex rhetorum officinis, sed ex academiæ spatijs extitisse: illa enim esse curricula multiplicium, uariorumq; sermonum. Idem pro Rabirio Perduel. reo, 3. Meq; ex comparato & spatio defensionis, in semihoræ curriculum coegisti.
Spatium uitæ. Cic. pro Archia, 21. Siquibus regionibus uitæ spatium circunscriptum est, &c.
Spatium temporis præteriti respicere. Cic. pro Archia.
Trium dierum spatium ante Calend. Cic. 4. Verr. 67.
Biennij spatio. Cicero ad Quint. fratrem, libr. 1. 1. 20. Qui tibi biennij spatio nunquam in suspicionem auaritiæ uenerit.
Liuius primo ab Vrbe, 71. Quinque dierum spatio finiebatur imperium.
Spatium & longinquitas uitæ. Plin. lib. 7. cap. 48. 1.
Sine fine spatium. Lucret. lib. 2. 19.
In medio spatio. Cic. 3. de Orat. 4.
Spatium annuum. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.
Breue spatium. Lucret. lib. 2. 16.
In tam breui spatio, Vide In præpositionem.
Diurnum & nocturnum spatium. Cic. 1. de Inuent. 55.
Longo spatio. Cic. 2. Offic. 119.
Longius spatium anno. Ouid. epist. 17. 5.
Medium noctis spatium. Ouid. 9. Metam. 138.
Paruum spatium. Proper. lib. 2. eleg. 25. 9.
Velocis spatij meta nouißima, Senec. Troad. 5. 6.
Arcto spacio coercere aliquem. Ouid. 2. Trist. 106.
Hoc interim spatio conclauc illud cõcidit. Ci. 2. de Orat. 192.
Dare spatium. Cic. 1. de Orat. 131.
Euanescit dolor spatio. Ouid. in Ibin, 9. Spatio scilicet tẽporis.
Habere spatium ad dicendũ. Cic. 2. Ver. 34. Etiã si spatium ad dicendum nostro commodo, uacuosq; dies habuissemus.
Intercedit spatium dum, Vide Intercedo.
Interiecto spatio, Vide Interijcio.
Interponere spatium, Vide Interpono.
Interpositum spatium longius æquo. Lucret. lib. 4. 114.
Occidit spatium, Vide Occido, pen. corr.
Breuis uitæ spatium sortitus. Ouid. 3. Metam. 25.
Quum erit spatium, utrunq; dabo. Cic. ad Atticum. Et Varro 1. ni lib. 9. 5. 4.
Sumere spatium ad aliquid faciendum, Vide Sumo.
Surripere aliquid spatij. Cic. Att. lib. 5. 104. 1.
Vitæ spatium transcribere alicui. Ouid. 7. Metam. 35.
Spatium hominum à uestigio ad uerticem, Mensura, dimensio altitudinis. Plin. lib. 7. cap. 17. 1.
Spatium, pro Mensura & temporib. pedum in carmine. Cic. in Orat. Trochæum autem qui est eodem spatio quo choræus, cordacem appellat. Quint. lib. 9. cap. 4. Poema nemo dubitauit perito quodam initio fusum, & auriũ mensura, & similiter decurrentiũ spatiorum obseruatione esse generatiũ.
Spatium, pro Dilatione. Liu. libr. 8. Orabant ut rem in posterum diem differret: & iræ suæ spatium, & consilio tempus daretur. Budæus.

Spatior] spatiaris, (περιπατέω, περιοδεύω,) spatiari, Deambulare. Virg. 4. Aeneid. 13. Aut ante deum pingues spatiatur ad aras. Cic. de Opt. gen. Orat. 145. Sed ita ut palæstricè spatiari in xysto liceat. Plin. lib. 5, cap. 9. 11. Per totam spatiatus Aegyptum. Ouid. 5. Metam. 115.
In umbra spatiari. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10.
Palæstricè spatiari, Vide Palæstra.
Paßibus coniunctis spatiantur ambo. Ouid. 11. Metam. 13.
Spatiari, metaphoricè, pro Latius uagari. Seneca de Ira, 31. Proderit morbum suum nosse, & uires eius antequam spatientur opprimere.

Spatians] spatiantis, Partic. (περιπατῶν,) Pli. li. 57. cap. 8. 1. Petitur ex alto in centenos pedes actis plerunq; puteis ore angustatis, intus, ut in metallis, spatiante uena.
Flumine lato spatiantẽ Gangem bibit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 5
Brachia spatiantia compescere. Ouid. 14. Metam. 126. Brachia intelligit arborum aut uitium.

Spatiatus] pen. pro. (περιπατηθείς,) Participium: ut Littore curuo spatiata coniunx. Ouid. 3. Fast. 94.

Spatiatorem] (περιπατητὸν,) pro Erratore posuit Cato, authore Festo.

Digitized by Google

Spatiosus] pen.prod. Adiectiuũ, (εὐρύχωρος, εὐήλατος,) amplum significat. Colum. lib. 6. cap. 2. 1. Idem lib. 5. cap. 5. 3. Laxiora interordinia relinquenda: siue bidentibus angustiora: sed neq; spatiosiora quàm decem, pedum, neq; contractiora quàm quatuor.

Aeuum spatiosum. Ouid. 8. Metam. 107.

Bellum spatiosum, Quod diu durat, Ouid. 13. Metam. 42.

Corpus spatiosum. Ouid. 3. Metam. 12.

Nox spatiosa. Ouid. epist. 1. 2.

Senectus spatiosa. Ouid. 12. Metam. 38.

Tempus spatiosum. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.

Theses ad exercitationẽ dicendi spatiosæ, atq; huberes. Quint. lib. 2. cap. 4. 18.

Vetustas spatiosa. Ouid. 15. Metam. 125.

Aequo spatiosior. Ouid. 2. de Arte, 129.

Spatiosè] εὐρυχώρως,) spatiosius, spatiosissimè, Huberius, copiosius, diffusius. Spatiosius & huberius amplecti. Plin. epist. 62. a. Plin. maior lib. 25. ca. 8. 12. Et in Creta autem non spatiosè nascitur. Idem lib. 13. cap. 5. 24. Quoniã spatiosè fruticat. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.

Species] speciei, f. g. (εἰδέα, εἶδος, κάλλωνὴ, σχῆμα, πρόσχημα,) Effigies, facies, imago. Plaut. Bacchid. 18. 40. Bellan' uidetur specie mulier? Idem Mostel. 4. 23. Aim' alios meam speciem irridere? Idem Milite, 18. 20.

Accipere speciem, Vide Accipio.

Species & figura humana. Cic. pro Rosc. Amer. 38.

Species oris. Liu. 1. ab Vrbe, 96.

Specie ouorum. Plin. lib. 11. cap. 25. 1. Similiter his & scorpiones terrestres, uermiculos ouorum specie pariunt.

Species soli, Forma, & qualitas. Colum. lib. 2. cap. 2. 16.

Magnificæ species, cultusq; locorum. Stat. 3. Sylu. 5. 18.

Species urbis, pro Forma & situ. Plaut. Persa, 16. 84.

Animorum species uertuntur. Virg. 1. Georg. 84.

Decolor æris species, Vide Decolor.

Decora species, Vide Decorus.

Eximia pulchritudinis species. Cic. in Orat. 5.

Fœda specie teter. Lucret. lib. 2. 85.

Formosa & illustris species. Cic. 3. de Orat. 31.

Globosa species. Plin. lib. 37. cap. 10. 35.

Liberalis species. Cic. 1. Offic. 136.

Miranda species. Lucret. lib. 2. 207.

Misera & flebilis species. Cic. 11. Philipp. 293.

Multiformes species, Vide post Multus.

Ouata species, Vide Ouatus in Ouum.

Sacra species. Seneca Octauia, 8. 11.

Semiferæ hominum species. Lucret. lib. 2. 141.

Serena species mundi. Lucret. lib. 4. 28.

Forma, notio & species uiri boni. Cic. 1. Offic. 107.

Præter speciem stultus es. Plaut. Mostel. 13. 26. Hoc est, stultior quàm uel ex uultu appareat.

Speciem boni uiri præ se ferre. Cic. 2. Offi. 55.

Configere quandam formam & speciem deorum. Cic. 1. de Natura deorum, 55.

Aetatis specie uti. Ouid. 5. Fast. 71.

Insidebat in eius mente species eloquentiæ. Cic. in Orat. 9.

Probabilis, idonea species honestatis. Cic. 3. Offi. 54.

Habere humanitatis speciem. Cic. 4. Tusc. 49.

Commouere animos aliquorũ natura & specie. Ci. 2. Offi. 45

Scurrantis speciem præbere. Horat. 1. epist. 19. 1.

Dissimili specie uiuere. Lucret. lib. 2. 133.

Vera comitia adumbrata ad speciem & uetustatis usurpationem. Cic. 2. de l. Agraria, 42.

Intueri huius uitæ speciem. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 60.

Præsentare speciem alicuius rei, Referre, repræsentare. Plinius libro 20. capite 19. 3.

Sustinere alicuius dignitatem, non solùm consilio, sed ipsa specie. Cic. pro Domo sua, 2.

Speciem prisci Iurisconsulti appellant, quod recentiores legis casum. Vlpianus in Tract. Donat. inter uirum & uxorem, cap. Sed interim. Quando itaque non retro agitur, emergunt uitia, ut Marcellus animaduertit in specie huiusmodi. Paulus in Tractatu 2. de Legatis, cap. Largus. Proximè ex facto incidit species talis. Ibidem, tamen In hunc casum, inquit ille, ancillas substitutas uideri, in quem casum fideicom. meruerunt, ita quum contingit Fideicommiss. merer. Quintilianus thema uocat quasi facti positionem uel euentus. In hac igitur specie, significat Quum ita contingit.

Species definitur à Dialecticis, ut sit, id quod dicitur de pluribus differentibus numero, ut homo est species sub qua comprehenduntur Socrates, Plato, &c. Cicero in Topic. 14. In diuisione formæ sunt, quas Græci ἰδέας uocant: nostri, siqui hæc fortè tractant, species appellant: non pessimè id quidem, sed inutiliter ad mutandos casus in dicendo. Nolim enim, ne si Latinè quidem dici possit, specierum & speciebus dicere: & sæpe his casibus utendum est, at formis & formarum uelim, &c. Forma est notio, cuius differentia ad caput generis & quasi fontem referri potest. Idem 1. Acade. 45. Mentem uolebant rerum esse iudicem, solam censebant idoneam cui crederetur, quia sola cerneret id quod semper esset simplex, & unius modi, & tale quale esset. Hanc illi ἰδέαν appellabant, iam à Platone ita appellatam: nos rectè speciem possumus dicere.

Partes generis communione quadam similes, specie autem differentes. Cic. 1. de Orat. 93.

Obijci formæ, & offerre speciem. Cic. 1. de Diuin. 138.

Optima species, & figura dicendi. Cic. in Orat. 2. (resima.

Summæ species duæ, sicca & liquida. Plin. li. 24. ca. 7. 10. De

Species, Demonstratio, simulatio, prætextus, & quasi uelamentum: cui res ipsa opponitur. Cic. de Amicitia, 43. Quæ est enim ista securitas? specie quidem blanda, sed re ipsa multis locis repudianda est.

Veri species. Horat. Serm. saty. 3. 41.

Species adulationis. Plin. epist. 98. b. Tacit. lib. 1. Sed Pompeium imagine pacis, & Lepidum specie amicitiæ deceptos.

Species rixæ. Liu. 1. ab Vrbe, 178.

Pietas inesse non potest in fictæ simulationis specie. Cicero primo de Nat. deor. 6.

In speciem, Aliter: hoc est, ipsa specie, ipso externo conspectu. Cic. 7. Ver. 69. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma propter dimissionem propugnatorũ atq; remigum.

In speciem preces iactantur, Simulatè. Liu. 4. ab Vrbe.

Per speciem legationis in Asiam ablegatus est, ut inuidiæ subtraheretur. Plin. de Viris illustrib. 64. Liu. 9. ab Vrbe, Cellata morte Tarquinij, per speciem alienæ fungendæ uicis, suas opes firmauit.

Accommodatus ad speciem, Vide Accommodo.

Adornari ad speciem, Vide Ad.

Excellentis eloquentiæ adumbrare speciem. Cic. in Orat. 25.

Deuincire aliquos specie clementiæ. Cic. 2. Philip. 121.

Speciem hosti abeuntis exercitus dedit. Quint. li. 2. ca. 17. 12

Duci utilitatis specie. Quint. lib. 3. cap. 8. 3.

Speciem exercitus efficere. Cassius ad Cic. lib. 12. 13. 11.

Speciem habere gloriæ. Cicero ad Plancum, libro decimo, 12. 13. Eidem libro 13. 30. 1. Non dubito quin scias, in his necessarijs, qui tibi à patre relicti sunt, me tibi esse coniunctissimum, non his modò causis quæ speciem habent magnæ coniunctionis, sed ijs etiam quæ familiaritate & consuetudine tenentur.

Voluptas

Voluptas utilitatis ſpeciem habere dicitur. Cic. 3. Offic. 165.
Habet interim aliquam ſpeciē probationis. Quin. lib. 3. c. 7. 4
Induere ſpeciem latronis, Vide Induo.
Præbere ſpeciem atq; opinionem pugnantium. Cæſar libr. 4. Comment.
In ſpeciem eſſe, id eſt in decorum. Plaut. Moſtel. 3. 29.
- parant ſedulò infirmitatem: & ut In uſum boni, & in ſpeciem populo ſint, ſibiq; & materiem Reparant.
Species, Aſpectus, res uiſa. Virg. 2. Aeneid. 82. Non tulit hanc ſpeciem furiata mente Chorœbus.
Flebilis ſpecies tacitæ aulæ. Claud. 3. de raptu Proſerp. 30.
Species cœleſtium. Liu. 1. ab Vrbe, 137.
Variæ illudunt ſpecies. Virg. 4. Georg. 82.
Eadem eſt in ſomnijs ſpecies eorum quæ uigilantes uidemus. Cic. 4. Acad. 95.
Vanæ finguntur ſpecies. Horat. de Arte, 2.
Moueri falſa uiſione & ſpecie doloris. Cic. 2. Tuſcul. 73.
Species in plurali, pro Aromatibus aliquando ſumitur, ſed obſoletum. Macrobius lib. ultimo Saturn. Species & acres & calidæ ſuper faciem quum apponuntur, exulcerant. Martianus Iureconſul. Species pertinentes ad uectigal, cinnamomum, piper longum, piper album.
Reſiſtentes ſpecies, Vide in dictione Adæro.
Species pro Viſionibus nocturnis. Liu. lib. 6. bel. Pun. Pleraq; apud multitudinem, aut per nocturnas uiſa ſpecies, aut diuinitus mente monita agebat.
Specialis, & hoc ſpeciale, pen. prod. (εἰδικὸς, ἰδίως,) non tam particulare quàm proprium, & neluti peculiare ſignificat. Iulius Capitolinus, Macrinorū familiam id ſpeciale ſemper habuiſſe, ut Alexandrum Magnum in auro atq; argento exculptum ſemper haberent.
Speciatim, pen. prod. Aduerbium, (κατ' εἶδος,) Contrarium habet generatim. Cic. Poſt reditum in Senatu, 19. Multa de me C. Meßinius & amicitiæ & Reipub. cauſa dixit, legem ſpeciatim initio de ſalute mea promulgauit. Vetus exemplar legit ſeparatim.
Specialiter] pen. cor. Aduerbium, Idem (εἰδικῶς,) Colum. lib. 3. cap. 9. Atq; de cura eligendi malleoli generatim præcepimus: nunc illud propriè ſpecialiter. Quintil. libr. 16. cap. 11. 1.
Speciosus] penu. prod. Adiectiuum, (εἰδάλιμος, ὡραῖος, ἐνειδὴς,) Pulcher ſpecie & forma. Plin. lib. 13. cap. 4. 15.
Minus ſpecioſæ ſed ſapore caryotarum ſorores. Idem libr. 19. cap. 30. 2. Triticum quo celerius, eò ſpecioſius & robuſtius. Celſ. lib. 2. cap. 2. Si plenior aliquis, & ſpecioſior, & coloratior factus eſt. Horat. 1. epiſt. 19. 11.
- adde, utilia quòd ſpecioſius arma
Non eſt qui tractet.
Honore tituli ſpecioſus, Ouid. ad Liuiam, 54.
Specioſa dictu. Liu. 1. ab Vrbe, 94. Sed ſi uera potius quàm dictu ſpecioſa dicenda ſunt.
Minus ſpecioſa criminatio. Quòd parum coloris & prætexti habet. Liu. 1. ab Vrbe. Budæus.
Habere iuſtas, magnas & ſpecioſas cauſas. Cic. Att. lib. 3 3 4. 8.
Eloquentia locuples & ſpecioſa. Quint. lib. 5. cap. 14. 23.
Fabula ſpecioſa iocis. Horat. de Arte, 65.
Frons ſpecioſa altas cornibus. Ouid. 3. Metam. 4.
Iuuentus ſpecioſa. Valer. 7. Argon. 112.
Mulier ſpecioſa. Ouid. 3. de Arte, 85.
Miracula ſpecioſa. Horat. de Arte, 30.
Nomina ſpecioſa imponere culpæ. Ouid. 7. Metam. 14.
Specioſas perſonas accipere debemus clariſſimas perſonas utriuſq; ſexus: item eorum qui ornamentis Senatorijs utuntur. Hæc Iuriſconſ.
Vlmus ſpecioſa nitentibus uuis. Ouid. 14. Metam. 133.
Vocabula ſpecioſa. Horat. epiſt. 2. 24.
Speciosiſſimus, pe. cor. (ὡραιότατος,) Sene. de Benef. lib. 3. ca. 7. Hoc enim ſpecioſiſſimū eſt in illo, quòd dedimus uel perdituri, quòd totum permiſimus accipientium arbitrio.
Speciosè] (ὡραίως,) ſpecioſius, ſpecioſiſſimè, Aduerbium Ornatè, Liu. 4. Maced. 34. Et equus tuus ſpecioſius inſtratus erit, quàm uxor ueſtita.
Speciosè ingredi, Cum ornatu. Colum. lib. 2. cap. 2. 18.
Specimen] pen. corr. ſpeciminis, (ἐπίδειγμα) Argumentum quoddam, & probatio, ſiue exemplar rei alicuius occultæ: quale eſt quod in mercibus emptori ſolet oſtendi, ut in pannis: uel deguſtatio in eſculentis. Plaut. Moſtel. 3. 35. Igitur tum ſpecimen cernitur quò euenīat ædificatio.
Egregium ſpecimen. Seneca Thebaid. 1. 16.
Specimen, Id eſt indicium. Cic. in Piſonem, 75. Damnatio iſta quæ in te flagitatur, obſtitit P. Rutilio, quod ſpecimen habuit hæc ciuitas innocentiæ. Id eſt, exemplū, ut ait Budæus. Idem 3. de Nat. deorum, 116. Cur temperantiæ, prudētiæq; ſpecimen, ante ſimulachrum Veſtæ Pontifex Maximus eſt Q. Scæuola trucidatus?
Popularis iudicij ſpecimen. Cic. de Clar. Orat. 98.
Adhibere ſpecimen, Vide Adhibeo.
Capere ſpecimen. Ci. 1. Tuſ. 50. Quid illud? num dubitas quin ſpecimen naturæ capi deceat ex optima quaq; natura?
Capere ſpecimen omnis affectus. Senec. Medea, 6. 2.
Dare ſpecimen. Virg. 2. Georg. 49. Salſa autem tellus, & quæ perhibetur amara, Tale dabit ſpecimen, &c.
Dare aliquod ſpecimen aliquibus. Cic. 1. Verr. 15.
Dare ſpecimen, & ſui periculum facere. Idem, Ibidē. Vide Do.
Specimen indolis dare, Vide Indoles.
Habeo hoc ſpecimen probitatis illius. Plin. in Panegy. 103. Vide ſpecimen innocentiæ.
Eſſe aliquibus ſpecimen. Cic. 3. de Leg. 14. & 42.
Sumere ſpecimen. Plin. lib. 7. cap. 55. 4.
Specio] ſpecis, ſpexi, ſpectum, (βλέπω,) ſpecire, apud antiquos in uſu fuit. Quod Videre ſignificat. Vnde augures ſpecire, hoc eſt inſpicere aues dicebantur. Ennius, Vos epulo poſtquam ſpexit. Plaut. Caſin. 11. 2.
- nunc ſpecimen ſpecitur, nunc certamen cernitur.
Specito] ſpecitas, (ἐπιβλέπω,) ſpecitare, Frequentatiuum antiquum à ſpecio. Plaut. Ciſtel. 2. 81.
- per Dionyſia
Mater pompam me ſpecitatum duxit.
Specto] ſpectas, (θεάομαι, ἐποπτεύω, ἐπανεθεάομαι,) ſpectare, Aliud frequentatiuum, Sæpe, ſeu fixè intueri. Plaut. Amphit. 8. 118.
- age, me huc aſpice.
S. Specto. Apud eundem in Caſina. 2. 6. Spectare fabulas. Cic. 3. Ver. 36. Spectantibus omnibus. Terent. Eunuc. 5. 6. 18.
Here ne me ſpectes: me impulſore hæc non facit.
Viſere & ſpectare aliquid. Cic. 1. Tuſcul. 70.
Non ſemper dicere, ſed ſpectare debemus. Cic. Lent. li. 1. 9. 87
Oculis proteruis ſpectare aliquem. Ouid. epiſt. 16. 16.
Oculo irretorto ſpectare aliquid. Horat. 2. Carm. ode 2. 5.
Spectare ad aliquem. Ouid. 1. Metam. 126.
Intrò ſpectare, Vide Intrò Aduerbium.
Tergo ſpectari. Ouid. 3. de Arte, 154.
In omnem partem ſpectare. Quint. lib. 1. cap. 12. 2.
Spectat Græciam, pro Tendit in Græciam. Cice. ad Atticum lib. 9. 188. 2.
Spectat orientem, & ſimilia: pro Regione eſt, & uergit. Plin. lib. 6. cap. 17. 5.
Spectat ad, Hoc eſt uerſus. Cic. 7. Verr. 133. Te iubere in ea parte

parte figere quæ ad fretum ſpectaret. Cæſ. 5. bel. Gall. 51.
Spectare in Meridiem, in uentum Fauonium. Cato cap. 1. 1. Varro 1. de Re ruſt. cap. 24. 1.
Spectare deorſum. Colum. lib. 12. cap. 16. 4.
Spectare & æſtimare aliquem. Cic. pro Roſc. Comœ. 16.
Spectare aliquem ex bona uita, ex cenſu, &c. pro Conſyderare aliquem. Cic. pro Roſcio Comœd. 20. Quem ſi tu ex cenſu ſpectas, eques Rom. eſt: ſi ex uita, homo clariſſimus eſt: ſi ex te, iudicem ſumpſiſti: ſi ex ueritate, id quod ſcire potuit, & debuit, dixit.
Aliquem ex uocibus ſpectare. Cic. 5. Tuſc. 46.
Spectare animum alterius ex ſuo. Terent. And. 4. 1. 22.
Vitam alicuius non ex oratione, ſed ex moribus ſpectare debemus. Cic. in Saluſtium, 2.
Aurum ſpectatur in ignibus, Probatur. Oui. 1. Triſt. eleg. 4. 5
Spectare aliquem, Rationem habere alicuius. Cic. 2. Offi. 102 At uerò ille tenuis, quum quicquid factum ſit, ſeſe ſpectatũ, non fortunam, putat. Id eſt, Non ob gratiæ relationem expectatum beneficium ſibi collatum arbitratur, quum diues alter opinetur & potens. Budæus.
Si ad uitulam ſpectes, nihil eſt quod pocula laudes. De duobus poculis loquitur Damon, quæ fecerat illi Alcimedon. Virg. eclog. 3. 10.
Spectare à deteriore parte. Senec. de Benefi. lib. 2. cap. 28.
Ad ſuam gloriam magis, quàm ad cuiuſpiam ſalutem ſpectare. Cic. pro Seſtio, 29.
Non tam faſtidioſè in nobis, quàm in hiſtrionibus ſpectari puto. Cic. 1. de Orat. 135.
Rem, non hominẽ ſpectari oportet. Author ad Heren. lib. 1. 9.
Trademus quæ nos ſequi in dicendo, quæq; maximè ſpectare ſolemus. Cic. 2. de Orat. 113.
Quid in iudicando ſpectare oportet. Cic. pro Milone, 11.
Spectare ſemper ut. Cic. Licinio lib. 5. 8. 8.
Virtus uetat, dum præſtatur fides, fortunam ſpectare. Cice. 2. de Diuin. 118.
In iudice debet & fortuna & dignitas ſpectari. Cic. 1. Phil. 15.
In pactionibus faciendis legẽ ſpectare. Ci. Q. fratri, li. 1. 1. 52.
Iuuenes magna ſpectare, & ad ea rectis ſtudijs contendere debent. Cic. 2. Offic. 63.
Nihil niſi ſempiternum ſpectare. Cicero pro Rabirio perduellionis reo, 22.
Spectare retro. Celſus lib. 7. cap. 29.
Victoriam ſpectare. Quintil. lib. 5. cap. 12. 17.
Acquieſcere, intueri, & ſpectare. Cic. pro Deiotaro, 3.
Spectare uoluntatem alicuius, Diligenter conſiderare. Cicero, 4. Verr. 23.
Propius ſpectare aliquid. Horat. 1. epiſt. 1. 14.
Spectat] (ἀποβλέπει,) Tendit, pertinet, aſpirat: ut Quò, uel quorſum ſpectat illud? Cic. 1. Tuſcul. 93. Quorſum igitur hæc ſpectat oratio? Idem 4. Acad. 258. Quò enim ſpectat illud, quũ artificia tolli quereris à nobis, niſi ut opifices cõcitentur? Idẽ 3. de Fin. 52. Sed eorũ definitiones paulum oppidò inter ſe differunt, ſed tamen eodem ſpectant.
Quæ ſcripta ſunt, eò ſpectant, ut te horter & ſuadeam. Cicero Valerio, 13. 4. 7.
Quid iſta edicta ualeant, aut quò ſpectent, planè non uideo. Cice. Attico, 16. 334. 9.
Ad aliquid ſpectare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 25.
Conſilium eius ad bellum ſpectat. Cicero Attico, libro decimo quinto, 323. 5.
Spectat ad concordiam. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 2. 5. Et ad Terentiam, lib. 14. 5. 4. Ad arma rem ſpectare.
Sermo tuus ad perorandum ſpectare uidetur. Cicero de Claris Orator. 161.
Spectat res ad interregnum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 18. 5.
Spectat ad rebellionem res. Liu. 4. bel. Maced. 204.
Spectat ad ſeditionem. Liu. 5. bel. Pun. 17.
Beneficia quæ ad ſingulos ſpectant, & ad uniuerſos pertinent. Cic. 2. Offic. 106.
Spectat res ad utm. Liu. 1. ab Vrbe, 36.
Aliquid inquirere quod ad bene beateq; uiuendum ualeat & ſpectet. Cic. 2. Offic. 7.
Prima et media uerba ad ultimã ſpectare debẽt. Ci. in Ora. 116
Spectat in unum exitum. Cic. 1. de Orat. 45.
Spectari, Paßiuum. Plau. Sticho, 3. 59. Vbi facillimè ſpectatur mulier quæ ingenio eſt bono?
Spectare ne, pro Cauere. Plaut. Aſin. 13. 33. Spectandum ne cuiquam annulum det, neq; roget.
Spectatur, Impersonale. Flm. lib. 10. cap. 70. 1. Plauſu congregari feros ad cibum, conſuetudine ſpectatur. De piſcibus.
Spectãdo] Gerũd. (τῷ θεᾶσθαι,) Propert. li. 3. eleg. 21. 1. Creſcit enim aßiduè ſpectando cura puellæ.
Spectatũ] pen. pro. Supinũ, (πρὸς τὸ θεᾶσθαι,) Horat. de Spectatum admißi riſum teneatis amici? (Arte, 1.
Spectatu] Supinũ, (ἐφορᾶσι,) Cic. 2. Offi. 54. Maximeq; admirantur eum qui pecunia non mouetur: quod in quo uiro perſpectum ſit, hunc dignum ſpectatu arbitrantur.
Spectans, Participium, (ἐπιστρέφων,) ut Inuicem ſpectans ambos. Ouid. 6. Metam. 125.
Spectandus] Participium, (θεατέος,) ut Oculis nigris ſpectandus. Horat. de Arte, 8. Plin. lib. 1. cap. 42 3. Nec uulgaris ſitacis forma, quamuis non ſpectanda.
Spectatus] pen. pro. (δοκιμασθεὶς, οὐδόκιμος,) Particip. ſiue nomen ex Participio, Probatus, Cuius ſcilicet plurimũ conſiderata ac probata ſpectata iam uirtus eſt. Virgil. 8. Aeneid. 31. -ſunt nobis fortia bello
Pectora: ſunt animi, & rebus ſpectata iuuentus.
Terent. Adelph. 5. 6. 5. Nam is mihi eſt profectò ſeruus ſpectatus ſatis. Idem And. 5. 1. 1. Satis iam ſatis Simo ſpectata erga te amicitia eſt mea.
Spectatus & cognitus in rebus iudicandis. Cic. 2. Ver. 18.
Spectatus in literas. Gellius lib. 13. cap. 20. Summa uir authoritate grauitateq;, & à diuo Hadriano in mores atq; literas ſpectatus.
Adoleſcentia ſpectata. Cic. poſt Red. in Senatu, 33.
Fabula ſpectata. Horat. de Arte, 39.
Fides noſtra ſpectata eſt per mala. Oui. 2. de Ponto, ele. 7. 17.
Confugere ad fidem cognitam & ſpectatam. Cic. 1. Ver. 7.
Forma ſpectata. Ouid. 14. Metam. 131.
Omnium artiũ homo probatus & ſpectatus. Cic. 1. de Ora. 61
In multis & magnis rebus ſingularis integritas ſpectata. Cic. 3. Philipp. 142.
Spectatæ integritatis uir. Liu. 6. bel. Pun. 254.
Medicus ignobilis, ſed ſpectatus. Cic. pro Cluent. 35.
Pietas ſpectata. Ouid. 4. Faſt. 8.
Virtus ſpectata belli domiq;. Horat. 2. epiſt. 1. 47.
Virtus nobilitata & ſpectata. Cic. pro Flacco, 49.
Vir maximus & ſpectatus. Cic. de Amic. 8.
Fortes & ſpectati uiri. Cic. 1. Verr. 13.
Spectatus & honeſtus uir. Cic. 5. Verr. 49.
Spectatiſſimus ſui ordinis Potitius. Cic. 3. Ver. 96.
Fœmina ſpectatiſſima. Cic. pro Roſc. Amerino, 87.
Spectatè] Aduerb. (εὐδοκίμως,) Fœliciter, egregiè. Plin. lib. 21. cap. 1. 2. Flores uerò, odoresq; in diem gignit: magna, ut palàm eſt, admonitione hominum, quæ ſpectatiſſimè floreant, celerrimè marceſſere.
Spectatio] Verbale fœmin. (δοκιμασία,) Cice. 5. Verr. 155. Ex omni pecunia quam aratoribus ſoluere debuiſti, certis

Digitized by Google

certis nominibus deductiones fieri solebant. Primùm pro spectatione & collybo: deinde pro nescio quo cerario. Hic probationem significat.

Spectator] penult. produ. spectatoris, masc. gen. (θεατὴς, θεάμων, ἐπόπτης, ἀπόπτης, ὁρατὴς,) Qui ludos, aut aliud quidpiam, animi causa spectat. Plaut. Amphit. 193. Nunc spectatores, Iouis summi causa clarè plaudite. Ci. 2. Offi. 36 spectatoresq; se otiosos præbuerũt Leuctricæ, calamitatis?

Homo rerum superarum atq; cælestium spectator. Cice. 2. de Natura deor. 210.

Ineptiarum alicuius constituere testem & spectatorem. Cic. 1. de Orat. 56.

Superbi spectatoris fastidia. Horat. 2. epist. 144.

Spectator, Probator. Terent. Eunucho, 3. 5. 18. Quum ipsum me noris quàm elegãs formarum spectator siem. Vbi Donatus, Spectator elegans est, qui sit cunctantis & fastidiosi iudicij: cui non quid placet facilè. Spectator, probator, ut spectatores pecuniæ dicuntur.

Equorum spectator. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 1.

Auditor gloriæ, & spectator laudis. Cic. pro Domo sua, 51.

Laudum alicuius spectator. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 6.

Officiorum cuiuspiam diligens spectator. Cic. de Petit. Cõs. 16.

Operum multorum spectator. Ouid. 12. Metam. 38.

Spectatrix] pen. prod. spectatricis, Verbale fœ. (θεάτρια) Plaut. Merc. 12. 12. Diuũm atq; hominum quæ spectatrix atq; hera eadem es hominibus.

Scelerum spectatrix turba. Lucan. lib. 3. 26.

Spectatiuus] pe. pro. Adiect. (θεωρητικὸς,) Quintil. li. 3. cap. 5. Vt illa sit spectatiuæ partis, hæc actiuæ.

Spectabilis] et hoc spectabile. pe. cor. (θεατὸς, ἀξιοθέατος) Spectatione dignum & admiratione: uel etiam magni nominis. Apul. Iubet construi pulchrum & spectabilem currum. Plin. libr. 11. cap. 14. 1. Aliubi enim faui cera spectabiles gignuntur.

Ore placido spectabilis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 16.

Campus spectabilis undiq;. Ouid. 3. Metam. 142.

Corpus spectabile, Quod uideri potest. Ouid. 3. Trist. ele. 8. 7.

Facie spectabilis puer. Ouid. 4. Fast. 45.

Heros spectabilis. Ouid. 7. Metam. 101.

Opus spectabile. Valer. 1. Argon. 87.

Signum spectabile. Iuuen. Saty. 8. 11.

Victoria pulchra & spectabilis. Tacit. in uita Agricolæ.

Spectaculum] spectaculi, pe. cor. (θέα, θέαμα, θέατρον,) Dicitur id quod spectatur, ut ludi, & alia id genus. Virgil.

Nocte pluit tota, redeunt spectacula mane.

Plin. in Paneg. 74. Obtinuit aliquis ut spectaculum panto mimorum Pop. Romano tolli pateretur. Cic. 5. de Fin. 87.

Vt pompa, ludis, atq; eiusmodi spectaculis teneantur, &c.

Idem 3. Verr. 53. Constituitur in foro Laodiceæ spectaculum acerbum, & miserum, & graue toti Asiæ prouinciæ. Vide Miser. Liu. 1. ab Vrbe, 102. Itaq; ergo erecti, suspensiq; in minimè gratum spectaculum animo intenduntur.

Populi sensus maximè theatro & spectaculis perspectus est. Cic. Attico, lib. 2. 34. 4.

Acerbum spectaculum, Vide Acerbus.

Admiranda spectacula lenium rerum. Virg. 4. Georg. 1.

Annua spectacula. Ouid. 5. Fast. 59.

Apparatißimum spectaculum. Cic. 1. Philip. 27.

Magnum spectaculum. Horat. 1. Serm. saty. 6. 4.

Scenæ spectacula amantur. Ouid. 3. de Arte, 71.

Concelebrare spectaculum, Vide Concelebro.

Excitatus est plausus ex omnib. spectaculis. Ci. pro Sestio, 108

Indicere spectacula, Vide Indico, pen. prod.

Circuitus Solis & Lunæ præbent hominibus spectaculum. Cicero 2. de Natura deorum, 233.

Rerum cœlestium spectaculum ad hominem solum pertinet. Cicero 2. de Natu. deor. 210.

Spectaculũ, locus unde spectatur. Suet. De spectaculo excitatus descendit. Liu. Decad. 1. lib. 1. 160. Loca diuisa patrib. equitibusq;, ubi spectacula sibi quisq; faceret, fori dicti.

Resonant spectacula plausu. Ouid. 10. Metam. 233.

Spectamen] pen. prod. spectaminis, Idem quod specimen. Plaut. Menæb. 21. 1. Spectamen bono seruo id est, qui rem herilem procurat, uidet, collocat.

Specium] specij, (μύλη,) Instrumentum teres & paruum quo medici ad tentandum uulnerum ac fistularum uiam & profunditatem utuntur. Pacuuius, Vt medici faciunt, qui per ius specio ualnus tentant.

Spectabilis] Spectaculum, Spectator, Spectatus, Specto, Vide Specio.

Spectrum] spectri, (φάσμα, εἴδωλον,) Spectra sunt quæ Græcè idola dicuntur, hoc est simulachra & imagines rerum intellectui occurrentium. Cic. ad Cæsium, lib. 15. 16. 2. Fit enim nescio quid, ut quasi coràm adesse uideare, quum scribo aliquid ad te, neq; id κατ' εἰδώλων φαντασίας, ut dicunt tui amici noui, qui putant etiam διανοητικὰς φαντασίας spectris Catianis excitari. Nam ne te fugiat, Catius insuper Epicureius qui nuper est mortuus, quæ ille Gargettius, etiam antè Democritus εἴδωλα, hic spectra nominat. His autem spectris etiam si oculi possent ferri, quòd uelijs ipsa occurrunt: animus qui possit, ego non uideo. Doceas tu me oportebit, quum saluus ueneris, in meáne potestate ut sit spectrum tuum, ut simulac mihi collibitum sit de te cogitare, illud occurrat, neq; solùm de te qui mihi hæres in medullis, sed si insulam Britanniam cœpero cogitare, eius εἴδωλον mihi aduolabit ad pectus. Ex his imaginibus fiunt uisa id est phantasiæ: quorum in Academicis longa est disputatio apud eundem.

Specula] speculæ, penult. corre. (σκοπὴ, σκοπιὰ, ἄποπτος, περιωπὴ,) accipitur pro loco edito & eminenti, unde aliquid longè uideri & speculari potest. siue sit mons, siue turris, siue lapis, siue arbor, siue quid aliud eminens. Valla in Raudensem, Specula, locus unde fiunt excubiæ an hostes ueniant, transeantue, an maneant, quod sint, & quæ sunt id genus. Virgil. 8. eclog. 10.

Præceps aerij specula de montis in undas
Deferar. Ouid. epist. 17. 3.
- in speculis omnis Abidos erat.

Liu. 8. bel. Pun. 25. Cic. 7. Verr. 73. Non enim sicut antea consuetudo erat, prædonum aduentum significabat ignis è specula sublatus, aut tumulo.

Alta specula. Virg. 3. Aeneid. 48.

In speculis esse. Cic. ad Att. lib. 9. 18. 1. 11.

Ex specula prospectare tẽpestatẽ futurã. Cic. ad Sulp. li. 4. 3. 3

Speculæ aliter. Virg. 4. Aeneid.

Regina è speculis ut primùm albescere lucem Vidit, &c.

Specula, speculæ, Diminutiuum à spe, Vide Spes.

Speculor] pe. cor. specularis, (θεωρέω, θεάομαι, ὀπτεύω, διοπτεύω, διατασκέπτομαι, ἀποσκοπολογέω,) Speculari, A specula fit, quasi è specula prospectare, uel ut aliquis uideat, intendere. Plau. Most. 6. 81. Concedã à foribus huc: hinc speculabor procul Vnde aduenienti sarcinã imponam seni. Cic. in Catil. 4. Multo te etiam oculi & aures nos sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atq; custodient. Idem 7. Verr. 126. Tum iste se comperisse ait, eum speculandi causa in Siciliam ab ducibus fugitiuorum esse missum.

Obitus & ortus signorum speculamur. Virg. 1. Georg. 52.

Acriter speculari offensas principum. Tacit. lib. 19.

Insidiari

Insidiari & speculari.Cic.1.de Orat.67.
Obsidere & speculari.Cic.pro Flacco,45.
Perscrutari & speculari.Cic.5.Tusc.83.
Speculatus] *Participium.*
Speculatus] *huius speculatus,penult.produ.* (*θεώρησις,*) *Plin.libr.10.cap.73.4. Feles quàm occulto speculatu in musculos exiliunt.*
Speculator] *pen.pro.Verbale,* (*σκοπὸς, ἀποσκοπὸς, ἐπισκοπος, κατάσκοπος,*) *Qui tacitè, & à longè speculatur & rimatur.Cæs.2.bel. Gall.271. Hac re Cæsar statim per speculatores cognita, insidias ueritus, &c.Cic.7.Verr. 128.Gauium istum, quem repentinum speculatorem fuisse dicis, ostendam in lautumias Syracusis à te esse coniectum.Ouid.3.Trist.eleg.9.3. Quem procul ut uidit tumulo speculator ab alto.*
Matutinus speculator amicæ.Propert.lib.2.eleg.30.7.
Communium miseriarum speculator. Cice.pro Domo sua,15.
Reformidare speculatorem.Cic.1.Verr.28.
Speculator naturæ.Cic.1.de Nat.deor.112. Non pudet igitur physicum, id est speculatorem, uenatoremq; naturæ, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium ueritatis.
Speculatores oculi.Cic.2.de Nat.deor.211.
Speculatrix] *pen.pro.speculatricis,* (*σκέπτρια,*) *Verb. fœ. Cic.de Nat.deor.62. Furiæ deæ sunt, speculatrices, credo, & uindices, & facinorum & sceleris.Stat.2.Sylu.2.1.Cel sa Dicarchæi speculatrix uilla profundi.*
Speculatorius] *Adiect.*(*κατασκοπικὸς,*) *Quod ad speculatorem pertinet: ut Speculatoria nauigia, quibus in mari speculamur quid fiat. Cæsar 4.bel. Gall.562. Liu.2.bel. Pun.83.Inde duæ Massiliensium speculatoriæ præmissæ retulerunt, &c.*
Speculabundus] *Tacit.lib.20.Festus Adrumeto ubi speculabundus substiterat, ad legionem tendit.*
Speculabundus ex altissima rupe identidem. Suetonius in Tiberio, cap.65.
Speculum] *speculi, penu.corr.* (*λιστοπεφον, ἐσοπτρον,*) *In quod inspicimus, ac speciem id est imaginem nostram contemplamur.Plaut.Mostel.4.92.*
Mulier quæ se, suamq; ætatem spernit, speculo elusa est.
Quid opus speculo tibi, quæ tute speculo speculum es maximum.Terent.Adelp.3.3.61. Inspicere tanquam in speculũ uitas omnium iubeo.Cice.de Vniuers.32. Id fit quum speculorum læuitas hinc illincq; altitudinem assumpsit, & ita dextra detrusit in læuam partem oculorum, læuaque in dextram.
Imago speculi.Lucret.lib.4.57.
Nobile speculum gemmato auro.Stat.3.Sylu.4.10.
Consulere speculum.Ouid.3.de Arte,28.
Intueri uitam in speculo.Cic.in Pisonem,56.
Naturæ speculum.Cic.2.de Finib.55.
Specillum] *specilli Diminutiuum,* (*μικροτὶς, μίλη,*) *Cornelius Celsus lib.5.de fistulis & earum curationibus, Ante omnia autem specillum dimitti in fistulam cõuenit, ut quò tendat, & quàm altè perueniat, scire posimus. Idem lib.7. cap.7.Igitur aduersum specillum inserendum, diducendæque eo palpebræ sunt.*
Asperato specillo eradunt palpebras.Cels.lib.6.cap.6.
Specillum lana inuolutum.Celsus lib.6.cap.8.
Specillum oricularium.Idem lib.7.cap.30.
Specillum dicimus instrumentum, quod curandis auribus adhibetur.Celsus lib.5.& lib.6.cap.7. de ijs quæ m aures inciderunt, extrahendis.
Specillum instrumentum quo oculos inungimus.Plin.li.7.ca. 53.4. Per oculum specillum trahens, expiranit, Celsus lib. 6. Specillo super oculum inducatur.
Specillum, Instrumentum uitreum quod oculis admouemus, quo facilius spectemus aliquid. Varro de Ling. Lat. lib.5. Hinc quo oculos inungimus, quibus specimus, specillum.
Speculare] *specularis, pen.pro.n.g.* (*ἐσοπτρον,*) *Et per apocopen specular: & specularium, Idem quod speculum.*
Speculare, interdum pro uitreata siue pro ocularijs, utpote olim facta è speculari lapide translucido, nunc autem è uitreis orbibus uel tessellis plumbo iunctis.Vlpianus, Specularia & uela quæ frigoris causa uel imbrium in domo sunt, instrumento, domus non contineri Cassius existimauit.Budæus, A speculari lapide specularia dicebantur integumenta quib.ambulationes in hortis tectæ erãt.Iuuen.Saty.4.3. Quæ uehitur clauso latis specularibus antro.Plin.epist.41 b.Egregium hæc aduersum tempestates receptaculum: nam specularibus, ac multo magis imminentibus tectis muniuntur.Hic autem Vlpianus de ijs specularibus intelligi uoluit, quibus fenestrarum hiatus obstruebantur ad transmittendam lucem: quæ tamen exemptilia erant, ut quum liberet, auferrẽtur.Nunc uitro utimur.Possumus & de specularib. intelligere quibus pars quædam domus ad uoluptatem operiebatur: uarium enim usum specularia præstabant. Martial.lib.8.15.
Hybernis obiecta Notis specularia puros
Admittunt soles, & sine fæce diem.
Seneca de Prouid. Quem specularia semper à flatu uindicarunt, hunc leuis aura non sine periculo stringit.
Specularia accipit Sene.epist.87.pro fenestris uitreatis, Quã tæ rusticitatis damnant nunc aliqui Scipionẽ, quòd non in suum Caldarium latis specularibus diem admiserit.
Specularis] *& hoc speculare, penult.produ. Adiectiuum,* (*περισκοπὸς,*) *ut*
Specularis significatio.Plin.lib.7.cap.56.12.Hoc est quæ fit è specula.
Specularis lapis, Quo olim specularia fiebant.Plin.lib.36.ca. 22.3.Idem lib.3.cap.3.15.Metallis, plumbi, ferri, æris, argenti, auri, tota fermè Hispania scatet: Citerior & specularibus lapidibus: Bætica & minio.
Specularius] *specularij, m.g.* (*λιστοπεφοποὸς,*) *Qui speculas facit, & qui uitrea specilla. Possunt & specularij dici, qui fenestris specularia ad arcendum hyeme frigus, componunt: quorũ meminit Vlp.in l.Quæsitũ.§.Si domus.De fundo instructo.Meminit & Iustinian.li.x.Codicis. Alciatus.*
Specus] *id est Spelunca,* (*σπέος, σπήλαιον,*) *Secundæ uel quartæ declinationis, tam masculini quàm fœminini generis: tertiæ uerò, solùm neutri generis.Vlpian.De riuis, Specus autem locus est ex quo despicitur. Inde spectacula sunt dicta.Plin.lib.8.cap.36.2. Specus si non habuere, ramorum fruticumq; congerie ædificant, impenetrabiles imbribus, molliq; fronde constratos.*
Ingens specus in latere exesi montis.Virg.4.Georg.84. Ouid.lib.3.Metamorph. Est specus in medio syluis & ui mine densus.Liu.1.ab Vrbe,248.Ex imo specu.Ibidem 86. Ex opaco specu.
Aonij specus.Catul.in Epithal.Iuliæ,56.6.
Fœminini.Silius lib.6. Tabificam expirat saniem specus ultima.Gell.lib.5.cap.14.Specum quandam nactus remotam latebrosamq;, & Pacuuius, Aduenio in scrupulosam specum.Cato, Specus opposita, quo aqua de uia abiret.
Defessæ specus.Virg.3.Georg.76.
Neutri.Virgil.lib.7.Aeneid.
Hic specus horrendum, &c.
Ita legendum esse docet Seruius.Silius lib.13.
Inuisum cœlo specus.

Lectum

Digitized by Google

Lectum est hæc Speca ſpecæ: hoc Specum, ſpeci: & hoc Specu indeclinabile.

Spelæum] (σπήλυγξ,) idem quod ſpelunca. Virgilius eclog. 10. 11.

Certum est in ſyluis inter ſpelæa ferarum
Malle pati.

Metuenda ferarum ſpelæa. Claud. de bello Getico, 71.

Spelunca] ſpeluncæ, (σπήλαιον, ἄντρον,) Rupes excauata. Virg. 6. Aeneid. 48.

Spelunca alta fuit, uaſtoq; immanis hiatu,
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorũq; tenebris. Ci. 1. Tuſc. 57

Per ſpeluncas ſaxis ſtructas aſperis. Ex poeta. Idem 6. Ver. 95.

Etenim propter est ſpelunca quædam, conuerſa ad Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrem ferunt repentè cum curru extitiſſe.

Atræ ſpeluncæ. Virg. 1. Aeneid. 13.

Viridis ſpelunca. Propert. lib. 3. eleg. 3. 3.

Iacere in ſpelunca. Cic. 2. de Finib. 152.

Perdere aliquid ad ſpeluncas. Cic. pro Flacco, 30.

Sperchius] pen. prod. (σπερχειός,) Theſſaliæ fluuius, ortus in iugis Pelij montis, & uelociſſimo curſu in Maliacũ ſinum defluens. Author Strab. li. 8. de quo etiã Virg. Geor. 2.

Minax Sperchius. Stat. 4. Thebaid. 168.

Populifer Sperchius. Ouid. 1. Metam. 117.

Sperchionides] pen. corr. (σπερχειονίδης,) Patronymicum maſc. Ouid. 5. Metam. 18.

Caucaſeumq; Abarim, Sperchionidemq; Lycetum.

Sperchias, pen. pro. huius Sperchiadis, pen. corr. (σπερχειάς,) Patronymicum fœm. Ouid. 2. Metamor. 50.

Aeſtuat Alphæus, ripæ Sperchiades ardent.

Vndæ Sperchiades. Ouid. 7. Metam. 46.

Sperno] ſpernis, ſpreui, ſpretũ, (ἀτίζω, ἀθετέω, ἐξουδενόω, ἐξουθενέω,) ſpernere, Faſtidire, deſpicere. Terent. Eunucho, 1. 2. 91. Ob hæc facta abs te ſpernor. Ci. 1. de Finib. 7. Qui Enni Medeam aut Antiopam Pacuuij ſpernat, aut reijciat?

Modicè ſpernere, Vide Modus.

Animo ſpernere aliquem. Virg. eclog. 3. 15.

Repudiare & aſpernere aliquem. Cic. in Orat. 7.

Repelli & ſperni à quibuſdam. Cic. in Orat. 52.

Retinere & ſpernere, oppoſita. Cic. 2. de Nat. deor. 13.

Spernere & parui putare. Catul. ad Furium, 20. 5.

A quibuſdam ſperni, & pro nihilo putari. Cic. 13. Philip. 359

Cibum uilem ſpernere. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.

Conſilium alicuius ſpernere. Ouid. 6. Metam. 6.

Dines uicinia ſpernebat inopes generos. Idem 3. Fast. 38.

Monentem uera ſpernere. Idem 13. Metam. 167.

Numina diuûm ſpernere. Idem 8. Metam. 150.

Voluptates ſpernere. Horat. 1. epiſt. 2. 11.

Vulgus ſpernere. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Spernere, pro Separare poſuerunt ueteres. Ennius, Ius atq; æquum ſe à malis ſpernit procul. Nonius.

Spretus] (ἀτιθεὶς,) Participium, ſiue Nomen ex participio, ut Preces ſpretæ. Ouid. 1. Metam. 141.

Fides ſpreta. Senec. Octau. 6. 16.

Forma ſpreta. Virgil. 1. Aeneid. 7.

Legum ſpretarum reus. Ouid. 15. Metam. 8.

Spernendus] (ἀτιητέος,) Item nomen ex participio, ut Morum ſpernendus. Tacit. lib. 14. Marcellus Aſinio Pollione proauo clarus, neq; morum ſpernendus habebatur.

Spernax] ſpernacis, pen. pro. Verb. (ἀτιητὴς,) Silius lib. 8. 92. Ductor Piſo uiros ſpernaces mortis agebat.

Spretor] Verb. (ἐξουθενιστὴς,) ut Deorum ſpretor. Ouid. 8. Metam. 124. -utq; deorum
Spretor erat, mentisq; ferox Ixione natus.

Spero] ſperas, ſperare, Vide ſpes.

Spes] ſpei, f. g. (ἐλπὶς, ἐλπωρὴ,) Opinio futurorũ. Referturq; tam ad bona, quàm ad mala. Terent. Adel. 2. 2. 11. Spẽ pretio non emo. Cic. 4. Tuſc. 130. Spes est expectatio boni

Plenus ſpei bonæ atq; animi. Cæſar belli Ciuil. lib. 2. Curtius li. 3. Non ſecurum modò hæc uox, ſed etiam lætum regem ac plenum bonæ ſpei fecit.

Spes & metus diuinationem & auguria repererunt, Vide Amantes ſibi ſomnia fingunt, in Amo.

Nihil ſpei. Cic. ad Att. lib. 3. 65. 9.

Malorum ſpes. Cic. Att. lib. 1. 15. 4.

Anni ſpes. Ouid. 15. Metam. 23.

Gemelli ſpes gregis. Virgil. eclog. 1. 3.

Auaræ ſpes. Horat. 4. Carm. ode 11. 6.

Adoleſcentes cum bona ſpe, Vide Cum præpoſitionem.

Caduca ſpes. Ouid. epiſt. 15. 35.

Credula ſpes. Horat. 4. Carm. ode 1. 6.

Deſperatiſſima ſpes. Balbus Cic. in epiſt. ad Att. li. 9. 178. 3.

Dies ſpes. Horat. 1. epiſt. 15. 5.

Non dubia ſpes, Vide Non.

Spes in anguſto. Celſus lib. 5. cap. 27.

Exigua ſpes. Cic. ad Att. lib. 3. 66.

Eximia ſpe adoleſcens. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 36. Lentulum eximia ſpe, ſummæ uirtutis adoleſcentem, cum cæteris artibus, quibus ſtuduiſti ſemper ipſe, tum in primis imitatione tui hac erudias.

Fallax ſpes. Cic. pro Milone, 72. Ô fruſtra, inquit, ſuſcepit mei labores, ô ſpes fallaces, ô cogitationes inanes meæ.

Fidiſſima ſpes Teucrûm Hector. Virgil. 2. Aeneid. 57.

Firmior ſpes. Cic. ad Att. lib. 8. 157. 2.

Immodicæ ſpes. Stat. 6. Thebaid. 239.

Inanes ſpes. Quint. lib. 6. cap. 2. 24.

Incerta ſpes futuri. Virg. 8. Aeneid. 116.

Inconceſſa ſpes. Ouid. 9. Metam. 128.

Indubitata ſpes, Vide Indubito.

Inuidioſa ſpes. Ouid. 4. Metam. 159.

Læta ſpes. Virgil. 5. Aeneid. 37.

Lenta ſpes. Ouid. epiſt. 2. 2.

Leues ſpes. Horat. 1. epiſt. 5. 2.

Mitte leues ſpes, & certamina diuitiarum.

Longa ſpes, Horat. 1. Carm. ode 4. 3.

Longinqua ſpes. Stat. 2. Sylu. 1. 11.

O ubi uenturæ ſpes non longinqua iuuentæ. Idẽ 12. Theb. 68.

Mera ſpes, Vide Merus.

Minuta hoſtium ſpes. Tacit. in uita Agricolæ.

Miſella ſpes. Lucret. lib. 4. 201.

Mitior ſpes. Tacit. lib. 15.

Obſcœnæ ſpes. Ouid. 9. Metam. 95.

Obſcura ſpes, Vide Obſcurus.

Obſcura & cæca ſpes. Cic. 2. de Lege Agraria, 86.

Pertenuis ſpes oſtenditur. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 4.

Publica ſpes. Ouid. ad Liuiam, 73.

Stulta ſpes. Ouid. 3. Fast. 138.

Summa ſpe & animi & ingenij præditus adoleſcens. Cicero 2. Philipp. 62.

Tenuis ſpes. Cic. ad Atti. lib. 3. 60. 2.

Timida ſpes. Ouid. epiſt. 15. 76.

Vana ſpes. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Spe hac. Terent. Adelp. 2. 2. 19.

Contra ſpem, Vide Contra.

Citius ſpe. Ouid. 4. Fast. 122.

In ſpem, Vide In.

Inter ſpem metumq;, Vide Inter.

Dubij inter ſpem & metum. Virg. 1. Aeneid. 45.

Digitized by Google

Salutis ſpes abijt. Ouid. 7. Metam. 115.
Abijcere ſpem de aliquo. Brutus Ciceroni, lib. 11. 11. 1. Idem 3. Verr. 39. Socij uerò nationesq; exteræ, ſpem omnium tum primum abiecere rerum. Hoc eſt deſperare cœperunt de ſuis rebus omnibus.
Abijcere ſpem faciendi aliquid. Cic. 2. de Orat. 77.
Abrumpere ſpem & metum, Vide Abrumpo.
Abrupta ſpes è medio. Silius lib. 8. 11.
Abſciſſa ſpes. Liu. bel. Maced. lib. 4.
Abeſſe longè à ſpe Conſulatus, Vide Abſum.
Accendere ſpem, Vide Accendo.
Accingere ad ſpem maiorem, Vide Accingo.
Addita ſpes tacitis uotis. Stat. 2. Achil. 29.
Adducere nos in ſpem dicuntur literæ, quum faciunt ut ſperemus. Cic. ad Att. lib. 3. 60. 2. Me tuæ literæ nunquam in tam tam ſpem adduxerunt, quantam aliorum: attamen mea ſpes etiam tenuior ſemper fuit, quàm aliorum.
Adduci in ſpem. Cic. pro Mulone, 58. In ſpem maximam, & (quemadmodum confido) ueriſſimam adducti ſumus, hunc ipſum annum, &c.
Adduci in ſpem ut. Cic. ad Att. lib. 2. 37. 4.
Adduci ſpe mercedis, Vide Adduco.
Adimere ſpem. Cic. pro l. Manilia, 25.
Admota ſpes, Vide Admoueo.
Affecta ſpes. Valer. 4. Argon. 60.
Affectare ſpem aliquam. Ouid. 5. Metam. 76.
Afferre ſpem. Cic. Appio, lib. 3. 5. 20. Mihi non dubiam ſpem mei conuentendi afferebas. Idem Furfano, lib. 6. 9. 2.
Affirmare ſpem, Vide Affirmo.
Affulget ſpes, Liuius Decad. 5. lib. 2. Quum ex inſperato obſtinatis mori ſpes affulſit.
Agitare animũ alicuius ſpe, metu, admonitionibus, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1. 23.
Inanes ſpes agitare. Ouid. 7. Metam. 68.
Alere ſpem. Cic. 1. in Catilinam, 21. Qui ſpem Catilinæ mollibus ſententijs aluerunt, coniurationemq; naſcentem non credendo corroborauerunt.
Alternant ſpesq; timorq; fidem. Ouid. epiſt. 6. 8.
Arrectæ ſpes iuuenum. Virg. 3. Georg. 21.
Aſſumere ſpem. Tacitus in uita Agricolæ, Nec ſpem modò ac uotum ſecuritas publica, ſed ipſius uoti fiduciam ac robur aſſumpſerit.
Auertere à ſpe. Cic. pro Murena, 41.
Auferre ſpem. Cic. 3. Offic. Vide Aufero.
Augere ſpem. Cic. 12. Philipp. 320.
Ad irritum ſpes cadit, Vide Ad.
Calere ſpe. Curtius lib. 4.
Capere ſpem de aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1. Vide Capio.
Inani ſpe captus. Virgil. 11. Aeneid. 10.
Carere ſpe. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 12.
Collocare ſpem in aliquo. Cic. 1. de Orat. 14. Vide Colloco.
Complere aliquem bona ſpe. Cæſar bel. Ciuil. lib. 2.
Fauere ſpei. Plin. lib. 17. cap. 14. 7.
Omnes ſpes atq; opes conciderunt, boc eſt perierunt, perditæ ſunt atq; amiſſæ. Cic. 3. in Catil. 60.
Concipere ſpem, Vide Concipio.
Confirmare ſpem. Ci. Planco, lib. 13. 30. 18. Idem Terentiæ, li. 14. 4. 6. Si eſt ſpes noſtri reditus, eam confirmes, & rem adiuues.
Omnium rerum deſperatione confligit bona ſpes. Cicero ſecundo in Catil. 44.
Conſolatur aliquem ſpes. Cice. Luceio, lib. 5. 13. 9. Te enim ſpes conſolatur.
Conſolari aliquem ſpe, Vide Conſolor.
Conſolari ſpe inani & tenui, Vide Inanis.
Conſtituere ſpem in aliquo, Vide Conſtituo.
Conuertere in fidem ſpem alicuius, Vide Conuerto.
Anni ſpem credere terræ. Virgil. 1. Georg. 45.
Debilitare ſpem. Cic. 7. Philipp. 220. Fauceas tu hoſtis literas ad te ille mittat de ſua ſpe rerum ſecundarũ ſuarum? eas tu lætus proferas? recites? deſcribendas etiam des improbis clauibus? eorũ augeas animos? bonorum ſpẽ uirtutemq; debilites?
Decerpere ſpes. Quint. in Proœm. lib. 6. 9.
Decidere à uel de ſpe, Vide Decido, pen. cor.
Deficit ſpes. Cic. Ad Atti. lib. 7. 139. 2.
Depelli ſpe. Liu. 1. bel. Maced.
Depelli de ſpe & conatu. Cic. 2. in Catil. 35. Vide Depello.
Deponere ſpem. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 6.
Deponere ſpem in re aliqua. Curtius lib. 10.
Deſcrit ſpes. Cic. de Inuent.
Deturbare ſpe, uel ex ſpe. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 5. Neque ſolùm ſpe, ſed certa re iam, & poſſeßione deturbatus eſt. Idem Pompeio, lib. 5. 7. 2. Sed hoc ſcito, tuos ueteres hoſtes nouos amicos, uehementer literis perculſos, atq; ex magna ſpe deturbatos iacere.
Deuolui ad ſpem inanem. Cic. 7. Phili. 225. Vide Deuoluo.
Deuorare ſpe hæreditatem, hoc eſt ſperare, futurum ut aſſequamur & deuoremus. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 18. Idem pro Flacco, 44. Amiſſum eſt enim præter ſpem, quòd erat ſpe deuoratum lucrum. Idem 3. Ver. 95. Iſte qui iam ſpe & opinione prædam illam deuoraſſet, Vide Deuoro.
Deuouere ſpem. Ouid. epiſt. 3. 19.
Dimittere ſpes animo. Ouid. 9. Metam. 95.
Diſcedit ſpes. Cæſar belli Gal. lib. 2.
Dare ſpem alicui. Cic. Metello, lib. 5. 4. 1.
Bona ſpes dat uires. Ouid. epiſt. 11. 13.
Dare ſpem bonæ indolis. Quintil. lib. 1. cap. 3. 2.
Dare ſpem dubiæ menti. Virgil. 4. Aeneid. 11.
Datur ſpes opis. Virgil. 2. Aeneid. 161.
Domare ſpem. Stat. 2. Sylu. 2. 25. -qui pectore magno Spemq;, metumq; domas.
Duci ſpe. Cic. 1. de l. Agraria, 17.
Elucet ſpes plurimorum in pueris. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Abijcere metum, & erigere ſpem. Cic. pro Domo ſua, 20.
Erigere ad ſpem, Vide Erigo.
Erectus in ſpem. Tacit. lib. 17.
Eripere ſpem. Cic. 4. in Catil. 80.
Euaneſcit ſpes, Vide paulo pòſt Extenuare ſpem.
Euerſa ſpes cum mœnibus. Ouid. 13. Metam. 126.
Exardere ad ſpem libertatis, id eſt incitatum eſſe. Cic. 4. Phil. 163.
Excitare ad ſpem. Cic. pro Plancio, 45.
Excluſa ſpes. Cic. in Bruto, 184.
Expectare ſpem. Cic. ad Att. lib. 3. 64. Ego iam aut rem, aut ne ſpem quidem expecto.
Explorata ſpes. Cic. Philip. 10. Magna nos quidem ſpe & propè explorata libertatis cauſam ſuſcepimus.
Extenuare ſpem. Cic. ad Att. lib. 3. 53. 1.
Facere ſpem. Cic. ad Atticum lib. 2. Tuæ literæ quo ſæpius à me leguntur, hoc ſpem faciunt mihi minorem, quàm quum latæ ſunt: tum id quod attulerunt ad ſpem, infirmant. Ouidius epiſt. 15. 3.
Fallere ſpem alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 54.
Fallit eum ſpes. Cic. 1. Verr. 3.
Firmare aliquem ad ſpem. Tacit. lib. 14.
Fluitare ſpe dubiæ horæ. Horat. 1. epiſt. 19. 23.
Fluit ſpes, Dubia eſt. Virgilius 2. Aeneid. 34. Vide Fluo.
Spes eum fruſtratur. Lentulus Cic. lib. 12. 14. 3.

Digitized by Google

Habere ſpem, Sperare. Cic. Curioni, lib. 2. 4. 4. Siue habes aliquam ſpem de Republica, ſiue deſperas. Idem Appio, lib. 3. 10. 2. Vide Habeo.
Habere ſpem in fide alicuius. Cic. 1. de Inuent. 86.
Miſerum eſt non habere ne ſpei quidem extremum, & commune ſolatium. Cic. 3. de Nat. deor. 18.
Habere ſpem, pro Spem oſtendere. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 2. 16. 13.
Habere aliquid in ſpe, Sperare. Cic. ad Att. lib. 11. 226. 2.
Habere ſpem in manibus. Cic. 2. Verr. 10. Quam ſpem nunc habeat in manibus, & quid moliatur, breuiter iam Iudices exponam. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 4.
Hæret ſpes in aliquo. Cur. li. 9. In Ariſtono ſpes ultima hærebat
Impellere in ſpem certiſſimam Conſulatus. Cicero ad Brutum libro 10. 4.
Implere ſpem quam quis de nobis concepit, Vide Impleo.
Inchoare ſpem. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.
Inciſa ſpes, Vide Incido, pen. prod.
Incitant me ſpe non dubia, Vide Incito.
Incubare ſpe alicui pecuniæ. Cic. pro Cluent. 57. Vide Incubo.
Incumbit illi ſpes, Vide Incumbo.
Inducere in ſpem, Vide Induco.
Induci in ſpem. Cic. pro Plancio, 84.
Inducta ſpes rapinæ. Ouid. de Nuce, 8.
Inductus falſa ſpe pollicebar, Vide Induco.
Inferre ſpem, Vide Infero.
Inflammari ſpe potiendi, Vide Inflammo.
Inflare ſpem alicuius, Vide Inflo.
Inflari ſpe. Cic. in Piſonem, 71. Idem pro Murena, 31. Spe atque animis inflata peteret.
Infringi ſpes dicitur. Cic. in Orat. 4. Spes infringatur, aut langueſcat induſtria.
Infringere ſpes immodicas. Stat. 6. Thebaid. 139.
Ingredi in ſpem. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 3. Vide Ingredior.
Inhibere ſpem alicuius. Curtius lib. 9.
Inijcere ſpem. Cic. ad Att. lib. 3. 63. 1. Spes homini eſt iniecta non eadem, quæ mihi, poſſe nos unà decedere.
Implere ſpem, Vide Impleo.
Intercipere ſpem. Ouid. 15. Metam. 23.
Intercludere ſpem commeatus, Vide Intercludo.
Interdictæ ſpes, Quæ ſperare non licet nec æquum eſt. Ouid. 10. Metamorph. 67.
Inueteraſcit ſpes. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3. 7.
Inuitat ſpes, Vide inuito.
Irritus ſpei. Curtius lib. 4. Illa cauſata ſine cuſtode regnum rea liquiſſe, petere perſeuerabat, ne ſe irritam ſpei pateretur abire. Hoc eſt ſua ſpe fruſtratam.
Labi ſpe. Cæſar bell. Gall. lib. 5.
Laborare in ſpem. Ouid. 15. Metam. 74.
Laudari ſpe & expectatione. Cic. in Orat. 57.
Vana ſpe ludere aliquem. Virgil. 1. Aeneid. 72.
Spem mentita ſeges. Horat. 1. epiſt. 7. 18.
Minuere ſpem, Vide Minuo.
Nanciſci ſpem. Cic. Cluuio, lib. 13. 8. 8.
Nati in ſpem honorum, Vide Naſcor.
Niti ſpe. Cic. ad Att. lib. 3. 49. 4. Nunc ſi ita ſunt quæ ſperas, ſuſtinebimus nos, & ſpe qua iubes nitemur. Vide Nitor.
Nuntiare ſpem. Cicero. Summam ſpem nuntiabant, fore ut Antonius cederet.
Obiecta ſpes. Liu. lib. 4. bel. Maced.
Obtentat me ſpes. Cic. Att. lib. 9. 18 1. 6.
Occidit ſpes noſtra, Vide Occido, pen. corr.
Offerre ſpem, Vide Offero.
Omittere ſpem. Curtius lib. 3.
Orbari ſpe. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 4.
Oſtendere ſpem alicuius rei. Cic. Filius Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 1 Tantam enim ſpem otij oſtendiſti, quantam ego ſemper omnibus te uno fretus pollicebar. Vide Oſtendo.
Ne ſpes quidē ulla oſtendatur fore melius. Ci. Att. li. 11. 219. 1.
Oſtendere improbis ſpem, & inijcere bonis timorem. Cic. 1. de lege Agraria, 14.
Oſtentare ſpem. Cic. pro Cluentio, 15.
Pendet ſalus ſpe exigua & extrema. Cic. pro Flacco, 3.
Pendere ſpe extrema, Vide Pendeo.
Laudis magna ſpes percußit meum cor. Lucret. lib. 1. 189.
Perdere ſpem. Cic. pro Murena, 25.
Falſam ſpem ponere, Hoc eſt deponere. Ouid. ad Liuiam, 8.
Ponere ſpem in aliquo, uel in re aliqua. Cic. Furnio, lib. 10. 26 1. Quod de Planci & Bruti concordia ſcribis, in eo uel maximam ſpem pono uictoriæ. Idem ad Att. lib. 6. In Pompeio te omnē ſpem otij ponere non miror. Idē de Somnio, 27. Nec in præmijs humanis ſpem poſueris rerum tuarum.
In arcto ſpem ponere. Ouid. 9. Metam. 137.
Ponere ſpem in armis. Virg. 2. Aeneid. 136.
Ponere maiorem ſpem ſuæ emptionis in alicuius exitio. Cicero pro Roſc. Amer. 86.
Ponere delectatiōis ſpē in cuiuſpiā humanitate. Cic. Att. 1. 4. 3
Ponere & defigere ſpem in cuiuſpiā poteſtate. Cic. pro Flac. 2.
Ponere in ſpe. Cic. ad Att. lib. 13. 280. 4. Alteris iam literis nihil ad me de Attica: ſed id quidem in optima ſpe pono. Idem ad Quin. fratrem, lib. 3. 24. 2. Plura ponūtur in ſpe, quam in pecunijs, reliqua ad iacturam ſtruenturtur.
Præbere ſpem alicuius rei. Caßius ad Cic. lib. 12. 13. 9.
Præcidere uel incidere ſpem alicui. Cic. 3. Verr. 13. Liuius 3. ab Vrbe, 248.
Præditus ſpe. Cic. 2. Verr.
Præſumere aliquid ſpe. Virg. 11. Aeneid. 4.
Producere ſpem uitæ. Tacit. lib. 12.
Proponere ſpem. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 10.
Rapi ad ſpem immortalitatis. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 4.
Redintegrare ſpem. Cæſ. lib. 7. bel. Gall.
Reducere ſpem anxijs mentibus. Horat. 3. Carm. ode 21. 4.
Referre domum ſpem falſam. Cic. pro Roſc. Amer. 65.
Remorari ſpem. Cic. Att. lib. 3. 54. 1.
Repelli à ſpe. Cæſ. bel. Gall. lib. 5.
Reponere ſpem in aliquo. Cic. 5. Tuſc. 52.
Reponere ſpē unicā ſenectutis in aliquo. Quint. in Proœ. 6. 3.
Reſidet ſpes in. Cic. Ante quàm iret in exilium, 5. Quomodo ſpes ſalutis reliquis reſidebit? Idem Caßio, lib. 12. 3. 4. Etiā nunc reſidet ſpes in uirtute tua.
Secare ſpem, Sequi ſpem. Virg. 10. Aeneid. 22. Quæ cuiq; eſt fortuna hodie, quam quiſq; ſecat ſpem.
Sequi ſpem. Cic. Varroni, lib. 9. 6. 2. Sequuti enim ſumus non ſpem, ſed officium: reliquimus autem non officium, ſed deſperationem. Ouid. epiſt. 16. 28.
Serenare ſpem uultu, Id eſt Sereno uultu ſpem bonam præ ſe ferre. Virg. 4. Aeneid. 96.
Subeſt ſpes. Curtius lib. 4.
Subminiſtrare ſpem alicuius ſceleris. Saluſtius nunc uidendum eſt, ſpem atrociſſimi ſceleris unde illi ſubminiſtratam ſuiſſe iudicemus.
Eſſe ſpe bona, pro Bene ſperare. Cic. Cornificio, lib. 12. 27. 4.
In ſpe eſſe, pro Sperare. Cic. Seruio, lib. 13. 20. 3. Et ſi eramus in magna ſpe, te meis literis, commendationeq; diligentiſſime facturum id quod feciſti.
Eſſe in ſpe firmiore. Cic. Att. lib. 8. 157. 2.
In ſpe eſſe dicitur aliquis, pro Sperari. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3 5. Sed tamen quando uos eritis in ſpe, non deficiam, ne omnid

Digitized by Google

nia mea culpa cecidisse uideantur: id est, dum & de uobis, & de statu uestro spes aliqua erit. Idem ad Attic. lib. 2. An est aliquid in spe? Eidē, li. 8. 14 9. 11. Dum in spe pax fuit.

Spes est. Cic. pro Quintio, 63. Spes est & hunc miserum atq; infœlicem aliquando tandem posse consistere.

Spes est de argento. Plaut. Mostel. 8. 42.

Nulla est spes iuuentutis, sese omnes amant. Plaut. Capt. 4. 19. Cic. pro Milone, 33. Quis ignorat maximam illecebram esse peccandi impunitatis spem? Idem Attico, lib. 2. 21. 4. Vide quid narrent, & quæ spes sit denarij.

Spes erat in cursu. Ouid. 6. Fast. 73.

Spes est in eo. Cic. Planco, lib. 10. 22. 1. Idem ad Brutum, 10. 7. Spes omnis est in te. Sic 1. Verr. 26. Spes tuæ in hoc omnes sunt.

Superare spem. Cic. de Amicitia, 10.

Fallere & superare spem alicuius. Cic. 4. in Catil. 95.

Teneri spe. Cic. pro Cluentio, 4. Quamobrem magna me spes tenet, si ea quæ sunt in causa, explicare, atq; omnia dicendo consequi potuero, & cæt. Idem, Quò confugient socij? quem implorabunt? Qua spe denique, ut uiuere uelint, tenebuntur?

Tollere spem. Cic. ad Atticum, lib. 3. 66. 1.

Trahere spem mora. Ouid. 3. Fast. 138.

Trahi spe. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 5.

Venire in spem. Cic. Varroni, lib. 9. 1. 1. In spem tamen uenio appropinquare tuum aduentum. Cæsar 1. bel. Gall.

Lubrica spes me uersat. Stat. 1. Achil. 111.

Videre spem. Cic. ad Att. lib. 3. 50. 1.

Vincere spem. Cice. Terentiæ, libr. 14. 4. 13. Salustius officio uincet omnes spes. Vetus exemplar non habet spes.

Vna spes quemadmodum Vna salus, pro Sola. Cic. Cornificio, lib. 12. 22. 3. Spes tamen est una, aliquando Populum Romaiorum similem fore.

Vocare in spem. Cic. Att. lib. 11.

Spes. Virgil. 1. Aeneid. 43.

Spem uultu simulat, premit altum corde dolorem. Vbi Seruius, Spem, lætitiam. Est & crebra apud Virgilium figura, quæ fit quoties significatur ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Nam spem lætitia sequitur: spes uerò in uultu non uidetur, sed lætitia.

Spes in plurali. Plau. Curc. 7. 28. Spes meæ ubi sunt? Liu. 1. ab Vrbe, 155. Has spes, cogitationesq; secum portātes, urbem ingressi sunt. Cic. 3. in Catil. 60. Existimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes spes atq; opes, his depulsis urbis periculis concidisse. Horat. 1. epist. 5. 4.

Spes iubet esse ratas, ad prælia trudit inermem.

Speres] speris, (ἐλπὶς,) pro Spes, spei, antiqui dixerunt, authore Festo. Varro, Quibus suam delectet ipse amicam, & sese sperib. iactet suis. Vnde aspere, quasi sine spere: & Prospere, pro Spere.

Specula] speculæ, pe. cor. Diminutiuum, (ἐλπίδιον,) Plau. Mostel. 8. 123. Nam quid ita specula clamas clamorem meum? Idem Persa, 9. 9. Ecquid quod mandaui tibi, est mihi in te speculæ? Cic. ad Cælium, li. 2. 15. 16. Et eo magis quòd in communibus miserijs hac tamen oblectabar specula.

Degustare aliquid ex sermone speculæ. Cic. pro Cluent. 56.

Spero] speras, (ἐλπίζω, ἐλπομαι, προσδοκάω,) sperare, Ad dolorem & ad uoluptatem refertur. Speramus ad diem & læta, inquit Donatus. Virg. 4. Aeneid. 84.

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem,
Et perferre soror potero. Sperare, inquit Seruius, id est futurum opinari, siue timere. Ibidem, 59.

& tantos rumpi non speret amores. Horat. 1. epist. 4. 2.

Grata superuenit, quæ non sperabitur hora.

Cic. Att. lib. 1. 8. 4. A quo nihil speres boni Reip. quia, &c.

Spero confore. Terent. And. 1. 1. 140. Cic. 1. Tusc. 128. Spero fore ut contingat id nobis.

Iubeo te bene sperare, & bono animo esse. Cic. pro Deiot. 27.

Sperare de re aliqua. Cic. Att. lib. 9. 175. 2.

Desperare & Sperare, contraria. Cic. in Pisonem, 8.

Expectare & sperare. Cic. ad Octauium, 6.

Auxilium sperare. Catul. Argon. 59. 36.

Pretium sperare. Ouid. 6. Metam. 17.

Salutem sperare. Virg. 1. Aeneid. 91.

Spero, pro Confido, uel Credo, tam de præsenti, quàm de præterito dicitur. Terent. Eunucho, 1. 2. 123.

-nam me eius spero fratrem propemodum
Iam reperisse adolescentem adeò nobilem. Idem Eunuc. 5. 3. 11. Spero me habere, qui hunc meo excrucie modo. Quintil. in Gladiatore, Facilis, ut animaduertere uos spero, defensionis meæ cursus est. Hic de præterito. Et Cic. Spero iam probatam esse amicitiam nostram. Idem Atti. libr. 1. 1. 10. Spero tibi me causam probasse, cupio quidem certe.

Confidere & sperare. Cic. Cornificio, lib. 12. 18. 3. Ego & spe rarum prudentia tua fretus: & ut confiderem, fecerunt tuæ gratissimæ mihi literæ.

Bene de aliquo sperare. Cic. Att. lib. 9. 175. 7.

Lenius sperare aliquid de se. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 7.

Melius speraui. Ouid. epist. 2. 13.

Vt spero, prope diem te uidebo. Cic. Att. lib. 6. 114. 10.

Sperare. Virgil. 1. Aeneid. 110.

At sperate deos memores fandi atq; nefandi.

Vbi Seruius, Sperate, abusiuè timete. Vt lib. 4. 84.

Hunc ego si potui tantum sperare dolorem?
Quem speremus bona timeamus aduersa. Item lib. 11. 15.

Hæc adeò ex illo mihi iam speranda fuerunt, &c.

Sperare, Donato. Terent. Adelp. 1. 2. 73. Sperabam iam defecisse adolescentiam. Vbi Donatus, Rectè Sperabā pro Gaudebam. Sic enim dicimus, quum errasse nos cernimus.

Spero non uenit usus. Terent. Heaut. 3. 2. 42.

Non usus ueniet spero.

Deos speramus. Plaut. Casin. 7. 39.

Dijs sum fretus, deos speramus.

Sperans] Particip. (ἐλπίζων,) Virg. 6. Aeneid. 106.

Speratus] penul. prod. Aliud participium, (ἐλπισθεὶς,) Plaut. Merc. 22. 2.

Aura sperata deserit ratem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 9.

Laborare de reliqua & sperata gloria. Ci. Q. frat. li. 1. 1. 63.

Honos speratus fugit. Stat. 5. Sylu. 3. 47.

Voluptas sperata. Ouid. 2. Metam. 173.

Speratum ueteres dicebant eum qui uxorem petit. Et speratam uirginem quæ petitur. Afranius, Curre, & nuntia uenire, & mecum speratam adducere, ut uideat puellam. Speratam suam uocat uxorem Plautus in Amphit. 8. 42. Amphitruo uxorem salutat lætus speratā suam. Ex Nonio.

Sperabilis,] & hoc sperabile, pen. corr. (ἐλπιστὸς,) Quod sperari potest. Plaut. Capt. 10. 3. Hic ille est dies, quum nulla uitæ salus sperabilis est mecum.

Speusticus] pen. cor. Adiect. (σπουδαῖος,) Dicitur panis qui celerrimè fit & coquitur: à uerbo σπεύδω, quod est festino. Plin. lib. 18. cap. 11. 3. Panis ipsius uaria genera, aliàs ab obsonijs appellati, ut ostrearij: aliàs à delicijs, ut artolagani: aliàs à festinatione, ut speustici.

Speusippus] (σπεύσιππος,) Philosophus Athenienſis, Platonis ex sorore nepos, qui octo annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum, sibi mortem conscisse mœrore impulsum. Plutarchus uerò scribit, illum pediculis efferuescentibus interijsse. Primus inuenit, quo pacto

ex

ex gracilioribus lignis fierent uasa capacia.

Sphæra] *sphæræ,* (σφαῖρα,) Latinè dicitur globus, nempe qui ex omni parte exteriore rotundus apparet. Cic. 2. de Natu. deorum, 68. Quumq; duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur, his duabus formis contingit solis, ut omnes earũ partes sint inter se simillimæ, à medioq; tantum absit extremum quantum idem à summo: quo nihil fieri potest aptius. Idem 2. de Natu. deor. 174. Habere secretam & liberam sphæram. Idem 3. de Oratore, 88. Quamuis sphæram in scenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in sphæra fornicis similitudo non potest ineße.

Sphærica] *sphæricæ, pen. corr.* (σφαιρικὴ,) Placentæ genus quæ ex multis globulis in sphæram & rotundam formam coactis, ac deinde simul compactis fiebat. Cato ca. 82 Sphæricam sic facito ita uti spiram, nisi sic fingito, detractis caseo, melle sphæras pugnum altas facito, eas in solo compo nito, densas eodem modo componito, atque spiram, itemq; coquito. Vetus exemplar habet Spæritam.

Sphæristerium] *sphæristerij,* (σφαιριστήριον,) Locus balinei, in quo ueteres frictiones suas & uaria exercitationũ genera facere solebant. Sueton. in Vespasiano, cap. 20. Valetudine prosperrima usus est, quamuis ad tuendam eam nihil amplius quàm fauces, cæteraq; membra sibimet ad numerum in sphæristerio defricaret. Plin. in epist. Apodyterio suppositum est sphæristerium, quod plura genera exercitationis, pluresq; circulos capit. Sed in primis ad exercitium pilæ deputatus est, quam Græci σφαῖραν appellant: à quo Sphæristæ, eius ludi studiosi: & Sphæristici, eius ludi periti dicebantur, inquit Budæus. Lampridius in Alexãdro, Post lectionem operam palæstræ, aut sphæristerio, aut cursui, aut luctaminibus mollioribus dabat.

Sphæromachia] *sphæromachiæ,* Certatio quæ fit pila uel globo. Seneca epist. 81. Hodierno die non tantum meo beneficio mihi uaco: sed spectaculi, quod omnes molestos ad sphæromachiam auocauit.

Sphinx] *sphingis, uel sphingos, fœm. gen.* (σφίγξ,) Aethiopicum animal est, è simiarũ genere, fusco, pilo, mammis in pectore geminis, ad hominis speciem accedens, solo pilo & solitudine feram ąßimulans. Poetæ id monstrum faciem habere uirginis fingunt, pennas auium, pedes leonis. Plin. lib. 8. cap. 21. 1. & lib. 37. cap. 1. 6.

Sphinx, ab effectu nomen sortita: quod homines suis quæstionibus ita stringeret, ut se expedire non poßent. Nam Græcè σφίγγειν, constringere, uel uincire dicitur: uel quasi omniũ mentes suis propositionibus ligare. Lactantius in primum Thebaid. scribit, sphinga monstrum fuisse, alas & ungues habens in similitudinem Harpyiarum: quod insidens, scopulo uiæ imminenti, insolubilia ænigmata transeuntibus proponebat: quæ quum soluere non possent, ex improuiso ueniens, alis & unguibus ad se in rupem trahebat. Hoc autem ænigma proponebat: Quod animal bipes, idemq; tripes, ac quadrupes eßet. Cuius locutionis ambages tandem callidita te sua ita Oedipus dissoluit, ut hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus nitens, quadrupes est. Factus uir, ut qui nullo alio quàm pedum auxilio gradiatur, bipes. At in senectute, uiribus deficientibus, baculo utens, tripes. Inde origo huius adagij apud Terentium, Dauus sum, non Oedipus. Id est, seruili officio non quæstionibus soluendis aptus. De sphingibus Diodorus Siculus lib. 4. & Plin. lib. 8. cap. 21. 1. Ausonius in Gripho Ternarij,

Terruit Aoniam uolucris, leo, uirgo, triformis
Sphinx, uolucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Iniqua sphinx. Stat. 1. Thebaid. 13.
Victa cadit sphinx. Stat. 11. Thebaid. 98.
Aenea sphinx. Quintil. lib. 6. cap. 3. 68.

Sphyræna] (σφύραινα,) Græcis animal marinum, quod Latinis fudis dicitur, ut ait Plinius lib. 32. cap. 11. 11. Sunt præterea à nullo authore nominati, fudis Latinè appellata, à Græcis sphyræna, rostro similis nomine magnitudine inter ampliſsimos, rarus, sed tamen non degenere: & perna concharum generis, circa Pontias insulas frequentiſsimæ. Stat. uelut sullo crure longo in arena defixæ, hiantesq; qua limpitudo est, pedali non minus spatio cibum uenãtur. Dentes in circuitu marginum habent pectinatim spißatos. Intus pro spondylo grandis caro est.

Spica] *spicæ:* & *spicus, spici,* (στάχυς, ἄσταχυς,) antiquè, authore Festo: & *spicum, spici,* dicitur quum per culmi follicu lum, id est extremum tumorem, aristæ adhuc tenues in modum spiculi eminent, ut ait Seruius. Cic. 5. de Finibus, 156. Ne seges quidem igitur spicis uberibus & crebris, si auenam uspiam uideris.

Spica dicta est à spe, ut ait Varro de Re rust. lib. 1. cap. 48. Nam quum fruges in spicam exit, spem præbet hominibus.

Spica in hordeo & tritico tria habet continentia, granum, glumam, aristam: & etiam primitus spica quũ oritur, uaginam Varro 1. de Re rust. cap. 48. 1.

Flauentes spicæ. Ouid. 9. Metam. 138.

Fruges spicæ ordine structa. Cic. de Senect. 47. (donio.

Cererem in spicis intercipere. Ouid. 8. Met. 59. de apro Caly-

Is modò crescentes segetes proculcat in herba:
Nunc matura metit fleturi uota coloni,
Et Cererem in spicis intercipit. Quid sit Cererem in spicis intercipit, iam exposuit ipse quum inquit, Matura uota coloni. Primo enim herbescit seges, unde illud est, Segetes proculcat in herba. Deinde uerò ubi maturuit, in spica esse dicitur. Spicus in masculino genere, in utroq; numero legitur. Spicum uerò tantum in singulari. Cic. 2. de Nat. deor. 159. Spicum illustre tenens splendenti corpore uirgo. Ex poeta.

Spica, Signum in cœlo oriens in Virginis parte decima. Firmicus, Quicunq; in ortu Spicæ natus fuerit, erit ruralibus officijs semper applicatus, & multas fruges horreis condet. Colum. lib. 11. cap. 2. 42. Decimo quarto Calend. Octob. Spica Virginis exoritur.

Spica mutica, Quæ non habet aristam. Aristæ enim sunt quasi cornua spicarum. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 48.

Spica, Nucleus quo numeroso caput allij compactum est. Colum. lib. 11. cap. 3. 14. de ulpico. Habet enim uelut allium plures cohærentes spicas. Inter palmaria spatia spicæ ulpici; Ruellius lib. 1. cap. 2. Cohærentes bulbi, in quos allij caput extumuit, qui seorsum consiti nouam creant sobolem, & nuclei & spicæ Latinis authoribus appellantur.

Spiceus, Adiectiuum, (στάχινος,) Quod ex spicis est: ut

Corona spicea. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 3.
Meßis spicea. Virg. 1. Georg. 63.
Serta spicea. Ouid. 2. Metam. 6

Spicilegium] *spicilegij,* (στάχυολογία,) Collectio spicarũ. Varr. 1. de Re rust. cap. 53. Messe facta, spicilegium uenire oportet, aut domi legere stipulam.

Spico] *spicas,* (στάχυόω,) *spicare,* à quo paßiuum Spicor, *spicaris.* Id est spicas emittere, legitur apud Plinium, libro decimo octauo, capite 7. 11. Grana in stipula crimito textu spicantur.

Spicatus] pen. prod. Adiect. (στάχυώδης,) Quod habet spicas. Plin. lib. 21. cap. 17. 1. Aliud rursus spicatarum genus herbarum. Idem lib. 24. cap. 15. 5.

Spicatum unguentum Romæ dici solitum Galenus prodidit,

Digitized by Google

& fœminis præsertim diuitibus familiare. Idem & nardinum dictum, ut refert Hermolaus in Corollario. Dictum spicatum quòd ex spica nardi conficiatur, ut docet Marcellus interpres Dioscoridis.

Spicatum pauimentum. Plin. lib. 36. cap. 25. 4.

Spicifer] pen. corr. spiciferum, pen. corr. (στάχυοφόρος,) Quod fert spicas, ut Spicifera Ceres à poetis dicitur. Mart. lib. 10. 74. spicifer Nilus.

Dea spicifera, Ceres. Senec. Herc. Oetæo, 5. 4.

Ora spicifera. Silius lib. 3. 82.

Spicio] spicis, spexi, spectum, (βλέπω,) spicere, Aspicere, intueri. Antiquum, Plaut. Milit. 10. 99. Flagitium est, si nil mittetur, quo supercilio spicit. Verbum obsoletum, ex quo in usu est Specto spectas, & composita notißima, ut Aspicio, despicio, &c.

Spiculum] spiculi, pen. correp. (ξυστὸς ἐξυβελὴς,) Lancea breuis: seu, ut Vegetius ait, telum mißile, cuius ferrum est triangulum unciarum nouem hastile pedum quinq; & semis. Plautus Casin. 6. 27. Si non impetrauit, spicula etiam insortita sunt mihi. Cicero in Pisonem, 49. L. Crassus homo sapientißimus nostræ ciuitatis, spiculi propè scrutatus est Alpes, ut ubi hostis non erat, ibi triumphi causam aliquam quæreret.

Lucida spicula læuato ferro. Virg. 5. Aeneid. 62.

Epaminundas sibi auelli iubet spiculum. Cicero Luceio, libro 5. 12. 17.

Lenta spicula contorquent lacertis. Virg. 7. Aeneid. 33.

Contorsit manu emissa spicula. Virg. 11. Aeneid. 136.

Fundere spicula. Silius lib. 17. 27.

Quatere spicula. Ouid. 8. Metam. 76.

Vellere spicula. Virg. 10. Aeneid. 178.

Vibrare spicula. Virg. 11. Aeneid. 122.

Spiculum accipitur pro Sagitta. Virg. 11. Aeneid. 131.

Spicula conuerso fugientia dirigit arcu.

Scelerata succis spicula. Silius lib. 3. 55. Hoc est uenenata.

Dirigere certa spicula. Ouid. 12. Metam. 122.

Exercere spicula debita fatis Troianis. Ouid. 13. Metam. 11.

Promere spicula de pharetra. Ouid. 3. de Arte, 102.

Tincta uenenis spicula. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 7.

Spiculum, Sagittæ ferrũ, seu cuspis ipsa, & aculeus: ut sunt spicula sagittarum & aculei apum. Virgilius 4. Georg. 48.

& spicula cæca relinquunt
Adfixæ uenis. De Apibus.

Calami spicula Gnosij. Horat. 1. Carm. ode 15. 4.

Hastarum spicula. Ouid. 8. Metam. 76.

Acuta spicula. Ouid. 3. de Arte, 102.

Noxia spicula. Ouid. in Ibin, 109.

Defigunt spicula crabrones nudo uertice. Ouid. 3. Fast. 561.

Exacuunt spicula rostris. Virg. 4. Georg. 15.

Spiculum dictum à spicarum acie.

Spiculo] spiculas, pen. cor. (ἀκονάω,) spiculare, Cuspidem acuere. Plin. lib. 11. cap. 2. 2. Telum uerò perfodiendo tergori, quo spiculauit ingenio?

Spiculator] pen. prod. spiculatoris, m. g. (ξυστοφόρος,) Spiculatores dicti sunt satellites principum, à spiculis quæ gestant. Corn. Tacitus, Dilapsis spiculatoribus, cætera cohors non aspernata concionantem.

Spina] spinæ, (ἄκανθα, σπῶλος,) Id in sentibus & rubis aut alijs fruticibus uel herbis, quod dum tangitur, aculeatum sentitur, & pungit, Plin. lib. 10. cap. 32. 3. Putant ex spinis aculeatis.

Consertum tegmen spinis. Virgil. 3. Aeneid. 119.

Spinam facere dicitur asparagus quum percreuit, & spinosus fit. Colum. lib. 11. cap. 3. 37.

Acutis spinis surgit paliurus. Virg. 5. eclog. 8.

Spina, pro Aculeo, qualis serpentibus & hystricibus, & pleriſque piscibus inest. Plinius lib. 8. cap. 35. Hystrices generat India & Africa, spina contectas. Idem libro nono, capite 59. 4. Iidem anthiæ quum unum hamo teneri iiderint, spinis quas in dorso serratas habent, lineam secare traduntur.

Animantes aliæ uillis uestitæ, aliæ spinis hirsutæ. Cicero 2. de Natu. deor. 180.

Spina etiamnum appellatur uertebrarum in quocunque animali contextus inter se, qui est à collo ad extremum usque os, quod sacrum dicitur: sic autem appellata est, quòd ipsæ uertebræ in suo contextu processus utrinq; ostendant spinis haud absimiles. Plin. lib. 11. cap. 37. 49. Spina lumbis ossea, sed tereti structura per media foramina, à cerebro medulla descendente. Eandem esse ei naturam quam cerebro colligunt, quoniam prætenui eius membrana modò incisa statim expiretur. In spinæ igitur parte superiore scapulæ, à lateribus dorsa: quæ omnia dicuntur terga. Varr. 2. de Re rust. cap. 7. 4. Scapulis latis, spina maximè duplici.

Crates spinæ. Ouid. 8. Metam. 163. de Fame dea.

Lentæ spinæ curuamen. Ouid. 3. Metam. 14.

Putrefacta spina. Ouid. 15. Metam. 78.

Spinæ, per translationem, pro Difficultatibus. Cic. 4. de Finib. 127. Quam illorum tristitiam atq; asperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem sententiarum, nec disserendi spinas probauit, fuitq; in altero genere mitior, in altero illustrior. Idem 4. Tuscul. 15. Spinas partiendi & definiendi prætermittunt.

Vellere spinas. Cic. 4. de Finib. 9.

Spinifer] penult. corrept. Adiectiuum, (ἀκανθοφόρος,) Cic. in Arato, 21.

Quod superest gelido delapsum flumine fontis
Spinifero subter caudam pistricis adhæsit.

Spineus] Aliud adiectiuum, (ἀκανθινος,) ut Spinea corona, Quæ è spinis facta est.

Teda spinea. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 3.

Vincula spinea. Ouid. 2. Metam. 158.

baculumq; capit, quem spinea tortum
Vincula cingebant.

Spinosus] pe. pro. (ἀκανθώδης,) Item Adiect. Spinis abundans. Varro 2. de Re rust. cap. 3. 7. In spinosis locis pascuntur. Plin. lib. 12. cap. 15. 2. Corticem læuem myrrhæ, similemq; unedoni, scabrum alij, spinosumq; dixere.

Herbæ spinosæ. Ouid. 2. Metam. 163.

Iugum spinosum. Propert. lib. 4. eleg. 4. 10.

Spinosa oratio, per translationem, hoc est dura & aspera. Cic. 1. de Ora. 41. Sed hæc erat spinosa quædã & exilis oratio, longeq; à nostris sensibus abhorrebat. Idem in Orat. 62.

Spinosum disserendi genus. Catul. Argon. 59. 15.

Hæc enim spinosiora prius ut confitear me cogunt, quàm ut assentiar. Cic. 1. Tusc. 27.

Spinetum] spineti, pen. pro. (ἀκανθών,) Locus spinis consitus. Plin. lib. 10. ca. 74. 2. Asinus spinetis se scabendi causa atterens, nidos ægithi dißipat. Virg. 2. eclog. 2.

Spinter] spinteris, n. g. (ψαχιονιστὴρ,) Significat aut fibulam in humeris, aut armillam, ut ait Priscianus lib. 5. Festus Spinter armillæ genus, quo mulieres utebãtur brachio summo finistro. Plaut. Menæch. 12. 4. Iubeasq; spinter nouum reconcinnarier.

Spinturnix] spinturnicis, f. g. Auis inauspicata, quæ & incendiaria dicitur. Plin. lib. 10. cap. 13.

Spinus] spini, f. g (πρῖνος,) Agrestis siue syluestris prunus: pruni enim syluestres genera spinarum sunt, in quit Colum.

Columella. Vnde Virg. 4. Georg. 29. Eduramq; pyrum, et spinos iam pruna ferentes.

Spineolus] spineoli, pe. cor. m. g. (πρόμνιον,) Fructus spini.

Spionia] uitis, quæ & spinea quibusdã dicitur. Colum. lib. 3. cap. 2. 16. At spionia dapsilis musto & amplitudine ma gis uuarum quàm numero fertilis. Plin. lib. 14. cap. 2. 12. Aestum fert spionia, quam quidam spineam uocant. Autum nisq; & imbribus pinguescit, quinimo nebulis unà alitur, ob id Rauennati agro peculiaris.

Spionicus] pen. corr. Adiectiuum. Colum. lib. 3. cap. 21. 9. Iam & illud magnæ dotis est, posse gustum cuiusq; generis non mistum, sed uerè merum condere, ac separatim repone re, siue est ille bituricus, seu basilicus, seu spionicus.

Spira] spiræ, (σπεῖρα,) Spiræ sunt reuolutiones siue circuli, qui in seipsos non recurrunt, quales sunt funium nauticorũ & rudentum conuolutorum, & serpentium. Plin. lib. 37. cap. 10. 12. Capnites plurimis spiris fumida.

Anguis se colligit in spiram. Virg. 2. Geor. 31. Id est, in circulũ. Idem 2. Aeneid. 44. – spirisq; ligant ingentibus, & iam Bis medium amplexi. Seruius, Spiris, nodis.

Ligare aliquem spiris. Virg. 2. Aeneid. 44.

Spira, Propriè (ut ait Seruius) est uolubilitas funium: siue (ut uult Festus) funis nauticus in orbem conuolutus.

Spira, subligaculum, siue ligula quæ à pileo ad fauces distendi tur, & sub mento alligatur. Iuuen. Saty. 8. 21.
– de faucibus aurea quum se
Porrigat, & longo iactetur spira galero.

Spira, Ornamentum muliebre. Plin. lib. 19. cap. 35. 13. Lolliã Paulinam quæ fuit Caij principis matrona, ne serio quidem aut solenni ceremoniarum aliquo apparatu, sed mediocriũ etiam sponsalium cœna, uidi smaragdis margaritisq; oper tam, alterno textu fulgentibus, toto capite, crinibus, spiris, auribus, collo, manibus, digitisq;, quæ summa quadringen ties H S colligebat.

Spira, Basis columnæ unius tori, aut duorum, ut ait Festus. Pli nius lib. 36. cap. 23. 6. In Ephesiæ Dianæ æde primùm co lumnis spiræ subditæ, & capitella addita.

Spira, Genus operis pistorij, ut ait Festus. Cato cap. 77. Spi ram sic facito, &c.

Spiram, hominum multitudinem uocauit Ennius, quũ ait, Spi ras legionibus nex. Festus.

Spirula] spirulæ, pe. cor. (σπειρίον,) Basis columnarũ. Seru.

Spiro] spiras, (ἄω, ἄημι, πνέω, πνείω, πνέυω, ἀωρέω, φυσάω,) spirare, Exhalare. Plinius, Hæc duo genera fistulis spi rant quæ ad pulmonem pertinent. Idem lib. 9. cap. 7. 1.

Sine cura quiescere, & sine metu spirare. Cicero pro Sex. Ro scio Amer. 40.

Valentius spirat Eurus, Hoc est flat. Ouid. 11. Metam. 97.

Aequatæ spirant auræ. Virg. 5. Aeneid. 16.

Clementius spirant Austri. Stat. 2. Syl. 2. 6.

Flumina spirant. Ouid. 4. Fast. 4.

Fons spirat dulcis aquai. Lucret. lib. 6. 179.

Aræ spirant odoratis floribus. Stat. 3. Syl. 3. 43.

Spirare, Accusatiuo iunctum, significat Emittere. Virg. 1. Aen. Ambrosiæq; comæ diuinum uertice odorem (82.
Spirauere. Colum. lib. 1.

Spirare ad aliquid, pro Adspirare. Liu. lib. 3.

Amores spirare. Horat. 4. Carm. ode 13. 4.

Ira spirat sanguinem. Seneca Thyeste, 6. 3.

Spirare anima sua. Cic. Post reditum ad Quirites, 19. nõ solùm dum anima spirabo mea, sed etiã &c. Vetus exemplar legit anima superero mea.

Quæ deseri à me dum quidem spirare potero, nefas iudico. Ci cero 3. de Nat. deor. 137.

Spirans] Participium, (πνέων, ἔμπνοος,) ut Altum spirans. Statius 5. Sylu. 3.

Spirans, Quod spirat, & aliquando quod redolet. Virgil. 3. Georg. 7. Stabunt & Parij lapides spirantia signa. Hoc est, tam artificiosè facta, ut spirare & uiuere uideantur.

Aera spirantia. Virg. 6. Aeneid. 170.

Fretis spirantibus feruet æquor. Virg. 1. Aeneid. 66.

Grauiter spirantis copia thymbræ. Virg. 4. Georg. 7.

Spirans, pro Viuente. Cic. pro Milone 69. Sunt qui de uia Ap pia querantur, taceant de Curia ecquando ab eo spirante fo rum potuisset defendi, cuius non restiterit cadaueri Curia?

Imponere bustum in caput uiui & iam spirantis. Cicero pro Domo sua 103.

Quædam effigies spirantis mortui. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 3.

Artus spirantes. Lucan. lib. 3. 146.

Spirantia consulet exta, Palpitantia, quasi adhuc uiua. Virgil. 4. Aeneid. 13.

Aura spirans, Vitalis, qua spiramus & uiuimus. Virg. 9. Aene. (129.

Corpora spirantia. Lucan. lib. 1. 74.

Spiritus] huius spiritus, pen. corr. masc. ge. (πνεῦμα, πνοή, πνοιή, ἀΰτμη, κάπος,) Halitus, id quod spiramus, & quo uiui mus. Plautus Milite, 3. 17. Cuius tu legiones difflauisti spiri tu, quasi uentus folia. Virg. 3. Georg.
– atq; attractus ab alto
Spiritus. Cic. 2. de Nat. deor. 201. Tribus rebus animantiũ uita tenetur, cibo, potione, spiritu. Ibidem, 175. uitalẽ & sa lutarẽ spiritum præbet animãtibus. Ibidẽ 208. Sanguis per uenas in omne corpus diffunditur, & spiritus per arterias.

Cæli spiritus. Cic. 1. in Catil. 10. Potéstne huius uitæ hæc lux Ca tilina, aut huius cæli spiritus esse iucundus?

Angustus spiritus, Breuis anhelitus. Cic. 1. de Orat. 136. Idem 3. de Orat. 100. Animæ interclusio, & angustiæ spiritus.

Anhelans spiritus. Author ad Heren. lib. 4. 200.

Animalis spiritus, Vide Animal.

Continuus spiritus siue inflexus, Vide Contineo.

Creber spiritus, haud ingens, raroq; coortus. Lucr. li. 6. 239.

Dirus spiritus. Senec. Octau. 5. 3.

Extremus spiritus. Cic. de Senect. 25.

Liber spiritus. ut Supplicium à libero spiritu & communi luce seclusum. Id est, in carcere. Cic. 7. Verr. 19.

Mortiferum spiritum exhalare. Plin. lib. 2. cap. 93. 3.

Teter spiritus. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.

Vno spiritu. Cic. 1. de Orat. 137. Demosthenes summa uoce uersus multos uno spiritu pronuntiare consuescebat. Idem 2. de Nat. deor. 30. Hæc ita fieri omnibus inter se conuenien tibus mundi partibus profectò non possent, nisi ea uno diui no ac continuato spiritu continerentur.

Spiritus cum sono. Celsus lib. 5. cap. 26.

Attractus ab alto spiritus. Virg. 3. Georg. 101.

Auferre spiritum sine sensu doloris. Cic. 7. Verr. 92.

Auferre spiritum alicui, Occidere aliquem. Senec. Octau. 5. 5.

Flammare facies spiritum exalto citat. Senec. Medea 6. 2.

Vita continetur corpore & spiritu. Cic. pro Marcello, 16.

Ducere spiritum, Spirare. Cic. 2. de Diuinat. 148. In puero re ferre ex qua affectione cæli primum spiritum duxerit. Liu. bel Maced. 2. Perire nanq; semel ipsis satius esse, quàm sub acerbissimi carnificis arbitrio spiritum ducere. Hoc est ui tam extendere.

Vitam & spiritum ducere. Cic. pro Lege Manil. 23.

Ducere ad tempus spiritum. Cic. Planco, lib. 10. 1. 3.

Aer spiritu ductus alit animantes. Cic. 2. de Nat. deor. 146.

Tranquillum & otiosum spiritũ ducere. Cice. pro Archia, 22.

Elidere spiritum. Celsus lib. 4. cap. 14.

Infœlix spiritus in auras ibit. Ouid epist. 10. 25.

Euadit ſpiritus per anguſtias. Celſus lib. 4. cap. 4.
Excipere extremum ſpiritum alicuius. Cic. 7. Verr. 92.
Nefaſtum ſpiritum ferro exige. Senec. Oedipo, 14. 7.
Extenuandus ſpiritus in auras. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 3.
Cadentem ſpiritum firmare. Senec. Troad. 10. 19.
Communi ſpiritu frui. Cic. 4. in Catil. 79. Puncto tẽporis frui uita et hoc cõmuni ſpiritu nõ putat oportere, id eſt, uiuere.
Rudes ſpiritus hauſi. Senec. Oedipo, 10. 7.
In pulmonibus ineſt raritas ad hauriẽdum ſpiritum aptiſſima. Cic. 2. de Nat. deor. 205.
Ludere extremo ſpiritu. Cic. 1. Tuſc. 154.
Orbis ſpiritus reluctanti obſtruitur. Virg. 4. Georg. 60.
Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen
Aram quã flatu permulcet ſpiritus Auſtri. Ci. in Arato 21.
Petitus ſpiritus imo latere. Horat. Epod. 11. 2.
Graui ſpiritu preſſæ antennæ. Senec. Oedip. 11. 1.
Reddere ſpiritum patriæ. Cic. 11. Philip. 284.
Reddere ſpiritum. Celſus lib. 8. cap. 1. Aliaq; ex his ad fauces peruia ſpiritum & reddunt & accipiunt.
Grauiorem ſpiritum reddit tibia. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
Regit artus ſpiritus. Virg. 4. Aeneid. 67.
Retinere ſpiritum. Celſus lib. 7. cap. 14.
Suſpendere ſpiritum in lectione. Quint. lib. 1. cap. 8. 1.
Trahere ſpiritum. Celſus lib. 3. cap. 27.
Vaneſcit ſpiritus in auras. Ouid. epiſt. 12. 17.
Spiritus aliquando pro animi elatione accipitur, quòd Græcè φρόνημα dicitur. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 9. Quid L. Cæcilium, nónne omni ratione placaui? quem hominem? qua ira? quo ſpiritu? Idẽ pro Syl. 20. Res enim geſtæ credo meæ, me nimis extulerunt? ac mihi neſcio quos ſpiritus attulerunt?
Fiducia ac ſpiritus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 252.
Auidus ſpiritus. Horat. 2. Carm. ode 2. 2.
Contaminatus ſpiritus. Cic. in Piſonem, 15.
Hoſtiles ſpiritus. Tacit. lib. 20.
Ingentis ſpiritus uir, Vide Ingens.
Nimax ſpiritus. Ouid. ad Liuiam, 56.
Regius ſpiritus. Cic. 2. de Lege Agrar. 91.
Solidus ſpiritus. Ouid. ad Piſonem, 15.
Superbus ſpiritus. Ouid. ad Liuiam, 56.
Tumidus ſpiritus. Seneca Agamemn. 4. 5.
Spiritus, odor. Virg. 5. Aeneid.
Ardentesq; notate oculos, quis ſpiritus illi,
Qui inultus, nociſue ſonus, uel greſſus euntis. Seruius.
Vnguenti ſpiritus. Lucret. lib. 3. 45.
Operis ſpiritus atq; animus. Quint. lib. 6. cap. 2. 7.
Acer ſpiritus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 10.
Tenuis ſpiritus. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
Spiritus, pro Vento. Colum. lib. 3. cap. 19. 2. Veruntamen præſtat eligere ſationi, ſilentis, uel certè placidi ſpiritus diem.
Spiritus fœdi odoris. Celſus lib. 5. cap. 26.
Spiritus, pro Aere. Plin. lib. 2. cap. 5. 1. Proximum ſpiritus, quem Græci, noſtriq; eodem uocabulo aera appellant. Ibidem, libro 6.
Suſcipi in lucem, & augeri cæleſti ſpiritu. Ci. de Aruſp. reſ. 53.
Afflari ſpiritu diuino, Vide Afflo.
Spiritualis] & hoc ſpirituale, & per ſyncopen, Spiritalis & hoc ſpiritale, pen. prod. (πνευματικός,) Quod halitum emittit. Vnde Spiritales auras dicimus, id eſt uitales.
Spirabilis] & hoc ſpirabile, pe. corr. (πνευτός,) Vitale, quo ſpiramus, inquit Seruius. Virg. 3. Aeneid. 120.
- per ſydera teſtor
Per ſuperos, atq; hoc cæli ſpirabile lumen. Cic. 1. Tuſc. 66.
Illam uerò funditus eijciamus indiuiduorum corporum leuium et rotundorum concurſionem fortuitam, quam tamen Democritus concalefactam & ſpirabilem, id eſt animalem eſſe uoluit. Et paulo ante, 64. Animales, id eſt ſpirabiles. Sic 2. de Nat. deor. 132. Spirabilis natura.
Igneus & ſpirabilis. Cic. 1. Tuſc. 111.
Sumere animum ſpirabilem, à pluribus. Ci. 2. de Nat. deo. 27.
Spiramen] pen. prod ſpiraminis, (φυσητὴρ,) Per quod exit ſpiritus: ut Naris ſpiramina. Lucan. lib. 2. 37.
Reficit ſpiramina feßi ignis. Stat. 12. Theb. 54.
Spiramentum] ſpiramenti, Idem, (φυσητήριον,) Virg. 4. Georg. 8. - neq; illæ
Neq; quam in tectis certatim tenuia cera
Spiramenta linunt. Idem 9. Aeneid. 116. Plin. lib. 34. cap. 17. 5. Hoc uidetur facere relaxatis ſpiramentis ad ſatietatẽ infuſus aer. Colum. lib. 9. cap. 11. 1. Et poſito cibo dum conuerſari conſueſcant, exiguis ſpiramentis relictis, triduo ferè (clauſas habere.
Cæca ſpiramenta. Virg. 1. Georg. 18.
Spiramentum, Emiſſarium fumi. Plin. lib. 34. cap. 10. 5. Circunlito ſpiramento in caminis. Vbi In ſpiramento camini legendum uidetur. Budæus.
Exhalantia flammam ſpiramenta. Ouid. 15. Metam. 69.
Spiramentum cauernæ. Iuſtinus, Vbi acrior per ſpiramenta cauernarum uentus incubuit.
Spiramenta temporum. Tacit. in uita Agricolæ, Quo Domitianus non iam per interualla ac ſpiramenta temporũ, ſed continuo, & uelut uno ictu Remp. exhauſit.
Spiraculum] ſpiraculi, Idem, (φύσημα,) Virg. 7. Ae. 114.
Hìc ſpecus horrendum, & ſæui ſpiracula Ditis
Monſtrantur. Id eſt aditus, inquit Seruius. Pli. li. 2. c. 93. 2.
Spiſſus] ſpiſſa, ſpiſſum, (πυκνός, κατάπυκνος,) Proprìe denſum ſignificat. A ſepium denſitate. Virg. 2. Georg. 40.
Spiſſus ager.
Aether ſpiſſus. Ouid. 1. Metam. 5.
Amoma ſpiſſa tergit de comis. Ouid. epiſt. 20. 34.
Arena ſpiſſa. Virg. 5. Aeneid. 68.
Caligo ſpiſſa. Ouid. 7. Metam. 107.
Coma ſpiſſa. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.
Corona ſpiſſa uiris. Virg. 9. Aeneid. 102.
Corpus ſpiſſum. Lucret. lib. 6. 26.
Flatu ſpiſſo implere ſedilia. Horat. de Arte, 42.
Grandine ſpiſſa glomeratur corpus. Ouid. 9. Metam. 45.
Igne ſpiſſo coit Pleiadum chorus. Propert. lib. 3. eleg. 5. 8.
Laurea ſpiſſa ramis. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.
Littus ſpiſſum, Arenoſum. Ouid. 15. Metam. 144.
Nubes ſpiſſa. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 6.
Spiſſa, & Solutioris humi regio, opponuntur. Colum. lib. 2. c. 2. 7. Foſſarum duo genera cognouimus: cæcarum, & patentium. ſpiſſis atq; cretoſis regionibus apertæ relinquuntur: at ubi ſolutior humus eſt, aliquæ fiunt patentes, &c.
Theatra ſpiſſa, Repleta ſpectatoribus. Horat. 1. epiſt. 20. 9.
Vimine ſpiſſo quali. Virg. 2. Georg. 49.
Vmbræ ſpiſſæ noctis. Virg. 2. Aeneid. 125.
Spiſſus tactus, Qui rem aliquam ſpiſſam eſſe deprehendit. Pli. lib. 12. cap. 24. 2.
Spiſſum, Tardum. Plaut. Pœn. 11. 47. Qui ſiquid boni promittunt, pro ſpiſſo euenit. Idem Ciſtel. 2. 66. Spiſſum iſtud amanti eſt uerbum, ueniet, niſi uenit.
Tardum & ſpiſſum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 208. 5. Sed hoc quoq; timidè ſcribo, ita omnia adhuc tarda & ſpiſſa. Idem 3. de Orat. 81. ſed etiam ſi eſt aliquanto ſpißius, aut ſi ego ſum tardior, profectò nunquam conquieſcam.
Spiſſus & productus exitus. Cic. 2. de Orat. 118.
Spiſſum opus, & operoſum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 15. 5.
Spißior & ſpißißimus. Plin. lib. 12. cap. 21. 3. Ediuerſo Arabica glans uiridis ac tenuior: et quoniam montoſa ſit, ſpißior.

Idem

Digitized by Google

Idem lib. 16. cap. 40. 4. Spississima ex omni materie, ideo & grauissima iudicatur ebenus.

Spisse] Aduerb. (πυκνῶς,) Plin. lib. 36. c. 25. 4. Dein spissè calcatis carbonibus inducitur sabulo calce ac fauilla mistis.

Spissius uirere. Plin. lib. 37. cap. 8. 7.

Spissè arare. Colum. lib. 2. cap. 11. 8.

Spissè atq; uix. Cic. de Claris Orat. 71. Quandiu in eorum enumeratione uersamur, quum tamen spissè atq; uix, ut dudum ad Demosthenem & Hyperidem sic nunc ad Antoniũ Crassumq; perueninus.

Spisso] spissas, (πυκνόω, γύφω,) spissare, Spissum facere. Plinius lib. 11. cap. 41. 3. Omne lac igne spissatur.

Spissari in panem farinæ modo. Plin. lib. 13. cap. 4. 17.

Spissare pectinatim, Vide Pectino in Pecten.

Spissatus] pen. prod. Participium, (πυκνωθείς,) ut Nubes spissatæ. Lucan. lib. 4. 16.

Igni spissatus. Ouid. 15. Metam. 51.

Humor spissatus. Plin. lib. 2. cap. 49.

Spissesco] spissescis, (πυκνόμαι,) spissescere, Spissum fieri. Celsus lib. 5. de curatione aduersus ictum aspidis, Eadem ergo ui ueri simile est spissescentem quoq; intus humorem hominis ab eo discuti, & sic dari sanitatem. Lucret. lib. 6. 36. Fecit ut ante cauam locui spissescere nubem.

Spissamentum] spissamenti, (γύμμα,) spissamenta uocantur, quæ Græcis γύμματα dicuntur, quæ ad unguentorum confectiones extrema superponuntur, ne fluitet quod conditum fuerit. Colum. lib. 12. cap. 46. 2. de conditura inulæ, Posthæc in umbra triduo siccentur, & ita in fideliam picatam recondantur adiecto passo uel defruto quod supernatet, spissamentoq; cuniculæ impositio contectum uas pollicitur. Senec. epist. 32. Firmiori spissamento opus est quàm usum in socijs Vlyssem ferunt.

Spissigradus] spissigradi, pen. corr. m. g. (βραδύπους,) A quo spissigradior, spissigradissimus. Plaut. Pœn. 7. 3.

- homines spissigradissimos,
Tardiores multo, quàm corbitæ sunt in tranquillo mari.

Spissitas] pen. corr. spissitatis, f. g. (πύκνωσις,) Plin. lib. 18. cap. 30. 7. Quoniam spissitate sua concalescit.

Spissitudo] pen. prod. spissitudinis, f. g. (πυκνότης,) Idem.

Spithama] spithamæ, pen. corr. (σπιθαμή,) Latinè dicitur dodrans, & est palmus constans XII digitis. Plin. lib. 7. ca. 2. 17. Super hos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est ternos dodrantes non excedentes.

Splen] splenis, masc. gen. (σπλήν,) Latinè dicitur lien. Plin. lib. 8. cap. 23. 3. Sanguis in corde & circa oculos tantum: uiscera sine splene.

Petulanti splene cachinnos. Persius Saty. 1. 2.

Spleneticus] pen. corr. Adiectiuum, (σπληνικός,) Qui ex splene laborat. Plinius lib. 20. cap. 9. 8. Item spleneticis in uino albo per dies quadraginta.

Splenium] splenij, (σπλήνιον,) ut Iulius Pollux inquit, est caput splenis pinguis. Hinc splenia uelut per similitudinem dicuntur facta ex panno lanco uel linteo, quæ ad curam corporis superimponi solent. Plin. lib. 29. cap. 6. 19. de oculis cruore suffusis loquens, Superimponi oportet splenium è melle decoctum, lanamq; succidam ex oleo & uino. Plinius epist. 38. 4. lib. 6. quòd candidum splenium in hoc, aut illud supercilium transferebat. Quidam frontem liniebant unguento uel cerussa: deinde panniculum siue fasciam ponebãt, quod splenium dicebatur: à quibusdam existimatum oculorum operimentum ad arcendam nimiam lucem. Mart. li. 2.

Et numerosa linunt stellantem splenia frontem: (29.
Ignoras quid sit? splenia tolle, leges.

Spleniatus] pen. prod. Adiectiuum, (σπληνιάδιος,) Splenio obuolutus. Mart. lib. 10. 22.

Cur splenialo sæpe prodeam mento, &c.

Splendeo] splendes, splendui, (λάμπω, γίλβω, φαείνω, μαρμαίρω, γανάω, ἀγλαΐζομαι,) splendere, Lucere. Plaut. Pœn. 4. 91. Mart. lib. 4. 34. Et facies multo splendeat alba pilo.

Latè splendere. Horat. de Arte, 3.

Colore claro splendere. Lucret. lib. 5. 253.

Pontus splendet tremulo sub lumine. Virg. 7. Aeneid. 2.

Lucere & splendere dicitur uirtus. Cic. pro Sestio 51. Quid deniq; uirtus ualeret, quæ in tempestate sæua quieta est, & lucet in tenebris, & pulsa loco manet tamen, atq; hæret in patria, splendetq; per se semper, neq; ullenis unquam sordibus obsolescit.

Splendens] Participium, (μαρμαίρων,) ut Purius marmore splendens. Horat. 1. Carm. ode 19. 1.

Ferro splendenti lancea. Ouid. 3. Metam. 11.

Fuco splendente comas ornare. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 3.

Splendẽtes habeo authores in equestri ordine. Pli. li. 9. c. 5. 2.

Splendentior, Comparatiuum. Claud. de Gigantomach. 16.

- clypeus splendentior igni.

Splendesco] splendescis, (ἀγλαΐζομαι,) splendescere. Splendidum fieri. Apuleius, Quum iam aurora splendesceret. Cice. in Parad. 3. Nihil tam horridum, tam inculcum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur. Hic per translationem. Plin. lib. 13. cap. 15. 7. Nutriuntur optimè, splendescuntq;.

Corpora splendescunt succo oliuæ. Ouid. 10. Metam. 36.

Vomer attritus sulco splendescit. Virg. 1. Georg. 10.

Splendor] splendoris, (αὐγή, ἀγλαΐα, ἀγλαΐσμα, ἄγλαϊς, μαρμαγυή, ἀμάργυμα, σέλας, σελάας, λαμπρότης, σιλαπνότης,) Lux dicitur. Plaut. Mezc. 22. 39. Cælum ut splendore est plenum nónne ex aduerso uides?

Aquæ splendor. Lucret. lib. 4. 43.

Argenti splendor. Horat. 1. Serm. saty. 4. 6.

Clarus splendor uestis purpureæ. Lucret. lib. 2. 11.

Niger splendor, Vide Niger.

Tremuli splendores. Claud. 5. Paneg. 25.

Splendor, per translationẽ ponitur pro decore, dignitate, gloria: Vnde Splẽdor nominis, Spendor familiæ, splendor uirtutũ. Id est claritas. Ci. pro L. Manil. 28. Nũc imperij nostri splendor illis gentib. lucet. Idẽ pro Flac. 21. In imperio, atq; in publica dignitate omnia ad gloriã, splendorẽq; reuocarent. Et pro Cluent. 156. Honesti homines, & summo splendore præditi. Sic 1. Off. 95. Harũ rerũ duarũ splendor omnis & amplitudo, addo etiã utilitatẽ in posteriore. Itẽ pro Cælio, 61. Siquidẽ etiã minimorũ borũ aliquid offendit, si purpuræ genus, si amicorũ cateruæ, si splẽdor, si nitor, etc.

Splendor & dignitas. Cic. 2. Verr. 30.

Equestris splendor. Cic. pro Rosc. Amer. 83.

Homo eo splendore, ea uirtute qua omnes existimatis, &c. Cic.

Splendor nominis. Cic. 1. de Finib. 66. (5. Ver. 78.

Splendor ordinis. Cic. pro Cecinna 20.

Splendor uocis. Plin. lib. 20. cap. 6. 3.

Accersere splendorem, Vide Accerso.

Afferre splendorem, Vide Affero.

Obscurare & inquinare splendorem, Vide Inquino.

Obsoleuit splendor, Vide Obsoleo.

Obtinere suæ dignitatis splendorem. Cic. pro Sylla, 1.

Parum splendoris habere. Horat. 2. epist. 2. 23.

Habere magnum splendorem in uoce. Cic. de Claris Ord. 129.

Trahere splendorem. Plin. lib. 20. cap. 19. 3.

Verborum splendor. Cic. in Orat. 93.

Splendidus] pe. cor. Adiect. (φαεινός, ἀγανός, ἀγλαός, φαι

Digitized by Google

θωρ, στιλπνὸς,) Clarus, fulgens. Dicitur etiam qui operas suas ad liberalitatē conuertit. Cic. in Parad. 48. Reuiuiſcat M. Curius, aut eorum aliquis quorum in uilla ac domo nihil ſplendidum, nihil ornatum fuit præter ipſos.

Splendidiſsimum] uideri quod animo magno, elatoq; factum ſit. Cic. 1. Off. 88.

Splendidus propter uirtutem. Cic. 6. Verr. 33. Homo & domi nobilis, & apud eos, quò ſe contulit, propter uirtutem ſplēdidus & gratioſus.

Splendidus domi, gratioſus extra domum. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 15. 8.

Solidum & ſplendidum nomen. Cic. 2. de Fin. 93.

Bilis ſplendida. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 29.

Candor ſplendidiſsimus. Cic. in Somnio Scip. 12.

Cera ſplendida. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 4.

Crinis ſplendidus oſtro. Ouid. 8. Metam. 2. Et certamen honeſtum, & diſputatio ſplendida. Cic. 2. de Fin. 109.

Domus ſplendida luxu regali. Virg. 1. Aeneid. 129.

Eques ſplendidus. Cic. 2. de Finib. 94.

Facta ſplendida. Horat. 2. epiſt. 1. 48.

Fama ſplendida. Propert. lib. 3. eleg. 20. 2.

Fons ſplendidior uitro. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.

Humor ſplendidus ſudoris. Lucret. lib. 6. 239.

Ingenium ſplendidum & magnus animus. Cic. 1. Off. 39.

Lucifer ſplendidior quàm cætera ſydera. Ouid. 2. Meta. 145.

Lumina ſplendida ſolis. Lucret. lib. 2. 22.

Nomen ſplendidum. Cic. 1. de Fin. 92. quod appellant honeſtū, non tam ſolido quàm ſplendido nomine.

Illuminari nominibus ſplendidis. Cic. in Orat. 93.

Magnificentius & ſplendidius oratorum genus. Cicero de Claris Orat. 105.

Orbis ſplendidus oculi. Lucret. lib. 3. 84.

Palla ſplendida multo croco. Ouid epiſt. 10. 33.

Tenere rationem ſplendidam. Cic. de Claris Orat. 142.

Signa ſplendida. Lucret. lib. 4. 91. Intelligit aſtra.

Sol ſplendidior. Tibul. li. 4. ad Meſſalam, 1. 25.

Verba ſplendida. Ouid. 1. de Remed. amor. 48.

Ornatiſsimus & ſplendidiſsimus uir. Cic. pro Flacco, 38.

Splendidè] pen. corr. Aduerbium, (λαμπρῶς, λαμπρῶς, φαιδρῶς,) ut ſplendidè dicta. Cic. 1. de Fin. 9.

Splendidè & honeſtè acta ætas. Cic. 3. Tuſc. 103.

Dicere ornatè & ſplendidè. Cic. 1. Off. 6.

Splendidè mendax. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.

Magnificè & ſplendidè ornare conuiuium. Cic. pro Quin. 63.

Recipere aliquem ſplendidè. Author ad Heren. lib. 4. 231.

Splendidè uti authoritatis præmijs erga omnes. Ci. de Sen. 59.

Multo ſplendidius. Horat. 1. epiſt. 18. 4.

- rectius hoc, &
Splendidius multo eſt, equus ut me portet, alat rex.

Spleneticus, Splenium] Vide Splen.

Spodium] ſpodij: ſiue Spodos Græcis, (σποδίτου,) Latini cinerulam uertunt: id eſt repurgamentum quod ex fornacum parietibus euertitur, in quibus æs Cyprium aut plumbum decoquitur. Quinetiam extinctorum carbonum reliquiæ, & craſſius illud excrementum, quod quidam ſcoriā appellant, comprehendit. Videto Plinium lib. 34. cap. 18.

Spoletium] cum i ante um, (σπολήτιον,) ciuitas in Vmbria. Liu. lib. 5. Decad. 5. Rex Gentius cum liberis, & coniuge, & fratre Spoletiū in cuſtodiam ex Senatuſconſulto ductus. Hæc nunc ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus: ſicut ab Aretio Aretinus. Mart. lib. 13. 120.

De Spoletinis quæ ſunt carioſa lagenis
Malueris, quàm ſi uina Falerna bibas. Sic Cicero de Claris Oratorib. P. Cominium Spoletinum dixit. Liuius lib. 3. Decad. 5. Caruilius Spoletinus, & C. Afranius à præſidio Romano miſſi. Ex quo facilè intelligi poteſt, in manuſcripto Taciti codice legi Spoletinus, pro quo Spoletanus quiſpiam uulgatis æditionibus ſuppoſuit, ut ait Rhenanus.

Spolium] ſpolij, (σκύλον, λάφυρον, αὐάγεια,) Quodcunq; hoſtibus detrahitur ut ait Seruius. Plin. li. 7. cap. 26. 1. Magniq; nomine ſpolio inde capto eques Rom. (id quod antea nemo) curru triumphali reuectus eſt. Virg. 10. Aene. 173.

Viximus, aut hodie uictor ſpolia illa cruenta,
Et caput Aneæ referes, &c.

Ferarum ſpolia. Lucret. lib. 5. 191.

Leonis ſpolium. Ouid. 3. Metam. 17.

Serpentum ſpolia, Leberides. Lucret. lib. 4. 12.

Memorabile ſpolium monſtri uiperei. Ouid. 4. Metam. 123.

Opimis ſpolijs inſignis Metellus. Virg. 6. Aeneid. 171.

Onuſtus ſpolijs Orientis. Virg. 1. Aeneid. 59.

Superbus ſpolio. Ouid. 7. Metam. 31.

Nobile ſpolium. Silius lib. 5. 28.

Opima ſpolia. Liu. 4. ab Vrbe, Spolia in æde Iouis Feretrij prope Romuli ſpolia, quæ prima opima appellata ſola ea tempeſtate erant, cum ſolenni dedicatione dono fixit.

Salmacida ſpolia ſine ſudore & ſanguine. Cic. 1. Off. 38.

Adimere ſpolia, Vide Adimo.

Aduolare ad alicuius ſpolia detrahenda aliquo ſpirante. Cicero pro Seſtio, 45.

Capere ſpolia, Vide Capio.

Detrahere cuipiam cruenta ſpolia. Cic. pro Roſc. Amer. 87.

Indutus ſpolijs. Virg. 10. Aeneid. 155.

Nitens ſpolijs. Seneca Octau. 4. 6.

Occidere hominem cauſa ſpoliorum. Cic. pro Roſc. Amer. 86.

Ornatus locus exuuijs nauticis & claſſium ſpolijs. Cic. pro Lege Manilia 38.

Victores præda ſpolijſq; potiti. Virg. 9. Aeneid. 90.

Ampla ſpolia referre. Virg. 4. Aeneid. 19.

Spolio] ſpolias, (σκυλεύω, ἀποκομέω, ἀπαμπίσκω, ἀπαμφιέννυμι, ἀποδύομαι,) ſpoliare, Priuare. Terent. Hecy. 1. 1. 8. Quin ſpolies, mutiles, laceres.

Fanum ſpoliare. Cic. 3. Verr. 35.

Templa ſpoliantur triſti rapina. Lucan. lib. 3. 34.

Aras ſpoliare. Virg. 5. Aeneid. 133.

Orbatum & ſpoliatum ſorum uoce alicuius erudita. Cicero de Claris Oratorib. 4.

Omni argento aliquem depeculari & ſpoliare. Cic. 6. Ver. 32.

Spoliare opibus. Cic. Attico, lib. 2. 24. 3.

Spoliare ueſtitu. Cic. 3. Off. 36.

Spoliare, ad omnia alia transfertur: ut Spoliare auxilijs. Cic. 3. Verr. 54. Neſciebas ab eo Cn. Carbonem Cōſulem, cuius rem uera Quæſtor fuit, non modò relictum, ſed etiam ſpoliatum auxilijs, pecunia, nefariè oppugnatum, & proditum?

Animum ſanitate ſpoliare. Cic. 4. Tuſc. 34.

Deos ſpoliare, Simulachra deorum. Lucan. lib. 1. 77.

Detrahere & ſpoliare dignitatem. Cic. pro Cælio, 2. Ibidē 38. Parcat iuuentus pudicitiæ ſuæ, ne ſpoliet alienam.

Omni dignitate ſpoliari. Cic. pro Murena 80.

Spoliare fama. Cic. 3. Off. 101.

Fana ſociorum ſpoliare. Cic. pro Sylla 53.

Augeri dignitate, & ſpoliari fortunis. Cic. pro Plancio 18.

Spoliare iudicio. Cic. 4. Acad. 111. Eam philoſophiam ſequere, quæ confundit uera cum falſis, ſpoliat nos iudicio, priuat approbatione, omnibus orbat ſenſibus.

Laudibus ſpoliari. Cic. 2. Tuſc. 39.

Ornatu alieno aliquam artem denudare atq; ſpoliare. Cicero 1. de Orat. 121.

Prouincia ſpoliare. Cic. Attico, lib. 10. 195. 3.

Syluæ

Digitized by Google

Sylue ſpoliantur robore. Lucan. lib. 3. 79.
Socijs ſpoliare aliquem. Ouid. 14. Metam. 15.
Terra ſpoliatur lumine. Lucret. lib. 4. 76.
Spoliare uirtutem ſuo decore imbecillamq; reddere. Cic. 1. A-
Spoliare uita, Occidere. Virg. 6. Aeneid. 34. (cad. 48.
Spoliare uitem pampinis. Colum. lib. 11. cap. 2. 46.
Vrbes ſpoliauerat populis. Stat. 4. Theb. 8.

Spolior] ſpoliaris, (σκυλεύω,) Deponēs fuit apud antiquos, authore Nonio. Afranius, Quos impunè depopulatur & di ſpoliatur dedecus.

Spoliandus] Participium, (σκυλευτέος,) ut Templa ſpoliã-anda. Lucan. lib. 5. 61.

Spoliatus] pen. prod. Aliud particip. ſiue nomen ex particĕ pio, (σκυλευθεὶς,) Cic. Atti. lib. 6. 111. 9. Et mehercule ego ita iudico, nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius.
Putare ſe ſpoliatum ornamento. Cic. 2. de Orat. 78.
Corpus ſpoliatum lumine. Virg. 12. Aeneid. 187.
Conferre ſpoliatam fortunam cum fortuna alicuius. Cicero in Piſonem 29.
Armis ſpoliata nauis. Virg. 6. Aeneid. 71.
Magiſtro ſpoliata nauis. Virg. 5. Aeneid. 45.

Spoliatio] (σκύλευμα,) Verbale. Cic. 4. Verr. 12. Quum in legatione, oppidorum, fanorumq; ſpoliationis cogitaret. Ibidem, 6. 117.
Omnium rerum ſpoliatio. Cic. pro Seſtio, 38.
Nobiliſſimi atq; antiquiſſimi templi ſpoliatio. Cic. 6. Verr. 91.
Dignitatis ſpoliatio. Cic. 2. Philip. 48.
Miſericordiam ſpoliatio Conſulatus magnam habere debet. Cicero pro Murena, 79.

Spoliator] pen. prod. Aliud uerbale, m. g. (σκυλευτὴς,) Cice. 6. Verr. 71. Neq; ſolùm ſpoliata illa patiere, ſed etiam eorum ſpoliatorem, uexatoremq; defendes?
Pupilli proſtantis ſpoliator. Iuuen. ſaty. 1. 5.

Spoliatrix] pen. prod. Verb. fœm. (σκυλεύτρια,) Mart. li. 1. 136. Sic ſpoliatricem commendat Fauſtus amicã. Ci. pro Cælio 40. Tùne aurum ex armario tuo promere auſa es? tùne Venerem illam tuam ſpoliatricĕ ſpoliare ornamentis.

Spoliarium] ſpoliarij, (ἀποδυτήριον,) Vbi homines ſpoliantur. Plin. in Paneg. 57. nunc templum illud, nunc uerè deus non ſpoliarium ciuium, cruentarumq; prædarum ſæuum receptaculum Seneca, lib. 3. Controuerſ. Volo noſſe illud infantium ſpoliarium. Significat ſpeluncam in qua ſolent latrones ſpoliare prætereuntes.

Sponda] ſponda, (πλευρὸν,) Latus lecti. Spondæ ſunt tabulæ quæ utrinq; latus lecti ſuſtinent. Virg. 1. Aeneid. 14.
Quum uenit, aulæis iam ſe regina ſuperbis
Aurea compoſuit ſponda, mediamq; locauit. Mart. li. 10. 5.
Orciniana ſponda.
Extrema & in ſponda cubet. Horat. Epod. 3. 5.

Spondalium] (σπονδειακὸν,) Cic. 2. de Orat. 104. Tamĕ in hoc genere ſæpe uidi quum ex perſona mihi ardere oculi hominis hiſtrionis uiderentur, ſpondalia illa dicentis.
Egregiare abs te auſus, aut ſine illo Salamina ingredi.

Spondaicus] Vide Spondeus.

Spondeo] ſpondes, ſpopondi, ſponſum, (ἀναδέχομαι, ὑπολογέω, ἐγγυάω, μνηστεύομαι,) ſpondere, A ſponte fit, quod ueteres pro dico uſurpabant: quia qui ſpondet, ſponte, id eſt uoluntariè dicit. Poſtea ſpondere acceptum eſt pro ſponte promittere. Cic. ad Atticum, lib. 16. 331. 5. Egit autem pater & filius ut tibi ſponderem. Idem Philip. 14. 401. Paratus aut morte, aut uictoria ſe ſatisfacturum Reip. ſpopondit.
Promittere & ſpondere. Cic. pro Murena 82.
Officium ſpondere alicui. Ouid. 10. Met. m. 84.
Spondere pro aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 12. 141. 1. Idem Lentulo, lib. 1. 9. 25. Dependendum tibi eſt quod mihi pro illo ſpopondiſti.
Spondeo de. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 3. Quod ego non modò de me tibi ſpondere poſſum, ſed de te etiam mihi.
Fortuna ſpondet ſalutem. Virg. 12. Aeneid. 128.
Sydera nihil placidum ſpondentia. Ouid. in Ibin 44.
Spondere puellam dicitur pater alicui, quum pollicetur futurũ eſſe ut eam in uxorĕ ducat. Plaut. Curc. 14. 73. Spondéſne miles mihi hanc uxorem? M. ſpondeo. Idem Trinũ. 17. 33.

Sponſus] Part. (μεμνηστευμένος,) Promiſſus. Teren. Phor. 4. 3. 51. - etiam nunc, ſi uult Demipho
Dare, quantum ab hac accipio, quæ ſponſa eſt mihi, &c.
Idem Eun. 5. 9. Cic. ad Atticum, lib. 14. 318. 4. Suã cuiq; ſponſam, mihi meam: ſuum cuiq; amorem, mihi meum.

Sponſo] ſponſas, (μνηστεύω, συμφέρω,) ſponſare, Promittere: ut Sponſare filiam, Paulus de ritu nuptiarum, L. Siquis officium in aliqua prouincia adminiſtrat, inde oriundam, uel ibi domicilium habentem uxorem ducere non poteſt, quamuis ſponſare non prohibeatur ita ſcilicet, ut ſi poſt officium depoſitum noluerit mulier nuptias cõtrahere, liceat ei hoc facere, artis tantũmodo reddituris quas acceperit. Bud.

Sponſus] huius ſponſus, (ἀναδοχὴ,) Sponſio. Seruius Sulpitius apud Gellium, lib. 4. cap. 4. Si poſt eas ſtipulationes uxor non dabatur, qui ſtipulabatur, ex ſponſu agebat, iudices cognoſcebant.

Sponſus] ſponſi, maſc. gen. (νυμφίος,) Cui ſpondetur puella ſiue qui ſpopondit eam ſe ducturum.

Sponſa] ſponſæ, (νύμφη, μνηστὴ,) Puella quæ ſpondetur. Plaut. Caſina. Hac uenisti ſponſam præreptum meam.
Deducere ſponſam marito, Vide Deduco.
Turpes ſponſæ. Iuuen. Saty. 1. 8.

Sponſor] ſponſoris, m. g. (ἔγγυος, ἐγγυητὴς,) Qui puellam Coniugij ſponſor & obſes. Ouid epiſt. 2. 7. (ſpondet.
Sponſor, Qui alicui promittit. Cic. Leptæ, lib. 6. 19. 5. De tuo negotio quòd ſponſor es pro Pompeio, ſi Galba conſponſor tuus redierit. Idem pro Quintio 49. Cur cæteri ſponſores & creditores non conuenerint?
Sponſor, in fœminino genere. Ouid. epiſt. 15. 23.
- comitata Cupidine paruo
Sponſor coniugij ſtat dea picta ſui.

Sponſio] ſpõſionis, Verb. (ἐγγύησις, ἐγγυὴ,) Promiſſio. Paulus de uerb. ſignif. L. Sponſio appellatur nõ ſolùm quæ per ſpõſi interrogationẽ fit, ſed omnis ſtipulatio, promiſſioq;.
Audax ſponſio. Iuuen. Saty. 11. 20.

Sponſio, Genus erat actionis apud antiquos: quæ fiebat interpoſita ſtipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is qui ſponſione uinceretur, & coram Recuperatoribus, aut alio iudice diſceptabatur. Erat autem decima pars rei cõtrouerſæ in cauſis priuatis: in publicis autẽ quinta apud Græcos, authore Polluce & alijs ſcribentibus, (τὸ ἐπὶ δέκατον τοῦ τιμήματος τῆς δίκης, pœna ſcilicet temere litigantiũ. Cic. 5. Verr. 113. Quid, quum palàm Syracuſis te audiente maximo conuentu P. Rubrius Qu. Apronium ſponſione lacceſſiuit, ni Apronius dictitaret te ſibi in decumis eſſe ſocium? Hæc te uox non perculit? non perturbauit? non ut capiti et fortunis tuis proſpiceres, excitauit? tacuiſti, ſedàſti etiam lites illorũ, & ſponſio illa ne fieret laboraſti. Et paulo poſt, 115. Sponſio eſt, ni te Apronius in decumis ſocium eſſe dicat, prouincia tua eſt: ades, abs te iudicium poſtulatur. Valerius lib. 2. Pertinacius progreſſa cõtentione, Valerius ſponſione Luctatium prouocauit, non ſe petiturum triumphũ, ni ſuo ductu Punica claſsis eſſet oppreſſa. nec dubitauit reſtipulari Luctatius. Itaq; iudex conuenit inter eos Attilius Calatinus. Hactenus Valerius. Prouocans igitur ſponſione, ita di-

ita dicebat, Spondeo me tantam pecuniam daturum, ni, & reliqua. Prouocatus autem contrà restipulabatur. Cice. 5. Verr. 115. Cum eodē Apronio postea Scandilius eques Romanus, quem uos omnes nostis, eandem sponsionem de societate fecit quam Rubrius facere uoluerat, instituit, oppressit, non remisit: facta est sponsio sester. quinq; milibus. Cœpit P. Scandilius Recuperatores aut iudicem postulare. Fiebat sponsio plerunq; in interdictis: id quod ostēdit Quintilianus in septimo. Exemplum sponsionis est apud Ciceronem in oratione pro Cecinna, Erat enim Cecinna de fundo ui armata deiectus: propterea Prætor interdixerat De ui, id est interdicto. Vnde ui concesso iusserat Ebutium, qui uim fecerat, restituere Cecinnam in possessionem. Quum autem Ebutius Prætoris se edicto satisfeciss diceret: Cecinna autē se planè restitutum esse negaret, facta est sponsio ni Cecinna restitutus ex edicto Prætoris esset. Quum igitur Cicero uim illatam Cecinnæ iudicibus sponsionis expos uisset, ita demū subdidit, His rebus ita gestis, P. Dolabella Prætor interdixit, ut est consuetudo De ui hominibus armatis sine ulla exceptione: tantum ut unde deiecisset, restitueret. Restituere se dicit. Sponsione uobis tudicandum. Budæus.

Sponsiones facere. Plin. lib. 9. cap. 32. 16.

Sponsionem facere cum aliquo. Plin. li. 7. c. 37. 3. Sed maximè sponsione facta cum Fortuna, ne medicus crederetur, &c.

Sponsio quæ in uerba facta est: Si ex edicto Pr. bona P. Quintij concessa non sunt. Cic. pro Quintio 56.

Sponsio uoti. Cic. 2. de Legib. 66. Diligentia uotorū satis in lege dicta est, ac uoti sponsio, qua obligamur deo: pœna uerò uiolatæ religionis iustam recusationem non habet.

Sponsalia] *sponsaliorum, neu. gen. plurali numero,* (ἐγγυὰ, ἐγγύα,) Seruius Sulpitius in libro quem scripsit de dotibus, apud Gellium lib. 4. cap. 4. Qui uxorem ducturus erat, ab eo unde ducenda erat, stipulabatur eam in matrimoniū ductum iri: qui daturus erat, itidem spondebat. Is cōtractus stipulationum, sponsionumq;, dicebatur sponsalia, &c. Vlpianus De sponsalibus, L. 2. Sponsalia dicta sunt à spondendo. Nam moris fuit ueteribus stipulari & spondere sibi futuras uxores. Ibidem, Florentinus, L. 1. Sponsalia sunt mentio & repromissio futurarum nuptiarum. Iuuen. saty. 6. 3. Conuentum tamen & pactum, & sponsalia nostra Tempestate paras.

Sponsaliorum dies. Suet. in Augusto, cap. 53.

Mediocria sponsalia, Vide Mediocris.

Præbere alicui sponsalia. Cic. Q. fratri, lib. 2. 8. 4.

Spondeus] *spondei, pen. prod.* (σπονδεῖος,) Pes duabus syllabis longis constans. Legitimus quidem hic qui in Heroico uersu omnem sibi uendicat locum, licet rarò quinto loco reperiatur. Dictus, quòd in sacrificijs & libamentis eo maximè uterentur. Nam σπονδὴ libamentum, fœdusq;, ac sponsionem significat.

Spondylis] *huius spondylis, pen. corr. fœm. gen.* (σπονδύλη,) Plin. lib. 27. cap. 13. 11. Et animalium quidem cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit excepta spondyli, quæ omnes persequitur. Genus id serpentis est. Verticellam Gaza uertit in Aristotelem.

Spondyliū] *spondylij, Siue* Spondylion Dioscoridi, (σφονδύλιον,) Plin. lib. 12. cap. 26. 2. Ab hac panace, ferula differt, quæ uocatur spondylion, foliis tantum, quia sunt minora, & platani diuisura, nō nisi in opacis gignitur. Semen eodem nomine silis speciem habet, medicinæ tantum utile.

Spondylus] *spondyli, pen. corr. m. g.* (σπόνδυλος, σπονδύλιον,) Nodus seu uertebra spinæ dicitur. Sunt autem in ipsa spina spondyli quatuor & uiginti, quorum septem collum constituunt, duodecim thoracem, quinq; aliæ lumbos.

Spondylus in mari animal, apud Plinium lib. 32. cap. 11. 9.

Spondylus, Calculus æneus quo suffragia sua iudices Athenis dabant, ut est apud Iulium Pollucem.

Spondylus, Verticulum quod apponitur fusis, ut nendo meliùs uertantur.

Spondylus, Callus siue caro interior ostreorum. Plin. lib. 32. cap. 6. 3. Neq; in luto capta, neq; in arenosis, sed solido uado, spondylo breui atq; non carnoso, nec fibris lacinioso, ac tota in aluo. Colum. lib. 8. cap. 16. 6.

Spondylo utitur Martialis pro animalium ossiculis, lib. 7. 19. Rosos tepenti spondylos sinu condit.

Spongia] *spongiæ. Græcis* spongos, (σπόγγος,) Quiddam est in natura tertium ordinem habens, ut neq; animal, neq; frutex, sed tertium quiddam ac medium inter utrūq; genus dici posit, quod Græci zoophyton appellant. Plurimis locis in saxis marinis nascuntur spongiæ, diuersisq; nominibus ab antiquis distinctæ, quoniam non una sit earum forma bonitas & usus. Spongias antiqui in delicijs habuerunt, strigilum uice linteorumq; illis utentes ad distringenda & mundanda corpora. Quapropter purpura tingebant eas, alias cura candidas faciebant tinctas per æstatem salis spuma ad lunam & pruinas sternentes inuersas, ut candorem biberent. Mensas etiam his tergere mos erat. Martialis, libro 14. 149.

Hæc tibi sorte datur tergendis spongia mensis
Vtilis, expresso quum leuis imbre tumet. Nascitur in petris, alitur conchis & pisce, & limo. Intellectum inesse ijs apparet, quia ubi auulsorem sensere, contractæ multo difficilius abstrahuntur. Auulsæ relinquūt in petris uelusti cruoris uestigium, atq; ex his quasi molliores penicilli recrescunt. Quidam spongias ita distinguunt. Alias ex his mares existimauere, tenui fistula, spissiores, perforbentes: & tinguntur in delicijs aliquando purpura. Alias fœminas maioribus fistulis, ac perpetuis. Hæc Sipontinus ex Plinio lib. 9. cap. 45. 1. & lib. 31. cap. 11. 1.

Plenā spongiā aquæ manu premere & siccare. Lucr. li. 4. 125

Spongias, Olitores antiqui appellabant radiculas asparagorū inter se implicatas. Colum. lib. 11. cap. 3. 35.

Spongiarum oculi. Colum. lib. 11. cap. 3. 32. Stirpes præfractæ angunt oculos spongiarum, & quasi excæcant, nec patiuntur asparagum emittere.

Spongiola] *spongiolæ, pen. cor.* (σπογγιόλιον,) Diminut.

Spongiola, Quæ alijs amentum, alijs cachrys dicitur, officinis bedegar, id est quod præter naturam in quibusdam fruticibus ut cynorhodo nascitur, & squammatim compactum spongiolæ cuiusdam modo propendet è ramis. Plin. li. 25. cap. 2. 15. Aliàs apud authores cynorhodi una medicina erat, spongiolæ quæ in medijs spinis eius nascitur, cinere cum melle alopecias capitis expleri.

Spongiolæ, Radiculæ asparagorum inter se implicitæ. Colum. lib. 11. cap. 3. 35. Sulci autem inter se pedali mensura distantes fiunt non amplius dodrantalis altitudinis, in quam ita spongiolæ deprimuntur, ut facilè superposita terra germinent.

Spongiosus] *pen. pro. Adiectiuum,* (σπογγιώδης,) Quod similitudinem spongiæ habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 58. Idcirco pulmo spongiosus.

Sponsa, Sponsalis, Sponsio, Sponso, Sponsus] Vide Spondeo.

Sponte] (αὐτομάτως, ἑκουσίως, προῖκα,) Ablatiuus, cuius genitiuus est in rariore usu: significat uoluntate propria, & suapte natura, sine hominis labore. Plaut. Trucul. 10. 47. Neq; iam queo pedibus mea sponte ambulare. Terent. And. 4. 2. 9. Age, si hic non insanit satis sua sponte, instiga.

Cic. 65.

Digitized by Google

Cic. 65. de Senec. Senes aũt, ſicut ſua ſponte, nulla adhibita ui cõſumptus ignis extinguitur. Idem ad Lentulũ, li. 1. 7. 8.

Oſtia patuere ſua ſponte. Virg. 6. Aeneid. 17.

Sequi ſponte. Quint. lib. 5. cap. 10. 88. Et ut literæ, ſyllabæq; ſcribentium cogitationem non exigunt, ſic rationes ſponte quadam ſequantur.

Italiam non ſponte ſequor. Virg. 4. Aeneid. 72.

Sponte, Arbitrio. Tacit. lib. 19. Nec ſponte Antonij propera-tum. Lucan. lib. 1. 20. Paxq; fuit non ſponte ducum.

Sponte naturæ, Hoc eſt, à natura, & per naturam. Plin. lib. 11. cap. 49. 3. Teſtes homini tantum iniuria, aut ſponte naturæ franguntur. Idem lib. 9. cap. 51. 2.

Viuere ſua ſponte, Sine aliorum ope ſuſtentare uitam ſuam. Lucret. lib. 5. 174.

Spontis, genitiuus. Varro lib. 2. Spontis ſuæ ſtatuerat finem. Gellius lib. 13. Spontis ſuæ mortem manet. Columel. lib. 9. cap. 4. 2. Eſt enim ſatiua & altera ſuæ ſpontis, itemq; ſemper uirens pinus & minor ilex.

Sponte, cum genitiuo. Hæc enim alienatio non ſponte tutorum fit. Vlp. in L. Sed ſi pec. §. 2. ff. De reb. eor. qui ſub tut. &c.

Homo ſuæ ſpontis. Celſus lib. 1. cap. 1. Sanus homo qui & bene ualet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debet.

Sponte, Aduerbialiter poſitum, (ἑκουσίως,) Plin. epiſt. 89. lib. 4. Hic ſponte beatiſſimo otio fruitur, alius exercitum regit. Idem epiſt. 139. a.

Spontaneus] adiectiuum, (αὐτόματος, ἀυθαίρετος,) Voluntarium & naturale.

Spontalis] & hoc ſpontale, pen. prod. (ἑκούσιος,) Idẽ quod ſpontaneum & ultroneum. Apuleius lib. 4. Quumq; nulli noſtrum ſpontale parricidium ſuadens, perſuadere poſſet, gladium per medium pectus ictu fortiſſimo tranſadigit.

Sporades] pen. cor. (σποράδες,) Inſulæ quædam circa Cretam in mari Carpathio, ſicut Strabo lib. 10. ſcribit. Dictæ quòd in mari ſparſæ ſint. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocuſa, Hecaria, Schimuſa, Polegrados, Thera, Anephe, Aſtypalia, Laguſa, Ion, ubi ſepultus fertur Homerus.

Sporta] ſportæ, (σαργάνη, φορμὸς, σπυρὶς,) Vaſis genus quaſi fiſcella. A ſparto herba, quæ frequens apud Hiſpanos naſcitur: aut ab aſportando, ut ait Nonius. Saluſt. lib. 2. hiſtor. E muris canes ſportis demittebãt. Suet. de Claris Rhet. 1. e. Diu expectauerunt dum retia extraherentur, aliquando extractis piſcis nullus inſuit, ſed ſporta auri obſuta. Var de de uita Pop. Rom. lib. 1. Neq; enim obſonium in tota cœna cœptum ex uarijs rebus cõiectum in unam ſportam perſpicitur. Colum. lib. 8. cap. 7. 1. Locus ad hanc rem deſyderatur calidus maximè, & minimi luminis, in quo ſingulæ caueis includantur anguſtioribus, uel ſportis incluſæ pendeant aues.

Sportula] ſportulæ, pen. cor. diminutiuum, (σπυρίον,) Plautus Curcul. 7. 10. Qui incedunt ſuffarcinati, cum libris, cũ ſportulis. Idem Menæh. 6. 1.

Sportulam cape, atq; argentum. eccos tres nummos habes? C. Habeo. E. abi, atq; obſonium affer.

Sportula aliquando pro diſtributione quæ ad populum fiebat, aliquãdo pro ipſis cibis accipitur, quòd in ſportis pecunia, quandoq; etiam cibus in quotidianum uſum deferri ſolebat. Martial. lib. 8. 44. Promiſſa eſt nobis ſportula, recta data eſt. Id eſt cœna. Sueton. in Claudio Cæſ. cap. 21. Gladiatoria munera plurifariam ac multiplicia exhibuit. Anniuerſariũ in caſtris Prætorianis: ſine uenatione, apparatuq; iuſtum, atq; legitimum in ſeptis: ibidem extraordinarium, & breue dierumq; paucorum, quodq; appellare cœpit ſportulã, quia primùm daturum ſe dixerat uelut ad ſubitam conditamq; cœnulam inuitare ſe populum. Idem in Nerone, cap. 16. dicit Neronem cœnas ad ſportulas reuocaſſe: id eſt ad parua conuiuia. Iuuen. Saty. 3. 24. Nónne uides quanto celebretur ſportula fumo? Suet. in Domitiano, cap. 7. Sportulas publicas ſuſtulit, reuocata cœnarum rectarum conſuetudine. Sportula, inquit Budæus, dicta eſt obſoniũ quod diuites Romani ſalutatoribus dabant, ſecreto ipſi cœnantes. In limine autem domus ſportulæ conſtituebantur. Iuuen. Saty. 1. 10.

- nunc ſportula primo
Limine parua ſedet turbæ rapiẽda togatæ. Idẽ Saty. 10. 5.
Deſoſſa in loculis quos ſportula fecit amicos.

Sportula, Locus in atrio domus, in quo proponebantur quæ quolibet die dono danda erant.

Sportella] ſportellæ, (σπυρίδιον,) Aliud dimin. Genus quod dam bellariorum ſignificans. Cic. ad Papyrium Pætum, lib. 9. 20. 5. Dediſcendæ tibi ſunt ſportellæ & artolagani tui.

Spuma] ſpumæ, (ἄφρος, πῖνελον, φυκίον,) Sordes earum rerum à quibus eijcitur, nempe quum per ebullitionem uel maximam agitationem fæx quædam ſupernatat, ut mero, æri, ſali, &c. Virg. 1. Aeneid. 8.

- & ſpumas ſalis ære ruebant. Mart. lib. 14. 63.
Spuma uocor nitri, dicor & aphronitrum.

Albentes ſpumæ. Ouid. 7. Metam. 83.

Albida ſpuma. Ouid. 3. Metam. 15.

Cana ſpuma. Senec. Hippol. 10. 5.

Feruida ſpuma. Ouid. 8. Metam. 58.

Virides ſpumæ ſerpentum. Claud. de bel. Gild. 35.

Agere ſpumas, Vide Ago. Lucret. lib. 3. 99.

Sonantibus ſpumis albet mare. Ouid. 11. Metam. 101.

Eliſa ſpuma. Virg. 3. Aeneid. 114.
Ter ſcopuli clamorem inter caua ſaxa dedere,
Ter ſpumam eliſam, & rorantia uidimus aſtra.

Stridentem ſpumam fudit cum ſanguine. Ouid. 8. Metam. 84.

Incaleſcens ſpuma, Vide Incaleſco.

Incanuit unda ſpumis. Catul. Argon. 59. 3.

Oblitus & ſpumis, & craſſo ſanguine rictus. Ouid. 11. Meta. 74.

Salis ſpumas ære ruebant. Virg. 1. Aeneid. 8.

Nautæ adnixi torquent ſpumas. Virg. 3. Aeneid. 42.

Spumeus] Adiectiuum. (φυκιόεις,) Quod ſpumæ colorem refert. Plin. lib. 15. cap. 28. 1. Spumeus color malis. Idem libro 37. cap. 2. 14.

Amnis ſpumeus, id eſt ſpumãs, uel ſpumoſus. Virg. 2. Ae. 100.

Ora ſpumea. Lucan. lib. 4. 38.

Semen ſpumeum. Plin. lib. 20. cap. 19. 3.

Vnda ſpumea. Virg. 10. Aeneid. 43.

Spumoſus] pen. prod. Adiectiuum. (ἀφρώδης,) Quod ſpumam facit. Plin. lib. 12. cap. 7. 6. Lycion aptiſſimum medicinæ, quod eſt ſpumoſum.

Aequor ſpumoſum. Lucan. lib. 2. 124.

Littora ſpumoſa. Catul. Argon. 59. 24.

Vnda ſpumoſa. Virg. 6. Aeneid. 35.

Spumoſior, Comparatiuum. Claud. 4. Paneg. 92.

Spumifer] pen. corr. Adiectiuum, (φυκιφόρος,) ut Fluctus ſpumiferi, apud Statium, lib. 1. Achil. 12.

Spumiger] penul. corr. Aliud adiectiuum, (ἀφροφόρος,) ut Fons ſpumiger, apud Ouidium lib. 11. Metam. 29.

Sus ſpumiger. Lucret. lib. 5. 197.

Spumo] ſpumas, (ἀφρίζω,) ſpumare, Spumas emittere. Plin. lib. 32. cap. 7. 11. Subinde ſpuma pennis deterſa, & poſtquam deſierit ſpumare, tepidum infundere. Virg. 8. Aenei. 135. Sed fluctu ſpumabant cærula cano.

Aſpergine ſalſa ſpumant cautes. Virg. 3. Aeneid. 107.

Preta ſpumant uerſa lacertis. Virg. 5. Aeneid. 29.

Vindemia ſpumet plenis labris. Virg. 2. Georg. 2.

Spumans] Part. (ἀφρίζων,) ut Aper ſpumãs. Vir. 1. Ae. 66.

Digitized by Google

Erisis ſpumans cruore. Virg. 4. Aeneid. 133.
Cymbia ſpumantia lacte. Virg. 3. Aeneid. 14.
Equus ſpumans. Virg. 6. Aeneid. 177.
Frena ſpumantia mandit ferox ſonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.
Pateram ſpumantem hauſit. Virg. 1. Aeneid. 149.
Pocula ſpumantia lacte. Virg. eclog. 5. 14.
Sanguis ſpumans. Virg. 9. Aeneid. 92.
Spumans ſanguis. Celſus lib. 5. cap. 26.
Vuæ ſpumantes. Colum. lib. 10. 5.

Spumatus] pen. prod. Adiect. (ἀφρισμένος,) Cic. 1. de Diu. Saxáq; cana ſalis niueo ſpumata liquore (12. Triſtificas certant Neptuno reddere uoces.

Spumatus, huius ſpumatus, Subſtantiuum, (ἀφρισμὸς,) Stat. 1. Dictami florentis opem, quoq; anguis abundat (Syl. 4. 24. Spumatu.

Spumeſco] ſpumeſcis, (ἀφρῶμαι,) ſpumeſcere, Inchoatiuũ: ut Aequora ſpumeſcunt remo. Ouid. epiſt. 2. 18.

Spuo] ſpuis, ſpui, ſputum, (πτύω,) ſpuere, Saliuam emittere. Virg. lib. 4. Georg. 20. terram ſicco ſpuit ore uiator Aridus. Plin. lib. 28. cap. 4. 3. Veniam quoq; à deis ſpei alicuius audacioris petimus, in ſinum ſpuendo. Vide Sinus.

Sputo] ſputas, (ἀποπτύω,) ſputare, Frequentatiuũ. Plautus, Nã illic iſtic quæ ſputatur interdũ morbus uenit. Idẽ Merc. 4. 27. Tua cauſa rupi ramices, iandudum ſputo ſanguinẽ.

Sputator] pen. prod. ſputatoris, maſc. gen. Verbale, (πτύστης,) Plaut. Mil. 10. 52. Minimè ſputator. ſcreator ſum.

Sputum] ſputi, (πτύελον, πτῦσμα, πίτυσμα,) Saliua. A pure deſcendit. Dicitur & ſputus, ſputi, maſc. ge. Mart. lib. 2. 26. Inq; ſuos mittit ſputa ſubinde ſinus.

Minuta ſputa. Lucret. lib. 6. 239.
Salſa ſputa. Lucret. lib. 6. 239.
Tenuia ſputa. Lucret. lib. 6. 239.
Edere ſputum ſyncerum. Celſ. lib. 2. cap. 9.

Sputatilicus] pe. corr. Adiect. (πτυσμαλτικὸς,) Leuis. Ci. de Claris Ora. 141. Et ille fuit accuſator, inquit, uetus, quo accuſante Chritilium, Siſenna defendens dixit quædam eius ſputatilica eſſe crimina. Tum C. Ruſcius, Circumuenior, inquit, Iudices, niſi ſubuenitis. Siſenna quid dicas neſcio metuo inſidias, Sputatilica quid eſt hoc ſputa quid ſit ſcio, tilica neſcio, Maximi riſus: ſed ille tamen familiaris meus rectè loqui putabat eſſe, inuſitatè loqui Sputatilica 1. Leuia.

Spurcus] Adiect. (πιναρός, πινύεις, ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος,) Quod eſt impurum, obſcœnum, lutulentum, inquit Nonius. A ſpuendo dictum, quòd tale ſit ut de eo ſpuatur. Cic. 2. Tuſ. 71. Samnis ſpurcus homo, uita illa dignus locoq;. Hora. 2. Serm. ſaty. 5. 4. Viſne tegam ſpurco Damæ latus?

Saliua ſpurca. Catul. ad Iuuent. 94. 2.
Spurcus, Fœtidus. Apuleius, Tam multæ res ſpurcæ & graues, nares infeſtant.
Spurca tempeſtas. Cic. Iactati tempeſtate ſpurciſſima. Id eſt uehementi. Colum. in Præf. lib. 1. 21. Spurcus ager.
Spurcus gladiator & carnifex, Sæuus, ſanguinarius. Varro.
Spurcæ lupæ. Mart. lib. 1. 119.
Spurciſſimus helluo, præguſtator libidinũ. Cic. p Domo ſua 20.
Spurcum uinũ dicebant antiqui, cum aqua miſtũ, tanquam non amplius purum foret, aut igne calefactum, aut miſtum antè quàm deferueſcat: quod ſacris adhiberi non licet. Ex Feſto.

Spurce] ſpurcius, ſpurciſſimè, Aduerb. (ῥυπαρῶς,) Cic. 1. de Inuent. 32. In odiũ ducẽtur, ſiquid eorũ ſpurcè, ſuperbè, crudeliter, malitioſè factum proferetur. Idẽ Attico, lib. 11. 221. 3. Deinde perſcribit ſpurciſſimè quas ob cauſas fecerit.

Dicere in aliquem ſpurcè. Cic. 2. Philip. 99. An crudelior qui in illam miſeram tam ſpurcè, tam impiè dixeris.

Spurcitia] ſpurcitiæ, (ῥυπαρία, ἀλαθαρσία,) uel Spurcities, ſpurcitiei, fœm. gen. Immunditia. Lucret. lib. 6. 196. At contrà nobis cœni teterrima cum ſit.

Spurcities, eadem ſuibus hæc munda uidetur. Plinius lib. 33. cap. 4. 4. Quæ è catino iactatur ſpurcitia, in omni metallo ſcoria uocatur. Idem lib. 17. cap. 9. 4. Proximè ſpurcitiãs ſuum laudant.

Spurco] ſpurcas, (ῥυπαίνω, αὐλέω,) ſpurcare: uel ſpurcor, ſpurcaris, Deponens, Fœdare, uitiare, Celſus Iuriſconſ. Cum eo agi poſſe Aquilia, qui uinum ſpurcauit, uel effudit, uel acetum fecit, uel alio modo uitiauit. Plaut. Menæb. 4. 55. Ne ex iſto loco ſpurcatur naſum odore illutibili.

Senectus ſpurcata impuris moribus. Catul. in Siconium 103. 1.

Spurcificus] pen. cor. Adiectiuum, (ῥυπαρεύεσθαι,) Qui ſpurca & fœda facit. Plaut. Trinum. 12. 7. Spurcificum, immanem, intolerandum, ueſanum.

Spurcidicus] pen. corr. Aliud adiectiuum, (ῥυπαρολόγος,) Qui ſpurca & obſcœna dicit. Plaut. Capt. 2. 56. Neq; ſpurcidici inſunt uerſus.

Spurina] pen. prod. (αὐξένας,) dux regis Parthorum, qui craſſum interemit. Item Mathematicus ac uates, qui Cæſari prædixit, ut Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare, cap. 81. & Valerius meminere. Tertius huius nominis adoleſcẽs egregia forma, qui quum fœminas uirosq; ad libidinem aſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinẽ uulneribus ſponte debonestauit, Author Valerius de Verecundia.

Spurius] Adiect. (νόθος,) Qui ex muliere non nota ortus eſt, uel incerto patre, ab ἀσπείρειν ſeminare: quia nihil habet à patre niſi ſemen. Vnde ſpurios uerſus dicimus, incerti authoris. Spurium Modeſtinus uulgò conceptum appellari ſcribit, & eum eſſe qui incerto patre natus ſit, ſiue illum qui eum patrem habet quem habere non licet. Budæus, Plutarchus in Probl. de hoc uerbo loquens ita inquit: Spurius primũ nomen eſt apud Romanos, ut Sextus, & Decimus & Caius. Prima aũt nomina non tota ſcribunt: ſed aut una litera, ut T. Titũ: aut duabus, ut Cn. Cneum: aut tribus, ut Sex. Sextum, & Ser. Seruiũ. Sic Spurius, Sp ſcribebatur. Eos aũt quæ ſine patre erant, qui ἀπατόρες Græcè dicuntur ſ & p deſignabãt, quaſi ſine patre, Hoc errore factũ, ut ſpurij ſine patre dicerentur. Hæc ille. Cæterùm quos uulgo baſtardos uocamus, interdũ ſpurij dici poſſunt, interdũ nõ poſſunt: ut hi quos principes agnoſcere ſoléniter ſolent, quosq; adoptare.

Sputalicus] Vide Spuma.

S Q

Squalco] ſquales, ſqualui, (ἀυχμέω, ῥυπάω,) ſqualere, Quicquid nimis inculcatum, obſitumq; aliqua re erat, ita ut incuteret uiſentibus horrorem, à crebitate atq; aſperitate ſquamarum, ſqualere ueteres dicebant. Hinc poſtea tractum, ut corpora inculta & ueluti ſquamoſa, alta congerie ſordium, ſqualere dicantur. Virg. 2. Aeneid. 56. Squalentem barbam, & concretos ſanguine crines. Hæc Siponti nus. Cic. pro Seſtio 25. Erat igitur in luctu Senatus, ſqualebat ciuitas publico conſilio ueſte mutata. Quint. lib. 10. ca. 1. Neq; ergo arma ſqualere ſitu ac rubigine uelim. Cic. pro Mil. 15. Tota ciuitas confecta ſenio eſt, ſqualent municipia, afflictantur coloniæ. Virg. 2. Georg. 70.
- aut ſqualentes infode conchas.

Arua ſqualent abductis colonis. Virg. 1. Georg. 202.
Corpora ſqualebant exangui morbo. Ouid. 15. Metam. 126.
Crines ſqualent à puluere effuſo. Silius lib. 4. 51.
Serpentibus atris ſqualet humus. Ouid. 14. Metam. 82.

Squalens] Participium, (ἀυχμῶν,) ut
Squalens auro, Fulgens. Virg. 2. Georg. Sic Seruius. Siponti nus autem plenum interpretatur.
Arua ſqualentia. Lucan. lib. 1. 41.

Digitized by Google

Barba squalens. Virg. 2. Aeneid. 56.
Campi squalentes. Silius lib. 3. 133.
Coma squalens. Ouid. 3. Fast. 128.
Lorica squalens auro alboq; orichalco. Virg. 3. Aeneid. 18.
Maculæ squalentes auro. Virg. 4. Georg. 19.
Ora squalentia. Ouid. 4. Metam. 132.
Tela squalentia uenenis. Ouid. 5. Fast. 80.
Vestes squalentes atro puluere. Lucan. lib. 8. 12.

Squalidus] pen. corr. Adiectiuum, (αὐχμυρὸς,) Incultũ & sordidum: quòd proximè similitudinem haberet squamæ piscium, sic appellatum, inquit Festus. Plaut. Trucul. 19. 39. Huncine hominem te amplexarier tam horridum, atq; squalidum? Terent. Eun. 2. 2. 5. Video sentum, squalidum, ægrũ, pănis, anniscq; obsitum. Liu. 1. bel. Pun. 141. Otium etenim, ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuuie, tabeq; ex squalida & propè efferata corpora uarièmouebant.

Squalidi atq; deformes. Quint. lib. 6. cap. 1. 23.
Humus squalida humanis albet ossibus. Ouid. 1. Fast. 112.
Membra squalida. Lucret. lib. 5. 191.
Mors squalida. Senec. Medea, 10. 1.
Rubigo squalida. Catul. Argon. 59. 9.
Sudor squalidus. Stat. 3. Theb. 66.
Squalem uestem, pro Squalida ueteres dixere. Ennius Telamone, Strata terra lauere lachrymis uestem squalam & sordidam. Ex Nonio.
Squalidæ materiæ. Cicero in Orat. 62. Sed quia sua sponte squalidiora sunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor.

Squalide] pen. corr. Aduerbiũ, (αὐχμηρῶς,) Cic. 4. de Fin. 9. Primũ enim ipsa illa quæ subtiliter disserẽda erãt, politè, apteq; dixerunt, quum definientes, tum partientes, ut uestri etiam, sed uos squalidius, illorum uides quàm niteat oratio.

Squalor] squaloris, masc. ge. (αὐχμὸς,) Inquinatio, sordes. Gel. lib. 2. cap. 6. In corporibus incultis, squamosisq; alta congerie sordium, squalor appellatur. Liu. 2. ab Vrbe 95. Obsita erat squalore uestis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Ci. 5. Ver. 25. Surrexisset Apronius, noua dignitas publicani, nõ ut Decumanus squaloris plenus ac puluueris, sed unguentis oblitus, uino, uigiliisq; languidus.

Incultus squalor. Senec. Hippol. 6. 20.
Terribilis squalor. Virg. 6. Aeneid. 60.
Squalor & lachrymæ Siciliæ. Cic. 5. Verr. 61.
Squalor, sordesq; sociorum. Cic. 7. Verr. 100.
Detergere squalorem rudis seculi. Quint. lib. 2. cap. 5. 15.
Squalor & mœror. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 4.
In squalore & luctu esse. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 13.

Squalus] squali, genus piscis, qui parit circa æquinoctium. Plin. lib. 9. cap. 51. 5. Varro 3. de Re rust. cap. 3. 6. Et in eadem taxat squalos ac mugiles pisces.

Squama] squamæ, (λεπὶς, φολὶς,) Quæ corpus piscis aut serpentis tegitur. Plin. lib. 9. ca. 12. Aquatilium tegmenta plura sunt: alia corio & pilis teguntur, ut uituli, &c. squamis, ut
Astantes squamæ, Erectæ. Virg. 3. Georg. 109. (pisces.
Crepitans squama. Ouid. 15. Metam. 145.
Arrectis squamis horret serpens. Virg. 11. Aeneid. 151.
Recenti squama nitet serpens. Ouid. 9. Metam. 54.
Fulgor incendebat squamam. Virg. 5. Aeneid. 18.
Rutilis squamis clari. Virg. 4. Georg. 19. De regibus apum.
Squamæ, Loricarum catenulæ etiam dicuntur in modum squamarum compositæ. Virg. 11. Aeneid. 154.
Spumantemq; agitabat equum quem pellis aheneis
In plumã squamis auro cõserta tegebat. Idem 9. Aen. 141.
Nec duplici squama lorica, &c.
Flexilis squama. Silius lib. 5. 28.
Est & squama æris. Plin. lib. 34. cap. 11. 1. Et scoria æris simili modo lauatur, minori effectu quàm æs ipsum. Sed & æris flos medicinæ utilis est. Fit ære fuso, & in alias fornaces translato: ibi flatu crebriore excutiuntur uelut milij squamæ, quas uocant florem. Cadunt autem, quum panes æris aqua refrigerantur, rubẽtq;. Similiter ex eis fit, quam uocãt lepida, & sic adulteratur flos, ut squama ueniat pro eo. Est autem squama hæc decussa ui clauis, per quos panes ærei ferruminantur. In Cyprijs maximè officinis omnia. Differentia hæc est, quòd squama excutitur ictibus ijsdem panibus; flos cadit sponte. Squamæ est alterũ genus subtilius, ex summis scilicet lanugine decussum, quod uocant stomoma.

Squameus] Adiectiuum, (λεπιδόεις,) Plenum squamis. Virg. 2. Georg. 31.
Squameus anguis. Idẽ 2. Aen. 44. bis collo squamea circũ
Terga dati superant capite & ceruicibus altis. Sic. 3. Geor.
Membrana squamea. Ouid. 7. Metam. 55. (86.

Squamiger] pen. corr. squamigera, squamigerum, pen. cor. (λεπιδοφόρος,) Quod habet squamas. Lucret. lib. 1. 33. Squamigerum genus. Id est pisces. Plin. lib. 11. cap. 37. 15. Simili modo squamigeris atq; serpentibus.
Pecudes natantes squamigerum. Lucret. lib. 2. 69.
Nitentes squamigeri. Lucret. lib. 1. 76.

Squamosus] pen. prod. Adiectiuum, (λεπιδωτός,) Squamis plenum. Plin. lib. 9. cap. 16. 2. Vagantur gregatim ferè cuiusq; generis squamosi. Cic. 2. de Nat. deor. 168. Hanc Aries tegit, & squamoso corpore Pisces.
Orbes squamosos uolubilibus nexibus torquet. Ouid. 3. Met. 9.
Draco squamosus. Virg. 4. Georg. 82.
Squamosum pecus, pro Piscibus. Plaut. Rud. 2. 5. 5. Colum. lib. 8. cap. 17. 2. Eorumq; alios simplices & rectos, quò facẽdant squamosi greges. De piscinis.

Squamatim] penul. prod. Aduerbium, (λεπιδηδὸν εἰπεῖν,) Plin. lib. 16. cap. 10. 10. Nucamenta squamatim compacta dependent. Id est uelut squamæ compactæ & colligatæ.

Squarosus] pen. prod. Adiectiuum, (λεπρώδης,) A squamarum similitudine dicti squarosi, quorum cutis exturget ob assiduam illuuiem. Lucilius, Varonum ac rupicum squarosa incondita rostra. Festus.

Squatina] squatinæ, (σίνα,) Ex planorum piscium genere. Plin. lib. 9. cap. 51. 5. Ex planis squatina sola bis, Autumno & Vergiliarum occasu parit. Ibidem, cap. 12. Asperã cute ut squatina, qua lignum & ebora poliuntur.

Squilla] squillæ, Varroni: siue scilla Plinio, & scella Hippocrati: (σκίλλαι,) uulgo Squilla, radix sit, bulbus, an cyma, siue fructus, à Theophrasto dubitatur. Varro li. 1. de Re rust. Alia in mari, ut palmas & squillas. Videto Plinium lib. 19. ca. 5. 25. & lib. 20. ca. 9. 16. & Theophrastũ lib. 7. c. 11.

Squilla, Genus piscis, quod societatem init cum pinna, & in ipsa pinna concha inuenitur inclusum. Plin. lib. 9. cap. 51. 1. Reliqua mollium tergis coeunt, ut canes. Item locustæ, et squillæ, cancri ore. Plin. epist. 41. 1. Mare non sanè pretiosis piscibus abundat, soleas tamen & squillas optimas gerit. Rursus Plinius maior lib. 9. cap. 42. Nascitur in limosis subrecta semper, nec unquam sine comite, quem pinnoterẽ uocant, alij pinnophylacem, is est squilla parua. De pinna. Cic. 2. de Nat. deor. 183. Pinna uerò (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cum parua squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Horat. 2. Serm. saty. 4. 12. Tostis marcẽtem squillis recreabis. Idem Saty. 8. 9. Adsertur squillas inter muræna natantes. Iuuien. Saty. 5. 9.

S T

St] (s,) Vox est silentium indicentis. Terent. Phor. 5. 1. 16. * quid? non is obsecro es,

Digitized by Google

Quem semper te esse dictitasti?
C. St. S. quid has metuis fores? &c.

Stabilimen, Stabilio, Stabilis, Stabilitas] Vide sto.

Stabulum] stabuli, pen. corr. (ἐπαυλις, αὔλιον, ἀυλὴ, σταθμός, σηκός, παυδοχεῖον,) A stando dicitur. Locus in quem qui longo itinere fessi sunt, secedere solent: quod & diuersorium & hospitium dicitur, & meritorium: quia illic meretrices esse solent. Vlpianus in L. Lex Cornelia. Parag. Tantum igitur. ff. De iniur. et famosis libel. Vnde prostibulae meretrices dictae, quòd quæstus copiosioris gratia concurrentibus illuc aduenis mansiones ante stabula habuere. Plaut. Aulul. 7. 56. Neutrobi habeam stabile stabulum.

Stabulũ cõfidentiæ. Plaut. Most. 6. 3. Idẽ Truc. 11. 30. stabulũ Plagitij? Idẽ Casi. 4. 12. Stabulũ nequitiæ. Ci. 2. Phil. 78. Hius in sedib. pro cubiculis stabula, p triclinijs popinæ sunt.

Stabula, generaliter dicuntur loca in quibus armenta, gregesq; consistunt, in agris & sub dio: ut sint ueluti quædam animalium stationes. Virg. 8. Aeneid. 42.

Quatuor à stabulis præstanti corpore tauros
Auertit.

Alta ferarum stabula. Virg. 6. Aeneid. 36.
Auia stabula. Ouid. 6. Metam. 119.
Gelida ferarum stabula. Catul. de Berecinth. 58. 11.
Molla stabula. Virg. 3. Georg. 59.
Munita stabula. Silius lib. 7. 26.
Pinguia stabula. Virg. 4. Georg. 3.
Clausa tenent stabulis armenta. Virg. 3. Georg. 71.
Recluſis stabulis armenta rapere. Ouid. epist. 3. 4.
Tenere armenta propius stabulis. Virg. 1. Georg. 71.
Habitare in stabulis. Ouid. 3. Fast. 39.
Stabulum pauonum. Colum. lib. 8. cap. 11.

Stabulum, Præsepe in hospitijs. Apuleius, Durissimo casuineo seruiens, ad equam illum uectorem meum probissimum in stabulum concedo: ubi alium etiam Milonis quondã hospitis mei asinum stabulantem inueni.

Stabulum etiam sumitur pro quacunq; statione, seu habitatione & loco ubi quis stare consueuit. Virg. 7. Aeneid. 103.

Ardua tecta petit stabuli, & de culmine summo
Pastorale canit signum.

Stabulo] stabulas, pen. corr. (ἀυλίζομαι, σταλάω, ἐπαυλίζομαι,) stabulare: & frequentius stabulor, stabularis, stabulari, deponens, Stare, diuertere, & quasi stationẽ habere. Vir. 6. Aeneid. 59. Centauri in foribus stabulant. Seruius, Stabulant, habitant. Et usurpatiuè dixit, ut populat, luctat: nam stabulor dicimus. Idem 3. Georg. 46. Nec mos bellantes unà stabulare. Stat. 3. Sylu. 2. 21.

Isi Phoroneis quondam stabulata sub antris, &c. Gel. lib. 6. cap. 3. unum serpentem in illis locis stabulantem, inusitatæ immanitatis. Varro 2. de Re rust. ca. 3. 4. Stabulatur pecus melius ad hybernos exortus si spectat, quod est alsioſũ.

Pecudes stabulantur in antris. Ouid. 13. Metam. 176.
Turdi & pauones stabulantur. Varro 3. de Re rust. cap. 3. 5. Vide Ornithon.

Stabulare pecus. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 21. Si prata sunt in fundo, neq; pecus dominus habet, danda opera ut pabulo uendito, alienum pecus in suo fundo pascat, & stabulet.

Stabulatio] Verbale, Mansio in stabulo. Colum. lib. 6, cap. 3. 1. Itaq; hybernæ stabulationi eorum præparãda sunt stramenta. Id est quando tempore hyberno stabulabiũtur boues.

Stabularius] stabularij, (παύδοχος, παυδοχεύς,) Hospes, uiatores pretio recipiens. Apuleius, Sumo sarcinulam, & pretio mansionis stabulario persoluto, capessimus uiam. Vlpianus, Caupones & stabularios eos æquè accipiemus, qui cauponam & stabulum exercent.

Stabularius, Qui stabuli, hoc est loci ubi animalia stant, curam gerit. Colum. lib. 6. Hic enim recognosci grex poterit, numerusq; constare, si uelut ex militari disciplina intra stabularij castra manserint. Varro 2. de Re rust. cap. 10. 9. In quibus stabularij solent equos abigere.

Stachys] huius stachys, Frutex est, marrubio similis, sed longior, folia ferens numerosa, hirsuta, &c. inquit Dioscorides. Dicta autem quasi spicata ob caulem quem ex se mittit, floribus & semine spicatum. Plin. lib. 24. cap. 15. 7. Et quoq; quæ stachys uocatur, porri similitudinem habet, longioribus foliis, pluribusq;, & odoris iucundi, coloriscq; in luteum inclinati. Pellit menstrua.

Stacte] stactes, fœm. gen. (στακτή,) uulgo Storace liquida uocatur, inquit Dioscorides, pinguitudo recentis myrrhæ cũ exigua aqua tusæ, & organo expressæ, à distillando dicta, quod Græci στάζειν dicunt, quia è stillatitia duntaxat myrrha fiat. Lucret. lib. 2. 171. Sicut amaracini blandum stactæq; liquorem. Pro unguento & odoramento sumpsit Colum. lib. 10. Et melior stacte ponitur Achaica myrrha. Plinius lib. 12. cap. 15. 3. Inciduntur bis & ipsæ, ijsdemq; temporibus, sed à radice usq; ad ramos qui ualent. Sudant autẽ sponte priusquam incidantur stacten dictam, cui nulla præfertur. Plaut. Curcul. 3. 6. Tu stacte, tu cinnamum, tu rosa, tu crocum & casia es.

Stacteus] Adiectiuum, (στάκτεος,) Myrrha stactea, quæ stacten producit, & distillat unguentum, quasi stillatitia: quam plasten, hoc est fictitiam Theophrastus uocat. Plin. lib. 12. cap. 16. 1. Vetus exemplar non habet stactea.

Stadium] stadij, (στάδιον, στάδιος,) Latinè curriculum dicitur, siue locus in quo equi hominésue currunt, & certant athletæ. Nam & Domitianus inter cætera stadium extruxit. Dictum stadium ἀπὸ τῆς στάσεως, hoc est à statione, quòd Hercules eo spatio uno spiritu confecto, constitisset. Institutum quippe ab Hercule stadium tradunt, eumq; pedibus suis metatũ esse id stadiũ quod est Pisis apud Iouem Olympicum, feciſseq; id longum pedes sexcentos. Inde postea cætera stadia terris Græciæ ab alijs instituta pedum quidẽ simili modo sexcentorum, ueruntamen aliquantulum breuiora. Ex Gel. lib. 1. cap. 1. Cic. 2. Tusc. 95. Vt in stadio cursores exclamant quammaximè possint.

Olympicum stadium. Senec. Thyeste, 2. 2.
Celebrata stadia. Senec. Thyeste, 5. 2.
Currere stadium, Vide Curro.
Conficere stadia, Vide Conficio.

Stadium, inquit Plin. lib. 2. cap. 23. 1. Centum uigintiquinque nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos uigintiquinq; Idem lib. 10. cap. 33. 3. Stadij ferè unius spatio. Cic. ad Atticum, lib. 16. 3 & 4. 1. Quum à Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) stadia circiter trecenta processissem, reiectus sum Austro uehementi ad eandem Leucopetram.

Stadiodromus] stadiodromi, penult. correp. (σταδιόδρομος,) Qui in stadio cursu certat, & stadium percurrit. Firmicus, Si Mars respexerit leporem cælestem in horoscopo, faciet stadiodromos.

Stadiodromus etiam locus in quo ludi & cursus exercentur. Plin. lib. 34. cap. 8. 11. Eundem uicit & Leontius, qui fecit stadiodromon Astylon qui Olympiæ ostenditur.

Stagnum] stagni, (λίμνη, λίμνα,) A stando dicitur, aqua stans, ut ait Seruius. Cic. 1. de Diuinat. 25. Absurdoq; sono fontes & stagna acietis.

Ripa stagni. Ouid. 6. Metam. 75.
Fontis stagna. Virg. 7. Aeneid. 30.
Alta stagna. Virg. 3. Georg. 66.
Dulcia stagna. Virg. 1. Georg. 77.

Extenta

Digitized by Google

Extenta latius ſtagna. Horat. 2. Carm. ode 15. 1.
Humida ſtagna. Virg. 12. Aeneid. 96.
Immenſa ſtagna. Ouid. 1. Metam. 8.
Inferna ſtagna, Vide Infernus.
Liquentia ſtagna. Catul. ad Sirmionem, 29. 1.
Mite ſtagnum. Virg. 8. Aeneid. 18.
Modeſta iacent nullo tumultu ſtagna. Stat. 2. Sylu. 2. 6.
Nauale ſtagnum. Stat. 4. Sylu. 4. 2.
Operta carinis ſtagna. Stat. 1. Achil. 89.
Profunda ſtagna. Ouid. ad Liuiam 48.
Virentia muſco ſtagna. Virg. 4. Georg. 4.
Conſueſcunt aues ſtagno. Vide Conſueſco.
Stagnum pro parte maris profundiſſima poſuit Virg. 1. Aene. 16. quod ea minime moueatur, ſemperq; ſtet, id eſt quieſcat:
Emiſſamq; (inquit) hyemem ſenſit Neptunus, & imis
Stagna refuſa uadis. Ex Seruio.

Stagno] ſtagnas, (λιμνάζω, ἐπιπλύζω,) ſtagnare de aqua dicitur quæ non effluit nec ſorbetur. Virg. lib. 4. Georg. 58.
Nilus ſtagnans. Plinius, Vbi marini fluctus effuſi ſtagnare ſolent. Tacit. lib. 1. Auctus Tyberis plana urbis ſtagnauerat. Hoc eſt in planis, ſiue per plana.
Orbis ſtagnat paludibus. Ouid. 1. Metam. 66.
Ripæ ſtagnantes. Silius lib. 10. 18.
Vndæ ſtagnantes. Silius lib. 5. 19.
Stagnare terram dicimus, quæ non abſorbet, ſed cõtinet aquã. Plinius, Agris humidis atq; ſtagnantibus.
Campi ſtagnantes infuſo æquore. Silius lib. 3. 10.

Stagnantior] Comparatiuus, (ἐπιπλυστότερος,) Claudiã. de Nilo, 6. 8. Effluit Aegeo ſtagnantior.

Stagnatus] pen. prod. Adiect. (λιμναδέις,) Col. lib. 10. 2.
Nam neq; ſicca placet, nec quæ ſtagnata palude
Perpetitur querulæ ſemper conuitia ranæ.

Stalagma] ſtalagmatis, pen. corr. neut. gen. (στάλαγμα,) unguentum quod ſucco conſtat, quaſi diſtillatio, quippe στάλάζω, ſtillo ſignificat. Hinc ſtalagmia, id eſt ſtiria. Plin. lib. 34. cap. 12. 9. Fit & pluribus modis, genere eo in ſcrobes cauato quarum è lateribus diſtillantes hyberno gelu ſtirias, ſtalagmias uocant, neq; eſt purius aliud.

Stamen] ſtaminis, pen. corr. neut. gen. (στήμων,) A ſtando, dicitur quicquid in colo ad nendũ ponitur. Plaut. Mil. 10. 34. Tam capulari ſtamine tibi diu uideor uiuere? Alludit ad Parcam, quæ, dum morimur, reſcindere noſtrum ſtamen dicitur. Plinius lib. 8. cap. 48. 4. Inde factum ut nubentes uirgines comitaretur colus compta, & fuſus cum ſtamine. Martial. lib. 6. 58.
Si mihi lanificæ ducunt non pulla ſorores
Stamina. nec ſurdos uox habet iſta deos.
Albi ſtaminis lanificæ. Iuuen. Saty. 12. 7.
Aurea ſtamina. Stat. 11. Theb. 80.
- & pollice docto
Stamina purpureæ ſociauerat aurea linguæ.
Candida ſtamina. Ouid. 6. Metam. 115.
Tenuiſſima ſtamina. Ouid. 4. Metam. 36.
Operoſum ſtamen. Ouid. 1. de Arte 140.
Leuia ſtamina ducere uerſato fuſo. Ouid. 4. Metam. 45.
Gracili ſtamine intendere telas. Ouid. 6. Metam. 11.
Minuunt colos ſtamina. Ouid. epiſt. 3. 16.
Nectere ſtamina. Senec. Herc. Oetæo, 8. 14.
Nere ſtamina. Ouid. 2. Faſt. 154.
Fatalia ſtamina nentes Parcæ. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 1.
Sollicitat ſtamina docto pollice. Ouid. 11. Metam. 35.
Torquere ſtamina digitis. Ouid. epiſt. 9. 16.
Pretioſo ſtamine uelare aliquem. Claud. 1. in Eutrop. 61.
Stamina in ligno, uel herbis, ſunt ueluti filamenta. Plinius lib. 16. cap. 38. & Pulpa meo ſtamine & tenui conſtat. Idem li. 21. cap. 5. 2. Ita odor colorq; duplex, alius calycis, alius ſtaminis, differentia anguſta.

Stamineus] adiect. Plin. lib. 16. cap. 43. 1. Magna autẽ & glutini ratio, propter ea quæ ſectilibus laminis, ac in alio genere operiũtur. Stamineã hoc uſu probant uenã, & uocant fertilẽ, argumento ſimilitudinis, quoniã lachrymoſè criſpa.
Rota ſtaminea. Propert. lib. 3. eleg. 6. 6.

Stannum] ſtanni, (κασσιτέρος,) Plin. lib. 34. cap. 16. 3. Plumbi nigri origo duplex eſt. Aut enim ſua prouenit uena, nec quicquam aliud ex ſe parit: aut cum argento naſcitur, miſtiſq; uenis conflatur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, ſtannum appellatur: qui ſecundus, argentum: quod remanſit in fornacibus, galena, quæ portio eſt tertia addita uenæ. Hæc rurſus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus. Ibidem, cap. 17. 1. Stannum illitum æneis uaſis, ſaporem gratiorem facit, & compeſcit eruginis uirus: mirumq;, pondus non auget.

Stanneus] Adiect. (κασσιτερινός,) Quod ex ſtannó factum eſt. Colum. lib. 12. cap. 41. 2. In cacabo figuli nouo, uel in ſtanneo coquitur muſti arbuſtiui aminæi urna. Plinius lib. 29. cap. 2. 7. Tum in ſtannea pyxide conditur.

Staphis] huius ſtaphidis, pen. corr. f. g. (σταφὶς ἀγρία,) Vulgo Stafiſaria. Quæ etiam ſtaphis agria, & Latinis pituitaria & pedicularis dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. 7. Aſtaphiſagria, ſiue ſtaphis quam uuam taminiam aliqui uocant falſò (ſuum enim genus habet) cauliculis nigris rectis, foliis labruſcæ: fert folliculos uerius quàm acinos, uirides, ſimiles ceraſi: in his nucleum triangulum. Matureſcit cum uindemia, nigreſcitq;, quum taminiæ rubentes norimus acinos: ſciamusq; illam in apricis naſci, hanc nonniſi in opacis.

Staphylinus] ſtaphylini, pen. prod. maſc. gen. (σταφυλῖνος ἄγριος,) Colum. lib. 9. cap. 4. 5. Tum agreſtis paſtinaca, et eiuſdem nominis edomita, quam Græci σταφυλῖνον uocant. Plin. lib. 20. cap. 5. 1. Alterum genus eſt ſtaphylinos, quod paſtinacam erraticam uocant. Idem lib. 25. cap. 9. 9. Si iã maxime tertium genus facere libeat, eſt ſimile ſtaphylino, quod paſtinacam erraticam appellant.

Staphylus] pen. corr. (σταφύλος,) Sitheni filius, teſte Plinio lib. 7. cap. 56. primus uinum aqua miſceri docuit.

Statanus] (στάτανος,) Deus puerilitatis præſes credebatur antiquis, teſte Varrone de liberis educandis. Nonius.

Statarius] Vide Sto.

Stater] ſtateris, pen. prod. maſc. gen. (στατὴρ,) Genus numi, quatuor drachmas habens: ualentes quatuordecim ſolidos noſtros, ut author eſt Budæus.

Statera] ſtaterę, pen. prod. (στάθμὸς, ζυγὸς,) à ſtando dicta eſt: Inſtrumentum quo res ponderantur. Cic. 2. de Ora. 87. quæ non aurificis ſtatera, ſed quadam populari trutina examinantur. Stat. 4. Syl. 3. 7.
Dum pondus nimium querens ſub altâ
Repit languida quadrupes ſtatera.
Statera, pro Tympano, & quas Græci magidas uocabant. Plin. lib. 33. cap. 11. 8. Tympana uerò ſe iuuene appellata ſtateras, & lances, quas antiqui magidas appellauerant.

Statice] ſtatices, pen. corr. fœm. gen. (στατική,) Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap. 8. 9. Eoſdem effectus præſtat & ſtatice ſeptem caulibus, ueluti roſæ capita ſuſtinens.

Staticulum] ſtaticuli, pen. corr. (ὀχήματος γένος,) Genus geſtatorij: ſiue uehiculi ut eſſedum, & petorritum. Plin. lib. 34. cap. 17. 3. Similiq; modo ad aurea quoq; & argentea ſtaticula manis luxuria peruenit, quæq; in ſcyphis cerni prodigium erat, hæc in uehiculis atteri, cultus uocatur. Idem lib. 37. cap. 10. 2. Reddunt enim ſpecies fluminum ne-

Digitized by Google

morum & iumentorum etiam esseda & Rutcula, & equorum ornamenta. Plaut. Sticho, 17. 4.
Nunc pariter ambo oēs uoco cynædos, cōtra staticulis stare
Non magis potis est, quàm fungus imbri.

Staticulus] uel Staticulum, Saltationis genus, in quo nunc subitò quasi stando, nunc prosiliendum. Cato apud Macrobium lib. 3. Saturn Præterea cantat ubi collibuit: interdum Græcos uersus agit, iocos dicit, uoces demutat, staticulos dat. Plaut. Persa, 23. 44. Nequco leno quin tibi saltem staticulum dem, quem Hegea Faciebat.

Statim] (ἐνθύς, ἐυτίκα,) Aduerbium, priore producta, à stando, Constanter, perseueranter, continuè: quasi insistendo, & uno statu. Plaut. Amph. 4. 85.
Nec recedit loco quin statim rem gerat. Ibidem, 4. 122.
Nec iugula, nec Vesperugo, neq; Vergiliæ occidunt,
Ita statim stant signa. Ex Nonio.

Statim, priore correpta, Mox, Ilico: quòd ea quæ mox fiunt, cōtinenter fieri uideantur. Cic. in Verrem, Statim ad Messanā literas dedit. Id est sine mora, sine intermissione temporis.

Confestim & statim. Cic. in Orat. 116. Antè enim circunscribitur mente sententia, confestimq; uerba concurrunt, quæ mēs eadem, qua nihil celerius, statim dimittit, ut, &c.

Statim à. Plin. lib. 27. ca. 9. 3. Semipedalibus ramulis quinis, senisue, à radice statim foliosis.

Statim atq;. Vlpianus Ad legem Iuliam, L. Si maritus, Et primū Pomponius putat admitti ad accusationem extraneum posse statim atq; negauerit: cui assentiendum putò. Idem de ædilitio edicto, L. Aediles.

Statim in. Cic. de Arusp. respon. 1. Haud potest grauioribus à me uerbis uulnerari, quàm est statim in facto ipso à grauissimo uiro P. Seruilio confectus ac trucidatus.

Statim quàm. Martianus de Officio Procōsulis. L. Omnes Procōsules statim quàm urbē egressi fuerint, habēt iurisdictionē.

Statim quàm. Vlpianus in L. 1. Parag. Habet. ff. Vsufructuarius quemad. caueat, Quarum prior statim committitur quàm aliter fuerit usus.

Statim ut. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 4. Literas scripsi H. X. Cerialibus statim ut tuas legeram.

Vt; statim. Cic. Attico, lib. 12. 24 1. 11. Nam ut heri me salutauit, statim Romam profectus est.

Statim, sequente ablatiuo. Cic. in Oratore, Itaq; hoc sum aggressus statim Catone absoluto.

Statio, Statiua] Vide Sto.

Statius] (στάτιος,) nomen poetæ comici, qui Cæcilius dictus est. Statius autem appellatus fuit, quoniam seruus fuit. Statius enim nomen seruile est. Fuit & alius poeta hoc nomine, qui Heroico carmine multa conscripsit.

Stator, statoris] Vide Sisto.

Statua, & Statuarius] Vide Statuo.

Statuo] statuis, statui, statutum, pen. prod. (στάτω, τίθημι, ὁρίζομαι, διαγινώσκω, βυλέυομαι,) statuere, Decernere. Plaut. Amph. 15. 18. De summo summus Iuppiter sic statuit, sic fatum habet. Liu. 1. ab Vrbe 177. Ferro igitur eam arcere contumeliam statuunt.

Velle mori statuit. Ouid. 10 Metam. 27.

Deliberare & statuere. Cic. 3. Verr. 1.

Statuere & perseuerare in eo. Cic. de Prouinc. Consul. 8. Statuit ab initio, & in eo perseuerauit.

Ex alicuius sermone statuere. Cic. Attico, lib. 9. 190. 2.

Statuere & decernere. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 28.

Senatus statuit. Cic. 5. Verr. 69.

Statuere, Prouidere: uel existimare, expectare: uel prorsus ita opinari. Cic. 7. Verr. 62. Præsertim quum statuisses, ut ais, causam tibi esse dicendam. Ibidem, 80. Causam sibi dicendā esse statuerat, iam antè quàm hoc usu uenerit. Eadem.

Non possum statuere utrum, &c. Cic. 3. de Orat. 47.

Statuere & iudicare. Cic. 2. de Orat. 67.

Statuere summum bonum non dolere. Cic. 2. de Finib. 33. Idem 1. Off. 9. Fortis uerò, dolorem summum malum iudicans: aut temperans, uoluptatem summum bonum statuens, esse certè nullo modo potest. Idē Acad. 4. 241. Præcide inquit, statue aliquando quid libet. quidq; quæ dicuntur quidem.

Sic statuunt. Cic. 4. Acad. 173. Quum Dialectici sic statuant, omne quod ita disiunctum sit, quasi aut etiam, aut non, non modò uerum esse, sed etiam necessarium.

Apud animos uel animum statuere. Liu. 6. ab Vrbe 165.

Cum animo statutum ac deliberatum habere. Cic. 5. Verr. 79.

De re aliqua statuere. Plin. epist. 98. c.

Statuere de se, Est sibijpsi mortem afferre, non expectata principis damnatione. Tacit. lib. 5. Eorum, qui de se statuebant, humabantur corpora, manebant testamenta, pretium festinandi. Idem lib. 12. Ius statuendi etiam de procuratoribus dederat, id est damnandi.

Documentum statuere ne. Cic. ad Brutum, 15. 16. Dixi igitur sententias in Antonium, dixi in Lepidum seueras, neq; tam ulciscendi causa, quàm ut & in præsens scelleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrerem, & in posterū documentum statuerem nequis talem amentiam uellet imitari.

Ex dignitate statuere. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 11. Quamobrem tu quantum tuo iudicio tribuendum esse nobis putes, statues ipse, & ut spero, statues ex nostra dignitate.

Exemplum statuere in homine, Idem quod Edere exemplum, Vide Exemplum. Cic. 4. Verr. 77. Terent. in Prol. Heaut. 51. Exemplum statuite in me, ut adolescentuli, &c.

Exemplum in aliquem statuere. Cic. 5. Verr. 181. In quos aliquid exempli Pop. Rom. statui putat oportere, ab ijs tu defensionis exempla quæris?

Statuite exemplum impudenti, date pudori præmium. Plautus Rud. 16. 6.

Exilium in aliquem statuere. Tacit. lib. 5.

Finem aliquem statuere. Cicero ad Domitium, lib. 6. 22. 4. Sed quum consilij tui bene fortiterq; suscepti, eum tibi finem statueris.

Finem statuit cupiditis atq; timoris. Lucret. lib. 6. 6.

In aliquem statuere. Cæsar belli Gal. lib. 1. Diuitiacus Cæsarem complecti multis cum lachrymis obsecrare, nequid grauius in fratrem statueret.

Æquabile ius in omnibus statuere. Author ad Heren. li. 3. 95.

Ius actioni statuere. Cic. ad Trebat. lib. 7. 12. 3.

Legem sibi statuere. Cic. 5. Verr. 4.

Locum colloquio statuere. Liu. 8. bel. Pun. 184.

Mercedem statuere. Brutus Cic. in epist. ad eundem, 16. 13.

Modum statuere alienæ industriæ. Cic. 1. de Fin. 6.

Modum statuit natura cupidinibus. Horat. 1. Serm. saty. 2. 23.

Statuere ne. Cic. 2. Phil. 97, statuiturq; ne post M. Brutum Proconsulem sit Creta prouincia.

Pretium statuere. Liu. 2. bel. Maced. 63. Terent. in Prologo Heaut. 48. Si nunquam auarè pretium statui arti meæ.

Statuere quanti. Cic. 7. Verr. 19. Primùm insimulatio est repentina, capitalis atq; inuidiosi criminis: Statuite quantè hoc putetis, & quàm multo redemisse.

Statuere enim qui sit sapiens, uel maximè uidetur esse sapientis. Cic. 4. Acad. 17.

Statuere statuam alicui. Plin. lib. 18. cap. 3. 7.

Stipendium alicui statuere de publico. Liu. 1. ab Vrbe 82.

Triste aliquid statuere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 24.

Ante oculos statuere. Cic. 1. de Orat. 127.

Statuere, Firmare, ponere. Plaut. Pseu. 7. 138. At nūc disturbæ

quas

Digitized by Google

quas ſtatuiſti machinas. Liu. 9. bel. Maced. 189. Tabernācula ſtatuere in foro. Cic. 3. in Catil. 65. Eo ipſo tempore ſignum ſtatueretur, quo collocato atq; &c.

Aras binas ſtatuit è cæſpite. Ouid. 7. Metam. 48.

Crateras magnos ſtatuunt. Virg. 1. Aeneid. 146.

Templa ſtatuere. Propert. lib. 2. eleg. 7. 5.

Terminos ſtatuere. Liu. 1. bel. Pun. 164.

Tumulum ſtatuere. Virgil. 6. Aencid. 76.

Vrbem præclaram ſtatui. Virgil. 4. Aeneid. 131.

Statuere, Dedicare, Virg. 5. eclog. 14. Crateràſq; duos ſtatuam tibi pinguis oliui. Id eſt dedicabo.

Statuere ſtatuam alicui. Cic. pro Seſtio, 71.

Statuo, Do eſſe, quod & conſtituere dicitur. Cicero 1. de Finibus, 64. Statue contra aliquem confectum tantis animi corporiſq; doloribus, &c. Suprà autem dixerat, conſtituamus aliquem. Budæus.

Statuere, Concutere. Terent. Adel. 3. 2. 18.

Sublimem medium arriperem, et capite primum in terram ſtatuerem, Vt cerebro diſpergat uiam.

Statutum eſt. Cic. Att. lib. 12. 24 1. 9. Equidem neq; de genere dubito, placet enim mihi Cluatij: neq; de re, ſtatutum eſt enim: de loco nonnunquam.

Iam habeo ſtatutū quid mihi agendū ſit. Cic. Sulpit. lib. 4. 2. 9.

Statutus] pen. prod. Participium, (ταυτὸς,) ut Statuta die, hoc eſt conſtituta, & data ac decreta ex conuentione. Liu. 1. bel. Maced. 108.

Qui ſacrificia gentilitia illo ipſo in ſacello ſtatuto loco anniuerſaria factitarint. Cic. de Aruſp. reſp. 29.

Solenne ſacrificium & ſtatutum. Cic. 2. Tuſc. 183.

Statuti pali, quaſi ſtantes defixi, Id eſt ita collocati in terram, ut ſtantes, non tranſuerſi aut obliqui appareant. Varro 1. de Re ruſt. cap. 14. 1.

Statutum] ſtatuti, pen. prod. neu. g. (τεταγμένον,) Decretum. Cic. Cornificio lib. 12. 25. 11. Neq; enim ſtatuti quid in tanta perturbatione habere potuiſti.

Statua] ſtatuæ, (αὐλρίας, ἄγαλμα, ἴδρυμα, ξόανον, ἀφίδρυμα,) à ſtatuo deduci uidetur, & eſt imago quæ alicui uel mortuo uel etiam uiuenti antiquitus decernebatur, & in foro aut aliquo loco cōſpicuo collocabatur, ad alicuius rei bene geſtæ memoriam, quanquā nonnulli hoc inter ſe differre putent imagines & ſtatuas: quòd ſtatuæ ſint æneæ, eboreæ, lapideæ: imagines, cereæ, & pictæ. Sueton. in Tiberio, cap. 26. Etiam ſtatuas atq; imagines, niſi permittente ſe, poni prohibuit. Cic. 9. Philipp. 266. Maiores quidem noſtri ſtatuas multis decreuerunt, ſepulchra paucis. Idem 5. Phili. 154. Eiq; ſtatuam equeſtrem inauratam in roſtris, aut in quo alio loco in foro uellet, ex huius ordinis ſententia ſtatui placere.

Inaurata ſtatua pallidior. Catul. ad Iuuentium, 76. 1.

Infantes ſtatuas findit Canicula. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 9. Hoc eſt mutas. Acron.

Loricata ſtatua, Vide Lorica.

Mediocris ſtatua, Vide Mediocris.

Conſecrare alicui ſtatuam, Vide Conſecro.

Decernere ſtatuam, Vide Decerno.

Omnibus uicis ſtatuæ factæ ſunt, ad eas thus & cerei. Cicero 3. Offic. 106.

Tempeſtate, ui, & uetuſtate intereunt ſtatuæ. Cic. 9. Phil. 266

Simulachrum, imago & ſtatua. Cic. pro Archia, 22. An quum ſtatuas & imagines non animorum ſimulachra, ſed corporum, ſtudioſè multi ſummi reliquerunt, &c.

Statuaria] ſtatuariæ, Subſtantiuum, Ars faciendi ſtatuas. Plin. lib. 35. ca. 12. 6. Laudat & Praſitelem, qui plaſticen matrem ſtatuariæ ſcalpturæq; & cælaturæ eſſe dixit. Idem lib. 36. ca. 5. 4. Non omittendum, hanc artem uetuſtiorem fuiſſe, quàm picturam, aut ſtatuariam.

Statuarius] ſtatuarij, (αὐδριαντοποιὸς,) pro ſtatuarum artifice & ſculptore ponitur à Quintil. lib. 5. cap. 12. Et apud Plin. lib. 34. cap. 7. caput eſt de antiquis ſtatuarijs.

Statuarius, Adiectiuum, (αὐδριαντοποιντικὸς,) Plin. lib. 34. cap. 7. 1. Fuiſſe autem ſtatuariam artem familiarem Italiæ quoq; & uetuſtam, indicat Hercules ab Euandro ſacratus.

Statura] ſtaturæ, pen. pro. (σύγκρισις,) Propriè ipſa corporis qualitas & eminentia aut breuitas. Cic. 5. de Finib. 61. Corporis igitur noſtri partes, totaq; figura & forma & ſtatura quàm apta ad naturam ſit, apparet.

Velim mihi dicas, niſi moleſtum eſt, L. Turſcius qua facie fuerit, qua ſtatura. Cic. 2. Philipp. 59.

Apponere formam, ſpeciem, & ſtaturam ad dignitatem. Author ad Herennium, lib. 4. 226.

Commoda ſtatura, Vide Commodus.

Noſcere figuram & ſtaturam. Cic. 1. Tuſc. 82.

Statura arboris. Colum. lib. 5. cap. 5. Producat in tantam ſtaturam quantam permittit agricola. Hoc eſt craßitudinem aut altitudinem. Idem lib. 12. cap. 48. 4. Maturam oliuam in ſtatura factam colymbadem, de muria tollito.

Statumen] pen. prod. ſtatuminis, neut. g. (χάραξ,) Id quo fulcitur uitis, ut pali & pedamenta, & quicquid pro munimento accedit. Colum. lib. 4. cap. 16. 2. Quum menſem trigeſimum exceſſerit poſita uinea, id eſt tertio autumno, uehementioribus ſtatuminibus ſtatim impedanda eſt. Corruptè paſſim legitur impedienda. Ibidem, cap. 2. 1. Duo uidentur ſtatumina. Idem lib. 5. cap. 4.

Statumē, apud Vitruuiū dicitur quicquid pro ſtrato adijcitur.

Statumina, pro Fixis ſtipitibus cuiuſdam machinæ qua iumenta clauſa curantur. Columel. lib. 6. cap. 19. Primis autem duobus ſtatuminibus imponitur firmum iugum, ad quod iumenta capiſtrantur.

Statumino] ſtatuminas, pen. corr. (χαρακίζω,) ſtatuminare, Statuminibus firmare. Plin. lib. 17. cap. 22. 28. Eodem modo uineam ſtatuminato.

Statuminare lapidibus. Plin. lib. 18. cap. 6. 14.

Status] ſtata, ſtatum, & Status, huius ſtatus. Vide Sto.

Steatoma] pe. pro. ſteatomatis, pe. cor. neu. ge. Adipis effuſio ſub cute. Plin. lib. 26. cap. 14. 5. Eadem & contra ſteatomata efficax.

Stega] ſtegæ, (στέγη,) Tugurium eſt. A στεγάζω, tego. Plaut. Bacchid. 5. 44.

Fortè ut adſedi in ſtega. Idem Sticho, 7. 12.

Sine aduocatis, ibidem in cercuro, in ſtega.

In amicitiam, atq; in gratiam conuortimus.

Stegnus] ſtegna, ſtegnum, Strictus. Inde Febres ſtegnæ, quæ & conſtrictæ uocantur. Plin. lib. 23. cap. 7. 6.

Stela] ſtelæ, Græcis στήλη, dicitur colūna, ſtructura cōſtat ex lapides, aut cæmētitia, aut lateritia. Pli. li. 6. ca. 29. 11. In altera ſtelæ literis incognitis. Stelæ autē propriè lapideæ pilæ ſurrectæ, in quib. fœdera inſcribi ſolebāt, ut omnib. innoteſcerent, & in quib. etiā homines proſcribi ſolebāt. Iſocrates in Paneg. circa finē utitur, & Demoſthenes identidē. Hodie ſtelæ propriè uocari poßunt lapideæ cruces, uel huiuſmodi monumēta quæ in militarib. uijs extructa uidemus, literis interdum inſculptis ad memoriam alicuius rei prodendam. Latinè cippi dicuntur, quales ſuper ſepulchra extruuntur.

Stella] ſtellæ, (ἀστὴρ,) A ſtando dicitur: quòd ſtellæ in cælo ſtare uideantur, cuius innumera exempla apud authores.

Sunt autem ſtellæ natura flammeæ. Cic. 2. de Natu. deor. 176.

Heraclides errantibus ſtellis diuinitatem tribuit. Cicero primo de Natura deorum, 50.

Digitized by Google

Facilè uincunt magnitudinem terræ ſtellarum globi. Cicero in Somn. 13.
Traiectio ſtellæ. Cic. 2. de Diuina. 89. Ita te nec terræ fremitus nec cœli diſceſſus, nec lapideus aut ſanguineus imber, nec traiectio ſtellæ, nec faces uiſæ terrebunt.
Acceſſus ſtellarum, Vide Accedo.
Alba ſtella. Horat. 1. Carm. ode 12. 6.
Ardentes ſtellæ. Virg. 4. Aeneid. 97.
Aureæ ſtellæ. Senec. Herc. furen. 1. 3.
Caliginoſa ſtella, Vide Caligo.
Candidæ ſtellæ. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Comans ſtella. Ouid. 15. Metam. 150.
Crinita ſtella, Vide Crinis.
Gelidæ ſtellæ. Lucret. lib. 6. 145. Quæ gelidis à ſtellis axis aguntur. Gelidis dixit non propter ſtellas, ſed propter axem Septentrionalem ſcilicet.
Micantes ſtellæ. Ouid. 7. Metam. 20.
Proterua ſtella canis Icarij. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.
Salubres ſtellæ. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 5.
Vagæ ſtellæ. Lucan. lib. 9. 3.
Agmina ſtellarum cogit Lucifer. Ouid. 2. Metam. 23.
Depulit ſtellas aurora. Ouid. 7. Metam. 20.
Diffugiunt ſtellæ. Ouid. 2. Metam. 23.
Dinumerare ſtellas. Cic. 1. Offic. 216. Etiam ſi dinumerare ſe ſtellas, aut metiri mundi magnitudinem poſſe arbitretur?
Fixæ ſtellæ. Ouid. 2. Metam. 40.
Dies clara fugarat ſtellas. Virgil. 5. Aeneid. 9.
Sparſa micant ſtellarum lumina cœlo. Silius lib. 15. 134.
Acies obtuſa ſtellis. Virg. 1. Georg. 79.
Palantes polo ſtellæ. Virg. 9. Aeneid. 5.
Reſtrinxit ſtellas exortus ſol. Lucret. lib. 3. 212.
Cœlum uoluit ſtellas rapida uertigine. Silius lib. 8. 34.
Stella, Piſcis. Plin. lib. 9. cap. 60. Præter hæc claros ſapientia authores uideo mirari ſtellam in mari. Ea figura eſt, parua admodum caro intus, extra duriore callo. Huic tam igneum feruorem eſſe tradunt, ut omnia in mari contacta adurat, omnem cibum ſtatim peragat.
Stello] ſtellas, (στίλβω, ἀστερίζω,) Stellare, Propriè ſtellarum eſt, quum ſplendorem ſuum emittunt. Eſt & ſtellare, lucere ſtellarum in morem. Martial. lib. 2. 29. Et numeroſa limũt ſtellantem ſplenia frontem. Plin. li. 37. Quoniam ſtellarum hyadum & numero & diſpoſitione ſtellantur.
Stellare, Inuidere, à ſtellione animali, cuius natura eſt inuida. Vide Stellio.
Stellans] Particip. (ἀστερίζω,) Claud. li. 2. de rap. Proſ. 73 Ducitur in thalamum uirgo, ſtat pronuba iuxtà Stellantes nox picta ſinus. Id eſt ſtellarum ſplendore conſpicuos.
Cœli ſtellantis regia. Virg. 7. Aeneid. 42.
Fons ſtellans bullis. Plin. lib. 31. cap. 2. 10.
Gemmæ ſtellantes. Ouid. 1. Metam. 146.
Nox ſtellans. Cic. 1. de Diuinat. 33.
Olympus ſtellans. Cic. 1. de Diuin. 37.
Ora ſtellantia Tauri. Ouid. 5. Faſt. 121.
Stellans uolatus, Hoc eſt qui à ſtella fit, uel qui ita in cœlo conſpicitur, præſertim æſtate ſuper noctẽ, quaſi à ſtella aliqua uolante fiat. Plin. lib. 18. cap. 26. 18. Ita appellant ruſtici ſtellantes uolatus, Græci uerò lampyridas.
Stellatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀστερόεις, κατάστερος,) Stellis plenum: proprium cœli epitheton quum eſt clarum & ſerenum: quanquam ad alia etiam transfertur. Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandra animal lacerti figura ſtellatum. Cic. 5. Tuſc. 11. Nec uerò Atlas ſuſtinere cœlum, nec Prometheus affixus Caucaſo, nec Stellatus Cepheus cũ uxore, &c. Claud. lib. 3. de Raptu, 3.

Vt patuit ſtellata domus, conſidere iußit.
Ouid. 1. Metam. 134. -ſtellatus Argus.
Enſis ſtellatus fulua iaſpide. Virg. 4. Aeneid. 52.
Stellifer] pen. cor. Adiect. (ἀστεροφόρος,) Quod fert ſtellas, proprium cœli epitheton. Cic. in Somnio Scip. 17. Quam ob cauſam ſummus ille cœli ſtelliferi curſus.
Olympus ſtellifer. Senec. Herc. Oetheo, 15. 9.
Stelliger] pen. corr. Aliud adiect. (ἀστεροφόρος,) ut Polus ſtelliger. Stat. 12. Thebaid. 113.
Axis ſtelliger. Stat. 3. Sylu. 3. 16.
Stellatura] Stellaturæ, pen. pro. Nomen erat annonæ militaris. Lampridius in Alexandro, Annonas militum diligenter inſpexit: Tribunos qui per ſtellaturas militibus aliquid abſtuliſſent, capitali pœna affecit. Spartianus in Peſcennino, nam & Imperator Tribunos duos, quos conſtitit ſtellaturas accepiſſe, lapidibus obrui ab auxiliaribus iußit. Budæus
Stellio] ſtellionis, maſc. gene. (ἀσπάλαβος, ἀσπαλαβώτης,) Animal lacertæ ſimile, tergo circulis quibuſdam depictum, lucentibus guttis ad modum ſtellarum, à Græcis dicitur aſca labotes: quòd apud eos ἄσπαλος circulus eſt. Stelliones, inquit Marcellinus, in nouis domibus cernuntur, fortè ij quos Romanum uulgus tarentulas uocat, albas, innocuas, & puſillis lacertis ſimiles. Stelliones, inquit Barbarus, fraudulentiſſima ſunt animalia, phalangiorum fortaſſe generis. Plin. lib. 30. cap. 10. 6. Tunicula ſtellionis, quam eodem modo ut anguis exuit pota, &c. Operæpretium eſt ſcire quomodo præripiatur, quum exuitur membrana hyberna, aliàs deuoranti eam, quoniam nullum animal fraudulentius inuidere homini tradunt. Inde Stellionum nomen aiunt in maledicum translatum: Sed eo derelicto non poteſt remeare. Nihil ei remedio in comitialibus morbis præſertur. Virgilius 4. Georg. 49.
-nam ſæpe ſauos ignotus adedit Stellio.
Stellionatus] huius ſtellionatus, pen. prod. m. g. Crimen apud Iuriſconſ. à ſtellione nomen ſumpſit, quod ſit quum aliquid dolo factum eſt: ut ſiquis rem alij obligatam diſſimulata obligatione, per calliditatem alij diſtraxerit, uel permutauerit, uel in ſolutum dederit, aut ſiquis merces ſuppoſuerit, uel obligatas auerterit, uel corruperit, aut in poſturam fecerit: cuius nulla pœna ordinaria eſt, ſed extraordinariè plectitur, & ad præſidem ſpectat. Hæc ex Vlpiano, De crimine ſtellionatus, l. Stellionatus.
Stemma] ſtemmatis, neut. gen. (στέμμα,) Coronamentum quod ex multis floribus compoſitum eſt. Dictum à Græco, quaſi στεφάνωμα, στέφω enim corono: & στέφανος corona. Firmicus lib. 4. Magnos uiros faciet Mercurius, qui ſacris & religioſis ſtemmatibus coronentur.
Stemmata, Imagines maiorum, quæ poni ſolebant in atrijs. Martialis,
Atria piſonem ſtapant, cum ſtemmate toto.
Iuuen. Saty. 8. 1. Sueton. in Nerone, cap. 73. Quod in uetere gentilium ſtemmate C. Caßij percußoris Cæſaris imagines retinuiſſet. Plin. lib. 35. cap. 2. 3.
A proauis demiſſum ſtemma. Stat. 3. Sylu. 3. 9.
Stemma, pro facinore nonnunquam accipitur: quoniam mos erat apud antiquos, ut qui quicquam bene geſſerant, coronis donarentur, & eædem ſtatuarum capitibus imponerentur. Martial. lib. 1. 16.
Cæſaris atq; Iouis confer nunc ſtemma iuuentus:
Par onus ut tulerint, altius iſte tulit.
Stemmata, Inſcriptiones ſaxorum. Martialis,
Triſtia ſaxorum ſtemmata delet herus.
Stennio] (στεννὼ,) Bocatio libro 10. capite 10. filia Phorci, ex monſtro marino ſuſcepta: quæ debilitas interpretatur,

Id eſt

Id est timoris initium, quòd tantum mentem debilitat. Sthenio rectius scribitur. Fuit soror Medusæ.

Stentor] huius Stentoris, pen. corr. (στέντωρ,) unus fuit è ducibus Græcorũ, qui ad Troiam profecti sunt, cuius tantus erat uocis sonitus, quantus aliorũ quinquaginta, ut scribit Homerus lib. 5. Iliad. Iuuenal. Saty. 13. 12.

Tu miser exclamas, ut Stentora uincere possis.

Stephanitæ uites, (στεφανῖται ἄμπελοι,) Hoc est coronariæ, nempe quæ per statumina calamorum materijs ligatis in orbiculos, gyrosq; flectuntur, & materijs summissis, earundem staturninibus per orbem, & in coronã connectuntur. Colum. lib. 3. cap. 2. 1. Nec solùm quæ iucunditate saporis, uerumetiam quæ specie commendari possint, censeri debent: ut stephanitæ, ut tripedaneæ.

Stephanopolis] pen. prod. & Stephanoplocos, pen. corr. (στεφανοπωλίς,) Plin. lib. 35. cap. 11. 4. Armauit in iuuenta Glyceram municipem suam, inuentricem coronarũ: certandoq; imitatione eius, ad numerosissimam florum uarietatem perduxit artem illam: postremò pinxit illam sedentem cum corona: quæ è nobilissimis eius tabula appellata est stephanoplocos, ab alijs stephanopolis, quoniam Glycera coronas uenditando sustentauerat paupertatem.

Stercus] stercoris, pen. corr. neu. gen. (κόπρος, κοπρία, μίνθος, ἀφόδιον, ἀφόδευμα,) Plin. lib. 17. cap. 9. 6. Cato stercus, unde fiat, stramenta, lupinum, paleas, fabalia, ac frondes ilignas, quernasq; Plaut. Asin. 9. 18. Iubin' sceleste ab ianua hoc stercus hinc auferri? Colum. lib. 2. cap. 6. Vineis emaciatis & aruis optimum stercus lupinum præbet. Ibidem cap. 15. 7. de generibus stercoris.

Canino stercore fœda atria. Iuuenal. saty. 14. 7.

Tetrum stercus. Lucret. 2. 175.

Color fucatus stercore crocodili. Horat. Epod. 12. 3.

Auferre stercus ab ianua, Vide Aufero.

Iniectum stercus. Cic. 1. de Diuin. 102. Se interfectum in plaustrum à caupone esse coniectũ, & supra stercus iniectũ, etc.

Stercore saturare agrum. Colum. lib. 2. cap. 9. 13.

Stercore satiatum solum. Colum. lib. 2. cap. 10.

Ingerere stercus uitibus. Colum. lib. 2. cap. 16. 3.

Nolo stercus curiæ dici Glauciam. Cic. 3. de Orat. 89.

Stercoreus] Adiect. (κοπρινὸς,) Plaut. Mili. 4. 12.

Miles meus est herus,
Qui hinc ad forum abijt, glorioſus, impudens,
Stercoreus, plenus periurij, atq; adulterij.

Stercoro] stercoras, pen. corr. (μυνθόω, λοπρίζω,) stercorare, Pinum agris fœcũditatis gratia inspergere. Plin. lib. 18. cap. 23. 4. Ager, si non stercoratur, alget: si nimium stercoratus est, aduritur. Colum. lib. 2. cap. 16. 2.

Colere & stercorare agrum. Cic. de Senect. 50.

Spissius, uel rarius stercorare. Colum. lib. 2. cap. 5.

Stercorare, Pinguefacere. Colum. lib. 12. Vitia & faba stercorare agrum dicuntur. Idem lib. 17. cap. 9. 7. Segetem stercorant fruges, lupinum, faba, uitia.

Stercoratus] pen. prod. (κεκοπισμένος,) Participium, si ue nomen ex participio, Stercore infectum. Colu. lib. 1. cap. 6. 17. Pomaria quoq; & hortos oportet septo circundari, & esse in propinquo, atq; in ea parte quò posit omnis stercorata colluuies cortis, balineorumq;, & oleis expressa amurcæ sanies influere. Idem lib. 2. cap. 11. 6. Stercoratissimus locus. Sic apud Catonem, 4. 6.

Ager stercoratus. Labolenus in l. Cum usumfructum. §. ulti. ff. Quibus modis ususfruct.

Stercoratio] Verbale, (κόπρισις,) Colum. lib. 2. cap. 16. 1. Si tamen aliqua causa tempestiuam stercorationem facere prohibuerit, secunda ratio est, antè quàm serias, more seminantis, ex auiarijs pulueres stercoris per segetem spargere. Sic Plin. lib. 18. cap. 23. 2.

Modica stercoratione terra refoueatur. Columella libro 2. capite 1. ad finem.

Stercorarius] Adiect. (κοπρινὸς,) Quod ad stercora pertinet: ut Crates stercorariæ. Varro lib. 1. de Re rustica.

Stercorosus] pen. pro. Adiect. (κοπρώδης,) Plenum stercore. Colum. lib. 8. cap. 3. 7. Nam plurimum refert, aquam nõ esse in ea nisi uno loco, quam bibant, eamq; mundissimam: nam stercorosa pituitam concitat. Idem lib. 11. cap. 3. 34. Ea quum pingui & stercoroso solo post Idus Februarias sic obrueris. Cat. de Re rust. 52. Locus stercorosissimus.

Sterquilinium] Sterquilinij, (κοπρών, λοπρία,) Locus stercoribus plenus, seu stercoris receptaculũ. Colum. lib. 1. cap. 6. 14. Sterquilinia duo sint: unum quod noua purgamenta recipiat, & in annum conseruet: alterum ex quo uetera uehantur: sed utrunq; more piscinarum deuexum leni cliuo, & extructum, paulumq; solum habeat, ne humorem transmittant.

Sterquilinium lenonem uocat Plaut. in Persa, 12. 3.

- eho lutum lenonium
Commissum, eho tu sterquilinium publicum.

Terent. Phorm. 3. 2. 41.

Stercutius] Fauni filius, Italiæ rex, stercorationis agrorũ in Italia inuẽtor, ob id donatus immortalitate. Pli. li. 17. c. 9. 2

Stereontium] (στερεόντιον,) Ptolemæo, lib. 2. ca. 11. Germaniæ urbs: hodie Caßilium, ualgò Cassel.

Sterilis] & hoc sterile, pen. corr. (ἄγονος, ἄφορος, ἄτεκνος, στεῖρος, στείρφος,) Infœcundus, & fructum non ferens, sine prole, στερέω enim Græcis priuo seu careo. Et στερητικὸς, sterilis. Plin. lib. 10. cap. 60. 2. Sunt autem sterilia, & minora, ac minus iucundi saporis oua.

Sterilis in gignendo. Plin. lib. 11. cap. 39. 4.

Veri sterilis, Qui uerum nescit. Pers. Saty. 5. 8.

Agros steriles exurit Sirius. Virg. 3. Aeneid. 29.

Amator sterilis, qui nõ habet quod det amicæ. Plau. Tru. 5. 29

Amor sterilis. Stat. 3. Sylu. 4. 9.

Arena sterilis. Virg. 1. Georg. 14.

Auenæ steriles. Virgil. 5. eclog. 8.

Corpora sterilia sonitu. Lucret. lib. 2. 169.

Domus sterilis. Propert. lib. 4. eleg. 12. 13.

Februarius sterilis. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 14. 2.

Herba sterilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 7.

Humo sterili ponere semina. Propert. lib. 2. eleg. 12. 12.

Iuuenca sterilis. Ouid. 5. Fast. 51.

Manus steriles, quæ nihil afferunt. Plaut. in Trucul. 4. 3.

Palus sterilis. Horat. de Arte, 13.

Pax sterilis. Tacit. lib. 1.

Prospectus sterilis. Plaut. Mil. 10. 15.

Sterilis hic prospectus usq; ad ultimam plateam probè est.

Nullum temporis punctũ sterile beneficio. Plin. in Paneg. 94.

Quod momentum, quod imò temporis punctum aut beneficio sterile, aut uacuum laudet

Rubigo sterilis. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.

Seculum uirtutum sterile. Tacit. lib. 17.

Syluæ steriles. Virg. 2. Georg. 88.

Vacca sterilis. Virgil. 6. Aeneid. 51.

Venus sterilis. Lucret. lib. 4. 249. -pater à gnatis ne dulcibus unquam Appelletur: & ut sterili uenere exigat æuum.

Vir sterilis. Catul. de Berecynth. 58. 14.

Sterilesco] sterilescis, (στειρῶμαι,) sterilescere, Sterilẽ fieri. Plin. li. 8. ca. 50. 1. Capræ pinguedine sterilescunt. Ibidẽ, ca. 16. 4. Is ergo tradit leænam primo fœtu parere quinq; catulos, ac per annos singulos, uno minus, ab uno sterilescere.

Idem

Idem lib. 7. cap. 15. 2. Sterilescunt tactæ fruges.

Sterilitas] pen. cor. sterilitatis, (ἀγονία, στεῖρα, στείρωσις) Infertilitas, infœcunditas. Cic. 1. de Diuinat. 212. Quorum ex habitu atq; ex colore cùm salubritatis, tum pestilentiæ signa percipi, nonnunquam etiam quæ sit uel sterilitas agrorum, uel fertilitas futura.

Abolere sterilitatem fœminarum, Vide Aboleo.

Annonæ sterilitas incessit hominibus, Vide Incesso. (scor.

Natali & ingenita sterilitate laborantes, Vide Ingigno, & Na

Sterno] sternis, strauí, stratum, (στορέω, στόρνυμι, στορεννύω, στορέννυμι, στρωννύω, στρώμνυμι, κατασστορέω, ἀπομαλίζω) sternere, Extendere. Valla, Sternimus quidem uestes humi, ramos arborum, flores, & multa eiusmodi: tamen frequentius dicimus Sterno humum floribus, ramis, uestibus. Hinc est quare dicimus, toros, lectosq; sternere, & equum sternere: non quia sint diuersi sensus, sed quia resoluuntur: ut sit sternere, uerbi gratia, lectos & equos tapetis, idem quod sternere tapeta lectis & equis.

Sternere equos, Stratis adornare, Liu. 8. bel. Pun. 73.

Sternere lectos, Adornare, instruere, apparare. Terent. Heaut. 1. 1. 73. Plaut. Pseud. 4. 30.

-strata, lautaq;, coctaq; omnia uti sint: nam mihi
Hodie natalis dies est. Ci. pro Cluent. 10. Lectũ illum genialem, quẽ biennio antè filiæ suæ nubenti strauerat, in eadẽ domo sibi ornari & sterni expulsa, atq; exturbata filia iubet.

Torus sternitur. Ouid. ad Liuiam, 64.

Triclinia sternere. Cic. 2. Verr. 53. Publicè sibi conuiuia parari, sterni triclinia etiã in foro iubebat. Idẽ pro Murena, 68. Strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & exposuit uasa Samia.

Iuuenci cæsi strauere terram. Hoc est operuerunt. Virgilius 8. Aeneid. 144.

Venti placidi strauerunt æquora. Hoc est plana fecerunt, quæ prius intumuerant. Virg. 5. Aeneid. 153.

Fama tibi strauit benignum iter. Stat. 12. Thebaid. 163.

Iter argento sternunt. Lucret. lib. 2. 127.

Viam strauit per mare. Lucret. lib. 3. 209.

Sternere, Deijcere, & quasi in terram extendere, unde etiam pro occidere sumitur. Liuius 7. ab Vrbe, 117. Hunc imitare miles, aiebat, & circa iacentem ducem sterne Gallorum caterua. Idem 7. bel. Pun. 252. fessiq; aliquot somno ac uigilijs sternunt corpora passim. Idem 1. ab Vrbe, 127. Stratis ariete muris.

Corpore toto sternitur in ultus. Stat. 12. Thebaid. 64.

Humi sternere aliquem. Horat. 4. Carm. ode 14. 7.

Pronum humi sternere. Ouid. 2. Metam. 96.

Terræ sternitur toto proiectus corpore. Virg. 11. Aeneid. 18.

Aciem sternere, Vide Acies.

Viros sternere cæde. Virg. 10. Aeneid. 24.

Cæde ingenti sternere. Liu. 1. bel. Maced. 79.

Torrens rapidus sternit agros. Virgil. 2. Aenei. 62.

Pauor humilis strauit corda. Virg. 1. Georg. 67.

Exitio graui sternere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.

Sternere omnia ferro. Liu. 4. bel. Pun. 173.

Hostiliter sternit omnes. Ouid. 11. Metam. 75.

Ictu sternere aliquem. Seneca Medea, 8. 14.

Sternere locum saxis. Liu. 9. ab Vrbe, 183.

Morti sternere aliquem. Virg. 12. Aeneid. 93.

Pecus ferro strauit Aiax. Horat. 2. Serm. saty. 3. 41.

Segetes sternuntur. Ouid. 1. Metam. 55.

Sternitur omne solum iaculis. Virg. 9. Aeneid. 133.

Telo præcipitem sternere. Silius lib. 4. 37.

Vulnere sterni. Virg. 10. Aeneid. 157.

Sternere se somno, pro Ad iacendum se collocare, ut quiescamui. Virgil. 4. Georg. 87. Liu. bell. Maced. 82. Pars in ima ueniles lusus, lasciuiamq; uersi, pars uescentes sub umbra, quidam somno etiam strati.

Stratus] Particip. (στρωτὸς, ἐστρωμένος,) Vir. 1. Aen. 141. -stratoq; super discumbitur ostro.

Stratus ad pedes alicuius. Cic. ad Att. lib. 10. 195. 3.

Aequor stratum silet. Vir. 9. eclog. 12.

Iter militari labore stratum. Quintil. lib. 13. 11.

Lectus lepide stratus, Vide Lectus.

Poma passim strata iacent. Virg. 7. eclog. 11.

Via strata. Liu. 8. ab Vrbe, 80. Facto iudicio uiua sub terrã ad portam Collinã dextra uia strata defossa Scelerato campo.

Vites stratæ, quæ & constratæ. Colum. lib. 5. cap. 4. 1. Vltima est conditio stratarum uitium, quæ ab enata stirpe confestim uelut proiectæ per humum porriguntur.

Vnda strata æqualiter. Ouid. epist. 7. 10.

Stratum] strati, (στρῶμα, στρωμνὴ,) substantiuum, Id quod stratum est, super quod quiescendum sit: ut culmi equis super quibus dormiant, strata dicũtur: lectus item homini paratus, stratum dici potest. Plin. lib. 10. cap. 59. 1. Oua pauonis nisi molli strato excepta franguntur. Colum. lib. 11. cap. 2. Nec cubiculis modò, aut exedris, sed stratis etiam, similibusq; per ordinem committunt, Plin. lib. 7. cap. 56. 11. Prænos & strata equorum, Pelethronium inuenisse dicũt. Hic pro ornamentis equorum accipi uidetur. Seneca epist. 81. Equum empturus solui iubet stratum, & cæt. id est operimentum.

Dura strata. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.

Mollia strata lecti. Lucret. lib. 4. 171.

Picta strata. Ouid. 8. Metam. 7.

Corpus corripere è stratis. Virg. 3. Aeneid. 36.

Excita stratis iuuentus. Lucan. lib. 1. 48.

Exilire stratis. Ouid. 5. Metam. 7.

Incubare stratis. Virg. 4. Aeneid. 17.

Alto strato recondidit caput. Ouid. 11. Metam. 130.

Reponere membra stratis. Virg. 4. Aeneid. 79.

Surgere strato. Virg. 3. Aeneid. 103.

Viarum strata. Virg. 1. Aeneid. 86. uiæ stratæ.

Stratura] straturæ, pen. prod. Sueton. in Claudio, cap. 24. Quæstorum collegio pro stratura uiarum gladiatorũ munus iniunxit. Id est pro cura sternendarum uiarum.

Sternax] huius sternacis, pen. prod. (ἐντιναλτικὸς,) Adiectiuum. Equus sternax, qui facilè sternit sedentem. Virgil. 12. Aeneid. 73. Seruius.

Sternuo] sternuis, sternui, sternutum, pen. prod. (πτάρω, πταίρω, πταίρνυμι,) sternuere, Flatum è pectore exurgentem cum capitis concussione emittere. Plin. lib. 7. cap. 56. 2. Oscitatio quidem in enixu lethalis est: sicut sternuisse à cõitu, abortiuum. Idem lib. 28. cap. 6. 1. Theophrastus senes laborioſius sternuere dicit. Propert. lib. 2. eleg. 3. 5.

Num tibi nascenti, primis mea uita diebus
Aridus argutum sternuit omen Amor?

Sternuto] sternutas, penul. prod. (πταίρνυμι,) sternutare, frequentatiuum. Plin. lib. 19. cap. 3. 3. Capra sternutante. Idem lib. 28. cap. 8. 2. Proboscidis tactu capitis dolor leuatur, efficacius si & sternutet.

Sternutatio] Verbale, (πτάρμὸς.)

Sternutamentum] sternutamenti, Idem, (πτάρμὸς,) Plin. lib. 28. cap. 2. 14. Cur sternutamentis salutamur? Idem lib. 20. cap. 12. 5. Semen tritum & haustũ narib. sternutamenta mouet. Cic. 2. de Diuin. 126. Quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis & abruptio corrigiæ, & sternutamẽta erũt obseruãda. Gel. li. 12. ca. 5. Quũ sternutamentis quatiatur.

Euocare sternutamenta. Cels. lib. 3. cap. 20.

Salutare

Salutare ſternutamentum. Celſus lib. 2. cap. 8.
Sternutamentum, Medicamentum ſternutationẽ euocans. Plin. lib. 25. cap. ult. 27. Radix in dolore commanducata diutius, rũpit dentes. Eadem ſicca conciſa ſternutamentum eſt.
Steropes] Vide in dictione Cyclops.
Sterquilinium] Vide Stercus.
Sterto] ſtertis, ſtertui, (ῥέγχω,) ſtertere, Dormire, ſiue dormiendo rhonchos emittere, in malum ferè ſemper ſumitur. Terent. Eunuch. 5. 9. 49. Fatuus eſt, inſulſus, tardus, ſtertit noctesq; & dies. Perſius, Saty. 3. 1.
Stertimus indomitum quod deſpumare falernum
Sufficiat, quinta dum linea tangitur umbra. Cic. 2. de Diuinat. 193. Et quum ſtertentem aliquem uiderint. Idem 4. Academ. 165. Per me uel ſtertas licet, inquit Carneades, non modò quieſcas. Iuuenal. Saty. 1. 6. Doctus & ad calicem uigilanti ſtertere naſo.
Supinus ſtertit. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 4.
Vigilans ſtertis. Lucret. lib. 3. 213.
Diem totum ſtertere. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 4.
Steſibrotus] pen. cor. (στεσίβροτος,) ab Epaminunda parte Thebanorum duce interfectus eſt, quòd contra mandatum patris cum hoſtibus Lacædemonijs manum conſeruiſſet, quamuis parta uictoria. Plutarchus.
Steſichorus] pen. cor. (στεσίχορος,) nomen poetæ ex Himera Siciliæ urbe, ex qua Himereus eſt dictus. Alij ex Methauria urbe natũ dicunt. Alij ex Palãtio Arcadiæ oppido. Floruit trigeſimaſeptima Olympiade, ſextaq; & quinquageſima obijt. Fertur luſciniam aliquando in ore Steſichori infantis cecinisſe, mirabili auſpicio, ſummum eum poetam futurum: & cantus ſuauitate omnes qui ante eum fuerunt, ſuperaturum. Horat. 4. Carm. ode 9. 2. Steſichoriq; graues Camœnæ. Fuit enim excellentißimus lyricus: à quo Steſichorium carmen dictum. Ideo autem dictus eſt Steſichorus, quòd primus ſaltare ad citharam inſtituit, hoc eſt choream ducere. Antè Tiſias uocabatur. Pratrem habuit Mamertinum, optimum Geometram. Dicitur & ſcripſiſſe Helenæ uituperationem, ex quo exoculatum fuiſſe, rurſuſq; ob palinodiam uiſum recuperaſſe. Vide Quintil. lib. 10. cap. 1.
Sthenelus] pen. cor. (Σθένελος,) Capanei & Euadnes filius in bello Troiano, cuius meminit Homerus, & Virg. Aenei. 2. 53. Theſſãdrus, Stheneleusq; duces, & dirus Vlyſſes. Fuit & alter eiuſdẽ nominis, quẽ in concione Agamemnonis refert Homerus Perſei filium fuiſſe ex Andromeda coniuge.
Sciens pugnæ Sthenelus. Horat. 1. Carm. ode 15. 5. Idem 4. Carm. ode 9. 4. -non pugnauit ingens
Idomeneus Sthenelúſue ſolus
Dicenda Muſis prælia.
Stheneleius] Adiect. (Σθενελήϊος,) Ouid. epiſt. 9. 5.
Quem non mille feræ, quem non Stheneleius hoſtis,
Non potuit Iuno uincere, uicit Amor.
Proles Stheneleia Cycnus. Ouid. 2. Metam. 74.
Sthenoboea] (Σθενόβοια,) uxor Prœti regis Argiuorum. De qua in dictione Bellerophontes.
Stibadium] ſtibadij, (στιβάδιον,) accipitur pro ſella & abaco, quo ſulti diſcumbunt conuiuæ: quod primò herbidũ fuit, poſtea uerò inualeſcente luxuria, marmoreum. Hic torus rectius appellabatur, quãdo à tortis herbis inflectatur. nam apud Græcos ſtibades, herbæ ſunt aptæ ad diſcumbendum. Hinc ſtibadion, cubile ex ſtibade herba conſtructum. Plin. lib. 5. epiſt. 101. l. In capite ſtibadum candido marmore uitæ protegitur.
Stibadia] ut alij uolunt, paruæ cœnationes erant, in quibus ſcriptum eſſe ſolebat quot cõuiuas cœnatio caperet. De quo titulus eſt apud Martialem lib. 14. 92.
Accipe lunata ſcriptum teſtudine ſignum,
Octo capit: ueniat quiſquis, amicus erit.
Fiebant etiam ſtibadia in tabulis quæ ebore atq; auro ornabantur, transferebanturq; de loco ad locum, prout libido animi ferebat. De hoc Martialis, lib. 9. 60.
Et teſtudineum menſus quater hexaclinon, &c.
Hexaclinon uocat ſtibadium ſex capiens conuiuas.
Ex Sipontino.
Stibium] ſtibij: ſiue ſtibi abſolutè, (στίμμι,) Spumoſus lapis, candicans & nitens: qui in argenti metallis inuenitur, & apud antiquos ad medicinæ uſum plurimum ualuit: nũc autem corruptis moribus paulatim ad formæ mulierum lenocinium conceſſit, unde γυναικεῖον, id eſt muliebre ornamentum dici cœptum eſt. Plin. li. 33. ca. 6. 6. In ijſdẽ argenti metallis inuenitur ut propriè dicamus, ſpumæ lapis cãdidæ, nitentisq;, non tamen translucẽtis, ſtimmi appellant, alij ſtibium, alij alabaſtrum, alij larbaſum, uulgo Antimonio.
Stigma] ſtigmatis, pen. cor. n. g (στίγμα,) Nota ſiue ſignũ quod inuritur, ab στίζω, pungo. Martial. lib. 6. 64.
Stigmata nec uafra delebit Cinnamus arte.
Plin. ſcribit ſtigmata deleri colũbino ſimo. Mart. li. 12. 58.
Frons hæc ſtigmate non meo notanda eſt.
Dignus ſtigmate. Iuuen. Saty. 10. 19.
Stigma, per translationem pro ſugillatione & infamia. Sueton. in Iulio, ca. 73. Valerium Catullum, à quo ſibi uerſiculis de Mamurra perpetua ſtigmata impoſita non diſſimulauerat, ſatisfacientem, eadem die adhibuit cœnæ: hoſpitioq; patris eius, ſicut conſueuerat, uti perſeuerauerit.
Stigmatias] ſtigmatiæ, (στιγματίας,) ſeruus compunctus notis Threycijs. Cic. de Offic. Barbarus ſtigmatias.
Stigmaticus] pen. cor. (στιγματικὸς,) Adiectiuum, Famoſus & nocens, qui nota aliqua aduſtus eſt, ut ſemper appareat. Cic. ſcribit Alexandrum Phereum, quum ad uxorem in cubiculum ueniret, ſolitum præmittere ſtigmaticum ſeruum compunctum notis Thracijs, diſtricto gladio ob metũ. Eius uerba ſunt hæc lib. 2. Offic. 35. O miſerum qui fidelior & barbarum & ſtigmaticum putaret, quàm coniugẽ. Exemplar uetus legit ſticmatiam.
Stigmoſus] pen. pro. Aliud Adiect. (στιγματώδης,) Idem Plin. epiſt. 5. 8. In quo ruſticum inſectatur, atq; etiam Stoicorum ſimiã appellat, adijcit Vitelliana cicatrice Stigmoſum.
Stilbon] Stilbontis, (στίλβων,) Mercurij ſtella dicitur: id eſt radians. Fit à uerbo Græco στίλβω reſplendeo, quòd eius orbis ſplendeat. Cic. 2. de Nat. deor. 76. Infra autem hanc ſtellam Mercurij eſt, ea στίλβων appellatur à Græcis, quæ anno ferè uertente, ſigniferum luſtrat orbem: neque à ſole longius unquam unius ſigni interuallo diſcedit, tum anteuertens, tum ſubſequens.
Stilico] penul. corr. (στιλίχων,) Honorij imperatoris ſocer, & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano poeta celebratus.
Bellipotens Stilico. Claud. 6. Paneg. 29.
Magnanimi uirtus Stiliconis. Claud. 1. in Ruffinum, 52.
Pulcher Stilico. Claud. 4. Paneg. 91.
Stiliconius] Adiect. (στιλιχώνιος,) Claud. de Nupt. Honorij, 36. Agnoſcat famulum uirgo Stiliconia Pontum.
Stilla] ſtillæ, (στάγών, στάλαγμὸς, ῥανὶς, ψιχὰς,) Diminutiuum à ſtiria, ut ait Feſtus; accipitur pro gutta: ut ſtilla olei, ſtilla aquæ. Apuleius, Et ſanguinis eruptionem utriculo admoto, excipit diligenter, ut nulla ſtilla compareat uſquã. Vitruuius lib. 2. Faſtigia facientes, luto inducto proclinatis tectis ſtillicidia deducebant, per id ſtillæ decidunt in impluuium. Plin. lib. 29. cap. 4. 13. Ex eo quum opus ſit ternis ſtillis additis in oleum.

Digitized by Google

Stillicidium] ſtillicidij,(γαγὼρ,) Quaſi ſtillarum cadiū, quòd guttatim cadat,ubi è tectis guttæ fluunt.Cic. 1.de Legib.21. Quamobrem quò me uocas: aut quid hortaris? ut libellos conficiam de ſtillicidiorum, ac de parietum iure? Plin.lib.17.cap.12.4.Stillicidij breuis definitio eſt. Omnium quæ proiectu frondis ita diffunduntur, ut per ipſas nō defluant imbres,ſtilla ſæua eſt. Ibidem, 2. Stillicidia pinus, quercus,illicis ponderoſiſſima.

Stillo] ſtillas,(γάζω,ψεκάζω,γαλάζω,ἐίβομαι,λείβω, συλλείβω,λιβέω,) ſtillare,Guttatim fluere. Mart.lib.1.7.Viuebant laceri membris ſtillantibus artus. Plin.lib.28.cap.7.4.Et contra morſum eiuſdem bibitur,ſtillaturus.

Stillare lachrymam,& lachryma in ablatiuo. Plin.lib.12.ca.23.1. Africa Ammoniaci lachrymam ſtillat in arenis ſuis. Idem, Frutex eſt reſina ſtillans.

Rorem ſtillare ex oculis.Horat.de Arte,87.

Arbor ſtillauit ſanguineis roribus.Lucan.lib.7.170.

Coma ſtillabat Tyrio rore.Tibul.lib.3.eleg.4.6.

Dies ſtillat plumis. Stat.3.Thebaid.108.

Cernis inexperto rorantes ſanguine uentos,
Et plumis ſtillare diem? De cycnis loquitur qui in aere ab aquilis diſcerpebantur, quorumq; plumæ & ſanguis in terras defluebant.

In aurem ſtillare.Iuuen.Saty.3.13. Id eſt alicui alium clanculum noxijs mendacijs traducere.

Stillans] Participium, (γαλάζων,) ut Culter ſtillans ſanguine. Ouid.2.Faſt.168.

Pugio ſtillans.Cic.2.Philipp.50.

Sydera ſtillantia ſanguine.Ouid.1.Amor.eleg.8.3.

Stillatus] pen.prod Aliud participium, (ἐγαλαγμένος,) Ouid.2.Metamorph.73.

Inde fluunt lachrymæ,ſtyllataq; ſole rigeſcunt
De ramis electra nouis.

Stillatio] Verbale,(γάλαξις,) Ipſe ſtillandi actus.

Stillatitius] Adiect.(γαλακτικὸς,)ut Reſina ſtillatitia.Plin.li.16.ca.11.2. Eadem reſina ſi cum aqua leuius decoquatur coleturq;,ruffo colore lenteſcit,ac ſtillatitia uocatur.

Stilobatæ] Vide Stylobatæ.

Stilpo] (γίλπων,) Megarenſis philoſophus,tempore primi Ptolemæi diſcipulus Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarenſi,ſcripſit dialogos nō minus XX. Author Suid. De hoc Cic.in lib.de Fato,15.

Stimmi] indeclinabile nomē, idē quod Stibiū. Vide Stibiū.

Stimulus] ſtimuli,pen.cor.maſ.g.(κέντρον,βούκεντρον,) Propriè dicitur ſuſtis acutæ cuſpidis, quo ruſtici boues ſuppungunt.Plaut.Truc.16.53.

-ſi ſtimulos pugnis
Cædis manibus plus dolet.Idem.Aulul.4.9. Si hodie hercle fuſtem ceperis,aut ſtimulum in manum,&c.

Stimulus,per translationem,quicquid nos pungit,& à quo uexamur. Plaut.Truc.17.75.

-næ iſta ſtimulum longè habet,quæ uſq; illinc
Cor pungit meum.Cic.2.Tuſc.111. Nam ſi omnia fugienda turpitudmis, adipiſcendaq; honeſtatis cauſa faciamus, non modò ſtimulos doloris,ſed etiam fulmina fortunæ contemnamus libebit.

Veneris ſtimuli.Lucret.lib.4.245.

Acres ſtimuli, Vide Acer Adiectiuum.

Acriores ſtimuli.Tacit.lib.17.

Accenſæ ſtimulis maioribus iræ.Stat.11.Thebaid.100.

Addere ſtimulos, Vide Addo.

Adhibere ſtimulos, Vide Adhibeo.

Adijcere ſtimulos, Vide Adijcio.

Admouere alicui ſtimulos.Cic.pro Seſtio,9.Hic ego quid prædicem,quibus his rebus Conſulem ad rem gerendam excitarit,quos ſtimulos admouerit homini?

Agitatus ſtimulis amoris.Ouid.2.Faſt.156.

Auertere ſtimulos cæci amoris.Virg.3.Georg.42.

Cæcos ſtimulos condidit in pectore.Ouid.1.Metam.146.

Dare ſtimulos laudum, Exhortari ad laudes. Stat.1.Achil.41

Inuidiæ ſtimulo mentes fodit Saturnia.Silius lib.7.103.

Frangere ſtimulos nequitiæ.Propert.lib.3.eleg.19.2.

Haud mollibus ſtimulis incitat iras. Virgil.11.Aeneid.146.

Mouere acres ſtimulos irarum.Lucan.lib.2.65.

Parce puer ſtimulis,& fortius utere loris. Ouid.2.Meta.26.

Subiectare ſtimulos laſſo.Horat.2.Serm.ſaty.7.19.

Cæcus aliquis ſtimulus ſubeſt cordi.Lucret.lib.3.179.

Suffigere nouos ſtimulos dolori.Senec.Thebaid.1.42.

Vertere ſtimulos ſub pectore alicui.Virg.6.Aeneid.20.

Stimulo] ſtimulas,pen.cor.(κεντέω,κεντίζω,περφάζω,πραροιμάω,) ſtimulare,Pungere,agere, commouere, incitare. Plaut.Ciſtel.5.4. Iactor,crucior,agitor,ſtimulor,uerſor in amoris rota.Terent.Heaut.2.1.11.

Magis me nunc amicæ dicta ſtimulant,
Da mihi,atq; affer mihi.

Currum ſtimulare. Silius lib.16.74. Currū pro equis dixit.

Verbere caudæ ſtimulauit ſe leo.Lucan.lib.1.42.

Stimulare ad arma.Liu.1.ab Vrbe,95.

Accendere & ſtimulare.Liu.5.bel.Pun.69.

Stimulare & incitare.Liu.3.ab Vrbe,242.

Stimulare ac pungere.Cic.pro Roſcio Amer.4.

Iras functas ſtimulauimus,id eſt compoſitam litem,& ſopitam iracundiam iterum concitauimus.Stat.12.Thebaid.88.

Stimulat me ſolitudo.Cic.ad Att.lib.12.240.1.

Stimulatus,pen.pro.Participium,(κεντιδεὶς,) ut

Rabie furenti ſtimulatus animus.Catul.de Berecynth.58.1.

Iurgia ſtimulata uino.Ouid.1.de Arte,119.

Stimulatio] Verb.(κεντισμὸς,)Plin.li.35.ca.2.4.Et erat hæc ſtimulatio ſumma,& ingens,exprobrantib.tectis,quoti die imbellem dominū intrare in alienum triumphū.Vetus codex legit, Et erat hæc ſtimulatio ingens,exprobrātibus,&c.

Stimulator] pen.pro.(κέντωρ,κεντρότυπος,) Aliud uerbale,m.g.Cic.pro Domo ſua,9.Si in cauſa fuit annona,ſeditionis quidem ſtimulator & concitator tu fuiſti.

Stimulatrix] pen.prod.ſtimulatricis,Verbale,fœm.g.(κέντειρα,) Plaut.Moſtel.4.62.

- ut ueneficæ illi
Fauces prehendam,atq; enicem ſceleſtam ſtimulatricem.

Stimuleus] Adiectiuum,(κέντρινος,)ut Supplicium ſtimuleum.Plaut.Milit.9.31.

Stingo] ſtingis:uel ſtinguo,ſtinguis,ſtinxi,ſtinctum,(σβεννύω,)ſtinguere,Idem quod extinguere.Cic.in Prognoſt.

Vt quum Luna means Hyperionis officit orbi,
Stingũtur radij cæca caligine tecti.Lucr.li.2.116. -ut cernere poſſis Euaneſcere paulatim.ſtinguiq; colorē.Idē lib.4.221. Vt bibere in ſomnis ſitiens quū quærit, et humor
Non datur,ardorem qui membris ſtinguere poſſit.

Stipa] Vide Stupa.

Stipator] Vide Stipo.

Stipendium] ſtipēdij,(μιαδοφορὰ,μιδοφορία,ὀψώνιον, στρατήσιον,) Aes militare, ſeu præmium quod militibus datur.Varro de uita Pop.Rom. Stipendium appellabatur æs quod militi ſemeſtre aut annuum dabatur: cui datum non ſit propter ignominiam,ære dirutus eſſet. Compoſitum nomen ex ſtipe,& pendo, quaſi ſtips ponderata ſit. Vlpianus De uerborum ſignific.l.Ager. Stipendium, à ſtipe appellatum eſt,quòd per ſtipes,id eſt modica æra colligatur.Plau. Epid.2.36. In ſingulis ſtipendijs ad hoſtes exuuias dabit.

Plin.

Digitized by Google

Plin. lib. 33. cap. 3. 5. Quin & militum ſtipendiorum, hoc eſt ſtipis ponderandæ penſatores, libripendes dicũtur. Horat. Epod. 17. 8. Quæ finis, aut quod me manet ſtipendiũ?

Stipendijs duobus. Plin. lib. 7. cap. 28. 4.

Caſtrenſia ſtipendia, Vide Caſtrum.

Accipere ſtipendium, Vide Accipio.

Afficere ſtipendio. Cic. pro Corn. Balbo, 49. Vide Afficio.

Capere ſtipendium, Vide Capio.

Cogere ſtipendium, Vide Cogo.

Conferre ſtipendium, Vide Confero.

Confecti ſtipendijs. Cic. pro L. Manilia, 17.

Conſtituere ſtipendium militi. Quint. lib. 3. cap. 8. 13.

Decernere triumphum alicui, ac ſtipendium, & eum decretis omnibus ornare. Brutus ad Attic. in Epiſt. ad Brutum, 17. 4. Et Lent. lib. 1. 7. 34. Stipendium Cæſari decretum eſt.

Emerita ſtipendia ambitionis. Cic. de Senect. 45.

Explere ſtipendia. Tacit. lib. 3.

Facere ſtipendia pedibus. Liu. Vide Facio.

Imbui ſtipendijs caſtrenſibus, Vide Imbuo.

Imponere ſtipendium, Vide Impono.

Mereri ſtipendia. Cic. pro Cælio, 7. Et pro Mureen. 10. Merere ſtipendia in bello, Vide Mereo.

Metiri ſtipendium, Vide Metior.

Numerare ſtipendium. Cic. in Piſonem, 69.

Perſoluere ſtipendium, Vide Perſoluo.

Stipendialis] & hoc ſtipendiale, pen. prod. (μισθοφορεικὸς,) Quod pertinet ad ſtipendium, Sidonius, Poſſit fœdere ſub ſtipendiali.

Stipendiarius] Adiect. (μισθοφόρος, ὑποτελὴς,) Tributarius, qui ſoluendo ſtipendio obnoxius eſt, qui alio nomine uectigalis dicitur. Vnde multi populi ſtipendiarij Reip. Romanæ dicebantur, hoc eſt ſoluebant ſtipendium. Cæſar in Comment. lib. 1. Reliquasq; ciuitates ſtipendiarias haberẽt. Sic lib. 7. belli Gall. 33. Ne ſtipendiarijs Heduorum expugnatis, cuncta Gallia deficeret. Plin. lib. 3. cap. 3. 2. Cic. 1. Verr. 5. Socij, ſtipendiarijq; Pop. Rom. afflicti, miſeri. Sic pro Cor. Balbo, 17. Quæ pateant ſtipendiarijs, pateant hoſtibus. Plin. lib. 5. cap. 4. 8. Stipendiarium oppidum.

Stipendiarium uectigal, Id eſt certum. Cic. 5. Verr. 10.

Stipendioſus] pen. pro. Adiect. (μισθοφορώδης,) Stipendioſos Vegetius uocat ærarios milites ſiue mercenarios, qui ſtipendia faciunt: quamuis & ſtipendioſi dicantur, ſtipendijs pleni: hoc eſt qui ſtipendia plurima fecerunt.

Stipendior] ſtipendiaris, (μισθοφορέω,) ſtipendiari, Stipendium recipere. Plmius libro 6. cap. 19. 4. Regi eorum peditum ſexcenta milia, equitum XXX. milia, elephantorum nouẽ milia, per omnes dies ſtipendiantur. Id eſt, ſtipendia faciunt & merent.

Stipes] ſtipitis, pen. corr. maſc. gen. (κορμὸς, ϛύπος, ϛέλεχος,) Puſtis terræ defixus, ut ait Feſt. Cæſa. 1. bell. Ciuil. 109. Foſſas tranſuerſas uijs perducit, atq; ibi ſudes, ſtipites q; præacutos defigit.

Grauis ſtipes. Senec. Herc. fur. 13. 20.

Inanis ſtipes. Ouid. de Nuce, 7.

Quernus ſtipes. Ouid. 4. Faſt. 67.

Vaſtus ſtipes. Senec. Herc. fur. 13. 19.

Viridis ſtipes. Ouid. in Ibin, 48.

Defoſſus in agro ſtipes. Ouid. 2. Faſt. 129.

Ramoſo ſtipite nixus. Ouid. 3. Faſt. 151.

Nodoſo ſtipite mactare aliquem. Ouid. epiſt. 10. 27.

Stipes, per translationem accipitur pro Stulto, inſulſo, & ſtatuo. Terent. Heaut. 5. 1. 4.

-in me quiduis harum conuenit, rerum
Quæ ſunt dicta in ſtultũ, Caudex, ſtipes, aſinus, plumbeus.
Cic. in Piſonem, 14. Sed qui tanquam truncus atq; ſtipes, ſi ſtetiſſet modò, poſſet ſuſtinere tamen titulum Conſulatus.

Stipo] ſtipas, (ϛείβω, πεϛοιχίζω, πυκνόω,) ſtipare, Claudendo coarctare, denſareq;, & quaſi ſtipa ſiue ſtupa obturare, quod manibus fieri uidemus. Virgil. 3. Aeneid. 93. ſtipatq; carinis.

Ingens argentum, Dodonæosq; lebetas. Col. lib. 9. cap. 13. 11. Quoniam ſi non ſperant ceras omnes liquoribus ſtipare, fœtibus expleant. Virg. 1. Aeneid. 88. de apibus.

-aut quum liquentia mella
Stipant, & dulci diſtendunt nectare cellas.

Turba ſtipat fora. Ouid. ad Piſonem, 8.

Stipare, (λοιμοφορεῖν,) Circundare aliquem, defendendi illius cauſa. Cic. pro Murena, 46. Catilinam interea alacrem, atq; lætum, ſtipatum choro iuuentutis, uallatum indicibus atq; ſicarijs. Idem pro Milone, 1. Non enim corona conſeſſus ueſter cinctus eſt, ut ſolebat: non in uſitata frequentia ſtipati ſumus. Idem 3. Philip. 145. Senatum ſtipauerit armatis. Virg. 4. Georg. 44.

Ille operum cuſtos: illum admirantur, & omnes
Circunſtant fremitu denſo, ſtipantq; frequentes.

Cœtus miniſtrum huc ſtipantur. Stat. 3. Sylu. 1. 18.

Caterua magna ſtipante inceßit. Virg. 1. Aen. 190.

Stipatus] pen. pro. Participium: (πεπυκνομένος,) ut Curia ſtipata uerendis patribus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 28.

Comitum turba ſtipata eſt dea. Ouid. 3. Metam. 38.

Turba ſtipata tegebat eam. Virg. 11. Aeneid.

Stipatio] Verbale, (λοιμοφορία,) Cic. pro Sylla, 49 Eius adſpectus, concurſatio, ſtipatio, greges hominum perditorũ, metum nobis ſeditionesq; afferebant. Plm. lib. 10. cap 22. 3. Feßi proferuntur ad primos, ita cæteri ſtipatione naturali propellunt eos.

Aggreßionum, & enthymematum ſtipatio. Quintilianus lib. 5. cap. 14. 22.

Stipator] pen. pro. ſtipatoris, m. g. (ϛυπτὴς,) Qui in nauibus ſtipam, ſiue ſtupam componit, inquit Seruius.

Stipatores, (λοιμοφόροι, πελάτηροι,) Qui regum uel aliorum corpora cuſtodiunt. A ſtipe quam accipiebant: uel quòd reges ſtipent, & undiq; circundent. Cic. lib. 2. Offic. 34. Præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis, &c. Idem 5. Ver. 53. Apronius ſtipatores Venerios ſecum habebat, ducebat eos circũ ciuitates. Idem pro Lege Agrar. 43. Ianitores ex equeſtri loco ducentos in annos ſingulos, ſtipatores corporis conſtituit, eoſdem miniſtros & ſatellites poteſtatis. Feſtus, Stipatores Acteius Capito ait dictos à ſtipe, quàm mercedis nomine accipiant cuſtodes cuiuſq; corporis: unde ſtipam, in quã amphoræ, quum extruuntur, formari ſolent. Idem alio loco, Stipatores, corporis cuſtodes, quos antiqui latrones uocabant. Stipati enim ferro circundant corpora regum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 28.

Stipticus] pen. cor. Adiectiuum, (ϛυπτικὸς,) Quod ſtipat: hoc eſt obſtruit. Plin. lib. 21. cap. 23. 3. Quæ ex his phœnicium colorem habet, radice contrita cuicunq; animalium impoſita, ulcerum facit ſtipticã uim. Scribitur & per y pſilon, à Græco ϛύφω.

Stips] ſtipis: uel ſtipis, huius ſtipis, f. g. (πέρμα,) dicitur pecunia quam antiqui uel in ærarium reponebant, uel dijs offerebant, uel mendicis porrigebant ad ſuſtentationem uitæ. Plin. epiſt. 16. 1. a, Eluctatusq; facit gurgitem, qui luto gremio pateſcit purus & uitreus, ut numerare iactas ſtipes & relucentes calculos poßis.

Mercenariæ ſtipis ancilla, pro Scorto. Plin. lib. 10. ca. 63. 1.

Cogere ſtipem. Cic. 2. de Legi. 36.

Colligere ſtipem, Vide Colligo.

Leuius decem 9 libro 5. P. edixit ut popu ſtipem apollin quãtã cõmod eſſet, & ferret

Digitized by Google

Stipem conferre. Vlpian. de Collect. illic. Sed tenuioribus permittitur stipem menstruã conferre, dum tamen simul in mense coeant. Liu. 5. ab Vrbe, 114.

Stipem non mimimam confert hæc res, id est fructum. Colum. lib. 8. cap. 1.

Largifico stipe ditantes omnia. Lucret. lib. 2. 127.

Fortilare miserum parua stipe. Ouid. ad Pisonem, 26.

Parua stipe opes quærere. Ouid. 4. Fast. 70.

Stipem spargere. Plin. lib. 33. cap. 10. 5.

Stipula] stipulæ, pen. cor. (καλάμη,) A stipa, siue stupa deducitur: siue quòd stipæ instar uratur, siue quòd ea quoq; stipari tectorum rimæ consueuerunt. Calamus est frumenti, puta tritici, hordei & similium, quod scilicet contmet spicam. Plin. lib. 14. cap. 16. 3. Proximum fit è milij semine maturo cum ipsa stipula. Virg. 3. eclog. 6. Stridenti miserũ stipula disperdere carmen.

Crepitans stipula. Ouid. 4 Fast. 158.

Fabalis stipula. Ouid 4. Fast. 140.

Leuis stipula. Virg. 1. Georg. 17.

Viridis stipula. Virg. 1. Georg. 63.

Volantes stipulæ. Virg. 1. Georg. 65.

Stipula, Quæ remanet in campo, demesso frumento. Terentius Adelph. 5. 3. 62.

-præter hæc
Meridie ipso faciem ut stipulam colligat.

Stipulor] pen. cor stipularis, (ἐπερωτάω, ὁμολογέομαι,) stipulari, Verbum iuris est, Postulare sibi promitti aliquid solennibus uerbis. Cic. 2. de Legib. 84. Si is cui legatum est, stipulatus est id ipsum quod legatum est, ut ea pecunia ex stipulatione debeatur. Idem pro Rosc. Comœ. 7. Stipulatus es? ubi? quo die? quo tempore? quo præsente? quis spopondisse me dicit? nemo. Iurisconsul. Si ita à te stipulatus fuero, Quanto minus à Titio consecutus fuero, tantum dare spondes? non solet dubitari quin si nihil à Titio fuero consecutus, totũ debeas quod Titius debuerit. Col. in Præfa. lib. 10. Fœnoris tui Syluine, quod stipulanti spoponderam tibi reliquam pensiunculam percipe.

Stipulor, Verbum commune est secundum Priscianum lib. 8. quod tam in actiua, quàm in passiua significatione ablatiuo iungitur. Plin. epist 35. k. Nam & rationibus Martiani, & sermone quẽ ille habuerat in ordine Leptitanorum, cperam suam prisco ad turpissimũ ministerium cõmodasse, stipulatusq; de Martiano quinquaginta millia denariorũ pro babatur. Plau. Curc. 9. 13. Ibidẽ erunt scorta exoleta, quiq; stipulari solent. Suetonius, Prætorum lectoria quæ uitat minorem annis uigintiquinq; stipulari. Id est interrogari.

Stipulor, uerbum est antiquũ, quod firmum significabat, hinc Stipulatio dicta, quod promissio stipulando facta firma esse debeat, authore Paulo lib. Sententiarũ 5. titulo 8. Vel dicitur Stipulatio à stipe, id est pecunia, authore Varrone libro 2. de ling Lat. nam proprie de pecunia dicitur, licet ad alias quoq; res referatur.

Stipulator] pen pro. stipulatoris, Verbale masc. (ἐπερωτητὴς,) Qui per interrogationem obligat promissorem. Cic. pro Quintio, 40. Literæ P. Quintij testes tot, quibus omnibus causa iustissima est cur scire potuerint: nulla cur mentiantur, quum à stipulatore tuo comparabuntur.

Stipulatio] Verbale, (ἐπερώτησις, συγγραφὴ,) Pomponius Stipulationum, Stipulatio est uerborum conceptio, quibus is qui interrogatur, daturum, facturúmue se quod interrogatus est, respondet. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 85. Vtinam nulla stipulatio emptorem uenditori obligaret: nec pacta conuentaq; impressis signis custodirentur, fides potius illa seruaret, & æquum colens animus. Cicero ad Atticum libro 16. 336. 9. Etsi nondum stipulationes legerim Idem 1. de Legibus 21. Stipulationum & iudiciorum formulas componam.

Acceptam ferre stipulationem, est eum, qui per stipulationem promisit, obligatione liberare. Vlpian. in L. Iulianus. ff. De do. ma. & me. except.

Stipulatiuncula] pen. corr. Diminut. (ἐπερωτημάτιον,) Cic. 1. de Orat. 85. Tu mihi, quũ in circulo decipiare aduersarij stipulatiuncula. &c.

Stipulatus] huius stipulatus, pen. pro. m. g. (ἐπερώτημα,) Idem quod stipulatio, Plinius, Iouis deorũ summi stipulatu.

Stipulatus, huius stipulatus. Quint. Declamat. 12. Stipulatu legati nostri perimus.

Stiria] stiriæ propriè est aqua frigore concreta pendens, gut tatimq; stillans. Martial. lib. 7. 36. Turpis ab muiso pendebat stiria naso. Virg. 3. Georg. 74 Striaq; impexis induruit horrida barbis. Plin. lib. 34. cap. 12. 9. Fit & pluribus modis, genere eo in scrobe cauato: quarum è lateribus destillantes hyberno gelu stirias, stalagmias uocant, neq; est purius aliud, &c.

Stiricidium] stiricidij, quasi stillicidium, quum stillæ concretæ frigore cadunt.

Stirps] stirpis, (γονὰ, ῥίζωτον,) Stirpes sunt ferulæ seu uirgulta, quæ de radicibus nascuntur: ea & germina dicuntur, hinc & germinalis arbor. Accursius quæ stirpes sunt, pedamenta esse arbitratur, contra Varronis & Columellæ, cæterorumq; antiquorum authoritatem. Hæc Alciatus in L. Sylua. ff. De uerb. signific. Stirps quum de, &c. Quum de homine dicitur, fœm gen. est. Dicitur & stirpis, teste Seruio. Virgilius 7. Aeneid. 59. Heu stirpem inuisam. Idem 3. Aeneid. 19.

-quæ uos à stirpe parentum Prima tulit tellus.

Stirpes sceleratorum hominum. Cæsar 6. bell. Gall. 122.

A stirpe, Vide A uel Ab.

Author stirpis. Senec. Agamem. 4. 14.

Egens stirpis Stat. 1. Syl. 2. 35.

Altæ stirpes stultitiæ. Cic. 3. Tusc. 22.

Antiqua à stirpe ortus. Virg. 1. Aen. 13.

Diuinæ stirpis alumnus. Ouid. 2. Metam. 127.

Egregia stirps. Virg. 5. Aen. 60.

Fœminea stirps. Ouid. 13. Metam. 142.

Humili de stirpe creatus. Ouid. 14. Metam. 140.

Lemniaca stirs, Vide Lemnos.

Nefanda stirps. Senec. Agamem. 4. 1. 4.

Præclara stirps. Virg. 4. Georg. 64.

Virilis stirps. Ouid. 13. Metam. 107.

Vltima stirps. Senec. Herc. fur. 4. 11.

Stirps, quum de arboribus dicitur, m. g. est. Virg. 12. Aen. 42. Quum semel in syluis imo de stirpe recisum. Cic. 7. Verr. 107. Ego naues inanes fuisse dico: remiges, natasq; dimissos: reliquos stirpibus uixisse palmarum.

Committere stirpes ramis. Lucret. lib. 5. 274.

Cum imis stirpibus euellere aliquid. Virg. 2. Georg. 42.

Obruere stirpes aruo. Virg. 2. Georg. 5.

Inuenitur etiam fœmininũ. Horat. Stirpesq; raptas, & pecus, & domos. Col. lib. 2. cap. 2. Præfractas stirpes.

Octogenæ stirpes, Vide Octogenus in Octo.

Validæ stirpes. Virg. 2. Georg. 74.

Stirps quæstionis, Origo, Fundamentum: per translationem. Cic. 4. de Finib. 7.

Stirpesco] stirpescis, (ῥιζοῦται,) stirpescere, in stirpem cõuerti. Plin. lib. 19. cap. 8. 21. Sarriri iubet idem non antè quàm asparagus natus fuerit, ne in sarriendo radices uexentur, ex eo uelli asparagum ab radice. Nam si defringatur,

stirpescere

ſtirpeſcere & intermori.

Stirpitus] pen.cor. Aduerb. (ῥιζόθεν,) Id eſt radicitus. Cic. lib. 4. Tuſc. 135. Hunc errorem, quaſi radicē omnium malorum, ſtirpitus Philoſophia ſe exacturam pollicetur.

Stiua] ſtiuæ, (ἐχέτλη,) Aratri manica, nempe quæ tenetur manibus quū aratur. Virg. 1. Georg. 35. Stiuaq; quæ currus à tergo torqueat imos. Dicta ſtiua à ſtando, quia ſuper eam regula ſtat, & eſt quaſi temo inter boues. Col. lib. 1. cap. 9. 2. Quod in re ruſtica nullo minus opere fatigatur prolixior, quia in arando ſtiuæ penè rectus innititur.

Innixus ſtiuæ arator. Ouid. 8. Metam. 44.

Premere ſtiuam. Ouid. 4. Faſt. 166.

Stlata] ſtlatæ, (πλοίου γένος,) Genus nauigij (inquit Feſtus) latum magis quàm altum: à latitudine ſic appellatum: ſed ea conſuetudine qua ſtlotum, pro lotum: ſtlitem, pro litem dicebāt antiqui: qui dictionibus ab l incipientibus, ſ & t literas præponere ſolebāt. (rius.

Stlatarius] ſtlatarij, Qui ſtlata uehit: ſicut à ſcapha ſcapharius, adiectiuum, Quod mari portatum eſt, quaſi ſtlata aduectum. Iuuen. Satyr. 7. 14. Spondet enim Tyrio ſtlataria purpura filo.

Stlembus] ſtlembi, m.g. Grauis & tardus. Lucilius, Atq; equum pedibus ſtlembum.

Stlopus] ſtlopi, m.g. Sonus qui ex inflatione buccarū erumpit. Perſius Saty. 5. 2. Nec ſtlopo tumidas intendis rumpere buccas. Alij ſcribunt ſcloppo.

Sto] ſtas ſteti, ſtatum, (ἵστημι, ἵσταμαι, στάλω, ἵδρυμαι, ἱδρύομαι,) ſtare, In ſe, & ſua mole conſiſtere, cui opponitur ſedere. Plaut. Capt. 2.

2. Hos quos uidetis ſtare hīc captiuos duos
Illi qui ſtant, hi ſtant hīc ambo non ſedent. Terent. Phor. 1. 4. 18. -ſta illo. G. hem.

Stant aduerſis ueſtigijs contra noſtra ueſtigia Antipodes. Cice. 4. Acad. 220.

Stare, de inanimatis etiam dicitur, ut nauis, flumen, currus, ſol quoq; & luna ſtare dicuntur. Plaut. Amphit. 4. 120. Neq; ſe luna quoquam motat, ſtatq; uti exorta eſt ſemel. Virg. 8. Aeneid. 74. Stabat acuta ſilex. Stat. 12. Thebaid. 83.
-flentes ſtabant ad flumina ſyluæ.

Stare & Fugere, contraria. Cic. 2. Tuſc. 93. Abiecto ſcuto fugiat quantū poſſit, ob eamq; cauſam pereat nōnunquā, etiā integro corpore, quum ei qui ſteterit, nihil tale euenerit.

Stare, In ſententia manere. Cic. ad Brutum, 10. 7. Qui ſi ſteterit idem, mihiq; paruerit, &c.

Stare, cum aduerbio per locum ſignificante, ut hac, illac, qua, &c. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 3. Quà ſteterant artes, pars uacat illa tibi.

Stat à me, Vide in A præpoſitione, A me ſtat.

Stat à cauſa bonorum. Cic. de Clar. Orat. 148.

Stare ab aduerſarijs. Cic. 1. de Inuent. 94.

Acies ſtat. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

In acie ſtare. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 13.

Ad undam ſtare. Virg. 4. Georg. 71.

Stetit ad eam diem ciuitas illa Lycurgi legibus. Liuius 9. bell. Macedon. 136.

Stare ad curiam. Cic. 2. in Catil. 28.

Stare ad cyathum, Vide Cyathus.

Stare ad Senatum in Capitolio. Cic. 4. Acad. 248.

Ad uerbera ſtare. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 4.

In æquo alicui ſtare, Aequalem eſſe. Sene. de Ben. lib. 2. ca. 29. quòd infra deos ſumus, quòd non in æquo illis ſumus, quòd non in æquo illis ſtetimus.

Stat ager ſentibus, apud Cæcilium, pro Horret.

Animis ſtare, Animum non abijcere. Cic. Att. lib. 5. 106. 3.

Animo ſtare, & Deſipere, cōtraria. Hora. 2. Serm. ſaty. 3. 43.

Ante pedes alicuius ſtare, Coram aliquo. Virg. 9. Aen. 76.

Ante oculos noſtros ſtetit. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.

Authore certo ſtare. Liu. 8. ab Vrbe, 206. Nec quiſquam æqualis temporibus illis ſcriptor extat, quo ſatis certo authore ſtetur. Huius formæ eſt illud Quint. lib. 7. cap. ult. Verbis ne legis ſtandum ſit, an uoluntate.

Stare circum, pro Circunſtare. Virg. 10. eclog. 4.

Conditionibus & conuentis ſtare. Cic. ad Attic. lib. 7. 134. 2.

Conſilio alicuius ſtare. Liu. 7. ab Vrbe, 166.

In conſpectu ſtare. Liu. 7. belli Punici, 106.

Contra aliquem ſtare. Virg. 5. Aen. 83.
Hic magnum Alciden contra ſtetit. Idem 5. Aen. 96. Dixit, & aduerſi contra ſtetit ora iuuenci. Cic. de Clar. Orat. 66. Quum is contra populi ſtudium ſtetiſſet.

Stare à mendacio contra uerum. Cic. 1. de Inuent. 6.

Conuentis ſtare. Cicero 3. Offic. 129. Facere promiſſa, ſtare conuentis, reddere depoſita: commutata utilitate fiunt inhoneſta.

Cum aliquo ſtare, pro Partes eius ſequi, & ei fauere. Terent. Phorm. 1. 2. 39. In eius parte ſtamus pro quo facimus, inquit Donatus. Liu. 6. bel. Pun. 216. Quid igitur minus conueniat milites, quàm quum aliæ ſuper alias clades cumularentur, ac dij propè ipſi cum Annibale ſtarent, &c. Cic. 4. de Finibus 74. Idem 2. de Inuent. 227. Quemadmodum ei dicebamus, qui à ſcripto diceret, hoc fore utiliſſimum, ſiquid de æquitate ea quæ cum aduerſario ſtaret, derogaſſet: ſic huic, &c.

Decreto Senatus ſtare, pro Obedire, & non prouocare. Cæſar 6. belli Gallici 52.

Fabula dicitur ſtare. Teren. in prolog. Hecyræ, 15. Partim ſum earum exactus, partim uix ſteti. Vbi Donatus, Agitur fabula quum recitatur: ſtat quum placet.

Fide ſtare. Liu. 3. bell. Pun. 223.

Stat parum fides apud eum. Plaut. Pſeud. 7. 62.

In fide ſtare. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21.

Fiducia belli ſtetit auxilijs Palladis. Virg. 2. Aen. 33.

Ad finem ſtare, Durare uſq; ad extremum. Ouidius 2. Amor. eleg. 6. 3.

Firmum ſtare, Non moueri, conſtantem eſſe. Liuius, Reſiſtis autem aduerſus famam, rumoresq; hominum, ſi ſatis firmus ſteteris.

Et bene apud memores ueteris ſtat gratia facti. Virgilius 4.

Imperium puero ſtetit. Liu. ab Vrbe, 10. (Aeneid. 108.

In eo quod iudicatum eſt ſtare. Cic. 2. de Fin. 72. Id eſt obtemperare, aſſentiri, fidem habere, hærere, uel perſiſtere.

In eo quod oſtenderis, ſtes. Cic. ad Att. lib. 2. 19. 1.

Stare memoria eos dicit Seneca, qui nihil habēt præter memoriam, epiſt. 33. Viro captare floſculos turpe eſt, & fulcire ſe notiſſimis & pauciſſimis uocibus, & memoria ſtare.

Spes & uictoria ſtabat in ducibus. Silius lib. 17. 81.

Inſtitutis alicuius ſeruandis ſtare dicitur urbs. Cic. 4. Acad. 6.

Iudicio alicuius ſtare, pro eius iudicio adhærere, obtemperare, aſſentiri. Cic. ad Att. lib. 8. 148. 1. Idem 2. Tuſc. 107. Stare iudicio multitudinis.

Iudicata re ſtare. Cice. pro Flacco, 39. Re iudicata ſtari oſtendit placere.

Iureiurando alicuius ſtare. Quint. lib. 5. cap. 6.

Iuſ exemplis ſtat. Liu. 7. bell. Pun. 44.

Iuxta aliquem ſtare. Stat. 11. Thebaid. 124.

Loco ſtare. Cæſar 6. bel. Gal. 161. Tertiæ cohortis Centuriones ex eo quo ſtabant loco receſſerunt. Virg. 3. Georg. 17.
-tum ſi qua ſonum procul arma dedere,
Stare loco neſcit. Lucan. lib. 1, 29.

Digitized by Google

-Sed nescia uirtus Stare loco.
Stare meliore loco, per translationem. Cic. in Sallust. 4.
Mare placidum stat uentis. Virg. 2. eclog. 6.
Mens stetit in dubio. Lucan. lib. 7. 50.
Nox stetit ante oculos meos. Ouid. in fragmento, 10.
Opinione alicuius stare. Cic. pro Cluentio, 105.
Ordine stare. Quintil. lib. 7. cap. 1. Nec mihi uidentur errare qui ipsam rerum naturam stare ordine putauerunt.
Ordine certo stetit acies. Luca. lib. 7. 44.
Pacto stare. Liu. 9. ab Vrbe, 53. Quin tu Spuri Posthumi, si deos esse censes, aut omnia irrita facis, aut pacto stas?
Pariter stare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 22.
Pede in uno stans. Horat. 1. Serm. saty. 4. 2.
Per aliquem stare, pro manere in statu. Cicero ad Plancum, libro 13. 30. 16.
Stat, per me, per te, per illum quo minus id fiat, quum ego aut tu, aut ille causa sumus ne quid fiat. Plin. lib. 18. cap. 28. 9. Non stat per me quo minus cælum intelligas, & cælestia scias. Quint. lib. 3. cap. 8. Non per me stetit, sed per illa. Terent. And. 4. 2. 16.
Si poterit fieri ut ne pater per me stetisse credat,
Quo minus hæ fierent nuptiæ, uolo.
Prælia stant mihi cum domina mea. Propert. libro, 3. eleg. 5. 1. Id est non exercemus prælia.
Pretium stat merci. Plaut. Milite, 10. 132.
Pro aliquo stare. Quint. lib. 5. cap. 11. Pro Iuba atq; Afris inimicißimis Populi Romani stetisse. Liu. 8. bell. Maced. 110.
Procul stare. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 9.
Promißis stare. Cic. 1. Offic. 48.
Propius stare. Horat. de Arte, 73.
Ratio & fortuna cum aliquo stat, quum quid iure facit, & fortuna arridente. Liu. 5. ab Vrbe, 171.
Sanguis stetit. Plin. epist. 154.
Stat sententia, pro immobile & fixum est. Terentius Eun. 2. 1. 18. Vide quid agas. PH. stat sententia. Plautus Curcul. 5. 35. Quod eis respondi, ea omnes stant sententia. Liuius bell. Maced. 51.
In eadem sententia stare. Liu. 4. ab Vrbe, 190.
Stare eodem statu. Cic. 2. Offic. 4. Atq; utinam Resp. stetisset quo cœperat statu. Liu. 1. bel. Pun. 248.
Suppliciter stabat. Horat. 1. Serm. saty. 8. 7.
Talo recto stare. Horat. 2. epist. 1. 36.
Verbis stare. Quint. lib. 7. cap. 2. 35.
Vi stare. Ouidius 6. Fast. 60. Stat ui terra sua, ui stando Vesta uocatur.
Voluntate stare. Quint. lib. 7. cap. 2. 35.
Stat, Cõstat, & in pretio est. Liu. 3. bel. Pun. 137. Multorumq; sanguine ac uulneribus ea Pœnis uictoria stetit. Gellius, Magno ei stet ea nocte absentem fuisse. Quintilianus Declamat. 13. 1. Quanti steterit mihi quòd semel imperata non feci. Plin. epist. 155. b.
Pretio magno stare, Constare magno pretio. Horatius 1. Serm. satyr. 2. 25.
Stat illi res centum talentis. Liu. 4. bel. Maced. 187.
Stare, Positum esse: & cum In construitur. Virgil. 1. Aen. 131. Omnis in Asconio chari stata cura parentis.
Aliquando sine præpositione In. Plautus Capt. 12. 82. Periculum uitæ meæ tuo stat periculo post mortem.
Stare, Manere, & ad multum tempus durare. Cic. 1. de Legib. 3. Multaq; alia multis locis diutius cõmemoratione manẽt, quàm natura stare potuerunt. Virg. 2. Aeneid. 11. Troiaq; nunc stares, Priamiq; arx alta maneres.
Stare, pro Dignitatem & authoritatem suam retinere. Cic. ad Lentulum, lib. 1, Ad XVI. Februarias, quũ in Senatu bulcherrimè starem, quòd iam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus, &c. Idem Cecinnæ, lib. 6. 6. 4. Quum me ex Rep. expulissent ij, qui illam cadere posse stante me non putauerunt, memini me, &c.
Stat, Certum est, decretum est, in animo fixum est. Virgilius 2. Aeneid. 150.
Stat casus renouare omnes, omnemq; reuerti
Per Troiam. Idẽ 12. Aen. 136. Stat conserre manũ Aeneæ.
Non adhuc stat, pro Non cõstat, certum, uel liberatum est. Cic. ad Att. lib. 3. 54. 3.
Stet illud nobis, pro Certum & deliberatum sit. Cic. Varroni, libro 9. 2. 12.
Statur, impersonale. Plaut. Pseud. 7. 42. Quid agitur? P. statur hic ad hunc modum. Terent. Eun. 2. 2. 40. Pro quid agis? sto, inquit Donatus.
Standi] (τῦ ϛῆναι,) stando, standum, Gerundium. Virg. 5. Aeneid. 77. Quæ finis standi?
Standum est epistolis Domitiani. Plin. in epist.
Stans] & staturus, pen. pro. (ἑϛὰς, ϛὰσ ϛήσομαι,) participia. Cic. in Catil. 26. Quòd incolumes ciues, quòd stantem urbem reliquit, quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatũ putatis? Plin. lib. 25. cap. 13. 10. Anaxilaus author est, mammas à uirginitate illutas, semper staturas.
Anni stantes in limine uitæ. Stat. 2. Sylu. 1. 8.
Freta stantia, Quieta. Ouid. 7. Metam. 41.
Oculi stantes. Ouid. 6. Fast. 27. Grande caput, stantes oculi, rostra apta rapinæ. Describit Striges.
Paludes stantes. Horat. 3. Carm. ode 27. 2.
Vina stantia gelu. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 2.
Stataſſo] Cic. de Legib. Stataſſandi cognomina statoris & inuicti Iouis.
Status] Adiect. (ἀπροσεπαγμένος,) Firmus. Plin. lib. 18. Iam primum hanc iniuriam omnibus annis accidere non posse propter statos syderum cursus. Idem lib. 2. cap. 13. 1.
Stati dies, dicuntur qui iudicij causa cum peregrino instituuntur, ut ait Festus. Plaut. Curc. 2. 5. Status conditus cum hoste intercedit dies.
Status dies. Plin. epist. 216. lib. 9. ad Mustium, Aedes uetus sanè, & angusta, quum si alioqui stato die frequentißima. Id est die Festo. Plin. maior lib. 10. 29. 10.
Status dies cum hoste. Cic. 1. Offic. 57.
Stati reditus. Plinius, &c. Idem Statum reditum uocat libro 3. epistol. 3. à fine, ad Caluisium, Constant campis, uineis, syluis, quæ materiam, & ex ea reditum, sicut modicum, ita statum præstant.
Stata forma, Vide Forma.
Stati reditus. Plin. epist. 109. lib. 5. Ad Valerianum, & gloriæ loco poni ex spolijs ciuium magnos & statos reditus.
Sacra stata. Ouid. 1. Fast. 132.
Solenne & statum sacrificium. Cic. 1. Tusc. 183.
Statum tempus. Plin. lib. 9. ca. 23. 1.
Status] huius status, m. g. (κατάϛασις,) Conditio, habitus. Plaut. Amphit. 4. 112. Terent. Eun. 3. 5. 50.
Tum equidem istuc os tuum impudens uidere nimium uellem, Quis esset status, flabellum tenere te asinum tantum. Cic. 3. de Finib. 85. Per se ut quidam habitus oris & uultus, ut status & motus, in quibus sunt præponenda quædam & reijcienda. Idem in Bruto, Motu sic utetur, ut nihil supersit in gestu Status erectus, & celsus, rarus incessus, nec ita longus.
Status statuæ. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 30. Quam statuam esse eiusdem status, amictus, annulus, imago ipsa declarat.
Status bruti animalis. Col. lib. 7. cap. 9.
Mediocris status sermonis, Vide Mediocris.

Statum

Digitized by Google

Statum animi pellere ictu, Vide Ico, icis.
Indecorus status. Quint. lib. 1. cap. 11. 9. (11.
Minax status, Habitus aut gestus minax. Horat. 3. Car. ode 4.
Status, (στάσις,) apud Rhetores dicitur, in quo causa maximè uertitur. Quint. lib. 3. cap. 6. Status est quod ex prima confli-ctione nascitur, Exempli causa, Intentio est, feci-sti homici-dium. Depulsio est, non feci. Quæstio, an fecerit. Hinc constitutio coniecturalis, quæ & status dicitur. Cic. in Topic. 50. Refutatio accusationis, in qua est depulsio criminis, Græcè στάσις dicitur, Latinè status appelletur: in quo primo insistit quasi ad repugnandum congressa defensio.
Coniecturalis status, Vide Coniectura.
Legalis status. Quint. lib. 6. 48.
Ratiocinatiuus status, Id est syllogismus. Quin. lib. 3. ca. 6. 32.
Constituere statum, Vide Constituo.
Facere statum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 10.
Status pro Fortunæ conditione, ordine, loco, casu q; uarijs uer
Rerum mearum status. Ouid. 7. Metam. 103. (bis iungitur.
Amplus status, Vide Amplus.
Basilicus status, Vide Basilicus in Basilica.
Incolumis status, Vide Incolumis.
Amittere statum uitæ. Cic. Attico, lib. 10. 195. 2.
Collocare aliquem Reip. statum. Cic. ad Brutum, 15. 18.
Collocare in statu amplissimo. Author ad Heren. lib. 4. 169.
Concidere ex amplo statu. Cic. Att. lib. 3. 50. 2.
Consistere in aliquo statu. Cic. Quod si (ut spero) uictis hostibus nostris ueneritis, authoritate uestra Resp. exurget, & in aliquo statu consistet.
Cõuellere de statu. Cic. ad Att. lib. 8. 167. 2. Quæ me cõuellẽrũt de pristino statu, iam tamẽ, ut antè ad te scripsi, labantẽ.
Conuellere Reip. statum. Cic. in Pisonem, 2.
Declinare de statu suo. Cicero de Prouinc. Consul. 34. Quamuis excipere fortunam, subire uim atq; iniuriam malui, quàm aut à uestris sanctissimis mẽtibus dissidere, aut de meo statu declinare.
Deducere aliquem de statu uitæ suæ. Cic. 4. Verr. 7.
Deijcere aduersarium de statu. Cic. in Orat. 71.
Deterrere aliquem de statu suo. Brutus ad Cic. lib. 11. 11. 4.
Dimouere de, uel ex statu. Cic. pro Cecinna, 31. Nõ ea sola uis est, quæ ad corpus nostrũ, uitamq; peruenit: sed etiam multo maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine animi perterritum loco sæpe, & certo de statu dimouet. Idem in Parad. 17. Mentem ex sua sede & statu dimouet.
Figere & fundare statum Reip. Cic. Att. lib. 1. 11. 11.
Manere suo statu, Vide Maneo.
Obtinere statum. Cic. pro Corn. Balbo, 13.
Ordinare statum Reip. Vide Ordino.
Peruenit in hunc statum Resp. u. Cic. ad Att. lib. 9. 177. 3.
Redire in antiquum statum. Cels. lib. 6. cap. 6.
Reuerti in antiquum statum. Cels. lib. 8. cap. 10.
Retinere statum. Cic. de Arusp. resp. 56.
Restituere prouinciam in antiquum statum. Cic. 2. Verr. 8.
Tenere statum suum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 12. Quòd honesto otio tenueris & statum & famam dignitatis tuæ.
Tueri statum suum. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 18.
Status, pro ordine. Seneca de Beneficio 7. Quicquid maximè necessarium erat, in primum statum conieci: nunc siquid effugit, recolligo.
Statio] Verbale (στάσις, σταθμὸς, ἐφεδρεία, θεμαστισμὸς,) Locus in quo naues aut milites tutò ad tẽpus stant: uel in quo frequenter consistitur, Plau. Mil. 21. 12. Nanq; in statione stat senex. Curtius, Cognitum id per exploratores, qui stationes hostium fuerant ingressi. Lentulus Cõsulibus, lib. 12. 15. 7. Tantum enim abfuit ut illorum præsidio nostram firmaremus classem, ut etiam à Rhodijs, urbe, portu, statione, quæ extra urbem est, commeatu, aquâ denicq; prohiberentur nostri milites. Virg. 9. Aeneid. 45.
-illi Succedunt, seruantq; uices: statione relicta
Ipse comes Niso graditur.
Comitiaria statio, Vide Comitia.
Malè fida carinis statio. Virg. 2. Aen. 5.
Gratissima statio mergis. Virg. 5. Aen. 26.
Tutissima statio nautis. Virg. 4. Georg. 85.
Agere stationem. Tacit. lib. 17.
Publica statio mihi clausa est. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 16.
Manere in statione. Lucre. lib. 4. 78. Tuta statione recepi eiectum fluctibus. Ouid. epist. 7. 18.
Portæ statione relicta. Stat. 11. Thebaid. 48.
Vigili muros statione tueri. Claud. 2. in Rufinum, 12.
Statio, Officina in quam multi conueniunt, ut de aliqua re decernatur, & ius dicatur. Gel. lib. 13. cap. 13. Quæsitum esse memini, in plerisq; Romæ stationibus ius publicè docentium, &c. Iuuen. Saty. 11. 1.
-stationes, omne theatrum. Sipontinus.
Peracta statio. Lucan. lib. 1. 9.
Statiuncula] *Statiunculæ*, pen. cor. Diminutiuum, (στασίδιον,) Parua statio.
Stationarius] *Stationarij*, (φύλαξ,) Stationarij milites dicuntur, quibus custodiæ, aut præsidij gratia statio assignata est, Item qui in urbibus aut prouincijs tenentur ad populorum quietè tuendã. Sipontinus. Vlpia. in L. 1. Paragr. Hoc aũt. ff. De fugitiuis, Qua declaratur & præsides, & magistratus, & milites stationarios dominũ adiuuare debere in inquirẽdis fugitiuis. Paul. in. L. 4. eodẽ titulo, Limenarchæ & stationarij fugitiuos deprehensos in custodiam retinent.
Stationalis] *& hoc Stationale*, p. pro. (σταθλαῖος,) Firmiter stans. Plin. de Syderibus, lib. 2. cap. 153. Eadem stationalis senis mensibus cõmoratur in signis, alioqui bimestris: quæ cæteræ utraq; statione quaternos menses non impleant.
Statiua] pen. pro, *Statiuorum*: uel *Statiuæ*, *Statiuarum*, (σταθμὸς,) Stationes dicuntur, siue munitiones, in quibus ut propius pugnent milites considẽt. Liu. lib. 1. 249. In ijs statiuis (ut fit) longo magis, quàm acri bello satis liberi commeatus erant. Idem lib. 9. Statiua nostra munimento satis tuta sunt. Idem 3. ab Vrbe, 4. in Latino agro statiua habuit. Cic. pro Lege Agra. 49. Nunquid causæ est quin omnes agros, urbes, statiua, portus, totam denicq; Bithyniam Decemuiri uendituri sunt?
Statiuus] pen. pro. Adiectiuum, (σταθμιλὸς,) ut Statiua castra. Cic. 7. Ver. 24. Idem 12. Philip. 335. Hæc uigilia, hæc custodia, hoc præsidium Statiuum.
Statarius] Adiectiuum, (στάσιμος,) A participio status, quasi stabilis siue idoneus ad standum. Terentius in Prolog. Heauton. 36.
Adeste æquo animo, date mihi potestatem
Statariam agere ut mihi liceat per silentium. Liu. 9. ab Vrbe, 103. Statarius uterq; miles ordines seruans.
Stabilis] *& hoc Stabile*, pen. cor. (μόνιμος, στάσιμος, σταθερὸς, βέβαιος, ἔμμονος, συνσταθὴς, ἑδραῖος,) Firmũ & fixum. Terent. Adelph. 1. 1. 41.
-errat longè, mea quidem sententia.
Qui imperium credat grauius esse aut Stabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur.
Stabile est, Hoc est certum & statutum. Plaut. Bacch. 9. 25.
Incertum & Stabile, contraria. Cic. in Topic. 36.
Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatẽ memoriæ stabile, q̃ id in quo aliquid offenderis. Cic. 1. de Orat. 64.
Stabile & immutabile. Cic. 4. Acad. 47.

Digitized by Google

Stabilis & firmus animus. Cic. de Fin. 44.
Bonum permanens fixum & ſtabile. Cic. 5. Tuſc. 57.
Connubium ſtabile. Virg. 1. Aen. 16.
Habere domicilium certum & ſtabile. Cic. pro Marcello, 17.
Fauor nunquam ſtabilis. Senec. Thyeſt. 4. 4.
Fortitudo robuſta & ſtabilis. Cic. 4. Tuſc. 78.
Fundamento ſtabili manet fortuna. Lucret. lib. 5. 226.
Mala ſtabilia, Non decidua poma, & quæ diutius in arbore ſtant, uel diu maturitatem retinẽt, neq; citò corrumpuntur. Cato cap. 7. 2. *Eo lotium ſuillum aut ſtercus ad radicem eorum addere oportet, ut ſtabilia mala fiant.*
Matrimonium ſtabile & certum. Cic. 2. Philip. 61.
Patria ſtabilis, In qua quis perpetuò habitat, nec huc atq; illuc diſcurrit. Plaut. Merc. 12. 68.
Pede ſtabili manere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 6.
Quæſtus ſtabilis. Cato *in præf. Maximéq; pius quæſtus, ſtabiliſſimuſq; conſequitur, miniméq; inuidioſus.*
Stabili firmáq; ratione contemnere. Cic. 1. Offic. 96.
Regnum haud ſtabile. Senec. Herc. fur. 6. 2.
Stabilis & certa ſententia. Cic. 2. de Nat. deo. 3.
Terminus ſtabilis rerum. Horat. *in* Carm. ſecul. 6.
Via præceps & lubrica, plana & ſtabilis. Cic. pro Flacco, 18.
Vita ſtabilis, Fœlix, & nõ uarijs caſib. ſubiecta. Lucre. li. 3. 14.
Stabilitas] pen. cor. *ſtabilitatis,* (σύστασις,) *Firmitas.* Cæſar. 4. bel. Gal. 584. *Ita nobilitatem equitum, ſtabilitatem peditum in prælijs præſtant.* Plin. lib. 23. cap. 3. 5. *Gingiuis & oris ulceribus, dentium ſtabilitati efficaciſſimè ſubuenit.*
Motus, & Stabilitas, contraria. Cic. 2. de Fin. 26.
Qui enim poterit aut corporis firmitate, aut fortunæ ſtabilitate confidere. Cic. 5. Tuſc. 57.
Stabilitas & firmitas. Cic. 3. de Fin. 77.
Stabilitas amicitiæ uacillat. Cic. 1. de Fin. 101.
Dare aliquibus ſtabilitatem. Cic. 2. de Nat. deor. 179.
Stabilio] *ſtabilis, pen. cor. ſtabiliui, ſtabilitum, pen. pro.* (βεβαιόω, καθίστημι, ἀσφαλίζω,) *ſtabilire, Stabile facere, firmare.* Plaut. Amphit. 4. 40. *Regiq; Thebano Creonti regnum ſtabiliuit ſuum.* Plin. lib. 9. cap. 28. *Ex his longiſſimi & aſperi quibus ad ora admouent cibos, & in fluctibus ſe uelut anchoris ſtabiliunt, cæteri cirri quibus uenantur.*
Turres quaſſas ſtabilire. Senec Thyeſte, 7. 5.
Stabilire & figere. Cic. 1. Tuſc. 139.
Magis ſtabilita. Lucret. lib. 3. 41.
Stabilire Remp. cui opponitur Euertere. Cic. 4. de Fin. 107.
Stabilimen] *pen. pro. & Stabilimentum, ſtabilimenti,* (βεβαίωσις,) *Quòd aliquid firmiter retinet.* Plau. Curc. 7. 78. *Hæc ſunt uentri ſtabilimẽta: panis, & oſſa bubula,* &c. Cic. 4. de Nat. deor. 95.
Addo (inquit) huc quod mihi portento cæleſtium pater
Prodigium miſit, regni ſtabilimen mei.
Stœbe] *ſtœbes, f. g.* (στοιβή,) *Frutex aculeatus cum caule tum folio, ſemine molli, rubido, radice pecoris pabulo gratiſſima, non alibi quàm in aquaticis naſcens.* Plin. lib. 21. ca. 15. 7. *Quædam ſpinam habent in folio, & in caule, ut phleos, quod aliqui ſtœben appellauere.* Idem lib. 22. cap. 11. *Stœbe, quam aliqui phleon uocãt, decocta in uino, præcipuè auribus purulentis medetur: itẽ oculis ictu cruentatis, hæmorrhagiæ quoq; & dyſenteriæ infuſa, hæc herba non eſt Scabioſa ut quidem putant, nec ab ullo hodie eſt cognita.*
Stœchades] *pen. cor.* (στοιχάδες,) *Inſulæ tres Maſſilienſiũ litori uicinæ, ſinguli nominibus, Prote, Meſe, Hype, hoc eſt, prima, media, & infima. Stœchades ob ordinem quo ſitæ ſunt dictæ. Author* Plin. lib. 3. ca. 5. *Græci enim στίχον dicũt ordinem & uerſum.* Lucan. lib. 3. 104. *ſingulariter protulit, Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite claſſis, Stœchados arua tenent.*
Stœchas] *ſtœchadis, pen. cor.* (στοιχάς,) *tenues habet circulos, comam hyſſopi, amaram guſtu. Hanc hodie uocant imperij ſticados citrinum, nanq; frutex oſtenditur ſurculoſus, odoratus, capitibus luteolis, ex concoloribus floſculis compactis, unde citrinum uocatur.* Plin. lib. 27. ca. 12. 24. *Stœchas in inſulis tantum eiuſdem nominis gignitur, odorata herba, coma hyſſopi, amara guſtu. Menſes ciet potu, pectoris dolores leuat. Antidotis quoq; miſcetur.* Idem lib. 26. ca. 7. 10. *Iſchiadicos dolores & ſpinæ leuat agaricum potum, ut in tuſſi. Item ſtœchadis aut betonicæ farina ex aqua mulſa. Obſeruauerunt (inquit Ruellius) Arabæ factionis authores alterum ſtœchados genus, caule ſeſquipedali, pallido, coma tenui, oblonga, ſpica ſterili, quod ſuo gentili cognomento Arabicum uocauerant, eiuſdem cuius & Gallicum effectus. Suſpicatur præterea idem author, Arabicam ferè ſtœchadem inter origani genera comprehendi ſub onitide.*
Stoici] *penul. corr.* (στωϊκοί,) *Philoſophi appellati ſunt ab* στοὰ, *quod ſignificat porticum, quo conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex uarietate picturæ. Græci enim* ποίκιλον *uarium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui antea Zenonij dicebantur à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſſima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quã pinxit Polygnotus gratuitò.* Cic. pro Mureen. 56. *Fuit enim quidam ſummo ingenio uir Zeno, cuius inuentorum æmuli Stoici nominantur.*
Ad Stoicos ſe inclinare. Cic. de Fin. 15.
Stoicus] *pen. cor. Adiect.* (στωϊκὸς,) *ut libelli Stoici.* Horatius Epod. 8. 3.
Stoice] *Aduerb.* (στωϊκῶς,) Cic. *in* Parad. 4. *De dijs immortalibus, de charitate patriæ, Stoicè ſolet, nullis oratorijs ornamentis adhibitis, dicere. De Cat. Idem pro Mure. 67. At enim agit mecum auſtere, & Stoicè Cato.*
Stoicida] *ſtoicidæ, pen. corr.* (στωϊκιάδης,) *Patronymicum maſc. Iuuen. Stat. 2. 7.*
Fugerunt trepidi uera ac manifeſta canentem
Stoicidæ.
Stola] *ſtolæ,* (στολὴ, στόλις,) *Apud ueteres dicebatur quicquid tegebat. nam & apud Græcos* στολὴ *indumentũ ſignificat. unde ſtola deducitur. Ennius Telepho, Cedo & caueo cum ueſtitus ſqualida ſeptus ſtola. Idem in eadem, Regnum reliqui ſeptus medici ſtola. Ex Nonio.*
Velatus ſtola. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 15.
Stola, Honeſtæ mulieris ueſtis, uſq; ad imos pedes demiſſa. Tibullus, Impediat crines, nec ſtola longa pedes. Cic. 2. Philip. 61. *Quam ſtatim muliebrẽ ſtolã reddidiſti. locus eſt in Antonium qui ſe Curioni proſtituerat.* Horat. 1. Serm. ſaty. 2. *At talos ſtola demiſſa, & circundata palla.*
Stola pro Honeſta muliere. Stat. 1. Syl. 2. 47.
Hinc eques, hinc iuuenum cœtu ſtola miſta laborat. Mart. lib. 105. *Quiſquis ſtolæue, purpuræue contemptor,* &c.
Stolatus] *pe. pro. Adiect.* (στολιδωτὸς,) *Matronale, atq; honeſtum dicimus.* Mart. lib. 1. 119.
Quis floralia ueſtit & ſtolatum
Permittit meretricibus pudorem?
Stolata mulier, pro Locuplete & primaria: cõtrà Togata pro plebeia, & ſecundæ claſſis. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. Budæus.
Stolidus] *pen. cor. Adiectiuum,* (χθές τερος, ἠλίθιος, ἀπόπληκτος, αὐτόματος, ἀτάσθαλος,) *Excors, teter, moleſtus, atq; illepidus.* Terentius Heauton. 3. 2. 34. *Nonne ad ſenem aliquam fabricam fingit? S. ſtolidus eſt.* Idem Andr. 3. 1. 12. *ab*

Digitized by Google

Vix tandem ſenſi ſtolidus.
Aures ſtolidæ. Ouid. 11. Metam. 36.
Fiducia ſtolida. Liu. 4. bel. Maced. 175.
Linguæ ſtolidæ conuitia fundere. Ouid. 13. Metam. 62.
Mens ſtolida. Ouid. 11. Metam. 30.
Pecus ſtolidum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 2.
Saxum ſtolidum. Plaut. Milit. 14. 33.
Vatum ſtolidiſſimus. Ouid. 13. Metam. 166.

Stolide] pen. corr. Aduerbium, (ἀβελτερίᾳ, ἠλιθιότης, ἀτεχνῶς ἀλλὰ, ἀφροσύνη,) Liu. 5. bel. Pun. 108. Id non promiſſum magis ſtolidè, quàm ſtolidè creditum. Plin. lib. 15. cap. 14. 5. Stolidè tument pulmonea.
Ferox ſtolidè. Tacit. lib. 1.

Stolo] ſtolonis, m. g. (μόσχος, μοσχίον, μόσχευμα,) quid ſit declarat his uerbis Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 2. 8. Nam Stolonis lex illa, quæ uetat plus quingenta iugera habere ciuẽ Romanum, & qui propter diligentiam culturæ Stolonum confirmauit cognomen, quòd nullus in eius fundo reperiri poterat ſtolo, quòd effodiebat circum arbores è radicibus, quæ naſcerentur è ſolo, quos ſtolones appellabant. Plinius lib. 17. cap. 1. 7.

Stomacace] (στομακάκη,) Plin. lib. 25. cap. 3. 1. In Germania trãs Rhenũ caſtris à Germanico Cæſ. permotis, maritimo tractu fons erat aquæ, dulcis ſolus, qua pota intra biennũ dẽtes decidereẽt, cõpagesq; in genibus ſoluerentur. Stomacacen medici uocabant, & ſceletyrben ea mala.

Stomachus] ſtomachi, pen. corr. maſc. gen. (στόμαχος,) Fiſtula per quam cibus deſcendit, gula ſiue guttur. Plin. libro 11. cap. 37. 50. Summum gulæ fauces uocantur: poſtremũ, ſtomachus. Extremum, ſtomachus. Hoc nomine eſt ſub arteria carnoſa manitas, adnexa ſpinæ, ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo fuſa. Cic. 2. de Nat. deor. 22. Linguam autem ad radices eius hærens ſtomachus excipit, quo primùm illabuntur ea quæ accepta ſunt. Celſus lib. 4. ca. 1. Deinde duo itinera incipiunt: alterum aſperam arteriã nominant: alterum ſtomachum. Arteria exterior ad pulmonẽ, ſtomachus interior ad uentriculum fertur. Illa ſpiritum, hic cibum recipit.

Stomachus ponitur etiam pro uentriculo, id eſt, receptaculo ciborũ. Ab στόμα, τῦ στόματος ore, & ἔχω ἴ σχέω habeo, quia os ſic habet, ut effundat aliò. Iuuen. Saty. 5. 5.
Si ſtomachus domini feruet uinoq;, ciboq;. Plin. lib. 19. cap. 5. 2. Viuunt hauſti in ſtomacho in poſterum diem, nec perfici queunt in cibis. De peponibus.

Stomachi diſſolutio, Vomitus. Plin. lib. 9. cap. 48.
Acrimoniam ſtomachi, roſionesq; ſedant nuclei nucis pineæ. Plin. lib. 23. cap. 8. 1.
Fluctationes ſtomachi ſiſtit beta. Plin. lib. 20. cap. 8. 3.
Fluxiones ſtomachi ſiſtunt caſtaneæ. Plin. lib. 23. cap. 8. 9.
Malacia ſtomachi. Plin. lib. 18. cap. 7. 2.
Redundatio ſtomachi, Vide Redundatio in Redundo.
Roſiones ſtomachi. Plin. lib. 20. cap. 14. 8.
Tempeſtiuitates ſtomachi. Plin. lib. 29. cap. 13.
Torſiones ſtomachi. Plin. lib. 20. ca. 17. 1. & lib. 28. ca. 7. 2.
Reſolutio ſtomachi. Celſus lib. 4. ca. 5. Vulgatiſſimũ uerò peſſimumq; ſtomachi uitiũ eſt reſolutio: id eſt, quũ ſibi nõ tenax eſt, ſoletq; deſinere ali corpus, ac ſic tabe conſumi.
Accipere uulnus in ſtomacho. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 4.
Corroborare ſtomachum, Vide Corroboro.
Ieiunus ſtomachus rarò uulgaria temnit. Hora. 2. Ser. ſaty. 2. 8
Imbecillus ſtomacho. Celſus lib. 1. cap. 2.
Imbecillus ſtomachus. Celſus lib. 1. cap. 2.
Infirmus ſtomachus. Celſus lib. 1. cap. 8.
Laborare ſtomacho, Celſus lib. 1. cap. 8.
Tumultum ſtomacho fert pituita. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 16.
Latrantem ſtomachum bene lenit cum ſale panis. Horatius 2. Serm. ſaty. 2. 4.
Marceſcens ſtomachus pridiani cibi onere, Vide Marceo.
Laſſum ſtomachum peruellere. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 2.
Reficitur ſtomachus diuerſitate ciborũ. Quint. lib. 2. ca. 11. 4.
Ruens ſtomachus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 31.
Aegrũ ſtomachũ ſollicitat mala copia. Hora. 2. Serm. ſaty. 2. 9.
Eſſe languenti ſtomacho. Cælius Ciceroni, lib. 8. 13. 4.
Ius enim dandum non fuit, quum καινοστόμαχος eſſes. Cicero Tiro. 16. 6. 3.
Stomachus pro Animo: quia quemadmodum ſtomachus facilè eo cibo mouetur, à quo natura abhorret: ſic animus eas res maximè auerſatur & abhorret, quas ſuæ naturæ contrarias eſſe ſentit. Cic. ad Cæliũ, lib. 2. 15. 5. Noſti enim nõ modò ſtomachi mei, cuius tu ſimilem quondã habebas, ſed etiã oculorum in hominum inſolentiũ indignitate faſtidiũ. Plin. in epiſt. mei certè ſtomachi hæc natura eſt, ut nihil niſi totũ & merum uelit. Id eſt, animi mei.
Narrare ſtomachum, Vide Narro.
Stomachus, pro Re quæ oblectat. Cic. ad Mariũ, lib. 7. 1. 5. Omnino, ſi quæris, ludi apparatiſſimi, ſed non tui ſtomachi: coniecturam enim facio de meo, Id eſt, qui tibi minimè placuiſſent. Budæus. (Budæus.
Stomacho ſuo uiuere. Plin. in epiſt. Id eſt, pro ſententia animi.
Stomachus, Aequitas animi. Plin. in Præfatione, 8. Argumentũ huius ſtomachi mei habebis, quòd in his uoluminibus autorum nomina prætexui. Id eſt, æquitatis meæ, & cãdoris animi, quòd ſcilicet nihil malignitati dederim. Budæus.
Nec tã animum me, quàm ſtomachum nõ habere arbitrantur. Cic. Dolabellæ in epiſtolis ad Atticum, lib. 15. 328. 6.
Bonum ſtomachũ Martialis pro æquitate animi poſuit. Quintil. lib. 2. cap. 3. Error tamen in re duplex: unus quòd interim ſufficere illis minores præceptores exiſtimant, & bono ſanè ſtomacho cõtenti ſunt. Id eſt, Contenti ſunt ſtomacho præceptorum qui hæc elementa diſciplinæ docere non dedignantur, nec faſtidiunt. Budæus.
Stomachus pro affectu animi. Quintil. lib. 6. Hæc aut Catonis animo, aut Ciceronis ſtomacho ferenda ſunt. Budæus.
Stomachus aliquando pro ira, odio, & faſtidio. Cic. 4. Tuſcul. 81. Tracta definitionem fortitudinis, intelliges eam ſtomacho nõ egere. Idem ad Cælium, lib. 1. 15. 19. Hoc aſperſi ut ſcires me tamen in ſtomacho ſolere ridere. Id eſt, etiam in indignatione.
Epiſtola plena ſtomachi & querelarũ. Ci. Q. fratri, li. 3. 24. 1.
Grauis ſtomachus Pelidæ. Horat. 1. Carm. ode 6. 2.
Exardere iracundia & ſtomacho. Cic. 4. Verr. 33.
Excitare ſtomachum. Plin. lib. 20. cap. 5. 4.
Recreatur ſtomachus uino. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.
Reſtituere ſtomachum. Celſ. lib. 3. cap. 11.
Retineri à ſtomacho. Celſ. lib. 3. cap. 21.
Solicitudo ac ſtomachus. Cic. ad Brutum, 13. 3. Scribere multa ad te neq; poſſum præ ſolicitudine ac ſtomacho, neq; debeo Idem pro Muræna, 16.
Stomachum facere, pro Dolore afficere ac commouere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 9. 30. Non illi quidem ut mihi ſtomachum facerent, quem ego funditus perdidi: ſed certè ut facere ſe arbitrarentur.
Stomachum mouere, Idem. Cic. pro Muræna, 25. Idem ad Atticum, lib. 6. 1 14. 12. In quo tamen ille mihi riſum magis, quàm ſtomachum mouere ſolet, Vide Moueo.
Stomacho eſſe dicitur res aliqua. Cicero Attico, libro 5. Et multa prætereo quæ tum mihi maiori ſtomacho fuerunt quàm ipſi Quinto.

Digitized by Google

Stomachum erumpere in aliquem. Cicero ad Atticum, libro 16. 333. 2.

Non ſine ſtomacho. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21. 4.

Stomachor] *pen. corr. ſtomacharis, (ἀγανακτέω, πίμπρα μαι, ἀκνυμαι, διαῤῥήγνυμαι, δυσκολαίνω, δυσχεραίνω,) ſtomachari, Indignari ac turbari. Quãdoq; accuſatiuo iungitur, quandoq; abſolutè, quandoq; cum præpoſitione ponitur. Terent. Eunuch. 2. 3. 31.*

- id quidem aduenienti mecum ſtomachabar modò. Cice. ad Caſsium, lib. 15. 16. 5. Si enim ſtomachabere & moleſtè ferres, plura dicemus. Idem 4. Academic. 23. Et homo natura leniſsimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) ſtomachari tamen cœpit. Idem ad Atticum, lib. 14. 3 19. 3. Amariorem enim me ſenectus facit, ſtomachor omnia, ſed mihi quidem, &c. Horat. 1. epiſt. 1. 21.

- & prauè ſectum ſtomacheris ob unguem.

Non dubito quin mirere, atq; etiam ſtomachere, quòd tecum de eadem re agam ſæpius. Cicero Capitoni in Epiſt. ad Attic. lib. 16. 3 4 6. 1.

Iucundiſsimis tuis literis ſtomachatus ſum in extremo. Cic. Furnio, lib. 10. 26. 3.

Stomachabatur ſenex ſiquid aſperius dixeram. Cicero 1. de Natura deorum, 128.

Stomachans] *pen. corr. Participium, (ἀγανακτῶν,) Cice. ad Atticum, lib. 4. 85. 16. Quid aliud noui? & tamen abſoluto Gabinio ſtomachantes alij iudices.*

Videre quempiam iraſcentem & ſtomachantem. Cicero de Clar. Orat. 183.

Stomachicus] *pen. corr. Adiectiuum, (στομαχικὸς,) Qui è ſtomacho laborat. Plin. lib. 25. cap. 5. 22. ſcribit helleborum mederi ſtomachicis. Idem lib. 20. cap. 9. 18. Item ad ſpleneticos & ſtomachicos, &c.*

Stomachoſus] *pe. prod. (ἀγανακτητικὸς,) ſtomachoſior, ſtomachoſiſsimus, Qui facilè indignatur, ac cuncta faſtidit.*

Eques ſtomachoſus. Horat. 1. epiſt. 15. 3.

Stomachoſa res. Cice. 2. de Oratore, 154. Me quidem hercle ualde illa mouent ſtomachoſa, et quaſi ſubmoroſa ridicula, non quum à moroſo dicuntur, tum enim non ſal, ſed natura ridetur. Idem de Claris Oratori. 127. Quod erat in reprehendendis uerbis uerſutum & ſolers, ſed ſæpe ſtomachoſum, nonnunquam frigidum.

Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 11. 15. accipit pro eo qui iniuriã contumeliamq; facit, Stomachoſiores, inquit, meas literas quas dicas eſſe non intelligo.

Stomaticus] *pen. corr. (στοματικὸς,) Adiectiuum, à στόμα στόματος, quod os ſiue buccã Latinè ſignificat: dicitur qui ulcus aliquod in ore habet. Plin. lib. 24. cap. 14. 3. Huius flos cum melle epiphoris illinitur, & ignibus ſacris, ſtomaticiſq; ex aqua bibendus datur. Hoc eſt, ijs qui oris ulceribus laborant, uel cum ijs medicamentis quæ ſtomatica dicuntur. Ob eandem rationem Stomatice eſt, hoc eſt ori cõfert, & oris affectus ſanat. Plin. lib. 22. cap. 9. 3. de glycyrrhiza Ideo & commanducata, ſtomatice eſt, ulceribus oris inſperſa ſæpe, & pterygijs.*

Stomoma] *pen. prod. ſtomomatis, n. g. (στόμωμα, (Plin. libro 34. cap. 1. 2. de ſquama æris, Squamæ eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod uocant ſtomoma.*

Storea] *ſtoreæ, (φορυτὸς, φορμὸς,) quam extendimus ſuper terram. Plin. lib. 15. cap. 15. Colligi mala poſt æquinoctiũ autumnale, neq; ante ſextamdecimam lunam, neq; ante primam horam. Cadiua ſeparari, ſtramentis, ſtoreis, paleisúe ſubſterni. Dicta ſtorea ἀπὸ τῦ στορέννυμι, qd' ſignificat ſternere. Liu. 10. bel. Pun. 13. Numidæ præcipue arundine texta ſtoreaq;. Cæſar 2. bel. Ciuil. 35. Vbi quantum ſtoriarum demiſsio quatiebatur, tantum eleuabant. Quidam ſtoriam, per tertiam uocalem ante a, ſcribunt.*

Strabo] *ſtrabonis, maſc. gen. (στραβὸς, παραβλωψ,) Qui oculos habet diſtortos. Cic. 1. de Nat. deor. 108. Redeo ad deos, ecquos ſi non tam ſtrabones, at petulos eſſe arbitramur? Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Vni animalium homini oculi deprauantur, unde cognomina Strabonum & Petorum. Varro Flexabulis, Multi enim qui limina intrarũt integrie oculis, ſtrabones ſunt facti.*

Strabo] *(στράβων,) eruditione Græcus, profeſsione geographus et philoſophus Stoicus, ortus ex Amaſia ciuitate Pontica, id quod ipſe de ſe teſtatur, & Stephanus prodidit, matre fuit è Gnoſo Cretenſi urbe orta. Amicitia uſus eſt Aelij Galli, cum quo Nilum nauigauit, & totam ferè Aegyptum luſtrauit, ac bonam etiam Africæ partẽ. Claruit Romæ temporibus Auguſti & Tiberij.*

Strages] *ſtragis, ſ g. (ὄλεθρος, νεκρὸς,) Eſt inquit Valla, multitudo cadauerum interfectorum. Liu. lib. 8. Per arma, per uicos latè ſtragem dedere. Cic. ad Atticum, li. 1. 11. 2. Quas ego pugnas & quantas ſtrages edidi. Idem 1. de Diuin. 40. Stragem horribilem, cædemq; uereri.*

Confuſæ ſtragis aceruus. Virg. 6. Aeneid. 101.

Cruenta ſtrages. Lucan. lib. 2. 43.

Lacera ſtrages. Stat. 12. Thebaid. 144.

Sanguinea ſtrages. Stat. 2. Thebaid. 141.

Ciere ſtragem. Virg. 6. Aeneid. 166.

Cumulata urbs ſtrage uirorum. Silius lib. 15. 80.

Magnam latè dat ſtragem. Lucan. lib. 1. 32.

Nimbus dat ſtragem ſatis. Virg. 12. Aeneid. 91.

Dare ſtragem cateruatim. Virg. 3. Georg. 112.

Hiatu immani ſtragem meditatur tigris. Silius lib. 4. 68.

Propagare ſtragem. Lucret. lib. 1. 56.

Vndans amnis ſtrage uirũm. Silius lib. 17. 122.

Nemorum ſtrages. Silius lib. 3. 42.

Stragula] *ſtragulæ, pen. corr. (στρῶμα, στρωματοδεσμὸς,) Genus ueſtis, ſiue quicquid inſternitur uel lecto, uel equo, uel alij rei: quod in feſtis ante altare ſternunt in pauimento, ſtragulũ rite uocabimus. Hæc ex Valla lib. 6. cap. 46. Cic. 4. Verr. 127. Dico te maximum pondus auri & argenti, eboris, purpuræ, plurimam ueſtem Melitenſem, plurimam ſtragulã, multã Deliacã ſupellectilẽ, plurima uaſa Corinthia, magnũ numerũ frumenti, uim mellis maximã Syracuſ. Picta ſtragula. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 16. (ſis exportaſſe.*

Stragula ueſtis, Idem. Cic. 4. Verr. 33. Dicebant ſcyphorũ paria compluria, hydrias argenteas, pretioſam ueſtem ſtragulam, multa mancipia pretioſa Verri data eſſe. Et Liu. 4. bel. Maced. 34. Et quum tibi uiro liceat purpura in ueſte ſtragula uti: matremfamiliãs tuam purpureum amiculũ habere non ſines? Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 24.

Stragulum] *ſtraguli, pen. cor. (ῥῆγος, φορμὸς, κυπάς,) pro eodem accipitur, nempe pro lectorum opertorio, ubi & dormiebant antiqui & diſcumbebant, uario deliniamento figuratũ & acu picto. Varro de Lingua Latina, Quicquid inſternebant, à ſternendo ſtragulum appellabãt. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 16. Nam neq; tũc plumæ, nec ſtragula picta ſoporem. Martial. lib. 14. 91. Sic Plin. lib. 13. cap. 11. 6. Et è libro uela, tegeteſq;, nec non & ueſtem atq; ſtragula.*

Textile ſtragulum. Cic. 5. Tuſcul. 86.

Stragona] *(στραγόνα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Poſſenaw.*

Stramen] *ſtraminis, pen. corr. neut. gen. (κάρφη, κάρφις,) Stipula, uel quiduis aliud ſtramineum, quod ſolo quieſcendi gratia ſternitur: nempe id propriè in triticeis culmis*

quod

Digitized by Google

quod terræ hæret, & postea subsecatur, quod alij à stando dictum putant, alij à stratu, quòd id substernatur pecori. Contecta stramine casa. Ouid. 5. Metam. 80.

Agreste stramen. Virg. 11. Aeneid. 14.

Stramentum] stramenti, (καυνάσιον, κάρφος,) Idem, Varro de Re rust. lib. 1. cap. 50. Tertio modo metitur, ut stramentum medium subsecent, quod manu sinistra summũ prehendunt, à quo medio messem dictam puto. Infra manũ stramentum quod terræ hæret, postea subsecatur. Liu. 5. bel. Pun. 218. Pars ignis escas stramento arido tectis injciunt, pars portas occupant. Plaut. Truc. 6. 23. noctem in stramentis pernoctare perpetem. Plin. lib. 18. cap. 3. 5. Quies, somnusq; in stramentis erat. Cæsar 8. bel. Gall. 60. Fasces ubi consederant per manus stramentorum ac uirgultorum, quorum summa erat in castris copia, inter sẽ traditos, ante aciem collocauerunt. Ibidem, lib. 6. 157. Et feruefacta iacula in casas, quæ more Gallico stramentis erant tectæ, iacere cœperunt.

Incubare stramentis. Horat. 2. Serm. saty. 3. 24.

Stramineus] Adiectiuum, (καρφινὸς,) Quod est ex stramine. Propert. lib. 2. eleg. 17. 4. Straminea posset dux habita Casæ stramineæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 4. (re casa.

Strangulo] strangulas, pen. corr. (ἄγχω, ἀπάγχω, στραγγαλάω, πνίγω, ἀποπνίγω,) strangulare, Stringendo gulam necare. Columel. lib. 3. cap. 12. 3. Eademq; uelut conclausa & coarctata semina comprimere atq; strãgulare. Cicero ad Pætum, lib. 9. 22. 12. Nos autem ridiculè si dicimus, ille patrem strangulauit: honorẽ nõ præfamur. Iuuen. Saty. 10. 2. Sed plures nimia congesta pecunia cura Strangulat.

Liquor strangulat ora. Ouid. in Ibin, 119.

Arca strangulat diuitias. Stat. 2. Syl. 2. 30.

Strangulat segetes nimia terræ letitia. Quint. li. 8. in Proœm.

Natura strangulante sonitum. Plin. lib. 2. cap. 43. 2.

Strangulatus] pen. prod. Participium, (πνικτὸς,) Plinius lib. 7. cap. 7. 2.

Strangulatus, pen. pro. (πνιγμὸς,) Verbale, Ipsa strangulatio: ut strangulatus uuluæ, quæ et strãgulatio dicitur, pro compressione, & angustia uteri. Plin. lib. 20. cap. 18. 2. Datur & olfactandum ex aceto in strangulatu uuluæ. Idem lib. 21. cap. 20. 2.

Strangulatio] (πνῖξις,) ut,

Strangulatio uuluæ. Plin. lib. 20. cap. 15. 2.

Stranguria] stranguriæ, (στραγγωρίαι,) Difficultas urinæ quæ ex meatus constrictione accidit: unde fit ut stillatim urina emittatur. Vnde etiam urinæ stillicidium Latinis dicitur. Ab στραγγαλάω constringo, & τὸ οὖρος. Vel ab στραγὼν στραγόνος, quod apud nos guttam significat: ὑρέω, meio. Latinè substillium dicitur. Plin. lib. 20. cap. 5. 2. Philistion in lacte coquit, & ad stranguriam dat radicis uncias quatuor. Cic. 2. Tusc. 79. Quãuis idem forticulum se in torminibus & in stranguria sua præbeat.

Stratagema] siue strategema, pen. prod. stratagematis, n. g. (στρατήγημα,) Stratagemata, astutiæ rei militaris, gesta militaria, exempla siue consilia militaria, quibus posteri ad similia facienda ducuntur, στρατὸς enim, exercitus: ἄγω duco Stratia, militia, exercitus. Cic. 3. de Nat. deor. 20. Cõsilium illud imperatorium fuit, quod Græcis στρατήγημα appellant, sed eorum imperatorum qui patriæ consulerent, uitæ non parcerent. Idem ad Atticum, lib. 5. 89. 2. Quum interim Rufio noster quòd se à Vestorio obseruari uidebat, stratagemate hominem percussit.

Strategus] strategi, pen. prod. m. g. (στρατηγὸς,) Dux exercitus. Plaut. Curc. 7. 6. Nec strategus, nec tyrannus quisquã Strategum te facio huic cõuinio, dixit Plaut. in Sticho, 14. 19.

Stratiotes, stratiotis, pen. prod. m. g. (στρατιώτης,) Miles.

Stratiotes, uel Stratiotis, (στρατιώτης, χιλιόφυλλος,) Herba quæ Latinè militaris dici potest, quoniam omnia ferè uulnera ferro facta intra dies quinque sanat ex oleo imposita. Plin. lib. 24. cap. 18. 2. Celebratur autem à Græcis stratiotis, sed ea in Aegypto tantum, & inundatione Nili nascitur aizoo similis, ni maiora haberet folia. Refrigerat mirè, & uulnera sanat ex aceto illita, &c. Vulgò Mille fõlium.

Strategia] strategiæ, pen. corr. (στρατηγία,) Militatio, prætura, imperium rei militaris & gubernatio. Plin. lib. 6. ca. 9. 4. A Tigranocerta ad Iberiam. Diuiditur (quod certum est) in præfecturas, quas ij strategias uocant. Idem lib. 4. cap. 11. 1.

Stratioticus] penul. corr. Adiectiuum, (στρατιωτικὸς,) Militaris. Plaut. Pseud. 9. 11. Stratioticum nuntium aduenientem percutiam probè.

Stratones] octo fuerunt. Primus Isocratis auditor. Secundus Lampsacenus, Theophrasti discipulus, qui uocatus est Physicus, propter speculationem physicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi: scripsit multos libros. Tertius medicus qui Erasistratum audiuit. Quartus historicus. Quintus poeta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, ut ait Aristoteles. Septimus Peripateticus, qui uixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laertius. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui unà cum eo in bello Philippensi fuit: solusq; adhibitus dum ille sibi mortem consciuit. Conciliatus postea Augusto per M. Messalam, qui comes ad bellum Actiacum fuit. Vide Aelianũ. Hic (ut Hieronymus scribit) manu propria se uolens confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret: quorum fœdus Aegyptij regis societate neglexerat, retrahebatur formidine: & gladium quem arripuerat, circunspectãs, hostium pauidus expectabat aduentum. Quem iam iamq; capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, et latus eius transuerberauit. Compositoq; ex more cadauere se moriẽs superiecit, ne post uirginalia fœdera alterius coi-

Strator, Stratum] Vide Sterno. (tũ sustineret.

Strena] strenæ. (ξένιον,) Munus quod datur die festo, ominis boni gratia. A numero, quo significatur alterum, tertiumq; uenturum similis commodi: ueluti trena, quæ præposita s littera, strena: ut in lite solebant antiqui, dicentes stlitem. Hæc ex Festo. Quidam à strenuitate strenam dici putant. Pomponius, Assidue, siqua uentura est strena strenæ. Suet. in Caligula, cap. 42. Edixit & strenas ineunte anno se recepturũ, stetitq; in uestibulo ædium Calendis Ianuarijs ad captandas stipes, quas plenis ante eum manibus ac sinu omnis turba ferebat. Plaut. Stich. 12. 18. Bona cœna, strenaq; obolet.

Strenuus] Adiectiuum, (ἀλεατήριος, ἐνεργὸς, ἀγέραχος, ἔυσωνος, γενναῖος,) Fortis, celer, uigilans, & ad res gerendas promptus. Terent. Phorm. 3. 1. 12. Tum Phormio itidem hac re (ut in alijs) strenuum hominem præbuit. Colum. lib. 7. Magister pecoris acer, durus, strenuus, laboris patientissimus, alacer, atq; audax esse debet.

Vt cognosceret te, si minus fortem, attamen strenuum. Cicero 2. Philipp. 85.

Putare aliquem strenuum. Hirtius Ciceroni epist. ad Attic. libro 15. 325. 1.

Dextra strenua. Ouid. de Medicamine faciei, 13.

Facies strenua. Plaut. Rud. 9. 9.

Inertia strenua. Horat. 1. epist. 11. 6.

Ministra strenua faciendis iussis. Ouid. 9. Metam. 62.

Strenua mors, pro cita & celeri. Curtius lib. 9.

Membra strenua. Ouid. 4. Fast. 158.

Strenuior, pro Magis strenuus; & superlatiuũ Strenuissimus.

Plautus

Plaut. Epid. 1 0. 1 0. Nã ſtrenuiori deterior ſi prædicet ſuas pugnas, de illius ore fiũt ſordidæ. Cato in Præfat. At ex agricolis & uiri fortiſſimi, & milites ſtrenuiſſimi gignuntur. Plin. lib. 1 8. ca. 5. 1. Fortiſſimi uiri, & milites ſtrenuiſſimi.

Strenuè] Aduerbium, (ἀρεσκηρίως,) Fortiter, diligẽter. Cic. ad Atticum, li. 1 6. 333. 1 8. Magis commodè quàm ſtrenuè nauigaui. Idẽ ad Quin. fratrem, lib. 2. 8. 3. Domus utriuſq; noſtrum ædificatur ſtrenuè.

Capere arma p aliquib. ſtrenuè. Cic. pro Rab. Perduel. reo, 22.

Comparare aliquid ſtrenuè. Autor ad Herenn. lib. 4. 233.

Sanè ſtrenuè accepi tuas literas. Cic. Terentiæ lib. 1 4. 5. 2.

Strenuitas] penul. corrept. ſtrenuitatis, (τὸ ἀρεσκήριον,) Fortitudo, celeritas, agilitas. Ouid. 9. Metam. 65. Strenuitas antiqua manet.

Strepo] ſtrepis, ſtrepui, ſtrepitũ, pen. corr. (ἀδπέω, ψοφέω, κτυπέω, λοναβέω, λεροταλίζω, κατλαγέω,) ſtrepere, Pedibus aut aliquo quocunq; alio modo ſtrepitum facere. Plin. lib. 11. cap. 10. 5. Quum adueſperaſcit, in alueo ſtrepunt.

Murmure ſtrepit omnis campus. Virg. 6. Aeneid. 1 42.

Cornua ſtrepuerunt rauco cantu. Virg. 8. Aeneid. 1.

Mauors ſtrepit per omnem Auſoniam. Silius lib. 4. 3.

Strepere aliquid, pro Submurmurare. Liu. 2. ab Vrbe, 1 94.

Strepere inter ſe. Cic. 1. de Diuinat. 55.

Strepunt aures clamoribus plorantium. Liu. 2. bel. Pun. 63.

Strepitus] huius ſtrepitus, pen. corr. (κατλαγος, ἄηχαβος, λόναβος, λέλαδος,) Propriè pedum ambulãtium, manuũq; aliquid pertractantium ſonus eſt. Cic. 2. Verr. 28. Tum uerò non ſtrepitu, ſed maximo clamore ſuã Populus Rom. ſignificauit uoluntatem. Idem ad Atticum, lib. 13. 295. 4. Heri neſcio quid in ſtrepitu uideor exaudiſſe, quum diceres te in Tuſculanum uenturum. Cæſar 4. bel. Gall. 583. Atq; ipſo terrore equorum, & ſtrepitu rotarum ordines plerunque perturbant.

Strepitus arboris. Plin. lib. 1 6. cap. 4. 2. 2.

Concurſus hominum foriq; ſtrepitus. Cic. de Claris Orat. 176.

Fluminum ſtrepitu. Cic. 1. de Leg. 31.

Pedum crepitus, & ſtrepitus hominum. Cic. in Topicis, 25.

Strepitus, fremitus, clamor, tonitruũ. Cælius Ciceroni li. 8. 2. 4.

Acerbus plagarum ſtrepitus. Iuuenal. Saty. 1 4. 2.

Demens ſtrepitus. Horat. 3. Carm. ode 1 9. 5.

Dulcis ſtrepitus aureæ teſtudinis. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.

Ingens ualuarum ſtrepitus. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 23.

Nocturni atq; diurni ſtrepitus. Horat. 2. 1 6.

Popularis ſtrepitus. Horat. de Arte, 1 7.

Audire ſtrepitum cum fremitu in aliquo loco. Cic. de Aruſp. resp. 1 8.

Fit ſtrepitus tectis. Virg. 1. Aeneid. 1 46.

Haurire ſtrepitum, Audire ſtrepitum. Virg. 6. Aeneid. 1 1 2.

Remugit ſtrepitu ianua. Horat. 3. Carm. ode 1 0. 1.

Pedum ſtrepitu terrere aliquem. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 8.

Strepitus, Pompa diuitiorum, à comitantium ſtrepitu dicta. Quintilia. Declamat. 1 3. Hic quum me euocaſſet ſubitò trepidum, totoq; fortunæ ſuæ ſtrepitu circunſtetiſſet.

Strepito] ſtrepitas, peh. corr. (κατλαγέμαι,) ſtrepitare, Sæpe ſtrepitum facere. Virg. lib. 1. Georg. 83. Inter ſe ſolijs ſtrepitant.

Arma ſtrepitantia. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 7.

Stria] ſtriæ, Canaliculus & ſulcus quidam in eo columnarũ genere quod ſtriatum dicitur. Vitru. lib. 3. cap. ultimo, Columnarum ſtriges faciendæ ſunt XXIIII. ita excauatæ, ut norma in cauo ſtrigis quum fuerit coniecta, circumacta, ita anconibus ſtriarum dextra ac ſiniſtra angulos tãgat, ut acumen normæ circunrotundatione tangendo peruagari poſſit. Plin. lib. 22. ca. 22. 25. Quorundã ex his facilè noſcuntur uenena, diluto rubo, rancido aſpectu, liuido intus colore, rimoſa ſtria, pallido per ambitum labro.

Stria & Strix] hoc differunt ex Vitruuij deſcriptione: In columna ſtriata, pars eminula dicitur ſtria: pars cauа, ſtrix. Vitru. lib. 1 0. cap. 1 5. Canaliculi, qui Græcè ῥαφὶς dicitur, longitudo, &c. Idem lib. 4. cap. 4. Circa ſtrigium cana, & angulos ſtriarum. Vide in Strigilis, Budæus Strigiles.

Striæ etiam in herbis (inquit Ruellius) ſunt partes quædam, et, ut ita dicam, femora quæ protuberant: ἐξοχὰς Græci uocant: ſicut cana canaliculiq;, ſtrigiles, ſi Vitruuio credimus appellantur.

Strio] ſtrias, ſtriare, Strias facere. Vitruuius lib. 4. cap. 3. Columnas autem ſtriari uiginti ſtrijs oportet.

Striare etiam uidentur boues, quum peracto aut non peracto priore uerſu, alius ſuper alium immittitur. Hoc aũt fieri, dum boues adhuc in priore uerſu anhelant, non conuenit. Plin. lib. 1 8. cap. 1 9. 4. In arando uerſum peragi, nec ſtriare in actu ſæpius.

Striatus] pen. prod. Participium, Strijs diſtinctum: unde et folia ſtriata, & columnæ ſtriatæ, & conchæ ſtriatæ dicuntur. Plin. lib. 21. cap. 5. 1. Candor eius eximius, ſolijs foris ſtriatis, & ab anguſtijs in latitudinem paulatim ſeſe laxantibus, effigie calathi. Idẽ lib. 37. ca. 10. 21. Idẽ li. 9. ca. 33. 1.

Striatus ſcapus. Plin. lib. 26. cap. 7. 2.

Striatam frontem uocat Apuleius contractam, caperatamq;, & quaſi ſulcos facientem præ triſtitia.

Striatura] ſtriaturæ, pen. prod. Vitruuius lib. 4. ca. 3. Striaturæ paribus lateribus. Paulo poſt, ita Dorica columna ſui generis ſtriaturæ habebit perfectionem.

Stribiligo] pen. prod. ſtribiliginis, f. g (ſολοπιεμὸς,) A uetuſtioribus Latinis dicebatur, quæ nunc imparitas & ſolœciſmus appellatur, qui ab Aſinio Capitone definitur impar & inconueniens compoſitura partium orationis. Vide Gellium lib. 5. cap. 20.

Stricte, Strictim, Strictura, Strictius] Vide Stringo.

Strideo] ſtrides, ſtridi, ſtridere, penul prod. (σίſω, τρίζω, βρόμω, λίγγω,) Dicuntur proprie funes quum ſonũ faciũt. Transfertur etiam ad alia.

Cardo foribus ſtridebat ahenis. Virg. 1. Aeneid. 91.

Ignes ſtrident. Lucan. lib. 6. 36.

Mare ſollicitum ſtridet. Virg. 4. Georg. 53.

Metum fuſum in igne ſtridet. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 3.

Syræ ſtridunt. Virg. 2. Aeneid. 84.

Tibia ſtridebat cantu. Tibull. Argon. 59. 53.

Vulnus infixum ſtridet ſub pectore. Virg. 4. Aeneid. 138.

Strido] ſtridis, ſtridi, (λιγαίνω,) ſtridere, penul. corr. Idem. Plin. epiſt. 203. b. At quum ſtridũt funes, curuatur arbor, gubernacula gemũt. Virg. 8. Aeneid. 85. Idẽ 4. Georg. 112.

liquefacta boum per uiſcera toto
Stridere apes utero, & ruptis effcruere coſtis.

Stridere ad alia transfertur. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 16.

Stridere ſecreta diuerſos aure ſuſurros.

Stridens] Participium, (τρίζων,) ut Horrendum ſtridẽs belua. Virg. 6. Aeneid. 58.

Alis ſtridentibus ludunt cygni. Virg. 1. Aeneid. 81.

Haſta ſtridens. Virg. 9. Aeneid. 84.

Plauſtra ſtridentia. Virg. 3. Georg. 108.

Procella ſtridens. Virg. 1. Aeneid. 22.

Serræ ſtridentis horror. Lucret. lib. 2. 83.

Stridor] ſtridoris, pen. prod. m. g. (ῥόιſος, βρυγμὸς, τρυσμὸς, τριγμὸς,) Virg. 1. Aeneid. 19. Stridorq; rudẽtum. Plin. lib. 8. cap. 9. Stridor ſuis. Et lib. 17. cap. 24. 6. Somnũq; edunt paruuli ſtridoris.

Acutus ſtridor, Vide Acutus in Acuo. Dẽſus ſtridor. Cic. 1. de Di

Ferus ſtridor. Ouid. 9. Metam. 13. (uin. 21.

Horrifer

Horrifer Aquilonis ſtridor. Cic. 1. Tuſcul. 107.
Ingens ſtridor. Virg. 7. Aeneid. 13.
Raucus ſtridor. Ouid. 8. Metam. 58.
Terrifici ſtridores. Silius lib. 5. 38.
Terriſonus ſtridor. Claud. 1. Panegy. 22.
Audire ſtridorem ferræ. Cic. 5. Tuſcul. 163.
Acri ſtridore impulit ualidas fores. Valer. 2. Argon. 55.
Magnis ſtridoribus indignatum æquor. Virg. 2. Georg. 33.
Reddit ſtridorem ianua uerſo cardine. Ouid. 11. Metam. 122.

Stridulus] pen. corr. (λιγὺς, λιγυρὸς, λιγύφθογγος, λιγύφωνος,) Adiect. ut Plauſtra ſtridula. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 6.
Fax ſtridula lacrymoſo fumo. Ouid. 10. Metam. 2.
Conuicia ſtridula. Ouid. ad Piſonem, 16.

Striga] ſtrigæ, (χορτολόγημα,) Strigæ, ordo rerum inter ſe continuatè collocatarum, ut ait Feſtus: quòd unà ſint conſtrictæ. Columel. lib. 2. cap. 19. 2. Vtrunq; ſiccatum coarctabimus in ſtrigam, atq; ita in manipulos uinciemus. Altera lectio habet ſtriam. Sed fortè legendum eſt ſtruem. Paulo enim pòſt uocat metas.

Striga, Longitudo maior latitudine. A quo ſtrigatus ager uocatur, qui per ſtrigas creſcit à Septentrione in Meridiem.

Strigilis] huius ſtrigilis, pe. corr. fœ. g. (στλεγγὶς, ψῆκτρα,) In ablatiuo ſtrigili, Inſtrumentum ferreum, dentatũ. A ſtrigendo, id eſt, radendo, quo equos & id genus iumenta expolire ſolent equiſones, è corpore ſordes abradendo.

Strigili utebantur ueteres in balineis ad radendas corporis ſordes, ſudoremq; detergẽdum, præcipuè in ſtrictionibus, antè quàm comederẽt. fiebat autem hæc ex auro, argento, ferro: interdum etiam lapidibus quibuſdam: nunc linteis utuntur. Perſius Saty. 5. 13. I puer, & ſtrigiles Criſpini ad balnea defer. Plaut. Sticho, 4. 77. Rubiginoſam ſtrigilem ampullamq; rubidam.

De ſtrigili apud Martialem, lib. 14. 51.

Pergamus has miſit curuo diſtringere ferro. Iuuenalis Satyrâ, 3. 26.

- ſonat unctis
Strigilibus. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 22.

- an hic peccat, ſub noctem qui puer uuam
Furtiua mutat ſtrigili?

Strigiles quidã accipiunt pro pectinibus fricatorijs. Leginus apud Strabonem lib. 15. de moribus Indorum, illos exercitium, præcipuè frictionem probare, & maximè ſtrigilibus bebeni leuibus corpora expolire. Plin. de ſpongijs loquens, lib. 31. cap. 11. 8. Præſtant & ſtrigilũ uicem, linteolorũq; affectis corporibus.

Strigilem aliqui accipiunt pro quodam uaſis genere. Strabo, Inde ſtrigilum & ampullarum artifices maturè euaſerunt. Plaut. Perſa. 4. 43. Cic. lib. 4. de Finib. 50. Si ad illam uitã quæ cum uirtute degatur, ampulla aut ſtrigilis accedat. Quanquam tamen etiam his locis pro ſtrigili balneatoria ſumi poſſit, quæ cum ampulla unguẽtaria ferebatur, ut poſt frictionem & ſudoris abſterſionem, quæ ſtrigili fiebat, ungerentur.

Strigil] Aluminis genus pumicoſum & foraminoſum fiſtulis ſpongiæ ſimile, rotundumq; natura.

Strigiles (inquit Plinius lib. 33. cap. 3. 21. Hiſpania uocat auri paruulas maſſas, quod ſuper omnia ſolum in maſſa aut ramento capitur, quum cætera in metallis reperta, igni perficiantur. Hoc ſtatim aurum eſt, conſummatamq; materiam protinus habet, quum ita inuenitur.

Budæus, Strigiles in antiquis libris Vitruuij impreſis bene legebatur, ubi nunc ſtriges legitur, & ſtrigium, lib. 4. ca. 4. Et lib. 5. cap. 7. Nam id uerbum apud Celſum legitur lib. 6. cap. 7. licet in impreſis ſtrigem pro ſtrigilem legatur. Iucundus Veronenſis ita immutauit, qui ſtrigem affirmat in antiquis legi. Græcum eſt uerbum, ut Vitruuius ait, lib. 10. cap. 15. Sic enim appellat partem catapultæ, qui canaliculus ab eo dicitur. Vide in Stria, Stria & Strix hoc differũt.

Strigilis, inquit Nonius, certum eſt eſſe fœminini generis: antè qui & neutro genere protulerunt.

Strigilecula] pen. corr. (στλεγγίδιον,) Diminutiuum à ſtrigilis pro Vaſe, ut uult Calepinus, Apuleius, Qui magno incœptu prædicauit, fabricatum ſemet ſibi ampullam quoq; olearium, quam geſtabat lenticulari forma, tereti ambitu, preſſula rotunditate, iuxtaq; honeſtam ſtrigileculam, recta faſtigiatione clauſulæ flexa tribulo ligulæ, ut & ipſa in manu capula moraretur, & ſudor ex ea riuulo laberetur. Certè hic locus apertiſſimè, uas non eſſe ſtrigilem notat, ſed inſtrumentum quod cum ampulla in balineis ſeruiebat, poſt frictionem & ſudorem.

Strigmentum] ſtrigmenti, (γλοιῶδες,) Sordes quæ ex corporibus raduntur. Celſ. lib. 2. ca. 6. Aluus quoq; uaria peſtifera eſt, quæ ſtrigmentum, ſi ſanguinem, bilem uiridem, aliquid modò diuerſis temporibus, modo ſimul & in miſtura quadam, diſcreta tamen repræſentat. Plin. lib. 9. cap. 51. 3. Anguillæ atterunt ſe ſcopulis, ea ſtrigmenta uiuiſcunt.

Strigmenta olei dicimus cæromata, id eſt, ſordes olei, quæ ex unctorum athletarum corporibus raduntur. Plin. lib. 15. cap. 4. 1. Notum eſt magiſtratus honoris eius octogenis ſeſtertijs ſtrigmenta olei uendidiſſe. Strigmenta, Ramenta. Plinius lib. 20. cap. 3. 4. decucurbita ſyluęſtri, Succus ex ſtrigmentis illitus cum roſacco & aceto, febrium ardores refrigerat. Ibidem & ramenta & ſtrigmenta uocat.

Strigoſus] penul. prod. Adiect. (σφιλώδης, λεπτάλεος,) Quod eſt exhauſtum & macilentum, quaſi ſtringoſum. Vnde iumenta ſtrigoſa dicta ſunt, quòd corpora eorũ reſtricta ſint fame, aut alia uitij cauſa. Col. lib. 6. cap. 37. 3. Strigoſum patris præferret habitũ. Idem lib. 7. ca. 6. 8. Placidè ac lentè pabuletur, ut & largi ſit huberis, & non ſtrigoſiſſimi corporis. De capris. Gell. lib. 4. cap. 20. Equũ nimis ſtrigoſum & malè habitũ, ſed equitè eius huberrimũ & habitiſſimum uiderũt. Liu. 7. bel. Pun. 248. Et ſtrigoſiores equos.

Strigoſus orator, per translationem, leiunus, ineptus. Cic. de Claris Oratoribus 32.

Strimon] Vide Strymon.

Stringo] ſtringis, ſtrinxi, ſtrictum, (σφίγγω, τύφω, πιλέω, σφιγγόω,) ſtringere, Arctare. Plinius, Apprehenſamq; manu ſtrinxit.

Metis preſſis ſtringere aliqd, Breuiter enarrare. Silius li. 8. 10
Nullum uinculum ad ſtringendam fidem iureiurando maiores arctius eſſe uoluerunt. Cic. 3. Offic. 151.
Vultus ſtringere. Stat. 1. Sylu. 2. 49.
Stringere, per translationem, pro Percutere ponitur. Virg. 9. Aeneid. 59. Atq; animum patriæ ſtrinxit pietatis imago.
Pectora tua ſtringũtur noſtro delicto. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 5.
Stringere, Rarefacere, excidere. Virg. 9. eclog. 5.

- hìc ubi denſas
Agricolæ ſtringunt frondes. Id eſt, amputant, decutiunt, ut ait Seruius. Idem 1. Georg. Et fragili iam ſtringeret hordea culmo. Columella libro 6. capit. 3. 6. aut ſtringere arbores expediat.

Stringere quernas glandes, Decerpere, colligere. Virgilius 1. Georgic. 61.
Stringere ripas fluminis, Radere. Virg. 8. Aeneid. 13. Idem 5. Aeneid. 33.

Littus ama, & læuas ſtringat ſine palmula cautes.

Metas ſtringere rota. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 3.
Aequor ſtringitur aura. Ouid. 4. Metam. 28.

Vnda

Vnda ſtringitur Noto. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 12.
Stringere enſem, Educere gladium. Virg. 10. Aeneid. 116. Liuius 7. ab Vrbe, 18. Procul inde omnibus abire iußis, cultrum ſtringit.
Gladios ſtringunt manibus. Virg. 12. Aeneid. 56.
Stringere, Vulnerare. Virg. 9. Aeneid. 116.
- hunc primum leuis haſta Themillæ Strinxerat.

Strictus] Participium, (ἐσφιγμένος,) ut Strictus gladius, euaginatus. Cic. 2. Philipp. 44.
Acies ferri ſtricta mucrone coruſco. Virg. 2. Aeneid. 67.
Epiſtola ſtricta ac libera, pro Vehementi & ſeuera. Senec. de Benefic. 4.
Ferro ſtricto ferit retinacula. Virg. 4. Aeneid. 116.
Stricta ex arboribus folia. Cæſar 3. bel. Ciuil. 223.
Inſequi aliquem gladio ſtricto. Cic. 2. Philipp. 44.
Lex ſtricta. Stat. 3. Sylu. 5. 18.
Manus ſtrictæ in mea fata. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.
Mucronibus ſtrictis obſedere fores. Virg. 2. Aeneid. 90.

Stricte] Aduerbium, (ἐσφιγμένως,) A quo ſtrictius & ſtrictiſſimè.
Obſeruare ſtrictè ne plus reddat, quàm acceperit. Cic. de Amicitia, 52. Vetus exemplar legit reſtrictè.

Strictim] Aliud aduerbiũ, (λίγδην, ἐπιψαύδην,) Cõpreſſius & breuiter. Cic. ad Att. li. 2. 16. 3. Quẽ tu Corcyræ, ut mihi alijs literis ſignificas, ſtrictim attigiſti. Idẽ pro Cælio, 10. Poſuiſtis enim, atq; id tamen titubãter & ſtrictim, &c.
Breuiter & ſtrictim. Cic. pro Cluẽtio, 21. Audiſtis quũ ea quæ copioſiſſimè dici poſſunt, breuiter à me, ſtrictimq; dicũtur.
Strictim, & multa dicere, cõtraria. Cic. 3. de Nat. deor. 25.
Subiungere ſtrictim. Quintil. lib. 1. cap. 10. 1.
Strictim attondere. Plaut. Capt. 6. 18.

Strictura] ſtricturæ, pen. prod. (ἀκινθὴς,) Nonius, Strictura dicuntur propriè ſcintillæ quæ de ferro feruenti exeunt, quòd aut ſtrictæ emittantur, id eſt, celeriter, aut oculos ſui fulgore perſtringant. Virg. 8. Aeneid. 85.
Strictura chalybum & fornacibus ignis anhelat. Lucilius Saty. lib. 3.
Strictura, pro Maßis terræ, ex qua ferrum fit. Plin. lib. 34. cap. 14. 6. Aliud rubiginem celerius ſentit, ſtricturæq; uocanti: reæ oẽs, quod non in alijs metallis, à ſtringenda acie uocabulo impoſito. Budæus.

Strictiuus] pen. prod. Adiectiuum, (λεπτικὸς,) ut Strictiuæ oleæ, quæ manu colliguntur, ad differentiam caducarũ. Cato cap. 146.

Stringor] ſtringoris, (πλῆγμα,) Lucret. lib. 3. 141.
Morbus ut indicat et gelidai ſtringor aquai. Hoc eſt leuicula percußio aquæ frigidæ.

Strio] Vide Stria.

Strix] ſtrigis, fœm. gen. Auis quædam nocturna & importuna, à ſtridendo dicta. Lucan. lib. 6. 138. Quod trepidus bubo, quod ſtrix nocturna queruntur. Plin. lib. 11. ca. 39. 7. Fabuloſum enim arbitror de ſtrigibus, ubera eas infantium labris immulgere. Eſſe in maledictis iam antiquis ſtrigem conuenit: ſed quæ ſit auium, conſtare non arbitror. Statius 3. Thebaid. 102.
Infauſtæ ſtrigis omen triſte, Senec. Herc. furen. 9. 15.
Violenta ſtrix. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 11.
De ſtrigibus ita habet Ouid. 6. Faſt. 27.
Sunt auidæ uolucres, non quæ Pheneia menſis
Guttura fraudabant, ſed genus inde trahunt, &c.
Eſt illis ſtrigibus nomen: ſed nominis huius
Cauſa, quòd horrenda ſtridere nocte ſolent.

Strix] (στρίξ,) Idem quod canaliculus. Vide Stria & Strix hoc differunt, in Stria.

Striges, ſtrigis, Frumenti genus apud Hippocratem, quod tritico leuius eſt: & uentrem magis ſoluit: neſcio an pro trago accipiendum.
Striges, Sunt olera uilia. Plaut. Pſeud. 13. 13.
Ei homines cœnas ſibi coquunt: quum condiunt,
Non condimentis condiunt, ſed ſtrigibus.

Strobilus] ſtrobili, (στρόβιλος,) Nux pineæ, ſiue nucis pineæ nucleus qui etiam Græcis conus et cocalus appellãtur.
Strobilus, Arbor ex pinaſtrorum genere, è natalium cognitione ſic dicta. Plin. lib. 16. cap. 10. 4. de pinaſtro, Eaſdem arbores, alio nomine eſſe per oram Italiæ, quas ſtrobilos uocant, pleriq; arbitrantur, ſed graciles, ſuccinctioresq;, & enodes, liburnicarum ad uſus, penè ſine reſina. Vetus codex legit quos tibulos.
Strobilum à Romanis carduum ſatiuũ appellari Dioſcorides ait, Græca quidem uoce, ſed tunc forte quotidiana, et in uſu populi: quæ à pineæ nucis figura, cui ſimile in ſummo carduus capitulum habet, facta eſt. Græci enim στρόβιλον, arborem pinum, & nucem eius pariter uocant. Quæ quoniam coni figura in pinaſtris & oblonga eſt (quam formam cardui capitulum habet) communicata appellatione ſtrobilos carduus hic à Romanis dici potuit. Hæc Marcellus in Dioſcoridem.

Strobus [ſtrobi, f. g. (στρόβος,) Arbor odorifera. Plin. lib. 12. cap. 17. 8. Petunt & in Carmanos arborem ſtrobum ad ſuffitus, perfuſam uino palmeo accendentes. Huius odor redit à cameris ad ſolum iucundus, ſed aggrauans capita, citra dolorem tamen.

Strombus] ſtrombi, maſc. gen. (στρόμβος,) Animal in mari Plin. lib. 32. cap. 11. 9.

Strongylos] & Strongyle, Strongyles, pen. corr. (στρογγύλη,) Inſula in mari Aegæo, una ex Aeolijs: ſic dicta, quia ſit rotunda & globoſa, quod στρόγγυλον Græcè deſignat. Hæc (ut Plinius lib. 4. cap. 12. 18. ſcribit) uinearum fertilis eſt, cuius ambitus patet LXXV. milibus paſſuũ. Ea nunc Naxos, ſed antea Dia uocata. Silius lib. 14. 51. Mille Agathyrna dedit, perflataq; Strongylos Auſtris.

Stropha] ſtrophæ, (στροφὴ,) Acumen, ſubtilitas, Cunctatio ſubdola, aut tergiuerſatio fraudulenta & ludificatrix fallacia. Plin. epiſt. 18. b. Quod dubites ne feceris, id ipſum reſcribe, ego aliquam ſtropham inueniam, agamq; cauſam tuam. Martial. lib. 3. 7.
Nihil ſtropharũ eſt, ita ſalariũ dandũ eſt. Idem lib. 12. 8.

Strophades] pen. corr. (στροφάδες,) Inſulæ duæ in Ionio mari ſupra Zacynthum in meridiem ſitæ, ab alijs Plotæ dictæ, quibus Seruius à conuerſione Harpyiarum ex Arcadia uolantium nomen datum uoluit. Virgil. 3. Aeneid. 42. Vide Seruium.

Strophium] ſtrophij, (στρόφιον,) Faſcia pectoralis, quæ uirginalem tumorem papillarum cohibet. Turpil. Me miſerã, quòd inter uias epiſtola excidit mihi, infœlix inter tuniculam ac ſtrophium collocaram. Catull. Argon. 59. 13.
Non tereti ſtrophio lactantes uincta papillas.
Strophia etiam coronæ dicebantur ab inſigni quod imponebatur capitibus ſacerdotum. Quod fit ἀπὸ τῦ στροφεῖν, hoc eſt à uertendo. Plinius lib. 21. cap. 2. 1. Tenuioribus utebantur antiqui, ſtrophia appellantes, unde nata ſtrophiola. Quin & uocabulum ipſum tardè inde communicatum eſt, inter ſacra tantum & bellicos honores coronis ſuum nomen uindicantibus. Cic. de Aruſp. reſpon. 40. P. Clodius à mitra, à muliebribus ſoleis, purpureisq; faſciolis, à ſtrophio, à pſaltrio, à flagitio, à ſtupro eſt factus repente popularis.

Strophiolum] ſtrophioli, pen. corr. Diminutiuum, (στροφίδιον,) Vide in Strophium.

Strophiarius]

Digitized by Google

Strophiarius] *strophiarij,* (στροφιοποιὸς,) Qui strophia facit. Plaut. Aulul. 19. 44. Strophiarij aſtant, ſemiſonarij.

Strophius] (στρόφιος,) Rex Phodicis, pater Pyladis. Vide Pyliade.

Structilis, Structor, Structura, Strues] Vide Struo.

Struices] (σωροὶ,) inquit Feſtus, antiqui dicebant omniũ rerum extructiones. Plaut. Menæh. 3. 26.

Cereales cœnas dat, ita menſas extruit,
Tantas ſtruices concinnat patinarias.

Struma] *ſtrumæ,* (χοιράς,) Tumor uel morbus, qui à ſcrophis quæ id morbi patiuntur, ſcrophula dicitur: in quo ſubtus concreta quædam ex pure & ſanguine, quaſi glandulæ oriuntur. Hæc ex Celſo, lib. 5. cap. 28. Naſcuntur maximè, ut idem teſtatur, in ceruice: ſed etiam in alis, & inguinibus, & lateribus. Plin. lib. 11. cap. 37. 53. Guttur homini tantũ & ſuibus intumeſcit, aquarum quæ potantur plerunq; uitio. Idem multis locis meminit ſtrumarum morbi.

Propter quod quædam tubera ſpongioſa per corpus aliquando inſperſa, ſcrophulæ dicuntur, quæ etiam ſub ſtrumæ appellatione continentur, ut rectius ſtrumulæ, quaſi paruæ ſtrumæ, quàm ſcrophulæ nominentur.

Malè eum habet ſtruma. Celſus lib. 5. cap. 28.

Frigida aqua ſtrumas excitat. Celſus lib. 1. cap. 9.

Struma (inquit Celſus) extantia quædam in tergo. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. 4. Proinde iſti licet faciant quos uolent Conſules. Trib. plebis denique etiam Vatinij ſtrumam ſacerdotij διβάφῳ, ueſtiant. Fortaſſe uiri proprium eſt, quem ludit, ut alio loco Bulbum.

Struma ciuitatis. Cic. pro Seſtio, 119. Ii medentur Reipu. qui execant peſtem aliquam tanquam ſtrumam ciuitatis.

Strumoſus] pen. prod. Adiectiuum, (χοιραδικὸς,) Qui id uitium patitur. Iuuenalis Saty. 10. 31.

Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, nec.
Strumoſum, atq; utero pariter, gibboq; tumentem. Columel. libro 7. cap. 10. 2.

Struma] (δρύμας,) Nomen uiri apud Catullum, 49. 1. Sella in curuli Struma Nonius ſedet.

Strumea] herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 27. de quarta ranunculi ſpecie. Noſtri, inquit, herbarij ſtrumeam uocant, quoniam medetur ſtrumis, & panis, parte in fumo ſuſpẽſa, uel addit Ruellius, quòd ſtrumoſam radicem habeat. Hæc herba eſt, qua ualidi mendicantes ſibi crura & lacertos dilaniant, quo poſſint impudentius ſtipem extorquere, uel hac impoſtura pecuniolam aucupari, hinc nonnullis herbarijs ulceraria uulgò dicitur, alijs ſcelerata.

Struo] *ſtruis, ſtruxi, ſtructum,* (συντίθημι, διατασσευάζω, μηχανάομαι,) ſtruere, Ordinare, & in ordinem redigere. Cic. 1. Tuſc. 57. Per ſpeluncas ſaxis ſtructas aſperis. Quid. 1. Metam. 31.

Altáq; congeſtos ſtruxiſſe ad ſydera montes.

Durè ſtruere. Quintil. lib. 1. cap. 5. 42. Cæterum etiam ex præpoſitione & duobus uocabulis durè uidetur ſtruxiſſe Pacuuius, Nerei repandi roſtrũ, incurui ceruicum pecus.

Struere aliquid, Machinari, moliri. Teren. Heaut. 3. 2. 3. Num me fefellit hoſce id ſtruere? Tacit. lib. 1.

Struere, pro Inſtruere. Tacit. lib. 4. Struebantur, qui monerẽt perfugere, &c. Hoc eſt inſtruebantur.

Aciem ſtruere. Cic. ad Octauium, 9. Virg. 9. Aeneid. 9.

Aggeres ſtruere. Cæſar 8. bel. Gall. 143.

Arcus ſtruere. Tacit. lib. 2. Structi & arcus.

Bellum ſtruere. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 10.

Calamitatẽ alicui ſtruere & moliri. Cic. pro Cluẽtio, 142.

Cauſas ſtruere. Tacit. lib. 2.

Cõſilia ſtruere. Liu. 2. ab Vrbe 14. Legati cũ alijs alia moliri, apertè bona repetẽtes, clàm recuperãdi regni cõſilia ſtruere.

De nomine et uocabulo controuerſiam ſtruere, Ad Heren. lib.

Conuiuia ſtruere. Tacit. lib. 15. (2. 82.

Copias ſtruere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 144.

Crimen alicui ſtruere. Tacit. lib. 17.

Frondes congeſtæ ſtruxere cubilia. Lucan. lib. 9. 169.

Dolos ſtruere. Senec. Herc. Oetæo, 11. 10.

Domos ſtruere. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Epulas ſtruere. Tacit. lib. 15.

Fercula luxurioſe ſtruere. Colum. in Præfa. 5.

Inſidias alicui ſtruere. Liu. 3. bel. Pun. 79. Ouid. 1. Meta. 40.

Medicina ſtruitur dolori. Stat. 5. Sylu. 1. 4.

Mendacium ſtruere. Liu. 3. bel. Pun. 161.

Moles ſtruere. Tacit. lib. 2.

Odium ſtruere in aliquem. Cic. 2. de Orat. 114.

Opes ſtruere. Liu. 2. ab Vrbe, 174.

Orationem ſolutam ſtruere. Gell. lib. 1. cap. 19.

Ordine, non aceruatim ſtruere. Vitru. libro 2. capit. 8. Vide Orthoſtata.

Penum ſtruere. Virg. 1. Aeneid. 142.

Periculũ ruinæ ſtruere, Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. 8.

Pyram ingentem ſtruxere, Virg. 6. Aeneid. 43.

Reliqua ad iacturam ſtruentur. Cic. ad Qu. fratrẽ, li. 3. 24. 2.

Solicitudinem ſibi ſtruere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 109. 4.

Struere ſycophantias. Plaut. Aſina. 3. 57.

Verba componere, ſtruere. Cic. 3. de Orat. 94.

Structus] Participium, (κατασκευασθεὶς,) Cic. de Senectute 47. Fundit frugem ſpicæ ordine ſtructam.

Acies ſtructa, Vide Acies.

Atria ſtructa leuibus tophis. Ouid. 8. Metam. 113.

Compoſiti oratoris bene ſtructã collocationẽ diſſoluere permutatione uerborum. Cic. in Orat. 136.

Eloquẽtia, collocata & quaſi ſtructa & nexa uerbis. Cice. in Orat. 77.

Mœnia ſtructa meis manib. Virg. 5. Aen. 163.

Scena in tempus ſtructa. Tacit. lib. 14.

Templa ſtructa uetuſto ſaxo. Virg. 3. Aeneid. 17.

Via ſtructa labore Herculeo. Propert. lib. 3. eleg. 18. 1.

Structor] *ſtructoris,* maſc. ge. (τέκτων,) Qui aliquid ſtruit. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 5. A puero ut diſceſſi, in aream tuam ueni: res agebatur multis ſtructoribus.

Structor pro Cellario ponitur, qui inſtruendæ menſæ & cibo rum curã habet. A ſtruẽdo, id eſt, ordinãdo & cõponendo. Martial. li. 10. 48. Et quæ nõ egeãt ferro ſtructoris oſtillæ.

Structores annonæ. Cic. Attico, lib. 1. 4. 301. 1.

Structura] *ſtructuræ,* pen. prod. (οἰκοδόμημα, οἰκοδομία, κατασκευὴ,) Aedificium, ſiue compoſitio & ordinatio lapidum in edificijs. Colum. lib. 1. Igitur ad ſtructurã quum primũ fundamenta iaciuntur, enitendũ eſt. Liu. 1. bel. Pun. 43. Structura antiqua.

Surgens operum ſtructura. Lucan. lib. 6. 13.

Verborũ eſt ſtructura quædã. Cic. de Opt. gen. Orat. 143.

Carminis ſtructura mirifica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 1.

Structilis] & hoc ſtructile, pe. corr. (διατασσευαστὸς,) Quod conſtructum eſt multis materijs: ut columnæ ſtructiles, quæ non ſunt ex uno lapide, ſed ex multis. Columel. lib. 11. cap. 3. 2. Vetuſtiſſimi autores uiuam ſepem ſtructili prætulerũt. Martial. lib. 9. 79.

Non ſilice duro, ſtructiliue cæmento.

Strues] *ſtruis, fœ. ge.* (σωρὸς,) Propriè lignorum congeries eſt. Liu. 1. bel. Pun. 136. Struem ingentem lignorũ faciunt. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99. 3. Strues ſalinarum.

Strues uuarum. Plin. lib. 14. cap. 4. 6.

Strues, Genus libi quod in ſacris antiqui prolibabant. Ouid. 1. Faſt. 55. Hæc adolet flammis cum ſtrue farra ſuis.

Digitized by Google

Struppi] (φάπελοι) inquit Festus, uocabantur in puluinaribus fasciculi de uerbenis facti, qui pro deorum capitibus ponebantur.

Struthia mala] quæ & Struthiomela, pen. prod. uno uocabulo proferuntur, (στρουθίμηλα,) Cato cap. 7. 2. Mala struthia, cotonea scantiana. Colum. lib. 5. cap. 10. 13. Cydonia, quorum genera tria sunt, struthia, chrysomeliana, mustea. Plin. lib. 21. cap. 20. 6. Dolori capitis cum cotoneis malis aut strutheis illinitur. Legitur & struthijs. Vide Cotoneũ.

Struthium] struthij, (στρούθιον,) Latinè Passerculus dicitur.

Struthium. Plin. lib. 19. cap. 3. 10. At quæ uocatur radicula, laudandis demum lanis succum habet: mirum quantum conferens candori mollitiæq;. Et paulo pòst, Struthion Græci uocant, floret æstate, &c.

Struthiocamelus] struthiocameli, pen. prod. m. g. (στρουθοκάμηλος,) Maxima auium est, si tamen quis est dicenda. Plin. lib. 10. cap. 1. 1. Sequitur natura auium: quarum grandissimi & penè bestiarum generis, struthiocameli Africi uel Aethiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedũt, celeritate uincunt: ad hoc demum datis pennis, ut currentem adiuuent: cætero nõ sunt uolucres, nec à terra tolluntur. Vngulæ ijs ceruinis similes, quibus dimicant, bisulcæ, comprehendendis lapidibus utiles, quos in fuga contra sequentes ingerunt pedibus. Concoquendi sine delectu deuorata mira natura, sed nõ minus stoliditas, in tãta reliqui corporis altitudine, quũ colla frutice occultauerint, latere sese existimantiũ. Præmia ex ijs oua, propter amplitudinẽ pro quibusdam habita uasis: conosq; bellicos & galeas adornantes pennæ.

Strymon] huius Strymonis, pen. corr. (στρυμών,) Fluuius Thraciæ, de quo Virg. 4. Georg. 102.

Rupe sub aduersa deserti ad Strymonis undam.

Niuosus Strymon. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 5.

Strymonius] Possessiuum, (στρυμόνιος,) ut Grues Strymoniæ. Virg. 1. Georg. 24.

Aquilo Strymonius. Seneca Agamem. 6. 18.

Martes Strymoniæ, Mulieres Thraciæ. Ouid. in Ibin, 21.

Studium] studij, (σπουδὴ, ἐπιτήδευμα,) Donatus, Studium est dedita opera uoluntatis hominis attentior atq; impensior. Cic. 1. de Inuentione, 53. Studium aũt est animi assidua & uehemens ad aliquam rem applicata magna cum uoluntate occupatio, ut philosophiæ, poetriæ, geometriæ, literarũ. Plaut. Asin. 5. 58. Terent. Hecyra, 2. 1. 5. Viris esse aduorsas, æquè studium est, similis pertinacia est. Horatius 2. Serm. saty. 2. 3.

Molliter austerum studio fallente laborem.

Alacritas ac studium. Cæsar 4. bel. Gall. 555.

Pondere studiorum fessus. Ouid. ad Pisonem, 38.

Formæ studium. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 9.

Belli studijs asperrima urbs. Virg. 1. Aeneid. 4.

Lassus studio uenandi. Ouid. 3. Metam. 83.

Acre studium, Vide Acer adiectiuum.

Agile studium. Stat. 6. Thebaid. 111.

Fortia studia. Quintil. lib. 6. cap. 1. 16.

Inane studium, Vide Inanis.

Pertinax studium. Quintil. in Procem. lib. 1. 20.

Væcordiæ plena studia. Tacit. lib. 3.

Puellare studium. Ouid. 5. Metam. 79.

Virilia studia. Ouid. 12. Metam. 42.

Adhibere studium, Vide Adhibeo.

Ardeo studio historiæ. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.

Ardere studio belli, Vide Ardeo.

Eundi studio incautus cecidit. Ouid. 8. Metam. 76.

Anili studio celerare gradum. Virg. 4. Aeneid. 129.

Consurgunt studijs Teucri. Virg. 5. Aencid. 90.

Contendere omni studio, Vide Contendo.

Contendere ad magna rectis studijs, Vide Contendo.

Fideli studio disposita dona. Lucret. lib. 1. 10.

Dare studium alicui rei. Quintil. lib. 3. cap. 2. 1.

Duris studijs exercere aliquem. Claud. 7. Paneg. 64.

Inani studio iactare aliquid. Virg. eclog. 2. 1.

Incensus studio discendi. Cic. 2. de Orat. 1.

Incensi studio, quod ad agrum colẽdum pertinet, Vide Incẽdo.

Quorum studio legendi, meum scribendi studium uehemẽtius in dies incitatur. Cic. 2. de Diuinat. 8.

Inflammatum studium, Vide Inflammo.

Inhærere studio alicui. Ouid. 8. Metam. 175.

Injicere studium alicui, Vide Injicio.

Instigare aliquem studijs. Virg. 5. Aeneid. 46.

Interponere studium, operam, Vide Interpono.

Ponere studium lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 6. Vide Pono.

Perenni studio seruatum odium. Silius lib. 1. 4.

Studium in aliquo esse. Cæsar 1. bel. Ciuil. 240.

In studio est mihi labor, militia, palæstra, &c. Cic. 2. Tusc. 62.

Studium in aliquo est, hoc est studiorum & literarum amor, & scientia ac doctrina. Cic. 1. Acad. 12.

Teneri studio aliquo. Horat. 1. epist. 1. 17.

Seueris studijs uigilare. Propert. lib. 2. eleg. 3. 2.

Studium alicuius in salutem alterius. Cicero ad Qu. fratrem, libro 3. 17. 14. Quòd literis tuis studium illius in salutem nostram facilè perspexi.

Insigne studium alicuius erga alterum. Vide Insignis.

Studium tuum erga me. Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 16.

Studium meum dignitatis tuæ tuendæ, Labor & diligẽtia mea in conseruatione tuæ dignitatis. Cic. ad Licinium, li. 5. 8. 1.

Cupiditas & studium defendendæ nobilitatis. Cic. 3. Verr. 24.

Conferre sua studia in aliquem, Vide Confero.

Studio alicuius aliquid habere, Hoc est diligentia & labore. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 16.

Incensus est studio utriusq; uestrum, Vide Incendo.

Tibi omnes nauare operam & studium uolunt. Cicero ad Brutum, 8. 1.

Polliceri alicui suum eximium & singulare studium. Cicero Licinio, lib. 5. 8. 11.

Studium, Exercitatio: ut quum dicimus, studia literarum. Colu. Et ne singula persequar: ei studio, quod quisq; agere uelit, consultissimum rectorem adhibeat. Id est, exercitio, uel operi, uel arti. Terent. And. 1. 1. 29.

Vt animum ad aliquod studium adiungant, aut equos Alere, &c. Idem Heaut. 2. 3. 39.

Quo studio uitam suam te absente exegerit. Cic. de Senect. 46. Atq; hæc quidem studia sunt doctrinæ. Idẽ 1 de Inuent. 7. Mihi uidentur cuncta studia recta atq; honesta per otiũ concelebrata ab optimis enituisse. Sic 1. Tusc. 2. Studio sapientiæ, quæ philosophia dicitur.

Claritudo studiorum. Tacit. lib. 12.

Histrionale studium. Tacit. lib. 1.

Musicum studium, Vide Musicus in Musa.

Consortes studij. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 10.

Cupidus studiorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 7.

Sacri studij communia fœdera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 9.

Participem studijs habere aliquẽ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 9.

Lenius studium. Ouid. 1. de Remed. Amor. 42.

Adhærere studio alicui. Lucret. lib. 4. 195.

Adhibere multum studij ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum disciplinas. Cic. de Claris Oratorib. 77.

Mollibus studijs assuetus. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 15.

Celebrare studium agriculturæ, Vide Celebro.

Collocare studium, Vide Colloco.

Digitized by Google

Concitari cohortatione alicuius ad ſtudium cognoſcendæ uirtutis. Cic. 1. de Orat. 102.
Conuertere ſtudium ad operam ſcribendi, Vide Conuerto.
Deditus ſtudio citharæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 21.
Otij ſtudijs florens. Virg. 4. Georg. 113.
Formare boues ad ſtudiũ atq; uſum agreſtẽ. Virg. 3. Geor. 33.
Aſperioribus ſtudijs formãdæ mẽtes. Horat. 3. Car. ode 24. 11.
Impertire ſtudium philoſophiæ, Vide Impertio.
Ingredi diſciplinarum ſtudia. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2.
Verſari in ſtudio literarum, Vide Litera.
Studia, pro Literarum ſtudijs. Quintil. lib. 12. cap. 3. Lectionis opus eſt, qua nihil eſt in ſtudijs minus laborioſum.
Secreta ſtudia. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.
Abhorrere ſtudio, Vide Abhorreo.
Abruptum ſtudium, Vide Abruptus.
Accerſita ſtudia, Vide Accerſo.
Aſſerere ſe ſtudijs, Vide Aſſero.
Attingere leuiter ſtudia, Vide Attingo.
Auferre ſtudium alicui. Catul. ad Mallium, 63. 4.
Colere ſtudia, Vide Colo.
Concelebrare ſtudia, Vide Concelebro.
Conferre ſe ad ſtudia, Vide Confero.
Confluere ad ſtudia, Vide Confluo.
Conquieſcere in ſtudijs, Vide Conquieſco.
Detinere animum ſtudijs. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 8.
Flagrans ſtudium. Cic. 3. de Orato. 127.
Formare ſtudia alicuius ab infantia. Quintil. in Procem. li. 1. 5.
Iacent ſtudia, Vide Iaceo.
Impedita ſtudia, Vide Impeditus in Impedio.
Incitari in ſtudia, Vide Incito.
Incumbere ad uel in ſtudia, Vide Incumbo.
Ingredi ſtudia, Vide Ingredior.
Mori in ſtudio, Vide Morior.
Reuocare intermiſſa ſtudia, Vide Intermitto.
Inutile ſtudium tentare. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 5.
Studium, pro deſyderio. Cic. de Senect. 75. Equidem efferor ſtudio patres neſtros (quos colui dilexi) uidẽdi. Idẽ 1. Acad. 63. Archeſilas ſibi omne certamen inſtituit, non pertinacia aut ſtudio uincendi. Idem pro Roſcio Amerino, 55. Vt omnes intelligant, me nõ ſtudio accuſare, ſed officio defendere. Sic 2. Verr. 27. Tanto ſtudio requiſiuit.
Alicuius ſtudio et cupiditati morẽ gerere. Cic. pro Quintio, 5.
Immane ſtudium loquendi. Ouid. 5. Metam. 136.
Adduci certandi ſtudio, Vide Adduco
Famæ ſtudium creſcit honore. Ouid. 1. de Remed. Amor. 79.
Ardentibus ſtudijs depoſcunt. Ouid. 1. Metam. 41.
Fallens laborem ſtudium. Ouid. 6. Metam. 12. Studium, id eſt, uincendi cupiditas.
Minuens labores ſtudium. Ouid. 4. Metam. 59.
Rapi ad aliquẽ locũ ſtudio inflãmato. Cic. pro Lege Manil. 13.
Petere ardentiore ſtudio, Vide Ardeo.
Studium, Fauor, amor. Saluſtius, D. Syllanum certè ſcio quæ dixerit ſtudio Reipub. dixiſſe. Cic. pro Plancio, 8. Illud debes putare, comitijs, præſertim Aedilitijs, ſtudiũ eſſe populi, nõ iudiciũ, eblandita illa non enucleata eſſe ſuffragia.
Accendere ſtudium, Vide Accendo.
Accinctus ſtudio popularium, Vide Accingo.
Acquirere ſtudia uulgi, Vide Acquiro.
Hæc amicorum ſtudia debilitant. Cic. pro Murena, 41.
Mouere ſtudia hominum, Vide Moueo.
Studium, Voluntas, ſententia. Virg. 2. Aeneid. 8. Scinditur incertũ ſtudia in cõtraria uulgus. Terent. Adelph. 1. 1. 16. is Diſſimili ſtudio eſt iam inde ab adoleſcentia. (adeò
Voluntas & ſtudium. Cic. de Amicit. 14. Voluntatum ſtudiorum ſententiarum ſumma conſenſio.
Studio habere aliquid. Terent. Adelph. 3. 3. 28.
Indulgere aliquid ſtudio ſuo, Vide Indulgeo.
Studioſus] pen. prod. Adiectiuũ, (σπουδαῖος, περιεργάζομενος,) Aſſiduus & perſeuerans in re aliqua. Autor ad Herennũ, Ideoq; bonis uiris & ſtudioſis amicus erat. Cic. 4. Academ. 176. Homo & acutus ut Pœnus, & ualde ſtudioſus ac dili
Cohors ſtudioſa. Horat. 1. epiſt. 3. 2. (gens.
Pectora ſtudioſa. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 19.
Studioſa placendi, Cupida. Ouid. 3. de Arte, 85.
Studioſiſsimi defenſores, diligentiſsimi. Cic. 4. Verr. 8.
Studioſus, (φιλομαθὴς,) pro Literarum cupido. Plin. epiſt. 5. lib. 3. Itaq; ſoleo ridere, quum me quidam ſtudioſum uocãt.
Suſcepi laborem utilem ſtudioſis. Cic. de Opt. gen. Orat. 148.
Inſtruere ſtudioſos ſcientiam alicuius rei, Vide Inſtruo.
Studioſa quæſtio uel diſputatio, Literata & docta. Quintilianus, lib. 11. cap. 1.
Studioſus, pro Cupido, addicto ſiue dedito alicui rei, Genitiuo iungitur, rariſsimè datiuo, ut Studioſus laudis, id eſt, cupidus: & Studioſus Cæſaris, id eſt, amator uel beneuolus.
Genitiuo. Cic. Cecinnæ, Viri ſunt optimi, et tui ſimiliũ ſtudioſi, & mei neceſſarij. Idem de Amicitia, 63. Nec ſiqui ineunte ætate uenandi aut pilæ ſtudioſi fuerint. Ouid. 14. Metam. 125. Nec fuit arborei ſtudioſior altera fœtus.
Habet enim certos ſui ſtudioſos, qui, &c. Cice. de Claris Orat.
Doctrinarum ſtudioſus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 12. (32.
Studioſi & amantes doloris. Cic. 2. Tuſcul. 60. Itaq; induſtrios homines illi ſtudioſos, uel potius amantes doloris appellant, nos commodius laborioſos.
Eloquentiæ ſtudioſi. Quintil. lib. 5. cap. 10. 85.
Equorum ſtudioſus. Ouid. 14. Metam. 64.
Quem in prouincia exiſtimationis meæ ſtudioſiſsimum, cupidiſsimumq; cognoui. Cic. 4. Verr. 81.
Nemorum ſtudioſus. Ouid. 7. Metam. 137.
Nobilitatis ſtudioſus. Cic. 4. Acad. 224. Idẽ 4. de Finib. 99. Studioſiſsimus philoſophiæ.
Ille reſtituendi mei quàm retinendi ſtudioſior. Cicero Attico, lib. 8. 147. 4.
Datiuo. Plaut. Milite, 10. 206. Qui niſi adulterio ſtudioſus, nulli aliæ rei eſt improbus.
Studioſe] pen. prod. Aduerbium, Diligenter. Terent. Heaut. 2. 3. 44. Texentem telam ſtudioſe ipſam offendimus.
Audire ſtudioſe. Cic. 4. Acad. 24.
Colere ſtudioſe prædia. Cic. pro Roſcio Amerino, 29.
Conquirere ſtudioſe omnia. Cic. 4. Acad. 153.
Studioſe diligenterq; curare aliquid. Cice. Planco, in epiſt. ad Atticum, lib. 16. 3. 41. 7.
Defendere ſtudioſe ſententiam alicuius. Cic. 4. Acad. 252.
Legere aliquid ſtudioſius. Quintil. lib. 3. cap. 6. 45.
Ludere ſtudioſe pila. Cic. 2. de Oratore, 140.
Polliceri ſtudioſe. Cic. 4. Verr. 124.
Requirere aliquid ſtudioſe. Ouid. 1. de Arte, 29.
Studeo] ſtudes, ſtudui, (σπουδάζω, ἐπιτηδεύω, ἐγκονέω, σπεύδω,) ſtudere, Operam dare alicui rei. Plaut. Pſeud. 7. 108. Studeo hercle audire: nam auſcultabo lubẽs. Terent. Eunu. Dum ſtudes dare uerba nobis. Ibidem, 2. 3. 21. (5. 5. 8
- quas matres ſtudent
Demiſsis humeris eſſe. Cic. in Partit. 1. Studeo mi pater, Latinè ex te audire ea quæ mihi tu de ratione dicendi Græcè tradidiſti.
Stude uerũ inuenire. Autor ad Herẽniũ, li. 4. 194.
Studet rem ad arma deduci. Cæſar 1. bel. Ciuil. 16.
Iungitur hoc uerbũ datiuo aliquando, aliquando accuſatiuo.
Datiuo. Cæſar in Comment. Cupiditate regni adductus, nouis

Digitized by Google

rebus ſtudebat. Plaut. Sticho, 13. 4. Feſtinamus omnes, lectis ſternendis ſtuduimus, munditijsq; apparandis.
Cui rei, cui gloriæ, cui uirtuti ſtudes? Cic. 2. de Orat. 124.
Studere optimis diſciplinis & artibus. Cic. 1. Verr. 21.
Artibus & literis ſtudere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37. Idem ad Torquatum, lib. 6. 4. 12.
Studere literis, quibus fons eloquentiæ continetur. Cic. de Claris Orato. 179.
Laudi & dignitati ſtudere. Cic. 4. de Finib. 107.
Studēt magis mellificijs, quàm fœtibus apes. Colu. li. 9. ca. 13.
Ego ſemper otio ſtudui. Cic. 8. Philipp. 241. (10.
Studere pecuniæ, imperijs, gloriæ. Cic. 1. de Finib. 91.
Rebus nouis ſtudere. Cic. 1. in Catil. 2.
Studere, Fauere. Ouid. Cui ſtudeat deus omnis habet. Cice. pro Cælio, 8. Studuit Catilinæ, quum iam aliquot annos eſſet in foro Celius. Id eſt, fauit, coluit, & ſtudio eius tenebatur.
Accuſatiuo iunctum, ſignificat Cupere, uelle. Plaut. Truc. 7. 11. Credo militem illum ſtudent iam quaſi uolturij. Cic. Poſt reditum in Senatu, 12. Quum uerò literas ſtudere incipit, & belluo immanis cum Græculis philoſophari, tum eſt Epicureus. Idē lib. 5. epiſt. Qui ſi nihil aliud ſtudeat, niſi id quod agit. Terent. Hecyra, 2. 1. 2. Vt omnes mulieres æquè ſtudeant, nolintq; omnia. Cic. 6. Philipp. 216.
Vnum ſentitis omnes, unum ſtudetis.
Accuſatiuo, cum præpoſitione In. Quintilian. lib. 10. cap. 2. Poetæ & pictores in id ſolum ſtudent, ut deſcribere tabulas menſuris ac lineis ſciant.
Ablatiuo, cū præpoſitione In. Gellius, Siquis in ea re ſtudebat.
Abſolutè, Amare, ſiue fauere. Saluſt. in Catilin. in oratione Cæſaris, Neq; ſtudere, neq; odiſſe, ſed minimè iraſci decet.
Studere, pro Literis operam dare. Quintil. lib. 12. cap. ultimo, Nunc computamus annos, non quibus ſtuduimus, ſed quibus uiximus.
Studere, cum Genitiuo. Cic. 3. de Nat. deor. 102.
Parentem habere auarum, illepidum in liberos,
Difficilē, qui te nec amet, nec ſtudeat tui. Ex antiquo poeta.
Studens] Participium, (σπουδάζων,) Cice. pro Plancio, 71. Hiſce ego auxilijs ſtudentibus atq; incitatis uti me Lateren ſis potuiſſe confiteor.
Stultus] Adiectiuum, (ἀνόητος, μωρὸς, ἀφραδὴς, ἀσύφρων, ἀσύνετος, βοάγριος,) Imprudens, improuidus. Nam & multi non inſipientes aliquando ſtultè aliquid uel agunt, uel loquuntur. Afranius, Ego ſtultum me exiſtimo, fatuū eſſe non opinor. Terent. Eunucho, 2. 2. 23. Ex ſtultis inſanos facis.
Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 17.
Hūc ego mendacem ſtultiſſimus uſq; puellam
Ad mediam noctem expecto.
Stultorum plena ſunt omnia. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 14.
Vt hominem ſtultū magis etiam infatuet mercede publica. Cic. 3. Philipp. 139.
Amor ſtultus & improbus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 5.
Ars ſtulta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 15.
Stultus auditor & credulus. Cic. pro Fonteio, 11.
Conſilium ſtultum capere. Cic. 7. Verr. 80.
Credulitas ſtulta. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 5.
Dies ſtulti prætereūt, Id eſt, in ſtultitia peracti. Tibul. li. 1. eleg.
Iuuenta ſtulta. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 7. (4. 7.
Senex ſtultus, credulus, obliuioſus, diſſolutus. Ci. de Senect. 32.
Stulte] Aduerbium, (ἀφραδέως, ἀνοήτως,) Imprudenter. Terent. Heaut. 2. 3. 8. Factum à nobis ſtultè eſt.
Agere omnia ſtultè & incautè. Cic. Attico, lib. 7. 129. 2.
Arrogans ſtultè. Cic. 2. de Legib. 26.
Credere ſtultè. Cic. 2. de Nat. deor. 102.
Dicere ſtultè. Cic. 4. de Finib. 34.
Quaſi ſtultè aliquid cum ſale dicere. Cic. 2. de Orat. 152.
Mirari ſtultè aliquid. Horat. de Arte, 55.
Sultitia] ſtultitiæ, (ἀφραδίαι, ἀσυνεσίαι, ἀσωτσία, ἀσιφροσύνη,) Imprudentia. Plin. lib. 11. cap. 52. 4. Auriculārum magnitudo loquacitatis & ſtultitiæ nota eſt. Terent. Heaut. 4. 1. 33. Vt meæ ſtultitiæ iuſtitia tua ſit aliquid præſidi.
Ita ſunt altæ ſtirpes ſtultitiæ. Cic. 3. Tuſc. 22.
Eſt enim proprium ſtultitiæ, aliorum uitia cernere, obliuiſci ſuorum. Cic. 3. Tuſc. 135.
Miſerius ſtultitia nihil dici poteſt. Cic. 1. de Nat. deor. 34.
O delirationem incredibilem: non enim omnis error ſtultitia dicenda eſt. Cic. 2. de Diuinat. 135.
Sed huius iſtius facti ſtultitiam maior iam ſuperior ſtultitia defendit. Cic. pro Rab. Poſthu. 15.
Loquax ſtultitia. Cic. 3. de Orat. 79. Malo indiſertam prudentiam, quàm ſtultitiam loquacem.
Mala. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 9.
Praua. Ibidem, 4. 44.
Abdere ſtultitiam, Vide Abdo.
Damnare ſe ſtultitiæ. Lucret. lib. 4. 238.
Errare ſtultitia. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 42.
Stultitia eſt à quibus bona precamur, ab ijs porrigentibus & dantibus nolle ſumere. Cic. 3. de Nat. deor. 121.
Stultiloquium] ſtultiloquij, (μωρολόγιον,) Imprudens ſermo. Plaut. Milite, 6. 25.
- Paratum eſt dupliciter, ni reprimas tuū Stultiloquium.
Sultiloquentia] ſtultiloquentiæ, Idē, (μωρολογία,) ut Occluſior ſtultiloquentia. Vide Occluſus in Occludo.
Stupa] ſtupæ, uel Stypa, ut quibuſdam placet, (στυππεῖον,) Linum uile, quod limi cortici proximum eſt, ut ait Plinius, à Græco στυππεῖον, quod ſtupam ſignificat: uel à ſtipādo, quòd ea ſtipetur nauis. Liu. 1. bel. Pun. 31. Id ſicut in pilo, quadratum ſtupa circunligabāt, linebantq; pice. Lucret. li. 6. 177.
Frigidus eſt etiam fons, ſupra quem ſtita ſæpe
Stupa iacit flāmas concepto protinus igni. Virg. 5. Aeneid. 137. Stupa uomens tardum fumum, &c.
Stuparius] Adiect. Quod ad ſtupam pertinet: ut ſtuparius malleus, quo lina tunduntur. Plin. lib. 19. cap. 1. 10.
Stupeus] Aliud adiectiuum, Virg. 8. Aeneid. 139.
Stupea flamma manu, teliſq; uolatile ferrum
Spargitur: arua nouæ Neptunia cæde rubeſcūt. Idē 2. Aen. 48.
Subijciunt lapſus, & ſtupea uincula collo Intendunt.
Retinacula ſtupea puppis. Ouid. 14. Metam. 109.
Stupeo] ſtupes, ſtupui, (θαμβέω, ἐκπλήσσομαι, ἐξίσταμαι,) ſtupere, Eſt ita timere, ut quodammodo ſenſum rerum non habeamus. Perſius Saty. 3. 4. Sed ſtupet hic uitio. Id eſt, inſanus factus eſt uitijs. Terent. And. 2. 1. 5. Ita poſtquā adempta ſpes eſt, laſſus, cura confectus ſtupet. Cice. 7. Verr. 75.
Confirmant ipſi ſe, quum is etiam tum ſemiſomnis ſtuperet. Ouid. 5. Metam. 102. Mater ad auditas ſtupuit, ceu ſaxea, (uoces.
Occurſu ſtupuere ducis. Lucan. lib. 8. 4.
Acies oculorum ſtupet, Vide Acies.
Ars ſtupet ambiguis malis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 7.
Corda ſtupent ſepulta mero. Ouid. 2. de Remed. Amoris, 82.
Verba ſtupuerunt ignauo palato. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.
Re aliqua ſtupere, Id eſt, propter rem aliquam obſtupeſcere. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.
Stupere in aliquo, Id eſt, aſpectu alicuius ſtupere. Valer. 1. Argonaut. 54. Stupere aliquem. Cic. 2. de Finib. 122.
Stupens] Participium: (θαμβῶν,) ut carminibus ſtupens bellua. Horat. 2. Carm. ode 13. 7.
Stupens ad frigus natura uini. Plin. lib. 14. cap. 21. 1.
Stupefacio] ſtupefācis, penul. corr. ſtupefeci, penul. prod. ſtupefactum, (τάφω,) ſtupefacere. Liu. 5. ab Vrbe. 175.

Priuatos

Digitized by Google

Priuatos deinde luctus ſtupefecit publicus pauor, poſtquã hoſtes adeſſe nuntiatum eſt.
Fratris aſpectu ſtupefactus hæſit. Seneca Thyeſte, 7. 1.
Corda ſtupefacta. Virg. 5. Aeneid. 129.
Stupeſco] ſtupeſcis, (πλήσσομαι,) ſtupeſcere, Stupidum fieri. Cice. 3. de Orat. 57. Incidat, aſpiciat, admiretur, ſtupeſcat.
Stupefio] penul. prod. ſtupefis, pen. indifferente, ſtupefieri, (τύφομαι,) Cice. 3. de Oratore, 30. in quo igitur homines exhorreſcunt? quem ſtupefacti dicentem intuentur?
Stupidus] pen. corr. Adiectiuum, (ἄβλας, ναρκώδης, ἐνεργὴς, ἔννους,) Stupefactus. Aliquãdo dicitur Stultus. Plaut. Epid. 12. 13. Quid ſtas ſtupida? quid taces? Terent in Prologo Hecyræ, 4. Ita populus ſtudio ſtupidus, in funãbulo animum occuparat.
Stupidus & bardus. Cic. de Fato, 16.
Detinere aliquem ſtupidum. Cic. in Parad. 43.
Omnes ſtupidi timore obmutuerunt. Autor ad Herennium libro 4. 234.
Stupida membra, Quæ nihil ſentiunt.
Stupiditas] pen. corr. ſtupiditatis, (ἔκπληξις,) Idem quod Stupor. Cic. 2 Philipp. 86. In quo primùm incredibilẽ ſtupiditatem hominis cognoſcite.
Stupor] ſtuporis, maſc. ge. (θάμβος, ἄγνωμα, τάφος, ἔκστασις, τάρβος, πλῆξις, ἀνοητοχοία,) Alienatio quædam ſenſuum, quòd ſcilicet ſenſus conſtipentur. Cicero in Piſonem, 1. Pauci iſta tua lutulenta uitia noueramus, pauci tarditatẽ ingenij, ſtuporem, debilitatemq; linguæ. Idem Philipp. 3. 135. Qui propter hæſitãtiam linguæ, ſtuporemq; cordis, cognomen ex contumelia traxerit. De Bambalione. Idem 3. Tuſc. 21. Immanitas in animo, ſtupor in corpore.
Stupor & Virtus, contraria. Cic. pro Domo ſua, 75.
Si autem id non uidet, periculum eſt, ne ſe ſtuporis excuſatione defendat. Cic. de Aruſp. reſpon. 4.
Qui morbo aliquo & ſenſus ſtupore, ſuauitatem cibi non ſentiunt. Cic. 2. Philipp. 120.
Oculos ſtupor urget inertes. Virg. 3. Georg. 105.
In uerbis eius eſt ſtupor. Cic. 2. Philipp. 51.
Sed ſtuporem hominis, uel dicam pecudis, attendite. Cicero 2. Philipp. 50.
Stuprum] ſtupri, (διαπόρευσις, μοιχεία,) Coitus lege uetitus Cic. ad Octauium, 16. Audiet Brutus eum populum, &c. pro turpi ſtupro datus in ſeruitutem. Idem 4. Tuſcul. 122. Stupra dico, & corruptelas & adulteria, inceſta denique. Idem Poſt reditum in Senatu, 11. Vini, ſomni, ſtupri plenus.
Autor ſtupri. Ouid. 1. de Arte, 142.
Nefandi ſtupri raptor. Senec. Hippol. 528.
Fœda ſtupra. Claud. de bello Get. 17.
Appellare aliquem de ſtupro, Vide Appello.
Compertus in ſtupro, Vide Comperio.
Furtiuo ſtupro conceptus. Senec. Troade, 4. 29.
Debilitatus ſtupris, Vide Debilito.
Facere ſtuprum nefarium. Cic. pro Milone, 54.
Inferre ſtuprum uirgini. Cic. 2. Offic. 49. Idem in Piſonẽ, 76. Cum ſtuprum Bonæ deæ puluinaribus intuliſſet.
In aliquam domum ſtuprum inferre. Cic. in Parad. 28.
Illicere in ſtuprum. Cic. 3. de Nat. deor. 93.
Obſidere ſtuprum, Vide Obſideo.
Offerre ſtuprum, Vide Offero.
Paſſa ſtuprum ſæui tyranni Lucretia. Senec. Octau. 6. 7.
Polluere ſtupro ceremonias. Cicero pro Domo ſua, 81. Qui non ſolùm aſpectu, ſed etiam inceſto flagitio & ſtupro polluit ceremonias.
Repetere luxuries ac ſtupra alicuius ab aliquo. Cic. Antequam iret in exilium, 12.
Solutus morbis ſtuprisq;. Claud. de bello Gildon. 90.
Stuprum pro Turpitudine. Næuius, Seſeq; ij perire malunt ibidem, quàm cum ſtupro redire ad ſuos populares. Item, Sin illos deſerant fortiſſimos uiros, magnum ſtuprum populo fieri pergetis. Feſtus.
Intercutia ſtupra, Vide Intercut.
Stupro] ſtupras, (διαπορεύω, μοιχεύω,) ſtuprare, Stuprum inferre, uel committere. Plaut. Trucul. 17. 44.
- loquere filiam meam
Quis integram ſtuprauerit. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 3. Hominem unum omnium crudeliſſimum, qui tot ingenuas matresfamiliãs ſtupraſſet. Cic. 5. de Finib. 114. Qui interficeret filiam ne ſtupraretur.
Stuprare per uim. Cic. 2. de Finib. 106.
Polluere religiones ementiendo aut ſtuprando. Cicero pro Domo ſua, 96.
Puluinar quod ſtupratas. Cic. de Aruſp. reſponſ. 29.
Stuprator] pen. pro. Verbale maſc. (διαπορευτὴς,) Quintil. lib. 7. cap. 5. ad finem, Stuprator an decẽ milia dare debeat, quæ pœna huic crimini cõſtituta eſt. Senec. Hippol. 8.
Hic dicet enſis, quem tumultu territus (7.
Liquit ſtuprator.
Stuproſus] penul. prod. Adiectiuum. Valer. lib. 6. cap. de pudicitia, Metellus quoq; celer ſtuproſæ mentis acer punitor extitit.
Sturnus] ſturni, Auis gregatim uolãs. Plin. lib. 28. ca. 8. 22. Adulterant amylo aut cimolia, ſed maximè ſturni, quos cãptos oryza tantum paſcunt. Ex uetuſto exemplari legendũ, Sed maximè qui captos. Martial. lib. 9. 57.
Nunc ſturnos inopes, &c.
Stygius] Vide Styx.
Stylobata] ſtylobatæ, pen. corr. (στυλοβάτης,) Palus, lignũ, trabs per quam poteſt decurrere aqua, quaſi canale, & inſtrumentum ligneum quo aqua traijcitur, ut ſub tegulis fieri ſolet. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 13 3 Chortes in fundo magno duæ aptiores: una, ut interius compluuium habeat lacum, ubi aqua ſaliat, qui intra ſtylobatas quum uenit, ſit ſemipiſcina. Boues enim ex aruo æſtate reducti, hîc bibunt, hîc perfunduntur. Idem lib. 3. cap. 5. 12. Subter columnarũ ſtylobaten. Budæus, Stylobates apud Varronem idem ſignificat quod Stereobates: uel eſt quod patinum uocant.
Stylus] ſtyli, maſc. gen. uel Stylum, ſtyli, (στύλος,) Dici poteſt columna.
Stylus, inſtrumentum æneum, quo in albo, id eſt, in ceratis tabellis antiquitus ſcribebatur, ut nunc in libellis ligneis uel codicillis mercatores ſcribunt. Plaut. Bacchid. 15. 66.
- effer citò.
P. Quid? C. ſtylum, ceram, tabellas, & linum. Plin. lib. 34. cap. 14. Et ſtylo ſcribere, inſtitutum eſt, ut uetuſtiſſimi autores prodiderunt. Cic. 4. Verr. 70. Vertit ſtylum in tabulis ſuis, quo facto cauſam omnem euertit ſuam.
Stylus ſignificat etiam quicquid uel ligneum uel ferreum aut alterius materiæ acuminatum eſt ad columnæ ſimilitudinem. Columel. lib. 11. cap. ult. 38. Deinde eas confecto æquinoctio paululum infra terrã ſecare & ligneo ſtylo laxatis uel rubi, uel ferulæ medullis, ſtercus immittere, atq; ita ſemina cucumeris inſerere.
Stylus, (φράσις,) Structura ipſa orationis. Terent. in Prologo And. 52. Diſſimili oratione ſunt factæ ac ſtylo. Vbi Donatus, Oratio, in ſenſu: ſtylus in uerbis. Oratio, ad res: Stylus, ad uerbum. Plin. epiſt. 8. b. Onerabit hoc modeſtiam noſtrã etiam ſi ſtylus ipſe fuerit preſſus, demiſſusq;. Cic. 1. de Orato. 72. Stylus optimus & præſtantiſſimus dicendi effector ac magiſter.

Digitized by Google

Acumen ſtyli, Vide Acumen in Acuo.
Stylus dicendi opifex. Cic. Gallo, lib. 7. 26. 4.
Vnus enim ſonus eſt totius orationis, et idem ſtylus. Cic. de Claris Oratorib. 51.
Exercitatio & ſtylus. Cic. de Oratore, Hanc ad legem cũ exercitatione, cum ſtylo, qui & alia & hoc maximè ornat & limat, formanda nobis oratio eſt.
Orationes Attico ſtylo ſcriptæ. Cic. de Claris Orat. 86.
Confuſus ſtylus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21. Tardior ſtylus cogitationem moratur, rudis, & confuſus intellectu caret.
Exercitatus ſtylus. Cic. in Oratore, 83.
Negligens ſtylus. Quintil. lib. 2. cap. 4. 9.
Rudis ſtylus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.
Tardior ſtylus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.
Aſſequi ſtylo. Plin. epiſt. 3. lib. 2. Syllogiſmi circunſcripti et effecti, quod ſtylo quoq; aſſequi magnum eſt. Id eſt, meditatione, tempore, ſcriptione, cura, diligentia.
Conſcribere ſcelera ſtylo impuro. Cic. de Aruſp. reſpon. 9.
Stylo depaſcere hubertatem orationis. Cic. 2. de Orat. 54.
Requieſcit ſtylus lectione. Quintil. lib. 1. cap. 12. 4.
Vertere ſtylum. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 15.
Stylus, pro Punctione ac reprehenſione aliquando accipitur, quæ ſcriptis & inuectiuis libellis fieri ſolet. Plin. in Præfatione, Quòd ſi hoc Lucilius, qui primus condidit ſtyli naſum, dicendum ſibi putauit, &c. Cic. pro Aulo Cluẽtio, 97. Si ideo quia ſubſcripſerint: uidete quid agatis, &c. Cenſorium ſtylum, cuius mucronem multis remedijs maiores noſtri retuderunt, æquè poſthac, atq; illum Dictatorium gladium pertimeſcamus.
Dare pœnas ſtyli. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 2.
Stylus, pro Stolone. Colum. lib. 5. cap. 10. de nuce arbore, Omnis autem nux unam radicem mittit, & ſimplici ſtylo prorepit. Legitur & Stolone.
Stymma] ſtymmatis, pen. corr. n. g. (στύμμα,) Eſt, ut ait Hermolaus ſpiſſamentum, & domitura unguenti, autore Dioſcoride. Columella ſpiſſamentum nominat id craſſamentum exactum quod poſt expreſſionem remanet quaſi uinacea ex uua. στύφω enim aſtringo & exprimo ſignificat. Vulgò marcum uocant. Plin. lib. 13. cap. 1. 5. Narciſſinum quoq; ex flore narciſſi deſiit componi. Ratio faciendi duplex, ſuccus & corpus. Ille olei generibus ferè conſtat, hoc odorum. Hæc ſtymmata uocant, illa hedyſmata.
Stymphalus] pen. prod. (στύμφαλος,) Arcadiæ lacus eſt, ex quo Eraſinus fluuius erumpit in Argiuam terram.
Aeriſonus Stymphalus. Stat. 4. Thebaid. 60.
Niualis Stymphalus. Statius 4. Sylu. 6. 21.
Stymphala, Accuſat. apud Lucretium, lib. 5. 7.
- uncisq; timendæ
Vnguibus Arcadiæ uolucres Stymphala colentes.
A Stymphalo.
Stymphalides] (στυμφαλίδες,) aues appellatæ, tantæ magnitudinis, ut ſolis radios obumbrare dicerentur, omnem Arcadiam deuaſtantes.
Stymphalius] Adiectiuũ, (στυμφάλιος,) ut Monſtra Stymphalia. Catul. ad Malium, 63. 23.
Stymphalum] pen. prod. (στύμφαλον,) Oppidum ſitũ ad lacum, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 6. Hinc Stymphalis, Stymphalidis, Patronymicum. Hierony. contra Iouin. Ariſtocliades Orchomeni tyrãnus adamauit uirginem Stymphalidẽ.
Vndæ Stymphalides. Ouid. 2. Faſt. 55.
Stypticus] pen. corr. Adiectiuum, (στυπτικὸς,) Strictiuus uel obſtructorius. Latinè dicitur à στύφω. Plin. lib. 24. cap. 13. 8. Inter medicamenta quæ ſtyptica uocant, nihil efficacius rubi mora ſirẽtis, radice decocta in uino ad tertias partes. Idem lib. 32. cap. 9. 16. Natura eſt ei ſtyptica.
Styrax] ſtyracis, pe. corr. m. g. (στύραξ,) Arbor eſt cotoneo malo ſimilis fructu maiore quàm auellana, ſpecie candidè pruni, manat & ex ea liquor eiuſdem nominis, coloris flaui, ſordidi, reſinoſi, albicantibus fragmentis, odoris perſeuerantis: hodie officinæ ſtoracem, appellant. Plin. lib. 12. cap. 17. 9. Ex Syria reuehũt ſtyracẽ, acri odore eius in focis abſtinentes ſuorum faſtidium. Cæterò, non alia ligni genera ſunt in uſu quàm odorata.
Idæus ſtyrax. Virg. in Cyri.
Styx] (στύξ,) (inquit Seruius) palus quædã apud inferos dicitur: de qua legimus, 6. Aeneid. 65. - Stygiamq; paludem,
Dij cuius iurare timent & fallere numen. Quod ſecundum fabulas ideo eſt, quia dicitur Victoria Stygis filia bello Gigantum Ioui fauiſſe: pro cuius remuneratione Iupiter tribuit, ut iurantes dij per eius matrem nõ audeant fallere. Ratio autem hæc eſt, Styx mœrorem ſignificat: unde ἀπὸ τοῦ στυγεῖν, id eſt, à triſtitia Styx dicta eſt. Dij autem læti ſunt ſemper. unde & immortales. Ergo quia mœrorem non ſentiunt, iurant per rem ſuæ naturæ contrariam, id eſt, triſtitiã, quæ eſt æternitati contraria. Ideo inſiurandum per execrationem habent. Hactenus Seruius, enarrans hunc locũ Virgilij 6. Aeneid. 27.
Bis Stygios inmare lacus, &c. Hæc de Styge idcirco ficta ſunt, quia Styx, fons eſt ad Nonacrin Arcadiæ è ſaxis profluens, exitioſus animalibus. Eius aquâ uenenum eſt præſentiſſimum, epota ilico necat. Eſſe piſces in ea paruos tradit Theophraſtus, lethales & ipſos. Noxiam putant eſſe nimio frigore utpote quum profluens ipſa ſtatim lapideſcat: tradunt & etiam æs ac ferrũ ea erodi, & ſola mulæ ungula contineri. Cætera uaſa nullo modo eam uim ferre poſſe, ſed ſtatim frigoris magnitudine diſrumpi. Vide Plinium lib. 30. cap. 16. 3. Antipatrum hoc uenenum cõfilio, ut quidam putant, Ariſtotelis, Alexandro regi tradunt dediſſe. Eſt et alia palus in Aegypto iuxta Memphim, quã ueteres Styga uocarunt.
Atra Styx. Virg. 1. Georg. 49. (canere.
Violenta Styx. Ouid. 3. Faſt. 161.
Stygius] Poſſeſſiuum, (στύγιος,) Colum. lib. 10. 7. Tumq; ſimul Stygium regem uidere trementem Tartara.
Amnes Stygij Ouid. 14. Metam. 118.
Aqua Stygia. Tibullus lib. 1. eleg. 10. 8.
Canis Stygius, Cerberus. Seneca Hercule furente, 934.
Ianitor Stygius, Cerberus. Silius lib. 3. 8.
Iuppiter Stygius, Pluto. Virg. 4. Aeneid. 128.
Mors Stygia. Ouid. 3. Metam. 139.
Os Stygium, Venenatum. Ouid. 3. Metam. 15.
Palus Stygia. Virg. 6. Aeneid. 74.
Regnum Stygium. Lucan. lib. 7. 34.
Rex Stygius, Pluto. Virg. 6. Aeneid. 51.
Tenebræ Stygiæ. Virg. 3. Georg. 111.
Vallis Stygia. Ouid. 6. Metam. 133.
Vmbræ Stygiæ. Ouid. 1. Metam. 29.
Vndæ Stygiæ. Virg. 3. Aeneid. 43.

S V

Suadeo] ſuades, ſuaſi, ſuaſum, (πρσβιβάζω,) ſuadere, Accõmodatis & ſuauibus uerbis conari aliquem in opinionem noſtram inducere: hoc eſt hortari aliquẽ ad id quod mentimur. Terent. And. 4. 1. 38. Suadere, orare, uſq; adeò donec perpulit. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12. Nox & amor, uinumq;, nihil moderabile ſuadent.
Hortari & ſuadere. Cic. Valer. lib. 13. 4. 7.
Suadere & rogare. Cicero de Prouinc. Conſul. 34. Nam poſtea me, ut ſibi eſſem legatus, non ſolùm ſuaſit, uerùm etiam rogauit.

Suadere

Digitized by Google

Suadere & perſuadere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 29 0. 4. Tu autem quòd ipſe tibi ſuaſeris, idem mihi perſuaſum putato. Idem 2. Phil. 48. An. C. Trebonio perſuaſi, cui ne ſuadere quidem auſus eſſem?

Suadere alicui contra alterum. Cic. 2. Philip. 46.

Suadere alicui aliquid per alterum. Cic. ad Att. lib. 8. 160. 5.

Amor ſuaſit facinus. Ouid. 8. Metam. 18.

Fugam ſuadere. Stat. 11. Thebaid. 11.

Legem ſuadere. Cic. de Senec. 14.

Luxum ſuaſere rapinæ. Lucan. lib. 1. 33.

Paupertas multa ſuaſit. Lucret. lib. 6. 256.

Egeſtas ſuaſit nefas. Lucan. lib. 1. 35.

Pacem ſuadere, & de pace. Cic. Mario, lib. 7. 3. 6. Quintilianus lib. 3. cap. 10.

Digito ſuadere ſilentia. Ouid. 9. Metam. 139.

Nox humida ſomnos ſuadet. Ouid. 2. Faſt. 127.

Sydera cadentia ſuadent ſomnos. Virg. 2. Aen. 2.

Suadetur, pen. pro. Paſſiuum. Plaut. Trinum. 10. 44. Minus placet magis quod ſuadetur: quod diſſuadetur placet.

Suadens] Partic. ut Verba ſuadentia. Stat. 11. Thebai. 87.

Suadela] ſuadelæ, pen. pro. (πειθοῦς,) Suaſio dicitur. Plaut. Ciſtel. 7. 25. idm perducebam illam ad me, ſuadela mea. Apud Quintilianũ dicitur dea quædam perſuadendi. Horat. 1. epiſt. 6. 8. Ac bene nummatum decorat Suadela, Venuſq;.

Suada] ſuadæ, Pitho, ſuaſionis dea dicta eſt. Cic. de Claris Oratoribus, 29. πειθὼ quam Græci uocant, cuius effector eſt Orator, hanc Suadam appellauit Ennius: eius autem Cethegum medullam fuiſſe uult, ut quam deam in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeßitaniſſe, huius hic medullam noſtrũ Oratorem fuiſſe dixerit.

Suaſor] ſuaſoris, Verbale, Qui ſuadet. Cic. 3. Offic. 148. Poſthumius ſuaſor & author fuit. Idem ad Atticum, lib. 16. 334. 3. Etſi quamuis non fueris ſuaſor & impulſor profectionis meæ, approbator certè fuiſti. Eidem, lib. 16. 342. 3. Quinquam hæc epiſtola non ſuaſoris eſt, ſed rogatoris. Idem 2. Philip. 50. Quid enim intereſt inter ſuaſorem facti & probatorem?

Suaſorius] Adiect. Quod pertinet ad ſuadendum. ut Suaſorium munus, id eſt officium ſuadendi. Et pars deliberatiua, à Rhetoricis ſuaſoria dicitur. ut apud Quintilianum, libro 3. cap. 8.

Suaſoriæ ſunt apud Rhetorem materiæ inter rudimenta dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 1. 6.

Declamare ſuaſorias. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42.

Suaſio] Verbale, f. Cic. in Orat. 20. Sed quoniã plura ſunt orationum genera, eaq; diuerſa, neq; in unam formam cadunt omnia, laudationum, ſcriptionum, & hiſtoriarum, & talium ſuaſionum, qualem Iſocrates fecit panegyricum. Et 2. de Orat. 181. Præcepta quæ de ſuaſionibus tradẽda ſunt. Sic de Claris Orat. 164. Suaſio legis Seruiliæ.

Suaſus] huius ſuaſus. Vlp. in L. Item ſi obſtetrix. Parag. 1. ff. Ad legem Aquilo. Siquis per uim uel per ſuaſum medicamentum alicui infudit, uel ore, uel clyſtere, &c.

Sualternicum] pen. corr. (σαλτέρνικον,) Genus electri. Plin. lib. 37. cap. 2. 20.

Suamet] pen. pro. (ἐαυτῦς,) Ablatiuus à Suus, cum ſyllabica adiectione met. Plin. lib. 10. cap. 59. 3. Anſeres ſuamet ui colla ſua abrumpunt.

Suapte] (ἐαυτῦ,) Sua ipſius natura: & Suopte, ablatiui, à Suus, cum ſyllabica adiectione pte: ut Suopte nutu, pro Suo ipſius: ſicut Meopte, meo ipſius. Cic. 4. Tuſc. Terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur.

Suapte, Sine adiecto. Cicero ad Atticum, lib. 6. Quintius filium ſuapte, piè ſanè, me quidem certè multum hortante, ſed current em, animum patris ſui ſorori tuæ reconciliauit. Vetus autem codex non habet Suapte. Lucret. lib. 6. 152. Sed natura loci hoc opus efficit ipſa ſuapte.

Suaſor, Suaſio] Vide Suadeo.

Suaſum] ſuaſi, Color appellatur (inquit Feſtus) qui fit ex ſtillicidio fumoſo in ueſtimento albo. Plautus Truc. 6. 16. Quia tibi ſuaſo infeciſti propudioſa pallulam. Quidam legunt Inſuaſo. Nec deſunt qui dicant omnẽ colorem qui fiat inficiendo, ſuaſum uocari, quòd quaſi perſuadetur in aliume ex albo tranſire. Hæc Feſtus.

Suatim] pen. pro. (ἁνδὸν,) ad ſimilitudinem ſuis, inquit Nonius, Nigidius Commento grammatico, Sunt etiam adſimilanter dicta hæc, canatim, ſuatim, bouatim, quæ ab animalibus ſumuntur.

Suauis] & hoc ſuaue, (ἡδὺς, οἰνὰς, ἱμερόεις, μείλιχος, μαλακτήριος,) Dulcis. Plaut. Ciſtell. 2. 13.
Ventum gaudeo ad te ecaſtor: ita hodie hìc acceptæ ſumus
Suauibus modis. Cic. pro Corn. Balbo, 29. Comes, benigni, faciles, ſuaues homines eſſe dicuntur.

Amicitia ſuauis. Lucret. lib. 1. 29.

Amicus ſuauis. Cic. ad Celiũ, lib. 2. 12. 3. Nam & honorificum in me Conſul fuit, & ſuauis amicus.

Amor ſuauis. Lucret. lib. 1. 189.

Auræ ſuaues. Lucret. lib. 3. 45.

Conſuetudo ſuauis, uel coniunctio. Cicero ad Sulpitium, libro 13. 27. 3.

Flores ſuaues. Lucret. lib. 1. 2.

Herbæ ſuaues. Virg. eclog. 2. 11.

Homo ſuauis, per ironiam. Terent. Phorm. 2. 3. 64.

Lingua ſuauis. Lucret. lib. 1. 84.

Loquelæ ſuaues. Lucret. lib. 1. 8.

Sermo ſuauior. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 5.

Sopore ſuaui deuinxit membra. Lucret. lib. 4. 93.

Suauitas] pen. cor. ſuauitatis, f. g. (ἁδότης,) Dulcedo. Cic. ad Att. lib. 6. 114. 13. Miram in eo pietatem, ſuauitatẽ, humanitatemq; perſpexi. Idem ad Appium Pulchrum, lib. 3. 1. 3. Sic enim tibi perſuade, charißimũ te mihi eſſe, quum propter multas ſuauitates ingenij, officij, humanitatis tuæ.

Odoris ſuauitas. Plin. lib. 12. cap. 12. 2.

Oris ſuauitas. Quint. in Proœm. lib. 6. 10.

Suauitudo] pen. pro. ſuauitudinis, f. g. (ἡδυπάθεια,) Idem Plaut. Stich. 15. 14. Age mulſa mea, ſuauitudo ſalta. Author ad Herennium, lib. 3. 115. Quoniam igitur res eædem uocis firmitudini, & pronuntiationis ſuauitudini proſunt. Aliqui legunt ſuauitati.

Suauiter] pen. cor. Aduerbium, (ἡδέως,) Cicero 4. Acad. 251. Veruntamen uideò quàm ſuauiter uoluptas ſenſibus noſtris blandiatur. Idem Trebonio, libro 15. 21. 10. Idem 1. de Finibus 87. Et ſecunda iucundè ac ſuauiter meminerimus.

Multo ſuauius. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 18.

Suauè] Aduerbium, (μαλίχως,) Idem quod ſuauiter. Virg. eclog. 3. 13.
-& ſuauè rubens hyacinthus. Idem eclog. 4. 9.

Suauidicus] pen. cor. Adiect. (ἡδυεπὴς,) Qui ſuauiter dicit: ut Verſus ſuauidici. Lucret. lib. 4. 37.

Suauiloquus] pen. cor. (ἡδυλόγος,) Aliud adiect. Idem ut Verſus ſuauiloqui. Lucret. lib. 2. 107.

Suauiloquens] o. g. Idẽ, (ἡδυεπὴς,) Cic. de Clar. Orat. 28. Additur Orator Cornelius ſuauiloquenti
Ore Cethegus.

Carmen ſuauiloquens. Lucret. lib. 1. 193.

Suauiloquentia] ſuauiloquẽtiæ, (ἡδυεπία,) Cic. de Claris

Digitized by Google

Orat. 29. Et oratorem appellat, & ſuauiloquentiã tribuit.

Suauium] ſuauij: (φίλημα,) uel Sauium, ſauij, per detractionem literæ V. Voluptas dicitur. Terent. Eun. 3. 2. 3.

-ô Thais mea,
Meum ſuauium, quid agitur?

Suauium, Baſium laſciuum. Horat. Epod. 3. 4.
Manum puella ſuauio opponat tuo.

Suauium dare. Cic. ad Atticum, lib. 16. 336. 10. Atticæ quoniam (quod optimum in pueris eſt) bilarula eſt, meis uerbis ſuauium des.

Suauium facere, Idem. Plaut. Aſin. 13. 53.

Sumere ſuauium. Plautus Aſin. 5. 72.

Suauiolum] ſuauioli, pe. cor. Diminut. (φιλημάτιον,) Catullus ad Iuuentiũ, 94. 1. Suauiolũ dulci dulcius ambroſia.

Suauior] ſuauiaris, (φιλέω,) ſuauiari, Suauium dare. Gell. lib. 3. cap. 15. Quum ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſitis ſuauiarentur. Cic. ad Att. lib. 16. 333. 7. Atticam noſtram cupio ſuauiari: ita mi dulcis ſalus uiſa eſt per te miſſa ab illa. Catullus de Acme & Septimio, 42. 3.
Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore ſuauiata.

Suauiatio] Verbale, (φίλησις,) Gellius lib. 18. cap. 2. Suauiationes puerorum & puellarum.

Sub] (ὑπὸ,) Præpoſitio, utriq; caſui ſeruit, & accuſatiuo & ablatiuo: uariaq; ſignificat, ut ſequentibus exemplis docetur.

Sub poſtæquam literas communes cum Oppio ad te dedi. Cic. ad Att. lib. 9 17. 8. 1. Id eſt ſtatim ut dedi.

Sub, Ablatiuo iunctum. Plaut. Epid. 5. 33. Pleræq; hæ ſub ueſti mentis ſecum habebant retia. Virg. 8. Aeneid. 124. Arma ſub aduerſa poſuit radiantia quercu.

Sub Alexando, Id eſt tempore Alexandri. Quint. lib. 5. ca. 10. Nunc, olim, tunc, ſub Alexandro.

Sub aduentum, pro In aduentu. Liu. 3. bel. Pun. 63. Sub aduentum Prætoris Romani Pœnus agro Nolano exceſſit. Ibidem, lib. 8. 52.

Sub conditione, Ea lege, hoc pacto. Cic. pro Archia, 19. Statim ex his rebus quas tunc uendebat, iubere ei præmium tribui ſub ea conditione, nequid poſtea ſcriberet.

Sub corona lege belli uænire. Liu. 8. ab Vrbe, 191. Sic, Sub haſta uænire, Liu. 3. bel Pun. 176.

Sub dio, ſiue diuo. Varro 3. de Re ruſt. ca. 14. 1. Nam & ideneus ſub dio ſumendus eſt locus coclearijs, quẽ totũ circùm aqua claudas. Sic apud Col. lib. 1. cap. 8. 6. Nullus dies tam intolerabilis eſt, quo non ſub diuo moliri aliquid poßit.

Sub diuo carpere ſomnos. Virg. 3. Georg. 87.

Sub domina meretrice, Id eſt ſub imperio & in poteſtate meretricis. Horat. 1. epiſt. 2. 5.

Sub exemplo. Plin. epiſt. 62. lib. 3. ad Curium Seuerum, Deinde ut futuri principes, non quaſi à magiſtro, ſed tamen ſub exemplo præmonerentur, qua potißimum uia poſſent ad eandem gloriam niti.

Sub exitu uitæ, pro Sub exitum: hoc eſt circa exitum. Suet. in Claud. Cæſare, cap. 43.

Sub his nihil proficitur. Celſ. lib. 5. cap. 28.

Sub ictu rem habere dicitur, qui ita propinquus eſt ut attingere queat. Senec. epiſt. 73. Quam quidem nondum attigerunt: in conſpectu tamen. & ut ita dicam, ſub ictu habent.

Sub manu, Id eſt facile, &c. Sub manum quoq; dixit Sueto-nius in Auguſto.

Sub ſacramento militare. Liu. lib. 5. bel. Maced.

Saneſcere ſub ſomno. Celſ. lib. 3. cap. 18.

Sub frigido ſudore moriuntur. Celſ. lib. 5. cap. 26.

Sub imperio alicuius eſſe. Terent. Heaut. 2. 2. 4.

Sub ipſa die. Plin. lib. 8. cap. 32.

Sub manu tabellarios habere, Id eſt in promptu & ad manũ, quod dicitur. Plancus Ciceroni, lib. 18. 23. 5. Seneca. Sub manu naſcitur conſilium.

Sub manus, hoc eſt Faciliter, non ægrè, appoſitè. Plaut. Milite, 11. 58. Lepidè hoc ſuccedit ſub manus negotiũ. Ibid. 16. 7.

Sub oculos adactum pilum in uitalia capitis uenerat. Plin. lib. 8. cap. 7. 3.

Sub oculis accipere detrimentum, pro Ante oculos. Cæſar bel. Ciuil. 26. 1.

Sub pœna mortis uel capitis denunciare. Suet. in Calig. ca. 48. Idem in Tiberio Cæſ. cap. 36.

Sub ſpecie pacis, pro prætextu pacis. Liu. 6. bel. Maced. 29.

Sub umbra fœderis. Liu. 8. ab Vrbe, 14.

Sub urbe eſt agelli paululum: Id eſt iuxta. Terent. Adel. 5. 8. 37. Sic Varro 1. de Re ruſt. cap. 50. 2. Tertio modo metiuntur, ut ſub urbe Roma, & locis pleriſq;. Virg. 3. Aen. 1.
-claſſemq; ſub ipſa
Antandro, &c.

Sub, Accuſatiuo ferè iungitur quum tempus ſignificatur ut ait Seruius: ut Sub tempus, & ſub idem tempus: hoc eſt circa. Suet. in Tib. Cæſare, cap. 58. Sub idem tempus conſulente Prætore, Liu. 1. ab Vrb. 157. quibus indictis ſub tempus pueros uenatum ablegauit. Sic 6. bel. Pun. 196.

Sub finem. Liu. 2. bel. Pun. 195. Sub equeſtris finem certaminis coorta eſt peditum pugna.

Sub ipſum finem. Virg. 5. Aeneid. 66.

Sub prima frigora Autumni. Virg. 2. Georg. 65.

Sub horã pugnæ tam arcto repentè ſomno deuictus, ut ad danduin ſignũ ab amicis excitaretur. Suet. de Auguſto, ca. 16.

Sub lucẽ, Surgente ſole. Virg. 3. Georg. 81.

Sub lucis ortum. Liu. 7. bel. Pun. 91.

Primi ſub lumina ſolis & ortus. Virg. 6. Aen. 51.

Sub noctem, Incipiente nocte. Hora. 1. Carm. ode 9. 4.

Sub noctem, Noctu. Cæſar 1. bel. Ciuil. 113. Pompeius ſub noctem naues ſoluit.

Sub hoc tempus. Hora. 2. epiſt. 2. 7.

Sub iudicij tempus. Liu. 4. ab Vrbe, 109.

Sub veſperum. Cæſar 2. bell. Gall. 345. Sub veſperum Cæſar portas claudi, militeſq; ex oppido exire iußit. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 5. 1. Menſe Decembri ſub dies feſtos.

Sub & Statim. Cic. Planco, lib. 10. 16. 2. Sub eas literas ſtatim recitatæ ſunt tuæ, non ſine magnis quidem clamoribus.

Statim. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 11. Pompeius ſe legionem adducturum, ſed non ſtatim ſub mentionem, & conuentium obtrectatorum.

Sub ipſos poſtes pro Ante. Virg. 2. Aeneid. 89.

Sub, Poſt. Virg. 5. Aen. 65.
-quo deinde ſub ipſo
Ecce uolat, calcemq; terit iam calce Diores. Seruius.

Sub templo ingenti, pro In. Virg. 1. Aen. 92. Idem 1. Aen. 87.
Exercet ſub ſole labor.

Sub nocte, id eſt, Per. Virgilius 7. Aeneidos 18. Idem 4. Aeneidos 106.

Sub leges pacis tradere ſe. Virg. 4. Aen. 124.

Sub amplexus alicuius ire. Ouid. epiſt. 16. 19.

Subabſurdus] Adiect. (ὑπάτοπος,) Parum, ſiue utcunq; abſurdum ſignificat. Cic. 2. de Orat. 152. Sunt etiã illa ſubabſurda, ſed eo ipſo nomine ſæpe ridicula, non ſolùm mimis per appoſita, ſed etiam quodammodo nobis.

Subabſurdè] Aduerb. (ὑπατόπως,) Cic. 2. de Orat. 152. Valde hæc ridentur, & hercule omnia, quæ à prudentibus, quaſi

quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsurdè sal sęq; dicuntur.

Subacidus] pen.corr. Adiectiuũ, (ὑποξύσμρ,) Aliquantulum acidum significat. Plin. lib. 12. cap. 25. 7. Esse enim debet lenis, non subacidus. Cato cap. 108. Si subacidum erit, non durabit.

Subacidulus] pen.cor. Adiectiuum diminutiuum. Cato de Re rust. Vinum ponito sub dio, postridie mane gustato: si id sapiet, quod in dolio est, scito id duraturum: subacidulum non durabit.

Subaccuso] subaccusas, pen.pro. (ὑπομέμφομαι,) subaccusare, pro Nonnihil accusare, & leuiter. Cic. pro Plancio, 69. Sed sunt hæc leuiora, illa uerò grauiora atq; magna, quòd meum discessum, quem sæpe defleras, nunc quasi reprehendere & subaccusare uoluisti. Idem ad Attic. lib. 13. 294. 3. Subaccusa quæso Vestorium. Idem lib. 16. 334. 2. Addebant etiam me desyderari, subaccusari.

Subactus] subacta, subactum, Vide Subigo.

Subæratus] pen. pro. Adiect. (ὑπόχαλκος,) Quod habet æs subter. Persius Satyra 5. 11.

Nequa subærato mendosum timniat auro.

Subagito] subagitas, pe.corr. (ὑποκινέω,) subagitare, Subtus fodiendo arare. Vnde per translationem Subagitare dictis aliquem: hoc est multis uerborum lenocinijs allectare & commouere. Plaut. Cistel. 7. 14.

Subagito blandis & benedicis

Dictis. Frequentatiuum à Subigo.

Subagrestis] & hoc subagreste, (ὑπαγρέος,) Aliquantum agrestis. Cic. de Claris Orat. 140. Cotta, quia se ualde dilatandis literis à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat, sonabatq; contrarium Catulo, subagreste quiddam, planeq; subrusticum, alia quidem quasi inculta & syluestri uia ad eandem laudem peruenerat.

Subalbico] subalbicas, pen.cor. (ὑπολευκαίνομαι,) subalbicare, Aliquantum album fieri. Varro 3. de Re rust. ca. 9. 3. Rostro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubrá subalbicanti.

Subalbidus] pe.cor. Adiect. (ὑπόλευκος,) Quod aliquantum albidum est. Plin. lib. 21. ca. 25. 1. Ramulos habet candidos, folia subalbida abrotono similia. Cels. lib. 5. de pustularum generibus, Phyzacion antè paulo durior pustula est, subalbida, acuta, ex qua ipsa quod exprimitur humidũ est.

Subalaris] & hoc subalare, p.pro. (ὑπομάχαλος,) Quod sub alis est. Vnde scribit Lãpridius, Heliogabalũ solitũ fuisse in accubitis habere plumas subalares, et subalares culcitras

Subalpinus] pen pro. Adiect. (ὑπάλπιος,) Quod sub Alpibus mõtibus est. Plin lib. 25. cap. 7. 2. Radice lenta, subnigra, sine odore, aquosa, montibus subalpinis plurima. Idem lib. 16. cap. 11. 3. Nec nisi in paucis locis subalpinæ Italiæ.

Subamarus] pen. pro. Adiect. (ὑπόπικρος,) Aliquantulũ amarum significat. Cic. de Fato, 13. At enim quoniã in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent. Idem 1. de Inuent. 37.

Subaqueus] Adiect. (ὕφυδρος,) Quod sub aqua manet: ut Scopulus subaqueus. Sipontinus.

Subaquilus] pe.cor. Adiect. (ὑπόφαιος,) Subfuscum. Plau. Rudente, 11. 9. -eia corpus cuiusmodi

Subuolturium: illud quidem subaquilum uolui dicere.

Subare] ut Equire, Vide Subo, subas.

Subargutus] pen.pro. Aliquantulum argutus. A quo diminut. Subargutulus apud Gellium lib. 15. cap. 30.

Subaro] subaras, pe.cor. (ὑπαροτριάω,) subarare, Subtus arando terram mouere. Plin. libro 16. cap. 27. 3. Item quæ subarantur, aut quæ ablaqueantur, celeriora neglectis, ibidem, cap. 28. Et subarata ocyus saniescunt.

Subaratio] (ὑπαροτρίασις,) & Subarator, Verbalia, Plin. lib. 17. cap. 24. 11. Vel etiam subarator imprudens luxauit radices.

Subarrogans] p.cor. o.g. (ὑπαλαζών,) Aliquantũ arrogãs.

Subarroganter] Aduerbium (ὑπαλαζόνως,) Cic. 4. Acad. 204. Vereor ne subarroganter facias, si dixeris tuam.

Subausculto] subauscultas, (ὑποπαπαζέω,) subausculture, Leuiter, & quasi prætereundo auscultare. Plau. Mil. 14. 3. Tace, subausceltemus, ecqua de me fiat mentio. Cic. 2. de Orato. 84. Subausculando tamen excipere uoces eorum, & procul quid narrarent attendere. Idem in Topicis, 40. Qui ea locutus est bonis uiris subausculantibus parietè interpositio.

Subbasilicanus] pe.pro. Adiect. (ὑποβασιλικανὸς,) Qui libenter & frequenter sub basilica spatiatur. ita Priscianus appellari docet. In basilica nanq; negotiationes & publicæ cõciliationes tractabantur, & iudicia quoq; in basilicis fiebant. Plaut. Capt. 13. 46. Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.

Subbibo] subbibis, pen.cor. subbibi, subbibitum, pen.corr. (ὑποπίνω,) subbibere, Aliquantulum bibere. Plautus Truculent. 17. 55.

Qui improbus est, siue subbibit, siue adeò caret temeto,

Tamen ab ingenio est improbus. Sueton. in Nerone, ca. 20. Si paulum subbibisset.

Subblandior] subblandiris, penult. produ. (ὑπαρεσκύσμαι,) subblandiri, Paululum, uel leuiter blandiri. Plautus Casina. 13. 23.

Non matronarum est officiũ, sed meretricum, uiris alienis,

Mi uir, subblandirier.

Subcærulus] pe.cor. Adiectiuum, (ὑποκυάνεος,) Aliquantulum cærulum. Celsus lib. 6. cap. 5. In ea pares portiones sunt myrobalani, magmatis, cretæ, cimoliæ subcærulæ, nucum amararum, &c.

Subcandidus] pen.cor. Adiect. (ὑπόλευκος,) Aliquantulum candidum significat. Plin. lib. 27. cap. 8. 6.

Folia bouis linguæ similia, minora, subcandida.

Subcenturio] subcenturionis, masc. gen. (ὑφηκατόνταρχος,) Qui centurioni subducitur. Liuius 8. ab Vrbe, 43. ut subcenturionem sibi quem uellet legeret, qui tutaretur eum ab uno destinato hoste.

Subcerniculũ] subcernicul, pen. cor. (πόσνιτος,) Farina rùm cribrum, quod fit è setis equorũ, quemadmodum excussorium & polinarium fit è limo.

Subcineritius] adiectiuum (ὑπότεφρος,) Quod sub cineribus coquitur & assatur, Vnde subcineritiũ panem legimus in sacris literis.

Subcingulum] subcinguli, pen.cor. (ζωστὴρ,) Idem quod balteus. Plaut. Menæh. 5. 18.

ab Hippolyta subcingulum

Haud Hercules æquè magno unquam abstulit periculo.

Subcisiuum] Vide Succido, pen.pro.

Subcœno] subcœnas, (ὑποδειπνέω,) subcœnare apud Quint. lib. 6. ca. 3. 62. Et Galba de piscibus, qui quũ pridie ex parte adesi, & uersati postero die appositi essent, Festinemus, alij subcœnant, inquit. Subtus cœnare, apud, &c.

Subcontumeliosus] pen.pro. (ὑφυβριστὴς,) Adiect. Aliquantulum contumeliosus. A quo

Subcontumeliosè] Aduerb. (ὑφυβριστικῶς,) Cic. ad Att. lib. 2. 22. 3. Hercule, uerum ut loquamur, subcontumeliosè tractatur noster Publius.

Subcresco] (ὑπαυξάνω,) Vide Succresco.

Proles subcrescat tibi. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 12.

Subcri-

Subcriſpus] Adiect. Qui crines habet aliquantulum cri-ſpos. Cic. 4. Verr. 74. Videtis illum ſubcriſpo capillo, ni-grum, qui eo uultu nos intuetur. Varro de Re ruſt. cap. 5. 7. Coda profuſa uſq; ad calces, ut habeat inferiorē partem frequentibus pilis ſubcriſpam.

Subcrudus] pen.pro. Adiect. (ὕπωμος,) Quod non omni-no coctum eſt. Cato capt. 156. 5. Sumito braßicam, conijci-to in aquam feruentem, coquito pauliſper, uti ſubcruda ſiet.

Subcrudum tuberculum. Celſ. lib. 6. cap. 13.

Subcruentus] Adiect. (ὕφαιμος,) Aliquantulum cruentū. Celſ. lib. 4. cap. 18. Deſcendunt autem pituitæ, nuciſq; ſimi-lia, interdum etiam leuiter ſubcruenta. Id eſt, cruentum ali-quid admiſtum habentia.

Subcurator] pen. pro. ſubcuratoris, (ὑπολιπεμών,) Qui curatoris locum tenet. Iulianus in L. Ex facto, De nego. ge-ſtis, Quendam ad ſiliginem emendum decreto ordinis con-ſtitutum, eidemq; alium ſubcuratorem conſtitutum.

Subcuſtos] ſubcuſtodis, pen. pro. m. g. (αὐτιφύλαξ,) Qui pro alio cuſtode ſubſtitutus eſt. Plaut. Mil. 11. 53.

Quia Sceledrus dormit, hunc ſubcuſtodem ſuum
Foris ablegauit, dum eapſe tranſire huc placet.

Subdebilitatus] pe. prod. Adiect. (ὑπεκνευρισμένος,) Aliquantulum debilitatus. Cic. Att. lib. 11. 213. 2. quod e-tiam mea ſponte uidebam, te ſubdebilitatum, nouas ratio-nes tuendi mei quærere. Vetus codex ſic legit, Te ſubdita re quaſi debilitatum, nouas, &c.

Subdialis] & hoc ſubdiale, pe. pro. (ὑπαίθριος,) Quod ſub dio eſt. Plin. lib. 34. cap. 12. 2. Diſtat à Cadmia, quòd illa ſuper terram ex ſubdialibus petris cæditur, hæc ex obrutis.

Subdiales inambulationes. Plin. lib. 14. cap. 1. 3.

Subdialia pauimenta, apud Plinii, lib. 36. cap. 25. 3. quas ter-racias uocamus.

Subdifficilis] & hoc ſubdifficile, pen. cor. (ὑποχαλεπός,) Aliquantum difficile. Cic. de Amic. 59. Exiſtit autem hoc lo-co quæſtio quædam ſubdifficilis.

Subdiu] (καθημέραν,) Idem ſignificat quod Die. Plaut. Mo-ſtell. 6. 69. Nam ſubdiu ſol agit hic perpetuum diem.

Subdo] ſubdis, ſubdidi, ſubditum, pen. cor. (ὑποτάττω, ὑπο-βάλλω,) ſubdere, Supponere, ſubijcere. Cato de Re ruſtica, Ignem ſubdito: ubi bullabit uinum, ignem ſubducito. Plin. lib. 14. cap. 12. 11. Furcas ſubdere his neceſſarium.

Subdere ſub ſolum, In terram conijcere. Plaut. Curcul. 7. 18.

Oculorum uiſu ſubdere aliquid. Lucret. lib. 5. 21.

Subdere in locum alterius. Plin. in Paneg. 40. Cic. pro Domo ſua, 66. Quis in meum locum iudicem ſubdidit? Quinti-lianus lib. 3. cap. 6. 40. Sed in horum trium locum ſubdi-tæ quatuor legales.

Subdere boues iugo. Plin. lib. 8. cap. 16. 13.

Calcar ſubdere equo. Ouid. 2. de Arte, 147.

Maieſtatis crimina ſubdebantur. Tacit. lib. 3.

Flamma ſubdita medullis. Virg. 3. Georg. 55.

Ignem ac materiam ſeditioni ſubdere, per translationem, pro Augere & opem ferre. Liu. 8. ab Vrbe, 163.

Puerum ſubdere. Plaut. Merc. 2. 9. Hic filium ſubdiderat uici-ni, pater uicinum. Terent. Heaut. 5. 3. 11. Subditum ſe ſuſpi-catur. C. ſubditum, ain' tu?

Pullum ſubdere, Vide ſubijcere pullos in Subijcio.

Reum ſubdere. Tacit. lib. 1.

Rumorem ſubdere. Tacit. lib. 5.

Spiritus ſubdere. Liuius 7. ab Vrbe, 197. Ac ſicui genus, ſicui ſua uirtus, ſicui etiā maieſtas, ſicui honores ſubdere ſpiritus potuerunt: ijs eram natus. Id eſt, animos ſiue ſtimulos.

Stimulos ſubdere muliebri animo. Liu. 6. ab Vrbe, 137.

Fama ſubdit ſtimulos ingenij. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 16.

Subdere, Quaſi periculo committere. Plin. epiſt. 65. a. Cōtra uereor ne ſit cautum rem tam magnam iiſdem tempeſtati-bus ſubdere. Plaut. Epid. 3. 37.

Vt meum tergum ſtultitiæ tuæ ſub das ſuccidaneum?

Subditus] pen. cor. Partic. (ὑποχείριος, ὑποβεβλημένος, ἀγχόμενος, ὑποφήτωρ,) Subtus immiſſus. Cic. 2. de Nat. deor. 40. Quæ efferueſcunt ſubditis ignibus.

Subditus partus, Suppoſitus, hoc eſt ſublatus ab ea muliere quæ peperit, & alteri ſuppoſitus.

Subditum teſtamentum apud Iuriſconſultos dicitur, quum ue-ro teſtamento occultato, aliud clàm fuit appoſitum.

Subditiuus] pen. pro. Adiect. (ὑπόταλτος,) Qui ſubditus eſt, & in alterius locū poſitus. Plaut. Amph. 8. 197. Nanq; de illo ſubditiuo Soſia mirum nimis eſt.

Subditicius] Aliud adiect. (ὑποβολιμαῖος,) Idem. Plautus Amph. 5. 35. Cic. 7. Verr. 55. Quòd eodem cæteros pira-tas contrudi imperarat, intellexit, ſi hunc ſubditicium archi piratam in eandem cuſtodiam dediſſet, fore, &c.

Libri ſubditicij. Quint. lib. 1. cap. 4. 2.

Subdoceo] ſubdoces, pen. cor. ſubdocui, ſubdoctum, (ὑπο-διδάσκω,) ſubdocere, Vtcunq; uel aliquantum docere. Cic. Att. lib. 8. 148. 2. Ciceronesq; noſtros meo potius labore ſubdoceri, quàm me alium uis magiſtrum quærere.

Subdolus] pen. cor. Adiect. (ὕπουλος,) Occultè decipiens. Plaut. Aul. 10. 8.

Et Capt. 10. 5. Nec mendacijs ſubdolis mihi uſquam man-tellum eſt meis. Sic Mil. 12. 68. Haud uereor ne nos ſubdo-la perfidia peruincamur. Mart. lib. 5. 114. Sed tendit aui-dis rete ſubdolum turdis.

Lingua ſubdola. Ouid. 1. de Arte, 120.

Pellacia ſubdola. Lucret. lib. 5. 201.

Subdole] pen. cor. Aduerb. (ὑπούλως,) Cautè & fraudulen-ter. Plaut. Trinum. 5. 12.

-eos conſectatur, ſubdolè blanditur, ab re
Conſulit. Cic. de Claris Orat. 17. Nihil acutè inueniri po-tuit in eis cauſis, quas ſcripſit, nihil (ut ita dicam) ſubdolè, nihil uerſutè, quod ille uiderit.

Subdubito] ſubdubitas, p. cor. (ὑπενθυμέομαι,) ſubdubitare, Parum dubitare. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 5. Hæc eò pluribus ſcripſi, quòd nonnihil ſignificabant tuæ literæ, ſubdubitare qua eſſem erga illum uoluntate. Idem Attico, lib. 14. 313. 1. Iam enim dico meum, antea (crede mihi) ſubdubitabam.

Subduco] ſubducis, pen. pro. ſubduxi, ſubductum, (ὑπεξά-γω, ὑπεξαιρέομαι, ὑπάγω, ὑφαιρέω, ὑποφέρω,) ſubducere, Subterducere. Iuuenalis ſatyra 1. 3. Et nos ergo manum ſe-rulæ ſubduximus.

Subducere, Subtrahere: cui opponitur Subdere. Cato de Re ruſt. Ignem ſubdito: ubi bullabit uinum, ignem ſubducito. Plaut. Aſin. 16. 62. Tempus eſt ſubducere hinc me.

Aurum ſubducitur terræ. Ouid. 3. de Arte, 25.

Subducere cibum athletæ. Cic. 2. Tuſc. 69. Oui. 2. Meta. 133. Iam mihi ſubduci facies humana uidetur.

Colla ſubducere oneri. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 5.

Subducere lac agnis. Virg. eclog. 3. 2.

Memoriam ſubducere. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 1.

Vires ſubducere alicui. Ouid. 13. Metam. 13.

Producere & Subducere, contraria. Cic. pro Domo ſua, 17.

Morti ſubducere aliquem. Claud. 3. Paneg. 15.

Naribus ſubducere. Plin. lib. 21. cap. 19. 2. Naribus ſubducti caput purgat. Ibidem, cap. 20. 5.

Pugnæ ſubducere aliquem. Virg. 10. Aen. 10.

Nimbo ſe ſubducere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 6.

Subducere ſe cuſtodiæ. Seneca epiſt. 66.

Subducere ſe de uel ex aliqua ſocietate uel loco, Eſt ſenſim & clanculum

clanculum discedere, ita ut nullus uideat. Terent. Eun. 4. 1. 14. Vbi primùm poterit, se illinc subducet scio. Ibidem, 4. 7. 25. Et cum eo clàm subduxti te mihi? Cic. ad Q. Frat. lib. 3. 22. De circulo se subduxit.

Animam subducere morti, Eripere & conseruare à periculo mortis. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 26.

Subducta ex prælio ala. Liu. 5. bel. Maced. 15.

Succũ subducere spiritu, Sursum trahere. Plin. li. 20. ca. 14. 5.

Subducere, Furtim subtrahere. Plaut. Curcul. 7. 81.
Quum dormiscit, ei subduco annulum. Mart. lib. 12. 25. Subduxit mappas quatuor Hermogenes. Sic lib. 8. 53. subducere pallia.

Subducere furto aliquid. Liu. 9. ab Vrbe, 55.

Subducere, Sursum ducere, leuare, extollere. Plin. de Viris illust. 4. b. Ipse à Tullo in auxilium accersitus, aciem in collẽ subduxit. Tacit. lib. 2. Iamq; sero diei subducit ex acie legionem faciendis castris.

Subducere copias in collem satis arduum. Liu. 3. bel. Pun. 122.

Colles subducunt se. Virg. 9. eclog. 2.

Terra se pedibus raptim subducit. Lucret. lib. 1. 218.

Hinc subducere naues dicimus, In terram trahere: quod terra mari altior sit. Virg. 1. Aen. 112.
Quassatam uentis liceat subducere classem,
Et syluis aptare trabes. Plaut. Bacchid. 5. 70.
Quum extemplo à portu abire nos cum auro uident,
Subducunt lembum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 93. Naues reliquas, si uellet, subduci & refici iuberet.

Puppes subductæ sicco littore. Virg. 3. Aeneid. 27.

Subducere sursum è puteo. Plaut. Aulul. 12. 4.

Subducere supercilia. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 1.

Vultu subducto procedere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 2.

Subducere animam, Spiritum & anhelitum sursum attrahere. Cato cap. 157. 12.

Subducere aliquem, Decipere. Plaut. Menæch. 2. 63.

Subducere aliquẽ dictis, Circumuenire. Terent. And. 4. 1. 20.

Subducere cũ hoc nomine Ratio, Significat cõputare, quod & inire et habere et facere rationẽ dicimus. Plau. Capt. 4. 89.
Ibo intrò, atq; intus subducam ratiunculam,
Quantillum argenti mihi apud trapezitam siet.

Subducta ratione esse ad uitam. Teren. Adel. 5. 4. 1. Donatus, Ducere, est digitis computare, sed ducere est apud alium & palàm: Subducere, apud seipsum & secreto, quo magis in uerbo isto maioris attentionis & diligentiæ signũ est. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 32. Rationibusq; subductis summam feci cogitationum mearum.

Inita et subducta ratiõe scelera meditari. Cic. 3. de Na. deo. 101.

Subducunt calculos uoluptatum. Cic. 2. de Finib. 97. Id est Computant quantum uoluptatis percepturi sint. Bud.

Numerum subducere rei alicuius, Numerare rem aliquam. Catull. in Epithal. Iuliæ, 56. 42.

Subducere summam. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 12. Collaudaui homines, Rectè, inquit, Scaptius, sed subducamus summam. Colum. lib. 5. cap. 2. 10.

Subducere, non adiecto nomine Ratio. Cicero Attico, libro 5. 110. 15. Quid uos, quantum inquam debetis: Respondet, CVI. Refero ad Scaptiũ: homo clamare. Quid opus est, inquam? rationes conferatis. Adsidunt: subducunt: ad nummum conuenit.

Subducere fundamenta alicuius rei. Cic. 4. de Finib. 69. Id est eximere, ut ait Budæus.

Subductum omnibus uentis ædificium. Plin. epist. 41. libro 2. ad Gallum.

Subductio] Verbale, (ὑπαγωγὴ, ὑπεξαγωγὴ, ὑφαίρεσις,) Ratio, & quod uulgus computũ uocat. Cic. 2. de Orat. 72. Quo perspecto, statim occurrit naturali quadã prudentia, nõ his subductionibus, quas isti docent, quid faciat causam.

Subductio, Ipse extollendi siue leuandi actus. Cæsar 5. bel. Gal. 1. Ad celeritatem onerandi, subductionesq; paulo facit humiliores, quàm quibus in nostro mari uti consueuimus.

Subductarius] Adiect. (ὑπαγωγικὸς,) ut Funis subductarius, quo quid leuatur. Cato cap. 12. Funes loreos quinq;, subductarios quinq;, medipontos quinq;. Idem cap. 68.

Subdulcis] & hoc subdulce, (ὑπογλυκὺς,) Parum dulce. Plin. lib. 26. cap. 8. 15. Radix subdulcis in petris nascens, aut sub arboribus uetustis.

Subedo] subedis, pen. cor. subedi, pen. pro. subesum, subedere. Ouid. 11. Metam. 157. Dixit, & è scopulo, quem rauca subederat unda Decidit in pontum.

Subeo] subis, subiui, uel subij, subitum, pe. cor. (ὑποδύομαι, ὑποδύνω, ὑπειμι, ὑπέρχομαι,) subire, Ascendere. Accusatiuo iungitur. Cels. lib. 1. bel. Gal. 147. Qui intra annos quatuordecim tectum nõ subiissent. Plin. epist. 203. b. Inglorius subit portum. Plin. lib. 31. cap. 3. 1. Sed hi rationẽ adferunt, quoniam leuissima sit imbrium aqua, ut quæ subire potuerit ac pendere in aere. Lucan. lib. 8. 24. Nulla tibi subeunda magis sunt mœnia uictor.

Tecta subire. Virg. 3. Aen. 17.

Vrbem subire. Lucan. lib. 3. 20.

Nemus subire. Ouid. 2. Metam. 84.

Pascuum protulit Iuuen. sat. 16. 1.

Subire ad hostes. Liu. 2. ab Vrbe, 131. Idem 6. bell. Pun. 224. ut subeundi sæpe ad mœnia urbis recursus pateret. Sic 4. bell. Macedo. 64. Subire ad portam. Et 1. ab Vrbe, 122. Subire ad montes.

Subire in. Plin. lib. 9. cap. 27. Subit in summa maria, piscis ex argumento appellatus lucerna, &c.

Subire multum alicuius, In eius conspectum uenire. Cicero pro Quintio, 64.

Subire muro in datiuo. Virg. 9. Aen. 74. Iamq; propinquabant castris, muroq; subibant. Idem 6. Aen. 45.
-pars ingenti subiere pheretro.

Leones subiere currum. Virg. 3. Aen. 23.

Onus subire dorso. Horat. 1. Serm. saty. 9. 5.

Subire aliquid, pro Suscipere defendendum, onus accipere. Plinius epistol. 196. a. cuius nunc mihi subeunda defensio est. Idem in Panegyr. 70. Quis enim turæ tuæ molem sponte subeat.

Pectus subit amores. Ouid. 4. epist. 5.

Subire conditionem pacis. Cæsar 7. bel. Gal. 318.

Subire deditionem. Cæsar 1. bel. Ciuil. 309.

Hereditatem subire, pro quo usitatius dicimus Adire hereditatem. Iurisc. de uerb.

Iussa subire. Claud. 7. Paneg. 60.

Labores subire. Cic. ad Att. lib. 3. 55. 14.

Labores duros subire. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 10.

Nauigationem subire. Cæsar 4. bel. Gal. 592.

Partes subire. Quintil. lib. 6. cap. 1. 18. Et ipse patronus has partes subit.

Vicem eandem subire. Vlp. in L. Minor. ff. de procuratoribus.

Subire, Succedere. Liuius 7. bel. Pun. 8. Primæ legioni tertia, dextræ alæ sinistra subijt: & apud hostes integri à fessis pugnam accepere.

Subire per uices. Plin. lib. 8. ca. 7. 6. Equitatu circunuẽti, infirmos, aut fessos uulneratósue in medium agmen recipiũt: ac uelut imperio ac ratione per uices subeunt. De elephantis.

Subire in locum alicuius. Ouid. 1. Metam. 17.
-fugere pudor, uerumq; fidesq;:
In quorum subiere locum, fraudesq;, doliq;, &c.

In par-

In partes alicuius subire. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 2.

Subire, Pati. Cic. 3. Offic. 143. Qui retinendi officij causa cruciatum subierit uoluntarium? Cælius Ciceroni, lib. 8. 11. 9. Curio omnia potius subire constituit, quàm id pati.

Aleam subire, Fortunam, ac sortem experiri alicuius rei. Col. lib. 3. cap. 21. 5.

Calamitatem subire. Cic. Bruto, 12. 4.

Casum subire. Cic. Attico, lib. 8. 14 5. 4. Idem ad Terent. libro 5. 4. Quando subeunda fortuna est.

Crimen subire. Liu. 2. ab Vrbe, 33.

Dolorem subire. Cic. 2. Tusc. 21. Quæ ut effugias, quis est non modò non recusandus, sed ultro appetendus, subeundus, excipiendus dolor?

Famam crudelitatis subire. Cic. in Catil. 8 5. Brutus ad Attic. in epist. ad Brutum, 18. 5. Ne famam subeam temeritatis. Id est, ne dicar temerarius.

Incommoda subire. Cic. 3. Offic. 35.

Infamiam sempiternam subire. Cic. Q. fratri, lib. 3. 20. 5.

Inuidiam orationis subire. Cic. 1. Verr. 25.

Iudicium imperitæ multitudinis subire. Cic. pro Placco, 1.

Pagina subitura iudicium docti principis. Ouid. 1. Fast. 4.

Leges subire. Stat. 1 Syl. 2. 6.

-subijt leges, & fræna momordit
Ille solutus amor.

Nomen exulis subire. Cic. pro Domo sua, 57.

Nomina uitiorum subire. Cic. 3. Offic. 74.

Notam turpitudinis subire. Cic. in Pisonem, 32.

Odium alicuius subire. Cic. Attico, lib. 11. 225. 4.

Periculum omne subire. Horat. Epod. 1. 1.

Periculum subire. Cic. 3. Ver. 103.

Pœnam subire. Cic. 3. Offic. 84.

Pœnas meritas subire. Ouid. epist. 12. 24.

Pœnas subire ex merito. Ouid. 5. Metam. 40.

Sermonem subire. Cicero Attico, libro. 11. 214. 3. Minus sermonis subijssem, minus accepissem doloris, ipsum hoc me non angeret. Id est, Non tantus de me sermo sinister esset, Non ita mihi obloquerentur homines.

Supplicia subire. Cic. Bruto, 12. 3.

Tela subire. Cic. pro Corn. Balbo, 41.

Tempestatem inuidiæ subire. Cic. 2. in Catil. 36.

Tempestates subire. Cæsar 8. bel. Gal. 15.

Tristitiam subire. Cic. Attic. lib. 8. 160. 5.

Turpitudinem subire, siue turpitudines. Cic. 3. Verr. 97. Sic 14. Philip. 390.

Verbera subire. Plinius libro 20. cap. 13. 1. Horatius 1. Serm. satyr. 3. 34.

Vim subire, atq; iniuriam malui, quàm aut à uestris sanctissimis mentibus dissidere, aut de meo statu declinare. Cic. de Prouinc. Consul. 34.

Vim legis subire. Cic. pro Cecinna, 72.

Vituperationem subire. Cic. ad Att. lib. 14. 317. 3.

Subire, Succrescere. Virg. 1. Georg. 36. Neu subeant herbæ, neu puluere uicta fatiscat.

Subeunt morbi. Virgilius 3. Georgic. 14. Id est aduenium, inquit Seruius.

Curæ subeunt. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 5.

Senecta subiens. Silius lib. 7. 20.

Sopor subit fessa lumina. Ouid. epist. 18. 12.

Tædia subeunt animo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 6.

Subit religio animos. Plin. lib. 5. cap. 1. 6.

Timor subit animum. Liu. lib. 9. bel. Maced. 61.

Spes subit animum. Liu. 10. bel. Maced. 29.

Subire, In memoriam uenire. Plin. lib. 7. cap. 46. 1. Subeunt in hac reputatione Delphica oracula.

Datiuo. Curtius, Cogitationi nostræ nunquam subijt. Quintil. Declamat. 6.

Fastidia subeunt mihi. Ouid. epist. 15. 20.

Accusatiuo. Plinius epistol. 51. c. Quod me recordantem, fragilitatis humanæ miseratio subit. Curtius lib. 5. Subijt regem uerecundia.

Imago me subit. Ouid. 2. Fast. 151.

Infinitiuo. Plin. lib. 35. Subit antiquitatem mirari.

Subit recordatio. Plin. epist. 9. 4. Tunc enim subit recordatio quot dies quàm frigidis rebus absumpsit.

Subit cogitatio. Liu. 5. bel. Pun. 142. Ea quum uniuersa occurrerent animo, subiretq; cogitatio, iam illa momento horæ arsura omnia, & ad cineres rediturа.

Subijt cogitatio animum. Curtius lib. 6. Horum cogitatio subibat animum.

Subit cogitatio animum, quomodo. Liu. 10. ab Vrbe, 222.

Subit animum. Liuius 6. bell. Punic. Idem 2. ab Vrbe, 179. Dulcedo agrariæ legis ipsa per se dempto authore subibat animos.

Subit animos memoria maleficiorum. Liuius 7. bel. Macedon. 199. Curtius libro 5. Subit ipsa per se, dempto authore subibat animos.

Subit memoria. Liu. 10. bel. Mace. 29. Subiturā uobis aliquando germanitatis memoriā, puerilis quondam simplicitatis cōsuetudinisq; inter uos, meorum deniq; præceptorū, &c.

Subit mentem. Plin. lib. 14. ca. 11. Verùm inter hæc subit mentem, quum sint genera nobilia, &c. Virg. 10. Aen. 165.

Affectu subire. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 3.

Subire, Subdere, supponere. Virg. 10. Aen. 160.

Aeneas subijt mucronē, ipsumq; morando Sustinuit.

Humeris subire aliquē, Ferre aliquē humeris. Vir. 4. Ae. 120.

Subiri, Passiuum. Cic. 7. Verr. 142. Inimicitiæ sunt? subeantur: labores? suscipiantur. Plin. lib. 4. Hæmi excelsitas, V. L. M. pass subitur.

Subire, Obsequiosè colere, alicui se uenditare, & eum obseruare. Quint. lib. 4. ca. 5. Fallendus est iudex, et uarijs artib. subeūdus, ut aliud agi, quàm quod nos petimus, putet. Bud.

Auxilio subire alicui. Virg. 2. Aen. 44.

Subire, Respondere, seu resistere. Cic. de Diuinat. Poterisne orationem eius subire? Idem pro Rosc. Amer. 18. Quoniam quidem semel suscepi, licet hercules undiq; omnes errores, minæ, periculaq; impendeant omnia, succurrā atq; subibo. Loquentē subire, Respondere loquenti. Claud. 8. Pane. 36.

Subitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀφνίδιος,) Idem quod Repentinus. Terentius Phorm. 1. 4. 24. Nam quod ego huic nunc subito exitio remediū inueniam miser? Idem Andelph. 5. 9. 28. Quod proluuium? quæ istæc subita est largitas? Cic. Planco, lib. 10. 16. 4. Neue in rebus tam subitis, tamq; angustis, à Senatu consilium petendum putes. Idem 2. Verr. 14. Subita letitia.

Subiti nihil est. Plaut. Persa, 16. 36.

Subitum est nimis. Plaut. Aulul. 8. 5. Cicero Memmio, lib. 13. 2. 2. Nam propter opera instituta multa multorum, subitū est ei remigrare.

Aspectu subito territus hæsit. Virg. 11. Aen. 140.

Concursus subiti. Ouid. 14. Metam. 109.

Dolores subiti. Ouid. epist. 11. 10.

Flammas subitas extinguere. Ouid. in Ibin, 4.

Formidine subita trepidus. Virg. 6. Aeneid. 58.

Fragore subito intonuit. Virg. 2. Aen. 139.

Imber subitus. Ouid. 4. Fast. 77.

Morte subita sternere aliquem. Virg. 11. Aen. 160.

Rubor subitus notauit ora. Ouid. 6. Metam. 10.

Timore subito intremuere genua. Ouid. 2. Meta. 36.

Digitized by Google

Vim ſubitam tolerare. Lucret. lib. 1. 57.

Subito] pen. corr. Aduerbium. (παραπαλίμως, ἄφνως,) Repentè, confeſtim. Cic. Terentiæ, lib. 14. 8. 1. Nam mihi & ſcriptum & nuntiatum eſt, te in febrim ſubitò incidiſſe.

Mutata ſemina ſubitò. Virg. 2. Georg. 54.

Subitò & improuisò. Cic. pro Fonteio, 27.

Subitò quum mihi dixiſſet Cæcilius Quæſtor puerum ſe Romam mittere, hæc ſcripſi raptim. Cic. ad Att. lib. 2. 24. 1.

Subitò Properè. Plaut. Amphit. 17. 10.

Vt ſubitò? ut properè? ut tonuit ualidè? Idem Trinum. 17: 50. -ita

Subitò eſt properè quod eum cõuentũ uolo. Idẽ Curc. 7. 4. Ita nũc ſubitò, properè, & celere obiectũ eſt mihi negotiũ.

De ſubito, Vide De.

Subitaneus] Adiect. (ἐξαυφνίδιος,) Idẽ quod ſubitus. Col. lib. 1. cap. 6. 16. Si ſubitaneus imber inceſſerit.

Subitarius] Aliud adiectiuum, (ἐξαπιναῖος,) Idem Plautus Milit. 5. 70.

Hanc age rem, res ſubitaria eſt.

Subitarij milites, pro repentino auxilio. Liu. 3. ab Vrbe, 16. Idem 1. bel. Maced. 8. Duabus legionibus ſubitarijs tumultus eius cauſa ſcriptis.

Suber] ſuberis, pen. cor. maſculini uel fœminini generis eſt, ſæpius neutri, (φελλός,) Plin. lib. 16. cap. 25. 5. Tardiſſimo germine ſuber. Ibidem, cap. 8. 4. Suberi minima arbor, glans peßima, rara, cortex tantum in fructu præcraſſus ac renaſcens, atq; etiam in denos pedes undiq; explanatus. Vſus eius anchoralibus maximè nauium, piſcantiumq; tragulis, & cadorum obturamentis: præterea in hyberno fœminarum calceatu. Quamobrem non infacetè Græci corticis arborem appellant. Sunt qui fœminam ilicem uocent, atq; ubi non naſcitur ilex pro ea ſubere utuntur, in carpentarijs præcipuè fabricis, ut circa Elim & Lacedæmonem. Nec in Italia tota naſcitur, aut in Gallia omnino. Col. li. 4. cap. 26. 41. Nam eſt præcipua cuneis fiſſa olea, quercus & ſuber, & ſiqua ſunt ſimilia. Perſius ſaty. 1. 10.

Vt ramale uetus uegrandi ſubere coctum.

Subereus] (φελλινός,) Adiect. apud Colum.

Suberro] ſuberras, (ὑποπαραφθείρω,) ſuberrare. Claud. 5. Panegyr. 50.

Indigenas fluuios, Italis quicunq; ſuberrant
Montibus, Alpinasq; bibunt de more pruinas.

Subferuefio] penult. produ. ſubferuefis, ſubferuefieri. Plinius libro 27. cap. 9. 5. Affirmant lapillos qui ſubferuefiant unà rumpi.

Subferuefactus] (ὑπόζεσος,) Participium à Subferuefacio, Paulùm feruefactum ſignificat. Plin. lib. 28. cap. 9. 15. Contra ſcabiem uerò quiuis admiſto iumentorum ſeuo, pro parte tertia & pice, pariterq; ſubferuefactis. Idem lib. 24. cap. 7. 3. Ad mulierum mammas brutia ex uino ſubferuefacta cum polline Farraceo.

Subfrigidus] pen. cor. Adiect. (ὑπόψυχρος,) Aliquantum frigidum ſignificat. A quo

Subfrigidè] Aduerb. (ὑποψυχρῶς,) Gel. lib. 2. cap. 9. Nimis minutè, ac propè etiam ſubfrigidè.

Subgrandis] Adiect. (ὑπομέγας,) utcunq; grande, uel aliquantulum. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 4. Subgrande cubiculum autem, & hybernum altum ualde probaui, quòd & ampla erant, & loco poſita ambulationis uno latere, eo quod eſt proximum balnearijs.

Subgrauis] & hoc ſubgraue, pen. corr. (ὑποβαρὺς,) Aliquantum graue. Plin. lib. 27. cap. 9. 5. Radice tenui, nigra, ſubgraui odore.

Subgrunda] ſubgrundæ, ſiue ſuggrundæ, (γέισα, γέισσα,) pars tecti prominens, quæ ſtiricidia à parietibus arcentur (inquit Budæus) qualia ferè ſunt Lugdunenſia tecta, quæ à Græcis γέισσοι & γέισα dicuntur. Varro 3. de Re ruſtic. capite 3. 4. Apes enim ſubter ſubgrundas ab initio uillatico uſæ tecto.

Subgrundatio] Verbale, (γεισσωδιασμα,) Huiuſmodi prominentium partium conſtructio. Vitruuius lib. 4. cap. 2. Sub tectis (inquit) ſi maiora ſpatia ſunt, columen in ſummo faſtigio culminis, unde & columna dicuntur, & tranſtra & capreoli: Si commoda, columen & canterij, prominens ad extremam ſubgrundationem.

Subgrundia] ſubgrundiorum, plu. nu. ge. ne. (γέισα,) Idem quod ſubgrundæ, uel ſuggrundæ. Plin. lib. 25. cap. 13. 15. Alij ſtergetron uocant, quòd amatorijs conueniat, alij hypogeſon, quoniam in ſubgrundijs ferè naſcitur.

Subhorridus] penultima corr. Adiectiuum, (ὑποφρικώδης,) Aliquantum horridus. Cicero pro Seſtio, 16. Quia triſtẽ ſemper, quia taciturnum, quia ſubhorridum atq; incultum uidebant.

Subiaceo] ſubiaces, pen. cor. ſubiacui, (ὑπόκειμαι,) ſubiacere, Subtus iacere. Plin. epiſt. 101. a. libro 5. Sed hi procul à mari receſſerunt: quinetiam Apennino, ſaluberrimo montium ſubiacent. Columel. lib. 10. 20. Et mater faculi molliſſima ſubiacet aruo.

Ad aliquid ſubiacere. Quint. lib. 3. cap. 6. 65.

Subiacto] ſubiactas, (ὑποῤῥιπτέω,) ſubiactare, Sæpe in alatum iactare, quod fit quum in areis frumenta à paleis ſecernuntur. Var. 1. de Re ruſt. ca. 52. 2. His tritis, oportet è terra ſubiactari uallis aut uentilabris, quum uentus ſpirat lenis. Dicitur & ſubiecto, Vide Subijcio.

Subigo] ſubigis, pen. cor. ſubegi. pen. pro. ſubactum, (ἀνέγχαίζω, βιαίζομαι,) ſubigere, Ex ſub & ago agis compoſitum, ſignificat cogere. Plaut. Moſt. 11. 114. Qui ſubegi, fœnore argumentum ab daniſta ut ſumeret. Idem Ciſtel. 2. 92. Nam eum pater eius ſubegit. Tacit. lib. 14. Notos quoq; equites Romanos operas arenæ promittere ſubegit.

Subigit fateri. Virg. 6. Aeneid. 113.

Ad deditionem ſubigere. Liu. 6. ab Vrbe, 11.

Subigere, (χαρύν,) Subijcere, domare. Saluſtius, Poſtea uerò quàm in Aſia Cyrus, in Græcia Lacedæmonij & Athenienſes cœpere urbes atq; nationes ſubigere. Plautus Curcul. 8. 77.

Arma inimica ſubegi metu. Lucan. lib. 5. 133.

Subigere armis, & in ditionem redigere. Cicero pro Cornelio Balbo, 18.

Subigi imperio. Liu. 1. ab Vrbe, 90.

Subigere, (κατεργάζεσθαι,) glebas, ſiue terram, Colere, arare. Cic. pro Lege Agra. 83. Atq; illi miſeri nati in illis agris & educati, glebis ſubigendis exercitati. Cic. 2. de Natur. deor. 237. Quibus quum terræ ſubigerentur fiſſioni glebarum ab illo aureo genere, ut poetæ loquuntur, uis nulla unquã afferebatur. Virg. 1. Georg. 25. Ante louẽ nulli ſubigebant arua caloni. Cic. de Senec. 47. Quæ quum gremio mollito ac ſubacto ſparſum ſemen excepit.

Boues preſſo ſubigebant uomere terram. Ouid. 10. Metam. 7.

Subigere in cote ſecures, Acuere. Virg. 7. Aen. 126.

Subigere terga equi, pro Defricare, Col. lib. 6. cap. 30.

Farinam ſubigere. Cato cap. 74.

Opus ſubigere digitis. Ouid. 6. Metam. 4.

Scrobem ſubigere, Fodere. Virg. 2. Georg. 10.

Subigere, Surſum agere, compoſitũ à Sus, id eſt ſurſum. Virg. 1. Georg. 41.

Non aliter quàm qui aduerſo uix flumine lembum
Remigijs ſubigit.

Digitized by Google

Ratem conto subigere. Virg. 6. Aeneid. 61.
Emplastrum subactum ex aceto. Cels. lib. 6. cap. 3.
Subactus] Particip. (κεκρωβεὶς,) ut subactus ab imperatoribus, & domitus. Cic. pro Fonteio, 2.
Insidijs subactus. Virg. 12. Aen. 99.
Gentes subactæ. Lucan. lib. 59.
Mundus subactus. Lucan. lib. 1. 32.
Subactus multitudine periclitantium pro coactus. Tacit. lib. 5. Idem lib. 13. Donec ui amoris subactus.
Subactus, Aliquando idē est quod usu crebro exercitatus. Liu. lib. 2. Deca. 5. Ipsi à pueris eruditi artibus militiæ, tot subacti atq; durati bellis. Sumpta metaphora à luto, quod subigitur, si ualere debeat, aut farina.
Subactum ingenium, pro Exercitato, per translationem posuit Cic. lib. 2. de Orat. 71.
Subactus, huius subactus, masc. ge. (διατριγασία,) Idem quod Subactio. Plinius lib. 18. cap. 7. 17. Quod in subactu congium aquæ capiat.
Subactio] Verbale, (διατριγασία,) Vide subactū ingenium.
Subigatrix] pen. pro. subigatricis, f. g. (κεκρωτὶς,) Plautus Persa, 6. 46. Ne me attrecta subigatrix.
Subiicio] subijcis, pen. corr. subieci, pen. prod. subiectum, (ὑπάγω, ὑπείκω, ὑποτάσσω,) subijcere, Supponere. Virg. 4. Georg. 61. -& rumea costis
Subijciunt fragmenta. Plaut. Mostel. 12. 9.
Subijcere sub alterum regem. Varro 3. de Re rust. ca. 16. 27. Cic. 5. Tusc. 3.
Subijcere sub oculos. Quint. lib. 8. cap. ultimo. Nam translatio permouendis animis plerunq; & signandis rebus ac sub oculis subijciendis reperta est.
Subijcere securi ceruices. Liu. 3. ab Vrbe, 153. Et iam ne tergo quidem abstinebatur: uirgis cædi alij, alij securi subijci. Id est occidi. Cic. 2. Philip. 66.
Prælo subijcere. Colum. lib. 12. cap. 39. 2. Tum permiscere, & subactam brisam prælo subijcere, &c. Plin. lib. 15. ca. 6. 3
Ignem subijcere. Cic. 3. Ver. 48. Omnes ad eam domum in qua iste diuersabatur, profecti sunt, cædere ianuam saxis, instare ferro, ligna & sarmēta circundare, ignē subijcere cœperūt.
Subijcere ignem fornaci. Vlpian. in L. Si seruus. Parag. Siquis insulam. ff. Ad legem Aquiliam.
Oua subijcere gallinis. Plin. lib. 10. cap. 53. 4.
Succulum pulmo subijcere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 10.
Subijcere scientiam. Cels. in Præfat. lib. 1.
Subijcere se periculo. Vlpianus in L. 1. §. 1. ff. De pericu. & com. rei uend.
Brachia subijcere pallæ, Accipere pallam in ulnas. Ouidius 3. Metamorph. 34.
Pedibus subijcere, Cōtemnere, nihil facere. Virg. 3. Georg. 98.
Subijcere, Subijugare. Plin. in Paneg. 110. In rostris quoq; simili religione, ipse te legibus subiecisti. Cic. Tot sibi populis repentè subiectis.
Subijci prælijs. Cic. Attic. lib. 8. 159. 11.
Subijcere sacra publica & priuata scitis Pontificis. Liuius 1. ab Vrbe, 84.
Subijci tutelæ alicuius. Cic. 4. de Finib. 64.
Omnia subiecta esse libidini alicuius. Cic. pro Domo sua, 82.
Subijcere se imperio. Cic. 2. Offic. 30.
Subijcere, pro Submittere uel subornare. Quint. lib. 5. cap. 7. de testibus, In ijs quoq; qui constiterint sibi uitandæ insidiæ. Nam frequenter ab aduersario subijci solent: & omnia pro futura polliciti, diuersa respondēt. Sueto. in Nerone, ca. 35.
Subijcere pullos, Supponere, Alienos siue adulterinos pro ueris ponere, quod & Subdere dicitur. Plin. libro 10. cap. 9. 2. de coccyce.
Subijcere nomen alterius. Vlpian. in L. Quamuis antecessor. ff. De rebus eor. qui sub. &c.
Subijcere, (διατριγάσσω,) ferro terrā, pro Colere. Cic. 2. de Leg. 73. Terræ culiū segniorē suspicor fore, si ad eam tuendam ferroq; subijciendam, substitionis aliquid accesserit.
Subijcere, Suggerere, submonere, In memoriam redigere. Terent. Phorm. 2. 3. 40. Si meministi quod olim dictum est, subijce. Liu. 6. bel. Pun. 217. Quod mens sua sponte diuinat, idem subijcit ratio haud fallax.
Subijcere cogitationi suæ. Cic pro Cluentio, 3. Ne ipsi quæ contraria sunt, taciti cogitationi uestræ subijciatis, sed ad extremū expectetis, & me meū dicēdi ordinē seruare patiamini. Has mihi spes subijcit fortuna Populi Romani. Cicero 8. Philipp. 243.
Subijcere carmina alicui. Propert. lib. 1. eleg. 7. 4.
Subijcere, (ὑποβάλλω,) aliquid oculis, ita aliquid narrare alicui, ut tanquam oculis subiectum & oblatum conspicere uideatur. Plin. epistol. 101. p. Similiter nos, ut parua magnis, quū totā uillam oculis tuis subijcere conamur, si nihil indictum, & quasi deuium loquimur.
Subijcere oculis, Aliter. Liu. 3. ab. Vrbe, 294. Et agrestium fuga, spoliatiq; in agris, & uulnerati, fœdiora his quæ subijciebantur oculis, nuntiantes, totam urbē ira impleuere. Id est conspiciebantur. Idem 7. bel. Pun. 148. Subiecta res oculis certius dabit consilium. Id est, Quum rem ipsam intuebimur. Horat. de Arte, 37.
Subijcere sensibus. Cic. 1. Acad. 45.
Subijcere calumniæ, per translationem. Liuius 8. bell. Macedon. 214.
Subijci crimini. Liu. 6. ab Vrbe. 79.
Fortunas innocentiū ficto sermoni subijcere. Cic. p Planc. 46.
Subijcere faces inuidiæ alterius. Cic. pro Milone, 74.
Subijcere odio ciuium aliquid. Cic. 1. de Orat. 101.
Subijcere, pro Loco alterius ponere. Liuius 9. bell. Punic. 126. Relictisq; quos non idoneos credebat, in locum eorum subiecit quos secum ex Italia adduxerat: suppleuitq; ita legiones eas.
Subijcere testamenta, Hoc est pro ueris falsa supponere. Cic. 14. Philipp. 389. Internecti nota testamenta credo subijciunt, aut eijciunt uicinos, aut adolescentulos circunscribunt. Idem in Parad. 59.
Subijcere, Addere. Varro 1. de Re rust. cap. 7. 1. Subijcit Scropha, De formæ cultura hoc dico, &c. Cic. 7. Verr. 114. At quæ causa tum subijciebatur ab ipso iudices huius tam nefariæ crudelitatis?
Subijcere exemplum. Col. lib. 5. cap. 11. 10.
Subijcere rationem. Cic. 2. de Diuinat. 156.
Materiamq; ei res omnes de quibus dicere oporteret, subiecimus. Quintil. lib. 3. cap. 1. 1. De Rhetorice. Silius lib. 1. 23. His acuit stimulis, subijcitq; haud mollia dictu.
Subijcere, Respondere. Virg. 3. Aen. 63.
Subijcio, & raris turbatis uocibus hisco.
Subijcere aliquid præconi. Cic. Attico, lib. 12. 255. 3. Idem 2. Offic. 122. hastam in foro ponere, & bona ciuium uoci subijcere præconis.
Subijcere uim uoci alicui, pro significationem dictionis exprimere. Cic. 2. de Finib. 9. Eumq; qui crebrò dicat, diligenter oportere exprimi quæ uis subiecta sit uocibus: non intelligere interdum quid sonet hæc uox uoluptatis, id est quæ uis huic uoci subijciatur. Ibidem, 20. Huic uerbo, omnes qui ubiq; sunt, qui Latinè sciunt, duas res subijciunt, lætitiā in animo, commotionem suauem iucunditatis in corpore. De uoluptate.
Subijcere, Sursum iacere. Virg. 12. Aen. 58.

-aut

Digitized by Google

aut corpora ſaltu Subijciunt in equos. Liuius 1. bell. Macedon. 147.
Brachia ſubiecit collo. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 2.
Subiectare ſtimulos laſſo, pro ſtimulis urgere. Horat. 2. Serm. ſatyr. 7. 19.
Subiectus, Participium, (ὑποταχθεὶς,) ut ſubiectus ignis. Cicero in Catil. 49.
Subiecti oculis imperatoris. Liu. 8. ab Vrbe, 161.
Subiecta oculis urbs. Liu. 5. bel. Pu. 141.
Subiectus alicui. Cic. 1. Acad. 43. Omniumq; rerum quæ ſunt ei ſubiectæ.
Nulli naturæ eſt obediens aut ſubiectus Deus. Cic. 2. de Natura deorum, 111.
Subiectus, & in ſua poteſtate, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 170.
Parcere ſubiectis. Virg. 6. Aen. 171.
Omnes res ſubiectæ ſunt naturæ ſentienti. Cicero 2. de Natura deorum, 108.
Subiectus miſerijs. Cic. 3. Tuſc. 115.
Amori ſubiectus. Propert. lib. 1. eleg. 10. 6.
Subiectus animus. Plin. in Paneg. 16.
Subiectæ triſti ſeruitio gentes. Liu. 6. bel. Pun. 252.
Subiecta inuidiæ lex. Liu. 4. ab Vrbe, 254.
Mare eſt uentis ſubiectum. Cic. 4. Tuſc. 91.
Sed inuidioſum nomẽ eſt, et infamiæ ſubiectũ. Cic. 2. de Fin. 18.
Pedibus ſubiecta religio. Lucret. lib. 1. 16.
Verborum ſonitus inanis, nulla ſubiecta ſententia. Cicero 1. de Orat. 27.
Subiecta ſub uarios caſus uirtus. Cic. 5. Tuſc. 3.
Sub metum ſubiecta ſunt pigritia, pudor, terror, timor, &c. Cic. 4. Tuſc. 26.
Subiectior, Comparat. (ὑποχώτερος,) Horat. 2. Ser. ſat. 6. 10. per totũ hoc tempus ſubiectior in diem, & horã Inuidiæ.
Subiectio] Verbale, (ὑποταγὴ,) Cic. 3. de Orat. 112. Rerumq;, quaſi gerantur, ſub aſpectum penè ſubiectio, quæ & in exponenda re plurimum ualet, & ad illuſtrandum id quod exponitur.
Rationis ſubiectio. Author ad Herennium lib. 4. 170.
Subiectio teſtamentorũ. Liu. 9. bel. Maced. 68. Qui falſis teſtamonijs, ſignis adulterinis, ſubiectione teſtamentorum, fraudibus alijs contaminati eos capitali pœna afficiebant.
Subiectus] huius ſubiectus m. g. Verbale. Plin. lib. 26. cap. 15. 4. Vuluas quoq; procidentes inhibet ſotu, uel ſuffitu, uel ſubiectu.
Subiector] ſubiectoris, Verbale, (ὑποβολεὺς,) Cic. 2. in Catil. 10. Quis tota Italia ueneficus, quis gladiator? quis latro? quis ſicarius? quis parricida? quis teſtamentorum ſubiector? quis circunſcriptor? &c.
Subijces Ennius Achille pro ſubiectis poſuit, quum dixit,
Ergo deum ſublimes ſubijces, humidus
Vnde oritur imber ſonitu ſæuo & ſtrepitu. Hæc Feſtus. Gell. lib. 5. cap. 17. Congruens igitur eſt, ut ſubijces etiam, quod perinde ut obijces cõpoſitũ eſt, u litera breui dici oporteat. Ennius in tragœdia quæ Achilles inſcribitur, ſubijces pro aere alto ponit, qui cœlo ſubiectus eſt. Pleroſq; omnes tamen legere audias u litera producta.
Subiecto] ſubiectas, (ὑποῤῥιπτάζω,) ſubiectare, ſepe ſubijcere, Virg. 3. Georg. 49.
Nigramq; altè ſubiectat arenã. dicitur & ſubiacto. Ouid. 4. Metam. 72. Subiectaq; manus, inuitaq; pectora tangit.
Subicito] ſubicitas, pen. corr. (ὑποῤῥιπτάσκω,) ſubicitare, Aliud frequentatiuum. Plaut. Caſin. 26. 2.
Nunc ſi tu uenis ſubicitare me, &c.
Subiculum] ſubiculi, pen. corr. (μαστιγίας,) Qui ſemper flagris ſubijcitur. Plaut. Perſa, 12. 13.
Vir ſumme populi ſtabulum ſeruitritium,
Scortorum liberator, ſubiculum flagri,
Compedum contritor, piſtrinorum ciuitas.
Subimpetrandus] Particip. à uerbo Subimpetro. Tacit. libro 4. Nam priores duces ſubimpetrando triumphalium inſigni, ſufficere res ſuas crediderant.
Subimpudens] pen. cor. Adiect. (ὑπαναιδὴς,) Aliquantulum impudens. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 2. Interdum timidus in labore militari, ſæpe autem etiam (quod à te alienißimum eſt) ſubimpudens uidebare.
Subinanis] & hoc ſubinane, pe. pro. (ὑπόκενος,) Aliquantulum inane. Cic. Att. lib. 2. 32. 2. Quinetiã, quod eſt ſubinane in nobis, & non ἀφιλόδοξον, (bellum eſt enim ſua uitia noſſe) afficitur quadam delectatione.
Subinfluo] ſubinfluis, ſubinfluxi, ſubinfluere. Sene. 3. Nat. quæſt. Quũ aliæ aquæ ſubinfluunt terras, aliæ circunfluũt.
Subinde] (ἑξῆς, ἐφεξῆς,) ſignificat deinde, uel ſtatim poſt. Horat. 1. epiſt. 8. 3.
Si dicet rectè: primùm gaudere, ſubinde
Præceptũ auriculis hoc inſtillare memẽto. Liu. Deca. 1. li. 7. 20. Vno alteroq; ſubinde ictu uentrẽ atq; inguina hauſit. Idem lib. 8. Subinde acceptus à populo. Suet. in Galba ca. 1.
Subinde, (συχνῶς,) Frequenter, ſiue identidem: hoc eſt crebro, ſed tamen cũ quodã interuallo. Sueto. in Tibe. ca. 57. Sæuã natura ne in puero quidẽ latuit: quã Theodorus Gadareus & proſpexiſſe primus ſagaciter, & adſimilaſſe aptißimè uiſus eſt, ſubinde in obiurgãdo appellãs eũ, lutũ à ſanguine maceratũ. Pli. epi. 7. li. 2. Erit ergo pergratũ mihi, hanc effigiẽ eius ſubinde intueri, ſubinde reſpicere, ſub hac conſiſtere.
Subinſulſus] Adiect. (ὑπαύαλος,) Aliquantulum inſulſum. Cic. de Opt. gen. Orat. 144. Eſt enim uitioſum in ſententia, ſi quid abſurdum, aut non alienum, aut non acutum, aut inſulſum eſt.
Subinuideo] ſubinuides, pen. corr. ſubinuidi, ſubinuiſum, pe. pro. ὑποφθονέω,) ſubinuidere, Aliquantulum inuidere. Cic. Trebatio lib. 7. epiſt. 10. 2. Subinuideo tibi ultro te etiam accerſitum ab eo, &c.
Subinuiſus] Adiect. (ὑπομισώδης,) Aliquantum inuiſus. Cic. pro Rabir. Poſthumo, 24. ille Puteolanus ſermo illius temporis, uectorum curſus atq; oſtentatio, tum ſubinuiſum apud maleuolos Poſthumi nomen propter opinionem pecuniæ neſcio quam, æſtatem unam complures aures referſit iſtis ſermonibus.
Subinuito] ſubinuitas, pe. pro. (ὑπολιλλέω,) ſubinuitare, Aliquantũ inuitare, & prouocare. Cic. ad Marũ, lib. 7. 1. 19. Hæc ad te pluribus uerbis ſcripſi q̃ ſoleo, nõ otij abundãtia, ſed amoris erga te, q̃ me quadã epiſtola ſubinuitaras.
Subiraſcor] ſubiraſceris, ſubiratus ſum, (ὑποοργίζομαι,) ſubiraſci, Nonnihil iraſci. Cic. ad Att. lib. 9. 17. 5. 9. In Epeirum quòd me non inuitas comitem, non moleſtum: ſubiraſcor, ſed uale. Idem 1. de Orat. 126. Sed ut ſolebat Cic. Lucilius ſæpe dicere homo tibi ſubiratus, mihi propter eam ipſam cauſam, minus quàm uolebat, familiaris. Idem 2. de Finib. 18. Et ſi ſatis clemens ſum in diſputando, tamen interdum ſoleo ſubiraſci.
Subis] auis quæ aquilarum oua frangit. Plin. lib. 10. ca. 14.
Subiugis] & hoc ſubiuge, pen. corr. (ὑποζυγιώδης,) Idem quod Subiugalis & quod ſub iugo eſt, ut Equa ſubiugis, quæ iugo aſſueuit. Plin. lib. 11. cap. 49. 3.
Subiugia, Lora quibus iugum collis boum uel equorum aptabatur. Cato cap. 63. Subiugia in ploſtrum P. XIX. funiculum P. XV. in aratrum ſubiugia lorum P. XVI. funiculũ P. VIII. Idẽ cap. 135. 3. Subiugia in luſtrũ lora ped. XIX.
Subiugo] ſubiugas, pen. cor. (καταζεύγνυμι,) ſubiugare,

Digitized by Google

Debellare, & imperio suo subijcere. Claud. 4. Paneg. 50.
-nulla est victoria maior,
Quàm quæ confessos animo quoq; subiugat hostes.

Subiungo] subiungis, subiunxi, subiunctum, (ὑποτάσσω,) subiungere, Addere. Plin. epist. 153. b. Venimus ad Consules, dicit Seuerio quæ res ferebat: aliqua subiungo. Cicero de Aruſp. reſp. 32. Video in Aruſpicum reſponſis hæc eſſe ſubiuncta.

Oratori omnes artes ſubiungere. Cic. 1. de Orat. 110.

Opportunè alicui rei quidpiã ſubiungere. Quint. li. 4. ca. 3. 3.

Tigres ſubiungere curru. Virg. 5. eclog. 6.

Brachia ſubiuncta ſunt lacertis. Ouid. 14. Metam. 61.

Subiungere urbem ſub imperium Romanum. Cic. 3. Verr. 17. Idem 2. de Leg. Agrar. 95. ut ſub ueſtrum ius, iuriſditionẽ, poteſtatem, & c. terrarum deniq; orbem ſubiungeretis.

Subiunctiuus modus dicitur, (ὑποτακτικὸς,) quia ſubiungitur alteri uerbo: nam eget aliqua re ut impleat ſententiam, ut ſi dico, Quum clamen, quare me tacere dicis?

Sublabor] pen pro. ſublaberis, ſublapſus ſum, (ὑπολιθάνω,) ſublabi, Latenter, ac ferè labi, ſiue etiam ſubtus labi ac decidere. Virg. 1. Georg. 34.
-ſic omnia fatis
In peius ruere, ac retro ſublapſa referri Spes Danaûm.

Sublabro] ſublabras, pen. cor. (ὑπογελίζω,) ſublabrare, Cibum intra labra mittere, inquit Nonius, Næuius Decuma, Iam ego illis ſubiens ſublabrabo eſui illud ſinciput.

Sublate] pe. pro. (ὑπαιρμένως,) Aduerbium à Sublatus participio uerbi Suſtollo, Vide ſuo loco.

Sublateo] ſublates, pen. cor. (ὑπολανθάνω,) ſublatere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 48. 3. Ariſtæ enim quaſi cornu ſunt ſpicarum: quæ primitus quum oriuntur, neq; planè apparent, in qua ſublatent herbã, ea uocatur uagina, uti qua latet conditus gladius.

Sublatio] (ὑπαίρεσις,) & Sublatus, Vide Subſtollo. Quint. lib. 7. cap. 2. An reſtitutio pro ſublatione iudicãt.

Sublego] ſublegis, pen. cor. ſublegi, pe. pro. ſublectum, (ὑπαναγινώσκω,) ſublegere, Idem quod curſim, & primis tantum oculis legere, ac in tranſcurſu. Gell. lib. 3. cap. 12. Quum hoc in ea Capitonis epiſtola ſublegiſſemus.

Sulegere, (ὑποσιλᾶν,) Furto aliquid ſurripere. Virg. 9. eclog. 4. Vel quæ ſublegi tacitus tibi carmina nuper.

Sublegere. Colligere, Col. li. 12. ca. 50. 1. niſi bacca tempeſtatibus in terram decidit, & neceſſe eſt eam ſublegere, ne à domeſticis pecudibus ferĩue conſumatur. Ibid. cap. 17. 1. de ficu, quæ quum ſublecta eſt, & c. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 3.
-puer altè cinctus, acernam
Gauſape purpureo menſam pertерſit, & alter
Sublegit quodcunq; iaceret inutile.

Sublegere in locum demortui, Legendo ſubſtituere. Liuius 3. bel. Pun. 106.

Sublegere ſermonem alicuius. Plautus Mil. 14. 97. Clàm noſtrum hunc ille ſublegerunt ſermonem. Id eſt, Exceperunt quod diximus.

Subleſtus] (ἀδυνὴς,) Adiectiuum antiquum, Infirmum, leue, friuolũ, debile, Plaut. Mil. 14. 73. Quid ergo tu ſubleſtus. Idem Perſa, 10. 20.
Nam ubi ad paupertatem acceſſit infamia,
Grauior paupertas fit, fides ſubleſtior. Et Bacchid. 11. 13.
Lingua factioſi, inertes opera, ſubleſta fide. Ex Feſto.

Subleuo] ſubleuas, pen. cor. (ἀνωρέω, μετεωρίζω,) ſubleuare, Surſum leuare, erigere. Cic. Att. lib. 10. 195. 3. Alter is qui nos ſibi quondam ad pedes ſtratos ne ſubleuat quidem.

Siniſtra mentum ſubleuare. Author ad Heren. lib. 4. 230.

Subleuare, (ἀναιρέω, ἀναιωρέω,) Auxiliũ, defenſionemq; præſtare, ut ait Valla lib. 5. Cic. 4. Tuſc. 131. Quum multa in conuentu uitia collegiſſet in eum Zopyrus, qui ſe naturã cuiuſq; ex forma perſpicere profitebatur, deriſus eſt à cæteris qui illa in Socrate uitia non agnoſcerent. Ab ipſo autem Socrate ſubleuatus eſt quum illa ſibi ſigna, ſed ratione à ſe delecta diceret. Idem pro Domo ſua, 44. Quid? cum Gabinio Syria dabatur, Macedonia Piſoni, & c. ut tibi omnia permitterent, te adiuuarẽt, tibi manum, copias, tibi ſuos paratos centuriones, tibi pecunias, tibi familias compararent; te ſuis ſceleratis concionibus ſubleuarent.

Euertere & Subleuare, contraria. Cic. 5. Ver. 185.

Subleuare & Lædere, contraria. Cic. pro Cecinna, 17.

Stratum atq; abiectum ſubleuare. Cic. Anteq. iret in exiliũ, 16.

Erigere & ſubleuare ſe. Cæſar 6. bel. Gal. 95.

Subleuari adiumento & ſolatio aliquo. Cic. pro Quintio, 28.

Auxilio ſuo ſubleuare aliquem. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 21.

Cauſam inimici ſui ſubleuare. Cic. 5. Ver. 7.

Defendere & ſubleuare homines. Cic. 1. Verr. 4.

Subleuare inopiam. Cæſar 3. bel. Ciuil. 338.

Subleuare laborem militum. Cæſar 5. bel. Gal. 115.

Impartire ſuum laborem hominum periculis ſubleuandis. Cic. pro Murena, 7.

Res aduerſas alicuius ſubleuare. Cic. pro Sylla, 56.

Vicinos ſuos facultatibus ſuis ſubleuare. Cic. 7. Philip. 232.

Subleuare teſtimonio aliquem, dici debet quod exonerare uulgo dicimus, inquit Budæus. Cic. pro Cluentio, 134. Pater inquam illius adoleſcentis, quem propter animi dolorem pertenuis ſuſpicio potuiſſet illo loco teſtem in Aulli Cluentium conſtituere, is hunc ſuo teſtimonio ſubleuat.

Sublica] ſublicæ, pen. cor quæ & ſublicium dicebatur, (ἄλος,) Pertica & palus ligneus, qui rectus in aquam defigebatur ad pontis alicuius conſtructionem. Cæſar 4. bel. Gal. 523. in deſcriptione Rhenani pontis, inquit, Non ſublicæ modò directæ ad perpendiculũ, ſed pronæ ac faſtigiatæ, ut ſecundum naturam fluminis procumberent.

Sublicium] ſublicij, (ἄλος,) Idem quod ſublica. Liu. 3. bel. Pu. 173. Quia muro ſatis per ſe alto ſubiectis ualidis ſublicijs pro ſolo uſus erat.

Sublicius] Adiect. Pons ſublicius Romæ dictus eſt quia ex ſublicis ita extructus erat, ut trabes ſine fulturis eximirentur. Liu. 1. ab Vrbe, 149. Id non muro ſolùm, ſed etiam ob commoditatem itineris, ponte ſublicio, tum primum in Tyberi facto, coniungi urbi placuit.

Subligo] ſubligas, pe. cor. (ὑποδέω,) ſubligare, Idem quod ſubtus ligare. Plin. lib. 17. cap. 22. 28. Vbi uua uaria fieri cœperit, uites ſubligato.

Subligare enſem alicui. Virg. 8. Aeneid. Idem 11. Aeneid. 2.

Subligar] pen. cor. ſubligaris, pen. pro. neu. ge. (αἰναξυρὶς, περισκελὶς,) Quo pudendæ partes obteguntur. Martialis in Dionem, lib. 3. 4.
Tecta tamen non hac qua debes parte lauaris:
Si pudor eſt, trãsfer ſubligar in faciẽ. Pli. li. 12. ca. 14. 7.

Subligaria ſignantur opifici. Iuuen. Saty. 6. 7.

Subligaculum] ſubligaculi, pen. corr. Idem, (περίζωμα,) Cic. 1. Offi. 180. ut in ſcenã ſine ſubligaculo prodeat nemo.

Sublimis] & hoc ſublime, pen. pro. (μετάωρος,) In altum eleuatus. Plaut. Menæh. 22. 3. Illic homo iam in medicinas ablatus ſublimis ſiet. Terentius And. 5. 2. 20. Sublimem hunc intrò rape, quantum potes. Id eſt, in ſublime, per altum, inquit Donatus. Idem Adelph. 3. 2. 18. Columella libro 2 quo ſpecioſius ingrediantur ſublimes, & elatis capitibus. Cicero 2. Tuſculan. 29. Ex ſublimi uertice ſaxi. Ex poeta.

Anhelitu ſublimi fugere. Horat. 1. Carm. ode 15. 7.

Atrium

Digitized by Google

Atrium ſublime. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.
Carmina ſublimia. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.
Nomen ſublime. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 25.
Pectora ſublimia. Ouid. 1. Faſt. 61.
Sceptrum ſublime Iouis. Claud. 3. Paneg. 42.
Solio ſublimi ſedet. Ouid. 14. Metam. 53.
Tectum ſublime centum columnis. Virg. 7. Aen. 34.
Verſus ſublimes ructatur. Horat. de Arte, 92.
Sublimem abire, pro in cœlum abire. Liu. 1. ab Vrbe, 68. Hæc (inquit) locutus, ſublimis abijt. Virg. 1. Aen. 84.
Rapere ſublimem. Virg. 5. Aen. 51.
In ſublime, in altum. Plin. libro 2. cap. 5. 2. Leuibus in ſublime tendentibus.
Iacere in ſublime, Vide Iacio. Plin. lib. 8. cap. 7. 4.

Sublimitas] penul. cor. ſublimitatis, (μετεωρισμὸς,) Exaltatio. Plin. lib. 19. ca. 5. 6. Natura ſublimitatis auida. Idem lib. 7. cap. 25. 1. Nec uirtutem conſtantiamq; nunc commemoro, nec ſublimitatem omnium capacem quæ cœlo continentur. Col. lib. 8. cap. 3. 2. Eaq; longitudinis & altitudinis duodenos pedes habeant, nec plus latitudinis, quàm media ſublimitas.

Sublimiter] pen. cor. (μετεώρως,) Aduerb. Altè. Cato cap. 70. Hæc omnia ſublimiter legi, teri, dariq; oportet. Colu. lib. 8. cap. 11. 1. Quoniã nec ſublimiter poteſt, nec per longa ſpatia uolitare. De pauone.

Sublime] pe. pro. (ὑψοῦ,) pro Sublimiter, cui opponitur Humi. Cic. 2. de Diuin. 102. Eaq; ſcuta quæ fuerant ſublime fixa, ſunt humi inuenta.
Nihil mea intereſt humine, an ſublime putreſcam. Cicero 1. Tuſculan. 164.
Ferri ſublime animos. Cic. 1. Tuſc. 64.
Ferre ſublime ad ſydera. Virgil. 9. eclog. 3. Cantantes ſublime quũ è corpore exceſſerint, ſiue illi ſint animales, id eſt ſpirantes ad ſydera cygni.
Extenuatus aer ſublime fertur. Cic. 2. de Nat. deor. 145.

Sublimo] ſublimas, pen. pro. (μετεωρίζω,) ſublimare, Exaltare, in altum mittere, ireue. Ennius, Siqui candentem in cœlo ſublimat facem. Nonius.

Sublino] ſublimis, pen. cor. ſubleui, ſublimi, ſubliui, pe. pro. ſublitum, pen. corr. (ὑποχρίω,) ſublimere, Aliquantulũ tingere, uel notare, & ceu quodam modo illmere. Corn. Celſus, Idem quoq; umbilico ſublitum facit. Plin. lib. 35. cap. 6. 4. Hac minium ſublimunt, adulterantq;.
Os ſublimere alicui, pro eo quod eſt Dare uerba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud authores. Nonius Marcellus tractum putat à ridiculo quodam luſus genere, quo dormientibus ora pinguntur, & ut Budæus legit, fuligine inficiuntur. Plaut. Aulul. 22. 2. Fidei cenſebam maximam multò fidem eſſe, ea ſubleuit os mihi peniſſume. Idem Capt. 11. 124. Et Epid. 9. 45.
Ego ſi allegaſſem aliquam ad hoc negotium
Minus hominẽ quàm doctũ, minusq; ad rem hanc callidũ,
Os ſublitum eſſet. Ex Eraſmo.

Sublitio] ſublitionis, Verbale, (ὑπόχρισμα,) Eſt quaſi primum tectorium & fundamentum coloris eius quem reddi uolumus inductione manus ultima.

Subliuidus] pen. cor. (ὑποπέλιος,) Aliquantulum liuidum. Celſ. lib. 5. ca. 28. 1. Puſtulæ eminẽt ſubliuidæ, aut pallidæ.

Sublucanus] pen. pro. Adiect. (ὑπόλυκος,) ut antelucanus. Plin. lib. 11. cap. 12. 1. Venit mel ex aere, nec omnino prius Vergiliarum exortu, ſublucanis temporibus.

Subluceo] ſubluces, pen. pro. ſubluxi, (ὑποσελαγέω,) ſublucere, Aliquantulum lucere. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 1.
Qualia ſublucẽt fugiẽte crepuſcula Phœbo: &c. Plin. li. 9. cap. 36. 1. Nigricantis roſæ colore ſublucent.
Hunc retinens aries ſublucet corpore totum. Cic. in Arato, 33.
Candida nec miſto ſublucent ora rubore. Ouid. epiſt. 20. 44.
Violæ ſublucet purpura nigræ. Virg. 4. Georg. 55.

Subluco] ſubluca, pen. pro. (ὑποπλαδάω,) ſublucare. Feſtus, Sublucare arbores, eſt ramos earum ſupputare, & uelut ſubtus lucem mittere.

Subluo] ſubluis, ſublui, ſublutum, pen. pro. (ὑπολύω,) ſubluere, Subtus lauare. Col. lib. 6. cap. 32. Intertrigo bis in die ſubluitur aqua calida: mox decocto ac trito ſale cum adipe defricatur, dum ſaniei uis emanat. Martial. lib. 6. 81.
Iratus tanquam populo Charideme lauaris
Inguina ſic toto ſubluis in ſolio.

Subluridus] pen. cor. Adiect. (ὑποπέλιδνος,) Aliquantũ luridum ſignificat, Plaut. Amphit. 16. 64.
Eodem in loco,
Signo eodẽ apparet probè, ut primũ coiuit cicatrix ruſula, Subluridá.

Subluſtris] & hoc ſubluſtre, (ὑπόλαμπρος,) Subluſtria uerba dicuntur non ex toto corpore luminoſa, ſed aliquid luminis habentia. Gellius libro 13. de Catonis oratione, Quæ quoniam ſunt eloquentiæ Latinæ tunc primum exoriens lumina, uerba quædam ſubluſtria libitum eſt mihi ἀπουσιμονόσειν.
Nox ſubluſtris. Horat. 3. Carm. ode 27. 7.
Vmbra ſubluſtris, Virg. 9. Aen. 76.

Subluuies] ſubluuiei, (ἀλυσία,) Quemadmodum illuuies, & Proluuies, pro Sordibus & immunditijs accipitur.
Subluuies, Genus morbi in diſcrimine unguiæ ouium naſcens. Col. lib. 7. cap. 5. Claui quoq; dupliciter infeſtant ouem: ſiue quum ſubluuies atq; intertrigo in ipſo diſcrimine unguiæ naſcitur: ſeu quum idem locus tuberculum habet, cuius media ferè parte canino ſimilis extat pilus, eiq; ſubeſt uermiculus. Subluuies & intertrigo pice per ſe liquida, uel alumine & ſulphure atq; aceto miſtis rite eruentur.

Submergo] ſubmergis, ſubmerſi, ſubmerſum, (ὑποβυθίζω,) ſubmergere, Sub aquas mergere. Cic. 1. de Natur. deo. 170.
Propter quas Centaurus
Cedit Equi patris properans ſubmergere Chelis. Ibid. 135.
Quot genera, quamq; diſparia partim ſubmerſarum, partim fluitantium, & innantium belluarum, partim ad ſaxa natiuis teſtis inhærentium?
Medio in fluctu ſubmerſus. Virg. 1. Aen. 18.
Submerſus uoragimibus. Cic. 1. de Diuin. 126.
Puppes ſubmerſas obruere. Virg. 1. Aen. 15.
Innatare & Submerſum eſſe, contraria. Col. lib. 12. cap. 4. 4.
Virtus ſubmerſa tenebris. Claud. 7. Paneg. 45.

Submerum] ſubmeri, pen. cor. (ὑπάκρατον,) Id eſt ferè merum. Plaut. Stich. 4. 116.
Nẽ iſte ædepol uinum poculo pauxillulo
Sæpe exantlauit ſubmerum ſcitiſſumè. Quædam exemplaria legunt ſubmetrum.

Subminia] ſubminiæ, Veſtis genus apud Plaut. in Epid. 5. 49. -crocotulam,
Supparum, aut ſubminiam, ricum, baſilicum, aut exoticum.

Subminiſtro] ſubminiſtras, (ὑποχωρηγέω,) ſubminiſtrare, Subſeruire, ſupporrigere. Cæſar 1. bel. Gal. 168. Hæc ſibi eſſe curæ, frumentum Sequanos, Leucos, Lingones ſubminiſtrare: iamq; eſſe in agris frumẽta matura. Cic. pro Cælio, 15. Palàm in eum tela iaciuntur, clàm ſubminiſtrantur. Idem pro Deiotaro, 16. pecuniam ſubminiſtrare alicui.
Ad manum tela ſubminiſtrare. Quint. lib. 5. cap. 7. 6.
Subminiſtrare auxilia & adiumenta. Cæſar 4. bell. Gall. 535. Cic. 1. de Inuent. 11.

Digitized by Google

Subminiſtrare tabellarios. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 5.
Subminiſtrare aquam radicibus. Col. lib. 5. cap. 10. 5.
Subminiſtrare uires. Col. lib. 4. cap. 24. 9.
Subminiſtrator] ſubminiſtratoris, Sene. epiſt. 115. Lætus pro ſuis uoluptatib. habet alienarũ ſpectaculũ, ſubminiſtrator teſtisq; libidinum, quarum ſibi uſum cupiendo abſtulit.
Submitto] ſubmittis, ſubmiſi, pen. pro. ſubmiſſum, (χαλάζω, ὑποχαλάω, ὑφίημι, ὑποπαταλλίνω,) ſubmittere, Notæ ſignificationis. Plin. lib. 7. cap. 30. 3. Faſces lictorios ianuæ ſubmiſit is, cui ſe Oriens, Occidensq; ſubmiſerat.
Submittere uitulos habendo pecori, Admiſſarios facere. Seruius. Virg. 3. Georg. 32.
Latus ſubmiſit in herbas. Ouid. 3. Metam. 5.
Submittere progeniem uel Pampinum uitis, Id eſt in terrã demittere ut deinde ſuccreſcat. Col. lib. 3. cap. 6. 1. Idem libro 4. cap. 6.
Submittere ſarmentum in materiam. Columella libro 4. cap. 6. Idem libro 3. cap. 10. Ideo in refecem ſubmitti, ut progenerare poſſit.
Submittere prata in fœnum. Col. lib. 11. cap. 2. Cato ca. 8. Pratum ſi irriguum habebis, fœnum non deficiet, ſi nõ erit, ſicum ne fœnum deſiet ſubmittito.
Submittere fœtum matribus. Supponere, ſiue alendum præbere. Col. lib. 3. cap. 10. Idem lib. 7. cap. 4. Singuli agni binis matribus ſubmittendi.
Tauros ſubmittere. Virg. eclog. 1. 9. Paſcite, ut antè, boues pueri, ſubmittite tauros.
Submittere genua, pro Flectere & incuruare. Plin. lib. 8. ca. 1. 3. Nam quod ad docilitatẽ attinet, regẽ adorant, genua ſubmittũt, coronas porrigũt. De elephantis. Idẽ li. 11. ca. 48. 3.
Somnus laſſos ſubmiſit ocellos. Ouid. in fragmento, 1.
Submittere fidem tormentis, apud Senecam, pro Tormentis cogi ad fatendum aliquid contra fidem epiſt. 36.
Submittere, per translationem. ut Submittere animos. Liu. 3. bel. Punic. 114. Idem 6. ab Vrbe, 135. Adeò ergo obnoxios ſubmiſerant animos, non infimi ſolum, ſed principes etiam plebis, ut, &c.
Animos ſubmittere amori. Virg. 4. Aen. 83.
Submittere animum alicui periculo. Brutus ad Antonium libro 11. 3. 5.
Faſces populo ſubmittere. Quint. lib. 3. cap. 7. 13.
Cedere alicui, & faſces ſubmittere. Cic. de Claris Orat. 11.
Submittere aliquid in oratione: cui contrarium eſt augere. Cic. 3. de Orat. 57. Neq; id actores prius uiderunt, quàm ipſi poetæ, quàm deniq; illi etiam qui fecerunt modos à quibus utriſq; ſubmittitur aliquid, deinde augetur, extenuatur, inflatur, uariatur, diſtinguitur. Idem 1. Verr. 26.
Submittere pretia, Minuere. Plin. lib. 29. cap. 1. 21.
Submittere ſe, cui Extollere ſe, opponitur. Cic. de Amic. 63. Quamobrem ut ij qui ſuperiores ſunt ſubmittere ſe debent in amicitia, ſic quodam modo inferiores extollere. Idẽ pro Plancio, 19. Appellaui populum, tribubus ſubmiſi me, & ſupplicaui. Horat. 1. epiſtol. 1. 4. Et mihi res, non me rebus ſubmittere conor.
Submittere alicui, id eſt ſubrogare uel ſucceſſorem mittere alicui. Cic. de Prouinc. Conſul. 7. Huic uos non ſubmittetis? Hunc diutius manere patiemini? Id eſt an non uultis uos ô iudices alium huic ſubrogare?
Submittere ſe in humilitatem. Liu. 8. bel. Maced. 229.
Submittere ſe in faſtigium priuatum. Liu. 7. bel. Pun. 174.
Ad menſuram diſcentis ſe ſubmittere. Quint. lib. 2. cap. 3. 6. De officijs præceptoris.
Submittere capillum, pro Demittere. Plin. epiſt. 147. f.
Submittere, pro Subornare. Senec. libro 2. de Tranquil. uitæ. Submiſſus accuſator, & falſa accuſatio. Suetonius in Nerone, cap. 28. Submiſſis Conſularibus uiris, qui regio genere ortam peierarent.
Submittere alicui delatores. Martianus in L. Diuus. ff. De iure patronatus.
Submittere, Clanculum & furtim mittere. Sueton. in Cæſare, Submiſſis nonnunquã lictoribus atq; militibus. Cic. in Verrem, Iſte tametſi ſingulari eſt audacia, tamen ad pupillæ matrem ſubmittebat. Cæſar 4. bel. Gal. 62. Et quos laborantes conſpexerat, ijs ſubſidia ſubmittebat. Cic. 5. Ver. 57.
Submiſſus] (ὑιχαλασμένος,) Participium, ſiue nomen ex participio. Liu. 1. ab Vrbe, 16. Lupam ſitientem ex montibus qui circa ſunt, ad puerilem uagitũ curſum flexiſſe: eam ſubmiſſas infantibus adeò mitem præbuiſſe mammas.
Submiſſa faſtigio planities. Liu. 7. bel. Pun. 106.
Submiſſa prata. Varro 1. de Re ruſt. cap. 49.
Submiſſus & abiectus, cui contrarium Efferens ſe. Cicero 1. Offic. 174.
Submiſſum & populare. Cic. ad Att. li. 1. 15. 3. Et is de quo ſcribis, nihil habet amplum, nihil excelſum, nihil non ſubmiſſum atq; populare.
Submiſſum & molle aliquid facere. Cic. 4. Tuſcul. 104. Nam uidendum eſt in utriſq; nequid humile, ſubmiſſum, molle, effœminatum, fractum, abiectumq; faciamus.
Submiſſa oratione loqui de pace. Cæſar 3. bel. Ciuil. 77. Cic. pro Planco, 52. Submiſſa uoce agam, tantum ut iudices audiant. Martial. lib. 8. 69.
Hos comes inualidus ſubmiſſa uoce precatur, &c.
Sono ſubmiſſo dicere aliquid. Tibull. lib. 3. eleg. 1. 3.
Submiſſum dicendi genus concitato opponitur. Quintilianus lib. 11. cap. 1.
Submiſſa oratio & lenis. Quint. lib. 11. cap. 1.
Submiſsio] Verbale, f. g. (χάλασμα,) Ipſe ſubmittẽdi actus.
Contentio & ſubmiſsio uocis, contraria. Cic. 1. Offic. 203.
Elatio & ſubmiſsio, contraria. Cic. in Topicis, 37.
Submiſsio orationis. Cic. in Orat. 46.
Submiſsè] Aduerb. (ὑφειμένως, ἀτρέμας,) Cic. pro Plãcio, 9. Meum beneficium potius ad eum detuli, qui à me conten derat, quàm ad eũ qui mihi non nimis ſubmiſsè ſupplicarat.
Submiſsè dicere. Cic. 2. de Orat. 118.
Loqui ſubmiſsè. Quint. lib. 6. cap. 5. 5.
Submiſsè ſe gerere. Cic. 1. Offic. 128.
Quidam ſcribunt ſummiſsè, cõuerſo b in m: quod & in alijs dictionibus compoſitis à ſub ferè fit, quæ ab m incipiunt.
Submiſsim] Aduerb. (ὕποχα,) Idem quod ſubmiſsè. Sueto. in Auguſto, cap. 74. Nam & ad communionem ſermonis tacentes, etiam ſubmiſsim fabulantes prouocabat.
Submoleſtus] Adiect. (ὑποδύσφορος,) Parũ moleſtus. Cic. ad Att. lib. 16. 333. 11. Illud eſt mihi ſubmoleſtũ, quòd parum Brutus properare uidetur.
Submoleſtè] Aduerb. (ὑποδυσφόρως,) Cic. ad Att. lib. 5. 109. 1. Te in Epeirum ſaluum uenisſe, & ut ſcribis, ex ſententia nauigaſſe, uehementer gaudeo: non eſſe Romæ meo tempore perneceſſario, ſubmoleſtè fero.
Submoneo] ſubmones, pen. corr. ſubmonui, ſubmonitum, pen. cor. (ὑποναμιμνήσκω,) ſubmonere, Latenter, ſiue ut ait Donatus, leuiter monere. Terent. Eun. 3. 5. 22.
-ſubmonuit me Parmeno
Ibi ſeruus, quod ego arripui. Scribitur & ſommoneo. Plin. epiſt. 2. lib. 1. Quoties paulum itinere decedere non intempeſtiuis amœnitatibus ſubmonebamur.
Submouco] ſubmoues, pen. cor. ſubmoui, ſubmotum, pen. prod. (ἀποκινέω,) ſubmouere, Clàm ſiue ſubtus, uel à longe mouere. Liuius 3. ab Vrbe, 198. I, inquit, lictor ſubmoue turbam

Digitized by Google

turbam, & da uiam domino ad prehendendum manciptũ. Cic. pro Flacco, 12. Quæ ſciſceret plebs, aut quæ populus iuberet ſubmota concione, diſtributis partibus, &c.

Populum ſubmouere oppoſita fera, Arcere. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.

Submoueri, Imperſonale: Seneca de Prouident. Quid ergo? fœlix Lucius Sylla quòd ei deſcendenti in forum gladio ſubmouetur. Id eſt, quod gladio diſpellitur turba ne uiam eius impediat. Ita & ſubmouere, ſine adiecto, ſubauditur turbam. Liuius 8. bell. Punic. Lictor apparuit: ſubmouente eo, inceſſerunt?

Inſidias ſubmouere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 6.

Tabes ſubmota eſt capiti. Lucan. lib. 8. 135.

Submoueri maleficio magnitudine pœnæ. Cicero pro Roſcio Amer. 42.

Submouere, Separare. Plinius lib. 3. cap. 19. 5. Germaniam ab Italia ſubmouent.

Submouere aliquos in extremam aciem, Vide Acies.

Arcere & ſubmouere. Plin. in Paneg. 92.

Submouere aliquem à negotiatione. Colum. lib. 1. A Proconſulatu. Plin. epiſt. 36. 6. Ab haſta. Liu. 9. bell. Maced. 184. Scribitur & ſummoueo, ut dictum eſt de ſubmitto.

Submotor] pe. pro. Verbale. Liu. 5. Decad. lib. 5. Submotor aditus, præco accẽſus, inſueta omnia oculis auribuſq;.

Submoroſus] penul. prod. Adiectiuum, (ὑποδύσκολος,) Vtcunq; moroſum ſignificat. Cic. 2. de Orat. 154. Me quidem hercule ualde illa mouent ſtomachoſa, & quaſi ſubmoroſa ridicula: non quum à moroſo dicuntur: tunc enim non ſal, ſed natura ridetur.

Subnaſcor] ſubnaſceris, ſubnatus ſum, (ὑποφύομαι,) ſubnaſci, Vltra & poſt iam nata naſci, ſuccreſcere. Plin. lib. 11. cap. 23. 2. Atq; ita ſubnaſci ſui generis plumas. Idem lib. 5. cap. 1. 5. Fructibus omnium generum ſponte ita ſubnaſcentibus, ut nunquam ſatietas uoluptatibus deſit. Idem lib. 12. ca. 3. 2. Malus Aſſyria omnibus horis pomifera eſt, alijs cadentibus, alijs matureſcentibus, alijs uerò ſubnaſcentibus.

Subnecto] ſubnectis, ſubnexui, ſubnexum, (ὑποδέω,) ſubnectere, Nectere ſub re aliqua. Virg. 1. Aeneid. 100.

Aurea ſubnectẽs exertæ cingula mãmæ. Idẽ 10. Aenei. 27.

- fuſos ceruix cui lactea crines
Accipit, & molli ſubnectit circulus auro. Et 5. Aeneid. 63. Plinius lib. 28. cap. 2. 19. Duabus literis Græcis P & A chartã inſcriptã, circunligatam limo, ſubnectebat collo.

Subnectere, (ὑποτάσσω,) Subiungere. Plin. lib. 24. cap. 14. 8. His ſubnectemus ea quæ Græci cõmunicatione nominũ in ambiguo fecere, ánne arborũ eſſent. Aliud exemplar habet ſubtexemus. Quintil. lib. 3. ca. 3. 3. His adiecerũt quidã ſextã partem, ita ut inuentioni iudicium ſubnecterent.

Subnexus, Participiũ: ut Comã ſubnexus. Stat. 5. Sylu. 3. 23.

Subnego] ſubnegas, penul. corr. (ὑπαρνέομαι,) ſubnegare, Aliquantulum negare. Cic. Trebatio, lib. 7. epiſt. 20. 1. Veruntamen quod præſenti tibi propè ſubnegarem.

Subniger] ſubnigra, ſubnigrum, penul. corr. (ὑπομέλας,) Aliquantulum nigrum. Plaut. Merc. 12. 55.

- bucculentum, breuiculum,
Subnigris oculis, oblongis malis. Varro 2. de Re ruſt. ca. 5. 6. Subnigris labris pecudes. Vide Subliuidus.

Subnitor] pen. prod. ſubniteris, ſubnixus ſum, (ὑπερείδομαι,) ſubniti, Idẽ quod niti, nihil enim uidetur minuere compoſitio. Plau. Perſa, 9. 6. Subnixis alis me inferam, atq; amicibor glorioſe. Sic Cic. in Somnio, 21. E quibus duos maximè inter ſe diuerſos, & cœli uerticibus ipſis ex utraq; parte ſubnixos, obriguiſſe pruina uides. Idem 1. de Orat. 134.

Solio ſubnixa reſedit. Virg. 1. Aeneid. 102.

Subnixus & fidens innocentiæ animus. Liu. 4. ab Vrbe, 179.

Subnixus uictoria. Liu. 5. bel. Pun. 230.

Barba ſubnixa rutilis capillis. Ouid. 6. Metam. 143.

Subnoto] ſubnotas, penul. corr. (ὑποσημόω,) ſubnotare, Subſcribere. Martial. lib. 1. 111. Et non ſobria uerba ſubnotaſti. Idem lib. 6. 82.

Quidam me modò Ruffe diligenter
Inſpectum, uelut emptor aut laniſta
Quum multo, digitoq; ſubnotaſſet,
Tu ne es, tu ne ait, ille Martialis?

Subnubilus] pen. corr. Adiectiuum, (ὑπονέφελος,) Parum nubilum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 212. Et quinq; intermiſſis diebus, alteram noctem ſubnubilam nactus, extructis omnibus caſtrorum portis, & ad impediendum obiectis, tertia inita uigilia, ſilentio exercitum educit.

Limes ſubnubilus longa umbra. Ouid. 2. de Remed. 41.

Subo] ſubas, (καπρίζω,) ſubare dicuntur ſues quum libidine pruriunt, ut equæ, equire. Plin. lib. 10. cap. 62. 11. Verres ſubantis audita uoce, niſi admittatur, cibum non capit. Horat. Epod. 12. 3. de homine dixit.

- iamque ſubando.

Subatio] Verbale, (λαπρισμὸς,) (Plin. lib. 8. cap. 51.) Implentur uno coitu qui & geminatur propter facilitatem abortiendi. Remedium ne prima ſubatione, neq; ante flaccidas aures coitus fiat. De ſuibus.

Subobſcœnus] Adiectiuum, (ὑπαισχρος,) Cice. in Oratore, 48. Illud admonemus tamen, ridiculo ſic uſurum oratorem, ut nec nimis frequenti, ne ſcurile ſit: nec ſubobſcœno, ne mimicum.

Subobſcurus] pen. prod. Adiectiuum, (ὑποσκοτινὸς,) Ali quantum obſcurus. Cic. ad claris Orat. 14. Grandes erant uerbis, crebri ſententijs, compreßione rerum breues, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.

Subodioſus] pen. prod. Adiectiuũ, (ὑπομίσητος,) Aliquantum odioſum. Cic. ad Atticum, lib. 1. 3. 4. Non mihi graue duxi ſcribere ad te de illius querimonijs, quum eas audire (quod erat ſubodioſum) leue putaſſem.

Suboffendo] ſuboffendis, ſuboffendi, suboffenſum, (ὑποβλάπτω,) ſuboffendere, Aliquantum offendere. Cice. ad Q. fratrem, lib. 2. 10. 6. Nam apud perditißimam illam infimam fæcem populi, propter Milonem ſuboffendit: & boni multa ab eo deſyderant, multa reprehendunt.

Suboleo] ſuboles, penul. corr. ſubolui, ſubolitum, pen. corr. (ὑπόζω,) ſubolere, Quaſi olere, & odorem ſentire. Plautus Pſeud. 13. 103. Corrumpitur iã cœna: hem ſubolet ſis uide.

Subolere, per translationem, Præſentiſcere, ſubdubitare, Plautus Caſina. 6. 50. Tu ecaſtor tibi homo malam rem quæris, ſubolet ſentio. Teren. Phor. 3. 1. 10. Nũquid patri ſubolet?

Suborior] ſuboriris, penul. prod. uel ſuboreris, penul. cor. ſubortus ſum, (ὑποφύομαι,) ſuboriri, Idẽ quod oriri. Plin. lib. 2. cap. 93. 1. Metallorum opulentia tam uaria, tam diues, tam fœcunda, tot ſeculis ſuboriens. Lucret. lib. 1. 210. Ex infinito ſuboriri copia poſſet.

Suborno] ſubornas, (ὑπολοσμέω,) ſubornare, Aliquantulum ornare, hoc eſt honorare, ſiue laudare. Plancus ad Ciceronẽ, li. 10. 23. 13. Tu Cicero, quod adhuc feciſti, idẽ præſta, ut uigiliãter, neruoſeq; nos qui ſtamus in acie, ſubornes.

Subornare aliquẽ, (κατασυναίρω,) Latenter ſeducere. Plautus Milite, 2. 14. - mox ei dominus ædium
Suam clientem ſolicitandum ad militem

Subornat. Gellius, In caput meũ ſubornauit. Cic. pro Deiotaro 11. Hac ſuſpitiõe ſum perculſus: mediciũ iudicẽ ſubornabit, finget uidelicet aliquod crimen ueneni. Idẽ pro Roſc. Comœdo, 29. Falſum ſubornauit teſtẽ Roſcius Cluuium, cur tam ſeroſ

Digitized by Google

Idem pro Cecinna, 52. & fictus teſtis ſubornari ſolet, & im poni falſæ tabulæ.

Aliqua pecunia aliquem ſubornare. Cic. 13. Philipp. 370.

Confeſſus es à te accuſatores eſſe inſtructos & ſubornatos. Cicero in Vatinium, 2.

Subornare, pro in ſpeciem aliquam ueſtire. Senec. lib. 3. de Benef. Quò te penulati iſti militum, non uulgarem quidem in cultum ſubornati, quò te, inquam, iſti efferunt?

Subornatus criminibus, Id eſt, clàm inſtructus criminandi materia. Liu. 9. bel. Maced. Itaq; ad inuidiam ei faciendam legatos Ambraciacenſes ſubornatos criminibus in Senatum introduxit.

Subpallidus] pen. corr. Adiect. (ὑπωχρος,) Aliquãtulum pallidus. Cel. lib. 3. de meliceria, Alterũ eſt minus ſuper corpus eminens, durum, latum, ſubuiride, ſubpallidum, magis exulceratum.

Subpinguis] & hoc ſubpingue, (ὑποπαχὺς,) Aliquantum pingue. Celſus lib. 10. cap. 4. Pius eſt quod denſam cutem, & ſubpinguem, & ex toto glabram fecit.

Subpudet] Vide Suppudet.

Subrancidus] pen. corr. Adiectiuum, (ὑπόσαπρος,) Quod aliquantum rancidum eſt. Cic. in Piſonẽ, 53. Extructa menſa non conchylijs aut piſcibus, ſed multa carne ſubrancida.

Subraucus] Adiectiuum, (ὑποβραγχώδης,) Vtcunq; raucum. Cic. de Claris Orat. 73. Omniſq; motus cũ uerbis ſententijſq; cõſentiens, uox permanẽs, uerũ ſub rauca natura.

Subrectus] Vide Subrigo.

Subremigo] ſubremigas, pen. cor. (ὑποπερέσσω,) ſubremigare, ſubtus remigare. Plin. li. 9. ca. 29. 5. Ceteris ſubremigãs brachijs, media cauda ut gubernaculo ſe regit. Virgil. 10. Aeneid. 46.

- dextra puppim tenet, ipſaq; dorſo
Eminet, ac læua tacitis ſubremigat undis. Id eſt, ſubnatat, ut ait Seruius.

Subrepo] ſubrepis, pen. prod. ſubrepſi, ſubreptum, (ὑφέρπω, ὑφερπύζω,) ſubrepere, Latenter repere. Plin. lib. 34. cap. 8. 21. Fecit & puberem Apollinem ſubrepenti lacertæ cominus ſagitta inſidiantem.

Subrepunt clatris animalia. Colum. lib. 9. cap. 1. 9.

Aetas ineris ſubrepit. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 15.

Peſtis ſubrepens in imos artus. Catul. de Leſbia, 71. 5.

Horror tacitus ſubrepſit fratribus. Stat. 1. Thebaid. 95.

Subrepere ſe alicui, Furtim ſiue clàm recedere. Plau. Mil. 6. 62

Subrepere ſub tabulas. Cic. pro Seſtio, 109. Is quum quotidie gladiatores ſpectaret, nunquam eſt conſpectus: quum ueniret, immergebat ſubitò, quum ſub tabulas ſubrepſerat.

Subrepſit hæc appellatio paulatim. Plin. lib. 21. cap. 2. 3.

Subrepit animo iudicis inſinuatio, id eſt, in animũ demittitur. Quintil. li. 4. ca. 1. 30. Idem ita ſubrepitur animo iudicis.

Subrepſit illi obliuio. Plinius libro 8. capit. 22. 5. Scribitur & Surrepo.

Subrideo] ſubrides, pen. prod. ſubriſi, ſubriſum, (ὑπομειδιάω,) ſubridere, Latenter uel aliquantum ridere, uel riſus ſigna oſtendere. Virg. 1. Aeneid. 52. Olli ſubridens hominũ ſator atq; deorũ. Cic. pro Roſcio Comœdo, 13. Qua de causa ſubridet Saturius ueterator, ut ſibi uidetur.

Subriſi modicè leniq; nutu. Martial. lib. 6. 82.

Limis ſubriſit ocellis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.

Subriſit crudele pater. Claud. 2. in Eutrop. 22.

Ira miſta ſubridens. Virg. 10. Aeneid. 148.

Subridicule] pen. corr. Aduerbium, (ὑπογελοίως,) Cic. 2. de Orato. 138. Quid hoc Neuio ignauius? ſeuerè Scipio. At in malè olentem, Video; ... à te circumuenire. Subridicule Philippus.

Subrigo] ſubrigis, pen. corr. ſubrexi, ſubrectũ, (ὑπανίσχω,) ſubrigere, Idem quod paulatim arrigere, & in altum leuare. Plin. lib. 9. cap. 29. 4. Supinus in ſumma æquorũ peruenit, ita ſe paulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua uelut exoneratus ſentina, facilè nauiget. Idem lib. 36. cap. 9. 1. Opus id feciſſe dicuntur XX. M. hominũ. Ipſe rex quum ſubrecturus eſſet, uereretur; ne machinæ ponderi non ſufficerent, &c. Virg. 4. Aeneid. 37. Tot linguæ, totidẽ ora ſonant, tot ſubrigit aures. Scribitur & ſurrigo. Columel. lib. 7. cap. 3. 3.

Caput ſubrigens. Senec. Herc. furent. 6. 12.

Subrectus] Participium, (ὑπανεσθείς,) ut Cuſpis ſubrecta, Silius lib. 10. 51.

Subriguus] Adiectiuum, (ὑπόρβηχος,) Idẽ quod irriguum. Plin. lib. 17. ca. 18. 4. In craſſo, aut humido, aut ſubriguo à meſſe ad brumam.

Subripio] ſubripis, pen. corr. ſubripui, ſubreptum, (ὑφαιρέω, ὑφαίω,) ſubripere, Clàm auferre, ſuffurari. Plaut. Menæh. 4. 13. Hanc modo uxori intus pallam ſubripui. Mart. lib. 12. 25. Prætori mappam ſubripit Hermogenes.

Eripere & ſubripere. Cic. in Parad. 65. Quanti eſt æſtimanda uirtus, quæ nec eripi nec ſurripi poteſt: neq; naufragio, neque incendio amittitur: nec tempeſtatum, nec temporũ permutatione mutatur?

Subripere per fraudem. Cic. pro Lege agraria, 53.

Subreptum Senatuſconſultum. Cic. ad Atticũ lib. 10. 195. 13.

Subripere ſpatium. Cic. ad Atticum, lib. 5. 104. 1.

Scribitur & Surripio.

Subripere aliquando uſurpatur pro eo quod eſt per mendacẽ narrationem aliquid extorquere & quaſi furari.

Subreptio] ſubreptionis, (ὑφαίρωσις,) Verbale, Ipſe ſubripiendi actus.

Subreptio, Impetratio quæ fit à principe, ſiue magiſtratu, per falſam rei narrationem.

Subreptitius] Adiectiuum, (ὑφαιρετικὸς,) ut Subreptitia poſtulatio, ſubreptitiæ literæ, quæ ad falſam alicuius ſuggeſtionem conceſſæ ſunt.

Subreptitius puer, Furtim ſublatus. Plaut. Menæh. 2. 66.

Subrogo] ſubrogas, pen. corr. (ἀντικαθίστημι,) ſubrogare Subſtituere. Plin. de Viris illuſ. 15. Quia in locum Tricipitini collegæ Conſulem ſubrogauerat. Cice ad Attic. lib. 4. 74. 3. Vberiores, ſi & ille libenter accipiet, et hi ſubrogentur qui nullam me moleſtè ferunt habere. Vbi uetus codex legit ſubringentur. Vide Surrogo.

Subrogare collegam Conſul dicebatur, qui alterum in demortui Conſulis locum ſufficiebat. Cice. ad Brutum, 5. 5. Liu. 9. ab Vrbe, 108. M. Cornelium Maluginenſem collegam ſubrogauit. Ibidem, lib. 2. 31. Quia nec collegã ſubrogauerat in locum Bruti.

Subroſtrarius] Adiect. (ὑπεμβόλιος,) Celius ad Cic. li. 8. 1. 11. Te ad IX. Cal. Iun. ſubroſtrarij (quod illorũ capiti ſit) diſſiparant periiſſe. Vbi interpres, ſubroſtrarij, qui erãt infra Senatores, hoc eſt qui ſub roſtris ſedebant. Vetus tamen exemplar habet ſubroſtrani.

Subrubeo] ſubrubes, pe. cor. ſubrubui, (ὑπερυθριάω,) ſubrubere, Aliquantum rubere. Ouid. 2. de Arte, 64. Plenaq; purpureo ſubrubet uua mero.

Cælum ſubrubet. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 8.

Subrubicundus]] Adiect. (ὑπερυθρίαις,) Aliquantulum rubicundus. Plin. lib. 25. cap. 13. 22. Herba eſt trixaginis ſpecie & mollitia, cauliculis ſubrubicundis. Sic apud Celſum lib. 8. cap. 12.

Subrufus] pen. prod. Adiect. (ὑπόπυρρος,) Aliquãtũ rufus. Plin. lib. 37. cap. 10. 30. Indica gentiũ ſuarũ habet nomen, ſubruſo

Digitized by Google

ſubruſo colore, in attritu ſudorem purpureum emanat. Idē lib. 21. cap. 7. 6. Rhizotomos ſubruſa.

Subruſus aliquantū, criſpus, cincinnatus. Plaut. Capt. 11. 116.

Subrumus] ſubrumi, pen. corr. m. g. (ὑπομάγιος,) Agnus qui adhuc ſub mamma eſt. Varro 2. de Reruſt. cap. 1. 20. Etſi parum habet lactis mater ut ſubiiciat ſub alterius mammā, quia appellantur ſubrumi, id eſt, ſub mamma: antiquo enim uocabulo māma rumis, ut opinor. Ibidem, cap. 11. 4. Mammæ enim rumis, ſiue rumæ, ut antè dicebant, à rumi, et inde dicuntur ſubrumi agni: lactentes, à lacte.

Subrumor] ſubrumaris, (ὑπομαγῦμαι,) ſubrumari, dicuntur hœdi quū ad mammā admouētur, inquit Feſtus. Colum. lib. 7. cap. 43. Diligenti cura ſeruandū eſt, ut & ſuis quoti die matribus & alienis nō amantibus agni ſubrumentur. Idem lib. 12. ca. 3. 7. Nec minus intereſſe paſtoribus fructū cogētibus, aut fœtus ouiū aliarumúe pecudū ſubrumātibus.

Subruo] ſubruis, pen. corr. ſubrui, ſubrutum, pen. corr. (καταςκάπτω,) ſubruere, Deſtruere. Cæſ. 2. bel. Gal. 255. Murusq; defenſoribus nudatus eſt, teſtudine facta portis ſuccedunt, murumq; ſubruunt.

Muneribus ſubruit reges. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Natura omnis ſubruitur. Lucret. lib. 4. 174.

Dies uentura ſubruet arces mundi. Prop. lib. 3. eleg. 5. 7.

Subrutus] pen. corr. (καταςκαφὴς,) Participiū: ut Caſtra ſubruta ferro. Propert. li. 3. eleg. 9. 11. Liu. 5. ab Vrbe, 97. Subruta cuniculo mœnia.

Vaſtigia ſubruta limo. Stat. 9. Thebaid. 96.

Subrutilus] pen. corr. Adiect. (ὑποπυῤῥάκις,) Parum rutilus. Plin. lib. 10. ca. 33. 7. Merops pallido intus colore pennarum, ſuperne, cyaneo, priori ſubrutilo. Idem lib. 12. cap. 14. 4. Alij lentiſco ſimilem ſubrutilo folio arborem thuris prodidere. Idem lib. 10. cap. 3. 3. Media magnitudine, colore ſubrutilo, rarum conſpectu.

Subruſticus] pen. corr. Adiect. (ὑπαγρεῖος,) Aliquantū ruſticus. Cic. de Claris Ora. 70. Tū etiā ipſo ſono quaſi ſubruſtico proſequebatur atq; imitabatur antiquitatē. Ibidē, 140 Cotta quia ſe ualde dilatandis literis à ſimilitudine Græcæ locutionis abſtraxerat, ſonabatq; cōtrarīū Catulo, ſubagreſtē quiddam, planēq; ſubruſticum. Quod iā ſubruſticum uidetur, olim autem politius. Cic. in Orat. 91.

Subſalſus] Adiect. (ὑφαλμὸς,) Aliquantum ſalſum ſignificat. Plin. lib. 12. cap. 29. 1. Subſalſa guſtanti herba.

Subſcribo] ſubſcribis, pen. prod. ſubſcripſi, ſubſcriptum, (ὑπογράφω,) ſubſcribere, Subnotare, ſubſignare. Suet. in Auguſto, cap. 27. Pinarium equitem Romanum quū cōcionante ſe, admiſſa turba paganorum, apud milites ſubſcribere quædam animaduertiſſet, curioſum et ſpeculatorē ratus, coràm confodi imperauit.

Numerus aratorum quotannis apud magiſtratus ſubſcribitur. Cic. 5. Verr. 100.

Subſcribere audita. Quintil. lib. 12. cap. 8. Nec tanta ſit actura memoriæ fiducia, ut ſubſcribere audita pigeat.

Exemplum literarum alicuius ſubſcribere. Balbus Ciceroni in epiſtolis ad Atticum lib. 9. 186. 1. Cice. eidē, lib. 8. 159. 3.

Subſcribere, Verbū eſt iudicijs & foro accōmodatū, & ſignificat iudicium dictare, quaſiq; dicā ſcribere. Plin. lib. 5. epiſt. Poſt hoc Curianus à matre exhæredatus, cū cæteris cohæredibus, ſubſcripſit cētumuirale iudiciū: mecū nō ſubſcripſit. Id eſt, cōtrouerſiā mouit hæreditatis, teſtamētū ſcilicet impugnare ut inofficioſum uolēs. Idē, Scis te nō ſubſcripſiſſe mecū, & iā bienniū trāſiſſe, omniaq; me uſu cepiſſe. Id eſt, mecum querelam nō eſſe expertum. Budæus.

Subſcribere dicebāt ueteres Iuriſcōſulti, quod nunc adiungere ſe dicunt. Subſcribendi igitur facta poteſtas dicendū, quod nunc dicunt, Dictum eſt quod adiungere ſe poterit. Cice. 3. Verr. 10. Ei q iſtius Quæſtor fuiſſet, & ab iſto leſus inimicitias iuſtas perſequeretur, nō modò deſcrendi nominis, ſed ne ſubſcribendi quidē, cū id poſtularet, facerent poteſtatē. Hoc etiā à Cicerone dicitur, Accedere ad cauſam, & Deſcendere in cauſam, & Incumbere in eandem cauſam, et Dimittere ſe in cauſam. Budæus.

Subſcribere ſignificat aliquādo fauere, aſtipulari, & aſſentiri. Marcellus in L. Nō aliter, De Adopt. Nō aliter enim uoluntati eius, q arrogare pupillū uolet, etiā ſi cauſam eius ob alia p̄bauerit, ſubſcribēdū erit. Colu. lib. 1. ca. 2. 2. Quod ſi uoto fortuna ſubſcripſerit, agrum habebimus ſalubri cælo, uberi (gleba.

Iræ alicuius ſubſcribere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 1.

Subſcribere odijs alicuius. Liu. 3. bel. Maced. 110.

Votis alicuius ſubſcribere. Ouid. ad Piſonem, 53.

Subſcribere luxuriæ cubantis. Celſ. lib. 3. cap. 4. His enim ulterioribus cubātis etiam luxuriæ ſubſcripſit, primis uerò tori uicem exhibuit.

Subſcribere, cum accuſatiuo, eſt cauſam ſentētiæ teſtari, & addere. Cic. pro Cluentio, 94. Video igitur Iudices, animaduertiſſe Cenſores in iudices quoſdam illius conſilij Iuniani, quum iſtam ipſam cauſam ſubſcriberent. Ibidem, 100. Nā hæc quidē, quæ de iudicio corrupto ſubſcripſerint, quis eſt qui ab illis ſatis cognita, & diligenter iudicata arbitretur? In M. Aquilium & T. Guttam uideo eſſe ſubſcriptum.

Cauſam parricidij ſubſcribere. Cic. 2. de Inuent. 163.

Subſcriptæ rationes, Vide Expungo.

Subſcriptio] ſubſcriptionis, Verbale, (ὑπογραφὴ, ὑποσημείωσις,) Ci. 1. Verr. 17. Quartum quem ſit habiturus, nō uideo: niſi quem fortè ex illo grege oratorū qui ſubſcriptionem ſibi poſtularunt, cuicunq; uos delationem dediſſetis. Id eſt, qui poſtulauerunt à uobis ut ad quemcunq; Verris accuſatio eſſet delata, ſibi liceret accuſationi ſubſcribere. Hæc Budæus. Cic. pro Cluentio, 93.

Subſcriptio ac profeßio agri. Cic. 5. Verr. 93.

Iugerum ſubſcriptio ac profeßio non eſt plus XXX. Cicero 5. Verr. 93.

Subſcriptio Cenſoria. Cic. pro Cluētio, 97. Ne ſubſcriptio cenſoria nō minus calamitatis ciuibus, quàm proſcriptio acerbiſſima poßit afferre. Budæus cenſuram interpretatur. Vide Quintil. lib. 5. cap. 13. 27.

Subſcriptor, ſubſcriptoris. Subſcriptores Pædianus eos ait eſſe appellatos cauſidicos, qui adiuuare accuſatorem poterant: quos oportebat ſummiſſius agere, quàm eum quem ſequebātur. Cic. 1. Verr. 26. Veruntamen L. Apuleium eſſe uideo proximum ſubſcriptorem, hominē non ætate, ſed uſu forenſi, atq; exercitatione tyronem. Budæus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 20. 1. Omnino nihil accuſatore Lentulo ſubſcriptoribusq; eius infantius. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 3. Itaq; ſine ullo ſubſcriptore deſcendit.

Exercitatus & diſertus ſubſcriptor. Cic. 1. Verr. 25.

Vænalis aſcriptor & ſubſcriptor alicuius. Ci. pro Domo ſua.

Subſcriptor & approbator. Gellius lib. 5. cap. 21. (39.

Subſcus] ſubſcudis, pen. prod. f. ge. Subſcudes tabellæ (inquit Feſtus) appellantur quibus tabulæ inter ſe cōfingūtur: ſic dictæ quia quà immittuntur, ſuccidituſ. Pacuuius, Nec ulla ſubſcus cohibet compagem. Cato ca. 18. 6. Orbem olearium latum pedibus quatuor punicarnis coagmentis facito æſſum digitis ſex, ſubſcudes iligneas adindito. Eas ubi confixeris, clauis corneis occludito. Vitruuius lib. 4. cap. 7. Et ita ſint cōpactæ ſubſcudibus & ſecuriculis, ut compactura duorum digitorum habeat laxationem.

Subſcudes, quæ & Subcudes, & Suſcudes dicūtur, ſunt lignea retinacula, quæ etiā ſecriculæ à forma uocātur, quaſi ſecuriculæ:

Digitized by Google

ticulæ: quibus duo tigna tenaciſſimè inter ſe uinciuntur: unde ſecuriclati cardines apud Vitruuium lib. 10. licet uulgò ſecuridati legatur. Galli hirundinum caudas appellant. Apud Auguſtinum lib. 15. de Ciuitate, ſuſcudines legitur. Vitruuius lib. 10. cap. 10. de tympano ad molendam farinam loquens, Secundum id tympanum, maius item dentatũ planum eſt collocatum: quo continetur axis habens in capite ſummo ſubſcudem ferream, qua mola continetur. Quod Vitruuius ſubſcudem hic appellat: noſtri ferrum molendini uocant, ex quo forma ſubſcudis intelligi poteſt. Budæus.

Subſeco] ſubſecas, pen. corr. ſubſecui, ſubſectũ, (ὑποτέμνω,) ſubſecare, Subtus uel paulatim ſecare. Colum. lib. 2. Quædam etiã ſubterraneæ peſtes, adultas ſegetes, radicibus ſubſectis enecant. Varro 1. de Re ruſt. ca. 50. 1. Vbi falce ſecundum terram ſuccidunt ſtramentum: & manipulũ, ut quẽq; ſubſecuerint, ponunt in terra. Plin. lib. 18. ca. 17. 14. Quæ uelluntur è terra, non ſubſecantur. Ouid. 4. Faſt. 88. Illa pauereas ſubſecat ungue manus.

Vngues ferro ſubſecare. Ouid. 6. Faſt. 49.

Subſecundarius] Adiect. (ὑποδευτεραῖος,) Idem quod ſucciſiuus, & quod quaſi ſecũdo tempore aduenit. Gell. lib. 20. cap. ultimo, Quantum autem uitæ deinceps mihi deũm uoluntate erit, quantumq; à cura publica, & à re familiari, procurandoq; cultu liberorum meorum dabitur otium, ea omnia ſubciſiua & ſubſecundaria tempora ad colligenda huiuſmodi memoriarum delectatiunculas conferam.

Subſellium] Vide Subſidio.

Subſentio] ſubſentis, ſubſenſi, ſubſenſum, (ὑπαισθάνομαι,) ſubſentire. Aliquantulum ſentire, aduertere. Terent. Heaut. 3. 1. 62. Etſi ſubſenſi id quoq;,
Illos ibi eſſe, & id agere inter ſe clanculum.

Subſequor] pen. corr. ſubſequeris, ſubſequutus ſum, (ὑπακολουθέω,) ſubſequi, Statim ſequi. Plaut. Merc. 22. 31. Si quidem mecum fabulari uis, ſubſequere. Cæſar 8. bel. Gall. 136. C. Calenum legatum cũ legationibus duabus reliquit, qui iuſtis itineribus ſe ſubſequerentur.

Ipſe cum legionibus ſubſequor. Plãcus Ciceroni, lib. 10. 15. 8.

Furtim ſubſequi aliquem. Ouid. epiſt. 19. 27.

Omnes hos motus ſubſequi debet geſtus. Cice. 3. de Orat. 122.

Subſequi aliquem, & imitari. Plin. in Panegy. 139.

Iudicium alicuius ſubſequi. Ouid. epiſt. 4. 9.

Aliud illico ſubſequatur aut atomos ullas, è quibus quicquid efficiatur, illarum ſit diſſimillimum. Cic. 4. Acade. 224.

Subſequi ſermone. Cic. ad Appium, lib. 3. 1. 6. Mirificè ipſe ſuo ſermone ſubſequutus eſt humanitatem tuarum literarum.

Subſequenti anno exitu ueris emittunt paruas locuſtas. Plinius lib. 12. cap. 29. 1.

Subſero] ſubſeris, pen. corr. ſubſeui, pen. prod. ſubſitum, penul. corr. (ὑποφυτέυω,) ſubſerere, ſub re aliqua uel iuxta rẽ aliquam ſerere. Colum. lib. 4. ca. 15. 1. Plurimum intereſt, adhuc noua conſitione pedamẽ omne ueſtiri: nec mox uineam tum ſubſeri, quum fructus capiendus eſt.

Subſeruio] ſubſeruis, ſubſeruiui, ſubſeruitum, pen. prod. (ὑπηρετέω,) ſubſeruire, Seruiẽdo obtemperare. Plaut. Menæch. 17. 12.
- ita iſtæc ſolent, quæ uiros
Subſeruire ſibi poſtulant, fretæ dote feroces.

Subſeruire alicui. Plaut. Amphit. 2. 4. Terent. And. 4. 4. 14. Tu ut ſubſeruias
Orationi, utcunq; opus ſit uerbis, uide.

Subſideo] ſubſides, pen. corr. ſubſedi, pen. prod. ſubſeſſum (ὑπίζαμαι, ὑφίζάνω,) ſubſidere, Subtus ſedere, & ſine motu eſt. Columella, Villica debet curam adhibere, ut ſi quæ fæces aut amurcæ in fundis uaſorum ſubſederint, ſemel ſtatim emundentur. Idem lib. 12. cap. 19. 4.

Subſidet pecunia apud eum. Plin. epiſt. 77. Id eſt, remanet.

Subſidere in caſtris. Cæſar 6. bel. Gall. 135. Cic. in Saluſtiũ, 11. Quicquid impudicorum cylonum parricidarum, ſacrilegorum, debitorũ fuit in orbe, municipijs, colonijs, Italia tota, ſicut in fretis ſubſederant. Virg. 5. Aeneid. 100. Extremus, galeaq; ima ſubſedit Aceſtes. Vbi Seruius, ſubſedit, remãſit, nec enim proferebatur ſors quæ remanſerat ſola: aut certè delituit. Idem 11. Aeneid. 54.
- deuicta Aſia ſubſedit adulter.

Subſidere in uia. Cic. ad Atticum, lib. 5. 10. 1.

Subſidere, pro Inſidiari. Cic. pro Milone, 38. Cur neq; antè occurrit, ne in uilla reſideret? nec eo in loco ſubſedit, quo noctu uenturus eſſet? Budæus.

Subſellium] ſubſellij, (ἑδρα,) Subſellia antiquis dictæ ſunt ſedes & pulpita, uel, ut ita dicam, ſcamna in quibus qui poetas recitantes audiebãt, ſedere cõſueuerãt: uel in quibus ab equitibus ſpectabantur ludi. A ſubſedendo dicta, quaſi ſubſedia, permutatione d in l: ut ſella pro ſeda. nam Senatores in ſellis altioribus conſedebant. Perſius, Saty. 1. 9. Troſſulus exultat tibi per ſubſellia læuis. Plaut. Stich. 8. 33.
Scis tu me dudũ eſſe imi ſubſelli uirũ. Id eſt, qui ſoleã ſedere in infimo loco. Scribit Aſconius in Diuinationẽ Ciceronis, ſubſellia eſſe Tribunorũ, Triũuirorũ, Quæſtorũ et huiuſmodi minora iudicia exercentium, qui non in ſellis Curulibus, nec Tribunalibus, ſed in ſubſellijs conſidebant. Vnde à Varrone ſubſellium dictum eſt quod non ſit planè ſella.

Deſtituere ſubſellia. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Subſellia item erant in Curia, ubi Senatores ſedebant, ut oſtendit Cic. 1. in Catil. 12.

Subſellia etiam erant iudicum, id eſt, eorum qui publicis iudicijs diſceptantis operam dabant, autore Aſconio in quarta in Verrẽ actione. Cic. pro Cluentio, 74. Accuſabat Tribunus pleb. idem in concionibus, idem ad ſubſellia. Idem in Vatinium, 26. Quæro ex te, &c. num quis reus poſt urbẽ conditam in Tribunal ſui quæſitoris aſcẽderit, eumq; ui deturbarit, ſubſellia diſſiparit, urnas deleuerit, easq; deniq; omnes res in iudicio diſturbando commiſerit, quarum rerum cauſa iudicia ſunt conſtituta. Hoc in loco Tribunal Cicero Prætori aſſignauit, qui iudicijs publicis præerat, & quæſitor uocabatur: ſubſellia uerò iudicibus, qui reos ſententijs ſuis tabellaribus iudicabant. Hæc Budæus.

Occupare locum in ſubſellijs. Cic. de Clar. Orat. 160.

Subſellia, Iudicia publica dicebãtur, quæ in foro Romano exercebantur ſub diuo. Quint. lib. 12. cap. 8. Nõnunquã etiã inter ipſa ſubſellia didiciſſe ſe gloriantur. Idem lib. 10. cap. 5. Quod accidiſſe Portio Latroni traditur, ut quum ei ſummam in ſcholis opinionem obtinẽti cauſa in foro eſſet oranda, impenſe petiuerit, uti ſubſellia in Baſilicam transferrentur: ita illi cælum nouum fuit, ut omnis eius eloquentia contimeri tecto ac parietibus uideretur. Ex Budæo.

Optima fide & fama uerſari in ſubſellijs. Cic. Bruto li. 13. 11. 9.

Grandiorem et pleniorem uocem deſyderant ſubſellia. Cicero de Claris Orat. 160.

A ſubſellijs in roſtra rem deferre. Id eſt, à foro in roſtra. Cicero pro Cluentio, 89.

Subſellia, Sedes in theatro. Suet. in Auguſto, ca. 44. Facto igitur decreto Patrum, ut quoties quid ſpectãdi uſquam publicè ederetur, primus ſubſelliorũ ordo uacaret Senatoribus.

Subſellia, Vbi ſedebant rei, & accuſatores, & teſtes. Cicero pro Roſcio Amerino, 10. Erant ei ueteres inimicitiæ cum duobus Roſcijs Amerinis, quorum alterum ſedere in accuſatorum ſubſellijs uideo, alterum tria huiuſce prædia poſſidere audio.

Digitized by Google

Subſellia, pro ipſis iudicibus aliquando accipitur. Martial. lib. 1. Sextiliane bibis quantum ſubſellia quinq;. Budæus.

Subſeſſor] *ſubſeſſoris, (ἐπίβουλος,) Qui deliteſcens inſidiatur, & inſidijs circunuentum interimit. Subſeſſores uocantur qui occiſuri aliquem deliteſcunt. Seruius in illud 5. Aeneid. 100. – ſubſedit Aceſtes. Valerius lib. 2. cap. 1. Nulli enim tunc ſubſeſſores alienorum matrimoniorum oculi metuebantur.*

Subſeſſa] *ſubſeſſæ, (ἐνέδραι,) Subſeſſæ à Vegetio dicũtur inſidiæ, quib. in itinere exercitus imparatus, ac nihil tale ſuſpicans, opprimi ſolet. Subſcribit Seruius in illud 11. Aen. 54. – deuicta Aſia ſubſedit adulter.*

Subſidium] *ſubſidij, (ἐπιβοήθεια, ἀλκή, ἀντίλυσις,) dicitur id (inquit Feſtus) quod poſtpoſitum eſt ad ſubueniendum laborantibus. Erant autem triarij milites, nẽpe qui tertio ordine in acie conſtituerentur. Hi enim poſt oẽs acies cũ ſcutis, galeis, ocreis, gladijs, plumbatis locabãtur: ut ſi fortè prima acies uinceretur, ab ijs, ueluti deintegro reparato certamine, uictoria ſperaretur. Subſidebant itaq; nixi genibus, à quo ſubſidiũ dictũ. Plautus, Agite nunc, ſubſidite, quaſi ſolẽt triarij. Cæſar de geſtis in Italia, Ad eum mittit, niſi ſubſidiũ ſibi ſubmittatur, ſeſe diutius ſuſtinere non poſſe. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 44. His ego ſubſidijs ea ſum cõſecutus, quæ nullis legionibus conſequi potuiſſem.*

Subſidia belli. Cic. pro Lege Manil. 3.

Belliſsimum ſubſidium, Vide Bellus.

Fidiſsimum ſubſidium. Tacit. lib. 5.

Subſidium inutile bellis. Stat. 6. Thebaid. 111.

Miſerum & innocens ſubſidium. Cic. pro Fonteio, 29.

Comparare ſubſidium, Vide Comparo.

Conſtabilitæ ſubſidijs legiones. Lucret. lib. 2. 9.

Currere alicui ſubſidio, Vide Curro.

Inuocare ſubſidium, Vide Inuoco.

Mittere ſubſidium, Vide Mitto.

Miſſus ſubſidio globus. Stat. 3. Thebaid. 2.

Parare ſubſidium, Vide Paro.

Seruare quempiam ſubſidio beſtiæ. Cic. Q. fratri, lib. 2. 7. 10.

Venire ſubſidio. Cic. pro Fonteio, 29.

Subſidium, pro Adminiculo & auxilio. Cic. 2. in Cat. 31. Quũ induſtriæ ſubſidia atq; inſtrumenta uirtutis in libidine, audaciaq; conſumerentur.

Subſidium ſenectutis. Cic. ad Atticum, lib. 15. 327. 4.

Subſidior] *ſubſidiaris, ſubſidiatus ſum, ſubſidiari. Hircius lib. 8. belli Gall. Perterriti non ſolùm ij qui cominus opprimebantur, aut eminus uulnerabantur, ſed etiam qui longius ſubſidiari conſueuerant.*

Subſidiarius] *Adiectiuum, (ἐπιβοηθικὸς,) Quod in ſubſidium datur aut uenit. Liu. 5. ab Vrbe, 170. Paulum erat ab dextera editi loci, quem ſubſidiarijs repléri placuit. Sub militibus. Ibidem lib. 9. 144. Qui ſubſidiarias cohortes, quæ integræ ad lõgioris pugnæ caſus reſeruabantur, in primã aciem extemplo emiſit.*

Acies ſubſidiariæ, Vide Acies.

Subſidiarius palmes, qui & præſidiarius, & reſex à Columella, à Catone cuſtos, & uinarius appellatur palmes. Colum. lib. 4. cap. 24. 12. Subſidiarius, idemq; cuſtos in pollicem reſecari nõ debet, quum palmæ, ex quibus proximi fructus ſperantur, idoneo loco ſitæ ſunt.

Subſido] *ſubſidis, pen. prod. præteritum & ſupinum mutuatur à ſedeo, ſubſedi, ſubſeſſum, (ὑφίσταμαι,) ſubſidere, penul. corr. Subtus cadere, deſcendere: fit enim cũ motu. Virg.*

Subſedit dubius. Idem lib. 5. 165.

Subſidunt undæ, tumidumq; ſub axe tonanti
Sternitur æquor aquis. Ouid. 1. Metam. 70.

Iuſſit & extendi campos, ſubſidere ualles. Id eſt, depreſſas eſſe. Colum. lib. 6. ca. 1. 3. Lateribus porrectis, lumbis latis, dorſo recto, planoq;, uel etiam ſubſidente, &c. Plin. lib. 22. ca. 8. 2. Comitialibus, mulierũ, menſibus, ſiue ſubſidãt, ſiue abundent, &c. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 28. Si ex aluo minus frequentes euadunt, ac ſubſidit aliqua pars, ſuffumigandum.

Poplite ſubſidens. Virg. 12. Aeneid. 99.

Mare ſubſidit. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 15.

Venti ſubſidunt. Propert. lib. 1. eleg. 8. 3.

Vrbes ſubſident, terræq; debiſcent. Lucan. lib. 1. 128.

Subſidere & Conſurgere, contraria. Liu. 8. bel. Pun. 6.

Subſidere, Inuadere aliquando ſignificat. Lucan. lib. 5. 46. Iure ſed incerto mundi ſubſidere regnum.

Subſidere in loco aliquo, pro Commorari: cui opponitur proficiſci. Cic. ad Cecinnam, lib. 6. 8. 4.

Impetus dicendi ſubſidit. Quintil. lib. 3. cap. 8. 41.

Subſidere dicitur fœmina in coitu. Horat. Epod. 16. Iuuet ut tygres ſubſidere cornis.

Subſigno] *ſubſignas. (ὑποσημειόω,) ſubſignare. Feſtus, Subſignare, pro ſubſcribere utimur. Plin. epiſt. 1. lib. 3. Eundẽ mihi curſum, eundem terminum ſtatuo, idq; iam nunc apud te ſubſigno, ut ſi me lõgius euehi uideris in ius uoces ad hãc epiſtolam. Id eſt, ſubſcribo, ſigillo, obligo, affirmo. Calliſtratus De iure immunitatis, Sed ne extenuentur facultates eorum, quæ ſubſignatæ ſint fiſco. Paulus Iureconſ. Subſignatũ dicitur quod ab aliquo ſubſcriptum eſt: nam ueteres ſubſignationis uerbo pro aſcriptione uti ſolebant. Cic. pro Flacco, 62. Illud quæro, ſuntne iſta prædia cenſui cenſendo, habeant ius ciuile: ſubſignari apud ærarium, apud Cenſorem poſſint?*

Subſilio] *ſubſilis, pen. corr. ſubſilui, & ſubſiliui, ſubſultũ, (ὑποπηδάω,) ſubſilire, paulum ſaltare. Plaut. Curcul. 3. 59. Peſſuli, &c. Subſilite obſecro, & mittite iſtanc foras.*

Ignes ſubſiliunt ad tecta domorum. Lucret. lib. 2. 39.

Subſimilis] *pen. corr. Adiect. Celſ. lib. 5. cap. 26. de ſanguine, ſanie, & pure, Μελιλιπία craſſior, & glutinoſior, ſubalbida, melliq; albo ſubſimilis fertur.*

Subſulto] *ſubſultas, (ὑφάλλομαι,) ſubſultare, Frequentatiuum, Idem. Plaut. Tu ſubſultas, ego miſer uix aſto præ formidine. Idẽ Caſin. 10. 9. Vt ſubſultabat, poſtquã uicit uillicus?*

Subſultim] *Aduerbium, (ὑφαλλομένως,) Subſultãdo. Sueton. in Auguſto, cap. 83. Mox nihil aliud quàm uectabatur et deãbulabat: ita ut in extremis ſpatijs ſubſultim decurreret.*

Subſimus] *ſubſima, ſubſimum, pen. prod. (ὑφόσιμος,) Parũ ſimus. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 5. 6. Vt ſint benè cõpoſitæ, ut integris membris, &c. piloſis auribus, cõpreſſis malis, ſubſimisue, gibberibus demiſſis, &c.*

Subſiſto] *ſubſiſtis, ſubſtiti, ſubſtitum, pen. corr. (συνίσταμαι, ὑφίσταμαι,) ſubſiſtere, Cõtra ſiſtere. Cæſ. 1. bel. Gal. 59. Quo prælio ſublati Heluetij quòd quingẽtis equitibus tãtã multitudinẽ equitũ propulerant, audacius ſubſiſtere: nõnunquã ex nouiſſimo agmine, prælio noſtros laceſſere cœperunt.*

Clypeo & dextra ſubſiſtere. Virg. 9. Aeneid. 161.

Ergo nec clypeo iuuenis ſubſiſtere tantum,
Nec dextra ualet.

Vires infirmæ ſubſiſtere ualent. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, 1. 1.

Subſiſtere feras, Excipere, non cedere irruentibus, ut ait Budæus. Liuius 1. ab Vrbe, 17. Hinc robore corporibus, animiſq; ſumpto, iam non feras tantum ſubſiſtere, ſed in latrones prædã onuſtos impetum facere, paſtoribus rapta diuidere.

Subſiſtere in aliquo loco, (διατρίβειν,) Commorari aliquandiu. Virg. 2. Aeneid.

– quater ipſo in limine portæ

Subſiſtit,

Digitized by Google

Subſtitit, atq; utero ſonitum quater arma dedere. Liu. 4. ab Vrbe, 230. Conſules an ambo profecti ſint ad arcem Caruetanam, an alter ad comitia habenda ſubſtiterit, incertum diuerſi autores faciunt.

Subſiſtere & expectare. Cic. pro Milone, 37.

Circa ima ſubſiſtere. Quint. in Procem. lib. 1. 16.

Lingua ſubſtitit in medio ſono. Ouid. 1. Faſt. 108.

Lingua ſubſtitit timore. Ouid. epiſt. 23. 18.

Ingeniumq; meis ſubſtitit omne malis. Ouid. epiſt. 11. 40.

Subſiſtit unda, Stat, conſiſtit. Virg. 8. Aeneid. 18.

Subſiſtere ſumptui. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 10. Nõ ſi Varronis theſauros haberem, ſubſiſtere ſumptibus poſſem.

Subſiſtũt opes Romanorũ apud eas gẽtes. Plin. li. 6. ca. 28. 20

Subſiſtit proceritas balſami intra bina cubita: Hoc eſt procera eſt balſamus duos cubitos, nec amplius. Plin. li. 12. c. 25. 3.

Subſiſtere, pro Dubitare. Vlpian. in L. Seruum. Parag. 1. ff. De procur. Et quantum ad filium familiâs, uerum eſt: in ſeruo uerò ſubſiſtimus.

Subſolanus] *ſubſolani, pen. prod.* (ἀπηλιώτης,) Ventus Fauonio contrarius, *ut ait* Plin. lib. 2. cap. 46. Hic ſole oriente ſubnaſci uidetur.

Subſortior] *ſubſortiris, ſubſortitus ſum,* (ὑποκληρόω, ἀντικαθίζημι, ἐπιλαγχάνω,) *ſubſortiri. Sorte in iudicum reiectorum locum ſubſtituere. Vnde ſubſortitos iudices dicimus qui etiam ſubſtituti dicuntur. Cic. 3. Verr. 34. Cur ea quãdiu alium Prætorem, cum ijs iudicibus, quos in horum locũ ſubſortitus es, de te in conſilium iturum putaſti, tamdiu domi fuerunt? Idem pro Cluentio, 73. Si ex lege ſubſortitus nõ erat Iunius, aut ſi in legem aliquando non iurauerat, idcirco illius damnatione aliquid de Cluentio iudicabatur? Ibidem, 78. Ab illo enim ſiue quòd in legem non iuraſſet, ſiue quòd ex lege ſubſortitus iudicem non eſſet, mulcta petita eſſe dicitur.*

Subſortitio] *ſubſortitionis,* (ἀντικαθέζεως,) Verbale. *Suffectio. Sueto. in Iulio Cæſare, cap. 41. Ac ne qui noui cœtus recenſionis cauſa moueri quandoq; poſſent, inſtituit, quotannis in demortuorum locum, ex his qui recenſiti non eſſent, ſubſortitio à Prætore fieret. Aſconius actione 2. in Verrem, moris fuiſſe ſcribit, celebrata iudicum reiectione haberi in officio Prætoris & in arca reponi nomina iudicum ſelectorum: reiectionemq; ideo dictam, quia quũ multi iudices à Prætore ſuo ad conſilium aduocandi eſſent, qui quæſitor fuiſſet in publica aliqua cauſa, ut ambitus, ut repetundarum, maieſtatis: neceſſe erat primùm de Curia conſcribi Senatoria, eo ſcilicet tempore quum Senatus iudicaret. Deinde in urnã ſortito mitti, ut de pluribus neceſſarius numerus confici poſſet. Tertio permitti accuſatori ac reo, ut ex illo numero reijcerent quos putarent ſibi inimicos, aut aliqua ratione incommodos fore. Solebat autem ex moribus, ac fama iudicum ex illorum quos aut reijciebant, aut retinebant iudices, uoluntate, coniecturam facere Prætor, qui cauſæ ſuæ confidere, qui corrumpere iudices uellet. Reiectione autẽ celebrata, in eorum locum qui reiecti fuerant, Prætor alios ſubſortiebatur, quoad numerus legitimus impleretur, quæ ſubſortitio dicebatur. nã prima delectio, ſortitio erat: hæc autem, ſubſortitio. His peractis iudices in leges iurabant, ut obſtricti religione iudicarent: quum iuraſſent omnes præter Prætorem, nomina eorum libellis continebantur, & ubiq; habebantur, ne pro ſelectis iudicibus (ut fit in multitudine) aliqui ſuppoſiti, corruptiq; iudicarent. Hactenus ex Aſconio. Cic. 3. Verr. 111. Nã de ſubſortitione illa Iuniana iudicum nihil dico. Idem pro Cluentio 73.*

Subſtantia] *Vide Subſto.*

Subſterno] *ſubſternis, ſubſtraui, ſubſtratum, penul. prod.* (ὑποστρώννυμι, ὑποστόρνυμι,) *ſubſternere, Stornare ſub re aliqua. Terent. And. 4. 4. 6. ex ara hinc ſume uerbenas tibi, Atq; eas ſubſterne. Plin. lib. 15. cap. 16. 1. Cadiua ſeparari, ſtramentis, ſtoreis, paleisue ſubſterni. Varro 2. de Re ruſt. ca. 9. 10. Subſternitur eis acus, aut quid aliud, quo molliore cubili facilius educantur.*

Subſternere nidos molliſſime. Cic. 2. de Nat. deor. 194.

Subſternere ſemina ordei. Colu. lib. 5. cap. 9. 8.

Subſternere herbam ouibus. Cato cap. 37. 1. Stipulas, ebulum, & cicutam, & circum ſata herbam altam ſuccide, & eam ſubſternito ouibus, bubuſq;.

Brachia ſubſternens collo. Catull. Argon. 59. 67.

Languiduloſq; paret tecum coniungere ſomnos,
Læuia ſubſternens robuſto brachia collo.

Subſternere alicui pudicitiam ſuam. Sueton. de Auguſt. ca. 68.

Subſternere animo omnia. Subijcere, ſupponere. Cic. de Vniuerſ. 34. Omne quod erat cõcretum atq; corporeum ſubſternebat animo interiusq; faciebat.

Delitias multas ſubſternere. Lucret. lib. 2. 5.

Subſtratus] *huius ſubſtratus, pen. prod, maſc. gene.* (ὑπόστρωσις,) *Ipſe ſubſternendi actus: et aliquando id quod ſubſternitur. Plin. lib. 18. cap. 30. 4. Culmum ſaxoſis locis quũ inaruit, baculo frangunt ſubſtratu animaliũ. Idem lib. 24. cap. 9. 6. Suffitu quoq; aut ſubſtratu fugant uenenata.*

Subſtramen] *pen. prod. ſubſtraminis, neu. gene.* (ὑπόστρωμα,) *Quod animalibus ſubſternitur. Var. 3. de Re ruſt. ca. 10. 4. Easq; cellas prouident, ne habeant in ſolo humorem ſed habeant molle ſubſtramen è palea, aliaue qua re. Ibidem cap. 6. 4.*

Subſtillum] *ſubſtilli, Tempus dicitur quod ante pluuiam uel poſt pluuiam eſt non ſiccum, ſed humidum, quòd aut iã ſtillet, aut nondum ſtillare deſiſtat. Feſtus.*

Subſtillum apud Catonem lib. de Re ruſt. cap. 156. 5. ponitur pro ægritudine, quando ſtillatim urina emittitur. Nunc de ijs (inquit) quibus egre lotium it, quibuſq; ſubſtillum eſt. Quo in loco uidetur adiectiuè ſumi.

Subſtituo] *ſubſtituis, ſubſtitui, ſubſtitutum, pen. prod.* (ἀντικαθίζημι,) *ſubſtituere, Subordinare. Plin. lib. 10. cap. 54. 1. Proq; eis alia ſubſtituenda.*

Subſtituere & ſupponere. Cic. 7. Verr. 57. Tum iſte homo nefarius in eorum locum, quos domum ſuam de piratis abduxerat, ſubſtituere et ſupponere cœpit ciues Romanos, quos in carcerem antea coniecerat.

Permutare & ſubſtituere. Plin. lib. 5. cap. 9. 5.

Subſtituere in locum & in uicem alterius, quod & ſufficere dicimus. Columel. lib. 11. cap. 1. 5. Etenim qui me abſente in meum locum ſubſtituitur, & uicarius meæ diligentiæ ſuccedit, is ea quæ egi ſcire debet. Idem lib. 5. cap. 6. 1. Primam quãq; ſenio aut tempeſtate afflictam ſummoueat, & in nicẽ nouellam ſobolem ſubſtituat. Cit. 6. Ver. 80.

Subſtituere aliquem pro altero. Cic. 2. de Diuinat. 10.

Subſtituere animo ſpeciẽ quandam. Liu. 8. bel. Pun. 185.

Subſtitutio] Verbale, (ἀντικατάθεσις,) *Paulus Iurecons. in uulgari ſubſtitutione, qua ei qui ſupremum morietur, hæres ſubſtituitur recte hæres ſubſtitutus etiam unico intelligitur.*

Subſto] *ſubſtas, ſubſtiti, ſubſtitum, pen. corr.* (ὑφίσταμαι,) *ſubſtare, Conſtantem eſſe. Terent. Andr. 5. 4. 11. Perij, metuo ut ſubſtet hoſpes.*

Subſtantia] *ſubſtantiæ,* (οὐσία, ὕπαξις, ὑπόστασις,) *Eſt quæ per ſe ſubſtat, & fundamentum eſt rei alicuius.*

Subſtantia, Materia, & quaſi eſſentia & ſoliditas, ac nerui cuiuſq; rei. Plin. Subſtantia omnis orationis fuit cohortatio eius ad pacem. Quint. in Procemio lib. 1.

Subſtantia,

Digitized by Google

Subſtãtia, Facultates. Quint. Vt plus ſubſtãtiæ filio relinquerẽ.

Subſtantiuum] (ὑπαρξιτικὸς,) nomen apud Grammaticos dicitur, Quod per ſe ſtare poteſt. Vide Priſcianum.

Subſtrahere] Vide Subtraho.

Subſtramen] Vide Subſterno.

Subſtringo] ſubſtringis, ſubſtrinxi, ſubſtrictum, (ὑποσφίγγω,) ſubſtringere, Subtus cõſtringere. Quint. lib. 10. ca. 5. Omiſſa ſupplere, et effuſa ſubſtringere carbaſa nautæ. Iuue. Sat. 6. 44. Nauſeat, atq; oculis bilẽ ſubſtringit opertis.

Comas ſubſtringens ligatas auro. Lucan. lib. 3. 57.

Aurem ſubſtringere loquaci. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 20.

Subſtrictus] (ὑπόσφιγκτος,) Participium, ſiue nomen ex participio, cui contrarium eſt promittens & effuſus. Colum. lib. 6. cap. 20. Vt ſit magna portio corporis, uentre paulo ſubſtrictiore, qui magis rectus, & ad incundas fœminas habilis ſit. De tauri forma.

Crura ſubſtricta. Ouid. 11. Metam. 151.

Frænis ſubſtrictis ora domita ligat. Senec. Hippol. 10. 3.

Ilia ſubſtricta. Ouid. 3. Metam. 44.

Subſtricti teſtes. Plin. lib. 32. capit. 3. 1. Quinimo paruos eſſe ſubſtrictoſq; & adhærentes ſpinæ, nec adimi ſine uita animalis poſſe.

Subſtruo] ſubſtruis, ſubſtruxi, ſubſtructum, (ὑποδομέω,) ſubſtruere, Subtus ſtruere, ſubædificare. Plaut. Mo. 3. 18. & fundamentum Liberorum ſubſtruunt. Liu. 6. ab Vrbe, 21. Capitolium quoq; ſaxo quadrato ſubſtructum eſt, opus uel in hac magnificentia urbis conſpiciendum.

Subſtructio] Verbale, (ὑποδόμησις,) Cic. pro Mil. 39. Ante fundum Clodij, quo in fundo propter inſanas illas ſubſtructiones facilè hominum mille uerſabatur ualentium aduerſari. Ibidem, 65. Subſtructionum inſanis molibus oppreſſerat. Cæſar 2. bell. Ciuil. 104. Colum. lib. 1. cap. 5. 8. Sed & pro ſultura & ſubſtructione fungentur aduerſus ea, &c.

Subſulto, ſubſultas] Vide Subſilio.

Subſum] ſubes, ſubfui, (ὑπειμι,) ſubeſſe, Infra eſſe. Plin. Suberant tecto abiegnæ trabes.

Subeſſe, Latenter ineſſe. Virg. 2. Georg. 10. Quippe ſolo natura ſubeſt. Quia naturaliter rerum omnium mater eſt terra: & uniuerſa in ſe continet ſemina, licet non appareant.

Cauſa ſubeſt. Ouid. 4. Faſt. 74.

Subeſt intra cutem uulnus. Plancus ad Ciceronẽ, lib. 10. 18. 8.

Subeſt cauſa. Cic. 5. de Finib. 51. Intelligatur aliquam ſubeſſe eiuſmodi cauſam. Idem 1. Offic. 58.

Subeſt cura tacita. Liu. 4. bel. Maced. 135.

Subeſt ſimultas. Cic. pro Cælio, 48. Sin aũt iã ſuberat ſimultas, extincta erat conſuetudo, diſſidium extiterat, hinc, &c.

Subeſt ſpes. Cic. ad Atticum, lib. 3. 67. 1.

Subeſt ſuſpicio. Cic. 9. Philipp. 259. At ea fuit legatio Octauij in qua periculi ſuſpicio non ſubeſſet.

Subeſſe, Adiuuare. Plaut. Trinum. 15. 16. Quod ago Aſſequitur, ſubeſt, ſubſequitur, ita gaudijs gaudium ſuppetat.

Subſuo] ſubſuis, penul. corr. ſubſui, ſubſutum, penul. prod. (ὑποῤῥάπτω,) ſubſuere, Subtus ſuere. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 6. - ſunt qui nolint tetigiſſe niſi illas
Quarum ſubſuta talos tegat inſtita ueſte. Subſutam ueſtem prætextam intelligit, quæ fimbriæ inſtitarum ſubſuebatur.

Subſurdus] Adiect. Aliquãtum ſurdus, ut Vox ſubſurda, apud Quint. lib. 11. cap. 3. Deinde uox non ſubſurda, rudis, immanis, &c.

Subtegmen] ſubtegminis, penul. corr. n. ge. (ὑφάνη,) Dicitur filum quod ſub ſtamine texitur. Terent. Heaut. 2. 3. 52. - anus Subtegmen nebat: prætera una ancilla erat. Ouid. 6. Metamorph. 12. Inſeritur medium radijs ſubtegmen acutis. Catullus Argonaut. 59. 66. Currite ducentes ſubtegmina, currite fuſi.

Veſtes picturatæ auri ſubtegmine. Virg. 3. Aeneid. 97.

Subtegulanea] (ὑπόστεγα,) Loca ſub tegulis: diſtinguuntur; à ſubdialibus, quæ Græci uocant ὑπαίθρια, ſicut priora illa ὑπόστεγα, & κατάστεγα ſiue στεγαστά. Plin. lib. 36. cap. 25. 2. Pauimenta credo primum facta, quæ nunc reuocamus barbarica atq; ſubtegulanea.

Subtendo] ſubtendis, ſubtendi, ſubtentum, & ſubtenſum, (ὑποτείνω,) ſubtendere, Subtus extendere, Cato cap. 10. 4. Lectum in cubiculo unum, lectos loris ſubtentos quatuor, et lectos communes tres. Lectos loris ſubtentos appellat, de ſolario loris propendentes, qui mos antiquorum erat.

Subtento] ſubtentas, (ὑποπειράομαι,) ſubtẽtare, Idẽ quod tentare. Plaut. Truc. 6. 15. Aduenisti huc ſubtentatum exornatis oßibus.

Subtenuis] & hoc ſubtenue, (ὑπόλεπτος,) Aliquantum tenue. Varro 2. de Re ruſt. cap. 74. Non anguſta iuba, crebra, fuſca, ſub criſpa, ſubtenuibus ſetis implicata in dexteriorem partem ceruicis.

Subter] Præpoſitio, (ὑπὸ, ὑποκάτω,) utriq; caſui ſeruiẽs, accuſatiuo & ablatiuo. Relatiuum habet Super. Ferè aũt ſemper accuſatiuũ habet, ſiue quies fuerit, ſiue motus. Statius.
Deſilit in campos qui ſubter mœnia nudos
Aſſeruat manes. Poeticè ablatiuũ habet. Virg. 9. Aen. 103.
- quum tamen omnes
Ferre libet ſubter denſa teſtudine caſus. Cic. in Somnio, 15.
Deinde ſubter mediam ferè regionẽ ſol obtinet dux et princeps et moderator luminũ reliquorũ. Plin. lib. 3. ca. 19. 5.
Subter radices earum. Virg. 3. Aeneid. 140.

Subter, cum ablatiuo. Catull. ad Ortalum, 60. 2.
Troia Rhœteo quem ſubter littore tellus
Ereptum noſtris obterit ex oculis.

Subter, ſine caſu. Cic. 3. de Orat. 12. Qui omnia hæc quæ ſupra & ſubter, unum eſſe & una ui, atq; una conſenſione naturæ conſtricta eſſe dixerunt.

Subterduco] ſubterducis, pen. prod. ſubterduxi, ſubterductum, (ὑποφέυγω,) ſubterducere, Verbum Plautinum, pro Subterfugere, et clàm ſeſe proripere ex aliqua ſocietate uel loco. Datiuo iungitur. Plaut. Milit. 6. 69.
- ſerua iſtas fores,
Ne tibi clàm ſe ſubterducat iſtinc. Id eſt, ne hinc abeat, te inſcio.

Subterduxit ſe tẽpus huic occaſioni. Plaut. Aſin. 7. 13.

Subterfluo] ſubterfluis, ſubterfluxi, ſubterfluxum, (ὑποῤῥέω,) ſubterfluere. Plin. lib. 8. cap. 50. 2. Torrente rapido minaciter ſubterfluente.

Subterfugio] ſubterfugis, pen. corr. ſubterfugi, pen. prod. ſubterfugitum, pen. corr. (ὑποφέυγω,) ſubterfugere, Clàm aufugere. Datiuo iungitur. Plaut. Bacchid. 17. 2.
Nimio illæc res eſt magnæ diuidiæ mihi,
Subterfugiſſe ſic mihi hodie Chryſalum.

Accuſatiuo iunctum, Vitare ſignificat. Plaut. Merc. 4. 81. Nequicquam ego mare ſubterfugi ſæuis tempeſtatibus. Cicero de Amicitia, 24.

Subterfugere, & deuitare. Cicero 2. Verr. 5. Vt quoniam crimum uim ſubterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuitaret.

Subterfugere crimen. Cic. 3. Verr. 71.

Subterfugere imprudentiam alterius. Cic. 2. Ver. 8.

Subterfugere militiam ſimulatione inſaniæ. Cic. 3. Offic. 131.

Subterfugere pœnam & calamitatem. Cic. pro Cecinna, 72.

Subterfugere periculum. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 12.

Subterlabor] pen. prod. ſubterlaberis, ſubterlapſum, (ὑπολιδέω,) ſubterlabi, Clàm elabi & effugere. Liuius 10. bel. Punic. 112. Sed neque roſtro ferire celeritate ſubterlabentem

Digitized by Google

bentem poterant, neq; transilire armati ex humilioribus in altiorem nauem. Virg. 10. eclog. 1.
Sic tibi quum fluctus subterlabere Sicanos, &c.

Subtermeo] subtermeas, (ὑποπορέυομαι,) subtermeare. Claud. de Aponi balneis, 5. 13. Et iunctos rapido pontes subtermeat æstu.

Subterlino] subterlimis, pen. corr. subterlimi, subterliui, & subterleui, pen. prod. subterlitum, pen. cor. (ὑποχρίω,) subterlimere, Subtus linere. Plin. lib. 28. cap. 7. 13. Sotira obstetrix, tertianis, quartanisq; efficacissimum dixit plantas ægri subterlini.

Subtero] subteris, pen. corr. subtritui, subtritum, pen. prod. (συντρίβω,) subterere, Comminuere. Colum. lib. 12. cap. 5. 1. Salis sextarium subterito, & subtrita cum quarto mellis aceto diluito. Ibidem, cap. 56. 2.

Boues subterunt pedes, Continuo attritu ungulas subtus consumunt. Cato cap. 72. Sic apud Senecam epist. 52. In molli pa lustriq; pascuo iumenta sagmata citò subteruntur.

Subtritus] pen. prod. Adiect. (ὑποτετριμμένος,) ut Subtritæ ungulæ: hoc est attritu nimio corrosæ. Plau. Asin. 7. 74.

Subterraneus] Adiect. (ὑπόγειος,) Quod est sub terra. Colum. lib. 1. cap. 6. 2. Vinclis qui saluberrimum subterraneum ergastulum plurimis, sitiq; id angustis illustratum fenestris. Plin. lib. 9. cap. 57. 4. Quicquid est, hoc certè minus admirabile talparũ facit uita subterranei animalis. Idẽ lib. 36. cap. 13. 5. Subterranea domus.

Regna subterranea. Iuuen. Saty. 2. 15.

Subterraneæ uenæ. Plin. lib. 9. cap. 15. 9.

Subtertenuo] subtertenuas, (ὑπολεπτύνω,) subtertenuare, Conterere. Lucret. lib. 1. 63. Annulus in digito subtertenuatur habendo. Hoc est in subteriore parte quæ proxima est digito, minuitur & atteritur, dũ habetur in usu frequenti.

Subtexo] subtexis, subtexui, subtextum, (ὑποζώννυμι,) subtexere, Subiungere. Translatione sumpta à textoribus, qui dum subtus texunt opus, claudunt & absoluunt. Plin. libro 25. cap. 11. 1. Verùm & generatim, membratimq; singulis corporum morbis remedia subtexemus. Liu. 7. bel. Maced. 198. Subtexit deinde fabulæ huic, Legatos Aetolos in Senatu inter cætera hoc quoq; interrogatos esse.

Cælum subtexere fumo. Virg. 3. Aeneid. 117.

Cælum subtexitur umbra. Stat. 3. Syl. 1. 26.

Subtilis] & hoc subtile, penul. prod. (λεπτός, ἐανὸς, εἰανὸς,) Notæ significationis.

Subtilis argumẽtatio. Plin. li. 2. ca. 108. 9. Quint. li. 2. c. 5. 6.

Conclusio subtilis & ad morem dialecticorum formata. Quintil. lib. 7. cap. 4. 10.

Corpora subtilia. Lucret. lib. 3. 4.

Definitio subtilis. Cic. 1. de Orat. 54.

Filum subtile. Lucret. lib. 4. 18.

Genus subtile uel spinosum potius differendi. Cic. 3. de Fin. 4.

Gula subtilior. Colum. lib. 8. cap. 16. 3. Hoc igitur periurium multorum subtiliorem fecit gulam, doctaq; & erudita palata fastidire docuit fluuialem lupum.

C. Serenus subtilissimus homo: fuit enim & animi satis magni & consilij. Cic. pro. Plancio, 10.

Ignis subtilis fulmini. Lucret. lib. 2. 78.

Iudicium subtile. Cic. ad Catonem, lib. 15. 6. 4. Nã ad meũ sensum, & ad illud syncerum ac subtile iudicium nihil potest esse laudabilius, quàm est tua oratio. Hora. 2. epist. 1. 49.

Palatum subtile. Horat. 2. Serm. saty. 8. 8.

Succus subtilissimus. Plin. lib. 11. cap. 5. 1.

Subtilitas] pen. corr. subtilitatis, (λεπτότης,) Plin. li. 10. ca. 75. 4. Hæc nanque restant immensæ subtilitatis animalia. Cicero 1. Acad. 10. Apud nostros enim non ignoras quæ sit & quanta subtilitas.

Alia est illa quum ueritas ipsa limatur in disputatione, subtilitas. Cice. 2. Offic. 49.

Subtilitas & elegantia scriptorum. Cic. ad Sulpitiũ, li. 4. 4. 3.

Subtilitas iudiciorum. Mart. lib. 12. 1.

Intima quæstionum naturalium subtilitas. Quint. li. 1. ca. 4. 4.

Angusta subtilitas, Vide Angustus.

Inenarrabilis subtilitas, Vide Inenarrabilis.

Ludicra subtilitas, Vide Ludus.

Habere subtilitatẽ in dubijs. Quint. lib. 1. cap. 7. 2.

Subtiliter] pen. corr. Aduerb. (λεπτῶς,) Cic. 1. Acad. 50. Sed Zeno quum Archesilam anteiret ætate, ualdeq; subtiliter dissereret, & peracutè moueretur, corrigere conatus est disciplinam.

Subtiliter connexæ res. Lucret. lib. 3. 148.

Subtiliter & dilucidè. Cic. 1. Tusc. 64.

Versutè & subtiliter dicere. Cic. in. Orat. 12.

Disserere de aliqua re subtiliter & copiosè. Cice. pro Flac. 33.

Subtiliter iudicare. Cic. 6. Verr. 113.

Subtilissimè perpolitum. Cic. pro Corn. Balbo, 40.

Subtiliter & Magnificè opponit inter se Quint. lib. 8. cap. 3.

Subtiliter numerum exequi, pro Minutatim. Liu. lib. 3.

Subtimeo] subtimes, pen. corr. subtimui, (ὑποφοβοῦμαι,) subtimere, Aliquantulum timere, subuereri, subformidare. Cice. 2. Philipp. 55. Nunquid subtimes, ne ad te hoc crimen pertinere uideatur?

Subtraho] subtrahis, subtraxi, subtractũ, (ὑφαιρέω, ὑφέλκω,) subtrahere, De medio auferre. Plin. lib. 11. cap. 18. 5. Subtrahitur itaq; deducta multitudine. Ouid. in Ibin, 85. Subtrahitur presso mollis arena pede.

Solum subtrahitur. Virg. 5. Aeneid. 40.

Subtrahere fuga. Cæs. 8. bel. Gall. 118. Quæ si clandestina fuga subtrahere conarentur, effugere, &c.

Subtrahere è pondere. Plin. lib. 33. cap. 9. 4.

Subtrahere aliquid alicui. Plaut. Casina. 4. 22.

Subtrahere aliquem bello dicitur morbus. Liu. Furium graui morbo implicitum fortuna bello subtraxit.

Subtrahere se, Id est, otium amare et dignitates refugere. Plin. in Paneg. 141. O rem memoriæ, literisq; mandãdam, præfectum Prætorij, non ex ingerentibus, sed ex subtrahẽtibus legere: eundemq; otio, quem pertinaciter amet, reddere.

Subtrahere se à curia. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 10. 7.

Amplexu alicuius subtrahere se. Virg. 6. Aeneid. 140.

Aspectu alicuius subtrahere se. Virg. 6. Aeneid. 93.

Colla iugo subtrahere. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 8.

Subtrahere famæ. Plin. epist. 145.

Subtrahere aliquem inuidiæ. Plin. de Viris illust. 64.

Subtrahere iudicio. Liuius 6. ab Vrbe, 3. Cui iudicio eum mors adeò opportuna, ut uoluntariam magna pars crederet, subtraxit.

Subtrahere se labori. Colum. lib. 1. cap. 9. 5.

Materiam furori alicuius subtrahere. Cic. pro Domo sua, 9.

Neque uerba sedem habere possunt si rem subtraxeris. Cic. 3. de Orato. 12.

Timor ipse subtrahit uires. Ouid. epist. 14. 27.

Subtrahere & adimere uicariũ suæ diligẽtiæ. Cic. pro Muræ.

Subtrahere aluum. Cels. lib. 3. cap. 4. (37.

Subtractus] Participium. Vlpian. in L. Sed si mors. ff. De dona. Vt nunc plenissimam habeat infirmitatem quando ab hac luce fuerit subtractus.

Subtristis] & hoc subtriste, (ὑποδύσθυμος,) Aliquantulũ tristis. Terent. And. 2. 6. 16. Subtristis usus est esse aliquantulum mihi.

Subtundo] subtundis, subtudi, penul. correpta. subtusum, penul.

penul. prod. (ὑποκόπτω,) *subtundere, Idem quod simplex, uel aliquantum tundere. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 11.*

Flet teneras subtusa genas, sed uictor & ipse
Flet sibi dementes tam ualuisse manus.

Subturpis] *& hoc subturpe, Adiectiuum, (ὑπαισχὸς,) Parum turpe. Cic. 2. de Orat. 147. Exprimenda enim sunt, et ponẽda ante oculos ea, quæ uideantur & uerisimilia, quod est proprium narrationis: & quæ sint, quod ridiculi proprium est, subturpia.*

Subturpiculus] *pen. corr. Diminut. Cic. ad Atticum, lib. 4. 74. 1. Qui dẽ etiam (dudum enim circunrodo quod deuorandũ est) subturpicula mihi uidebatur esse παλινῳδία.*

Subtus] *Aduerbium, (ὑπολάτω,) Idem quod sub. Varro 1. de Re rust. cap. 9. 3. Labris subnigris aut rubicundis, neq; resimis superioribus, neq; pendulis subtus, mento suppresso. Lucret. lib. 6. 174.*

Extemplo subtus frigescit terra, coitq;.

Subucula] *subuculæ, pen. corr. (ὑποχιτῶν,) Genus uestis, quæ ferè ex lino fit. Dicta, quòd ea subter induamur. Varro de uita Pop. Rom. lib. 1. Postquam binas tunicas habere cœperunt, instituerunt uocare subuculam, & induſium. Horat. 1. epist. 1. 20.*

-si fortè subucula pexæ Tria subest tunicæ.

Subucula, Libum quod dijs dabatur ex alica, oleo, et melle cõpositum. Festus.

Subuculatus] *pen. prod. Adiect. (ὑποχιτωνιτὸς,) Subucula indutus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec à uerbis modò, sed à nominibus, quoque deriuata sunt quædam, ut à Cicerone subuculatum, & ab Asinio fimbriatum & figulatum. Alij legunt Sullaturit.*

Subueho] *subuehis, subuexi, subuectũ, (ἀνάγω, ἀντλῶ,) subuehere, Extollere siue portare. Plin. lib. 34. cap. 1. 2. Sæpe etiam, lapides subuehunt, portantes aliena põdera. Liu. 9. ab Vrbe, 74. Nam insessis omnibus uijs per quas commeatus ex Samnio subuehebatur, fame domiti Samnites qui Luceriæ in præsidio erant, legatos misere ad Consulem Romanum. Stat. 3. Sylu. 2. 18.*

Subuehi flumine auerso. Liu. 4. bel. Pun. 280.

Subuehere naues amne contrario. Plin. lib. 21. cap. 12. 3.

Subuehi ad arcem. Virg. 11. Aeneid. 31.

Subuehere in altitudinem. Plin. lib. 36. cap. 12. 6.

Subuecto] *subuectas subuectare, frequentatiuũ. Plau. Asin. 7. 74. Ipsos qui tibi subuectabant rure huc uirgas ulmeas. Virg. 6. Aen. 62. Et ferruginea subuectat corpora cymba.*

Subuectio] *subuectionis, (ἀναγωγὴ,) Verbale. Cæsar 7. bel. Gall. 34. Sin maturius ex hybernis educeret, ne ab re frumentaria duris subuectionibus laboraret.*

Subuectus] *subuectus, subuectui, (ἀναγωγὴ,) Tacit. li. 15. Et prouisi antè commeatus, quorum subuectu, &c.*

Subuenio] *subuenis, pen. corr. subueni, pen. prod. subuentum, (ἐπικουρέω,) subuenire, Interuenire. De hoc significatu nullum exemplum reperi.*

Subuenire, Adiuuare, propitiũ esse. Plau. Aulul. 13. 24. Apollo quæso subueni mihi, atq; adiuua.

Subuenire inopi. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 22. Cumq; eo animo uenissem, ut utriq; prouinciæ, si ita tẽpus ferret, subueni
Succurrere & subuenire. Cæsar 5. bel. Gall. 166. (rem.
Homini iam perdito, & collum in laqueum inserenti subuenire. Cic. 6. Verr. 32.

Curis subuenit sententia. Stat. 1. Thebaid. 54.

Dolori subuenire. Plin. lib. 26. cap. 5.

Sanguinem expuentibus subuenit agaricũ. Plin. li. 26. ca. 7. 3.

Subuenire festinanter. Cels. lib. 3. cap. 18.

Erroribus subuenire. Cic. 4. Acad. 84.

Grauedini quæso omni ratiõe subueni. Cic. Atti. li. 16. 334. 4.

Acrioribus salutis suæ remedijs subueniẽdum putauit. Cic. pro Cluent. 52. Solicitudini alicuius subuenire, Opem ferre, adesse. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 12.

Subuenitur, pen. prod. Impersonale. Cic. de Arusp. respon. 54. Idemq; earum templum inflammauit de earum, quarum opetiam alijs incendijs subuenitur.

Huic rei subuentum est. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 13.

Subuenturus] *penul. prod. (ἐπικουρήσων,) Participium. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6.*

Quod si Neptuni uentura potentia uincat,
Et subuenturos auferat unda deos.

Subuento] *subuentas, subuentare, Frequentatiuum. Plaut. Spes bona obsecro subuento mihi. (Rud. 6. 11.*

Subuerbusta] *subuerbustæ, Verubus usta dicitur, inquit Festus. Plaut. Viscerosam, cõpeditã, subuerbustã, sordidam.*

Subuereor] *subuereris, pen. prod. subueritus sum, (ὑπαισχύνομαι,) subuereri, Aliquantum uereri. Cic. ad Marcellũ lib. 4. 10. 2. Venit enim mihi in mentem subuereri interdũ, ne te delectet tarda deceßio.*

Subuerto] *subuertis, subuerti, subuersum, (καταστρέφω,) subuertere, Verbum rusticum, id significans quod fit dũ terra uel aratro, uel alio quouis instrumẽto super semina conijcitur, & ita undecunq; uertitur, ut ipsum semen operiatur. Colum. lib. 11. cap. 2. 34. Item qui lupinum stercoran di agri causa serit, nunc demum aratro subuertit.*

Subuertere, Demoliri, destruere. Salust. in Iugurth. Probarent ne tantum flagitium, an decretum Consulis subuerterent, parum constabat.

Operum subuertere moles. Ouid. 6. Fast. 129.

Subuertere, pro Perdere calumnijs. Tacit. lib. 3. Quum omnis domus delatorum interpretationibus subuerteretur.

Subuersus] *Participium, (καταστραμμένος,) ut maiestas soliorum subuersa iacet. Lucret. lib. 5. 229.*

Subuerso, subuersas, subuersare, Frequentatiuũ. Plaut. Cur. 9. 23. Vel qui ipsi uortant, uel qui alij subuersandos præbeãt.

Subuexus] *Adiectiuum, (ἀνοφερὴς,) ut conuexus dicitur, et deuexus. Liu. 5. bel. Pun. 196. Omnia fastigio leni subuexa.*

Subuiridis] *& hoc subuiride, penul. corr. (ὑπόχλωρος,) Aliquantum uiride. Plin. lib. 47. cap. 10. 10. Balanitæ genera duo habent, subuiride, & Corinthij æris similitudine. Idem lib. 25. cap. 9. 10. Therionaca fruticosa, foliis subuiridibus, flore roseo.*

Subula] *subulæ, pen. corr. (ὀπήτιον,) Instrumentum cerdonum, quo ad perforandos calceos ac suendos utuntur. Martial. lib. 1. 116. Quodq; tibi tribuit subula, sica rapit. Columel. lib. 6. capit. 5. 4. Aenea subula pars auriculæ latißima circunscribitur, ita, &c.*

Subulo] *pen. corr. subulonis, m. g. (ἀυλωδὸς,) Lingua Hetrusca dicitur tibicẽ, Ennius, Subulo quondam uicinas propter astabat aquas. Festus.*

Subulones dicuntur cerui, quibus sunt cornua simplicia, minimeq; ramosa, ad subularum similitudinem. Plin. lib. 11. ca. 37. 3. Alijs simplicia tribuit, ut in eodem genere subulonibus ex argumento dictis. Idem lib. 28. cap. 17. 3.

Subulcus] *subulci, m. g. (συβώτης, συφορβὸς, ὑοβότης, ὑόβοσκος,) Qui suum dux est: cuiq; porcorum nutriendorum cura commissa est. Varr. de Re rust. lib. 2. cap. 4. 12. Altitudinis hæc modus sit, ut subulcus facilè circunspicere possit, nequis porcellus à matre opprimatur. Columel. in Præfat. lib. 1. 22. Porculatoris uerò & subulci diuersa professio, diuersæ passiones.*

Subuolo] *subuolas, penul. corr. (ὑποπέταμαι,) subuolare, Paululum uolare, uel Sursum uolare. Colum. li. 8. ca. 8. 10.*

Digitized by Google

Pulli uerò facilius ſub matribus pingueſcunt, ſi iam firmis prius quàm ſubuolent, paucas ſubtrahas pinnas, & obteras crura, ut uno loco quieſcant. Ouid. 14. Metam. 101.

In cæleſtem locum ſubuolare. Cic. 1. Tuſc. 63.

Subuoluo] *ſubuoluis,* (ὑποκυλίνδω,) *ſubuoluere.* Virg. 1. Aeneid. 86.

Inſtant ardentes Tyrij, pars ducere muros,
Molirique arcem, & manibus ſubuoluere ſaxa.

Subur] (σύβαρ,) *eſt Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatum, ut ſcribit* Plin. lib. 3. cap. 3. *uulgò Cubelles.*

Suburbia] *ſuburbiorum, n. g. plu. n.* (προάστεια,) *Quaſi uia ſub urbe, hoc eſt urbi contigua: ſunt frequentes extra urbē domus inſtar uici urbani ædificatæ.* Cic. 12. Philipp. 335. *Hiſce ego me uijs committam, qui Terminalibus nuper in ſuburbium, ut eodem die reuerterer, ire non auſus ſim? Idē ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 28. In eius ſermone ego utrunq; ſoleo admirari, & te de ſuburbano emendo, quum ad illum ſcribas, non modò ad me non ſcribere, ſed etiam aliam in ſententiam de ſuburbio ſcribere. Vetus exemplar de ſuburbano legit.*

Suburbanum] *ſuburbani, & pluraliter ſuburbana, pen. prod.* (προάστειον,) *Significat prædium extra urbem. Suburbana in plurali tantum, ſignificat frequentias domorū extra urbem, quæ tamen ſub urbe ſint.* Plin. epiſt. 11. lib. 3. *Fui apud illum in ſuburbano.* Sueton. de Auguſto, cap. 6. *Nutrumentorum eius oſtenditur adhuc locus in auito ſuburbano iuxta Velitras permodicus.*

Deportare aliquid in ſuburbana amicorum. Cice. 3. Verr. 37.

Suburbanus] *pen. prod. Adiectiuum,* (προάστιος,) *ut Suburbanus ager, qui urbi uicinus & proximus eſt.* Cic. 2. de Diuin. 105.

Fundus ſuburbanus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 13.

Gymnaſium ſuburbanum. Cic. 1. de Orat. 49.

Hortus ſuburbanus. Cic. pro Rabirio Poſthum. 16.

Hortulus ſuburbanus. Plin. lib. 35. cap. 10. 38.

Littora ſuburbana. Plin. lib. 9. cap. 18.

Regio ſuburbana Italiæ. Colum. lib. 11. cap. 2.

Rura ſuburbana. Horat. 1. epiſt. 9. 15.

Rus amœnum & ſuburbanum. Cic. pro Roſc. Amer. 79.

Villa ſuburbana. Catull. ad Fundum, 41. 2.

Suburbanitas] *pen. corr. ſuburbanitatis,* (τὸ προάστειον,) Cic. 4. Verr. 5. *Sic Populi Rom. iucunda ſuburbanitas eſt huiuſce prouinciæ.*

Suburo] *ſuburis, pen. prod. ſubuſti, ſubuſtum, ſuburere, pro Leuiter urere.* Sueton. in Auguſto, cap. 68. *Solitusq; ſit crura ſuburere nuce ardenti, quo mollior pilus ſurgeret.*

Suburra] *Suburræ,* (σύβαρα,) *Vicus Romæ: à quo regio Suburrana dicta eſt, ut ſcribit Iunius: ab eo quòd fuerit ſub urbe antiqua. Varro uerò à pago Succuſano, putat dictam Succuſam: inde mutatis literis Suburram. Cuius rei indicium eſt, quòd antiquitas per c literam, non per b ſcribebatur. Hinc Suburranus, pen. prod. Adiectiuum, ut Regio Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant: quæ ob id Suburranæ dicuntur à poetis. Hæc Sipontinus ex Feſto. Martial. libro 6. 65.*

Famæ non nimium bonæ puellam,
Quales in media ſedent Suburra, &c. Liu. 3. ab Vrbe, 56.

Se haud multo poſtquam peſtilētia in urbe fuerat, in iuuentutem graſſantem in Suburra incidiſſe. Plin. lib. 18. cap. 3. *Itaq; quatuor ſolæ erant à partibus urbis, in quas habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Exquilina.* Horatius Epod. 5. 13.

Latrent Suburranæ canes.

Subuulturius] *Adiectiuum,* (ὑπογύπιος,) *Corpus ſubuulturium Plauto dictum rapiens ad ſe homines, quemadmodum ſolent uultures,* Rudente, 11. 9.

- eia corpus cuiuſmodi
Subuulturium?

Succedo] *ſuccedis, pe. pro. ſucceßi, ſucceſſum,* (ἐπεισέρχομαι, διαδέχομαι, ἀντιπαθίσταμαι,) *ſuccedere, Subire. Datiuo iungitur.* Virg. 3. Georg. 84.

Aut tecto aſſuetus coluber ſuccedere, & umbræ, &c.

Succedere, Ingredi. Virg. 8. Aeneid. 25.

Et noſtris ſuccede penatibus hoſpes. Idem 4. Aeneid. 2.

Rex iuſſæ ſuccedit aquæ. Ouid. 11. Metam. 29.

Antro ſucceßimus. Virg. 5. eclog. 4.

Succedere muris, portis, &c. Liu. 3. bel. Pun. 204. Cæſar 2. bel. Gall. 255.

Tectis ſuccedere, Domum ingredi. Ouid. 2. Metam. 154.

Terris alicuius ſuccedere. Virg. 7. Aeneid. 43.

Imo ſucceßit tumulo. Virg. 5. Aeneid. 19.

Acies Romana ſucceßit uallo, Vide Acies.

Paruæ ſuccedimus urbi. Virg. 3. Aeneid. 55.

Ad muros ſuccedere. Liu. 8. ab Vrbe, 82. Ibidem lib. 1. 117. *Albano non plus animi erat, quàm fidei: nec manere ergo, ne tranſire apertè auſus, ſenſim ad montes ſuccedit.*

Aliquò ſuccedere. Cice. pro Domo ſua, 89. *tectum quo imbris uitandi cauſa ſuccederet, nullum haberet.*

Murum ſuccedere. Tacit. lib. 2.

Minutatim ſuccedere. Lucret. lib. 6. 240.

Subire & ſuccedere ſub acumen ſtyli. Cic. 1. de Orat. 73.

Succedere, In alterius locum uenire. Cicero in Piſonem, 70. *Quum tu non ſolùm quòd tibi ſuccederetur, ſed quòd Sabinio non ſuccederetur, exanguis & mortuus concidiſti. Idē ad Caßium, lib. 12. 4. 5.*

Succedere in locum alterius. Cic. ad Brutū, 13. 1. *Sororis meæ liberos obliuiſcaris eſſe Lepidi filios, meq; his in patris loco ſucceßiſſe exiſtimes.* Idem 3. Offic. 100.

In uicem alterius ſuccedere. Plin. lib. 11. cap. 37. 10.

Succedere in orbem prælio. Liu. 6. ab Vrbe, 20.

Succedere in pugnam. Liu. 9. ab Vrbe, 144.

Succedere in paternas opes. Liu. 1. bel. Pun. 8.

Succedere ſub primam aciem. Cæſar 1. Gall. 95.

Succeßit uicarius muneri alterius. Cicero 6. Verr. 73. *Succedam ego uicarius tuo muneri, ſuſcipiam partes quas alienas eſſe arbitrabar.*

Ad ſummum ſuccedere honorem. Lucret. lib. 5. 226.

Alicui ſuccedere. Cic. de Clar. Orat. 43.

Proximè alicui ſuccedere. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.

Si proinde, ut ipſe mereor, mihi ſucceſſerit. Plancus Ciceroni, libro 10. 4. 9.

Nihil ſemper floret, ætas ſuccedit ætati. Cic. 11. Philipp. 318.

Honori alicuius ſuccedere. Ouid. 2. Metam. 119.

Orationi ſuccedere. Cic. pro Corn. Balbo, 2.

Magnis ſuccedere, & æquales habere. Cic. in Orat. 56.

Succedere, (προχωρεῖν,) *Proſperè cedere, & euenire.* Terent. And. 4. 1. 46. *Hac non ſucceßit, alia aggrediemur uia.* Liuius 8. ab Vrbe, 130.

Si quando minus ſuccedet, magnum tamen periculum non adibit. Cic. in Orat. 53.

Succedit ex ſententia. Cic. ad Brutum, 9. 4.

Si ex ſententia ſucceſſerit, bene erit operæ poſita. Cicero Qu. fratri, lib. 2. 15. 6.

Melius ſuccedit tempus. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 198.

Succedere, Proſperè cedere, &c. Cum datiuo. Liu. lib. 1. bel. Pun. *Non ita proſperè ubi ad effectum operis uentum eſt, cœptis ſuccedebat.*

Succeßit, pro *Accidit.* Plin. lib. 28. cap. 8. 6. *Quòd ſi ſucceſſerit*

Digitized by Google

rit alienari mente, ac uel ex equo hominem decidere.

Succeſſum eſt, Impersonaliter. Cic. ad Plancum, lib. 13. 30. 6. Qui cum fortè Quæstor Macedoniam obtinere, neq; ei succeſſum eſſet, Pompeius in eã prouinciã cum exercitu uenit.

Succeſſus] Adiectiuum, paſſiuũ, (περιεχωρημένος,) Quod proſperè ceſſit. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21. 6. Nam quum omnia mea cauſa uelles mihi succeſſa, tum etiam tua.

Succeſſus, huius ſucceſſus, m. g. (εὐτύχημα,) Euentus tam bonus quàm malus: ſæpius tamen bonus. Virg. 2. Aeneid. 78. Atq; hîc ſucceſſu exultãs animisq; Chorœbus. Liu. 2. ab Vrbe, 119. Inde conſilium ex re natum, inſidijs ferocẽ hoſtem captãdi, gaudere etiã multo ſucceſſu Fabijs audaciã creſce-

Succeſſus & euentus. Plin. lib. 28. cap. 8. 18. (re.

Acrior ipſo ſucceſſu. Virg. 5. Aeneid. 42.

Lætior ſucceſſu. Ouid. 8. Metam. 77.

Succeſſus proſperi. Liu. 1. ab Vrbe, in præfatione 8.

Augere ſucceſſus nouis ſucceßibus. Claud. 1. Paneg. 1.

Carere ſucceſſu. Ouid. epiſt. 1. 4.

Vrgere ſucceſſus ſuos. Lucan. lib. 1. 30.

Succeſſa, ſucceſſorum, plur. nu. (εὐτυχήματα,) Ouid. 2. Metam. 158. Murmura parua dedit, ſucceſſorumq; Mineruæ Indoluit.

Succeſſor] Succeſſoris, (διάδοχος,) Qui ſuccedit. Martial. lib. 9. 50. Sic quaſi Pythagoræ loqueris ſucceſſor & hæres. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 13. Succeſſorem habes perblandum.

Succeſſorem mittere uel dare alicui, eſt quod nunc Officium referre uulgò dicimus. Lampridius de Alexandro, Si unquam alicui præſentium ſucceſſorem dedit, ſemper illud addidit, Gratias tibi agit Reſpu. Capitolinus in Antonium, Succeſſorem uiuenti iudici nulli dedit, niſi Orphito præfecto urbis. Budæus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 11. Idem 4. de Ponto, eleg. 9. 12.

Succeſſor tanti frater honoris erit.

Quum ſucceſſor aliquid immutat de inſtitutis priorum. Cicero pro Flacco, 26.

Præfinit enim ſucceſſori diem. Cic. de Prouinc. Conſul. 30.

Succeſsio] ſucceßionis, Verbale, (διαδοχή,) Plin. lib. 12. cap. 14. 3. Feruntq; MMM non amplius eſſe familiarũ, quæ ius per ſucceßiones id ſibi uindicent.

Succeßio in locum. Brutus ad Atticũ in epiſt. ad Brutũ, 17. 3. Quid hoc mihi prodeſt, ſi merces Antonij oppreßi poſcitur, in Antonij locum ſucceßio?

Succeßio uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 58.

Succeßio prouinciarum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 7.

Succedaneus] Adiectiuum, (διαδεκτικὸς,) Suppoſitus ui carius. Plaut. Epiſt. 3. 37.

Vt meum tergum ſtultitiæ tuæ ſubdas ſuccedaneum? Legitur & ſuccidaneum, pro eodem.

Succedaneus alieni periculi. Vlpian. de adminiſtratione tutorũ L. Si plures.

Succendo] ſuccendis, ſuccendi, ſuccenſum, (ὑποπυρόω,) ſuccendere, Incendere. Liu. 8. bel. Pun. 120. Quum turbam fœminarum puerorumq; imbellem, inermemq; ciues ſui caderent, & in ſuccenſum rogum ſemianima pleraq; iniicerent corpora, &c.

Crines ſuccendit flamma. Lucan. lib. 6. 36.

Claßica ſuccendere cantu. Lucan. lib. 6. 34.

Succẽſus, Participium, (ὑποπυρωθείς, ὑπόπυρος,) ut Ignibus ſuccenſis torreri. Cic. in Piſonem, 33.

Amore alicuius ſuccenſus. Ouid. epiſt. 21. 34.

Ira ſuccenſus. Silius lib. 1. 34.

Mero multo ad bella ſuccenſi Lapitæ. Sene. Herc. fur. 9. 33.

Ira ſuccenſa rabie. Claud. 7. Paneg. 49.

Mentes ſuccenſas agit libido. Senec. Hippol. 4. 37.

Succenſeo] ſuccenſes, ſuccenſui, (νεμεσάω,) ſuccenſere, In re graui, & iuſta iraſci, ut ait Donatus. Idem alio loco, Succenſere, inquit, is dicitur, qui quum amare debeat, læſus iraſcitur. Plaut. Aſin. 3. 36.

- aut cur poſtremò filio ſuccenſeam,
Patres ut faciunt cæteri? Idem Capt. 12. 22. An obſecro hercle te, id nunc ſuccenſes mihi? Id eſt, an propter id, ut interpretatur Donatus. Terent. And. 2. 3. 2.

Si id ſuccenſeat nunc. Ibidem, 4. 1. 30. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 16. Mihi quòd defendiſſem, leuiter ſuccenſuit. Ouidius epiſt. 16. 7. Nec tamen iraſcor: quis enim ſuccenſet amanti?

Non enim iam metuo ne tu illi ſuccenſeas: illud uereor, ne tibi illum ſuccenſere aliquid ſuſpicere. Cic. pro Deiotaro, 25.

Dij hominibus iraſci & ſuccenſere conſuerunt. Cice. pro Roſc. Comœd. 27.

Succenturio] ſuccenturias, (ὑποπαταγάφω,) ſuccenturiare, Propriè ſignificat explendæ centuriæ gratia numerum ſupplere, autore Feſto. A re militari translatio facta, ut ait Donatus.

Succenturiatus] pen. prod. Adiect. (ὑποπαταγάφιος,) unde Succenturiati milites dicuntur non primæ, ſeu ſecundæ centuriæ, ubi ad inſidiandum maximè collocabantur: ex quo in ſuccenturijs, quaſi in inſidijs, quempiam poſitum appellamus. Terent. Phorm. 1. 4. 54.

Nunc prior adito tu: ego in inſidijs hîc ero Succenturiatus.

Succerda] ſuccerdæ, (ὀχοδόμος,) Stercus ſuillum. Titinnius Quid habes, niſi unã arcam ſine claue eò cõdis ſuccerdas? Feſtus. Fortaſſe ſcribendum Suſcerda, ut Muſcerda.

Succerno]. ſuccernis, ſuccreui, ſuccretum, pen. prod. (ὑποκρηθύω, ἀπολεηθύω,) ſuccernere, Separare, ſecernere. Plin. lib. 18. cap. 11. 12. Farinario cribro ſuccernũt. Plaut. Pſeu. 7. 10. Nam iſte quidem gradus ſuccretus eſt cribro pollinario.

Succernere de. Cato cap. 37. 2. Partem de nucleis ſuccernito, & in lacum conijcito.

Succeſſor, Succeßio] Vide Succedo.

Succido] ſuccidis, ſuccidi, ſucciſum, pen. prod. (ὑποτέμνω, ὑποκόπτω,) ſuccidere, Ex ſub & cædo. Plin. li. 16. ca. 12. 2. Poſtea tota arbor ſuccidituꝛ, & medulla eius uritur. Ouid. 4. Faſt. 47. Naiada uulneribus ſuccidit in arbore factis.

Trunco ſucciſa fagus. Senec. Herc. Oeteo, 13. 3.

Nemus ſucciſum. Lucan. lib. 4. 28.

Segetes ſuccidere. Virg. 1. Georg. 60. Cæſar 4. bel. Gall. 598. Omnibus eorum agris uaſtatis, frumentis ſucciſis, &c.

Seges ſuccidituꝛ enſe. Silius lib. 15. 105.

Succidaneus] Adiect. (δευτερότμητος,) unde Succidaneæ hoſtiæ dicebantur, quæ ſecundo loco cædebantur. Apud ueteres enim, ſi primis hoſtijs litatũ non fuerat, aliæ poſt eaſdẽ ductæ, hoſtiæ cædebantur duæ, quæ prioribus iam cæſis, luendi piaculi gratia ſubdebantur.

Succidaneus, pro Vicario, Vide Succidaneus in Succedo.

Succidia] ſuccidiæ, (ταρίχεια,) Tergum, ſiue maſſa carnis porcinæ ſalita, & in neceſſarium uſum ſeruata: quæ quoties opus eſt, ſuccidituꝛ, Nonius ſuccidiã pro lardo exponit. Succidia autem continet pernam, petaſonem, & lardũ. Varro lib. 4. de Ling. Lati. Non à ſuccidendo, ſed à ſuibus cædendis, ſiue edendis, nam id pecus primum occidere cœperunt domini: & ut id ſeruarent, ſalire. Idem de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. 3. Ignauum & ſumptuoſum eſſe, qui ſuccidiam in carnario ſuſpẽderit potius ab laniario, quàm ex domeſtico fundo? Ibidem, 10. E queis ſuccidias Galli optimas & maximas facere conſueuerunt. Rectius itaque ſuccidam à ſucco

Digitized by Google

dici putaueris. Proinde penultimam habet correptam, quæ in Succido producitur.

Succidia, per translationem. Cic. de Senec. 52. Iam ortum ipsi agricolæ succidiam alteram appellant. Id est, ut ait Nonius, successionem necessariam.

Succida] succidæ, pen. corr. (σισύρα,) Lana, à succidendo: quòd talis sit, qualis succisa est: hoc est plena sordibus. Var. de Re rust. lib. 2. ca. 11. 5. à sudore deriuat: dicit enim, Tonsuræ tempus inter æquinoctium uernum & solstitium, quũ sudare incœperunt oues: à quo sudore, recẽs lana tonsa, succida est appellata. Plin. lib. 28. cap. 19. 1. Mulierum purgationes adiuuat fel taurinum lana succida appositum. Martial. lib. 11. 28.

Aut quum perfricuit frontem, posuitq; pudorem,
Succida palliolo uellera quinq; petit.

Succisiuus] pen prod. (παράτειγος,) Adiectiuum, unde succisiuum tempus, dicitur quod subtrahitur & succiditur à rebus necessarijs & urgentibus, ut ad aliquem usum accommodemus. Gell. lib. 20. cap. 11. Quantum autem uitæ mihi deinceps deũm uoluntate erit, quantumq; à cura publica, et à re familiari, procurandoq; cultu liberorum meorum dabitur otium, ea omnia succisiua et subsecundaria tempora ad colligendas huiuscemodi memoriarum delectatiunculas cõferam. Cic. 1. de Legib. 13. Succisiua quædam tempora incurrunt, quæ ego perire non patior: ut siqui dies ad rusticandum dati sint, ad eorum numerum accommodentur quæ scribimus.

Succisiuæ operæ, quæ post necessarias fiunt, & quasi intermissariæ. Cic. 2. Philipp. 44. Idem 2. de Orat. 198. An se nescire, quæ ego sero quæ cursim arripui, quæ succisiuis operis, ut aiunt: iste à puero summo studio, summis doctoribus?

Temporum succisiua. Quintil lib. 1. cap. 12. 10. Quibus potius studijs hæc temporum uelut succisiua donabimus?

In succisiuum esse, Mensorum agrorum apud antiquos locutio aliquid præter id quod demetiendum erat, superesse uidebatur. Varr. 1. de Re rust. cap. 10. 2. Adhoc principio mensores nonnunquam dicunt in succisiuũ esse unciam agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad iugerum peruenerint. Scribitur & subcisiuus, integra præpositione. Sic apud Suetonium in Domitiano, cap. 9. Succisiua quæ diuisis per ueteranos agris carptim superfuerũt, ueteribus, possessoribus ut usucapta concessit.

Succido] succidis, succidi, pen. corr. succasum, (ὑποκόπτω,) succidere, Quasi subtus cadere. Gellius, Iam cõtinuo labore grauia genua succiderant. Plaut. Curcul. 7. 30.

Tenebræ oboriuntur, genua media succidunt.

Artus succidunt. Lucret. lib. 3. 32.

Succido] succidis, pen. corr. & c. Succidere etiam dicuntur, qui cadunt in genua. Senec. de Prouiden. Etiam si succiderit, de genu pugnat.

Succiduus, Adiectiuum, (ὑπόπτωτος,) Quod est pronum ad casum, siue fermè cadens. Ouid. epist. 16. 5. Succiduo dicor procubuisse genu.

Gressus succidui titubant. Claud. 3. de raptu Proserp. 31.

Poplite succiduo genua intremuere. Ouid. 10. Metam. 91.

Succidus] Vide Succus.

Succingo] succingis, succinxi, succinctum, (ὑποζωννύω,) succingere, Subtus cingere, ut solemus quo expeditiores simus ad aliquod opus faciendum. Horat. 2. Serm. saty. 6. 22.

- ueluti succinctus cursitat hospes. Ouid 13. Metam. 158.

Illa feris atram canibus succingitur aluum,
Virginis ora gerens. De Scylla.

Vestem ritu succincta Dianæ. Ouid. 10. Metam. 106.

Ministri succincti. Ouid. 4. Fast. 83.

Succingere se canibus, armis, &c. pro Circũdare & sepire copijs & potentia, ut ait Budæus. Cic. 7. Verr. 114. Hoc etiã iste infestior, quòd multo se pluribus & maioribus canibus succinxerat. Liu. 1. bel. Pun. 35. Si ex bellis bella serendo succinctus armis legionibusq; uiuat.

Succinctus cultro qui cultrũ succinctũ habet. Liu. 7. ab Vrbe, 17. Ferro. Liu. 10. bel. Mace. 37. Pugiõe. Ci. 13. Phil. 37. 1.

Gladio succinctus. Autor ad Herennium, lib. 4. 234.

Pinus succincta comas. Ouid. 10. Metam. 21.

Vrbs succincta portubus, circunsepta, ac munita. Cic. de Lege Agra. 85. Deleta Carthago est, quòd cũ hominũ copijs, tũ ipsa natura ac loco succincta portubus, armata muris, &c.

Neruis corpus succinctum. Plin. lib. 20. cap. 17. 13.

Terrore se succingere. Plin. in Paneg. 79. Frustra se terrore succinxerit, qui septus charitate non fuerit: armis enim arma irritantur.

Pectora succincta curis. Stat. 4. Sylu. 1. 16.

Succinctus] (ὑπόζωστος, (Nomen ex participio. Plin. li. 16. cap. 10. 3. Eadem arbores alio nomine esse per orã Italiæ, quos tribulos uocant, plerique arbitrantur, sed graciles, succinctioresq; et enodos. Hoc est compactiores et densiores. Succinctus, Agilis & paratus. Quintilian. lib. 2. cap. 2. At nunc proni atq; succincti ad omnem clausulam non exurgunt modò, sed etiam excurrunt.

Succingulum] succinguli, pen. corr. (ὑποζωστὴρ,) Balteum inquit Festus.

Succino] succinis, pen. corr. (ὑπαυλέω,) succinere, Ex sub & cano compositum, Quasi canendo subsequi, et inuicem respondere: ut solent mendici. Horat. 1. epist. 18. 10.

- clamat Victum date, succinit alter,
Et mihi diuiduo findetur munere quadra.

Succinum] succini, pen. corr. (ἤλεκτρον,) Græcis electrũ, Germani gentilitio nomine gleſſum appellant: Autumno quibusdam pinei generis arboribus exudatur, & ut gummi ex cerasis, copia humoris erumpit, & rigore aut tepore autumnali densatur. Intumescente æstu raptũ ex insulis Septentrionalis Oceani expuitur in litus, ibiq; uadis inter cætera maris eructamenta rude colligitur. Ex Plinio lib. 37. ca. 3. 1. Succinum nostræ officinæ (inquit Ruellius) ruraq;, & uulgus medicorum ambram uocant citrinam: mauritani karabe. gestant nostræ mulieres decoris causa, quædã monilium uice aliæ in orbiculis quibus suas preces numerant. Plin. lib. 37. cap. 4. 2. Arboribus succum esse prisci nostri credidere, ob id succinum appellantes.

Pinguia succina. Iuuenal. saty. 6. 58.

Succinus] pen. corr. Adiectiuum, (ἠλεκτρικὸς,) ut succina gutta. Martial. lib. 6. cap. 15.

Dum Phaethontea formica uagatur in umbra,
Implicuit tenuem succina gutta feram. Pro Succinea.

Succineus] Aliud adiectiuum. Plin. lib. 22. cap. 23. 4. Succineis nouaculis, aut argenteo apparatu comitante.

Succisiuum] tempus, Vide Succido, succidis, penultima producta.

Succlamo] succlamas, pen. prod. (ἐπιφωνέω,) succlamare, Idem quod acclamare. Liu. ab Vrbe, libro 3. 208. Hæc Virginio uociferanti succlamabat multitudo, nec illius dolori, nec suæ libertati se defuturos.

Succlamare ad. Liuius 10. ab Vrbe, 119. Ain' tandem, inquit, num castra uallata non habetis? ad hoc quum succlamatum esset: duplici quidem uallo, & fossa, & tamen in ingenti metu esse.

Succlamatũ est et frequẽter à militib Brutus Ciceroni, 11. 13. 6.

Succlamari dicitur aliquis, de quo sermones palàm ac publicè habentur. Quintilian, Declamat. 18. In illa uirgine publica succlamat

ſucclamat inuidiæ. Item Declamat. 19. *Omnium maledictis ſucclamatus, omnium denotatione damnatus eſt.*

Succlamatio] *Verbale,* (ἐπιφώνημα,) Liu. 10. bel. Maced. 146. *Si ex eo quod aut inter ſe loquantur, aut ſucclamationibus apud concionantẽ imperatorem ſignificent, quid ſentiant,* &c. *Idem* 8. bel. Pun. 138.

Succortrilla] *Verbum antiquum, Vox tenuis & alta, authore Feſto. Titinnius, Fœmina fabula ſuccortrilla uocula.*

Succollo] *ſuccollas,* (ἀναπίθεμαι,) *ſuccollare, Collum ſupponere, ſuſtollere, ſubleuare ceruicibus ſubiectis, quod prior eſt eorum qui aliquem in lectica geſtant. Sueto. de Nerone, Matris ſæpe lectica per publicum ſimul uectus eſt: ei ſuccollabant bini duodenique ſerui, quibus longo in itinere uicarium in laborem alij ſuccollabant. Idem in Othone, ca. 6. ſuccollatus, & à præſente comitatu imperator conſalutatus,* &c. Plin. lib. 35. cap. 10. 49. *Sunt in eius exemplaribus nobiles paluſtri acceſſu uillæ, ſuccolantium ſpecie mulieres labentes, trepidæque feruntur.*

Succreſco] *ſuccreſcis, ſuccreui, ſuccretum, pen. prod.* (ὑποφύομαι,) *ſuccreſcere, Inferius uel paulatim creſcere. Plautus Trinum. 3. 7.*

-interim mores mali quaſi herba irrigua
Succreuerũt huberrimè. Col. lib. 4. cap. 14. 2. *Frequenter ſolum exercendum eſt, dum id incremento ſuo uites inumbrent, nec patiantur herbam ſuccreſcere. Oui. 9. Meta. 71.*

Succreſcere ætati alicuius. Cic. 3. de Orator. 127.

Succreſcere gloriæ ſeniorum. Liu. 10. ab Vrbe, 55.

Succubi] (ἐφιάλται,) *dæmones dicuntur qui ſub humana ſpecie corporibus aſſumptis, ſe uiris ſubijciunt: Sicut incubi qui mulieres ineunt.*

Succuba] *pen. cor.* (παλλακὶς,) *dicitur, quæ ſe alieno marito ſubijcit, & alienum thalamum uiolat. Ouid. epiſt. 6. 31.*

-lecti quoq; ſuccuba noſtri
Mœreat, & leges ſentiat ipſa ſuas.

Succumbo] *ſuccumbis, ſuccubui, ſuccubitum, pen. corr.* (ὑποπίπτω, ὑπολύπτω, ὑποκατακλίνω, ὑποκλίνομαι,) *ſuccumbere, Subijci, ſubtus cadere. ut Succumbere oneri. Liu. 6. ab Vrbe, 125. Cui ſuccumbere oneri coacta plebes.*

Genu flexo ſuccumbere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 1.

Succumbere, ad animum relatum, pro Frangi, & ita debili animo eſſe, ut ferre audacter quidpiam nequeamus. Cic. 2. de Fin. 153. turpe eſſe uiro debilitari, dolere, frãgi, ſuccũbere.

Succubuiſſem enim potius ipſe. Cic. pro Domo ſua, 13.

Succumbentibus ſuccumbere, Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brutum, 16. 16.

Subuenire ſuccumbenti, oppreſſo oneribus alicuius. Cic. 2. de Leg. Agrar. 71.

Animo ſuccumbere. Cic. 2. Tuſc. 96.

Culpæ ſuccumbere. Virg. 4. Aen. 4.

Labori ſuccumbere. Cæſar. 7. bell. Gall. 345.

Doloribus ſuccumbere. Cic. 1. de Fin. 75. Vt enim mortis metus omnis quietæ uitæ ſtatus perturbatur: & ut ſuccũbere doloribus, eoſq; humili animo imbecilloq; ferre miſerũ eſt, &c.

Fatis ſuccumbere. Lucan. lib. 8. 14.

Fortunæ ſuccumbere. Cic. ad Dolobellam, lib. 9. 11. 3.

Fortunæ cedere & ſuccumbere. Cic. 3. Tuſc. 63.

Precibus alicuius ſuccumbere. Ouid. epiſt. 3. 19.

Senectuti ſuccumbere. Cic. de Senect. 33.

Virtutem turbæ ſuccumbere uidit. Ouid. 5. Metam. 36.

Oculi ſuccumbunt. Ouid. 1. Metam. 144.

Lumina neſcia ſuccumbere ſomno. Ouid. epiſt. 12. 10.

Succumbere uiro dicitur mulier. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 8. Necnon etiam hoc quas uirgines ibi appellant, nonnunquam annorum uiginti, quibus mos eorum non denegauit ante nuptias ut ſuccumberent quibus uellent, & incomitatis ut uagari liceret, & filios habere.

Succurro] *ſuccurris, ſuccurri, ſuccurſum,* (ἐπιλαμβάνω, ἐξαρήγω,) *ſuccurrere, Auxiliũ præſtare. Virg. 1. Aen. 127. Non ignara mali miſeris ſuccurrere diſco. Teren. Adel. 5 3. 6.*

Succurrere laborantib. Cæſ. 2. bell. Ciuil. 21. Cic. 1. de Orat. 82.

Succurrere atq; ſubire. Cic. pro Roſc. Amer. 18. Quoniã quidem ſemel ſuſcepi, licet Hercules undiq; omnes terrores, minæ, periculaq; impendeant omnia, ſuccurram atq; ſubibo.

Succurrunt ſubſidia hæc tantis malis. Cæſar 3. bel. Ciuil. 293.

Dolori noſtro ſuccurre. Propert. lib. 2. eleg. 17 3.

Expectationi aliquorum quàm celerrimè ſuccurrere. Cic. 2. de Orat. 172.

Infamiæ communi ſuccurrere. Cic. 2. Verr. 2.

Labori alicuius ſuccurrere. Virg. 9. Aeneid. 81.

Lapſis ſuccurrere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 3.

Miſeris ſuccurrere. Virg. 1. Aen. 127.

Pudicitiæ & uitæ mulieris ſuccurrere. Cic. 3. Verr. 46.

Rebus ſuccurrite leſis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 7.

Ferre opem patriæ, ſuccurrere ſaluti, fortunisq; communibus. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 2.

Vrbi incenſæ ſuccurritis. Virg. 2. Aen. 71.

Succurrere celeriore uia. Celſ. lib. 3. cap. 21.

Succurrere, In mentem uenire. Cic. Neq; enim mihi ſuccurrebant uerba, quæ ante diſceſſum à Dolabella audieramus. Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21. 13. Deinde illud etiam mihi ſuccurrebat, graue eſſe me de iudicio patris iudicare. Virg. 2. Aen. 63.

-pulchrumq; mori ſuccurrit in armis.

Vt quidq; ſuccurrit, libet ſcribere. Cic. Att. lib. 14. 299. 3.

Mirari ſuccurrit. Plin. lib. 17. cap. 1. 1.

Succurſum, perſonale. Plin. lib. 23. ca. 1. 43. Intellectum ibi remedium eſt, potuq; ſuccurſum. Liu. 3. ab. Vrbe, 247. cuius aduerſæ fortunæ uelit ſuccurſum.

Succus] *ſucci, m. g.* (ὑπὸς, χυλὸς,) *A ſugo, quaſi ſugus: eſt humor quem ex alimentis membra ſugunt ut ſe repleant. Plautus Aſin. 5. 27. Is habet ſuccum, is ſuauitatem, eum quouis pacto condias,* &c. *Terent. Eunuch. 2. 3. 26. Color uerus, corpus ſolidum, & ſucci plenum. Cic. 2. de Natura deorum 179. ex terra ſuccum trahunt quo alantur ea quæ radicibus continentur.*

Herbæ ſuccus. Ouid. 13. Metam. 209.

Succus lactis. Plin. lib. 8. cap. 14. 2.

Succo hordei elephantos mitificari tradit Plin. lib. 8. cap. 7.

Succus in purpuris. Plin. lib. 9. cap. 36. 1. Viuas capere contendunt, quia cum uita ſua ſuccum eum euomunt.

Succus arboris. Plin. lib. 14. cap. 20. 1.

Et ſi enim non plurimi ſanguinis eſt, habeat tamen ſuccum aliquem oportet. Cic. in Orat. 42.

Acer ſuccus, Vide Acer.

Acerbi ſucci. Ouid. de Medicamine faciei, 1.

Albicans ſuccus. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.

Amarus ſuccus. Ouid. epiſt. 9. 36.

Atri ſucci. Ouid. 7. Metam. 53.

Barbarus ſuccus, Vide Barbarus.

Blandior ſuccus, Vide Blandus.

Commodatus ſtomacho ſuccus, Vide Commodo.

Crudus ſuccus. Iuuen. Saty. 11. 8.

Dulces ſucci. Ouid. 3. Faſt. 147.

Dulcis mellituſq; ſuccus. Vide Mel.

Expreſſus nuci ſuccus. Plin. lib. 12. cap. 28. ad finem.

Fuſcus ſuccus. Ouid. de Nuce, 31.

Horrendis infamia pabula ſuccis. Ouid. 14. Metam. 9.

Humiger ſuccus. Cic. 1. de Diuin. 26.

Digitized by Google

Ignauus ſuccus, Vide Ignauus.
Infectus ſuccus, Vide Inficio.
Languidus ſuccus & euanidus, Vide Languor.
Mites ſucci. Ouid. 24. Metam. 138.
Tabeſcens ſuccus. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.
Excipitur ſuccus inciſo caule meßibus. Plin. lib. 12. cap. 26. 1.
Triſtes ſucci. Virg. 2. Georg. 26.
Corporis ſuccus abit in aera. Ouid. 3. Metam. 80.
Adempti ſucci, Vide Adimo.
Vua & ſucco terræ, & calore ſolis augeſcit. Cic. de Senec. 49.
Veneni ſuccos ſpargit. Ouid. 14. Metam. 81.
Nocituro ſucco tumeſcit herba. Senec. Herc. fur. 11. 9.
Succos ciuitatis, Per translationem. Cicero ad Atticum, libro 4. 85. 13. Amiſimus, mi Pomponi, non omnem modò ſuccum ac ſanguinem, ſed etiam colorem & ſpeciem priſtinam ciuitatis.
Succus ille & ſanguis incorruptus. Cic. de Claris Orat. 18.
Ingenij ſuccus. Quintil. in Proœm. lib. 1. 18. Nam plerunq; nudæ illæ artes nimiæ ſubtilitatis affectatione frangunt atq; concidunt quicquid eſt in oratione generoſius, & omnem ſuccum ingenij bibunt.
Ornatur oratio genere primùm, & quaſi colore quodam, & ſucco ſuo. Cic. 3. de Orat. 53.
Succoſus] pen. pro. Adiect. (ὁπώδης,) Plenum ſucco. Colu. lib. 2. cap. 17. 2. Meliùſq; habetur fœnũ quod natura ſuccoſo gignitur cœlo, quàm quod irrigatũ aquis elicitur. Plinius lib. 12. cap. 25. 11.
Succoſior & firmior liber arboris. Col. lib. 4. cap. 29. 1.
Succidus] pen. cor. Adiectiuum, (πολύχυλος,) Idem. Plau. Milit. 10. 52. Minimè ſputator, ſcreator ſum itidem minimè ſuccidus. Ibidem, 191.
Succida lana, Vide Succido.
Succutio] ſuccutis, pen. cor. ſuccußi, ſuccuſſum, (ὑποσείω,) ſuccutere, Subtus quatere.
Currus altè ſuccutitur. Ouid. 2. Metam. 34.
Succuſſo] ſuccuſſas, (ὑποτινάσσω,) ſuccuſſare, Frequenter excutere. Quod propriè de equo dicitur, qui gradario contrarius eſt, hoc eſt concutiendo ſiſſorem graditur. Actius, Agite ac uulnus ne ſuccuſſet greſſus cautè ingredimini.
Succuſſus] huius ſuccuſſus, (ὑπασμὸς,) Cic. 2. Tuſc. 85. Pedetentim inquit, ite, & ſedato niſu, ne ſuccuſſu arripiat maior dolor.
Succuſſor] ſuccuſſoris, m. g. (ὑποσειτὴς,) Equus qui ſeſſorem frequenter excutit.
Succuſſarius] ſuccuſſarij, m. g. Idem. (ὑποσειτιλὸς,)
Succuſſator] pen. pro ſuccuſſatoris, m. g. (ὑποτινακτὴς,) Idem. Lucilius, Succuſſatoris tardi, rariq; caballi.
Succuſſatura] ſuccuſſaturæ, p. pro. (ὑποτιναγμὸς,) Talis Suctus] Vide Sugo. (greſſus.
Sucula] ſuculæ, pe. cor. (ὑὰς,) Dimin. à ſue. Plau. in Rud. 24. 126. Quin tui directa cum ſucula, & porculis.
Suculæ, (ὑάδες,) dictæ ſunt ſtellæ, quæ alio nomine uocantur hyades, à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur XII. Calen. Iulij. Cic. 2. de Natu. deor. 161. de Tauro ſigno cœleſti, Eius caput ſtellis conſperſum eſt frequentibus. Has Græci ſtellas hyadas uocitare fuerunt, à pluendo. ὕειν enim eſt pluere: noſtri imperitè Suculas, quaſi à ſuibus eſſent, nõ ab imbribus nominatæ. Plin. lib. 18. cap. 6. 14. Aegypto Suculæ occidunt ueſperi. Sydus uehemens, &c.
Sucula. Cato cap. 18. 1. Stipites craßi pedes duos, alti cum cardinibus pedes decem: ſucula præter cardines pedes nouem. Idem cap. 12. Præla tẽperata quinq;, ſuperuacanea tria, ſucula quinq;, ſuperuacaneam unam. Sucula (inquit Budæus) machina eſt tractatorij generis. Conſtat autem tereti ligno, duobus aut pluribus uectibus traiecto, utrinq; æqua extantibus longitudine. hæc dum uerſatur, funis qui ductarius dicitur, circa eam obuoluitur. Budæus. Ab his uectibus uectiarij dicti ſunt homines, qui uectes uerſanda ſucula manu ducunt. Hæc autem machina trium generum eſt. Vnum genus porrecta ſucula & iacens, duobus tignis incumbens ad parietem admotis: qualis uiſitur quum uina aut doliaria aut aculearia ex hypogeis educuntur. Alterum genus eſt erectum, ſuis fulcimentis & ſua ueluti baſi nixum: quod nõ ductu brachiorum, ut illud primum, uerſatur: ſed ambientibus machinam uectiarijs, ac brachijs & pectore conuenientibus. Simia à fabris appellatur: à Vitruuio etiam ergata dicta. Tertium genus etiam erectum, quaternis tignis fibulatis conſtans. Quod genus uiſitur, quum in ponte ſublicio fabri ſublicas in aquam magna ui adigunt. Hac enim machina ad tollendam ſtructam utuntur: quæ ſiſtuca identidem ſublata demiſſaq; ſublicas in alueum defigit. Vitruuius lib. 10. cap. 2. de tractorijs machinationibus, Quum autem ſinis habet caput ad ſuculã religatũ, & uectes ducentes eam uerſant, funis ſe in uoluendo circum ſuculam extẽditur: & ita ſubleuant onera ad altitudinem & operũ collocationes.
Sucula, Genus intimæ ueſtis. Plaut. Rud. 24. 126.
Pòſt eſt ſicula argenteola. & duæ connexæ maniculæ,
Et ſucula. G. quin tui directa cum ſucula & porculis.
Sudes] ſudis, fœm. gene. (σφικίσκος,) Pertica ſeu genus teli militaris hoc eſt paxillus igni torridus. Virg. 7. Aen. 105.
-ſudibúsue præuſtis. Idem 2. Georg. 5.
Quadrifidáſue ſudes, & acuto robore uallos. Vbi Seruius, Vallus & ſudes idem eſt. Cæſ. 5. bel. Gal. 69. Eiuſdemq; generis ſub aqua defixæ ſudes flumine tegebantur. Idem 1. bel. Ciuil. 109. Foſſas tranſuerſas uijs perducit, atq; ibi ſudes, ſtipitesq; præacutos defigit.
Denſæ ſudes. Claud. de bello Getico, 44.
Ferratæ ſudes. Virg. 5. Aeneid. 42.
Fraxineæ ſudes. Virg. 2. Georg. 72.
Vaſtæ ſudes. Stat. 5. Thebaid. 78.
Sudibus inter ſe concurrere. Liu. 6. bel. Pun. 260.
Obuſta ſude figere aliquem. Ouid. 11. Metam. 60.
Crebris ſudibus percuſſæ crates. Lucan. lib. 3. 99.
Torrere ſudes. Stat. 1. Achill. 88.
Vibrare ſudem. Sil. lib. 8. 110.
Sudis] huius ſudis, fœm. gen. (σφύραινα,) Piſcis. Plinius libro 32. cap. 11. Sunt præterea à nullo authore nominati, ſudis Latinè appellata, à Græcis ſphyræna roſtro ſimilis nomine, magnitudine inter ampliſſimos, rarus, ſed tamen non degener.
Sudo] ſudas, (ἱδρόω, ἰδίω,) ſudare, ἀπὸ τοῦ ὕδατος, quod aquam undamq; ſignificat, deriuatum exiſtimant quidam.
Abſolutè aliquando ponitur. Horatius de Arte, 84.
Sudauit & alſit. Idem 2. Serm. ſaty. 2. 5.
-tu pulmentaria quære Sudando.
In armis ſudauit puer. Stat. 3. Sylu. 2. 25.
Nuntiatum eſt alicui, deorum ſudaſſe ſimulachra. Cicero 2. de Diuinat. 85.
Vultuſq; in marmore ſudat Eliſæ. Sil. lib. 1. 20.
Sine cauſa ſudare. Cic. 2. de Orat. 123.
Cum ablatiuo. Liu. 7. bel. Punic. 19. Quatuor ſigna ſanguine multo diem ac noctem ſudaſſe.
Humore ſudant ſaxa. Lucret. lib. 6. 189.
Lacunæ ſudant tepido humore. Virg. 1. Georg. 24.
Cum accuſatiuo. Virg. eclog. 4. 7.
Et duræ quercus ſudabunt roſcida mella. Idem eclog. 8. 11.
Prælia ſudare. Claud. de Nupt. Honorij, 23.

Sudare

Digitized by Google

Sudare ad. Virg. 3. Georg. 41. de equis,
Hic uel ad Elei metas, & maxima campi
Sudabit spatia, & spumas aget ore cruentas.
Sudare, per translationem dixit Terentius, pro Vehementer laborare, quòd qui uehementer laborãt, frequenter sudant. in Phorm. 4.3.23.
-eia sudabis satis,
Si cum illo incœptas homine: ea eloquentia est.
Pro communibus commodis sudare. Cic. pro Sestio, 121.
Sudatus] penult. prod. Participium, (ἱδρωμένος,) ut Labor gelido sudatus in Aemo. Stat. 5. Thebaid. 38. Ouidius 10. Metam. 62.
-sudataq; ligno Thura. Id est, Sudore fluentia. Alia uerò significatione apud Quint. lib. 11. cap. 3. quum ait, Et uigilandæ noctes, & fuligo lucubrationum bibendi, & in sudata ueste durandum. Id est, sudore madefacta.
Fibula sudata marito. Claud. 2. de raptu Proserp. 4.
Sudator] pen. pro. sudatoris, (ἱδρωτὴς,) Verbale. Plin. lib. 23. cap. 1. 30. Dysentericis, sudatoribus, in longa tussi, in epipboris, meracum.
Sudatio] Verbale, Seneca epist. 87. Nisi Tasius lapis, quondam rarum spectaculum in aliquo templo piscinas nostras circundederit, in quas corpora multa sudatione eximanita demittamus.
Sudatrix] p. pro. Verbale, f. (ἱδρωτικὴ,) Mart. lib. 12. 19.
Dum per limina te potentiorum,
Sudatrix toga uentilat, &c.
Sudatorius] Adiect. (ἱδρωτικὸς,) Plaut. Stich. 4. 73.
Vel unctiones Græcas, sudatorias uel alias malis.
Sudatorium] sudatorij. Seneca de Vita beata, Circa balnea & sudatoria ac loca ædilem metuentia, &c. Item epist. 52. Quid mihi cum sudatorijs, in quæ siccus uapor corporum exhausturus includitur?
Sudabundus] Adiect. (ἱδρώων,) Ouid. ad Pisonem, 38.
-totaq; ludos
Turba repentè suos iam sudabunda reliquit.
Sudor] sudoris, pen. pro. (ἱδρὼς,) Plin. lib. 10. cap. 72. 2.
Serpentes neq; caloris, neq; sanguinis, neq; sudoris, uim habent, quæ auditatem naturalem sale augent. Virgilius 9. Aeneid. 92.
-& multo phaleras sudore receptas.
Nec enim sanguis, nec sudor nisi è corpore fluit. Cicero 2. de Diuinat. 86.
Immundus sudor. Virg. 3. Georg. 113.
Ardentes papulæ, atq; immundus olentia sudor
Membra sequebatur. Seruius interpretatur morbum pediculare, id est φθειρίασιν.
Crudis uirûm sudoribus ardet puluis. Stat. 1. Thebaid. 85.
Tepidi sudoribus effœti artus. Stat. 6. Thebaid. 94.
Calens sudore belli. Stat. 8. Thebaid. 2.
Consequi multum sudorem. Cic. 3. de Orat. 4.
Elicere sudorem. Cels. lib. 2. cap. 17.
Emittere sudorem. Plin. lib. 6. cap. 18. 1.
Salsus sudor ijt per artus. Virg. 2. Aen. 35.
Sudor fluit undiq; riuis. Virg. 5. Aen. 40.
Fumantes sudore equi. Virg. 12. Aen. 68.
Paruo sudore madentes uultus. Sil. lib. 12. 129.
Manat sudor è toto corpore. Lucret. lib. 6. 189.
Gelidus toto manabat corpore sudor. Virg. 3. Aen. 35.
Herculis simulachrum multo sudore manauit. Cicero 1. de Diuinat. 127.
Frigidus sudor obsessos occupat artus. Ouid. 5. Metam. 127.
Sudor pestiferus. Celsus lib. 2. cap. 6.
Sudor remittit se. Celsus lib. 2. cap. 3.
Sudor pro Labore. Cic. pro Fonteio, 2. Qui cũ ipso M. Fonteio ferrũ ac manus contulerunt: multoq; eius sudore ac labore sub pop. Rom. imperium ditionemq; ceciderunt. De Gallis.
Stylus ille tuus, multi sudoris est. Cic. 1. de Orat. 135.
Sudarium] sudarij, Linteum quo sudor faciei detergitur, & nares purgantur. Sueto. de Nerone, cap. 48. Adoperto capite, & ante faciem obtenso sudario, equum ascendit quatuor solis comitantibus. Ibidem, cap. 25. Parceret arterijs, ac sudarium ad os applicaret. Catul. in Asinium, 12. 3.
Sudaria Setaba. Quintilianus libro 5. capite 3. 41. Quum reus agente in eum Caluo candido frontem sudario detergeret, &c.
Sudum] sudi, (αὔθεμον,) quasi sine uno, Propriè pars serena dicitur quæ est inter nubes. Virg. 8. Aen. 106.
Arma inter nubem, cæli regione serena
Per sudum rutilare uident.
Sudum, Serenum tempus post pluuiam. Plaut. Milit. 3. 2. Idem Rud. 4. 35. Qui pertegamus uillam dum sudum est. Cicero ad Tironem, lib. 16. 18. 5. Horologium mittã & libros si erit sudum.
Ver sudum. Virg. 4. Georg. 16.
Sueo] sues, sueui, suetum, (φιλέω,) suere, Antiquum uerbum: unde Suesco, suescis. Lucre. 1. 11.
-& semina rerum
Appellare suemus. Id est, solemus. Idem lib. 6. 159. Concidere ut pronos qui morbus mittere sueuit.
Has Græci stellas Hyadas uocitare suerunt. Cic. 2. de Nat. deor. 161. Lucret. lib. 4. 67.
Quinq; etiam sexúe ut fieri simulacra suerint. Idem libro 5. 182.
-& gemmis florere arbusta suesse.
Suesco] suescis, sueui, suetum, (ἐθίζομαι,) suescere, Consuetudinem capere. Cicero Marcello, lib. 15. 9. 3. A te id quod suesti peto in maiorem, modum ut me absentem diligas atq; defendas. Claud. lib. 3. de Raptu, 35.
-hæc post cunabula dulci
Ferre sinu, summoq; Ioui deducere paruam
Sueuerat, & genibus ludentem aptare paternis.
Suetus] Partic. (ἐθισθὸς,) Virg. 5. Aen. 81.
-geminos immani pondere cæstus
Proiecit: quibus acer Eryx in prælia suetus
Ferre manum.
Suetus legibus. Cic. ad Att. lib. 6. 113. 7. Ita multæ ciuitates omni ære alieno liberatæ multæ, ualde leuatæ sunt, omnes suis legibus & iudicijs suetæ αὐτονομίαν adeptæ reuixerũt. Lucan. lib. 1. 66. Bella nefanda parat suetus ciuilibus armis.
Adulatio sueta. Tacit. lib. 13.
Requies sueta. Tacit. lib. 3.
Suessa] (σύεσσα,) Campaniæ oppidum, ut author est Plinius lib. 3. cap. 5. quod Tarquinius Superbus expugnauit. Silius lib. 8. 79.
-attritaq; bellis Suessa.
Sueui] pen. pro. (σύηβοι,) Germaniæ populi, Bauaris finitimi, gens ualida, & bellicosissima. De qua Lucan. lib. 2. 11.
Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos, &c. Seneca Medea, 9. 9.
Aut quos sub axe frigido succos legunt
Lucis Sueui nobiles Hercinijs.
Crinis Sueuus, pro Crine flauo dixit Silius lib. 25. 5. 27.
Cassis erat munita uiro, cui uertice surgens
Triplex crista, iubas effundit crine Sueuo. Potest tamen & propriè intelligi, quoniam Flaminius, de quo hic loquitur, Ligures, Boios, & Sueuos uicerat.
Suffarcino] suffarcinas, suffarcinare, Instipare, inculcare, degrauа-

Digitized by Google

degrauare, onerare. Plaut. Curcul. 7.10.
Qui incidũt ſuffarcinati cum labris. Teren. And. 4.5.31.
-uerùm uidi Cantharam
Suffarcinatam. Vbi Donatus, Proprium eſt anibus ſuffarcinatas eſſe.
Suffarraneus] Adiect. à farre, quemadmodum confarratio deduci uidetur: & ſignificat eum qui far in caſtra conuehit, ſed modicum, alienúmue; non iuſſo commeatu aliquo, ſed crebris, & uilibus inſtitorum uecturis. Plin. lib. 7. cap. 43. 1. Cicero mulionem caſtrenſem ſuffarraneum fuiſſe, &c.
Suffero] pen. corr. ſuffers, ſuſtuli, pen. corr. ſublatum, pen. pro. (ὑποφέρω, ὑπομένω, ταλάω, γεγάζω,) ſufferre, Suſtinere. Virg. 2. Aen. 97. -nec clauſtra, nec ipſi
Cuſtodes ſufferre ualent. Terent. Heaut. 3. 1. 44.
-Satrapes ſi ſiet
Amator, nunquam ſufferre eius ſumptum queat.
Laborem ſufferre. Plaut. Merc. 22. 29.
Laborem durum ſufferre. Lucret. lib. 3. 203.
Plus oneris ſuſtuli, quàm ferre poſſum. Cic. pro Roſc. Amer. 6.
Sufferre, Pati, Plaut. Curc. 8. 6. Terent. And. 5. 3. 17. -an
Vt pro huius peccatis ego ſupplicium ſufferam.
Malum: niſi hoc peius ſit, hæc ſufferre & perpeti. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 10.
Mulctam ſufferre. Cic. pro Cecinna, 71.
Pœnam ſufferre. Cic. 2. in Catil. 47.
Suffertus] ta, tum, (πυκνός,) Seneca naturalium quæſtionũ lib. 1. Præterea quum dicitur tibi, nubem ſole eſſe ſuffertã, non dicitur, colorem illum immiſtum eſſe uelut duro corpori ac ſtabili & manenti, ſed ut fluido & uago. Cælius libro 9. cap. 10. ſuffertam nubem intelligit, interfuſam, aut illuſtratam. Sueton. in Nerone cap. 20. Mediáq; in orcheſtra frequenter populo epulatus, ſi paulum ſubbibiſſet, aliquid ſe ſufferti timniturũ Græco ſermone promiſit. Hoc eſt, Cantaturum ſe clarius aliquid, aut quod Græci dicunt πυκνὸν, id eſt denſum quippiam ac ſucci plenum. Nam & differtũ pro pleno legimus. Quæ uox duci uidetur à ſuffercio, ut Refertus à refercio. Farcio enim mutat a, in e, in compoſitis.
Sufferueo] ſufferues, ſufferbui, (ὑποζέω,) ſufferuere, Aliquantum feruere. Plin. libro 18. cap. 11. 3. Vulgò uerò nec ſufferuere faciunt. Vetus codex legit ſufferuefaciunt.
Sufferuefacio] ſufferuefacis, pe. cor. ſufferuefeci, pen. pro. ſufferuefactum, (ὑποζεοποιέω,) ſufferuefacere. Plin. lib. 12. cap. 26. 3. Odor uerò in uino ſufferuefacti antecedit alios. Idem lib. 22. cap. 25. 17. In ueſicæ uerò dolore, ſemuncia amyli cum ouo & paſſi tribus ouis ſufferuefacta à balneo. Vide Suffruefactus.
Sufferuefio] pen. pro. ſufferuefis, pen. indiffe. ſufferuefieri, pen. corr. (ὑποζεοποιοῦμαι,) Aliquantum feruens fieri. Plin. lib. 27. cap. 9. 5. Qui fidem promiſſo huic quærunt, affirmant lapillos qui ſufferuefiant, unà rumpi.
Suffes] ſuffetis, pen. corr. m. g. Lingua Punica Conſul dicitur. Liuius 10. bel. Pun. Senatum itaq; Suffetes, quod uelut Conſulare imperium apud Carthaginenſes erat, uocauerunt. Idem 8. bell. Punic. 193. Infeſtæ ob direpta quædam ab conſcendentibus naues militibus, ad colloquium Suffetes eorum, qui ſummus Pœnis eſt magiſtratus, cum Quæſtore elicuit.
Suffibulum] ſuffibŭli, pen. corr. (ὑποπόρπιον,) Eſt, ut ait Feſtus, ueſtimentum album, prætextũ, quadrangulum, oblongum, quod in capite Veſtales uirgines ſacrificantes habebant: idq; fibula comprehendebatur.
Sufficio] ſufficis, pen. cor. ſufficio, pen. prod. ſuffectum, (ἀρκέω, ἀλιαρνέω, ἐξαρνέω, ἐπαρνέω,) ſufficere, Satis eſſe. Conſtruiturq; cum dativo. Plin. epiſt. 226. Mihi autem uel ſola uoluntas tua ſufficiſſet. Stat. lib. 5. Sylu. 2. 35. Vade puer, tantisq; enixus ſuffice donis. Plin. in Paneg. 130. Quis noſtrum idem curæ, idem ſudoris ſumit? quis adeò expetitis honoribus aut deſeruit, aut ſufficit? Suetonius de Claris Grammat. 23. Luxuriæ ita indulſit, ut ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret.
Poſteaquam immenſæ gulæ impudiciſſimi corporis quæſtus ſufficere non potuit. Cic. in Saluſt. 8.
Nec ſufficit umbo ictibus: Id eſt, non poteſt ferre ictus. Virgilius libro 11.
Animus ſufficit malis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 3.
Sufficit animus animo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.
Sufficere paucorum cupiditati. Cic. 7. Verr. 99.
Sufficit hic mons alimentis hominum. Liu. 9. bel. Pun. 156.
Largè ſufficiens prædium annuis uictibus. Plin. lib. 7. ca. 46.
Sufficere, ſine dativo. Virg. lib. 5. Aen. 5.
Nec nos obniti contrà, nec tendere tantum Sufficimus.
Quanquam nec ſcribæ ſufficere, nec tabulæ nomina illorum capere potuerunt. Cic. 2. Philip. 41.
Non ſufficientibus iam uiribus homo: hoc eſt imbecillis. Liuius 2. ab Vrbe, 35.
Sufficere ad. Quintil. lib. 1. Ad quas nec mens, nec corpus, nec dies ipſa ſufficiat.
Sufficere cũ accuſatiuo, Subminiſtrare. Virg. lib. 2. Geor. 85.
Ipſe ſatis tellus quum dente recluditur unco,
Sufficit humorem. Ibidem, 88.
Aut ille pecori frondem, aut paſtoribus umbram
Sufficiunt, ſepemq; ſatis, & pabula melli. Et 3. Georg. 60.
Sufficere, Subſtituere. Virg. lib. 2. Georg. Atq; aliam ex alia generando ſuffice prolem. Cic. pro L. Murena, 74. Nam ne ſufficiatur Conſul non timent. Ibidem 77.
Sufficere in locum, (ἀντιναθιστάω,) Liu. 5. ab Vrbe, 144. Idem 2. bell. Pun. 113. Nec tamen ne ita quidem prius dimittendum ad exercitum Q. Fabium, quàm COS. in locum C. Flaminij ſufficiſſet. Vatinius Ciceroni, libro 5. 10. 5. Si mehercules Appij os haberẽ, in cuius locum ſuffectus ſum.
Sufficere, Maculare. Cic in Hortenſio, Vt ij qui conuiuij purpuram tuo ſufficiunt, prius ſanè me medicamentis quibuſdam. Ex Nonio. Virg. 2. Aeneid. 42.
Ardentesq; oculos ſuffecti ſanguine & igni.
Maculis ſuffecta genas. Valer. 2. Argon. 21.
Lumina ſuffecta letho. Valer. 1. Argon. 165.
Sufficiens] Particip. ſiue nomen ex participio. Paulus in L. Conficiuntur. ff. De iure codicill. Quid enim ſi ſufficientiũ teſtium facultatem non habuit?
Suffecturus] pen. cor. Particip. (διαρκέσων,) Ilia ſuffecturа calcaribus. Stat. 1. Sylu. 1. 10.
Sufficienter] Aduerbium. Vlpianus in L. Sed & ſiquid. Paragr. 1. ff. De uſufruct. & quemadmodum. Sufficienter autem alere, & ueſtire debet, ſecundum ordinem & dignitatem mancidiorum.
Suffigo] ſuffigis, pen. prò. ſuffixi, ſuffixum, (ὑφηλόω,) ſuffigere. Affigere. Plin. lib. 33. cap. 3. 11. Agonem Teium Alexandri Magni præfectum aureis clauis ſuffigere crepidas.
Suffigere cruci, & in cruce. Cicero in Piſonem, 32. An ego ſi te & Gabinium cruci ſuffixos uiderem? Hirtius de bello Africano, lib. 5. 260. in cruce omnes ſuffixit. Horat. 1. Serm. ſatyr. 3. 117.
Stimulos nouos ſuffixit dolori. Senec. Thebaid. 1. 41.
Suffixus] Partic. (ὑφηλωμένος,) ut Robore erecto ſuffixum. Sil. lib. 1. 31.
Caput ſuffixum ueruto. Lucan. lib. 8. 133.
Suffio] pen. corr. ſuffis, ſuffiui, ſuffitum, penult. prod. (ὑποθυμιάζω, θυμιάζω,) ſuffire, Suffumigare. Plinius, Hippocrates

Digitized by Google

trates ruta uulnarum cauſſa naturam ſuffire iubet. Virgil. 4.Geor.49.Col.lib.12.ca.18.2.Cella quoq; uinaria omni ſtercore liberanda,& bonis odoribus ſuffienda.Propert. lib.4.eleg.9.12.

Dein quæcunq; locum externæ tetigere puellæ
Suffijt,& pura limina tergit aqua.

Ignibus ætherijs terras ſuffire feraces.Lucret.lib.2.219.

Suffitus] pe.pro.(ὑποθυμιαδεὶς,) Participiũ.Plin.lib.20.cap.17.11.Aniſum dolores capitis leuat ſuffitum naribus. Colum.lib.9.cap.14.6. Suffitas deinde & eſtiuantes apes refrigerare oportet.

Suffitus, huius ſuffitus,pen.pro.(ὑποθυμιασμὸς,) Suffumigatio.Plinius,Et uulnarum conuerſionẽ ſuffitu excitant.Idem lib.24.cap.11.14.

Suffitio] ſuffitionis,(ὑποθυμίασις,)Verbale,Idem,lib.1.ca.6.13.Ne rurſus nimia ſuffitione medicata ſint. Idẽ lib.12.cap.50.15.

Suffimen] pen.pro.ſuffiminis,(ὑποθυμίαμα,) Idem Ouidius Faſtor.4.148.

I,pete uirgineo populus,ſuffimen ab ara.

Suffimentum] ſuffimenti,(θυμίαμα,) Idem Plin. Quod & ſuffimentis quibuſdam facere conſueuerunt.

Suffimenta à ueteribus dicta ſunt quæ fieri ſolebant ex faba,milioq; molito, mulſo ſparſo, ut ait Feſtus.Ea dijs eo tempore dabantur quo uuæ calcatæ prælo premebantur. Cic. 1. de Legib.57.Nã & in ijs ſine illius ſuffimentis expiati ſumus.

Suffitor] pen.pro.ſuffitoris,(ὑποθυμιαδεὶς,)Plin.lib.34.cap.8.30.Lycus & ipſe puerum ſuffitorem.

Sufflauus] pen.pro.Adiect.Aliquantulum flauus,non planè flauus.Sueton.in Nerone, cap. 51. Statura fuit penè iuſta,corpore maculoſo & fœdo,ſufflauo capillo.

Sufflo] ſufflas,(ἐμπίπλω,ὑποφυσάω,)ſufflare,Id dicitur quod fieri ſolet quum ignem accẽdere uolumus.Plin.lib.34.cap.8.29. Buthyreus Lycius Myronis diſcipulus fuit, qui fecit dignum præceptore puerum,ſufflantem languidos ignes.

Sufflare buccas.Plaut.Sticho,14.41.

Sufflare buccis.Martial.lib.3.17.

Sufflauit neſcio quid uxori,Hoc eſt inſufflauit,in aurem dixit. Plautus Caſina.14.19.

Sufflatio] Verbale,(ὑποφυσήσεις,)Plin.lib.9.ca.7.3.Præterea bullantium aquarum ſufflatio,lunæq; effectu conchārum quoq; corpora augeſcentia.

Sufflata cutis,Inflata.Plin.lib.8.cap.38.2.

Sufflamen] pe.pro.ſufflaminis,n.g. Retinaculum rotæ decurrentis, ne uelocius decurrat, ut ait Budæus.Eſt enim machinæ genus, quo in deſcenſu uel procurſu nimio, rota ſolet retineri.Iuue. Saty.16.5.

Quod placitum eſt illis præſtatur tempus agendi:
Nec res atteritur longo ſufflamine litis.Idem ſaty.8.15.
Ipſe rotam ſtringit multo ſufflamine Conſul.

Sufflamino] ſufflaminas,pen.cor.ſufflaminare,Sufflamine comprimere & retinere.Seneca,4.Declamat.Tanta illi erat uelocitas orationis, ut uitium fieret. Itaq; diuus Auguſtus optimè dixit,Aterius noſter ſufflaminandus eſt.Vbi aliàs legitur ſufflamandus,aliàs ſuffibulandus.Memimit Cælius lib.9.cap.10.Senec.de morte Claudij, Aliquando Ixionis miſeri rotam ſufflaminantem.

Suffoco] ſuffocas,pe.pro.(ἄγχω,πνίγω,)ſuffocare,Ex ſub & faux compoſitum, au in o productam cõuerſa ſignificat ſpiritum præcludere,ueluti obſtrictis faucibus.Ouidius,

Suffocent animam dira uenena tuam.Lucret.lib.3.183.
Aut in melle ſitum ſuffocari,atq; rigere Frigore.

Gallum gallinaceum ſuffocare.Cic.pro Muræna,57.

Suffocare fame urbem,pro opprimere & extinguere. Cicero ad Atticum,lib.9.17.5.

Suffocatio] Verbale,(πνιξ,ἀγχόνη,) Plin.lib.20.cap.5.1.Eius ſemen contritum,& in uino potum,tumentem aluũ, & ſuffocationes mulierum,doloresq; lenit.

Suffodio] ſuffodis,pen.cor.ſuffodi,ſuffoſſum,(ὑποῤῥύττω,) ſuffodere,Subtus excauare.Col.lib.2.cap.18.1. Neq; ſuem uelimus impaſci,quoniã roſtro ſuffodiat,et cæſpites excitet.

Suffodere equos,Conſodere,enecare. Cæſar 4.bel.Gal.499.

Suffodere montem.Plin.lib.36.cap.15.6.

Suffoſſus]Partic.(ὑπωρυγμένος,)ut Suffoſſa ſacella,deſtructa.Cic.de Aruſp.reſp.29.A Sex.Sarrano ſanctiſſima ſacella ſuffoſſa,incenſa,imædificata,oppreſſa.

Equus ſuffoſſus.Virg.11.Aen.134.

-quorum alter habenas
Suffoſſo reuolutus equo,dum colligit,&c. Suffoſſo,id eſt caſuro.nam ſuffoſi equi dicuntur quos uulgò incæſpitatores uocant.Alij ſuffuſo legunt,id eſt præcipiti & iam cadenti.Seruius.

Suffoſſio] Verbale.Seneca epiſt.50.Quum hoſtilia in partes tela uibrarent,& ipſum ſolum ſuffoßionibus tremeret & cuniculis.

Suffrago] pen.pro.ſuffraginis,f.g.(κάμπη,)Dicitur in poſterioribus pedibus animalium, quod in prioribus genua. Vel eſt nodus ſub crure, quo pedis uerſura conſtant,tibiaq; ita annectitur pes, ut uerti poßit:id quod ſpectamus in bobus,equis,& cæteris armẽtis. Dictæ ſuffragines quòd ſuffringantur,hoc eſt in altum frangantur.Conſtat ſanè genus animalium, quæ animal generant, ante ſe flecti:ſuffragium uerò artus in aduerſum.Quemadmodum igitur poplites dicti ſunt,quòd pòſt plicentur:ita ſuffragines, q, ſubter frangantur.Plin.lib.8.cap.45.7.Victimarum probatio in uitulo, ut cauda articulum ſuffraginis contingat. Idem, Aues & quadrupedes alas in priora curuant, ſuffragines in poſteriora.Plin.lib.8.cap.15.2. Nullo ſuffraginum flexu.Idẽ libro 30. capite 6.10. Aquilæ pedes euellunt in aduerſum à ſuffragine,&c.

Suffragines dicuntur etiam uitis ſoboles. Col.lib.4.cap.24.3.Et ſi ſoboles,quam ruſtici ſuffraginem uocant, radicibus adhæret, diligentur explantanda,ferroq; allæuanda eſt,ut hybernas aquas reſpuat.

Suffraginoſus] pen.pro.Adiect.Equus ſuffraginoſus,cuius ſuffragines morbo uitiatæ ſunt. Col.lib.6.cap.38.1.de mula,Suffraginoſæ hordeacea farina imponitur.

Suffragor] p.pro.ſuffragaris,(ὑποφοφεύω,) ſuffragari,A ſuffragine,ut ait Sipontinus, ſignificat adiuuare, Fauorem ferre. Virg. Copia me perdit, tu ſuffragare rogatus. Cic.1. De Leg.2.Mihi enim uideris fratrẽ laudãdo ſuffragari tibi.

Si nihil erit præter ipſorum ſuffragium, tenue eſt: ſi ut ſuffragantur,nihil ualent gratia.Cic.pro Muræna,65.

Nemo ab ignotis hominibus nullis ſuffragantibus meritis honore afficitur.Cic.de Petit.Conſul.19.

Vide ne hæc ipſa quæ deſpicis,huic ſuffragata ſint. Cicero pro Plancio, 14.

Suffragari & Aduerſari,contraria.Cic.7.Verr.140.

Laudibus cuiuſpiam ſuffragari.Lent.Ciceroni lib.12.14.10.

Suffragari alicui ad Conſulatum.Cic.1.Off.c.193.

Suffragante natura uideris res maximas conſequutus. Cic.ad Plancum,lib.10.5.6.

Suffragando.Liu.8.bel.Pun. Conuenerant undiq; non ſuffragandi modò,ſed etiam ſpectandi cauſa P.Scipionis.

Suffragatio,Verbale,(ὑποφοφεία,)Cicero pro Muræna,36. Tum uerò in Conſule declarando multum etiam apud uniuerſum Populum Romanum authoritatis habet ſuffragatio militaris.

Digitized by Google

Vrbana suffragatio. Cic. pro Murena, 37.
Facilis suffragatio pro salute. Cic. pro Domo sua, 36.
Accedere ad dignitatem alterius suffragatione sua. Plancus Ciceroni lib. 10. 9. 4.
Perdere alicuius officij suffragationem. Cic. pro Milone, 26.

Suffragator] pen. pro. suffragatoris, (ψηφιστὸς, ψηφοφόρος,) Qui suffragatur. Plaut. Casin. 6. 20. Ibi ego te, & suffragatores ulciscar tuos. Plin. epist. 64. b. Cic. pro Murena, 13. Tua uerò nobilitas Serui Sulpitii tametsi summa est, tamen hominibus literatis & historicis est notior, populo uerò & suffragatoribus obscurior.

Suffragatorius] Adiectiuum, (ψηφιστικὸς,) Cic. de Petit. Consul 18. Modò intelligat te magni æstimare, ex animo agere bene se ponere, fore ex eo non breuem & suffragatoriam, sed firmam & perpetuam amicitiam.

Suffragia] (ψῆφοι,) Voces illæ dicebantur quæ dabantur in comitijs, & in tabellis describebantur, quibus unusquisq; suam declarabat uoluntatem de aliquo in Magistratum eligendo. Fuit olim (inquit Budæus) modus geminus ferendi suffragij in concilijs, & sententiæ dicendi in iudicijs. Interdum enim uoce, interdum tabella eo munere fungebantur. Cic. lib. 3. de Leg. 48. Idem 2. de Leg. Agr. 20. inquit, Sed tamen magnificentius atq; ornatius esse illo nihil potest, quòd meis comitijs non tabellam indicem tacitæ libertatis, sed uocẽ uiuam præ uobis, indicem uestrarũ erga me uoluntatum ac studiorum tulistis: itaq; me non extrema tribus suffragiorum, sed primi illi uestri concursus, &c. Et pro Plancio, 12. Etenim si populo grata est tabella quæ frontes aperit hominum, mentes tegit, datáq; eam libertatem, ut quod uelint, faciant, promittant autem quod rogentur: cur tu in iudicio exprimis, quod non fit in campo? Hactenus Budæus. Cic. 1. de Legib. 64. Si hæc suffragijs, aut scitis multitudinis probarentur. Stat. 2. Syl. 2. 27.

Tempus erat quum te geminæ suffragia terræ Diriperẽt.

Nihil est in suffragijs uoce melius. Cic. 3. de Legib. 49.

Cæca suffragia. Sil. lib. 8. 51.
Corruptum suffragium. Cic. 3. de Legib. 57.
Occulta de honore suffragia. Cic. 2. Offic. 33.
Tristia suffragia, Sil. lib. 15. 145.
Vitiosum suffragium. Cic. 3. de Leg. 50.
Captare suffragia populi. Horat. 2. Epist. 2. 21.
Libera dantur populo suffragia. Iuuen. saty. 8. 21.
Ferre suffragium de capite alicuius. Cic. pro Domo sua, 37.
Fieri Consulem cunctis suffragijs. Cic. Paulo, lib. 15. 12. 1.
Flagitare confusionem suffragiorum. Cic. pro Murena, 45.
Indulgere suffragio alicuius, Vide Indulgeo.
Inire suffragia, Vide Ineo.
Mittere in suffragium, Vide Mitto.
Vnusquisq; studio & suffragio suo uiam sibi ad beneficium impetrandum munire posset. Cic. 2. de Leg. Agr. 31.
Ornare suffragio, Vide Orno.
Priuare populum suffragijs. Cic. 2. de Leg. Agr. 31.
Tegere suffragium. Cic. 3. de Legib. 55.
Cistæ suffragiorum. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.

Suffragium, à frango, frangis, fra syllaba correpta, inuenitur. Ouid. de Nuce, 24. Quid nisi suffragium nimbis ruitantibus essem? Legitur & suffragium nimbos uitantibus.

Suffrenatio] suffrenationis, Colligatio & arctà structura, quæ lapidẽ ueluti fræno retineat. Plin. lib. 36. cap. 22. 12. Globosus, contra iniurias fortis, sed ad structurã infidelis, nisi multa suffrenatione deuinctus. De quodã lapidis genere.

Suffrico] Suffricas, pen. cor. suffricui, suffrictum, & suffricaui, suffricatũ, (ὑποτρίβω,) suffricare. Col. lib. 12. ca. 23. 2. Nam oportebit post hunc numerũ dierum cõfestim uinũ emũdare, et si quid fæcis aut labris uasorũ, aut lateribus inhæsit, eradi, ac suffricari, et protinus operculis impositis oblini.

Suffricare palpebras medicamento. Celsus lib. 6. cap. 6.

Suffringo] suffringis, suffregi, pen. pro. suffractum, (ὑπαγνυμι,) Suffringere, Aliquantulum, siue per medium frangere. Plaut. Rud. 2. 4. 15. Homini isti talos suffringi uolo. Idẽ Truc. 12. 6. ut ego hisce Suffringam talos. Cic. pro. Rosc. Amer. 34. Quòd si luce quoq; canes latrent, quum deos salutatum aliqui uenerint, opinor ijs crura suffringantur, quòd acres sint etiam, tum quum suspicio nulla sit.

Suffrio] suffrias, pen. cor. (ὑποτρίβω,) suffriare, Idem quod friare, siue minutim admodum friare. Col. lib. 12. cap. 38. 3. Scopulis aridæ myrti seria suffriatur, operculumq; superimponitur, nequid eò decidat. Quædam exemplaria hic legunt suffricatur, & fortasse rectius.

Suffugio] suffugis, pen. cor. suffugi, pen. pro. suffugitũ, pen. cor. (ὑποφεύγω,) suffugere. Clàm aufugere. Liu. 4. bel. Pu. 209. Imber à nocte media coortus, custodes, uigilesq; dilapsos è stationibus suffugere in tecta coegit.

Natura deûm suffugit tactum manuum. Lucret. lib. 5. 30.
Sensum suffugere. Lucret. lib. 4. 72.

Suffugium] suffugij, (ὑποφυγὴ,) Quò quis aufugit auxilij gratia. Quint. lib. 9. Hæc diuerticula & anfractus suffugia sunt infirmitati. Ouid. de Nuce, 24.

Suffulcio] suffulcis, suffulciui, suffulcitum, pen. pro. uel suffulsi, suffultum, (ὑποτρείδω,) suffulcire, Subtus fulciendo sustinere. Plaut. Milit. 5. 54. Ecce autem ædificat, columnam mento fulcit suo.

Cibus suffulcit artus. Lucret. lib. 4. 175.

Suffultus] Particip. (ὑποτρεφθεὶς,) Author ad Heren. lib. 4. 156. Nam graui figuræ, quæ laudanda est, propinqua est, ea quæ fugienda est, quæ rectè uidetur appellari si suffulta nominabitur.

Porticus suffulta paribus columnis. Lucre. lib. 4. 66.

Suffumigo] suffumigas, pen. cor. (ὑποκαπνίζω,) suffumigare, Idem quod simplex fumigo, uel subtus fumum excito. Varro 3. de Re rust. ca. 16. 28. Si ex aluo minus frequentes euadunt, ac subsidit aliqua pars, suffumigandum, & prope fumus apponendus bene olentium herbarum, maximè apiastri. Celsus libro 6. capite 6. Suffumigare oculos acribus medicamentis.

Suffumigare uulnus. Celsus lib. 5. cap. 27.
Suffumigare sulphure. Celsus lib. 4. cap. 20.

Suffundo] suffundis, suffudi, suffusum, pen. pro. (ὑπερχέω,) suffundere, Supersundere, aut deorsum imijcere. Plau. Curcul. 4. 3. Mane, suffundam aquulã. Idem Cistel. 2. 27. Col. lib. 6. Lassæ & æstuanti mulæ ad os in fauces dimittitur, utrunq; in os suffunditur.

Suffundere uires cibo. Varro 2. de Re rust. cap. 8. 3.

Suffundit se sinus. Celsus lib. 7. ca. 2. Nam ubi post longos morbos totus corporis habitus uitiatus est, lateq; se sinus suffundit, & in eo pars cutis pallet, scire licet in eam tam emortuã esse, & inutilem futuram.

Suffundere aciem oculorum, pro Turbare. Seneca de Ira, 2.

Suffunduntur oculi. Sene. 2. de Cle. Imbecilles oculos esse scias, qui ad alienam lippitudinem suffunduntur.

Suffundere, Forinsecus spargere. Virg. lib. 1. Georg. 86.

At si uirgineum suffuderit ore ruborem,
Ventus erit. Seruius, Suffuderit, Forinsecus habuerit. Lucret. lib. 3. 8. Omnia suffundens mortis nigrore.

Maculis suffundi. Stat. 11. Thebaid. 25.

Suffusus] pen. pro. Partic. (ὑποχυθεὶς, ὑπολελειγμένος,) ut
Genæ suffusæ igne. Sene. Herc. Oetæo, 10. 24.
Candor suffusus purpureo sanguine. Stat. 2. Sylu. 1. 9.

Lachry-

Digitized by Google

Lachrymis oculos ſuffuſa. Virg. 1. Aeneid. 47.
Impudentia in ore multo rubore ſuffuſa. Hoc eſt præ impudentia rubicundam & robore conſperſam faciem habens. Plin. in Paneg. 78.
Suffuſus rubor alicui dicitur, genis aſperſus, quod pudoris indicium eſt. Liu. 10. bel. Pun. 67. Maſaniſſæ, hæc audienti non rubor ſolùm ſuffuſus, ſed lacrymæ etiam obortæ.
Suffuſus æther calore. Cic. 2. de Nat. deor. 79. Nam tenuis ac perlucens & æquali calore ſuffuſus æther, non ſatis aptus ad ſtellas contemendas uidetur.
Suffuſus cordi ſanguis. Cic. 1. Tuſc. 30.
Suffuſus ſanguis oculis, & ſuffuſi cruore oculi. Plin. libro 20. cap. 13. Idem lib. 31. cap. 9. 3.
Lingua eſt ſuffuſa ueneno. Ouid. 2. Metam. 156.
Suffuſus maleuolentia animus in cæteros. Id eſt plenus iræ & maleuolentiæ. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 61.
Sales ſuffuſi felle. Ouid. 2. Triſt. 113.
Suffuſio] Verbale, (ὑπόχυσις,) Plin. lib. 22. cap. 23. 9. In tuſſi uua, fellis ueteri ſuffuſione.
Suffuſio, Morbus oculorum, quem uulgò cataractam uocant. hæc aũt paracenteſi curatur. Eſt autem paracenteſis, quæ manu fit à chirurgis, dum curari aliter morbi non poſſunt. Inũgitur prius locus, deinde uel acus uel hamulus infigitur, idq; paracenteſis dicitur. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 21. cap. 20. 4. Habet ſuas utilitates contra ſuffuſiones oculorum. Cels. lib. 6. ca. 6. Suffuſio quoq; quã Græci ὑπόχυσιν nominant, interdũ oculi potentiæ, qua cernit, ſe opponit. Quod ſi inueterauerit, manu curandum eſt. Inter initia nonnunquam etiam certis obſeruationibus diſcutitur.
Suffundatus] pen. pro. Adiect. (ὑποθεμελιωθεὶς,) Dictum à fundamentis, ut ait Nonius. Varro, Antiqui noſtri domibus lateritijs paululum modò lapidibus ſuffundatis, ut humorem effugerent, habitabant.
Suffuror] pe. pro. ſuffuraris, (ὑποκλέπτω,) ſuffurari, Clàm furari. Plaut. Trucul. 11. 13. Hæc cum uideo fieri, ſuffuror ſuppilo, de præda prædam capio.
Suggero] ſuggeris, pe. cor. ſuggeſi, ſuggeſtũ, (ὑποβάλλω, αὐξαμένω,) ſuggerere, Subminiſtrare. Plau. Menæh. 5. 30. Madida quæ mihi appoſita menſam miluinam ſuggerant.
Cibos ſuggerere alicui. Stat. 9. Thebaid. 149.
Tellus ſuggerit alimenta. Ouid. 15. Metam. 17.
Syluæ feras ſuggerunt. Plin. epiſt. 32.
Sumptus alicui rei ſuggerere. Terent. Adel. 1. 1. 37.
Copiam argumentorum ſuggerere. Cic. 2. de Orat. 64.
Materiam crimimibus ſuis ſuggerere. Liu. 3. ab Vrbe, 51.
Suggerebantur etiã ſæpe damna aleatoria. Cic. 2. Philip. 77.
Ludum alicui ſuggerere. Cic. ad Att. lib. 12. 257. 4.
Rationes alicui ſententiæ ſuggerere. Cic. 3. de Nat. deor. 102.
Ambiguum explicatur, quum ea uerba, quæ deſunt, ſuggeſta ſunt. Cic. 2. de Orat. 61.
Suggerit res, Exigit, & poſtulat. Vlpian. in L. Ex facto, circa finem. ff. De Hæred. inſtit. Quæ res in propoſito quoq; ſuggerit, ut Italicarum rerum eſſe credantur eæ res, quas in Italia teſtator eſſe uoluit.
Bruto ſtatim Horatium ſuggerunt. Liu. 2. ab Vrbe, 36. Id eſt in locum ſufficiunt.
Suggero, pro Refero. Iuſtinianus lib. 2. titulo, De fideicommiſ. hæred. Parag. Sed quia ſtip. Ideo omnibus nobis ſuggeſtis tam ſimilitudinibus, quàm differentijs utriuſq; Senatuſconſulti, placuit, &c.
Suggerere, pro Subijcere in memoriam. Cic. 2. de Fin. 74. Vbi ſi memoria fortè defecerit, tuum eſt ut ſuggeras.
Suggeſtus] huius ſuggeſtus, m. g. uel ſuggeſtum, ſuggeſti, (βῆμα,) A ſuggero, quòd ibi ligna ſuggerantur, in quibus ſtari poſſit. Significat enim locum editiorem, Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 5. 13. Ex ſuggeſto faleris, ubi ſolent eſſe peripetaſmata, prodeunt anates in ſtagnum, & nant.
Suggeſtus comæ. Stat. 1. Sylu. 2. 23.
Suggeſtus, (ἀνῳοατήριον,) Pulpitum: hoc eſt locus excelſior, unde oratio haberi ad populum ſolet. Liu. 8. ab Vrbe, 77. Naues Antiatium partim in naualia Romæ ſubductæ, partim incenſæ: roſtriſq; earum ſuggeſtum in foro extructũ adornari placuit. Cic. 5. Tuſc. 84. Idemq; quum in commutationibus geſtis conſiſtere non auderet, concionari ex turri alta ſolebat.
Suggeſtus, huius ſuggeſtus, Ipſe ſuggerendi actus. Vlpia. in L. 1. Parag. 2. ff. De magiſt. conuen. Si curatores fuerũt minus idonei dati dicendum eſt, teneri magiſtratus oportere, ſi ex ſuggeſtu eorũ, uel nominibus ab eis acceptis præſes dederit.
Neq; illud in ſuggeſtum in quo cauſam dixerat aſcendenti ſignum, ſibi ullum quod conſueſſet à deo, quaſi mali alicuius impendentis datum. Cic. 1. de Diuin. 202.
Suggredior] ſuggrederis, ſuggreſſus ſum, ſuggredi, p. cor. (ὑποβαίνω,) Verbum deponens, pro Latenter gradi. Tacit. lib. 2. Suggreßiq; propius ſpeculatores. Idẽ lib. 4. cum accuſatio, Quos dux Romanus acie ſuggreſſus, &c.
Suggrunda] ſuggrundæ: uel ſuggrundia, ſuggrundiorũ, (προβολὴ,) Partes tecti promimentes, quibus ſtillicidia à parietibus arcentur. Varro lib. 3. de Re ruſt. Aues ſubtus ſuggrundas, ab initio uillatico uſæ tecto. Budæus.
Suggrundatio] ſuggrundationis, Verbale. Vitruuius lib. 4. cap. 2. Sub tectis ſi maiora ſpatia ſunt, columen in ſummo faſtigio culminis, unde & columnæ dicuntur, & tranſtra, & capreoli. Si cõmoda, columẽ, & canterij prominentes ad extremã ſuggrundationem, Vide Suggrundatio.
Sugillo] ſugillas, (ὑποπιάζω,) ſugillare: uel, ut quibuſdam placet, ſuggillo, duplici g. Ex percuſſu carnem maculare. A ſugendo dictum, quòd ſuccus, hoc eſt liuor deducatur.
Sugillare proprie de facie dicitur, quum contuſa facies liuidis maculis dehoneſtata apparet: ſic enim ſugillata in facie dicuntur, ut uibices in corpore. Plin. lib. 31. cap. 9. 3. de ſale loquens, Ex ictu ſuffuſis cruore oculis, ſugillatiſq; cum myrrhæ pari pondere. Idem lib. 27. Caſeus recens cum melle ſugillata emendat. Budæus.
Sugillare, (παραδιαγματίζειν,) pro pudorem & exiſtimationem lædere, & quaſi bonam famam exugere. Vlpianus, Si famoſa actio non ſit, uel pudorẽ non ſugillet. Liu. 4. ab Vrbe, 155. Petiſſe uitros domi militiæq; ſpectatos: primis annis ſugillatos, repulſos, riſui patribus fuiſſe: deſiſſe poſtremò præbere ad contumeliam os.
Sugillatio] Verbale, (ὑποπιασμὸς,) Plin. lib. 7. cap. 45. 4. Iuxta hæc Variana clades, & maieſtatis eius fœda ſugillatio. Hoc eſt iuſta infamiæ nota.
Sugillatio, Liuor ex ictu. Plin. lib. 32. cap. 7. 7. Reliquæ carnes impoſitæ ſugillationem rapiunt.
Sugo] ſugis, ſuxi, ſuctum, (μύζω, μυζέω, ἀμύζω,) ſugere, Succum labris extrahere. Cic. 2. de Nat. deor. 182. Alia ſugunt, alia carpunt, alia uorant, alia mandunt. Idem 3. Tuſc. 4. ut penè cum lacte nutricis errorem ſuxiſſe uideamur.
Vbera ſugere. Ouid. 2. Faſt. 84.
Suctus] huius Suctus, (μύγμα,) Plin. lib. 28. ca. 3. 1. Quorundam hominum tota corpora proſunt, ut ex his familijs quæ ſunt terrori ſerpentibus, tactu ipſo leuant percuſſos, ſuctuue modico. Idem lib. 8. ca. 36. 2.
Sui] ſibi, (ἑ, ἑὸ, ἕθεν,) Pronomen reciprocũ. Duo ſunt pronomina reciproca, alterum primitiuum, quod uocant Sui, ſibi, ſe, à ſe, generis omnis, & utriuſq; numeri. Alterũ poſſeßiuum, ſuus, ſua, ſuum. Reciproco pronomine nunquam

Digitized by Google

Latinè utimur, niſi aliquod præceſſerit nomen in eadem oratione, aut altera unita per copulam, ad quod referatur. nam Vir patrem ſuum, Pone ad pedes ſuos, Dedit ſibi, &c. pro illius, eius, & ei, barbarè dicuntur. Dixi, Aut altera unita per copulam: nam Obſecrauit me ut ſe adiuuarem, Petiit me ut ſuo filio opitularer, Latinè dicitur. Sed ſi tollas copulam barbariſmus erit. ut, Petrum ſemper amaui. filio ſuo non tam bene cupio: non Latinè dicitur. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 9. 3 Bellum nobis redintegrare poſſit Antonio ſibi cõiuncto. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 21. 2. Meamq; commendationem ſui magno ſibi fuiſſe.

Offenſio aduerſarij, commendatio ſui. Cic. in Orat. 68.

Ipſimile ſui. Ouid. 11. Metam. 55.

Vir & ſui & Metrodori memoria colatur. Cic. 2. de Fin. 161.

Natura eſt lena ſui. Cic. 1. de Nat. deo. 104.

Oblitus ſui. Virg. 3. Aen. 126.

Imitantes genitorem & effectorem ſui. Cic. de Vniuerſ. 54.

Hóſne uiros tam cupidos ſui perire uoluit? Cic. pro Sylla, 56.

Nihil malo, quàm & me mei ſimilem eſſe, & illos ſui. Cic. Att. libro 9. 189. 2.

Error uulgi utentis, uel potius abutẽtis Sui pro Eius & Illius, partim inde profectus eſt, quod nonnulli authores his abuſi uideantur: partim quòd ita obſcurè uſi ſint, ut minus periti nequeant perſpicere, ad quod fiat reciprocatio. Interdum tamen Latinè pro Sui & Suus, licet uti Ipſius, Eius, uel illius, & maximè amphibologiæ uitandæ cauſa: nonnunquam uarietatis aut ornatus gratia. Omnes optant quod ſibi utile eſt, tibi, ipſi. Ille repetit quod ſuum ſiue ipſius eſt. Hæc indifferentia ſæpe fit interuentu præpoſitionis, ſed crebrius per Ipſe quàm Is. Quintilianus, Quanquam aliqui reperiuntur, qui ne id quidem quod in ipſos recidere poſſit, euitent.

Hæc autem præpoſitio Inter, id habet peculiare, ut ſi anteceſſerit genitiuus, datiuus, aut ablatiuus, ſemper liceat uti Ipſe et Sui. Si præceſſerit accuſatiuus aut nominatiuus, reciprocũ poſtulat. Cic. de Clar. Ora. 42. Nec mihi cæterorum iudicio uidetur ſolùm, ſed etiã ipſorũ inter ipſos conceſſu ita tributum fuiſſe. Id de genitiuo exemplum eſt. nunc de datiuo. Quint. lib. 8. cap. 6. Circa quem inexplicabilis & grammaticis inter ipſos, & philoſophis pugna eſt. De ablatiuo. Idẽ lib. 10. cap. 2. Nam in magnis quoq; authoribus incidunt uitioſa aliqua, & à doctis inter ipſos etiã mutuò reprehenſa. Exempla de nominatiuo & accuſatiuo. Cic. 3. Offi. 139. Quòd inter ſe omnes partes quodã lepôre conſentiunt. nõ, inter ipſas. Idem 3. Offic. 58. Damonem & Pythiam Pythagoræus ferunt hoc animo inter ſe fuiſſe. non inter ipſos. Id quod dictum eſt de primitiuo, itidem fit in poſſeſſiuo Suus. Tamen hic nonnulla differentia eſt, eam uide.

Si ſubſtantiuum reciproci Suus, reſpicit ad ſuppoſitum uerbi, id eſt nominatiuum qui præcedit uerbum, tum elegantius utimur Suus quàm Ipſe, aut Eius: ut miſeretur noſtri deus propter ſuam clementiam. Inclamat me ante domum ſuam, potius, quàm eius. Si ſubſtantiuum reſpicit ad oppoſitiũ uerbi, id eſt, obliquũ qui ſequitur uerbum, tum præſtat uti Ipſe, aut is, quàm Suus: ut, Eieci columbã è nido ipſius. Alloquutus ſum Petrum ante domum eius: potius, quàm ſuam. Tamen nec ratio, nec authoritas uetat contrarium fieri. Si tamen appoſito adiungatur adiectiuum aut uerbum, ad quod fiat reciprocatio: Suus utendũ eſt, non ipſius. Video columbam triſtem in periculo pullorum ſuorum.

Suus, poſſeſſiuum non ſemper reciprocè accipitur, ſed interdũ pro proprius: ut, Suus cuiq; mos eſt, Sua cuiq; ſententia. Virgilius eclog. 2. 13. Trahit ſua quenq; uoluptas. Idem eclogа 3. 13.

Viuit cum ſuis. Inuentus eſt inter ſuos, &c. Hæc Eraſmus ex Vallæ opuſculo de reciprocis.

Imperioſus ſibi. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 17.

Cum ſibi negotium daret Antonius. Cic. Att. lib. 15 329. 15.

Sibi aliquando iungitur Suo, nulla neceſſitate, ſed tantum cuiuſdam feſtiuitatis gratia. Cicero, Suo ſibi uictitant ſucco. Colum. lib. 12. ca. 54. 2. Singula ſuo ſibi iure abluito. Terent. Adelph. 5. 8. 36.

-ſuo ſibi hunc
Gladio iugulo. Gellius libro 5. cap. 10. Suo ſibi argumento confutatus eſt.

Se, aliquando ſimiliter poſitum reperitur. Plau. Caſin. 14. 19.

Neſcio quid ſe ſufflauit uxori ſuæ.
Negauit poſſe, quando arceſſo, mittere.

Abijcere ſe, Vide Abijcio.

Abripere ſe ab aliquo, Vide Abripio.

Auertit ſe ex oculis. Virg. 4. Aeneid. 78.

Colligere ſe, Vide Colligo.

Ad ſe uerſum, Vide Ad præpoſitionem.

Seſe. Virg. 3. eclog. 14. At mihi ſeſe offert ultro meus ignis Amyntas. Vide Suus ſuo ordine.

Suille, & Suillus] Adiect. Vide Sus.

Sulcus] ſulci, m. g. (αὖλαξ, ἀμάρα, πρασιά,) Proſciſſio terræ in longum producta, in quo à ſcrobe differt. Vnde tertio, quarto, quinto ſulco ſerere dicimus: id eſt ter, quater, quinquies arando. Plin. li. 18. ca. 21. Quarto ſeri ſulco Virgilius exiſtimatur uoluiſſe, quum dixit,

Illa ſeges demum uotis reſpondet auari
Agricolæ, bis quæ ſolem, bis frigora ſenſit. Hoc eſt quæ bis per æſtatem, bis per hyemem aratur. Ibidem, Spiſſius ſolum, ſicut plerunq; in Italia, quinto ſulco ſeri melius eſt. Cic. 2. de Diuin. 74. quũ terra araretur, & ſulcus altius eſſet impreſſus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 29. 2. Qua aratrum uomere lacunam facit ſulcus uocatur.

Sulcus, Aratio. Virg. 1. Georg. 14.

At ſi non fuerit tellus fœcunda, ſub ipſum
Arcturum tenui ſat erit ſuſpendere ſulco, Ibid. 43.
Vere fabis ſatio: tunc te quoq; medica putres
Accipiunt ſulci. Seruius.

Sulcus, pro Foſſa ponitur in longum proſciſſa ad uinearũ uel arborũ ſurculos in ſeminario deponendos, quando & ipſa quædam terræ proſciſſio eſt. Virg. 2. Geor. 58. Auſim uel tenui uitem committere ſulco. Ibid. 5. Seruius.

Sulci, inquit Feſtus, appellantur qua aratrum ducitur, uel ſationis faciendæ cauſa, uel urbis condendæ: uel foſſura rectis lateribus, ubi arbores ſerantur: Virg. 1. Aen. 86. Pars optare locum tecto, & concludere ſulco. id eſt foſſa, ut ait Seruius. Claud. 2. de raptu Proſerp. 86.

-& ora fatiſcunt
Vulneribus, grandesq; rubent in pectore ſulci.

Sulcus, inquit Nonius, omne quicquid in longitudine aculeatum eſt, dici poteſt, ueterum authoritate doctorum. Virgilius 3. Georg. 88.

-& lmguis micat ore triſulcis.

Leni canebant æquora ſulco. Valer. 3. Argon. 7.

Altus per gramina ſulcus. Stat. 6. Thebaid. 63.

Aquarius ſulcus, Vide Aqua.

Vaſti ſulci in puluere. Stat. 12. Thebaid. 55.

Sata æquant ſulcos. Virg. 1. Georg. 23.

Arcnt ſulci. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 6.

Delet ſulcos iterata priores orbita. Stat. 6. Thebaid. 83.

Infindere ſulcos telluri. Virg. eclog. 4. 7.

Infindunt pariter ſulcos. Virg. 5. Aen. 29.

Infodere ſulcum, Vide Infodio.

Oblimare

Digitized by Google

Oblimare ſulcos inertes. Virg. 3. Georg. 28.
Longis ſulcis obruta ſemina. Ouid. 1. Metam. 25.
Cerealibus ſulcis obruta herba. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 3.
Patefacere ſulcum impreſſo aratro. Ouid. 3. Metam. 21.
Subigere aruum ſulcis. Plin. lib. 18. cap. 19. 4. Omne aruum rectis ſulcis, mox & obliquis ſubigi debet.

Sulculus] pen. corr. Diminutiuum, (αὐλάκιον,) Colum. libro de Arboribus, cap. 30. Surculis diſponi per ſulculos pedales conuenit.

Sulco] ſulcas, (αὐλαλίζω,) ſulcare, Sulcos facere, terram in ſulcos proſcindere. Col. lib. 11. cap. 2. 35. In ſubacta iam terra latiores porcæ ſulcantur. Idem lib. 2. ca. 2. 21. Bubulcum aũt per proſciſſum ingredi oportet, alternisq; uerſibus obliquum tenere aratrum, & alternis recto, plenoq; ſulcare.
Agros ſulcare. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 17.
Aequor ſulcare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 7.
Sulcare cutem rugis. Ouid. 3. Metam. 56.
Fluctus ſulcare remige. Claud. 4. Paneg. 76.
Humum ſulcare uomere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 14.
Longa ſulcat maria alta carina. Virg. 5. Aen. 40.
Sulcare maria arbore, Vide Mare.
Pedibus ſulcare pruinas. Propert. lib. 1. eleg. 8. 2.
Longæ ſulcant uada ſalſa carinæ. Virg. 5. Aen. 32.

Sulcatus, pen. pro. Partic. (ἠυλαλισμένος,) ut
Humus ſulcata. Claud. 1. de raptu Proſ. 38.
Aequora ſulcata. Sene. Agamemn. 6. 10.
Rura ſulcata colono. Claud. 7. Paneg. 84.
Rura ſulcata uomere. Lucan. lib. 1. 34.

Sulcator] pen. pro. Verbale: (αὐλακιστὴς,) ut Sulcator nauita Ponti. Sil. lib. 7. 73.
Vndæ umbriferæ ſulcator, Charon. Stat. 8. Thebaid. 4. Idem libro 11. Thebaid. 118.
-nigri ſulcator Auerni.

Sulcatim] pen. pro. Aduerbium, Per ſulcos. Pomponius, Gerens præterea ſulcatim conciſam faciem.

Sullanus] (συλλανὸς,) pro Syllanus, à Sylla: de quo ſuo loco. Cicero ad Atticum, lib. 10. 197. 11. Non fuiſſet & illa nox tam acerba Africano ſapientiſſimo uiro, non tam dirus ille dies Sullanus callidiſſimo uiro C. Mario, ſi nihil utrunq; eorum fefelliſſet.

Sullaturire] Vide Proſcripturire in Proſcribo.

Sulmo] (σελμῶν,) Oppidum in Brutijs Peligne regionis, Ouidij patria. Vnde ipſe ait, 4. Triſt. eleg. 9. 1.
Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis,
Millia qui nouies diſtat ab Vrbe decem. Dictus Sulmo à Solemo Aeneæ comite, conditore eius urbis. Idem 4. Faſt. 16.
Meminit huius Plin. lib. 3. ca. 5. Cn. Magnus Lentulo in epiſtolis ad Att. li. 8. 161. 2. nam partim Albæ, partim Sulmone collocauit, neq; ſi uellet expedire poſſet.
Aquoſi Sulmonis hoſpes. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 3.

Sulphur] ſulphuris, pe. cor. n. g. (θεῖον, θέου,) Scribi poteſt & ſulfur, Græcis thion dicitur: In uenis terræ ceu decoctus quidam ardor eſt, tam ualida & firma partium cõfuſione, ut oleũ eius arte nulla ſeparari poſſit in rebus cæteris. Plin. lib. 35. ca. 15. 5. de ſulphure, Naſcitur in inſulis Aeolis inter Siciliam & Italiam, quas ardere diximus. Sed nobiliſſimum in Melo inſula. In Italia quoq; inuenitur in Neapolitano, Campanoq; collibus, qui uocãtur Leucogæi: quod eſt cuniculis effoſſum, perficitur igni. Genera quatuor, &c. Lege totum caput.
Cæruleum ſulphur. Claud. 4. Paneg. 65.
Calido de ſulfure fumat aqua, Ouid. 1. de Arte, 52.
Lurida ſulphura. Ouid. 14. Metam. 159.
Lutea ſulphura. Ouid. 14. Metam. 71.
Odorum ſulfur. Claud. 5. Paneg. 51.
Puro de ſulfure fumi cærulei. Ouid. 4. Faſt. 149.
Sacrum ſulfur. Perſ. Saty. 2. 3.
Viuum ſulfur. Ouid. 1. de Remedio amor. 52.
Sulphuratus, pen. pro. Adiect. (θειωτὸς,) Quod ſulphur habet. Plin. lib. 31. cap. 3. 18. Depreſſis puteis ſulphurata uel aluminoſa occurrentia putearios necant.
Sulphuratio, Verbale. Senec. lib. 3. Natural. quæſtionũ, Aut æſtus corrupere naturã, aut ſulphuratio contraxit humorẽ.
Sulphurata, pen. prod. (τεθειωμένα,) Ligna dicuntur exilia, ſulphure ab utraq; parte intincta, ad accendendas lucernas. Martial. lib. 1. 125.
Qui pallentia ſulphurata fractis
Permutat uitreis.
Sulphurata lana, apud Celſum, lib. 4. cap. 5.
Sulphurata merx. Mart. lib. 12. 53.
Sulphuratum ramentum. Mart. lib. 10. 3.

Sulphureus] Adiect. (θειώδης,) Quod ſulphuris odorẽ, uel colorem reddit. Plin. lib. 36. cap. 19. 4. Quum uritur, odorem ſulphureum reddit.
Antra ſulphurea. Stat. 1. Sylu. 2. 53.
Color ſulphureus. Plin. lib. 35. cap. 6. 11.
Fornacibus ſulphureis ardet Aetna. Ouid. 15. Metam. 68.
Lux ſulphurea. Plin. lib. 35. cap. 15. 5.
Vndæ ſulfureæ. Stat. 1. Thebaid. 18. (tur.

Sulfuraria] ſulfurariæ, (θειουργεῖον,) Locus ubi ſulfur coquit

Sultis] (εἰ βούλεται,) ueteres dixerunt pro Si uultis. Plautus Capt. 7. 96.
Seruate iſtum ſultis, intus ſerui, ne quoquam pedem
Efferat ſine cuſtode. Idem Aſin. 1. 1. Hoc agite ſultis, ſpectatores, nunc iam.

Sum] es, eſt, (εἰμὶ, ὑπάρχω, γίνομαι, γίγνομαι, θέλω, θέλομαι, νυρέω, τελέω,) Verbum ſubſtantiuũ, dictum quòd per ſe ſubſtet, nec indigeat alio, ſed in ipſum cætera uerba reſoluantur: ut Ego lego, id eſt ego ſum qui lego, Tu legis, tu es qui legis.
Omne quod eloquimur, ſic ut id aut eſſe dicamus, aut non eſſe. Cic. 2. de Orat. 86.
Sum, ſæpenumero præpoſitis pronominibus demonſtratiuis, non poſitum, intelligitur. Virgil. 1. Aeneid. 125. Túne ille Aeneas, quem Dardanio Anchiſæ. Idem 3. Aeneid. 9. Nam Polydorus ego.
Sæpe etiam demonſtratiuis aduerbijs poſitis, non eſt neceſſe huiuſmodi uerbum ponere. Virg. 3. Aeneid. 96. Ecce tibi Auſoniæ tellus.
Item, nomine ſubſtantiæ poſito idem uerbũ frequentiſſimè deficit. Lucan. lib. 1. 2. Quis furor, ô ciues? quæ tanta licentia ferri? Virg. 4. Aeneid. 82.
Qualis quoq; & Quantus, ſi addantur in oratione, deſunt alii quando uerba ſubſtantiua. Iuuen. Saty. 10. 16. O qualis facies, & quali digna tabella.
Sum, copulat aliquando ſimiles caſus. Virg. 1. Aen. 110. Rex erat Aeneas nobis.
Sum, Genitiuo iungitur quinq; modis. Primo, quando ſignificat poſſeſſionem. Virg. eclog. 3. 1.
-cuium pecus? an Melibœi? Terentius Heaut. 5. 2. 32. Non eſſe horum te arbitror.
Iam me Pompeij totum eſſe ſcis. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 4.
Secundo, quando notat laudem uel uituperationem: ut, Hoc pecus eſt magnæ utilitatis, uel magni detrimẽti. Cuius loco ali quando ponitur ablatiuus: ut, Catilina fuit magna ui corporis & animi. Plaut. Menæh. 3. 24. Ita eſt adoleſcens ipſus eſcæ maxumæ. Idem Moſtel. 9. 86. Magni ſunt oneris: quicquid imponas uehunt.

Digitized by Google

Tertio, quando nullum habet nominatiuum, sed genitiuũ cum infinitiuo: & significat interest: ut, Discipuli est honorare magistrũ. Cic. pro Lege Manil. 11. Erit igitur humanitatis uestræ magnum eorum ciuium numerũ calamitate prohibere.

Hæc non erant eius, qui, &c. Cic. 2. de Finib. 163.

Boni iudicis est, facere coniecturam. Cic. 6. Ver. 29.

Hominis ingenui est, bene uelle, &c. Cic. 3. de Fin. 87.

Est miserorum, ut maleuolentes sint, atq; inuideant bonis. Plautus Capt. 11. 52.

Non est nostrum onus, Id est, non pertinet ad onus nobis impositum. Cic. Att. lib. 103. 3.

Nihil æquè dissoluendæ religionis esse, quàm, &c. Liu. Iudicabunt enim prudentissimi uiri, nihil æquè dissoluendæ religionis esse, q̃ ubi nõ patrio, sed externo ritu sacrificarctur. Idem, Nihil tam æquandæ libertatis esse, quàm potentissimũ queq; causam posse dicere. Vbi (causam) accusatiuũ subintelligendum puto. Budæus.

Tota facultas eius rei tua est. Cic. Planco. in epist. ad Atticum, libro, 16. 245. 2.

Non est nostri ingenij, uestri auxilij est iudices, huic subuenire. Cic. pro Cluentio, 2.

Quarto, quando sumitur pro Valet, & ad pretium tendit: ut, Quanti est sumito pro, Quantum ualet. In qua significatione iungitur etiam ablatiuo, ut est tribus sestertijs modius, ut in subsequentibus apparet, Terent. Adel. 5. 9. 20. Argentũ quanti sumito. Id est, quanto pretio ualet, ait Donatus. Cic. lib. 2. Offi. 121. Vt cõmodius putarent numerari sibi quod tanti esset, quàm suum recuperare. Idem ad Brutum, 12. 2.

Magni apud aliquem esse. Cic. Seruilio, lib. 13. 73. 4.

Minus pensi esse. Liu. lib. 4. Decad. 4. Si tales essetis, quales esse Carthaginienses fama est, apud quos nihil societatis fides sancti haberet, in me quoq; uobis quid faceretis, minus pensi esse, non mirarer.

Plurimi esse. Cic. in Parad. 62.

Emere denario, quod sit mille denariũm. Cic. 3. Offic. 123.

Est tribus sestertijs modius. Cic. in Verrem, Verum enimuero quum esset sest. binis aut etiã trinis, quibusuis in locis proximè. De medimno loquitur. Idem pro Rosc. Amer. 3. Bona patris huiusce Sex. Roscij quæ sunt sexagies, quæ duobus millibus nummũm sese dicit emisse.

Quinto quando mansionem significat: ut, Ego sum domi meæ, tu es domi tuæ. Item, domi uestræ, domi nostræ, domi alienæ. Vbi notandum est, quòd cum alijs genitiuis non iungere tur: neq; enim diceremus, ego sum domi honestæ, & domi pulchræ: sed in domo honesta, & in domo pulchra. Et licet dicere sum domi, & sum in domo: sicut egredior domo, & egredior è domo.

Nónne mauis sine periculo tuæ domi esse, quàm cum periculo alienæ? Cic. Marcello, lib. 4. 7. 12.

Non licet mihi esse Romæ. Cic. 4. Verr. 70.

Sum, Datiuo etiã iungitur, et significat habco. Virg. 1. Aen. 15. Sunt mihi bis septem præstanti corpore Nymphæ.

Est illis ars inter se blandiri. Plin. lib. 10. cap. 37. 2. (2. 21.

Eras mihi mortuus, pro Videbaris mihi mortuus. Plaut. Persa.

Duobus datiuis, pro Dat uel afficit. Plau. Asin. 11. 24. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1. Sed tibi & gratulor, & ut sempiternæ laudi tibi sit iste Tribunatus exopto.

Hæ pecuniæ tibi fraudi & damnationi esse debent. Cicero 5. Verr. 77.

Postrema tua pagina mihi magnæ molestiæ fuit. Cicero Attico, libro 6. 113. 1.

Datiuo & ablatiuo. Plaut. Milite, 10. 144. Nihil me pœnitet iam quanto sumptu fuerim tibi. Idem Bacchid. 23. 61.

Datiuo & infinitiuo, sine nominatiuo: ut, Nõ est cuipiã fallere.

Est mihi minus cum illo, Id est minus sum ei familiaris. Cic. Marcello, lib. 15. 10. 3.

Est mihi melius, pro Melius habeo. Cic. Tironi, lib. 16. 22. 1. Vide melius in Bonus.

Bene & male est mihi. Terent. Adel. 1. 1. 9.

Malè esse animo, Vide Malus.

Amori esse, uel odio dicitur res aliqua, Amari, uel odio haberi. Cassius ad Ciceronẽ, lib. 15. 19. 3. Spero enim hominem intellecturos quanto sit omnibus odio crudelitas, & quanto amori probitas & clementia.

Bono esse. Id est utile, compendiosum, & commodum. Cic. pro Roscio Amerino, 8. Accusant ij quibus occidi patrem Sext. Roscij bono fuit.

Crimini esse. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Et illam sicariorũ multitudinem, in qua ipsi duces ac principes erant, huic crimini putabunt fore. Hoc est, huic in crimen uerti. Budæus.

Gloriæ esse. Cic. 2. Philip. 29.

Inuidiæ esse. Liu. 4. ab Vrbe, 228.

Miraculo esse. Plin. lib. 11. cap. 31. 1.

Odio esse. Cæsar 8. bel. Gal. 26.

Melli esse, pro Esse iucundum. Horat. 2. Serm. satyr. 6. 7. Hoc iuuat, & melli est, non mentiar.

Ornamento esse alicui et præsidio, Vide Ornamentũ in Orno.

Patriæ prodendæ ac dissoluendæ Reip. esse, pro Pertinere ad patriam prodendam. Liu. lib. 5. Eodem significatu cum genitiuo, Idem lib. 7. bel. Pun. Ea consilia prodendi imperij, deserendæq; Italiæ esse.

Periculo alicuius esse. Florentinus in Leg. Opus. ff. Locati & conducti.

Pignori esse. Neratius in L. Eo iure. Digest. Ex quib. caus. pign.

Pretio esse. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.

Offensioni esse, Vide Offendo.

Oneri ferẽdo esse. Liu. 2. ab Vrbe, 41. Hoc est onus ferre posse.

Prædæ esse Quint. in Procem. lib. 1. 11.

Præsidio esse. Cæsar 1. bel. Gal. 99. Cic. ad Senatũ, lib. 15. 2. 8.

Signo esse, ut Esse indicio. Cic. 1. de Inuent. 75.

Testimonio alicui esse. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 17. 7.

Vitio esse. Ouid. de Nuce, 5.

Vsui esse. Cæsar 1. bel. Gal. 151.

Plus unus fuerit Cato, q̃ omnes leges. Cic. Qu. fra. li. 2. 16. 10.

Sum, uarijs præpositionibus iungitur: nunc cum ad, uel apud, accusatiuis: nunc cum ab, in, & alijs ablatiuis.

Ab aliquo esse. Cicero 1. de Orat. 29. Sed uide ne hoc Scæuola totum sit à me. Hoc est, pro me faciat, meamq; tueatur sententiam.

Est ad eam rem, pro Illi rei medetur, & prodest. Cato cap. 12. 5. Id est ad aluum crudam, & ad lateris dolorem, & ad cæliacum, & si aluus non consistet.

Ad urbem esse, pro In Vrbe. Cic. ad Att. lib. 7. 135. 6.

Est ad, pro Expositum est & uergit. Cæsar belli Gall. lib. 1. 6. Aquitania à Garumna flumine ad Pyrenæos montes, & ad eam partem quæ est ad Hesperiam. Alia exemplaria habẽt, & eam partem Oceani, quæ ad Hispaniam pertinet.

Apud aliquem esse. Terent. Heaut. 1. 1. 110.

Apud se esse. Terent. And. 2. 4. 5. Proin tu face, apud te ut sies.

Apud herum rectè erat: Hoc est, Bene se habebat herus, & ualebat rectè. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. epist. 17. 2.

Apud matrem rectè est, Id est bene habet mater. Cic. ad Att. lib. 1. 4. 3. Ibid. 5. 1. Apud te est ut uolumus.

Esse cum imperio. Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 1. 8. Vide Imperium in Impero.

In amore atq; delicijs alicui esse. Cic. 6. Ver. 2.

In animo est, Decreui, proposui, statui. Cicero ad Atticum, libro 3. 62. 1.

In armis

In armis esse. Cæsar 6. bel. Gal. 6. Cic. ad Senatum, lib. 15. ep. 9. Vt opprimerentur ij qui ex Cilicum gente in armis essent.
In bonis est, pro in possessione bonorum, bona possidet. Cic. Acilio, libro 13. 31. 2.
Est in commemoratione omnibus omnium flagitiorum. Cicero 3. Verr. 71.
In delicijs esse alicui. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 29.
Diutius in hoc desyderio esse non possum. Cic. de Amic. 86.
In ditione esse. Cic. pro Quintio, 4.
Exitio esse. Valer. lib. 7. cap. 2. De Socrate.
Esui potuiq; esse. Vlpian. in L. Qui penum legat. Paragr. 1. ff. De penu le. Sed Aristo notat, etiã quæ usui potuiq; nõ sunt, contineri legato.
Esse desyderio, pro Desyderari. Seneca de Consol. ad Polybiũ.
In exemplis est. Plin. lib. 11. cap. 18. 2.
In expectando sum, pro Expecto. Gel. lib. 3. cap. 7.
In gratia esse cum aliquo. Cic. ad Att. lib. 2. 24. 2.
In incerto esse. Tacit. lib. 19.
In infamia esse. Teren. Heau. 2. 3. 18. Propter quam in summa infamia sunt, & meo patri minus obsequens.
In integro esse. Tacit. lib. 19. Vos, quibus fortuna in integro est, legiones continete. Idem lib. 3.
In meis intimis est, Est in meis familiarißimis, sæpe apud Ciceronem, ut ad Acilium, lib. 13. 31. 4. Peto igitur abs te, ut eum siue aderit, siue non uenerit in Siciliam, in meis intimis maximeq; necessarijs scias esse.
In inuidia est, Id est ei inuidetur. Cicero ad Atticum libro 2. 24. 3. Alia exemplaria non habent præpositionem In.
In legationibus esse. Liu. 5. Decad. lib. 5. 134.
In longum esse. Tacit. lib. 11.
In melius esse. Tacit. lib. 12. Vt aditus, abscessus, cuncta nobis importuna, & suis in melius essent.
In mentem fuit mihi. Plaut. Amph. 4. 26.
In metu esse. Terent. And. 2. 2. 2.
In mora alicui esse. Terent. And. 2. 5. 13.
In noxia esse. Terent. Phorm. 2. 1. 36.
In aliquo numero atq; honore esse. Cæsar 6. bell. Gall. 49. Subauditur aliquando præpositio: ut Cicero ad Valerium, libro, 1. 10. 2.
In oculis hominibus esse. Cic. ad Att. lib. 6. 113. 8.
Esse in officio, Vide Officium.
In opere esse. Cæsar 7. bell. Gall. 103.
Sum in opinione, Id est habeo opinionem. Quintilianus libro 3. capite 8.
Sunt in illa priora sententia. Quint. lib. 3. cap. 10.
In pabulo esse, dicitur res aliqua, quæ ad pabulum utilis est. Plinius lib. 11. cap. 53. 2. Quin & suibus serpentes in pabulo sunt, & alijs uenenum est.
Esse in perdito, pro Esse inter perdita. Senec. de Benef. 7.
In rebus humanis esse, Viuere. Paulus in L. Si seruum. Parag. 2. ff. De uerbor. obligationibus.
Esse in sermonibus, pro Fama prædicari. Senec epist. 123.
In procuratione regni esse. Cæsar 3. bel. Ciuil. 410.
In publico esse non audet. Cic. 7. Verr. 73.
In quæstione esse. Plin. lib. 11. cap. 17. 5.
In quæstu lingua est. Quint. in Procemio libri 1. 10.
In re præsenti fui. Plaut. Amph. 4. 95.
In rem communem est. Plaut. Amph. 3. 10.
In ridiculo esse. Plaut. Casina. 23. 3.
In ea est sententia. Quint. lib. 1. cap. 1. 11.
In spe esse, Sperari. Cæsar 2. bel. Ciuil. 67. Magna auxilia conuenisse, magna esse in spe atq; expectatione.
In spe esse, Sperare. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3. 5. Sed tamen quandiu uos eritis in spe, non deficiam.
In tuto esse. Quint. lib. 1. cap. 8. 5.
In uenationibus esse multum, Multam uenationibus operã dare. Cæsar 4. bell. Gall. 466.
In uita esse, pro Viuere. Cic. de Senect. 13.
In usu esse. Plin. lib. 12. cap. 17. 9. Cætero non alia ligni genera sunt in usu quàm odorata. Quint. lib. 1. cap. 1. 9.
Pro aliquo esse. Cic. pro Cluentio, 71. Iudicia partim nihil contra Habitum ualent, partim etiam pro eo sunt.
Pro meliore fuit. Tacit. lib. 12. Deinde nobis pro meliore fuit, effugere hostes tenui damno.
Sine eo esse non possum. Cic. 5. Ver. 18.
Esse sub, ut, Omnes sub cælo sumus. Esse sub imperio. Cæsar 1. bell. Gall. 112. Neq; recusaturos, quominus perpetuo sub illorum ditione atq; imperio essent.
Cum ablatiuo sine præpositione: ut Hæc est præstanti corpore. Plaut. Bacchid. 21. 4. Scio: fui ego illa ætate, & feci illa omnia. Idem Aulul. 19. 10.
Et nos minore sumptu simus, quàm sumus.
Maledicto & probro esse. Senect. epist. 116.
Mira sum alacritate ad litigandum. Cic. Att. lib. 2. 22. 2.
Esse aliqua conditione. Cic. 3. de Leg. 60. Est Senatori necessarium nosse Rempublic. &c. quos socios Respub. habeat, quos amicos, quos stipendiaros, qua quisq; sit lege, conditione, fœdere.
Esse summo honore. Cic. 4. Verr. 60.
Esse solicitudine incredibili. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 2.
Mirifico esse studio, & officio in aliquem. Cicero Terentiæ, libro 14. 3. 6.
Magno esse, pro Constare. Seneca de Benef. 7.
Sum, sæpe aduerbijs iungitur. Terent. Hecyra, 1. 2. 110. Vbi illic dies est complures, accersi iubet. Virg. 1. Aen. 5.
-hic illius arma,
Hic currus fuit.
Ego uos oro, ut hic sitis hodie. Cic. 2. de Orat. 16.
Intus esse, Vide Intus.
Longè esse, Vide Longus.
Malè sit, Imprecantis, Vide Malus.
Nimium est, Vide Nimis.
Nunc est, Vide Nunc.
Obuiam esse, Vide Obuiam.
Cum infinitiuo. Terent. Heaut. 3. 3. 17. Sed nostrum est intelligere utcunq;, atq; ubicunq; opus sit obsequi.
Non enim est meum, contra ius alicuius dicere. Cic. pro Cornelio Balbo, 16.
Sum uariè utimur, in uarijs locutionibus.
Sit uestra benignitas ad audiendum. Plaut. Mil. 4. 2.
Sunt semper bibentes in œnopolio. Plaut. Curc. 7. 13.
Es pro Sis. ut, bono animo es. Plaut. Amph. 8. 37. Et apud Terentium Heaut. 4. 6. 18.
Est illi consuetudo. Plin. epist. 237. Et apud Plau. Curc. 2. 34. Si argentum est, emas.
Moris est pleriſq;. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.
Fui daturus. Terent. Heaut. 4. 6. 13.
Opinor esse Hercules, tu autem Linus. Plaut. Bacch. 2. 47.
Sunt minus quindecim dies, quòd, Plaut. Trin. 8. 1.
Decem dies sunt ante ludos uotiuos, quos Cn. Pompeius fecturus est. Cic. 2. Ver. 19.
Est hic tertius annus à. Cic. de Amicit. Cuius à morte hic tertius & tricesimus est annus.
Sunt octo anni quum. Cic. pro Cluentio, 66. Anni sunt octo quum ista causa in ista meditatione uersatur.
Est annus ut repulsam tulit. Cic. 8. Philip. 252.
Fuerunt duæ horæ. Cic. pro Quintio, 30. Horæ duæ fuerunt, Quintium ad uadimonium non uenit: quid ago?

Digitized by Google

Sunt duo menſes iam, dices. Cic. pro Roſc. Comœdo, 4.
Quum annos iam cõplures ſocietas eſſet. Cic. pro Quintio, 7.
Eſtne, an non? Plaut. Trinum. 1 4. 63.
-eſtne ipſus, an non eſt? is eſt,
Certè is eſt, is profecto, ô mi here.
Eſt mihi nomen Hecyra. Teren. in prologo Hecyræ, 1. Hecyra eſt huic nomen fabulæ. Plaut. Menæh. 2 4. 9. Mihi eſt Menæhmus nomen.
In genitiuo. Plaut. Amph. 3. 1 9. Nomen Mercurij eſt mihi.
Datiuo. Plaut. Ciſtel. 4. 6. Nam nomen eſt mihi Auxilio.
Sum totus ueſter. Cic. Marcello, lib. 1 5. 8. 2.
Sit, nec ſit ſpes, in te uno eſt. Plaut. Milit. 1 4. 59.
Eſt, reſponſiuũ. Teren. And. 4. 5. 50. Sed eſt Simo intus? D. eſt.
Eſt ita ut dicis. Cic. 3. de Finib. 30. Eſt ut dicis, inquam.
Non eſt huic rei locus. Paulus in L. Si tamen. ff. de Senatuſconſulto Maced. Sed & ſi iuſſerit pater filio credi, deinde ignorante creditor mutauerit uoluntatem, locus Senatuſconſulto non erit.
Subticetur interdum datiuus: ut, Eſt tecum actio, ubi ſubintelligitur Mihi datiuus. Paulus in L. Qui iniuriæ. Farag. 2. ff. De furtis.
Eſt mihi iter in Lemnum. Terent. Phorm. 1. 2. 1 6.
Eſt, in tertia tantum perſona, pro Cõuenit. Valerius Maximus lib. 1. Non eſt inter patrem & filium, ullius rei comparationem fieri, præſertim diuinitatis feſtigio iunctos.
Eſt cernere, deprecari, inuenire. Virg. 6. Aen. 1 2 0.
Necnon & Tityon terræ omniparentis alumnum
Cernere erat. Id eſt, licebat. Cic. pro P. Seſtio, 2 1. Quẽ enim deprecari eſſet, quum omnes eſſent ſordidati? Vetus exemplar habet deprecarentur. Gell. lib. 1 2. Eſt tamen inuenire non nuſquam ita ſcripſiſſe quoſdam non ignobiles.
Eſt petitum. Plaut. Aulul. 7. 6 9. Nam ſi opulento ſit petitum pauperioris gratiam. Videtur hoc loco legendum, ſi opulentos it, pro ſi opulentus it petitum, &c.
Non hercle is ſum qui ſum, ni hanc iniuriam ultus fuero. Plautus Menæh. 1 1. 7.
Nullus ſum, Vide Nullus.
Fuit, quum aliquid olim factum narraturi ſumus, præponere conſueuimus: Terent. Heaut. 3. 3. 30.
-fuit quædam anus Corinthia
Hîc, huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum.
Eſt, ſimiliter à naturis aliquid uſurpatur. Terentius Eunuch. 2. 2. 1 7. Eſt genus hominum, qui eſſe primos ſe omnium rerum uolunt, &c.
Fuit quoddam tempus, quum in agris homines paſſim beſtiarũ more uagabantur. Cic. 1. de Inuent. 3.
Fuere qui. Plin. lib. 1 2. cap. 1 5. 2. Necnon fuere qui thuris arbore utrunq; naſci mentirentur.
Cn. Pompeius, uir omnium qui ſunt, fuerunt, erunt, uirtute, ſapientia, gloria princeps. Cic. Poſt reditum ad Quirites, 1 3.
Sunt qui uolunt te conuentam. Plaut. Ciſtel. 1 0. 3 9.
Eſt quod, id eſt, eſt aliquid quod. Plautus Pſeud. 4. 3 7. Etiam eſt quod domi dicere penè oblitus fui. Cicero Trebatio, lib. 7. 1 0. 1. Eſt quod gaudeas, te in iſta loca uenisſe, ubi aliquid ſapere uiderere.
Nihil eſt, Vide Nihil.
Non eſt quod, Vide Non.
Hoc quod res eſt. Plau. Menæh. 2 4. 1 1. Quid ego ex te audio? Men. hoc quod res eſt.
Erit ubi te ulciſcar, ſi uiuo. Plaut. Pſeud. 2 3. 3 5.
Eſt etiam ubi profectò damnum præſtet facere quàm lucrum. Plaut. Capt. 6. 6 7.
Eſt uerò huic credendum Chreme. Ironicè dictum. Terentius Andr. 5. 4. 1 4.
Eſt ut. Terent. Phor. 5. 8. 3 2.
-ſin eſt ut uelis
Manere illam apud te, dos hic maneat Demiphoo.
Ero ut me uoles. Plaut. Capt. 5. 3 5.
Eſſe, Conuenire, & congruũ eſſe. Cic. ad Atticum, Signa quàm commodiſſimè poteris uelim imponas, & ſi quod præterea ἄνιον reperies, & maximè quæ tibi palæſtræ & gymnaſij uidebuntur eſſe. Budæus.
Eſſe, Manere, & conuocari. Cic. 2. de Orat. 1 6. Niſi prius à uobis impetrabo. Quid nam inquit Catulus? Vt hic ſuis hodie. Et paulo pòſt. Neq; domi imperatã, & hic, apud quẽ eram futurus, ſine mea ſententia tam facilè promiſit. Budæus.
Si eſſetis, uerſarem iniquè nobiſcum. Cic. de Aruſp. reſp. 2 2.
Eſt, pro Poſſibile eſt. Celſus libro 5. cap. 2 7. De remediis generalibus aduerſus omnia uenena, Non tam facile ijs opitulari eſt, qui in cibo uenenum, uel in potione ſumpſerunt. Budæus.
Eſt, pro Licet. Liu. lib. 2. Decad. 5. Eorum quæ obiecta ſunt mihi partim ea ſunt quibus neſcio an gloriari debeam, partim quæ fateri nõ erubeſcam, partim quæ uerbo obiecta, uerbo negare ſit. Huc pertinent, Eſt cernere, deprecari, inuenire.
Eſto, Concedentis. Terent. Heaut. 3. 3. 1 1.
At mihi fides apud hunc eſt, nihil me iſtius facturum pater.
C. Eſto: at certè cõcedas aliquò ab eorum ore aliquantiſper. Cic. 5. Verr. 1 1 2. Eſto cætera negare non potes.
Eſto, pro Sit. Plaut. Aſin. 1 3. 5 6.
-hæc mulcta ei eſto, uino uiginti dies
Vt careat.
Verum eſto. Cic. 4. Verr. 1 0 6. Verum eſto, alio loco de aratorum animo iniurijs uidero.
Sit ſanè ita quanquam à Polemonis, & Peripateticorũ & Antiochi finibus non facile diuellor, &c. Cic. 4. Acad. 2 5 1.
Eſſe, pro Viuere. Cic. Att. lib. 1 2. 1 4 1. 1 0. Longumq; illud tempus quum non ero, magis me mouet, quàm hoc exiguum, quod mihi tamen nimium longum uidetur.
Es, pro Soles. Cicero Cornificio, lib. 1 2. 2 0. 2. Quod ſi, ut es, ceſſabis, laceſſam.
Siem, pro Sim. Terent. Phorm. 5. 4. 6. Sim patefit, in probro ſiem. Cic. in Orat. 88. Siet, plenum eſt: ſit imminutum.
Eſt, pro Euenit. Terent. Hecyra, 3. 1. 2 8.
-nam ſæpe eſt, quibus in rebus alius ne iratus quidem eſt,
Quum de eadem cauſa eſt iracundus factus inimiciſſimus.
Ens] (τὸ ὄν,) Participium præſentis temporis non eſt in uſu, authore Priſciano. Quintilianus libro 8. cap. 3. Multa ex Græco formata noua, ac plurima à Sergio Flauio, quorum dura quædã admodũ uidentur, ut Ens & Eſſentia: quæ cur tantopere aſpernemur, nihil uideo: niſi quòd iniqui iudices aduerſus nos ſumus, ideoq; paupertate ſermõis laboramus.
Futurus] futura, futurum, pen. prod. (μέλλων, ὁσόμενος,) Participium idem quod erit ſignificans. Plaut. Moſtell. 4. 7 4. -quid illis
Futurũ eſt cæteris qui te amant? Cic. de Senect. 6 2. Aut etiã optanda ſi aliquò eum deducit, ubi futurus ſit æternus.
Præſidio ſperant eſſe futurum. Cic. 7. Ver. 1 3 1.
Copulare futura cum præſentibus, Vide Copulo.
Augurari futura animi, Vide Auguror.
Scire futura. Ouid. 1. Amor. eleg. 1 1. 4.
Mihi cum illa poſthac nihil futurum. Cic. 2. Philip. 8 4.
Genus omne futurum, Poſteri. Virg. 4. Aeneid. 1 2 5.
In futurum, Vide In præpoſitionem.
Haud ignara futuri. Virg. 4. Aeneid. 1 0 2.
Sumen] ſuminis, pen corr. neut. gen. (οὖθαρ, ἄτρον,) Fit ex papillis ſuillis uno die poſt partum ſectis ac ſalitis. Martialis lib. 1 3. 4 4.

Eſſe

Digitized by Google

Esse putes nondum sumen, sic ubere largo
Effluit, & uiuo lacte papilla tumet. Plin. lib. 8. cap. 51. 5.
Hinc Censoriarum legum paginæ, interdictáq; cœnis abdomina, glãdia, testiculi, uuluæ, sincipitia, uerrina, ut iã Publij mimorum poetæ cœna, postquam seruitutem exuerat, nulla memoretur sine abdomine, etiã uocabulo suminis ab eo impositio. Hic Plinius uult sumẽ & abdomen idẽ esse. Plau. Capt. 14. 4. *Quanta labes laridò, quãta sumini absumedo?*

Sumen *alij putant esse lac suis extractum, ac densatum sue occisa. Vel quasi rumen, id est, mammã, nomen à sugendo deductum. Vide* Abdomen.

Sumen operis, Per translationem. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 7. *ad finem, Cæsar Vopiscus ædilitius, causam quum ageret apud Censores, campos Roseæ Italiæ dixit esse sumẽ, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam.*

Sumenalia] *Vide* Summanalia.

Summa] *summæ,* (κεφάλαιον) *Est sententiæ alicuius, aut rerum, de quibus uerba fiunt, aut quæ etiam numerantur, collectio.* Virgil. lib. 4. Aeneid. 48. *Nauiget, hæc summa est.* Plaut. Pseud. 5. 139. *Sicut hæc est præstituta summæ argentariæ dies.* Plin. epist. 155. a. *Summæ amplissimæ.* Cic. de Legibus, *Leges autem à me edentur non perfectæ (nam hoc esset infinitum) sed ipsæ summæ rerum ac sententiæ.*

Explicare summam auaritiæ. Cic. in Pisonem, 68.

Belli summam credere puero. Virg. 10. Aeneid. 14.

In hoc summa iudicij causáq; tota consistit. Cic. p Quintio 17.

Summa militiæ. Tacit. lib. 18.

Numorum summa. Horat. de Arte, 78.

Operis summa. Horat. de Arte, 7.

Patrimonij summa. Horat. 2. Serm. saty. 3. 18.

Summam promissi sui complere, Promissum omnino absoluere. Cic. 5. Verr. 96.

Summa rerum. Terent. Phorm. 2. 2. 3. *Ad te summa solũ Phormio rerum redit.*

Summæ rei periculum facere. Tacit. li. 20. *Idem lib. 21. Ad maturandum summæ rei discrimen.*

Communes rerum & generum summæ. Cic. 2. de Orat. 74.

Salutis summa. Lucret. lib. 2. 173.

Victoriæ summa in eo constat. Cæsar 7. bel. Gall. 82.

Summa quadrans, Vide Quadro.

Breuis summa, Vide Breuis.

Dicere summam alicuius rei. Cic. 1. de Inuent. 41.

Ad summã pertinet. Quintil. lib. 1. *An Philippus Macedonum rex Alexandro filio suo prima literarum elemẽta tradi ab Aristotele summo eius ætatis philosopho uoluisset, ac ille suscepisset hoc officiũ, si non studiorum initia à perfectissimo quoq; optimè tractari, & pertinere ad summam credidisset? Ad summã doctrinæ & eruditionis intelligo, quã filio destinauerat esse quærendam literarum studio.* Budæus.

In summam. Tacit. lib. 13. *Nihil in summam pacis proficiebatur.* Liu. lib. 1. Decad. 4.

In summam proficere. Quintil. lib. 1. *Maiora tamè aliqua discet puer eo ipso anno quo minora didicisset. Hoc per singulos annos prorogatum, in summam proficit. Id est, eã discẽdi facultatem quam adolescenti aut iuueni cõparare uolumus, & ad eum finem quem animo destinauimus.* Budæus.

Summa illa sit. Quicquid officij, beneficij, bonoris in Genucilium contuleris, id te existimabo in meipsum atq; in rẽ meã contulisse. Cic. ad Therm. lib. 13. 54. 4.

Summa fuit, ut ille quasi exitum quærens ut deliberarem, non fuit negandum: ita discessimus. Cicero ad Attic. libro 9. 190. 4.

Summa illuc pertinet ut: & c. Cic. 7. Verr. 20.

Summa est in testibus. Cic. pro Flacco, 18.

Summa consistit in eo. Cic. 4. Acad. 56.

Summa dicebatur quæstio antiquis, quod nunc principale punctum dicimus. Quintil. lib. 3. *Quæstio latius intelligitur omnis, de qua in utranq; partem, uel in plures dici credibiliter potest. In iudiciali autem materia dupliciter accipienda est: altero modo quo dicimus multas quæstiones habere controuersiam, quo etiam minores omnes complectimur: altero, quo significamus summam illam in qua causa uertitur.*

Summam cogitationum facere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 31.

Hæc est summa. Plaut. Persa, 2. 34.
Sed hoc me unum excruciat? S. quidnam id est? T. hæc summa est, hodie mea, &c. Cicero ad Titium, lib. 13. 76. 4.
Summa est in quo mihi gratissimum facere possis, Si curaris ut Auianus, &c.

Summa pecuniæ. Cic. ad Fabium lib. 7. 24. 9. *Scilicet ista quidem summa næ ego multo libentius emerim diuersorium. Idem pro Q. Roscio, 2. Non refert parua nomina in codicesimò omnes summas.*

Veráne summa sit uniuscuiusq; rationis. Cic. 2. de Orat. 86.

Addendo, deducendoq; uidere quæ reliqui summa fiat. Cicero 1. Offic. 86.

Creditor totius summæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. 82.

Quum ipsa pecunia, quæ Staleno data est, numero ac summa sua, non modò quanta fuerit, sed etiam ad quam rem data fuerit, ostendat. Cic. pro Cluentio, 70.

Colligit summa. Plin. lib. 9. cap. 35. 14. *Quæ summa quadringenties sestertiũm colligebat.*

Concipere summam, Vide Concipio.

Conficere summam. Cic. de Lege agra. 67. *Alij legunt fecisset.*

Congruunt cum summa. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132. 7.

Decedet nihil de summa, Vide Decedo.

Detrahere de summa. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 19.

Decessionem de summa facere. Ci. pro Rabirio Posthumo, 19.

Facere summam. Cic. 4. Verr. 91. *In cẽsu habendo potestas omnis æstimationis habendæ, summæq; faciundæ censori permittitur. Idem* 5. Verr. 193.

Imminuere summam, Vide Imminuo.

Remittere alicui de summa uel de capite. Cic. 5. Verr. 69.

Subducamus summam. Cic. ad Atticum, lib. 5. 110. 12.

Summa, pro complemento. Quintil. lib. 3. cap. 2. *Huic studiũ & incrementum, dederit utilitas, summam ratio & exercitatio? Confectionem quoq; significat apud eundem lib. 5. cap. 10. Habent omnia initium, incrementum, summam. Idem, Ex initijs summa colligitur: quum dicit Non possum togam prætextam sperare, quum exordium pullum uideo. Et alibi, An ad initium summa referẽda, Nempe an ei cædes imputanda sit, à quo iurgium cœpit.*

Summa summarum, hæc erit, tardiloquum te esse iubeo. Senec. epist. 40.

Habere summam orationis. Cice. Attico, lib. 2. 16. 13. *At ille perpauca locutus, hanc summam habuit orationis, ut sibi ignoscerem.*

Sed tamen hæc est summa conclusionis meæ. Cic. 2. Philip. 52.

Quicquid dixi, ad unam summam referri uolo, uel humanitatis, uel clementiæ, uel misericordiæ tuæ. Cicero pro Ligario, 18.

Efficere longam summam. Quintil. lib. 4. cap. 2. 30.

Tendere ad summam. Quintil. in Procem. lib. 1. 15.

Ad summã nõ possunt istæc sic abire. Cic. Atti lib. 14. 209. 2.

In omni summa, me ad otiũ cõuerto. Cic. ad Q. frat. li. 3. 21. 8.

In summa. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 16. 13. *Quo die hæc scripsi, Drusus erat de præuaricatione Trib. ærarij absolutus, in summa quatuor sententijs cũ Senatores et equites dãnassent.*

Ad summam, Vide Ad præpositionem.

Digitized by Google

Ad ſummam dic M. Tullij, &c. Cic. ad Atticum. Idem de Offic. l.b. 1. 107. Ad ſummam, ne agam de ſingulis.

Summatim] pen. prod. Aduerb. (κεφαλαιωδῶς, ὁμαδὸν,) Per ſingulas ſummas, uel in ſumma, & breuiter. Varro in Præf libri 2. de Re ruſt. 6. Qua de re pecuaria breuiter ac ſummatim percurram. Cic. ad Atti. lib. 5. 104. 1. Itaq; ſubſedi in ipſa uia, dum hæc quæ longiorem deſyderant orationem, ſummatim tibi perſcriberem.

A me pauca cognoſces, & ſummatim. Cic. Trebonio, lib. 10.

Attingere aliquid ſummatim. Lucret. li. 3. 53. (28. 6.

Breuiter & ſummatim deſcribere. Cic. in Orat. 28.

Nũc exponamus genera ipſa ſummatim. Cic. 2. de Orat. 137.

Narrare ſummatim et particulatim. Autor ad Heren. li. 1. 14.

Summarium] Epitome, ſeu breuiarium. Senec. epiſtola, 39. Vide ne plus profectura ſit ordinaria oratio, quam quæ nunc uulgò breuiarium dicitur. Olim quum Latinè loqueremur, ſummarium uocabatur.

Summanus] pen. prod. (σεμμανὸς,) Deus antiquis creditus, cui nocturna tribuebant. Plin. lib. 2. cap. 52. Diuturna attribuentes Ioui, nocturna Summano. De fulminibus. Cic. 1. de Diuinat. 29. Quid Summanus in faſtigio Iouis optimi maximi, qui tum erat fictilis è cælo ictus eſſet, &c. Summani nomine intelligendus eſt Pluto, ut teſtatur Capella de Nuptijs Philologiæ lib. 2. quem ita nuncupant, quaſi ſummum deorum Manium. Qui deus tamen ſit Summanus addubitaſſe uidetur. Ouid. quum 6. Faſtorum, 147. ſcribit XIII. Calendas Iulias templum illi fuiſſe ſacratum.

Summergo, Summitto] Vide poſt Summus.

Summœnium] Dicebatur locus lupanaris, quòd fere ſub mœnibus eſſet: quaſi ſubmœnium. Inde Summœnianæ meretrices dicuntur. Martial. lib. 3. 40.

Smmœnianas cœnet inter uxores.

Summoneo] Vide Submoneo.

Summoueo] Vide poſt Summus.

Summus] Adiectiuum, (ἄκρος, ὕψιστος,) Quod eſt omnium altiſſimum. Virg. 4. Aeneid. 34.

ſummoq; ululatũ uertice nymphæ. Cic. 2. Tuſc. 77. Summum, quo nihil ſit ſuperius.

Summum, & Profundum, contraria. Cic. 3. de Finib. 74.

Summa nauium tabulis augent. Tacit. lib. 19.

Euadere in ſummum, Vide In præpoſitionem.

Imis permiſcere ſumma. Lucan lib. 3. 28.

Facere paria omnia infima ſummis. Cic. 3. de Legib. 29.

Ab imo euertere ſumma. Lucret. lib. 5. 33.

Summus, Extremus. Cic. in Hortenſio, Vixit ad ſummam ſenectutem ualetudine optima. Virg. 2. Aeneid. 65.

Venit ſumma dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.

A ſummo, Vide A præpoſitionem.

Summus, Maximus, quo nihil ſit maius. Terent. Phorm. 1. 1. 1.

Amicus ſummus meus, & popularis Geta.

Seueritatis, & munificantiæ ſummus. Tacit. lib. 1.

Summus, aliquando ſolùm ponitur, & intelligitur Amicus. Terent. Eunuch. 2. 2. 40.

plurima ſalute Parmenonem Summum ſuum impertit Gnato.

Concipere ſumma de aliquo. Quintil. in Procem. lib. 6. 3.

Ad ſummum, Vide Ad Præpoſitionem.

Biduo, ad ſummum triduo. Cic. pro Quintio, 52.

Summus, medius, infimus. Cic. 1. Philipp. 27.

Summa aqua. Cic. 1. Tuſcul. 16.

Aeſtas ſumma, pro Vltima. Cic. 7. Verr. 24.

Amentia ſumma. Cic. 2. de Inuent. 140.

Artificium ſummum. Cic. 6. Verr. 34.

Beneficium ſummum. Terent. Phorm. 2. 2. 22.

In ſummo beneficio, Vide In præpoſitionem.

Summum illud bonum in animone ſit, an in corpore uirtute an uoluptate definiatur. Cic. 1. de Orat. 113.

Quod honeſtum ſit, id eſſe, aut ſolum, aut ſummum bonum. Cicero 3. Offic. 45.

Herillus in cognitione & ſcientia ſummum bonum ponit. Cic. 4. Academ. 233.

Epicurus ponit ſummum bonũ in uoluptate. Cic. 3. Offic. 161.

Cacumina ſumma. Virg. 6. Aeneid. 136.

Summus cibus, Vide Cibus.

Clamore ſummo. Plaut. Merc. 3. 49.

Contumelia ſumma Cic. 5. Verr. 84.

Culmina ſumma uillarum. Virg. eclog. 1. 17.

Deſperatio ſumma. Plin. lib. 23. cap. 1. 37.

Dolor ſummus. Plin. lib. 11. cap. 37. 83.

Faſtigia ſumma rerum. Virg. 1. Aeneid. 70.

Fide ſumma. Liu. 4. ab Vrbe, 261.

In ſummo fluctu pendent. Virg. 1. Aeneid. 22.

Forma ſumma. Terent. Eunuch. 2. 3. 74.

In honore ſummo uigere. Lucret. lib. 4. 233.

Hyeme ſumma nauigare. Cic. ad Muratium, lib. 13. 61. 3.

Summus atq; perfectus imperator. Cic. pro Lege Manilia, 25.

Ingenia ſumma. Cice. 4. Acad. 30. Nihilne tot ſeculis, ſummis ingenijs, maximis ſtudijs explicatum putamus?

Inſcitiæ ſummæ mihi uidetur. Cic. 2. de Finib. 58.

Iure ſummo agere cum aliquo. Cic. 7. Verr. 3. Vide Ius.

Summum ius, ſumma iniuria. Cic. 1. Offic. 49.

Laboris ſummi dolor. Cic. 5. Verr. 84.

De ſummo loco, ſummoq; genere captus Plaut. Capt. 2. 30.

Summo loco natus. Cic. ad Thermum, lib. 2. 17. 4.

Dicere dolorem ſummum malum. Cic. 3. Offic. 100.

Materia ſummi mali aurum. Horat. 3. Carm. ode 24. 10.

Ad ſummam magnitudinem peruenire putantur decem annis delphini. Plin. lib. 9. cap. 8. 2.

Mœror ſummus. Cic. pro Quintio, 8.

Omnia ſumma in eo ſunt: Hoc eſt, undecunq; maximum & excellens. Cic. pro Lege Manil. 7.

Opes ſummæ. Lucret. l.b 2. 3.

Otium ſummum. Cic, 3. Verr. 42.

Pax ſumma. Lucret. lib. 1. 12.

Si homines non eruditi ſummam eſſent prudentiam atq; incredibilem eloquentiam conſecuti, manis omnis noſter eſſet labor. Cic. 2 de Orat. 1.

Nihil niſi ſumma ratione facere. Cic. Cn. Magno in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 159. 8.

Rector ſummus deũm. Ouid. 13 Metam. 131.

Reſp. ſumma. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 10.

Quid mihi cũ iſta ſumma ſanctimonia? Cic. pro Quintio, 32.

Homo ſenectute ſumma. Cic. 8. Philipp. 254.

Studiũ ſummũ literarum erat in utroq; Cic. 1. de Finib. 22.

Stultitiæ ſummæ eſt. Celius Ciceroni in epiſtol. ad Attic. libro 10. 201. 4.

Summa ſummarum in illo gloria fuit, Aſiam ultimam prouinciarum accepiſſe, eandemq; mediam patriæ reddidiſſe. Plinius lib. 7. cap. 26. 5.

Vi ſumma hortari. Liu. 3. bel. Pun. 207.

Vir ſummus. Plaut. Capt. 6. 29.

Voce ſumma reſonans. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 2.

Voce ſumma pronuntiare uerſus. Cic. 1. de Orat. 137.

Voluptas ſumma. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 14.

Summa res, pro Summa rei, & pro tota Rep. Cice. 2. Philipp. 57. Quod quidem erat magnum, de ſumma re diſſentiẽtes, in eadem conſuetudine amicitiæ permanere.

Summum, Valde profundum. Plaut. Milit. 16. 16. Nunc hæc

res

res apud ſummum puteum geritur. Ibidem, 9.70.
Summus, Laudabilis, glorioſus. Virg. 9. Aeneid. 40.
Méne igitur ſocium ſummis adiungere rebus
Niſe fugis?
Summum, & Ad Summum, (τὸ σύμπαν,) pro eodem. Cic. 5. Verr. 174. Duo milia nummûm, aut ſummum tria dediſſet. Idem ad Atticum, lib. 13. 278. 1. Expectabam hodie, aut ſummum cras ab eo tabellarios. Vide Ad ſummum in Ad.
Scies igitur fortaſſe cras, ſummum perendie. Cicero Attic. libro 12. 257. 5.
Ad ſummum, pro Optimè. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 4. Fac planè ut ualeas, nos ad ſummũ. Scilicet ualemus. Vetus exemplar legit adſumus.
Summo, hoc eſt fine. Quintil. 7. cap. 2. 7. & 8. Quia et initio mouendus ſit iudex, & ſummo impellendus.
Summè] Aduerbium, (ἄκρως,) Maximè, excellenter. Plautus Pœnulo, 12. 2. Eſtne hic ſeruus meus? C. ſummè hercle uerò Agoraſtocles. Plin. epiſt. 243. Habui enim illũ Quæſtorem in Conſulatu, mei ſummè obſeruantiſſimum.
Ab aliquo petere & ſummè contendere. Cic. pro Quintio, 51.
Hoc me ſolicitare ſummè ſolet. Cic. 1. de Orat. 162.
Summè miſer, Admodum. Cic. 4. de Finib. 36.
Summè officioſus in aliquem. Cic. 3. Verr. 42.
Summè iucundum. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 19. 4.
Summoperè] Aduerbiũ. (μάλιστα,) Cic. 1. de Inuent. 37. Vitia uerò hæc ſunt certiſſima exordiorum, quæ ſummopere uitare oportebit.
Summarius] ſummarij. Cic. ad Atti. lib. 10. 192. 5. Niſi fortè iſtè ſummarius ei poteſt perſuadere, ut dum Oratores eant et redeant, quieſcat. Vbi interpres Beroaldus legit Senatus, quem per fas & nefas collegit Cæſar, reliquias reliquiarum. Alij ſummarium Cæſarẽ interpretãtur, qui prior eſſe uolebat, malebat eſſe primus, ac reliquis præeminere.
Summitas] penul. corr. ſummitatis, (ἐπιπολή, ὑπεροχή,) Altitudo.
Summates] ſummatum, pen. prod. plu. nu. (ἄριστοι,) Qui & optimates & Primates appellantur. Plaut. Ciſtell. 2. 20.
- ubi iſtas uideas ſummo genere natas
Summates matronas. Idem Pſeud. 4. 90. Nunc tibi hæc ego loquor, deliciæ ſummatum uirûm.
Summatus] huius ſummatus, pen. prod. (πρωτεῖον,) Imperium & rerum ſumma. Lucret lib. 5. 230. Imperium ſibi cum, ac ſummatum quiſq; petebat.
Summatim, pen. prod. Aduerbiũ, (ἐπιπολῆς,) Per ſummũ, uel à ſumma extremitate. Columel. lib. de Arboribus, cap. 6. 2. Sin autẽ eouſque exaruit (ſcilicet uineæ truncus) ut curuari non poſſit, primo anno ſummatim, ita ne radices eruas, aut lædas, dblaqueato.
Summergo] ſummergis, (ὑποβύνω, ὑποβαπτίζω,) ſummergere. Ouid. 6. Metam. 75. Et modò tota cauã ſummergere membra palude. Scribitur & Submergo, uide ſuo loco.
Summitto] ſummittis, (ὑφίημι, ὑπάγω,) ſummittere, Notæ ſignificationis. Virg. 3. Georg. 15.
Necnon & pecori eſt idem delectus equino.
Tu modò, quos in ſpem ſtatuis ſummittere gentis,
Præcipuum iam inde à teneris impende laborem.
Genu flexum ſummiſit. Ouid. 4. Metam. 68.
Oculos ſummittere. Ouid. 3. Faſt. 75.
Poples ſummiſſus in terra. Ouid. 7. Metam. 39.
Animos ſummittere. Stat. 3. Thebaid. 108.
Voce ſummiſſa rogare opem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 9.
Summittere, pro Celeriter, uel clàm mittere. Plãcus ad Ciceronem lib. 10. 21. 12. Omniaq; ut integra ſeruem, dabo operam, quoad exercitus huc ſummittatis, pariq; fœlicitate Rempub. hic uindicetis.
Scribunt alij Summittere, uide ſuo loco.
Summoueo] ſummoues, pen. corr. (ἀπολιμπάνω,) ſummouere, Amouere, arcere. Ouid. 1. de Põto, eleg. 2. 5. Portaq; uix firma ſummouet arma ſera.
Inſtantes ſummouere. Ouid. 12. Metam. 47.
Longè ſummotos arcet arena. Virg. 6. Aeneid. 64.
Patria ſummotus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10.
Pudor ſummotus. Horat. Epod. 11. 4.
Summoſſes] pro Summouiſſes, per ſyncopen. Horatius 1. Serm. Saty. 9. 10.
- diſpeream ni
Summoſſes omnes. Alij ſcribunt Submoueo, uide ſuo loco.
Summuto] ſummutas, pen. prod. (ὑπαλλάπτω,) ſummutare, Aliud pro alio mutare. Cic. in Oratore, 50. Hãc hypallagẽ rhetores, quia quaſi ſummutantur uerba pro uerbis, metonymian Grammatici uocãt, quòd nomina trãsferũtur.
Sumo] ſumis, ſumpſi, ſumptum, (αἱρέω, λαμβάνω,) ſumere, Accipere, tollere. Saluſt. in bello Iugurthino, Epiſtolam ſuper caput temerè poſitam ſumit. Terent. Adelph. 5. 9. 20. Poſtremo à me argentum, quãti eſt, ſumito. Idem Heauton. 3. 1. 56. Sumat, conſumat, perdat, decretum eſt pati.
In manum, uel manu ſumere. Cic. 2. de Lege agraria, 29. Itaq; hoc animo legẽ ſumpſi in manus, ut eam cuperem eſſe aptã ueſtris commodis. Idem 2. Tuſc. 11. Epicurum aũt & Metrodorum non ferè præter ſuos quiſquam in manu ſumit.
Sumere de. Colum. lib. 12. cap. 24. 1. Aqua marina quàm longiſſimè à littore de pelago ſumenda eſt. Cic. 4. Acad. 176. Hæc autem quæ iam dicam, ſunt ſumpta de primo.
Sumpta eſt eò nauis. Cice. 3. Offic. 120. Quoad enim peruentum ſit eò quò ſumpta nauis eſt, non domini eſt nauis, ſed nauigantium.
Sumere ſibi aliquid, Multũ & penè nimiũ ſibi tribuere. Ci. pro Plancio, 1. Quanquã mihi non ſumo tantum iudices.
Sumere ſibi ut. Cic. ad Atticum, lib. 8. 159. 9. Mihi non ſumo ut meum conſilium ualere debuerit. Id eſt, non arrogo, non tanti me facio.
Sibi ſumere, Aliter. Cic. ad Atti. lib. 16. 341. 5. Tamẽ hoc pro coniunctione & beneuolentia noſtra mihi ſumpſi, ut id à te peterem.
Vide quid mihi ſumpſerim. Cic. Cæſari lib. 7. 5. 3.
Sumo mihi pro meo iure. Cic. 2. de Orat. 162.
Sibi pro alio ſumere, Cic. ad Plancum, lib. 13. 30. 15. Tantum tibi ſumito, pro Capitone apud Cæſarem, quantum ipſum meminiſſe ſenties.
E medio ſumere, Auferre. Scæuola in L. Vxori ita. ff. De dote relegata. Vxor mea quicquid ei comparaui, & quod mihi dedit, è medio ſumat. Sumere alicunde. Terentius Phorm. 2. 1. 69.
Non ratio, uerùm argentum deerat. D. ſumeret Alicunde.
Sumere in re aliqua, Impendere. Plaut. Milit. 10. 78.
Sumere, Prouinciam recipere. Cice. 4. Verr. 129. Quod quãuis ita ſit, nihil fingam tamen: meminero me non ſumpſiſſe quẽ accuſarem, ſed recepiſſe quos defenderem.
Sumere, Eligere. Saluſt. in Iugurtha, Sumat aliquem ex populo monitorem officij ſui.
Aliquem iudicem ſumere. Brutus Ciceroni, 6. 4.
Animum ſumere. Ouid. 1. Faſt. 30.
Aquam ſumere è fluuio. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 7.
Sumere aquam è puteo. Plaut. Milit. 9. 71.
Arbitrum ſumere. Cic. pro Roſcio Comœdo, 7.
Argumenta ſumere. Cice. 4. de Finib. 21. Qua ex omni copia, plurima & certiſſima argumenta ſumuntur ad cuiuſq; rei naturam explicandam.

Digitized by Google

Arma ſumere. Cic. 1. Tuſcul. 136.
Autoritatem ſibi ſumere. Cæſar 2. bel. Gal. 243.
Bellum ſumere. Plin. lib. 15. cap. 18. 7.
Bellum ſponte ſumebant. Tacitus lib. 19.
Bellum ſumere pro aliquo. Ouid. Epiſt. 15. 75.
Beneficium ſumere. Plaut. Perſa, 22. 13.
Cibum ſumere. Plin. lib. 21. cap. 3. 7.
Orá ſumebant cibos mimimos. Ouid. epiſt. 21. 6.
Colorem ſumit, & capit faciem. Ouid. 13. Metam. 133.
Confidentiam ſumere. Plaut. Capt. 13. 36.
Conſilia ſumere in aliquam rem. Plin epiſt. 214.
Conſilia noua ſumere. Horat. 1. epiſt. 19. 7.
Curam ſumere. Plin. in. Paneg. 130.
Diem ſumere. Cic. pro Cecinna, 14. Colloquuntur: dies ex utri uſq; commodo ſumitur.
Diem hilarem ſumere. Terent. Adel. 2. 4. 23. Ita quæſo, quando hoc bene ſucceßit, hilarem hunc ſumamus diem. Vbi Donatus, Sumamus non, accipiamus, ſed impendamus & conſumamus. Idem Phorm. 5. 5. 4.
Exempla ab aliquo ſumere. Cic. pro Lege Manil. 31. Terent. Adelph. 3. 3. 62. Iubeo atq; ex alijs ſumere exemplũ ſibi.
Exordia ſumere. Virg. 4. Georg. 57.
Faſtus ſumũtur ab imagine ſpeculi. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 2.
Hoſtes ſumere. Ouid. epiſt. 12. 4.
Ientaculum ſumere. Martial. lib. 13. 31.
Imaginem alicuius ſumere. Plaut. Amphit. 4. 124.
In argumentum aliquid ſumere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 29.
Sumitur in conſcientiam Eudemus amicus ac medicus Liuiæ. Tacitus lib. 4.
In optionem ſumere. Plaut. Aſina. 3. 89.
Inimicitias ſumere. Cic. in Vatinium, 21.
Initium ſumere. Cic. in Salluſtium, 1. Quò me uertam P. C? Vn de initium ſumam?
Iras nouas ſumpſit. Ouid. 2. Metam. 35.
Iudicem ſumere de controuerſia. Brutus ad Ciceronem, 6. 4.
Iudicium ſibi ſumere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 47.
Laborem ſumere. Cæſar 3. bel. Gal. 403.
Laudem ſumere à crimine. Ouid. 6. Metam. 95.
Literas commendatitias ad aliquem ſumere ab altero. Cice. ad Sulpitium, lib. 13. 27. 7.
Mutuum ſumere, pro Mutuo accipere. Plaut. Amph. 8. 185.
Mutuas pecunias ſumere. Cic. 3. Verr. 19. Quum per eos ipſos dies, per quos cauſam Dio diceret, reperiretur pecunias ſumpſiſſe mutuas, nomina ſua exegiſſe, prædia uendidiſſe.
Nomen aliud ſumere. Ouid. 6. Faſt. 109.
Obſequiũ animo ſumere, Animo obſequi. Plau. Bacchid. 21. 8.
Operam ſumere ad rem aliquam. Plaut. Mercat. 22. 94.
Operam in re aliqua ſumere. Terent. in. Prolog. Hecy. 25.
Operam ſumere, Fruſtra laborare. Plaut. Moſtel. 8. 56. Quid ego huc recurſem? aut operam ſumam, aut conteram?
Operam fruſtra ſumere, Idem. Terent. Heaut. 4. 3. 15.
Otium ſibi ſumere. Cic. 3. Offic. 3.
Partes alicuius ſumere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 203. Cicero 10. Philipp. 269. Quas enim partes ipſe mihi ſumpſeram, eas præoccupauit oratio tua.
Periculum pauci ſumpſere. Tacit. lib. 19.
Perſonam magiſtri ſumere. Plin. epiſt. 160. Cic. pro Plancio, 81. abiecta Quæſtoria perſona, comitiſq; ſumpta.
Pœnas ſumere. Virg. 2. Aeneid. 21.
Principium ſumere à re aliqua. Plin. lib. 18. cap. 4. 1.
Pro certo ſumere. Cice. 2. de Diuin. 156. Tantum ſat eſt intelligi id ſumere iſtos pro certo, quod dubium controuerſumq; ſit.
Res non conceſſas ſumere, & ex illis efficere quod uelis. Cicero 4. de Finibus, 81.
Simile ſibi ſumere. Plaut. Moſtel. 3. 15.
Socerum ſumere. Ouid. 2. Metam. 104.
Spatium ad cogitandum ſumere. Cic. 4. de Finib. 1.
Speciem hominis ſumit infans in aluo. Ouid. 7. Metam. 25.
Spiritus ſibi ſumere, & arrogantiam. Cæſar 1. bel. Gal. 137.
Superbiam ſumere. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
Sumere ſupplicium, Punire. Plaut. Merc. 24. 31. Supplicij ſumat quid uolt ipſe ob hanc iniuriam.
Supplicium de aliquo ſumere. Terent. And. 3. 5. 17. Cur non habeo ſpatium, ut de te ſumam ſupplicium ut uolo? Cicero pro Roſcio Amerino, 40.
Tempus ſumere ad rem aliquam. Cic. 1. de Legib. 8. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 12. 5. De interpellatione tantum ſumã à uobis temporibus ad ſcribendum, quantum dabitis.
Teſtimonium ſumere in res aliquas. Cic. pro Cecinna, 17.
Togam uirilem ſumere. Liu. 6. bel. Pun. 99.
Veſtis mihi ſumitur. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 2.
Vires ſumunt incendia. Horat. 1. Epiſt. 19. 18.
Vitam ſumere. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
Quomodo autem ſumis, ut ſiquid cui ſimile eſſe poßit, ſequatur ut etiam difficulter internoſci poßit? Cic. 4. Acad. 92.
Sed quum bis ſumpſit quod uoluit, id tamen quod aſſumit, concedi nullo modo poteſt. Cic. 2. de Diuinat. 161.

Sumptus] Participiũ, (ληφθείς,) Cic. de Amicitia, 1. Sumpta uirili toga. Vide hos quaſi ſumptos dies ad labefactandum illius dignitatem. Cic. pro Rabirio Poſthumo, 27.
Querela altè ſumpta. Lucret. lib. 4. 238.

Sumpturus] pen. prod. (λυψόμενος,) Aliud participium, ut Oſcula ſumpturus. Ouid. 5. Faſto. 130.

Sumptus] huius ſumptus, (δαπάνη, ἀνάλωμα, χορηγία,) dicitur quod quis impendit, ſiue impenſa. Terent. Phorm. 4. 3. 61. Opus eſt ſumptu ad nuptias.
Annuus ſumptus, Vide Annuus in Annus.
Exiguus ſumptus. Cic. in Parad. 63.
Liberales ſumptus, Vide Liberalis in Liber adiectiuo.
Legitimus & infinitus ſumptus. Cic. Appio, lib. 3. 8. 10.
Sumptus ubiq; Ciceroni pro Luxurie accipitur: unde ſumptuoſus, ut pro Cælio, 35. Nulla luxuries reperietur, nulli ſumptus, nullum æs alienum. Ibidem 54. Vigeant apud Mulierem uenuſtate, dominentur ſumptibus. Budæus.
Egentiſſimarum ciuitatum ſumptus. Cic. Appio, lib. 3. 8. 5.
Magnificentia & ſumptus epularum. Cic. 5. Tuſcul. 137.
Dapſilis ſumptus, Vide Dapſilis in Daps.
Infinitus ſumptus. Cic. 2. Offic. 82.
Abire in ſumptus, Vide Abeo.
Accommodare ſumptus, Vide Accommodo.
Admittere ſumptum, Vide Admitto.
Afferre ſumptum, Vide Affero.
Publico ſumptu decorare oppida. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.
Dare ſumptum. Cic. 2. de Inuent. 186.
Effuſus ſumptus. Cic. pro Roſcio Amerino, 41.
Prouinciam ſumptu exhauriri. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 13.
Facere ſumptum. Terent. Adelph. 5. 4. 11. Sibi uixit, ſibi ſumptum fecit.
Nullus teruntius factus ſumptus eſt. Cic. ad Atti. lib. 5. 110. 3.
Facere ampliter ſumptum, Vide Amplus.
Facere ſumptũ in rem militarem. Cic. Cornificio, lib. 12. 29. 8.
Facere ſumptum pro quæſtu. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 4.
Fit ſumptus in Quæſtorem, &c. Cic. ad Atticũ, lib. 5. 10. 4. 2.
Impendere laborem & ſumptum ad incertum caſum. Cicero 5. Verr. 195.
Impendent infiniti ſumptus in hos exercitus quibus nunc defendimur. Cic. Bruto, 18. 6.

Inferre

Inferre ſumptum ciuibus, Vide Infero.
Infumere ſumptum magnum, aut laborem in aliquam rẽ. Cice. 2. de Inuent. 205.
Leuare ſumptum, Vide Leuo in Leuis.
Minuere ſumptum in aliquem. Cic. 2. de Legib. 37.
Minuere ſumptũ, aut remittere. Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 18.
Mutuari in ſumptum, Vidè Mutuor in Mutuum.
Parcere ſumptui, Vide Parco.
Ponere ſumptum. Cic. Q. fratri, lib. 3. 17. 7.
Prodire ſumptu extra modum. Cic. 1. Offic. 195.
Eſſe ſumptui. Cic. Attico, lib. 5. 101. 2. Aduentus noſter minimi, nec minimo quidem fuit ſumptui.
Suppeditare ſumptus. Cice. 2. de Offic. 60. Pecuniæ non quærenda ſolùm ratio eſt, ſed etiam collocandæ quæ perpetuos ſumptus ſuppeditet, nec ſolùm neceſſarios, ſed etiã liberales.
Temperare ſumptus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.
Sumptus, in genitiuo ſumpti, antiquè. Cato. cap. 22. 3. Eo ſumpti opus eſt.
Sumptuarius] Adiect. (δαπανημάτικος,) Quod ad ſumptum pertinet. Cic. ad Atticum, lib. 13. 295. 1. Tu uelim è Pollice cognoſcas rationes noſtras ſumptuarias.
Sumptuaria lex. Quæ de moderandis ſumptibus lata eſt, quã Cato cibariam appellat. Cice. ad Gallum, lib. 7. 27. 4. Lex ſumptuaria, quæ uidetur λιτότητα attuliſſe, ea mihi fraudi fuit. Sic ad Atticum lib. 13. 265. 1.
Sumptuoſus] pen prod. Aliud adiectiuum, (πολυτελὴς, φιλανκλοτὴς,) Qui magnos ſumptus facit. Cic. pro Cluentio, 55. Quum eſſet egẽs, ſumptuoſus, audax, callidus, perfidioſus. Sic 2. de Orat. 74. Quòd ſumptuoſus, de luxuria: quòd alieni appetens, de auaritia.
Nihil apud hunc lautum, nihil elegans, nihil exquiſitum, ne magnopere quidem quicquam præter libidines ſumptuoſum. Cic. in Piſonem, 53.
Adoleſcẽtiæ ſumptuoſæ homo, Vide Adoleſcẽtia in Adoleo.
Cœnæ ſumptuoſæ. Catullus ad Fundum, 41. 2. Cicero Pæto, libro 9. 23. 3.
Conuiuia ſumptuoſiora. Martial. lib. 1. 94.
Domus ſumptuoſa, Sumptuoſa familia. Teren. Adel. 4. 7. 42.
Magnifica & ſumptuoſa funera. Cæſar 6. bell. Gall. 73.
Magnificus & ſumptuoſus homo. Terent. Heaut. 2. 1. 15.
Hoſtia ſumptuoſa. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.
Ludi ſumptuoſiores. Cic. Quinto fratri, lib. 3. 24. 7.
Reſperſio ſumptuoſa. Cic. 2. de Leg. 95.
Sumptuoſe] pen. prod. (πολυτελῶς,) Cum magno ſumptu Plin. epiſt. 189. Caſtigabat equidem filium ſuum, quòd paulò ſumptuoſius equos et canes emeret. Catull. ad Portium et Socrationem, 44. 1.
Vos conuiuia lauta ſumptuoſe De die facitis.
Lactare ſe ſumptuoſius & inſolentius. Cic. 2. in Catil. 40.
Sumptito] ſumptitas, pen. corr. ſumptitare, Frequentatiuũ. Plin. lib. 25. cap. 5. 13. Vt plerique ſtudiorũ gratia ad prouidenda acrius quæ cõmentabantur, ſæpius ſumptitauerint.
Sumptio] Verbale, (λῆμμα,) Cic. 2. de Diuina. 62. Sed demus tibi iſtas duas ſumptiones, ea quæ λήμματα appellant dialectici, ſed nos Latinè loqui malumus. Cato de Re ruſt. cap. 152. de lege oleæ faciundæ, Si ſumpſerit, in ſingulas ſumptiones, &c.
Sunium] (σούνιον,) Iuicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis eſt, ſupra Athenas & Marathonem. Vide tabulam decimã Europæ apud Ptolemæũ.
Suo] ſuis, ſui, ſutũ, (ῥάπτω,) ſuere, Partes duas panni, aut alterius rei inuicem coniũgere & colligare. A ſue quidã hoc uerbum deducunt: quia huius animalis pilis in ſuendo ſutores uterentur. Cice. 2. de Natura deorum, 225. Cultus diuersus agrorum, extructionesq; tectorum, tegumenta corporũ uel texta, uel ſuta, omnemq; fabricam æris & ferri. Gellius, Sed hi plerisq; naues loris ſuebant.
Aluearia ſuta lentis corticibus. Virg. 4 Georg. 7.
Pilea ſuta de lacernis cæſis. Stat. 4. Sylu. 9. 5.
Suere aliquid capiti ſuo, Appingere & affigere. Terentius Phorm. 3. 2. 6.
Sutor] ſutoris, maſcul. gen. (ῥάπτης,) Qui ſuit: potißimum autẽ pro calceario ſumitur. Plautus Aulul. 4. 34. Quaſi claudus ſutor domi ſedet totos dies. Cice. pro L. Flacco, 13. Se uelle dixit, id ſutores & zonarij conclamarunt.
Bonus ſutor. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 25.
Sutorius] Adiectiuum, (ῥαπτικὸς,) Quod ad ſutorem pertinet. Cice. ad Atticum, lib. 6. 111. 27. Noſtri enim credo graueis habent Turpionem ſutorium, & Vectium mancipem. Plin. lib. 20. cap. 12. 5. Verrucas miſto atramento ſutorio tollit. Vide Atramentum.
Sutura] ſuturæ, pen. prod. (ῥαφὴ, ῥαφίς,) Liu. 8. bell. Maced. 125. Sed triplex ſcutale crebris ſuturis duratum, ne fluxa habena uolutetur in iactu glans.
Sutura, de alijs etiam rebus per ſimilitudinem dicitur. Corn. Celſus lib. 7. Rarò caluaria ſolida ſine ſuturis eſt, & id caput firmißimum, atq; à dolore tutißimum eſt: ex cæteris in quo ſuturæ pauciores ſunt, eo capitis ualetudo commodior eſt. Idem lib. 5. de glutinatione uulnerum, Sutura oras iungit, quæ ne ipſæ quidẽ inter ſe contingere, ex toto debẽt.
Sutilis] & hoc ſutile, pen. corr. (ῥαπτὸς,) Quod ſutum eſt. ut Nauis ſutilis. Plin. lib. 24. 9. 8.
Sutilis roſa. Martial. lib. 9. 68.
Sutilis aptetur decies roſa crinibus: ut ſit,
Qui poſuit ſacræ nobile gentis opus. Idem lib. 5. 65.
Pingueſcat nimio madidus mihi crinis amomo,
Laſſenturq; roſis tempora ſutilibus.
Coronæ ſutiles. Plin. li. 21. cap. 3. 5. Summaq; autoritas pactili coronæ. Sutiles Saliorũ ſacris inuenimus et ſolennes cœnis.
Cymba ſutilis. Virg. 6. Aeneid. 83.
Sutrina] ſutrinæ, pen. prod. (σκυτεῖον,) Officina ſutoris in qua calcei fiunt. Liu. 3. bel. Pun. 137. Plinius lib. 35. cap. 10. 45. Tonſtrinas, ſutrinasq; pinxit, & aſellos, & obſonia ac ſimilia.
Sutrinus] pen. pro. Adiect. Tacit. lib. 15. Sutrinæ tabernæ.
Sutrinum] neutro genere, pro arte ſutrina. Senec. epiſt. 91. Non multum abfuit quin ſutrinum quoq; inuentum à ſapientibus diceret.
Supellex] ſupellectilis, pen. corr. f. g. uel hic & hæc ſupellectilis & hoc ſupellectile, in plurali ſupellectilia: in ablatiuo ſingulari ſupellectile uel ſupellectili. (σκεῦος, διάκοσμος, περιουσία, ἐπίπλεον,) Domeſticum patris familiâs inſtrumentum, quod neq; argento, auroue factо, uel ueſtimento adnumeretur: id eſt, res mobiles, ut uocant Iuriſconſulti, apud quos titulus eſt, De ſupellectile legata. Cuius nomine (ut inquit Paulus) continentur menſæ, trapezophora, delphicæ, ſubſellia, ſcamma, lecti margẽtati, culcitræ, toralia, mappæ uillоſæ, uaſa aquaria, pelues, aquiminaria, candelabra, lucernæ, trullæ, uaſa ænea: uulgaria, id eſt, quæ non proprio ſunt loco attributa: præterea capſæ, armaria, uitrea, eſcaria, & potoria. Hæc Sipontinus ex XXXIII. digeſt. De ſupellectile legata, L. I. & L. Supellectile. Plin. lib. 15. ca. 8. 2. Totam ſupellectilem ligneã. Cic. 4. Verr. 58. Supellex ex ære elegantior, & Deliaca & Corinthia. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 24. Vilis cum patera guttus, Campana ſupellex.
Supellectilis nomenclatura unde ducta ſit, his uerbis palàm facit Vlpianus, De ſupellectili legata. Labeo ait originẽ fuiſſe ſupellectilis, quòd olim his qui in legationẽ proficiſcerentur,

tur, locari ſolebant quæ ſub pellibus uſui forent.
Inſtrumentum & ſupellex. Cic. 6. Verr. 87.
Cogitatio ſupellectilis ad delicias. Cic. in Parad. 11.
Supellex uitæ. Cic. de Amicit. 50. Amicos non parare optimã & pulcherrimam uitæ, ut ita dicam, ſupellectilem?
Barbarica ſupellex, Vide Barbarus.
Curta ſupellex. Vide Curtus.
Infelix ſupellex. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.
Multa & laiuta & magnifica ſupellex. Cic. 2. Philipp. 76.
Munda ſupellex. Horat. 1. epiſt. 5. 2.
Vilis ſupellex. Virg. 1. Georg. 34.
Supellex Oratorum. Cic. 1. de Orat. 80. In Oratoris uerò inſtrumento tam lautam ſupellectilem nunquam uideram. Idẽ in Orato. 44.
Super] (ὑπέρ, ὑπεράνω,) Præpoſitio, utriq; caſui ſeruiẽs, accuſatiuo & ablatiuo. Accuſatiuo, uarijs modis. Primò quando aduerſatur præpoſitioni Subter, ut, Fama ſuper æthera notus. Virg. 1. Aeneid. 77. Cic. de Legib. 104. Demetrius ſuper terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam.
Secundo pro Vltra. Virg. 6. Aeneid. 159.
- ſuper & Garamantas & Indos
Proferet imperium. Apuleius, Iam enim ſuper oppidũ profectus, nos citra reliquerat. Studui ſuper mediam noctẽ, bona locutio eſt, teſte Seruio. Virg. 9. Aeneid. 13. hoc etiã per ablatiuum dixit, Nocte ſuper media.
Super, pro Pluſquam. Suet. in Auguſto, cap. 35. (erant enim ſuper mille, & quidam indigniſſimi, &c.)
Super octingentos annos. Tacit. lib. 13. Quæ ſuper octingentos & quadraginta annos Remi Romuliq; infantiã texerat.
Super omnem taxationem. Plin. lib. 7. cap. 12. 7.
Super omnia. Virg. 8. Aeneid. 61.
Super, pro Præter. Sueto. in Vitellio, cap. 13. Famoſiſſima ſuper cæteras fuit cœna ei data aduentitia à fratre. Sic in Tiberio, cap. 55. Super ueteres amicos ac familiares, uiginti ſibi è numero principum ciuitatis depopoſcerat uelut conſiliarios in negotijs publicis.
Super bellum. Liu. 2. ab Vrbe, 223. Obſeſſaq; urbs foret, ſuper bellum annona premente, ni Horatius Conſul ex Volſcis eſſet reuocatus.
Sauia ſuper ſauia dare. Plaut. Pſeud. 14. 43. Plin. epiſt. 128. Gratias alijs ſuper alias epiſtolis agit.
Super Euclionis filiam. Plaut. Aulul. 27. 2. Id eſt, de.
Super cœnam loqui. Tempore cœnæ. Plin. epiſt. 87. b.
Super menſam. Curtius lib. 7. Debellaturus ſuper menſam Alexandrum.
Super uinum et epulas. Curtius lib. 8. Hoc eſt inter epulas, inter conuiuandum.
Super ſe collocare aliquem, In loco ſuperiore & honoratiore. Suet. in Auguſto, ca. 43. Superq; ſe ſubſellio ſecundo collocauit. Curtius lib. 8. Polypercon, qui cubabat ſuper regem, &c. Hoc eſt in conuiuio diſcumbebat ſuper Alexandrum.
Ablatiuo, pro De, ubi de re reliqua mentionem facimus. Virgilius 1. Aeneid. 151. Multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 20. Hac ſuper re ſcribam ad te Rhegio.
Paterfamiliãs uti ſuper familia, pecuniaúe ſua legauerit, ita ius eſto. Autor ad Herenn. lib. 1. 23.
Super, pro Pluſquam, cum ablatiuo. Suet. in Auguſto, cap. 38. Super triginta ducibus iuſtos triumphos, & aliquanto pluribus triumphalia ornamenta decernenda curauit.
Super, pro Vltra. Virg. 9. Aeneid. 13. Nocte ſuper media. Dicimus, & ſuper mediam noctem teſte Seruio. Id eſt, maiore eius parte tranſacta.
Super pro In. Virg. Ecloga 1. 16.
Hîc tamen hac mecum poteris requieſcere nocte
Fronde ſuper uiridi. Idem 6. Aeneid. 41. gemina ſuper arbore ſidunt.
Super. Virg. 4. Aeneid. 47. Nec ſuper ipſe ſua molitur laude laborẽ. Vbi Seruius, Super laude ſua, id eſt, pro ſua laude: & Græcum eſt ſchema. Sic enim Demoſthenes, ὑπὲρ τῶν στεφάνων, id eſt, pro corona, ὑπὲρ ἐκείνου, pro illo.
Super gratiam eſſe, Maius eſſe, uincere, ſuperare. Saluſt. in Iugurtha, At Iugurtha manifeſtus tanti ſceleris, nõ prius omittit contra uerum niti, quàm armaduertit ſuper gratiã atq; pecuniam ſuam, inuidiam factã eſſe.
Super efficitur aduerbiũ, ubi caſum deſiit habere. Plaut. Hinc atq; ſuper, ſubterq; premor anguſtijs. Cic. pro Q. Roſc. 6. Satis ſuperq; habere dicit. Virgil. 4. Aeneid. 100.
- lectumq; iugalem Quo perij, ſuper imponas.
Super, pro Deſuper. Virg. 9. Aeneid. 34. Et ſuper è uallo proſpectant Troes. Idem 10. Aeneid. 77.
Super quàm quòd. Liu. 7. bel. Pun. 121. Marcellus etiam aduerſo rumore eſſe, ſuper q̃ quòd primò malè pugnauerat. Id eſt, præter quàm quòd.
Super ſomnum ſeruus, Id eſt ſeruus à cubili. Curtius, Sed per diſpoſitos quos ſuper ſomnum habebat, omnes procul relegatos, ne fremitu murmurãtium inter ſe excitaretur. Budæus.
Super, Virg. 2. Aeneid. 7. His accenſa ſuper. Idem 3. Aeneid. 98. O mihi ſola mei ſuper Aſtianactis imago. Id eſt ualde, uehementer, expreſſe: hoc eſt ualde mihi es imago Aſtianactis, inquit Seruius.
Pro Supereſt. Virg. 4. Aeneid. Nec fuga iam ſuper. Sub. eſt.
Pro Inſuper & amplius. Virg. 2. Aeneid. 15.
Cui neq; apud Danaos uſquam locus, & ſuperipſi
Dardanidæ infenſi pœnas cum ſanguine poſcunt. Nonnulli legunt inſuper. Idem 11. Aeneid. 46.
Deſuper, Vide DE præpoſitionem.
Super, compoſitionem ingreditur, ut Superſedeo, &c.
Supera, pro Suprà] Vide Supra.
Supera, ſuperorum] Vide Superus.
Superabundo] ſuperabundas, ſuperabundare, Redundare. Vlpian. in L. Non ſolent. ff. De diuerſis reg. iur. anti. Nõ ſolent, quæ ſuperabundant uitiare ſcripturas.
Superaddo] ſuperaddis, ſuperaddidi, ſuperadditum, pen. corr. (ἐπιπροσίθημι,) ſuperaddere, ultra addere. Virgilius eclog. 3. 8. Lenta quibus torno facili ſuperaddita uitis. Propert. lib. 2. eleg. 14. 7. Et ſit in exiguo laurus ſuperaddita buſto.
Carmen ſuperaddere tumulo. Virg. eclog. 5. 9.
Superalligare] (ἐπιδέω,) Plin. lib. 30. cap. 6. 8. Caninum ſi uiuẽti eximatur, & in cibo ſumatur, liberat eo uitio. Quidam recentem ſuperalligant.
Superamenta] Vide Supero, in ſequentibus.
Superbibo] ſuperbibis. ſuperbibi, pen. corr. ſuperbibitum, pen. corr. (ἐπιπίνω,) ſuperbibere, Poſtea bibere. Plin. li. 23. cap. 1. 28. Itemq; iugi ſuperbibere ebrietati, quam quidem frigidæ potus extemplo diſcutit.
Superbio] ſuperbis, ſuperbiui, ſuperbitum, (ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονέυομαι, γαυριάω, γαυρόομαι, μεγαλοφρονέω, τυφόομαι,) ſuperbire, Compoſitum ex Super & Eo, is, B melioris ſoni gratia, interpoſita: & e in i mutata. Eſt autẽ, ſuperbire, uel ipſo inceſſu, uel faſtu quodam ſeſe extollere. Plin. lib. 10. cap. 63. 9. Equæ comantes gloria ſuperbiunt.
Superbire, ad inanimata trãslatũ. Plin. Hinc geminæ certè apud Menandrum & Philomenẽ fabulæ ſuperbiunt. Hoc eſt alias antecellunt, & præ alijs iocoſæ. Claud. lib. 3. de raptu Proſerpinæ, 69. - Phlegræis ſylua ſuperbit
Exuuijs, totumq; nemus uictoria ueſtit. Hoc eſt nobilitatur, celebratur, illuſtratur.

Patrijs

Digitized by Google

Patrijs actis ſuperbire. Ouid. epiſt. 8. 9.
Forma ſuperbire. Ouid. de Medicamine faciei, 7.
Nomine aui ſuperbit ille. Ouid. 11. Metam. 44.
Superbia] ſuperbiæ, (ὑπερηφρανία, ἀλαζονία, ἀγυνοσία, ἀγερωχία, γαυρίαμα, τύφος,) Eſt ſupergrediēs elatio mentis. Cic. in Partit. 43. Magnitudinem animi ſuperbia imitatur, in animis extollendis. Idem 6. Verr. 80. Illa tua ſingularis ſignificatur inſolentia, ſuperbia, contumacia.
Domicilīū ſuperbiæ, et ſedes luxuriæ. Ci. 2. de Lege agrar. 94
Damnoſa ſuperbia in uultu. Ouid. 3. de Arte, 101.
Abijcere ſuperbiam. Plaut. Mercat. 22. 10.
Accipere aliquid in ſuperbiam. Tacit. lib. 5.
Facere aliquid in ſuperbia et in humanitate. Ci. 1. de Orat. 50.
Superbiam, faſtidium, arrogantiamq; magnopere fugiamus. Cice. 1. Offic. 127.
Parere ſuperbiam. Quint. lib. 3. cap. 6. 42.
Ponere ſuperbiam. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
Superbus] Adiect. (ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ὑπέροχος, ἀλαζὼν, γαυρικὸς, ὑπέροφρυς, ὑπέροφρων,) Arrogans & faſtuoſus. Virg. 3. Aeneid. 66. Stirpis Achilleæ faſtus, iuuenemq; ſuperbum. Idem 10. Aeneid. 103. Catullus in Iulium Cæſarem, 27. 2.
Et ille nunc ſuperbus, & ſuperfluens.
Superbus cæde ferarum. Ouid. 2. Metam. 88.
Pecunia ſuperbus. Horat. Epod. 4. 1.
Superbus, Nobilis, magnificus, excellens. Virg. 1. Aeneid. 5.
Hinc populum latè regem, belloq; ſuperbum.
Superbus uiribus. Plaut. Amph. 4. 59. Magnanimi uiri, freti uirtute, & uiribus ſuperbi.
Superbus] Altus, elatus. Virg. 7. Aeneid. 126.
- Atina potens, Tyburq; ſuperbum. Hoc eſt altè exædificatum, uel etiam magnificum.
Superbus ornatus. Virg. 2. Aeneid. 191.
Barbarico poſtes auro, ſpolijſq; ſuperbi Procubuere.
Opibus ſuperbi omnes. Virg. 5. Aeneid. 54.
Superbus, Opulentus. Virg. 9. Aeneid. 65.
- ſimul enſe ſuperbum Rhamnetem aggreditur.
Superbus, Iniquus. Virg. 8. Aeneid. 24. Quos illi bello profligos egere ſuperbo.
Superbos antiquos propter pompam funeris, mortuos dixere. Plaut. Amphit. 4. 203. Faciam ego hodie te ſuperbum, niſi hinc abis. Id eſt, occidam. Nonius.
Achilles ſuperbus, Vide Achilles.
Ager ſuperbus. Mart. lib. 1. 2.
Aures habere ſuperbas. Liu. 4. bel. Maced. 26.
Coniugium ſuperbum. Virg. 3. Aeneid. 95.
Corpus ſuperbum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 22.
Curru ſuperbo uictor ſtetit. Senec. Troade 2. 6.
Dominis parere ſuperbis. Virg. 12. Aeneid. 48.
Faſtidia ſuperba. Virg. eclog. 2. 3.
Forma ſuperba. Ouid. epiſt. 20. 7.
Fortuna ſuperba. Horat. 1. epiſt. 1. 14.
Gentes frænare ſuperbas. Virg. 1. Aeneid. 106.
Greſſus glomerare ſuperbos. Virg. 3. Georg. 24.
Honor ſuperbus. Stat. 1. Achilleid. 56.
Inſigne ſuperbum belli. Virg. 8. Aeneid. 137.
Iudicium ſuperbiſſimum. Cic. in Orat. 84.
Ius ſuperbum. Cic. 3. de Legibus 25.
Iuuenis ſuperbus. Virg. 3. Aeneid. 66.
Merum ſuperbū, Vinū pretioſum. Horat. 2. Carm. ode 14. 6.
Oculi ſuperbi. Ouid. 6. Metam. 34.
Palla ſuperba. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 6.
Pyra ſuperba. Columell. lib. 5. cap. 10. 12.
Regna ſuperba. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 16.
Reges ſuperbi. Lucret. lib. 2. 246. Cic. Attico, lib. 6. 114. 12.
Sceptra ſuperba. Lucret. lib. 5. 229.
Sedes ſuperbæ. Virg. 2. Aeneid. 157.
Tecta ſuperba. Virg. 7. Aeneid. 3.
Triumphus ſuperbus. Horat. 1. Carm. ode 37. 7.
Verba ſuperba. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 2.
Victor ſuperbus. Virg. 3. Georg. 46.
Præbere ſe ſuperbum in fortuna. Cic. Attico, lib. 8. 148. 1.
Laudato pauone ſuperbior. Ouid. 13. Metam. 172.
Vtrum ſuperbiorē te pecunia facit, an quòd te imperator conſulit? Cic. Trebatio, lib. 7. 13. 3.
Superbum eſt enim Iudices, & non ferendum, dicere Prætorē in prouincia homini honeſto, locupleti, ſplendido, Vende mihi uaſa cælata. Cic. 6. Verr. 39.
Superbè] Aduerbium, (ὑπερηφάνως, ἀγερώχως,) Elatè, faſtuoſe. Terent. Phormio. 5. 8. 22. Satin' ſuperbè illuditis
Dictum ſuperbè. Lucret. lib. 5. 246. (me?
Superbè reſponſum reddere. Liu. 1. ab Vrbe, 140.
Superbius aliquem appellare. Cic. pro Lege Manil. 6.
Accipere preces alicuius ſuperbius. Tacit. lib. 2.
Superbiter ſcripſit Næuius bell. Punic. li. 6. pro Superbè. (γαυριλῶς,) teſte Nonio.
Superbiloquentia] ſuperbiloquentiæ, (γαυριλολογίᾳ,) Elatus atq; arrogans ſermo. Cic. 4. Tuſcul. 54. Ob ſcelera, animiq; impotentiam & ſuperbiloquentiam.
Superbificus] pen. corr. Adiectiuum, (γαυριποιὸς,) Senec. Herc. furen. 1. 12.
- & ſuperbifica manu
Atrum per urbes ducit Argolicas canem.
Supercalco] ſupercalcas, (ἐπιγιβέω,) ſupercalcare. Colu. lib. 12. cap. 39. 3. Vbi unum tabulatum feceris, uinum uetus conſpergito, poſtea alterum ſupercalcato, & item uinum conſpergito.
Supercerno] ſupercernis, ſupercreui, ſupercretum, penul. prod. (ἐπεκκρίνω,) ſupercernere. Plin. lib. 17. cap. 10. 13. Terraq; cribris ſupercernitur pollicis craſſitudine.
Supercido] ſupercidis, pen. corr. ſupercidi, pen. corr. ſupercaſum, pen. prod. (ἐπικόπτω,) ſupercidere, Ex ſuper & cadere. Colum. lib. 4. cap. 9. Ne ſi tranſuerſa fuerit cicatrix, cæleſtem ſupercidentem aquam contineat. Alia exemplaria habent ſuperincidentem.
Supercilium] ſupercilij, (ὀφρὺς,) Ex ſuper et ciliū, Vltima pars frontis, pilis ueſtita, quæ cilijs prominet. Plin. lib. 11. cap. 37. 16. Supercilia homini, & pariter & alternè mobilia, & in ijs pars animi. Negamus, annuimus. Hæc maximè indicant faſtus. Superbia aliubi conceptaculum, ſed hîc ſedem habet. In corde naſcitur, huc ſubit, hic pendet. Nihil altius ſimul abruptiusq; inuenit in corpore ubi ſolitaria eſſet. Subiacent oculi, pars corporis pretioſiſſima, & qui lucis uſu uitam diſtinguant à morte.
Superciliorū remiſſio aut cōtractio, mœſtitia, &c. Cic. 1. Offic. (203.
Abraſa ſupercilia. Cic. pro Roſc. Comœd. 11.
Conſtricta ſupercilia. Quintil. lib. 1. cap. 11. 6.
Depreſſum & ſublatum ſupercilium. Cic. in Piſonem, 9.
Diſſidentia ſupercilia. Quintil. lib. 1. cap. 11. 6.
Duris ſupercilijs torua. Ouid. epiſt. 16. 4.
Hirſutum ſupercilium. Virg. 8. Eclog. 7.
Inflexa iuxta tempora ſupercilia, Vide Inflecto.
Seueri ſupercilij matrona. Ouid. 2. Triſt. 62.
Triſte ſupercilium. Lucret. lib. 6. 236. (11. 6.
Alleuare ſupercilia ad ſingulos uocis conatus. Quint. lib. 1. ca.
Libidines quas fronte & ſupercilio contegit. Cic. de Prouinc. Conſul. 7.
Decipere aliquē rugis et ſupercilio. Ci. Poſt. red. in Senatu, 14

Digitized by Google

Vibrante ſupercilio loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 3.

Niti ſupercilio. Cic. pro Seſtio, Tãta erat grauitas in oculo, tanta frontis contractio, ut illo ſupercilio Reſpub. tãquam Atlante cælum niti uideretur.

Supercilium, pro nutu. Horat. 3. Carm. ode 1. 2.

Reges in ipſos imperium eſt Iouis
Clari Giganteo triumpho,
Cuncta ſupercilio mouentis.

Supercilĩ, pro Superbia aliquãdo ponitur. Iuue. Saty. 6. 17.

Grande ſupercilium. Cic. pro Lege agra. 91. Hũc Capuæ Campano ſupercilio, ac regio ſtrepitu quum uideremus. Mart.

Terrarum dominum pone ſupercilium. (lib. 1. 34.

Supercilium ſalit. Quoties bona quædam ſpes titillat animum noſtrum, dicere licebit nobis ſalire ſupercilium. Ita Pſeudolus apud Plautum. Sumptum à uulgi ſuperſtitione, qui futurorũ auguria captat ex corporis effectibus: ut ſiquod membrum pruriat præter euidentem cauſam, ſi dexter oculus ſaliat, ſi auris dextra tinniat. Nec me fallit aliter legi apud Plautũ: uerùm & ipſa ſententia, & metri ratio docet eſſe legẽdũ ut à me poſitũ eſt. Sic enim legẽdi ſunt ſenarij Iãbici,

Spero alicũde hodie me bona opera, aut hac mea (3. 105.
Tibi inuenturum eſſe auxilium argentarium.
C. At id futurum unde? P. unde dicam, neſcio,
Niſi quia futurũ eſt, ita ſupercilĩ ſalit. Eraſmus in Chiliad.

Supercilium montis, pro Summitate, per translationẽ. Liu. 7. bel. Pun. 108. Ipſe expeditos, qui pridie ſtationes heſtium pepulerant, ad leuem armaturã infimo ſtantem ſupercilio ducit. Plin. lib. 6. ca. 5. 3. Inde promontorium Cronea, quo ſupercilium arduum tenent Toretæ. Virgil. 1. Georg. 22. Stat. 6. Thebaid. 13. Molle ſupercilium. De pyra erecta in funere pueri.

Supercontego] Celſ. lib. 4. cap. 1. Renes uerò diuerſi, qui lumbis ſummis coxis inhærent, parte earum reſimi, ab altera rotundi, qui & uenoſi ſunt, & uentriculos habent, & tunicis ſupercõtegũtur: ac uiſcerũ quidẽ hæ ſedes ſunt.

Supercorruo] ſupercorruis, ſupercorruere. Valer. lib. 5. cap. 6. Factáq; ingenti ſtrage telis obrutus ſupercorruit.

Supercreſco] ſupercreſcis, (ὑπερεπιλείβομαι,) ſupercreſcere. Celſus lib. 6. cap. 6. de oculorum ulceribus ſupercreſcentibus. Idem lib. 5. cap. 28. de carcinomate, Si id nimium ſupercreuit, tentanda ſquama æris eſt. Quintil. Declam. 5.

Supercurro] ſupercurris, ſupercurrere. Supercurrere ager dicitur uectigali, quum habet ampliorem prouentum. Plin. epiſt. 138. Et ager ipſe propter hoc quòd uectigali lõgè ſupercurrit, ſemper dominum à quo exerceatur inueniet.

Supercubo] ſupercubas, pen. corr. (ὑπερκεῖμαι,) ſupercubare, Superiacere, ſuperdormire. Colum. lib. 7. cap. 4. 5. Perforatis tabulis, quibus ouilia conſternuntur, ut grex ſupercubet.

Superdico] ſuperdicis, pen. prod. ſuperdixi, ſuperdictum, (ἐπιλέγω,) ſuperdicere, Dictis addere, Dicere præter id quod dictum eſt, Subiungere dictis. Cic. 2. de Legibus, 84. Admonet Iuriſconſultus hic quidem ipſe Mutius Pontifex, idem ut minus capiat, quàm omnibus hæredibus relinquatur: ſuperdicebant quicquid cœpiſſet aſtringi, rurſus ſacris liberantur.

Superdo] ſuperdas, ſuperdedi, ſuperdatũ, ſuperdare, pen. corr. (ἐπιτίθημι,) Celſ. lib. 7. cap. 2. Purgationis cauſa paulum mellis imponendum, deim glutinantia ſuperdanda. Ibidem, cap. 7.

Superduco] ſuperducis, pen. prod. ſuperduxi, ſuperductum, (ἐπεισάγω,) ſuperducere, Præter iã adducta, alia adducere. Plaut. Trucul. 10. 53. Iam quin etiam ſuperducas, quæ mihi comedant cibum.

Superedo] ſuperedis, pen. corr. ſuperedi, pen. prod. ſuperesum, (ἐπιεδίω,) ſuperedere, Poſtea edere. Plin. lib. 19. cap. 6. 14. Menander, è Græcis autor eſt, allium edẽtibus, ſi radicẽ betæ in pruna teſtam ſuperederint, odorem extingui.

Supereminео] ſuperemines, pen. cor. ſupereminui, (ὑπερέχω,) ſupereminere, Amplius eminere. Colum. lib. 12. cap. 47. 1. Vt oliuæ premantur, & ius ſupereminеat. Virgil. 6. Aeneid. 172. . uictorũq; uiros ſupereminet omnes.

Supereminet extra aquam. Plin. lib. 26. cap. 8. 9.

Superfero] pen. corr. ſuperfers, ſupertuli, pen. corr. ſuperlatum, pen. prod. (ἐπιφέρω, ὑπερτίθημι,) ſuperferre. Plin. lib. 32. cap. 10. 18. Sed ſi caſtoreum, fibrumue ſupergrediatur grauida, abortum facere dicitur, et periclitari partus ſi ſuperferatur. Idem lib. 28. cap. 8. 15.

Superlatus] pen. prod. Particip. (ὑπέρθετος,) ut Superlata nomina, ſuperlata uerba, quæ augendi cauſa in oratione proferebantur. Cic. in Partit. 12. Illuſtris autem oratio eſt, ſi & uerba grauitate delecta ponuntur, ac translata & ſuperlata, & ad nomen adiuncta, & duplicata.

Superlatio] Verbale, (ὑπέρθεσις,) Ipſe ſuperferẽdi actus.

Superlatio, apud Oratores. Cic. 3. de Orat. 113. Tum augendi minuendiue cauſa ueritatis ſuperlatio atq; traiectio & rogatio, atq; huic finitima quaſi percontatio, expoſitioq; ſententiæ ſuæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. Licet per comparationes & ſuperlationes.

Superlatio, eſt oratio ſuperans ueritatem, alicuius augendi minuendiue cauſa. Autor ad Herennium, lib. 4. 199. Superlatio, pro inſigni cognomine à re aliqua ſumpto: ut quum aliquis ſapiens, per excellentiam, uocatur. Valer. lib. 6. cap. 10. Quid? Craſſo nónne pecuniæ magnitudo locupletis nomen dedit? Sed eidem poſtea inopia turpem decoctoris ſuperlationem iniunxit.

Superlatiuus] pen. prod. Adiectiuum, (ὑπερθετικὸς,) ut Superlatiuus gradus: de quo abundè apud Grammaticos.

Superlatiuum, cum quàm. Liu. 4. bel. Maced. Cum tyrãno inſtituere amicitiam, & eo tyranno, quàm qui unquam fuit ſæuiſſimo & uiolentiſſimo in ſuos.

Superlatiuum à Comparatiuo interdum ſuperatur. Liu. 3. ab Vrbe, Orare, ne peſſimum facinus peiore exemplo admitterent iudices.

Superficies] ſuperficiei, ſ. g. (ἐπιπολὴ, ἐπιφάνεια,) Ex ſuper & facie, quaſi ſuperfacies, ſuperior pars cuiuſcunque rei, & facies quæ exterior ab oculis cernitur. Plin. lib. 11. cap. 48. 2. Quia longitudo ſuperficiem corporum ſolã ampliat. Cic. ad Atticum, lib. 4. 70. 10. Qui ſi ſuſtulerint religionem, arcam præclaram habemus, ſuperficium Conſules ex Senatuſconſulto æſtimabunt.

Aedium ſuperficies. Cic. Attico, lib. 4. 7. 18.

Superficiarius] Adiect. (ἐπιπολαῖος,) ut Superficiariæ ædes, quæ in conducto ſolo poſitæ ſunt, quarum proprietas & ciuili & naturali iure, eius eſt, cuius eſt ſolum. Hactenus Caius de ſuperficiebus. L. Superficiarias.

Superficiarius. Qui in alieno ſolo ſuperficiem habet, ita ut certam penſionem præſtet. Autor eſt Vlpianus. Senec. epiſt. 89. Mathematica, ut ita dicã, ſuperficiaria eſt, in alieno ædificat.

Superfit] pro Superest, (περίεστι,) Colum. lib. 12. cap. 1. 5. Tum ſe parare quæ conſumenda ſunt: & quæ ſuperfieri poſſunt, cuſtodire, ne ſumptus annuus menſtruus fiat.

Superfloreſco] ſuperfloreſcis, ſuperflorui, (ἐπανθέω,) ſuperfloreſcere. Plin. lib. 19. cap. 5. 7. Particulatim cucumis floret, ſibi ipſe ſuperfloreſcens.

Superfluo] ſuperfluis, ſuperfluxi, ſuperfluxum. (περισσεύω, πλεονάζω, ὑπερεκπλύω,) ſuperfluere, Abũdare, redundare. Cic. de Claris Orato. 175. Is decit operã, ſi modò

id

Digitized by Google

id consequi potuit, ut nimis redundantes nos, & superfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia reprimeret, & quasi extra ripas diffluentes coerceret. Plin. libro 31. cap. 4. 1. Apolloniæ in Ponto fons iuxta mare, æstate tãtum superfluit, & maximè Canis ortu, parcius si frigidior sit æstas.

Superfluens pecunia. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 11.

Superfluitas] *pen. corr. superfluitatis, (περισσεία, περίσσευμα,) Plin. lib. 14. cap. 1. 4. Aliæ improbo raptatu, pampinorumq; superfluitate atria media complentes.*

Superfluus] *Adiectiuum, ut Fructus superflui. Pap. in L. Deducta. Para. ulti. ff. Ad S. C. Trebell.*
Superfluum bonorum, ibidem.

Superfluus, cum datiuo. Plin. in Paneg. 135. Quibus moris est eadem illa nunc rigentia gelu flumina, aut cãpis superflua, nunc liquida ac deferentia lustrare nauigijs.

Superfœto] *superfœtas, (ἐπικυέω, ἐπικυίσκω,) superfœtare, Dicuntur quædam animalia dum post unum fœtum editum, rursum alium edunt uno aut altero die, aut paulo pluribus. Plin. lib. 10. cap. 63. 8. Dasypodes superfœtant sicut lepores. Idem lib. 7. cap. 11. 1. Præter mulierem, pauca animalia coitum nouere grauida. Vnum quidem omnino, aut alterum superfœtat.*

Superfulgeo] *superfulges, (ὑπερσελαγέω,) superfulgere. Stat. 1. Sylu. 1. 7.*
Ipse autem puro celsum caput aere septus
Templa superfulges, & prospectare uideris.

Superfundo] *superfundis, superfudi, superfusum, pe. pro. (ἐπιχέω,) superfundere, De liquoribus dicitur, quum alicui rei superijciuntur. Colum. lib. 12. cap. 57. 1. Hanc misturam, quum in catillo composueris, oleum superfundito.*

Superfundens se lætitia, per translationem, pro Vbertim sese ostendens. Liu. 5. ab Vrbe, 33.

Superfusus Tyberis, Inundans. Liu. 7. ab Vrbe, 10.

Superfusa gens montibus Caucasiis, Conspersim fusa. Plinius lib. 6. cap. 13. 7.

Superfusi hostes. Liu. 9. bel. Maced. 199.

Corpora dicuntur superfundi, à Seneca, de Trãquil. uitæ, quæ sunt nimiæ uastitatis.

Supergero] *supergeris, pen. corr. supergessi, supergestum (ἐπιχωννύω,) supergerere, Superiacere, & quasi aggeratim superimponere: nam propriè de terra dicitur. Colum. lib. 11. cap. 3. 5. Prædicti deinde fines de tabulato prõpti explicantur, & in longitudinem per utrunq; sulcũ porrecti obruuntur, sed ita ut non nimium supergesta terra semina spinarũ quæ inhærẽt toris funiculorum enasci possint.*

Supergradior] *siue supergredior, supergrederis, supergressus sum, (ὑπερβαδίζω, ὑπεραίρω,) supergredi, pen. cor. Super aliquid gressum facere. Plin. lib. 28. cap. 7. 11. Abortum facit illitus, aut si omnino prægnans supergrediatur.*
Stat. 5. Sylu. 3. 23. Ora supergressus Pylij senis.

Supergredi omnẽ laudẽ, Excellere. Quintil. lib. 6. in Procem.

Superiacio] *superiacis, pen. corr. superieci, pen. prod. susuperiactum, superiacere: & Superijcio, superijcis, superijcere, pro eodem, (ἐπιῤῥίπτω,) Colum. lib. 2. ca. 16. Quæq; temporibus Autumni frutetis & arboribus delapsa folia superiaciebantur, mox conuersa uomeribus, &c.*

Superijcere, Addere. Liu. 10. ab Vrbe, 149. Magna eius diei quo in Sentinati agro bellatum, fama est, etiam uero stanti. Sed superiecere quidam augendo fidem, qui in hostium exercitu, peditum quadringenta millia CCCXXX. equitum sex & XL. millia, mille carpentorum scripsere fuisse.

Superiacto] *superiactas (ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι) superiactare, Frequentatiuum. Plin. lib. 9. cap. 15. 10. Quod & aliàs faciunt, aliorũ uim timentes, mugiles maximè, tã præcipuæ uelocitatis, ut transuersa nauigia interim superiactẽt Id est, transcendant.*

Superiectus] *huius superiectus, masc. gen. (ὑπερπήδημα,) Colum. lib. 6. cap. 36. 3. Ita enim efficitur, ut eius obiectu, quum mas etiam superiectu eblanditus est, uelut incensus & obcœcatus cupidine, subtracta quam petierat, fastiditæ imponatur equæ.*

Superiectio] *superiectionis, fœm. ge. Quintil. lib. 8. ca. ulti. de hyperbole, Est hæc ementiens superiectio.*

Superilligo] *superilligas, pen. corr. (ὑπερενδέω,) superilligare. Plin. lib. 29. cap. 3. 2. Eadem cum oleo trita ignes sacros leniunt, betæ folijs superilligatis.*

Superillino] *superillinis, pen. corr. superillini, superilliui, & superilleui, pen. prod. superillitum, pen. corr. (ἐπιχρίω,) superillinere. Plin. lib. 30. cap. 12. 6. Reduuias, & quæ in digitis nascuntur pterygia, tollunt canini capitis cinis, aut uulua decocta in oleo, superillito butyro ouillo cũ melle.*

Superimpendens] *Participium. (ἐπιπερεμάμενος,) Catullus Argonaut. 59. 57.*
Confestim Peneo adit uiridantia Tempe,
Tempe quæ syluæ cingunt superimpendentes.

Superimpono] *superimponis, pen. prod. superimposui, superimpositum, pen. corr. (ἐπιτίθημι,) superimponere. Plin. lib. 31. cap. 9. 6. Phagedænis ulcerum, tritus cum farina hordei, superimposito linteolo madente uino. Liu. 1. bel. Pun. 4. Et Sardiniam inter motum Africæ fraude Romanorum, stipendio etiam superimposito, interseptam.*

Superincido] *superincidis, superincidi, pen. corr. superincasum, (ὑπερεμπίπτω,) superincidere, Ex super & cado cõpositum. Liu. 3. bel. Pun. 68. Vtiq; Cannensi pugna non prius prælio absiterit, quàm prope exanguis ruina superincidentium uirorum, equorum, armorumq; sit oppressus. Columel. lib. 4. cap. 9. Ne si transuersa fuerit cicatrix, cœlestem superincidentẽ aquam contineat. Liu. 2. ab Vrbe, 46.*

Superindico] *superindicis, superindicere. Vlpia. in L. Si duo. Para. ult. ff. De iureiurando, Imperator noster cum patre rescripsit, fustibus eum castigatum dimitti, & ita ei superindici, (προστοῦς μὴ ὄμνυε, id est, petulanter ne iurato.*

Superinduco] *superinducis, pen. prod. superinduxi, superinductum, (ἐπαγάγω,) superinducere. Plin. lib. 15. cap. 17. 2. Duũm pedum terra superinducta. Quintil. lib. 5. ca. 8. Neruis illis quibus causa continetur, adijciunt superinducti corporis speciem.*

Superinduo] *superinduis, superindui, superindutum, pen. prod. (ἐπενδύω,) superinduere. Sueton. in Nero. cap. 48. Vt erat nudo pede, atq; tunicatus, penulam obsoleti coloris superinduit.*

Superingero] *superingeris, pen. corr. (ἐπεισφέρω,) superingessi, superingestum, superingerere, Aggeratim, uel aceruatim superimponere. Plin. lib. 18. ca. 30. 10. Sunt qui leguminum aceruos superingerant.*

Superinijcio] *superinijcis, pen. corr. superinieci, pe. pro. superiniectũ, (ἐπεμβάλλω,) superinijcere, Ex duabus præpositionibus, Super & in, & uerbo iacio cõpositũ. Cels. li. 5. de Curatione erysipelatum, Aut si durior locus est, solani folia contrita suillæ adipi miscenda sunt, & illita linteolo superinijcienda. Plin. lib. 17. cap. 9. 5. Farinæ uice cribris superinijci. Ouid. 5. 107. Tum superiniecta texere madentia terra.*

Superintego] *superintegis, pe. corr. superintexi, superintectum, (ἐπεγκαλύπτω,) superintegere. Plin. lib. 18. cap. 6. 14. Ora utrinq; lapidibus statu minari, et alio superintegi.*

Superintono] *superintonas, pen. corr. (ἐπιβροντάω,) superintonare,*

Digitized by Google

perintonare, Desuper tonare. Virg. 9. Aenei. 142. Dat tel lus gemitum, & clypeum superintonat ingens.

Superinungo] superinungis, superinunxi, superinunctũ, (ἐπαλείφω) superinungere. Celsus li. 7. ca. 7. de oculoriũ uitijs, Dein superinungi collirio debet ex his aliquo, quo, lippientes oculi superinunguntur.

Superior, Superius] Vide Supra.

Superiumentarius] superiumentarij. Sueto. in Claudio, cap. 2. Quem barbarum, & olim superiumẽtarium ex industria sibi appositum, ut se quibuscunq; de causis quàm sæuissime coerceret, ipse quodam libello conqueritur.

Superlachrymo] superlachrymas, pe. cor. (ἐπιδακρύω,) superlachrymare, de palmitibus uitis dicitur, quũ post resectionem humorem quendã, ueluti lachrymã emittunt. Colum. lib. 4. ca. 24. 14. Optimum est igitur medio ferè internodio subsidiarium tondere palmitem, deuexamq; resectionem facere post gemmam, ne ut iam antè diximus, superlachrymet, & gemmantem cæcet oculum.

Superlatio, Superlatiuus, Superlatum] Vide Superfero.

Superliminare] superliminaris, pen. pro. neu. g. (ὑπέρθυρον,) Ea pars estij superior, quæ super limen est. Plin. li. 29. ca. 4. 24. Cuius generis propè uidere possint quæ tradunt & de uespertilione, si ter circunlatus domi uiuus, per fenestram inuerso capite infigatur, amuletum esse: priuatimq; oculibus circunlatum toties, & pedibus suspensum sursum in superliminari.

Superlino] à quo participiũ Superlitus, pen. corr. Plin. li. 22. ca. 23. 8. Vel per se uisco superlitum ut hæreat.

Supermando] supermandis, supermandi, supermansum, (ἐπιμασσάομαι,) supermandere, Post mansum aliquid, aliud rursus mandere. Plin. lib. 31. ca. 6. 8. Qui parum dedere raphanos supermandi ex mulso aceto iubent, ut ad uomitiones reuocent.

Supermeo] supermeas. (ὑπερῤῥέω,) supermeare, Superfluere, uel superlabi. Plin. lib. 2. ca. 103. 1. de miraculis aquarũ. Quædã uerò & dulces inter se supermeant alias. Vt in Fucino lacu inuectus amnis, in Lario Addua, &c.

Supermico] supermicas, pen. corr. supermicare, Id est, antecellere. Senec. de Benefic. lib. 3. ca. 31. Si quæ reddunt filij parẽtibus beneficia, eorũ nõ supermicant. Paulo post dicit

Supernas] Vide Supernus. (Exuperare.

Supernato] supernatas, pen. corr. (ἐπινολαίζω,) supernatare. Colu. lib. 12. ca. 9. 2. Deinde arido spissamento fœniculi sic cõprimi, ut ius supernatet. Plin. lib. 26. Postea super natans aqua, tollitur spongijs.

Supernatus] pen. prod. Adiectiuum, (ἐπιφὺς,) Quod præter alia natum est. Plin. lib. 19. cap. 3. 7. Supernato caule quem magydarim uocarunt.

Supernus] Adiectiuum, (ὁ ἄνω, ἐπινολιαῖος,) Quod est suprà, ut Superna regio. Plin. lib. 11. ca. 37. 36. Dentes similes aspidi & serpentibus: sed duo in superna parte dextra læuaq; longissimi.

Crines à fronte superni. Stat. 8. Thebaid. 128.

Numen supernum. Ouid. 15. Metam. 26.

Supernas] supernatis, pen. prod. om. ge. Idem. Plin. lib. 16. c. 39. 8. Ideo Romæ infernas abies supernati præfertur. Idẽ lib. 15. ca. 12. Supernaria Persica è Sabinis ueniunt.

Supernè] Aduerbium, (ἄνωθεν,) pro Super uel desuper. Plin. li. 7. ca. 16. 4. Quibus in dextra parte gemini supernè, à canibus cognominati, fortunæ blandimẽta pollicẽtur. Virg. 6. Aeneid. 132. - unde supernè

Plurimus Eridani per syluam uoluitur amnis.

Supernè, alio significatu quàm suprà positum est Senec. de Benefic. 6. Quomodo siquis scriptis nostris alios supernè imprimat uersus, priores literas non tollit, sed abscondit.

Supero] superas, pe. cor. (ὑπερβάλλω, ἐπικρατέω, πρόσχω, ὑπεραίρω, ὑπεράγω, καίνυμαι, κατακρατέω, παρέρχομαι, περιγίνομαι,) superare, Supergredi propriè significat, & quasi superascendere & excedere. Virg. 3. Georg. 54. - superant montes, & flumina tranant. Virg. 9. Aenei. 63. Liu. bel. Maced. lib. 4. 99. Et Parthenio monte superato, præter Tegram tertio die ad Caryas posuit castra.

Ascensu supero fastigia tecti. Virg. 2. Aeneid. 61.

Viam superare saltu. Virg. 3. Georg. 29.

Superans genua aqua. Liu. 6. bel. Pun. 235.

Superat sumptus, Excedit. Plaut. Perſa. 4. 64. Varro 1. de Re rust. ca. 53. Summa enim spectanda, ne in ea re sumptus fructum superet.

Superare, Vincere, per translationem. Virg. 5. eclog. 2. Quid si idẽ certet Phœbũ superare canendo? Teren. Eun. 2. 1. 25. - hæc superat ipsam Thaidem.

Si cum aliorum improbitate certet, longè omnes, multumq; superabit. Cic. 7. Verr. 90.

Contendere & superare. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 12.

Fallere & superare spem alicuius. Cic. 4. in Catil. 95.

Vincere & superare. Cic. 1. de Orat. 73.

Adamanta superare duritia, Vide Adamas.

Cõstãtia et grauitate quẽpiã superare. Cic. Lẽtulo, li. 1. 9. 56.

Cursu superare canẽ, uel uiribus aprũ. Horat. 1. epist. 19. 11.

Doctrina aliquem superare. Cic. 1. Tusc. 4.

Dolores superat uirtute. Ouid. 8. Metam. 104.

Dolis superare aliquem. Plautus Pœnulo, 16. 146. & in Casina. 22. 2.

Ferrum superare duritia. Ouid. epist. 2. 28.

Genus humanũ ingenio superauit Epicurus. Lucret. lib. 3. 212

Iniurias fortunæ superare. Cic. 4. de Finib. 29.

Labores superare. Virg. 3. Aeneid. 74.

Nobilitate superare aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 12.

Opinionem omnium superare. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. 3.

Pugnando superare. Ouid. 9. Metam. 6.

Votis superare aliquem. Virg. 3. Aeneid. 88.

Superare, Superabundare, supereſſe. Virg. 1. Georg. 38. Si superant fœtus, pariter frumenta sequentur. Cic. 5. de Finib. 76. Fabellarumq; auditione ducũtur, decq; eo quod ipsis superat, alijs gratificari uolũt. Idem ad Atticũ, li. 13. 294. 3.

Multa die superante accesit. Liu. 9. bel. Pun. 38.

Superare, Superuiuere, & quasi superstitẽ esse. Virg. 3. Aenei. 68. Quid puer Ascanius superátne, & uescitur auras?

Aliquem ferro superare, Occidere. Virg. 1. Aeneid. 71.

Superans] pen. corr. Participium, (πρόσχαρ,) ut

Animis superans. Virg. 5. Aeneid. 95.

Hic uictor superans animis, tauroq; superbus.

Superatus] pe. pro. Aliud particip. (ἐπικεκρατημένος,) ut

Bello superatus Amyntor. Ouid. 12. Metam. 73.

Iussa superata. Ouid. 9. Metam. 3. de Hercule.

Superabilis] & hoc superabile, pen. corr. (ἐπικρατητὸς, Quod facilè superari potest. Liu. 5. bel. Pun. 127. Mediocribus scalis superabilem, ad Marcellum rem defert.

Per uim nulli superabilis. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 6.

Scilicet ut per uim non est superabilis ulli,

Molle cor ad timidas sic habet ille preces.

Superamentum] superamẽti, Quod superat, & superfluũ est. Vlpian. in L. Ligni. Parag. O filius. ff. De legat. et fideicom. 3. Sed si uoluntas non refragatur, etiam uirgultæ, & cremia, & sarmenta, & superamenta materiarium, & uitiũ stirpes atq; radices continebuntur.

Superobruo] superobruis, (ὑπερχωννύω,) superobruere. Propert. lib. 4. eleg. 4. 19. Dixit, & ingestis comitum superobruit

Digitized by Google

ſuperobruit armis. Subaudi uirginem Tarpeiam, de qua ille loquitur.

Superpendeo] ſuperpendes, ſuperpendi, ſuperpenſum, (ὑπερηρέμαμαι,) ſuperpendere. Liu. 7. bel. Maced. 114. Ita ut quibuſdam locis ſuperpendentia ſaxa plus in altum, quàm quæ in ſtatione ſunt naues, promineant.

Superpono] ſuperponis, pen. prod. ſuperpoſui, ſuperpoſitum, pen. cor. (ὑπερτίθημι,) ſuperponere. Colu. lib. 1. ca. 5. 3. Sin ſummotus longius à collibus erit amnis, & loci ſalubritas, editiorq; ſitus ripæ permittet ſuperponere uillam profluenti. Plin. lib. 29. cap. 2. 8. Tantumq; pollent ut medicamentis quoq; ſuperponãtur. Ouid. epiſt. 20. 38. Aegra ſuperpoſita membra fouere manu.

Superrado] ſuperradis, pen. prod. ſuperraſi, ſuperraſum, pen. prod. (ὑπερξέω,) ſuperradere. Plin. lib. 22. cap. 23. 9. Perniones ex uino fouet, & ex oleo coctum imponitur: ſic & callo. Clauis pedum ſuperraſis præcipuæ utilitatis.

Superſcando] ſuperſcandis, ſuperſcandi, ſuperſcanſum, (ἐπαναβαίνω,) ſuperſcandere, Super aſcendere. Liu. 7. ab Vrbe, 170. Iam euaſerant media caſtra, quum ſuperſcandens uigilum ſtrata ſomno corpora miles offenſo ſcuto præbuit ſonitum. Colum. lib. 11. cap. 3. 5. Oportebit autem uirgeam ſepem interponere, quam ſuperſcandant ſentes utriuſque ſulci.

Superſcribo] ſuperſcribis, pen. prod. ſuperſcribere, Supra ſcribere. Modeſtinus in L. 4. ff. De operibus publicis, Nec præſidis quidem nomen licebit ſuperſcribere.

Superſedeo] ſuperſedes, pen. corr. ſuperſedi, pen. prod. ſuperſeſſum, (διαλείπω, ἐπέχω, φάνομαι,) ſuperſedere, Omittere, ceſſare. Plaut. Epid. 2. 37. Superſede iſtis rebus iam. Idẽ Pœn. 5. 5. Superſede iſtis uerbis. Cic. ad Seruium Sulpitium lib. 4. 2. 9. Superſedeas hoc labore itineris.

Cõmodè poſſumus principio ſuperſedere. Ad Heren. li. 3. 160.

Verborũ multitudine ſuperſedendũ eſt. Cice. 1. de Inuent. 42.

Sunt autem qui putant nonnunquam poſſe complexione ſuperſederi. Cic. 1. de Inuent. 86.

Quum acciderit, omnino narratione ſuperſedendum eſt. Cice. 1. de Inuent. 44.

Accuſatiuo iunxiſſe uidetur Gell. lib. 2. cap. 29. Cognati & affines operam quam dare rogati ſunt, ſuperſedent.

Non ſunt uiſa aliqua ſuperſedenda. Autor ad Heren. li. 2. 59.

Superſedere, cum datiuo conſtructum apud Hirtium de bel. Aphric. Poſtquam ſatis diuq; aduerſatus, à ſe ad dimicandũ inuitatos ſuperſedere pugnæ animaduertit, reducit copias.

Superſedi ſcribere. Plin. epiſt. 102. b. lib. 5. Liu. 4. ab Vrbe, 35. fruſtra certare ſuperſedit. Idem 1. bel. Pun. 144. ſuperſediſſem loqui apud uos. Idem 4. bel. Maced. 214. Aut ſuperſedere de amicitia agere. Sueton. in Auguſto capit. 93. In peragranda Aegypto, paulo deflectere ad uiſendum Apin ſuperſedit.

Superſilio] ſuperſilis. pen. corr. ſuperſilui, & ſuperſiliui, ſuperſultum, (ὑπερπηδάω,) ſuperſilire, Ex ſuper & ſalio compoſitum. Colum. lib. 8. cap. 3. 6. Ea pernicies & euitetur, perticæ dolantur in quadrum, ne teres læuitas earũ ſuperſilientem uolucrem non recipiat.

Superſpargo] uel ſuperſpergo, ſuperſpergis, ſuperſparſi, ſuperſparſum, (ἐπιπάσσω,) ſuperſpargere. Cato cap. 54. 2. Quum ſtramenta condes, quæ herboſiſſima erunt, in tecto condito, & ſale ſuperſpergito.

Superſtagno] ſuperſtagnas, (ὑπερλιμνάζω,) ſuperſtagnare, Idem quod Reſtagnare & redundare. Tacit. lib. 1. Si amnis Nar in riuos diductus ſuperſtagnauiſſet.

Superſterno] ſuperſternis, ſuperſtraui, ſuperſtratum, pen. prod. (ὑπεργορέω,) ſuperſternere. Columel. lib. 1. cap. 6. 8. Tum deinde quum exaruit, ſimili modo pauimenta teſtacea, quæ pro aqua receperint amurcam miſtam calci et arenæ ſuperſternũtur, & magna ui pauiculis inculcantur atq; expoliuntur. Liu. 10. ab Vrbe, 147. Conſulis corpus eo die, quia obrutum ſuperſtratis Gallorum cumulis, inueniri non potuit. Quædam exemplaria diſiunctim legunt.

Superſto] ſuperſtas, (ἐφίσημι,) ſuperſtare, Supra aliquid ſtare. Gellius, Quum ſedenti aquila ſuperſtaret. Liu. 10. ab Vrbe, 137. Eſſedis, carriſq; ſuperſtans hoſtis armatus, ingenti ſonitu equorum, rotarumq; aduenit. Idem 10. bel. Maced. 5.

Superſtito] ſuperſtitas, pen. corr. (σώζω,) ſuperſtitare, Frequentatiuum quo ueteres uſi ſunt, Saluum & incolumen reddere. Ennius Menalippo, Regnumq; ueſtrum ut ſoſpitet ſuperſtitentq;. Nonius.

Superſtitare, Idem quod ſupereſſe. Plaut. Perſa. 10. 3. Vt mihi ſuperſit, ſuppetat, ſuperſtitet.

Superſtes] ſuperſtitis, pen. corr. om. gen. (περιγινόμενος,) Qui ex mortuis quaſi ſolus uiuus ſuperſtat. Quintil. Defuncta uxore, liberis tamẽ ſuperſtitibus. Ouid. 3. Meta. 26.

Superſtitem alicui eſſe. Terent. Heaut. 5. 4. 7. Ita mihi, atque huic ſis ſuperſtes, ut ex me, atq; hoc natus es. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 3. Vtinam te non ſolùm uitæ, ſed etiam dignitatis meæ ſuperſtitem reliquiſſem.

Tiberio ſuperſtes fuit. Tacit. lib. 5.

Bellorum ſuperſtes. Tacit. lib. de German.

Superſtes gloriæ ſuæ. Liu. 2. ab Vrbe, 32.

Superſtes Reipub. Cic. ad Pætum, lib. 9. 17. 3.

Quum ſuperſtitem te eſſe Reipub. ne ſi liceat quidẽ, uelis. Cice. Torquato, lib. 6. 2. 7.

Fama ſuperſtes. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 11.

Opus ſuperſtes manſurum. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.

Superſtes toti cõuiuio, q ultimus à mẽſa ſurgit. Senec. epiſt. 94

Superſtes, Qui ſaluus eſt. Terent. And. 3. 2. 7. Deos quæſo ut ſit ſuperſtes.

Parte dimidia ſuperſtes. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 9.

Superſtes, pro Præſenti ſumitur. Plautus, Superſtitem utrunq; monui ne imiuſi abeant.

Vtriuſq; ſuperſtitibus præſentibus, iſtam uiam, dico, inite uiã. Cic. pro Muræna, 23.

Superſtitio] ſuperſtitiõis, (δεισιδαιμονία, ἐθελοθρησκεία,) Falſus Dei cultus, error inſanus, Seruius, A ſuperſtite ſuperſtitio dicta, quæ anicularũ propria eſt, quæ multis per ætatem ſuperſtites ſunt, & quæ rebus manibus addictæ, dii uolunt uideri nimis religioſæ, ſuperſtitioſæ fiunt, et ita delirãt. Cic. 1. de Nat. deor. 161. Horum enim ſententiæ omnium non modò ſuperſtitionem tollunt, in qua ineſt timor inanis deorum, ſed etiam religionem, quæ deorum cultu pio continetur. Idem 3. Tuſcul. 122. Accedit ſuperſtitio mulierbris quædam. Vide Religio.

Superſtitio quæ religioni ppinqua eſt. Cic. 2. de Inuent. 244.

Imbecilli animi atq; anilis eſt ſuperſtitio. Ci. 2. de Diuin. 187.

Contaminata ſuperſtitio. Cic. pro Cluentio, 153.

Iudaica ſuperſtitio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 15.

Magna ſuperſtitio. Ouid. 1. de Arte, 84.

Triſtis ſuperſtitio. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 16.

Vana ſuperſtitio. Silius lib. 5. 25.

Captus ſuperſtitione, Vide Capio.

Imbutus ſuperſtitione. Quintil. lib. 3. cap. 1. 16.

Inducere nouas ſuperſtitiones. Quintil. lib. 4. cap. 4. 5.

Infeſtare rudes animos ſuperſtitione, Vide Infeſtus.

Leuari ſuperſtitione, Vide Leuis.

Obligari ſuperſtitione, Vide Obligo.

Superſtitio fuſa per gentes, oppreſſit omnium ferè animos, atq;

Digitized by Google

hominũ imbecillitatem occupauit. Cic. 2. de Diuin. 219.
Non tollitur religio superstitione tollenda. Cicero 2. de Diuinat. 220.

Superstitiosus] pen. prod. Adiectiuum, (δεισιδαίμων,) Superstitiosi proprietatem habet, ut Cic. lib. 2. 104. de Natu. deor. tradit, ex hoc quòd præ cultura deorum supersedeant, qui sine causa timidi sunt, qui deum timẽt in rebus etiã non timendis. Non enim philosophi solùm, uerumetiã maiores nostri superstitionem à religione separauerũt. Nam qui totos dies precabantur, & immolabant, ut sibi sui liberi superstites essent, superstitiosi sunt appellati. Omnis tamẽ importuna, ineptaq; religio secundum Gellium superstitio dici potest. Plaut. Amphit. 4. 169.
Illic homo superstitiosus est.
Ariolationes superstitiosæ. Cic. 1. de Diuinat. 116.
Deterret aliquem sacerdotis superstitiosa dedicatio. Cice. pro Domo sua, 80.
Aliqui omnia cum superstitiosa solicitudine & miseria credũt. Cic. 2. de Diuinat. 130.
Imbecilli animi facilè superstitiosa ista concipiunt. Cicero 2. de Diuinat. 123.
Superstitiosus, Diuinator. Plaut. Curc. 8. 27. Superstitiosus hic quidem est, uera prædicat.

Superstitiosè] pen. prod. Aduerbium, (δεισιδαιμόνως,) Vanè & aniliter. Cic. 4. de Nat. deor. 133. Neq; id dicitis superstitiosè, atq; aniliter, sed physica, constantiq; ratione.
Facere aliquid superstitiosè. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.
Fatum dicitur non id quod superstitiosè, sed quod physicè. Cic. 1. de Diuinat. 204.

Supersum] superes, supersui, (πάρειμι, περιγίνομαι,) Superesse, Affluere, abundare. Terent. Phorm. 1. 3. 10. Alijs quia defit quod amant, ægrè est: tibi quia supersit, dolet. Ibidem, 1. 2. 19. Cui tanta erat res, & supererat? Virg. 11. Aeneid. 85. Auxilioq; urbes Italæ, populiq; supersunt. Id est, superabundant, adsunt ultra quam bella deposcunt, inquit Seruius.
Spatia plura supersunt. Virg. 5. Aeneid. 65.
Duæ partes mihi supersint illustrandæ orationis. Cicero 3. de Orato. 51.
Quod supereſt, absoluta locutio, inquit Seruius, Id est, de reliquo. Virg. 11. Aeneid. 3.
Quod supereſt, scribe quæso quàm accuratissimè. Cice. Attico lib. 9. 191. 6.
Victor supereſt, ut tueri se possit. Quint. lib. 7. cap. 3.
Superesse, Superstitem esse. Plaut. Milite, 7. 3.
– ne doceto malas ut sint malæ,
Mihi sola ego supersum. Idem Asin. 3. 2.
De exercitu alicuius superesse. Pollio Ciceroni lib. 11. 33. 15.
Superesse, Vincere, superiorem esse. Virgil. 3. Georg. 26. Farraq;, ne blando nequeant superesse labori. Id est, uincere laborem.
Superesse alicui, Superfluum esse, & nihil prodesse. Gellius libro 1. cap. 22. Memini ego Prætoris docti hominis Tribunali me fortè assistere, atq; ibi aduocatum non incelebrem sic postulare, ut quã diceret causam, remq; quæ agebatur, non attingeret. Tunc Prætorem ei, cuia res erat, dixisse aduocatum eum non habere. Et quum is qui uerba faciebat, reclamasset, Ego illi supersum: respondisse Prætorem festiuiter, Tu planè superes, non ades.
Superesse & Deesse, contraria. Cicero ad Silium lib. 23. 64. 3. Sed uereor ne iam superesse mihi uerba putes, quæ dixeram defutura.
Superesse negotijs suis. Vlpian. in L. Et qui. ff. De postulando.
Rebus suis supereſſe. Vlpian. in L. 1. Parag. ult. ff. De procuratoribus, Vsus autem procuratoris perquàm necessarius est: ut qui rebus suis ipsi supereſſe uel nolunt, uel non possunt: saltem per alios possint uel agere uel conueniri.
Supereſſe, Adesse, patrocinari. Suet. in Augusto, cap. 56. Quũ Asprenas Nonius arctius ei iunctus, causam ueneficij accusante Cassio Seuero diceret, consuluit Senatum quid officij sui putaret. Cunctari enim se, ne si supereſſet, eriperet irgibus reum: sin deesset, destituere at prædamnare amicum existimaretur.
Supereſſe, Durare. Virg. 3. Georgic. 2. Primus ego in patriam mecum (modò uita supersit) &c. Plaut. Persa, 10. 3.
Perennitatisq; adeò huic perpetuo cibo
Vt mihi supersit, suppetat, superstitet.
Superfore, penul. corrept. Scæuola in L. Creditor. §. Si inter. ff. Mandati uel contra, Nullam actionem superfore adrecipiendum.
Superfum, aliquando diducitur, interposita aliqua dictione, et aliquando pluribus. Plaut. Curcul. 2. 85. Si quia super illi fuerit, id nobis satis est. Saluſtius in Iugurtha, at Iugurtha manifestus tanti sceleris, non prius omisit contra uerum niti, quam animaduertit super gratiam & pecuniam suam inuidiam facti esse.

Superfuturus] pen. prod. Participium. Plin. lib. 11. ca. 53. 1. Sola ex omnibus superfutura.

Superuacuus] Adiectiuum, (ἀναγκὴς, περιττὸς,) Quod non est necessarium, sed præter rem & superfluum. Plin. in Paneg. 82. Qui tam multa concupiscebat, quum haberet superuacua tam multa. Columel. lib. 5. cap. 4. 2. Quo tamẽ ipsa postinatio penè superuacua est ijs locis quibus & per se resolutum est.
Metus habere superuacuos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 2.
Habere superuacuum dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 17. Plin. li. 27. cap. 12. 19. Phyreuma qualis sit describere superuacuum habeo, quum sit usus eius tantum ad amatoria.

Superuacaneus] Adiectiuũ, (περισσὸς, περίεργος,) Idẽ Sueton. de Claris Rhet. 1. d Quædam etiam ad usum communis uitæ instituta, dum utilia & necessaria, cum perniciosa & superuacanea ostendere, &c. Cic. 1. de Natu. deorum, 126. Quid de reliqua descriptione omnium corporis partium, in qua nihil inane, nihil sine causa, nihil superuacaneum est?
Tum conditioria facit hæc superuacanei operis aucupium atque uenatio. Cic. de Senect. 53.
Pro superuacaneo ac inutili haberi. Liuus 10. ab Vrbe, 114.
Quicquid usum non habet, superuacaneum est. Cice. 1. de Natura deorum, 137.
Superuacaneum est illis pugnare pro, &c. Salust. in oratione Catilinæ ad milites.

Superuacuò] Aduerbium. Vlpian. in L. At si quis. Parag. Pleriq; ff. De regil. et sumpt. fun. Quod si superuacuò fuerit factum, &c.

Superuado] superuadis, pen. prod. (ἀναβαίνω,) Superuadere, Superscandere, superare, supergredi. Liu. 1. bel. Maced. 149. Quum omnes uicti, metuq; perculsi ex prælio intra uallum protinus inde superuadentem munimẽta uictorem hostem fugerent.

Superuadere, (ὑπερβάλλειν,) ocỹs asperitates, Superare, uincere. Saluſtius in Iugurtha, Quæ postquam Metello comperta sunt: quanquam inter Thalam flumenq; proximũ in spatio millium quinquaginta, loca arida atq; uasta esse cognouerat, tamen spe patrandi belli si eius oppidi potitus foret, omnes asperitates superuadere, ac naturam loci etiam uincere aggreditur.

Superuagor]

Digitized by Google

Superuagor] pen.cor.superuagaris, (ὑπερπερισσεύω,)Superuagari, Præter iustum & æquum uagari, superfluere, uel superfluos ramos habere. Colu.lib.4.cap.33.1. Quinquennis uineæ nõ alia est putatio, quàm ut figuretur, quemadmodum suprà instituimus, néue superuagetur.

Superueho] supercruehis, superuexi, superuectum, (ὑπερέχω,)superuehere: ut

Montem superuehi. Catull. de coma Berenices, 61.9.

Superuenio] superuenis, pen.cor. superueni, pen.pro. superuentum, (ὑπερέχομαι, ἐνέρχομαι, ἐπιλαμβάνω,)Superuenire, Ex inopinato uenire. Horat.1.epist.4.3. Grata superueniet quæ non sperabitur hora. Liu.4.bel. Pun.161. Munientibus superuenit Marcellus. Virg.6.eclog.4. Addit se sociam, timidis superuenit Aegle.

Superuenire lætitiæ alicuius. Liu.4.bel.Maced.157.

Vulnus superuenit ulceri. Cels.lib.5.cap.28.

Superuenire, cum accusatiuo, Succedere, ascendere. Columella libro 2. cap. 17. Aut siquis eam superuenit humor, lentè prorepit. Idem libro 6.cap.24. Taurus ubi iuuencum superuenit. Idem libro 7.cap.6. Matrem stupro superuenit. Ouid.10.Metam.97.

Superuenire, Inscendere, Superscandere coitus causa. Plinius libro 9.cap.51.1. Plani piscium quibus cauda non est, aculeatiq; ut testudines in coitu superueniunt. Ibidem 2. Ranæ superueniunt, &c.

Superueniens] Particip. ut Hæreditas superueniens. Vlpian. in L. Vel hæreditas ff. De procuratoribus.

Superuentus] huius superuẽtus(ἐπέλευσις,)Plin.lib.25.ca.2.13. Obseruatũ certè est, inflãmari uulnera ac morbos superuẽtu eorũ, qui pedibus iter cõfecerint. Idẽ li.7.ca.15. 1. Acescunt superuentu musta, sterilescũt tactæ fruges, &c.

Superuestio] superuestis, superuestiui, superuestitũ, pen.pro. superuestire. Plin.lib.16.cap.33.2. Venatus classésue & imagines rerũ tenui folio, breuiq; et uirẽte superuestiẽs.

Superuolo] superuolas, pen.cor.(ἐπιπτάω,) superuolare. Plin.lib.10. cap.33.9. Perdices concipiunt superuolantiũ afflatu, sæpe uoce tantum audita masculi. Ouid.4. Metam. 125. Despectat terras totumq; superuolat orbem.

Superuolito] superuolitas, pen.cor. (ἐπιπταμαι,) superuolitare, Frequentatiuum. Virg.6.eclog.17.

-& quibus antè
Infelix sua tecta superuolitauerit ales.

Superuoluo] superuoluis, superuolui, superuolutum, pen.pro.(ἐπινυλινδέω,) superuoluere. Col.lib.11.cap.3.27. Potest etiam citra hanc operam fieri crispum qualitercunq; satum, si quum est natum, incrementum eius superuoluto cylindro coerceat.

Superungo] superungis, superunxi, superunctum, (ἐπαλείφω,)superungere. Cels.lib.7.cap.7. de oculorum uitijs, Dein superungi collyrio debet ex his aliquo, quo lippientes oculi superunguntur.

Superus] pen.cor. Adiect. à super. unde Superum mare, Adriaticum nominatur, collatione facta ad Tyrrhenũ, quod Græci inferum uocauere. Plaut. Merc.21.1. Limen superũ, inferumq; salue, simul autem uale.

Ad auras superas euadere. Virg.6.Aen.24.

Conuexa supera. Virg.6.Aen.49.

In domos superas scandere. Ouid.1.Fast.60.

Regnis superis detrudere Iouem. Virg.6.Aen.117.

Homo spectator superarum rerum atq; cælestium. Cicero 2. de Nat. deorum, 210.

Nicetas, cælum, solem, lunam, stellas, supera deniq; omnia stare censet. Cic.4.Acad.221.

Cogitare supera atq; cælestia. Cic.4.Acad.229.

Videre supera, infera, prima, ultima, media. Cic.1.Tusc.10.

Ex supero, Supernè. Lucret.lib.2.50.

Supera, plurali numero pro Cælo substantiuè accipitur. Virg.6.Aen.158. Omnes cælicolas, omnes supera alta tenentes. Cic.1.Tusc.67. Nihil enim habent hæc duo genera proni, & supera semper petunt.

Ardua supera. Virg.7.Aen.113.

Superi, pe.cor. superorum, (ἐφοπλίωνες,)Cælestes: siue uiui, & qui alijs superiores sunt qui inferi dicũtur. Plau. Aul.12.6.

Si autem deorsum comedent, siquid coxerint,
Superi incœnati sint, & cœnati inferi. Plin.lib.12.ca.18.1.

Pars superis. Horat.1.Carm.ode 6.4.

Numina superorum. Ouid.1.de Ponto, in Ibin, 17.

Rex superũm. Ouid.1.Metam.51.

Precari superos. Virg.5.Aen.106.

Supinus] pen.prod. Adiect. (ὕπτιος, κύμβαχος,) Qui iacet uentre cælum uersus. Iuuena. Saty.3.27.

-cubat in faciem, mox deinde supinus. Plaut. Cistel.7.79.

Quid nunc supina sursum in cælum conspicis?

Cursus supinus, Id est qui retro fit. Ouid.4.de Ponto, ele.5.9.

Digiti supini. Catul. Argon.59.63.

Manus supinas ad cælum tendere. Liu.6.bel.Pun.44.

Manibus supinis orare. Virg.4.Aen.41.

Supinis manibus excipere aliquem, quod aliàs dicitur, Obuijs manibus. Tranquil. in Vitel.cap.7.

Motus corporis pronus, obliquus, supinus. Cicero 1. de Diuinat.196.

Supina etiam hora cernuntur depulsione luminum. Cicero de Vniuers.62.

Palmes supinus. Martialis lib.12.27.

Vultus supinus. Quint.lib.1.cap.11.5.

Venter supinus. Horat.1.Serm.sat.5.17.

Supinus, pro Otioso nonnunquã ponitur, molli, negligentiq;. Iuuen. Saty.1.7. Et multum referens de Mecœnate supino.

Animus supinus, Iners. Catul. ad Coloniam, 17.5.

Supina aure audire, Negligenter. Martial.lib.6.42.

Supinus iactus, pro In altũ. Liu.10.bel.Pun. Ex rostratis, Pœni uana pleraq; (utpote supino iactu) tela in locũ superiorẽ mittebant. Supinantur enim qui sursum uersus iaculantur.

Supiniores deliciæ, Minus delicatæ. Mart.lib.2.6.

Supinus, Montosus. Horat.lib.3.Carm.ode 4.5.

-seu mihi frigidum
Præneste, seu Tybur supinum. Vbi Acron, Supinum, Montuosum, ut Collesq; supinos. Situm autẽ ciuitatis descripsit, quia in ascensu montis est constituta.

Supinè] Aduerbium, pro Negligenter. Senec.lib.2.de Benef. Alij beneficia supinè accipiunt.

Supinare, pro Erigere in arrogantiam. Solẽt enim arrogantes incedere supini. Senec. lib. 1. de Benef. Libet interrogare quid tantopere te supinet, quid uultũ habitumq; oris peruertat, ut malis habere personam quàm faciem.

Supinum] supini, A quibusdã dicitur uerbũ participiale, cui iusmodi sunt gerundia, quæ nomina participialia dicuntur. habet aũt supinũ duas terminationes, um et u, ut lectũ lectu.

Quod in um finitur, habet significationem actiuam. Sallustius, Legatos ad Iugurtham de iniurijs questum misit. Id est qui quererentur. Terent. And.3.2.35.

-missa est ancilla illico
Obstetricem accersitum ad eam.

In u uerò supinum, significationis passiuæ est: iungiturq; nominibus adiectiuis. Virgilius 3. Aeneid.125. Nec uisu facilis, nec dictu effabilis ulli. Hoc est, quod nec uideri, nec dici facilè possit.

Supino] supinas, penult.prod.(ὑπτιάω,) supinare. Stat.6.

Digitized by Google

Thebaïd. 158. Præcipitatq; retro iuuenem, atq; in terga ſupinat.

Supinor] ſupinaris, (ὑπτιάζομαι,) ſupinari, Paſſiuum. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 8.

-naſum nidore ſupinor. Vbi Acron interpres, Naſum, inquit, nidore ſupinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur, odoribus pulmentariorum. Accuſatiuum addidit uerbo paſſiuo, quemadmodum Virg. 7. Aen. 128. Loricam induitur, fidoq; accingitur enſe. Statius 12. Thebaid. 49.

Supinor in paſſiuo genere apud Quintilianum quoq; legitur lib. 11. cap. ult. Interim uncis etiam digitis aut à capite deijciatur, aut eadem manus ſupinata in ſuperiora iactetur.

Supinatus] pen. pro. (ὑπτιασμένος,) Particip. ut

Cornu ſupinatum, Arcus intenſus. Stat. 9. 174.

Glebas ſupinatas Aquiloni oſtendere. Virg. 2. Georg. 53.

Os ſupinatum. Stat. 5. Thebaid. 105.

Suppar] ſupparis, pen. cor. m. g. (παρίσος,) Ferè parem ſignificat. Cic. de Claris Orat. 14. Huic ætati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes.

Supparaſitor] pen. prod. ſupparaſitaris, (ὑποπαρασιτέω,) ſupparaſitari, Subſeruire, obſequi, tanquam paraſitum. Plaut. Amphit. 6. 17. Accedam, atq; hanc appellabo: & ſupparaſitabor patri. Idem Milite, 6. 74.

Supparus] m. g. uel Supparũ, ſuppari, pe. cor. (περιώμοσον,) Genus leuis atq; anguſtæ togæ, q eo ſuperinduimur. Feſtus, Supparum, ueſtimentum puellare, lineum, quod etiam ſubucula, id eſt camiſia dicitur. Afranius, Puella nõ ſum, ſupparo ſi induta ſum. Plaut. Rud. 4. 91.

Si tu de illarum cœnaturus ſupparis, Lucret. lib. 3. 73.

-humerisq; hærentia primis
Suppara nudatos cingunt anguſta lacertos.

Supparum, Nauium inſigne uel lintеũ quod annectitur ipſi uelo. Luc. lib. 5. 86. -ſummaq; pandens
Suppara, uelorum perituras colligit auras. Stat. 3. Syl. 2. 9.

Suppedito] ſuppeditas, pen. corr. (χορηγέω, ἐκποδίζω, ἐναρκέω,) ſuppeditare. Subminiſtrare, ſuggerere, Adiect. A ſub, & pes pedis. Terent. Eunu. 5. 9. 46.

-& neceſſe eſt multum accipere Thaidem,
Vt tuo amori ſuppeditare poſſit, ſine ſumptu tuo. Idem Heauton. 5. 1. 57.
Nam ſi illi pergam ſuppeditare ſumptibus
Menedeme, mihi illæc uerè ad raſtros res redit. Cic. 5. Verr. 147. Peculiarem habes aliquam Siciliam quæ tibi ex alio genere frumentum ſuppeditare poſſit?

Ab aliquo ſuppeditare, Vide A uel Ab.

Omnium rerum in contrarias partes facultatem ex ijſdem ſuppeditari locis. Cic. 2. de Orat. 119.

Omnium rerum quas natura deſyderat, abundantiam & copiam alicui ſuppeditare. Cic. de Amic. 73.

Frumentum & merces ſuppeditare. Cic. 4. Verr. 4.

Vix ſatis otiũ ſtudio ſuppeditare poſſumus. Cic. ad Heren. lib. 1. 1. Tela ſuppeditare alicui. Sil. lib. 10. 28.

Multam etiam caſus noſtri uarietatem tibi in ſcribendo ſuppeditabunt. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 15.

Suppeditare teſtes. Cic. 2. de Fin. 108.

Suppeditare, neutrum abſolutum, Id eſt ſufficere, ſatis eſſe. Plautus Aſina. 9. 17. Clamore ac ſtomacho non queo laborì ſuppeditare.

Hoc modo naturæ ſuppeditabit ut doctrina. Ad Her. li. 3. 129.

Suppeditant hæc ad uictum. Cic. 1. Offic.

Suppeditare in. Liu. 1. ab Vrbe, 242. Itaq; Pomptinæ manubiæ quæ perducendo ad culmen operi deſtinatæ erant, uix in fundamenta ſuppeditauere.

Suppeditare, pro ſuppetere. Liu. 8. bel. Pun. Apud uos quèad modum loquar, nec conſilium, nec oratio ſuppeditat.

Non ſuppeditant mihi chartæ, pro Deſunt. Cic. ad Trebatium, libro 7. 18. 6.

Si uita ſuppeditaſſet. Cic. 3. Philip. 134.

Suppeditor] pen. corr. Paſſiuum. Cic. 2. in Cat. 43. Sed ſi omiſſis his rebus omnibus, quibus nos ſuppeditamur, &c.

Suppeditor, ſuppeditaris, (χορηγέομαι,) Deponẽs. Cic. Attic. lib. 14. 316. 3. De Patulciano nomine quod mihi ſuppeditatus es, gratiſſimum eſt, & ſimile tuorum omnium.

Suppeditatio] Verbale, (χορηγία,) Cic. 1. de Nat. deor. 152. Quæ ergo uita? Suppeditatio, inquis, bonorum, nullo malorum interuentu.

Suppello] ſuppellis, ſuppuli, pen. corr. ſuppulſum, ſuppellere, Verbum modò honeſtum, modò turpe. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. 14. Quid ipſa res modò honeſta, modò turpis? ſuppellere, flagitium eſt, iam erit nudus in balneo, non reprehendes. Vetus ſcriptum exemplar legit ſuppedit.

Suppeto] ſuppetis, pen. cor. ſuppetiui, ſuppetitum, pe. pro. (ὑπαιτέω,) ſuppetere, Latenter ſeu per fraudem petere. Vlpianus, De furtis, L. apud Labeonem relatum eſt, ſi ſiliginario quis dixerit, ut ſiquis nomine eius ſiliginem petiſſet, ei daret: & quidam ex tranſeuntibus, quum audiſſet, petijt eius nomine, & accepit: furti actionẽ aduerſus eum, qui ſuppetijt ſiliginario competere, non mihi. Non enim mihi negotium, ſed ſibi ſiliginarium geſſit.

Suppetit, (παρυπάρχει,) in tertia perſona, & ſuppetũt, ſignificat in promptu eſt, uel ſuccurrit, ſufficit & abundat. Plin. Iunior, Cui abundè ſuppetunt facultates. Plaut. Mil. 5. 50. Ita uehementer quod facto opus eſt, ægrè ſuppetit. Hoc eſt uix ſuccurrit, & meminit. Horat. 1. epiſt. 12. 1. Pauper enim non eſt, cui rerum ſuppetit uſus.

Sed tamen ſicui hæc ſuppetant, adiuuant aliquantum ad cætera. Cic. 2. Offic. 43.

Vt ambitioni & quotidianis ſumptibus copiæ ſuppetant. Cic. 5. Tuſcul. 129.

Suppetere & Deeſſe, contraria. Cic. 3. Verr. 21.

Suppetunt in hanc rem fœliciter cætera. Col. lib. 9. cap. 1. 4.

Suppetit copia argumentorum. Cic. in Top. 33.

Dum uires ſuppetent. Cæſar 7. bell. Gall. 307.

Si uita ſuppetet, Si uixero. Cic. 1. de Fin. 18.

Non ſuppetit conſilium. Liu. 4. ab Vrbe, 209.

Suppetit mihi perpetuum cibus. Plaut. Perſa, 10. 3.

Suppetunt dictis data. Plaut. Aſin. 3. 42. Idem Pſeud. 3. 106. Vtinam quæ dicis, dictis facta ſuppetant. Hoc eſt, utinam quod dicit, ſic ſe haberet, uel faceres quod promittis.

Suppetere dolori. Horat. Epod. 17. 14.

Non ſuppetit lingua libertati, Liberè loqui non poteſt, & pro animi ſententia. Liu. 2. ab Vrbe, 246.

Suppetit mihi lucrum. Plaut. Amph. 3. 14.

Suppetat ſuperſtes uitæ tuæ. Plautus Trinum. 4. 15. Hoc eſt, poſt te uiuat.

Res ita ſuppetit. Plaut. Rud. 11. 34.

Suppetit huic ſatis ad. Cic. in Partit. 30. Ex quib. ſimilibuſq;, ſi attendas, ad augendum permulta ſuppetunt. Idem 1. Offi. 68. Illis ad largiendum ſuppetant copiæ.

Mihi ad remunerandum nihil ſuppetat, præter uoluntatem. Cic. Paulo, lib. 15. 13. 4.

Suppetiæ] & ſuppetias tantum habemus à ſuppeto, (ἐπικουρία,) Auxiliũ, ſubſidium, præſidiũ. Plaut. Epid. 14. 12. Quicqd ego malè feci, auxilia mihi et ſuppetiæ ſunt domi. Idẽ Amp. 16. 24. Blepharo ſuppetias mihi. Subaudi, feras.

Aduenire ſuppetias Plau. Menæh. 22. 30. Aedepol here nè tibi ſuppetias tempore aduenì modo.

Afferre ſuppetias, Vide Affero.

Ferre

Ferre ſuppetias, Iuuare, auxilio eſſe. Plaut. Epid. 13.52. Idem Amp. 17.54. Nõ metuo quin meæ uxori latæ ſuppetiæ ſiẽt.
Occurrere ſuppetias, Vide Occurro.
Venire ſuppetias. Cæſar lib. 12. Comment. Et nuntiabantur auxilia magna equitatus oppidanis ſuppetias uenire.
Suppetior] ſuppetiaris, (ἐπικουρέω,) ſuppetiari, Auxiliari, ſuccurrere. Apuleius lib. 8. At uobis facile eſt ſuppetiari miſerrimo ſeni.
Suppilo] ſuppilas, pen. pro. (ἁρπάζω,) ſuppilare, Rapere, inuolare cum fraude, A pilorum raptu, ait Non. Plautus Trucul. 11.14.
-hæc quum uideo fieri ſuffuror.
Suppilo, & de præda prædam capio. Idem Aſin. 16.38. Ille ecaſtor ſuppilabat me.
Supplanto] ſupplantas, (ὑποσκελίζω, πλημμελίζω,) ſupplantare, A planta pedis fit: & ſignificat ſuppoſito pede aliquẽ in terram deijcere. Cic. 3. Offic. 55. Qui ſtadiũ, inquit, curriit, eniti & contendere debet quammaximè poßit, ut uincat: ſupplantare eum quicũ certet, aut manu depellere, nullo modo debet.
Supplantare uerba, per translationem, pro Supprimere & ueluti ſtrangulata uoce efferre, quo ſuauiora uideantur. Perſ. Satyr. 1. 4.
Supplantare, aliquando ſignificat decipere.
Supplantare uuas. Plin. lib. 27. cap. 22. 24. In pampinatione non hos detrahere pampinos, qui cum uuis ſunt. Id enim uuas ſupplantat, præterquam in nouella uinea.
Supplantare, A planto plantas, Subtus plantare. Col. lib. de Arboribus, cap. 7. 3. Sin autem ipſam uitem ſternere uoles, iuxta radicem ita, ne ipſam lædas, curioſè fodito, & uitem ita ſupplantato, ne radicẽ abrumpas. Plin. lib. 17. cap. 23. 13. Vnum etiamnum genus, eſt medium, inter hoc & propagi nem totas ſupplantandi in terram uites.
Supplaudo] ſupplaudis, ſupplauſi, ſupplauſum, (ὑποκροτέω,) ſupplaudere, Significat latenter plaudere.
Suppleo] supples, ſuppleui, ſuppletũ, pe. pro. (πληρόω, ἐμπλήθω,) ſupplere, In deficientis locum aliud ponere. Virg. 3. Aen. 95. Remigium ſupplet, ſocios ſimul inſtruit armis. Sueton. de Claris Grãmat. 12. Librum aũt quẽ Sylla nouißimum de rebus ſuis imperfectũ reliquerat, ipſe ſuppleuit.
Ponite ante oculos M. Antonium Conſularem: ſperantem Conſulatum Lucium adiungite, ſupplete cæteros, &c. Cicero 12. Philip. 328.
Supplere, Aequare. Virg. 7. eclog. 10. Si fœtura gregem ſuppleuerit, aureus eſto. Vbi Seruius, ſi tot agnos habuero, quot oues: hoc enim eſt gregem per fœturam ſuppleri.
Legiones, uel exercitum ſupplere. Liu. 1. bel. Pun. lib. 9. 126. In locum eorum ſubiecit, quos ſecum ex Italia adduxerat: ſuppleuitq; ita eas legiones, ut ſingulæ ſena millia & ducenos pedites, trecenos haberent equites. Hìc declarat Liuius quid ſupplere ſignificet. Cic. 8. Philip. 252. Cum ſex legionibus inquit, hisq; ſuppletis ex D. Bruti exercitu, non modò ex delectu ſuo.
Remigio naues ſupplere. Liu. 6. bel. 196.
Remis Zephyros ſupplere, Id eſt remigio adiuuare uentos in promouenda naue. Stat. 2. Achill. 4.
Bibliothecam ſupplere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 6.
Vſum prouinciæ ſupplere. Cic. 6. Verr. 8.
Supplere, Subiungere, addere. Cic. pro Flacco, 31. Quieſcant igitur, & me hoc in lucro ponere, atq; aliud agere patiantur. Non ſinunt: ſupplet enim ille neſcio quis, & priuatim dicit ſe dediſſe.
Vt referendis præteritis uerbis id ſcriptum, quandocunq; defendimus, ſuppleatur. Cic. 2. de Orat. 61.
Supplere, Implere. Cato cap. 88. Ibi fiſcellam cum ſale populari ſuſpendito & quaſſato, ſuppletoq; identidem. Idem cap. 69. Facito ut amurcam quotidie suppleas.
Vulnera ſuppleuit lachrymis. Ouid. 4. Metam. 28.
Supplementum] ſupplementi, (πλήρωμα,) Quod ſuppletur. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 3. 2. Cenſebant enim omnes ferè ut In Italia ſupplementum meis & Bibuli legionibus ſcriberetur. Cæſar 7. bell. Gall. 29.
Supplex] Vide Supplico.
Supplico] ſupplicas, pen. cor. ſupplicaui, ſupplicatum, (ἱλάσκομαι, ἀντιβολέω, λιτανεύω, λιτάζομαι, γονάζομαι, πρόσλιπαρέω,) ſupplicare, Humiliter, & cum reuerentia precari. Plautus Curc. 10. 41. Volo hic in pluano ſupplicare. Cicero in Parad. 50. Noctu uenire domum ad eum, precari, denicq; ſupplicare.
Implorare & ſupplicare. Cic. 1. de Orat. 118.
Supplicare alicui. Plin. de uiris Illuſtr. 49. Terent. And. 2. 1. 14. Ipſum hunc orabo, huic ſupplicabo.
Quum amici ac propinqui ſupplicent uobis, dubitabitis, &c. Cic. pro Fonteio, 21.
Proſternere ſe, & fracto animo ſupplicare alicui. Cicero pro Plancio, 40.
Supplicare alicui pro. Cic. pro Fonteio, 25. Præſertim quum tot res ſint quæ uestris animis pro huius innocentis ſalute ſupplicent, &c.
Libentißimè pro aliquo ſupplicare. Cic. Ligario, lib. 6. 14. 7.
Supplicare deo thure & uino. Plaut. Aulul. 3. 24.
Supplicare, ſine adiecto, pro Adorare. Sueton. in Auguſto, ca. 93. Caium nepotẽ, quod Iudæam præteruehens, apud Hieroſolymam non ſupplicaſſe collaudauit.
Supplicari, Impersonale, pro Supplicationes fieri & litare. Plinius lib. 13. cap. 1. 1. Iliacis temporibus non ſupplicabatur thure. Cic. 2. pro Lege Agrar. 32.
Supplicaßis, pro Supplicaueris, legitur apud Plau. in Aſin. 9. 62. Hercle iſtum di omnes perdũt, uerbo caue ſupplicaßis.
Supplicans] pen. cor. ſupplicantis, Partic. (ἱκετεύων,) Terentius Eunuch. 4. 7. 41.
-iam hæc tibi aderit ſupplicans Vltrò.
Supplicatio] Verbale, (ἱκεσία, ἱκετεία, ἀντιβολὴ, ἀντιβόλησις, λιτὴ, λιτανία, ἱκετηρία,) Cic. in Catil. 59. Atq; etiã ſupplicatio dijs immortalibus pro ſingulari eorum merito meo nomine decreta eſt Quirites.
Perlæta ſupplicatio, Vide Perlætus.
Prærogatiua ſupplicatio. Cato Ciceroni, lib. 15. 5. 4.
Abijcere ſupplicationem, Vide Abijcio.
Decernere ſupplicationem, Vide Decerno.
Ad omnia puluinaria ſupplicatio decreta eſt. Cic. 3. in Catil.
Indicere ſupplicationem, Vide Indico. (67.
Merere ſupplicationes. Quint. lib. 2. cap. 16. 5.
Supplex] ſupplicis, penult. corr. om. gen. (ἱκέσιος, ἱκέτης, ἱκετήριος, λιπαρὴς,) Qui flexis genibus orat. Plautus Bacchid. 20. 109. Vt qui deliquit, ſupplex eſt ultrò omnibus. Idem Ciſtel. 2. 25.
Suiq; omnium rerum nos indigere, ut ſibi ſimus ſupplices. Cic. 3. Tuſc. 133. Liu. ab Vrbe, 195. Veniãq; ſupplex poposci.
Abijcere ſe ſupplicem, Vide Abijcio.
Nunquam putaui fore ut ſupplex ad te uenirem. Cic. Capitoni in epiſt. ad Att. lib. 16. 343. 1.
Oro atq; obſecro uos, quibus ſigillatim ſæpe ſupplex ad pedes iacui. Cic. Antequam iret in exilium, 16.
Rogabo ſupplex. Stat. 1. Achil. 10.
Vobis ſupplex manus tendit patria communis. Cicero 4. in Catil. 90.
Profiteri ſe pro aliquo ſupplicem. Cic. in Piſonem, 64.

Digitized by Google

Captare misericordiã, & abijcere supplicẽ. Cic. 2. Philip. 90.
Absterrere & excludere aliquem supplicem. Cic. Antequam iret in exilium, 16.
Lachrymæ supplices. Propert. lib. 1. eleg. 15. 1.
Libelli supplices, quos uulgus requestas uocat. Mart. lib. 8. 32.
Sed iam supplicibus dominum lassare libellis
Desine, & in patriam serus ab Vrbe redi.
Manu supplice prætendens uelamenta. Ouid. 11. Metam. 56.
Querelæ supplices. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 15.
Turba supplex. Ouid. 1. Metam. 19.
Verbis supplicibus orare. Hoc est humilibus. Cicero Attico, libro 12. 249. 1.
Verbis supplicibus placare aliquem. Ouid. 4. Fast. 31.
Vota supplicia. Virg. 8. Aen. 13.
Vox supplex. Liu. lib. 10. Decad. 3.
Voce supplice rogare. Ouid. 2. Metam. 80.

Suppliciter] pen. cor. Aduerb (ἱκετικῶς,) Humiliter, supplicem enim esse & genibus flexis orare, magnum humilitatis signum est. Cæs. 1. bel. Gal. 105. Qui quum eum in itinere conuenissent, seq; ad pedes proiecissent, suppliciterq; locuti, flentes pacẽ petissent, &c. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 9. Suppliciter uestros quisq; rogate deos.
Homo ita natus ut blãdiri suppliciter posit. Cic. 1. de Ora. 45.
Suppliciter ac demissè agere gratias. Brutus ad Ciceronem in epist. ad Brutum, 16. 2.
Suppliciter loqui. Cæsar 3. bel. Ciuil. 75.
Suppliciter mittere literas. Cic. 5. Ver. 37.
Suppliciter orare. Liu. 4. bel. Mace. 155. Et 3. ab Vrbe, 142. Suppliciter petere.
Suppliciter & demissè respondere. Cic. pro Flacco, 16.
Suppliciter postulare. Liu. 2. ab Vrbe, 99.
Venerans aram suppliciter. Virg. 12. Aen. 44.

Supplicium] supplicij, (ἱερὸν,) Festus, Supplicia ueteres quædam sacrificia à supplicando uocabant.

Supplicium, (ἱκεσία,) Supplicatio. Salustius in Cat. Non uotis, neq; supplicijs muliebribus deorum auxilia parantur: sed uigilando, agendo, bene consulendo prospera omnia cedũt. Idem in Iugurtha, Itaq; Senatus ob ea fœliciter acta, Dijs immortalibus supplicia decernere, &c. Tacit. lib. 3. Sed tum supplicia dijs, ludiq; magni ab Senatu decernuntur.
Supplicium, (κόλασις, ἀλιτομὸς,) Pœna, quæ pro delicto commisso sumitur. Cicero in Pisonem, 33. Supplicium autem est pœna peccati.
Dira supplicia. Virg. 6. Aen. 100.
Miserabile uitæ supplicium. Stat. 1. Thebaid. 11.
Sæua supplicia. Stat. 12. Thebaid. 92.
Adhibere supplicium, Vide Adhibeo.
Afficere supplicio. Cic. in Pisonem, 32.
Affigi supplicio, Vide Affigo.
Coercere aliquem supplicijs, Vide Coerceo.
Coercere delicta supplicijs. Horat. 1. Serm. saty. 3. 16.
Constituere supplicium alicui maleficio. Cicero pro Roscio Amerino, 43.
Constituere supplicium in aliquem. Cic. 7. Verr. 91.
Scelus ac fraudem nocentis supplicio constringere. Cicero 1. de Orat. 101.
Constringi supplicio, Vide Constringo.
Continere se à supplicio, Vide Contineo.
Dedere aliquem ad supplicium, Vide Dedo.
Deposcere supplicia. Stat. 12. Thebaid. 92.
Dare supplicium. Catull. ad Gellium, 111. 2.
Alicui dare supplicium. Terent. Eunu. 1. 1. 24.
Et te ultro accusabis: & ei dabis
Vltro supplicium.
Sæua supplicia domant impios. Senec. Here. fur. 9. 27.
Exequi supplicia. Senec. Thebaid. 1. 8.
Exercere supplicium. Stat. 3. Thebaid. 1.
Expendere supplicia ueterum malorum. Virg. 6. Aen. 148.
Exposcere supplicium. Catull. Argo. 59. 41.
Haurire supplicia, Soluere pœnas. Virg. 4. Aen. 77.
Inferre supplicia urbibus hostium, Vide Infero.
Inhibere supplicia alicui, Vide Inhibeo.
Interfectus omni supplicio, Vide Interficio.
Luere supplicia, Vide Luo.
Mactare summo supplicio, Vide Macto.
Merere supplicium. Ouid. 5. Metam. 134.
Mergere ultimis supplicijs. Vide Mergo.
Aliquem uinculis & uerberibus atq; omni supplicio excruciatum necare. Cic. pro Lege Manilia, 6.
Pati supplicium, Vide Patior.
Pendere supplicia, Vide Pendo.
Perferre supplicia, Vide Perfero.
Perire supplicio: Cic. 3. de Nat. deo. 117.
Nos iacentes ad pedes supplicum, uoce prohibebis? Cicero pro Ligario, 8.
Rapi ad supplicium ob facinus. Cic. 2. de Orat. 232.
Reciditur culpa supplicio. Horat. 2. Carm. ode 24. 7.
Soluere supplicium alicui. Cic. 13. Philip. 360.
Sumere supplicium. Plaut. Merc. 24. 31.
Trahi ad suppliciũ. Cic. Antequam iret in exilium, 11.
Vti supplicio in aliquẽ. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 4. Meam animaduersionem, & supplicium, quo usurus eram in eum quem cepissem, remitto tibi & condono.

Supplodo] supplodis, pen. pro. supplosi, supplosum, pen. prod. (ὑπολοιτέω,) Supplodere, Terram subtus percutere, quod pedibus plerunq; fieri solebat in contemptu. Cic. 1. de Orat. 118. Pedem nemo in illo iudicio supplosit, credo ne Stoicis renunciaretur.

Supplosio] (ὑποκρότημα,) Verbale. Cicero 3. de Orator. 122. Supplosio pedis in contentionibus aut incipiendis, aut finiendis.
Rara supplosio. Author ad Heren. lib. 3. 120.

Suppœnitet] pen. cor. Suppœnituit, (ὑπομεταμέλει,) Supepœnitere, Aliquantum pœnitere. Cic. ad Att. lib. 7. 133. 2. Spero etiam in præsentia pacem nos habere: nam & illum furoris, & hunc nostrum copiarum suppœnitet.

Suppono] supponis, pen. pro. supposui, supposium, pen. corr. (ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑφίημι,) Supponere, Notæ significationis. Col. lib. 12 cap. 47. 8. Postero die cribratur, & nouo fisco incluso prelo supponitur, uehemẽterq; premitur, ut exudet, quantulumcunq; habet amurcæ. Plautus Trucul. 9. 9.
-alienos dolores
Mihi supposui.
Supponere sub. Plautus Pœnul. 16. 62. Sub cratim ut iubeas sese supponi.
Oua supponere gallinis. Cic. 2. de Nat. deor. 185.
Tauri supponunt colla iugis. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3.
Colla supponere oneri. Ouid. 1. de Remed. 35.
Falcem supponere aristis. Virg. 1. Georg. 70. Id est demetere segetem, &c.
Tumulo supponere aliquẽ, Sepelire. Ouid. 3. Trist. ele. 3. 14.
Humo supponere aliquem, Sepelire. Ouid. 3. Amor. ele. 8. 10.
Pectora supponere fluminibus. Ouid. 13. Metam. 102.
Supponere, Subijcere. Cic. 1. de Inuent. 12. Nam ei tres partes, quas antè diximus, supponemus, iudicialem, deliberatiuam, demonstratiuam.
Exemplum supponere epistolæ, Cic. 2. de Inuen. 23.

Suppone-

Digitized by Google

Supponere manum lucro. Senec. Natur. quæstion. 4.
Subijcere & supponere rationem. Cic. 2. de Inuent. 174.
Iudicio alicuius supponere aliquid. Ouid. epist. 15. 34.
Substituere & supponere aliquem. Cic. 7. Ver. 57.
Supponere se reũ criminib. pro aliquo. Cic. pro Deiotaro, 29.
Vicarium supponere. Cic. pro Rosc. Amerino, 65.
Alium in suppositi locum supponere. Cic. 7. Verr. 63.
Supponere, Adulterinũ loco ueri subijcere. Teren. Eun. 5. 3. 3.
-qui referam illi sacrilego gratiam
Qui hunc supposuit nobis? Quod & subijcere dicitur, & subdere. Terent. &c.
Testamentum supponere, Falsum testamentum supposita persona obsignare, authore Cicerone, pro Cluentio, 98. Qui supposita persona falsum testamentum obsignare curarit. Idem in Parad. 55. Si socios spolias, ærariũ expilas, si testamenta amicorũ expectas, aut ne expectas quidẽ, at ipse supponis. Falsum testamentum supponere. Cic. 1. de Legib. 64.

Suppositus pen. cor. & Suppostus Partic. (ὑποβεβλημένος,) Pro alio fraudulenter positus. Cic. 7. Verr. 56. Et ut quiuis facilè perspiceret id ab isto actum esse, ut ille suppositus facilè & libenter se illum qui non erat, esse simularet.

Suppositus in eius locum. Cic. 7. Verr. 63.
Supposita furto Pasiphae. Virg. 6. Aen. 5.
Saxa suppostæ cælo, Id est tantæ altitudinis, ut suppositæ cælo, cælumq; sustentare uideantur. Sil. lib. 3. 19.
Intelligit Alpes.

Suppositurus pe. pro. Partic. (ὑποβαλῶμ,) Ouid. 5. Fast. 36. Ceruicemq; polo suppositurus Atlas.

Suppositio Verbale, (ὑποθήκη, ὑποβολή,) Col. lib. 8. cap. 5. 7. Semper autem quum supponuntur ouæ, consyderari debet ut luna crescente à decima usq; ad quintamdecimã id fiat: nam & ipsa suppositio per hos ferè cõmodissima. Plau. Capt. 20. 3. Nec pueri suppositio, nec argẽti circunductio.

Suppostor, & Suppostrix Verbalia, (ὑποβολεύς,) Qui uel quæ alienum puerum supponit, & alienos pueros alijs tanquã sues nutriendos clàm præbet. Plaut. Truc. 16. 49.
ueneficæ Suppostrix puerũm.

Supposititius Adiect. (ὑποβολιμαῖος,) Quod suppositũ est, & alterius loco uel pro uero & natiuo positum. Varro 2. de Re rust. cap. 8. 2. Matri suppositiciæ quoq; inseruiũt, quo equa ad ministerium lactis cibum pullo præbere possit. Mart. lib. 5. 25. Hermes suppositicius sibijpsi.

Supporto supportas, (ὑπάγω,) supportare, Ex sub & porto compositum. Cæs. 1. bel Gal. 160. Aut rem frumentariã, ut satis cõmodè supportari posset, timere dicebant. Cassius ad Cic. lib. 12. 13. 14. Nisi quid nauibus Laodicenorũ supportarit, citò fame pereat necesse est.

Supprimo supprimis, pen. cor. suppressi, suppressum, (ὑποπνίγω, ἀποπνίγω,) supprimere, Occulere, abscõdere.
Abscondere atq; supprimere. Plin. lib. 25. cap. 1. 1.
Aegritudinem supprimere. Cic. 3. Tusc. 128. Hæc igitur officia sunt consulantium, tollere ægritudinem funditus, aut sedare, aut detrahere quamplurimũ, aut supprimere, nec pati manare longius, aut ad aliam traducere.
Animus supprimitur cibis, pro Opprimitur. Plin. li. 11. ca. 37.
Famam rei supprimere. Liu. 5. ab Vrbe, 3. (66.
Fletum supprimere. Propert. lib. 4. eleg. 1. 23.
Præna supprimere uindictæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 5.
Habenas supprimere cursus, Sistere cursum. Ouidius 6. Metamorph. 142.
Impetũ supprimere, Idẽ quod reprimere. Liu. 7. ab Vrbe, 105.
Iram supprimere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 14.
Iter supprimere, Retrahere se ab itinere. Cæs. 1. bel. Ciuil. 145.
Lachrymas supprimere. Oui. ad Liu. 86. Prop. li. 3. ele. 10. 2.
Nummos, uel pecuniam supprimere, Cælare, occultare, dissimulare se habere, uel dolo malo retinere. Cic. pro Cluentio, 53. Sexcentis millibus nummûm se iudicium corrupturum esse dixerat, quæ quum accepisset à pupillo, suppressit, iudicioq; facto, &c. Sic paulo post, 56. Capit hoc consilium, ut pecuniam quibusdam iudicibus leuissimis polliceatur, deinde eam postea supprimat.
Querelas supprimere. Ouid. 4. Fast. 17.
Senatusconsulta supprimere. Liu. 3. ab Vrbe, 233.
Vocem supprimere. Ouid. 1. Metam. 144.

Suppressus (καταπεπονησμένος, ἀποκεκρυμένος,) Participium, siue nomen ex Participio: ut Suppressa nauis, confossa & submersa. Iustinus, Victi Persæ in naues confugerunt, ex quibus multæ suppressæ, multæ captæ.

Dolor suppressus alta mente. Lucan. lib. 6. 45.
Fontibus suppressis aret amnis. Ouid. 16. Metam. 56.
Fuga suppressa, Retenta. Ouid. 11. Metam. 156.
Lingua suppressa palato. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 5.
Mentum suppressum, Contractũ, nec oblongum, sed breue potius. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 3.
Pars uocis suppressa in medio sono. Ouid. 5. Metam. 39.
Fectora suppressa uitijs. Ouid. 1. de Remed. 15.
Voce suppressa dicere. Idem quod submissa. Cic. pro Sylla, 22.
Suppressior oratione. Cic. in Orat. 47.

Suppressio Verbale, (ἀπόκρυψις,) Cic. pro Cluent. 53. Statuit ad easdem sibi prædas ac suppressiones iudiciales reuertendum, Vide Iudico.

Suppressiones nocturnæ, dicũtur quoties per somnum spiritus supprimitur, aut etiam ipsa uox, ut incerta indiscretaq; edatur, quemadmodum in eo morbi genere accidere solet, quẽ Latinis incubus, Græcis ephialtes dicitur. Plin. lib. 27. ca. 10. 4. Grana nigra auxiliantur & suppressionibus nocturnis, in uino pota quo dictum est numero.

Suppromo suppromis, pen. pro. suppromsi, suppromptum, suppromere, Subtus extrahere: & propriè de uino dicitur. Plautus Milite, 11. 12. Eho tu sceleste, qui illi suppromis, eho tu.

Suppromus suppromi, pen. pro. Plaut. Milite, 11. 23. Bono cella suppromo credita.

Suppudet pen. cor. suppuduit, (ὑπαιδέσμαι,) suppudere, Aliquantulũ pudere. Cic. ad Cassium, lib. 15. 16. 1. Puto te iam suppudere, quum hæc tertia iam epistola antè te oppressit, quàm tu schedam, aut literam, sed non urgeo.
Suppudet me illius rei. Cic. Varroni, lib. 9. 1. 3.

Suppuro suppuras, pe. pro. (ἐμπυόομαι, ἀφίσταμαι,) suppurare, Est apostema fieri, nempe dum subtus pus includitur, uel quum sanies in pus conuertitur, & apostemata per corpus gignit. Colu. lib. 6. cap. 12. 2. Hic idem sanguis, nisi emissus fuerit, saniẽ creabit: qui si suppurauerit, tardè procurabitur. Plin. lib. 25. cap. 11. 5. Ossa fracta è capite extrahit, aut si quid in corpore suppurat, uel si calcata sunt ossa.
Suppurata tristitia. Senec. epist. 81. Horum qui fœlices uocantur, aut ficta hilaritas est, aut grauis aut suppurata tristitia.

Suppuratum suppurati, pen. pro. (ἐμπύημα,) Apostema. Plin. lib. 20. ca. 4. 8. Strumisq; uel suppuratis alligat.

Suppuratio Verbale, (ἐμπύημα,) Apostema, Col. lib. 6. ca. 11. Plin. li. 20. ca. 3. 3. Caro eius interior sine semine, clauis pedũ et suppurationibus, quæ Græci uocãt apostemata.

Suppuratorius Adiect. (πυοποιός,) Plin. li. 28. ca. 4. 17. Efficaciora ad eadẽ strigmenta à balineis, & ideo miscẽtur suppuratorijs medicamentis. Id est quæ suppurare faciunt.

Supputo supputas. p. cor. (ὑποπλασσίω,) supputare, Subtus putare, uel leuiter & aliquantulũ putare, hoc est resecare. Plin. lib. 27. ca. 10. 11. Præterea semina ipsa fruticantia supputa-

Digitized by Google

ſupputare, ac ſalcem pari conſuescere.

Supputare, (λογίζεσθαι,) pro Computare, & numeros facere. ut Supputare rationem, apud Plautum in Aulul.

Supra] Præpoſitio, (ὑπὲρ, ἄνω, ἔξοχα, ἄνακτες,) accuſatiuo caſui ſeruit. Virg. 3. Aeneid. 39. Tum mihi cæruleus ſupra caput aſtitit imber.

Supra Lunam ſunt omnia æterna. Cic. in Somnio Scip. 16.

Supra uolat ardea nubem. Virg. 1. Georg. 73.

Inijcere quempiam ſupra ſtercus. Cic. 1. de Diuinat. 102.

Mare quod ſupra terram eſt. Cic. de Nat. deor. 174.

Supra caput, Modus eſt loquẽdi, rem quæ ualde urgeat, & immineat, ſignificans. Cic. ad Q. fra. lib. 1. 2. 9. Ecce ſupra caput homo leuis ac ſordidus, ſed tamẽ equeſtri cẽſu Catienus.

Supra quinquagies. Celſ. lib. 4. ca. 2. Caput atq; os ſupra quinquagies perfricandum.

Supra tres. Celſ. lib. 7. ca. 7. Vbi ſecta eſt, aliæ futuræ adijciendæ, quæ ſupra tres eſſe non debent.

Supra tres cyathos, Pluſquam tres cyathos. Horat. 3. Carm. ode 19. 3.

Supra ætatem, ſupra conſuetudinem, ſupra etiam mortalitatẽ. Cic. ad Octauium, 8.

Supra fidem. Quint. lib. 2. cap. 10. 4. Nunquam hæc ſupra fidem poetica (ut uerè dixerim) themata iuuenibus pertractare putemus.

Ratio, quæ ſupra hominem putanda eſt, deoq; tribuenda. Cic. 2. de Nat. deor. 49.

Potentia, quæ ſupra leges eſſe uelit. Brutus Attico, in epiſtol. ad Brutum, 17. 9.

Supra modum. Col. lib. 4. 27. 3. Si ſupra modum ſe numerus eorum profuderit. Sic Liu. 1. bel. Pun. 26.

Ira ſupra modum eſt illis. Virg. 4. Georg. 48.

Supra morem rarum. Virg. 2. Georg. 46. Id eſt abundanter, plus equo. Seruius.

Supra numerum, Id eſt præter. Plin. epiſt. 238.

Attollere aliquid ſupra quotidianum ſermonem. Quintilianus libro 2. cap. 4. 7.

Supra ſpem humanam, Apud Liuium de bell. Maced.

Supra uires. Horatius 1. epiſt. 19. 5. Gloria quem ſupra uires & ueſtit, & ungit.

Supra milibus nummorum emptus ager. Horat. 2. epiſt. 2. 33.

Suprà ſine caſu aliquando ponitur, & eſt aduerbium. Cic. 4. Acad. 225. Et quum in uno mundo ornatus hic tam ſit mirabilis, innumerabilis, ſuprà infrà, dextra ſiniſtra, ante pòſt.

Omnia hæc quæ ſuprà et ſubter ſunt, unũ eſſe. Ci. 3. de Ora. 12.

Draco ſubter, ſupraq; reuoluens ſeſe. Cic. 2. de Nat. deor. 153.

Hoc eſt ſuprà quàm illud. Cic. in Top. 20.

Suprà pro Ante, uel antea aut ſuperius: hoc eſt uerbis ſuperioribus. Cic. pro Cecinna, 10. Ille quem ſuprà deformaui. Cæſar 5. bell. Gall. 80. Suprà demonſtrauimus.

Illa polliceor, quæ ſuprà ſcripſi. Cic. Trebatio, lib. 6. 10. 5.

Nihil ſuprà, elegans locutio, quũ quid efferre uolumus, ut nihil eo magis elegans aut ornatum inueniri poſſe dicamus. Terent. Eun. 3. 1. 37. Facetè, lepidè, lautè, nihil ſuprà. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 2. Eos confeci & abſolui, neſcio quàm bene, ſed ita accuratè, ut nihil poſſet ſuprà. Vide Nihil.

Supera] pro Supra dixit Cic. in Arato, 35. Sed tamen ſupera terras ſemper tenet ille.

Supradictus] Adiect. (προλεγόμενος,) Compoſitum à ſupra. Plin. lib. 10. cap. 63. 3. Supradictorum pleriſq; fœminæ priores ſuperueniunt. Quidam ſcribunt ſeparatim. Horatius 2. Serm. ſatyr. 7. 16. Adde ſupradictis quod non leuius ualeat.

Suprapoſitus] pe. cor. (προτεθειμένος,) Aliud adiect. Cic. in Topic. 35. Reliquus eſt cõparationis locus, cuius genus & exemplum ſuprapoſitum eſt. Legitur & diſiunctim.

Supraſcriptus] (προγεγραμμένος,) Aliud adiect. Cic. pro Cluent. 118. Qui eorũ? quorum? uidelicet qui ſupraſcripti ſunt. Sic Cato cap. 112. 2. Quidã malunt ſeiunctim legere.

Superior] (ἀνώτερος, ὑπέρτερος,) Cõparatiuus à ſupra, uel à ſuperus adiectiuo. Cic. 4. Acad. 144. Itaq; quæ cõtra ſenſus, cõtraq; perſpicuitatẽ dicantur, ea pertinere ad ſuperiorem diuiſionem, contraq; poſteriorem nihil dici oportere.

Accumbit ſuperior, Vide Accumbo.

Domus ſuperior, Editior. Cic. ad Att. lib. 12. 238. 1.

Dicere aliquid de loco ſuperiore. Cic. 4. Verr. 70.

Superioribus temporibus nullas de te literas miſi. Cic. Seſtio, libro 5. 17. 1.

Superior ætas, Quæ præceſſit. Cic. de Senect. 58.

Senes ſemper agunt aliquid, tale ſcilicet, quale cuiuſq; ſtudium in ſuperiore uita fuit. Cic. de Senect. 23.

Superiorem & inferiorẽ dicimus ferè quando de malis loquimur, ut Dionyſius ſuperior, & Dionyſius inferior. Quum aũt de bonis ſermo eſt, ſi quidẽ tẽpus denotamus, Superior et poſterior dicimus: ut Cyrus ſuperior, et Cyrus poſterior. Si uerò dignitatẽ, maior & minor: ut Maior an minor Scipio, de duobus: de pluribus autem, maximus Alexander.

Superior interdum habet uim poſitiui, quum intelliguntur ij qui ſupra gradum quartũ cognationis, uel affinitatis, ſicut inferiores qui ſunt infra ipſum gradum. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 4. 3. Itaq; proauus ac ſuperiores, de Tremellijs nemo appellatus Scroſa.

Superiores, pro iis qui ante nos uixerunt, ſiue antiquis. Cic. 4. Acade. 3. Nõ modò opinionẽ uicit omnium, quæ de uirtute eius erat, ſed etiam gloriam ſuperiorum. Idem 4. Ver. 26.

Superiores, Qui alios uincunt. Cæſar 5. bell. Gall. 58. Ita tamẽ ut noſtri omnibus partibus ſuperiores fuerint, atq; eos in fyluas, colleſq; compulerint. Sic libro 8. 72. Hoc ipſo ſuperiores, quòd, &c.

Superior & Inferior contraria. Cic. 1. Verr. 33.

Inuident homines maximè paribus, aut inferioribus, aut ſuperioribus. Cic. 2. de Orat. 115.

Quanto ſuperiores ſumus, tanto nos geramus ſummiſſius. Cic. 1. Offic. 128.

Habes neminẽ honoris gradu ſuperiorẽ. Cic. Ther. lib. 2. 17. 3.

Loco, fortuna, fama, ſuperior. Cic. de Amic. 78.

Superiorem eſſe largitione, Id eſt præcellere & præſtare. Cic. ad Att. lib. 9. 180. 6.

Superior ordine, inferior fortuna. Cic. Valerio lib. 13. 5. 5.

Superior ui. Cic. 1. Offic. 93. Et ſint potius ui ſuperiores, quàm iuſtitia pares.

Superior in. Cicero pro Cecinna, 1. Niſi fortè hoc rationis habuit, quoniã ſi facta uis non eſſet moribus, ſuperior in poſſeſſione retinenda non fuiſſet. Idem 3. de Fin. 8.

Superius: cui contrariũ Inferius. Cic. 7. Verr. 90. Id agit ut ſemper ſuperius ſuum facimus nemo ſcelere uincat. Plin. lib. 13. cap. 25. 1. Superius genus in uadis haud procul littore.

Supremus] pen. pro. (ὑπέρτατος, ἀνώτατος,) Superlatiuũ à ſuperior ultimus.

Supremis ſuis annis. Plin. lib. 23. cap. 1. 44.

Suprema deſperatio. Plin. lib. 22. cap. 4. 1.

Dies ſuprema. Ouid. 2. Faſt. 171. dies regnis illa ſuprema fuit.

Supremus uitæ dies. Cic. 1. Tuſc. 112.

Diſſerere de aliqua re ſupremo uitæ die. Cic. de Senec. 71.

Laudare aliquem cum ſupremo die. Cic. pro Murena, 69.

Digreſſu mœſta ſupremo. Virg. 3. Aen. 97.

Ferrum ſupremum ſtringere. Curtius lib. 8.

Finis ſupremus, Mors. Horat. 2. epiſt. 1. 3.

Funera ſuprema. Ouid. 3. Metam. 28.

Honores

Digitized by Google

Honores ſupremi, Funeralia. Ouid. ad Liuiam, 49.
Hora ſuprema. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 12.
Ignis ſupremus, Rogus. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 9.
Iter ſupremũ carpere, E uita emigrare. Hora. 2. Car. ode 17. 3.
Manum ſupremam imponere bellis. Ouid. 1. de Remed. 23.
Officia ſuprema, Quæ moriẽti exhibentur. Tacit. lib. 5. Quod ſupremis in matrem officijs defuiſſet.
Salus ſuprema. Virg. 12. Aeneid. 131.
Sole ſupremo, Id eſt ſole occidente. Horat. 1 epiſt. 5. 1.
Sors ſuprema, Vide Sors.
Tempus ſupremum, Tempus mortis. Horat. 1. Ser. ſaty. 1. 20.
Supremus, Summus, altus, maximus. Suetonius, Verum ſupremum cælum intuentem ſtupidum cubuiſſe. Terent. And. 2. 1. 4. 2. Prò ſupreme Iuppiter.
Montes ſupremi, Summi, altiſsimi. Virg. 4. Georg. 93.
Macies ſuprema. Virg. 3. Aen. 119.
Supremum ſupplicium. Cic. 2. de Leg. 37. Id eſt maximum.
Ordinare ſuprema ſua, Condere teſtamentum. Modeſtinus in L. Caius Seius. ff. De pignor. actione.
Suprema alicuius, Sub. facta: hoc eſt ſupremum uitæ tempus. Plin. lib. 16. cap. 44. 3. Circa ſuprema Neronis principis.
Suprema, pro morte. Tacit. lib. 3. Poſt celebre carmẽ, quo Germanici ſuprema defleuerat.
Soluere alicui ſuprema, pro parentare. Tacit. lib. 1.

Supremo] Aduerb. (ὑπέρτατα,) Plin. lib. 11. cap. 53. 1. Eadem commeabat ab eo recens aſsiduè, exitura ſupremò.

Supum] antiqui dicebant, quem nunc ſupinum dicimus, ex Græco uidelicet, pro aſpiratione, ſponentes literam. ut quũ ijdem ὕλας dicunt, & nos ſyluas: item ἕξ ſex, ἑπτὰ ſeptem. Huius uocabuli meminit & Lucilius, Si uerò das quod rogas, & ſi ſuggerit ſupus. Feſtus.

Sura] ſuræ, (γαστροκνημία,) Poſterior pars cruris, uel tibiæ carnoſa quæ tantum homini ineſſe dicitur: reliqua enim omnia animalia habent crura ſine ſuris. Plaut. Pſeud. 20. 71.
ſuram ubi
Aſpicias, ſcias eum poſſe gerere craſſas compedes. Cicero 4. Tuſcul. 74.
ſura ac pulmonibus ſiſto. Ex Lucilio.
Tumentes ſuræ. Horat. Epod. 8. 2.
Teretes ſuræ. Horat. 2. Carm. ode 4. 5.
Sura, pro toto crure aliquando accipitur. Virg. 1. Aen. 68.
Purpureoq; altè ſuras uincire cothurno.
Euincta ſuras cothurno. Virg. eclog. 7. 7.
Decoratam lumine ſuram
Erigit. Cic. in Arato, 43.
Suræ, pro ocreis quibus induuntur ſuræ. Iuuen. ſaty. 15. 2.
Calceus, & grandes magna ad ſubſella ſuræ.

Surculus] Surculaceus, Vide Surus.

Surdus] Adiectiuum, (κωφὸς,) Qui habet aurium meatus obtuſos: ab auriũ ſordibus, quæ in duritiẽ uerſæ, marmora aurium dicuntur, nec ſinunt audire. Et tam paſsiuè quàm actiuè dicitur. Nam ſurdus & qui non audit, & qui non auditur dici poteſt. Terent. And. 3. 1. 5.
Vtinam aut hic ſurdus, aut hæc muta facta ſit.
Vocum uarietates aut modos noſcere non poteſt ſurdus. Cic. 2. de Diuin. 13.
Aequoribus ſurdior. Ouid. 13. Metam. 172.
Freto ſurdior. Ouid. epiſt. 8. 2.
In re aliqua eſſe ſurdum. Cicero 5. Tuſcul. 163. In illis linguis quas non intelligimus, quæ ſunt innumerabiles, ſurdi profecto ſumus.
Ad munera ſurdus, Qui nõ mouetur munerib. Oui. epiſt. 7. 5.
Aures ſurdæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 12.
Buccina ſurda, Quæ non auditur. Iuuen. Saty. 7. 8.
Surdum diſcrimen figurarum. Plin. lib. 35. cap. 2. 1. Aerei ponuntur clypei, argenteæ facies ſurdo figurarum diſcrimine, ſtatuarum capita permutantur, uulgatis iampridem ſalibus etiam carminum, adeò materias malunt conſpici omnes, quàm ſe noſci.
Fluctus ſurdi. Ouid. epiſt. 17. 43.
Fores ſurdas tundere. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 110.
Gratia ſurda officij. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 7.
Non erit officij gratia ſurda tui. Id eſt, non tacebitur à me gratia officij tui.
Herbæ ſurdæ à Plinio dicuntur, ignobiles, & quarum nomina ſæpe non audiuntur, lib. 22. cap. 2. 2.
Surda ſit oranti tua ianua, laxa ferẽti. Oui. 1. Amor. ele. 8. 17.
Ictus ſurdi. Plin. lib. 19. cap. 1. 12.
Iudex ſurdus. Cic. pro Fonteio, 13.
Littora ſurda. Propertius lib. 4. eleg. 12. 2.
Locus ſurdus, In quo uox facilè & clarè non uagatur. Vitruuius libro 5.
Mens ſurda. Ouid. 9. Metam. 31.
Nomen ſurdum, Ignobile, non clarum. Sil. lib. 8. 49.
Poſteritas ſurda. Curtius lib. 5. Nulla erit tam ſurda poſteritas, nulla tam ingrata fama, quæ nõ in cœlũ uos debitis laudibus (ferat.
Res ſurdæ. Plin. lib. 20. in Proœmio, 1.
Saxa ſurda mouere blanditijs. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 12.
Vota ſurda. Perſius Satyra 6. 4.
Surdum, Cuius odor non ſentitur. Perſ. Saty. 6. 4.
Oſſa inodora dabit, ſeu ſpirent cinnama ſurdum.
Surdus, ad uiſum etiam refertur. Plin. lib. 37. cap. 5. 6. Adhoc quibuſdã intercurrit umbra, ſurduſq; fit colos, qui improbatur etiam dilutior.
Surdus, cum genitiuo. Col. lib. 3. cap. 10. 15. Idq; nobis poeta uelut ſurdis ueritatis, indulget dicendo. Id eſt qui ueritatem non ſtatim admittimus.
Surdis etiam rerum ſua cuiq; ſunt uenena, ac minimis quoq;. Plin. lib. 24. cap. 1. 3. Hoc eſt, inter res etiam ſurdis, &c.

Surdaſter] ſurdaſtra, ſurdaſtrum, (ὑπόκωφος,) Significat diminutionem ſurditatis: non enim eſt planè ſurdus is qui ſurdaſter dicitur, ſed eſt, ut ita dicam, ſurdulus. Cic. 5. Tuſc. 162. In ſurditate uerò quidnam eſt mali? Erat ſurdaſter M. Craſſus. Sed aliud moleſtius, quòd malè audiebat, etiamſi, ut mihi uidebatur, iniuria.

Surditas] pen. prod. ſurditatis, f. g. (κώφωσις,) Cic. in ſuperiori exemplo.

Surgo] ſurgis, ſurrexi, ſurrectum, (ἀνίστημι, ἐγείρομαι, ἀνάθορῶ,) ſurgere, neutrũ uerbum, à ſurſum & rego, propriè ſignificat erigi. Plaut. Aſin. 16. 71. Surge amator. Terent. Eun. 4. 5. 3. Poſtquã ſurrexi, neq; pes, neq; mens ſatis ſuum officium facit.
Ille multo ante lucem ſurrexit. Cic. 2. de Inuent. 132.
Ego potiſsimum ſurrexi, qui nõ ſum cum ijs qui ſedeant comparandus. Cic. pro Roſc. Amerin. 1.
Surgere è lecto, ſurgere à menſa, aut ab alio loco. Teren. Adel. 4. 1. 4. Plau. Pſeu. 5. 63. Cic. 3. Verr. 73. Qui auſpicato à Chelidone ſurrexiſſet.
Surgere de cathedra. Martial. lib. 11. 93.
De cœna ſurgere. Horat. 2. Serm ſaty. 2. 16.
Surgit humo pigrè. Ouid. 2. Metam. 152.
Surgere ſella. Saluſt. lib. 5. hiſt.
Surgere de ſella. Cic. 6. Verr. 129.
Solio aureo ſurgit Iuppiter. Virg. 10. Aen. 24.
Strato ſurgere. Virg. 3. Aen. 103.
Surgere ex accuſatorum ſubſellijs. Cic. pro Flacco, 16.
E thalamo ſurgere. Propert. lib. 2. eleg. 16. 3.
Toro ſurgere. Ouid. 9. Metam. 141.

Digitized by Google

De toro ſurgere. Propert. lib. 2. eleg. 27. 5.
Surgere mature. Cic. 4. Ver. 28.
Properanter ſurgere. Silius lib. 7. 150.
Surgere cubitu. Cato cap. 5. 3.
De nocte ſurgere. Horat. 1. epiſt. 2. 7.
Ad aliquem ſurgere. Ouid. 13. Metam. 1.
Ad dicendum ſurgere. Cic. 2. de Orat. 173.
Surgere ad reſpondendum. Cic. pro Cluentio, 39.
Ex humili ſurgere. Propert. lib. 2. eleg. 11. 3.
In arma ſurgere. Sil. lib. 7. 119.
In haſtam ſurgere. Stat. 1. Achil. 97.
In ſomnos ſurgere. Valer. 5. Argon. 139. Surgitur in ſomnos, ſeq; ad ſua limina flectunt. Id eſt ſurgunt ut abeant ad dormiendum.
Semel cecidi ſciens, ut honeſtiſsimè ſurgere poſſem. Cicero 12. Philipp. 339.
Aedificia ſurgere dicuntur, quum ſenſim eminent, & in altum attolluntur. Plin. epiſt. 266. Multo depreßior eſt ædes eo opere quocum maximè ſurgit. Virg. 1. Aen. 74.
-ſurgentemq; nouæ Carthaginis arcem.
Aequora ſurgunt. Virg. 3. Aen. 40.
Aqua ſurgit in modum tumuli. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 4.
Aræ ſurgunt de cæſpite. Sil. lib. 7. 150.
Aſtra ignea ſurgunt. Virg. 4. Aen. 71.
Surgentibus aſtris. Superueniente nocte. Virgilius 1. Georgic. 88. Seruius.
Aurora ſurgit. Virg. 1. Georg. 90.
Ceruus ſurgens in cornua. Virg. 10. Aen. 145. Id eſt creſcens, cornibus eminens. Seruius.
Culmi ſurgentes in ſegetem. Lucan. lib. 6. 22.
Dies ſurgens in medium. Lucan. lib. 4. 31.
Fruges nitidæ ſurgunt. Lucret. lib. 1. 51.
Frutex ſurgit in altitudinem. Col. lib. 6. cap. 23. 2.
Herbæ ſurgunt, dum creſcunt. Col. lib. 9. cap. 4. 2. ex Virgilio, Surgentes atterat herbas. (4. Georg. 3.
Homo ſurgere dicitur, quando creſcit. Virg. lib. 4. Aen. 55.
Aſcanium ſurgentem, & ſpes hæredis Iuli
Reſpice. Ibidem, 6. 73.
Ignis ſurgit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 11.
Iræ altius ſurgunt, Virg. 10. Aen. 163.
Limina ſurgunt gradibus. Virg. 1. Aen. 91.
Luna ſurgens. Tacit. lib. 19.
Mare ſurgit. Ouid. 15. Metam. 102.
Meßis ſurgit. Virg. 1. Georg. 33.
Mœnia ſurgunt. Virg. 1. Aen. 89.
Opus ſurgit. Proper. li. 4. el. 1. 14. Roma faue, tibi ſurgit opus.
Pagina ſurrexit primo uerſu. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Partes ſurgentes. Tacit. lib. 19.
Prælia ſurgunt acerrima. Ouid. ad Piſonem, 42.
Pugna aſpera ſurgit. Virg. 11. Aen. 127.
Regna ſurgunt. Virg. 4. Aen. 10.
Rumor ſurgit. Tacit. lib. 18.
Sententia ſurgit animo, Oritur. Virg. 1. Aen. 118.
Translatio eſt corporis ad animum. Seruius.
Sol ſurgens. Virg. 12. Aen. 35.
Telluris in altum ſurgentis tumulus. Lucan. lib. 3. 75.
Venti ſurgere dicuntur, quũ flare incipiũt. Virg. li. 3. Aen. 96.
-& fando ſurgentes demoror Auſtros? Idem. 3. Aen. 26.
Proſequitur ſurgens à puppi uentus euntes. Sicut è contrario quando flare deſinunt, Ponere ac reſidere dicuntur.
Veſper ſurgens. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.
Senſim ſurrexit uirga per glebas. Ouid. 4. Metam. 15.
Surgitur, pen. cor. Impersonale. Iuuen. Saty. 4. 51.
Surgitur & miſſo proceres exire iubentur Concilio.
Surrexe, pro Surrexiſſe. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 15.
-hunccine ſolem Tam nigrum ſurrexe mihi.
Mane ſurgendum cras. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 24.

Surpiculus] ſurpiculi, pen. corr. m. g. (σαργίον,) Vimen, caniſtrum, ciſtellula quæ è ſcirpis fieri ſolet. Propert. libro 4. eleg. 2. 8. Surpiculis medio puluere ferre roſam, Colum. libro 10. 29. Cano iam uimine textum.
Surpiculũ ferrugineis cumulate hyacintis. Plau. Capt. 13. 47.
Eis ora ego uerberabo ſurpiculis piſcarijs. Opinor ubiq; ſcribendum ſcirpiculus per ſc. Vide Scirpus.

Surrego] (ἀνίστημι,) pro Surgo, & Surregit, pro Surgit ſcripſere ueteres. Ab hoc, ſurrectio deriuatur. Ex Feſto.

Surrentum] (σόρρεντον,) Campaniæ oppidum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum. Plin. lib. 3. cap. 5. Surrentũ cum promontorio Mineruæ Sirenum quondam ſede. De eo & Virg. 5. Aen. 173. De hoc & reliquis Campaniæ locis Plin. lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5.
Amœnum Surrentum. Horat. 1. epiſt. 18. 11.

Surrentinus] pen. pro. Adiect. (σορρεντῖνος,) ut Colles Surrentini. Col. lib. 3. cap. 2. 6.
Palmite Surrentino generoſi colles. Ouid. 15. Metam. 142.
Prætoria Surrentina. Stat. 2. Sylu. 2. 17.
Vina Surrentina. Plin. lib. 23. ca. 1. 22. Hora. 2. Ser. ſat. 4. 11.

Surrepo] Vide Subrepo.
Quies ſurrepſit ocellis. Ouid. 3. Faſt. 4.

Surrigo] ſurrigis, pe. cor. ſurrexi, ſurrectum, (ἐξαίρω, ἀναστήσω,) ſurrigere, Suſum uel ſurſum erigere: quo uerbo utuntur ruſtici, quum tritæ fruges ad uentilandum in areis erigũtur. Virg. 4. Aen. 83.
Tot linguæ, totidem ora ſonãt, tot ſurrigit aures. Liu. 7. ab Vrbe, 40. Romanus mucrone ſurrecto, quum ſcuto ſcutũ imum perculiſſet, &c. Vide Subrigo.

Surripio] ſurripis, pen. cor. ſurripui, ſurreptum, (ὑφαρπάζω, ἐπιλέπτω, ὑφαιρέω,) ſurripere, Latenter rapere, ſeu ſuffurari. Plaut. Aſin. 16. 35. Surripiam in delicijs pallam quã habet. Idem Pœn. 16. 137.
-qui filias dicas tuas,
Surreptasq; eſſe parulas Carthagine. Idem Menæh. 5. 17.
-nimio ego hanc periculo
Surripui hodie meo animo, ab Hippolyta ſubcingulum. Vide Surripio.
In uita ſibi quenq; petere quod pertineat ad uſum, non iniquũ eſt, alteri ſurripere, ius non eſt. Cic. 3. Offic. 56.
Aliquid ex priuato ſurripere. Cic. 2. de Inuent. 160.
Surripere alicui operam. Plaut. Amph. 6. 25. Clanculum abij à legione: operam hanc ſurripui tibi. Hoc eſt, clàm aufugi, ut tibi hanc operam traderem. Idem Caſina. 22. 13. Cupio illam operã ſeni ſurripere. Id eſt, præuenire eum in hac re.
Baſia ſurripere. Catull. ad Iuuentium, 94. 4.
Diem ſurripere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 8.
Crimina ſunt oculis ſurripienda patris. Ouid. epiſt. 11. 14. Id eſt cauendum eſt ne pater hæc reſciſcat.
Aliquem captiuum ex alicuius cuſtodia ſurripere. Cic. pro Domo ſua, 52.
Surripere ſe alicui, Diſtrahere ſe ab alicuius conſpectu. Plaut. Menæh. 11. 26.
Surpite, pro ſurripite. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 57.
-unum me ſurpite morti.
Surpuerat, pro ſurripuerat. Horat. 4. Carm. ode, 13. 4.
Quæ ſpirabat amores,
Quæ me ſurpuerat mihi.

Surreptus] (ὑφαρπαθεὶς,) Partic. ut Parma ſurrepta, Cic. 14. Philip. 391.

Surreptitius] (ὑφαρπαγὸς,) Adiect. Quod clàm fit, ſiue factum

factum est & surreptum. Plaut. Casina. 4. 50. Inter nos & more utimur semper surreptitio.

Surrogo] surrogas, pen. corr. (ἀντιναβίγημι,) surrogare, Sufficere, Substituere. Quintilianus, Quũ defuncto Patruo in eius locum surrogatus fuisset. Vide Subrogo.

Surrogatio] surrogationis, (ἀντιναταγασις,) Verbale, Substitutio.

Sursum] Aduerbium, (ἄνω,) Notæ significationis: superiorem enim partem uel locum aut regionem denotat. Terent. Adel. 4. 2. 36. Præterito hac recta platea sursùm. Plaut. Milit. 16. 14. Non tu scis, quum alto ex puteo sursum ad summum descenderis, &c.

Sursum ferri. Lucret. lib. 2. 30.

Nares et quòd omnis odor ad supera fertur, rectè sursum sunt. Cic. 2. Nat. deor. 211.

Sursum deorsum cursitare. Teren. Eun. 2. 2. 47. Cicero 2. de Nat. deo. 120.

Sursum uersum aut uersus, Id est, uersus superiorem locum, aut partẽ aeris uel loci. Cic. in Partitionibus Orat. 14. Et idem quasi sursum uersus retroq; dicatur. Cato de Re rust. ca. 32. Vites propages in sulcos sursum uorsum, quoad eius facere poteris facito uti ducas.

Surus] (φρύγανος,) Antiquis palus dicebatur. Festus, Surũ dicebant ex quo per diminutionem fit surculus. Ennius, Venus surus surum ferret tamen defendere possent. Nonnulli scribunt duplici rr, surrus, fortasse scribendum surcus.

Surculus] surculi, pe. cor. m. g. (φρυγανίσκος, ὀρόδαμνος,) est in ramis quod simplex oritur, & frondes gerit, quale est præcipuè germen annotinum, Græcis autem πλάδος dicitur, detrahiturq; interdum & resecatur ab arbore, ad alias rursus producendas. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 40. Est altera species ex arbore in arborem inserendi, nuper animaduersa in arboribus propinquis. Ex arbore enim, è qua quis uult habere surculum, in eam quam inserere uult, ramulum traducit, & in eius ramo præciso, ac diffisso implicat, &c. Plin. lib. 10. cap. 2. 2. Senescentem casia thurisq; surculis construere nidum. Virg. 2. Georg. 18.

Inserere uel serere surculum. Quint. lib. 6. cap. 3. 61. Cic. 2. de Oratore, 154.

Vsurpare possessionem amissam surculo defringendo. Cicero 3. de Orat. 61.

Surculo] surculas, pen. cor. (φρυγανίζω,) Surculare, Surculos ramis uel caudicibus adimere, ut altius crescant, & uberius à terra nutrimentum accipiãt. Col. lib. 5. cap. 9. 9. Atq; etiam rigandæ sunt plantæ quum siccitates incesserunt, nec nisi post biennium ferro tangendæ: ac primò surculari debent, ita ut simplex stylus altitudinem maximi scrobis excedat. Legitur & sarculari.

Surcularius] Adiect. (φρυγανιστὴς,) Plin. lib. 11. cap. 26. 2. de cicadis, Quidam duo alia genera faciunt earum: surcularium, quæ sit grandior: frumentarium, quam alij auenariã uocant. Apparet enim simul cum frumentis arescentibus. Id est, quæ in surculis uiuit: siue quæ eo tempore apparet quũ arbores surculos suos emittunt uel trudunt.

Surcularius ager. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 15.

Surculosus] pen. pro. Adiect. (φρυγανώδης,) Quod surculis abundat. Plinius, Ramis hyssopi surculosam.

Surculosè] pen. prod. Aduerbium, (φρυγανωδῶς,) Per singulos surculos, sensim uel paulatim. Plin. lib. 18. cap. 16. 7. Arescit surculosè.

Surcularis] & hoc surculare, pen. prod. (φρυγανοτόπος,) Col. lib. 3. cap. 11. 4. Consyderandum est, antequam pastinemus, surcularis nécne sit terra: idq; facillimè exploratur per stirpes quæ sua sponte proueniunt.

Surculaceus] Adiect. (φρυγανώδης,) Quidam est surculi simile, quod tamen surculus appellari iure posit. Plinius lib. 19. cap. 7. 3. Surculacea in folliculo sunt raphano, sinapi, rapo. Sub. semina.

Sus] (αὖω,) pro Sursum accipitur in cõpositione, ut suspicio.

Sus] suis (σὺς, σύς, χοῖρος,) g. com. secundum Priscianum, Porcum & porcam significat. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. 2. Sues ferè semel anno gignunt. Cic. 5. de Fin. 68. In quibus non corporum solùm, ut in suibus, sed etiam animorum.

Amica luto sus. Horat. 1. epist. 2. 6.

Fulmineus sus. Stat. 2. Achil. 82.

Horrens. Lucret. lib. 5. 5.

Horridus. Virg. 4. Georg. 82.

Inualida, Vide Inualidus.

Ingens. Virg. 3. Aen. 78.

Lætus glande. Virg. 3. Georg. 104.

Lutulenta. Horat. 2. epist. 2. 16.

Immundi sues. Virg. 1. Aen. 80.

Magnorum suum horrentia terga. Virg. 1. Aen. 128.

Sicci terga suis rara pendentia crate. Iuuen. Saty. 11. 9.

Vulnificus sus. Ouid. 8. Metam. 72.

Anima pro sale data est sui. Cic. 2. de Nat. deo. 238.

Docebo sus (ut aiunt) oratorem illum. Cic. 2. de Orat. 129. Vide Chiliadas Erasmi, Sus Mineruam.

Suarius, Adiectiuũ, ut Suarius negotiator. Plin. lib. 7. cap. 12. Interdum sine adiecto, pro custode. Plin. lib. 8. cap. 51. Compertum agnitam uocem suarij furto abactis.

Suinus] suina, suinum, pen. pro. (ὑϊνὸς,) Quod est suis. Varro, lib. 2. cap. 4. 7. Hic enim conciliator suinæ carnis datur populo. Vetus exemplar habet suillæ.

Suillus] Adiect. (συϊνὸς,) Diminut. à suinus. Plin. lib. 8. cap. 52. At in Arabia suillum genus nõ uiuit in ullo genere. Liu. 2. bell. Pun. 44. Ex suillo, ouillo, caprino grege, &c.

Suile] pen. pro. n. g. (συοφασία,) Stabulum suum. Col. lib. 7. cap. 9. ad finem diligens autem porculator frequenter suile conuerrat, & sæpius haras.

Susa] Susæ, & Susa, Susorum, (σῦσα,) Oppidum & metropolis Persidis, in Susia quæ Persiæ est pars: à Suso fluuio sic uocata. Propertius lib. 2. eleg. 14. 1.

Non tot Achæmenijs armantur Susa sagittis,
Spicula quot nostro pectore fixit amor. Hæc Vrbs (ut scribit Plin. lib. 6. cap. 27. 7.) à Dario Hysdaspis filio condita fuit. Ibi fuit regia Cyri, lapide candido & uario, columnis aureis & lacunaribus, gemmisq; distincta, cœli continens simulachrum, stellis micantibus insignitum, & incredibilia multa. Ibi Asuerus conuiuium maximis diuitijs & delicijs copiosum celebrauit.

Pharetrata Susa. Claud. de bello Gildon. 7.

Susiana] Susianæ: uel Susiane, Susianes, pe. pro. (σουσιανὴ,) Regio in Perside. Pli. lib. 6. ca. 27. 9. Susianen ab Elymaide disterminat amnis Eulæus, ortus in Medis: medioq; spatio cuniculo conditus, ac rursus exortus per Mesobatenen lapsus, circuit arcem Susorum ac Dianæ templum augustißimum illis gentibus.

Susiani] penul. prod. (σούσιοι,) Qui Susianen incolunt. Plinius libro 6. cap. 27. 8. Susianis Orientem uersus iungunt Cosæi latrones.

Susinus] penult. corrept. Adiectiuum, (κρινὸς,) Quod ex susis siue lilijs factum est. unde & urbem Persidis à lilijs, quorum ibi magna est copia, nomen habere scribit Stephanus. Susa enim Persæ uocãt lilia. Hinc oleum susinum. Plin. lib. 13. cap. 1. 9. Susinum tenuißimum omnium est. Constat ex lilijs, balano, calamo, &c.

Suscio] suscis, susciui, suscium, (ἰσημι,) Suscire, Idem quod

Digitized by Google

scire. Plaut. Menæh. 9. 72.
Eho Messenio accede huc. MES. quid negotij est suscipi?

Suscipio] suscipis, pen. cor. suscepi, pen. pro. susceptum, (λέχομαι, ἀναλέγομαι, ὑπολέχομαι, παραλέχομαι, ἐπιξαρέω, ἀντιλαμβάνω,) suscipere, A susum uel sursum, quasi sursum capere.

Suscipere, tam ad animum, quàm ad corpus refertur. ut, Suscepi onus, suscepi uoluptatem, suscepi curam. Varijsq; nominibus iungitur: & significat capere.

Actiones periculosas suscipere. Cic. 1. Offic. 117.

Aes alienum amicorum suscipere. Cic. 2. Offic. 80. Qui suis facultatibus, aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienum suscipiunt amicorum.

Aliquē suscipere & tueri: Hoc est amplecti & defendere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 13.

Authoritatem. Cic. pro Cælio, 28. Redeo nunc ad te Cæli uicissim: ac mihi authoritatē patriam, seueritatemq; suscipio.

Authoritatem in Rempub. Cic. 7. Verr. 118.

In amicitiam suscipere. Liu. 7. ab Vrbe, 134.

Bellum. Cic. 2. de Legib. 56. Sequitur enim de iure belli, in quo et suscipiendo, & gerendo, & deponēdo, ius ut plurimū ualet. Idem 2. de Diuin. 35. Non suscepisset bellū ciuile Cæsar.

Bellum suscipitur cum gente feroci. Ouid. 24. Metam. 90.

Casum suscipere. Cic. 2. de Fin. 105.

Causam alicuius. Cic. 2. Verr. 30. Suscipe causam iudiciorum, suscipe causam seueritatis, integritatis, fidei, religionis, suscipe causam Senatus, ut is hoc iudicio probatus, cum Pop. Rom. & in laude & in gratia esse possit.

Causam contra aliquem suscipere. Quint. lib. 6. cap. 1. 9.

Causam suscipere mandati. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 9.

Cicatrices pectore aduerso suscipere. Quint. lib. 2. cap. 15. 5.

In ciuitatem suscipi, Ciuem fieri, & inter ciues numerari, aut ciuitate donari. Cic. 2. de Legib. 8.

Cogitationem de re aliqua, id est, cogitare. Cic. ad Attic. lib. 9. 177. 2. Idem 2. Philipp. 51. Attende enim paulisper, & cogitationem sobrij ad punctum temporis suscipe.

Cogitationē quidnam sit agendum. Cic. ad Att. lib. 14. 318. 6.

Consilium. Plin. epist. 22. d.

Consuetudo suscipit. Cic. 2. de Nat. deor. 88. Suscepit aūt uita hominum, consuetudoq; communis, ut beneficijs excellentes uiros in cælum fama ac uoluntate tollerent.

Consulatum. Plin. in Paneg. 130.

Constantiam. Cic. ad Att. lib. 3. 66. 4.

Crimen aliquod suscipere, Agnoscere, confiteri. Cic. pro Rabirio Perduel, reo, 12.

Crimen suscipere, uel suscipere crimen defensione. Plin. epist. 190. e. Crimenq; quasi in medio relictum, defensione suscipiunt. Cicero pro Sylla, 51. Neq; enim istorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen Iudices P. Syllæ persona suscipit.

Crimen culpæ suscipere. Cic. 7. Verr. 82.

Culpam. Cic. pro Cluentio. 123.

Curam. Col. lib. 2. in Præf. 7. Vt ne lanificij quidem curam suscipere dignentur, &c.

Curam & cogitationem alicuius rei suscipere. Balbus Ciceroni in epist. ad Att. lib. 8. 168. 1.

Curationem & quasi dispensationem regiam suscepisset. Quintilianus lib. 4. cap. 2. 13.

Tenere cursum, quem à prima ætate susceperis. Cic. pro Planc.

Defensionem. Cic. ad Lucinium, lib. 5. 8. 14. (42.

Errorem & superstitionem suscipere. Cic. 2. de Diuin. 125.

Executionem eius negotij libens suscepit. Tacit. lib. 3.

Exercitationem. Cic. 1. de Fin. 50.

Exilium, Pati. Cic. Ante quàm iret in exilium, 14.

Facinus in se. Cic. pro Cluent. 135. Id est admittere.

Fidem. Plin. epist. 220. Quas partes impleturū te secundū susceptam fidem confido. Id est secundum quod promisisti.

Fraudem suscipere. Cic. in Pisonem, 33.

Imperium suscipere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 12.

Inimicitias suscipere. Cic. 1. Offi. 41. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt. Terentius Hecyra, 2. 1. 34. Cum puella anum suscepisse inimicitias non pudet?

Inimicitias ppter alicuius salutē suscipere. Ci. de Aruſp. resp. 5.

Inimicum aliquem suscipere. Brutus Att. 17. 2.

Iniquitatem. Cic. in Parad. 49.

Inuidiam & odium. Cic. 1. de Inuent. 6.

Iter. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. 1. Iter Asiaticum puto tibi suscipiendum fuisse.

Laborem aliquem. Lucret. lib. 3. 74.

Labores & dolorem pro patria. Cic. 1. de Fin. 36.

Laborem & periculum pro salute alicuius suscipere. Cic. pro Murena, 70.

Legationem. Cic. 12. Philip. 322.

Liberos suscipere, Procreare. Cic. 5. Verr. 127. Idem 7. Verr. 96. Qui à parentibus spe nostri imperij, nostræq; æquitatis suscepti, educatiq; sunt.

Liberos ex cuiuspiam filia suscipere. Cic. 3. Philip. 135.

Maculā suscipere. Concipere. Cic. pro Leg. Manil. 4. Delenda est uobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta.

Maculam imperio. Cic. pro Fonteio, 21.

Mandatum suscipere. Caius in L. Siquis alicui, Para. Qui suscepit ff. Mandati uel contrà.

Famulæ suscipiunt collapsa membra. Virg. 4. Aen. 78.

Miseriam uoluntariam. Cic. 3. Tusc. 58.

Munera suscipere sanguinei Martis. Ouid. 2. de Remed. 31.

Negotium sine mora suscipere. Cic. 3. in Catil. 51.

Multum negotij. Cic. 5. Verr. 1.

Negotia atq; cōtrouersias alicuius. Cic. pro Cecinna, 11. Et ad Att. lib. 12. 241. 18. Quod ad Tironē de Terentia scribis, obsecro te mi Attice suscipe totum negotium.

Obiurgationem. Cic. Att. lib. 4. 86. 7.

Odium alicuius. Cic. ad Att. lib. 6. 112. 4.

Offensas in eligendo aliquo. Plin. epist. 42. b.

Officia & partes pro aliquo. Cic. Appio, lib. 3. 10. 5.

Onus. Cic. 3. Offic. 8. Suscepisti onus præterea graue, & Athenarum, & Cratippi.

Onus atq; munus suscipere & profiteri. Cic. 1. de Orat. 57.

Suscipis onus officij, quod te putas sustinere posse: quod mimimè uidetur graue ijs qui minimè ipsi leues sunt. Cicero pro Rosc. Amer. 66.

Onus urbis susceperat una domus. Ouid. 2. Fast. 40.

Opus censorium obiurgandis moribus. Columel. libro 12. in Procem. 9.

Parricidium. Cic. pro Cluent. 24. Cæteri non uidentur in singulis hominibus multa parricidia suscipere posse: Oppianicus inuentus est qui in uno corpore plures necaret.

Partes. Cicero Attico libro 3. 61. 4. Intelligoq; multas partes meæ salutis & suscipere, & posse sustinere, neq; ut ita facias rogandum esse.

Patrocinium rei alicuius, hoc est eam defendendam. Cicero 3. de Oratore, 36.

Periculum pro salute alicuius. Cic. pro Muræn. 70.

Personā uiri boni, Simulare. Cic. pro Cluent. 81.

Pœnam dignam scelere. Cic. pro Lege Manil. 4.

Profectionem. Cic. ad Quirites post reditum, 1.

Res aliquas sibi gloriæ causa suscipere. Cic. pro Flac. 10.

Reipub. suscipi. Cic. ad Brutum, 14. 3. Quod ipsum, si Remp.

cui

cui ſuſceptus es reſpicis tibi iam iamq; faciendum eſt.
Sceleris aliquid ſuſcipere. Catull. in Gellium, 83. 1.
Scelus in ſe ſuſcipere, Idem ſignificat quod admittere in ſe facinus. Cic. 11. Philip. 295.
Sermones ſuſcipere. Quintil. lib. 2. cap. 15. 19.
Simultates. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 28.
Turpitudinem ſuſcipere. Cic. 3. Philip. 384.
Vigilias diſcendi cauſa. Cic. 5. de Fin. 98.
Voluntatem erga aliquem. Cic. 2. de Fin. 154.
Dijs immortalibus ducibus, hanc uoluntatem ſuſcepi. Cicero 3. in Catil. 66.
Vota publica ſuſcipere pro aliquo. Ouid. 7. Metam. 90.
Suſcipere deo uota pro re aliqua uel pro aliquo. Plin. in epiſt. 252. Solemnia uota pro incolumitate tua, qua publica ſalus cõtinetur, & ſuſcepimus domine pariter, ſoluimus, precati deos. Liuius 7. bel. Punic. 242. Deos deaſq; precabantur ut illis fauſtum iter, fœlixq; pugna, matura ex hoſtibus uictoria eſſet, & damnarentur ipſi uotorum quæ pro ijs ſuſcepiſſent.
Suſcipere, pro Excipere, & in uicem reſpondendi ſuccedere. Virgilius 6. Aeneid. 145. Dicam equidem, nec te ſuſpenſum nate tenebo
Suſcipit Anchiſes: atq; ordine ſingula pandit.
Suſcipi in lucem, pro naſci. Cic. de Aruſp. reſp. 53.
Suſcipiendus] *Partic. (δεκτέος,) ut ſacra ſolemnia ſuſcipienda. Lucret. lib. 5. 234.*
Suſceptus] (δεδεγμένος,) *Aliud partic. ut Fames urbi ſuſcepta. Claudian. 1. in Eutrop. 81.*
Tranſigere ſuſceptum negotium. Cic. pro Quintio, 50.
Vindicta legis ſuſcepta eſt tibi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 7.
Sempiternam pœnam ſuſtinerem mea uoluntate ſuſceptã. Cic. poſt reditum ad Quirites, 1.
Soboles ſuſcepta mihi de te. Virg. 4. Aen. 66.
Filius patri de nouerca ſuſceptus eſt. Cic. 3. Offic. 127.
Suſceptum] *ſuſcepti, n. g. (δεδεγμένον,) Oui. 11. Met. 41.*
-ſuſceptaq; magna labore Creſcere difficili.
Suſceptio] *ſuſceptionis, Verbale, (ὑποδοχή, ὑποδεξία, ἀνάτλημψις,) Cic. 3. de Fin. 51. Sic ea quæ proficiſcuntur à uirtute, ſuſceptione prima, nõ perfectione recta ſunt iudicãda.*
Suſceptio cauſæ. Cic. pro Muræna, 1.
Suſcito] *ſuſcitas, pen. cor. (ἐγείρω, ἀνακινέω, ζωγρέω, ἀναζωπυρέω,) ſuſcitare. Plaut. Moſtell. 625. Quis iſtic dormit?*
PHILO. *Callidates. T. Suſcita iſtum, Delphium.*
Suſcitare ſomno, è ſomno. Cic. 4. Tuſc. 67. Plaut. Mil. 10. 95.
E quiete ſuſcitare aliquem. Catull. ad Gellium, 75. 1.
Ignes extinctos ſuſcitare. Ouid. 3. de Arte, 119.
Ignes ſopitos ſuſcitare. Virg. 5. Aen. 149.
Suſcitare, Impellere, incitare. Virg. 12. Aen. 22. Aeneas acuit Martem, & ſe ſuſcitat ira. Idem 91. Acrior ad pugnam redit, & uim ſuſcitat ira.
Suſcitare aliquẽ ad ſuum officiũ, Adhortari. Plau. Rud. 22. 13.
In prælia ſuſcitare aliquem. Virg. 11. Aen. 146.
Bellum ciuile ſuſcitare. Brutus Antonio, lib. 11. 3. 6.
Crepitum ſuſcitare pede. Propert. lib. 2. eleg. 4. 1.
Pœnas ſuſcitare alicui. Virg. 4. Georg. 92.
Qui nouam rationem ſuſcitant, ueteres maiorum obterunt laudes. Cic. Antequam iret in exilium, 9.
Suſcitare fictas ſententias, Cõmouere. Cic. 1. de Diuinat. 146.
Teſtem contra aliquem ſuſcitare. Cic. pro Roſc. Comœd. 21.
Vrbes attonitas ſuſcitat. Valer. 3. Argonaut. 42.
Suſcitabulum] *ſuſcitabuli, pen. cor. (ὀρμητήριον,) Incitamentum. Varro, Fonicia ſunt uocis ſuſcitabulum, cantantium q; gallus gallinaceus. Nonius.*
Suſia] *regio in Perſide, Vide Suſa.*
Suſiana] (σουσιανὴ,) *prouincia Aſiæ, (ut lib. 6. cap. 3. refert Ptolemæus) quæ à Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Perſidem, à Meridie partẽ Perſici ſinus. Cuius ciuitates inſignes Traiania &*
Suſinus] *Vide Suſa.* (*Suſa, Vide Suſa.*
Suſpecto] *ſuſpectas, ſuſpectare, Vide Suſpicio.*
Suſpendeo] *ſuſpẽdes, ſuſpendi, ſuſpenſum, (ἐπιπρέμαμαι,) ſuſpendere, pen. pro. Supra pendere. Col. lib. 4. ca. 26. Sæpe enim notaui per imprudentiam ruſticos ſubijcere iugo palmam, & ita colligare, ut ſolo uimine ſuſpendeat. Legitur & ſuppendeat.*
Suſpendo] *ſuſpendis, ſuſpendi, ſuſpenſum, (αὐαπρέμνημι, ἀείρω, αἰωρέω, αἰωρίζω, αὐάπτω, ἀπαιωρέω, ἐξάπτω, ἁλιαρτάω, προσαρτάω, πρεμέω, παραλρεμάω,) ſuſpendere, pen. cor. Aliquid ſurſum ligare, & uincire ut pendeat. Col. li. 7. ca. 10. 3. Deinde ſciſſas taleas ferularum lineo funiculo religant, & ita collo ſuſpendũt, ut ſtrumæ ferulis cõtingantur.*
Suſpendere ex ceruice. Plin. lib. 11. cap. 28. 2.
Veſtimenta ſuſpendere. Horat. 1. Carm. ode 5. 4.
Aedificium ſuſpendere. Cic. in Topicis, 10.
Caſtra ſuſpendunt ſaxis. Sil. lib. 3. 112.
Tignis nidum ſuſpendit hirundo. Virg. 4. Georg. 62.
Littora ſuſpẽdere uomere, Arare littora. Stat. 4. Thebai. 24.
Tellurem ſuſpendere tenui ſulco. Virg. 1. Aen. 14.
Suſpendere, aliquãdo eſt ſuſpendendo ſtrangulare. Cic. ad Att. libro 13. 290. 6. Ita nuntiat Brutus illum ad bonos uiros σὐαγγέλια, ſed ubi eos? niſi fortè ſe ſuſpendit.
Suſpendere ſe è fico. Quintil. lib. 6. cap. 3. 61.
Suſpendere de arbore. Cic. 1. de Orat. 134.
Suſpendere in arbore. Cic. 5. Verr. 47.
Caput obnubito, arbori infœlici ſuſpendito. Cic. pro Rab. Perduel. reo, 8.
Piſcem hamo ſuſpendere. Ouid. 15. Metam. 21.
Suſpendere in furcas. Vlp. in L. Sacrilegij. Parag. 1. ff. Ad legẽ Iul. peculatus, Et ſcio multos etiam ad beſtias damnaſſe ſacrilegos, nonnullos & uiuos exũſſiſſe, alios uerò in furcas ſuſpendiſſe.
Suſpendere rem aliquam, Differre, prorogare. Liu. 9. bel. Maced. 114. Mouit aliquantum oratio regis legatos, itaq; medio reſponſo rem ſuſpenderunt.
Pletum ſuſpendere. Ouid. 4. Faſt. 171.
Suſpendere, Cohibere, ſiſtere. Plin. lib. 28. ca. 7. 4. Miſto præterea ouorum candido liquore, madidaq; lana frontibus impoſitum fluxiones oculorum ſuſpendit.
Suſpendere aliquẽ, pro Incertum reddere. Plin. epiſt. ult. libri 2. Diu miſeram expectatione ſuſpendit.
Suſpẽdere, ducere, Suſpenſum habere. Suet. in Tiberio, ca. 24. Nunc precantẽ Senatum, & procumbentem ſibi ad genua, ambiguis reſponſis & callida cunctatione ſuſpendens.
Suſpendere animos expectatione. Curtius lib. 9.
Naſo adunco ſuſpendere aliquem, Vide Aduncus.
Suſpendere ſpiritum, pro Mediocriter uel paululum quieſcere inter legendum, ſubſiſtere. Quint. de lectione loquẽs, Sciat puer ubi ſuſpendere ſpiritum debeat, quo loco uerſum diſtinguere, ubi claudatur ſenſus, ubi incipiat.
Suſpenſus] (παραλρεμαδὴς, μετέωρος,) *Partic. ſiue nomẽ ex partic. Cic. 2. Tuſc. 112. Vel equi Pelopis illi, Neptuni, qui per undas currus ſuſpẽſos rapuiſſe dicũtur, excipiẽt te.*
Suſpenſus reſte, manibus ſe demiſit. Liu. 8. ab Vrbe, 83.
Populus ſuſpenſus. Sen. Troade, 12. 6.
Suſpenſis leniter alis, Vide Lenis.
Aulea ſuſpenſa. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 11.
Volatus ſuſpenſus. Stat. 3. Thebaid. 93.
Lachrymæ ſuſpenſæ oculis. Ouid. ad Liuiam, 23.

Digitized by Google

Lachrymæ diu ſuſpẽſæ per ora fluxere. Oui. 1. Amor. el. 7. 12.

Suſpenſus, (ἀιώρημενος,) Incertus, dubius. Virg. 6. Aen. 145.
Dicam quidem, nec te ſuſpenſum nate tenebo. Idem 2. Aeneidos 23.

Suſpenſus expectatione nouarum rerum. Cicero ad Conſules, libro 15. 1. 7.

Suſpenſus explicatione, Propter explicationem ſiue ſolutionẽ nodi Gordiani. Curtius lib. 3.

Detinere aliquem ſuſpenſum. Cic. Att. lib. 10. 192. 3.

Suſpenſus animus, Solicitus. Cic. Attico, lib. 2. 33. 1. Accepi ali quot epiſtolas tuas, ex quibus intellexi quàm ſuſpenſo animo & ſolicito ſcire aueres quid eſſet noui.

Animus occupatus & ſuſpenſus. Cic. 1. de Orato. 123.

Suſpenſus animi. Liu. lib. 8. Inter ſpem metumq; ſuſpenſos animi habetis.

Solicitam mihi ciuitatem ſuſpicione, ſuſpenſam metu, &c. Cic. 1. de lege Agrar. 14.

Ne diutius oratione mea ſuſpenſa expectatio uestra teneatur. Cic pro Cluentio, 5.

Gaudia ſuſpenſa. Claud. 5. Paneg. 46.

Suſpenſa manu ſcribere, pro dubitanter. Plin. epiſt. 98.

Mentẽ ſuſpẽſam pertentãt uicißim gaudia. Virg. 5. Aen. 166.

Habere rationes ſuſpenſas. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 3.

Sors ſuſpenſa dubio metu. Stat. 1. Thebaid. 39.

Verba ſuſpenſa & obſcura. Tacit. lib. 1.

Vultus incertus & ſuſpenſus. Cic. pro Cluentio, 42.

In ſuſpenſo relinquere, Vide in præpoſitionem.

Suſpenſus ſomnus, Leuis, inquietus, intranquillus, in quo mens eſt ſemper dubia, & curis fatigata: cui contrarium eſt profundus. Cic. 1. Tuſc. 169. Mater te appello, tu quæ curam ſomno ſuſpenſo leuas. Ex poeta.

Auribus ſuſpenſis bibere, Diligenter audire. Propert. libro 3. eleg. 6. 2.

Suſpenſa terra, Non conculcata, leuiter tantum mota. Colum. lib. 11. cap. 3. 27.

Suſpenſißimum paſtimatum, In quo humus non pauicula aut cylindro, ſed ne etiam pedum ueſtigijs conculcata apparet, ut radicibus ſeminum molliter cedere poßit. Colum. libro 3. cap. 13. 6.

Suſpenſo gradu ire, Placido & ſilenti. Terent. Phor. 5. 6. 27.

Gradus ſuſpenſus digitis. Ouid. 1. Faſt. 85.

Suſpenſo poplite leuiter tranſire. Stat. 5. Sylu. 4. 4.

Suſpenſura] pen. pro. Verbale. Senec. epiſt. 91. Vt ſuſpenſuras balnearum, & impreſſos parietibus tubos per quos circunfunderetur calor.

Suſpenſio] Verbale, (ἀιώρησις,) Incertitudo. Hirtius 5. bel. Africani, 187. Exercitus eius magis ſuſpenſione animi ante aduentum tubæ commouebatur.

Suſpendium, ſuſpendij, Suſpenſio. Gellius, Suſpendio uitam finiuit. Plaut. Aulul. 4. 11.
Vtinam me diui adaßint ad ſuſpendium
Potius quidem, quàm hoc pacto apud te ſeruiã. Cic. 5. Verr. 110. Non inquam perpeterere, ut homines iniuriæ tuæ re medium morte ac ſuſpendio quærerent, niſi, &c. Mart. lib. 1. 186. Iam ſuſpendia ſæua cogitabas.

Suſpendioſus] pen. prod. Adiect. Qui ſuſpenſus eſt. Plin. lib. 28. ca. 4. 16. Cardinibus oſtiorum aceto affuſis, lutum fronti illitum, capitis dolorem ſedare: item laqueum ſuſpendioſi circundatum temporibus.

Suſpicio] ſuſpicis, pe. cor. ſuſpexi, ſuſpectum, (ἀναβλέπω,) ſuſpicere, Surſum aſpicere. Virg. 1. Aen. 89.
Aeneas ait, & faſtigia ſuſpicit urbis. Cic. 1. Tuſcul. 97. Et aſtra ſuſpeximus, tum ea quæ ſunt infixa certis locis, tum illa non re, ſed uocabulo errantia.

Suſpicere in cælum. Cic. in Somnio, 2.

Bucula ſuſpiciens cælum. Virg. 1. Georg. 76.

Suſpicere & circunſpicere. Cic. 2. de Diuinat. 109.

Suſpicere aliquẽ, Admirari & uenerari, quaſi ſupra nos aſpẽciamus illũ eſſe collocatũ quẽ admiramur. Cic. 2. Offic. 28. Si cuius uirtutẽ ſuſpiciunt, quemq; dignum fortuna quam amplißima putant.

Eloquentia, quam ſuſpicerẽt omnes, quam admirarentur, quã ſe aſſequi poſſe diffiderent. Cic. in Orat. 52.

Honores & præmia ſuſpicere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 9. 3.

Suſpicere, Suſpectũ habere. Saluſt. in Iugurtha, Per idem tempus Bomilcar, cuius impulſu Iugurtha deditionem, quam metu deſeruit, incœperat, ſuſpectus regi, & ipſe eum ſuſpiciens, nouas res cupere, ad perniciem eius dolum quærere. Nonius.

Suſpectus] huius ſuſpectus. m. g. (ἀνέβλεψις,) Plin. lib. 37. cap. 9. 6. Hoc & mimimè probatur, quando præcellẽs debet eſſe in ſuſpectu, uelut ex carbunculo refulgens quidam in purpura leuiter roſeus nitor.

Honorum ſuſpectus. Ouid. 5. Faſt. 7.

Aſpectu & ſuſpectu refulgens. Plin. lib. 9. cap. 38. 3. Hoc eſt, ſi ſurſum cõſpiciatur, & in aerem quod dicitur.

Suſpectu uaſto turris. Virg. 9. Aen. 107.

Suſpectus, altitudo. Virg. 6. Aen. 116.
Quantus ad ætherium cæli ſuſpectus Olympum.

Suſpectus, pro admiratione. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 25. Videndũ eſt quid maximè faciat ingratos: aut nimius ſui ſuſpectus, & inſitum mortalitati uitium ſe ſuaq; mirandi, aut aduiditas, aut inuidia.

Suſpecto] ſuſpectas, (ὑποβλέπω,) ſuſpectare, Prequẽter ſurſum aſpicere. Martialis, Oculiſq; ſuſpectãs ſydera. Plin. lib. 8. cap. 16. 17.

Suſpectare, (ὑφοράω,) pro Suſpectum habere. Tacit. lib. 1. Et quidam ſcelus uxoris ſuſpectabant. Idem libro 4. ne pellici ſuſpectaretur.

Suſpicor] pen. cor. ſuſpicaris, (ὑπονοέω, ὑποπτεύω, ὑποτοπεύω, ὑπολαμβάνω, ὑφοράω,) ſuſpicari, Notæ ſignificationis. Dictum, quòd cum timore quodam ea uidemur aſpicere, de quibus dubitamus. Terent Heaut. 2. 3. 27. falſo ſuſpicarier. Cic. 3. Verr. 44. Hoſpes ianitor qui nihil ſuſpicaretur, ueritus nequid in ipſo ſe offenderit, hominem ſummæ ui retinere cœpit. Terent. Heaut. 4. 1. 49. Quid nunc ſuſpicare, aut inuenis de illa?

Scribe non modò ſiquid ſies, aut audieris, ſed etiam ſiquid ſuſpicabere. Cic. Att. lib. 7. 131. 1.

Suſpicor fore. Cic. ad Lent. lib. 1. 6. 1. Quòd ualde ſuſpicor fore ut infringatur hominum improbitas.

Suſpicari aliquid mali. Cic. pro Cluentio, 19.

Res nefarias ſuſpicari. Cic. pro Milone, 47.

Aliquem abs ſe abalienatũ ſuſpicari. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 10.

De ingenio alicuius ſuſpicari. Cic. de Claris Orat. 27.

Duci ad ſuſpicandum. Cic. de Claris Orat. 28.

Suſpicans] pe. cor. ſuſpicantis, Participium, (ὑποπτεύων,) Terent. And. 1. 1. 89.
Nihil ſuſpicandum etiam mali.

Suſpicio] ſuſpicionis, Verbale, (ὑποψία, ὑπόνοια, ὑπόλημψις, δόλωσις,) Cic. 1. de Fin. 79. Plerunq; improborum facta primò ſuſpicio inſequitur, deinde ſermo, atq; fama.

Suſpicio in Fabium. Plin. lib. 7. cap. 45. 4.

Suſpicio hominum. Cic. ad Lent. lib. 1. 1. 12.

Abſcondita ſuſpicio. Cic. 2. de Orat. 154.

Cæca ſuſpicio, Vide Cæcus.

Repentina ſuſpicio. Cic. pro Cluent. 85.

Suſpicio belli ſubita. Cic. 7. Verr. 12.

Digitized by Google

Tenuißima ſuſpicio. Cic. 2. de Lege agrar. 80.
Ciuitas ſolicita ſuſpicione. Cic. 1. de Lege agrar. 14.
Abſoluere ſuſpicione, Vide Abſoluo.
Abeſſe à ſuſpicione. Cic. 4. Verr. 42. Vide Abſum.
Abeſſe à conſcientiæ ſuſpicione. Cic. pro Cælio, 17.
Adduci in ſuſpicionem, Vide Adduco.
Afferre ſuſpicionem, Vide Affero.
Amouere ſuſpicionem, Vide Amoueo.
Aſpergere ſuſpicione, Vide Aſpergo.
Aſſequi ſuſpicione, Vide Aſſequor.
Attingere rem aliquam ſuſpicione, Vide Attingo.
Auertere rem à ſuſpicione, Vide Auerto.
Augere ſuſpicionem. Terent. Eunuch. 3. 1. 46. Vide Augeo.
Cadere in ſuſpicionem, Vide Cado.
Coargui ab aliquo ſuſpicionibus & coniectura. Cicero 1. de Lege agraria, 10.
Conferre ſuſpicionem in aliquem, Vide Confero.
Conſiſtit in aliquo ſuſpicio, Vide Conſiſto.
Conuenit in eum hæc ſuſpicio, Vide Conuenio.
Dare locum ſuſpicioni. Cic. pro Cælio, 6.
Dare ſuſpicionem fictè reconciliatæ gratiæ. Cicero Appio, libro 3. 12. 12.
Suſpicio eſt. Plaut. Epid. 10. 53. Sic ſuſpicio eſt. Hoc eſt, ita omnes ſuſpicantur. Terent. Eunuch. 3. 3. 8.
– tam tum erat ſuſpicio,
Dolo malo hæc fieri omnia.
Effugienda ergo in hac præcipuè parte omnis calliditatis ſuſpicio, Quintil, lib. 4. cap. 2. 89.
Expurgare ſuſpicionem, Dimouere. Cicero Ante quàm iret in exilium, 13.
Fugere perfidiæ ſuſpicionem. Cic. Attico, lib. 8. 160. 2.
Habere alicuius rei ſuſpicionem. Cic. pro Plancio, 43.
Habere quaſdã ſuſpicione periculi. Cic. Attico, li. 16. 333. 10.
Iacere ſuſpicionem, Vide Iacio.
Importat ſuſpicionẽ hæc res. Cic. filius ad Tironẽ, li. 16. 21. 13.
Incenſi ſuſpicione, rem in medium uocare cœperunt. Cicero pro Cluentio, 61.
Incidere in ſuſpicionem regni appetendi, Vide Incido, pe. corr.
Suſpicio incidit de me. Terent. Adelph. 4. 4. 6.
Increpuit ſuſpicio, Vide Increpo.
Inferre ſuſpicionem, Vide Infero.
Inijcere ſuſpicionem alicuius rei, Vide Inijcio.
Iniecta ſuſpicio rei atrocis. Cic. pro Cluentio, 85.
Inſequitur quippiam ſuſpicio, Vide Inſequor.
Inſidet alicui ſuſpicio, Vide Inſideo.
Interpoſita ſuſpicio belli, Vide Interpono.
Leuare ſuſpicionem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 58.
Leuare ſuſpicionem, atq; ab ſe remouere, Vide Leuis.
Manet ſuſpicio, Vide Maneo.
Minuere ſuſpicionem, Vide Minuo.
Mouere ſuſpicionem, Vide Moueo.
Iudex eſſe bonus nemo poteſt, qui ſuſpicione certa non mouetur. Cic. 7. Verr. 52.
Necare aliquem propter alicuius rei ſuſpicionem. Cice. 2. Philipp. 109.
Peragrare omnes latebras ſuſpicionum. Cic. pro Cælio, 41.
Perſtringere ſuſpicione, Vide Perſtringo.
Præbuit pleriſq; ſuſpicionem conſcientiæ. Tacit. lib. 17.
Relinquitur ſuſpicio. Cic. 1. Tuſc. 139.
Suſpicionem ſegregare ab ſe. Plaut. Aſin. 13. 29.
Spargere uariè ſuſpiciones. Quintil lib. 7. cap. 3. 10.
Suſpicio amoris trãslata in eum. Terent. Heaut. 4. 5. 52. Hoc eſt, ſuſpicantur homines eum amare.

Suſpectio] *ſuſpectionis*, Verbale, (ὑπόνοια,) Idem quod ſuſpicio. Terentius And. 3. 2. 21. Nam qui iſtæc tibi incidit ſuſpectio?

Suſpicioſus] pen. prod. Adiect. (ὑφορώμενος,) Qui ſuſpicionem habet. Terent. Adelph. 4. 3. 15.
Oẽs quibus res minus ſecũdæ, magis ſunt neſcio quo modo Suſpicioſi, ad contumeliam omnia accipiunt magis Propter ſuam impotentiam, ſe ſemper credunt negligi.
Suſpicioſum aliquid facere perſpicuũ. Cic. pro Roſc. Amer. 11.
Ciuitas maledica & ſuſpicioſa. Cic. pro Flacco, 53.
Crimen ſuſpicioſum. Cic. in Partit. 63.
Res perſpicua & ſuſpicioſa. Autor ad Herennium, lib. 2. 42.
Suſpicioſiſſimum negotium, & Suſpicioſiſſimum tempus. Cic. pro Flacco, 5. Idem ad Lentulum, lib. 1. 7. 10.
Suſpicioſa mula, Quæ neſcio quid ſemper ſuſpicatur, & timet. Colum. lib. 6. ca. 38. 1. Suſpicioſæ mulæ ſanguis detrahitur. Alij legunt ſuſpirioſæ.
Suſpicioſe] pen. prod. Aduerbium, (ὑφορωμένως,) Cic. pro Deiotaro 10. Id uos & à uiro optimo, & ab homine minimè ſtulto cogitatum eſſe confingitis: at quàm non modò credibiliter, ſed ne ſuſpicioſè quidem. Id eſt prorſus abſurdè & calumnioſè. Budæus.
Suſpicioſè ac criminoſè dicere aliquid. Cic. pro Roſ. Amer. 33.
Narrare aliquid ſuſpicioſe. Quintil. lib. 4. cap. 2. 58.
Suſpicax] pen. corr. ſuſpicacis, pen. prod. Adiectiuum: ut
Animus ſuſpicax. Tacit. lib. 1.
Silentium ſuſpicax. Tacit. lib. 3.
Suſpectus] Adiectiuum, (ὑποπτος, ὑπόψιος,) De quo eſt ſuſpicio. Terent. Hecyra, 3. 3. 38.
– ſcio nemini aliter ſuſpectum fore. Cic. ad Seruium Sulpitiũ lib. 13. 25. 2. Poſtraquam ex literis illius cognoui tibi eum falſo ſuſpectum fuiſſe, &c.
Criminum capitalium ſuſpectus. Tacit. lib. 3.
Spei ſuſpectus. Tacit. lib. 3.
Facultates alicuius habere ſuſpectas. Paulus in L. Quidem. ff. ad S. C. Velleia.
Habere ſuſpectum aliquid. Virg. 4. Aeneid. 20.
Videre ſe aliquibus ſuſpectum. Cic. 1. in Catil. 12.
Suſpectus ſuper aliquo ſcelere. Saluſt. in Iugurtha.
Suſpectus in aliqua uirgine. Sueton. de claris Grammat. 15.
Suſpectus, cũ ablatiuo: ut ſuſpecta inceſtu. Plin. de Viris illuſt. 46. Curtius lib. 8. In Caliſthenem olim cõtumacia ſuſpectũ peruicacioris iræ fuit.
Suſpectum eſt hoc mihi. Martial. lib. 2. 12. Cic. ad Atticum, libro 4. 82. 2.
Arua ſuſpecta linquimus. Virg. 3. Aeneid. 110.
Dona ſuſpecta. Virg. 2. Aeneid. 8.
Fides ſuſpecta. Stat. 5. Sylu. 2. 8.
Locus ſuſpectus, pro Alto & cliuoſo. Plin. epiſtol. 311. Eſt tamen ſtatim à capite paulo amplius mille paſſibus, locus ſuſpectus & mollis.
Medicina animi ſuſpecta atq; inuiſa pluribus. Cic. 3. Tuſc. 1.
Pax ſuſpecta. Silius lib. 7. 54.
Tumores ſuſpectos ſanat. Plin. lib. 20. cap. 6. 10.
Vita aliquorum ſuſpecta. Cic. de Amicit. 48. Hæc eſt enim Tyrannorum uita: nimirum in qua nulla fides, nulla charitas, nulla ſtabilis beneuolẽtiæ poteſt eſſe fiducia, omnia ſemper ſuſpecta atq; ſolicita ſunt.
Suſpectior, Comparatiuus. Cice. 2. Offic. 48. Quo enim quis uerſutior & callidior eſt, hoc inuiſior & ſuſpectior, detracta opinione probitatis.
Hoſte ſuſpectior, Claud. 4. Panegy. 62.
Suſpiro] *ſuſpiras*. pen. prod. (γένω, γεναίζω, διαγεγένω, μεταγεγένω, γουαχέω, γουαχίζομαι,) ſuſpirare, Spiritum ab imo pectore trahere, quod ſolicitudinis aut doloris argumentum

mentum est. Plautus Menæch. 19.8. Quin suspirabo plus sexcentum dies.
Amore ficto suspirat mulier. Lucret. lib. 4. 240. Reperire ex magna turba neminẽ possumus, quicum aut iocari liberè, aut suspirare familiariter possimus. Cic. Attic. lib. 1. 13. 3.
Ingemit & tacito suspirat pectore. Ouid. epist. 20. 41.
Ab imo suspirare. Ouid. 3. de Arte, 134. Subaudi Pectore.
Flebile suspirare. Claud. 1. in Eutrop. 54.
Calorem suspirare. Claud. 1. Panegy. 12.
Suspirare, Desyderare. Iuuen. Saty. 11. 16.
Suspirat longe non uisam tempore matrem.
Amores suspirare. Tibul. lib. 4. eleg. 5. 3.
In aliquam suspirare. Ouid. 1. Fast. 84.
Ad honores suspirare. Valer. 4. Argonaut. 106.
Suspirans] pen. prod. Participium, (στενάζων,) ut Curæ suspirantes. Cic. 1. de Diuinat. 76.
Suspirandus] Aliud participium, (στεναξέος,) ut Domus suspiranda. Stat. 4. Thebaid. 4.
Suspiratus] huius suspiratus, pen. prod. m. g. (στεναχμὸς,) Ouid. 14. Metam. 26. Respicit hunc uates, & suspiratibus haustis, Nec dea sum dixit, &c. De Sibylla.
Suspiratio] Verbale. Senec. lib. de Ira, Sentiet itaq; suspirationes quasdam & umbras affectuum, ipsis autem carebit. Plin. in Præfatiõe, Inde illa nobilis Marci Ciceröis suspiratio
Suspirium] suspirij, (στέναγμα, στοναχὴ,) Idẽ. Plau. Cistel. 2. 46. - hoc sis uide ut suspirium
Petiuit altè, & pallida es?
Sine cura, sine suspirio. Cic. 4. Tusc. 118.
Aegra suspiria. Stat. 6. Thebaid. 159.
Muta suspiria. Stat. 11. Thebaid. 121.
Præsaga luctus suspiria. Ouid. 2. Metam. 25.
Ducere suspiria ab imo pectore. Ouid. 10. Metam. 81.
Laxare suspiria. Claud. 4. de raptu Proserp. 36.
Mulcere suspiria alicuius. Claud. 3. Paneg. 43.
Repetere suspiria tota nocte. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 6.
Rumpere suspiria in uoces. Claud. de bello Gildon. 47.
Trahere suspiria magno motu. Ouid. 2. Metam. 151.
Suspirium] (ἄσθμα,) Ipsa suspirandi difficultas: est enim morbus qui ex pulmonis uitio, aut imbecillitate fit. Plin. libro 20. cap. 9. 19. Ad tormina, regios morbos, tussim uetere cum suspirio. Colum. lib. 6. cap. 14. 1. Interdum tumore palati cibos respuit, crebrum suspirium facit.
Suspiriosus] suspiriosa, suspiriosum, pen. prod. (ἀσθματιὰς,) Qui spirandi difficultatem patitur, uel cui uitiosa est respiratio. Plin. lib. 20. cap. 2. 1. Suspiriosis prodest.
Susq; deq;] (ἀδιαφορῶ,) id est, plus, minus ue, inquit Festus Susq; deq; habere, significat æquo animo esse, & quod accidit, non magni facere, & interdum negligere, atq; cõtemnere: hoc est, sursum deorsum feratur res, parui facere. Plau. Amphit. 10. 5. Atq; id me susq; deq; esse habituram putat? Vide Gellium lib. 16. cap. 9. Cice. Attico, lib. 14. 304. 1. Nam de Octauio susq; deq;, expecto quid de Mario?
Susq; deq; habeo, Vide Habeo.
Sussilio, sussilis] Vide Subsilio.
Sustendo] sustendis, sustendi, sustensum, (ὑποτείνω,) Sustendere, Decipiendi gratia subdere aliquid aut machinari. Sallustius, Dum sustendit insidias militi.
Sustento, sustentas] Vide sustineo.
Susterna, pars] Vide Sapinus.
Sustinco] sustines, penul. corr, sustinui, sustentum, (ὑφίστημι, ὑποστάω, ὑπέχω, ὑπομένω, βαστάζω, στεγάζω, ἀνέχομαι,) Sustinere, sursum tenere. Cic. 2. de Nat. deor. 41. Ex quo concluditur, quum oës mundi partes sustineantur calore, mundum etiam, &c. Plin. lib. 12. cap. 25. 2. Vineæ sine administ culis se ipsæ sustinent.
Sustinere, Pati, ferre. Terent. Phorm. 2. 2. 33.
- prima coitio est acerrima:
Si eam sustinueris, post illa iam, ut lubet, ludas licet. Plinius epist. 12. c. Et cur (inquit) me putas hos tãtos dolores tãdiu sustinere? Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.
Sustinere se, pro Reprimere & retinere. Cic. ad Varronẽ, lib. 9. 8. 3. Expectabam omnino iamdiu, meq; sustinebam, ne ad te prius ipse quid scriberem, quàm aliquid accepissem. Cic. 4. Academ. 123. Sustinenda est potius omnis assensio ne præcipitet si temere processerit.
Ab omni assensu se sustinere. Cic. 4. Acad. 89.
Sustinere se à respondendo, Cic. 4. Acad. 186.
Sustinere se à lapsu, pro Cauere lapsum. Liu. lib. 1. bel. Pun.
Non sustineo, pro Nequeo, non possum, non audeo, nolo. Quintil. lib. 2. cap. 4. Nec enim huius rei iudicium differre sustineo. Ouid. 4. Fast. 141.
- nec iam suspendere fletum Sustinet.
Sine negatione. Curtius lib. 6. Sustinuit scribere mihi. Sueton. in Caligula, cap. 30. Hanc ut crudelissimam cædẽ & defleuit edicto: & eos qui spectare sustinuissent, execratus est.
Sustinere pro Defendere & tueri. Cic. 4. Academ. 37. Philo autem dum noua quædam commouet, quòd ea sustinere uix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam dicebantur, & apertè mentitur.
Sustinere, Differre. Liu. 5. ab Vrbe, 201. Cõpressiq; à Cẽturione quem sibimetipsi præfecerant, rem in noctem sustinere.
Sustinere cognitionem. Callistratus in L. Interdũ. ff. de iudicijs interdũ ex iustis causis & ex certis personis sustinendæ sunt cognitiones, id est, differendæ & suspendendæ.
Aliquem sua autoritate sustinere. Fauere alicui, & illum tueri. Brutus ad Ciceronem, in epist. ad eundem, 7. 2.
Sustinere aliquem, pro Eius preces differre. Ouid. 5. Fast. 16.
Aciem sustinere, Vide Acies.
Aestus sustinere. Ouid. 2. Metam. 46.
Artus infirmos baculo sustinere. Ouid. 6. Metam. 6.
Artus titubantes sustinere ferula. Ouid. 4. Metam. 6.
Casus fortuitos magno animo sustinere. Colum. lib. 1.
Causam alicuius rei sustinere. Cic. 5. Ver. 52. Idem Attico, lib. 13. 268. 4. Nónne furor eius omnem causam sustinet? Id est, Nónne in eũ ut furiosum omne crimen uerti debet? Bud.
Causam publicam. Cic. 1. Ver. 15. Ibidem, 21. Tamen esset magnum tantã causam, tã expectatam, & diligentia consequi, & memoria complecti, & oratione exponere, & uoce & uiribus sustinere. Hoc est defendere.
Ceruicibus suis sustinere Remp. Cic. pro Domo sua, 110.
Cibo aliquo sustineri. Colum. lib. 8. cap. 4. 2.
Concursum omnium philosophorum. Cic. 4. Acad. 126.
Conuitium quotidianum. Cic. pro Quintio, 42.
Crimen sustinere, Defendere, excusare. Cic. 7. Verr. 80.
Culpam alicuius rei. Cic. Attico, lib. 7. 123. 2.
Curam belli. Cic. Attico, lib. 6. 116. 4.
Curam sustinere, Anxium esse. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 8.
Currum sustinere, Hoc est retinere, & cohibere. Cicero Attico lib. 13. 278. 3.
Cursum & impetum beneuolentiæ sustinere, Hoc est reprimere. Cic. de Amicit. 56.
Diem extremum fati sustinet. Ouid. epist. 123.
Dignitatẽ & decus ciuitatis sustinere, Tueri. Cic. 1. Offi. 174.
Equos incitatos sustinere, Retinere. Cæsar 4. bell. Gall. 585.
Ac tantum usu quotidiano & exercitatione efficiunt, ut in decliui ac præcipiti loco incitatos equos sustinere, & breui moderari ac flectere didicerint. Cic. 4. Acad. 166.
Expectationem. Cic. 3. Offic. 8. Sustines enim non paruam exspectationem

Digitized by Google

pectationem imitandæ industriæ nostræ, magnam honorũ, nonnullam fortasse nominis. Hoc est, Maxima est de te hominum expectatio, te imitaturum, &c.
Sustinere ac tueri expectationẽ sui. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 7.
Fama tua & officium non sustinet, ut &c. Balbus Ciceroni, in epist. ad Atticum, lib. 9. 178. 2.
Gradum sustinere, Reprimere. Ouid. 6. Fast. 80.
Grauitatem alicuius sustinere, Ferre, pati. Cicero Attico, libro 11. 228. 3.
Humeris sustinere Remp. Cic. pro Flacco, 72.
Imperia alicuius. Cæsar 1. bell. Gall. 127. Hominem ésse barbarum, iracundum, temerarium, nõ posse eius imperia diutius sustineri.
Impetum hostium. Cæsar 1. bel. Gall. 93. Cic. 3. Offic. 62. Athenienses quũ Persarũ impetũ nullo modo possent sustinere.
Incursum alicuius. Ouid. 3. Metam. 17.
Iniuriam sustinere dicitur sementis, cui Perire opponitur. Columel. lib. 2. cap. 9. 3.
Labentem excepit, corruere non siuit, sulsit & sustinuit, re, fortuna, fide, hodieq; sustinet. Cic. pro Rab. Posth. 27.
Labores. Ouid. 8. Metam. 101.
Laborem propter ambitionem. Cic. Attico, lib. 1. 12. 9.
Nihil est mali quod non & sustineam & expectem. Cic. Attico lib. 11. 219. 3.
Magnitudinem imperij. Cic. Post reditum in Senatu, 8. Magnitudinem tanti imperij, nec intueri, nec sustinere, nec capere potuerunt.
Manum suã dicitur Deus, quando retrahit. Ouid. 5. Fast. 61.
Vix molem huius inuidiæ sustinebo. Cic. 1. in Catil. 17.
Ille enim furoris multam sustinuerat, hic erroris. Cicero pro Deiotaro, 25.
Solus cũ ista copia, tantã multitudinẽ sustinere nõ possum. Cn. Magnus Domitio, in epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 3.
Munera. Cic. de Senect. 31.
Magnum munus de aliqua re sustinere. Cic. de Claris Orat. 58.
Munus consulare. Cic. ad Plancum, lib. 10. 12. 7.
Aliquid muneris in Remp. fungi ac sustinere. Cic. 5. Ver. 173.
Negotia. Horat. 2. epist. 1. 1.
Totum negotium gubernare, & suis humeris sustinere. Cicero pro Milone, 18.
Ciuitatis nomen sua autoritate sustinere. Cic. pro Flacco, 26.
Nomen publicani. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 52.
Officium. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 13.
Onus magnum. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 3. Vatinius ad Ciceronem lib. 5. 9. 3. Hoc quicquid est oneris ac muneris, pro mea dignitate tibi tuendum ac sustinendum puta.
Suscipere aliquod onus quod sustinere non possis. Cic. pro Roscio Amerino, 66.
Partes salutis alicuius. Cic. ad Atticũ, lib. 3. 61. 4. Tacit. lib. 3. Quia non Aedilis, aut Prætoris, aut Cõsulis partes sustineo.
Personã aliquam. Cic. 2. de Orat. 57. Tres personas unus solus sustineo summa animi æquitate, meam, aduersarij, iudicis.
Personam magistri. Sueto. de Claris grammat. 24.
Pœnam subire ac sustinere. Cic. pro Domo sua, 78.
Sempiternam pœnam sustinere. Cic. Post reditũ ad Quirites, 1.
Prælia. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 11. 4.
Pugnam. Liu. 3. ab Vrbe, 121.
Sermones hominum sustinere, pro Resistere oblocutionibus hominum. Cic. ad Cassium, lib. 15. 14. 10.
Seruitutem ferre & sustinere. Cic. 5. Tusc. 24.
Simulatio frõte & uultu sustinetur. Cice. Lentulo, lib. 1. 9. 62.
Sumptum sustinere. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 11. Non si Varronis thesauros haberem sustinere sumptum possem. Vetus exemplar habet sumptui.
Suspicionem. Plau. Bacchid. 8. 32. Ille innocens, suspicionẽ hãc sustinet causa mea. Idem Milite, 7. 35.
Vultum alicuius sustinere. Liu. 3. bell. Pun. 36.
Sustinere, Alere, reficere. Liu. Milites fluuiatili pisce & herbis sustinebantur. Id est, cibabantur. Virg. 2. Georg.
- hinc patriam, paruosq; nepotes Sustinet.

Sustento] sustentas, (ἀντέχω, βαστάζω,) sustentare, Frequentatiuum. Plaut. Capt. 16. 3.
- quumq; ex miserijs plurimis
Me exemerũt, quæ adhuc te carens, dum hîc fui, sustentabã.

Moles sustentata per multos annos. Lucret. lib. 5. 20.
Aciem sustentare, Vide Acies.
Sustentare, Alere, reficere. Plaut. Stic. 10. 8. Valuistin' bene? P. sustentaui sedulo. Hoc est, Dedi operam ut uiuerem, & corpus sustentarem. Terent. Adelph. 3. 4. 36.
- non malus,
Neq; imers, alit illas: solus omnem familiam
Sustẽtat. Sueto. de Claris Grammat. 15. Defuncto eo, filijsq; eius, schola se sustentauit.

Alere & sustentare. Cic. 1. Tusc. 70.
Casus suos alienis opibus sustentare. Cicero ad Figulum, libro 4. 13. 3.
Domum, & pacem sustentauit. Tacitus lib. 1.
Egestatem & luxuriam domestico latrocinio sustentare. Cice. Post red. in Senatu, 9.
Famem sustentare. Cæsar 7. bel. Gall. 61.
Sustentat spes inopiam. Cæsar 3. bel. Ciuil. 194.
Laborem spe otij sustentare. Salustius ad Cæsarem, de Rep. ordinanda.
Hominũ mẽtes cogitationesq; spes sustentat. Cice. pro Flac. 2.
Sustentare aliquem suis officijs. Cic. Attico, lib. 3. 65. 9.
Parsimoniã alicuius suis sumptibus sustentare. Ci. pro Cæl. 30.
Non iuris scientia, sed eloquẽtia sustẽtari. Cice. 1. de Orat. 123.
Subsidijs & liberalitate aliquorum sustentari. Cicero de Prouinc. Consul. 9.
Sustentare tenuitatem alicuius. Cic. Tironi, lib. 16. 21. 10.
Sustentare ac tueri ualetudinẽ suam. Cic. Mario, lib. 7. 1. 19.
Valetudo sui corporis notitia & obseruatione sustentatur. Cicero 2. Offic. 127.
Vitia alicuius sustentare. Salust. in Catilinam.
Sustentare se. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4. 12. Quod reliquũ est, sustenta te mea Terentia ut potes.
Me uix miserẽq; sustento. Cic. Attico, lib. 3. 46. 1.
Sustentare se in furore aliquo. Cic. 4. Acad. 97.
Sustentare se sua uirtute. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 18.
Sustentari literis, Sustentari præclara conscientia, & recreari. Cic. ad Atticũ, li. 10. 195. 5. Idem ad eundem, li. 4. 79. 4.
Consolatione sustentari. Cic. de Claris Orat. 185.
Sustẽtare aliquẽ, Sustinere et fouere. Cic. Qu. fratri, li. 2. 7. 7.
Fide aliquos sustentare. Cic. pro Rab. Posth. 3.
Sustentare, pro Differre. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 8. 7. Aedificationem Arcani ad tuum aduentum sustentari placebat.
Sustentare malum, Perferre. Liu. 2. ab Vrbe, 191.
Quum sustentare uix posses mœrorem tuum, doloremq; decessionis. Cic. in Pisonem, 70.
Sustentatum est, Impersonale. Cæsar 2. bel. Gall. 254. Id ex iti nere magno impetu Belgæ oppugnare cœperũt. Aegrè eo die sustentatum est. De Bibracte Rhemorum oppido loquitur.

Sustentatio] Verbale, (ἀντοχή,) Ipse sustentandi actus.
Mora & sustentatio. Cic. 2. de Inuent. 227.

Sustollo] sustollis, sustuli, pen. corr. sublatũ, pen. prod. (ἀνατείνω, αἴρω, ἐπαίρω,) Sustollere, Sursum leuare. Virgil. 2. Aeneid. 21. Sustulit exutas uinclis ad sydera palmas. Plaut. Cistel. 2. 106. Amicum hoc sustolle saltem.

Sustollere

Suſtollere in equum. Cic. pro Deiotaro, 19.
Suſtollere uirginem, Rapere. Plaut. Ciſtel. 7. 8.
Süſtollens] Particip. (ἀνατείνων,) Catul. Argon. 59. 42.
Dulcia nec mœſto ſuſtollens ſigna parenti.
Sublatus] Aliud participium.
Sublatè] Aduerb. (ἐπαιρομένως,) Cic. de Claris Orat. 105.
Quoniam ergo oratorũ bonorũ duo genera ſunt, unũ atte nuatè preſſeq; : alterũ ſublatè ampleq; dicentium.
Sublatè de ſe dicere, Magnificè de ſe prædicare. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 73. Nihil enim unquam de me dixi ſublatius.
Suſum] (ἄνω,) pro Surſum apud antiquos. Cato cap. 157. 12. Ita ſubducito ſuſum animam quamplurimum poteris, in triduo polypus excidet.
Suſurrus] ſuſurri, maſ. ge. (ψιθυρισμὸς, ψιθύρισμα,) Parvum & ſummiſſum murmur: propriè autem arborum & frondium dicitur. Cic. 5. Tuſcul. 145. Leuiculus ſanè noſter Demoſthenes, qui illo ſuſurro ſe delectari dicebat, aquam ferentis mulierculæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 16.
– tum in lecto quoq; uideres
Stridere ſecreta diuiſos aure ſuſurros. Iuuen. Saty. 4. 11.
– tenui iugulos aperire ſuſurro.
Blandos audire ſuſurros. Propert. lib. 1. eleg. 11. 3.
Humiles ſuſurri, Murmura tacitè precãtiũ. Perſius Sat. 2. 1.
Lenes ſuſurri. Horat. 1. Carm. ode 9. 4.
Leuis ſuſurrus. Virg. eclog. 1. 11.
Occultus ſuſurrus. Claud. 1. in Eutropium, 18.
Suſurrus, Adiect. (ψίθυρος,) Ouid. 7. Metam. 168. Procrin adit, linguaq; refert audita ſuſurra.
Suſurro] ſuſurras, ſuſurrare: uel Suſurror, ſuſurraris, (ψιθυρίζω, τονθορίζω, ὑποφονέω,) ſuſurrari, Furtim & ſummiſſa uoce loqui. Terent. And. 4. 5. 49. Iam ſuſurrari audio, ciuem Atticam eſſe hanc. Martial. lib. 2. 44.
Aure ſuſurrare, In aurem. Ouid. 3. Metam. 129.
Cum aliquo ſuſurrare. Ouid. epiſt. 18. 4.
Fama ſuſurrat. Ouid. epiſt. 20. 47.
Suſurratio] Verbale, (τονθορισμὸς) Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 9. Ad Cæſarẽ crebri & nõ belli de eo rumores, ſed ſuſurrationes duntaxat ueniunt. Vetus codex habet ſuſurratores.
Suſurro] ſuſurronis, ma. g. (ψιθυριστὴς,) Qui occultè male dicendo, odium in aliquem aut diſſenſionem molitur.
Sutates] dicuntur quaſi continuè ſuentes, uel ſtantes in ſutrina. Plaut. Aulul. 15. 41. Sedentarij, ſutates, diabathrarij.
Sutela] ſutelæ, pen. prod. (δολοπλακία,) Doloſa aſtutia, à ſimilitudine ſuentiũ dicta, autore Feſto. Plau. Capt. 12. 34.
Atq; ob ſutelas tuas te morti miſero,
Vel te interijſſe, uel perijſſe prædicent.
Suterna] ſuternæ, (ῥαφίαι,) Sutura, ſiue opus ſutoriũ: Varro, Quod ſuternas facere inſcius nihil homo agis.
Sutilis, & Sutor] Vide Suo, ſuis.
Sutrium] Oppidũ uetuſtiſſimũ XXIIII. mil. paſſ. ab Vrbe diſtans, quod adhuc nomen ſuum retinet. Hinc
Sutrius] Adiect. ut Sutria tecta. Silius lib. 8. 98.
Sutura] Vide Suo, ſuis.
Suus] ſua, ſuum, (ἑὸς, σφὸς,) Pronomen reciprocum. Vide Sui. Plaut. Merc. 3. 88. – mihi
Talentũ argenti ipſe adnumerat ſua manu. Terent. Phorm. 2. 4. 14. Suus cuiq; mos. Cic. ad Atticum, lib. 14. 3 18. 4. Suã cuiq; ſponſam, mihi meã: ſuum cuiq; amorẽ, mihi meũ.
Suis eũ certis, proprijſq; criminibus accuſabo. Cic. 3. Verr. 29
Suo ſibi telo, pro Suo telo dixere ueteres. Plaut. Amphit. 4. 115. Atq; hunc telo ſuo ſibi malitia à foribus pellere. Idem Capt. 2. 46. Terent. Adelph. 5. 8. 36.
– ſuo ſibi hunc iugulo Gladio.
Minerua patrem dicitur interemiſſe, uirginitatem ſuam uiolare conantem. Cic. 2. de Nat. deor. 81.
Suus, pro Eius. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 5. Lege enim collegij ſui non tenebantur. Eidem, lib. 6. 113. 11. Non deſiti rogare & petere mea cauſa, ſuadere & hortari ſua. Eidem, lib. 10. 293. 3. indulſit illi quidem ſuus pater ſemper. Hæc probat Budæus, refragante Valla & contendente ubiq; legendum eius.
Suus hæres, & ſuum ſeruare, id eſt, proprium, non ſolum eſt peculiaris iuriſconſultorum locutio, ſed etiam oratorũ. Cicero pro Roſc. Amer. 40. Sua quẽque fraus, & ſum terror maximè uexat, ſuum quẽque ſcelus agitat, ſuæ malæ cogitationes conſcientiæq; animi terrent. Idem de Aruſp. reſp. 7. Sua concio riſit hominem. Et 1. Offic. 159. Expẽdere oportebit quid quiſq; habeat ſui, &c. Id enim maximè decet, quod eſt cuiusq; ſuum maximè. Hæc quum Laurentius, aut certè eorum ſimilia probet, tamen illud improbat, Sum Ciceronis filius hæres eſt patris inſtitutus: quod dici ratio uetat, ut ipſe affirmat. Quod ſi eſt uerum, Plautus in Mercatore mẽdoſe illam ſententiam formauit, Iubet ſaluere ſuus uir uxorem ſuam, urbani fiunt ruſtici. Plin. Mulſo conſtant ſuæ dotes. Id eſt, peculiares. Hæc Budæus.
Eijcere è ciuitate ciues ſuos. Cic. pro Seſtio, 125.
Vti populo ſanè ſuo. Cic. pro Quintio, 15.
Recuperare captiuos redditis ſuis. Cic. 3. de Orat. 60.
Qui profitetur eſſe ſuum facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 36.
De ſuo, Vide De.
Apponere de ſuo, Vide Appono.
Suus in diſputando. Cic. 4. de Finib. 17. Id eſt, non utitur alienis inuentis argumentorum, Budæus.
Sua ſponte, (ἑκοντὶ,) Cæſar 2. bel. Ciuil. 81. Hoc imito conſilio denuntiauiſſe Gallonio, ut ſua ſponte, dum ſine periculo liceret, excederet.
Sua unius. Liuius 2. ab Vrbe, 35. Gratæ in uulgus leges fuere, quas quum ſolus pertuliſſet, ut ſua unius in his gratia eſſet.
Suapte, pro Propria, Plaut. Merc. 24. 9. Suapte culpa ex genere capiunt genus.
Suopte ingenio. Liu. 1. ab Vrbe, 101. Plin. lib. 7. cap. 40. 1. Et ſuopte ingenio quiſq; terminet.
Suopte nutu. Cic. 1. Tuſc. 63. Vt terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur.
Suuſmet. Saluſt. in Iugurtha, Neceſſe eſt ſuomet ipſi more præcipites eant. Plin. lib. 10. cap. 59. ad finem, Hũc ſuamet ui.
Suſmetipſe. Plin. lib. 17. cap. 17. 1. Corellius Eques Romanus Ateſte genitus inſeruit caſtaneam ſuometipſam ſurculo in Neapolitano agro.
Sybaris] pen. corr. (σύβαρις,) fuit oppidum antiquiſſimũ XII millibus paſſuum ab Vrbe diſtans. Quin & aliud teſte Herodoto lib. 5. quod à Crotone non longè abeſt, & eodẽ nomine fluuius Calabriæ, à cuius potu greges amouent: nã ſi de eius aqua biberint, ſternutamentis agitantur. Autor Strabo lib. 6. Oppidum ait Stephanus poſtea Thurion fuiſſe appellatum. Vnde Sybaritæ, pen. prod. dicti, gens in architectura uoluptatum operoſiſima, Suida teſte, luxu delicijſq; adeò notabilis, ut quicquid effœminatum, quicquid molle, quicquid accurata atq; ambitioſa luxuria paratum eſſet, id uulgo Sybariticum diceretur. Vnde Ouid. in libro Triſtium ſecundo, ſcribens ad Auguſtum, Sybaritida uocat opus Hemitheonis cuiuſdam Cynædi Sybaritæ, de generibus uoluptatum & obſcœnarum deliciarum. Ariſtoteles lib. Moralium Eudemiorum primo, Smyndiriden quoq; Sybaritam comparem Sardanopalo inter uoluptuarios nominauit. Suidas fabulas aniles, aut parum pudicas, Sybariti

cas

cas appellatas ſcribit. Idē refert Sybaritas inſtituiſſe ut equi ad tibiæ cantū ſaltare condiſcerent. Et luxurioſos Sybaritas appellatos: & Sybariſſare, Sybaritarum ritu delicijs indulgere dictū. Aſtipulatur & Quintil. lib. 3. cap. 9.

Sybaritanus] pen. prod. Adiect. (συβαρίτης,) Plin. lib. 8. cap. 42. 4. Docilitas tāta eſt, ut uniuerſus Sybaritani exercitus equitatus, ad ſymphoniæ cantum ſaltatione quadā moueri ſolitus inueniatur.

Sycon] n. ge. (σῦκον,) Latinè ficus dicitur. Martialis lib. 5. epig. 39. in Calliodorum Quadringenta ſecat, qui dicit σῦκα μέγιστε.

Sycomorus] pen. corr. fœm. gen. (συκόμορος,) Arbor à ficu & moro ſic dicta. σῦκα enim ficus: μόρον arbor eſt quā & Latini morum appellant. De hac ſic Ruellius, Ficū Aegyptiam Theophraſtus Aegyptiam moron, Celſius moroſycon appellat. Dioſcorides, Galenus, & Theophraſto poſteriores, indito à fico & moro nomine, ſycomorum appellarunt. Dioſcoridi arbor eſt ampliſſima, ficus ſimilitudine, largo ſucco, folijs moro quamproximis. Fructus ex argumento guſtus ignaui cognomines, ternos aut quaternos anno fundit eosq; non ramis ut ficus: ſed caudice ipſo gerit, ſimiles caprificis, dulcioresq; groſſulis, hoc eſt primitiuis in fico pomis, ſine granis interioribus. Nec matureſcunt aliter quàm ſcalpendo ferreis unguibus, magno prouentu eorum in Caria & Rhodo, locisq; prorſus parum tritici feracibus populis in annona caritate penuria pro pane frumentoq; ſatisfaciunt: tam reſtibilis pomi eius ubertas & copia eſt. Pomum uētri quidem amicū, ſed minimā præbet alimoniam. Et poſt paulum, tradit Vlpianus hanc arborem in Niloticis aggeribus eſſe frequentem, grauiterq; in eos animaduerti, qui ſycomorum exciderunt. Potentia etiam inter morum & ficum media, quod & illi nomen apud Galenum ſycomori peperit.

Sycophanta] ſycophantæ, m. ge. (συκοφάντης,) Obſeruator & delator eius qui ficos furto ſuſtuliſſet. (παρὰ τὸ σῦκα φαίνειν, Id eſt, ab indicando eum qui ficos ederat.

Sycophanta, pro Mendace, Cauillatore, ſiue doloſo ponitur. Quod hinc originem habuit. E duobus ſeruis Græci cuiuſdam uiri alter ficus quæ domi paratæ erant, abſumſerat: alter, quis eas abſtuliſſet, ignorabat. Quærenti eas domino ſons innocētem accuſabat. Herus ut ueritatem exploraret, haurire utrunq; ſubtepidam aquam iuſſit, deinde euomere. Tunc primùm ſycophantæ ortum uocabulum: eo ita appellato, qui ficos deuorauerat, culpamq; in innocentem cauillando, ac mētiendo reiecerat. Feſtus, Sycophantas appellatos hac de cauſa dicūt, Atticos quondā iuuenes in ortos irrumpere ſolitos, ficosq; deligere: quam ob cauſam lege cōſtitutū fuiſſe, ut quicunq; id feciſſet, capite plecteretur. Hāc igitur pœnā qui perſequerentur ob paruula detrimenta, ſycophantas, hoc eſt ficorū edones eſſe appellatos. Hæc Sipontinus. Plaut. Amphit. 6. 8. Nimis hic ſcitus eſt ſycophanta, qui quidem ſit meus pater.

Pergraphicus ſycophanta, Vide Pergraphicus.

Sycoris] Vide Sicoris.

Sycophantia] ſycophantiæ, pen. corr. (συκοφαντία,) Calumnia, delatio, falſa accuſatio. Significat & Fallaciā. Plaut. Aſin. 11. 2. Idem Milite, Nā ego inueni lepidè ſycophantiā.

Sycophantias ſtruere, Machinari. Plaut. Aſin. 3. 57.

Sycophantor] ſycophantaris, (συκοφαντέω,) ſycophantari, Falſō accuſare. Plaut. Trinum. 11. 41. Quanquā hoc meætatis ſycophantari pudet. Ibidem, 13. 113.

Sycophantiſſo] ſycophantiſſas. (συκοφαντίζω,) ſycophantiſſare, Idem.

Sycophantioſe] (συκοφαντικῶς,) Aduerbium antiquum, pro Doloſe. Plaut. Pſeud. 10. 101. Ego nec ſycophantioſe quicquam ago, nec maleficè.

Sydus] ſyderis, penul. corr. ne. gen. (ἄστρον,) Quod in aliquod ſignum complurium ſtellarum compoſitione formatū eſt: ut Aries, Taurus, Andromeda, Perſeus, Corona, & quæcunq; uariarum genera formarum feruntur in cælum recepta. Vide Plinium lib. 2. cap. 18. Virg. 1. Georg. 7. Anne notum tardis ſydus te menſibus addas.

Crinis timendi ſyderis. Lucan. lib. 1. 105.

Regina ſyderum Luna. Horat. in Carm. ſecul. 7.

Abruptum ſydus, Vide Abruptus.

Amicum ſydus. Horat. Epod. 10. 2.

Clarum ſydus Tyndaridæ. Horat. 4. Carm. ode 8. 7.

Clemens ſydus. Claud. in Epithal. Palladij 46. 24.

Decretorium ſydus, Vide Decretum.

Feruidum ſydus, Canicula. Horat. Epod. 1. 6.

Inſana ſydera Capræ. Horat. 3. Carm. ode 7. 2.

Lætabile ſydus. Valer. 6. Argon. 122.

Lugubre refulſit ſydus. Valer. 8. Argon. 12.

Maſculeum ſydus, Sol. Plin. lib. 2. cap. 100. 1.

Fœmineum ac molle ſydus lunæ. Plin. lib. 2. cap. 101. 1.

Niuoſum ſydus Pliadum. Stat. 1. Sylu. 3. 20.

Publica ſydera. Ouid. epiſt. 17. 31.

Sublime ſydus Arctos. Senec. Herc. fur. 2. 2.

Sydera, pro ſtellis. Cic. 1. Tuſc. 106. nocturnamq; cæli formā undiq; ſyderibus ornatam.

Meatus ſyderum, Vide Meo.

Alta ſydera. Virg. 3. Aeneid. 124.

Aurea ſydera. Virg. 1. Aeneid. 98.

Candida ſydera. Lucret. lib. 5. 243.

Conuexa ſydera, Vide Conueho.

Lucida ſydera. Horat. 1. Carm. ode 3. 1.

Micantia ſydera. Catull. in Epithal. Mallij, 56. 42.

Palantia ſydera. Lucret. lib. 2. 206.

Radiantia ſydera. Ouid. 7. Metam. 67.

Sparſa mundo ſydera. Senec. Hippol. 9. 1.

Surgentia ſydera. Virg. 6. Aeneid. 170.

Vaga ſydera. Senec. Octau. 1. 1.

Volantia ſydera. Virg. 5. Aeneid. 105.

Adire uſq; ad ſydera, Vide Adeo.

Crinem ducunt uolantia ſydera. Virg. 5. Aeneid. 105.

Clamor ferit ſydera. Virg. 2. Aeneid. 98.

Ferire ſydera uertice, Contingere cælū uertice. Horat. 1. Carm. ode, 1. 7.

Ferre ad ſydera nomen alicuius, Summis laudibus celebrare. Virgilius 9. eclog. 6.

Pallent ſydera turbata uicino die. Stat. 12 Theb. 81.

Conuexa polus dum ſydera paſcet. Virg. 1. Aeneid. 123.

Cadentia ſydera ſuadent ſomnos. Virg. 1. Aeneid. 2.

Tangere ſydera uertice, Id eſt fœliciſſimum eſſe. Ouid. 7. Metamorph. 12.

Latitantia ſydera tegunt nubes. Ouid. 10. Metam. 90.

Voluuntur ſydera lapſu. Virg. 4. Aeneid. 105.

Sydus, pro Sole & Luna. Plin. lib. 7. cap. 60. 1. Inclinato ſydere ſupremam pronuntiauit. Idem lib. 8. cap. 1. 2. Atq; ita ſalutato ſydere in ſyluas reuerti.

Torrentia agros ſydera. Horat. 3. Carm. ode 1. 7.

Clarior ſydere. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.

Pulchrior ſydere. Horat. 3. Carm. ode 9. 5.

Aethereum ſydus. Ouid. 1. Metam. 86.

Sydera, pro Planetis. Plin. lib. 2. cap. 6. Inter hanc terram, cælumq; eodem ſpiritu pendent certis diſcreta ſpatijs ſeptem ſydera, quæ ab inceſſu uocamus errantia, quum errent nulla minus illis.

Digitized by Google

Aemulum ſydus, Vide Aemulor.
Salubre ſydus Veneris. Lucan. lib. 1. 32.
Hebet ſydus Veneris. Lucan. lib. 1. 132.
Affixa mundo ſydera, Vide Affigo.
Afflari ſydere, Vide Afflo.
Attributa ſydera ſingulis nobis, Vide Attribuo.
Dextro ſydere editus. Stat. 3. Sylu. 4. 13.
Percuti ſydere, Vide Percutio.
Gentis ſuæ ſydus, Decus & ornamentum. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 3. 1.
Sydus, qui per i Latinum ſcribunt, à Sido, ſidis, ſidere deriuãt: quàm recte, ipſi uiderint: nam Sidere non ſignificat fixum manere: ut uides paulo antè in Sido. Alij malunt y Græco ſcribi: ἀπὸ τῦ σὺν quod eſt ſimul, et εἰδεῖν uidere deriuãtes, quòd plures ſtellæ ſimul conſpiciantur. Alij ab σωρεύω, quod eſt commeo, & conuenio, ut ſit plurium ſtellarum conuentus.

Sydereus] Adiect. (ἀστρῶος,) Quod ex ſydere eſt, ut Splendor ſydereus. Virg. 10. Aeneid. 1. Sydeream in ſedem. Id eſt in aſtriferum circulum.
Aeſtus ſydereus. Ouid. 6. Metam. 69.
Arx ſyderea. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 5.
Canis ſydereus, Canicula. Ouid. 4. Faſt. 189.
Cælum ſydereum. Ouid. 10. Metam. 28.
Ignes ſyderei. Ouid. 1. Metam. 157.
Lux ſyderea. Ouid. 4. Metam. 34.
Polus ſydereus. Valer. 4. Argon. 128.
Vultus ſyderei. Stat. 5. Thebaid. 23.
Sydereus, Altus. Martial. lib. 1. 2. Hic ubi ſydereus propius uidet aſtra coloſſus.
Sydereus. Fulgens. Virg. 3. Aeneid. 118.
- nec lucidus æthra
Syderea polus.
Artus ſyderei. Stat. 1. Sylu. 1. 29.
Aues ſydereæ Iunonis. Claud. 2. in Eutrop. 66.

Syderalis] & hoc ſyderale, pen. prod. (ἀστρικὸς,) Quod ad ſydus pertinet. Plinius 18. cap. 24. 11. Prius tamen ſyderalis difficultas ſubijcienda contemplationi eſt. Idem libro 7. cap. 49. 1.

Syderor] pen. corr. ſyderaris, (ἀστροβολίζομαι,) ſyderari, Sydere afflari. Plin. lib. 9. cap. 16. 4. Fluuiatilũ ſilurus Caniculæ exortu ſyderatur, & aliàs fulgure ſopitur, id eſt, obtorpeſcit.

Syderatus] pen. prod. Participium, (ἀστρόβλητος,) Qui ſyderatione morbo affectus eſt. Plin. lib. 28. cap. 16. 8. Syderatis urina pulli aſinini, nardo admiſto, perunctione prodeſſe dicitur.

Syderatio] ſyderationis, f. g. (ἀστροβολία, ἀστροβολισμὸς,) Morbus eſt arborum afflatarum ſydere, quocunq; modo id acciderit. Plin. lib. 17. ca. 24. 6. Syderatio tota cælo conſtat. Quapropter & grando in ijs cauſis intelligi debet, & carbunculatio, quod pruinarum iniuria euenit. Hæc enim uerno tempore inuitatis & erumpere audentibus ſatis mollibus inſidens, adurit lacteſcentes germinum oculos, quod in flore carbunculum uocant. Budæus.
Syderatio, Græcè dicitur aſtroboliſmos, quaſi ſyderis percuſſio, quam ſphaceliſmon quidam appellant, ut ait Theophraſtus lib. 5. de cauſsis, qui ſyderatas arbores aſtrobletas appellat, quaſi ſydere percuſſas. Budæus.
Syderatio, Morbi genus, partem aliquam corporis, ſæpe pene totũ corpus percutientis ſubito, atq; exiccantis, & plerũq; hominem enecantis: quod quum repentino quodã eueniat impetu, è cælo ui quadam ſyderis prouenire putatur.

Syene] pe. prod. (συήνη,) urbs in confinibus Aethiopiæ atque Aegypti ſupra Alexandriam uerſus Meridiem quinq; millibus ſtadiorum ſub tropico Cancri directè locata. Vnde ſole exiſtente in Cancro medio ſolſtitij die ſupra uerticem ciuitatis, nullam prorſus in ea umbram iaci, ait Plin. lib. 2. cap. 73. Lucan. lib. 2. 117.
- umbras nuſquam flectente Syene.
Atra Syene. Claud. de Nilo, 6. 4.
Calida Syene. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 16.
Eoa Syene. Stat. 2. Sylu. 2. 18.

Syla] per ſimplex l, (σύλα,) mons Lucaniæ, & ſylua in illo. Sic dicta quaſi σύρα, id eſt, tracta, hoc eſt, latronibus frequentata: Saluſt. de fugitiuis, In ſylua Syla fuerunt. Virgil. 12. Aeneid. 143.
Ac uelut ingenti Syla.

Sylla] (σύλλας, (Nobilis Romanus, teſte Saluſtio, qui ex antiqua Scipionum familia originem duxit: in adoleſcentia omnibus flagitijs inquinatã uitã egit, hoc eſt uſq; ad Quæſturam: quam ſub Mario adeptus eſt, in qua uitam omnẽ penitus cõmutauit: & (ut dixit Valerius Maximus) catenas Iugurthæ manibus iniecit, &c. Fuitq; literis Græcis & Latinis bene eruditus, facũdus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, multarũ rerum & pecuniæ maximæ largitor, animo grandis: ita ut dicat Saluſtius, dubitari potuiſſe, fortior an fœlicior eſſet. Nam fœlix eò dici uoluit, quòd inimicos Marianos fœliciter ultus eſt. Dictator deinde effectus ita Remp. oppreſsit, ut, teſte Cicerone in Verrem, nemo illo in uito, nec bona, nec patriam, nec uitam retinere poſſet. Poſtremò Rep. conſtituta Dictaturã depoſuit, & priuatus Puteolis dicitur morbo pediculari correptus interijſſe. Vide Plutarchum.
Homo à populi cauſa remotiſsimus L. Sylla. Cic. pro Cluẽt. 121
Municipijs ciuitatem ademit L. Sylla. Cic. pro Domo ſua, 62.
Magiſter ſcelerum Sylla. Lucan. lib. 1. 67.
Emiſti bona Sex. Alpheni, L. Sylla Dictatore uendente. Cicero pro Quintio, 51.

Syllanus] pe. pro. Adiect. (συλλανὸς,) Cic. 3. de Lege agrar. 5. Qui nos Syllanos in inuidiam rapit?
Cadauera Syllana. Lucan. lib. 2. 42.
Ferrum Syllanum. Lucan. lib. 1. 68.
Manes Syllani. Lucan. lib. 1. 116.

Syllaturio] ſyllaturis, pen. cor. ſyllaturire, Syllam imitari. Cic. Attico, lib. 9. 18 1. 12. Hoc turpe Cn. noſtr biennio antè cogitauit, ita Syllaturit animus eius, et proſcripturit diu. Vide Proſcribo.
Alius fuit Fauſtus Sylla, cuius meminit Seneca Octau. 8. 1.
Perage imperata, mite qui Plauti mihi
Syllæq; cæſi referat abſciſſum caput.
Verba ſunt Neronis.

Syllaba] ſyllabæ, pen. corr.) συλλαβὴ,) Cõprehenſio literarũ uel unius uocalis enuntiatio, temporum capax. Vide Grammaticos.
Claræ ſyllabæ, Vide Clarus.
Cadunt uerba in ſyllabas, Vide Cado.
Leguleius anceps ſyllabarum. Cic. 1. de Orat. 121.
Coeuntes inter ſe ſyllabæ. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.
Peccare in ſyllaba. Cic. in Parad. 31.
Clauſulam longa terminare ſyllaba. Cic. 3. de Orat. 101.

Syllabatim] pen. prod. Aduerb. (κατὰ συλλαβὰς,) Per ſingulas ſyllabas. Cic. Attico, lib. 13. 28 2. 6. At ego, ne Tironi quidem dictaui, qui totas περιοχὰς perſequi ſolet, ſed Spintharo ſyllabatim.
Dicere ſyllabatim. Cic. 4. Acad. 214.

Syllepſis] huius ſyllepſis, f. g. (σύλληψις,) Dici poteſt cõceptio: ab οἱὸν con, λῆψις acceptio: quæ fit quum pluralis dictio ſingulari uerbo copulatur. Virg. 1. Aeneid. 112.
- ſocijs

Digitized by Google

- *ſocijs & rege recepto. Aut ſingularis plurali uerbo connectitur, ut* Virgil. eclog. 1. 17.
- *ſunt nobis mitia poma,*
Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis. Aut quum pro multis unus ponitur, ut Virgil. 2. Aeneid. 4.
= *armato milite cõplent. Itẽ pro uno multi.* Virg. 9. Aenei.
Vos ô Calliope precor aſpirate canenti. (106.

Syllepſis, *Pars maior autores ſunt.* Liu. 10. bel. Pun. *Magna pars ſaucij.* Ibidem.

Syllogiſmus] *ſyllogiſmi, maſc. ge.* (συλλογισμὸς,) *Computatio, penſatio, ab* σὺν *&* λέγομαι, *quod eſt computo, concludo: uel ab* λογίζομαι *ratiocinor. Ratiocinatum uel collectiuum uertit* Quintilianus. *Idem lib. 3. ca. 7. In ſyllogiſmo tota ratiocinatio ab eo eſt qui intendit.*

Syloſon] *pen. corr.* (συλοσῶν,) *Polycratis Samiorũ tyranni frater. Is quum Dario Hyſtaſpis filio ueſtem quã ferebat, aliquando largitus eſſet: nam ille quum nondum rex eſſet, eam magnopere concupiuerat: quum uerò regnaret, dono Syloſonti tyrannidem dedit, qui acerbè imperauit.* Quare *urbs hominibus uiduata eſt. Vnde ductum eſt prouerbium,* ἄλλῃ συλοσῶντος εὐτυχωρία. *Id eſt, Syloſontis locus amplus eſt. Strabo lib. Geographiæ 14.*

Sylua] (ὕλη δρυμὸς,) *Generale nomen eſt, propriè arborũ, & quæ cædua eſt, hoc eſt quæ habetur in eum uſum, ut ex ea cædatur materia. Seruius,* Quam *Græci* ὕλην *uocãt, poetæ nominant ſyluam, id eſt, elementorum congeriem, unde cuncta procreantur.* Virg. 3. Aeneid. 137.
- *ſylua alta Iouis, lucuſue Dianæ.*

Locus in media ſylua maximè opacus & frigidus. Cice. 3. de
Brachia ſyluarum, Rami. Stat. 1. Theb. 73. (Orat. 11.
Comæ ſyluarum, Frondes. Stat. 3. Sylu. 3. 20.
Filia ſyluæ pinus. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
Gloria ſyluarum pinus. Stat. 5. Sylu. 1. 31.
Agreſtis. Ouid. 7. Metam. 49.
Antiqua. Virg. 6. Aeneid. 36.
Ardua. Ouid. 1. Fast. 49.
Arens. Virg. 12. Aeneid. 105.
Barbarica, Vide Barbarus.
Cædua, Vide Cædo.
Comata. Catul. de phaſelo, 4. 3.
Denſiſſima. Virg. 2. Georg. 4.
Formidoloſis ſyluis latent feræ. Horat. Epod. 5. 11.
Frequens trabibus ſylua. Ouid. 8. Metam. 66.
Frondiferæ. Lucret. lib. 1. 52.
Immenſa. Virg. 6. Aeneid. 37.
Incidua ſylua. Stat. 6. Thebaid. 19.
Incidua ſylua per multos annos. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.
Ingentes ſyluæ. Lucret. lib. 5. 250.
Iugoſæ ſyluæ. Ouid. epiſt. 4. 17.
Magna. Virg. 3. Georg. 44.
Nemoroſæ. Ouid. 10. Metam. 137.
Nigræ. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.
Opacæ. Ouid. 6. Metam. 128.
Pineæ. Virg. 9. Aeneid. 19.
Proceræ. Ouid. epiſt. 15. 22.
Profundæ. Lucret. lib. 5. 9.
Rudes. Claud. 3. de rap. Proſerp. 74.
Ruſticæ. Ouid. epiſt. 4. 21.
Salubres. Horat. 1. epiſt. 4. 1.
Secretæ. Ouid. 7. Metam. 15.
Steriles. Virg. 2. Georg. 88.
Vernantes. Senec. Herc. Oet. 4. 30.
Vetuſtæ. Ouid. 6. Metam. 105.
Virentes. Catul. in Car. ſec. 32. 2.
Viridicatæ. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 6.
Virides. Ouid. 3. Metam. 64.
Vmbroſæ. Ouid. 1. Metam. 139.
Mane me in ſyluam abſtruſi denſam & aſperam, non exeo inde ante ueſperã. Cic. Attico, lib. 12. 24 1. 5. *Vide* Abſtrudo.
Ambire ſyluas plagis. Ouid. 2. Metam. 100.
Aucta ſylua ſororibus. Ouid. 2. Metam. 75.
Canit ſylua auibus, Lucret. lib. 1. 53.
Cædere ſyluas, Vide Cædo.
Viridem ſyluam ab humo conuellere. Virg. 3. Aeneid. 5.
Ducere ſyluas. Quintil. lib. 1. cap. 10. 8. De Orpheo.
Honorem ſyluis decutere. Virg. 2. Georg. 81.
Eruere ſyluas. Virg. 4. Georg. 66.
Excidere ſyluas. Lucret. lib. 5. 255.
Ardor flammeus exederat ſyluas. Lucret. lib. 5. 252.
Alta ſylua miniſtrat tedas. Virg. 2. Georg. 87.
Obſcura nutat ſylua. Seneca Thyeſte, 8. 7.
Nudata cacumina ſyluæ. Ouid. 1. Metam. 70.
Incultæ pacantur uomere ſyluæ. Horat. 1. epiſt. 2. 9.
Reboant ſyluæ. Virg. 3. Georg. 45.
Rotat ſyluas amnis. Stat. 4. Sylu. 3. 16.
Vetus ſylua nulla ſecuri uiolata. Ouid. 3. Metam. 6.
Sylua, de herbis aliquando dicitur. Virg. lib. 3. Georg. 77.
- *ſubit, aſpera ſylua,*
Lappæq; tribuliq;. Seruius.

Sylua, de uitibus. Virg. 2. Georg. 6.
Syluarumq; aliæ preſſos propaginis arcus Expectant.
Horrida ſylua ſiccæ comæ. Iuuenalis Saty. 9. 2.
Sylua aliquando dicitur quod extempore ſcribitur uelociſſimè: eſtq; ueluti prima materia. Quintil. lib. 10. cap. 3. Cic. 3. de Orat. 58. *Primum ſylua rerum ac ſententiarum comparanda eſt, qua de parte dixit Antonius. Hoc eſt maxima congeries & hubertas.*

Syluula] *pen. corr. Diminutiuum,* (δρυμίδιον,) Columella *lib. 8. cap. 15. 3. Sunt enim quibus cordi eſt uel in ſyluulis tamaricum, aut ſirporum fruteſtis immorari: nec ob hanc tamen cauſam totus locus ſyluulis occupetur.*

Syluester] *hæc ſyluestris, & hoc ſyluestre: uel hic & hæc ſyluestris & hoc ſyluestræ,* (ἄγροφος,) *Quod eſt ſyluæ. Virgil. 1. eclog. 1. Syluestrẽ tenui muſam meditaris auena. Idẽ 2. Georg. 75.*

Syluestris] *Quod eſt in ſylua.* Cic. de Amicit. 60. *Quum locis etiam ipſis delectemur montuoſis & ſyluestribus. Hoc eſt, In locis qui in montibus ſunt, & ſyluis.*
Agrum ſyluestrem mitigat flammis. Horat. 2. epiſt. 2. 38.
Antra ſyluestria. Ouid. 13. Metam. 10.
Arbor ſyluestris. Virg. 3. eclog. 14.
Coitio ſyluestris. Cic. pro Cælio, 19.
Dona ſyluestria. Catull. Argon. 59. 56.
Homines ſyluestres. Horat. de Arte, 79.
Materia ſyluestris & culta, Quæ ex ſylua decerpitur. Cice. 2. de Natu. 227.
Montes ueſtiti atq; ſyluestres. Cic. 2. de Nat. deor. 198.
Numina ſyluestria. Ouid. 2. Fast. 56.
Saltus ſyluestris. Curtius lib. 4.
Loca ſyluestribus ſepibus denſa. Cic. 1. de Nat. deor. 163.
Tecta ſyluestria. Cic. 1. de Inuent. 4.
Tumulus ſyluestris. Liu. 7. bel. Pun. 147.
Via inculta & ſyluestris. Cic. de Claris Orat. 140.
Vita ſyluestrium, Cic. 2. de Nat. deor. 143.

Syluestrior] (ἀγροφώτερος,) *Plin. lib. 16. ca. 27. 3. Syluestriora omnia tardiora.*

Syluaticus] *pe. corr. Adiect.* (ὑλαῖος,) *Quod ad ſyluã pertinet, ut Syluaticus mus, apud Plinium lib. 30. cap. 9. 4. habitans*

Digitized by Google

bitans in ſyluis.
Syluatica laurus, Creſcens in ſyluis. Cato cap. 8.
Syluaticæ falces. Cato cap. 11. 4.
Syluicola] ſyluicolæ, pen. corr. (ὑλεώτης,) Qui ſyluam incolit. Propertius lib. 3. eleg. 13. 7.
His tum blanditijs furtiua per antra puellæ
Oſcula ſyluicolis empta dedere uiris.
Syluicultrix] ſyluicultricis, pen. prod. (ὑλεῶτις,) Catull. de Berecynthia, 58. 15. Vbi cerua ſyluicultrix, ubi aper nemoriuagus?
Syluifragus] pen. corr. Adiect. Syluas frangens: qualis eſt uentus à quo arbores in ſyluis & franguntur & eruuntur. Lucret. lib. 1. 55.
- montesq; ſupremos
Syluifragis uexat flabris. De ui & impetu uentorum.
Syluiger] pen. corr. ſyluigera, ſyluigerũ, pen. corr. (ὑλιφόρος,) ut Syluigeri montes. Plin. lib. 31. cap. 3. 13.
Syluoſus] pen. prod. Adiect. (δρυμώδης, ὑλήεις, ὑλώδης,) Vbi multæ ſyluæ ſiue arbores ſunt. Liu. 9. ab Vrbe, 7. Saltus duo alti, ſyluoſiq; ſunt, mõtibus circa ſe perpetuis inter ſe coniuncti. Plin. lib. 12. cap. 5. 2. Superiores eiuſdem rami in excelſum emicant ſyluoſa multitudine.
Syluesco] ſyluescis, (ὑλομανέω, ὑλημανέω,) ſyluescere, In ſyluam redigi, ſeu ſyluestres, aut infructuoſas arbores ſarmentaue fieri. Cic. de Senect. 48. Ne ſyluescat ſarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. Colum. li. 4. ca. 11. 2.
Syluanus] pen. pro. (συλβάνος,) Seruius. Syluanus, deus eſt ſyluarum. Hic amauit puerum Cyparriſſum nomine, qui habebat manſuetiſſimam ceruam. Hãc quum Syluanus neſcius occidiſſet, puer eſt extinctus dolore, quem amator deus in cupreſſum arborem eius nominis uertit, quam pro ſolatio portare dicit. Virg. 1. Georg. 4. Et teneram ab radice ferẽs Syluane cupreſſum. De ſyluanis et faunis. Plin. li. 12. ca. 1. 1.
Aruorum pecorisq; deus Syluanus. Virg. 8. Aeneid. 120.
Potentes nemorum Syluani. Lucan. lib. 3. 81.
Arbiter umbræ Syluanus. Stat. 6. Theb. 23.
Horridus Syluanus. Horat. 3. Carm. ode 29. 5.
Monticolæ Syluani. Ouid. 1. Metam. 36.
Syluia] (συλονία,) Nomen quo Ilia Romuli mater uocata eſt. Virg. 7. Aeneid. 98. Ouid. 2. Faſt. 77.
Syluia Veſtalis cæleſtia ſemina partu
Ediderat patruo regna tenente ſuo.
Syluius] (συλλεύς,) Aeneæ filius: à quo poſtea omnes Albani reges, Syluij dicti ſunt ab huius nomine: ſicut hodie Romani Imperatores Auguſti uocantur: Seruius enarrans hũc locum Virgilij 6. Aeneid. 153.
- primus ad auras
Aetherias Italo commiſtus ſanguine ſurget Syluius.
Symæthus] (σύμαιθος,) Fluuius Siciliæ nõ longè ab Aetna, qui, ut ait Strabo lib. 6. agrum Catanem influit.
Symbolum] ſymboli, pen. corr. (σύμβολον, ἔρανος,) Annulus dictus eſt, quum ſit nota & ſignum. Plin. lib. 33. cap. 1. 5. Et ideo miror, Tarquinij eius ſtatuam ſine annulo eſſe. Quanquam & de nomine ipſo ambigi uideo: Græci à digitis appellauere, apud nos priſci ungulum uocabant, poſtea & Græci & noſtri ſymbolum.
Adulterinum ſymbolum, Vide Adulter.
Symbolum, pro Literis Iuſtinus lib. 2. quum colloquendi copiam non haberet, quò appliciturí erant, ſymbolos proponi, & ſaxis proſcribi curat. Hæc Calepinus.
Symbolum, aliquando collatio dicitur, à συμβάλλω confero: hoc eſt, quòd plures conferunt in unum, ita ut cœna illa dicatur collatio, in quam comparandam plures aliquid contulerunt. Plaut. Curc. 9. 13. Symbolorum collatores apud ſorum piſcarium. Terent. And. 1. 1. 61. - ſymbolum Dedit, cœnauit. Idẽ Eunuch. 3. 4. 2. ut de ſymbolis eſſemus.
Condicere ſymbolum, Vide Condico.
Symbolus, uel ſymbolum, Indicium & ſignum. Plaut. Pſeud. 9. 55. Nam iſtic ſymbolum eſt inter herum meum & tuum de muliere. Ibidem, 3. 53.
Ea cauſa miles hic reliquit ſymbolum,
Expreſſam in cera ex annulo ſuam imaginem.
Symbola, fœ. ge. Plaut. Sticho, 7. 34. eadem ſymbolam Dabo, & iubebo ad Sangarinum cœnam coqui.
Symmachus] pen. cor. (σύμμαχος,) Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtantinopolin, ad Theodoſii libẽros, rogatum ut Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur. Cuius rei gratia, putabant ſe aduerſa multa à dijs eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres, doctrinæ parum ſincere & Chriſtianæ, cuius meminit Euſebius.
Symmetria] ſymmetriæ, pen. corr. (συμμετρία,) Commenſuratio Latinis dicitur. Plin. lib. 34. cap. 8. 11. Primus hic multiplicaſſe uarietatem uidetur, numeroſior in arte quàm Polycletus, & ſymmetria diligentior. Idem, Nondum habet Latinum nomen ſymmetria.
Symmonianum] trifolium, uel (ut Ruellio placet) Symmoniacum, (ἀσφάλτιον,) Herba, quam deſcribit Columella lib. 7. cap. 17. 1.
Sympathia] pen. prod. f. g. (συμπάθεια,) Latinè compaßio dici poteſt, & conſenſus uel conuenientia. Cic. 3. de Natu. deor. 38. Illa uerò cohæret et permanet naturæ uiribus, nõ deorum. eſtq; in ea iſte quaſi conſenſus, quam συμπάθειαν Græci uocant. Plin. lib. 28. cap. 7. 14. Suppoſita tantũ caprici lacinia tali, ſtatim metum eum diſcuti, uidelicet præualente ſympathia illa Græcorum, quum rabiem canum eius ſanguinis guſtatu incipere dixerimus. De menſtruis.
Continuatio coniunctioq; naturæ, quam, ut dixi, uocant συμπάθειαν eiuſmodi, ut theſaurus ex quo intelligi debeat. Cicero 2. de Diuin. 210.
Symphonia] pen. corr. (συμφωνία,) Cõſonantia, muſicum concentus. Cic. pro Cælio, 27. Idem 7. Verr. 73. Curritur ad Prætorium, quò iſtum è conuiuio illo præclaro reduxerant paulo antè mulieres, cum cantu atq; ſymphonia. Plin. lib. 10. cap. 29. 8. Viſum iam ſæpe iuſſas canere cœpiſſe, et cũ ſymphonia alternaſſe. Horat. de Arte, 76. Vt gratas inter menſas ſymphonia diſcors.
Canit ſymphonia. Cic. 5. Verr. 86.
Symphoniæ cantus. Cic. 7. Verr. 26. Non iudicia fieri: lucum illum littoris percrepare totum mulierum uocibus, cantuq; ſymphoniæ, &c. Plin. lib. 9. ca. 8. 4. Idẽ lib. 8. cap. 42. 4. Ad ſymphoniæ cantum ſaltatione quadam moueri.
Symphonia, pro Celebritate quadam. Cice. Tironi, lib. 16. 9. 7. Symphoniam Lyſonis uelim uitaſſes.
Symphonia herba. Plin. lib. 26. cap. 7. 7. Symphonia, uel gumphena, alternis uiridibus roſeiſq; per caulẽ ſolijs, in poſca ſanguinem reijcientibus medetur.
Symphoniacus] pen. corr. Adiect. (συμφωνιακὸς,) Vnde Symphoniaci ſerui. Pædianus author eſt cani remigibus celeuma per ſymphoniacos ſeruos ſolitum olim fuiſſe, & per aſſam uocem, id eſt, ore prolatam, & (ut in Argo naui) interdum per citharã. Cic. 1. Verr. 30. Ab hac muliere Præfecti Antonij quidam ſymphoniacos ſeruos abducebat per iniuriam, quibus ſe in claſſe uti uelle dicebat. Quem locum Pædianus enarrãs, Poſſumus, inquit, intelligere ad hoc ſymphoniacos ſeruos capi ſolere, ut in claſſe claßicum pugnantibus canant, unde ipſi tubæ claſſis claßicum nomen eſt poſitum.

Digitized by Google

ſitum. Hæc Budæus. Cic. 7. Verr. 52. Symphoniacos homines ſex cuidam amico ſuo Romam muneri miſit.

Ducere pueros ſymphoniacos. Cic. pro Milone, 41.

Symphoniaca herba eadem quæ & ſymphonia dicitur. Palladius, Si ceraſus æſtu Caniculariũ fatigetur, herbam ſymphoniacam circa arboris truncum torqueri in coronam iubet, uel ex ea iuxta unum caudicem cubile fieri.

Symphreatides] *(συμφρεάτιδαι,)* Cic. lib. 2. de Legib. 8. *Hoc eſt qui eoſdem puteos cõmunes habent: uel potius, ſymphradas: hoc eſt eiuſdem conſilij & commercij participes. Vide Tribulis.*

Symphyton] *pen. cor. (σύμφυτον,)* cuius duæ ſunt ſpecies *una Symphytum petreum uocatur, altera Symphytum maius. Symphytum, ut Strybonio placet, quidam inulam ruſticam uocant, quidam alum Gallicum. Hoc Galenus ſymphyton magnũ cognominat, nec dulce guſtu, nec odoratu, ut ſuperius. Officinæ autem ſymphyti retinuerunt. Herbarijs et uulgo conſolida maior uocatur.*

Sympinium] *Vide Simpullum.*

Symplegades] *pen. corr. (συμπληγάδες,)* Inſulæ duæ ſunt *contra Boſphorum Thracium, quæ & Cyaneæ dicuntur. Author Põponius Mela lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 13. Symplegades porrò dictæ ſunt, quòd fabulis tradatur eas inter ſe aliquando concurriſſe, quoniam paruo diſcretæ interuallo, ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, paulumq; deflexa acie coeuntium ſpeciem præbebant. Ouid. 15. Metam. 68. Eædem Planetæ dictæ, id eſt, errantes Plinio, Alibi Valerius 4. Argon. 112.*

Hinc iter ad Ponti caput: errantesq; per altum
Cyaneas, &c.

Inſtabiles olim Symplegades. Claud. 1. in Ruff. 35.

Superbæ Symplegades. Claud. de bello Get. 2.

Symplegas] *pen. prod. ſymplegadis, fœ. ge. (συμπληγάς,)* Complexio. *Mart. li. 11. 93. Si conſtringantur gemina ſymplegade culi.*

Symplegma] *ſymplegmatis, n. g. (σύμπλεγμα,)* Idẽ quod *Symplegmis. Martial. lib. 12. 39.*

Quæ ſtent taceant quid exoleti,
Quo ſymplegmate quinq; copulentur.

Syn] *(σὺν,)* Præpoſitio Græca, *quæ in compoſitione ſignificat Simul: quemadmodum apud nos Con.*

Synæreſis] *pen. corr. f. g. (συναίρεσις,)* Contractio, *figura qua plura per unum cõiunguntur, ut Bigæ, pro bijugæ. Ex σὺν, & ἄιρεσις, tractio.*

Synalœphe] *f. g. (συναλοιφὴ,)* dici poteſt compreßio, cæſura. *Fit enim quũ de fine dictionis uocalis abijcitur, ſequente dictione quæ à uocali incipit, ut apud Iuuenalem, ſatyra 1. 1. Semper ego auditor tantum? Ex σὺν, quod eſt con: & ἀλοιφὴ preßio.*

Synanche] *fœ. g. (συνάγχη,)* Morbus *in faucibus ſpiritum ſuffocans, Latinis angina dictus. Ex σὺν, & ἄγχω, affligo, ango. Celſus lib. 4. cap. 4. Vt hoc aũt morbi genus circa tonſillas ceruicem, ſic alterum æque peſtiferum acutumq; in faucibus eſſe conſueuit: noſtri anginam uocant: apud Græcos nomen prout ſpecies eſt. Interdum enim neq; rubor neque tumor ullus apparet, ſed corpus aridum eſt, uix ſpiritus trahitur, mẽbra ſoluuntur, id συνάγχην uocant. Interdũ, &c.*

Synathrœſmus] *ſynathrœſmi, maſc. ge. (συναθροισμὸς,)* Figura *quæ & ſingulis uerbis, & plurium uerborũ coniunctione fieri poteſt. Singulis, hoc modo, Sed quum ad ſuppliciũ ſumendũ ſe confirmaret, multa ſimul eum reuocabãt, officia, conſuetudo, tempus, exiſtimatio, periculum, religio: quæ ſingula proprias ei cogitationes ad remorandũ ſubijciebant. Plurium uerborum coniunctione, ſic apud Lycurgum, Nemo enim nocens ſine ſummo mœrore eſt Iudices: ſed multa ſimul eũ perturbãt, qđ adeſt, ſolicitudinis plenũ quod futurũ eſt, formidoloſum: lex paratum ſupplicĩ oſtentans: uitia ex uitijs coacta, occaſionem arguendi maleficij captans inimicus: quæ quotidiana, uehementer eius animũ excruciant. Ex Ruellio Lupo.*

Synceraſtum] *ſynceraſti, (συγκεκαρὸν,)* Eſt omne eduliũ *antiquo uocabulo Græco. Pacuuius in Phagone, Honos ſynceraſto perit, pernis gladio. Varro lib. 6. de Ling. Lat.*

Syncerus] *pen. prod. Adiect. (εἰλικρινὴς, καθαρὸς,)* Proprièquod *eſt integrum ſignificat. Tractum ab eo, quòd qui diuidere fructum communẽ alueorum cum ſocio uolunt, ſimul cũ cera mel partiuntur: quod ſi mel tantũ ſine cera conſignent, fraudant ſocium, nec agunt integrè. Syncerum itaque, quaſi ſimul cum cera.* Plaut. Rud. 18. 49.

Poſtea aſpicito meum, quando ego tuum inſpectauero,
Ni erit tam ſyncerum, ut quiuis dicat ampullarius
Optumum eſſe opere faciendo corium, & ſynceriſſimum.

Corpus ſyncerum, & ſine uulnere. Ouid. 12. Metam. 20.

Genæ ſynceræ. Ouid. 3. de Arte, 41.

Membra ſyncera. Lucret. lib. 3. 145.

Truncus ſyncerus. Ouid. de Nuce, 7.

Syncerus, Incorruptus & immaculatus. Cic. 2. de Diuin. 177. Quod licet exiſtimare in alijs quoq; oraculis Delphicis aliquid non ſynceri fuiſſe. Horat. 1. epiſt. 2. 11. Syncerũ eſt niſi uas, quodcunq; infundis, aceſcit. Plautus Bacchid. 9. 11. Syncera mens.

Porci ſynceri. Plaut. Menæh. 8. 16.

Simplex & ſyncerum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 2.

Nihil eſt iã ſanctũ atq; ſyncerũ in ciuitate. Cic. pro Quintio, 3.

Syncerus, uerus, Simulatus, et fucatus, cõtraria. Ci. de Ami. 78

Sanum, ſiccum, ac ſyncerum. Cic. de Claris Orat. 106.

Syncera fide agere. Liu. 9. bel. Pun. 24.

Fortuna ſyncera. Ouid. ad Piſonem, 51.

Iudicium ſubtile & ſyncerum. Cic. Catoni, lib. 15. 6. 4.

Prudens ſyncerumq; iudicium. Cic. in Orat. 13.

Laus ſyncera. Claud. 4. Paneg. 81.

Pronuntiator ſyncerus & grandis Thucydides. Cic. de Claris Oratoribus, 158.

Voluptas nulla eſt ſyncera. Ouid. 7. Metam. 91.

Conſeruare aliquem ſyncerum atq; integrum. Cice. Ariſto. lib. 13. 51. 3.

Sonere ſyncerum. Lucret. lib. 3. 179.

Scire licet non ſyncerum ſonere, atq; ſubeſſe
Cæcum aliquem cordi ſtimulum. Id eſt, Intelligere potes uerba illius non ex animo, & uerè dici. Perſius Saty. 5. 3. ſolidum crepare dixit. Eſt à uaſis fictilibus deſumpta locutio, quæ tinnitu cognoſcuntur ſintne ſolida & ſyncera, an fracta & rimoſa.

Syncerum, quidam à Carie deduci putant, quaſi ſine carie, id eſt corruptione. Donatus, Syncerus, Purus, ſine fuco & ſimplex, ut mel ſine cera. Iuxta has duas etymologias, i Latino ſcribendum eſſet.

Syncere] *pen. prod. Aduerb. (εἰλικρινῶς,)* Purè & integrè. *Cæſar 7. bel. Gal. 77. Hæc ut intelligatis, inquit, ſyncerè à me pronuntiari, audite Romanos milites.*

Tẽperatè, prudẽter, et ſyncerè agere. Cic. Attico, li. 9. 181. 16.

Loqui ſyncere. Cic. Attico, lib. 3. 55. 4.

Syncerìter] *pen. corr. (καθαρῶς,)* Aliud aduerbium: Idem quod Syncerè. *Gell. lib. 13. capit. 15. Quas qui ſyncerìter cupiunt.*

Synceritas] *pen. corr. ſynceritatis, f. ge. (εἰλικρίνεια,)* Puritas, integritas. *Plin. lib. 31. cap. 7. 15. Salinarum ſynceritas ſummã fecit ſuam differentiam. Colum. lib. 4. cap. 26. 2.*

Digitized by Google

Synchysis] pe.corr.f.g.(σύγχυσις,)Confusio.Est enim, ut scribit Donatus, hyperbaton undiq; confusum,ut illud Virgilianum,1.Aeneid.23.

Tris Notus abreptas in saxa latentia torquet:
Saxa uocant Itali medijs quæ in fluctibus aras.

Est autem hic ordo. Tris naues abreptas Notus torquet in saxa,quæ saxa in medijs fluctibus latentia, Itali uocãt aras.

Synciput] pen.corr.syncipitis,penul.corr.n.g. (βρέγμα,) quasi semicaput, inquit Phocas grammaticus, significatq; partem capitis porcini conditam & ad edendum paratã: nam inter edulia annumeratur.Plin.lib.8.ca.51.5.Interdictaq; cœnis abdomina, glandia, testiculi, uuluæ,syncipitia uerrina.Iuuenal.saty.13.9.

- comedam,inquit,flebile nati
Synciput elixi,Pharioq; madentis aceto.

Fumosum synciput Pers.sat.6.8.

Synciput,Anterior pars capitis.Cornutus in Persium, Synciput anterior:occipitium,dicitur posterior pars capitis.

Syncopa]syncopæ,pen.corr.(συγκοπή,)Concisio:κόπτω enim incido significat.Figura est,quũ litera uel syllaba è medio dictionis tollitur:ut Compestus pro compositus.

Syncrisis]pen.corr.(σύγκρισις,)Siue Anthitesis, comparatio rerum atq; personarum inter se contrariarum. Cic.pro Muræna,19. Vigilas tu de nocte,ut tuis consultoribus respondeas,ille,ut eò quò intendit maturè cum exercitu perueniat,&c.Item 3.Verr.48. Iste multo sceleratior & nequior quàm ille Adrianus,aliquanto etiã fœlicior fuit,&c. Iulianus Rufinianus.

Synecdoche] synecdoches,pen.corr.f.g.(συνεκδοχή,)Cõceptio dicitur. Donatus, Synecdoche est significatio pleni intellectus capax,quum plus minusue pronuntiatur. Aut enim à parte totum ostendit,ut Virg.1.Aeneid.81.

- puppesq; tuæ,pubesq; tuorum.Aut contrà pars à toto:ut Idem 1.Aeneid.24.

Ipsius ante oculos ingens à uertice pontus
In puppim ferit.

Meminisse autem debemus,quando fit à parte totum,faciendum esse ab insigniori parte.

Synedrus] synedri,pe corr.(σύνεδρος,)Latinis consessor, assessor,consiliarius dicitur.Liu.5.Decad.lib.5.138. His rerum externarum cognitionibus interpositis, Macedonũ rursus aduocatum consilium : pronuntiatum quod ad statũ Macedoniæ pertinebat:Senatores,quos synedros uocãt,legendos esse,quorum consilio Resp.administraretur.

Synephebi] pe prod.(συνέφηβοι,) Dicuntur adolescẽtes simul pubescentes. Quod nomen inditũ est comœdiæ Statij Cæcilij.Cic.1.de Fin.7.Synephebos ego inquit,potius Cæcilij, aut Andriam Terentij quàm utranq; Menandri legã? Ait Statius in synephebis.Cic.de Senect.22.

Syngrapha] syngraphæ:uel Syngraphus, syngraphi: uel Syngraphum, syngraphi,pen.cor.(συγγραφή,)Scriptura, siue schedula quæ sit manu eorum qui paciscuntur in alicuius rei fidem.Budæus,Syngrapha est cautio & conscriptio ob locationem facta:ut & conductori merces in rato sit,& locatori cautum sit à redemptore & conductore operis. Plaut.Asin.13.1.

Agedum istum ostende,quem conscripsi syngraphum
Inter me & amicam & lenam:leges pellege. Cic.Trebatio, lib.7.17.3.Tanquam enim syngrapham ad imperatorem, non epistolam attulisses:sic pecunia ablata, domum redire properabas.Idẽ 6.Verr.26.Cybiram cũ inanibus syngraphis uenerat.

Agere ex syngrapha,Vide Ago.

Conscribere syngraphã,Vide Conscribo.

Credere alicui per syngraphã.Cic.de Arusp.respons.26.

Facere syngraphas cum aliquibus.Cic.pro Domo sua,98. Et de Arusp.respons.30.

Centies facta syngrapha,Vide Centum.

Inter syngraphas & cætera chirographa hoc interest,quòd in chirographis tantum quæ gesta sunt scribi solent:in syngraphis etiam contra fidem ueritatis pactio uenit, & non numerata quoq; pecunia,aut non integrè numerata, pro temporaria uoluntate hominum scribit solent.

Syngrapha dicta est ἀπὸ τῦ συὺ,simul,καὶ γράφω, scribo : qđ simul scriptum sit à pluribus,uel quòd manu ipsorum, qui conueniunt,scripta sit.

Synochites] Synochitis,pen.prod. f.g.(συνοχίτης,)Gemma,qua in necromantia dicunt euocatas inferorum umbras teneri.Plin.lib.37.cap.11.6.

Synodia]synodiorum,(συωφδείαι,) Concentus, ex συὺ & ᾠδὴ cantus. Cic.ad Atticum lib.10.196.4.Iniecta autem mihi spes quædam est uelle mecum Ser. Sulpitiũ colloqui: ad eum misi Philotimũ libertũ cum literis, si uir esse uolet, præclara synodia:sin aũt,erimus nos qui solemus. Vbi inter pres,Synodia,præclarum concentum & congressum.

Synodus,synodontis,genus piscis Plinio,lib.37.cap.10.40.

Synodontites è cerebro piscium est,qui synodontes uocantur.

Synoeceosis]pe.prod.(συνοικείωσις,)figura quæ docet diuersas res coniungere, & communi opinioni cum ratione aduersari:& habet magnam uim uel ex laude uitium uel ex uitio laudẽ exprimendi.Hyperidis exemplum,Nã hominis auari atq; asoti,unum atq; idem uitium est.Vterq; enim nescit uti,atq; utriq; pecunia dedecori est: quare merito utrique pari pœna adficiuntur,quos pariter non decet habere. Ex Rutilio Lupo.

Synonyma] pen.corr.synonymorum,(συωώνυμα,) Quæ sub diuersis uocibus idẽ significãt,ut ensis,mucro,gladius.

Syntagma] syntagmatis,n.g (σύνταγμα,)Tractatus,ordinatio,rerum constitutio,documentum.

Syntaxis] huius syntaxeos, f. g. (σύνταξις,) Constructio et series.τάξις enim series et ordo dicitur,Vide Grãmaticos.

Syncxis] fœ.g.(σύντηξις,)Latinè defectio dicitur,& animi deliquium, quæ & syncope Græcis etiam dicitur. Plin. lib.22.cap.25. Tali sorbitionis genere emendantur syntexes,id est,defectiones ex longis morbis sumptæ.Huius autem emendatio,propriè recreatio & restauratio dicitur.

Syntecticus,pen.corr.Adiect.(συωτηκτικὸς,)Qui syntexi frequenter corripitur,et animi deliquio laborat. Plin.lib.22. cap.23.10.Præcordiorum uitijs,syntecticis, comitialibus in uino,in aqua mulsa linguæ paralysi.Idem li.28.ca.9.3.

Synthesis] pen.corr.huius synthescos,f.g.(σύνθεσις,)Latinè compositio dicitur.Figura quum singulare nomen multitudinem significans, uerbo pluralis numeri iungitur, ut Virg.1.Aeneid.44.Pars in frusta secant.

Synthesis,uestis genus & uarius ornatus quo ditiores ad sumptum uti solent.ut ferè quolibet die uaria uestimentorũ genera assumant:quæ uarietas & cõpositio,antiquis synthesis appellata est Martialis lib.14.1.

Synthesibus dum gaudet eques,dominusq; Senatus,&c.

Et mutata tibi synthesis undecies. Sueton.in Nerone, cap.51. Ac plerunq; synthesim indutus,ligata circum collum sudario prodierit in publicum,sine cinctu,& discalceatus.

Synthesis,pro tota ueste in uestiario composita. Scæuola in L. Titia: De auro & argen. leg. Sempronia coopertoria tibiana,& tunicas tres cum palliolis quæ elegerit,dari uolo. Quæro an ex uniuersa uestis,id est,ex synthesi,tunicas singulas & palliola Sempronia eligere possit.Respondi:si essent tunicæ singulæ cũ palliolis relictæ,ex ijs duntaxat eligi posse.Quòd si non essent, hæredẽ uel tunicas & palliola

ex

Digitized by Google

ex syntheſi prælaturum, uel uerã æſtimationem earum. Sic in L. Alumnæ. parag. Titia, De adimendis leg. Syntheſim, id eſt, omnem poſſeßionem, prædiorum. Martia. lib. 2. 46.
Sic micat innumeris arcula ſyntheſibus. Ex Budæo.

Syntheſis, Vaſorum cõpoſitio, qua multa eiuſdem generis uaſa in ſe inuicem includuntur. Stat. 4. Sylu. 9. 9.
Aut unam dare ſyntheſim, quid horres?
Alborum calicum atq; cacaborum?

Syphax] huius Syphacis, pen. indiff. (σύφαξ,) fuit Numidarum rex: cuius Liu. ſæpe meminit. Ouid. 6. Faſt. 154.
Poſtera lux melior, uincit Maſaniſſa Syphacem,
Et cecidit telis Haſdrubal ipſe ſuis. Intelligit VIII. Calen. Iulij.

Dirus Syphax. Claud. de bello Gild. 19. &c.

Victi monumenta Syphacis. Propert. lib. 3. eleg. 11. 11.

Syracuſæ] pen. prod. (συρακῦσαι,) Ciuitas Siciliæ, ſub Pachyno monte ſita, ubi fons Arethuſa. Cic. 6. Verr. 104. ſcribit Syracuſas urbem eſſe maximam Græcorũ urbium, pulcherrimamq;, quæ ex quatuor quaſi urbibus maximis conſtare uidebatur: quarũ una, Inſula nominatur, altera Achradina, tertia Tychiæ, quarta Neapolis. Idem 4. Verr. ubi de Marcello agit, ait Vrbem pulcherrimã Syracuſas: quæ quũ manu munitißima eſſet, tũ loci natura terra ac mari claudebatur. Syracuſani multos claros principes habuerunt, ſed præcipue clariſſimũ Dionyſiũ ſeniorẽ. Solinus in Polyſthore ſcribit in Sicilia primùm comœdiam inuentam fuiſſe. De Syracuſis uide Diodorum lib. 16. ubi de rebus Dionis.

Syracuſius] uel Syracoſius, poſſeßiuũ, (συρακόσιος,) Virg. eclog. 6. 1. Prima Syracoſio dignata eſt ludere uerſu. Sed Græcè dicitur: nã Latinè Syracuſanus dicitur, teſte Seruio.

Poeta Syracoſius. Ouid. in Ibin, 110.
Vt quæ Syracoſio, præſtricta fauce, poetæ,
Sic animæ laqueo ſit uia clauſa tuæ.

Ars Syracoſia. Ouid. 6. Faſt. 56.

Arte Syracoſia ſuſpenſus in aere clauſo
Stat globus, immenſi parua figura poli.

Syræum] (σύραιον,) inquit Paulus Aegineta, plerique appellauerũt decoctũ ficorũ, quod & defruto nomẽ eſt. Græciſq; etiam hepſema dicitur. Hippocrates ſycion uocat.

Syria] (συρία, σύριοι,) regio Aſiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Aegypto terminatur, à Septentrione habet Ciliciam, & partẽ Cappadociæ, à Meridie Arabiã. Cuius inſignes ciuitates, ut lib. 5. refert Ptolemæus, ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmira, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Beritus, Botris, Tripolis, Biblus, Seleucia, Cæſarea, & Damaſcus. Montes clari, Carmelus, Caſius, Libanus. Fluuij, Euphrates, Criſoras, Simgas. Regiones, Phœnicia, Paleſtina, Iudæa, Idumæa, Comagena, & Samaria. Hæc regio in medio orbis conſtituta eſt: quò fit ut nec frigore nimio rigeat, nec calore torreatur. Sunt qui quadripartitam faciunt diuiſionẽ, in Syricos, Aſſyricos, Leucoſyrios, & Cœleſyrios. Plin. lib. 5. cap. 12. Syriæ totius Aſſyriã partẽ facit. Multi cõfundunt, ut Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoq; & Porphyrio, inſignes grãmatici, apud Horatiũ, eã quæ nunc Syria dicatur, olim Aſſyriam dictã, addita ſyllaba, ſcribũt. Idẽ ſentit lib. 23. Ammianus Marcellinus. Dion in Traiani uita Aſſyriam Barbaris dictã, S litera in T mutata, quam Aſſyriam nos uocemus, indicat. Scriptores in eo fere cõueniunt omnes, ut Syriæ, & Aſſyriæ nomina confuſa eſſe credant.

Populi Syriæ. Lucan. lib. 3. 43.

Decora Syria. Claud. 2. in Eutrop. 115.

Opima & fertilis Syria. Cic. pro Domo ſua, 18.

Syrus, & Syrius, (σύρος,) Qui ex Syria eſt. Cic. 3. de Nat. deo.
51. Piſcem Syrij uenerantur. Ouid. 2. Faſt. 95.
Inde nefas ducunt genus hoc imponere menſis,
Ne uiolent timidi piſcibus hora Syri.

Agmina Syrorum. Stat. 1. Sylu. 6. 15.

Syri uænales. Cic. 2. de Orato. 148.

Paleſtinus Syrus. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 4.

Syrius] Adiectiuum, (σύριος,) ut Syria pyra. Colum. lib. 5. cap. 10. 12. Ea ſunt Cruſtumina regia, Signina, Tarentina, quæ Syria dicuntur.

Munere Syrio plenus onyx. Propert. lib. 2. eleg. 14. 6.

Syrus] Aliud adiect. (σύρος,) Horat. 1. Carm. ode 31. 3.
Vina Syra.

Syriacus] pen. corr. Poſſeßiuũ, (συριακὸς,) ut Syriaci boues, id eſt, qui ſunt in Syria. Plin. lib. 8. cap. 45. 4.

Prætor Cilicenſis & Syriacus. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 12.

Radix Syriaca, pro ſilphio, & quod Latini laſerpitiũ uocant, quia, inquit Dioſcorides, ex Syria & Media optima huiuſcemodi radix adferretur. Colum. lib. 11. cap. 13. 3. Nec minus ſi uernum & æſtiuum fructum uoles habere, Syriacæ radicis & rapæ napiq; ſemina obrues. Vulgus noſtrum hanc herbã, ut inquit Ruellius, pariter & radicẽ ab autoritate & nobilitate angelicam & radicem ſancti Spiritus, & imperatoriam appellat.

Ros Syriacus, pro ſucco radicis ſilphij, qui Græcis opos cyrenaicos etiam dicitur: hoc eſt ſuccus Cyrénaicus, quòd in Cyrenaica prouincia quẽadmodũ & in Syria, optimus naſceretur in ſilphio. Colum. lib. 12. cap. 41. 3. Tres heminæ roris Syriaci cõtriti ſuper omnia adijciuntur. Latini quidam laſer Syriacum appellant, Vulgus noſtrum beniuinum, ſiue ben Iudaicum: quòd, inquit Ruellius, Iudæa parens eius mittat ad nos prolem ſuam.

Syricus] pen. corr. Poſſeſ. (συρικὸς,) ut Syrica mala. Colum. lib. 5. cap. 10. 13. Præterea malorum genera exquirenda maximè, ſcandiana, id eſt, Syrica.

Syricum atramentum. Plin. lib. 35. cap. 6. 1. Idẽ lib. 33. ca. 7. 8. Sublimi autẽ Syrico minium, cõpendij ratio demõſtrat. Quo loco Hermolaus, Syricũ, inquit, fictitius colos eſt ex ſinopide ac ſandyce myſtis, quo minium adulteratur. Vetus codex legit ſcyrico.

Syrictæ] (συρίκται,) ut ex Megaſthene notat Plin. cap. 2. lib. 7. gentes ſunt inter Nomadas Indos, narium loco foramina tantum habentes, anguium modò loripedes.

Syrinx] ſyringis, fœ. ge. uel ſyringa, ſyringæ, (σύριγξ,) A noſtris fiſtula transfertur, Inſtrumentum muſicum quo ore modulamur, σύριγξ.

Syrinx] (σύριγξ,) Nympha Arcadiæ, quæ Nymphарũ precibus mutata eſt in paluſtres calamos, quum acrius eã inſequeretur Pan ruſticorum deus. Martial. lib. 9. 63. Ouid. 1. Metam. 139.
Inter Hamadryadas celeberrima Nonacrinas
Naias una fuit, Nymphæ Syringa uocabant. Vide hoc loco totam fabulam.

Syrius] (σύριος,) ſtella eſt in ore Canis poſita: quæ annis omnibus oritur circa octauũ Iulij calẽdas: quæ orta plerunq; peſtilentiã toto anno facit, plerunq; paucis diebus: interdiũ innoxia naſcitur. Himc eſt, Et in totũ regnaret Syrius annũ. Itẽ ſuprà, Et lethifer annus. Tunc aũt peſtilentiã creat, ſi in hanc rẽ etiã cæterorum conſentiat curſus aſtrorũ. Hæc Seruius in illud 3. Aeneid. 28.
Iura domosq; dabam, ſubitò quum tabida membris
Corpto cæli tractu, miſerandaq; uenit
Arboribuſq; ſatiſq; lues, & lethifer annus.
Linquebant dulces animas, aut ægra trahebant
Corpora: tum ſteriles exurere Syrius agros.

Digitized by Google

Arebant herbæ, & uictum seges ægra negabat.

Syrma,] *syrmatis*, pen. corr. n. ge. (σύρμα,) Genus uestis tragicorum: uel cauda siue tractus uestis fœminarum. Martia. lib. 12. 91. Aptasti longum tu quoque syrma tibi. Idem lib. 1. 155, Musa nec insano syrmate nostra tumet.

Syrophoenix] (συροφοίνιξ,) Qui habitat in ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa Iuue. sat. 8. 116. Obuius assiduo Syrophœnix udus amomo.

Syrtes] (σύρτας,) sunt loca circa fines Aphricæ, Aegyptũ uersus periculosissima: ab σύρειν trahere. Est enim inæqualitas maris & terræ magna, & in uno loco profundissima, in alia uerò satis uadosa. Spirantéq; uento cumulus arenæ, qui supra mare fuerat, in profundissimas residet ualles: & qui deprimebatur, mox super aquas egeritur. Et sunt duæ, pares natura, impares magnitudine. quæ dicũtur maiores & minores, & spatio passuum ducentorum quinquaginta milium separantur, Minor, à Carthagine trecentis milibus passuum distat, & totidem ambitus. Liu. 4. bel. Maced. 226, Ora est minoris Syrtis, & agri huberis: una ciuitas eius Leptis. Maior quadringentis uigintiquinque milibus passuum. Plin. lib. 6. cap. 30. & lib. 7. cap. 2. Cuius sepulchrum à parte Syrtium maiorum est. Seruius uerò, ubicunque sunt arenosa loca in mari, Syrtes asserit uocari. Hoc nomẽ etiam declinatur hæc Syrtis, & has Syrtis, ut ait Priscianus. Virg. lib. 10. Aeneid. 136. In Syrtis in saxa uolans, &c.

Barbaræ Syrtes. Horat. 2. Carm. Ode 6. 1.
Aestuosæ Syrtes. Horat. 1. Carm. Ode 22. 1.
Exercitatæ Syrtes Noto, Horat. Epod. 9. 7.
Getulæ Syrtes. Virg. 5. Aeneid. 11.
Inhospita Syrtis. Virg. 4. Aeneid. 9.
Libycæ Syrtes. Lucan. lib. 1. 99.
Naufraga Syrtis. Silius lib. 17. 128.
Paretoniæ Syrtes. Lucan. lib. 3. 59.
Vastæ Syrtes. Virg. 1. Aeneid. 30.
Sæuas accedere syrtes. Valer. 7. Argon. 18.
Lybicas perrumpere Syrtes. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 5.
Patrimonij Syrtis, per translationem. Cic. 3. de Orat. 89. Syrtim patrimonij, scopulum libentius dixerim.

Syrticus] pe. co. adiect. (συρτικὸς,) ut Hammon Syrticus. Lucan. lib. 10. 3.

Syrus] Syra, Syrum, possessiuum: item Syrius, Quod ex Syria est. Vnde Syri & Syrij, qui ex Syria sunt. Vide Syria.

Syrus] (σύριος,) prima producta, Straboni lib. 10, insula è qua Pherecydes Babius duxit originem. Huius mentionẽ fecisse uidetur Homerus, Syriam illam appellans,

Insula quæ Syria Ortygiæ, stat littore supra.

Syrus] (σύρος,) Fossa ubi reconditur frumẽtum. Syros, inquit Curtius lib. 6. uocant barbari circa Caucasum: quos ita solerter abscondunt, ut nisi qui defoderint, inuenire non possint. in ijs conditæ fruges erant. Plin. lib. 18. cap. 30. Vtilissimè tamen seruantur in scrobibus quos syros uocant, ut in Cappadocia & in Thracia, Hispania & Africa. Budæus contendit scribendum esse per i Latinum. quod facilè crediderim: nam Græca dictio non est.

Sysitos] (σύσσιτος,) Latinè sodalis, Caius iurisconsul. Sodales sunt, qui eiusdem collegij sunt.

Systole] pen. corr. f. g. (συστολὴ,) Correptio: figura est quũ longa syllaba contra eius naturam corripitur. ut apud Virgil. 1. Aeneid. 16. Connubio iungam stabili, propriamq; dicabo. Vbi Nu breuem posuit, quæ naturaliter longa est. nam alio loco longam posuit, ut 3. Aeneid. 64. Hectoris Andromache Pyrrhin connubia seruas?

T

LITERA cõsenans, cognationem quandam cum D. habet, ut testatur Quintil. lib. 1. cap. 4. 12. Nam ueteres Alessanter, Cassantra scripserunt: nos modò Alessander, uel Alexander, & Cassandra.

Tabanus] *tabani*, pe. corr. mascul. gen. (οἶστρος, μύωψ,) Genus uermis, à quibusdam asilus dictus. Plin. lib. 11. cap. 28. 4. Reliquorũ quibusdam aculeus in ore, ut asilo, siue tabanum dici placet, &c. Varro 2. de Re rustica, cap. 5. 13. Itaq; quòd eas æstate tabani concitare solent, & bestiolæ quædam minutæ sub cauda, &c.

Tabella] *tabellæ*, & *Tabellarius*, Vide Tabula.

Tabeo] Tabes, Vide Tabes.

Tabereni] pen. prod. (ταβαρηνοὶ,) populi iuxta Chalybes, Pomponio lib. 1. quos Strabo Tabarnos nominat. Rectius Tibereni, uel Tibarani dicendi, teste Hermolao. Iustissimi sunt illi, nec prius prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiarint. Quum mulier partu liberatur, uir in lectulum tanquam pueri author decumbit, eumq; ut puerperã effœta uxor curat, ut ex Nymphodoro Cælius annotauit. Valerius Flaccus lib. 5. Argon. 30. Quo de loco doctissima extat Angeli Politiani epistola ad Pomponium Lætum.

Taberna] *tabernæ*, (τὸ λιμμα,) Dicitur quasi trabena, à uallidioribus trabibus, quibus superiora sunt suspensa, ut ait Donatus. Accipitur pro omni ædificio quod est utile ad habitãdum, ex eo quòd taberna tabulis claudebatur, siue cooperiebatur. ut ait Vlpianus de Verb. signif. Cic. Attico, libro 14. 305. 4. Tabernæ mihi duæ corruerunt. Idem ad Q. fratrem, lib. 3. 23. 1. Iuuenalis Saty. 3. 30.

Fixa catenatæ siluit compago tabernæ.

Arcana taberna. Propert. lib. 4. eleg. 8. 4.
Diuersoria taberna. Plaut. Menæch. 9. 75.
Instructa & ornata taberna. Cic. pro Cluent. 142.
Meritoria taberna, Vide Mereo.
Obscuræ tabernæ. Horat. de Arte, 47.
Salax taberna. Catull. ad contubernales, 35. 1.
Claudere tabernam. Cic. pro Domo sua, 43.
Diuertere in tabernam. Cic. 2. de Inuent. 121.

Taberna, (ἐργαστήριον,) Vbi opera ipsa, cæteraq; merces uẽditantur. Horat. 1. Serm. saty. 4. 15. Nulla taberna meos habeat neq; pila libellos.

Libraria taberna, Vide Liber.

Tabernarius] *tabernarij*, masc. g. (κάπηλος,) Qui in taberna uenditat. Cic. pro L. Flacco, 14. Opifices & tabernarios, atq; illam omnem fæcem ciuitatum quid est negotij concitare?

Clodius concitator tabernariorum. Cic. pro Domo sua, 11.

Tabernarius, qui uinum uenditat: sicut aquarius, qui uendit aquam. Cælius ad Cic. lib. 8. 6. 9. nisi ego cũ tabernarijs & aquarijs pugnarem, uetternus ciuitatem occupasset.

Tabernarius, adiectiuum. (καπηλικὸς,) ut Comœdiæ tabernariæ, in quibus non Magistratus, sed humiles personæ inducũtur. Dictæ quòd olim tabulis domus uulgò tegerẽtur.

Tabernaculum] *tabernaculi* pe. cor. (σκῆνος, σκήνωμα,) Teclum castrense, quòd ueluti taberna quædam sit. Cic. 2. de Nat. deor. 16. Se quũ legeret libros, recordatũ esse uitio sibi tabernaculum captum fuisse in ortos Scipionis.

Militare

Militare tabernaculum. Cic. de Clar. Orat. 18.
Collocare sibi tabernaculũ in aliquo loco. Cic. in. Pisonẽ, 48.
Perpotare totum diem in aliquo loco posito tabernaculo. Cic. 7. Verr. 69.

Tabes] tabis, f. g. (φθόη, φθίσις, τηκεδὼν, μαρασμὸς,) Morbus est, cuius tres species sunt. Vna, qua corpus non alitur, & naturaliter semper aliquibus decidentibus, nullis uerò in eorum locum subeuntibus, ita summa macies oritur: & nisi occurritur, tollit. Atrophiam hanc Græci uocant. Alia est quam appellabant cachexiam, ubi malus corporis habitus est, ideoq; omnia alimenta corrumpuntur: quod ferè fit, quum longo morbo uitiata corpora etiam si illo uacant, refectionem tamen non accipiunt. Tertia est species, quam Græci phthisim nominant, ἀπὸ τῦ φθίνειν, quod est consumi & tabescere. Oritur ferè à capite, inde in pulmonẽ destillat, huic exulceratio accedit. Ex hac febricula leuis fit, quæ etiã quum quieuit, tamen & repetit: frequens tußis est, pus excreatur. Hæc Sipontinus ex Celso li. 3. ca. 22. Festus, Tabem eam quæ faceret tabescere apud antiquos usurpatũ. Salustius lib. 4. histor. Qui quidem mos, ut tabes in urbem coniectus. Et Coruinus pro Liburnia, Propter hanc tabem atq; pernitiem domus totius. Hactenus Festus. Virg. 6. Aen. 89. Hic quos durus amor crudeli tabe peredit. Vbi Seruius, Tabe, corpore defluente paulatim.

Cæca tabe liquefactæ medullæ. Ouid. 9. Metam. 35.
Funesta tabes ueneni. Ouid. 3. Metam. 10.
Lenta tabe liquitur. Ouid. 2. Metam. 162.
Pallida tabes lucri. Lucan. lib. 4. 20.

Tabes interdum aliquid cruentum significat, quod propriè tabum nominant, eſq; sanies & sanguis corruptus. Virg. 3. Aen. 6. Et terram tabo maculant. Vbi Seruius, Tabo, corrupto sanguine. Et est nomen, casus septimi tantum, ut sponte, natu. Quod si uelis declinare, hæc tabes, huius tabis dicis. Idem 8. Aeneid. 98.

& sanie taboq; fluentes. Seruius, Sanies mortui est: tabo, uiuentis scilicet sanguinis. Cic. 1. Tusc. 172.

Saxa spargens tabo,
Sanie & sanguine atro. Ex poeta. Ouid. 2. Metam. 153.
Protinus inuidiæ nigro squalentia tabo
Tecta petit. Vbi interpres Diptotum nomen est & duorũ casuum. Nam tabi & tabo solum inueniuntur.

Turbi dilapsa cadauera tabo. Virg. 3. Georg. 112.
Atro tabo fluentia membra. Virg. 3. Aen. 126.
Infecit pabula tabo. Virg. 3. Georg. 97.
Putri tabo liquentia cadauera. Silius, lib. 13. 99.
Crasso tabo oblita cuncta rubent. Stat. 5. Thebaid. 63.
Mortifera tabe tincta sagitta. Ouid. 3. de Ponto, Eleg. 1. 6.
Vndantẽ tabem per auras latè torquet serpens. Sil. lib. 17. 91.

Tabes etiam dicitur uis corrumpendi putrefaciendiq;. Liu. lib. 10. bell. Maced. 15. Arca altera manis inuenta sine ullo uestigio corporis humani aut ullius rei, per tabem tot annorũ omnibus absumptus.

Arborum tabes. Plin. lib. 17. cap. 24. 15. de uitijs & morbis arborum. Quædam temporum causæ aut locorũ non propriè dicuntur morbi, quoniam protinus necant: sicut tabes cum inuaserit arborem, aut uredo: uel flatus alicuius regionis proprius, &c. Quæ uerba Plinij ad uerbũ ferè ex quarto Theophrasti, de plantis transcripta sunt, qui hanc tabem ἐπιπληξιν τῶν δενδρεων uocat, quasi perculsionem, aut stuporem arborum, quum stirpes arescunt tabido morbo excuti, eo modo quo homines ægri longa tabe emaciati, defectiq;.

Nimborum tabes. Luc. lib. 1. 165. Imbribus, & tabe nimborũ arbusta uacillent.

Fori tabes. Tacit. lib. 11. Et quomodo uis morborũ pretia medentibus, sic fori tabes pecuniam aduocatis ferat.

Tabitudo] pen. pro. tabitudinis, (τῆξις,) Idem quod tabes. Plin. lib. 22. cap. 25. 9. Peculiariter tamẽ longo morbo ad tabitudinem redactis subuenit. De alica.

Tabidus, pen. cor. Adiect. (τηκεδαν̀ος, μαρασμώδης,) Corruptum quod tabem patitur. Mart. lib. 1. 74. Indignas premeret pestis quum tabida fauces.

Lues tabida. Virg. 3. Aen. 28.
Mens tabida facta. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 14.
Vetustas tabida consumit ferrũ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.
Tabida nix, quum iam cõsumitur, & colorem prorsus amisit, ut iam fæci simillima sit. Liu. 1. bel. Pun. 135.

Tabificus] pen. cor. Adiect. (φθοροποιὸς, φθισικὸς,) Quod tabem inducit. Vnde à Cicerone lib. 4. Tusc. 55. ægritudo & metus, tabificæ mentis perturbationes dicuntur, quoniã mentem lacerant, tabem, cruciatum, & afflictionem inferunt. Plin. lib. 8. cap. 10. 2. Et terram edisse ijs tabificum est, nisi sæpius mandant.

Aer tabificus. Lucan. lib. 5. 23.
Saniem tabificam expirat serpens. Sil. lib. 6. 56.
Vis tabifica. Plin. lib. 29. cap. 4. 8. Non enim est tabifica uis: itaq; occisa morsu earum animalia cibis innoxia sunt.

Tabificabilis] & hoc tabificabile, pen. corr. (μαραντὸς,) à ueteribus dicebatur. Accius, Pars neci orbificor liberorũ letho tabificabili.

Tabeo] tabes, tabere: siue

Tabesco] tabesco, (τήκομαι, μαραίνομαι, ἀτροφῶ,) tabescere, interiore sensu liquescere & consumi. Et propriè in amore & mœrore tabescere dicimur, quamuis de alijs dici possit. Gell. lib. 7. ca. 8. Delphinus amans desyderio tabuit, exanimatusq; est. Plaut. Cap. 4. 31.

Ego qui tuo mœrore maceror,
Macesco, consenesco, & tabesco miser.

Artus tabentes. Virg. 1. Aen. 36.
Ceræ tabuerant. Ouid. 8. Metam. 46.
Corpora tabent. Ouid. 7. Metam. 110.
Dies tabescit, quæ ad occasum tendit. Plaut. Sticho, 11. 6.
Galea tabescens. Claud. 4. Paneg. 69.
Humor calore tabescit. Cic. 2. de Nat. deor. 39.
Sal tabescit. Cato de Re rust. Id aliquoties in die quotidie facito usqueadeò donec sal desierit tabescere.
Animus tabescit assiduis curis. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 16.
Desyderio alicuius tabescere. Cic. in Catil. 29.
Ipsi ita acerba, ut tabescat dolore. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 6.
Dolore ac miseria tabescere. Terent. Adel. 4. 3. 12.
Lumina tabescunt fletu. Catull. ad Mallium, 63. 11.
Luctu æterno tabescere. Lucret. lib. 3. 187.
Molestijs & morbo tabescere. Cic. 4. Tusc. 56. Et 3. de Natura deor. 122.
Otio tabescere. Cic. ad Att. lib. 2. 29. 2.

Tablinum] tablini, pen. pro. (πινακοθήκη,) Locus hybernæ stationis atrio proximus, quòd ferè ex tabulis constaret: ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaq; rerũ gestarum, actarumq; asseruantur, aliàs grammatophylacium dicitur. Plin. lib. 35. cap. 2. 3. Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in Magistratu gestarum. De priuato tabulario uel tablino Plinius intellexit. Cic. 3. de Nat. deo. 105. tabularium dixit Apule. lib. ult. Florium, Medici cum intrauerint ad ægrum, uti uisant, nemo eorum quod per pulchra tablina in ædibus uisant, et lacunaria auro oblita. Festus, Tablinum proxime atrium locus dicitur, quòd antiqui Magistratus in suo imperio tabulas rationum ibi habebant: publicarum rationum causa factum locum. Alij

Digitized by Google

dicunt tablinum à tabulis. Hactenus Festus.

Tabor] (ταβὼρ,) mons in medio Galileæ sublimis.

Tabraca] pen. cor. (τάβρακα,) oppidum est Africæ minoris, Silius Sabatram nominat libro 3. 52.

Sabatra tum Tyrium uulgus, &c. Alijs Tabatra, quod minime mirum est. Barbara enim uocabula inepta sunt, nec semper eodem sono utraq; lingua efferri consueuerunt, ut Hermolaus scribit. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 15.

Inclyta captiuo memoratur Tabraca Mauro.

Tabula] tabulæ, pen. corr. (πινακὶς, πίναξ, πλάξ, σανὶς,) Notæ significationis.

Imago alicuius in tabulis. Cic. 5. de Fin. 6.

Incisa tabula his literis, Vide Incido, pen. prod.

Imprimere tabulas parieti, Vide Imprimo.

Votiua tabula. Horat. 1. Carm. ode 5. 3.

Arripere tabulam de naufragio. Cic. 3. Offic. 120.

E naufragio tabula, Vide post Nauis.

Pictæ tabulæ. Horat. 1. epist. 2. 11. Cic. pro Rosc. Amer. 79.

Quid præterea cælati argenti? quid stragulæ uestis? quid pictarum tabularum? quid signorum? quid marmoris apud illum putatis esse?

Laceræ tabulæ. Ouid. 11. Metam. 86.

Ad tabulam decumbere, Vide Decumbo.

Tabula cerata, in qua antiqui scribebant. Plaut. Asin. 13. 19.

Tabula, Liber est quẽ sibi quisq; nostrum priuatim facere consueuit, quasi quoddam memoriæ promptuarium eorum quæ agimus, id est diarium & ephemeris actionũ nostrarum. Liu. lib 4. de censura loquens, Constitutum est eam domum unicuiq; nostrum debere existimari, ubi quis sedes & tabulas haberet, suarumq; rerum constitutionem fecisset. Budæus.

Tabulæ accepti & expensi, Rationes in quas acceptæ & expensæ pecuniæ referebantur. Cic. 3. Ver. 40. Idẽ pro Rosc. Comœdo, 2. Si tabulas C. Fannius accepti & expensi proferat suas in suam rem, suo arbitratu scriptas, quo minus secundum illum iudicetis, non recuso.

Tuis tabulis causam dicis, pro Domesticis rationib. Cic. in Ver. An tuis solis tabulis causam te dicturum existimasti? Bud.

Tabulæ nouæ appellantur, quãdo debitores creditas pecunias cum usuris persoluere non coguntur ipsis creditoribus, & abolitis prioribus debitis nouæ tabulæ cõficiuntur. Cic. lib. 2. Offic. 123. Tabulæ uerò nouæ quid habent argumenti, nisi ut emas tibi mea pecunia fundum, eum tu habeas, ego non habeam pecuniam?

Vindices enim tabularum nouarum nouam tabulam uidimus. Cic. 11. Philip. 299.

Proscribere tabulam. Cic. Qu. frat. lib. 2. 10. 6.

Tabulæ, iudicum etiam dicuntur, Asconius in Diuinatione, In causis maioribus iudices uniuersi in cistã tabulas simul cõiiciebant, suas insculptas literas habentes absolutionis, siue condemnationis, cum de alicuius capite agebatur: N & L ampliationis. his enim literis significabant non liquere. Idẽ Asconius alio loco, tabellas cereas intelligit, quibus sententias ferebant, erant enim sententiæ non uocales, sed tabellariæ. Cicero in Pisonem, 8. Cui primam comitijs tuis dederas tabulam prærogatiuæ, quem in senatu sententiam rogabas tertium.

Censoriæ tabulæ, Vide Censeo.

Tabula Valeria. Cic. ad Terentiam, libro 14. 2. 5. Quemadmodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta esses. Idem in Vatinium, 16.

Bibliothecas omnium philosophorũ unus mihi uidetur XII. tabularum libellus, & authoritatis pondere, & utilitatis ubertate superare. Cic. 1. de Orat. 96.

Tabulæ, numero plurali, siue per diminutiuum tabellæ, dicebantur testamenta, siue aliæ publicæ scripturæ, cuiuscunq; materiæ essent. Quint. lib. 5. ca. 7. Testimonia dicuntur aut per tabulas, aut à præsentibus. Idem lib. 6. cap. 4. Vetus habebat testamentum: & unus ex amicis recentioribus sperãs aliquid ex mutatione tabularum, falsam tabulam intulerat, consulens eum an primipilaris ei testamento suaderet ordinare suprema iudicia. Noli, inquit, facere: offendis illũ. Primæ tabulæ testamenti sunt, in quibus hæredes primo loco instituuntur: secundæ sunt in quibus substitutiones fiunt, si instituti hæreditatẽ nõ adierint. Tabulæ enim testamentũ significant. Vnde bonorum possessiones secundum tabulas & contra tabulas dictæ. Tabulæ etiam dicuntur folia testamenti. Quare primæ & secundæ tabulæ intelligi possunt prima & secunda charta testamenti, quæ etiam primæ & secundæ cereæ dicuntur. Budæus.

Accusare tabulas, Vide Accuso.

Tabulas testamenti aperire. Caius Quemadmodum test. aper. L. Sed siquis, & si fortè omnibus absentibus causa aliqua aperire tabulas urgeat, &c.

Pupillares tabulæ. Vlp. in L. Si mater. ff. De excepti rei iud.

Conficere tabulas, Vide Conficio.

Configere tabulas, Vide Configo.

Eximere alicuius nomen de tabulis. Cic. pro Rosc. Amer. 15.

Inferre in tabulas aliquod commodum. Cic. pro Flacco, 15.

Obsignare tabulas, Vide Obsigno.

Signatæ tabulæ. Quint. lib. 5. cap. 11. 25.

Tabulæ, Syngraphæ, & documenta literaria. Cic. 2. de Oratore, 64. Nam pro tabulis & contra tabulas, & pro testibus & contra testes, &c. Vel separatim dicere solemus de genere uniuerso. Inde illud, Tabulis obsignatis cum aliquo agere. 5. Tusc. 48. Budæus.

Tabula pro auctione. Cic. pro Cecinna, 11. Adest ad tabulam: licetur Ebutius, &c. Budæus.

Auctionariæ tabulæ, Vide Augeo.

Tabella] tabellæ, Diminut. (πινάκιον,) Parua tabula. Plin. lib. 16. cap. 39. 1. Inuentum est pictorum tabellis immortale. Cic. ad Gallũ, lib. 7. 24. 10. Ea uolebam tabellis ornare.

Blandæ densæq; tabellæ. Iuuen. Saty. 9. 4.

Rasis tabellis infusa cera. Ouid. 1. de Arte, 89.

Committere uerba tabellis. Ouid. 9. Metam. 118.

Tabellæ, Epistolæ dicebantur, quòd in breuibus tabulis scriberentur. Plaut. Epid. 5. 67. Idem Pseud. 3. 38. Tace dum pellego tabellas.

Croceæ membrana tabellæ. Iuuen. Saty. 7. 3.

Lepidæ tabellæ, Vide Lepidus.

Verba dedit ferenda tabellis. Ouid. 14. Metam. 141.

Properatæ tabellæ, Celeriter scriptæ. Ouid. 9. Metam. 118.

Arcanas signare tabellas. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 3.

Tabellæ, In quibus iudices scribebant. Cic. 1. Verr. 13. Ceratam unicuiq; tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. Idem 6. Verr. 93. De quo uos sententiam per tabellam feretis?

Videtis in tabella iam antè quanta facta sit labes. Cicero de Amicit. 39.

Ferre tabellam. Cic. 2. de Leg. Agr. 20. Quod meis comitijs nõ tabellã indicem tacitæ libertatis, sed uocẽ uiuã præ uobis, indicẽ uestrarum erga me uoluntatũ ac studiorum tulistis.

Obsignata tabella. Cic. 5. Tusc. 48.

Grata tabella. Cic. pro Plancio, 62.

Laureatæ tabellæ, Vide Laurus.

Tabellarius] tabellarij, m. g. (βιβλιοφόρος, γραμματοφόρος,) Ratiocinator, supputator, phyllacista, qui in tabella, nomina & rationes obseruat. Sidonius ad Petreiũ, Sed & ille suscipiebat,

Digitized by Google

ſuſcipiebat hunc granditer habens in eo conſiliariũ in iudi cijs, uicariũ in eccleſijs, procuratorẽ in negotijs, uillicum in prædijs, tabellarium in tributis, in lectionibus comitem, in expoſitionibus interpretem, in itineribus contubernalem.

Locuples tabellarius, Vide Locuples in Locus.

Tabellarius, Qui literas perfert. Cic. ad Terent. lib. 14. 22. 1. Idẽ ad Pætũ, lib. 9. 15. 1. Duabus tuis epiſtolis reſpondebo, uni, quàm triduo antè acceperã à Zeto: alteri quam attulerat Phileros tabellarius.

Fidelis tabellarius. Cic. Att. lib. 1. 8. 2.

Tabellarius, Adiect. (πινακιακὸς,) ut Lex tabellaria. Cic. pro Seſtio, 89. Tabellaria lex ab L. Caßio ferebatur: populus libertatem agi putabat ſuam: diſſentiebant principes, & in ſalute optimatium temeritatem multitudinis & tabellæ licentiam pertimeſcebant. Aſconius in ſecundum Verrinarũ, L. Caßius, Inde, inquit, ſunt leges Caßiæ tabellariæ de ſuffragijs liberè ferendis, non uoce, ſed tabella. Tabellariæ naues, quæ præmittebantur in portum, ad nuntiandum aduentũ proximæ claßis. Senec. epiſt. 78.

Tabellaria, Species tormenti. Seneca 3. de Ira, Torſerat per omnia quæ in rerũ natura triſtißima ſunt, fidiculi, tabularibus, equuleo, igne, uultu ſuo.

Tabularis] *& hoc tabulare, pen. pro. (πινακικὸς,) Quod ad tabulas pertinet, & in tabularũ ornatum accõmodatur. Plin. lib. 34. cap. 9. 1. Aes omne frigore magno melius ſundi. Sequens temperatura ſtatuaria eſt, eademq; tabularis.*

Tabularium] *tabularij, (γραμματοφυλάκιον,) authore Seruio, inſtrumentum eſt in quo tabulæ, hoc eſt inſtrumenta & literæ & actus publici reponuntur. Cic. pro Archia poeta, 6. Hic tu tabulas deſyderas Heraclienſium publicas, quas Italico bello incenſo tabellario interiſſe ſcimus omnes. Idem 3 de Nat. deor. 105. Vt iudicetur qui tabellarium incenderit. Ouid. 15. Metam. 162.*

Tabularij] *(πινακιαφορακιγεὰι,) Obſignatores tabellarum, ſiue hæ ad teſtamentum, ſiue ad aliud pertineant. Tacit. lib. 14. Igitur Fabiarus tabularijs quos memoraui, & alijs minus illuſtribus obſignat.*

Tabulo] *tabulas, pen. cor. (σανιδῶμαι,) tabulare, Tabulis aliquid conſtruere.*

Tabulatio] Verbale, *(σανίδωσις,) Ipſa tabularum conſtructio. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33. Centonesq; inſuper iniecerũt, ne aut tela tormentis miſſa tabellationẽ perfringerent, aut ſaxa ex catapultis lateritium excuterent.*

Tabulatus] *pen. pro. Adiect. (σανιδωτὸς,) ex tabulis factũ. ut tabulatus tranſitus, tabulis ubiq; interpoſitis confectus. Plin. epiſt. 17. lib. 2.*

Tabulatum] *pen. prod. n. g. (σανίδωμα, ἀξύφακτος, ὑπερῷον,) Plana in ædificijs ſuperficie, quadratis lapidibus, uel etiam tabulis conſtrata & parietibus undecũq; ſuffulta. Cato cap. 32. Si in terra, uel tabulato olea nimiũ diu erit, putreſcet, oleum fœtidum fiet. Cæſar 6. bel. Gal. 102. In extremo ponte turrim tabulatorum quatuor conſtituit, præſidiumq; cohortium duodecim pontis tuendi cauſa ponit. Iuuen. Saty. 10. 11. -numeroſa parabat*
Excelſæ turris tabulata. Virg. 2. Aen. 93.
Summa tabulata.

Deſtruit tabulata. Stat. 10. Thebaid. 175.

Strata ſolo tabulata. Stat. 1. Sylu. 5. 12.

Tabulata, in arboribus ſunt rami effuſiores in planta tendentes nõ in altiora creſcentes, inquit Seruius. Plin. lib. 17. ca. 23. 3. Et ulmus detruncata à media in ramorum ſcamna dirigitur, nulla ferè uiginti pedum altiore arbore: tabulata earũ ab octauo pede altitudinis dilatantur in collibus, ſiccisq; agris. Virg. lib. 2. Georg. 73.

-ſummasq; ſequi tabulata per ulmos. Col. lib. 5. cap. 6.

Taburnus] *mons Campaniæ, oliuetis abundans. Virg. 2. Georg. 8. -iuuat iſmara Baccho*
Conſerere, atq; olea magnum ueſtire Taburnum.

Tacapa] *pen. cor. (τάκαπα,) Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Vrbs Syrtis paruæ: Plinio Tacape: uulgò Capis.*

Taceo] *taces, tacui, tacitum, pen. cor. (σιγάω, σιωπάω, ἡσυχάζω, γλωσσοκρατέω,) tacere, notæ ſignificationis. Terent. Eunucho, 3. 2. 23.*
Nunquid habes quod contemnas quid tu autem Thraſo? Tacent, ſatis laudant.
Enunciabo apud homines familiariſſimos, quos ſemper tacui, & tacendum putaui. Cic. 1. de Orat. 59.
Ante expectatum tacuit. Ouid. 4. Metam. 158.
Tacere aliquid, Reticere. Terent. Eun. 1. 2. 23.
Callidè quid tacere. Quint. lib. 5. cap. 13. 33.
Taceo te. Plaut. Milit. 14. 99.
Vlciſci ſe tacendo. Ouid. 2. de Remed. 50.
Tacere de. Plin. lib. 13. cap. 16. 2. De menſis tamen tacuit.
De re aliqua tacere. Quint. lib. 1. cap. 2. 10.
Nimium diu de rebus alicuius tacere. Cic. Att. lib. 1. 14. 9.
In his ſaltem rebus, in quibus de ſe taceri uelit, tacere. Cic. de Lege Agrar. 3.
An me taciturũ tantis de rebus exiſtimauiſtis. Cic. 2. Ver. 17.
Tacere, Securum eſſe: quoniã qui ſecuri ſunt, nullam interrogandi cauſam habent. Terent. Adel. 2. 4. 16. Tace modò, ac ſequere. Ibid. 2. 2. 1. Tace, egomet conueniam iam ipſum.
Tacere etiã dicuntur quæ ſine uoce ſunt. Virg. lib. 4. Aen. 73.
-totumq; pererrat
Luminibus tacitis. Et 4. Aen. 105. Quũ tacet omnis ager.
Amor tacetur in Medio Marte. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 8.
Iurgia turbida tacuerant. Ouid ad Piſonem, 18.
Oculi tacent. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.
Plectra dolore tacent. Ouid. epiſt. 21. 40.
Tacitum eſt, imperſonale. Terent. Adel. 3. 4. 38. Ignotum eſt, tacitum eſt, creditum eſt.
Taceantur. Martialis libro 1. 28. Fucinus & pigri taceantur ſtagna Neronis.

Tacens] *tacentis, (λαταγωνιστῶν,) Partic. Plaut. Rud. 24. 72. Quia enim neq; loquens es, neq; tacẽs unquam bonus.*
Oratio tacens. Quint. lib. 2. cap. 28. 3.
Fluuius tacens. Senec. Herc. fur. 9. 20.
Vento tacente tumuit mare. Ouid. Medea, 10. 6.

Tacendus] *tacenda, tacendũ, (σιωπητέος,) Mart. lib. 1. 46. Vir Celtiberis non tacende gentibus, &c.*
Loqui tacenda. Ouid. 2. de Arte, 121.

Tacitus] *tacita, tacitum, pen. cor. (κώφεως, ἀκέων, ἐχέμυθος, σίγαλος,) Qui tacet: & quod ſecretum eſt optimè nouit tenere apud ſe, & tacere. Plaut. Rud. 23. 87. Tu abi tacitus tuam uiam. Terent. Eun. 3. 5. 23. Quid id eſt? C. tacitus, citius audies. Idem Hecyra, 4. 1. 3. Ita corripuit derepente tacitus ſeſe ad filiam.*
Aſſentitur tacitus. Cic. 1. Verr. 12.
Accepit hanc plagam tacitus. Cic. 5. Ver. 114.
Arguit tacitus. Liu. 1. ab Vrbe, 67.
Dat tacitus. Cic. 2. Ver. 20. Id enim conſilij mihi profectò taciti dabitis, quod egomet mihi neceſſariò capiendũ intelligo.
Perſpicere uoluntatem tacitorum. Cic. 1. in. Catil. 15.
Tacitus, Paßiuè aliquando accipitur. Virg. 6. Aen. 169. Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat? Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 2. Sed prima duo capita epiſtolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda ſunt.
Vulgator taciti. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 11.
Si uoluntas tacitis uerbis intelligi poſſet, uerbis omnino nõ ute

remur

Digitized by Google

remur. Cicero pro Cecinna, 39.
Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. Cic. 3. in Catil. 70.
Acceſſus tacitus. Vide Accedo.
Affectu tacito letari. Ouid. 7. Metam. 30.
Annis tacitis ſeneſcimus. Ouid. 6. Faſt. 155.
Occulta & tacita aſſenſio. Cic. pro Milone, 8.
Celo tacito labentia ſydera. Virg. 3. Aen. 104.
Cogitationes tacitæ. Quint. lib. 6. cap. 1. 33.
Commendatio tacita. Quint. lib. 4. cap. 1. 6.
Curſus tacitus fluminis. Ouid. 14. Metam. 120.
Tacita eſſe poterit in id dignitas noſtra? pati poterunt oculi me cum Gabinio ſententiam dicere? Cic. Att. lib. 10. 197. 4.
Dolor tacitus. Ouid. 1. Faſt. 72.
Dulcedine tacita tangere pectus. Lucret. lib. 3. 184.
Reprehendi tacita exiſtimatione. Cic. de Prouinc. Conſul. 33.
Vocat me aliò iamdudum tacita ueſtra expectatio. Cicero pro Cluentio, 49.
Tacita corporis figura. Cic. pro Roſc. Comœdo, 11.
Furtum tacitum. Ouid. 1. Faſt. 110.
Inceſſu tacito progreſſus. Virg. 12. Aeneid. 44.
Tacitæ magis & occultæ inimicitiæ timendæ ſunt, quàm indictæ & apertæ. Cic. 7. Verr. 143.
Ira tacita exæſtuare. Ouid. 6. Metam. 125.
Mente tacita gerit uulnus. Ouid. 5. Metam. 86.
Mœſtitia tacita. Liu. 1. ab Vrbe, 127. Sed ſilentium triſte ac tacita mœſtitia ita defixit omnium animos.
Murmure tacito ueuerantur numen. Ouid. 6. Metam. 41.
Nox tacita. Ouid. 9. Metam. 96.
Nutus taciti. Ouid. 3. Amor. 10. 5.
Officium & ſtudium tacitum. Cic. pro Quintio, 52.
Os tacitum præbere alicui. Cic. 5. Verr. 33.
Pallore tacito fateri animum. Ouid. 6. Faſt. 4.
Paſſu tacito præterire. Claud. 4. Paneg. 102.
Pectus tacitum pertentant gaudia. Virg. 1. Aen. 102.
Piſces taciti. Ouid. 4. Metam. 10.
Timor tacitus. Lucret. lib. 6. 237.
Vis tacita. Quint. lib. 3. cap. 5. 7.
Voce tacita dicere aliquid, Suſurrare. Ouid. 9. Metam. 61.
Vultus taciti. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Tacitũ pro arcano quod taceri uolumus. Senec. epiſt. 84. Falſum ergo eſt hoc quod patrocinij loco ponitur, ei qui ſoleat ebrius fieri, non dari tacitum.

Tacitè] Aduerb. ſiue tacito, pen. cor. hoc eſt ſecretè, & ſubmiſſe. (σίγα, σιγῇ,) Plau. Pœnulo, 2. 32. Matronæ tacitè ſpectent, tacitè rideãt. Idem Aſin. 12. 42. Tacitè auſcultemus.
Tacitè dare poteſtatem. Cic. pro Milone, 7.
Tacitè, obſcureq; concedere. Cic. pro Quintio, 28.
Tacitè prætereuntem execrari. Liu. 2. ab Vrbe, 254.
Tacitè rogare. Cic. pro L. Manil. 8.
Annus tacitè labens. Ouid. 1. Faſt. 14.
Tacitò intelligere. Cic. 4. Verr. 130.
Habere aliquid tacitè. Liu. lib. 2. Decad. 5. Et quanquam diſſimulare, & tacitè habere id, patiq; ſtatuerat.

Taciturnus] Adiect. (σιωπηρὸς, σιγηλὸς, σιγηρὸς,) Qui natura facile tacet.
Ripa taciturna caret uentis. Horat. 3. Carm. ode 29. 5.
Silentia taciturna. Ouid. 2. de Arte, 101.
Statua taciturnius. Horat. 2. epiſt. 2. 17.
Taciturniſſimum oſtium, apud Plautum Curc. 2. 20.

Taciturnulus] pen. cor. (ὑποσιγηρὸς,) Adiect. diminut. Apuleius, Blanda mulier, & taciturnula.

Taciturnitas] pen. cor. taciturnitatis, f. g. (ἀφασία, ἀφωνία, ἐχεμυθία,) Obſeruantiæ genus in ſilentio conſtitutæ. Terent. And. 1. 1. 7.
Sed his quas ſemper in te intellexi ſitas, Fide, & taciturnitate. Cic. ad Lent. lib. 1. 5. 13. Sed noſti hominis tarditatem & taciturnitatem.
Annua taciturnitas. Cic. in Piſonem, 24.
Inuida taciturnitas. Horat. 4. Carm. ode 8. 5.
Perpetua taciturnitas, Vide Perpetuus.
Suſpicionem mihi maiorem tua taciturnitas attulerat. Cic. Att. lib. 7. 128. 1.
Experiri taciturnitatem alicuius. Cic. de Clar. Orat. 124.
Taciturnitas imitatur confeßionem. Cic. 1. de Inuent. 70.

Tacitus] Corn. (τάκιτος κορνήλιος,) ſub Adriano princeps orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Veſpaſianos uſq; peruenit, ab ijſq; honoribus euectus hiſtoriam principum cõſcripſit, ab Auguſto uſq; ad Adrianum, quæ ad nos haud integra peruenit. Hanc igitur non uitas imperatorum auſus inſcribere, ſed tantũ diurnales actiones, quæ mediũ inter hiſtoriã & uitas tenerent. Scripſit & de Clar. Orat. Cic. Brutum & materia & dicendi copia imitatus. Prætetea uitam Agricolæ ſoceri ſui: & de moribus ac ſitu Germaniæ, ſtylo preſſo & eleganti, tum arguto & ſententioſo: in cætera uerò hiſtoria aliquantulum ſublimior. Scribit Flauius Vopiſcus hunc authorem tanquam è ſuis progenitoribus, Tacitum imperatorẽ quotannis decies deſcribi, ne liber periret, eumq; in omnibus bibliothecis apponi iußiſſe. Tertullianus autem noſter eum mendaciorum loquentiſſimum appellat.

Tacola] (τάκολα,) Indiæ emporium extra Gangem Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalenſibus ui capta: quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem decimum.

Tactus] Vide Tango.

Tæda] tædæ, Vide Teda.

Tædet] tædebat, tæduit, & tæſum eſt, (ἐξαποφοῖτάω, ἀλυδιάζω,) tædere, notæ ſignificationis. Terent. Eunu. 1. 1. 27. Et tædet, & amore ardeo.
Conſtruitur cum infinitiuo: aut accuſatiuo à parte anteriori, & genitiuo à patre poſteriori.
Cum infinitiuo. Terent. Phorm. 3. 2. 2. At enim tædet iam audire eadem milies.
Cum genitiuo. Plaut. Caſin. 3. 53. Abeo intrò, tædet ſermonis tui. Subaudi me. Terent. Eunu. 2. 3. 6. Tædet harum quotidianarum formarum. Cic. ad Att. lib. 2. 39. 8. Prorſus uitæ tædet, ita ſunt omnia omnium miſeriarum pleniſſima.
Tædet nemorum. Stat. 4. Thebaid. 53.
Quid quæris? tædet omnium nos uitæ. Cicero Attico, libro 5. 104. 2.

Tædium] tædij, (ἀλυδία,) Plin. lib. 19. cap. 6. 12. de alio, Tædium huic quoq; halitu, ut cepis, nullum tamen coctis.
Laboris tædium. Quint. lib. 2. cap. 2. 4.
Sollicitum tædium. Horat. 1. Carm. ode 14. 4.
Adducere tædium, Vide Adduco.
Afferre tædium, Vide Affero.
Cepit tædium, Vide Capio.
Capere tædia cœpti. Ouid. 9. Metam. 124.
Dictare tædium lucis. Quint. lib. 1. cap. 3. 10.
Effugere tædium uarietate. Quint. lib. 4. cap. 2. 83. Nam debet eſſe quampuriſſimus ſermo, & qui uarietate tædiũ effugiat, & mutationibus animum leuet.
Leuare tædium lectionis. Quint. lib. 2. cap. 12. 4.
Ferre tædia. Iuuen. Saty. 16. 5.
Ferenda tædia alicuius. Ouid. 14. Metam. 144.
Parere tædium. Quint. lib. 2. cap. 21. 4.
Subire longa tædia. Claud. 2. in Eutrop. 20.
Tædia ſubeunt animos. Iuuen. Saty. 7. 4.

Tenarus

Digitized by Google

Tænarus] pen.corr.(ταίναρος,) Locus umbrosus in radice Maleæ promontorij Laconiæ iuxta Spartam ciuitatem. In quo quia hiatus magnus est, & strepitus progredientium percipiuntur, dixerunt ueteres per hunc esse descensum ad inferos. Virg. 4. Georg. 94. Tænarias etiã fauces alta ostia Ditis. Ibi erant λατομίαι, hoc est lapidicinæ lapidũ pretiosorũ, qui & Laconica marmora, & Tænarei lapides uocantur. Propert. lib. 3. eleg. 2. 3. Quod nõ Tænareis domus est mihi fulta columnis. Et in singulari gen. masc. est, in plurali neutri. Græcè ταίναρος: à quo Tænarum oppidum dictum est: de quo sic Suidas, Tænarum promontoriũ Laconiæ, in quo fauces erãt ad inferos deducentes, ubi & Neptuni præsidis templum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helotes nihil ueriti Lacedæmonij interfecerunt.

Inuisi Tænari horrida sedes. Horat. 1. Carm. ode 34. 21.

Operta umbris Tænarus. Lucan. lib. 9. 8.

Spartanus Tænarus. Senec. Herc. Fur. 7. 13.

Tænarius] Adiect. (ταιναρέως,) ut Luci Tænarij. Stat. 1. Thebaid. 70.

Marita Tænaria, Helena. Ouid. epist. 13. 9.

Tænarij lapidis meminit Plin. lib. 36. cap. 22. 2.

Tænaris] pen.cor. Patronym. fœm. (ταιναὶς,) ut Ora Tænaris. Ouid. epist. 16. 2.

Tænia] tæniæ, (ταινία,) Vittarum extremitas. Virg. 7. Aen. 71. -fit tortile collo
Aurum ingens coluber, fit longæ tænia uittæ.

Tænia, Tota uitta. Virg. 5. Aeneid. 54. Puniceis ibant euincti tempora tænis. A tæna, non tænia. nam & tæna & tænia dicitur. Seruius.

Tænia propriè dicitur fascia, inquit Festus. Græca enim dictio est, ταινία, quã sic interpretatur Verrius, ut dicat ornamentum esse laneum capitis honorati, ut sit apud Cæciliũ in Androgyno, Sepulchrum plenum tæniarum, ita ut solet. Et aliàs, Dum tæniam qui uulnus uinciret petit. Ennius in Alexandro, Volans de cælo cum corona & tænijs. Hactenus Festus. Plin. lib. 13. cap. 12. 6.

Tæniæ inde dicuntur lapides sub aquis candicantes in longũ porrectæ, à fasciarum similitudine. Plin. lib. 3. in Præfat. 5. Nec profunda altitudo miraculum minuit: frequentes quippe tæniæ candicantis uadi carinas territant.

Tænia, Genus piscis apud Plinium, lib. 32. cap. 7. 9.

Tæniola] pen.cor. Diminut. (ταινίδιον,) Col. lib. 11. cap. 3. 19. Brassica, quum sex foliorum erit, transferri debet, ita ut radix eius liquido fimo illitâ, & nuoluta tribus algæ tæniolis pangatur. Hoc est quasi fasciolis.

Tagasta] (τάγαστα,) Plin. lib. 5. cap. 4. ciuitas Africæ, à qua Tagastensis. Vnde qui Aurelij Augustini uitã scripsere, Tagastensem eum fuisse memorant.

Tagax] tagacis. pen. pro. om. gen. Furunculus, A tago quod est tango. Lucilius, Proscribere posse tagacem mutonis manum. Hæc Festus. Legitur & Tages.

Tages] (τάγης,) Aruspicinæ inuentor, Cicerone teste lib. 2. de Diuin. 74.

Tago] tagis, tagi, (θίγω,) tagere, dixere ueteres, quod nunc tangere dicimus. Pacuuius in Teucro, ut si quisquam me tagit; & tagam. Idem in Hermiona, Aut non cernam nisi tagam. Festus, Sine dubio id antiqua consuetudo usurpauit. nam nunc sine præpositionibus non effertur, ut cõtigit, attigit: quæ secundum aliquos idem sunt quod tagit. Festus.

Tagus] (τάγος,) Hispaniæ fluuius, in Lusitania aureis arenis celebratur, Plin. lib. 3. cap. 3.

Amnis aurifex Tagus. Catull. in Iulium Cæs. 27. 4.

Auriferi ripa beata Tagi. Ouid. 1. Amor eleg. 15. 7.

Opacus Tagus. Iuuen. Saty. 3. 6.

Taigetus] Vide Taygetus.

Talaris] Vide Talus.

Talasio] (ὑμεναίας,) uirginitatis deus: & apud Romanos, inquit Seruius, inuocatur. Vide Thalassio.

Talea] taleæ, (φυτοτάμιον,) Frustum ligni præcisum ex utraq; parte, ut in terra inseratur. Præcisis enim lignis uel pedali uel cubitali magnitudine nonnullæ arbores seruntur: idq; lignum præcisum Græco nomine generali ξύλον, Latinè talea dicitur, Vulgo plantale. Plin. lib. 17. ca. 17. 3. Myrtus & taleis seritur: morus talea tantum: quoniã ramo eam seri religio fulgurum prohibet. Quapropter de talearum satu nunc dicendum est, &c. Cato de Re rust. capite 45. Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus eris, tripedaneas decidito.

Talea instrumentũ bellicum, ut uinea. Cæsar 7. bel. Gal. 293. Ante hæc taleæ pedem longæ ferreis hamis infixis totæ in terram defodiebantur.

A talea (ut Varro sentit) taliari uulgò dicitur lignum, quũ scindit: & intaliari dum præcidendo formatur. Et quum ramus ex utraq; parte æquabiliter complanatur, ut numerus aliquis in eo describatur, dicitur talea.

Taleola] taleolæ, pen.cor. Diminutiuum. Columel. libro 3. cap. 17. 1. Complures taleolas terræ mandauerunt. Idem libro 12. cap. 33. 1.

Talentum] talenti, (τάλαντον,) Talentum multiplex fuisse Budæus in eo opere, quod de asse conscripsit, latissimè docet. Tantum hîc dicemus talentum Atticum, quod plurimũ celebratur ab historicis, sexaginta libras ualuisse, seu minas: hoc est sex millia denariũm, uel drachmarũ, quæ saxagies denos coronatos ualent, hoc est sexcentos. Talentũ, sexcenti aurei sunt. Decem talenta, sex millia aureorum. Quindecim talenta, nouem millia aureorum. Viginti talenta, duodecim millia. Horat. de Arte, 48. Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Argenti auriq; talenta. Virg. 5. Aen. 23.

Afferre alicui talenta. Cic. 5. Tusc. 131.

Duo magna talenta auri. Virg. 9. Aen. 53.

Talenti magni meminit Plaut. Rud. 18. 71.
-nam promisimus
Carnufici aut talentum magnum, aut istunc hodie sistere.

Talga] (τάλγα,) (inquit Pomponius libro 3.) insula in Caspio mari sine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: sed uicini populi, quæ gignuntur attingere nefas & pro sacrilegio habent, dijs parata existimantes, dijsq; seruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caspio mari uulgatam insulam Tazatam esse scribit.

Talio] talionis, f.g. (ἀμοιβή,) Vindicta, hostimentũ, ut siquis manum alicui amputauerit, illi manus Romanorũ lege amputari debet. Vnde retaleare formauit Gellius. Festus, Talionis mentionem fieri in XII. Tab. ait Verrius hoc modo, Si membrum rapit, uisum cum eo pacit, talio esto. Neq; id quid significet indicat, puto quia notum est. Permittit enim lex parem uindictam. Plin. lib. 7. cap. 54. Sicut in Corneliæ familia nemo ante Syllam dictatorẽ traditur crematus. Idq; uoluisse, ueritum talionem, eruto C. Marij cadauere.

Talis] & hoc tale, (τοῖος, τοιόσδε, τοιοῦτος, τηλίκος, τηλικοῦτος,) Notæ significationis. Teren. Heaut. 5. 3. 19. Tum præterea talem, nisi tu, nulla pareret filium. Cic. pro Quintio, Tot talesq; uiri. Idem Catoni libro 15. 4. 42. Sed tale ac tantum. Virg. 1. Aen. 123.
-qui tanti talem genuere parentes?

Vir tali dignitate præditus. Cic. pro Cluent. 116.

Quales sumus, tales esse uideamur. Cic. 2. Offic. 62.

Vereor ne talium personarũ minuam gloriã. Cic. 4. Acad. 10.

Aliquid

Digitized by Google

Aliquid tale. Cic. Att. lib. 16. 335. 4.

Talis quidam. Cic. 2. de Leg. 19. Omnem eam legem, &c. esse laudabilem talibus quibusdam argumentis docent.

Quum hæc talia sint, quo minus, quod ad me pertinebit, homines interpellent, ut suprà scripsi, non impedio. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 9.

Tale ac. Cic. in Vatinium, 7. Honos talis Po. Ro. uoluntate paucis est delatus ac mihi.

Talis ut. Cic. 1. Offic. 119. Tales enim nos tunc putamus esse, ut iure laudemur.

Talis, qualis. Cic. 1. de Orat. 43. & ipsis apud quos ageret, talis qualem se ipse optaret, uideretur. Idem 2. de Inuent. 251.

Taliter] pe. cor. Aduerb. (τοιούτως,) Cic. ad Att. lib. 10. 208. 31. Etenim audieram nemini taliter licere. Vetus codex legit aliter. Mart. lib. 5. 7. ad Vulcanum,

Qualiter Assyrios renouant incendia nidos, &c.
Taliter exuta est ueterem noua Roma senectam, &c. Plin. libro 35. cap. 11. 3.

Talitrum] talitri, p. cor. n. g. Percussio quæ ungue fronti puerorum infringitur. Suet. in Tiberio Cæsare, ca. 68. Sinistra manu agiliore, ac ualidiore. Articulis tam firmis, ut recens & integrum malum digito terebraret, caput pueri, uel etiã adolescentis talitro uulneraret.

Talpa] talpæ, g. m. & fœ. (ἀσπάλαξ,) Animal notum, quod oculis carere dicitur & uisu, muri simile. Virgil. 1. Georg. 37. Aut oculis capti fodêre cubilia talpæ. Vbi Seruius, Oculis capti, hoc est oculis debiles. Quum enim talpæ cæci nascantur, quomodo capti oculis? Illi enim capti dicuntur, qui aliquando uiderunt. Et mutauit genus. nam hæc talpa dicitur.

Desyderat lumen talpa. Cic. 4. Acad. 144.

Talthybius] (ταλθύβιος,) Homero Iliad. 1. præco Agamemnonis in Græcorum exercitu, qui unà cum Eurybate ab Agamemnone missus est ad Achillis castra, ut Bryseidẽ formosissimam abduceret.

Talus] tali, m. g. (ἀστράγαλος, σφυρὸν,) Pars pedis, Os est prope calcaneum quod extuberat. Plin. lib. 26. cap. 11. 1. Talis uerò tumentibus, limus aquaticus, cum oleo subactus, mirè prodest. Horat. 1. Serm. satyr. 9. 2.

quum sudor ad imos Manaret talos.

Vnda contingit talos. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.

Purpura usq; ad talos demissa. Cic. pro Cluent. 89.

Vestigia tingit in undis talo tenus. Ouid. 4. Metam. 69.

Talus, Os in articulo pedis uentre eminens, quod in bisulcis tantum animalibus, non homine, neq; cæteris animantibus inuenitur. Vnde Plin. lib. 11. cap. 46. Talos asinus Indicus unus solipedum habet. nam sues ex utroq; genere existimantur, ideo fœdi earum. Hominem qui existimarunt habere, facile conuicti. Lynx tantum digitos habentium, simile quiddam talo habet. Leo etiamnum tortuosius. Talus autem rectus est in articulo pedis, uentre eminens, concauo in uerte bra ligatus. Col. lib. 7. cap. 5. Febricitantibus ouibus de talo uel inter duas ungulas sanguinem emitti.

Talus, (πέσσος,) quatuor laterũ, quo luditur. Mart. li. 14. 14.

Quum steterit nullus uultu tibi talus eodem,
Munera me dices magna dedisse tibi.

Iactus talorum. Ouid. 3. de Arte, 71.

Admouere talos, Vide Admoueo.

Iacere talos, Vide Iacio.

Iactare talos, Vide Iacto in Iacio.

Ludere talis. Cic. 3. de Orat. 50.

Mittere talos, Vide Mitto.

Ex multis lusionibus nobis talos relinquant & tesseras. Cic. de Senect. 54.

Regna sortiri talis. Horat. 1. Carm. ode 4. 4.

Recto talo stare. Horat. 2. epist. 1. 36.

Securus, cadat, an recto stet fabula talo. Id est placeat, nécne

Talaris] & hoc talare, p. pro. (ποδήνεμος, τετμημένος,) Quod ad talum pertinet: ut Talaris tunica, quæ demissa est usq; ad talos. Cicero 7. Verr. 69. Stetit soleatus Prætor Pop. Rom. cum pallio purpureo, tunicaq; talari, muliercula nixus in litore. Ibidem, 26.

Talarius] Adiect. (ποσιτὸς,) ut Lex talaria aduersus eos qui talis lusitant.

Talarius ludus. Cic. 1. Offic. 210.

Talaria] plur. nu. n. g. (πέδιλα,) Alata Mercurij calceamenta. Virg. lib. 4. Aen. 49.

-& primum pedibus talaria nectit
Aurea, quæ sublimem alis, siue æquora supra,
Seu terram rapido pariter cum flamine portant. Cic. 3. de Nat. deor. 81. Cui pinnarum talaria affigunt. Ouidius 4. Metam. 134.

Diuersosq; pedes uinctos talaribus aptis. Cic. in Arato, 3.

Talaria induere, Prouerbialis allegoria, pro eo quod est fugã adornare, quasiq; uelle quopiam auolare. Cic. Att. lib. 14. 319. 4. Nemo est istorum qui otium non timeat: quare talaria induamus. Erasmus.

Talaria, Metaphoricè uocat Seneca tumores quos in talis generat podagra, epist. 54. Dubio et incipiente morbo quæritur nomẽ: qui ut cœperit talaria intẽdere, & utrosq; dextros pedes fecerit, necesse est fateri podagram.

Talipedo] talipedas, talipedare, Pedibus uacillare laßitudine, quasi qui trahit pedes, ut talis uideatur insistere, aut identidem tollere pedes. Festus.

Tam, & Quam] (τόσον, καὶ ὅσον,) Prisciani sententia, aduerbia sunt, quæ positiuo, cõparatiuo, & superlatiuo adijciuntur, quum duo uel plures positiui, comparatiui, uel superlatiui diuersæ significationis positi inter se æquãtur, uel ijdem geminantur, teste Seruio.

Positiuo. Plau. Capt. 6. 60. Tam ego fui antè liber, quàm gnãtus tuus. Cic. Metello, lib. 5. 2. 14. Tam enim sum amicus Reip. quàm qui maximè. Subaudi, amicus. Idem 5. de Finib. 53. Tam ualde perhorrescere. Virg. 1. Aen. 122.

quæ te tam læta tulerunt Secula?

Cõparatiuo. Cic. pro Deiotaro, 4. Istã inquã dexterã, non tam in bellis, & in prælijs, quàm in promißis & fide firmiorẽ.

Tam, pro Tanto, comparatiuo iungitur, sed rarò. Virgil. 7. Aeneid. 158.

Tam magis illa fremens, & tristibus effera flammis,
Quàm magis effuso crudescunt sanguine pugnæ.

Superlatiuo. Sallust. in Iugurtha, Quàm quisq; peßimè fecit, tam maximè tutus est. Terent. Heaut. 5. 2. 45.

-nanq; adolescens quàm minima in spe situs erit,
Tam facillimè patris pacem in leges conficiet suas.

Tam, pro Tantum, superlatiuo. ut Hic est tam omniũ optimus, quàm nobilißimus.

Tam, quàm. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27. Ingenij fuit sterilis tam, quàm animi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 9. Tam fœlix utinam, quàm pectore candidus essem.

Tam, uerbis iunctum. Teren. Eunu. 4. 4. 51. Parmenonis tam scio esse hanc technam, quàm me uiuere. Cic. ad Pætum, lib. 9. 25. 7. Non me hercule tam perscribere possum, quàm mihi gratum feceris si otiosum Fabium reddideris.

Tam ego homo sum, quàm tu. Plaut. Asin. 9. 83.

Tam, aduerbijs iunctum. Terent. Heaut. 1. 1. 15.

Nunquam tam mane egredior, neq; tam ueſperi
Domum reuertor, quin, &c. Cic. 1. Verr. 12. Ecquis unquã tam palàm de honore, tam uehementer de salute sua contendit, quàm

Digitized by Google

dit, quàm ille atq; illius amici, ut ne hæc mihi dilatio detur.
Tam consimilis est atq; ego. Plaut. Amph. 4. 2 89.
Tam, diminutiuis additum. Terent. Adelph. 2. 4. 10.
-tam ob paruulam
Rem penè ex patria. turpe dictu.
Tama] dicitur (inquit Festus) quum labore uiæ, sanguis in crura descendit, et tumorē facit. Lucilius, Inguen ne existat, papulæ, tama ne boa noxit.
Tamaræ] (ταμαρὸν,) insulæ Britanniæ urbs, ut scribit Ptolemæus libro 2. ca. 3. uulgò Tanerstok.
Tamarice] tamarices, pen. prod. uel tamarix, tamaricis, fœ. ge. (μυρίνη,) Genus fruticis. Plin. lib. 24. cap. 9. 10. Myricen quam & tamaricen uocat Lenæus, similem scopis amerinis dicit. Et Paulo pòst, Vulgus infœlicè arborē eā appellat, ut diximus, quoniam nihil ferat, nec feratur unquam. Corinthus, & quæ circa est regio, bryoniam uocat: eiusq; duo genera facit, sylueſtrem planè sterilem, alteram mitiorem. Hæc fert in Aegypto Syriáq; etiam abundanter lignosum fructum, maiorem galla, asperum gustu, quo medici utūtur uice gallæ, & in compositionibus quas antheras uocant. Et lignum autem & flos, & fòlia, & cortex in eosdem usus adhibentur, quāquam remissiora. Ruellius dicit tamaricen sylueſtrem uocari à Gallis brieriam.
Tamarus] pen. corr. (τάμαρος,) fluuius Britanniæ insulæ, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 3. uulgò Tone.
Tamen] (ὅμως, ἐμπης, μήναξ,) Coniunctio, nihilominus significans. Plaut. Epid. 9. 42. Sine tuo labore quod uelis actum est tamen. Terent. Eun. 1. 2. 90.
Tamen contemptus abs te, hæc habui in memoria.
Ante hanc dictionem Tamen, aliquando subintelliguntur istæ, Licet, quamuis, quanquā, aut alia huiusmodi. Terē. And. 1. 4. 3. Nec satis digna cui committas primo partu mulierem, Tamen eam adducam.
Sed tamen. Virg. 1. eclog. 4.
Tamen aliquando incœptiua est. Cic. ad Pætum lib. 9. 19. 1.
Tamen à malitia non discedis,
Tamen, Statim. Virg. 9. eclog. 12. Hic hœdos depone, tamē uenientes in urbem. Plaut. Rud. 13. 49.
Vtinam fortuna nunc ego anthracina uterer,
Vt postquam exiuissem ex aqua, arerem tamen. Ita legit Nonius, alij legunt, fortuna auatina.
Tamen, Tandem. Plautus, Ita faciam, ita placet: quid tum tamē? Idem Bacch. 20. 65. Virg. 1. eclog. Libertas quæ sera, tamē respexit inertem. Id est sera quidem, sed tamen respexit.
Tamen duntaxat. Teren. Hecy. 3. 4. 33. Quòd potero faciam, tamen ut pietatem colam. Vbi Donatus, Deest Ita: ut sit Tamē pro duntaxat: ut sit, ita ut pietatem colam.
Tamen ut. Plaut. Asin. 12. 129. Licet laudem Fortunam, tamē ut ne Salutem culpem.
Si tamen, pro Si modo. Plin. epist. 1. lib. 3. Liber legitur, interdum etiam præsentibus amicis, si tamen illi non grauantur.
Tamen aliquando. Plin. lib. 12. cap. 21. 1. Peruenit tamen aliquando Serichatum.
Tamenne? Interrogatiuum, pro Vtrum propterea, uel an tamen. Cic. 7. Ver. 15. Quid? si ab Apollonio aliquid commissum est, quamobrem iure in eum animaduerteretur: tamenne hanc rem sic agemus, ut crimini aut inuidiæ reo putemus esse oportere, siquo de homine seuerius iudicauit? Idem pro Quintio 52.
Satis tutò tamen. Teren. Eun. 3. 5. 29. Commendat uirginem. A. cui? tibi ne? C. mihi. A. satis tutò tamen.
Tamen idem. Terent. And. 3. 2. 40.
- tu tamen idem has nuptias
Perge facere ita ut facis. Vbi Donatus, Idem abundat. Tamen idem, apud ueteres integrum fuit. unde apud nos tandem & tamen natum est.
Tametsi] (κἂν, κἂν εἰ καίτοι,) Coniunctiua particula, in principijs orationum posita, indicatiuo gaudet, Secundo autem loco, etiam subiunctiuo. Terent. Phorm. 2. 3. 81.
-metuit hic nos, tametsi sedulò
Dissimulat. Idem And. 2. 2. 11. Obtundis, tametsi intelligo. Cic. Attico lib. 1. 7. 2. Tametsi iactat ille quidem illud suum arbitrium. Cicer. 5. Verr. 50. Non me hercule quæ loquor crederem Iudices, tametsi uulgò audirem. Terentius Eunucho 2. 1. 10.
Tametsi, pro Tamen. Terent. And. 5. 2. 23.
Ego iam te commotum reddam. D. tametsi hoc uerum est.
Tametsi cum interrogatione positum, cuiusdam suijpsius correptionis uim habens. Cic. 6. Ver. 16. Verum fac te impetrauisse, fac aliquid grauius in Heium statuisse Mamertinos: quātam putas authoritatem laudationis eorum futuram, si in eum quem constat uirum pro testimonio dixisse, pœnam constituerent? tametsi quæ est ista laudatio, quum laudator interrogatus lædat necesse est?
Tametsi, tamen. Cic. pro Quintio 7. Verum his de rebus non necesse habeo dicere ea quæ me P. Quintius cupit commemorare: tametsi causa postulat: tamen quia postulat, non flagitat, præteribo. Idem 4. Ver. 10.
Tamnia] Vua sylueſtris generis uidetur Verrio dicta, quæ tam mira sit, quàm mimium. Festus.
Tanager] pen. cor. (τάναγρος,) fluuius Lucaniæ, qui est inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg. 3. Georg. 31.
= & ficci ripa Tanagri.
Tanagræus] Adiectiuum, (ταναγραῖος,) Stat. 9. Thebaid. 26. Phocea tunc Cydona, Tanagræumq; Phalantum. Cic. pro domo sua, 85. Tanagræa quædam meretrix fuisse dicitur. eius non longè à Tanagris simulacrum è marmore in sepulchro positum fuit.
Tanagra] (τάναγρα,) Ptolemæo lib. 3. cap. 15. Bœotiæ mediterraneæ oppidum: nobile, ut author est Plin. lib. 10. cap. 21. gallis gallinaceis ad bella tantum & prælia aßidua qui in eo nascuntur.
Tanais] (τανάϊς,) Scythiæ fluuius, qui diuidit Asiam ab Europa. Fertur itaq; Tanais (inquit Strabo lib. 11.) à Septentrionis partibus Nilo contrarius, non tamen per diametrū; ut quidam putant: sed orientalior, originem ut ille incertā habens. Simillimumq; est ex Riphæis montibus descendere; qui immanibus iugis Arcton prospiciunt. Vide ibi reliqua. Accedit Herodotus, qui libro quarto Tanaim ex palude oriri, et in uastitatem diffundi nomine Mæotim, qua Scythas à Sarmatis discludi ait. Nō diuersus à Ptolemæo, qui Basilicā id est regiam Sarmatiam ab Europæa Tanais intermedij fontibus seiungit. Scythæ Tanaim, Silin uocant. Ostia eius duo sunt, LXX inter se stadijs distantia. Vide Ptolemæū lib. 5. cap. 9.
Flumen Tanais. Horat. 4. Carm. ode 15. 9.
Extremus Tanais. Horat. 3. Carm. ode 10. 1.
Niualis Tanais. Virg. 4. Georg. 103.
Tanaquil] pen. cor. (ταναχύλ,) Tarquinij Prisci uxor. De qua Plin. lib. 36. cap. ultimo, Non præteribo & unum foci exemplum, Romanis literis clarum, Tarquinio Prisco regnante tradunt repentè in foco eius comparuisse genitale è cinere masculini sexus: eamq; quæ insederat ibi, Tanaquilis reginæ ancillam Ocrisiam captiuam, consurrexisse grauidam.
Tanas] (τανὰς,) oppidum non longè à Tana, & Venetis páret. Vnde & nobilissimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Carcasos.

Digitized by Google

Tandem](τέως, ὑστάτιον, ὀψέποτε,) Aduerbium, significat Postremum, post longam moram. Terent. Eunuc. 1.2.74. Heu noster laudo, tandem perdoluit. Vbi Donatus, Tandē quasi qui nimis patiens fuit.
Virgil. 3. Aeneid. 22.
-depositā tandem formidine fatur.
Vtrum hic tandem disceptationem & cognitionem ueritatis, an innocentiæ labem aliquam aut ruinam fore putatis? Cicero pro Flacco, 18.
Perficere, ut iam tandem aliqui fateantur. Cicero 2. de Lege Agraria 100.
Tandem pro Tamen, interprete Donato. Terent. Adel. 4. 5. 51. In qua ciuitate tandem te arbitrare uiuere?
Virginem uitiasti, quam te ius non fuerat tangere. Idem And. 5. 3. 4. Ain' tandem, ciuis Glycerium est? P. Ita prædicant.
Tandem, Expletiua coniunctio, ut uult Priscianus et Donatus. Teren. Phorm. 2. 1. 1. Itáne tandem uxorem duxit Antipho iniussu meo? Cic. 1. in Catil. 1. Quousq; tandem abutere Catilina patientia nostra? Terent. Heaut. 5. 2. 1. Valla lib. 6. Dicitur in huiusmodi locutionibus Tandem habere urgens quiddam & accelerans, quasi responsum accelerent. Virg. 1. Aen. 75. Sed uos qui tandem? quibus aut ueneris ab oris? Quod genus tandem est istud ostentationis, & gloriæ? Cic. pro Rab. Posthumo, 23.
Quanto tandem illum mœrore afflictum esse & profligatum putatis? Cic. 2. in Catil. 26.
Cecinna utrum noluit tandem, an non potuit accedere? Cicero pro Cecinna 35.
Quorsum tandem, aut cur ista quæris? Cic. 1. de Leg. 5.
Quonam tandem modo? Cic. 3. Tusc. 13. Idem in Partit. 7.
Hoc per ipsos deos de quibus loquimur, quale tandem est? Cic. 1. de Nat. deor. 146.
Tandem aliquando. Cic. in Catil. 18. Ibis tandem aliquādo quò te iampridem tua ista cupiditas effrenata ac furiosa rapiebat. Sic Ibidem 14.
Aliquando tandem posse consistere. Cic. pro Quintio, 63.
Vix tandem. Terent. Phorm. 2. 1. 4.
Tandem, Nunc saltem. Terent. Eunuc. 5. 9. 25. -perfice hoc Precibus, pretio, ut hæream in parte aliqua tandem apud Thaidem. Donatus.
Tandem tandem, Reticentia quædam cum abrupto sermone, nonnihil ornatus habens. Plaut. Curcul. 2. 7. At tandem tandem. PH. tandem es odiosus mihi.

Tandiu](ἐπὶ τοσοῦτο, ὅσον χρόνον,) Tanto tempore. Cic. 7. Ver. Nam tandiu fuit in carcere Apollonius.
Ego te abfuisse tandiu à nobis doleo. Cic. Curioni lib. 2. 1. 4.
Tandiu & quandiu. Cic. 4. Ver. 47. Ignominia autem illa grauis tandiu in illo homine fuit, quandiu iste in prouincia mānsit. Idem 3. Verr. 16.
Tandiu donec. Col. lib. 12. cap. 12. cap. 5. 5. Itaq; subinde aliū salem tādiu ingeret, donec in sportum permaneat integer.
Tandiu dum. Cic. 2. Off. 61. Tyberius enim Gracchus Publij filius tandiu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.
Corpus tandiu gaudet dum sentit uoluptatē. Cic. 5. Tusc. 136.
Tandiu, quàm. Cic. de Clar. Orat. 3. Vixitq; tandiu, quàm licuit bene uiuere.

Tango] tangis, tetigi, pen. cor. tactum, (ἅπτω, θίγω, ἐπιθίγω, ψαύω, ἅπτομαι,) tāgere, Notæ significationis. Luc. li. 1. 62. Tangere enim & tangi, nisi corpus, nulla potest res.
Tangere genu terram. Cic. 2. Tusc. 97.
Pedem pede tangere. Ouid. 1. de Arte 122.
Baculo tetigit iuuenem. Ouid. 14. Metam. 77.
Flagello tangere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 26. 3.
Armis tangere. Horat. 3. Carm. ode 3. 11.
Sanctissimum corpus manu tangere ac uiolare. Cic. Post reditū in Senatu 5.
Sydera tangere, Vide Sydus.
Tangere terram regionis, Appellere. Plau. Amph. 4. 49. Cic. 5. Verr. 18. Verres simul ac tetigit prouinciam.
Carinæ tetigere portum. Virg. 1. Georg. 61.
Tangit Tyberim, pro Contiguum est Tyberi. Cice. pro Roscio Amerino 12.
Tangere aliquem, pro Ludere & fatigare, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 3. 1. 30.
Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio
Nunquid tibi dixi.
Tangere ferro arborem, pro Expurgare. Col. lib. 5. cap. 9. 9.
Tangere aliquid, pro Describere, & mentionem facere. Cice. 4. Academic. 246. Sed ubi Xenocrates, ubi Aristoteles ista tetigit?
Carmina tangere. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4.
Non omnia dicere, & leuiter unumquodq; tangere. Cice. pro Rosc. Amer. 51.
Verba alicuius tangere suis uerbis. Quid. 1. Fast. 37.
Aliquem ab initio tangere. Cic. 2. de Lege Agrar. 69.
Tetigit rē acu, Prouerbiū: pro Rem attigit. Plaut. Rud. 30. 19.
Tangere ulcus, Mouere dolorem, eiusq; rei facere mentionem quæ nos magnopere urat. Terent. Phorm. 4. 4. 9.
Curas tangere. Virg. 4. Aeneid. 110.
Tetigit, Peruenit. Plaut. Bacchid. 10. 3.
Nam illud animus miratur meus, si à me tetigit nuntius,
Quid remoratur.
Tetigit uox aures meas, Id est peruenit ad aures. Plaut. Rud. 6. 4. 13.
Metam tangere uitæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 1.
Tangere, Mouere. Lucret. lib. 1. 13. Nec bene pro meritis capitur, nec tangitur ira.
Hæc modicè me tangunt, Id est mediocriter me cōmouent. Cic. ad Atticum lib. 2. 3. 4. 2. Vide Modus.
Amore tituli tangebar. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 11.
Tangit animum memoria earum rerum, Commouet, excitat. Liu. 1. ab Vrbe 20.
Contemptus uos tangit. Ouid. 2. Metam. 106.
Cor alicuius tangere querela. Horat. de Arte 20.
Cura tangit me campi. Propert. lib. 2. eleg. 17. 7.
-miseri te si qua parentis
Tangere cura potest. Virg. 12. Aeneid. 158.
Vestri cura nulla uos tangit. Liu. 3. ab Vrbe 71. Colum. lib. 3. cap. 21. 9. Potes iam (si te cura pomorum tangit) ultimis ordinibus in ea uineti fine, &c.
Fata impia te tangunt. Virg. 4. Aeneid. 120.
Quòd si nec fratris, nec te mea gratia tangit. Ouid. 2. Met. 59.
Honos tangit animum, Virg. 12. Aeneid. 12.
Honos tangit nos. Ouid. 5. Fast. 60.
Inuidia alicuius tangi. Lucan. lib. 9. 212.
Mentem mortalia tangunt. Virg. 1. Aeneid. 94.
Tangi odore. Plin. lib. 17. Cap. 24. 22.
Pectus tangere dulcedine. Lucret. lib. 3. 184.
Vota tetigere deos. Ouid. 4. Metam. 33.
Tangere, Circunuenire. Plaut. Pœnul. 2. 101. Idem Epid. 14. 40. Te istam ob rem tetigi triginta minis.
Pedes tangendos præbuit. Propert. lib. 4. eleg. 9. 9.

Tactus] Participium: (τεθιγμένος,) ut Tactus spiritu diuino. Liu. 5. ab Vrbe 103.
Cupidine laudis tactus. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 3.
Dolore tactus amissæ coniugis. Ouid. 7. Metam. 140.
Tactus fulmine. Plin. lib. 14. cap. 19. 1.
Tactus de uel è cælo, Fulmine ex cælo delapso percussus. Ci. 2. de Diuin.

Digitized by Google

de Diuin. 69. Nattæ uerò ſtatua, aut æra legum de cælo tacta, quid habent obſeruatum ac uetuſtum. Plin. lib. 36. cap. 4. 2. Fuere autem ſimulachra ea Apollinis, Dianæ, Herculis, Mineruæ, quod è cælo poſtea tactum eſt.

Tacturus] pẽ. pro. Aliud particip. (ἀψόμενος,) Cic. Caninio lib. 2. 16. 7. De præda mea præter Quæſtores urbanos, id eſt Pop. Rom. terũtiũ nec attigit, nec tacturus eſt quiſquã.

Tactus] huius tactus, (ἁφή, ἁπαφή, θίξις, ἅπτεσθαι,) Ipſe tangendi ſenſus, uel actus. Plin. lib. 10. cap. 69. 1. Ex ſenſibus ante cætera homini tactus. Idem lib. 8. ca. 55. 3. Necnon & ueſtes leporino pilo facere, tentatum eſt, tactu non perinde aſpera tactu. Lucret. li. 6. 156. (molli ut in cute.

Interior tactus, Vide Intra.

Leuis tactus, Vide Leuis.

Mollis tactus. Virg. 2. Aeneid. 137.

Molliſsimus tactus corporis, Vide Mollis.

Abſtinere tactu. Virg. 3. Aeneid.

Cognoſcere corpora tactu. Lucret. lib. 2. 129.

Reſiſtere ad tactum. Virg. 3. Georg. 101.

Sentire aliquid tactu. Lucret. lib. 4. 54.

Tactio] tactionis, Verbale, (ἁφή,) Idem Plaut. Aul. 16. 9. Sed quid tibi nos mendice homo tactio eſt? Cic. 4. Tuſc. 31. Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculorum, & tactionũ, & odorationum, & ſaporum.

Tanis] (τάνις,) ciuitas Aegypti, à qua Tanicum ſiue Taniticum Nili oſtium dictum. Herodotus libro ſecundo ab inſignibus oppidis oſtijs impoſita nomina ſcribit: ea ſunt, Canopus, Bolbis, Sebenis, Pathmis, Mendes. Tanis: à qua Tanitticum Ptolemæus & Strabo deriuant, et in emendatioribus codicibus Pomponij Tanicum, ut annotauit Vadianus. Eadem et Taphnis & Taphiũ dicitur. Hic fuit, ut annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Iſraelitarum captiuitas, à quo per mare Rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Gieſſen, ſed nunc deſtructa eſt.

Tanquam] Similitudinis aduerb. (ὥς, ὥσαν, ὡσανεὶ, ἅτε, λιὰ δὸ, οἷα, οἱαδὴ,) uerbis ſubiunctiuis iungitur. Plin. Natur. Hiſt. Tanquam neſciamus hanc eſſe ſolam quæ nũquam tranſcatur. Id eſt quaſi neſciamus.

Gloria uirtutem tanquam umbra ſequitur. Cic. 1. Tuſc. 177.

Tanquam ad aliquem libidinis ſcopulum appellere. Cic. 2. de Orat. 84.

Oratorem in iudicia & conciunculas, tanquam in aliquod pẽ ſtrinum detrudi & compingi uidebam. Cic. 1. de Ora. 24.

Apud eum ſic fuit tanquã domi meæ. Cic. Seruilio li. 13. 70. 2.

Repente enim te, tanquam ſerpens è latibulis intuliſti. Cice. in Vatinium 2.

Tanquam ſi. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 20. De Dolabella quod ſcripſi, ſuadeo uideas tanquam ſi tua res agatur.

Tanquam, pro ut uel ſicut, indicatiuum poſtulat. Teren. Phor. 1. 2. 15. Senis noſtri Daue fratrem maiorem Chremem Noſtine? D. quidni? G. quid eius natum Phædriam? D. Tanquam te. Idem Eunuch. 2. 2. 32.

Tanquam philoſophorum habent diſciplinæ ex ipſis Vocabula. Plin. lib. 9. Vt tanquam in uictu frugum noſcitur ratio: ſi omne, qui iſtis gaudent, præmid uitæ ſuæ calleant.

Video tibi etiam nouum accidiſſe tanquam mihi. Cicero Attico libro 6. 111. 10.

Tanquam cum Sic, pro Quemadmodum. Cic. ad Caſſium lib. 12. 9. 2. Tanquam enim ſi clauſa ſit Aſia, ſic nihil perfertur ad nos præter rumores de oppreſſo Dolabella. Idem ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 6.

Tantalus] (τάνταλος,) pen. cor. ut eſt author Lactantius, Iouis ex Plote Nympha filius. Seruius, Tantalus Corinthiorum rex, amicus numinibus fuit: qui quum frequenter deos ſuſciperet, & quodam tempore deſuiſſent epulæ, filium ſuũ Pelopem occidit, & dijs epulandum appoſuit. Tunc abſtinẽtibus cunctis Ceres humerum eius exedit. Et quum eum dij per Mercurium reuocare ad ſuperos uellent; eburneus ei eſt humerus reſtitutus. Virg. 3. Georg. 2.

-humeroq; Pelops inſignis eburno
Acer equis. Hac lege autem Tantalus apud inferos dicitur eſſe damnatus, ut in Eridano inferorũ ſtans, nec undis præſentibus, nec uicinis eius pomarijs perfruatur. Per hæc aũt auaritia ſignificatur: ut etiam Horatius 1. Serm. ſat. 1. 15.

-quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. 121. de Tantalo,

-lucent genialibus altis, &c. Euſebius Tantalum Iouis ex Plote nympha filium, regẽ Phrygiæ cum Troe Dardaniæ rege bellum geſsiſſe quòd Ganymedem rapuerit, Agamemnonis & Menelai auus. Vnde & Tantalides dicti ſunt. Hic ob filium interfectum detruſus ad inferos ſiti torquetur & fame. Plato in Cratilo ſcribit, Tantalum dictum eſſe, quaſi ταλαίπατον, hoc eſt infeliciſsimum.

Alius fuit Tantalus, Thyeſtæ ex Merope filius, interfectus & appoſitus eſca patri. Horat. Epod. 17. 15.

Optat quietem Pelopis infidus pater
Egens benignæ Tantalus ſemper dapis.

Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt. Cicero 4. Tuſc. 54.

Mento ſummam aquam attingens ſiti enectus Tantalus. Cicero 1. Tuſc. 16.

Fallax Tantalus. Stat. 1. Thebaid. 50.

Superbus Tantalus. Horat. 2. Carm. ode 18. 8.

Tantaleus] pen. cor. Poſſeſsiuum, (ταντάλιος,) Propert. li. 2. eleg. 1. 14. Tantalea poterit tradere poma manu.

Menſa Tantalea. Stat. 11. Thebaid. 26.

Tantalicus] pen. cor. Adiectiu. (ταντάλικος,) Claud. 2. de rapt. Proſ. 68. Nõ aqua Tantalicis ſubducitur imuida curis.

Tantalis] pen. cor. Tantalidis, (ταντάλις,) Patronym. fœm. dicta eſt Niobe Tantali filia.

Fratres Tantalidæ, Ouid. 2. Faſt. 126.

Tantus] tanta, tantum, (τόσος, τοσοῦτος, τηλικοῦτος,) A tam deduci uidetur, quantitatemq; ſignificat, quaſi tam multus uel tam magnus. Plaut. Pœnul. 18. 103. Quum hæc me lætitia tanta, & tantis affeciſtis gaudijs. Terent. Heaut. 4. 1. 17. Tantam meſſe animo ſcitiam? Idem And. 5. 2. 29. Tantum laborem capere ob talem filium?

Tantus natu, Adeò prouecta ætate. Plaut. Bacchid. 2. 15.

Sexcenta tanta. Hoc eſt ſexcenties tantũ uel totidẽ. Plau. Pſeud. 9. 39. Quaſi mihi non ſexcenta tanta ſoleant credier. Idem Trin. 8. 98. Poſt id frumẽti quãdo alibi meſsis maxima eſt, Tribus tantis illi minus reddit, quàm obſeueris.

Sol maiorne quàm terra ſit, an tãtus quantus uideatur? Cic. 2. de Diuinat. 15.

Tantus homo, Tam magni pretij. Terent. Eun. 4. 7. 32. Cic. ad Brutum 9. 1. Eſt alienum tanto uiro ut es tu. Virg. 1. Aenei. 8. Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Idem 3. Georg. 23. Tantus amor laudem, tantæ eſt uictoria curæ. Quæ tanta animum dementia cepit? Virg. 5. Aeneid. 93.

Tantus ergo imperator in omni genere belli fuit, prælijs, oppugnationibus, naualibus pugnis, &c. Cicero 4. Academ. 6.

In his tot & tantis malis. Cic. 5. Tuſc. 43.

Tanta res. Terentius And. 1. 5. 18. Ah tantámne rem tam negligenter agere.

Vrbs tanta atq; talis. Cic. 3. de Nat. deor. 133.

Tanti & quanti, (περὶ τοσούτου, περὶ ὅσου) genitiui, cum eorum

Digitized by Google

compositis, tantidem, quantilibet, quanticunq;, similiter totidem, pluris, minoris iunguntur uerbis pretium significantibus, qualia sunt emo, uendo, uæneo, mercor, comparo, æstimo, constat, conduco, loco, fœneror, paciscor, pago, pepigi, cõdemno, postulo, & siqua sunt similia. Plaut. Merc. 8.22. Tanti quanti poscit uin' tanti emi illam? Terent. Adel. 2.1.49. Vbi me dixero dare tanti, testes faciet illico. Idem Eunucho, 1.1.30.

Tanti me fugacem, mercenarium patronum hi æstimauerunt. Cic. in Sallustium 6.

Non tanti est, ut. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 14.1. Tanti non fuit Arsacem capere, Seleuciam expugnare, ut earum rerũ, quæ hic gestæ sunt, spectaculo careres.

Tanti fuit. Id est tam optabile. Cic. 6. Ver. 24. Hic tibi in mentem non uenit iubere hæc quoq; ut referret, &c. fuit tanti, mihi crede: haberes quod defenderes. Id est, omnino id faciẽdum erat. Cic. 2. in Catil. 36. Est mihi tanti Quirites, huius inuidiæ falsæ atq; iniquæ tempestatem subire: dummodo à uobis huius horribilis belli periculum depellatur. Ac si dixisset, Fuit mihi tanti periculum belli à uobis depellere, ut falsam inuidiam subire non recusauerim.

Nihil tanti est, Id est nihil tam mihi optatum est. Cic. ad Attic. nunc nihil mihi tanti est: faciam quod uolunt.

Nihil est tanti. Brutus ad Ciceronem 16.8. Nihil tãti fuit, quo uenderemus fidem nostram. Id est, nihil tanti æstimauimus, ut seruire uellemus. Budæus.

Putare tanti. Quintil. lib. 7. cap. 3.33. An etiam tanti putauerit pœnam subire.

Tantidem] pen. prod. Genitiuus, qui uerbis pretij solet adijci. Terent. Adel. 2.1. 45. Ob malefacta hæc tantidem emptam postulat sibi tradier.

Cogere aliquos ab aliquo tantidem accipere. Cic. 5. Ver. 70.

Emere aliquid tantidem, quanti, &c. Cic. 5. Ver. 167.

Tantisper] (τόσσε, ἐττότω,) Aduerbium, significat tandiu: postulatq; post se dum pro donec, siue quandiu, uel quoad. Plaut. Aul. 2.1. 6. Tantisper hic ego ad ianuam concessero. Cic. ad Atticum lib. 12. 24.1. 3. Totos dies scribo: non quò proficiam quid, sed tantisper impedior. Ouid. in Ibin, 128.

Hæc tibi tantisper subito sunt missa libello,
Immemores ne nos esse querare tui.

Cogitare tantisper de aliquo reo. Cic. pro Cecinna 21.

Tantisper dum. Terent. Adel. 1.1. 45. Dum id rescitum iri credit, tantisper cauet. Cic. ad M. Varronem, lib. 9. 2. 9. Habes rationem mei consilij: tibi igitur hoc censeo, latendum tantisper ibidem, dum efferuescit hæc gratulatio, & simul dum audiam quemadmodum negotium confectum sit.

Tanto, ablatiuus cum uerbo Constat, aliquando reperitur, nisi mendosus est locus. Plin. lib. 12. cap. 18. 2. Tanto nobis deliciæ & fœminæ constant.

Tantò] Aduerbium. (τοσοῦτω, τόσω,) ut & quanto. ut Tantò magis, tanto peior. Terent. And. 4.5.35. Tanto hercle magis dabit. Plaut. Persa. 4.72. Ter tanto peior ipsa est.

Tanto impensius. Virg. 12. Aeneid. 4.

Tanto antè. Cic. 7. Verr. 71. Quòd si Cleomenes non tãto antè fugisset, aliqua tamen ad resistendum ratio fuisset.

Quinquies tanto amplius. Cic. Ver. 193. Reperietis quinquies tanto Iudices amplius istum, quàm quantum ei in cellam sumere licitum sit, ciuitatibus imperasse.

Vicies tanto addito aquæ. Plin. lib. 15. cap. 4.8.

Tantóne minoris decumæ uænierunt, quàm fuerunt. Cicero 5. Verr. 78.

Tanto quanto. Plin. lib. 9. cap. 38.1. Quippe maior uis tanto, quanto recentior.

Quanto quis audacia promptus, tanto magis fidus. Tacit. lib. 1. Et lib. 5. Tanto acceptius in uulgum, quanto modicus priuatis ædificationibus.

Quantum tanto. Virg. 12. Aeneid. 4.

-quantum ipse feroci
Virtute exuperas tanto me impensius æquũ est Consulere.

Tantopere] pen. cor. (τοσοῦτον, τηλικοῦτον,) significat tantum, tam uehementer. Terent. Phor. 5.8.16. Postquam tantopere id uos uelle, animum aduorteram. Idem Andr. 5.2.27. Ah, ne sæui tantopere. Cic. 4. Acad. 240. Non potest igitur uterq; sapiẽs esse, quoniã tãtopere dissẽtiũt, sed alter.

Istud nescio quid, quod tantopere didicisti. Cic. pro Mur. 20.

Tantopere, & quantopere. Cic. 1. de Orat. 89. Neq; enim tantopere hanc à Crasso disputationem desyderabam, quantopere eius in causis oratione delector.

Tantum] Aduerbium, (μόνον, μόνως,) significat solùm, & positiuis iungitur. Plaut. Capt. 1.4. Tantum studens ut natum recuperet. Virg. 6. eclog. 4.

Serta procul tantum capiti delapsa iacebant. Seruius, Tantum capiti delapsa, ut ostenderet non longius prouolutam esse coronam.

Nihil dicam arrogantius, tantum dicam. Cic. pro Muræn. 71.

Non tantum parum commodè, sed etiam turpiter. Cicero 1. de Orat. 115.

Tantum interest, quòd tu quum es cõmotus, acquiescis, assentiris, approbas, &c. Cic. 4. Acad. 255.

Tantum non, Rei non planè peractæ aduerbium, Fermè. Suet. in Tib. Cæsare, ca. 11. Tantum non aduersis tempestatibus Rhodum enauigauit. Liu. Decad. 4. lib. 7. 121. Vt uidit nõ posse æquare ordinem Romanos, & tantum non iam circumiri à dextro cornu, concitat naues. Idem 4. ab Vrbe 9. Et quum hostes tantum non accersierint.

Tantum est. Plaut. Most. 8.133.

Quatuor quadraginta illi debentur minæ,
Et sors, & fœnus, tantum est. Terent. Eun. 5.6.26.

-numquid est
Aliud mali, damniue quod non dixeris,
Reliquum? P. tantum est. Terent. Hecyra 5.3.15.

-scio, Tantúmne est? B. tantum.

Tantum, ad numerũ, (τοσοῦτον, τοσονδὶ,) Plau. Bacchid. 5.38.

-ui coactus reddidit
Ducentos & mille Philippûm. N. tantum debuit?

Tantum quàm. Terent. Hecyra 3.4.3.

Non hercle Parmeno uerbis dici potest

Tantum, quàm re ipsa nauigare incommodum est.

Tantum mihi confido. Plancus ad Cic. lib. 10.18.8. Virgil. 7. Aeneid. 33. Quò tantum mihi dexter abis?

In tantum ut, Vide In præpositionem.

Tantum, & plus etiam. Cic. Attic. lib. 7. 123. 11.

Tantum, quantum. Plau. Most. 7.93. Tu ut occœpisti, tantum, quantum quis fuge. Virg. 4. Georg. 21.

-nec tantum dulcia, quantum
Et liquida.

Tantum quantum sat est. Cic. de Senect. 44.

Tantum sat habes? Terent. Heaut. 4.3.40.

Tantum abest, eandem uim in oratione habet, quam Non solũ. Huic autem interdum geminum Vt postponitur, interdum unum tantum, ut in sequentibus exemplis liquet. Ci. de Amicitia 47. Tantumq; abest ut amicitiæ propter indigentiam colantur, ut ij qui opibus & copijs, maximeq; uirtute præditi (in qua plurimum est præsidij) minime alterius indigeant. Idem de Off. Tantum' abest ab officio, ut nihil officio magis possit esse contrarium. Hoc est, non modò officium non est, uerumetiam nihil magis officio potest esse cõtrarium. Idem 4. Acad. 55. Tantũ abesse dicebat ut id consentaneum

ſentaneum eſſet, ut maximè etiã repugnaret. Vide Abſum.

Tantum abſum, ut perturber, pro Tantum abeſt ut perturber. Hirtius de bello Alexand. Hoc detrimento milites noſtri tantum abfuerunt ut perturbarentur, ut incenſi potius atq; incitati, magnas acceßiones fecerint in operibus hoſtium expugnandis. Græca hæc eſt phraſis, τοσοῦτον ἀπολείπω τῦ ἐνοχλεῖσθαι.

Tantum ponitis in ea re. Cic. 4. Acad. 163.

Tantum, ut. Cic. ad Marium li. 7. 3. 15. Poſtea autem quàm ali cuius culpa tantum ualeret unus, ut obſiſti non poßet, &c.

Tantum honoris. Plin. lib. 12. cap. 1. 5. Tantumq; poſtea honoris increuit, ut mero infuſo enutriantur. Idem lib. 11. cap. 53. 4. Tantum inſidiarum eſt uitæ.

Adhibere tantum cibi & potionis, Vide Adhibeo.

Tantummodo, pen. cor. (μόνον, μόνος,) Aduerbium. Idem. Teren. Phorm. 1. 2. 92. Poſthac ſi quicquam nihil precor: tantummodo non addas. Cic. ad Celium li. 2. 9. 4. Velles enim, ais, tantummodo ut haberem negotij quod eſſet ad laureolam ſatis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10. Omnia perdidimus, tantummodo uita relicta eſt.

Arbores tantummodo per ſtirpes alantur ſuas. Cice. 2. de Nat. deorum 116.

Neq; eum oratorem tantummodo, ſed hominem non putant. Cic. 3. de Orat. 29.

Tantundem] Quaſi tantum idem, ſignificat æquè tantum. Terent. Phorm. 5. 6. 6. Num tu intelligis quid hic narret? P. num tu? A. nihil. P. tantundem ego. Idem Eunucho 2. 3. 29. Quid uirgo, curia eſt? CH. neſcio hercle. P. unde eſt? CH. tantundem. Plin. lib. 5. cap. 1. 4. Volubile oppidũ tantundem à mari utroq; diſtans.

Sepioni tantundem ſolutum eſt. Cic. Qu. fratri lib. 1. 3. 11.

Tantundem eſt quaſi. Plaut. Merc. 6. 44.

Nam meo quidem animo uetulus, decrepitus, ſenex
Tantundem eſt, quaſi ſit ſignum pictum in pariete.

Tantundem uiæ. Cic. 1. Tuſc. 167. Nihil neceſſe eſt, inquit: undiq; enim ad inferos tantundem uiæ eſt.

Tantundem periculi. Plau. Pœn. 9. 20.

Malo benefacere tautundem eſt periculum,
Quantum bono malefacere. Idem Truc. 9. 7.
-tantundem dolum aggrediar.

Tantundem, quantum. Plin. epiſt. 167. h. Cic. 5. Ver. 175. Magiſtratibus tantũdẽ detur in cellam quantũ ſemper datũ eſt.

Quæ morte teſtamentóue eius tantundem capiat, quantum omnes hæredes. Cic. 2. de Legib. 78.

Tantulus] pen. corr. Adiect. diminutiuum, pro tam paruus. Plau. Truc. 11. 47. -tum tantuli doni cauſa, &c. Idem pœnul. 4. 51. En monſtrum mulieris, tantula tanta uerba fundit at. Cic. pro Roſcio Amer. 67. Si ex eo negotio tantulum in rem ſuam conuertiſſet, &c. Lucret. lib. 4. 182.

Statura tantula. Cæſar 2. belli. Gal. 338.

Epiſtola tantula. Cic. ad Atticum lib. 1. 9. 1.

Sol tantulus. Cic. 4. Acad. 222.

Cauſa tantula. Cic. Attico lib. 4. 77. 5.

Malum tantulum. Cic. 2. Tuſc. 111.

Tantulum moræ. Cic. 4. Ver. 65.

Tantulo uænire, Sub. pretio. Cic. pro Roſc. Amer. Deinde cur tantulo uænierint.

Tantulum, pen. cor. Aduerbium, Tam parum ſignificans. Cic. 7. Ver. 138. De omnibus nobis ſiquis tantulum de recta regione deflexerit. Idem 7. Verr. 142. Si tantulum oculos de iecerimus, præſto eſſe inſidias, &c. (Amer. 70.

Is diſcipulus magiſtro tantulum de arte concedit. Cic. pro Roſ.

Tantulum peccaui, Id eſt paulum. Plaut. Caſin. 20. 6.

Tantulum commotus. Cic. 4. Ver. 87.

Nec quicquam poſthac non modò tantum, ſed ne tantulum quidem prætereris. Cic. Attico lib. 15. 330. 3.

Tantillus] Aliud diminutiuum à tantulus. Plaut. Trinum. 4. 17. Faxo caue tãtillum dederis uerborum mihi. Terent. Adel. 4. 2. 25. Quem ego modò puerum tantillum in manibus geſtaui meis. Cic. de Senec. 48. Omitto enim uim ipſam omnium quæ generantur è terra, quæ ex fici tantillo grano. Vetus exemplar legit tantulo. Plin. lib. 32. ca. 1. 1. Hectas tilla eſt ſatis contra tot impetus, ut uetet ire nauigia.

Tantillum] Aduerbium. Plaut. Rud. 24. 106.

Si hercle tantillum peccaßis. Catul. ad Iuuentium 94. 2.
-nec poſſum fletibus ullis

Tantillum ueſtræ demere ſæuitiæ.

Tapetum] tapeti: uel hic tapes, tapetis: uel hoc tapete, tapetis, pen. prod. (τάπης,) Tegmen ingeniosè pictum uarijs coloribus, quo equi, menſæ, ſeu pauimẽta ſternuntur. Plaut. Pſeud. 4. 13. Neq; Alexandrina belluata, cõſutaq; tapetia. Virg. 9. Aenei. 72. Armaq;, craterasq; ſimul, pulchrosq; tapetas. Silius lib. 17. 13. -nullo decorare tapeto
Cornipedem Nomas aſſuetus.

Alti tapetes. Ouid. 13. Metam. 139.

Belluata tapetia, Vide Bellua.

Accipere medijs tapetibus, Vide Accipio.

Incubat tapetis. Stat. 10. Thebaid. 21.

Pictis tapetis inſtrati alipedes. Virg. 7. Aeneid. 56.

Taphiæ inſulæ] (ταφίων νῆσοι,) quas prope Echinadas Strabo libro 10. ponit: quarum caput Taphus. huiuſcemodi repetit originem enarrator Apolonij poetæ: Perſeo ex Andromede, ut narrat Herodot. quatuor fuere filij, Alarus, Steneleus, Meſtor, & Electrion, qui ſimul regnauerunt. Ex Hippotoe Meſtoris filia, & Neptuno Pterelaũ genitus, ex Pterela Telebos et Taphus. à quo Taphus inſula, in qua Teleboæ ac Taphij communi nomine & imperio fuere. Igitur ij Hipotoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum neceſſario, qui pro ea ſpopondit repetebãt: qua negata ad arma uenere, armenta abegerunt, ipſum denig; & filios ſuſtulere. Alcmena Electrionis filia, patrem ultura, Amphitryonem Thebanum hominem potentißimum, in matrimoniũ accepit: atq; hoc pacto, bello inter eos conflato ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumq; regnum Cephalo profugo Athenienſi qui exercitui præerat donatum, quod ad Vlyſſem è ſucceßione peruenit.

Taphræ] (τάφραι,) oppidum eſt in Taurica Cherſoneſo, Traiani principis auſpicijs aliquãdo captum, ut author eſt Florus qui ſub Traiano uixit.

Tapinoſis] huius tapinóſis, pen. pro. fœ. gen. (ταπίνωσις,) Latinè humiliatio dicitur. Virg. 1. Aeneid. 25. Apparent rari nantes in gurgite uaſto. Seruius, In gurgite uaſto, Tapinoſis eſt: id eſt, rei magnæ humilis expoſitio. Prudenter tamẽ Virgilius humilitatem ſermonis epitheto ſubleuat: ut hoc loco: uaſto addidit.

Taprobane] pen. cor. (ταπροβάνη,) inſula in mari Indico ampliſſima, inter ortum occaſumq; Solis, ut Solinus refert. Patet in longitudine ſtadiorum ſeptem millibus, in latitudine quinq; millibus. Ibi Septentriones non uidentur, ut eſt author Plin. lib. 6. cap. 22. ubi multa de hac inſula. Inter alia refert, legatos ex Taprobane, quum ad nos uenißent, miratos eſſe Septentriones & uergilias, ueluti in nouo cælo: Lunam uerò apud ipſos non niſi ab octaua die, ad quintamdecimam ſupra terram aſpici. Vide Pomponium Melã lib. 1. & 3. Lucet ibi Canopos ſydus clarum & ampliſſimũ. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci uiſu, terrifico ſono uocis. Viuunt ultrà trinos centum. Naſcuntur in ea beryllí & hyacinthi, ut Ptolemæus

lemæus lib. 7. refert cap. 4. Plin. lib. 6. cap. 22. scribit in ea quingenta oppida comperta fuisse. In ea (sicut Geometræ scribunt) sunt duæ æstates.

Tapsus] (τάψος,) insula decem stadijs à Sicilia distans uersus Syracusas. Virgilius 3. Aeneid. 138.

- uiuo præteruehor hostia saxo
Pantagiæ, Megarosq; sinus, Tapsumq; iacentem.

Tapyri] (τάπυροι,) populi in Parthia, ut lib. 11. refert Strabo, quibus mos est ut proprias uxores alijs uiris nuptui cõcedant, quum duos aut tres filios ex eis susceperint.

Taracina] Vide Taracina.

Taraco] Vide Tarraco.

Taras] (τάρας,) Neptuni fuit filius, quem Tarentum ædificasse quidam existimant, Vide Tarentum.

Taratantara] pen. cor. (ταρατάνταρα,) Vox tubæ ab Ennio ficta. Seruius in nonum Aeneidos, in eum uersum 101. At tuba terribilem sonitũ procul ære sonoro. Hemistichiũ, inquit, Ennij. nam sequentia iste mutauit. Ille enim ad expri mendũ tubæ sonum ait taratãtara: & multa huiusmodi Virgilius quum aspera inuenerit, mutat.

Tarbeli] pen. prod. (τάρβελλοι, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Galliæ urbs: uulgò Tarbe.

Tarchetius] (ταρχέτιος,) Impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in uita Romuli antiquam de ortu Romuli fabulam prolixè narrat.

Tarchon] (τάρχων,) Hetruscorum dux, qui ut ex Virgilio notum est, Aeneæ suppetias tulit aduersus Turnũ & Rutulos. Dicitur & Tarcho abiecta N litera. Virg. 8. Aen. 121.

Haud procul hinc Tarcho, & Tyrrheni tuta tenebant
Castra locis.

Superbus Tarchon. Silius lib. 8. 94.

Tardus] Adiectiuum, (βραδὺς, ἀργὸς, σχολαῖος, νωχελὴς, μέλεος, μελετὸς,) Notæ significationis. Cic. de Senect. 19. Nisi exerceas eam, aut etiam si sis natura tardior. Plaut. Merc. 12. 10.

Velox & Tardus, contraria. Cic. 1. de Inuent. 52.

Tardus incessu filius. Plin. lib. 7. cap. 16. 9.

Aetate tardus. Ouid. 8. Metam. 138.

Tarda & languida ad pastum pecus. Cic. 2. de Fin. 66.

Tardus ad iniuriam. Cic. 1. Off. 51.

Ad referendã gratiã tardiorẽ esse. Cic. Antequã iret in exil. 2

Tardus in cogitando. Cic. de Clar. Orat. 113.

Agmen tardum. Virg. 9. Aeneid. 10.

Asellus tardus. Virg. 1. Georg. 55.

Corpora tarda. Virg. 6. Aeneid. 145.

Fuga tarda. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 17.

Gradibus tardis errare. Ouid. 11. Metam. 72.

Grauitas tarda. Ouid. 11. Metam. 124.

Homo tardus, Hebes, obtusi ingenij. Cic. 3. de Orat. 51.

Ingenium tardum. Ci. 3. pro Lege Agraria 4. Sed quem uestrũ tam tardo ingenio fore putauit, cui post eos Consules, Scyllam dictatorem fuisse in mentem uenire non posset?

Tardũ ingeniũ in accipiendis quæ tradũtur. Plin. lib. 8. ca. 3. 1.

Ingenium eximium, & tarda mens. Cic. 5. Tusc. 96.

Tardiores modi. Cic. 1. de Ora. 132. solet idem Roscius dicere, se quo plus sibi ætatis accederet, eo tardiores tibicinis modos, & cantus remissiores esse facturum.

Morę tardæ. Ouid. epist. 18. 8. (97. Seruius.

Noctes tardæ, Tardè uenientes, hoc est æstiuæ. Virg. 2. Geor.

Nox solstitialis tardior hyberna. Ouid. 2. de Ponto eleg. 4. 6.

Opem tardam admouere. Ouid. 1. de Remed. amor. 24.

Passu tardo incedere. Ouid. 10. Metam. 10.

Pede tardo cunctari. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.

Principia orationis tarda, & exitus tamen spissi & producti esse debent. Cic. 2. de Orat. 118.

Prouisor tardus utilium. Horat. de Arte 34.

Res tardior spe. Liu. 4. bel. Pun. 180.

Senectus tarda. Horat. 2. Serm. sat. 2. 18.

Senectus tarda gelu. Virg. 8. Aeneid. 102. (cad. 45.

Sensus hebetes & tardi, Homines nihil percipientes. Cic. 1. A-

Vnda tarda. Virg. 4. Georg. 96.

Tardum dictu, Difficile, Non promptũ. Plin. lib. 23. cap. 1. 19.

Tardus, Rudis & stupidus. Virg. 10. eclog. 4.

- tardi uenere bubulci. Terent. Eun. 5. 9. 49. Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctesq; & dies. Seruius.

Quidam nimis indociles tardiq; sunt. Cic. 1. de Nat. deor. 19.

Tardus, perseuerans & diuturnus. Virg. 2. Georg. 26.

Media fert tristis succos, tardumq; saporem Fœlicis mali.

Ita Nonius. Seruius uerò uix intelligibilem interpretatur,

Curis tardis pallescere. Propert. lib. 1. eclog. 12. 2.

Tardus fumus, Densus & crassus. Virg. 5. Aen. 137. Seruius.

Tardiusculus] pen. corr. Diminut. (ὑποβραδὺς,) Terent. Heaut. 3. 2. 4. Est ille Cliniæ seruus tardiusculus. Id est aliquantum tardus.

Tardè] (βραδέως, σχολαίως,) Aduerbium, tardius, tardissimè. Cic. ad Terentiam lib. 14. 5. 1. tardèq; & incommodè nauigassemus.

Tardè & Ocyus, contraria. Cic. 4. Tusc. 49. Illi in morbum & incidunt tardius, & recreantur ocyus.

Vesperi & tardè. Cic. pro Milone 40.

Aduenies tardius hospes. Horat. 2. Serm. saty. 2. 19.

Tardè crescens oliua. Virg. 2. Georg. 1.

Tardè iter facere. Cic. Attic. lib. 11. 229. 2.

Ingredi tardius. Cic. 2. Tusc. 11. 8.

Ire tardius. Horat. 2. Serm. saty. 3. 20.

Moueri celerius & Tardius, cõtraria. Cic. 2. de Nat. deo. 74.

Celeriter accipere, & tardè percipere. Cic. pro Rosc. Com. 18.

Procedunt tempora tardè. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 1.

Tardissimè, uel Quũ tardissimè. Plin. li. 18. ca. 7. 7. Quatuor aut quinq; tardissimè dieb. florere incipiũt: totidẽq; aut paulo pluribus defloriscunt: hordea uerò quũ tardissimè septẽ.

Tarditas] pen. cor. tarditatis, (βραδύτης, νωχελία, μέλεσις,) opponitur celeritati. Cic. de Vniuers. 40. Atq; ut esset mensura quædam euidens, quæ in octo cursibus celeritates, tarditatesq; declararet, &c.

Celeritati tarditas contraria est. Cic. in Topic. 23. (go.

Cursu corrigere tarditatẽ. Cic. Qu. frat. li. 2. 16. 3. Vide Corri-

Tarditas pedum. Cic. pro Rabirio, perducl. reo, 14.

Tarditas & cunctatio. Cic. pro Sestio 87.

Tarditas & procrastinatio odiosa. Cic. 6. Philip. 209.

Afferre moram & tarditatem alicui rei. Cic. 5. Philip. 182.

Afferre tarditatem ad aliquẽ persequendũ. Cic. 11. Phil. 308.

Certatim posthac, mihi crede, ad hoc opus curretur, nec occasionis tarditas expectabitur. Cic. 2. Philip. 122.

Damnari natura tarditatis, Vide Damno.

Tarditas ingenij, stupor, debilitasq; linguæ. Cic. in Pisonem 1. Quint. lib. 1. cap. 1. 1.

Tarditas audientium. Plin. lib. 20. cap. 8. 5.

Tarditas aut grauitas in sensibus. Cic. 4. Aca. 97. (10. 86.

Infinitam enim faciet ipsa res dicẽdi tarditatẽ. Quint. li. 5. cap.

Aeterna & diuturna opinio tarditatis. Cic. 1. de Orat. 62.

Tarditas & taciturnitas. Cic. Lentulo lib. 1. 5. 13.

Tarditas & stultitia. Cic. 1. de Legib. 76.

Tardities] tarditiei, (ὀψεία,) antiqui dixerũt, pro Tarditate. Accius Diomede, Multa amittuntur tarditie et socordia. Nonius.

Tarditudo] pen. pro. tarditudinis, f. g. Idẽ. (νωχελία,) Plaut. Pœ. 7. 29. Podagrosi estis, ac uicistis cochleã tarditudine.

Tardipes

Tardipes] *pen.cor. huius tardipedis, pen.cor. Adiectiuum,* (βραδύπους,) *Qui tardè incedit, aut claudicans. Catul. in annales Volusij 3 4. 2. Electißima peßimi poetæ Scripta, tardipedi deo daturam. Id eſt Vulcano. Colum. lib. 10. circa finem.*

Tardigradus] *pen.cor. Adiect.* (βραδίπορος,) *Quod tardè graditur. Cic. 2. de Din. 198. Quadrupes, tardigradra, agreſtis, humilis, aſpera. ex poeta.*

Tardo] *tardas,* (βραδύνω, χρονίζω, μέλλω, διατρίβω, πρόσω διατρίβω,) *tardare, Morari, Tergiuerſari. Cæſar 5. bel. Gall. 101. Sed ne omnino meum reditus ſui barbaris tolleret, atq; ut eorum auxilia tardaret, &c. Cic. ad Cæſarem, lib. 7. 5. 3. Mea quædam tibi non ignota dubitatio aut impedire profectionem meam uidebatur, aut certè tardare.*

Inertia tardat nos. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 5.

Impetum inimici tardare, Reprimere, remorari. Cæſar 1. bel. Ciuilis 109.

Tardare & frænare. Cic. 5. Ver. 111.

Studia alicuius tardare, pro Morari, & frangere contentionē. Cic. in Orat. 2. Budæus.

Animos accuſatorum tardare. Cic. 4. Ver. 121.

Animo tardari. Cic. 11. Philip. 307.

Tardare & procraſtinare negotium aliquod. Cic. ad Brutum. Si ea quæ ex tempore ſuſcepta ſunt ut agerentur, non tardata & procraſtinata ſunt.

Tardare, cum infinitiuo. Cæſar 2. bel. Ciuil. Vt multitudine atq; onere nonnulli deprimerentur, reliqui hoc timore propius adire tardarentur.

Tardare, abſolutum. Cic. ad Brutum 18. 2. At illa retulit, quæſiuitq; quidnam mihi uideretur, accerſeremúsne te, atq; id conducere putaremus, an tardare & commorari te melius eſſet tibi.

Tardans, *Participium:* (βραδύνων,) *ut Senecta tardans. Virg. 5. Aeneid. 80.*

Tardatus] *pen. prod. Particip.* (βραδυνθείς,) *Virg. 5. Aen. 91. At non tardatus caſu, neq; territus heros*
Acrior ad pugnam redit.

Gradus tardati. Stat. 2. Thebaid. 135.

Tardeſco] *tardeſcis,* (βραδύνομαι,) *tardeſcere, Tardū fieri. Lucr. li. 3. 97. Cōſequitur grauitas mēbrorū, præpediūtur*
Crura uacillanti, tardeſcit lingua, madet mens.

Tardiloquus] *pen. cor. Adiectiuum, Senec. epiſt. 40. Summa ſummarum hæc erit, tardiloquum te eſſe iubeo.*

Tarentus] & *Tarentū,* (τάρας,) *nobilis urbs Calabriæ ad mare Pyrrho Epirota in ducem contra Romanos accito clariſſima, ſita in peninſula quadam ut indicat Ptolem. lib. 3. cap. 1. & Strabo multis locis lib. 6. Virg. 3. Aen. 111.*
Hic ſinus Herculei (ſi uera eſt fama) Tarenti
Cernitur. Seruius, Lacones & Athenienſes diu inter ſe bella tractarūt, & quum utraq; pars affligeretur, Lacones qui bus iuuentus deerat, præceperunt ut uirgines cū quibuſcūq; concuberent. Quod factum eſt. Et quum poſt ſedata bella iuuentus incertis parentibus nata erubeſceret, & patriæ et ſibi eſſet opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalanto octauo ab Hercule, profecti ſunt: delatiq; ad breue oppidum Calabriæ, quod Tarras Neptuni filius fabricauerat, id auxerunt: & priſco nomine appellarunt Tarentum. Bene ergo nūc Herculei Tarenti, ſi uera eſt fama: quia Taras condiderat, auxerat Phalantus. Hactenus ille. Hæc à Tara Neptuni filio ædificata. Deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes expulſis incolis, uti Iuſtinus lib. 3. ſcribit, tenuerunt.

Imbelle Tarentum. Horat. 1. epiſt. 7. 9.

Lacedæmonium Tarentum. Ouid. 15. Metam. 10.

Sacri Tarenti cuſtos Neptunus. Horat. 1. Carm. ode 28. 6.

Saturnum Tarentum. Virg. 2. Georg. 40.

Tarentinus] *pen pro.* (ταραντῖνος,) *Quod ex Tarento eſt, uel in Tarentinis agris creſcit. ut Tarentina nux. Plin. lib. 15. cap. 22. 5. Et Tarentinarum duo genera fragili putamine ac duro: quæ ſunt ampliſſimæ, & minimè rotūdæ. Vnde quidam Tarentum appellatum putant, quòd iuglandes nuces & pineas molles habet, ac ſimiliter oues. Tarentum aūt Sabini uocant molle. Ad quòd alludens Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 7. ſcripſit, - & molle Tarentum.*

Tarentina pyra. Colum. lib. 5. cap. 10. 9.

Venenum Tarentinum. Horat. 2. epiſt. 1. 42. Lana Tarentina uiolas imitata ueneno. Hoc eſt purpura Tarentina.

Tarmes] (βρῶσις,) *genus uermiculi carnem exedens. Feſtus.*

Tarna] (τάρνα,) *urbs fertiliſſima ponitur Homerò li. Iliad. 5. quam enarratores uocatam poſtea Sardis dixerunt.*

Tarpeia] (ταρπηΐα,) *teſte Plutarcho in uita Romuli, filia fuit Tarpei, quæ Romanam arcem in Capitolio conſtitutā, cuius pater Tarpeius cuſtos erat, Sabinis prodidit. Hinc mons Tarpeius dictus, (inquit Terentius Varro) à uirgine Veſtali Tarpeia, quæ ibi à Sabinis necata armis; & ſepulta, eius nomīs monumētum relictum, quod etiam nunc eius rupes, Tarpeium appellatur ſaxum. Hactenus Varro. Hinc etiam Tarpeia ſedes apud Virg. 8. Aen. 70. Vide Seruium in hunc locū. De hac uide etiā Propertium li. 4. eleg. 4. ubi ſic incipit, Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe ſepulchrū*
Fabor, & antiqui limina capta Iouis.

Ars Tarpeia. Virg. 8. Aeneid. 130.

Arces Tarpeiæ. Ouid. 15. Metam. 174.

Iuppiter Tarpeius. Ouid. 6. Faſt. 7.

Lucus Tarpeius. Propert. lib. 4. eleg. 9. 1.

Pater Tarpeius, Iupiter. Propert. lib. 4. eleg. 1. 2.

Rupes Tarpeia. Lucan. lib. 1. 40.

Saxa Tarpeia. Silius lib. 1. 24.

Sedes Iouis Tarpeia. Lucan. lib. 5. 62.

Templa Tarpeia. Stat. 3. Sylu. 4. 21.

Tarquinius *Priſcus*] (ταρκύνιος πρίσκος,) *quintus Romanorum rex. Is centum additis Patrum numerum auxit, Latinos ſubegit, Circū deſignauit, qui nūc maximus dicitur, ubi ſpectacula ſibi quiſq; faceret, furcis duodenos ab humo pedes altis ſuſtentata. Ludicrum fuit: equi, pugiles q; ex Hetruria acciti. Præterea Sabinorum bello potitus, equitum centurias ampliauit. Ex lib. 1. Liuij.*

Tarquinius Superbus, cognomē à moribus meruit. Occiſo Seruio Tullo regnum ſceleſtè occupauit: bello tamen ſtrenuus, Latinos Sabinoſq; domuit, &c. Demum quū in Ardeæ obſidione filius eius Lucretiæ ſtuprū intuliſſet, cū eo in exiliū actus, ad Porſenā Hetruriæ regē ſe cōtulit, cuius ope regnū retinere tentauit. Pulſus Cumas conceßit, ubi per ſummam ignominiam reliquum uitæ tempus exegit. Liu. lib. 1.

Tarquinius Collatinus, ſorore Tarquinij Superbi genitus, in contubernio iuuenū regiorum Ardeæ erat: ubi fortè quū in conuiuio coniugem ſuam unuſquiſq; laudaret, placuit experiri. Itaq; equis Romam petunt, regias nurus in cōuiuio uel luxu deprehendunt. Inde Collatiam petunt, Lucretiam inter ancillas in lanificio offendunt. Itaq; ea pudicißima iudicata Ad quam corrumpendam Tarquinius Sextus Collatiam rediit, & iure propinquitatis in domum Collatini uenit, cubiculum Lucretiæ irrumpit, pudicitiam expugnat. Illa poſtero die aduocatis patre & coniuge è caſtris, rem expoſuit: & cultro quem ueſte texerat, ſe occidit. Illi exilio regum rē uendicauerunt. Tarquinius cum prole tota eiectus, ad Manilium Tuſculanum generū confugit. Latinoſq; omnes concitat. Contra quos Poſthumus miſſus. Ex Liuij lib. 1.

Superbißimus atq; crudeliſſimus Tarquinius. Cic. pro Rabir:

Digitized by Google

perd.reo,8.Ouid.2.Fast.137.
Vltima Tarquinius Romanæ gentis habebat
Regna,uir iniustus,fortis ad arma tamen.
Electus Tarquinius.Virg.8.Aeneid.130.
Fasces superbi Tarquinij.Horat.1.Carm.ode 12.7.
Reges Tarquinij.Virg.6.Aeneid.164.
Superbus Tarquinius regno pulsus.Horat.1.Serm.saty.6.3.

Tarquiníj] Tarquiniorũ,(ταρκυνίιοι,) Vetus oppidũ Cãpaniæ.Cic.5.Tusc.145.Demarathus quidem Tarquinij regis nostri pater,tyrannum Cypsellum quòd ferre non poterat, fugit Tarquinios Corintho, & ibi suas fortunas constituit, ac liberos procreauit.

Tarquiniensc] absolutum, (ταρκυνιήνσιν,) pro Agro Tarquiniensi, & qui à Tarquinijs hæredibus primum nomen accepit.Plin.lib.8.cap.52.Qui in Tarquiniensi feras pascere instituit.Idem lib.9.cap.56.

Tarracina] pen.prod. (ταρακίνα,) oppidum Volscorum in Campania, antè Trachina, id est aspera, à loci aspredine, & lingua Volscorum Anxur dicebatur prius,diuersam fortunam à Rheginis experta:à ταράττω conturbo.Liu.4. ab Vrbe,255.Anxur fuit,quæ nunc Tarracinæ sunt: urbs prona in paludes.

Tarraco] pen.cor.(ταρκὼν,)Insignis Hispaniæ ciuitas,Scipionum opus,à quo prouincia ipsa Tarraconia & Tarraconensis uocatur,quæ (ut Pomponius scribit lib.2.) altero capite Galliæ, altero Bæticam, Lusitaniamq; contingens, mari latera abijcit nostro,quà Meridiem: quà Septentrionem spectat,Oceano.Vrbiũ è mediterraneis clarissimæ fuerunt Pallentia, & Numantia. Nunc est Cæsarea Augusta, Hinc Tarraconensia uina,optima.Mart.lib.13.118.Tarraco Campano tantum cessura Lyæo.
Vitifera Tarraco.Silius lib.3.75.

Tarsus] (ταρσὸς,) Vrbs præclarissima, & Ciliciæ metropolis,quam Perseus Danaes nobilissima proles ædificauit.Lucan.lib.4.45.Deseritur Taurĩq; nemus, Perseaq; Tarsus. Hæc fuit Apostoli Pauli patria.Dicta Tarsus,ut quidam existimant,à siccitate:uel à parte pedis quæ tarsos dicitur,ut in manu.Vel,ut Iosephus ait li.1.à Tarso nepote Iapheth.Tarsis uerò lapidis genus est,ut ait Hieronymus ad Marcellum. Est & Tarsis regio Iudææ,ad quam Ionas propheta se uelle ire dixit.Ipsum quoq; mare quia cærulẽ sit,et sæpe solis radijs percussum, colorem supradictorum colorum trahat,à colore nomen accepit. Porrò Hebræi Tarsis mare dici generaliter autumant,secundum illud,In spiritu uiolento cõfringes naues tarsis, id est maris. Tarsenses adeò philosophiæ studiosi fuerunt,ut Athenienses & Alexandrinos superarent. Ex Tarso fuerunt Antipater,Archelaus, & Nestor,& duo Athenodori,& hi philosophi Stoici fuere.

Tarsensis,& hoc Tarsense.Possessiuum:(τάρσιος,)ut Tarsense pelagus.Colum.lib.8.cap.16.8.

Tartari] pen.cor. (τάρταροι,) Sarmatiæ populi, Scythicis moribus immanes, in quibus durant adhuc crudelitatis reliquiæ.legito Vadianum apud Põponium Melam lib.3.

Tartarus] (τάρταρος,)& in multitudinis numero,neutro genere Tartara,ἀπὸ τῦ ταράσσειν,id est turbare:aut quod melius est,ἀπὸ τῦ ταρταρίζειν,id est à tremore frigoris:locus inferorum profundus,inquit Seruius.Virg.lib.6.Aen. lib.11. -tum Tartarus ipse
Bis pater in præceps tantum,tenditq; sub umbras,
Quantus ad æthereum cæli suspectus Olympũ. Suidas,Tartarus,inquit,demissior inferni locus,& Tartarũ apud nubi
Funesta Tartara.Stat.11.Thebaid.115. (la locus,& c.
Ima Tartara.Seneca Oedipo 10.5.Impia.Virg.5.Aen.147.
Intima Lethi Tartara.Virg.4.Georg.97.
Nigra Tartara.Virg.6.Aeneid.47.
Opaca Tartara.Ouid.10.Metam.5.
Profunda Tartara.Senec.Hippol.8.18.
Tristia Tartara.Virg.4.Aeneid.49.

Tartareus] Possessiuũ,(ταρτάρειος,Virg.7.Aen.103.cornuq; recuruo Tartareã intendit uocem. Id est terribilẽ, aut fortem inquit Seruius.Idem 12.Aen.170. Quas & Tartareã nox intempesta Megerã.Apud Martialẽ li.5.35.Tartareus canis.
Acheron Tartareus,Vide Acheron.
Custos Tartareus,Cerberus.Virg.6.Aeneid.79.
Deus Tartareus,Pluto.Ouid.1.Trist.eleg.8.7.
Domus Tartarea.Ouid.3.Fast.124.
Plaga Tartarea.Cic.2.Tusc.38.Ex poeta.
Vmbræ Tartareæ.Ouid.6.Metam.135.

Tartessos] (ταρτησσὸς,) Hispaniæ ciuitas iuxta columnas Herculis,aliquãdo Carteia dicta, ut scribit Põponius Mela lib.2.Silius omnino aliã Tartesson à Carteia facit li.3.80.
Argantoniacos armat Carteia nepotes,&c.
Armat Tartessos stabulanti conscia Phœbo. Silij interpres eandem esse falsò colligit Vadiani iudicio.At Liuius lib.8.Decad.3.Dum hæc,inquit,ad Bætim fluuium gerũtur, Lælius interim freto in Oceanũ euectus, ad Carteiã classe accessit. Vrbs ea in ora Oceani sita est, ubi primùm è faucibus angustis panditur mare.Hactenus Liuius.Eãdem igitur cum Tartesso fuisse credi par est.Nam & Strabo li.3.Nonnulli(inquit)Tartessum huius ætatis Carteiam nominant.

Tartessus] (ταρτησσὸς,)Vrbs in littore prope Gades: unde familia Columellæ emanauit, à Tartaro dicta, ut meminit Strabo,propter subterraneas illic cauernas.Hinc

Tartessiacus] pen.cor.(ταρτησσιακὸς,) Possessiuũ:ut Tartessiaci thyrsi.Colum.lib.10.35.Silius lib.16.24.
noctisq; per umbram
Ad Tartessiacos tendit per littora portus.Idem li.16.120.
Ac Tartessiacas profugi sparguntur in oras.

Tartessius] Adiectiuum,(ταρτησσιὸς,) Ouid.4.Metam.83.
Presserat occiduus Tartessia littora Phœbus.
Tellus Tartessia.Silius lib.16.130.

Taruanna] (ταρουάννα,)Ptolemæo lib.2.ca.9.Galliæ urbs Morinorum:uulgò Terouenne.

Taruntius] (ταρούντιος,) Vir fuit tũ Philosophiæ,tum Mathematicarum in primis studiosus. Author Plutarchus in Romulo.

Taruscum] (ταρσκὼν,) Ptolemæo lib.2.cap.10.Saliorũ urbs in Gallia,uulgò Tarascon.

Tatam] (πάππαν,)pueri patrem uocant.Martial.li.1.95.
Mammas atq; tatas habet Afra:sed ipsa tatarum
Dici,& mammarum maxima mamma potest.Vide Bua.

Tatæ,Cantio est sibi inuicem respondentiũ.Plau.Stich.17.3.
-fac tu hoc modo,
At tu hoc modo. SA. babæ. ST. tatæ. SA. papæ. ST. euax.Idem Truc.13.14.

T.Tatius] (τ.τάτιος,) Sabinorum dux,qui dum diu in Romanos bellum moliretur, tãdem per proditionem Tarpeiæ uirginis Capitolio primùm capto,urbem postea inuasit,ac regnum Romæ quinquennio unà cum Romulo tenuit:quẽ postremò tandem ab amicis eorum legatorum, quos Tatiani latrones interfecerant, occisum esse ait Lanuuius, & in Auentinensi laureto sepultum. De hoc uide multa apud Liuium 1.ab Vrbe,& apud Plutarchum.
Ferus Tatius.Propert.lib.4.eleg.2.11.

Tatienses] (ταττιήνσις,) Tertia pars populi Romani à T. Tatio dicta.Vide Luceres.

Taulantij] (ταυλάντιοι,) Populi sunt Illyriæ. Euphorion Taulantinos uocat.Aristoteles ait apud hos uinum ex melle fieri.

Digitized by Google

le fieri. Hæc Stephanus. Lucan. lib. 6. 4. Quemq; nocat collem Taulantius incula petram.

Tauras] (ταύρας,) Vaccas ſteriles dici exiſtimãt hac de cauſa, q; nõ magis quàm tauri pariãt. Hæc Feſtus. Col. li. 6. ca. 22. Et utiq; tauræ quæ locum occupant fœcundarum, ablegandæ. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 5. 5. Quæ ſterilis eſt uacca, taura appellatur.

Taurea] (ταυρέας,) (Iubelius Taurea dictus) memoranda uir fortitudine.

Sublimis Taurea. Silius lib. 13. 29. Liu. lib. 2 d: bel. Punico.

Taurea] Vide Taurus.

Taureus] (ταύρεος,) Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant: uel quia ſit deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem uoci taurinæ.

Tauri] (ταῦροι,) populi Tauricæ Septentrionalis regionis in Europa incolæ. Iphigeniæ (inquit Mela li. 2.) et Oreſtis aduentu maximè memorati, immanes ſunt moribus, immanemq; famam habent, ſolere uictimis aduenas cædere. Hactenus Pomponius. De Oreſtis in Tauricam aduentu, quædam habet Ouidius 4. Triſt. eleg. 4. 14.

Immanis autẽ ſacrificij huius, Thoas rex author fuit. Hinc Diana ipſa Thoantea dicta Silio lib. 4. 156. Eius frequens mentio eſt apud Lucanum, Euſebium, Ciceronem, Solinum, Lactantium. Herodotus libro quarto: Tauros omnes naufragos Iphigeniæ immolare ſolere, & precibus peractis hominis caput clauа ferire, corpus truncum è ripa deturbare, caput cruci ſuffigere. Captis uerò bello caput amputant, referuntq; domum, & ſuffixum fuſte in tecti ſublimia ſtatuunt, plerunq; autem ſupra furnarium erigunt: ideo id agentes, quòd hos totius domus cuſtodes eſſe ſibi perſuadeant. Ex Herodoto.

Tauricus pen. cor. Adiectiuum, (ταυρικὸς,) ut

Terra Taurica. Ouid. 1. de Ponto eleg. 3. 3.

Ara Taurica. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 13.

Tauri] numero plurali, & Taurilia, (ταυρίλια,) Ludi in honorem deorum inferorum facti, quos & boalia, & bupertias uocatos inuenimus. Sed propriè hi ludi ſunt boum gratia inſtituti.

Taurica Cherſoneſus, (ταυρικὴ χερσόννησος,) peninſula prouincia eſt Europæ, ut docet Ptolemæus li. 3. cuius fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Propontis, & Cimmerius Boſphorus. ibi ciuitates ſitæ ſunt Eupatoria et Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus LXX. millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. De hac Iuuenal. Saty. 15. 12.

-quippe illa nefandi Taurica ſacri
Inuentrix. Vide Cherſoneſus.

Taurini] pen. prod. (ταυρῖνοι,) Plinio lib. 3. cap. 17. populi ſunt Italiæ Tranſpadanæ in Alpium radicibus.

Taurinus] Adiectiu. (ταυρινὸς,) ut Campi Taurini. Silius libro 3. 131.

Taurinus] Adiectiuum, Vide Taurus.

Tauromínus] (ταυρομένιον,) Siciliæ oppidum in colle ſitum, cui Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi hiſtorici patre conditum, uiro opibus animoq; præſtante: & Tauromenium dictum eſt, authore Diodor. li. 16. Inde Tauromínitani dicti Ciceroni in Verrem act. 4. Silius lib. 14. 51. Tauromínitana cernũt à ſede Charybdim. Lucan. li. 4. 94. Tauromínitanæ fugiens damnoſa Charybdis. Scribit Plin. lib. 3. cap. 8. 3. hanc urbem quandoq; Naxon appellatam.

Taurubulæ] Taurubularum, (ταυροβόλα,) Nomen inſulæ prope Neapolim. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 26.

Ipſe fodi: dites Capreæ, uiridesq; reſultant Taurubulæ.

Taururum] (ταύρουρον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 16. Taurunum Plinio lib. 3. cap. 25. alio nomine Alba Græca, Belgradum: hodie uulgò kriegiſchuuiſenburg, à Turca nuper expugnata, Vngariæ urbs.

Taurus] (ταῦρος,) Berytius, philoſophus Platonibus ſub Antonino principe: ſcripſit de differentia ſectarum Platonis et Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, ut eſt author Suidas. Huius etiam ſæpe meminit Gellius, dicitq; eius ſe maximè familiarem Romæ fuiſſe.

Taurus] mons (ταῦρος ὄρος,) ab Eois ueniẽs littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur. Immenſus ipſe, & innumerarum gentium arbiter: dexter o latere Septentrionalis, ubi primum ab Indico mari exurgit, læuo Meridianus, & ad Occaſum tendens, mediamq; diſtrahens Aſiã, niſi opprimenti terras occurrerent maria. Reſilit ergo ad Septentriones: flexusq; immenſum iter quærit, ýelut de induſtria, rerum natura ſubinde æquora opponente: hinc Phœniciũ, hinc Ponticũ, illinc Caſpium, & Hyrcaniũ, contraq; Mœoticum lacum. Torquetur itaq; colliſus inter hæc clauſtra, et tamen uictor, flexuoſus euadit uſq; ad cognata Riphæorũ montium iuga, numeroſis nominibus & nouis quacunq; incedit, inſignis: Imaus prima parte dictus, mox Emodus, Paropamiſſus, Cirtius, Chambades, Pharpharidades, &c. Ex Plinio lib. 5. cap. 27. Legito Solinũ in deſcriptione Ciliciæ. Huic mõs oppoſitus, Antitaurus dicitur. Vbi in excelſiſſimã conſurgit ſublimitatem, Caucaſus appellatur: quanquã ſint qui Taurũ à Caucaſo diuidãt. Ci. pro Deiotaro 25. Etenim ſi Antiochus magnus ille rex Aſiæ, quũ poſtea quam à Scipione deuictus, Tauro tenus regnare iuſſus eſſet, &c.

Taurus] tauri, maſc. gen. (ταῦρος,) Bos ad procreandum reſeruatus. Cic. 6. Ver. 65. Ille nobilis taurus, quem Phalaris habuiſſe dicitur.

Taurus accipitur et pro quocũq; forti boue. Virg. 1. Geor. 134.

Pingue ſolum primis exemplo à menſibus anni
Fortes inuertant tauri.

Fortia taurorum corpora. Ouid. 1. de Ponto eleg. 5. 3.

Tergora taurorum. Ouid. 13. Metam. 70.

Agreſtes tauri, Vide Agreſtis, in Ager.

Alacres tauri. Claud. 2. Paneg. 5.

Acer taurus. Silius lib. 13. 86.

Arator. Ouid. 1. Faſt. 140.

Bellator. Stat. 3. Thebaid. 66.

Corniger taurus, Vide Cornu.

Eximi præſtanti corpore tauri. Virg. 4. Georg. 108.

Iners. Stat. 9. Thebaid. 17.

Ingens. Virg. 2. Aeneid. 61.

Macer. Virg. 3. eclog. 20.

Nitens. Virg. 3. Aeneid. 9.

Toruus. Ouid. 8. Metam. 27.

Trux. Ouid. 9. Metam. 17.

Validus. Ouid. 7. Metam. 109.

Adiungere tauros aratro, Vide Adiungo.

Fumans ſub uomere taurus. Virg. 3. Georg. 103.

Paſti repetunt præſepia tauri. Virg. 7. eclog. 8.

Submittere tauros. Virg. 2. eclog. 9.

Taurus, Cæleſte ſignum. Plin. li. 17. cd. 24. 1. Quum ſit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario, Tauro. Vir. 1. Geor. 44.

Candidus auratis aperit quum cornibus annum Taurus.

Taurus pro Radice arboris. Quintil. lib. 8. cap. 2. Sicut in his quæ homonyma dicuntur, ut taurus, animálne ſit, an mons, an ſignum in cælo, an nomen hominis, an radix arboris, niſi diſtinctum non intelligitur.

Taurinus] pen. prod. Adiectiuũ, (ταυρινὸς,) Quod ex tauro eſt. Plin. li. 20. ca. 13. 14. Itẽ uitiligines, uerrucas, ſtrumas, & ſimilia cũ hircino & adipe ſuillo ac taurino ſeuo.

Cornua

Cornua taurina. Claudian. 5. Paneg. 44.
Folles. Virg. 4. Georg. 35.
Prons. Ouid. 6. Fast. 40.
Pulsus. Stat. 2. Thebaid. 16.
Sanguis taurinus. Catul. de coma Berenices, 61. 7.
Tergum. Virg. 1. Aeneid. 75.
Tympana. Claud. 3. Paneg. 73.
Vultus. Virg. 4. Georg. 75.

Taureus] (ταύρειος, (Aliud adiectiuum: ut
Terga taurea, pro tympanis dixit Ouidius lib. 4. Fast. 69.
Taurea, Scutica ex corio bubulo facta. Iuuen. sat. 6. 50.
-taurea punit
Continuo flexi crimen, facinusq; capilli.

Taurifer] pen. cor. Adiectiuum. (ταυροφόρος,) ut *Campi taurifери, Pascua.* Lucan. lib. 1. 94.

Tauriformis] Aliud adiectiuum, (ταυροειδὴς,) *Formam tauri habens.* Horatius 3. Carm. ode 14. 5.
Sic tauriformis uoluitur Aufidus.

Tautologia] *tautologiæ* (ταυτολογίας,) *Latinè dici potest eiusdem rei eloquium, Figura est apud poetas frequēs, qua res eadem multis uerbis idem significantibus explicatur.* Virgil. 1. Aeneid. 101.
-si fata uirum seruant, si ueścitur aura
Aetherea, neq; adhuc crudelibus occubat umbris. Nam totum quod reperitur, unum est: sed ad exprimendum conceptum crebro sermone denuntiatur.

Tax] neut. gen. (τάξ,) *Percussio dicitur: uox à sonitu quem facit, formata.* Plaut. Perf. 7. 12.
Tax tax tergo erit meo, non curo.

Taxila] (ταξίλα,) *Vrbs Indiæ maxima: ut scribit Philostrat.*

Taxillus] *taxilli,* (κύβος,) Vide Talus. Ci. in Orat. 86. *Quā literam etiam è maxillis, è taxillis, & uexillis, &c.*

Taxo] *taxas,* (ψιλαυφίω,) *taxare, Pressim, crebriusq; quicquam tangere.* Varro Modio, Ne meum taxis liberum. Id est tetigeris. Nonius.

Taxare, (τιμᾶν,) *Pretio æstimare.* Plin. lib. 17. cap. 1. 7. *Illos qui frugiferas tanti taxauerant.*

Taxare aliquē, (καθάπτεσθαι,) *Maledictis tăgere.* Plin. lib. 15. ca. 15. 1. *Eadē causa in pyris taxatur superbiæ cognomine.*

Taxatio] Verbale, (τίμησις, σύνοψις,) *Ipse taxandi actus.*
Taxatio (inquit Festus) dicitur quæ fit certæ summæ. Plin. lib. 13. ca. 15. 2. *Interijt nuper incendio à Cethegis descendēs, H-S. XIIII. Permutata, latifundij taxatione, siquis prædia tanti mercari malit. De mensa citrina.* Idem lib. 9. cap. 35. *Prior id fecerat. Romæ in unionibus magnæ taxationis. Clodius tragœdi Aesopi filius.*

Taxator] pē. pro. taxatoris, (ἐπιτιμητὴς,) *Taxatores (inquit Fest.) à scenicis dicuntur, qui alterutrum maledictis tangūt.*

Taxus] *taxi,* fœm. gen. (σμίλαξ,) *Arbor abieti similis.* Plin. lib. 16. cap. 10. *Similis etiamnū his aspectu est, nequid prætereatur, taxus minus uirens, graciliśq; & tristis, ac dira, nullo succo, ex omnibus sola baccifera. Mas noxio fructu. Lethale quippe baccis in Hispania præcipuè uenenū inest. Vasa etiam uiatoria ex ea uimis in Gallia facta, mortifera fuisse compertum est. Hanc Sestius similacem à Græcis uocari dixit: & esse in Arcadia, tam præsentis ueneni, ut siqui dormiant sub ea, sibúmue capiant, moriantur. Sunt qui & taxica hinc appellata dicant uenena, quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tingantur. Repertum, innoxiam fieri, si in ipsam arborē clauus æreus adigatur,* Hæc Plinius. Virg. 9. eclog. 6. *Sic tua Cyrneas fugiant examina taxos.* Cæsar 6. bel. Gal. 111. *Taxo cuius magna in Gallia, Germaniáq; copia est, se exanimauit.*
Funesta taxus. Stat. 5. Sylu. 3. 2.
Metuenda succo taxus. Stat. 6. Thebaid. 21.
Nocentes taxi. Virg. 2. Georg. 52.
Pestiferæ taxi. Claud. de raptu Proserp. 3. 78. (Sylu. 5. 6.

Taxeus] Adiectiuum, (σμιλαλινὸς,) *ut Sylua taxea.* Stat. 5.

Taygeta] *uel Taygetus, pen. cor.* (ταύγετον,) *mons est Lacōnum, Libero patri sacratus, teste Seruio apud Virgilium lib. 2. Georg. 96. -uirginibus bacchata Lacænis*
Taygeta, &c. Cic. 1. de Diuinat. 183.
Canes Taygeti. Virg. 3. Georg. 9.
Pruina Taygeti, Propert. lib. 3. eleg. 14. 3.
Ardua Taygeta. Stat. 1. Achill. 86.
Gelidi Taygeti inculta iuuentus. Lucan. lib. 5. 11.
Horrenda Taygeta. Stat. 4. Sylu. 8. 11.

Taygete] *pen. cor.* (ταυγέτε,) *una est (inquit Seruius) de Pleiadibus septem.* Virg. 4. Georg. 47.
Taygete simul os terris ostendit honestum
Pleias, &c.

T E

Te] *Syllabica adiectio, quæ pronominibus Tu & Te adiungitur, ut, Tute, tete.*

Teanum] (τίανον,) *Italiæ oppidum duplex est. Est enim Teanum Sidicinum in Appia uia positum: & Teanum Apulum: siue Apulorum, ut* Plinius lib. 3. cap. 5. *& Strabo li. 5. & 6. scribunt.* Cic. pro Cluentio 19. *Quum haberet ex Nonia infantem filiū, alter autem eius filius Pappia natus, Teani Apuli, quod abest à Larino decem & octo millia passūū, apud matrem educaretur, &c.*

Teatea] (τιάτια,) *Marucinorum urbs in Italia, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Teate hodie, uulgò Tieti.*

Techna] *technæ, fœm. ge.* (τέχνη,) *Latinè ars. Aliquando significat dolum, astutiā, impostūram, fraudem artificiosam, offuciā.* Ter. Heau. 3. 1. 62. *Falli te finas technis per seruulis*

Technicus] *pen. cor. Adiectiuum,* (τεχνικὸς,) *Artificiosus.*

Technophyon] (τεχνόφυον,) *Græca dictio qua significatur artis productio.* Suet. in Augusto, ca. 72. *Erat illi locus in edito singularis, quē Syracusas & technophyō uocabat.*

Tectorium] Vide Tego.

Tectosages] *pen. cor.* (τεκτοσαγὲς,) *fortissimi aliquādo Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemmijs sunt: adeò olim potētes opibus & uirium præstantia, ut per Græciam tunc uictricem gentium magna hominum manu profecti, in Asia supra Phrygiam, Cappadociamq; sedes posuerint, incolumes ab omni finitimorum incursu. Tectosages & Tolistobogi dicti Floro, Plinioq; lib. 4. cap. 31. & cæteris.* Ausonius Narbonem describens in urbium catalogo uocat Teutosagos, hoc carmine, Vsq; in Teutosagos primæuo nomine Belgas. Florus lib. 2. cap. 11. *Tectosagos nuncupat.*

Tectum] Vide Tego.

Tecum] (μετάσσ,) *Aduerbiū compositum ex ablatiuo Te, & præpositione Cum.* Plaut. Milit. 10. 12. *Quid nunc taces? tecum loquor. PA. imò ædepol tute tecum.*
Tecum oro. Plautus Curcul. 8. 61. *Hoc est, te oro.*
Tecum sentio. Plaut. Pseud. 15. 3. (mul.
Tecū simul. Plaut. Amph. 8. 124. *Neq; uidi istam, nisi tecum si*

Teda] *tedæ,* (δαὰς,) *Propriè dicta (inquit Ruellius) à Græcis das & dadion uocatur. Sed sui generis arbor in Illyrico est. Impropriè autem tedas appellamus tum piceæ satiuæ partes imas, tum alia quoque ligna quæ flamma olei uel picis illitu concepta, faculæ modo luceant.* Plin. lib. 16. cap. 10. *Sextum genus est teda propriè dicta, abundatior succo, quàm reliqua, parcior liquidiorq; quàm picea, flammis ac lumini sacrorum etiam grata. Hanc mares duntaxat ferunt. & eam quam Græci syrem uocant, odoris grauissimi.* Cæs. lib. 3. bel. Gal. 394. *Magno uēto & secūdo cō*

pletus

Digitized by Google

pletas onerarias naues teda & pice, & stupa, reliquisq; rebus q̃ sunt ad incendia, in Pomponianã classem immisit.
Hinc tedas uocamus faces quæ optimæ ex ea arbore fiebant.
Accensa teda. Lucret. lib. 6. 177.
Ceratæ tedæ. Ouid. epist. 7. 5.
Pinea teda. Ouid. epist. 12. 7.
Pingues tedæ. Virg. 7. eclog. 10.
Castis adolet altaria tedis. Virg. 7. Aeneid. 15.
Fumida teda piceum fert lumen. Virg. 9. Aeneid. 15.
Sylua ministrat tedas. Virg. 2. Georg. 87.
Teda pinea, pro ligno quod est in interna parte pini. Pini enim morbus est, ut teda fiat tã parte caudicis externa quàm corde: id quod abundantia succi & hubertate larga luxuriantis naturæ prouenit. Col. lib. 5. ca. 10. 12. Iuxta ipsam radicem truncum findito, et fissuram cuneo tedæ pineæ adigito
Spinea teda. Catul. in Epithal. Iuliæ 56. 3.
Teda, pro Nuptijs. Mos enim antiquorũ erat ut in nuptijs (inquit Varro) faces & tedæ semper præirent, quòd antea non nisi per noctem nubentes ducebantur à sponsis. Virg. 4. Aeneid. 4. Si non pertæsum thalami tedæq; fuissent.
Apta tedis tempora. Ouid. 6. Fast. 45.
Ferales tedæ. Lucan. lib. 1. 23.
Fœlices tedæ. Catul. Argon. 59.
Iugalis teda apud Catonem cap. 10. 4. Vetus exemplar legit Telam iogalem unam. Ouid. epist. 4. 25.
Pudica teda. Ouid. epist. 6. 2.
Compulari tedis. Senec. Herc. fur. 6. 31.
Iure tedæ coire. Ouid. 4. Metam. 12.
Pactæ expectant tempora tedæ. Ouid. 9. Metam. 145.
Iungere tedas. Stat. 3. Sylu. 4. 11. (19.
Optato uos iunxit lumine teda. Catul. de coma Berenicis 61.
Teda, pro Carmine nuptiali apud Senecam in Oedipo 5. 28. Concinit tedas geminus Cupido.
Tedifera dea] (Δαλοφόρος,) Ceres est dicta, cuius sacra noctu (ut in Aulularia Plauti est) fiebant, in quibus sacerdotes faces deferebant, Cererem imitati: quæ tum Persephonẽ filiam à Plutone raptam tedis incensis quæreret, Tedifera est appellata. Ouidius epist. 2. 9. Hinc sacerdotes teducos, id est tedas ferentes appellarunt.
Tegea] pen. cor. (τέγεα,) Vrbs Arcadiæ, à qua Tegeæus, siue Tegeaticus. Vnde Propert. Fictilis & calami Pan Tegeæe tui. Virg. 8. Aeneid. 92. Tunc lateri atq; humeris Tegeæũ subligat ensem. Idem 1. Georg. 4. Adsis ô Tegeæe fauens. Seruius, Tegeæe, pæonem tertium esse dicit. (Sylu. 5. 1.
Tegeæus] uolucer, dictus est Mercurius apud Statium 1.
Tegeaticus] uolucer & ales, Mercurius. Stat. 1. Sylu. 2. 4. & 5. Sylu. 1. 21. Olim Lacedæmonij bellum intulere Tegeatibus, ferentes secum compedes, tanquam essent redacturi illos in captiuitatem. Sed congressi prælio ac fugati, quicunq; uiui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem metiti sune coluerunt.
Tegea gens. pro Tegeæa gens. Virg. 5. Aeneid. 60.
Teges, Tegeticula, Tegillum, Tegmen] Vide Tego.
Tego] tegis, texi, tectum, (καλύπτω, στεγάζω, ἐροφόω, πυνδάζω, ἐρέφω, κατερέφω, σκέπω, σκεπάζω,) tegere, Operire.
Caput texit galea. Propert. lib. 4. eleg. 3. 9.
Corpus tegere uestr. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 16.
Fronde teguntur aues. Ouid. 1. de Arte 12.
Tunica tegi. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 3.
Sepulchro tegi. Lucan. lib. 2. 109.
Lumina tegere somno. Virg. 4. Georg. 83.
Nox texit terras caligine. Lucret. lib. 6. 171.
Tenebris teguntur omnia. Ouid. 4. Fast. 98.
Tegere, Celare. Martialis,
Quod tegitur, maius creditur esse malum. Terent. Hecy. 1. 2. 91. - incommoda atq; iniurias
Viri omnes ferre, & tegere contumelias. Virg. 3. Geor. 91.
Tegere & obtendere. Cic. Qu frat. lib. 1. 1. 22.
Tegere & uelare. Cic. in Pisonem, 44.
Id te admisisse concedis, quod ne mendacio quidem tegere possis. Cic. pro Quintio 55.
Tegere se latibulis. Cic. pro Rabir. Posthumo 26.
Commissa tegere. Horat. de Arte 41.
Consilium uultu tegit. Virg. 4. Aeneid. 96.
Vultu dolorem animi tegere. Cic. 2. Ver. 14.
Facta tegenda loqui. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 6.
Ignauiam suam tenebrarum ac parietum custodijs tegere. Cic. pro Rab. Perduel. reo 16.
Lachrymas tegere. Ouid. epist. 12. 29.
Summam prudentiam simulatione stultitiæ tegere. Cic. de Claris Orat. 26.
Rem turpissimam tegere honesta præscriptione. Cæsar 3. bel. Ciuilis 128.
Sententiam suam tegere. Cic. 5. Tusc. 17.
Tegere aliquem ac tueri, pro Patrocinari & tueri ac defendere. Cic. Seruio lib. 13. 67. 5.
Tegere & Nocere, contraria. Cic. pro Cecinna, 45. Arma esse suis nominibus, alia ad tegendum, alia ad nocendum.
Aliquem armis suis tegere. Cic. Appio lib. 3. 10. 36.
Armis parentes tegere. Sallust. in bel. Catil.
Alicuius salutem & uitam sua beneuolentia, præsidio & custodia tegere. Cic. pro Plancio 1.
Tectus] (κεκαλυμμένος, ἐλυσθείς, διατειρόμενος,) Participiũ, siue nomen ex participio. Terent. Hecyr. 3. 3. 28. Aduersũ eius per te tecta, tacitaq; apud omnes sient.
Antrum tectum arboribus. Ouid. 12. Metam. 43.
Lanugine tectus malus. Ouid. 12. Metam. 59.
Picea caligine tectus. Ouid. 2. Metam. 47.
Innocentia tectus. Cic. pro Lege Manil. 49.
Tenebris tectus. Colum. lib. 7. cap. 12. 4.
Verba tecta, Obscura. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. 16. Itaq; tectis uerbis ea ad te scripsi, quæ apertissimis agunt Stoici.
Amor tectus. Ouid. 1. de Arte 145.
Sermone tecto dicere aliquid. Ouid. 1. de Arte 115.
Tecti ad alienos. Cic. pro Rosc. Amer. 58.
Tectior cupiditas. Cic. pro Rosc. Amer. 63.
Tectissimus in dicendo. Cic. 2. de Orat. 163.
Tecturus] penul. prod. Participium, (καλυψόμενος,) Ouid. 4. Metam. 32.
Tectè] (λεπτῶς,) Aduerb. cui contrariũ est Apertè. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 5. Hic dies me ualde Crasso adiunxit, & tamen ab illo apertè, tectè quicquid est datum, libẽter accepi.
Quod tu in epistola appellas suo nomine, ille tectius penem. Cic. Peto lib. 9. 22. 7.
Tectum] tecti, (στέγος, στέγη, ὄροφος, στέγασμα,) Pars domus superior qua ipsa domus tegitur.
Domorum tecta. Virg. 12. Aeneid. 27.
Culmen tecti. Ouid. 12. Metam. 96.
Fastigia summi tecti. Virg. 2. Aeneid. 61.
Firma tecta in domicilijs habere. Cic. de Claris Orat. 139.
Pectinatum tectum, Vide pectino in Pecten.
Nudare tecto culmen, Vide Nudus.
Tectũ, pro domo frequẽter poni solet. Terent. Heaut. 5. 2. 15.
Victus, uestitus, quo in tectum te receptes. Liu. 1. ab Vrbe, 129. Romanus passim publica, priuataq; omnia tecta adeo
Vrbis tecta. Ouid. 4. Metam. 18. (quat solo.
Absonum tectum, Vide Absonus.
Agrestia tecta. Ouid. 4. Fast. 162.

Altum

Altum tectum cœli. Horat. 1. Serm. saty. 5. 21.
Ardua tecta. Virg. 7. Aeneid. 32.
Augustum tectum. Virg. 7. Aeneid. 34.
Aurea tecta. Virg. 6. Aeneid. 3.
Bipatentia tecta. Virg. 10. Aeneid. 1.
Cæca tecta, Obscura. Ouid. 8. Metam. 32.
Cælata tecta, Vide Cælo.
Candida tecta. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 2.
Cubantia tecta, Quæ uidentur uelle subsidere, aut in alterutrũ latus magis inclinant. Lucret. lib. 4. 105.
Deformia tecta nigro fumo. Ouid. 5. Fast. 101.
Densa ferarum tecta. Virg. 6. Aeneid. 2.
Fumosa tecta. Virg. 2. Georg. 49.
Hospita tecta. Valer. 2. Argon. 131.
Humile tectum. Senec. Hippol. 11. 4.
Immane tectum capax turbæ. Senec. Thyeste 8. 5.
Ingentia tecta. Virg. 2. Aeneid. 98.
Ingens tectum. Virg. 7. Aeneid. 34.
Inhospita tecta, Vide Inhospitus.
Intecta stramento tecta, Vide Intego.
Laqueata tecta, Vide Laquear.
Marmorea tecta auro & ebore fulgentia. Cic. in Parad. 14.
Obsoleti tecti sordes. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.
Parua tecta. Senec. Hippol. 2. 26.
Paupere sub tecto. Horat. 1. epist. 10. 7.
Pinea tecta, Naues. Ouid. 14. Metam. 106.
Placida tecta. Ouid. 1. Fast. 25.
Praua tecta. Lucret. lib. 4. 105.
Prona tecta, Quæ à fronte magis propendent. Lucretius libro 4. 10. 5.
Pulchra tecta. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
Recuruum tectum. Ouid. epist. 10. 15.
Regalia tecta. Ouid. 6. Metam. 123.
Regia tecta. Virg. 1. Aeneid. 128.
Rustica tecta. Catul. in Carm. secul. 32. 4.
Saxea tecta. Ouid. epist. 10. 25.
Solida tecta. Ouid. 3. Metam. 140.
Squalentia tecta. Ouid. 2. Metam. 153.
Stellantia tecta summi patris. Valer. 5. Argon. 125.
Sublime tectum centum columnis. Virg. 7. Aeneid. 34.
Superba tecta. Virg. 7. Aeneid. 3.
Supina tecta, Quæ retro ueluti in tergum curuantur. Lucretius lib. 4. 105.
Tepidum tectum. Horat. 2. Serm. sat. 3. 2.
Vmbrosa tecta. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 1.
Claudere sua tecta. Ouid. 5. Metam. 58.
Credere se tectis alicuius, Vide Credo.
Fremunt tecta ululatu fœmineo. Virg. 4. Aeneid. 134.
Incumbunt tecta centenis columnis, Vide incumbo.
Inire tectum. Ouid. 14. Metam. 151.
Nouare tecta. Virg. 4. Aeneid. 52.
Procumbit tectum. Ouid. 4. Fast. 47.
Recipere aliquem tectis ac sedibus suis. Cicero 2. de Lege Agraria 89.
Replere tectum gemitu. Virg. 2. Aeneid. 146.
Subire tecta alicuius. Virg. 3. Aeneid. 17.
Succedere tectis alicuius. Virg. 1. Aeneid. 127.
Tectum, Genus ouium, sic dictum quòd operimẽtis tegeretur, Plin. lib. 8. cap. 47. 3. Ouium summa genera duo, tectum et colonicum: illud mollius, hoc in pascuo delicatius. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 2. 13. Similiter faciendum in ouibus pellitis: quæ propter lanæ bonitatem, ut sunt Tarentinæ, & Atticæ, pellibus integuntur, ne lana inquinetur.

Tectorium *tectorij, (κονίαμα,) Illiminentum quoddã est, à tegendo dictum, & quasi pauimentum parietis, atq; incrustatio: quod fit quum calce aut gypso ad maiorem spectantium gratiam & decorem, parietem inalbamus, quæ ideo etiam albatio appellatur, siue albarium: quanquam albarium (inquit Budæus) ex pura calce fiat, ut hodie est in usu. Tectorium autem continet arenatum, hoc est quod fit ex calce & arena: & marmoratum, quod ex calce & marmore tuso triplici uarietate comminuto, prout trium coriorum exigebat usus: continet & trullisationem quæ ex gypso, ut hodie quoq;, antiquis fiebat, quod fusissimè docet Vitruuius lib. 7. de Architectura. Plin. lib. 38. ca. 23. 3. Ideoq; nulla tectoria eorum rimæ fœdauere. Tectoriumq; nisi ter arenato, & bis marmorato inductum est, non satis splendoris habet. Cic. 3. Verr. 103. Atqui in illis columnis dico esse quæ à tuo redemptore commotæ non sint: dico esse ex qua tantum tectorium uetus deletum sit, & nouum inductum. Iuuenal. Satyr. 6. 47.*

Tandem aperit uultum, & tectoria prima reponit,
Incipit agnosci.

Atriolum tectorium. Cic. Attic. lib. 1. 6. 5.
Pictæ tectoria linguæ. Pers. Saty. 5. 3.
Concinnum tectorium, Vide Concinno.

Tectorius *] Adiectiuum, (κονιαματικὸς,) ut Tectoria calx, qua fit tectorium. Plin. lib. 36. ca. 22. 10. Sed cura tuentur picando parietes, quoniam & tectoria calx roditur. Vetus exemplar habet tectorij calce.*

Tectorium opus ad ornamentum ædificij, id est sub quo et marmoratum, & arenatum opus, & trullisatio intelliguntur. Varro 3. de Re rust. cap. 1. 7. Quum enim uillam haberes opere tectorio, & intestino, ac pauimentis nobilibus lithostrotis spectandam, &c. Cic. 2. de Legib. 102.

Tector *] tectoris, (κονιάτης,) Qui opus tectorium facit. Varro 3 de Re rust. cap. 2. 7. Non minus uilla tua erit ad angulum Velimi, quam neq; pictor, neq; tector uidit unquam.*

Tectoriolum *] tectorioli, pen. corr. Diminutiuum, (κονιαμάτιον,) Paruum tectorium. Cicero ad Pætum lib. 9. 22. 11. Bella tectoriola, dic ergo etiam pauimenta isto modo: non potes.*

Tegmen *] tegminis, pen. corr. n. g. (σκέπη, σκέπας, κάλυμμα, σκέπασμα,) Quicquid aliquid tegit. Cic. 5. Tusc. 130. Mihi amictui est Scythicum tegmen, calceamentum soloriũ callum, cubile terra.*

Qui platani in ramo foliorum tegmine septos
Corripuit pullos. Cic. 2. de Diuinat. 96.

Recubans sub tegmine fagi. Virg. 1. eclog. 1.
Ingenti tegmine clepit se. Senec. Herc. furen. 937.
Cruda tegmina boum. Stat. 6. Thebaid. 146.
Fuluum tegmen lupæ. Virg. 1. Aeneid. 56.
Capitum tegmina picto nutantia cono. Ouid. 3. Metam. 22.
Consertum tegmen spimis, Vide Consero.
Tegmen cæli. Cic. 2. de Nat. deor. 165.
Sub tecta neruis tegmina. Silius lib. 4. 59.
Tegmina pedum. Colum. lib. 1. cap. 8. 13.

Tegumen *] tegumĩnis, pẽ. cor. (σκέπας,) Idẽ. Liu. 1. ab Vrbe 83. Et super tunicã æneũ pectori tegumẽ, cælestiaq; arma, quæ ancilia appellantur ferre. Ibidem lib. 4. 166.*

Tegimen *] pen. corr. tegiminis, Idem. (σκέπασμα,) Ouid. 3. Metam. 11. -tegimen direpta leoni Pellis erat. Liuius 6. bel. Maced. 127.*

Remouere tegimen. Ouid. 1. Metam. 136.

Tegumentum *] tegumẽti: uel Tegmentũ, Idẽ, (κάλυμμα,)*
Liuius 1. ab Vrbe 187. Tegumenta corporis.
Pennarumq; contextu corpori tegumenta faciebat. Cicero 5. de Finibus 57.

Palpebræ

Digitized by Google

Palpebræ ſunt tegumẽta oculorum. Cic. 2. de Nat. deor. 214.
Quærere flagitiorum tegumenta. Ci. pro Cælio 37.

Tegulum] tegulí, pen. cor. (τέγος,) pro Tegmine, uel tegula potius. Plin. lib. 16. ca. 36. 1. Tegulo enim earum domus ſuas Septentrionales populi operiunt. De arundinibus. Ibidẽ ca. 37. 5. ſcirpi fragiles paluſtresq; ad tegulũ tegetesq;.

Tegillum] tegilli, Diminutiuum, (στεπασμάτιον,) Paruũ tegmen. Varro Seſquiulyſſe, Ob aquam è nubibus tortã indicat fore, ut tegillum paſtor ſibi ſumat. Plaut. Rud. 14. 18.
Tegillum eho illud mihi unum areſcit: id ſi uis dabo.

Tegula] tegulæ pen. corr. (κέραμος, τέγη,) Dicta eſt quòd domos tegat. Plaut. Milit. 9. 24. Quòd meas confregiſti imbrices & tegulas. Terent. Eun. 3. 5. 40. Cic. ad Attic. lib. 9. 175. 6. De iſto licet bene ſperes: promitto tibi, ſi ualebit, tegulam illum in Italia nullam relicturum. Cato cap. 14. 3. In tectum ſic numerabitur tegula integra quæ erit. Ouid. 6. Faſt. 64. Strataq; erat tepido tegula quaſſa ſolo. Idem 2. Faſt. 108. Tegula porrectis ſatis eſt uelata coronis.

Admitti per tegulas, Vide Admitto.
Decidere de tegulis, Vide Decido.
Aliquem demittere per tegulas. Cic. 2. Philip. 62.

Teges] tegetis, pen. cor. fœm. gen. (φορμὸς, φορμὶς,) à tegẽdo dicta: Straguli genus ex ulua, ſiue ſcirpo aut ſparto, in lodicis ſimilitudinẽ factũ, quo uiliores utũtur: hãc uulgus Italorũ ſtoreã uocat. Varro de Re ruſt. Sicq; fiunt de canabi, lino, iunco, palmo, ſcirpo, ut funes, reſtes, tegetes. Iuuenal. Saty. 6. 12. Auſa Palatino tegetem præferre cubili. Colum. lib. 5. cap. 3. Sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus uineas adumbrabat. Id eſt, tegminibus. Idem lib. 12. cap. 50. Cannææ tegetes quibus oliua excipitur. Huiuſmodi ſimile quiddam apud nos, quod ſtraminibus concinnatur, uulgus natas uocat. Iuuenalis Saty. 9. 14.
Quando ego figam aliquid, quo ſit mihi tuta ſenectus
A tegete & baculo?

Pars tegetis dimidio breuior. Iuuenal. Saty. 5. 1.
Occulta teges. Iuuenal. Saty. 9. 11.

Tegeticula] tegeticulæ, pen. cor. Diminutiuũ, (φορμίσκος,) Parua teges. Varro 3. de Re ruſt. cap. 8. Sed pro columbarijs in pariete mutulos, aut palos in ordinem, ſupra quos tegeticulæ canabinæ ſint impoſitæ. Colum. lib. 8. ca. 9. 2.

Teium] (τήϊον,) Vrbs in Paphlagonia, Salluſtio, à qua ortus Anacreon.

Teius] poſſeſſiuum triũ ſyllabarũ, (τήϊος,) Oui. 2. Triſt. 73.
Quid, niſi cum multo Venerem confundere uino,
Præcepit lyrici Teia Muſa ſenis?

Anacreon Teius. Horat. epod. 14. 1.
Fide Teia dicere aliquid, Id eſt Lyrica. Horatius 1. Carminum ode 17. 4.
In hac fuit templum Apollinis, unde Apollo Teius. Ex hac etiã Phileterus natus eſt author generis regum Attalicorum.

Tela] telæ, (ἱστὸς,) Notæ ſignificationis. Ouid. lib. 6. Metam. 26. Vltima pars telæ tenui circundata limbo. Ouid. epiſt. 12. Laſſaret uiduas pendula tela manus.
Domus plena telarum. Cic. 6. Ver. 52.
Diſcreuerat telas tenui auro. Virg. 4. Aeneid. 55.
Percurrere pectine telas. Virg. 1. Aeneid. 50.
Intertextas telas retexere. Stat. 3. Sylu. 5. 2.
Penelopes telam retexere, Vide Penelope.
Telam exordiri, prouerbialiter dictum, pro Rem aliquam incipere & aggredi. Plaut. Bacchid. 5. 115. Vide Ordior.

Telamon] pen. cor. (τελαμών,) fuit Aeaci filius, Pelei patris Achillis frater & Aiacis pater. Eſt & Plinio lib. 3. cap. 5. Vmbriæ portus.
Creatus Telamone. Ouid. 12. Metam. 125.

Telamoniades] pen. cor. Patronymicũ, (τελαμωνιάδης,) Ouid. 13. Metam. 47. Id eſt Aiax.

Telamones, inquit Vitruuius, dicuntur à ſtatuarijs ſigna in muris quæ mutulos uel coronas, aut ſimilia ſuſtinẽt: quæ Græci ἀτλάντας uocant. Vide ipſum Vitruu. lib. 6. cap. 9. ad finẽ.

Telchines] pen. prod. (τελχῖνες,) Strabo lib. 10. Sunt qui memorent Telchines in Rhodo nouem fuiſſe Rheæ comites in Creta: qui quoniam Iouis alendi curam geſſerunt, Curetes nominati ſunt. Ouid. 7. Metam. 73.
Phœbeamq; Rhodon, & Ialyſios Telchinas,
Quorum oculos ipſo uitiantes omnia uiſu
Iuppiter exoſus, fraternis ſubdidit undis.

Idæis Telchines in antris. Stat. 4. Sylu. 6. 10.

Telchius & Amphitus, (τέλχιος καὶ ἄμφιτος,) Plinio lib. 6. cap. 5. Caſtoris ac Pollucis auriga, à quibus uera gens Heniochorum orta eſt. Strabo tamen circa initium undecimi Rhecam & Amphiſtratum nominatos dicit, ut in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt, ut horum fratrũ plures fuerint aurigæ. Eo ſupradicto Strabonis loco hiſtoriam reperies.

Teleboæ] pen. cor. (τηλεβόαι,) Populi, de quibus Ariſtoteles in Politicis, In Acarnanum politia, quandam Acarnaniæ partem Curetes habent: ſpectantem uerò in occaſum plagã Leleges tenẽt: reliquã inde Teleboæ. Virg. 7. Aen. 147.
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nympha
Fertur Teleboũm Capreas quum regna teneret. Seruius, Teleboæ Caprearum ſunt populi, quos Telon ſuo regebat imperio. Capreæ uerò ſunt inſula contra Neapolim ſita.

Domus Teleboũm. Stat. 3. Sylu. 5. 20.

Telegonus] pen. cor. (τηλέγονος,) Nomen proprium uiri, quod Latinè ſignificat nouiſſimo loco natum: unde pro humili & inglorio ponitur. Fuit etiam filius Vlyſſis ex Circe, qui patrem interfecit roſtro piſcis illius qui xiphia dicitur, quod eſt inſtar laminæ magni enſis, ut ſcribit Oppianus de piſcibus: quod genus enſis à matre accepit.

Parricida Telegonus. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.

Telemachus] pen. corr. (τηλέμαχος,) filius fuit Vlyſſis ex Penelope, quem ad Troiam pergens, cum uxore paruulum reliquit. Ouid. 1. epiſt. 20.

Telemachus proles patientis Vlyſſei. Horat. 1. epiſt. 7. 8.
Penelpæus Telemachus. Catul. Epithal. Iuliæ, 56. 46.

Telemus] pen. cor. (τήλεμος,) teſte Homero in Odyſſea, & Theocrito in Bucolicis, Eurymi filius, & inter Cyclopas uates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunq; ab Vlyſſe paſſus eſt. Huius & meminit Ouid. lib. 13. Metam. 166.
Telemus Eurymides, &c.

Telephus] pen. cor. (τήλεφος,) Herculis filius, ex Augæa filia Alcæi Arcadiæ regis, qui aui iuſſu expoſitus in ſyluis, à cerua nutritus: dein dono datus regi Myſiæ, proq; filio educatus. Cic. pro Flac. 56. Longè omnino à Tyberi ad Caicũ, quo in loco etiam Agamemnon cum exercitu erraſſet, niſi ducem Telephum inueniſſet. Horat. Epod. 17. 2.
Mouit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina
Myſorum, & in quem tela acuta torſerat. Claud. epigr. 1. 10. Sanus Achilleis remeauit Telephus herbis. Hic poſtea in Licia imperauit.

Telephus alter, Pergamenſis grammaticus, ſcripſit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent. Inter cætera collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam paratã elocutionis. Suidas.

Telethuſa] pen. corr. uxor Lycti, mater Iphidis puellæ, quæ in puerum mutata fuit. Ouid. 9. Metam. 137.

Telinum] (τηλίνου,) Vnguentum quod cõmendatur à medicis. Plin. lib. 13. cap. 1. 10. Telinũ fit ex oleo recenti, cyperо, calamo,

ro,calamo,meliloto,fœno græco,melle melino,maro,amaraco. Hoc erat celeberrimũ Menandri poæte comici ætate.

Tellus] (τέλλος,) Vir Athenienſis,qui quum pauper eſſet,eũ tamen Cræſo fœliciorem Solon dicebat eſſe, erat enim uir optimus. Plutarchus,& Herodotus lib. 1.

Tellus] telluris,pen.prod fœm.gen.(γῆ,) Dea terræ credita eſt antiquis. Cic. 3. de Nat.deor. 70. Iam ſi eſt Ceres à gerendo, ita enim dicebas:terra ipſa dea eſt, & ita habetur:quæ eſt enim alia Tellus,niſi terra?

Aedes Telluris. Cic. Qu.frat.lib.3.17.19.

Ad Telluris quidem etiam tuam ſtatuam locaui. Cic. Qu.fratri lib.3.17.19.

Tellus] etiam ipſa terra dicitur Plin.lib.2.cap.5.1. cũ quarto aquarum elemento, librari medio ſpatio tellurem. Virg. 1. Aeneid. 36.

-ac magno telluris amore
Egreſſi,optata potiuntur Troes arena. Vbi Seruius, Tellurem pro terra poſuit, quum Tellurem deam dicamus:terrã elementum.

Hiatus telluris. Ouid.epiſt.3.13.

Abrupta tellus. Stat.3.Thebai.119.

Alma, Vide Almus.

Apta armis. Propert.3.eleg.22.4.

Barbara. Ouid.7.Metam.11.

Diues tellus & nunquam mentita colono. Silius lib.7.32.

Dura. Ouid.9.Metam.131.

Effœta. Lucret.lib.2.231.

Ferax Cereris. Seneca Herc.furen.9.16.

Fertilis. Horat.in Carm.ſecul.6.

Fœcunda. Virg.1.Georg.14.

Fœta. Stat.1.Thebaid.37.

Grauida. Ouid 7.Metam.26.

Habitabilis. Ouid.8.Metam.126.

Inarata. Ouid.1.Metam.22.

Infœlix frugibus. Virg.2.Georg.48.

Iuſtißima. Virg.2.Georg.92.

Læta. Senec. Octau.7.6.

Benigna, Vide Benignus.

Bruta. Horat.1.Carm.ode 34.2.

Dædala, Vide Dædalus.

Lubrica. Stat.9.Thebaid.40.

Lutulenta. Ouid.1.Metam.88.

Mauortia. Virg.4.Georg.92.

Parca,non admodum fœcunda. Stat.4.Syiu.5.3.

Pinguis. Virg.2.Georg.50.

Prodiga. Ouid.15.Metam.17.

Salſa. Virg.2.Georg.48.

Sicca. Virg.1.Georg.43.

Solidißima. Ouid.15.Metam.53.

Tenuis. Ouid.epiſt.4.22.

Torrida. Lucret.lib.5.245.

Victa. Ouid.2.Faſt.28.

Adoperta tellus marmore. Ouid.8.Metam.42.

Ingens tellus aggeritur tumulo. Virg.3.Aeneid.23.

Aret tellus ſuccis ademptis. Ouid.2.Metam.43.

Cauare tellurem. Virg.3.Georg.18.

Concuſſa tellus agmine cornipedum. Silius lib.8.70.

Debiſcit tellus ima. Virg.4.Aeneid.5.

Excita tellus pulſu pedum. Virg.12.Aeneid.90.

Exercere tellurem aratro. Virg.1.Georg.20.

Tellus neq; mouetur & infima eſt. Cic.in Somnio Scip.16.

Humida tellus putorem nacta eſt Lucret.lib.2.175.

Perrepere tellurem genibus. Tibul.lib.1.eleg.2.18.

Regnata tellus ab aliquo. Ouid.epiſt.10.14.

Reualſa tellure fodiens. Claud.5.Panegyr.10.

Rupta tellus. Ouid.3.Faſt.26.

Sciſſa. Stat.1.Thebaid.14.

Sollicitanda tellus. Virg.2.Georg.84.

Subacta tellus, Victa. Silius lib.7.116.

Torpet fœda tellus. Senec. Herc.furen.9.17.

Vacillat ſub pedibus tellus. Lucret.lib.5.249.

Clarus tellure Phocaica Coroneus. Ouid.2.Metam.112.

Telmeſus] pen.prod.(τελμησσὸς,) (inquit Cicero lib.1.de Diuinat.150.) in Caria eſt, qua in urbe excellit Aruſpicũ diſciplina.

Telonium] telonij,(τελώνιον,) Græcè,menſa publicanorũ, ubi uectigal exigitur. (torũ collector.

Telonarius] telonarij,m.g.(τέλωνης,) Publicanus, & tribus

Telos] neut.gen.(τέλος,τέλεος,) Latinè finis dicitur. Cic.3. de Fin.40. Sentis enim credo me tandiu quod τέλος Græcus dicat,id dicere tum extremum, tum ultimum, tum ſummum:licebit etiam finem pro extremo aut ultimo dicere.

Telphiſſa](τέλφουσα,) Fons,cuius aquæ frigus Tireſias uates,quũ ſenex potaſſet,& ferre non potuiſſet,extinctus eſt.

Telphuſium] ſiue Tiphoßium,(τελφούσιον,) Oppidũ eſt in Bœotia,ubi laudatus Bacchus eſt à Pindaro.

Telum] teli,(βέλος,ὅπλον,) Dicitur omne quod iaci poteſt: quo nomine lapis,lignum,plumbum,ferrum cõtinetur. Dictum ab eo,quòd in longitudinem mittatur:nam apud Græcos τῆλε ſiue τηλοῦ longè ſignificat. Feſtus, Tela propriè dici uidentur ea quæ miſſilia ſunt: ex Græco uidelicet translato eo nomine,quia illi τηλόθεν miſſa dicunt, quæ nos eminus:ſicut arma, ea quæ ab humeris dependentia retinentur manibus. Quintil.lib.10.ca.1. Per abuſionem ſicarios etiã omnes uocamus, qui cædem telo quocunq; commiſerint.

Cuſtos telorum, Pharetra. Ouid.8.Metam.65.

Iactus teli. Tacit. lib. 13. Aſſultare ex diuerſo Tyridates, non uſq; ad iactum teli.

Seges ferrea telorum. Virg 3.Aeneid.10.

Telum,pro Gladio poſuit Virg.9.Aeneid.150.

At non hoc telum mea quod ui dextera uerſat Effugies.

Nòn radij Solis,neq; lucida tela diei. Lucret. lib.1.30.

Linguæ tela, Vide Lingua.

Gelida tela pauoris. Lucret.lib.3.62.

Acerrimum telum. Cic. Trebatio lib.7.16.2.

Acutum telum, Vide Acuo.

Denſißima tela. Virg.9.Aeneid.112.

Non euitabile telum. Ouid.6.Metam.47.

Exitiabile telum. Ouid.6.Metam.52.

Fera tela. Lucret.lib.2.10.

Fortia tela diuûm. Stat.9.Thebaid.151.

Hebetiora atq; leuiora tela. Cic.de Aruſp.reſpon.1.

Iaculabile telum. Ouid.7.Metam.138.

Igneum telum. Senec. Oedipo 5.20.

Inbelle tellum. Virg 2.Aeneid.109.

Immane telum. Stat.9.Thebaid.161.

Immedicabile telum. Virg.12.Aeneid.170.

Inhabile imperitis telum ad remittendum, Vide Inhabilis.

Indeuitatum telum. Ouid.2.Metam.120.

Inertia. Seneca Thyeſt.4.10.

Infeſta. Virg.5.Aeneid.116.

Inſuperabilia. Valerius 3.Argon.3.

Inuicta. Senec. Octau.5.5.

Martia. Virg.9.eclog.3.

Mediocria, Vide Mediocris.

Miſſilia, Vide Mitto.

Noxia. Stat.11.Thebaid.126.

Penetrabile. Ouid.5.Metam.14.

Digitized by Google

Pennatum. Vide Penna.
Sæua tela. Ouidius 12. Metam. 77.
Secunda tela. Ouid. 3. Metam. 62.
Syluestria tela, Quibus capiuntur feræ. Stat. 9. Thebai. 145.
Temeraria tela. Ouid. 2. Metam. 122.
Trabale telum. Virg. 12. Aeneid. 59. Valer. 8. Argon. 61.
Trisulca tela Iouis. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 11.
Trunca tela. Virg. 11. Aeneid. 2.
Venenatum telum. Cic. pro Quintio 5.
Violenta tela. Ouid. 11. Metam. 77.
Volucre telum. Valer. 2. Argo. 105.
Volatile telum. Ouid. 1. de Arte 34.
Vulnificum telum. Ouid. 2. Metam. 101.
Accingi telis tanquam in aciem, Vide Accingo.
Vnco telo accingitur. Ouid. 4. Metamor. 134. Sic uocat harpen Perſei.
Adactis telis mori. Ouid. in Ibin 62.
Agere telis aliquem. Virg. 4. Aeneid. 15.
Aptare tela. Stat. 11. Thebaid. 100.
Leui telo armari. Senec. Herc. Oetæo 7. 22.
Stridorem teli audijt. Virg. 11. Aeneid. 173.
Cadere telo alicuius. Virg. 11. Aeneid. 138.
Cingi telis. Virg. 2. Aeneid. 104.
Confringere tela. Lucan. lib. 6. 32.
Congerere tela, Vide Congero.
Conijcere tela, Vide Conijcio.
Contorſit telum in hoſtes. Virg. 12. Aeneid. 53.
Tela cæca & improuida contorquere. Plin. epiſt. 87. b.
Defendere ſe telis. Virg. 2. Aeneid. 90.
Deijcere aliquid telo. Virg. 1. Georg. 67.
Depromere tela pharetris. Virg. 5. Aeneid. 100.
Eijcere tela. Celſus lib. 7. cap. 5.
Elapſus telis hoſtium. Virg. 2. Aeneid. 64.
Euellere tela membris. Lucan. lib. 6. 51.
Exaturare tela. Stat. 9. Thebaid. 3.
Telum intentum excipere. Cic. de Prouinc. Conſul. 18.
Excuſſa tela. Senec. Her. fur. 6. 36.
Exire tela corpore, Declinare ictus telorum. Virg. 5. Aeneid.
Exercere telum. Lucret. lib. 2. 221.
Expedire tela. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Ferire aliquem telo. Virg. 12. Aeneid. 59.
Crebra tela fundere. Virg. 11. Aeneid. 122.
Hebetata tela. Silius lib. 16. 22.
Iacere tela. Cic. pro Cælio 15.
Illita tela dolis, Vide Illino.
Irrita tela iactare. Virg. 2. Aeneid. 92.
Coruſca tela iaculari. Senec. Oedipo 14. 7.
Immittere telum. Cic. pro Domo ſua 32.
Infecta tela ſanguine. Stat. 9. Thebaid. 18.
Infigere telum pectore. Senec. Oedipo, 14. 8.
Ingerere tela, Vide Ingero.
Inhibere tela, Vide Inhibeo.
Inſtat telum, Vide Inſto.
Intendere telum in iugulum innocentis, per translationem, pro Ad confutationem rationes apparare. Plin. epiſt. 9. lib. 3.
Intenta iugulis tela, Vide Iugulum.
Intorquere telum in aliquem, Vide Intorqueo.
Librat telum in ictus obliquos. Ouid. 8. Metam. 153.
Librare telum ab aure. Virg. 9. Aeneid. 86.
Mactare aliquem telis. Senec. Oedipo 10. 6.
Medicata tela ueneno. Silius lib. 7. 92.
Obrui telis. Virg. 2. Aeneid. 82.
Celeri telo proſtrauit uirum. Valer. 3. Argon. 37.
Regerere tela neruo. Seneca Hippol. 2. 22.
Retundere tela. Cic. pro Domo ſua 50.
Reuellere de corpore telum Cic. in Piſonem 20.
Rotare telum. Stat. 9. Thebaid. 161.
Spargere tela. Quintil. lib. 4. cap. 5. 11.
Stringere tela. Claud. 1. de rapt. Proſerp. 20.
Subminiſtrare tela ad manum. Quintil. lib. 5. cap. 7. 6.
Succumbere telis. Ouid. epiſt. 8. 8.
Torquere telum in aliquem. Virg. 5. Aeneid. 99.
Tranſit telum. Celſ. lib. 7. cap. 5. Sed ſi non altè telum inſedit, & in ſumma carne eſt, aut certè magnas uenas, & loca neruoſa, nõ trãsijt, nihil melius eſt quàm quà uenit id euellere.
Traiſsfixus telo. Silius lib. 15. 136.
Verſari incolumem inter hoſtium tela. Cic. 1. de Orat. 100.
Vibrare telum. Lucan. lib. 4. 8.
Lucida tela uolant. Lucret. lib. 4. 170.

Telifer] pen. corr. Adiectiuum, (βελοφόρος,) ut Puer telifer, apud Senecam, Herc. Oetæo 4. 62.

Temerarius] Adiectiuum, (ἄβυλος, ἀπερίσκεπτος, παράβολος, θρασὺς,) dicitur non qui plus audet quàm oportet, ſed qui facilè nullo adhibito conſilio credit. Temerarius, natura inquit Donatus. Teren. And. 1. 4. 2. Sanè pol temulenta eſt mulier & temeraria. Plancus Ciceroni lib. 10. 21. 5. Indicabo temerarium meum conſilium tibi. Martial. lib. 6. 60. Abſtulerat totam temerarius inſtitor urbem. Idem li. 6. 25. Temerarius ardor.
Haud temerarium eſt, Non ineptum, Plaut. Aſin. 6. 14.
Temerarium magis, quàm audax conſilium. Liu. 5. bel. Pun.
Omnia turbulenta & temeraria & periculoſa. Cic. pro Cecin.
Arbiter temerarius. Stat. 1. Achill. 14. (24.
Cœpta temeraria. Silius lib. 16. 131.
Cupiditas cæca & temeraria. Cic. 1. de Inuent. 3.
Dextra temeraria. Ouid. 2. de Ponto eleg. 2. 3.
Error temerarius. Ouid. 12. Metam. 12.
Honor temerarius. Quintil. in Proœm. lib. 1. 7.
Iudex temerarius. Ouid. 7. Metam. 157.
Turba temeraria. Ouid. 10. Metam. 115.
Virtus temeraria. Ouid. 8. Metam. 82.
Vox temeraria. Ouid. 2. Metam. 10.

Temere] pen. cor. Aduerb. (εἰκῆ, ἀπερισκέπτως, ἁπλήθως, ἀλόγως, παραλόγως,) Stultè, inconſultè. Terent. Phor. 5. 1. 30. Di uoſtram fidem, quàm ſæpe ſorte temerè
Eueniunt, quæ non audeas optare. Virg. 9. Aeneid. 68.
- temere inter tela iacentes.
Temerè incaſſum. Lucret. lib. 5. 201.
Temerè & nullo conſilio adminiſtrare. Cic. 1. de Inuent. 64.
Non enim temerè nec fortuitò ſati & creati ſumus. Cicero 1. Tuſcul. 193.
Audacter hoc dico, non temerè confirmo. Cice. pro Fonteio 1.
Inconſultè ac temerè dicere aliquid. Cicero 1. de Natura deorum, 61.
Temerè non eſt, pro Non abs re. Terent. Phorm. 5. 9. 9.
Non pol temerè eſt, quòd tu tam timens. Idẽ. Heaut. 4. 1. 7.
Idq; euenit non temerè nec caſu. Cic. 2. Nat. deor. 8.
Temerè & imprudẽter facere aliquid. Cæſar Ciceroni in epiſt. ad Atticum lib. 10. 199. 1.
Non temerè fama naſci ſolet. Author ad Heren. lib. 2. 43.
Temerè, Sine periculo. Plaut. Bacchid. 1. 52.
Rapidus fluuius eſt, non hac temerè tranſiri poteſt.
Temerè, pro Ferè ponitur. Quintilian. lib. 1. cap. 4. Illud ingeniorum uelut præcox genus, haud temerè unquam peruenit ad frugem. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 19. Qui hoc non in beneficij loco, ſed in laboris ac muneris, non temerè niſi libertis ſuis deferebant.

Temeriter] Penult. corr. (ἁπλῶς ἁπλῶς,) Aliud aduerbium.

Digitized by Google

Idem. Accius Amphitryone, Hoc in re est, quòd tu tam teme riter meam beneuolentiam interijsse es ratus.

Temeritudo] pen. prod. (προπέτεια,) pro Temeritate, Pa cuuius Duloreſte, Egón' tyranni nouæ temeritudinem?

Temeritas] pen. cor. temeritatis (ἀβελία, περιπέτεια, θρα σύτης, ἀλογία,) cui opponitur Sapientia. Cic pro M. Mar cello 4. Nunquam enim temeritas cum ſapientia commiſce tur, nec ad conſilium caſus admittitur. Idem 1. Acad. 65. ab omni lapſu continere temeritatem: quæ tum eſſet inſignis, quum aut falſa, aut incognita res approbaretur.

Omnibus in rebus temeritas in aſſentiendo, erroréq; turpis eſt. Cic. 1. de Diuinat. 13.

Temeritas, quæ à ſapientia diſſidet plurimum. Cic. 2. Off. 10.

Fortuna ab incõſtantia & temeritate ſeiungi non poteſt. Cic. 3. de Nat. deor. 83.

Temeritate enim remota, gratiſſima eſt liberalitas. Cic. 2. Off.

Acceſſit meæ temeritati, Vide Accedo. (91.

Multi enim faciunt multa, temeritate quadam ſine iudicio uel modo. Cic. 1. Off. 74.

Vir plenus inconſyderatiſſimæ ac dementiſſimæ temeritatis. Ci cero de Aruſp. reſpon. 51.

Temero] temeras, pen. cor. (βεβηλόω,) temerare, Violare ſa cra (inquit Feſtus) & cõtaminare: dictũ uidelicet à temerita te. Liu. 6. bel. Pun. 68. Sepulchra maiorũ, temerata ac uio / Corpora temerare nefandis dapibus. Oui. 15. Met. 15. (lata.

Cubile alicuius temerare. Ouid. 15. Metam. 101.

Fluuios temerare uenenis. Ouid. 7. Metam. 109.

Lectum temerare alicuius. Ouid. 1. de Arte 149.

Opus temerare. Tacit. lib. 20.

Temerare, pro uiolare ſtuprareq;. Tacit. lib. 1. Eandem Iuliam in matrimonio M. Agrippæ temerauerat.

Temerandus] Participiũ, (βεβηλωτέος,) Lucan. lib. 1. 30. -& nunquam temerando parcere ferro.

Temeratus, penult. prod. Aliud participium, (βεβηλωθείς,) ut Sacra hoſpitij temerata. Ouid. epiſ. 16. 1.

Amicus temeratus. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 13.

Voluntas noſtra temerata eſt. Ouid. 9. Metam. 126.

Caſtra infauſta temerataq;. Tacit. lib. 1.

Temerator] pen. prod. (βεβηλωτὴρ,) Verbale, pro Falſa rio. In l. Siquis obrepſerit, ad Legem Corneliam de falſ.

Temeſa] pen. cor. (τίμισα,) Oppidum Brutiorum, quod Au ſonij condiderunt. Noſtræ ætatis homines Tempſam uoci / tant. Eſt & aliud eiuſdem nominis oppidum in Cypro, ubi æriſodinarum locus oſtenditur: uide Strabonem libr. 5. Et Eraſmum in Prouerbio Temeſſæus genius. Statius 1. Achil. 83. Aera domãt Temeſæ, &c. Quidam Temeſſi ſcribunt, gemino ſſ.

Temeſæus] Poſſeſſiuum, (τιμησαῖος,) Oui. 5. Faſt. 88. Rur ſus aquam tanxit, Temeſæaq; concrepat æra.

Temetum] temeti, pen. prod. n. g. (μέθυ,) Pro uino aceipi / tur. Dictum quòd tentet, hoc eſt labefactet mentem. Plaut. Aulul. 11. 6. Cererin' Strobile has facturi nuptias? STR. Quî? STA. quia temeti nihil allatum intelligo. Plin. lib. 14. cap. 13. 1. Cato ideo propinquos fœminis oſculum dare iuſſit, ut ſcirent an temetum olerent. Hoc tum uino no men erat, unde & temulentia appellata. Horat. 2. epiſt. 2. 33. Pullos, oua, cadum temeti: nempe modo iſto, &c.

Temulentus] Adiectiuum, (μέθυσος,) Vinolentus, ebrio ſus. Terent. Eunucho 4. 3. 13. Temulenta es. Putinam ſic ſint qui mihi malè uolunt.

Vox temulenta. Cic. poſt. Redit. in Senatu 11.

Temulenter] Aduerb. (μεμεθυσμένως,) Col. lib. 8. ca. 8. 9. Iam nũc Gangeticas et Aegyptias aues temulenter eructãt.

Temulentia] temulentiæ, (μέτυσμα,) Plin. lib. 14. cap. 2. 10. Siquidem temulentiam ſola non facit.

Temno] temnis, tempſi, temptum, (καταφρονέω,) temnere, Spernere. A τέμνω Græco uerbo quod incido, reſecoq; ſi gnificat: quoniã quæ ſpernimus, amputare & reſecare con ſueuimus. Cic. ad Attic. lib. 13. 277. 3. Id ago ſcilicet, ut iu dicia uideat temnere. Vetus exemplar legit Tenere. Virg. 1. Aen. 110. Si genus humanum, & mortalia temnitis arma. Hor. 2. Ser. ſat. 2. 8. Ieiunus ſtomachus rarò uulgaria tẽnit. Oui. 3. de Arte 60. Eſt et in inceſſu pars nõ tẽnẽda decoris.

Temptor] Verbale, (καταφρονητὴς,) ut Deorum temptor. Seneca Agamem. 7. 4.

Temo] temonis. pen. prod. m. g. (ἐφέλκιον, πυλάλιον, ὄιαξ, ῥυμὸς,) Eſt qui continet iugum in curru uel plaſtro. Ouid. lib. 2. Metam. 22.

Aureus axis erat, temo aureus, aurea ſummæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo. Colum. lib. 6. cap. 2. 6. Cui ramus illigatur et temonis uice trahitur, inter dũ & pondus aliquod iniungitur. Cic. 2. de Nat. deor. 158.

Arctophylax uulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quòd quaſi temone adiũctũ præ ſe quatit Arctũ. Ex poeta.

Aereus temo. Virg. 3. Georg. 35.

Obliquo temone plauſtrum flectere. Ouid. 10. Metam. 89.

Reuulſus temone axis. Ouid. 2. Metam. 64.

Temonẽ pro Stipite poſuit Columella, ſiue pro lignis tranſuer ſarijs & longurijs, lib. 6. cap. 19. Huic ſoli ſeptenũm pedũ ſtipites recti ab utroq; latere quaterni applicãtur. Ii autem in ipſis quatuor angulis affixi ſunt, omneſq; tranſuerſis ſex temonibus quaſi uacerræ inter ſe ligantur. Budæus.

Tempe] τέμπη, Neutro genere et numero plurali, propriè Theſſaliæ loca quinq; milia paſſuum longitudine, & firmè ſex latitudine, pulcherrimus ager, amœnus gramine, refer tus arboribus, canorus auiũ cõcentu, iugis dextra læuaq; le niter ſeſe tollẽtibus, media interſecat Peneus amnis, cuius ri pas arbores ueſtiũt. Plin. li. 31. ca. 2. 21. Aliter circa Theſ ſalica Tempe, quoniam uiſus omnibus terrori eſt. Ouid. 1. Metam. 114. Sunt & Tempe in Bœotia quæ Teumeſſia di cuntur, à Teumeſſo monte Bœotiæ, & ab Ouidio Cygneia dicta. Sunt in Sicilia à nomine amnis Heloria. Abuſiuè quæ cunq; loca amœna, nemora præſertim atq; aquas habentia, Tempe uocamus. Virg. 2. Georg. 94.

Speluncæ, uiuiq; lacus, ac frigida Tempe.

Heliconia Tempe. Ouid. 1. Amo. eleg. 1. 4.

Opaca Tempe. Senecа Troade 9. 1.

Peneia Tempe. Virg. 4. Georg. 65.

Tenebroſa Tempe. Statius 10. Thebai. 23.

Theſſala Tempe. Horat. 1. Carm. ode 7. 1.

Vmbroſa Tempe. Statius 6. Thebaid. 18.

Tempero] temperas, pẽ. cor. (περνάω, περαννύω, ἀεμόζω,) temporare à Tempore deductum, Habere rationem tempo ris, Moderari, Tẽpori accõmodare, Rem ſuo ordine ac mẽ ſura adminiſtrare, potiſſimum quum accuſatiuo iunctũ eſt. Cic. 1. Tuſc. 3. Rem uerò publicam noſtri maiores certè me lioribus temperauerunt & inſtitutis & legibus.

Aequaliter temperare. Cic. in Somnio Scipionis 17.

Moderatius aliquid temperare. Cic. in Orat. 102.

Aciem temperare, Vide Acies.

Aequor totum temperat Neptunus. Oui. 12. Metam. 19.

Veſper frigidus temperat aera. Virg. 3. Georg. 68.

Aes conflare & temperare. Plin. lib. 7. cap. 56. 6.

Amara temperare riſu. Horat. 2. Carm. ode 16. 6.

Aquam temperare ignibus. Horat. 3. Carm. ode 19. 2.

Vnda temperat arua arentia. Virg. 1. Georg. 22.

Ciuitates conſtituere & tẽperare, pro Regere. Cic. 4. Aca. 6.

Copiam ſuam cum aliquibus temperare. Cic. in Orat. 53.

Domum

Digitized by Google

Domum temperare arte. Propert. lib. 3. eleg. 5. 6.
Iras temperare. Virg. 1. Aeneid. 13.
Lachrymas alicuius, temperare. Ouid. ad Liuiam 2.
Ira temperat manus. Propert. lib. 3. eleg. 22. 5.
Lympha temperat merum. Tibullus lib. 3. eleg. 7. 6.
Mundum temperat uarijs horis Iuppiter. Horatius 1. Carm. ode 12. 4.
Solis tum acceſſus modici, tum receſſus, & frigoris & caloris modum temperant. Cic. 2. de Nat. deor. 71.
Ora temperare frænis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
Ratem temperare. Ouid. 13. Metam. 74.
Sumptus temperare. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.
Thermas temperare. Martialis lib. 10. 48.
Vnguentum temperare, uulgus Pharmacopolarum dicit Diſpenſare. Plin. lib. 13. cap. 2. 1.
Reſpublicas tẽperare, Regere, adminiſtrare. Pli. li. 6. ca. 19. 1.
Temperat hic thermas, nimios prior hora uapores Halat, &c.
Vectigalia temperare, Minuere. Plin. in Paneg.
Vires ſuas temperare iuſtitia. Ouid. 3. de Ponto eleg. 6. 5.
Temperare, dativis iunctũ, Abſtinere ſignificat. ut Temperare alicui, pro Abſtinere ab iniuria inferenda. Cic. 3. Verr. 11. Te putet quiſquam, quum ab Italia freto diſiunctus eſſes, ſo cijs temperaſſe, qui ædem Caſtoris teſtem furtorum tuorum eſſe uoluerint?
Temperare alicui aliqua in re. Cic. 4. Verr. 11.
Aetati iuuenum temperare, Moderari iuuenibus. Plaut. Truc. 3. 29. Idem Mercat. 24. 21. Temperare iſtac ætate iſtis decebat te artibus.
Animis temperare. Liuius 5. ab Vrbe, 201.
Cædibus temperare. Liu. 2. ab Vrbe 72.
Gulæ temperare, Idem quod moderari. Plin. epiſt. 30. b.
Hoſtibus ſuperatis temperare. Cic. 4. Verr. 3.
Temperare lætitiæ, non pro Abſtinere, ſed modum imponere. Liuius lib. 5.
Linguæ temperare. Plaut. Rudente 27. 28.
Manibus temperare. Liu. 2. bel. Maced. 77.
Sibi temperare. Cic. pro Flac. 32. Plãcus ad Ciceronem li. 10. 7. 4. Vſq; mihi tẽperaui, dũ perducerem eò rem ut dignum aliquid & Conſulatu meo & ueſtra expectatione efficerẽ.
Nequeo mihi temperare, quominus unum exemplum antiquitatis afferam. Plin. lib. 18. cap. 6. 9.
Vino temperare in unum diem. Liu. 10. bel. Maced. 59.
Temperare ab iniuria. Cæſar 1. bel. Gal. 28.
A lachrymis temperare. Virg. 2. Aeneid. 2.
A maleficio ſe temperare. Author ad Heren. lib. 2. 63.
In amore temperare. Plaut. Epid. 3. 8.
Temperare maledicere. Plaut. Pœn. 16. 73. Idem Pœn. 2. 22. Vel dormire temperent.
Temperare urbibus oppugnandis, pro Abſtinere ab obſidionibus urbium. Liu. lib. 10. ab Vrbe.
Temperatum eſt, Impersonale, pro Abſtinuerunt. Liu. 1. ab Vrbe 129. templis tamen deũm temperatum eſt. Idem 2. bell. Maced. 38. Temperatum ægrè eſt, quin miſſilibus, quia diſrempti medio amne fuerant, pugnam inter ſe conſererent.
Temperans] pen. cor. temperantis, (σωφρονῶν,) Participiũ. Modeſtus. Teren. Heaut. 3. 3. 19. Hominis frugi & temperantis functus officium.
An temperantem eum dices qui ſe in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit? Cic. in Parad. 25.
Moderatus & temperans. Cic. pro Fonteio, 25. Frugi igitur hominem iudices, frugi inquam, & in omnibus uitæ partibus moderatum ac temperantem, plenum pudoris, plenum officij, plenum religionis, &c.
Quum hominem temperantem, ſummum medicum, tantus im prouiſo morbus oppreſſerit. Cic. Attico lib. 15. 321. 2.
Temperans] (σώφρων,) nomen genitiuo iunctum. Terent. Phormionis 2. 1. 41.
Si eſt patrue, culpam ut Antipho in ſe admiſerit,
Ex qua re minus rei foret, aut famæ tẽperans. Donatus, Rei, quia pauperem: famæ, quia ignobilem. Temperans autem, Conſulens, prouidens, moderatus.
Temperans gaudij. Plin. in Paneg. 86.
Temperanter] Aduerbium. (σωφρόνως,) Cic. ad Atticum li. 9. 171. 6. Nam quod ais, ſi hic temperantius egerit, conſyderatius conſilium te daturum, &c.
Haberi temperanter. Tacit. lib. 4.
Temperantia] temperantiæ, (σωφροσύνη,) Eſt (inquit Cic. lib. 2. de Inuent. 243.) rationis in libidinem, atq; in alios non rectos impetus animi firma & moderata dominatio. Idem ad Lentulum li. 1. 9. 91. Noui enim temperantiam & moderationem naturæ tuæ. (Tuſc. 63.
Temperantia eſt moderatrix omnium commotionum. Cic. 5.
Modeſtia uel temperantia, quæ moderatio eſt cupiditatum, rationi obediens. Cic. 2. de Fin. 96.
Temperantia pacem animis affert, et eos quaſi concordia quadam placat ac lenit. Cic. 1. de Fin. 42.
Temperantia in prætermittendis uoluptatibus cernitur. Ci. 5. de Finib. 119.
Summa fuit in eius uictu temperantia. Cic. 5. Tuſc. 80.
Temperantia in cibis. Plin. lib. 28. cap. 5.
Aſtringere ad temperantiam, Vide Aſtringo.
Temperatus] pen. prod. Particip. ſiue nomẽ ex participio. Plin. lib. 11. ca. 37. 24. Vt habili miſtura & accipiatur circunfecto candore lux, et tẽperato repercuſſu nõ obſtrepat.
Moderatione paulo minus tẽperatus. Cic. Attic. 11. 227. 3.
Eſca temperata. Cic. 1. de Diuinat. 188.
Temperatum dicendi genus & æquabile. Cic. 1. Off. in principio. Id eſt philoſophorum dicendi genus.
Homo ſanctiſsimus & temperatiſsimus. Cic. pro Fonteio, 23.
Hominẽ in ſumma magnitudine animi, multa humanitate temãperatum perdidimus. Cic. Attic. lib. 4. 75. 1.
Mens temperata. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.
Mores temperati et moderati. Cic. ad Cornificiũ lib. 12. 16. 1.
Oratio temperata. Cic. 2. de Orat. 117.
Oratio permiſta & temperata numeris. Cic. in Orat. 113.
Orator modicus & temperatus. Cic. in Orat. 53.
Præda temperata, Inſtructa, & ad opus parata, cui ſuperuacanea correſpondent. Cato cap. 12. In torcularium hæc opus ſunt, uaſis quinis, prela temperata quinque, ſuperuacanea tria.
Tempus temperatum. Varro 2. de Reruſt. cap. 5. 12.
Inuenta & temperata uarietas. Cic. 1. Tuſc. 97.
Vir iuſtus, temperatus, ſapiens. Cic. 3. de Nat. deor. 126.
Vis temperata. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.
Vſus temperatus. Horat. 2. Carm. ode 2. 1.
Temperatè] pen. prod. Aduerbium. Cato cap. 69. Vbi temperatè tepebit, tũ cuminũ indito, poſtea linito. De dolio loquitur. Cic. Attic. li. 12. 249. 2. ages, ut ſcribis, temperatè.
Temperatio] Verbale. Cic. 1. Tuſc. 35. Nec ſit quicquam, niſi corpus unum & ſimplex, ita figuratum ut temperatione naturæ uigeat & ſentiat.
Temperatio æris. Cic. 6. Ver. 87.
Cæli temperatio, fœcunditas terrarum. Cic. 2. de Nat. deo. 20.
Corporis temperatio, quũ ea cõgruunt inter ſe è quibus cõſtamus. Cic. 4. Tuſc. 46.
Sol mens mundi & temperatio. Cic. in Somnio Scipionis, 15.
Temperatio Reip. Cic. 3. de Leg. 18.
Temperator] pẽ. pro. Verbale. (κεραστής,) Mart. li. 1. 161.

Digitized by Google

Quam fluctu tenui, sed inquieto,
Armorum Salo temperator ambit.
De Bilbili insula.

Moderator & temperator. Cic. in Orat. 38.

Temperamentum] temperamenti, (κρᾶσις) Temperatio, modus. Cic. 3. de Leg. 35. Inuentum est tẽperamentum quo tenuiores cum principibus æquari putarint.

Aequare temperamentum, Vide Aequo.

Adhibere temperamentum. Plinius, Tali adhibito temperamẽto, ut nec laxet nimis, nec arctum esse patiatur.

Artifici temperamento librare manum. Plin. lib. 12. ca. 25. 4.

Linguæ temperamentum. Liu. 8. bel. Pun. 248.

Sequi temperamentum in re aliqua. Martial. lib. 1. 29. Spero me sequuturum in libellis meis tale temperamentum, ut de illis queri non possit quisquis de se bene senserit.

Temperatura] temperaturæ, pen. prod. (κρᾶσις,) ut Tẽperatura ferri. Vnde Plinius lib. 34. cap. 15. 1. de temperatura ferri loquens, A rubigine (inquit) uindicatur ceruſa & gypſo, & liquida pice. Hæc est temperatura à Græcis antipathia dicta. Sic ibidem cap. 2. 7.

Temperatura cæli, idem quod Temperies. Varro, Quæro utrũ hoc adduxerit cæli temperatura, an terræ bonitas.

Temperies] pen. cor. tẽperiei, pen. pro. fœ. ge. (εὐκρασία,) Temperamentum. Plin. epist. 101. a. li. 5. Atq; adeò, ut omnem pro me metum ponas, accipe temperiem cæli. regionis ſitum, uillæ amœnitatem. Ouid. 4. Metam. 69.
-temperie blandarum captus aquarum.

Aequalis temperies, Vide Aequalis in Aequo, æquus.

Docta temperies fruendi. Stat. 2. Sylu. 2. 31.

Temperies morum tranquilla. Stat. 2. Sylu. 6. 10.

Cæli temperie iuuatur corpus. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7. 15.

Temperies, Temporis commoditas ad aliquid agendum. Plin. lib. 17. cap. 10. 14. Differuntur post annum dodrantali filo custodita tẽperie, ut uiridi cælo ferantur, ac sine aurora.

Mitis temperies. Claud. 1. de rapt. Proserp. 53.

Temperius] id est temperantius. Cic. Epist. Famil. lib. 9. Memini te mihi Phameæ cœnam narrare, temperius fiat. cætera eodem modo.

Tempestas, & tempestiuus] Vide Tempus.

Templum] templi, (ναὸς, νεὼς, σηκὸς, ἀνάκτορον, ἕδος, ἱδρυμα λεῖον, ἀφαγεῖον,) Propriè locus in cælo notatus ab augure, uel in terra: à tuendo, id est conſpiciendo dictum, quòd ex omni parte, uel ex quo omnis pars aſpici poſsit, ut ait Donatus.

Lucida cæli tẽpla. Hoc est regiones syderales. Lucr. lib. 1. 206

Templum, Cælũ ipſum dictum est, quia ipſum primò tuemur. Ennius Cõtremuit tẽplũ magnũ Iouis altitonantis. Eius quatuor partes dicũtur, ſiniſtra ab Oriẽte, dextra ab Occaſu, antica ad Meridiẽ, poſtica ad Septentrionem. Ex Varrone lib. 6. de Lingua Latina.

Templum in terris dictum est, quod quibuſdam uerbis conceptis ab augure finiebatur ut ait Varro lib. 6. de Ling. Latina, unde tueri quancunq; cæli partem commodè poſſet. In hoc templo per augures conſtituto, Senatuſconſulta fiebant: & niſi in eo fierent, non erat iuſtum.

Auguratum templum. Cic. in Vatinium, 18.

Templum, non ſolùm ædes ſacræ dicuntur, ſed etiam alia loca ſepta, & unum tantum introitum habentia. Curia Hoſtilia, templum erat, licet ſacra non eſſet. (100.

Curia est ſedes ac templum publici conſilij. Cic. pro Domo ſua,

Curia est templum ſanctitatis. Cic. pro Milone, 69.

Poſitor templorum. Ouid. 2. Faſt. 13.

Alta templa. Virg. 6. Aeneid. 9.

Annoſa templa. Senec. Here. Oetæo, 7. 9.

Aurata templa. Lucret. lib. 2. 6.

Aurea templa. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.

Celebria templa. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12.

Inclytum diuitijs templum, Vide Inclytus.

Ingens templum. Virg. 1. Aeneid. 90.

Lapidata templa, Vide Lapis.

Laqueatum auro templum, Vide Laquear.

Odoratum templum, Vide Odoratus in Odor.

Operoſa templa dei. Ouid. 15. Metam. 134.

Penetralia templa. Lucret. lib. 1. 218.

Radiantia templa auro. Ouid. 3. de Arte 90.

Sacratum templum. Virg. 2. Aeneid. 33.

Sanctum & religioſum templum. Cic. 6. Ver. 84.

Sublimia templa. Ouid. 7. Metam. 120.

Syluestria templa Nympharum. Lucret. lib. 5. 190.

Venerabile templum. Ouid. 2. de Remed. 31.

Condere templum. Virg. 1. Aeneid. 90.

Exciſa templa. Stat. 5. Sylu. 3. 40.

Factum de marmore templum. Ouid. 1. de Arte 17.

Indicere honorem templis diuũm. Virg. 1. Aeneid. 128.

Inſtituam templa de marmore. Virg. 6. Aeneid. 14.

Ponere templum de marmore. Virg. 3. Georg. 3.

Ponere templum alicui. Tacit. lib. 15.

Immania templa poſuit Ioui. Virg. 4. Aeneid. 40.

Reficere templa. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.

Siſtere templum. Tacit. lib. 20. Hoc est conſtituere.

Statuere templum alicui. Ouid. 14. Metam. 26.

Structa ſaxo templa. Virg. 3. Aeneid. 17.

Temerata templa Mineruæ. Virg. 6. Aeneid. 168.

Violare templa. Senec. Troade, 6. 53.

Linguæ ſudantia templa. Id est partes, loca. Lucret. li. 4. 126.

Mentis templa, Interioris animi ſecreta. Lucret. lib. 5. 21.

Templum, Tigrum uocatur, quod in ſacro ædificio tranſuerſum ſupra canterios ponitur, ut ait Feſtus. Vitruuius lib. 4. cap. 2. Et canterij prominentes ad extremam ſuggrundationem. Supra canterios templa: deinde inſuper, &c.

Templum, Sepulchrum. Virg. 4. Aeneid. 92.
Præterea fuit in tectis de marmore templum
Coniugis antiqui. Nonius.

Temporalis] Vide Tempus.

Tempſis] (τέμψις,) Plinio li. 7. ca. 48. cacumẽ Tmolimontis, in quo, ut ipſe ex Mutiano refert, CL annis uiuũt incolæ

Tempus] temporis, pen. cor. n. g. (χρόνος, καιρὸς,) ut Varro ſcribit, Est mundi interuallum & motus diuiſum in partes aliquot, ab ſolis & lunæ curſu, à quorum tenore temperato tempus dictum est. Tria uerò ſunt tempora, præſens, præteritum, & futurum. Cic. 1. de Inuent. 55. Tempus autẽ est id quo nunc utimur (nam ipſum quidem generaliter definire difficile est) pars quædã æternitatis, cũ alicuius annui, mẽſtrui, diurni, nocturniue ſpatij certa ſignificatione. In hoc et quæ præterierunt conſyderantur, &c. & item quæ inſtent in præſentia, & quæ maximè fiant, & quæ conſequantur.

Syderum errores idipſum est quod ritè dicitur tempus. Cic. de Vniuerſitate, 42.

Tempus, quod χρόνον uocant. Quintil. lib. 3. cap. 6. 19.

Tempus, pro Cõmodo temporario. Cic. pro Cluentio, 100. Et illa oratio potius temporis mei quàm iudicij & authoritatis fuit. Id est, ita dixi in oratione illa, quia intererat eius rei quam tum defendebam, uel hominis rei. Idem ibidem, omnes illæ orationes cauſarum & temporum ſunt, non hominum ipſorum ac patronorum. Budæus.

Tempus aptius cibo. Celſus lib. 3. cap. 5.

Tempus, pro Authoritate & potẽtia. Cic. de Claris Orat. 131.
Is omnibus exemplo debet eſſe, quãtum in hac urbe polleat multorum

Digitized by Google

multorum obedire tempori, multorumq; uel honori, uel periculo seruire. Idē pro Plācio, 64. non solùm quid cuiq; deberi, sed etiā quid interſit, et quid à me cuiuſq; tēpus poſcat.

Tēpus, pro Cōſtituto tempore. Ter. And. 4. 1. 7. (Budæus.

Pòſt ubi tempus promiſſa iam perfici,
Tum neceſſariò ſe aperiunt & timent.

Tempus adeūdi, et abire (nam utroq; modo dictum reperitur) pro Opportunitate. Plaut. Perſa. 14. 8.

Id aderit adeundi tempus. Idem Menæh. 12. 29. Tempus eſt abire ab his locis lenonijs.

Edendi tempus. Horat. 1. epiſt. 17. 5.

A quo tempore. Cic. 7. Ver. 61. Vnum, alterū menſem, propè annum deniq; domi tuæ piratæ, à quo tempore capti ſunt, quoad per me licitum eſt, fuerunt.

Ab aliqua re tempus, Vide A uel Ab.

Ab illo tempore, Vide Ab.

Ab æterno tempore. Cic. 5. Tuſc. 100.

Ad tempus, Vide Ad.

Accommodare ſe alicui ad tempus. Cic. pro Cælio, 12.

Ad quoddam tempus, Vide Ad.

Ex eo tempore, quo primùm ex Africa nuntius uenit. Cic.

Ex quo tēpore. Cic. Appio, li. 3. 4. 4. Nā cū teipſum, ex quo tēpore tu me diligere cœpiſti, quotidie pluris feci.

Ex infinito tempore. Cic. 1. de Fin. 96.

In tempus, Vide In præpoſitionem.

In omne tempus, Vide In præpoſitionem.

In præſens tempus. Horat. de Arte 9. Pleraq; differat, & præſens in tempus omittat.

In reliquum tempus, Vide In. (de Or. 91.

Noſtra conſilia in ſempiternum tempus ſpectare debēt. Cic. 2.

In tempore uenire. Terent. And. 4. 5. 19. Donatus, Opportunè. Nos ſine præpoſitione dicimus Tempore & Tempori.

In ipſo tempore. Terent. And. 3. 2. 52. Atq; adeo in ipſo tempore eccum ipſum obuiam Chremetem. Donatus, In ipſa opportunitate, in ipſo articulo.

In puncto temporis. Lucret. lib. 4. 34.

Inter omne tempus, Vide inter præpoſitionem.

Per id, uel idem tempus. Cic. de Claris Orat. 157. Duo fuerunt per idem tempus diſſimiles inter ſe. Cæſar, Per id tempus ferè Cæſaris exercitui res accidit mirabilis auditu.

Tempus ætatis. Terent. Hecyra, 4. 2. 18. Dum ætatis tempus tulit, perfuncta ſatis ſum. Hoc loco Donatus legit, Dū ætas, tempus tulit. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 6. Noſtrumq; hoc tēpus ætatis, quod in illa authoritate Senatoria florere debet.

Tempus anni. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 16. Anni autē tempus libertatem maiorem mihi dat.

Tempus diei. Teren. Heaut. 1. 2. 38. Vt tempus eſt diei, uide ſis ne quò hinc abeas longius. Ibidem, 1. 1. 116.

Scholarum tempora. Quintil. lib. 1. cap. 8. 9.

Temporis breuitas, uel anguſtiæ. Cic. 3. de Oratore, Edidi quæ potui, non ut uolui, ſed ut me temporis anguſtiæ coegerūt. Idem Attico, lib. 1. 6. 3. Eò factū eſt, ut epiſtolæ tuæ reſcriberem aliquid, breuitate tēporis tam pauca cogerer ſcribere.

Exiguum temporis. Ouid. 13. Metam. 189.

Fuga temporum. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Gradus temporum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 32.

Id temporis, Id eſt per id tempus. Cic. 1. in Catilinam 7. Quos ego iam multis, ac ſummis uiris ad me id temporis uenturos eſſe prædixeram.

Inclinationes rerum & temporum, Vide Inclino.

Incommoditas temporis, Vide Incommodus.

Iniquitas temporis, Vide Iniquus.

Interualla ac ſpiramenta temporum. Tacit. in uita Agricolæ, quo Domitianus non iam per interualla ac ſpiramēta temporum, ſed continuo & uelut uno ictu Rempub. exhauſit.

Longinquitas tēporis. Cic. Torquato li. 6. 4. 12. Vide Lōgus.

Momentum temporis, Vide Momentum.

Pars temporis exigua. Lucret. lib. 3. 81.

Propagatio temporis miſerrimi. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 7.

Puncto temporis. Lucretius lib. 1. 219. Temporis ut puncto nihil extet reliquiarum.

Succiſiua temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.

Accommoda fraudi tempora. Stat. 6. Thebaid. 123.

Actum tempus, Præteritum. Horat. de Arte 35.

Alienum tempus, Abſurdum, aduerſum. Cic. Appio lib. 3. 10. 17. De qua alienum tempus eſt mihi tecum expoſtulandi, purgandi autē mei neceſſarium. Idem ad Attic. lib. 16. 333. 4. Tempusq; diſceſſus abſurdum. Idem 4. Ver. 66. Hic, qui Romam ueniſſet, ſatisq; fœliciter anni iam aduerſo tempore nauigaſſet, Vide Alieno.

Amicum fraudibus tempus. Stat. 3. Sylu. 2. 8.

Anguſtum tempus. Claud. 2. in Ruff. 11.

Annale tempus, Vide Annus.

Annua tempora. Ouidius 3. Amor. eleg. 9. 1.

Anteactum tempus. Lucret. lib. 3. 169.

Antelucanum tempus, Vide Antelucanus.

Antiqua tempora. Quintil. lib. 1. cap. 10. 10.

Aſperum tempus. Cic. pro Corn. Balbo 17.

Atrox, Vide Atrox.

Aureum. Horat. Epod. 16. 14.

Breue, Vide Breuis.

Cæcum, Vide Cæcus.

Certum anni. Vide Certus.

Clymactericum, Vide Clymax.

Commodum uel opportunum tempus. Cic. Attico li. 9. 172. 21. Si commodius anni tempus eſſet. Idem Cælio lib. 2. 18. 5. Quas ſi ſatis opportuno tempore accepiſti.

Congrua tempora. Claud. 1. in Ruffinum, 64.

Coniunctum tempus, id eſt Inſequens. Quintil. lib. 7. ca. 3. 36.

Dextrum tempus, Opportunum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 4.

Difficile tempus Reip. Cic. Plancio lib. 10. 5. 7. His temporibus difficillimis Reip. quicquid ſubueneris, id erit totū & proprium tuum.

Atrox & difficile tempus. Cic. 6. Ver. 97. (priū tuum.

Dira tempora. Iuuenalis Satyra 4. 8.

Diurnum tempus. Quintil. lib. 7. cap. 3. 35.

Dubium tempus. Cic. pro Fonteio 27.

Dura tempora. Horat. 2. epiſt. 2. 10.

Durum tempus, & crudele. Cic. pro Domo ſua.

Edax rerum tempus. Ouid. 15. Metam. 47.

Exiguum tempus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.

Exoptabile tempus. Silius lib. 11. 78.

Extremum tempus. Cic. Plancio lib. 10. 12. 1. Etſi Reipub. causa maximè gaudere debeo, tantum ei te præſidij, tantū opis attuliſſe extremis penè temporibus. Idem, His temporibus miſeris, & extremis. Id eſt extrema neceſſitate.

Fauſtum tempus. Lucret. lib. 1. 162.

Feſtum tempus. Horat. 2. epiſt. 1. 29.

Tempus feruens, cui opponitur Frigidum. Celſ. lib. 5. cap. 26.

Formidoloſum dubiūq; Reip. tempus. Cic. 7. Ver. 1.

Frigidum tempus. Seneca Thyeſtæ 2. 2.

Generale tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 30.

Genitale tempus, Dies natalis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13. 4.

Genitale tempus mundi. Lucret. lib. 2. 220.

Gratum tempus. Horat. 2. epiſt. 2. 40.

Graue tempus. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.

Tempus graue ciuitatis, pro Moleſta tempeſtate. Ci. pro Seſt. 3.

Heroica tempora. Quintil. lib. 1. cap. 11. 9.

Hybernum tempus. Ouid. 11. Metam. 150.

Digitized by Google

Idoneum tempus, Vide Idoneus.
Temporibus illis. Cic. de Amicit. 4.
Vt temporibus illis. Cic. de Claris Ora. 55. Erat cùm literis Latinis, tum etiã Græcis (ut temporibus illis) satis eruditus.
Importunum tempus, Vide Importunus.
Inane tempus, Vide Inanis.
Ineluctabile tempus. Virg. 2. Aeneid. 65.
Iners tempus. Stat. 2. Thebaid. 21.
Inexcusabile tempus. Ouid. 7. Metam. 105.
Infinitum tempus. Cice. de Leg. Agrar. 60. Sequitur omnes agros extra Italiam infinito ex tempore.
Infinitum tempus ætatis, Vide Infinitus.
Ingrata tempora. Horat. 1. epist. 1. 5.
Iniquum tempus. Lucret. lib. 1. 9.
Inoffensa à ualetudine tempora uitæ, Vide Inoffensus.
Iustum tempus pugnæ. Virg. 10. Aeneid. 3.
Læuum tempus, Importunum. Horat. 2. Serm. saty. 4. 1.
Liberum tempus. Cicero Rufo, lib. 5. 20. 22. Vide Liber Adiectiuum.
Longum tempus. Senec. Agam. 12. 3.
Mala tempora, Bona tempora, Vide Malus.
Maturum tempus, Vide Maturus.
Maturo tempore adepta est coniugium. Catullus in Carm. nupt. 57. 12.
Matutinum tempus. Cic. Mario lib. 7. 1. 3. Vide Matuta. Ouid. 13. Metam. 128.
Maximis temporibus, pro Occasionibus & necessarijs præsidijs. Cice. 3. de Legibus, Est autem boni auguris, maximis Reipub. temporibus præsto esse debere. Budæus.
Miserum & perditum tempus. Cice. Planc. lib. 4. 14. 7. Idem Titio, lib. 5. 16. 6.
Miserum & luctuosum tempus, cui Tranquillum et optatum opponitur. Lucius Tulio M. F. lib. 5. 4. 3.
Modicum tempus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 10.
Mollißima tempora fandi. Virg. 4. Aeneid. 59.
Mutum à literis tempus, Vide Mutus.
Nocturnum tempus. Lucret. lib. 4. 90.
Nubila tempora. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 2.
Opportunum tempus. Tullius Cælio lib. 2. 18. 5.
Opportunum curationi tempus. Celsus lib. 5. cap. 26.
Optimum tempus. Cic. pro Cluentio 77.
Paruum tempus. Lucret. lib. 6. 163.
Tempus præteritum, instans, consequens. Author ad Herẽniũ, lib. 2. 38.
Priora tempora & posteriora. Cic. Sestio lib. 5. 17. 1.
Prisci temporis anni. Ouid. 1. Fast. 40.
Prosperum tempus. Tacit. lib. 12.
Quodam tempore. Ouid. 2. Metam. 111.
Sacrum tempus. Horat. in Carm. secul. 2.
Satiuum tempus, Vide Satiuum in Sero.
Secretum tempus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.
Secundum tempus, id est præsens. Quintilianus libro 7. cap. 3. 36.
Secunda tempora, Fœlicia. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.
Segne tempus. Valer. 2. Argon. 76.
Solstitiale tempus. Ouid. 6. Fast. 158.
Spatiosum tempus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Speciale tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 30.
Summum tempus. Cic. 5. Philip. 197.
Summo tempore Reipub. Cic. 2. Ver. 1. Id est, summa opportunitate & necessitate.
Suo tempore, Tempore quo promiserat, uel debito & statuto. Cic. in Ver. Scandilius rem se totam relicturum dicit, & suo tempore esse redditurum.
Supremo tempore adesse alicui. Catullus Argonaut. 59. 30.
Suspicioſum tempus. Cic. Lentulo lib. 1. 7. 10.
Tranquillum tempus. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10. 15.
Tranquillum ac pacatum tempus. Cicero pro Cluent. 75.
Triste ac luctuosum tempus, cui Secundum tempus opponitur. Cicero Figulo, libro 4. 13. 19. Idem Marcello libro 15. 8. 2.
Turbulentum tempus. Cic. Thermo lib. 2. 17. 5. Tempora autem Reipublicæ qualia futura sint, qui scit? nubi quidem turbulenta uidentur fore.
Vacuum tempus. Cicero ad Qu. fratrem, Quod mihi tempus Romæ præsertim ut iste me rogat, manenti uacuum ostenditur.
Vacuum tempus, curaq; solutum. Lucret. lib. 2. 10.
Verni temporis hora. Horat. de Arte 61.
Vespertinum tempus. Cicero libro secundo de Natura deorum, 75.
Vno tempore, pro Eodem tempore. Cicero ad Atticum. Multas uno tempore accepi epistolas tuas. Idem 2. de Lege Agraria, 28.
Abit tempus, Vide Abeo.
Tempus abit iners. Ouid. epist. 15. 65.
Abijt illud tempus, mutata ratio est. Cic. pro Murẽn. 6. Id est præterijt.
Abijt iam & transuectum est tempus, quo posses uideri concepisse. Tacit. lib. 18.
Absumere tempus, Vide Absumo.
Accidit tempus, Vide Accido.
Accipere tempus iustum & debitum, dicitur actio, Vide Accipio.
Accommodare tempus, Vide Accommodo.
Accommodata tempora, Vide Accommodatus in Accommodo.
Adduci temporibus, Vide Adduco.
Adhibere tempus, Vide Adhibeo.
Adactum tempus, Vide Adactus in Adigo.
Adesse tempus, uel ad tempus, uel in tempore, Vide Adsum.
Amittere tempus, Vide Amitto.
Antecapere tempus, Vide Antecapio.
Arripere tempus. Virg. 11. Aeneid. 91. Id est, inuenire opportunitatem, ut ait Seruius. Cicero Luceio libro 5. 12. 8. at statim causam illam totam & tempus arripere.
Assentiri tempori, quod & Seruire tempori dicitur. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 9. 85.
Assignatum tempus, Vide Assignatus in Assigno.
Aucupari tempus, Vide Aucupor.
In alieniſsimum tempus cadat aduentus tuus. Cicero Cassio lib. 15. 14. 9.
Capere tempus, Vide Capio.
Scitè & commodè capere tempus adeundi ad aliquem. Cicero Bruto, lib. 11. 16. 3.
Capto tempore agere aliquid, Virg. 11. Aeneid. 157.
Captare tempus, Vide Capto in Capio.
Cedere tempori, Vide Cedo.
Primum tempori cedere, id est necessitati parere, semper sapientis est habitum. Cic. Marcello lib. 4. 9. 5.
Debita tempora complere. Virg. 9. Aeneid. 22.
Maturus compleuit tempora uenter. Ouidius 11. Metamorphoseos 63.
Puerile tempus concessit iuuentæ. Ouid. 6. Metam. 144.
Conferre tempus ad, & in rem aliquam, Vide Confero.
Consecutum tempus. Vide Consecutus in Consequor.
Conseruare & notare tempora. Cic. in Orat. 65.
Constituere tempus, Vide Constituo.

Digitized by Google

Consulere tempori, Vide Consulo.
Consumere omne tempus in literis. Cic. Luceio lib. 15. 8.
Conterere tempus, Vide Contero.
Contrahere tempus, Vide Contraho.
Conuenit locus & tempus, Vide Conuenio.
Decedentia tempora. Horat. 1. Epist. 6. 1.
Dependere tempora amori. Lucan. lib. 10. 16.
Dicere tempora alicuius. Tacit. lib. 1.
Aliquid temporis causa dicere uel facere. Cic. pro Placco 28.
Differre tempora. Ouid. 9. Metam. 154.
Vereor ne in breue tempus dilata sit abs te pernicies. Brutus Ciceroni, 16. 6.
Digerere tempora. Ouid. 1. Fast. 6.
Diuidere tempus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 32.
Diuidere curarum remissionumq; tempora. Tacit. in uita Agricolæ, Iam uerò tempora curarum remissionumq; diuisa.
Diuidere temporibus negotium aliquod. Terent. And. 3. 1. 18.
Dare tempus alicui rei, Quintil. Tryphoni 2.
Diligentia quanta sit, nisi tempus & spatium datum sit, intelligi non potest. Cic. pro Quintio 2.
Dare tempora studijs. Ouid. 2. de Ponto eleg. 9. 10.
Edere tempus. Quintil. lib. 4. cap. 2. 69.
Egere tempore, pro eo quod uulgus dicit, Multũ habere ad faciendũ. Cic. ad Qu. frat. li. 3. 21. 5. Quod me de uersibus faciendis rogas incredibile est mi frater quàm egeã tempore.
Tempus est. Terent. Eun. 1. 1. 11. Proin tu, dum est tempus, etiam atq; etiam cogita.
Tempus est facere. Plautus Asin. 16. 62.
Tempus est ut eamus ad forũ, pro Cõmodũ est. Plaut. Milit. 3.
Tempus est ad eam rem. Terent. Eun. 4. 1. 7. (72.
Nunc ita tempus est mihi, ut cupiam filiam: olim nihil minus. Terent. Heaut. 4. 1. 59.
Tempus est, pro Necesse est. Ci. 2. de Orat. 97. Nam si ego omnem uim oratoris in argumentis & in re ipsa per se comprobanda posuissem, tempus esset iam de ordine argumentorum & de collocatione aliquid dicere.
Non est tempus. Terent. Hecyra 4. 4. 77.
Reduc uxorem, aut quamobrem non opus sit cedo.
PAM. Non est nunc tempus. (32.
Vbi tempus tibi erit, sat habet si tũ recipitur. Terent. Eun. 3. 2.
Erit uel fuit tempus. Cic. pro Milone 52. Erit, erit illud profectò tempus, & illucescet aliquando ille dies, quum tu, &c. Hoc est, futurum est aliquando, &c. Idem 1. de Orat. 1. At fuit tempus illud, quum mihi, &c.
Euoluere tempora & fastos. Horat. 1. Serm. saty. 3. 23.
Exigere tempus. Virg. 4. Aeneid. 96.
-tempus secum ipsa modumq; Exigit.
Extitit tempus. Cicer. Licinio lib. 5. 8. 4. Sed extitit tempus optatum magis, quàm speratum, ut florentissimis tuis rebus mea perspici posset & memoria nostræ uoluntatis, & amicitiæ fides.
Tarda fluunt tempora. Horat. 1. epist. 1. 5.
Irreparabile tempus fugit. Virg. 3. Georg. 57.
Impendere tempus alicui. Quintil. lib. 1. cap. 2. 3.
Impendere tempus studijs, Vide Impendo.
Impertire tempus alicui rei, Vide Impertio.
Implere tempus, Vide Impleo.
Incidere in tempus. Cic. Curioni lib. 2. 6. 3. Quòd in id Reip. tempus non incideris, sed ueneris.
Incidunt sæpe tempora cum, &c. Vide Incido.
Difficilia factu longi temporis indigent. Cic. 1. de Inuent. 99.
Intermittere tempus, Vide Intermitto.
Labuntur tempora assiduo motu. Ouid. 15. Metam. 36.
Non largitur tempus, Vide Largior.
Legere & deligere tempora cibo. Celsus lib. 3. cap. 6.
Leniet odium tempus. Ouid. in Ibim 9.
Obseruare tempus, Vide Obseruo.
Oblatum tempus. Lucan. lib. 7. 48.
Parere tempori. Cic. Attic. lib. 7. 136. 3.
Necesse est enim in tanta concursatione perturbationũ, rerũ tẽporibus potius parere, quàm moribus. Cic. 11. Philip. 310.
Partiri tempora in plures. Quintil. lib. 1. cap. 2. 3.
Peractum tempus. Ouid. 2. de Arte 133.
Perdere tempora. Quintil. lib. 2. cap. 1. 1. Ouid. 11. Meta. 58.
Orbis perfectus temporis. Virg. 6. Aeneid. 149.
Ponere tempus alicui. Virg. 1. Aeneid. 57.
Præsumere tempus in re aliqua. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.
Promissum tempus. Ouid. epist. 2. 1.
Prorogare tempus. Cicero Curioni lib. 2. 6. 9.
Necesse est seruire tempori, & non amittere tempus quum sit datum. Cic. Attico lib. 8. 147. 10.
Suppeditabit tempus. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.
Tolerare patienter tempora. Quintil. lib. 6. cap. 3. 77.
Traducere tempus. Cic. Sulpitio lib. 4. 6. 13.
Transmittere tempus. Cic. pro Lege Manilia, omne meum tempus amicorum temporibus transmittendum putaui, Id est, Omne meum tempus amicorum periculis propulsandis transmisi.
Longo pòst tempore uenit. Virg. eclog. 1. 6.
Tempus & occasio uenit liberè loquendi. Plautus Trinumo 13. 155.
Vertuntur tempora annorum. Lucre. lib. 5. 289.
Tempus, Pars capitis, quæ est ad latera. Habet enim caput duo tempora: unum à dextra, alterum à sinistra. Virg. 5. Aenei. 83. Temporibus geminis canebat sparsa senectus. Nam primò tempora canescunt, cauãturq; magna diuturnitate temporis: unde quidam tempora in capite ob id dicta putãt, q; ab ijs indicia petamus senectutis. Colum. lib. 7. Decimo tamen anno tempora cauari incipiunt, suppercilia nonnunquam canescere, & dentes prominere. Virg. 5. Aenei. 171. Idẽ 5. Aen. 15. Ore fauete omnes, & cingite tẽpora ramis. Vbi Seruius, Cingite ramis tempora. Ex more Romano: nã festis ludis omnis ætas coronata spectabat.
Ardua tempora. Stat. 6. Thebaid. 184.
Caua tempora. Virg. 10. Aeneid. 179.
Flauentia tempora. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7.
Trunca tẽpora, Quibus detracta sunt cornua. Oui. epis. 9. 28.
Turgentia tempora. Statius 5. Thebaid. 54.
Aduelat tempora uiridi lauro. Virg. 5. Aeneid. 50.
Cinge tempora floribus. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 2.
Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg. 6.
Euincti tempora puniceis tænijs. Virg. 5. Aeneid. 54.
Prædura tempora fregit nodoso robore. Ouid. 12. Met. 70.
Percutere tempus. Author ad Heren. lib. 4. 241.
Populata tempora raptis auribus. Virg. 6. Aeneid. 99.
Præcingens roseo tempora uinculo. Seneca Medea 2. 3.
Protecta tempora fuluo capillo. Ouid. 12. Metam. 55.
Redimitus tempora lauro. Virg. 3. Aeneid. 17.
Religata tempora fœno. Ouid. 14. Metam. 129.
Sparsus tempora canis. Ouid. 8. Metam. 114.
Tegere tempora uitta. Virg. 4. Aeneid. 128.
Velare tempora myrto. Virg. 5. Aeneid. 15.
Vincti tempora uerbena. Virg. 12. Aeneid. 24.
Vmbrata tempora quercu. Virg. 6. Aeneid. 155.
Tempus singulariter pro Capite. Catul. in Epithal. Iuliæ, 66. 33. Vsq; dum tremulum mouens
Cana tempus anilitas
Omnia omnibus annuit.

Tempori,

Tempori] Aduerbium, (ἐν καιρῷ, ἐυκαίρως, κατὰ καιρὸν,) Tempestiuè, ad Tempus, pro tẽpore. Plaut. Amph. 1. 5. 50. Idem Menæc. 9. 84. Sequimini: ut quod imperatum est, ueniam aduersum tempori. Cato cap. 2. 1. satisne tempori opera sient confecta.

Tempore pro tempori. Plau. Asin. 12. 143. Vt tempore, oportuneq; attulistis. Cic. 4. Ver. 89. Satis putabat se ad comitia tempore uenturum, si pridie uenisset.

Aduenire tempore, In tempore, per tempus, Vide Aduenio.

Temporius] (ἐυκαιρότερον,) Aduerbium deductum à Tempori aduerbio quod significat celerius, quasi ante tempus. Colum. lib. 8. cap. 4. 2. Escabis diuidenda, ut mane non protinus à cubili laxius euagentur, & ante crepusculum propter cibi spem temporius ad officinam redeant.

Temporius & Serius, contraria. Colum. lib. 2. cap. 18. 2. Ouidius 4. Metam. 40.

Temporarius] Adiectiuum, (πρόσκαιρος,) Quod non est perpetuum, sed ad tempus durans. Plin. in Paneg. 148. Nõ ergo temporarium & subitum est, quòd uterq; collegæ Consulatu tanquam iterum suo gaudet. Plin. maior lib. 16. cap. 33. 4. quædam temporaria uis.

Temporarium etiam dicitur quod ad tempus pertinet.

Temporalis] & hoc temporale, pen. prod. (χρονικὸς,) Ad tempus durans. Quintil. lib. 6. cap. 2. 9. Adijciunt quidam peritorum πάθος, temporale esse.

Temporale, Quod ad tempus fit.

Exiliũ temporale. Hermogenianus in L. De iniuria. ff. De iniur. & famosis libel.

Temporalis, pro Incõstanti. Curtius lib. 4. Vt sunt Græcorum temporalia ingenia. Alij legunt temporaria.

Tempestas] tempestatis, (χρόνος,) Tempus ipsum aliquando significat. Plaut. Mostel. 2. 17.

Cis hercle paucas tempestates Tranio
Augebis ruri numerum. Sallustius in Iugurtha, Ea tempestate in exercitu nostro fuere complures noui & ignobiles.

Tempestas, Tranquillum & serenum tẽpus. Virg. 9. Aen. 4.

- unde hæc tam clara repentè tẽpestas. Cic. lib. ad Terentiã 14. 4. 11. Quas ego expectassem Brundusij, si esset licitũ per nautas, qui tempestatem prætermittere noluerunt.

Bona tempestas. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 6. 5. Tu si ita expedit, uelim quamprimum bona & certa tempestate conscendas, ad meq; uenias.

Egregia tempestas. Cic. Attic. lib. 9. 185. 1.

Idonea tempestas, Vide Idoneus.

Liquidissima tempestas cæli. Lucret. lib. 4. 34.

Mala tempestas. Cato de Re rust.

Marina siue terrestris tempestas. Vlp. in l. 2. §. Si non. ff. Siquis (cau.

Salubris tempestas. Claud. de Phœnice 3. 20.

Secunda tempestas. Tacit. in uita Agricolæ.

Serena tempestas. Cic. 2. dẽ Diuinat. 113.

Arridet tempestas. Lucret. lib. 2. 7.

Captare tempestates, Vide Capto in Capio.

Ridet tempestas. Lucret. lib. 5. 280.

Tempestas, (χειμὼν, ζάλη, καταιγὶς,) Procella, nubilum & procellosum tempus. Plaut. Most. 3. 18. - tempestas uenit, Confringit tegulas, imbricesq;. Plin. lib. 18. cap. 28. Ante omnia autem duo genera cælestis iniuriæ meminisse debemus: Vnum quod tempestates uocamus, in quibus grandines, procellæ, cæteraq; similia intelliguntur: quæ quum acciderint, uis maior appellatur.

Imbres, nimbi, procellæ, turbines, reliquæq; tempestates. Cicero 3. de Nat. deor. 70.

Procella, tempestas, naufragiũ, ruina, incendiũ. Cic. 2. Of. 26. Illa tempestate & tempore. Catul. Argon. 59. 15.

Rex tempestatum, Aeolus. Virg. 10. Aeneid. 8.

Potentes tempestatum dij. Virg. 3. Aeneid. 106.

Aduersa tempestas, Vide Aduersus.

Atra tempestas. Virg. 2. Aeneid. 103.

Atrox tempestas. Claudianus de bello Getico 23.

Fera tempestas. Ouid. 1. Fast. 99.

Immoderata tempestas, Vide immoderatus.

Miseranda tempestas, Vide Miserandus in Miser.

Naufraga tempestas. Valerius 1. Argon. 118.

Notabilis tempestas. Tacit. lib. 17.

Perfrigida tempestas. Cic. 6. Ver. 77.

Poetica tempestas. Iuuenal. Saty. 12. 3.

omnia fiunt
Talia, tam grauiter, siquando poetica surgit
Tempestas. Id est omnia nobis ita contigerunt, quemadmodum à poetis referri solet, siquando tempestatem describũt, summaq; contentione omnia exaggerant.

Sæuæ tempestates. Tacit. in Vita Agricolæ.

Sonoræ tempestates. Virg. 1. Aeneid. 12.

Turbida tempestas. Virg. 12. Aeneid. 57.

Turbulenta tempestas. Cic. 7. Ver. 21.

Violenta tempestas. Seneca Hercule furente 11. 8.

Pelagi tempestatibus actus. Virg. 3. Aeneid. 141.

Auertere tempestates. Plin. lib. 37. cap. 10. 4.

Tempestates sæpe certo aliquo cæli signo commouentur. Cic. pro Murena 35.

Tum subitò magnis tempestatibus commotus fluuius Eurotas. Cic. 2. de Inuent. 193.

Commutata tempestas. Cic. 2. de Inuent. 236.

Conflata uentis tempestas. Statius 5. Thebaid. 105.

Continet me tempestas, Vide Contineo.

Horrida tempestas cælum contraxit. Horat. Epod. 13. 1.

Coorta tempestas, Vide Coortus in Coorior.

Coortæ tempestates cæloterraq;. Lucret. lib. 6. 192.

Demissa tempestas ab Euro. Horat. 3. Carm. ode 17. 2.

Sæuior it trucibus tempestas acta procellis. Silius lib. 3. 46.

Fulget tempestas tremulo impete. Lucret. lib. 6. 35.

Fœdam tempestatem glomerant nubes. Virg. 1. Georg. 65.

Horrescit nimbis turbida tempestas. Silius lib. 1. 27.

Incubuit syluis tempestas. Virg. 2. Georg. 62.

Lenire tempestates, Vide Lenio in Lenis.

Resedit tempestas. Statius 9. Thebaid. 105.

Sedare tempestates. Plin. lib. 37. cap. 10. 15.

Serenare tempestates. Virg. 1. Aeneid. 52.

Repentina tempestas popularis. Cic. pro Cluentio 123.

Procella, turbo & tempestas pacis. Cic. pro Domo sua 105.

Seditionum ac discordiarum tempestas. Cic. pro Sestio 37.

Cruenta tempestas. Claudianus 6. Paneg. 16.

Ferrea tempestas, Milites. Silius lib. 15. 124.

Inuidiæ tempestas. Cic. in Catil. 16.

Maximæ & turbulentissimæ molestiarum tempestates. Cic. 1. de Oratore, 2.

Huius magnitudini animi, grauitati, sapientiæ tempestas est oblata formidolosissimi temporis. Cic. 7. Philip. 221.

Tempestates alicuius subire, id est pericula. Ci. ad Catonem libro 15. 4. 35.

Defendere aliquem in tempestate. Cic. pro Domo sua 83.

Tempestuosus] pen. prod. Adiectiuum, (χειμωνώδης,) Procellosum. Gellius, Mare læuum ac tempestuosum erat.

Tempestiuus] pen. prod. Aliud adiectiuũ, (καίριος, ἐπίκαιρος, ἐυκαίριος, πρόσκαιρος, ἔνκαιρος,) Opportunum, & quod suo tempore fit. Cic. de Senect. 42. Ego uerò propter sermonis delectationẽ tempestiuis quoq; cõuiuijs delector. Ibidem 5. maturitate tempestiua.

Multa

Digitized by Google

Multa mihi ipſi ad mortem tempeſtiua fuerunt, quæ vitam poſſem obire. Cic. 1. Tuſc. 176.
Conuiuium tempeſtiuum. Cic. pro Archia 9. Et 5. Ver. 50.
Capere fructus tempeſtiuos. Cic. 2. Off. 19.
Tempeſtiuus homo. Plin. lib. 7. cap. 53. 2.
Hora tempeſtiua narratibus. Ouid. 5. Metam. 100.
Ludum tempeſtiuum pueris concedere. Horat. 2. epiſt. 2. 29.
Mare tempeſtiuum ad nauigandum. Cic. pro Lege Manil. 24.
Pinum tempeſtiuam euertere. Virg. 1. Georg. 51.
Viro tempeſtiua uirgo. Horat. 1. Carm. ode 23. 3.
Tempeſtiuè] penult. prod. Aduerbium, (εὐκαίρως,) Opportunè. Plaut. Truc. 3. 19. Qui noſtræ ætati tempeſtiuè tẽperant. Cic. de Nat. deor. 233. tempeſtiuè demetere.
Sepultus tempeſtiuè. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 17.
Tempeſtiuitas] pen. cor. tẽpeſtiuitatis, (εὐκαιρία,) Opportunitas. Plin. lib. 10. cap. 34. 2. Columbæ præparantes tempeſtiuitatem cibo. Cic. de Senect. 30. Sua cuiq; parti ætatis, tempeſtiuitas eſt data.
Tempeſtiuitas ſtomachi totiuſq; corporis. Plin. li. 29. ca. 6. 13.
Temulenter, Temulentia, Temulentus] Vide Temetum.
Tenaſmus] tenaſmi, m. g. (τεινεσμὸς,) Plin. lib. 28. ca. 14. 9. Tenaſmos, id eſt crebra & inanis uoluntas egerendi, tollitur poto lacte aſinino. Idem lib. 20. cap. 6. 9. Tenaſmo in pulte medetur. De allio.
Tenax, Tenacitas] Vide Teneo.
Tendo] tendis, tetendi, tenſum & tentum, (τείνω, τιτάνω, ἐκτανύσομαι,) tendere, Extendere. Virg. 3. Aeneid. 54. Tendunt uela Noti.
Arcus tendere. Virg. 7. Aeneid. 33.
Oculos pariter, telumq; tetendit. Virg. 5. Aeneid. 102.
Grauitas tendebat uterum. Ouid. 9. Metam. 98.
Tendere, per translationem inſidiari ſignificat: quòd in hoc laqueos extendere ſolemus. Terent. Phorm. 2. 2. 16.
Quia non rete accipiri tenditur, nec miluio.
Caſſes mihi tenduntur. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 1.
Dolos tendere alicui. Horat. Epod. 2. 7.
Inſidias tendere. Salluſt. in Catil. Interea Romæ multa ſimul moliri, Conſuli inſidias tendere, parare incendia, &c. Cic. 1. de Legib. 69. Opus tendere ultra legem, Metaphoricè dixit Horatius 2. Serm. ſat. 1. 1.
Sunt quibus in ſatyra uideor nimis, acer & ultra
Legem tendere opus. Contrarium deinde ponit,
Sine neruis ſcribere.
Plagas tendere. Cic. 3. Off. 89.
Retia tendere ceruis. Ouid. 1. de Arte 9.
Vincula tendere capto. Virg. 4. Georg. 80.
Tendere, Conari. Virg. 2. Aeneid. 44. Ille ſimul manibus tendit diuellere nodos.
Tendere ad altiora, Aſpirare. Liu. 4. ab. Vrbe 59.
Paulatim ad maiora tendere incipiet. Quintil. lib. 2. ca. 4. 15.
Ad eloquium tendere, Studere eloquentiæ. Ouidius 4. Triſt. eleg. 9. 4.
Ad ſummam tendere. Quintil. in Proœm. lib. 1. 15.
Tendere ad Conſulatum. Liu. 2. bel. Maced. 23.
Tendere aduerſus. Liu. 4. bel. Maced. 135. Quum aduerſus tẽdendo nihil moueret ſocios.
Tendere aduerſus authoritatẽ Senatus, nefas eſt, Liu. 5. ab Vr
Vltra tendere. Liu. lib. 10. Decad. 4. (be 43.
Contra tendere. Tacit. lib. 8.
Tendunt in diuerſum ſententiæ. Liu. 6. bel. Maced. 42.
Tendere pertinaciter. Liuius 7. bel. Maced. 217. Quod ad me attinet in alijs rebus ceſſiſſe intra finem iuris mei cuilibet uideri malim, quàm nimis pertinaciter in obtinenda eò tetendiſſe.
Vaſto certamine tendunt. Virg. 12. Aeneid. 111. Dixerat præcedenti uerſu, Summa nituntur opum ui.
Odijs tendere. Virgilius 12. Aeneid. 188. Vlterius ne tende odijs.
Tendere ſumma ope ut: hoc eſt Conari, & dare operam. Liu. 8. bel. Maced. 194.
Tendere, Pergere, inde dictum quod nos ambulando iter uidemur extendere. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 16. Itaq; dubito an Venuſiam tendam, & ibi expectem. Liu. 4. bel. Pun. 92. Salapiam tendit.
Tendere ad. Liu. 5. bel. Pun. 158. Poſtquam tendere ad ſe Romanas naues uidit.
Curſu tendit ad limina. Virg. 2. Aeneid. 64.
Ad mortem tendere. Lucanus lib. 4. 55.
Tendere ad reliqua, Proſequi. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Tendere in. Virg. 1. Aeneid. 42.
- Per tot diſcrimina rerum
Tendimus in Latium.
In campum tendit. Virg. 5. Aeneid. 58.
In uerticem tendere. Quintil. lib. 1. cap. 11. 6.
Tendit ad ſtomachum, uel in uentrem: hoc eſt Protenditur aut uergit, ſiue extenditur. Plin. lib. 11. cap. 37. 48.
Animum autem ut in eius medio collocauit, ita per totum tetendit. Cic. de Vniuerſ. 26.
Tendere in quencunq; caſum. Liu. 4. ab Vrbe 166.
Tẽdit palmes ſurſum: hoc eſt Erigitur, aſcẽdit, ſpectat. Colum: lib. 5. cap. 6. 24.
Tendere curſum aliquò. Liu. 3. bel. Pun. 160.
Greſſum tendit ad mœnia. Virg. 1. Aeneid. 83.
Iter tendebat ad naues, Ibat ad naues. Virg. 1. Aeneid. 133.
Tendere iter pennis. Virg. 6. Aeneid. 48.
Tendere, Offerre, quod protendendo manus fieri ſolet. Virg. 2. Aeneid. 135.
- paruumq; patri tendebat Iulum.
Porrigere & tendere ciuibus conſilium. Cic. 1. de Orat. 91.
Brachia tendere. Ouid. epiſt. 4. 30.
Lumina tenderis ad cælum. Virg. 2. Aeneid. 81.
Manus ſupplices ad cælum tendere. Salluſtius. Virgilius 3. Aeneid. 36.
Palmas ad cælum tendit. Virg. 10. Aeneid. 167.
Tendere manus ſupplices alicui, & ad aliquem. Cic. pro Font. 31. Tendet ad uos uirgo Veſtalis manus ſupplices eaſdem, quas pro uobis dijs immortalibus tendere conſueuit. Idem in Catil. 90.
Tendere alicui metum aut ſpem. Cice. pro Fonteio 22. Vetus exemplar legit oſtendere.
Tendit res eò, Hoc eſt res eò ſpectat. Plaut. Pſeud. 4. 81. Tenes hæc quorſum tendant. Cice. ad Brutum 17. 7. Atqui eò tendit, id agit, ad eum exitum properat uir optimus, ut ſit illi Octauius propitius.
In diuerſum diſciplinæ tendunt. Quintil. lib. 1. cap. 12. 1.
Tendere, Tentoria ponere, & habitare. Valer. Max. lib. 2. Nec quis eorũ intra caſtra tẽderet. Virg. 2. Aeneid. 6. Hic Dolopũ manus, hic ſæuus tendebat Achilles. Liu. 7. bel. Mace. 3.
Tenſus, ſiue Tẽtus, Particip. (τεταμένος,) Hor. 2. Ser. ſat. 5. 9.
-ſeu pingui tentus omaſa Furius, &c. Id eſt diſtentus.
Arcus tenſus. Stat. 3. Sylu. 1. 11.
Neruus tentus. Ouid. 6. Metam. 49.
Poplite tenſo ſaxa tenet. Stat. 9. Thebaid. 95.
Hubera tenta. Horat. Epod. 16. 10.
Tentorium] (πλισία, αὐλις, σκῆνος,) Tabernaculum militum, quod tendunt ut ſe defendant ab iniuria cæli. Lucan. lib. 1. 80. Deſeruere cauo tentoria fixa Lemanno.
Candida tentoria. Ouid. 8. Metam. 9.

Ponere

Ponere tentoria. Ouid. 3. Fast. 106.

Tentoriolum] pe. cor. Diminut. (κλισιάδιον,) Hirtius 6. bel. Afric. 183. Reliqui ex ueſtimentis tentoriolis factis, ex arundinibus corijs intextis permanebant.

Tendicula] tendiculæ, pen. cor. (παγίδιον,) Laqueus quem auibus & feris proponimus ad eas decipiendas. Sunt etiam tendiculæ, quibus aliquid diſtenditur, ut apud textores panni, uel telæ. Senec. 1. Natur. al. quæſt. Idem licebit uidere, ſi quando uolueris obſeruare fullonem quũ os aqua impleuit, & ueſtimenta tendiculis diducta leuiter impluit.

Tum aucupia uerborum & literarum tendiculas in inuidiam uocant. Cic. pro Cecin. 48.

Tenebræ] pen. cor. tenebrarum, tantũ pluraliter, (σκότος,) σκοτία, ἀχλὺς, νυφας,) Priuatio luminis, dictæ quòd teneant id eſt impediant oculos, & uiſum prohibeant. Cic. 2. de Nat. deor. 139. Nos autem tenebras cogitemus tantas, quantæ quondam Aetnæorum ignium finitimas regiones obſcurauiſſe dicuntur.

Via cæca tenebris. Seneca Herc. furen. 9. 11.

Cæcæ. Lucret. lib. 2. 150.

Craſſæ, Vide Craſſus.

Fallaces. Valer. 3. Argon. 37.

Nigrantes. Stat. 12. Thebaid. 51.

Pruinoſæ tenebræ. Ouidius 5. Metam. 89.

Primis tenebris mouit, pro Cœpta nocte. Liu. 1. bel. Maced. 4.

Turpes tenebræ. Seneca Herc. furen. 10. 7.

Nox lucem abſtulit tenebris. Lucan. lib. 18. 12.

Radij ſolis diſcutiunt tenebras. Lucret. lib. 2. 12.

Fugatis tenebris dies pulcher. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.

Incedebant tenebræ. Tacitus lib. 15.

Inducere tenebras terris. Ouid. 2. Metam. 79.

Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Aeneid. 39.

Inſurgunt tenebræ campis. Virg. 9. Aeneid. 7.

Laxabant aſtra tenebras. Stat. 12. Thebaid. 51.

Natant tenebræ ante oculos. Ouid. 12. Metam. 28.

Omnia nigreſcunt tenebris. Virg. 11. Aeneid. 165.

Obortæ tenebræ oculis. Ouid. 2. Metam. 37.

Remotæ tenebræ. Lucan. lib. 8. 9.

Reſoluit tenebras Lucifer. Virg. 8. Aeneid. 117.

Tenebræ, per translationem, pro Cuiuſcunq; rei obſcuritate: ut Cudere alicui tenebras, apud Plautum.

Offundere tenebras alicui rei. Cic. 4. Acad. 111.

Obducere tenebras. Quintil. lib. 10. cap. 1. Menãder omnibus eiuſdẽ operis authoribus abſtulit nomen, & fulgore quodam ſuæ claritatis tenebras obduxit. Sic apud Ciceronẽ 4. Acad. 132. Obducere tenebras rebus clariſſimis.

Tenebræ mihi ſunt. Cic. ad Attic. li. 7. 130. 1.

In tenebris ruere. Cic. pro Roſc. Amer. 55.

Iacere in tenebris. Cic. pro Archia, 10. Vide Iaceo.

Familiam abiectam & obſcuram è tenebris in lucem uocare. Cicero pro Deiotaro, 20.

Celare ſe in tenebris. Virg. 9. Aeneid. 88.

Trahere uitam in tenebris. Virg. 2. Aeneid. 19.

Tenebræ Reipub. Caſſius ad Ciceronem lib. 12. 13. 3.

Tenebræ & cæcæ nubes Reipub. Cic. pro Domo ſua 19.

Caligo & tenebræ anni. Cic. poſt Reditum in Senatu 4.

Tenebroſus] pen. pro. Adiectiu. (σκοτεινὸς, σκοτωδὴς, Δνοφόεις,) Plenum tenebris. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 14. Eas includunt in locum tepidum & anguſtum & tenebroſum. De gallinis.

Aer tenebroſus. Virg. 5. Aeneid. 167.

Palus tenebroſa. Virg. 6. Aeneid. 22.

Sedes tenebroſa. Ouid. 5. Metam. 72.

Tempus tenebroſiſſimum. Cic. in Vatinium 8.

Tenebricus] pen. cor. Adiectiuum. (Δνοφερὸς,) Offuſcum & tenebris. Cic. 2. Tuſc. 38.

Hæc à Tartarea tenebrica abſtractum plaga,
Tricipitem eduxit hydra generatum canem. Ex poeta.

Tenebricoſus] pen. prod. Aliud adiectiuum, ibidem, (ἀνχλυώδης,) Quod tenebras inducit & facit.

Obſcurus & tenebricoſus. Cic. 4. Acad. 131.

Iter tenebricoſum. Catull. de paſſere Lesbiæ 3. 3.

Tu ex tenebricoſa popina Conſul extractus. Cic. in Piſon. 13.

Libidines tenebricoſæ. Cic. de Prouinc. Conſul. 7.

Tenebrio] tenebrionis, m. g. (ἀπατεὼν,) Tenebriones meos daces et doloſi, qui mendacijs & aſtutijs ſuis nebulam quandam & tenebras obijciunt. Alij tenebriones interpretãtur lucifugos, quaſi in tenebris deliteſcentes. Varro, Si et accuſator & reus erunt tenebriones, uterq; utrunq; uituperato. Ex Nonio.

Tenedos] pen. corr. (τένεδος,) Inſula in mari Aegæo, inter Mytilenen & Helleſpontũ contra Troiam prope Sigæum, ab oſtijs uiginti millibus paſſuũ diſtat. Abeſt à Lesbo CVI millia paſſuum. Hæc prius Leucophrys appellabatur, quã alij Calydnã dixerũt. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tenes Cycni filius, cõditaq; ex ſe urbe Tenedon uocauit, à qua & inſula denominata eſt. Vide Cice. 3. Ver. 34. Idem 3. de Nat. deo. 52. Iam uerò in Græcia multos habent ex hominibus deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenem, &c. Virg. 2. Aeneid. 5.

Tenedius] Adiect. (τενέδιος,) Cic. Qu. frat. lib. 2. 13. 1. Tenediorum igitur libertas, ſecuri Tenedia præciſa eſt, &c.

Teneo] tenes, tenui, tentum, (χέω, ηρατέω, λατέχω, αἱρέω, ἐνίσχω,) tenere, Apprehẽdere, detinere. Virg. 4. Aen. 76.

-neq; te teneo, neq; dicta refello.

Arma tenenda digitis. Ouid. 2. Faſt. 21.

Dextra tenens baculum. Ouid. 1. Faſt. 20.

In manu poculum tenere. Cic. 1. Tuſc. 113.

Iunctione aliqua teneri. Cic. 1. Tuſc. 112.

Arctius tenere aliquem. Ouid. epiſt. 15. 46.

In ſinu tenere aliquem. Ouid. epiſt. 3. 23.

Tenere, Habitare, poſſidere. Virg. 4. Georg. 64.

- quæ gurgitis huius
Ima tenes. Pli. epiſt. 67. b. Tenet ſe trans Tyberim in hortis

Teneri, pro Poſſideri. Cic. 2. Off. 120. Propterea quòd tam lõgo ſpatio multa hæreditatibus, multa emptionibus, multa dotibus tenebantur.

Tenere, pro Habere, uel retinere. Cic. Terentiæ lib. 14. 15. 2. Tullium adhuc mecum teneo.

Tenere, Remorari. Cic. Attic. lib. 11. 252. 8. Nunc quidem niſi quid te tenuit, ſuſpicor te eſſe in ſuburbano.

Morari & tenere. Cic. Tironi lib. 16. 19. 2.

Ventus tenuit nos. Cic. Attic. lib. 5. 99. 1.

Aliquẽ tenere. Virg. 1. Aeneid. 136. Hũc Phœniſſa tenet Dido

Ne diutius teneam, Hoc eſt Vt paucis abſoluam. Ci. 3. Ver. 23.

Et Bruto lib. 11. 16. 7. Non tenebo te pluribus.

Teneri nõ potui, quin tibi apertius illud idem ijs literis declarem. Cic. Dolabellæ, in epiſtolis ad Attic. lib. 15. 328. 2.

Vix teneor quin. Plaut. Caſin. 6. 24.

Tenere hominem dicitur res aliqua, Retinere. Plinius in Panegyr. 93.

Quinetiam leuiora hæc formã principis figurãq; nõ aurũ melius uel argentũ, quàm fauor hominum exprimat, teneatq;.

Teneri & allici. Cic. de Petit. Conſul. 36.

Tenere, pro Reminiſci. Mart. lib. 1. 143. Et teneo melius iſta, quàm meum nomen. Virg. 6. eclog. 9.

numeros meminiſi, ſi uerba tenerem.

Teneatur modò illud, Cic. 4. Acad. 41.

Aciem

Aciem tenere, Vide Acies.
Agnatione & gente deorum, siue cognatione teneri. Cic. 1. de Legib. 35. Idem 1. de Diuin. 213.
Aliena tenere. Cic. 2. Offic. 121.
Per ambages tenere aliquem. Virg. 2. Georg. 10.
Amor tenet me. Terent. Hecyr. 3. 3. 44.
Amore alicuius magno teneri. Virg. 1. Aeneid. 136.
Angustijs teneri. Cic. 3. Tusc. 29.
Animos suspensos tenere. Liu. 5. ab Vrbe, 176.
Animos metu tenere, & acerbitate pœnarum. Liuius quarto bell. Macedon. 102.
Animos tenere dulci nouitate. Ouid. 4. Metam. 57.
Animo tenere. Cic. in Orat. 54. Redeoq; ad illam Platonis de qua dixeram, rei formam & speciem, quam etsi non cernimus, tamen animo tenere possumus.
Animo tenere comprehensa. Cic. 4. Acad. 43.
In armis tenere milites. Liu. 5. ab Vrbe, 40.
Attentos tenere, uel attentos animos. Cicero 7. Verr. 124. Sic 1. Offic. 183.
Causam tenere. Sueton. in Domitiano, cap. 9. Liu. 9. bell. Macedon. 9. Cui, ut cognosceret, statueretq;, Senatus permiserat, magno certamine cum Prætore habito, tenuerunt causam. Id est obtinuerunt.
Causam tenere apud Iudices. Cic. pro Cecinna, 49.
Ciuitatem oppressam seruitute tenere. Cic. pro Domo sua, 101
Clauum rectum tenere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.
Complexu suo aliquid tenere, Amplecti. Cic. in Pisonem, 14.
Concionibus tenere populum. Cic. 1. Offic. 170.
Consensum aliquorum complecti & tenere. Plinius in Paneg. ad finem.
Consilium alicuius tenere. Plaut. Milit. 5. 102.
Consuetudinem suam tenere. Obseruare. Cic. 2. de Diuin. 223. Idem 1. Philipp. 20. Si consuetudinem meam, quam semper in Repub. habui, tenuero, Id est, si liberè quæ sentiam de Repub. dixero.
Conturbatum tenuit me hæc res. Cic. ad Att. lib. 15. 325. 8.
Crimen alicuius tenere argumento aliquo. Cicero pro Cluentio, 99.
Cupiditas dimicandi tenet illum cum Annibale. Sic Cicero ad Atticum, lib. 7. 122. 7.
Cursum tenere. Cic. 3. de Natu. deor. 119. Isq; quum secundissimo uento cursum teneret ridens, Videtisne, inquit, &c. Virgilius 3. Aeneid. 138. Ni teneant cursus. Id est, impleant, Seruius.
Cursum tenere aliquò. Virgil. 4. Aeneid. 10.
Cursum alicuius tenere. Ouid. epist. 2. 3.
Cursum aliquem tenere per translationem. Cicero in Orat. 3. Quòd siquem aut natura sua, aut illa præstantis ingenij uis fortè deficiet, aut minus instructus erit magnarum artiũ disciplinis, teneat tamen eum cursum quem poterit.
Decorum tenere. Cic. 1. Offi. 179.
Decus tenere. Cic. 1. Offic. 197.
Delectum rerum tenere. Cic. 1. de Finib. 52.
Teneri magno desyderio alicuius. Plin. epist. 66. 4. Hoc est, uos maximè desyderare. Cic. de Senect. 29.
Dignitatem tenere, Quod & retinere dicitur & obseruare. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 12. Idem Cornificio, lib. 12. 25. 6.
Disciplinam tenere. Cic. 2. de Legib. 24.
Dolorem tenere. Ci. Att. lib. 12. 252. 8. O hominem cauendũ: quanquam mihi quidem, sed tenendus dolor est.
Dominatu alterius teneri. Cic. 2. Offi. 3.
Errore aliquo teneri. Ouid. 6. Fast. 51.
Expectatio tenet me. Cic. Att. lib. 3. 49. 5.
Expectatio suspensa tenetur. Cic. pro Cluentio, 5.
Fama tenet. Liu. 8. bel. Mace. 51. Famaq; ita tenet: Cælenis Marsyam cum Apolline tibiarum cantu certasse.
Famam & opinionem hominum tenere. Cæsar 3. belli Ciuil. 216. Id est, retinere.
Famam tenere sine labe. Ouid. epist. 16. 14.
Fidem tenere. Cic. 12. Philip. 339.
Fides eum non tenet, sed merces. Liu. 10. bel. Pun. 167.
Finem aliquem tenere. Cic. 4. de Finib. 43.
Finem Britanniæ non fama, nec rumore, sed castris & armis tenemus. Tacit. in uita Agricolæ.
Aliquid firmum tenere. Cic. in Orat. 140.
Flagitijs teneri. Tacit. lib. 3.
Fletus tenere. Ouid. 3. de Arte, 87.
Fœderibus alienis teneri. Liu. 4. bel. Pun. 133.
Fugam alicuius tenere. Luca. li. 1. 141. Hi ratiũ tenuere fugã.
Fugam tenere per medios hostes. Virg. 3. Aeneid. 57.
Gentes tenuit in pace fideli. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.
Gratiam alicuius tenere, pro Esse in gratia. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 168. 15.
Grauitatem tenere. Cic. Att. lib. 8. 191. 5.
Gubernacula Reipub. tenere. Cic. 2. de Diuin. 4.
Hæreditatem tenere. Cic. 2. de Finib. 90.
Imperium in suos tenere. Cic. de Senect. 33.
Summam imperij tenere. Cæsar 2. bel. Gal. 313.
Imperio Romano teneri, Subijci. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 51.
Incendio teneri. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.
Insaniam tenere, Insanum esse. Plaut. Capt. 11. 89.
Institutum tenere. Ci. 4. Tusc. 12. Sed defendat quod quisq; sentit: sunt enim iudicia libera, nos institutum tenebimus.
Institutum suum tenere in omnib. rebus. Cic. 6. Verr. 40.
Iram uel iracundiam tenere. Cic. in Parad. 41. Refrænet primùm libidines, spernat uoluptates, iracundiam teneat, coerceat auaritiam. Liu. 8. ab Vrbe, 21.
Neq; ira, neq; gratia teneri. Cic. 1. de Nat. deor. 65.
Irretitum tenere. Cic. 1. de Orat. 23.
Iter tenere. Vir. 9. Aeneid. 86.
Iucunditatem perpetuam uitæ tenere. Cic. 1. de Finib. 102.
Iudicia tenere. Cic. 7. Verr. 13.
Iureiurando teneri. Cic. 3. Offic. 135.
Ius tenere, dicitur qui callet leges & iura. Plaut. Amph. 3. 37. Iusta autem ab iniustis petere, insipientia est. Quippe illi iniqui ius ignorãt, neq; tenent. Idẽ Epid. 5. 104
Ius suum tenere. Cic. pro Cecinna, 23. Hanc puto me habere actionem, ut per interdictum meum ius teneam, atq; iniuriã tuam persequar.
Lachrymas tenere, Continere, cohibere. Cic. 6. Verr. 35.
Legem aliquam tenere, Legi subijci. Terent. Adelph. 1. 2. 6.
-neq; metuit quenquam, neque legem putat
Tenere se ullam.
Lege aut interdicto teneri quis dicitur, quum per legem, uel ex legis statuto obligatus & obstrictus est ad aliquid agendũ. Cic. pro Cecinna, 30. Hoc interdicto Ebutius non tenetur. Idem ad Atticum, lib. 3. 65. 5. Lege enim Collegij sui non tenebantur.
Perpetuo morbo teneri. Paulus in l. Neque fœmina. ff. De procuratorib.
Teneri legibus, & solui. Cic. 11. Philip. 297.
Teneri debitis, pro Reum esse. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 8.
Libertatem tenere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 21. Nec si ullam partem libertatis tenebo, proficiet.
Lingam tenere. Ouid. 2. Trist. 89.
Locum tenere. Ci. 4. de Fin. 61. Quia uirtus, ut omnes fatemur altissimũ locum in homine, & maximè excellentem tenet.
Locum honestum seruitutis tenere. Cic. in Parad. 46.

Digitized by Google

Locum aliquem cum aliquo tenere. Cic. de Clar. Orat. 40.
Tenere locum, pro Non moueri loco. Cic. pro Cluentio, 101. Nam miles qui locum nõ tenuit, qui hostium impetũ, uimq; pertinuit, potest idem, &c.
Tenere locum aliquem, pro inhabitare. Liu. 1. ab Vrbe, 18.
Teneri ludis, pompa, spectaculis. Cic. 5. de Finib. 87.
Lumina immota tenebat. Virgil. 4. Aeneid. 62.
Mandatum tenere memori mente. Lucret. lib. 2. 118.
In manibus tenere. Cic. 12. Philip. 324. Idem Att. lib. 2. 17. 1.
Mare tenere, pro Occupare. Cic. Attico, lib. 10. 197. 5. Virgil. 5. Aeneid. 32. Iamq; propinquabant scopulo, metamq; tenebant. Cic. Tironi, lib. 16. 2. 1. Septimum iam diem Corcyræ tenebamur.
Tenet me cunctatio. Liu. 5. ab Vrbe.
Mediocritatem tenere. Cic. 1. Offic. 126.
Medium tenere. Cic. 3. de Orat. 97. Itaq; tum graues sumus, tum subtiles, tum medium quiddam tenemus. Vide Medius.
Memoria tenere rem aliquam, Reminisci. Cic. de Senectu. 11.
Memoriã alicuius rei tenere: hoc est, Aliquam rem in memoria habere. Cic. de Senect. 72.
Tenet uos memoria mei. Cic. ad Quirites post reditum, 1.
Quæstio tenet eum, qui in ius uocatus est. Papinianus in l. Iudicatæ. ff. De except. rei iudic.
Animis ac memoria tenere. Cic. pro Corn. Balbo, 12.
Metu teneri: hoc est præpediri. Liu. 5. bel. Pun. 80.
Modum tenere uel custodire: cui Excedere modum opponitur Plin. epist. 55. b. Idē epist. 102. b. lib. 5.
Mora nulla tenuit uocatos. Ouid. 1. Metam. 34.
Morbus tenet eum. Plaut. Menæh. 19. 3. Num eũ ueternus aut aqua intercus tenet? Sallust. in Iugurtha, Fortè apud illum quem inhonesta & pernicioſa libido tenet potentiæ.
Mordicus tenere, Vide Mordeo.
Morem tenere, Obseruare. Cic. 5. Tuscul. 17.
Nomen æternum tenere. Virgil. 6. Aeneid. 47.
Nomen legum tenere. Cic. 2. de Legib. 18.
Obsidione teneri. Virgil. 10. Aeneid. 21.
Obstrictum teneri fœdere. Cic. in Pisonem, 22.
Occasionem tenere. Cic. 1. de Legib. 7.
Occupatum & impeditum tenere. Cic. pro Cœlio, 35.
Oculos tenebat sub astra. Virgil. 5. Aeneid. 170.
Pictura artificum oculos tenet: id est, in contemplationem sui adducit. Plin. epist. 50. a. Cic. 4. Acad. 41.
Tenere aliquem in oculis, auribus, complexu, &c. Cicero 3. Philipp. 136.
Odium uestri ordinis tenet eos. Cic. 3. Verr. 15.
In officio tenere aliquos. Cæsar 5. bel. Gal. 202.
Omnia tenere, pro habere in potestate. Cicero Quint. fratri, libr. 2. 11. 2.
Nihil aptius est ad opes tuendas ac tenendas, quàm diligi. Cicero 2. Offic. 30.
Oppidum tenere, Occupare. Cæsar 1. bel. Ciuil. 67.
Oppressos tenere, Detinere. Cic. Att. lib. 2. 31. 5.
Ordine rem tenere, Vide Ordo.
Ora tenere, Tacere. Cic. 1. de Diuinat. 176. Ex Ennio. Vetus codex legit Ore timebant. Virgil. Aeneid. 1. Conticuere omnes, intentiq; ora tenebant. Seruius, Aut ora intuebantur aut immobiles uultus habebant, uti,
Tenuitq; inhians tria Cerberus hora.
Id est immobilia habuit. Aut tenebant, habebant.
Obtutu defixa tenet ora. Virg. 7. Aeneid. 50.
Palmam tenere, uictorum signum fuit antiquis. Plinius libro 35. cap. 10. 10.
Partem tenere in re aliqua. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 7.
Partes tenere. Cicero Attico, lib. 3. 42. 1. Et simul intelligebã, ex eo loco si te haberem, posse me Brundusium reuerti, sine te autem non esse nobis illas partes tenendas propter Antonium.
Percepta & comprehensa tenere. Cic. 4. Acad. 46.
Personam tenere, per translationem à comœdiis pro statu alicuius esse. Cic. 3. de Orat. 30. Neq; adhuc quam personam teneant, aut quid profiteantur, intelligere potuerunt.
Planta tenet, pro Radicatur. Colum. lib. 5. cap. 6. Nam si radicibus ulmi iunxeris, malè uitis comprehendet: & quum tenuerit, incremento arboris opprimetur. Hic comprehendit & tenet uidentur idem significare.
Pœna aliqua teneri, pro Obnoxium esse. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 2. 7. 9.
Portum tenere, Appellere, uel portum occupare. Liu. 7. bell. Maced. 44. Vento aduerso ante lucem Pygela portum tenuit. Virgil. 9. Aeneid. 20. Imò ubi defunctæ finem portusq; tenebunt. Ausonios.
In sua potestate tenere, pro In potestate habere & moderari. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 59.
Principatum tenere. Cic. 1. Tusc. 30. Alijs pars quædam cerebri uisa est animi principatum tenere.
Principatum sententiæ tenere. Cic. de Senect. 59.
Promissum tenere, Id est præstare. Cic. 3. Offic. 141.
Propositum tenere, pro Retinere. Cæsar, Pompeius interclusus Dyrrachio, ubi propositum tenere non potuit, secundo usus consilio, &c. Propositum tenere, pro Obtinere quod quæras. Cæsar 1. bel. Ciuil. Tali instructa acie, tenere propositũ uterq; uidebatur. Sic lib. 3. Commutata ratione belli, quoniã propositum non tenuerat, iuxta Pompeium munire iussit. Id est sua spe frustratus erat, &c.
Prouinciam. Cic. 1. Offic. 55.
Rationem iuris æquabilem tenere. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 48.
Rationem numerorum in oratione tenere. Cic. 3. de Orat. 112
Regna tenere. Ouid. 5. Metam. 56.
Religione teneri, Obstringi, detineri. Cic. 6. Verr. 66.
Rem oculis, non coniectura tenere. Cic. pro Cluentio, 14.
Remp. tenere, Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 31.
Rebus & studijs aliquibus teneri. Horat. 1. Epist. 1. 17.
Risum tenere, Continere. Cic. in Vatinium, 15.
Rura tenere. Ouid. 3. Metam. 1.
Tenere se intra grauitatem. Plin. epist. 200.
Se intra silentium tenere. Plin. epist. 82. b.
Se in silentio tenere. Plin. epist. 126. b.
Se in æterno seruitio tenere. Liu. 4. ab Vrbe, 153.
Se in equestri ordine tenere. Plin. epist. 46. b.
Se improbis artibus tenere. Plaut. Pseud. 20. 7.
Sese castris tenere. Cæsar 3. bel. Gall. 447. Et Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 7. Tenere se Alpibus.
Se domo tenere. Cic. Post reditum in Sen. 26.
Se domesticis finibus tenere. Cic. Att. lib. 7. 131. 6.
Se suis finibus tenere. Cic. 3. de Finib. 2.
Se loco tenere. Liu. 8. ab Vrbe, 148. Magistro equitum denuntiauit, ut sese loco teneret: neu absente se cum hoste manum consereret. Sic Cæsar 3. bel. Ciuil. 429.
Se uno loco tenere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 18. 9.
Se oppido tenere. Cic. Att. lib. 9. 187. 1.
Tenere, pro Obtinere. Plin. epist. 91. Scripserat tenuisse Varenum, ut sibi euocare testes liceret.
Tenere se, pro Abstinere & cauere. Plaut. Merc. 3. 52. Omnes tenerent mutuitanti credere. Cic. pro Flacco 8. Tenuit se, neq; attulit in iudicium quicquam ad lædendum. Idem 2. de Finib. 36. Hoc loco tenere se Triarius non potuit, Obsecro, inquit, &c.

Digitized by Google

Tenere me non poßum ub uel quin, pro Parum abeſt. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 18. 4. Ego tamen teneo ab accuſando uix me hercula. Idem Attico, li. 15. 328. 2. Teneri non potui, quin tibi apertius illud idem ijs literis declararem.

Nec ſe tenuit quin. Cic. 4. Acad. 24.

Sedem Iouis Optimi Max. tenere, pro Vincere, ſiue captam obtinere. Tacit. lib. 19.

Tenuit ſentẽtia altera, pro Accepta eſt, & probata. Plin. epiſt. 167. l. Sic ex tribus ſententijs duæ factæ: tenuitq; ex duabus altera, tertia expulſa.

Sententiam aliquam tenere, pro alicuius ſententiæ & opinionis eſſe. Cic. 1. de Finib. 53.

Sermone ſuo tenere aliquem, Detinere, occupare. Cic. de Claris Orator. 124.

In ſermone tenere aliquem, Valer. 7. Argon. 52.

Silentium tenere. Liu. 3. ab Vrbe, 196. Ouid. 1. Metam. 42.

Sitis tenet hiantes. Lucret. lib. 3. 220.

Somnum tenere. Cic. de Clar. Orat. 152.

Spem tenere, Sperare. Plaut. Merc. 12. 5.

Tenet me ſpes, Spero, & expectatione ducor. Cic. 1. Tuſc. 155 Magna me, inquit, ſpes tenet Iudices, bene mihi euenire quòd mittar ad mortem. Idem pro Cluentio, 4.

Studia agri colendi tenere. Cic. de Senect. 56.

Teneri ſtudio alicuius rei, Delectari. Cic. 1. de Legib. 94.

Teneri ijſdem ſtudijs. Cic. Volumnio, lib. 7. 34. 5.

Studium tenet me, Hoc eſt delector. Cicero ad Atticum, lib. 1. 7. 4. Summum me eorum ſtudium tenet, ſicut odium iam cæterarum rerum.

Summam rerum tenere. Lucret. lib. 2. 107.

Suſpenſum tenere aliquem. Virg. 6. Aenei. 143.

Suum tenere. Cic. Att. lib. 6. 111. 8.

Syluas tenere. Ouid. 1. Metam. 61.

Tela tenere contra aliquem. Virg. 8. Aeneid. 139.

Temperamẽtum tenere, Obſeruare modum & mediocritatem Plin. epiſt. 7. a.

Torpor tenet membra. Liu. 9. ab Vrbe, 8.

Verecundia teneri. Liu. 4. bel. Maced. 7.

Veſtigia alicuius tenere. Liu. 9. bel. Pun. 160.

Viam tenere. Cic. Att. lib. 1. 15. 5. Illud tamen uelim exiſtimes, me hanc uiam optimatum poſt Catuli mortem nec præſidio ullo, nec comitatu tenere.

Perge tenere iſtam uiam. Cic. de Petit. Conſul. 36.

Vincla lenent feſſas naues. Virgil. 1. Aeneid. 35.

Vinctum tenere aliquem. Horat. 4. Carm. ode 11. 5.

Voluptas uiuendi me tenuit. Virg. 10. Aeneid. 169.

Vocem tenere. Ouid. 4. Metam. 34.

Voce tenere ruentem. Lucan. lib. 7. 60.

Voto & promiſſo teneri, pro Obligatum eſſe. Cic. Attico, lib. 12. 241. 10.

Vrbem aliquam tenere. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 5. 6.

Tene tibi, pro Serua tibi. Plaut. Trucul. 10. 55.

Tene tene. Plaut. Aulul. 16. 1. Redi, quò fugis nunc? tene tene.

Tenere, Conſtringere. Virg. 2. Georg. 75. Texẽdæ ſepes etiam & pecus omne tenendum eſt.

Armenta tenere clauſa ſtabulis. Virg. 3. Georg. 71.

Intra clauſtra tenere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11. 9.

Teneri manifeſtò, Obligari. ut, Siquis furetur rem ſacram de prophano, tenetúrne furti, an ſacrilegij? Plaut. Caſin. 5. 22.

Teneri manifeſtò in rebus turpibus. Cic. 3. Verr. 1.

Tenere aliquem in noxia. Plaut. Caſina. 11. 71.

Tenere aliquem manifeſtum mendacij. Plaut. Truc. 4. 30.

Tenere manifeſtò furem. Cic. 5. Verr. 116.

Tenetur manifeſtò auaritia hominis. Cic. 5. Verr. 128.

Teneri, pro Conuinci & coargui. Cic. 7. Verr. 106. Quæ ſi dices, tenebere. ſin alia dices quæ à me dicta ſunt, nõ refutabis. Idem 4. Acad. 174. Si rectè concluſerit, teneo: ſin uitioſè, mimam Diogenes reddet.

Argumentis & teſtibus teneri. Cicero 7. Verr. 79. Idem prò Cecinna, 3.

Tenere, Tegere. Virgil. 1. Georg. 24.
- & obducto latè tenet omnia limo. Id eſt, occupat & operit. Seruius.

Tenere, Defendere. Virgil. 8. Aeneid. 131.
Stabat pro templo, & Capitolia celſa tenebat.
Verbum eſt militare, ut ait Seruius: ut etiam Salluſtius dicit. Vnde econtra, Victos, loco motos dicimus. Vide Moueo.

Tenere manu res. Cic. 3. Offic. 89. Sed aliter leges, aliter philòſophi tollunt aſtutias. Leges, quatenus manu tenere poßunt philoſophi, quatenus ratione & intelligentia.

Arctè tenere, & defendere. Cic. in Parad. 15.

Cõperire manifeſtò, & manu tenere indicia mortis, per tranſlationem, pro certiſſima habere. Cic. de Clar. Orat. 152.

Teneri, pro Conſtare. Cicero Planco, lib. 13. 30. 2. Non his modò cauſis quæ ſpeciem habent magnæ coniunctionis, ſed ijs etiam quæ familiaritate & cõſuetudine tenentur.

Tenetur uita animantium cibo. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Tenere, pro Durare. Liu. lib. 3. bel. Punic. 126. Imber continens per totam noctem uſq; ad horam tertiam diei inſequentis tenuit. Sic apud Quintilianum lib. 2. ca. 1. 1. Tenuit conſuetudo, id eſt obtinuit.

Teneri, pro Impediri. Ouid. 10. Metam. 41.
- quod quoniam fatali lege tenemur,
Semper eris mecum.

Teneri, pro Stare & inniti. Cic. Att. li. 12. 243. 1. Occidimus occidimus Attice, iampridem nos quidem: ſed nunc fatemur poſteaquam unum, quo tenebamur, amiſimus.

Tenere, Intelligere. Terent. Heaut. 4. 3. 22. Tenes quid dicam? Idem And. 3. 2. 18. Teneo quid erret.

Tenax]tenacis, pe. pro. om. ge. (γλοιώδης, ἰξώδης, γλίχρος, λολλώδης, κάτοχος, ἰσχυγνώμων,) Qui retinet, ut Glutinum tenax dictum eſt, quod dum attrectatur, digitos tenere uideatur. Virg. 4. Georg. 12.
Excudunt ceras, & mella tenacia figunt.

Bitumen tenax. Ouid. 9. Metam. 133.

Ceræ tenaces. Virg. 4. Georg. 33.

Complexus tenax. Ouid. 4. Metam. 76.

Equus tenax. Liu. 9. bel. Maced. 97. Vt equum tenacem non parentem, frænis aſperioribus caſtigandum eße.

Equus tenax contra ſua fræna. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 3.

Fides longa tenaxq;. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 3.

Ira tenax ad extremum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 6.

Memoria tenax, Stabilis, conſtans, firma, quidquis optimè tenẽs Plin. epiſt. 97. lib. 6.

Morbus tenax, Difficilis, contumax, moleſtus. Sueto. in Claud. Cæſare, cap. 2.

Paſſu tenaci ſtare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 5.

Solum tenax glebis. Plin. epiſt. 101. c.

Vincla tenacia. Virg. 4. Georg. 83.

Reſtrictus & tenax. Cic. pro Plancio, 44.

Tenaciſſimus diſciplinæ. Plin. epiſt. 306.

Tenax iuris ſui dominus dicitur, qui tam arctè ius ſuum obſeruat, ut de eo demere aut auferre ſibi ab aliquo ne tãtillũ quidem patiatur: quod auarorum eſt dominorum proprium in ſuos colonos. Colum. lib. 1. cap. 7. 1. Sed nec dominus in unaquaque re, cui colonum obligauerit, tenax eſſe iuris ſui debet, ſicut in diebus pecuniarum, &c.

Iuſtitiæ tenax. Iuuen. Saty. 8. 3.

Tenax prani. Virgil. 4. Aeneid. 38.

Digitized by Google

Tam ficti prauiq; tenax, quàm nuntia ueri.
Id est, In omnibus perseuerans. Seruius, De fama.
Tenax propositi, Constans, perseuerans. Horat. 3. Car. ode 3. 1
Tenaciſsimus alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.
Memoria tenaciſsima. Quint. lib. 1. cap. 1. 14.
Tenax, Parcus, auarus. Apuleius, Homo diues, sed tu nimium tenax. Teren. Adelph. 5. 4. 12. Ego ille agreſtis, sæuus, triſtis, parcus, truculentus, tenax.
Pater parcus & tenax. Cic. pro Cælio, 28.
Cuſtos tenax patrimonij. Quintil. lib. 4. cap. 2. 53.
Tenacitas] pen corr. tenacitatis, fœm. ge. uel ut quibuſdam placet, Tenacia, tenaciæ, (γλισχρότης,) Retenſio parſimonia, duritia, perſeuerantiaq;. Plin. lib. 9. cap. 29. 2. Vada nõ apprehendunt: & grandibus minor tenacitas. Cic. 2. de Natu. deor. 182. Cibumq; partim oris hiatu & dentibus ipſis capeſſunt, partim unguium tenacitate arripiunt, partim aduncitate rõſtrorum.
Tenaciter] pen. cor. Aduerbium, (ἀπηνῶς,) Ouid. epiſt. 3. 9. An miſeros triſtis fortuna tenaciter urget?
Tenor] tenoris, pen. prod. Ordo, forma, continuatio. Valer. Maximus lib. 1. Quo minus religionibus ſuus tenor, ſuaq; obſeruatio redderetur. Plin. in Paneg. 138. Idemq; utrique propoſitum, idem tenor uitæ, Id eſt, Idem uiuendi modus. Virg. 2. Georg. 68.
Incœptum tenorem peragit fortuna. Ouid. Epiſt. 21. 1.
Vno tenore. Liu. 3. bel. Pun. 225. Hi mores, eaq; caritas patriæ per omnes ordines uelut tenore uno pertinebat.
Tenore uno rem peragere. Liu. 5. ab Vrbe, 21.
Vno & perpetuo tenore iuris. Liu. 4. bel. Maced.
Vno tenore in dicendo eſſe. Eraſmus, Tenorem, rei progreſſum uocãt. Vnde, quæ ſui ſimilia, ſibiq; ueluti perpetua quadam ſuccedunt ſerie, horum eundem eſſe tenorem dicimus. Cic. in Orat. 11. Isq; uno tenore, ut aiunt, in dicendo fluit, nihil afferens præter facilitatem & æquabilitatem. Loquitur de æqualitate dictionis, nulla uarietate reficientis auditorum aures.
Aeui tenor ſine nube. Stat. 3. Sylu. 3. 30.
Pugnæ tenor. Liu. 8. ab Vrbe, 196.
Veli tenor. Lucan. lib. 5. 142.
Placidus tenor. Ouid. 3. Metam. 22.
Tenores, à Græcis τόνοι dicuntur. Quintil. lib. 1. cap. 5. 15. Adhuc difficilior obſeruatio eſt per tenores, quos quidem ab antiquis dictos tenores cõperi, uidelicet declinato à Græcis uerbo, qui τόνους dicunt: uel accentus, quas Græci προσῳδίας uocant.
Acutus tenor. Quintil. lib. 1. cap. 5. 17.
Grauis tenor. Quintil. lib. 5. 17.
Tener] tenera, tenerum, pe. cor. (τέρην, ἁπαλὸς, ἁβρὸς,) Molle, tractabile. Hinc tenera ætas, puerilis. Feſtus, Tener à τέρην, conuerſis literis. Cic. 3. de Finib. 14. Tener puer.
Tener & rudis. Cic. 1. de Legib. 70.
Aetas tenera. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 7.
Agnus tener. Virgil. eclog. 1. 2.
Amor tener. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 4.
Animus tener, Flexibilis. Antonius Cicer. in epiſt. ad Atticum, lib. 14. 310. 3.
Anni teneri. Ouid. epiſt. 4. 5.
Annis teneris. Plin. in Paneg. 26.
Arbores teneræ. Virg. 10. eclog. 11.
Ariſtæ. Virg. 7. Aeneid. 162.
Auræ. Lucret. lib. 42.
Balatus. Ouid. 7. Metam. 66.
Carmen. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 1.
Corpus, Virg. 2. Georg. 5.
Cupreſſus. Virg. 1. Georg. 4.
Decor. Seneca Hippol. 4. 4.
Equus tener, cui uetulus opponitur. Cic. de Amic. 59.
Fœtus teneri, ac infirmi. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.
Herba tenera. Virgil. 1. Georg. 23.
Ingenia. Claud. 2. in Eutrop. 36.
Lanugo. Virg. 2. eclog. 11.
Manus. Lucret. lib. 6. 160.
Membra. Lucret. lib. 4. 222.
Mentes. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Ocelli. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 12.
Oratio mollis, tenera, & flexibilis. Cic. in Orat. 29.
Os tenerum balbumq;. Horat. 2. epiſt. 126.
Procera & tenera palma. Cic. 1. de Legib. 3.
Pudor. Ouid. epiſt. 2. 29.
Riſus. Claud. 2. Paneg. 70.
Saltator. Cic. in Piſonem, 70.
Somnus. Ouid. 2. de Arte, 110.
Spado tenet, apud Iuuenalem, Saty. 1. 2. 3.
Verſus nimium teneri. Horat. de Arte, 50.
Virgines teneræ. Horat. 1. Carm. ode 21. 1.
Tenera & tractabilis uirtus: cui dura & ferrea opponitur. Cic. de Amic. 44.
A teneris unguiculis, Vide A præpoſitionem.
De tenero ungui, A primis annis. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.
A tenero, & A teneris, ſub. annis. Vide A præpoſitionem.
In teneris conſueſcere. Virgil. 2. Georg. 55.
Tenerior & tenerrimus, (ἁπαλώτερος,) Plin. lib. 10. cap. 72. 1. Si tenerior eſt & catuli adhuc ætas.
Prata tenerrima. Ouid. 1. de Arte, 60.
Tenellus] Adiectiuum diminut. Vnde Tenellam ætatem dicimus, puerilem. Plaut. Caſin. 3. 18. Bellam & tenellam Caſinam. Varro 1. de Re ruſt. cap. 41. 1. Aqua recenti inſito inimica: tenellum enim citò facit putre.
Vultus tenellus. Stat. 5. Sylu. 5. 18.
Tenellulus] pen. cor. aliud dimin. Catul. ad Coloniã, 17. 3. Vt puella tenellulo delicatior hœdo.
Teneritas] pen. corr. teneritatis, fœm. gener. (ἁπαλότης,) Ipſa mollities. Cic. 5. de Fini. 105. In primo enim ortu inest teneritas & mollities quædam, ut nec res uidere optimas, nec agere poſſint. Plin. lib. 9. cap. 42. 2. Huius iecori teneritas nulla præfertur.
Teneritudo] pen. pro. teneritudinis, pen. cor. fœm. ge. Idem (ἁπαλότης,) Varro 1. de Re ruſt. cap. 36. De ſegetibus, ſi qua eſt aqua, deduci: ſin ſiccitates ſunt, & terra teneritudinem habet, ſarrire, uineas arbuſtaq; putare.
Tenere] pen. cor. & Teneriter, pen. cor. Aduerbia, (ἁπαλῶς,) Plin. lib. 23. cap. 3. 4. E radice oleæ quàm tenerrimè cortex deraſus, in melle crebro guſtatu medetur ſanguinem reijcientibus.
Tenereſco] ſiue Teneraſco, teneraſcis, (ἁπαλύνομαι,) teneraſcere, Tenerũ fieri, miteſcere. Lucret. li. 3. 154. Scilicet in tenero teneraſcere corpore mentẽ. Plin. li. 17. ca. 22. 20
Tennis] ſiue Tennum, (τῦννον,) uel, ut Strabo & Plinius, Temnos, ex Aeolicis urbibus eſt, unde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conſcripſit, ut author eſt Strabo li. 14. Meminit Cic. pro Flacco, 34.
Tennites] uel Temnites, pen. prod. (τυννίτης,) Gentile nomen. Cic. pro Flacco, 33. Heraclides ille Tennites, homo ineptus & loquax, ſed, ut mihi uidetur, ita doctus, ut etiã magiſtrum aliorũ ſe eſſe dicat: & qui ita ſit ambitioſus, ut, & c.
Tenes] Vide Tenedos.
Tenia] Vide Teneo.
Tenitæ, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem

Digitized by Google

tem haberent. Festus.

Tenor] Vide Teneo.

Tenos] (τῆνος,) Insula cum oppido in Aegæo mari, una Cycladum, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12.

Tento] tentas, (πειράζω, πειράομαι, πειρτίζω, μετέρχομαι, ἀποπειράομαι,) tentare, Attrectare. Colu. lib. 8. cap. 11. 7. Sæpiusq; digitis loca fœminarum tentanda sunt: nam in promptu gerunt ouа.

Tentare, rem non intellectam atq; incertã aggredi, hoc est experiri, uel diligenter inquirere. Terent. Phor. 4. 3. 14. Visum est mihi ut eius tentarem sententiam. Cic. in Parad. Tentare uolui an ita dici possent. Ouid. Sed quid tentare nocebit? Cic. 3. Verr. 73. Vtrum admonitus, an tentatus.

Tentare, quidam A Tendo deducunt: quòd qui tentat, quasi manum, aut aliam corporis partem, in id quod experiri uult & exquirere, tendat. Alij à Teneo, quòd tentare experiri sit, uel inquirere, & uerbo uel re quasi manu tenere.

Experiri & tentare. Brutus ad Ciceronem in Epist. ad eundem, 16. 16.

Tentaui quid in eo genere possem. Cic. 1. Tuscul. 12.

Aliquem leuiter tentare quo animo ferat aliquid. Cic. 2. de leg. Agraria, 30.

Homo quum se ipse perspexerit, totumq; tentarit, intelliget, &c. Cic. 2. de Legib. 88.

Aditum tentare, Vide Aditus in Adeo.

Animos tentare literis, nuntijs, donis, &c. Cæs. 1. bel. Ciu. 154. Liu. 4. bel. Maced. 15.

Animos alicuius spe & metu tentare. Cic. pro Cluent. 140.

Animum alicuius tentare precando. Virg. 4. Aeneid. 23.

Armis rem tentare. Cic. 2. Offic. 124.

Verbo nefario aures alicuius tentare. Cic. de Aruisp. resp. 52.

Causas latentes tentare. Virg. 3. Aeneid. 7.

Impulsas tentauit pollice chordas. Ouid. 10. Metam. 29.

Discrimen sui tentare. Claud. 7. Paneg. 87.

Excursus breues tentant. Virg. 4. Georg. 39.

Experientia tentare. Varro 1. de Re rust. cap. 18. 7.

Tentare fidem polliciti. Ouid. 11. Metam. 22.

Fortunam belli tentare ac periclitari. Cic. 7. Ver. 103.

Nouam fortunam tentare. Cæs. 3. bel. Ciuil. 231. Id est periclitari, & in periculum se conijcere.

Frustra aliquid tentare. Colum. lib. 11. cap. 3. 51.

Fugam tentauit cursu equorum. Virg. 12. Aeneid. 98.

Insidias tentare. Claud. de bello Gildon. 79.

Insidijs tentare aliquem. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9.

Iter tentare uia negata. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Iudicium tentare pecunia. Cic. pro Cluentio, 6. & 64.

Leniter aut minaciter tentare, Vide Lenis.

Leuiter aliquid tentare. Quint. lib. 3. cap. 4. 1.

Lacessere bello et tentare nationes aliquas. Cicero pro lege Manilia, 16.

Omnia tentare. Cic. Att. lib. 12. 24 1. 11.

Patientiam alicuius tentare. Cic. 2. de l. Agrar. 32.

Precibus tentare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 4.

Prudentiam cuiuspiam tentare. Cic. 1. Tuscul. 157.

Scientiam alicuius tentare. Cic. 1. de Diuin. 60.

Spem certaminis tentare. Liu. 2. bel. Maced. 132.

Studium inutile tentare. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 5.

Vires alicuius tentare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 10.

Via tentanda est. Virg. 3. Georg. 2.

Tentari morbo, Dolere, affligi morbo. Cic. 4. Tusc. 48. Illud animorum, corporumq; dissimile est, quòd animi ualentes morbo tentari non possunt, corpora possunt.

Renes morbo tentantur acuto. Horat. 1. epist. 6. 6.

Dolore tentante læditur caput aut oculus. Lucret. lib. 3. 30.

Amore tentari. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.

Scabies tentat oues. Virg. 3. Georg. 86.

Tentare pedes dicitur uua pro uino, quum ita ebrios bibentes reddit, ut pedibus uacillent. Virgil. 2. Georg. 19.

-tenuisq; lagæos
Tentatura pedes olim, uincturaq; linguam.

Pabula tentant graues fœtas. Virg. eclog. 1. 10.

Tentare caput dicitur uinum, hoc est perturbare. Plin. lib. 23. cap. 1. 22.

Tentare pro Captare. Quintil. lib. 6. cap. 4. Diuus Augustus quum ei Galli torquem aureum centum põdo dedissent, & Dolabella per iocum, tentans tamen fori sui euentũ dixisset, Imperator torque me dona: Malo te, inquit, ciuica donare.

Tentare, pro Inuadere, infesto animo petere & aggredi. Cic. pro Rab. perduel. reo, 1. Idcirco in his rebus euertendis uinius hominis senectus, infirmitas, solitudoq; tentata est.

Tentatus] pen. prod. Particip. (πειρασθείς,) Ouid. 1. de Arte, 79. Opprime tentatam, nec nisi uictor abi.

Tentatio] tentationis, (πειρασμὸς,) Verbale. Liu. 4. ab Vrbe, 179. Aegrè Hortensius pati, tentationem eam credens esse perseuerantiæ suæ, &c.

Tentationes morbi. Cic. Att. lib. 10. 208. 2.

Tentator] pe. pr. Verb. (πειρατὴς,) Hor. 3. Car. ode 4. 15

-notus & integrè
Tentator Orion Dianæ.

Tentabundus] Adiectiuum, (πειράζω,) Liu. 1. bel. Pun. 133. Ventum deinde ad multo angustiorem rupem, atq; ita rectis saxis, ut ægrè expeditus miles tẽtabundus, manibusq; retinens uirgulta ac stirpes circà eminentes demittere sese posset. Id est tentans.

Tentamentum] tentamenti, (πειρατήριον,) idem quod Tentatio. Virgil. 8. Aeneid. 29.

-nec prima per artem
Tentamenta tui pepigi. Hoc est, Cum nullo antè pactus sum ut te aut per artem aliquam, aut per legatos probarem: sed intrepidum me tibi commisi. Seruius. Oui. 7. Metam. 148

-meditataq; penè reliqui
Tentamenta fide. Fide, pro fidi. Ibidem, lib. 15. 126.
Tentamenta.

Tentorium] Vide Tendo.

Tentyra] pen. corr. Tentyrorum, plur. nu. n. g. (τεντυρὶς,) Ciuitas inferioris Aegypti: unde & Præfectura Tentyritica uel, ut Plin. ait, lib. 8. cap. 2. 5. insula à Nilo circundata, in qua habitant homines qui crocodilos nõ timent. Iuue. Saty. 15. 8. Qui uicina colunt umbrosæ Tentyra palmæ.

Tentyritæ] pen. prod. populi, de quibus Plin. lib. 8. cap. 2. 5 Strabo quoq; lib. 17. Quum, inquit, crocodili Romam allati essent, ut uiderentur, Tentyritæ eos sequebantur: facta est ab illis piscina quædam, & foramen in uno laterum, ut ex aqua in apricum egredi possent. Tentyritæ aderãt, qui eos interdum rete educebant ad solem, ut à spectatoribus uiderentur: interdum in aquam intrantes, rursum eos in piscinã retrahebant. Plin. lib. 28. cap. 3. 2. In insula Nili Tentyri nascentes tanto sunt crocodilis terrori, ut uocem quoq; eorum fugiant. Vbi legendum putauerim Tentyris, ut sit sensus, Qui nascuntur in Tentyris insula Nili, &c. Hoc est Tentyritæ tanto sunt crocodilis terrori, &c. Loquitur enim Plinius de remedijs ex homine.

Tenuis] & hoc tenue, (λεπτὸς, ἀραιὸς, ἀδινὸς, ψιλὸς, ἀλιδνὸς,) à Teneo fieri uidetur: quòd quæ tenuia sunt, facilè teneantur. significat autem paruum & exiguum. Colu. lib. 2. Quo tenue linum proueniat. Plin. lib. 12. cap. 14. 6. Tenuissimus cortex. Plautus Rud. 30. 14. Ita quanti magis extergeo, rutilũ, atq; tenuius fit. Varijs substantiuis iũgitur.

Digitized by Google

Acies tenuis, Vide Acies.
Acus tenuis, Vide Acus.
Aer tenuis. Virgil. 4. Georg. 62.
Aer purus & tenuis, Craſſus & concretus, contraria. Cicero 2. de Nat deor. 60.
Aqua tenuis, Modica. Liu. 1. ab Vrbe, 16.
Argilla tenuis, Sine humore. Virgil. 2. Georg 36.
Reſpondeo, mihi dicendi aut nullam artem, aut pertenuem uideri. Cic. 1. de Orat. 53.
Aurę tenues. Virg. 4. Georg. 100.
Aurum tenue. Virgil. 4. Aeneid. 53.
Authoritas tenuis, perſona lenis. Cic. 2. de l. Agraria, 52.
Cœlum tenue, cui Craßum opponitur: hoc eſt, aeris temperies tenuior & delicatior. Cic. de Fato, 11.
Cenſus tenuis. Horat. 1. epiſt. 7. 11.
Cultu tenuiſſimo uiuere, Parciſſimo. Cic. pro Flacco, 21.
Damnum tenue. Claud. de bel. Get. 1.
Diſcrimen tenue, Paruum. Plin. lib. 8. cap. 33. 2.
Diſtinctio tenuis & acuta. Cic. 4. Acad. 80.
Dubitatio tenuißima, Minima. Cic. 4. Ver. 13.
Fila tenuia aranei Lucret. lib. 3. 77.
Gloria non tenuis. Virg. 4. Georg. 2.
Homo tenuis, cui Locuples opponitur. Cic. 4. Verr. 96.
Imago tenuis. Lucret. lib. 4. 13.
Loco tenui ortus, Humili. Liu. 2. ab Vrbe, 12.
Menſa tenuis. Horat. 2. Carm. ode 16. 3.
Opes tenues. Cic. pro Quintio, 2. P. Quintius, cui tenues opes, nullæ facultates. exiguæ amicorum copiæ ſunt.
Oppidum tenue. Cic. 4. Verr. 37.
Oratio tenuis, & ſcriptura leuis: Stylo parum ſublimi ſcripta. Terent. in Prolog. Phorm. 5.
Pecunia mediocris & tenuis. Cic. in Hortenſio, Eundem non modò mediocri pecunia, ſed etiam tenui percipere poſſumus. Nonius.
Pluuia tenuis. Virg. 1. Georg. 19.
Præda tenuis. Cæſar 6. bel. Gal. 130.
Remedium tenue. Plin. lib. 2. cap. 48. 2.
Sermo tenuis. Horat. 2. Serm ſaty. 4. 2.
Diſputare ſermone tenui & exiguo. Cic. 1. de Orat. 30.
Sonus tenuis. Ouid. 14. Metam. 86.
Spes inanis & tenuis. Cic. pro Roſcio Comœdo, 25.
Suſpicio tenuis. Cic. pro Cecinna, 31.
Tellus tenuis. Ouid epiſt. 4. 22.
Teſtis obſcurus & tenuis. Cic. in Partit. 64.
Textura tenuis. Lucret. lib. 3. 43.
Tenuia uellera. Virgil. 1. Georg. 80.
Tenuia nec lanæ per cœlum uellera ferri.
Ventus tenuis. Virg. 3. Aeneid. 30.
Veſtes tenues. Ouid. 5. Metam. 175.
Veſtigium tenue. Plin. lib. 3. cap. 4. 2. Magnæ quondam urbis tenue ueſtigium.
Victus tenuis: cui Copioſus opponitur. Ci. 3. Tuſcul 84. Idem 2. de Finib. 143. Negat enim tenuißimo uictu, id eſt contemptißimis eſcis & potionibus minorem uoluptatem percipi, quàm rebus exquiſitißimis ad epulandum.
Vinum tenue. Ouid. 1. de Arte, 115.
Tenuis uiribus, Imbecilla. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.
Tenuior & Tenuißimus. Cic. 3. de Legib. 35. Inuctum eſt temperamentum quo tenuiores cum principibus æquari ſe putarint. Hoc eſt pauperiores.
Tenuißima membrana. Cic. 2. de Nat. deor. 213.
In minimis tenuißimiſq; rebus labi. Cic. 1. de Orat. 82.
Relinquere alicui tenuißimum patrimonium. Author ad Herennium, lib. 4. 209.
Stamina tenuißima. Ouid. 4. Metam. 36.
Toga tenuißima filo. Ouid. 3. de Arte, 88.
Tenuior. In uerſu hexametro. Stat. 1. Sylu. 4. 8. Sperne coli tenuiore lyra, uaga cingitur aſtris, &c. Eliditur uocalis u.
Fluit tenuis. Quint. lib. 2. cap. 1. 4. Nã tenuis à fonte, aſſumptis poetarũ, hiſtoricorumq; uiribus pleno iam ſatis alueo fluit.
In tenui labor, at tenuis non gloria, ſi quem
Nomina læua ſinũt, auditq; uocatus Apollo. Vir. 4 Geor. 2
Comparatio eſt laboris, quod magnam dat gloriam ſi fuerit materia ex illis ornata. Seruius.
Tenuis, pro modico & raro. Horat in Arte, 10.
In uerbis etiam tenuis, cautuſq; ſerendis.
Tenuiculus] pen. cor. Adiectiuum diminutiuum, (ὑποψιλός,) Cic. Pæto, li. 9. 19. 1. Tenuiculo apparatu ſignificans Balbum ſuiße contentum.
Tenuitas] pen. cor. tenuitatis, fœ. g. (λεπτότης,) Plin. lib. 8. cap. 33. 1. Cauda prælonga in tenuitatem deſinens, & implicans ſe uiperis orbibus. De chamæleonte.
Tenuitas fugit aciem. Cic. 1. Tuſcul. 80.
Quoſdam ualetudo, modò bona ſit, tenuitas ipſa delectat. Cic. de Clar. orat. 32.
Tenuitas, Paupertas. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21. 10. Vt poſſum, ex meis angußtijs, illius ſuſtento tenuitatem.
Aerarij tenuitas. Cic. 2 Offic. 109.
Hubertas & tenuitas frugum, contraria. Cic. 2. de Diuin. 45
Verborum tenuitas, Humilitas, ſimplicitas. Cic. 3. de Finib. 62.
Propter limatam quandam et rerũ & uerborum tenuitatẽ.
Tenuiter] pen. cor. Aduerbium, (λεπτῶς,) Tenuius, tenuiſſimè. Cic. 4. Ver. 113. Iamdudum enim mihi nimium tenuiter Siculorũ erga te uoluntatis argumẽta colligere uideor.
Tenuiter æſtimare. Cic. 6. Verr 30.
Philoſophorum mos tenuiter diſſerendi. Cic. in Orat. 26.
Reſpõdere tenuiter & nugatorie. Author ad Heren. li. 4. 205
Tenuius. Cic. 1. de Inuent. 157. Hi & cæteri omnes loci cõmunes, ex iiſdem præceptis ſumuntur, quibus cætera argumẽtationes: ſed illæ tenuius, & acutius, & ſubtilius tractãtur: hi autem grauius, & ornatius, &c.
Tenuo] tenuas, (λεπτύνω,) tenuare, Tenuem, ſubtilem, macrum, debilem facere, ſiue minuere. Virg. 3. Georg. 26.
Ipſa autem macie tenuant armenta uolentes.
Adipes tenuare. Quintil. li. 2. cap. 10. 5.
Carmen tenuare. Proper. lib. 3. eleg. 1. 1.
Curæ tenuant corpus. Ouid. 3. Metam. 80.
Silices tenuantur ab uſu. Oui. 3. de Arte, 19.
Vomer tenuatur ab uſu. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 7. 9.
Marcie uultum tenuare. Propert. lib. 4. eleg. 3. 6.
Tenuatus] pen. pro. Partic. p. (λεπτυνθείς,) ut Corpus tenuatum recreare. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 17.
Vox tenuata. Ouid. 2. Metam. 75.
Tenus] huius tenus, maſcul. generis, (μαχρίς,) Laqueus. Plaut. Bacch. 17. 23. Pendebit hodie pulchrè, ita intendi tenus. Seruius in ſextum Virgilij, dici putat extremas partes arcus: unde tractum ſit Hactenus, id eſt hucuſq;, quæ ſi uſq; ad finem.
Tenus] (μέχρι,) Præpoſitio, ſignificat propinquitatem, & quod dicimus, Vſque ad. Nam quod propinquum eſt, quaſi tenere uidetur id cui eſt propinquum. Quidam à tendendo, quòd hæc præpoſitio extenſionem quãdam ſignificare uideatur. Ablatiuo deſeruit, ſemperq; in ſingulari poſtponitur ablatiuo, ut Hactenus, eatenus, quatenus, uerbo tenus, ore tenus, capulo tenus. Virgil. 3. Aeneid. 86.
Prima hominis facies, & pulchro pectore uirgo
Pube tenus. Idem 6. Aeneid. 13.
Hac Troiana tenus fuerit fortuna ſecuta.

Digitized by Google

Lateri capulo tenus abdidit enſem. Virg. 2. Aeneid. 111.
Et loca conuiſit cauda tenus infera piſcis. Cic. in Arato, 39.
Collo tenus ſupereminet omnes. Ouid. 3. Metam. 37.
Crateráq; tenus lucet mortalibus Hydra. Cic. in Arato, 42.
Credito tenus, Paulus De furtis, L. Creditoris, cui pignus ſurreptum eſt, non credito tenus intereſt, ſed omnimodo in ſolidum furti agere poteſt.
Ianua ac limine tenus, domum claudit. Tacit. lib. 17.
Muro tenus omnes ferè urbes finiuntur. Paulus in L. Nã quod. Parag. ult. ff. De penu legata.
Ore tenus. Tacit. lib. 1. Id eſt uſq; ad os.
Porta tenus. Tacit. lib. 3.
Solo tenus. Colum. lib. 4. cap. 11. 2. Omnem ſuperficiem amputabant ſolo tenus iuxta ipſum articulũ, utè duro pullularet.
Talo tenus ueſtigia tingit. Ouid. 4. Metam. 69.
Antiochus à Scipione deuictus Tauro tenus regnare iuſſus eſt. Cic. pro Deiotaro, 25.
Veteres uerbo tenus acutè illi quidẽ, ſed non ad hunc uſum, etc. Cic. 3. de Leg. 20.
Titulo tenus. Tranquil. in Claud. cap. 25.
Verbo tenus. Vlp. in L. 1. Parag. 2. ff. Quod quiſq; iuris, &c. Hæc autem uerba, &c. cum effectu accipimus, non uerbo tenus.
Viuo tenus. Colum. lib. 4. cap. 24. 5.
Vmbilico tenus. Liu. 6. bel. Pun. 235.
Accuſatiuo aliquando iungitur. Flaccus in Argon. lib. 1. 109. Et Tanaim tenus, immenſo deſcendit ab Euro.
In plurali ponitur cum genitiuo, & etiam cum ablatiuo. Virg. 3. Georg. 11. Et crurũ tenus à mento palearia pendẽt. Seru. Tenus dicit eſſe aduerbium. Celſus lib. 1. cap. 2. Demittere ſe inguinibus tenus in aquam calidam.
Labrorum tenus. Lucret. lib. 1. 192.
Corporum tenus. Plin. lib. 34. cap. 8. 11.
Tenus prodire dixit Horat. 1. epiſt. 17. Eſt quoddam prodire tenus, ſi non datur ultra. Id eſt aliquouſq;.

Teos] (τέως,) Ioniæ ciuitas, Anacreontis poetæ patria. Strabo lib. 14. Vide Teium.

Teos alia in Scythia, ad quam palus eſt piſcibus referta, è quib. per ſerenum, oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, ut colligi in uaſa poßit, uſibus aptum. Stephanus.

Tephria] Genus marmoris. Interpretari poteſt cineritius. (τέφρα,) enim, cinis dicitur Latinè. Plinius lib. 36. cap. 7. 3. Laudatur præcipuè ex his, quem tephriam appellant à colore cineris.

Tepeo, tepes] Vide Tepidus.

Tepidus] tepida, tepidum, pen. corr. (χλιαρὸς, χλιερὸς,) Medium inter calidum & frigidum, nempe quod frigido et calido temperatum eſt. Plin. lib. 12. cap. 2. 8. Præterea ſyncери denſantur in tepida aqua.

Tepidum lac, Statim mulctum. Virg. 3. Aeneid. 14. Seruius.
Dies tepidus. Ouid. epiſt. 4. 31.
Tepidior tempeſtas. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 10. 3.
Tepidus fulgor. Plin. lib. 9. cap. 31. 1.
Tepidæ & gelidæ aquæ. Plin. lib. 31. cap. 2. 1.
Tepidus, pro Calido aliquando ponitur. Lucret. Tepidisq; caminis. Mart. lib. 1. 126. Circunfert tepidis cocus popinis.
Ignes tepidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
Sol tepidus. Virg. 1. Georg. 80.
Tepidus uapor. Lucret. lib. 2. 172.
Tepidus, Frigidus, præſertim quando transfertur ad hominẽ. Plau. Hic homo factus eſt tepidior. Id eſt, frigidior, ſegnior.
Mens tepida. Ouid. 2. de Arte, 2. 89. Fac timeat de te, tepidáq; recalfaceat mentem. Idem 2. de Remed. 47.
Tepidus, Inutilis, ſiue nocuus. Virg. 1. Georg. 24. Vnde caue tepido ſudant humore lacunæ. Seruius.

Tepido] *tepidas, pen. corr.* (χλιαίνω,) tepidare. Plin. li. 17. cap. 26. 5. In eodem agro Bruma, tanto magis ſi niues iacent gelétue, ne frigus uites adurat, circũfundũt riguis, quod ibi tepidare uocant, memorabili natura in amne ſolo.

Tepidarium] *tepidarij*, Idem quod Balneum. Paulus in L. Fiſtulam. ff. Deſeruit. urb. præd. Sed Neratius ait: ſi talis ſit uſus tepidarij, ut aßiduum humorem habeat, & ideo noceat uicino, poſſe eum prohiberi.

Tepeo] *tepes, tepui,* (χλιαίνομαι,) tepere, Tepidum eſſe. Cato de Re ruſt. cap. 69. Leuibus lignis facito caleſcat: ubi temperatè tepebit, tum cuminum indito.

Aqua tepet. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 12.
Aura tepet. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 2.
Tepet igne maligno focus. Mart. lib. 10. 96.

Tepens] Participium, (χλιαινόμενος,) ut Auræ tepentes Zephyri. Virg. 2. Georg. 66.

Buxi tepentes. Mart. lib. 3. 20.
Cineres tepentes. Stat. 3. Sylu. 3. 37.
Locus tepens. Colum. lib. 1. cap. 4. 8.
Sol tepens. Ouid. 3. Faſt. 48.
Ver tepens. Ouid. 3. de Arte, 37.

Tepefacio] *tepefacis, pen. corr. tepefeci, pen. prod. tepefactum,* (χλιαίνω, ἀλεαίνω,) tepefacere. Cic. 2. de Nat. deor. 56. Is eius tactus eſt, non ut tepefaciat ſolum, ſed etiam ſæpe comburat. De ſole.

Ferrum tepefecit in iugulo matris. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 28.
Frigoribus adiectis dureſcit humor, & idem uicißim mollitur tepefactus, & tabeſcit calore. Cic. 2. de Nat. deor. 39.
Terra ſemen tepefactum uapore & complexu ſuo diffundit. Cicero de Senec. 47.
Terra tepefacta cruore. Virg. 9. Aeneid. 69.

Tepeſco] *tepeſcis, tepui,* (χλιαίνομαι,) tepeſcere, Tepidum fieri. Cic. 2. de Nat. deor. 39. Atq; etiam maria agitata uentis ita tepeſcunt, ut intelligi facilè poßit in tantis illis humoribus eſſe incluſum calorem. Virg. 9. Aeneid. 140.

Mentes tepeſcunt. Lucan. lib. 4. 58.

Tepor] *teporis, maſc. gen.* (ἀλέα, χλίανσις, χλιαρότης,) Ipſa (ut ita dicam) tepiditas. Cic. 2. de Nat. deor. 39. Nec enim ille externus & aduentitius habendus eſt tepor, etc. Idem de Senect. 49. Vua maturata dulceſcit, ueſtitáq; pampinis nec modico tepore caret, & nimios ſolis defendit ardores.

Egelidi tepores. Catul. ad ſeipſum 43. 1.
Lenis tepor. Ouid. 2. Metam. 160.
Lentus tepor, Vide Lentus.

Teporatus] pen. prod. Adiectiuum, (χλιανθεὶς,) Tepidus factus. Plinius lib. 36. cap. 26. 9. Fragmenta teporata agglutinantur tantum, rurſus affundi non queunt, præterquã abrupta ſibimet.

Ter] Aduerbium numerale, (τρὶς, ἐπὶ τρὶς,) Virgilius 2. Aeneid. 159.

Ter conatus erat collo dare brachia circum,
Ter fruſtra comprehenſa manus effugit imago.
Ibidem libro 6. 46.

Ter Conſul. Plin. lib. 19. cap. 1. 6.
Ter amplus Geryones. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.
Ter fœlix. Ouid. 8. Metam. 11.
Ter tanto peior ipſa eſt, quàm illam tu eſſe uis. Plautus Perſa, 4. 72.
Ter quatuor. Cic. 1. de Diuinat. 177. Cædunt de cælo ter quatuor corpora ſancta. Ex poeta.
Ter & quater. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.
Terq; quaterq; beati. Virg. 1. Aeneid. 20. Idem 4. Aenei. 118.
Ter & uicies. Plin. lib. 7. cap. 28. 4.
Ter ternus. Varro 2. de Re ruſt. ca. 1. 12. Ea parte habet nonẽ

Digitized by Google

discretas ter ternas. De pecunia.
Ter in anno. Cic. pro Rosc. Amer. 79.
Tercentum] (τριακόσιοι,) Virg. 8. Aeneid. 144.
Maxima tercentum totam delubra per urbem
Lætitia, ludisq; uiæ, plausuq; fremebant.
Tercenteni] penult. product. Plurale tantum, Adiectiuum, (τριακόσιοι,) Mart. lib. 2. 2. Tercentena quidem poteras epigrammata ferre.
Terdeni] pen. prod. Plurale, Adiectiuum, (τριακαίδεκα,) Virg. 8. Aeneid. 10. Ex quo terdenis urbem redeuntibus annis, &c. Mart. lib. 8. 72.
Quid numerem currus, terdenaq; præmia palmæ.
Trecenti] treceni, & tredeni, Vide suo loco.
Tergeminus] pen. corr. Adiectiuum, (τρικάρηνος,) Liuius 6. ab Vrbe 33. Modò tergeminæ victoriæ triplicem triumphum ex his ipsis Volscis & Aequis, & ex Hetruria egistis. Ouid. 4. Trist. eleg. 6. 4. Tergeminumq; uirum, tergeminumq; canem.
Ignis tergemmus Iouis, Fulmen trisulcum. Stat. 1. Sylu. 1. 16.
Proles tergemina, Tres filij. Stat. 4. Sylu. 8. 5.
Tergeminus in scelere. Cic. 11. Phil. 289. de Antonio & Dolabella, Ecce tergeminum in scelere par, inusitatum, inauditum, ferum, barbarum. Id est triscleratum. Sic Budæus. Vetus exemplar legit, tibi geminum.
Tergemini] pen. corr. dicuntur tres qui ex uno utero, uno die editi sunt. Plaut. Mil. 10. 122. Plin. lib. 7. cap. 3. 1. Tergeminos nasci certum est, Horatiorum Curiatiorumq; exemplo. Liu. 1. ab Vrbe 96. Tergemini fratres. Vetus codex habet trigemini.
Ternus] (τρίτατος,) uel potius Terni, pluraliter, Adiect. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. 10. Quum loquimur terni, nihil flagitij dicimus: at quum bini, obscœnum est. Cic. 4. Verr. 104. Hoc quoq; propter tuos ternos denarios nunc primũ postulatur. Sic 5. Verr. 163. Virg. 5. Aeneid. 24.
- terno consurgunt ordine remi. Horat. 2. Ser. saty. 4. 16.
Immane est uitium, dare millia terna macello.
Terni deni. Plin. lib. 18. cap. 26. 1.
Ternarius] Adiectiuum, (τριτεύς,) Colum. lib. 11. cap. 2. 21. Scrobes omnis generis, quos eris Autumno consiturus, hoc tempore præparare oportebit, eorum quaternarij, hoc est quoquo uersus pedum quatuor, si est commodum terrenum, XIIII ab uno fiunt, ternarij autem XVIII.
Tertius] Adiectiuum, (τρίτος,) Qui post secundum est. Plinius epist. 92. a. lib. 4. Tertius dies est quòd audiui recitantem Sentium augurinum cum summa mea uoluptate. Virg. 3. Aeneid. 24. Tertia lux classem Cretæis sistet in oris.
Tertio quoq; die, Cic. 2. Tusc. 42. Ex poeta.
Tertio quoq; uerbo. Cic. pro Rab. Posth. 21.
Tertius in pretio, uel authoritate. Vide Authoritas tributorũ. Plaut. Pœn. 4. 208. Salue in pretio tertia.
Tertio loco, Tertia dignitate. Plin. lib. 12. cap. 12. 3. In nostro orbe proximè laudatur nardum Syriacum, mox Gallicũ, tertio loco Creticum.
Tertium locum Milesiæ oues obtinent. Plin. lib. 8. cap. 48.
Nihil esse tertium. Cic. Pæto lib. 9. 22. 2.
Sed si res coget, est quiddam tertium. Cic. Lentulo lib. 1. 5. 6.
Tertiæ notæ herbæ, Tertio loco adscribendæ, uel tertiam dignitatem post alias sortitæ. caue autem putes tertiæ facultatis. Colum. lib. 9. cap. 4. 6.
Tertianus] pen. prod. Adiectiuum, (τριταῖος,) ut Tertiana febris, quæ tertio quoq; die nouã accessionem facit. Ci. 3. de Nat. deo. 32. Vide quæso si omnis motus, omniaq; quæ certis tẽporibus ordinẽ suũ cõseruãt, diuina dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas diuinas esse dicendum sit.
Tertiana quoq; absolutè, idem significat: quod & pluraliter etiam frequentius legitur. Plin. lib. 20, cap. 20, 6. Seminis grana tria in tertianis deuorari iubẽt aliqui ante accessionẽ.
Tertiani] tertianorum, (τριταῖοι,) Tacit. lib. 21. Tradidit, & Syria duo & uicesimanos, tertianosq;. Hoc est tertiæ cohortis milites.
Tertio] Aduerbium, (τρισσὸν,) Terent. Eun. 3. 3. 24. Non hercle ueniam tertiò. Colum. lib. 3. cap. 13.
Tertium] Aduerbium, (τέτον,) ut tertiùm Consul. Liuius 3. ab Vrbe 94.
Iterum ac tertiùm iacere. Cic. 2. de Diuinat. 182.
Tertio] tertias, (τριτένω,) tertiare, Tertiò facere: ut Terram uel solum tertiare dicimus, quum tertiò aratur & colitur. Colum. lib. 2. cap. 4. 7. Sed iugerum talis agri quatuor operis expeditur. nã cõmodè proscinditur duabus, una iteratur, tertiatur dodrante, in lirã statim redigitur quadrante operæ. Idem lib. 2. ca. 13. 7. & cap. 4. Iteratos esse oportebit, ac deinde circa Septembris Calendas tertiatos.
Tertiatio] Verbale, (τρίτωσις,) Colum. lib. 12. cap. 50. 9. Nam plurimum refert non miscere iterationem, multoq; minus tertiationem.
Tertiarius] Adiectiuum, (τριτημόριος,) Plin. lib. 34. cap. 17. 1. Idem & tertiarium uocant, in quo duæ nigri portiones sunt, & tertia albi. De stanno.
Tertiarium] (τριτημόριον,) Ponderis genus satis notũ, cui correspondet quartarium. Cato cap. 95. Postea sumito bituminis tertiarium, & sulfuris quartarium. Hoc est tertiã, uel quartam partem unciæ.
Terapnæ] multitudinis numero, (τράπναι,) uel Terapne, Terapnes, urbs Laconiæ in finibus Thebanis, Helenæ patria. Mela. lib. 2.
Animosa Terapne. Silius lib. 6. 61.
Vmbrosæ Terapnæ. Stat. 4. Sylu. 8. 11.
Terapnæus] possessiuum, (τράπναῖος,) Ouid. epist. 15. 40. Rure Terapnæo nata puella Phrygem. Stat. 2. Sylu. 2. 23. Blanda Terapnæi placeant uineta Galesi.
Teratius] Vide Tarchetius.
Terebellum, terebelli] Vide Terebra.
Terebinthus] terebinthi, (τέρμινθος,) & Terebynthus, cum ypsilo, fœ. gen. authore Marcello in Dioscoridem, grani uiridis arbor apud posteriores fuit, cui factum nomen ab eo eius genere, quòd fructus suos in uiridi pallidos fert, quod Theophrastus χλοιῶδη dixit, quasi herbaceum. Plin. lib. 13. cap. 6. 1. Syria & terebinthum habet. Ex his masculæ est sine fructu. Fœminarum duo genera. Alteri fructus rubet lentis magnitudine, alteri pallidus. Cum uite maturescit non grandior faba, odore iucundior, tactu resinosus circa Idam Troadis, &c. Virg. 10. Aenei. 28. Inclusum buxo aut Oricia terebintho. Ex Terebintho autem distillat terebinthina resina omnib. notissima in quotidiano medicinæ usu.
Terebinthina resina. Plinius lib. 23. cap. 8. 3. Columel. libro 12. cap. 20. 3.
Terebra] terebræ, pen. corr. (τρύπανον, τέρετρον,) Instrumentum quo ligna perforantur. A tero. Colum. lib. 4. cap. 29. Nam antiqua terebra, quam solam ueteres agricolæ nouerant, scobem faciebat, perurebatq; eam partem quam perforauerat.
Terebra agere aliquid. Celsus lib. 8. cap. 3.
Terebro] terebras, pen. corr. (τρυπάω, terebrare, Terebra perforare. Virg. 2. Aeneid. 8. Aut terebrare cauas uteri, & tentare latebras. Colum. lib. 5. cap. 9. 13. Eas terebrari Gallica terebra conuenit.
Buxum terebratum per rara foramina. Ouid. 6. Fast. 140.
Terebrare, per translationẽ dixit Plaut. Bacch. 23. 79. Hãc ueniam

Digitized by Google

niam illis te exorem sinc. N. Vt terebrat?

Terebratio] terebrationis, Verbale, (τρύπησις,) Col. li. 4. cap. 29. 11. In illa autem quæ fit per terebrationem, &c.

Teredo] pen. prod. teredinis, pen. corr. fœ. gen. (τρυπλὼν,) Vermis in ligno nascens. A terendo dictus, uel à sono, Græcè τρυπλὼν. Eadem & tinea dicitur. Sunt tamen qui distinguant, ut teredines dicantur in mari, hoc est in nauibus: tineæ, terrestres sint. Plinius lib. 16. cap. 41. Infestantium quatuor genera. Teredines, capite ad portionem grauissimo rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici. Terrestres tineas uocant. Colum. lib. 4. cap. 24. 5. Nam & teredinem, formicamq; prohibet.

Teredo pro uerme uestes terente, & erodente. Plin. lib. 8. cap. 48. 7. de prætextis Ser. Tullij, Mirumq; fuit nec defluxisse eas, nec teredinum iniurias sensisse annis DLX.

Terentia] (τερεντία,) Ciceronis uxor, ex ipsius epistolis notissima. Hæc, ut author est Plin. lib. 7. cap. 48. centum decem & septem uixit annos.

Terentius] (τερέντιος,) poeta Carthagine natus, libertus Romæ Terentij Lucani fuit: captum fuisse negant. Quum esset egregia indole à patrono eruditus, uenit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in scribendo fertur ob elegantiam sermonis, teste Cicerone Attico, lib. 7. 123. 14. cui adstipulatur etiam Varro,

Non obscura fama est, inquit, aditum Terentium in scriptis à Lælio & Scipione.

Eandem ipse famam auxit: non enim nisi leuiter se tutari conatur in prologo Adelphorum,

Nam quòd isti dicunt maleuoli, homines nobiles
Eum adiuuare, assidueq; unà scribere, &c.

Pluribus Donatus huius uitam scripsit. Hora. 2. epist. 1. 12.

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte. Terentius Staurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruisse Adriani temporibus, ac libri de Cæsellij Vindicis grãmatici erroribus scripsisse. Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginensibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti imposito secutus: cuius meminit Liu. lib. 10. de 2. bello Punico. Hinc natus error apud indoctos, Terentium comicum putantes. Terentius Varro, collega Pauli Aemilij post cladem Cannensem cum reliquijs exercitus, Canusium se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est populus Romanus, quòd de Repub. non desperasset.

Terentianus] pen. prod. (τερεντιανὸς,) Adiect. à Terentio. Quint. lib. 6. cap. 3. 39. Nec minus niger, inquit, nec minus confidens, quàm ille Terentianus est Phormio.

Terentus] (τέρεντος,) locus in campo Martio, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur. Erat hic locus Diti & Proserpinæ sacer, in quo omnium qui nascerentur aut morerentur, nomina scribi solebant, quoties ciuitas lustrabatur. Mart. lib. 10. 63.

Bis mea Romano spectata est uita Terento, &c.

Romuleus Terentius. Mart. lib. 4. 1.

Terentinus] pen. prod. Adiectiuum, (τερεντῖνος,) Vnde ludi Terentini, qui & Seculares uocãtur, qui cẽtesimo quoq; anno trib. dieb. cõtinuis tribusq; noctib. celebrabãtur. Ausonius in Ternario, Trina Terentino celebrata trinoctia ludo, uide Politianum cap. 58. Miscellaneorum, Censorinum cap. 6. Diuum Augustinum de Ciuitate dei lib. 3. cap. 18. Valerium Maximum lib. 2. cap. 1. De quodam Valesio.

Teres] teretis, pen. corr. om. gen. Dicitur quicquid rotundum, & oblongum, acutam extremitatem non habet. Virg. 8. eclog. 4. Incumbens tereti Damon fic cœpit oliuæ. Liu. 1. bel. Pun. 31. Falarica erat Saguntinis, missile telum hastili oblongo, & cætera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum extabat.

Aures teretes & religiosæ. Cic. in Orat. 15.

Habere aures teretes intelligensq; iudicium. Cicero de Opti. ge. Orator. 147.

Ceruix teres. Cic. 2. de Nat. deor. 154. Ex poeta.

Collum teres. Ouid. 10. Metam. 23.

Digiti teretes. Ouid. 1. de Arte 125.

Gemma teres. Virg. 5. Aeneid. 63.

Lapilli teretes. Ouid. 10. Metam. 52.

Malum teres. Ouid. ad Pisonem 16.

Oratio teres. Cic. 3. de Orat. 110. Sed si habitum etiam orationis, & quasi colorem aliquem requiris, est plena quædam, & tamen teres & tenuis & non sine neruis ac uiribus.

Plagæ teretes, Tereti fune factæ, inquit Acron. Horatius 1. Carm. ode 1. 6.

Puer teres. Horatius Epod. 11. 6. Porphyrion interpretatur recta crura aut brachia habentem, Acron gracilem, Badius procerum.

Structura teres. Plin. lib. 11. cap. 37. 49.

Suræ teretes. Ouid. 11. Metam. 17.

Totus teres atq; rotundus in seipso. Horat. 2. Serm. saty. 7. 18. Id est æqualis & constans in se. Teretes dicuntur qui ab alio non quærunt quid faciendum sit, sed ipsi per se inueniunt. Hæc Acron. Tale est illud Virgilij de uiro bono.

- mundi instar habens, teres atq; rotundus.

Tereus] (τηρεύς,) rex Thracum fuit, qui quum Pandionis regis Athenarum filiam Prognẽ nomine duxisset uxorem, & post aliquantum tempus ab ea rogaretur, ut sibi Philomelam sororem uidendam accerseret: profectus Athenas dum adducit puellam, eam uitiauit in itinere: & ei linguã ne facinus indicaret, abscidit. Illa tamen rem in ueste sua cruore descriptã misit sorori, qua re cognita Progne Itym filium interemit, & patri epulandum apposuit. Postea omnes in aues mutati sunt. Tereus in upupam, Itys in phasianum, Progne in hirundinem, Philomela in luscimiam. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 6. eclogæ 16. Aut ut mutatos Terrei narrauerit artus? &c.

Hanc fabulam multis uersibus describit Ouid. 6. Met. 84.

Tergemini] Vide Ter.

Tergestum] Istriæ colonia, (τέργεστον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò Trieste.

Tergo] tergis, tersi, tersum, (σμήχω, ἀποσμήχω, μύττω, ἐκμάσσω, ψήχω,) tergere: uel Tergeo, terges, tersi, tersum, & secundum antiquos tertum, tergere, Mundare, nitidum facere. Iuuen. saty. 14. 7.

- uasa asperâ tergeat alter. Plautus Ornantur, lauantur, tergentur, poliuntur. Cic. in Para. 46. Vt in familia qui tractant ista, qui tergunt, qui ungunt, qui uerrunt, qui spargunt, non honestissimum locum seruitutis tenent. Ouid. 2. Metam. 148. - ut tersis niteant talaria plantis.

Lumina tersit manu. Ouid. 13. Metam. 27.

Tergere fossas ueteres, pro Purgare. Cato ca. 2. 3. Per ferias uerò fossas ueteres tergeri, uiã publicã munitri, uepres recidi.

Tergum] tergi, Dorsum, (νῶτον,) Plautus Amph. 4. 292. Sic tergum cicatricosum, nihil hoc simili est similius. Virg. 2. Aeneid. 12.

- iuuenem manibus post terga reuinctum. Cic. 1. de Natur. deor. 137. Tuus autem deus non digito uno redundat, sed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus.

Boum terga non sunt ad onus ad accipiendum figurata. Cic. 1. de Nat. deor. 237.

Horrentia terga suum. Virg. 1. Aeneid. 126.

Immane tergum leonis. Virg. 5. Aeneid. 71.

Ingentia

Ingentia terga boum. Virg. 5. Aeneid. 80.
Lubrica terga, Vide Lubricus.
Ostreatum tergum, Vide Ostrea.
Recuruum tergum Delphinis. Ouid. 2. Fast. 23.
Sessile tergum. Ouid. 12. Metam. 31.
Summum tergum. Ouid. 2. Metam. 40.
Cadere terga. Catul. de Berecyn. 58. 17.
Considere tergo tauri. Ouid. 3. Metam. 174.
Terram consternere tergo, Supinum iacere in terra. Virgilius 12. Aeneid. 109.
Conuertere terga, Vide conuerto.
Squamea terga conuoluens anguis. Virg. 3. Georg. 96.
Lubrica terga conuoluit coluber. Virg. 2. Aeneid. 95.
Victa dabat terga. Ouid. 7. Metam. 15.
Dare terga, Fugere. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.
Dare terga uersa fuga. Virg. 4. Georg. 17.
Dare terga fugæ. Ouid. 5. Metam. 65.
Dare terga in fugam. Ouid. ad Liuiam, 4.
Impugnare terga hostium, Vide Impugno.
Insilire tergo alicuius. Ouid. 12. Metam. 69.
Laceratum uirgis tergum, Vide Lacer.
Nudare terga fuga. Virg. 5. Aeneid. 116.
Plecti tergo. Horat. 2. Serm. saty. 7. 21.
Præbere terga effugio. Tacit. lib. 14.
Præbere terga fugæ. Ouid. 10. Metam. 140.
Recipere ad terga, Vide Ad.
Inambulare manibus ad tergũ reiectis. Asin. Cic. lib. 10. 32. 8.
Grues in tergo præuolantium colla & capita reponunt. Cice. 2. de Nat. deor. 187.
Secare terga uerbere. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 5.
Vertere terga, Fugere. Liu. 2. ab Vrbe 129.
Vinctus post tergum nodis abenis. Virg. 1. Aeneid. 60.
Tergum, non tantùm animalium est, sed etiam aquarum, & aliarum rerum. Vnde à tergo dicimus, à parte posteriore membranæ uel papyri, aut alterius cuiuscunq; rei. Iuuenalis saty. 1. 1. Scriptus & à tergo necdum finitus Orestes. Alij legunt in tergo.
A tergo sequi. Virg. 1. Aeneid. 38.
Aliquem à tergo adoriri. Cic. pro Mil. 21.
A tergo & à fronte, pro anteriore & posteriore parte, Vide A uel Ab.
Teneri à tergo, à fronte, à lateribus. Cic. 3. Philip. 147.
A tergo & à fronte uidere, pro diligenter, Vide A uel Ab.
A tergo lupi, & à fronte præcipitium, Prouerbium, Vide A uel Ab præpositiones.
Tergum collis, pro parte posteriore. Liu. 5. bel. Pun. 83.
Glauca terga aquæ. Claud. de Aponi balneis, 5. 8.
Glacialia terga fluuiorum. Claud. de bel. Get. 68.
Aerea terga loricæ. Stat. 9. Theb. 111.
Tergum, pro tergore aliquando accipitur. Virg. 1. Aenei. 75.
Mercatiq; solum facti de nomine byrsam,
Taurino quantum possent circundare tergo.
Tergum, pro scuto: quòd scuta antiquitus pellibus tegi solerẽt. Virg. 10. Aeneid. 144.
& tergo decutit hastas.
Tergibus, Datiuus pluralis num. apud Lucretium, lib. 2. 18. neq; quicquam à tergibus obstet.
Tergiuersor] tergiuersaris, (ναυτίζω, τρέφομαι, ἀνάστελλόμαι,) tergiuersari, Fallere, & dicta mutare, inquit Nonius. Propriè est eorum qui terga uertentes, adhuc tamen pugnant, nec sese uictos fateri uolunt. unde etiam ad alias res transfertur, ut disputationes, controuersias, & cætera huiusmodi quæ uerborum contentionem habent. Cic. 3. Tusc. 70. Quid tergiuersamur Epicure: nec fatemur eam nos dicere uoluptatem quam tu idem, quum os perfricuisti, solet dicere? Id est, dissimulamus & subterfugimus. Idem pro Cn. Plancio, 38. Placéne sic agi? non possum magis pedem conferre, ut aiunt: aut propius accedere. quid taces? quid dissimulas? quid tergiuersaris? etiam atq; etiã insto, atq; urgeo, insector, posco.
Itaq; eam tergiuersari non sinent, secumq; rapient. Cicero 5. Tuscul. 117.
Tergiuersari contra aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 7. 121. 7.
Tergiuersari in re aliqua. Cic. 3. Off. 162.
Tergiuersari huc & illuc. Cic pro Roscio Comœdo, 22.
Hunc æstuantem & tergiuersantem iudicio ille persequitur. Cic. pro Flacco, 38.
Tergiuersari, pro in uniuersum ab accusatione desistere, apud Iurisconsult. teste Martiano Ad S. C. Turpilianum. L. prima.
Cunctari & tergiuersari. Cic. Attico, lib. 7. 131. 4.
Tergiuersatio] Verbale, (τροφὴ, ναυτισμὸς,) Cic. pro Milone 40. Quid ergo erat moræ & tergiuersationis? Idem ad Attic. lib. 10. 196. 2.
Tergiuersator] pen. prod. tergiuersatoris, masc. gen. (ναυτιγὸς,) Qui bouinator antiquitus dicebatur.
Tergus] tergoris, pen. corr. neut. gen. (σκύτος,) Corium. Plinius lib. 8. cap. 10. 3. Durißimum dorso tergus, uentres molles, setarum nullum tegumentum. Virg. 1. Aeneid. 43. Tergora diripiunt costis, & uiscera nudant.
Impenetrabile tergus ad, Vide Impenetrale.
Squalenti tergore serpens. Silius lib. 3. 43.
Terginus] pen. prod. (σκυτινὸς,) Adiectiuum possessiuum à tergus. ut Terginum lorum, id est scutica de tergore animalis. Plaut. Pseud. 4. 20.
Tergoro] tergorãs, pen. corr. tergorare. Plin. lib. 8. ca. 52. 1. Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoq; se tergorantes, Id est, quasi tergus nouum è luto sibi inducentes.
Termes] termitis, pen. corr. masc. gen. Ramus ex arbore decerptus cum fructu, nec foliis repletus, nec nimis glaber, inquit Festus. Qui quoniam in diuisione agrorum, antequam metæ ponerentur, figi solebat, termino nomen dedit. Et pro priè (ut ait Porphyrio) est oliuæ: sicut palmes, uitis. Horat. in Epodis, 16. 9. Germinat & nunquam fallentis termes oliuæ. Gellius lib. 2. cap. 26. Spadica enim Dorici uocant auulsum è palmite termitem cum fructu.
Termes] Vermiculi genus, carnem edens. Festus.
Termile] (τερμῖλαι,) populi: de quibus Strabo lib. 12. Conditorem ex Mileto, quæ in Creta est, Sarpedonem accipientes, & Termilas in eam quæ nunc Lycia dicitur habitatum deduxerunt. Hos Sarpedon Minois Rhadamãthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit, quum prius Miniæ uocarentur, ut Herodotus refert, ac prius etiã Solymi. postea Lycon Pandionis filius, eosdem à se Lycios appellauit, quæ profectò ratio Lycios ac Solymos eosdem esse ostendit, quanquam poeta eos separat: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur,
Hic Solymis iterum præstantibus intulit arma.
Terminus] termini, pen. corr. (ὅρος, ὅριον, ὁροθεσία, τρόμα, τέρας, τέλμωρ,) Signum quod agrum ab agro diuidit. A terendo: quòd hæ partes maximè terantur. Cice. 4. Acad. 239. Est enim inter eos non de terminis, sed de tota possessione contentio.
Pangere terminos, Vide Pango.
Constituere sibi certos fines & terminos. Cic. pro Quintio, 19.
Nullis terminis circunscribere aut definire ius suum. Cicero 1. de Oratore, 36.
Terminus, Finis. Cicero de Senect. 65. Omnium ætatum certus

certus est terminus: senectutis autem nullus certus est terminus. Terminus sermonis apud Plin. epist. 5. f.
Angustus æui terminus. Virg. 4. Georg. 42.
Finis & terminus contentionum. Cic. ad Domitiũ, li. 6. 22. 4.
Malorum terminus. Lucret. lib. 3. 207.
Longius quàm uitæ termini postulant, cogitare. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21.
Terminus supremus, pro Extrema desperatione. Plinius libro 8. cap. 37. 3.
Stabilis rerum terminus. Horat. in Carm. secul. 6.
Hærens altè terminus. Lucret. lib. 1. 16. & lib. 5. 18. Virg. 4. Aeneid. 123. Et si fata Iouis poscunt, hic terminus hæret.
Immobilis terminus. Claud. 2. in Eutrop. 59.
Terminus] (τέρμων,) Deus apud antiquos creditus, in cuius tutela fines agrorũ esse existimabantur. in quo aũt loco colebatur deus, ibi super eum foramẽ patebat in tecto, quòd nefas esse arbitrarentur Terminum intra tectum consistere, ut author est Festus. Liu. 1. ab Vrbe 241. Nam quum omnium sacellorum exauguratione admitterent aues, in Termini fano non addixere. Id omen auguriumq; ita acceptum est, non motam Termini sedem, unumq; eũ deorũ nõ euocatũ sacratis sibi finibus, firma, stabiliaq; cuncta portendere.
Terminalis] & hoc terminale, pen. prod. (ὅριος,) Terminalis lapis dicitur terminus ipse lapideus.
Terminalia, Terminaliorum, (τερμινάλια,) Festa ipsius Termini dei. Cic. 12. Philip. 335. Hisce ego me uijs cõmittam, qui terminalibus nuper in suburbium, ut eodem die reuerterer, &c. Hor. Epod. 2. 12. Vel agna festis cæsa Terminalib.
Termino] terminas, pe. cor. (ὁρίζω, καταλήγω, πόρατόω,) terminare, Finire. Cic. de Senec. 74. si ijsdẽ finibus gloriam meam, quibus uitam, essem terminaturus?
Terminare bona uoluptate, pro dicere bonorum finem esse uoluptatem uel Nõ reputare alia esse bona quàm uoluptates. Terminare, inquit Budæus, definire, metiri, & ut finem statuere. Cic. 3. Off. 161. Idem 1. de Finib. 59. Omni autem priuatione doloris putat Epicurus terminari summam uoluptatem. Hoc est, Epicurus putat summam esse uoluptatem priuari doloribus.
Terminare sententiam, Absoluere. Cic. ad Attic. lib. 9. 191. 4.
Vnde est orsa, in eodem terminetur oratio. Cic. pro Marc. 19.
Clausulam longa syllaba terminare. Cic. 3. de Orat. 101.
Intra aliquid terminari. Quint. lib. 4. cap. 1. 43.
Terminare, Limites constituere. Cic. 1. Off. 50. Idem 3. in Cati. 70. Quorum alter fines uestri imperij, non terræ, sed cæli regionibus terminaret.
Imperium terminare Oceano. Virg. 1. Aeneid. 59.
Stomachus utraq; ex parte tonsillas attingens, palato extremo atq; intimo terminatur. Cic. 2. de Nat. deor. 302.
Terminare oculis, Distinguere, secernere uel discernere. Li. 2. bel. Maced. 12.
Terminare modum alicuius artis. Cic. 1. Tusc. 8.
Rem infinitam terminare. Cic. 1. Tusc. 96.
Cogitationes suas terminare. Cic. pro Archia 21.
Spem possessionum terminare. Cic. pro Milone, 55.
Terminatus] pen. prod. Participium, (ὡρισμένος,) ut Terminatus ager.
Terminatæ diuitiæ. Cic. 1. de Finib. 71.
Oratio conclusa & terminata. Cic. in Orat. 11. Negotiũ terminatũ, Absolutũ. Vlp. in L. Interdũ. Parag. 2. ff. De furtis.
Terminatio] Verbale, (κατάληξις,) Finitio. Cic. 5. de Finibus 47. Exposita igitur, inquit, rerum expetendarum terminatione, &c.
Concludi aliàs alia terminatione. Cic. in Orat. 116.
Terminatio aurium, Distinctio, discretio. Cic. in Orat. 103.
Ternus] Vide Ter.
Tero] teris, triui, tritum, (τρίβω, κατατρίβω, θρυπτίζω, γεύβω,) terere, Fricare, tundere. Plaut. Asin. 3. 16. Num me illuc ducis, ubi lapis lapidem terit? Idem Pseud. 13. 28.
Barba aspera terit amplexus. Tibul. eleg. 8. 7.
Calcem calce terit. Virg. 5. Aeneid. 65.
Fræna teruntur dente equi. Ouid. 1. de Arte, 4.
Area terit fruges. Virg. 1. Georg. 50.
Inguina terere. Iuuen. Saty. 9. 1.
Iter terere, Iter facere. Virg. 1. Georg. 50.
Iter propositum terere. Prop. lib. 2. eleg. 31. 3.
Manum terere duro labore. Virg. 4. Georg. 23.
Meta terenda rota. Ouid. 1. de Arte 8.
Mola terere. Plin. lib. 36. cap. 26. 5.
Porticum terit ambulator. Mart. lib. 2. 11.
Prata terenda rotis. Propert. lib. 3. eleg. 3. 4.
Radios triuere rotis. Virg. 2. Georg. 89.
Vestis teritur assiduè. Lucret. lib. 4. 227.
Via cunctis terenda. Prop. lib. 3. eleg. 18. 5.
Terere tempus, Consumere. Liuius ab Vrbe lib. 1. 117. Inde ubi satis subisse sese ratus est, erigit totam aciem, fluctuansq; animo, ut tereret tempus ordines explicat.
Teretur interea tempus, belli apparatus refrigescent. Cicero 5. Philipp. 186.
Aetatem in rebus discendis terere. Cic. 3. de Orat. 68.
Aetas teritur bellis. Horat. Epod. 16. 1.
Terere otium. Liu. 1. ab Vrbe 250. Regij quidem iuuenes interdum otium conuiuijs, commessationibusq; inter se terebant. Virg. 4. Aeneid. 54.
Pectus terere amore, Consumere. Prop. lib. 3. eleg. 20. 2.
Iam enim hoc uerbum satis hesterno sermone triuimus. Cicero 4. Acad. 38.
Rerum nomina nouarum, quæ nunc consuetudo diuturna triuit. Cicero 3. de Finib. 21.
Tritus] Participium, (τετριμμένος, ἐυτριβὴς,) Plinius lib. 12. cap. 19. 7.
Area trita frugibus. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 11.
Iter tritum, Calcatum, & quod uulgus frequentatum dicit. Cicero 1 Philip. 4.
Vestis trita. Horat. 1. epist. 20. 8.
Via trita humano pede. Tibul. lib. 4. eleg. 12. 2.
Via trita laudis. Cic. de Claris Orat. 154.
Lacerna trita. Mart. lib. 1. 88.
Tritum sermone prouerbium. Cicero 1. Offic. 49. Id est celebratum.
Tritum atq; celebratum. Cic. pro Flacco 51.
Vsitatum & tritum uerbum. Cic. 1. Acad. 4 d.
Tritus] huius tritus, masc. gen. (τρίψις,) Plin. lib. 33. cap. 4. 1. Nec ullum absolutius aurum est, cursu ipso, tritũq; perpolitum. Cic. 2. de Nat. deor. 36. Nam & lapidum conflictu atq; tritu elici ignem uidemus & recenti fossione.
Tritura] trituræ, pen. prod. (ἅλοητὸς,) Colum. lib. 1. cap. 6. 16. Euentilata mundiora sunt, lapillisq; carent, & glebulis, quas per trituram ferè terrena remittit area.
Tritor] tritoris, pen. prod. ma. gen. Verbale, (τριπτὴς,) Qui terendo aliquid macerat. Plaut. Persa, 23. 20. Quid ais tu crux, stimulorum tritor? Plin. lib. 35. cap. 11. 22.
Terpandrus] (τέρπανδρος,) Arioncus, siue Lesbius, poeta Lyricus, primus in lyra heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit, quod Philemoni cuidam adscribunt. Author Suidas. Strabo autem lib. 13. Methymnæum eũ facit, quod oppidum est Lesbi: dicitq; tetrachordo heptachordum reperisse, ut eius indicãt carmina. Huius famæ ac nominis maximi indicium, quòd Lacedæmonij in seditione quadam

Digitized by Google

dam admoniti ab oraculo Terpandrum mitterent, qui lyrę & poeseos dulcedine animos uulgi ac tumultus sedaret: ex quo postea his prouerbium mansit, siquando dulcem audiāt musices concentum, κατὰ λέσβιον ᾠδὴν, Secundum Lesbiū cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terpnus] (τέρπνος,) fuit citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem scribit Tranquillus.

Terphsichore] pen.corr. (τερψιχόρη,) una ex nouem Musis, sic dicta, quòd choreis & trepudijs delectetur: uel ut Plutarchus ait, q, maxima uitæ pars ea delectetur & gaudeat.

Terra] terræ, (γῆ, γαῖα, ναὶ, ὄρα, χθὼν,) Elementum ipsum, omnibus notum. Cic. 2. de Nat. deor. 142. Ac principio terra uniuersa cernatur locata in media mundi sede, solida & globosa, & undiq; in sese nutibus suis conglobata, uestita floribus, &c. Idem 4. Acad. 220. Videamus terra penitus ne defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat, an media pendeat. Idem 5. Tusc. 99. Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maris sustineat. Ouid. 12. Metam. 106. Ardua si terræ quatiatur motibus Idæ. Lucr. li. 5. 22. Id enim amisisti, cui nihil in terris simile fuit. Ci. Bruto 93.

Terra pilæ similis. Ouid. 6. Fast. 54.

Ad terram, Vide Ad Præpositionem.

A terra ad cælum percontari, Vide A Præpositionem.

Terra Territorium aliquando significat, & prouinciam seu regionē. Cic. 1. in Catil. 14. Si emori æquo animo non potes, abire in aliquas terras, &c. Idem 1. de Inuent. 119. Hostili in terra turpiter iacuit insepultus.

Ardua terrarum, Montana loca. Virg. 5. Aeneid. 138.

Bonitas terræ. Lucret. lib. 5. 251.

Domesticus terræ. Cic. de Arusp. resp. 17.

Fertilitas terræ. Ouid. 5. Metam. 91.

Terræ filij, olim obscuro ignotoq; genere prognati dicebantur propterea quòd terra sit omnium cōmunis parēs. Vel quòd iuxta quorundam etiam historias, primitus mortales è terra nascebantur. M. Tullius ad Atticum, li. 1. 8. 8. Et huic terræ filio, nescio cui, committere epistolam tantis de rebus nō audebam. Idem ad Trebatium, lib. 7. 9. 3. Cn. Octauius est, an Cn. Cornelius quidem tuus familiaris summo genere natus, terræ filius, &c. Persius Saty. 6. 7.

- præsto est mihi Manius hæres,
Progenies terræ, quære ex me quis mihi quartus
Sit pater: haud promptè dicam tamen: adde etiam unum,
Vnum etiam, terræ est iam filius. Erasmus.

Terræ etiam filij dicuntur, quorum genus est incertum, quorū genus aboleuit uetustas. Quint. lib. 3. cap. 9. Laudantur autem urbes similiter atq; homines. Nam pro parente est conditor: & multum authoritatis affert uetustas, ut ijs qui terra dicuntur orti. Ouid. 1. Metam. 124. de Io, Iuppiter è terra genitam mentitur, ut author.

Desinat inquiri. Vide Cælium, lib. 3. cap. 8. & lib. 20. cap. 28.

Gremium terræ. Lucret. lib. 1, 52.

Hiatus terræ. Ouid. 3. Fast. 122.

Margo terrarum. Ouid. 1. Metam. 3.

Oræ terrarum, Regiones. Horat. 1. epist. 3. 1.

Oræ terrarum, Extremitates, littora. Lucret. lib. 2. 112.

Orbis terrarum. Virg. 1. Aeneid. 48.

Ordo terrarum, Vide Ordo.

Regnator terrarum. Stat. 4. Sylu. 2. 3.

Sator terrarum. Stat. 1 Theb. 36.

Situs terrarum. Horat. 2. epist. 1. 51.

Tremor terræ. Plin. ad Cornelium Tacitum, lib. 6. epist. 20.

Viscera terræ. Ouid. 1. Metam. 28.

Altrix terra, Vide Alo alis.

Aprica terra, Vide Apricus.

Arata. Ouid. 1. Fast. 146.

Arenacea, Vide Arena.

Arenosa. Ouid. 14. Metam. 17.

Aspera aspectu, Vide Asper.

Aurifera. Silius lib. 3. 81.

Barbara. Ouid. epist. 16. 1.

Beata. Ouid. epist. 15. 38.

Bona, Vide Bonus.

Breuissima, Vide Breuis.

Cariosa, Vide Caries.

Caua. Virg. 12. Aeneid. 177.

Columbina, Vide Columbus.

Cruda. Lucan. lib. 3. 78.

Crudelis, Vide Crudelis.

Deserta. Virg. 3. Aeneid. 1.

Desolata. Ouid. 1. Metam. 70.

Ditissima. Virg. 2. Georg. 28.

Ferax. Ouid. 1. Fast. 14. Lucret. lib. 2. 199.

Frugiferentes terræ. Lucret. lib. 1. 1.

Gracilis terra. Senec. Theb. 1. 23.

Graues terræ. Virg. 3. Georg. 104.

Herbosa terra. Ouid. 10. Meta. 26.

Hiantes terræ. Lucan. lib. 3. 2.

Hospita terra. Virg. 3. Aeneid. 106.

Hostilis. Lucan. lib. 2. 18.

Ieiuna, Vide Ieiunium.

Impia. Ouid. epist. 10. 20.

Iners. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.

Infamis. Ouid. 13. Metam. 80.

Infesta. Ouid. 4. Metam. 124.

Ingrata. Ouid. 5. Metam. 95.

Inops pacis. Ouid. 2. de Ponto eleg. 2. 19.

Inuisa. Horat. 3. Carm. ode 18. 3.

Lapidosa, Vide Lapis.

Lassa, Vide Lassus.

Latæ terræ. Ouid. 3. Metam. 62.

Magna. Virg. 4. Georg. 73.

Mater. Lucret. lib. 5. 282.

Mauortia. Virg. 3. Aeneid. 3.

Metallifera terræ. Sylu. lib. 15. 98.

Nefasta, Vide Nefastus.

Nigra. Virg. 2. Georg. 41.

Obesa. Virg. 3. Georg. 16.

Omniparens, Vide Omniparens.

Parens. Virg. 4. Aeneid. 36.

Paterna, Patria. Ouid. epist. 19. 13.

Paupere terra missus. Virg. 6. Aeneid. 162.

Peregrina. Ouid. 3. Metam. 5.

Pingues terræ. Virg. 2. Georg. 19.

Potentes terræ. Virg. Aeneid. 106.

Solida. Ouid. 10. Metam. 36.

Sterilis. Ouid. 3. Fast. 172.

Vasta. Virg. 10. Aeneid. 11.

Vndosæ terræ. Silius, lib. 7. 56.

E terra huberi nasci. Quint. lib. 2. cap. 19. 2.

Deus abscidit terras Oceano. Horat. 2. Carm. ode 3. 5.

Abscondere in terram, Vide Abscondo.

Accersere aliquem ex ultimis terris. Cic. de Arusp. resp. 22.

Affecta sterilitate terra, Vide Affectus.

Attollere se à terra, Vide Attollo.

Calentes terræ. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Certat cum terris feracissimis Aegyptus, Vide Certo.

Circunfusa terra mari Atlantico, Vide Circunfundo.

Circunscribere terram surculo, Vide Circunscribo.

Colere

Digitized by Google

Colere terras. Virg. eclog. 3. 16.
Concidit ad terram grauiter. Virg. 5. Aeneid. 89.
Concussa terra, Vide Concutio.
Contingere terram osculo, Vide Contingo.
Conuexæ terræ in maria, Vide Conueho.
Curuare in terram, Vide Curuus.
Patria terra decedere. Virg. 6. Aeneid. 102.
Defodere aliquid in terram. Lucret. lib. 5. 275.
Dehiscunt terræ ardore. Virg. 3. Georg. 87.
Dare ad terram, Vide Ad præpositionem.
Domita terra. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 10.
Effossa terra. Lucan. lib. 3. 70.
Excedere terras. Virg. 2. Geor. 95.
Excoquit terram sol. Lucret. lib. 6. 193.
Ferire terram pede. Virg. 3. Georg. 99.
Frigescit terra. Lucret. lib. 6. 174.
Frui prosperiore terra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.
Habitare terras. Ouid. 1. Metam. 40.
Iacentes terræ. Ouid. 2. Metam. 36.

Vt uerò terras despexit ab æthere summo
Infœlix Phaethon penitus penitusq; iacentes.

Iacentes terræ ad Hesperum, Vide Iaceo.
Insectari terram assiduis rastris. Virg. 1. Geor. 31.
Insterni terra, Sepeliri. Stat. 3. Theb. 43.
Inuertere terras uomere. Virg. 3. Georg. 105.
Inumbratur terra. Lucret. lib. 5. 58.
Nox inuoluens terram umbra. Virg. 2. Aenei. 51.
Irrorat terras Eous nouo sole. Virg. 1. Georg. 58.
Lustro uagus terras. Stat. 8. Theb. 103.
Dies lustrabat lampade terras. Virg. 7. Aene. 30.
Madefacere terram, Vide Madeo.
Mandare semina terræ, Vide Mando.
Moliri terram, Vide Molior.
Mouere omnes terras, omnia maria, Vide Moueo.
Mouet terra, pro Mota est. Sueton. in Claudio Cæsare, cap. 22.
Nauigare terram, Vide Nauis.
Nititur terra suis stirpibus. Cic. 5. Tusc. 53.
Obire terras, Vide Obeo.
Nox obruit terras roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 174.
Obstruere terras. Ouid. 8. Metam. 37.
Offringitur terra, Vide Offringo.
Nox operit terras. Virg. 4. Aeneid. 71.
Pauita terra & complanata, Vide Pauio.
Pellere terram pede. Lucret. lib. 5. 282.
Penetrare sub terras, Vide Penetro.
Perambulare terras, Vide Perambulo.
Perdomare terram, Vide Perdomo.
Venti perflant terras turbine. Virg. 1. Aeneid. 18.
Perfodere terram, Vide Perfodio.
Perstringere terram aratro, Vide Perstringo.
Premere terras, Regere imperio terras. Lucan. lib. 10. 10.
Pressit terram posito genu. Ouid. 6. Metam. 70.
Procumbere terræ. Ouid. 2. Metam. 70.
Profanatæ terræ. Stat. 3. Sylu. 3. 1.
Proscindere terram ualidis iuuencis. Virg. 2. Georg. 48.
Proscindere terram pressis aratris. Lucret. lib. 5. 42.
Proscindere ferro solum terræ. Lucret. lib. 5. 260.
Quatere terrã alterno pede, Saltare. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
Radit terras Aquilo. Horat. 2. Serm. saty. 6. 5.
Relinquere dulces terras. Virg. 4. Aeneid. 57.
Rimari terram rastris. Virg. 3. Georg. 106.
Scalpere terram unguibus. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 6.
Scindere terram aratro. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.
Solutæ terræ. Horat. 1. Carm. ode 4. 2. Subauditur frigore.
Aurora spargit terras lumine. Lucret. lib. 2. 29.
Subigere terram uomere. Ouid. 11. Metam. 7.
Succedere terris alicuius. Virg. 7. Aeneid. 43.
Nox texit terras caligine. Lucret. lib. 6. 171.
Vere tument terræ. Virg. 2. Georg. 65.
Tundere terram pede. Horat. de Arte, 89.
Vertere terram. Virg. 1. Georg. 1.
Vertere terram ferro. Virg. 1. Georg. 30.
Vda terra uiret gramine. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.
Terram pro terra, Prouerbialis est figura in hominem exulẽ, erronem, & incertis uagantem sedibus. M. Tullius in epistolis ad Atticum, lib. 14. Hæc & alia ferre non possum, itaque γῆν πρὸ γῆς cogito. Significat se de fugiendo cogitare. Erasmus.
Terra defossum habes, In eum qui non impertit, neque profert suas dotes. Sumptum ab auaris, thesaurum humo defodientibus.
Quod apud Plautum facit Euclio. Itidem Horat. Epod. 1. 7.

– haud paratiero.

Quod aut auarus ut Chremes terra premam.
Discinctus aut perdam ut nepos. Erasmus.
Terram uideo, Qui molesti prolixiq; laboris finem adesse significat, dicere solet, γῆν ὁρῶ, id est terram uideo. Sumptum à nauigantibus. Quintus Curtius lib. 4. Haud secus quàm profundum æquor ingressi terram oculis requirunt. Plaut. in Merc. Equidem iam me censebam esse in terra. Cice. pro Murena, 3. Idem in Catone seniore, Quasi terram uideam, Sentiens instare uitæ finem. Erasmus.
Aut terra, aut mari Plautus in Pseudolo, dixit pro quacunq; ratione. Sumptum est ab historicis, qui referunt res terra mariq; gestas, & gentes terra mariq; expugnatas. Ci. pro Cluẽtio, Cuius tantæ res gestæ terra mariq; extiterunt. Idem pro Lege Manilia, 34. Quantas illæ res domi, militiæq;, terra mariq;, quantaq; fœlicitate gesserit. Idem ad Atticum, li. 7. 140. 2. Quò aut terra aut mari persequar eum, qui ubi sit nescio? Plauti uerba sunt hæc, Ego in hoc triduo aut terra aut mari alicunde euoluam id argentum tibi. Cic. 5. de Fin. 16. addit tertium, natura sic ab his inuestigata est, ut nulla pars cælo, mari, terra, ut poeticè loquar, prætermissa sit. Addit poeticè, quòd poetæ tria tantum elementa referant. ut Ouid. 1. Metam. 1. Ante mare & terras, & quod tegit omnia cælum. Terentius, O cælum, ô terra, ô maria Neptuni. Plaut. Amph. ita mihi uidentur omnia, mare, terra, cælum consequi. Hæc Erasmus.
Conquirere aliquem terra mariq;. Vatinius Cic. lib. 5. 9. 6.
Terra ipsa dea est, & ita habetur: quæ est enim alia Tellus? Cice. 3. de Nat. deor. 70.
Territorium] territorij, (τοπαρχία,) Est, inquit Põponius, De Verb. signi. uniuersitas agrorum intra fines cuiusq; ciuitatis. Dictum, quod maximè teratur: uel quòd Magistratus eius loci, intra eos fines terendi, id est summouẽdi ius habeat. Hactenus Pomponius. Plin. lib. 29. cap. 6. 2. extra territorium abire. Minuere territorium. Cic. 2. Philip. 101.
Terreus] Adiectiuum, (γήϊνος,) Ex terra factum: ut Vas terreum. Colum. lib. 1. cap. 6. 6. Horreum camera contectum: cuius solum terreum, priusquam consternatur, perfossum. Alia exemplaria habent terrenum.
Terrenus] pen. prod. Adiectiuum, (χθόνιος, γαιώδης, χοϊκός,) Quod uel in terra natum est, uel in terra uiuit, uel aliquid cum terra commune habet, ut, Terrenum animal. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Terreni maiores quàm pelagici.
Terrenum iter, Quod in terra fit. Plin. lib. 6. cap. 17. 3.
Bestiarum autem terrenæ sunt aliæ, partim aquatiles, aliæ, etc. Cic. 1. de Nat. deor. 143.

Digitized by Google

Contagio terrena. Cic. 2. de Nat. deor. 86.
Corpus terrenum. Lucret. lib. 2. 223.
Corpus terrenum & concretum. Cic. 1. Tusc. 76.
Terreni colles Plinio dicuntur non lapidosi, sed molles & pingues: lib. 5. epist. 6. ad Apollinarem, Pingues terreniq; colles (neq; enim facilè usquam saxum, etiã si quæratur, occurrit) planissimis campis fertilitate non cedunt.
Terrenum aggerem uocat Suet. in Calig. cap. 19. terra factum.
Fex terrena. Ouid. 1. Metam. 14.
Genus terrenum. Cic. 1. Tusc. 68.
Hiatus terrenus. Quid. 15. Metam. 55.
Humor marinus & terrenus longo interuallo extenuatus. Cice. 2. de Nat. deor. 61.
Soliditas terrena. Cic. 2. de Nat. deor. 27.
Immorari terrenis. Quint. lib. 2. cap. 16. 4.
Terrenus, Quod super terram est, uel in terra fit. Colum. li. 11. cap. 2. Per hos quoq; dies abstinent terrenis operibus.
Terrenum, terreni, pen. prod. Substantiuum neu. ge. (πεδίον,) Campus, solum. Colum. lib. 2. cap. 2. 1. Callidissimi rusticarum rerum Syluine genera terreni tria esse dixerunt: campestre, collinum, montanum. Idem lib. 3. cap. 3. Quum sola ea res omnem impensam terreni pretio suo liberet.
Terrestris] & hoc terreste, (χόρσαιος, ἐπίγειος, χθόνιος, ἐπιχθόνιος,) Quod in terra degit: ut terrestre animal. Plin. lib. 10. c. 62. 1. Rursus in terrestribus oua pariũt serpẽtes.
Agmen terrestre. Lucan. lib. 5. 145.
Archipirata terrestris. Cic. 7. Verr. 56.
Arma terrestria. Ouid. 14. Metam. 96.
Membra terrestria. Lucret. lib. 2. 141.
Dij terrestres, In terra habitantes. Liu. 1. ab Vrbe 143.
Domicilium terreste. Cic. 6. Verr. 114.
Iter terreste, Quod in terra fit: ad differentiam eius quod fit in mari. Plin. lib. 5. cap. 6. 1.
Præsidium terreste, cui opponitur Maritimũ. Cic. 7. Ver. 70.
Terrigenus] Adiectiuum, uel Terrigena, terrigenæ, penul. corr. com. gen. (γηγενὴς,) Quod ex terra genitum est. Cicero 2. de Diuinat. 197.
Genus syluestre terrigenarum. Lucret. lib. 5. 283.
Gigantes terrigenæ. Lucan. lib. 3. 64.
Fratres terrigenæ. Ouid. epist. 12. 20.
Terræmotus] huius terræmotus, pen. pro. m. g. (σεισμὸς,) Dicitur quum terra incluso in se spiritu alicubi contremiscit, & moueri sentitur magno sæpe habitãtium damno. Legitur & disiunctim, interpositis dictionibus. Plin. lib. 2. ca. 84. 1. Fiunt cum terræmotu & inundationes maris, codẽ uidelicet spiritu infusi aut residentis sinu recepti. Maximus terræ memoria mortalium extitit motus, Tiberij Cæsaris principatu, XII urbibus Asiæ una nocte prostratis.
Si tecta aut ui tempestatis, aut terræmotu, aut uetustate cecidissent. Cic. 2. Off. 18.
Horribilis terræmotus. Cic. de Arusp. resp. 58.
Nouus terræmotus. Cic. de Arusp. resp. 58.
Conquassari maximis terræmotibus. Cic. 1. de Diuin. 158.
Terripudium, & Terripauium] Vide Tripudium.
Terreo] terres, terrui, territum, pen. corr. (φοβέω, πτοέω, πατασσω, δείδιμι, δειματόω, μορμολύττομαι,) terrere, pen. prod. Timorem alicui incutere. Virg. 1. Georg. 32. Et sonitu terrebis aues.
Nec me ista terrent, quæ mihi ad timorem proponuntur. Cice. Cælio lib. 2. 15. 12.
Terrere animos pestilentia & terræmotibus. Cicero 2. de Natura deorum, 20.
Horror terret animos. Virg. 2. Aeneid. 161.
Aliquem denuntiatione periculi terrere. Cic. pro Plancio, 30.
Qui omnia cæde incendijsq; terret. Cic. de Arusp. resp. 5.
Solliciti terrentur equi. Ouid. 6. Fast. 149.
Hostes terrere formidine. Ouid. 4. Metam. 161.
Hoste uicino terreor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 17.
Nubila terrent mentem. Ouid. 1. Metam. 72.
Mimaciter terrere, Vide post Mimæ.
Orbem terruit tonitru. Ouid. 14. Metam. 164.
Terrere uultu. Horat. 2. Serm. 7. 9. Id est, torutate uultus.
Territus, pen. corr. (φοβηθεὶς,) Participium, siue nomẽ ex participio: ut Territus animi, Animo conturbatus. Liu. 7. ab Vrbe 160. Ouid. 2. Metam. 90.
Venatrixq; metu uenantum territa fugit.
Virgo territa inopino uisu. Ouid. 4. Metam. 47.
Territo, territas, pen. corr. (δειδίσσομαι,) territare, Frequent. Terent. And. 4. 5. 22. Dii te eradicẽt, ita me miserã territas.
Territare & Placare, contraria. Author ad Heren. li. 4. 176.
Territare metu. Cæsar 5. bel. Gal. 24.
Territare minis. Liu. 8. ab Vrbe 140.
Terrefacio] terrefacis, pen. corr. (δειματόω,) terrefacere, Terrorem offerre. Vnde perterrefacio.
Terrifico] terrificas, pen. corr. (δειμοποιέω,) terrificare. Idem. Lucret. lib. 1. 27. Virg. 4. Aeneid. 42.
- cæcisq; in nubibus ignes
Terrificant animos.
Terrificus] pen. corr. Adiectiuum, (δειματοποιὸς,) Quod terrorem injicit, Virg. 5. Aeneid. 105. Serraq; terrificis cecinerunt omina uatis.
Fulgor terrificus. Virg. 8. Aeneid. 85.
Mugitus terrifici. Virg. 12. Aeneid. 21.
Nimbi terrifici. Ouid. ad Pisonem, 30.
Nox terrifica. Valer. 5. Argon. 80.
Stridores terrifici. Silius lib. 5. 38.
Terribilis] & hoc terribile, penult. correpta, Idem, (δειματώδης, φοβερὸς, σμερδαλέος, ἐκπληκτικὸς,) Virgil. 6. Aeneid. 56. Terribiles uisu formæ. Ibidem 60. Terribilis squalore Charon.
Ira terribilis. Virg. 12. Aeneid. 188.
Affatu terribilis. Stat. 3. Syl. 3. 15.
Aspectus terribilis. Cic. pro Sestio 14. Alter ô dij boni quàm te ter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aspectu.
Anguis terribilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 3.
Caligo terribilis. Lucret. lib. 6. 171.
Mors terribilis est ijs, quorum cum uita omnia extinguuntur. Cicero in Parad. 20.
Formæ terribiles uisu. Virg. 6. Aeneid. 56.
Sonitus terribilis. Virg. 9. Aeneid. 104.
Tubæ terribiles. Ouid. 15. Metam. 157.
Tremere tumultu terribili. Cic. in Orat. 50. Ex Ennio.
Terriloquus] pen. corr. (δειματολόγος,) Adiectiuum poeticum, ex terreo & loquor compositum, quasi loquens terrentia, & terrorem offerentia. Lucret. lib. 1. 21.
Tutemet à nobis iam quouis tempore, uatum
Terriloquis uictus dictis desciscere quæres.
Terrisonus] penultima correp. (δειματοηχὴς,) Aliud adiectiuum. Claud. 1. Paneg. 12. Nec te terrisonus stridor uenientis Alani.
Terriculum] terriculi, pen. corr. (μορμολύκειον,) Quod injicit terrorem. Liu. 5. ab Vrbe 44. gauderentq; Patres sine Tribunitiæ potestatis terriculis inuentam esse aliam uim maiorem ad coercendos Magistratus. Accius, Vbi non terricula cita sunt.
Terriculæ] Terricula quoq; inuenitur fœmineo genere. Senec. de Remedijs fortuitorum, Si fortuna, aut aliquis tibi palàm minetur, omnes eius terriculas delude.

Terror]

Digitized by Google

Terror] terroris, masc. gen. (δεῖμα, φόβος, ἔκπληξις, φόβητρον,) Timoris & motus incussio. Cic. lib. 4. Tuscul. 29. Quæ autem subiecta sunt sub metu, ea sic definiunt, Pigritiam, metum consequentis laboris: terrorem, metum concutientem. ex quo fit, ut pudorem rubor, terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus consequatur. Seruius autem terrorem & metum sic distinguit, ut terror propriè sit qui alijs infertur: inde & terribilis. Metus, quem habent timentes: unde meticulosus.

Terror, pro metu. Virg. 11. Aeneid. 72. Quòd si tantus habet mentes & pectora terror.

Liber terrore animus, Vide Liber.

Expers terroris. Catul. Argon. 59. 68.

Amens terror. Claud. 1. in Ruff. 52.

Implacabilis terror, Vide Implacabilis.

Latior terror. Tacit. lib. 20.

Multiplex terror, Vide Multus.

Mutuus terror, Vide Mutuum.

Repens terror, Vide Repens adiectiuum.

Sæuus. Silius lib. 13. 23.

Seuerus. Claud. 5. Paneg. 19.

Vanus terror. Senec. Hippol. 1. 9.

Afferre terrorem, Recensere terrores qui ab alijs fiunt. Cic. ad Atticum, lib. 6. 119. 1. Batonius autem miros terrores ad me attulit Cæsarianos.

Augere terrorem, Vide Augeo.

Cepit regem terror, Vide Capio.

Ciere magnos terrores. Senec. Oedip. 4. 13.

Concitatus terrore & metu, Vide Concito.

Demoueri terrore, aut minis. Tacit. lib. 20.

Animi terrorem discutere. Lucret. lib. 1. 30.

Discussis terroribus redire ad se. Lucr. li. 4. 202.

Exanimatus terrore. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.

Facere terrorem latiorem. Tacit. lib. 20.

Iacere atq; denuntiare terrores, Vide Iacio.

Impulsus stat terror animis. Sene. Herc. Oet. 6. 1.

Incidit terror exercitui, Vide Incido.

Incutere terrorem hostibus, Vide Incutio.

Inferre terrorem, Vide Infero.

Injicere terrorem. Cic. 5. de Fin. 53.

Inuasit terror, Vide Inuado.

Occultare causam terroris. Cic. 3. Verr. 56.

Offerre terrorem. Cæsar 1. bel. Ciuil. 282.

Pallentes terrore puellæ. Ouid. 3. de Arte 97.

Pauentes equi terrore. Ouid. 2. Metam. 86.

Trepido terrore repleta terra. Lucret. lib. 5. 9.

Armis, uiris, terrore, periculoq; mortis repulit. Cic. pro Cecin.

Gelido terrore rigebant comæ. Ouid. 3. Metam. 20. (24.

Terrori esse, Terrere, terrorẽ incutere. Liu. 4. bel. Mace. 107.

Terrore coactus iurauit. Cic. 3. Off. 153. (Ter.

Tertianus, Tertiarius, Tertio, tertius, et Tertius] Vide

Tertullianus] τερτυλλιανὸς) scriptor quidam doctus, tẽporibus nascentis Christianorum ecclesiæ.

Teruncius] teruncij, masc. gen. (τεταρτημόριον, τριώβολον) Nummus perexiguus, à tribus uncijs dictus. Plaut. Capt. 8. 17. Neq; ridiculos iam teruncij faciunt. Cic. Attico, lib. 5. 105. 2. Nos tamen, etsi hoc te ex alijs audire malo, sic in prouincia nos gerimus, quod ad abstinentiã attinet. ut nullus teruncius insumatur in quenquam. Teruncium, inquit Budæus, appellauit Cicero, quem Plinius quadrantem & triuncem uocat. Varro, Teruncius à tribus uncijs dictus, quòd sit libellæ quarta pars quomodo & quadrans assis. Cic. lib. 3. de Fin. 69. Interit magnitudine maris Ægei stillã muriæ, & ut in diuitijs Crœsi teruncij accessio.

De præda mea, teruncium non attigit quisquam. Cicero Caninio, 2. 16. 7.

Fecit palàm te ex libella, me ex teruncio. Cic. Att. li. 7. 122. 4.

Tesqua] loca augurio designata. Cic. aspera ait esse, & difficilia. Hæc Festus. Apud Varronẽ li. 6. de Ling. Lat. scribitur Tesca, & interpretatur loca quædã agrestia quæ alicuius

Deserta & inhospita tesqua. Horat. 1. epist. 14. 4. (dei sint.

Nemorosa tesqua. Lucan. lib. 6. 9.

Tessella] Vide Tessera.

Tessera] tessera, pe. corr. (κύβος,) Latinè quaternio dicitur. Vnde & id dicitur quod ex omni parte quadratum est.

Tesseræ, Quib. in tabula lusoria luditur. sunt enim quadratæ, & quibusdã punctis notatæ, quæ quũ iaciuntur, in quancũque partem incubuerint, immotam habent stabilitatẽ. τέσσαρα, id est quatuor. Cic. de Senect. 54. Nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquant & tesseras. Mart. li. 1. 17.

Iacere talos, tesseras. Cic. 2. de Diuin. 127. Oui. 3. de Arte 71.

– talorum dicere iactus
Vt sciat, & uires tessera missa tuas.

Tessera, (τέσσαρα, σύνθημα,) Signum bellicum, quod ad pugnam exeuntibus datur, propter cõfusionem: aliàs symbolũ dicitur, ut in bello Marij, Bardeus: in bello Syllæ, Apollo Delphicus: in Cæsaris, Venus genitrix. Virg. li. 7. Aen. 128.

– it bello tessera signum, Hæc Seruius. Silius lib. 15. 94.

– tacitum dat tessera signum.

Tessera, Pomponius de Origine Iuris, L. 2. Q. Fabius qui missus ad Carthaginenses legatus, quum essent duæ tesseræ positæ, una pacis, altera belli arbitrio sibi dato utram uellet deferre, utranq; sustulit, & ait Carthaginenses petere deberé utram mallent accipere.

Tesseræ frumentariæ. Signa erant frumentaria, quibus exhibitis, frumẽtũ à principe dabatur Populo Rom. Ex quo factũ est, ut tessera pro iure percipiẽdi frumẽti ponatur. Suet. in Augusto, cã. 40. Ac ne plebs frumẽtationũ causa frequentius à negotijs auocaretur, in annũ quaternorũ mensiũ tesseras dare destinauit. Iuue. Sat. 7. 18. Summula ne pereat quæ uilis tessera uenit Frumenti. Ex Budæo.

Tesseræ nummariæ etiam dicuntur, quibus exhibitis, summa nummũm præscripta repensari solet. Suet. in Augusto, cap. 41. Frumentum quoq; in annonæ difficultatibus sæpe leuissimo, interdum nullo pretio admensus est, tesseraq; nummarias duplicauit.

Tessera, Lignum utrinq; complanatum, in quo numeri describuntur, quod & talea dicitur. Plautus, Suam uterq; tesserã habet, ratio constat.

Tessera hospitalis. Fuit antiqui moris tesseram dari hospitibus dimidiatam: quam quicunq; attulisset ad hospitem, continuò agnosci posset, & hospitio accipi, tanquam amicus & uetus hospes. Hoc autem ius necessitudinis ad posteros trãsibat: propterea tesseram hospitalem diligenter obseruabãt. Plaut. Pœnulo, 16. 84.

Ego sum ipsus quem tu quæris. P. hem quid audio?
A. Antidamæ gnatum me esse. P. si ita est, iam tesseram
Confer si uis hospitalem: eccam attuli.
A. Agedum, huc ostende, est par probè: nam habeo domi. Ibidem, 15. 22.

– deum hospitalem ac tesseram
Mecum fero. Budæus.

Tesseram hospitalem confregisse dicebatur, qui ius hospitij uiolabat: hoc, ut ait Erasmus, qui sibi reditum in domum aliquam præcluserat. Plaut. Cist. 5. 27. Hic apud nos iam Alcesimarche confregisti tesseram.

Tessera, Figura geometrica, quæ & cubus uocatur, cuius meminit Macrobius lib. 1. Somnij Scipionis.

Digitized by Google

Tessella] *tessellæ, (ἐμβλημάτιον,) Diminutiuum à tessera.* Plinius *lib. 37. cap. 10. 6. Androdamas argenti nitorem habet ut adamas, quadrata, & semper tessellis similis.* Plin. *lib. 17. cap. 16. 3.*

Tessellatus] *pen. prod. Adiectiuũ, Quod tessellis, id est paruis quadratis lapillis intextum est, à tesseris, quarum forma quadrata est.* Suetonius *de Cæsare, cap. 46. Munditiarum, lautitiarumq; studiosissimum multi prodiderunt: quamuis tenuem adhuc & obæratum, in expeditionibus tessellata & sectilia pauimenta circunduliſſe.* Vitruuius *lib. 7. cap. 1. scribit pauimenta sectilia, & tesseris structa, omnes angulos æquales habere debere: & sectilia dicuntur, quoniam in particulas secta sunt, ut quocunq; uelis, possint circunferri.*

Erant *& tessellatæ quædam tunicæ, tesseris quibusdam distinctæ, unde palliorum tesseras dixit* Plinius *libr. 35. cap. 9. 5.* Hermolaus.

Tesserula] *tesserulæ, pen. corr. (κυβίσκος,)* Aliud diminutiuum. Varro *3. de Re rust. cap. 5. 15. Narrat ad tabulam, quum decumberet, quendam deprehensum tesserulas conijcientem in loculum, cum ad Consulem tractum à fautoribus competitorum.* Pers. *Saty. 5. 8.*

- scabiosum tesserula fur
Possidet.

Tesserula, *siue tessera, Lignum, utrinq; complanatum, in quo numeri describuntur, uel incisuris notantur, quod & talea dicitur.* Plinius, *Frumenti rationem tesserulis ostendebat.* Persius *saty. 5. 8.*

Tesserulæ, *Lapilli ad conficienda, sternendaq; pauimenta compositi.* Cic. *3. de Orat. 94.*

Quem lepidè lexeis compostæ, ut tesserulæ omnes
Arte pauimento atq; emblemate uermiculato. Ex Lucilio.

Tesserarius] *tesserarij, (συνθηματοφόρος,)* Qui tesseram, *id est præceptum ducis per contubernia militum nuntiat.*

Tessaradecas] *penult. corr. tessaradecadis, fœm. gen. (τεσσαρακαιδεκάς,)* Quater dena dicitur: *à tessara, quatuor: & decas, decem.*

Testa] *testæ, (κόχλος, ὄστρακον, λέπυρον, κέραμιον,)* Vas figlinum igne decoctum, quasi tosta: quòd è molli creta fabre facta torreatur, deinde coquatur. Tibul. *lib. 1. eleg. 10. 10.*

Funderet ut nato testa paterna merum. Plinius *libro 26. Si & testæ tusæ tertia pars addatur, melior materia erit.* Horatius *1. epist. 2. 14.*

Quo semel est imbuta recens, seruabit odorem
Testa diu. Iuuen. *saty. 4. 14.*

- testa alta paretur, &c.

Apta mero testa. Ouid. *2. Trist. 98.*
Curta testa. Ouid. *2. Fast. 129.*
Lubrica testa, Glacies. Ouid. *3. Trist. eleg. 10. 8.*
Pia testa. Horat. *3. Carm. ode 21. 1.*
Samiæ testæ, Vide Samos.
Ambulare cum testa. Author *ad Heren. lib. 4. 147.*
Fragmentum ossis. Cels. *lib. 7. cap. 12. Ergo specillo conquirenda est testa quæ receßit, & uolscella protrahenda est.*
Testæ, pro Calculis, quos Græci ostracos uocant.
Testa oui uel limacis. Plaut. *Pœn. 17. 49.*
Natiuæ testæ, Vide Nascor.
Testæ intelliguntur omnes pisces qui duriori cortice teguntur. Horatius *2. Serm. saty. 4. 7. Sed non omne mare est genero sæ fertile testæ.*

Testula] *testulæ, pen. corr.* Diminutiuum, *(ὀστράκιον,)* Colu. *lib. 11. cap. 3. 25. Tum testulæ uel conchæ quasi sedes in singulis subiectæ seminibus adobruuntur, ut fiant capita latioris incrementi. De capitatis porris.*

Testulæ in sitellam coniectæ. Liu. *5. bel. Pun. 15.*

Testaceus] *Adiectiuum, (ὀστρακινός,)* Quod è testa fit. *ut testaceum operimentum.* Plin. *lib. 11. cap. 37. 28.* Plin. Iunior *epist. 254. li. 10. ad Traianum de aquæ ductu Nicomedensiũ, Aliqua pars ut mihi uidetur, testaceo opere agenda erit.*
Testacea pyra, quæ etiam signina dicebantur. Plinius *libro 15. cap. 15. 3.*

Testamentum, *testamenti] Vide Testor in Testis.*

Testiculus] *pen. corr. (ὄρχις, ἀλδεῖον,)* à teste Diminutiuũ, Notæ significationis: *tam in homine, quàm in brutis dicitur.* Author *ad Herenn. lib. 3. 128. Medicus testiculos arietinos tenens.* Iuuenal. *Saty. 11. 16.*

Nec pugillares defert in balnea raucus Testiculos.

Testis] *huius testis, com. g. (μάρτυς, ἴστωρ, μάρτυς, μάρτυρος,)* Qui testimoniũ profert. *Ab eo dictus quod tueatur stãtiũ causæ: uel quòd ante stet, quasi antestis, id est antestans.*
Testis, à quo Testiculus, masc. gen. est sic dictus, quòd utilitatis testis sit. Plinius *lib. 12. cap. 49. 2. Testes pecori armẽtoq; ad crura decidui.*
Testibus præsentibus aliquid facere: cui contrarium, Clàm & furtim. Plaut. *Curc. 2. 31.*
Teste Herodoto, Quemadmodum refert Herodotus. Plinius *lib. 12. cap. 17.*
Sine teste dolere. Mart. *lib. 1. 17.*

Non luget, quisquis laudari Gellia quærit:
Ille dolet uerè, qui sine teste dolet. Seipsum exponit Martialis, *quum dicit, quisquis laudari quærit. est enim testibus hominibus dolere, uelle uideri dolere.*

Testis & conscius alicuius rei. Cic. *pro Ponteio, 5.*
Testis officij, uel rerum gestarum. Cic. *Lentulo, lib. 1. 7. 7. Idem post redit. ad Quirites 13.*
De re aliqua testis. Cic. *de Prouinc. Consul. 36. Cn. Pompeius Idẽ mihi testis de uoluntate Cæsaris, et sponsor est illi de mea.*
Testis in aliquam rem. Cic. *3. Verr. 25.*
Acerrimi testes, Vide Acer adiectiuum.
Cupidus testis, iratus, coniuratus, ab religione alienus, &c. Cicero *pro Ponteio, 10.*
Falsus testis. Iuuen. *Saty. 14. 22.* Quint. *lib. 2. cap. 17. 18.*
Grauis & Leuis testis, Contraria. Cic. *pro Quintio 50.*
Humiles testes. Quint. *lib. 5. cap. 7. 15.*
Incorruptus atq; integer testis. Cic. *1. de Fin. 107.*
Ingens testis factus inimici, Vide Ingens.
Locuples testis, Vide Locuples in Locus.
Locupletißimus & certißimus testis. Cic. *5. Verr. 116.*
Mercenarij testes, Vide Merces.
Oculatus testis, Vide Oculus.
Testis optimus. Cic. *Antonio, lib. 5. 5. 4.*
Potentes testes. Quint. *lib. 5. cap. 7. 15.*
Religiosus testis, Hoc est fidelis, qui nihil præter ea quæ uidit aut audiuit, refert. Cic. *in Vatinium, 1.*
Vituus & præsens testis. Cic. *2. de Orat. 6.*
Voluntarius testis. Quint. *lib. 5. cap. 7. 7.*
Abducere à testibus, Vide Abduco.
Testis abest somno. Ouid. *9. Metam. 97.*
Accommodare testes ad rem aliquam, Vide Accommodo.
Adhibere testes, Vide Adhibeo.
Cædere testibus, Vide Cædo.
Citare testes in rem aliquam. Cic. *4. Verr. 103.*
Citetúrque Salamis clarißimæ testis uictoriæ. Cicero *1. Officiorum 106.*
Colligere testes stultitiæ suæ quamplurimos domestico præconio. Cic. *2. de Orat. 48. Vide Colligo.*
Comperire testibus, Vide Comperio.
Conducti uendunt periuria testes. Ouid. *1. Amor. eleg. 10. 8.*
Constituere testes uel testem, Vide Constituo.

Constituere

Digitized by Google

Constituere aliquem testem & spectatorem aliquarum rerum. Cic. 1. de Orat. 56.
Dare testes. Cic. 6. Verr. 42. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 5. Fors me sermoni testem dedit. Id est forte fortuna interueni illorum sermonibus, & audiui loquentes.
Excitare testes ex monumentis annalium. Cic. 2. de Fin. 107.
Planum facere testibus. Cic. pro Quintio, 59.
Habere testem. Cic. 3. Off. 57.
Iacere testibus, Vide Iaceo.
Imponere testem, Vide Impono.
Infirmare testes, Vide Infirmus.
Producere testes. Quint. lib. 5. cap. 7. 15. Cic. 3. Verr. 8.
Recitare suum codicem loco testis. Cic. pro Rosc. Comœ. 3.
Vti testibus. Cic. 2. de Diuinat. 41.

Testimonium] testimonij, (μαρτύρων, μαρτυρία, ἐπιμαρτυρία,) notæ significationis.

Amplissimum testimonium, Vide Amplus.
Diuina testimonia. Quint. lib. 5. cap. 7. 24.
Publicum testimonium. Quint. lib. 5. cap. 3. 1.
Accipere testimonium, Vide Accipio.
Accipere publicum testimonium, Vide Accipio.
Afferre testimonium, Vide Affero.
Capere testimonium, Facere coniecturam, uel habere existimationem. Cic. Sestio lib. 5. 12. 9.
Confirmare aliquid testimonijs. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.
Dicere testimonium de ambitu. Cic. pro Sylla, 6.
Dicere testimonium. Cicero 4. Acad. 145. Non tu uerum testem habere, sed eum non sine causa falsum testimonium dicere ostenderis.
Dicere testimonij de coniuratione. Ci. pro Syl. 32. Vide Dico.
Dicere testimonium in aliquem. Quint. lib. 7. cap. 2. 39.
Dicere testimonium in aliquem & contra aliquem. Cic. 3. Ver. 67. & 3. de Nat. deor. 119. Quint. lib. 7. cap. 2. 39.
Dicere pro testimonio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 3. Vide præpositionem Pro.
Dare testimonium, Fidem facere. Cic. pro Qu. Rosc. 9. Dabit enim nobis iam tacitè uita acta in alterutram partem firmum & graue testimonium.
Dare testimonium per tabulas. Quint. lib. 5. cap. 7. 2.
Dare testimonium iudicij, pro Iudicium facere de altero. Cicer. ad Cæsarem, lib. 13. 17. 6.
Eleuare testimonia. Quint. lib. 5. cap. 7. 4.
Esse testimonio. Cic. ad Atticum, lib. 8. 163. 2. Cui rei testimonio sunt literæ quas Bussenius ad me misit.
Habere testimonium alicuius rei. Plancus Ciceroni lib. 10. 9. 1. Et pro Rosc. Comœ. 21. Alia certiora & clariora testimonia in causa haberem.
Perhibere testimonium alicuius rei. Colum. lib. 3. cap. 9.
Reddere testimonium, pro Perhibere & dicere. Quintilianus lib. 11. cap. 1.
Tribuere testimonium uirtutis alicuius. Cic. 5. Philip. 201.
Nomine deorum sancta testimoniorum fides. Cicero pro Ponteio, 17.

Testor] testaris, testatus sum, (μαρτυρέω, μαρτύρομαι,) testari, Testificari, siue testimonium dare, Fidem facere, manifestò ostendere. Cic. 2. de Nat. deor. 209. Vtræq; aũt crebræ, multæq; toto corpore intextæ uim quandam incredibilem artificiosi operis diuinique testantur. De uenis & arterijs.

Testata est gaudia cantu. Ouid. 8. Metam. 48.
Carmina testantia mores. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 9.
Testari, Testem inuocare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 3. Sed testor omnes deos, me hac una uoce à morte esse reuocatũ. Terent. Hecyr. 3. 5. 26. Neq; culpa hoc euenisse dissidiũ mea, id testor deos.
Testor deos deasq; immortales, uestrasq; maximè mentes. Cic. antequam iret in exil. 18.
Superos testatus. Ouid. 2. Metam. 60.
Sydera testor. Virg. 9. Aeneid. 88.
Testari per. Plautus, Ipsus tete per superos omnes testatur. Virgil. 3. Aeneid. 120.
Testari deum de re aliqua. Cic. pro Cluent. 153.
Testari, Denuntiare, ac palàm dicere: & nunc absolutè, nunc cum accusatiuo iunctum legitur. Cic. pro Murena 71. Ego quod facio, &c. me omnium uestrũ causa facere clamo atq; testor. Idem 7. Philip. 229. Monebo, prædicabo, denuntiabo, testabor semper deos homines q; quid sentiam. Voluntatem suam testari, eodẽ refertur. Florentinus in L. Diuus Trajanus. ff. De militari testamento, Si ergo miles, &c. conuocatis ad hoc hominibus, ut uoluntatem suam testaretur.
Testari, Affirmare. Tranquillus, Ne Marcum quidem Antoniũ inhonoratum transiuit: testatus quondam per edictum tanto impensius petere se ut natalem patris sui Drusi celebrarent, quòd idem esset & aui sui Antonij. Budæus.
Testari, Implorantis more obtestari. Cic. pro Flacc. 29. Vociferarer, & quantum maximè possem, contenderem, testarer publicanos, excitarem negotiatores: uestram etiam conscientiam implorarem. Hoc est, tutam rem permitterem eorum testimonio & arbitrio. Budæus.
Implorare & testari. Cic. pro Sylla 48.
Testari, Testamentum facere. Liu. 1. ab Vrbe 152. Qui quum ignorans nurum uentrem ferre, immemor in testando nepotis decessisset, puero post aui mortem in nullam sortem bonorum nato, ab inopia Egerio inditum nomen.

Testatus] pen. prod. (μεμαρτυρημένος,) Participium, siue nomen ex participio. Cicero 6. Verr. 25. Quod quia uidisti plures scire, cogitasti, si ei reddidisses, te minus inuidiæ habiturum: rem nihilominus testatam futuram. Id est, notã & compertam.

Clara atq; testata res. Cic. 4. Verr. 136.
Abijcere rem testatam. Cic. pro Murena, 42.
Amor testatus populo. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 1.
Probitas testata in omne tempus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 18.
Clarum, testatum, peruulgatum. Cic. 4. Verr. 72.
Si testata dici uidebuntur. Cic. in Part. 19. Id est testimonijs firmata. Cic. 2. Verr. 19. Postremò ego causam sic agam iudices, eiusmodi res, ita notas, ita testatas, ita magnas, ita manifestas proferam, ut nemo à uobis ut istum absoluatis, per gratiam conetur contendere.
Actis populi Rom. testatum. Plin. lib. 8. cap. 40. 4.
Relinquere apud aliquem testatum, Hoc est rem certam facere; & testimonijs comprobare. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2. 4. Nihil religione testatum, nihil ueritate fundatum, nihil dolore expressum. Cic. pro Flacco, 20.
A testato: cui opponitur ab intestato, Vide Intestatus.

Testatior, Comparatiuum, Magis certum. Cic. pro Cælio, 51. Nam necesse est fuisse non paucos, ut & comprehendi Licinius facilè posset, & res multorum oculis esset testatior.

Testatio] Verbale, (μαρτύρησις,) Quint. lib. 5. cap. 13. 38. Siquid ab aduersario, testationibus comprehensum, &c.

Redigere in testatum, Tabulas de re aliqua conficere. Vlpianus in Lege 1. Parag. 2. ff. Vsufructuarius quemadmodum, &c. Rectè autem facient & hæres & legatarius, qualis res sit, quum frui incipit legatarius, si in testatum redegerint: ut inde possit apparere, an & quatenus rem peiorem legatarius fecerit.

Testato] Aduerbium. Vlpian. in L. Si procuratorem. §. Si ignorantes. ff. Mandati uel contrà, Sed & si testato conuenerunt debitorem, ut si ipse putaret, appellaret, &c.

Digitized by Google

Denuntiare alicui teſtato, Expreſsè & apertè prædicere. Vlpi. in L. 1. §. Licet autem. ff. De periculo & ratio. rei uend.

Teſtato & Inteſtato decedere, contraria. Paulus in fraudem. Parag. 2. ff. De iure fiſci.

Teſtamentum] teſtamenti, (διαθήκη,) Extrema uoluntas. Dictum quòd ſit uoluntatis noſtræ ueluti teſtimonium. Vnde & ultima uoluntas appellatur. Vlpianus in L. 1. Qui te ſtamentum fac. poſſ. Teſtamentũ eſt uoluntatis noſtræ iuſta ſententia de eo quod poſt mortem fieri uoluerimus.

Libertas teſtamentorum. Quint. lib. 3. cap. 6. 61.

Subiector teſtamentorum. Cic. 2. in Catil. 30.

Improbum teſtamentum, Vide Improbus.

Inofficioſum teſtamentum, Vide Inofficioſus.

Cauere teſtamento, Vide Caueo.

Componere teſtamentum, Facere, & in ordinem redigere. Cic. ad Atticũ, lib. 15. 328. 4. Vetus exemplar legit teſtimoniũ.

Conſcribere teſtamentum. Cic. de Aruſp. reſpon. 39.

Si in teſtamento deducta ſcripta non ſint. Cice. 2. de Legib. 80.

Facere teſtamentum. Cic. 3. Verr. 78. Multi teſtamenta eodem modo fecerunt.

Irritum teſtamentum facere. Cic. 2. Philip. 106.

Habere factionem teſtamenti. Cic. Trebatio lib. 7. 22. 2.

Improbare teſtamentum, Vide Improbus.

Teſtamento tutorem inſtitui, uel fieri, aut creari: Hoc eſt, ex teſtamento, uel per teſtamentum. Liu. 1. ab Vrbe 157.

Mutare teſtamentum. Cic. pro Cluentio, 23.

Nuncupatum teſtamentum, Vide Nuncupo.

Obſignare teſtamentum. Cic. pro Milone 36.

Relinquere teſtamento. Cic. 3. Off. 125.

Reſignare teſtamentum. Horat. 1. epiſt. 7. 2.

Ruptum & Ratum teſtamentum, contraria. Cic. 1. de Or. 84.

Dolabellam uideo Liuiæ teſtamento cum duobus cohæredibus eſſe in triente. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 3.

Supponere & ſubijcere teſtamenta, Hoc eſt, falsò & doloſè deferre uel proferre. Cic. in Parad. 55. Si teſtamenta amicorũ expectas: aut ne expectas quidem, at ipſe ſupponis. Et 4. Philip. 389. Subijcere teſtamenta.

Supponere falſa teſtamenta. Cic. 1. de Legib. 64.

Teſtamentarius] Adiectiuum, (διαθετικὸς,) Quod ad teſtamentum pertinet. Vnde teſtamentariæ tabellæ, & teſtamentaria lex quæ Cornelia dicitur, quæ irrogat pœnam ei qui teſtamentum uel aliud inſtrumẽtum ſignauerit, ſcripſerit, recitauerit. Plin. lib. 35. cap. 2. 5. Quum Scipionis Aſiæ cani tranſiſſet atrium, uidiſſetq; adoptione teſtamentaria Salutionis (hoc enim ei fuerat cognomen) Africanorum decore notam irrepentem Scipionum nomini.

Teſtamentarius] Subſtantiuum, (ῥαδιουργὸς,) Qui teſtamenta falſa conficit & ſupponit. Cicero libro 3. Offic. 95. Neque enim de ſicarijs, ueneficis, teſtamentarijs, furibus, peculatoribus hoc loco diſſerendum eſt. Idem pro Seſtio, 31.

Teſtamentarium] (διαθηκόγραφος,) Notarius, Cõfector & ſcriptor teſtamentorum. Calliſtratus ad legem Corneliam de falſis, L. Diuus, Si quis duobus hæredibus inſtitutis adiecerit, ut ſi alter hæres ſine liberis deceſsiſſet, ei qui ſupereſſet, & liberos haberet, hæreditas redderetur, uel ſi ſine liberis uterq; deceſsiſſet, ut hæreditas deinde alia manu ſcriptori teſtamenti reſtitueretur, placet teſtamentario pœnam legis Corneliæ remitti. Ibidem Paulus, L. Impuberem, Si teſtamentarius ſeruo ſuo fideicommiſſariam libertatem dederit, uideamus ne id extra pœnam ſit. Budæus.

Teſtificor] pen. corr. teſtificaris, (διαμαρτύρω,) teſtificari, Teſtari, atteſtari, notum facere, uel teſtibus firmare. Ci. 4. Tuſ. 88. Nos aũt, ut teſtificor ſæpe, de ſapiẽte quærimus.

Teſtificor me à te rogatum. Cic. in Orat. 19.

Teſtificor me expertem belli fuiſſe. Cic. Attico, lib. 8. 153. 2.

Teſtificari ſententiam ſuam. Cic. Attico, lib. 8. 145. 3.

Teſtificari aliquid cũ ſumma hominũ frequẽtia. Ci. 7. Ver. 14.

Teſtificari deum, pro Teſtari, & in teſtimonium inuocare. Cic. Attico, lib. 10. 201. 1.

Teſtificatus] pen. prod. (μεμαρτυρημένος,) Participium. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 10. Illud ineſt tamen commodi, quod & mihi & cæteris amicis tuis nota fuit, & abs te aliquando teſtificata tua uoluntas omittendæ prouinciæ.

Lingua teſtificata deum. Ouid. epiſt. 10. 27.

Statim teſtificati diſcederent. Cic. pro Cecinna, 33.

Teſtificatio] Verbale, (διαμαρτύρησις,) approbatio quæ teſtibus, uel multis teſtimonijs fieri ſolet. Cic. de Claris Ora. 151. Quinetiam memini, quũ accuſatione ſua Quinto Geſſio crimini dediſſet, ſibi eum uenenum parauiſſe, idq; à ſe eſſe deprehenſum, ſeſeq; chirographa, teſtificationes, indicia, quæſtiones, manifeſtam rem, deferre diceret. Idem ad Lentulum, libro 1. 15. cum ſumma teſtificatione tuorum in ſe officiorum.

Teſtu] (κλίβανος,) Varro de Lingua Latina, indeclinabile pro teſta poſuit.

Teſtuaceum] teſtuacei, (κλιβανίτης,) Quod in teſtu calido coquebatur, ut ait idem Varro lib. 4. de Ling. Lat. condimẽtum ex uarijs eſculentis: à teſtu, ſub quo calido coquitur.

Teſtudo] pen. prod. teſtudinis, fœm. gen. (χελώνη,) Animal tardigradum: ſic dictum, ut ait Varro, quòd teſta tegatur. Plin. lib. 9. cap. 10. 3. Dentes non ſunt teſtudini, ſed roſtri margines acuti, ſuperna parte inferiorem claudente, pyxidum modo. In mari conchylijs uiuunt, tanta oris duritia, ut lapides comminuant. In terram egreſſæ, in herbis pariunt ouа, auium ouis ſimilia ad ducenta numero. Eaq; defoſſa extra aquas & cooperta terra, ac pauita corpore, & complanata, incubant noctibus. educant fœtus annuo ſpatio. Cic. 2. de Nat. deor. 184.

Teſtudo, Machina bellica, erat autem materia tabulatis contexta, & corijs cilicinis aut centonibus, & alijs quæ difficulter comburi poſſunt, contecta. Hæc intrinſecus habet trabem, quæ unco præfigebatur ferreo, & falx uocabatur, ab eo quòd incuruata eſſet, & de muro extraheret lapides. Retro enim ducebatur trabs funiculis ſuſpenſa, ut reducta impetuoſius feriret: ideoq; & teſtudo dicta à ſimilitudine reptilis, quòd caput nũc exerat, nũc reducat. Silius lib. 1. 73.

Tandem condenſis arctæ teſtudinis armis, &c.

Hoc etiam inſtrumentum arietem appellant, ab eo quòd aries fronte pugnat. Cæſar 5. bel. Gal. 156. Reliquisq; diebus turres ad altitudinem ualli, falces teſtitudinesq;, quas ijdem captiui docuerant, parare ac facere cœperunt. Virgil. 2. Aeneid. 88.

- obſeſſumq; acta teſtudine limen. Lucan. lib. 3. 95.

Vt tamen hoſtiles denſa teſtudine muros
Tecta ſubit uirtus, &c. Stat. 10. Theb. 105. Scrutaturq; cauas cæca teſtudine turres.

Teſtudo, (ἀμφίβασις,) Continuata ſcutorum ſeries curuata in formam teſtudinis. Liuius 10. ab Vrbe, 145. Galli teſtudine facta, conferti ſtabant. Cæſar 5. bell. Gall. 58. At milites legionis ſeptimæ teſtudine facta, & aggere ad munitiones adiecto, locum cœperunt. Liuius. Ipſe ſcalas ferri ad muros ab omni parte muri iuſsit, ac teſtudine ad portas ſucceſsit. Id eſt continuata ſcutorum crate ſuper capita. Idem 4. bel. Maced. 152. Virg. 9. Aeneid. 105.

- quum tamen omnes
Ferre libet ſubter denſa teſtudine caſus.

Teſtudo,

Digitized by Google

Teſtudo, alia ſignificatione apud Celſum legitur, in l. Labeo. ff. De ſupellectile le. Nam fictili, aut linea, aut uitrea, aut ærea denique ſupellectili utebantur: nunc ex ebore atque teſtudine & argento, iam ex auro etiam atque gemmis ſupellectili utuntur.

Teſtudo, pars citharæ. Cic. 2. de Nat. deor. 217. Quocirca & in fidibus teſtudine reſonatur, aut cornu: & ex tortuoſis locis & incluſis ſoni referuntur ampliores. Teſtudinem organum, teſtudinis animalis formam habere docet Cicero de Diuinat. Budæus.

Acuta teſtudo. Martial. lib. 13. 86.

Blanda teſtudo. Claud. 8. Paneg. 50.

Callida teſtudo reſonare ſeptem neruis. Hora. 3. Car. ode 11. 1

Cana teſtudo. Horat. Epod. 14. 2.

Teſtudines] (ἀψίδες, θόλοι, ϝοαὶ, Loca dicuntur in ædificijs camerata ad ſimilitudinem aquatilium teſtudinũ, quæ duris tergoribus ſunt & incuruis. Virg. 1. Aeneid. 102.

Tum foribus diuæ, media teſtudine templi.

Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 1. Igitur teſtudo (ut periſtylum tectum tegulis, aut rete) fit magna, in qua milia aliquot turdorum ac merularum includere poſſint. Virg. 2. Geor. 92

Nec uarios inhiant pulchra teſtudine poſtes.

Thalami culti teſtudine. Ouid. 2. Metam. 148.

Teſtudineatus] penult. prod. Adiectiuum, (ἀψιδωτὸς,) Quod concauum & incuruum eſt, teſtudinis more. Colum. lib. 12. cap. 15. 2. Teſtudineatum tectum. Plin. lib. 33. cap. 11. 7. Sed & teſtudineatum in uſum uenisse.

Teſtudineus] Adiect. (καμαρωτὸς,) Quod eſt teſtudinis.

Teſtudineum Hexaclinon, Opere teſtudineato factum: nam id antiquis ſummo in pretio fuit, quod opus Carbilius Pollio primus inſtituit. Martial. lib. 9. 62.

Teſtudineus gradus, Id eſt tardus. Plaut. Amphit. 15. 53.

Teſtus] huius teſtus, maſc. g. (κλίβανος,) Tegmen teſtaceũ, ſub quo placẽtæ & alia coquuntur. Cato, In foco calido ſub teſtu coquitur leuiter. Idem cap. 84. Vbi bene omnia commiſcueris, in catinum indito: catinum teſtu operito.

Teſtũ etiam dicitur, neutro gen. Plin. lib. 32. ca. 7. 15. Sub æreo teſto. Hoc Græci uocant clibanum: unde Panis teſtaceus apud nos dicitur, quem illi clubanitin.

Teſtuaccus] Adiectiuum. Vide Teſtu.

Tetanicus] pen. cor. Adiectiuum, (τετανικὸς,) Tetanicus autem dicitur qui eo morbo laborat, qui tetanus Græcis dicitur, nempe quum muſculi qui ſecundum ſpinam ſunt, rigent ita, ut ſe inflectere non poſſint. Id quum anterior pars afficitur, ut ſi mentum pectori annectitur, emprosthotonus quum poſterior, opiſthotonus, ut ſi caput ſcapulis: quum uerò ambæ rigent ex æquo, tetanos uocatur, ut ſi ceruix rẽcta & immobilis intenditur: etiam ſi, ut ait Celſus lib. 4. ca. 3. quidam minus ſubtiliter & diſcretè his nominibus utuntur. Plin. lib. 23. cap. 7. 10. Datur tetanicis & ſpaſticis. Ibidem, cap. 1. 35. Neq; in opiſthotono, tetano, nec ſingultientiõus, nec ſi cum febre dyſpnœa ſit.

Tetanothra] pen. pro. dicuntur quæ uim habent erugandi & læuigandi cutem. Plin. lib. 32. cap. 7. 7. Vtilem eam in capitis doloribus affirmant, & tetanothris.

Tetartæus] Adiect. (τεταρταῖος,) Quartanus. Colu. lib. 3. cap. 20. 3. Quod deinde proximum à primo, tum quod eſt tertiæ notæ uel quartæ, quodq; eatenus uelut lectarũ quoddam contenti ſimus tetartæo. De generibus uitium.

Tetartemorion] (τεταρτημόριον,) Græca dictio, quadrantem ſignificans: qua dictione utuntur, qui de uarietate naſcendi præcepta tradunt, quòd dum annorum ſumma colligitur, quater extrahi & quater multiplicari debet. Plin. lib. 7, cap. 49. 1. De uarietate naſcendi, Durat & ea ratio, quam Petoſiris ac Necepſos tradiderunt, & tetartemorion appellant, à trium ſignorum portione, qua poſſe in Italiæ tractu CXXVI. annos uitæ contingere apparet.

Teter] tetra, tetrum, (βλοσυρὸς,) Quod eſt malum, fœdum, & pollutum, crudele, & inſuaue: tum ad mentem pertinẽs, tum ad cæteros ſenſus. ut, Bellua tetra, teterrimus hoſtis, teterrima mens. Plaut. Moſtel. 8. 139.

Nullum ædepol hodie genus eſt hominum tetrius.

Abſynthia tetra, Vide Abſynthium.

Aqua teterrima. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 2.

Tetra & immanis bellua. Cic. 4. Tuſcul. 68.

Cadauera tetra. Lucret. lib. 2. 84.

Cauſa teterrima belli. Horat. 1. ſerm. ſaty. 3. 22.

Colores tetri fœda ſpecie. Lucret. lib. 2. 85.

Cruciatus teter. Cic. 2. de Finib. 151. Ex poeta.

Diſcordia tetra. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 12.

Facinus tetrum. Senec. Thyeſt. 8. 32.

Homo teter. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 6. Ita uir clariſſimus ab homine teterrimo acerbiſſima morte eſt affectus. Vetus codex habet deterrimo.

Hyems teterrima. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 15. 2.

Libido tetra. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 7.

Morbus teter. Catul. de Lesbia, 71. 5.

Nox tetra nimborum. Lucret. lib. 4. 35.

Odor teter. Colu. lib. 7. cap. 5. 16. Virg. 3. Aeneid. 46.

Ore tetro ſpirans flammas. Lucret. lib. 2. 141.

Sanguinis tetri profluuium. Lucret. lib. 6. 243.

Sapor teter. Lucret. lib. 6. 5.

Sententia tetra. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 10. 7.

Spiritus teter. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.

Tenebræ tetræ. Cic. 2. de l. Agraria, 51.

Vlcera tetra. Lucret. lib. 5. 199.

Perditorum teterrimus. Cic. 1. Tuſcul. 127.

Teter in aliquem. Cic. 1. Tuſcul. 153.

Tetrè] tetrius, teterrimè, (βλοσυρῶς,) Aduerbium. Cic. 12. de Diuin. 108. Multaq; facere impurè ac tetrè cum temeritate & impudentia. Idem pro Domo ſua, 81. Quòd ſeuerè de religione decerneret, impurißimè, teterrimeq; uiolaſtis.

Tetro] tetras, tetrare, Fœdare, horridum obſcuriúmue facere. Pacuuius in Peribœa, Belluarum ac ferarum aduentus ne tetret loca. Nonius.

Tethys] huius Tethys & Tethyos, datiuo Tethyi, (τέθυς,) Cœli & Veſtæ filia, coniunx Neptuni & Nympharũ mater, ut ait Salluſtius. At Ouid. lib. 5. Faſt. 17. uidetur ſentire illam fuiſſe Titani filiã, qui fuit Saturni frater, natu maior. Ait enim, Duxerat Oceanus quondã Titanida Tethyn. Vnde & Oceani uxorem illam fuiſſe conſtant, quæ quandoq; pro mari ponitur. Tethys autem maior filia fuit Cœli & Terræ. Catul. de coma Berenicis, 61. 14.

Aequora Tethyos. Lucan. lib. 3. 47.

Antra ſonantia Tethyos. Stat. 1. Achil. 108.

Cana Tethys. Ouid. 2. Faſt. 39.

- canamq; petit Saturnia Tethyn.

Grandæua Tethys. Valer. 2. Argon. 8.

Reciproca Tethys. Silius lib. 3. 12.

Vaga Tethys. Lucan. lib. 6. 14.

Tetradoron] penul. prod. (τετράδωρος,) Quatuor palmorum. Plinius lib. 35. cap. 14. 3. Vitruuius libro 2. ita quod eſt quoquouerſus quinque palmorum, pentadoron: quod quatuor, tetradoron dicitur.

Tetradrachma] tetradrachmæ, uel tetradrachmum tetradrachmi, (τετράδραχμα,) nũmus quaternas ualẽs drachmas. Liu. 4. bel. Mac. 193. Ad hoc clypei argentei decem, ſignati argenti octoginta quatuor millia fuere Atticorum,

tetradrachmam uocant, trium ferè denariorum in singulis argenti est pondus. Ibidem, 7. 189. Prælata sunt in eo triumpho signa militaria ducenta triginta: & argenti infecti tria millia pondo, signati tetradrachmûm Atticûm centum tredecim millia. Cassium ad Ciceronem, 12. 13. 13. Nam iam ternis tetradrachmis triticum apud Dolabellã est, nisi quid nauibus Laodicenorum supportarit, citò fame pereat necesse est. Famem instantem significat ex caritate frumenti, quũ medimnus duodenis drachmis ueniret, id est seni modij Romani & semisextarius noster ducato uno. Budæus.

Tetragonus] pen. pro. siue tetragonum, (τετράγωνος,) dicitur quadrangulare, siue quadratum.

Tetragrammaton] pen. corr. (τετραγράμματον,) genitiuus pluralis, id est quatuor literarum, ut Nomen tetragrammaton.

Tetrapharmacon] pen. cor. (τετραφάρμακον,) Cibi genus, quod ex quatuor pretiosis obsonijs constabat, phasiano, sumine, perna, & crustulo.

Tetrapolis] penu. corr. (τετράπολις,) dicta est Antiochia regio cognominata, ut ait Strabo lib. 16. in qua sunt quatuor insignia oppida.

Tetraptotum] pen. pro. (τετράπτωτον,) nomen dicitur quod per quatuor casus uariatur: ut spes, spei, spem, spe.

Tetrarcha] tetrarchæ, (τετράρχης,) Qui partem regni quartam detinet. Cic. ad Atticum lib. 2. 24. 4. Qui regna, qui prædia tetrarchis, qui immanes pecunias paucis dederunt. Lucan. lib. 7. 46.

Siccique sed plurima campi
Tetrarchæ, regesq; tenent, magniq; tyranni.

Tetrarchia] tetrarchiæ, (τετραρχία,) Huiusmodi principatus. Cic. 1. de Diuinat. 52. Tetrarchiæ regno pecuniaq; multatus, Idem pro Deiotaro, 29. Negat unquam se à te in Deiotari tetrarchia pedem discessisse.

Tetrastichon] pen. corr. (τετράστιχον,) Græcis dicitur, quum tantum quatuor uersibus sententia comprehenditur ut distichon, quum duobus. Martial. lib. 7. 84.

Quòd non insulsè scribis tetrasticha quædam, & c.

Tetricus] pen. corr. uel Tetrica, (τέτρικος,) Mons in Sabinis asper atq; arduus. Virgil. 7. Aeneid. 143.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemq; Seuerum,
Casperiam colunt. A quo monte

Tetrici] (σκυθρωποί,) dicti sunt homines, tristes & seueri. Martial. lib. 6. 10.

At quàm non tetricus, quàm nulla nubilus ira,
Quàm placido nostras legerat ore preces?

Colum. lib. 8. cap. 11. 1.

Pauonum educatio magis urbani patrisfamiliæ, quàm tetrici rustici curam poscit.

Lustra tetrica. Stat. 9. Thebaid. 123.

Puellæ tetricæ. Ouid. 1. de Arte, 145.

Tetricitas] pen. corr. tetricitatis, (σκυθρωπασμὸς,) Ouid. ad Pisonem, 21.

Talis inest habitus, qualem nec dicere mœstum,
Nec fluidum, læta sed tetricitate decorum Possumus.

Tettigometra] pen. prod. (τεττιγομήτρα,) Cicadarum matrix, ut Ortygometra coturnicum.

Teuca] (τεύκη,) regina Illyricorum, quæ ob castitatis meritum meruit ut longo tempore uiris fortissimis imperaret, & Romanos sæpe frangeret. Hæc, ut author est Plin. lib. 34. cap. 6. P. Iunium, & T. Coruncanum, legatos summa Romanorum iniuria, interemit.

Teucer] uel Teucrus, (τεῦκρος,) Scamandri Cretẽsis filius, in Troade unà cum Dardano genero regnauit, unde Iliensium regum fluxit origo.

Maximus pater Teucrus. Virg. 3. Aeneid. 22. Alter fuit Telamonis filius, ex Hesiona Laomedontis regis filia, & Priami sorore. Is Salamina Cypri condidit, ut testatur Iustinus lib. 44. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Primúsue Teucer tela Cydonio
Direxit arcu.

Hic ab Homero sagittis peritissimè usus, ut inquit Acrõ, inducitur. Fuit & Teucer, quidam Cyzicenus, qui scripsit de terra quæ profert aurum: de Cyzicenorum rebus: aliaq; cõplura à Suida commemorata.

Teucer, Possessiuum, (τευκρὸς,) Idem quod Troianus, ut est apud Virgilium.

Campi Teucri. Stat. 1. Achil. 18.

Teucria] Teucriæ, (τευκρίαι,) Virg. 2. Aeneid. 6.

Ergo omnis longo soluit se Teucria luctu.

Theuchitis] (τευχῖτις,) Iunci species. Plin. li. 21. c. 10. 9.

Teucrion] (τεύκριον,) Herba. Plin. lib. 25. cap. 5. 7. Inuenit & Teucer eadem ætate teucrion, quam quidam hemionuocant, spargentem iuncos tenues. folia, parua, asperis locis nascentem, austero sapore, nunquam florentem: Neque semen gignit. Medetur lienibus. Constatq; sic inuentã: Quũ exta super eam proiecta essent, adhæsisse lieni, eumq; exinanisse. Ob id à quibusdam splenion uocatur. Narrant sues qui radicem eius edunt, sine splene inueniri. Idem lib. 24. cap. 15. 1. Chamædrys herba est, quæ Latinè trissago dicitur. Aliqui eã chamædropem, alij teucrion appellauere. Folia habet et magnitudine mentæ, colore & diuisura quercus.

Teuderium] (τευθέριον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. urbs Germaniæ: hodie Padeburna, uulgò Badborn.

Teumesus] pen. prod. (τευμησσὸς,) Mons Bœotiæ, à quo leo Teumesius dictus, inauditæ magnitudinis, qui omnibus terrori erat, quem Hercules adhuc penè puer occidit, eiq; pellem detraxit, qua postea pro pallio semper usus est. Est etiam hoc nomine fluuius, & regio, & paruulum oppidũ in Thebanis finibus. Hoc leo à Ioue in cœlum translatus dicitur, ut gloriæ Herculis cõsuleret, qui eum inermis occidit.

Amnis Teumesius. Stat. 9. Thebaid. 63. (rat.

Cornus Teumesia. Stat. 2. Thebaid. 125.

Leo Teumesius. Stat. 4. Thebaid. 18.

Teutates] pen. prod. (τευτάτης,) lingua Gallica dictus est Mercurius, qui ab illis humano sanguine placabatur. Hunc Plato inuentorem fuisse Geometriæ & Astronomiæ atque talorum scribit. Lucan. lib. 1. 8.

Et quibus immitis placatur sanguine diro
Teutates, horrensq; ferisq; altaribus Hesus.

Vide Lactantium libro 7.

Teuthrania] (τευθρανία,) Plinio lib 5. cap. 3. Regio est supra Aeolida & partem Troadis in mediterraneo, quam Mysi antiquitus tenuere. Stephanus Teuthraniam à Teuthrante dictam esse censet. Hinc

Teuthras] Teuthrantis, (τεύθρας,) rex Misiæ, quem Stephanus & Eustathius patrem Thespij dicunt, filium Pandionis: quorum sententiam Ouidius secutus uidetur, quum Teuthrantiam turbam Thespij quinquaginta filias ab Hercule compressas innuit, epist. 9. 11. Alij autem Teuthrantiam turbam non ab auo Teuthrante, sed à Teuthranto Atticæ oppido dictam esse uolunt: ubi admiranda pictura uisebatur, ut hæc ab Hercule gesta erant, ad quam uisendã Germanicus Cæsar suo carmine descendisse se testatur.

Teuthranteus] penult. produ. Adiectiuum, (τευθρανιτικὸς,) Ouid. 2. Metam. 49.

Peneusq; senex, Teuthranteusq; Caycus.

Teutoni] penult. correp. (τεύτονοι,) Qui & Teutones & Teutonici dicuntur Plinio libr. 4. cap. 14. Germaniæ populi

populi, sic dicti à Teutone deo, quem terra ortum existimabant. Lucan. lib. 6. 51.
Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Teutonicus] pen. corr. Adiectiuum, (τευτονικὸς,) ut Teutonici capilli, quales Teutones gestare solent, hoc est flaui. Martial. lib. 14. 26. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.
– & Teutonicas Roma refringat opes.

Furor Teutonicus. Lucan. lib. 1. 53.

Teutosagi] Vide Tectosages.

Texo] texis, texui uel texi, textum, (ὑφαίνω, ἐργαζέω, λοξολίζω, ἐποίχομαι,) texere, Struere, componere, concinnare, construere: quod propriè de tela dicitur. Terent. Heaut. 2. 3. 44. Texentem telam studiosè ipsam offendimus.

Vestes texere. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 12.

Ea tela texitur, & ea uiuendi ratio incitatur in ciuitate, Prouerbialiter à Cicerone dictũ, pro, Id iam in ciuitate passim fieri conspicitur. Cic. 3. de Orat. 125.

Piscellam texit hibisco. Virg. eclog. 10. 15.

Flores texere. Ouid. 10. Metam. 25.

Basilicam texere, Construere, metaphoricè dictum. Cicero ad Atticum, lib. 4. 86.

Carina texitur suis costis. Ouid. epist. 15. 22.

Nauigium texere, Construere. Plin. lib. 13. cap. 11. 5.

Nidos texere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 9.

Sepes texendæ. Virg. 2. Georg. 75.

Togam texere alicui, per translationem. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 19. Sed tamen togam prætextam texi Oppio. Interpres texi, ornaui interpretatur.

Causas texere lethi. Propert. lib. 3. eleg. 7. 6.

Epistolas texere, Ornare. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. 3.

Texere opus. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 21. 2.

Plagas texere. Ci. 4. Acad. 26. 4. Vt quum plus uno uerum esse non possit, iacere necesse sit tot, tam nobiles disciplinas, quàm de oculorum sensuumq; reliquorum mendacijs, & de sorite, aut pseudomeno, quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt.

Textus] Participium, (ὑφασμένος,) Virgil. 2. Aeneid. 37.

Adamas textus, Vide Adamas.

Iter textum cæcis parietibus. Virgil. 5. Aeneid. 118.

Textus] huius textus, (ὕφασμα,) Plin. lib. 9. cap. 35. 13. Alterno textu fulgentibus, toto capite crinibus, &c. Idem li. 18. cap. 7. 11. Grana in stipula crinito textu spicantur.

Textum] texti, (πλέγμα,) Martial. lib. 5. 114.
Et dona matrum uimineo ferunt texto.

Textum orationis, pro Stylo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque illud in Lysia dicendi textum tenue atq; rasum lætioribus numeris erat corrumpendum.

Illustre textum. Stat. 6. Thebaid. 74.
Purpura nempe mihi, pretiosaq; texta dabuntur.
Ouid. epist. 16. 44.

Pinea texta carinæ. Catull. Argon. 59. 2.

Clypei non enarrabile textum. Virgil. 8. Aeneid. 124.

Textilis] & hoc textile, pen. corr. (ὑφαντὸς,) Quod textum est. Cic. 5. Tusc. 86. Collocari iussit hominem in aureo lecto strato pulcherrimo, textili stragulo, magnificis operibus picto. Virgil. 3. Aeneid. 97.
Textilibusq; onerat donis.

Textilia serta. Martial. lib. 6. 80.

Textilis uestis, ante cuius usum fuit nexilis uestitus. Lucretius, lib. 5. 271.
Nexilis antè fuit uestis, quàm textile tegmen.

Auro textili fulgens monile. Senec. Medea, 7. 29.

Textilis pictura, quæ in tapetis fieri aut tela solet. Ci. 6. Ver. 2.

Textilis pestis. Cic. 2. Tusc. 32.

Textilis umbra palmitis, Quæ multis palmitibus intertextis fit. Mart. lib. 12. 27.

Textile, Subst. Liu. Decad. 5. lib. 5. 144. Naui regia onerata Macedonicis spolijs, non insignium tantum armorum, sed etiam regiorum textilium. Ibidem, Tabulæ pictæ, textilia: tantum argenti, cælati tantum auri, &c.

Textor] textoris, masc. gen. (ὑφαντὴς, ἐργαζὸς,) Qui texit. Cic. pro Plancio, 51. Si pro fabro, aut pro textore emimus. Iuuen. Saty. 9. 3.
– pingues aliquando lacernas
Munimenta togæ, duri, crassiq; coloris,
Et malè percussas textoris pectine Galli.

Textrix] textricis, penul. prod. fœm. gen. (ὑφαντρια,) Quæ texit. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 13.
Atque aliqua assidue textrix operata Mineruam Cantat.

Textura] texturæ, pen. prod. (ἐργαζία,) Opus, siue actus ipse textoris uel textricis.

Tenuis textura. Lucret. lib. 3. 43.

Textrina] textrinæ, pen. prod. (ἐργαζεῖον,) Locus in quo texitur. Cic. 6. Ver. 52. Nulla domus in Sicilia locuples fuit ubi iste non textrinam instituerit.

Textrina] (ὑφαντικὴ,) Ars seu scientia texendi. Plin. lib. 11. cap. 24. 3. Quàm non ad hoc uidetur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quædam politura artis ipsa per se tenax ratio textrinæ. Vetus exemplar sic habet, Et quadam politurę arte, ipsa per se tenax ratio tramę?

Textrinum] textrini, pen. pro. (ὑφαντεῖον,) Locus in quo texitur. Cic. 6. Verr. 91. Quod tamen isti textrinum per triennium ad muliebrem uestem conficiendam fuit.

Textorium] Adiectiuum. Seneca epist. 114. Textorium, inquis me hercule totum istud est: quod quum maxime agitur, dissilio risu.

T H

Thais] (θαΐς,) Alexandrina, nobilis meretrix fuit, quæ Atticam iuuentutem in sui amorem pellexit. Hanc suis carminibus celebrauit Menander, comicus poeta Græcus, unde & Menandrea dicta est. Propertius lib. 2. eleg. 6. 1.
Fuit & Thais altera, à diuo Pannutio admonita, quæ relicto meretricio, sancta mulier euasit. Nam ignotus ad eam ingressus, secretum petebat magis ac magis: illa uerò dicente nemimem nisi Deum posse conspicere: ille sumpta hac occasione, ad Dei metum ac religionem, eam est exhortatus, qui posset etiam occulta conspicari & plectere. Volateranus lib. 20.

Thalamus] thalami, pen. cor. mas. gen. (θάλαμος, παστὸς) Coniugis utriusq; cubiculum. Virg. 9. Aeneid. 56. Ferreiq; Eumenidum thalami. Sæpe autem apud poetas pro ipso coniugio sumitur.

Certamen thalami. Ouid. 10. Metam. 64.

Consors thalami, Coniux, Vxor uel maritus. Oui. 10. Met. 50.

Cultus thalamus ebore & testudine. Ouid. 2. Metam. 148.

Geniales thalami. Claud. 2. in Ruffi. 20.

Iugales thalami. Valer. 1. Argon. 46.

Marmoreus thalamus. Virgil. 4. Aeneid. 79.

Vidui thalami. Valer. 2. Argon. 75.

Apparare thalamos, Senec. Troad. 10. 8.

Expertem thalami uitam degere. Virgil. 4. Aeneid. 110.

Felici thalamo dotare aliquam. Senec. Troade, 10. 3.

Habet aliquem thalamus, Qui incumbit thalamo. Virgil. 6. Aeneid. 104.

Inire thalamum. Ouid. 4. Metam. 66.

Inuadere thalamum alicuius. Virg. 6. Aeneid. 125.

Lædere thalamos stupro. Senec. Herc. fur. 6. 31.

Miscere thalamos. Senec. Hippol. 12. 6.

Petere

Petere thalamos. Ouid. 6. Metam. 140.
Tenere thalamos alicuius. Senec. Octau. 6. 2.
Pudicos thalamos uiolare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.
Thalamos, pro alueolis apium. Virgil. 4. Georg. 38.
Pòst, ubi iam thalamis se composuere, siletur In noctem.

Thalassicus] (θαλασσιλὸς,) color, similis fluctibus marinis. Græci enim thalassan mare dicunt. Plautus, Nescio quis tecum incedit ornatu thalassico. Idem Milit. 16. 42. Pallium habeas ferrugineum: nam is color thalassicus.

Thalassinus] pen. corr. (θαλασσινὸς,) ut Vestis thalassina. Lucret. lib. 4. 224. Hoc est Veneti coloris & marini.

Thalassio] (ὑμέναιος,) carmen nuptiale, ita dictum à uoce quam in nuptijs efferebant, quæ erat thalassius. Liu. 1. ab Vrbe, 38. Signoq; dato iuuentus Romana ad rapiendas uirgines discurrit: magna pars fortè, ut in quem quæq; inciderat, rapt as quasdam forma excellentes primoribus Patrum destinatas, ex plebe homines, quibus datum negotium erat, domos deferebant. Vnam longè ante alias specie ac pulchritudine insignem à globo Thalassij cuiusdam raptam ferunt: multisq; sciscitantibus cuinam eam ferrent, identidem, ne quis uiolaret, Thalassio ferri clamitatum, inde nuptialem hanc uocem factam. Varro scribit Thalassionem in nuptijs signum esse lanificij. Thalassionem enim uocabat quasillum uas lanificijs aptum. Plutarchus uerò hanc in nuptijs uocem primò habitam fuisse affirmat, quòd Græcis θαλάσσιον lanificium uocant, ea ratione ut prouocarentur uirgines ad opera, & potissimum ad lanificium. Catull. Epithal. Iuliæ, 56. 27. -satis diu
Lusisti nucibus, lubet iam seruire Thalassio. Vide Talasio.

Thalassomeli] pen. cor. (θαλασσόμελι,) Indeclinabile, Vnguentum quod fit æquis portionibus aquæ maris, mellis, imbris, fictilique uase depicato conditur. Plin. lib. 31. ca. 6. 12.

Thales] (θαλῆς,) Milesius, unus è septem, primus omnium astrologiæ secreta penetrauit. De Vrsa minore disseruit, ut ait Callimachus: ut Eudemus, Solis eclipsim primus prædixit: ut Hippias & Aristoteles, inanimes etiam animas putauit, idq; ex magnete lapide deprehendisse. Huic tripus aurea à piscatoribus Milesijs reperta, dum res in lite uertertur, ex oraculo Apollinis iudicantis, eam sapientissimo dari oportere, delata est. Deinde per manus omnibus sapientib. tradita, ad Solonem peruenit, qui illam Delphos remisit ad Phœbum, ut qui deum hominumq; sapientissimus esset. A Thalete Ionica fluxit disciplina, sicut à Pythagora Italica. Excessit Olympiade LVIII. dum gymnicum certamen spectaret, æstu ac siti lapsus, iam senex. Ex Diogene Laertio.

Thales, poeta Lyricus Cretensis, quem è Creta Solon Spartam misit, cuius odis ac poesi Spartani deliniti, animorum ferita tem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam castigabant. Plutarchus in Solone.

Thalestria] (θαλεστρίαι,) regina Amazonum, quam alij Minitheam uocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinq; dierum inter confertissimas gentes itinere facto, Alexandro in Hircania res gerenti, ut liberos ex rege susciperet: & ut uisa est uterum implesse, discessit. Strabo li. 11. Curtius lib. 6. Thalestrim uocat.

Thalia] pen. pro. Vna est Gratiarũ. Græcè θάλεια à θάλλω germino, uel uireo: quoniam in longum tempus poetarum laus parta uirescat, Vide Musæ.
Argutæ Thaliæ. Horat. 4. Carm. ode 6. 5.
Lasciua Thalia. Stat. 2. Sylu. 1. 34.

Thalli] (θάλλοι,) dicuntur in porris & cæpis & allio medij stipites, à uerbo Græco θάλλειν, id est uirescere. Vnde & pro germine arborũ ponitur. Colu. li. 11. ca. 3. 48. Thalli cæparum uentis prosternentur, totumq; semen excutietur.

Thamyras] pen. corr. (θαμύρας,) Thrax poeta. Ferunt ur ipsius in theologia uersus ad tria millia, quum pulchritudine omnes præcelleret, ab initio mares dilexit: deinde præter consuetudinem Musas amauit, ac cum eis de cantu certauit, hac conditione ut uictor complexu potiretur: uictus, quod eis luberet, pateretur. Itaq; superatus, & oculis & lyra priuatus est: ex quo prouerbium manauit in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras insanit. Vide Erasmum in Prouerbijs. Stat. 4. Thebaid. 37.

Thasus] (θάσος,) oppidi nomen, teste Herodoto libro 2. Quin etiam in Thasum profectus sum, ubi inueni templum à Phœnicibus conditum, qui ad inuestigandam Europam nauigantes, Thassum condiderunt, &c. Est & Thasus, insula in Aegæo mari prope Thraciam uino suo & nuce optima, cuius Varro meminit, celebris. Vnde Thasiæ uites. Virgil. lib. 2. Georg. 19. Plin. lib. 14. cap. 7. 2.
Nemorosa Thasos. Stat. 5. Thebaid. 27.

Thasij] Populi in Thaso habitantes. Fuit hæc insula aurea uocitata, propter aurum quod illic effodiebatur.

Thaumantias] Thaumantiadis, pen. cor. (θαυμαντιὰς,) dicitur Iris, filia Thaumantis & Electræ filiæ Oceani, nuntia deorum in rebus malis, ut Mercurius, in bonis. Cæterùm & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ admiratio de eius coloribus nascitur. Author Seruius in illud Virgilij Aeneid. 9. 1. Ad quem sic roseo Thaumantias ore locuta est. θαῦμα enim Græcè, miraculum significat.

Thaumantis] huius Thaumantidis. Idem (θαυμαντὶς,) ut Imbrifera Thaumantis. Stat. 3. Sylu. 3. 17.

Thaumanteus, pen. prod. Adiect. (θαυμαύτειος,)
Virgo Thaumantea. Ouid. 14. Metam. ad finem.

Theano] pen. prod. (θεανὼ,) Mesopotamia, seu Cressa genere, mulier Pythagorea, uxor Brotini Crotoniatæ, scripsit commentarios in Philosophia, de uirtute, poemata quoque & apophthegmata Pythagorica. Author Plotinus. Theano item apud Homerum memoratur.

Theanum] pen. prod. (θέανον,) cognomine Sidicinũ, Apulæ oppidum, Authore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strabone lib. 6. Horat. 1. epist. 1. 18.

Theatrum] theatri, pen. prod. (θέατρον, θεατρεῖον,) à uerbo θεάομαι, quod uidere significat. Est autem ædificium in hemicycli speciem factum, ad uidenda spectacula idoneum. Cicero 1. de Finibus 77. Tanquam è theatro exeamus. Iuuenal. Satyr. 10. 13.
-sæuus & illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem, & pleni moderantem frena theatri.
Demosthenem scilicet.
Fundamenta alta theatri. Virg. 1. Aeneid. 87.
Cuneatum theatrum, Vide Cuneus.
Arcto theatro stipata Roma. Horat. 2. epist. 1. 12.
Magna theatra. Lucret. lib. 4. 15.
Marmoreum theatrum. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 1.
Theatrum pro ipso spectaculo. Martial. 1. 21.
Quicquid in Orpheo Rhodope spectasse theatro
Dicitur, exhibuit Cæsar arena tibi. Plin. in Panegy. 89.
Curua theatra. Ouid. 1. de Arte, 18.
Festa theatra. Ouid. 3. Metam. 23.
In theatro ac spectaculis. Cic. ad Att. lib. 2. 3. 4. 4.
Habere theatrum sanè bellum. Cic. Att. lib. 13. 27. 2.
Theatrum, pro Ipsis spectatoribus. Quint. lib. 6. Tunc est commouendum theatrum, quum uentum est ad ipsum illud quo ueteres tragœdiæ comœdiæq; clauduntur, plaudite.
Spissa theatra. Horat. 1. epist. 20. 9.
Clamosi turba theatri. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Theatra

Theatra reclamant. Cic. 3. de Orat. 108. Hoc est spectatores.
Versari in theatro, per translationem, pro Ego in aliquo loco conspicuo ante omnium oculos. Cic. 7. Ver. 29.
Ingenij theatrum. Cic. de Claris Orat. 4.
Theatrum uirtutis, conscientia. Cic. 2. Tuscul. 108. Omnia enim benefacta in luce collocari uolunt: sed tamen nullū theatrum uirtuti conscientia maius est.
Maioribus theatris propositæ eius uirtutes. Cice. pro Rabirio Posthumo, 26.
Magnum theatrum habet ista prouincia. Cic. ad Silium, lib. 13. 65. 6. Id est multos spectatores: Vel ut alij uolunt, magnam fortunam, qualis in theatro esse solet.
Magno theatro spectata familiaritas, Permultis comperta. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 28. 1.

Theatricus] *pen. cor. Adiect.* (θεατρικὸς,) Nomen possessiuum: ut Spectacula theatrica.

Theatralis] *& hoc theatrale, pen. prod.* (θεατρικὸς,) Idem Cic. pro Sestio, 100. Theatrales gladiatorijq; consessus.
Humanitas indecora & theatralis. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.
Lex theatralis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 14.
Operæ theatrales. Tacit. lib. 1.

Theatridium] *theatridij,* (θεατρίδιον,) Diminut. *formæ Græcæ à theatro deductum, quasi paruum theatrum: non enim theatrulum dicimus.* Varro lib. 3. de Re rust. ca. 5. 10. *Inter has & exteriores gradatim substructum ut theatridium auium: mutuli crebri in omnibus columnis impositi, sedilia auium.*

Thebæi] (θηβαῖοι,) Populi Thebas ciuitatem Aegypti incolentes.

Thebaicæ] *seu thebaides, dicuntur palmæ generosiores.* Plin. lib. 5. cap. 28. 6. *Carne palmæ placent, crusta thebaicæ, succo uuæ & caryotæ.* Idem lib. 13. cap. 4. 18. *Thebaidis fructus in cados conditur.*

Thebais] *pen. corr.* (θηβαΐς,) Asiæ regio est. Plin. lib. 5. ca. 9. *Summa pars Aethiopiæ contermina, Thebais uocatur. Quod nomen potest esse patronymicum à Thebe. Quo nomine etiam appellatum est Statij opus, in quo de Thebis tractatur.*

Thebani] *penul. prod.* (θηβαῖοι,) *qui sunt ex Thebe ciuitate Bœotiæ.*

Thebe] *Thebes, & Theba Thebæ, & Thebæ Thebarum,* (θήβη,) Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 7.
Quid referam Asopon, quem cepit Martia Thebe?
Stat. 8. Thebaid. 59.
Viue superstes, ait, diræq; ad mœnia Thebæ Solus abi.
Nomina quarundā urbium, quarum una fuit in Aegypto, à Busyride Aegypti rege condita, quæ Græcè ἡλιούπολις, id est Solis ciuitas: ambitu centum quadraginta stadiorum, uti refert Herodotus, quam Plin. li. 36. cap. 14. *totam pēsilem fuisse scribit, quæ centum portas habuit, in quarum singulis memorantur ducenti custodes excelluisse equis & curribus: subter quam reges soliti erant maximos exercitus armatorum educere, nullo ex oppidanis id sentiente. Multa de hac* Diodorus & Strabo lib. 17. *à quo* Diospolis *uocatur. Demum collapsa, ut alia solent uetustate, etiā* Strabonis *temporibus uicarium inhabitata est.* Iuuenal. Satyr. 15. 2. *Atque uetus Thebe centum iacet obruta portis. Ab hac (teste Plinio libro tricesimo sexto) regio Thebaica, Aethiopiæ contermina, cognominata est. A qua & Thebæi cum diphthongo, & fructus palmarum eius Thebaides & Thebaicæ dicuntur à Plinio. Alia Thebe fuit in Bœotia, à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornauit, Bacchi & Herculis clarissima patria, ab Alexandro Magno postea euersa, quæ & Draconigena dicitur, quia à Cadmo cū quinque uiris ex dracone ab ipso interfecto natis, cōstructa fuit. Varro tamē li. 3. de Re rust. scribit hanc urbē ab Ogyge ædificatam. Ab hac Thebani dicti sunt. Hanc Heptapylon uocat Apuleius, ab eo quòd septē portas habebat, inclyta duobus ducibus, Epaminonda & Pelopida. Hæc etiā dicta fuit Dircæa, à Dirce fonte. Vnde & à Statio Dircæus ager, Thebanus uocatur. Hinc Pindarus poeta, Lyricorum princeps habuit ortum. Bacchus in Aphrica urbem condidit Thebas. Vnde Hieronymus in Commentario Epistolæ ad Galathas, Prætereo Thebas Liberi, quas in Aphrica condidit, quæ ciuitas nunc Thebestis dicitur. Alia in Thessalia, à qua etiam Thebani & Thebæi. Fuit & alia Thebe, Homero teste, in Cilicia, Andromaches uxoris Hectoris patria. Vnde Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 6.*

Nec cruciere minus quàm quum Thebana cruentum
Hectora Thessalico uidit ab axe trahi.

Alia fuit in Lucania, ab Aonijs colonis condita, quam interijsse author est Cato. Fuerunt & Thebæ Corsicæ.
Aoniæ Thebæ. Stat. 1. Thebaid. 45.
Cadmeæ Thebæ. Propert. lib. 1. eleg. 7. 1.
Domitæ bello Thebæ. Ouid. epist. 2. 15.
Duplices Thebæ. Virgil. 4. Aeneid. 59.
Echioniæ Thebæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 13.
Eetioneæ Thebæ. Ouid. 12. Metam. 22.
Herculeæ Thebæ. Senec. Herc. fur. 4. 14.
Oedipodioniæ Thebæ. Ouid. 15. Metam. 86.
Truces Thebæ. Claud. de bello Gildon. 48.
Veteres Thebæ. Propert. lib. 2. eleg. 1. 5.

Thebanus] *pen. prod. Adiectiuum,* (θηβαϊκὸς,)
Agmina Thebana. Statius 9. Thebaid. 37.
Arx Thebana. Horat. de Arte, 80.
Duces Thebani. Proper. lib. 2. eleg. 10. 10.
Sceptra Thebana. Sene. Thebaid. 1. 12.

Thebais] *pen. cor. Patrony. f.* (θηβαΐς,) Ouid. 6. Metam. 33.
- & omnes
Thebaides iussis sua tempora frondibus ornant.

Theca] *thecæ,* (θήκη, γλωσσολαμεῖον,) Latinè repositorium, uagina, & locus dicitur in quo quid recondi solet. Varro 1. de Re rust. cap. 48. 1. *Proinde ut grani theca sit gluma, & apex arista.*
Theca calamaria. Martial. lib. 14. 19.
Theca nummaria. Cic. ad Att. lib. 4. 7. 6. 2.
Thecæ uasorum. Cic. 6. Verr. 46.

Thelbēcane] *pe. pro.* (θελβινηνή,) Babyloniæ urbs iuxta Euphratis fluuij partē Ptolemæo li. 5. ca. 20. hodie Maraga

Thelypteris] *huius thelypteris, pen. cor. f. g.* (θηλυπτερὶς,) Alterum genus filicis, quasi filix fœmina: nam fruticosa est, & multos ex se ramos producens. Plin. lib. 27. cap. 9. 7.

Thema] *thematis, pen. corr. neut. g.* (θέμα, ὑπόθεσις,) Latinè positum, siue positio dicitur. Est autem argumentum à præceptore propositum uel dictatum, quod ubi uerterunt discipuli, iam amplius thema non est dicendum.
Thema controuersiæ declamandæ argumentum. Quintil. libr. 7. cap. 2. *Nam in schola certa sunt & pauca, & ante declamationem exponuntur, quæ themata Græci uocant, Cicero proposita. Thema apud Suetonium accipitur pro horoscopo, in Augusto, capite 94. ad finem, Tantam mox fiduciam fati habuit, ut thema suum uulgauerit: nonnunquam, argenteum nota syderis Capricorni, quo natus erat, percusserit.*

Themis] *huius Themis uel Themidis, uel Themistis,* (θέμις) *fuit una ex trib. sororibus Iouis, ex qua Mineruā suscepit. Hæc Cœli et Terræ filia fuit, quæ Iouis nuptias fugiēs, ab eo in Macedonia compressa fuit. Hanc teste Festo, putabant*

eam

eam esse quæ hominibus præciperet id petere quod fas esset: eamq; id esse existimabant quod fas est. Nam θέμις fas apud Græcos designat, habuitq; templū in Bœotia iuxta Cephisum amnem, ad cuius oraculum accessit Deucalion cum Pyrrha uxore pro consilio recuperandi humani generis. Fuit & alia Themis, quæ alio nomine Carmentis dicta est. Alij Themin uel Themistа (utroq; enim modo dicitur) ius & iustitiam esse putant: eandemq; consiliorum oraculorumq; præsidem esse, propterea Homerum θεμιστόεν, uerbum quod uaticinari & oracula dare significat, pro leges ferre & iura reddere accepisse Odyssеæ decimo. Budæus.

Fatidica Themis. Ouid. 1. Metam. 65.

Longæua Themis. Claud. 1. de rap. Proserp. 45.

Parnassia Themis. Ouid. 4. Metam. 129.

Themiscyra, uel Themiscyron, pen. corr. (θεμίσκυρα,) Cappadociæ urbs est, ut scribit Plinius libro 6. cap. 3. & Mela libro 11.

Themison] pen. cor. (θεμίσων,) medicus apud Herodotum: cuius meminit & Cornelius Celsus.

Themista] (θεμίστα,) Cic. in Pisonem, 50. Licet Themista sapientior, si os tuum ferreum Senatus conuicio uerberari noluisti. Sanè Themis accusatiuos habet Themin & Themista, Vide Themis. Ab accusatiuo Themista fit nominatiuus Themista, huius Themistæ. Est autem Themista eadem quæ & Themis, consiliorum præses.

Themistius] (θεμίστιος,) philosophus sub Iuliano imperatore, cuius præfectus prætorij fuit Constantinopoli: scripsit Paraphrasim in Aristotelis Physicam libris VIII. in Analytica item. Præterea edidit sua, uidelicet de intentione & inscriptione prædicamentorum: disputationes etiam quasdam. Hic Valentem imperatorem quotidie sæuientem in Orthodoxos autoritate sua & epistolis reddidit mitiorē. Suid.

Themistocles] pen. cor. (θεμιστοκλῆς,) Atheniensis Niocles filius, prodigus ac lasciuus prima iuuentute, postea dux delectus res inclytas gessit. Piræeum ædificauit. Bello maritimo Persas apud Salaminem uicit. Tandem ciuium inuidia exul, ad Artaxerxem confugit, à quo quum pugnare compelleretur inuitus aduersus patriam, recente tauri sanguine hausto, seipsum necauit, uir alioqui præstans. Epistolas reliquit plenas acuminis ac prudentiæ. Hæc ex Suida. Cicero de Finib. lib. 2. 166. Themistocles quidem quum ei Simonides, aut quis alius artem memoriæ polliceretur, Obliuionis inquit, mallem: memini etiam quæ nolo, obliuisci non possum quæ uolo.

Thensa] thensæ, Sacrum erat uehiculum, Festo & Seruio. Asconius, Thensæ sacra uehicula: Pompa ordinum & hostiarum, & officiorum: sic dictæ quòd ante eas lora tenduntur, quæ gaudent manu tenere, & tangere qui eas deducant Hactenus ex Asconio. Vel ἀπο τοῦ θείου, hoc est à re diuina. Cic. de Aruspic. respon. 19. Te appello Lentule, cuius sacerdotij sunt thensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes. Liu. 5. ab Vrbe, 184. Quæ augustissima uestis est, thensas ducentibus triumphantibus ue, ea uestiti medio ædium eburneis sellis sedere. Sueton. in Cæsare, cap. 76.

Prædari ex thensarum orbitis. Cic. 5. Verr. 5.

Theocrines] pen. prod. (θεοκρῖνης,) uiri proprium, qui primùm tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & sycophanta. Vnde & Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte, Aeschinem tragicum Theocrinem uocat. Erasmus in Chiliadibus.

Theocritus] penul. corr. (θεόκριτος,) Syracusanus, patre Praxagora, cognomēto Sunechides, matre Philina, qui sub Ptolemæo Lagi filio emicuit, appellatus fuit Moschus, scripsit Dorica lingua Bucolicon carmen. Theocritus alter, Chius patria, unde & Theopompus fuit historicus, eius æqualis, & in administratione Reipub. æmulus, scripsit historiā Libycam, & epistolas quasdam. Author Suidas.

Theodamas] pen. corr. (θεοδάμας,) Pater Hylæ fuit, qui quum Herculi cum Deianira & Hylo filio in Deyopes uenienti esurientiq; cibum denegasset, ille arreptum unum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quapropter Theodamas conuocatis popularibus, arma aduersus Herculem mouit: feruntq; in eo certamine ita ab hostibus pressum fuisse Herculem, ut etiam Deianiram uxorem armaret, quæ & in mamilla uulnerata est. Ipse tamen uictoriam obtinēs, Theodamantem occidit, filiumq; eius Hylam secum abduxit, quem tum deinde pro charissimo habuit, secumq; etiam cum Argonautis reliquis proficiscens, abduxit. Qui postea quum in Mysis aquatum solus iuisset, in sylua quadam, siue in fontem præcipitatus, siue à Nymphis abreptus, ut fabula habet, perijt. Hercules autem interitum eius sic doluit, ut relictis Argonautis retro abierit, Hylamq; per omnem regionem requisiuerit, de qua re est apud Apollon. Argon. 1. & apud Flaccum & Propertium libro primo, eleg. secunda, aliosq; nonnullos.

Theodamanteus] Adiectiuum, (θεοδαμάντειος,) ut Hylas Theodomanteus. Propert. lib. 1. eleg. 19. 1. Scribunt alij Thyodamas.

Theodectes] (θεοδέκτης,) orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis, & Aristotelis, conuersus deinde ad tragœdias, scripsit fabulas L. Decessit Athenis natus annos XLI. Scripsit & uersibus artem Rhetoricam, laudauit & uirum Artemisiæ Mausolum, unà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, superioris filius scripsit Encomium Alexandri regis Epirotarum: commentarios historiæ, artem Rhetoricam libris VII. aliaq; complura. Author utriusq; Suidas. Cic. in Orat. 99. Theodectes in primis (ut Aristoteles sæpe significat) politus scriptor, atq; artifex.

Theodorus] pen. prod. (θεόδωρος,) Byzantius sophista, qui à Platone uocatus est λογοδαίδαλος, scripsit contra Thrasybulum & Andocidem, & alia multa. Suidas. Theodorus et Teladeus fratres Samij sculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis signum incepit, alter Theodorus Ephesi eodem tempore, & alio saxo absoluit: quibus simul compositis ita cōuenit, ut unum corpus, ab uno artifice & ex uno lapide sculptum uideretur. Genus artis huius est Græcis ignotum, sed apud Aegyptios frequentatum. Nam soli hominum non oculis tantum totius statuæ compositionem metiebantur, sed dimensione, ut ex uarijs multisq; lapidibus in unum corpus in certam mensurā statua perficeretur. Hæc Diodorus. De hoc Theodoro Dioge nes testatur, quòd non solùm sculptor, sed etiam architectus fuerit, unusq; consuluit subijciendos esse carbones fundamē tis Ephesij templi. Nam quum humidus esset locus, omissa ligni natura, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, statuamq; ferream fecit. Author Pausanias. Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem Syriæ ciuitas est non longè ab Ascalone, uerùm ipse dici maluit Rhodius, teste Strabone, cuius tempore fuit. Eius discipuli Theodorei sunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. Tiberius quoque princeps quum secessisset Rhodum, eum studiosè audiuit, ut Quintilianus lib. 4. tradit.

Theodorus, ἄθεος, de quo Laertius.

Theodosia] (θεοδοσία,) Tauricæ Chersonesi urbs Ptolemæo authore libro 5. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuensium.

Theodosius] (θεοδόσιος,) Strabo lib. 12. In Bithynia fuere uiri

Digitized by Google

uiri in disciplinis memorabiles, Xenocrates philosophus, & Dionysius dialecticus, & Hipparchus, & Theodosius, & filij eius mathematici.

Theognis] (θέογνις,) poeta Græcus. De quo Plato in libro de Legibus, O rex Latonæ & Iouis filij, nunquam tui oblitus uiscor exordiens neq; finiens.

Theogonia] theogoniæ, (θεογονίαε,) Cic. 1. de Nat. deo. 53. Quum uerò Hesiodi Theogoniam, id est originem deorum interpretatur, tollit omnino, &c.

Theologia] θεολογία,) Latinè Ratio uel sermo de diuinitate dicitur.

Theologus] theologi, pen. cor. (θεόλογος,) Cic. 3. de Nat. deorum, 72. Principio Ioues tres numerant ij qui theologi nominantur.

Soles ipsi quammulti à theologis proferuntur. Cicero 3. de Natura deorum, 74.

Theones] (θέωνες,) apud Suidam plures: sed notior cunctis philosophus Alexandrinus, eisdem, patria, tempore, & disciplinis, quibus Pappus, sub Theodosio seniore, scripsit de Astrologia, commentariosq; in Ptolemæum & Astrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore superior, siquidem sub Augusto post Arrium philosophum emicuit: scripsit in Physicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, scripsit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, Sophista cognominatus Aelius, scripsit in arte Rhetorica. Theon Sidonius Sophista præcepit in patria, Constantini II tempore. Plin. lib. 35. cap. 11. his Theonem sculptorem addit, inter quinque qui Mausoleum cælauere.

Theoninus] pe. pro. Adiect. (θεώνειος, ut Dente Theonino rodere. Horat. 1. epist. 19. 17. Theon, inquit Acron, dicacissimus, id est loquacissimus fuit & maledicus: per quem maledici & detractores intelliguntur.

Theophilus] pen. cor. (θεόφιλος,) Cæsareæ Palæstinæ præsul Seuero imperante: cuius meminit Hieronymus. Theophilus Antiochenus præsul imperante M. Antonio librũ in Marcionẽ edidit: tũ alia quæ à Hieronymo cõmemorãtur.

Theophrastus] (θεόφραστος,) ex Ereßo Lesbi ciuitate fuit Aristotelis & discipulus & scholæ successor. Euphrastus, deinde Theophrastus uocatus ob oris & eloquentiæ suauitatem, quum antea Tytamus appellaretur. Habuit discipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ sunt libri sex epitomes in Aristotelem de animalibus. Extant hodie tantũ de plantis cõuersi à Theodoro Gaza. Excesßit admodum senex. Ex Suida, Diogene, Strabone.

Theophrastus Aristotelis discipulus, de Rhetorice diligenter scripsit. Quintil. lib. 3. cap. 1. 11.

Theophrastus diuinitate loquendi nomen inuenit. Cicero in Oratore, 34.

Theophrastus in dicendo dulcis. Cic. de Clar. Orat. 62.

Theophrastus alter fuit Ephesius. Aelianus de uaria historia.

Theopompus] (θεόπομπος,) Gnidius, & orator, & historicus post Thucydidem & Herodotum: quibus, ut in historia minor, ita oratori magis similis, ut qui antequam esset ad hoc opus solicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus libro 10. cap. 1.

Theopompus, rex Spartanorum, quum primus instituisßet ut Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ potestati oppositi, quemadmodum Romæ Consulari imperio Trib. pleb. sunt obiecti, atq; illi uxor dixisset, id egisße illum, ut filijs minorẽ potestatem relinqueret, Relinquam, inquit, sed diuturniorem. Valerius Max. lib. 4. cap. 1. Quintilianus tamen lib. 2. cap. 13. 13. hanc modestiam parum ualuisße demonstrat, captum demum fuisse ostendens.

Theorema] pen. prod. theorematis, n. g. (θεώρημα,) Latinè speculatio dicitur. Theoremata sunt speculamenta disciplinarum, & ueluti commentationes. Cic. de Fato, 17. Etenim si est diuinatio, qualibusnam à perceptis artis proficiscitur: percepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα.

Theoretice] (θεωρητικὴ,) ars uocatur, quæ nullum exigẽs actum, ipso rei, cuius studium habet, intellectu contenta est Quintil. lib. 2. cap. 18. 1.

Theos] Deus Latinè dicitur.

Thera] (θῆρα,) Insula una est ex Cycladibus in Aegæo, ex qua profecti sunt Theræi, qui Cyrenem in Africa condiderε. Thera olim Callista dicebatur, ut Callimachus ait. Hæc ex Strabonis lib. 17. de hac Plin. libr. 4. Protinus ab Io abest Thera uigintiquinq; millibus passuum. In ea est Eleusis ciuitas, ut lib. 3. Ptolemæus refert. Ab Herodoto Thera ponitur insula libro 4. quam Iustinus putat Therannem, alij Corsicam.

Theramenes] pen. corr. (θεραμένης,) Athenienſis philosophus, de quo Cic. 1. Tuscul. quæst. 152.

Theramnæus] Adiectiuum, (θεραμναῖος,) Idem quod Sabinus. Silius lib. 8. 82.

Ecce inter primos Theramnæo à sanguine clausi
Exultat rapidis Nero non imitabilis ausis.

Therasia] (θηρασία,) Insula iuxta Eubœam, authore Ptolemæo li. 3. ca. 4. in qua ciuitas est hodie Sanctorinum dicta.

Theriaca] theriacæ, pe. cor. (θηριακὰ,) Genus medicamenti compositi contra uenenata animalia: cuius confectionem docet Plin. lib. 20. cap. 24. Idem lib. 29. cap. 4. 12. Fiunt ex uipera pastilli, qui theriaci uocantur à Græcis, quaternis digitis utrinq; amputatis, exẽptisq; interaneis, & liuore spinæ adhærẽte, reliquo corpore in patina ex aqua & aneth decocto, spinisq; exemptis, & addita similagine, atq; ita in umbra siccatis pastillis, quib. ad multa medicamẽta utũtur.

Theriaca dicitur ἀπὸ τῶν θηρῶν, hoc est à feris siue belluis uocitata, quòd hæc cõpositio aduersus omnes belluas uenenatas instituta sit.

Therioma] pen. prod. theriomatis, pe. cor. n. g. (θηρίωμα) Vlcus est, inquit Hermolaus, uirilium: interim & sedis & partium aliarum multo ac nigro sanguine, mali odoris. Antra fit caro & corroditur, ex quo nasci quandoq; solet herpes esthiomenos. Ita uocatur ulcus, quoniam serpendo corpus, ossa usq; deuorat, inæquale ac cœno simile.

Theriotrophium] penul. produ. (θηριοτροφεῖον,) Locus ubi feræ aluntur. Varro 3. de Re rust. cap. 13. 2. Nam syluæ erat, ut dicebat, supra quinquaginta iugerũ macèria septa, quod non leporarium, sed θηριοτροφεῖον appellabat.

Thermæ] Thermarum, (θέρμαι,) Siciliæ oppidum, authore Pomponio Mela libro 2. Inde Thermitani, Ciceroni in Verrem.

Thermæ] thermarum, plural. num. (θέρμαι,) Valla, Et balneas & thermas, licet alterum Latinum sit, alterum Græcum: tamen in hoc scilicet differre dicamus, quòd in thermis tantum calefacimur, in balneis etiam lauamur. Nam & Baijs, & in multis alijs regionibus sunt loca quædam sicca, quæ nos uehementi calore resoluũt in sudorem, quæ nequaquam balneæ dici poßunt, quia non lauant, sed potius ut necesse lauari atq; ablui habeamus, efficiunt, ut thermas uocemus, quæ natura sunt calidæ: balneas uerò etiam quæ à nobis calefaciuntur igni. Hactenus Valla in Raudensem. Martial. lib. 5. 82. Neronianas is refrigerat thermas.

Beatæ thermæ, Vide Beatus.

Thermulæ] penult. correpta, thermularum, diminutiuum. Martial. lib. 2. 32.

Digitized by Google

Hetruſci niſi thermulis laueris,
Illotus morieris Oppiane.

Thermefacio] *thermefacis, thermefeci, thermefactũ, thermefacere,* Eſculentis atq; poculentis ingurgitatis, atque exhauſtis in thermopolio calefacere. Plautus Sticho, Me hercule uerò eò quãtum poteſt iam ne exta excocta ſunt quod thermefecerat.

Thermodoon] (*inquit Seruius*) fluuius eſt Thraciæ, ad quem Amazones ab Tanai flumine in Aſia digreſſæ ſe tranſtulerunt. Virgil. 11. Aeneid. 132.
Quales Threiciæ quum flumina Thermodoontis, &c.
Alij legendum putant Thermodontis quadriſyllabum, ut ſit uerſus ſpondaicus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 11.
Et tu fœmineæ Thermodon Cognite turbæ.

Citus Thermodoon. Ouid. 2. Metam. 50.

A Thermodõ fiũt adiectiua Thermodontius, Thermodonteus, & Thermodontiacus. Vnde pugnæ Amazonum appellantur Thermodoonteæ. Propert. lib. 3. eleg. 14. 3.
Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis,
Thermodoonteis turba lauatur aquis. Oui. 9. Metam. 38
Thermodontiaco cælatus baltheus auro. Aldus legit Thermodoontiaco. At lib. 12. 123. Thermodontiaca malles cecidiſſe bipenni. Claud. 2. de raptu Proſerp. 14.
Thermodoontiaca ſecuris.

Caterua Thermodontiaca. Senec. Oedip. 5. 16.

Thermopolium] *thermopolij*, Locus in quo calida excitamenta & potoria uenduntur. Plau. Rud. 13. 45. Ne thermopolium quidem ullum inſtructum hodie,
Ita ſalſum præbet potionem & frigidã. Idem Trinũ. 14. 6

Thermopoto] *thermopotas, penult. prod. thermopotare* Plaut. Trinum. 14. 7.
(poſtquam thermopotaſti gutturem, recipe te,
Et recurre pede recẽti, id eſt calida potione gulã oblectaſti.

Thermopylæ,] pen. cor. Mons longiſſimus, qui incipiens à Leucade, in Occidentem & in Aegæum mare haud longè à Demetriade protendens, fauces habet anguſtiſſimas, iuxta quas calidæ aquæ ſcaturiunt. Ideò à caliditate portarum nomen inditum eſt. Pylas enim portas Græci nominant, & thermon calidum. Ibi enim ſunt, ut inquit Strabo, thermæ: id eſt calidæ aquæ Herculi conſecratæ. Liuius ſcribit, ingũ Thermopylarum ita mediam Græciam dirimere, ut Apennini dorſo Italia diuiditur. Et quia calidæ aquæ in ipſis faucibus ſunt, ideò, inquit, Thermopylæ locus appellatur nobilis Lacedæmoniorum aduerſus Perſas morte magis memorabili, quàm pugna. Hæc omnia ferè ad uerbum ex Liuio li. 6. bel. Maced. 64. & 66. Strabo lib. 9. Thermopylæ à Cenæo abſunt freto ſtadia ſeptuaginta. Cic. 1. Offic. 89. Hinc Rhetorum campis de Marathone, Salamine, Plateis, Thermopylis, Leuctris.

Octææ Thermopylæ. Catul. ad Mallium, 63. 11.

Therodamas] ſiue Therodamon, pen. cor. (*θηροδάμας*) Rex Scythiæ fuit, qui, ne per inſidias occideretur, leones hominum ſanguine alebat, quo magis ſæuirent: ut ſi caſus poſtularet, ad crudelitatem paratos haberet. Ouidius primo de Ponto, eleg. 3. 11.

Therodamanteus] penult. produ. Adiectiuum, (*θηροδαμάντειος,*) Ouid. in Ibin, 77.
Therodamanteos ut qui ſenſere leones.

Therſander] (*θερσανδρος,*) Polynicis fuit filius ex Argia, Statio teſte. Qui quum robuſtus iuuenis euaſiſſet, cum cæteris proceribus Græciæ ad Troianum bellum profectus eſt. Virgil. lib. 2. Aeneidos, 53.

Therſites] pen. prod. (*θερσίτης,*) Fuit Græcus quidam uir ut Homerus inquit,
-quo non deformior alter (27.
Venerat ad Troiã, linguaũe proteruior alter. Iuue. Saty. 8.

Theſaurus] *theſauri, m. g.* (*θησαυρὸς,*) Eſt, ut inquit Paulus iuriſc. De acquir. rer. dominio. l. Nunquam, uetus quædam depoſitio pecuniæ, cuius non extat memoria, ut iam dominum non habeat. Sic enim fit, eius qui inuenerit, quod nõ alterius ſit. Plaut. Aulul. 3. 7.
Sed mihi aios huius obſecrans, concrediderit
Theſaurum auri.

Intacti theſauri Arabum. Horat. 3. Carm. ode, 24. 1.

Reſpondit coniector theſaurum defoſſum eſſe ſub lecto. Cicero 2. de Diuinat. 199.

Excudere aliquid quod lateat in theſauris. Cicero Attico, lib. 15. 350. 3.

Habere theſauros alicuius. Brutus Cic. lib. 11. 10. 11.

Obruere theſaurum alicubi. Cic. de Senect. 19.

Recludere theſauros tellure. Virgil. 1. Aeneid. 73.

Suppeditare alicui aliquid è theſauris ſuis. Cic. 2. de Fin. 108

Theſaurus, Abundãtia. Plau. Amph. 12. 65. Theſaurus copiarũ.

Theſaurus rerum omnium memoria. Cic. 1. de Orat. 10.

Qui illos locos tanquam theſauros aliquos argumentorum notatos habet. Cic. in Partition Orat. 60.

Repoſitus theſaurus. Quintil. lib. 2. cap. 7. 3.

Theſauri cauernarum. Plin. lib. 17. cap. 14. 1.

Theſaurus, in malum aliquando accipitur. Plaut. Amphit. 16. 13. Theſaurum ſtupri teneo.

Theſaurus mali. Plaut. Merc.

Theſauri maxillarum. Plin. lib. 10. cap. 72. 3. Condit in theſauros maxillarum cibum ſphingiorum & ſatyrorum genus: mox inde ſenſis ad mandendum manibus expromit.

Theſaurarius] Adiectiuum, (*θησαυρόφυλαξ,*) ut Theſaurarij fures, apud Plautum in Aulul. 13. 25.

Theſaurizare] (*θησαυρίζειν,*) Theſaurum colligere.

Theſeus] diſyllabum, huius Theſei uel Theſeos, penu. corr. (*θησεύς,*) Aegæi Athenarum regis filius, ex Aethra coniuge: qui dum eſſet adoleſcẽs, opera Medæ nouercæ pene à patre uenẽno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum Athenarum euectus, tot digna memoratu peregit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Hic poſtea extorris patria factus, in inſulam Syrum nauigauit, ubi perijt: interemptus à Nicomede, uel, ut quidam uolunt, ex loco edito poſt cœnam deambulando delapſus. Primus inſtituit Athenis panathenæa, hoc eſt communem celebritatem in honorem Mineruæ, quæ Græcè Athena nominatur. Idẽ in Iſthmo funebres ludos inſtituit. Huius geſta, natales, & obitum ſcripſit Plutarchus. De quo ſcripta fabula eſt, nomine Theſeis. Hinc illud Iuuenalis, ſaty. 1. 1.
-rauci Theſeide Cecdri.

Fidus Theſeus. Stat. 4. Sylu. 4. 21.

Infœlix Theſeus. Virg. 6. Aeneid. 124.

Magnanimus Theſeus. Senec. Hippol. 9. 2.

Periurus Theſeus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 3.

Theſides] pen. prod. Patronymicum m. g. (*θησίδης,*) Hippolytus Theſei filius. Ouid. Epiſt. 4. 13.

Theſides, Theſeaq; duas rapuere ſorores. Virg. 2. Geor. 77.
Præmiaq; ingentes pagos, & compita circum
Theſidæ poſuere. Hoc eſt Athenienſes. Seruius.

Theſeus] pen. pro. Adiectiuum. trium ſyllabarum (*θήσειος*) Propert. lib. 1. eleg. 3. 1. Theſea carina.

Fides Theſea. Ouid. 1. Triſt. elegia 3. 14.

Theſis] (*θέσις,*) Latinè poſitio dicitur: Figura quæ diſtinguit ſenſus orationis per commata, id eſt ſubdiſtinctiones quas nos hac nota ſignamus, uel hac / Per cola, id eſt membra, nos duobus pũctis: Per periodos, id eſt terminos finita
ſententia

sententia puncto. Dicta positio uel positura, quia punctis positis conuenienter denotat sensuum partes: uel quia ibi uox pro interuallo dictionis deponitur.

Thesis apud oratores quid sit declarat Cic. in Topi. 42. quum ait, Quæstionum duo sunt genera: alterum infinitum, alterum definitum. Definitum est, quod ὑπόθεσιν Græci, nos caussam: Infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos propositum posumus nominare. Caussa certis personis, locis, temporibus, actionibus, negotijs cernitur, aut in omnibus, aut in plerisq; eorum. Propositum aut in aliquo eorum, aut in pluribus, nec tamen in maximis. Itaq; propositū pars causse est. Idem in Orat. 26. Hæc igitur quæstio à proprijs personis & temporibus, ad uniuersi generis orationem traducta, appellatur Thesis. Idē ad Att. lib. 172. 4. Sed tamen ne me totum ægritudini dedam, sumpsi mihi quasdam tāquam θέσεις, quæ & politicæ sunt, & temporum horum, ut & abducam animum ab querelis.

Spatiose atq; huberes ad dicendi exercitationem theses. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.

Dicere theses. Quintil. lib. 2. cap. 1. 7.

Thesmophoria] (θεσμοφόρια,) id est Cerealia, Latinè sacra Cereris, quæ Græcè dicitur Thesmophora, quasi legifera. Prima enim Ceres leges inuenisse proditur, quia ante frumentum inuentum homines sine lege uagabantur, & ex agrorū diuisione primò nata sunt iura. Ouid. 5. Metam. 69. Prima dedit leges, Cereris sunt omnia munus. Græci θεσμοφόρον legislatorem appellant & legiferum. Plin. lib. 24. ca. 9. 3. Græci lygon uocant, alij agnon, quoniam matronæ in Thesmophorijs Athenienſium castitatem custodientes, his folijs cubitus sibi sternunt.

Thespiæ] (θεσπιαὶ,) Oppidum liberum in Bœotia, ad radicem Parnasi, ut ait Plinius lib. 4. cap. 7. uel (ut Strabo inquit lib. 9) Heliconi proximum. Thespias nobil. fauit Praxitelis, Cupido à Glycerio meretrice ibi cōsecratus. Vide Cic. 6. Verr. 4.

Thespius, Adiectiuum, (θέσπιος,) ut Mœnia Thespia. Valer. 1. Argonaut. 97.

Rupes Thespia. Catul. Epithal. Iuliæ, 56. 6.

Thespiacus] pen. cor. Aliud adiect. (θεσπιακὸς,) ut Mœnia Thespiaca. Valer. 1. Argon. 19.

Thespiades] pen. cor. (θεσπιάδες,) sunt Musæ seu Nymphæ Thespias incolentes: nō à Thespia matre uel nutrice, ut quidam ineptè tradunt id nomen habentes: sed à Thespia siue Thespijs urbe Bœotiæ, ubi præcipuè Musæ colebantur. Author Stephanus.

Thespiades deæ. Ouid. 5. Metam. 62.

Thespis] (θέσπις,) ex Icaria ciuitate, Atticæ primus poeta Tragicus, & qui personas inuenit. Inter ipsius fabulas Pentheus, & quæ commemorantur à Suida. Horat. in Arte poetica, 56. Thespis alter Athenienſis, siue Thespius Erichthei regis filius, é pluribus fœminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus uocatis ad epulas Hercules sigillatim cō cubuit: susceptiq; totidem liberos mares, qui Thespiadæ dicti sunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxere. Author Diodorus lib. 5.

Thesproti] pen. prod. (θεσπρωτοὶ,) populi sunt in Epiro proximi Chaonibus, ut author est Plin. in Proœm. lib. 4. 2

Regnum Thesproti. Propert. lib. 1. eleg. 11. 1.

Thessalia] (θετταλία,) regio Græciæ, quæ sub Attica olim comprehendebatur, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens. Prius Aemonia, ab Aemone rege, & Pelasgis, & Conargo, atq; Hellas dicebatur: unde reges Hellenes, ut Plin. libr. 4. refert dicta Thessalia à Thessalo Aemonis uel Iasonis & Medeæ filio. Hanc Homerus Argōpelasgicon nominat. Et Strabo li. 10. scribit, dictam fuisse prō scis seculis Pyrrhæam, à Pyrrha Deucalionis uxore. In hac natus est Græcus rex, à quo Græcia. Ibi Deucalion cum uxore Pyrrha, quorum tempore, ut inquit Aristoteles, ingēs imbrium illuuies maiorem partem populorum Thessaliæ absumpsit, paucis, qui ad montium culmina sese receperūt, conseruatis. Inter quos Deucalion Parnasum petierat, ratē busq; ad se confugientes per summa Parnasi iuga benignè fouebat. Propter quod dictus est genus humanum reparasse. Huius scilicet Thessaliæ à mari & Thermopylis est litus usq; ad Penei eruptionem, & extrema Pelij. Dicta quoque fuit Pharsalia, Macedonia, Emathia, & Campi Philippici In Thessalia sunt montes uigintiquatuor, quorum nobilissimi Pieria parens domusq; Musarum, Pelion, & ossa Gigantum bello memorati. Item Pindus, & Othrys Lapitharum sedes: Item Olympus. Flumina in ea, ut scribit Herodotus, sunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamisus, Peneus, Phœnix.

Eximia Thessalia. Catul. Argon. 59. 6.

Thessalus] pen. cor. Adiect. (θετταλὸς,) ut Ora Thessala. Catull. Argon. 59. 56.

Portenta Thessala. Horat. 2. epist. 2. 42.

Puppis Thessala. Ouid. epist. 17. 32.

Terra Thessala. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 12.

Thessalicus] pen. cor. aliud Adiect. (θετταλικὸς.) ut Classes Thessalicæ. Lucan. lib. 6. 13.

Colore Thessalico tincta purpura. Lucret. lib. 2. 101.

Niues Thessalicæ. Stat. 1. Achil. 31.

Thessalis] pen. cor. Thessalidis patronymicum fœm. (θεσσαλὶς,) Ouid. 12. Metam. 38.

Ara Thessalis. Ouid. epist. 13. 23.

Thessalonica] pen. pro. (θεσσαλονίκη,) urbs insignis, liberæq; conditionis. Macedoniæ metropolis, patria Theodori Gazæ. Strabo lib. 7. Thessalonica, oppidum Macedonicum, quæ supra cæteras huius ætatis urbes eximia ciuilitate floret. Cic. Att. lib. 3. 54. 2.

Thessalonicenses] (θεσσαλονικεῖς,) dicti sunt eius regionis incolæ. Cic. de Prouin. Consul. 3.

Thestius] (θέστιος,) Parthaonis filius, pater Thoxei & Plexippi, qui quum in uenationem apri Calydonij profecti essent, & post longum laborem beluam interemissent, præcipua uenationis præmia expectabant. Sed uenationis princeps, seu amore Atalantes ductus, seu quia sic usus expetebat, caput & pellem apri, qui primus apud uenatores habebatur honos, Atalantæ uirgini trāsmisit, quæ primum aprum sagitta uulnerarat. Quod ægrè ferentes Plexippus & Thoxeus, uirgini oblatum honorem auferre conati sunt Quare iratus Meleager irruit in eos & occidit. Fabulam uide apud Ouid. 8. Metam. 53. Hinc Plexippum & Thoxea Thestij filios Thestiadas nominat ibidem.

Thestorides] pen. corr. (θεστορίδης,) Calchas filius Testoris. Stat. 1. Achil. 100.

Prouidus augur ueri Thestorides. Ouid. 12. Metam. 4.

Theta] (θῆτα,) nomen est literæ Græcæ, quæ iudicibus Græcorum erat nota condemnationis, ut Latinis C, quòd ea sit prima dictionis θάνατος, quæ mortem significat. Vide Martial. lib. 7. 36. ad Castricum, uocat mortiferum theta. Pers. Saty. 4. 2. Et potis es uitio nigrum præfigere theta.

Thetis] Thetidis, pen. cor. (θέτις,) Pelei Thessaliæ regis uxor, Nerei marini dei filia, & Achillis mater. De nuptijs huius Lucianus facit pulcherrimum dialogum. Accipitur nonnunquam pro mari.

Aequorea Thetis. Ouid. 11. Metam. 46.

Digitized by Google

Marina Thetis. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.
Plana Thetis, Planum & tranquillum mare. Stat. 5. Thebaid. 42. Claud. de raptu Proserp. lib. 1. 30.
Hic latrat Getula Thetis.
Tentare Thetim ratibus. Virgil. eclog. 4. 7.

Thinissa] (θίνις,) Africæ minoris, id est Zeugitanæ prouinciæ urbs Ptolemæo lib. 4 cap. 3. hodie Tunis.

Thiodamas] pen. cor. (θιοδάμας,) filius fuit Melampodis, & uates Statio teste.

Thisbe] (θίσβη,) puella fuit Babylonia. De qua apud Ouidium lib. 4. Metam. 12.
Babylonia Thisbe. Ouid. 4. Metam. 20.
Candida Thisbe. Stat. 9. Thebaid. 154.

Thisbæus] Adiectiuum, (θισβαῖος,) Ouidius undecimo Metamorph. 61.
Quæ nunc Thisbæas agitat mutata columbas.

Thisias] (θισίας,) Siculus antiquissimus artium scriptor. Quintil. lib. 3. cap. 1. 6.

Thlaspi] (θλάσπι,) siue, ut alijs placet, Thlaspidion, ut Dioscorides & Plin. lib. 27. cap. 13. 6. tradunt herbula angustis folijs, digitali longitudine, in terram uersis, subpinguibus in cacumine diuisis, cauliculo tenui, semipedali, non sine adnascentibus ramulis, fructu per ambitum eius contento, summa sui parte parũ in latitudine affuso, semine incluso nasturtij, lenticulæ effigie, nisi quod infringitur, flos albicat. Hanc esse nemo inficiabitur, quam uocant herbarij nasturtium tectorum, quòd subinde nascatur in parietinis: alij syluestre: uulgus nostrum sinapi rusticum appellat, quoniam digitis friatum, sinapim subolet. Ruellius.

Thoas] Thoantis, (θόας,) Fuit rex in Taurica regione. De quo Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 2. 12.
Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora:
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.
Alter rex Lemni fuit, Liberi patris filius, & pater Hypsiphyles. Fuerunt & alij hoc nomine.
Clari Thoantis terræ. Ouid. 13. Metam. 80.

Thoanteus] pen. prod. Adiectiuum, (θοαντεῖος,) ut Diana Thoantea. Valer. 8. Argon. 42. Dianam Tauricam intelligit, cui hostijs humanis sacrificabatur.

Thoes] Genus luporum, de quo Plin. lib. 8. cap. 34. 1.

Tholos] (θόλος,) Græca dictio, qua significatur ueluti scutum breue quod medio intacto ponitur, in quo trabes coeunt, & ad quod dona suspendi consueuerunt. Virgilius 9. Aeneid. 82.
-siqua ipse meis uenatibus auxi,
Suspendiue tholo, aut sacra ad fastigia fixi.
Seruius. Martial. lib. 2. 58.
Et me Cæsareum prospicis ecce tholum.
Tholon accipiunt quidam pro testudine alicuius ædificij, siue pro domo rotunda. Ouid. 6. Fast. 60.
Mox didici curuo nulla subesse tholo.
Varro 3. de Re rust. cap. 5. 10. Inter eas piscinas tantummodo accessus semita in tholum, qui est ultra rotundus, columnatus. Stat. 1. Sylu. 1. Quod coleris maiore tholo.

Thonis] (θῶνις,) Straboni lib. 17. Vrbs est prope Zephyrium. Est & eidem rex qui Menelaũ & Helenã hospitio suscepit. Hinc de medicamentis Helenæ sic Homerus inquit,
Quæ Polydamna dedit, Thonis clarissima coniunx.

Thorax] (θώραξ,) ut scribit Strabo lib. 14. mons est iuxta urbem Magnesiam, in quo dicunt crucifixum fuisse Daphitam grammaticũ, propterea quòd reges uersibus incesseret. Ex quo illud tractum est, Caue à Thorace. Hoc uelut ænigmate prouerbiali, ut uult Erasmus in Chiliad. festiuiter admonebimus, frænandam esse linguam, ne uoces petulanter emissæ, per iugulum aliquando redeant.

Thorax] Thoracis, pen. prod. m. g. (θώραξ,) Latinè pectus dicitur. Iulius Pollux scribit thoracẽ esse, quicquid anterioris duntaxat partis à collo usq; in coxendicem protenditur, quem cõficiunt crates costarum, qui & ὅλμος, hoc est mortarium dicitur. Medici tamen in resectionibus humani corporis thoracem accipiunt inane quiddam in pectore, extremas costarum partes utrinq; contingens. Vnde legimus apud Plinium libro uicesimo, capite 12. 15. & libr. 27. cap. 7. 6.
Thorax, Tunica quæ tantum pectus tegit, cuiusmodi infantes gestare moris est apud Italos. Iuuen. Saty. 5. 15.
-uiridem thoraca iubebit
Afferri. Sueton. de Augusto, cap. 82. Hyeme quaternis cũ pingui toga tunicis, & subuculæ thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur.
Thorax, Munimentum pectoris, ex ferro, aut plumbo fabricatum. Plin. lib. 7. cap. 20. 3. Nos quoq; uidimus Athanatum nomine prodigiosæ ostẽtationis, quingenario thorace plũbeo indutum. Virg. 10. Aeneid. 68.
-thoraca simul cum pectore rupit. Idem. 11. Aeneid. 98.
Nexilis thorax. Stat. 4. Thebaid. 35.
Perfossus thorax. Virgil. 11. Aeneid. 2.
Densis thoracibus horrens stat manus. Valer. 3. Argon. 18.

Thoracatus] penult. produ. Adiectiuum, (θωρακοφόρος,) Qui thorace indutus est, quod militum ornamentum erat. Plin. lib. 35. cap. 10. 5. Parasius pinxit Nauarchum thoracatum. Idem lib. 37. ca. 9. 2. Formatamq; inde effigiem Neronis thoracatam.

Thoxeus] (θοξεύς,) filius Eurythi, frater Ioles. Seneca Hercule Oetæo, 3. 9.
Nondum teneras uestite genas,
Nec dum fortis sanguine Thoxeu.
Verba sunt Ioles.

Thoxeus, Thestij filius & Plexippi frater, Vide Testius.

Thrace,] Thraces, (θράκη,) & Thraca Thracæ, & Thracia, Europæ regio, inter parteis Scythiæ posita, Macedoniam sequens: quæ à Septentrione Istrum habet, ab Oriente Pontum, à Meridie Aegæum mare. Olim Scython: postea Thracia, à Thrace Martis filio, seu ab asperitate dicta, Græcè enim θρᾳχὺ asperum dicitur. Est enim regio, ut Pomponius scribit, nec solo tractabilis, & (nisi quà mari propior est) infœcunda frigidaq;. Habet feros homines aspero cultu. In ea sunt urbes celebriores Apollonia, Enos, Nicopolis, Byzantium, Perinthos, Lysimachia, Calipolis. Amnes sunt Hebrus, & Nestos. Montes, Hemus, Rhodope, & Orbelos. Descriptionem huius quære apud Plinium libr. 4. cap. 11.
Armifera Thrace. Ouid. epist. 2. 17.
Candida niue Thrace. Horat. 3. Carm. ode 25. 3.
Dura Thrace. Stat. 5. Thebaid. 87.
Furiosa bello Thrace. Horat. 2. Carm. ode 16. 1.
Gelida Thrace. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Horrida Thracia. Catul. de phaselo, &c. 4. 2.
Lapidosa Thrace. Senec. Troad. 9. 1.
Sæua Thrace. Stat. 5. Thebaid. 17.

Thrax] Thracis, (θρᾷξ,) Thraciæ incola. Cic. de Prouincijs Consul. 7. Rex Ariobarzanes Consulem uestrum ad cædem faciendam, tanquam aliquem Thracem conduceret? Virgil. 3. Aeneid. 3.
Tumidi Thraces. Stat. 5. Thebaid. 15.

Thracius] Adiectiuum, (θράκιος,) Cic. de Prouin. Cons. 3. castras Thracijs distincta ac notata uia.
Agri Thracij. Senec. Medea, 8. 11.
Equus Thracius. Virgil. 5. Aeneid. 113.

Digitized by Google

Threſſa]uel Thraiſſa,(θρᾴσσα,) diuiſa diphthongo,fœm. Thraicus,& Thraicius adiectiua,(θρεϊκὸς,καὶ θρήϊκιος.)

Threſſa](θρᾴσσα,) & Threißa à Threix, quod mulierem Thracẽſem ſignificat. Itẽ adiectiua Threicus, Threicius:de quibus habentur exempla apud ppetas.Horat.3.Carm.ode 9.2.Me nunc Threßa Chloe regit. Virgil.1.Aeneid.64.

-uel qualis equos Threiſſa fatigat
Harpalice. Cic.2.Offic.34. Barbarum, & eum quidem, ut ſcriptum eſt compunctum notis Threicijs, diſtricto gladio iubebat anteire.

Aquæ Threiciæ.Ouid.epiſt.23.6.

Hyemes Threiciæ.Lucan.lib.7.169.

Littus Threicium.Ouid.13.Metam.88.

Thraſceas](θρᾳκίας,) uentus,qui & Thraceas & Thracias dicitur.Ariſtoteles,Poſt Argeſten uentũ flat Thraſceas ſpirat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem.

Thraſius] ſeu Traſillus,(θρᾴσιος,) uir fuit, qui quum ad exorandas à Ioue pluuias Buſirin docuiſſet hoſpites immolare,omnium primus mactatus eſt.Ouid.in Ibin,80.

Vt qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui
Elicuit pluuias uictimis cæſus aquas.

Idem lib.1.de Arte amandi,130.

Thraſybulus]pen.prod.(θρᾱσύβουλος,) Athenienſis exul,comparato exercitu triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce,exulesq; reduxit.Inſuper plebiſcitum tulit,quod ἀμνηστίαν uocant,quo iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis.Cuius Cicero in Philippicis,& Valerius de modeſtia mentionem fecere.

Traſybulus,dux Mileſiorum,ut portum Sicyoniorum occuparet,ex aduerſa parte oppidanos tentauit.Dumq; ſic detinerentur,cum inſperata claſſe portum cepit.Frontinus lib.2.

Thraſymachus] pen.cor.(θρᾱσύμαχος,)Carthaginienſis Sophiſta,periodon,& colon,id eſt membrũ primus mõſtrauit,ac modum qui nunc eſt Rhetorices,induxit.Fuit diſcipulus Iſocratis,ut ſcribit Suidas.

Thraſymenus,] Vide Traſymenus.

Thronus] throni,m.g.(θρόνος,) Sedes uel ſolium dicitur.

Thronium](θρόνιον,) oppidum eſt Locrorũ Epicnemidiorum ad Boagrium amnem, non procul à ſinu Maliaco. Plin.lib.4.cap.7.

Thryps] thrypis,Tinea.Plin.lib.16.ca.41.1.Terreſtres tineas uocant:culicibus uerò ſimiles,thrypas.De teredinibus

Thryus](θρυὸς,) Homero Iliad.2. fluuius Elidis qui in Alpheum decurrit.Ab eo & Thryoeſſa Iliad.11. uocatur.

Thucydides] pen.cor.(θουκυδίδης,) Athenienſis hiſtoricus,patre Olouo, genus à ducibus Milciade & Cimone, qui & ipſi ab Araco Iouis filio originem habuere,duxit,ut Didymus in hiſt.teſtatur.Vxorẽ duxit è Thracia oriundã, alioqui diuitem,cuius opes aſſecutus non in uoluptates,ſed partim in otium literarium erogauit.Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus,tempore quo illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmonijs militibus qui bello intereſſent,mercedem præbebat uti res quotidie ueras ei renuntiarent,quas fidelius accipere ſperabat,ſi nõ ſolùm ab amicis,ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſq; ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit in philoſophia,Anaxagoram:& in rhetorica,Antiphontem.Cuius & ipſe in 8.hiſtoriæ meminit,dicens eum cauſam fuiſſe perdendæ Reipub. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorũ. Ex Marcellino Græco ſcriptore.De hoc Quintil.lib.10.ca.1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe,ut eius librum octies ſcripſerit,totumq; ferè edidicerit.Vide Cic.de Clar.Orat.151.

Siculus ille capitalis,creber,acutus,breuis,penè puſillus Thucydides.Cic.Q. fratri,lib.2.15.4.

Grauiter ſanè & probè,res geſtas & bella & prælia narrat Thucydides.Cic.in Orat.16.

Thucydides rerum geſtarum pronuntiator ſyncerus & grandis fuit.Cic.de Cla.Orat.151. Idem 2.de Orato. 30. Namque & Herodotum illum,qui princeps genus hoc ornauit, &c.& poſt illum Thucydides omnes dicendi artificio mea ſententia facilè uicit.

Admirari eloquentiã Thucydidis. Cic.de Opt.gen.Ora.148.

Thucydides alios idem Marcellinus ponit:unum Mileſiũ Athenis inter principes uiros ac duces,æmulum Periclis. Alium Pharſalicũ Memnonis filium,cuius meminit Polemõ in his quæ de Acropoli ſcripſit.Quartum poetam natione Achedryſium,cuius memmit Androtion in Attide,dicens eum filium eſſe Ariſtonis,qui fuit tempore Platonis comici,& Agathonis tragici,ac Nicerati uerſificatoris.Ex Marcellino.

Thucydidius] Adiectiuum. Cicero in Orat.16. Ecce autem aliqui ſe Thucydidios profitẽtur, nouum quoddam imperitorum & inauditum genus.

Thule] Thules,Thulæ,Nomen duarum inſularum,quarum una eſt in Oceano inter Septẽtrionalem & Occidentalem plagam,ultra Britanniam,quæ ultima fuit ex cognitis à Romanis.Virg.1.Georg.6.

-tibi ſeruiat ultima Thulæ.

In ea ſolſtitio æſtiuo nullas eſſe noctes Plinius tradit, econtrario,ut Solinus refert, brumali ſolſtitio nullus penè dies. Vltra eam pigrum & concretum mare eſſe ferunt. Alterã in Aphrica contra ſinum Carthagimis.

Heſperiæ uada caligantia Thules.Stat.3.Sylu.5.4.

Nigræ littora Thules.Stat.4.Sylu.4.13.

Vltima Thule.Virg.1.Georg.6.

Thutianus] pen.pro. Genus eſt piſcis marini, quem alij xiphiam uocant.Plin.lib.32.cap.11.10.

Thurij](θούριοι,) urbs eſt Calabriæ,quæ et Thuria & Thurion à Thuria fonte dicta eſt.Hæc prius Sybaris,nouiſſimè Copiæ fuerunt appellatæ.Huius meminit Strabo li.6.Quũ enim Crotoniatæ,aduerſus quos bellum gerebant,urbem ceperint,inducto fluuio cuncta demerſerunt. Pauci ex ea clade ſuperſtites adunati cohabitabant,quos tẽporis interuallo Athenienſes, alijq; Græci prorſus extinxerunt. Nam in ſocietatem ciuitatis peruenientes,eos per contemptum habitos trucidarunt.Et urbem alium in locum prope tranſpoſitam ædificarunt,& eos Thurios,ducto de fonte uocabulo nuncuparunt.Thurij quum diutius beatam duxißent ætatem,tandem in Lucanorum ſeruitutem tracti ſunt.Quumque illos Tarentini deſtruerent,ad Romanorũ tutelam confugerunt,Qui quidem mittentes pro uirorum paucitate accolas,mutato nomine ciuitatem Copias appellauere. Hinc

Thurinus] pen.pro. Adiect.(θουρῖνος,) Oui.15.Met.10. Thurinosq; ſinus,Temeſemq;,& Iapygis aruã.

Alij legunt,Terinosq; ſinus,&c.

Thurium](θούριον,) Italiæ oppidum, ubi Herodotus uitam finiuit,ibidemq; in foro,ut quidam memorant,ſepultus eſt,teſte Thucydide lib.3. Strabo uerò lib.14. ait illum ex Halicarnaſſo Cariæ regia eſſe,quem poſtea Thurium uocauerunt,eo quòd particeps fuiſſet coloniæ in Thurios miſſæ.

Thunnus](θύννος,)Genus piſcis marini prægrandis uulgo noti Dicitur & thynnus.Horat.2.Serm ſaty.5.9.Plures annabunt thunni,& cetaria creſcent.

Thus] thuris,(λίβανος,λιβανωτὸς,) Incenſum quo dijs ſacrificabatur,ἀπὸ τῦ θύω,odorem facio, uel potius θύω ſacrifico:quòd qui ſacrificabant,thure utebantur.Plin.li.12. cap.14.1. Thura præter Arabiam nullis,ac ne Arabiæ

quidem uniuerſæ, &c. Plura in ipſo capite de thure leges.
Tibull.lib.1.eleg.3.7.
Reddereq; antiquo menſtrua thura lari.
Acerræ thuris. Ouid.8.Metam.53.
Eoum thus. Stat.1.Thebaid.53.
Flaua thura. Ouid.epiſt.20.19.
Incana thura glebis. Stat.6.Thebaid.13.
Mammoſum thus, Vide Mamma.
Maſcula thura. Virg.eclog.8.3.
Niliacum thus. Stat.4.Sylu.9.3.
Pia thura. Iuuen.Saty.13.12.
Sabæum thus. Virgil.1.Aeneid.85.
Sacri thuris honore dignari aliquem. Ouid.14.Metam.26.
Blanda thura dare. Tibul.lib.3.eleg.3.1.
Incendere thura & odores. Cic.6.Verr.69.
Ingerere thura aris, Vide Ingero.
Litare thure. Perſ.Saty.5.12.
Miniſtrare thura. Ouid.2.Metam.60.
Sabæi mittunt thura. Virgil.1.Georg.12.
Placare deos thure. Horat.1.Carm.ode 36.1.
Tribuere alicui honores thuris, Ouid.14.Metam.26.
Tus, abſq; aſpiratione nonnulli ſcribunt, inter quos Priſcianus Varro & Seruius, à tundendo deriuantes, quòd glebæ tunduntur, cum quibus fluens coaleſcit.

Thureus] Adiectiuum, (λιβανινὸς,) Quod eſt thuris. Colum.lib.3.cap.8.4. Iam thuream plantam, florentesq; hortos myrrha & croco. Virgil.2.Georg.2.
Aſolis eſt thurea uirga Sabæis.
Dona thurea. Virg.6.Aeneid.45.
Flamma thurea. Stat.12.Thebaid.98.
Grana thurea. Ouid.4.Faſt.82.

Thurifer] pen.cor. thuriferа, thuriferum, pe.cor. (λιβανοφόρος,) ut Saba thurifera, quæ producit thus. Plin.lib.6.cap.23.13. Regio thurifera. Idem lib.12.cap.14,10. Vt illo modo quum deuicisſet thuriferas gentes, ſupplicaret.
Indus thurifer. Ouid.3.Faſt.144.
Aræ thuriferæ. Stat.1.Achil.104.

Thuricremus] pe.cor. Adiect. Thus cremans: ut Aræ, thuricremæ, in quibus crematur thus. Virg.4.Aeneid.91.
Foci thuricremi. Ouid.epiſt.2.4.

Thurilegus] pen. corr. Adiectiuum, ut Arabes thurilegi, Thus colligentes. Ouid.4.Faſt.114.

Thuribulum] thuribuli, pen.cor. (θυμιατήριον,) Vas in quo thus adoletur. Liu.9.bel.Pun.70. Cic.6.Verr.40. Num etiã de L. Papyrio uiro primario, locuplete, honeſtoq; equite Romano thuribulum emiſtis?

Thuſculum] thuſculi, penult.corre. Diminutiũ. (λιβανωτίδιον,) Plautus Aulul.13.15.
Nunc thuſculum emi, & haſce coronas floreas.

Thyas] huius Thyadis, pen.corr. (θυὰς,) Bacchi ſacrificula.
Amentes Thyades. Stat.12.Thebaid.159
Concita Thyas pulſo tympano. Horat.3.Carm.ode 15.2.
Euantes Thyades effuſis crinibus. Catull.Argon.59.78.
Excita Thyas commotis ſacris. Virg.4.Aeneid.60.
Peruicaces Thyades. Horat.2.Carm.ode 19.2.

Thyaſus] thyaſi, penult.corre.ma.ge. (θίασος,) Saltatio & chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur: à θύω ſacrifico. Virgil.5.eclog.6. Inſtituit Daphnis thyaſos inducere Bacho. Catull. de Berecynth.58.6. Thyaſus repentè linguis trepidantibus ululat.

Thyeſtes] (θυέστης,) filius Pelopis ex Hippodamia, & Atrei frater, ac Tantali nepos. Inde

Thyeſtus] pen.prod. Adiectiuũ (θυέστειος,) Ouidius 15.Metam.93. Neue Thyeſteis fabula (inquit Seruius) hoc habet, Atreum & Thyeſtem germanos quum diſſenſione ſibi nocere nõ poſſent, in ſimulatam gratiam rediiſſe: qua occaſione Thyeſtes cum fratris uxore concubuit. Atreus uerò ei filium epulandũ appoſuit: quæ Sol abominatus, ne polluerentur, aufugit. Sed ueritas hæc eſt: Atreum apud Mycenas primum Solis eclipſim inueniſſe: cui inuidens frater, ex urbe diſceſſit tempore quo eius probata ſunt dicta. Hactenus Seruius enarrans illud Virgil.lib.1.Aeneid.115. Nec tam auerſus equos Tyria Sol iungit ab urbe. Perſius Saty.5.1.
-aut ſiquibus olla Thyeſtæ Feruebit. Vide Aegyſthus.
Thyeſteus. Cic.in Piſonẽ, 34. Thyeſtea iſta execratio eſt, poetæ uulgi animos, non ſapientum mouentis.
Menſa Thyeſtea. Ouid.4.de Ponto, eleg.6.10.
Mycenæ Thyeſteæ. Lucan.lib.1.102.

Thymbra] (θύμβρα,) herba uulgaris notitiæ. In aſperis & gracilib. naſcitur. Similis thymo: ſed minor atq; tenerior ferens ſpicam floris plenã, coloris herbacei. Habetur & ſatiua breuior ſylueſtri, quæ propter minorem acrimoniam cibos recepta eſt, Latinis ſatureia, teſte Plin. lib.19.cap.8.33. dicitur. Gallis nunc ſarrieta, nunc ſatria, pedali altitudine, fruticoſa, ſurculoſis utrinq; coliculis, folio hyſopi, floſculis per interualla ex purpura candicantibus, odore ſaporeq; gratiſſimo. Tymbrã tamen nonnihil à ſatureia diſcreparе ſentit Colu.li.10. hoc ſenariolo, Et ſatureia thymi referens, tymbræq; ſaporẽ. Hæc Ruel. Colu.lib.9.cap.4. Saporis præcipui mella reddit thymus. Thymo deinde proxima thymbra, &c. Sunt qui tymbrã abſq; aſpiratione ſcribant.
Olens thymbra. Stat.1.Sylu.2.5.
Gelidæ umbracula thymbræ. Stat.1.Sylu.2.45.

Thymbra] (θύμβρα,) locus uicinus Troiæ, plenus thymbra.
Rector Thymbræ, Apollo. Stat.4.Sylu.7.5.

Thymbræus] (θυμβραῖος,) Apollo dicitur, à loco Troiæ uicino pleno thymbra: in quo eius & nemus eſt, & templũ ubi à Paride Achilles occiſus eſt. Vnde & fingitur manus Apollinis uulneratus. Ergo Thymbræus, ut Delius. Nam numina à locis frequenter nomen accipiũt. Hactenus Seruius apud Virgilium lib.Aeneid.3.17. Da propriam Thymbræe domum, da mœnia feſſis.
Pergama Thymbræa. Stat.3.Sylu.2.20.

Thymele] penul.correp. (θυμέλη,) nomen mulieris, quæ prima ſaltationem in ſcena docuit. Græci θυμέλην ſcenam uocant, hoc eſt eam theatri partem ubi geſtus agunt hiſtriones. Martial.lib.1.33.
Qua Thymelen ſpectas, deriſoremq; Latinum,
Illa fronte, precor, carmina noſtra legas.
Suidas ſcribit fuiſſe aram in theatris Thymelen.

Thymelici] penul.correp. (θυμελικοὶ,) Ludij hiſtriones. Vnde à Vitruuio dictum eſt, Scenici & Thymelici Græcè ſeparatim nominantur.

Thymion] quid ſit, docet Celſus libro 5. cap. 28. At Thymion nominant, quod ſuper corpus quaſi uerrucula eminet ad cutem tenue, ſupra latius ſubdurum & in ſummo peraſperum.

Thymus] m.g. uel thymum, thymi (θύμος,) Herba hortenſis, odorata, cuius flore ſummopere apes delectantur. Plin.lib.21.cap.10.1. Totidem & thymi: candidum ac nigricans. Floret autem circa ſolſtitia, quum & apes decerpũt, & augurium mellis eſt. Prouentum enim ſperant apiarij largè florente eo. Læditur imbribus, amittitq; florem. Semen thymi non poteſt deprehendi, quum origani perquam minutum, non tamen fallat. Mart.lib.5.40.
Hyblæis madidas thymis placentas.
Columell.lib.11.cap.3. Thymum & tranſmarina cunila, & ſerpyllum, &c.

Dulcior

Digitized by Google

Dulcior Thymo. Virg. eclog. 7.8.
Cecropium thymum. Virg. 4. Georg. 54.
Apes pascuntur thymo. Virg. 5. eclog. 16.
Redolentq; thymo fragrantia mella. Virg. 4. Georg. 34.
Suffire thymo. Virg. 4. Georg. 49.

Thymites] pen. prod. (θυμίτης,) uinum, Ex Thymo confectum: ea forma dictum ut absynthites. Colum. lib. 12. ca. 35. Vinum absynthiten & hyssopiten, & abrotoniten, & thymiten, & maratriten, & c.

Thyminus] pen. corr. Adiectiuum, (θυμινὸς,) Ex thymo factum. Colum. lib. 6. cap. 33. Cum melle Attico: uel si id non est, utiq; thymino celeriter leuatur.

Thymosus] pen. prod. Adiectiuum, (θυμώδης,) Plin. lib. 11. cap. 15. 1. Thymosum mel non coit. (hinc

Thynia] (θυνία,) Strab. lib. 12. insula in fronte Bithyniæ:

Thynus] Adiectiuum. (θῦνος,) ut Merce Thyna beatus. Horat. 3. Carm. ode 7. 1. Hoc est Bithyna. Acron.

Thynnus] (θύννος,) Piscis miræ magnitudinis: de quo abunde Plin. lib. 9. cap. 15. 1. Vide Cordyla. Dicitur & Thunnus, Vide suo loco.

Thyoneus] trium syllabarum, (θυωνέυς,) Bacchi epitheto, quod ἀπὸ τῦ θύειν quod est sacrificare, deductum putant: eo quòd ei adhuc inter humanos uersanti sacrificabatur. Hor. 1. Carm. ode 17. 5.

– nec Semeleius
Cum Marte confundet Thyoneus Prælia. Catul. ad puerum, 24. 2. hic merus est Thyoneus.

Indetonsus Thyoneus. Ouid. 4. Metam. 3.

Thyre] Ciuitas Messeniorum. Sed diuus Augustus Lacedæmonijs ascripsit, quòd Messenij cum Antonio sensisse uiderentur. Stat. Et Lacedæmonum Thyre lectura cruorem.
Hinc Thyreaticæ Spartanorum corollæ quædam appellatæ. Sciendum est, Thyre numero plurali genere neutro, per synæresin efferri, (θυρέα, ἀπὸ θυρῶν, etiam si numero singulari Thyrea quoq; dici potest. Strabo lib. 8. Thuriam appellat. Est & Thyræum, oppidum in Arcadia. Thyreæ etiam Græcè, Latinè ostia dicuntur: à quo Thyridion, ostiolum.

Thyrsus] thyrsi, masc. gen. (ἄνθυλος,) Virga & caulis cuiuslibet herbæ præsertim lactucæ. Plin. lib. 19. cap. 8. 5. Inuentum omnes thyrsos, uel folia lactucarum prorogare urceis conditos, ac recenteis in patinis coquere.

Fragiles thyrsi. Stat. 2. Theb. 133.
Pampinei thyrsi. Claud. 7. Paneg. 121.
Teretes thyrsi. Stat. 2. Achil. 35.
Thyrsus spectabilis. Plin. lib. 21. cap. 15.
Virentes fronde thyrsi. Ouid. 11. Metam. 6.

Thyrsus] θύρσος,) Hasta aculeata, hederis obtecta, quam in Orgijs Bacchicis quatiebant. Scribit Diodorus Dionysium in exercitu habuisse mulieres thyrsis armatas. Et Macrobius ait liberum patrem tenere thyrsum, quod est latens telum, cuius mucro hederæ lambente protegitur. Vnde Thyrsigerus dictus est Bacchus. Catul. Argonau. 59. 51. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4. Corniger increpuit thyrso grauiore Lyæus. Senec. Herc. fur. 11. 2. Tectam uirenti cuspidem thyrso gerens.

Graui thyrso metuendus Liber. Horat. 2. Carm. ode 19. 2.
Quatere thyrsum. Senec. Herc. Oetæo, 4. 3.
Leuem thyrsum uibrare manu. Senec. Oedip. 5. 8.
Thyrsus, per translationem pro stimulo & incitamento. Lucret. lib. 189.
– sed acri
Percussit thyrso laudis spes magna meum cor.

Thyrsigerus] pen. corr. Adiectiuum, (θυρσοφόρος,) ut Media Thyrsigera. Senec. Hippol. 6. 4.

Tiara] tiaræ pen. prod. (τιάρα,) Ornamentum capitis Persicarum prius mulierum: quo postea usi sunt & reges & sacerdotes. Iuuenal. Saty. 6. 52.
– Phrygia uestitur bucca tiara. Virg. 7. Aene. 50. sceptrúq; sacerq; tiaras. Hic per usurpationem dicitur. nam tiara dicimus, ait Seruius. Ouid. 11. Metam. 37.
Tempora purpureis tentat uelare tiaris.

Tibareni] pen. corr. (τιβαρηνοὶ,) populi Scythici, de quibus diximus in dictione Tabareni.

Tiberias] huius Tiberiadis, pen. corr. (τιβεριὰς,) urbs Galilææ, ab Herode condita, & sic appellata in honorẽ Tiberij Cæsaris. Ptolemæo lib. 5. ca. 16. dicitur Tiberias, lacus.

Tiberius] (τιβέριος,) inter Cæsares notissimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros tres, aliaq; complura, ut author est Suidas. Meminit & huius Strabo lib. 7.

Tibereius] Adiectiuum, (τιβερήϊος,) Stat. 3. Sylu. 3. 14.
– Tibereia primum
Aula tibi, uix dum ora noua mutante iuuenta
Panditur.

Tibi] (σοὶ,) dativus, à tu pronomine, Vide suo loco.

Tibia] tibiæ, (λυγάμη, κωλὴν,) Propriè os cruris oppositum suræ. Celsus lib. 8. cap. 1. Ipsum autẽ crus est ex ossibus duobus, & c. Verum alterum os ab exteriore parte, & c. Alterum à priore parte positum, cui tibiæ nomen est, longius, & in superiore parte plenius, solum cum femoris inferiore capite committitur, sicut cum humero cubitus.

Tibia, (αὐλὸς, σίφων,) Instrumentum musicum quo tibicines canunt: sic dicta quòd primò ex gruum tibijs facta sit, à quibus nomen habet, quum ex arundinibus facta sit. Cic. 1. Tuscul. 171. Non intelligo quid metuat quum tam bonos septentrios fundat ad tibiam. Horat. de Arte, 41.
Tibia non ut nunc orichalco uincta, tubæq;
Aemula: sed tenuis, simplexq; foramine pauco.

Si ex oliua modulatè canentes tibiæ nascerentur, num dubitares quin messet in oliua tibicinis quædam scientia? Cicero 2. de Nat. deor. 32.

Cantus tibiarum. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.
Multifora buxo tibia. Senec. Agamem. 5. 8.
Caua tibia. Lucret. lib. 2. 125.
Concionatoria tibia, Vide Concionor.
Curua tibia. Virg. 11. Aeneid. 148.
Incentiua tibia, & succentiua. Vide Incentiuus in Incino.
Ludicræ tibiæ, Vide Ludus.
Nuptiales tibiæ. Author ad Heren. lib. 4. 199.
Querulæ tibiæ cantus. Horat. 3. Carm. ode 7. 6.
Sacrifica dulces tibia effundat modos. Senec. Agamemn. 6. 39.
Adhibere tibias epulis. Quint. lib. 1. cap. 10. 17.
Canere tibijs. Quint. lib. 1. cap. 10. 13.
Canere ad tibiam, Vide Cano.
Inflare tibijs. Cic. de Claris Orat. 100.

Tibia & fistula differunt. Plin. lib. 16. cap. 36. 7. Calamus ueró alius totus concauus, quem sytingiam uocat, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atq; carnis. Orchomenius est continuo foramine peruius, quem auleticon uocant. Hic tibijs utilior, fistulis ille.

Tibialis] & hoc tibiale, pen. prod. (αὐλικὸς,) Quod est idoneum ad tibias faciendas. Plin. li. 16. cap. 36. 10. Tertia arundo est tibialis calami, quem auleticon dicebant.

Tibiale] tibialis. pen. prod. neut. gen. (περισκελὶς,) Velamẽtum tibiarum: quimetiam arma quibus crura muniuntur, tibialia uocant. Sueton. de Augusto, cap. 82. Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis, & subuculæ thorace laneo, & semo-

Digitized by Google

& femoralibus, & tibialibus muniebatur. Paulus Iureconſ. Si tibiale uel humerale miles alienauit, caſtigari uerberibus debet.

Tibicen] pen.prod. tibicinis, pen.corr. maſc.ge. (αὐλητὴς,) Qui tibia canit. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 5. Ille autem qui ſciret ſe nepotem bellum tibicinem habere, & ſat bonũ unctorem, diſceßit à me. Liu. 2. ab Vrbe, 272. Cornicines, tibicinesq; Horat. de Arte, 84.

Ad cantus, ad tibicinem proſequi laudes honoratorum uirorũ. Cic. de Leg. 97.

Non ſunt in oratione tanquam tibicini percußionum modi, ſed uniuerſa comprehenſio. Cic. in Orat. 116.

Tibicen ſine tibijs canere non poteſt. Cic. 2. de Orat. 184.

Tibicines in ædificijs appellantur columnellæ quibus ruſtici tecta ſua fulcire ſolent: à ſimilitudine tibia canentium: qui ut cantantes ſuſtinent ita illi ædificiorum tecta. Nec in hoc ſignificato aliud præter ablatiuum ſingularem legimus. Iuue. Saty. 3. 20. Nos urbem colimus tenui tibicine fultam.

Dicitur etiam quicquid in ſuſtentaculum alterius ponitur. Ouid. lib. 4. Faſt. 140. Hæc modò uerſabat ſtantem tibicine telam. Alij legunt, Hæc modo uerrebat ſtantem tibicine uillam. Alij, Hæc modo uerrebat cum raro pectine pratum.

Tibicina] tibicinæ, pen.corr. fœm.gen. (αὐλητρὶς,) Mulier tibia canens. Plaut. Aulul. 9. 2.

Poſtquam obſonauit herus, & conduxit coquos.

Tibicinaq; haſce, apud forum, &c. Mart. lib. 14. 64. Ebria nos madidis rumpi tibicina buccis.

Meretrix tibicina. Horat. 1. epiſt. 14. 5.

Tibiſcus] Daciæ fluuius, cuius meminit Ptolemæus lib. 3. c. 7. à Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibullus] (τίβυλλος,) Poeta, iuxta Quintiliani ſententiam cum primis elegans, & terſus, ad amores & delicias aliquã to procliuior. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 5.

Donec erunt ignes, arcusq; Cupidinis arma,
Dicentur numeri culte Tibulle tui, Vide Albius.

Ticinum] pen.prod. (τίκινον,) nobile Inſubrium oppidũ, quod nunc Papia uulgò dicitur. Nam, ut ſcribit Ptolemæus in Geographia lib. 3. cap. 1. Inſubres habent Mediolanum, Nouariam, Comum & Ticinum. Eſt & Ticinus, fluuius oppido uicinus, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 16. Claud. 4. Paneg. 40. pulcher Ticinus.

Tifernus] (τίφερνος,) fluuius eſt Italiæ. Et Tifernum, oppidum quod intercidit. Inde Tifernates, populi, iuxta Theanum & Lucrinum in ſexta regione Italiæ. Author Plinius libro 3. cap. 14.

Tigillinus] pe.pro. (τιγελλῖνος,) uir fuit Romanus uitæ corruptißimæ, qui per impudicitiã multa à Nerone cõſequutus eſt, quem ad omnia corruperat. Author Cornelius Tacitus.

Tignus] tigni, maſc.gen. & Tignum, tigni, (ἀοκὶς, ἀοκὸς, ἴκλειον, ἐπίκειον,) Trabs qua uariè diſpoſita domus extruitur: A tegendo. Cæſar 4. bel. Gal. 523. Tigna bina ſeſquipedalia ab imo præacuta, dimenſa ad altitudinem fluminis.

Proper. li. 4. eleg. 3. 12. Siue in furtiuo gemuit ſtans noctua tigno. Horat. de Arte, 57.

– & modicis inſtrauit pulpita tignis. Ouid. 8. Metam. 131.

Sordida terga ſuis nigro pendentia tigno. Arrectaria tigna, Vitruuius lib. 10. cap. 17. Vide Orthoſtata. Polire tigna. Claud. 3. Paneg. 65. Læuia radere tigna. Lucret. lib. 5. 255.

Tigni nomine omne genus materiei, ex qua ædificia conſtant, continetur. Vlpianus De tigno iuncto, L. 1. Et Ad exhibendũ, L. Tigni. Et Caius de Verb. ſignif. L. Tigni. Hor. 2. epiſt. 2. 15. Torquet nunc lapide, nunc ingens machina tignum.

Tigni appellatiõe in uineis, omnia uineis neceſſaria cõtinẽtur, utputa perticæ, pedamenta. Vlpianus De tigno iuncto, L. 1.

Tignarius] Adiectiuum, (ἀοκοπὸιὸς,) Tignarius faber, nõ ſolum is qui tigna dolat, ſed etiam qui ſolaria lignea: hoc eſt qui trabes, cæteraq; ad tabulata domus utilia: & omnis qui ædificat, intelligitur, inquit Caius Iuriſc. Cic. de Claris Ora. 139. ego me Phidiam eſſe mallem, quàm uel optimum fabrum tignarium.

Tigillum] tigilli, Dimin. (ἀοκίδιον,) Liu. 1. ab Vrbe. 114. Is quibuſdam piacularibus ſacrificijs factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita ſunt, tranſmiſſo per uiam tigillo, capite adoperto, uelut ſub iugum miſit iuuenem. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.

Illi compoſitis primùm docuere tigillis
Exiguam uiridi fronde operire domum.

Ianua ſuffixa tigillo. Catul. ad Ianuam, 62. 2.

Tigrana] pen.prod. (τιγρανὰ,) Ptolemæo lib. 6. cap. 1. oppidum Mediæ in mediterraneis.

Tigranes] pen.prod. (τιγρανὴς,) rex maioris Armeniæ, cuius multam mentionem facit Cicero in Oratione pro Lege Manilia. Lucan. lib. 2. 126.

Tigris] tigridis, pen.corr. fœm.gen. (τίγρις,) Animal uelociſſimum: quod à uelocitate nomẽ habet. Nam Medi tigrim ſagittam appellant, teſte Varrone. Virg. 4. Aeneid. 74.

– Hyrcanæq; admorunt ubera tigres. Plin. lib. 8. cap. 18. 1. Tigrin Hyrcani & Indi ferunt, animal uelocitatis tremendæ, & maximè cognitæ dum capitur. Totus eius fœtus, qui ſemper numeroſus eſt, ab inſidiante rapitur equo quàm maximè pernici, atq; in recentem ſubinde transfertur, &c.

Plura leges toto capite.

Armeniæ tigres. Virg. 5. eclog. 6.

Aſpera tigris. Horat. 1. Carm. ode 23. 2.

Atra tigris. Virg. 4. Georg. 82.

Maculoſæ tigridis forma. Ouid. 11. Metam. 50.

Peßima tigris. Virg. 3. Georg. 50.

Rabidæ tigres. Virg. 2. Georg. 31.

Sæuæ tigres. Ouid. epiſt. 10. 18.

Variæ. Senec. Hippol. 1. 11.

Virgatæ. Senec. Hippol. 3. 15.

Tigrides] plurali numero dixit author Philomelæ in Ouidij operibus, Tigrides indomitæ rancant.

Tigrinus] pe.prod. Adiectiuum, (τιγρινὸς, Plin. lib. 13. ca. 15. 3. Mẽſis præcipua dos in uena criſpis, uel in uertice uarijs. Illud oblõgo euenit diſcurſu, ideoq; tigrinæ appellãtur.

Tigris] (τίγρις,) Flumen magnum etiam appellatur, propter uelocitatem, qui inſtar beſtiæ nimia pernicitate decurrit. Hic de Paradiſo exiens iuxta Scripturæ fidem, pergẽsq; contra Aſſyrios, poſt multos circuitus (Ioſepho teſte) in Mare rubrum defluit. Solinus Tigrim fluuium in Armenia caput attollere dicit, in loco edito, ex lucido conſpicuoq; fonte: nec ab exordio ſtatim totum eſſe, ſed primò pigrè fluere, non cum ſuo nomine. At quum in fines Medorum inuectus ſit, Tigrim ſtatim uocari, Arethuſam lacum influere grauia pondera, ſuſtinentem, cuius piſces nunquam ſe alueo Tigridis immiſceant, ſicut nec amnici ſtagnum attingant Arethuſæ. Mox Arabas præterfluens, Meſopotamiam amplectitur, & Hydaſpen accipiens Euphratemq;, defertur in ſinum Perſicum. A Tigri fluuio dicti ſunt Tranſtigritani, qui trans Tigrim habitant, ſicut Trãſpadani. Et tam pro fluuio quàm pro animali, Tigris uel Tigridis genitiuum facit. Vide Plinium lib. 6. cap. 27. & Strabonem, lib. 6.

Rapidus Tigris. Lucan. lib. 3. 52. Hora. 4. Carm. ode 14. 10.

Tigullia] (τιγυλλία,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vrbs Liguriæ, alijs dicta Segeſta, uulgò Sigeſtro, Sextri.

Tigurini] penult. prod. (τιχυρῖνοι,) Populi Germaniæ, qui quartam Heluetiæ partem continebant. Cæſar. bel. Gal. lib. 1. 6. Iq

Digitized by Google

1.6. Is pagus appellabatur Tigurinus. Nam omnis ciuitas Heluetia in quatuor pagos diuisa est. Hic pagus unus quum domo exisset, patrum nostrorum memoria, L. Cassium Consulem interfecerat, & eius exercitum sub iugum miserat.

Tilia] tiliæ, (φίλυραι,) Arbor. Plin. lib. 16. cap. 40. 7. Mollissima tilia, eadem uidetur & calidissima: ardumentum asserunt, quòd citissimè ascias retundat. Colum. lib. 9. cap. 4. 3. At tiliæ solæ ex omnibus sunt nocentes.

Leuis tilia. Virg. 1. Georg. 35.

Molles tiliæ. Ouid. 10. Metam. 19.

Pinguis tilia. Virg. 4. Georg. 37.

Tiliæ, de arboribus alijs etiam dicuntur. nam de interioribus corticis ulmi tunicis, è quibus uincula fiunt, dixit Plinius li. 24. cap. 8. 5. Corticis interior tilia lepras sedat.

Tiliaceus] Adiectiuum, (φιλυρεὸς,) Quod ex tilia factum est. Colum. lib. 12. cap. 45. 4. Arculæ fagineæ uel etiam tiliaceæ, quales sunt in quibus uestimenta forensia cõduntur, huic rei paulò ampliores præparari debent.

Tilica] (τίλιλα,) Iocularis dictio apud Ciceronem de Claris Orat. 141. Vide Sputatilica.

Tilium] (τίλιον,) Sardiniæ insulæ urbs, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos] (τίλος,) Insula est (ut scribit Plinius lib. 6. cap. 27.) cum oppido eiusdem nominis in Mari rubro, celeberrima plurimum margaritis. Ipsa refert palmas, oleas creat, uimeis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis spoliatur. Mons Caucasus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem insula habet lanigeras arbores (ut scribit Plinius lib. 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ, ostendunt lanuginis pilas, ex quibus uestes pretiosæ fiunt.

Tilphosa] (τίλφος,) ut author est Pindarus, fons est sub Tilphosium montem labens, apud quem Tiresiæ uatis sepulchrum conditum est. Huius enim, ut ait Aristophanes, aquæ frigus quum senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Est & ibidem, ut lib. 9. testatur Strabo, templum Apollinis Tilphosii.

Timæus] (τίμαιος,) Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit, etiam usq; adeo arrogans, ait Plutarchus in Nicia, ut Thucydidem & Philistum in historia se facile superaturum iactaret. Ipse uerò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda quædam minimeq; ad historiæ grauitatẽ pertimentia digreditur. Hactenus Plutarchus. De eo & Cice. 2. de Orat. 32. & in epistola illa 12. libro ad Luceium doctissima. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in alijs redarguendis impendisse, contra Ephorum præsertim: nimis res etiam minimas persecutum: librosq; fuisse penè in res singulas partitum. Timæus aliter philosophus, cuius nomine Plato librum inscripsit De natura: patria fuit Locrensis, philosophus Pythagoreus: scripsit & ipse naturæ documenta, & uitam Pythagoræ, ut scribit Suidas.

Timagenes] (τιμαγένης,) author est, omnium in literis studiorũ antiquissimam musicen extitisse. Qu. lib. 1. ca. 10. 8.

Timagoras] pen. corr. (τιμαγόρας,) Athenienſis capitali supplicio affectus, quòd Darium, ad quẽ legatus missus fuerat, more Persarũ adulãdo adorauerat. Suidas & Valerius.

Timanthes] (τιμάνθης,) Pictor egregius Zeuxis tempore. Huius est Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua stante ad aras peritura, quum mœstos pinxisset omnes, & tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris uultum uelauit, quem dignè non poterat ostendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxtà Satyros thyrſo pollicem eius metientes: itaq; ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Huius meminit Plinius lib. 35. cap. 9.

Timauus] pen. prod. (τίμαυος,) Nomen fluminis iuxta Aquileiam, qui è montibus delatus, decidit in profundum: deinde infrà terram absorptus stadijs circiter triginta & centum, erumpit in mare. Virg. 8. eclog. 2. Tu mihi seu magnè superas iam saxa Timaui. Idem 3. Georg. 94. — & lapidis arma Timaui. Seruius, lapidia pars est Venetiæ, dicta ab lapido oppido. Huius fluuius est Timauus. Meminit huius Plinius lib. 3. cap. 18. Contra hunc, ut idem testatur lib. 2. cap. 103. insula parua est in mari cum fontibus calidis, qui pariter cum æstu maris crescunt minuunturq;. Virg. 1. Aeneid. 50. Regna Liburnorum, & fontẽ superare Timaui. Vide Vadianum in Melam, & Cælium li. 22. ca. 8.

Timeo] times, timui. (δείδω, δειλιάω, δειλιάζω, δειλαίνω, τρέω, πτήσσω, πτοέομαι, φοβέομαι, δειδίσσομαι, ὑποδείδω,) timere, Notæ significationis. Terent. And. 1. 5. 29. Misera timeo, hoc incertum quorsum accidat. Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 9. 45. Sicui se timere simularunt.

Timeo te, Tanquam inimicum.

Timere casum. Cic. 2. de Diuinat. 170. Idem Lentulo, lib. 1. 5. 4. quanquam omnia sunt timenda, nihil magis quàm perfidiam timemus. Sic Timere umbras. Cicero ad Atticum lib. 15. 329. 15.

Fraudem timere. Ouid. 7. Metam. 9.

Quid tuta times? Ouid. 7. Metam. 10.

Iram numinis timere. Ouid. 6. Metam. 63.

Timeo tibi, Tanquam amico, nequid mali accidat. Terentius Heaut. 3. 2. 20. Syre tibi timui malè. Idem And. 1. 3. 5. Si illum relinquo, eius uitæ timeo.

Malè timere alicui, Vide Malus.

Timeo mihi abs te, Ne malum mihi inferas. Cic. pro Sylla, 44. Quintil. lib. 3. cap. 10. An timendum à rege bellum. Id est, ne rex inferret bellum.

Timeo mihi abs te mortem, etiam dicimus.

Sibi timere. Virg. 2. Aeneid. 26.

Timeo furem tauro: Hoc est, timeo ne fur taurum abducat & furetur. Iuuen. Saty. 6. 2. Plin. lib. 14. cap. 16. 3. Timent ægris uini noxam.

Timeo de. Ouid. lib. 3. Fast. 124. Nec timui de morte tamen, metus abfuit iste.

Timere de Republica. Cic. Attico, lib. 7. 126. 1.

De morte alicuius timere. Ouid. 3. Fast. 124.

Timeo ne. Teren. And. 1. 5. 34. Tũ aũt hoc timet, ne deferas se.

Timeo ne non impetrem. Cic. ad Atticum, lib. 9. 173. 12.

Timere pro. Gellius lib. 19. cap. 1. Ipsum autem pro Aristippi anima timere.

Timeo quid siet. Plaut. Merc. 3. 109. Et apud Terent. Phorm. 1. 3. 26. Timeo miser, quam hic mihi nunc rem nuntiet.

Timeo quidnam. Cic. 1. Verr. 23. Quæ quum cogito, iam nunc timeo, quidnam pro offensione hominum qui illi inimici infensiq; sunt, & expectatione omnium & magnitudine rerum, dignum eloqui possim.

Timeo quemadmodum hæc explicari possint. Brutus Cicer. lib. 11. 10. 9.

Nunc istic quid agatur, magnopere timeo. Ci. ad. Att. li. 3. 48.

Quid possem timebam. Cic. ad Atticum, lib. 12. 244. 2. (2.

Timeo ut sustineas. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 8.

Timere, cum accusatiuo & datiuo. Quintil. lib. 4. cap. 1. Religiosus iudex libenter eum audit quem iustitiæ suæ minimè timet. Id est, ne suæ iustitiæ insidietur.

Timere, Passiuum. Mart. lib. 11. 19.

Fines nunc populantur, & colono
Tanquam sus Calidonaus timetur.

Bello timeri. Silius lib. 15. 128.

Timetur.

Digitized by Google

Timetur argentum.Mart.lib.5.98.

Timens] Participium,(φοβέμενος,)Ouid.14.Metam.43. -mortemq; timens,cupidusq; mori.

Timens,(δυμφιγραμῶν,)Nomen ex participio. ut Mortis timens.Lucret.lib.2.249.

Timendus,(δειλιατέος,) Aliud participium,ut Armis timendus.Stat.4.Syl.3.27.

Dente timendus aper.Ouid.epist.4.21.

Vox timenda.Horat.Epod.6.2.

Dentes timendi.Horat.3.Carm.ode 20.2.

Timidus] pen.corr. Adiectiuum,(δειλὸς,δειλέμων,κακὸς,φιλαλιὸς,πτώξ,)Qui semper timet.Cic.5.de Fin.53. Non refugiat timido sanguen,atq; exalbescat metu?Ex poeta.Horatius 3.Carm.ode 19.1. Codrus pro patria non timidus mori.

Timidum atq; ignauum iudicari.Cic.Bruto,lib.11.18.2.

Timidus ac tremens.Cic.in Pisonem,58.

Vt imbelles timidiq; uideamur.Cic.1.Off.116.

Nimium me timidum,nullius animi, nullius consilij fuisse confiteor.Cic.pro Sestio,29.

Timidus ad mortem.Cic.de Fin.103.

Timidus in.Cic.1.de Lege Agr.17. Liberi à delictis,cauti in periculis,non timidi in contentionibus.

In labore militari timidus.Cic.Trebatio,lib.7.17.2.

Deorum timidus.Ouid.5.Metam.20.

Timidior,comparat.Cæsar 8.bel.Gal.51. Quorum periculo sic omnes copiæ sunt perturbatæ, ut uix iudicari posset utrum secundis minimisq; rebus insolentiores, an aduersis mediocribus timidiores essent.

Timidiores paulo.Cic.1.de Fin.105.

Animus timidus.Cic.3.Off.158. Quæ timido animo, humili, demisso fractoq; fiant.

Conciones timidissimæ.Cic.Attico,lib.7.139.2.

Homo timidus atq; imperitus.Cic.pro Cecinna,13.

Ocellis timidis uestem prætendere.Ouid.3.Amor.eleg.5.16.

Passus timidi.Virg.6.Aeneid.53.

Pectus timidum.Ouid.11.Metam.90.

Pede timido fugere.Ouid.4.Metam.20.

Pudor timidus.Ouid.1.Amor.eleg.5.2.

Turba timidissima columbæ.Ouid.1.de Arte,24.

Timidus,cum genitiuo.Senec.de Vita beata, Abduntur in aliquas rimas timida lucis.Ouid. Deorum timidus,&c.

Timide] pen.cor.Aduerbium,Verecundè,minus audacter. Cic.5.de Fin.21.Tum ille Timidè,uel potius uerecundè,Facio,inquit,equidē.Idē 2.Tusc.94.Sed hoc quidē in dolore maximè est prouidendū,nequid abiectè,nequid timidè,nequid ignauè,nequid seruiliter muliebriterue faciamus.

Timidè & Fidenter,contraria.Cic.2.de Diuin.102.

Credens timidè.Ouid.epist.6.3.

Timidè ac pedetentim ad aliquid agendum descendere. Cicero pro Quint.29.

Timidè hoc dicam.Cic.12.Philip.336.

Dicere modicè & timidè.Cic.pro Sylla 59.

Promittere timidè.Ouid.1.de Arte.127.

Nemo minus timidus.Cic.12.Philip.336.

Timiditas] penult.corr.timiditatis,(δειλεία,κάκη,Cicero 1.de Finibus 76. Quibus rebus intelligitur nec timiditatē ignauiamq; uituperari, nec fortitudinem patientiamq; laudari suo nomine.

Timiditas & ignauia.Cic.3.Tusc.25.

Cautio mea & timiditas in causis.Cic.2.Orat.166.

Ingenua timiditas.Cic.2.de Orat.6.

Cur ei bello propter timiditatem defuisti?Cic.2.Philip.79.

Verecundiam timiditas imitatur.Cic.in Partit.43.

Timor] timoris,(δέος,φόβος,δεῖμος,τάρβος,ὄκνος,τύψα, ταρμοσύνη,)Cicero 4.Tusculan.30. Timor, metus mali appropinquantis.

Loca plena timoris.Ouid.10.Metam.6.

Maximus timorum metus lethi.Lucan.lib.1.91.

Timor meus de aliquo.Brutus ad Ciceronem 4.7: Quod utinam inspectare poßis timorem de illo meum.

Cæcus timor,Vide Cæcus.

Cassus timor.Stat.6.Thebaid.32.

Dubij timores.Stat.5.Theb.64.

Durus timor.Proper.lib.1.eleg.18.1.

Ingens timor omnibus.Stat.12.Theb.35.

Militaris timor,Vide Militaris in Miles.

Mœstus timor,Vide Mestus in Mœreo.

Solliciti timoris res plena amor.Ouid. epist.1.3.

Suspensus timor,Dubius.Ouid.epist.15.17.

Abijcere timorem,Vide Abijcio.

Afficere timore.Brutus Antonio lib.11.2.6. Maximo timore de nobis afficiuntur amici nostri.

Cohibet timor.Cæsar 8.bel.Gall.84.

Colligere se ex timore,Vide Colligo.

Conferre timorem,Vide Confero.

Deponere timorem.Ouid.epist.17.12.

Erasus timor ex animo.Senec.Thyeste,6.6.

Facere timorem.Plancus Cic.lib.10.18.3.

Ferre timorem.Catul.Argon.59.30.

Pauido timore horruerant membra.Ouid.7.Metam.128.

Impendet belli timor,Vide Impendeo.

Incessit eos timor ne,Vide Incesso.

Induratus timor,Vide Induro.

Inijcere timorem.Cic.1.de Lege Agrar.14.

Lacessit pectus meum timor. Senec.Herc.Oeteo,4.33.

Lenire timorem.Virg.1.Aeneid.91.

Mederi timori alicuius.Ouid.9.Metam.156.

Minuere timorem alicui,Vide Minuo.

Mittere timorem,Vide Mitto.

Mussabat tacito medicina timore.Lucret.lib.6.237.Id est nō audebant medici adhibere manus ægrotantibus, uel quia morbi causam & remedium ignorabant, uel quia timebant contagia.

Omittere timorem. Cicero in Somnio Scipionis,5. Ades, inquit,animo,& omitte timorem.

Pellere timores,Vide Pello.

Perculsus timore.Cic.ad Brutum,3.2.

Perterritus timore.Cic.1.de Diuinat.103.

Ponere timorem.Ouid.6.Fast.31.

Timore magno esse.Cic.Attico,lib.5.101.2.

Magno timori esse populis.Lucan.lib.3.17.

Trahere timorem.Ouid.13.Metam.17.

Anxius timor urget sollicitum.Virg.9.Aene.18.

Achilles Phrygum timor,& Græcorum decus, Vide Achilles.

Timoclia] (τιμόκλεια,) Mulier Thebana stuprum à quodā Barbaro Thracum principe per uim passa, iniuriam ulta est.Sabellicus in exemplis.

Timoleon] penult.corr.(τιμολέων,) Corinthius dux inclytus,uiribus fortißimus,uitaq; abstinentißimus, missus cū triremibus ad liberandas Dionysii tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus implorato Corinthiorum auxilio expellere conabatur, quinquagesimo postquam Syracusas appulisset die,urbe potitur,ac Dionysius clàm sese atq; arcem Timoleonti ipsi dedidit,ab eoq; cum paucis in exilium Corinthum missus est: ille uerò arcem solo æquauit. Syracusanis libertatem restituit. Deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum in bello captum interfecit. In summa æqua-

Digitized by Google

ma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Hæc ex Plutarcho qui eum è Latinis comparat Paulo Aemylio.

Timolus] pen. prod. Vide Tmolus.

Timon] (τίμων,) Athenienſis, temporibus fuit Peloponneſiaci belli, ut ex Ariſtophanis & Platonis poematibus perſpicere licet: deſcribitur ab illis ut inhumanus, ac uitans hominum congreſſus, præterquam unius Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus quæ cũ illo cauſa eſſet amicitiæ, Quòd ſciã (inquit) illum quandoq; multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum. Quum ſemel in Concionem aſcendiſſet, facto ſilentio mirantibus omnibus inquit, Eſt mihi ô uiri Athenienſes pone domum paruus hortus, ubi ficus coaluit quædam in qua permulti noſtri ciues ſe ſuſpenderunt. In eodem nunc ego locò ædificare uolo. Quamobrem uiſum eſt mihi uos publicè admonere, ſiquis fortè ſit qui ſe prius uelit ſuſpendere, antequam arbor excidatur. His igitur de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi genus hominum infenſum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, ut ſepulchrum eius quod erat in litore, mare quaſi perſum, exundatione ab ſe abſterruerit, longeq; expulerit. In eius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit,

Hic ſum poſt uitam miſeramq; inopemq; ſepultus,
Nomen non quæras: dij, lector, te malè perdant. De hoc Cicero de Amicit. 73. & 4. Tuſc. 40.

Timor] Vide Timeo.

Timotheus] penult. correp. (τιμόθεος,) Athenienſis dux potentiſſimus ac diues, muros Athenis ædificauit. Huius imaginem pictores aſſentationis gratia fecerunt, iuxtaq; Fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferrentem, illum autem ipſas expugnantem: quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuiſſe, quòd fœlicitati potius, eius res geſtas, quàm uirtuti uideretur adſcribere. Haud multo poſt hoc factum Fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Author Suidas. Huius ut docti hominis meminit Cicero libro, 1. Officiorum, 163.

Timotheus] Mileſius, muſicus, qui decimam & undecimã chordam lyræ addidit, & antiquam muſicam in molliorẽ modum mutauit. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacrius inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis LIII. Scripſit de muſica libros XVII. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas. Cic. 2. de Legib. 64. huius meminit & Quint. lib. 2. cap. 3. 2. Timotheus ſculptor nobiliſſimus: cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta: unus ex his qui Mauſoleum cælauere, ut ſcribit Plinius lib. 34. cap. 8.

Timotheus] his omnibus præſtantior, Pauli Apoſtoli epiſtolis, tum martyrio clarus, præſul Epheſinus, patria Lycaonius, uiduæ mulieris filius.

Tina] (τίνα,) apud Ptolemæum lib. 2. cap. 3. Britanniæ fluuius: uulgò Time.

Tinca] (τίγκας,) Placentinus. Quint. lib. 1. cap. 5. 8. Nam duos in uno nomine faciebat barbariſmos Tinca Placentinus (ſi reprehendenti Hortenſio credimus) preculã pro pergulam dicens: & immutatione, quum C pro G uteretur, & tranſmutatione, quum R præponeret E antecedenti.

Tinca, Piſcis fluuiatilis uulgo notus. Auſonius in Moſella,

Quis non & uirides uulgi ſolatia tincas
Norit? & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Tinea] tineæ, (σής, βρῶσις,) Vermiculus eſt qui ex puluere ac ſitu aut putredine interdum naſcens, ueſtes aut libros abrodit. Horat. 1. Epiſt. 21. 3. ad librum ſuum,

- aut tineas peſces taciturnus inertes, &c. Idem 2 Sermonum ſaty. 3. 24.

- cui ſtragula ueſtis,
Blattarum, ac tinearum epulæ, putreſcat in arca. Plin. lib. 11. cap. 35. 1. Idem puluis in lanis & ueſtr tineas creat, præcipuè ſi araneus unà includatur: ſitit enim, & omnẽ humorem abſorbens, ariditatem ampliat. Hoc & in chartis naſcitur. Mart. li. 2. 46. Non metuas mortem Neuole, ſed tineas.

Tineæ] (ἕλμινθες,) uentris animalia ſunt: qui Gellio lumbrici appellantur. Plin. lib. 11. cap. 33. 1. Sicut intra hominem tineæ tricenum pedum, aliquando & plurium longitudine. Vetus codex habet tæniæ.

Tineæ, Vermes in aluearibus, apibus noxij. Colum. lib. 9. cap. 14. 1. Præterea ut tineæ ſi apparuerint, euertantur, papiliones q; enecentur, qui plerunq; inter aluos morantes, apibus exitio ſunt. Nam & ceras erodunt, & ſtercore ſuo uermes progenerant, quos aluorum tineas appellamus.

Durum tineæ genus. Virg. 4. Georg. 50.

Tineoſus] pen. prod. Adiectiuum, (σητώδης,) Plenum tineis. Colum. lib. 9. cap. 14. 17.

Tingi] (τίγγις,) inquit Pomponius Mela lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Antæo (ut ferunt) conditum. poſtea à Claudio Cæſare, quum coloniam faceret, appellatum traducta Iulia.

Tingo] uel tinguo, tingis, tinxi, tinctum, (βάπτω, ἁλιχρόω, γναφεύω, πάσσω, μιαίνω,) tingere, Inficere, madefacere, immergere. Martial. lib. 3. 89. Mentiris iuuenem tinctis Lesbia canis
Tine capillis. Hoc eſt, unctis & coloratis. Plin. lib. 35. cap. 6. 14. E reliquis coloribus quos à dominis dari diximus propter magnitudinem pretij, ante omnẽs eſt purpuriſſum è creta argentaria: cum purpuris pariter tinguitur.

Comæ tingendæ in amne. Propert. lib. 4. eleg. 4. 5.
Corpus tingere ſparſa aqua. Ouid. 4. Faſt. 558.
Cultros tinxit ſanguine. Ouid. 7. Metam. 122.
Ferrum tingere ſanguine. Ouid. 2. Triſt. 77.
Tingit cutem Carinus, & tamen pallet. Mart. lib. 1. 73.
Tingi nardo. Mart. lib. 2. 58.
Tingere conchylio. Cic. 6. Verr. 52.
Poculis tinguere aliquam, irrigare mero. Horatius 4. Carm. ode 12. 5.

Tingens] tingentis, Participium, (βάπτων,) Plin. lib. 9. cap. 38. 1. Sed id tingentium officinæ ignorant, quum ſummã uertatur in eo.

Tinctus] Aliud participium, (βαφεὶς, βαπτὸς,) ut Spicula tincta uenenis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 7.
Lana tincta murice. Ouid. 1. de Arte 50.
Pallor tinctus uiola. Horat. Carm. 3. ode 10. 3.
Tincta in accto ſpongia. Celſ. lib. 8. cap. 4.
Murice tincta ueſtis. Martial. lib. 5. 24.
Tunica ſanguine tincta. Cic. 3. de Nat. deor. 98.
Senſu tincta uerba. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.
Tincti ærugine uerſus. Mart. lib. 10. 33.
Tinctus elegãtia patris puer: hoc eſt, ornatus, imbutus. Cicero de Claris Orat. 111.

Tincturus] pen. prod. (βάψων,) Participium. ut Sanguine tincturus cultros. Ouid. 1. Faſt. 65.

Tinctus] huius tinctus, (βάμμα,) Idem quod tinctura. Plinius libro 10. cap. 48. 2. Et alia eodem nomine croceo tinctu.

Tinctura] tinctura, penul. prod. (βαφὴ,) Infectio. Plin. lib. 37. cap. 9. 2. Adulteratur maximè tinctura, idq; in gloria regis Aegyptij ſcribitur, qui primus eam tinxit. Idem lib. 31. cap. 10. 5.

Tinctilis] penult. corr. Adiectiuum, (βαπτιλὸς,) Quo aliquid tingitur. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 13. Nam uolucri ferro tinctile uirus ineſt.

Tinia]

Tinia] *apud antiquos uasa uinaria fuere, ut ait Festus.*

Tinnio] *tinnis, tinnini, tinnitum, (κωδωνίζω,) tinnire, pen. prod. Fictitium à sono uocabulum, Propriè de metallis resonantibus dicitur, quum ex eorum pulsatione sonus efficitur. Tinnit enim aurum, argentum, æs, ferrum, stannum, orichalcum, & huiusmodi. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 24. Quũ à mellario id fecisse sunt animaduersæ, iaciundo in eas pulueremem, & circùm tinniendo ære. Tinnire quoq; dicitur auris, quum inclusi subtiles & leues uapores interdum per membranam illã quæ in auribus est, emergunt, & sonum fictitiũ edunt. Cic. Attico, lib. 14. 319. 5. Expecto Octauij concionem; & siquid aliud maximè aũt ecquid Dolabella tinniat.*

Aures tinniunt sonitu suopte. Catul. ad Lesbiam, 48. 3.

Tinnitus] *huius tinnitus, pen. prod. (κωδωνισμὸς,) Plin. li. 11. cap. 20. 1. Apes gaudent plausu atq; tinnitu æris. Idem lib. 28. cap. 2. 13. Tinnitu aurium præsentire.*

Acutus tinnitus, Vide Acutus.

Aeris tinnitibus sonat Rhodope. Ouid. 6. Metam. 118.

Arguta canis tinnitibus æra. Silius lib. 17. 4.

Tenues tinnitus. Catul. Argon. 59. 53.

Ciere tinnitus. Virg. 4. Georg. 13.

Tinnimentum] *tinnimenti, (κωδώνισμα,) Idem quod tinnitus. Plaut. Rud. 19. 25. Illud quidem ædepol tinnimentum est auribus.*

Tinnulus] *pen. corr. Adiectiuum, (λιγυρὸς,) Quod est acutum: ut sonus tinnulus, qui redditur ex æneis uasis quum pulsantur. Ouidius, Tinnulaq; æra sonant, & olent mirrhæq; crociq;.*

Tumidus, & corruptus, & tinnulus. Quint. lib. 2. cap. 3. 7.

Chordæ tinnulæ. Seneca Troade, 9. 4.

Vox tinnula. Catul. Epithal. Iuliæ, 56. 3.

Tintinio] *tintinis, tintinire & Tintino, tintinas, tintinare. Afranius in Consobrinis, Ianitoris impedimenta tintinire audio. Neuius, Tantum ibi molæ crepitum faciebant, tintinabant compedes. Festus.*

Tintino] *tintinas, tintinare, pro Resonare, apud Catullum in Carmine Sapphico, ad Lesbiam, 48. 3.*

– sonitu suopte
Tintinant aures. Legitur & Tinniunt.

Tintinnabulum] *tintinnabuli, pen. cor. (κώδων,) Instrumentum æneum: quo populus lauandi hora in thermis uocari solebat. Iuuen. saty. 6. 43.*

Tot pariter pelues, & tintinnabula dicas
Pulsari: iam nemo tubas atq; æra fatiget. Plau. Pse. 5. 98. Lanios inde accersam duo cum tintinnabulis. Apud Martialẽ, lib. 14. 168. tintinnabulum sic loquitur,
Redde pilam, sonat æs thermarum, ludere pergis?
Virgine uis sola lotus abire domum.

Tintinnaculus] *tintinnaculi, pen. cor. (κωδωνίζων,) Qui tinnimentum facit. Plaut. Trucul. 17. 7.*

– nisi ad tintinnaculos
Vultis uos educi uiros. Id est lorarios, qui cædendo uirgis sonum faciunt.

Tipasa] *(τίπασα,) Ptolemæo lib. 4. ca. 2. urbs Mauritaniæ Cæsariensis: hodie Tenese.*

Tiphernum] *(τίφερνον,) Ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Castelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis Latinisq; literis apprimè docto: sicuti eius opera eloquenter elucubrata manifestant.*

Tiphys] *(τίφυς,) Viri proprium in nauibus fabricandis arte singulari, & qui Argonautarum gubernator fuerit, authore Virgilio Eclog. 4. 7. Ouid. epist. 6. 10. Quid tibi cũ patria nauita Tiphy mea?*

Tipula] *tipulæ, pen. cor. Vermis siue araneoli species, sex pedes habens, sed tantæ leuitatis ut super aquam currens, non desidat, authore Festo. Plaut. Persa, 6. 63.*
Noui, omnes sunt lenæ, leui fide: neq; leuius tipulæ
Pondus est, quàm fides lenonia.

Tiresias] *(τιρεσίας,) Vates Thebanus, Peneto patre genitus, & mutatus quondam, ut poetæ tradunt, in fœminam: et post septem annos in uirilem formam redijt. Eius anima ponitur Vlyßi ueniens obuiam, multaq; ei prædicens apud Homerum lib. 11. Odysseæ. Hic (ut Cic. 5. Tusc. meminit) cæcatus fuit ira Iunonis, cui scire futura Iupiter dedit, crimenq; leuauit honore. Vide Oui. 3. Metam. 55. Scribit Strabo lib. 9. Tiresiæ monumẽtum fuisse in Tilphosio monte Boeotiæ, iuxta fontem Tilphosam, ubi profugus diem suum obijt. Ibi Thebani cines sepulto diuinos honores tribuere. Iuuenal. Satyra 13. 26. Quum cæcum dicere uellet, dixit Tiresiam illo uersu, Nec surdum, nec Tiresiam quenquam esse deorũ. Hic habuit filiam nomine Manto, quæ oppidum in Italia cõdidit, quod postea ab Oeno eius ex Tiberino Thuscorum rege filio, Mantua, à matris nomine nuncupatum est. Id tamen Græci negant.*

Vates Tiresias. Propert. lib. 4. eleg. 10. 12.

Tiriscum] *(τίριζον,) (inquit Ptolomæus li. 3. ca. 1.) quod iam Taros dicitur, Daciæ urbs: hodie Grossechana.*

Tiryns] *fœm. ge. (τίρυνς,) Nomen est patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argo, à Plinio Tirynthia uocatur, Vide Tyrinthia.*

Tis] *(σοῦ,) Genitiuus est antiquus à Tu pronomine. Plautus Milit. 14. 41.*
Tis egeat, quia te careat, ob eam rem huc ad me missa est.

Tisiphone] *pen. corr. (τισιφόνη,) ultricem cædis significat. Est enim una ex Furijs, à cædibus plectendis, dicta: τίσις ultio uel pœna: φόνος, uel φονὴ cædes, aut mors, cui cure sit mortis ultio. Horat. 1. Serm. saty. 8. 7. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 14. Tisiphoneq; impexa feros pro crinibus angues.*

Crinita hydris Tisiphone. Claud. 1. de raptu Proser. 8.

Pallida Tisiphone. Virg. 3. Georg. 111.

Seua Tisiphone. Horat. 1. Serm. saty. 8. 7.

Vltrix Tisiphone. Virg. 6. Aeneid. 115.

Tisobis] *(τισόβιος,) fluuius Britanniæ, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 3. uulgo Conuey.*

Tissa] *(τίσσα,) Ptolemæo li. 3. c. 4. Siciliæ urbs: hodie Tisse.*

Titan] *uel Titanus, pen. prod. (τιτὰν,) Cæli & Terræ filius multitudinis etiam numero Titanes dicuntur. Virg. 6. Aeneid. 117. Hìc genus antiquum terræ, Titania pubes,*
Fulmine deiecti fundo uoluuntur in imo. Terra (inquit Seruius) primum Titanas contra Saturnum genuit: Gigantes postea contra Iouem. Et ferunt fabulæ Titanas ab irata contra deos terra, ad eius ultionem creatos. Vnde & Titanes dicti sunt ἀπὸ τῆς τίσεως, id est, ab ultione. Hactenus Seru.

Monstrifer Titan. Senec. Herc. Oetæo, 9. 17.

Impij Titanes. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.

Validi Titanes. Ouid. 3. Fast. 160.

Dij cum Titanis, ut cum Gigantibus, bella gesserunt. Cicero 2. de Nat. deor. 102.

Plato Titanum è genere statuit eos, qui ut illi cælestibus, sic hi aduersentur Magistratibus. Cic. 3. de Legib. 7.

Tradunt Titanas sex fratres fuisse, & quinq; sorores, à Titea matre dictos, ut author est Diodorus. Ex quibus unus fuit Iapethus pater Promethei. Hyperionq; ex Titanum numero est, qui Solis parens & astrorum fertur. Hinc Sol Titan, Luna Titanis, Diana Titania à poetis dicuntur. Cic. in Arato, 7. Quem quum perpetuo uestiuit lumine Titan. Ouid. 3. Metam. 35. Dumq; ibi perluitur solita Titania lympha.

Ardens Titan laxauit feruidum diem. Sene. Herc. Oetæo, 6. 4.

Calidus

Digitized by Google

Calidus Titan. Lucan. lib. 4. 12.
Feruidus Titan. Senec. Herc. fur. 12. 2.
Flammiger Titan. Lucan. lib. 1. 83.
Luctificus Titan. Lucan. 7. 1.

Titanius] Adiectiuum, (τιτανίος,) ut Astra Titania. Virgil. 6. Aeneid. 145.
Bella Titania. Silius lib. 12. 145.

Titaniacus] pen. corr. Aliud adiect. (τιτανιακὸς,) Ouid. 7. Metam. 80. Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat Palladias arces.

Titaresius] (τιταρήσιος,) Homero lib. Iliad. 2. Fluuius è Styge ortum habens: qui in Peneum influens, illius aquis non confunditur, sed instar olei innatans excurrit.

Tithonus] pen. prod. (τιθωνὸς,) inquit Seruius, frater Laomedontis fuit, quem præliantem Aurora dilexit, & rapuit ex qua Memnonem filium genuit, sed tandem post longissimã optatamq; uitã, audita Memnonis filij morte, in cicadã à poetis uersus esse dicitur. Ex Seruio enarrante apud Virgilium lib. 4. Aeneid. 117. hunc locum,
Tithoni croceum linquens Aurora cubile. Est item Laomedontis filius (teste Diodoro lib. 5.) qui in Asia Orientẽ uersus usq; in Aethiopiam militans dicitur genuisse ex Ida filium, nomine Memnona: qui quum Troianis opem tulisset, postea ab Achille est interfectus. Hæc Mancinel. ex Diodoro, declarans hunc locum Horatij 1. Carm. ode 28. 2.
Occidit & Pelopis genitor conuiua deorum,
Tithonusq; remotus in auras.

Tithonius] Adiectiuum, (τιθώνιος,) ut Coniux Tithonia, Aurora. Ouid. 3. Fast. 81.
Alma Tithonia. Valerius 1. Argon. 63.
Senectus Tithonia. Stat. 4. Sylu. 3. 31.

Tithymalus] tithymali, pen. corr. masc. gen. (τιθύμαλος,) Genus fruticis, quæ à nostris lactuca marina dicitur. Columella lib. 9. Tithymalus maiorum quoq; animalium uentrem soluit. Idem paulo suprà, Maximusq; uel minimus annuus earum labor est initio ueris, quo Tithymali floret frutex. Plin. lib. 26. cap. 8. 18. Tithymalum nostri herbam lactariam uocant, alij lactucam caprinam: narrantq; lacte eius inscripto corpore, quum maruerit, si cinis inspergatur, apparere literas, ita quidam adulteras alloqui maluere, quàm codicillis.
Tithymali genera septem numero refert Dioscorides libro 4. cap. 159.
Tithymali ut refert Dioscor. species septem sunt. Prima uocatur Characias. Secunda paralios uulgo herba mora. Tertia Platiphyllos: uulgo Tortumaglio. Quarta Helioscopios Quinta Cyparissios, uulgo Esula minor. Sexta dendroides. id est arborea. Septima Characias fœmina.

Titiẽs] (τατίηνους,) pro Titienses posuit Prop. li. 4. ele. 1. 7.
Hinc Tutiens, Rhamnesq; uiri, Luceresq; coloni:
Quatuor hinc albos Romulus egit equos.

Titia] lex. Tacit. lib. 11. Consurgunt patres, legemq; Titiam flagitant, qua cauetur antiquitus, nequis ob causam orandã pecuniam, donumue accipiat. Hac lege tenebantur aduocati, qui mercenariam clientibus operam præstabant. Inuehitur Ausonius in mollitiem iurisconsulti, eumq; deridet, quòd legem Titiam non metueret: quòd enim indoctus erat, nihil lacrabatur. Alciatus in Annotationibus in Tacitum.

Titianus] pen. prod. (τιτιανὸς,) Titiani filius, Orator Græcus, præceptor Maximini principis, scripsit libros prouinciarum pulcherrimos: appellatur Simia sui temporis, quod omnia propè imitaretur. Capitolinus.

Titij (τίτιοι,) Sacerdotes Apollinis: à titijs auibus, quas in auspicijs certis obseruare solebant, appellari: ut ait Varrò. Hæc Sulpitius & Beroaldus in illud Lucani lib. 1. 120.
Et doctus uolucres augur seruare sinistras,
Septemuirq; epulis festus, Titijq; sodales, Et salius, &c.

Titillo] titillas, (γαργαλίζω,) titillare, Sensus cõmouere. Verbũ translatũ à titillatu alarum, ubi dulcedo scalpendi est.
Titillare, per translationem pro Commouere, prouocare, & per blandimenta ingerere accipitur. Cic. 1. de Finibus 61. Nam si ea sola uoluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suauitate afflueret, &c. Sic 3. Tuscul. 81. Titillari uoluptate.
Assentator titillans. Cic. 2. Off. 93.

Titillatus] huius titillatus, pen. prod. (γάργαλος,) Plin. lib. 11. In eadem præcipua hilaritatis sedes, quod titillatu maximè intelligitur alarum quas subit.

Titillatio] titillationis, (γαργαλισμὸς,) Idem. Cic. de Senec. 43. At non est, uoluptatum tanta quasi titillatio in senibus. Idem 1. de Nat. deor. 155. Voluptates quibus quasi titillatio adhibetur sensibus.

Titio] titionis, masc. ge. (αἰθὸς,) Lignum adustum, quod ab igne extrahitur. Varro de uita Pop. Rom. lib. 2. Contrà à nouo marito, quum item è foco in titionem ex fallaci arbore, & eam qualis, qua allata esset, &c. Celsus lib. 3. c. 12. Fomentisq; protinus ualidioribus totũ corpus circundare cõuenit, maximeq; inuolutis testis, & extinctis titionibus.

Titiuilitium] titiuilitij, nullius significationis est, ut apud Græcos baltiari & syndapseis. Plautus Casina. 7. 40. Non ego illud uerbum empsitem titiuilitio. Ita Festus. Nonius uero, Titiuilitũ dici uoluerunt fila putrida quæ è telis cadũt; ut Plautus Casin. Non ego istud uerbum empsitem titiuilitio. Id est re admodum uili.

Titornus] (τίτορνος,) bubulcus fortitudinis monstrosæ fuit: cum Milone de robore certauit uicitq;, quum pedem tauri una manu, altera uerò alterius tauri pedem per uim conantibus ipsis refilire traheret. Author Aelianus.

Titubo] titubas, pen. corr. (συγκλονῶμαι, ὑποφέρομαι,) titubare, dicitur qui pedibus insistere nequit, ut faciunt ebrij, aut infirmi, aut uulnerati, aut decrepiti senes, quibus infirmi pedes inconstanter uacillant. Quint. in Pastu cadauerũ; Sed iugulasti uulneratum, titubantem strauisti, fumantem incendisti. Hæc Valla lib. 5. Ouid. 3. Metam. 122. Ille mero, somnoq; grauis titubare uidetur. Erubuisse, expalluisse; titubasse. Author ad Heren. lib. 2. 39.
Titubare, ad animum transfertur, quoties ab animo uerba dissentiunt: quod inconstantiæ signum esse dicitur. Terentius Heaut. 2. 3. 120. Verùm illa nequid titubet. Cic. pro Flacco, De subsellijs queror? una ex domo prodeunt: si uerbo titubarint, quò reuertantur non habebũt. Horat. 1. epist. 13. 4. Çaue ne titubes, mandataq; frangas.
Titubatum & offensum. Cic. 1. Verr. 40.
Versus debilitatur in quacunq; sit parte titubatum. Cicero 3. de Orat. 106.

Titubans] pen. corr. Participium, (ὑποφερόμενος,) ut Arctus titubantes sustinet ferula. Ouid. 4. Metam. 6.
Lingua titubante loqui. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 5.
Furtim mente ac lingua titubante facere aliquid. Cicero pro Domo sua, 107.
Membra titubantia ualido uino. Ouid. 6. Fast. 136.

Titubatus] pe. prod. (συγκλονηθεὶς,) Particip. sine uerbo, inquit Seruius. Virg. 5. Aeneid. 67.
Hic iuuenis iam uictor ouans uestigia presso
Haud tenuit titubata solo: &c.

Titubanter] Adu. (ἀσυστάτως,) Inconstãter. Cic. pro Cælio, 10. Posuistis enim, atq; id tamẽ titubanter & strictim, cõuentionis hunc propter amicitiã Catilinæ participem fuisse.

Titubanter & inconſtanter loqui. Author ad Heren. li. 4. 215.

Titubatio] Verbale, (συγκλόνησις,) Cic. 2. de Inuent. 149. *Quo in genere euentus quoq; uidendus erit, hoc eſt quid ex unaquaq; re ſoleat euenire, magnopere conſiderandum eſt, ut metus, lætitia, titubatio.*

Titubatio & offenſio. Author ad Heren. lib. 2. 44.

Titubantia] *titubantiæ, Idem, (συγκλόνησις,) Suet. in Vitellio, cap. 6. Ac de hac quoq; liberos utriuſq; ſexus tulit, ſed marem titubantia oris propè mutum & elinguem.*

Titulus] *tituli, pen. corr. maſc. gen. (τίτλος, ἐπιγραφὴ, διάγραμμα,) Quod alicui rei ut libro, operi, uel ſtatuæ ſuperſcribitur ad eius cognitionem. Vnde in ſtatuis, ſiue picturis titulum dicimus literas quæ uel artificis, uel eius cuius ſtatua ſiue imago eſt, nomen demonſtrat: uel tempus quo factũ eſt opus, declarat. Plin. epiſt. 149. Maximè tamen hic me titulus admonuit quàm eſſent mimica & inepta, quæ interdum in hoc cœnum, in has ſordes abijcerentur. De monumento Pallantis loquitur. Ouid. 2. de Arte, 59.*

Vtilitas tua ſit, titulus donetur amicæ.

Titulus libri, Qui uel qualitatem operis, uel nomen authoris, uel numerum librorum oſtendit. Mart. lib. 2. epig. ultimo,

Vnum de titulo tollere iota potes. Ouidius 1. de Remed. Amorum 1.

Legerat huius amor titulum, nomenq; libelli. Plinius epiſtol. 101. o. lib. 5.

Adhibere titulum, Vide Adhibeo.

Decorare ſepulchrum titulis, Silius lib. 15. 78.

Effœminare titulum. Claud. 1. in Eutrop. 2.

Indere titulos, Vide Indo.

Titulo ſignetur imago. Ouid. epiſt. 2. 15.

Titulus, pro Laude & dignitate aliquando accipitur. Ouid. 2. Faſt. 4. At tua proſequimur ſtudioſo pectore Cæſar

Nomina, per titulos ingredimurq; tuos. Liu. 4. ab Vrbe, 151. naualis uictoriæ unum titulum appetiuere. Cic. in Piſonẽ, 14. ſuſtinere titulum Conſulatus. Idem 5. Tuſc. 44. Iidem dicant ſemper beatum eſſe ſapientem, quos ſi titulus hic delectat inſignis & pulcher, Pythagora, Socrate, & Platone digniſſimus inducant animum, &c.

Adulantes tituli. Claud. 2. in Eutrop. 16.

Caduci tituli, Vide Caducus.

Facilis titulus. Ouid. 10. Metam. 120.

Inanes tituli. Horat. 3. Serm. ſaty. 3. 43.

Leuis titulus, paruiq; nitoris. Claud. 2. Paneg. 59.

Modicus titulus, Vide Modicus in Modus.

Reddere titulum meritis. Ouid. 13. Metam. 75.

Inſignis titulis auorum. Lucan. lib. 8. 15.

Magnificus titulis. Ouid. epiſt. 2. 14.

Stupere in titulis & imaginibus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 4.

Titulus, Prætextus. Paulus in L. Siquis tutor. Parag. Quid ergo. ff. De ritu nupt. Quid ergo ſi quum ſe uellet excuſare aliquo titulo, nec in promptu probationes haberet, &c.

Titulus, Monumentum. Apuleius, Auorum & proauorum titulus clarus.

Titulus à tuendo, quaſi Tutulus, quòd tueatur factũ authoris: et ſiquis alterius opus eſſe contendat, ueri opificis indicet nomen. Vnde aliquando tituli dicti ſunt milites, quaſi tutuli, quòd patriam tueantur. Vnde & Titi prænomen ortũ. Feſt.

Titus] (τίτος,) *Clariſſimus Romanorum princeps, Veſpaſiani filius, & frater Domitiani. Author Tranquillus.*

Titus, Prænomen Romanorum eſt, à τίω, honoro. Vel à titulo, ut uult Feſtus, Vide paulo ante.

Titi] (τίτοι,) *Liuij, duo fuerunt. Alter Tragœdiarũ ſcriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patauinus: qui floruit ſub Auguſto: laudatur in hiſtoria, quũ ſit in narrando uirus iucunditatis, clariſſimiq; candoris.*

Tityus] (τίτυος,) *ſecundum alios Terræ filius fuit: ſecundũ alios à Terra nutritus. unde elegit ſermonem quo utrunq; ſignificaret: nam alumnum dixit. Hic amauit Latonam, propter quod Apollinis cõfixus eſt ſagittis: & damnatus hac lege apud inferos, ut eius iecur uultur exedat. Quanquã Homerus uiciſſim dicat duos uultures ſibi in eius pœnã ſuccedere. Hactenus Seruius enarrans illud Virg. 6. Aenei. 119.*

Necnon & Tityon Terræ omniparentis alumnum
Cernere erat. Ouid. 1. 1. de Ponto, eleg. 2. 9.
Huius magnitudinem corporis poetæ dixerunt fuiſſe nouẽ iugerum. Vnde Tibullus, lib. 1. eleg. 3. 15.

Porrectuſq; nouem Tityus per iugera terræ,
Aſſiduus atro uiſcere paſcit aues. Horat. 3. Carm. ode 11. 5.

T L

Tlepolemus] pen. corr. (τλεπόλεμος,) *Herculis filius, teſte Homero lib. Iliad. 2. Hic quũ Rhodiorum rex eſſet, occiſus eſt à Sarpedone in bello Troiano.*

T M

Tmeſis] *huius tmeſis fœm. gen. (τμῆσις,) Eſt unius uerbi cõpoſiti uel ſimplicis ſectio, altera dictione, uel pluribus interiectis. ut Virg. 3. Georg. 77. Septen ſubiecta trioni: pro Septentrioni. Idem 1. Aeneid. 84. Et multo nebulæ circun dea fudit amictu. Pro circunfudit. Vbi Seruius, Figura tmeſis eſt, quæ fit quum ſecto uno ſermone aliquid interponimus. Sed hoc tolerabile eſt in ſermone compoſito: cæterum in ſimplici nimis eſt aſperum: quod tamen faciebat antiquitas. ut, Saxo cere comminuit brum.*

Tmolus] *pen. prod. (τμῶλος,) mons Lydiæ, ut ſcribit Plin. lib. 5. croco florentiſſimus & uitibus conſitus. Seruius ſcribit eum eſſe Ciliciæ in illud Virg. 1. Georg. 12.*

- nõme uides croceos ut Tmolus odores,
India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi. Ouid. 11. Met. 31.
- riget arduus alto
Tmolus in aſcenſu, cliuoq; extenſus utroq;,
Sardibus hinc, illinc paruis finitur Hypæpis. Ibidem, 32. Iudice ſub Tmolo certamẽ uenit ad impar. Eſt ergo iuxta Sardis, quæ urbs ex Herodoti Plinijq; teſtimonio in Lydia eſt. A quo & nomen fluminis datum eſt. Plin. lib. 33. ca. 8. 2. Auri argentiq; mentionem comitatur lapis, quem coticulã appellant, quondam non ſolitus inueniri niſi in flumine Tmolo. Apud Colum. lib. 4. Tmolus uidetur eſſe genus arbuſculæ, cuius flores ſint crocei. A poetis quandoq; i poſt t ſuperaddi inuenimus. ut apud Ouidium 6. Metam. 3. Deſeruere ſui Nymphæ uineta Timoli. Stephanus de Vrbibus per Y ſcribit Tymolum, ſicq; ait uocari Tmolum figura poetica.

Tmolius] Adiectiuum, (τμώλιος,) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 2. *Africa quot ſegetes, quot Tmolia terra racemos.*

Tobius] (τόβιος,) Ptolemæo lib. 2. cap. 3. *Britanniæ inſulæ fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidũ quod Touue uulgo dicitur*

Toga] *toga, (τήβεννα, τήβεννος, πορφυρὶς,) Geſtamen erat proprium, inſigneq; Romanorum ciuium, quemadmodum pallium Græcorum. Superimponebatur autem tunicæ, uel tunicis potius. Dicta toga à tegẽdo, ut ait Nonius: quòd corpus tegat. Hæc laxa erat, & in ſinum multis criſpulis ſubtracta ſuccingebatur. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 8. Et fluit effuſo cui toga laxa ſinu.*

Arcta toga. Hor. 1. epiſt. 19. 6. Arcta decet ſanũ comitẽ toga.

Exigua toga. Horat. 1. epiſt. 20. 3.

Niuea toga, Vide Niueus in Nix.

Fuſa toga, & Reſtricta, contraria. Suet. in Auguſto, cap. 73.

Radiante toga decorus. Claud. 4. Paneg. 75.

Recens toga. Perſius Staty. 1. 2.

Sordidu-

Digitized by Google

Sordidula toga & rupta. Iuuen. Saty. 3. 15.
Tenues togæ. Horat. 1. epist. 14. 7.
Amictus toga. Cic. 2. in Catil. 42.
Defluit toga. Horat. 1. Serm. saty. 3. 7.
Deijcere & reponere togam. Quint. 6. cap. 3. 37.
Toga, pacis est insigne & otij. Cic. in Pisonem, 58.
Toga pro Pace aliquando accipitur, quoniam in pace tantum togæ usus erat: nam in bello, depositâ togâ, chlamydem sumebant, aut lænam, aut sagum. Plinius, Vt dubiũ sit, togáne, an bello præstantior fuerit. Cic. 3. de Orat. 92. Campũ pro comitijs, togam pro pace, arma ac tela pro bello.
Toga, Peculiaris habitus clientum, & salutatorum, qui togati ibant salutatum, ut sportulam consequerẽtur. Mart. ad Gallum, lib. 10. 82. Mane uel à media nocte togatus ero.
Togarum uaria antiquis Romanis erant genera: ut toga prætexta, toga uirilis, toga picta: toga regia, quæ erat auro & purpura intexta, qua reges utebantur, quæ à Liuio inter insignia triumphantis numeratur.
Candida toga, erat quam petitores Magistratuum induebant: unde candidati dicebantur. Plin. lib. 7. cap. 34. de Nasica, In toga candida bis repulsa notatus à populo. Cicero in candida orationem habuit in Catilinam & Antonium competitores. Budæus.
Puram togam tyrunculi forenses assumebant tyrocinij die. De qua Cicero ad Atticum, lib. 9. 191. 1. Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini potissimum togam puram dedi: idq; municipibus nostris fuit gratum. Eidem lib. 7. 128. 5. Habebamus autem in manibus Antonij concionem habitam X. Calend. Ianua. in qua erat accusatio Pompeij usq; à toga pura. Id est ab eius tyrocinio. Dicta pura toga, quòd nullo purpuræ prætextu distincta esset. Catullus ad Mallium. Lucan. lib. 7. 4.
- pura uenerabilis æquè
Quàm currus orniante toga. Id est, nec picta, nec triumphali, nec prætexta. Budæus.
Palmata toga, Vide Palmatus in Palma.
Perfatuæ togæ, Vide Perfatuus.
Picta toga, uestis publica fuit, summiq; Magistratus. Capitolinus de Gordi. Palmatam tunicam & togam pictam primus Romanorum priuatus, suam & propriam habuit: quum antè imperatores & de Capitolio acciperent, uel de palatio. Lampridius de Alexandro, Prætextam & togam pictam nunquam nisi Consul accepit: & eam quidẽ quã de Iouis tẽplo sumptam alij quoq; accipiebant aut Prætores, aut Cõsules. Budæus. Iuuen. Saty. 10. 4.
- & pictæ Sarrana ferentem Ex humeris aulæa togæ.
Prætexta toga, Vide Prætexta.
Puerilis toga. Gellius lib. 18. cap. 4. Quum iam adolescentuli Romæ prætextam & puerilem togam mutassemus.
Pulla toga ab alba distinguebatur: pulla enim in funeribus utebantur, ut nunc atra uestè utimur: alba aũt in epulo, uel publico, uel parentali: à quibus pulli attratiq; dicebantur.
In epulo cum toga pulla accumbere. Cic. in Vatinium, 23.
Rara toga. Martial. lib. 10. 47. Lis nunquam, toga rara, mens quieta. Togam raram optat, id est ne cogatur bene mane togatus circumuolitare limina potentiorum, salutationis defuncturus officio. Bayfius.
Rasa toga. Plin. lib. 8. cap. 94. 4. Togas rasas Phrygiasq;, diui Augusti nouissimis temporibus cœpisse, scribit Fenestella.
Virilis toga à puerili distincta erat quæ prætexta appellabatur: ea decimoseptimo anno sumebatur. Cic. de Amic. 1. Ego aũt à patre ita erã deductus ad Sceuolã sumpta uirili togâ, ut quoad possem & liceret, à senis latere nusquã discederẽ.
Sumpsisti uirilem togam, quam statim muliebrem stolam reddidisti. Cic. 2. Philip. 61.
Toga pro Officio. Plinius ad Apollinarem, Altius tibi otium et pinguius, eoq; securius: nulla necessitas togæ: nemo accersitor ex proximo. Id quod ideo inualuit, quòd ad officia præstandâ togati conueniebant, id est ad deducendos, comitandosq; amicos honoris gratia.
Togula, pen. corr. Diminutiuum, (τριβώνιον,) Mart. li. 1. 133. Ignoſce, togulam Posthume pluris emo. Cic. in Pisonẽ 43.
Togatus, pen. prod. Adiectiuum, (τριβωνοφόρος,) Qui toga indutus est. Vnde Romani, togati dicti sunt, Quibus toga propria & communis erat, quemadmodum Græci palliati dicebantur. Virg. 1. Aeneid. 58. Romanos rerum dominos, gentemq; togatam. Mart. lib. 14. 124.
Romanos rerum dominos, gentemq; togatam
Ille facit, magno qui dedit astra patri.
Magna caterua togatorum. Cic. pro Rosc. Amer. 79.
Græculus iudex modò palliatus, modò togatus. Ci. 5. Phil. 173.
Togata opera à Martiale uocitatur, quum Romani togati deducerent & reducerent Magistratus, & eos qui dignitate uel ætate uel opibus præcellerent, in domum, in forum, in templa, uel aliò:
Exigis à nobis operam sine fine togatam:
Non eo, libertum sed tibi mitto meum.
Et in nono, 103. Bayfius.
Togatæ comœdiæ, Quæ scriptæ sunt secundum ritus Romanorum: ut Græcas fabulas ab illorum habitu palliatas appellamus. Nam Græci pallium supra tunicam ferebant.
Miles togatus. Claud. 7. Paneg. 2.
Militia togata. Ouid. ad Pisonem, 6.
Turba togata. Propert. lib. 4. eleg. 2. 12.
Togati creditores Græcorum. Cic. 3. Verr. 51. Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus ad exigẽdas pecunias improbissimi cuiusq; legati plurimum prodest gratiâ.
Togati etiam dicebantur, qui principes ciuitatis officij gratiâ in forum deducebant, ac deinde domum reducebant: quorum iam togis amicti erant. Iuuen. saty. 7. 15.
Respicit hoc primum qui litigat: an tibi serui
Octo, decem comites post te: an sit sella, togati
Ante pedes. Et itidem saty. 1. 10. Turba togata. Et apud Martialem lib. 2. 59. Grex togatus. Toga enim purpurâ seruiebat, ut apud eundem in decimo, 10.
Quid faciet pauper cui non licet esse clienti?
Dimisit nostras purpura uestra togas. Id est, nunc non licet nobis officium uobis præstare, quum iam purpurati officijs præstandis successerint.
Decernere supplicationem uni togato. Cic. pro Sylla 64.
Togatæ tabernariæ, Vide Taberna.
Togatulus] pen. corr. Diminut. ioco formatum. Mart. lib. 10. 74. Quandiu salutator,
Anteambulones, & togatulos inter
Centum merebor plumbeos die toto?
Tolentum] (τόλφυτον,) Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentiuates, populi dicti. Plin. lib. 13. cap. 13.
Tolero] tolerâs, pen. corr. (τλάω, τλῆμι, ἀνατλάω, ἀνέχω, ἀνασχέω, καρτερέω, ἀνέχομαι,) tolerare, Significat patienter ferre, ut ait Festus, estq; uerbum mala patientis. Terentius Phorm. 3. 3. 23. Noli metuere: iunà tecum bona malaq; tolerabimus. Idem Hecy. 3. 5. 28. Sed quando sese indignè deputat matri meæ, Cui concedat, cuiusq; mores toleret sua modestia.
Tolerare se, Modicè & summa parsimonia se alere. Corn. Nepos de Pomponio Attico, Ex quibus agris paterfamiliâs fructus caperet, quibus se toleraret. Cæsar lib. 3. bel. Ciuil. Alere & tolerare equitatum. Cæsar.

Digitized by Google

Tolerare ſua pecunia milites. Plin. lib. 33. cap. 10. 4.
Dura tolerare. Seneca Hippol. 4. 22.
Famem tolerare. Cæſar 1. bel. Gal. 109.
Fortunam tolerare. Brutus ad Ciceronem, 16. 8.
Hyemem tolerare. Cic. 2. in Catil. 43.
Impenſas. Pli. li. 12. c. 14. 11. Inde impenſæ publicæ tolerãtur.
Inopiam obſidiumq; tolerare. Tacit. lib. 20.
Laborẽ. Plin. li. 11. c. 5. 1. Apes ad uſus uitæ laborem tolerant.
Laborem militarem tolerare. Cic. 2. Off. 65.
Laborem ſtudiorum pueri difficilius tolerant. Quintilianus lib. 1. cap. 12. 6.
Mala tolerare. Seneca Hercule furen. 13. 11.
Militiam tolerare ſub magiſtro. Virg. 8. Aeneid. 103.
Patienter tolerare. Quintil. lib. 6. ca. 3. 78.
Pondus alicuius tolerare. Horat. 2. Carm. ode 5. 1.
Sitim tolerare. Plin. lib. 8. ca. 18. 3. Sitim & quatriduo tolerãt.
Sitim, famemq; tolerare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 4.
Sors toleranda nullis populis. Stat. 1. Theb. 39.
Sumptus tolerare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 37.
Vitam tolerare, Viuere, nutriri. Cæſar 7. bel. 314. Qui inopida compulſi, ac ſimili inopia ſubacti, eorum corporibus, qui ætate inutiles ad bellum uidebantur, uitam tolerauerũt.
Tolerare uitam colo. Virg. 8. Aeneid. 82. Cui tolerare colo uitam, tenuiq; Minerua.
Paſſus CLX tolerare, Sufficere curſui CLX paſſuum. Plinius lib. 7. cap. 20. 4.
Nobis inter nos noſtra uitia toleranda. Ci. Att. lib. 1. 12. 6.
Res ad patiendum tolerandumq; difficilis. Cic. 2. Tuſc. 27.
Toleratu difficilis. Cicero 4. de Finib. 85. Dicunt illi aſperum eſſe dolorem, moleſtum, odioſum, contra naturam, difficilem toleratu.
Tolerans] pen. corr. (τλαὸς, καρτόρινος,) Participium, ſiue nomen ex participio. Colum. lib. 8. cap. 16. Piſcium genera dulcis undæ tolerantia.
Tolerantiſſimus penuriæ, Patientiſſimus. Colum. lib. 7. ca. 1. 2.
Toleranter] (καρτόρινως,) tolerantius, tolerantiſſimè, Ad uerbium. Quintil. li. 8. ca. 6. Durè etiam iungere uetamur, qui toleranter uidere Septentriones uidemur.
Ferre aliquid toleranter. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 9.
Toleranter dolorem pati. Cic. 2. Tuſc. 74.
Tolerantia] tolerantiæ, (ἀνοχὴ, καρτόρια,) Cic. in Parad. 33. Tolerantia rerum humanarum contemptione fortunæ.
Tolerantia tamen doloris laude ſua non carebit. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.
Toleratio] Verbale, (ἀνάσχεσις,) Cic. 2. de Fin. 150. Quædam alia toleratio eſt uerior, qua uti uos non poteſtis, qui honeſtatem ipſam per ſe non amatis.
Tolerabilis] & hoc tolerabile, pen. corr. (ἀνάσχετος, τλητὸς, οἰστὸς, φορτὸς, ἀνεκτὸς, φορητὸς,) Quod tolerari poteſt. Terent. Heaut. 1. 2. 31. homo tolerabilis, Apud Plinium in Paneg. Tolerabile tributum. Et ibidem, 131. Tolerabile experimẽtum. Cic. de Senect. 7. Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani ſenes, tolerabilem agunt ſenectutem.
In aliquibus rebus tolerabile eſt. Cic. ad Brutum, 15. 14.
Dicere ſic tolerabilius eſt. Cic. 1. de Orat. 110.
Conditio tolerabilis. Cic. 4. in Catil. 59.
Conditione tolerabili tranſigere. Cic. pro Quintio, 65.
Exemplum tolerabile. Liu. 9. Maced. 163.
Fœnus tolerabile. Cic. Att. lib. 6. 111. 28.
In tolerabilem formam redigendæ ciuitates. Liuius 4. bel. Maced. 190.
Iactura rei familiaris tolerabilis. Cic. ad Brutum, 18. 4.
Orator ſanè tolerabilis. Cic. de Claris Orat. 92.
Patronus tolerabilis. Cic. de Claris Orat. 67.
Philoſophi tolerabiliores motus uolunt eſſe. Ci. 1. de Or. 112.
Regnum nemini tolerabile. Cic. Attico, lib. 10. 197. 4.
Tolerabiliter] pen. corr. Aduerbium, (ἀνεκτῶς,) Facilè, ſine diſcrimine. Colum. lib. 2. cap. 2. 2. quas Græci ευφωνίας ἀναντιστάτους, nos diſcordantium comparationes tolerabiliter dixerimus.
Tolerabilius pati dolores. Cic. 3. de Finib. 66.
Toles] uel ut alij ſcribunt, tolles, (παρίδημια,) tumor eſt in faucibus, quæ per diminutionẽ tonſillæ dicuntur. Feſtus.
Toletum] pen. prod. (τόλητον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Serezola dicta, Hiſpaniæ urbs: uulgò Toledo.
Tollenon] pen. prod tollenonis, Genus machinæ, ut ait Feſtus, quo trahitur aqua, in alteram partem prægrauante pondere, dicitur à tollendo. Liu. 8. bel. Maced. 19. Deinde ut præter ſpem ſtare muros uiderunt: collectis rurſus animis in arietes tollonibus libramenta plumbi aut ſaxorum, ſtipitesue robuſtos incutiebant. Plin. lib. 19. cap. 4. 11. Vel tollenonum hauſtu rigandos.
Tollo] tollonis, uel Tollonus, tolloni, penult. product. Idem: Plautus Rud. 12. 23. Heus ſic tolloni gratia? cape hanc urnam tibi.
Tollo] tollis, ſuſtuli, pen. corr. & apud antiquos tetuli, ſublatum, pen. prod. (ἀείρω, αἴρω, ἐγείρω, ὑψόω, φαλαρίζω, μετεωρίζω, λαιάζω,) tollere, Eleuare, ſurſum erigere. Plautus, Tolle caput. Ouid. epiſt. 14. 9.
-ter acutum ſuſtulit enſem,
Ter malè ſublato decidit enſe manus.
Sol in currũ Phaethontem filiũ ſuſtulit. Ci. 3. de Nat. deo. 110.
Aliquid oneris tollere. Cic. 5. Verr. 1. Id eſt ſuſcipere.
Tollere & extrahere. Cic. 2. de Fin. 97.
Sublatum ſuper caput. Liu. 4. bel. Maced. 152.
Sublatum ad frontem ſupercilium: cui Depreſſum opponitur. Cic. in Piſonem, 9.
Tectum altius tollam, Domum altiorem faciam. Cic. de Aruſp. reſp. 30. Vlpianus, Ius uicino non eſſe altius ædes tollere. Plaut. Trinum. 10. 61. tollere mœnia.
Tollere de terra lapides, Ad iaciendũ ſcilicet. Ci. pro Ceci. 49.
A terra ſe tollere altius, pro Creſcere: ac de herbis & arboribus dicitur. Cic. 5. Tuſcul. 53.
Animos tollere, Superbire, audaciorem eſſe. Salluſt. in Ciceronem, 1. Verum, ut opinor, ſplendor domeſticus tibi animos tollit. Terent. Hecy. 3. 5. 57.
Quia paululum uobis acceſſit pecuniæ,
Sublati animi ſunt. Propert. lib. 3. eleg. 18. 4. Nunc tolle animos, & tecum finge triumphos.
Animos dictis tollit. Virg. 9. Aeneid. 26.
Arbos ſe ſuſtulit. Virg. 2. Georg. 12.
Cachinnum, Riſum augere, riſu immoderato efferri. Cicero de Fato, 16.
In cælũ tollere. Cic. pro Archia, 17. In cælũ huius prouus Cato tollitur, magnus honos Populi Rom. rebus adiungitur.
In cælum fama aliquem tollere, Magnopere laudare. Cic. 2. de Nat. deor. 89.
In cælum laudibus tollere. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 7. 2.
In cælum humeris. Cic. 11. Philip. 307.
Clamorem, Summopere clamare, & clamorem ac uocem extollere. Cic. 6. Verr. 84. Clamor à uigilibus, faniq; cuſtodibus tollitur.
Clamor tollitur in cælum. Virg. 11. Aeneid. 149.
Clamores horrendos ad ſydera tollit. Virg. 2. Aeneid. 45.
Tollere in collum. Plaut. Bacch. 11. 42.
Cornua tollere in aliquem. Horat. Epod. 16. 3.
Corpus tollere in auras. Ouid. epiſt. 17. 11.
Altè tollit ſua corpora uolucris. Ouid. 8. Metam. 51.

In cru-

Digitized by Google

In crucem tollere. Cic. 7. Verr. 6.
In currum. Cic. 3. Off. 126.
Frontem tollens ad cælum. Ouid. 3. Metam. 4.
Gradum tollere, Ambulare. Plautus Bacchid. 11. 6.
Hinnitum tollit equa. Horat. 2. Carm. ode 16. 7.
Tollit humo ſaxum. Ouid. 15. Metam. 23.
Humo ſe tollere, Erigere ſe. Ouid. 7. Metam. 130.
Humo ſe tollere, per translationẽ, pro Nomen aliquod & gloriam ſibi comparare. Virg. 3. Georg. 2.
–tentanda uia eſt, qua me quoq; poßim
Tollere humo, uictorq; uirum uolitare per ora.
Laudes alicuius in aſtra tollere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 40. 2. Virg. 5. eclog. 10.
–Daphnimq; tuum tollemus ad aſtra.
Laudibus tollere. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 5.
Manus. Cic. ad Cæſarem, lib. 7. 5. 5. Suſtulimus manus & ego & Balbus. Lætitiæ ſignum eſt, & gratias agentis.
Membra uix tollit de humo. Ouid. 2. Faſt. 71.
Minas tollere. Virg. 3. Georg. 84.
Oculos tollere, Vide Oculus.
Oculos ſuſtulit ad proceres. Ouid. 13. Metam. 26.
Oculos tollere contra aliquem, Diſſentire ab aliquo, & repugnare alicui. Lucret. lib. 1. 14.
Palmas ad ſydera tollunt. Virg. 5. Aeneid. 52.
Querelam tollunt lugubri uoce. Lucret. lib. 4. 110.
Riſum tollere, Ridere. Horat. de Arte 77.
Solio ſe tollit ab alto. Virg. 8. Aeneid. 107.
Ad ſpem effingendæ eloquentiæ ſe tollere. Qu. lib. 1. ca. 2. 18.
In ſublime tollere. Plin. lib. 10. cap. 38. 2.
Vocem exiguam tollere. Virg. 6. Aeneid. 99.
Fluctus mulcere, & tollere uento. Virg. 1. Aeneid. 14.
Tollere tormentum. Celſ. lib. 3. cap. 21.
Vultus erectos tollere ad ſydera. Ouid. 1. Metam. 18.
Aliquem tollere, pro Aſſumere ſocium itineris. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 12. 2. Mea factum eſt infuſa uerecundia, ut te proficiſcens non tollerem.
Tollere, Auferre. Cic. de Amicit. 43. Solem enim de mundo tollere uidentur, qui amicitiam è uita tollunt.
Detrahere, auferre, tollere. Cic. in Orat. 121.
Tollere, atq; irrita facere quæ quis geßit. Cic. 4. Verr. 98.
Tollere & delere. Cic. pro Quintio, 47.
Tollere & eripere. Cic. pro Roſc. Amer. 42.
Tollere, E medio auferre, uita priuare, enecare, ut in antiquo illo diſticho, quod refert Tranquillus cap. 39. Quis neget Aeneæ magna de ſtirpe Neronem?
Suſtulit hic matrem, ſuſtulit ille patrem. Duplicem ſignificationem retinet: in priore enim pro enecauit, in poſteriore pro portauit, ſumitur.
Tollere & interficere. Cic. pro Cluentio, 16.
Aditus templorum demolitione ſublati. Cicero poſt Red. in Senatu, 29.
Aes alienum, pro Diſſoluere. Plin. de uiris illuſt. 29.
Anchoras. Cæſar 1. bel Ciuil. 125.
Auaritiam ſi tollere uultis, mater eius tollenda eſt luxuries. Cicero 2. de Orat. 92.
Aurum. Liu. 6. bel. Pun. 259. Calices. Mart. lib. 11. 12.
Conſuetudinem. Cic. pro Roſc. Amer. 2.
Conſules. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9.
Controuerſias. Cæſar 1. bel. Ciuil. 37.
Conuiuium. Plaut. Menæch. 10. 17. Virg. 8. Aeneid. 35.
–iubet & ſublata reponi Pocula.
Tollere de aliquo loco. Cic. ad Atticum, lib. 15. 326. 4. Etenim Seruilia pollicebatur ſe curaturam, ut illa frumenti curatio de S. C. tolleretur.
De fano tollere. Cic. 3. de Nat. deor. 122.
De medio aliquem tollere, Interficere, Cic. pro Roſc. Amer. 12.
De oratione ſua aliquem tollere, Non amplius nominare. Cice. ad Atticum lib. 2. 39. 6.
De foro aliquem clamore tollere, Clamoribus facere ut aliquis foro priuetur. Cic. pro Cluentio, 63.
Dolorem dentium. Plin. lib. 20. cap. 3. 2.
Dubitationem alicui. Cic. Attico, lib. 3 2. 236. 4.
Aliquem è ciuitate. Cic. pro Domo ſua, 35.
E choro philoſophorum aliquem tollere. Cic. 1. de Finib. 40.
E medio aliquem tollere, Idem quod tollere de medio, & occidere. Liu. 4. bel. Pun. 24.
E numero. Cic. pro Flacco, 8.
Ex delubris ſimulacra ſanctiſſima. Cic. 1. Verr. 2.
Ex rerum natura aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 42. Nonne uidentur hunc hominem ex rerũ natura ſuſtuliſſe & eripuiſſe, cui repentè cælũ, ſolem, aquam, terramq; ademerunt?
Errorem tollere, Delere, abluere. Cic. 4. Acad. 85.
Exercitum religio tollit. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 8.
Ferro tollere aut ueneno aliquem, pro Interficere. Cicero 3. de Nat. deor. 117.
Fidem de foro. Cic. 1. de Lege agrar. 14. Timorem bonis iniecißis: fidem de foro, dignitatem de Repub. ſuſtuliſtis.
Genus orationis tollere. Cic. Appio lib. 3. 8. 22.
Imperitorum omnem errorem tollere. Cic. 1. de Finib. 57.
Inducias tollere. Liu. 10. bel. Pun. 16.
Legem tollere, Violare, corrumpere. Cic. 2. de Leg. 51.
Libertatem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 8.
Manu tollere. Plin. lib. 10. cap. 75. 2. Plani autem piſcium in uado dormiunt, ut manu ſæpe tollantur.
Manus tollere ab re aliqua. Ouid. epiſt. 19. 29.
Memoriam alicuius rei funditus tollere ac delere. Cicero pro Quintio 47.
Metum, Timorem adimere. Cic. pro Roſc. Amer. 4.
Moram tollere, Feſtinare. Cicero ad Atticum, lib. 10. 206. 2.
Nefas. Ouid. 2. Metam. 100.
Nomen alicuius ex omnib. libris tollere. Ci. Att. li. 13. 292. 3.
Ab officio tollere, Priuare. Cic. pro Quintio, 7.
Querelas tolle, Noli amplius queri. Horat. 1. epiſt. 12. 1.
Spem aliquid faciendi tollere, Auferre. Cæſar 7. bel. Gal. 115.
Suſpicionem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 207. 5.
Teſtimonio aliquem tollere, Teſtimonijs ita conuincere, ut puniatur, & foro priuetur. Cic. pro Fonteio, 13.
Vrbem funditus. Cic. 2. Off. 113.
Tollere liberos, pro Suſcipere. Plinius in Paneg. 43. Locupletes ad tollendos liberos, ingentia præmia; & pares pœnæ cohortantur.
Liberos in aliquã ſpẽ tollere. Liu. 5. ab Vrbe, 142. Nec patribus familiæ tantùm, ſed ut omniũ in domo liberorũ capitum ratio haberetur: uellentq; in eam ſpem liberos tollere.
Tollere, Nutrire, Educare. Plaut. Truc. 8. 33. Siquid peperiſſem, educarem, tollerem. Terent. And. 3. 1. 6. Nam quod peperiſſet, iußit tolli. Cic. 3. Tuſc. 50. Ego quum genui, tum morituros ſciui, & ei rei ſuſtuli. Ex poeta. Ouid. epiſt. 4. 25. Non ego tollendi cauſa, ſed ille fuit.
Furtim tollere aliquem. Virg. 9. Aeneid. 109.
Tollere, Differre. Plaut. Omnes tollo ex hoc die in alium diem.
Sublatus] pen. prod. (ἀφθεὶς, μετεωρισθεὶς, ἀφαιρεθεὶς,) Participium. Plin. lib. 11. cap. 29. 3. Gregatim ſublatæ uento in maria aut ſtagna decidunt.
Clamor ſublatus ad æthera. Virg. 2. Aeneid. 68.
Dolis ſublatis aperire aliquid, Referre ſine dolo. Vir. 12. Aen.
Errore ſublato agnorunt parentes, &c. Lucan. li. 3. 121. (6.
Lex ſublata. Propert. lib. 2. eleg. 7. 1.

Digitized by Google

Pauore ſublato ſecura turba. Lucan. lib. 3. 88.
Ex oculis ſublata uirtus. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.
Sublatus pro mortuo. Cic. 7. Verr. 111. Sic ille affectus illinc tum pro mortuo ſublatus, breui poſtea eſt mortuus.
Sublati, Ferocientes, ſuperbientes. Cæſar 1. bel. Gal. 59. Quo prælio ſublati Heluetij, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius ſubſiſtere.
Sublaturus] pen. prod. Participium, (ἀρῶν,) Cic. Atti. lib. 15. 326. 8. Eā rē Seruilia ſublaturā ex S.C. ſe eſſe dicebat.
Sublate] pen. prod. Aduerbium ut Sublatius de ſe dicere. Cice. pro Domo ſua, 73.
Sublatio] Verbale, (ἄρσις, ἀφαίρεσις,)
Sublatio iudicij. Quint. lib. 7. cap. 2.
Sublatio animi, Elatio, ſuperbia. Cic. 2. de Fin. 21.
Toloſa] penul. prod. (τολῶσα,) Tectoſagum, Narbonenſis Galliæ urbs nobiliſſima, à qua Toloſani, Tectoſagi Plinio lib. 3. cap. 4. dicti. Notum eſt adagium, Aurum habet Toloſanum. De cuius raptu quæſtionē aliquando habitam Romæ, ſcribit Cic. lib. 3. de Nat. deor. 105. Vide Gellium lib. 3. & Iuſtinum lib. 22.
Tolutarius] uel tolutaris, & hoc tolutare, pen. prod. (ἱππο-τροφορεύς, ἱνδρομος,) Tolutaris equus, quaſi uolutarius, à pedum uolubilitate dictus, qui alio nomine Aſturco ab Aſturia Hiſpaniæ oppido appellatur. Hos gradarios uocamus, qui molli gradu & ſine ſucciſſura geſtant. Sipontinus.
Tolutariū ab aſturcōe diſtinguit Seneca, cuius hæc uerba ſunt, epiſt. 88. Ita non omnibus obeſis mannis, & aſturconib. & tolutarijs proferres unicum illum equū à Catone defictū.
Tolutim, pen. prod. Aduerbium, (ἱνδερόμως,) Quaſi uolutim: hoc eſt uolubiliter, ait Nonius. Varro, Vt equus qui ad uehendum eſt natus, tamen traditur magiſtro, ut equiſo doceat tolutim incedere. Plautus Aſina. 12. 116. Demam hercle iam de hordeo, tolutim ni badizas.
Tolutiloquentia] tolutiloquentiæ, (ἱνδιλορρημοσύνη,) Volubilis locutio. Næuius, O peſtifera, trux, acerba tolutiloquentia. Nonius.
Tomaculum] tomaculi, pen. corr. uel Tomacum, tomaci, per ſyncopen, pen. prod. Tomacula uel tomacinæ, edulia ſunt quæ ferè ex iecore porcino minutatim conciſo, & iam ſemicocto infuſis ouis crudis, & caſeo optimo, & liquamine, pipere, aniſo, gingibere fieri conſueuerunt, tegunturq; omento ſuillo. Plinius, Tomacinæ appellantur, quæ tomacula Inſubres Galli, noſtris temporibus tomacellas. Iuuen. Sat. 10. 36. Exta, & candiduli diuina tomacula porci. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. 10. Itaq; ſuibus animam datam eſſe proinde ac ſalem, quæ ſeruaret carnem. E quæ ſuccidias Galli optimas & maximas facere conſuerunt. Optimarum ſignum, quòd etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ, tomacinæ, & taniacæ, & petaſiones. Dicitur aliàs inſitium. Mart. lib. 1. 125. fumantia tomacla.
Tomaculum dictum ἀπὸ τῆ τομεῖν,) quod eſt concidere.
Tomentum] tomenti, (γναφαλον,) Lana breuis & conciſa, quæ ex ueſtibus à fullone poliendo detrahitur: & quicquid farciminis ex quacunq; re, ſiue ex fœno & palea, ſiue ex pluma fuerit, quo culcitræ farciuntur. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Poſtquam tranſierunt ad culcitras, quòd in ea ſagus aut tomentum, aliudue quid calcabant, ab inculcando culcitra dicta.
Tomentorum autem aliud leuconicum dicebatur, quod fiebat ex lana alba conciſa: Aliud circenſe, ex arundinibus conciſis factum: idq; ſtramentum habebatur plebeiorum, dictum circenſe, quòd in circo Romano ſternebatur, illicq; pauperiores quieſcebant. Mart. lib. 14. 159.
Tomentum conciſa palus circenſe uocatur
Hæc pro leuconio ſtramina pauper emit.
Alia exemplaria habent Lingonico.
Tomex] tomicis, fœm. gen. (τομιξ,) Tomices Græco nomine appellantur ex canabi impolito & ſparto leuiter torto reſtes, ex quo funes fiunt. Plin. lib. 17. cap. 10. 5. Sic & ſpinas ſepis cauſa ſerunt, tomice moris ſpinarum circunlita. Colum. lib. 12. cap. 32. Deinde faſciculos tomice palmea aut iuncea ligato. Vitruuius lib. 7. docet aſſeres tomice religandos. Græcis dicitur τομιλὸ, fœm. gen.
Tomices appellantur etiam puluilli quos in collo habent animalia, ne reſte lædantur.
Tomos] (τόμος, τόμοι, τόμις, τομέυς,) Ponti oppidum, Naſonis exilio notum, quod ipſum à Mileſiis deductum innuit ipſe Ouid. lib. 1. Triſtium, eleg. 9. 9. Cur autem Tomos dictum ſit, idem 3. Triſt. eleg. 9. 7.
Inde Tomos, dictus locus eſt, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui. Nam τομὸ Græcis inciſio dicitur. Abſyrtus autem ille fuit Medeæ crudelitate ſectus, ut idem Ouidius loco iam citato ſcribit.
Tomitanus] pen. prod. Adiectiuum, (τομίτης,) ut
Humus Tomitana. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.
Ager Tomitanus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8. 1.
Tomus] tomi, maſc. gen. (τόμος,) Fragmentum libri, ſectio, pars. Mart. li. 1. 62. Scriptura quāti cōſtet, & tomus uilis.
Tomyris] pen. corr. (τόμυρις,) Regina nobilis Maſſagetarum in Scythia, quæ Cyrū debellauit & interemit. De qua plenè Herodotus, & Iuſtinus lib. 1. Tibul. lib. 4. ad Mecœnatem, 1. 29. Nec quà regna uago Tomyris ſimuit Araxe.
Tondeo] tondes, totondi, tonſum, (κείρω, κάιρω, νέμω,) tondere. Lanam ſiue capillos & huiuſmodi incidere.
Tondere barbam. Cicero lib. 5. Tuſcul. 82. Sueton. in Auguſto cap. 79. In capite comendo tam incurioſus, ut raptim cum pluribus ſimul tonſoribus operam daret, ac modò tonderet, modò raderet barbam. Hoc eſt modò tonderi, modò radi ſiceret. Mart. lib. 2. 17. de tonſore, Non tondet inquam: quid ergo facit? radit. Virg. 3. Georg. 63.
Comas tondere. Tibul. lib. 3. eleg. 12.
Tondere oues. Plin. lib. 8. cap. 48. 1.
Tondere caput ad cutem. Celſus libro 6. cap. 6. de pediculis palpebrarum.
Os alicuius tondere. Catul. Epith. 56. 28.
Tondere prata, Secare. Virg. 1. Georg. 58.
Brachia arborum tondere. Virg. 2. Georg. 74.
Tondere dumeta dicuntur iuuenci, id eſt paſcere. Virgilius libro 1. Georg. 3.
Tondere herbas fruticantes. Plin. lib. 12. cap. 25. 23.
Violas tondere manu. Propert. lib. 3. eleg. 13. 6.
Tondere aliquem auro, Auferre, & furari quicquid habet auri. Plaut. Baccb. 5. 8.
Tondens] Participium, (νέμων,) ut Equi latè tondentes cāpum, Virg. 3. Aeneid. 108.
Pecudes tondentes gramina ex uno campo. Lucret. lib. 2. 132.
Pecudes tondentes pabula. Lucret. lib. 2. 64.
Tonſito] tonſitus, pen. corr. tonſitare, Aliud frequentatiuū à tonſo frequentatiuo. Plaut. Bacch. 23. 7. Rerin' ter in anno tu has tonſitavi?
Tonſus] Participium, (κειμένος,) Qui eſt coma abſciſſa: ut Tonſus homo, cui contrarium Intonſus, capillatus. Cicero in Piſonem, 13. Cum illa ſaltatrice tonſa. Martialis libro 11. 37. Iam mihi nigreſcunt tonſa ſudaria barba.
Tonſus, Minutus, uel compoſitus. Virg. 1. Aeneid. 142.
- tonſiſq; ferunt mantilia uillis. Seruius.
Capillus tonſus. Ouid. 8. Metam. 31.

Comæ

Digitized by Google

Comæ tonſæ, Compoſitæ. Virg. 5. Aeneid. 111. Seruius.
Cutis tonſa. Horat. 1. epiſt. 19. 2.
Humum tonſam uerri raro pectine. Ouid. 1. de Remed. 39.
Lanæ tonſæ. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.
Myrti tonſæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Nouales tonſæ. Virg. 1. Georg. 15.
Oliua tonſa, quæ minutis frondibus compta eſt: quaſi à tonſore compoſita. Virgil. lib. 3. Georg. 5.
Valles tonſæ, Arboribus & ſyluis uiduatæ. Virg. 4. Geor. 56. non ſyluoſæ. Seruius.
Tonſa, Tonſæ, à nonnullis dicitur ouis.
Tonſæ, (ἐρετμὸς,) Remi, à decutiẽdis fluctibus. Virg. 7. Aen. 6 -& in lento luctantur marmore tonſæ. Seruius. Lucret. li. 2. 112. Antennas, proram, malos, tonſaſq; natantes. Stat. 5. Theb. 68. Aſt ubi ſuſpenſis ſiluerunt æquora tonſis.
Tonſor] tonſoris, pen. prod. maſc. gen. (λουρέυς,) Qui tondet. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 11. 7. Omnino tonſores in Italia primùm ueniſſe ex Sicilia dicuntur poſt Romam conditam anno tertio. Plautus Aſinar. 8. 14. Ad tonſorem ire dixit. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 1.
Omnibus & lippis notum, & tonſoribus eſſe.
Dionyſius ne tonſori collum committeret, tondere filias ſuas docuit. Cic. 5. 1. Tuſcul. 82.
Inæqualis tonſor. Horat. 1. epiſt. 1. 19.
Dare operam tonſori, Vide Opera.
Tonſorius,] Adiectiuum, (λουρικὸς,) Quod ad tondendum pertinet: ut Tonſorius culter. Cic. 2. Offic. 33. Apud Martialem, lib. 14. 36. titulus eſt de tonſorijs ferramentis.
Tonſura] tonſuræ, pen. pro. (λουρὰ,) Tondendi opus. Columel. lib. 7. cap. 4. 7. de Ouibus. Tonſuræ certũ tempus anni per omnes regiones ſeruari non poteſt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11. 1. De lacte in eo & tonſura lanæ.
Tonſura, in uitibus & arboribus. Plin. lib. 17. cap. 27. 6. Vitis tantum tonſuram annuam quærit, alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticeſcunt.
Tonſtrix] tonſtricis, pen. pro. fœm. g. (λουρεύτρια,) Plau. Trucul. Tonſtricem Syram nouiſti noſtram.
Tonſtricula] tonſtriculæ, pen. cor. Diminutiuum, (λουρεύτριδιον,) Cic. 5. Tuſcul. 82. Ita ſordido ancillariq; artificio regiæ uirgines ut tonſtriculæ tondebant barbam & capillum patris.
Tonſilis] & hoc tonſile, pen. corr. (ναρτὸς,) Quod tonſum eſt, ac in orbem & comam putatum, ut ait Valla lib. 1. Plin. lib. 12. ca. 2. 1. Primus Cn. Matius nemora tonſilia inuenit. Martial. lib. 5. 114. Tonſile buxetum.
Tonſilla] tonſillæ. Palus dolatus in acumen, & cuſpide præferratus, qui nauis religandæ cauſſa in littore. Actius, Tace te, & tonſillas in littore edite. Feſtus.
Tonſilis facilitas. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.
Tonſillæ] (παρίδμιαι,) Diminutiuum à tole tumore fauium, ut uult Feſtus. Propriæ ſiunt circa unã ex utraq; parte infra fauces, uocanturq; glandulæ, ob quandam glandis ſimilitudinem. Plin. lib. 11. cap. 37. 47. Tonſillæ in homine, in ſue glandulæ. Cic. 2. de Nat. deor. 202. Linguam autem ad radices eius hærens excipit ſtomachus, quo primum illabuntur ea quæ accepta ſunt: oris utraq; ex parte tonſillas attingẽs, palato extremo atq; intimo terminatur. Amygdalinæ à forma Galeno dicuntur, ſuntq; glandulæ in radice linguæ quæ ſaliuam conficiunt.
Tonſtrina] tonſtrinæ, pen. prod. (νουρεῖον,) Locus in quo tonderi ſolet. Plaut. Amph. 13. 5. In medicinis, in tonſtrinis, apud omnes ædes ſacras. Terent. Phorm. 1. 2. 39.
-ex aduorſum ei loco
Tonſtrina erat quædam,
Tongri] Galliæ populi, Ptolemæo li. 2. ca. 9. uulgò Brabãt.
Tonitru] Vide Tono.
Tono] tonas, tonaui, tonatum, & aliquando tonui, tonitũ, pen. cor. (βροντάω,) tonare, Notæ ſignificationis. Varro in Eumenid. Sonitus matris deum tonimus tibi ſemiuiri.
Si fulſerit, ſi tonuerit, ſi tactum aliquid erit de cœlo. Cicero 2. de Diuinat. 221.
Quum tonuit læuum bene tempeſtate ſerena. Cicero ſecundo de Diuinat. 123.
Tonat Iupiter. Cic. 2. de Natu. deor. 94. Hunc etiam augures noſtri quum dicunt Ioue fulgente, tonante, dicunt enim in cœlo fulgente, tonante.
Tonat cœlum. Plin. lib. 15. cap. 30. 8. Tiberium principem tonante cœlo, ea coronari ſolitũ ferunt contra fulminũ metus.
Cœlum tonat omne fragore. Virgil. 9. Aeneid. 108.
Ruinis horrificis tonat Aetna. Virg. 3. Aeneid. 115.
Tonuere ſeris clamoribus aſtra. Silius lib. 16. 20.
Mare tonuit ex alto. Senec. Hippol. 10. 4.
Tympana tenta tonant palmis. Lucret. lib. 2. 125.
Spiritus ore tonat. Propert. lib. 3. eleg. 17. 8.
Tonare murmure ac uerberibus, Reſonare. Martial. li. 9. 72.
Ore tonare. Virg. 4. Aeneid. 102.
Verba tonare inſano foro. Proper. lib. 4. eleg. 1. 27.
Tonare laudes alicuius, Magnopere efferre. Plin. in Præfa. 3.
Tonans] tonantis, (βροντῶν,) Iupiter dicitur, ut Magni tecta tonantis. Ouid. 1. Metam. 35.
Germana tonantis, Iuno. Ouid. epiſt. 9. 2.
Tonatio] Verbale, apud Senecam 2. Naturalium quæſtionum, Quæſtio illa, ut ita dicam, comminatio eſt, & quaſi ſine ictu tonatio.
Toneſcit] (βροντᾷ,) pro Tonat. Varro Bimargo, Tonitribus templum toneſcit. Nonius.
Tonitrus] huius tonitrus, pen. cor. m. g. (βροντὸ,) uel hoc Tonitru indeclinabile, in ſingulari: in plurali tonitrua. Ouid. 2. Metam. 62. Vnde mouet tonitrus uibrataq; fulmina iactat. Iuuen. Saty. 5. 12.
-& facient optata tonitrua cœnas. Plin. lib. 8. cap. 47. 2. Tonitrus ſolitarijs ouib. abortus inferunt. Cic. 2. de Diuin. 62. Nonne perſpicuum eſt ex prima admiratione hominum, quòd tonitrua, iactuſq; fulminum extimuiſſent, credidiſſe ea efficere rerum omnium præpotentem Iouem?
Ingens tonitru. Ouid. 3. Faſt. 70.
Agere tonitrus. Stat. 1. Thebaid. 52.
Cœlum ciebo tonitru. Virg. 4. Aeneid. 25. Verba Iunonis.
Sonoro tonitru cuncta concutiens. Claud. 2. Paneg. 6.
Concuſſa tonitru tremunt omnia. Lucret. lib. 6. 25.
Flamma inter nubes coruſcat, cœlum tonitru contremit. Cicero 3. de Orat. 86.
Mouere tonitrus. Ouid. 2. Metam. 62.
Humanas motura tonitrua mentes. Ouid. 1. Metam. 12.
Tonitru quatiuntur cærula cœli. Lucret. lib. 6. 20.
Ardua terrarum tremiſcunt tonitru. Virg. 5. Aeneid. 139.
Armorum tonitru concuſſa eſt Daunia tellus. Silius lib. 13. 2.
Tonitruum] tonitrui, Idem. (βροντὴ,) Plin. lib. 2. ca. 43. 1. Igitur non eam inficias, poſſe in has & ignes ſuperne ſtellarum decidere, quales ſereno ſæpe cernimus, quorum ictu concuti aera uerum eſt, quando & tela uibrata ſtridunt. Quum uerò in nubem peruenerint, uaporem diſſonum gignì, ut candente ferro in aqua demerſo, & fumidum uorticẽ uoluit, Hinc naſci procellas. Et ſi in nube luctetur flatus aut uapor, tonitrua edit: ſi erumpat ardens, fulmina: ſi longiore tractu nitatur, fulgetra.
Hic tibi ſtrepitus, fremitus, clamor, tonitruum. Cælius Ciceroni, 8. 2. 4.

Digitized by Google

Quæ porrò illa tonitrua? quæ tempestas? Cic. 5. Philip. 169.
Rauca tonitrua. Claud. 8. Paneg. 42.

Tonsilla] *Tonsor, Tonstrix, Tonsus, Vide* Tondeo.

Tonus] *toni, m.g.* (τόνος,) *Sonus Latinè dicitur, unde accentum quoq; tonum uocauere, quos ueteres nostri imitati, tenorem, quasi tonorem accentum dixerunt.*

Tonus, Spatium id quanto abest à terra circulus cœli citimus, hoc est lunaris, centum scilicet uiginti sex milia stadiorum, ut inquit Martianus: quoniam ut in sonis interuallum cum legitima quantitate minimum ex duobus sonis inter se diuersis, ita in cœlo minimum à terra spatium ad lunam, tonum appellare placuit. Plin. lib. 35. cap. 5. 2. *Deinde adiectus est splendor, alius hic quàm lumen: quē quia inter hoc & umbram esset, appellauerunt tonon: commissuras uerò colorum & transitus, armogen.*

Toparcha] *Vide topos.*

Topazius] *topazij, f.g.* (τοπάζιον,) *gemma.* Plin. lib. 37. cap. 8. *Egregia etiamnum topazio gloria est, suo uirenti genere, & quū reperta est, prælatæ omnibus. Id accidit in Arabiæ insula, quæ Chitis uocatur, in qua Troglodytæ prædones quum diutius fame & tempestate pressi herbas radicesq; effoderent, eruerunt topazion. Hæc Archelai sententia est. Iuba, Topazion insulam in rubro mari à continente stadij CCC abesse tradit: nebulosam, & ideo quæsitam sæpe à nauigantib. ex ea causa nomē accepisse. Topazin enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi.*

A topazio in aurum declinat, Vide Declino.

Topazos] (τόπαζος,) *siue* Topazios, Plin. lib. 6. cap. 29. *Insula in mari rubro: in qua reperitur lapis topazius mire pellucidus. Vide* Topazius.

Tophus] *tophi, m.g.* (τῶφος,) *Genus lapidis asperi, qui facilè in arenam resoluitur.* Plin. lib. 17. cap. 4. 6. Colu. lib. 4. ca. 22. *Arenosus tophus, & plus iusto ieiunus fabulo.*

Antra laqueata tophis & pumice. Ouid. 2. Fast. 63.
Leuibus tophis structa atria. Ouid. 8. Metam. 113.
Leues tophi. Ouid. 3. Metam. 32.
Scaber tophus. Virg. 2. Georg. 43.
Sordidus tophus. Stat. 4. Sylu. 3. 11.

Tophinus] *pen. corr. Adiect.* (τωφινὸς,) *Quod ex topho est. Suet. in Claudio Cæsare, cap. 21. Circo uero maximo marmoreis carceribus, auratisq; metis, quæ utraq; & tophina ac ligna antea fuerant, exculto, &c.*

Tophaceus] *Adiect. Idem,* (τωφώδης,) Plin. lib. 17. cap. 7. 1. *Est enim alba, rufa, columbina, argillacea, tophacea, arenacea. Vnde tophacea quoq; pyra, ψυλγus nostrū appellat à tophis qui intus reperiuntur.*

Topiarium] *topiarij, Dicitur opus ex arbore, aut frutice, aut herba factum ad decorem, ut sunt testudines, cameræ, naues, auiculæ, & huiusmodi, quæ ex buxo uel hedera, quarum natura sequax est & flexibilis, fieri consueuerunt. Dictum topiarium ἀπὸ τῶν τόπων, hoc est à locis, quæ in his uaria constituuntur.* Cic. ad Q. *fratrem, lib. 3. 17. 9. Topiarium laudaui, ita omnia conuestiuit hedera.* Plin. lib. 15. cap. 30. 3. *Accedit in topiario opere taxa, &c.*

Topium] *topij,* (τόπιον,) *Idem* Vitruuius lib. 7. cap. 5. *Habentem deorum simulacra, seu fabularum dispositas explicationes, non minus Troianas pugnas, seu Vlyssis erationes per topia, cæteráq; quæ sunt eorum similibus rationibus ab rerum natura procreata.*

Quidam à funiculis quos in oleo terendo circumligatos instrumentis illis, topia Græci uocant.

Topiarius] *topiarij, m.g.* (τοπιοποιὸς,) *Qui topiaria facit: sicut coronarius qui coronas.* Plin. lib. 15. cap. 19. 5. *Satiuarum genera topiarij faciunt.*

In opere topiario tonsilis. Plin. lib. 16. cap. 18. 4.

Topiaria] *topiariæ,* (τοπιοποιικὴ,) *Ars ipsa, unde topiariam facere, pro Artem exercere operis topiarij.* Cic. ad Q. *fratrem, li. 3. 17. 9. Topiarium laudaui, ita omnia conuestiuit hedera qua basim uillæ, qua intercolumnia ambulationis, ut deniq; illi palliati topiariam facere uideantur & hederam uendere.*

Toparcha] *toparchæ,* (τοπάρχης,) *Qui unius loci uel regionis curam habet.*

Toparchia, toparchiæ, Territorium, (τοπαρχία,)

Topos] *Græcè,* (τόπος,) *Latinè dicitur* Locus.

Topicus] *pen. corr. Adiectiuum,* (τοπικὸς,) Localis. *Vnde Aristoteles & Cicer, Topica, libros appellarunt, id est locorum sedes, in quibus demonstrātur ea à quibus argumenta sumi debent.*

Topicè] *topices, penul. correp. fœm. gene.* (τοπικὴ,) *Ars ipsa inueniendorum argumentorum.* Cic. *in Topic. 4. Inueniendi uerò artem quæ topice dicitur, quæ ad usum potior erat, & ordine naturæ certè prior, totam reliquerunt.*

Topica] *topicorum,* (τοπικὰ,) Cic. Trebatio, lib. 7, 20. 2. *Instituī Topica Aristotelica conscribere.*

Topographia] *topographiæ,* (τοφογραφία,) Locorum *descriptio Latinè dicitur.* Cic. ad Att. lib. 15. 329. 2. *Itaq; me referunt pedes in Tusculanum, & tamen hæc τοπογραφία ripulæ uidetur habitura celerem satietatem. Vbi ex uetusto scripto codibe legitur ῥωπογραφίαι.*

Toranius] (τωράνιος,) Mango *quidam: qui, ut author est* Plin. lib. 7. cap. 12. 6. M. Antonio iam Triumuiro, eximios *forma pueros, alterum in Asia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos uendidit: tanta unitas erat, &c.*

Toral] *huius toralis, penult. prod. & toralium,* (ἐπίβλημα,) *Stragulum est. Varro de uita Populi Roman. lib. 1. Quòd frontem lecticæ struebant ex ea herba torta, torum appellatum: hoc quod injicitur, & nūc toral dicitur. Lecticam qui inuoluebant, segestria appellabant. Hæc Festus.*
Horat. 1. epist. 5. 5. *-ne turpe toral, ne sordida mappa.*
Idem 2. Serm. Saty. 4. 17.
Et Tyrias dare circum illota toralia uestes.

Torale] *toralis,* (ἐπίβλημα,) *inquit Varro de Ling. Lat. Quod ante torum est.*

Torcular] *pen. prod. torcularis, pen. prod. neut. gen. & aliquando Torculare, torcularis,* (ληνὸς,) *Machina premendis uuis apta.* Plin. lib. 15. cap. 1. 5. *An maturitas illa in torcularibus fiat, an ramis.* Colum. lib. 8. cap. 50. 8. *Tum diligenter mundatā protinus in torcular deferri, & integram in fiscinis nouis includi, prælisq; subijci, ut quantum posit, pauliſper exprimatur. Non desunt qui putent Torcular habere penultimam correptam, dicentes à torculū fieri torcular, ut à speculum specular.*

Torcularium] *torcularij,* (προλήνιον,) *Idem quod torcular.* Cato cap. 18. 1. *Torcularium si ædificare uelis, &c.*

Torcularius] *Adiectiuum,* (ὑπολήνιος,) *Quod ad torcularium pertinet: ut Torcularia uasa.* Cato cap. 11. *Torcularij lacus.* Colum. lib. 12. cap. 18. 2.
Torcularia cella. Colum. lib. 1. cap. 6. 5.

Torcularius] *Substantiuū,* (ληναιος,) *Qui torcularī premit uuas.* Colum. lib. 12. ca. 50. 3. *Quia interdum multidō baccæ torculariorum uincit laborem.*

Torculum] *torculi, pe. cor.* (ληνὸς,) *Idem quod torcular.* Cato ca. 1. 2. *Ad uillam quum ueniās, uideto uasa, torculā, & dolia multáne sient.* Plin. lib. 18. cap. 31. 7.

Torculus] *pen. cor. Adiect.* (ληνιος,) *Quod ad torculum pertinet, ut Torculus funis.* Cato cap. 135. 2. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 7.

Tordile

Digitized by Google

Tordile] *tordilis, Plinio: uel Tortile, Ruellio, & Tordilon, semen sesellis. Plin. lib. 24. cap. 19. 7.*

Toreuma] *toreumatis, ne. g. & Toreumatum, toreumati, pen. cor. (τόρευμα,) Opus positum, cælatum, à τορέυω sculpo, & cælo. Toreumata dicũtur sculpta aut cælata ex qua cunq; materia, quæ in delicijs habentur. Cice. 4. Verr. 89. Toreumata sanè nota ac pretiosa auferũtur. Ibidem, 6. 33. de hoc Verri dicitur, habere eum perbona toreumata, in his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu summo artificio facta. Sallustius, Tabulas, signa toreumata emunt. Martial. lib. 33. Artis Phidiacæ toreuma clarum. Ibidem lib. 14. 99. -plebeia toreumata.*

Toreutes] *toreutis, masc. gen. (τορευτὴς,) à Græcis dicitur cælator, sculptor.*

Toreutice] *toreutices, pen. cor. fœm. gen. (τορευτικὴ,) Ars ipsa, quæ & anaglyptice, & sculptura siue cælatura dicitur. Plin. lib. 34. ca. 8. 7. Et alterum coloßicon nudum, primusq; artem toreuticen aperuisse atq; demonstrasse meritò iudicatur. De Phidia sculptore.*

Tormentum] *tormenti, (τρευβλὴ, βασανισμὸς,) Supplicium quod datur alicui ad pernoscendam ueritatem: uel ad cruciatum inferendum, ob nequitiam. A torquendo dicitur. Cic. 3. de Finib. 66. Vtq; in omnibus tormentis conseruetur uita beata. Idem pro Sylla, 58. Quæstiones nobis seruorum ac tormenta accusator minitatur. Horat. 1. Epist. 2. 12.*

Inuidia Siculi non inuenere tyranni
Maius tormentum.

Carnificũ tormenta, morborũ cruciamenta. Ci. 11. Phil. 294.
Acerrimum tormentum. Cic. pro Cluentio, 141.
Lene tormentum. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.
Accipere aliquem necatũ in tormentis. Cic. 3. de Nat. deo. 118
Serui authoritate aduocatorum, & ui tormentorum adducti in ueritate manserunt. Cic. pro Cluentio, 140.
Aliquem cogi tormentis quippiã confiteri. Ci. pro Milone, 42
Ferre tormenta. Quintil. lib. 2. cap. 20. 8.
Iniungere sibi tormentum, Vide Iniungo.
Perferre uim tormentorum. Cic. in Partit. 27.
Esse in tormentis, Vide In præpositionem.
Tormentum narium, Quod nares torquet & afficit. Plin. lib. 19. cap. 8. 25.
Calumnia timoris, & cæcæ suspicionis tormentum. Cecinna Cice. lib. 6. 7. 12.
Iracundiæ tormentum. Cic. 11. Philip. 290.
Tormentum appellat Varro meßis trituram, quòd ibi frumentum teratur. Calepinus.
Tormentum generale uocabulum est omnium machinarum, saxa, tela, & id genus uaria torquentium. Cæsar 4. bel. Gall. 556. Atq; inde fundis, tormentis, sagittis hostes propelli ac submoueri iußit. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. Aggere, uineis, turribus oppugnaui, usuśq; tormentis multis. Stat. 9. Thebaid. 30.
-non illum impacta mouerent Tormenta.
Fortius tormento. Ouid. 9. Metam. 44.
Mißilia tormenta, Vide Mitto.
Murali tormento concita saxa. Virg. 12. Aeneid. 185.
Rotare tormenta. Stat. 10. Thebaid. 171.

Tormina] *torminum, pen. cor. neut. gen. plur. nu. (τρόφοι) Genus morbi, à torquendo, quum dolore torquentur intestina, uel propter exulcerationẽ, quæ Græcè dysenteria dicitur, uel etiam alia ratione, ut scribit Cels. lib. 4. Pli. li. 20. ca. 14. Mentastrũ torminib. cholericis efficacißimũ. Colu. lib. 12. cap. 7. 1. Sequitur torminum uitium, quorum signũ est cruenta & mucosa uentris proluuies.*

Cholerica tormina, Vide Cholera.

Affici torminibus, Vide Afficio.
Præbere se torticulum in torminibus. Cic. 2. Tusc. 79.

Torminosus] *pen. pro. Adiect. (τροφούμενος,) Qui eum morbum patitur quem & dysentericum appellant Græco uocabulo. Cic. 4. Tuscul. 40. Itaq; dicimus grauedinosos quosdam, quosdam torminosos, non quia semper sint, sed quia sæpe sint.*

Tormines masculino genere protulit Nonius.

Torminalis] *& hoc torminale, pen. prod. (τροφοτικὸς,) Quod tormina infert. Plin. lib. 15. cap. 21. 1. Quartum genus torminale appellant. De sorbis.*

Torminalis sorba. Cels. lib. 2. ca. 30. Item mel coctum, pira immatura, sorba, magisq; ea quæ torminalia uocantur, &c.

Tornatilis] *Torno, tornas, Vide Tornus.*

Tornus] *torni, m. g. (τόρνος, ἄξονος,) Instrumentum fabrile quo ligna, ebur, & reliqua huiusmodi tornantur & poliuntur. Plin. lib. 7. cap. 56. 8. Normam autem & libellam, & tornum, & clauem Theodorus Samius inuenit. Idẽ lib. 16. cap. 40. 5. Calices ex terebintho solitus facere torno. Virg. 3. eclog. 8. Lenta quibus torno facili superaddita uitis Ouid. ad Pisonem, 20. -hinc exornata figuris*
Aduolat, excusso uelox sententia torno.

Torno] *tornas, (τορνεύω,) tornare, Torno polire, aut in alia quam formã figurare. Plin. li. 36. ca. 22. 3. Lapis est qui cauatur, tornaturq; in uasa coquendis cibis utilia. Cic. de Vniuers. 22. Idq; ita tornauit, ut nihil effici posßit rotundius.*

Versus malè tornati, Metaphoricõs pro Male elaborati. Horat. de Arte, 89.

Tornare, Circumagere. Plin. lib. 36. ca. 13. 6. Quarum in officina turbines ita librati pependerunt, ut puero circumagente tornarentur.

Tornatilis] *& hoc tornatile, penul. correp. (τορευτὸς,) Quod torno factum est.*

Torone] *Plin. lib. 4. cap. 10. Macedoniæ oppidum.*

Torosus] *Vide Torus.*

Torpeo] *torpes, torpui, (πατονέω, καταβλακεύω,) torpere, Animo & corpore ita debilitatũ esse, ut quis langueat. Cic. 1. de Nat. deor. 142. Deum sic feriatum uolumus cessatione torpere, ut si se commouerit, uereamur ne beatus esse non posßit? Virg. 3. Georg. 74.*
- consertoq; agmine cerui
Torpent mole noua, & sumnis uix cornibus hærent.
Plautus Amphit. 4. 181.

Animoq; & corpore torpet. Horat. 1. epist. 6. 3.
Torpere metu, Præ timore ita obstupefieri, ut uix loco moueri queas. Liuius 8. bel. Pun. 157.
Veterno graui torpere. Virg. 1. Geor. 25. Hoc est pigrescere.
Acies luminum torpet, Vide Acies.
Consilia torpent. Liu. ab Vrbe, 6. 87. Prigere & torpere consilia senis, sed Camillo tum uitæ satis, tum gloriæ esse.
Genæ torpuerant dolore. Ouid. epist. 10. 9.
Lingua torpuerat retenta metu. Hoc est, uelut fixa substiterat, nec loqui poterat. Ouid. epist. 11. 17.
Pectora torpuerant longa mora. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 2.
Vires torpent. Virg. 9. Aeneid. 100.
- torpent infractæ ad prælia uires.
Vox & spiritus torpet. Liu. 1. ab Vrbe, 203.

Torpens] *Partic. (ναρκούμενος,) Ci. 2. de Diui. 97. Quidnam torpentes subitò obstupuistis Achiui? Ex poeta.*
Ignauia torpens. Stat. 10. Thebaid. 18.
Amnis torpens. Stat. 4. Thebaid. 35.
Hyems frigore torpens. Claud. 5. Paneg. 53.
Lacus torpentes. Stat. 9. Thebaid. 91.
Membra torpentia ægrè trahens. Silius lib. 4. 14.

Torpesco,

Torpesco] torpescis,(ναρκοῦμαι,)torpescere,Torpidum fieri.Sallust.in Iugurtha, Cæterum ingenium quo neq; melius,neq; amplius in natura mortalium est, incultu atq; concordia torpescere sinunt.Plin.lib.9. cap.35.5. Flauescunt tamen & illæ senecta,rugisq; torpescunt.De margaritis.

Membra torpescunt gelu.Senec.Medea,12.10.

Torpor] torporis,m. ge.(νάρκωσις,) Animi & corporis debilitatio,pigritia,stupor.Cic.1. de Natu.deor. 190. Aliæ fuga se,aliæ occultatione tutantur, atramenti effusione sepiæ,torpore torpedines.

Iners torpor.Stat.5.Sylu.3.52.

Vehemens torpor.Celsi.lib.2.cap.8.

Graui torpore deuictũ premit mors.Senec.Herc.fur.12.5.

Mẽbra nouus soluit formidine torpor.Virg.12.Aeneid.174

Torporo] torporas, penul. prod. (ναρκόω,) torporare, Torporem inducere.Turpilius Hetæra, Stupidus astat,ita eius aspectus repens,cor torporauit hominis amore. Id est, torpescit. Nonius.

Torpidus] pen.corr.Adiect.(ναρκώδης,) Torpens,piger:ut Torpidus somno.Liu.5.bel.Pun.214. Et 2.bel.Pu. 219. Quod malum præterquam atrox super tot clades, etiam nouum,cum stupore ac miraculo torpidos defixisset, &c.Hoc est stupefactos & attonitos.

Torpedo] pen.prod.torpedinis,fœ.g.(νάρκη,νάρκωσις,) Idem quod torpor. Sallust.lib.1. Histor. Hæc si placent,si tanta torpedo animos obrepsit.

Torpedo,fœm.item g.Genus piscis, qui limo mersus, occultat se,& pisces supra natantes,torpentes facit:postquam uerò obtorpuere,deuorat.Plin.lib.32.cap.1.6.Ex eodem mari torpedo:etiam procul & è longinquo: uel si hasta uirgaue attingatur,quamuis prævalidos lacertos torpescere,quam libet ad cursum ueloces alligari pedes facere proditur.Idem lib.9.cap.42.2.Nouit torpedo uim suam ipsa non torpẽs mersáq; in limo se occultat. Cic.2.de Nat.deor.190. Tutantur se,torpore torpedines. Claud.de Torpedine, 16.1. Mira torpedo.

Torquatus] pen.pro. (τορκυάτος,)cognomen Titi Manlij,qui ad Anienem occiso Gallo torquem detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius,cuius iniussu quum filius aduersus hostem,à quo prouocatus fuerat,pugnasset, eoq; occiso equestria spolia uictor ad patrem tulisset, subitò cum quòd aduersus edictum suum,& rei militaris disciplinam fecisset, iussit occidi. Vide Manlius.Cic.1.de Finib. 34. Ad maiora enim quædam nos natura genuit & conformauit, ut mihi quidem uidetur,ac fieri potest ut errem,sed ita prorsus existimo,neq; cum Torquatum qui hoc primus cognomen inuenerit,aut torquem illum hosti detraxisse,ut &c.Idem 4. Tusc.76.& 3.Offi.154.Virg.6.Aen.165. -sæuumq; sæcuri Aspice Torquatum,& referentem signa Camillum.

Truces Torquati.Claud.1.in Eutrop.91.

Torquatus] pro Palumbo,Vide Torques.

Torqueo] torques,torsi,torsum & tortum, (στρέφω,στρέπτω,λυγίζω,στρεβλόω,κάμπτω,βασανίζω,) torquere,inflectere.Plin.lib.36.cap.25.3.Necessarium binas per diuersum coassationes substerni,capita earum præfigi clauis,ne torqueantur.Virgil.lib.2.Georg.90. Cornus, & Ityreos taxi torquentur in arcus.Id est,torquendo inflectuntur.

Acies oculorum ardentes torquere,Vide Acies.

Aquas torsit remis.Ouid.5.Fast.123.

Aurem torquere ab obscœnis sermonibus.Hor.2.epist.1.26.

Capillos torquere ferro, Calamistro inurere. Ouid.1. de Arte amandi,102.

Ceruices oculosq; pariter cum modorum flexionibus torqueãt Cic.2.de Legib.63.

Collum torquere.Liu.4.ab Vrbe,230.

Fusos torquent mulieres.Plin.lib.28.cap.2.18.

Amentatas hastas torquere.Cic.1.de Orat.125.

Iter torquere,id est à uia declinare.Stat.12.Thebaid.63.

Lumina flammantia torquens anguis.Virg.3.Georg.87.

Oculum torquere,Ita sursum aut deorsum uersus flectere,ut altera ueluti cuiusdam lucis reuerberatio uideatur. Cicero, 4.Academ.141. Itaque Timagoras Epicureus negat sibi unquam quum oculum torsisset, duas ex lucerna flammulas esse uisas.

Oculos torquere ad rem aliquam.Virgil.4.Aeneid.44.

Orbes squamosos torquet uolubilibus nexabus.Ouid.3.Metamorph.9.de serpente Cadmi.

In orbem torquere.Cic.de Vniuers.32.

Os torquere.Cic.2.Offic.162.

Proras ad littora torquent.Virg.3.Aeneid.107.

Nautæ adnixi torquent spumas.Virgil.3.Aeneid.42.

Stamina torquere pollice.Ouid.12.Metam.95.

Terra quum circum axem se summa celeritate conuertat & torqueat.Cic.4.Acad.221.

Vestigia torsit ad sonitum uocis.Virgil.3.Aeneid.133.

Torquere ius,per translationem, pro Auertere aut peruertere. Cic.pro Cecinna,56.

Versare suam naturam,& regere ad tempus,atq; huc & illuc torquere & flectere.Cic.pro Cælio,9.

Torquere,Torquendo iacere.Virg.5.Aeneid.100.In medios telum torsisti primus Achiuos. Lucan.lib.2.111. -ualet in torquendo dextera pilo.

Fulmina torquere.Virg.4.Aeneid.42.

Iaculum torquere lacerto.Ouid.2.de Ponto,eleg.9.12.

Tela manu torsit.Ouid.12.Metam.20.

Tela torquentur lacertis.Lucan.lib.3.113.

Torquere terras,Gubernare.Virg.4.Aeneid.34.

Torquere,Sustinere.Virg.6.Aeneid.160.ubi maximus Atlas Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.Idem lib.7 134.Ipse pedes tegmen torquens immane leonis. Seruius.

Torquere,Tormentũ inferre,Angere,Molestiam offerre.Donatus,Torquemus hominem,extorquemus ueritatem.Plin. epist.198.Remitte aliquid adolescentiæ ipsius, remitte lachrymis,remitte indulgentiæ,ne torseris illũ, ne torseris e-

Qui in dolore est,torquetur.Cic.2.de Finib.27. (tiam te

Eculeo torqueri.Cic.3.de Finib.66.

Torqueri dies & noctes.Cic.ad Atticum,lib.7.128.13.

Amore torquere aliquem.Ouid.2.de Arte,25.

Doloribus animi torqueri.Cic.1.de Finib.68.

Expectatione torqueri.Cic.ad Att.lib.8.166.3.

Inuidia uel amore torqueri.Horat.1.epist.2.8.

Tuæ libidines te torquent.Cic.in Parad.21.

Memoria malorum torqueri.Cic.1.de Finib.8.

Mero torquere aliquem.Horat.de Arte,88.

Metu torqueri.Ouid.1.Amor.eleg.4.10.

Acriter nos tuæ supplicationes torserunt. Cælius Ciceroni,libro 8.11.1.

Timor torquet impendentis doloris.Cic.2.de Finib.152.

Torquere,Trahere.Virgil.6.Aeneid.111. -torquetq; sonantia saxa.Seruius.

Torquere in diuersas partes.Plin.lib.11.cap.37.7.

Oratio ita flexibilis,ut sequatur quocunque torqueas. Cicero in Orator.29.

Tortus] Participium:(βασανωθεὶς,ἐστραμμένος,) ut Vino tortus.Horat.1.epist.19.8.

Verberibus tortus,Afflictus.Cic.in Topic.39.

Expectatione tortus. Quintil.lib.6.cap.2.14.

Anfractus torti.Claud.4.Paneg.104.

Anguis

Anguis tortus. Ouid. 2. Metam. 28.
Baculus tortus. Ouid. 2. Metam. 158.
Capillus tortus. Ouid. 2. de Arte, 61.
Comæ tortæ. Martial. lib. 1. 148.
Conditiones tortæ. Plaut. Menæch. 14. 18.
Corona torta. Propert. lib. 3. eleg. 20. 4.
Crines torti in nodum. Martial. lib. 1. 3.
Facies torta. Ouid. in Ibin, 76.
Funes torti. Virgil. 4. Aeneid. 115.
Linum tortum, Funis. Ouid. 3. Fast. 118.
Radix torta. Ouid. 21. Metam. 15.
Serpentes torti. Catul. Argon. 59. 52.
Stamina torta. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 16.
Supercilia torta. Plaut. Rud. 9. 13.
Verber tortum, Vide Verber.
Vertigo torta. Propert. lib. 3 eleg. 7. 13.

Tortus] *huius tortus,* (στρόφος,) Cic. 2. Tusc. 38.
Hæc interemit tortu multiplicabili
Draconem auriferam obtuitu aßeruantem arborem. Et poeta. Virgil. 5. Aeneid. 56.
Nequicquam longos fugiens dat corpore tortus.

Tortum] *torti, Machina ad torquẽdum saxa.* Pacuuius Duloreste, Nam te in tenebras sæpe lacerabo fame clausum, & fatigans artus torto distraham. Nonius.

Tortè] *Aduerbium,* (ἐστραμμένως,) Lucret. lib. 4. 68.
quamuis tortè, penitusq; remota Omnia, &c.

Tortuosus] *pen. prod. Adiect.* (στρεβλὸς, σκολιός, κοχλιώδης, στραγγαλιώδης,) Quod est tortum, Multis flexibus sinuosum. Liu. 7. bel. Pun. 252. Et per tortuosi amnis sinus flexusq;, &c.
Aluus multiplex & tortuosa. Cic. 2. de Natu. deor. 204.
Soni ex tortuosis locis & inclusis referuntur ampliores. Cic. 2. de Nat. deor. 217.
Ingenium multiplex & tortuosum. Cic. de Amic. 58.
Serrula tortuosa. Cic. pro Cluentio, 143.
Tortuosum uisum & obscurum. Cic. 2. de Diuin. 193.
Tortuosum disputandi genus, quod & anfractuosum dicitur. Ci. 4. Acad. 175. Sed ut omnes istos aculeos et totũ tortuosum genus disputãdi relinquamus, ostendamusq; qui sinus.
Tortuosa urina, Quæ tortuosè diffluit. Plin. lib. 21. cap. 27. 1

Torsio] *torsionis,* (στρόφος,) Verbale fœmininum. Plin. li. 20. cap. 17. 1. Priuatim eius usus contra torsiones stomachi in tepida aqua, & cruditates.

Tortilis] *& hoc tortile, pen. corr.* (στρεπτὸς,) Quod retortum & replicatum est. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypi pariunt Vere ouа tortili uibrata pampino. Ouid. epist. 15. 51. Tortilis à digitis excidit ansa meis.
Buccina tortilis in latum. Ouid. 1. Metam. 68.
Nerui tortiles. Lucan. lib. 6. 39.
Piscis tortilis. Ouid. 13. Metam. 194.

Torto] *tortas, tortare,* Frequẽtatiuum, Vehementer torquere. Pomponius Decuma fullonis, & ubi insilui in cocleatũ equuleum, ubi toltim tortor. Id est Torqueor. Nonius.

Tortor] *tortoris, pen. prod. masc. g.* (βασανιστὴς,) Qui torquet, id est, cruciat. Cic. pro Cluentio, 141. Quum iam tortor, atq; essent tormenta ipsa defessa, neq; tamen illa finẽ facere uellet, &c. Horat. 3. Carm. ode 5. 10.
Atqui sciebat quæ sibi barbarus
Tortor pararet. De Regulo. Iuuen. Saty. 15. 20.
Carnifex & tortor. Cic. 11. Philip. 293.
Si sapiens ad tortoris equuleum ire cogatur. Cicero 4. de Finib. 51.

Tortiuus] *penultima produc. Adiectiuum ut Vinum tortiuum, quod est nouissimè expressum.* Cato capite 23. 2. Columel. lib. 12. cap. 26.

Torques] *& torquis,* (στρόφιον, στρεπτὸς,) tam masc. quàm fœ. ge. secundum Probum, significat circulum aureum, flexilẽ, obtortũ, colli ornamẽtum, & summi pectoris. Propert. li. 4. eleg. 11. 9. Torquis ab incisa decidit unca gula. Gell. li. 9. cap. 13. Caput galli præcidit, torquem detraxit, eamq; sanguinolentam sibi in collum imponit. Plin. lib. 33. cap. 2. Auxiliares quippe & externos torquibus aureis, donauere, at ciues non nisi argenteis. Cic. 1. de Finib. 34. Torquem illum hosti detraxiße. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quum et Galli torquem aureũ dedissent. T Manilius is est qui ad Anienem, Galli, quem ab eo prouocatus occiderat, torque detracta cognomen inuenit. Cic. 3. Offic. 154.
Q. Rubrium, excellenti uirtute, authoritate, &c. torque donasti. Cic. 5. Verr. 160.
Ademptus torquis, Vide Adimo.
Decorus torquis. Stat. 10. Thebaid. 103.
Miniatus torquis. Plin. lib. 10. cap. 42. 1.
Nexis torquib. ornatæ aræ, Id est coronis. Virg. 4. Georg. 55.

Torquatus] *pen. pro. Adiect.* (στρεπτολωτὸς,) Torque ornatus. Torques aurei militibus ob rem strenuè gestam donari ab Imperatoribus solebant: unde torquati dicti, qui duorum generum erant, simplares, duplares q;. Vegetius lib. 2. Torquati, inquit, duplares, torquati simplares erãt, quibus torquis aureus solidus uirtutis præmium fuit: quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequebatur annonas, duplares duas, simplares unam. Budæus. Ouid. epist. 2. 24. Affuit Alecto breuibus torquata colubris.
Torquatus palumbus. Matial. lib. 13. 67.

Torrens] *torrentis, m. g.* (χείμαῤῥος, χαράδρα,) Fluuius qui nõ de fonte, neq; de uiua aqua, sed à pluuijs, uel de montibus in uallès descendit, & in mare procurrit: æstate autem siccatur, aquis uerò hyemalibus inundatur & currit. Virgil. 2. Aeneid. 61.
aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, sternit sata læta, boumq; labores.
Stygius torrens. Ouid. 3. Metam. 29.
Tumidus torrens. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 9.
Agi ritu torrentis. Idem ibidem.
Oratio uelut torrens. Cic. 2. de Finib. 5. Quum enim fertur quasi torrens oratio, quamuis multa cuiusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nusquam orationem rapidam coerceas.
Torrens uerborum. Quintilianus lib. 10. cap. 7. Id potius quàm se imani uerborum torrenti dare quasi tempestatibus quò uellent auferendum.
Torrens, torrentior, torrentißimus, pro Vehementi, impetuoso, & in torrentis morem rapidum. Plin. lib. 3. ca. 16. 1. de Pado flumine, Augetur ad Canis ortus liquatis niuib. agris quàm nauigijs torrẽtior, nil tamen ex rapto sibi uendicans.
Campi torrentes sanguine. Stat. 1. Sylu. 2. 20.
Flumina torrentia. Virg. 7. eclog. 11. Id est, Quæ torrentis modo fluunt.
Flumine torrenti mersus. Ouid. in Ibin, 104.
Oratio torrens. Quintil. lib. 3. cap. 8. 41.
Sermo promptus, & Isæo torrẽtior. Iuuen. Saty. 3. 8. Isæus hic orator fuit, cuius mentio est apud Plin. Iuniorem, lib. 2.
Vndam torrentem innatat alius. Virg. 2. Geor. 91.

Torris] *huius torris, m. g.* (δαλὸς,) lignũ teres quãdo ardet. Ouid. 8. Met. 103. Funereũ torrem medios cõiecit in ignes.
Ambustus torris. Virg. 12. Aeneid. 60.

Torreo, torres, torrui, tostũ, (στρεβέω, ὀπτάω, φρύγω, στερέω) torrere, A torre deductũ, significat siccare, atq; arefacere, sed usurpatũ est iã pro eo quod sit igne urere, ut ait Festus.

Plin.

Plin.lib.11.cap.20.2. Sunt qui normas, si intra tectū hyeme seruentur: deinde sole uerno torreantur, ac siculneo cinere toto die foueantur, putent remitiscere. De apibus.
Sitis torret ora. Propert.lib.4.eleg.10.5.
Artus torrentur febribus. Ouid.epist.20.34.
Viscera torrentur cæcis ignibus. Ouid.8.Metam.104.
Torrere, de frigore etiam dicitur. Varro, Frigore torret.
Torrere, Vrere. Virg.4. Georg.85. Iam rapidus torrēs sitientes Syrius Indos. Cic.in Somn.22. Medium autem illum & maximum solis ardore torreri.
Sapientem in Phalaridis tauro inclusum succensis ignibus torreri. Cic.in Pisonem,33.
Face mutua torrere aliquem. Horat.3.Carm.ode 9.3.
Torrere, Assare. Plin.lib.7.cap.2.22. Ii nullum alium cibum nouere, quàm piscīū, quos unguibus dissectos sole torreant. Virg.5.Aen.21. Subijciunt ueribus prunas, & uiscera torrent.
Fruges torrere igni. Virg.1.Georg.54.
Torrere, Vertere. Lucan.lib.7.103.
-ingentes fato torrente ruinæ.
Torrens] (ἄϋθω,) Participium: siue Nomen ex participio: ut Ripæ torrentes pice, atraq; uoragine, Id est ardentes. Virgilius 9.Aeneid.22.
Sydera torrentia agros. Horat.3.Carm.ode 1.7.
Axis torrentissimus. Stat.3.Sylu.1.11.
Tostus] Aliud Participium, (τεθευτὸς,) Cic.3.Tusc.76. Fama flamma deflagrata, tosti alij stant parietes
Deformati, atq; abiete crispa. Ex poeta.
Caro tosta. Ouid.12.Metam.31.
Crines tosti. Ouid.2.Metam.31.
Fruges tostæ. Virg.1.Georg.60.
Liba tosta. Ouid.6.Fast.97.
Ordeum tostum, Ad ignem ustulatum. Col.lib.12.cap.5.
Semina tosta. Ouid.2.Fast.126.
Maturitas tosta, Quæ ex quadam ueluti assatione Solis acquiritur. Plin.lib.12.cap.7.4.
Torridus] pen.cor. Adiectiuum, (κατακεκαυμένος,) Aridus, Vnde æstas torrida dicitur. Plin.lib.12.cap.20.1. Color abest ille torridus sole.
Torridus macie. Cic.pro Lege Agrar.91.
Torrida frigore pecora. Liu.1.bell.Pun.118.
Torrida gelu membra, Congelata. Liu.1.bell.Pun.147.
Aer torridus æstuat. Propert.lib.2.eleg.29.1.
Aestas torrida. Virg.eclog.7.10.
Fontes torridi. Liu.4.ab Vrbe,130.
Tellus torrida. Lucret.lib.5.245.
Torresco] torrescis, (κατακαίομαι,) torrescere, Inchoatiuum. Lucret.lib.3.182.
-Non inuenio qui non sit acerbum
Ignibus impositum calidis torrescere flammis.
Torrefacio] torefacis, pen.cor. torrefeci, pen.pro. torrefactum, (κατακαίω,) torrefacere, Comburere, Coquere, Multum calefacere, Siccare. Columell. libro 2. capite 21.3. Quòd si falcibus seges cum parte culmi demessa sit, protinus in aceruum, uel in nubilarium coguntur, & subinde opportunis solibus torrefacta proteritur. Idē li.12.ca.15.4. Et oblita uasa clibano uel fumo torrefaciūt, quo celerius omnis humor excoquatur.
Tortor, Tortum, Tortuosus, Tortus] Vide Torqueo.
Torue] Vide Toruus.
Torus] tori, m.g. (τρίβας, τριβάδιον,) Lectus ab intortis herbis dictus. Plin.lib.8.cap.48.3. Antiquis enim torus è strumento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape.
Pellex tori regij. Senec.Agamemn.13.10.
Socia tori, Vxor aut concubina. Ouid.10.Metam.54.
Consors tori, Coniux. Ouid.1.Metam.65.
Altus torus. Virg.2.Georg.1.
Asper torus signis eburnis. Stat.3.Sylu.1.8.
Celebs torus. Senec.Herc.fur.4.9.
Festus torus. Stat.1.Sylu.2.5.1.
Geniales alti tori. Virg.6.Aen.121.
Illiciti tori. Lucan.lib.10.16.
Mollis torus. Ouid.2.de Arte,144.
Obscœnus torus, Impudicus. Ouid.2.Trist.67.
Plumeus torus. Ouid.11.Metam.123.
Pudici tori coniugis. Senec.Agamemn.3.1.
Purpureus torus. Ouid.epist.5.18.
Quietus torus. Valer.1.Argon.60.
Socialis torus. Ouid.2.Fast.146.
Tyrius torus. Catul.in Epithal.Iuliæ,56.35.
Viduus torus. Ouid.epist.5.23.
Conciliare iugales toros. Stat.3.Sylu.5.14.
Conductus torus. Ouid.1.Amor.eleg.10.9.
Viridante toro confederat herbæ. Virg.5.Aen.78.
Contemerare torum alicuius. Ouid.2.Amor.eleg.7.4.
Pictis toris discumbere. Virg.1.Aen.143.
Extruere toros. Virg.3.Aen.45.
Legitimi tori fallere iura. Ouid.epist.15.58.
Fouere torum. Ouid.2.Amor.eleg.11.7.
Iacere in toro. Ouid.2.Amor.eleg.4.7.
Incumbere toro. Virg.4.Aen.130.
Insidere toro. Ouid.epist.19.27.
Ponere se toro. Ouid.11.Metam.95.
Premere torum. Ouid.1.Amor.eleg.4.3.
Promissus mihi torus. Ouid.epist.6.4.
Illicitos toros & stupra quærere. Senec.Hippol.2.3.
Seruans torum casta fide. Herc.fur.5.1.
Sternere torum. Ouid.6.Metam.87.
Vestiti tori gramine. Ouid.1.Fasto.81.
Violare toros alicuius. Senec.Octau.4.19.
Toros] (μυῶνας,) etiam appellamus pulpam carnis musculosam, in qua est robur & fortitudo: ut sunt partes membrorum neruosæ, callosæq;, & in se propemodum collectæ. Valerius Flaccus, Protulit horrendosq; toris informibus artus. Virg.3.Georg.17.
Luxuriatq; toris animosum pectus, honesti
Spadices. Cic.2.Tusc.37. O pectora, ô terga, ô lacertorum tori. Ex poeta.
Arduos toros tollit taurus. Senec.Hippol.10.11.
Comantes tori. Virg.12.Aeneid.2.
De uenis quoq; dicitur, quum uaricum in morem quibusdam in locis turgescunt. Cornelius Celsus lib.7. Ac per ipsos uenarum toros inæquale est.
De uitibus similiter. Col.de Arbor.cap.16.5. Arbustiuam uitem quàm putare, tam alligare diligenter oportet. nam in ea fructus maximè uis consistit, diutiusq; perennat, quæ firmis toris & idoneis locis religata est. Itaq; omnibus annis conuenit subsequi putationem, ita ut tori renouentur, & uitis per idoneos ramos disponatur.
Riparum tori. Virg.6.Aen.135.
Torosus] pe.pro. Adiectiuum, (μυωνώδης,) Qui pulpam carnis musculosam habet, in qua est robur & fortitudo. Colum.lib.6.cap.13. scribit parandos esse boues nouellos, ceruice longa, & torosa.
Ceruix torosa. Catull.de Berecynth.58.17.
Colla torosa boum. Ouid.7.Metam.86.
De herbis etiam dicitur. Plin.lib.19.cap.5.23. Breuior est, sed torosior, amariorq; inula.
Torulus] penult.corr. (τριβάδιον,) Diminutiuum. Plautus Amph.

Digitized by Google

Amphit. 3. 144. Tum meo patri autem torulus inerit aureus sub petaso. Vbi interpres trochulus legendum esse contendit, & rectè.

Toruus] Adiectiuum, (γοργωπὸς, ὑπόδρᾳξ,) Aspectu formidabilis, terribilis, A torto aspectu: quamuis alij à toruitate taurorum, qui cum quadam truculentia respectant, deductum uelint. Seruius, à terendo deducit, e in o mutata. Virg. 3. Georg. 11. -optima toruæ
Forma bouis, cui turpe caput, cui plurima ceruix.
Id est terribilis. Idem 10. Aeneid. 35.
-toruus Abas.

Toruus uisu. Stat. 2. Thebaid. 2.
Apri torui. Ouid. 2. de Arte, 38.
Toruus draco serpit subter superáq; reuoluens sese. Cic. 2. de Natu. deor. 153.
Facies torua, Ferocitatem quandam ipso aspectu præ se ferens. Colum. lib. 6. cap. 20.
Forma torua. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 5.
Frons torua. Virgil. 3. Aeneid. 128.
Fronte torua petulans iuuencus. Senec. Hippol. 3. 6.
Iuuenci torui. Ouid. 10. Metam. 48.
Lumen toruum. Virg. 3. Aeneid. 136.
Oculi torui. Plin. lib. 11. cap. 37. 21.
Oculis toruis tuens. Ouid. 5. Metam. 19.
Prælia. Catul. de coma Beren. 61. 4.
Taurus. Ouid. 7. Metam. 27.
Responsa. Silius lib. 24.
Vada. Senec. Thebaid. 1. 24. (23. 14.
Vina torua, Aspera, & indomita, siue immitia. Plin. lib. 17. ca.
Vultus toruus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 33.

Toruitas] pen. corr. toruitatis, (ὑποδρᾳσία,) Propriè taurorum est, quasi taurorũ acerbitas. Plin. li. 7. ca. 19. 1. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatemq; naturæ duram & inflexibilem.

Toruè] Aduer. (ὑπόδρα,) Plautus, Quid me toruè aspectas?

Toruum] (ὑποβλεμματικῶς,) Aliud aduerb. pro Toruè, Apuleius, Quum toruũ in eos intueretur. Virg. 7. Aeneid. 80. -toruumq; repente
Clamat, Io matres audite ubi quæq; Latinæ.

Torua] (ὑποβλεπομένως,) similiter Aduerbium idem significans. Virg. 6. Aeneid. 94.
Talibus Aeneas ardentem, & torua tuentem
Lenibat dictis animum.
Seruius, Torua, pro toruè, id est terribiliter.

Tot] (τοσοῦτος,) nomẽ numerale indeclinabile. Ci. 2. de Orat. 76. Quot homines, tot causæ. Idẽ de Arusp. resp. 13. De tẽplo tot Senatus extare consulta, quot de mea domo. Et 5. Tuscul. 43. In his tot & tantis atq; etiam quæ plura possunt accidere. Virgil. 1. Aeneid. 3.
Quidue uolens regina deũm, tot uoluere casus
Insignem pietate uirum, tot adire labores Impulerit.

Tot uiri ac tales. Cic. pro Cælio, 54.
Tot & tantæ, & tam graues ciuitates. Cic. 4. Verr. 9.
Tot & tãtas res, &c. quot & quãtas, &c. Cic. pro l. Man. 24.

Totidem] pen. corr. Indeclinabile. (τοσοῦτοι,) Par numerus. Cic. 2. de Diuin. 135. Totidem annos uixerunt. Idem ad Atticum, lib. 6. 113. 6. Istum ego locum totidem uerbis à Dicæarcho transtuli. Virg. 3. Aeneid. 41.
Tres adeò incertos cæca caligine soles
Erramus pelago, totidem sine sydere noctes.

Toties] Aduerbium, (τοσαυτάκις,) Tot uicibus. Cic. ad Attic. li. 7. 131. 3. Interim uelim mihi ignoscas, quòd ad te scribo tam multa toties. Virg. 4. Aeneid. 107. Quos ego iam toties sum dedignata maritos.

Toties, geminatum. Cic. 4. Verr. 103. Tot Prætores in Sicilia fuerunt: toties apud maiores nostros Siculi Senatum adierunt: toties hac memoria.
Toties, quoties. Cic. 1. de Orat. 131. Hoc nos si facere uelimus, antè condemnentur ij quorum causas receperimus, quàm toties, quoties perscribitur, Pæanen, aut Munionẽ citarimus
Quoties, toties. Cato c. 1. 1. Quoties ibis, toties magis placebit.
Quotiescunq; dico, toties mihi uideor in iudicium uenire. Cic. pro Cluentio, 39.

Totus] tota, totum, (ὅλος, ὁλοτελὴς, πᾶς,) Ad quantitatem refertur.
Totum & partes. Cic. 1. Academ. 29. Corporis autem alia pònebant esse in toto, alia in partibus.
Tota & partes. Cic. in Topicis, 36.
Totum & uniuersum. Cic. 4. de Finib. 3.
Leue enim est totum hoc, risum mouere. Cic. 2. de Orat. 120.
Hoc totum quicquid est, siue artificium, siue, &c. Cicero 2. de Oratore, 17.
Totus ego. Plaut. Trucul. 15. 7. Totus gaudeo. Idem Aulul. 16 & 20. Qui ossa atq; pellis totus est, ita cura macet. Idem Asin. 16. 78. Totus perij. Terent. Heaut. 5. 4. 20. Ego nunc totus displiceo mihi. Idem Eunucho, 5. 9. 10. Fratris igitur Thais tota est? Idem Adelph. 4. 2. 51. Ctesipho autem in amore est totus.
Antonius perspiciet totum me futurũ suum. Cic. Att. 15. 321. 3
Quum totum se ad inuestigationẽ naturæ cõtulißet, in ea ipsa plurimũ dissentit à suis. Cic. 1. Acad. 49. Hoc est, omnino.
Totum ei me tradidi. Cic. de Claris Orat. 170.
Totus est alienus à physicis. Cic. 1. de Finib. 26.
Totus est noster Plancius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 7.
Totæ ædes. Plau. Mostel. 3. 24. Aedificantur ædes totæ denuò. Cic. 3. Verr. 46. Clamor interea fit tota domo inter seruos. Idem pro Fonteio, 19. Hi contrà uagantur læti atque erecti passim toto foro.
Quo in studio hominum quoq; ingeniosißimorum otiosißimorumq; totas ætates uidemus esse cõtritas. Ci. 1. de Orat. 111.
Totus annus. Plau. Asin. 13. 9. Terent. Eunucho, 2. 2. 46. Sex ego te totos Parmeno hos menses quietum reddam. Cic. 4. Verr. 133. Facite ut uobis triennij totius ueniat in mentem.
Toto corpore, atq; omnibus ungulis. Prouerbialis locutio, pro toto conatu. Cic. 2. Tusc. 96. Quid? qui uolunt exclamare maius, num satis habent latera, fauces, linguam intendere, è quibus elici uocẽ et fundi uidemus? toto corpore, atq; omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni uocis asseruiunt.
Cogitare totos dies & noctes de aliquo. Cic. pro Murena, 71.
Totus lacus. Plin. epist. 259. Terent. Eunucho, 1. 2. 14.
Tota erras uia.
Tota mente incumbere in curam aliquam. Cic. ad Att. lib. 16. 335. 7. Virg. 4. Aeneid. 20.
-habẽs tota quod mente petisti.
Tota mole corporis, totoq; pondere niti. Colu. lib. 2. ca. 2. 18.
Vt unum opus totum atq; perfectum ex omnibus totis atq; perfectis absolueret. Cic. de Vniuers. 22.
Et penitus toto diuisos orbe Britannos. Virg. eclog. 2. 14.
Toto pectore amare, uel cogitare. Cic. 1. de Legib. 73. Idem 2. Tuscul. 99.
Omne cœlum, totamq; cum uniuerso mari terram mente complecti. Cic. 2. de Finib. 178.
Totis uiribus. Liu. 6. bel. Pun. 228. Sed quoniam uos instructos & ordinatos cognosco, ad Carthaginem nouam oppugnãdam totis uiribus, & bono animo transeamus.

Toxicum] toxici, pe. cor. (τοξικὸν,) unde dicatur, Plinius his uerbis ostendit lib. 16. cap. 10. 12. Simile etiamnum his aspectu est, nequid prætereatur, taxus, minus uirens, graci

T lisq;

lisq;,& triſtis ac dira,nullo ſucco,ex omnibus ſola baccifera. Mac noxio fructu. Lethale quippe baccis in Hiſpania præcipuè uenenum inest. Vaſa etiam uiatoria ex ea uimis in Gallia facta,mortifera fuiſſe compertum eſt. Hanc Seſtius ſmilacem à Græcis uocari dixit:& eſſe in Arcadia tam præſentis ueneni, ut ſi qui dormiant ſub ea, cibumúe capiant, moriantur. Sunt qui & taxica hinc appellata dicunt uenena,quæ nunc toxica dicimus,quibus ſagittæ tinguantur. Plaut. Merc. 8. 4.

Certũ eſt,ibo ad medicum,atq; ibi me toxico morti dabo.

Horat. Epod. 17. 14. Quid proderit ditaſſe Peligna anus: Velociusúe miſcuiſſe toxicum. Ouid. 4. de Ponto,eleg. 7. 3.

Bibere toxica. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.

Miſcere toxica. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 13.

T R

Trabalis] Vide Trabs.

Trabea] *trabeæ,(τράβεα, τραβαῖος,)* Genus ueſtis, cuius tria ſunt genera, ut Suetonius lib. de Genere ueſtium inquit: Vnum quod dijs ſacratur,tantum purpura factum. Aliud regum,quod eſt purpureum, habet tamen aliquid albi. Tertium augurale,ex purpura & cocco miſtum. Hæc Seruius. Erat autem ueſtis togata purpura circũdata ſubtegmine puniceo,quam aureæ fibulæ annectebant. Virgilius de trabea regali ait, 7. Aeneid. 38.

Ipſe quirinali lituo,paruaq; ſedebat
Succinctus trabea. Ibidem 38. Ipſe Quirinali trabea Conſul,&c. Plin. lib. 8. cap. 48. 6. Trabeis uſos accipio reges. Idem lib. 9. cap. 39.

Decorus trabea Romulus. Ouid. 2. Faſt. 101.

Graues auro trabeæ. Claud. 2. Paneg. 69.

In funebri pompa utebantur & equites trabea, ſi Tacito credimus, qui in tertio de funere Germanici ſic ait, Igitur Tribunorum,centurionumq; humeris cineres portabantur, præcedebant incõpta ſigna, uerſi faſces, atq; ubi colonias transgrederentur, atrata plebes, trabeati equites, pro opibus loci, ueſtem, odores, aliaq; funerum ſolennia cremabant.

Trabeatus] pen. prod. Adiect. (τραβεατὸς,) Qui trabea indutus eſt. Ouid. lib. 1. Faſt. 8.

Hoc igitur uidit trabeati cura Quirini,&c.

Liu. 2. bel. Maced. 17.

Agmina trabeata. Stat. 4. Sylu. 2. 7.

Trabs] *trabis,uel trabes trabis,fœm. g. (δοκὶς, δοκὸς,)* Proprie ut Feſtus ait, ſunt duo tigna ædificij gratia ſimul compacta. nam quum ſimplicia ſunt, non trabes, ſed tigna dicuntur. Cic. 3. de Nat. deor. 108. abiegna trabes. Cæſar 3. bel. Gal. 339. Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis craßitudine.

Sylua frequens trabibus. Ouid. 8. Metam. 66.

Acernis trabibus contextus equus. Virg. 2. Aeneid. 23.

Aheneæ trabes. Claud. 1. de raptu Proſerp. 49.

Annoſæ trabes. Stat. 9. Thebaid. 94.

Denſis trabibus umbroſa templa. Ouid. 1. Metam. 73.

Exciſa trabs. Virg. 2. Aeneid. 97.

Fractæ trabes. Iuuen. Saty. 14. 30.

Fraxineæ trabes. Virg. 6. Aeneid. 36.

Nexæ trabes ære. Virg. 1. Aeneid. 91.

Perpetua trabes, Vide Perpetuus.

Plana trabs, Trabium contextus planus. Cato cap. 18. 4.

Quadrifida trabs. Valer. 1. Argon. 133.

Saucia ſecuri trabs. Ouid. 10. Metam. 75.

Solidæ trabes. Ouid. 8. Metam. 111.

Sublimi à trabe pendere. Ouid. 1. de Remed. amor. 4.

Trabs pro naui. Horat. lib. 1. Carm. ode 1. 3.

—Attalicis conditionibus
Nunquam dimoueas ut trabe Cypria
Myrtoum pauidus nauta ſecet mare.

Natantis trabis impetus. Catul. de Phaſelo, 4. 1.

Turbatur mare trabibus, Id eſt nauigijs. Virg. 4. Aeneid. 114

Vaſta trabs. Perſius Saty. 5. 15.

Caua trabs. Virg. 3. Aeneid. 39.

Trabicus,pen. cor. Adiect. (δοκικὸς,) Quod trabibus factum eſt: ut nauis trabica, quæ trabibus confecta eſt. Feſtus.

Trabalis & hoc trabale,pen. prod. (δοκώδης,) Cic. 7. Verr. 43. Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret,cum conſilio cauſam Mamertinorum cognoſcit. Eraſmus admonet Ciceronem uſum clauo trabali in cõſimilem ſenſum quo Herculeo nodo,pro uinculo arctißimo atq; indiſſolubili utuntur eruditi.

Claui trabales,pro Specie tormentorum, apud Horatium, lib. 1. Carm. ode 35. 4.

Te ſemper anteit ſæua neceſſitas,
Clauos trabales,& cuneos manu
Geſtans ahena: nec ſeuerus
Vncus abeſt, liquidamúe plumbum.

Haſta trabalis Stat. 4. Thebaid. 2.

Telum trabale. Ouid. 12. Metam. 59.

Trachallus] (τράχαλλος,) Orator Domitiani temporibus ſublimis & ſatis apertus fuit,& quem uelle optima crederes: auditus tamen maior. Quintil. lib. 10. cap. 1. Idem libro 12. cap. 5. ad finem.

Trachea] pe. pro. ſiue trachia,(τραχεῖα,) Arteria pulmonis, quæ & ſpiritalis fiſtula dicitur. Vide Gell. lib. 17. cap. 11.

Trachina] pen. pro. (τραχίνη,) oppidũ Campaniæ: quæ poſtea interpoſita a, Tarachina, uel Tarachinæ Tarachinarũ tantum pluraliter, Anxur etiam antea dicebatur. Nunc autem Taracina uocatur, uide ſupra.

Trachoma] pen. pro. trachomatis, Græcè τράχωμα, Vocatur ſcabritia palpebrarũ interior: ſicut in eadẽ parte glabritas, hoc eſt defluuium pilorum, madaroſis & milphoſis.

Trachonitis] pen. pro. (τραχωνῖτις,) regio Syriæ Paleſtinæ, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 18. quam ferunt inter montem Libani & lacum Tiberiadis ſitam eſſe. Cuius tetrarcha fuit Philippus iuxta Euangelium Lucæ. Eſt &, ut Hieronymus inquit, trans Boſram Arabiæ ciuitatem in deſerto, contra Auſtralem plagã, quaſi ad Damaſcũ reſpiciens. Hanc gentẽ inſtituit Cis filius Aram, ut ſcribit Ioſephus lib. 1. Antiquit.

Trachyna] (τραχὶν,) ciuitas Theſſaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Hinc ab Ouid. Trachynius Ceyx coniunx Halcyones. Græci trachyna uocant aſpera. Vnde Tarachynam quaſi trachynam ab aſpretis dici autumat Strabo. Et ab hac Trachyna Theſſaliæ, Sophoclis tragœdia Trachyna dicta eſt. Vnde Cic. lib. 2. Tuſc. Quas hic uoces apud Sophoclem in Trachynis edit?

Trachynus] pen. prod. (τραχινεῶος,) Adiect. ut Saxa Trachyna. Senec. Herc. Oetæo, 2. 7.

Trachynius] (τραχίνιος,) Aliud adiectiuum, ut Miles Trachynius. Lucr. lib. 3. 36.

Puppis Trachynia. Ouid. 11. Metam. 101.

Tellus Trachynia. Ouid. 11. Metam. 55.

Tractatus] Tractim, Tracto, tractas. Tractus, Vide Trabo.

Trado] *tradis,tradidi,traditum,pen. cor. (παραδίδωμι, μεταδίδωμι,)* tradere, Dare, porrigere. Plaut. Merc. 6. 7

Præſto ipſi facito coram ut tradas in manum.

Aliquem de manu in manum tradere. Cic. Cæſari lib. 7. 5. 10.

Tradere regionem uel urbem ad diripiendum. Cicero pro Domo ſua, 48.

Ad ſupplicium tradere. Liu. 9. bel. Pun. 17.

Arma tradere. Cæſar 2. bel. Gall. 343.

Cauſam

Causam aduersarijs tradere. Terent. Phorm. 2. 1. 7.
Tenere consuetudinem ab aliquo traditã. Cic. 2. de Diui. 223.
Consuetudini Latinæ tradere. Colum. in Procem. li. 12. 5. Hoc est in Latinum sermonem uertere.
In custodiam tradere. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 23.
Custodiæ tradere. Colum. lib. 8. cap. 15. 6.
In disciplinam tradere. Cic. 2. Philip. 31.
Effectum tradere aliquid. Plaut. Curc. 8. 14.
Excruciandum aliquem tradere. Hirtius 4. bel. Alexand. 225
Fama tradita res, Rumore tantum accepta & tecta. Liu. 7. bel. Pun. 154.
Fama traditur. Liu. 5. ab Vrbe 150. Eam gentem traditur fama dulcedine frugum, maximeq; uini noua tum uoluptate captam, Alpes transisse.
In fidem deditionemq; se suaq; alicui tradere. Liuius 4. bel. Maced. 141.
Furtim tradi. Tacit. li. 19. Vacuam arcem furtim tradi futurũ.
Gaudium tradere. Liu. 6. bel. Maced. 104. Ob eam ferociam maius uictoribus gaudium traditum fuit. Vetus exemplar habet traditus. Sensus autem est: Democritus traditus fuit maius gaudium uictoribus ob ferociam. Liceret etiam dicere, fuit maiori gaudio.
Inimicitias posteris tradere. Cic. ad Atticum lib. 14. 310. 3. Hoc est, quasi hæreditatem relinquere. Budæus.
Lampada tradere. Lucret. lib. 2. 16. Vide Lampas.
In manus alicuius tradere. Liu. 5. ab Vrbe 124.
Morem tradere. Plin. lib. 15. cap. 30. 10.
Morem traditum ab antiquis seruare. Horat. 1. Ser. sat. 4. 25.
Mores opibus tradere. Martial. lib. 11. 6.
Palmam tradere alicui. Plin. lib. 14. cap. 4. 7.
Per manus tradere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 252.
Traduntur per successiones morbi. Plin. epist. 12. b.
In posteros sermonem tradere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5.
In potestatem alicuius alterum tradere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 78.
Prædia uacua alicui tradere. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Tradere aliquem in pistrinum, Quod & trudere dicitur. Plautus Most. 2. 16.
Prouinciam alicui tradere. Terent. Heaut. 3. 2. 5.
Prouinciam per manus tradere. Cic. de Prouinc. Consul. 32.
Tradere puerum præceptori, uel magistro. Plin. epist. 47. b. Cic. 3. Tusculan. 4.
Sartam tectam ædem tradere. Cic. 3. Ver. 93.
Tradere se dicitur miles, quũ dedit se aduersario. Cæsar 8. bell. Gal. 153. Itaq; necessitate coacti se tradiderunt.
Tradere se in portum. Cic. 1. de Inuent. 6.
Authorem inimicis alicuius se tradere. Cice. post reditum ad Quirites, 10.
Se libidinibus constringendos tradere. Cic. 1. de Finib. 72.
Se quieti tradere. Cic. 1. de Diuinat. 108.
Se totum alicui tradere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 8.
Sub leges pacis tradere se. Virg. 4. Aeneid. 124.
Se totum tradere, pro Accommodare & parere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 1. 5.
Tradere se studijs. Plin. epist. 9. b.
In seruitutem. Cic. de Prouinc. Consul. 8.
Vltro tradere. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 16.
Traditur, uel traditum est: pro Literis traditum est siue Monimentis traditur, aut Scriptum est. Liu. 1. ab Vrbe, 56. Id nõ traditur quum haud dubiè aliquanto numerus maior hoc mulierum fuit. Cic. 1. Tuscul. 9. Nam Galbam, Aphricanũ, Lælium, doctos fuisse tradunt. Ibidem, lib. 5. 160. Traditũ est etiam Homerum cæcum fuisse.
Tradit Cicero. Plin. lib. 7. cap. 21. 1.
Tradit & Fabius pictor in annalibus suis, quum obsideretur præsidium Romanum, &c. Plin. lib. 10. cap. 24. 2.
Aristides qui omnium iustissimus fuisse traditur. Cicero pro Sestio, 124.
Traditur antiqui fabula plena ioci. Ouid. 2. Fast. 61.
Non traditur. Plin. lib. 13. cap. 1. 1. Vnguenta quis primus inuenerit, non traditur.
Non certum traditur. Liu. 2. ab Vrbe, 37.
Literis tradita. Cic. 7. Verr. 97. Quid uerò illa Segestanorum non solùm literis tradita, neq; cõmemorata uerbis: sed multis officijs illorum usurpata & comprobata cognatio?
Memoria traditum. Cic. ad Domitium, lib. 6. 22. 6.
Memoriam alicuius rei posteris tradere. Liu. 8. ab Vrbe, 52.
Ingenium uariosq; sermones immortalitati scriptis suis Plato tradidit. Cic. 3. de Orat. 34.
Memoriæ posteris tradere. Liu. 3. ad Vrbe, 282.
Memoriæ aliquid tradere. Cic. in Somnio, 5.
Memoriæ traditum est. Cic. in Parad. 27. Nam istum doctum & sapientem uirum fuisse memoriæ traditum est.
Monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap. 16. 6. Aliàs creditur.
Posteris tradere auguratum. Cic. 1. de Diuin. 174.
Tradere, pro Docere. Cæsar 6. bel. Gal. c 0. De deorũ immortalium ui ac potestate disputant, & iuuentuti tradunt.
Putábam uirtutem hominibus (si mocò tradi ratione posit) instituendo & persuadendo, non minus & ui ac metu tradi. Cic. 1. de Orato. 128.
Verbosius aliquid tradere. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29.
Quum hæc omnia audirentur ab ijs, quibus non scientia esset tradenda, sed exigui tẽporis aut falsa, aut certè obscura opinio. Cic. 1. de Orat. 46.
Artem dicendi & memoriæ. Ci. pro Flacco 33. Idẽ 4. Acad. 5.
Artificium disputandi. Cic. 4. Acad. 204.
Præcepta plurima tradere. Cic. in Orat. 62.
Præcepta tradit uolandi. Ouid 8. Metam. 42. De Dædalo.
Rationem prudentiæ. Cic. 3. de Finib. 100.
Res gestas tradere carminibus. Lucret. lib. 5. 290.
Vias optimarum artium aliquibus tradere. Cic. 2. de Diuin. 1.

Traditus] pen. corr. (παραδεδομένος,) Participium, ut Neci traditus. Seneca Medea, 7. 9.

Traditio] Verbale, (παράδοσις,) Cic. in Topic. 13. Abalienatio, est eius rei quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in iure cessio, inter quos ea iure ciuili fieri possunt.

Traditio, Doctrina. Gellius lib. 13. cap. 21. Per quod apparet non esse id poeticè à Plauto dictum, sed eam quoq; traditionem fuisse, ut Nerio à quibusdã uxor esse Martis diceretur.
Ieiuna atq; arida præceptorum traditio, atque nuda. Quintil. lib. 3. cap. 1. 3.

Traduco] traducis, penult. producta, traduxi, traductum, (μεταγω, διαγω, αναβιβάζω, διαβιβάζω, μεταφέρω, διαγραμματίζω, παραδιαγραμματίζω,) traducere, Extrans & duco, n & s abiectis, De loco ad locum ducere. Terẽt. Heau. 4. 4 22. Ancillas omnes Bacchidis traduce huc ad uos properè. Idem Adelph. 5. 7. 12. Traduc & matrem, & familiam omnem ad nos.
Traducere copias flumen. Cæsar 1. bel. Gall. 44.
Equum traducere. Cic. pro Cluentio, 105.
Messes fatas aliò traducere. Virg. eclog. 8. 20.
Abducere & traducere. Cic. 2. de Orat. 162. Abducere animos à contraria defensione, & ad nostrã conor traducere.
Traducere & conuertere. Cic. 2. de Orat. 109.
Traducere ad se ualetudinem proximi membri. Cicero tertio Offic. 27.
Traducere aliquem ad se totum. Cic. 4. de Finib. 4.
Eos qui audunt, ad magnam admirationem traducere. Cicero in Orato. 112.

Digitized by Google

Traducere ad mala consilia corruptum largitionibus animū. Cic. ad Brutum, 4. 3.
Animū à re aliqua ad aliam traducere. Cic. ad Lent. lib. 1. 2. 8.
Cōuertere à cōsuetudine, & aliò traducere. Ci. 1. de Inuent. 4.
Aliquem à seueritate ad hilaritatem traducere. Cicero de Claris Orator. 179.
Aliquid ab lætitia ad metū traducere. Cic. de Arusp. resp. 20.
Animi motus aliò traducere. Lucret. lib. 4. 216.
Traduci aliò. Cic. 1. de Legib. 14.
Traducere omnes in assensum sui consilij. Liu. 4. bel. Maced. 135. Ibidem, lib. 2. 162. In sententiam suam Quintium traduxit. Cic. pro Cluentio, 115.
Traduci ad accusandum. Cic. 1. Verr. 3.
Cogitationes ad uoluptates traducere. Cic. 3. Tusc. 66.
Inimicitias ad amicitiam traducere. Cic. de Prouin. Conf. 17.
Mentes à cogitationum intentione ad tranquillitatem traducere. Cic. 3. Tuscul. 6.
Orationem ad exempla traducere. Cic. 3. Tuscul. 94.
Traducere aliquod munus. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 2.
Traducere, pro Traduces facere. Paulus in L. Si duo, Vti possidetis, Si actor uicini tui ex fundo tuo uites in suas arbores traduxit. Budæus.
Traducere tempus, Consumere, terrere, præterire. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 4. 6. 13.
Aeuum leniter traducere. Horat. 1. epist. 19. 20.
Vitam sine ullo corporis languore traducere. Plin. lib. 7. cap. 2. 21. Cic. 3. Tuscul. 43.
Vitam otiosam & quietam sine ullo labore aut contentione traducere. Cic. de Senect. 74.
O adolescentiam traductam eleganter. Cic. pro Plancio, 15.
Adolescentiam ad scientiam rei militaris traducere. Cic. pro lege Manil. 19.
Traducere, Deridere, infamia afficere, & uelut in exemplum proponere deridēdum omnibus per uicos & theatra: quod catamidiare Græcè dicitur, authore Budæo. Liu. lib. 2. ab Vrbe Cond. 161. de Volscis loquens publico consilio, ac uoce præconis, à spectaculis exactis, Vos, inquit, omnibus ciuibus, peregrinis populis spectaculo abeuntes fuisse? uestras coniuges, uestros liberos traductos per ora hominum? Martial. lib. 6. 76. Multoq; magis traduceris Apher. Sueton. in Tito, cap. 8. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 1.
Me mea paupertas uitæ traducat inerti.
Traducere ad plebem. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 7.
Traducere carmina manifesto furto. Martial. lib. 1. 49.

Traductio] Verbale, (μεταγωγὴ,) Ipse traducendi actus, ut Traductio temporis pro exactione illa. Cicero primo de Diuinat. 206.
Traductio & immutatio in uerbo. Cic. 3. de Orat. 91.
Traductio ad plebem furibundi hominis. Cic. pro Sestio, 11.
Traductio, Verb. & c. Traductio, pro Infamia. Sene. li. 1. de Ira. Hic damnato cum dedecore & traductione uitam exigit.

Traductor] Verbale, masc. gen. (μεταγωγεὺς,) Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 2.

Tradux] traducis, pen. corre. Varro 1. de Re rust. cap. 8. 4. Quartum pedamentum est natiuum eius generis ubi ex arboribus in arbores traductis uitibus uinea fit quos traduces, quidam rumpos appellant. Columel. lib. 5. cap. 7. 3. Si tradux traducem non contingit, media uirga inter eas deligetur. Cic. de Senect. 48.

Tragacantha] (τραγάκανθα,) Frutex est spinæ candidæ non dissimilis, surculis humilib. robustis, latè se diffundentibus, inter quos frequens coma, sed breuis, cæcis spinis intercurrentib. horrida, quæ sua fronde contegantur, & candidæ, ualentesq; rigescāt, radice læta, surculosa, supra terram emergente, qua discissa stillat è uulnere succus, qui coalescit in lachrymā, gentilitiū nomen referentē. Optima est pellucida, læuis, syncera, gracilis, subdulcis. herbā utpote peregrinam Galliæ, et prorsus exoticā, nostrates herbarij nō norūt lachrymā tamē nullæ non cognoscūt officinæ, interpollato nomine dragaganthum gummi nunc appellantes. Ruellius.

Tragemata] pen. cor. (τραγήματα,) bellaria, secundam Macrobium: id est omne mensæ secundæ genus.

Tragion] siue tragonis, (τράγιον,) herba, nascitur in Creta tantum insula in maritimis. Folio, ramis, & semine lentisco similis. sed minore omniū amplitudine, succū ferens qui gummi modo coeat. Plinio iunipero similis & semine, & folio, & ramis. Est & alia herba quæ tragium dicitur, quam scorpium uocant, & Romani olim cornulacum appellarūt folijs scolodendrij, radice tenui, candida, armoraciæ simili. Autumno folia hircinum uirus olent, indeq; appellatio, nascitur in montosis præcipitijs. Ex Ruellio.

Tragœdia] tragœdiæ, (τραγῳδία,) ἀπὸ τοῦ τράγου, ἀδὴ τῆς ᾠδῆς: hoc est ab hirco & cantu: quasi hirci cātus. Nam hircus dabatur in præmium tragicis authoribus, qui rustici & pastores erant. Vel ab hirco uinearum hoste, & à canti lena. Horat. de Arte, 45. Carmine qui tragico uilem certabat ob hircum. Alij putant à fæce, quam Græcorū quidam tryga uocant trogœdiam appellatam, quando olim nondum personis ab Aeschylo repertis, tales fabulas peruncti ora fæcibus agitabant. Horatius in Arte, 56.
Tragœdia, genus poematis grande, in quo heroes introducuntur, duces, reges: itē, Luctus, exilia, cædes. In hac tristes exitus & liberorū, fortunarumq; priorū in peius agnitio. Tristitia namq;, tragœdiæ propriū. Propter quod Euripides petēte Archelao rege ut de se tragœdiam scriberet, abnuit: ac precatus est ne accideret Archelao aliquid tragœdiæ proprium.
Seuera tragœdia. Horat. 2. Carm. 1. 2.
Violenta tragœdia. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.
Tragœdias agere, prouerbialis locutio. Erasmus, Tragœdias in nugis agit qui in re leuicula tumultum mouet: & ut ait Terentius, magno conatu magnas nugas dicit. Cic. 2. de Orato. 113 Ne aut irrisione aut odio digni putemur, si aut tragœdias agamus in nugis, &c. Fabius lib. 6. cap. De peroratione. Nam in paruis, inquit, litibus has tragœdias mouere, tale est quasi si personam Herculis & cothurnos aptare infantibus uelis. Quin hoc ipsum, excitare tragœdiam si aliò quopiam deflectatur, prouerbium resipit, Vide Ago.
Efficere tragœdias. Cic. 4. Tuscul. 119.
Excitare tragœdias. Cic. pro Milone, 13.
Facere tragœdias. Idem de Senect. 20.
Mouere tragœdias. Quin. li. 6. c. 1. 28. Vide Tragœdias agere
Perturbari tragœdijs. Cic. 1. de Orat. 110.

Tragicus] pe. cor. Adiect. (τραγικὸς,) Quod ad tragœdiā spectat, ut Tragicus actor. Liu. 4. bel. Pun. 110.
Tragicum & diuinum. Cic. 2. de Orat. 125.
Ars tragica. Horat. 1. epist. 3. 3.
Cæstus tragicus. Ouid. ad Pisonem, 48.
Cantus tragicus. Plin. lib. 30. cap. 2. 1.
Cothurni tragici. Horat. 1. Serm. saty. 5. 13.
Grandis, & ut ita dicam, tragicus orator. Cic. de Cla. Or. 106
Poeta tragicus. Cic. 1. de Nat. deor. 74.
Scelus tragicum, Dignum tragœdia, uel quale tragœdi in suis tragœdijs decantare solent. Liu. 1. ab Vrbe, 200.
Versus tragici. Horat. de Arte, 19.
Tragicus Oreste, qui in Tragœdijs inducitur. Cic. in Piso. 36.
Spirare tragicum. Horat. 2. epist. 1. 34.

Tragicè] pen. cor. Aduerbium, (τραγικῶς,) Cicero de Claris Oratorib. 21.

Digitized by Google

Tragicus] pen.cor. Substantiuum, (τραγικὸς,) Qui tragœdiæ author est teste Valla. Horat. de Arte, 20.
Et tragicus plerunq; dolet sermone pedestri.
Tragœdus] tragœdi, (τραγῳδὸς,) Actor tragœdiæ. Cic. 1. de Orato. 63.
Miros audire tragœdos. Horat. 2. epist. 2. 26.
Comœdum in tragœdijs, & tragœdũ in comœdijs admodum placere uidimus. Cic. in Orat. 59.
Tragonis] Vide Tragion.
Tragopogon] pen. pro. (τραγοπώγων,) Græcis, quæ Latinis hirci barbula appellatur, Herba quæ hac facie repræsentatur à Theophrasto, Radix longa, dulcis, folium croci, longius, caule paruo, super quem calyx latus & barbula, quæ summo uertice incana & prolixa fanditur, unde nomẽ accepit. A plurimis nunc Romana consuetudine dicitur petræ herba, quòd asperis locis quasi è medijs saxis uideatur erumpere. A quo etiam Hetruria saxificam peculiariter appellat. Ruellius.
Tragos] (τράγος,) Herba quæ in maritimis maximè gignitur. Frutex pusillus in terra, oblongus, semipedalis aut altior paulo, sine folijs, ramos habens in quibus uelut racemi sunt pusilli, grano tritici, acuto capite, copiosoq;, gustu uehementer spissante. Est & alia herba tragos apud Plinium lib. 27. cap. 13. 9. quam aliqui scorpium uocant. Tragon Asia fert ueprem, ut idem ait, sine folijs, racemis rubentibus ad medicinæ duntaxat usum. Hanc in litoribus maris inueniri hodie nostri perhibent herbarij, iunco marino similẽ, à quo & multi iuncum marinum appellant eam. Ruellius.
Tragula] tragulæ, pen. corr. (ἀκόντισμα,) Genus teli, dictum quòd scuto infixum trahatur, inquit Festus. Sallust. li. 4. histor. auidißimis, atq; præparatis ducibus, & Metellus ictu tragulæ sauciaretur. Cæsar 5. bel. Gall. 133.
Tragula, Retis genus. Plin. lib. 16. cap. 8. 4.
Tragulam inijcere. Plaut. Epid. 14. 25. Tragulam in te inijcere adornat, nescio quam fabricam facit. Id est dolum aliquẽ in te struit. Vtraq; figura prouerbialis uidetur. Idem Casin. Ego pol istam iam aliquorsum tragulam iniecero.
Tragum] tragi, (τράγος,) Plin. lib. 18. cap. 7. 25. Ptisanæ conficiendæ uulgata ratio est. Simili modo ex tritici semine tragum fit in Campania tantum & Aegypto.
Tragurium] (τραγούριον) Insula & oppidum Illyrici, Vulgo Trau.
Tragus] (τράγος,) Genus conchæ mali saporis.
Tragus, Genus spongiæ. Plin. lib. 9. cap. 45. 2.
Traha] trahæ, (ἔλλυθρον,) Genus uehiculi sine rotis, quo coloni utuntur. A trahendo dictum, ut ait Seruius. Virg. lib. 1. Georg. 33. Tribulaq;, traheaq;, et iniquo põdere rastri. Per epenthesim dixit traheæ, pro trahæ: sicut nauita pro nauta.
Trahax] trahacis, pen. pro. om. gen. antiquũ, (ἅρπαξ,) Auidus, rapax, omnia ad se trahens. Plaut. Persa, 12. 6.
Procax, rapax, trahax, trecentis uersibus
Tuas impuritias loqui nemo potest.
Traho] trahis, traxi, tractũ, (ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκέω, ἑλλίσω, ἕλω, ἑρύω, σύρω, ἀσπάω, σπάλω, ἑνσπάω, μηρύω, ἑρυλακέω,) trahere, Per uim ducere. Trahimur enim inuiti: Ducimur uolentes. Virg. 2. Aeneid. 111.
- altaria ad ipsa trementem
Traxit. Plaut. Milite, 9. 10.
- meáne hìc in uia hospita,
Quæ beri huc Athenis cum hospite aduenit meo,
Tracta & ludificata est ingenua & liberas?
Trahere, & Sustollere amiculum, cõtraria. Plau. Cist. 2. 106.
Trahere de uisceribus gladium. Martial. lib. 1. 43.
De medio aliquem trahere. Liu. 8. bel. Pun. 157.
Trahere ex. Cic. 2. de Nat. deor. 37. Atq; etiam ex puteis iugibus, aquam calidam trahi.
Exiguo funem conamine traxit. Ouid. 4. Fast. 65.
Trahere puerũ, quasi qui uix possit ambulare. Vir. 2. Aen. 92.
- & auo puerum Astyanacta trahebat. Ibidem, 65.
Allicere & trahere ad se. Cic. 1. de Diuin. 144.
Duci & trahi ad. Cic. 1. Offic. 28. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem.
Trahere cum aliquo, pro morari. Plaut. Trinum. 4. 123.
-atq; egomet me adeò cum illis
Vnà ibidem traho, qui illorum uerbis falsis acceptor fui.
Trahere, Protrahere. Sallust. in Iugurtha, Penuria rerum necessariarum bellum trahi non posse. Plin. epist. 45. d. Memini hoc, longum est, tanta comitate conuiuiũ trahitur.
Trahere, cũ festimatione adducere, Seruius. Virg. 2. Aene. 12.
Ecce, manus iuuenem interea post terga reuinctum
Pastores magno ad regẽ clamore trahebant Dardanidæ.
Trahere ad se partẽ diei, Partẽ diei occupare. Pli. epist. 213. b.
Ad defectionem trahere, Incitare, impellere, cogere. Liuius 5. bel. Pun. 89.
Ad bella trahor. Tibullus lib. 1. eleg. 10. 3.
Alimentum maternũ trahit agnus. Colu. lib. 7. cap. 3. 15.
In altitudinem, pro Sursum erigere. Plin. lib. 17. cap. 11. 6.
Aluum trahere, Extendere. Virgil. 4. Georg. 19.
Animam trahere, Viuere. Plin. lib. 11. cap. 3. 2.
Animam precariam trahere. Tacit. lib. 1.
Animam trahebat sub longa morte. Stat. 1. Thebaid. 10.
Animam trahere in spe. Liu. 3. ab Vrbe, 27.
Animum tempusq; trahere. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 13.
Trahunt diuersè animum curæ. Terent. And. 1. 5. 25.
In arma trahere uiros. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 2.
Arte aliquâ trahi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 10.
Bellum trahere, Producere. Cic. ad Att. lib. 10. 197. 2.
In eandem calamitatem alterum trahere. Cic. pro l. Manil. 12.
Calorem trahere. Ouid. 11. Metam. 62.
Candorem trahere. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.
Cariem trahere, Rubiginem ducere. Plin. lib. 23. cap. 1. 26.
Caudam trahere, Vide Cauda.
Cognomen ab aliquo. Plin. lib. 13. cap. 15. 3. A Nonio Tiberij Cæsaris liberto cognomen trahens.
Cognomen ex contumelia trahere. Cic. 3. Philip. 135.
Colorem rubicundum trahere. Colum. lib. 2. cap. 21. 2.
Colorem nigrum traxere Aethiopes. Ouid. 2. Metam. 48.
Ceruix comæq; trahuntur per terram. Virg. 1. Aeneid. 97.
Secum concionem. Liu. 3. ab Vrbe, 47.
Consilium et rationem trahere, pro Ducere & capere. Sallust. Tum Marius ex copia rerum consilia trahit: atq; ut suis receptui locus esset, &c. Idem alibi, Quem ubi cunctari accepit, & dubium belli atq; pacis rationes trahere, rursus uti antea, &c. Budæus.
Contagia trahere. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 1.
In crimen aliquem trahere. Tacit. lib. 15.
Crinibus passis trahebatur uirgo. Virg. 2. Aeneid. 81.
Decus alicuius rei ad aliquem trahere. Liu. 9. ab Vrbe, 149.
Dictum aliquod trahere in uoluntatem suam. Plinius de Viris illustr. 35.
Dictis alicuius trahi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 6.
In disceptationem trahere aliquem. Liu. 4. ab Vrbe, 216.
In diuersum trahit me hæc res, pro Dubiũ me facit. Liu. 8. bel. Macedon. 245.
In diuersum trahũt autores, pro Diuersa sentiunt. Liu. 5. bel. Pun. 61.
Errore trahi. Ouid. 2. Metam. 16.
Quò fata trahunt retrahuntq;, sequamur. Virg. 5. Aen. 142.
Figuram lapidis traxerunt ossa. Ouid. 3. Metam. 80.

Digitized by Google

Fortunam tutam trahere, pro Fœliciter agere. Cic. ante quàm iret in exilium, 8.
Fulgore nominis & famæ trahi. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 8.
Genua ægra trahens. Virgil. 5. Aeneid. 94.
Gratiam rectè factorum sibi trahere. Tacit. lib. 3.
Huc & illuc trahũtur rationes in disputãdo. Ci. 4. Aca. 207.
Humorem trahere, pro Allicere & attrahere. Columel. lib. 12. cap. 15. 1.
Ignes trahere, Concipere ardorem. Ouid 4. Metam. 136.
Aliquem in inuidiam trahere. Author ad Herenn. lib. 1. 8.
Labe trahi communis uitij. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 5.
Laborem ingratum trahere. Virgil. 3. Georg. 20.
Laudem trahere ab re aliqua. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 13.
Ad lethum trahere aliquem. Virgil. 5. Aeneid. 125.
Limitem longiorẽ trahere. Lõgius protendi. Plu. li. 2. c. 26. 3.
In longius aliquid trahere. Quintil. lib. 1. cap. 10. 55.
Fata me trahebant in pœnam. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 3.
Omne trahit secũ Cæsaris ira malum. Ouid. 3. Trist. el. 11. 15.
Mẽtes artificio trahere. Plin. li. 26. ca. 3. 2. Trahebat præterea mentes artificio mirabili, uinum promittendo ægris, &c.
Quæ mentem insania traxit? Stat. 5. Thebaid. 25.
In metum aliquid trahere. Tacit. lib. 21.
Molestiam trahere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 2.
Trahitur è cœlo natura hominis. Plin. lib. 11. cap. 53 1.
Noctem per pocula. Martial. lib. 1. 98. Virgi. 1. Aeneid. 151.
Necnon & uario noctem sermone trahebat
Infelix Dido.
Nomen trahere ab aliquo. Ouid. 4. Metam. 59.
Nomen è re aliqua. Plin. lib. 15. cap. 14. 4.
Notam trahere. Ouid. 1. Fast. 119.
Vento trahitur nubes. Virgil. 4. Georg. 12.
Obsidionem in aduentũ principis trahere. Li. 8. bel. Pun. 34.
Odorem trahere. Plin. lib. 14. cap. 21. 4.
Originem à rege trahere. Plin. lib. 6. cap. 28. 15.
Oscitationes longas trahere. Martialis lib. 2. 6.
Pallam trahens uerrit humum. Ouid. 6. Metam. 141.
Pallorem trahere. Columella lib. 12. cap. 41. 3.
In partes aliquem trahere. Tacitus lib. 4.
In partem aliam trahere aliquem. Plancus Cic. lib. 10. 4. 5.
Pedibus rem trahere, Vide Pes.
Plaustra trahunt per altos montes. Virgil. 3. Georg. 108.
Trahere pœnam, Prolongare. Senec. 2. de Benef.
In profundum pondere trahi. Liu. 3. bel. Maced. 48.
Promissa trahunt puellas. Ouid. 1. de Arte, 127.
Omnem rationem ad dicendum trahere. Cic. in Orat. 61.
In religionem. Liu. 5. ad Vrbe, 107.
Funditus Rempublicam trahet. Tacit. lib. 3.
Rubiginem trahere. Plin. lib. 34. cap. 9. 2.
Ruborem traxerunt percussa pectora. Ouid. 3. Metam. 97.
Ruinam trahere. Virgil. 2. Aeneid. 93.
Ad sæuitiam aliquid trahere. Tacit. lib. 3.
In suam sententiam. Liu. 5. ab Vrbe, 113.
In serum rem aliquam. Liu. 2. bel. Maced. 194.
Situm. Plin. lib. 12. cap. 13.
Somnos trahere per suspiria. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 11.
Sortes. Virgil. 1. Aeneid. 103.
Iura dabat, legesq; uiris, operumq; laborem
Partibus æquabat iustis, aut sorte trahebat. Vbi Seruius, Propriè locutus est: trahũtur enim sortes, hoc est educũtur.
Spes eò trahit. Liu. 3. bel. Pun. 197.
Spe trahor exigua. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 5.
Spem trahere. Senec. de Benef. lib. 2.
Spiritum trahere. Colum. lib. 6. cap. 9. 2.
Spolia de hostibus trahere. Cic. pro. Corn. Balbo, 43.
Studio laudis trahi. Cic. pro Archia, 19.
Ad supplicium trahi. Cic. Ante quàm iret in exilium, 11.
Suspiciones ex aliqua re trahere. Cic. 2. de Inuent. 141.
Suspiria trahere. Ouid. 2. Metam. 151.
Torrens trahit syluas præcipites. Virg. 2. Aeneid. 61.
Tempus trahere. Virg. 6. Aeneid. 108.
Verba trahere. Silius lib. 8. 16.
Victoriam secum trahere. Liu. 6. ab Vrbe, 36.
In uinum. Liu. 10. bel. Maced. 23. Festo die inuitatio benigna & hilaritas iuuenilis utroq; in uinum traxit.
Viribus trahere. Quintil. lib. 5. cap. 14. 23.
Vitam in tenebris luctuq; trahebam. Virg. 2. Aeneid. 19. Ibidem, lib. 3. 130.
Quum uitam in syluis, inter deserta ferarum
Lustra, domosq; traho.
Vocem trahens imo à pectore. Virgil. 1. Aeneid. 75.
Trahit sua quenque uoluptas. Virg. eclog. 2. 13.
Vultum trahere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.
Senium trahere luctu. Claud. 3. de raptu Proserp. 52.

Tractus,] Participiũ, (ἑλκυσθείς,) Ci. 2. de Nat. deor. 209. Venæ à corde tractæ & profectæ in omne corpus ducũtur.
Ab isto initio tractus est sermo. Cic. de Claris Orato. 11.
Tractam & fusam orationem opponit Cicero Contortæ & acri, 2. de Orato. 35.
Tracta quædam & fluens oratio. Cic. in Orato. 36.

Tractus] huius tractus, (ἑλκυσμὸς, ἑλκύσμα,) Plin. libro 9. cap. 46. 2. Funem illi religatum ab humeris eius trahunt: hunc dimicans, ut sit periculi signum: læua quatit: dextra apprehensio stylo in pugna est: modicus aliàs tractus. De caniculis marinis.

Placido tractu reptauit draco. Claud. 3. Paneg. 35.
Longo tractu fertur per aera. Ouid. 2. Metam. 64.
Flammarum tractus. Lucret. lib. 2. 42. Et hunc imitatus Virgilius, 1. Georgio. 74.
-noctisq; per umbras
Flammarum longo, à tergo albescere tractus.
Raucus tractus. Valer. 1. Argon. 123.

Tractus,] (λίμα,) Regio, plaga, inquit Seruius. Virg. 2. Georg. 37. Indicio est tractu surgens oleaster eodem. Cic. pro Plancio, 18. Totus ille tractus celeberrimus Venafranus, Alifanus: tota denique nostra illa aspera & montosa regio.

Immensi tractus. Lucan. lib. 2. 125.
Immensus tractus est, quo ueniunt, Vide Immensus.
Corruptus cæli tractus. Virg. 5. Aeneid. 28.
Lunæ tractus. Cic. 2. de Diuinat. 145.
Alti tractus nubium. Horat. 4. Carm. ode, 2. 6.
Maris tractus. Virgil. eclog. 4. 11.
Bifidi tractus fluminis. Claud. 1. Panegy. 40.
Tractus & declinatio dictionum, pro Dictionum productione & deriuatione. Quintil. li. 8. ca. 3. In tractu & declinatione talia sunt, qualia apud Ciceronẽ beatitas & beatitudo
Quanta hæsitatio tractusq; uerborum. Cic. 2. de Orato. 111.
Tractu orationis leui, & æquabili perpoliut illud opus. Cic. 2. de Orat. 29.
Pares elocutionum tractus. Quintil. lib. 4. cap. 2. 84.

Tractus,] pro tractatu, (πραγματία,) Pli. li. 11. ca. 53. 4. Vt in tractu piscę uiuentiũ Theophrastus prodidit, boues quoq; piscę uesci, sed non nisi uiuente. Quẽ locũ rectius ex posueris pro regione. quasi diceret, apud Ichthyophagos.

Tracto,] tractas, (διαλαμβάνω, μεταχειρίζω, ἅπτω, ὀρθοτομέω,) tractare, Frequentatiuũ. Accipitur autem pro rẽ aliquã attingere, & contrectare. Item pro suscipere aliquem, & pro rem aliquã administrare, & aliquando describere,

Virg.

Digitized by Google

Virg. 3. Georg. 101. - aret
Pellis, & ad tactum tractanti dura resistit.
Gustare, olfacere, tractare, audire. Cic. 5. Tuscul. 155.
Acerbius & durius aliquem tractare. Plin. epist. 189.
Aliquem nimis asperè tractare. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 7.
Manu tractare. Colum. lib. 6.
Clementer tractare, Vide Clemens.
Commodè tractare. Terent. Heaut. 1. 1. 101.
Honorificentissimè & liberalissimè tractari ab aliquo. Cic. Antonio in epistolis ad Atticum, lib. 14. 311. 2.
Iniuriosè tractare, Vide Iniuria.
Liberaliter tractare aliquem. Cic. 4. Verr. 8.
Magnificè tractare aliquem, Vide in Magnus.
Mollius tractari. Horat. 2. Serm. saty. 2. 17.
Parum piè aliquem tractare. Cic. pro Cælio, 2.
Sceleratè & insidiosè tractare. Cic. ad Q8. frat. lib. 1. 3. 12.
Aliquem omnibus rebus tractare. Cic. ad Lentulū, lib. 1. 3. 4.
Arte aliqua tractare hominem. Terent. Heaut. 2. 3. 125.
Ratione tractari. Horat. 2. Serm. saty. 3. 53. Vide Terentium, Eunuch. 1. 1. 13.
Animum alicuius tractare ut decet. Terent. Heaut. 1. 1. 49.
Arma uirilia tractare. Horat. 1. epist. 19. 12.
Artem aliquam tractare, per Exercere. Terentius in prologo Phorm. 10.
Bellum tractare. Tacit. lib. 5.
Causam aliquam tractare. Cic. ad Appium, lib. 3. 12. 8.
Causas amicorum tractare & agere. Cic. 1. de Orat. 83.
Contentionem uestrum quæ tractari sine contumelia non potest. Cic pro Plancio, 13.
Rem suam minus cogitatè tractare. Plaut. Trinum. 6. 45.
Fabri tractant fabrilia. Horat. 2. epist. 1. 24.
Pecuniam tractare, Administrare, & pecuniæ curam habere. Cic. Caninio, li. 2. 16. 8. Omnis enim pecunia ita tractatur, ut præda à præfectis: quæ autem mihi attributa est, à Quæstore curetur. Idem Verr. 2. 18. Eras enim tu Quæstor, pecuniam publicam tu tractabas.
Tractare pecuniam & consyderare, pro Attrectare, siue contrectare. Cic. 7. Verr. 30.
Prælia tractans. Silius lib. 15. 92.
In munere aliquo rectè se tractare, hoc est se gerere. Cic. Bruto, lib. 13. 14. 2.
Vites tractare & tueri. Cic. 5. de Fin. 70.
Vulnera tractare. Cic. Attico, lib. 12. 24. 2. 7.
Vitam tractare id est trahere, uiuere. Lucret. lib. 5. 187.
Rem aliquam tractare, pro Describere. Cic. 1. Acad. 36.
Agitare, tractare, inquirere. Cic. pro Cluentio, 66.
Materiam tractare, aut historiam: pro Scribendo aut narrando commemorare. Plinius lib. 12. cap. 22. 2. Idem lib. 11. cap. 37. 1.
Definitionem fortitudinis tractare. Cic. 4. Tusc. 81.
Historiam tractare. Cic. 1. de Legib. 7.
Ius Pontificium & ciuile tractare. Cic. de Senect. 34.
Res cognitione dignissimas tractare & cõtemplari. Ci. 1. Off.
Res tragicas comicè tractare. Cic. 3. de Orat. 17. (216.
Hæc tractanti animo, & noctes & dies cogitanti, existit illa à deo Delphis præcepta cognitio. Cic. 5. Tusc. 99.
Copiosissimè aliquid tractare. Quint. lib. 2. cap. 4. 19.
Egregiè aliquid tractare. Quint. lib. 6. cap. 1. 37.
Passim tractare. Quint. in procem. lib. 1. 13.
Plenius aliquid tractare. Quint. lib. 2. cap. 13. 10.
Variè aliquid tractare. Quint. lib. 4. cap. 1. 9.
In transitu aliquid tractare. Quint. lib. 6. cap. 2. 2.

Tractatum] *tractatu, pen. prod. Supinum.* Plin. lib. 17. ca. 7. 2. Verum aspera tractatu.

Tractare bibliothecam alterius, Id est curare, & illius curam habere. Cic. Sulpitio, lib. 13. 78. 5.

Tractatus] *pen. prod. Participium,* (διειλημμένος,) Cice. 2. de Legib. 15. Aliquoties iam iste locus à te tractatus est. Hoc est enarratus.
Persona tractata. Cic. pro Archia, 2. Persona propter otium ac studium minimè in iudicijs periculisq; tractata est.
Figura manibus tractata. Lucret. lib. 4. 47.
Tractatus liberalius, Acceptus. Cic. pro Cluentio, 130. Vide Liber adiectiuum.
Tractatus malè. Cic. Attico, lib. 13. 28. 4. 3.

Tractatus] *huius tractatus, pe. pro.* (διάληψις, μεταχείρισις,) Ipse tractãdi actus et cõtrectatio. Pli. li. 8. c. 54. 2. de sẽmijs, Tractariq; gaudẽt, similes gratulationẽ intelligentis.

Tractatus, Descriptio. Quint. lib. 3. cap. 9. Ante hominem patria ac parentes, maioresq; erunt, quorum duplex tractatus est. Idem in proœmio lib. 8. Asperiorum tractatu rerum atteruntur ingenia.
Artium tractatus. Cic. 3. de Orat. 49.
Tractatus, Libri pars, in qua quid describitur. Plin. lib. 14. ca. 4. 1. Tractatu toto separatim sententia eius indicanda est.

Tractatio] Verbale, (διάληψις, μεταχείρισις,) Cicero 2. Officiorum, 23.
Armorum tractatio. Cic. 3. de Orat. 111.
Tibiarum tractatio. Cic. 2. de Diuin. 14.
Tractatio & usus uocis in nobis est. Cic. in Orat. 32.
Philosophiæ tractatio. Cic. 4. Acad. 12.
Orator tractationem orationis sibi assumet. Cic. 1. de Or. 29.
Ipsa mihi tractatio literarũ salutaris fuit. Cic. de Clar. Orat. 8.
Materia & tractatio. Cic. in Orat. 117.
Tractatio uaria esse debet. Cic. 2. de Orat. 94.
Tractatio bona uel mala, apud Quintilianũ sæpe: ut li. 4. Nam quid exponet quæ zelotypum malæ tractationis accusat?

Tractabilis] & *hoc tractabile, penult. corr.* (ἐνεργαχείρισ-τος,) Quod tractari potest. Cic. de Vniuers. 16. Virgilius 4. Aeneid. 88.
Non tractabile cælũ, pro Inquieto, impacato, procelloso. Virg. 4. Aeneid. 11. Id est asperum & intractabile, ut ait Seruius.
Homo tractabilis. Plin. epist. 94. d.
Mare nondum tractabile nanti. Ouid. epist. 18. 15.
Pelagus tractabile. Plin. lib. 10. c. 32. 2. Siculũ utiq; tractabile.
Pondus uix tractabile. Stat. 5. Sylu. 1. 17.
Virtus in amicitia tenera est atq; tractabilis. Cic. de Amic. 45.
Nihil est in eo tractabilius. Cic. Attico, lib. 10. 203. 5.

Tractim] *Aduerbium,* (ἐπισυρομένως,) Trahendo in longum, sine intermissione, longo tractu, diutinè, Non interrumpendo seriem, inquit Valla lib. 6. cap. 5. Plaut. Amphit. 4. 159. Quid si ego tractim tangam ut dormiat? Virg. 4. Georg. 52. Tũ sonus auditur grauior, tractimq; susurranti Id est sine intermissione & iugiter. Lucret. lib. 3. 107.

Traiana] *pen. prod.* (τραϊανά,) Picenorum urbs, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 1. Hodie potentia.

Traianus] *pen. prod.* (τραϊανός,) inter Cæsares optimus. Fuit & Traianus Patricius, qui sub Iustiniano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suidas. Est item Traianus, portus Tuscorum Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Traijcio] *traijcis, pen. corr. traieci, pe. prod. traiectũ,* (περᾶν, διαβιβάζω, μετανομάζω, διαπορθμεύω, διαπορεύω, ὑποβιβάζω,) traijcere, Ex trans & iacio, remotis n, & s, significat traducere, transportare, transuehere: & proprium est nautarum. Valla, Traijcio exercitũ, id est transporto exercitum trans mare, aut trans flumen. Traijcio mare uel flumen, id est transeo. Aliquando utrunque coniunctum:

Digitized by Google

ut Liuius, Traiecit copias Iberum. Hactenus Valla lib. 3.
Traijcere classe in Italiam, Proficisci, transfretare. Plinius de Viris illust. 49.
Traijcere agmen uado. Liu. 1. bel. Pun. 18.
Traijcere aliquò. Cic. ad Atticum, lib. 7. 140. 2. Et si terra quidem, qui possum? mari, quò traijciam?
Traijcere Cyprum. Plinius lib. 8. cap. 32. 4.
Traijcere exercitum Rhodanũ. Planc. ad Ciceronẽ, li. 10. 9. 5.
Traijcere exercitũ ex Italia. Brutus ad Ciceronẽ, lib. 11. 13. 8.
Traijcere exercitum in Siciliam. Liu. 4. ab Vrbe, 127.
Traijcere se Alpes. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 5.
Traijcere de naue in nauem malos & antennas. Liuius 10. bel. Pun. 39.
Traijcere in alia uasa, pro Fundere in alia uasa. Varro 1. de Re rust. cap. 64.
Traijcere, per translationem: ut Traijcere culpam in alterum, hoc est traducere, transferre. Cic. 1. Verr. 24.
Traijcere negotiũ ad nouos Magistratus. Liu. 2. ab Vrbe 93.
Ouid. 12. Metam. 126.
A se Tantalides onus inuidiamq; remouit,
Argolicosq; duces medijs considere castris
Iußit, & arbitrium litis traiecit in omnes.
Verbum traijcere. Cic. in Orat. 136.
Oculos traijcere aliquò. Lucret. lib. 4. 86.
Tela traijcere aliò. Propert. lib. 2. eleg. 13. 4.
Traijcere, (διαπείρειν,) Transfigere. Cæsar 5. bel. Gall. 165.
Pulsio pilum in hostes mittit, atq; unum ex multitudine pro currentem traijcit. Ibidem, 133. utrunq; femur tragula traijcitur. Ouid. 2. Metam. 120.
Indeuitato traiecit pectora telo.
Linguam traiecit arundine. Ouid. 11. Metam. 66.
Terga traijcit sagitta. Ouid. 9. Metam. 26.
Murum iaculo traijcere. Cic. 4. de Finib. 38.
Traiectus] (διαπεπαρμένος,) Participiũ, ut Traiecta præcordia, Transfixa. Plin. lib. 11. cap. 37. 67.
Cruris traiecti uulnus. Ouid. 5. Metam. 34.
Pectora traiecta ferro. Virg. 1. Aeneid. 72.
Cuspide traiectus serpens. Ouid. 4. Metam. 115.
Dolor lateris traiectus in cor. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 4.
Traiectus nauicula in Africam, Hoc est transfretatus. Cicer. ad Quirites post reditum, 16.
Traiectus] huius traiectus, (πόρθμιον,) Liu. 1. ab Vrbe 12.
Qui in traiectu Albulæ amnis submersus.
Traiectio] Verbale, (διαβίβασις, διαπόρθμευσις,) Cice. 1. Tuscul. 16. traiectio Acherontis. Idem Attico, lib. 8. 167. 3. Officij mei deliberatio cruciat, cruciauitq; adhuc: cautior certè est mansio: honestior existimatur traiectio.
Stellarum traiectiones & motus. Cic. 1. de Diuin. 3.
Verborum traiectio, pro Translatione. Cic. in Ora. 135. Et utitur ea traiectione uerborum, & nihilo tamen aptius explet, concluditq; sententias. Quintilianus accipit pro ipso contextu, quia usq; ad clausulam transeundum est, antequã habeamus sensum integrum, lib. 8. cap. 2. Quare nec sermo tã sit longus, ut eum prosequi non possit intentio: nec traiectione tam tardus, ut in hyperbaton finis eius differatur.
Superlatio, traiectio, & rogatio. Cic. 3. de Or. 113. Tũ augendi minuẽdiue causa ueritatis superlatio atq; traiectio et rogatio.
Traiectari deu. Celsi. lib. 7. cap. 14.
Tralatio, Tralatitius, Tralatus] Vide Transfero.
Trallis] Trallium, (τράλλις,) Vrbs Lydiæ, non longè à Magnesia sita in uertice quodam, qui promontorium naturæ munitum habet, ab Argiuis, & à Thracibus quibusdã condita. Sunt & aliæ Trallis in Phrygia, ubi sunt Cariæ fines. Hæc alijs nominibus dicta est Euantia & Seleucia, & Antiochia. Ex Trallibus fuit Menodorus uir doctus. Hoc nomen Trallis secundum Priscianum, tantum pluraliter declinatur, & tam accusatiuum, quàm nominatiuum in Is tantùm mittit, sicut Alpis, Sardis, Syrtis.
Tralli] (τριβαλλοί,) Liu. 1. bel. Maced. 134. Rex tam celerẽ aleam uniuersi certaminis timens, quadringentos Trallos (Illyricorũ id, sicut alio diximus loco, est genus) ad lacessendos hostium equites misit. Vetus exemplar habet Tribalos.
Trallianus] pen. prod. Adiectiuum, (τραλλιανὸς,) Cice. 3. Philipp. 134. Trallianam aut Ephesinam putes dicere? Idẽ pro Flacco, 41.
Traluceo] traluces, pen. prod. (διαφαίνω,) tralucere, pro Translucere. Lucret. lib. 4. 68.
Vsq; adeò è speculo in speculum tralucet imago.
Trama] tramæ, (πρόλιν, ὑφλαίνη,) Subtegmen, & (ut ait Seruius) filum quod intra stamen currit. Persius saty. 6. 9.
- mihi trama figuræ
Sit reliqua: ast illi tremat omento popa uenter? Plaut. Rud. 30. 36. Tramas putidas.
Trama dicta, ut ait Varro, quòd frigum tranat id genus uestimẽti. quo in loco puto legendum Trameat, pro transmeat.
Trames] tramitis, pen. corr. masc. ge. (τέλμων, γίβος, ἴτραχηλος,) Semita transuersa. Plin. in Paneg. 36. Oppletas undiq; uias, angustumq; tramitem relictum tibi. Cicer. 12. Philipp. 337. Num idem in Apennini tramitibus potero facere? Liuius 2. ab Vrbe 163. Inde in Latinam uiam transuersis tramitibus transgressus. Propert. lib. 3. eleg. 16. 6.
Quà facit assiduo tramite uulgus iter.
Accliuis, arduus, obscurus trames. Ouid. 10. Metam. 11. 30.
Cliuosi tramitis supercilium. Virg. 1. Georg. 22.
Decliuus. Ouid. 3. Fast. 3.
Deuius. Stat. 2. Thebaid. 10.
Obliquus. Senec. Thyest. 9. 12. Siccus. Plin. lib. 8. cap. 43. 3.
Obliquis tramitibus. Liu. lib. 5.
Sectus. Senec. Oedip. 13. 2.
Carpitur accliuis per muta silentia trames. Ouid. 10. Met. 11.
Cito tramite decurrit uirgo. Virg. 5. Aeneid. 122. de Iride.
Inopino tramite ductus. Claud. 2. in Ruff. 6.
Egressus est non uijs, sed tramitib. paludatus. Ci. 13. Phil. 358.
Facili te tramite sistam. Virg. 6. Aeneid. 136.
Tramitto] Vide Transmitto.
Trano] tranas, (πεφαύω,) tranare, Ex trans præpositione, & no, nas, Vltra nare, quasi transnare. Cic. 2. de Nat. deor. 36. Atq; id facilius cernemus toto genere hoc igneo, quod omnia tranat, subtilius explicato. Liu. 7. bel. Pun. 252. Alter per uada nota Metaurum flumen tranauit. Virg. 6. Aeneid. 135. - illius ergò
Venimus, & magnos Erebi tranauimus amnes.
Tranare aquas. Quint. lib. 2. cap. 16. 8.
Tranare flumina. Virg. 3. Georg. 54.
Tranare, pro Transuolare. Virg. 4. Aeneid. 49.
Illa fretus agit uentos, & turbida tranat
Nubila. Seruius.
Simulachra auras tranantia. Lucret. lib. 4. 36.
Hasta tranauit uiri pectus. Silius lib. 13. 48.
Pericla tranare. Silius lib. 17. 74.
Tranor] tranaris, (πορεύσμαι,) Passiuum, Obsequio tranãtur aquæ, nec uincere possis Flumina. Ouid. 2. de Arte, 37.
Tranquillus] Adiectiuum, (γαλανός, ἄπλυστος, εἰνομώμ, ἐυδιος, μείλιχος,) Quietum significat, pacatum, serenum, pacificum. Propriè de mari dicitur. Plautus Epid. 11. 34. Habe animum lenem, & tranquillum face. Idem Cistel. 8. 21. Si possum tranquillum facere ex irato mihi.

Tranquil-

Digitized by Google

Tranquillum eſt, Id eſt ſerenum tempus, ſine flatu uentorum. Plaut. Caſin. 225.
Sine mortis meditatione tranquillo eſſe animo non poteſt. Cice. de Senec. 67.
Cætera uidentur eſſe tranquilla, trãquilliſsimus autem animus meus. Cic. Attico, lib. 7. 127. 3.
Appetitus ſint tranquilli, atq; omni animi perturbatione careant. Cic. 1. Off. 142.
Aquæ tranquillæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 2.
Flumine tranquillo deſcendit cymba. Proper. lib. 2. eleg. 4. 4.
Frons tranquilla & ſerena. Cic. 3. Tuſc. 56.
Locus tranquillus, Vbi optimũ ſit quieſcere. Plau. Epid. 10. 9.
Mare tranquillum. Stat. 4. Sylu. 3. 19.
Nox tranquilla, Quieta. Plinius lib. 9. cap. 27.
Otia tranquilla agere. Lucan. lib. 2. 54.
Pax tranquilla. Lucan. lib. 1. 35.
Pectus tranquillum. Lucret. lib. 3. 59.
Quies tranquilla. Senec. Troad. 10. 27.
Res eſt tranquilla, Integra. Terent. Phorm. 3. 1. 15. Et Eunuc. 5. 9. 8. Patri gaudeo amorem eſſe omnem in tranquillo: una eſt domus, &c.
Senectus tranquilla. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 12.
Tempus tranquillum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 15.
Via tranquilla, Non moleſta itineri faciundo. Plaut. Stic. 5. 13.
Placata, tranquilla, quieta, beata uita. Cic. 1 de Fin. 103.
Tranquillior, Comparatiuum. Claud. de bel. Get. 11. Securas iam Roma leuat tranquillior arces. Lucan. lib. 1. 26.
- longoq; togæ tranquillior uſus
Dedidicit iam pace ducem.
In tranquillo, Vide In.
Tranquillè] Aduerbium, (γαληνῶς,) Plaut. Ciſtel. 2. 101. Sed tranquillè amabo, ne quid quod illi doleat dixeris.
Tranquillè & leniter. Cic. in Orat. 53. Qui enim nihil poteſt tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, diſtinctè, facetè dicere, &c.
Tranquillè placideq; traducere uitam. Cic. 3. Tuſc. 43.
A Parthis tranquillè, Vide A uel Ab.
Tranquillo] Aliud aduerbium, (γαλήνην,) Pli. li. 9. c. 7. 3. Sæpe adnotata piſcium æſtiuo calore quædam anhelatio, et alia tranquillò uelut oſcitatio. Id eſt, Dum eſt tranquillitas.
Tranquillo] tranquillas, (γαλωνοποιῶ,) trãquillare, Quietum facere. Plaut. Capt. 4. 21. Cic. 1. de Fin. 78. Semper aliquid quod tum ui ſua atq; natura tranquillet animos. Et apud Plinium, lib. 2. cap. 103. 12. Tranquillari oleo.
Perturbare & Tranquillare, contraria. Cic. in Topic. 53.
Tranquillitas] pen. corr. tranquillitatis, (γαλήνη, γαλινιότης, εὐδία, γυμεμία,) Placabilitas, ſerenitas. Plin. epiſt. 25. Annum tertium & octogeſimum exceßit in altiſsima tranquillitate, pari ueneratione.
Tranquillitas maris. Cic. 4. Acad. 179. Et Attic. lib. 6. 119. 3. Nos longis nauibus tranquillitatem aucupaturi eramus.
Locus quietis & tranquillitatis pleniſsimus. Cic. 1. de Orat. 2.
Otium & tranquillitas uitæ. Cic. pro Murena, 51.
Aucupari tranquillitates, Vide Aucupor.
Animi tranquillitas, Conſtantia, firmitudo, modeſtia. Cic. 4. Tuſcul. 17. In participe rationis ponunt tranquillitatem, id eſt placidam quietamq; conſtantiam. Idem 1. Off. 99. Vt tranquillitas animi & ſecuritas adſit quæ adfert cum conſtantiam, tum etiam dignitatem.
Tranquillitate proficiſci. Cic. 4. Acad. 179.
Trans] præpoſitio, (πέραν,) Accuſatiuo caſui ſeruit & ſignificat Vltra, ut quum de loco ad locum, & de uno ad alterum, & de una re ad alteram tranſitionem facimus. Trans mare, trans montes. Tam motus, quàm quietis uerbo datur. Horat. 1. epiſt. 11. 6. Cælum, non animum mutant qui trans mare currunt. Virg. 3. Georg. 54.
Illas ducit amor trans Gargara, transq; ſonantem
Aſcanium. Brutus Antonio, lib. 11. 3. 3. Nuntijs trans mare miſsis. Quint. lib. 4. cap. 5. Dicam hunc eo tempore, quo homo occiſus eſt, trans mare fuiſſe.
Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare. Cicero Attico, lib. 12. 24 1. 16.
Inſpicere trans ripam. Cic. pro Milone, 55.
Trans uſq;. Cic. pro Quintio, 7. Tollitur ab atrijs Licinijs, atq; à prædonum conceſſu in Galliam Næuius, & trans Alpes uſq; transfertur.
Tranſabeo] tranſabis, pen. corr. (διαπορέυω,) tranſabire, Per locum aliquem abire, Vltra ire. Stat. 6. Theb. 103.
- obliqua, quantum uitare dabatur,
Tranſabiere fuga. Ibidem, 2. 2.
- capulo nam largius illi
Tranſabijt coſtas cognatis ictibus enſis. Ibidem, 9. 26.
Lernæam iacit ipſe trabem uolat illa ſagittis
Aequa fuga, mediumq; nihil cunctata Polyten
Tranſabit, & iuncti clypeum cauat improba Mopſi. Valerius 4. Argonaut. 102.
Turbine ſic rabido populos, atq; æquora longè
Tranſabijt.
Tranſactor] Vide Tranſigo.
Tranſadigo] tranſadigis, pen. corr. tranſadegi, pen. prod. tranſadactum, (διαπειράω,) tranſadigere. Virg. 12. Aeneid. 102. - & qua fata celerrima crudo
Trãſadigit coſtas, & crates pectoris enſe. Stat. 5. Theb. 26. Quattuor hos unà, decus & ſolatia patris
Tranſadigam ferro.
Iuuenem tranſadigit coſtas. Virg. 12. Aeneid. 56.
Tranſalpinus] pen. prod. Adiectiuum, (ὑπερἄλπειος,) Cõpoſitum ex trans & Alpes, Alpium: ut Tranſalpina Gallia, quæ trans Alpes ſita eſt. Plinius lib. 22. cap. 2. 1. Cice. pro Murena, 80.
Bella Tranſalpina, Quæ in Tranſalpina Gallia geruntur. Cicero 2. Offic. 39.
Hoſpes Tranſalpinus, Qui eſt ex Tranſalpina Gallia. Cicero 4. Verr. 81.
Meßis Tranſalpina. Claud. 1. in Eutrop. 82.
Tranſalpinæ nationes. Cic. Pæto, lib. 9. 15. 5.
Cognatio materna Trãſalpini ſanguinis. Ci. Poſt. red. in Se. 13.
Tranſalpini] (ὑπερἄλπειοι,) Qui trans Alpes habitant. Brutus Ciceroni, 11. 1. Progreſſus ſum ad Tranſalpinos. Vetus exemplar legit ad Inalpinos.
Tranſcendo] tranſcendis, tranſcendi, tranſcenſum, (ὑπερβαίνω, προσιλαύνω, μετεμβαίνω, μετατάττω,) tranſcendere, Ex trans & ſcando compoſitum, ſignificat tranſgredi. Cic. in Somnio, 23. Ex his ipſis cultis notiſq; terris, nũ aut tuum, aut cuiuſquam noſtrum nomen uel Caucaſum hunc, quem cernis, tranſcendere potuit, uel ullum Gangem tranſnare? Hîc per translationem poſitum.
Alpes tranſcendere. Cic. in Catil. 78.
In naues inimicorum tranſcendere. Cæſar 3. bel. Gal. 409.
Vallum tranſcendere. Lucan. lib. 4. 36.
Ab aſinis ad boues tranſcẽdere. Plaut. Aul. 7. 58. Vide Aſinus.
Tranſcendet hæc licentia in prouincias. Tacit. lib. 17.
Tranſcendit ætatem primæ iuuentæ. Colum. lib. 1. cap. 8. 2.
Annos florentes tranſcendere. Silius lib. 1. 46.
Pylias æui tranſcendere metas. Stat. 5. Sylu. 3. 51.
Fines tranſcendere iuris. Lucret. lib. 3. 12.
Tranſcindo] tranſcindis, tranſcidi, pen. corr. tranſciſſum, (ὑπερτμάσσω,) tranſcindere, Omnino ſcindere. Plautus

Perſa,

Digitized by Google

Persá, 20.1. Transcidi loris omnes adueniens domi.

Transcribo] transcribis, penul prod. transcripsi, transcriptum, (ἀντιγράφω, μεταγράφω,) transcribere, Idem quod exscribere. Cic. de Nat. deor. Qu. Sosium splendidus Eques Rom. ex agro Piceno, fecisse confessus est, qui transcripserit tabulas publicas.

Fabulas & orationes sua manu transcribere. Author ad Herennium, lib. 4. 143.

Transcribere aliquem authorem, pro Desumere ex eo quod ad nostrum opus facere uidetur, & scriptis eius tanquam nostris uti. Plin. lib. 14. cap. 2. 11. Græcinus qui alioqui Cornelium Celsum transcripsit, arbitratur non naturam, &c.

Transcribere, (μεταγράφειν,) Tradere. Virg. 7. Aeneid. 85.

Turne tot incassum fusos patiere labores:
Et tua Dardanijs transcribi sceptra colonis? Vbi Seruius, Transcribi, tradi. Sermo autem hic tractus est de pecunia: nam scribi, est dari. Idem 5. Aeneid 150 Transcribunt urbi matres. Id est ad urbem. Vbi Seruius Romani moris uerbum est. Transcripti enim in colonias deducebãtur. Seneca Thyeste, 1.3. In quod malum transcribor?

Transcribere, (μεταγράφειν,) (inquit Agretius) dicitur quum ius nostrum in alium transit. In pandectis, in L. Si uir uxori. De præscriptis uerbis, Vt eos fundos, si ipse uellet, eodẽ pretio mulier transcribere uiro. Id est, iure cesso traderet, ait Budæus. Ouid. 7. Metam. 35.

- ergo ego cuiquam
Posse tuæ uideor spatium transcribere uitæ? Verba sunt Medeæ respondẽtis Iasoni, qui rogauerat ut suis annis quos ad huc uicturus esset, adimeret aliquid, adderetq; illud annis patris, quo & ille longius uiueret. Claud. de bel. Gild. 33.

Transcribere in ordinem: id est ordini adscribere Senec. in Cõsul. ad Martiam. Idem epist. 4. Quum puerilem animum deposuris, & te in uirum philosophia transcripserit.

Transcribere, pro Venale proscribere. Quint Decla. 12. Quo modo satis accusabo uendentẽ? spiritum nostros transcribis, salutem nostram exponis.

Transcribere in libris censualibus dici debet, quum res censualis ab uno nomine in aliud transfertur. Quomodo & in rationibus, quum id quod mihi expensum latum est, in aliud nomen transfertur, & nomen meum ex rationibus eximitur. Hoc modo accipitur in lege ultima, C. De prædijs nauicul. Hac tamen (inquit) pactione seruata, ut si ad minus ideneum fuerit translata possessio, etiam authores transcripti prædij teneantur obnoxij. Caius in L. Aliquando supra ad Velleianum, Si hæreditatem emerit, & es alienum hæreditarium in se transcribat. Liu. 5. bel. Maced 22. quum multis fœnebribus legibus constricta auaritia esset, uia fraudis inita erat, ut in socios qui non tenerentur ijs legibus, nomina transcriberent. Hæc Budæus.

Transcriptio] Verbale, pro excusatione, seu prætextu. Quint. Decla. 13. iam priuati ueneni transcriptio est. Nam diues causabatur se nihil deliquisse, quia in priuato suo apes pauperis necasset.

Transcurro] transcurris, transcurri, transcursum, (μεταδρέχω, διατρέχω,) transcurrere, Leuiter aliquò currere. Terent. Eunuch. 4.6.25. Tu abi, atq; ostium obsera intus, ego dum hinc transcurro ad forum. Virg. 9. Aeneid. 23.

- & ingens
Visus ab aurora cælum transcurrere nimbus.

Cursum transcurrere. Cic. de Claris Orat. 155.

Aestas transcurrit. Plin. epist. 122.

Præter oculos alicuius transcurrere: Ante oculos alicuius præterire, uel transcurrere. Ouid. 14. Metam. 72. de Circe.

Transcurrere, pro Diuagari. Plin. lib. 9. cap. 36. 4. Quòd si hactenus transcurrat expositio, standatam se protinus luxuria credat. Author ad Herennium, lib. 4. 201. Translationem dicunt pudentem esse oportere, ut cum ratione in cõsimilem rem transeat, ne sine delectu temerè & cupidè uideatur in dissimilem transcurrisse.

Trãscurrere, Perstringere, Cursim & breuiter persequi. Quintilianus, In narratione transcurram subtiles nimium diuisiones quorandam.

Transcursum est, Leuiter itum est. Liu. 5. bel. Pun. 220. Adeò raptim captis propioribus castris, in altera transcursum castra ab Romanis est.

Transcurso, ablatiuus à Transcursum participio, iunctum cũ hoc nomine Opus, pro trãscurrere. Terent. Hecy. 3.4.17. In arcem transcurso opus est.

Transcursus] huius transcursus, masc. gen. (μεταδρομὴ,) Vnde in transcursu aliquid factum dicimus, pro Obiter, & inter percurrendum. Plin. lib. 18. ca. 13. 1. Quanquã primo de rapis dixisse conueniat, in transcursu ea attigere nostri, paulò diligentius Græci.

Transdo] transdis, transdidi, transditum, (μεταδίδωμι,) transdere, pen. corr. ueteres dixerunt tondantius, inquit Donatus, quod nos lenius tradere nunc dicimus. ut Tralatum, nos translatum è contrario. Terent. in Prolog. Phorm. 2. Retrahere à studio, & transdere hominem in otium.

Transduco] transducis, pen. prod. transduxi, transductum, (μεταγω,) transducere, Idem quod Traducere. Cic. 6. Ver. 80. Quam in te tantam uirtutem esse aut dignitatem arbitratus es, ut conarere clientelam tam illustrem, tam splendidæ prouinciæ transducere ad te, auferre à certissimis, antiquissimisq; patronis?

Transducere arbores, pro Transplantare. Col. lib. 3. cap. 9. 8.

Transduci mali in melius dicuntur, pro Conuerti. Senec. libro 2. de Ira.

Transenna] transennæ, (αγκλὶς,) Per quã aspectus transire potest. Sunt autem cancelli lignei, ferrei, siue ximinei qui fenestris aut etiam mercibus opponi solent. Sallust. lib. 2. Hist. Apud Macrobium. lib 3. cap. 13. Præterea quum sedẽti in transenna demissum Victoriæ simulachrum cum machinato strepitu tonitruum coronam ei imponebat. Siponinus dicit Transennam esse porrectam extra domum quasi per gulam, per quam transitur superimposito tegulo. Nonius fenestram interpretatur.

Per transennam strictim aspicere. Cic. 1. de Orat. 78. prouerbiali figura dictum est, pro eo quod est, non propius, neque singillatim, sed procul & summatim inspicere. Translatiũ à negotiatoribus, qui mercibus quas contrectari nolunt, cãcellos obijciunt: quidam etiam uitrum pellucidum opponunt, ut prætereuntibus procul modò contemplari liceat nec explicant eas nisi licitatori idoneo. Erasmus.

Transenna, Decipulum, laqueus, & funiculus ad insidias cõcinnatus. Plaut. Bacch. 17.22. Nũc è trãsenna hic turdus lumbricum petit. Idẽ Rud. 27.10. - in ætate hominũ plurimæ
Fiunt transennæ ubi decipiuntur dolis,
Atq; edepol in eas plerunq; esca imponitur,
Quam si quis auidus poscit escam auariter,
Decipitur, ut transenna, sua auaritia.

Transeo] transis, transiui, pen. prod. transitum, penul. corr. (μεταβαίνω, διαβαίνω, διοδεύω, μετατίθημι, πορεύω, ὑπερβαίνω, παράγω, μεταπίτομαι,) transire, pen. prod. Notæ significationis. ut Transire flumen. Ci. 3. de Fin. 113. Rectius diues quàm Crassus, qui nisi eguisset, nunquam Euphratem nulla belli causa transire uoluisset.

Quum mare uastissimum hyeme transibas. Cic. in Pisonẽ, 45.

Campos pedibus transire. Lucret. lib. 4. 94.

Rota

Rota transiit serpentem. Virg. 5. Aeneid. 55.
Transire ad forum: hoc est Proficisci ad forum. Terent. Phorm. 5.8.29. Idem Heaut. 4.4.17. Transeundum est nunc tibi ad Menedemum.
Transire domum, pro Abire domum. Plaut. Milite, 14.96.
Transeo huc ad, uel in. Plaut. Epid. 13/51.
– ego ad uos Thessprionem iussero
Huc transire. Idem Casina. 3.2. Ego huc transeo in proximum ad meam uicinam.
Transire Apenninum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11.10.8.
Transire aliquem. Plaut. Sticho, 7.33. Iam hercle ego per ortũ amicam transibo meam.
Cursu transire equum. Virg. 11. Aeneid. 144.
Transiit dies, Praeterijt, elapsa est. Cic. ad Atticum, lib. 7.127. 6. Quid? ergo exercitum retinentis, quũ legis diem transierit, rationem haberi placet?
Dies mei transeunt. Seneca Thyeste, 4.13.
Aetas citò transiet. Tibullus, lib. 1. eleg. 4.6.
Transiit mensis, pro Praeterijt. Plaut. Curcul. 15.4.
Transit gloria. Plin. lib. 13. cap. 1.3.
Conuitium transit. Plin. lib. 29. cap. 1.18.
Transire, Intactum relinquere. Seneca de Benefic. lib. 2. ca. 28. Sæpe quæ agellos pessimi cuiusq; transierat, optimorum uirorum segetem grando percussit.
Transire aliquid leuiter, pro Paucis dicere & percurrere. Cic. pro Roscio Amer. 55.
Silentio aliquid transire, Silere. Cic. ad Atticum, lib. 1.34.6.
Ad reliqua transire. Plin. lib. 11. cap. 54.2.
Vt transeam, pro Vt taceam. Plin. lib. 2. cap. 68.5.
Transire quædã in legẽdo, Praeterire, omittere. Pli. epist. 174.b
Transeo Neronẽ. i. Sileo de Nerone, nihil dico. Pli. epist. 98.b
Transire ad partitionem, De partitione dicere. Cicero 1. de Inuent. 45.
Ad aduersarios transire. Cic. 3. Verr. 28.
In sententiam alterius transire. Liu. 4. bel. Maced. 135.
Transiere in partes. Tacit. lib. 13.
In formam crediti transire. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 2.
Ad hæredem transire. Plin. lib. 13. cap. 3.1.
Ad opus aliud transire. Ouid. 6. Metam. 49.
Transit in uestes odor. Plin. lib. 12. cap. 3.1.
In uicem transire. Plin. lib. 19. cap. 5.18.
In colores uarios transire. Plin. lib. 11. cap. 37.27.
In iram transire. Ouid. 8. Metam. 22.
Ad unum transire. Plin. lib. 20. cap. 5.5.
Per aliquem locum transire. Plin. lib. 10. cap. 60.3.
Permeare & transire per omnia. Cic. 4. Acad. 214.
Transiit eum hasta. Stat. 12. Theb. 150.
Facilè transire mala. Cic. Varroni, lib. 9.1.5. Videor sperare debere si te uiderim, & ea quæ premant, & ea quæ impendeant, me facilè transiturum. Id est non curaturum.
Finem & modum transire, Excedere. Cic. 1. Off. 143.
Legẽ transire, pro Nõ curare, & negligere. Cic. Attico, lib. 5.
Lineas trãsire, Praeterire terminos. Ci. in Parad. 24. (110.4.
Vitam transire, pro Viuere, & quod Vitam transigere etiam dicitur. Salluſt. in Catil.
Video iam quò inuidia transeat, & ubi sit habitatura. Cic. Attico, lib. 2.24.4.
Transitum est. Cic. 2. de Finib. 78. Cuius similitudine perspecta in formarum specie à dignitate transitum est ad honestatem dictorum atq; factorum.
Transitur. Plin. lib. 17. cap. 10.10. Quamobrem seminarij cuiram ante conuenit dici, quàm transeatur ad alia genera.
Transitus] pen. corr. Particip. Liu. lib. 1. bel. Punic. A tergo Alpes urgent uix integris uobis ac uigentibus transitæ.
Transitio] Verbale, (διάβασις,) Liu. 2. ab Vrbe 105. Proxima inde nocte Volsci discordia Romana freti, siqua nocturna transitio proditione fieri posit, tentant castra.
Causa transitionis. Author ad Heren. lib. 1.12.
Ad plebem transitiones. Cic. de Claris Orat. 31.
Transitio ad hostes, Defectio. Liu. lib. 5.80. Cuius aduentu, qui antè in exigua spe, uocati sæpe ad transitionem ab hostibus per colloquia erant, ultro ad transeundum hosteis uocabãt, solicitabantq;.
Imagines similitudine & transitione perceptæ. Cicero 1. de Nat. deorum 70.
Transitus] huius transitus, pen. corr. (μετάβασις, μετάστασις, πάροδος,) Idem. Plin. lib. 6. cap. 14.1. Causa portarum nominis eadem quæ suprà, interruptis angusto transitu iugis, ita ut uix singula meent plaustra. Cic. 5. Tuscul. 83. Et quum fossam latam cubiculari lecto circundedisset, eiumq; fossæ transitum ponticulo ligneo coniunxisset.
Certior transitus, Vide Certus.
Adimere transitum, Vide Adimo.
Claudere transitum, Vide Claudo.
Dare transitum, pro Cedere de uia. Plin. iunior epist. 14. lib. 3.
Transitus in alias figuras. Plin. lib. 11. cap. 36.2.
In transitu, Cursim. Quint. lib. 2. ca. 11. Siquid inciderit, quod ad scholas pertineat propriè, in transitu non omittemus. Id est obiter.
Transitorius] Adiect. Suet. in Nerone, cap. 31. Domum à Palatio Aesquilias usq; fecit, quam primò trãsitoriam, mox incendio absumptam, restitutamq;, auream nominauit.
Transilis] & hoc transile, pen. corr. (ὑπόβατικὸς,) Palmes relictus, alios transiliens. Plin. lib. 17. cap. 23.13. Traducem bimum præcidere solebant. Oneratis enim uetustate melius donare tempus ut transilem faciant, si largiatur crassitudo, aliàs utile toros futuri draconis pasci.
Transfero] transferis, penult. corr. (μεταφυτεύω,) transferre, A trans & fero, est in alium locum ferere. Statius 2. Sylu. 1.21.
Vidi ego transfertos alieno in robore ramos
Altius ire suis.
Transfero] pen. corr. transferis, transtuli, pen. corr. translatum, pen. prod. (μεταφέρω, μετατίθω, μεταβιβάζω, μεταφράζω, μεθόρμενεύω,) transferre, De loco in alium locum ferre. Terent. And. 5.4.50. Cur non illam huc transferri iubes? Virg. 1. Aeneid. 55.
– regnumq; à sede Lauini
Transferet, & longam multa ui muniet Albam.
Auferre & transferre. Cicer. Attico, lib. 13.271.1. Totam Academiam ab hominibus nobilissimis abstuli, transtuli ad nostrum sodalem.
Hoc idem transfero in Magistratus. Cic. 4. Verr. 87.
Transferre semina è terra in terrã. Var. 1. de Re ruſt. c. 39. 2.
Transferri trans Alpes. Cic. pro Quintio, 7.
Transferre modò in dexteram partem, modò in sinistram. Pli. lib. 9. cap. 29.2.
Transferre in aliam domum. Liu. 3. ab Vrbe 184.
Ad se transferre, In suam regionem transportare. Plinius libro 12. cap. 3.2.
Transferre se ad aliquem. Cic. 4. Acad. 125.
Ad aliquid faciendum se transferre. Cic. pro Cluentio.
Amorem suum alteri, uel in alterum transferre. Terent. Adelp. 2.3.10. Maledicta, famam, meum amorem & peccatum in se transtulit. Idem Hecy. 1.2.94. Paulatim elapsus Bacchidi, atq; huic transtulit amorem.
Animum oculosq; ad aliquid transferre. Cic. 4. Verr. 135.
Bella transferre. Ouid. 12. Metam. 5.

Calores

Digitized by Google

Calores ſuos aliò transferre. Propert. lib. 2. eleg. 16. 7.
Cauſſam aliquam aliò transferre. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 2.
Cauſſam in proximum annum transferre. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9. 4.
Crimen in ſe, uel in alium transferre. Cic. pro Seſtio, 70. Idem Attico, lib. 15. 339. 4.
Culpam in alium transferre. Terent. And. 2. 3. 5. Sed ſi tu negaris ducere, ibi culpam in te transferat. Cic. 3. Verr. 58.
Iucunditatem in animum transferre. Cic. 2. de Fin. 22.
Si placet, ſermonem aliò transferamus. Cic. 1. de Orat. 66.
Seruitium translatum. Propert. lib. 1. eleg. 11. 10.
Ab oculis ad animum transferre. Cic. 1. Off. 23.
Factum aliquod ad inuidiam & fortunam transferre. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 16.
Nihil eſt enim quod de ſuo genere in aliud genus trãsferri poſſit. Cic. 4. Acad. 93.
Capita aliqua in edictũ prouinciale transferre. Cic. 3. Ver. 83.
Lituras & literas de tabulis in libros trãsferre. Ci. 4. Ver. 137.
Iudicia transferre. Cic. 3. Ver. 4. Sin abſoluitur, deſinemus nos de iudicijs transferendis recuſare. Transferre iudicia, inquit Budæus, eſt ab uno ordine ad alterum transferre.
In aliam rem transferri. Cic. 4. Acad. 80.
Ex quorundam præceptis quædam transferre quæ noſtro inſtituto conuenire uideantur. Cic. 1. de Inuent. 49.
Transferre Græcos authores, pro Vertere. Quint. li. 10. ca. 5.
Ad uerbum translatum non inuenio. Quint. lib. 7. cap. 5.
In linguam Latinam transferre. Plin. lib. 18. cap. 3. 12.
Transferre aliquod uerbum dicimur, quum illud à propria ſignificatione in aliam conuertimus. Cicero translationẽ uerborum maximè probat in Oratore, 50. Quint. autem, quæ ſint uerba propria, quæq; translata, quomodo transferantur, quæ ſit uitioſa translatio, & cur reperta ſit translatio, diffuſè tradit libro primo Inſtitutionum, & lib. 8. cap. 6.
Verba apertius transferre. Cic. in Orat. 35.

Translatus] pen. prod. (μεταλαμβάνεις,) Part. ſiue Tralatus. Cic. 1. Ver. 13. Accuſandi uolũtas ad uiros fortes, ſpectatoſq; homines translata ſit. Idẽ Attico, lib. 16. 333. 2. Hunc tu tralatum in Macrocollum lege in Arcano conuiuis tuis.
Curſu translato uada mutat amnis. Silius lib. 3. 96.

Translatio] ſiue Tralatio, (μετανόμισις, μεταφορὰ,) Verbale. Plin. lib. 21. cap. 4. 7. Translatione quoq;, ut uitis, optimè ocyßimeq; proucnit.
Translatio pecuniarũ à iuſtis dominis ad alienos. Ci. 1. Off. 67.
Criminis translatio. Cic. 4. Verr. 82.
Translationes quaſi mutationes ſunt, quum quod non habeas, aliunde ſumas. Cic. 3. de Orat. 86.
Vnius uerbi trãslatio, aut inuerſio uerborũ. Ci. 2. de Or. 145.
Iam quum fluxerunt plures continuæ translationes, alia planè fit oratio. Itaq; genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine rectè, genere melius ille, qui iſta omnia translationes uocat. Cic. in Orat. 51.
Verecunda tralatio. Tullius Tironi, lib. 16. 17. 3.

Translator] translatoris, uel Tralator, pen. prod. (μεταφορεύς,) Verb. maſc. Ci. 7. Ver. 118. Verres ille uetus proditor Cõſulis, trãslator Quæſturæ, auerſor pecuniæ publicæ.

Translatitius] Adiectiuũ, ſiue Tralatitius, (μετανόμιος,) Quod transfertur, uel translatum eſt. Cælius Ciceroni, li. 8. 5. 5. Noſti enim hæc tralatitia. Cic. Appio, lib. 3. 8. 13. Hoc uerò ex quo ſuſpicio nata eſt me exquiſiſſe aliquid in quo te offenderem, tralatitium eſt. Vide paulo poſt Translatiuum.
Alterum caput eſſe tralatitium de impunitate. Cicero Attico, lib. 3. 65. 3.
Conſtitutio translatitia, (μετάληψις,) Cic. 1. de Inuent. 15. At quum cauſa ex eo pendet, quod non aut is agere uidetur quem oportet, aut non cum eo quicum oportet, aut non apud quos, quo tempore, qua lege, quo crimine, qua pœna oportet, translatitia dicitur conſtitutio, quia actio translationis & commutationis indigere uidetur. Vetus codex habet translatiua.

Translatiuus] pen. prod. (παραγραφικὸς, μεταληπτικὸς, μεταγατικὸς,) Adiectiuum, Idem. Cic. 1. de Inuent. 20. Rurſus nec definitiua cauſa poteſt ſimul ex eadem parte eodem in genere & definitiua eſſe & translatiua.
Translatiuum, & Translatitium, uel ut aliqui loquuntur Tralatitium. Plin. in epiſt. Nec tuæ naturæ eſt, translatiua hæc & quaſi publica officia à familiaribus amicis contra ipſorũ commodum exigere. Cic. 3. Verr. 80. Sed in re tam uſitata, ſatis eſt oſtendere, omnes antea ius ita dixiſſe: & hoc uetus edictum translatitiumq; eſſe. Budæus.

Translatitius] pro Leui. Suet. in Auguſto, cap. 10. Sed aduerſante conatibus ſuis M. Antonio conſule, quem uel principum adiutorem ſperauerat, ac ne publicum quidem & translatitium ulla in re ſibi ſine pactione grauiſſimæ mercedis impertiente, ad optimates ſe contulit, quibus eũ inuiſum ſentiebat. Sic Translatitiæ cauſæ, apud eundem in Nerone, cap. 7. Celeberrimis patronis non translatitias & breues, ut aſſolet, ſed maximas plurimasq; poſtulationes certatim ingerentibus. Sic & Translatitiũ funus, apud eundem cap. 33. Translatitias ſententias uocat Seneca locos communes, qui uarijs cauſis applicari poſſunt, ut de fortuna, de crudelitate, de luxuria, & ſimiles. Trãslatitiũ edictũ. Ci. 3. Ver. 80. Sed in re, &c. Adde, quod ab una Prætura in alterã tranſit.

Translatiuè] Aduerb. (μεταληπτικῶς,) Martianus Iuriſc. Prœuaricatorem eſſe cum oſtẽdimus, qui colludit cum reo, & translatiuè munere accuſandi fungitur. Vlpianus in L. 1. De iure patronatus. Patronorũ querelas aduerſus libertos Præſides audire, & non translatiuè exequi debent.

Translatitiè] Aduerbium. Vlpianus in L. 1. ff. De iure patron. Patronorum querelas aduerſus libertos Præſides audire, & non translatitiè exequi debent.

Transfigo] transfigis, transfixi, transfixum, (διαπερόω, πείρω, πορόω, πορπειρόω, ἐκπυγτάω, διελάννω,) transfigere, Per medium figere. Plaut. Perſa, 2. 26.
- ſaucius factus ſum in prælio,
Veneris ſagitta: Cupido cor meum transfixit. Cic. 2. de Fin. 155. Euelli iuſsit eam qua erat transfixus haſtam.
Telis transfigitur pectora. Lucan. lib. 3. 118.
Transfigere cum armis corpus alicuius. Liu. 1. bel. Pun. 31.
Transfigere gladio aliquem per pectus. Liu. 2. ab Vrbe 201.
Per aduerſum pectus transfigere. Liu. 6. bel. Pun. 81.

Transfixus] Participium, (διαπεπαρμένος,) Plin. lib. 22. cap. 23. 2. Siccantur pendentes ſuilli, iunco transfixi, quales è Bithynia ueniunt.
Clypei transfixi. Silius lib. 10. 64.
Haſta transfixa uirum. Virg. 11. Aeneid. 129.
Pectus transfixum. Virg. 1. Aeneid. 10.

Transfiguro] transfiguras, pen. prod. (μεταχήματίζω, μεταμορφόω,) transfigurare, In aliam figuram uertere. Suet. in Claud. Nerone, cap. 28. Puerum Sporum exectis teſtibus etiam in muliebrem naturã transfigurare conatus eſt.
Corpus in ſcorpiones transfigurare. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.
Transfigurantur amygdalæ ex dulcibus in amaras. Plin. lib. 17. cap. 24. 20.
In plurimas ſimilitudines transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 53. 1.
In lupum transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 22. 2.

Transfiguratio] Verbale, (μεταμόρφωσις,) Plin. lib. 7. cap. 55. 1. aliàs immortalitatem animæ, aliàs transfigurationem, aliàs ſenſum inferis dando.

Tranſ-

Digitized by Google

Transfluo,] *transfluis, transfluxi, transfluxum, (μεταῤῥέω,) transfluere. Plin. lib. 11. cap. 38. 4. Sanguinem multis non transfluere transfossis euenit.*

Dies transfluxere. Claud ad Probinum, 26. 1.

Transfodio,] *transfodis, pen cor. trãsfodi, pen. pro. transfossum, (διαμπείρω,) transfodere. Ouidius, Gemino trãsfodit uulnere pectus. Liu. 9. bel. Maced. 179. Deinde fugienti, fidemq; Pop. Rom. atq; eorum qui aderant imploranti latus transfodisse. Valer. 6. Argon. 45.*

-cadit impiger unà
Inguine transfossо clari Taulantis alumnus.

Transformo] *transformas, (μεταμορφόω,) transformare In aliam formam mutare. Virg. 4. Georg. 89.*

Omnia transformat sese in miracula rerum.

Membra transformat in iuuencos. Ouid. 10. Metam. 48.

Faciem suam transformare. Ouid. 1. Fast. 75.

Transformis, & hoc transforme, (μεταμορφωτὸς,) Quod quamcunq; formam recipit.

Corpora transformia. Ouid. 8. Metam. 176.

Transforo] *transforas, penult. corre. transforaui, penult. prod. transforare. Seneca 2. de Benefic. Gladius idem & stringit & transforat.*

Transfreto] *transfretas, pen. corr. (διαπορθμεύω,) transfretare, Trans fretum ire. Plin. in Panegy. 134. Remisq; transfretare obstantia freta.*

Transfugio] *transfugis, pen. corr. transfugi, pen. pro. trãsfugitum, pen. cor. (ἀυτομολέω,) transfugere, De loco ad locum fugere. Plaut. Milit. 9. 107. Nam illius oculi, atq; auris, atq; opinio, transfugêre ad nos.*

Ad hostes transfugere. Plaut. Epid. 2. 28. Pol illa ad hostes trãsfugêre. Liu. lib. 2.

Ab afflicta amicitia transfugere. Cic. pro Quintio, 62.

Transfugium] *transfugij, (ἀυτομολία,) Profugium, uel defectio. Plin. de Viris illustr. 8. Gabios per Sextum filium simulato transfugio, in potestatem redegit. Liu. 2. bel. Pun. 183. Simul ut quo longius ab hoste recessisset, trãsfugia impeditiora leuibus ingenijs essent. Tacit. lib. 18. Nihil eorum Vitellianos fallebat, crebris ut in ciuili bello transfugijs.*

Transfuga] *transfugæ, pen. cor. m. gen. (ἀυτόμολος,) Qui transfugit, & ad hostes defecit. Liu. lib. 2. Deinde metuens, nisi Consulum imiußu, et ignaris omnibus iret, deprehensus fortè à custodibus Romanis retraheretur ut transfuga, fortuna tum urbis crimen affirmante, Senatum adit.*

Transfuga ad Græcos. Plin. lib. 29. cap. 1. 17.

Transfuga non solùm (ait Paulus Iurisc. De captiuis, l. Postliminium.) is accipiendus est, qui aut ad hostes, aut in bello transfugit, sed & qui per induciarum tempus ad eos, cum quibus nulla amicitia est, fide susceptа transfugit.

Non omnia illum transfugam ausum esse Senatui dicere. Cic. 1. de Diuinat. 162.

Amnis transfuga. Stat. 1. Sylu. 2. 41.

Transsumo] *transsumas, pen. prod. (ἐκπνέομαι,) transsumare. Stat. 6. Thebaid. 80. Claustraq; compressæ transsumat anhelitus iræ.*

Transfundo] *transfundis, transfudi, transfusum, pen. pro. (μεταγγίζω,) transfundere, De uase in uas fundere. Cato, Vbi dies triginta præterierint, transfundito: ita relinquito usq; ad uindemiam. Colum. lib. 12. cap. 12. 1. Deinde quum sæpius eam in alia uasa transfuderunt. Lucan. lib. 8. 151.*

Suas laudes ad alterum transfundere, per translationem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14. 10.

Amorem suum in aliam transfundere. Cic. 2. Philip. 84.

Transfusio] Verbale, (μεταγγισμὸς,) Plinius libro 34. cap. 18. 7. Lauatur in linteis raris, in aqua cœlesti, separatum q; terrenum transfusione, cribratumq; teritur.

Transgredior] *transgrederis, pen. corr. transgressus sum, ὑπερβαίνω, παραβαίνω,) transgredi, pen. cor. Transire, & potißimum de ijs qui nauigassent, & de naualibus dicitur. Liu. 2. ab Vrbe, 163. Inde in Latinam uiam transuersis tramitibus transgressus. Cic. 1. de Diuinat. 62. Qui quum tabernaculum uitio cepißet imprudens, quòd inauspicato pomerium transgreßus eßet, comitia Consulib. rogãdis habuit.*

Taurum transgressus sum. Cic. Appio, lib. 3. 8. 17.

Alpes transgredi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 4.

Rheno transgressus. Tacit. lib. 12.

In contrarias sedes transgredi. Plin. lib. 2. cap. 83. 2.

In partes transgressus est. Tacit. in uita Agricolæ.

Ad accusandum transgrediens Fortunatus, &c. Tacit. lib. 16.

In uniuersum fama est transgressa. Tacit. in uita Agricolæ.

Transgredi aliquem, per trãslationem, pro superare. Plin. lib. 7. c. 25. 2. Idẽ signis collatis quinquagies dimicauit: solus M. Marcellum transgressus, qui unde quadragies dimicauerat.

Transgressio] Verbale, (ὑπέρβασις, παράβασις,) *Gallorum transgreßio. Cic. in Pisonem, 64. Cuius ego imperio non Alpium uallum cõtrà ascensum transgreßionemq; Gallorum. Id est transitum.*

Transgreßio apud rhetores dicitur quũ ab ea sententia, quam proposuimus, cõuertimus sermonem ad aliquam personam aut rem, aut fortunam, & tanquam personam appellamus. Cic. 3. de Orat. 115. Est etiam gradatio quædam, & conuersio, & uerborum concinna transgreßio.

Transgreßio est quæ uerborum perturbat ordinem peruersione aut transiectione. Author ad Heren. lib. 4. 198.

Transiacio] *transiacis, pen. cor. transieci, pen. prod. transiactum, transiacere. Solinus cap. 65. Indorũ nemora in tam proceram sublimantur excelsitatem, ut transiaci ne sagittis quidem poßint.*

Transigo] *transigis, pen. corr. transegi, penul. prod. transactum, (διϊνέομαι,) transigere, Ex trans, & ago: Transire, seu ultrà ducere. Valer. 6. Argon. 50.*

-læuum per luminis orbem
Transigitur: teneræ linquuntur uulnere malæ.

Transegit pectora mucro. Silius lib. 4. 80. Hoc est penetrauit.

Gladio seipsum transegit. Tacit. lib. 14.

Transigere uitam, (διάγειν τὸν βίον,) Ducere, & præterire. Sallust. in Catilina, Sed multi mortales dediti uẽtri atq; somno, indocti, incultiq;, uitam sicuti peregrinantes trãsegere.

Aeuum transigitur uenatibus. Silius lib. 3. 79.

Transigere, (διαλύεσθαι,) Perficere, absoluere. Plaut. Amph. 9. 8. Næ hanc inchoatam transigam comœdiam. Terent. And. 5. 6. 17. Intus transigetur, siquid est quod restet.

Vitamquoq; transigere, expedire, absoluere. Cic. 1. Ver. 24.

Multitudinem rerum uno tempore transigere. Cicero primo de Inuention. 56.

Transigere, (διαλλάττεσθαι,) conuenire, concordare, pacisci. Cic. 5. Verr. 57. Summittebat iste Timarchidem qui moneret eos, si saperent ut transigerent.

Non deerant quidem qui neq; transigi uolebant. Cælius Ciceroni, lib. 8. 11. 7.

Per nuntium hoc quod erat tam leue, transigere potuisti. Cicero pro Roscio Comœdo, 29.

Me absente omnia cũ illis transigi malo. Ci. Att. li. 13. 295. 3.

Cum aliquo transigere qualibet cõditione. Cic. pro Rosc. Com. 22. Abhinc annis quindecim defensio mea quæ est? Roscius pro sua parte cũ Flauio transegisse. Idem pro Quintio, 65.

Cum priuatis nõn poterat transigi minore pecunia. Cic. Atticо, lib. 4. 86. 5.

Negotium transigere, Perficere, absoluere. Cic. 2. Philip. 44.

Digitized by Google

Cum aliquo transigere, atq; decidere. Cic. pro Ros. Amer. 67.
Controuersiam transigere. Cic. Attico, lib. 1. 2. 1.
Verbo transigere. Cic. 6. Verr. 30.
Pro socijs transigere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 21.
Transactum est. Brutus ad Ciceronem, 16. 15. De Cæsare uerò quod fieri potuit, ac debuit, transactum est: neq; iam pro uocari in integrum potest.
Transactum putabant Herbitenses: quum iste, Quid de horreo inquit, & Docimo amiculo meo? Cic. 5. Verr. 67.
Transactus] Participium, (διαπεπραγμένος,) Terent. Adelph. 2. 4. 22. Ego iam transacta re conuortam me domum cum obsonio.
Res transactæ & præteritæ. Cic. 4. Tuscul. 85.
Partes transactæ. Cic. 2. de Orato. 9.
Facta transacta omnia, Prouerbiale est, inquit Donatus, in id negotij, de quo nihil supersit ad agendũ. Terent. And. 1. 5. 13
Transactor] Verb. (διαπεπράκτωρ,) Qui transigit. Cic. 4. Ver. 48. Qui est, id quod ex plurimis testib. priore actione didicistis, rerũ huiusmodi omniũ transactor & administer.
Transiectus] (διαμεταφερόμενος,) pro Traiectus, à Traiscio participio reperitur scriptum. Cice. de Vniuersit. 46. Iam uerò terram altricem nostram, quæ transiecto axi sustinetur, diei noctisq; effectricem, &c.
Transiectio] transiectionis, (ὑπέρβατον,) Author ad Herenn. lib. 4. 198. Huiusmodi transiectio, quæ rem non dedit obscuram, multum proderit ad continuationes, de quibus antè dictum est.
Transilio] transilis, pen. cor. transiliui, pen. prod. uel transilui, transultum, (ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι, μεταπηδάω,) transilire, Vltra salire. Liu. 1. ab Vrbe, 24. Vulgatior fama est: ludibrio fratris Remum nouos transiluisse muros. Plau. Truc. 5. 36. Per ortum transiluit ad nos.
Rates transiliunt uada. Horat. 1. Carm. ode, 3. 5.
Munera Liberi trãsilire, Nimiũ potare. Hora. 1. Car. od. 18. 2.
Transilire aliquid, pro Præterire & tacere. Pli. in Paneg. 94. Quid est enim in principatu tuo, quod cuiusquam prædicatio, uel transilire, uel præteruehi debeat? Ouid. 1. de Põto, eleg. 3. 16.
Rem pulcherrimam transilire. Cic. 2. Philip. 89.
Transilire aliquid, pro Omittere, & tanquam negligere. Cic. 3 de Orat. 88. Id accidere credo, uel quòd ingenij specimen est quoddam, transilire ante pedes posita, & alia longè repetita sumere.
Transiungo] transiungis, transiunxi, transiunctum, (μεταζευγνύω,) transiungere. Vlpianus in l. Aediles. De ædilitio edicto. Si mula talis sit, ut transiungi non possit, an sana sit, &c. Idem ait, si nata sit eo ingenio aut corpore ut alterũ iugum non patiatur: sanam non esse. Transiungere, est in quadrigis locum ueterinis mutare: ut mulam temonariam facere, quæ præcedere solita est: uel dextram facere, quæ sinistra esse solebat. Budæus.
Translabor] pen. pro. translaberis, translapsus sum, translapsum, (διολισθέω,) translabi, Ex trans & labor, compositum. Claud. 1. in Eutrop. 76.
-rapit cœli per inania cursum
Diua potens, unoq; Padum tranlapsa uolatu,
Castra sui rectoris adit.
Translator] Vide Transfero.
Translego] translegis, penu. corr. translegi, penul. produ. translectũ, (διαναγινώσκω,) translegere, Perlegere. Plau. Asin. 13. 5.
Horresset saxo lena, leges quum audiet.
DI. Age quæso mi hercle translege. P A. Audin'? DI. audio.
Translucco] transluces, pen. pro. transluxi, (διαφαίνω,) translucere, Vehementer & clarissimè lucere, pellucere. Plin. lib. 6. ca. 17. 5. Tam multiplici opere, tam longinquo orbe petitur, ut in publico matrona transluceat. Hoc est uestem publicam induatur usq; adeò tenui, ut luceat. Idem lib. 37 cap. 12. 5. Quibus modis ex crystallo tingantur smaragdi, aliaq; translucentes.
In liquidis translucet aquis. Ouid. 4. Metam. 71.
Translucidus, pen. corr. Adiect. (διάφανος,) Quod adeò lucet, per medium aspicere liceat. Quintil. lib. 8. in Procem. Similiter illa translucida & uersicolor quorundam elocutio, res ipsas effœminat. Plin. lib. 36. cap. 8. 2.
Transmarinus] penult. prod. Adiect. (ὑπερθαλάττιος,) Quod trans mare est, uel petitur. Cic. 7. Verr. 36. Priuatim autem nec proficisci quoquã potes, nec accersere res transmarinas ex ijs locis, in quibus tibi habere, mercari nihil licet. Plaut. Mostel. 7. 65.
Ego transmarinus hospes sum Diapontius.
Transmarina uectigalia. Cic. 2. de l. Agraria, 80.
Politissima doctrina trãsmarina & aduẽtitia. Ci. 3. de Ora. 74
Transmeo] transmeas, transmeare, Vltra meare. Plin. li. 30 cap. 11. 3. Præcipueq; febrium medicina placitis eorum renuntiat. Namq; & in XII. signa digessere eam sole transmeante. Idem lib. 10. capite 29. 2. Ad quem ciconiæ non transmeant.
Terra mariq; transmeare. Tacit. lib. 12.
Transmigro] transmigras, pe. co. (μετοικέω, μεταναστεύομαι,) transmigrare. Est in longinquioris loci domicilium, habitationẽue migrare, ut ait Valla li. 5. Liu. 5. ab Vrbe, 237. Hanc eandem rem actam esse ut Veios transmigraremus.
Transmigrare, Demigrare. Suetonius in Tiberio, cap. 15. Romam reuersus deducto in forum filio Druso, statim è Carinis ac Pompeiana domo, Esquilias in hortos Mecœnatianos transmigrauit.
Transmitto] transmittis, transmisi, pen. pro. transmissum, (περαιόω, διαπεράω,) transmittere, Per medium mittere & ponere. Plaut. Milit. 3. 37. Perq; os elephanti brachium transmitteres. Dicitur & tramitto.
Mors transmiſſa per artus. Stat. 2. Thebaid. 126.
Transmittit cuspide pectus. Silius lib. 7. 132. Hoc est traijcit.
Transmittere mare. (διαπομπεύειν,) Transnauigare. Cic. 2. de Natu. deor. 187. Grues quum loca calidiora petẽtes maria transmittant, trianguli efficere formam. Idem 5. de Finibus, 149. Cur tantas regiones barbarorum pedibus obijt, tot maria transmisit?
Transmitti mari supero. Cic. ad Att. lib. 9. 172. 2.
Transmittere, absolutè, pro transire. Ci. 1. Philip. 5. Quum autem mè ex Sicilia ad Leucopetram, quod est promontorium agri Rhegini, uenti detulissent, ab eo loco conscendi, ut transmitterem.
Transmissus trans. Virg. 3. Aeneid. 81.
Quin ubi transmissæ steterint trans æquora classes.
Transmittere in Africam uelis. Liu. 8. bel. Pun. 163.
Transmittere exercitum, pro Dare transitum. Liu. li. 1. bel. Pu.
Transmittere uitam per obscurum, pro Viuere sine fama. Seneca epistol. 19.
Transmittere cursu cãpos, Celeriter transire. Virg. 4. Aen. 31.
Transmittere aliquem, Cum festinatione mittere. Plautus Epid. 3. 52. Continuò te orabit ultrò ut illam transmittas sibi. Ibidem, 10. 27.
Mihi illam ut tramittas. Pro transmittas.
Transmittere tectum lapide: hoc est Lapidem ultra tectum conijcere. Plin. lib. 28. cap. 4. 1.
Transmittere bellum, uel aliquod aliud onus alicui: pro Dare prouinciam belli administrandi. Cic. pro l. Manil. 29.

Transmit-

Digitized by Google

Transmittit Benacus lacus Mincium fluuium: Id est dat ei exitum. Plin. lib. 9. cap. 22.
Transmittere literas papyrus dicitur quæ bibula est. Plin. libr. 13. cap. 12. 4.
Transmittere in formas coactam materiam, pro Formare, & in formas redigere. Colum. lib. 7. cap. 8. 5.
Transmittere menses aliquot in specu, Hoc est Transigere. Plinius lib. 8. cap. 25. 6.
Transmittere tempus, Ducere, cõsumere. Plinius epistol. 183 Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos iucundissima quiete transmisi.
Transmittere tempus temporib. amicorũ. Cic. pro l. Manil. 1.
Operi trãsmittere noctes, Totas noctes operari. Sta. 3. The. 56
Aeuum transmissum, Aetas præterita. Stat. 1. Sylu. 4. 25.
Steriles transmisimus annos. Stat. 4. Sylu. 4. 23.
Transmittere discrimen, Euadere. Plin. epist. 164.
Transmittere hæreditatem alicui, Transferre, relegare. Plinius epist. 171. Idem in Paneg. 13. An S. P. Q. Romani exercitus prouincias, socios transmissurus uni, successorem è sinu uxoris accipias?
Transmittere, Præterire, tacere. Silius lib. 7. 33.
Haud fas Bacce tuos tacitum transmittere honores.
Obliuio transmisit eam sententiam. Tacit. lib. 20.
Silentio transmittere. Tacit. lib. 20.
Tramittere, pro Transmittere, apud Cic. ad Atticum, libr. 16. 334. 1. Quum à Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) stadia circicer CCC. processissem.
Transmissus] huius transmissus, pro traiectu, seu traijcendi spatio. Cæs. lib. 5. bel. Gall. Pari spatio transmissus, atque est à Gallia in Britanniam.
Transmissio] Verb. (διαπόμπευσις,) Cic. ad Att. li. 4. 86. 1. O nauigationem amandam, quam mehercule ego ualde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis.
Transmontanus] pen. prod. Adiect. (ὑπερόρειος,) Qui ultra montes habitat. Liu. 9. bel. Maced. 7. Subactis cis Apennimum omnibus, tum transmontanos adortus: in his & Frisinates Ligures erant quos non adierat C. Flaminius, omnes Aemilius subegit.
Transmoueo] transmoues, pen. cor. transmoui, transmotum, pen. pro. (μεταλινέω,) transmouere, De loco in aliũ locum mouere. Terent. Eunuc. 3. 1. 10.
Labore alieno magnam partam gloriam
Verbis sæpe in se transmouet, qui habet salem
Qui in te est. Hoc est, attribuit sibi gloriam.
Transmotus] pen. pro. Particip. (μεταπεμπθείς,) Tacitus lib. 13. Quippe Syria transmotæ legiones.
Transmuto] transmutas, pen. pro. (μεταλλάττω, μεθίσταμι, μεταμοίβω, μετατοιέω, μετασκευάζω, μεταβιβάζω,) transmutare. Lucret. libro 2. 99. Summa atq; ima locans, transmutans dextera læuis.
Fortuna transmutat incertos honores. Hor. 3. Car. ode 29. 11.
Transnato] transnatas, pen. cor. (ὑπερνήχομαι,) transnatare, Vltra natare, natando transire. Liu. Magonem cum equitatu flumen transnatasse, &c. Idem 1. bel. Pun. 98. Ipsi cetris superpositis incubantes, flumen transnatauere. Plin. lib. 6. cap. 27. 1. Vnum genus ei piscium est, idq; transcurrentis non miscetur alueo, sicut nec è Tigri pisces in lacum transnatant.
Transno] transnas, (ὑπερχελίζω,) transnare, Vltra nare. Cicero in Somnio, 23. Ex his ipsis cultis, notisq; terris num aut tuum, aut cuiusquã nostrum nomen uel Caucasum hunc quem cernis, transcendere potuit, uel illum Gangem transnare? Horat. 2. Serm. Saty. 1. 2.
–ter uncti
Transnanto Tyberim somno quibus est opus alto.
Transnomino] transnominas, penu. corr. (μετονομάζω,) transnominare, nomen cõmutare, uel inuertere, aut immutare. Sueton. de claris Grammat. 18. Lucius Cassitius genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Pasides, mox Pansam se transnominauit.
Transnumero] transnumeras, pen. cor. (ὑπεραριθμέω,) transnumerare, Vltra numerare. Author ad Heren. lib. 4. 231. Puer qui iam bene hominis naturam nouit, Tu illo plures mittas oportet, inquit, si hodie uis transnumerari.
Transpadanus] pe. pro. Adiect. (ὑπὲρ τὸν πάδον,) Qui trans Padum habitat. Cic. ad Atticum, lib. 5. 98. 2. Marcellus sedendi comes, & si ille Magistratum non gesserit, erat tamen transpadanus. Idem ad Caninium Sallust. li. 2. 16. 1. Quod autem meum erat proprium ut alarijs transpadanis uti negarem, id etiam populo se remisisse scribit. Catull. in Egnatium, 37. 4.
Transpicio] transpicis, penu. corr. transpexi, transpectum (διοράω,) transpicere, Et transpicior passiuum. Lucretius libr. 4. 55.
Quod genus illa foris quæ uerè transpiciuntur.
Transpectus] huius transpectus, (διόρασις,) Lucre. lib. 4. 55. Ianua quom per se transpectum præbet apertum.
Transpono] transponis, penul. prod. transposui, transpositum, penul. corr. (μεταθίθημι,) transponere, Notæ significationis. Gellius lib. 12. cap. 1. Arborem in locum alium transpositam.
Transporto] transportas, (μεταλομίζω,) transportare, De loco in locum portare. Cic. ad Attic. libr. 14. 103. 1. Quid quas Annius transportauit? Eidem, lib. 7. 135. 3. De pueris in Græciam transportandis tum cogitabam, quum fuga ex Italia quæri uidebatur.
Carina transportari. Martial. lib. 13. 73.
Copias transportare, uel exercitum: pro Traducere, quum ratio per mare ducitur exercitus. Cn. Magnus Marcello Lẽtulo in epist. ad Att. lib. 8. 161. 4. Reliquæ copiæ omnes Brundusium cogerentur, & inde Dyrrhachium transportarentur. Cic. in Pisonem, 37. Te Prouinciam Macedoniam in quam tantum exercitum transportasses, sine ullo militẽ reliquisse? Virgil. 6. Aeneid. 66.
Ne ripas datur horrendas, nec rauca fluenta
Transportare prius, quàm sedibus ossa quierunt.
Transportare, pro Deportare in exilium. Senec. lib. 1. de Clement. Quas ciuitates funditus excindi, quas transportari, quibus eripi libertatem, quibus dari oportebat, mea iurisdictio est. Sueton. in Augusto, cap. 65. Agrippam nihilo tractabiliorem, imò indies amentiorẽ in insulam trãsportauit.
Transrhenanus] pen. pro. Adiect. (μετὰ τὸν ῥῆνον,) Qui trans Rhenum habitat. Plin. lib. 19. ca. 1. 2. Iam quidem & transrhenani hostes. Cæs. 5. bel. Gall. 9. Germanosq; transrhenanos solicitare dicebantur.
Transquietus] pen. prod. Adiectiuum, (ὑπερησύμως,) Id est Valde quietus. Plaut. Merc. 22. 50. Ego istum in transquieto tuto sistam, ne time.
Transtra] transtrorum, n. ge. pluralis num. (θρῆνυς, λυγὸς, ἐδώλιον,) Sunt tabulæ super quas sedent remiges, inquit Festus. Cæsar 3. bel. Gall. 399. Transtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, cõfixa clauis ferreis, digiti pollicis crassitudine. Ouid. 14. Metam. 107.
– & incuruæ fumabant transtra carinæ.
Considere transtris. Virgil. 3. Aeneid. 58.
Nouare transtra. Virg. 5. Aeneid. 150.
Transtra, Tigna quæ transuersa à pariete in parietẽ porriguntur, autore Festo. Vitru. li. 4. c. 2. Trabes supra colũnas & parastatas,

Digitized by Google

paraſtatas, & antas ponuntur, in contignationibus tigna & axes, ſub tectis: ſi maiora ſpatia ſunt, columen in ſummo faſtigio culminis, unde & columnæ dicuntur, & tranſtra & capreoli, ſi commoda, columen & canterij prominentes ad extremam ſubgrundationem.

Tranſtyberinus] pen. pro. Adiect. (ὑπερτιβερινὸς,) Qui trans Tyberim in Vrbe habitat. Martial. lib. 1. 125.

Vrbanus tibi Cæcili uideris:
Non es, crede mihi. quid ergo? uerna es.
Hoc quod Tranſtyberinus ambulator.

Tranſueho [tranſuehis, tranſuexi, tranſuectum, (διαλαμβάνω,) tranſuehere, Vltra uehere, ſiue id ratibus in mari, ſiue curru per terram fiat. Salluſt. in Iugurtha, Ex eo numero Mœdi & Perſæ & Armenij cum nauibus in Africam tranſuecti, proximos noſtro mari locos occupauere. Pli. li. 8. cap. 6. 1. Tranſuecti ratibus. Claud. 2. Pan. 56. Tranſuehitur Tuſcos, Apenninuſq; uolatu Strimgitur.

Tempus tranſuectum eſt. Tacit. lib. 18.

Tranſuectio] uerbale. (διανόμισις,) Cic. 1. Tuſcul. 16. Dic quæſo, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, tranſuectio Acherontis, mento ſummam aquam attingens ſiti enectus Tantalus?

Tranſuectio eſt, quum equites ſolenniter recenſentur. eam Fabius Maximus inſtituit. Liuius lib. 9. in fine, Ab eodem Fabio inſtitutum dicitur, ut equites idibus Quintilibus tranſueherentur. Tranquil. in Auguſto cap. 38. Equitum turmas frequenter recognouit, poſt longam intercapedinem reducto more tranſuectionis. Sed neque detrahi quenquam in tranſuehendo ab accuſatore paſſus eſt, quod fieri ſolebat. Valerius lib. 2. cap. de inſtitutis antiquis.

Tranſuerbero] tranſuerberas, pen. corr. tranſuerberaui, tranſuerberatum, (τύπτω,) tranſuerberare, Tranſfigere. Cicero Mario, lib. 7. 1. 12. præclara beſtia uenabulo tranſuerberatur? Et Liui. 8. bel. Maced. 99. Hi uerò non uulnerabantur, ſed tranſuerberatis ſcutis plericq; inter ſe conferti hærebant. Virgil. 11. Aeneid. 134.

-cuius apertum
Aduerſi longa tranſuerberat abiete pectus.

Tranſuerſus] Adiectiuum. Quod obliquo cõtrarium eſt. Col. lib. 2. Sed in arando maximè obſeruandum eſt ut trãſuerſus mons ſulcetur. Liu. 1. ab Vrbe, 60. Inde ſubitò exorti Romani tranſuerſam inuadunt hoſtium aciem. Horat. de Arte. 90.

incomptis illinet atrum
Tranſuerſo calamo ſignum

Auferre tranſuerſos. Vide Aufero.

Fortuna tranſuerſa incurrit. Cic. de Cla. Orat. 186.

Fulmina tranſuerſa uolant per imbres. Lucret. lib. 2. 43.

Tranſuerſa itinera. Liu. 3. ab Vrbe, 29.

Tranſuerſa uerba, pro male compoſitis. Sene. epiſt. 115.

Tranſuerſa motio. Cic. de Vniuerſ. 39.

Tranſuerſum digitum, aut unguem diſcedere, frequenter eſt apud Ciceronem, pro eo quod eſt quàm minimo ſpatio. ut 4. Acad. 106. Ab hac regula mihi non licet, tranſuerſum, ut aiunt, digitum diſcedere. Idem ad Atticum, lib. 13. 277. 2. in omni uita ſua quenq; à recta conſcientia tranſuerſum unguem non oportet diſcedere. Sunt illa quidem minus figurata, ſed tamen prouerbialia, quæ loquitur Plautinus Euclio in Aululari, 4. 18. Si tu hercle ex iſthoc loco digitum tranſuerſum, aut unguẽ latũ exceſſeris. Hæc Eraſmus.

Tranſuerſum agere. Tranſuerſus agi dicitur, qui ui & impetu quodam ab inſtituto deflectitur. Ita Laberius Mimus apud Macrobium libro Saturnalium ſecundo, curſum fortunæ tranſuerſum uocat. Hunc enim C. Cæſaris beneficium inuitauit, ut eques Romanus & ſenex prodiret in ſcenam. In prologo igitur queritur præter animi ſui ſententiam eõ Cæſaris authoritate fuiſſe compulſum.

Neceſſitas, inquit, cuius curſus tranſuerſum impetum
Voluerunt multi effugere, pauci potuerunt
Quo me detruſit penè extremis ſenſibus, &c.

Ita qui præceps ira fertur, tranſuerſus rapi dicitur. Ductũ apparet à nauigantibus, qui ſecundo uento, recto curſu feruntur: flatu aduerſo, tranſuerſum aguntur. Eraſmus.

Ferre corpus alicuius tranſuerſum. Lucret. lib. 4. 86.

Tranſuerſa, aduerbialiter poſitum, Virg. 5. Aeneid. 4. Mutati tranſuerſa fremunt. Tranſuerſa, hinc atq; hinc. Eſt autem aduerbium factum de nomine.

Idẽ eclog. 3. 2. Nouimus & qui te tranſuerſa tuentibus hircis. Sub. riſere. Id eſt, ueſtram turpitudinem indignantibus, Seruius.

In tranſuerſum poſitus. Plin. lib. 16. cap. 42. 1.

De tranſuerſo, Vide DE præpoſitionem.

Ecce tibi è tranſuerſo. Cic. 4. Acad. 216.

Ex tranſuerſo cedere. Plaut. Pſeud. 14. 50.

Tranſuerſarius] Adiectiuum, Quod in tranſuerſum ponitur. Cæſar 2. bel. Ciuil. 60. Vbi autem ſpatium inter muros aut imbecillitas materiæ poſtulare uideretur, pilæ interponuntur, tranſuerſaria tigna injiciuntur quæ firmamento eſſe poſſint. Vide Cratitius in Crates.

Tranſulto] tranſultas, (ὑπεραλλομαι,) tranſultare, Ex trãs & ſalio compoſitum. Plaut. Capt. 11. 105. Tu tranſultas, ego miſer uix aſto præ formidine. Alij legunt ſuſſultas. Liu. 3. bel. Pun. 132. Nec omnes Numidæ in dextro locati cornu, ſed quibus deſultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam ſæpe pugnam in recentem equum ex ſeſſo armatis tranſultare mos erat.

Tranſumo] tranſumis, pe. pro. trãſumpſi, trãſumptũ, (μεταλαμβάνω,) trãſumere. Ex alio ſumere. Stat. 3. Theb. 59.

lachrymas non pertulit ultra
Bellipotens: haſtam leua tranſumit, & alto
(Haud mora) diſiluit curru, &c. Vnde quæ ex primis tabulis tranſcripta ſunt, ſolennitate iuris adhibita, dicuntur tranſumpta. Et actus ipſe tranſumptio.

Tranſumptio] tranſumptionis, ſ. g. (μετάληψις,) Figura eſt apud Rhetores, quam Græci μετάληψιν uocant, quum rem ex alio ad alium tranſmouemus. Demoſthenes, Quum bellum Phocenſe cõflatum eſſet, & non per me, non dũ enim ego ad Remp. acceſſeram. Cice Refertum Tribunitijs legibus exhauſtum: à quibus ſit, ipſi ſciunt.

Tranſuo] tranſuis, tranſui, tranſutum, pen. pro. (διαῤῥάπτω,) tranſuere, Ex trans & ſuo, S. abiecta. Col. li. 6. ca. 5. 4. Media pars deſcripti orbiculi eadem ſubula tranſuitur: & facto foramine prædicta radicula inſeritur. Apud Celſum li. 7. cap. 7. de pilis palpebrarum, Deinde ſi plures pili ſunt, neceſſe eſt longum tormentum quum toties acus tranſuet, magnam inflammationem moueat.

Tranſuolo] tranſuolas, pen. corr. (ὑπερίπταμαι,) tranſuolare, Ad aues pertinet. Plin. lib. 10. cap. 29. 3. Perdices non trãſuolãt Bœotiæ fines in Attica. Itẽ. li. 9. ca. 8. 2. de delphinis, Tantaq; ui exiliunt, ut plerunq; uela nauiũ trãſuolent. Luc. li. 4. 114. Et conturbari uocem dum tranſuolat auras Hor. 1. Serm. ſaty. 2. 22.

Tranſuolare, Celeriter ire. Liui. 3. ab Vrbe, 266. Eques inter ordines peditum tectus, ſe ad equos recipit: tranſuolat inde in partem alteram ſuis uictoriæ nuntius.

Alpes tranſuolare. Aſinius Ciceroni, lib. 10. 31. 11.

Tranſuolans animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12. 2.

Tranſuolare, pro Tranſfugere poſuit Plaut. in Epid. 2. 33.

Digitized by Google

Mulciber credo arma fecit, quæ in bello habuit Stratipho-
cles, Transuolauerunt ad hostes.

Transuolito] transuolitas, pen. corr. transuolitare, Frequen-
tatiuum. Lucret. lib. 1. 72.
Inter septa meant uoces, & clausa domorũ Transuolitant.

Trapes] trapetis, pen. prod. masc. gen. (τράπης,) Vel, tra-
petum, trapeti, Mola oliuaria, ut ait Seruius. A τρέπω, uol-
uo, seu uerto. Cato de Re rustica cap. 18. Trapetibus locũ
dextra & sinistra.
Virgilius lib. 2. Georgic. 104. Venit hyems, teritur Sicyo-
nia bacca trapetis. Columella lib. 12. ca. 50. 5. Oleo autem
conficiendo molæ utiliores sunt quàm trapetum, quàm ca-
nalis & solea.

Trapetus] trapeti, m. g. Idem, (τράπητος,) Cato de Re rust.
cap. 22. Trapetus emptus est in Sueslano nummis quadrin-
gentis. Idem cap. 12. Trapetos quinque.

Trapeta funibus suspensa, apud Vlpianum in L. Sed addes. §.
2. ff. Locati & conducti, Intelliguntur molæ oliuariæ non
uolubiles nes trusatiles, sed quæ in altum tollebãtur, & ad
frangendã oleã demittebantur, eoq; funibus opus erat ad eã
suspendendam. Col. Suspensa mola oleum frangito.

Trapeza] trapezæ, (τράπεζα,) Mensa seu tabula qua ar-
gentarij utuntur.

Trapezita] trapezitæ, pen. prod. masc. gene. (τραπεζίτης,)
Mensarius. Plau. Cap. 4. 90. -subducam ratiunculam
Quantillum argenti mihi apud trapezitam fiet.

Trapezophoron] trapezophori, pen. corr. (τραπέζωμ,)
Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 8. Quòd tibi destinaras trape-
zophoron, si te delectat, habebis. Vbi interpres, Trapezo-
phorum signum erat sacerdotis cuiusdam huius nominis,
qui cum alio Cosmo nomine omnia sacra Mineruæ admi-
nistrabat. Author Suidas.

Trapezophoron, Paulus in L. 3. Parag. 1. ff. De supelle. legatã
Supellectile legata hæc continentur, mensæ, trapezopho-
ra, delphica, subsellia, &c.

Trapezus] Trapezuntis, (τραπεζοῦς,) Cappadociæ ciui-
tas libera, & uasto monte clausa, ut author est Plinius lib.
6. cap. 4. Hanc patriam habuit Georgius Trapezuntius,
magnus in omnibus illustribus doctrinis homo: qui ad ex-
tremam senectutem, omnium & Græcarum & Latinarum
literarum oblitus est.

Trasymachus] penu. corr. (τρασύμαχος,) qui princeps
inueniendi numeros in oratione fuit: teste Cicerone in O-
ratore, 101. Idem de Clar. Orat. 15. Tum Leontinus Gor-
gias, Trasymachus, Chalcedonius, &c.

Trasymenus] pen. prod. (τρασύμενος,) Lacus in agro Pe-
rusino, iuxta quem Hannibal Flaminium Consulem cum
XXIII. Romanorum milib. interfecit, & sex milia ce-
pit. Meminit huius Plin. libr. 2. cap. 84. Ibidem cap. 107.
3. Reperitur apud authores, Transymenum lacum arsisse
totum. Cic. pro Rosc. Amer. 54. & de Clar. Orat. 28. me-
minit. Dictus est hic lacus Transymenus à Trãsymeno pue-
ro, quem Agylle Nympha rapuisse dicitur, ut docet Silius
à principio lib. 5.

Trasymenus] adiectiuum, (τρασυμήνιος,) Ouid. 6. Fast.
153. Sunt tibi Flaminius Trasymenaq; littora testes.
Busta Trasymena. Silius lib. 11. 70.

Trauio] trauias, (διαπερόομαι,) Trauiare, Transire. Lu-
cret li. 4. 122. Qualia sunt uitri species quæ trauiat omnis
Idẽ. li. 6. 70. Incolumisq; uenit per res, atq; integra transit
Multa: foraminibus liquidis quia trauiat ignis,
Multaq; perfringit.
Trauiare, quasi trans siue per alia corpora sibi uiã facere.

Trauius] trauli, m. g. (τραυλὸς, (Antiquũ uocabulũ signifi-
cãs balbũ, aut eũ qui cũ difficultate loquitur. Luc. li. 4. 233
Magna atq; immanis, λατάπληξις, plenaq; honoris.
Balba loqui non quit, τραυλίζει muta pudens est. τραυλίζω
Græcis, balbutio Latinis. Hinc trauliſmus Balbutiẽtis uitiũ

Trebatius] (τρεβάτιος,) iurisconsultus, Ciceronis fami-
liaris, ut perspicere licet ex familiaribus epistolis.

Trebia] (τρεβίας, (Subalpinæ regionis fluuius, iuxta Der-
tonem ciuitatem (author Strabo lib. 5.) clade Romanorum
ab Annibale accepta insignis. Est & Trebia Celtiberorũ ci-
uitas, quæ pars est Hispaniæ. Inde Trebellicũ uinũ dicimus.

Trebonius] (τρεβώνιος, (cum Bruto & Cassio tertius con-
iurauit contra Cæsarẽ in Asia. deinde fraude Dolabellæ in-
terfectus crudelissimè fuit, ut narrat Cicero in Philippicis.

Trebula] pen. cor. (τρεβύλα, (oppidum fuit haud longè ab
Vrbe, ut scribit Plini. Et olim Trebulanis ciuitas data fuit.
Hinc casei Trebulani dicti sunt. De quibus Mart. li. 13. 33.

Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebani, au-
thore Plin. lib. 3. cap. 12. uel Trebiani. Suetonius in Tibe-
rio, Iterum eo censente, ut Trebianis legatam in opus nouæ
theatri pecuniam ad munitionem uiæ transferre concede-
retur, obtinere non potuit quin, &c.

Trecenti] trecentæ, trecenta, (τριακόσιοι,) Ater, adiecti-
uum plurale, Pro ter cẽteni. Ci. 2. de Fin. 156. Trecentosq;
eos quos eduxerat Sparta, quum esset proposita aut fuga
turpis, aut gloriosa mors, opposuit hostibus. Plaut. Persa,
126. Trecentis uersibus tuas impuritias loqui nemo potest
Catenæ trecẽtæ cohibẽt Pirithoũ. Horat. 3. Car. ode 4. 16.

Trecenties] aduerbium, (τριακοσιάκις,) Catul. in Iulium
Cæs. 27. 3. Ducenties comesset aut trecenties.

Treceni] trecenæ, trecena, pen. prod. (τριακόσιοι,) quod ta-
men quidam Triceni scribunt, plu. n. Liu. 1. bel. Maced. 63.
Attalus Trecenos tantum milites in præsidium, Rhodi qua
drireniem unam ex classe, quum ad Tenedum staret, mise-
runt. Alij legunt Trecentos. Idem 8. ab Vrbe, 42. Scribe-
bantur autem quatuor ferè legiones quinis millibus pedi-
tum equitibus in singulas legiones trecenis.

Tredecies] aduerbium, (τρισκαιδεκάκις,) pro Ter decies
Cic. 5. Ver. 156. Tu ex pecunia publica H-S tredecies scri
bam tuum permißu tuo quum abstulisse fateare, aliquam ti
bi ullam defensionem putas esse?

Treis] in Accusatiuo plurali pro Tres, Vide Tris.

Tremo] tremis, tremui, (τρέμω, τρομέω, ταρβέω, δεισάζω,
ἀμφιτρομέω,) tremere, penul. corr. Commoueri, seu agita-
ri significat, A similitudine uocis: quæ tũc quum ualde quis
commotus est, tremula auditur. Est autem tremere proprie
corporum solidorum quum propter frequentem commo-
tionem ita agitantur & concutiuntur, ut stare loco nesciãt.
Hinc fit ut tremor pro rigore accipiatur, quanquam hoc
illo maius sit, præsertim in febribus. Plaut. Asin. 7. 23. Non
placet, pro monstro extemplò est, quando qui sudat, tremit
Terent. Eunuch. 1. 2. 4.
-totus Parmeno
Tremo, horreoq;, postquam aspexi hanc. Cic. 2. de Orato. 158
Huius generis est plenus Næuius: & iocus est familiaris, Sa
piens si algebis, tremes.
Motibus insolitis tremuerunt Alpes. Virg. 1. Georg. 95.
Frondes tremuerunt uento. Ouid. de Nuce, 35.
Tellus tremuit longo cum murmure. Ouid. 4. Fast. 54.
Tremit artus, figuratè, pro Artus tremunt. Virg. 3. Georg. 17.
Stare loco nescit, micat auribus, & tremit artus.
Accusatiuus est pluralis, quasi diceret, tremit membra.
Tremere ossa pauore. Hor. 2. Ser. Sat. 7. 117. Synecdoche est.
Et corde & genibus tremit. Horat. 1. Carm. ode 23. 2.
Animo tremere. Cicero ad Quin. fratrem, lib. 1. 1. 7.

Digitized by Google

Hoc est maximopere timere, tralatione sumpta ab ijs qui quum timent, maximè tremunt.
Toto pectore tremere. Cic. 4. Tusc. 75.
Iræ tremuere. Silius lib. 7. 117.
Calamo tremente. Mart. lib. 1. 137.
Tremere, cum accusatiuo. Liu. lib. 2. belli Pun. In ea ciuitate, in qua Magistrum equitum uirgas ac secures Dictatoris tremere atq; horrere soliti sunt.
Tremere, Tunere. Virg. 2. Aeneid. 40.
Hîc aliud maius miseris, multoq; tremendum.
Tremens] Participium, (τρέμων,) Virg. 5. Aeneid. 87.
-sed tarda trementi Genua labant.
Horrens & tremens: Cic. in Pisonem, 80.
Timidus & tremens. Cic. in Pisonem, 58.
Bos tremens procumbit humi. Virg. 5. Aeneid. 97.
Frusta animalis trementia, Hoc est, Adhuc palpitantia. Virgil. 2. Aeneid. 44.
Genæ trementes. Virgil. 4. Aeneid. 129.
Hasta tremens. Virgil. 2. Aeneid. 35.
Lingua tremente dictum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 17.
Ore tremente loqui. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 21.
Oscula trementia. Lucan. lib. 2. 23.
Tela trementia. Ouid. 12. Metam. 20.
Vox tremens. Cic. Q. fra. lib. 3. 18. 3.
Tremendus] (τρομερός,) Propter quod quis tremere debet.
Visuq; adituq; tremendus. Stat. 10. Thebaid. 32.
Nefas tremendum. Valer. 2. Argon. 42.
Regem tremendum adijt, Plutonem. Virg. 4. Georg. 94.
Tumultu tremendo ruens Iuppiter. Horat. 2. Carm. ode 16. 3.
Tremebundus] Adiect. (δαναόεσσα,) Tremēs. Mart. lib. 9. 97. Cic. pro Domo sua, 103. Aut si dixit aliquid uerbis hæsitantibus, postemq; tremebunda manu tetigit, certè nihil ritè, nihil castè, nihil more, institutoq; perfecit.
Humus tremebunda nutat. Valer. 6. Argon. 34.
Membra tremebunda. Ouid. 4. Metam. 27.
Vox tremebunda. Author ad Heren. lib. 3. 115.
Tremebundior, Comparatiuum, (περιτρομώτερος,) Colu. li. 10. 38. Candidus effœtæ tremebundior ubere porcæ.
Tremisco] tremiscis, (τρομοῦμαι,) tremiscere, Tremore concuti: interdum etiam timere. Virg. 3. Aeneid. 130.
Sonitumq; pedum, uocemq; tremisco.
Motu tremiscere. Ouid. 7. Metam. 130.
Tonitru tremiscunt ardua terrarum. Virg. 5. Aeneid. 139.
Ad omnem strepitum tremiscens. Ouid. 14. Metam. 43.
Tremefacio] tremefacis, pen. cor. tremefeci, pen. pro. tremefactum, (τινάσσω,) tremefacere, tremorem incutere. Cic. 1. de Diuin. 34. Aut equum se grauido tremefecit corpore tellus. Ex poeta.
Tremefacere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 161.
Tremefacta libertas, Concussa. Cicero 2. Offic. 32. Legitur & timefacta.
Quies tremefacta. Stat. 1. Achil. 50.
Pectora tremefacta. Virg. 2. Aeneid. 46.
Polus tremefactus nutu. Ouid. 2. Fast. 98.
Tellus tremefacta. Vrig. 10. Aeneid. 20.
Tremor] tremoris, pen. prod. m. ge. (τρόμος, τάρβος, ταλμός, τάρβη,) Ipsa commotio. Virg. 2. Georg. 97.
Vnde tremor terris, qua ui maria alta tumescant
Obijcibus ruptis. Cic. pro Flacco. 8. Tamen id quod dixit, quanto cum pudore, quo tremore & pallore dixit?
Albus tremor. Pers. Saty. 3. 12.
Gelidus tremor per ossa cucurrit. Virg. 2. Aeneid. 24.
Horridus tremor. Senec. Troade, 3. 1.
Occultus tremor subitæ pestis. Silius lib. 17. 113.
Subitus tremor. Ouid. 3. Metam. 4.
Vagus errat per artus tremor. Senec. Herc. Oetæo, 6. 1.
Incidit tremor manibus. Horat. 1. epist. 17. 5.
Inuasit me tremor. Ouid. 14. Metam. 42.
Pertentat corpora tremor. Virg. 3. Georg. 50.
Præpedit ossa tremor. Ouid. epist. 14. 4.
Tremulus] pen. cor. Adiectiuū (περίτρομος, ἔντρομος,) Quod ualde tremit. Terent. Eunuc. 2. 3. 44. Incuruus tremulus, labijs demissis. Plin. lib. 20. cap. 9. 7. Ideo paralyticis & tremulis dari iubet.
Artus tremuli. Lucret. lib. 3. 2.
Arundo tremula. Ouid. 2. de Arte, 16.
Cantus tremulus. Horat. 4. Carm. ode 13. 1.
Cometa tremulus. Cic. 1. de Diuin. 32.
Dextra tremula. Ouid. 5. Fast. 102.
Flamma tremula. Cic. 2. de Nat. deor. 159.
Fletus tremuli. Propert. lib. 1. eleg. 5. 3.
Frigus tremulū, Cic. in Arato. 8. Tum fixum tremulo quatiētur frigore corpus.
Fulgore tremulo micantes oculi. Ouid. 2. de Arte, 145.
Gradu tremulo uenit ægra senectus. Ouid. 4. Metam. 29.
Guttur tremulum. Cic. 1. de Diuin. 23.
Horrore tremulo moueri. Ouid. 9. Metam. 70.
Laculum tremulum. Ouid. epi. 4. 9.
Ignes tremuli. Lucret. lib. 4. 82.
Lumen tremulum. Virg. 7. Aeneid. 2.
Manus tremula. Martial. lib. 12. 71.
Mare fit tremulum. Ouid. epist. 11. 15.
Passu tremulo uenit hyems horrida. Ouid. 15. Metam 43.
Risus tremulus. Luc. lib. 1. 88.
Vlulatus tremuli. Stat. 5. Sylu. 5. 15.
Vox tremula. Claud. 1. in Eutrop. 53. Luc. lib. 2. 74.
Trepidus] pen. corr. Adiect. (περιδεής, περίφοβος,) Pauidus, metuens, timens. Festus, Trepit, uertit: unde trepido, & trepidatio: quia turbatione mens uertitur. Liu. 2. ab Vrbe, 102. At uero Curia mœsta ac trepida ancipiti metu.
Trepida res, Dubia, & ob hoc timorem inducens. Liu. 1. ab Vrbe, 117. Tullius in re trepida duodecim uouit Salios, sanaq; Pallori, & Pauori. Horat. 3. Carm. ode 2. 2.
Trepidi rerum suarum, incerti. Virg. 12. Aeneid. 118. Seruius Nescientes quid agant, ignari auxilij. Liu. 6. bel. Macedon. 122. Messenij sine responso dimissis legatis, mouerant bellum: trepidiq; rerum suarum, &c. Virg. 12. Aeneid. 127. Exoritur trepidos inter discordia cives.
Admirationis, & metus trepidus. Tacit. lib. 5.
Spe trepidus. Lucan. lib. 7. 60.
Formidine trepidus. Virg. 9. Aeneid. 34.
Trepidus, Festinus: quòd qui timent, festinent gressus. Virgil. 3. Hic me, dum trepidi crudelia limina linquunt, (Aen. 124. Immemores socij uasto Cyclopis in antro Deseruere. Seruius, Trepidi, festini: ut per timorem, non per odium relictus fuisse uideatur. Idem 4. Georgic. 15. Idem 3. Aeneid. 134. & 4. 122.
Trepidæ acies, Vide Acies.
Carina trepida. Lucret. lib. 8. 129.
Trepidam uocat propter timorem illorum qui insidebant aut trepidam, id est celerem.
Certamen trepidum. Horat. 1. epist. 20. 10.
Cursus trepidus. Virg. 4. Aeneid. 135.
Trepidi equi. Ouid. epist. 15. 42.
Fuga trepida. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 2.
Manus trepida. Vir. 12. Aeneid. 180.
Mentes trepidæ. Lucan. lib. 1. 104.
Metus trepidus. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 11.

Noctes

Digitized by Google

Nocles trepidæ. Stat. 9. Thebaid. 125.
Nubes trepidæ. Stat. 12. Thebaid. 1.
Os trepidum. Ouid. 5. Metam. 47.
Rotæ trepidæ. Valer. 3. Argonaut. 11.
Terror trepidus. Lucret. lib. 5. 9.
Tumultus trepidus. Virg. 8. Aeneid. 1.
Vrbs trepida. Lucan. lib. 3. 75.
Vultus trepidi. Ouid. ad Liuiam, 55.

Trepide] pen. corr. Aduerbium, (ἐντρόμως,) Celeriter, & quasi per timorem. Liu. 10. ab Vrbe 52. Nam & statiua trepidè deserta fuerant.

Trepidulus] pen. corr. Adiectiuum diminutiuum, (ὑποτρόμος,) Gel. lib. 2. cap. 29. Pulli trepiduli circunstrepere. Plautus Pers. 1, 4. 3. Trepidula ut graphicè decet.

Trepido] trepidas, pen. corr. (τρομέω,) trepidare, Metu cõcuti, timere. Terent. Eun. 5. 6. 8. Quid est quod trepidas? satisne saluæ? dic mihi. Cic. 3. de Orat. 92.
At Romanus homo, tamen, etsi res bene gesta est,
Corde suo trepidat.

Trepidare & concursare. Cæsar 5. bel. Gal. 123. Teren. Hecy. 3. 1. 35. Trepidari sentio, cursari sursum prorsum.
Metu trepidare. Virg. 6. Aeneid. 99.
In dubijs trepidare periclis. Lucret. lib. 3. 219.
Mens trepidat metu. Horat. 2. Carm. ode 19. 1.
Pectus mihi trepidat. Persius saty. 3. 9.
Passim trepidatur in urbe. Silius lib. 17. 103.
Vastis trepidatur in agris. Silius lib. 4. 6.
Trepidare ad aliquid faciendum, pro Tumultuari præ festinatione. Liu. lib. 2. bel. Pun.
Trepidare, Festinare. Virg. 4. Aeneid. 25. Dum trepidant alæ, saltusq; indagine cingunt. Horat. 2. Carm. ode 4. 5. Cuius octauum trepidauit ætas Claudere lustrum.
Gressus trepidant. Senec. Hippol. 7. 3.

Trepidans] pen. corr. Participium, (τρομέω,) ut Fuga trepidans. Lucan. lib. 3. 32.
Alis trepidantibus effugit. Ouid. 7. Metam. 77.
Corda trepidantia bello. Virg. 4. Georg. 14.
Linguis trepidantibus ululat. Catul. de Berecynth. 58. 6.
Mœnia trepidantia. Silius lib. 1. 26.

Trepidanter] Aduerbium, (λίκνῳ τρομέοντος,) Timidè. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 49. Quod ut sensit, trepidanter effatus, &c.
Trepidanter & timidè agere. Cæsar 1. bel. Ciuil. 73.

Trepidatio] Verbale, (τρόμημα,) Cic. pro Deiotaro, 13. Nũ quæ trepidatio? num qui tumultus?
Facere trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe, 9.
Inijcere trepidationem, Vide Inijcio.

Trepondo] (τρίλιτρον,) indeclinabile. Quint. lib. 1. cap. 9. Nam dua & tre & pondo diuersorum generũ sunt barbarismi. At duapondo & trepondo usq; ad nostram ætatem ab omnibus dictum est, & rectè dici Messala confirmat.

Tres] (τρεῖς,) & hæc tria, plur. num. Numerale nomen. Virgil. eclog. 8. 16.
Nectè tribus nodis ternos Amarylli colores.

Trium literarum homo, Id est fur, quòd tres in ea dictione tantùm sint literæ. Plaut. Aulul. 9. 46.
Tribus uerbis, Id est breuiter. Plaut. Mil. 14. 29. Idẽ Trium. 13. 118. Pax, te tribus uerbis uolo. (rale.

Tredecim] pe. cor. (δεκατρία,) indeclinabile nomẽ numerale.

Tresuiri] tresuirorum, (οἱ τρεῖς,) Idem quod triumuiri, de quibus suo loco. Plaut. Amph. 4. 3. Quid faciã nunc si tresuiri me in carcerem compegerint.

Tressis] huius tressis, (τρίβολος,) Trium assium. Persius Saty. 5. 8.
non tressis agaso. Cic. Attic. lib. 5. 108. 8. Mancipia uenie bãt Saturnalibus tressis. In antiquis codicib. legitur Tertijs.

Treueri] siue Treuiri, pen. corr. (τρεβιροί,) Galliæ Belgicæ populi, uetusti sanè, nomenq; retinentes, nec priscinæ cedentes famæ: apud quos insignis olim cognoscendarum causarũ populi Rom curia, Treuirorum cognominata, cuius in Floriano meminit Vopiscus. Sunt aũt inter Belgas in cõfinibus Germaniæ, finitimi Neruijs, Menapijs, Euburonibus, Rhemis, Mediomatricibus, id est Metensibus, & Rheno fluuio, usq; in pontem quo Cæsar traiecit exercitum, quæ pars est nunc Colonienses diœcesis. Ferè autem omnes Treuiri Germanica lingua utuntur, & nisi exercitu coacti imperata nõ faciebant. Nam ciuitas propter Germaniæ uicinitatem, quotidianis exercita bellis, cultu & feueritate non multũ à Germanis differebat. Cæsar 2. bel. Gal. 316. Et legati ab Heduis & Treuiris ueniebant. Singulari numero usus est Lucan. lib. 1. 88. Tu quoq; lætatus conuerti prælia Treuir.

Triangulus] trianguli, pen. corr. (τρίγωνος,) Figura tres angulos habens, quam Græci τρίγωνον, uocant. Cice. 2. de Nat. deor. 87. Grues quum loca calidiora petentes maria transmittant, trianguli efficere formã. Idẽ 2. de Diuin. 133. Quum autem in eam ipsam partẽ orbis uenerint, in qua sit ortus eius qui nascatur, aut in eam quæ cõiunctũ aliquid habeat, aut consentiẽs, ea triangula illi & quadrata nominẽt.
Triangulus ager. Colum. lib. 5. cap. 2. 7.

Triangularis] & hoc triangulare, pen. prod (τριγώνιος,) Quod trianguli formam refert: ut Triangularis agri forma, apud Colum. lib. 5. cap. 2. 8.

Triarij] triariorum, (ἐπίταλτοι,) Genus militum, qui quales fuerint olim, lucidissimè explanat Liu. 8. ab Vrbe 37. his uerbis, Postremò in plures ordines acies instruebantur: ordo sexagenos, siue ut alij legunt, sexenos, milites, duos centuriones, uexillarium unum habebat. Prima acies hastati erant, manipuli quindecim, distantes inter se modicum spatium: manipulus leues uicenos milites, aliam turbam scutatorum habebat. Leues autem, qui hastam tantum gessabq; gerent, uocabantur. Hæc prima frons in acie, florem iuuentũ pubescentium ad militiã habebat. Robustior inde ætas totidem manipulorum, quibus principibus est nomẽ. hos sequebantur scutati omnes, insignibus maximè armis. hoc triginta manipulorum agmen, antepilanos appellabant, quia sub signis iã alij quindecim ordines locabantur, ex quibus ordo unusquisq; tres partes habebat: earum unamquamq; primum pilum uocabant: tribus ex uexillis constabat: uexillum centum octoginta tres (ut alij sex) homines erant. Primum uexillum triarios ducebat, ueteranum militem spectatæ uirtutis: secundum rorarios minoris roboris ætate factisq;: tertium accensos, minimæ fiduciæ manum. Eo & in postremã aciem reijciebantur. Vbi his ordinibus exercitus instructus esset, hastati omnium primi pugnam inibant. Si hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes, in interuallo ordinũ principes recipiebãt. Tũ principũ pugna erat, hastati sequebantur. Triarij sub uexillis considebant: sinistro crure porrecto, scuta innixa humeris, hastas subrecta cuspide in terra fixas, haud secus quàm uallo septa imborreret acies, tenentes. Si apud principes quoq; haud satis prosperè esset pugnatum, à prima acie ad triarios sensim referebantur. Inde rem ad triarios redisse, quum laboratur, prouerbio increbuit. Triarij consurgentes ubi in interualla ordinum suorum principes & hastatos recepissent, extemplo compressis ordinibus uelut claudebant uias: unoq; continente agmine, iam nulla spe pòst relicta, in hostem incedebãt. Id erat formidolosissimum hosti, quũ uelut uictos insecuti, nouam repètè aciem exurgentẽ, auctã numero cernebãt.

Digitized by Google

Hactenus T. Liuius, cuius ex uerbis satis arbitror liquere prouerbium, Rem ad triarios rediisse, dici, quũ eò periculi res redacta est, ut extremo conatu, summisq; uiribus sit enitendum, & ad suprema confugiendũ consilia: quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse uideatur unde subsidiũ sperare possis. Item Vegetius de Re militari, lib. 2. declarat post omnes acies solere collocari triarios, omni armorũ genere instructos, qui genu posito subsidebant: ut si primam aciem uinci contigisset, ab ijs integrato prælio uictoria repararetur. Modestus in libello de uocabulis rei militaris, Sextus, inquit, ordo post omneis à firmissimis & scutatis, & omni genere armorũ munitis, bellatores tenebat, quos antiqui triarios appellabant. Hi ut requieti & integri acrius in uaderent hostes, post ultimas acies sedere consueuerunt, & siquid in primis ordinibus accidisset, de eorũ uiribus reparaturis spes tota pendebat. Flauius Vopiscus in uita Firmi imperatoris, indicat robustissimum quenq; militem in triarios allegi solitum, docens eum neruis robustissimis fuisse, hoc argumento, quòd triariam quoq; uinceret. Hactenus ex Erasmo. Varro, Triarij dicti sunt, quod in acie tertio ordine extremis subsidio ponerentur. Plaut. Agite nunc, subsidere omnes quasi solent triarij.

Triarius] triarij, (τριάριος, Magnus orator, cuius meminit Cic. de Claris Orat. 144. Idem Attic. lib. 4. 86. 2. Scaurũ Triarius reum fecit.

Tribalĥ] (τριβαλλοὶ,) Epiri populi, Dardanis oppositi, & Mœsiæ gentibus, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 1. Vide Tralli.

Tribrachus] tribrachi, pen. corr. masc. gen. (τρίβραχυς,) Pes tribus syllabis breuibus constãs. à τρεῖς, tres: & βραχύς, breuis, ut Dominus.

Tribula] tribulæ, uel tribulum, tribuli, pen. corr. (θλιπτήριον,) Genus uehiculi, quo frumenta in area teruntur. Virg. 2. Georg. 34. Tribulaq; traheaq;, & iniquo pondere rastri. Varro 1. de Re rust. c. 52. Espicis in areã excuti grana: qd' fit apud alios iumẽtis iunctis ac tribulo: id fit è tabula lapidib. aut ferro asperata, quo imposito auriga, aut Pondere grãdi trahitur iumẽtis iũctis, ut discutiat è spica grana. Col. A tero, teris fit tribulum, quasi teribulum. sicut ab infundo, infundis, infundibulum.

Tribularium] (θλιπτηριοφυλάκιον,) Locus ubi tribulæ reconduntur, ut est apud Columellam.

Tribulo] tribulas, pen. cor. (θλίβω,) tribulare, Tribula, aut alio quouis instrumento comminuere. Cato de Re rust. cap. 23. Si indideris defrutum, aut marmor, aut resinam, dies uiginti permisceto crebro, tribulatoq; quotidie.

Tribulare, torquere, & angustijs afficere. Verbum factum ab angustia & dolore illorum, qui tribulum ferri calcauerint.

Tribulis] Vide Tribus.

Tribulus] tribuli, pen. corr. masc. gen. (τρίβολος,) Spinæ genus à semine triangulari dictũ: uel quòd cuspidatum trifariam feriat. Ouid. 5. Metam. 98.

- lolium tribuliq; fatigant Triticeas messes. Plin. lib. 18. cap. 27. Nam lolium & tribulos & carduos, lappasq; non magis quàm rubos, inter frugum morbos potius quàm inter ipsius terræ pestem numerauerim. Virg. 1. Georg. 31.

Tribuli, Machinulæ ferreæ, Vide Murex.

Tribunal] pen. prod. tribunalis, pen. prod. neut. ge. (βῆμα, δικαστήριον,) Locus excelsus, in quo residebat qui ius tribubus redderet. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 27. Nullius inopiã ac solitudinem non modò illo populari accessu ac tribunali, sed ne domo quidem & cubiculo esse exclusam.

Tribunal qua forma fuerit, Vitruuius lib. 5. cap. 1. docet de basilica Iulia loquens, quam ipse architectatus erat: in basilicis enim ferè iura reddebantur. In ea basilica ædem Augusti fuisse dicit, & in ea tribunal. Verba autem eius hæc sunt, Item tribunal est in ea æde hemicycli schematis, minore curuatura formatum. Eius aũt hemicycli in fronte est interuallum pedum quadraginta sex: introrsus curuatura pedum quindecim: uti eos qui apud magistratus starent, negationes in basilica ne impedirent. Quibus uerbis Vitruuius significat formam illius tribunalis non semicircularẽ fuisse, sed arcuatã. Non enim iusti ambitus pleniq; centri hemicyclium illud fuisse: sed ita modulatũ, ut in fronte, id est (ut mathematici dicunt) in chorda, sex & quadraginta pedes: introrsus uerò, id est in linea perpendiculari, quæ quasi sagitta est in arcu, quindecim pedes pateret. Si enim iustũ, plenumq; hemicycliũ fuisset: linea hæc perpendicularis trium & uiginti pedũ esset introrsus: quæ media pars est diametri. Propterea schema uocauit Vitruuius curuatura hemicyclio minore formatũ. Ex prædictis apparet magnificũ aspectũ tribunalis fuisse: nec immeritò maioribus iudicib. assignatũ. Erat enim tribunal Consulũ, Prætorũ, Præfecti urbis, Proconsulũ, & præsidũ in prouincijs, & imperatoris in castris quod cæspititium dicebatur. Plin. in Panegyrico, Decora facies Consulis: multa post secula tribunal uiridi cæspite extructũ: nec fascium tantùm, sed pilorum signorumq; honore circundatũ. Subsellia uerò (ut in Ciceronis Diuinationẽ ait Pedianus) sunt Tribunorum, Triumuirorum. Quæstorum, & huiusmodi minora iudicia exercentium: qui non in sellis curulibus, nec tribunalibus, sed in subsellijs considebant. Budæus.

Aurelium tribunal. Cic. Post reditum ad Quirites, 10.
Numarium tribunal. Senec. de Benefi. lib. 1. cap. 9.
Sublime tribunal. Claud. 1. in Eutrop. 63.
Turpe tribunal. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 8.
Pro tribunali agere. Cic. Appio, lib. 3. 8. 3.
Citare de tribunali, Vide Cito.
Complere tribunal. Cic. de Claris Orat. 160.
Prætor de sella ac tribunali pronuntiat. Cic. 4. Verr. 65.

Tribunianus] (τριβωνιανὸς,) (ait Suidas) natione Græcus, quum omnis religionis contemptor erat, tum uerò in primis à Christiana fide abhorrens. Assentator & fraudulentus: ut qui Iustiniano principi persuaserit mortẽ eum nõ oppetiturum esse, atq; in cælum cum carne assumptum iri. Quæstor Iustiniani fuit, tanta ui ingenij præditus, ut doctrina præstantissimus euaserit: ac nulli æuo suo secundus. Cæterum auaritiæ eousq; indulgens, ut lucro uænale ius habendum semper duxerit. Nam & leges quotidie fermè sordida dinundinatione antiquare identidem ferreq; instituerat, ut cuiq; cõmodum esset. Hic quum diu post honorem adeptum superuixisset, morbo tãdem interijt, nihil prorsus molestiæ à quoquam unquam passus. Erat enim sermone blandus, & aliàs suauis: auaritiæ quoq; morbum doctrinæ præstantia facilè obumbrare poterat. Hæc ad uerbum ex Suida.

Tribunus] tribuni, pen. prod. (φύλαρχος, φύλαρχος,) à tribus. Dictus quòd tũc in tres partes diuisus erat Populus Romanus, & ex singulis singuli creabantur tribuni. Vel quia tribuũ suffragio creabantur, inquit Pomponius de Origine iuris. Vel quia (ut Vegetius ait) tribuebant iura militibus.

Appellantur Tribuni: à quibus quum esset certum auxilium, ita tamen discediturum. Cic. pro Quintio, 15.
Seueri Tribuni. Tacit. lib. 2.
Intercesserunt Tribuni, Vide Intercedo.
Petere auxilium à Tribunis. Cic. pro Quintio, 43.
Tribuni etiam uocati sunt qui Magistratum gerebant, ut regũ tempore, Tribuni celerum qui centurijs præerant.
Tribunus celerum (inquit Pomponius de Origine iuris, L. Necessarium) equitibus præerat, & ueluti secundum locum à regibus obtinebat: quo in numero fuit Iunius Brutus.

Tribuni

Tribuni militares, siue Tribuni militum (χιλιαρχοι,) postea facti sunt in castris, qui parem ferè cum Consulibus haberẽt potestatem, & Imperatori opponebantur pro militibus. Tribunorum militarium, inquit Asconius, duo sunt genera. Alij rufuli dicuntur, qui in exercitu creari solent. Alij sunt comitiati, qui Romæ comitijs designantur. Tribuni militaris officium est, ut miles ueste indutus, armis bene munitus, exercitationis usu & disciplina eruditus incedat. Olim Tribuni militum consulari potestate promiscuè ex Patribus ac plebe creati sunt. Pomponius De origine iuris, L. Necessariam, Quum post aliquot annos plebs contenderet cũ Patribus, et uellet ex suo quoq; corpore Consules creare, & Patres recusarent, factum est ut Tribuni militum crearentur partim ex plebe, partim ex Patribus consulari potestate: biq; constituti sunt uario numero: interdum enim uiginti fuerunt, interdum plures, nonnunquam pauciores. Cice. pro Cluent. 80. Lucan. li. 1. 336. Et cũ Consulibus turbantes iura Tribuni.

Tribuni plebis alij fuerunt, qui in succeßione plebis à Patribus creati sunt anno ferè XVII post exactos reges. Pomponius de Origine iuris, L. Necessarium, Quum plebs à Patribus seceßisset, anno ferè septimo decimo post reges exactos, tribunos sibi in mõte sacro creauit, q esset plebei Magistratus.

Tribunus ple. quem maiores præsidem libertatis, custodemq; esse uoluerunt. Cic. 2. de Lege agrar. 30.

Superare furiosam uim uesani Tribuni plebis. Cicero pro Domo sua, 44.

Improbus Tribunus plebis. Cic. 4. Acad. 114.

Tribuni ærarij dicti sunt, quibus attributa erat pecunia quam militib. redderẽt. Tribuni ærarij (inquit Budæus) hodie dicũtur, quos generales receptores uocãt. Vide Aerarij tribuni.

Tribunitius] Adiect. (δημαρχικὸς,) Quod ad Tribunos pertinet. Cic. 3. de Legib. 32. De tribunitia potestate taceo. Ibidem, 31. Tribunitius mucro. Lucan. lib. 2. 25.

Candidatus Tribunitius. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 10.

Actio Tribunitia. Cic. 2. de Lege agrar. 68.

Vir Tribunitius. Cic. 13. Philip. 368.

Tribunatus] pe. pr. huius tribunatus, tribunatui, m. g. (δημαρχία,) Ipsa Tribunorũ dignitas. Cic. ad Amic. 39. De C. Gracchi autẽ Tribunatu quid expectẽ, non libet augurari.

Fretus sanctitate Tribunatus. Cic. pro Sestio, 68.

Auferre Tribunatum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 4.

Exutus Tribunatu. Tacit. lib. 15.

Inire Tribunatum, Vide Ineo.

Petere Tribunatum ab aliquo. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 4.

Tribuo] tribuis, tribui, tributum, pen. prod. (δίδωμι, πορίτίθημι, ἀφατίθημι, νέμω,) tribuere. Quasi tributum dare. unde simpliciter pro dare ponitur & exhibere. Plin. in Paneg. 152. Tribuas ei successorem.

Alicui tribuere aliquid, pro Imputare & attribuere. Cice. Sed hoc beneuolentiæ eius tribuendum est. Lucret. lib. 2. 194.

Alicui tribuere ut, pro Concedere & permittere. Cic. ad Martium, lib. 11. 27. 11.

Tribuere & concedere. Cic. 1. de Orat. 25.

Alicui tribuere, pro Aestimare aliquem. Cic. 4. Acad. 25. Quibus ille secundum fratrem plurimum tribuebat.

Alicui tribuere ignauiæ. Cic. ad Cælium, lib. 2. 25. 12.

Authoritatem tribuere. Vide Author.

Bona tribuere alicui. Ouid. 2. de Arte, 139.

Fidem sensibus tribuere. Cic. 1. Acad. 60.

Testimonio fidem tribuere. Cic. pro Sylla, 7.

Gratiam inuentoribus. Cic. 4. de Finib. 22.

Honorem. Cic. 3. de Finib. 110.

In duas partes uim loquendi tribuere, Id est distribuere. Cice. 2. de Finib. 28.

In uulgus tribuere. Cic. ad Seruilium, lib. 13. 71. 1.

Laudes tribuere alicui. Propert. lib. 3. eleg. 24. 1.

Misericordiam. Cic. pro Milone, 70.

Nomina deorum tribuere sibi. Ouid. 6. Metam. 18.

Officium alicui. Marcellus Ciceroni, lib. 4. 11. 5.

Operam Reip. Cic. 2. de Diuin. 11.

Palmam mensarum alicui pisci tribuere. Plin. lib. 32. cap. 6. 1.

Pietatem, sanctitatem, religionem, numini deorum tribuere. Cice. 1. de Nat. deor. 5.

Præmium tribuere. Cic. pro Corn. Balbo, 30. Prop. li. 4. eleg. 2. 10.

Præmia beneuolentiæ. Cæsar 8. bel. Gal. 163.

Precibus alicuius aliquid tribuere. Ouid. 1. de Arte, 139.

Primus prato tribuerunt ueteres in agricolatione. Colum. lib. 2. cap. 17. 1.

Priores partes alicui. Cic. ad Q8. fratrem, lib. 3. 20. 6.

Silentium orationi alicuius tribuere. Cic. pro Cælio, 21.

Suauiloquentiam alicui. Cic. de Claris Orat. 29.

Hominum societatem tueri, & suum cuiq; tribuere. Cicero 1. Offic. 24.

Tantum cuiq; tribuendum est, quantum ille quem diligas atque adiuues sustinere possit. Cic. de Amic. 63.

Tantũ tibi tribuo, quantum mihi arrogo. Cic. Sulpitio lib. 4. 1.

Tempus alicui rei. Cic. 2. Off. 5. (10.

Triumphalia alicui tribuere, Vide Triumphus.

Valetudini aliquid. Cic. 1. Tusc. 195.

Veniam. Quint. lib. 7. cap. 5.

Tributum est, impersonale. Cic. 1. Off. 18. Generi animantium omnium à natura tributum est, ut se, uitam, corpusq; tueatur. Idem 4. de Fin. 28.

Tributurus] pe. pro. Part. (δώσων,) Ouid. 9. Metam. 81.

Tributio] Verbale, (νομή,) Cic. 1. de Nat. deor. 71. Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem.

Tributum] tributi, Vide loco suo.

Tribus] huius tribus, fœ. gen. (φυλή, ὀβή, φρατρία, δῆμος, τριττύς,) à tributo dando dicta. Vel quòd ager Romanus primò diuisus in tres partes fuerit, & tres partes populi factæ. Vna Tatiensium à Tatio Sabinorũ rege iam amico post fœdera. Alia Rannium, siue Rannensium à Romulo. Tertia, Lucerum à Lucumone. Varro enim scribit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, hoc est Tuscis auxilia postulasse. Vnde quidam uenit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars urbis est data. Vnde in Vrbe Tuscus dictus est uicus, siue ut aliqui uolunt, à Luco, quem asylum uocauerat Romulus. Ergo in tres partes diuisus erat populus, adeò ut qui ętiã uni præerat parti, tribunus diceretur: & sumptus dati populo, tributa uocarentur. Sed postea aliæ quoq; partes urbis factæ, quæ similiter tribus appellatæ sunt. nam in sex partes fuit distributa ciuitas: in primos, secundosq; Tatienses, Ramnes, Luceres. Quælibet ex tribubus, decem curias continebat, quæ de nominibus Sabinarũ appellatæ sunt. Hæc ex Varrone, Festo, Plutarcho, & Asconio. Dissentit paulùm Liu. lib. 1. 56. scribẽs à Romulo centurias equitũ tres fuisse conscriptas, Ramnenses & Tatienses & Luceres. Nec uidetur existimare totũ populũ in hos fuisse distributũ, sed solos equites. Ibidẽ 191. sic ait, Quadrifariã enim urbe diuisa regionibus collibusq;, quæ habitabãtur partes. Tribus eas appellauit, ut ego arbitror, ab tributo. nam eius quoq; æqualiter ex censu cõferendi ab eodẽ inita ratio est, neq; hæ tribus ad centuriarum distributionẽ numerumq; quicquam pertinuere. Cic. 3. de Legib. 64. Descriptus enim populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad suffragium consilij, quàm fusè in tribus conuocatus.

Certa tribus, certus numerus. Cic. pro Corn. Balbo, 22.

In æarios referri, ac tribu moueri. Cic. pro Cluent. 96.

Tribus

Tribus Terentina, Volitinia. Cic. pro Plancio, 31.

Tribulis] huius tribulis, pen. prod. masc. ge. (φυλέτης, φράτης, φρήτωρ,) Qui ex tribu est. Horat. 1. epist. 13. 3. Vt cũ pileolo soleas conuiua tribulis. Ci. Seruio, lib. 13. 24. 1: Lucio Cossinio amico et tribuli tuo ualde familiariter utor. Terent. Adel. 3. 3. 85.

éstne hic Hegio Tribulis noster? Liu. 2. ab Vrbe, 71. Vetus Claudia tribus, additis postea nouis tribulibus, qui ex eo uenirent agro appellata. Martial. lib. 9. 52.

Nunc anus: & tremulo uix accipienda tribuli.

Qui apud tribules suos plurimum gratia possunt. Cic. de Petit. Consul. 21.

Tribulis & uicinus. Cic. pro Rosc. Amer. 26.

Obseruare tribules. Cic. pro Plancio 35.

Conuiua tribulis. Horat. 1. Epist. 13. 3.

Iudex tribulis. Cic. pro Plancio 36.

Tribuarius] adiect. (φρατερικὸς,) Quod ad tribus pertinet: ut Tribuarium crimen, & tribuaria res. Cic. pro Plan. 37. Itaq; hæsitantem te in hoc sodalitiorũ tribuario crimine ad communem ambitus causam contulisti. Ibidem, 29.

Tributim] pen. prod. aduerb. (κατὰ φυλὰς,) Per singulas tribus. Cic. Attic. lib. 4. 85. 10. Populo tributim domi suæ satisfecerat. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 14. -atqui
Primores populi arripuit, populumq; tributim.

Tributim & centuriatim descriptis ordinib. Cic. pro Flac. 12.

Spectacula sunt tributim data. Cic. pro Murena, 65.

Tributum] tributi, pen. prod. (φόρος, ἔλος, λασμὸς, εἰσφορὰ,) à tribunus Varro dictũ ostendit, quòd ea pecunia, quæ populo imperata erat, tributim à singulis pro portione census exigebatur. Festus, Tributum dictum, quia ex priuato in publicum tribuitur. Sumi postea hoc uocabulum cœpit largius, pro omni munere quod à subditis soluitur. Vlpianus de Verb. signifi. L. Ager, Tributum sanè appellatur ab intributione: uel ex eo quòd militibus tribuatur. Ci. 2. Off. 109. Danda etiam opera est, ne quod apud maiores nostros sæpe fiebat, propter ærarij tenuitatem, assiduitatemq; bellorum, tributum sit conferendum.

Vectigal & tributum. Cic. pro Flac. 35.

Vacuus tributo. Tacit. lib. 12.

Confectio tributi. Cic. pro Flacco, 15.

Leuamentum tributi. Tacit. lib. 17.

Immortalia tributa. Tacit. lib. 20.

Nescia tributa. Tacit. lib. 1.

Conferre tributum, Vide Confero.

Debere tributum alicui. Claud. 3. Paneg. 56.

Exuere tributa. Tacit. lib. 1.

Ferre tributa alicui. Ouid. de Nuce, 18.

Frænare urbem tributis. Stat. 4. Sylu. 1. 8.

Lamentabile tributum pendere. Ouid. 8. Metam. 53.

Petere tributa ex omni gente. Ouid. epist. 4. 11.

Insigne tributum poscere. Stat. 1. Sylu. 4. 18.

Imperare tributum, Vide Impero.

Imponere tributum, Vide Impono.

Indicere tributum populo, Vide Indico.

Inferre tributum, Vide Infero.

Irrogare tributum, Vide Irrogo.

Vocari in tributum. Vlpianus in L. 1. Parag. Si is qui. ff. De exerci. actione.

Tributus] masc. gen. etiam dicitur, (φόρος,) Plaut. Epid. 5. 45. His quibus tributus maior penditur.

Tributorius] Adiect. Vnde Titulus Digestorũ lib. 14. De tributoria actione. Vlp. ibidẽ, L. Illud quoq; Parag. Si cuius dolo malo factũ est, quo minus ita tribueretur: in eũ tributoria datur, ut quantominus tributũ sit quàm debuit præstet.

Tributarius] Adiect. (ὑποφόρος, ὑποτελὴς,) Qui soluendo tributo obnoxius est. Iustin. lib. 1. Sed ciuitates quæ Medorum tributariæ fuerant. Plin. li. 12. ca. 1. 4. tributariũ solũ.

Tabulæ non commendatitiæ, sed tributariæ. Cic. 6. Verr. 130.

Tricæ] tricarum, plur. num. tantum, (τριχοπλέγματα,) Capilli pedibus pullorum gallinaceorum inuoluti.

Tricæ, impedimenta omnia dicuntur, quod tricæ gressum pullorum soleant impedire. Plaut. Curcul. 14. 15. Quòd argẽtum? quas tu mihi tricas narras? Cic. Attic. li. 10. 197. 14. Cuius quidem uirtus mirifica, quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domesticas tricas.

Conijcere se in tricas, Vide Conijcio.

Tricas, pro Re nihili & uana posuit Plautus Rud. 30. 35. Eloquere properè celeriter. L. nummos trecentos. G. tricas.

Tricas & apinas uulgò res futiles ac nugatorias dicebant. Martial. lib. 14. 1. Sunt apinæ, tricæq;, & siquid uilius istis. Adagium ab euentu natum. Nam Tricam & Apinã oppida fuisse quondam Apuliæ, demonstrat Plin. lib. Nat. hist. 3. c. 11. referens Europæ sinus, Diomedes, inquit, ibi deleuit gentes Monadorum, Dardorumq;, & urbes duas, quæ in prouerbij ludicrum uertêre, Apinam & Tricã. Stephanus ostendit Tricam urbem fuisse Thessaliæ, sortitam id nominis à Trica Penei filia. Nonius Marcellus tricas impedimenta & implicationes interpretatur, ἀπὸ τῶν τριχῶν, id est à pilis, quibus inuoluuntur pulli gallinacei. unde dictũ sit extricare & intricare. Lucilius apud eundem tricones appellat, qui nugis homines remorẽtur. Et Tricinus quæstus, pro tardo seu sicco. Et Varro tricas Attellanas, nugas impeditissimas. Equidẽ non negauerim in uoce alluſum ad pilos. Cæterum ab oppido dictum prouerbium, uero propius est. Plin. lib. 8. cap. 48. Ostendit oues laudari solitas breuitate crurum, & uentris uestitu: quibus is nudus esset, eas apinas appellauit, ceu reijculas damnatasq;. Hæc in Chiliadibus Erasmus. Vetus Plinij exemplar in posteriore exemplo habet apicas.

Tricor] tricaris, tricari, Simili figura pro nugas agere dicebant ueteres. Cic. ad Atticum, lib. 15. 327. 5. Quas literas quum è balineo exijssem, accepi, sese de attributione omnia summa feciſſe, Valenum accusat. Tricatur scilicet, ut homo talis. Eidem lib. 14. 317. 4. Publius tecum tricatus est.

Tricastini] pe. pro. (τριναγῖνοι,) Populi sunt Galliæ propè Druentiã fluuiũ. Hinc Tricastinus, adiectiuũ, ut Fines Tricastini. Silius lib. 3. 94. Iamq; Tricastinis incedit finib. agmẽ.

Triceni] pen. prod. (τριάκοντα,) Adiect. plur. num. à triginta, g litera in c mutata: sicut pro uigeni, uiceni. Plin. lib. 9. cap. 3. 1. Anguillæ quoq; in Gange amne tricenos pedes. Ibidem, cap. 36. 1. Latent sicut murices circa Canis ortum tricenis diebus. Sic. Martial. lib. 1. 127.

Tricena mensura. Colum. lib. 3. cap. 3. 7. At siqui cum scientia sociauerint diligentiam, nõ ut ego existimo tricenas uel quãdragenas certè: sed ut Græcinus minimum computãs, Licet, inquit, amphoras uicenas percipient ex singulis iugeribus.

Tricenis tauris. Horat. 2. Carm. ode 14.

Pes tricenus. Author ad Heren. li. 3. 126. Interualla locorũ mediocria placet esse ferè paulò plus, aut minus pedũ tricenũ.

Tricenarius] Adiectiuum, (τριακοταῖνος,) ut Tricenariæ uites. Varro lib. 1. cap. 2. 6. Nónne item in agro Fauentino, à quo ibi tricenariæ appellantur uites, quòd iugerum tricenas amphoras reddut?

Tricenteni] pe. pro. (τριακόσιοι,) Aliud adiect. Idem quod treceni. Colum. lib. 5 cap. 2. 15. Quoniam sex latera sunt, quæ cõsummata fiunt duo millia tricẽteni & quadraginta.

Tricenties] Aduerb. (τριακοσιάκις,) Mart. lib. 5. 69.

Dederas Apici bis tricenties uentri,
Sed adhuc supererat centies tibi laxum.

Triceps]

Digitized by Google

Triceps] *tricipitis,pen.corr.om.ge.(τριϰέφαλος, τριϰάρηνος,)Tria capita habens.Cic.in Orat.90. Quid in uerbis iunctis? quàm ſcitè inſipientem,non inſapientem? iniquum, non inæquũ? tricipitẽ,non tricapitem? Idẽ 1.Tuſc.16. Dic quæſo num te illa terrent,triceps apud inferos Cerberus? Ex poeta.Ouid.8.Metam.39.Tuq; triceps Hecate.*

Triceſimus] *pen.cor.Adiect.(τριαϰοσιός,)Cic.2.Off.40. Triceſimo anno poſt,&c. Et in epiſt.quadam,Triceſimo poſt die.Plin.lib.17.cap.23.2.Ante triceſimum ſextũ men ſem attingi falce uetantur.* Horat.1.Serm.ſaty.9.14.
- hodie triceſima ſabbatha.

Triceſimo quoq; die.Cic.ad Attic.lib.6.117.

Trichia] *trichiæ,(τριχίαι,)Genus piſcis.Plin.lib.9.cap.15. 8.Intrantium Pontum ſoli non reneant trichiæ.*

Trichilum] *trichili,pen.corr.(τρίχειλον,) Vas eſt habens tria labra,è quo liquor efflui poteſt.De quo & apud Cæſarem in Comment.belli Pompeiani, & apud Columellam fit mentio,lib.10.36. Tum modò dependens trichili,modò more cylindri.*

Trichitis] *huius trichitis,pen.prod.(τριχίτης,) Aluminis genus,de quo Plin.lib.35.cap.15.13.*

Trichomanes] *pen.corr.(τριχομανὲς,) Herba quæ Romanis capillaris dicitur,aliqui pinnulam,alij filiculam,aliqui adianton & hanc uocarunt. A luxuria capillitij nomen adipiſcitur.Plin.lib.22.cap.21.12.Duo genera adianti,cãdidius & nigrum breuiusq;.Id quod maius eſt polytrichõ, aliud trichomanes uocant. Vtriq; ramuli nigro colore nitent foliis filicis,ex quibus inferiora aſpera ac fuſca ſunt:omnia autem contrarijs pediculis denſa inter ſe ex aduerſo:radix nulla:umbroſas petras,parietumq; aſpergines,ac fontiũ maximè ſpecus ſequitur,& ſaxa manantia,quod miremur, quum aquas non ſentiat. Idem tamen aliam eſſe ab adianto ſentit,lib.27.cap.13.5.Trichomanes,inquiens,adianto ſimilis eſt,exilius modò,nigriusq;,foliis lenticulæ denſis, amaris,aduerſis inter ſe.Trichomanes hodie,Ruellio teſte, noſtræ uocant officinæ cum ſuis herbarijs polytrichon.*

Tricies] *(τριαϰοντάκις,)Aduerbium à triginta,pro Trigeties.Liu.8.bel.Pun.50.Pecuniæ in ærarium tulerunt ſeſtertium tricies octoginta millia æris.Ci.3.Verr.67.His nominibus ſolis Cn.Dolabellæ H S.ad tricies litẽ eſſe æſtimatam. tricies octies centena uigintiquinq; millia.Pli.li.4.c.16.1.*

Tricies quater centena quinquaginta.Plin.lib.2.cap.108.2.

Triclinium] *triclinij,(τρίκλινος,)Conclaue diſcubitorium dici poteſt.Eſt enim locus in quo diſcumbebant & cœnabãt præcipuè in conuiuium accepti:dictum à tribus lectis,quos ſternebant inter ſe contiguis. nam tres menſas in conuiuio apponere ueteres ſolebant,& iacendo cœnare,ut Turcæ hodie faciunt.τρεῖς enim,tres:κλίνη lectus dicitur. Hinc Horat.1.Serm.ſaty.4.18.*
Sæpe tribus lectis uideas cœnare quaternos,&c. Iuuen.ſaty.5.2.Cic.ad Atticum,lib.13.298.2. Villa ita completa militibus eſt,ut uix triclinium,ubi cœnaturus ipſe Cæſar eſſet,uacaret.

Sternere triclinium.Cic.pro Murena,68.

Triclinium & cubiculũ.Cic.2.de Ora.146. Quãdo tãdẽ Galba de triclinio tuo exibis? Quum tu,inquit,de cubiculo alie

Capax triclinium quindecim conuiuarum, Vide Capax. (no.

Lecti tricliniorum.Cic.4.Verr.132.

Triclinium] *(τρικλίνιον,) Idẽ quod triclinũ:uel quod ad triclinium pertinet.Varro 1.de Re ruſt.cap.13.7.Quo elaborant ut ſpectent ſua æſtiua tricliniaria ad frigus Orientis.Plin.lib.19.cap.39.2. Qua purpura quis non iam, inquit,tricliniaria ſicit?*

Triclinium] *& hoc triclinium,penult.prod. (τρικλίνιον,) Quod ad triclinium pertinet: ut Lectus tricliniaris. Plin.lib.37.cap.2.2.*

Trico] *triconis,maſc.gen.(τρίχων,)Moroſus,& ad ridendum durus,ut ait Nonius.alij exponunt triconem,contentioſum,& litium peramantem.Iulius Capitolinus in Aelio Vero,Fertur & nocte perpete alea luſiſſe,quum in Syria concepiſſet id uitium,atq; in tantum uitiorum Gratianorum et Neronianorum ac Vitellianorum fuiſſe æmulum, ut uagaretur nocte,per tabernas,ac lupanaria,obtecto capite cuculio ne uulgari uiatorio,& cõmiſceretur cũ triconiconib.& cõmitteret rixas, diſſimulans quis eſſet:ſæpe afflictũ liuida facie redijſſe,& in tabernis agnitum quum ſeſe abſconderet.*

Tricoccus] *tricocci,(τρίκοκκος,) Plin.lib.22.cap.21.6. Genera heliotropij duo,Tricoccum,& helioſcopium,&c. Alterum genus quod tricoccum appellauimus,& alio nomine ſcorpiuron uocatur,foliis non ſolùm minoribus, ſed etiã in terram uergentibus.Galenus (Ruellio teſte)communi uocabulo tricoccum quaſi trioſſum aut trigranium ab aliquibus nominatum meminit, quoniam tria intus grana ſiue ligna ſeminis loco,fructus contineat.*

Tricongius] *(τρικόγγιος,) Cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à Prætura ad Conſulatum uſq; peruenerat.Hic enim tribus congijs epotis,ſpectante miraculi gratia Tyberio principe,præclarum cognomen ſibi uẽdicauit.Plin.lib.14.cap.22.6.*

Tricornium] *tricornij: & hic & hæc tricornis & hoc tricorne,(τρίκερως,)Quod tria cornua habet.Plin.lib.8.ca.21.1.Indicos boues unicornes,tricornesq;.*

Tricorpor] *huius tricorporis,pen.corr.Adiectiuum,(τρίσωμος,)Tria habens corpora.Virg.6.Aeneid.58.*
.- & forma tricorporis umbræ.
Silius l.3.85.Geryonis peteret quũ lõga tricorporis arua.

Triculpis] *huius tricuſpidis,pen.corr.(τριγλώχινος,)Adiectiuum,Tres habens cuſpides.Ouid.1.Metam.67.*
- poſitoq; tricuſpide telo
Mulcet aquas rector pelagi.

Tridens] *tridentis, om.ge.(τρίαινα,)Quicquid habet tres dentes.Dicitur etiam Neptuni ſceptrum.Plin.lib.9.ca.15. 7.Thynni à gubernaculis non ſuperantur, ne tridente quidem in eos ſæpius iacto territi.Virg.1.Georg.3.*
- cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percuſſa tridenti.

Sæuus tridens.Virg.1.Aeneid.29.

Sæuit tridenti Nereus.Virg.2.Aeneid.84.

Tridentifer] *penult.corr.(τριαινοφόρος,) Neptunus.Ouidius 8.Metam.120.*
Regna uagæ dixi ſortite tridentifer undæ.

Tridentiger] *pen.corr.Idem.Ouid.11.Metam.41.*
Cumq; tridentigero tumidi genitore profundi.

Triduum] *tridui,(τρίημαρ,)Spatium trium dierum.Terent.And.2.6.9.Nihil hercle,aut ſi adeò,bidui, aut triduũ eſt hæc ſolicitudo.Cic.2.de Legib.90.Cotta cenſet habendas triduum ferias,& porco fœmina piaculum pati.Idem pro Milone,19. Clodius reſpondit, triduo illum,ad ſummum quatriduo periturum.*

Continuum triduum, Vide Contineo.

In triduo hoc, Vide In.

Non intereſt triduum, Vide Intereſt.

Triennis] *& hoc trienne,(τριετὴς,)Trium annorum.*

Triennium] *triennij,(τριετία,)Spatium trium annorum. Cic.4.Ver.34.Trienniũ prouinciam obtinuiſti. Idem 4. Acad.7.Inimicorũ calumnia triennio tardius,quàm debuerat,triumphauit.Ouid.9.Metam.129. Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ. Triennia uocat dictione Latina, quæ*

quæ Græcè alibi trieterica appellat.

Continuum triennium, Vide Contineo.

Triens] trientis, masc. gen. (τριτημόριον,) Genus nummi, tertiam partem assis valens. Iuuen. Saty. 3. 26. Infœlix nec habet quem porrigat ore trientem. Cic. ad Attic. lib. 4. 84. 6. Fœnus ex triente id. Quint. factum erat bessibus.

Lex frumentaria de semissibus & trientibus. Author ad Heren. lib. 1. 21.

Triens, Mensuræ genus quatuor cyathos continens. Pers. Saty. 3. 10. - calidumq; trientem
Excutit è manibus. Propert. lib. 3. eleg. 10. 6. Quum fuerit multis exacta trientibus hora.

Trientes, siue quod idem est Triētalis materia, apud Vitruuiū, nomen habent à mensura, quòd asseres instrumenti eius, trientali, hoc est crassitudine quatuor unciarum essent, siue quatuor pollicum. In mensuris enim uncia pollicem significat. Ex Budæo.

Trientalia] folia, à mensura dicta sunt, quæ amplitudine trientem æquant, hoc est pollices quatuor. Plin. li. 27. ca. 5. 3.

Triental] trientalis, pen. corr. neut. gen. (τριτημορίαιον,) Vasis genus, tertiam partem sextarij capiens. Persius Saty. 3. 10. - calidumq; triental
Excutit è manibus. Nonnulli legunt trientem.

Trierarchus] trierarchi, m. g. (τριήραρχος,) Præfectus trieris. Cic. 3. Ver. 35. Qua de re Caridemū Chium testimoniū priore actiōe dicere audistis, sese quū esset trierarchus, etc.

Trieteris] pen. prod. huius trieteridis, pen. corr. fœm. gen. (τριετηρίς,) Spatium trium annorum. Stat. li. 4. Thebaid. 145. Ludus & atra sacrum recolet trieteris Ophestem. Martial. lib. 6. 37.
Aspicis ut paruus, nec adhuc trieteride plena
Regulus, auditum laudet & ipse patrem. Cic. 3. de Nat. deor. 80. Quinto Nisonatum & Thione, à quo trieterides constitutæ putantur.

Trietericus] pen. corr. Adiectiuum, (τριετηρικός,) Triennalis. A τρεῖς, & ἔτος annus.

Nox trieterica. Stat. 2. Thebaid. 133.

Origa trieterica. Virg. 4. Aeneid. 61.

Sacra trieterica. Ouid. 6. Metam. 118.

Trieterica appellata sunt sacra Bacchi, quæ ei ex India cum uictoria redeunti instituta sunt, tertio quoq; anno celebrari solita, annuis eius orgijs sumptuosiora. Idem & Seruius affirmauit, enarrans illud Virg. lib. 4. Aeneid. 61.
Thyas, ubi audito celebrant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnusq; uocat clamore Citheron.

Trifaux] trifaucis, om. gen. (τρίσομος,) Tres fauces habēs. Virg. 6. Aeneid. 84.
Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Personat.

Trifariam] Aduerbium, (τρίχα, τριχῶς,) tribus modis, siue in tres partes, Suet. in Vitel. cap. 13. Sed uel præcipuè luxuriæ, sæuitiæq; deditus, epulas trifariam semper, interdū quadrifariam dispertiebat. Liu. 5. ab Vrbe 120. Trifariam Romani muniebant.

Trifer] trifera, triferum, pen. corr. (τριφόρος,) Quod ter fructus producit. Plin. lib. 16. cap. 27. Vites quidem & triferæ sunt, quas ob id insanas dicunt, quoniam in ijs alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. Colum. lib. 5. cap. 10. 8. Omnes etiam biferæ & triferæ.

Trifidus] pen. corr. Adiectiuum, (τρίχυλος,) Quod tribus partibus finditur.

Cuspis trifida Neptuni. Claud. de raptu Proserp. 37.

Flamma trifida, Fulmen. Ouid. 2. Metam. 65.

Hasta trifida. Valer. 1. Argon. 129.

Trifolium] trifolij, (τρίφυλλον,) Herba quæ inuenitur cum fragosis locis: efficacissima traditur contra uiperæ uenenū, odoris grauissimi, neq; absimilis bitumini. Et idcirco Græci eam asphaltion appellant: nostri autem propter figurā acutam trifolium uocant: non longis & hirsutis foliis uiret, caulemq; robustiorem facit, quàm pratense. Vide Plinium abundè de hoc tractantem, lib. 21. cap. 21. Est & aliud trifoliū, pratense, à loco in quo frequenter inuenitur, dictum.

Triformis] & hoc triforme, (τρίμορφος,) Tres habēs formas. Canis triformis Cerberus. Senec. Herc. Oetæo, 9. 15. (mauult Diua triformis Hecate. Horat. 3. Carm. ode 22. 1.

Trifur] trifuris, pen. prod. o. g. (τρίφως,) Plus quàm fur, uel maximus fur. Plaut. Aulul. 20. 6. Non fur, sed trifur.

Trifurcifer] pen. cor. Plus quàm furcifer, uel maximus fur. Plau. Aulul. 9. 47. Vituperas me? A. etiā fur trifurcifer. Idē Rud. 18. 27. Tun' trifurcifer mihi audes inclemēter dicere?

Trifurcus] Adiectiuum, (τρίχηλος, τρίδυμος,) Quod tres furcas habet. Colum. lib. 5. cap. 10. 4. Trifurcam maximè ponito, ea extet minimè tribus pedibus. Ibidem, cap. 11. 3. furculi sint bifurci, uel trifurci.

Triga] trigæ, (τέτιππος,) quasi triaga, à tribus equis iunctis: Currus dicitur, qui à tribus equis trahitur. Etsi triga uenierit, retinenda erit tota: & si quadriga, adhibeatur. Vlpian. in L. Aediles. Parag. Si forte. ff. De Aedilit. edicto.

Trigarium] trigarij, (τετιππεῖον,) Trigarium curule certamen. Plin. li. 37. c. 13. 5. Ne equos quidē in trigarijs inferri ullos uernaculis animaduerto. Apud Martianū quoq; Capellā li. 9. qui de Musica inscribitur, Trigariū, inquit, supplicātis semper germanitatis aduenit: hoc est, trigemina, inquit, illa mulier, siue tres in unius nominis uocabulū cōspirantes.

Trigarius] trigarij, (τετιππηλάτης,) Trigarum agitator. Plin. lib. 28. cap. 16. 9. Perunctq; & Neronem principem hac potione recreari solitum, quum sic quoq; se trigario approbare uellet.

Trigemini] pen. corr. pluraliter tantum, (τρίδυμοι,) Plin. de uiris illust. 4. a. Tullus Hostilius quia bonam operam ad uersum Sabinos nauauerat, rex creatus, bellum Albanis indixit, quod trigeminorum certamine finiuit.

Duo uel trigemini. Colum. lib. 7. cap. 6. 6. de capella.

Trigemini, aut gemini. Colum. lib. 2. cap. 1. 3. Trigeminos uocat, quum tres uno partu eduntur.

Natura trigemina. Plin. lib. 15. cap. 28. 5. Quorundam natura trigemina est, corpus, deinde lignum, rursusq; semen in ligno ut Persicis.

Trigemina porta dicebatur Romæ, per quam trigemini fratres Horatij exierunt: sed tertius qui superstes fuit, porta Capena redijt. Liuius, Minutius extra portam trigeminam boue aurato donatus est. Plaut. Capt. 3. 22.

Trigemmis] huius trigemmis, masc. gen. (τρίλιβος,) Colu. lib. 3. cap. 19. 1. Vallis, & uliginosi campi situ serimus etiā trigemmem (scilicet malleolū) qui est paulo minor dodrante, longior utiq; semipede. isq; non ab eo trigemmis dictus est, quòd omnino trium oculorum est, quum ferè circa plagam, qua matri abscissus est, plenus sit gemmarū: sed quod his exceptis, quibus est frequēs in ipso capite, tres deinceps articulos, totidemq; gemmas habet. Plin. lib. 17. ca. 21. 5. Iidem quum decisi, nec intorti trigemmes.

Trigesimus] pen. corr. Adiect. (τριακοστός,) Cic. de Senec. 17. Cuius à morte iam tertius & trigesimus est annus.

Triginta] (τριάκοντα,) Indeclinabile nomen numerale. Virg. 3. Aeneid. 78.
- inuenta sub ilicibus sus
Triginta capitum fœtus enixa iacebit.

Trigla] (τρίγλα,) Genus piscis, qui à nostris mullus dicitur & barbio. Hinc

Trigli-

Digitized by Google

Triglites] *triglitis,pen.pro.(τριγλίτης,)Lapillus qui mul li piſcis colorem habet. Plin. libr.37.cap.11.1.de gemmis loquens, Ab animalibus cognominantur carcinias marini cancri colore,echites uiperæ,ſcorpites ſcorpionis: aut colo re aut effigie,ſcarites ſcari piſcis,triglites mulli.*

Trigon] *trigonis,(τρίγων,)* Pilæ genus. *Mart. lib.12.79. Captabit tepidum dextra,lævâq; trigonem.Idem li. 4.19. Seu lentum ceromateris tepidúmue trigona. Vide Pila trigo nalis,in* Pila.

Trigonus] *trigoni,pen.prod.maſc.gen.(τρίγωνος,)* Trian gulus,triangularis.

Trigonalis *& hoc* trigonale,*penult.prod.* Forma tribus lineis conſtans.

De pila trigonali eſt epigramma Martialis libro 14. 51. Vi de Pila.

Trilibris] *& hoc trilibre, pen. prod.(τρίλιτρος,)quod eſt trium librarum.Horat.2.Serm.ſat.2.7.*
- laudas inſane trilibrem Mullum.

Trilinguis] *& hoc trilingue,(τρίγλωσσος,)* Qui tres lin guas habet,*uel qui unum dicit,& aliud cogitat.*

Os trilingue.Horat.2.Carm.ode 19.7.De Cerbero.

Trilix] *trilicis,pen.prod.(τρίμιτος,τρίπλοῦς,)natura adie ctiuum eſt omnis generis: Trilices ueſtes, quæ ex tribus li cijs uerſicoloribus conſtant. Interdum pro triplici ponitur. Virgilius 3.Aeneid.94.Loricam conſertam hamis,auroq; trilicem. Valer.3.Argon.40.*
Per clypei cædentis opus,partemq; trilicem.

Trimacrus] *(τρίμακρος,)* Pes conſtans ex tribus longis: *ut Virtuti.*

Trimatus] *Vide* Trimus.

Trimeſtris] *& hoc trimeſtre,(τρίμηνος,)* Quod eſt trium menſium.*Plin. 7. cap.15.3.Et hoc tale, tantumq; omnibus tricenis diebus malum in muliere exiſtit, & trimeſtri ſpa tio largius.Idem lib.10.cap.25. Trimeſtres aues,ut turdi.*

Trimeſtres anni apud Arcades.Plin.lib.7 cap.48.3.

Trimetrum]*trimetri,pen.cor.(τρίμετρον,)*Carmen tribus pedibus cõſtans.*Vide Aldi grammatica copioſè de hoc tra ctantia.Horat.de Arte 53. -hic & in Acci*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni. De ſpondeo loquitur in carminibus Iambicis.

Trimodium] *trimodij,(τρίμοδιον,)* Quod tres modios continet.*Plin.libr.33.ca.1.15.Neq; enim aliter potuiſſent trimodia illa annulorum Carthaginem ab Annibale mutti. Plaut.Menæch.2.14.*

Trimodia] *trimodiæ,(τρίμοδιος,)* Nomen eſt uaſis à men ſura trium modiorum:*quam ſatoriam Columella uocat lib. 2.cap.9.7. quoniam ex ea ſatores ſemina iaciunt in ſatio ne,ſeminum.Idem lib.12.ca.50.6. de apparatu oliuitatis, Tum ſcalæ, cordubæ,decẽmodiæ,trimodiæ,ſatoriæ,quibus diſtricta bacca ſuſcipitur.*

Trimus] Adiectiuum.*(τρίετος,)*Quod eſt trium annorum. *Plaut.Rud.18.36.Trima quæ perijt mihi,iam tanta eſſet, ſi uiuit,ſcio.Plin.lib.17.cap.11. 8.Arborem nec minorem bima, nec maiorem trima transferri quidam præcipiunt. Varro 2. de Re ruſt.cap. 7. 2. Videndum ne ſint minores trimæ,maiores decem annorum.*

Equa trima.Horat.3.Carm.ode 11.2.

Trimulus] *pen.cor.Adiect. Diminutiuũ. (τριετίων,)Sueſ. in Auguſto,cap.8.Trimulus patrem amiſit. Sic quidam le gunt,alij uerò,Quadrimus patrem amiſit.*

Trimatus] *huius trimatus,pen.prod.(τριετία,)* Ipſa trium annorum *ætas.Colum.lib.8.cap.5.18.Sum mouebimus au tẽ ueteres,id eſt quæ trimatũ exceſſerunt. Plin.li.8.ca.43. 3.Partus à XXX mẽſe ocyßimus,ſed à trimatu legitimus.*

Trinacria] *(τρινακρία,)Inſula quæ & Sicilia,Sicania,& Triquetra appellatur. à tribus promontorijs dicta eſt Tri nacria,Pachyno ſcilicet,Lilybæo,& Peloro:& ἄκρα ſum mitas.Hinc*

Trinacris] *pen.cor.(τρίνακρις,)*Patronymic. *pro adiecti uo apud Ouidium 4.Faſt.84.*
Terra tribus ſcopulis uaſtum procurrit in æquor,
Trinacris,à poſito nomen adepta loci.Idem 5.Met.70.
- inſula Trinacris.

Hybla Trinacris.Ouid.5.Triſt.eleg.14.5.

Trinacrius] Adiectiuum, *(τρινάκριος,)*Siculus. *ut Aquæ Trinacria.Ouid.epiſt.12.26.*

Iuuenes Trinacrij.Virg.5.Aeneid.60.

Littus Trinacrium.Virg.1.Aencid.40.

Viri Trinacrij.Virg.5.Aeneid.106.

Trinepos]*pen.cor.trinepotis,pen.pro.m.g.(τριτέγγονος,)* Abnepotis filius:*quòd ſit poſt tres à nepote.*

Trinoantes] *(τρινόαντες,)*Britanniæ *inſulæ populi Orien tales,penes lameſam æſtuariũ,ut author eſt Ptolemæus lib. 2.cap.3.Trinobates Cæſar appellat.*

Trinoctium] *trinoctij, (τρινύκτιον,)* Tres noctes.*Gellius lib.3.cap.2.Non enim poſſe impleri trinoctiũ, quod abeſſe à uiro uſurpandi cauſa ex XII. tabulis deberet.*

Trinoctialis] *& hoc trinoctiale, pen. prod.(τρινύκτιος,)* Mart.lib.12.74. *-ſed ipſe diuûm*
Offenſus genitor,trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Trinodis] *& hoc trinode,pen. prod.* Adiectiuum,*(τρίλοβος,)* Trium nodorũ:*ut* Clava trinodis.*Ouid.epiſt.4.23. Oſſa mei fratris claua perfracta trinodi.Idem 1.Faſt.115.*

Trinus] Adiectiu.*(τρεῖς,)* Idem quod tres ſignificat. *Plaut. Bacch.5.40.Etiámne eſt quid porrò? C. hem accipe,tri na hæc nunc erit.Cæſar 7.bel.Gal.186.Milites ſigno dato celeriter ad munitionem perueniunt,eamq; transgreſſi,tri nis caſtris potiuntur.*

Forum trinum Stat.4.Sylu.9.3.

Trini,pro Terni,Suet.in Nerone, cap. 56. Detecta confeſtim coniuratione, pro ſummo numine,trinisq; in die ſacrificijs colere perſeueranit.Id eſt quotidie tribus. Plin. lib. 2. cap. 31.Trinos ſoles antiqui ſæpius uidere.Id eſt tres ſimul.Ibi dem,Lunæ quoq; trinæ apparuere.

Reddere trinas literas.Cic.Attic.lib.11.22.5.1.

Nulla trinis æſtiuis gratulatio.Cic.in Piſonem,77.

Trinundinum] *pen.cor.(τρίτη ἐκκλησία,τρίτη πανήγυ ρις,)* ſiue trinumnũdinum dicebatur dies tertiarum nundi narum, qui prædici antea ſolebat,*ut notior eſſet uniuerſis. Idem enim eſt dicere,*Trinundino,*& tertijs nundinis,& in trinundinum, hoc eſt in tertias nundinas. Sunt qui putent trinundinum eſſe trium dierum ſpatium ad habenda comi tia,creandorum magiſtratuum cauſa. Sed Feſtus ſcribit ne fas eſſe nundinis agi cum populo,quod eſt populum ad con cilium aut comitia uocare. Alij non pro trium dierum ſpa tio,ſed pro loco accipiunt,quòd tribus in locis uno die fie rent comitia, aut tribus diebus uno in loco celebraretur,ut uult Valla lib. 2. Liu. 3.ab Vrbe 144.Poſtquam uerò co mitia decemuiris creandis in trinundinum indicta ſunt. Alij legunt,in trinum nundinum. Cicero pro Domo ſua 43. Si quod in cæteris legibus trinundinum eſſe oporteat, id in adoptione ſatis eſt trium eſſe horarum. Quintilian. lib. 2. cap.4.26.Siue non trino fortè nundino promulgata, ſiue non idoneo die.*

Petere trinum nundinum.Tullius Tironi lib.16.11.6.

Promulgatio trinundinum.Cic.5.Philip.196.

Triobolum] *trioboli, pen.corr. (τριώβολος,)*Tres obolos

ualet. Alio nomine hemidrachmium dicitur. ſenos enim obolos drachma efficit, ut authores ſunt Plinius & Pollux, & alij. Trioboli nota ab altera parte effigiem Iouis, ab altera noctuam habebat: quam illi glaucem appellant. Ex quo factum putat prouerbium Budæus, Noctuam Athenas. Plaut. Bacchid. 5. 26. Negare ſeſe debere tibi triobolum.

Abiudicare ab ſuo triobolum. Plaut. Rud. 23. 99.

Trioboli homo, Nequam et nullius pretij. Plaut. Pœn. 4. 158. Trioboli hominem uocat, ut nauci hominem antiqui dixerunt, & frugi. Dicuntur & diobolares homines.

Triobolaris] *& hoc triobolare, pen. pro.* (τριοβόλιμαῖος,) *id eſt uilis, & pretij trium obolorum.*

Triocla] (τρίοκλα,) *Siciliæ urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 4. hodie Triochala.*

Triones] *pen. prod.* (βόες, ἀρότῆρες,) *quaſi teriones, boues aratorij, Dicti ſunt antiquis. Vnde ſeptem ſtellas Septentriones noſtri ueteres à bobus iunctis appellarunt, ex quibus figurantur. Martial. lib. 6. 58.*

Cernere Parrhaſios dum te iuuat Aule triones,
Cõminus & Scythici ſydera ferre poli. Ci. 2. de Nat. deo. 151. Altera dicitur eſſe Helice

Cuius quidem clariſſimas ſtellas, totis noctibus cernimus,
Quas noſtri ſeptem ſoliti uocitare triones.

Gelidi. Ouid. 2. Metam. 35.

Inoccidui. Claud. de Gigantomachia, 3.

Gemini. Virg. 1. Aeneid. 150.

Pigri. Claud. 6. Paneg. 41.

Scythici. Claud. 7. Paneg. 95.

Triorches] *triorchis, m. g.* (τριόρχης,) *Auis eſt ex accipitrũ genere à teſtium numero, dicta Latinis buteo. Plinius libro 10. cap. 8. 1.*

Triorches, item, Tertium centauri genus. Plin. lib. 25. ca. 6. 6.

Triparcus] *Adiectiuum,* (τρισφειδόμενος,) *Valde parcus. Plaut. Perſa. 7. 14. Nam id demum lepidum eſt, triparcos homines, uetulos, auidos, aridos Bene admordere.*

Tripartitus] *pen. pro. Adiect.* (τριμερὴς,) *ſiue tripertitus, Quod in tres partes diuiſum eſt. Cic. 1. de Inuent. 11. Oratoris ars, & facultas in hac materia tripartita uerſari existimanda eſt.*

Tripartita bonorum ratio. Cic. 1. Acad. 32. Et. 5. Ver. 10. Tripartita cauſa.

Tripartita oratio. Cic. ad Quirites poſt reditum, 13.

Tripartito] *ſiue tripertito, pen. prod.* (τριμερῶς,) *Aduerb. in tres partes. Cic. 5. Tuſc. 57. At diffidat neceſſe eſt, qui bona diuidit tripartito. Liu. 1. bel. Pun. 25. urbem tripartito aggreditur.*

Tripatinum] *tripatini, pen. corr. Plin. lib. 35. cap. 12. 12. Atq; ut luxu authoritas quoq; aliqua contingat figlinis. Tripatinum, inquit Feneſtella, appellabatur ſumma cœnarum lautitia. Vna erat murenarum, altera luporum, tertia myxonis piſcis, inclinatis iam ſcilicet moribus, ut tamen eos præferre Græciæ etiam philoſophis poßimus.*

Tripectus] *tripectoris, pen. corr.* (τρίσωμος,) *Triplex pectus. Lucret. lib. 5. 6. Quidue tripectora tergemini uis Geryonai? Fingunt poetæ Geryonem fuiſſe tricorporem.*

Tripes] *tripedis, pen. cor. m. g.* (τρίπους,) *Quod tres pedes habet. Mart. lib. 12. 28. Ibat tripes grabatus, & bipes mensa. Liu. 10. bel. Maced. 5. Simul procuratum eſt, quòd tripedem mulum Reate natum nuntiatum erat.*

Menſa tripes. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 3.

Tripedalis] *& hoc tripedale, pen. prod.* (τριποδιαῖος,) *à Tripes, quod tres pedes longitudinis habet. Plm. li. 27. ca. 12. 1. Medion fœlix habet iridis ſatiuæ, caulem tripedalem.*

Tripedalis latitudo. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 5.

Altitudo tripedalis. Plin. lib. 17. cap. 22. 1.

Tripedalis parma. Liu. 8. bel. Maced. 94.

Tripedaneus] *Adiect. Idem.* (τριποδιαῖος,) *Cato cap. 45 Tales oleaginas, quas in ſcrobe ſaturum eris, tripedaneas decidito. Plin. lib. 27. cap. 12. 3.*

Triplex] *triplicis, pen. cor. om. ge.* (τρίπλους, τρίπλαξ, τρίμῆνυχος,) *Quod eſt trium plicarum. Horat. 1. Carm. ode 3. 2. Illi robur, & es triplex Circa pectus erat.*

Triplex, pro Tribus aliquando ponitur. Cic. 1. Acad. 28. Fuit ergo iam accepta à Platone philoſophandi ratio triplex.

Anima triplex. Cic. 1. Tuſc. 33. Plato triplicẽ finxit animã, cuius principatũ, id eſt rationẽ, in capite ſicut in arce poſuit, & duas partes ſeparare uoluit, irã & cupiditatem quas locis ſuis diſcluſit: irã in pectore, cupiditatẽ ſubter præcordia

Colore triplici diuerſa licia. Virg. 8. eclo. 15. (locauit.

Deæ triplices, Parcæ. Ouid. 2. Metam. 131.

Forma triplex. Ouid. 9. Metam. 37.

Remittere triplices literas. Cic. Attic. lib. 13. 266. 1.

Muro triplici circundata mœnia. Virg. 6. Aeneid. 110.

Natura triplex animi. Lucret. lib. 3. 48.

Pugna triplex, Quæ fuit facta eſt. Mart. lib. 5. 66.

Triumphus triplex. Virg. 1. Aeneid. 143.

Triplex, pro quodam tabellæ genere, in quo ſcribi epiſtolæ ſolebant. Mart. lib. 14. 6.

Tunc triplices noſtros non uilia dona putabis,
Quum ſe uenturam ſcribet amica tibi.

Triplus] *Adiectiuũ,* (τριπλάσιος,) *Idem quod triplex. Cic. de Vniuerſ. 29. Vnam principio partem detraxit ex toto, ſecundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ eſſet ſecundæ ſeſquialtera, primæ tripla, deinde quartã quæ ſecundæ dupla eſſet: quintam inde quæ tertiæ tripla. Et paulo pòſt, 30. Tripla interualla.*

Triplico] *triplicas, pen. cor.* (τριπλασιάζω,) *triplicare. Plin. lib. 7. ca. 48. 1. Cornici nouem noſtras attribuit ætates Heſiodus, quadruplum eius ceruis, id triplicatum coruis.*

Tripoda] *Vide Tripus.*

Tripolis] *pen. cor.* (τρίπολις,) *Phœniciæ locus, ex numero, dicitur trium urbium, Tyro ſcilicet, Sidone, atq; Arado, ut teſtatur Strabo, Plinius, et Pomponius Mela lib. 1. in deſcriptione Phœniciæ. Hinc*

Tripolitana regio dicta eſt. (τριπολιτικὸς,) *Sunt aũt duæ hoc nomine, Africana ſcilicet, et Syriaca in Phœnice. Oppida tripolis Africanæ ſunt, Abrotonũ, Tophia, & Leptis magna.*

Tripolium] *tripolij,* (τριπόλιον,) *Herba quæ aliàs polium, ut Plinius uult, dicitur. Naſcitur in maritimis ubi allidit unda iterumq; retro cõmeat, neq; in mari, neq; in ſicco planè. Folia ſatis habet arida, ſed craßiora, caulem palmo altũ, in mucrone diuiſum. huius flores tradunt ter in die mutari, cãdidos mane, purpureos meridie, puniceos ſole occidente cõſpici, radice alba, odorata, calidi guſtus. Ruellius.*

Tripondium] *tripondij,* (τρίλιτρον,) *Pondus trium aßium.*

Triptolemus] *pen. cor.* (τριπτόλεμος,) *Celei filius, teſte Seruio, aratri inuentor & agriculturæ. Eleuſin (inquit) ciuitas eſt Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua quũ regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ: filium etiam eius Triptolemum recẽs natum per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutrimit: & eum alatis ſerpentibus ſuperpoſitum, per totum orbem miſit, ad uſum frumentorum hominibus indicandũ. Hactenus Seruius. Author ad Heren. lib. 4. 147. Si Triptolemus quĩ omnibus ſemẽ largiretur, ipſe ab alijs hominib. id*

Arthereus Triptolemus. Stat. 4. Sylu. 2. 8. (mutuaretur.

Triptotum] *penult. producta,* (τρίπτωτον,) *nomen dicitur quod*

Digitized by Google

quod tribus duntaxat casibus declinatur, ut Scamnum.

Tripudium] tripudij, (χορὸς, χορεία, χοροστασία,) Quasi terripauium: sic enim primò dictum est: post terripudium, deinde tripudium est dictum: à pauio, ferio. Vnde tripudia solistima dicebantur auguria quæ fiebant quoties offa quæ pullis dabatur, aliquo modo cadebat in solum, ita enim à solo solistimum, ut à medio mediastimum dicitur. Cice. 2. de Diuina. 111. Quum igitur offa ex ore pulli ceciderat, tum auspicanti tripudium solistimum nuntiabatur. Idem 1 de Diuinat. 53.

Tripudium pro saltatione. Liu. 1. ab Vrbe, 83. Ac per urbem ire canentes carmina cum tripudijs, solennique saltatu iussit.

Citatis celerare tripudijs. Catull. de Berecinth. 58. 6.

Tripudio] tripudias, (χορεύω,) tripudiare, Saltare. Cice. pro Sestio, 77. Sed illum tot iam in funeribus Reipub. exul tantem ac tripudiatẽ, legum si posset, laqueis cõstrimgeret.

Tripus] tripodis, pen. cor. masc. gen. uel tripoda, tripodæ, (τρίπους,) Dicitur omne quod habet tres pedes. Tripodes erant mensæ in templo Apollinis Delphici, quibus superpositæ Phœbades uaticinabantur, ut ait Seruius. Plin. lib. 34. cap. 3. 4. Ex ære factitauere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maximè Apollinis Delphici dicabantur. Cic. 3. de Natu. deor. 55. Ex eo igitur & Lisytio est is Hercules quem concertauisse cum Apolline de tripode accepimus.

Sacri tripodes. Virgil. 5. Aeneid. 22.

Tripodibus Græci donabant uiros fortes: quia nõ facilè succũbant. Virg. 9. Aenei. 54. Et tripodas geminos auri duo magna talenta. Horat. lib. 4. Carm. ode 8. 1.

Donarem tripodas præmia fortium Graiorum.

Triquetra] triquetræ, uel Triquetrum, triquetri, pen. corr. (τρίγωνον,) Figura triangularis, quæ est huiusmodi, Δ. Plin. libro 2. cap. 15. 1. Postea radiorum eius contractu teguntur, & in triquetro à partibus centum uiginti stationes matutinas faciunt. Lucret. lib. 4. 132. Esse triquetra alijs, alijs quadrata necesse est.

Triquetrus] pen. corr. Adiectiuum, (τρίγωνος,) Quod trianguli formam habet. Cæsar 5. bel. Gall. 50. Insula natura triquetra: cuius unum latus est contra Galliam. Colum. lib. 5. cap. 2. 1. Omnis ager aut quadratus, aut longus, aut cuneatus, aut triquetrus.

Prædia triquetra. Horat. 2. Sermon. Saty. 6. 11. Id est Sicula, quòd in tres partes, id est promontoria diducta sit, uel quadras, inquit Porphyrio.

Triremis] huius triremis, pen. prod. fœm. gen. (τριήρης,) Nauis tres remorũ ordines habens. Cæsar 2. bel. Ciuil. 99. Appulsaq; ad proximum litus trireme constrata, & in litore relicta, pedibus Adrumetum profugerat. Cic. 7. Verr. 35. Nauem uerò Cybeam maximam, triremis instar pulcherrimam atq; ornatißimam.

Aerata triremis. Horat. 3. Carm. ode 1. 8.

Bellatrix triremis. Claud. 4. Paneg. 27.

Validæ triremes. Lucan. lib. 3. 106.

Tris] (τρεῖς,) pro tres in accusatiuo, legimus apud antiquos Cic. 4. Acad. 249. Testatur sæpe Chrysippus tris sõlas esse sententias, quæ defendi posßint de finibus. Virgil. 1. Aeneid. 33. Tris notus abreptas in saxa latentia torquet. Quorum autem nominum genitiuus pluralis ante Vm syllabam, i literam habuerit, Accusatiuum, inquit Priscianus per Is loquimur, ut refert Charisius quanquam nostra ætate paßim ab eruditis receptum est, nec minus quorundam maiorum, ut huiusmodi Accusatiui per e diphthongũ scriberentur: quum tamen Velij Longi sententia sit, ut per i solam notentur. Nam & aliquando Quintiliano incommodum per e scribere uisum est. Vide Gel. lib. 13. cap. 19.

Trismegistus] qui etiam ἐρμῆς τρισμέγιστος,) Mercurius, quasi ter maximus dictus, uel ualde maximus, qui fuit nepos maioris Mercurij quẽ fabulantur fuisse filiũ Nili. Hunc tamen secundum adserunt occidisse Argum, Aegyptijsque præfuisse, & leges literasq; tradidisse: sed literarum caracteres, animalium arborumq; figuras habuisse. Hic condidit urbem, quam à se Hermopolim nominauit. Dictus est autem Trismegistus, quòd & philosophus maximus, & sacerdos, & maximus denique rex fuerit. Consueuerunt enim Aegyptij ex omni philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem ut philosophos sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio ministrando superiores omnes reges superauit. Hic primus à Physicis ad diuinorum speculationem se erexit. Primus de maiestate Dei, de Dæmonum ordine, animarumq; mutationibus sapientißimè disputauit. Scripsit multa uolumina quibus arcana mysteria & oracula panduntur. Non enim ut philosophus solùm, sed ut propheta futura sæpe prædicit. Hæc ex Diodoro Siculo.

Trissago] penult. prod. trissagimis, (χαμαίδρυς,) Vulgò Chamædreos, Alij serratam, & ab ea serram muentam dixere, teste Plinio. Carpitur prægnans succo, petrosis gaudet. Officinis Græcum nomen insedit. Querculam uel serratulam uulgus nominat. Ruellius.

Tristega] pen. cor. tristegorum, (τρίστεγα,) Trium contignationum ædificia, siue tres contignationes.

Tristis] & hoc triste, (δύσθυμος, ἄθυμος, ἀλγεινὸς, ἐπίλυπος, σκύθρωπος, ἀμείλιχτος, λευγάλεος,) Mœstus dicitur. Donatus, Tristis animo: Truculentus uultu. Virgil. eclog. 10. 7. Tristis at ille tamen Cantabitis Arcades inquit.

Idem 4. Georgic. 48.

Tristior hybernas cœlo descendit in undas.

Triste silentium, & mœstitia tacita. Liu. 1. ab Vrbe, 127.

Tristis & conturbatus. Cic. 6. Verr. 27.

Triste ac seuerum genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 58.

Suppliciter tristus. Virg. 1. Aeneid. 97.

Cum tristibus seuerè, cum remißis iucundè uiuere. Cicero pro Cælio, 9.

Tristis, Sæuus aliquando dicitur: quod tristitia in fronte hominis, crudelitatis, grauitatis, iræ, minarum, studij, difficultatis indicium est. Virgil. 2. Aeneid. 110. -tristia facta.

Idem 6. Aeneid. 63. Nauita tristis. Et 2. Aeneid. 68. -tristis Erinnys.

Tristis, Grauis. Cic. 6. de Repub. 4. Qui numero optimatum & principum obtulit his uocibus, & grauitatis suæ liquit illum tristem, & plenum dignitatis sonum. Ex Nonio. Plin. in Paneg. 66. Nunquam principibus defuerunt, qui fronte graui et tristi supercilio utilitatib. fisci cõtumaciter adeßẽt.

Tristis, Iratus. Lucilius, Timeo certè ne mihi sit tristior. Afran. epist. lactauit sese, iactet, mihi erit tristior, Nonius.

Tristis, Minax. Virgil. 2. Aeneid. 23.

-isq; adytis hæc tristia dicta reportat. Nonius.

Tristis, Horridus. Martial. ad Scazontem lib. 1. 92.

Amator ille tristium lacernarum.

Acheron tristis, Vide Acheron.

Adulatio tristis. Tacit. lib. 11.

Aegrimonia tristis. Horat. Epod. 17. 16.

Antiquitas tristis & impexa. Tacit. in Dialogo de Oratore.

Arbor tristis aspectu. Plin. lib. 13. cap. 22. 3.

Arma tristia. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 10.

Bellum triste. Senec. Octau. 6. 6. Virg. 6. eclog. 2.

Clades tristis. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.

Cor triste. Virgil. 6. Aeneid. 37.

Digitized by Google

Curæ triſtes. Virgil. 4. Georg. 107.
Damna triſtia. Ouid. 1. Faſt. 12.
Domus triſtis ſine ſole. Virgil. 6. Aeneid. 107.
Exta triſtia, Res triſtes portendentia. Virg. 1. Georg. 97.
Facinus triſte. Ouid. 6. Metam. 125.
Fortuna triſtis. Ouid. epiſt. 3. 9.
Frons triſtis. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 8.
Hyems triſtis. Virgil. 4. Georg. 27.
Ianua triſtiſſima. Ouid. 1. de Remed. amor. 47.
Imago triſtis ponti. Ouid. 11. Metam. 86.
Imago triſtiſſima noctis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 1.
Iræ triſtes, Quæ triſtes faciunt. Virgil. 2. eclog. 3.
Dare ad aliquem literas triſtes. Cic. Att. lib. 7. 143. 1.
Mens triſtis. Ouid. epiſt. 12. 30.
Morbus triſtis. Virg. 4. Georg. 51.
Mors triſtis. Senec. Octau. 4. 1.
Nebulæ triſtes. Stat. 5. Thebaid. 37.
Neſas triſte. Virg. 2. Aeneid. 57.
Nox triſtior quàm tempora Phœbi. Ouid. 2. de Remed. 38.
Nubila triſtia. Ouid. 6. Metam. 138.
Oratio triſtis cui hilaris opponitur. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Ora triſtia. Virg. 2. Georg. 50.
Pœna triſtis. Ouid. 2. Triſt. 99.
Querimoniæ triſtes. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.
Ruinæ triſtes. Virgil. 1. Aeneid. 49.
Senectus triſtis. Virg. 3. Georg. 14.
Sermo triſtis. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 3.
Quid tua ſors? triſtis, atrox. Cic. pro Murena, 39.
Supercilium triſte. Lucret. lib. 6. 238.
Tempus triſte. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 8.
Verba triſtia. Horat. de Arte, 22. Cic. 2. de Finib. 187. Sic enim maiores noſtri labores non fugiendos, triſtiſſimo tamen uerbo ærumnas etiam, in deo nominauerunt.
Vultus triſtis. Ouid. epiſt. 16. 3.
Patrare aliquid triſte. Tacit. lib. 5.
Statuere triſte aliquid. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 24.
Triſtis ad recordationem. Liu. lib. 4. bel. Pun.
Triſtis ſuccus, Amarus. Virgil. 2. Georg. 26. Idem 3. Georg. 90. - amurca triſtis.
Abſynthium triſte, Vide Abſynthium.
Sapor triſtis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 10.
Suauiolum triſti triſtius helleboro. Catul. ad Iuuentium, 94. 3
Triſtis, Doctus. Lucilius lib. 28. Adde eodem triſtis ac ſeuerus philoſophus. Cic. 2. Ver. 19. Iudex triſtis ac integer. Ita Nonius. Ego potius cum Seruio ſeuerum interpretarer. Donatus in illud Terentij in Andria, Triſtis ſeueritas ineſt in uultu: ad laudem interdum, inquit, non ad amaritudinem ſumitur triſtis, citans locum iſtum Ciceronis, Iudex triſtis.
Triſtis, Qui inuitus aliquid facit, nec libenter, authore Donato. Terent. Eunuch. 4. 1. 8. Inuitat triſtis, manſit ibi.
Triſtis, Triſti ſimilis, inquit Donatus. Terent. Eunuc. 3. 5. 48. Heus tu, inquit, Dore, Cape hoc flabellũ, etc. Accipio triſtis.
Triſtius, (ἀθυμώτερον,) Comparatium aduerbium. Cic. de Senect. 61. Facilius in morbos incidunt adoleſcentes, grauius ægrotant, triſtius curantur. Nonius.
Quo facilius, quibus eſt iratior, reſpondere triſtibus poſſit. Cicero Figulo, lib. 4. 13. 15.
Triſticulus] pen. corr. Adiectiuum, (ὑποδύσθυμος,) Aliquantum triſtis. Cic. 1. de Diuinat. 167. Filiolam ſuam Tertiam, quæ tum erat admodum parua oſculans animum aduertit triſticulam.
Triſtitia] triſtitiæ, (ἀθυμίας, δυσθυμίας, ἀνιαρίας, λύπης, ἄχος, ἀνιαρίας, ἀχθηδόνος.) Cic. 4. de Finib. 127. Quam illorũ triſtitiam atque aſperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem ſententiarum, &c.
Imitamenta triſtitiæ. Tacit. lib. 13.
Seueritas & triſtitia. Cic. de Claris Orat. 49.
Triſtitia & Lætitia, contraria. Cic. 2. de Orat. 40.
Temporum triſtitia. Cic. Appio, lib. 3. 8. 31.
Simulata & uerſuta triſtitia. Cic. poſt reditum in Senatu, 11.
Abſtrudere triſtitiam, Vide Abſtrudo.
Compeſcere triſtitiam alicuius. Ouid. 9. Metam. 80.
Condire triſtitiam, Vide Condio.
Contorquere aliquem ad triſtitiam, Vide Contorqueo.
Contrahere triſtitiam, Vide Contraho.
Receſſus ſolis quaſi triſtitia quadam contrahit terram. Cic. 2. de Nat. deor. 147.
Deducere à triſtitia & acerbitate. Cic. 2. de Orat. 184.
Finire triſtitiam. Horat. 1. Carm. ode 7. 4.
Mitigare triſtitiam. Cic. 2. de Orat. 131.
Tradere ſe lachrymis ac triſtitiæ. Luceius Tul. M. F. li. 5. 14. 4.
Triſtificus] pen. cor. Adiect. (ἀλγύνω,) Quod triſtitiam affert. Cic. 1. de Diuinat. 21.
Triſtificas certant Neptuno reddere uoces. Ex poeta.
Promere uoces triſtificas. Cic. 1. de Diuinat. 39. Ex poeta.
Triſulcus] Adiect. (τριγλῶχιν,) Id eſt triſidũ: hoc eſt tres acies habens, & à tribus partibus ſcindens.
Fulmina triſulca. Senec. Herc. Oetæo, 17. 3.
Ignibus triſulcis armata dextra Iouis. Ouid. 2. Metam. 170.
Linguis micat ore triſulcis. Virg. 2. Georg. 88.
Tela triſulca Iouis. Ouid. 23. Amor. eleg. 5. 11.
Tritanus] pen. pro. (τριταῖος,) ut author eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator fuit, qui in ludo gladiatorio Samnitiũ armatura celebris, & rectos & trãſuerſos cancellatim toto corpore habuit neruos, in brachijs etiam manibuſq;. Hic omnes aduerſarios leui tactu, ac penè ſecuris congreſſionibus uicit. Filiũ habuit Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocãtem ita ſpreuit, ut inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito uno in caſtra Imperatoris ſui reportauerit. Huius & meminit Plinius lib. 7. cap. 20.
Tritauus] tritaui, pe. co. m. g. (τέτταρπος,) Plau. Perſ. 3. 4. Pater, auos, proauos, abauos, atauos, tritauos. Paulus de gradib. affinitatis, Tritauus aũt is eſt patris & matris atauus, auui uel auiæ abauus, proaui uel proauiæ auus, abaui uel abauiæ auus, ataui uel atauiæ pater, dictus quaſi tertius auus.
Triticum] tritici, pe. cor. (πυρὸς, σῖτος,) genus frumẽti dictũ, ut ait Var. de Lin. Lat. quod ex ſpicis teratur. Pli. li. 18. ca. 7. 14. Tritici genera plura quæ fecere gẽtes, Italico nullum equidẽ cõparauerim cãdore ac põdere, quo maximè decernitur, mõtanis modo cõparetur Italiæ agris externũ, in quo principatũ tenuit Bœotia, deinde Sicilia, mox Africa. tertiũ põdus erat Thracio Syrioq;, deinde Aegyptio. Ruellius, Triticũ omne radicib. multis ac prætenuibus exit, ſolio uno, germinib. omnino multis, ſed quæ in ramos brachiari nõ poſſit, ariſtas ex ſe mittit, & in herba per hyemẽ eſt. Remollito autẽ cœlo, culiculus de medio aſſurgit, cuius tertio aut quarto genu ſpica geritur nõ prius euidẽs quàm follicu lo incluſa quæ gloma dicitur. Cõſummato eo flos erumpit, quarto aut quinto pòſt die ac totidẽ ferè diebus, plurimũq; ſeptẽ durat. Varro quindecim dieb. frumẽtũ in uaginis eſſe dicit, quindecim florere, quindecim areſcere, poſt florẽ craſſeſcit, inquit Theophr. maturaturq; intra quadrageſimum diẽ, quũ tardiſſimè octauo ab ſatu mẽſe plurima parte metitur, Aegyptijs, ut aiũt, ſeptimo. Foliũ tritico arundineũ, anguſtius tamẽ quàm hordeo: caulis quoq; leuior & lentior, nec permde fragilis. triticũ multis integitur tunicis, hordeũ nullis. Culmus tritico altior eſt, quàm hordeo, ſpica quoq; remotior

Digitized by Google

remotior à folio, paleâ suauior, mollior, succosior. Incondita tritico spicæ, explanatæq; hordeo in uersus dispositæ. Vtriq; culmus spicam sustinet, quæ & spicus & spicum à Cicerone dicitur in Arato. spicâ, granum & aristam.

Triticeus] Adiect. (σιτινὸς,) ut Messis triticea. Virg. 1. Georg. 44. Ouid. 5. Metam. 98.

Fœtus triticei. Ouid. 1. Fast. 139.

Tritium Metallum, (τρίτιον μέταλλον,) Hispaniæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. hodie Tafalla.

Triton] huius Tritonis, pen. prod. (τρίτων,) inquit Seruius, deus marinus, Neptuni & Salatiæ deæ marinæ filius, ab aqua salsa dictæ. Hæc Seruius enarrans hunc locum Virgil. 1. Aeneid. 30.

Cymothoe simul, & Triton adnixus acuto
Detrudunt naues scopulo, &c. Meminit Cic. 1. de Nat. deo. 106. Hic Neptuni tubicen esse fertur, cui mandat, ut receptui canat, fluuiosq; in suos fontes reuocet. Idem Attico lib. 2. 24. 2. Non modò de Cynico Consulari, sed ne de istis quidem piscinarum Tritonibus poterit se iactare.

Cæruleus Triton. Ouid. 1. Metam. 67.

Canorus Triton. Ouid. 2. Metam. 2.

Citi Tritones. Virg. 5. Aeneid. 165.

Ingens Triton. Valer. 1. 136.

Maritimus. Cic. 1. de Nat. deor. 106.

Rapidi Tritonis hera Minerua. Catul. Argon. 59. 79.

Triton Africæ minoris fluuius & lacus, cuius meminit Plin. li. 5. cap. 4. Herodotus li. 4. in palude insulam esse ait, ubi uestigia sunt euidentia, Iasonem aliquãdo in his fuisse. Amnis ipse Triton in Syrtim minorem egreditur. Ptolemæo libr. 4. cap. 3. Alij alijs in locis paludem hanc statuerunt, ut bellè Plinius obseruauit.

Tritonia] uel Tritonis, (τριτωνία,) id est Minerua, quòd temporibus Ogygij, regis ad Lacum Tritonis uirginali primum habitu apparuerit. Vbi ait Herodotus uirgines annis singulis se purgare lampadibus & lignis in ueneration em Palladis. Diodorus scribit dictam Tritoniam à Cretæ filio Tritone. Lucan. lib. 9. 71. Lucret. lib. 6. 151.

-Palladis ad templum Tritonidos almæ.

Armipotens Tritonia. Cic. antequam iret in exil. 15.

Audax Tritonia. Stat. 10. Thebaid. 178.

Sæuæ Tritonidis arx. Vir. 2. Aeneid. 46.

Virgo Tritonia. Stat. 1. Sylu. 1. 8.

Tritonis] pen. prod. Tritonidos, pen. corr. patronymicum fœm. (τριτωνὶς,) ut Arx Tritonis. Ouid. 2. Metamor. 159 Intelligit Athenas.

Palus Tritonis. Silius lib. 3. 68.

Tritoniacus] pe. cor. (τριτωνιακὸς,) Adiect. Oui. 15. Metam. 72. Quum Tritoniacam nouies subiere paludem.

Tritura] Trituro, Tritus, Vide Tero.

Triuia] (τριοδῖτις,) dicta est Diana, quòd triuijs præesset, propter quod tres facies habere fingebatur. Virg. 4. Aenei. 102. -tria uirginis ora Dianæ. Ouid. 1. Fast. 29.

Ora uides Hecates in tres uergentia partes,
Seruet ut in ternas compita secta uias.

Ara Triuiæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 15.

Sacerdos Triuiæ. Virgil. 6. Aeneid. 7.

Potens Triuia. Valer. 3. Argon. 64.

Virgo Triuia. Lucret. lib. 1. 17.

Triuenefica] triueneficæ, pen. corr. (τριοφαρμακεύτριαι) Maximè uenefica. Plaut. Aulul. 5. 8.

Mirum quin tua nunc me causa faciat Iuppiter
Philippum regem, aut Darium triuenefica.

Triuium] triuij, (τρίοδος,) Locus è quo trium uiarum iter fieri potest: uel spatium quod est inter tres uias, quemadmodum quadriuium, in quem permulti propter tot uiarũ concursum affluere solẽt. Catul. Omnibus in triuijs uulgetur fabula passim. Cic. 1. de l. Agraria, 4. Vt in atrijs auctionarijs potius quàm in triuijs aut in compitis auctionentur.

Arripere maledictum ex triuio. Cic. pro Murena, 11.

Triuia erant etiam rusticorum sacris attributa. nam illic oues cædebantur, & serta appendebantur. Tibullus lib. 1. 3.

Nam ueneror: seu stipes habet desertus in agris,
Seu uetus in triuio florida serta lapis.

Triuialis] & hoc triuiale, pen. prod. Quod in triuio fit, uel quo in triuijs utebantur, ut Verba triuialia, id est inculta, & parum elegantia. Sueton. de Claris Rheto. 3. Tum ne usquequaq; scholasticus existimaretur, circuncisè ac sordidè, & tantummodo uerbis triuialibus egit.

Carmen triuiale. Iuuen. Saty. 7. 6.

Triuialis scientiæ magistri à Quintiliano dicuntur, qui in triuijs docent.

Triuialis lingua, Vulgaris, qua in triuijs pueri grammaticam discentes utebantur.

Triuialiter] pen. cor. Aduerbium, Quod significat passim.

Triumphus] triumphi, masc. gen. (θρίαμβος,) Quidam Græcum putant: nam θρίαμβον appellant Græci: nos aspiratione ex prima in nouissimam syllabam translata, & b, mutata in p, dicimus triumphum. Varro, à Baccho huius rei inuentore tractum nomen putat. Tranquillus dici existimat triumphum, quia qui triumpharet, triplici iudicio honoraretur: primò enim exercitus de triumpho decernendo duci iudicabat, secundò Senatus, tertiò populus. Erat autem triumphus omnium honorum, qui à Populo Rom. dari solebat, maximus: nam illa pompa solennis erat, quæ fiebat redeuntibus in urbem cum uictoria.

Qui triumphabant apud Romanos, equis albis uchebãtur curru inaurato, capite coronato lauro: & ante ipsum triumphantem uictus hostis oneratus colla catenis: & præeunte Senatu Capitolium ascendebant ad templum Iouis optimi maximi, ubi mactato tauro albo domum redibant. Cic. in Pisonem, 47. Dißeres de triumpho: quid tandem habet iste currus? quid uincti ante currum duces? quid simulachra oppidorum? quid aurum? quid argentum? quid legati in equis et Tribuni? quid clamor militum? quid tota illa pompa? mania sunt ista mihi crede, delectamenta penè puerorum.

Is demum est mea sententia iustus triumphus ac uerus, quum bene de Repub. meritis testimonium à consensu ciuitatis detur. Cic. 14. Philip. 393.

Dies triumphis terra Aphrica. Virgil. 4. Aeneid. 8.

Castrensis triumphus, Vide Castrum.

Fœlices triumphi. Claud. de bel. Getico, 129.

Ingens triumphus. Senec. Herc. Oetæo, 6. 29.

Insignis triumphus. Claud. 1. in Ruffin. 11.

Læti triumphi. Ouid. 13. Metam. 51.

Laurigeri triumphi. Claud. 6. Paneg. 3.

Magni triumphi. Horat. 1. Carm. ode 2. 10.

Magnificus triumphus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 6.

Naualis triumphus, Vide Nauis.

Opimus triumphus. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.

Præclarus triumphus. Claud. 3. de raptu Proserp. 66.

Sacer triumphus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 10.

Superbus triumphus. Horat. 1. Carm. ode 37. 7.

Agere triumphum. Ouid. 15. Metam. 152.

Agere triumphum de aliqua re. Cic. 7. Verr. 79.

Agere triumphũ iustißimũ ex inimicis. Cic. Appio, li. 3. 10. 4

Deportare triumphum, Vincere: uictorum enim proprium erat quum in urbem redijssent. Cic. 1. Offic. 111.

Ducere aliquem in triumpho, Plin. lib. 7. cap. 43. 1.

Digitized by Google

Ducere per triumphum. Cic. 7. Verr. 54.
Frequentare triumphum. Liu. lib. 6. Decad. 4.
Habere triumphos, pro Triumphare. Cic. pro Corn. Balbo, 6.
Triumpho] triumphas, (θριαμβέυω,) triumphare, Triumphum agere. Cic. 2. de Finib. 105. Bella magna gesserat is, bis Consul fuerat, triumpharat.
Amplissimè & honestissimè triumphare. Cic. pro Murena, 13.
Triumphauit Achæos, Id est uictis Achæis, triumphauit. Plin. de Viris illustr. 61.
Gloriosè triumphare. Cic. Cælio, lib. 2. 11. 6.
Triumphare de. Cic. de Senect. 50. Curius quum de Samnitibus triumphasset.
De sententia alicuius triumphare. Cic. Att. lib. 7. 121. 12.
Amor de me triumphat. Propert. lib. 2. eleg. 9. 8.
Triumphare ex aliquo. Plin. lib. 7. cap. 43. 3.
Triũphari, impersonale. Liu. 3. ab Vrb. 270. Tũ primùm sine autoritate Senatus, populi iussu triũphatũ est. Ci. 2. Offi. 39
Triumphare, Exultare, & sibi placere. Cæsar, Quod euenisse nobis gaudeo & triumpho. Terent. Heaut. 4. 2. 5.
Triumpho, si licet me latere, tecto abscedere.
Triumphare & gaudere, Vel Triũphare gaudio. Cic. Ad Att. li. 9. 189. 2. Atq; ego quũ ex ipsa re magnã capio uoluptatẽ tum meũ factum probari abs te triumpho & gaudeo. Idem pro Cluent. 10. Tum uerò illa egregia ac præclara mater palàm exultare lætitia, ac triumphare gaudio cœpit.
Triumphat oratio mea, & exultat. Cic. 2. in Catil. 26.
Lætari & triumphare in omnium gemitu. Cic. 7. Verr. 94.
Triumphans] triumphantis, Participium. Ci. 14. Philip. 393. Quum hesterno die propter eorum res gestas me ouãtem & propè triumphantem Populus Romanus in Capitolium domo tulerit.
Equi triumphantes. Ouid. 2. de Ponto eleg. 8. 8.
Triumphatus] pen. prod. Participiũ, (θριαμβευτὸς) De quo triumphatum est. Virg. 4. Georg. 7. Bisq; triumphatas utroq; ab littore gentes. Plin. lib. 5. cap. 5. 6. Omnia armis Rom. superata, & à Cornelio Balbo triumphata.
Triumphatus, huius triũphatus, pen prod. m. g (θριαμβευτὴς,) Plin. Ne triumphatu suo nimis superbiat Antonius.
Triumphator] pen. pro. huius triũphatoris, m. g. (θριαμβευτὴς,) Qui triumphat, uel qui aliquando triumphauit.
Triumphalis] & hoc triumphale, pe. pro. (θριαμβικὸς,) Qui ad triumphũ pertinet. Vnde triumphales coronæ quibus imperatores in triũphis coronabantur. Pli. li. 22. ca. 3. 1
Cœnæ triumphales. Plin. lib. 9 cap. 55.
Currus triumphalis, Super quem sedebãt triumphantes. Plin. lib. 7. cap. 26. 2.
Fronde triumphali uinctus tempora. Ouid. ad Liuiam, 67.
Habitus triumphalis. Quintil. lib. 10. cap. 7.
Imagines triumphales. Horat. Epod. 8. 3.
Laurus triumphalis. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 1.
Porta triumphalis Romæ dicta, quòd per eam triumphantes uictores in urbem deducerentur. Cic. in Pisonem, 43.
Prouincia triumphalis, propter quam deuictam imperator triumphum reportauit. Cic. in Pisonem, 34.
Statua triumphalis. Plin. epist. 3. lib. 2. a. Id est in habitu triumphantis. Lege Plinium lib. 34. cap. 4. de honore statuarũ.
Tituli triumphales. Iuuen. Saty. 1. 13.
Vehicula triumphalia. Cic. in Pisonem, 48.
Vestes triumphales, Quæ triumphantium erant: quemadmodum & aurum triumphale, et habitus triumphalis dicitur. Plin. lib. 8. ca. 48. 6. Pictas uestes iam apud Homerũ fuisse unde triumphales natæ. Idem lib. 9. cap. 36. 3. De purpuræ succo, seu colore purpureo, Dijs aduocatur placandis, omnemq; uestem illuminat, in triumphali miscetur auro.
Vir triumphalis, Qui triumphauit, quemadmodum Consularis, qui Consul fuit. Suet. de Augusto. Liu. 5. ab Vrbe, 178.
Bis triumphalem fieri. Cic. in Salust. 13.
Triumphalia] triumphaliorũ, (θριαμβικὰ,) Ipsa triumphatio, ut Tribuere alicui triumphalia. Tacit. lib. 4.
Triumphalia ornamenta, quæ fauore principum concedebantur ijs qui nõ triumphassent, quorum sæpe fit mentio apud Tacitum. Interdum uerò sine substantiuo ponitur, ut apud Plinium in Paneg. 146. Licet alteri uestrum triumphalia filij uirtus, cœlum alteri dederit.
Triumuir] triumuiri, pe. cor. m. g. (ἓις τῶν τριῶν,) Nomẽ magistratus Romani, quem tres collegæ administrabant.
Triumuiri ecquando nisi per XXXV tribus creati sunt. Cicero 2. de l. Agraria, 31.
Triumuiri triplices fuere: Capitales, Mensarij, Nocturni.
Capitales triumuiri (inquit Pomponius De orig. iuris, l. Necessarium. §. Eodem tempore,) constituti sunt: qui carceris custodiam haberent: ut quum animaduerti oporteret, interuentu eorum fieret. Valer. lib. 5. Tam admirabilus spectaculi nouitas ab ipso custode ad triumuirũ, à triumuiro ad prætorem, à prætore ad consilium iudicum perlata. Cic. in Orat. 87. Planeq; Duorumuirorũ iudiciũ, aut Triumuirorũ capitaliũ, aut Decemuirorũ litib. iudicandis dico nunquã.
Mensarij triumuiri. Liuius, Triumuiri mensarij creati sunt: hiq; nummularijs & monetæ omnis generis & formæ cusoribus præerant.
Nocturni triumuiri. Cornelius Tacitus, Triumuiri nocturni, quòd ad incendium in sacra uia ortum tardè uenerant, à Tribuno plebis die dicta damnati sunt.
Epulones triumuiri. Liuius 3. bel. Maced. Romæ eo primùm anno triumuiri epulones facti C. Licinius Lucullus, T. Romuleius, qui legem de creandis his tulerat, & P. Porcius Lecca. His triumuiris, item ut pontifici lege datum togæ prætextæ habendæ ius.
Monetales Triumuiri, Vide Moneta.
Triumuiratus] huius triumuiratus, pen. pro. m. g. (ἀρχὴ τῶν τριῶν,) Ipsum Triumuirorum officium. Cic. de Clar. Orat. 60. Qui quidem in triumuiratu iudicauerit contra P. Africani auunculi sui testimonium.
Triumuiralis] pen pro. Adiect. Horat. Epod. 4. 3.
Sectus flagellis hic triumuiralibus
Præconis ad fastidium.
Triuncis] & hoc triunce, (τριούγκιον,) à tribus uncijs dicebatur quadrans. Vnde triuncium, quod triũ unciarum est. Plinius lib. 33. cap. 3. 7. Quadrans antea triuncis uocatus, à tribus uncijs.
Trixago] trixaginis, f. g. (χαμαίδρυς,) Eadem herba quæ trissago. Vide supra.
Troas] huius Troadis, pen. cor. (τρωὰς, τρωϊὰς,) Asiæ regio Hellesponto adiacens, eadem quondam Aeolis & Mysia appellata, authore Plinio lib. 5. cap. 30. Mela lib. 1. Proxima, inquit, regio, ex quo ab Aeolis incoli cœpit, Aeolis fuit, ante Mysia, & qua Hellespontũ attingit, Troianis possidentib. Troas fuit. Hactenus Pomponius. Ptolemæus minorem Phrygiam appellat. Homerus ab Aesapo usq; ad Cayci fluminis ostia eius fines produxit. In ea Ilion, quæ & Troia mille quingentis passibus à portu distans, omnium quæ sub sole sunt nobilissima. Ciuitates Troadis nobiliores, Dardanum, Simoentis fluminis ostia, Antandrus, Smyrna, Clazomene, Ephesus, Milemaus, Pergamus, Tyatyra, Philadelphia, Laodicia, Antiochia. Montes clari, Ida & Tmolus.
Troas, Patronymicum: fœ. pro gentili. Virg. 5. Aeneid. 123.
At procul in sola secretæ Troades acta
Amissum Anchisen flebant. Hoc est Troianæ mulieres.

Thochæus

Digitized by Google

Trochæus] *trochæi, masc. gen. (τροχαῖος,) Pes celer, & ludibilis, quòd rotatim & celeriter diceretur. nam τροχὸς, Latinè rota dicitur. A Mercurio repertus. tenet locum ultimum in carmine hexametro, constatq; ex duabus syllabis, prima longa & ultima breui. Vel dicitur, ἀπὸ τοῦ τρέχειν, id est à currendo: quia cursum suum habet de longa syllaba in breuem. A Græcis τροχαῖος appellatur. Cic. 3. de Orato. 100. Quum sint numeri plures, iambum & trochæum frequentem segregat ab oratore Aristoteles.*

Trochæus qui est eodem spatio quo choreus, cordax ab Aristotele appellatur. Cic. in Orat. 112.

Trochæus qui temporibus & interuallis est par iambo. Cic. in Orat. Cordex trochæus, Vide Cor.

Trochilos] *(τρόχιλος,) Parua auis, rexq; auium dicitur, qui alio nomine regulus appellatur, siue ut Suetonius ait, regaliolus. Plin. lib. 10. cap. 74. Aquilæ & trochilus, si credimus, quoniam rex appellatur auium. Idem lib. 8. ca. 25. 2. Auis quæ trochilos ibi uocatur, rex auium in Italia, &c.*

Trochiscus] *Vide Trochus.*

Trochlea] *trochleæ, Totam illam machinam significat, quæ continet rotulam, & axiculum per rotulam traiectum, circa quem rotula uersatur: & præterea ductarium funem, qui circa orbiculum æneum currit: qualem in puteis uidemus. Huiusmodi meminit Cato de Re rustica, in instrumento torcularis, in quo suculas quinq;, funes ductarios quinq;, trochleas decem oportere esse tradit. Idem cap. 33. Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus sparteis ducantur. Hæc Budæus. Lucret. lib. 4. 183.*

Multaq; per trochleas, & tympana pondere magno
Commouet, atq; leui sustollit machina nisu.

Trochleis pituitam adducere. pro Difficulter expuere, metaphoricè dixit Quintilianus lib. 11. cap. 3. de pronuntiatione. Budæus.

Trochum] *trochi, Genus sellæ, teste Festo.*

Trochus] *trochi, m. g. (τροχὸς, τρόμβος,) Turbo quo lusitant pueri. A rotãdo dictus. nam τρέχω, curro significat. Et trochus rota, reuolutio: quæ rota, inquit Acron, à ludentib. pueris scutica agebatur. Mart. li. 14. 137. Inducenda rota est, das nobis utile munus: iste trochus pueris, at mihi cantus erit. Horat. de Arte, 77. Indoctusq; pilæ, discive, trochive Græcus trochus. Horat. 3. Carm. ode 24. 12. (quiescit:*

Trochiscus] *trochisci, masc. gen. Diminutiuum, (τροχίσκος,) Parua rota. Vnde compositiones quædam medicorum in formam rotulæ, trochisci dicuntur. Latini Pastillos uocãt teste Celso lib. 5. cap. 17.*

Trochulus] *trochuli, pen. cor. m. g. (τροχίδιον,) Aliud diminut. Plaut. Amph. 3. 144. Tũ meo patri aũt trochulus in erit aureus sub petaso. Exẽplaria deprauatè legunt torulus.*

Trœzen] *huius Trœzenis, (τροιζῆν,) uel Trœzene, Trœzenes, pen. prod. trisyllabum, fuit oppidum Peloponnesi in sinu Argolico, à Trœzene filio Pelopis. In eo educatus fuit Theseus. Est & Trœzena regia in minore Asia, à qua Trœzenij, populi sunt appellati. Meminit Cic. 3. Off. 62. Ouid. epist. 4. 22. Hic tecum Trœzena colam Pittheia regna.*

Alta Trœzene. Ouid. 2. Fast. 55.

Trœzenius] *Adiectiuum, (τροιζήνιος,) ut Heros Trœzenius. Ouid. 8. Metam. 114.*

Trœzenij] *populi, (τροιζήνιοι,) fide societatis Atticæ illustres, ut inquit Pomponius Mela, in ipsa Chersoneso siti, ad quos recto cursu ex Piræeo cõmodissima nauigatio est. Eo igitur tẽpore quo Xerxes cũ tantis copijs in Græciam traiecit, quum Themistoclis oraculũ interpretantis sententia ualuisset, ut terra relicta, mari se concrederent: iuuentutẽ omnem Athenienses in triremes imposuerunt, plurimi uerò parentes & uxores in Trœzenem, Trœzenijs eos humanissimè suscipientibus. Decreuerunt enim ut hi publicè alerẽtur, duobus obolis in singulos distributis: pueriscq; facta potestas ut undecunq; liberet, poma acciperẽt: & pro his eruditiõis, magistris merces persoluta est. Eius decreti author Nicagoras fuisse traditur. Hactenus in Themistoclis uita Plutarch.*

Troglodytæ] *pen. cor. (τρογλωδῦται,) populi Aethiopiæ, nullarum opum domini, inquit Mela lib. 1. strident magis, quàm loquantur. Specus subeunt, aluntur q; serpentibus Meminit Cic. 2. Off. 139.*

Troia] *(τροία,) teste Liuio de bello Macedonico li. 7. Regio est minoris Asiæ, in qua fuit Ilion ciuitas cantatissima: nonnunquam tamen pro ipsa urbe Troia ponitur. Ouid. epist. 1. 1. Troia iacet certè Danais inuisa puellis. Troia dicebatur, à Troe rege: antea Teucria à Teucro, & Dardania à Dardano. Scribiturq; Græca diphthongo, nec diuiditur i consona: adiectiuum uerò o & i uocales, & diuisæ. Et quãq; prouinciam significat, principale nomen est, & breuis est Tro. Quando autem non est principale, & derivatio est, et Tro longa est. Virg. 2. Aeneid. 153.*

- & Troia gaza per undas.

Author Troiæ Cynthius. Virg. 3. Georg. 8.

Domitor Troiæ Vlysses. Horat. 1. epist. 2. 4.

Alta Troia. Horat. 4. Carm. ode 6. 1.

Laomedontea Troia. Virg. 1. Georg. 101.

Magnæ Troiæ uastator Achilles. Stat. 2. Achill. 64.

Neptunia Troia. Virg. 2. Aen. 125. Troia hæc fiunt adiectiua.

Tros] *(τρώς,) Qui ex Troia est. Virg. 1. Aeneid. 116.*

Tros, Tyriúsue mihi nullo discrimine agetur. Ibidem, 6. 11.

- cessas in uota precesq;
Tros, ait, Aenea, cessas? & c.

Troianus, Troiana, Troianum, penul. product. (τρωϊανός,) ut Troianas opes.

Aceστes Troianus, Vide Aceστes.

Arma Troiana. Virg. 9. Aeneid. 37.

Bellum Troianum. Horat. de Arte, 30.

Equus Troianus. Cice. pro Murena, 71. Intus intus inquam est equus Troianus, à quo nunquam me Consule Dormientes opprimemini.

Gens Troiana. Virg. 4. Aeneid. 84.

Iuuentus Troiana. Virg. 1. Aeneid. 95.

Vrbs Troiana. Virg. 1. Aeneid. 126.

Ferocitas Troianorum. Cic. 2. de Diuinat. 123.

Troicus] *Troica, Troicum, pen. corr. (τρωϊκός,) ut Troica castra, apud Virgilium.*

Bellum Troicum. Cic. Luceio lib. 5. 12. 6.

Ensis Troicus. Ouid. epist. 7. 37.

Fata Troica. Ouid. epist. 1. 6.

Tempus Troicum. Cic. de Claris Orat. 19.

Troius] *Troia, Troium: trium syllabarum, (τρώϊος,) ut Troia gaza.*

Arma Troia. Virg. 3. Aeneid. 120.

Heros Troius. Virg. 6. Aeneid. 91.

Troiugena] *pen. corr. Ennius, Troiugenas bello claros. Sanè Troiugena & Graiugena, quum gemino i scribi debuerint, mutarunt i sequens in u, ut pro Troijgena & Graijgena, Troiugena & Graiugena factum sit. Catul. Argon. 59. 71. Troiugenum infesto prosternet corpora ferro. Virgil. 3. Aeneid. 72. Troiugena interpres diuũm.*

Gentes Troiugenæ. Lucret. lib. 1. 95.

Troia] *etiam ludus puerilis Equestris, ab Aenea constitutus. Virg. 5. Aeneid. 121. Troiaq; nunc pueri Troianũ dicitur agmen. Suet. in Augusto, cap. 43. Sed & Troiæ ludũ edidit frequentissimè magnorum minorumúe puerorum delectu,*

Digitized by Google

priſci, decoriq; moris exiſtimans clarę ſtirpis indolem ſic notescere. Hunc luſum pulcherrimè deſcribit Virg. libro 5. Aeneid. 110.

Troia] locus eſt in agro Laurente, in quo primùm Aeneas conſtitit. Semper autem prima longa eſt.

Troilus] pen. corr. (τρώϊλος,) Priami & Hecubę filium, ętate impar cum Achille congreſſus, periit: cuius meminit Virgil. 1. Aeneid. 96. Horat. 2. Carm. ode 9. 3.

- nec impubem parentes
Troilon, aut Phrygiæ ſorores Fleuere ſemper.

Tropæus] tropæi, maſc. gen. (τρόπαιος,) Dicitur quaſi nerſarius, qui alios uellicat, infeſtat, & ne deprehendatur, ſe cõuertit Suet. in Claudio Cæſare, cap. 8. Et quoties poſt cibum obdormiſceret, quod ei ferè accidebat, olearum ac palmularum oßibus inceſſebatur. interdum ferula, flagróue, uelut per ludum excitabatur à tropæis. τρέπω enim uerto, & τροπὴ uerſionem ſignificat.

Venti tropæi, Qui è mari redeunt. Plin. lib. 2. ca. 43 4. Nanq; ut è fluminibus, ac è niuibus, & è mari uidemus, & quidem tranquillo, & alios quos uocant altanos, è terra conſurgere uentos, Qui quidem quum è mari redeunt, tropæi uocantur: ſi pergunt, apogæi.

Trophæum] trophæi, (τρόπαιον,) Feſtus, Trophæi ſignificantiam propriam Varro Bimargo eſtendit. Ideo fuga hoſtium, Græcè uocatur τροπή. Hinc ſpolia capta, fixa in ſtipitibus, appellantur trophæa. Virg. 11. Aeneid. 1.
Mezenti, ducis exuuias (tibi magne trophæum
Bellipotens) aptat rorantes ſanguine criſtas, &c. Plin. lib. 6. cap. 28. 11. Trophæa eodem in loco Ioui ac Neptuno ſtatuiſſe. Horat. 2. Carm. ode 9. 4.

- & potius nouą
Cantemus Auguſti trophæa. Vir. 3. Georg. 7. Et duo rapta manu diuerſo ex hoſte trophæa.
Signum cupiditatis, trophæum neceßitudinis, indicium amoris Cic. 4. Verr. 79.
Bella gerat trophæa. Stat. 10. Theb. 6.
Clarum & exornatum trophæum. Cic. 1. de Inuent. 84.
Immane trophæum retulimus. Claud. de Nupt. Honorij, 24.
Salaminum trophæum. Cic. 1. Tuſc. 177.
Trunca trophæa. Ouid. 3. de Ponto eleg. 4. 21.
Ornare urbem trophæis. Author ad Heren. lib. 4. 237.
Hic in Macedonia trophæa poſuit, eaq;, quæ bellicæ laudis uictoriæq; omnes gentes inſignia & monimẽta eſſe uoluerũt.
Statuere trophæum. Cic. 2. de Inuent. 173.

Trophonius] (τροφώνιος,) Summus artifex in ſecandis ſaxis fuit, qui ſubterraneum fanum in Lebadia Bœotiæ regione conſtruxit, quod uulgò Trophoni fanum cognominatũ eſt ab artifice. Hic ubi aliquandiu oracula reddidiſſet, atq; tandem fame interiiſſet, ferunt genium quendam in id immigraſſe, atq; oracula reddere perrexiſſe: pòſt ſuperſtitione mortalium plures ſe in id antrum demiſerunt, ac dies complures ibi commorati ſunt. Qui uerò huc oracula ſciſcitatum deſcendiſſent, in aditu ſpecus nudi ſedere ſoliti ſunt, atque inde flatu quodam ſub terram abripiebantur. Geſtabãt autem ſecum placentas quaſdam quas lemuribus & ſerpentibus occurrentibus obijcerent. Deinde percepto oraculo, rurſus per aliũ hiatũ in terrã reſtituebãtur. Plura uide apud Eraſmũ in prouerbio, In antro Trophonij uaticinatus eſt. De homine uehemẽter triſti, tetricoq;: propterea quòd olim creditum eſt eum, qui in Trophonij ſpecum deſcẽdiſſet, poſt ea nunquam ridere. Huius Trophonij meminit & Cic. 3. de Nat. deor. 76. qui alterum Mercurium Valentis & Phoronidis filium, qui ſub terris habetur, Trophonium cenſet. Idem 1. de Diuinat. 128.

Tropis] huius tropis, fœm. gen. (τροπὶς,) Latinè carina dicitur. Mart. lib. 12. 83.
Fumoſæ feret ipſe tropin de fece lagenæ,
Prontis & humorem colliget uſq; tuæ.

Tropologia] tropologię, (τροπολογία,) Figura qua ſermo ad emendationem morum dirigitur.

Tropus] tropi, maſc. gen. (τρόπος,) Dici poteſt modus, figura, conuerſio. Et definitur à Quintiliano, quòd ſit uerbi uel ſermonis à propria ſignificatione ad aliam cum uirtute mutatio. Virg. 1. Aeneid. 34. Horrentiq; atrum nemus imminet umbrą. Vbi Seruius, Atrum nemus, tropus eſt: per atrũ, nigrum oſtendit: per nigrum, umbroſum: per umbroſum, denſum: id eſt frondibus plenum. Cic. de Claris Orat. 34. Ornari orationem Græci putant, ſi uerborum immutationibus utantur, quos appellant τρόπους, &c.

Tros] (τρὼς,) Rex Troię, inquit Seruius, Ganymedis pater, à quo Troia dicta. Virg. 3. Georg. 8.
- demiſſæq; ab Ioue gentis
Nomina, Trosq; parens & Troię Cynthius author. Tros etiam ponitur pro Troius, ut notat idem Seruius, de quo ut de ſupra in Troia. & facit genitiuũ Trois, et Troos. Quia, ut inquit Seruius, omnia nomina monoſyllaba Græca, quæ in Latinum ſermonem tranſeunt, tertiæ tantum ſunt declinationis, & tam Latinè quàm Græcè declinari poſſunt, ut Tros, Trois, Troos: Pan, Panis, Panos.

Troſſulum] pen. corr. (τρόσσυλον,) Oppidum Tuſciæ citra Volſinios paſſ. IX M. dictum, quòd illud ſine peditum adiumento equites cepiſſent: à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolæ, de quibus Plinius lib. 33. ca. 2. Seneca epiſt. 88. Diuites ſui ſeculi lautiore comitatu equitantes uocat troſſulos. Puto notari affectionem nimiam agilitatis ac dexteritatis in equitando. Idem epiſt. 77. Faciam quod iuuenes & troſſuli, id eſt qui ſunt bene habito corpore.
Troſſuli milites. Plinius lib. 33. cap. 2. 6. Celeres ſub Romulo, regibuſq; appellati ſunt, deinde flexumines. poſtea troſſuli. Perſius Saty. 1. 9.
Troſſulus lœuis?

Trua] truę, (ἀγγεῖον γένος,) Vaſis genus, à terendo dictũ, quaſi terua, quã nos diminutiuè trullã dicimus. Siue ut Varro docet à tranſuolãdo, traijciẽdóue, quòd per eã aqua traijciatur.

Trulla] trullę, Diminutiuum, (ἀγγειδιον γένος,) Varro, Trulla ad ſimilitudinem truę, illa magna, & hæc parua, Trulę, quæ è culina in lauatrinam aquam fundunt.
Trulla. Vas in quo uentris onus deponitur. Mart. lib. 9. 101. Clinicus Herodes trullam ſubduxerat ægro.
Trulla, Vas latum profundumq;, quod in menſam plerunq; cõferri ſolet. Quod licet potui ineptum uideatur, tamen uſurpatum fuiſſe legimus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 29.
Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, uappamq; profeſtis. Iuue. Sat. 3. 11. Si trulla inuerſo crepitum dedit aurea fundo. Hic bibacem arguit, quòd in trulla bibat: ineptum, quòd crepitus inter bibendum edat. Cato cap. 13. Vrceos fictiles urnales duos, trullas ligneas duas. Liu. 7. bello Maced. 47. trullis ferreis multum conceptum ignem præ ſe portabant. Cic. 6. Verr. 54. & 55. Trulla excauata cum manubrio aureo.
Trulla gemmea. Cic. 6. Verr. 55.
Trulla. Cæmentarij inſtrumentum, quo fabri murarij, tectorijs limendis complanandiſq; delutare ſolent: ut non ſolùm parietes pulchritudinem accipiant, ſed & fortitudinem contra iniuriam imbrium & creberrimas tempeſtates.

Trulliſſo] trulliſſas, trulliſſare, Trulla gypſum inducere, Vitruu lib. 7. cap. 3. Coronis explicatis parietes quàm aſperrimè trulliſentur: poſtea autem ſuprà trulliſſatione ſubare-

ſcente

Digitized by Google

ſcente deformentur directiones arenati.

Trucido, Truculentus] *Vide Trux.*

Trudo] *trudis, truſi, truſum, (ὤθω, ὠθέω, ὠθοῦμαι,) trudere, Violentia quadam impellere. Plaut. Aſin. 1 0.30. Næ ille ecaſtor hinc trudetur largus lachrumarum foras. (reſ. 56.*

Quò ne trudamur, dij immortales nos admonẽt. Cic. de Aruſp.

Trudi ad mortem, & ad ſupplicium. Cic. 1. Tuſc. 113. Idem ad Atticum, lib. 4. 72. 4.

Fallacia alia aliam trudit. Terent. And. 4. 5. 40.

Truditur dies die. Horat. 2. Carm. ode 18. 3.

Trudere tenebras. Id eſt obijcere. Plaut. Epid.

Truſatilis] *& hoc truſatile, pen. corr. (ὠστὸς,) Quod trudi tur: ut Mola truſatilis, id eſt mola manuaria, quòd manibus trudatur, id eſt pellatur. Gellius lib. 3. cap. 3. Ob quærendũ uictum ad circumagendas molas, quæ truſatiles appellãtur, operam piſtori locaſſet. De Plauto.*

Trudes] *trudis, (ὠστήριον,) Inſtrumenti genus. Tacit. lib. 3. Quidam trudibus aut furcis inertem molem proſternere.*

Truentum] *(τρυέντινον,) fluuius Picenorum, & urbs eiuſdem nominis, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. uulgò Tronto. Vide Plinium, lib. 3. cap. 13. Silius lib. 8. 86. Quiq; Truentinas ſeruant cum flumine turres.*

Trulla] *trullæ, Vide Trua.*

Truncus] *trunci, maſc. gen. (στέλεχος, κορμὸν, κρέμνον, σύνπνος,) Pars arboris quæ ramis truncatis ſuperſtat. Colum. li. 3. Vt ex his partibus trunci ſumãtur, quæ & genitales ſunt, & maximè fertiles. Cic. 3. de Orat. 98. Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, nõ folia deniq;, niſi ad ſuã retinendam conſeruandamq; naturam?*

Arboris accliuis trunco. Virg. 10. Aeneid. 167.

Arboris obnixus trunco. Virg. 3. Georg. 47.

Cani trunci. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.

Cælebs ſine palmite truncus. Ouid. 4. Metam. 133.

Enodes trunci. Virg. 2. Georg. 16.

Ficulnus truncus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 1.

Ineꝛs truncus. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.

Syncerus truncus, Non læſus. Ouid. de Nuce, 7.

Teretes trunci. Virg. 6. Aeneid. 42.

Valentes trunci. Virg. 2. Georg. 86.

Recto trunco ſe attollere. Ouid. 2. Metam. 165.

Denudat fœlijs ramos, & cortice truncos. Cic. in Arato, 14.

Parra ex minutiſſimis ſeminibus, tantos truncos ramoſq; procreat. Cic. de Senect. 48.

Truncus corporis. Cic. pro Roſc. Com. 16. Virg. 2. Aene. 112.

- iacet ingens littore truncus,
Auulſumq; humeris caput, & ſine nomine corpus. Ibidem, lib. 9. 67. Tum caput ipſi aufert domino, truncumq; relinquit Sanguine ſinguitantem. Lucret. lib. 3. 133.

Informes trunci. Lucan. lib. 2. 38.

Truncus atq; ſtipes: pro Homine ſtupido. Cic. in Piſonem 14.

Qui poteſt eſſe in eiuſmodi trunco ſapientia? Ci. 1. de Nat. deo.

Truncus ægritudinum. Cic. 3. Tuſc. 131. (115.

Trunculus, pen. cor. Diminut. (στελεχάριον,) Celſ. li. 2. ca. 19. & 21. Præcipue tamen in ungulis, trunculiſq; ſuũ, in petiolis, capituliſq; hœdorum. Fortaſſe legendum pedunculis.

Truncus, Adiectiuum, (κολοβὸς,) Quod eſt truncatum. Colum. lib. 2. Quum deinde truncam reddideris, acuto ferramento plagam læuato. Liu. bel. 7. Pun. 149. trunca & turpia extanimis læta apparuiſſent.

Animalia trunca pedum. Virg. 4. Georg. 61.

Arma trunca. Stat. 10. Theb. 68.

Corpus truncum. Senec. Oedipo, 14. 5.

Manus trunca. Propert. lib. 4. eleg. 9. 3.

Mares truncæ inhoneſto mulnere. Virg. 6. Aeneid. 100.

Pinus trunca. Virg. 3. Aeneid. 132.

Sermo truncus. Stat. 12. Theb. 96.

Tempora trunca. Ouid. epiſt. 9. 18.

Vulnera trunca. Ouid. 3. Metam. 145.

Vultus truncus. Stat. 5. Theb. 48.

Trunco, truncas, (λωβέω, μελίζω, πολοβόω, ἐκτροπόω,) truncare, In partes ſcindere. Valer. 6. Argon. 114.

- iam non per curua uolantem
Stagna: nec in medio truncantem marmore ceruos.

Anguis truncatus. Claud. de bello Gildon. 98.

Manibus truncatus, & armis. Claud. de bello Get. 10.

Membra truncata. Claud. de bel. Get. 53.

Trutina] *trutinæ, pe. cor. (πλάστιγξ, τρυτάνη, τάλαντον,) Statera. Vitruuius lib. 2. Id autem ex trutinis quæ ſtateræ dicuntur, licet conſyderare.*

Trutina, per translationẽ ponitur pro iudicio. Cic. 2. de Orat.

Caſtigare examen in trutina. Perſ. Saty. 1. 1. (87.

Penſari eadem trutina. Horat. epiſt. 1. 6.

Suſpendere in trutina. Iuuen. Saty. 6. 44.

Trutinam Cornutus ſcribit foramen eſſe, intra quod eſt lingua bilancis ad quod eſt examinatio: quod alij æquamentum, alij libramentum, alij æquilibrium uocant.

Trutino] *trutinas, pen. corr. (ταλαντάω, ταλαντίζω,) trutinare, Eſt animo penſiculare.*

Frutinor] *trutinaris, (σταθμάομαι,) trutinari, Deponẽs, Idẽ Perſ. Saty. 3. 9. Atq; ex porrecto trutinantur uerba labello.*

Trux] *trucis, om. g. (ἀπηνὴς,) Ferox, crudelis. Plaut. Bacch. 2 3. 25. Arietes truces nos erimus. Idẽ Truc. 1. 5. Vi magnã ſeruos eſt, ac trucibus moribus, lupæ ne rapiant domini pa*

Pronte trux. Valer. 4. Argon. 47. (ſimoniam)

Trux tactu. Plin. lib. 22. cap. 6. 6.

Affectus truces comprimere. Senec. Aganem. 3. 24.

Animi truces. Lucan. lib. 7. 26.

Aſpectus trux. Cic. 2. de Diuinat. 198. Ex poeta.

Claſſico truci excitatur miles. Horat. Epod. 2. 1.

Fremitus truces tubæ. Senec. Octau. 7. 5.

Inimicitiæ truces. Horat. 1. epiſt. 20. 10.

Iræ truces. Valer. 1. Argon. 135.

Oculi truces. Cic. 2. de Nat. deor. 154. Ex poeta.

Puellæ truces. Senec. Oedip. 5. 19. De Amazonibus.

Sonus trux oris. Plin. lib. 6. cap. 22. 8.

Tauri truces. Ouid. 8. Metam. 60.

Horridus & trux Tribunus ple. Cic. 2. de Leg. Agra. 67.

Venti truces. Plin. lib. 2. cap. 36.

Vocem trucem expaueſcere. Silius lib. 1. 14.

Vultus trux. Tacit. lib. 4.

Truculentus] *Adiectiuum, (ἀπηνὴς,) Qui uultu crudelitatem præ ſe fert, aliosq; terret. Terent. Adel. 5. 4. 12. Ego ille agreſtis, ſæuus, triſtis, parcus, truculentus, tenax. Cicero pro Seſtio, 14. Alter ô dij boni quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aſpectu. Idem 2. de Nat. deor. 160. Helice truculenta. Ex poeta.*

Aequor truculentum. Catul. Argon. 59. 36.

Auſter truculentior. Claud. 2. de raptu Proſerp. 63.

Facinus nefarium & truculentiſſimum. Author ad Herenn. 4.

In ſomnia truncꝰlenta. Silius lib. 10. 72. (151.

Truculentus, cum datiuo. Plin. lib. 8. cap. 4. 2. Sic & tigris etiam ſerit cunctis truculenta.

Truculẽter] *(ἀπηνῶς,) truculẽtius, truculẽtiſſimè, Aduerb. Cic. 2. de L. Agra. 27. Truculẽtius ſe gerebat quàm ceteri.*

Trucido] *trucidas, pen. prod. (κρεμαστίζω, κατακόπτω, κτεφαίζω, σφάττω,) trucidare, Crudeliter necare. Virg. 2. Aen. 69. Fit uia ui, rumpunt aditus, primosq; trucidant. Cic. pro Lege Manil. 4. Vno nuntio, atq; una literarũ ſignificatione*

cines

Digitized by Google

ciues Rom. necandos, trucidandosq; denotauit.
Qui nos, qui coniuges, qui liberos nostros trucidare uoluerũt. Cic. 4. in Catil. 84.
Trucidari ferro. Cic. 1. in Catil. 6.
Trucidari fœnore. Cic. pro Cælio, 33.
Trucidatio] Verbale, (κατάσφαξις) Cic. 4. Philip. 160. Nullus ei ludus uidetur esse iucundior, quàm cruor, quàm cædes, quàm ante oculos trucidatio ciuium.
Trychnon] (τρύχνος,) uide strychus, Herba, quæ & strychnon dicitur. Plin. lib. 21. cap. 31. 1.
Tryginon] pen. corr. (τρύγινον,) Atramenti genus. Plin. li. 35. cap. 6. 13. Sunt qui & uini fæcem siccatam excoquant: affirmantq; si ex bono uino fæx fuerit, indici speciem id atramentum præbere. Polygnotus & Mycon celeberrimi pictores Athenis, è uinaceis fecere, tryginõ appellãt. Interpretari potest fæcatum, aut fæcutinũ: utpote factũ ex fæcibus.
Tryphon] (τρύφων,) Alexandrinus Grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copia orationis, de orthographia, et alia à Suida commemorata.
Tryxalis] pen. corr. Græcè, (τρυξαλίς,) Animal locustæ simile sine pennis, Latinum nomen non habet, ut aliqui arbitrantur: nec pauciores, hoc esse quod gryllus uocetur. Hæc Plin. lib. 30. cap. 6. 6.

T V

Tu] tui, uel Tis, tibi, (σὺ,) Terent. Heaut. 5. 4. 11. Crede, & nostrum te esse credito. Plaut. Trinum. 6. 30. Nimio satius tui opus est te ita esse, quàm ut animo lubet.
Tibi eidem. Plaut. Mercur. 3. 71. Tibi aras, tibi occas, tibi seris, tibi eidem metis.
Tibi est domi. Plaut. Trucul. 4. 80.
Ecce tibi è transuerso. Cic. 4. Acad. 216.
At tibi repente. Cic. Varroni, lib. 9. 2. 2.
Hic tibi strepit. Silius Ciceroni, lib. 8. 2. 4.
Alter tibi descendit de palatio & ædibus suis. Cicero pro Roscio Amer. 78.
Nunc tibi nostri milites. Cælius Ciceroni, lib. 8. 15. 2.
Túne. Plautus Amph. 8. 124. Tun' me heri aduenisse dicis? Virg. 1. Aeneid. 125. Túne ille Aeneas, &c.
Tu tu. Plaut. Mostel. 13. 16. Egóne? A. tu tu.
Tute, Tu ipse. Plaut. Terent. Eunuc. 1. 19. Et quod nunc tute tecum iratus cogitas. Cicero Lentulo, lib. 1. 8. 3. Vt tute mihi præcepisti.
Tute ipse. Virg. 3. eclog. 7.
Tutemet, pen. corr. pro Tute, id est tu ipse. Lucret. lib. 5. 185. Tutemet in culpa quom sis.
Te socio. Cic. ad Figulum, lib. 4. 13. 6. Per me quondam, te socio defensa Respublica.
Tu, repetitum. Cic. pro Rab. perduel. reo, 8. Tu mihi etiam legis Portiæ, tu C. Gracchi, tu horum libertatis, tu cuiusquam deniq; hominis popularis mentionem facis?
Tuæsis] (τύεσις,) Aestuarium maris Britannici apud Ptolæmeum lib. 2. cap. 3. uulgò Tuuede, iuxta quod Beruicia, munitissimum oppidum regis Anglorum, in finibus Scotiæ, uulgò Beruuyk.
Tuba] tubæ, (σάλπιγξ,) Instrumentum musicum uulgò notum, à tubo canali sic dicta. Nam ex lignis tubæ fiunt, & ex cornibus. Et quæ ex ære sunt, tubæ ductiles appellantur: quæ ex ligno uel cornu, ligneæ uel corneæ. Tuba utuntur milites ad excitandos animos in prælium. Cic. 2. in Catil. 34. Quum tubas, quum signa militaria, quum aquilam illam argenteam scirem esse præmissam.
Clangor tubarum. Virg. 2. Aeneid. 63.
Fremitus truces tubæ. Senec. Octau. 7. 5.
Sonitus tubæ. Author ad Heren. lib. 4. 166.
Sonitus fracti tubarum. Virg. 4. Georg. 15.
Canora tuba. Ouid. 3. Fast. 170.
Natalis tuba, Vide Nauis.
Stridentes tubæ. Lucan. lib. 1. 87.
Vocales tubæ. Seneca Thyeste, 8. 8.
Canunt tubæ, Vide Cano.
Canere ludos tuba. Virg. 5. Aeneid. 23.
Occanere tubas. Tacit. lib. 2. Tum Sentius occanere cornua tubasq;, & peti aggerem, erigi scalas iussit, ac promptissimum quenq; succedere.
Tuba belli ciuilis, Per translationem. Cicero Appio, libro 6. 12. 7. Quòd mirifica est improbitas in quibusdam qui tu lissent acerbius tibi ueniam dari, quam illi appellabant tubam belli ciuilis.
Tubicen] pen. corr. tubicinis, masc. gen. (σαλπιστὴς,) Qui tuba canit.
Tuber] tuberis, neut. ge. priore longa, (ὕδνον,) Est terræ callus: uulgò tartasus dicitur. Galli truffas uocant. Plin. lib. 19. cap. 2. 6. Et quoniam à miraculis rerum cœpimus, sequemur eorum ordinem, in quibus uel maximum est aliquid nasci, aut uiuere sine ulla radice. Tubera uocantur hæc, undiq; terra circundata nullisq; fibris nixa, aut saltem capillamentis, nec utiq; extuberante loco in quo gignuntur, aut rimam agente, neq; ipsa terræ cohærẽt. Cortice etiam inclusa duntur, ut planè nec terram esse posimus dicere, neq; aliud quàm terræ callum. Siccis hæc ferè & sabulosis locis frutescosisq; nascuntur. Excedunt sæpe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere. Duo eorum genera, arenosa dentibus inimica, & altera syncera. Distinguuntur & colore ruffo, nigroq;, & intus candido. Laudatissima Africæ, etc. Idem capite sequenti, 1. Quum fuerint imbres autumnales, ac tonitrua crebra, tunc nasci. & maximè è tonitribus, nec ultra annum durare, tenerrima autem uerno esse. Martialis lib. 13. 50.
Rumpimus altricem tenero de uertice terram
Tubera, boletis poma secunda sumus, Iuuen. Saty. 5. 12. Fumat aper, post hunc raduntur tubera, &c. Quibusdam in locis acceptantur riguis ac seruntur, sicut Mitylenis.
Tuber, (φῦμα, ὀλὸ, κύρτωσις,) metaphoricõs pro quouis tumore capitur: tuncq; adiectiuum quidam esse uolunt, sed falsò. Terentius Adelph. 2. 2. 37. Præterea colaphis tuber est totum caput. Sic dicitur caput tuber, pro tuberoso: quomodo homo scelus, pro scelerato. Horat. 1. Serm. saty. 15.
Qui, ne tuberibus proprijs offendat amicum, &c.
Tubera bima in dorso habent cameli, teste Plin. li. 8. cap. 18. 2.
Tubere super armos à ceruicibus eminente. Plin. li. 8. c. 45. 4.
Immodico prodibant tubere tali. Ouid. 8. Metam. 163.
Tuber, Durities illa in arboribus extans ad nodi similitudinẽ. Plin. lib. 16. cap. 16. 1. Reperitur & in alno tuber tanto deterius, quanto ab acere alnus ipsa distat. Ibidẽ, Pulcherrimũ uerò est in acere bruscũ, multoq; excellentius molluscũ. Tuber utrunq; arboris eius: sed bruscum, intortius crispum.
Tuber, Arboris genus, priore correpta. Colum. lib. 11. cap. 2. 74. Possunt etiam his diebus cerasi, & tuberes, & armeniacæ, atq; amygdala, cæteræq; arbores quæ primæ florent, in seri commodè.
Tuber, masc. gen. pro fructu arboris. Mart. lib. 13. 42. & 43.
Lecta suburbanis mittunt apyrina ramis
Et uernæ tuberes, quid tibi cũ Libycis? Vernæ, id est domi nostræ nati. Suet. in Domitiano, cap. 16. Oblatos tuberes seruari iussit in crastinum.
Tuberculum] tuberculi, pen. corr. Diminutiuum, (φυμάτιον,) Plin. lib. 11. cap. 11. 2. Apes regias extruunt tuberculo eminentes. Idem li. 22. ca. 32. 23. Habet proximã terræ

Digitized by Google

mastichen tuberculo fabæ: quæ appositâ, fœminarum mentes trahere dicitur.

Tubero] *pen.cor.(τυβέρων,)Romanus,is notißimus est ex Ciceronis oratione pro Ligario.*

Tuburcinor] *tuburcinaris,(λαφύσσω,)tuburcinari, Raptim comedere,authore Nonio. Titinnius,Tuburcinari,sine me uultis reliquias. Plaut. Perſ. 4. 41.*
Lubido extemplo cœpere est conuiuium,
Tuburcinari de suo,siquid domi est.

Tubus] *tubi,masc.g.(σίφων,)Canalis fictilis, per quē aqua deducitur. A tumore dictus. Cic. 2. de Legib. 2. Ductus uerò aquarum quos isti tubos & euripos uocant, quis non, quum hæc uideat,irriserit? Vetus codex legit Nilos.*
Tubos etiam uiscerum dicimus. Martial. lib. 11. 55.
Cauari in tubos. Plin. lib. 16. cap. 42. 2.

Tubulus] *tubuli,pen.cor.masc.g. Diminutiuū, (σιφώνιον,) Varro 1. de Re rust. cap. 8. 3. Inde enim aliquot colligatas libris demittunt in tubulos fictiles cum fundo pertuso, quos cuspides appellant. Colum. de Arboribus,cap. 9. 1.*
Tubulum aliquando uocamus auenam quæ & cicuta appellatur,Græcè siphon.

Tubulatus] *pen. prod. Adiectiuum, Cauatum ad effigiem tubuli. Plin. lib. 9. cap. 36. 5. Alterum purpura uocatur cuniculatim procurrente rostro, & cuniculi latere introrsus tubulato:qua profertur lingua.*

Tucca] *(τύκκας,)L. Varus,& Plocius,uiri doctißimi,amici Virgilij,hæredesq; ex parte testamenti relicti,iussu Augusti carmina Aeneidos emendauerunt,hac lege ut nihil adderent,ut Seruius tradit.*

Tucris] *(τουκρὶς,)Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Hispaniæ urbs: uulgò Tudela.*

Tudæ] *(τῦδαι,)Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vrbs Hispaniæ.hodie Tyde in Gallicia.*

Tuder] *(τῦδερ,)Oppidum mediterraneum Vmbriæ. Authors Plinius lib. 3. cap. 14.*

Tudites] *(σφῦρα,)Mallei:à tundendo dicti, inquit Festus. Inde et cuidam cognomē Tuditano fuit, quòd caput malleo simile habuerit.*

Tudicula] *tudiculæ,pen.cor. Instrumentum siue stylus,quo nasis signa imprimuntur. Quidam etiam accipiunt tudiculam pro cochleari maiori, quo ad carnes & iusculà è cacabis extrahenda utuntur.*

Tudicula, *Machina qua tunduntur oleæ. Colum. li. 12. ca. 50. 6. Est & organum erectæ tribulæ simile, quod tudicula uocatur:idq; non incommodè opus efficit, nisi quòd frequenter uitiatur,& si baccæ pluſculum mieceris,impeditur.*

Tudiculo,tudiculas,pē.cor. tudiculare,Imprimere,ac sculpere
Tudiculare,per translationem ponitur pro Commouere. Varro Marcipore,Hæccine nobis cernis hanc mala tudiculasse uetulam. Nonius.

Tudito] *tuditas,pen.cor. tuditare,Lucri gratia negotiū agere. Lucr. li. 2. 228. Nec tuditātia rē cessant extrinsecus ullā Corpora conficere,& plagis infesta domare. Idem li. 3. 81.*

Tueor] *tueris,tutus, uel tuitus sum, (προίσσαμαι, ἀμύνω,) tueri,pen.prod. Defendere,Conseruare. Ouid. 2. de Arte, 3. Nec minor est uirtus,quàm quærere,parta tueri. Quintil. in Declamatione cæci, Tuitus sum adolescentis miserrimi causam. Cic. de Amicitia 46. populos uniuersos tueri,eisq; optimè consulere.*
Tueri & conseruare. Cic. pro Lege Manil. 7.
Tueri & defendere. Cic. 1. de Orat. 84.
Tueri & ornare. Cic. 3. in Catil. 72.
Tueri & regere. Cic. 2. de Legib. 16.
Fortiter tueri. Quintil. lib. 6. cap. 1. 26.
Perseueranter tueri, Vide Perseueranter.
Pertinaciter aliquid tueri. Quintil. lib. 6. cap. 4. 13.
Absentem tueri, Defendere. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. 20.
Tuendam habere ædem. Cic. 3. Ver. 92.
Aedificia tueri. Varro de Re rust lib. 1. cap. 11. 1.
Amicitias tueri, Conseruare. Cic. 3. de Fin. 111.
Armenta & uitulos tueri. Virg. 2. Georg. 39.
Aruа tueri. Virg. 1. Georg. 5.
Certamina belli tueri. Lucret. lib. 2. 1.
Concordiam conglutinatam tueri. Cic. Attic. lib. 1. 12. 14.
Dignitatem. Cic. 2. Tusc. 85.
Factum alicuius præstare & tueri. Cic. pro Sestio 30.
Fines suos ab excursionibus hostium tueri. Cic. pro Deiot. 15.
Mediocritatem. Cic. 3. Tusc. 19.
Munus suum. Plancius ad Ciceronem lib. 10. 11. 4.
Patrocinia. Vatinius ad Ciceronem lib. 5. 9. 1.
Personam alicuius dicendo. Cic. de Claris Orat. 39.
Rempub. Cic. 2. Off. 125. Ab hoc igitur genere largitionis,ut alijs detur,alijs auferatur,aberunt hi qui Remp. tuebuntur.
Tueri se suа sanctitate. Cic. 2. de Fin. 117.
Tueri se,pro eo quod est alere & tolerare. Scæuola in L. penult. et ultima, De in rem uerso, Sine quibus aut se tueri, aut seruos paternos exhibere non posset. Budæus.
Societatem coniunctionis humanæ, munificè & æquè tueri, Vide Munus.

Tuendus] *Participium.(ἀμυντέον,)Cic. Lent. lib. 1. 9. 62. Totus est nunc ab ijs à quibus tuendus fuerat, derelictus.*
Pacis mihi cura tuendæ. Ouid. 11. Metam. 60.
Vita tuenda mea est. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 8.

Tutor] *tutaris,pen.pro.(ἐπαμύνω,ἀσφαλίσω,προίσσαμαι,) Frequentatiuum:pro Diligenter defendere. Terent. in Hecyræ Prologo, 42. Ego interea meum non potui tutari locum. Idem Hecyra, 5. 1. 8. Nam mores facilè tutor. Cic. in Somn. Scip. 8. Sed quo sis Africane alacrior ad tutandam Rempublicam sic habeto.*
Tutari, à Plin. lib. 7. in Præf. 3. Truncos etiam arboresq; cortice interdum gemino à frigoribus & calore tutata est.
Tutari & conseruare. Cic. pro Sylla, 46.
Fortiter & industriè aliquid tutari. Quintil. lib. 5. ca. 13. 28.
Armis tutari res alicuius. Horat. 2. epist. 1. 1.
Pericula tutari. Sallust. in oratione Lepidi ad Pop. Rom. Aut si prouideritis,in tutandis periculis magis,q̄ ulciscēdo tenea-
Præsidio suo tutari aliquē. Horat. 1. epist. 19. 18. (mini.
Genæ tutātur oculos ab inferiore parte subiectæ,leuiterq; eminentes. Cic. 2. de Nat. deor. 215.

Tutor] *tutoris,masc.gen.(ἐπίτροπος,προστάτης,)Defensor pupilli. Cic. pro Cecinna, 53. Cui filius agnatus sit,eius testamentum non esse ruptum, iudica: quod mulier sine tutore authore promiserit,deberi.*
Parens bonus & tutor fidelis. Cic. 3. de Orat. 2.
Legitimus tutor. Cic. post reditum ad Quirites, 9.
Ascribere tutorem liberis, Vide Ascribo.
Instituere aliquem tutorem filio suo. Cic. Silio lib. 13. 62. 1.
Tutorem institui testamento. Liu. 1. ab Vrbe, 157.
Orbatus tutoribus. Cic. post reditum in Senatu, 3.
Tutorem adoptari bonis alterius. Plaut. Trucul. 18. 6.
Tutorem mittere alicui. Cic. 5. de Fin. 14.
Tutor finium. Horat. epod. 2. 5.
Orbæ eloquentiæ quasi tutores relicti simus. Cicero de Claris Oratorib. 185.

Tutela] *tutelæ,pen.pro.(ἐπιτροπὴ,ἐπιτροπαία,ἀσφάλεια,) Paulus lege prima, De tutelis, Tutela, ius ac potestas in capite libero, constituta ad tuendum eum qui per ætatem suа sponte se defendere nequit, iure ciuili data ac permissa.*

Cic. ad

Digitized by Google

Cic.ad Atticum lib.1.3.6.De tutela legitima,in qua dicitur esse puella,nisi usu capi posse.Idem 2.Offic.121.Vt enim tutela,sic procuratio Reipub.ad eorum utilitatem qui cõmissi sunt,non ad eorum quibus commissa est,gerenda est.
Iura tutelarum.Cic.1.de Orat.84.
Abdicare se tutela,Vide Abdico.
Abijt ad propinquos tutela,Vide Abeo.
Commendare filios suos alicuius tutelæ.Cic.1.de Orat.116.
Commendata tutelæ nostræ.Lucret.lib.5.172.
Cõmittere se in tutelam alicuius. Terentius in Prolog. Hecyræ,52.
Diminuere aliquid de tutela legitima.Cic.pro Flacco 65.
Latere in tutela ac præsidio alicuius.Cic.pro Muræn.19.
Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit.Cicero pro Roscio Comœdo 9.
Cura subdita tutelæ tuæ.Ouid.1.de Remed.16.
Factus suæ tutelæ pupillus dicitur,qui non est amplius in potestate tutoris.Vlpian.in L.Quoties.§.Nequaquam.ff.De admiinist.& peric.tutor.
Venire in tutelam suã,Idem.Iabolenus in L.Qui filium.ff.De iure deliberandi.
In tutela alicuius esse.Cic.3.de Finib.102.
Sinite impetrare me qui in tutelam meam
Studium suum,& se in uestram commisit fidem. Terentius Prol.Hecyr.Vide Committo.
Tradi in tutelam.Cic.2.de Orat.104.
Muliebris tutela,Vide Mulier.
Rerum tutela mearum.Horat.1.epist.1.21.
Tutelæ & Septa,Idem.Varro 1.de Re rust.cap.14.1.
Tutelaris] & hoc tutelare,pen.prod.Adiectiuum, Quod ad tutelam pertinet:ut causa tutelaris.Vlpian.in L.Videamus. Paragraph.1.ff.De litem iurando.
Tutelarius] (ἐφορευτὴς,) pro Aedili,& eo qui ædes sacras aut publicas suo periculo tuetur,quæ dictio nullo alio in loco à nobis lecta est,præterquam apud Plinium lib. 34.ca. 7.6.Capite tutelarios cauere pro ea instituti publici fiat.
Tutamen] pen.prod.tutaminis,(ὀχύρωμα,)Munimentum, defensio.Virg.5.Aeneid.53.
Donat habere uiro,decus & tutamen in armis.
Tutamentum] tutamenti,(ἀσφάλισμα,)Idem.Liu.1.bel. Pun.144. Vt ea sola ignibus aliquoties coniectis ab hoste, etiam tutamentum fuerit.
Tuitio] Verbale,(φύλαγμα,)Custodia.Cic.in Topicis,48. Tuitio sui.
Tutus] tutior,tutissimus,(ὀχυρὸς,ἀσφαλὴς,πυκινὸς,) Metu uel periculo uacuus,nihil insidiarum timẽs,In tuto locatus.
Auxilio tutos dimittam.Virg.1.Aeneid.116.
Tutus à calore.Cic.2.de Nat.deor.179.
A ferro tutus.Ouid.13.Metam.101.
Non hospes ab hospite tutus.Ouid.1.Metam.30.
Ab insidijs alicuius tutus.Asinius Ciceroni lib.10.31.5.
A morsu fieri loco tutum.Plin.lib.11.cap.25.5.Vnum modò relinqui solertissimum,& qui se ipsius matris clunibus imponendo,tutus & à cauda & à morsu loco fiat.
A perfidia tutus.Liu.8.bel.Pun.233.
A ui tutus.Liu.3.ab Vrbe,183.
Ad omnes ictus tutus.Liu.6.bel.Maced.127.
Tutum aduersus pericula.Cels.lib.5.cap.23.
Consilium tutum,Firmum,securum.Terent.Heaut.2.3.86.
Nusquam tuta fides.Virg.4.Aeneid.75.
Fortuna tuta & tranquilla.Cic.Anteq.iret in exilium 8.
Iniuria tuta ab aliquo.Liu.5.bel.Maced.
Iter tutum currere.Virg.5.Aeneid.173.
Locus tutus,In quo securè uersari, aut quippiam agere possumus.Terent.Phor.5.3.35.Non satis tutus est ad narrandũ hic locus.Cic.pro Lege Manil.21.
Perfugium tutum.Tacit.lib.12.
Portus tutissimus.Cæsar 3.bell.Ciuil.106.
Receptus tutus.Liu.7.bel.Pun.99.
Statio tutissima nautis.Virg.4.Georg.85.
Tellus tutissima.Stat.1.Achill.43.
Via tuta frequensq;.Ouid.1.de Arte,118.
Per uias tutas ambulare.Ouid.1.Fast.25.
Fugæ tutam uiam quærere.Cic.pro Cecinna,32.
Vita tuta.Cic.1.de Fin.82.
Tuta timere.Ouid.7.Metam.10.
Omnia tuta timens.Virg.4.Aeneid.60.
In tutum eduxit legiones,Vide In.
In tuto res est,Vide In.
In tuto esse.Liu.3.ab Vrbe 188.
Tuto esse,pro in tuto.Cic.ad Terentiam lib.14.3.5.
Tutò] Aduerbium,(ἀσφαλῶς,) Impunè,sine periculo.Terent.Heaut.5.1.20.Loquere. S. at tutò. CH. loquere. Cicero 4.Ver.99. Quà uix tutò transire posse uideamur. Virg.2.Georg.67.
Tutò & sine metu.Cic.2.de Fin.131.
Tutò & liberè.Cæsar 1.bel.Ciuil.4.
Amare tutò.Ouid.2.Amor.eleg.2.13.
A suis munitus tutò in foro esse.Cic.pro Sest.68.
Nec mihi tutò in Senatum uenire licet.Cic.Cassio lib.12.2.4.
Tutè] Aduerbium,(ἀκινδύνως,)
Tutè cauteq; agere aliquid.Author ad Heren.lib.3.104.
Eum tutè uiuere qui honestè uiuat. Author ad Herennium libro 3.100.
Tutius,(ἀσφαλέστερον,)Comparatiui gradus.Ouid.13.Met. 2.Tutius est igitur fictis contendere uerbis,
Quàm pugnare manu.
Tutissimè superlat.(ἀσφαλέστατα,) Cn.Pompeius Ciceroni in Epist.ad Atticum,lib.8.156.1.Censeo ad nos Luceriam uenias:nam te hic tutissimè fore puto.
Tuerobis] (τυέροβις,) fluuius Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. cap.3.uulgò Abedeuy.
Tugurium] tugurij, (καλύβη,) Dictum est quasi teguriũ à tegendo,e in u mutata:Rustica habitatio,tecta ex ulua palustri.Et tugurij appellatione (ut ait Pomponius De uerb. signif.L.Tugurij) omne ædificium quod rei rusticæ magis cõuenit,quàm urbanis ædibus,significatur.Quæ autem ita ædificantur,ut nec parietem habeãt,nec luto crustata sint:sed stramentis uel arundinibus,alióue simili genere teguntur:tuguria appellant.Colum.lib.12.cap.15.2.Et Varro 3.de Re rust.cap.1.2.Virg.eclog.1.14.
Pauperis & tuguri congestum cæspite culmen.Pro tugurij.
Tuguriolum] tugurioli,pen.corr. Diminutiuum,(καλύβιον,)Paruum tugurium.
Tuli] Vide Fero.
Tuliphurdum] (τυλίφουρδον,)Ptolemæo lib.2.cap.11. Germaniæ urbs:uulgò Cottingen.
Tulisurgium] (τυλισύργιον,)Ptolemæo lib.2.ca.11.urbs Germaniæ,hodie Prunsuiga,uulgò Brunsuuig.
Tullianum] pen.prod.Sallust.in Catil.Ipse dispositis præsidijs,Lentulum in carcerem deducit: Idem fit cæteris per Prætores.Est locus in carcere,quod Tullianum appellatur: ubi paulum ascenderis ad lævam, circiter duodecim pedes humi depressus.eum muniunt undiq; parietes, atq; insuper camera lapideis fornicibus iuncta: sed inculta tenebris,odore fœda,atq; terribilis eius facies est.In eum locum postquã demissus est Lentulus,iudices rerum capitaliũ,quibus præceptum erat,laqueo gulam fregere. Varro dictum ait Tullianum,

lianum, quòd fuerit à Tullo Romanorum rege additum carceri.

Tullius] *Tullij,(τύλλιος,)*Nomen oratoris,omnium Latinorum facile principis,cognomento Ciceronis.

Tullum] *(τύλλον,)*Galliæ urbs in Belgica, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Vulgò Tulle, Toll.

Tullus] *(τύλλος,)*Hostilius,tertius Romanorum rex bellicosus. De quo uide Liuium lib. 1. ab Vrbe.

Tum] Copulatiua particula frequenter sequitur dictionem Cum.*(τὸ μέν,τὸ δέ,τῦτο μέν,τῦτο δὲ,)* Cum,minus quidam uel magis generale proponit: Tum uerò,maius,uel minus generale,indicatiuoq; ferè iungitur. Cic. 1. de Nat. deo. 1. Cum multæ res in Philosophia nequaquã satis adhuc explicatæ sunt,tum perdifficilis Brute (quod tu minimè ignoras) & perobscura quæstio est de naturâ deorum. Sed hic duplex est uerbum. Aliquando unum tantum est,& cui adhæreat Cum. Cic. 4. Tusculan. 1. Cum multis in locis nostrorum hominum ingenia uirtutesq; Brute soleo mirari, tum maximè in his studijs, quæ serò admodum expetita in hanc ciuitatem è Græcia transtulerunt. Vide Cum.

Subiunctiuo modo aliquando iungitur. Cic. Attic. li. 14. 308. 8. Nosq; cum multum literæ,tum non minimum. Idus quoq; Martiæ consolentur.

Nulli uerbo aliquando adhærent,ut in subiectis exemplis. Cicero Curioni lib. 2. 2. 1. Qui cum suis laudibus,tum uerò te filio superasset omnium fortunam, si ei contigissent ut te ante uideret,quàm à uita discederet. Idem 1. Verr. 1. Factum est, uti cum summum in ueteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præsidium suis fortunis constitutum esse arbitrarentur.

Cum spe summa,maxima, tum maiore etiam animo. Cic. Quint. frat. lib. 1. 2. 25.

Tum pro Tunc,*(τότε,)*Terent. Phorm. 2. 1. 12.

Quamobrem omnes,cum secũdæ res sunt maximè,tum maximè Meditari secum oportet,quo pacto aduorsam æruminam ferant.

Nisi fortè hæc illi tum arma dedimus,ut nunc cum bene parato pugnaremus. Cic. Attic. lib. 7. 12 6. 2.

Tum interim. Cic. pro Cluentio 142.

Tum quum. Cic. 4. Acad. 127. Quoq; solebat uti argumento tum quum ei placebat nihil posse percipi.

Tum,geminatum in rebus paribus. Plaut. Cistel. 2. 1.

Tum antehac te amaui, & mihi amicam esse credidi mea Gymnasium, Et matrem tuam, tum id mihi hodie aperuistis, tu atq; hæc.

Qui non tum hoc, tum illud, sed idem semper. Cicero de Amicitia 12.

Tum semper,tum in his ipsis rebus. Cic. 4. Ver. 74.

Tum autem,pro Et. Terent. Eun. 2. 3. 11.

Vt illũ di,deæq; seniũ perdant,qui me hodiè remoratus est, Meq; adeò, qui restiterim:tum autem qui illum non floccifecerim. Donatus.

Tũ aũt,Præterea,inqt Donatus. Terẽ. And. 1. 5. 34. - rogas?

Laborat è dolore,atq; ex hoc misera solicita est,diem Quia olim in hunc sunt constitutæ nuptiæ,tũ aũt hoc timet Ne deseras se. Cic. 2. de Nat. deor. 145.

Tum,præterea,inquit Donatus. Terent. in Prolog. Eun. 4.

Si quisquam est qui placere se studeat bonis Quamplurimis,& minimè multos lædere:

In his poeta hic nomen profitetur suum.

Tum si quis est qui dictum in se,&c. Virg. 3. Aeneid. 46.

Tum præterea. Cic. 3. Ver. 42.

Quid tum inde? Cic. pro Murena, 22.

Tum demum, Nouissimè. Virg. 12. Aeneid. 2.

Tum demum mouet arma leo. Plaut. Trinum. 11. 36.

-tum igitur demum

Adolescenti aurum dabis, ubi erit locata uirgo in matrimonium.

Tum demum, pro Tunc tandem. Cic. 2. de Leg. 17. Erat enim ratio profecta à rerum natura, et ad recte faciendum impellens & à delicto auocans: quæ non tum demum incipit lex esse quum scripta est, sed tum quum orta est.

Tum deniq;, pro Tum demum, uel ad extremum. Ci. 4. Ver. 1. putabam tum deniq; rectè iudicari posse, si, &c.

Tum uerò, pro Deinde, Cum non præcedente. Cic. 1. de Orat. 96. Ex his enim & dignitatem maximè expetendam uidemus, tum uerò iustus atq; honestus labor honoribus, præmijs atq; splendore decoratur. Vetus exemplar legit, tum uerus, iustus, &c. Virg. 1. Aeneid. 98.

Tum uerò ingentem gemitum dat pectore ab imo.

Tum, pro Deinde. Cic. 1. de Orat. 100. Deinde qui possit non tam caduceo, quàm nomine oratoris ornatus incolumis uel inter hostium tela uersari: tum qui scelus fraudemq; nocentis possit dicendo subijcere odio ciuium, supplicioq; constringere. Budæus.

Tum sæpius repetitum, pro Et. Cic. 2. de Nat. deor. 74. Quia tum occultantur, tum rursus aperiuntur, tum abeunt, tum recedunt, tum antecedunt, tum autem subsequuntur, tum celerius mouentur, tum tardius.

Tumba] *tumbæ,(τύμβος,)*Locus in terrâ concauus. Vndè & pro sepulchro poni consueuit. Sipontinus.

Tumeo] *tumes,tumui,(οἰδέω,ἐξοιδέω, ἀνοιδέω, διογκάω, κορυφόομαι,)* tumere, Inflari. Plaut. Perf. 9. 11. Quid hoc quod in collo tibi tumet?

Corpus tumet omne ueneno. Ouid. 3. Metam. 7.

Lingua tumet. Ouid. 7. Metam. 114.

Lumina fletu tument. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 14.

Genuum tumebat orbis. Ouid. 8. Metam. 163.

Vere tument terræ. Virg. 2. Georg. 65.

Tumere, pro Superbire: quoniam inflati quodam modo superbientium animi uidentur. Plin. lib. 7. ca. 7. 1. Tu qui te deũ credis, aliquo successu tumens, tanti perire potuisti.

Laudis amore tumes. Horat. 1. epist. 1. 8.

Corda tument rabie. Virg. 6. Aeneid. 10.

Animus turgescit & tumet. Cic. 3. Tusc. 33.

Tumere uastius. Cels. lib. 7. cap. 18.

Tument negotia. Cic. ad Attic. lib. 14. 302. 1. Id est erumpunt seditiones & bella, ut ait interpres.

Bella tument. Ouid. epist. 7. 24.

Ora tument ira. Ouid. 3. de Arte, 100.

Tumens] Participium, *(οἰδαίνων,)* ut

Vana tumens. Virg. 11. Aeneid. 171.

Animi tumentes. Lucan. lib. 1. 72.

Inflatus & tumens animus. Cic. 3. Tusc. 33.

Aura tumens. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 6.

Fluuius tumens. Virg. 8. Aeneid. 18.

Pedes tumentes. Virg. 2. Aeneid. 55.

Suræ tumentes. Horat. Epod. 8. 2.

Tumesco] *tumescis,(ἐξογκόομαι,)* tumescere, Tumidum fieri, turgere. Cic. 1. de Diuinat. 21.

Atq; etiam uentos prænostrat sæpe futuros Inflatum mare, quũ subitò penituq; tumescit. Ex poeta.

Aquæ tumescentes æquoris. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 6.

Inflata colla tumescunt. Ouid. 6. Metam. 76.

Maria alta tumescunt. Virg. 2. Georg. 96.

Pondera uentris tumescebant. Ouid. epist. 11. 8.

Altè tumescunt seruiles animi. Claud. 1. in Eutropium, 36.

Bella operta tumescunt. Virg. 1. Georg. 93.

Digitized by Google

Tumefacio] *tumefacis, pen. cor. tumefeci, pen. prod. tumefactū, (ἐξογκόω,) tumefacere, Tumidū facere. Mart. li. 4. 11. Dum nimium uano tumefactus nomine gaudes. Ouid. 15. Metam. 61. Extentam tumefecit humum.*

Cor tumefactum. Senec. Agamem. 13. 2.

Tumor] *tumoris, m. g. (οἴδημα, ὄγκος, οἴδησις, φλυκτίς, πομφόλυξ,) Inflatio. Plin. lib. 7. cap. 6. 1. Ingestabile onus: crurum & inguinum leuis tumor. Cic. 3. Tusc. 32. Num manus affecta rectè est, quum in tumore est?*

Repentinus oculorum tumor. Cic. 4. Tusc. 132.

Corporis bonam ualetudinem tumor imitatur. Ad Heren. 4.

Minuere aliquid ex tumore. Celsus lib. 5. cap. 28. (157.

Obcalluit tumor. Celsus lib. 4. cap. 24.

Tumor animi. Cic. 3. Tusc. 46.

Inanis tumor. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.

Vanus tumor. Silius lib. 11. 30.

Gerere tumores mente, Superbire. Lucan. lib. 10. 20.

Tumor rerum, Eruptio & commotio. Cicero ad Atticum, libro 14. 303. 2.

Tumidus] *pen. cor. Adiectiuum, (ὀγκώδης,) Inflatum significat. Plin. lib. 19. cap. 6. 1. Syluestri minores, tumidæ. Cic. 3. Tusc. 33. Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non uitiosè se habet?*

Aequor tumidum. Virg. 5. Aeneid. 165.

Amnis tumidus. Lucan. lib. 1. 41.

Homo durus, confidens, tumidus. Horat. 1. Serm. sat. 7. 2.

Mare tumidum. Virg. 8. Aeneid. 135.

Montes tumidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 11.

Pontus tumidus fluctibus. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 5.

Torrens tumidus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 9.

Venter tumidus pondere cœlesti. Ouid. 3. Fast. 9.

Uuæ tumidæ. Ouid. 15. Metam. 16.

Successu tumidus. Ouid. 8. Metam. 100.

Imagine genitoris tumidus. Ouid. 1. Metam. 152.

Tumidæ ceruices. Cic. in Vatinium, 2. Repente enim te, tanquã serpens è latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti.

Cor tumidum. Horat. 2. Serm. saty. 3. 43.

Fastus tumidi. Ouid. 1. de Arte, 144.

Ira tumida. Ouid. epist. 11. 3.

Minæ tumidæ. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.

Ore tumido delitigare. Horat. de Arte, 20.

Sermones tumidi. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 20.

Spiritus tumidi. Senec. Agamem 4. 5.

Uultus tumidi & truces. Senec. Octau. 4. 2.

Tumulo] *Vide Tumulus.*

Tumultus] *huius tumultus, masc. gen. (θόρυβος, λοιμοσυγτὸς, ὀργμαλὸς,) Motus, trepidatio: Dictus quasi timor multus. Seruius, Tria genera olim militiæ fuerunt: Sacramentum, quæ legitima erat militia, quum singuli milites iurabant: Tumultus, id est bellum Italicum uel Gallicum, in quibus ex periculi uicinitate erat timor multus. Et quando singulos interrogare non uacabat, qui conuenerant, simul iurabant: & dicebatur ista militia, coniuratio. Qui enim ducturus erat exercitum, ibat ad Capitolium, & exinde prosiliens duo uexilla, unum roseum, quod pedites euocabat: & unum cæruleum: quod erat equitum (nam cæruleus color est maris: à cuius deo constat equum inuentum) dicebat, Qui Remp. uult saluam esse: me sequatur. Erat et euocatio, quũ ad diuersa loca diuersi cogebantur exercitus. Hactenus ex Seruio in hunc locum Virgilij, 8. Aeneid. 1.*

Extemplo turbati animi, simul omne tumultu
Coniurat trepido Latium. Cic. 8. Philip. 236. Belli nomen ponendum in sententia quidam non putabant, tumultum appellare malebant, ignari non modò rerum, sed etiam uerborum. Potest esse bellum sine tumultu. Tumultus esse sine bello non potest. Quid est enim tumultus, nisi perturbatio tanta, ut maior timor oriatur? unde etiam nomen ductum est tumultus. Itaq; maiores nostri, tumultũ Italicũ, quòd erat domesticus: tumultum Gallicum, quòd erat Italiæ finitimus: præterea nullum tumultum nominabant. Grauius autem esse tumultum quàm bellum, hinc intelligi licet, quòd bello Gallico uacationes ualent, tumultu non ualent. Hactenus Cicero. Idem sentit Quintil. lib. 7. cap. 4. Liu. 8. ab Vrbe cond. 100. Idem lib. 7. 35. Dictator quum tumultus Gallici causa iustitium edixisset, omnes iuniores sacramento adegit. Insignia autem omnia tumultus Cicero uno in loco exprobrit, 5. Philip. 187. his uerbis, Rem administrandam arbitror sine ulla mora, & constantissimè gerendam censeo, tumultum decerni, iustitium indici, saga sumi dico oportere, delectum haberi sublatis uacationibus, in Vrbe & in Italia. Ex prædictis satis apparet omnia in tumultu præposterè administrari publicè priuatimq; solita, quum bellum urgens, & quasi muris immimens solennes actus non admittit. Indeq; factum ut tumultuarium pro præpropero & subitario & repidè facto aut quæsito accipiatur. Budæus.

Trepidatio & tumultus. Cic. pro Deiotaro, 13. Num qua trepidatio? num qui tumultus?

Tumultus pro omni trepidatione, & perturbatione. Plaut. Milit. 21. 16. Nunc in tumultum ibo, intus clamorem audio. Terent. And. 2. 2. 28. Nihil ornati, nihil tumulti. Tumulti pro tumultus in genitiuo, more antiquo.

Inflatus tumultu. Quint. lib. 2. cap. 2. 8.

Cæci tumultus. Virg. 1. Georg. 93.

Ingentes tumultus. Lucret. lib. 2. 192.

Magnus tumultus. Virg. 2. Aeneid. 25.

Miseri tumultus mentis. Horat. 2. Carm. ode 16. 2.

Monstrifer tumultus. Lucan. lib. 2. 1.

Plebeius tumultus. Stat. 1. Sylu. 2. 47.

Repens tumultus. Tacit. lib. 18. Hoc est repentinus tumultus.

Repentini tumultus. Ouid. 5. Metam. 1.

Tremendus tumultus. Horat. 1. Carm. ode 16. 3.

Comprimere tumultum. Tacit. lib. 20.

Trepido belli tumultu concussa omnia. Lucret. li. 3. 171.

Conijcere tumultum, Vide Conijcio.

Facere tumultum. Sallust. in Iugurtha.

Ferre tumultus alicuius. Ouid. 3. Metam. 62.

Inijcere tumultum ciuitati, Vide Inijcio.

Misero tumultu miscetur domus. Virg. 2. Aeneid. 98.

Miscere tumultum in concionem, Vide Misceo.

Personare tumultu, Vide Personо.

Tumultum sermonis reddere. Plin. lib. 7. cap. 12. 5.

Impio tumultu uastata fana. Horat. 4. Carm. ode 4. 10.

Metus & tumultus. Cic. 2. in Catil. 45.

Tumultuosus] *pen. prod. Adiectiuũ, (θορυβώδης, ὀργμαλώδης,) Plenum tumultu. Plaut. Trinum. 17. 51.*

- quis homo
Tam tumultuoso sonitu me exciuit subitò foras? Cicer. Celio lib. 2. 11. 1. Ita tumultuosæ conciones, ita molestæ Quinquatrijs afferebantur.

Mare tumultuosum. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Tumultuosum genus pugnæ. Liu. 1. ab Vrbe, 59.

Tumultuosa somnia. Plin. lib. 26. cap. 8. 14.

Seditiosa et tumultuosa uita, cui opponitur Quieta. Cicero 1. de Inuent. 6.

Nuntius tumultuosus. Liu. 2. ab Vrbe, 101.

Tumultuosus, Qui turbas excitare solitus est. Liu. 4. ab Vrbe 121. In otio tumultuosi, in bello segnes?

Tumultuose

Tumultuosè] pen.prod. (θορυβωδῶς,) tumultuosius, tumultuosissimè Aduerbium. Impetuosè quod dicitur. Liu. 2. ab Vrbe, 117. Adeò tumultuosè excepta est clamoribus undiq; & indignatione Patrum. Cæsar 7. bel. Gal. 179. ijs imperat ut paulo tumultuosius omnibus in locis peruagarentur. Liu. 1. ab Vrbe 178. In uestibulo regiæ quàm potuere tumultuosissimè specie rixæ in se omnes apparitores regios conuertunt.

Tumultuo] tumultuas, (θορυβῶμαι,) tumultuare, In perturbatione esse. Plaut. Rud. 16. 23. Vt mihi istuc dicas, negotij quid sit quòd tumultues.

Tumultuor] tumultuaris, (θορυβέω, θορυβοποιέω, διαθροέω, πολέω, ἀβασπολέω,) tumultuari, Deponēs, Idem. Terent. Hecyra 3. 2. 1.

Nescio quid iandudum hic audio tumultuari, misera
Malè metuo. Cic. 2. de Lege Agr. 98. Qui Tribunos plebis perhorrescam? qui sæpe & sine causa tumultuer? (165.

In otio tumultuaris, in tumultu plus es otiosus. Ad Heren. 4.

Quid tumultuaris soror? quid insanis? Cic. pro Cælio, 28.

Passim tumultuari. Quintil. lib. 2. cap. 12. 7.

Tumultuatio] Verbale, (διαθρόησις,) Liu. 8. bel. Maced. 8. Hæc tumultuatio regem cupientem, si se sequerentur, raptim euadere angustias, reuocare primos, & eadem qua uenerat, uia referre cœpit signa.

Tumultuarius] Adiectiuum, (θορυβωματιλὸς,) Properatum & subitarium, aut rapidè factum & quæsitum significat, ut ait Budæus.

Tumultuarius exercitus, tumultuarius miles. Liu. 8. ab Vrbe, 58. Idem 5. bel. Maced. 7. Mens ea Senatus fuit, ut in Hispania tumultuarij milites legerentur.

Tumultuarius & subitarius miles, Idem. Liu. 1. bel. Maced. 8.

Tumultuarius dux, Qui pro tumultu eligitur. Liuius 8. bell. Pun. 223.

Tumultuarium opus, In promptu, & rapidè factum. Quintil. lib. 7. cap. 4. 25.

Tumultuarius & fortuitus sermo. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Tumulus] tumuli, pen. cor. masc. ge. (λόφος, γήλοφος, ὀφρὺς, βουνὸς,) Terra tumens. Virg. 2. Aeneid. 143.

Est urbe egressis tumulus. Cæsar 1. bel. Gal. 180. Planities erat magna, & in ea tumulus terreus satis grandis. Cic. 7. Ver. 73. E spelunca sublatus aut tumulo.

Agger tumuli. Virg. 5. Aeneid. 9.

Albani tumuli atq; luci. Cic. pro Milone, 64.

Arduus tumulus. Ouid. 15. Metam. 60.

Syluestres tumuli. Cic. 2. in Catil. 43.

Struere tumulum. Tacit. lib. 2.

Nitualis tumulus, Vide Nix.

Tumulus, Sepulchrum: quòd in sepulchris coaceruari terra cõsueuit. Virg. 3. Aeneid. 65.

O fœlix una ante alias Priameia uirgo,
Hostilem ad tumulum, Troiæ sub mœnibus altis
Iussa mori. Virg. 3. Aeneid. 61.
-manesq; uocabat
Hectoreum ad tumulum.

Exangues tumuli. Claud. 3. de raptu Proserp. 69.

Marmoreus tumulus. Ouid. 14. Metam. 88.

Componi tumulo eodem. Ouid. 4. Metam. 32.

Contegere tumulo, Vide Contego.

Dare corpora tumulo. Ouid. 2. Metam. 66.

Facere tumulum. Virg. 5. eclog. 8.

Parare tumulum. Lucan. lib. 8. 139.

Struere tumulum. Senec. Medea 12. 24.

Vili tumulo tectus. Senec. Medea 8. 9.

Honorarius tumulus, pro Cenotaphio. Suet. in Claud. cap. 6.

Tumulo] tumulas, pen. corr. (θάπτω,) tumulare, Sepelire, Condere in tumulum. Martial. lib. 11. 92.

Aeolidon Canace iacet hoc tumulata sepulchro, &c. Catul.
Argon. 59. 31. -nec iniecta tumulabor mortua terra.
Ouid. 8. Metam. 144. -ne coniugis unquam
Busta Meæ uideam, neu sim tumulandus ab illa.

Tumulosus] pen. prod. Adiectiuum, (λοφώδης,) Plenum tumulis. Sallustius in Iugurtha, Deinde tertia multò ante lucis aduentum peruenit in locum tumulosum, à Capsa non amplius duûm milium interuallo.

Tunc] (τότε, τέως, τῦμος, τανῦν, τανῦντα,) Aduerbiũ tẽporis, significat eo tempore. De omnibus temporibus dicitur.

De præsenti. Plautus, Tunc ad eam accede quum potes.

De præterito. Virgil. 4. Aeneid. 120. Tunc decuit quum sceptra dabat.

Etiam tunc. Cicero de Amicitia 11. Senectus enim quamuis nõ sit grauis, tamen aufert eam uiriditatẽ, in qua etiam tunc erat Scipio.

Tunc & nunc. Cic. 7. Philip. 226. Sed erat tunc excusatio oppressis, misera illa quidem, sed tamen ista: nunc nulla est.

De futuro. Plautus, Ego tunc adero, quum tui uidendi mihi copia erit.

Tunc demum. Plin. lib. 11. ca. 24. 5. Hos primũ tela inuoluentes, & tunc demum labra utraq; morsu apprehendentes.

Tunc temporis, Idem quod tunc. Iustinus, lib. 1. Sed de gente obscura tunc temporis Persarum Cambysi mediocri uiro.

Tundo] tundis, tutudi, pen. cor. tusum & tunsum, λόπτω, ἀραίσσω,) tundere, Percutere, pulsare: ut Tudere pectus. Plautus Casin. 9. 62. Virg. 1. Aeneid. 97.

Suppliciter tristes, et tunsæ pectora palmis. Ci. 7. Ver. 111.
Deniq; proximus lictor Sextius, cõuerso bacillo oculos misero tundere uehementissimè cœpit.
Ictu crebro tundi. Lucret. lib. 4. 258.
Alicui iacenti latera tundere. Cic. 7. Verr. 111.
Littus tunditur unda. Catul. ad Furium, 111.
Pectora tundere manu. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 2.
Pectora tundens palmis. Ouid. 1. de Arte 108.
Terram pede tundere. Horat. de Arte 89.
Tympana tundere. Ouid. 4. Fast. 37.

Tundere aures alicuius, per Obtundere, Sæpius rem aliquam repetendo. Plaut. Pœn. 5. 25.

Tundere eandem incudem assiduè, Est indefatigabili assiduitate in operis alicuius studio perseuerare. Metaphora dicta à fabris, crebris ictibus incudem ferientibus: atq; ita tandem aliquãdo ferri rigorem perpetuo labore uincentibus. Ci. 2. de Orat. 88. Ego autem si quem nunc planè rudem institui ad dicendum uelim, his potius tradam assiduis uno opere eãdem incudem diem noctemq; tundentibus. Conueniet in grãmatistas ac literatores, quibus sine fine eadem sunt inculcanda pueris, ut hæreant aliquando. Erasmus.

Vocibus tundi. Virg. 4. Aeneid. 90.

Tundere, Sæpius idem repetere, translatio à fabrorum malleo, inquit Donatus. Terent. Hecy. 1. 2. 48.

Tundendo, atq; odio denique effecit senex.

Tundere, Comminuere in mortario. Virg. 4. Georg. 54.

Proderit & tunsum gallæ admiscere saporem. Colum. lib. 2. cap. 21. 3. Ipsæ aut spicæ melius fustibus tunduntur, uannisq; expurgantur.

Tusum aliquando in supino facit, abiecta N. Plin. lib. 34. Hæc tusa, cribrataq; uino quantum possit excellenti.

Tunetum] pen. cor. siue, ut quidam dicunt, Tunitium, Scipionis tẽpore tumulus erat editior, unde Scipio spectauit Carchedonium ad Romam classem exurendam proficiscentes. Nostra tempestate regis Libyci ciuitas metropolis est,

Digitized by Google

in qua ueluti ampliore & magnificentiore consueuit habitare, et Tunisæus rex appellatur. Tunetum non sanè ob hãc causam habitarunt, quòd Carthagine carerent à Scipione diruta, quum denuo amplificata surrexerit, ex qua (uelut ex equo Troiano) manarunt literarum proceres. Ad cuius celeberrimum gymnasium Augustinus profitetur contendisse. Hanc Eutropius libro quarto, continuis sedecim diebus arsisse perhibet. Hæc septingentesimo anno postquam condita erat, delata est. Hæc, ut idem author ait, L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio Consulibus in Africa iußu Senatus reparata est, quæ nunc manet, annis uigintiduobus euolutis, postquam à Scipione fuerat euersa. Abest Tunetum à Carthagine duodecim millia fermè passuum. A Tuneto, Tunetei dicti sunt, quos Sidonius Tunisæos appellat.

Tunica] tunicæ, pen. cor. (χιτὼν, ἐπένδυμα,) Vestis erat apud Romanos breuior & sine manicis, quæ propriè uiris conueniebat. Virg. 9. Aenei. 124. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Hoc autem dicit ut barbarum & peregrinum morem indicet, non Romanum, quum apud Romanos sine manicis tunicæ gestarentur. Plaut. Milit. 22. 28. Magis sapis de tunica, chlamyde, & mucrone qui speres. Cic. 7. Ver. 3. Tunicamq; eius à pectore abscidit, ut, &c.

Tunica pallio propior, Vide Pallium.

Tunica accipitur etiam pro ea quæ ima erat, qua hodie linea utimur. ut olim Athenienses talari & linea utebantur, authore Polluce. Ouid 3. Amor. eleg. 13. 5. Illic nec tunicam sibi sit posuisse pudori. Et 1. Amor. eleg. 5. 3. Pugnabat tunica se tamen illa tegi. Sunt qui interulam uocitent. Athenæus χιτώνιον ἐχέστρωτον, appellat in decimotertio, ubi de Phryne scorto nobili, ἐχέστρωτον γὰρ χιτώνιον ἐφόρει, Hoc est, tunicula carni proxima amiciebatur, quam camisiam dicimus. Vtebantur & tunica quæ media dici potest: cuiusmodi est fere tunica rubra, qua brumali tẽpore utimur. Erat & alia tunica quæ his superinduebatur. Budæus.

Tunica, Muliebris amictus. Plin. epist. ult. lib. 2. Aurelia ornata fœmina, signatura testamentum, sumpserat pulcherrimas tunicas.

Tunica laticlaui. Sueton. in Augusto, cap. 94. Sumẽti uirilẽ togã tunica laticlaui resuta ex utraq; parte ad pedes decidit.

Tunica molesta, Genus erat supplicij. Ea ignium alimẽtis illita et intexta, ut Seneca docet, ac mox succensa, cruciabiliter obuolutos nocentes, qui sceleris comperti grauioris forent, amburebat. Cælius lib. 10. cap. 5.

Adamantina tunica, Vide Adamantinus in Adamas.

Calloſa tunica, Vide Callosus in Callum.

Candidæ tunicæ linteæ, Vide Linteus in Linteum.

Fluentes tunicæ. Ouid. 3. de Arte, 61.

Laticlauia tunica, Vide Laticlauus in Latus, adiectiuo.

Laxa tunica. Ouid. epist. 15. 50.

Lucentes auro tunicæ. Stat. 9. Thebaid. 139.

Manicatis tunicis indui non sine probro solebant ueteres, ut author est Gellius. Cic. 2. in Catil. 42. Quos pexo capillo nitidos aut imberbes aut barbatos uidetis, manicatis, & talaribus tunicis, uelis amictos, non togis.

Palmata tunica, Vide Palmatus in Palma.

Pexa tunica. Horat. 1. Epist. 1. 20.

Pulchræ tunicæ. Horat. 1. Epist. 19. 7.

Pulla tunica. Cic. 6. Verr. 49.

Recincta tunica. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.

Recta tunica. Plinius lib. 8. cap. 48. 5. Ea prima Tanaquil texuit rectam tunicam, qua simul cum toga pura tyrones induuntur, nouæq; nuptæ.

Replicatæ bulborum tunicæ. Stat. 4. Sylu. 96.

Scissa tunica. Ouid. epist. 11. 12.

Solutæ tunicæ. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 3.

Valentes tunicæ, Crassæ, non molles. Ouid. 3. de Arte, 22.

Cingere tunicas. Seneca Troade, 2. 5.

Demißis tunicis ambulare. Horat. 1. Serm. saty. 2. 5.

Diducere tunicam. Quintil. lib. 2. cap. 15. 7.

Diripere tunicam alicui. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 3.

Discindere tunicam, et cicatrices ostendere. Ci. 2. de Or. 106.

Instaurare sibi densas tunicas aduersus hyemem, Vide Instauro

Laniare tunicam. Ouid. 2. de Arte 35.

Nere tunicam. Virg. 10. Aeneid. 164.

Ponere tunicam. Cic. 5. Tusc. 84.

Vincla tunicarum relaxare. Ouid. 2. Fast. 65.

Tunicæ purpuram latiorem. Plin. lib. 33. cap. 1. 23. uocauit latum clauum, dicens, Annuli distinxêre alterum ordinem à plebe, ut semel ceperant esse celebres, sicut tunica ab annulis Senatum tantum, quanquam & hoc serò, uulgoq; purpura latiore tunicæ usos inuenimus etiam præcones.

Tunicæ oculorum, pro membranis quibus uariè conteguntur. Plin. lib. 11. cap. 37. 23, Tenuibus, multisq; membranis oculos natura composuit, callosis contra frigora caloresq; in extremo tunicis.

Tunicæ testiculorum. Cels. lib. 7. cap. 24. Deinde non extracto testiculo, sicut intestinis quoq; prolapsis interdum fieri docui, colligendæ uenæ: uinciendæq; ubi tunicis inhærebũt, & sub his nodis præcidendæ sunt.

Tunica arboris. Plin. lib. 12. cap. 19. 10. Probatur casia breui tunicarum fistula, & non fragili.

Tenues tunicæ. Virgil. 2. Georg. 15. De interiore libro arboris intelligit.

Tunicula] tunicula, pen. corr. Diminutiuum. (χιτώνιον,) Plin. lib. 26. ca. 12. 1. Morbum regium in oculis præcipuè mirari est, tenuitatem illam densitatemq; tunicularum felle subeunte.

Tunico] tunicas, pen. cor. (χιτωνίζω,) tunicare, Tunicam induere. Varro, Hæc lanigeras detonderi docuit, tunicareq; homulum. Nonius.

Tunicatus] pen. prod. Participium, (χιτωνοφόρος,) Tunicã indutus. Cicero pro Cælio, 7. Vt exercitatione ludoq; campestri tunicati uteremur. Ouid. 2. de Arte, 61. Astiterit tunicata, &c.

Popellus tunicatus. Horat. 1. epist. 7. 13.

Tunicatus, Expeditus, & nullam aliam supra tunicam uestem habens. Iuuenal. Saty. 3. 15.
-tunicati fuscina Gracchi.

Tuopte] Vide Tuus.

Tuor] tueris, pen. cor. tutũ uel tuitum, (ὁράω,) tui, quod nõ est in usu nisi in cõpositis. Tueri aũt sumit mutuo à Tueor, Videre. Virg. 1. Aeneid. 144.
Expleri mentem nequit, ardescitq; tuendo Phœnissa.

Ora alicuius tueri. Virg. 7. Aeneid. 138.

Oculis immitibus tuens. Ouid. 6. Metam. 124.

Acerba tuens serpens. Lucret. lib. 5. 7.

Auersa tueri. Virg. 4. Aeneid. 73.

Oculi diuersa tuentes. Ouid. 1. Fast. 57.

Transuersa tueri. Virg. eclog. 3. 2.

Turarius] (τυράριος,) Vicus Romæ. Asconius, Signũ Vertumni in ultimo uico Turario est, sub basilica se flectẽtibus

Turba] turbæ, (τύρβη, ὄχλος, πλόνος, τάραχος,) Vlpianus, Vi bonorũ, & de turba, L. Prætor ait, Turbã appellatã esse Labeo contendit ex genere tumultus, idq; uerbũ ex Græco tractum, τύρβη. Si duo rixam commiserint, utiq; non accepimus in turba id factum, quia duo turba non proprie dicuntur. Si uerò fuerint decem, aut quindecim homines, turba dicetur.

Digitized by Google

ba dicetur. Rectißimè Labeo inter turbam & rixam multũ intereſſe ait: nempe turbam multitudinis hominum eſſe turbationem et cœtum. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 30. *Exponerem etiam quemadmodum hic, & quanta in turba quantaq; in confuſione rerum omnium uiueremus.* Terent. Eun. 5. 5. 5.

Quæ illæc turba eſt? numnam ego perij?

Idem And. 4. 5. 6.

-di ueſtram fidem
Quid turbæ eſt apud forum?

Sic Heaut. 1. 2. 16. *Propter eã hæc turba atq; abitio euenit.* Cic. Ver. 130. *Ecce autem noua turba atq; rixa.*

Acris turba prædonum. Horat. 1. Serm. ſat. 2. 9.

Concire turbas, Vide Concieo.

Excitare turbas populares. Quintil. lib. 2. cap. 16. 2.

Furens turba ruit omnis in unum. Ouid. 3. Metam. 144.

Turba, Multitudo: quia ferè non uacat perturbatione & commotione. Liu. 2. ab Vrbe, 171. *Vxor deinde ac liberi amplexi, fletuq; ab omni turba mulierum ortus, & comploratio ſui patriæq;, fregere tandem uirum.*

Turba & Primi, contraria. Stat. 4. Thebaid. 162.

Incubuere uadis paßim diſcrimine nullo
Turba ſimul, primiq;.

Turba & colluuies. Cic. de Senect. 76.

Comitantum turba. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 8.

Stultorum turba. Cic. 5. Tuſc. 67.

Comes turba. Ouid. 13. Metam. 71.

Confuſa. Ouid. 12. Metam. 43.

Denſa. Seneca Herc. fur. 9. 43.

Frequens. Seneca Herc. furen. 10. 2.

Imbellis fœminarum inermisq;, Vide Imbellis.

Impia. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 46.

Inops. Ouid. 14. Metam. 23.

Leuis. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.

Luxurioſa. Ouid. epiſt. 1. 18.

Maxima. Virg. 6. Aeneid. 122.

Plurima. Virg. 6. Aeneid. 134.

Pullata. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.

Ruſtica. Ouid. 6. Metam. 70.

Sodalis turba, Id eſt *turba ſodalium.* Ouidius 2. de Remedio Amor. 38.

Temeraria. Ouid. 10. Metam. 114.

Vaga. Ouid. 13. Metam. 45.

Congregare magnam turbam. Cic. 1. de Nat. deor. 56.

Inſerere ſe turbæ. Ouid. 1. de Arte, 122.

Rareſcit turba, Minuitur. Stat. 2. Thebaid. 123.

Effuſa turba ad ripas ruebat. Virg. 6. Aeneid. 61.

Comitum turba ſtipatus. Ouid. 3. Metam. 38.

Turba prunorum, pro Varijs generibus. Plin. li. 15. cap. 13. 1.

Ingens poſtea turba prunorum, uerſicolor, nigra, candicãs.

Rotarum turba. Ouid. 6. Metam. 44.

Nouorum uoluminum turba. Cic. de Claris Orat. 63.

Vulnerum turba, pro multitudine. Plin. lib. 11. cap. 37. 35.

Turbella] *turbellæ,* Diminutiuum, (τύρβιον,) Plaut. Bacch. 20. 142. *Tantas turbellas facio.* Idem Pſeud. 3. 108.

Turbidus] *pen. corr. Adiectiuum,* (θολὸς, θολερὸς,) *Conturbatum, confuſum, non clarum, tumens.* Plautus Trinum. 6. 18.

-nihil ego iſtos moror fatuos
Mores & turbidos.

Plin. epiſt. 10. 4. *Num iſtic quoq; immite & turbidum cœlum?*

Homo turbidus, Commotus, uel Turbationis plenus, ut ait Seruius. Virg. 9. Aeneid. 12. Idem lib. 12. 134.

Animi turbidus. Tacit. lib. 20.

Ira turbidus. Statius 3. Sylu. 1. 8.

Achelous turbidus, Vide Achelous.

Acies oculorum turbidæ, Vide Acies.

Actiones turbidißimæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. 22.

Aequora turbida Ponti. Lucret. lib. 5. 200.

Amnis turbidus imbri. Lucret. lib. 1. 58.

Turbida & inquinata aqua. Cic. 5. Tuſc. 137.

Dies turbidus, Procelloſus. Plin. lib. 11. cap. 10. 5.

Imago turbida. Virg. 4. Aeneid. 71.

Imber turbidus aqua. Virg. 5. Aeneid. 140.

Iurgia turbida. Ouid. ad Piſonem, 18.

Liquor turbidus, Minimè clarus. Plin. lib. 13. cap. 12. 3.

Loca turbida. Virg. 6. Aeneid. 107.

Mens quæ omni turbido motu ſemper uacet. Cicero 1. Tuſculan. 124

Nouitas turbida. Claudian. 1. Paneg. 30.

Nubila turbida. Virg. 4. Aeneid. 49.

Pectora turbidiora ipſo mari. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 7.

Puluis turbidus. Virg. 11. Aeneid. 176.

Eſſe in turbidis rebus. Cic. 2. Philip. 58.

Seditiõ turbida. Ouid. 9. Metam. 86.

Tempeſtas turbida. Cic. 1. de Inuent. 6.

Tempus turbidum & Tranquillum, contraria, Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14. 6.

Turbidus, Terribilis. Virg. 11. Aeneid. 149.

Hæc effatus, equum in medios moriturus & ipſe
Concitat, & Venulo aduerſum ſe turbidus infert. Seruius.

Turbidus, Elatus, arrogantia tumens. Virgil. 10. Aeneid. 130.

Tum uerò Aeneam auerſum ut cedere Turnus
Credidit, atq; animo ſpem turbidus hauſit inanem. Seruius.

Turbide] *Pen. cor. Aduerb.* (θολερῶς,) Cic. 4. Tuſc. 36. *Intelligatur igitur perturbationem iactantibus ſe opinionibus inconſtanter & turbidè in motu eſſe ſemper.*

Turbulentus] *Adiectiuum,* (θολώδης, ταραχώδης, ὀχληρὸς, ὀχλικὸς,) *Commotus, iratus.* Plaut. Epid. 2. 69. *Tu ede pol re es turbulentus.*

Eæ ſunt & turburlenta & temeraria & periculoſa. Cic. pro Cecinna, 24.

Animus turbulentus. Cic. 4. Tuſc. 15.

Turbulentior inde animus L. Valerio, T. Aemylio COS. Liu. 2. ab Vrbe 261.

Seditioſus ciuis & turbulentus. Cic. 2. de Orat. 26.

Conciones turbulentæ. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. 7. *Cõciones turbulẽtæ Metelli, temerariæ Appij, furioſißimæ Publij.* Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.

Concurſio turbulenta. Cic. 1. de Fin. 30.

Errores turbulenti. Cic. 2. de Nat. deor. 101.

Libido, temeritas, & ignauia turbulenta. Cic. 1. de Fin. 78.

Mens turbulenta. Cicero 1. de Finib. 78.

Negotium turbulentum. Cic. ad Atticum, lib. 7. 130. 5.

Res placatæ & minimè turbulentæ. Cic. in Orat. 34.

Tempeſtas turbulenta. Cic. 7. Ver. 21.

Tempus turbulentum. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 5.

Meum turbulentißimum tempus, tuo tranquilliſimo præſtat. Cic in Piſonem, 35.

Tribunatus turbulentiſſimus. Cic. de Claris Orat. 53.

Turbulentè] *Aduerbium,* (θολωδῶς,) *Concitatè.* Cic. pro Domo ſua, 53. *Omnia contra leges, moresq; maiorum temerè, turbulentè, per uim, per furorem eſſe geſta.*

Agere aliquid raptim & turbulentè. Cic. pro Domo ſua, 107

Turbulenter] (ταραχωδῶς,) *Aliud aduerbium.* Ci. ad Cæl. lib. 2. 15. 19. *Extremum illud erit, nos nihil turbulenter, nihil temerè faciemus.*

Turbo] *turbas,* θολῶ, θολόω, θροέω, ἰλυνίω, θράττω, κολύω, ὀχλέω, τυρβάζω, ταράττω,) *turbare, Confundere, cõmouere.* Plaut. Epid. 6. 7. *Sed me una turbat res, ratioq;.*

Digitized by Google

Ab imo turbare aliquid. Lucret. lib. 3. 8.
Omnia infima summis paria fecit, turbauit, miscuit? Cic. 3. de Legib. 29.
Notabilius turbare. Tacit. lib. 17.
Aristoteles multa turbat à magistro Platone dissentiens. Cic. 1. de Natura deor. 47.
Aciem turbare, Vide Acies.
Affectibus animos iudicum turbare. Quintil. li. 5. ca. 14. 24.
Capillos turbare. Martial. lib. 2. 36.
Euersæ turbant conuiuia mensæ. Ouid. 12. Metam. 45.
Delectum ciuium turbare. Cic. 4. Ver. 86.
Fœdera turbare. Virg. 12. Aeneid. 127.
Fortunas turbare timore. Lucret. lib. 1. 22.
Iura turbantes Tribuni. Lucan. lib. 1. 36.
Pacem turbare. Liuius 5. bel. Maced. 46.
Quietem alicuius turbare. Propert. lib. 1. eleg. 3. 4.
Res animos incognita turbat. Virg. 1. Aeneid. 104.
Turbor, passiuum. Cic. ad Attic. lib. 2. 32. 1. Prorsus, ut scribis, ita sentio: turbatur Sampsiceramus.
Arenæ turbantur Zephyro. Virg. 2. Georg. 22.
Metu turbari. Ouid. 15. Metam. 104.
Turbare, Absolutè. Tacit. lib. 3. Si una, alteráue ciuitas turbet.
Turbatum est, Impersonale. Terent. Eun. 4. 3. 7.
Nescio quid profectò absente nobis turbatum est domi.
Turbatum, Absolutè. Tacit. lib. 1. Postquam turbatum in castris accepere.
Turbassit] pro turbauerit usurpatum ab antiquis. Cic. 3. de Legib. 16. Ast quid turbassit in agẽdo, fraus actoris esto. Vetus exemplar habet turbassitur.
Turbatus] pen. prod. Participium, (τετυφωμένος,) Commotus. ut Turbatus ex inopinato malo. Cæs. 2. bel. Ciui. 46
Vulnere mentis turbatus. Virg. 12. Aeneid. 32.
Pectora turbatus. Virg. 8. Aeneid. 6.
Acies turbatæ, Vidè Acies.
Animi. Virg. 8. Aeneid. 1.
Aquæ. Ouid. epist. 18. 25.
Castra. Virg. 9. Aeneid. 3.
Comæ. Ouid. 3. Fast. 4.
Equi. Virg. 9. Aeneid. 25.
Fides. Claud. 6. Paneg. 13.
Freta procellis. Virg. 3. Georg. 52.
Mens furore. Virg. 11. Aeneid. 1.
Quies. Stat. 3. Syl. 5. 18.
Pede turbato fugere. Ouid. epist. 11. 21.
Placare res turbatas. Cic. pro Plancio, 8.
Viri turbati. Ouid. epist. 3. 18.
Turbate] pen. prod. Aduerb. (ταραχμένως,) Cæsar 1. bel. Ciuil. 16. His de causis aguntur omnia raptim atq; turbatè.
Turbator] pen. pro. Verbale, (ταραχτὴς,) Qui turbat. Liu. 4. ab Vrbe, 6. Ibidem, lib. 2. 70. Quum pacis ipse author à turbatoribus belli premeretur.
Turbamentum] turbamẽti, (τάραγμα,) Perturbatio. Tacit. lib. 17. Quæq; alia turbamenta uulgi. Sallustius in Oratione Lepidi ad populum Romanum, Maxima turbamenta Reipub. atq; exitia probate.
Turbo] turbinis, pen. cor. masc. gen. (δῖνος, τρόμβος,) Ventum cum frigore maximo, obiecta quæq; deturbans, prosternẽsq; ex depressæ nubis specu. Plin. in Paneg. 111. Erãt sub oculis naufragia multorũ, quos inuidiosa trãquillitate prouectos improuisus turbo perculerat. Virg. 1. Georg. 64.
-ita turbine nigro
Ferret hyems, culmumq; leuem, stipulasq; uolantes.
Ventorum turbo. Lucret. lib. 6. 31.
Ater turbo. Virg. 1. Aeneid. 103.
Immanis turbo. Virg. 6. Aeneid. 119.
Indomitus turbo. Catullus Argon. 59. 22.
Nimbosus turbo. Ouid. 11. Metam. 111.
Pulcereus turbo. Claud. de bel. Getico 92.
Violentus turbo. Lucret. lib. 3. 165.
Rauco turbine armatur Boreas. Claudianus 1. de raptu Proserpinæ 14.
Vndiq; omnes uenti erumpunt, sæui existunt turbines. Cicero 3. de Orat. 86.
Celeri turbine fertur. Virg. 12. Aeneid. 170.
Piceo turbine fumans nubes. Virg. 3. Aeneid. 115.
Insanis turbinibus furit uentus. Silius lib. 8. 132.
Gubernare nauem in maximis turbinibus. Cic. in Pis. 15.
Venti perflant terras turbine. Virg. 1. Aeneid. 18.
Agens hyemem ruit æquore turbo. Virg. 3. Georg. 93.
Rupto turbine confligunt uenti. Virg. 2. Aeneid. 83.
Turbo ac tempestas pacis & otij. Cic. pro Domo sua, 105.
Turbo lethi. Catul. Argon. 59. 30.
Mentis turbine agi. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.
Turbo, pro Vortice. (δίνη, τρόβιλος,) Stat. 4. Thebaid. 163.
Incubuere uadis passim discrimine nullo
Turba simul, primiq;: nequit secernere mistos
Aequa sitis. frænata suis in curribus intrant
Armenta, & pleni dominis, armisq; feruntur
Quadrupedes: hos turbo rapax, hos lubrica fallunt
Saxa. Videtur ita intelligi posse etiã Ouidianũ illud epist. 7. 13. Finge age te rabido (nullum sit in omine pondus)
Turbine deprendi: quid tibi mentis erit? Sed melius ut de uento intelligatur. Sequitur enim Quæq; cadent, in te fulmina missa putes.
Turbo, pro Gyro, & spiris serpentum. Silius lib. 3. 39. Ater lethifero stridebat turbine serpens.
Saxi turbo. Virg. 12. Aeneid. 107.
Præcipitem scopulo, atq; ingentis turbine saxi Excutit. Id est saxo quod rotatur quum impellitur aut iacitur.
Teres turbo. Catul. Argon. 59. 63.
Turbo, (βέμβηξ,) Genus instrumenti lusorij, pueros maximè delectans. Tibullus lib. 1. eleg. 5. 1.
Namq; agor ut per plana citus sola uerbere turbo,
Quem celer assueta uersat ab arte puer. Virg. 7. Aenei. 76. Ceu quondam torto uolitans sub uerbere turbo, &c.
Vbi Seruius, Catullus hoc turben dixit, ut hoc carmen. Hic turbo, unde turbinis facit: nam si turbonis sit, erit à proprio nomine genitiuus. Cic. de Fato 63. Sed reuertitur ad cylindrum, & ad turbinem suum, quæ moueri incipere nisi pulsa, non possunt. Id autem quum accidit, suapte natura, quod supereſt, & cylindrum uolui, & uersari turbinem putat. De Chrysippo.
Turbo, (κῶνος,) Quicquid formam habet in imo acutã, in summo latiorẽ. Plin. lib. 27. ca. 4. 3. de aloe, in turbinibus caduorum. Ouid. 1. Metam. 68. caua buccina sumitur illi,
Tortilis in latum quæ turbine crescit ab imo.
Turbo, Vasculi genus, quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola missitabantur: cuius effigies turbinis in imo angustissima erat, in summo latissima, qualis est figura pyrorum.
Turbineus] Adiectiuum, (τρομβοειδὴς,) ut Vortex turbineus. Ouid. 8. Metam. 112.
Turbinatus] pen. pro. Aliud adiectiu. (λωτοειδὴς,) Quod ueluti turbo desinit. Plin. li. 21. ca. 31. 1. Folliculis magnis, latisq;, & turbinatis. Idem lib. 11. cap. 37. 51. Cor homini infra læuã papillam, turbinato mucrone in Priora eminẽs. Idem lib. 15. cap. 15. 5. Turbinatior pyris figura.
Turbinatio] turbinationis, fœm. gen. (τρόμβωσις,) Plin. lib. 15. cap. 21. 1. Alijs turbinatio pyri, alij ouata species.

Digitized by Google

Turbo] Turbonis, (τύρβων,) Proprium nomen gladiatoris. Horat. lib. 2. Serm. saty. 3. 62.
Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ] (τύρκαι,) teste Pomponio lib. 1. populi sunt Scythici, iuxta Thyssagetas & ultra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate nostra latissimè imperitant: Turci uulgò dicti, ignauia quidem nostra magni, sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentissimi. Hermolaus.

Turde] (τύρδις,) Vilumbrorum ciuitas in Italia, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tudea Silio: Tudertum hodie.

Turduli] pen. cor. (τυρδόλοι,) & Bastuli, populi in Hispania Bætica præcipui, ut & Bætica Turdetania dicta sit Strabo libro 3. 3. Plinius lib. 3. cap. 1. Ab una autem, inquit, Atlantico Oceano obuersa Hispania, Bastulorum, Turdulorumq; est. Strabo lib. 3. Turdetanos cum Ptolemæo lib. 2. cap. 4. 4. nominat. Varro 2. de Re rust. cap. 10. 3. Non omnis apta natio ad pecuariam, quod neq; Basculus, neq; Turdulus idonei? Galli appositissimi maximè ad iumenta.

Turdus] turdi, masc. gen. (ἰξύλα,) Auis nota, & inter primas à saporis bonitate collocata. Horat. 1. epist. 16. 4.
Nil melius turdo, uulua nil pulchrius ampla. Plin. lib. 10. cap. 53. 2. Turdi in cacuminibus arborum luto nidificãtes, penè contextim in secessu generant. Ibidem cap. 29. 5. Turdis color æstate circa collũ uarius, hyeme concolor. Horat. 1. Serm. saty. 5. 15. Macer turdus.
Obesus turdus. Horat. 1. epist. 16. 3.
Ah transenna hic turdus lumbricum petit. Plaut. Bacchid. 17. 22. De amatore loquitur.
De turdo tale est Martialis epigramma, lib. 2. 40.
Subdola tenduntur crassis modò retia turdis, &c. Idem lib. 13. 92. Inter aues turdus, si quis me iudice certet:
Inter quadrupedes, gloria prima lepus.
Turdus, Piscis. Colum. lib. 8. ca. 16. 7. Rursus optime saxosum mare nominis sui pisces nutrit, qui scilicet quòd in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt, ut merulæ, turdiq;, nec minus melanuri. Plin. lib. 32. cap. 11. 9. Turdus inter saxatiles nobilis. Quintil. lib. 8. cap. 2.

Tureus] Adiectiuum, Vide Thus.

Turgeo] turges, tursi, (οἰδλαίνω, οἰδλίομαι,) turgere. Virg. Eclog. 7. 10. Iam læto turgent in palmite gemmæ. Plin. lib. 20. cap. 13. 15. Imponunt & mammis turgentibus decoctam rutam, & pituitæ.
Frumenta in uiridi stipula lactentia turgent. Virg. 1. Geor. 63.
Oratio quæ turget & inflata est. Author ad Heren. li. 4. 156.
Turgere alicui, Irasci in aliquem, & commoueri. Plautus Casin. 7. 17.

Turgens] Particip. (οἰδλαίνων,) ut Lumina turgentia gemitu. Propert. lib. 1. eleg. 2. 1.
Ora turgentia. Ouid. 3. Fast. 152.

Turgesco] turgescis, (ἐξογκῶμαι,) turgescere. Pers. Saty. 5. 2. Non equidem hoc studeo bullatis ut mihi nugis
Pagina turgescat dare pondus idonea. Cic. 3. Tus. 32. Corq; meum penitus turgescit tristibus iris. Ex poeta. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 11.
Semen turgescit in agris. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3.
Ramus turgescit in arbore. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.
Turgescentia uirgulta. Plin. lib. 8. cap. 50. 1.

Turgidus] pen. cor. Adiectiuum, (ἐξόγκιος,) Inflatus, tumẽs. Cic. 3. Tus. 33. Nũ aliquod quippiam membrum tumidũ ac turgidũ nũ uitiosè se habet? Mart. li. 6. 39. Turgidis labris.
Huuij turgidi. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.
Frons turgida cornibus. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.
Mare turgidum. Horat. 1. Carm. ode 3. 4.
Vela turgida. Horat. 2. Carm. ode 10. 5.

Turgidulus] per. cor. Diminutiuum. Catullus de passere, 3. 4. Flendo turgiduli rubent ocelli.

Turiasso] (τυρίασσὸ,) Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Hispaniæ urbs: uulgò Tiriassona.

Turicremus] Vide Thus.

Turio] turionis, Teneritas summitatũ arborũ uel arbustorum dicitur. Col. lib. 12. cap. 48. 6. Concisis deinde pleno uase oliuis, immitte defrutũ usq; ad os. Lauri turiones in hoc usu mittito, ut oliuas deprimant: post dies uiginti utere.

Turma] turmæ, (ἴλη, φύξ, σῖφος, σίχη, ὅμιλος, ἐνωμοτία,) Ordo militaris & equitum. Dicta quasi terdena, quòd terdeni equites ex tribus tribubus, Tatiensium, Ramnensiũ, & Luceru fiebant: cõstabat enim ex triginta duobus equitibus. Et qui illi præerat, Decurio dicebatur ut Varro & Vegetius tradiderunt. Festus, Turmam equitum dictam esse ait Curiatius, quasi terimam, quòd terdeni equites, &c. eadem uerba quæ supra. Itaq; primi singularum decuriarum, Decuriones dicti. Cic. ad Atticum, li. 5. 110. 11. Appius noster turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio.
Cohors & turma. Cic. pro Marcello 4. Nihil sibi ex ista laude Centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit
Equitum turmæ. Virg. 5. Aeneid. 111.
Equestris turma. Claud. de bello Getico, 117.
Feroces turmæ. Virg. 3. Georg. 36.
Mortales turmæ. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.
Ducere turmas. Virg. 5. Aeneid. 109.
Glomerare turmas. Silius lib. 3. 46.
Insinuare se in turmas equitum, Vide Insinuo.
Inuadere turmas. Virg. 11. Aeneid. 124.

Turmalis] & hoc turmale, pen. pro. (ἰλάρχης,) Qui eiusdem turmæ est, inquit Budæus. Cic. 2. de Or. 145. Ex trãslatione autem, ut quum Scipio ille maior Corinthijs statuã pollicentibus eo loco, ubi aliorum essent imperatorum turmales, dixit displicere. Liu. 5. bel. Pun. 102. Diu cunctantẽ Crispinum perpulere turmales, ne impune insultare Campanum paterentur. Stat. 5. Sylu. 2. 4.
-non sanguine cretus Turmali.
Buccina turmalis. Claud. de bello Gildonico, 96.

Turmatim] pen. prod. Aduerbium, (ἰλαδὸν,) Per turmas. Cæsar 8. bel. Gal. 68. Turmatim in eum locum deuenerunt. Liu. 5. ab. Vrbe 176.

Turnus] (τύρνος,) Nomen ducis qui ab Aenea occisus est, ut uidere licet in 12. Virgilij Aeneidos.
Præstanti corpore Turnus. Virg. 7. Aeneid. 157.
Audax Turnus. Virg. 9. Aeneid. 1.
Barbarus Turnus. Tibullus lib. 1. eleg. 6. 2.
Pulcherrimus Turnus. Virg. 7. Aeneid. 12.

Turones] (τυρῶνες,) Lugdunensis Galliæ populi ad fluuiũ Ligerim, authore Plinio lib. 4. cap. 18.

Turpis] & hoc turpe, (αἰσχρὸς, ἀνοσιαδὴς, ἀσχήμων, ἀσχήμων,) Deforme: contrarium pulchro. Ad corpus & animũ refertur. Terent. Phor. 1. 2. 57. Lachrumæ, uestitus turpis.
Idem Heaut. 5. 4. 19. -pudet
Dicere hac præsente uerbum turpe. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 1. Turpe senex miles, turpe senilis amor.
Turpis et miser. Ci. pro Quint. 65. Multis uexatus cõtumelijs, plurimis iactatus iniurijs, nõ turpis ad te, sed miser cõfugit.
Turpis & fœdissimus. Cic. 1. Off. 173. Luxuria uerò cum omni ætati turpis, tum senectuti fœdissima est.
Turpissimus & sordidissimus. Cic. Attico lib. 9. 180. 7.
Amor turpis. Horat. 1. Serm. saty. 4. 24.
Campus turpis sine gramine. Ouid. 3. de Arte 50.
Caput turpe sine crine. Ouid. 3. de Arte, 50.
Crimen turpe. Horat. de Arte, 53.

Digitized by Google

Egestas turpis. Virg. 6. Aeneid. 56.
Fabula turpis relatu. Claud. in Eutropium, 110.
Formido turpis. Virg. 2. Aeneid. 80.
Fuga turpis, Inhonesta. Cic. 2. de Fin. 156.
Homo turpissimus & inhonestissimus. Cic. pro Ros. Amer. 30.
Lachrymæ turpes. Stat. 8. Thebaid. 12.
Macies turpis. Horat. 3. Carm. ode 27. 11.
Mors turpis. Lucret. lib. 6. 149.
Opprobrium turpe. Horat. 1. Serm. saty. 6. 17.
Præceptor turpis, hoc est flagitiosus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
Prælia turpia. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.
Pudor turpis. Ouid. 11. Metam. 37.
O rem turpem & miseram. Cic. Attico lib. 8. 152. 1.
In turpissimis rebus habere, Vide In.
Scabies turpis. Virg. 3. Georg. 89.
Senecta turpis. Virg. 3. Georg. 20.
Vita turpis. Tacit. in uita Agricolæ.
Vita turpis & infamis. Cic. pro Fonteio, 20.
Vitia turpia decipiunt cæcum. Horat. 1. Serm. saty. 3. 8.
Celare turpia. Horat. 1. Serm. sat. 2. 17.
Ducere turpe. Quintil. lib. 1. cap. 2. 15. Turpe ducet cedere pari, pulchrum superasse maiores. De pueris.
Quid hoc turpius, quid fœdius? Ci. 2. Philip. 90.
Turpis, Magnus, grandis. Virg. 3. Georg. 11.
-optima toruæ
Forma bouis, cui turpe caput, cui plurima ceruix. Ibidē. lib. 4. 79. -& turpes pascit sub gurgite phocas. Nonius.
Turpis, crudelis, frequens apud Sallustium.

Turpiculus] pen. cor. Diminutiuum. (ὑπαισχρος,) Cic. 2. de Orat. 137. Tantū interest, quòd grauitas honestis in rebus seuerè, iocus in turpiculis et quasi deformibus ponitur. Idem Attico li. 4. 74. 1. Quid? etiam subturpicula mihi ui debatur παλινῳδία.

Nasus turpiculus. Catul. de Acme, 39. 1.

Turpiter] pen. cor. Aduerb. (αἰσχρῶς,) Inhonestè, indecorè. Terent. Eunuch. 3. 1. 24.
-mirum ni ego me turpiter hodie hic dabo
Cum meo decrepito hoc eunucho. Cic. 2. de Fin. 45. Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè: ille porrò malè, prauè, nequiter, turpiter cœnabat. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 3. Turpius eijcitur, quàm non admittitur hospes.
Flagitiosè & turpiter. Cic. Attico, lib. 6. 114. 13.
Turpiter & nequiter. Cic. 3. Tusc. 64.
Extimesco nequid turpiter faciam. Cic. Attic. lib. 9. 175. 2.
Perpeti turpiter. Cic. pro Milone, 7.
Cato in me turpiter fuit maleuolus. Cic. Attic. lib. 7. 122. 8.
Ingenium turpiter hirtum. Horat. 1. epist. 3. 5.
Turpiter iners. Ouid. 2. de Remed. Amor. 77.

Turpitudo] pen. prod. turpitudinis, pen. cor. f. g. (αἰσχος, ἀσχημοσύνη, ἀσχημοσύνεια. Deformitas. Cic. 2. de Fin. 186. Sunt etiam turpitudines plurimæ, quæ, nisi honestas natura plurimum ualeat, cur non cadant in sapientem, non est facile defendere.

Turpitudo & deformitas. Cic. 2. de Orat. 130.
Turpitudo quæ à libidine, aut à petulantia, aut ab audacia nata est. Cic. pro Fonteio, 23.
Crimen turpitudinis. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.
Generis turpitudo. Quintil. lib. 3. cap. 7. 13.
Verborū turpitudinem & rerum obscœnitatem uitare. Cic. 2. Infligere sibi turpitudinem, Vide Infligo. (de Or. 134.
Liberare turpitudine aliquem, Vide Libero in Liber adiect.

Turpificatus] pen. pro. (αἰσχυνθεὶς,) Adiectiuum, Turpis factus. Cic. 3. Off. 143. Quæ si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis, quanta illa deprauatio & fœditas turpificati animi debet uideri?

Turpo] turpas, turpare, Turpefacere, Fœdare, Cic. 1. Tusc. 134. Hæc omnia uidi inflammari,
Priamo ui uitam euitari,
Iouis aram sanguine turpari. Virg. 10. Aeneid. 16.
Aram turparunt sanguine. Lucret. lib. 1. 17.
Pallor turpat ora. Silius lib. 7. 127.
Rugæ turpant te. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.

Turris] huius turris, f. g. (πύργος, βάρος, τύρσις, πυγοβαρὶς,) à Terrēdis hostibus dicta est. uel quòd aspectu torua sit, hoc est terribilis. Cæsar 5. bel. Gall. 162. Tum ex omni parte lapidibus coniectis deturbati, turrisq; succensa est.
Aerata turris. Claud. 1. in Eutropium, 17.
Ahenea turris. Horat. 3. Carm. ode 16. 1.
Alta turris. Cic. 5. Tusc. 84.
Ardua. Ouid. 11. Metam. 79.
Caua. Virg. 9. Aeneid. 10.
Celsa. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
Contabulata, Vide Contabulo.
Excelsa. Silius lib. 13. 139.
Valida. Lucret. lib. 5. 289.
Confringere turres. Lucan. lib. 6. 25.
Locus munitus turribus & trophæis. Cic. de Prouinc. Conf. 3.
Quassæ nutant turres. Lucan. lib. 6. 28.
Percussæ de cælo turres, Vide Percutio.
Stabilire quassas turres. Seneca Thyeste, 7. 5.
Fiunt etiam turres ambulatoriæ, de quibus Vegetius lib. 4. ca. 17. hæc scribit, Turres dicuntur machinamēta ad ædificiorum speciem ex trabibus, tabulatisq; compacta. Et ne tantū opus hostili concremetur incendio, diligentissimè ex crudis corijs, uel centonibus communitur. Quibus pro modo latitudinis additur altitudo. Nam interdum tricenos pedes per quadrum, interdum quadragenos, uel quinquagenos latæ sunt. Proceritas autem ipsarū tanta fit, ut non solùm muros, sed etiam turres lapideas altitudine superent. His plures rotæ mechanica arte subduntur: quarum lapsu uolubili magnitudo tam alta moueatur. Præsens autem periculum ciuitatis est, si ad murū fuerit turris admota. Plures enim accipit scalas, & diuerso genere conatur irrumpere. nam in inferioribus habet arietem, cuius impetu destruit muros. Circa mediam uerò partem accipit pontem factum de duabus trabibus, septumq; de uimine, quem citò prolatum, inter turrim murumq; constituunt, & per eum egredientes de machinâ bellatores in ciuitatem transeunt, & occupant muros. In superioribus autem turris illius partibus contati et sagittarij collocantur, qui defensores urbis contis, missilibus, saxisq; ex alto prosternant. Quo facto ciuitas capitur sine mora. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. Aggere, uineis, turribus oppugnaui, ususq; multis tormentis.

Turritus] pen. prod. Adiectiu. Altus & excelsus: ut Domus turrita, id est alta et sublimis, et ad turris similitudinē facta.
Puppes turritæ. Virg. 8. Aeneid. 139.
Scopuli turriti. Virg. 3. Aeneid. 108.
Turritus aliquando dicitur turribus plenus. unde & Turritæ urbes, & Mater deûm nominatur turrita: quia terra est, quæ urbes sustinet. Virg. 6. Aeneid. 157. Berecynthia turrita.
Castella turrita. Lucan. lib. 6. 8.
Dea turrita, Cybele. Propert. lib. 4. eleg. 12. 11.
Elephanti turriti, Quibus superponuntur turres, uel qui turres gestant. Plin. lib. 8. cap. 7. 5.
Mœnia turrita. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 10.
Muri turriti. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 21.

Turrifer] pen. cor. Adiect. (πυργοφόρος,) ut Corona turrifera Cybeles. Ouid. 4. Fast. 44.

Turriger,

Digitized by Google

Turriger] pen.cor.(πυργοφόρος,) Aliud adiectiuum: Id est Gerēs turres. Plinius, Sed turrigeros elephantorū miramur humeros. Sic apud Virg. 10. Aeneid. 51. Turrigeræ urbes.
Dea turrigera. Ouid. 4. Fast. 45.
Carina turrigera. Lucan. lib. 3. 103.
Frons turrigera Cybeles. Ouid. 6. Fast. 65.
Mater turrigera, Cybele. Statius 2. Achil. 70.

Turricula] turriculæ, penul. cor. Diminutiuum, (πυργίον,) parua turris.
Turricula, Vasculi genus, à turris similitudine, quo iactari tali ludendo solent. eadem pyrgus & orca dicitur. De hac tale est Martialis epigramma lib. 14. 16.

Quærit compositos manus improba mittere talos:
Si per me misit, nil nisi fota facit.

Turris Bissonis, (πύργος βισσωνος,) ciuitas Sardiniæ Ptolemæo lib. 3. cap. 3. Sardos hodie: Turris Libyssonis Plinio.

Tursio] tursionis, m. g. Genus piscis. Plin. lib. 9. cap. 9. Delphinorum similitudinem habent qui uocantur tursiones.

Turtur] turturis, pen. cor. masculini generis rarò fœminini. (τρυγών,) Auis nota, à sono uocis nomen habens. Plau. Mostel. 2. 44. Tu tibi istos habeas turtures, pisces, aues. Mart. lib. 5. 114. Gemit hinc palumbus, inde cæreus turtur. Ci. 2. de Fin. 175. Turtures & cursu & peregrinatione lætātur.
Niger turtur. Ouid. epist. 21. 8.
Gemit turtur. Virg. eclog. 1. 12
Turtur (τρυγὼν θαλαττία,) Piscis, masc. gen. qui aliàs dicitur pastinaca, trygon autem à Græcis in cuius cauda emergit radius præsentissimi ueneni.

Turulis] pen. pro. (τυρδλις,) fluuius Hispaniæ Tarraconēsis Ptolem. lib. 2. cap. 6. Turia uulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium, Pomponius Duriam corruptè nominat.

Turunda] turundæ, Genus panificij. Nonius, Turunda libū sacrum quoddam ex farre, genus panificij. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 15. Amplas omnes ex his, euulsis ex alis pinnis, & è cauda, farciunt turundis ordeaceis, partim admistis ex farina loliacea aut semine lini ex aqua dulci. De gallinis. Cato cap. 89. Gallinas teneras, quæ primum pariunt, concludat, polline uel farina ordeacea conspersa turundas faciat, eas in aquam intinguat, & in os indat. Varro de liberis educandis, Alij afferunt libum ac turundam.
Turunda apud Catonem, ca. 157. significat linamentum illud ex filis quod in ulcus immitti à medico solet. ait enim, Et si fistula erit, turūdam intro trudito: si turundam non recipiet, diluito, succum exprimito.

Turuptiana] (τυρυπτιανὰ,) Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Hispaniæ Tarraconensis urbs: Tuitana hodie: Tuy uulgò.

Tus] Vide Thus.

Tuscania] (τυσκανία,) Oppidum Tusciæ prope Tarquinios, à quo Tuscanenses.

Tuscenius] (τυσκένιος,) homo furiosus & auarus, cuius meminit Cicero ad Quintum frat. lib. 1. 1. 29.
Causa Tuscenij sanari non potest. Cic. Quint. fratri lib. 1. 2. 9. Quid L. Cæcilium? nónne omni ratione placaui? quem hominem, qua ira, quo spiritu? quem denique præter Tuscenium, cuius causa sanari non potest non mitigaui?

Tuscia] quæ & Hetruria dicitur, (τυρρηνία,) Italiæ regio celebris: à sacrificijs, ut quidam arbitrātur, dicta, Græci enim θύειν sacrificare dicunt. Vel à thure, quo maximè in sacrificijs utimur. Vel à Tusculo Herculis filio, quod ueteres grammatici probant. Vnde & sine h ab eis scribitur. Hæc Tyrrhenia dicta fuit, à Tyrrheno Atys filio, qui è Meonia discedens in Italiā uenit, & eam partem occupauit quæ ad mare inferum sita est, quod & Tyrrhenum, inaccessis & difficilibus referta. Eius dicitur. Hæc à Ligurib. Romanisq; finibus contigitur, iugis fines Macra & Tyberis amnes, centū & septuaginta quatuor milia inter se distantes. In ea sciētia faciendorum sacrorum ita floruit, ut Romani qui nō seruandæ tantùm, sed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principū filios Senatusconsulto singulis Tusciæ populis percipiendæ sacrorum disciplinæ grātia traderent. Longior est ea prouincia, q̄ latior. Ab Oriente tali plaga in Occidētalem porrigitur. Nam si ab Aquilonari in Australem perambulemus, arctis finibus contenta est. Ab Occidente quà Liguriæ proxima est, habet Pisas, Senas, & Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentriònem habet urbem ueterem. In Meridionali uerò littore, Pisaurum, Aretium, & Asisium. Et Tybris Romanus inde labitur, ex Appennino effluens. Septentrionalis regio cū Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Toscanam uocat.

Tusci] (τυρρηνοὶ,) qui Tusciam habitāt. Cic. 2. de Nat. deor. 16. An uos Tusci ac barbari, auspiciorum Populi Rom. iura tenetis, & interpretes esse comitiorum potestis?

Tuscus] Adiectiuum: (τυρρηνὸς,) ut Aequora Tusca. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.
Amnis Tuscus, Tybris. Ouid. 3. de Arte, 78.
Flumen tuscum. Ouid. 14. Metam. 123.
Mare Tuscum. Horat. 2. Epist. 1. 41.
Tyberis Tuscus. Virg. 1. Georg. 100.

Tusculum] Vide Thus.

Tusculum] pen. cor. (τύσκλον,) Italiæ oppidum, Telegoni Vlyssis & Circes filij ædificium, Ciceronis uilla nobilissimum. Silius lib. 7. 139. Mœnia Laertæ quondam regnata nepoti. Tusculani, Frederici Aenobarbi imperatoris quondam coniūcti copijs, Romanos insigni clade affecere, ut posthea resipiscere non esset. Romani itaq; iniuriæ memores, post aliquot annos, tanta in eos ira perciti sunt, ut uix urbis fundamenta relinquerent. Hæc Volaterranus lib. 6. Tusculum, uulgò Frascati. Ex Tusculo Cato Censorinus ortum habuit. Horat. Epod. 2. 6.

Nec ut superni uilla candens Tusculi
Circæa tangat mœnia.

Tusculanus] (τυσκλανὸς,) Qui Tusculum incolit. Cic. 3. de Lege Agrar. 6. Ego Tusculanis pro aqua crebra uectigal pendam, quia à municipio fundum accepi, si à Sylla, mihi datus esset, Rulli lege non penderem.
Tusculanus ager, in quo erat uilla Ciceronis celebratissima, in quam post forensia negotia animi recreandi gratia se Cicero recipiebat: ubi aut cum doctis aliquibus, quos eò adduxerat, se declamando exercere, aut philosophica studia intermissa reuocare solebat, ut frequenter in scriptis suis meminit. Hanc uillam ferè Tusculanum absolutè uocat: ut ad Attic. lib. 1. 4. 2. Nos Tusculano ita delectamur, ut nobismetipsis tum deniq;, cum illò uenimus, placeamus.
Cogito Tusculanum. Vide Cogito.
Disputatio Tusculana, quæ in Tusculano tractata est. Cic. 2. de Diuinat. 2.

Tusculanensis] & Tusculanense, Aliud adiectiuū. Cic. Varroni lib. 9. 6. 11. Equidem hos tuos Tusculanenses dies instar esse uitæ puto, &c.

Tusculus] pen. cor. (τύσκλος,) Aliud similiter adiect. ut Vmbra Tuscula. Stat. 4. Sylu. 4. 4.
Tellus Tuscula. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 12.

Tuscus] (τύσκος,) Vicus Romæ, dictus quòd ibi habitauerunt Tusci, qui recedente ab obsidione Porsenna remanserunt, ut ait Festus. De quo Horatius 2. Serm. sat. 3. 46.

-ac Tusci turba impia uici.

Tussis] huius tussis, f. g. (βῆξ,) Quæ gignitur uel ex frigore uel ex pituita in pulmonem descendente. Terentius Heaut.

Heaut. 2.3.132. Gemitus, fcreatus, tußis, rifus abſtine.
Veterem tußim acetum inhibet. Plin. lib. 23. cap. 1. 41.
Mortuus tußi. Lucret. lib. 4. 235.
Malam tußim expuli pectore. Catul. ad Fundum, 41. 2.
Anhela tußis quatit ægros ſues. Virg. 3. Georg. 100.
Tußim exaſperant palmæ. Plin. lib. 25. cap. 4. 18.
Tuſſes concoquere. Plin. lib. 24. cap. 8. 10.
Tußis ſicca quæ nihil emolitur. Celſ. lib. 4. cap. 6.

Tuſſedo] pen. prod. tuſſedinis, fœ. g. Idem. (βῆγμα,) Apuleius, Aßiduo pulſu tuſſedini hiulci pectora.

Tuſsicula] tußiculæ, pen. cor. Diminutiuum. (βηγμάτιον,) Plin. epiſt. 114. b. Veteris infirmitatis tußicula admonitus, rurſus ſanguinem reddidit.

Tuſsio] tußis, tußiui, tußitum, (βήττω,) tußire, pen. produ. Tußim pati. Plaut. Aſin. 13. 49.
Fortè ſi tußire occœpſit, ne ſic tußiat,
Vt cuiquam linguam in tußiendo proferat. Plin. lib. 20. ca. 2. 2. Semen eorum cum cumino tritum potumq; in uino tuſſientibus auxiliatur. Mart. lib. 1. 40. Et placet & tußit.
Male tußire. Horat. 2. Serm. ſat. 22. 5.

Tuſsilago] pen. prod. tußilaginis, f. g. (βήχιον,) Plin. lib. 6. cap. 26. 1. Tußim ſedat bechio, quæ & tußilago dicitur. Duo eius genera: ſylueſtris ubi naſcitur, ſubeſſe aquas credunt, & hoc habent ſignum aquileges. Folia ſunt maiuſcula quàm hederæ, quinq; aut ſeptem ſubalbida à terra, ſuperne pallida. Farfara alio nomine dicitur, & uulgò Vngula caballina à forma pedis equi uel aſini. Vide Bechion.

Tutanus] pen. pro. (τυτανος,) Deus apud Ethnicos qui gentes tueri putabatur. Varro: Tutanum deum Romæ omnes qui laborant inuocant. Meminit Cælius lib. 25. cap. 30.

Tute] id eſt tuipſe, Vide Tu. Cic. 4. Ver. 95. Hoc autem tute fatebere.
Tute dicebas. Cic. 2. de Fin. 139.
Tute paulo antè dixiſti, Cic. 1. de Orat. 50.
Tute tibi imperes. Cic. 2. Tuſc. 82.

Tutela, Tutor, Tutus] Vide Tueor.

Tutilina] pen. prod. (τυτιλίνα,) Dea quæ tutandis frugibus præerat. Cælius lib. 25. cap. 30. ex diuo Auguſtino. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco.

Tuus] tua, tuum, (σὸς, τέος,) Pronomen poſſeßiuum à tu. Plaut. Perſ. 16. 37. Tua merx eſt, tua indicatio eſt. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 20. 5. Nunc hæc primò cupio cognoſcere, iter tuum cuiuſmodi ſit.
Tuum eſt mihi ignoſcere, Ad te ſpectat, tui eſt negotij & officij. Terent. And. 4. 1. 54.
Tuo arbitratu. Plaut. Aul. 20. 19.
Tetigine tui quicquam? Terent. Adelph. 2. 1. 24.
De tuo, Vide De.
Tui ſtudioſus. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 13.
Tui charitas. Cic. ad Plancum, lib. 10. 6. 3. Ouidius epiſ. 5. 21.
Ardet amore tui, ſic & Menelaon amauit.
De tuis unus, pro Vnus tuorum amicorum, uel de numero amicorum tuorum. Cic. ad Cæſarem, lib. 13. 17. 6.
Tam longè à tot tuis. Cic. Attico, li. 4. 84. 2. nunquam enim tu ſine iuſtiſſima cauſa tam longe à tot tuis & hominibus, & rebus cariſſimis & ſuauiſſimis abeſſe uoluiſſes.
Panætius ille tuus. Cic. 1. de Orat. 24. uigebat auditor Panetij illius tui Mneſemarchus.
Pro amicitia tua, Cicero dixit: hoc eſt pro amore quo te proſequor, nempe quo tu à me diligeris: 10. Philip. 272. An uerò hoc pro nihilo putas (in quo equidē pro amicitia tua uicem dolere ſoleo) efferri hæc foras, & ad Populum Rom. aures peruenire.
Tua uirtus. Cato ad Ciceronem, lib. 15. 5. 1.
Tuum ſtudium adoleſcentis. Cic. ad L. Paulum, li. 15. 13. 2. Sed moleſtè fero me Conſulem ſtudium tuū adoleſcentis perſpexiſſe: te meum, quum id ætatis ſim, perſpicere non poſſe.
Tua ſui memoria. Cic. ad Attic. lib. 13. 26. 3. Nicias te (ut debet) amat uehementerq; tua ſui memoria delectatur.
Tuo tibi iudicio eſt utendum. Cic. 2. Tuſc. 107.

Tuopte] ablatiuus compoſitus à Tuus & pte ſyllabica adiectione. Plaut. Milit. 10. 11.
Tuopte cōſilio occludunt linguā. Idem Capt. 7. 11. Tute tibi ea tuopte ingenio prodes plurimum.

T Y

Tyana] pen. cor. (τύανα,) urbs Capadociæ: Apollonij Tyanei patria. Inde Tyanenſis prætura, in qua eſt oppidū Tyana. Author Strabo lib. 12. & Plin. lib. 6. cap. 3.

Tyaneius, Adiect. (τυανήϊος.) Ouid. 8. Metam. 146.
-oſtendit adhunc Tyaneius illic
Incola de gemino uicinos corpore truncos.

Tyberis] pen. cor. (τύβερις,) & Tybris per ſyncopem, amnis Italiæ è media ferè longitudine Apœnini Aretinorum finibus defluēs, tenuis principio, nec ferè nauigabilis. Fertur per centum et quinquaginta millia paſſuum non procul Tiferno, Perußia, & Otriculo. Hetruriam ab Vmbris ac Sabinis, mox Veientem agrum à Cruſtumino, deinde Fidenate, Latinumq; à Vaticano dirimens, duobus & quinquaginta fluuijs augetur: præcipuis autē Nare & Aniene: nec minùs tamen aquis, fontibusq; in urbem perductis: & ideo quamlibet magnarum nauium ex Italo mari capax, rerum in toto orbe naſcentium uector placidiſſimus. Primùm ab aquarū colore Albula dictus eſt, deinde Tybris appellatus: uel à rege Tuſco eius nominis, iuxta eum in bello occiſo. Virgilius 8. Aeneid. 67.
-aſperāq; immani corpore Tybris, &c.
A quo poſt Itali fluuium cognomine Tybrin
Diximus: amiſit uerū uetus Albula nomen. Vel quod τῆς ὕβρεως, hoc eſt iniuriæ fluuius eſſet, propter regem Tuſcorū, latrocinari circa eius fluminis ripas, ac uaſtare omnia ſolitum. Seruius, Vt autē, inquit, Tybris dicatur, hæc ratio eſt, Quodam tempore Syracuſani uictores ceperunt Syracuſis ingentem Athenienſium hoſtium multitudinem: & eam ceſis montibus fecerunt addere munimenta ciuitati. Tunc auctis muris, etiam foſſa intrinſecus facta eſt: quæ flumine admiſſo repleta munitiorem redderet ciuitatem. Hanc igitur foſſam per hoſtium pœnam & iniuriam factam, Tybrim uocauerunt ἀπὸ τῆς ὕβρεως. Poſtea profecti Siculi ad Italiam, eam tenuerunt partem, ubi nunc Roma eſt, uſq; ad Rutulos & Ardeam. unde eſt, Fines ſuper uſq; Sicanos. Et Albulam fluuium, ad imaginem foſſæ Syracuſanæ Tybrim uocarunt, quaſi ὕβριν. Hactenus Seruius. Rurſus autem à Tyberino Albanorum rege in eo ſubmerſo pro Tybri dictus eſt Tyberis. Ouid. 2. Faſt. 78.
Albula quem Tyberim merſus Tyberinus in undis
Reddidit, hybernis forte tumebat aquis. Tyberis etiam Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Albula prius: uulgò Teuero. Cic. Attico, lib. 241. 16. Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare, & quidem ob hanc cauſam maximè.
Arenoſi Tybridis unda. Ouid. 1. Faſt. 49.
Auſonius Tybris. Virg. 5. Aeneid. 17.
Cæruleus Tybris, Vide Cæruleus.
Flauens Tybris. Silius lib. 16. 136.
Flauus Tybris. Horat. 1. Carm. ode 2. 3.
Laurens Tybris. Virg. 5. Aeneid. 160.
Romuleus Tybris. Claut. 5. Paneg. 45.
Sceptriferi Tybridis unda. Silius lib. 8. 73.
Tyrrhenus Tybris. Virg. 7. Aeneid. 49.

Digitized by Google

Tybri, Vocatiuum. Virg. 8. Aeneid. 108.
-galeaq; & fortia corpora uolues
Tybri pater.

Tyberinus] pen. pro. Adiectiuum, (τυβερῖνος,) ut Piscis Tyberinus: & Tyberina ostia, apud Virgiliũ 1. Aeneid. 4. Cic. pro Lege Manilia, 23. Vos qui modò ante ostium Tyberinum classem hostium uidebatis.

Fluminis Tyberini unda. Virg. 10. Aeneid. 16.

Gurges Tyberinus. Ouid. 9. Metam. 40.

Insula Tyberina. Claud. 3. Paneg. 35. De hac insula sic Liuius 2. ab Vrbe, 18. Ager Tarquiniorum qui inter urbem ac Tyberim fuit, consecratus Marti, Martius deinde campus fuit. Fortè ibi tum seges farris dicitur fuisse matura messi. quem campi fructum quia religiosum erat consumere, desectã cũ stramento segetem magna uis hominum simul immissa, coribus fudêre in Tyberim tenui fluẽtem aqua, ut mediis caloribus solet. Ita in uadis hæsitantis frumenti aceruos sedisse illitos limo: insulam inde paulatim, & alijs quæ fert temere flumen eodem inuectis, factam. Postea credo additas moles, manuq; adiutũ, ut tam eminens area, firmaq; templis quoq; ac porticibus sustinendus esset. Hactenus ille.

Canutius Tyberinus. Cic. 3. Philip. 140.

Tybrinus] per syncopen, pro Tyberinus. Claud. de Laudibus Serenæ reginæ, 22. 4.
Præscia fatorum Tanaquil, rediensq; per undas
Cloelia Tybrinas.

Tyberinus] pen. prod. (τυβερῖνος,) Tyberis fluminis Deus. Virg. 8. Aeneid. 6.
Huic deus ipse loci fluuio Tyberinus amœno, &c.

Flauus Tyberinus. Virg. 7. Aeneid. 6.

Tyberinis] pen. prod. Tyberinidis, pen. corr. Patronymicũ fœmin. (τυβερινίς,) Ouid. 2. Fast. 102. Dixerat, annuerant Nymphæ Tyberinides omnes.

Tyberius] Vide Tiberius.

Tybur] huius Tyburis, pen. cor. n. g. (τυβυρ, τίβυρις, τίβυρα, τίβυρα,) Vrbs est Italiæ, sedecim millibus passuum distans ab urbe Roma: quam, teste Solino, ex authoritate Catonis Catillus Arcas præfectus classis Euandri condidit. Quod extiam sensit Seruius: De Græcia, inquit, tres fratres uenerunt ad Italiam, Catillus, Coras, Tybur uel Tyburnus. Hi simul omnes unam fecere ciuitatem, & eam de fratris maioris nomine Tybur appellauerunt: licet et alias fecerint singuli. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 7. Aeneid. 134.
Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquũt, &c. Sextus Græcus historicus sic habet, Catillus Amphiarai filius fuit, Hic post prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum iussu dei, cum omni suorum cœtu, & sacris missis, tres liberos in Italia procreauit, Tyburtum, Coracẽ, & Catillum: qui expulsis ex oppido haud longè ab urbe Roma posito, ueteribus Sicanis, à nomine Tyburti maximi filij oppidum uocauerunt. Tybur aũt Virgilio dicitur superbũ: id est nobile, inquit Seruius: aut per transitum tetigit illud, quod aliquando quum à Senatu auxilia poscerẽt Tyburtes sub commemoratione beneficiorum, hoc tantum à Senatu responsum acceperunt, superbi estis. Hæc Seruius explicãs illud Virgilij lib. 7. Aeneid. 126.
Quinq; adeò magnæ positis incudibus urbes, &c. Priscianus tamen cum i Latino scribit: quod usitatius crediderim: non enim Græca est dictio. hodie autem urbem ipsam uulgus Italorum uocat Tiboli. Horatius 2. Carm. ode 6. 2.

Fertile Tybur. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.

Herculeum Tybur. Martial. lib. 1. 170.

Supinum Tybur. Horat. 3. Carm. ode 4. 5.

Vacuum Tybur. Horat. 1. epist. 7. 9.

Vdum Tybur. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.

Vuidi Tyburis ripæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 7.

Tyburs] Tyburtis, generis omnis, (τιβυρτῖνος,) uel hic & hæc Tyburtis & hoc Tyburte, Quod est ex Tybure. Suetonius, Inchoauit aũt aquæductũ regione Tyburti. Cic. 2. de Orat. 146. Villã in Tyburte habes. Stat. 1. Syl. 4. 20.
Hic tua Tyburtes Faunos chelys, & iuuat ipsum
Alciden. Horatius 1. Serm. sat. 6. 22.
Quum Tyburte uia Prætorem quinq; sequuntur
Te pueri lasanum portantes, œnophorumq;.

Poma Tyburtia. Horat. 2. Serm. sat. 4. 14. Picenis cedunt pomis Tyburtia succo. (Tyburto.

Tyburtinus] pen. prod. Adiect. (τυβυρτῖνος,) Quod est ex

Tyche [Tyches, (τύχη,) urbs Siciliæ, quam tertiam partem Syracusarũ cõstituit Cicero 6. Verr. 16. cum ait Tertia est urbs q̃ qd' in ea parte fortunæ fanũ antiquũ fuit, Tyche nominata est: in qua & gymnasiũ amplissimũ est, & cõplures ædes sacræ: colituq; ea pars, & habitatur frequentissimè.

Tychius] (τύχιος,) Cerdo siue faber celeberrimus apud Homerum Iliados 7. qui scutum Aiacis fecit: cuius etiam mentionem facit Ouidius 3. Fast. circa finem,
Nec quisquam inuita faciet bene uincula plantæ
Pallade: sit Tychio doctior ille licet. Legitur & Titio.

Tydeus] dissyllabum, huius Tydei uel Tydeos, pen. cor. (τυδεύς,) Altheæ & Oenei filius, quem in bello Thebano Menalippus extinxit. Author Seru. in illud Virg. 6. Aen. 96.
Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopeus: De hoc, ut scribit Homerus lib. 4. Iliad. quũ Mycenis moraretur, fama est neminem illi uiribus corporis potuisse æquari.

Cruentus Tydeus. Stat. 8. Theb. 98.

Fulmineus Tydeus. Stat. 4. Thebaid. 19.

Magnanimus Tydeus. Stat. 6. Thebaid. 165.

Maximus Tydeus. Stat. 6. Thebaid. 76.

Tydides] pen. prod. Patronymicum, m. g. (τυδείδης,) Diomedes Tydei filius, bellator strenuus, qui præter alia bene et fortiter gesta, Venerem in dextra, et Martem sub utero percussit, ut latè scribit Homerus lib. Iliad. 5. Proinde scribitur Horatio 1. Carm. ode 15. 6. Tydides melior patre. Sic ibidem ode 6. 3.
Tydiden superis parem? Virg. 1. Aeneid. 21.
-ô Danaũm fortissime gentis Tydide.

Cruentus. Virg. 1. Aeneid. 95.

Impius. Virg. 1. Aeneid. 33.

Par superis Tydides. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.

Tymbra] herba, & Tymbra, nomen proprium loci, Vide eadem supra cum Hasspiratione.

Tymbus] tymbi, (τύμβος,) Latinè sepulchrum, siue monumentum dicitur. Cic. 2. de Legibus, 101. Si quis bustum (nã id puto appellari tymbon) aut monumentum, inquit, aut columnam uiolarit, deiecerit, fregerit. Ab hoc uerbo tumba deducitur.

Tymœtes] (τυμοίτης,) Priami filius. Huius meminit Seruius Euphorionis uerba referens: Priamus, inquit, ex Arisba filium uatem suscepit: Qui quũ dixisset quadã die nasci puerum, per quem Troia posset euerti: peperierunt simul et Tymœtæ uxor & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium, uxoremq; iussit occidi. Hactenus Seruius enarrans hunc locũ Virg. 2. Aen. 7. primusq; Tymœtes Duci intra muros hortatur, & arce locari.

Tymolus] Vide Tmolus.

Tympanum] tympani, pen. cor. (τύμπανον,) Instrumẽtũ ex una parte mẽbrana clausum, intus uacuũ, quod baculo pulsatur. Eo uti solebant in sacrificio Martis deũm.

Impulsa

Digitized by Google

Impulsa palmis tympana. Ouid. 4. Metam. 6.
Leue tympanum. Catullus de Berecynthia 58. 2.
Rauca tympana. Ouid. in Ibin 92.
Sæua tympana. Horatius 1. Carm. ode 18. 3.
Taurina tympana. Claudianus 3. Paneg. 73.
Sonus uirilis tympani. Seneca Hercule furente 6. 27.
Adhibere tympanum, Vide Adhibeo.
Dare tympana eloquentiæ. Quintil. lib. 5. cap. 12. 16.
Reboant tympana, Vide Reboo.
Remugit tympanum, Vide Remugio.
Tenta tympana. Lucret. lib. 2. 125.
Inania tympana tundere. Ouid. 4. Fast. 37.

Tympanum, Vehiculi tectum, ut ait Seruius. Siue, ut aliqui putant, testudo supra radios: radij autem dicuntur qui in media parte rotarum sunt. Virg. 2. Georg. 89. Hinc radios triuere rotis, hinc tympana plaustris.

Tympanum, Rota est quæ à calcantibus uersatur, qualem passim uidemus in ea machina, qua saxa subuehũtur in magnificis ædificationibus: uerbo Græco geranion, id est grus dicitur. In ea trochleæ sunt in summo carchesio, id est in uersatili & superiore parte machinæ: & in trochlea ductarius funis, qui circum tympanum aduoluitur: & à fune dependẽtes, qui forfices dicuntur, quibus onera euehenda prehendũtur. Budæus. Lucret. lib. 4. 183.

Multáq; per trochleas, & tympana pondere magno
Commouet, atq; leui sustollit machina nisu.

Tympanum etiam machina hausoria dicitur, quæ dum uersatur, aquam adnexis permultis modiolis haurit, & iterum circumactu defundit. à Vitruuio in decimo describitur, passim in pistrinis aquarijs uidentur. Budæus.

Tympanum, Genus uasis. Plin. lib. 33. cap. 11. 8. Tympana uerò se iuuene appellata stateras, & lances, quas antiqui magidas appellauerant.

Tympanistria] tympanistriæ, fœm. gen. (τυμπανίστρια,) Quæ tympanum pulsat. Sidonius lib. 1. epist. Tympanistria psaltria canit.

Tympanizo] tympanizas, (τυμπανίζω,) tympanizare, Tympana pulsare. Suet. de Augusto, cap. 68. Et offensu maximo comprobauit uersum in scena, pronuntiatum de Gallo Matris deûm tympanizante. Vidésne ut cinædus orbem digito temperat?

Tympanotriba] tympanotribæ, pen. cor. (τυμπανοτρίβος,) Qui tympanũ terit, & tũdit: apud Plau. in Truc. 11. 4

Tympanites] huius tympanitis, pen. prod. (τυμπανίτης,) Species aquæ intercutis, quũ uentre uehementer intẽto creber intus ex motu spiritus sonus est, teste Celso li. 3. ca. 21.

Tympanicus] pen. cor. (τυμπανικὸς,) Qui hoc morbo laborat. Plin. lib. 25. cap. 5. 21. Hydropicis, incipientibusq; tympanicis, stomachicis, &c.

Tyndarus] pen. cor. (τύνδαρος,) rex Oebaliæ, filius Oebali regis, habuit uxorem formosissimam Ledam. Nonnunquã pro Tyndaro, Tyndareus ponitur. ut Oui. epist. 8. Me tibi Tyndareus uita grauis author & annis (7. Tradidit. Cicer. de Fato 51. Nec Hecubam causam interitus fuisse Troianis, quòd Alexandrum genuerit: nec Tyndareũ Agamemnoni, quod Clytemnestram. Hinc

Tyndaridæ] (τυνδαρίδαι,) Castor et Pollux dicti sunt. Oui. 8. Met. 61. Tyndaridæ gemini præstantes, cæstibus alter,
Alter equo. Meminit Cic. 1. Tusc. 45. Valer. 6. Argon. 41.
Tum magis atq; magis peditem candore notato
Tyndaridem incendit amor. Id est Castorem.

Astro comantes Tyndaridæ. Valer. 5. Argon. 74. Comantes, id est ex quorum ore plurimus manabat fulgor: & fit allusio ad astra. nam & Castor & Pollux in Sydera mutati fuerunt, ut dictum est in dictione Castor.

Tyndaris] pen. cor. Tyndaridis, pen. cor. Patronymicũ fœ. (τυνδαρὶς,) dicta est Helena. Ouid. epist. 5. 19. Tyndaris in festis fugitiua reposcitur armis. Lucret. lib. 1. 94.
Deniq; Tyndaridem raptam. Virg. 2. Aeneid. 130.
Non tibi Tyndaridis facies inuisa Lacænæ,
Culpatúsue Paris, &c. Vbi Seruius, Atqui, inquit, Helena Iouis est, non Tyndari filia. Sed sic dicimus Tyndaridis de Helena, ut de Hercule Amphitryonides. Nam de Ioue & Leda nati sunt Pollux & Helena. De Tyndareo & Leda Castor, qui & solus mortalis fuit. Vnde Virgilius 6. Aeneid. 25. Si fratrem Pollux alterna morte redemit. Qui immortalitatẽ suam cum fratre partitus est, Helenam uerò immortalem fuisse indicat tempus. Nam constat fratres eius cum Argonautis fuisse. Argonautarum filij cum Thebanis dimicauerunt. Item illorum filij contra Troiam bella gesserunt. Ergo si immortalis Helena non fuisset, tot sine dubio seculis durare non potuisset. Hanc aũt legimus prius à Theseo raptam, & in Aegypto commendatam Protheo.

Tyndareus] Adiect. (τυνδάρεος,) ut Puer Tyndareus, Castor, aut Pollux. Valer. 1. Arg. 35.

Tyndaris] item, Siciliæ urbs, media ex parte à mari absumpta. Plin. lib. 2. cap. 91.

Typhis] (τύφις,) Argonauta. Claud. de bello Get. 1.
Omnibus attonitis solus post numina Typhis
Incolumem tenui damno seruasse carinam
Fertur, & ancipitem montis uitasse ruinam. Vitiosè translata est Græca uocalis ex posteriore syllaba in priorem. Vide Tiphys.

Typhoeus] trisyllabum cum eu diphthongo, huius Typhoei uel Typhoeos, pen. cor. (τυφωεὺς,) Gigas fuit, Terræ & Titani filius.

Sæuus Typhoeus. Virg. 1. Georg. 56. Hinc,

Typhoeus, quatuor syllabarũ, Adiect. (τυφώεος,) Virg. 1. Aeneid. 134. Nate patris summi, qui tela Typhoea temnis.

Typhoius] Idem. (τυφώϊος,) Claud. 3. de raptu Pros. 37.
-rupitne Typhoia ceruix Inarimen?

Typhon] (τύφων,) Idem qui & Typhoeus, quem Strabo li. 13. ex Pindari auhoritate sub Aetna cruciari scribit. Alij sub Inarime condunt. ut Lucan. li. 5. 21. Conditus Inarimes æterna mole Typhoeus.

Ferus Typhon. Seneca Octau. 5. 4.

Terribilis Typhon. Ouid. 2. Fast. 93.

Typhon item uentus est quem Græci turbidum & orbe motũ nominãt, ut scribit Meteororum 3. Aristoteles. Gel. lib. 19. cap. 1. Nauigabamus, inquit, à Cassiopia ad Brundusium, mare Ionium uiolentum & uastum & iactabundum. Nox deinde, quæ diem primum secuta est, in ea ferè tota uentus à latere sæuiens, nauem undis compleuerat. Tum postra cõplorantibus nostris omnibus, atq; in sentina satis agẽtibus, dies quidem tandem illuxit: sed nihil de periculo atq; sæuitia remissum, quin turbines etiam crebriores, & cælum atrum, & fumigantes globi, & figuræ quædam nubium metuendæ, quas τυφῶνας, uocabant, impendere, imminereq;, ac depressuræ nauẽ uidebantur. Hactenus Gellius. Plin. lib. 2. cap. 48. 2. de repentinis flatibus, Sin uerò depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, hoc est sine fulmine, uorticẽ faciunt, qui Typhon uocatur, id est uibratus ecnephias. Defert hic secum aliquid abruptum è nube gelida conuoluens, uersansq;, & ruinam suo illo pondere aggrauans, & locũ ex loco mutãs rapida uertigine: præcipua nauigantiũ pestis, nõ antẽnas modò, uerùm ipsa nauigia cõtorta frãgẽs.

Typhon, frater Osiridis regis Aegypti, qui, ut testatur Diodorus Siculus, ipsum regem clàm necauit, & in uigintiquinq; partes

partes corpus eius discerpsit. Tandemq; ab Iside regina in bello est interemptus.

Typus] typi,m.g.(τύπος,)Forma,figura, adumbratio rudis uestigium,umbra,& ueluti imago quædã alicuius rei. Plin. lib.35.cap.12.1. Vmbram ex facie eius ad lucernam,in pariete lineis circumscripsit, quibus pater eius impressa argilla typum fecit. Cic. Att.lib. 1.6.5. Præterea typos tibi mando,quos in tectoria, &c.

Tyrambæ](τυράμβη,) Sarmatiæ in Asia urbs,authore Ptolemæo lib.5.cap.9.hodie Trapano.

Tyrannio] Amisenus,(τυραννίων,) discipulus Estiæi Amiseni nobilis grammatici, tempore Magni Pompeij,docebat Romæ. Ductus est à Lucullo captiuus in bello Mithridatico:prius dicebatur Theophrastus:mutauit autem nomen,q; inter æquales superbis uersaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò est, ut supra tria millia librorum posßideret. Decessit senex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia discipulus prioris, à quo nomen sibi usurpauit,quũ prius Diocles uocaretur. Captiuus & ipse Romam ductus,à quodam Diamante Cæsaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eaq; liber factus, ludũ Romæ aperuit: scripsit libros LXVII. utriusq; author Suidas. Cic.ad Qu.fratrem lib.2.8.3. Hoc nunc magis animaduerto, quòd Tyrannio docet apud me. Idem Attico, lib.4.73.2. Et lib.2.21.2.

Tyrannus] tyranni,m.g.(τύραννος,) Apud ueteres diceba tur dominus omnem habens in subditos potestatem. Vnde, Trogo teste, quæq; ciuitas & gens, Rerump. imperium ab initio penes reges habebat,quos ad huiusmodi fastigiũ maiestatis non ambitio popularis,sed spectata inter bonos moderatio prouehebat: qui & tyranni ob fortitudinem uocabantur. Virg. 7. Aeneid. 54. Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni.

Latè tyrannus. Horat. 3. Carm. ode 17.2. de Lamo. Id est latè regnans,amplum regnum posßidens. Sic Virg.1. Aen. Hinc populum latè regem, &c.

Tyranni nomen crescente malitia, quum superbi reges regnare cœpissent,ad illos tantum translatum est qui non iure & æquis legibus, sed ui, & quadam animi libidine dominabantur. Cic. 4. de Finib. 90. Negatq; Platonem si sapiens non sit, eadem esse in causa qua tyrannum Dionysium. Idẽ Verr. 3. 58. Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum Pop.Rom. sed tyrannum libidinosum,crudelemq; præbueris.

Exitus tyrannorum. Cic. 2. Offic. 31.

Inhospita tecta tyranni. Ouid. 1. Metam. 44.

Vita tyrannorum. Cic. de Amic. 48. Hæc enim est tyrannorum uita,nimirum in qua nulla est fides, nulla charitas,nulla stabilis beneuolentiæ potest esse fiducia, omnia semper suspecta atq; solicita sunt,nullus locus est amicitiæ.

Capricornus tyrãnus Hesperiæ undæ. Hora.2.Car.ode 16.4.

Orbis tyrannus,Nero. Senec. Octau. 5.6.

Perus tyrannus. Ouid. 6. Metam. 110.

Immitis tyrannus. Virg. 4. Georg. 99. de Plutone.

Importunus & amens tyrannus, Vide Importunus.

Impotens tyrannus. Senec. Herc.fur. 9.25. Vide Impotens.

Infandus tyrannus. Lucan. lib. 8.134.

Intolerandus. Cic. in Vatinium, 17.

Lethiferi tyranni. Sil. lib. 13.124.

Sæuus tyrannus. Senec. Octau. 3.6. Persius saty. 34.

Magne pater diuũm sæuos punire tyrannos
Haud alia ratione uelis(cum dira libido
Mouerit ingenium,feruenti tincta ueneno)
Virtutem uideant,intabescantq; relictã.

Coniungere se cum tyranno. Cic. Att. lib. 7. 138. 2.

Ferre tyrannum. Cic. pro Milone, 27.

Inueniri tyrannum in aliquem. Cic. pro Deiotaro, 9.

Teneri crudeli dominatu ab aliquo tyrãno. Cic. 1. de Diu. 94.

Tyrannis] tyrannidis, pen.cor.f.g. (τυραννίς,) Sæuum ac uiolentum imperium. Iuuen. sat. 8.23. Quid Nero tam sæua crudaq; tyrannide fecit? Cic. 3. de Nat. deor. 122. Atq; in suo lectulo mortuus, in tyrannidis rogum illatus est. Ouid. 15. Metam. 13.

odioq; tyrannidis exul
Sponte erat.

Affectare tyrannidem. Quint. lib. 7. cap. 3. 9.

Reus tyrannidis affectatæ. Quint. lib. 7. cap. 3. 41.

Destruere tyrannidem. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.

Occupare tyrannidem. Cic. 3. Offic. 121.

O dij boni uiuit tyrannis. Cic. Att. lib. 14. 305. 4.

Tyrannicus] pen.cor. Adiect.(τυραννικὸς,) Quod est tyranni. Cic. 1. de Legib. 61. Aut si omnes Athenienses delectarentur tyrannicis legibus, num idcirco hæ leges iustæ haberentur?

Tetrum,crudele,nefarium,tyrannicum facinus uel factum. Author ad Heren. lib. 2. 88. Cic. 1. de Inuen. 114.

Tyrannicè] p.cor. Aduerb.(τυραννικῶς,) Crudeliter. Cic. 5. Verr. 95. Nunc ut hoc tempore ea quæ regiè, seu potius tyrannicè statuit in aratores Apronius,prætermittam.

Tyrannicida] tyrannicidæ,pe.pro m g. (τυραννοκτόνος,) Qui tyrannum occidit. Plin. lib. 7. cap. 23. Clarissimum in fœminis Leænæ meretricis exemplum,quæ torta non indicauit Armodium & Aristogitonem tyrannicidas.

Tyrannicidæ proprium est,tyrannum occidere. Quint. lib. 5. cap. 10. 42.

Tyrannicidium]tyrannicidij,(τυραννολατονία,) Plin. lib. 34. cap. 8. 23. Quint. lib. 7. cap. 4. 8. Tyrannicidium est occidere tyrannum.

Tyrannoctonus]tyrannoctoni,pe.cor. (τυραννοκτόνος,) Idẽ quod tyrannicida:à tyranno,& κτείνω, interficio. Cic. Att. lib. 14. 313. 2. Sustulisse mihi uidetur simulationẽ desyderij adhuc quæ serpebat indies & inueterata uerebar ne periculosa nostris tyrannoctonis esset.

Tyras](τύρας,)Sarmatiæ fluuius in Europa,Ptolemæo lib. 3. cap. 5. uulgò Neyster. Ouid. 4. de Ponto,eleg. 10. 10.

Parthenioq; rapax,& uoluens saxa Cynapes
Labitur,& nullo tardior amne Tyras.

Tyrianthinus] pen.corr. Adiect. (τυριάνθινος,) ex Tyrio & ianthino compositum. ut Tyrianthinus color dicebatur quando absolutus amethystus rursum tyrio inebriabatur: & geminata luxuria faciebat ex utroq; improbum nomen. Ex Plinio lib. 9. cap. 41.

Tyrianthina uestimenta, Violacea,purpurea. ita dicta ab ianthino, hoc est uiolaceo colore: & tyrio, hoc est purpureo. Martialis lib. 1. 49.

Sic interposito uilis contaminat uncto
Vrbica Lingonicus tyrianthina bardocucullus.

Tyridates] pe.pro.(τυριδάτης,)rex Armeniæ magus temporibus Neronis,ut author est Plin. lib. 33. ca. 3. Et lib. 30. cap. 2. 3. Vide Suetonium in Nerone.

Tyrinthia] (τίρυνς,) Ciuitas Argis uicina,in qua nutritus est Hercules, qui inde Tyrinthius dictus est Virgil. 7. Aen. 133. ut notat Seruius,

-postquam Laurentia uictor,
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenoq; boues in flumine lauit iberas.

Heros Tyrinthius. Silius lib. 8. 43.

Ductus Tyrinthius. Valer. 6. Argon. 92.

Digitized by Google

Ingens Tyrinthius. Stat. 6. Theb. 54.
Tyrinthius] Adiect. (τιρύνθιος,) ut
Aula Tyrinthia. Stat. 2. Sylu. 2. 22.
Tela Tyrinthia, Herculis. Ouid. 13. Metam. 81.
Tyrinthia, Alcmene. Ouid. 6. Metam. 23.
Amphitryon fuerit, quum te Tyrinthia cepit.
Tyrius] Vide Tyros.
Tyro] tyronis, pen. pro. Nouus miles & fortis ad malitiam exercendam. Cic. 11. Philip. 317. Ego autem non tam ueteranos intuendos nobis arbitror, quàm quid tyrones milites flos Italiæ, &c. Liu. 10. bell. Maced. 144. Vtij modò, quibus emerita stipendia sint, milites dimittantur: ueteribus militibus tyrones immisceantur. Ouid. 3. Fast. 158.
Ergo ut tyronum celebrare frequentia posset,
Visa dies dandæ non aliena togæ.
Tyro, ad omnem artem refertur: unde & pro Gladiatore rudi adhuc in disciplina gladiatoria accipitur. Suet. in Cæsare, Tyrones neq; in ludo, neq; per lanistas, &c.
Tyrones dicebantur adolescentes, quando togam sumentes, pubescente iam barba, eloquentiã in foro auspicabantur. Plin. lib. 8. cap. 48. 5. Ea prima texuit rectam tunicam quasi mul cum toga pura tyrones induuntur, nouæq; nuptæ.
Tyro usu forensi. Cic. 1. Verr. 26.
Tyro ac rudis in re aliqua. Cic. 1. de Orato. 110. Fateor enim callidum quendã hunc, & nulla in re tyronẽ ac rudem, nec peregrinum, atq; hospitem in agendo esse debere.
Tyrunculus] pen. cor. Diminut. Iuuen. Saty. 11. 15.
-nec latus Aphræ
Nouit auis noster tyrunculus.
Tyrunculum se Plinius in epistolis dixit, quasi rudem in cognitione signorum, lib. 3. epist. 6. ad Seuerum, Quod me, inquit, quanquam tyrunculum solicitauit ad emendum.
Tyruncula, Canis adolescentior dicitur à Colu. lib. 7. cap. 12. 10. Quoniam, inquit, tyruncula nec rectè nutrit, & educatio totius habitus aufert incrementum.
Tyrocinium] tyrocinij, Prima actio in quacunq; arte. Plin. lib. 7. cap. 48. 6. Luceia in scenam producta fuerat tyrocinio à M. Pomponio ædili plebis.
Ponere tyrocinia. Iustinus, Constantiores futuri si non solum tyrocinia, uerumetiam incunabula in ipsis castris posuissent. Vide Pono.
Deponere rudimenta tyrocinij. Iustinus lib. 9.
Tyrocinio ætatis lapsus, postea se correxit. Cic. in Salust. 9. Id est, inscitia & ignoratione. Budæus.
Tyrocinium nauium. Plin. lib. 24. ca. 7. 5. per metaphoram, quum primum mari committuntur naues, & ueluti in Neptuni militiam conscribuntur. Budæus.
Tyrocinium oratorum dicebatur, quum in foro primùm oratores futuri deducebantur, quasiq; oratoriæ arti initiabantur & agendis causis. Huiusmodi enim artis exercendæ auspicamentum, tyrocinium dicebatur: tumq; oratores dicebantur tyrones. Tranquillus in Nerone, cap. 7. deductus in forum tyro, populo congiarium, militi donatiuum proposuit indicta decursione. Idem in Tyberio, cap. 54. Neronẽ & Drusum patribus commendauit, diemq; utriusq; tyrocinij congiario plebi dato celebrauit. Budæus.
Facere tyrocinium, Vide Facio.
Tyrocinium animi. Venuleius de ædilitio edicto, L. Animi, Noxitium autem non tyrocinio animi, sed conditione seruitutis intelligi. Hoc in loco Venuleius eleganter tyrocinium animi pro simplicitate & rudimento posuit. Budæus.
Tyro] Tullius M. Ciceronis alumnus & libertus, adiutorq; in literis studiorum eius fuit. Is libros cõplureis de usu atq; ratione linguæ Latinæ, item de uarijs atq; promiscuis quæstionibus composuit. Hactenus Gellius lib. 13. cap. 9. Meminit & lib. 7. cap. 3. Extãt multæ Ciceronis ad eum epistolæ. Nonnulli scribunt Tiro.
Tyronianus] pe. pro. (τυρωνιανὸς,) A Tyrone possessiuũ. Gell. lib. 1. cap. 7. In oratione Cic. 5. in Verrem, libro spectatæ fidei, Tyroniana cura, atq; disciplina facta.
Tyros] (τύρος,) Phœniciæ peninsula. Plin. lib. 5. cap. 19. Tyrus, quondam insula, prælto mari septingentis passibus diuisa, nunc uerò Alexandri oppugnantis operibus continens. Olim partu clara urbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atq; purpura constat. Hactenus Plinius. De obsidione eius, uicq; continenti adiuncta est. Diodorus lib. 17. Lege Curtium lib. 4. Hæc fuit olim Sarra nuncupata, ut ait Gell. Vnde Sarranum ostrum dicitur, & ostrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt Maris rubri: dicti à palma, cuius regio plena erat. Palma enim phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulsi in maritimam Syriæ se contulere, condita urbe, Sidonem à pisce appellarunt: eam Syrij uocabant Sarram. Lingua Syra piscis Sear dicitur. Postea condidere Tyrũ in ipso mari, propter merces. τύρος etiam Græcè, Latinè caseus.
Regna Tyri. Virg. 1. Aen. 70.
Antiqua Tyros. Virg. 4. Aen. 134.
Instabilis Tyras. Lucan. lib. 3. 44.
Phœnissa Tyros. Ouid. 15. Metam. 58.
Antiqua Tyros, Prouerbium est, quo significamus summã molestiam extremumq; malum. Tyrum enim, quæ cognominata est uetus, dictione cõposita παλαίτυρος, Alexander expugnatam, & ex insula cõportatis aggeribus reddidit continentem, crudeliter tractauit, plurimisq; affecit incommodis: unde prouerbiũ τὰ ἐκ παλαιᾶς, quo significabant tantum malorum, quantum antiqua Tyros pertulisset. Recensetur in Plutarchi collectaneis, atq; item Zenodoti. Historia est apud Quintum Curtium. Hæc Erasmus.
Tyrius, Possessiuum, (τύριος,) Qui ex Tyro est. Claud. de bell. Gildon. 104.
Vrbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longum Caralis, &c.
Amictus Tyrij. Ouid. 2. de Arte, 60.
Arces Tyriæ. Virg. 1. Aen. 5.
Coloni Tyrij. Virg. 1. Aen. 4.
Colores Tyrij. Ouid. 9. Metam. 60.
Ostrum Tyrium. Virg. 3. Georg. 4.
Rubores Tyrij. Virg. 3. Georg. 62.
-quamuis Milesia magno
Vellera mutentur, Tyrios incocta rubores.
Succo Tyrio cocta strata. Lucan. lib. 10. 25.
Strata micant Tyrio, quorum pars maxima, succo
Cocta diu.
Vestes Tyriæ, Purpura Tyria infectæ. Ouid. 2. de Arte, 60. Saue eris in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus. Martial. lib. 1. 136. Hispanas, Tyriasq;, coccinasq;.
Vrbs Tyria. Virg. 1. Aeneid. 69.
Tyrius, pro Lecto Tyrio uel purpureo. Iuuen. Saty. 10. 14.
-dudum sedet illa parato
Flammeolo, Tyriusq; palàm genialis in hortis
Sternitur, &c.
Tyria maria, prouerbio dicebatur, de re magnopere tumultuosa, periculiq; plena. Festius Pompeius inde natum adagium indicat, quòd Pœni Tyro oriundi adeò potentes maris fuerunt, ut per hos omnibus mortalibus nauigatio esset periculosa, citatq; Afranium, qui scripserit de quoptam

quòd

quòd Tyria maria conciret: hoc eſt ingentes turbas excitaret. Eraſmus.

Tyrotarichus] tyrotarichi, pen. cor. m. g. (τυροτάριχος,) Genus obſonij ex caſeo, ſalſamentiſq; confecti. τύρος enim caſeus, τάριχος ſalſamentum. Cic. ad Pætum, lib. 9. 16, 25. Tu uerò (uolo enim abſtergere animi tui metum) ad tyrotarichum antiquum redi. Idem ad Atticum, lib. 4. 77. 1. Multa me in epiſtola tua delectarunt, ſed nihil magis quàm patina tyrotarichi.

Tyrrhenos] pen. pro. (τυρρῆνος,) Romani Hetruſcos appellant atq; Tuſcos. Græci uerò eos hoc nomine nominarunt à Tyrrheno Atys filio, qui Lydia colonos hac in regione dimiſit. Atys enim ex prognatis Herculis & Omphales unus, quum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere coge retur è duobus filijs, ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit: Tyrrheno autem maiorem applicans populum, foras abire iußit. Hanc ille ingreſſus oram, de ſuo nomine uocauit Tyrrheniam, A cuius gentis præcipua crudelitate tyranni ſunt dicti.

Tyrrhenus] pen. pro. Adiect. (τυρρῆνος,) ut Aequor Tyrrhenum. Virg. 1. Aen. 15.

Arua Tyrrhena. Virg. 8. Aen. 111.

Gens Tyrrhena. Ouidius 15. Metam. 116. Cic. 1. de Diuinat. 36. Ex poeta.

Monſtra Tyrrhena. Ouid. 3. Faſt. 145.

Rex Tyrrhenus. Ouid. 4. Faſt. 180.

Sedes Tyrrhena. Virg. 7. Aen. 42.

Tyrrhenum mare dictum eſt, uel quòd Tuſciam alluit (inquit Seruius) id eſt Tyrrheniam: uel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Nanq; hoc habet fabula, Dormientem in littore Liberum patrem puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos, qui quũ eſſet expergrectus in naui, quò duceretur interrogauit. Reſponderũt illi, Quò uellet. Liber ait, Ad Naxũ inſulam ſibi ſacratã. Sed quũ aliò uela deflecterẽt, iratũ numen tigres ſibi ſacratas, uiſibus eorũ obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites. Hactenus Seruius enarrans hunc locum Virg. 1. Aen. 15.

Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor, &c. Idem in hymno quodam in Bacchi laudes ſcripſit Homerus.

Tyrrhus] (τύρρος,) paſtor, apud quem Lauinia peperit. Inde Tyrrhidæ, Tyrrhi filij. Hæc Seruius apud Virgilium, 7. Aen. 97.

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens,
Tyrrhidæ pueri quem matris ab ubere raptum
Nutribant, Tyrrhuſq; pater cui regia parent
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Iuuenes Tyrrhidæ. Virg. 9. Aen. 6.

Tyrtæus] (τυρταῖος,) poeta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris de Legibus, O diuine poeta Tyrtæe, inquit, ſapiẽs certè ac bonus nobis eſſe uideris, quia excellẽtibus eos extuliſſe laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tyſias] Tyſiæ, (τυσίας,) Princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, ut docet Cicero 1. de Inuentione 125.

V

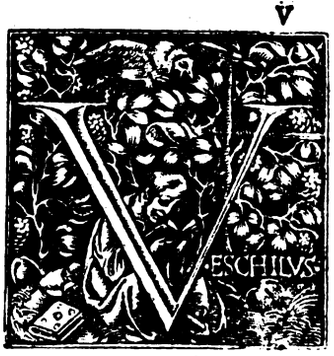

ET I literæ medius quidam eſt ſonus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 7. Et medius eſt quidam u & i literæ ſonus. Non enim ſic optimũ dicimus, ut optimum.

V atq; o inuicem permutatæ. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12. Quid o atq; u permutatæ inuicem? ut Hecoba, & notrix: Chulcides & Pulixena ſcriberentur. Ac ne in Græcis id tantum notetur, dederont ac probauerunt. Sic ὀδυσεὺς, quem ὀλυσσέα, fecerunt Aeoles, ad Vlyſſem deductus eſt.

V pro œ, Vide Mœri pro muris.

V A

Vacanter] Vide Vacò.

Vacca] uaccæ, (βῶς,) Bos fœmina. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 5. Diſcernuntur in prima, uitulus & uitula: in ſecunda, iuuencus & iuuenca: in tertia & quarta, taurus, & uacca. Cic. 1. de Nat. deor. 104. Cur non geſtiret taurus equæ contrectatione, equus uaccæ?

Candens. Virg. 4. Aen. 13.

Fœta. Virg. 3. Georg. 36.

Sterilis. Virg. 6. Aen. 51.

Nitida. Ouid. 2. Metam. 139.

Niuea. Ouid. 5. Metam. 66.

Vbera lactea demittunt uaccæ. Virg. 2. Georg. 105.

Paſtæ diſtentent ubera uaccæ. Virg. 9. eclog. 6.

Mugit uacca. Stat. 4. Sylu. 5. 4.

Paſcere uaccas. Ouid. 2. de Arte, 48.

Vaccula] uaccula, pen. cor. Diminut. (βοΐδιον,) Virg. Vaccula nonnunquam ſecreta cubilia captans.

Vaccinus] pen. prod. Adiect. (βόειος,) Quod eſt ex uacca. Plin. lib. 24. cap. 3. 1. Cortex illmitur, decoctus lacte uaccino, ſerpentis plagæ.

Vaccus] (βάκκος,) Dux Fundanorum in Priuernati bello, qui à L. Papyrio captus, ædes eius diruta ſunt & bona publicata. Vide Liuium 8. ab Vrbe, 95. & Ciceronẽ pro Domo ſua, 7.

Vacerra] uacerræ, m. g. (παράπλυξ,) Vecors & ueſanus dicitur. Feſtus.

Vacerra, (πλέθρον,) Stipes ad quem religantur equi in ſtabulo, inquit Feſtus. Col. lib. 6. cap. 19. 2. Ii autem in ipſis quatuor angulis affixi ſunt, omnesq; tranſuerſis ſex temonibus, quaſi uacerræ inter ſe ligantur, ita ut à poſteriore parte quæ latior eſt, uelut in caueã quadrupes poßit induci, &c. De ſyluis muro circundandis.

Vacerra, Genus clathrorum. Col. lib. 9. cap. 1. 2. Vbi uerò neutrum patri familiæ conducit, ratio poſtulat uacerris includi. ſic enim appellatur genus clathrorum: idq; fabricatur ex robore, quercu, uel ſubere.

Vacerroſum ſæpe uſurpauit Auguſtus, pro Inſania correpto. Suetonius in eius uita, cap. 87.

Vacillo] uacillas, uacillare, Inconſtantem eſſe, & quaſi alternatim moueri. Cic. de Clar. Orat. 114. Curio in utranq; partem toto corpore uacillans.

Vacillare ex uino. Quint. lib. 8. cap. 3.

Tellus uacillat ſub pedibus. Lucret. lib. 5. 249.

Arbor uacillans. Lucret. lib. 5. 221.

Tabe nimborum arbuſta uacillant. Lucret. lib. 1. 165.

Epiſtola ſcripta uacillantibus literulis. Cic. Tironi, lib. 16. 13.

Digitized by Google

3. Id est non rectè præ ualetudine scriptis.
Legio uacillans. Cic. 3. Philip. 146. In Galliam mutilatum duxit exercitum, cum una legione & ea uacillante.
Memoriola uacillare. Cic. Att. lib. 12. 232. 3.
Testis uacillans apud Iurisconsultos, Qui inconstantia & diuersa testimonia dicit.
Vacillat iustitia, uel iacet potius inquit Cic. lib. 3. Offic. 163.
Res uacillat & claudicat. Cic. 1. de Nat. deor. 148.
Vacillare uidetur stabilitas amicitiæ. Cic. 1. de Fin. 101.
Vacillatio] uacillationis, pen. prod. Quint. lib. 11. cap. ult. Est & illa indecora in dextrum ac læuum latus uacillatio, alternis pedibus insistentium.
Vacinium] uacinij, (ὑάκινθος,) Flos qui aliàs hyacinthus dicitur. Virg. 2. eclo. 4. Alba ligustra cadunt, uacinia nigra leguntur. Vbi Seruius, Vacinia sunt uiolæ quas purpurei coloris esse manifestũ est. Falsò, ut arbitror, inquit Ruellius, Seruiũ accusant, qui uacinium pro hyacintho Maroni acceptũ in carmine adfirmarit. Nec obstat, quòd nigra dicat poeta, quando purpuream quoq; uiolam, nigram uocare soleant authores. Idem sic florem hunc deliniat. Vacinium folium habet bulbi, caulem palmeum, leuem, tenuioremq; digito minimo coloris herbacei, comam iacentem, incuruam plenam floris purpurei, radice bulbacea. Hyacinthi cum uiola nigra erumpunt Vere, sed ante rosam, ut ferè omnia quæ in coronas à montibus petuntur. Exeũt cum gladiolo, cæterum hyacinthus maximè durat. In Gallia eximiè prouenit. Hoc mihi pro cocco hysginum tingitur. Frequens apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie uacietum appellant, in quo pristini uocabuli quædam rudimenta relucent, quasi uacinum & uacinium innuant, herbam ipsam memoralem, uel agrestem cepam. Sunt qui duplici c scribant.
Mollia uacinia. Virg. 2. eclog. 5.
Vacinia, uaciniæ, Arbor est Plinio lib. 16. cap. 18. 4. Item uacinia Italiæ in aucupijs fata, Galliæ uerò etiam purpurea, tingendi causa ad seruitiorum uestes.
Vaco] uacas, (σχολάω, σχολάζω,) uacare, Dare operam. Datiuo iungitur. Cic. 1. de Diuinat. 17. Ego uerò, inquam, philosophiæ Quinte semper uaco.
Armis uacare. Cic. 11. Philip. 317.
Choris epulisq; uacare. Claud. 2. in Eutrop. 117.
Corpori uacare, Curare corpus. Plin. epist. 9. 4.
Postulationibus uacare, Vide Postulo.
Sermoni alicuius uacare. Curtius lib. 6.
Vacare sibi. Mart. lib. 2. 5.
Vacare uitæ. Martial. lib. 5. 21.
In opus aliquod uacare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 8.
Vacare, Vacuũ esse. Absolutè aliquando ponitur. Plaut. Casin 11. 7. Fac uacent ædes.
Vacant agri, Nihil profrunt, uel nõ excoluntur. Cæsar 4. bel. Gal. 472.
Vacat locus, domus, triclinium. Cæsar 1. bel. Gal. 110. Cic. Att. lib. 12. 258. 1. Tota domus superior uacat, ut scis. Eidem lib. 13. 398. 3. Villa ita completa militibus est, ut uix triclinium, ubi cœnaturus ipse Cæsar esset, uacaret.
Vacat locus à custodibus. Cæsar 3. bel. Ciuil. 101.
Quantum temporis uacabit ab officio publico. Cicero 2. de Diuinat. 11.
A scribendo uacare. Plin. Epistol. 51. b. Hoc est, supersedere à scribendo.
Vacat tempus à. Cicero de Claris Oratorib. 147. Nullum tempus illi unquam uacabat aut à forensi dictione, aut à commentatione domestica, aut à scribendo, aut à cogitando. Id est, Semper aut dicebat, aut scribebat orationes, inquit Budæus.
Vacat tempus iustitia. Cic. nullum est tempus quòd iustitiæ uacare debeat. Id est in quo iustitiam administrare non oporteat.
Ab omni administratione rerum uacare. Cic. 1. de Nat. deo. 4.
Vacare, Otium habere. Cic. Cornificio, lib. 12. 29. 3. Idem Att. lib. 12. 252. 9. Scribes aliquid, si uacabis.
Vacare animo, pro Curis solutum esse. Cic. 1. de Diuin. 17.
Vacare re aliqua, pro Carere. Cic. 3. de Orat. 24. Domicilium tantum in ea urbe remanet studiorum: quibus uacant ciues peregrini fruuntur.
Armis uacare. Lucret. lib. 5. 271.
Culpa uacare. Cic. Torquato, li. 6. 3. 8. Nec enim dum ero, angar ulla re: quum omni uacem culpa.
Vacare culpa in re aliqua. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 2.
Fama nostra uacat crimine. Ouid. epist. 4. 4.
Insula uacat cultu. Ouid. epist. 10. 12.
Curis uacans. Lucan. lib. 5. 26.
Cura & negotio uacare. Cic. 1. de Leg. 13.
Custode uacans. Ouid. 2. Metam. 85.
Dolore corpus uacat. Ouid. in Ibin, 23.
Epulis ora uacant. Ouid. 15. Metam. 96.
Lamentis uacauit mors eius. Cic. de Senect. 66.
Legibus uacat ætas nostra. Cic. de Senect. 31.
Lite uacent aures. Ouid. 1. Fast. 15.
Metu uacat Amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12.
Milite & pecunia uacare. Liu. 2. ab Vrbe, 212.
Molestia uacare. Cic. 4. Acad. 236.
Morbis uacare. Iabolenus in L. Qui tertiana. ff. De Aedil. edict. Qui tertiana febre, &c. ne ijs quidem diebus, quibus morbis uacant, rectè sani dicentur.
Vacare aduersa ualetudine. Cels. lib. 2. cap. 14. Sed ut leuata quoq; aduersa ualetudine rectè frictio adhibetur, sic nunquam adhibenda crescente febre: uerùm si fieri poterit, quũ ex toto corpus ea uacabit minus rectè quum ea remiserit.
Vacare omni uento. Cels. lib. 2. cap. 1.
Fudore uacat nox. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12.
Vacare à metu. Liu. 7. ab Vrbe, 3.
Vacare populo, Procul esse. Cic. 2. Tusc. 107. Budæus.
Vacat, Impersonale, (σχολή ἐστι,) Otium uel uacuũ tempus est. Datiuo & infinitiuo iungitur. Virg. 1. Aen. 76.
Et uacet annales nostrorum audire laborum. Ouid. 2. Trist. 43. Non uacat exiguis rebus adesse Ioui.
Vacat mihi esse diserto. Quint. lib. 11. cap. 1.
Vacans] Particip. (σχολάζων,) Qui oriatur. Celsus ad Ciceronem, lib. 8. 3. 1. Hoc mihi certum ac iucundißimum uacanti negotium erat, tecum id otij tempus consumere.
Animus uacans. Ouid. 9. Metam. 123.
Saltus longè lateq; uacantes. Virg. 3. Georg. 95.
Vacanter] Aduerb. (μετὰ σχολῆς,) Gell. lib. 17. cap. 10. Vacanter hoc cumulauit, & maniter. (nitas.
Vacatio] uacationis, (σχολή,) Verbale, Feriæ, cessatio, immu
Vacatio adolescentiæ. Cic. pro Cælio, 22. Erat enim meum, deprecari uacationem adolescentiæ ueniamq; petere: non inquam audeo: perfugijs non utar ætatis.
Aetatis uacatio. Cic. 1. de Leg. 15.
Legis uacatio. Sueto. in Claudio, cap. 19. Id est, solutionem legis. Budæus.
Militiæ uacatio. Cæsar 6. bel. Gal. 56. Cic. Att. lib. 1. 14. 2. Senatus decreuit ut Consules duas Gallias sortirentur, delectus haberetur, uacationes ne ualerent.
Delectũ haberi in urbe sublatis uacationib. Cic. 5. Philip. 187.
Dare uacationem militiæ. Iustinus lib. 11.
Omnium munerum uacatio. Cic. 1. de Nat. deor. 73.
Rerum gestarum uacatio. Cic. pro Sylla, 19.
Dare uacationem rerum omnium. Cic. 6. Verr. 20.

Dare

Digitized by Google

Dare uacationem à cauſis. Cic. 1. de Leg. 16.
Habere uacationem, Ceſſare, intermittere. Cic. 4. Acad. 217.
Vti uacatione. Cic. 7. Verr. 47.

Vacuus] Adiect. (κενὸς, λελειμμένος, διάκενος, λειψανδρὸς,) Inanis, nihil continens. Virg. 3. Georg. 29. Saltibus in uacuis paſcant, & plena ſecundum Flumina. Vbi tamen Seruius, Vacuis, magnis interpretatur. Idem 7. Aen. 76.
-uacua atria circum. Virg. 2. Georg. 58.
-neq; in uacuum poterunt ſe oſtendere rami.
Aer uacuus. Virg. 3. Georg. 22.
Aetas uacua periculo. Tacit. lib. 16.
Agri uacui. Virg. 2. Georg. 11.
Animus uacuus, Otioſus, nullis negotijs irretitus. Cic. de Clar. Orat. 10. Nunc uerò, inquit, ſi es animo uacuo, expone nobis quod quærimus.
Animus uacuus & ſolutus. Cic. 2. Ver. 16.
Animum uacuum ad res difficiles ſcribendas afferre. Cic. Attic. lib. 12. 252. 9.
Aula uacua. Virg. 4. Georg. 18.
Auræ uacuæ. Virg. 12. Aen. 119.
Aures uacuæ. Plaut. Trin. 2. 11. Accipite, & date mihi uacuas aures dum eloquor. Hoc eſt, nolite alijs rebus occupare aures, tantum audite me. Cic. Antequam iret in exilium, 7.
Aures uacuas permulcere dictis. Horat. 1. epiſt. 17. 6.
Cælum uacuum. Virg. 5. Aen. 103.
Dies uacuos habere, Hoc eſt nullis alijs rebus dedicatos. Cic. 2. Verrin. 34.
Domus uacua. Cic. 1. in Catil. 9.
Equus uacuus, Sine ſeſſore. Liu. 7. bel. Pun. 92.
Gladius uagina uacuus. Cic. pro Marcello, 10.
Hora uacua à furto. Cic. 3. Verr. 22.
Lectus uacuus. Ouid. 11. Metam. 95.
Lecto uacuo uiuere. Propert. lib. 2. eleg. 2. 1.
Locus uacuus à turba. Cic. 5. de Fin. 2.
Mens uacua. Cic. 3. Tuſc. 15. Sanitatem enim animorum poſitam in tranquillitate quadam conſtantiáq; cenſebant: his rebus mentem uacuam appellarunt inſaniam.
Mētes uacuas tenere, Oblectare animos otioſos. Vir. 3. Geor. 1.
Nomina uacua. Tacit. lib. 17. Si reſpublica & Senatus & populus, uacua nomina ſunt.
Nox uacua crimine. Ouid. 4. Faſt. 117.
Nummi uacui dicuntur, qui ſunt ſine uſura & fœnore, nec in uſum aliquem erogantur. Scæuola in L. Quintus. ff. Depoſiti uel contrà.
Operarij uacui. Col. lib. 11. cap. 2. 61.
Pars uacua & integra. Cic. pro Roſc. Comœdo, 30.
Pectore uacuo regnat amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
Pedes uacui. Ouid. 1. de Arte, 99.
Poſſeſſio caduca & uacua. Cic. 3. de Orat. 67.
Prædia uacua. Cic. pro Roſc. Amer. 15.
Tempus uacuum laboris dare ſibi. Terent. Heaut. 1. 1. 38.
Tempus uacuum amori. Lucan. lib. 3. 6.
Sterile & uacuum tempus beneficio. Plin. in Paneg. 94.
Quum uacui temporis nihil haberem. Cic. Att. lib. 2. 38. 1.
Tranſtrum uacuum, Hoc eſt in uanum, inutiliter, cum obſtaculo. Cic. 7. Ver. 105.
Vita uacua laboribus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 2.
Vmbra uacua. Horat. 1. epiſt. 7. 16.
Vrbs uacua, In qua homines degunt otioſi. Horat. 2. epi. 2. 17.
Vacuus à re aliqua, Extricatus, quum negotium abſolutum. Cic. Qu. frat. lib. 1. 3. 8. Sin eris ab iſto periculo uacuus, ages ſcilicet, ſiquid agi poſſe de nobis putabis.
Locus uacuus ab exercitu, ab defenſoribus. Cæſar 8. bel. Gall. 162. Ibidem, 2. 176.
Ab omni moleſtia uacuum eſſe, & Aliquam ſollicitudinem habere, contraria. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 1.
A periculo, à rebus uacuus. Cic. ad Att. lib. 11. 207. 3. Idem 6.
A ſecuribus uacuus. Tacit. lib. 12. (Ver. 3.
Vacui ab omni ſumptu, Expertes, ſoluti ac liberi. Cic. 2. Verr.
A ſuſpicione uacuus. Cic. de Aruſp. reſp. 8. (20.
A tributis uacuus. Tacit. lib. 12.
Aemulatione uacuus. Tacit. lib. 12.
Animi uacuus, Formidoloſus. Stat. 5. Thebaid. 129.
Curis uacuus. Cic. 2. de Fin. 77.
Cura domeſtica uacuus. Tacit. lib. 12.
Nihil tutum, nihil inſidijs uacuum. Cic. ad Planc. lib. 4. 14. 8.
Metu uacuus. Tacit. lib. 2.
Moleſtijs uacuus. Cic. Sulpitio lib. 4. 4. 6.
Negotijs uacuus. Cic. 4. de Finib. 19.
Noxijs uacuus. Plaut. Merc. 24. 23.
Operum uacuus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 24.
Periculo uacuus. Tacit. lib. 16.
Rerum uacuus. Tacit. lib. 15.
Somno uacuus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
Timore uacuus. Cic. 2. de Fin. 53.
Tributo uacuus. Tacit. lib. 12.
Virium uacuus, Qui ſine uiribus eſt. Plaut. Bacchid. 2. 46.
Venire in uacuum, Succedere in locum alicuius. Horatius 2. Serm. ſaty. 5. 11.
Vacuus, pro Otioſo. Tacit. lib. 2. Quoniam tres uacuas legiones, & ducem fraudis ignarum perfidia deceperit.
Vacuus ad narrandum aliquid. Hoc eſt cui uacat narrare, aut agere. Terent. And. 4. 2. 23.
Vacuum fuit. Tacit. lib. 17.
Vacuiſſimus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 28.
Nec rurſus iubeo, dum ſit uacuiſſima quæras.

Vacuitas] pen. corr. uacuitatis, (κενότης, κένωμα,) Cic. 1. Offic. 105. Adhibenda eſt uacuitas ab angoribus. Idem 1. de Fin. 58. Nam quoniam quum priuamur dolore, ipſa liberatione & uacuitate omnis moleſtiæ gaudemus.
Securitas & uacuitas. Cic. 5. Tuſc. 59. Securitatem autē nunc appello uacuitatē ægritudinis, in qua uita beata poſita eſt.

Vacuo] uacuas, (κενόω,) uacuare, Vacuum efficere. Martialis libro, 11. 6.
Si redeant ueteres, ingentia nomina, patres,
Elyſium liceat ſi uacuare nemus. Col. lib. 3. cap. 13. 9. Opus eſt autem perito, ac uigilante exactore, qui ripam erigi iubeat, ſulcumq; uacuari.

Vacorium] (βακόριον,) Vrbs Norici apud Ptolemæum lib. 2. cap. 14. hodie Villacum.

Vacuna] pen. prod. (οὐακοῦνα,) dea quæ præerat otioſis & uacantibus. Huic ſacrificabant agricolæ, quum poſt collectas fruges quieſcebant. Ouid. 6. Faſt. 62.
Nam quoq; quum fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantq; ſedentq; focos. Horatius 1. epiſtol. 10. 10.

Vadimonis lacus, (οὐαδιμώνος λίμνη,) eſt in quo fluctuant inſulæ, de quo Plinius lib. 2. cap. 95. 1. multa cōmemorat. Cæcilius in quadā epiſtola, Exegerat ſocer meus, ut Amerinā ſua prædia inſpicerē, hæc perambulāti mihi oſtenditur ſubiacens lacus nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi ſeruet, ſcateq; ſulphureis aquis.

Vadis] huius uadis, priore corr. m. g. (ὄμηρος, ἐγγυητής,) primò dicebatur, deinde per ſyncopen uas: eſt ſponſor alterius in re capitali, ut ait Feſtus. Vas (inquit Varro de lingua Latina) dictus eſt qui pro altero uadimonium promittebat. Cic. 3. Offic. 59. de duobus Pythagoreis, quum is qui

Digitized by Google

morti addictus esset, paucos sibi dies cõmendandorum suorum causa postulauisset, uas factus est alter sistendi eius, ut si ille non reuertisset, moriendũ esset ipsi. Liu. 5. bel. Pu. 19.

Vas dictus est, quòd qui uades dederit, uadere ei, id est discedere interim liceat. Horat. 1. Serm. saty. 1. 3. Ille datis uadibus, qui rure extractus in urbem est.

Accipere aliquem uadem pro aliquo, Vide Accipio.

Vades deserere. Liu. 9. bel. Maced.

Vadimonium] *uadimonij, (ἐγγυὴ, ὁμηρεία, ῥόστον,) Sponsio quædam sistendi, comparendiq; in iudicio ad diem præstitutam per se, uel per aduocatos, quod deserere non licet. Cic. pro Quintio, 30. Ad uadimoniũ non uenit, quis? is qui tibi præsto semper fuit. Plaut. in Curc. 4. 6. Vbi tu es qui me conuadatus Venerijs uadimonijs?*

Garrula uadimonia. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 5.

Concipere uadimonium, Certam formulã exprimere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 4. Vide Concipio.

Constituere uadimonium. Cic. de Senec. 19.

Deserere uadimonium. Plin. in Præfat. 10. Inscriptiones proter quas uadimonium deseri posset. Id est festiuissima, & magna, multaq; promittentes, ita ut uel uadimonium propter eorum librorum recitationem deseri posit. Budæus. Vide Desero.

Differre uadimoniũ. Cic. Att. lib. 2. 22. 2. Id est, differre diem contentionis. Vide Differo.

Missum facere uadimonium, Est uadimonij obligationẽ remittere, condonareq;. Cicero pro Quintio, 25. Budæus, Vide Mitto.

Obire uadimonium, Vide Obeo.

Obstricti uadimonio hodie dici possunt, qui ob crimina in iudicium uocati, ab iudicibus (ut fit) impetrauerunt, ut aut sua, aut sponsorum fide dimittantur, ea lege ut in diem certum, aut quandocunq; iudici uisum fuerit, ad iudicium sistantur, quos elargitos uocant. Budæus.

Promittere uadimonium. Cicero 5. Verrin. 30. Et 7. Verr. 110. Quod isti simul ac nuntiatum est, hominem iubet Libybæum uadimonium Venerio seruo promittere. Vide Promitto.

Vador] *uadaris, (κλητεύω,) uadari, Verbum commune est secundum Priscianũ, pro uadimonio obstringere, siue diem iudicij ex compacto constituere, & in ius uocare. Cic. pro Quintio, 42. Debere tibi dicis Quintium: procurator negat, uadari uis: promittit, in ius uocas: sequitur, iudicium postulas: non recusat. Claud. Persa, 8. 18.*

uadatur hic me. P. Vtinam uades
Desint, in carcere ut sis. Cic. pro Quintio, 12. Se iam neq; uadari amplius, neq; uadimonium promittere: siquid agere secum uelit Quintius, non recusare Hic, quum rem Gallicanam cuperet reuisere, hominem in præsentia non uadatur, Ita sine uadimonio disceditur. Horat. 1. Serm. saty. 9. 8.

-& casu tunc respondere uadato
Debebat: quod ni fecisset, perdere litem.

Ouidius 2. de Remed. 54. Iamq; uadaturus, lectica prodeat inquit.

Vado] *uadis, uasi, uasum, (ἴημι, βαδίζω, βαίνω, βιβάω, ποτάω, νέομαι,) uadere, Iter facere, quasi uiæ dare. Virgil. 2. Aenei. 80. Vadimus immissi Danais, haud nomine nostro. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 5. Ad eum postridie mane uadebam quum hæc scripsi.*

Lentulus Spinter hodie apud me, cras mane uadit. Cic. Attic. libro 14. 307. 3.

Post hunc ore fero Capricornus uadere pergit. Cic. in Arato,
Vade age. Virg. 3. Aen. 92. (37.
Veloci uia uadere. Seneca Medea, 4. 3.

Erectæ uadunt feræ. Author ad Heren. lib. 2. 63.

Vadere in prælium. Liu. 3. ab Vrbe, 265.

In mortem uadere. Virg. 2. Aen. 72.

In præceps uadere. Seneca Hippol. 2. 9.

Animus uadit in præceps. Seneca Hippol. 2. 19.

Gloria uadit per iter præceps. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 15.

Vadens, Particip. (βαδίζων,) Virg. 6. Aen. 53. Ille ducem haud timidis uadentem passibus æquat.

Vadere per. Liu. 6. bel. Pun. 31. Elephanti per media castra uadentes stragem tabernaculorum ingenti sonitu ac fuga abrumpentium uincula imméntorum facerent.

Vadit Euphrates in Mesopotamiam per Seleuciam. Plinius 5. capite 2. 26.

Vadum] *uadi, (πόρος,) Locus in flumine, lacu, mari, & quacunq; aqua, quæ propter breuitatem transiri potest. Plinius, Lignum uado hærebat. Liuius 8. bell. Maced. 80. Pontem quia uado nusquam transitus erat, facere instituit. Rursum Cæsar 1. bell. Gall. 23. Rhodanus nonnullis locis uado transitur.*

Quũ uenissent ad uada Volaterrana quæ nominantur, uident perfamiliarem Nœuij, &c. Cic. pro Quintio, 12.

Scitus uadorum. Ouid. 9. Metam. 22.

Vadum pro Mari. Catull. Argon. 59. 2. Ausi sunt uada salsa cita decurrere puppi.

Breuia. Virg. 5. Aen. 45.

Cæca. Virg. 1. Aen. 109.

Cærula uada. Virg. 7. Aen. 40.

Dura uada cæcis saxis. Virg. 3. Aen. 142.

Feruida. Virg. 7. Aen. 5.

Gelida. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 6.

Iniqua. Propert. lib. 1. eleg. 16. 2.

Limosum. Ouid. 3. Fast. 60.

Palustria. Claud. 2. de rapt. Proserp. 12.

Piscosa. Ouid. 2. de Arte, 17.

Prona uada fluuij. Claud. 1. in Eutrop. 71.

Sacra uada fontis Numici. Virg. 7. Aen. 49.

Salsa uada. Virg. 5. Aen. 32.

Tarda uada. Senec. Herc. fur. 9. 30.

Torua uada. Senec. Theb. 1. 24.

Vitrea uada. Claud. de Aponi balneis, 5. 7.

Applicare remos uadis. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 2.

Emergere è uadis, per metaphoram. Cicero pro Cælio, 39. Sed quoniam emersisse iam è uadis, & scopulos preteruecta uidetur oratio mea, per facilis mihi reliqua cursus ostenditur.

Exultant uada. Virg. 3. Aen. 111.

Vndosum uadum frangere nando. Sil. lib. 8. 111.

Placido uado labitur Lethe. Senec. Herc. fur. 9. 13.

Nudantur uada, Vide Nudus.

Pellere uada remis. Catull. Argon. 59. 12.

Imis uadis refusa stagna. Virg. 1. Aen. 26.

Tentare uadum, pro Aggredi negotium aliquod, dixit Ouid. 3. de Arte, 93.

Rates transiliunt uada. Horat. 1. Carm. ode 3. 5.

Verrere uada remis. Virg. 6. Aen. 64.

Res est in uado, Id est in tuto. Nam ut in profundo periculum consistit, ita in uado securitas. Terent. And. 5. 2. 4.

Vado] *uadas, (διαπερόω,) uadare, Per uadum transire. Solinus, Flumẽ quod propter breuitatẽ facilè uadari poterat.*

Vadosus]pe pro. *Adiect. (πεῤῥώδης,) ut uadosus amnis, qui frequentia habet uada, quæ transiri pedibus possunt. Cæsar 1. bel. Ciuil. 99. Quòd his locis uadosum mare erat longius progressus, &c. Liu. 7. bel. Maced. 60. Quòd in fluminis modum longum & angustũ & uadosum ostium portus sit.*

Aquæ

Digitized by Google

Aquæ uadoſæ. Lucan. lib. 8. 137.

Væ] (οὐαί,) Interiectio his rebus propria quas execramur, datiuo iungitur. Martial. lib. 5. 34.
Carpere cauſidicus ſertur mea carmina: quis ſit,
Neſcio: ſi ſciero uæ tibi cauſidice. Terent. And. 2. 1. 3.
- uæ miſero mihi.

Aliquando ſine caſu. Virg. 9. eclog. 6.
Mantua uæ miſeræ nimium uicina Cremonæ.

Nonnulli ueh ſcribunt, alij uæh.

Vafer] uafra, uafrum, (γόης, ἀλαὸς, περιδαίδαλος, πανοῦργος,) Callidus, aſtutus, quaſi ualde Afer. Mira enim ſemper fuit Afrorũ calliditas. Cic. lib. 3. de Rep. 12. Nõ ſunt in diſputando uafri, non ueteratores, non malitioſi. Idem lib. 1. de Nat. deor. 56. Chryſippus qui Stoicorum ſomniorum uaferrimus habetur interpres. Et 3. Offic. 74. Certè non aperti, nõ ſimplicis, nõ ingenui, &c. uerſuti potius, obſcuri, aſtuti, fallacis, malitioſi, callidi, ueteratoris, uafri. Ouid. 3. de Arte,
Ius uafrum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 27. (122.

Vaframentum] uaframenti. Valer. Max. li. 7. ca. 3. Quantum imperium quàm paruo interceptum eſt uaframento. Item, Lampſacenæ urbis ſalus unius uaframenti beneficio conſtitit.

Vafrè] Aduerbium, (πανούργως,) Callidè. Cice. 4. Verr. 91
Nihil ſanè uafrè, nec malitioſe facere conatus eſt.

Vageni] pen. prod. (οὐαγενοὶ,) Plinio lib. 3. cap. 20. populi inter Alpinas gentes. Silius lib. 8. 121. Tũ pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

Vagina] uaginæ, pen prod. Alicuius rei theca.

Vagina gladij, (θήκη, κολεὸς,) Cice. 1. in Catil. 2. Veruntamen incluſum in tabulis, tãquam gladium in uagina reconditũ. Idem 2. de Nat. deor. 53.

Eburna uagina. Virg. 9. Aeneid. 62.

Diripere enſem uagina. Ouid. 10. Metam. 94.

Ducere ferrum uagina. Ouid. 4. Faſt. 187.

Educere gladium è uagina. Cic. 2. de Inuent. 131.

Eripere ferrum uagina. Virg. 6. Aeneid. 52.

Enſem liberare uagina. Ouid. 2. Faſt. 159.

Enſis tectus uagina. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 9.

Membranæ & uaginæ uiſcerum. Plin. lib. 11. cap. 37. 66.

Vagina frumenti. Varro 1. de Re ruſt. cap. 48. 3. Ariſtæ enim quaſi cornua ſunt ſpicarum: quæ primitus quum oriuntur, neq; planè apparent, in qua ſublatent herba, ea uocatur uagina, uti qua latet conditus gladius. Cic. de Senect. 47. Cui moq; erecta geniculato, uaginis iã quaſi pubeſcẽs includitur
In uaginas corporis unguium mucrones condunt feræ. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.

Vaginula [uaginulæ, pen. cor. Diminutiuum, (λεπιδάριον,) Plin. li. 18. ca. 7. 12. Et far in uaginulis ſuis ſeruãt ad ſatus.

Vagio] uagis, uagiui, uagitum, (βαβάζω,) uagire, pen. prod. Proprium eſt infantium. Terent. Hecy. 4. 1. 2. Nam audiſſe uocem pueri uiſus eſt uagientis. Cic. de Senect. 75. Et ſi quis deus mihi largiatur, ut ex hac etate repueraſcã, et in cunis uagiam. Ouid. 2. Faſt. 81. Vagierant ambo pariter.

Vagito] uagitas, pen. prod. (βαβάζομαι,) uagitare, Frequẽtatiuum. Stat. 4. Sylu. 8. 7.
- quumq; tibi uagitet tertius infans.

Vagitus] huius uagitus, penul product. m. ge. (βαβασμὸς,) Ipſa infantium uox. Martial. lib. 9. 10. Sordida uagitu poſceret æra puer.

Ingens uagitus. Virg. 6. Aeneid. 86.

Lugubris uagitus. Lucret. lib. 5. 46.

Rudis uagitus. Stat. 2. Sylu. 1. 21.

Edere uagitum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 16.

Aegris uagitibus miſti ploratus. Lucret. lib. 2. 117.

Vagor] uagoris, penul. product. maſ. gen. Idem, (βάβαξις,) Lucretius lib. 2. 117. Et ſuperantur item, mulcetur funere uagor. Nonius.

Vagus] uaga, uagum, (πλάνης, πλανήτης,) Qui ſine negotio modò huc, modò illuc inutiliter diſcurrit. Dictus quòd uacuum, id eſt ſine negotio agatur. Cice. ad Atticum, lib. 7. 130. 5. Vult enim me Pompeius eſſe, quem tota hæc Campana & maritima ora habeat ἐπιθυμητὸν, ad quem delectus & ſumma negotij referatur. Itaque uagus eſſe cogitabam.

Aliquem uagum & exulem errare. Cic. pro Cluentio, 138.

Animus uagus. Catull. de Berecynth. 58. 1.

Aues uagæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.

Aura uaga. Ouid. 8. Metam. 40.

Errores uagi. Ouid. 4 Metam. 101.

Exul uagus. Ouid. 11. Metam. 82.

Fama uaga. Ouid. epiſt. 20. 47.

Flumina uaga. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.

Fortuna uaga & uolubilis. Cic. pro Milone, 51.

Greſſus uagi. Martial. lib. 2. 5. Hic quẽ uidetis greßibus uagis
Iuuentus uaga. Martial. lib. 2. 89. (lentum, &c.

Lumina uaga noctis. Stat. 3. Thebaid. 13.

Mercator uagus. Horat. de Arte, 24.

Murmura uaga. Stat. 6. Thebaid. 113.

Natura uaga. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 15.

Numen herbæ uagum, Incõſtans, & multis opinionibus obnoxium. Plin. lib. 27. cap. 4. 13. Ambroſia uagi nominis eſt, & circa alias herbas fluctuati. Hoc eſt, ambroſiæ nomen multis herbis eſt commune.

Pecora uaga. Catul. de Berecynth. 58. 3.

Pede uago quiſq; diſcedebant. Catul. Argonau. 59. 56.

Rumores uagi. Ouid. 11. Metam. 134.

Errans & uaga ſententia, cui certa & ſtabilis opponitur. Cic. 2. de Nat. deor. 2.

Sermonibus uagis complet aures. Claud. 5. Paneg. 7.

Turba uaga. Ouid. 13. Metam. 45.

Proſequi uitam inopem & uagam. Cic. 12. Philipp. 329.

Volucres uagæ. Ouid. 14. Metam. 68.

Pars quæſtionũ uaga, libera, & latè patẽs. Cic. 2. de Orat. 36.

Solutum quiddam ſit, nec uagum tamen, ut ingredi liberè, non ut licenter uideatur errare. Cic. in Orat. 42.

Vagabundus] Adiect. Seneca de uita beata, Ille effuſus in uoluptates, ac uagabundus ſemper & ebrius.

Vagè] Aduerbium. Author ad Heren. lib. 4. 195. Reſtant etiam decem exornationes uerborum, quas idcirco non uagè diſperſimus, ſed à ſuperioribus ſeparauimus, &c.

Res ſparſæ & uagè diſiectæ. Author ad Heren. lib. 4. 139.

Vagor] uagaris, (περιπολέω, περιφέρομαι,) uagari, Inutiliter huc atq; illuc ferri. Cic. pro Fonteio, 19. Et 1 de Inuent. 3. Nam fuit quoddam tempus, quũ in agris homines paßim beſtiarum more uagabantur.

Boues uagantur per arua. Ouid. 1. Faſt. 109.

Vagantur gregatim feræ cuiuſq; generis ſquamoſi. Plinius lib. 9. cap. 16. 2.

Per orbem terrarum uagari. Cic. 2. de Lege agraria, 52.

Quacunq; uelis uagari. Cic. 2. de Lege agrar. 45.

Tota urbe uagatur. Virg. 4. Aeneid. 13.

Volitare & uagari in foro. Autor ad Heren. lib. 4. 210.

Vagamur egẽtes cũ cõiugibus & liberis. Cic. Att. li. 8. 146. 4

Terras uagari. Propert. lib. 2. eleg. 29. 4.

Vagatur animus, quod etiam Peregrinari dicimus, & diuagari, hoc eſt alienari, diſcurrere. Cic. 2. Offic. 9. Non enim ſumus ij quorum uagetur animus errore, nec habeat unquam quid ſequatur.

Digitized by Google

Fama uagatur. Virg. 2. Aeneid. 4.
Mors immatura uagatur. Lucret. lib. 5. 45.
Nomen tuum lõgè atq; latè uagabitur. Cic. pro Marcello, 17.
Ne uagari & errare cogatur oratio. Cic. 1. de Orat. 104.
Vagari & Perstringere breuiter, contraria. Cic. 3. Tusc. 23.
Eo fit ut errem & uager latius. Cic. 4. Acad. 119.

Vago] uagas, (πλανάομαι, uagare, Neutrũ, Idẽ. Plau. 8. 14.
-te alloquor uitij, probriq; plena,
Quæ circunuicinos uages.

Vagans] Partici. (περιφερόμενος,) ut Aues uagãtes. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 12.
Aues huc & illuc paſsim uagantes. Cic. 2. de Diuina. 121.
Licentia uagans. Horat. 4. Carm. ode 15. 2.

Vagatio, uagatiõis. Verbale, (περιφορά,) Liu. 5. ab Vrbe, 36.
Neglectũ Anxuri præſidiũ uagationibus militum.

Vah] (φεῦ,) Interiectio admirantis. Plaut. Curcul. 8. 78.
Subegit ſolus intra uiginti dies.
LY. Vah. C. quid mirare?

Vah, exultantis uel lætitiæ. Terent. And. 3. 4. 10. Vah conſiliũ callidum.
Vah, inſultantis aliquando. Terent. Adel. 2. 1. 33. Vah, leno mi quã me non uult loqui.

Vaha] interiectio exultãtis, uel ridentis. Plaut. Caſin. 21. 25.
-uaha.
S. quid negoti eſt.

Valaſca] (ὀναλάσκα,) Bohemorum regina fuit, quæ facta cũ cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo uirorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectisq; uiris fœminas oẽs aſſeruit in libertatem, ita ut inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine uiris. Volaterranus in Geographia.

Valde] Aduerbium, (λίαν, μάλα, πάνυ, ἄγαν, λιάζεσθαι, μέγα, μεγάλα, σφόδρα, κομιδῆ, ὅσ, ὅτι,) Id eſt, multum à ualidè factum eſt, detracto i, ut Valde doctus. Poſitiuis iungitur, etiam uerbis & aduerbijs. Cic. de Senect. 75. Et ſiquis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, & in cunis uagiam, ualde recuſem. Idem Tironi, lib. 16. 19. 2. Literas tuas ualde expecto.
Epiſtola tua ualde me leuauit. Cic. Attico, lib. 4. 76. 1.
Aduerbijs. Cicero Lentu. lib. 1. 8. 13. Rem te ualde bene geſsiſſe rumor erat.
Valde grauiter ferre. Cic. Attico, lib. 1. 12. 11. Eidem lib. 1. 9. 4. Valde grauiter prætexuit.
Valde uehementer eum uiſum & liberè dicere. Cic. ad Attic. lib. 14. 299. 3.
Valde bene. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 12.
Poſitiuis. Cic. 4. Acad. 176. Homo & acutus ut Pœnus, et ualde ſtudioſus ac diligens.
Valde iniquum eſſe. Cic. de Aruſp. reſp. 4.
Valde magnus. Cic. Caſsio, lib. 15. 175. 5.
Tam ualde. Cic. 2. de Diuinat. 122. Quaſi uerò quidquam ſit tam ualde, quàm nihil ſapere Vulgare.
Nimis ualde, dixit Cic. lib. 3. de Legib. Vide Nimis.
Valde, cum ſubſtantiuo. Cic. Attico, lib. 11. 224. 1. Neq; enim ualde de aduentu eius opinio eſt.
Valde quàm. Decius Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 6. Nam ſuos ualde quàm paucos habet.
Valdius, Cõparatiuũ à ualde. Horat. de Arte, 65. Idem 1. Epiſt. 9. 2. Quid poſsim uidet, ac nouit me ualdius ipſo.

Valentia] (ὀναλεντία,) Hiſpaniæ citerioris urbs, tribus milibus paſſuum à mari remota, ut author eſt Plin. lib. 3. cap. 3. & Ptolemæus lib. 2. cap. 10. & Mela lib. 2. Eſt & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, ut docet Plin. lib. 3. cap. 4. Hodiè Valence.

Valeo] uales, ualui, ualitũ, pen. corr. (ἰσχύω, ἰσχύσω, ἰσχυσα, ἰσχύν, ἀυβαμαι, ἀυτοτονία, ἐυφωνία,) ualere, pe. prod. Sanum uel potentem eſſe. Plaut. Amph. 7. 24. Equidem ualeo, & ſaluos ſum rectè Amphitruo. Ouid. 5. Triſt. eleg. 14. Si tamen ipſe uales, aliqua nos parte ualemus.
Nos hìc ualemus rectè: & quo melius ualeamus, operam dabimus. Brutus Ciceroni lib. 11. 23. 1.
Valere & Aegrotare, contraria. Cic. 2. de Finib. 71.
Valere ab oculis, & eiuſmodi, Hoc eſt morbo oculorum liberari. Gellius lib. 5. cap. 10. Plaut. Epid. 3. 26. A morbo ualui, ab animo æger fui.
Valere à pecunia. Plaut. Aulul. 7. 9.
Ne ualeam, imprecantis uox. Martia. lib. 2. 5.
Ne ualeam, ſi non totis Deciane diebus
Et tecum totis noctibus eſſe uelim. Martial. lib. 2. 5. imprecantis uox.
Valere, Poſſe, pollere, potentem eſſe, uim uel uires habere, Momentum uel pondus, ſiue autoritatem habere, alicuius momenti putari. Terent. Eunuch. 5. 2. 42. Neq; tam imperita, ut quid amor ualeat, neſciã. Idem in Prolog. 26. Arbitrũ ueſtrũ, ueſtra exiſtimatio ualebit. Cic. de Amicitia, 45. Non tantum ualet ut tollat è uita amicitiam.
Proficere & ualere. Cic. de Claris Orator. 71.
Minus ualet, Vide Minor.
Valet purgare, Pollet ad purgãdũ. Plin. lib. 34. cap. ultimo, 12.
Valet pro antidoto. Plin. lib. 20. cap. 13. 7.
Valere pro indiuiſo. Plin. lib. 16. ca. 32. 5. Illud propius mirũ mutari naturam in ijſdem locis, atq; pro indiuiſo ualere.
Valet eodem. Celſ. lib. 6. cap. 6. Hoc eſt ad idem.
Naturaliter ualere. Quintil. lib. 3. cap. 8. 27.
Nihil ualet, Vide Nihil.
Publicè ualere. Tacit. lib. 12.
Valere rogando. Ouid. 2. Metam. 36.
Valere, cum datiuo. Gell. lib. 5. cap. 12. Nam & augendæ rei, & minuendæ parum ualet.
Quicquid ualebo, uel autoritate uel gratia, ualebo tibi. Cicero Cæcinnæ, lib. 6. 6. 32.
Valere ad. Cic. 1. Acad. 31. Vitæ autem adiuncta eſſe dicebant quæ ad uirtutis uſum ualerent.
Hæc res mihi ualet ad gloriam. Cic. 3. in Catil. 72.
Valet ad eam rem, ut. Cic. 1. Verr. 34.
Valere apud aliquem, Poſſe aliquid ab aliquo facilè obtinere. Terent. Heaut. 3. 1. 79. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 7. O mi Cicero, inquit, gratulor tibi quum tantum uales apud Dolabellam.
Authoritas tua plurimum apud me ualet. Marcellus Ciceroni, lib. 4. 11. 1.
Valet authoritas illius apud plebem. Hoc eſt multum poteſt. Cæſar 1. bell. Gal. 65.
Valet apud eum mea gratia, uel authoritas. Cic. ad Brutũ, 8. 1. Idem 2. Tuſc. 16. Sed hæc eadem num cenſes apud eos ipſos ualere, niſi admodum paucos, à quibus inuenta, diſputata, conſcripta ſunt?
Valere in arte aliqua. Martial. lib. 2. 63.
Valet in cauſis. Cic. 1. Tuſc. 42.
In hoc fœlicitatis fama ſermoq; ualet. Cic. pro Murena, 37.
Valet in id. Quintil. lib. 4. cap. 5.
In omnes partes ualere. Cic. Marcello, lib. 4. 10. 4.
In utranq; partẽ ualẽt arma facundiæ. Quintil. li. 2. ca. 16. 7.
Illud uerbum Vnde in utraq; rem ualet. Cic. pro Cecinna, 65.
Valet in uulgus inſipientium opinio. Cic. 2. Tuſc. 106.
Valet ut lex. Cic. 2. de Legib. 39. Tamen erant ferè in more maiorum, qui tum ut lex ualebat.
Valet, Significat. Sueton. in Vitellio, cap. ultimo, Cui Toloſæ

nato

nato cognomen in pueritiâ Beco fuerat, id ualet, gallinacei roſtrum. Hoc eſt ſignificat.
Arma plus ualent legibus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 19.
Fiet enim quodcunq; uolent qui uxlebunt, ualebunt autem ſemper arma. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 3.
Valuit autoritas. Cic. 2. Tuſc. 91.
Ius ualet. Tacit. lib. 1.
Diuturna ualet opinio tarditatis. Cic. 1. Offic. 62.
Preces ueſtræ ualuere. Ouid. 13. Metam. 18.
Hoc uerbum quid ualeat non uident. Cic. 3. Offic. 52.
Veritas ualet apud eum. Cic. pro Quintio, 3.
Amicis ualere. Cic. ad Atticũ, li. 4. 86. 3. Reliqui duo plebi ſic exæquantur, ut Domitius ualeat amicis, & adiuuetur, tamen non gratißimo munere.
Autoritate ualere. Cic. 3. de Legibus, 55. Libertatem iſtam largior populo, ut & autoritate ualeant, & utantur bonis.
Valuit hæc res autoritate & uoluntate Magiſtratuum. Cicero 4. Verr. 85.
Corpore ualere. Cic. de Clar. Orat. 38.
Curſu ualere. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Curſu pedum ualere. Virg. 5. Aeneid. 14.
Gratia ualere apud Senatum. Liu. 1. bel. Maced. 191.
Ingenio ualere. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 3.
Perfidia ualere. Plaut. Bacchid. 4. 48. Sic Valere pugnis, In Amphit. 4. 236.
Opibus & potentia ualere. Cic. ad Lentu. lib. 1. 7. 33.
Stomacho ualere. Iuuenalis Saty. 6. 10.
Viribus ad luctandum ualere. Cic. 1. Offic. 150.
Voluntate apud aliquem ualere. Cic. 1. de Orat. 3.
Valere, ad pretium refertur, tuncq; pretium in ablatiuo ponitur. Plin. lib. 30. cap. 3. 8. Aureus nummus poſt annum ſexageſimum ſecundum percuſſus eſt, quàm argenteus, ita ut ſcrupulum ualeret ſeſtertijs uicenis.
Accuſatiuum dedit Varro, dicens, Denarij quòd denos æris ualebant: quinarij quòd quinos.
Quaſi minimo ualere res dicitur, quæ ferè nullius aut exigui pretij eſt. Vlpian. in L. Iulianus. Parag. Si uenditor. ff. De actionibus empti, Quum Terentius Victor deceßiſſet, relicto hærede fratre ſuo: & res quaſdam ex hæreditate, et inſtrumenta, & mancipia uillicis ſubtraxiſſet: quibus ſubtractis, quaſi minimo ualeret hæreditas.
Vale, Imperatiuus, quo utimur quum recedimus: uel quum remanentes reſpondemus abeunti. Terent. Eunuch. 1. 2. 110. In hoc biduum Thais uale. Id eſt, ſana ſis. Cic. Tironi, li. 16. 6. 9. Vale mi Tiro, uale, & ſalue. Martial. lib. 9. 9.
- non uis Aſer auere, uale.
Mi frater uale. Cic. Quinto fratri, lib. 2. 10. 9.
Etiam atq; etiam uale. Cic. Attico, lib. 5. 107. 2.
Longum uale. Virg. eclog. 3. 16. Et longum formoſe uale uale inquit Iola.
Valete mea deſyderia, ualete. Cic. Terentiæ lib. 14. 2. 10.
Valeas, Interdum pro Diſcedas, & abeas ponitur: non quòd abeat ille à nobis, ſed quòd nos ab illo, Vale dicendo, inquit Valla lib. 6. cap. 30. Terent. Adel. 4. 4. 13. Hem quid iſtud obſecro inquam eſt? ualeas, habeas illam quæ placet. Ibidem And. 4. 2. 13. Valeant qui inter nos diſſidium uolunt. Cic. 1. de Nat. deor. 171. Si maximè talis eſt deus, ut nulla gratia, nulla hominum charitate teneatur, ualeat.
Valere iußi. Id eſt, uale dixi. Cic. ad Atticum, lib. 5. 89. 3. Ibidem, 5. 89. 3. Hominem aliquid agentem ſalutaui, poſtea ualere iußi.
Vale & ſalue (inquit Varro) quum ad mortuos referuntur, nũ id dictũ eſt quòd aut ualere, aut ſalui eſſe poſſint, ſed quòd ab his recedimus, eos nunquam uiſuri. Virg. 11. Aenei. 34.
- ſalue æternùm mihi maxime Palla, Aeternumq; uale.
Supremum uale dicere. Ouid. 10. Metam. 13.

Valens] ualentis, (ὑγιάζων,) Participiũ, ſiue nomen ex participio, Sanus, incolumis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9. 6. Sed tamen Aſclapo medicus planè confirmat propediem te ualentem fore.

Oblectatio ualentium. Cic. 2. Offic. 20.
Rectè ualens. Horat. 1. epiſt. 7. 1.
Membris & mole ualens. Virg. 5. Aeneid. 87.
Valens & imbecillus ſiue infirmus, contraria. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 7. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. 27. Prouidendum ne infirmiores à ualentioribus opprimantur.
Valentius ad omnia, utilius, potentius, efficacius. Plinius lib. 20. cap. 18. 6.
Cum ualentiore pugnare. Cic. ad Meßinum, lib. 5. 21. 7.
Adiumentum ualentißimum. Plin. lib. 22. 19.
Imberbis adoleſcens bene ualens & meritus. Cicero pro Domo ſua, 29.
Omni ratiõe ualẽtior amor patriæ. Ouid. 1. de Põto, eleg. 4. 6
Argumenta ualentiora. Quintil. lib. 5. cap. 13. 10.
Cauſa ualentior. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 7.
Cibus ualens. Celſus lib. 2. cap. 18. Valentißimum cibum uoco in quo plurimum alimenti eſt.
Firma ciuitas & ualens. Cic. de Aruſp. Reſp. 56.
Morbo omni ualentior deus. Stat. 1. Sylu. 4. 23.
Statius quidam colonus homo ualens. Cic. pro Cluẽtio, 138.
Iuuenis ualens, Ouid. 15. Metam. 42.
Iuuenta ualens. Catull. Epithal. Iuliæ, 56. 47.
Lictores ualentißimi, & ad pulſandos uerberãdoſq; homines exercitatißimi. Cic. 7. Verr. 111.
Valentißima materia. Celſ. lib. 2. cap. 18. Ouum durum ualentißimæ materiæ eſt: molle, uel ſorbile, imbecilliſſimæ.
Poſtulatio ualentior. Cic. ad Atti. lib. 7. 126. 1.
Robuſtus & ualens & audax ſatelles. Cic. 2. de Lege agraria,
Senſus ſani & ualentes. Cic. 4. Acade. 40. (83.
Trunci ualentes. Virg. 2. Georg. 86.
Tunicæ ualentes, Vide Tunica.
Valenter, Aduerbium, (ἐρρωμένως,) Columel. lib. 1. cap. 5. 8. Quippe quæ ab imo præſtructa ualenter reſiſtent contra ea, quæ poſtmodum ſuperpoſita incumbent.
Valentius ſpirare. Ouid. 11. Metam. 97.

Valentia] ualentiæ, (ῥώμη,) Potentia, firmitas, fortitudo, robur, cuius contrarium eſt Inualentia. Solinus cap. 2. Sunt qui uideri uelint Romæ uocabulum ab Euandro primùm datum, quum oppidum ibi offendiſſet, quod extructum antea Valentiam dixerat iuuẽtus Latina, ſeruataq; ſignificatione impoſiti prius nominis ῥώμην Græcè, Valentiam Latinè nominatam.

Valentulus] pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Caſin. 21. 26.
- obſecro & ualentula eſt,
Penè expoſuit cubito.

Valiturus] penul. prod. Participium, (ῥώσων,) Ouidius 1. Triſt. eleg. 3. 10.
Multaq; in aduerſos effudit uerba penates,
Pro deplorato non ualitura uiro. Plin. lib. 17. cap. 21. 12.

Valeſco] ualeſcis, (ῥώγνυμαι,) ualeſcere, Inchoatiuum, Validum fieri. Lucret. lib. 1. 192. Sed potius tali facto recreata ualeſcat. Hoc eſt, uires recolligat, & priſtinam ſanitatem recipiat. Idem lib. 4. 4.
Meditatio & labor in poſterum ualeſcit. Tacit. lib. 4.
Aduerſum omnes ualeſcere. Tacit. lib. 5.

Validus] pen. corr. Adiectiuum, (ῥωμαλέος, ἐυδυνὴς, ἐρρωμένος,) Valens. Plaut. Menæch. 18. 2. Qui me ui cogunt, ut ualidus inſaniam.

Validè

Valida pondus ſuſtinere abies. Plin. lib. 16. cap. 42. 1.
Validus ex morbo, Conualeſcens. Liu. 3. ab Vrbe, 56.
Omnia uiceris, ſi ut ſpero, te ualidũ uidero. Cic. Tironi, 16. 6.
Validum ac ſaluum. Terent. Hecyra, 3. 5. 7. (6.
Animi ualidus, & corpore ingens. Tacit. lib. 15.
Copijs ualidus. Tacit. lib. 19.
Facũdia ualidus. Plin. epiſt. 53. lib. 3. ad Cornelĩũ Minutianũ.
Spernendis honoribus ualidus. Tacit. lib. 4.
Mente minus ualidus quàm corpore. Horat. 1. epiſt. 8. 2.
Virium & opum ualidus. Tacit. lib. 18.
Orandi ualidus. Tacit. lib. 4.
Validus ſuſtinere pondus. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. Hoc eſt ad ſuſtinendum.
Validius cocta beta. Plin. lib. 29. cap. 8. 3.
Aeſtus ualidus. Ouid. 14. Metam. 70.
Armis ualidus potens. Ouid. 6. Metam. 136.
Autor ualidiſſimus. Tacit. lib. 5.
Certamina ualida. Stat. 6. Thebaid. 141.
Enſis ualidus. Virg. 10. Aeneid. 161.
Flumen ualidum. Lucret. lib. 1. 59.
Fons ualidus. Plin. epiſt. 161. d.
Gens ualida. Claud. de bello Getico, 27.
Greſſus ualidi. Stat. 2. Sylu. 1. 26.
Hoſtis ualidus. Ouid. 12. Metam. 103.
Ictus ualidi. Ouid. 3. Metam. 13.
Lacerto ualido torquentur pila. Ouid. 2. Faſt. 3.
Leges ualidas reſcindere. Lucret. lib. 5. 12.
Leo ualidus. Lucret. lib. 5. 197.
Manu ualida lacerare aliquid. Virg. 12. Aeneid. 20.
Opes ualidæ. Hoc eſt magnæ. Plin. Caſina. 5. 18. Et apud Plin. in Paneg. 26. Validiſſimum præſidium.
Plaga ualida. Lucret. lib. 3. 164.
Pondus ualidum. Virg. 3. Georg. 35.
Puer ualidus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 18.
Radices ualidæ. Lucret. lib. 2. 21.
Rumor ualidus. Tacit. lib. 4.
Segetes ualidæ. Ouid. 1. de Remed. 17.
Spes ualida. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 5.
Taurus ualidus. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 9.
Vino ualido titubantia membra. Ouid. 6. Faſt. 136.
Vires ualidæ. Virg. 2. Aeneid. 10.
Vrbs ualida muris. Liu. 1. ab Vrbe, 63.

Valide] pe. cor. Aduerbiũ, (ἐρρωμένως,) Vehementer. Plaut. Merc. 342. Amare ualidè cœpi hîc meretricem.
Validè cupere, Maximè. Plin. Epiſt. 212. Idem epiſt. 59. d. Nam & poeticen ipſam religioſiſſimè ueneror, & te ualidiſſimè diligo.
Validius, (ἐρρωμενεστέρως,) Magis. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42. Verborum autem magnificentia non ualidius eſt affectanda. Idem in Proœ. lib. 6.
Validiſſimè fauere alicui, (ἐρρωμενεστάτως,) Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 2. 2. Quin ego quum pro amicitia ualidiſſimè fauerem ei, & me iam ad dolendum præparaſſem, poſtquã factum eſt, obſtupui.

Valetudo] penul. prod. ualetudinis, (ῥώμη, ἐυεξία, ἀῤῥωστία, ἀῤῥῶστις,) tam bona quàm mala dicitur.
Bona. Cic. 3. Offi. 27. Si unumquodq; membrum ſenſum hunc haberet, ut poſſe putaret ſe ualere ſi proximi membri ualetudinem ad ſe traduxiſſet.
Mala. Cicero Seruio Sulpitio, libro. 4. 1. 1. moleſteq; te ferre, quòd me propter ualetudinem tuam, quum ad Vrbem acceſſiſſem, non uidiſſes. Sic 1. de Orat. 61. Valetudine impeditus non potui. Plini. epiſt. 22. d. Perturbat me longa & pertinax ualetudo Titi Ariſtonis.
Cura ſiue curatio ualetudinis. Cice. Peto lib. 9. 15. 1. Idem 2. de Diuinat. 184.
Genus ualetudinis. Cic. Atti. lib. 11. 229. 1.
Grauitas ualetudinis. Cic. Torquato lib. 6. 2. 1.
Imbecillitas ualetudinis. Cic. Mario lib. 7. 1. 19.
Incommodum ualetudinis. Cic. ad Atti. lib. 7. 127. 3.
Infirmitas ualetudinis, Idem. Cic. ad M. Marium, lib. 7. 1. 1. Sẽ te dolor aliquis corporis aut infirmitas ualetudinis tuæ tenuit, quo minus ad ludos uenires, fortunæ magis tribuo quàm ſapientiæ tuæ.
Vitium ualetudinis. Cic. 1. de Diuin. 139.
Feſſus ualetudinibus. Tacit. lib. 19. Circo quoque ac theatris & amœnitate urbis emollitos, aut ualetudinibus feſſos.
Imbecillus ualetudine. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 12. 5. Marius & ualetudine eſt & natura imbecillior.
Morbus ualetudinis. Plin. lib. 20. cap. 8. 6.
Aduerſa ualetudo. Vide Aduerto.
Bona ualetudo. Cic. 1. de Finib. 67. Vt enim medicorum ſcientiam, nõ ipſius artis, ſed bonæ ualetudinis cauſa probamus.
Commodior ualetudo. Quintil. lib. 6. cap. 3. 53.
Dura ualetudo. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 18.
Impatibilis ualetudo, Vide Impatibilis.
Incommoda ualetudo. Cic. ad Atticum, lib. 5. 95. 1.
Infenſa ualetudo. Tacit. lib. 14.
Infirma ualetudo. Cic. Tironi, lib. 16. 8. 3. Idem 1. de Oratore, 99. In eius infirmiſſima ualetudine, affectáq; iam ætate.
Infirma & ægra ualetudo. Cic. de Clar. Orat. 84.
Integra ualetudo, Vide Integer.
Mala ualetudo animi. Cic. 4. Tuſc. 131.
Firmitas ualetudinis. Plin. lib. 20. cap. 5. 11.
Valetudo calculorum. Plin. lib. 21. cap. 27. 1. Ruſci radix decocta, bibitur alternis diebus in calculorum ualetudine, & tortuoſiore urina, uel cruenta.
Valetudines febrium. Plin. lib. 23. cap. 1. 34.
Valetudo mentis. Suet. in Cæſare, cap. 49.
Meliorem ualetudinem ſenibus faciũt fici. Plin. li. 23. ca. 7. 6.
Ingraueſcens ualetudo. Vlpian. in L. Siquis, in prin. ff. De S. C. Silaniano.
Perdita ualetudo. Cic. 8. Philipp. 254. Vide Perdo.
Tenui ualetudine homo. Ci. de Senectute, 31. Quàm fuit imbecillus P. Africani filius is qui te adoptauit? quàm tenui, aut nulla potius ualetudine?
Amittere ualetudinem. Cic. ad Papirium Pætum, lib. 9. 18. 5.
Confirmata à morbo ualetudo. Cic. Attico, lib. 11. 208. 2. Vide Confirmo.
Conflictari iniqua ualetudine, Vide Confligo.
Valetudine nouiſſima conflictabatur. Plin. epiſt. ultima, lib. 2.
Conſumi longiore ualetudine. Quintil. lib. 7. cap. 3. 11.
Dare operam ualetudini, A morbis ſe conſeruare. Cicero 1. de Orato. 138.
It in melius ualetudo. Tacit. lib. 12.
Ferre ualetudinem. Quintil. in Proœm. lib. 6. 10. Nam quo ille animo, qua medicorum admiratione, menſium octo ualetudinem tulit? De filio mortuo.
Firmare ualetudinem. Tacit. lib. 3.
Graueſcere ualetudo Auguſti. Tacit. li. 1. Hoc eſt graueſcebat.
Impeditus ualetudine. Quintil. lib. 3. cap. 6. 56.
Indulgere ualetudini, Vide Indulgeo.
Inflantur corpora ualetudine. Quintil. lib. 2. cap. 3. 7.
Inſeruire ualetudini, Vide Inſeruio.
Leuatur aduerſa ualetudo. Celſus lib. 2. cap. 14.
Parcere ualetudini, Vide Parco.
Præſtare ſecundam ualetudinem. Celſus lib. 1. in Proœm.
Recolligere ſe à longa ualetudine. Plin. lib. 23. cap. 7. 7.

Seruire

Digitized by Google

Seruire ualetudini, Idem. Cic. ad Q. fratem, li. 1. 1. 68.
Sustentare ualetudinem. Cic. 2. Offic. 127.
Tentari ualetudine aliqua. Cic. ad Atticum, Scripseras enim te quodam ualetudinis genere tentari.
Valetudo oculorum. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. 14.
Valetudines. Tacit. lib. 19.

Valetudinarius] (ἄῤῥωστος,) Qui malè sanus est, & frequenter ægrotat. Martianus de Re militari, L. Officiū. Officiū Tribuni est, delicta militū secūdū suæ autoritatis modū castigare, principijs frequenter interesse, querelas commilitonum audire, ualetudinarios inspicere. Cels. in Præf. lib. 3. Qui amplè ualetudinarios nutriunt.

Valetudinarius medicus, Qui ualetudine affectos curat: uel potius qui in ualetudinario, ministerio medici fungitur. Callistratus de Iure immunitatis, L. Quibusdam aliquam uacationem munerum grauiorum conditio tribuit, ut sunt mensores, optiones, ualetudinarij medici, capsarij artifices.

Valetudinarium] ualetudinarij, (νοσοκομεῖον,) Locus in quo ualetudinarij & infirmi curantur, ut ualetudinem malam bonā permutent: qualia sunt in cœnobijs. Colu. lib. 11. cap. 1. 16. Siue quis sauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta: siue alter languidior est, in ualetudinarium confestim deducat. Sic lib. 12. ca. 3. 7. Valetudinaria quoq; uel si uacent, &c.

Valor] ualoris, pen. prod. masc. ge. (τιμὴ,) Pretium. Plin. Victoriati ualore redimi potest. Fortasse locus est corruptus.

Valeria] (οὐαλερία,) Messalorum soror, quæ amisso Seruio uiro quum rogaretur, quur alteri non nuberet, ait, Sibi semper maritum Seruium uiuere.

Valeria] (οὐαλερία,) Ptolemæo, lib. 3. ca. 3. oppidum Hispaniæ, à qua Valerienses populi, Plinio lib. 3. cap. 3.

Valerij] (οὐαλέριοι,) prius Valesij, teste Quintiliano appellati: sicut Fusij, deinde Furij.

Valerius] (οὐαλέριος,) L. Valesii filius, qui primum de Veientibus, deinde de Sabinis, postremò de utrisq; triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ Consulem non subrogauerat, & domum in Velia tutissimo loco habebat, in suspicionem regni affectati uenit, quo cognito, apud populū questus est, quod tale aliquid timuissent. Quapropter remisit qui domū suā diruerent: secures etiā fascibus dempsit, easq; in populi cōcione summisit: legem de prouocatione à Magistratibus ad populū tulit. Hinc Publicola dictus. Quū diem obijsset, publicè sepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Autor Cæcilius de uiris illustribus. Hic quadriga primus in triumpho uectus est, sinè ulla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funusq; curauit, funebremq; orationem de ipsius laudibus habuit, quæ adeò iucunda fuit Romanis, ut ex eo consuetudo manarit, ut qui strenuè pugnando occubuissent, ab optimatibus laudarentur. Autor Plutarchus. Valerius, M. Publicolæ frater, Consul unà cum Posthumio Tuberio factus, ac contra Sabinos profectus, rē fœliciter fratris auspicijs & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extrà honoris gratia aperirentur, quum cæteræ intus procederent. Valerius Coruinus Tribunus militū, sub duce Camillo reliquias Senonū persequente, aduersus Gallū prouocatorem solus processit. Coruus ab ortu solis galeæ eius insedit, & inter pugnandum, ora oculosq; Galli euerberauit: hinc hoste uicto, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic, quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tentasset, & ducem sibi Quintium necessitate magna cōpulsum fecisset, sublato ære alieno seditionem compressit. Hæc Cæcilius. Liu. uerò addit de Samnitibus eum triumphasse, sexies Consulem fuisse, hostes T. Manlij morte exultantes compressisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi uiribus integris annos centum. Lege Liuium lib. 7. ab Vrbe. Valerius Potitus, post Decemuiralem inuidiam, plebem in Patres incitatam legibus & conditionibus suis mitigauit. Vnde Potiti cognomē adeptus. Primus quoq; Consul, post Decemuiros quū Volscos Aequosq; ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à Patribus negatus fuit. Sed suadēte Icilio Tribuno plebis primus sine autoritate Senatus triumphauit cū Collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomē adeptus est, quod nemini à Senatu præterquā Fabio Maximo concessum est, ut scribit Plutarchus. Valerius Leuinus Consul cum Pyrrho prælio cōgrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum postea Consul contra Agrigentum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensium, oppidum in potestatem recepit: Senatū securi percussit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regē fœliciter bellum gessit, teste Liuio lib. 7. de secundo bello Punico. Valerius Flaccus, M. Catonis familiarissimus, eundē ex agro Tusculano ad Rempublicam adduxit, pariter & instruxit, ut ait Plutarchus. Cōsul cum eodem Catone circa Mediolanū ut Liuius testatur, cum Gallis & Insubribus & Boijs collatis signis pugnauit, ubi decem millia hostium sunt cæsa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam suum Catonem obtinuit, quorum uide apud Liuium elegantes utriusq; orationes lib. 4. de bello Macedonico. Valerius Soranus poeta, quem Cic. in libris de Oratore doctissimum togatorum appellat. Plutarchus uerò uirum philosophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuisse. Valerius Antias scriptor historiæ sæpe ab autoribus testis citatus, ut à Liuio. Valerius Procillus militauit sub Cæsare, in Galliā missus legatus ad Arioustum, ut est in Cōmentarijs Cæsaris. Valerius Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæsarem. Militauit sub Sex. Pompeio, ut ipse de se testatur, ubi de institutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus Poeta scripsit Argonautica. Quintilianus eum sua ætate fuisse testatur his uerbis, Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amissimus. De Valerio Martiale, Vide Martialis.

Valgus] Qui altrinsecus prominentes suras habet, & in diuersum actas, quales cancri habent & lacertæ, autore Aristotele, qui Aegyptios huiusmodi esse tradit in Problematis eadem ratione qua capillum crispum habent, & à calore intortum. Plaut. Milite, 10. 127. Aut uarū, aut ualgū, aut compernam, aut petum, aut brochum.

Valgum sauium, Id est, intortum. Plaut. Milite, 4. 16.
Itaq; hic meretrices labijs dum ducant eum,
Maiorem partem uideas ualgis sauijs.

Valles] uallis, fœ. ge. uel hæc uallis, huius uallis, (κοιλὰς, ἀυλὼν, ἄγκος, πτυχὴ, φάραγξ, μεταύλαια,) Planities duobus lateribus inclusa, ut ait Festus: dicta quòd hinc atq; hinc ualata sit. Virg. li. 11. Aeneid. 105. Est curuo anfractu ualles accommoda fraudi. Seruius ait ualles plenum esse: sed metri necessitate compellimur ut uallis dicamus. Statius, Vallis amplexu nemorum sedet.

Caua uallis. Virg. 2. Georg. 79.
Concaua. Ouid. 8. Metam. 67.
Curua. Virg. 2. Aeneid. 150.
Gelida. Virg. 2. Georg. 98.
Ima. Ouid. 12. Metam. 150.
Condensa arboribus, Vide Condensus.
Madidæ ualles cliuosæ Idæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3.
Opaca. Ouid. 11. Metam. 56.
Tonsa. Virg. 4. Georg. 56.
Vmbrosa uallis. Virg. 3. Georg. 66.

Altas

Altas ualles claudere infidijs. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 10.
Occulta ualle conditus. Silius lib. 7. 27.
Saxosas inter decurrunt flumina ualles. Virg. eclog. 5. 17.
Fluere totis uallibus. Quintil. lib. 5. cap. 14. 24. Sed ut latiſsimi amnes, totis uallibus fluat: ac ſibi uiam, ſiquando nõ acceperit, faciat. De eloquentia.
Reducta in ualle ſecluſum nemus. Virg. 6. Aeneid. 141.
Rauca uallis amne propinquo ſonat. Stat. 4. Thebaid. 60.
Alarum uallis. Catull. in Rufum, 64. 2.
Lædit te quædam mala fabula, qua tibi fertur
Valle ſub alarum trux habitare caper.

Vallecula] uallecula, pen. corr. (κοιλάδιον,) Diminutiuũ, uel Vallicula, ut legitur apud Feſtum.

Vallus] ualli, m. g. (χάραξ,) Firmior palus, cui uitis alligatur. Virg. lib. 1. Georg. 53. Exacuunt alij uallos, furcaſq; bicornes. Ibidem 2. Georg. 5. Quadrifidaſq; ſudes, & acuto robore uallos.

Vallum] ualli, (ἔρυμα, ἔρυσις, χάραξ, χαράλωμα, γραπτόπολον,) munitio caſtrorũ: quòd ex uallis, id eſt, palis fiat. Cæſar 2. bel. Gall. 253. Caſtra in altitudinem pedũ duodecim, uallo, foſſaq; duodeuiginti pedum munire iubet. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. Vallo & foſſa circundedi, ſex caſtellis caſtriſq; maximis ſepſi.
Cæcum uallum, Vide Cæcus.
Non exuperabile uallum. Claud. 2. in Eutrop. 26.
Cingere oppidum uallo & foſſa. Cic. Attico, lib. 5. 108. 7.
Circunijcere uallum, Vide Circunijcio.
Diſiectum uallum. Silius lib. 8. 106.
Ducto uallo claudere locum. Tibull. lib. 4. ad Meſſalã, 1. 17.
Ferre uallum & arma. Cic. 2. Tuſc. 62. Horat. Epod. 9. 3.
Induere ſe acutiſsimis uallis aut ſtimulis, Vide Induo.
Interſepire urbem uallo, Vide Interſepio.
Munitæq; ſunt palpebræ tanquam uallo pilorum. Cic. 2. de Natura deorum, 214.
Reſcindere uallum. Virg. 9. Aeneid. 105.
Scindere uallum ferro. Virg. 9. Aeneid. 30.
Foſſa & uallo ſeptum tenere aliquem. Cic. Atti. lib. 9. 184. 3.
Subruendo uallo inducit. Tacit. lib. 13.
Pectinis uallum. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 3. ad puellam cui capilli deciderant, Non acus abrupit, non uallũ pectinis illos.
Vallus etiam maſculino genere dicitur. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 2.
Non arces, non uallus erat. Cæſar 3. bel. Ciuil. 240. Erat eo loco foſſa pedum XV. & uallus contra hoſtem in altitudinem pedum decem.
Vallum ſignificat nonnunquam uannum. Varro 1. de Re ruſt. ca. 52. 2. His tritis, oportet è terra ſubiactari uallis aut uentilabris, quũ uentus ſpirat lenis: ita fit, ut quod leuiſsimũ eſt in eo, atq; appellatur acus, euannetur foras extra aream.

Vallaris] & uallare, pen. prod. (κοιλαδινὸς,) Quod ad uallũ pertinet, ut Vallaris corona, qua donari ſolebat qui primus uallũ hoſtium fuiſſet ingreſſus. Liu. 10. bel. Pun. 127. Qui imperatores, qui Conſules Romanos ſua manu occidiſſent, muralibus, uallaribuſq; inſignes coronis. Idem 10. ab Vrbe, 228.

Vallo] uallas, (περιβάλλω, περιφράττω,) uallare, Munire, firmare, & quaſi uallum facere. Plin. lib. 15. cap. 18. 8. Nõ caſtra Punica ad tertium lapidem uallata.
Armis uallare aliquem. Valer. 1. Argon. 140.
- medioq; in crimine patrem
Liquerit, ac nullis inopem uallauerit armis.
Muri nulli uallarant oppida. Lucan. lib. 4. 46.
Vrbs uallata uertice montis. Silius lib. 15. 80.
Munire & uallare contra feras. Plin. lib. 10. cap. 33. 7.
Vallare ſepimento. Cic. 1. de Legib. 92. Atq; hæc omnia quaſi ſepimento aliquo uallabit, diſſerendi ratione, ueri & falſi iudicandi ſcientia, & arte quadam intelligendi quid quãq; rem ſequatur: & quid ſit cuiq; contrarium.
Cumulus uallatus arenæ. Propert. lib. 3. eleg. 16. 6.
Stipatus & uallatus. Cic. pro Mure. 46.
Monitis uallare aliquem. Silius lib. 7. 83.
- ſic caſtra relinquens
Vallarat monitis.
Munire & uallare ius. Cic. de Aruſp. Reſp. 30.

Valor] Vide Valeo.

Valuæ] ualuarum, (ἀμφίδυες,) pluraliter tantum, dicuntur quòd intus reuoluantur, ſuntq; portæ geminas partes habentes. Cic. 6. Verr. 110. Confirmare hoc liquido iudices poſſum, ualuas magnificentiores ex auro atq; ebore perfectiores nullas unquam ullo tempore fuiſſe.
Ibi enim poſtis eſt, ubi templi aditus eſt, & ualuæ ambulationis. Cic. pro Domo ſua, 93.
Strepitus ingens ualuarum. Horat. 2. Serm. Sat. 6. 23.
Apertæ ualuæ. Ouid. 1. Metam. 35.
Biſores ualuæ. Ouid. 2. Metam. 1.
Eburnæ ualuæ. Ouid. 4. Metam. 37.
Stare ad ualuas alicuius. Cic. 3. Verr. 41.
Cur ualuæ concordiæ non patent. Cic. 2. Philip. 108.
Patefacere ualuas. Ouid. 4. Metam. 37.

Valuulus] ualuuli, pen. corr. maſc. ge. (λοβὸς,) Concauitas illa folliculis fabæ & aliorum leguminum, in quã ipſa grana ſeparatim recipiuntur. Colum. lib. 6. cap. 10. Interdum magis proſunt gramina conciſa, & bis admiſta freſa fabæ. Lentes quoq; ualuulis exemptæ, & minutè molitæ miſcentur aquæ calidæ. Idem lib. 2. cap. 12. 5. Feſtus, Valuuli, fabæ folliculi appellati, quaſi ualliuoli, quia uallo facti excuſãtur

Vandali] pen. corr. (σὺν ἀλλοι,) ſiue ut Plin. lib. 4. ca. 14. & Strab. li. 7. placet, Vindelici, populi, unt Germaniæ: quã ut ait Volaterranus, paucis ante annis quàm Gothi Romã caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam, traiecto Pyreneo, penetrantes, loca circa Bæticam, quæ Vandalia poſtea dicta eſt, occupauerunt.

Vangiones] pen. corr, (σὺν αγγιόνες,) inter populos Galliæ Belgicæ ponuntur, Coloniæ Agrippinenſi uicini. Plin. lib. 4. cap. 17. Lucan. lib. 1. 87. Et qui te laxis imitantur Sarmata brachis Vangiones.

Vanitas] Vide Vanus.

Vannus] uanni, fœ g. (λικμὸς,) Vas uimineum latum, hoc eſt cribrum cereale, in quo propter capacitatem, ruſtici cogere primitias frugum ſolent, & frumenta purgare. Colum. lib. 2. cap. 21. 3. Ipſæ aũt ſpicæ melius fuſtibus tunduntur, uãnis expurgãtur. Virg. 1. Georg. 34.
- & miſtica uannus Iacchi.

Vanno] uannas, (λικμάω,) uannare, Ventilare, ut ſit uannis quum frumenta purgantur. Hinc compoſitum Euanno, euannas, apud Varronem de Re ruſt. lib. 1. cap. 52. 2.

Vanus] Adiect. (ἰνδὸς, ἰνδαῖος, μάταιος,) à uacuo, Idem ſignificat. Virg. 1. Georg. 46.
- ſed illos
Expectata ſeges uanis eluſit auenis. Seruius.
Vanus, Stultus, quaſi mente uacuus, qui in rebus inanibus ſtudium collocat. Iuuena. Satyra 3. 4. 16. Sic libitum uano, qui nos diſtinxit, Othoni. Seruius.
Vanum, nec poßibile, nec ueriſimile, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 1. 2. 24. Sin falſum, aut uanum, aut fictum eſt, con
Vanum & inane. Cic. pro Plancio, 81. (tinuò palam eſt.
Vanus, Mentiens & infidus, leuia, inaniaq; pro grauibus et ueris aſtutiſsimè componens. Virg. 1. Aeneid. 80. Ni fruſtra augurium uani docuere parentes.

Vanus

Vanus & mendax. Virg. lib. 2. Aeneid. 16.
- *nec si miserum fortuna Sinonem*
Finxit, vanum etiam mendacemq; improba finget.
Vanus ingenio. Liu. 5. bel. Maced. 181.
Vanus & perfidiosus. Cic. pro Quintio, 13.
Author vanus. Liu. 9. bell. Punic. 162. *Inde vanus author absumpti Masanissæ ad regem redit.*
Conuitia vana facere. Ouid. 9. Metam. 61.
Dulcedo vana. Ouid. 55. Metam. 62.
Error vanus. Lucret. lib. 1. 212.
Fides vana, Falsa. Virg. 4. Aeneid. 3.
Fiducia vana pedum. Ouid. 9. Metam. 25.
Gaudia vana. Horat. 2. epist. 2. 38.
Ictus vanus. Liu. 4. bell. Maced. 151.
Imago vana. Horat. 1. Carm. ode 24. 3.
Incœptum vanum, Frustra. Liu. 7. bel. Maced. 114.
Ira vana. Valer. 8. Argon. 75.
Lex vana. Liu. 2. *ab* Vrbe, 182.
Linguæ vanæ mendacia. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 5.
Metus vanus. Horat. 1. Carm. ode 23. 1.
Oratio vana. Cic. pro Roscio Amer. 69.
Persuasio vana. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.
Precibus vanis sollicitare aliquem. Ouid. 9. Metam. 136.
Ratio vana. Author ad Herenn. lib. 2. 71.
Somnia vana. Virg. 6. Aeneid. 57.
Spes vana. Quintil. lib. 6. cap. 4. 13.
Spem vanam sequi. Ouid. 14. Metam. 73.
Timores vani. Valer. 8. Argon. 82.
Verba vana. Ouid. 13. Metam. 53.
Vana, Neutrum plurale loco aduerbij. Virg. 11. Aeneid. 171.
Vt uidit fulgentem armis, ac vana tumentem.

Vanesco] *vanescis*, (ἀναθυμίασαι,) *vanescere*, Vanum fieri. Cic. 2. de Legib. 40. Animi labes, nec diuturnitate vanescere, nec manib. ullis elui potest. Hoc est euanescere, aboleri.
Ceres sterilem vanescit in herbam. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 7.
In auras vanescere. Ouid. epist. 1. 16.

Vanitas] *pen. corr. vanitatis, f. ge.* (εἰλαζόνης, ματαιότης,) Mendacium, fallacia, & leuitas. Cic. lib. 3. Offic. 75. *Quòd si ultuperandi qui reticuerunt, quid de ijs existimandũ est, qui orationis vanitatem adhibuerunt?*
Vanitati opponitur Constantia. Cic. 2. de Nat. deor. 80. *Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest: cõtraq; omnis ordo, veritas, ratio, constantia.*
Manifestum vanitatis. Tacit. lib. 13.
Simulatio est coniunctior vanitati quàm liberalitati. Cicero 1. Offic. 69.
Leuitate, vanitate, malitia, exclusam diuinationem probo. Cic. 1. de Diuinatione, 217.
Blanda vanitas. Cic. de Amicit. 81.
Adhibere vanitatem, Vide Adhibeo.
Cedat veritas vanitati. Cic. 3. Tusc. 4.
Vti prosperitate rerum in vanitatem. Tacit. *in vita* Agricolæ.
Exitus vanitas. Tacit. lib. 15.

Vanitudo] *pen. prod. vanitudinis, f. g.* (ἀναισοσιών,) Idem. Plaut. Cap. 11. 38. *Pol ego, ut rem, video, tu inuentus vera vanitudine Qui convincas.*

Vano] *vanas*, (ἀπατάω,) *vanare*, Verbum antiquum: Fallere significat. Actius Alcumena. Sic illum vanans in angiportum deduxit. Nonius.

Vanidicus] *pen. corr. Adiect.* (ἀναιδόλογος,) *Qui vana dicit.* Plaut. Trinum. 5. 37. *Cum probis potius, quàm cum improbis viuere vanidicis.*

Vaniloquus] *pen. corr. Adiect.* (ματαιόλογος,) Plaut. Amphit. 4. 225. - *ergo istoc magis*
Quia vaniloquus, vapulabis. Liu. 5. bel. Mac. 182.
Genus vaniloquum, Silius lib. 8. 4.

Vaniloquentia] *vaniloquentiæ*, (ματαγορία,) Liu. 4. bel. Maced. 89. Hac vaniloquẽtia primum Arithenum Prætorem Achæorum excitauit. Tacit. lib. 3.

Vaniloquidorus] *vaniloquidori, pen. prod.* locosa Plauti dictio in Persa, 18. 18. *Vaniloquidorus virginisuẽdones*

Vapor] *vaporis, pen. prod. m. g.* (ἀτμὸς, ἀτμὸς,) Exhalatio. Dicitur & vapos. Lucret. lib. 6. 191. *Peruolitant, permanat odor, frigusq;, vaporq;.*
Aquarum vapor. Cic. 2. de Nat. deor. 40. *Ipse enim oritur ex respiratione aquarum. Earum enim quasi vapor quidã aer habendus est.*
Vapor, pro Calore. Colum. lib. 5. cap. 10. 2. *Scrobs imus summo patentior, ut laxius radices vagentur: & minus frigoris hyeme, minusq; vaporis æstate per angustũ os penetret.*
Leuis flammæ vapor, Senec. Octau. 5. 19.
Vapor solis. Plin. lib. 9. cap. 10. 2. *de testudinibus, Vt solis vapore siccato cortice, non queant mergi.*
Syderum vapor. Horat. Epod. 3. 3.
Calidus vapor. Lucret. lib. 2. 169.
Calidus tepidusq; vapor. Lucret. lib. 2. 172.
Crassus vapor. Stat. 6. Thebaid. 95.
Humidus vapor. Ouid. 1. Metam. 87.
Lentus vapor. Virg. 5. Aeneid. 137.
- *lentusq; carinas*
Est vapor, & toto descendit corpore pestis.
Pinguis vapor. Senec. Herc. furen. 11. 4.
Fero vapore dissiliunt saxa. Lucret. lib. 1. 102.
Niger vapor efflat anhelo ore. Stat. 10. Thebaid. 21.
Eiectare vaporem. Stat. 6. Thebaid. 95.
Phœbus findit arua vaporibus. Ouid. 3. Metam. 31.
Presserat ora vapor. Ouid. 2. Metam. 57.
Terra semen tepefactum vapore & complexu suo diffundit. Cice. de Senect. 47.
Torreri vapore. Plin. lib. 9. cap. 38. 2. *de purpuræ infectura, Ac modico vapore torreri.* Idem lib. 13. cap. 4. 16. *Assiduo vapore torrentes.*

Vaporo] *vaporat*, pen. prod. (ἀτμίζω, ἀναθυμιάζω,) *vaporare*, neutrum uerbum, pro vaporem emittere. Plin. lib. 31. cap. 2. 2. *de differentijs aquarum, Vaporãt & in mari ipso quæ Licinij Crassi fuere.*

Vaporare, (θυμιᾶν,) Actiuum Suffire. Plin. lib. 28. cap. 11. 8. *Quidam inassari iocineris sanie inungunt, aut felle caprę, carnesq; eas uesci, & dũ coquantur, oculos vaporari præcipiunt. Id quoq; referre arbitrãtur, si rutili coloris fuerint. Volunt & oculos suffiri, iocinere in ollis decocto. Hic vaporare & suffire pro eodem accepit.* Virg. 11. Aeneid. 97. *Succedunt matres, & tẽplum thure vaporant.* Budæus.
Vaporare, pro Calore temperare. Horat. 1. epist. 17. 2.
- *sed ut veniens dextrum latus aspiciat sol,*
Lævum discedens curru fugiente vaporet. Deinde subiũgit, Temperiem laudes, &c.
Vaporare, Arefacere, exugere. Colum. lib. 1. cap. 5. 4. *Quum plerique amnes æstate vaporatis, hyeme frigidis nebulis caligent.* Idem lib. 2. cap. 16. 5. *Quòd solidiores glebæ diutius sustineat & suspendat, ut eæ solibus æstiuis vaporatæ resoluantur.* Budæus.

Vaporatio] *Verbale*, (θυμίαμα, ἀναθυμίασις) *vaporis excitatio.* Plin. lib. 28. cap. 4. 21. Gellius lib. 19. cap. 5. *Quũ aqua frigore aeris duratur & coit, necessum est fieri vaporationem, & quandam quasi auram tenuissimam exprimi ex ea, & emanare.*

Vaporarium] *vaporarij*, (ἀτμιστήριον,) accipitur pro

Digitized by Google

Tepidario, siue hypocausto. Cic. ad. Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4. Vaporariũ ex quo ignis erũpit, esset sub tectũ cubiculi.

Vaporiferus] pen cor. Adiect. (ἀτμοφόρος,) Stat. 3. Sylu. 5. 20. Siue uaporiferas blandißima littora Baias.

Vaporiferæ fornaces. Stat. 1. Sylu. 3. 9.

Vapidus] pen. corr. Adiectuum, Id est, multi saporis.

Pectus uapidum. Pers. Saty. 5. 12.

Pellicolam ueterem retines, & fronte politus
Astutam uapido seruas sub pectore uulpem. Id est, ueterum uitiorum pleno, & fraudibus redolente.

Vapidè se habere, solebat dicere Augustus, pro Malè habere. Sueton. in eius uita, cap. 87.

Vappa] uappæ, (ὀξίνη,) Vini uitium quod sponte deferbuit, & odorem saporemq; amisit, ut illud quod in exhausto uase reliquũ fuit, & euaporauit. Horat. 2. Serm. saty. 3. 29.

Qui ueientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, uappamq; profestis. Ibidem lib. 1. Saty. 5. 3.

- absentem cantat amicam
Multa prolutus uappa nauta. Plin. lib. 14. cap. 20. 4. Viti umq; musto quibusdam in locis, iterum sponte feruere: qua calamitate quum deferbuit, deperit sapor, uappæq; accipit nomen, probrosum etiam hominum quum degenerauerit animus.

Vappa, Pro homine ignauo uiliq; aliquando ponitur, ac nugatore, & in quo nihil prudẽtiæ est. Hora. 1. Serm. saty. 1. 21.

- non ego auarum
Quum ueto te fieri, uappam iubeo, aut nebulonem. Idem 1. Serm. saty. 2. 3.

Fusidius uappæ famam timet, ac nebulonis.

Perfida uappa, Vide Perfidus.

Vapulo] uapulas, pen. corr. (τύπτομαι,) uapulare, Verbũ neutrum passiuum, Cædi, uerberari. Cælsus ad Ciceronem, lib. 8. 1. 9. Susurrationes duntaxat ueniũt, alius equitẽ peredidisse: quod opinor certè factum est: alius septimam legionem uapulasse. Prop. lib. 2. eleg. 13. 4. Non ego, sed tenuis uapulat umbra mea.

Corpus uapulat. Lucret. lib. 4. 190.

Vapulare sermonibus, pro Oblocutionibus fugillari. Cicero Attico, lib. 2. 29. 1.

Varduli] Hispaniæ populi. De quibus Põponius Mela lib. 3.

Varico, Varicosus, Varicus] Vide Varix.

Varius] Adiect. (ποικίλος, ἄικλος, παντοῖος, ἀλλοῖος, Λεως, λάλιος,) Multiformis, uel multorum colorum. Terentius Eunucho, 4. 4. 16.

- ita uisus est
Dudum, quia uaria ueste exornatus fuit. Plin. lib. 8. ca. 17. 4. Nunc uarias & pardos, qui mares sunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriaq;.

Varium, ad multa transfertur. Cic. 1. de Finib. 16. Varietas enim Latinum uerbum est, idq; propriè quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia, uarium poema, uaria oratio, uarij mores, uaria fortuna: uoluptas etiam uaria dici solet, quum percipitur è multis dißimilibus rebus dißimiliter afficientibus uoluptates.

Varius & multiplex & copiosus Plato. Cic. 1. Acad. 24.

Ferre ea quæ uidentur acerba, quæ multa & uaria in hominũ uita uersantur. Cic. 2. Offic. 79.

Varium & mutabile semper
Fœmina. Virg. 4. Aeneid. 114.

Æstu uario irarum fluctuat. Virg. 4. Aeneid. 113.

Artes uariæ. Virg. 1. Georg. 27.

Casus uarij. Virg. 1. Aeneid. 42.

Colores uarios mentitur lana. Virg. eclog. 4. 9.

Disputationes uariæ & diuersæ, & in omnem partem diffusæ. Cicero 3. de Orato. 35.

Gentes uariæ linguis. Virg. 8. Aeneid. 146.

Varium ius & dispar conditio. Cic. 7. Verr. 40.

Lepore uario distincta omnia. Lucret. lib. 5. 276.

Lynces uariæ. Virg. 3. Georg. 53.

Opum uariarum diues. Virg. 2. Georg. 94.

Oratio multa & uaria & copiosa. Cic. 2. de Orat. 118.

Sententiæ uariæ & discrepantes. Cic. 1. de Nat. deor. 2.

Sermone uario trahebat noctem. Virg. 1. Aeneid. 151.

Victoria uaria. Liu. 2. ab Vrbe, 28.

Vuæ uariæ fiunt, quum ad maturitatem perduci incipiunt, & colorem mutant. Cato cap. 73. ubi uuæ uariæ cœperint fieri, bubus medicamentum dato quotannis uti ualeant.

Varius, Qui uaris in facie distinctus est. Vnde iocus Ciceronis apud Quintilianũ lib. 6. ca. 4. in Isauricum, Miror quid sit quòd pater tuus homo cõsulatißimus, te nobis uariũ reliquit

Variè] Aduerbium, (ποικίλως,) Varijs modis. Cic. ad Tyronem, lib. 16. 6. 1. Variè sum affectus tuis literis.

Latè & uariè diffundi. Cic. pro Sestio, 84.

Variè ualui. Plaut. Epid. 2. 15. Hoc est, quod uulgus dicit, nũc bene, nunc malè.

In uariè se condentem, tale est epigramma Martial. lib. 8. 47.

Pars maxillarum tonsa est tibi, pars tibi rasa est:
Pars uulsa est: unum quis putet esse caput?

Variè agere. Liu. 2. ab Vrbe, 10.

Disserere uariè de re aliqua. Tacit. lib. 1.

Variè decernere, et Coniunctis sententijs, contraria. Cicero 6. Verr. 128.

Moueri uariè. Cic. 2. de Diuinat. 133.

Variè copioseq; perscripti sermones. Cic. 2. Acade. 22.

Vario] uarias, (ποικίλω, ποικίλω,) uariare, Varium facere. Virg. 1. Georg. 89. Ille ubi nascentem maculis uariauerit ortum. De sole. Ouid. 2. de Remed. 26. Nam quoniam uariat animi, uariabimus artes.

Positu uariare capillos. Ouid. de medicamine faciei, 4. Idem 2. Metamor. 83. Nec positu uariare comas.

Otium uariare labore. Plin. Epist. 161. a.

Pectora uariare dubijs curis. Valer. 3. Argon. 126.

Sententiam uariauit timor. Liu. 2. ab Vrb. 250.

Sonum uariare. Plin. lib. 10. cap. 29. 5. Deinde in una perfecta musicæ scientia modulatus editur sonus, & nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc uariatur inflexo.

Variantur acu tapetia. Martia. lib. 8. 29.

Vices uariare. Virg. 9. Aeneid. 33.

Vocem uariare & mutare. Cic. in Orato. 32.

Variare & distinguere uoluptatem. Cic. 1. de Finib. 69.

Oratoris est orationem uariare & distinguere. Cicero 2. de Orato. 20.

Prodigialiter uariare aliquid. Horat. de Arte, 6.

Figuris uariare. Quintil. lib. 6. cap. 1. 2.

Variare mistura iocorum materiam aliquam. Martial. lib. 8. 1.

Variant multa de morte eius autores. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Variant Græcorum exempla. Plin. lib. 12. cap. 14. 4.

Variare, neutrum, uel neutraliter positum. Celsus lib. 3. Non in ijs solùm in quibus semper ita se habet: sed in ijs quoq; in quibus uariat. Idem lib. 2. cap. 1. Ex tempestatibus optimæ æquales sunt: siue frigidæ, siue calidæ: peßimæ, quæ uariant maximè. Budæus.

Dißidet & uariat sententia. Ouid. 15. Metam. 130.

Timores uariant. Ouid. 2. Trist. 31.

Variare, pro Ambiguam rem esse. Liu. 9. ab Vr. de suffragijs, Ibi si uariaret, quòd rarò incidebat, ut secundæ classis centuriæ uocarentur.

Variatur,

Digitized by Google

Variatur, impersonale. Liu. 2. bel. Pun. 249. Ibi quum sententijs uariaretur, &c.

Varians] uariantis, Participiũ, (ποικίλων,) Plin. lib. 7. cap. 42. Cætera exempla fortunæ uariantis innumera sunt.

Variantibus adhuc & acerbis uuis. Colum. lib. 4. cap. 20.

Varians cælum. Plin. lib. 14. cap. 2. 6.

Formæ uariantes. Lucret. lib. 5. 165.

Variatus] pen. prod. Aliud participium, (ποικιλμένος,) ut Figuris multigenis uariatus. Lucret. lib. 2. 68.

Vestis uariata figuris priscis. Catul. Argon. 59. 10.

Variata sententia. Cic. pro Milone, 6.

Variatio] Liu. lib. 4. bel. Pun. Cetera centuriæ sine uariatione ulla Consules eosdem dixerunt.

Variatim] pen. prod. Aduerbium, (ποικιλμένως,) Gell. lib. 5. cap. 12. Ve enim particula, quæ in alijs atq; alijs uocabulis uariatim per has duas literas cum à litera media immissa dicitur.

Varietas] pe. corr. uarietatis, (ποικιλία, ποίκιλμα,) Plin. lib. 8. cap. 30. 2. Oculis mille esse uarietates, colorũq; mutationes.

Varietas criminum. Cic. 7. Verr. 124.

Florum omnium uarietas. Cic. de Senect. 50.

Varietate gentium constans prouincia. Cic. pro Fonteio, 3.

Distinguere historiam uarietate locorum. Cic. 2. de Orat. 29.

Sententiarum uarietas. Cic. 2. de Orat. 32.

Surdus uocũ uarietates noscere nõ potest. Cic. 2. de Diuin. 13.

Varietas enim Latinũ uerbũ est. Cic. 2. de Finib. 15. Vide Varium ad multa, &c.

Vt in corporibus magnæ dissimilitudines sunt, sic in animis existunt maiores etiam uarietates. Cic. 1. Offic. 151.

Incredibilis quædam uarietas. Quint. lib. 2. cap. 8. 1.

Distinguere uarietate inæquabili, Vide Inæquabilis.

Stella Iouis multas efficit uarietates. Cic. 2. de Nat. deor. 76.

Reficit animos ac reparat uarietas. Quint. lib. 1. cap. 12. 4.

Varietates, Maculæ illæ subrubræ quæ hyeme contrahuntur quum crura ad ignem propius admouentur. Plin. lib. 20. cap. 9. 23. Flos bullorum tritus crurum maculas uarietatesq; igne factas emendat.

Varix] uaricis, pen. corr. m. g. (λυγδὸς, ἕξις,) Varices, uenæ plus æquo intumescentes atq; obtortæ, in temporibus, uentre, testibus, inguine, & potissimum in cruribus. Plin. li. 11. ca. 45. Varices in cruribus uiro tantùm, mulieri rarò. Horatius, Varice succiso. Cic. 2. Tusc. 61. Quum uarices secabantur C. Mario, dolebat. Celsus lib. 5. de noxis in corpore loquens, Quum quid increuit, ut uena quæ intumescens in uaricem conuertitur.

Varicosus, pen. prod. Adiect. (κιρσώδης,) Qui tumidiores habet huiusmodi uenas. Iuuen. Saty. 6. 40.

Hæc de Comœdis te consulit, illa Tragœdum
Commendare uolet: uaricosus fiet aruspex.

Varicus] pen. corr. Adiectiuum, Qui ampliore passu graditur. Ouid. lib. 3. de Arte, 60.

Illa uelut coniux Vmbri rubicunda mariti
Ambulat, ingentes uarica fertq; gradus.

Varicula] pen. corr. Diminutiuum, apud Celsum, lib. 5. de curatione ulceris.

Varico] uaricas, pen. corr. uel uaricor, uaricaris, uaricari, Transgredi est, quasi uarices transcendere, & currendo præterire. Tractum à medicis: qui quum uarices curare nõ audent, eas transgrediuntur, atq; prætereunt. Quint. li. 11. cap. 3. de gestu pedum, Varicare supra modum & in stando deforme est, & accedente motu propè obscœnum.

Varro] (οὐάρρων,) poeta Romanus, quem Fabius Quintilianus, inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat, li. 10. cap. 1. Est et Varro, cuius meminimus in dictione Terẽtius.

Varro sanctissimus atq; integerrimus. Cic. 2. Philipp. 101.

Habere thesauros Varronis. Brutus Ciceroni lib. 11. 10. 10.

Varus] uara, uarum, Qui pedes habet incuruos, et in se contractos, cuiusmodi spadones & castratos uidemus. Plaut. Mil. 10. 127. Aut uarum, aut ualgum. Idem Merc. 12. 54. Canum, uentriosum, buculentum. Plin. lib. 11. cap. 45. 5. Nam & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauti, sicut à cruribus uari. Horat. 1. Serm. saty. 3. 10.

Varæ manus, Id est, incuruæ. Ouid. 9. Metam. 7.

Varum brachium. Martial. lib. 7. 31.

Genius uarus. Pers. Saty. 6. 2.

- gemimos horoscope uaro
Producis genio. Varo, intorto, hoc est non æquali, sed dissimili ingenio præditos, quãuis sub eodem natos sydere, eodemq; momento temporis.

Varus] Substantiuum, (ἰονθὸς,) Vari apud Celsum, lib. 6. ca. 5. maculæ sunt in facie, ut lenticulæ & ephelides. Vnde homines uarij dicti. Vide Varius. Plin. lib. 23. cap. 4. 8. Oleũ amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, uaros cum melle tollit è facie. Idem lib. 28. cap. 8. 21. Lentigines tollit ac uaros, omnesq; maculas.

Varus] (ὄυαρος,) fluuius est, Narbonensem prouinciam ab Italia separans. De quo lege Strabonem lib. 4. ab initio,

Vas] uadis, uide Vadis. Cic. 2. de Fin. 127. Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico, ut Pythagoreus ille fecit Siculo tyranno?

Iustus uas, Vide Iustus.

Vadem mortis accipere, Vide Accipio.

Vas] uasis, priore, prod. neu. gen. (ἄγγος, ἀγγεῖον, ἀσκεῖον,) tertiæ declinationis in singulari, in plurali secundæ. Mart. li. 14. 103. Aretina nimis ne spernas uasa monemus. Apud Ciceronem 2. de Inuentio, 209. Vasa magnifica & pretiose cælata. Et pro Rosc. Amerino 79.

Vasa Corinthia & Deliaca. Et pro Murena, 69. Et exposuit uasa Samia. Idem 1. Tusc. 82. Nã corpus quidem quasi uas est, aut aliquod animi receptaculum.

Vasorũ appellatio generalis est: dicimus enim uasa & uinaria & naualia, inquit Vlpianus, De auro & argento legato, L. Aereum uas, Vide Aes, æris. (Si gemma.

Argentea uasa. Horat. 2. Serm. saty. 7. 15.

Aspera uasa, Cælata. Iuuen. Saty. 14. 7.

Clodiana uasa, Vide Clodius.

Coquinaria uasa, Vide Coquo, coquis.

Cuprum uas, Vide Cuprum.

Olearia & salsamentaria uasa, Vide Olearius in Olea.

Pertusum uas. Lucret. lib. 3. 191. & 205.

Rimosa & curta uasa cadunt fenestris. Iuuen. Saty. 3. 27.

Samia uasa. Plaut. Capt. 6. 4. Vide Opus.

Vinarium uas. Cic. 6. Verr. 54.

Vasa uinaria, amphoras & cados intelligimus, autore Proculo. De tritico, uino & oleo legato, L. Vinum.

Apponere in uasis, Vide Appono.

Colligere in uas, Vide Colligo.

Vasa colligere. Cic. 6. Verr. 135. Ille ex Sicilia castra iam mouerat, & uasa collegerat. Hoc est repentè Diodorus profugerat. Vide Colligo.

Collocare uasa in tabernam, Vide Colloco.

Conclamare uasa. Cæsar 3. bel. Ciuil. Scipio suspicatus fore ut inuitus dimicare cogeretur, noctu neq; conclamatis quidẽ uasis flumen transiuit. Vide Conclamo.

Concludere uas argento ab labris, Vide Concludo.

Ducere uasa è luto. Quint. lib. 2. cap. 17. 3.

Efferre sine thecis uasa. Cic. 6. Verr. 46.

Incrustare syncerum uas. Horat. 1. Serm. saty. 3. 12.

Digitized by Google

At nos uirtutes ipſas inuertimus, atq; Syncerum cupimus uas incruſtare. Idem 1. epiſt. 2. 11. Syncerum eſt niſi uas, quodcunq; infundis acceſcit.

Pelliculare uas, *Vide* Pelliculo.

Quaſſatis uaſis diffluit humor. *Lucret. lib. 3. 89.*

Vaſum] *uaſi, (ἀγγεῖον,) neutro genere dixerũt ueteres, teſte Gellio lib. 13. cap. 22. Plaut. Truc. 3. 23. Aut aliquod uaſum argenteum.*

Vaſculum] *uaſculi, pen. corr. Diminutiuum, (ἀγγεῖδιον,) Plin. lib. 15. cap. 28. 6. Quædam uaſculis cõſtant. Cato ca. 111. Si uoles ſcire, in uinum aqua addita ſit, nec ne, uaſculũ facito de materia hederacea.*

Argenti puri uaſcula. *Iuuen. Saty. 10. 2.*

Vaſarium, uaſarij: ut ueſtiarium, Chalcearium: hoc eſt Vaſorũ ſupellex. Cic. in Piſonẽ, 68. Nonne ſeſtertiũ cẽties & octogies, quod, quaſi uaſarij nomine, in uenditione mei capitis aſcripſeras, ex æratio tibi attributum Romæ in quæſtu reliquiſti? Plin. lib. 7. cap. 49. 3. Nec ſunt omnia uaſaria excutienda: mediæ tantum partis, inter Apenninum Padumq; ponemus exempla. Hic per translationem poſuit.

Vaſarium Cicero appellat id quod publicè dabatur magiſtratibus, ut muli, equi, & uaſa, & reliqua quæ magiſtratus inſtrumentum implerent. id quod patet ex eo quod idem dicit in L. Agraria contra Rullum, 43. de Decemuiris loquens quos Rullus creandos eſſe cenſuerat ad agros diuidendos. Intelligimus ergo uaſarij nomine pecuniam publicè dari ſolitam magiſtratibus euntibus in prouincias, ex qua ſibi neceſſaria compararent, id quod poſtea Auguſti tempore Senatuſconſulto conſtitutum eſt: ut teſtatur Tranquillus in Auguſto, cap. 36. Hæc & plura Budæus in libro De aſſe.

Vaſcularius] *Qui uaſa argentea & aurea facit: Sunt enim inter aurifices uaſcularij, cælatores, inauratores, & bractearij. In L. apud Labeonem, De præſcriptis uerbis, Si quum emere argentum uelles, uaſcularius ad te detulerit. Cice. 6. Verr. 48. In regiam maximã palàm artifices oẽs cælatores ac uaſcularios conuocari iubet, ipſe ſuos cõplures habebat*

Vaſatæ] *pen. prod. Vaſatarũ, fœm. g. (ὀυασᾶται,) Vrbs Galliæ Narbonenſis. Paulinus ad Auſonium,*

Quiq; ſuperba tuæ contemnis mœnia Romæ
Conſul, arenoſas non dedignare Vaſatas. Eam putauerim eſſe quæ uulgò dicitur Paſa.

Vaſcones] *pen. corr. (ὀυάσκωνες,) Hiſpaniæ populi, uerſus Gallicum & Britannicum Oceanum, ad Pyrenæum ſiti. De quibus Plin. lib. 3. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, ut humana carne ueſcerentur. Iuuen. Sat. 15. 10.*

Vaſtus] *Adiect. (ἀχανὴς, ὑπερμεγέθης, ἀνάγκαιος,) dicitur quod modum amplitudinis excedit. Plaut. Amphit. 16. 1. Quis tam uaſto impete has fores toto conuolſit cardine? Plinius epiſt. 258. Quum diuerſam partẽ prouinciæ circumirem, Nicomediæ uaſtiſſimum incendium multas priuatorũ domos, & duo publica opera, &c. aſſumpſit.*

Vaſtus, Deſertus, Actius, Hanc urbẽ ferro uaſtã faciet. Nonius.

Vaſtos locus à natura & humano cultu. Saluſt. in Iugurtha.

Aequor uaſtum. Virg. 2. Aeneid. 156.

Ager uaſtus ac deſertus. Cic. 2. de Lege agrar. 71.

In uaſtiorem altitudinem ac uelut profundum inuehi. Liuius 1. bel. Maced. 2.

Animus uaſtus. Saluſt. in Catil.

Antrum uaſtum. Virg. 1. Aeneid. 12.

Aper uaſtus. Claud. 3. Paneg. 62.

Arma uaſta. Virg. 10. Aeneid. 154.

Artus uaſti. Virg. 5. Aeneid. 87.

Bellua uaſta & immanis. Cic. 1. de Diuin. 89.

Cæde uaſta ſeſſus. Virg. 6. Aeneid. 101.

Campi uaſti. Virg. 3. Aeneid. 3.

Certamine uaſto tendunt. Virg. 12. Aeneid. 111.

Crater uaſtus. Ouid. 12. Metam. 48.

Fortè ſuat iuxtà ſignis extantibus aſper
Antiquus crater, quem uaſtum, uaſtior ipſe
Suſtulit Aegides.

Feræ uaſtæ. Ouid. 2. Metam. 39.

Figura uaſtior elephanto. Cic. 1. de Nat. deor. 135.

Fluctus uaſti. Virg. 1. Aeneid. 18.

Hiatu uaſto immanis ſpelunca. Virg. 6. Aeneid. 48.

Homo uaſtus atq; fœdus. Cic. 1. de Orat. 57.

Ictus uaſti. Virg. 5. Aeneid. 40.

Impetus uaſtus. Horat. 4. Carm. ode 14. 7.

Vaſta & agreſtis India. Cic. 5. Tuſcul. 113.

Ira uaſta. Ouidius 10. Metamor. 109. Iter uaſtum. Ouid. 18. Metamorph. 88.

Latratus uaſtus & canorus. Colum. lib. 7. cap. 12. 2.

Litera uaſtior. Cic. in Orat. 86.

Locus uaſtus & ædificatus, contraria. Cic. in Parti. 21.

Moles uaſta. Virg. 3. Aeneid. 132.

Molimen uaſtum. Ouid. 15. Metam. 162.

Mundus uaſtus. Ouid. 1. Faſto. 24.

Murmure uaſto it mare. Virg. 1. Aeneid. 50.

Onus uaſtum. Ouid. 1. Faſto. 113.

Oratio uaſta atq; hians. Autor ad Herenn. lib. 4. 160.

Orbis uaſtus. Ouid. 2. de Arte, 4.

Pondus uaſtum. Virg. 5. Aeneid. 90.

Rupes uaſtæ. Virg. 1. Aeneid. 34.

Sinus uaſtus. Virg. 4. Georg. 73.

Solitudo uaſta. Cic. in Somnio, 21.

Et Liu. 1. ab Vrbe, 15.

Tellus uaſta. Valer. 2. Argon. 121.

Vires uaſtæ. Virg. 5. Aeneid. 74.

Vorago uaſta. Virg. 6. Aeneid. 60.

Vulnera uaſta. Lucret. lib. 5. 259.

Vaſtus atq; agreſtis motu corporis per cõtemptum. Cice. 1. de Orat. 57. Aut ita multo motuq; corporis uaſti atq; agreſtes ut etiam ſi ingenijs atq; arte ualeant, tamen in oratorũ numerum uenire non poſſint.

Vaſtè] *(ἀχανῶς,) uaſtius, uaſtiſſimè. Aduerbium. Cice. 3. de Orat. 95. Id aſſequemini, ſi uerba externa cum conſequentibus primis ita iungetis, ut neúe aſperè concurrant, neúe uaſtius diducantur.*

Vaſtè & ruſticè. Cic. 3. de Orato. 26. Sic maiores, non aſperè, ut ille quem dixi: non uaſtè, non ruſticè, non hiulcè, ſed preſſe & æquabiliter, & leniter.

Vaſtitas] *pen. corr. uaſtitatis, fœ. ge. (μέγεθος, ἀχανές,) Magnitudo. Colum. lib. 3. Pari tamen in hac terra uaſtitate, belluas progenerari quis neget? Idem lib. 5. cap. 1. 1.*

Sterilis profundi uaſtitas ſoli. Senec. Herc. furen. 9. 17.

Vaſtitas, Vaſtatio, (ἐρήμωσις, διήθωσις,) Actius, Propterea tot, tantasq; habemus uaſtitates funerum. Cic. 1. in Catil. 8. Tecta urbis, uitam omnium ciuium, Italiam deniq; totam, ad exitium & uaſtitatem uocas.

Agrorum uaſtitas. Cic. 6. Verr. 102.

Deflere iudiciorum uaſtitatem. Cic. de Clar. Orat. 11.

Efficere uaſtitatem. Cic. in Piſonem, 67.

Vaſtitas odoris. Plin. lib. 31. ca. 6. 4. Quippe & uaſtitate odoris capita replentur.

Vaſtitudo] *pen. prod. uaſtitudinis, fœ. gen. (ἀναγάτωσις,) Vaſtatio. Cato cap. 141. 1. Vti in morbos uiſos, inuiſosq;, uiduitatem uaſtitudinemq;, calamitates, intemperiasq; prohibeſſis.*

Vaſtities]

Digitized by Google

Vaſtities] pe.corr.uaſtitiei,pe.prod.f.g. Idem, (ὑπερογκία,) Apul. Cui in primis tanti corporis uaſtities horrori fuit.
Vaſtities,Separatio,Deſtructio.Plaut.Pſeud.3.68.
Harum mihi uoluptatum omnium,atq; itidem tibi
Diſtractio,diſſidium,uaſtities uenit.
Vaſtificus] pen.corr.(ἀναγατοποιὸς,) Adiect.Quod uaſtitatem affert.Cic.2.Tuſcul.38.Herymanthiam hæc uaſtificã abiecit belluam.Ex poeta.
Vaſto]uaſtas,(λυμαίνω,πέρθω,ἀναγατόω,ἐρημόω,λυίζομαι, λυμαίνομαι,)uaſtare,Perdere,Deſtruere. Cic. ad Atti.lib. 9.175.5.Primum conſilium eſt,ſuffocare urbem & Italiã fame,deinde agros uaſtare,urere,pecunijs locupletum non abſtinere.
Vaſtare agros cultoribus.Virg.8.Aeneid.2.Hoc eſt, abducendo cultores,uaſtos & deſertos efficere.Seruius.
Agros uaſtare & eximanire.Cic.5.Verr.99.
Iter alicuius uaſtare.Silius lib.3.95.
Turbidus hic truncis,ſaxiſq; Druentia lætum
Vaſtauit ductoris iter.
Locum uaſtare & diripere.Cic.4.in Catil.86.
Mentem uaſtare.Saluſt.in Catilin.
Omnia latè uaſtare.Virg.4.Georg.4.
Vaſtare omnia ferro & incendijs.Cic.1.in Catil.1.
Regiones uaſtare.Vatinius Ciceroni,lib.5.10.4.
Homo magis ad uaſtandum,quàm ad uincendum paratus.Cic. Attico,lib.8.169.4.
Vaſtatus] pen.prod.Participium,(ἀνάγατος,) Cic.pro Seſtio,45.Lex erat lata,uaſtato atq; relicto foro.
Fana uaſtata tumultu impio.Horat.4.Carm.ode 4.10.
Paſcua uaſtata.Claud.3.de raptu Proſerp.34.
Vaſtata urbs defenſoribus ſuis,pro ſpoliata.Liu.li.3.bel.Pun.
Vaſtatio] Verbale, (ἀνάγασις, λεήλασις,) Liu.7. ab Vrbe, 67.Acceßit ad eam cladem & uaſtatio Romani agri.
Poſſeßionum uaſtatio.Cic.2.In Catil.38.
Defendere aliquid à uaſtatione. Plãcus Ciceroni li.10.15.10.
Vaſtator] pen.prod.Verb. (λυμαντὴς,) ut Troiæ uaſtator Achilles.Stat.2.Achill.64.
Aper uaſtator Arcadiæ.Ouid.9.Metam.39.
Ferus uaſtator.Ouid.11.Metam.80.
Vaſtatrix] pen.prod.Verbale fœ.Seneca epiſt.96.Luxuria terrarum mariſq; uaſtatrix.
Vates] uatis,com.gen.(μάντις,μάντης,οἰωνοπόλος,θέσπις, θέσπρωτος,πρόφητης,)A fando dictus eſt,quaſi fates, Diuinator,ſacerdos,& propheta.Virg.6. Aenei.43.Cunctantem & uatis portat ſub recta Sibyllæ.Plaut. Milit.12.37. Bonus uates poteras eſſe,quũ quæ ſunt futura uideas.Virg. 6.Aenei.133.Quiq; pij uates,& Phœbo digna locuti.Cic. 1.de Nat.deor.77.
Præſagia uatum.Ouid.4.Triſt.eleg.9.26.
Interpretari effata incognita fatidicorũ & uatũ. Ci.2.de Leg.
Pater uatum Latous.Stat.1.Sylu.2.42. (33.
Inſana uates.Virg.3.Aeneid.89.
Peritus uates.Ouid.1.de Arte,6.
Pij uates.Virg.6.Aeneid.133.
Sacer uates.Horat.4.Carm.ode,9.6.
Sanctißima uates præſcia uenturi.Virg.6,Aeneid.13.
Terrifici uates.Virg.5.Aeneid,105.
Vera uates.Claud.2.Paneg.69.
Vates,inquit Varro de Ling.Lat.poetæ dicti ſunt à uiẽdis uerſibus.uiere enim uincire eſt.Colum.in Præf.lib.10.Ex uoluntate uatis maximè memorandi.Id eſt, Virgilij.
Verſus quos olim Fauni uatesq; canebãt.Cic.1.de Diuin.187.
Sic honor & nomen diuinis uatibus.Horat.de Arte,81.
Attonitus uates.Horat.3.Carm.ode 19.3.
Cothurnatus uates, Poeta Tragœdiarum. Ouidius 2. Amor. eleg.184.
Lauriger uates.Stat.1.Thebaid.9.
Vates medicinæ.Plin.lib.11.cap.37.84.Herophilus medicinæ uates.
Vaticinor]pen.corr.uaticinaris,(μαντένομαι,θεσπίζω,θεσπρωπέω,θεσπιῳδέω, προφητένω,χρησμῳδέω,) uaticinari, Diuinare,quaſi faticinare dictum,& fatum canere aut prædicere.Cic.ad Atticum,lib.8.155.5.Non multo inquã ſecus poſſum uaticinari.Idem 1.de Diuin.117.Illud quod uolumus expreſſum eſt,ut uaticinari furor uera ſoleat.
Per furorem uaticinari.Cic.1.de Diuinat.63.
Qui hæc dicerẽt,uaticinari et inſanire dicebãt.Cic.p Seſt.17.
Vaticinans] pen.corr.Participium, (θεσπίζω,) Ouid.2. de Põto,eleg.1.13.Iã nunc hæc à me iuuenũ belloq;,togaq;. Maximè dicta tibi uaticinante nota.
Vaticinatio] (μαντεία,θεοπροπία,θέσπισμα,)Verbale.Cicero ad Atticum, lib.8.160.1. Nam pridie quidem quoquo modo potueram,ſcripſeram ipſe eas literas,quarũ uaticinationem falſam eſſe cupio. Idem 2.de Nat.deor.14. Multa ex Sibyllinis uaticinationibus, multa ex aruſpicum reſponſis commemorare poſſum,&c.
Sortes quæ uaticinatione funduntur.Cic.2.de Diuin.106.
Vaticinator] pen.prod.Verbale,(χρησμῳδὸς,)Ouid.1.de Ponto,eleg.1.9.Vnde tamen uiuat uaticinator habet.
Vaticinus] pen.corr.ſiue uaticinius, Adiect. (μαντιλὸς,) Quod ad uatem pertinet:ut Liber uaticinus,uel uaticinius. Liu.5.bel.Pun.6. Is & in concione Senatuſconſultum recitauit,& edixit ut quicũq; libros uaticinos, precationesue, aut artem ſacrificandi conſcriptam haberet,eos libros omneis,literaſq; ad ſe ante Calend.Apriles deferret.
Vaticinus furor.Ouid.2.Metam.129.
Vaticanus] pen.prod.(ὀυατιλᾶνος,) collis in urbe Roma, dictus,inquit Feſtus, quòd eo potitus ſit Populus Romanus uatum reſponſo,expulſis Hetruſcis. In eo autẽ colle ſita eſt S.Petri baſilica. Is deniq; collis non lõgè eſt à theatro Pompeij,ut Porphyrio ſcribit apud Horatium,1.Carm.ode 20. ſimul & iocoſa
Redderet laudes tibi Vaticani
Montis imago.De Vaticano agro, colle, & deo ſic ſcribit Gellius lib.16.cap.17. Et agrũ Vaticanũ inquit & eiuſdẽ agri deum præſidem appellatum acceperamus à uaticinijs, quæ ui atq; inſtinctu eius dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſam Marcus Varro in libris rerum diuinarum,aliam eſſe tradit iſtius nominis rationem. Nã ſicut Aius,inquit,deus appellatus,araq; ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua uia, quòd eo in loco diuinitus uox edita erat: ita Vaticanus deus nominatus,penes quem eſſent uocis humanæ initia:quoniam pueri ſimulatq; parti ſunt, eã primã uocem edunt,quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcircoq; uagire dicitur,exprimente uerbo ſonum uocis recentis.Hactenus Gellius.Auguſtinus tamen Vagitanum dixit deũ,tanquam infantium uagitibus præſidentem:unde uagire dicuntur.Prima huius nominis ſemper producitur: ſecũda uariatur:tertia ſemper eſt longa.Iuuen.Saty.6.35. Et Vaticano fragiles de monte patellas. In Sapphico Horatij paulo antè citato ſecunda corripitur.
Campus Vaticanus.Cic. Attico lib.13.288.3. Illum Vaticanũ campum fieri quaſi Martium campum.
Vateſco] uateſcis,(ἐρημῶμαι,)uateſcere,Deſtrui, derelinqui,horridum fieri, autore Nonio. Actius, luſit proficiſci in exilium quouis gentium,ne ſcelere tuo Thebani uateſcãt agri. Legendum fortaſſe,uaſteſcant.
Vatinius] (ὀυατίνιος,)quum eſſent dignitati Ciceronis ſem

Digitized by Google

per aduersus, ita postea prævaluere amicitia, ut duobus iudicijs publicis ab eo fuerit defensus. Autor Valerius lib. 4. cap. 2. Hic quum esset impudentißimus, eleganter à Seneca describitur: Vatinius, inquit, assiduo conuitio depudere didicerat.

Vatinianus] pen. prod. Adiectiuum, (οὐατινιανὸς,) ut Carmina Vatiniana. Catul. de quodam, &c. 50. 1.

Vatinianum odium, pro Capitali ac uehementer acerbo. Vatinius enim in quem acerrimè M. Tullius inuectus est, in tantum odiũ Populi Romani peruenerat, iam detèctis illius fla gitijs, ut in prouerbiũ cesserit, odiũ Vatinianũ. Catullus ad Ni te plus oculis meis amarem (Caluum, 14. 1.
Iucundißime Calue, munere isto
Odissem te odio Vatiniano. Erasmus.

Vatius] uatij, ma. g. Vatij sunt qui pedes extrorsus obtortos habent, ijdẽ, ut arbitror, qui ualgi. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 9. de canibus loquẽs. Sint cruribus rectis, ac potius uaris, quàm uatijs. Id est, in se potius, & introrsus intortis, quàm extrorsus. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantũ, exceptis quibusdam. Nãq; & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauci, Scauri, Pansæ: sicut à cruribus uari, uatiæ, uatij: quæ uitia & in quadrupedibus. Legitur & Vatinij.

Vatrax] uatracis, o. g. & Vatricosus. Adiect. Qui crura uitiosa habet, teste Nonio. Lucilius, lib. 28. Vt si progeniẽ anti quã qua est maximus Quintus Vacax, qua uatricosus uatrax

Vaunia] (οὐαυνία,) Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua Ptolemæo authore lib. 3. cap. 1. uulgò Lowino.

V B

Vber] uberior, uberrimus, Adiect. (ὠῖος, ἔυφορος,) Fertilis pinguis, fœcundus, Iuuen. saty. 1. 9. Et quando uberior uitiorum copia? Scribitur & Huber, Vide Huber.

Aetas uberior. Ouid. 15. Meta. 42. -neq; enim robustior ætas
Vlla, nec uberior, nec quæ magis ardeat ulla est. De inuẽtu-
Aquis uberibus fœcundus specus. Ouid. 3. Metam. 7. (te.
Arua uberrima. Valer. 1. Argon. 104.
Dona uberiora promißis. Ouid. epist. 16. 45.
Fruges uberes. Horat. Carm. ode 15. 1.
Genis grauidis uberibusq; effusæ lacrymæ. Ouid. ad Liuiã, 24
Guttis uberibus flent omnia. Lucret. lib. 1. 71.
Honor uberior. Ouid. 2. de Nuce, 4.
Ingenium uberius. Ouid. 2. Trist. 15.
Morus uberrima niueis pomis. Ouid. 4. Metam. 18.
Regna uberrima. Virg. 3. Aeneid. 22.
Riui uberes lactis. Horat. 2. Carm. ode, 19. 3.
Terris uberibus fertilis Vmbria. Prop. lib. 1. eleg. 21. 2.

Vber, uberis, pen. corr. n. g. Substantiuum, pro Mamma. Vide etiam Huber. Virg. 3. Aeneid. 126.
- cauo Polyphemus in antro
Lanigeras claudit pecudes, atq; ubera pressat.

Mammarum ubera. Lucret. lib. 5. 177.
Distentum uber. Ouid. 13. Metam. 177.
Distenta ubera lacte. Virg. eclog. 4. 5.
Equina ubera. Horat. Epod. 8. 2.
Grauidum uber. Virg. 3. Georg. 64.
Inania ubera. Ouid. 10. Metam. 79.
Lactantia ubera. Ouid. 7. Metam. 65.
Lactea ubera. Virg. 2. Georg. 105.
Profusum uber. Silius lib. 4. 76.
Rarum uber. Virg. 2. Georg. 47.
Virgata ubera feræ Caspiæ. Senec. Herc. Oetæo, 2. 9.
Ablatus uberibus. Plin. lib. 8. cap. 55. 2.
Admouere ubera alicui. Virg. 4. Aeneid. 74.
Alere fœtus ubere. Virg. eclog. 3. 6.
Consumunt ubera uaccæ. Virg. 3. Georg. 36.
Demittunt ubera uaccæ. Virg. 2. Georg. 105.
Depulsus equus ab ubere matris. Virg. 3. Georg. 38.
Distentant ubera uaccæ. Virg. eclog. 9. 6.
Dare ubera alicui. Ouid. 4. Metam. 65.
Exausto ubere spumat mulctra. Virg. 3. Georg. 62.
Ebibere ubera. Ouid. 6. Metam. 69.
Distentis uberibus manat humor lacteus. Lucret. lib. 1. 52.
Potanda ubera infantibus. Iuuen. Saty. 6. 1.
Pressare ubera palmis. Virg. eclog. 3. 20.
Rapti ab ubere infantes. Virg. 6. Aeneid. 86.
Raptus ab ubere uitulus. Ouid. 4. Fast. 92.
Siccare distenta ubera. Horat. Epod. 2. 10.
Tendunt ubera capræ. Virg. 3. Georg. 80.
Tenta ubera. Horat. Epod. 16. 10.
Trahunt ubera infantes. Lucan. lib. 3. 71.

Vber, pro ubertate posuit interdum Virgilius 1. Aeneid. 108.
Terra antiqua, potens armis, atq; ubere glebæ.

Fertilis ubere campus. Virg. 2. Georg. 37.
Lætum uber. Virg. 3. Aeneid. 19.

Vbertas] ubertatis, (ὀυθας, ωιότης, ἐυφορία,) Fertilitas, fœcunditas: ut Opum ubertas. Silius li. 15. 18. Vide Hubertas.

Naturalis locorum ubertas. Quint. lib. 4. cap. 1. 42.

Vbertim] Aduerbiũ, (ἀφθόνως,) Abundè. Catull. de coma Berenicis, 61. 4. Claud. de laudibus Serenæ, 22. 43.
Quis tibi tunc per membra tremor? quantéq; cadebant
Vbertim lacrymæ?

Hæc omnia de Vbere cũ cõpositis suis, Vide in dictiõe Huber.

Vbi] Aduerbium loci, (ὀυ, ωῦ, ὅπα, ὅπη, ὅπῃ, ἐνθα,) significat in quo loco. Plin. lib. 12. cap. 14. 7. Alexandriæ ubi thura interpolantur. Horat. 1. Serm. saty. 4. 15. Non ubi uis coramue quibuslibet.

Interrogatiuè aliquando pronuntiatur. Terent. Eunuch. 5. 9. 20. Sed ubi est frater? C. præsto adest.

Vbi ego audiuerim? Plaut. Amph. 8. 115.

Relatiuè nonnunquam. Virg. 1. Aeneid. 21.
- ubi Aeacidæ telo iacet Hector. Plaut. Trucul. 4. 37.

Infinitè aliquãdo. Plau. Trucul. 18. 30. Terent. Eunu. 2. 3. 20.
- fac sis nunc promissa appareant,
Siue adeò digna res est, ubi tu neruos intendas tuos.

Vbi, Postquam. Virg. 2. Aeneid. 159. Hæc ubi dicta dedit. Terent. And. 2. 2. 19. Vbi te non inuenio, ibi ascendo in quendam excelsum locum.

Vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet. Cic. pro Rab. Posth. 22.

Vbi primùm, Statim ut. Terent. Eunuc. 4. 1. 14. Hoc est signi, ubi primùm poterit, se illinc subducet scio.

Vbi quando. Terent. Eunuc. 5. 6. 3. Vbi satias cœpit fieri, commuto locum. Ibidem, 5. 9. 58. Vbi uis, accede.

Est ubi id isto modo ualeat. Cic. 5. Tuscul. 35.

Vbiubi, compositum, pro Vbicunq;. Cic. 2. Tuscul. 110. Nunc ubiubi sit animus, certè quidem in te est. Terent. And. 4. 2. 1. Iam ubiubi erit, inuentum tibi curabo.

Vbiubi gentium. Plaut. Asin. 7. 21.

Vbiubi, Statim ut. Plaut. Merc. 18. 24. Vbiubi erit inuẽta, mater redimet.

Vbi loci, pro In quo statu. Plaut. Cap. 17. 5. Propemodum ubi loci tuæ fortunæ sint, facilè intelligis. Idem Merc. 24. 26. Plinius lib. 7. cap. 24. ad finem, ut inanis mens quærat ubi sit loci.

Vbi terrarum, Idem. Cic. ad Atticum, lib. 5. 97. 4. Etsi mihi nihil erat propositum ad scribendum, quia quid ageres, ubi terrarum esses, ne suspicabar quidem.

Vbi gentium, Idem. Plautus Merc. 7. 91. ubi nam est is homo gentium?

Digitized by Google

Vbicunq;, Id est in quocunq; loco. Cicero ad Atticum libro 3. 67.2. ut te ante Calendas Ianuarias, ubicũq; erimus, sistas.
Vbicunq; sunt. Cicero 7. Verr. 135. Omnes hoc loco ciues Romani, & qui adsunt, & ubicunq; sunt uestram seueritatem desyderant.
Vbicunq; usum. Plinius libro 10. capite 4. 2. Oua hic consectatur aquilæ auiditate malefica: at illa ob hoc rapit ubicunq; uisum.
Vbicunq; opus sit obsequi. Terent. Heaut. 3.3.17.
Vbicunq; factum est, improbè factum est. Cic. 5. Verr. 187.
Vbicunq; gentium. Cic. 1. de Nat. deor. 167.
Vbicunq; terrarum. Cic. 2. Philip. 108. Horat. 1. Epist. 3.7.
-ubicunq; locorum Viuitis.
Vbinam] gentium. Cic. 1. in Catil. 6. O dij immortales, ubinam gentium sumus? Seruius in 1. Aen. de accentu huius dictionis, & alijs sic dicit, Pronuntiationis causa contra usum Latinum, syllabis ultimis, quibus particulæ adiunguntur, accentus attribuitur: ut huiusce, ubinam.
Vbiuis] Cic. ad Att. lib. 14. 320. 4. Qui mihi uidentur ubiuis tutius, quàm in Senatu fore.
Nemo est quin ubiuis, quàm ibi ubi est, esse malit. Cic. Torqua
Vbiuis gentium. Terent. Hecy. 3.1.4. (to lib. 6.1.1.
Vbiq;] pen. pro. In omni loco, ut ubiq; terrarum, locorum, gentium. Virg. 1. Aen. 122.
-grates persoluere dignas
Non opis est nostræ Dido, nec quicquid ubiq; est
Gentis Dardaniæ.
Vbi] (οὔβιοι,) inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenũ, Coloniæ Agrippinensi finitimi ponuntur Plin. lib. 4. cap. 17.

V C

Vcalegon] pe. cor. (ὐκαλέγων,) nobilis Troianus, qui tempore Troiani belli ob senectũ abstinebat armis, ut scribit Homerus lib. 3. Iliad. Inde, ut scribit Seruius, Virg. 2. Aen. 63. rem domus ad personam transtulit, dum ait,
-iam proximus ardet
Vcalegon: Sigæa igni freta lata relucent.
Vcia] (οὐκία,) Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Plin. lib. 3. cap. 1. Vcia, Hispaniæ ciuitas.

V D

Vdo] udonis, m. g. (ὑποδήματος γενος,) Genus uestimenti, de quo tale est epigrãma Mart. lib. 14. 145. Vdones cilicij
Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,
Cinypho poterit planta latere sinu.
Vlpianus in L. Argumento. §. 2. ff. De auro, argento, &c. Alia est causa udonum, quia usum calciamentorum præstant.
Vdus] uda, udum, (ὑγρὸς, ὑδρηλὸς,) quasi sudum, à sudando, dicitur humidum. Virg. 3. Georg. 78. Nigra subest udo tantum cui lingua palato. Plin. lib. 24. ca. 15. 9. Folia epiphoris imponuntur cum polenta supposito udo linteolo.
Vdus aqua. Mart. lib. 11. 22.
Vdus osculis. Mart. lib. 8. 38.
Aleator udus. Mart. lib. 5. 135.
Campi udi. Sil. lib. 8. 101.
Capilli udi. Ouid. 5. Metam. 88.
Genæ udæ. Ouid. 2. Fast. 82.
Humus uda. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Luminibus udis respiciens. Propert. lib. 2. eleg. 7. 2.
Pomaria uda mobilibus riuis. Horat. 1. Carm. ode, 7. 3.
Terra uda uiret gramine. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10.
Ver udum. Virg. 3. Georg. 86.
Via uda. Lucan. lib. 3. 17.

V E

Ve] (ἤ, ἤτοι,) disiunctiua coniunctio est, id significans quod Aut. Cic. Att. lib. 6. Appius enim ad me ex itinere, bis, terue, literas miserat.
Quum eam tempestas uetustásue consumpserit. Cic. 1. de L. 4.
Suaues grauésue sententiæ. Cic. in Orat. 84.
Omnia quæ fiunt futuráue sunt. Cic. 2. de Diuin. 28.
Nequid plus minúsue dicat. Cic. pro Flacco, 9.
Geminata eleganter postponitur negatiuè. Cic. Lent. lib. 1. 9. 71. Peto à te ut id à me, néue in hoc reo, néue in alijs requiras. Idem 3. de Orat. 90. 4.
De hac particula uide Gellium lib. 9. cap. 12.
Vecors] uecordis, o. g. (ἀνόητος, ἀνόητμων, παραφρόνιμος,) quasi sine corde, qui, ut ait Festus, est mali, turbatiq; cordis. Cic. 1. Tusc. 29. Alijs cor ipsum animus uidetur, ex quo ex cordes, uecordes, cõcordesq; dicũtur. Liu. 4. ab Vrbe, 215. Audita uox eius in concione stolida & propè uecors.
O uecors & amens. Cic. in Pisonem, 15.
Audacia uecors. Liu. 8. bell. Pun. 118.
Furor uecors. Catull. ad Aurelium, 15.3.
Iuuenes uecordes. Senec. Thebaid. 1.59.
Libelli uecordes. Tacit. lib. 2.
Libido uecors. Senec. Troade, 4.17.
Mens uecors agitatur furijs. Ouid. in Ibin, 69.
Rixam uecordem excitare. Catull. ad Rauidum, 38.1.
Vecordissimus, Superlatiuum. Cic. pro Domo sua, 109. Itaq; istius uecordissimi mentem cura metuq; terrebant.
Vecordia] uecordiæ, (παραφροσύνη,) Teren. And. 4.1.2.
Tanta uecordia innata cuiquam ut siet,
Vt malis gaudeant, atq;, &c. Sallustius, Igitur color exanguis, fœdi oculi, citus modò, modò tardus incessus, prorsus in facie, uultúq; uecordia.
Pulsat te uecordia. Ouid. 12. Metam. 46.
Vectiarius, Vecticularius] Vide Vectis.
Vectigal] pen. pro. uectigalis, pen. prod. n. g. (τέλος, φέρος, λασμὸς,) Quod ex uectura penditur. Vnde & à uehendo dicitur, quum ex fundis fruges in urbem uehuntur.
Vectigal duplex est, publicum & priuatum, Vectigal publicũ, Ex quibus uectigal accipit fiscus. Cic. pro Lege Manil. 11.
Leuare agrũ uectigali. Cic. de Clar. Ora. 70. Clau. 3. Pane. 20.
Magna uectigalia. Horat. 2. Serm. saty. 2.20.
Abrumpere uectigalia, Vide Abrumpo.
Augere uectigalia, Vide Augeo.
Capere uectigal, Vide Capio.
Conseruare uectigal. Cic. pro L. Manil. 10.
Constituere uectigal, Vide Constituo.
Equidem iam non egeo uectigalibus, & parno contentus esse possum. Cic. Att. lib. 12. 141. 16.
Exercere & Exigere uectigal, Vide paulo pòst, Pendere uectigal. Cic. pro Lege Manil. 2.
Exigere uectigalia. Cic. Q. fratri lib. 1. 1. 50.
Imponere uectigal. Cic. pro Fonteio, 9.
Obsolescere & nitere dicuntur uectigalia, Vide Obsoleo.
Pendere uectigal. Cic. pro Lege Manil. 10.
Porrigere parua uectigalia. Horat. 3. Carm. ode 16.8.
Vectigal, Priuatum esse dicitur, quod quisq; sumit ex reditibus & fructibus. Cic. in Parad. 63. Ex meo tenui uectigali detractis sumptibus cupiditatis. Paulus Iurisc. Cæsæ arũdinis, uel pali compendium, si in eodem fundo uectigal esse consueuit, ad fructuarium pertinet. Cic. in Parad. 62. Non intelligunt homines quàm magnum uectigal sit parsimonia. Cic. 2. Offi. 129. Vt bona ualetudo uoluptati anteponatur, uires celeritati: externorum autem, ut gloria diuitijs, uectigalia urbana rusticis. Id est, prouentus, reditus.
Instituere uectigal. Col. lib. 8. cap. 2.
Vectigaliorum, (φέρων,) pro uectigalium, Genitiuus pluralis. Sueto. in Augusto, cap. ultimo, Quantum pecuniæ in ærario &

Digitized by Google

rio & fiſcis, & uectigaliorum reſiduis.

Vectigalis] & hoc uectigale, pen. pro. (ὑποτελὴς, τελεσφόρος,) Quod tributum pendit. Sic prouinciæ, agri, & ij qui tributa perſoluunt, uectigales dicuntur. Cic. 3. Offic. 117. Quas ciuitates L. Sylla pecunia accepta Senatuſconſulto liberauiſſet, ut eæ rurſus uectigales eſſent.

Vectigalis, & Immunis, contraria, Vide Immunis.

Vectigalis & ſtipendiarius. Liu. Vtrum Annibal hic ſit æmulus itinerum Herculis, ut ipſe fert, an uectigalis ſtipendiarius q;, & ſeruus Populi Romani à patre relictus.

Liberare uectigales & ſtipendiarios. Cic. de Prouin. Conſ. 8.

Vectigales equi. Cic. 2. Philip. 73.

Pecunia uectigalis, Quæ ex uectigalium reditibus prouenit. Cic. 3. Verr. 63.

Prouincia uectigalis. Cic. in Piſonem, 69.

Socij uectigales. Cic. 3. Offic. 65.

Facere uectigales. Cæſar 4. bel. Gal. 474. Hos quum Sueui multis ſæpe bellis experti propter amplitudinem grauitatemq; ciuitatis, finibus expellere non potuiſſent, tamen uectigales ſibi fecerunt, ac multo humiliores, infirmioresq; redegerunt.

Vectis] huius uectis, m. g. (μοχλὸς, ἐπιβλὸς,) Dicitur quòd manibus percutiendo uehatur. Eſt enim palus è ferro ſiue ligno grandior, ruſticis, & fabris cæmentarijs ad multa neceſſarius, Cæſar 2. bel. Ciuil. 43. Saxa quammaximè poſſunt, uectibus promouent, præcipitataq; muro in muſculum deuoluunt. Cic. 1. de Natura deorum 29. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui uectes, quæ machinæ, qui miniſtri tanti muneris fuerunt? Horat. 3. Carm. ode 26. 2.

Demoliri ſignum, ac uectibus labefactare conantur. Cicero 3. Verrin. 84.

Vectes] (inquit Bud.) baculi ſunt ualidi per mediam machinam traiecti, quibus manu ductis machina dum uerſatur, ſinem ductarium aduoluit. Ab his uectibus Vectiarij dicti ſunt homines, qui uectes uerſanda ſucula manu ducunt. Vide Sucula.

Vectiarius] uectiarij, Qui torcularia premit uectibus. Vitruuius lib. 6. cap. 8. Ipſum autem torcular, ſi non cochleis torquetur, ſed uectibus & prelo premitur, ne minus longum pedes quadraginta conſtituatur. Ita enim erit uectiario ſpatium expeditum.

Vecticularius] adiect. (τοιχωρύχος,) Vnde Vecticularia uita ducitur eorũ qui uectibes parietes perfodiũt alienos, furandi gratia. Cato, Vecticulariam uitam uiuere, eſt repentè largiter habere, repentè nihil. Feſtus.

Vectis] (οὐίκτησις,) Inſula Britannici maris, ut ſcribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3. Vuyht incolæ uocant, in qua ſunt oppida Calbork & Neuport.

Vecto] uectas, Vectura, Vide Veho.

Vectones] pen. pro. (οὐέττωνες,) Hiſpaniæ populi, Vacceis & Celtiberis proximi, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3. Horum meminit Lucanus lib. 4. 2.

Vectonesq; leues, profugiq; à gente uetuſta, &c.

Vedra] (οὐέδρα,) fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vuere uulgò.

Vegeo] ueges, uegui, (ζωοποιέω,) uegere. Nonius, Veget pro uegetat, uel erigit, uel uegetum eſt. Pomponius, Animos Venus uget uoluptatibus. Vſitatius eſt nunc uigere.

Vegetus] uegeta, uegetum, pen. cor. (ἀκμαῖος,) Quod ſanum & incolume eſt: & ad corpus propriè pertinet. Gell. lib. 2. Quid igitur, inquit, dicimus, quòd multos uidemus eſſe pecuniæ cupidos, & eoſdem cum corpore eſſe uegeto ac ualenti? Suetonius de Cæſare, cap. 45. Nigris, uegetisq; oculis, ualetudine proſpera. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 6. Tu, quoniã quartana cares, & nouum morbum remoniſti, ſed etiam grauedinem, te uegetum nobis in Græcia ſiſte, & litterarum aliquid interea.

Vegeta mens, Viua, integra: apud Ciceronem, libro 1. Tuſculan. 64.

Vegetum ingenium. Liu. 6. ab Vrbe, 84.

Vegetus pulſus uenarum, pro Vehementi, opponitur Languido. Valerius lib. 5.

Præbere ſe uegetum & acrem ad aliquid faciendum. Cic. 1. de Diuin. 109.

Vegetior & uegetiſſimus. Colu. lib. 6. cap. 20. Neq; enim alio diſtat bonus taurus à caſtrato, niſi quòd huic torua facies eſt, uegetior aſpectus, breuiora cornua. Plin. lib. 18. ca. 26. 7. Hoc interuallum temporis uegetiſſimum agricolis, maximeq; operoſum eſt.

Veges uegetis, Idem quod uegetus. Liu. 1. bell. Pun. 157. A tergo Alpes urgent, uix integris uobis ac uegetibus tranſitæ. Vetus exemplar habet uigentibus.

Vegeto] uegetas, pen. cor. uegetare, Fortificare, recreare, uegetum facere, conſeruare, ſeu longo tempore ſanum tueri. Gellius, Memoriæ uegetandæ gratia. Quod dicimus, bonæ memoriæ faciendæ gratia.

Vegetatio] Verbale. Apul. de Aſino aureo, Vt etiam fatigationem ſedentariam inceſſus uegetatione diſcuterem.

Vegeti] Aſiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armenijs uicini, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 1.

Vegetius] Flauius Renatus, comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianum principem libros quinq;. Epitomem uidelicet inſtitutionum rei militaris, de commentarijs Catonis Auguſti, Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. Ex Raphaelis Volaterrani libro 22.

Vegrandis] & hoc uegrande, (οὐ αὐξητος,) Feſtus, Vegrandi de ſignificari alij aiunt malè grande, ut uecors, ueſanus, malicordis, maleq; ſanus. Alij paruum ſiue minutum: ut quum dicimus uegrande frumentum. Et Plaut. in Ciſtell. Qui niſi iteres, nimium is uegrandi gradu. Hactenus Feſtus. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 2. 11. Quòd quæ poſtea concipiunt, uegrandes fiunt atq; imbecillæ.

Veha] (ὁδὸς,) Via ueteribus dicebatur, quòd per eam omnia uecherentur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 13. A quo ruſticè etiam nunc quoq; uiam uecham appellant, propter uecturas.

Vehemens] pen. cor. uehementis, o. g. (σφοδρὸς, βιαῖος, ἀλκὸς, λάβρος,) Graue, magnum, urgens. Terentius Andria 1. 1. 123.

-ne hæc quidem
Satis uehemens cauſa ad obiurgandum. Idem Heaut. 3. 1. 31. Vehemens in utranq; partem Menedeme es nimis.

Hoc genus & acrimoniam habet in ſe, & uehementiſſimum eſt. Author ad Heren. lib. 4. 194.

Dea uehemens. Catull. ad Licinium, 47. 5.

Coaleſcunt primæ duæ ſyllabæ in uehemens.

Exordium dicendi uehemens & pugnax. Cic. 2. de Orat. 173.

Inflammari acri & uehementi quadam incitatione. Cicero 2. de Orator. 98

Literæ uehementes, Acres, acerbæ. Cic. 6. Verr. 36.

Lupus uehemens. Horat. 2. 6.

Metu uehementi commota mens. Lucret. lib. 3. 31.

Nimium & uehemens feroxq; natura. Cic. in Vatinium, 2.

Opera uehemente miniſter. Horat. 1. epiſt. 13. 1.

Oratio uehemens & atrox, cui oratio lenitatis & manſuetudinis opponitur. Cic. 2. de Orat. 110.

Palus uehemens. Col. lib. 4. cap. 12.

Violentia uehemens. Lucret. lib. 3. 98.

Vitis uehemens. Col. lib. 3. cap. 1.

Digitized by Google

Vſus uehemens. Horat. 2. epiſt. 2. 24.
Contrahuntur duæ primæ ſyllabæ breues in unam longam.
Vehementia] uehementiæ, (δεινότης,) Acritudo. Plin. lib. 13. cap. 8. 1. Flore candido cum uehementia odoris.
Vehementer] Aduerb. (σφοδρῶς, δεινῶς, βιαίως,) Acriter, admodum. Cic. 8. Philip. 245. Vehementer me agere fateor: iracundè, nego. Lucret. lib. 4. 7.
Quæ uehementer, acriter, animosè fiunt. Cic. 4. Tuſc. 78.
Admirari uehementer. Cic. 4. Acad. 113.
Aduerſari uehementer. Cic. 7. Verr. 140.
Diſplicet uehementiſsimè. Cic. 4. Acad. 241.
Dolet uehementer. Terent. Adel. 4. 5. 48.
Excuſare uehementer. Cic. 3. Verr. 72.
Exercere ſe uehementer in aliqua re. Cic. 1. Orat. 73.
Expectare uehemẽter literas alicuius. Cic. ad Bru. lib. 11. 15. 3.
Feſellit uehementer. Lent. ad Senatum, lib. 12. 15. 7.
Inſanire uehementer. Plaut. Merc. 18. 19.
Inuehi uehementer. Cic. 6. Verr. 7.
Minari uehementer. Cic. 4. Verr. 117.
Pertinet uehementer ad rem aliquam. Varro 1. de Re ruſtic. cap. 55. 4.
Repugnare uehementer. Cic. 4. Acad. 83. Idem 5. de Fin. 134.
Vindicatum ſeuerè ac uehementer. Cic. 7. Ver. 104.
Velim uehementer. Terent. Eun. 5. 9. 39.
Veh es, uel Vehis] Vide Veho, uehis.
Veho] μεhis, uexi, uectum, (ἄγω, ὀχέω, ἐποχέω,) uehere, Proprie de naui, equo, cæteriſq; quadrupedib. & plauſtris dicitur. A uehiare Oſco uerbo. Plau. Moſtell. 9. 86. Magni ſunt oneris quicquid imponas, uehunt. Idem Bacch. 1. 73. Nam ut è naui uecta es, credo timida es aliquantum ſoror.
Curru uehere aliquem. Ouid. epiſt. 21. 19.
Curru uehere. Cic. 1. Tuſc. 183. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru uehi ius eſſet.
Curru quagrigarum uehi. Cic. 2. de Diuin. 213.
In curru uehi. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 10.
Dorſo cornipedis uehi. Senec. Hippol. 6. 15.
Equo uehi. Ouid. 3. de Arte, 155. Parua uehatur equo.
Equus in quo uehebar, mecum unà demerſus rurſus apparuit. Cic. 2. de Diuinat. 208.
Naui uehimur. Lucret. lib. 4. 78.
Phaſelis pictis uehitur circum ſua rura. Virg. 4. Georg. 58.
Amne uehere. Ouid. 2. Metam. 50.
Vexerat Europen fraterna per æquora taurus. Martial. lib. 1. 61. Cic. 1. de Nat. deor. 105.
Vehunt per maria uaſta ratibus. Plin. lib. 12. cap. 19. 2.
Vehere fructus ex agris. Liu. 1. bel. Pun. 250.
Cibum ore uehit formica. Ouid. 1. de Arte, 19.
Carpenta uehebant matres Auſonias. Ouid. 1. Faſt. 24.
Ventrem grauem uehere. Ouid. 9. Metam. 138.
Sex motibus uehi. Cic. de Vniuerſ. 55.
Aetas uehit fortunam. Lucret. lib. 3. 220.
Bella uehere trans pontum. Senec. Thyeſte, 1. 9.
Vehitur oratio tanquam in mari, per translationem. Cic. 1. Tuſc. 116. Itaq; dubitans, circunſpectans, hæſitans, multa aduerſa reuertens, tanquam ratis in mari immenſo noſtra uehitur oratio.
Pretium uehendi. Ouid. 2. Faſt. 23.
Vehens] uehentis, Participiũ, (ἐποχῶν,) Cic. de Claris Oratorib. 185. Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adoleſcentiam, per medias laudes quaſi quadrigis uehentẽ, tranſuerſa incurrit miſera fortuna Reipub.
Vectus] (ὠχημένος,) Aliud partic. ut
Multa per æquora uectus. Catul. ad fratis tumulum, 96. 1.
Diuerſa per æquora uecti. Virg. 1. Aen. 76.
Apes uectæ liquidum trans æthera. Virg. 7. Aen. 13.
Vecto] uectas, (ἐποχέω,) uectare, frequentatiuum. Gell. lib. 16. cap. 19. Dorſo ſuper fluctus edicto uectaſſe. Propert. 3. eleg. 3. 10.
Corpora uectare carina. Virg. 6. Aen. 79.
Humeris uectari. Horat. Epod. ad finem.
Vectabulum] uectabuli, pen. cor. (ὄχημα,) Idem quod uehiculum. Gell. lib. 20. cap. 1. Iumentum quoq; non id ſolum ſignificat quod nunc dicitur, ſed uectabulum etiam, quod adiunctis pecoribus trahebatur.
Vectio] Verbale, (ὄχησις, ἀγωγὴ,) Cic. 2. de Nat. deor. 226. Efficimus etiam domitu noſtro quadrupedum uectiones.
Vector] uectoris, pen. pro. m. g. (ἐποχος, ἐποχόμενος, ἐπιβάτης,) Qui in aliena naui uel equo uel plauſtro uehitur pretio. Quintilianus in corpore proiecto, In nauim filij mei malè permutatus uector imponor. Cic. 2. Philip. 234. Et ſummi gubernatores in magnis tempeſtatibus à uectoribus admoneri ſolent.
Timidi & perterriti uectores. Cic. 3. de Nat. deor. 129.
Vector, qui uehit. Ouid. 1. Faſt. 87.
Ecce rudens rauco Sileni uector aſellus
Intempeſtiuos edidit ore ſonos.
Fulminis uector Aquila. Stat. 9. Thebaid. 162.
Vectores, metaphoricõs pro Ciuibus. Cic. ad Att. lib. 2. 24. 6. Malè uehi malo alio gubernante, quàm tam ingratis uectoribus bene gubernare.
Vectoria nauigia, pro Maioribus. Cæſar 5. bell. Gall. Qua in re admodum fuit militũ uirtus laudanda, qui uectorijs quibuſq; nauigijs, non intermiſſo remigandi labore, longarum nauium curſum adæquauerunt.
Vectarius] Adiect. (ὀχητικὸς,) ut uectarius equus, Qui uehit, aptuſq; eſt ad uehendum. Varro libro 2. de Re ruſt. capite 7. 12.
Vectibilis] & hoc uectibile, pe. cor. Verbale. Senect. 3. Nat. queſt. Aquæ medicatæ, & ob hoc ponderoſæ: & ipſius in ſulæ materia uectibilis.
Vectura] uecturæ, pen. pro. (ἀγώγιμον,) Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 7. Equi quod alij ſunt idonei ad rem militarem, alij ad uecturam, alij ad admiſſuram, &c. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 13. Miſimus qui pro uectura ſolueret. Et 3. Verr. 105. Longa difficiliq; uectura.
Licere aut exercere uecturas nauiũ. Papin. in L. Si urbana. ff. De condict. indeb.
Facere uecturam, Vehendo parare ſibi lucrum. Quint. in Paſtu cadauerum.
Vehiculum] uehiculi, pe. cor. ὄχημα, ἁπλοῦν, ὄχος,) In quo aliquid uehitur, quod cum quatuor rotis Phryges traduntur inueniſſe, teſte Plinio lib. 7. cap. 56. Cic. 7. Verr. 146. Omneſq; dij, qui uehiculis thenſarũ ſolennes cœtus ludoriũ initis, etc. Idẽ in Piſonẽ, 48. Nummus interea mihi Cæſar, neglectis uehiculis triũphalibus domi manet & manebit.
Camerata uehicula, Vide Camera.
Meritoria uehicula, Vide Mereo.
Anteire uehiculo, Vide Anteeo.
Comparare ſurtorum uehiculum. Cic. 7. Verr. 48.
Veh es] uehis, uel Vehis, huius uehis fœm. ge. (ἑλκυθρον,) à uehendo, dicitur quantum fœni uel ſtercoris una uectura in plauſtris uel alijs inſtrumentis ferre poſſumus. Plin. lib. 36. cap. 15. 9. Amplitudinem cauis eam feciſſe proditur, ut uehem fœni largè cnuſtam tranſmitteret. Columella libro 11. cap. 2. Satis erit in ſingula iugera uehes ſtercoris comportare numero decem & octo. Veh es autem ſtercoris habet modios octoginta. Sic libro 11. cap. 2. 10. Materies ſi roborea eſt, ab uno fabro dolari ad unguẽ per quadrata

debet

Digitized by Google

debet pedũ XX. hæc erit uehis una. Pinus aũt V. & XX. pedum æquè ab uno expeditur, quæ & ipsa uehis dicitur.

Veia] (ὐεΐα,) Venefica quædam mulier cuius meminit Hora. Epod. 5. 6.

Veios] (οὐηΐους,) dicimus urbem in Hetruria, quam Camillus cepit. Hæc insignis fuit bellorum frequentia cum Romanis. Vnde quum Nero domum ædificaret amplißimam, ædiri fuerunt illi uersus,

Roma domus fiet, Veios migrate Quirites,
Si non & Veios occupat ista domus.

Veteres Veij, Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.

Veiens] Veientis, (οὐηέντις,) Populus Veiorum. Cic. 1. de Diuin. 161. Quum lacus Albanus præter modum creuisset, Veientem quendam ad nos hominem nobilem perfugisse, cumq; dixisse, ex fatis quæ Veientes scripta haberent, &c. Et paulo pòst, 162. Quum autem Veientes bello fessi legatos ad Senatum misissent, &c.

Populi Veientum. Silius lib. 7. 8.

Veiens, Adiect. (οὐιέντανὸς,) Cic. 1. de Diuinat. 161. Quid, quod in annalibus habemus. Veienti bello, &c.

Ager Veiens. Cic. pro Rosc. Amer. 27.

Arui Veientis emptor. Horat. 2. epist. 2. 34.

Solum Veiens. Stat. 4. Sylu. 5. 11.

Veientanus] pen. pro. Aliud adiect. (οὐιέντανὸς,) ut Vinũ Veientanum. Horat. 2. Serm. saty. 3. 29.

Gemma Veientana. Plin. lib. 37. ca. 10. 42. Veientana Italica gemma est Veijs reperta, nigrã materiã distinguente limite albo. De Veientana gemma scribit & Solinus ca. 8. sub finẽ.

Veiouis] pen. cor. (μιλιὸς ζεὺς,) ueteribus dicebatur deus, cui dempta atq; detracta esset iuuandi facultas. Nam quosdam deos ut prodessent, celebrabant: quosdam ne nocerent, placabant. De quib. abundè Gell. lib. 5. ca. 12. Vbi corrigendus est locus in fine capitis. Sic enim legitur in omnib. quos uidimus codicibus. Arungus quoq; habetur & Rubigus. Vbi Auctruncus legendum est. Cic. 3. de Nat. deor. 85. Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Veiouem, interpretatur Ouidius paruum Iouem, 3. Fast. 89.

Vel] (ἤ, εἴτε, ἤτοι,) coniunctio plerunq; disiunctiua, ut, Vel scribam, uel ad te ueniam. Plaut. Mil. 14. 28. Vel adest, uel non. Virg. 1. Aen. 150.

Quid tantum Oceano properent se tingere soles
Hyberni, uel quæ tardis mora noctibus obstet.

Vel, copulatiua. ut, Maximè me tibi amicum facit uel uirtus uel doctrina tua. Terent. Eunu. 2. 3. 27.

—hanc tu mihi uel ui, uel clàm, uel precario Fac tradas.

Multorũ uel honori uel periculo seruire. Cic. de Clar. Ora. 131.

Sunt ista quidem uel magna, uel potius maxima. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 1.

Vel, pro Veluti, inquit Donatus. Terent. Hecyr. 1. 1. 3.

Per pol quàm paucos reperias meretricibus
Fideles euenire amatores, Syra:
Vel hic Pamphilus iurabat quoties Bacchidi, &c. Idem Eunuch. 3. 1. 7.

Vel, Etiã, interprete Donato. Terent. And. 3. 2. 9. Vel hoc quis non credat, qui norit te, abs te esse ortum? Hìc ironia est, teste Donato. Virg. 11. Aen. 52. Vel Priamo miseranda manus. In his duobus exemplis Budæus Vel pro Nam positum dicit. Idem 8. eclog. 14.

Carmina uel cœlo possunt deducere lunã. Teren. Heau. 4. 6. 2.

Nulla est tam facilis res, quin difficilis fiet,
Quam inuitus facias, uel me hæc deambulatio
Quam non laboriosa, ad languorem dedit. Cic. Att. Vt uel perire maluerit, quàm perdere omnia.

Vel, pro Saltem. Terent. Phorm. 2. 1. 71.

Postremò si nullo alio pacto, uel fœnore.

Vel etiam. Plaut. Menæh. 15. 17. —utere
Vel tu, uel tua uxor, uel ètiam in oculos compingite.
—uel hercle enica,
Nunquam hinc feres à me. Plaut. Aul. 31. 22.

Vel maximè. Cic. 4. Acad. 17. Statuere enim qui sit sapiens, uel maximè uidetur esse sapientis.

Vel minimum. Cic. in Orat. 49. Hoc in genere neruorum uel minimum, suauitatis autem est uel plurimum.

Vel mediocris. Cic. 2. de Ora. 65. Hæc sunt omnia ingenij uel mediocris, exercitationis autem maximæ.

Vel plurimum. Cic. 4. Ver. 131. Nam quod in publicanorum causis uel plurimum ætatis meæ uersor, &c.

Vel quod multo etiam minus est ferendum. Cic. 4. Verr. 131.

Vel, in principio sententiæ positum, pro Nam, indignationi interdum seruiens, à Græcis tractum uidetur, qui ἤ eodem fermè modo utuntur. Quare miror quid Quintilianus his uerbis lib. 9. intelligi uoluerit, cap. de figuris, Alia, inquit, commendatio uetustatis, cuius amator unicè Virgilius fuit,

Vel quum se pauidum contra mea iurgia fingit
Artificis scelus, & reliqua: quæ scripta sunt. 1. Aen. 5. quasi scilicet simile sit illi, Progeniem sed enim Troiano, &c. quũ tamen Cicero non semel usus sit in eo sensu: à quo, ut opinor, Virgilius sumpsit potius quàm ab antiquitate obsoleta retulit. Cicero pro Flacco, 35. Vel quod est in eodem decreto scriptum, homines clarißimos ciuitatis amplißimis usos honoribus hoc Prætore circumuentos: cur bi neq; in iudicio adsunt, neq; in decreto nominãtur? Ac si diceret, Quid impudentius quàm hoc dicere? Terentius Andria 3. 2. 9. Vel hoc quis non credat, qui te norit abs te esse ortum? Budæus.

Velabrum, Velamen, Velamentum, Velarium] Vide Velum.

Velatus] Vide uelo, uelas, in Velum.

Veles] uelitis, penul. corr. masc. generis, (γυμνὸς, γυμνῆτης, ἀκροβολιστὴς,) Miles leuißimè omnium armatus, qui & uelatus & ferentarius dicitur. Refert Aelianus ordinem pedestrem in militia diuidi solitum tripartiam: in armatos, quæ grauis armatura dicitur: & uelites, qui leuißimè omnium armantur, unde & expediti nuncupantur: non enim ocreas aut loricam induunt, sed tantum iaculis & fundis utuntur. In tertio ordine sunt peltati, à pelta paruo & leui scuto: hi medij erant inter grauem armaturam & leuem. Liu. 6. bell. Pun. 19. Et ubi ad coniectum teli uentum est, signo dato uelites desiliunt. Cicero de Claris Oratoribus, 147.

Hastæ uelitibus amentatæ. Ouid. in Ibin, 10.

Vtq; petit primo plenum flauentis arenæ,
Nondum calfacti uelitis hasta solum.

Velites, quasi uolites dicuntur. Cic. de Repub. Militari more uterum uelocißimi, cum scutis leuibus, pedites ad hoc ipsum exercitati, ijsdem miscendi, quos expeditos quasi uolitãtes, uolites appellabant. Inde uersa litera o in e, uelites. Vel ἀπὸ τοῦ βάλλειν, Id est à iaculatione, eo quòd tela tantum mißilia secum gerant.

Veles scurra, Cicero appellatus est, id est leuis, & qui nimium leuiter iocis uteretur. Cicero ad Pætum, libro 90. 2. 1. Me autem à te, ut scurram uelitem, malis oneratum esse, non modestè tuli.

Velitor] pen. cor. uelitaris, (γυμνητεύω, ἀκροβολίζω,) uelitari, Digladiari, pugnare.

Velitari, ad uerba interdum transfertur, pro Iurgari. Plautus Menæh. 17. 20. Nescio quid uelitati estis inter uos duos. Gell. lib. 6. cap. 11. Cũ inquinatißimis hominib. nõ est cõuicio decer-

Digitized by Google

cio decertandum, neq; in maledictis aduersum impudentes & improbos uelitandum: quia tantisper similis & compar eorum fias, dum paria & consimilia dicas, atq; audias.

Velitatio] uelitationis, Verbale, (γυμνητεία, ἀκροβολισμὸς, λογομαχία,) Pugna, digladiatio. Plaut. Rud. 13. 41.
Equidem meam uelitationem exerceo,
Nam omnia coruſca præ tremore fabulor.

Velitatio, inquit Feſtus, Eſt ultro citroq; uerborum obiectatio, ab exemplo uelitaris pugnæ. Plaut. Aſin. 7. 41.
Verbis uelitationem fieri compendio uolo.

Velitaris] & hoc uelitare, pen. pro. (γυμνητικὸς, ἀκροβολιστικὸς,) Quod ad uelites pertinet. Vnde uelitaris pugna. Saluſt. in Iugurtha, Præterea iêre ſagittarij & cohors peligna cũ uelitaribus armis itineris properandi cauſa. Liu. 6. bell. Pu. 19. Et ſeptena iacula quaternos longa pedes data, præfixa ferro quale haſtis uelitaribus ineſt.

Velitatim] pen. pro. Aduerb. (κατὰ διαλειμμάτων,) ſignificat per ſaltus & interualla: quòd uelites pugnando, ſaltibus utantur. Siſenna lib. 1. Hiſtor. Nos una æſtate in Aſia & Græcia geſta idcirco continentia literis mandauimus, ne uelitatim aut ſaltuatim ſcribendo, lectorum animos impediremus. Quidam legunt uelicatim.

Velia] (ἑλία,) Lucaniæ oppidum in Italia ad mare ſitum. Inde Velinus, pen. pro. Adiect. Virg. 6. Aen. 74.
Inijce (nanq; potes) portuſq; require Velinos.

Velificum] Vide Velum.

Velina] (οὐελῖνα,) regio in Vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorumq; penatium ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi paſtores Palatini uellere lanam ſint ſoliti. unde Velinus lacus Plinio lib. 33. cap. 2. & Col. lib. 8. cap. 16. 2.

Velitaris, uelitatim, Velitor] Vide Veles.

Velitræ] pen. pro. Velitrarum, (οὐελίτραι,) ciuitas Volſcorum inſignis fuit. Inde Veliternus ager dictus, quem Volſcis uictis Romani ademerunt, ut ſcribit Liu. lib. 7. Inde etiam Veliterni, populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 5. Ex ea urbe gentem Octauiam fuiſſe teſtatur Suetonius in Auguſto. Refert Dionyſius lib. 7. peſtilentiam adeo Velitras eſſe depopulatam, ut ex decem partibus Veliternorum uix una ſuperfuerit.

Veliuolus] Adiect. Vide Velum.

Vella] uellæ, (κώμη,) ab antiquis dicebatur pro Villa. unde Vellaturam facere, quod Varro declarat his uerbis, lib. 1. de Re ruſt. cap. 2. 13. A quo ruſtici etiã nunc quoq; uiam uectam appellant, propter uecturas: & uellam non uillam, quò uehunt, & unde uehunt. Item dicuntur qui uecturis uiuunt, uellaturam facere.

Vello] uellis, uelli & vulſi, vulſum, (τίλλω, μαδίζω, ἀποδύω, ἐκτίλλω, ἐκκόπτω,) uellere, extirpare: ut Vellere herbas.
Radicitus uellere, uel cum radice. Col. lib. 11. cap. 3. 36. Plin. lib. 12. cap. 12. 4.
Ex patellis uellere emblemata. Cic. 6. Verr. 48.
Tondere, radere, & uellere. Sueton. de Cæſare, cap. 45. Circa corporis curam moroſior, ut non ſolùm tonderetur diligenter, ac raderetur, ſed uelleretur etiam. Hoc eſt pilum ſibi ad radicem uelli iuberet: quod nonnullæ mulierculæ facere ſolent ne amplius renaſcatur.
Arbos ſolo uellitur ruptis radicibus. Virg. 3. Aen. 6.
Barbam uellere, Prouerbium eſt, ait Eraſmus, quo ſummũ contemptũ, ac ludibriũ ſignificamus. Horat. 1. Ser. ſaty. 3. 27.
-barbam tibi uellunt
Laſciui pueri.
Capillos albos à ſtirpe uellere. Propert. lib. 3. eleg. 24. 7.
Comam uellere. Martial. lib. 2. 11.
Herbas uellens dentibus. Ouid. 8. Metam. 162.
Munimenta uellere, ſepulchra, uallum, Eruere, proijcere in terram. Liu. 2. ab Vrbe, 106. Idem 6. bell. Pun. 68. Aræ, foci, deûm delubra, ſepulchra maiorum uulſa, temerata ac uiolata. Idem 10. ab Vrbe, 119.
Pectora uelluntur ſecreto morſu. Stat. 5. Syl. 2. 1.
Piſces uellere ex æquore. Ouid. 2. Serm. ſaty. 3. 47.
Poma uellere manu. Tibull. lib. 3. eleg. 5. 4.
Pontem uellere. Virg. 8. Aen. 130.
Poſtes uellere à cardine. Virg. 2. Aeneid. 97.
Signa uellere caſtris. Virg. 4. Georg. 22.
Spicula uellere. Virg. 10. Aen. 178.
Spinas uellere. Cic. 4. de Fin. 9.

Vulſus] Participium, (τετιλμένος,) Vulſa corpora à Quintiliano in Proœmio lib. 8. dicuntur Corpora ſiquis uulſa, inquit, atq; fucata muliebriter comat, fœdiſſima ſunt ipſo formæ labore.
Tela uulſa pectore. Lucan. lib. 5. 46.

Vulſura] uulſuræ, pen. pro. (τίλσις,) Ipſa uulſio. Varro 2. de Reruſt. cap. 11. 7. Quam demptam & conglobatam, alij uellera, alij uellumina appellant: ex quorum uocabulo animaduerti licet, prius lanæ uulſuram, quàm tonſuram inuentam.

Vellico] uellicas, pe. cor. (νύσσω,) uellicare, Frequenter uellere: quod propriè fit quum extremas corporis partes uellimus, & preſſando inſiſtamus. Propert. libro 2. eleg. 5. 2. Plaut. Moſtell. 10. 62.
Vidén' pictum ubi ludificatur cornix uolturios duos?
Cornix aſtat: eas uolturios duo uicißim uellicat? Quintilianus lib. 6. cap. 1. 31. Ex pædagogo ſe uellicari reſpondit. De puero flente.
Vellicare, per translationẽ ponitur pro Criminari, mordere, lacerare. Plaut. Merc. 7. 65.
Contemplent, conſpiciant, nutent, nictent, ſibilent, uellicent, Vocent, moleſti ſint. Gell. lib. 4. ca. 15. In quibus plura inſcitè aut malignè uellicãt. De Salluſtij ſcriptis. Cic. pro Cornelio Balbo, 47. More hominum inuidem, in conuiuijs rodunt, in circulis uellicant.
Abſentem uellicare. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 16.
Beneficium uellicare. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 28.
Vellicare opus alicuius. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 16. 5.

Vellicatus] huius uellicatus, pen. prod. (νύσσω,) Plin. lib. 28. cap. 6. 4. Extremitates corporis uel aurium uellicatibus perſtringi. Vetuſtum exemplar omittit hanc dictionem uellicatibus.

Vellicatio] Verbale. Senec. de Vita beata, quum non tantũ lacerationes, ſed etiã uellicationes effugerit. Item 3. de Ira: metaphoricè accipit pro moleſtijs, Detrimenta, iniurias, conuitia, uellicationes contemnamus.

Vellicatim] pen. pro. Vide uelitatim in Veles.

Vellus] uelleris, pen. cor. n. g. (κώδιον,) Lana ex ouibus detonſa. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 11. 7. Diligentiores tegeticulis ſubiectis oues tondere ſolent, ne flocci intereãt. Dies ad eam rem ſumuntur ſereni, & ijs id faciunt ferè à quarta ad decimam horam: quoniam ſole calidiore tonſa ex ſudore eius lana fit mollior & ponderoſior, & colore meliore. Quam ademptam & conglobatam, alij uellera, alij uellumina appellant: ex quorum uocabulo animaduerti licet, prius lanæ uulſuram, quàm tonſuram inuentam.
Ouis auratæ uellus. Ouid. 6. epiſt. 1.
Atrum uellus. Ouid. 7. Metam. 49.
Ferina uellera. Ouid. 11. Metam. 1.
Fulua uellera. Ouid. epiſt. 6. 5.
Intelligit uellus aureum.

Mileſia

Milesia uellera, Vide Miletus.
Stamina facta de nigro uellere. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 13.
Niuea uellera. Virg. 4. Aen. 92.
Peresa uellera illuuie. Virg. 3. Georg. 113.
Pullum uellus. Ouid. 4. Fast. 124.
Splendentia uellera lanæ niueæ. Sil. lib. 15. 140.
Tenuia uellera silijs depectant Seres. Virg. 2. Georg. 25.
Infuscare uellera, Vide Infusco.
Inquinare uellus murice, Vide Inquino.
Mollire uellera. Ouid. 6. Metam. 5.
Mutare uellera luthο, Vide Muto.
Stratis uelleribus iacebat. Virg. 7. Aen. 19.
Vellera, pro frondibus. Ouid. de nuce, 27.
At simul induimus nostris sua uellera ramis, &c.
Velo] uelas, Vide Velum.
Velox] uelocis, pen. prod. Adiect. (ὠκὺς, ταχὺς, θοὸς, ποδῶκυς, πτερόεις, ποδήνεμος, λαιψάλιμος,) Celer: à uolando, quasi uolox. Plin. lib. 8. cap. 34. 1. Velox saltatu, uenatu uiuens.
Ferro uelox. Stat. 3. Thebaid. 80.
Iaculo uelox. Virg. 11. Aeneid. 152.
Ad facinus uelox. Claud. 1. in Ruff. 49.
Ad præmia uelox. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 11.
Achilles uelox, Vide Achilles.
Aeui uelocis memor. Senec. Herc. fur. 3. 3.
Alæ ueloces. Claud. 1. in Ruffin. 25.
Animus uelox. Horat. 1. epist. 2. 3.
Annus uelox. Stat. 5. Thebaid. 92.
Cerui ueloces. Virg. 5. Aen. 51.
Crura uelocia. Ouid. 1. Metam. 62.
Equi ueloces. Ouid. 8. Metam. 112.
Horæ ueloces. Ouid. 2. Metam. 24.
Iaculum uelox. Virg. 3. Georg. 106.
Ingenium uelox. Ouid. 8. Metam. 51.
Ingenium uelox ac mobile. Quintil. lib. 6. cap. 4. 6.
Membra uelocia. Sil. lib. 17. 109.
Oculo ueloci percurrere aliquid. Horat. 2. Serm. saty. 5. 12.
Pila uelox. Horat. 2. Serm. saty. 2. 3.
Procella uelox. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.
Victoria uelox. Horat. 1. epist. 19. 13.
Nihil est annis uelocius. Ouid. 10. Metam. 103.
Velox] pro Velociter. Virg. 5. Aen. 90.
-ille ictum uenientem è uertice uelox
Præuidit, celeriq; elapsus corpore cessit.
Velocitas] pen. cor. uelocitatis, (τάχος, ταχύτης, ὠκύτης,) Celeritas. Cic. 2. de Fin. 180. Quid si in ipso corpore multa uoluptati præponenda sunt, ut uires, ualetudo, uelocitas, pulchritudo?
Pernicitas & uelocitas. Cic. 5. Tusc. 64.
Pernix uelocitas, Vide Pernix.
Velocitas corporis, celeritas appellatur. Cic. 4. Tusc. 48.
Videmus alios uelocitate ad cursum, alios uiribus ad luctandum ualere. Cic. 1. Offic. 150.
Concertare uelocitate nandi, Vide Concerto.
Exercitata studio uelocitas. Quint. lib. 5. cap. 10. 86.
Cogitationum uelocitas. Plin. lib. 7. cap. 12. 2. Quoniam uelocitas cogitationũ, animiq; celeritas, & ingenij uarietas multiformes notas imprimit.
Velociter] pen. cor. Aduerb. (ταχὺ, ταχέως, ὠκέως, λαιψαλίμως,) Celeriter. Cic. de Vniuers. 39. Quæ uelocissimè mouebantur, ea celeritate uincì à tardioribus: & quum superabat, superari uidebantur.
Auferre aliquid uelociter. Ouid. 4. Fast. 89.
Currere uelocius. Ouid. 10. Metam. 116.
Peruolare in aliquem locum uelocius. Cic. in Somnio Scip. 32.
Velum] ueli, (ἱστίον, ὀθόνη, ἄρμενον, λαῖφος, πανταπίτασμα, παραπίτασμα,) Tegmen, à uolo uolas, nonnulli deriuant, quòd uela uentis aptata, uolitare uideantur. Varro à uelleribus, quòd ex ouium uelleribus fierent. Plin. lib. 12. cap. 19. 2. Vehunt per maria uasta ratibus, quas neq; gubernacula regant, neq; remi trahant uel impellant, non uela, non ratio ulla adiuuet.
Tenor ueli. Lucan. lib. 5. 142.
Carbasina uela, Vide Carbasus.
Ferruginea. Lucret. lib. 4. 15.
Fugacia. Ouid. epist. 13. 5.
Lutea. Lucret. lib. 4. 15.
Nautica. Horat. 2. Serm. saty. 3. 22.
Niueis tentoria uelis. Virg. 1. Aen. 95.
Nutantia. Lucan. lib. 8. 10.
Parua. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.
Passa, Vide Passus in Pando.
Rufa. Lucret. lib. 4. 15.
Tumida. Horat. 2. epist. 2. 41.
Abeuntia uela prosequi oculis. Ouid. epist. 5. 11.
Aequare uela, Vide Aequò.
Aptare classem uelis. Virg. 3. Aen. 95.
Arripere tellurem uelis. Virg. 3. Aen. 96.
Cadunt uela. Virg. 3. Aen. 42.
Leuibus uelis cadentia castra. Valer. 2. Argon. 90.
Contrahere uela, Vide Contraho.
Turgida uela contrahere. Horat. 2. Carm. ode 10. 5.
Deducunt uela nautæ. Ouid. 3. Metam. 133.
Deserta uento uela. Senec. Agamemn. 6. 15.
Dirigere uela in medio freto. Ouid. 1. Fast. 93.
Dare uela, Ventis se committere & nauigare. Quintiliamus libro 10. cap. 3.
Dare uela retrorsum, pro in diuersum mutare sententiam, uitaq; institutum. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.
A nauigantibus, qui cursus errorem uersis uelis corrigunt.
Dabant uela in altum. Virg. 1. Aen. 8.
Dare uela uentis. Virg. 4. Aen. 109.
Læta uela pelago dare. Senec. Troad. 4. 1.
Vela dare suæ famæ, per translationem, pro Celebrem facere famam suam. Martial. lib. 8. 70.
Ingenio uela dare. Ouid. 3. Fast. 158. ad Bacchum.
Nauigia uelis euntia. Plin. 9. cap. 15. 7.
Facere uela, Idem quod Vela dare. Cic. 7. Verr. 70.
Nauis fertur uelis uentoq; Lucret. lib. 4. 182.
Flectere uiam uelis. Virg. 5. Aen. 6.
Implere uela uentis. Virg. 7. Aen. 5.
Inflata uela secundis Notis. Senec. Agamemn. 2. 7.
Intendere uela uentis secundis. Virg. 3. Aen. 137.
Intendunt uela Zephyri secundi. Virg. 5. Aen. 7.
Intenta uela theatris. Lucret. lib. 4. 15.
Humida uela legit nauita. Virg. 1. Georg. 75.
Ministrare uelis. Virg. 6. Aen. 61.
Obducere uelum, Vide Obduco.
Obtendere uelis rem aliquam. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 22.
Pandere tota uela. Quint. lib. 6. cap. 1. 39.
Quærebam igitur utrum panderem uela orationis statim. Cic. 4. Tusc. 15.
Alas uelorum pandere. Virg. 3. Aen. 104.
Permittere uela uentis. Quint. Triphoni, in præfatione, 3. Permittamus uela uentis, & oram soluentibus bene precemur. Hoc est, Editionis ancipitem euentum, utcunq; tadet, experiamur. Erasmus.
Aequatis uelis procedit classis. Virg. 4. Aen. 118.

Soluere

Soluere uela. Virg. 4. Aeneid. 115.
Subducta uela. Silius lib. 6. 65.
Pleno ſubit oſtia uelo. Virg. 1. Aeneid. 81.
Subnectere totum uelum antennis. Ouid. 11. Metam. 97.
Tendunt uela Noti. Virg. 3. Aeneid. 54.
Concaua uela tenet uentus. Ouid. epiſt. 6. 14.
Trahere uela. Virg. 4. Georg. 24.
Aurea uocant uela. Virg. 3. Aeneid. 72.
Velis equiſq; id eſt omnibus neruis, omni conatu. Cice. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 3. Sic ego quoniam in iſto homine colendo tã indormiui diu, te me hercule ſæpe excitante, curſu corrigã tarditatem tum equis tum uelis. Vetus exemplar legit tum uerò quadrigis. Idem lib. 3. Off. 159. Cum his, uelis equiſq; (ut dicitur) ſi honeſtum tui ac retinere ſententia eſt, decertãdum eſt. In his exemplis reſpexit Cicero ad utriuſq; pugnæ genus equeſtre, ac nauale. Ex Eraſmo.
Remis, uelisq;. Idem cum priore ſignificat. Inde translatũ quòd quum nauis ſimul & remigio, & uelo impellitur, ſummus eſt nautarum conatus. Cic. lib. 3. Tuſcul. 43. Tetra enim res eſt, miſera, deteſtabilis, omni cõtentione, uelis (ut ita dicam) remiſq; fugienda. Plaut. Aſin. 5. 5. Remigio, ueloq;, quantumq; poteris, feſtina & fuge. Eraſmus.
Velifico] uelificas, pen. corr. (ἱστίον πετασσύω,) uelificare: uel Velificor, uelificaris, uelificari, deponens, Vela facere, ſiue dare uela, & nauigare. Plin. lib. 9. ca. 33. 2. Nauigant ex his ueneriæ: præbentesq; concauam ſibi partem, & alterã auræ opponentes, per ſummæ æquorum uelificãt. Propert. lib. 4. eleg. 10. 2. Nauta per urbanas uelificabat aquas.
Velificari honori ſuo per translationem. Cic. 1. de Leg. Agrar. 17. Quod ſiquis ueſtrum ſpe ducitur, ſe poſſe turbulẽta ratione honori uelificari ſuo: primum me Conſule id ſperare deſiſtat. Hoc eſt euadere ad ſummos honores non uirtute, et maiorum gloria ſed uiolenta quadam ratione, ut ſolet fieri ab ijs qui quaſcunq; fortunas experiuntur uelis in altum elatis.
Velificari, Vela in altum extendere, quod fugientes & ſimulantes facere ſolent: unde pro ſimulare & fugere ponitur, niſi quis malit accipere, pro fortunã temere experiri, & nullo cõſilio aliquid facere, quod ſolent qui uela uẽtis expandũt. Calius ad Ciceronẽ, lib. 8. 10. 8. Quare tibi ſuadeo, quicũq; eſt iſtic ſtatus rerũ, diligẽter & cautè perſcribas, ne aut uelificatus alicui dicaris: aut aliquid, quod referret ſcire, reticuiſſe
Velificatus] pen. prod. Particip. Propert. lib. 2. eleg. 29. 8.
Vna ratis fati noſtros portabit amores
Cærula ad infernas uelificata rates.
Velificatio] Verbale. Cic. ad Lentulum lib. 19. 86. Quum uerò id poſſis mutata uelificatione aſſequi, ſtultum eſt eum tenere cum periculo curſum, quem cœperis.
Velificus] pen. cor. Adiectiuum, ut Velificus curſus, qui uelis fit. Plin. lib. 13. cap. 11. 4.
Velifer] pen. cor. Adiectiuum, ut Carina uelifera. Ouid. 15. Metam. 144. Propert. lib. 3. eleg. 9. 7.
Malus uelifer. Valer. 1. Argon. 26.
Veliuolus] pen. cor. Adiectiuum, Mare dicitur ueliuolum, quòd uelis uolatur. Virg. 1. Aeneid. 46.
Rates ueliuolæ. Ouid. 4. de Ponto eleg. 5. 9.
Veliuolæ naues, Quæ uelis uolant, apud Ennium teſte Seruio.
Veliuolantes naues. Cic. 1. de Diuin. 118.
Velo] uelas, (καλύπτω, σκεπάζω,) uelare, Tegere, operire. Plin. in Paneg. 93. Quare non alia maior imperator Auguſte gloria tua, quàm quòd agentibus tibi gratias, nihil uelandum eſt, nihil omittendum.
Amictu croceo uelari. Ouid. 3. de Arte, 36.
Caput uelare. Cic. pro Domo ſua 95.
Carpora uelantur lino. Silius lib. 3. 5.
Corpus uelat maculoſo uellere. Ouid. 3. Metam. 40.
Corpora pecudum uelantur ſuluis ſetis. Virg. 3. Georg. 77.
Fronde uelamus delubra deũm. Virg. 2. Aeneid. 50.
Humeros uelare oſtro. Virg. 7. Aeneid. 163.
Penna latus uelat. Ouid. 2. Metam. 76.
Tempora uelat myrto. Virg. 5. Aeneid. 15.
Adiumentis extrinſecus aliquid uelare. Tacit. lib. 12.
Scelus ſcelere uelandum eſt. Senec. Hippol. 527.
Velare, Ligare. Pomponius, Reſte uelet gulam. Plaut. Amph. 4. 103. Velatis manibus orant, ignoſcamus peccatum ſuũ Id eſt ſuppliciter orant.
Velans] Participium. (καλύπτων,) ut Squamæ uelantes artus. Ouid. 4. Metam. 9.
Velatus] pen. pro. Participium. (κεκαλυμμένος,) Ornatus, uittatúſue. Virg. 11. Aeneid. 20.
Iamq; oratores aderant ex urbe Latina,
Velati ramis oleæ. Vbi Seruius, Velati, inſtructi, & ornati: id eſt in manibus ramos oliuæ tenentes.
Filo uelatus. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 3.
Molliter uelata oſtro. Stat. 5. Sylu. 1. 45.
Velatus, Veſtitus. Plautus, Muliebri uelatus toga. Vnde uelati; authore Feſto, appellabantur ueſtiti & inermes, qui exercitum ſequebantur, quiq; in mortuorum militum locum ſubſtituebantur. Hi poſtea uulgatis literis uelites dicti ſunt, qui & ferentarij ad auxilio ferendo.
Pennis nigris uelata monedula. Ouid. 7. Metam. 94.
Antennæ uelatæ. Virg. 3. Aeneid. 110.
Capite uelato, Tecto & operto. Cic. 2. de Nat. deor. 14.
Comæ uelatæ. Virg. 3. Aeneid. 35.
Tempora uelata corona. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 11.
Corporis uelanda, pro Pudendis dixit Plinius epiſt. 110. li. 6.
Velaris] & hoc uelare, pen. prod. Quod pertinet ad uela. Plin. lib. 13. cap. 9. 2. Lignũ intus grandis firmæq; duritiæ, ex quo uelares detornant annulos.
Velamen] pen. pro. uelaminis, pen. cor. n. g. (εἵλυμα,) Res quæ aliquid uelatur, id eſt tegitur. Virg. 1. Aeneid. 131.
Et circuntextum croceo uelamen acantho.
Mollia uelamina. Ouid. 15. Metam. 24.
Fulgentia auro uelamina. Ouid. 6. Metam. 113.
Deripere uelamina ex humeris. Ouid. 6. Metam. 113.
Cærula uelamina induitur. Ouid. 14. Metam. 9.
Ponere uelamina, Deponere, exuere. Ouid. 2. Faſt. 34.
Mollia uelamina ponere de corpore. Ouid. 4. Metam. 69.
Sciſſo uelamine retegit uultus. Lucan. lib. 8. 130.
Velamentum] uelamenti, (σκέπασμα,) Idem. Liu. 4. bel. Pun. 139. Ramos oleæ ac uelamenta alia ſupplicum porrigentes orare, ut reciperent ſeſe.
Velamenta & infulæ. Tacit. lib. 19.
Celſus tunicas teſticulos ambientes uelamenta teſticulorum uocat, & tunicas ulcerum & tuberculorum. Budæus.
Velarium] uelarij, (παραπέτασμα,) Velaria dicebantur uela quibus theatra tegebantur. Stat. lib. 1. Sylu. 6. 2. Iam uelaria linteæ pluebant. Sic legit Calepinus: ubi nunc legimus, Iam bellaria adorea pluebant.
Velaria, Loca abdita quæ uelis clauduntur. Iuuen. Sat. 4. 13.
-ſic pugnax Cilicis laudabat, & ictus
Et pægmã, & pueros inde ad uelaria raptos.
Velabrum] uelabri, pen. prod. (βλάνεον,) à uelo, uelas, Locus Romæ in quo uela obtendebantur ſub quibus olearij & alij uenditabant. Plaut. Cap. 8. 29. Quaſi in Velabro olearij. Cic. Bruto, 15. 11. In eoq; ſum maiorum exemplum ſecutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius nos pontifices ad aram in Velabro ſacere ſoletis.

Digitized by Google

Velabrenſis] Adiect.(βυλαυρήσιος,)Martial.lib. 11. 49.
Altera non deerunt tenui uerſata fauilla,
Vel Velabrenſi maſſa recocta foco.

Velut] ueluti,pen.cor.(ἥντε, καθά,)aduerbia ſimilitudinis, imaginem & ſimilitudinem quandam alicuius rei innuunt, ſubiunctiuisq; uerbi Sum iunguntur, et ferè ſi præſens præcedit,præterito imperfecto.ut, Incedis ueluti rex eſſes. Aliorum uerò uerborum potentialibus potius: ut Incedis ueluti rex incederet. Et, Facis ueluti uir probus faceret. Cic. 2. de Nat.deor. 184. Beſtiæ quæ gignuntur in terra ueluti croco dili. Idem 2.de Fin. 184. Non elogia monumentorum id ſignificant,uelut hoc ad portam. Horat. 1.Car. ode 12. 10.
Creſcit occulto uelut arbor æuo
Fama Marcelli. Sic.2.Serm.ſat.3.20.
-hoc ueluti uirtute paratum
Sperauit magnæ laudi fore.
Conatum Clodij refutabo uelut heſterno die. Cicero de Aruſp. reſpon.6.

Velut,& ita. Colum.lib.3.cap.95. Nos quoq; pari ratione uelut Olympicarum equarum, ita fortiſſimarum aminearum uitium ſeminibus electis largæ uindemiæ ſpem capiamus.

Vena] uenæ,(φλέψ,φλεβή,αὐλιξ,)Conceptaculum ſanguinis miſti confuſiq; cum ſpiritu naturali, in qua plus ſanguinis,minus ſpiritus. Dicta quòd per eã ſanguis ueniat.Plin. li.21.ca.37.85. Vbi ſunt nerui, interiores conducunt membra, ſuperiores reuocãt.Inter hos latẽt arteriæ, id eſt ſpiritus ſemitæ.His innatãt uenæ, id eſt ſanguinis riui. Ci. 2. de Nat.deo. 208. Sanguis per uenas in omne corpus diffundi tur,& ſpiritus per arterias.

Vena pro Arteria.Ouid.10.Metam.58.
-ſaliunt tentatæ pollice uenæ. Cice.de fato, 24.Sicui uenæ ſic mouentur,is habet febrim, &c.& is febrem non habet? Celſus.Periculoſiſſimũ tũ eſt ſi uenæ quæq; ibi uehementer agitantur.

Pulſus uenarum.Plin.lib.2.cap.97.7.Quoniam & in corpore,extrema pulſum uenarum, id eſt ſpiritus magis ſentiunt.

Percuſſius uenarum.Plin.lib.7.ca.51.1.

Caua uena, Vidd Cauus.

Venæ accommodatæ ſpiritui.Celſ.in Præfat.lib.1.

Venæ naturaliter ordinatæ.Celſus lib.3.cap.6. Sed his nõ omnia credere, ac protinus quidem ſcire non fabricitare eum, cuius uenæ naturaliter ordinatæ ſunt,teporq; talis eſt,qualis eſſe ſanis ſolet.

Trepidæ uenæ.Ouid.6.Metam.78.
Defectiq; patent nerui,trepidæq; ſine ulla
Pelle micant uenæ.

Vacuæ uenæ.Horat.2.Serm.Satyr.4.6.

Vitales uenæ.Lucret.lib.2.223.

Abrumpere uenas, Vide Abrumpo.

Abſcindere uenas, Vide Abſcindo.

Aſtringit hiantes uenas calor.Virg.1.Georg.19.

Venæ conquicrunt.Celſ.lib.3.cap.4.

Venæ ſubmittunt ſe.Celſ.in Præfat.lib.1.

Valentes uenæ fibrarum. Lucan. lib.1.117.Si protinus uenæ conciderunt, & ſæpius eodem die, ſi inter plures acceſſiones,ſubinde uis corpori deeſt.Celſus lib.3.cap.5.

Sanguis detractus uenis.Lucret.lib.3.90.

Exoluere uenas.Tacit.lib.16.

Ferire uenam,eſt apud Celſum lib.2.cap.10.pro eo quod Græci dicunt φλεβοτομεῖν,id eſt uenam ſecare.

Ferire uenam inter ima pedis.Virg.3.Georg.92.

Imbuta uena ueneno.Cic.2.de Diuinat.151.

Incidere uenam,quod medici phiebotomare dicunt.Cic. in Pisonem 65.medico quem tecum eduxeras, imperaſti ut uenas hominis incideret.

Libido terra inflauit uenas.Horat.1.Serm.ſaty.2.7.

Inflatus uenas laccho.Virg.eclog.6.3.

Intercidere uenæ,Vide Intercido,pen.prod.

Hiatus tenues uenarum laxat cruor.Stat.10.Thebaid.106.

Marcent uenæ.Lucan.lib.4.57.

Micant uenæ, Vide Mico.

Mouentur uenæ inæqualibus interuallis.Celſ.lib.3.cap.6.

Nigreſcunt ſanguine uenæ.Ouid.3.de Arte,100.

Pallent amiſſo ſanguine uenæ.Ouid.2.Metam.165.

Pertundere uenam.Iuuenal.Saty.6.5.

Reficere uenas cadentes uino.Seneca de Benef.lib.3.cap.9.

Reuulſæ uenæ.Senec.Oedip.12.13.

Saliens uena ſanguine.Virg.3.Georg.92.

Tangere uenas alicui.Perſius Saty.3.11.

Plenis tumuerunt guttura uenis.Ouid.3.Metam.15.

Periculũ incluſũ in uenis et uiſcerib.alicuius.Ci. 1.in Cati.23.

Venæ arborum.Plin.lib.16.cap.38.3.In quarundam arborũ carnibus pulpæ,uenæq; ſunt.Diſcrimen earum facile.Venæ latiores,candidioresq;,pulpæ fiſtilibus inſunt.Ideò fit,ut aure ad caput trabis quamlibet prælongæ admota, ictus ab altero capite uel graphij ſentiatur, penetrante rectis meatibus ſono: unde deprehenditur an tortata ſit materies, nodiſq; conciſa.

Venæ marmoris: ut Picturata lucentia marmora uena.Stat.3.

Silicum uenæ.Ouid.1.Amor.eleg.11.2. (Sylu.8.

Silicis uenis abſtruſus ignis.Virg.1.Georg.27.

Venæ, per translationem in terra dicuntur ſubterranei meatus,per quos unda manat,aut alius liquor. Hirtius 4.bell. Alexand. 21. Omnia enim littora naturaliter aquæ dulcis habere uenas.

Vena perit fœcundæ aquæ.Ouid.3.Triſt.eleg.7.4.

Venæ auri & argenti.Cic.2.de Nat. deor. 143.Ibidem 227.
Nos æris,argenti,auri uenas penitus abditas inuenimus,& ad uſum aptas,& ad ornatum decoras.

Argenti auriq; uenas ſequi.Lucret.lib.6.163.

Accipimus tenue argentum,uenæq; ſecundæ.Iuuen.ſaty.9.4.

Vena,pro Ingenio hominis ad aliquid ſcribendum apto.Iuuen. Saty.7.6.Sed uatem egregiũ cui non ſit publica uena,&c.
Hoc eſt ingenium nulgare,& rude,commune cum alijs.

Vena & ingenium.Horat.de Arte 83.
-ego nec ſtudium ſine diuite uena,
Nec rude quid proſit uideo ingenium.

Benigna uena ingenij.Horat.2.Carm.ode 18.2.

Tenuis & anguſta ingenij uena.Quintil.lib.6.cap.2.3.

Venas cuiuſq; generis hominum tenere, quod aliàs dicimus, uniuſcuiuſq; naturam pernoſcere & ingenium. Cice. 1. de Orat.113.

Peioris uenæ æuum,Id eſt ſeculum ferreum. Ouid. 1.Met.26.

Venoſus] pen.prod.Adiectiuum,(φλεβώδης)Quod uenas permultas habet.Plin.lib.24.cap.10.5.Folia ei plantaginis,niſi anguſtiora eſſent,& magis laciniоſa, conuexáq; in terram,aliàs etiam uenoſa ſimiliter.Idem lib.20.cap.8.4.
Satiuum autem ſerin,quod eſt minus,& uenoſius.

Venoſus liber,pro Aſpero,duro,& horrido.Perſius Sat. 1.8.

Venabulum] uenabuli,pen.cor.(προβόλιον,)Telum uenationi aptum,aciei longiſſimæ,apud nos cornibus hinc & inde extantibus.Martialis lib.14.31.
Si deiecta geres longo uenabula roſtro, (26.
Hic breuis in grandem cominus ibit aprũ.Virg.4.Aen.
Retia rara plagæ,et lato uenabula ferro.Plin.lib.7.ca.56.
11.Piſcum uenabula inueniſſe dicunt.

Cornea uenabula lato ferro.Ouid.epiſt.4.17.

Splendida uenabula.Ouid.8.Metam.84.

Infigere

Infigere ſagittarum uenabula prætereuntibus, Vide Infigo.
Intrant urſos uenabula, Vide Intro.
Subeunt latum uenabula pectus. Lucan. lib. 1. 43.
Tranſuerberari uenabulo. Cic. Mario lib. 7. 1. 12.

Venafrum] pen. pro. (ὀυένᾳφρον,) ciuitas Campaniæ oleis abundans. Author Plin. lib. 3. ca. 5. & Acron grammaticus apud Horatium, 2. Carm. ode 6. 3.
- uiridiq; certat Bacca Venafro.

Venafranus] pen. prod. Adiectiuum, (ὀυενᾳφρανὸς,) ut Agri Venafrani. Horat. 3. Carm. ode 5. 10.
Oliua Venafrana. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 14.

Venalis] & hoc uenale, Vide Veneo.

Venaticus, Venatus] Vide Venor.

Vendico] uendicas, pen. corr. (προσποιοῦμαι, περιποιοῦμαι,) uendicare, A uenũ fit, quaſi conueniens ſibi dicere, & quod uulgò dicitur, ſibi appropriare: Hoc eſt ſibi proprium facere & aſſumere. Plin. epiſt. 47. b. Quam curam etiam ſi non mandaſſes, uendicaſſem. Id eſt, ultro ſuſcepiſſem. Cic. 1. Off. 34. Non nobis ſolum nati ſumus, ortusq; noſtri partem patria uendicat, partem amici.
Aliquid pro ſuo uendicare. Curtius lib. 10.
Sibi aſſumere & uendicare. Cic. 1. Off. 4.
Dicere ſuum, Vendicare ſuum, uel Confirmare ſuum eſſe: idem ſignificat. Cic. pro Archia, 14. Homerum Colophonij ciuẽ eſſe dicunt ſuum, Chij ſuum uendicant, Salaminij repetunt, Smyrnæi uerò ſuum eſſe confirmant.
Arua uendicare. Ouid. 1. de Ponto eleg. 4. 12.
Cæterarum rerum partem aliquam ſibi quiſq; uendicat. Cicero in Orat. 34.
Laudem alicuius rei ſibi uendicare. Ouid. 4. de Ponto eleg. 1. 7.
Vendicare ſibi cognomen. Plin. lib. 13. cap. 19. 1. Sed circa Carthaginem punicum malum cognomen ſibi uendicat. Vetus exemplar habet cognomine.
Nomen aliquid ſibi uendicare. Quintil. in Proœm. lib. 1. 12.
Vendicare à. Cic. pro Sylla, 19. Sed me neq; honoris, neq; ætatis excuſatio uẽdicat à labore. Hoc eſt liberare, aſſerere. Curtius lib. 4. Vendicate ab ultimo dedecore nomen gentemq; Perſarũ. Et ſine præpoſitione, apud eundem li. 9. Itaq; fame duntaxat uendicatus exercitus, tandem in Gedroſiæ fines perducitur. Sed in his locis non ab re contenderit quis legẽdum uindicare per tertiam uocalem.
Exiſtimationi hominum ſe uendicare. Cic. 5. Ver. 113.

Vendo] uendis, uendidi, uenditum, pen. cor. (πωλέω, πράτω, ὠνιμπωλέω, ἀποδίδομαι,) uendere, Ex uenum & do compoſitũ. Cic. pro Quintio, 9. Eum non ita cõmodè poſſe eo tempore quæ proſcripſiſſet, uendere.
Malè uendere, aut Rectè, contraria. Cic. 5. Ver. 195.
Quàm optimè uendere. Cic. 3. Off. 67.
Merces ſuas uendere. Ouid. 5. Faſt. 134.
Prædia uendere. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 22.
Beneficia uendere. Cic. ad Acilium, lib. 3. 37. 2.
Suffragia uendere. Iuuenal. Saty. 10. 8.
Cum ablatiuo conſtruitur, ſi pretium exprimatur. Plautus Trinummo 14. 48. Talento inimicum mihi emi, amicum uendidi.
Patriam uendidit auro. Virg. 6. Aeneid. 125.
Quanto pretio uendidiſti, dicimus: non, quanti pretij.
Vendere pretio. Cic. 7. Ver. 48.
Grandi pecunia uendere. Cic. pro P. Seſtio, 47.
Magno uendidit, dixit Varro, quum ait, Vendiderunt propter penuriam magno. Ci. 5. Ver. 35. Quero ſi ipſe excogitare non poterat quemadmodum plurimo uenderet.
Aliquid quàm plurimo uendere. Cic. 3. Off. 66.
Cum genitiuis tanti, quanti, pluris, & minoris, Cic. 3. Off. 67.
Vendo meum non pluris quàm cæteri, fortaſſe etiam minoris: quum maior eſt copia.
Pluris aliquid uendere. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 6.

Venditor] pen. cor. uenditoris, Verbale, (πράτης, πωλητὴς,) Cic. 3. Off. 67. Vt nequid omnino, quod uenditor nolit, emptor ignoret. Idem in Topic. 54. Feci quod ſæpe liberales uenditores ſolent, ut quum ædes, fundumue uendiderint, &c.
Mercatores prouinciarum ac uenditores noſtræ dignitatis. Ci. Poſt redit. in Senatu 8.

Venditio] Verbale, (πράσις, πωλὴ,) Cic. pro Roſc. Amer. 64. Oſtendit, ſi ſublata ſit uenditio bonorum, illum pecuniam grandem amiſſurum.
Proſcriptiones uenditionesq; fieri. Cic. pro Roſc. Amer. 75.
Aſcribere aliquid in uenditione capitis cuiuſpiam. Cicero in Piſonem, 68.
Vendibilis aſpectu. Plin. lib. 14. cap. 3. 6.

Vendito] uenditas, pen. cor. φιλοπωλέω, ἀλαζονίνομαι,) uẽditare, Frequentatiuũ, Venale habere, inquit Budæus. Plaut. Curcul. 9. 21. Ibi ſunt homines qui ipſi ſeſe uenditant. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 11. Tuſculanum uenditat, ut ſi poſſit, emat Pacilianam domum. Idem 4. Verrin. 94. Iſtius omnia decreta, imperia, literas peritiſſimè & callidiſſimè uenditabat.
Aſſe uenditare aliquid. Catull. ad Vibennium, 31. 2.
Vẽditare, Oſtentare, tracta ab inſtitoribus metaphora, qui merces ſuas oſtentare præcupidè ſolent. unde Venditare ſe alicui, Eſt per aſſentationem, operam ſuam ultro ſpõdere, quaſiq; uenalem oſtentare. Budæus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 169. 2. Non me igitur is ducit, ſed ſermo hominum qui ad me à Philotimo ſcribitur. is enim me ab optimatibus ait conſcindi. Quibus optimatibus, dij boni, qui nunc quomodo occurrunt? quomodo autem ſe uenditant Cæſari? Id eſt, ſeſe in cliẽtelam Cæſari dedunt, & in eius partes adiungunt. Liu. 3. ab Vrbe, 143. In fõro uolitare, per illos ſe plebi uenditare: donec collegæ quoq;, &c.
Ingenium uenditare, & memoriam oſtentare. Author ad Herennium lib. 2. 86.

Venditatio] uenditationis, uerbale. (ἀλαζονεία,) Oſtentationem ſignificat. Cic. de Amic. 71. Quãquam à multis ipſe uirtus contemnitur, & uenditatio quædam atq; oſtentatio eſſe dicitur. Idem 2. Tuſ. 108. Quinetiam mihi quidem laudabiliora uidentur omnia quæ ſine uenditatione & ſine populo teſte fiunt. Sic Plin. lib. 29. cap. 1. 24. Oſtẽtatio artis, & portentoſa ſcientiæ uenditatio manifeſta eſt.

Venditarius] Adiectiuum, (πωλητιλὸς,) Qui uendere ſolet. Plaut. Stich. 4. 103.
Neq; aliud quicquam niſi quod hoc habeo pallium,
Præter unam linguam quoq; etiam uenditariam.

Vendax] uendacis, pen. prod. om. g. (φιλοπωλέω,) Qui facilè ſeu libenter uendit. Cato de Re ruſt. cap. 2. 4. Patrem familiãs uendacem & non emacem eſſe oportet.

Vendibilis] & hoc uẽdibile, pen. cor. (ἐυπωλητὸς,) Quod facilè uendi poteſt. Cic. 2. de Lege Agrar. 46. Accedent ſanctiora ad Minturnas, adiungetur etiã illa uia uendibilis Herculanea, multarum deliciarum, & magnæ pecuniæ. Idem 3. Fundus uẽdibilis. Horat. 1. epiſt. 18. 10. (Verr. 74.
Puella uendibilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.
Vendibilis, Vulgaris, & uulgo gratus. Cic. de Amic. 79. Tamẽ illius uendibilem orationem religio deorum immortalium nobis defendentibus facilè uincebat. Id eſt fauorem populi captantem. Idem de Claris Oratoribus 90: uendibilis orator.

Venenum] ueneni, pen. pro. (ἰὸς, φάρμακον, ἀλεξητήριον,)

Digitized by Google

Dictum quòd citò per uenas eat, siue salubre, siue noxium. Caius de Verb. signif. Qui uenenũ dicit, adijcere debet utrũ malum, an bonum: nam & medicamenta uenena sunt: quia eo nomine omne continetur, quod adhibitum, eius naturam cui adhibitum est, mutat. Quin id quod nos uenenum appellamus, Græci φάρμακον dicunt: apud illos quoq; tam medicamenta, quàm quæ nocent, hoc nomine continentur. Vnde adiectione alterius nominis distinctio fit.

Celeritas ueneni. Cic. pro Cælio 47.
Ferax uenenorum Iberia. Horat. epod. 5. 5.
Indicia & uestigia ueneni. Cic. pro Cluent. 22.
Acre uenenum. Lucret. lib. 4. 129.
Atrum uenenum, Vide Ater adiectiuum.
Blandum uenenum desidiæ. Silius lib. 3. 117.
Ceruarium uenenum, Vide Ceruus.
Crudele uenenum nostræ uitæ. Catul. ad Rufum 72. 1.
Dira uenena. Horat. epod. 5. 14.
Gelida uenena. Valer. 6. Argon. 18.
Leue uenenum. Cic. ad Attic. lib. 2. 36. 2.
Nigrum uenenum. Virg. 4. Aeneid. 103.
Piceum uenenum. Ouid. 2. Metam. 161.
Portentifica uenena. Ouid. 14. Metam. 11.
Somnifera uenena. Ouid. 9. Metam. 139.
Torpens uenenum. Lucan. lib. 9. 570.
Adfusum uulneri uenenum Tacit. lib. 1.
Agere uenena mẽbris, E membris expellere. Virg. 2. Geo. 26.
Ardente ueneno coquitur cruor. Ouid. 9. Metam. 35.
Cæco ueneno correptus, Occulta peste. Lucret. lib. 6. 165.
Deprehendere uenenum. Cic. pro Cluentio, 14.
Expugnare uenenum. Plin. lib. 28. cap. 10. 8.
Extinguere uenenum. Plin. lib. 22. cap. 23. 7.
Hebetat uenena omnia. Plin. lib. 23. cap. 4. 4.
Facere malum uenenum. Cic. pro Cluentio, 119.
Imprimere uenenum dicitur serpens, Vide Imprimo.
Inficere ueneno pocula, Vide Inficio.
Infundere alicui uenenum. Cic. 11. Philip. 298.
Inspirati uenenum morsibus. Virg. 4. Georg. 48. de apibus.
Interimi ueneno, Vide Interimo. (Thebaid. 35
Lædere fuminа humili ueneno, Obloqui principibus. Stat. 1.
Impia sub dulci melle uenena latent. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 21.
Lecta uenena Ponto. Virg. Eclog. 8. 19.
Necare ueneno. Cic. pro Cluent. 135.
Eo denique ueneno C. Oppianicum fratrem necauit. Vide Neco.
Occidere aliquem ueneno. Cic. pro Rosc. Amer. 61.
Occisus ueneno. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Parare uenenum alicui. Cic. de Clar. Orat. 151.
Polluere ora ueneno, Mart. lib. 1. 74.
Præbere uenenum. Cic. 1. Tusc. 154.
Prætincta humus ualido ueneno. Ouid. 7. Metam. 26.
Spargere uenena. Cic. 2. in Catil. 42. Hi pueri tam lepidi ac delicati, &c. sicas uibrare, & spargere uenena didicerunt.
Suffusa lingua est ueneno. Ouid. 2. Metam. 156.
Dolos ueneni timere. Catul. ad Furium, 20. 2.
Tincta libido feruenti ueneno. Pers. Saty. 3. 4.
Tollere aliquem ueneno. Cic. pro Cluent. 132.
Corpus tumet omne ueneno. Ouid. 3. Metam. 7.
Venenum. Cic. in Orat. 71. Quem sibi uenenis creptam memoriã diceret. Hoc est magica arte, uel alia malefica. Budæus.
Venenum, pro Colore. Virg. 2. Georg. 93.
Alba nec Assyrio fucatur lana ueneno. Seruius.

Venenarius] (φάρμακος,) Qui uenenum parat, aut cõficit. Suetonius in Nerone, cap. 33. Britannicum, &c. ueneno aggressus est. Quod acceptum à quadam Locusta uenenariorũ indice, quã opinione tardius cederet, &c. Apuleius, Qui uenenarium accusat, scrupulosius cibatur: qui furẽ arguit, sua custodit.

Veneficus] uenefici, m. g. & uenefica, ueneficæ, pẽ. cor. (φαρμακεύς,) Qui uel quæ uenenum conficit, & qui incantationibus & cæteris malis artibus utitur. Cic. 3. Off. 95. Neq; enim de sicarijs, ueneficis, testamentarijs, &c.
Veneficum audes appellare eum uirum qui tuis ueneficijs remedia inuenit? Cic. 13. Philip. 363.
Barbara uenefica. Ouid. epist. 6. 4.
Veneficus, pen. cor. Adiectiuum: (φαρμακευτικὸς,) ut Veneficus aspectus, Veneno Inficiens. Plin. lib. 28. cap. 3. 1. Hominum monstrificas naturas & ueneficos aspectus, plenius diximus in portentis gentium.

Veneficium] ueneficij, (φαρμακεία) Plinius, Hæc arbor ante atrium sata, omnibus ueneficijs remedio est. Cicero de Clar. Orat. 115. Idq; ueneficijs et cantionibus Ticiniæ factum esse dicebant.
Damnatus ueneficij. Tacit. lib. 12.

Venenifer] penult. correp. Adiectiuum. (φαρμακοφόρος,) Ouid. 3. Metam. 17.
Lamq; uenenifero sanguis manare palato Cœperat.

Venено] uenenas, pen. prod. (φαρμακεύω,) uenenare, Veneno inficere. Lucret. lib. 6. 165. Vt spatium cæli quadam de parte uenenet.

Venenatus] pen. prod. (φαρμακτός,) Participium: sine Nomen ex Participio: ut Anguis uenenatus. Ouid. in Ibin, 97.
Caro uenenata. Cic. 2. de Nat. deor. 189.
Colubris uenenatis uallata Hydra. Lucret. lib. 5. 6.
Ioco uenenato mista littera. Ouid. 2. Trist. 113.
Morsus uenenatus. Plin. lib. 8. cap. 58. 3.
Munera uenenata. Cic. 13. Philip. 373.
Pabulum uenenatum. Plin. lib. 8. cap. 27. 5.
Sagitta uenenata. Cic. 2. de Nat. deor. 189.
Sanies uenenata. Colum. lib. 7. cap. 5. 11.
Spiritus uenenatus. Author ad Heren. lib. 4. 229. Iste quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco serpit, dentibus aduncis, aspectu rabido, spiritu uenenato, &c.
Telum uenenatum. Cic. pro Quintio, 5.
Vipera uenenata ac pestifera. Cic. de Arusp. resp. 47.
Virga uenenata. Ouid. 14. Metam. 83.

Veneo] uenis, ueniui, & sæpius uenij per syncopen, uenum, (πωλῶμαι,) uenire, Vendi. Componitur ex uenum, & eo is teste Diomede. Alij Væneo per æ diphthongum scribunt. Quod uenditur, in nominatiuo ponitur: & is à quo uenditur, in ablatiuo cum præpositione: & pretium in ablatiuo sine præpositione, Cicero pro Roscio Amerino, 74. Primùm hoc uideamus, eius hominis bona qua ratione uenierunt, aut quomodo uenire potuerunt. Idem de Aruspicum responsis, 1. Atq; ei sese, cui totus uenierat, etiam uobis inspectantibus uenditaret. Varro, Veneunt propter penuriã magno. Plautus Menæch. Quibus hic pretijs porci uenerunt. Horat. 1. Serm. saty. 5. 18.
-uenit uilissima rerum
Hic aqua. Ibidem, lib. 2. saty. 2. 6.
-quia ueneat auro Rara auis.
Si ex edicto possedisti, quæro cur bona non uenierint. Cic. pro Quintio, 49.
Malo compilari, quàm uenire. Cic. 2. de Orat. 149.
Venijt ei olea. Cato cap. 144. 1.
Venire quàm plurimo. Cic. ad Marium, lib. 7. 2. 1.
Veneor, Passiuum antiqui protulerunt. Plautus, apud Diomedem, Egóne illi uenear?
Venum ire, & Venum ibat dicimus pro Vendi. Sallustius in Iugurtha, Quippe cui omnia uenũ ire in animo hæserat. Liu. 3. ab Vrbe

Digitized by Google

3. ab Vrbe, 232. familia ad ædem Cereris, Liberi, Liberæq; uenum iret. Claudian. 1. in Eutropium, 8.
Omnes pœnituit pretij, uenumq; redibat,
Dum uendi patuit.
Dari uenum, Vendi. Claud. 1. in Ruff. 36.

Venalis] & hoc uenale, pen. prod. (ὠνητὸς, πρόσιμος, ἐνώνητος,) Quod uendendum est, uel uenditioni expositum. Cic. lib. 3. Off. 75. Venales quidem se hortos non habere dixit. Plin. lib. 6. cap. 22. 8. Fluminis ulteriore ripa merces positas iuxta uenalia tolli ab his, si placet permutatio. De Taprobanes insulæ incolis.

Venalis, Sordidus, auarus, qui pecuniæ gratia seipsum uendit. Sallust. in bello Iugurth. O urbem uenalem, & citò perituram. Dictum Iugurthæ de Roma.

Venalis, Qui uel pecuniæ uel obsonij gratia aliquid facit, aut aliquò it. Mart. lib. 5. 105.
Quum uocor ad cœnam, non tam uenalis ut antè,
Cur mihi non eadem quæ tibi cœna datur?

Venalis ascriptor, Qui pretio emitur, et pecunia comparatur. Cic. pro Domo sua, 39.

Amicæ uenales ad munus. Propert. lib. 2. eleg. 17. 5.
Animæ uenales. Silius lib. 15. 99.
Campus uenalis. Lucan. lib. 1. 36.
Dextram uenalem in prælia adferre. Silius lib. 5. 39.
Eloquium uenale. Stat. 4. Sylu. 5. 10.
Habere fidem uenalem. Cic. 5. Ver. 122.
Proponere fidem uenalem. Cic. 4. Verr. 55.
Iura uenalia auro. Propert. lib. 3. eleg. 13. 11.
Lingua uenalis. Lucan. lib. 1. 54.
Otium non gemmis, neq; purpura uenale, nec auro. Horat. 2.
Pueri uenales. Cic. pro Quintio, 12. (Carm. ode 16. 2.
Venales, Si nihil addas, serui nouitij intelliguntur, qui ad uendendum sunt expositi. Seruorum enim alij nouitij sunt, alij ueteratores. Quintil. lib. 8. cap. 2.

Venaliter] pen. cor. Aduerbium apud Senecam de Benef. 2. ubi dicit, Si mentio fiat de beneficijs quæ in aliquem contulerimus, ut modestè extenuemus, idq; non uenaliter. Alij legunt uernaliter, sed perperam.

Venalitius] Adiectiuum, Idem. (ὤνιος,) Plin. lib. 35. ca. 18. 1. Hoc est, insigne uenalitijs gregibus. Id est uenditis seruis. Pomponius Iurisc on. lib. 24. Digest. Quòd si familiam domesticam uxoris, aut uenalitiam parauit.

Venalitium, Corpus ipsum, uel uĕditio, uel locus ubi nouitij uĕduntur. Venuleius De edilitio edicto, L. ultima, Nã quicũq; ex uenalitio nouitiorum emptus alicui ministerio præpositus sit, statim eũ è ueteratorũ numero esse.

Venalitius] uenalitij, m. g. (πρατίας,) Venditor. Cic. in Orat. 137. Neq; me diuitiæ mouent, quibus omnes Aphricanos & Lælios multi uenalitij, mercatoresq; superarunt. Plin. lib. 21. cap. 26. 1. Radix est bulbacea, mangonicis uenalitijs pulchrè nota.

Venalitiarius] uenalitiarij, m. g. (σωματέμπορος, ἀνθρωποκάπηλος,) apud Varronem & Plinium dicitur mango, & nouitiorum seruorum negotiator. Africanus, Mercis appellatione homines non contineri Mela ait: & ob eam rem mangones, non mercatores, sed uenalitiarios appellari ait. Vlpianus lib. 21. Digest. Quid ergo uenalitiarij sciunt facilè decurri ad nouorum emptionem, idcirco interpolant ueteratores, & pro nouitijs uendunt.

Veneror] pen. corr. uenaris, (σέβομαι, ἄζομαι, αἰδέομαι, βιβαπένω, uenerari, à uenia & orando compositum esse uidetur, quasi ueniam orare, hoc est colere. Cic. 6. Ver. 84. Quod in precibus & gratulationibus non solum id uenerari, uerum etiam osculari solent. Idem 1. Tusc. 76. Eiusq; inuentori & principi gratias exultantes agunt, eumq; uenerantur ut deum.

Colere, precari, uenerari. Cic. 1. de Nat. deor. 162.
Laudibus gratijsq; aliquem uenerari. Tacit. lib. 12.
Deos uenerari. Virg. 1. Georg. 68.
Deos augustè omnes, sanctèq; ueneramur. Cicero 3. de Naturâ deorum, 72.
Lapidem è sepulchro uenerari. Cic. pro Plancio, 77.
Memoriam alicuius uenerari. Tacit. in uita Agricolæ.
Numina magna uenerari. Virg. 3. Aeneid. 139.
Pacem ueneramur amantes. Propert. lib. 3. eleg. 5. 1.
Templa uenerari. Virg. 3. Aeneid. 17.

Venerans] pen. cor. Particip. (αἰδόμενος,) ut Suppliciter uenerans aram. Virg. 12. Aeneid. 45.
Carmina uenerantia aliquem. Ouid. 2. Trist. 16.

Venerandus] Aliud. participium, (ἄζιστος, αἰδεσιμος, σεβάσιος, σιπτὸς, σεβάσμιος,) Cic. 2. de Lege Agrar. 92. Non eos in deorum immortalium numero, uenerandos à nobis & colendos putatis? Martialis lib. 1. 66. ueneranda palatia.
Amicus uenerandus. Horat. 1. epist. 19. 15.
Cani uenerandi. Senec. Herc. furente, 13. 23.
Dux uenerandus. Ouid. 1. Fast. 129.
Effigies ueneranda. Valer. 5. Argon. 42.
Sacra ueneranda. Silius lib. 7. 77.
Vox ueneranda. Lucan. lib. 2. 107.

Veneratus] pen. prod. (πότνιος, αἰδοῖος,) Nomen ex participio pro uenerabili ponitur. Virg. 3. Aeneid. 92. Cursuq; dabit uenerata secundos.
Ceres uenerata. Horat. 2. Serm. saty. 2. 25.

Veneratio] uerbale, (αἴδεσις, αἰδεσιμότης,) Cic. 1. de Natura deor. 65. Nam & præstans deorum natura hominum pietate coleretur, quum & æterna esset & beatissima. habet enim ueneratione iustam quicquid excellit. Plinius libro 8. cap. 1. 2. Religio quoque syderum, solisq; ac lunæ ueneratio.

Venerator] pen. prod. (σεβόμενος,) Aliud uerbale. Ouid. 2. de Ponto eleg. 2. 1.
Ille domus uestræ primis uenerator ab annis.

Venerabilis] & hoc uenerabile, pen. cor. (ἐυσεβὴς, θεοσεβὴς, κυδρὸς, σεβάσμιος,) Qui cultu & ueneratione dignus est. Plin. in epist. Vir grauis, & ipsa senectute uenerabilis. Idem de Viris illust. 22. Anguis è sedibus eius elapsus uenerabilis, non horribilis.
Decus uenerabile. Lucan. lib. 8. 129.
Dies uenerabilior lare. Horat. 2. Serm. saty. 5. 3.
Exemplum uenerabile morum. Ouid. ad Liuiam 3.
Ius uenerabile. Stat. 5. Sylu. 1. 23.
Melos uenerabilis. Mart. lib. 1. 2.
Nomen uenerabile amicitiæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 3.
Templum uenerabile. Ouid. 2. de Remed. 31.

Venerabundus] Adiectiuum, (καταιδέμενος,) Venerans. Liuius 5. ab Vrbe, 103. Nanq; delecti ex omni exercitu iuuenes, purè lautis corporibus, candida uestè, quibus deportanda Romam regina Iuno assignata erat, uenerabundi templum iniere.

Veneris portus, (ἀφροδίτης λιμὴν,) Galliæ inter Pyrenæi promontoria oppidum. Author Põponius Mela, li. 2. Strabo Aphrodisium nominat, Veneris templum Ptolemæus.

Veneti] pen. cor. (ὄενετοι,) Galliæ Lugdunensis populi, author Plinius, lib. 4. cap. 18. Sunt & Veneti, Italiæ populi, Troiana stirpe orti, ut author est Cato: quorum regio Venetia dicitur, Adriatico mari appositâ, & omnis ora circũ sinum maris, post Istriam usq; ad hostia Padi. Tradit Liu. 1. ab Vrbe, 1. Antenorẽ cũ multitudine Henetûm, q seditione

Digitized by Google

ex Paphlagonia pulſi, & ſedes & ducem, rege Pylemene ad Troiam amiſſo, quærebãt: ueniſſe in intimum maris Adriatici ſinum: Euganeisq; qui inter mare alpesq; incolebant, pulſis, Henetos Troianosq; eas tenuiſſe terras, & in quem primùm egreſſi ſunt locũ, Troia uocatur: pagoq; inde Troia nomen eſt, gens uniuerſa Veneti appellati. Hactenus Liuius. Alij à Gallis eiuſdem appellationis originem traxiſſe dixerunt. Fuerunt enim Veneti populi inter Celtas littora Oceani Gallici incolentes, quos Cæſar nauali prælio ſuperauit. In hac Italiæ regione ſunt urbes illuſtres, Verona, Vicentia, Patauium, & Venetiæ ciuitas, & Virunus placida & amœna.

Venetiæ] Venetiarum, (ἐνετίαι,) ciuitas inſignis, quam Veneti inhabitant: quæ anno à natali Chriſtiano quinquageſimo quarto ſupra quadringentiſimũ condita fuit, quo anno Attila rex Hunnorum Aquileiam euertit.

Venetiæ etiam alia ciuitas in noſtra Gallia, nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis commentarijs multa: eſt autem maritima. Vannes uulgò dicitur.

Venetus] poſſeßiuũ. pe. cor. (ἐνετὸς,) quod è Venetijs eſt: ut Veneti ciues. Propert. lib. 1. eleg. 11. 7. Quantum Hiſpanis Veneto diſsidet Eridano.

Venetus color, (ut ait Vegetius) cæruleus dicitur, qui color eſt marinis fluctibus ſimilis. Scribit Lampridius Hellogabalũ comediſſe piſceis coctos conditura uenета: quaſi in marina aqua cum colore ſuo. A quo colore aurigarum factio, Veneta nominatur. Et qui eo colore induebantur, Venetiani dicebantur. Vegetius lib. 4. de Re militari ſcribit nautas ueſte uenета eſſe induendos, & uela nauium exploratoriarum colore ueneto eſſe tingenda. Hic color etiam thalaßicus, id eſt marinus dicitur. Græci enim θάλασσαν mare appellant. Idem à colore ferri, ferrugineus dicitur.

Veneta factio. Sueton. in Vitellio, cap. 14.

Venia] ueniæ, (συγγνώμη, συγχώρησις,) Remißio culpæ, & condonatio erroris, inquit Valla. Quintil. in Gladiatore, Peccaui, ueniam peto.

Venia, Beneficium, indulgentia, permißio. Virgil. 1. Aen. 105. Orantes ueniam, & templum clamore petebant. Cicero pro Archia, 2. Quæſo à uobis, ut in hac cauſa mihi detis hãc ueniam. Id eſt indulgeatis, concedatisq; mihi hoc. Nam apud hunc uix unquam indulgentia reperitur. Terent. And. 5. 3. 30. Da ueniam. P. ſine te hoc exorem. Hæc duo pro utroq; poſuit, id eſt da ueniam: ſine ut hoc, etiam ſi improbum ſit, abs te impetrem. Et Cum uenia tua dixero: hoc eſt, Siquid erro, tamen cum pace tua, & (ut iſti loquuntur) cum licentia tua dixero. Hactenus Valla lib. 4.

Exilij uenia. Tacit. lib. 12.

Facilior uenia. Quintil. in Prooem. lib. 1. 2.

Impetrabilis uenia. Tacit. lib. 20.

Accipere ueniam pro aliquo, Vide Accipio.

Audire attentè, bonaq; cum uenia. Cic. pro Roſc. Amer. 6.

Bona uenia me audies. Cic. 1. de Nat. deor. 81. ut moleſtè ferrẽ tantum ingenium (bona uenia me audies) in tam leues, ne dicam in tam ineptas ſententias incidiſſe.

Carere uenia. Horat. de Arte 72.

Concedere ueniam alicui. Lucan. lib. 3. 148.

Bona uenia dixerim, Vide Bonus.

Dare uenią alicui. Ci. pro Lege Manil. 4. Idem 8. Philip. 255. ueniam & impunitatem dandam puto.

Veniam ad uos, ſi mihi ſenatus det ueniam. Author ad Herennium lib. 4. 165.

Qui tuliſſent acerbius ueniam illi dari. Cic. Appio, lib. 6. 12. 7

Dare uenią homini impudenter petenti. Cic. Att. li. 5. 110, 15.

Dici alicuius ueniam dare, Vide Do, das.

Dare ueniam ſcriptis, Vide Do das.

Dare ueniam in aliquem. Tacit. lib. 12.

Dare ueniam excuſationis. Cic. 2. de Orat. 108. Vix ut mihi tenuis quædam uenia daretur excuſationis, quòd, &c.

Da nobis hanc ueniam ut. Cic. 1. de Orat. 13. Ibidem, 49. Date nobis hanc ueniam, ut ea, quæ ſentitis de omni genere dicendi, ſubtiliter proſequamini.

Dare ueniam ad ignoſcendum. Cic. in Piſonem, 79.

Datur etiam uenia concinnitati ſententiarum. Cic. in Orat. 21.

Dare ueniam culpæ. Ouid. epiſt. 7. 21.

Dare ueniam excuſationis. Veniam aduocandi petere, Excuſare ſe ab aduocatione, ut uulgus loquitur. Plin. iunior lib. 5. epiſt. 8. ad Capitonem.

Dare neceſſitati ueniam. Cic. 2. Offic. 82.

Expetere bona uenia, Vide Bonus.

Expoſcere ueniam dicendi. Tacit. lib. 12. Veniam dicendi ante alios expoſcit.

Habere ueniam, pro Ignoſcere, apud Quintil. lib. 11. cap. 1.

Impetrare ueniam culpæ uel errati. Cic. pro Ligario, 1. Quum à te non ſolum liberationem culpæ, ſed errati ueniam impetrauiſſent, Vide Impetro.

Impetrare ueniam aliquid faciendi. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.

Impetrare ueniam pro aliquo. Tacit. lib. 12.

Inuenire ueniam ſupplicij, Vide Inuenio.

Legere cum uenia, Attentè, & diligenter. Quintil. li. 10. ca. 1.

Minuere ueniam. Quintil. lib. 6. cap. 3. 51.

Negare ueniam alicui. Ouid. 10. Metam. 8.

Orare ueniam. Virg. 4. Aeneid. 88.

Petere ueniam. Cic. 7. Verr. 108. Hæc ſi tibi tuus parens diceret, poſſes ab eo uenią petere? poſſes, ut tibi ignoſceret, po-

Petere ueniam in præteritum. Tacit. lib. 11. (ſtulare?

Si mihi ueniam quam peto, dederit, utar illius conditione: ſin minus, impetrabo aliquid à meipſo. Cic. Attic. lib. 9. 188. 1.

Ab Ioue pacem ac ueniam peto, precorq; ab eo ut, &c. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 3.

Fatetur aliquis ſe peccaſſe, & eius delicti ueniam petit: nefariũ eſt facinus ignoſcere. Cic. pro Muræna, 57.

Poſcere deos ueniam. Virg. 4. Aeneid. 10.

Precari ueniam. Seneca Medea, 8. 4.

Rogare ueniam. Ouid. 6. Metam. 7.

Venia ſit. Plin. lib. 12. ca. 1. 4. Quapropter hæc uel bello quæ ſiſſe uenia ſit.

Venia ſit dicto. Plin. epiſt. 101. p. lib. 5.

Tribuere ueniam, Vide Tribuo. (iſta translatio.

Venale] (συγγνωστὸς,) Venia dignũ. Macrob. Si uenialis erit

Venio] uenis, ueni, uentum, (ἰκω, ἥκω, ἔρχομαι, ἐλεύθω, μολέω, ἀντάω,) uenire, Notæ ſignificationis. Cic. pro Cælio, li. 2. 11. 3. Obuie mihi uelim ſint tuæ literæ: quæ me erudiãt de omni Rep. ne boſpes planè ueniam.

Venire ab. Plaut. Amphit. 3. 140. Nunc hodie Amphitruo uenit huc ab exercitu.

Ab aliquo uenire. Cic. pro Roſc. Comœd. 18.

Angiporto uenire, pro Ab angiporto. Plaut. Aſin. 12. 151.

Supplicem uenire ad aliquem. Cic. Attico lib. 16. 343. 1.

Ad urbem uenire. Cic. ad Tironem, lib. 16. 3. 2.

Miſſus in hanc urbem uenio. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 1.

Ad cœnam uenire. Horat. 1. epiſt. 7. 12.

Venire de. Cic. Attico lib. 5. 100. 2. Veruntamen cum de Cumanis uenißem cum imperio, Græci quaſi Epheſio Præt. ſe alacres obtulerunt.

De auctione uenire, & quo die. Cic. ad Attic. lib. 12. 233. 2.

Ex Arabia uenerunt legati. Plin. lib. 12. cap. 14. 5.

In ſolitudines uenire. Cic. Cælio lib. 2. 15. 18.

Aßiduè ueniebat inter denſas ſagos. Virg. eclog. 2. 1.

Omnes

Digitized by Google

Omnes qui iſtinc ueniunt, ita de tua uirtute commemorãt. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 55.
Domum ueniſti ad tuos penates. Catull. ad Veranium, 9. 1.
Satis uenire duobus. Virg. 7. Aenei. 94. Se ſatis ambobus Teucriſq; uenire, Latiniſq;.
Venire, Creſcere. Virg. li. 1. Georg. 11. Hic ſegetes, illic ueniũt fœlicius uuæ.
Arbores quædam ueniunt ſua ſponte. Virg. 1. Georg. 3.
Sponte uenire ex arboribus ſapores, pro Prouenire. Plinius li. 12. capite 1. 2.
Venire, Portari, Deferri. Plin. lib. 35. cap. 6. 2. Species ſinopidis tres: rubra, & minus rubens, & inter has media. Et paulo poſt. Eius quæ ex Africa uenit, octoni aſſes.
Venire, pro Afferri, de literis dictum. Cic. ad Brutũ, li. 11. 24. 3. Quod ſcribis in Italia te moraturũ, dum tibi literæ meæ ueniant, ſi per hoſtem licet, non erraris.
Commeatus uenire, qui afferantur, dicimus per metonymiam. Quintil. lib. 6. cap. 6.
In orationem uenire. Quintil. lib. 9. cap. 4. Horum pedũ nullus non in orationem uenit. Id eſt ingreditur orationem.
Venies ad illud quod refert tua: hoc eſt, Tandem uel poſtea id leges. Plaut. Perſa. 15. 52. Terent. Heaut. 2. 3. 33.
Mane, hoc quod cœpi primum, enarrem, ó Clitipho:
Pòſt iſtuc ueniam.
Ad digitos uenire, Vide Ad.
Ad Archeſilam, Carneademq; ueniamus. Hoc eſt De Archeſila loquamur. Cic. 4. Acad. 26. Et pro Roſc. Amer. 26. Vt ad fabulas ueniamus.
In aciem uenire, Vide Acies.
Alicui uenire aduorſum, Ire obuiam. Plaut. Moſt. 5. 1.
In adoptiua uenire. Cic. pro Domo ſua, 28.
In amicitiam uenire aliquorum. Liu. 5. bel. Pun. 89. Liberos cum ſuis legibus uenturos in amicitiam Lucanos, &c. Cæſar 6. bel. Gall. 16.
In arbitrium uenire, ac poteſtatem alicuius. Cic. 3. Ver. 105.
In arma uenire. Lucan. lib. 3. 37.
Intra arma aliena uenire, hoc eſt, Intra præſidia & alienas manus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 159. 7.
Sub aſpectum uenire. Cic. 2. de Orat. 194.
Ad aures alicuius uenire, Audiri. Horat. de Arte, 52.
Ad aures meas uenit, te, &c. Cic. pro M. Marcello, 14.
Ad aures uox uenit. Virg. 2. Aeneid. 25.
Alicui auxilio uenire. Liu. 9. ab Vrbe, 230.
In bona alicuius uenire. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 3.
Quod uenit in buccam. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 9. Tu uelim ſæpe ad nos ſcribas: ſi rem nullam habebis, quod in buccam uenerit ſcribito. Prouerbialiter dictum, pro Quicquid occurret & in mentem ueniet.
In calamitatem uenire. Cic. pro Roſc. Amer. 29.
In caſum uenire. Cic. pro Cluentio, 65.
In certamen uenire. Cic. 5. Tuſ. 113.
In certamen cum aliquo uenire. Cic. de Clar. Orat. 177.
Venire in certamen uirtutis. Cic. 5. de Fin. 125.
Clamor à populo uenit ad aſtra. Ouid. 3. Faſt. 75.
In cognitionem Senatus uenit hæc res. Quintil. lib. 7. ca. 3. 16.
In colloquium ad aliquem uenire. Liu. 5. bel. Pun. 89.
In computationem uenire, Vide Cõputo. Plin. lib. 6. cap. 33. 4.
Commoda ueniunt hinc. Cic. 1. de Inuentione, 8.
In complexum alicuius. Cic. ad Terentiam, li. 14. 1. 7. Si in ueſtrum complexum uenero, ac ſi et uos, & me ipſum recuperaro, ſatis magnum mihi fructum uidebor percepiſſe, Cæſar 3. bel. Ciuil. 28. Ipſe grauiſſima hyeme in nauibus excubabat, neq; ullũ laborem aut munus deſpicies, ſi in Cæſaris cõplexũ ueniret. Id eſt ut à Cæſare cõplecteretur et amaretur.
In concionem uenire. Cic. 3. Ver. 47.
In confeſſum uenit ea res. Plin. epiſt. 302. Hoc eſt, nota eſt & manifeſta.
In conſilium alicuius uenire, pro Obtemperare eius conſilio. Cic. ad Atticum, lib. 10. 192. 5.
In conſpectum alicuius. Cic. 2. de Fin. 36.
In conſpectum ad aliquem uenire. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 23. 11.
In conſuetudinem. Cic. 2. de Inuent. 240. Deinde quædam in conſuetudinem ex utilitatis ratione uenerunt.
In conſuetudinem benignitatis. Cic. in Piſonem, 35.
In contemptionem. Cæſar 5. bel. Gall. 185.
In contemptum. Idem Cæſar 3. bel. Gall. 418.
In contentionem. Cic. pro Quintio, 12. Quod niſi ex Publicio narratum Næuio eſſet, non tam citò res in contentionem ueniſſet.
In contentionem, utrum. Cic. 2. de Diuinat. 192.
In controuerſiam uel contentionem uenit ea res. Quintilian. lib. 3. cap. 6. 32.
In contentionem de accuſando. Cic. 1. Ver. 34.
In contentionem honoris. Cice Anteq. iret in exilium, 3.
In controuerſiam. Cic. 4. Ver. 25.
In crimen. Terent. Hecy. 3. 1. 55. Hoc eſt accuſari.
In cruciatum. Cæſar 1. bel. Gall. 118.
In deditionem. Cæſar 6. bel. Gal. 8.
In deliberationem uenire. Quintil. lib. 2. cap. 21. 11.
In deſyderium uenit res aliqua. Liuius 3. ab Vrbe, 151. Id eſt deſyderatur.
Dies uenit legi. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 9.
In diſceptationem. Liu. 9. bel. Maced. 149.
In diſcrimen, In periculo eſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 9. Quũ omnium nobilium dignitas & ſalus in diſcrimen ueniret.
In diſcrimen exiſtimationis. Cic. 1. Ver. 39.
In diſquiſitionem. Liu. 6. bel. Pun. 158.
In diuitias uenire. Plaut. Capt. 19. 13. At nunc liber in diuitias faxo uenies.
Ad quem dolor ueniat, ad eundem neceſſe eſt interitum uenire. Cic. 3. de Nat. deor. 48.
In dubium. Cicero ad Atticum, lib. 16. 343. 5. Præſertim quũ hoc genere cognitionum labefactato, acta Cæſaris in dubiũ uentura uideantur.
In dubium de uoluntate, &c. Cic. ad Attic. li. 11. 223. 3. Terẽ. Adel. 2. 2. 35. Etiam de ſorte uenio in dubium miſer.
In dubium uenire de ciuitate. Cic. pro Cecin. 13.
Quid ſit factum, in dubium uenit. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Emolumentum ad eum ex ea re uenit. Cic. pro Cluentio, 40.
Epiſtola mihi uenit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 1.
In exemplum uenire. Ouid. 4. Faſt. 49.
Ad extrema uenire. Liu. 2. ab Vrbe, 206.
In faciem pacis ueniretur. Tacit. lib. 13.
Fama mihi uenit. Virg. 4. Aeneid. 78.
In familiaritatem alicuius. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 15. 2.
Tarda uenit dictis, difficiliſq; fides. Oui. 3. Faſt. 70. (207.
In fidem alicuius uenire, hoc eſt Seſe dedere. Liu. 6. bell. Pun.
Ad finem uenire dicitur res aliqua. Liu. 5. bel. Pun. 123. Quũ maximè Capua circunuallaretur, Syracuſarum quoq; oppugnatio ad finem uenit.
In flammam uenire. Cic. ad Attic. lib. 16. 339. 9. Veniendũ eſt igitur uel in ipſam flammam. turpius eſt enim priuatim cadere, quàm publicè. Id eſt, conijcere ſe oportet in periculũ.
Ad fœdus ueniunt amantes. Ouid. 2. de Arte, 116.
In fœdera uenire. Virg. 4. Aeneid. 68.
Fœliciter hæc res tibi uenit, pro Euenit. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. 21. 14. Vetus exemplar legit euenire.

Digitized by Google

Fortuna læta mihi uenit. Virg. 11. Aeneid. 9.
Fulgor uenit ab æthere. Virg. 8. Aeneid. 104.
Gradibus uenire ad uirtutem. Cic. 1. de Nat. deor. 123.
In gloriam ſummam. Cic. ad Attic. lib. 2. 35. 4.
Hæreditate uenire dicitur res aliqua. Cic. 1. de Inuent. 95. Sed neq; emiſti, neq; hæreditate uenit, neq; dominatus eſt, neq; donatus eſt.
Hæreditas mihi uenit à patre. Cic. 3. Ver. 18.
Hyems uenit. Cic. ad Atticum lib. 5. 106. 3.
Sub iactum telorum uenire. Liu. 7. bel. Pun. 108.
Cum impetu uenire. Cic. 2. de Fin. 178.
Inimicus ei uenit, pro Eſt illi inimicus. Cic. pro Roſc. Amer. 32.
Ad inimicitias uenire. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 20. 3.
Ad internecionem uenire. Liu. 6. bel. Maced. 131.
Intrò uenire, Vide Intro.
In inuidiam ex gratia uenire. Plin. de Viris illuſt. 66.
In iudicium uenire. Cic. ad Atticum, li. 2. 16. 14. Quid uerius quàm in iudicium uenire, qui ob rem iudicandam pecuniam acceperit?
In iudicium uenit fama eius. Cic. pro Quintio, 16.
In laudem uenire. Quintil. lib. 2. cap. 21. 11.
Liuor uenit in artus. Ouid. 10. Metam. 52.
In locum ſummum uenire. Cic. 3. de Legib. 41.
Lues rabida uenit membris. Virg. 1. Aeneid. 58.
Lues miſeranda uenit arboribus. Virg. 3. Aeneid. 28.
Ad manum uenire. Quintil. lib. 2. cap. 11. 5.
In manus alicuius. Cic. 3. Off. 44. Neq; enim quicquam de hac parte poſt Panætium explicatum eſt, quod mihi quidē probaretur de ijs quæ in manus meas uenerint.
In manus hominum libros uenire dicimus. Quintilianus Tryphoni, 3.
Maturè uenit ipſe, Vide Maturus.
In medium. Cic. 4. Verr. 126. Venient in medium: dicent quid ſtatuerint.
In mentem uenit, pro Succurrit. Terent. Eunucho, 2. 2. 2. Hoc adeò ex hac re uenit in mentem mihi. Idem Phor. 4. 3. 47. Nam mihi ueniebat in mentem eius incommodum. Cice. ad Thermum, lib. 2. 17. 7. Quæ mihi ueniebant in mentem, quæ ad te pertinere arbitrabar quòd in Ciliciam proficiſcebar, exiſtimaui me ad te oportere ſcribere.
In mentem, quemadmodum. Cic. pro Roſc. Amer. 45.
In mentem huius rei. Cicero 5. de Finib. 3. Venit enim mihi Platonis in mentem, quem accepimus primum hic diſputare ſolitum.
In mentem uenit, quid. Cic. 1. Ver. 15.
In mentem uenit ut. Plaut. Mil. 20. 48.
Minus in Senatum uenit, Vide Minor in Parum.
Mœror ſummus uenit ad eum morte fratris. Cicero pro Quintio, 8.
Mores eò uenere. Plin. lib. 23. cap. 1. 20.
In morem uenire. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 8.
Ad naſum uenire. Plin. lib. 15. cap. 28. 2. Multoq; celerius talia ad naſum ueniunt, quàm pinguia. Hoc eſt, aſcendunt, & nares feriunt.
Nauibus uenire. Liu. 1. bel. Pun. 142.
Ad nihilum uenire. Cic. 2. Tuſc. 8.
Ad nimium uenire. Plin. lib. 26. cap. 4. 4.
Ad nomen uenire. Plin. lib. 10. cap. 70. 1. Spectatur in piſcinis Cæſaris, genera piſcium ad nomen uenire, quoſdam ſingulos. Hoc eſt quum uocantur.
In notitiam. Plin. lib. 7. ca. 1. 2. Quis enim Aethiopas, antequā cerneret, credidit, aut quid non miraculo eſt quum primùm in notitiam uenit?
In notitiam uenire alicui, Vide Notitia.
Nox uenit. Propert. lib. 1. eleg. 8. 9.
In numerum oratorum. Cic. 1. de Orat. 57. Id eſt dici oratores, ſiue Pro oratoribus haberi.
In Obliuionem. Cic. in Salluſtium, 5.
Obuiam uenire. Cic. 4. Tuſcul. 110. Alacris obuiam mihi ueniet, complexum exoptans meum. Ex poeta. Idem ad Attic. lib. 2. 16. 1.
Obuia mihi uenit turba. Propert. lib. 2. eleg. 30. 1.
Sub oculos uenire. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 5.
In odium uenire, Vide Odium.
Opportunè uenire, Vide Oppertunus.
Optatò uenire, Vide Optato in Opto.
In ordinem Senatorium. Cic. 3. de Leg. 43.
In ora uirûm uenire. Propert. lib. 3. eleg. 9. 7.
In otium. Cic. ad Atticum, lib. 1. 4. 3.
Ad pactionem uenire. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 9.
Paratè uenire, Vide Paro.
In partem alicuius. Liu. 6. ab Vrbe, 175. Parū eſt ſi cuius pars tua nulla adhuc fuit, in partem eius uenis, niſi partem petēdo totum traxeris?
In partem impenſæ. Cic. ad Terentiam lib. 14. 2. 6.
In partem elocutionis memoria ac pronūtiatio ueniunt. Quintil. in Proœm. lib. 1. 17.
Paſſu ingenti uenire. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 3.
In periculum uenire. Terent. Adelph. 2. 2. 32. Cicero 3. Verr. 48. Neq; adhuc cauſam ullam excogitare potuit, quamobrem commiſerit, aut quid euenerit, ut in tantum periculum ueniret.
In periculum ne. Cic. pro Murena, 51. Venit in periculum, ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipſo parta ſunt, amittat.
Peropportunè uenire, Vide Peropportunus.
Plaga uenit uehementior. Cic. 2. Tuſc. 96. ſed quia profunda uoce omne corpus intenditur, uenitq; plaga uehemētior
Pœnæ ueniunt crudelitati alicuius. Liu. 3. ab Vrbe, 237.
In populos uenire. Ouid. 6. Metam. 109.
In poſſeſſionem. Cice. 3. de Lege Agr. 7. Etiámne ſi ui eiecit? etiámne ſi clàm ſi precariò uenit in poſſeſſionem?
In poſſeſſionem Reipublicæ uenire. Cic. ad Attic. lib. 7. 128. 5.
In poteſtatem alicuius. Cæſar 4. bell. Gall. 597.
Ad potum, uel prandium uenire. Plin. lib. 9. cap. 15. 3. Cicero pro Cluentio, 134.
Prope exitium, uel prope ſpem uenire. Liu. 5. bel. Pun. 91. Ibidem, lib. 6. 188.
Proſperè uenit. Plaut. Pſeud. 8. 1.
In prouerbium. Liu. 10. Maced. 188. Vulgatum illud, quia uerum erat, in prouerbium uenit, Amicitias immortales, inimicitias mortales debere eſſe.
In prouerbij conſuetudinem. Cic. 2. Off. 79.
Ad pugnam uenire. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 12.
Ex malis moribus uenire. Quintil. lib. 2. ca. 5. 9.
Venire in quæſtionem. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Rabies uenit canibus. Virg. 3. Georg. 99.
In religionem uenit illi hæc res. Cicero 2. de Natura deorum, 15.
In rem præſentem, Vide In præpoſitionem.
Riſus ueniunt. Ouid. 1. de Arte, 48. Tunc ueniunt riſus, &c.
Rumor uenit. Terentius in Prologo Hecyræ, 39.
In ſecreta uenire. Ouid. 13. Metam. 123.
Segetes ueniunt, Id eſt proueniunt. Virg. 1. Georg. 11.
In eum ſermonem, ut, &c. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 5. 8. Veni in eum ſermonem, ut dicerem libenter me ad eā partem prouinciæ primum eſſe uenturum.
In ſermonem hominum, & uituperationem. Cic. 6. Ver. 11.
In ſermonem alicui uenire. Cicero Attico, lib. 14. 299. 1.

In ſermone.

Digitized by Google

In sermone. Cicero ad Atticum, lib. 11. 23 0. 2. Neq; eum rogari, ne me quidem: sed quasi ita sit, quoniam in sermone iam ueniſti, poteris eam mouere ut alicui committat, cuius extra periculum huius belli fortuna eſt. Quidam legunt, in ſermonem.
In ſocietatem laudum alicuius. Cic. ad Attic. lib. 14. 315. 5.
In ſortem prouinciæ. Liu. 8. belli Pun. 245.
Spes uenit ex merito. Ouid. epiſt. 2. 13.
In ſpem. Cic. 2. de Orat. 120. Nonnullam in ſpem uenerã, poſſe me aliquid ex iſtis diſcere. Cic. ad Atticum lib. 9. 186. 2.
In ſpem uentum eſt, Impersonale. Liu. 2. ab Vrbe, 190.
In ſpem, quòd. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 8. In ſpem uenerant, quòd neq; Planci quatuor legiones omnibus ſuis copijs pares arbitrabantur, neq; ex Italia tam celeriter exercitum traijci poſſe credebant.
Subſidio. Cic. ad Attic. lib. 6. 116. 4. Ad meq; legati eius, & Quæſtor, & amici literas mitterent, ut ſubſidio uenirem.
Ad ſummum uenire. Cic. 2. Tuſc. 7. Atq; oratorum quidẽ laus ita ducta, ab humili uenit ad ſummum.
Cum ſupplemento. Liu. 9. ab Vrbe, 113.
Suppetias uenire. Hirtus bel. Africani, lib. 5. 18.
In ſuſpicionem uenire. Cic. 2. de Inuent. 143. Si id non poterit ſiquam in ſimilem antè ſuſpicionem uenerit.
Venire in ſuſpicionem de morte alicuius. Cicero ad Brutum, 6. 2.
Tædio uenire. Plin. lib. 31. cap. 2. 13.
Veni in tempore. Terent. And. 4. 5. 19.
In tutelam uenire. Cic. de Claris Orat. 101.
In uacuum uenire, Vide Vacuus.
Ad uadimonium uenire. Cic. pro Quintio, 27.
A uero uenit cauſa, Id eſt uera eſt cauſa. Ouid. 5. Faſt. 74.
Viam uenire. Cic. 2. Philip. 73. Quis qui neſcierit uenisſe eam tot dierum tibi uiam gratulatum?
Vigor uenit membris. Virg. 4. Georg. 84.
In uitam uenire. Cic. 1. de Leg. 89.
In unitatem. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.
In uſum uenire. Plin. lib. 24. cap. 11. 5. Nec rhus Latinum nomen habet, quum in uſum plurimis modis ueniat.
In uſum alicuius rei uenire. Plin. lib. 8. cap. 48. 2.
Vſus uenit. Terent. Heaut. 3. 2. 45.
Et ne ego te (ſi uſus ueniat) magnificè, Chreme,
Tractare poßim.
Mihi uſu uenit. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 8. 2. 5. Idem ad Atticum, li. 7. 1. 4. 4. 1. Nunc uenit idẽ uſu mihi, quod tu tibi ſcribis, quoties exorior.
Ad agendum uenire. Quintil. lib. 4. cap. 1. 5.
Venire, pro Accidere. Celſ. lib. 7. cap. 27. Solet uerò ſub eiuſmodi uictu uenire ut aluus non reddatur.
Venient ad te comeſſatum. Plaut. Perſ. 16. 19.
Venio oratum. Cæſar 7. bel. Gall. 129.
Venire emptum. Cic. 4. Ver. 86.
Venit deriſum. Plaut. Aulul. 7. 46. Et apud Terent. Eunucho, 4. 6. 14. Venit ereptum.
Venitur, pen. prod. Impersonale. Plin. epiſt. 190. 9. Venitur ad me: conſurgo. Cic. pro Quintio, 2. Ad me uentum eſt.
Venitur & uentum eſt in diſcrimen, Impersonaliter. Cic. 8. Philip. 253. Idem 2. Off. 46.
Ventum in aciem. Tacit. in libello de Germanis.
Vt uentum ad cœnam eſt, &c. Horat. 1. epiſt. 7. 15.
Iuxta ſeditionem uentum. Tacit. lib. 5.
Prope ſeditionem uentum. Tacit. lib. 19.
Ventum gaudeo. Plaut. Ciſtel. 2. 12.
Quod ille dixit qui ſecundo uectus eſt mari,
Ventum gaudeo ad te ecaſtor.

Cauſas ueniendi diſcere. Virg. 6. Aeneid. 98.
Cauſas ueniendi poſcere. Virg. 1. Aencid. 84.
Veniens] uenientis, Participium, (ἐρχόμενος,) ut Claſſis ueniens ad littora. Virg. 3. Aeneid. 131.
Ætas ueniens. Ouid. 6. Faſt. 128.
Annus ueniens. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 3. 20. 6. Non enim ſumus omninò ſine cura uenientis anni, etſi ſumus ſine timore.
In annum uenientem curas extendere. Virg. 2. Georg. 81.
Dies ueniens, Dies decedens, contraria. Virg. 4. Georg. 94.
Virtus ueniens in pulchro corpore. Virg. 5. Aeneid. 69.
Venturus] pen. prod. Aliud participium. (ἐλευσόμενος,) Vbi Aeui uenturi inſcius. Virg. 8. Aeneid. 126.
Belli uentura. Virg. 3. Aeneid. 92.
Doloris uenturi ſigna. Ouid. epiſt. 18. 22.
Hyemis uenturæ memores. Virg. 4. Georg. 22.
Mali uenturi prima fauilla. Propert. lib. 1. eleg. 94.
Senectæ uenturæ memor. Ouid. 3. de Arte 12.
Videre uentura. Virg. 2. Aeneid. 25.
Præſcia uenturi uates. Virg. 6. Aeneid. 14.
Ventio] uentionis, Verbale. (ἔλευσις,) Plaut. Trucu. 11. 61. Quid tibi huc uentio eſt? Hoc eſt, Ad quid huc uenis?
Vento] uentas, Frequentatiuum: A quo
Ventito] uentitas, pen. cor. (ἐπιχωρέχω,) uentitare, Alterũ frequentatiuum: ut, Sæpius uentitare in agrum. Plin. li. 18. cap. 5. 5. Cic. ad Marium, l. b. 11. 27. 11. In reliquis officijs cui tu tribuiſti, excepto Cæſare, præter me, ut domũ uentitares, horaſq; multas ſæpe ſuauiſſimo ſermone conſumeres? Catull. ad ſeipſum, 8. 1. Quũ uẽtitabas quò puella ducebat
Venor] uenaris, pen. prod. (ἀγρεύω, θηρεύω, κυνηγέω, κυνηγετέω, ἀγρόω, ἀγρώσω, θηράσομαι,) uenari, Feras in dagare, feris inſidiari. Cic. 2. de Nat. deor. 237. Canum tanta alacritas in uenando. Idem ad Cælium, lib. 2. 10. 4. De pantheris, per eos qui uenari ſolent agitur mãdato meo diligenter.
Apros uenari. Virg. eclog. 10. 12.
Canibus uenari leporem. Virg. 3. Georg. 82.
Venari piſces. Plin. lib. 16. cap. 1. 2.
Venari, per translationem, pro Artificio quodam & ſolertia quærere: ut Venari laudem, gloriam, &c. Cic. ad Atticũ, lib. 16. 334. 4. Bene igitur tu qui εὐθανασίαν uenaris, relictis quis patriam. Vetus exemplar loco uenaris legit Bene.
Amores uenari. Ouid. de Medicamine faciei, 6.
Laudẽ modeſtiæ in aliqua re uenari. Auth. ad Heren. li. 4. 141.
Viduas uenari fruſtis & pomis. Horat. 1. Epiſt. 1. 16.
Venari imperio alicuius. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 34.
Venari de uerbis alterius. Plaut. Milit. 14. 37.
Venari apros in mari, Prouerbium in eos qui fruſtrà aliquid conantur & operam perdunt. Plaut. Aſin. 3. 88.
Venandi, uenando, uenandum, Gerũdia. ut Studio uenandi laſſus. Ouid. 3. Metam. 83.
Tempora longa ponere uenando. Ouid. Epiſt. 18. 2.
Venatum, uenatu, Supina. ut Ire uenatum. Virg. 4. Aen. 24.
Venatus] huius uenatus, pen. prod. θήρεμα, θήρευμα, ἄγρευμα,) Plaut. Rud. Hunc qui cepi in uenatu meo. Plin. lib. 8. cap. 16. 3. Quos uenatus, aucupia, piſcatuſq; alebãt. Cic. 5. Tuſ. 139. Labor in uenatu, ſudor, curſus ab Eurota, fames.
Apti ſaltus uenatibus. Ouid. Epiſt. 5. 4. (ſuis.
Aßiduus uenatus. Virg. 9. Aeneid. 50.
Venatio] uenationis, uerbale, θήρα, θηρευτική, ἀυνηγία, κυνηγεσία, Idem. Cic. 2. de Fin. 40. Piſcatu, aucupio, uenatione, his omnibus exquiſitis uitantis cruditatem, &c.
Prodigi qui ludorum uenationumq; apparatu pecunias profundunt. Cic. 2. Off. 80.
Proſcribere uenationem. Cic. Attico lib. 16. 333. 7.

Venator

Venator] pen. prod. uenatoris, (ἀγρευτὴς, θηρατὴς, θηρευτὴρ, λυνηγὸς, λυνηγέτης,) Qui uenatur. Cic. 2. Tuſ. 70. Per noctant uenatores in niue, in montibus uri ſe patiuntur.

Venator adeſt hoſtris conſilijs, cum auritis plagis. Per translationem. Plaut. Milit. 10. 14.

Venatrix] pen. prod. Verbale fœm. (κυνηγέτειρα,) Virg. 1. Aeneid. 65.

Nanq; humeris de more habilem ſuſpenderat arcum
Venatrix, dederatq; cõmam diffundere uentis.

Pharetræ uenatrices. Claud. 7. Paneg. 33.

Turba uenatrix canum. Valerius 3. Argon. 67.

Venaticus] pen. cor. Adiectiuum, (ἀγρευτικὸς,) Quod ad uenationẽ pertinet: ut Venaticus canis. Plaut. Milit. 5. 113. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 2. Canum duo genera: unum uenaticum, & pertinet ad feras beſtias ac ſylueſtres: alterum quod cuſtodiæ cauſa paratur, et pertinet ad paſtorẽ. Cic. 6. Ver. 26. Mirandum in modum canes uenaticos diceres, ita odorabantur omnia & perueſtigabant. Canũ aũt uenatico rũ elegantißimè excogitata nomina habes apud Ouidiũ 3. Catulus uenaticus. Horat. 1. Epiſt. 2. 13. (Met. 42.

Paraſiti uenatici. Plaut. Capt. 3. 17.

Venatorius] Aliud. adiect. Idẽ. (θηρευτικὸς, κυνηγετικὸς,) Plin. epiſt. 65. ineſt huic computationi ſumptus ſupellectilis, ſumptus atrienſium, topiariorum, fabrorum, atq; etiam uenatorij inſtrumenti. Apud Martialem lib. 14. 31. Culter uenatorius.

Venter] uentris, m. g. (γάστηρ, γαστὴρ, κοιλία, νηδὺς,) Qui à pectore ad pubem terminatur, tam in animalibus brutis quàm hominibus. Iuuen. Satyr. 4. 11. Montani quoq; uenter adeſt, abdomine tardus. Plin. lib. 9. cap. 50. 1. Attritu uẽtrium piſces coeunt. Perſius in Prolog. 3.

Magiſter artis, ingeniq; largitor
Venter, negatas artifex ſequi uoces.

Venter, Stomachus. Iuuen. Satyr. 5. 1. Ventre nihil noui frugalius. Plin. lib. 19. ca. 5. 8. Cibos ſalubres ac lenes plurib. modis exiſtimant, qui perfici humano uentre nõ queãt, ſed non intumeſcant.

Venter, Aluus. Celſus lib. 3. cap. 18. Vbi ab inferiore parte purgandus aliquis eſt, uentrem eius antè ſoluendum eſſe: ubi à ſuperiore comprimendum.

Fluxiones uentris ſiſtere. Plin. lib. 23. cap. 5. 2.

Fluor uentris. Celſus lib. 4. cap. 16.

Inflatio uentris, Vide Inflo.

Orificia uentris, Vide Orificium.

Proluuies uentris fœdißima. Virg. 3. Aeneid. 44.

Rabies improba uentris. Virg. 2. Aeneid. 72.

Solutiones uentris. Plin. lib. 24. ca. 10. 8. Et lib. 27. ca. 10. 5.

Vitiũ uentris. Ci. pro Cælio, 35. Nulla luxuries reperietur, nulli ſumptus, nullum æs alienum, nulla conuiuiorum ac luſtrorum libido, quod quidem uitium uentris & gutturis nõ modò non minuit ætas hominibus ſed etiam auget.

Albus uenter. Perſius Saty. 3. 10.

Aſtrictus uenter. Celſ. lib. 2. cap. 1.

Carnoſus uenter, Vide Caro.

Fuſus uenter. Celſ. lib. 2. cap. 1.

Grauidus uenter. Ouid. 10. Metam. 100.

Grauidus uenter iuſto pondere. Ouid. epiſt. 15. 9.

Grauis uenter. Ouid. 9. Metam. 138.

Improbus uenter. Senec. Thyeſte, 5. 12.

Inanis uenter. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 26.

Intentus uenter. Celſ. lib. 4. cap. 9.

Liquidus uenter, Vide Liquor.

Mollis uenter. Hora. Epod. 8. 2.

Peſtifer uenter ſerpentis. Ouid. 1. Metam. 93.

Planus uenter. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 5.

Tumidus uenter cæleſti pondere. Ouid. 3. Faſt. 9.

Tumido uentre cucurbita. Propertius lib. 4. eleg. 2. 9.

Vacui uentris furor. Iuuenalis Satyr. 15. 10.

Auferre aliquid in uentrem. Cic. 2. de Orat. 147.

Compleuit ſua tempora maturus uenter. Ouid. 11. Met. 63.

Comprimere uentrem & Soluere, cõtraria. Celſ. lib. 3. ca. 18.

Contrahere uentrem, Vide Contraho.

Crepat mihi uenter, Vide Crepo.

Creſcit in uentrem cucumis. Virg. 4. Georg. 25.

Diſtringere uentrem. Celſus lib. 4. cap. 15.

Donabat auaro uentri quicquid quæſierat. Hor. 1. epiſ. 16. 2.

Duci uentre, inſeruire uentri & gulæ. Horat. 2. Serm. ſat. 7. 8.

Emollire uentrem difficilem. Plin. lib. 22. cap. 13. 3.

Exinanire uentrem. Celſ. lib. 4. cap. 12.

Inflatur uenter: Cic. 2. de Diuinat. 179.

Intumuit uenter ab unda. Oui. 1. Faſt. 44.

Liquare uentrem. Celſ. lib. 4. cap. 12.

Merſæ res in uentrem. Iuuenalis Satyr. 11. 4.

Metiri uentrem lino. Celſus lib. 3. cap. 21.

Mollire uentrem. Celſus lib. 2. cap. 12.

Mouere uentrem, Vide Moueo.

Petere uentrem. Cic. pro Murena, 49.

Placare leuania uoracis uentris. Ouid. 15. Metam. 19.

Placat iratum uentrem eſca. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 1.

Reſoluere uentrem. Celſ. lib. 3. cap. 16.

Suppreſſus uenter. Celſus lib. 4. cap. 15.

Tenere uentrem. Celſus lib. 4. cap. 19. Hoc eſt ſiſtere fluxum uentris.

Soluere uentrem & Cõprimere, contraria. Celſ. lib. 3. cap. 18.

Siſtere uentrem. Plin. lib. 20. cap. 23. 4. & lib. 21. cap. 19. 2.

Turbare uentrem. Celſ. lib. 1. cap. 6.

Turbatur uenter ſemine ſumpto. Plin. lib. 22. cap. 22. 5.

Vacare luxuriæ uẽtriq;. Claud. de Nupt. Honorij et Mariæ, 11

Cupidine uentris uicta pietas. Ouid. 15. Metam. 35.

Vitiati uentris tumeſcunt pondera. Ouid. epiſt. 11. 8.

Ventrem facere dicitur paries, qui uetuſtate collabens, curuatura quadam ueluti uentre extra fundamenti limites eminet. Alphenus in L. Siquando. Parag. 1. ff. Si ſeruitus uend. Si quando inter ædes binas paries eſſet, qui ita uentrem faceret, ut in uicini domum ſemipedem, aut amplius procumberet, agi oportet, ius non eſſe illum parietem ita proiectum in ſuum eſſe ſe inuito.

Ventrem perferre, pro eſſe grauidam. Colum. lib. 6. cap. 24. 1. de uaccis.

Mulier uentre uacuo, incerto, pleno, præterito, apud Papinianum in L. Ventre. ff. De acquirenda uel omit. hæred.

Ventriculus] uentriculi, pen. corr. m. g. Diminut. (γαστρίδιον, κοιλίας ἔντερον,) Corn. Celſ. lib. 4. cap. 1. Ventriculus aũt q receptaculũ cibi eſt, cõſtat ex duobus tergoribus: iſq; inter lienẽ et iecur poſitus eſt, utroq; ex his paulũ ſuper eũ ingrediẽte. Iuuen. Saty. 3. 10. - uacua & plana omnia dicas Infra uentriculum.

Ventriculus cordis. Cicero 2. de Nat. deorum, 208. Nam quæ ſpiritu in pulmones anima ducitur, ea calefcit primùm ipſo ab ſpiritu, deinde contagione pulmonum, ex eaq; pars redditur reſpirando, pars concipitur cordis parte quadam, quam uentriculum cordis appellant. Cui ſimilis alter adiunctus eſt, in quem ſanguis à iecore per uenam illam cauam influit.

Ventrioſus] pen. prod. Adiectiuum, (προγάστωρ,) Qui magnum habet uentrem. Plaut. Aſin. 8. 20. Macilentis malis, rufulus, aliquantum uentrioſus. Idem Merc. 12. 54. Canum uarum uentrioſum.

Ventroſus

Ventroſus]pen.prod.Aliu adiectiuum,Idem.(γαστρώδης,) Plin.lib.14.cap.21.2.Ventroſa ac patula minus utilia.

Ventrale]uentralis,pen.pro.n.g.(περιγάστριον,) Veſtimẽtum uentrem contegens.Plin.lib.8.ca.48.3.Patris mei memoria cœpere amphimalla noſtra,ſicut milloſa,& etiã uentralia.Plin.lib.27.cap.7.9.

Ventrale Vlpianus accipit pro ſemicincto ſub quo habẽtur loculi,quibus non ſolùm ſudariola,ſed leues etiam nummulos in quotidianũ uſum geſtare ſolemus:ut in L.Diuus,in principio.ff.De bonis damnat.Nec ſi zonam circa ſe habuerit,protinus aliquis ſibi uendicare debebit:ſed ueſtẽ qua is fuerit indutus aut nummulos in uentrali,quos uictus ſui cauſa in promptu habuerit.Vbi alij codices legunt nummulos mueterales.

Ventilo]uentilas,pen.corr.(λιμάω,λιμίζω,)uentilare,Ventũ excitare ut aliquid ardeat uel coquatur.Propert.lib.4.eleg.3.10.Hanc Venus ut uiuat uentilat ipſa facem.

Carbaſa uentilantur aura.Stat.4.Sylu.3.22.

Faces accenſas uentilare.Ouid.1.Amor.eleg.1.3.

Frumentum uentilare,Ventilabro expurgare.Plinius lib.18.capite 30.6.

Aura uentilat iubas.Silius lib.16.89.

Flatus uentilat incendia.Silius lib.17.103.

Vinum uentilare & refrigerare.Colum.lib.12.cap.30.1.

Ventilare,ſine adiecto,eſt excitare auram ad calorem temperandum.Suet.in Auguſto,ca.82.Aeſtate apertis foribus ac ſæpe in periſtylo ſaliente aqua,atq; etiam uentilante aliquo cubabat.

Vẽtilare,Per manus uerſare,è digitis eximendo.Apuleius,Ad hæc ego inſperato lucro diffuſus in gaudiũ,& in aureos refulgentes,quos identidẽ manu mea uẽtilabã.Iuuen.Sat.1.3.Ventilet æſtiuum digitis ſudantibus aurum.

Ventilare concionẽ aliquã.Cic.pro Flac.43.Cuius lingua quaſi flabello ſeditionis illa tum eſt egentium concio uentilata.

Ventilatio]uerbale,(λίκμησις,)Plin.lib.23.cap.1.1.Innocentiores,quæ decerptæ diu pepẽdere:qua uendilatione etiam utiles fiunt ſtomacho,ægriſq;.De uuis.

Ventilator]pen.pro.Verbale,(λικμητὴς,λικμητὴρ,)Qui frumentiũ uentilat.Col.lib.2.ca.10.11.Faba q̃ lõgius emittetur,pura eò perueniet quò uentilator eam iaculabitur.

Ventilator naturæ.Cic.1.de Nat.deor.112.Non pudet igitur phyſicum,id eſt ſpeculatorem,uentilatoremq; naturæ,ab animis conſuetudine imbutis petere teſtimonium ueritatis? Vetus codex habet uentatoremq;,&c.

Ventilatores apud Quintilianum lib.10.cap.7.ſunt præſtigiatores,qui ut uentilatores grana quæ purgant,in uentũ proijciunt,ita rem quam retinent manibus eijcere uidentur:ita enim ait,quo uſu conſtat mira illa in ſcenis pilariorum ac uẽtilatorum,ut ea quæ emiſerint ultro uenire in manus credas,& qua iubentur decurrere.

Ventilabrum]uentilabri,pen.prod.(λικμητήριον,)Inſtrumentiũ quo aliquid uentilatur.Col.lib.2.ca.10.10.Nã quũ aceruus paleis granisq; miſtus in unum fuerit cõgeſtus,paulatim ex eo uentilabris per longius ſpatium iactetur.

Ventoſus]Vide Ventus.

Ventus]uenti,maſ.ge.(ἄνεμος,πνεῦμα,αὔρης,ἰωὴ,ῥύχος,) à Venio fit:propriè eſt cum impetu ueniens aer:quum nihil aliud ſit uentus,quàm aer cõmotus atq; agitatus.Vitruuius,Ventus eſt aeris fluens unda cum incerta motus redundantia.Cic.2.de Nat.deor.145.Aer effluens huc & illuc uentos efficit.Idem 2.de Diuinat.64.Placet enim Stoicos,eos anhelitus terræ,qui frigidi ſunt,quum fluere cœperint,uentos eſſe.

Ocyor uentis.Virg.5.Aeneid.64.

Domus peruia uento.Ouid.2.Metam.153.

Acceſſus uentorum,Vide Accedo.

Aequor uentorum.Catul.Argon.59.3.

Curſus uentorum.Catull.in Camerium,51.6.

Paces uentorum.Lucret.lib.5.247.

Cæca poteſtas uenti.Lucret.lib.3.50.

Rabies ſæua uentorum.Ouid.5.Metam.2.

Turbo uenti.Virg.9.Aeneid.19.

Vis fera uentorum.Ouid.15.Metam.60.

Vires uslidæ uentorum.Lucret.lib.3.100.

Aduerſus uentus.Ouid.Epiſt.6.2.

Aerij uenti.Catull.Argon.59.29.

Igneus uentus.Seneca Thyeſte,1.22.

Inanis.Virg.10.Aeneid.17.

Inſanus.Stat.6.Thebaid.60.

Languidus.Seneca Herc.Oetæo,6.2.

Leuis.Virg.2.Aeneid.159.

Loquax.Lucan.lib.5.17.

Magnus,Vide Magnus.

Mobilis.Ouid.Epiſt.5.23.

Mitior uentus.Ouid.13.Metam.89.

Nigris uentis aſpera æquora.Horat.1.Carm.ode 5.2.

Niualis.Virg.3.Georg.64.

Pertinax uentus.Varro de Re ruſt.lib.1.cap.59.1.

Pluuius.Horat.1.Carm.ode 17.

Proteruus.Horat.1.Carm.ode 20.1.

Rapax.Ouid.1.de Arte,78.

Rapidus.Virg.6.Aeneid.15.

Sæuus.Ouid.12.Metam.2.

Secundus uentus,Proſper,minimè contrarius.Cic.ad Catonem lib.15.3.4.

Septentrionales & Septentriones uenti.Colum.li.11.ca.2.16.Cic.ad Atticum lib.9.173.9.

Tenuis.Virg.3.Aeneid.90.

Tepidus.Ouid.7.Metam.114.

Vagus.Horat.3.Carm.ode 29.5.

Trux.Stat.10.Thebaid.19.

Tumidus.Seneca Medea,8.1.

Validus.Ouid.6.Metam.62.

Vanus.Catull.Argon.59.22.

Vehemens uentus & immoderata tempeſtas.Cice.pro Roſcio Amerino 77.

Violenti uenti ſumma uis.Lucret.lib.5.247.

Abire in uentos,Vide Abeo.

Abſentes uenti,Vide Abſens.

Accipiunt uentos à tergo carinæ.Ouid.12.Metam.8.

Accipiunt naues à tergo uentos,Vide A præpoſitionem.

Admouit te uentus oræ Siculæ.Virg.3.Aeneid.83.

Agentes frigora uenti.Virg.1.Georg.71.

Agit nubes uentus.Virg.1.Georg.93.

Agit nubila uentus.Virg.1.Georg.85.

Agitur carina ſuo uento.Ouid.Epiſt.21.15.

Actus diſcordibus uentis.Ouid.4.Metam.125.

Agitari uentorum ui.Cic.pro Cluentio,109.

Apponere à uento,Vide A uel Ab præpoſitiones.

Aſpirare uentos alicui.Virg.5.Aeneid.121.

Irim de cælo miſit Saturnia Iuno

Iliacam ad claſſem,uentoſq; aſpirat eunti.

Bacchans uentus.Horatius 1.Carm.ode 25.3.

Circunflari à uentis inuidiæ,Vide Circunflo.

Claudit uentos carcere Hippotades.Ouid.4.Metam,133.

Carcer clauſus uentorum.Virg.1.Aeneid.49.

Cohibentur in antris leues uenti.Ouid.15.Metam.79.

Committere uitam uentis,Nauigare.Virg.10.Aeneid.14.

Magni commorunt æquora uenti.Lucret.lib.2.154.

Concipere

Digitized by Google

Concipere uentum, Vide Concipio.
Odioso uento concita æquora. Ouid. epist. 18. 5.
Concrescunt imbres gelidis uentis. Ouid. 9. Metam. 45.
Concurrunt prælia uentorum. Virg. 2. Georg. 64.
Confligunt rupto turbine aduersi uenti. Virg. 1. Georg. 84.
Consurgunt uenti ab atro uespere. Virg. 5. Aeneid. 4.
Coorti uenti. Lucret. lib. 2. 112.
Crepitabat leni bractea uento. Virg. 6. Aeneid. 42.
Custodit uentos Aeolus. Ouid. 11. Metam. 150.
Depræliantes feruido æquore uenti. Hora. 1. Carm. ode 9. 3.
Dare comam diffundere uentis. Virg. 1. Aeneid. 65.
Dant cursum uenti. Virg. 3. Aeneid. 68.
Placata maria dant uenti. Virg. 3. Aeneid. 14.
Operam dat uentus, Prosper est. Plaut. Milite, 16. 50.
Dare uerba in uentos. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 9.
Ire uentis. Horat. Epod. 9. 6.
Euertere æquora uentis. Virg. 1. Aeneid. 10.
Explorare omnes uentos. Virg. 3. Aeneid. 103.
Facientes frigora uenti. Ouid. 1. Metam. 12.
Fauentes uenti cælo pelagoq́;. Ouid. Epist. 2. 4.
Ferens uentus. Virgil. 3. Aen. 86. 4. Expectet facilemq́; fugam uentosq́; ferentes.
Ferri iniuriosis uentis. Horat. Epod. 17. 7.
Nauis fertur uelis uentoq́;. Lucret. lib. 4. 182.
Ferunt omnia uentis nimbisq́;. Virg. 1. Georg. 91.
Furentes uenti. Virg. 10. Aeneid. 8.
Glomeratq́; ferens incendia uentus. Virg. 2. Georg. 63.
Impellunt ratem uenti. Silius lib. 17. 9.
Impulsa ianua animoso uento. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 11.
Impendens uentus. Virg. 1. Georg. 73.
Increbrescit uentus, Vide Increbresco.
Secundis uentis intendere uela. Virg. 3. Aeneid. 137.
Vtilibus uentis intrare urbem. Ouid. 13. Metam. 27.
Luctantes uenti, Vide Luctor.
Mouere uentos tenui flabello. Ouid. 1. de Arte 33.
Nascitur uentus, Vide Nascor.
Fauentibus uentis nauigare æquor. Ouid. 15. Metam. 10.
Perpessus uentos & imbres. Virg. 2. Aeneid. 12.
Petere urbem aliquam uento. Virg. 2. Aeneid. 36.
Ponunt uenti. Virg. 7. Aeneid. 6. id est quiescunt, desinunt.
Folle premere uentos. Persius Satyr. 5. 2.
Profundere uerba uentis. Lucret. lib. 4. 188.
Prosequitur surgens à puppi uentus euntes. Virg. 5. Aen. 156.
Pugnantes uenti. Lucret. lib. 6. 20.
Pulsari uento & imbri. Virg. 4. Aeneid. 50.
Flamine uentorum pulsæ nubes. Catul. Argon. 59. 48.
Quassata classis uentis. Virg. 1. Aeneid. 112.
Vita recessit in uentos. Virg. 4. Aeneid. 141.
Sæuit mare uentis. Seneca Troade 10. 27.
Secare uentos. Virg. 4. Aeneid. 52. de Mercurio uolante.
Secundante uento. Tacit. lib. 2.
Sequi urbem aliquam aut regionem uento. Virg. 4. Aen. 76.
Silent uenti. Seneca Medea 8. 10.
Solutum æquor pace uentorum. Stat. 3. Thebaid. 51.
Sternere uentos, Placare. Horat. 1. Carm. ode 9. 2.
Placidi strauerunt æquora uenti. Virg. 5. Aeneid. 153.
Erit uentus, spirabit uentus. Virg. 1. Georg. 87.
Tenere uento cursum aliquò. Virg. 4. Aeneid. 10.
Temperat uentos Aeolus. Ouid. epist. 10. 14.
Tenuerunt æquora uenti emissi. Ouid. 11. Metam. 87.
Trahitur uento nubes. Virg. 4. Georg. 12.
Turbantes æquora uenti. Lucret. lib. 2. 1.
Verrentes æquora uenti. Lucret. lib. 5. 54.
Vesaniens uentus. Catullus ad Thallum, 22. 3.

Verbera uentorum uitare. Lucret. lib. 5. 190.
Vocatis uentis prona petit maria. Virg. 5. Aeneid. 43.
Voluunt mare uenti. Virg. 3. Aeneid. 40.
Crudelibus uentis uti. Ouid. epist. 10. 6.
Ventus secundus, pro secunda fortuna, per translationem. Cic. ad Atticum lib. 2. 16. 13. Quid si etiam Cæsarem, cuius nūc uenti ualde sunt secundi, reddo meliorem?
Ventus, pro Procella et turbine in Repub. Cic. in Pisonem, 15. Neq; tam fui timidus, ut qui maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernassem, saluamq́; in portu collocassem, frontis tuæ nubeculam, &c. pertimescerem: alios ego uidi uentos, alias prospexi animo procellas.
Colligere concionum uentos, hoc est Rumores, & sententias, aut deliberationes. Cic. pro Cluentio, 61.
Ventum popularem quærere in re aliqua, Populi plausum & secundum rumorem, fauoremq́; inanem expiscari. Cic. pro A. Cluentio, 102.
Ventulus] uentuli, pen. cor. m. g. Diminut. (ἀνεμίδιον,) Terent. Eunucho 3. 5. 47. Cape hoc flabellum, & uentulum huic sic facito dum lauamur.
Ventosus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀνεμόεις, ἀνεμώδης, φυσώδης,) Vento plenum: ut uentosa regio.
Ventosus aer. Plin. li. 2. ca. 18. 1. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 10. ad Cupidinem, Tu leuis es, multoq́; tuis uentosior alis.
Aequora uentosa. Virg. 1. Georg. 42.
Alæ uentosæ. Virg. 12. Aeneid. 170.
Auræ uentosæ. Ouid. de Medicamine faciei, 12.
Currus uentosus. Horat. 2. epist. 1. 36.
Dies uentosus. Paul. in L. Qui occidit. Parag. In hac act. ff. Ad legem Aquil. Si quidem die uentoso id fecit, culpæ reus est.
Equi uentosi, Celeres. Ouid. 4. Fast. 79.
Follis uentosus. Virg. 8. Aeneid. 90.
Fornax uentosa. Cato cap. 38. 2.
Mare uentosum. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.
Mens ceruorum uentosa. Lucret. lib. 3. 61.
Murmur uentosum auræ. Virg. eclog. 9. 11.
Potentia uentosa Neptuni. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 6.
Qualitas uentosa cæli. Colum. lib. 3. cap. 1. 5.
Status uentosus cæli. Colum. lib. 7. cap. 3. 3.
Vndæ uentosæ. Ouid. epist. 18. 40.
Ventosus, Inanis. Plin. in Paneg. 50. Superbiebat uentosa & insolens natio. Cic. 11. Philip. 301. Nam extraordinariū semper imperium populare atq; uentosum est, minimè uestræ grauitatis, minimè huius ordinis.
Gloria uentosa. Virg. 11. Aeneid. 142. Id est Inanis iactantia.
Ventosus homo, dicitur leuis et inconstans. Horat. 1. epis. 8. 3.
Brutus ad Cic. lib. 11. 9. 2. In primis rogo te ad hominem uentosissimum Lepidum mittas.
Plebs uentosa. Horat. 1. Epist. 20. 8.
Ratio uentosa fauoris. Claud. de bello Getico, 23.
Venuculus] pen. cor. uel ut in quibusdam exemplaribus legitur Veniculus, aut uenunculus Adiectiuum. ut Venucula uitis, Venuculum far. Colum. lib. 3. cap. 2. 2. Item quarum uuæ temporibus hyemis durabiles uasis cōduntur, ut uenuculæ, et nuper in hos usus exploratæ, numisianæ. Et in eodē cap. 17. Plin. lib. 14. cap. 2. 12. Veniculam inter optimè deflorescentes & ollis aptissimam, Campani malunt sirculam uocare, alij staculam, Tarracina numisianam, nullas uires proprias habentem, sed totam perinde ac solū ualeat. Col. lib. 2. ca. 6. 2. Far quod uocatur uenunculum rutilum, atq; alterum candidum, sed utrunq; maioris ponderis quàm Clusinum. Quò in loco uermiculum legit Ruellius, fortasse exemplo Plinij adductus qui libro 22. ca. 25. 2. ait in farre uermiculum esse teredini similem, qui dentibus uitiatis medeatur.

Digitized by Google

deatur. Nescio tamen an uenaculum melius legi debeat: ait enim Plinius fur adoreum uernaculum dici.

Venulus] pen.corr. Turni legatus ad Diomedem, ut scribit Virgilius in proœmio lib. 8. Aeneid. 2.

Venum] (πρὸς τὸ πωλεῖσθαι,) à Venio, quasi Venium, usurpatur pro supino uerbi Veneo. Liuius, Se uenum à primoribus datos. Gell. lib. 7. cap. 4. Venum solitos ire pileatos. Id est uendi. Vide Veneo.

Veno exercere, Id est promercale habere, apud Tacitum, teste Budæo.

Venundo] uenundus, pen. prod. uenundedi, uenundatum, (ἀπεμπολέω,) uenundare, pen. cor. Plin. li. 35. Octogiuta talentis uenundatas. Propert. lib. 3. eleg. 19. 5.
Tuq; ô Minoa uenundata Scylla figura.

Venundatio] uenũdationis, Verbale, (ἀπεμπόλησις,) Permutatio rerum & contractus ex conueniente proueniens.

Venus] (ἀφροδίτη, πάπρις, ἀνωρογένεια,) Iouis filia à nostris (ut scribit Cic. de Nat. deor. 101.) sic dicta, quòd ad res omnes ueniret, atq; ex ea potius uenustas, quàm Venus ex uenustate. Sic ibidem lib. 3. 84. Venus quia uenit ad omnia. Græci ἀφροδίτην, quòd è spuma maris è testibus Saturni proiectis sit nata. Concha insidentem finxerunt, quòd, ut legitur apud Stobeum, mulierẽ deceat præter omnia cura sub tecto, ac silentium. Hæc ut amorum, gratiarumq;, ita pulchritudinis & deliciarum, & uoluptatum omniũ dea est. Cicero, Veneres plures fuisse declarat lib. 3. de Nat. deor. 80. his uerbis, Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrum uidemus. Altera spuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diona, quæ nupsit Vulcano: sed ex ea & Marte natus Antheros dicitur. Quarta Syria Cyroq; concepta, quæ Astarte uocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est.

Regina Gnidi Paphiq; Venus. Horat. 1. Carm. ode 30. 1.

Venus pro Libidine. Terent. Eunucb. Sine Cerere & Bacchò friget Venus. Dicuntur hæc sub persona Chremetis adolescentis rustici, qui sobrius oderat meretrices, pòst idem potus non abhorret. Cibus enim & potus irritamenta sunt libidinis. Eleganter autem Cererem pro cibo, Bacchum pro uino, Venerem pro libidine dixit, continenter in figura persistens. Ardent amantes, & frigent quæ languent. Erasmus.

Venus] Vsus ueneris alienus. Cels. lib. 3. cap. 21. Vbi conualuit aliquis diu, tum alienus ei ueneris usus est.

Venerem, quàm coitum dixisse magis decet, ait Quintil. lib. 8. cap. 6. Plin. lib. 24. cap. 9. 6. Ad uenerem impetus inhibẽt.

Frigidus in uenerem senior. Virg. 2. Georg. 20.

Pronum genus in uenerem. Ouid. 6. Metam. 92.

Rudis ad furtum ueneris. Ouid. epist. 16. 29.

Concordia ueneris. Ouid. 13. Metam. 185.

Sagittæ ueneris. Lucret. lib. 4. 257.

Spes ueneris inconcessa. Ouid. 9. Metam. 128.

Stimuli ueneris. Lucret. lib. 4. 245.

Studiosa ueneris iuuentus. Horat. 2. Serm. saty. 5. 17.

Voluptas damnosa ueneris. Ouid. 1. de Ponto eleg. 12. 7.

Alma Venus. Virg. 1. Aeneid. 125.

Aurea Venus. Virg. 10. Aeneid. 4.

Auspicata uenus. Catull. de Acme & Septimio, 42. 6.

Non casta Venus. Seneca Hippol. 2. 31.

Cytherea Venus. Horat. 1. Carm. ode 4. 1.

Damnosa Venus. Horat. 1. Epist. 19. 5.

Decens Venus. Horat. 1. Carm. ode 18. 2.

Diua Venus. Virg. 2. Aeneid. 166.

Externa uenus. Ouid. 14. Metam. 76.

Fœmineam uenerem refugere. Ouid. 10. Metam. 16.

Formosa uenus. Virg. eclog. 7. 13.

Furtiua Venus. Ouid. 1. de Arte, 55.

Idalia Venus. Virg. 5. Aeneid. 151.

Ignaua uenus, Quæ otio delectatur. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 1.

Illicita uenus. Stat. 8. Thebaid. 20.

Impia uenus, Concubitus incestus. Seneca Thyeste, 6. 27.

Læta uenus. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.

Marina Venus. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Nefanda uenus. Virg. 6. Aeneid. 6.

Nuda uenus. Ouid. 3. de Arte, 45.

Palæstrica uenus, Vide Palæstra.

Paphia uenus, Vide Paphos.

Parabilis uenus. Horat. 1. Serm. saty. 2. 24.

Prisca uenus. Horat. 3. Carm. ode 9. 4.

Rara uenus. Cels. lib. 3. cap. 27.

Turpis uenus. Senec. Octauia, 4. 19.

Tuta uenus, Non prohibita legibus. Ouid. 1. de Arte, 7.

Volgiuaga uenus. Lucret. lib. 4. 216.

Vtilis uenus. Cels. lib. 1. cap. 3.

Vtraq; uenus. Ouid. 3. Metam. 64.
-Venus huic erat utraq; nota. De Tiresia, qui & mas fuerat & fœmina.

Abdicata uenere, Vide Abdico.

Abstinere uenere, Vide Abstineo.

Abundare uenere, Vide Abundo.

Telis ueneris ictum accipere. Lucret. lib. 4. 212.

Admittere uenerem curis, Vide Admitto.

Amat otia uenus. Ouid. 1. de Remed. 29.

Ardescere uenere. Lucret. lib. 5. 179.

Auertere uenerem & stimulos amoris. Virg. 3. Georg. 42.

Carere fructu ueneris. Lucret. lib. 4. 216.

Facere sibi modum ueneris in aliqua. Ouid. 4. Met. 52.

Sancta uenus habitat in paruis tectis. Senec. Hipp. 2. 26.

Inhibere uenerem, Vide Inhibeo.

Iungi per ueneris res. Lucret. lib. 5. 170.

Languentis ueneris irritamentum. Iuuenal. saty. 11. 17.

Nosse uenerem, Vide Nosco.

Perrumpere nodos ueneris. Lucret. lib. 4. 231.

Muneribus ueneris potens, Formosus. Horat. Carm. ode 10. 1.

Ruens in me Venus. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Soluere corpora in uenerem. Virg. 4. Georg. 40.

Temperare uenere Celsus lib. 4. cap. 24.

Vacare ueneri. Senec. Agamem. 3. 16.

Vendere uenerem. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 12.

Concessa Venere uti. Horat. 1. Serm. saty. 4. 23.

Venus, Stella quæ aliàs Lucifer dicitur. Cic. 2. de Nat. deo. 77. Infima est quinq; errantium terræq; proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem Hesperos.

Venus, pro amica. Virg eclog. 3. 14.

Parta meæ ueneri sunt munera, &c.

Venus, Pulchritudo, Venustas, Ornatus, Elegantia. Quintil. li. 6. cap. 4. Quod cum gratia quadã et uenere dicitur. Plaut. Sticho, 5. 5. -profectò
Amœnitates omnium uenerum & uenustatum affero.

Veneres dicendi. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Exornare narrationẽ gratia et uenere. Quintil li. 4. ca. 2. 82.

Venus, pro talorum iactu Venerio, Suet. in Augusto, cap. 71. Talis enim iactatis ut quisq; canem aut ienionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat uniuersos, qui Venerem iecerat.

Venerius] Adiectiuum, siue Venereus, (ἀφροδίσιος, ἀφρόδιτος,) Quod ad Venerem pertinet: ut Venerius nepotulus apud Plautum in Milite, 22. 20. Et apud eundem Veneria sacerdos, in Rudente, 9. 24.

Digitized by Google

Homo uenerius, Veneri consecratus. Cic. pro Cluent. 32. Idem 7. Ver. 111. Iste autem homo uenerius, & affluens omni leporè et uenustate, de bonis illius in æde Veneris argenteum Cupidinem posuit.

Venereus, iactus tali. Cic. 1. de Diuinat. 46. Quatuor tali iacti casu, uenereum efficiunt. Num etiam centũ uenereos, si quadringentos talos ieceris, casu futuros putas?

Voluptates uenereæ. Cic. 4. Tusc. 111.

Pyra veneria, apud Col. lib. 5. cap. 10. 12. & lib. 12. ca. 10. 3.

Vti rebus uenereis. Cic. de Senect. 43.

Venustus] Aliud adiectiuũ, (σεμνὸς, σοβαρὸς, ἐπίχαρις, εὐχαρμοσύνος, ἐπαφροδίτιος, ἐπαφροδίτιος,) A Venere dicitur, teste Cicerone 2. de Nat. deor. 101.

Homo uenustus. Catul. ad Varum, 19. 1. Idem de Passere. 3. 1.
Lugete o Veneres, Cupidinesq;,
Et quantum est hominum uenustiorum.

Soror uenusta. Catull. de Gellio, 84. 1.

Vultus uenustus, Ingenuus, elegans. Terent. And. 1. 1. 93.
- & uultu Sosia
Adeò modesto, adeò uenusto, ut nihil suprà.

Gestus corporis uenustus. Cicero de Claris Orat. 106.

Venustum esse, quod cum gratia quadam et uenere dicatur, apparet, inquit Quintil. lib. 6 cap. 4. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 7. Primum quod tibi facetum uidetur quicquid ego dixi, quod alij fortasse non item: deinde quòd illa siue facета sunt, siue sic fiunt narrante te uenustissima.

Sed obsecro te, ita uenusta habeãtur ista, nõ ut. Cic. in Par. 47.

Venustus & urbanus. Cic. 1. de Orat. 126.

Sermo urbanus & uenustus. Cic. pro Domo sua, 71.

Sententia dulcis & uenusta. Cic. de Claris Orat. 182.

Venustum ad aspectum. Cic. in Orat. 134.

Pulcher magis quàm uenustus. Suet. in Nerone, cap. 52. Suffuso capillo, uultu pulchro magis quàm uenusto.

Venustulus] pen. cor. Adiectiu. diminutiuum. (ὑπόσιμος,) Plaut. Asin. 5. 70.
-compellando blanditer,
Osculando, oratione uinula, uenustula.

Venustas] uenustatis, foe. ge. (νοσμιότης, εὐχαριστία, χάρις,) Pulchritudo proprie muliebris, & dignitas: itẽ gratia dicendi, amabilisq; suauitas. Plaut. Pœn. 4. 34. Pulchrũ & celebrem, & uenustatis diem plenũ. Terent. Hecy. 5. 4. 17.
Antiquamq; adeò tuam uenustatem obtimes. Cic. 6. Ver. 4.
Erãt æneæ præterea duo signa non maxima, uerùm eximia uenustate, uirginali habitu atq; uestitu. Idem 1. Off. 181. Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem uirilem.

Ex uenere uenustas dicta est. Cic. 2. de Nat. deor. 101.

Venustas & pulchritudo corporis secerni non potest à ualetudine. Cic. 1. Off. 135.

Vultus multam affert tum dignitatem tum uenustatem. Cicero in Orat. 33.

Vsus & uenustas. Cic. 1. de Nat. deor. 68.

Festiuitas & uenustas dicendi. Cic. 1. de Orat. 126.

Commendatur expositio uenustate. Quintil. lib. 4. cap. 2. 84.

Lepore & uenustate affluens. Cic. 7. Ver. 111.

Agere cum dignitate & uenustate. Cic. 1. de Orat. 69.

Venustè] Aduerbiũ, (σεμνῶς,) Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8. 4. 5. Qua in re mihi uidetur illud perquàm uenustè cecidisse.

Venusia] (οὐενουσία,) Colonia inter Lucaniam & Apuliam, Horatij poetæ patria, qui inde Venusinus, pen. prod. dicitur. Venusiæ meminit Plinius lib. 3. cap. 11.

Colonus Venusinus. Horat. 2. Serm. saty. 1. 7.

Syluæ Venusinæ. Horat. 1. Carm. ode 28. 8.

Vepres] uepris, (ἄκανθα,) tam in singulari, quàm in plurali, generis masculini est secundum Probum, & fœminini secundum Priscianum: Rubus, siue spina, aut etiam spinarum septum uel sepes dicitur: quòd uehementer prehendat. Ouid. 5. Metam. 126.
Aut leporis qui uepre latens hostilia cernit
Ora canum. Col. lib. 11. cap. 3. Hunc ueprem manifestum est interimi non posse. In quo capite spinam, sentem, & uepre pro eodem accipit. Cic. 5. Tus. 91. septũ undiq; et uestitũ uepribus & dumetis, indagaui sepulchrũ. Hor. 1. Epis. 17. 2.
Corna uepres, & pruna ferant, & cornus, & ilex.

Hirsuti secuerunt corpora uepres. Virg. 3. Georg. 89.

Sparsi rorabant sanguine uepres. Virg. 8. Aeneid. 129.

Incendere uepres. Virg. 1. Georg. 55.

Veprecula] uepreculæ, pen. cor. Diminut. (ἀκανθίδιον,) Cic. pro Sest. 61. Quoniã id etiam fatũ ciuitatis fuit, ut illa ex uepreculis extracta nitedula Rempub. conaretur arrodere.

Vepretum] uepreti, pen. prod. (ἀκανθὼν,) Locus uepribus plenus. Col. lib. 4. cap. 32. 1. Fluminum ripis & limitibus ac uepretis commodius, quàm medijs agris deponitur.

Ver] ueris, n. g. (ἔαρ, εἴαρ, ἦρ,) Anni pars tẽperatior. à Veniendo dictum, quòd tum uenire, id est oriri & crescere incipiũt uirgulta, & frondes ac flores arborum atq; herbarum.

Ver in tres partes diuiditur, Nouum, adultum, & præceps. Vide Adultus. Virgil. 1. Georg. 9.
Vere nouo, gelidus canis quum montibus humor
Liquitur. Vbi Seruius, Vere nouo, & anni initium accipimus, & primam partem ueris.

Primo uere, Id est nouo. Plin. lib. 10. cap. 29. 9.

Veris initiũ, quãdo. Cic. 7. Ver. 22. Quũ aũt uer esse cœperat, cuius initium iste non à Fauonio neq; ab aliquo astro notabat, sed quũ rosam uiderat, tum incipere uer arbitrabatur.

Aquosum. Stat. 4. Sylu. 4. 3.

Benignum. Seneca Thyeste, 9. 12.

Breue. Ouid. 1. Metam. 24.

Imbriferum. Virg. 1. Georg. 62.

Nidificum. Seneca Medea, 9. 9.

Nimbosum. Iuuen. Saty. 4. 9.

Purpureum. Virg. eclog. 9. 7.

Tepidi ueris tempora. Ouid. 5. Fast. 120.

Vdo uere madent terræ. Virg. 3. Georg. 86.

Adolescit uer, Vide Adoleo.

Agere uer. Virg. 2. Georg. 68.

Appetit uer, Vide Appeto.

Incipiente uere, Vide Incipio.

Ineunte uere, Vide Ineo.

Rubens. Virg. 2. Georg. 64.

Tepens. Ouid. 3. de Arte, 37.

Ver sacrum, Si fenna lib. 4. hist. Quondam Sabini feruntur uouisse, si res communis melioribus locis constitisset, se uer sacrum facturos. Festus, Ver sacrum uouendi mos fuit Italis: magnis enim periculis uouebant adducti, quæcunq; proximo uere nata essẽt apud se animalia, immolaturos. Sed quũ crudele uideretur pueros ac puellas innocentes interficere, perductos in adultam ætatem uelabant, atque ita extra fines suos exigebant. Vide Liuium Decad. 3. lib. 2. 43. & Decad. 4. lib. 4. 164.

Ver tanquam adolescentiam significat, ostendiq; fructus futuros: reliqua tempora demetendis frugibus, aut percipiendis accommodata sunt. Cic. de Senect. 64.

Vernus] Adiectiuum, (ἐαρινὸς, εἰαρινὸς,) Quod est ueris, ut Verni flores, Vernum æquinoctium. Plin. lib. 10. cap. 31. 1.

Aura uerna. Ouid. epist. 6. 22. (Vide Verna.

Flos uernus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 12.

Rosa uerna. Propert. lib. 3. eleg. 5. 5.

Sol uernus. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 6.

Species

Digitized by Google

Species uerna diei. Lucret. lib. 1. 2.
Tempus uernum. Horat. de Arte, 61. Cic. de Senect. 64. Idem 5. Tusc. 53. Verno tempore tepefacta frondescunt.
Vernum] ni pro Verno tẽpore, uel Vere. Plin. li. 19. ca. 3. 1.
Ibidẽ, cap. 5. 27. In hoc mirũ, imas eius radices crescere hyeme: uerno aut quũ apparuerit uiola, minui ac contrahi.
Verno] uernas, (βλαστάω,) uernare, Pullulare: quòd ipso uere omnia renasci & succrescere conspiciantur. Martial. lib. 2. 60. Quum tibi uernarent dubia lanugine malæ. Id est, pilos emittere inciperent. Colum. lib. 9. cap. 9. Apes, inquit, curam postulant diligentiorem, quum uernant & exundãt nouis fœtibus.
Ager uernans passere arguto. Martial. lib. 9. 57.
Arbores uernantes. Plin. lib. 22. cap. 22. 28.
Humus uernat. Ouid. 7. Metam. 57.
Nemus uernat. Senec. Herc. Oetæo, 4. 44.
Syluæ uernantes. Seneca Herc. Oetæo, 4. 30.
Cælum salubre & uernans, Salubre & mite, omnibusq; tã gratũ quàm quod uerno tempore uidemus. Plin. li. 7. ca. 2. 17.
Vernare, Splendere. Plin. lib. 8. cap. 27. 3. Anguis hyberno situ membrana corporis abducta, fœniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusq; uernat.
Vultus uernabant lanugine. Claud. 7. Paneg. 40.
Vernant auiculæ. Plautus, Dum auiculæ uernant. Quippe uerno tempore omnia lætari uidentur.
Auis uernat indocili gutture. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 2.
Vernatio] uernationis, (λεβηρὶς,) Corium uetus quo serpentes exuuntur: quoniam id Vere faciunt. Notum enim est serpentes quotannis uerno tempore exuere membranam corporis, hyberno situ obductam. Plin. lib. 30. cap. 3. 6. Anguinæ uernationis mẽbrana cum oleo tedæq; resina calefacta. Sic. lib. 29. cap. 5. 5. Membrana siue senectus anguium uernatione exuta cum cancro masculo trita.
Veracitas] Vide Verum.
Veratrum] ueratri, pen. prod. (ἐλλέβορος,) Herba, quæ & helleborum dicitur, teste Plinio, lib. 25. ca. 5. 14. Pers. saty. 1. -non hic est Ilias Acci
Ebria ueratro. Lucret. lib. 4. 129.
Præterea nobis ueratrum est acre uenenum:
At capris adipes, & coturnicibus augent, Vide Helleborũ
Verax] ueracis, Vide Verum.
Verbascum] (φλόμος,) Herba quæ Græcis inquit Plinius phlomos dicitur. cuius apud eundem duas species uidebis expressas, nostra lingua Bulionem album aut nigrum uocamus. Vide Plinium, lib. 25. cap. 10. 1.
Verbena] uerbenæ, pen. prod. (ἱεροβοτάνη,) Proprie, ut ait Seruius, herba sacra, sumpta de loco sacro Capitolij, qua coronabantur fœciales & pater patratus fœdera facturi, uel bella indicturi. Plin. lib. 22. ca. 2. 3. Siquidem authores imperij Romani, conditoresq; immensum quidam et hinc sumpsere, quoniam non aliunde sagmina in remedijs publicis fuere, & in sacris, legationibusq; uerbenæ. Certè utroq; nomine idem significatur, hoc est gramen exarce, cum sua terra euulsum: ac semper & legati, quum ad hostes, clarigatũq; mitterentur, id est res raptas clarè repetitum: unus utiq; uerbenarius uocabatur: Plaut. Trucul. 9. 27. Fer huc uerbenã mihi, thus, & bellaria. Virg. 12. Aeneid. 24.
-& uerbena tẽpora uincti. multis statim ab radice tripedaneis angulosisq; coliculis, coma subtus incana, &c. Ruel.
Verbenæ abusiuè uocamus omnes frondes sacratas, ut est laurus, oliua, myrtus. Terent. And. 4. 4. 5.
-ex ara hinc sume uerbenas tibi,
Atque eas substerne. Nam myrtum fuisse Menander testatur. Hæc Seruius.
Verbenæ Donatus ait esse omnes herbas & frondes festas ad aras coronandas, ex aliquo loco puro decerptas, quasi herbenas. Cic. 6. Verr. 99. Dies ille quo ego Ennam quũ uenissem, præsto mihi sacerdotes Cererẽs cum infulis ac uerbenis fuerunt.
Pingues uerbenas adolere. Virg. eclog. 8. 13.
Velare capita uerbena. Proper. lib. 4. eleg. 3. 12.
Castis uerbenis uincta ara. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.
Vincti tempora uerbena. Virg. 12. Aeneid. 24.
Verbenaca] uerbenacæ, pen. prod. (περιστερεών,) Herba eadem quæ & uerbena dicitur. Plin. lib. 25. cap. 9. 3. Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hierobotane. Alij qui peristereon, nostri uerbenacam uocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicauimus. Hac Iouis mensa uertitur, domus purgantur, lustrãturq;. Genera eius duo sunt: Foliosa, quam fœminam putãt: Mas rarioribus foliis. Ramuli utriusq; plures, tenues, cubitales, anguloſi. Folia minora quercus, angustioraq;, diuisuris maioribus, flos glaucus, radix longa, tenuis. Nascitur ubiq; in planis aquosis.
Verber] uerberis, pen. cor. neut. gen. (μάστιξ, πλῆγμα, ἔπληγμα,) Instrumentũ (inquit Valla li. 6.) lõgum et exile, quale est uirga, bacidus, fustis, lora, flagellum, ferula, arundo, et siquid est simile. Terent. And. 1. 2. 27. Verberibus Cæsum te in pistrinũ Daue dedã usq; ad necem. Virg. 3. Georg. 22.
-illi instant uerbere torto,
Et proni dant lora. Ci. 7. Ver. 101. Ne catenæ, ne uerbera, ne secures, ne cruciatus sociorum, &c. Mart. lib. 14. 76.
Sordida si flauo fuerit tibi puluere uestis,
Colligat hunc tenui uerbere cauda leuis.
Ictu uerberis increpuit. Ouid. 14. Metam. 165.
Crudeli uerbere lacerauit mea terga. Ouid. 2. Fast. 139.
Crudo uerbere mugit fõrum. Stat. 1. Sylu. 1. 14.
Sæuire uerbere. Ouid. 2. Metam. 80.
Recto uerbere sæuus scorpius. Lucan. lib. 9. 158.
Verbera nonnunquam pro ipsa uerberatione, siue pro ictibus accipimus. Teren. Heaut. 2. 3. 115. Tibi erunt parata uerba, huic homini uerbera. Liu. 2. ab Vrbe 97. Inde ostentare tergum fœdum recentibus uestigijs uerberum.
Densa uerbera. Statius 6. Thebaid. 85.
Inania uerbera. Claudian. in Ruffinum, 10.
Sæua uerbera. Virg. 3. Georg. 51.
Accipere uerberibus, Vide Accipio.
Animaduertere uerberibus, Vide Animaduerto.
Castigare uerberibus, Vide Castigo.
Coercere aliquem uerberibus, Vide Coerceo.
Deterreri uerberibus. Cic. 5. de Fin. 99.
Ferre uerbera in aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 2.
Ferre uerbera alicuius. Ouid. 2. de Arte, 107.
Formidare uerbera. Stat. 5. Sylu. 3. 37.
Multare aliquem uerberibus. Tacit. lib. 1.
Necare aliquem uerberibus. Cic. in Pisonem, 66.
Negare se uerberibus. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 17.
Pati uerbera. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 14.
Lenta uerbera pati. Virg. 3. Georg. 42.
Præbere manus uerberibus. Ouid. 1. de Arte, 7.
Scindentia uerbera pectus. Silius lib. 1. 35.
Sonant sæua uerbera. Virg. 6. Aeneid. 112.
Stare ad uerbera. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 4.
Subeunt uerbera manus teneræ. Ouid. Amor. eleg. 13. 4.
Serui qui ad supplicium cæsi uerberibus trahuntur. Cic. Anteà quàm iret in exilium, 11.
Rhadiorum uerbera. Lucret. 1. 222.
Ventorum uerbera uitare. Lucret. lib. 5. 192.
Linguæ uerbera, Obiurgationes. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.

Digitized by Google

Verbero] uerberas, pen. cor. (τύπτω, ἰμάσσω, μαστίζω, μάστιγόω, ἀλλίσσω, ῥαβδίσσω,) uerberare, Verbere cædere. Liu. 2. ab Vrbe, 178. Sũt qui patrẽ authorẽ eius supplicij ferãt cũ cognita domi causa uerberasse, ac necasse. Cic. 7. Verr. 88. Quæ quũ apud te diceret, uirgis oculi uerberabantur.

Pendere, pulsari & uerberari. Cic. 5. Ver. 54.

Vngula sonante urbem uerberat eques. Horat. Epod. 16. 3.

Manifesto uerberare, Vide Manifestus.

Ora uerberat manu. Propert. lib. 2. eleg. 10. 2.

Verberare tormentis. Cic. 8. Philip. 247.

Verberat alas hirundo. Plaut. Bacchid. 1. 17.

Aquila uerberat æthera alis. Virg. 11. Aeneid. 152.

Ictibus auras uerberare. Idem 5. Aeneid. 75.

Verberari sole, luna, imbre, ac uentis. Plin. lib. 14. cap. 21. 4.

Aer uerberat etiam interiorem partem. Lucret. lib. 4. 19.

Vineæ uerberatæ grandine. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Verberare, de uerbis etiam dicitur: quoniã ut testatur Nonius, uerberare non solùm à uerberibus dictum, sed etiam à uerbis. Plaut. Amph. 4. 179. Hinc enim mihi dextera uox aures ut uidetur, uerberat.

Aures sermonibus uerberatæ. Tacit. in uita Agricolæ.

Verberare cogitationis conuitio, pro Lacessere. Qu. Cicero ad Tiron. lib. 16. 26. 1.

Aliquem iniuria uerberare. Cic. 4. de Fin. 122.

Verberito] uerberitas, pen. cor. uerberitare, Sæpe uerberare. Festus, Verberitare idẽ Cato frequẽtatiuè ab eo quod uerbero dixit.

Verberatus] huius uerberatus, pen. pro. masc. g. (ἀπισμὸς,) Ipsa uerberatio. Plin. lib. 31. cap. 3. 9. Si etiam expressa in altum, aut è sublimi deiecta, uerberatu corripiat aera. De qualitate aquarum.

Verberatus, pro Impulsu. Ci. li. 7. Si nõ propemodũ tuo uerberatu ei omnes te præeunte irauimus, eosdem nos inimicos.

Verberatio] uerberationis, uerbale, (ἀλλίσσω, ῥαβδίσσω,) Qu. Cicero ad Tironem, lib. 16. 27. 1. Mirificam mihi uerberationem cessationis epistola dedisti.

Verberabilis] (τυπτὸς,) uerberabilior, uerberabilissimus. Plaut. 20. Aul. 6. Verberabilissime etiam rogitas, non fur, sed trifur.

Verberus] Adiectiuum, (τυπτὸς,) Quod est dignum ut uerberetur. Plaut. Pers. 6. 2. Aín' uerò uerbereum caput? Idem Pseud. 14. 9. - sed uideo Eccum uerbeream statuam.

Verbero] pen. cor. uerberonis, masc. gen. (μαστιγίας,) Qui est uerbere dignus. Plaut. Amph. 4. 130.
Aín' uerò uerbero? Ibidem, 7. 10. -tún' me uerbero Audes herum ludificarier?

Verbum] uerbi, (ἔπος, μῦθος, λόγος, ῥῆμα,) à uerberatu, quòd uerberato lingua intra palatum aere, omnis oratio promatur. Varro à ueritate deducit, quòd uerum nos loqui oporteat, Terent. And. 5. 2. 19. Verbum si addideris, Idem Hecy. 3. 1. 33. Fortasse unum aliquod uerbum inter eas irã hanc conciuerit. Cic. 2. de Orat. 71. Neq; enim quoties uerbum aliquod est scribendum nobis, toties eius uerbi literæ sunt cogitatione conquirendæ. Idem in Topicis, 18. Verba sunt rerum notæ.

Verbum uoluptatis, non habet dignitatem. Cic. 2. de Fin. 119.

Verba istæc sunt. Terent. Phorm. 3. 2. 32.
Idẽ hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicauerit.
D. Verba istæc sunt.

Verba & inceptiæ. Cic. in Fisonem, 52. Existimatio, dedecus, infamia, turpitudo, uerba sunt atq; ineptiæ.

Verbo tenus disserere. Cic. 3. de Legib. 20.

Ora peruia uerbis. Ouid. 5. Metam. 30.

Ambage nouorũ uerborũ obscurũ carmen. Ouid. 14. Met. 12.

Asperitas uerborum. Ouid. 14. Metam. 105.

Collocatio uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 10. 19.

Copia uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 8. 6.

Copia cassa uerborum. Lucret. lib. 4. 103.

Delectus uerborũ, origo est eloquentiæ. Cic. de Claris Or. 137

Deriuatio uerborum. Quintil. lib. 3. cap. 7. 18.

Electio uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.

Elegantia uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 8. 6.

Grauitas uerborum. Quintil. lib. 1. cap. 8. 6.

Iactatio uerborum, Vide Iactatio in Iacio.

Iaculatio uerborum. Quintil. lib. cap. 3. 30.

Magnificentia uerborum. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42.

Murmura uerborum. Ouid. 10. Metam. 77.

Summa uerborum. Ouid. 14. Metam. 163.

Balba uerba. Horat. 1. Serm. saty. 3. 55.

Canina uerba. Ouid. in Ibin, 47.

Latrat & in toto uerba canina foro.

Castrense uerbum, Vide Castrensis in Castrum.

Certa uerba, Vide Certus.

Charum ipsum uerbum est amoris, ex quo amicitiæ nomen est ductum. Cic. 1. de Nat. deor. 167.

Composita uerba, Vide Compono.

Confusa uerba. Ouid. 2. Metam. 134.

Consulta uerba, Vide Consulo.

Contumeliosissimum uerbum. Quintil. lib. 2. cap. 12. 8.

Durum uerbum, insolens, & humile. Cic. de Claris Orat. 150.

Execrantia uerba. Ouid. 5. Metam. 21.

Expressa & sensu tincta uerba. Quintil. lib. 4. cap. 2. 83.

Exquisita uerba. Quintil. lib. 4. cap. 2. 26.

Grandia uerba. Persius saty. 3. 5.

Grauia uerba, plena, sonantia, iuncta, facta, cognominata, non uulgata, superlata, in primisq; trãslata, nec in singulis uerbis, sed in continentibus soluta. Cic. in Partit. 29.

Grauissima uerba. Quintil. 6. cap. 3. 28.

Inania uerba, Vide Inanis.

Indignantia uerba. Ouid. 6. Metam. 117.

Indomita uerba. Seneca Aganem. 13. 3.

Ingentia uerba, Magnifica. Ouid. 13. Metam. 69.

Inopinata uerba, Vide Inopinans.

Inornata uerba. Horat. de Arte, 48.

Verbum inquinatum, abiectum, non aptum, durum, longè petitum. Cic. de Optimo genere Orat. 144.

Insolens uerbum, Vide Insolens.

Intrepida uerba. Seneca Hippol. 5. 1.

Lenia uerba. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.

Libera uerba. Propertius lib. 4. eleg. 12. 18.

Luctifica uerba. Seneca Thebaide, 1. 27.

Lugubre uerbum, Vide Lugubris in Lugeo.

Magnifica uerba, Vide Magnificus in Magnus.

Mala uerba, Vide Malus.

Medentia uerba. Stat. 2. Syl. 1. 1.

Minantia uerba. Ouid. 5. Metam. 134.

Natiua uerba, Vide Natiuus in Nascor.

Nauticum uerbum, Vide Nauticus in Nauis.

Nitida uerba, Vide Nitidus, in Niteo.

Nostratia uerba, Vide Nostras in Noster.

Noua fictaq; uerba. Horat. de Arte, 11.

Nuntia uerba. Valer. 1. Argon. 90.

Nupta uerba, Vide Nubo.

Obscura uerba. Seneca 1. Thebaid. 25.

Obsoleta & Barbara uerba, Vide Obsoletus in Obsoleo.

Quantia uerba. Silius lib. 8. 53.

Perabsurda uerba, Vide Perabsurdus.

Perplexa uerba. Seneca Hippol. 8. 5.

Digitized by Google

Prænuntia uerba cladis. Ouid. 3. Metam. 39.
Profana uerba. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 10.
Propria, usitata uerba, noua, prisca, musitata. Cic. in Or. 44.
Propria, significantia, & nõ sordida uerba. Quintilan. lib. 4. capite 2. 26.
Seua uerba. Horat. Epod. 12. 3.
Sesquipedalia uerba. Horat. de Arte 20.
Simulata uerba. Virg. 1. Aeneid. 143.
Singultantia uerba. Stat. 5. Sylu. 5. 6.
Solantia uerba. Ouid. 11. Metam. 137.
Solennia uerba. Ouid. 10. Metam. 1. Vide Solennis.
Suadentia uerba. Stat. 11. Thebaid. 87.
Suspensa semper & obscura uerba. Tacit. lib. 1.
Tristia uerba. Horat. 2. de Arte, 2.
Vana uerba. Ouid. 13. Metam. 53.
Violenta uerba. Ouid. 3. Metam. 144.
Vulgaria & quotidiana uerba. Quintil. lib. 4. cap. 2. 42.
Aberrare uerbo aut nutu. Cic. de Arusp. resp. 20.
Abstinere uerbis, Vide Abstineo.
Absit uerbo inuidia, Vide Absum.
Accedit uerbum ad aures, Vide Accedo.
Accidit in te istud uerbum, Vide Accido.
Accipere uerbum, & uerbis, Vide Accipio.
Accommodare alicui uerba. Quintil. lib. 6. cap. 1. 21.
Addere uerba. Silius lib. 13. 145.
Appellare uiros erat ardor, & addere uerba.
Verbum non amplius addam. Horat. 1. Serm. saty. 1. 24.
Addere periuria falsis uerbis. Ouid. 11. Metam. 42.
Adigere in uerba, Vide Adigo.
Affari aliquem blandis uerbis. Stat. 1. Achill. 77.
Anhelata uerba, Vide Anhelo.
Aptare uerba rebus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42.
Arripere uerba de foro, Vide Arripio.
Aucupari uerba, uel uim uerborum, Vide Aucupor.
Aucupari uerba rumoris. Senec. Thebaid. 2. 9.
Auferre alicui usum uerborum. Ouid. 14. Metam. 20.
Cadentia uerba tollere, Vide Cado.
Capta uerbis puella, Decepta. Ouid. 1. de Arte, 92.
Cauillari uerba alicuius. Tacit. lib. 1.
Claudere uerba pedibus. Horat. 2. Serm. saty. 1. 6.
Claudere uerba modis imparibus, Scribere elegias. Ouid. 4. de Ponto eleg. 16. 8.
Coagmentare uerba, Vide Coagmento.
Cogere uerba in pedes, Carmina scribere. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 7.
Cogitare ad uerbum, Vide Cogito.
Commemorare uerbis, Vide Commemoro.
Tabellis uerba cõmittere, Scribere in tabellis. Oui. 9. Met. 118
Commutare uerba, Vide Commuto.
Compellere aliquem amicis uerbis. Virg. 2. Aeneid. 75.
Compescere uerba, Seneca Medea, 3. 12.
Complecti uno uerbo, Vide Complector.
Comprehendere uerbis, Vide Comprehendo.
Concipere uerba. Ouid. 10. Metam. 58.
Tum uerò Paphius plenissima concipit heros
Verba, quibus Veneri grates agit.
Concipere uerba iusiurandi. Tacit. lib. 20.
Conferre uerba in pauca, Vide Confero.
Conferre uerba ad rem, Vide Confero.
Conflictari uerbis, Vide Conflicto.
Conijcere uerbum in interdictum, Vide Conijcio.
Conserere uerba. Stat. 2. Sylu. 1. 2.
Consistere cum aliquo uerbis: Vide Consisto.
Consuescere uerbis idoneis, Vide Idoneus.
Contendere inter se uerbis, Vide Contendo.
Fictis uerbis contendere. Ouid. 13. Metam. 2.
Continuare uerba. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43.
Conueniunt utriusq; uerba, Vide Conuenio.
Credere uerba alicui, Vide Credo.
Sum decepta tuis & amans, & fœmina uerbis. Oui. 2. epist. 13.
Depromere uerba. Quintil. lib. 6. cap. 3. 28.
Desunt uerba animo. Ouid. 3. Metam. 47.
Dicere excusantia uerba. Ouid. 9. Metam. 44.
Nouissima uerba dicere. Virg. 4. Aeneid. 130.
Precantia uerba dicere. Ouid. 7. Metam. 120.
Dare uerba alicui. Ouid. epist. 15. 48. Vide Do, das.
Dare uerba uentis. Ouid. epist. 2. 5.
Dare uerba in uentos. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 9.
Domare horrida uerba, Reticere uerba magnifica. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 7.
Ducere uerbum ex uerbo. Quintil. lib. 1. cap. 6. 18.
Effingere uerba alicuius. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.
Non ultra uerba ac uoces errare. Tacit. li. 17. Quartã & duodeuicesimam legiones, paucis seditionis autoribus, non ultra uerba ac uoces errasse, & breui in officio fore. Similem sensum eleganter enũtiat Curtius per intra, Vtinam, inquit, Philotas quoq; intra uerba peccasset. Et intra uerba desipere, Celso est, non ultra uerba desipere.
Nil opus est uerbis. Lucret. 5. 53.
Exasperare rem uerbis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 54.
Exaudi uerba mea. Seneca Hippoll. 12. 4.
Exponere rem uerbis. Lucret. lib. 1. 107. Idem. lib. 3. 194.
Exprimere uerbum de, uel è uerbo, Ad uerbum transferre. Terent. in Prolog. Adelph. 11. Cic. 4. Acad. 35.
Facere multa uerba, Vide Multus.
Rata uerba alicuius facere. Ouid. 4. Metam. 78.
Facere uerba mortuo, Prouerbialis locutio. Terent. Phorm. 5. 9. 26. Id est operam ludere. Vide Morior.
Fingere uerbum aliquod. Quintil. lib. 1. cap. 1. 18.
Flectunt animos uerba precantia. Ouid. 2. Metam. 97.
Formare rectè uerba. Quintil. lib. 1. cap. 12. 7.
Fundere uerba. Ouid. 7. Metam. 50.
Hortari aliquem uerbis. Horat. 2. Epist. 2. 7.
Iacere uerba. Ouid. 15. Metam. 156.
Mitissima uerba iactare alicui. Ouid. 2. Metam. 164.
Incessere aliquem amaris uerbis. Silius lib. 11. 42.
Incidere uerba ceris. Ouid. 9. Metam. 107.
Incluſa uerba pectore. Valer. 4. Argon. 75.
Includere uerba uersu, Vide Includo.
Inclusa modis uerba. Stat. 4. Sylu. 4. 3.
Inculcare uerba Græca, Vide Inculco.
Incurrere uerbis in aliquem, Vide Incurro.
Infarcire uerba, Vide Infarcio.
Ingerere uerba & uocem, Vide Ingero.
Inhærere uerbis. Quintil. lib. 7. cap. 2. 41.
Interponere uerbum ullum, Vide Interpono.
Iterare uerba, Vide Iterum.
Interpretari uerbum priscum & insolitum, Vide Interpretor.
Iungere uerba, Vide Iungo.
Iurgari uerbis. Horat. 2. Serm. saty. 2. 20.
Iurare in uerba alicuius. Horat. Epod. 15. 1.
Iurare in uerba aliqua, Vide Iuro.
Iurare conceptis uerbis, Vide Iuro.
Lenire aliquem mollibus uerbis. Horat. Epod. 5. 18.
Loqui diserta uerba. Propert. lib. 3. eleg. 23. 2.
Meditata uerba loqui. Stat. 2. Sylu. 1. 15.
Modesta uerba loqui. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 4.
Ministrat uerba uinum. Horat. 1. epist. 15. 5.
Modulanda uerba fidibus. Horat. 2. epist. 2. 29.

Digitized by Google

Mouent aliquem blanda uerba. Ouid. 6. Metam. 72.
Mouere odia uerbis. Virg. 2. Aeneid. 20.
Notare uerba memori animo. Ouid. 14. Metam. 163.
Niti uerbis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 62.
Nuncupare uerbis, Vide Nuncupo.
Obuoluere uitium decoris uerbis. Horat. 2. Serm. saty. 7. 9.
Onerantia uerba lassis aures. Horat. 1. Serm. saty. 10. 2.
Parcite uerbis malè ominatis. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.
Peccare uerbo aliquo. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 3.
Perdere uerba, Frustra loqui. Senec. 1. Thebaid. 28.
Dicerem iucundus, nisi id uerbum in omne tempus perdidisse. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 1.
Perdere uerba non proficientia. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 3.
Perhibere uerba, Vide Perhibeo.
Permittere uerba, rebortari. Cic. 4. Ver. 47.
Posita uerba in usu quotidiano. Quintil. lib. 2. cap. 10. 7.
Portare uerba alicuius. Ouid. 2. Metam. 149.
Premere aliquem uerbo. Cic. 1. Tusc. 22.
Profundere uerba uentis. Lucret. lib. 4. 188.
Promittere uerbis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.
Prosequi aliquid uerbis antè præparatis. Quint. li. 2. ca. 4. 82
Recitare uerba ex codice. Cic. 7. Ver. 20.
Redarguere uerba alicuius. Virg. 11. Aeneid. 138.
Reddere uerba, Respondere. Ouid. 9. Metam. 6.
Reddere uerbum uerbo. Horat. de Arte, 27. (Or. 148.
Verbum pro uerbo reddere, Idem Cicero de Optimo genere
Eisdem uerbis, sive ad uerbum reddere quod cogitauimus. Cic. de Claris Orat. 167. Quintil. lib. 10. ca. 6.
Relinquere uerbum ambiguo. Lucret. lib. 4. 229.
Imperfecta uerba relinquere. Ouid. 1. Metam. 106.
Repetere uerba. Ouid. Epist. 19. 7.
Respondere uerbum uerbo. Terent. Phorm. 1. 4. 36.
Retentare intermissa uerba. Ouid. 1. Metam. 150.
Retenta uerba dolore. Ouid. 10. Metam. 95.
Sociandæ uerba chordis. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.
Sordent uerba. Stat. 5. Sylu. 5. 11.
Spernere uerba alicuius. Ouid. 5. Metam. 134.
Sumunt uerba ius ab authoribus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 3.
Trabere uerba. Silius lib. 8. cap. 16.
Verba de uerbis trabere. Quintil. lib. 9. cap. 4. 14.
Transferre totidem uerbis. Cic. ad Atticum, lib. 6. 113. 5.
Audacius translatum uerbum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 41.
Vexare aliquem uerbis. Lucret. lib. 5. 33.
Vincere uerbis aliquid. Virg. 3. Georg. 58. (15.
Et semel emissum uolat irreuocabile uerbū. Horat. 1. epi. 19.
Volutare secum uerba alicuius. Ouid. 1. Metam. 79.
Minoribus uerbis uti. Ouid. 6. Metam. 31.
Petulantibus uerbis uti. Ouid. Epist. 15. 50.
Verbum, Prouerbium, uulgare dictum. Plau. Mostel. 10. 6.
Terent. Adelph. 5. 3. 17.
Non æquum dicis, non. nam uetus uerbum hoc quidem est,
Communia esse amicorū inter se omnia. Idem And. 2. 5. 15
Verbum pro Tota sententia. Terent. And. 5. 3. 14.
Olim istuc olim, quem ita animum induxti tuum,
Quod cuperes, aliquo pacto efficiundum tibi,
Eodem die istuc uerbum uerè in te accidit. Idē Eun. 1. 2. 95.
Vtinam istuc uerbum ex animo ac uerè diceres. Idem Adelph. 5. 8. 30.
Quid istuc uerbi est? Plaut. Cistel. 7. 6. 2. Hoc est, quid sibi uo
Bona uerba quæso, Vide Bonus. (lunt hæc uerba.
Verbis meis salutem ei adscribito: hoc est, meo nomine. Plaut. Bacch. 15. 81. Scribe salutem tuo patri uerbis meis. Cic. ad Attic. lib. 16. 336. 10. Atticæ, quoniam hilarula est, meis uerbis suauium des,
Verbum sat est. Plaut. Bacch. 19. 36. Tu eorum rogato, cæterum uerbum sat est. Idem Trucul. 12. 9.
Verbi gratia, & uerbi causa, quod & exēpli gratia dicitur in eandem significationem. Ci. de Fato, 18. Siquis, uerbi causa, oriente Canicula natus est, is in mari non morietur. Sic. 5. de Fin. 53. Verbi gratia, Propter uoluptatem nos amemus; Idem 4. Ver. 90. & 100. & 1. Tusc. 19. Lucret. li. 3. 86.
Ad uerbum, Vide Ad.
In hæc uerba, Vide In.
In uerbo, Inter loquendum. Virg. 6. Aeneid. 110.
Tantum effatus, & in uerbo uestigia torsit.
Verbum, Pars orationis grammaticæ, in qua omnis uis orationis est. De qua abūdè apud Grāmaticos. Quintil. li. 9. ca. 4.
Verbo sensum claudere, si compositio patiatur, optimū est.
Verbigero, uerbigeras, pen. cor. (διαλέγεμαι,) uerbigerare, Verba facere. Apuleius, Nimis multa est oratio, si uelimus memorare quæ ego contra responderim, quandiu & quoties inter nos uerbigeratum sit.
Verbalis] & hoc uerbale, pen. prod. (ῥηματικὸς,) Quod à uerbo descēdit. ut lector à lego, doctor à doceo. Dictio Grāmaticis familiaris.
Verbosus] pen. pro. Adiectiuū, (πολύμυθος, ἀμετροεπὴς,) Quod uerbis abundat. Cic. Mario lib. 7. 3. 19. Habes epistolam uerbosiorem fortasse quàm uelles.
Forum uerbosum. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 4.
Leges uerbosæ. Ouid. 1. eleg. 15. 1.
Loci uerbosissimi. Quintil. lib. 2. cap. 4. 23.
Loquela uerbosa. Catull. in Camerium, 51. 5.
Simulatio uerbosa. Cic. pro Murena, 28.
Verbosè] pen. prod. Aduerb. (πολυμύθως,) Multis uerbis. Cic. pro Muræna 22. Satis uerbosè. sed quid postea? Et Mario lib. 7. 3. 14. Hæc ad te scripsi uerbosius.
Adhibere discrimina uerbosius. Quintil. lib. 2. cap. 15. 13.
Exponere aliquid uerbosius. Quintil. lib. 3. cap. 11. 19.
Vercellæ] (Βερκέλλαι,) Vrbs Italiæ Transpadanæ, in regione undecima Taurinis uicina, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 17. Silius lib. 8. 119. Vercellæ, fusciq; ferax Pollentia uilli. Vulgò Verceil en Piedmont.
Vere] Vide Verus.
Verecundia] uerecundiæ, Pudor. (αἰδὼς, αἰδοῦς, αἰσχύνη, αἰσχυντία, αἰσχυντηλία,) Licet Donatus pudorem esse dicat mali facti: uerecundiam recti & honesti. Cic. pro Quintio, 21. Homo tumidus, uirginali uerecundia. Idem 1. Off. 132.
Verecundia, & quasi quidam ornatus uitæ. Sic in Partit. 42.
Custos uerò uirtutum omnium, dedecus fugiens, laudemq; maximè consequens, uerecundia est. (1. Off. 207.
Sine uerecundia nihil potest esse rectum, nihil honestum. Cic.
Timiditas imitatur uerecundiam. Cic. in Partit. 43.
Verecundia & pudor. Cic. 4. de Fin. 30.
Verecundia ætatis. Liu. 1. ab Vrbe, 13.
Adducere in uerecundiam. Liu. 1. ab Vrbe 86.
Cepit eum uerecundia, Vide Capio.
Tardatus uerecundia. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3.
Verecundia interrogando. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 14.
Verecundia, pro Modestia. Plin. epist. 7. lib. 2. Causas summa fide, pari constantia, nec uerecundia minore defendit.
A uerecundia, id est præuerecundia, Vide A uel Ab.
Verecundus, Adiectiuū, (αἰσχυντηρὸς, αἰδήμων,) Pudēs. Plaut. Asin. 15. 6. Decet uerecundum esse adolescentem.
Verecundus ut. Cic. 1. de Leg. 74. Innocentes ergo & uerecundi sunt ut bene audiant: & ut rumorem bonum colligant, erubescunt: pudici etiam loqui de pudicitia.
Verecundus in re aliqua. Cic. 12. Philip. 326.
Impudens & Verecundus, contraria. Cic. 2. de Orat. 196.

Verecundus

Verecundus et parcus in transferendo, cui Audax opponitur. Cic. in Orat. 45.
Color uerecundus. Horat. epod. 17. 5.
Decor uerecundus. Stat. 2. Sylu. 1. 28.
Inimicus uerecundus. Cic. 2. Philip. 63.
Oratio casta, uerecunda, uirgo incorrupta quodammodo. Cicero in Orat. 35.
Pudor uerecundus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 10.
Puellæ uerecundæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.
Rubor uerecundus. Ouid. 1. epiſt. 4. 15.
Verecunda tralatio, Minus dura. Cic. ad Tiron. lib. 16. 17. 3.
Verba parum uerecunda. Quintil. lib. 10. ca. 1. Id eſt obſcœna
Vita uerecunda. Ouid. 2. Triſt. 71.
Vultus uerecundus. Ouid. 14. Metam. 168.
Verecundum eſt dicere. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Verecundè] Aduerb. (αἰδημόνως,) Cic. 5. de Fin. 11. Tũ ille timidè, uel potius uerecundè, Facio, inquit, equidem.
Verecundè & Conſtanter, contraria. Cic. 2. de Fin. 181.
Verecundè ac modeſtè. Liu. 6. bel. Pun. 254.
Gratulari alicui nimis uerecundè. Cic. Mario lib. 7. 2. 3.
Verecundius hac de re iandudum loquor. Cic. 1. de Orat. 83.

Verecundor] uerecundaris, uerecundari, pen. pro. (αἰσχύνομαι, ἐγκαλύπτομαι,) Verecundia teneri. Plau. Tri. 8. 60
-uerecundari neminem
Apud menſam decet. Ci. 2. de Orat. 138. Nam quod Sp. Caruilio grauiter claudicanti ex uulnere ob Remp. accepto, & ob eam cauſam uerecundãti in publicum prodire, mater dixit.

Veredus] ueredi, pen. prod. equus à uehenda rheda dictus. Martial. lib. 14. 91.
Stragula ſuccincti uenator ſume ueredi:
Nam ſolet à nudo ſurgere ficus equo.

Vereor] uereris, pen. prod. ueritus ſum, (αἰδέω, αἰδέομαι, αἰσχύνομαι, εὐλαβέομαι, ὑποπτεύομαι, ὑποδέδεμαι) uereri, Timere: propriè liberorum eſt qui honeſti gratia mouentur. Dictum, ut quidam uolunt, quaſi ualde reor, quia ea quæ timemus, multifacere ac diu cogitare ſolemus. Ci. pro Plancio 23. Is patrem ueretur ut deum. Idem de Senect. 73.
Vereri & metuere aliquem. Author ad Heren. lib. 4. 204.
Metuebant eum ſerui, uerebantur liberi. Cic. de Senect. 33.
Bella uereri. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 6.
Caritatem annonæ uereri. Cic. 5. Ver. 38.
Conſpectum patris uereri. Teren. Phorm. 2. 2. 1.
Culpam uereri. Cic. 1. de Orat. 55.
Pauperiem ueritus. Horat. 1. epiſt. 10. 8.
Reprehenſionem doctorum uereri. Cic. in Orat. 1.
Verbera uereri. Ouid. epiſt. 19. 15.
Vereri cũ datiuo. Ci. 4. Acad. 249. Vos autem mihi uerentini, ne labar ad opinionem, & aliquid adſciſcã, & cõprobem.
Vereri nonnihil ab aliquo, Ne malũ afferat, ſiue nobis inferat. Teren. And. 3. 4. 3.
Ego dudũ nonnihil ueritus ſum Daue abs te ne faceres idẽ
Quod uulgus ſeruorum ſolet, dolis ut me deluderes.
Vereri ab aliquo ſupplicium. Author ad Heren.
Vereri de aliquo. Cic. de Senect. 17.
Vereri à Timere cur differat. Liu. 9. bel. Maced. Veremur quidem uos Romani: et ſi ita uultis, etiam timemus: ſed plus ueremur & timemus deos immortales.
Magis uereor, Vide Magis.
Vereor dicere. Terent. And. 2. 1. 25.
Tũne id ueritus es? Cic. Qu. frat. lib. 1. 3. 1.
Vereor ne. Terent. Phorm. 5. 8. 8.
Quid ad me ibatis? ridiculum: an uerebamini
Ne non id facerem quod recepiſſem ſemel? Cic. ad Cornificium, lib. 12. 19. 1. Non enim dubitabam quin eas libenter lecturus eſſes, uerebar ut redderetur.
Vereor ne non ſit obligatus. Martianus in L. Si mulier. Parag. 2. ff. De iure dotium.
Non uereor ne meæ uitæ modeſtia parum ualitura ſit in poſterũ contra falſos rumores. Matius Ciceroni, lib. 11. 28. 18.
Veritus es, niſi iſtam artem oratione exaggeraſſes, ne operam perdidiſſes. Cic. 1. de Orat. 120.
Vereor quid ſit. Terent. And. 1. 4. 7. Sed quidnam Pamphilũ Exanimatum uideo? uereor quid ſit. Cicero ad Atticum, libro 7. 12. 7. 2.
Vereor quorſum. Terent. And. 1. 2. 5.
Mirabar hoc ſi ſic abiret, & heri ſemper lenitas
Verebar quorſum euaderet.
Vereor ut, pro Vereor ne non. Terent. Hec. 1. 2. 26. Sed firmãdæ uereor ut ſint nuptiæ. Idem Phorm. 5. 8. 72. Cicero 2. de Leg. Agr. 62. Hoc quia uos fœdus nõ iuſſeritis, uereturHiempſal ut ſatis firmum ſit & ratum. (14.
Addo illud, quòd uereor tibi ipſi ut probẽ. Cic. Att. li. 6. 111.

Verens] uerentis, (αἰδήμων,) Participium, ſiue Nomen ex Participio.
Timens. Cic. ad Papirium, lib. 9. 16. 1. Qui te ad ſcribendum incitauit, uerentem ne Silius ſuo nuntio aliquid mihi ſolicitudinis attuliſſet.
Verens plagarum. Colum. lib. 6. cap. 2. 11. Sed non inertes huius pecudis mores, qui ſunt uerentes plagarum & acclamationum. De bobus.

Verendus, Aliud Participium: αἰδεσίος,) ut
Auguſta grauitate uerendus. Ouid. 9. Metam. 55.
Maieſtas uerenda. Ouid. 4. Metam. 108.
Patres uerendi. Ouid. 3. de Ponto eleg. 1. 28.
Senex uerendus. Claud. 2. Paneg. 87.

Verenda] Verendorum, plur. nu. neu. ge. (αἰδοῖα,) Dicũtur corporis partes, quæ nonniſi cum uerecundia nominantur. Plin. Iunior epiſt. 14. lib. 3. Repentè eũ ſerui circunſiſtunt, alius fauces inuadit, alius os uerberat, alius pectus & uentrem, atq; etiam, fœdum dictu, uerenda contundit.

Veretrum] ueretri, pen. prod. n. g. (αἰδοῖον,) Membrum uirile. Suet. in Tiberio, ca. 62. Excogitauerat autem inter genera cruciatus etiam, ut larga meri potione per ſallaciam oneratos, repentè ueretris deligatis, fidicularum ſimul urinæq; tormento diſtenderet.

Vergiliæ] Vergiliarum, (πλειάδες,) Stellæ ſunt quæ et Pleiades, & Inſtitor ueſtis dicuntur, ita appellatæ, quòd earũ exortu Ver finem faciat, ſeu quòd circa æquinoctiũ uernũ ſit earum ortus matutinus. Sunt autem ſeptem in Tauro locatæ, quarum ſigno exoriente, æſtas ſignificatur, occidente hyems oſtenditur. Earum exortus fit circa quintum Idus Maias, diſtans ab æquinoctio uerno undequinquageſimo die. Plaut. Amphit. 4. 131. Nec lugula, nec Veſperus, neq; Vergiliæ occidunt. Plin. lib. 16. cap. 25. 10. Concipiunt Vergiliarum exortu. Cic. 2. de Nat. deor. 164.
At propter læuum genus omni ex parte locatæ
Paruas Vergilias tenui cũ luce uidebit. Ex poeta. Virgil. 1. Georg. 28. Nauita tum ſtellis numeros & nomina fecit,
Pleiadas, Hyadas, claramq; Lycaonis Arctον. Vbi Seruius, Pleiades ſignum eſt ante genua Tauri, quòd ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtẽdit. Vnde Græcè Pleiades dicũtur ἀπὸ τῦ πλείειν Latinè Vergiliæ, à uerni temporis ſignificatione quo oriuntur.

Occaſus Vergiliarum, Vide Occaſus in Occido, pen. cor.

Vergo] uergis, (φέρομαι, ῥέπω, συντείνω, παλαντεύω,) uergi, uel ſecundum Diomedem uerxi, uerſum, uergere, neutrum uerbum, & nonnunquam deponens ſignificat Declinare.

Digitized by Google

clinare. Virg. 12. Aeneid. 146.
Quem damnet labor, & quo uergat pondere letho. Lucan. lib. 1. 11. Nec polus aduersi calidus quà uergitur Austri.

Vergere ad. Cic. 11. Philip. 309. Et eius auxilium ad Italiã uergere, quàm ad Asiam maluissemus. Cæsar 1. bel. Gal. 5. Vergit ad Septentriones.

Ad imum uergere. Horat. de Arte, 77.

Vergere in. Cic. 2. de Nat. deor. 174. Vt omnibus eius partibus in medium uergentibus, id autem medium, infimum in sphæra est, nihil interrumpat.

In senium uergi. Stat. 4. Sylu. 4. 14.

Aetas uergit. Tacit. lib. 2.

Venenum uergere alicui, Actiuè, pro miscere, fundere. Lucret. libro 5. 262.

Vergens] Participium, (συντείνων,) Lucan. lib. 2. 124. Illiris Ionias uergens Epidaurus in undas.

Annis uergens. Tacit. lib. 13.

Anni uergentes in senium. Lucan. lib. 1. 6.

Vergente iam die ingressus Senatum, &c. Id est inclinato. Suet. in Othone, cap. 7.

Dies uergens in noctem. Seneca Thyeste, 9. 4.

Ora Hecates uergentia in tres partes. Ouid. 1. Fast. 29.

Veridicus, Verisimile, et Veritas] Vide Verus.

Vermis] huius uermis, masc. gen. (σκώληξ,) A uertendo dicitur, quòd sese torquendo uertat, & ita repat. Plin. lib. 19. cap. 18. 9. Vulgò uerò si dulcedo noceat, & uermes radicibus inhæreant, remedium est amurca pura, &c. Lucretius libro 2. 175.
Quippe uidere licet uiuos existere uermes
Stercore de tetro.

Vermiculus] uermiculi, pen. cor. Diminutiu. (σκωλήκιον,) Plin. lib. 10. cap. 65. 2. Iam obituris muribus uermiculum in capite gigni tradunt. Lucret. lib. 2. 70.

Verminosus] pen. pro. Adiectiuũ, (σκωληκώδης,) Quod uermes habet. unde Verminosæ aures, quæ intus uermes habent. Plin. lib. 17. cap. 10. 11. Præter alia uitia etiam uermi nosa fiunt. Idem lib. 20. cap. 14. 2.

Vermiculor] pen. cor. uermicularis, (σκωληκῶμαι, τερμολογίζομαι,) uermiculari, Dicuntur arbores, in quibus uermes in cortice generantur. Est igitur uermiculari, uermiculis infestari. Plin. lib. 17. cap. 24. 5. Vermiculantur magis minutæ quædam arbores, omnes tamen ferè, idq; aues caui corticis sono experiuntur.

Vermiculari, (λεπτουργέω,) Minuta opera facere. unde λεπτουργήματα, Vermiculata opera dicũtur, quæ paruis tessellis insitiuis apta atq; conserta sunt. Plin. lib. 35. cap. 1. 1. Nec tantùm ut parietes toti aperiantur, uerùm & interraso marmore, uermiculatisq; ad effigies rerum & animalium crustis. Budæus.

Vermiculatum emblema. Cic. 3. de Orat. 94. ex Lucilio.

Vermiculatio] (σκωλήκωσις,) Verbale, Est quũ enatis uermiculis & bestiolis segetes, arboresue infestantur. Plin. lib. 17. cap. 11. 11. Neq; uermiculationi obnoxium.

Vermina] uerminorũ, neut. gen. plur. numer. (τρόφος,) Dolores corporis, qui quodam minuto motu intestina quasi uermes scindere uidentur. Hic dolor Græcè τροφὸς dicitur. Hæc Festus. Plinius, Magi eo uermina & dysenteriam curari putant.

Vermino] uerminas, pen. corr. (σκωληκιάω,) uerminare, Vermes habere. Cornelius Celsus, Nihil est perniciosius pueris dum uerminant. Sipontinus.

Verminari, pro Torqueri. A uermibus deductum uerbũ, quòd facilè se torqueant, inquit Nonius. Varro, Septimo, inquit, mense uerminari cœpit, partum putauit propinquum.

Verminare, Vermes producere. Senec. 2. quæst. In uenenatis corporib. uermis nunquã nascitur: fulmine icta mox uerminãt.

Verminatio] uerminationis, Verbale, (σκωληκίασις,) Morbus præsertim iumentorum, Plin. lib. 28. cap. 1. 17. Iisdem sanari dimissis in fauces iumentorum uerminationes notum est. Idem lib. 30. cap. 15. 10.

Verminatio, Capitis dolor, ubi intus uidetur arrodi cerebrum. Senec. epist. 96. Quod oculorum, auriumq; tormenta, & cerebri æstuantis uerminationes?

Verminatio pro acriori punctione doloris, in qualibet corporis parte. Seneca epist. 79. Omnium istorum prima uerminatio uexat, impetus mora extinguitur. Loquitur de podagra, chiragra, & morbis articularibus.

Verna] uernæ, commu. gen. (οἰκότριψ, οἰκοτρεφὴς,) Seruus domi nostræ natus ex ancilla nostra aut seruo. Plautus Amphit. 4. 25. Idem Milit. 10. 103. Quid, nutrici non missurus quicquam quæ uernas alit? Cælius Ciceroni, li. 9. 15. 6. Bellienus uerna Demetrij, qui ibi cum præsidio erat, &c.

Turba uernarum. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 5.

Lactei uernæ. Martial. lib. 5. 103.

Procaces uernæ. Horat. 2. Serm. saty. 6. 14.

Puer uerna. Horat. 1. Serm. saty. 2. 24.

Tuberes uernæ, Vide Tuber.

Vernula] uernulæ, pen. cor. Diminutiuũ. Mart. lib. 14. 59. Siquis plorator collo tibi uernula pendet. Iuuen. Saty. 10. 12. Quem sequitur custos angustæ uernula cellæ.

Vernaculus] pen. cor. Adiectiuũ, Omne quod domi nostræ nascitur, uel in nostra patria, ut ait Valla lib. 1.

Res quotidianæ & uernaculæ. Cic. 3. de Orat. 52.

Vernacula lingua dicitur, uel seruilis, uel plebeia, qua tanquã communi ac naturali omnes uulgò loquuntur: linguam maternam hodie uocamus.

Vernaculæ uolucres: cui aduenæ opponuntur. Varro 3. de Re rust. cap. 55. Præterea uolucres quũ partim aduenæ sint, ut hirundines et grues: partim uernaculæ, ut gallinæ & co

Vernaculus mos, Id est domesticus uel patriæ. (lumbæ.

Vernaculum consilium. Plaut. Pœn. 14. 106.

Vernaculi artifices. Liu. 7. ab Vrbe, 6. Id est, domestici.

Antiqua & uernacula festiuitas. Cic. Pæto lib. 9. 15. 7.

Vernaculum] (ἴδιον,) Proprium ac peculiare. Plin. li. 14. cap. 2. 4. Potissima nobilitas datur uuis peculiaribus atq; uernaculis Italiæ.

Vernaculum, Quod à nobis domestica cõsuetudine usurpatur. Cic. de Claris Orat. 89. Nec scio quo sapore uernaculo. Idẽ 5. Verr. 120. Non ut solemus in defensionibus dicere, crimen domesticum ac uernaculum.

Vernaculum, (ἐαρινὸν,) aliquando dicitur quod est ueris. Plin. lib. 17. cap. 22. 10. Vernacula putatio deiectis per ramos uitium crinibus circunuestit arborem, crinesq; ipsos uuis. Quo in loco non putarim uernam significari putationem, sed eam quæ tũ esset illic uulgaris. Mox enim sequitur, Gallica intraduces porrigitur, &c.

Vernaculi, Malis moribus homines, Seneca de Benef. 6. Alter apud proximum circulatorem resedit: & quum uagus atq; erro uernaculis congregatur, transeuntem Platonem quem non quæsierat, inuenit.

Vernilis] & hoc uernile, pen. prod. (δουλικὸς,) Idem quod seruilis, siue scurrilis.

Blanditiæ uerniles. Tacit. lib. 18. Quamuis odiũ Vitellius uernilibus blanditijs uelaret. Hoc est seruilibus, & adulatorijs, & ut ait Rhenanus in Castigationibus in Tacitum.

Dictum uernile. Tacitus libro decimo. Hoc est scurrile, procax.

Vernilitas] pen. cor. uernilitatis, (βωμολοχία,) Scurrilitas. Plin. lib.

Digitized by Google

Plin.li.34.ca.8.20.Puerũ ſubdolæ ac furcatæ uernilitatis.
Vernilitatem uocant quicquid cõtrarium eſt ingenuitati. Sene ca epiſt. 96. Hæc ſeu leuitas eſt, ſeu uernilitas, punienda eſt promittendi facilitate. Loquitur de proteruia petendi quod impetratum nolis.
Imbui uernilitate. Quintil.lib.1.cap.11.1.
Seruilis uernilitas. Quintil.lib.1.cap.11.1.
Verniliter]pen.cor.(καλακευτικῶς,) Scurriliter, ſeu adulatoriè: à uernis quibus hæc uiuendi ars eſt. Cæcilius Venatore, Credo minus tandem hoc fit uerniliter. Nonius.
Vernaliter, pen.cor. Aduerbium, (ἀλλικῶς,) Id eſt ſeruiliter. Horat.2.Serm.ſaty.6.22.
-nec non uernaliter ipſis
Fungitur officijs. Quod alij pro luxuriosè, alij pro adulatoriè exponunt, quibus hæc uiuendi ars eſt.
Verò] Diſcretiua coniunctio:(δὲ, γεμὴν, μέντοι,) ut Achilles quidem fortis fuit, Vlyſſes uerò aſtutus.
Verò, bis dictionibus ſolet iũgi, Neq; nec, tum, age, ſanè, iam, enim, at, quaſi, ceu, nunc. ut Neq; uerò, nec uerò, tum uerò, age uerò, ſanè uerò, iam uerò, enim uerò, at uerò, quaſi uerò, ceu uerò. Cum quibus particulis raro Autem particula iungi ſolet.
Aín' uerò, indignantis. Plautus, Aín' uerò uerbero?
At uerò nos docti ſcilicet à Græcia, hæc & à pueritia legimus & diſcimus. Cic.2.Tuſc.49.
Aut uerò, pro Aut etiam. Cic.in Verrem, act.5. Quem tibi hominem inuitis dijs immortalibus, aut uerò deum tantis religionibus eorum uiolatis auxilium futurum putas? Budæus.
Verò, cum pronomine Ego, non tam diſcretionẽ interim ſignificat, quàm (ut Hermolao placet) cõfirmationem, pro quinetiam, uel etiam. Plinius, proinde occupantibus locũ faueo: egò uerò & poſteris.
Ego uerò, Sæpe ueluti in reſpondendo adhibetur, ſignificatq; profectò, uel certè, uel potius γε, Græcum. Cic.ad Atticum, Nam quòd ſcribis te audire, me etiam mentis errore & dolore affici, mihi uerò mens integra eſt. Idem, Quod laudas quid obliuiſci me ſcripſi antè facta et dicta noſtri amici, ego uerò ita facio. Idem ad Volumnium, lib.7.344. Quas ſi ut uolumus, exceperimus: ego uerò multam ſalutem et foro dicam & curiæ.
Ego uerò, Aliter, Cic.ad Qu.fratrem, li.1.3.4. Quum enim te deſydero, fratrẽ ſolum deſydero. Ego uerò ſuauitate propè fratrẽ, propè æqualem, obſequio filium, conſilio parentem.
Eia uerò. Plautus, Here tuus ubi amabò eſt? TR. eia uerò quaſi non ſit intus.
Eſt uerò ita. ſed tamen huic amœnitati quam ex Quintio ſæpe audio. Cic.2.de Leg.12.
Et uerò. Cic.ad Qu.fratrem, lib.1.1.10. Tibi & fuit hoc ſemper facillimum, & uerò eſſe debuit.
Et uerò etiam. Cic.ad Attic.lib.16.3.4.2.4. Quæ quidem uoluntate eſſe erga Atticum ſæpe præſens & illi oſtendiſti, & uerò etiam mihi.
Iam uerò. Plin.lib.18.ca.6. Latifundia perdidere Italiam, iam uerò & prouincias.
Id uerò. Terent.in Prologo Eunuchi, 33.
-ſed eas fabulas factas prius
Latinas ſciſſe ſe ſe, id uerò pernegat. Pro Id demum.
Ille uerò, pro Imò uerò, uel ille etiam. Cic.2.de Diuin.170. Idẽ pro Celio, 37. Nihil igitur illa uicinitas redolet? nihil hominum fama? nihil Baiæ deniq; ipſæ loquuntur? Illæ uerò non loquuntur ſolùm, uerum etiam perſonant.
Ille uerò, Ille certè. Cic. Attico, De Lepido uerò & Tullio, quòd queris, Illi uerò non dubitant quin Cæſari præſto futuri, in Senatumq; uenturi ſint.
Ipſe uerò, Ille uerò. Cic.2.de Nat.deor.39. Ipſe uerò aer, qui natura maximè frigidus, minimè eſt expers caloris: ille uerò et multò quidem calore admixtus.
Ita uerò, ſanè uerò, Ironicè. Plautus, Ita uerò: ut tu ipſe me dixiſſe dicitites. Hoc eſt, mirum quin tibi hoc dicam, ut poſtea me accuſes proditi arcani. Terent.Eunuc.1.2.9. Sanè quia uerò hæ mihi patent ſemper fores. Budæus.
Mirum uerò, per ironiam dictum. Terent.And.4.4.16.
-ha he: Mirum uerò impudenter mulier ſi facit meretrix. Cic.pro Flacco, 14. Mirandum uerò eſt homines eos, &c. Hoc eſt, nequaquam mirari debemus.
Niſi uerò. Cic.in Verr.act.ultima, Niſi uerò exiſtimatis, &c. Quaſi dicat, Nihil minus eſt credibile.
Non uerò, Vide Non.
Nunc uerò, Vide Nunc.
Nunc uerò iam, Vide Nunc.
Sed uerò, ut At uerò. Cic.pro Cluentio, 12. Sed ea uerò ſic agit ut prorſus reticere nullo modo poſſit.
Tu uerò, ſimilem uſum habet quem Ego uerò, Terent. Eun. 4.4.20. Quem tu uerò uidere uelles Phædria.
Legitur & cum nominibus. Terent.Eunuch.3.5.28. Illa ilico ubi accepit, læta uerò ad ſe abducit domum.
Verò in principio epiſtolæ. Cic.ad Attic.lib.5.88.1. Ego uerò & tuum in diſceſſu uidi animum, & meo ſum ipſe teſtis.
Verò, authore Donato, particula eſt quæ ironiam aliquando iuuet. Virg.4.Aeneid.19.
Egregiam uerò laudem, & ſpolia ampla refertis
Tuq; puerq; tuus. Cic.ad Lentulum, li.1.9.55. Eſt uerò probandum qui & ſumma uoluntate ceſſerit, & egregia animi alacritate abfuerit. Budæus.
Verò, ironicõs, cum accuſatiuo aliquando. Ci.13.Philip.363. Turpem uerò actionem qua defenditur ampliſſimi authoritas ordinis contra crudeliſſimi gladiatoris amentiam. Hic manifeſta eſt ironia.
Verò, permittentis eſt, & cõcedentis, Cic.de Claris Orat.166. Tum Brutus, De iſto poſtea: ſed tu inquit, in me intuens, orationes nobis ueteres explicabis? Ego uerò, inquã, Brute, ſed in Cumano, &c. Terent.Heaut.3.2.26. Eho laudas qui heros ſallunt? C. in loco, ego uerò laudo. Cice. 1.de Fin.43. Vtrum igitur percurri omnem Epicuri diſciplinam placet, &c. Tuo uerò id quidem inquam arbitratu.
Nec uerò, Nec etiam. Cic.de Vniuerſ.16. Nihil porrò igni naturæ uideri poteſt, nec uerò tangi quod careat ſolido. Idẽ de Oratore, Non enim omnis fortuna, non omnis honos, nõ omnis ætas, nec uerò locus aut tempus, &c.
Verò, expletiua uel ornatiua eſt aliquando. Terent. Eun.5.4.8. Id uerò eſt quod ego puto mihi palmarium
Me reperiſſe. Vbi ait Donatus, Niſi ornatiuum eſſet Verò, nihil ſignificaret.
Verò, pro interiectione ſtomachantis accipi ait Donatus in illo Eunuchi, 5.3.3. -moue uerò ocyus . Te nutrix.
Vero]ueras, Vide Verus.
Vero] Fluuius Celtiberiæ, à quo Populi Verones dicti ſunt. Circa eum habitantes.
Veromandui](ῥομάνδυες,) Galliæ Belgicæ populi, quorũ meminit Plinius lib.4.cap.17. Et Cæſar bel.Gal.lib.2. Vulgò Vermandois.
Verona]penul.prod. (Βέρωνα,) Vrbs Venetiæ à Gallis olim condita, duce, ut quidã opinatur, Brenone, à quo Brenona primùm, deinde mutatis cõſuetudine literis, Verona appellata. Galli enim quum nouas ſedes quærerent ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas domi diſſenſiones cogerentur, in Italiã uenere: expulſiſq; inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiã condiderũt. Ye-

ropam

ronam magna ex parte alluit fluuius omnium amœnißimus Athesis, qui ex tridentinis Alpibus ortus, non longè à fossa Clodia Pado miscetur. Clara hæc urbs solo, ac frugũ & fructuum omnium hubertate, tum alumno Catullo poeta. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 2. Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo. Hinc fiunt adiectiua Veronius, et Veronensis.

Iuuenum Verronensiũ flos. Catull. de Cælio & Quintio, 95. 1.

Verpus] uerpi. m. g. (λαιῶδάμενος, ψωλὸς,) Medius digitus est: à uerrendo podice dictus.

Verpus, Decorticatus, pellem non habens, recutitus. Catull. ad Porcium, & Socrationem, 44. 1.

Vos Verraniolo meo, & Fabullo
Verpus præposuit Priapus ille. Mart. lib. 7. 81.

Verpi dicti sunt Iudæi, quòd sanguinis fluxum patiẽtes, hoc digito uerrendo podici utuntur, uel potius quia sunt recuti: unde & apellæ dicuntur. Iuuen. Saty. 14. 12.

-eadem nisi sacra colenti,
Quæsitum ad sortem solos deducere Verpos.

Vꝛrpam] fœ. g. (ψωλὸν,) mentulã innuit Martial. li. 11. 46.

Iam nisi per somnum non arrigis: & tibi Meui
Incipit & medios mciere uerpa pedes. Catul. ad Mẽmiũ, 26. 1.

-nam nihilo minore uerpa Es farctus. (tur.

Verra] Ara fuit Romæ, ad quã orabant ne agrippæ nascerentur

Verres, C.] (βέρρος,) perfunctus Quæstura & Prætura urbana, patre C. Verre, & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti: atq; in ea libidinosè auareq; uersatus, decedẽs tãdẽ succedẽte Metello repetundarũ reus à Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandũ descendere compulerunt, iam pridem ipsis necessitudine copulatum, quum Quæstor in Sicilia fuisset. Author Asconius Pædianus.

Verrea] Verreorum, (βέρρεα,) Festa siue sacra à Verre institita. Cic. 4. Ver. 37. At uerò præclarum diem reposuisti, Verrea ut agerent, & ut ad eum diem, quæ sacris epulisq; opus essent, in complures annos locarentur.

Verres] uerris, mas. g. (τομίας,) Porcus masculus. Varro de Re rust. li. 2. ca. 4. 4. de sue loquens. Castrantur uerres cõmodißimè anniculi, utiq; ne minores q̃ semestres: quo facto nomen mutant, atq; è uerribus dicuntur maiales. Horat. 3. Carm. ode 22. 2. Imminens uillæ tua pinus esto,
Quam per exactos ego lætus annos
Verris obliquum meditantis ictum
Sanguine donem.

Verrem ad hominem masculum trãstulit Plaut. Milit. 14. 66.

nisi huic uerri affertur merces,
Non hic seminio suo quanq; porculenam partiturus est.

Verrinus] pen. prod. Adiect. (τομιεικὸς,) Quod est uerris. Plin. lib. 28. ca. 10. Simili modo uerrinũ iecur exemptis dũtaxat fibris, quatuor obolorum pondere. Ibidem ca. 9. 18. Adipe uerrino confici.

Verriculum] uerriculi, pen. cor. (σαγήνη,) Rete piscatoriũ, quod trahendo è uado educitur.

Verriculatus] pen. pro. Adiect. (σαγηνοειδὴς,) Ad uerriculi formam factum. Col. lib. 2. cap. 21. 2. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus uerriculatis: atq; ijs uel rostratis uel denticulatis medium culmum secant. Nisi quis malit legere uerticulatis, aut potius uermicalatis.

Verro] uerris, uerri, & uersi, uersum, (ἑλαύνω, σαίρω, παλαλύνω,) uerrere, Trahere. Virg. 1. Aeneid. 13.

Ni faciat, maria ac terras cælumq; profundum
Quippe ferant rapidi secum, uerrantq; per auras.

Venti uerrentes æquora. Lucret. lib. 5. 54.

Nautæ uerrunt cærula. Virg. 3. Aeneid. 42.

Remi uerrebant freta. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.

Remis uada liuida uerrunt. Virg. 6 Aeneid. 64.

Cauda uerruntur arenæ. Ouid. 10. Metam. 139.

Diripiũt uerruntq; dapes. Valer. 4. Argon. 90. De Harpyijs.

Verrere, Mundare, quòd trahendo sordes mundentur. Apud Plaut. in Merc. 7. 57. Verre ædes. Iuuenal. Saty. 14. 6. Verre pauimentum, nitidas ostende columnas. Ci. in Para. 46. Qui tergent, qui ungunt, qui uerrunt, qui spargunt, &c.

Versus] Participium, (σεσαγμένος,) Virg. 1. Aeneid. 97.

-& uersa puluis inscribitur hasta.

Spumant freta uersa lacertis. Idem 5. Aeneid. 29.

Verruca] uerrucæ, pen. prod. (λαγὰς,) Locus in monte editior. Cato in libris Originum, Maturum censeo, inquit, si rẽ seruare uis, faciundum ut quadringentos aliquos milites ad uerrucam illam ire iubeas: eam uti occupent, imperes, hortorisq;. Ex Gellio lib. 3. cap. 7. ubi uerrucam locum editum, asperumq; interpretatur.

Verruca, (ἀκροχορδών, πῶρος,) Caruncula eminens in corpore sine pruritu. Plin. lib. 20. ca. 12. 5. Ocimum uerrucas mixto atramento sutorio tollit. Horat. 1. Serm. saty. 3. 15.

Maculæ & uerrucæ gemmarum. Plin. lib. 37. cap. 3.

Verrucula] uerruculæ, pen. cor. Dimin. (ἀκροχορδόνιον,) Colum. lib. 7. cap. 6. 17. Caper cui sub maxillis binæ uerruculæ colo dependent, optimus habetur.

Verrucosus] pen. pro. Adiect. (ἀκροχορδώδης,) Homo uerrucis plenus, et uarias eminẽtes partes habens. Verrucosa loca, inæqualia, et diuersas partes eminẽtes habẽtia. Pers. Saty. 1. 8. Sunt quos Pacuuiusq; & uerrucosa moretur Antiopa, &c. Hoc est aspera, non perpolita.

Orator uerrucosus. Cic. de Claris Orat. 28.

Verrucaria] uerrucariæ, (ἀκροτρόπιον,) Herba quæ uerrucas tollit. Plin. lib. 22. ca. 21. 7. Verrucas cum sale tollit succus è folio: unde nostri uerrucariam herbam appellauere, alijs cognominari effectibus digniorem.

Verrunco] uerruncas, uerruncare, Vertere, inquit Festus. unde Auerrunco compositum: de quo uide suo loco. Cicero. 1. de Diuin. 82. Per propinqua hæc bene uerruncẽt populo. Ex poeta.

Versatilis] & hoc uersatile, pen. cor. (λωτὸς,) Quod huc & illuc uersatur: siue quod idoneum est ut uersetur. Plin. li. 36. cap. 18. cap. 2. Idem molas uersatiles Volsinijs inuẽtas, aliquas & sponte motas inuenimus in prodigijs.

Versatilis acies. Curtius li. 4. Adeoq; aciem uersatilem posuit, ut qui ultimi stabant, ne circuirentur, uerti tum, & ad frontem circumagi possent.

Versatile ingenium. Liu. li. 9. bel. Maced. 164. de Catone, Huic uersatile ingenium sic pariter ad omnia fuit, ut natum ad id unum diceres, quodcunq; ageret.

Versicolor, Versiculus, Versipellis, Verso, uersus, Versura, Versus, Participium, Nomen, Præpositio, Aduerbium,] Vide Verto, uertis.

Versus] Participium à Verro, Vide Verro.

Versutus, Versutiloquus] Vide Verto.

Vertagus] uertagi, pen. cor. Canis sponte in uenationẽ exiẽs, prædamq; domum referens. Mart. lib. 14. 205.

Non sibi, sed domino uenatur uertagus acer,
Illæsum leporẽ qui tibi dente feret. (go] Vide Verto.

Vertebra, Vertebratus, Vertex, Verticillũ, uerticulũ, Verti-

Verto] uertis, uerti, uersum, (λίνω, λινέω, λινόω, λινύω, ἑλκω, ἑλίω, ἑλίασσω, πολέω, τρέπω, τροπάω, τροφάω, τροφοδινέω,) uertere, A Vere dicitur: quia Vere annus incipit uerti. Terẽ. Heaut. 5. 1. 73.

Retundam, redigam, ut quò se uertat nesciat.

Omnia uertere, pro Euertere et corrũpere. Ci. 1. Of. 118. Trãslatiũ uideri potest ab ijs qui segetem uertunt. Ex Budæo:

In Africum

In Africum se uertit Auster. Cæsar 3. bel. Ciuil. 105.
Agrum uertere, pro Subigere. Plin. lib. 18. cap. 6. 13.
Animam uertere, pro Reddere anhelitum. Plaut. Merc. 4. 15.
Arces uertere. Virg. 1. Aeneid. 5. Hoc est euertere.
Arma uertere aduersus Carthaginenses Romani. Liuius 4. bel. Pun. 212.
Arma uertere in aliquem. Liu. 5. bel. Pun. 183.
In auaritiam uerterat. Tacit. lib. 20.
Aures ad pacem uertere. Propert. lib. 4. eleg. 14. 3.
Beneficiũ uertere in grauissimam iniuriam. Plin. in Paneg. 59.
Dulcia se in bilem uertunt. Horat. 2. Serm. saty. 2. 15.
In bonum uertere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5. Nam bona facile mutantur in peius: nunc quando in bonum uerteris uitia?
In bonum uertere auspicia. Liu. 10. ab Vrbe, 213.
In bonum uertere detrimentum. Cæsar 3. bel. Ciuil. 261.
Cælum uertitur. Virg. 2. Aeneid. 50. Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox. Id est in aliam faciem cõmutatur: quod more suo explanat sequentibus. Seruius.
Causas secundorum & aduersorum uertere in deos. Liu. 8. bel. Punic. 56.
Causa uertitur in eo, pro Consistit. Quintil. lib. 3. cap. 13.
Certamen uertitur. Cic. ad Atticum lib. 8. 166. 2.
In cinerem uertere. Ouid. 2. Metam. 43.
In consuetudinem uertere. Tacit. in Dialogo de Orat.
In contrarium aliquid uertere. Quintil. lib. 3. cap. 11. 4.
In contumeliam suam uertere quod alius gesserit. Cæsar 1. belli Ciuil. 34.
Crateras uertere, pro Potare. Virg. 9. Aeneid. 34.
-fusiq; per herbam
Indulgent uino, et uertunt crateras ahenos. Hemistichiũ Ennianum. Seruius.
Crimen reus citra accusationem in aduersarium uertit. Quintil. 7. cap. 3 18.
In crimen uertere quod gloriæ esse debet. Liu. 10. belli Macedonici 64.
Culpam uertere in gloriam. Plin. epist. 171.
Culpam omnem belli à publico consilio in Annibalem uertentes. Liuius 10. belli Pun. 101.
Cursum uertere aliquò. Virg. 3. Aeneid. 36.
Dies uertitur. Propert. lib. 2. eleg. 29. 7.
Nunc utcunq; potes fato gere saucia morem:
Et deus, & durus uertitur ipse dies.
Discrimen uertitur. Quintil. lib. 6. cap. 1. 5.
In discrimine uerti dicuntur res. Liu. 6. ab Vrbe, 146.
In dorsum uertere, pro Resupinare. Plin. lib. 9. cap. 10. 2.
Elocutionem uertere. Plin. epist. ultima, lib. 2.
Equos uertunt ad mœnia. Virg. 11. Aeneid. 124.
In facies omnes se uertere, Varias formas & species referre. Idem 12. Aeneid. 179.
Intra fines hos uertuntur omnia. Cælius ad Ciceronem libro 8. 10. 12.
In fugam uertere aliquem, Cogere ut fugiat. Liuius 10. belli Punici, 159.
In gaudium renuntiata uerterunt. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Glebas uertere uomere. Lucret. lib. 1. 43.
Ad gloriam uertere. Tacit. lib. 13.
Gradum uertere. Ouid. 8. Metam. 28.
In horrorem uersum facinus. Liu. 4. ab Vrbe, 74.
In ignorantiam uerti. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.
Impetum cæli cum admirabili celeritate moueri uertiq; uidemus. Cic. 2. de Nat. deor. 141.
Inuidiam in aliquem uertere. Quintil. lib. 6. cap. 5. 8.
Ad inuidiam uertere. Tacit. lib. 13.
In inuidiam uertit se gloria. Liu. 2. ab Vrbe 32.
In iocum aliquid uertere. Plin. lib. 21. cap. 31. 2.
Iras in aliquem uertere. Liu. 1. ab Vrbe, 54.
Iram uertere ab aliquo in alium. Horat. Epod. 103.
Iter uerter aliquò. Virg. 5. Aeneid. 5.
Iter retrò uertere. Liu. 8. bel. Pun. 11.
Laudem uertere in crimina. Ouid. epist. 8. 11.
In laudem uertere. Tacit. lib. 4.
In licentiam uertere libertatem. Liu. 7. bel. Pun. 175.
In ludibrium uertere. Tacit. lib. 12.
In lupos uertere homines. Plin. lib. 8. cap. 22. 1.
Ad luxuriam uertere usum alicuius rei, pro Conuertere, redigere, applicare. Plin. lib. 15. cap. 4. 1.
Malo uertere. Tacit. lib. 5.
Terror facilis uertere mentes. Lucan. lib. 2. 93.
Mœnia urbis ab imo uertere. Virg. 5. Aeneid. 162.
Mœnia uertere ferro. Lucan. lib. 3. 98.
In morem uertere. Tacit. lib. 20. Quod tum in morẽ uerterat.
Oculos ad sydera uertit. Silius libro 4. 21.
In se oculos omnium uertere, Facere ut omnium oculi in se conuertantur. Liu. 7. ab Vrbe, 162.
In odium uertere. Tacit. lib. 4.
Ora uertere huc & illuc. Horat. Epod. 4. 2.
Orbes torui luminis ad aliquem uertere, Toruè aspicere. Ouid. 2. Metam. 150.
In peiorem partem sunt uersa & mutata omnia. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Periculum uertere in aliquem. Liu. 2. bel. Maced. 43.
In perniciẽ uertere alicui rem aliquam. Liu. 9. bel. Mace. 196.
In unius potestate ac moderatiõe uertũtur omnia. Ci. 2. Ver. 15.
Prælium eò uersum est. Liuius lib. 4.
In priuatum uertere pecuniam. Liu. 8. bel. Mace. 258. Auri & argenti quum uim magnam habuisset, nihil in publicum relatum, omne in priuatum uersum.
Quò me uertam, nescio, uel non habeo. Locutio, qua rei alicuius grauitatem ostendimus. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 21. 8. De Latinis uerò quò me uertam nescio, ita mendosè & scribuntur & ueneunt. Idem 5. Ver. 171.
Quoquò te uerteris, Id est in quancunq; partem respexeris. Cicero in Parad. 23.
Superstitio instat & urget, & quò te cunq; uerteris persequitur. Cic. 2. de Diuinat. 221. Id est quocunq;.
Rationem uertere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 20.
Regnum in formam prouinciæ uerterat. Tacit. lib. 19.
In religionem uertere, Vide religio. Liuius 5. ab Vrbe, 67.
In rem suam. Vlpian. in L. prima, ad L. Iuliã peculatus, Legẽ Iulia peculatus cauetur nequis ex pecunia sacra religiosa auferat: néue intercipiat, néue in rem suam uertat.
Vertere Rempublicã in meliorem statum. Tranquillus in Augusto, cap. 23.
Vertitur eadem quæstio in pluribus iudicijs, id est agitatur. Paulus in L. Si cum uno. ff. De except. rei ind.
In eo res uertitur. Liu. 1. ab Vrbe 133.
Tribus in rebus ferè uertitur omnis uirtus. Cic. 2. Off. 24.
Res uertitur in periculo. Plautus Merc. 4. 12. Ho est periclitatur.
Vertitur res in meo foro. Plautus Most. 15, 16.
Quem quum uocaui, atq; illi me è Senatu segregant,
Vbi ego uideo rem uerti in meo foro, quantum potest
Facio id quod plurimi quibus res timida aut turbida est. Id est, de mea re agi, & in meam ceruicem cuncta ruere.
Salus mea in eo uertitur. Liu. 3. ab Vrbe 19. (31.
Ad se uertere partem alicuius rei, pro Accipere sibi. Ci. 2. Ver.
Vertere se in aliquẽ, pro Celare secreta nostra eũ, cui ea detegere solebamus, et alteri aperire. Liu. 10. bel. Mac. 18. Iuuentio in cantum,

Digitized by Google

nis incautus, & amore nominis Romani, & certamine aduersus fratrẽ, omnia tuendo suspectũ se patri, et opportunũ crimínib. faciebat, itaq; expertẽ eũ pater omniũ de reb. Romanis consiliorũ habebat. totus in Persea uersus, cũ eo cogitationes eius rei dies ac noctes agitabat. Hoc est propẽsus.

Segetẽ uertere, hoc est Inarare. Plin. lib. 18. ca. 27. 6. Budæus.

Sententiam, uertere retrò. Virg. 10. Aeneid. 2. Id est mutare.

Sententia uertit te. Virg. 1. Aeneid. 49. Vide Sententia.

Seria uertere ludo. Horat. de Arte, 46.

Sese in faciem alterius uertere, Mentiri alterius formam, & simulatè effingere. Plaut. in Argumento Amphit. 1. 1.

Vertere sese in hirundinem. Plaut. Epid. 5. 5.

Solum exilij causa uertere, id est, Sedẽ aut locum mutare. Cic. pro Quintio 59. Vide Solum, soli.

Spes ciuitatis in eo uertitur. Liu. 4. ab Vrbe, 134.

Ad spem uel in spẽ uertere. Liu. 9. bel. Pun. 183. Idẽ 6. ab Vrbe

Stimulos sub pectore uertit Apollo. Virg. 6. Aen. 21. (133.

Vertere stultitiæ aliquid alicui, pro stultè factum esse interpretari. Plaut. Capt. 6. 9.

Stylum in tabulis uertere, Id est scripta inducere et delere. Cic. 4. Ver. 70. Vertit stylum in tabulis, quo facto causam omnem euertit suam. Budæus.

Non in supplicio crimen meum uertitur. Cic. 7. Ver. 103.

Facinora atq; flagitia sua ipsi quoq; in supplicium uerterant. Tacit. libro 5.

Tempus hyemis uertitur, uel mutatur æstate. Colum. libro 7. capite 7. 2.

Terga uertere, Fugere. Liu. 1. ab Vrbe 61.

Terra in aquam se uertit. Cic. 3. de Nat. deor. 41.

Terram uertere, Arare. Virg. 1. Georg. 1.

Terram uertere aratro. Horat. 1. Serm. saty. 1. 6.

Terram bidentibus uertere. Colum. lib. de Arborib. cap. 12.

Bidentibus terram uertere utilius est quàm aratro.

Terram uertere ferro. Virg. 1. Georg. 30.

Vitio uertere. Horat. 1. Serm. sat. 6. 17. Plaut. Epid. 3. 5. Quis erit, uitio qui id non uertat tibi?

In uoluntate Philippi id totum uertitur. Liu. 7. bell. Mace. 27.

In uoluptatem gulæ uertere pœnas montiũ. Plin. li. 19. ca. 4. 6

In usum publicũ uertendæ erant pecuniæ. Liu. 4. bel. Mace. 32

Vultus uertere ad ora alicuius. Ouid. 7. Metam. 22.

Vertere fabulas, Platonem, Aristotelem: pro transferre, traducere in aliam linguam. Cic. 1. de Fin. 11.

In Latinum Græca uertere, Quintil. lib. 10. cap. 5. Ibidem, & conuertere & transferre pro eodem posuit.

Comœdiam à. Gellius lib. 2. cap. 23. A quo istam comœdiam uerterat.

De Græcis multa uertere. Cic. 2. Tusc. 47.

Vertere ex Græcis. Terent. in Prologo Eunuchi, 7.

Ex Græco in Latinum sermonem uertere annales. Liu. 5. bell. Punici 222.

Vertere, pro Verti, absolutè. Liu. lib. 3. Aliquandiu æquatus inter omnes terror fuit, paulatim totus uertere in plebem cœpit. Id est uerti.

In præsagium uertit. Tacit. lib. 11.

Bene uertere, pro euenire. Gell. lib. 1. cap. 13. Virg. 9. eclog. 2. Hos illi (quod nec bene uertat) mittimus hœdos. Id est, quæ res eius in perniciem uertatur, id est ut malo omine hoc munus accipiat, inquit Seruius.

Bene tibi uertat hæc res, pro Vtinam res prosperè tibi succedat. Plaut. Aul. 30. 58. - nunc quæ res tibi & gnatæ tuæ Bene, fœliciterq; uortat, ita di faxint, inquito. Terent. Adel. 2. 1. 37. Mmis uiginti tu illam emisti, quæ res tibi uertat malè.

Vertunt res malè, Malè cedunt, malè exeunt, malè habent. Plautus Perſa. 13. 5. Si malus aut nequam est, malè res uertuñ quas agit.

Malè tibi uertat, Imprecantis. Terent. Phorm. 4. 3. 73.

Vertere, Versuram facere. Plaut. Curc. 9. 23. Vel qui ipsi uertant, uel qui alij subuersandos præbeant.

Vertens] participium. (ἑλίσσων,) Cic. in Arato, 3. 8. Annua conficiens uertentia tempora cursu.

Vertens annus. Cic. in Somn. 25. Quum autem ad idem unde semel profecta sunt, cuncta astra redierint, eandemq; totius cæli descriptionem longis interuallis retulerint, tum ille uerè uertens annus appellari potest, in quo uix dicere audeo, quàm multa hominum secula teneantur. Propertius lib. 4. eleg. 2. 3. Sed quia uertentis fructum percepimus anni. Vide Annus.

Mensis uertens, ea ratione qua etiam Vertens annus. Plautus Perſ. 16. 76.

Vertendus] Aliud participium, (στρεπτέος,) ut

Aquæ uertendæ, Nauigandæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 3.

Versus] Aliud similiter participium. (ἔστραμμένος,) Cic. pro Rosc. Amer. 62. Videte nunc quàm uersa & mutata in peiorem partem sint omnia.

Acies retro uersa, Vide Acies.

Amor uersus in tædia. Ouid. epist. 3. 28.

Fas uersum atq; nefas. Virg. 1. Georg. 101.

Equis uersis animosus Parthus. Horat. 1. Carm. ode 19. 3.

Gradu uerso discedere. Ouid. 4. Metam. 68.

Hostes uersi fuga. Virg. 3. Georg. 24.

Leges abolitæ & funditus uersæ. Tacit. lib. 3.

Mens mea uersa est cum fortuna. Ouid. 4. de Ponto eleg. 9. 18

Regna ab imo uersa. Seneca Hippol. 4. 41.

Sententia retro uersa. Virg. 10. Aeneid. 2.

Versa uice, Vide Vicis.

Versus ciuitatis status, Euersus, mutatus. Tacit. lib. 1.

Versus, Propensus. Liu. 10. bel. Maced. 18. Totus in Persea uersus pater, cum eo cogitationes eius rei, &c. Vide Vertere se in aliquem.

Versus animi nomen. Tacitus, qui uersus animi modò numẽ paueſcere, modò minis aduersantis populi terreri.

Verso] uersas, (στροβέω, ἐπιδινέω,) uersare, Frequẽtatiuum, Frequenter uertere. Quintil. lib. 6. cap. 4. Versati & adusti pisces, & postero die appositi. Plin. lib. 14. cap. 8. 1. Vuæ ter die uersatæ per triduum, quarto exprimuntur. Cic. in Pisonem, 16. In quo ne tum quidem, quum illum suum saltatorium uersaret orbem, fortunæ rotam pertimescebat.

Versare aliquem, pro Deludere. Plautus Persar. 23. 21. Idem Bacchid. 16. 6.

Ego uersabo illum hodie, si uiuo, probè.

Animum uersat cupido regni, uel pauor. Liu. 1. ab Vrbe, 69. Idem lib. 5. bel. Pun. 16. Hoc est exagitat, uarijs cogitationibus angit.

Animum uersare in omnes partes. Virg. 4. Aeneid. 126.

Animum uersare per omnia. Idem 4. Aeneid. 58.

Animum muliebrẽ uersare in omnes partes: Precibus & minis tentare ut faciat quod uolumus. Liu. 1. ab Vrbe. 24.

Animos militares uersare. Curtius, Interim qui Persas solicitarẽt mittũtur: hinc spe, hinc metu militares animos uersabat.

Authores uersare, Frequenter euoluere. Horat. in Arte, 55.

Bellum uersare. Cic. 5. Ver. 105.

Causas uersare. Cicero in Oratore, 17.

Cura, quæ nunc te coquit & uersat. Cic. de Senect. 1.

Colorem corde uersans. Stat. 1. Thebaid. 50.

Consilia nouà uersare pectore. Virg. 1. Aeneid. 133.

Dolos uersare. Virgilius 11. Aeneid. 141. Id est tractare. Seruius.

Dolo

Dolo uersari, Agere dolo. Vlpian. in L. Si fideiussor. Parag. 2. ff. Mandati uel contrà.
Versare dolo, pro Eluertere. Virg. 2. Aeneid. 13. Seruius.
Hominem regere ac uersare. Lucret. lib. 3. 33.
Mentem suam uersare ad fraudem. Cic. pro Cluent. 55.
Versare pecuniam, pro Tractare. Suet. in Galba cap. 9.
Versari in turbinem. Seneca lib. 3. de Ira, cap. 6.
Versare suam naturam & regere ad tempus. Cic. pro Celio 9.
Sors omnia uersat. Virg. eclog. 9. 1.
Oues uersare pro Pascere. Virg. 10. eclog. 14.
Pectora uersat illis pudor. Liu. 2. ab Vrbe, 195.
Amor uersat pectora. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 2.
Eandem rem multis modis sæpe uersare. Cic. in Orat. 75.
Se uersare. Cic. 3. Verr. 94. Versat se, quærit quid agat.
Se in utranq; partem uersare. Cic. 4. Verr. 53.
Se huc atq; illuc uersare. Cic. 5 de Fin. 147.
Sese uersat animus. Cic. de Vniuers. 34.
Spes occultas uersaret animo. Tacit. lib. 18.
Terram uersare, Arare, fodere. Virg. 1. Georg. 24.
Vultus uersare in omnia. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 5.
Versare, Animo uoluere, considerare. Horat. in Arte, 8.
Sumite materiam uestris qui scribitis æquam
Viribus, & uersate diu quid ferre recusent,
Quid ualeant humeri. Virg. 5. Aeneid. 82. Huc illuc uinculorum immensa uolumina uersat. Id est considerat, ut ait Seruius.
Secum in animis uersare. Liu. 3. ab Vrbe. 140.
Versare in corde, Cogitare. Plaut. Trinum. 5. 1.
Verba uersare. Cic. 4. de Fin. 90. Homo igitur acutus, causam non obtinens repugnante natura, uerba uersare cœpit.
Versare testes. Quint. lib. 5. cap. 7. Multum domi antè uersandi, ac uarijs percontationibus, quales haberi ab aduersario possunt, explorandi sunt. De testibus.
Versare aliquid, Tractare. Quint. lib. 7. ca. 4. Finitio plerunque legibus ijsdem, quibus coniectura uersatur.
Pecunias non ex fide uersare, Non fideliter tractare. Sueton. in Galba, cap. 9.
Versor] uersaris, (ἐντρέπομαι, καταγίνομαι, πολέομαι, ὁμιλέω, περιστρέφω, τροφόομαι, σύνειμι, λίνω, λύω,) uersari, Deponens, In aliqua re assiduum esse. Cic. pro Milone, 39. Quo in fundo propter insanas illas substructiones facilè mille hominum uersabatur ualentum aduersari.
Versari ad, Vide Ad.
Ad solarium uersari, Vide Ad.
Ante oculos alicui uersari. Cic. 7. Verr. 95. Versatur mihi ante oculos indignitas calamitatis.
Imago uersatur nobis ante oculos. Lucret. lib. 2. 23.
Versatur circa res omnes rethorice. Quint. lib. 2. cap. 16.
Cum aliquo uersari. Cæs. 1. bel. Gal. 210. Cũ bis in prælijs uer
Versari cum animis. Cic. 1. de Diuin. 18. (sabantur.
Nobiscum uersari iam diutius non potes. Cic. 1. in Cat. 7.
Inter aliquos sine dedecore uersari. Cic. Attico, li. 10. 197. 4.
Inter manus uersari. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 3. 9.
Hostis intra mœnia uersatus est. Cic. Post reditum in Senatu, 9.
In acie uersari. Cic. 1. Off. 114. Temere autem in acie uersari, & manu cum hoste confligere, immane quiddam & belluarum simile est.
In angustijs. Cic. 2. de Fin. 49.
In animis uersatur timor. Cic. 1. de Fin. 82.
In artibus ingenuis uersari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 15.
In sordida arte uersari. Cic. 1. Off. 209.
Præclarissimè in consilijs, ac administratione Reipub. uersari Quint. in Proœm. lib. 1. 12.
Versatur cupido in corde meo, apud Plautum in Pœnulo, 3
68. Et Mostel. 4. 34.
In discrimine. Cic. pro Quintio, 62. Vbi aliqui legunt in discrimen: nam utrunq; eleganter efferri potest.
In errore uersari. Plin. epist. 55. b.
In errore uerborum uersari. Cic. pro Cecinna, 37.
In inanitate. Cic. 3. Tusc. 5.
In labijs primoribus modò uersabatur mihi. Pla. Trin. 13. 62.
In loco aliquo. Cic. 7. Verr. 114. Versabatur in Sicilia longo interuallo alter.
In loco difficili uersari, pro eo quod uulgò dicitur In difficultate esse. Cic. de Nat. deor. Difficili in loco uersor. Id est hic locus est difficilis explicatu. Idem 3. de Nat. deor. 123. Inuita in hoc loco uersatur oratio.
In malis. Terent. And. 4. 1. 25.
Versari in memoria hominum & sermone. Plin. epist. 25. c.
In mente & cogitatione aliqua uersari. Cic. pro Cluent. 54.
In munere suo uersari, Suo munere fungi. Cic. de Fato, 18.
In oculis animoq; uersatur mihi hæc res. Cic. 7. Verr.
In ore uulgi, atq; in communibus prouerbijs uersatur illius nequitia. Cic. 3. Verr. 85.
Nefas in pectore uersare. Virg. 4. Aeneid. 115.
In periculis amicorum uersatur labor meus. Cic. pro L. Manil. 1. Vide Integer.
In publico uersatus. Tacit. lib. 15.
In quæstione aliqua uersari. Cic. 4. Tusc. 18.
In quæstu & compendio uersari. Cic. 5. Verr. 90.
In uitæ ratione uersari. Cic. pro Font. 22.
In re aliqua uersari. Cic. 4. Acad. 198.
In re aduersa uersari. Plaut. Pseud. 11. 55.
In rebus & usu uersari. Cic. Trebiano, lib. 6. 10. 12.
In rebus exulceratis uersari. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 12.
In amoris rota uersari. Plaut. Cistel. 5. 4.
In salute atq; auxilio ferendo uersari. Cic. pro Quintio, 17.
In summa seueritate uersari. Cic. 4. in Catil. 79.
In subsellijs uirisq; uersari. Cic. ad Brutum, lib. 13. 11. 6.
In suis summis uersari Cic. pro Rosc. Comœd. 13. Roscio cuiti fuerit causam requiro. egebat? imò locuples erat. debebat? imò infitis summus uersabatur. Id est, multas pecunias habebat, & nihil debebat. Hæc Budæus. Alij legunt nummis.
In tenebris uersari. Cic. pro Plancio, 34.
In timore ruinæ. Cic. Attico lib. 2. 19. 5.
In magna uarietate. Cic. Torquato, lib. 6. 2. 2.
In uestigatione ueri uersari. Cic. 1. Off. 30.
In uicinitate. Cic. 4. Acad. 250.
In uita uersatur insciti a. Cic. 4. Acad. 263.
Versatur malum alicubi. Plaut. Mostel. 4. 34. Quod malum uersatur domi meæ?
Versatus] pen. prod. Participium, (δινωθάς,) ut
Fuso uersato ducere stamina. Ouid. 4. Metam. 45.
Versatio] Verbale, (δίνωσις,) Plin. lib. 8. cap. 33. 2. Nec pupillæ motu, sed totius oculi uersatione circumaspicit.
Versatilis, pen. corr. Adiectiuum, (περιφόρητος,) ut
Magnum & uersatile templum mundi. Lucret. lib. 5. 288. Vide post Verrunco.
Versabilis] & hoc uersabile, pen. corr. Senec. de Tranquilli. uitæ, Omnem eruditionem scitò uersabilem esse.
Versorius] Adiectiuum, ut Versoriam capere, id est reuerti. Plaut. Trinum. 14. 19. Perijsse ducis, cape uersoriam, recipe te ad herum. Et Merc. 22. 34.
Versus] huius uersus, (στίχος, ἔπος,) Carmen dicitur, quod dum fit, uerba ipsa uariè huc atq; illuc uertantur. Cic. pro Archia, 17. Nam siquis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis uersibus percipi, quàm ex Latinis, uehementer errat. Idem 5. Verr. 65. De qua muliere uersus plurimi su-

Digitized by Google

pra Tribunal & supra Prætoris caput scribebantur. Virg. 2. Georg. 77.
Necnon Ausonij Troia gens missa coloni
Versibus incomptis ludunt, risúq; soluto. Id est, carminibus (inquit Seruius) Saturnio metro compositis: quòd ad rhythmum solum uulgares componere consueuerunt.
Versus, orationis est uitium. Cic. in Orat. 36.
Versus fauorum. Plin. lib. 11. cap. 10. 4.
Versus remorum, pro Ordine, &c. Liuius lib. 5. Decad. 5.
Aeterni uersus, Qui nunquam peribunt. Lucret. lib. 1. 25.
Canori uersus. Horat. 2. epist. 2. 16.
Catenati uersus ex pluribus asperrimè coeuntibus inter se syllabis. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Parum clari uersus, Subobscuri, non faciles intellectu. Horat. de Arte, 91.
Concinnior uersus. Horat. 2. epist. 1. 15.
Confragosi uersus. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Duri uersus. Horat. de Arte, 90.
Inculti uersus & malè nati. Horat. 2. epist. 1. 47.
Inertes uersus. Horat. de Arte, 90.
Inopes rerum uersus. Horat. de Arte, 65.
Intercalaris uersus, Vide Intercalo.
Laboriosus uersus, Vide Labor, laboris.
Lepidus uersus. Catul. ad Flauium, 6. 4.
Longi uersus, Vide Longus.
Malus uersus. Cic. in Pisonem.
Solutus uersus. Quint. lib. 1. cap. 8. 9.
Suauidicis uersibus edere aliquid. Lucr. li. 4. 37.
Teres uersus. Ouid. ad Pisonem, 50.
Amplecti cuncta uersibus. Virg. 1. Georg. 9.
Componere uersus. Horat. 1. Serm. saty. 4. 2.
Numerum & uersum conficere. Cic. 3. de Or. 30.
Contendere alternis uersibus. Virg. eclog. 7. 4.
Famosis uersibus coopertus. Hor. 2. Ser. sat. 1. 14.
Deducere uersum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 3.
Dicere uersus. Virg. eclog. 5. 1.
Dicere aliquid uersu. Horat. 1. Serm. saty. 5. 18.
Ornatißimis atq; optimis uersibus de re aliqua dicere. Cicero 1. de Orat. 35.
Dictare uersus. Horat. 1. Serm. saty. 4. 2.
Ducere uersus, Scribere. Ou. 5. Trist. eleg. 13. 14.
Edere aliquid uersibus. Lucret. lib. 1. 25.
Effutire leues uersus. Horat. de Arte, 47.
Euoluere molles uersus, Legere lasciua carmina. Oui. 2. Trist. (62.
Exponere uersibus aliquid. Horat. de Arte, 19.
Facere uersus. Cic. 7. Verr. 65.
Facilitare uersus. Horat. de Arte, 95.
Fingere uersus. Horat. de Arte, 77.
Fundere uersus. Cic. 3. de Orat. 107.
Illustrare aliquid uersibus. Lucret. lib. 1. 28.
Includere uersu uerba, Vide Includo.
Iuuenari teneris uersibus. Horat. de Arte, 50.
Lædere aliquem tristi uersu. Hor. 2. Ser. saty. 1. 5.
Ludere incomptis uersibus. Virg. 3. Georg. 78.
Ludenti uersu nectere carmina. Oui. ad Pison. 33.
Oblinere aliquẽ atris uersibus. Hor. 1. epis. 20. 6.
Perscribere uersum puris uerbis. Horat. 1. Serm. saty. 4. 11.
Persequi uersu aliquid. Virg. 3. Georg. 68.
Positi commodè uersus. Quint. lib. 6. cap. 3. 66.
Pronuntiare uersus. Cic. 1. de Orat. 137.
Si uersus pronuntiatus est syllaba una breuior aut longior, exibilatur, exploditur. Cic. in Parad. 31.
Ructari sublimes uersus. Horat. de Arte, 92.
Scribere uersus. Horat. 1. Serm. saty. 9. 5.
Scribere uersibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 97.
Soluere uersus. Quint. lib. 1. cap. 9. 2.
Surgit pagina uersu. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.
Tornati uersus. Horat. de Arte, 89.
Versus, Linea uulgò uocatur. Plin. in epist. lib. 3. ad Macrum. Idem lib. 4. Non paginas tantum epistolæ, sed etiam uersus, syllabasq; numerabo. Cic. pro Rab. Post. 9. Glaucia solebat homo impurus, sed tamen acutus populum monere, ut quis lex aliqua recitaretur, primum uersum attendere.
Versus, pro Cantu. Plin. lib. 10. cap. 29. 7. Meditantur aliæ inniores, uersúsq; quos imitentur, accipiunt. De luscinijs.
Versus in agricultura, Varro lib. 1. de Re rust. cap. 10. 1. In Hispania ulteriore metiuntur iugis, in Campania uersibus, apud nos in agro Romano ac Latino iugeris. Iugum uocat, quod iuncti boues uno die exarare possint. Versum dicunt centum pedes quoquouersum quadratum. Iugerũ, quod quadratos duos actus habeat. Colum. lib. 2. cap. 2. 21. Bubulcum autem per proscissum ingredi oportet, alternisq; uersibus obliquum tenere aratrum.
Versus remorum, pro Ordine. Virg. 5. Aeneid. 24.
Versus arborum, pro Ordinibus. Virg. 4. Georg. 29.
Versus foliorum. Plin. lib. 15. cap. 29.
Versiculus, pen. corr. Diminutiuum, (στίχιον,) Carmen, aut linea quam uocant. Cic. ad Brutum, 14. 1. Breues tuæ literæ, breues, dico, imò nullæ: tribúsne uersiculis his temporibus Brutus ad me? Idem 2. de Leg. 23. Quæ præsertim uno uersiculo Senatus puncto temporis sublatæ sint. Idem ad Atticum, lib. 13. 26 4. 3. Epistolas mihi pronuntiabat uersiculis facetis, ad familiareis missas à Corintho.
Molliculi uersiculi ac parum pudici. Catul. ad Aureliũ, 16. 2.
Scribere uersiculos. Horat. Epod. 11. 1.
Euntes mollius uersiculi. Horat. 1. Serm. saty. 10. 12.
Versifico] uersificas, pen. corr. (ἐποποιέω,) uersificare, Versus facere. Quint. lib. 9. cap. 4. Nam & uersificandi genus est omnibus sermonibus unam legem dare.
Versificatio] Verbale, (ἐποποιία,) Quintil. lib. 9. cap. 2. Abusiuè in uersificationis ac sermonum imitatione seruatur. Ibidem, cap. 4.
Versificator] pe. pro. uersificatoris, (ἐποποιὸς,) Quint. li. 10. cap. 1. Versificator, quàm poeta melior Cornelius Seuerus.
Versificus] pen. corr. Adiectiuum, Solinus cap. 16. Studiũ musicum inde cœptum quum Idæi Dactyli modulos crepitu ac tinnitu eris deprehensos in uersificum ordinem transtulissent.
Versus] Præpositio, accusatiuum requirit, & semper postponitur. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 6. Et initio belli Ciuilis quum Brundusium uersus ires ad Cæsarem, uenisti ad me in Formianum. Idem 1. de Diuinat. 130. Quum Arterium uersus castra mouisset.
Habet quandoq; adiunctam præpositionem, ut Ad Occidentẽ uersus, in fórum uersus: & tunc est aduerbium, ut nonnullis placet. Cic. de Amicit. 79. Is primum instituit in fórum uersus agere cum populo. Vetus exemplar habet uersibus. Liu. 1. ab Vrbe 76. Deductus in arcem, in lapide ad Meridiem uersus consedit.
Versus aliquando aduerbium, ut Sursum uersus, Deorsum uersus. Cato, cap. 156.
Quum gradatim sursum uersus reditur. Cic. in Orat. 75.
Et idem quasi sursum uersus retroq; dicatur. Cic. in Partit. 14.
Sursus uersus. Lucret. lib. 2. 30.
Versum ad eum. Plaut. Epid. 5. 64. Cœpi rursum uersum ad illas pauxillatim accedere.
Quoquo uersus, Id est in unamquamq; partem & quocunq;. Varro 1. de Re rust. cap. 10. 1. Cæsar 7. bel. Gal. 13.

Dimit-

Digitized by Google

Dimitti quoquo uersus legationes.

Vtroq; uersus, Id est in utranq; partem. Gellius lib. 5. cap. 12.

Vndiq; uersus. Gel. lib. 12. cap. 13. Quum uerò omnes terras omnifariam & undiq; uersus circumfluat, nihil citra eũ est.

Versura] uersurae, pen. prod. (στροφή,) A uerto uertis dicitur, quum aliquid uertitur: hoc est conuersio. Varro li. 1. de Re rust. cap. 46. Propter eiusmodi res, admiranda discrimina sunt naturalia, quod ex quibusdam fòlijs, propter eorum uersuram, quod sit anni tempus dici posit, ut olea, & populus alba, & salix. Horum enim fòlia quum conuerterunt se, solstitium dicitur fuisse.

Vorsura] per o, pro Versura ferè semper apud comicos.

Versura] (καμπή,) Scriptoribus agriculturae dicitur, quũ boues in arando post peractum legitimum sulcum circumagũtur, uertũturq;. Col. lib. 2. cap. 2. 23. Ibidem, ca. 18. 4.

Versura, Plexus ipse angulorum in ædificijs & parietibus exterior, ut est apud Vitruuium, lib. 3. cap. 1. & lib. 5. cap. 6. ad finem. Ibidem cap. 11. & cap. 12.

Versura soluere, & uersura dissoluere. Terent. Phorm. 5. 2. 1.

- in eodem luto hæsitas, uersura solues

Geta: præsens quod fuerat malũ, in diẽ abijt: plagæ crescunt Nisi prospicis. Id est, debitas tandem pœnas dabis etiam cũ fœnore. Simili conditione atq; ij solent qui ut syngraphan unam dissoluant, & una cautione se liberent, pecuniam mutuam maiori fœnore iterum accipiunt. In dies enim deteriorem conditionem suam faciunt, quod frugi homines non solent. Hæc Budæus. Cic. 1. Tuscul. 161. Ego uerò illi maximã gratiam habeo qui me ea pœna multauerit, quam sine mutatione & sine uersura possem dissoluere.

Versuram facere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 110. 13. Idem 4. Ver. 135. Inspiciebamus Syracusis à Carpinatio confectas tabulas societatis, quae significabant multis nominibus eos homines uersuram à Carpinatio fecisse qui pecuniam Verri dedissent. Id est multis de causis pecuniam fœneratitiam sumpsisse. Hæc Budæus. Versuram facere, uel soluere (ut inquit Donatus) est creditorem mutare, & fœnus fœnore dissoluere. Festus, Versurã facere, mutuam pecuniam sumere, ex eo dictum est, quòd mittio qui mutuabantur ab alijs, non ut domum ferrent, sed ut alijs soluerent, uelut uerterent creditorem. Cic. pro Flacco, 38. Negauit sese omnino uersuram ullam fecisse Romæ. Idem pro Fonteio, 1. A quibus uersuras tãtarum pecuniarum factas esse dicunt?

Versutus] pen. prod. Adiectiuum, (εἰλικτός,) Quod uertitur. Plaut. Epid. 8. 35. Versutior es quàm rota figularis.

Versutus, (γόης, πολύδαλος, ῥαδιοῦργος, πανοῦργος, πολυόβολος, πολυόβυλος, στροφαῖος, ποικιλόφρων,) Qui inconstanti quodam animi motu huc atq; illuc uariè & simulatè fertur. Festus, Versuti dicuntur quorum mentes crebrò ad malitiam uertuntur. Cic. lib. 3. de Nat. deor. 33. Versutos eos appello, quorum celeriter mens uersatur. Cic. 2. de Finibus 86. Sed omnia callidè referentem ad utilitatem, acutũ, uersutum, uerẽratorem, &c. Et paulo pòst, 88. Is enim qui occultus & tectus dicitur, tantum abest ut se indicet, perficiet etiã ut dolere alterius improbe facto uideatur. Quid enim est aliud esse uersutum? Ouid. 11. Metam. 63.

Versutus & callidus. Cic. 3. de Nat. deor. 33.

Versutus in differendo. Cic. 3. de Fin. 3.

Versutus ingenij. Plin. lib. 7. cap. 12. 6.

Malitia, est uersuta & fallax ratio nocendi. Cice. 3. de Natura deorum 107.

Versuta & simulata tristitia. Cic. post red. in Senatu, 11.

Versute] pen. prod. Aduerbium, (πανούργως,) Callidè. Cice. de Claris Orat. 17. Nihil, ut ita dicam, subdolè, nihili uersutè, quod ille non uiderit, nisi subtiliter dici, & c.

Versutè & subtiliter dicere. Cic. in Orat. 12.

Hoc si uobis uersutius, quàm mea consuetudo defendendi fert, uidebitur, sic existimetis, & c. Cic. pro Cecinna, 61.

Versutiloquus] penult. corre. Adiectiuum, (λοξολαλιόλογος,) Qui uersutè loquitur. Cicero 3. de Orat. 85. Num non uis huius me uersutiloquas malitias. Videtis enim & uersutiloquas, & expectorat, ex coniunctione facta esse uerba, non nata.

Malitiæ uersutiloquæ. Cic. in Orat. 93.

Versipellis] & hoc uersipelle, (ἀλλοπρόσαλλος,) Quod facilè uertit pellem, hoc est uultum, & quomodolibet facie immutat: unde pro astuto & callido simulatore poni solet. Plaut. Amph. 3. 123.

- eccum Iuppiter
In Amphitruonis uertit sese imaginem,
Omnesq; eum esse censent serui, qui uident:

Ita uersipellem se facit quando lubet. Idem Persa, 6. 49. Ne ubi capillus uersipellis fiat, fœdè semper seruias. Lucilius; At libertinus tricorius Syrus iste ad mastigias, quicum uersipellis fio, & commuto omnia. Plin. lib. 8. cap. 22. 1. Homines in lupos uerti, rursumq; restitui sibi, falsum esse confidẽter existimare debemus, aut credere omnia quæ fabulosa toc seculis comperimus. Vnde tamen ista uulgo infixa sit famã in tantum ut in maledictis uersipelles habeant, indicabitur.

Versicolor] pen. corr. uersicoloris, pen. prod. o. ge. (ποικιλόχρωμος,) Apud Iurisconsultos dicitur quod mutat colorem. Vel etiam quod uarijs coloribus cõstat: quæ si eos mutare inuicem uideatur, ut est cauda pauonis, & collum columbæ, & aqua maris. Liuius scribit Punico bello interdictum fuisse mulieribus ne uersicoloribus uestibus uterentur, id est coloris uarietate distinctis. 4. bel. Maced. 2. Cice. 3. de Finib. 29. Plumæ uersicolores columbis.

Pluma uersicolor. Propert. lib. 3. eleg. 7. 10. Cic. 3. de Fin. 29

Cultu uersicolore decens. Ouid. 5. Fast. 72.

Versicolores maculæ, Non quæ mutant colorem, sed quæ diuersorum sunt colorum. Plin. lib. 36. ca. 6. 1. Versicolores quidem maculas, & in totum marmorum apparatum Menander etiam diligentißimus luxuriæ interpres primus & rarò attigit.

Versicolor & numerosa uarietas. Plin. lib. 9. cap. 17. 6.

Versicoloribus armis, apud Virgilium Seruius exponit depictis: per quod bellicosus ostenditur 10. Aeneid. 37.

Vertebra] uertebræ, penu. corr. siue Vertibulum, uertibuli; pen. corr. (σφονδύλιον,) Vbi summæ ossium partes non equaliter finiunt, sed quibusdam crassioribus nodis conglobatæ, & substringuntur facilius neruis, & tutius uertuntur, inquit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 1. 2. Imbricatis flexilibus uertebris.

Vertebratus] pen. prod. Adiectiuum, (σφονδυλοειδής,) In uertebræ morem tornatus. Plin. lib. 11. cap. 37. 49. Sed quibus ceruix è multis uertebratisq; orbiculatim ossibus flexilis ad circunspectum, articulorum nodis iungitur. Idem lib. 34. cap. 8. 26.

Vertex] uerticis, pen. corr. m. g. (στρόβιλος,) à uertendo, & Vortex, uorticis apud antiquos iuxta Quintilianum lib. 1. cap. de Orthographia, qui primum Aphricanum per e uertices dixisse docet, Vertices propriè dicuntur contorti uenti, ac rotati: à quibus fit qui typhon uocatur, id est uibratus. Vertice (inquit Apuleius in Cosmo) torquetur humus arida, & ab imo erigitur ad summum. Lucret. lib. 1. 59. de uẽtis, Vertex tortus. Lucan. lib. 3. 126. Victum inuoluens contorto uertice pontum.

Insanus uortex. Virg. 1. Georg. 96.

Turbineus uortex. Ouid. 8. Metam. 112.

Digitized by Google

Verticem,(ἑλιγμόν,ἕλιγα,)Quintilianus lib.8.cap.2. docet esse contortam in se aquam,uel quicquid aliud similiter uertitur. Virg.1.Aeneid.24. Ingens à uertice pontus. Liuius 8.bel.Pun.161.

Caui uortices.Stat.9.Theb.101.

Densi uortices.Ouid.6.Fast.101.

Rapidus uortex.Virg.1.Aeneid.25.

Vnda exæstuat uorticibus.Virg.3.Georg.49.

Crebro uortice tortus Halys.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.10.

Voluit flumen uortices.Horat.2.Carm.ode 9.5.

Spumoso uertice syluas inuoluunt amnes.Claud.8.Paneg.48.

Vertices dolorum,(εἰλυός,) dixit Cicero ex quodam poeta,2. Tusc.36.pro uertigine, rotationéq; quæ in doloribus circunuagit,lancinatóq; præcordia:Nunc nunc dolorum anxiseri torquent uertices,Nunc serpit ardor.

Absorptus uortice amoris.Catul.ad Mallium,63,22.

Vertex capitis,(κορυφὴ,πάρυσις,)etiam dicitur:propter flexum capillorum. Inde, A uertice ad calcem,id est à principio ad finem.Plin.li.7.in Præf.4.Quandiu palpitans uertex,summæ inter cuncta animalia imbecillitatis indicium.Idem lib.11.cap.37.10.Vertices bini homini tantum.

Ab imis unguibus usq; ad uerticem summum. Cicero pro Roscio Comœdo,11.

Criniger uertex.Claud.1.Paneg.41.

Crinitus uertex.Stat.9.Theb.26.

Intonsus uertex.Stat.6.Theb.122.

Nudo uertice fulua cæsaries.Virg.11.Aeneid.129.

Rasus uertex.Iuuen.Saty.12.8.

Summo uertice intrabant humiles postes.Ouid.8.Meta.129.

Suppositio uertice ferre aliquid.Ouid.3.Amor. eleg.12.6.Idē 2.Metam.143.

Vacuum uerticem plus nimio attollens gloria.Horat.1.Carm. ode 18.3.

Sublimi feriam sydera uertice.Horat.1.Carm.ode 1.7.

Ostipare uerticem,Vide Obstipo.

Palpitat uertex,Vide Palpito.

Iunctura uerticis rupit graui ictu.Ouid.12.Metam.58.

Conspicuum latè tollere uerticem.Horat.3.Carm.ode 16.4.

Ictus ueniens à uertice.Virg.5.Aeneid.89.

Vertex arboris,(κορυφὴ,)Plin.lib.12.cap.1.6.Arbor numeroso uertice,Vide Numerus.

Celso uertice quercus.Virg.3.Aeneid.135.

Nemorosus uertex.Silius lib.6.65.

Arcis uertex.Lucret.lib.6.151.

Vertex montis,(ἄκρον,ἄκρος,ἀκρώρεια,ἀκρώρεια,) etiam dicitur eminentissima montis pars: quòd quæ ibi nascuntur, partim in dexteram,partim in sinistram uertantur. Virgil. 1.Aeneid.34.

- geminiq; minantur
In cœlum scopuli:quorum sub uertice latè
Aequora tuta silent.Martial.lib.1.170.planus uertex.

Saxi uertex.Virg.4.Aeneid.31.

Ignes qui ex Aetnæ uertice erumpunt.Cic.6.Verr.95.

Aerius uertex.Silius lib.1.26.

Altus uertex saxi.Virg.2.Aeneid.62.

Excelsus uertex montis.Virg.5.Aeneid.7.

Niuali uertice attollens se Apœninus.Virg.12.Aeneid.141.

Summus uertex.Virg.2.Aeneid.137.

Vmbrosus uertex montis.Silius lib.5.9.

Vertices,(πόλοι,) Altissimæ cœli partes, quas Græci polos dicunt:quòd circa hos mundus rotetur. Virg.1.Georg.49.

Hic uertex nobis semper sublimis:at illum
Sub pedibus Styx atra uidet,manesq; profundi. Plin.lib.2. cap.15.5.Terra à uerticibus ducibus, quos appellauerunt polos.Cic.2.de Nat.deor.150.Ex poeta.

Extremusq; adeò duplici de cardine uertex Dicitur esse po
Cœli uertex.Virg.1.Aeneid.46. (lus.

Vertex montis,&c. Putat hunc significatum Quint.lib.8.ca. 2.sumptum esse à summitate capitis.

Vertices,Cardines,circa quos fores uertuntur.

Verticem,pro Aquilone posuit Virgil.in Georgicis,lib.2.63.

Præsertim si tempestas à uertice syluis
Incubuit.

Verticosus] pen.prod.Adiectiuum,(ἑλιγμάδης,) Liuius 1.bel.Pun.21.Quidam uerticoso amni delati in hostes, ab elephantis obtriti sunt. Alij legunt uorticoso.

Verticulum] uerticuli,pen.corr.(στρόφιγξ,)Instrumentum quod fuso adhibetur ut facilius uertatur.

Verticulas,ἄρθρα,inquit Festus,quum dixit Lucilius, articulos intelligi uoluit.

Verticillum] uerticilli:siue uerticillus, Diminutiuum,(στροφίγγιον,)Plin.lib.37.cap.2.22. In Syria quoq; fœminæ uerticillos inde facere & uocare harpaga,quia folia & paleas,uestiumq; fimbrias rapiat.

Verticilla,insecti species,inquit Budæus.

Verticillatus] pen.pro.Adiectiuum,(στροφιγγοειδὴς,) Celsus lib.8.Superius autem humeri caput rotundius quàm cætera ossa,uerticillatis scapulæ cum ossibus inseritur. Legitur & uerticulatus. Hoc etiam uertibulatus dici potest, quoniã uertibulum & uertebra pro spondylis accipiuntur: & uertebratum.Budæus.

Vertigo] pen.prod.uertiginis,fœm.gen. (δίνη,δίνος,δινοθυμός,)Conuersio,rotatio.Plin.lib.8.cap.40.9. de cane inuadente elephantum, Hinc & illinc artifici dimicatione qua maximè opus esset,infestans atq; euitans, donec assidua rotatum uertigine afflixit,ad casum eius tellure concussa.

Molli uertigine membra rotare.Claud.2.in Eutrop.7.2.

Rerum uertigine attonitus.Lucan.lib.18.4.

Vertigo cæli,apud Plinium,teste Budæo.Plin.lib.2.cap.3.1. Tantæ molis rotatæ uertigine assidua.Ibidem,cap.8.5.Aeterna mundi uertigine.

Vertigo,(ἴλιγγος,σκότωμα,) Morbus capitis, qui ex frigidis & lentis humoribus è cerebro defluentibus oritur,ita ut sic affecti,occasione parua succidant.Dicta quòd ob oculos eorum uerticosa quædam & rotatilia circumagi uideantur. Plin.lib.20.cap.17.17.

Vertigines à partu cum semine cucumeris & lini pari mensura trium digitorum,uini albi tribus cyathis discutit. Idē lib.7.cap.6.1.A conceptu decimo die dolores capitis, oculorum uertigines tenebræq;.Iuuenal.saty.6.31.

Verticordia Venus,cuius mentio fit apud Valerium lib.8.cap. ult.de Sulpitia,Colebatur,ut corda mulierum ad uiros proprios conuerteret.

Vertumnus] inquit Acron,deus dictus est qui humanis mẽtibus præest à uertendo: hic quondam Romæ colebatur.Aliter,Vertumnus dicitur deus qui præest sensibus,ab eo quòd uertat,& mutet cogitationes humanas: scribitur itaq; multiformis.Is autem dicitur iniquo Vertumno natus, qui nescit se regere. Hactenus Acron apud Horatium lib.2.Sermonum Saty.7.3.

Iam mœchus Romæ,iam malleè doctus Athenis
Viuere,Vertumnis,quotquot sunt,natus iniquis. Cic.3.Verr. 109. Quis à signo Vertumni in Circum maximum uenit, quin is in unoquoq; gradu de auaritia tua commoneretur.

De Vertumno uide Elegiam integram apud Propert.lib.4.2.

Veru] indeclinabile in singulari,in plurali hæc uerua, (ὀβελός,)Instrumentum ferreum cum cuspide quo carnes ad ignem torrere solemus.Virg.2.Georg.80.Pinguiaq; in uerubus

rubus torrebimus exta colurnis.
Pruna ſubijciunt uerubus. Virg. 5. Aeneid. 21.
Salignis uerubus transfixa exta. Ouid. 2. Faſt. 73.
Veru, Telum ad ueru ſimilitudinem factum. Virgil. 7. Aeneid. 133. Et tereti pugnant mucrone, ueruq; Sabello. Plautus Trucul. 11. 66.
Veru, dicitur à Græcis ὄβελος.
Veruculum] ueruculũ, pen. corr. Diminutiuũ, (ὀβελίσκος,) Plin. li. 33. c. 6. 11. E ſuperiori latino defluens in inferiorẽ, & ex eo ſublata ueruculis ferreis, atq; in ipſa flamma conuoluta ueruculo, ut ſit modici ponderis. De ſpuma argenti.
Verutum] ueruti, pen. pro. (πίλος,) Veruta (inquit Feſtus) pila dicuntur, quòd uelut uerua habẽt præfixa. Nonius, Verutum eſſe telum breue & acutum. Cæſar 5. bel. Gal. 165. Transfigitur ſcutum Pulſioni, & uerutum in balteo defigitur. Liu. ab Vrbe 10. 143. Quibus pleriſq; in ſcuta, pleriſque uerutis in corpora ipſa fixis, ſternitur cuneus.
Sic ibidem, 2. 86.
Tenue uerutum. Silius lib. 3. 74.
Fixus ſuper inguina Tyrio ueruto. Silius lib. 10. 8.
Verutus] pen. prod. Adiectiuum, (πιλοφόρος,) Verutis armatus. Virg. 2. Georg. 34.
Aſſuetumq; malo Ligurem, Volcoſq; uerutos.
Vertorrige] Oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 1.
Vertumnus] Vide Verto.
Veru] Vide Verto.
Veruactum] ueruacti, (νέαστος, νέωμαι,) Terra quæ interdum requieunt, & uere proſciſſa: quia uere actum arum, id eſt uerſum eſt. Plin. lib. 18. ca. 19. 3. Quidam utiq; ab æquinoctio uerno proſcindi uolunt. Quod uere ſemel aratũ eſt, à temporis argumento ueruactum uocatur. Var. lib. 1. de re Ruſt. cap. 44. 2. Illud quoq; multum intereſt, in rudi terra, an in ea ſeras quæ quotannis obſita ſit, quæ uocatur reſtibilis; an in ueruacto, quæ interdum requierit. Colum. lib. 1. cap. 3. 8. ampliſſima ueruacta. Idẽ lib. 11. cap. 2. Quæ menſe Ianuario ueruacta fecimus, nunc ultima parte Martij ſunt iteranda.
Veruculum] Vide Veru in Verto.
Veruex] ueruecis, pen. prod. m. g. Mas eſt inter oues: cui inuerſi ſiue adempti ſunt teſticuli. Plaut. Capt. 13. 51. Qui patroni nomen indunt ueruueci ſectatio. Cic. 2. de Leg. 86. Quod genus ſacrificij lare ueruecibus fiat.
Veruecem hominem amantem uocauit Plaut. in Merc. 11. 6.
Verueceus] Adiectiuum, Ad ſimilitudinem ueruecis factũ. Plaut. Cap. 16. 29.
Vos ite intrò, interibi ego ex hac ſtatua ueruecea uolo
Erogitare, meo minore quid ſit factum filio. Id eſt, ſeruo qui ueluti imago ueruecis eſt, hoc eſt ſine ratione & prudentia, non aliter quàm ueruex.
Veruecinus] pen. prod. Adiect. Quod ex ueruece eſt.
Verulani] pen. prod. (ὀυερολᾶνοι,) populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Veliternis uicini, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 5.
Verum] (ἀλλὰ, ἀλλὰ τὰ ὄντι,) Coniunctio, idem quod Sed ſignificat. Terent. Eunuc. 2. 3. 96.
Si certum eſt facere, facias: uerùm ne pòſt conferas
Culpam in me.
Verum, inceptiua aliquando particula, non relatiua. Terent. And. 4. 5. 31.
Quémne ego heri uidi ad uos adferri ueſperi?
O hominem audacem. D. uerum uidi Cantharam
Suffarcinatam. Virg. eclog. 3. 7.
Verùm id, quod multo tute ipſe fatebere maius.
Verùm] pro tamen, uel at. Plaut. Amphit. 4. 244.
Verùm utut es facturus, hoc quidem hercle haud reticebo tamen.
Verùm hoc (ut dixit) nihil ad me. Cic. 2. de Orat. 76.
Verùm ut aliud ex alio incidit. Terent. Heaut. 3. 3. 36.
Verum etiam, (ἀλλ' ὅτι καὶ,) ut Sed etiam. Cic. pro Cœlio, 36.
Non modò agendo, uerumetiam cogitando poſſit ſuſtinere.
Verum enim. Terent. Adelph. 2. 1. 47. Cic. 3. de Orat. 30. Verum enim oratori, quæ ſunt in hominum uita, quandoquidem in ea uerſatur orator, &c.
Verum enimuero. Terent. Adelph. 2. 3. 2. (deus:
Abs quiuis homine, quũ eſt opus, beneficium accipere gau-
Verum enimuero id demum iuuat, ſi quem æquum eſt bene-
facere, is facit. Cic. 5. Verr. 168. Verum enimuero quum eſſet H-S. binis, aut etiã ternis quibuſuis in locis prouinciæ, duodenos ſeſtertios exegiſti.
Verum hercle uero conuellere illos cogito. Plaut. Curc. 8. 5.
Veruntamen, (ἀλλ' ὅμως,) Idem quod tamen. Cic. 7. Verr. 80.
Conſilium capit primo ſtultum, ueruntamen clemens. Idem pro Quintio, 6.
Et ſi tum nemo erat admodum copioſus, ueruntamen uerſus ab his admiſceri orationi, &c. Cic. 2. Tuſc. 47.
Non dubitabam equidem: ueruntamẽ multo mihi notiorẽ amorem tuum effecit Cherippus. Cic. Cornif. lib. 12. 29. 7.
Veruntamen ſi qua reliqua ſpes eſt. Cic. 1. Verr. 10.
Veruntamen pro Inquam. Cic. Attico, lib. 1. 6. 2. Quum eſſem in Tuſculano, &c. ueruntamen quum ibi eſſem, &c.
Verus] Adiectiuum, (ἀληθὴς, ἀτρεμὴς, ἐτεὸς, ἔτυμος, ἐτήτυμος, νῆγυος, ῥυμοῦτὸς, ῥητεινὸς,) Solidum, ſyncerum, nõ falſum ſignificat. Terent. Heaut. 3. 1. 81. Videre uerum, atque ita uti res eſt, dicere. Idem And. 3. 1. 7. Actum eſt, ſi quid quidem hæc uera prædicat.
Verum & falſum. contraria. Cic. 4. Acad. 64.
Magis uerum, Vide Magis.
Procul à uero. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 6.
Maiora uero. Tacit. lib. 19. Sua quiſq; facta extollentes, falſa uera, aut maiora uero miſcebant.
Minora uero. Tacit. lib. 17. Quidam minora uero, ne tum quidem obliti adulationis.
Propius uero. Tacit. lib. 1. Propius uero Tiberium ac Liuiam illum metu, hanc nouercalibus odijs ſuſpecti, &c.
Simile uero. Ci. ad Caſſium, lib. 12. 5. 2. Id autem eo facilius erat debatur, quia ſimile uero uidebatur.
Verba ſimillima ueris. Ouid. epiſt. 21. 27.
Verius uero. Martial. lib. 8. 70.
Conſcia numina ueri. Virg. 2. Aeneid. 29.
Ignorantia ueri me decipit. Ouid. 7. Metam. 19.
Inſolens ueri, Qui uerum non amat. Senec. Hip. 2. 11.
Notitia ueri falſiq;. Lucret. lib. 4. 97.
Patiens ueri. Curtius lib. 10.
Prouidus augur ueri. Ouid. 12. Metam. 4.
Similitudo ueri. Cic. 4. Acad. 193.
Mordax uerum. Perſ. Saty. 1. 11.
Abdere uerum, Vide Abdo.
Abhorrere à uero, Vide Abhorreo.
Abeſſe à uero, Vide Abſum.
Auerſus à uero, Vide Auerto.
Cernere uerum, Vide Cerno.
Concedere ueris, Veritati non aduerſari. Hor. 2. Ser. ſat. 3. 61.
Confundere uera falſis, Vide Confundo.
Conuertere ſe ad uerum, Vide Conuerto.
Dicere uerum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 5.
Verum uis dicam? Terent. And. 4. 2. 25.
Ars diſſerendi, & uera ac falſa dijudicandi. Cic. 2. de Orat. 86.
Diſtinguere falſum uero. Horat. 1. epiſt. 10. 6.

Digitized by Google

Merſum latebris educere uerum. Claud. 7. Paneg. 102.
Examinare uerum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 2.
Exequi uera. Tacit. lib. 11. Neq; falſa prompſerim, & uera exequi pudet.
Fatebor tibi cuncta uera. Virg. 2. Aeneid. 16.
Iacere uera aut uana, Vide Iacio.
Intendere uera. Tacit. lib. 2. Hoc eſt augere.
Inuoluens obſcuris uera. Virg. 6. Aeneid. 20.
Latet in occulto uerum. Cic. in Orat. 140.
Perſpicere quid in quaq; re uerũ ſyncerumq; ſit. Ci. 2. Off. 24.
Referre uera. Ouid. Metam. 132.
Remiſcere falſa ueris. Horat. de Arte, 31.
Verum ſit. Cic. pro Domo ſua, 41.
Quum plus uno uerum eſſe non poſſit. Cic. 2. de Orat. 17.
Verum ſit uelim. Plaut. Rud. 2. 6. 39. Perij. C. uerum ſit uelim.
Verum, uel Verum id eſt, Reſponſio. Plaut. Merc. 18. 18. Quãtum intelligo, & hanc malè habet Demipho. P. id uerum. Idem Aſin. 13. 45. Scio, captiones metuis. D I. uerum.
Falſa uincere ueris. Lucret. lib. 4. 97.
Verum modò, pro Modò ſit uerum. Plaut. Caſin. 17. 23.
Verum, Irridentis interrogatio. Terent. Eunuch. 5. 7. 18. Si quidem iſtuc impune habueris. P Y. uerum? P A. reddã hercle. P Y. credo. Donatus.
Verùm, aliquando non eſt nomen, ſed aduerbium confirmantis, id eſt uerè, teſte Donato. Terent. Adelp. 4. 2. 4. me quæ rut? S. uerùm. C. perij.
Verus & germanus. Cic. 6. Verr. 129.
Simulatus, fucatus, Syncerus & uerus, contraria. Cic. de Amic.
Cauſam ueram exponere. Lucret. lib. 3. 194. (78.
Color uerus, Natiuus, non adulteratus. Terent. Eunu. 2. 5. 26. Color uerus, corpus ſolidum, & ſucci plenum.
Conſilium uerum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 4.
Fama uera. Virg. 4. Georg. 9.
Homo uerus, Veridicus. Terent. And. 2. 5. 12. Donatus.
Labor uerus. Virg. 12. Aeneid. 88.
Diſce puer uirtutem ex me uerumq; laborem,
Fortunam ex alijs. Vbi Seruius, Verum laborem, quem per me ipſum ſuſcipio, non qui ex aliorum uirtute imperatoribus aſcribi conſueuit.
Laus uera. Terent. Eunucho, 5. 4. 3.
Nuntius uerus. Virg. 6. Aeneid. 92.
Nuptiæ ueræ. Terent. And. 1. 1. 20.
Verus, pro Aequo & iuſto. Cic. pro Murena, 67. At enim agit mecum auſterè, & Stoicè Cato, negat uerum eſſe allici bene uolentiam cibo, negat iudicium hominum in magiſtratibus mandandis corrumpi uoluptatibus oportere. Et in Saluſtiũ, 10. Ita igitur egit, ut nihil non æquum ac uerum duxerit quod ipſi facere collibuiſſet. Et pro Domo ſua, 16. Sed quid ad te, qui neges eſſe uerum, quenquam ulli Reipub. extra ordinem præfici? Vbi perperam in plerisq; libris pro uerum, Iuris legitur. Virg. 12. Aeneid. 139. Verum fœdus. Horat. 1. epiſt. 7. 20. ad Mecœnatem, Metiri ſe quenq; ſuo modulo ac pede uerum eſt. Vtitur & Liuius & Iuriſconſulti interdum. Budæus.
Verior & ueriſſimus. Cic. 4. Acad. 21. Sed me hercule ut quidem nũc ſe cauſa habet, etſi heſterno ſermone labefacta eſt, mihi tamen uidetur eſſe ueriſſima.
Crimina ueriſſima dicere in aliquẽ. Ou. 4. de Ponto, eleg. 14.
Imago mortis ueriſſima. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 4. (6.
Verè] Aduerbiũ, (ἀληθῶς,) quod dicitur In rei ueritate. Terent. Eun. 3. 5. 58. Tum pol ego is eſſem uerè qui aſſimulabar. Idem Heaut. 1. 1. 102. Hoc ibi fit, ubi non uerè uiuitur.
Honeſtum quod propriè uereq; dicitur, id in ſapientibus eſt ſolis. Cic. 3. Off. 16.
Verè & falſò, contraria. Cic. pro Murena, 6.
Verè & fictè, etiam contraria. Cic. pro Domo ſua, 61. Maiores noſtri qui non fictè & fallaciter populares, ſed uerè & ſapienter fuerunt.
Nullum amans uerè. Catul. ad Furium, 11. 4.
Verius, pro Aequius & iuſtius. Cic. Antequam iret in exilium, 2. Nam neq; maius eſt defendere unum, quàm populum: neque uerius à ſingulis, quàm ab omnibus repetere officij præmium & fructum.
Veriſimè. Cic. 4. Verr. 118. Laudarem illam ciuitatẽ, id quod ueriſimè poſſem.
Non ὑποβολιμῶς, ſed ueriſimè loquor. Cic. Att. li. 5. 109. 6.
Verax] ueracis, pen. prod. om ge. (ἀληθεύων,) Veridicus. Cice. 1. de Diuinat. 70. Multis ſeclis uerax fuiſſe id oraculum. Ibidem, 109. Tum ei uiſa quietis occurrent tranquilla atque ueracia.
Soga uerax. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 9.
Vates uerax. Ouid. epiſt. 22. 19.
Veridicus] pe. cor. Adiectiuum, (ἐτυμηγόρος, ἀληθόφατος,) Qui uera dicit. Cic. pro Flacco, 60. Veridicas adiungis causas inimicitiarum.
Cantus ueridici. Catul. Argon. 59. 61.
Dicta ueridica. Lucret. lib. 6. 5.
Oraculum ueridicum. Catul. Argon. 59. 65.
Os ueridicum Lucret. lib. 6. 2.
Veriloquium] ueriloquij, (ἐτυμολογία,) Cic. in Topicis, 18. Multa enim ex notatione ſumuntur: ea eſt autem, quum ex ui nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογίαν, uocant, id eſt uerbum ex uerbo ueriloquium.
Veriſimilis] & hoc ueriſimile, pen. corr. (πιθανὸς, εἰκαιότος,) Idem quod ſimile uero. Cic. pro Roſcio Amer. 34. Etiam tum quum ueriſimile erit aliquem commiſiſſe, in ſuſpicione latratote. Terent. Heaut. 5. 2. 37. Eſt ueriſimile.
Narrationem iubent ueriſimilem eſſe & apertam & breuem. Cic. 2. de Orat. 46.
Veriſimili ſimile. Cic. 1. de Nat. deor. 89. Hæc ego nunc phyſicorum oracula fundo, uera an falſa neſcio: ſed ueriſimili tamen ſimiliora quàm noſtra. Vetus exemplar legit ueri tamen.
Veriſimilior & ueriſimillimus. Plin. lib. 5. ca. 22. 1. Quod eſt ueriſimilius, quàm quia cadendo tripudium ſonumue faciant. Cic. 1. de Inuent. 5. Veriſimillimum mihi uidetur quodam tempore neq; in publicis rebus infantes, neq; inſipientes homines ſolitos eſſe uerſari.
Volunt probabile aliquid eſſe, & quaſi ueriſimile. Cicero 4. Acad. 64.
Non eſt ueriſimile ut. Cic. pro Roſc. Amer. 72.
Non ueriſimile eſt quàm ſit in utroq; genere & creber & diſtinctus Cato. Cic. de Claris Orat. 34.
Non fit ueriſimile. Terent. And. 1. 3. 20. - fabulæ:
Mihi quidẽ hercle nõ fit ueriſimile, atq; ipſis cõmentũ placet.
Facere ueriſimile. Plaut. Pſeud. 6. 10.
Verimonia] uerimoniæ, (ἀληθὲς,) Idem, ſed antiquũ. Plaut. Truc. 4. 62. - planius qui antehac amator ſummus
Habitus eſt, iſtunc ad amicam uerius uerimonia referre.
Veritas] pen. corr. ueritatis, (ἀλήθεια,) Vera ratio, res uera. Cic. 2. de Inuent. 241. Veritas eſt, per quam immutata ea quæ ſunt, aut antè fuerunt, aut futura ſunt, dicuntur. Idẽ pro Cælio 50. O magna uis ueritatis quæ contra hominum ingenia, calliditatem, ſolertiam, contraq; ficias omnium inſidias facilè ſe per ſeipſam defendat.
Veritas & imago, contraria. Cic. 5. Tuſc. 21. Quum autem animum ab iſta pictura imaginibuſq; uirtutum, ad rem ueritatemq; traduxeris.

In ue-

Digitized by Google

In ueritate, Id est secundū uerum iudiciū. Quintil. lib. 10. ca. 1. Quis in ueritate tumens potensq; ne minima quidem certè fiducia partis, memoriam artis sperauerit?
Ex ueritate. Tacit. lib. 4.
Fori ueritas. Quintil. lib. 6. cap. 1. 32.
Morum ueritas. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.
Vir bonus & simplicis ueritatis amicus. Cic. 1. Offic. 91.
Cultor ueritatis. Cic. 1. Offi. 153. Sunt his alij multum dispares simplices & aperti, &c. ueritatis cultores, fraudis inimici.
Expertes ueritatis homines. Cic. 2. de Orat. 45.
Fides ueritatis. Quintil. lib. 3. cap. 8. 35.
Cana ueritas, Vide Canus.
Infracta ueritas. Tacit. lib. 17.
Ista ueritas etiamsi iucunda non est, mihi tamen grata est. Cic. Attico, lib. 3. 66. 4.
Accommodare se assertorem ueritatis. Vide Accommodo.
Adducere ad ueritatem, Vide Adduco.
Veritate adductus, Quia ueritas postulabat. Cic. ad Acilium, li. 13. 32. 3. Neq; id ambitione adductus facio, sed tum familiaritate, & necessitudine, tum etiam ueritate.
Contaminare ueritatem mendacio, uide Contamino.
Infirmare ueritatem, Vide Infirmus.
Intueri ueritatem, Vide Intueor.
Limare ueritatem in disputatione. Cic. 2. Offic. 49.
Niti ueritate, Vide Nitor.
Obscurare ueritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 47.
Proferre aliquid in lucem ueritatis. Cic. 1. de Orat. 76.
Reuocare rationem ad ueritatem. Cic. 3. Offic. 112.
Vero] *uerus, (ἀληθεύω,) uerare, Verū dicere. Gell. li. 18. ca. 2. Ex Ennio in XIII Annalium, Satin' uates uerant ætate in agenda.*
Verare, Vera repræsētare. Sidonius, Quoties uerba Graia car
Verutum] *Vide Veru in Verto.* (*mine uerat.*
Vesanus] *uesana, uesanum, pe. pro. (ἀηδόχολος, παραφρόνιμος, μανιώδης,) Vecors, crudelis, furiosus. Plaut. Trin. 12. 7. Spurcificum, immanem, intolerandum, uesanum. Vesanus, Malè sanus, inquit Festus. Cic. 2. de Diuinat. 171. Vtrum tandem per deos atq; homines magis uerisimile est uesanum remigem, an aliquem nostrum. Idem pro Domo sua, 44. Hæc furiosa uis uesani Trib. pleb.*
Vesanus & furiosus. Cic. pro Domo sua, 2.
Acies uesana, Vide Acies.
Amor uesanus. Propert. lib. 2. eleg. 16. 6.
Fames uesana. Virgil. 9. Aeneid. 71.
Alibi, Et malesuada fames, dixit.
Flamma uesana. Catul. de Cælio & Quintio, 95. 2.
Leonis uesani stella. Horat. 3. Carm. ode 29. 4.
Vires uesanæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Vesanio] *uesanis, pen. pro. uesaniui, uesanitū, (μαίνομαι,) uesanire, Insanire, sæuire. Catul. ad Thallum, 22. 3.*
- uelut minuta magno
Deprensa nauis in mari uesaniente uento. Budæus.
Vesania] *uesaniæ, (ἀηδοχολία, παραφροσύνη,) Vecordia Plin. lib. 35. cap. 11. 8. Nobiles eius tabulæ Ephesi, Vlysses simulata uesania bouem cum equo iungens, & palliati cogitantes, dux gladium condens.*
Discors uesania uos agit. Horat. 2. Serm. saty. 3. 35.
Vescis] (*ὀνίσις,*) *Ptolemæo authore lib. 2. cap. 4. Hispaniæ ciuitas: alio nomine Vesci, & Fauentia Plinio dicta lib. 3. cap. 1.*
Vescor] *uesceris, pen. cor. (σιτοῦμαι, ἐδίω,) uesci, Cibo uti. Festus, Vescor, Pascor. Ci. 2. de Nat. deor. 84. Dij nec escis, nec potionibus uescūtur. Ibidē, 98. Est enim omne quo uescuntur homines, penus. Idē in Ora. 16. Quæ est autē in homines tāta peruersitas, ut inuētis frugibus, glādе uescantur?*
Vesci ex manu. Plin. lib. 9. cap. 8. 6. Simili modo ex hominum manibus uescens, præbensq; se tractandum.
Vesci auidè. Plin. lib. 11. cap. 53. 4.
Folijs uescatur amaris. Horat. 2. Serm. saty. 3. 23.
Lacte, caseo, carne uescor. Cic. 5. Tuscul. 130.
Pyris uesci. Horat. 1. epist. 7. 3.
Munere terræ uescimur. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.
Atro sanguine uesci. Virgil. 3. Aeneid. 125.
Aura uesci, Viuere. Virgi. 3. Aeneid. 68. uesci pro uti, teste No
Auris uitalibus uesci. Lucret. lib. 5. 171. (*nio.*
Vesci uoluptatibus. Cic. 5. de Finib. 101.
Vescor, cum accusatiuo. Plin. lib. 10. cap. 38. 3. Aues nonnullæ uescuntur ea quæ rapuere pedibus. Idem lib. 8. cap. 50. 4. Si caprinum iecur uescantur.
Vesci, pro Videre apud ueteres. Actius Athamante, Priusquam infans esses, tui oculi uescuntur. Nonius.
Vescendo esse, pro Bonum esse quod comedatur, Aptum esui. Plin. lib. 15. cap. 18. 2. Alexandrinæ ficus uix sunt uescendo. Sic enim legendum iuxta Hermolaum. Idem lib. 21. cap. 16. 2. Radix eius uescendo est decocta. De scolymo.
Sus ad uescendum hominibus apta. Cic. 2. de Nat. deor. 239.
Vescendus, *Participium. Plin. lib. 20. cap. 5. 10. Coctas & sentericis uescendos dedere. De ceris.*
Vescus] *Adiectiuum, (ἐδώδιμος) A ue & esca compositū, & significat cum edendi fastidio. Sic Lucilius appellat uescum, ut id dicatur quod in esca & cibatu appetitur, & id fastidiosum est, lib. 26. Quàm fastidiosum ac uescum cum fastidiendo edendi uiuere.*
Vescum, Fastidiosum & edacem significare scribit Festus.
Vescum, Quicquid ad escam pertinet, & quicquid edule est, ab edendi intensione. Vnde Lucretius lib. 1. 67. uescum sallem appellat. Virgil. 4. Georgic. 27. Verbenasq; premens, uescumq; papauer. Id est quo uescimur. Seruius.
Vescæ salicum frondes, quoniam escis iumentorum sunt accommodatæ. Virg. 3. Georg. 35. Nec uescas salicum frondeis, uuamq; palustrem. Sipōtimus minutas interpretatur. Seruius uerò siccas & teneras: uerùm ab Hermolao reprehenditur.
Vescum, Paruum & minutum. Vnde & apud Marsos, lingua uernacula quum dicunt maluam uescam, intelligunt de ea quam paruam uocamus. Ouidius 3. Fastorum, 90.
Nunc uocor ad nomen uegrandia farra coloni
Quæ malè creuerūt, uescaq; parua uocāt. Pl. l. 7. c. 20. 1.
Corpore uesco fuisse, sed eximis uiribus Tritanum.
Vesculus] *uescula, uesculum. pen. corr. Diminutiuū, (ἄσαρα nos,) Male curatus & gracilis, ut ait Festus.*
Veseuus] *pen. prod. (ὀυεσσούϊος,) Mons iuxta Sarnum fluuium nō longè à Neapoli, bonitate uini celebratus, qui semper emittit fumum & ignes sicut Aetna in Sicilia. Hic mōs amœnissimus olim habitus agris, excepto uertice, qui (ut ait Strabo lib. 5.) cmerosus est, & cauernosus, petris exustus, quas color indicat igni abrosas fuisse. Virgilius, 2. Georgic. 44.*
- & uicina Veseuo
Ora iugo. Hic (ut quidam uolunt) dictus est Vesuuius, & per syncopam Vesuius appellatur à conflagratione (nam uesuiæ, fauillæ dicuntur) qui Tito imperante, ruptus in uertice tantum emisit incendij, ut regiones uicinas incenderet. Alij (ut Seruius) dicunt Vesuuium esse montem Campaniæ: Veseuum uerò Liguriæ sub montibus. De Hoc Vesuuio mōte, Martialis lib. 4. 41.
Hic est Pampineis uiridis Vesuuius umbris, &c.
Insanus Veseuus. Stat. 4. Sylu. 8. 1.
Prorupti Veseui lethalis apex. Valer. 4. Argon. 101.

Digitized by Google

Vesica] *uesicæ, pen. prod. (πύστις, λύστις,)* Folliculus in quo urina colligitur infra aluum à priore parte. Plini. lib. 11. cap. 37. 76. Vesica, membrana constat, quæ uulnerata cicatrice non solidescit. Cicero 2. de Finib. 154. Tanti autem morbi aderant uesicæ & torminum, ut nihil ad eorum magnitudinem posit accedere. Ouid. 15. Metam. 61.

Dissiloſa ſonat ueſica. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 10.

Difficultates uesicæ. Plin. lib. 30. cap. 8. 3.

Venſica per n, Caper proferri cenſet: quòd non ſit ſine uento.

Vesicula] *uesiculæ, pen. cor.* Diminutiuum, *(κυστίδιον,)* In herbis etiam dicitur. Cic. 2. de Diuin. 49. Et puleium aridum floreſcere brumali ipſo die, & inflatas rumpi ueſiculas, & ſemina malorum quæ in his medijs incluſa ſint, in contrarias partes ſe uertere Lucr. lib. 6. 27.

-quum plena animæ ueſicula parua
Sæpe ita dat pariter ſonitum diſploſa repente.

Vesicaria] *uesicariæ, (ἀλικάκαβος,)* Herba quæ ueſicæ medetur. Plin. lib. 21. cap. 31. 1. de ſtrychno loquēs, Quorum alterum. cui acini coccinei, granoſi fölliculi, halicacabum uocant, & alij callion. Noſtri autem ueſicariam, quoniam ueſicæ & calculis proſit. Frutex eſt ſurculoſus uerius quàm herba, fölliculis magnis, latisq;, & turbinatis, grandi intus acino, qui matureſcit Nouembri menſe.

Vespa [*uespæ, (σφήξ,* (Animal paruum uolatile, api ſimile: quòd ueſperi muſcas uenetur in cibum. Vide Plinii de hac abundè tractantem, lib. 11. cap. 21. Varro 3. de Reruſt. ca. 16. 14. Veſpa quæ ſimilitudinem habet apis, neq; ſocia eſt operi, & nocere ſolet morſu, quam apes à ſe ſecernūt. Ci. 5. de Finibus, 75. Cornibus uti uidemus boues, ueſpas aculeis, ſuam denicq; cuiq; naturam eſſe ad uidendum ducem.

Vespasianus] *(βεσπασιανὸς, ὀυεσπασιανὸς,)* Imperator Romanus, cuius uitam uide apud Suctonium.

Vesper] *uesperis, pen. corr. maſc. gen. uel* Veſperus, *uesperi, (ἑσπερος,)* Stella quæ Venus dicitur, quòd ſole iam occiduo & prima omnium ex ſtellis lucere ueſperi conſpiciatur, dicta quaſi heſperus: nam eam ſtellam heſperum Græci uocant, & ultimam partem diei. Statius lib. 10. Thebaid.

-ſed ueſper opacus
Lunares iam ducit equos.

Veſper diei. Saluſt. in Iugurtha.

Hunc tegit obſcurus ſubter præcordia ueſper. Cic. in Arat. 13.

Surgente ueſpero, &c. Horat. 2. Carm. ode 9. 3.

Frigidus ueſper. Valer. 4. Argon. 76.

Puro ſimilis ueſpero. Horat. 3. Ode 19. 6.

Serus ueſper. Virg. 1. Georg. 93.

Proceſſit ueſper Olympo. Virg. eclog. 6. 18.

Ab atro ueſpere conſurgunt uenti. Virg. 5. Aeneid. 4.

Legitur & fœminino genere. Virg. 1. Geor. 51.

Illic ſera rubens accendit lumina ueſper.

Veſper, Veſpertinum tempus. Plaut. Bacchid. 23. 83. Hic ueſper eſt, uos ſequimini. Cic. Attico, lib. 12. 24. 1. 5. Quum que mane me in ſyluam abſtruſi denſam & aſperam, non exeo inde ante ueſperum.

Primo ueſpere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 185.

Neſcis quid ſerus ueſper uehat, Ex Menippeis Varronis ſatyris citatur hic titulus, tum ab A. Gelliotum, à Macrobio: neque dubitandum quin prouerbialis, ſicut ſunt & alij plerique. Quo ſalubriter admonemur, ne præſentium ſucceſſuū proſperitate ſublati, futuri curam abijciamus. Neque ulla de re ſecuri ſimus, prius quàm exitum uiderimus. Apparet Maronem ad paræmiam alluſiſſe, quum ait libro primo Georg. 93.

Denicq; quid ſerus ueſper uehat.

Liu. Deca. 5. li. 5. In ſecundis reb. nihil in quenquā ſuperbè ac uiolenter conſulere decet, nec præſenti cedere fortunæ, quum quid ueſper ferat incertum ſit. Hæc Eraſmus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 6.

Nunc Zephyrus ſero ueſpere miſſus adeſt.

Ad ueſperum, Vide Ad.

Vſq; ad ueſperum contentius ambulare. Cic. 5. Tuſcul. 138.

Perpotare ad ueſperum. Cic. 3. Philip. 84.

Epiſtolam quum à te auidè expectarem ad ueſperum. Cice. Attico, lib. 2. 23. 1.

Declinat in ueſperum dies, Vide Declino.

In ueſperum parata, Vide In præpoſitionem.

Veſpera] *ueſperæ, pen. corr. pro eodem dicitur.* Plaut. Curcul. 2. 4. Si media nox eſt, ſiue eſt prima ueſpera. Cic. 2. Catil. 29. Si accelerare uolent, ad ueſperam conſequentur. Stat. 5. Thebaid. 50.

Flexo in ueſperam die. Tacit. lib. 1.

Inumbrāte ueſpera uniuerſum Flauiani exercitus robur adue-

Propinqua ueſpera Tribunus uenit. Tacit. li. 15. (nit.

Veſperi] *ſiue ueſpere, Aduerbium.* Id eſt principio aduentus noctis. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 1. Nam quum in Tuſculanum ueſperi ueniſſem. Et ad Att. li. 11. 220. 1. Cephalio mihi à te literas reddidit ad octauum Idus Martij, ueſpere.

Ad octauum Idum Martij ueſpere. Cic. Att. lib. 11. 220. 1.

Heri ueſperi. Cic. 2. de Orat. 8.

Pridie ueſperi. Cic. 1. Acad. 1.

Prima ueſperi. Cæſar 1. bel. Ciuil. 75. Caſtigatiores codices habent ueſpera.

Veſper, *ueſpera, ueſperū* etiam dicitur, *(ἑσπερινὸς,)* unde quū ueſperum dicimus neutro genere, intelligimus tempus. Plin. lib. 19. cap. 12. 1. His horæ rigandi matutina atq; ueſpera. Idem, Matutinum tempus atq; ueſperum.

Veſpertinus] pen. prod. Adiectiuum, *(ἑσπερινὸς,)* Quod ſit ueſperi. Cic. 2. de Natu. deor. 75. Tum ueſpertinis temporibus delitеſcendo, tum matutinis rurſum ſe aperiendo. Horat. 1. epiſt. 6. 4.

Acies ueſpertina, Vide Acies.

Cantus ueſpertini. Plin. lib. 10. cap. 21. 4.

Forum ueſpertinum. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 23.

Hoſpes ueſpertinus. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 4.

Literæ ueſpertinæ. Cic. ad Att. lib. 13. 28 1. 1. Antemeridianis tuis literis heri ſtatim reſcripſi, nunc reſpōdeo ueſpertinis.

Regio ueſpertina. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.

Veſpero] *ueſperas, pen. corr. (συνοπτάζω,)* ueſperare, Veſperam fieri. Gellius lib. 17. cap. 8. Philoſophus Taurus accipiebat nos Athenis cœna plerunq; ad id diei ubi iam ueſperauerat. Id enim eſt tempus iſtic cœnandi frequens.

Veſperaſcit] *(συνοπτάζει,)* In tertijs tantum perſonis. Terent. Heaut. 2. 3. 7.

-portant quid rerum. CLIN. hei mihi.
S. Aurum, ueſtem, & ueſperaſcit, & non nouerunt uiam.

Veſperaſcente die. Tacit. lib. 18.

Veſperatus dies. Solin. cap. 16.

Veſperalis] & hoc ueſperale, pen. pro. Solinus cap. 14. Ingitur Macedoniam præcingit Thracium limes: Meridiana Theſſaliæ Epirotæ tenent: à Veſperali plaga Dardani ſunt & Illyrij: quà Septentrione tenditur, Pæonia ac Pelagonia protegitur. Veſperalem plagam dixit pro Occidentali.

Veſperna] *ueſpernæ, (δεῖπνον,)* Cœna apud ueteres dicebatur. Nam, ut Feſtus ait, cœna uocabatur, quod nunc eſt prandium: Veſperna, quam nunc cœnam appellamus quod conuiuium, non niſi aduentante nocte inibant priſci.

Veſpertinis, Ablatiuus, pro aduerbio. Plinius libro 30. cap. 10. 3. Perunctos matutinis ueſpertiniſq; liberari. Hoc eſt mane & ueſperi.

Veſpertis-

Digitized by Google

Vespertilio] *uespertilionis, m.g.* (νυκτερὶς,) Animal mediæ cuiusdam inter auem et murem speciei, ut mus alatus dici posit: appellatus autem ob id quòd uespere se ad uolatũ proferat. Plin. lib. 10. cap. 61. Volucrum animal parit uespertilio tantùm, cui membrana ceu pennæ. Eadem sola uolucrum lacte nutrit, ubera admouens, gemmos uolitat amplexa infantes, secumq; deportat. Eidem coxendix una traditur, & in cibatu culices gratißimi. Author Philomelæ 8. Strix nocturna sonans, & uespertilio stridunt.

Vesperugo] *uesperuginis, f.g.* (ἕσπερος,) Idem quod Vesper, stella Veneris dicta, æmula Solis & Lunæ: quæ quũ Solem præcedit, dicitur Lucifer, ut alter Sol. Et ante ortum Solis apparet in Oriente. & in occasu Solis refulgens, Vesper appellatur, quasi uicem Lunæ reddens: uidetur q; in Occasu statim postquam Sol occidit. Plaut. Amph. 4. 121. Nec Iugula, nec Vesperugo, neq; Vergiliæ occidunt.

Vespillo] *uespillonis, masc. gen.* (νεκροφόρος,) Vilis cadauerum funerator, qui uespertino tempore eos efferre solebat, qui funebri pompa duci propter inopiam non poterant, ut ait Siponlinus. Marti. lib. 1. 115. Chirurgus fuerat, nunc est uespillo diaulus. Idem lib. 2. 63. Vide Diaulus. Suetõ. in Domitiano, capit. 17. Corpus eius populari sandapila per uespillones exportatum.

Vestæ] (ἑστία,) duæ à ueteribus memorantur: altera Saturni mater, altera eiusdem dei filia. De qua Ouidius 6. Fast. 57.

Ex ope Iunonem memorant, Cereremq; creatas
Semine Saturni: tertia Vesta fuit. Confundunt tamen has poetæ, alteram pro altera ponentes. Quando eam terram esse dicunt, de matre Saturni intelligendum est. Quando uerò uirginem nominant, de filia eius, quam ignem esse uoluere. Idem Ouidius, ibidem. 59.

Huius simulachrum Romani Pesinunte allatum in æde Victoriæ, quæ est in palatio, posuere: & uirgines ei sacrarũt, quæ ignem perpetuum conseruarent: hæ si stuprum commisissent, uiuæ defodiebantur. Si uerò ignis fuisset extinctus, nequaquam reparari fas erat ex hoc igne humanis manibus elaborato, sed accensa per fomites ex Sole flamma, purus & cælestis ignis eliciebatur.

Vesta ἀπὸ τῆς ἑστίας, id est à foco, in quo ignis alitur, dicta est. Est enim Vesta, quasi focus urbis appellata, ait Cicero de Legib. lib. 2. Nam quum pro terra, siue deorum matre accipitur, à uestitu denominatur, quòd uarijs herbis ac floribus uestita sit terra, ut diligentißimè annotauit Sipontinus: uel quia ui sua stet. Ouidi. 6. Fast. 60. Stat ui terra sua, ui stando Vesta uocatur.

Ignis Vestæ perpetuus & sempiternus. Cic. 4. in Catil. 90.
Ignis extinctus lachrymis Vestæ. Cic. pro Fonteio, 31.
Aeterna Vesta. Horat. 3. Carm. ode. 5. 3.
Canæ penetralia Vestæ. Virg. 5. Aeneid. 149.
Mater Vesta. Virg. 1. Georg. 100.
Potens Vesta. Virg. 2. Aeneid. 60.
Sancta Vesta. Claud. de bello Gildon. 26.

Vestalis] pen. prod. Adiectiuum, (ἑστιὰς,) Cic. 2. de Legibus 33. Virgines q; Vestales in urbe custodiunto ignem foci publici sempiternum.

Incesta Vestalis, Vide Incestus.
Ara Vestalis. Lucan. lib. 1. 109.
Festa Vestalia. Ouid. 6. Fast. 79.
Foci Vestales. Lucan. lib. 1. 40.

Vester] *uestra, uestrum,* (ὑμέτερος,) Pronomen possessiuũ. Terent. And. 4. 5. 26.

-cuium puerum hic apposuisti? dic mihi.
M. Tu nescis? D. mitte id quod scio: dic quod rogo.
M. Vestri. D. cuius nostri? M. Pamphili. Idem Eun. 5. 9. 36.
Non cognosco uestrum tam superbum.

Omniũ uestrũ bona; pro Omnia uestra. Ci. Attico, li. 11. 214.
Vestrum est dare, uincere nostrum. Ouid. 4. Fast. 179. (3.

Vestras] *uestratis, om. gen.* Pronomen patrium.

Vestibulum] *uestibuli, pen. corr.* (πρόθυρον, προπύλαιον, αὐλειον, πρόδομον,) Locus ante ianuam domus, per quem à uia ad ædes itur. Gellius lib. 16. cap. 5. Cæcilium Gallum in libro De significatione uerborum quæ ad ius pertinent, ita tradidisse affirmat, Vestibulum esse dicit, non in ipsius ædibus, nec partem ædium, sed locum ante ianuam domus uacuum, per quem à uia additus, accessusq; est ad ædes. Si quidem olim, quibus ampliores domos habere licebat, ij ante ianuam locum relinquebant, qui medius inter uiam & fores domus esset: qui locus erat statio salutatorum. Plaut. Mostel. 10. 32. Viden' uestibulũ ante ædes, & ambulacrũ cuiusmodi? Cic. Attico, lib. 4. 72. 4. Discessimus in uestibulum. Virg. 6. Aeneid. 115. -cernis custodia qualis
Vestibulo sedeat?

Vestibulum dictum est (inquit Seruius) uel quòd ianuam uestiat, ut uidemus cameram duabus sustentatam colũnis: uel quoniam Vestæ consecratum est. Vnde nubentes puellæ limen non tangunt. Lucan. lib. 2. 72. Translata uetuit contingere limina planta. Singula enim domus, sacrata sunt diis: ut Culina dijs Penatibus: Maceries quæ ambit domũ. Herceo Ioui. Idẽ alio loco, Vestibulum, ut Varro dicit, etymologiæ non habet proprietatẽ: sed fit pro captu ingenij. Alij dẽ cũt ab eo quòd nullus istic stet. In limine enim solus est trãsitus: quo modo uesanus dicitur nõ sanus: sic uestibulũ, quasi non stabulum.

Ante ipsum uestibulum, primoq; in limine. Vir. 2. Aeneid. 94.
Astare uestibulo. Virg. 7. Aeneid. 37.
Vestibulum templi. Liu. 1. ab Vrbe, 197.
Primus aditus & uestibulum templi uel ædium. Cice. 4. Verr. 116. Idem pro Cecinna, 25.
Balnearum uestibulum. Cic. pro Cælio. 49.
Vestibulũ curiæ & Senatus. Liu. 2. ab Vrbe, 213. Ci. pro Mil.
Priuatum uestibulum. Cic. de Aruſp. resp. 28. (lone.
Vestibulum sepulchri. Cic. 2. de Leg. 97. Quod autem ἡρῷον, id est uestibulum sepulchri bustumue usucapi uetat.
Vestibulum cubilium gallinaceorum, columbariorum, apum. Col. li. 8. ca. 3. Sic ibidẽ, ca. 4. Idẽ li. 8. ca. 8. Idẽ li. 9. ca. 7. 3.
Vestibulum Siciliæ, pro Ingressu. Cic. 7. Verr. 134.
Vestibulum & aditus ad rem aliquam. Cic. in Orat. 28.
Ingredi uestibulum alicuius artis. Quint. lib. 1. cap. 5. 5.

Vesticeps] pen. cor. uesticipis, pen. cor. (γνεσιῶν,) Puer iam pubes, ut ait Budæus. Gellius lib. 5. ca. 19. Iusq; iurandum à Q. Mutio Pontif. Max. conceptum dicitur, quod in arrogando iuraretur. Sed arrogari non potest nisi iam uesticeps. Vestis enim aliquando barbam significat. Vnde aureæ uestis, Virg. 8. Aeneid. 132.

Vestigium] *uestigij,* (ἴχνος, χνίβος, ἴχνιον,) Pedis impressio, id est signum quod à pede relinquitur. Virg. 3. Geor. 13. Et gradiens ima uerrit uestigia cauda. Plaut. Cistell. 10. 30. Sed is hac, aut hac, socij uideo uestigium in puluere.

Vestigium, ima pars pedis. Gellius libro 5. capi. 14. Ego stirpem ingentem uestigio pedis hærentem reuulsi. Virgilius 5. Aeneid. 114.

-uestigia primi
Alba pedis, frontemq; ostentans arduus albam.

Aduersis uestigijs contra nostra uestigia stant antipodes. Cice. 4. Acad. 220.

A uestigio ad uerticem, Vide A præpositionem.

Vestigiorum articulis & unguibus amplißimis uillaticum canem esse eligendum docet Col. lib. 7. cap. 12.

Vestigium

Vestigium excussum ungula equi. Plin. lib. 28. cap. 20. 1.
Vestigium corporis, impressio. Cic. 6. Ver. 47. Ibidem, 5. 67. Præsertim quum in lectulo decumanæ mulieris uestigia uiderent recentia.
Cæca uestigia, Obscura, & perplexa. Virgil. 6. Aeneid. 6.
Certa uestigia. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.
Carnosum uestigium. Plin. lib. 11. cap. 45. ad finem.
Errabunda uestigia. Virgil. 6. eclog. 12.
Fœda uestigia. Virg. 3. Aeneid. 49.
Irrita uestigia, Vide Irritus.
Consequi uestigijs. Cic. pro Cluentio, 27.
Delere pedum uestigia. Stat. 1. Achil. 12.
Excipere uestigia fugientis. Curtius lib. 4.
Facere uestigia in loco aliquo. Cic. pro Rab. Posth. 30. Hic uos aliud nihil orat, nisi ut rectis oculis hanc urbem sibi intueri atq; in hoc fòro uestigiũ facere liceat. Idẽ pro Cecinna, 29. Vtrum pedem quum intulero, atq; in possessionem uestigiũ fecero, tum expellar atq; deijciar. Virg. 2. Georg. 95.
Fallere uestigium dicitur locus lubricus. Curtius, Et præcipita saxa uestigium subinde fallentia. Budæus, Vide Fallo.
Ferre uestigia per ignes. Propert. lib. 1. eleg. 5. 1.
Figere ebria uestigia. Claud. 1. de rap. Proserp. 4.
Firmare uestigia. Virgil. 3. Aeneid. 132.
Flectere uestigia aliquò. Ouid. 1. Metam. 75.
Flectere uestigia, Decedere. Stat. 9. Thebaid. 97.
Hærere in uestigio. Plin. lib. 8. cap. 30. 2.
Impedire uestigia cursu. Virgil. 5. Aeneid. 119.
Implere uestigia alicuius. Plin. epist. lib. 8. 13.
Imprimere uestigium. Cic. pro Cecin. 55.
Incedere communi uestigio, Vide Communis.
Inflectere uestigia cursus sui. Cic. 2. de Nat. deor. 70.
Ingredi uestigijs patrijs, Vide Ingredior.
Inhærere uestigijs prioribus, Vide Inhæreo.
Insistere uestigia certa uiæ. Lucret. lib. 1. 83.
Insistere in uestigio. Cic. 3. de Orat. 4.
Insistere uestigijs. Cic. 3. de Orat. 19. Quibus uestigijs primùm institi, in his ferè soleo perorare. Per translationem, Vide Insisto.
Insistere alienis uestigijs. Quintil. in procem. lib. 1. 3.
Insistere uestigijs laudum suarum, Vide Insisto.
Instare uestigijs alterius, Vide Insto.
Interdicere uestigijs, Vide Interdico.
Lustrare uestigia alicuius, Vide Lustrum.
Mouere uestigiũ, hoc est pedẽ, Discedere, abire. Curt. lib. 10.
Mouere se uestigio, Vide Moueo.
Obterere uestigia, Vide Obtero.
Occumbere in uestigio. Tacitus, Pugnacissimus quisq; in uestigio, multi palantes occubuere.
Permulcere candida uestigia. Catul. Argon. 59. 33.
Persequi uestigia alicuius, Vide Persequor.
Persequi aliquem uestigijs ipsius, Sequi aliquem per ipsius uestigia, & eo pacto progredi quo ipse prius. Cicero de Claris Orato. 170.
Persequi aliquẽ uestigijs ipsius, per ipsius uestigia, hoc est scripta quæ reliquerat, reum facere. Cic. 3. Verr.
Ponere uestigium. Cic. 3. Philipp. 146. Ille autem ex mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages, ubicũq; posuit uestigias?
Ponere uestigia summa arena. Virgil. 3. Georg. 39.
Falsa uestigia ponere. Ouid. 2. Metam. 172.
Ponere uestigium, per translationem: pro Attingere, ut ait Erasmus. Cic. 5. de Fin. 9. Quacunq; enim ingredimur, in aliquam historiam uestigium ponimus.
Libera per uacuum posui uestigia. Horat. 1. epist. 20. 5.
Premere uestigia. Tacit. lib. 2. Neq; bellum ultrà, modò sẽ patris patruiq; uestigia prementem, ijsdem in terris uictorem sisterent. Virgil. 6. Aeneid. 40.
Premere uestigia leuiter, ita progredi ut uix uestigia appareãt Cic. pro Sestio, 10.
Relinquere uestigium auaritiæ. Cic. pro Murena, 17.
Admisso sequitur uestigia passu. Ouid. 1. Metam. 108.
Retro sequi uestigia. Virgil. 2. Aeneid. 151.
Sequi certa uestigia. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.
Contracta sequi uestigia uatum. Horat. 2. epist. 2. 16.
Tenuia uix summo uestigia puluere signat. Silius libr. 4. 30.
Spargere uestigia fugæ. Curtius lib. 5. ad finem.
Spectantia retrorsum uestigia. Horat. 1. epist. 1. 15.
Stare in uestigio. Author ad Heren. lib. 2. 119.
Stringere uestigia. Ouid. 1. Metam. 118.
Tenere uestigia inconcussa, in sentẽtia sua perseuerare. Lucan. libr. 2. 50.
Titubata uestigia. Virgil. 5. Aeneid. 67.
Torquere uestigia. Virgil. 3. Aeneid. 134.
Trahere ebria uestigia. Propertius lib. 1. eleg. 3. 2.
Turbare incerta fugæ uestigia. Lucan. lib. 8. 1.
Omnibus uestigijs indagare, id est Vbiq; quærere & diligenter. Cic. ad Att. lib. 2. 22. 1.
Vestigium, pro reliquijs, signo, monumẽto, siue indicio aliquãdo ponitur. Cic. pro Fonteio, 2. Vnæ tabulæ proferantur, in quibus uestigium sit aliquod, quod significet pecuniam Fonteio datam. Virgil. 4. eclog. 7.
Pauca tamen suberunt priscæ uestigia fraudis.
Breuia quædam demonstranda uestigia. Quintil. li. 2. ca. 6. 4.
Vestigium & index. Cic. 7. Verr. 127.
Amoris uestigia. Cic. Fabio Gallo, lib. 7. 25. 1.
Virgil. 4. Aeneid. 5.
-agnosco ueteris uestigia flammæ. Flammæ, id est amoris.
Annulorum uestigium, id est Argumentum quòd annuli tunc fuerint, ut interpretatur Budæus. Plin. lib. 33. cap. 1. 14. Ita quadringentis XLVIII. à cõdita urbe gestum est, & primum annulorum uestigium extat.
Nullum uestigium ciuitatis. Cic. Planco, lib. 10. 1. 4. Nec leges ullæ sunt, nec iudicia, nec omnino simulacrum aliquod, ac uestigium ciuitatis.
Dignitatis uestigium. Cic. Plancio, lib. 4. 14. 3.
Fortitudinis, humanitatis, & cõsilij uestigia. Ci. pro Corn. Bal.
Iudiciorum uestigia. Cic. pro Ros. Amer. 55. (bo, 9.
Manebant etiam tum uestigia morientis libertatis. Tacit. lib. 1.
Vestigia antiqui officij remanent. Cic. pro Rosc. Amer. 16.
Olfactus uestigium nullum habere. Plin. lib. 11. ca. 37. 14.
Profectæ pecuniæ uestigium. Cic. pro Cluentio, 97.
Violatæ religionis uestigium. Cice. 6. Verr. 87. Nihil in religiosissimo fano præter uestigia uiolatæ religionis, nomenq; P. Scipionis reliquit.
Manent sceleris uestigia nostri. Virg. 4. eclog. 3.
Extant expressa sceleris uestigia. Cic. pro Roscio Amer. 38.
Stirpis uestigia ostendere. Curtius lib. 9.
Tumoris uestigium. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.
Iudicia & uestigia ueneni. Cic. pro Cluentio, 22.
Non enim uidisses fratrem tuum: nõ eum quem reliquerat: non eum quem norat, &c. ne uestigium quidem eius nec simulacrum, sed quandam effigiem spirantis mortui. Cice. Q. fratri, lib. 1. 3. 2.
Vestigium, pro Nota quæ rei formam & qualitatem ostendit. Cic. 1. de Nat. deorum 55. Budæus.
Vestigio temporis. Cæsar 2. bel. Ciuil. 110. Id est Statim, confestim. Cice. in Pisonem, 16. Atq; eodem in templo, eodem & loci uestigio & temporis, arbitris non mei solùm, sed patriæ

patriæ funeris abstuliſti.

Veſtigo] ueſtigas, penul. prod. (ἰχνέυω, ἰχνυλατέω, γιβέω, γιβέυω,) ueſtigare, Quærere diligenter, quaſi ueſtigia indagare. A ueſtigijs tanquam indicijs dictum. Cic. 3. de Orat. 50. Ipſa tractatio & quæſtio quotidie ex ſe gignit aliquid, quod cum deſidioſa delectatione ueſtiges. Virgili. 12. Aeneid. 97. -ueſtigatq; uirum.

Uter alicuius ueſtigare. Stat. 11. Thebaid. 28.

Cauſas rerum ueſtigare. Ci. 2. de Orat. 90.

Veſtigare atq; odorari uoluptates omnes. Translatio à canibus uenatorijs qui ueſtigia ferarum odorantes, ipſas conſequuntur. Cic. poſt reditum in Senatu, 13.

Alte ueſtigare oculis. Virg. 6. Aeneid. 29.

Oculis & naribus eſcam ueſtigare. Col. lib. 8. cap. 17. 12.

Veſtigare odore. Plin. lib. 8. cap. 18. 1.

Veſtigator] pen. prod. ueſtigatoris, Verbale, (ἰνυστὴς, γιβευτὴς,) (Venator, à ueſtigijs ferarum dictus, ut author eſt Varro de lingua Lat. Col. lib. 9. capi. 8. 8. Nam ſtatim ſono territum, uel in frutice, uel in editiore ſyluæ fronde conſidet, uel à ueſtigatore præparato uaſe reconditur. Vlpianus in L. Quæſitum. §. Si in agro, De fundo inſtructo.

Veſtini] pen. prod. (ὀυεττῖνοι,) Populi Italiæ Sabinis & Picentibus uicini, ut ſcribit Plin. lib. 3. capit. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart. lib. 13.

Si ſine carne uoles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa uenit.

Veſtima iuuentus. Silius lib. 8. 103.

Aquæ Veſtinæ. Lucan. lib. 2. 86.

Veſtis] huius ueſtis, f. g. (ἑῶδὲς, γολὴ, περιβολὴ, περιβόλαιον ἱμάτιον, ἱάτιον, ἷμα, ἑλυμα, ἑῶδμα,) A uelando: quod corpus uelet, dicitur. Seu à uellere, quod eſt uniuerſæ ouis lana, ut ait Varro de ling. Latin. lib. 4. eſtq; generale indumentum tam uirile, quàm muliebre, & ſcenicum, etiam ſi tragicum & citharœdicum ſit. Plaut. Curc. 10. 2. Et aurũ, & ueſtem omnem, ſuam eſſe aiebat, quicquid haberet.

Obtentu ueſtis caput uelata mulier. Senec. Herc. fur. 6. 4.

Aurea ueſtis. Virgili. 8. Aeneid. 132. Aurea cæſaries ollis, atq; aurea ueſtis. Seruius, Veſtis, hoc eſt barba. unde econtra inueſtes dicimus imberbes. unde eſt, Tũc mihi prima genas ueſtibat flore iuuenta.

Bombycina, Vide Bombyx.

Caſta. Valer. 1. Argon. 168.

Commoda ad curſus. Ouid. 2. Faſt. 58.

Conchyliata, Vide Conchylium.

Cymatilis, Vide Cyma.

Eximia. Lucret. lib. 4. 228.

Fluxa. Stat. 1. Achil. 108.

Laciniata, Vide Lacinia.

Lintea. Cic. 7. Verr. 114.

Longa. Quint. lib. 11. cap. 1.

Lugubris, Vide Lugeo.

Madida cocco, Vide Madeo.

Melitenſis. Cic. 4. Verr. 127. Dico te maximum pondus auri, argenti, eboris, purpuræ, plurimam ueſtẽ Melitenſem, plurimam ſtragulam, multam Deliacam ſupellectilem, &c. Sy

Muliebris. Cic. 6. Ver. 92. (racuſis exportaſſe.

Nexilis. Lucret. lib. 5. 271.

Nocturna. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 17.

Obſoleta, Vide Obſoleo.

Olida, Vide Oleo.

Oſtrina, Vide Oſtrinus in Oſtrum.

Papauerata, Vide Papauneratus in Papauer.

Pexa, Vide Pecto.

Picta. Virg. 9. Aeneid. 6.

Pretioſa. Cic. 2. Philipp. 76. Maximus uini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti, pretioſa ueſtis, multa & lauta ſupellex, & magnifica multis locis, &c.

Purpurea. Cic. 1. de Diuin. 194.

Sacrifica. Silius lib. 3. 6.

Seruilis. Cic. in Piſonem, 73.

Sinuoſa. Ouid. 5. Metam. 14.

Tenuiſſima ueſtis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 2.

Trita. Horat. 1. epiſt. 20. 8.

Vilis uetuſq;. Ouid. 8. Metam. 133.

Abſcindere ueſtem humeris. Virg. 5. Aeneid. 137.

Abſciſſa planxi mea pectora ueſte. Ouid. epiſt. 12. 30.

Ardentes murice ueſtes. Valer. 3. Argon. 68.

Læſis de ueſtibus auferre maculas. Ouid. 3. Faſt. 165.

Cingere ueſtem ad pectora. Ouid. 6. Metam. 12.

Commutauerunt inter ſe ueſtem, Vide Commuto.

Concinnare ueſtem, Vide Concinno.

Plebeia in ueſte cubare. Lucret. lib. 2. 8.

Decreſcunt puero ueſtes. Stat. 2. Sylu. 1. 26.

Deducere ueſtem ab ore. Ouid. 3. Metam. 96.

Deducere ueſtem à pectore. Ouid. 6. Metam. 81.

Defluxit ueſtis ad imos pedes. Virg. 1. Aeneid. 82.

Demiſſa ueſtis. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 19.

Deponere ueſtes humeris. Ouid. epiſt. 18. 9.

Diſcindere ueſtem. Silius lib. 16. 88. Terent. Adelph. 1. 2. 40

Ire in longis ueſtibus. Ouid. 6. Faſt. 138.

Sciſſa ueſte ire. Virg. 12. Aeneid. 122.

Explicare ueſtem. Cic. 1. de Orat. 78.

Gerere ueſtes. Ouid. epiſt. 13. 8.

Illitæ ueſtes. Senec. Herc. Oetæo, 4. 59.

Illitæ ueſtes auro atq; purpura. Senec. Hippol. 4. 5.

Illuſæ auro ueſtes, in quibus artifex ludens, auro aliqua depinxit, ait Seruius. Virgilius 2. Georg. 93.

Immutare ueſtem, Vide Immuto.

Induere ueſtem, Induere ſibi ueſtem, & Induor ueſtem, & ueſte, Vide Induo.

Induere ueſtes humeris. Ouid. epiſt. 20. 18.

Infringere ueſtes. Ouid. 9. Metam. 42.

Arte laboratæ ueſtes. Virg. 1. Aeneid. 129.

Lacerare ueſtem. Ouid. 11. Metam. 146.

Laniare ueſtem ab ora ſumma. Ouid. 5. Metam. 80.

Madens ſanguine ueſtis, Vide Madeo.

Fibula raſilis mordebat ueſtem ſummam. Ouidi. 8. Metã. 64.

Mutare ueſtem, Vide Muto.

Auratis mutauit ueſtibus atras. Ouid. 8. Metam. 90.

Nitentes ueſtes. Senec. Herc. Oetæo, 4. 61.

Obnubitur caput atra ueſte. Silius lib. 11. 52.

Perfuſæ ueſtes oſtro. Virg. 5. Aeneid. 23.

Tenuem perſcindere ueſtem. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 13.

Pictæ ueſtes auro. Valer. 3. Argon. 68.

Picturatæ ueſtes auri ſubtegmine. Virg. 3. Aeneid. 97.

Prætexuit ueſtem oſtro. Silius lib. 8. 97.

Recinctas ueſtes induta. Ouid. 7. Metam. 37.

Reſcindere ueſtem. Cic. pro Celio, 29. Terentius Adelph. 1. 2. 40. unde Cicero hæc uerba accepit, habet, Diſcidit ue-

Reſoluere cinctas ueſtes. Ouid. 1. Metam. 77. (ſtem

Retecta ueſte nudare papillas. Catul. de coma Beren. 61. 17.

Saturatæ murice ueſtes. Ouid. epiſt. 13. 8.

Squalentes puluere ueſtes. Lucan. lib. 8. 12.

Stabant ſorores Atris cum ueſtibus. Ouid. 6. Metam. 58.

Purpuream ueſtem aurea ſubnectit fibula. Virg. 4. Aeneid. 28

Subſuta talos tegit inſtita ueſte. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 6.

Succincta ueſtem puella. Ouid. 10. Metam. 107.

Sumere ueſtes, Induere. Senec. Medea, 16. 16.

Digitized by Google

Pretiosas sumere uestes. Ouid. 1. de Arte, 61.
Virilem uestem sumere. Horat. 1. Serm. saty. 2. 4.
Suspense in littore uestes. Lucret. lib. 1. 61.
Funerea ueste tegere corpus. Ouid. 3. Fast. 43.
Vili ueste tegi. Ouid. epist. 21. 116.
Tincta uestis rubro cocco. Horat. 2. Serm. saty. 6. 21.
Bibulas uestes trahit unda. Valer. 1. Argon. 59.
Variata figuris uestis. Catul. Argon. 59. 10.
Niuea uelatus corpora ueste. Ouid. 10. Metam. 86.
Pura cum ueste uenire. Tibul lib. 2. eleg. 1. 3.
Virgatæ uestes auro. Stlius lib. 4. 31.
Vestis, pro Pilo & lanugine, seu prima barba. Lucr. li. 5. 135.
Nec minus incerto dentes cadere imperat ætas
Tempore, & impubem molli pubescere ueste.
Serpentis uestis, Leberis. Lucret. lib. 4. 12.
Vieta uestis aranei Lucret. lib 3. 79.

Vestio] uestis, uestiui, uestitũ, (ἐνδύω, ἱματίζω, περιβάλλω, στέλλω στολίζω.) uestire, penult. prod. Vestem induere. Plautus Casin. 2. 4. Vir te uestiat, tu uirum despolies. Terentius Heaut. 1. 1. 78.
Ancillæ tot me uestiant?

Ali & uestiri ab aliquo. Cic. pro Roscio Amer. 87.
Ex suo corpore contra frigus uestiri. Quinti. lib. 2. cap. 16. 8.
Spoliis ferarum uestire corpus. Luc. lib. 5. 191.
Vestiri pilo. Plin. lib. 9. cap. 13. 1.
Parietes tabulis uestire. Cic. 6. Ver. 108.
Agrum umeis uestire. Colum. lib. 3. cap. 4. 1.
Colles uestit uitis. Colum. lib. 3. cap. 2. 6.
Sepulchrum uepribus uestire. Cic. 5. Tusc. 9. 1.
Vestire lumine. Cic. 2. de Nat. deor. 165.
Aether uestit campos purpureo lumine. Virg. 6. Aeneid. 128.
Ebor atria uestit. Lucan. lib. 10. 24.
Hortum uestit morus. Plin. epist. 17. lib. 2.
Hyems uestit montem gelu. Claud. de bello Get. 34.
Iuuentas uestit malas lanugine. Lucr. lib. 5. 178.
Seges uestit iter. Claud. 1. de raptu Pros. 58.
Reconditas exquisitasq; sententias mollis & pellucens uestiebat oratio. Cic. de Claris Orat. 149.

Vestitus] pen prod. Participium. (ἱματισμένος,) Propert. lib. 2. eleg. 16. 4.

Candidè uestitus, Vide Candidus.
Malè uestitus, Vide Malus.
Peruenire ad aliquem locum cum hominibus malè uestitis. Cicero in Pisonem, 48.
Mediocriter uestitus, Vide Mediocris.
Citharœdus optimè uestitus. Author ad Heren. lib. 4. 226.
Vestitus uestem. Plaut. Epid. 5. 39.
Liu. 8. bel. Maced. 56. Permissu consulis postero die in castra tyrannus uenit, uestitus comitatumq; uix ad priuati modicè locupletis habitum.
Genas uestitus, Barbatus. Senec. Her. Oetæo, 3. 9.
Agri uestiti messibus. Ouid. 4. Fast. 143.
Montes uestiti syluis. Liu. 2. bel. Maced. 47. Ci. 2. de Nat. deorum, 198. Montes uestiti atq; syluestres.
Oculi uestiti membrana: hoc est, operti, muniti, contecti, uelati. Cic. 2. de Nat deo. 213.
Ripæ uestitæ gramine. Columella lib. 8. cap. 5. 4.
Terra uestita floribus, arboribus, frugibus, &c. Cic. 2. de Nat. deo. 142.
Tori uestiti gramine. Ouid. 1. Fast. 81.
Vuæ uestitæ suis frondibus. Propert. lib. 3. eleg. 13. 7.

Vestitus [huius, uestitus, pen. prod. m. g. (ἔνδυμα, στολισμός,) Verbale, Vestis ornatus, & ipsa uestis cõtectio. Plaut. Epid. 12. 8.
quia uestitum atq; ornatum immutabilem.
Cic. 3. de Finib. 110. Pulcherrimo uestitu & ornatu regali.
Fœditas uestitus. Cic. 12. Phil. 327.
Victus uestitusq; necessarius. Cic. pro Quintio, 28.
Vestitu nimio indulges, Vide Indulgeo.
Nancisci uestitum, Vide Nanciscor.
Asper uestitus. Cicero pro Sestio, 14.
Orationis uestitus. Cic. de Clar. Orat. 183.
Montium uestitus densissimi. Cic. 2. de Nat. deor. 240.
Riparum uestitus uiridissimi. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Vestitus, pro Vestimentis. Plin. lib. 8. cap. 22. 2. Euanthes tradit, ex gente Antæi cuiusdam forte electum ad stagnũ quod iam regionis eius duci, uestituq; in quercu suspenso transire, atq; abire in deserta. Et paulo post ait, Addit quoq; Fabius eandem recipere uestem.
Vir muliebri indutus uestitu. Cic. Attico, lib. 1. 8. 5.

Vestimentum] uestimenti, (ἐπίβλημα, ἱματισμός,) Idem quod Vestis. Vlpianus De auro & argento legato, L. Vestimentum id est quod detextum est, etsi defectum non est, id est, si fit consummatum quod in tela est. nondum pertextum uel detextum, contextum appellatur. Quisquis igitur uestem legauerit, neq; stamen, neq; substamen legato continebitur. Vestimentorum sunt lanea omnia lineaq; uel serica uel bombycina, quæ induendi, præcingendi, amiciendi, insternendi, imijciendi, accubãdiue causa parata sunt: & quæ his acceßionis uice cedunt, quæ sunt insitæ picturæ, clauiq; qui uestibus insuuntur. Vestimenta omnia aut uirilia sunt, aut puerilia, aut muliebria, aut communia, aut familiaria. Virilia sunt quæ ipsius patrisfamiliâs causa parata sunt, ueluti togæ & tunicæ, paliola, uestimenta stragula, amphitapa & saga, & reliqua similia. Puerilia sunt quæ ad nullũ alium usum pertinent, nisi ad puerilem: ueluti togæ prætextæ, aliculæ chlamydes, pallia quæ filijs nostris comparamus. Muliebria sunt quæ matrisfamiliâs causa parata sunt quibus uir non facilè uti potest sine uituperatione: ueluti stolæ, pallæ, tunicæ, capitia, zonæ, mitræ, quæ magis capitis tegendi, quàm ornandi causa sunt comparata: plagulæ, penulæ. Communia sunt quibus promiscuè utitur mulier cum uiro: ueluti si eiusmodi penula palliumue est, & reliqua huiusmodi, quibus sine reprehensione uel uir uel uxor utatur. Familiaria sunt quæ ad familiam uestiendam parata sunt: ficut saga, tunicæ, penulæ, lintea, uestimenta stragula & cætera similia. Vestis etiam ex pellibus constabit. Item pelles caprinæ & agninæ uestis erunt, quum & tunicam, & stragulam pelliceam nonnulli habeant.
Cruor in uestimentis. Author ad Heren. lib. 2. 39.
Aridum uestimentum, Vide Areo.
Affers purpuram Tyriam, in qua tibi inuideo, quòd unis uestimentis tandiu lautus es. Cic. pro Placco, 55.
Funebre uestimentum. Cic. 2. de Legib. 94.
Pretiosa uestimenta. Horat. 1. epist. 19. 7.
Detrahere nudo uestimenta, Vide Nudus.
Mutare uestimentum. Cic. pro Milone, 20.

Vestiarium] uestiarij, (ἱματοφυλάκιον, Locus in quo uestes uel seruantur uel uenditur: Plin. li. 15. c. 8. 1. Vestiariũ etiã contra teredines ac noxia animalia, amurca aspergi.
Vestiarij nomine aliquando uestitus intelligitur. Colum. lib. 1. cap. 8. 12. Ne aut in uestiarijs, aut in cæteris præbitis iniuriosè tractentur. Scæuola Iurisconsultus, Quæsitum est an mortua matre conditio apposita defecisse uideatur, & per hoc neq; uestiaria neq; cibaria his debeantur. Respondi secundum ea quæ præponerentur, deberi.

Vestiarius] Adiect. (ἱματικός,) ut Vestiaria arca, in qua uestes reponuntur & conseruantur. Cato cap. 11. 3.

Vestiarius

Veſtiarius, ueſtiarij, Qui ueſtes uendit. Vlpia. in l. Quicunq; §. 2. ff. De inſtitore actionis. Sed & eos inſtitores dicendos placuit, quib. ueſtiarij, uel lintearij dant ueſtem circunferendam & diſtrahendam: quos uulgò circuitores appellamus.

Veſtiſpicus] ueſtiſpici: & Veſtiſpica, ueſtiſpicæ, pen. corr. (ἱματοφύλαξ,) Seruus ſiue ancilla cuſtodiens ueſtes: quòd frequenti diligentia ueſtes inſpiciant: inquit Nonius cum Varrone de Ling. Lat. Plaut. Trinum. 5. 22.

ducitur familia tota,
Veſtiſpici, unctor, auri cuſtos. Afranius, Noui non inſciam ancillulam ueſpere ueſtiſpicam.

Veſtitiſsimus] Adiectiuum, (ἱματιστότατος,) Quod eſt optimè ueſtitum. Colum. lib. 7. cap. 3. 7. Id pecus, quamuis ex omnibus animalibus ueſtitiſſimum, frigoris tamen impatientiſſimum eſt. De ouibus.

Veſulus] pen. corr. (ὀυέσυλος,) mons Liguriæ iuxta Alpes ut notat Seruius. In huius radicibus imis exoritur Padus fluuius ut Pomponius ſcribit lib. 2. Virg. 10. Aeneid. 142.

multos Veſulus quem piniſer annos Defendit.

Veſuuius] ſiue Veſeuus & Veſuuius per ſyncopen, (ὀυεσσούιον,) mons prope Neapolim, & pomis & conflagratione inſignis. Colum. lib. 10. cap. 14. Fontibus & Stabiæ celebres, & Veſuia rura. Vide Veſeuus.

Veſuuinus] pen. prod. Adiect. (ὀυεσσούινος,) ut Apex Veſuuinus. Stat. 3. Sylu. 5. 15.

Incendia Veſuuina. Stat. 5. Sylu. 3. 41.

Veter] ueteris, pen. cor. (παλαιός,) Adiect. trium generum, Senex. A quo Veterior comparatiuũ, et ueterrimus. Ennius apud Priſcianum, Quum ueter occubuit Priamus ſub Marte Pelaſgo. Actius, Veter fatorum terminus ſic iuſſerat.

Veterior, Comparatiuum, (παλαιότερος,) Plau. Bacc. 23. 27

Senem illum ego tibi dedo ueteriorem ſoror,
Lepide ut lenitum reddas.

Veterrimus, pen. corr. Superlatiuum, (παλαιότατος,) Trebonius ad Ciceronem, Pro noſtro ueterrimo, ueriſimoq; amore. Cic. 1. de Nat. deor. 59. Vt etiã ueterrimi poetæ qui hæc ne ſuſpicati quidem ſint, Stoici fuiſſe uideantur.

Veterrimus liberorum. Tacit. lib. 5. Hoc eſt maior natu.

Veterrimus author. Liu. 2. ab Vrbe, 77.

Veterrimus hoſtis. Liu. 8. bel. Pun. 204.

Veterrima ſocietas. Liu. 4. ab Vrbe, 41.

Veterrima quæq; ut ea uina quæ uetuſtatem ferunt, eſſe debẽt ſuauiſſima. Cic. de Amicitia, 66.

Veteramentarius ſutor, (παλαιοματινὸς ῥάπτης,) Suet.

Veteranus] Veterator, Vide Vetus. (Vide Vetus.

Veterinus] pen. prod. Adiect. (κτήνειος) Veterina animalia dicuntur ad uecturam idonea, quæ aliquid uehere poſſunt: quaſi uenterina, quòd ad uentrem onus religatum gerant. Plin. lib. 11. cap. 46. 1. Vngulæ ueterino tantum generi renaſcuntur. Sic lib. 17. cap. 23. 11. Namq; ut ueterina à iugo, & canes à curſu uolutatio iuuat. Lucret. lib. 5. 173.

Et genus omne quod eſt ueterino ſemine partum.

Veterinarius] ueterinarij, maſc. gen. (κτηνοκόμος,) Qui ueterinorum curam gerit, & ueterinã ducit: qui apud nos conſueuit etiam illa locanda domi nutricare ad quæſtum. Colum. lib. 11. cap. 1. 12. Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus foſſor, aut fœni ſector, nec minus arborator, & uinitor, tum etiam ueterinarius et probus paſtor.

Veterinarius, (κτηνιατρός,) Medicus ueterinorum. Colu. lib. 6. cap. 8. 1. Solent etiam faſtidia cibo afferre uitioſa incrementa linguæ, quas ranas ueterinarij uocant.

Veterinarius, Adiect. (κτηνικὸς,) ut Veterinaria medicina. Colum. lib. 7. cap. 3. 14.

Veternus] ueterni, m. g. λήθαργος, ραθύμια,) Morbus eſt nimio otio perpetuum ſomnum inducens. Plaut. Menæh. 19. 3.

Num eum ueternus, aut aqua intercus tenet?
Veternum etiam dicitur.

Funeſto ueterno arcere aliquem. Horat. 1. epiſt. 8. 2.

Veternus, pro Pigritia aliquando ponitur. Virgili. 1. Georg. 25. Nec torpere graui paſſus ſua regna ueterno. Colu. lib. 7. cap. 5. 3. ueterno conſeneſcere.

Veternus ciuitatem occupat. Celius ad Ciceronem, lib. 8. 6. 9.

Veternus, Nimia dormitio. Plin. lib. 8. ca. 36. 2. Primis diebus bis ſeptenis tam graui ſomno urſi premuntur, ut ne uulneribus quidem excitari queant. Tunc mirum in modum ueterno pingueſcunt.

Veterno pigrior. Mart. lib. 3. 25.

Olidum ueternum. Catullus ad Coloniam, 17. 5.

Situ & ueterno macerare uites dicitur muſcus. Columella libro 4. cap. 26.

Veternoſus] pen. prod. Adiectiuum. (λιθαργικὸς,) Qui graui ſomno premitur, inquit Feſtus. Pli. lib. 20. capi. 4. 3. Liuori uerò recenti corticem cum melle: ueternoſis autem quàm acerrimos mandere.

Veternoſum Eunuchum uocat Terentius in Eunuc. 4. 4. 21. quia ſegnis eſt & quaſi ueternum patitur, Hic eſt uetus, uietus, ueternoſus, ſenex.

Veternoſum, Cato hydropicum appellat, quum inquit, Veternoſus quàm plurimum bibit, tam maximè ſitit. Feſtus.

Veternoſa curat quæ exedum uocatur. Plin. lib. 24. cã. 19. 5.

Veto] uetas, uetaui, uetatum, pen. prod. & uetui, uetitum, pẽnul. corr. (κωλύω, παραγγέλλω,) uetare, Prohibere, & ne aliquid fiat, imperare. Terentius Phorm. 4. 4. 28.

Aruſpex uetuit ante brumam aliquid noui
Negotij incipere. Ibidem. 5. 6. 24. Ait eſſe uetitum, intrõ ad heram accedere. Ci. 5. Verr. 151. Vetat te Volcatius tua tuorumq; deliciæ, mentionem mancipis facere.

Virgil. 1. Aeneid. 9. Quippe uetor fatis.

Vetare & prohibere. Cæſar 7. bel. Gall. 136.

Vetare & iubere, contraria. Cic. 2. de Legib. 18.

Lex peregrinum uetat in murum aſcendere. Ci. 2. de Ora. 56.

Eum ſaluti deſperare uetuit. Cic. pro Cluentio, 54.

Tu me incognito aſſentiri uetas. Cic. 4. Acad. 203.

Bella uetare. Virg. 2. Aeneid. 17.

Vetor plura loqui. Ouid. 2. Metam. 132.

Vetari aliquid prouerbio. Cic. de Amicit. 71.

Vetare, Obeſſe. Horat. 1. Serm.

ridentem dicere uerum
Quid uetat? Hoc eſt, quid obeſt quo minus etiam qui ridet, uerum dicere poſſit, & ſerio agere? Vel etiam Quid prohibet? Virg. 10. eclog. 12.

Vetans] uetantis, Participium, (ἀκωλύων,) Cic. 2. de Legib. 14. Ita principem legem illam & ultimam, mentem eſſe dicebant, omnia ratione aut cogentis, aut uetantis dei.

Deo uetante agere aliquid. Propert. lib. 4. eleg. 1. 18.

Vetitus, pen. cor. Particip. (ἀκωλυμένος,) Virg. 6. Aen. 126

Hic thalamum inuaſit natæ, uetitoſq; hymenæos.

Adulterium uetitum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.

Aequor uetitum. Ouid. 2. Metam. 34.

Alea uetita legibus. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.

Amor uetitus. Ouid. 1. de Arte, 57.

Arma uetita. Virgil. 9. Aeneid. 109.

Chorum uetitum fames. Ouid. 15. Metam. 28.

Concubitus uetitus. Ouid. 10. Metam. 70.

Crimen uetitum. Ouid. 2. Triſt. 61.

Libido uetita. Ouid. 9. Metam. 116.

Neſas uetitum. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.

Digitized by Google

Probrum uetitum. Ouid. 10. Metam. 138.

Vetitum] uetiti, pen. corr. Substantiuum, (ἀωλυθὲν,) Id quod prohibetur. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 4. Nitimur in uetitum semper, cupimusq; negata. Virgi. 10. Aeneid. 2. Quæ contra uetitum discordia?

Inssa ac uetita. Cic. 2. de Legib. 16.

Vetaturus] pen. prod. (κωλύσων,) Participium futuri temporis, non Vetiturus. Valla lib. 1.

Vetatio] uetationis, (κώλυσις,) Verbale, non uetitio, authore Valla lib. 1.

Vetones] pen. prod. Populi in Hispania teste Plini. lib. 25. cap. 8. 5. qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vettones scribunt, alij Vectones. Lucan. lib. 4. 2.

Vectones leues, profugiq; à gente uetustâq;.
Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis.

Vetulonium] (ὀυετουλώνιον,) seu Vetulonia, Heturiæ, quam Mæonij tenuerunt, urbium erat caput: de qua Silius lib. 8. 96. Mæoniéq; decus quondam Vetuloniа gentis. Hodie Viterbo.

Vetus] ueteris, pen. corr. om. g. (παλαιὸς, ἀρχαῖος, ἔννος,) Antiquum & multorum annorum, mensium aut dierum significat, secundum id ei adiectum est. Plaut. Trucul. 6. 46. Vetus est maceria. Idem Amphit. 3. 118. Veterem atque antiquam rem nouam ad uos perferam.

Vetus & usitatus. Ci. pro Cecinna, 33.

Veteres, senes, & antiqui differunt, Vide Antiquus.

Adagiũ uetus: hoc est iamdiu usurpatum, & à ueteribus etiam dictum. Plaut. Amphit. 1. 40.

Aetas uetus. Horat. de Arte, 13.

Amicum ueterem agnoscit. Virg. 3. Aeneid. 17.

Amores ueteres cantare. Ouid. epist. 15. 52.

Auorum ueterum effigies. Virg. 7. Aeneid. 36.

Calceos ueteres uendere. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Exceptio uetus & usitata. Cic. 1. de Orat. 82.

Fagi ueteres. Vir. 3. eclog. 3.

Fama uetus. Horat. 2. Serm. saty. 1. 8.

Hospita uetus. Cic. 4. Verr. 15.

Infamia uetus. Ouid. 2. Metam. 142.

Malorum ueterum memor. Ouid. 13. Metam. 126.

Memoria uetus. Tacit. lib. 5.

Miles exercitatus & uetus. Cic. 2. Tusc. 64.

Veteres nostri, pro Maiores nostri. Plin. lib. 36. cap. 76.

Paterna, magna, uetus, & iusta necessitudo. Cic. Planco in epistolis ad Atticum, lib. 16. 341. 1.

Patientia uetus. Tacit. in uita Agricolæ.

Querela uetus. Virg. 1. Georg. 76.

Senes ueteres. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 10.

Tussis uetus. Col. lib. 6. cap. 10. 1.

Verbum uetus. Terent. Adelph. 5. 3. 17.

Vexator uetus. Cic. pro Sestio, 13.

Virorum ueterum monimenta. Virg. 3. Aeneid. 21.

Credendum est ueteribus & priscis (ut aiunt) uiris. Cic. de Vniuers. 48.

Vetus, ad uituperationem aliquando refertur: pro Carioso, & quasi rancido. Terent. in prologo Heaut. 22.

Tum quòd maleuolus uetus poeta dictitat
Repentè ad studium hunc se applicasse musicum.

Regnandi uetus. Tacit. lib. 5.

Vetulus, pe. cor. (γεράντιον,) Adiectiuum diminutiuum. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 16. 1. Sero sapiunt. Tu tamen mi uetule non sero, primas illas rabiosulas sat fatuas dedisti. Idem ad Atticum. lib. 13. 284. 1. Se scire aiebat ab eo nuper petitam Cornificiam, Quinti filiam uetulam sanè & multarũ nuptiarum.

Arbor uetula. Cic. 5. de Fin. 69.

Cornix uetula. Horat. 4. Carm. ode 13. 5.

Equus uetulus, cui contrarium, Tener. Cic. de Amicitia, 59.

Falernum uetulum. Catull. ad puerum suum, 24. 1.

Gladiator uetulus. Cic. pro Quintio, 15.

Vinum uetulum. Col. lib. 10. 41.

Vetustus, Adiectiuum, (παλαιγένος, παλαιγενὴς,) Idem quod uetus. Cic. Acilio, li. 13. 37. 1. Cum Demetrio Mega mihi uetustum hospitium est. Idem, Ratio uetustum hospitium est. Idem, Ratio uetustæ disciplinæ. Idem de Clar. Orat. 41. Sed multo tamen uetustior, & horridior ille quàm Scipio.

Amicitia uetusta puer puerè iunctus. Ouid. 4. de Pũto, eleg. 3.

Gens uetusta. Virg. 9. Aeneid. 59. (3.

Lucus uetustus. Ouid. 8. Metam. 150.

Mos uetustus. Ouid. 2. Fast. 61.

Spatio uetusto ætatis fissa domus. Lucret. lib. 3. 156.

Templum uetustum. Virg. 2. Aeneid. 155.

Vetustissimus in poetica arte. Plin. lib. 25. cap. 2. 8.

Vetustissimus quenq; militum nomine uocans. Tacit. li. 17.

Vetustissimus liberorum. Tacit. lib. 2. Hoc est maximum natu.

Vetuste, Aduerbium, (παλαιῶς,) uetustius, uetustissimè. Plin. lib. 27. cap. 7. 4. Vetustissimè in usu est. Hoc est, etiam diutissimè conseruatum, adhuc in usu est.

Vetustas] uetustatis, pen. prod. (παλαιότης,) Plin. lib. 11. cap. 35. 2. Nix uetustate rubescit.

Ad uetustatem, Vide Ad præpositionem.

Vetustas rerum, uel authorum. Liu. 1. ab Vrbe, 90.

Iudicium uetustatis, Quintilianus lib. 1. cap. 5. 45.

Historia nuntia uetustatis. Cic. 2. de Oratore, 20.

Vetustatis exẽpla oratori nota esse debent. Cic. 1. de Or. 100.

Vetustas possessionis. Ci. 2. de Lege agrar. 61.

Municipium uetustate antiquissimum. Cic. 3. Philip. 134.

Vetustas & consuetudo. Cic. Bruto, lib. 11. 16. 3.

Magna est uis uetustatis & consuetudinis. Cic. de Amicit. 60.

Alta uetustas. Silius lib. 1. 6.

Annosa uetustas. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 3.

Anteacta uetustas. Lucret. lib. 3. 198.

Arcana mundi uetustas. Stat. 4. Theb. 7.

Desertæ uetustas. Horat. 2. epist. 2. 24.

Edax uetustas. Ouid. 15. Metam. 175.

Exacta uetustas. Claud. 1. in Eutrop. 58.

Inuidiosa uetustas. Ouid. 15. Metam. 47.

Longinqua æui uetustas. Virg. 3. Aeneid. 83.

Nimia uetustas. Cic. de Claris Orat. 159.

Obsoleta uetustas. Quint. lib. 4. cap. 1. 41.

Spatiosa uetustas. Ouid. 15. Metam. 125.

Tabida uetustas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 19.

Tarda uetustas. Ouid. 12. Metam. 37.

Vitiosa uetustas. Claud. de phœnice, 3. 7.

Vetustate abijt memoria. Liuius 2. ab Vrbe, 15.

Acceptum ab omni uetustate, Vide Ab.

Adepta uetustatem, Vide Adipiscor.

Adiuta impulsu uentorum uetustas, Vide Adiuuo.

Capere uetustatem, Vide Capio.

Coacescit ætas uetustate. Cic. de Senect. 60.

Delet uetustas famam operis. Ouid. 1. Metam. 90.

Euanescit uetustate uinum. Cic. 2. de Diuin. 175.

Exolescere uetustate. Quint. lib. 1. cap. 6. 7.

Extrusa uetustas nouitate. Lucret. lib. 3. 196.

Exuitur uetustas anguibus. Ouid. 3. de Arte, 16.

Facit peritiores uetustas. Cic. pro Domo sua, 90.

Fallunt uetustatem uites aliquæ. Plin. lib. 14. cap. 2. 6.

Interdum enim uetustas ulcus occupat, inducitur̃q; ei callus, &c. Cels. lib. 5. cap. 26.

Induere uetustatem, Vide Induo.

Scripta

Digitized by Google

Scripta ſerunt uetuſtatem. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10. 2.
Probatus uetuſtate. Author ad Heren. lib. 4. 140.
Res ab noſtra memoria propter uetuſtatem remotæ. Cic. 1. de Inuent. 1.
Ex uetuſtate ſumere uerba. Quint. lib. 10. cap. 1.

Vetero] ueteras, pen. corr. (παλαιέω,) ueterare, Vetus fieri. Celſus lib. 3. cap. 12. In his autem febribus quæ ueterauerunt, utilis fames non eſt.

Vetuſteſco] uetuſteſcis, (παλαιοῦμαι,) uetuſteſcere, Idem. Colu. lib. 1. cap. 7. 13. Apothecæ rectè ſuperponentur his locis, unde plerunq; fumus earum exoritur, quoniam uina celerius uetuſteſcunt, quæ fumi quodam tenore præcoquẽ maturitatem trahunt.

Veteraſco] ueteraſcis, (παλαιόομαι,) ueteraſcere, Idem. Co. lib. 2. cap. 15. 2. Aptior eſt tamen ſurculis hominis urina, quam ſex menſibus paſſus fueris ueteraſcere, ſi uitibus aut pomorum arboribus adhibeas.

Veterator] pen. pro. ueteratoris (πανοῦργος, παλίμβολος, παλίμπηκτος, πλάνος,) Authore Donato, eſt homo aſtutia uetus, & in omni re callidus: à multarum (inquit Feſtus) rerum gerendarum uetuſtate. Terent. Heaut. 5. 1. 16.

-idem iſthuc mihi
Venit in mentem C. ueterator. Veterator igitur, qui diuturna ac multiplici & ſæpe commutata ſeruitute aſtutus & uafer euaſit: ut ait Budæus.

Veterator & Nouitius, contraria. Vlpian. in L. Præcipiunt. ff. De Aedilitio edicto, Præcipiunt Aediles, ne ueterator pro nouitio ueneat.

Veterator, & ad liberos homines transfertur. Cic. 2. de Finib. 86. Acutum, uerſutum, ueteratorem, facilè ut excogitet quo modo occultè ſine teſte, ſine ullo conſcio fallat. Idem de Claris Orat. 92. Eius æqualis P. Cethegus, &c. In cauſis publicis nihil, in priuatis ſatis ueterator uidebatur. Hæc Budæus Cic. Q. fratri, lib. 2. 15. 4. ueterator magnus.

Veterator aduocatus dici hodie poteſt, qui diu ac multum in fõro uerſatus, omnes litium trahendarũ anfractus, omnes ambagioſas fugitandi ludificationes, omnes prehenſiones, nexuſq; lubrici litium certaminis tenet, qui in ancipiti forenſium ſalebrarum Marte, belliſimè inſidias diſponere, atque etiam prouidere nouit: ſed is propriè, ut uno uerbo abſoluam, qui eam ſe artem ſcire atq; exercere profitetur, qua arte cauſa inferior, ſuperior euadere, uel reclamante æquo bonoq; poſſit. Budæus.

Veteratorius] Adiect. (πανουργικὸς,) Subdolum, & impoſtorium. Cic. de Clar. Orat. 128. de C. Macro oratore loquens, At in inueniendis componendisq; rebus mira accuratio, ut non facilè in ullo diligentiorem maioremq; cognouerim, ſed eam ut citius ueteratoriam quàm oratoriã diceres.

Veteratoria, & Perſpicua dicere opponũtur. Cic. 3. Ver. 100.

Veteratoriè] Aduerb. (πανουργικῶς,) Cic. in Orat. 53. Ille enim ſummiſſus, quòd acutè et ueteratoriè dicit, ſapiẽs iam.

Veteraria, uidetur Seneca uocare apothecas frugum ueterum, epiſt. 115. Aſpice ueteraria noſtra, & plena multorum ſeculorũ uindemijs horrea. Alij legũt uẽtaria, ſed nullo ſenſu.

Veteranus] pen. pro. Adiect. Idem quod uetus.

Veteranus hoſtis. Liu. 1. bel. Pun. 57.
Veteranum pecus. Colum. lib. 6. cap. 2, 7.
Veterana uitis. Colum. lib. 3. cap. 15. 3.

Veterana mancipia à nouitijs diſtinguuntur: Veterana enim, quæ anno continuo in urbe ſeruierunt. Nouitia intelliguntur quæ anno nondum ſeruierunt. Hæc Martianus de Publicanis & uectigalibus.

Veterani milites ſunt qui per uiginti annos in legione uel nexillatione militauerunt, teſte Budæo. Cic. ad Atticum, lib. 14. 303. 2. Vides tamen tyranni ſatellites in imperijs, uides eiuſdem exercitus, uides in latere ueteranos. Idem 2. Tuſcul. 69. Ergo hæc ueteranus miles facere poterit, doctus uir, ſapiens facere non poterit?

Comparare firmiſſimum exercitum inuicto genere ueteranorum militum. Cic. 3. Philip. 125.
Incitare ueteranos ad aliquid. Cic. 1. Philip. 4.

Veteramentarius ſutor, Qui ueteres calceos reſicit. Suet. de Vitell. cap. 2.

Vexillum] uexilli, (τραπέζιον, σημεῖον,) quaſi parum uelum, ut ait Seruius, Signum quo in exercitu, aut claſſe imperatores utuntur. Cæſar 2. bel. Gall. 301. Vexillum proponendum, quod erat inſigne, quum ad arma concurri oporteret. Cicero tamen in libro de Orat. 69. docet uelum à uexillo factum, ut à paxillo palus, à taxillo talus.

Nauale uexillum. Claud. 1. Paneg. 35.
Conuellere uexilla. Tacit. lib. 1.
Sub uexillo mitti. Cæſar 6. bell. Gall. 135.

Vexillum continebat homines centum octoginta ſex, teſte Liuio lib. 8. ab Vrbe, 39. Vide Triarij.

Forturiæ uexilla ſubmittere. Stat. 4. Sylu. 2. 9.

Vexillarius] uexillarij, m. g. (σημειοφόρος,) Anteſignanus Liu. 8. ad Vrbe, 37. Ordo ſexagenos milites, duos centuriones, uexillarium unum habebat.

Vexillatio] uexillationis, (ἴλη,) Vegetius lib. 2. cap. 1. Equitum alæ dicuntur ab eo quòd ad ſimilitudinem alarum ab utraq; parte protegant acies: quæ nunc uexillationes uocantur à uelo, quia uelis, hoc eſt flammulis utuntur. Sueton. in Galba, cap. 20. Excepta Germanicorum uexillatione.

Vexo] uexas, (λακάω, ὀχλέω, τρύχω, τρυχόω, σύλλω, περιούσιος, ὠθίζω, περιωθέω,) uexare, A ueho, uehis: Nunc huc nunc illuc uehementer agitare. Gellius lib. 2. ca. 6. Qui ſertur et rapitur, atq; huc atq; illuc diſtrahitur, is uexari proprie dicitur. Cato ex oratione quam de Athais ſcripſit: Quumq; Hannibal terram Italiam laceraret atq; uexaret. Vexatam Italiam dixit Cato ab Hannibale, quando nullum calamitatis aut ſæuitiæ genus reperiri queat, quod eo tempore Italia non perpeſſa ſit. Hactenus Gellius. Cicero in Verrem 2. 8. Quam iſte per triennium ita uexauit ac peruertit, ut ea reſtitui in antiquum ſtatum nullo modo poſſit. De Sicilia loquitur. In quem locum Aſconius, Nimirum uexauit, ingentis calamitatis uſum ſignificat. Nam & ipſe ſic prædixit, Populatæ, uexatæ, funditus euerſæ prouinciæ: Virgilius 6. eclog. 16.

Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris
Dulichias uexaſſe rates. Hactenus Aſconius.

Diripere & uexare. Cic. 3. Verr. 38.
Populari & uexare. Cic. 5. Verr. 103.

Prouincia populata atq; uexata.

Vexare ac ſpoliare. Cic. pro Fonteio, 17.
Vaſtare & uexare. Cic. 1. in Catil. 21.
Violare & uexare diuina & humana. Cicero pro Seſtio, 1: Qui omnia diuina & humana uiolarint, uexarint, perturbarint, euerterint.
Agros uexare. Cæſar 4. bel. Gall. 523.
Annonam attentare & uexare uel maximè dardanarij ſolent. Vlpian. in l. 6. ff. De extraord. criminib.
Contumelijs & probris uexare aliquem. Ci. pro Quintio, 65. Et pro Flacco, 38.
Calor uexat ſeſſa corpora. Tibull. lib. 4. eleg. 11. 1.
Fortunas alterius uexare. Cic. pro Roſc. Amer. 84.
Inſomnia me uexant. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 6.
Mœnia uexantur malis. Catul. Argon. 59. 16.
Ventus uexat montes flabris. Lucret. lib. 1. 55.

Pestilentia uexari. Colum. lib. 7. cap. 7. 1.
Pœna suorum scelerum uexari. Cic. pro Domo sua, 2.
Pudorem uexare. Lucret. lib. 3. 17.
Querelis ingratis uitam uexare. Lucret. lib. 6. 4.
Solicitudo uexat impios. Cic. 1. de Legib. 58.
Verbis uexare aliquem. Lucret. lib. 5. 33.
Vitia uexare nos dicuntur, quia animum iactant, distorquent, agitant, infestant. Sallust. in Catil. At me quum ab reliquis malis moribus dissentirem, nihilominus honoris cupido eadem quæ ceteros, fama atq; inuidia uexabant.
Quin & uitia ipsa uexant mores, ut est apud eundem Sallustium in eodem opere.
Vrbem trepidam uexat legionibus. Claud. 3. Paneg. 44.
Vxorem alterius uexare. Cic. pro Domo sua, 47. Quid enim uos uxor mea misera uiolarat quam uexauistis, raptauistis, omni crudelitate lacerauistis?

Vexatus] pen. prod. (παπωθείς,) Participium. ut Iure uexatus. Cic. 3. Philip. 140. Tyberium Camillum, à quo erat honestissimis contentionibus & sæpe & iure uexatus, &c.
Bello audacis populi uexatus. Virg. 4. Aeneid. 123.
Febre uexatus. Plin. epist. 234. Atq; etiam febriculis uexatus.
Comæ uexatæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 5.
Vexata domus uetustate, apud Plinium epistola 116. lib. 6.
Vexata uindemia nimbis continuis. Mart. lib. 1. 52.
Vita uexata per multa pericula. Propert. lib. 2. eleg. 29. 3.
Vnda uexata ingenti Noto. Senec. Herc. fur. 12. 8.

Vexatio] uexationis, (πάπωσις,) Cic. 4. Tusc. 29. Afflictatio, ægritudo cum uexatione corporis. Idem 5. Ver. 6. Is in te non expilatione Asiæ, uexatione Pamphiliæ, squalore & lachrymis Siciliæ concitetur? Liu. 8. bel. Macedo. 261. per uexationem & contumelias L. Scipionis petituros inimicos.
Impunita & libera uexatio. Cic. 1. in Catil. 13.
Virginum uexatio. Cic. 4. in Catil. 84.

Vexator] pen. prod. uexatoris. (λαπωτὴς,) Cic. 6. Ver. 71. Neq; solum spoliata illa patiere, sed etiam eorum spoliatorem, uexatoremq; defendes? Idem de Arusp. resp. 44. Tam crudelis mei, tam sceleratus Reipub. uexator esse potuisset?
Veteres uexatores ætatulæ suæ. Cic. pro Sestio, 13.
Direptor & uexator urbis. Cic. 3. Philip. 143.

V F

Vfens] Vsentis, (ὄυφεντ,) Fluuius qui labitur per Pontinas paludes, qui etiam Ausentum à quibusdam dicitur. Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Aeneid. 161.
gelidusq; per imas
Quærit uer ualles, atq; in mare uoluitur Vfens.

Vfentinus] pen. prod. Adiectiuum, (ὀυφεντινὸς,) Vt Vfentina tribus. Liu. 9. ab Vrbe, 108.

V I

Via] uiæ, (ὁδὸς, οἶμος, ἀγυιὰ, πέλευθος,) Dimidius actus quò potest ire uehiculum. Via (inquit Paulus) constitui uel latior octo pedibus, uel angustior potest, ut tamen eam latitudinẽ habeat, qua uehiculũ ire potest: alioqui iter sit, nõ uia.
Via, abusiuè pro omni loco per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quum de uia uocassem. Teren. Eunucho, 3. 2. 41.
haud conuenit
Vnà ire amica cum, imperatorem in uia. Horat. 1. Serm. sat. 9. 1. Ibam fortè uia sacra, sicut meus est mos.
Angusta uiarum. Virg. 2. Aeneid. 67.
Angusta & lubrica uiarum. Tacitus lib. 19.
Flexus uiarum. Lucret. lib. 3. 119.
Ignaru uiæ. Virg. 1. Georg. 8.
Impatiens uiæ. Ouid. 6. Metam. 64.
Insidiator uiæ, Vide Insidiæ.
Meta longarum uiarum. Virg. 3. Aeneid. 143.
Opaca uiarum. Virg. 6. Aeneid. 127.
Spatium uiæ. Ouid. 8. Metam. 161.
Strata uiarum. Virg. 1. Aeneid. 86.
Strata uiarum detrita pedibus uolgi. Lucr. lib. 1. 64.
Viæ urbis. Cicer. 6. Verr. 106. cæteraq; urbis partes una lata uia perpetua, multisq; transuersis diuisæ, priuatis ædificijs continentur.
Tres uiæ. Cic. 12. Philip. 334.
Appia uia imbuta sanguine latronis, Vide Imbuo.
Caupo de uia Latina. Cic. pro Cluentio, 131.
Inter uias, Vide Inter præpositionem.
Viæ trium sunt genera. Vlpianus, Nequid in loco publico. §. Si quis, Viarum quædam publicæ sunt, quædam priuatæ, quædam uicinales. De quibus uide ordine alphabetico.
Maris tuta uia. Ouid. 11. Metam. 150.
Viæ ab intestinis ad iecur ductæ ac directæ. Cic. 2. de Nat. deo. 206. Ouid. 2. Metam. 166.
Sic lethalis hyems paulatim in pectora uenit,
Vitalesq; uias, & respiramina clausit.
Vocis uia: Ouid. 6. Metam. 71.
Tenuata uia uocis. Ouid. 14. Metam. 100.

Via, Ipse eundi actus. Cic. 1. Philipp. 8. Quum de uia languerẽ, & mihimet displicerem. Ouid. 2. Metam. 108.
Potest enim quidquam esse absurdius, quàm quo minus uiæ restat, eo plus uiatici quærere? Cic. de Senect. 61.
Via aliquorum dierum. Cic. 5. Verr. 166.
Via, per translationem, pro ratione & modo aliquid faciendi.
Tradere uiam litigandi. Cic. 1. de Legib. 26.
Si qua uia est. Virgil. 6. Aeneid. 39.
Este duces, ô si qua uia est. Id est,
Si est ratio, Si quoquomodo fieri possit. Ibidem, 74.
Aut tu, si qua uia est, siquã tibi diua creatrix Ostendit, &c.
Via ac ratio. Cic. 2. Ver. 29.
Via & arte dicere. Cic. de Claris Orat. 22.
Accedundi uia. Terent. Heaut. 3. 3. 22.
Dicendi uia. Quint. lib. 4. cap. 5. 2.
Morum uia. Stat. 3. Sylu. 3. 41.
Via ad. Cic. 2. Offic. 60. Præclarè Socrates hanc uiam ad gloriam proximam, & quasi compendiariam dicebat esse, si quis id ageret, ut qualis haberi uellet, talis esset.
Via uti. Cic. ad Atti. lib. 2. 34. 4.
Aequoreæ uiæ. Ouid. epist. 18. 33.
Aestuosa & puluerulenta. Cic. ad Att. lib. 5. 101. 1.
Alta ruptis collibus. Sene. Hipp. 1014. Vide Altus.
Anceps. Ouid. 14. Metam. 88. Vide Anceps.
Aperta, simplex & directa. Cic. 1. de Finib. 88.
Arctæ uiæ. Stat. 9. Thebaid. 88.
Ardua. Ouid. 2. Metam. 13. Vide Arduus.
Assueta. Ouid. epist. 18. 8.
Audax. Ouid. 2. de Arte, 5. de Dædalo.
Breuis. Virg. eclog. 9. 4.
Breuior, & multò lucidior uia, subaudi docendi. Quintil. libr. 3. cap. 11. 15.
Cæca uia. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 4.
Celebris uia, Vide Celebris.
Certa uia. Cic. 11. Philipp.
Decliuis. Ouid. 7. Metam. 82.
Deterrima. Cic. Ad att. lib. 9. 180. 7.
Difficilis uia cliuis. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.
Facilis. Virg. 1. Georg. 25.
Facilior & apertior. Quint. lib. 3. cap. 6. 59.
Illustris & lata, Vide Illustris.
Implicitæ uiæ errore. Lucan. lib. 8. 1.

Inepti,

Digitized by Google

Inepta, Vide Ineptus.
Inexplicabiles uiæ continuis imbribus, Vide Inexplicabilis.
Inoffensa, Vide Inoffensus.
Inuia. Virg. 3. Aeneid. 77.
Irremeabiles. Senec. Herc. fur. 7. 5.
Latebrosa, Vide Lateo.
Liquidæ uiæ, Viæ in aquis. Lucret. lib. 1. 76.
Longa, Vide Longus.
Lubrica uia plagæ. Stat. 2. Sylu. 1. 1.
Militaris. Cic. 12. Philipp. 337. Vide Miles.
Obsesto militaris uiæ. Cic. in Pisonem, 31.
Mollis. Sene. Herc. fur. 6. 21.
Mollior & magis trita. Quint. lib. 1. cap. 6. 14.
Mollissima, Vide Mollis.
Patentior, Vide Patens in Pateo.
Precipites uiæ. Ouid. 2. Metam. 42.
Prima. Plaut. Mil. 5. 98.
-dummodo nunc prima uia
Inducamus, uera ut esse credat, quæ mentibimur. Barbari dicunt Primo ictu, Hoc est statim, primo ipso congressu.
Priuatæ uiæ, sunt quas agrarias quidam dicunt. Dupliciter autem accipi possunt: uel eæ quæ sunt in agris, quibus imposita est seruitus, ita ut ad agrum alterius ducant. Vel eæ quæ ad agros ducũt: per quas omnibus commeare liceat: in quas exitur de uia Consulari: & sic post illam excipit uia, uel inter, uel actus ad uillam ducens.
Prona. Ouid. epist. 17. 25.
Publicas uias dicimus, quas Græci βασιλικὰς, nostri Prætorias, alij Consulares uias appellant.
Sera nunquam est uia ad bonos mores. Senec. Agamen. 4. 4.
Simplex uia mortis. Virg. 3. Georg. 97.
Nec uia mortis erat simplex, sed ubi ignea uenis
Omnibus acta sitis, miseros adduxerat artus. Vbi Seruius, Nec moriebantur ex usu, id est secundum naturalem ordinem, non tantùm fuga animæ, sed etiam corporis resolutione. Est autem Sallustij qui ait,
Ne simplici quidem morte mouebantur.
Subita. Ouid. epist. 16. 32.
Sublimis. Ouid. 1. Metam. 34.
Tecta uia. Lucan. lib. 4. 19.
Tremenda. Claud. de bello Getico, 69.
Trita. Cic. de Clar. Orat. 154.
Trita humano pede. Tibull. lib. 4. eleg. 12. 2.
Tuta frequensq;. Ouid. 1. de Arte, 118.
Vda. Lucan. lib. 3. 17.
Velatæ uiæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 3.
Vicinales sunt uiæ quæ in uicis sunt, uel quæ in uicos ducunt. Has quoq; publicas esse quidam dicunt. Paulus de Locis & itineribus publicis L. Viæ uicinales quæ ex agris priuatorum collatis factæ sunt, quarum memoria non extat, publicarum uiarũ numero sunt. Sed inter eas & cæteras uias militares hoc interest, quòd uiæ militares, exitum ad mare, aut in urbem, aut in flumina publica, aut ad aliam uiam militarem habent.
Vulgaris. Quint. in Proœm. lib. 1. 3.
Accelerare uiam, Vide Accelero.
Accipere uiam. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.
Adiuuare temeraria uia, Vide Adiuuo.
Affectare uiam, Vide Affecto.
Affectare uiam Olympo. Virg. 4. Georg. 113.
Aggredi alia uia. Terent. And. 4. 1. 46.
Occultas uias agere. Virg. 3. Aeneid. 140.
Errore uiæ actus. Virg. 7. Aeneid. 40.
Perennes agitare uias. Senec. Hippol. 9. 2.
Ambulare per uias tutas. Ouid. 1. Fast. 25.
Anticipare uiam. Stat. 6. Thebaid. 89.
Aperit uiam uis. Virg. 10. Aeneid. 173.
Aperire uiam alicui. Virg. 11. Aeneid. 177.
Patulas uias aperire. Silius lib. 16. 86.
Calcanda omnibus uia lethi. Horat. 1. Carm. ode 28. 4.
Capere uiam animo, Vide Capio.
Carpere uiam. Virg. 3. Georg. 70.
Celerare uiam. Virg. 5. Aeneid. 122.
Clamare de uia, Vide Clamo. Claudere uias, Vide Claudo.
Incendia obiecta claudunt uias. Stat. 2. Thebai. 2.
Commeare uiam scrupulosam, Vide Commeo.
Committere se uiæ, Vide paulò post, Dare se in uiam.
Commonstrare uiam, Vide Commonstro.
Commutare uiam, retroq; reuerti. Lucret. lib. 1. 26.
Concinnare uiam, Vide Concinnus.
Conficere uiam. Cic. de Senect. 6.
Consternere uiam frumento, Vide Consterno.
Constituere uias. Lucan. lib. 2. 133.
Corripere uiam, Accelerare. Virg. 1. Aeneid. 85.
Vide Corripio.
Indociles uias currit lympha, Id est uias quas nemo illi monstrauit. Propert. lib. 1. eleg. 2. 3.
Decedere de uia. Cic. pro Cælio, 29. Vide Decedo.
Declinare se extra uiam, Vide Declino.
Declinare de uia ad dextram. Cic. 5. de Finib. 9. Vide Declino.
Regione uiæ declinare. Lucret. lib. 2. 50.
Deducere in uiam. Cic. 1. de Legib. 60. Vide Deduco.
Deducere de uia, Vide Deduco.
Deerrantes uia equi. Senec. Hippol. 10. 1. 6.
Demonstrare rectam uiam. Quint. lib. 2. cap. 6. 2.
Depelli recta uia. Quint. lib. 2. cap. 17. 18.
Deserere uiam uirtutis. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Deterit pedes uia longa. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 4.
Detorquere uiam ad amnem. Valer. 5. Argo. 80.
Dare uiam alicui per fundum suum. Cic. pro Cecinna.
Dare uiam, per translationem. Virg. 11. Aeneid. 26.
Et te, si qua uiam dederit fortuna, Latino
Iungemus regi. Id est, Si uoluntatem nostram fortuna comitetur. Seruius.
Dat aura uiam. Ouid. epist. 7. 34.
Dare uiam ad scientiam. Cic. 2. de Diuin. 153.
In uiam dare se uel Committere se uiæ. Cic. Terent. lib. 14. 12. 2. Idem lib. 16. 6. 1.
Ducit uia. Virg. eclog. 9. 1.
Tristis uia ducit ad Manes. Sene. Here. fur. 19. 2.
Ire uiam. Virg. 3. Georg. 16.
Ire atq; redire uiam. Virg. 6. Aeneid. 25.
Longam uiam ire. Virg. 4. Aeneid. 94.
Pallaces uias ire, Non tutas. Ouid. 2. Amor. ele. 11. 2.
Fœlici uia ire. Ouid. 1. Fast. 87.
Negata uia ire. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
Via qua itur. Cic. 6. Verr. 86.
Errare uia. Virg. 2. Aeneid. 148.
Tota uia errare, Prouerbium in eos qui uehementer aberrant. Terent. Eunuc. 2. 2. 14. Quid tu his rebus credis fieri? tota erras uia. Translatum à uiatoribus, qui nonnunquam ita solent aberrare à uia, ut non sine dispendio quidem, tamen quò tendebant perueniant: nonnunquam sic aberrant, ut lõgè diuertant, & in diuersum tendant. Erasmus.
Euadere uiam. Virg. 2. Aeneid. 245.
Exigere uiam dicuntur magistratus, quum uiciniam cogunt munire quàm diligentissimè sumptu facto. Asconius in Prætura urbana, in fine.

Digitized by Google

Viam facere, Est locum, ubi non erat uia, aperire, Vide Facio.
Tellus icta fecit uiam in Tartara. Ouid. 5. Meta. 8.
Facere uiam ruina. Lucan. lib. 1. 30.
Facere sibi uiam. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.
Fallit uia euntes. Virg. 9. Aeneid. 49.
Fert uia. Virg. 6. Aeneid. 59.
Findere uias pectore, dicuntur natantes. Ouid. epist. 18. 42.
Findit se uia in ambas partes. Virg. 6. Aeneid. 108.
Fit uia ui, rumpunt aditus, &c. Virg. 2. Aeneid. 99.
Flectere uiam uelis. Virg. 5. Aeneid. 6.
Gratulari uiam alicui. Cic. 2. Phil. 73.
Habere docendi uiam. Cic. in Bruto.
Ignorare uiam gloriæ. Cice. Quod si ita putas, totam ignoras uiam gloriæ.
Illuminare uias igni. Stat. 12. Thebaid. 55.
Innumeras uias errore implet Dædalus. Ouid. 8. Metam. 48. De Labyrintho.
Incedere uia & per uias, Vide Incedo.
Inchoare uiam, Præire. Stat. 10. Thebaid. 72.
Includere uiam, Vide Includo.
Indagare uiam inusitatam. Cic. in Orat. 6.
Inducere uiam, Vide Induco.
Inire uiam, redire uiam. Cic. pro Murena, 23. Vide Ineo, inis.
Ingressus uiam hac. Stat. 4. Sylu. 4. 1.
Ingredi uulgarem uiam. Quint. in Procem. lib. 1. 3.
Sceleris uiam ingredi. Luc. lib. 1. 17.
Ingredi uiam uiuendi, Vide Ingredior.
Insistere uiam agendi aliquid. Virg. 3. Georg. 33.
Insistere uijs, Vide Insisto.
Instaurare uias. Stat. 5. Thebaid. 2.
Rectam instas uiam, Vide Insto.
Intercludere uias omnes seditionum, Vide Intercludo.
Inuadere uiam, Vide Inuado.
Inuasit uias phaselus in æquore. Stat. 5. Sylu. 1. 49.
Inuenire uiam, Exitum reperire. Virg. 3. Aeneid. 79.
Languere è uia, Vide Languor.
Laxauit uiam bellis. Claud. 2. in Ruffinum, 5.
Leuare uiam sermone, Vide Leuis.
Mittere è uia, Vide Mitto.
Moliri uiam, Vide Molior.
Moliri uias uetitas. Silius lib. 4. 160.
Monstrare uiam. Cic. 3. Offic. 71.
Monstrare uiam paruo tramite. Lucret. lib. 6. 6.
Vitæ uia monstrata est per carmina. Horat. de Arte, 82.
Iter uiæ propositum morari. Ouid. epist. 15. 24.
Munire uiam. Cic. pro Murena, 45. Vide Munio.
Munire diuersas uias. Quintil. lib. 3. cap. 1. 5. Diuersas tamen uias munierunt.
Mutant uias tempestas, & humor cæli. Virg. 1. Georg. 84.
Noui uiam, Vide Nosco.
Noscere uias pecuniæ. Cic. ad Quin. fratrem, omnes uias pecuniæ norunt, & omnia pecuniæ causa faciunt.
Obfirmare uiam, Vide Obfirmo.
Obliquare uias in deuia campi. Sta. 6. Thebaid. 91.
Obsepire uiam. Cic. pro Murena, 45.
Obsessa uia, Vide Obsideo.
Pandere uiam, Vide Pando.
Panditur uia salutis. Virg. 6. Aeneid. 26.
Patuit uia in cælum. Sene. Medea, 12. 29.
Patefacta uia. Sene. Herc. fur. 1. 11.
Patefacere uiam auaritiæ. Cic. 5. Verr. 188.
Patefacere uiam ad opes. Cicero 5. Philipp. 199. Vide Patefacio.
Pergere uiam, Cic. pro Plancio, 79.
Persequi uias. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 17.
Præbere uiam alicui. Ouid. 11. Metam. 104.
Præcipitare uiam. Ouid. 3. Metam. 46.
Præstare alicui faciliorem uiam. Quint. lib. 7. cap. 2. 23.
Procedere uiam. Cic. ad Atticum lib. 6. 16. 1.
Rectà uia proficisci. Cic. Quin. fratr. lib. 3. 17. 5.
Progredi uiam. Cic. 1. de Diuin. 52.
Purgare uiam, refectionis portio est. Purgare autem propriè dicitur, Ad libramẽtum propriũ redigere, sublato eo quod supereſt. Vlpianus.
Quærere uiam uitæ, Rationem rectè uiuendi. Lucret. lib. 2. 2.
Rapere uiam aliquò, Currere. Silius lib. 8. 36.
Redire in uiam, per translationem. Cic. 12. Philip. 322. Vide Redeo.
Reduci alio flexu ad rectam uiam. Quint. lib. 2. cap. 17. 18.
Reficere uiam dicitur, & qui aperit, & qui purgat, & omnes omnino qui in pristinum statum reducunt. Vlpianus de Via publica, L. Prope ait.
Scindere uiam. Virg. 10. Aeneid. 153.
Secare uiam. Virg. 6. Aeneid. 180.
Compita secta in ternas uias. Ouid. 1. Fast. 29.
Sequi uiam aliquam in re aliqua. Cic. 4. in Catil. 80.
Strauit uiam per mare Xerxes. Lucret. lib. 3. 209.
Trahere uias medendi. Celsus in Præfatione lib. 1.
In uia esse. Cic. Tironi, lib. 16. 2. 2.
Saltu uiam superare. Virg. 3. Georg. 29.
Via per Macedoniam est. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
Tendere uias in deuia campi. Stat. 6. Thebaid. 91.
Directis uijs tendere. Luc. lib. 4. 223.
Tenere uias omnes amoris. Plaut. Trin. 10. 41.
Tentare uiam. Virg. 3. Aeneid. 104.
Illicitas tentare uias. Valer. 1. Argon. 41.
Tentanda uia est. Virg. 3. Georg. 2.
Tereré uiam. Ouid. 1. de Arte, 11.
Tradere uiam quandam & rationem. Quint. lib. 5. capi. 1. 6.
Tradere uiam optimarum artium alicui. Cic. 2. de Diuin. 1.
Claustra uiarum transit uox. Luc. lib. 4. 124.
Veloci uia tradere. Senec. Medea 4. 3.
Venire uiam. Cic. 2. Phil. 73.
Vorare uiam. Catul. ad libellum, 33. 2.
Vti uia. Cic. Att. lib. 2. 34. 4.
Via peruolgata, Consuetudo. Terent. Heaut. 1. 1. 49.

Vians] huius uiantis, Adiectiuum. Solimus cap. 42. Latrones puteos arenis operiebant, ut temporaria fraude subductis aquis in fame & siti iter submoueret accessus uiantiũ.

Viator] pen. prod. uiatoris, (ὁδίτης, ὁδοιπόρος,) Qui iter facit. Cic. de Fato, 51. Hoc enim modo uiator quoq; bene uestitus causa grassatori fuisse dicitur cur ab eo spoliaretur. Iuue. Sat. 10. 3. Cantabit uacuus coram latrone uiator.
Non semper uiator à latrone, nonnunquam etiam latro à uiatore occiditur. Cic. pro Milone, 41.
Nisi siquid ex prætereunte uiatore exceptũ est, scire nihil possimus. Cic. Att. lib. 2. 26. 2.
Aridus uiator. Virg. 4. Georg. 20.
Fessus uiator. Horat. 1. Serm. Sat. 5. 4.
Lassus uiator. Catull. ad Mallium, 63. 13.
Siccus uiator. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 7.
Sitiens uiator. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 20.
Cautus præcingitur ense uiator. Ouid. 2. Trist. 54.
Viator exceptus à latronibus. Cels. in Præfa. lib. 1.
Viatores etiam dicebantur, qui magistratibus parebant: eo quòd plerunq; euocabantur ex agris homines ad magistratus, & frequens eorum ab agris ad urbem uia erat. Colum. in Præfati. 17. Illis temporibus proceres ciuitatis in agris morabantur:

Digitized by Google

morabantur: & quum consilium publicum desyderabatur, à uillis arcessebantur in Senatum: ex quo qui eos euocabāt, uiatores nominati sunt. Cic. de Senect. 52. A uilla in Senatū arcessebantur Curius & cæteri senes: ex quo qui eos arcesse bant, uiatores nominati sunt.

Mittere uiatorem. Cic. in Vatinium, 16.

Viatorius] Adiectiuum, (ὁδοιπορικὸς,) Quod ad uiam pertinet. Vnde uiatoriū uas, quod per uiam deferebatur: ut Cubilia uiatoria. Plin. lib. 16. cap. 10, 11. Idem lib. 37. c. 2. 5.

Viarius] Adiectiuum, (ὁδιαῖος,) ut, Lex uiaria. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 11. Leuissimè enim quia de intercalendo non obtinuerat, transfugit ad populum, & pro Cæsare loqui cœpit, legemq; Viariam non dissimilem Agrariæ Rulli, &c.

Viaticum] uiatici, pen. corr. (ἐφόδιον,) Quicquid iter agēdi causa necessarium est, siue cibus sit, siue pecunia ad uictū expendenda. Plaut. Capt. 7. 89. Sequere me, uiaticū ut dem à trapezita tibi. Horat. 1. epist. 18. 11. aut cistam effractam, & subducta uiatica plorat.

Velim uideas & quid uiatici, & quid instrumenti satis sit. Cic. Attic. lib. 12. 249. 4.

Equidem uideo mihi quoq; opus esse uiaticum. Cicero Attic. lib. 15. 329. 15.

Collecta uiatica multis ærumnis. Horat. 2. epist. 2. 6.

Habere uiaticum. Cic. Attic. lib. 7. 136. 4.

Largum & liberale uiaticum, Vide Liber liberi.

Viatica cœna, Quæ datur abituro. Plaut. Bacch. 1. 62.

Viaticulum] uiaticuli, pen. corr. Diminutiuum. Vlpianus in L. Si longus, in fine. ff. De iudicijs, Ne si ei nō dederimus actionem, futurum sit, ut impune fraudem patiatur, & egestate Romæ laboret, uiaticulo suo nō recepto, quod ad sumptum pater ei destinauit.

Viaticor] pen. corr. uiaticaris (ἐφοδιάζω,) uiaticari, Viaticum parare. Plaut. Menæh. 7. 30.

- quum inspicio marsupium,
Viaticati hercle admodum æstiuè sumus.

Vibex] uibicis, pen. prod. fœm. gen. (μώλωψ, πελίδνωμα, σμῶδιξ,) Signum uerberis in humano corpore remanens, quòd ui fiat, ut ait Festus. Plaut. Mostel. 12. 9.

Malam rem prius cauendam multo esse, quàm ut meum
Tergum subijciam culcitram uibicibus. Plin. lib. 30. Verberum uulnera, atq; uibices, pellibus ouium recentibus impositis, obliterantur.

Vibius Virius, (ὀνίβιος ὀνίειος,) Capuæ deditionem elegantissima oratione dissuadet apud Liuium 6. bel. Pun. 72. Fuerat enim author Campanæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi consciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, ut idem quoq; facerent, persuasit.

Vibro] uibras, (πάλλω, πραδάω, πραδαίνω, γίλβω,) uibrare, A ui deductum, significat Mouere, & quasi ui agitare. Virg. 2. Aeneid. 43. Sibila lambebant linguis uibrantibus ora. Cic. 2. Off. 40. Quàm hastam L. Sylla quum uibrasset Dictatore propinquo suo: Idem 2. in Catil. 42. sicas uibrare, & uenena spargere.

Bipennem uibrare. Lucan. lib. 3. 87.

Hastam uibrauit gelidis uiribus. Silius lib. 10. 22.

Iaculum uibrare excusso lacerto. Ouid. epist. 4. 9.

Spicula uibrare. Virg. 11. Aeneid. 122.

Telum uibrare. Lucan. lib. 4. 8.

Vibrare dicitur mare, hoc est micare, & intremiscere, ut ait Budæus, siue contremefieri. Cic. 4. Acad. 189. Quodq; nunc quia à sole collucet, albescit & uibrat, dissimileq; est proximo ei continenti.

Vibrant fulmina. Cic. in Orat. 138.

Iambos truces uibrare. Catul. in annales Volusii, 34. 1.

Vibrare, Neutrum, Id est trepidare. Valer. 8. Argon. 12.

Quum subito ingentem media inter nubila flammam
Conspicit: & sæua uibrantes luce tenebras.

Vibrans] uibrantis, Participiū, (πάλλων, ἀμπαλάων,) ut Draco uibrans linguas multifidas, Valer. 1. Argon. 13.

Lingua uibrante minarum serpens. Lucret. lib. 3. 134.

Vibrans sonus, Aures feriens: uel Tremulus. Plin. lib. 10. cap. 29. 6.

Supercilio uibrante loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 3.

Incitata & uibrans oratio. Cic. de Claris Orat. 182. Et erat oratio cùm incitata & uibrans, tum etiā accurata & polita.

Vibrantes sententiæ. Quint. lib. 10. cap. 1. Summa in Archilocho uis elocutionis, tum ualidæ, tum breues, uibrantesq; sententiæ. Id est incitatæ.

Vibratus] pen. prod. Participium præteritum, (πεπαλαμένος,) ut uibrata hasta.

Fulgor uibratus ab æthere. Virg. 8. Aeneid. 105.

Fulmina uibrata iactat Iuppiter. Ouid. 2. Metam. 62.

Membra uibrata uertigine. Claud. 2. in Eutrop. 72.

Sibila uibrata per auras. Silius lib. 3. 38.

Spicula uibrata per auras. Ouid. 8. Metam. 75.

Tela uibrata lacertis. Ouid. 12. Metam. 16.

Vibratum, pro Crispo. Virg. 12. Aeneid. 20.

- & fœdare in puluere crines
Vibratos calido ferro, myrrhaq; madentes. Id est crispatos calamistro, inquit Seruius. Colum. lib. 10. 19. Candida uibrato discrimine, candida thyrso est.

Viburnum] uiburni, Genus fruticis. unde Virg. 1. eclog. 5.

Verum hæc tantùm alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta solent inter uiburna cupressi.

Vicarius] Vide Vicis.

Vicatim] Vide Vicus.

Vicenarius] uicenaria, uicenarium, (εἰκοσιανὸς,) Vicesimus. Plaut. Pseud. 5. 70. Tum lex me perdit quina uicenaria. Vbi interpres, Videtur lex lata ut si cuipiam crederentur supra uiginti quinq; minas, redhibitio nulla esset, nec debitor quicquam deberet. Alij quina uicinaria, centum interpretantur.

Vicenus] pen. prod. Adiectiuum, (εἰκοστὸς,) Idem. Plin. lib. 10. cap. 53. 4. Plus uicena quina incubanda subijci uetant. De ouis. Colum. lib. 3. ca. 3. 7. Vicenas amphoras percipiēt.

Vicies] Aduerbium, (εἰκοσάκις,) pro Vigecies. Cicero Attico, lib. 4. 71. 8. Aestimarunt H S uicies.

Bis & uicies. Cic. Attico, lib. 11. 209. 2.

Centies uicies duceni. Colum. lib. 5. cap. 2. 4.

Vicesimus, pen. corr. (εἰκοστὸς,) pro Vigesimus. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 1. Altero uicesimo die.

Aetas uicesima. Quid. ad Pisonem, 53.

Vicesima] uicesimæ, (εἰκοστὴ,) Vectigal quod ex mille, uel ex centum colligitur: ut decimæ, ex decem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 3. Et eo magis quod portorijs Italiæ sublatis, agro Campano diuiso, quod uectigal supererat domesticum, præter uicesimam, quæ mihi uidetur una conciuncula, clamore pedisequorum nostrorum esse peritura.

Vicesimarius] Adiectiuum, (εἰκοστιανὸς,) Liuius 7. bel. Pun. 58. aurum uicesimarium, quod in sanctiore ærario ad ultimos casus seruabatur, promi placuit. Id est aurum quod ex uicesima colligebatur. Erat autem uectigal, quemadmodum decima.

Vicentia] (οὐικεντία,) Venetiæ oppidum, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 19. Tacit. lib. 19. Possessa ipso transitu Vicentia. Sic enim Plinius atq; Ptolemæus uocant: non Vincentia. Quidam & Vicetiam ex scriptione, quæ in agro Veronensi reperta est, ut annotat Rhenanus in suis Castigationibus in Tacitum.

Digitized by Google

Vicia] *uiciæ, (βίκιον,) Genus leguminis, à uinciendo dicta. Plin. lib. 18. cap. 15. 1. Et uicia pinguescunt arua, nec ipsa agricolis operosa: uno sulco sata, non sarritur: non stercoratur, nec aliud quàm deoccatur. Sationis eius tria tempora. Varro 1. de Re rust. ca. 31. 4. Vicia dicta à uinciendo, quòd item capreolos habet ut uitis, quibus quum sursum uorsum serpit ad scapum lupini, aliumue quem, ut hæreat, eum solet uincire.*

Fœtus tenues uiciæ. Virg. 1. Georg. 15.

Pabularis uicia, Vide Pabulum.

Serere uiciam. Virg. 1. Georg. 46.

Viciarius] *Adiectiuum, (βικιανὸς,) Quod ad uiciam pertinet. ut Cribrum uiciarium, in quo uicia expurgatur, apud Columellam lib. 8. cap. 5. 12.*

Viciarium] *Substantiuum, (ἀμπιλών,) Columella lib. 11. cap. 2. 12. Hoc eodem tempore stercoris pars in prata digerenda, pars oleis & cæteris arboribus inspergenda, quinetiam uiciaria diligenter facienda. Vbi rectius legitur uitiaria, utiq; à uite.*

Vicinia, Vicinus] *Vide Vicus.*

Vicis] *uici, uicem, uice: Pluraliter, uices, uicibus. Rarissimè autem leges uicis, uici, (ἀμοιβὴ, ἐναλλαγὴ,) Est alternatio, siue uicissitudo. Quintil. lib. 6. cap. 5. Iudices uel præsidentes magistratus appellandi sunt frequenter, ut loquendi uices seruentur.*

Belli uices. Stat. 9. Theb. 16.

Colloqui uices. Ouid. epist. 20. 4.

Vices feriarum, Plinius, Nihil est in opere naturæ quod non aliquas uices feriarum uelit.

Inuersæ uices. Propert. lib. 1. eleg. 14. 6.

Alia uice. Liu. 1. ab Vrbe, 87. Ita duo deinceps reges alius alia uice, ille bello, hic pace ciuitatem auxerunt. Id est, unus una uice, & alter alia. Videtur tamen hoc accipi pro tẽpore: ut sit, Alius alio tẽpore, quod posterius loquendi genus doctissimis est usitatũ. Vetus tamẽ exẽplar legit, alius alia uia, etc.

Benigna uice. Horat. Epod. 13. 2.

Grata uice. Horat. 1. Carm. ode 4. 1.

Stata uice. Curtius lib. 9.

Sua uice. Curtius lib. 7.

Suam cuiusq; uicem. Liu. 3. ab Vrbe, 150. Quum priores Decemuiri ita seruassent, ut unus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem suam cuiusq; uicem per omnes iret.

Alternare uices. Ouid. 15. Metam. 82.

Disponere uarias uices operum. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 13.

Diuidere uices professionum. Quint. in Procem. lib. 1. 4.

Efficere uicem alicuius rei. Plin. lib. 23. cap. 4.

Exhibere uicem alicuius rei. Plin. lib. 23. cap. 7. 11.

Explere uicem olei. Plin. lib. 31. cap. 2. 14.

Habere uicem obsonij. Plin. lib. 15. cap. 19. 4.

Repræsentare uicem olei. Plin. lib. 28. cap. 10. 9.

Sumere ptisanam in uicem uini. Celsus lib. 4. cap. 6.

Exercere uices. Virg. 9. Aeneid. 36.

Fertq; refertq; uices incerta fors. Lucan. lib. 2. 3.

Implere destinatas uices. Curtius lib. 4.

Mutare uices. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.

Peragit uicem nox. Ouid. 4. Metam. 44.

Permutatis uicibus stationum, expletis, redituris, traditis. Curtius libro 8.

Reuocare uicem. Senec. Herc. fur. 13. 15.

Seruare uices. Virg. 9. Aeneid. 45.

Sortiri uices. Virg. 3. Aeneid. 127.

Voluere uices. Virg. 3. Aeneid. 76.

Variare uices. Virg. 9. Aeneid. 33.

Alterna uice, Vide Alternus in Alter. Plin. epist. 210.

Alternis uicibus. Senec. Herc. fur. 6. 9.

Per uices, Vide præpositionem Per.

Vicibus, Per uices. Plin. lib. 8. cap. 32. 4. Maria transeunt gregatim nantes porrecto ordine, & capita imponentes præcedentiũ clunibus, uicibusq; ad terga redeuntes. De ceruis.

Vice uersa. Vlpianus de Stipulationibus, lib. 45. Pand. L. 1. §. Siquis simpliciter, Et uice uersa si interrogatus sub conditione, responderit purè, &c.

Sermonum uice. Virg. 6. Aeneid. 107.

Vicibus annorum. Colum. lib. 2. cap. 9. 3.

Annua uice, Vide Annus.

Mutua uice fungi. Paulus in L. Certum. ff. Si certum pet. Pedius nihil referre ait, proprio nomine res appellentur, an digito ostendantur, an uocabulis quibusdam demonstrentur: quatenus mutua uice fungantur, quæ tantundem præstent.

Vice, pro Loco accipitur: ut Vice mea, Vice tua: pro Tuo & meo loco. Horat. in Arte, 62.

Vtar uice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum ualet, exors ipsa secandi. Plin. li. 8. ca. 46. Bos in Aegypto etiam numinis uice colitur.

Nulla est enim persona quæ ad uicem eius, qui è uita emigrarit, propius accedat quàm hæres. Cic. 1. de Legib. 77.

Vicem solis supplet, Loco solis est. Plin. epist. 101. 8. lib. 5.

Vice alicuius solicitus. Curt. lib. 7.

Pro, Vice mea, tua, &c. Plautus ferè semper accusatiuum posuit. Vicem meam, tuam, &c. ut in Capt. 10. 11.

– neque ullum pol de hac re negotium est
Quàm malè occidam, oppetemq; pestem, heri uicem mei. Id est Pro hero meo. Ibidem 7. 37. Vt eum redimat & remittat huc nostrum amborum uicem. Idem Rud. 19. 33.

Videntur Cicero & Liuius sic etiam locuti. Liuius, At enim cum Philippo Argiui senserunt: remittimus hoc tibi ne uicẽ nostram irascaris. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 7. Quanquam ille perennis inimicus amicorum suorum, qui tuis maximè beneficijs ornatus in te potissimum fractam illam, & debilitatam uim suam contulit, nostram uicem ultus est ipse per sese. Id est, in sese pœna efficiendo occupauit officium nostrum, inquit Budæus.

Vice mundi circumagi. Ad similitudinem mundi. Suet. in Neron, cap. 31.

In uicem. Colum. lib. cap. 14.

Cedere in uicem alicuius rei, Vide Cedo.

Pungi aliena uice. Liu. 1. ab Vrbe, 183.

Implere uicem alterius, Vide Impleo.

Fungi uicibus alicuius. Propert. lib. 4. eleg. 12. 15.

Obtinere uicem ueri. Curt. lib. 8.

Pensare uicem, Vide Penso.

Præstare uicem alterius. Ouid. 3. de Arte, 133.

Recitare uicem. Cic. pro Sestio, 7.

Reddere uicem lunæ. Plin. lib. cap. 8. 7.

Vices uitare, Id est pugnas: quia per uicissitudinem pugnabatur, ut Salustius docet. Virg. 2. Aeneid. 87. Seruius.

Vice, pro Instar, ut Vice Sardanapali. Quemadmodum Sardanapalus. Cic. ad Atticum, lib. 10. 197. 10.

Carinæ uice inuersæ, Id est in modum. Plin.

Teli uice sæuit nuda manus. Iuuen. Saty. 15. 6.

Fingere nomina uice poetæ. Cic. 2. de Leg. 46.

Vices, Pœnæ, & incommoda. Horat. 1. Carm. ode 28. 7.

– uicesq; superbæ Te maneant ipsum. Terent. Heau. 4. 5. 1.
Ita me di amabunt, ut nunc Menedemi uicem
Miseret me.

Vicem nostrã dolere, Est propter incõmoda priuata dolere. Vicem autem publicam, est quòd uulgò dicũt, Zelo Reip. Est aũt figurata locutio, ut docet Priscianus de constructione. Quint. lib. 4. Si iudex aut sua, aut Reip. uice commouetur.

Digitized by Google

Irasci uicem alterius, Vide Ira.
Mœstus non suam uicem, sed propter ipsum periclitantium fratrum. Curtius lib. 7.
Mihi uni necesse erit & meam & aliorum uicem pertimescere? Cic. pro Domo sua, 6.
Valde & meam & uestram uicem timeam necesse est. Brutus Ciceroni, lib. 11. 19. 2.
Vices appellantur pœnæ, quæ in sceleratos pro admissis reguntur, ut inquit Porphyrio in illud Horatij, Epod. 5. 19.
Venena, magnum fas, nefasq;, non ualent
Conuertere humanam uicem.
Reposcere & reddere uicem. Mart. li. 8. 35. Captet forsitã, aut uicem reposcat. Plin. epist. 9. li. 2. Reddam uicẽ, si reposces.
Reddere uicem meritis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.
Exigere uices alterius. Propert. lib. 1. eleg. 12. 2.
Simplici uice. Horat. 4. Carm. ode 14. 3. - & arces
Alpibus impositas tremendis
Deiecit acer plus uice simplici. Vult intelligi in uastãdis his non tantam illis cladem intulisse, quantã ipsi dederãt, sed duplam: hoc est eam non simplici uice reddidisse. Porphyrio.
Vicem pro Officio posuit Liu. lib. 1. ab Vrbe, Ne sacra regiæ uicis desererentur, flaminem Ioui assiduum creauit. Id est quæ obire, ad regis munus pertinebat.
Vicarius] Adiectiuum, Qui uicem alicuius gerit, siue obtinet, & in eius locum succesit. Liu. 9. bel. Pun. 4. Quando igitur adolescens quid sentires non dissimulasti, uicarium tibi expediam, cui tu arma, equumq;, & cæterã instrumenta militiæ tradas.
Corpus uicarium. Quint. Declamat. 16.
Pœna uicaria. Quint. Declamat. 16.
Seruitus uicaria. Quint. Declamat. 8.
Vicaria opera, Mutuo data. Quint. Vicariã ei operã impendi.
Vicariam fidem, operæ nostræ supponere. Cicero pro Rosc. Amer. 65.
Manus uicarias polliceri. Quint. in Gladiatore, ad finem.
Vicaria mors, Quæ pro altero subitur. Quint. in Gladiatore.
Vicarius, Dicitur etiam seruus qui alterius serui uices gerit,
Qui seruo maiori in familia seruit. Plaut. Asin. 9. 27.
- cui datum est? L. I. Sticho uicario ipsi
Tuo. L. E. uah delenire apparas: mihi scio uicarium esse,
Neq; esse seruum in heri ædibus qui sit pluris quam ille est.
Cic. 3. Verr. 65. Peculia omnium, uicariiq; retinentur. Paulus de Noxalibus act. L. Si in re, Si seruus tuus nomen exercuerit: eiusq; uicarius seruus, & idem nauta in eadem naui damnum dederit.
Miserrimi laboris uicarius. Apuleius de Asino aureo lib. 8. nõ procul à fine.
Vicarius alieni iuris. Cic. pro Cecinna, 42.
Alienæ dominationis uicarius. Brutus Ciceroni, 16. 4.
Dare uicarium. Cic. 12. Philip. 320.
Inuenire uicarium. Cic. pro Sylla, 20.
Succedere uicarium muneri alterius. Cic. 5. Verr. 100. Vide Succedo.
Succedere uicarium diligentiæ alteriũe. Colum. lib. 11. ca. 1. 5.
Subtrahere uicarium diligentiæ alterius. Cic. pro Murena, 73.
Vicarium alicuius esse alteri. Quintilianus in Gladiatore.
Vicissim] Aduerbium, (ἀμοιβαδὸν, ἐναλλάξ, ἀπαλλαξ, παλλαξ, ἐναλλαγμένως,) Per uices. Terent. Eun. 4. 7. 45.
- uti sortes decet
Milites, domiq; foriq; fac uicissim ut memineris. Virg. eclog.
Nos tamen hæc quocunq; modo tibi nostra uicissim (5. 10.
Dicemus. Cic. 2. de Nat. deor. 3. Quòd si haberem aliquid quod liqueret, tamen te uicissim audire uellem, quum ipse tam multa dixissem.
Terra uno tempore florere, deinde uicissim horrere potest. Cic. 2. de Nat. deor. 29.
Fari uicissim. Virg. 6. Aeneid. 107.
Vicissim, (ἐπαλλαξ,) Secundo loco, siue econtrario. Cic. de Amicit. 30. Sed ego admiratione quadam uirtutis eius, ille uicissim opinione fortasse nonnulla, quam de moribus meis habebat, me dilexit. Terent. Heaut. 4. 3. 10.
- sed nunc Clinia, da te mihi uicissim:
Nam amici quoq; res est uidenda.
Si sint ea genera diuinandi uera, de quibus accepimus, quæq; colimus, esse deos: uicissimq; si dij sint, esse qui diuinent. Cic. 1. de Diuinat. 16.
Expecto quid ille tecum, quid tu uicissim. Ci. Att. li. 16. 333. 3.
Mutuari ab aliquo, & ei uicissim reddere aliud quippiam. Cic. de Fato, 5.
Experiri uicissim. Virg. eclog. 3. 6.
Vicissatim] pen. prod. (ἀμοιβαδὶς,) Aduerbium, Idem: sed antiquum est. Plaut. Pœnulo, 2. 46.
Ad argumentum nunc uicissatim uolo
Remigrare. Idem Sticho, 9. 27.
Vicissitudo] pen. prod. uicissitudinis, fœ. gen. (ἐναλλαξις, ἐναμφοτέρωσις,) Alternatio, Mutatio ex alio in aliud, inquit Cic. li. 5. Tusc. 99. Idem de Amicit. 46. Nihil est enim remuneratione beneuolentiæ, nihil uicissitudine studiorũ officiorumq; iucundius. Terent. Eun. 2. 2. 45.
- hoc nunc dices,
Eiectus hinc nos omnium rerum heus uicissitudo est.
Vicissitudo & mutatio ex alio in aliud. Cic. 5. Tusc. 99.
Dierum ac noctium uicissitudines. Cic. 1. Tusc. 105.
Diurnæ nocturnæq; uicissitudines. Cic. 1. de Inuent. 75.
Laboris ac uoluptatis uicissitudo. Cic. pro Murena, 69.
Ad actionis suauitatem, quid est uicissitudine, & uarietate, & commutatione aptius? Cic. 3. de Orat. 124.
Tædium aufert uicissitudo. Cic. 3. de Orat. 107.
Vicissitas] pen. corr. uicissitatis, fœm. gen. (παραλλαξις,) Idem, sed antiquum. Actius Phœnissis, Vicissitatemq; imperandi tradit. Nonius.
Victima] victimæ, pen. corr. (ἱερεῖον, σφάγιον,) Quæ post uictoriam dextra uictrice immolabatur. Ouid. 1. Fast. 69.
uictima quæ dextra cecidit uictrice uocatur. Cicero ad Atticum, lib. 1. 8. 2. Ego enim te arbitror cæsis apud Amaltheam tuam uictimis, statim esse ad Sicyonem oppugnandum profectum.
Deuota uictima. Horat. 3. Carm. ode 23. 3.
Maxima uictima taurus. Virg. 2. Georg. 30.
Sacra uictima. Iuuen. Saty. 12. 12.
Niuea uictima cadet ante aras. Senec. Agamem. 6. 39.
Litare uictimas, Vide Lito.
Mactata uictima. Senec. Octau. 4. 16.
Mactare uictimam gratiorem. Cic. pro Flacco, 74.
Præbere se uictimam alicui. Cic. 2. de Fin. 100.
Victimarius] (ἱερεσιοπάλης) Qui uictimas uẽdebat. Pli. l. 7. c. 12. 4. Et Scipionis in seruo Serapione uictimarij negotiatoris, uilli mãcipio. Vetustũ exẽplar manu scriptũ hic aliter legit et distinguit, necnõ p Victimarij negotiatoris, Suarij legit
Victimarius, Victimarum minister, qui in sacrificijs uictimas ligabat: cultrum, aquam, & molã parabat, & reliqua quæ sacris erant necessaria. Valer. lib. 1. cap. 1. Libros Petilius prætor Vrbanus ex authoritate Senatus, per uictimarios facto igne in cõspectu populi cremauit. Liu. 10. bel. Mac. 121. Libri in comitio igne à uictimarijs facto, in conspectu populi (cremati sunt.
Victito] Vide Vino.
Victoria, Victoriatus, Victrix, Victus] Participium. Vide Vinco.

Victus]

Digitized by Google

Victus] *uictus, uictui, m.g.* Vide Viuo.

Vicus] *uici, m.g.* (κώμη,) Pars urbis est, quæ ex multiplicatis domibus fit: & ex pluribus uicis urbs constat. Diuiditur enim urbs in uicos, quasi in membra minora. Cic. pro Milone, 47. Nullum in urbe uicum, nullum angiportum esse dicebant, in quo Miloni non esset conducta domus. Horat. 1. epist. lib. 2. 1. 54. Deferat in uicum uendentē thus, & odo-
Aedificare uicos, Vide Aedifico. (res.
Sceleratus uicus. Ouid. 6. Fast. 122. Vide Scelus.
Omnibus uicis statuæ factæ sunt. Cic. 3. Off. 106.
Vicus rure, siue rusticus dicitur, quum plures simul uillæ, quæ pagi dicuntur, hoc est plures rusticanæ domus coniunctæ sunt, & aliquo spatio remotæ ab urbe, dummodo non sint clausæ mœnibus. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 10. Quod ad me mea Terentia scribis, te uicum uenditurā, quid obsecro te (me miserum) quid futurum est? Idem ad Atticum, lib. 1. 2. 3. Quod si assequor, Crassum diuitijs supero, atq; omnium uicos & prata contemno.
Concursus fiunt ex agris, ex uicis, ex domibus omnibus. Cicero Attico, lib. 5. 104. 3.
Conscribere seruos ex omnibus uicis concitatos. Cicero pro Domo sua, 43.
Magister uici. Martial. lib. 10. 79.

Vicanus] *uicani, pen. prod.* (κωμήτης,) Qui in uico rustico habitat. Cic. 1. de Diuinat. 215.

Non habeo denicq; nauci Marsum augurem,
Non uicanos aruspices, non de circo astrologos. Ex Poeta.

Idem pro Flacco, 6. Timolites ille uicanus, homo non modò nobis, sed ne inter suos quidem notus, uos docebit qualis sit L. Flaccus.

Viculus] *uiculi, pen. corr. m.g.* (κωμίδιον,) Diminutiuum, accipitur pro pago & rusticanis domibus.

Vicinus] *uicini, & Vicina, uicinæ, pen. prod.* (γείτων, κωμήτης, πρόσοικος, πάροικος,) Qui uel quæ eundem locum colit, & prope domum nostram habitat. Cic. Attico, lib. 8. 150. 1. M. Lepidus uicinus noster.

Anniuersarij uicini, Vide Anniuersarius in Annus.
Bonus uicinus. Horat. 2. epist. 2. 27.
Finitimus ac uicinus. Cic. pro Sylla, 43.
Vicinus proximus. Cic. Attico, lib. 2. 29. 2. C. Arrius proximus est uicinus, imò ille quidem iam contubernalis.
Vicinus interior. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 11.
Vicinus, pen. prod. Adiectiuum, ut Vicinum malum, id est proximum. Plaut. Merc. 16. 32. Virg. 9. eclog. 3.

Mantua uæ miseræ nimium uicina Cremonæ.

Vicina & finitima rhetoricæ dialectica. Cic. in Orat. 61.
Iurgia uicina. Horat. 2. epist. 2. 55.
Mala sunt uicina bonis. Ouid. 1. de Remed. 65.
Oppidum uicinum. Horat. Epod. 5. 9.
Partus uicinus. Stat. 1. Achil. 43.
Pecoris uicini contagia. Virg. eclog. 1. 10.
Terra uicina mihi. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 11.
Villa uicina. Horat. 1. Serm. saty. 5. 16.
Vrbes uicinæ. Virg. 1. Georg. 102.
Vicina ad pariendum. Cic. 3. Verr. 32.
Vicinior comparatiuum. Ouid. 6. Fast. 55.

Ni conuexa foret, parti uicinior esset.

In uicino sunt terræ, Vide In.

Vicinitas] *pen. corr. uicinitatis,* (γειτνία, γειτνίασις,) Vicinorum propinquitas, & aliquando uicinorum multitudo. Terent. Heaut. 1. 1. 4. Tamen uel uirtus tua me, uel uicinitas, &c. Ci. 6. Ver. 86. Signū quod erat notū uicinitati, buccina datur. Idem pro Rosc. Amer. 70. Cantu uocū & neruorū & tibiarū, nocturnisq; conuiuijs tota uicinitas personet.

Vicinitas & confinium. Cic. 2. Off. 92.
Vicinitas etiam aliarum rerum dicitur. Cic. pro Cluentio, 8. Peter huiusce Iudices, homo non solum municipij Larinatis, ex quo erat, sed etiam regionis illius, & uicinitatis uirtute, æstimatione, nobilitate facile princeps.
Versari in uicinitate. Cic. 4. Acad. 250. Nam qui summum bonum dicant id esse, si uacemus omni molestia, eos inuidiosum nomen uoluptatis fugere, sed in uicinitate uersari. Id est parum abesse à nomine uoluptatis: uel qui potius uoluptatis quàm uirtutis studiosi dicantur.
Syluæ uicinitas. Plin. lib. 4. cap. 16. 2.
Nominis uicinitas. Plin. lib. 21. cap. 18. 3.
Virtutibus ac uitijs uicinitas quædam est. Qu. lib. 3. cap. 6. 17.
Artiū studiorumq; quasi finitima uicinitas. Ci. de Clar. Or. 80.
Nares non sine causa uicinitatem oris secutæ sunt. Cicero 2. de Nat. deor. 211.
Cum ciuibus uicinitas. Cic. 5. de Fin. 116.
Amicitiæ, consuetudines, uicinitates. Cice. post red. ad Quir. 2.
Mihi cum eo uicinitas & magnus usus est. Cic. pro Cluent. 37.
Meretricia uicinitas. Cic. pro Cælio, 29.

Vicinia] *uiciniæ,* (γειτνία,) Locus uicinus, seu ipsa uicinitas. Plaut. Milit. 6. 2. Certò ædepol scio uidisse, hic proximæ uiciniæ, &c. Cic. 1. Tusc. 58. Inde in uicinia nostra Auerni lacus. Horat. 1. epist. 17. 9. Sed uidet hunc omnis domus, & Dines uicinia. Ouid. 3. Fast. 38. (uicinia tota.
Hic uiciniæ, & Huc uiciniæ, Vide Hic, & huc, aduerbia.
Vrbis uicinia. Colum. lib. 7. cap. 3. 12.
Ad uiciniam lactis accedens aqua. Plin. lib. 31. cap. 3. 7.
Solis uicinia mollit cera. Ouid. 8. Metam. 46.
Ex aliqua rei uicinia. Qu. lib. 3. ca. 10. uel 8. ut alij distinguūt.
Est tamen diuersarum rerū quædam uicinia. Qu. lib. 8. cap. 3.
Vicinia cum. Quint. lib. 8. cap. 6. Est enim huic tropo cum synecdoche quædam uicinia.
Virtutum uitiorumq; uicinia. Quint. lib. 2. cap. 12. 3.

Vicinium] *Substantiuum, neutri generis.* Senec. de breuitate uitæ, In uicinio uersatur inuidia, simplicius longè posita miramur.

Vicinalis] *& hoc uicinale, penul. prod.* (γειτνιώτης,) Quod ad uiciniam pertinet: ut Vicinales uiæ, Vide Via.
Vicinalis usus. Liu. 1. bel. Pun. 96.

Vicatim] *pe. pro.* Aduerb. (κωμιδόν,) Per uarios uicos. Hor.

Vos turba uicatim hinc, & hinc saxis petēs (Epod. 5. 21.
Contundet obscœnas anus.

Conscribere homines uicatim. Cic. pro Sestio, 27.
Vicatim, Per uarios uicos urbis. Ci. ad Att. li. 4. 72. 3. Ille uehemēs ruere: post hunc furorē, nil nisi cædē inimicorū cogitare, uicatim ambire: seruis apertè spem libertatis ostendere.

Videlicet] *pen. corr.* (δηλαδή, δηλονότι,) Aduerbium confirmādi est, teste Donato, significat idem quod uidere licet: quod scilicet, scire licet: & ilicet, ire licet. De hoc sic Valla, Scilicet & uidelicet, idem significare uidentur quod certè: sed habent usum suum & præcipuum per amaritudinem quandam cum derisu permistam. Nonnunquam post relatiuum, sicut solet poni Quidem: nonnunquam & ante, uel sine relatiuo. Et hi sunt ferè modi utendi his duabus dictionibus apud doctissimos: apud quos uix reperias illum uulgo usitatissimum modum, quum ea quæ confusè dicta sunt, per singula postea exponimus: quale esset, Quatuor sunt uirtutes, scilicet, uel uidelicet, prudentia, iustitia, fortitudo, modestia. Hactenus Valla lib. 2.

Maluit uidelicet homines peccare quàm deos. Cic. 4. Ver. 14.
Quidam magnus uidelicet uir & sapiens. Cic. 1. de Inuent. 3.
Sapiens uidelicet homo cum primis nostræ ciuitatis. Cicero 2. de Orat. 123.

Videlicet,

Digitized by Google

Videlicet, cum irrisione. Cic. 2. Phil. 40. Tuus uidelicet salutaris Consulatus, pernicioſus meus. Sic 4. de Fin. 37. Hæc uidelicet eſt correctio philoſophiæ ueteris & emẽdatio, quæ omnino aditum habere nullum poteſt in urbem, in forum, in curiam.

Videlicet, ſine irriſione: pro Nimirum, certè, nam, enim. Terentius Heaut. 3. 2. 22.

– hic de noſtris uerbis errat uidelicet,
Quæ hîc ſumus locuti. Idem Heaut. 3. 2. 3. Cice. 2. de Legib. 40. Caſtè iubet lex adire ad deos, animo uidelicet in quo ſunt omnia, nec tollit caſtimoniam corporis.

Videlicet, cum relatiuo. Cic. 2. de Finibus 54. Hæc natura uidelicet nullt ſaluam eſſe ſe. Idem 2. de Legib. 24. Quos imitatus Plato, uidelicet hoc quoq; legis putauit eſſe, perſuadere aliquid, &c.

Vt uidelicet. Cic. pro Cluentio, 101. Idem in Orat. 61. Ariſtoteles dicit rhetoricam quaſi ex altera parte reſpondere dialecticæ: ut hoc uidelicet inter ſe differat, &c.

Tu uidelicet. Cic. 2. de Finib. 122. Hæc quum loqueris, non barones ſtupemus, tu uidelicet tecum ipſe rides.

Nihil uidelicet eſt eorum. Cic. pro Plancio, 78.

Videlicet, pro ſcilicet, ſiue nempe. Cic. pro Seſtio, 22. Veniſſe tempus iis qui in timore fuiſſent, coniuratos uidelicet dicebat, ulciſcendis.

Videlicet igitur. Cic. 5. Verr. 76. Videlicet non Turpioni lucrum datum, ſed Petrinis pecuniæ ereptæ. Vetus exemplar legit gloriatur.

Video] *uides, uidi, uiſum, (ὁράω, βλέπω, ὄπτω, ὄπτομαι, ὀπτάνω, ἀέρνω, θεωρέω, θεάομαι,) uidere, Oculorum actio et officium eſt. Cic. 7. Verr. 69. Iam hoc ipſo iſtum ueſtitu Siculi ciuesq; Romani permulti ſæpe uiderunt. Ouidius 9. Metam. 121.*

Vidiſſet lachrymas, uultus uidiſſet amantis.

Cernere & uidere. Cic. pro Milone, 59.

Venire, uidere, & uiſere. Cicero Pæto, lib. 10. 23. 2. Sed tamen conſtitui ad te uenire, ut & uiderem te, & uiſerem, & cœnarem etiam.

Abſens abſentem auditq; uidetq;. Virg. 4. Aeneid. 17.

Video paucies, Vide Paucies in Paucus.

Magis uidi, Vide Magis.

Videre oculis. Terent. Eunuc. 4. 4. 11.

– hunc oculis ſuis
Noſtrarũ nunquã quiſquã uidit Phædria. Idẽ Adel. 3. 2. 31. Certè, biſce oculis egomet uidi. Cic. 3. Catil. 63. ut eos penè oculis uidere poſſemus.

Claris oculis uidere, Vide Clarus.

Vultu placido uidere aliquem. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 12.

Oculis ſomnum uidere. Terent. Heaut. 3. 1. 82. Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis. Hoc eſt tota hac nocte non dormiui. Cic. ad Curionem, li. 7. 31. 5. Fuit enim mirifica uigilantia qui ſuo toto Conſulatu ſomnũ non uiderit.

Diem uidere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1. 7.

Aliquid animo uidere. Cic. 4. Acad. 226.

Somnia uidere, Somniare. Ouid. 9. Metam. 96.

Video, de uiſu per inſomnium. Tacit. lib. 2. Nox eadem latam Germanico quietem tulit, uiditq; ſe operatum.

Cauſas uidere, Intelligere. Lucret. lib. 1. 31.

Inſidias alicuius uidere. Ouid. 1. de Arte, 154.

Spem uidere. Terent. Heaut. 4. 1. 46.

Vitium uidere in aliquo. Ouid. 1. Amor. eleg. 19. 2.

Videre quippiam ingratum, hoc eſt uidere aliquid quod nobis non placeat. Ouid. 2. Metam. 157.

Manifeſta uidere. Lucret. lib. 1. 175.

Videre, ferè pro unà eſſe uel congredi. Cic. Lentul. lib. 1. 9. 23. Quippe qui etiam Rauennæ Craſſum antè uidiſſet, ab eoq; in me eſſet incenſus. Idem ad Atticum lib. 6. 113. 10. Ego (ut ſpero) propediem te uidebo.

Videre, pro Vigilare. Terent. Eunuc. 1. 1. 28.

– & prudens, ſciens,
Viuus, uidensq; pereo. Vbi Donatus, uidere pro uigilare poſuit: ut etiam Virgilius, quum de Sileno dicit, 6. eclog. 5.
– iamq; uidenti

Sanguineis frontem moris, & tempora pingit. Ergo uiuus, nõ mortuus: uidens, non dormiens.

Vide, ſtomachantibus conuenit, qui indignatione cogũtur quæ ſi cum aliquo colloqui. Terent. Phor. 2. 3. 11. Auaritia uide quid facit. Sic in Adel. 5. 1. 5. Illud ſis uide exemplũ diſcipli

Vide modò, inquis non me hercules. Cælius Cic. lib. 8. 2. 1. (ne.

Vide ut incedit. Plaut. Aulul. 4. 7. Ironia.

Me uide, phraſis comica: pro, Ad me accipio, certum id habeto. Terent. 2. 2. 17. Atq; iſtuc ipſum nihil periculi eſt, me uide. Idem Phorm. 4. 4. 30. Fient, me uide.

Videre, Præuidere, prænoſcere. Cic. in quadam epiſt. An tu non uidebas mecum ſimul quàm illa crudelis eſſet futura victoria? Idem 10. Philip. 281. An uerò, ſiquid eſſet quod à M. Bruto timendum uideretur, Panſa id non uideret? aut ſi uideret, non laboraret?

Videre animo. Cic. Torquato lib. 6. 3. 3.

Videre futura & diuinare. Cic. Caſſio, lib. 15. 15. 4.

Ventura uidere. Virg. 2. Aeneid. 25.

Videre in futurum. Liu. 6. ab Vrbe, 55.

Videre, Attendere, curare, aut intelligere, cognoſcere & perſpicere. Terent. Heaut. 4. 2. 3. Niſi aliquid uideo, ne eſſe amicã hanc gnati reſciſcat ſenex. Idem And. 2. 2. 36. Niſi uides, ni ſi ſenis amicos oras, ambis. Cic. 1. Verr. 26. Inclamando quidem uideo eum eſſe bene robuſtum atq; exercitatum. Idem ad Tironem, lib. 16. 3. 5. Nauem idoneam ut habeas, diligẽter uidebis: unum illud mi Tiro uideto, ſi me amas. Et ad Atticum, lib. 2. Tu iſta omnia uide & guberna.

Sed id quoq; uidebimus. Cic. Attico, lib. 2. 22. 1.

Videre & conſyderare. Cic. 7. Verr. 137.

Videre & intelligere. Cic. Cæcinnæ, lib. 6. 5. 4.

Videre de. Cic. 4. de Finib. 13. De ſummo bono, mox, ut dixi, uidebimus.

Hoc uide, Præmonentis, & conſulentis. Teren. Heau. 2. 3. 74. Hoc uide: in mea uita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus.

Vidéne. Cl. 1. Tuſc. 130. Illud angit, uel potius excruciat, diſceſſus ab omnibus his, quæ ſunt bona in uita, uidéne à malis dici uerius poſſit. Idem 4. Acad. 13. Vide quæſo etiam atq; etiam, ne illarum quoq; rerum pulcherrimarum, à teipſo mi riuatur authoritas.

Vide quantum fallare. Cic. 1. de Fin. 23.

Videat quid de illis reſpondeat. Cic. 3. Verr. 7.

Vide quid agas, Non terrentis eſt, ſed excitantis. Terent. Phor. Vide quid agas prima coitio eſt acerrima.

Vide ut. Terent. Heaut. 4. 1. 4. At uide, ut ſatis modò contemplata ſis. Id eſt, caue ne non ſatis. Alij non habent uide.

Videro, pro Cauebo, & attentè conſyderabo. Terent. And. 2. 6. 25. Ego iſtæc rectè ut fiant uidero. Cic. pro Cælio, 26. Videro hoc poſterius. Idẽ 6. Verr. 31. Cõpone hoc quod poſtulo de argento: de reliquo uidero.

Viderit Epicurus de hac re: Id eſt uideat, hoc eſt, Huius rei illi cura ſit, uel huius opinionis rationem reddat, non ego, inquit Valla in Raudenſem. Sic Videris, uiderimus, uideritis, uiderint. Cicero 4. Acad. 40. Epicurus hoc uiderit, & multa alia. Idem ad Brutum, 2. 4. Sed de hoc tu uideris. Et pro Quintio, 32. Viderint, inquit, iſta officia uiri boni: de me iſta conſyderent.

Quid

Quid concupiſcas, tu uideris: quod concupieris certè habebis. Cic. 5. Philip. 188.
Videbitur, Impersonale. Plaut. Aſina. 12. 95.
Da mihi iſtas uigiliti minas: uides me amantem egere.
LI. Videbitur.
Videndum eſt ne. Cic. 1. Off. 41. Videndum eſt ne non ſatis ſit iuſtos ei, &c. Terent. Hecyra, 5. 1. 5. Id eſt prouidendum, cauendum.
Videor, pro Speciem offero, ſpeciem habeo, & præ me fero. Terent. Eun. 5. 2. 6. 1. Parum perſpexiſſe eius uidere audaciam. Idē Heaut. 3. 1. 81. Videre uerū atq; uti res eſt dicere.
Meruit formoſa uideri. Ouid. 4. Metam. 64.
Mihi uideris. Cic. 1. Acad. 38. Tu uerò inquam, Varro, bene etiam merituru mihi uideris de tuis ciuib. Hor. 1. epiſt. 7. 19.
Videtur, pro Placet, cum infinitiuo. Cic. 1. Off. Quum Pompilio uideretur unam dimittere legionem, &c.
Videor, pro eo quod barbarè dicitur, Videtur mihi quod. Cic. ad Senatum, lib. 15. 2. 24. Eoq; uos ſtudioſius feci certiores, quòd in rege Ariobarzane ea mihi ſigna uideor uirtutis, ingenij, fidei, benenolentiæq; erga uos perſpexiſſe. Virgil. 3. Aeneid. 35.
Siquid eſt in me, quod iam ſperare uideor, quoniam, &c. Cic. 2. de Orat. 66.
Mihi uideor. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 6. Quod de domo ſcribis, hoc eſt de area, ego uerò tum denig; mihi uidebor reſtitutus, ſi illa erit nobis reſtituta.
Nonne uobis uidetur animus is qui plus cernat & longius, uidere ſe ad meliora proficiſci: ille autem cuius obtuſior ſit acies, non uidere? Cic. de Sene. 75.
Videre uideor iam diem illum, quum hinc egens. Terentius Adelph. 33. 30.
Profugiet aliquò militatum. Cic. ad Tiron. lib. 16. 21. 16. Videor enim uidere ementē te ruſticas res, cū uillico loquentē.
Videor enim mihi uidere hanc urbem, lucem orbis terrarum atq; arcem omnium gentium, ſubito uno incendio concidentem. Cic. 4. in Catil. 83.
Videor mihi perſpicere primùm ipſius animum, qui plurimū poteſt, propenſum ad ſalutem tuā. Cic. Figulo, li. 4. 13. 14.
Videtur ita mihi, ita cenſeo. Plaut. Ciſtel. 10. 67. Terentius Phorm. 2. 4. 10. - mihi
Sic hoc uidetur, quod te abſente hic filius
Egit, &c.
Vt uidemur. Cic. Attic. lib. 5. 106. 3. Stamus animis: & quia conſilijs, ut uidemur, bonis utimur, ſperamus.
Si uidetur, Si placet. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 7. 5. Si tibi uidebitur, uillis ijs utere quæ longiſſimè aberunt à militibus. Idem ad Fabium Gallum, lib. 7. 24. 15.
Quibus uidebitur. Cicero, Quibus tibi uidebitur, uelim des literas nomine meo. Hoc eſt quibus tibi uidebitur dandas eſſe. Idem pro Rabirio, perduel. reo, 13. Budæus.
Magnopere uidetur, Vide in Magnus.
Viſus ſum. Plaut. Aulul. 31. 4. Certò enim ego uocem hic loquētis modò me audire uiſus ſum. Terent. And. 1. 5. 20. Id mihi uiſus eſt dicere, abi citò, & ſuſpende te.
Viſus ſum mihi cum Galba ambulare. Cic. 4. Acad. 94.
Viſus ſum uideri. Plaut. Curc. 6. 10.
Viſum eſt illi. Plaut. Epid. 12. 29. Quid ſi ſeruo aliter uiſum eſt? Cic. ad Attic. lib. 5. 10. 5. 3. Sextius ad me ſcripſit quæ te cum eſſet de mea domeſtica & maxima cura loquutus, quid tibi eſſet uiſum.
Celitibus non ita uiſum eſt. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 8.
Dis aliter uiſum. Virg. 2. Aeneid. 86.
Superis uiſum. Virg. 3. Aeneid. 1.
Viſum eſt faciendū, uel ut facerem. Seruius ad Cic. lib. 4. 12. 1.
Videri pro nihilo. Cic. 2. de Finib. 70. Quæ quum Ariſtoni et Pyrrhoni omnino uiſa ſunt pro nihilo, &c. Id eſt, nihili eſtimata ab eis.
Videbis, pro Videbit quis. Virg. 4. Aeneid. 98.
- mugire uidebis
Sub pedibus terram, & deſcendere montibus ornos.
Penè uidere eſt, Propemodum uideri poteſt. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 21.
Videre licet. Cic. 1. Off. 68. Videre etiam licet pleroſq; nō tam natura liberales, quàm quadam gloria ductos.
Viden', pro Videſne. Terent. Eun. 2. 2. 10. Viden' me ex eodem ortum loco? Cic. ad Attic. lib. 13. 27. 2.
Videſis, pro Videſi uis. Perſius Saty. 1. 11.
- uidē ſis ne maiorum tibi ſortè
Limina frigeſcant. Sumptum à comicis, ut Apageſis, in qua dictione tanquam per hyphen legenda ſit poeta mediā coripuit. Terent. Heaut. 2. 3. 128.
Videndi, uidendo, uidendum, Gerundia. Virg. eclog. 1. 6.
Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa uidendi?
Auidus uidendi. Ouid. 10. Metam. 12.
Copia rara uidendi. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 17.
Inſatiabilis cupiditas ueri uidendi. Cic. 1. Tuſc. 71.
Dare ſe uidendum populo. Ouid. 3. de Arte, 85.
Offerre ſe uidendum alicui. Virg. 2. Aeneid. 118.
Videndo, gerundij modus à paſſiuo. Virg. 3. Georg. 43.
Carpit enim uires paulatim, uritq; uidendo
Fœmina, nec memorū patitur meminiſſe, nec herbæ. Hoc eſt dum uidetur, ut aiunt Seruius & Valla.
Viſu, Supinum. ut deformia uiſu. Ouid. 3. de Arte, 44.
Facilis uiſu. Virg. 3. Aeneid. 125. de Polyphemo.
Ferum uiſu dictuq; Silius lib. 1. 35.
Miſerabile uiſu. Virg. 1. Aeneid. 23.
Terribiles uiſu formæ. Virg. 6. Aeneid. 56.
Tenuis uiſu. Stat. 8. Theb. 18.
Videndus, Participium, (βλεπτέος,) ut Cuncta uidenda ſunt animo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 12.
Probra uidenda meis oculis. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 9.
Viſus] uiſa, uiſum, Participium, (ἑωραμένος,) Teren. Heaut. 3. 2. 9. Viſa uerò eſt, quod dici ſolet, aquilæ ſenectus. Idem Hecy. 3. 1. 38. Matris uox uiſa eſt Philumenæ. Vbi Donatus, Omnia hæc quæ ſenſu percipi poſſunt, uiſa dicimus.
Non magnopere uiſus, Vide Magnus.
Oculis meis uiſa eſt. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 4.
Formæ uiſe correptus imagine. Ouid. 3. Metam. 84.
Imago uiſa mihi ante oculos. Virg. 2. Aeneid. 155.
Viſa eſt pedum uia. Terent. Phorm. 2. 2. 12.
Factum eſt periculum, iam pedum uiſa eſt uia.
Viſos multus agnoſcere. Ouid. 1. de Pont. eleg. 11. 5.
Senſibus uiſa. Lucret. lib. 4. 95.
Viſo eſt opus. Plaut. Capt. 5. 32.
Viſurus, pen. prod. (ὀψόμενος,) Participium futuri temporis.
Viſuros, Ad uidendum miſſos, dixit Salluſtius, teſte Quint. lib. 9. cap. 3.
Abies caſus uiſura marinos. Virg. 2. Georg. 14.
Dies belli uiſura tumultus. Lucan. lib. 1. 47.
Viſum [uiſi, (ὄραμα,) pro eo quod uidemus: ut Referre uiſa. Ouid. 3. Faſt. 9.
Turpia uiſa. Propert. lib. 2. eleg. 6. 6.
Viſum, uiſi, (φάσμα, φάντασμα,) Somnium, & nocturnum, ſiue etiam diurnum phantaſma, quod etiam uigilantibus apparet. Virg. 4. Aen. 91. Hoc uiſum nulli, non ipſi effata ſorori eſt. Cic. 1. Acad. 57. Senſus iunctos eſſe cenſuit è quadā quaſi impulſione oblata extrinſecus, quam ille φαντασίαν, nos uiſum appellemus. Idem 1. de Diuinat. 108. Huic omnia uiſa

nia uisa obijciuntur à mente ac ratione uacua.
Visum est enim tale obiectum dormienti, ut id quod euenit, naturæ uis, non opinio erroris effecerit. Cic. 2. de Diuin. 211.
Somniorum uisa. Cic. 1. Tusc. 155.
A dormientibus multa significata uisis. Cic. in Top. 41.
Si deus ista uisa nobis prouidendi causa dat, non uigilantibus potius det quàm dormientibus. Cic. 2. de Diuin. 188.
Visus, huius uisus, m. g. (ὄψ, ὄψις, ὀπωπὰ,) Plin. lib. 8. cap. 22. 1. Sed in Italia quoq; creditur luporum uisus esse noxius.
Orbus uisus, Orbus oculorum. Silius lib. 13. 146.
Visus genitiuus est.
Visus est potentia obtuitus. Quint. lib. 1. cap. 3. An potest esse ulla tam perpetua discentis intentio, quæ non ut uisus oculorum obtuitu continuo fatigetur?
Acer uisus, Vide Acer Adiectiuum.
Connexus uisus, Vide Connecto.
Hebes uisus. Senec. Herc. fur. 9. 8.
Hebetesq; uisus uix diem insuetum ferunt.
Inocciduis uisibus stellatus Argo. Stat. 6. Theb. 56.
Inoffensi uisus. Claud. de raptu Proserp. 2. 24.
Toruus uisus. Stat. 10. Theb. 167.
Abducere uisum, Vide Abduco.
Decipere uisus alicuius. Senec. Herc. fur. 9. 1.
Deprendere aliquid uisu. Valer. 1. Argon. 94. de Lynceo.
Dirigere uisus aliquò. Claud. 2. in Eutrop. 27.
Ducere uisus per omnia. Stat. 1. Sylu. 3. 11.
Effugere uisus alicuius. Ouid. 3. Fast. 82.
Fallere uisum. Plin. lib. 9. cap. 50.
Imago dubia fallit uisus meos. Senec. Agamem. 10. 2.
Ferre uisus per membra alicuius, Contemplari membra. Stat. 4. Sylu. 6. 8.
Flectere uisus aliquò. Stat. 10. Theb. 163.
Fugere uisus alicuius. Ouid. 2. Fast. 16. Id est, non uideri.
Habere uisum illustrem, Vide Illustris.
Immoto uisu hærere. Stat. 5. Theb. 45.
Hebetat uisus mœror. Senec. Herc. fur. 12. 30.
Intercludere uisus prospectu. Stat. 6. Theb. 41.
Lassari inani uisu. Valer. 1. Argon. 142.
Marcens uisus. Senec. Agamem. 8. 2.
Metiri aliquid uisu. Stat. 10. Theb. 167.
Mouere uisum. Lucret. lib. 6. 34.
Obliquare superbos uisus. Stat. 1. Achil. 6. 5.
Perstringere uisum. Quint. lib. 10. cap. 1.
Prælibare uultus alicuius uisu. Stat. 2. Achil. 18.
Premere uisus alicuius, Claudere oculos. Stat. 2. Syl. 1. 35.
Prendere aliquid uisibus, Assequi oculorum acie. Stat. 4. Sylu.
Satiare lumina longo uisu. Stat. 4. Sylu. 6. 7. (2. 7.
Sparsus uisus per omnia. Stat. 5. Theb. 110.
Subdere aliquid uisu oculorũ. Lucr. lib. 5. 21. Visu, pro uisui.
Vmbratus uisus. Silius lib. 13. 69.
Auferre uisus agris, Obscurare agros. Stat. 11. Theb. 27.
Visus, huius uisus, in eadem significatione, pro apparitionibus ut uocant. Plin. lib. 7. cap. 22. Nam Cymbricæ uictoriæ Castoresq; Romani qui Persicam uictoriam ipso die quo contigit nuntiauere, uisus, & numinum fuere præsagia. Liu. libr. 6. bel. Pun. Nocturnos uisus dixit.
Visus, Id quod uidetur. Virg. 3. Aeneid. 8.
Rite secundarent uisus.
Acerbo uisu defixus. Valer. 8. Argon. 74.
Obstupuit uisu Aeneas. Virg. 5. Aeneid. 18.
Tremefactus uisu. Virg. 2. Aeneid. 77.
Subito turbatur Scipio uisu. Silius lib. 13. 90.
Immundo somnia uisu. Horat. 1. Serm. saty. 5. 17.
Nocturnus uisus. Tacit. lib. 12.

Visus, Species. Cic. 1. de Nat. deor. 19. Ex quo existit & illud multa esse probabilia quæ quanquam non perciperentur, tamen quia uisum quendam haberent insignem & illustrẽ, his sapientis uita regeretur.
Visio] uisionis, Verbale, (ὅρασις, ὀπτασία, θέα,) Id quod uidetur. Cic. 4. Acad. 64. Nec potest is cui est uisio ueri falsiq; communis, ullum habere iudicium, aut ullam omnino ueritatis notam. Idem 2. Tusc. 73. Falsaq; eius uisione ac specie moueri homines dico uehementius.
Aduentitia uisio, Vide Aduenio.
Visio, Phantasia etiam dicitur. Quint. lib. 6. cap. 2. 24. Quas phantasias Græci uocant, nos sanè uisiones appellemus, per quas imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere uideamur.
Inanes uisiones, Vide Inanis.
Visor] uisoris, Verbale, m. g. (ὁρατὴς,) Visores, pro inspectoribus exploratoribusq;. Tacit. lib. 16. Nec missis uisoribus, per quos nosceret an uera assererentur.
Viso] uisis, uisi, uisum, (ἐπισκοπέω, ἐπισκέπτομαι, ἐφοράω,) uisere, pen. corr. Ad uidendum ire. Terent. And. 4. 2. 25. Ego hãc uisam. Liu. 3. ab Vrbe, 287. Ex muris uisite agros uestros ferro igniq; uastatos.
Orbem peregrinum uisere. Ouid. 1. Metam. 20.
Reginam uisere. Horat. 1. Carm. ode 57. 5.
Aliquem longo interuallo uisere. Cic. Attico, lib. 1. 2. 1.
Quum laxati curis sumus, spectare aliquid uolumus & uisere. Cic. 1. Tusc. 70.
Viso ad. Terent. Hecyra, 3. 2. 4. Nunc ad eam uisam.
Viso ecquid. Plaut. Bacch. 21. 10.
– nunc Mnesilochum,
Quod mandaui, uiso ecquid eum ad uirtutem aut ad frugẽ operâ sua Compulerit.
Viso si. Terent. Eun. 3. 4. 7. Idq; adeò uisam si domi est.
Vise redierit ne iam, an nondum domũ. Terent. Phor. 2. 4. 5.
Viso, Ad uidendum uenio, interprete Donato. Terent. And. 3. 3. 4. Id uiso, tune, an illi insaniant. Id est ob id uiso te.
Viso, iunctum cum uenio, aut Eo is, significat, Video. Plaut. Rud. 4. 6. Nunc huc ad Veneris fanum uenio uisere. Terent. Hecyra, 1. 2. 114. – nostra illico
It uisere ad eam, admisit nemo.
Idem significat iunctum cum Gratia, Causa, Studio, & huiusmodi. Terent. Hecyra, Ne mittas quidem uisendi causa queiquam. Virg. 2. Aeneid. 13.
Vndiq; uisendi studio Troiana iuuentus
Circunfusa ruit. Cic. 5. Tusc. 13. Qui nec plausum, nec lucrum quærerent, sed uisendi causa uenirent, studioseq; perspicerent quid ageretur, & quomodo.
Visitur, pen. corr. passiuum. Cic. 6. Verr. 4. Idem opinor artifex eiusdemmodi Cupidinem fecit illũ qui est Thespijs, propter quam Thespiæ uisuntur. Nam alia uisendi causa nulla est. Idem 1. Off. 193.
Visendus] Participũ, (ἐπισκεπτέος,) Cicero pro Lege Manil. 43. Eam quoq; rem Populus Romanus non modò uidit, sed etiam studio omni uisendam putauit.
Visendus, Nomen ex participio: ut uisendæ magnitudinis arbor, hoc est spectabilis & admirandæ. Plin. lib. 16. ca. 44. 8. Vicina luco est ilex, & ipsa nobilis triginta quinq; pedũ ambitu caudicis, decem arbores metiẽs singulas, magnitudinis uisendæ. Idem lib. 10. cap. 29. 10. Vpupa crista uisenda plicatili. Idem lib. 11. ca. 49. 2. Ceu planè uisenda res esset, principem terrarum insidere portentis. Cice. in Vatinium, 24. Epulum, omni apparatu, ornatuq; uisendo.
Visito] uisitas, pen. corr. (ἐπισκέπτομαι,) uisitare, Frequentatiuum à Visere. Plaut. Curc. 7. 60. Cic. 5. Fin. 162. Is quũ

Digitized by Google

arderet podagræ doloribus. uisitasseq; hominem Carneades Epicuri perfamiliaris, & tristis exiret, &c.

Visitatio] uisitationis, Verbale, (ἐπίσκεψις,)

Visibilis] & hoc uisibile, pen. corr. (ὁρατὸς,) Quod uideri potest. Plin. lib. 11. cap. 37. 22. Oculi seu uasa quædam uisibilem animi partem accipiunt, atq; transmittunt.

Vidua] (χήρα,) uiduæ, Dicta est quasi ualde idua, ab Iduum die qui mensem diuidit: hoc est, à uiro diuisa. Plaut. Sticho, 1. 2. Quæ tandiu uidua uiro suo caruit. Cice. pro Cecinna, 10. Cognitor uiduarum.

Auaras uiduas uenari. Horat. 1. epist. 1. 18.

Viduo] uiduas, (χηρέω, χηρένω,) uiduare, Priuare. Colum. lib. 4. cap. 2. 1. Siue enim caput ipsum demortuum est, duo uiduantur statumina, & mox uiuiradices totidem substituẽdæ sunt, quæ numero suo rationem cultoris onerant.

Dexteram uiduare ense. Senec. Hipp. 9. 1.

Orni uiduantur folijs. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.

Penates uiduare. Stat. 2. Theb. 77.

Vrbem uiduare ciuibus. Virg. 8. Aeneid. 115.

Viduatus, pen. prod. Participium, (χηρευθεὶς,) ut

Manuum uiduata portenta. Lucret. lib. 5. 168.

Coniux uiduata tedis. Senec. Meda, 8. 1.

Leges uiduatæ iudice. Claud. 8. Paneg. 24.

Regna uiduata lumine, Tartara. Silius lib. 3. 122.

Viduus] uidua, uiduum, (χῆρος,) Priuatus. Horat. 1. Carm.

Voce dum terret, uiduus pharetra (ode 10. 3.

Risit Apollo. Cic. 2. Tusc. 44. Sic me ipse uiduus pestes excipio arcius. Ex poeta.

Ager uiduus pecudibus. Colum. lib. 2. cap. 15. 5.

Anni uidui. Stat. 1. Sylu. 2. 34. uiduos ut transmittare per annos. Id est ut nunquam nubas.

Arbor uidua. Plin. lib. 13. ca. 4. 7. Huius arbore excisa uiduas pòst sterilescere fœminas. Horat. 4. Carm. ode 5. 6. Et uitẽ uiduas ducit ad arbores. Id est coniungit uites arboribus tãquam maritum mulieri uiduæ.

Alibi dicit, Altas maritat populos.

Cubile uiduum, Vide paulo pòst, Toro uiduo iacere.

Domus uidua. Ouid. 1. Fast. 8.

Lectus uiduus. Lucan. In somnis uiduo tũ primũ frigida lecto

Lecto uiduo discedere, iterum nubere. Ouid. epist. 1. 17.

Nomen uiduum sua fama, Nudum, & sine elogio. Plin. lib. 3. in Procœmio 2.

Noctes uiduas exigere, Dormire sine coniuge. Ouid. epist. 18.

Noctes uiduas iacere. Catul. ad Flauium, 6. 2. (14.

Pectus uiduum amoris. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 4.

Puellæ uiduæ. Ouid. 2. Fast. 112.

Solum arboribus uiduum. Colum. lib. 2. cap. 2. 21.

Thalami uidui. Valer. 2. Argon. 74.

Toro uiduo iacere, Sine coniuge. Ouid. epist. 15. 64.

Viduus uir. Plaut. Merc. 20. 13.

Plures uiri sunt uidui, quàm nunc mulieres. Ouid. epist. 8. 18.

Virgines uiduæ, Senec. Agamem. 3. 18.

Vitis uidua. Catul. in. Carm. nupt. 57. 10.

Viduitas] pen. corr. uiduitatis, (χηρεία,) Cic. pro Cecinna, 9. Ebutius iste qui iandiu Cesennia uiduitate ac solitudine aleretur. Liu. 1. bel. Maced. lib. 10. 10. In uiduitate relictæ filiæ singulos filios paruos habentes.

Viduitas, Priuatio. Plaut. Rud. 17. 2.

Nunc demum est, quam omnium copiarum atq; opum, auxilij, præsidij Viduitas nos tenet.

Viduertas] uiduertatis, (συμφορά,) apud Catonem, cap. 141. 1. calamitas dicitur, teste Festo.

Vidulum] uiduli, pen. corr. (φυλακτήριον,) In quo aliquid seruatur. Plaut. Epid. 2. 20.

- ubi ergo est, nisi si in uidulo,

Aut si in mellina attulisti? Idem Menæh. 22. 45. Recte obstignatum in uidulo est marsupium.

Vienna] (ἰουλιόβονα,) Austriæ ciuitas inclyta, omnium urbium, quas Danubius sustinet, & edium magnificentia, & rerum facili copia, clarissima. quam Vianam Plinius nominasse uidetur li. 3. c. 24. ut placet Hermolao. Est & Vienna, (οὐιέννα,) Allobrogũ illustris ciuitas in Gallia Narbonensi cuius meminit Mela li. 2. in descriptiõe Galliæ Narbonẽsis.

Vieo] ues, uieui, uietum, (λυγίζω,) uiere, pen. prod. Alligare, inflectere: quia uietis uirgis ligare possumus quidlibet. Vnde uimina, & uasa uiminea, teste Festo. Varro de Lingua Latina, lib. 1. Viere, inquit, est uincire. Vnde apud Ennium, Ibant uiere Veneream corollam.

Viere, In obliquum flectere. Plaut. Menæh. Vides tu illi oculos uiere, ut uiridis exoritur colos? Varro 2. de Re rust. ca. 23. 4. Vt habeas uimina, unde uiendo quid facias, ut scirpea, uallos, crates.

Vietus] pen. prod. Adiectiuum, Mollis, languidus, sine ui, & naturalib. priuatus uiribus. ut ait Festus. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 59. 1. Ne quum humorem amiserint, pertinaci uento mala uicta fiant. Id est flaccida, rugosa. Cic. de Senect. 5. uictum & caducum.

Vietus homo. Terent. Eun. 4. 4. 21. Hic est uetus, uictus, ueternosus senex. Vbi Donatus, Vietus, mollis, flaccidusq;, & flexibilis corpore. Vnde & uimina & uimenta, & uites, & uietores dicuntur: & uiere, religare dicitur: quia uietis uirgis magis religare possimus quidlibet.

Vieta uestis aranei, Tela flexibilis & mollis. Lucret. lib. 3. 78.

Vieta membra. Horat. Epod. 12. 2. Qui sudor uietis, & quàm malus undiq; membris Crescat odor. Hoc est rugosis, & uetustate confectis, inquit Acron. Hic penultimam nouè corripuit Horatius.

Vietus locus. Cato cap. 9. Salicta locis aquosis, uietis, umbrosis, propterq; amnes ibi seri oportet.

Exiguum & uietum cor. Cic. 2. de Diuinat. 54.

Ficus uieta. Colum. lib. 12. cap. 15. 1.

Vietor] pen. prod. uietoris, ma. g. Qui uasa uinaria religat, stipatq;, ut ait Budæus. Vlp. in L. Si seruus seruum. Parag. ult. in fine. ff. Ad leg. Aquil. Item si uietori locaueris lacũ uino plenum curandum: & ille eum pertuderit, ut uinum sit effusum: &c.

Vigeo] uiges, uigui, (ἀκμάζω,) uigere, pen. prod. Viuere, potentem esse, siue in uigore esse, & uiriditatem quandam habere. Cic. 3. Tusc. 127. Quandiu in illo opinato malo uis quædam insit & uigeat, & habeat quandam uiriditatem. Festus, Viget, dictum uidetur à ui agendo, sed non in hostilibus rebus, uerùm his quæ celerrimo, concitatoq; animo ad bonam tendunt frugem. Cic. 5. de Finib. 49. Vt necesse sit omnium rerum, quæ natura uigeant, similem esse finem, nõ eundem. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 1. 13. Tui politici libri omnibus uigent.

Inter uegetum & uigens hoc interest: quod uegetum sit incolume: uigens forte. Nam uegetum corporis: uigens, etiam animi possumus dicere. Nonius.

Florere & uigere. Cic. 11. Philip. 318.

Viguit usq; ad nostram ætatem. Cic. 1. de Nat. deor. 17.

Summo in honore uigere. Lucret. lib. 4. 233.

Immensum uiguit. Tacit. lib. 3.

Viuere & uigere. Cic. 2. de Nat. deor. 117.

Deus est qui uiget, qui sentit, qui meminit, qui prouidet. Cic. in

Viget apud eum hæc res. Cic. Tusc. 106. (Sõnio Sci. 29.

Flagrabant uitia libidinis apud illum, uigebant etiam studia rei militaris. Cic. pro Cælio, 8.

Vigere

Digitized by Google

Vigere animo. Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 10.
Miles uigeat aſſiduo certamine. Tibul. 4. ad Meſſalam, 1. 18.
Vigere corporibus. Liu. 2. ab Vrbe 129.
Libertate uigere. Claud. de bello Getico, 21.
Memoria uigere, Pollere & ualere. Cic. 2. de Orat. 193.
Animus poſt mortem ſentit & uiget. Cic. pro Seſtio, 39.
Animus uiget lætitia. Lucret. lib. 3. 30.
Curæ tibi uigent, animiq; uiriles. Valer. 1. Argon. 11.
Vt eorum & in bellicis & in ciuilibus uigeat induſtria. Cicero 1. Offic. 172.
Inuidia & crimina uigent. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 13.
Leges uigent Lycurgi. Cic. 1. Tuſc. 163.
Nomen uiget Pythagoreorum. Cic. 1. Tuſc. 60.
Purpura uigebat eo tempore, Quod uulgus dicit, In curſu erat. Plin. lib. 9. cap. 39. 1.
Regnum uiget conſilijs. Virg. 2. Aeneid. 18.
Vires uigent. Lucret. lib. 5. 224.
Vrbes uigent populis. Stat. 3. Sylu. 5. 15.

Vigens] uigentis, Participium, (ἐπιμάζων, ἐπιμαῖος,) Cic. 2. de Fin. 75. quòd rationem habeant à natura, mentemq; datam & acrem & uigentem
Animus uigens. Stat. 1. Sylu. 4. 11.
Herbæ uigentes rore. Lucret. lib. 2. 73.
Mens uigens. Lucret. lib. 1. 189.

Vigeſco] uigeſcis, (ἐπαπμάζω,) uigeſcere, Inchoatiuum. Catul. ad ſeipſum, 43. 2. Iam læti ſtudio pedes uigeſcunt.

Vigor] uigoris, pen. prod. (ἀλμὴ, μένος, Firmitas, robur, integritas. Plin. lib. 7. cap. 25. Animi uigore præſtantiſſimũ arbitror C. Cæſarem Dictatorẽ. Liu. 1. ab Vrbe 251. Quin ſi uigor iuuentæ ineſt, conſcendimus equos?
Conſtat uigor membris. Lucan. lib. 3. 142.
Habilis uigor uenit membris. Virg. 4. Georg. 84.
Crudo uigore aſper equus. Silius lib. 3. 78.
Viuus uigor. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 7.
Animi uigor. Ouid. epiſt. 15. 11.
Ingenij uigor. Ouid. 8. Metam. 51.
Gratus in ore uigor. Ouid. 12. Metam. 80.

Vigeſimus] pen. cor. Adiect. (εἰκοστὸς,) Quod & uiceſimus dicitur. Cic. Terentiæ, lib. 14. 5. 1. Vno & uigeſimo die.
Annus uigeſimus. Propert. lib. 3. eleg. 28. 3.
Ab illo tempore animum iam tertium & uigeſimum regnat. Cice. pro Lege Manilia, 4.

Vigeſima] uigeſimæ, (εἰκοστὴ,) Tributum ſeu exactio, ſicut decima. Plinius in Paneg. 58. His uigeſima reperta eſt, tributum tolerabile.

Vigeſimarium] aurum à Liuio dicitur, (εἰκοστικὸς,) quod ex uigeſimis exigebatur, Vide Vicenus.

Vigeſsis] huius uigeßis, m. g. (εἰκοστεῖος,) Viginti aſſiũ. Mar. lib. 12. 73. Amphora uigeßis, modius datur ære quaterno.
Ebrius & crudus nil habet agricola. Id eſt uiginti aſſibus amphora uenditur.

Vigil] uigilis, pen. corr. m. g. (γρήγορος, ἄγρυπνος,) Qui nõ eſt torpens, quales ſunt dormientes.
Animus uigil. Stat. 1. Achil. 110.
Auris uigil. Stat. 2. Achil. 24.
Aurora uigil. Ouid. 2. Metam. 23.
Canum uigilum excubiæ. Horat. 3. Carm. ode 16. 1.
Curæ uigiles. Ouid. 3. Metam. 80.
Cuſtos uigil. Ouid. 3. de Arte, 122.
Cuſtodia uigil. Ouid. 12. Metam. 30.
Flamma uigil. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 1.
Ignis uigil, Qui ſemper lucet. Virg. 4. Aeneid. 48.
Lucernæ uigiles. Horat. 3. Carm. ode 8. 3.
Oculi uigiles. Virg. 4. Aeneid. 37.
Senſus uigiles angit dolor. Stat. 5. Theb. 66.
Vigil, Nocturnus cuſtos. Plaut. Amph. 4. 197. Rex Creon uigiles nocturnos ſingulos ſemper locat. Cic. 6. Verr. 84. Clamor à uigilibus, fanisq; cuſtodibus tollitur.
Caſtrorum uigiles. Lucan. lib. 7. 5.
Sol & luna uigiles mundi. Lucret. lib. 5. 289. Vigilant enim et excubant pro mundo: ſol quidem interdiu, luna noctu.
Excubijs uigilum obſidere portas. Virg. 6. Aeneid. 32.
Cædere uigiles, Vide Cædo.

Vigilo] uigilas, pen. corr. (γρηγορέω, ἀγρυπνέω, ἐγρήσσω, ἰάνω, νήφω,) uigilare, Notæ ſignificationis. Ter. Eu. 2. 1. 15. Vigilabis laſſus. Cic. 2. in Catil. 52. Tardißimè autem Lentulus, credo quòd literis dandis præter conſuetudinem prõxima nocte uigilarat.
Vigilare uſq; ad lucem. Terent. Eun. 2. 2. 47.
Vigilare ad multam noctem. Cic. in Somnio Scip. 4. Vide Ad.
Vigilare de multa nocte, Idem. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 2. 16. 3. Vetus exemplar omittit Multa.
Noctes uigilare ad ipſum mane. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 4.
Dolores mei uigilant ſine fine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 5.
Vigilare, Vigilanter prouidere, inquit Seruius: ſiue ſtudium et diligentiam adhibere. Virg. 1. Georg. 63.
Quid tempeſtates Autumni, & ſydera dicam?
Atq; ubi iam breuioráq; dies, & mollior æſtas,
Quæ uigilanda uiris?
Vigilare pro re alterius. Cic. 2. Off. 99. Idem 6. Philip. 21 é. Quamobrem Quirites, conſilio quantum potero, laborẽ plus penè quàm potero, excubabo, uigilaboq; pro uobis.
In ſcelus aliquod uigilare. Stat. 5. Theb. 40.
Studijs uigilare ſeueris. Prop. lib. 2. eleg. 3. 2.

Vigilor] pen. corr. uigilaris, (ἀγρυπνέομαι,) Paßiuum, Noctes uigilantur amarè. Ouid. 12. 34.
Non mihi grata dies, noctes uigilantur amarè.
Vigilatur, Impersonale. Mart. lib. 12. 65.
Otia me, ſomnusq; iuuant, quæ magna negauit
Roma mihi: redeo ſi uigilatur & hic.

Vigilans] pen. corr. uigilantis, Participium, (ἀγρυπνῶν,) Terent. And. 5. 6. 8. num ille ſomniat
Ea, quæ uigilans uoluit?
Amor uigilans. Ouid. epiſt. 19. 45.
Curis uigilantibus excita. Ouid. 2. Metam. 156.
Stertis uigilans. Lucret. lib. 3. 213.
Vigilans, Prouidus & intentus. Plin. epiſt. 17. lib. 2. Vir exercitatus & uigilans. Cic. 2. Verr. 20. Perficiam ut nemo unquam poſt hominum memoriam paratior, uigilantior, compoſitior ad iudicium uenisſe uideatur.
Vigilans & acutus. Cic. 1. de Lege Agrar. 1.
Vigilans, ſobrius, & induſtrius. Cic. pro Cælio, 59.
Vigilans, bonus, & fortis. Cic. pro Roſc. Amer. 82.
Oculi uigilantes, Intenti in re aliqua. Virg. 5. Aeneid. 88.

Vigilandus] Aliud participium, (γρηγορητέος,) ut Nox uigilanda cum ſletu. Tib. lib. 1. eleg. 2. 16. Vide paulo ante, Vigilare, Vigilanter prouidere.

Vigilatus] pen. pro. (ἀγρυπνηθείς,) Similiter participium ut Nox uigilata. Ouid. 4. Faſt. 33. Ouid. 2. Triſt. 3. Vigilati labores. Idem 4. Faſt. 22. carmen uigilatum.
Nox conuiuio uigilata. Tacit. lib. 13.

Vigilandus, Aliud participium, (ἀγρυπνητέος,) Quint. lib. 11. ca. 3. Et uigilandæ noctes, & fuligõ lucubrationũ bibenda.

Vigilantia] uigilantiæ, (γρήγορσις,) Diligentia. Cic. ad Att. lib. 8. 15. 3. Sed hoc τέρας horribili uigilantia, celeritate, diligentia eſt, planè quid futurum ſit neſcio. Terent. Adelp. 3. 3. 44. Vigilantiam tuam tu mihi narras? Cic. Curio, lib. 7. 31. 4. mirifica uigilantia.

Digitized by Google

Vigilantia & ſolicitudo animi. Hermolaus Iuriſconſ. Perſonale munus eſt quod cum corporibus, cum labore ac ſolicitudine animi ac uigilantia exiſtit.

Vigilanter] Aduerbium, (ἀγρύπνως,) Cum diligentia & ſolicitudine. Cic. pro Murena, 30. Quem L. Murena pater huiuſce uehementiſſimè uigilantiſſimèq; uexatum, repreſſum magna ex parte, non oppreſſum reliquit. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 33. 13. ut uigilanter neruoſèq; nos, qui ſtamus in acie, ſubornes.

Vigilarius] (φρυκτός,) pro excubitore. Seneca epiſto. 58. Quid intereſt utrum ſuper aliquem uigilarium ruat aut mons, aut turris?

Vigilax] pen. corr. uigilacis, penul. prod. (ἀγρυπνητικός,) Adiectiuum, pro Vigilante. Colum. lib. 7. cap. 12. 5. Maxime autem debēt in cuſtodia uigilaces conſpici, nec erronei, ſed aßidui, & circunſpecti magis quàm temerarij. De canibus, Vide Curax in Cura.

Vigilia] uigiliæ, (ἀγρυπνίαι,) pro una, uel etiam multis noctibus inſomnibus traductis: ut quod tempus ſomno traducendum erat, alicuius rei diligentiæ impendamus. Cic. 5. de Fin. 98. uigilias ſuſcipere. Et 4. Tuſc. 67. Cui non ſunt auditæ Demoſthenis uigiliæ, qui dolere ſe aiebat, ſiquando opificum antelucana eſſet uictus induſtria?

Affecta labore ac uigilijs corpora ex ſomno moliebantur. Liu. lib. 6. belli Macedo.

Agere, ſiue agitare uigilias, Vide Ago.

Certare uigilijs ac labore, Vide Certo.

Maior uigilia. Cic. in Parad. 5.

Vigilia, & frequentius Vigiliæ, uigiliarum, (φρυκταί,) Excubiæ dicuntur: ſed tamen hoc inter ſe differunt, quòd uigiliæ ſunt tantum nocturnæ: Excubiæ autē tam nocturnæ quàm diurnæ. Diuidebantur autem in quaterna horarum ſpatia, ita ut prima, ſecunda, tertia, & quarta uigilia diceretur. Cic. 6. Verr. 83. Præcipitur, & negotium datur Quæſtoribus & Aedilibus, ut noctu uigilias agerent ad ædes ſacras. In 3. in Catil. 51. Interim tertia ferè uigilia exacta, quum iam pontem, &c. Cic. ad Appium Pulchrum, li. 3. 7. 8. Quum puer tuus ad me ſecunda ferè uigilia uenißet, isq; te ante lucem Iconium mihi uenturum nuntiaſſet.

Inire uigilias. Tacit. lib. 23.

Incurioſæ uigiliæ. Tacit. lib. 21.

Vigiliæ] (φρυροί,) Ipſi cuſtodes qui uigilant. Saluſt. & ab incendio intelligebat urbem uigilijs munitam. Cic. pro Milone, 52. Si Capitolinæ cohortes, ſi excubiæ, ſi uigiliæ, ſi delecta iuuentus, quæ tuum corpus domumq; cuſtodit, cōtra Milonis impetum armata eſt. Idem 1. in Catilinam, 5. Senſiſtine illam coloniam meo iuſſu, meis præſidijs, cuſtodijs uigilijsq; eſſe munitam?

Circumire uigilias. Saluſt. in Iugurtha.

Deducere uigilias. Saluſt. in Iugurtha.

Manere in uigilia urbis, aut alterius rei, per translationem. Cice. in Piſonem, 11. Idem 1. Philip. 1. Manendum mihi ſtatuebam quaſi in uigilia quadam Conſulari ac Senatoria. nec uerò uſquam diſcedebam, nec à Rep. deijciebam oculos.

Vigilia & prouidentia ſua reddere aliquem uacuum metu. Cice. 7. Philip. 229.

Tradere ſuam uigiliam alteri. Cic. ad Brutum, lib. 11. 24. 3. Alluſit Cicero ad uigilias militares. nam qui in caſtris, explo ratorum & excubiarū partes noctu obcunt, ſua uigilia ubi perfuncti ſunt, alij alijs uigiliam quaſi per manus tradunt.

Vigilia, pro eo die qui feſtum diem præcedit, in quo mos erat uigilare in ſacrificijs faciendis, & ſacris hymnis cantandis. Is adoleſcentis illius eſt auunculus, (Plaut. Aulul. 3. 36. Qui illam ſtuprauit noctu Cereris uigilijs.

Viginti] (εἴκοσι,) Nomen numerale, indeclinabile. Cic. 3. de Orat. 42. Annosq; natus unum & uiginti nobiliſſimum hominem & eloquentiſſimum in iudicium uocarim. Idem pro Plan. 74. Quæ, ſi uiginti quieſſem dies, in aliorum iugulū Conſulum recidiſſent.

Vigintiuiri, pen. corr. (οἱ εἴκοσι,) Nomen magiſtratus apud Romanos, ut Triumuiri. Cicero ad Atticum, lib. 2. 21. 3. Vbi nemo ſit præter me, qui quenquam ex uiginti uiris unum eſſe ſaluum uelit.

Vigintiuiratus] huius uigintiuiratus, pen. prod. (ἀρχὴ τῶν εἴκοσι,) Ipſum Vigintiuirorum officium. Cice. ad Atticum, lib. 9. 17. 3. Repudiari ſeſe totum, magis etiā quàm olim in Vigintiuiratu putabit.

Vigor, uigoris] Vide Vigeo.

Vilis] & hoc uile, (φαῦλος, ἰνωνός, φλαῦρος, ἀφανὴς, ὀυτιδανὸς, ἀπέβλητος,) Quod parū ualet. Plaut. Trinum. 3. 7.

- neq; quicquam hic uile nunc eſt,
Niſi mores mali.

Vilis & Pretioſus contraria. Cic. 2. de Fin. 145.

Vile & uulgare. Cic. pro Roſc. Amer. 43.

Quotidie nos ipſa natura admonet, quàm paucis, quàm paruis rebus egeat, quàm uilibus. Cic. 5. Tuſc. 145.

Vilis & leuis. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 45.

Vile habere aliquid, Parui facere. Saluſt. in Catil. Alimenta uilia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 3.

Vilius argentum eſt auro, uirtutibus aurū. Hora. 1. epiſt. 1. 11.

Pars uiliſſima rerum, opes. Lucan. lib. 3. 24.

Seruulus uilis. Cic. 3. Off. 119.

Supellex uilis. Virg. 1. Georg. 33.

Veſtis uiliſq; uetuſq;. Ouid. 8. Metam. 133.

Vilis uobis honor meus. Cic. pro Flacco, 80.

Gratia uilis. Ouid. 2. de Arte, 6.

Honos uilis ſtudijs. Stat. 5. Sylu. 3. 7.

Vilis oratio, cui opponitur Accurata. Quint. lib. 8. cap. 3.

Vile, dicitur quod paruo pretio emitur. Cic. 5. Verr. 169. Frumentum quoniam uilius erat, ne emiſſes.

Vilis amicorum eſt annona. Horat. 1. epiſt. 12. 5.

Aqua uilis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 4.

Aquæ rerum uiliſſima. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 18.

Oua uilia. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 9.

Vile pretium. Mart. lib. 1. 72. O mihi curarum pretium non uile mearum.

Pretium non uile laboris. Ouid. epiſt. 17. 34.

Proiecta uilior alga. Virg eclog. 7. 9. Horat. 2. Serm ſaty. 5. 2. Et genus, & uirtus, niſi cum re, uilior alga eſt.

Vile, pro Abundanti. Virg. 1. Georg. 46. Si uerò uiciamq; ſeres, uilemq; faſellum. Seruius, nam omne quod abundat, uile eſt. Ibidem,

Sæpe oleo tardi coſtas agitator aſelli,
Villibus aut onerat pomis.

Vili, Ablatiuus, uerbis pretij ſolet addi. Plaut. Epid. 2. 49. Iſtāc quam emit, quanti eam emit? T. uili. Mart. lib. 12. 63. Inſtructam uili uendis Amene domum.

Iſtoc uilius. Terent. Adelph. 5. 9. 24.

Tu tuū officiū facies, atq; huic aliquid paululum præ manus Dederis, unde utatur: reddet tibi citò. M. iſtoc uilius. Vbi Donatus, Quaſi, nihil minus. Negatio enim eſt floccum oſtendentis, aut quid tale: cum ἐλλείψει, qua ſubauditur Quicquam, & Non Dabo.

Vilius, (ἰνωνότερον,) uiliſſimè, Aduerbia, Minoris & minimi pretij. Plin. lib. 18. cap. 6. 12. Quicquid per aſellum fieri poteſt, uiliſſimè conſtat.

Vilitas] pen. corr. uilitatis, (ἰνωνία,) cui opponitur Caritas. Cic. pro Lege Manil. 31. Tanta repentè uilitas annonæ ex ſumma

ſumma inopia & caritate rei frumentariæ conſecuta eſt, uenius ſpe & nomine, quantam uix ex ſumma hubertate agrorum diuturna pax efficere potuiſſet. Idem pro Domo ſua, 12. Subitò illo ipſo die cariſſimam annonam nec opinata uilitas conſecuta eſt.

Vilitas ſui. Curtius lib. 5. *Sæpe tædio laborum ad uilitatem ſui compelluntur ignaui.*

Vileſco] *uileſcis, (ἐυωνίζομαι,) uileſcere,* Vile fieri. Hinc Euileſco, apud Suetonium.

Vilito] *uilitas, pen. corr. (ἐυωνίζω,) uilitare,* Vilefacere. Turpilius, *Et quærat tua uitia quæ te uilitant.* Nonius.

Villa] *uillæ, (ἀγροικίαι, κώμη, χωρίον,)* Domus extra urbem ædificata, caſa uillatica, & ſuburbana domus. Plin. lib. 18. cap. 6. 1. *Modus hic probatur, ut neq; fundus uillam quærat, neq; uilla fundum.* Villæ deſcriptionem habes in epiſtolis Plinij 4. & 101. d.

Villa ruſtica, *Eſt ea pars uillæ, quam uillicus, colonus, uel uinitor, uel arborator habitandã ſibi obtinet, & familiæ uillaticæ, atq; inſtrumento omni ruſtico cõdendo aut continendo.*

Villa urbana, *quæ & Prætorium dicitur, ea pars eſt quam dominus ſibi recepit: itaq; quia elegantius, amœniusq; ædificari ſolet & inſtrui, ideò urbana uocatur, quaſi urbani nitoris, & elegantiæ plus quàm ruſticæ.* Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 13. 5. *Fructuoſior eſt certè fundus propter ædificia, ſi potius ad antiquorum diligentiam, quàm ad horum luxuriam dirigas ædificationem. Illi enim faciebant ad fructuum rationem, hi faciunt ad libidines indomitas. Itaq; illorum uillæ ruſticæ erant maioris, quàm urbanæ, quæ nunc ſunt pleræq; contra.* Columella uillam tripartitò diſtribuit, *partem unam urbanam, ruſticam alteram, & tertiam fructuariam appellans.* Budæus.

Villa dicta eſt (inquit Varro de Re ruſt. lib. 1. c. 2. 12.) *quòd à uillico in eã conuehuntur fructus, & euehũtur quũ uæneũt.*

Frumẽta aut in agris aut in uillis ſunt. Pollio Cic. li. 10. 33. 16.

Otiũ domus eſt quæ nulli mearũ uillarũ cedat. Ci. Lep. 6. 180.

Aqua non longè à uilla bellè ſanè fluens. Cic. Qu. frat. 3. 17. 1.

Anſer erat minimæ cuſtodia uillæ. Ouid. 8. Metam. 138.

Culmina uillarum fumant. Virg. eclog. 1. 17.

Aperta uilla. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 12. 4.

Minuſcula uilla, Vide Minor in Paruus.

Optima uilla. Cic. pro Roſc. Comœ. 20.

Parua uilla. Cic. 2. de Leg. 5.

Pleniſſima uilla. Populoſa. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 10.

Suburbana uilla. Catul. ad Fundum, 41. 2.

Eſſe in agro, & ali ad uillam. Cic. pro Roſc. Amer. 25.

Contexere uillas, Vide Contexo.

Incluſæ in paucis uillis, Vide Includo.

Villula] *uillulæ, pen. corr.* Diminutiuum, *(ἀγροικίδιον,)* Cic. ad Atticum, lib. 8. 153. 4. *Ego Arpini uolo eſſe pridie Calen. deinde circũ uillulas noſtras errare. Eidẽ, lib. 1. 245. 1. Villula ſordida & ualde puſilla.* Catul. ad Furium, 23. 1.

Proxima Campano uillula. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 9.

Villanus] *uillani, pen. prod. maſc. gen. (ἀγροικιλὸς,)* Villani (inquit Budæus) dicuntur, quòd uillæ (unde uillici dicti) aſcripti, & colonariæ conditioni addicti, aut ipſi ſint, aut eorum maiores fuerint, quarum rerum ueſtigia non obſcura multis in locis extant: quod tamen nomen loquentium inſcitia in contumeliam iam uertit. Villanum enim & uilem uernacula ſimplicitas confundit.

Villaticus] *pe. cor. Adiectiuum, (ἀγροικιλιὸς,)* Quod ad uillam pertinet. unde Villatica paſtio, dicitur alimentum quod pertinet ad animalia quæ uiri nutriuntur, utputà, pecudes, aues, piſces. Sic dicitur Villaticus canis, qui in uilla tenetur. Colum. lib. 7. cap. 12. 2. Plin. li. 23. c. 1. 16. Aiunt ſi quis uillã ea tinxerit, fugere accipitres, tutaq; fieri uillaticas alites.

Villicus] *uillici, pen. corr. (οἰκονόμος,)* Villæ gubernator: uel qui præeſt pago, & totius rei ruſticæ curam habet. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. 12. Villicus agri colendi cauſa cõſtitutus, atq; appellatus à uilla. Colum. lib. 11. Villicus ſemper caueat ne improuidus ab opere uincatur. Hora. 1. epiſt. *Nunc urbem, & ludos, & balnea uillicus optas.* (14. 3.

Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum uillico ſit. Cic. 1. de Orat. 129.

Syluarum & agelli uillicus. Horat. 1. epiſt. 14. 1.

Dominus uillico delectatur. Cic. 5. Verr. 99.

Cuſtos ac uillicus. Cic. 5. Verr. 99.

Villicus procurator. Cic. Attico, lib. 14. 3 14. 1.

Villica] *uillicæ, pen. corr. (οἰκονόμος γυνὴ,)* Vxor uillici. Colum. lib. 12. cap. 1. 3. *Nec tamen inſtituendo uillicam, domeſticarum rerum uillico remittimus curam, ſed tantummodò laborem eius, adiutrice data, leuamus.* Mart. lib. 1. 51. *Pinguis inæquales onerat cui uillica menſas.*

Villico] *uillicas, pen. corr. (ἀγροικῶ,)* Uillicare: & Villicor, uillicaris, uillicari, Deponens, Ruſticari, uel in uillam animi cauſa ſecedere. Pomponius Ergaſtulo, *Lõgè ab urbe uillicari, quo herus rarenter uenit, non uillicari, ſed dominari, mea eſt ſententia.* Afranius *Suſpecta, In Arpinos iam quãtum potes explodam hominem ut uillicetur.* Plin. lib. 18. cap. 6. 8. *Exercitusq; ducebant Senatu illis uillicante.*

Villicatio] *uillicationis, (ἀγροικία,)* Ruſtica negotiatio, uel uillæ diſpenſatio. Colum. lib. 11. cap. 1. 12. *Qui ſuſceperit officium uillicationis.*

Villaris] *& hoc uillare. pe. pro. (ἀγροικιανὸς,)* Idẽ quod uillaticus. Pli. li. 10. c. 41. *Villaribus gallinis & religio inest.*

Villico] *uilliconis, m. g. (ἐπιτηρέτης,)* Idem quod uillicus, uel præfectus uillicationis. ut eſt apud Apuleium in Apologia, qui & Epiſtates dicitur.

Villum] Vide Vinum.

Villus] *uilli, m. g. (τάγμα, λάχνη,)* Pilus. Martialis lib. 14. 136. *Calfaciunt uilli pallia ueſtra mei.* Cic. 2. de Nat. deor. 180. *Quarum animalium aliæ corijs tectæ ſunt, aliæ uillis ueſtitæ, aliæ ſpinis hirſutæ.* Ouid. 3. Metam. 42. *Et niueis Leucon, & uillis Aſbolus atris.*

Albentes uilli. Ouid. 11. Metam. 36.

Cani uilli arborum, Vide Canus.

Mollibus uillis albi greges. Virg. 3. Georg. 74.

Solutis uillis mantile. Ouid. 4. Faſt. 188.

Tonſis uillis mantilia. Virg. 4. Georg. 76.

Vdis uillis merſatur aries. Virg. 3. Georg. 90.

Conficere & contexere uillos onium. Cic. 2. de Nat. deo. 236.

Villoſus, pen. prod. Adiect. *(λαχνήεις,)* Villis plenum.

Cauda uilloſa. Plin. lib. 7. cap. 2. 21. Et lib. 8. cap. 38. 3.

Genua uilloſa. Plin. lib. 12. cap. 17. 3.

Guttura uilloſa colubris. Ouid. 10. Metam. 5.

Pectus uilloſum. Colum. lib. 7. cap. 12. 4. *Nigris uel glaucis oculis acri lumine radiantibus, amplo uilloſoq; pectore.* Virgil. 8. Aeneid. 54.

Pelles uilloſæ. Ouid. 12. Metam. 64.

Radice uilloſa arbor, quæ & capillaris dicitur. Plin. lib. 12. cap. 12. 4.

Terga uilloſa leonis. Silius lib. 16. 91.

Veſte uilloſa tegere corpus. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 16.

Vrſa uilloſa. Ouid. 13. Metam. 178.

Vimen] *uiminis, pen. corr. neut. ge. (ῥῖψ, ὀισύα, λύγος,)* Omne uirgultum molle, & ad ligandum aptum, quaſi uimen. Colum. lib. 4. cap. 30. 3. *Nec refert cuius generis uimen ſeras, dum ſit lentiſſimum.* Cæſ. 6. bel. Gal. *Alij immani magnitudine ſimulachra habent: contexta uiminibus membra*

Digitized by Google

bra uiuis hominibus complent.
Denſus uimine ſpecus. Ouid. 3. Metam. 6.
Fœcundæ uiminibus ſalices. Virg. 2. Georg. 90.
Vimina fiunt ex populorum uirgis, ulmi, & ſanguineorum fruticum, & betulæ, & uitis, & coryli intortæ, & ſalicis, quæ principatum obtinent. Colum. lib. 4. cap. 13. Si uiminibus ſalicis aut ulmi ligaueris. Sic lib. 9. cap. 151.
Viminibus raris factæ feneſtræ. Varro 3. de Reruſt. cap. 9. 1.
Actæum uimen, Atticũ, nã Attica regio prius Actæa dicebatur ab Actæo, qui primus Athenis regnauit. Ouid. 2. Met. 111.
Aſpera ruſci uimina. Virg. 2. Georg. 83.
Breue uimen. Mart. lib. 4. 44.
Pruticoſa uimina. Ouid. 6. Metam. 69.
Lentum uimen, Molle & flexuoſum, Virg. 3. Aeneid. 7.
Lento uimine texta aluearia. Virg. 4. Georg. 7.
Querno uimine texunt crates. Virg. 12. Aeneid. 13.
Spiſſo uimine quali. Virg. 2. Georg. 49.
Detexere aliquid uiminibus. Virg. 2. eclog. 15.
Vimineus] Adiectiuum, (ἰτινεός,) Quod eſt ex uimine, ut uaſa uiminea. Plaut. Epid. 2. 26. Viminei faſces uirgarũ. Colum. lib. 8. cap. 3. 4. uimineos quales ſuperimponant. Cæſar 3. bel. Ciuil. 245. uiminea tegumenta.
Crates uimineæ. Virg. 1. Georg. 19.
Viminalis] & hoc uiminale, pen. pro. (ἰτινοφόρος,) Quod eſt ad ligandum aptum, ſeu quod pertinet ad uimina. Plin. lib. 17. cap. 20. 2. Hæc eſt uiminalium cultura. Colum. lib. 4. cap. 30. 2. Quare ſalices uiminales.
Viminalis collis dictus eſt Romæ, quòd ibi uiminum ſylua fuit. Plin. lib. 17. cap. 1. 3. In colle Viminali C. Aquilij.
Vinaceus, Vinarius] Vide Vinum.
Vinca] uincæ, Herba à uinciendo dicta. Plin. epiſt. 17. lib. 2. Adiacet geſtationi interiore circuitu uinca tenera & umbroſa, nudiſq; etiam pedibus mollis & cedens. Vbi corruptè legitur uinea facili lapſu literæ cinere.
Vinca peruinca, (πλημμαγίς,) Nomen herbæ. Plin. lib. 21. cap. 11. 8. Vinca peruinca ſemper uiret, in modum lineæ foliis geniculatim circundata. Topiaria herba: inopiam tamẽ florum aliquando ſupplet.
Vincio] uincis, uinxi, uinctum, (δέω, δεσμόω, ταμιόω, ἔργω, ἐέργνυμι, πεδάω,) uincire, Conſtringere. Virg. 1. Aenei. 69. Purpureoq; altè ſuras uincire cothurno. Plaut. Menæh. 3. 3. Homines captiuos qui catenis uinciunt.
Vincire & conſtringere liberos populos. Cice. pro Domo ſua
Catenis uincire aliquem. Ouid. 15. Metam. 121. (19.
Dolia uincire plumbo. Cato cap. 39.
Guttura alicuius uincire. Ouid. 10. Metam. 5.
Lacertos uincire auro. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 14.
Manus uinxerat poſt terga. Virg. 11. Aeneid. 17.
Tempora uincire floribus. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
Vitta uinxit comas. Propert. lib. 4. eleg. 12. 7.
Vincire præſidijs locum, pro tenere. Cicero ad Atticum, libro 7. 136. 2.
Mentem uincire Lyæo. Propert. lib. 3. eleg. 5. 5.
Vinciri & conſtringi amicorum cuſtodijs. Cic. 2. Tuſc. 84.
Fœdere certo uinciri. Propert. lib. 3. eleg. 20. 5.
Legibus uincire. Cic. pro Marcello, 14.
Vincire lino. Celſus lib. 7. cap. 19.
Vincire numeris membra orationis. Cic. 3. de Orat. 105.
Vinctus] Participium, (δεδεμένος,) Conſtrictus.
Vinctus & aſtrictus. Cic. 6. Verr. 81.
Aſpicite religatum eſſeris uinctumq; ſaxis. Cicero 2. Tuſculanarum, 41.
Tradere alicui aliquem uinctum. Cic. 5. Verr. 29.
Nodis aheneis uinctus poſt tergum. Virg. 1. Aeneid. 60.
Compede uinctus foſſor. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 1.
Præcordia uincta ferro, Vide Præcordia.
Lauro uinctus caput. Ouid. 11. Metam. 34.
Vincti inter ſe orbes. Cic. in Arato, 28.
Vincto pectore uirgo: Id eſt tenui & gracili. Terentius Eunuch. 2. 3. 22.
- quas matres ſtudent
Demiſſis humeris eſſe, uincto pectore, ut graciles ſient.
Vinctum, & Diſſolutum, contraria. Cic. in Orat. 113.
Nexu uincti, Vide Nexo.
Fides uincta teſte numine, Iureiurando obligata. Oui. epiſt. 19.
Vincta amicitia inter aliquos. Plaut. Ciſt 2. 21. (42.
Vinctus, pro Seruo & compedito. In compedibus enim uincti ſerui ad agriculturam deſtinabantur. Plin. epiſt. 16. lib. 3.
Nam nec ipſe uſq; uinctos habeo, &c.
Vinctus, pro Coacto. Horat. 2. Serm. ſat. 7. 6.
-ſi nuſquam es forte uocatus
Ad cœnam, laudas ſecurum holus: ac uelut uſq;
Vinctus eas, ita te fœlicem dicis. Id eſt, quaſi ad alienam cœnã ſemper eas coactus.
Vinctura] uincturæ, pen. prod. Plin. lib. 16. cap. 37. 1. Pariunq; baltheo corticis uincula: & aliæ uirgas ſequacis ad uincturas lentitiæ. De ſalicibus.
Vinctus] huius uinctus, (δεσμός,) Ligamen. Varr. 1. de Reruſt. cap. 8. 5. Et uindemia facta denique diſcat pendere in palmam aut funiculo, aut uinctu, quod antiqui uocabant ceſtum.
Vinculum] uinculi, pen. corr. (δεσμὸς, ἄμμα, ἰμὰς, ζεῦγος, ἐέργμὸς,) Ligamen. Dicimus & Vinctum, uincli, per ſyncopam. Colum. lib. 3. Salix humida loca deſyderat, geniſta etiam ſicca, utræq; tamen circa uineam ſeruntur, quum palmitibus idonea præbent uincula.
Digitorum uincula. Ouid. 9. Metam. 16.
Arcta uincula. Virg. 2. Aeneid. 30.
Fabrilia uincula. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 8.
Immania uincula. Valer. 7. Argon. 119.
Irreſoluta uincula. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2, 5.
Iuncea uincula. Ouid. 4. Faſt. 175.
Linea uincula. Virg. 5. Aeneid. 102.
Spinea uincula. Ouid. 2. Metam. 159.
Stuppea uincla. Stat. 3. Syl. 2. 6.
Tenacia uincla. Virg. 4. Georg. 53.
Abducere uincula ab aliquo loco, Vide Abduco.
Abrumpere uincula alicui. Horat. 4. Carm. ode 7. 6.
Addere manus alicuius in uincla. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 1.
Adhibere uincula capitis. Ouid. 3. Faſt. 59.
Adimere uincula canibus. Ouid. 8. Metam. 67.
Aptare uincula collo. Ouid. 10. Metam. 77.
Arcebunt uincula palmas. Virg. 2. Aeneid. 30.
Aſtringere uincula. Ouid. 11. Metam. 16.
Capere aliquem uinclis. Virg. 4. Georg. 79.
Circundare uincula collo. Ouid. 1. Metam. 127.
Corpora conſtricta uinculis. Cic. 1. de Orat. 115.
Contendere uincla, Vide Contendo.
Copulare uinculo, Vide Copulo.
Demere uincla pedibus. Ouid. 3. Met. 34. calceamẽta ſoluere.
Dilaniare uincula. Ouid. 10. Metam. 78.
Effugere uincula. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15.
Euadere uincla. Silius lib. 7. 15.
Excidere uinclis, Euadere uincula. Virg. 4. Georg. 82.
Exuta pedem uinclis Dido. Virg. 4. Aeneid. 104.
Exutæ uinclis palmæ. Virg. 1. Aeneid. 31.
Digitorum uincula frangere. Stat. 6. Theb. 172.
Gerere uincla. Ouid. 4. Metam. 137.

Digitized by Google

Firma uincula impediunt manus. Ouid. 1. Fast. 74.
Impediri uinculis, Vide Impedio.
Imponere uincla, & Soluere uincla, contraria. Propertius libro 3. eleg. 20. 5.
Imposita capiti uincla, coronæ, diadema, uel simile quippiam. Sene. Thyeste, 6. 11. Imposita capiti uincla uenerãdo gere.
Indere uincula. Tacit. lib. 11.
Injcere uincula, Vide Injcio.
Innectere uincla gutturi. Horat. Epod. 17. 16.
Innectere uincula cæsis syluis. Lucan. lib. 2. 133.
Intendere uincula collo, Vide Intendo.
Leuare uincla alicui. Virgil. 2. Aeneid. 30.
Ligare uincla. Silius lib. 11. 50.
Minacia uincla collo ligabantur. Ouid. 1. Metam. 19.
Nectere uincula alicui. Virgil. 6. eclog. 5.
Secantibus uinclis præstricta manus. Seneca Troade, 6. 31.
Recusantes uincla leones. Virg. 7. Aeneid. 4.
Rumpere uincula. Virg. 2. Aeneid. 27.
Soluere uincula. Ouid. epist. 17. 3.
Tendere uincula alicui. Virg. 4. Georg. 80.
Tenere uinclis aliquem, Virg. 4. Georg. 81.
Grauibus uinclis teneor coercita. Ouid. epist. 14. 1.
Vincula, uinculorum, (δέσμα,) per translationem, Carcer in quo noxij uincti seruantur. Venuleius De uerb. signif. Vinculorũ appellatione, uel priuata, uel publica uincula significantur: custodiæ uerò, tantùm publica custodia. Cice. 7. Verr. 14. In uincla coniectus est. Ibidem, 63. Quid si aufugisset? si uincla rupisset?
Absolutus uinculis, Vide Absoluo.
Dicere causam ex uinculis, Vide Dico, dicis.
Mandare æternis uinculis, Vide Mando, mandas.
Aliquem uinculis & uerberibus, atq; omni supplicio excruciatum necare. Cic. pro Lege Manilia, 6.
In uinculis esse, In carcere esse uinctum. Plin. lib. 7. cap. 34.
Amicitiæ uincula rumpere. Luc. lib. 3. 17.
Vinculis amoris esse cum aliquo coniunctum. Cice. pro Plancio, 22.
Vincula concordiæ. Cic. 2. de Finib. 185.
Vincula coniunctionis cum aliquo. Cic. ad Att. lib. 6. 113. 2.
Connubialia uincla. Stat. 5. Thebaid. 23.
Iugalia uincla, Fœdus matrimonij. Virg. 4. Aeneid. 12.
Iugali uinclo sociare se alicui. Virg. 4. Aeneid. 4.
Vincula iuris. Cic. 3. de Finib. 103.
Reuellere uincula iudiciorum. Cic. pro Cecinna, 51.
Legum certa uincula. Quint. lib. 5. cap. 10. 71.
Quæstionis uinculum. Quint. lib. 2. cap. 4. 23.
Arctißimum societatis uinculum, Vide Arceo.
Vinculum ad. Cic. 3. Offic. 151. Nullum enim uinculum ad astringendã fidẽ iureiurãdo maiores arctius esse uoluerunt.
Astrictus uinclis. Cic. 4. Acad. 112.
Astrictus certis legum uinculis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 71.
Astringere Galliam uinclis, Vide Astringo.
Copulatus locus uinculo quæstionis. Quint. lib. 2. cap. 4. 23.
In uinculis habere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Vincla, pro negotijs. Horat. 1. epist. 7. 14.
- ille Philippo
Excusare laborem, & mercenaria uincla.

Vinco] uincis, uici, uictum, (νικάω, ἐπικράτέω, κρατέω, ἐπικρατέω, ὑπερισχύω,) uincere, Superare, superiorem discedere. Plaut. Persa, 6. 34. Fatear si ita sim. S. iam abi, uicisti. Ci. 3. in Catil. 70. Mihi uiuendũ est cum illis quos uici ac subegi. Idem ad Atticum lib. 8. 151. 1. Malo cum Pompeio uinci, quàm cum istis uincere.
Vinci & expugnari. Cic. in Parad. 32.
Vincere ac uinci uultu eodem. Liu. 7. ab Vrbe.
Vinci à uoluptate. Cic. 1. Offic. 97.
Vincere, pro Obtinere, probare. Cic. pro Cluentio, 97. Vince deinde uirum bonum fuiße Oppianicum. Ibidem, 50. Si doceo non ab Habito, uinco ab Oppianico. Budæus.
Vincere aciem ferri. Plin. lib. 19. cap. 1. 4.
Amor uincitur donis. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 12.
Amor omnia uincit. Virgil. eclog. 10. 14.
Animum uincere. Plaut. Trinum. 6. 29. Tu si animum uicisti potius, quàm animus te, est quod gaudeas.
Animum diuitijs parem, munere uincere. Seneca de Benefic. lib. 1. cap. 8.
Animus omnia uincit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 15.
Bello uincere. Lucan. lib. 1. 29.
Carminibus uincere aliquem. Virg. eclog. 4. 11.
Victa causa. Cic. pro Deiotaro, 25.
Certamine pedum uicerat omnes. Ouid. 12. Metam. 61.
Cibum uincere, Concoquere. Plin. lib. 11. cap. 53. 6.
Clementia uincitur lachrymis. Ouid. 4. Trist. eleg. 8. 1.
Crimina uincere. Martial. lib. 1. 7.
Cursu uincere ceruum, uel cochleam tarditudine: In celeres & tardos dicitur. Plaut. Pœnulo, 7. 27.
Cursu uincere comites. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 1.
Difficultates locorum uincere. Cæsar 4. bel. Gall. 145.
Dolor uicit uirum inuictum. Ouid. 13. Metam. 78.
Eloquio uincere Nestora. Ouid. 13. Metam. 13.
Expectationem uincere, Facere præter expectationẽ & spem aliorum. Cic. 7. Verr. 9.
Falsa uincere ueris. Lucret. lib. 4. 97.
Fame uinci. Ouid. 6. Fast. 79.
Fata sua uincere. Virg. 11. Aeneid. 33.
Contrà ego uiuendo uici mea fata, superstes
Restarem ut genitor. Vbi Seruius, Vici mea fata, id est naturalem ordinem uita longiore superaui: namque hic ordo est, ut sint parentibus superstites filij.
Furorem uincere ratione. Ouid. 7. Metam. 2.
Gloria uincere aliquem. Cic. pro Deiotaro, 7.
Miles uicit hostem. Ouid. 2. Trist. 10.
Iudicio aliquid uincere. Cic. pro Rosc. Comœdo, 31.
Labor omnia uincit Improbus. Virgil. 1. Georg. 29.
Licitatione uincere. Paulus De publicanis. Licitatio uectigaliũ quæ licitantis ultra modum solitæ conductionis inflauit, ita demum admittenda est, si fideiussores idoneos et cautiones is qui licitatione uicerit, offerre paratus sit.
Magnitudinem alterius rei uincere. Cic. in Somnio Scip. 13.
Memoriam uicit uita istius. Cic. in Salustium, 2.
Montes uincere ascensu. Claud. 6. Paneg. 10.
Moribus uincere aliquem. Propert. lib. 3. eleg. 6. 5.
Funalia uincunt noctem flammis. Virg. 1. Aeneid. 147.
Numero uincere, ætatibus, & authoritate. Cic. 11. Philipp. 3. 18. Nunc uigent Pansæ, uigent Hircij, uigent Cæsaris filij, uigent Plauci, uincunt numero, uincunt ætatibus, nimirum etiam authoritate uincunt.
Officio uincere omnes. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. 14.
Opinionem omnium uincere. Cic. 4. Acad. 3.
Pectora dura uincuntur molli prece. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 16.
Nulla uinci ratione. Cic. 3. Tuscul. 84.
Seipsum uincere. Cassius Ciceroni, lib. 12. 13. 1.
Vicit sententia lenior, ut unde culpa esset orta, ibi pœna consisteret. Liu. 8. bel. Pun. 135.
Sponsione uincere. Cic. pro Quintio, 57.
Viribus uincere aliquid. Virgil. 6. Aeneid. 30.
Vno te uicimus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 7.
Vicimus, uicistis, Nostra est causa, Vestra est ratio, Cicero ad

Digitized by Google

Atticum, lib. 14. 318. 5. Cui si esse in urbe tutò licebit, uicimus. Et 3. Verr. 41. Vnum ostende in tabulis aut tuis, aut patris tui emptum esse, uicisti.

Vince & uale. Cic. Bruto, lib. 11. 25. 6.

Viceris. Teren. And. 5. 3. 21. Adducti qui illam ciuem hinc dicant. uiceris. Vbi Donatus, Viceris, uerbum est eius qui uix sibi extorquet ut abijciat curam, & proprium patribus, ac familiare iratis.

Cura uincendi. Ouid. epist. 15. 16.

Victus] Participium, (ἡττηθείς,) ut

Victi & subacti populi. Cic. pro Fonteio, 22.

Galli uicti silere solent: canere uictores. Cic. 2. de Diuin. 83.

Bellis uicti. Stat. 12. Thebaid. 102.

Natura uictus. Cic. 2. de Finib. 81.

Prece uictus. Horat. Epod. 17. 9.

Somno uictus. Liu. 9. ab Vrbe, 157.

Viribus uicta uirgo. Ouid. 1. de Arte, 140.

Voluptate uictus. Cic. 1. de Finib. 74.

Vulnere ingenti uictus. Virg. 10. Aeneid. 167.

Clementia illius uicta est nostro uitio. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 24.

Corpora uicta sopore. Ouid. 1. Fast. 86.

Fœmina uicta dolo diuûm duorum. Virgil. 4. Aeneid. 19.

Hostis uictus terra mariq;. Horat. Epod. 9. 6.

Ira uicta per preces. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 10.

Opes uictæ. Cic. 7. Verr. 77. Hic primum opes ipsius ciuitatis uictæ, comminutæ, depressæq; sunt.

Patientia uicta uitijs. Ouid. 3. eleg. 10. 1.

Pietas uicta furore. Horat. 3. Carm. ode 27. 8.

Pudor uictus amore. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 6.

Reus uictus. Cic. 3. Verr. 6. Ne actor quidem est is, cui reus tam nocēs, tam perditus, tam uictus, aut occultè surripi, aut impunè eripi possit.

Terga uicta dare. Ouid. 7. Metam. 15.

Vrbes uictæ. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.

Victus. Virgil. 9. eclog. 1.

Nunc uicti tristes, quoniam fors omnia uersat.

Hos illi (quod nec bene uertat, mittimus hœdos. Seruius.

Victi, id est impotes uoti. Nam quo modo uictores dicimus uoti compotes, qui quod uolunt faciunt: sic uictos contrario uoti impotes, qui non possunt facere quod uolunt.

Victus, A proposito pristino recedens. Virg. 2. Aeneid. 140. Hic uerò uictus genitor se tollit ad auras. Seruius.

Victor] uictoris, pen. prod. (νικητὴς, νικάτωρ, νικητὴρ, νικήφορος,) Qui uicit. Cæsar 2. bel. Gall. 315. Qui ab Decumana porta, ac summo iugo collis nostros uictores flumen transire conspexerant.

Multa enim uictori, eorum arbitrio per quos uicit, etiam inuito facienda sunt. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 10.

Belli uictor. Stat. 9. Thebaid. 125.

Omnium gentium uictor. Cic. in Pisonem, 11.

Hostium uictor. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Ille externorum bellorum hostiumq; uictor. Cic. de Arusp. respon. 45.

Cruentus uictor. Lucan. lib. 5. 152.

Ferus uictor. Horat. 2. epist. 1. 32.

Violens uictor. Horat. 1. epist. 10. 8.

Currus uictor, Triumphalis. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 10.

Victrix] uictricis, pe. pro. f. g. (νικήτρια,) Quæ uicit. Ci. ad Brutũ, 10. 2. Erat uictrix Respu. cæsis Antonij copijs, ipso (expulso.

Libidinis uictrix. Cic. pro Cluentio, 10.

Arma uictricia, pro Victoribus, & ijs qui armis uicerunt. Virgilius 3. Aeneid. 11.

Res Agamemnonias, uictriciaq; arma secutus,

Fas omne abrumpit. Vbi Seruius, Omnia nomina à uerbo uenientia, quũ in Or exeunt, masculina sunt, ut Victor: quũ in Trix, fœminina sunt, ut Victrix. Neutra uerò non faciunt nisi tantum ex numero plurali. Vnde est Victricia.

Athenæ uictrices. Cic. 1. Tuscul. 186.

Cateruæ uictrices. Horat. 4. Carm. ode 4. 5.

Dextra uictrix. Ouid. 1. Fast. 67.

Lauri uictrices. Virg. 8. eclog. 3.

Libido uictrix. Seneca Thyeste, 1. 10.

Literæ uictrices, Victoriam denuntiantes. Cicero ad Atticum, lib. 5. 109. 3.

Manus uictrix. Cic. pro Sestio, 68.

Palmæ uictrices. Ouid. ad Pisonem, 7.

Victrix, Voti compos. Virgil. 7. Aeneid. 109.

- cœli conuexa per auras

Iunonem uictrix affatur uoce superba. Seruius.

Victoria [uictoriæ, (νίκη, νίκης, νικητήριον, νίκημα,) Plaut. Tru. 6. 20. Hic sunt quas habet uictorias. Cic. ad Brutũ, 15 10. Facilius in timore benigni, quàm in uictoria grati reperiuntur.

Victoria & triumphus. Cic. pro Murena, 11.

Victoria natura insolēs & superba est. Ci. pro M. Marcello, 5

Facies uictoriæ. Tacit. in uita Agricolæ.

Agilis uictoria, Vide Agilis.

Cruenta uictoria, Vide Cruentus.

Facilis uictoria de madidis, &

Blæsis, atq; mero titubantibus. Iuuenal. Saty. 15. 5.

Læta uictoria. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 2.

Pulchra & spectabilis uictoria. Tacit. in uita Agricolæ.

Velox uictoria. Horat. 1. epist. 19. 13.

Adipisci uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 5.

Amplecti uictoriam, Vide Amplector.

Cessit illi uictoria, Vide Cedo.

Cohonestare uictoriam, Vide Cohonesto.

Concedere uictoriam. Tacit. lib. 5.

Concelebrare uictoriam, Vide Concelebro.

Conclamare uictoriam, Vide Conclamo.

Consequi uictoriam. Cic. pro Cælio, 12.

Consistit uictoria, Vide Consisto.

Constituere uictoriam, Vide Constituo.

Constat uictoria. Cæsar bel. Gall. lib. 7.

Corrupta toties uictoria. Tacit. lib. 20.

Deferre uictoriam. Liu. ab Vrbe, lib. 5.

Differre uictoriam. Liuius de bell. Pun. Illa cunctatio distulisse modò uictoriam uideri potuit: hic error uires ademisse ad uincendum.

Dare uictoriam. Liu. ab Vrbe, lib. 5.

Edere uictoriam. Tacit. in uita Agricolæ.

Eripere uictoriam. Sallustius in Iugurtha.

Excidit uictoria è manibus, Vide Excido.

Exercere uictoriam. Sallustius in Catil.

Extorquere uictoriam. Liuius de bel. Pun.

Habere uictoriam. Liu. de bel. Pun. Quod primum esset, confessionem se hostium habere, nequaquam pares eos esse sibi breui & uictoriam haud dubiam habiturum, nec meliore euentu eos secum, quàm spe pugnaturos.

Habere uictoriam in manibus. Liu. lib. 10. bel. Pun. 73.

Inquietare uictoriam. Tacit. lib. 19. Hoc est, Inquietabant.

Interpellare uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 4.

Morari uictoriam. Liu. de bel. Pun.

Nascitur uictoria. Cæs. bel. Ciuil. lib. 4.

Oritur uictoria. Cæsar bel. Ciuil. lib. 3.

Parere uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 5.

Patrare uictoriam. Tacit. lib. 13.

Portendere uictoriam. Liu. de bel. Pun.

Digitized by Google

Reportare uictoriam. Cic. pro l. Manil. 4.
Retinere uictoriam. Sallust. in Iugurtha.
Spectare uictoriam. Quint. lib. 5. cap. 12. 17.
Stat uictoria. Liu. lib. 3. bel. Pun. 132. Multorumq; sanguine ac uulneribus ea Pœnis uictoria stetit.
Victoriam in manibus esse. Sallust. in Catil.
Tradere uictoriam. Quint. lib. 7. cap. 2. 31.
Transferre uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 4.
Tribuere uictoriam. Cæsar bel. Ciuil. lib. 4.
Victoriatus] uictoriati, penul. prod. Genus nummi. Plin. lib. 33. cap. 3, 8. Qui nunc uictoriatus appellatur, lege Clodia percussus est. Antea enim hic nummus ex Illyrico aduectus, mercis loco habebatur. Est autē signatus uictoria, & inde nomen. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicente quodam uictoriato se uno in Sicilia quinque pedes longam murænam emisse. Cic. pro Fonteio, 8. Crodimum porcium, et Numium ternos uictoriatos Nulchalone ſerente * Vmbinos, & uictoriatos mille.
Victoriolus] pen. prod. Adiectiuum, (νικητικὸς,) Qui uarias siue plures uictorias reportauit, qua dictione usus Cato, teste Gellio lib. 4. cap. 9.
Vincibilis] & hoc uincibile, pen. corr. (κτητὸς,) Quod facilè uincitur. Terent. Phorm. 1. 4. 50. Iustam illam causam, facilem, uincibilem, optumam. Colum. lib. 3. cap. 12. 3. Grauem terram, uix ulla cultura uincibilem.
Vindelicia] (ὀυινδελικία,) Prouincia Europæ, sicuti à Ptolomæo lib. 3. scribitur. Est autem inter Rhetiam, quam habet ab Occasu, & Noricum ab Oriente. Eam Lycius amnis disterminat à Rhetia, Enos fluuius diuidit à Norico. A Septentrione Danubio terminatur, à Meridie Alpibus supra Italiā extensis. Eius ciuitas insignis fuit Augusta Vindelicia
Vindelici] pen. corr. (ὀυινδελικοὶ,) Populi, de quibus diximus in dictione Vandali. Horat. 4. Carm. ode 4. 4.
Vindelicus, pen. cor. Adiect. (ὀυινδελικὸς,) ut
Spolia Vindelica. Claud. de bel. Getico, 84.
Saltus Vindelici. Claud. de bel. Getico, 74.
Vindemia] uindemiæ, (τρύγετος, τρύγητος,) Quasi uini demia, à uino demendo. Virgil. 2. Georg. 105.
Non eadem arboribus pendet uindemia nostris.
Mitis in apricis coquitur uindemia saxis.
Vindemia mellis. Plinius, Prima mellis uindemia melior. Idem lib. 11. cap. 14. 3. & cap. 15. 2.
Vindemia oliuarum. Plin. lib. 15. cap. 1. 4.
Vindemiā & uindemias inter se differre uult Seruius, his uerbis, Quum uindemiā numero singulari dicimus, unius anni significamus: quum plurali, multorum. ut Messem, messes: hyemem, hyemes hæc enim semel tantum annis quibusque contingunt. Multi tamen uolunt uindemiam esse totius orbis generaliter, uindemias singularum partium: ut plus significet singularis, quàm pluralis numerus: sicut plus est quum dicimus, Per terram pluit, quàm Per terras: tunc enim omne elementum per singularem numerum, non terras aliquas significamus. Virg. 2. Georg. 2.
-spumat plenis uindemia labris.
Administrare uindemias, Vide Administro.
Vindemiola] uindemiolæ, pen. cor. Diminutiuum, (τρυγετίδιον,) Cicero ad Atticum, lib. 1. 6. 5. Ego omnes meas uindemiolas eò reseruo, ut illud subsidium senectuti parē. De fructu studiorum intelligit.
Vindemio] uindemias, (τρυγάω,) uindemiare, Vindemias colligere. Plin. lib. 14. cap. 2. 9. Nouissimas uindemiant.
Vindemiator] penult. prod. uindemiatoris, (τρυγητὴς,) Qui uinum legit. Colum. lib. 3. cap. 21. 5. Vindemiatorum aleam subeat. Idem libro quarto, capit. 17. 7. Et fructus commodius legitur à uindemiatore.
Vindemiator, Sydus quod tertio Nonas Martij apparet. Col. lib. 11. cap. 2. 44. dicit illud septimo Calēdas Septembris exoriri. Plinius lib. 18. cap. 31. 1. Cæsari & Assyriæ stella quæ Vindemiator appellatur.
Vindemator, pen. prod. (τρυγητὴς,) Idem.
Durus uindemator. Horat. 1. Serm. saty. 7. 6.
Vindemitor] pen. cor. (τρυγητὴρ,) Idē. Ouid. 3. Fast. 82.
Siue est Arctophylax, siue est piger ille Bootes,
Mergetur, uisus effugietq; tuos.
At non effugiet uidemitor. Seneca,
Carpebat raras ſerus uindemitor uuas.
Vindemiatorius] Adiectiuum, (τρυγητικὸς,) Quod ad uindemiam pertinet. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 7. Nihilo magis torcula uasa uindemiatoria; aut ſerias olearias, ut trapeta.
Quali uindemiatorij. Vlpianus in L. Instrumento. ff. De instructo uel instrumento leg.
Vindex] uindicis, pen. corr. (ἔνδικος, τιμωρὸς, ἀμυντίας, τιμάορος,) Vltor iniuriæ. Cic. pro Flacco, 45. Quum speculatur atq; obsidet Rostra uindex temeritatis, & moderatrix officij Curia. Et ad Brutū, 17. 4. Quid hoc mihi prodest, &c. si uindex illius mali, author extitit alterius, fundamentum & radices habituri altiores, si patiamur?
Vindex & oppressor dominationis. Cic. ad Brutum, 16. 11.
Vindex & ultor. Col. lib. 7. cap. 12. de cane.
Facinorum & sceleris speculator & uindex. Cic. 3. de Natura deorum, 63.
Fraudis auaræ uindex. Horat. 4. Carm. ode 9. 8.
Scelerum uindex. Lucan. lib. 9. 4.
Linguæ magnæ uindex, Vindex superbiæ. Ho. 4. Car. ode 61.
Iustißimus uindex. Ouid. 3. de Arte, 65.
Carcer nefariorum uindex. Cic. 2. in Catilinam, 46.
Vindex, Defensor & assertor. Cic. 3. de Legib. 56. Habeat sanè populus tabellam, quasi uindicem libertatis.
Extitisti tu uindex nostræ libertatis. Cic. Octauio, 7.
Aeris alieni. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 17.
Pœna uindex. Catull. Argonaut. 59. 39.
Vires uindices. Ouid. epist. 9. 3.
Vindiciæ] uindiciarum, pluraliter, Festus, Vindiciæ appellantur res eæ de quibus controuersia est: de quibus Cincius sic ait, Vindiciæ olim dicebantur quæ ex fundo sumptæ, in ius allatæ erant. Seruius Sulpitius uindiciam esse ait, ab eo quòd uindicantur res ex cōtrouersia. Hactenus Festus. Vindiciæ, id est sententiæ, ut dicunt aliqui, aut uerius assertiones rei & adiudicationes, ut loquuntur: ubi nescit iudex si duo sint, utrius sit: uel, si sint plures, cuius. Nihil nanq; aliud est uindicia, quàm assertio: quæ si à seruitute est in libertatem, dicitur uindicia secundum libertatem: si uerò à libertate in seruitutem, dicitur uindicia secundum seruitutē pronuntiari. Vnde Prætor dicitur decernere uindicias secundum libertatem, quando in libertatem asserit. Item dicitur dare uindicias secundum seruitutem: quando pronūtiat assertionem eiusmodi. Hæc uerò omnia latißimè declarat Budæus, his uerbis, Vt autem ad uindicias ueniamus. Liuius 3. ab Vrbe, 182. de filia Virginij loquens, ita inquit, Hanc uirginem adultam, forma excellentem Appius amore ardens, pretio ac spe pellicere adortus, postquam omnia pudore septa animaduerterat, ad crudelē superbamq; uim animum conuertit. Marco Claudio clienti negotium dedit, ut uirginem in seruitutem assereret: neq; cederet secundum libertatem postulantibus uindicias: quod pater puellæ abesset, locum iniuriæ esse ratus. Item paulo post, Aduocati puellæ quum Virginium Reipubli. causa dixissent abesse biduo

biduo affuturum, si nuntiatum ei sit: iniquum esse absentem de liberis dimicare: postulant ut rem integram in patris aduentum differat: lege ab ipso lata uindicias det secũdum libertatem. Vindicias secundum libertatem dare, & Liuius & Pomponius intellexerunt decernere, ut interim dũ pater puellæ accersitur, dumq; ipsa status sui quæstionẽ patitur, in possessione ipsa sui ac libertatis esset. Vt uindicias postulare secundũ libertatẽ, pro eo quod est postulare ut interim libertate potiretur. Quod autem sequitur de Bruto qui uindicias secũdum libertatẽ dixisset in persona Vindicis Vitelliorũ serui, Vindicij, non Vindicis legendũ est, ex eodem Liuio, libro secundo, Præmiũ, inquit, indici pecunia ex ærario, libertas & ciuitas data. Ille primum dicitur uindicta liberatus: quidam uindictæ quoq; nomen ab illo tractum putant, Vindicio illi nomen fuisse. Post illũ, seruatum ut qui ita liberati essent, in ciuitatem accepti uiderentur. Itidem Plutarchus in Publicola. Vindiciarum nomen non à Vindicio, ut Accursius putauit, sed à uindicando tractum est: id quod ex Liuio intelligi satis potest, Appius, inquit, quum uirginem non defendi ab Icilio, sed inquietum hominem locum seditionis quærere diceret, non præbiturum se illi eo die materiam, ius eo die se non dicturum, neq; decretum interpositurum, à M. Claudio petiturum ut decederet iure suo, uindicariq; puellam in posterum diem pateretur. Vindicari puellam Liuius pro Vindicias puellæ secundum libertatem dari dixit, hoc est asseri interim in libertatem, & in possessione libertatis esse usq; in posterum diem. Idem paulo pòst, ita uindicatur Virginia spondentibus propinquis. Hactenus Budæus.

Nunc Iubliciam uerba Asconij Pædiani in Verrinas Ciceronis: Lis uindiciarum est, inquit, quum litigatur de ea re apud Prætorem cuius incertum est quis debeat esse possessor, & ideò qui eam tenet, satisdat pro præde litis uindiciarum aduersario suo, quo illi satisfaciant nihil se deterius in possessione facturum de qua iurgium esset, rursus sponsione ipse prouocatus ab aduersario certæ pecuniæ aut æstimationis, quam amittat ni sua sit hæreditas de qua contendit. Cic. 3. Verr. 80. Si habuisset, inquit, iste edictum quod ante istum & postea omnes habuerunt Prætores, possessio Minutiæ genti eßet data. Siquis testamento se hæredem esse arbitraretur quod tum non extaret, lege ageret in hæreditatem: aut prædes litis uindiciarum quum satis accepisset, sponsionem faceret: ita de hæreditate certaret. Hoc opinor iure & maiores nostri & nos semper usi sumus. Quæ uerba Pædianus exponens, ita inquit, Aut peteret ut possessor esset, aut acciperet ab aduersario satis pro præde litis uindiciarum: & ipse sponsionem faceret, & ita de hæreditate certaret. Fortasse autem non prædes apud Ciceronem, sed prædæ legendum est. Ex supradictis satis, ut opinor, apparet uindiciarum litem eam esse qua controuersæ rei possessionem fiduciatum petimus, interea dum lis de re ipsa, aut de possessione disceptatur. Huiusmodi enim possessio, quam Pædianus intelligi ex Cicerone uoluit, non iusta & absoluta est possessio, sed fiduciaria, & ueluti depositaria, rationibus reddẽdis fructib. obnoxia. Hæc Budæus.

Vindicias secundum libertatem postulare, uel dare, Vide suprà in Vindiciæ.

Vindicijs ac sacramentis petere. Cic. pro Milone, 55. Eum de nicq; cui nulla lex erat, nullum Ciuile ius, nulli possessionũ termini: qui non calumnia litium, non iniustis uindicijs ac sacramentis alienos fundos, sed castris, exercitu, signis inferendis petebat. Clodium, inquit, non iam aliquo iuris colore quæsito alienas inuadebat possessiones, ut calumniatores & litigiosi solent, sed ui armata apertaq;, & tanquam hostili prælio. Ex quibus uerbis apparet uindicias & sacramentum, & uindicationis formulam, qua in iure manus confertum uocabant, similes quodammodo inter se ac cognatas actiones formulasq; fuisse. Budæus.

Vindico] uindicas, pen. cor. (ἐνδικέω, τιμωρέω, ἀμύνω,) uindicare, Vlcisci, castigare, punire. Cic. 2. de Lege 63. Grauiter olim ista uindicabat uetus illa Græcia: longè prouidens, &c. Idem de Amicitia, 40. Talis improborũ consensio non modò excusatione amicitiæ tegenda non est, sed potius omni supplicio uindicanda est.

Dolus malus legibus erat uindicatus. Cic. 3. Offic. 79.

Acerrimè maleficia uindicare. Cic. pro Rosc. Amer. 7.

Mortem uindicare alicuius. Plin. lib. 10. cap. 43. 3.

Necem alicuius uindicare. Ouid. 6. Fast. 94.

Offensas suas uindicare ense. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 8.

Peccata moribus & iudicijs uindicare. Cicero secundo de Inuention. 178.

Peccatum in altero uindicare. Cic. 5. Verr. 4.

Seditionem uindicare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 51.

In aliquem scelera alterius uindicare. Cic. 5. Verr. 153. Gell. lib. 11. cap. 18. Is sua lege in fures duplici pœna uindicandum existimauit.

Vindicari, Paßiuè. Cic. pro Cecin. 49. Fateor, hoc interdicto Prætoris uindicari, si uoluntas & æquitas ualeat. Vetus codex habet, Hoc interdictum Prætoris uiolaui.

In posterum diem uindicari, Vide paulo antè in Vindiciæ.

Vindicatum est, Impersonale, pro Animaduersum est. Cicero 7. Verr. 104. Fateor non modò in socios, sed etiam in ciues militesq; nostros persæpe esse seuerè ac uehemẽter uindicatum. Budæum.

Vindicare, Liberare, asserere in libertatem. Cic. 2. Philip. 94. Pecunia quæ nos à tributis posset uindicare.

Vindicare & liberare. Cic. pro Rabirio perduell. reo, 11. Idem ad Quint. fratrem, libro 3. 17. 13. Teq; item ab eo uindico & libero.

Ab interitu uindicare. Plin. in Paneg. 82.

A labore uindicare. Cic. pro Sylla, 19. Sed neque honoris, neque ætatis excusatio uindicat à labore. Id est asserit, tuetur, immunem præstat.

Aliquem à magnitudine doloris uindicare. Cic. 2. Tusc. 77.

A molestia, supplicio, & impetu libidinum uindicari: pro Liberari. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 1. 4. 2. Liu. 1. ab Vrbe, 113. Cicero 1. de Finib. 71.

Ab oblivione & silentio hominum uindicare. Ci. 2. de Ora. 5.

Senectutem à solitudine uindicari iuris Ciuilis scientia. Cicero 1. de Orat. 132.

Vindicare à se, pro sibi. Liu. lib. 4. Decad. 5. Victoriæ utique de Antiocho rege maiore parte à se uindicata.

Vindicare se ab aliquo, pro Vlcisci. Senec. de Benef. 6.

Aliquem à uitijs omnibus uindicare. Cic. de Senect. 50.

In libertatem uindicare, pro Asserere. Asinium ad Cic. lib. 10. 31. 4. Deinde qui & me, & Rempub. uindicare in libertatem paratus sim. Cic. in Parad. 52.

Solui terroribus, & in libertatem uindicari. Cicero 1. de Natura deor. 77.

Vindicare libertatem, Defendere uel ulcisci. Cæsar 7. belli Gallici, 302.

Vindicare se ad suos. Cic. pro Rabirio Posth. 15.

Vindicare se existimationi hominum. Cic. 5. Ver. 113.

Vindicare se de aliquo. Cic. pro Deiotaro, 14.

Vindicare data, Compensare. Sene. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Vindicatio] uindicationis, Verbale, (ἐκδίκησις,) Vltio uindicta. Cic. 2. de Inuent. 170. Vindicationem, per quam uim et contumeliã defendendo, aut ulciscẽdo propulsamus

à nobis

Digitized by Google

à nobis & à noſtris qui nobis eſſe chari debẽt, et per quam peccata punimus.

Vindicta] uindictæ, (ἐκδίκια, τιμωρίαι,) Id eſt animaduerſio pro delicto. Paulus in l. Quod Reipub. De iniurijs. Quod Reipub. uindicandæ cauſa ſecundum bonos mores fit: etiamſi ad contumeliã alicuius pertinet, quia tamen non ea mente magiſtratus facit, ut iniuriã faciat, ſed ad uindictã maieſtatis publicæ reſpiciat, actione iniuriarũ nõ tenetur.

Suſcipere uindictam legis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 7.

Vindicta, libertas, ſiue uirga qua ſerui libertate donabantur. Nam faciendi liberi tres partes ſunt; Vna, ut cenſu liber fiat cenſebantur enim antiquitus ſoli ciues Romani. Siquis conſentiẽte uel iubente domino nomen detuliſſet in cenſum, ciuis Romanus fiebat, & ſeruitutis uinculo ſoluebatur. Altera pars adipiſcendæ libertatis, quæ uindicta uocabatur, ſcilicet uirgula quam Prætor manumittendi ſerui capiti imponens, eundem ſeruum in libertatem uindicabat, dicens quædam uerba ſolennia: atq; ideò illa uirgula, uindicta uocabatur. Plin. epiſt. 136. Spero, imò confido facilè me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te, ſi uoles uindicta liberare, quos proximè inter amicos manumiſiſti. Tertia pars faciendi liberi eſt, ſiquis ſuprema uoluntate, in teſtamenti ſerie ſeruum liberum ſcripſerit. Cic. in Topicis, 6. Si neq; cenſu, neq; uindicta, nec teſtamento liber factus eſt, nõ eſt liber: neq; eſt ulla earum rerum, non eſt igitur liber. Horat. 2. Ser. ſaty. 6. 16.

-quem ter uindicta quaterq;
Impoſita haud unquam miſera formidine priuet. Vbi Acron, Vindicta, id eſt uirga qua percutiebantur ſerui dum liberi fiebant.

Liberare uindicta. Tacit. lib. 13. Cic. pro Rabi. perd. 11.

Vindius] (ὀυίνδιος,) Edulius, Egdubeda, Ortoſpeda, Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. uulgò montes de Ocay de Aſturias.

Vinea] uineæ, (ἄλωαι, ἄλωαι, ἄμπελος, ἀμπελῶν, ἀμπελεὼν,) Locus uitibus cõſitus: uel ipſa uitis. Cice. 2. de Lege agrar. 69. Iugera CCC ubi inſtitui uineæ poſſunt. Col. lib. 3. cap. 2. Ideo non eſt uineis apta, uix etiam arbuſto.

Brachiata, Vide Brachium.

Caluata, Vide Calua.

Capitata, Vide Caput.

Collina, Vide Collis.

Compluuiata, Vide Compluuium.

Culta. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 7.

Imputata. Horat. Epod. 16. 9.

Macerrimæ uineæ. Col. lib. 8. cap. 1. 2.

Floret uinea. Ouid. 5. Faſt. 53.

Induunt ſe uuis uineæ, Vide Induo.

Iugare uineas, Vide Iugum.

Ordinare uineam paribus interuallis, Vide Ordino in Ordo.

Pubeſcit uinea. Virg. 2. Georg. 78.

Purgare uineam. Catull. Argonaut. 59.

Verberatæ grandine uineæ. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Vinea, inſtrumentum bellicum lignis compactum, inquit Liuius, latum pedibus octo, altum ſeptem, longum ſexdecim; tectum duplici ligno, cratibuſq; contexitur. latera quoq; uimine ſepiuntur, ne ſaxorum ac telorum impetu perfringantur: extrinſecus, ne crementur, crudis ac recentibus coriijs integuntur. Quum plures fuerint, iunguntur ordine; ſub quibus oppugnantes tutius ad muros ſubruendos pugnant. Plautus Milite, 5. 111. -ad eum
Vineas, pluteoſq; agam. Cic. ad Catonẽ, lib. 15. 4. 28. Aggere, uineis, turribus oppugnaui, uſuſq; multis tormentis. Idẽ 3. Phil. 245. Cõductæ uineæ ſunt, pugnatur acerrimè.

Vinearius] Adiectiuũ, (ἀμπελικὸς,) Quod eſt uineæ, uel quod ad uineam pertinet: ut Collis uinearius. Colu. lib. 5. cap. 6. 30.

Vineaticus] penul. corre. Aliud adiectiuum, (ἀμπελικὸς,) Idem, ut

Flaces uineaticæ. Varro 1. de Re ruſt. cap. 22. 4. Colu. lib. 4. cap. 1. 1. Vtrum tamen atq; alterum reprehendiſſent, quippe ſemimibus uineaticis nimium me profundos cenſuiſſe fieri ſcrobes. Cato cap. 113. Ferramenta, falces uineaticas ſex.

Vinealis] & hoc uineale, pen. prod. (ἀμπέλειος,) Quod eſt aptum ad uineam. Col. lib. 3. cap. 12. 1. Sed ne nunc per infinitas terreni ſpecies euagemur, non intempeſtiuè commemorabimus Iulij Græcini conſcriptam uelut formulam, ad quam poſita eſt limitatio terræ uinealis.

Vinetum] Vinitor, Vinoſus, Vide Vinum.

Vintium] (ὀυίντιον,) Neruſiorũ in Alpibus litoreis urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. uulgò mont Viſol, Veſulo monte.

Vinum] uini, (οἶνος,) Martial. lib. 3. 35.
Reſinata bibis, uina Falerna fugis.
A ui deducitur, ut nonnulli uolunt, quòd uim inferat menti. Ouid. 1. de Arte, 49.
Et Venus in uinis, ignis in igne fuit.

Vina, pluraliter. Cic. 3. Verr. 64. Vina, cæteraq; quæ in Aſia facilè comparantur. Alibi ſæpe.

Languidus uino, Vide Languor.

Certamen mite uini. Tibull. lib. 3. eleg. 6. 3.

Pernicies uini lymphæ. Catull. ad puerum, 24. 2.

Plenus uini, Ebrioſus. Cice. Poſt reditum in Senatu, 11. Vini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma.

Infirmi ſaporis uinum, Vide Infirmus.

Vini ſapores quatuor, Dulce, acutum, lene, & auſterum.

Violentia uehemens uini. Lucret. lib. 3. 96.

Ad uinum, Inter conuiuiũ & ſympoſia. Vide Ad præpoſitionem

Ad uinum diſertus, Vide ibidem.

Album uinum, Vide Albus.

Aſperum, Vide Aſper.

Atrum, Vide Ater.

Auſterum, Vide Auſter.

Calidum. Ouidius 15. Metamorphoſeos, 65.

Cibarium, Vide Cibus.

Collina uina, Vide Collis.

Doliare uinum. Vlpianus, De periculo & commodo rei uenditæ, L. prima, St doliare uinum emeris, nec de trabendo eo quicquam conuenerit, id uidetur actũ ut antè euacuarẽtur, quàm ad uindemiam opera eorũ futura ſit neceſſaria. Doliare uinum dicitur ad differẽtiam uini pendentis. Vide Catonẽ, ca. 148. quæ ſit lex uino in dolijs, & oleæ pẽdẽti.

Vinum uetuſtate edentulum. Plaut. Pœn. 9. 87.
Hoc eſt quod uim ſuam amiſit.

Firmiſſimum. Virg. 2. Georg. 20.

Hornum, Vide Hornus.

Indigena, Vide Indigena.

Ignitius; Vide Ignis.

Larga, aut Libera uina. Hora. 3. Car. ode 18. 2. & de Ar. 17.

Lene uinum. Cic. 5. Tuſcul. 20.

Marathrites uinum, Vide Marathrum.

Marcida. Stat. 1. Sylu. 6. 7.

Merum, Vide Merus.

Molle uinum, quod caret aſperitate & defecatum eſt. Vir. 2. Georg. 69.

Myrtites, Vide Myrtus.

Mucida, Vide Mucor.

Nouitium uinum, Vide Nouus.

Digitized by Google

Nouum & uetus uinum, contraria. Cic. de Claris Orat. 158.
Peculiare, Vide Peculium.
Pendens, Vide Pendeo.
Purum. Ouid. 7. Metam. 121.
Rubens. Ouid. 5. Fast. 102.
Spurcum uinum, Vide spurcus.
Vinum torum, Vide Torus.
Abstinere uino, Vide Abstineo.
Absumere uinum, Vide Absumo.
Acere uinum dicitur, Vide Acidus.
Adhibere uinum ægrotis, Vide Adhibeo.
Carere uino, Vide Careo.
Circuncidere uinum, Vide Circuncido.
Coaceſcit uetuſtate uinum. Cic. de Senec. 60.
Collectum uinum, Pli. Et collecto iam uino differentia in cella.
Concinnare uinum, Vide Concinnus.
Corrigere uina, Vide Corrigo.
Diffuſum uinum ex cœnophoro. Cic. 2. de Finib. 40.
Dant animos uina, Ouid. 12. Metamorph. 49.
Euaneſcunt uetuſtate uina. Cic. 2. de Diuin. 175.
Expletus dapibus uinoq; ſepultus. Virg. 3. Aeneid. 126.
Feruida uina exſurdant ſubtile palatum. Horat. 2. Serm. ſaty.
Vinum facit ingenium. Ouid. 7. Metam. 87. (8. 8.
Vinum facit ſomnum. Ouid. 1. Faſt. 84.
Ferre uetuſtatem dicuntur uina, Vide Fero. Cice. de Amicitia, Veterrima quæq; ut ea uina quæ uetuſtatem ferunt, eſſe debent ſuauiſſima.
Fugiens uinum. Cic. 3. Offi. 122. Vide fugio.
Fundere uina pateris. Virgil. 5. Aeneid. 20.
Liquentia uina fundere. Virgil. 5. Aeneid. 48.
Graues uino ſomnoq; iacebant. Ouid. epiſt. 14. 7.
Impulſus uino. Quintil. lib. 4. cap. 2. 51.
Incaleſcere uino, Vide Incaleſco.
Infuſcare uinum, Vide Infuſco.
Inuergere uina, Vide Inuergo.
Dulci mala uino lauere. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.
Leuare uino curasq; ſitimq;. Ouid. 12. Metam. 32.
Liquare ex uino. Celſus lib. 5. cap. 28.
Madent membra uino, Vide Madeo.
Nimio marceſcere uino, Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.
Medicata ſuffitione uina, Vide Medico.
Miſcere uinum aqua, Vide Miſceo.
Nutrire uinum, Vide Nutrio.
Olere uina. Horat. 1. epiſt. 20. 1.
Vina parant animos. Ouid. 1. de Arte, 48.
Pellere curas uino. Horat. 1. Carm. ode 7. 7.
Preſſa uina. Horat. Epod. 13. 2.
Languidiora uina promere. Horat. 3. Carm. ode 21. 2.
Horna dulci uina promens doli. Horat. Epod. 2. 10.
Reponere uina menſis. Virgil. 7. Aeneid. 27.
Sepulti uino conticuere. Virgil. 9. Aeneid. 48.
Sepulta urbs ſomno uinoq;. Virgil. 2. Aeneid. 53.
Quies ſequitur uina. Ouid. 3. Faſt. 61.
Soluti ſomno uinoq; procubuere. Virgil. 9. Aeneid. 38.
Subtrahere uinum. Celſus lib. 3. cap. 2.
Sumere uinum meracius. Cic. 3. de Nat. deor. 112. Vt ſi medicus ſciat eum ægrotum, qui iuſſus ſit uinum ſumere, meracius ſumpturum, ſtatimq; perituru, magna ſit in culpa.
Tranſire ad uinum, Vide Ad præpoſitionem.
Vti largiore uino, Vide Largior, largiris.
Vinum cui nihil ætatis acceßit. Celſus lib. 2. cap. 26.
Vinum nullarum uirium, & Ingentium uirium, contraria. Celſus lib. 3. cap. 19.
Vinum, Liber appellatur per translationem, à Libero patre. Cicero 2. de Nat. deor. 86. Quum fruges Cererem appellamus, uinum autem Liberum.
Vina, pro poculis. Virgil. 1. Aeneid. 146. Crateras magnos ſtatuunt, & uina coronant. Hunc uerſum legimus etiam lib. 7. 13. Idem lib. 9.
Inter lora, rotaſq; uiros, ſimul arma iacere, Vina ſimul.
Villum] uilli, (οἰνάριον,) Diminutiuum: ſicut ab unus, ullus Terent. Adelp. 5. 2. 11.
- interea in angulum
Aliquò abeam, atq; edormiſcam hoc uilli.
Vinacea] uinaceorũ, uel per i, uinacia, (γίμφυλα, γίγαρτα,) Subſtantiuum plurale neutrum, ſignificat grana uuæ iam preßæ, & etiam nondum preßæ. Significat etiam interdum lignoſa illa ſemina quæ ſunt in acinis, id eſt uuæ granis. Columel. lib. 12. cap. 2. Naturalis autem maturitas eſt, ſi quum expreſſeris uinacea quæ acinis celantur, iam infuſcata, & nonnulla propemodum nigra fuerint. Idem lib. 6. cap. 3. 4. Licet etiam ſi ſit leguminum inopia, & eluta & ſiccata, uinacia quæ de lora eximuntur, cum paleis miſcere. Cato capite 7. 1. Hæc in ollis, ollæ in uinaceis condunturs.
Vinaceus] maſc. gen. pro eodem, (γίμφυλον,) Cato cap. 25. Vinaceos quotidie recentes ſuccernito. Columel. lib. 3. cap. 1. Humido loco ſciet non rectè mandari fructus teneri & amplioris acini, ſed calloſi & anguſti, frequentisque uinacei.
Vineacea] uineaceæ, uel uinacea potius, Idem (γίγαρτον,) Colum. lib. de Arboribus, cap. 4. 5. Vitem quam ponis, ſic ut ad Orientem ſpectet adminiculo religata. In imo ſcrobe lapides circa pondo quinq; ita ponito ne uitem premant, ſed tamẽ iuxta radices ſint. Præterea poſt hæc uineaceæ hæminam uuæ albæ in nigra, uuæ nigræ in alba ponito, atq; ita ſcrobem uel ſulcum cum ſtercorata terra ad mediũ completo. Plin. lib. 17. cap. 22. 27. Circum capita addito ſtercus, paleas, uinaceas, aut aliquid horunce.
Vinaceus] Adiect. ut Acinus uinaceus. Cic. de Senect. 48.
Vinalia] Vinaliorum, (πιθοιγία,) Tam ſecundæ quàm tertiæ declinationis: Feriæ IX Cal. Maij deguſtandis uinis inſtitutæ, ut ait Plin. li. 18. c. 29. 6. Sunt & altera Vinalia, quæ aguntur ad XIII Cal. Septembris, ut ipſe paulo pòſt dicit.
Feſta Vinalia quæ X Calend. Maij fiebant, ab Aenea inſtituta fuiſſe docet Ouidius 4. Faſt. 174.
Vinarius] uinarij, (οἰνοπώλης,) Vini uẽditor. Vnde Lampridius ſcribit Alexandrum Romanum imperatorem conſtituiſſe corpora uinariorum, & caligariorum, & omnino omnium artium. Plaut. Aſin. 9. 30. Sed uina quæ heri uendidi uinario Exærambo, &c. Idem Pœnulo, 14. 16.
Vinarius, pro Vinoſo & ebrioſo. Vlpianus in l. Ob quæ. De edilitio edicto, Item aleatores & uinarios non contineri edicto quoſdam reſpondiße Pomponius ait: quemadmodum nec guloſos, nec impoſtores, aut mendaces, aut litigioſos. Ibidem, in l. Aediles. Vtputa ſi imitatione conſeruorũ apud emptorem talis factus eſt, aleator forte, uel uinarius, uel erroneus ſit. Budæus.
Vinarius, Adiectiuum, (οἰνηρὸς,) Quod ad uinum pertinet: ut Taberna uinaria. Plin. lib. 14. cap. 13. 1. In quibus erãt claues uinariæ cellæ. Idem lib. 24. cap. 1. 3. Quæ de cauſa & in ſaccos uinarios additur polenta.
Vinarij lacus. Columel. lib. 12. cap. 18. 2. Horatius 2. Serm. ſaty. 8. 8.
- inuertunt Aliphanis uinaria tota
Vibidius, Balatroq;.
Vas uinarium. Cic. 6. Verr. 54.
Crimen uinarium, Id eſt Portorium uini exportandi gratia ſoluendum

Digitized by Google

ſoluendum, quòd à Fonteio conſtitutum in Gallia fuiſſe accuſator eius dicebat. Cic. pro Fonteio, 8. Cognoſcite nũc de crimine uinario, quod illi inuidioſiſsimum & maximum eſſe uoluerunt.

Vinetum] uineti, pen. prod. (ἀμπελῶν οἰνόφυτον,) Locus ubi multitudo uitium conſita eſt, hoc eſt ubi multæ uites, uel multæ uineæ ſunt. Col. lib. 3. cap. 4. 1. Cui uineta facere cordi eſt, faciat uitiarium, ex quo poßis agrum uineis ueſtire. Cic. 2. de Nat. deor. 247. Nec uerò ita refellendum eſt, ut ſi ſegetibus aut uinetis cuiuſpiam tempeſtas nocuerit. Idem 2. de Legib. 34. Sacerdotes uineta uirgetaq; & ſalutem populi auguranto.

Læta uineta. Lucret. lib. 2. 231.

Madentia uineta. Stat. 3. Sylu. 5. 20.

Infeſtantur uineta Auſtris & Euris, Vide Infeſtus.

Vinipotor] pen. pro. uinipotoris, (οἰνοπότης,) Potator uini. Plin. lib. 14. ca. 54. 3. Scitum de quodam uinipotore reperitur, Syracuſis tandiu potare ſolitum, donec ab eo cooperta in terra oua fœtũ ederẽt. Vetus exẽplar legit potore.

Vinitor] pen. cor. uinitoris, (ἀμπελουργὸς,) Ruſticus uinearum cultor. Col. lib. 2. Separandi ſunt aratores à uinitorib. Cic. 5. de Fin. 71. An ea quæ per uinitorem antea conſequebatur, & per ſeipſam curabit?

Maturæ uinitor uuæ. Virg. eclog. 10. 8.

Vinitorius] Adiect. (ἀμπελουργικὸς,) Quod eſt uinitoris. Columella lib. 4. cap. 25. 1. 1. Eſt autem ſic diſpoſita uinitoriæ falcis figura.

Vinolentus] Aliud adiectiuum, (ἔξοινος, πάροινος, οἰνόφλυξ, οἰνοπότας,) Ebrius, qui uino ſe iugurgitauit. Plautus Aulul. 23. 8. Te eam compreßiſſe uinolentum uirginẽ. Cic. 4. Acad. 154. Dormientium & uinolentorum & furioſorum uiſa imbecilliora eſſe dicebas, quàm uigilantium, ſicorum, ſanorum.

Somnia uinolentorum. Cic. 1. de Leg. Agr. 1.

Incidere in uinolentiam uinolentorum. Cic. 5. Tuſc. 166.

Vinolentus furor. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 9.

Medicamina uinolenta. Cic. in Piſonem, 9.

Bacchatur uinolentus. Cic. in Oratore, 54.

Vinolentia] uinolentiæ, (οἰνοφλυγία,) Ebrietas. Cic. in Topic. 40. Cuius etiam generis illa ſunt, ex quibus uerũ nonnunquam inuenitur pueritia, ſomnus, imprudentia, uinolentia, inſania.

Amor, iracundia, ægritudo, uinolentia. Cic. 2. de Inuent. 133.

Vinolentia ſubiecta eſt ægrotationi. Cic. 5. Tuſc. 39.

Furioſa uinolentia. Cic. 2. Philip. 100.

Vinoſus] pen. pro. Adiect. (οἰνόδης, οἰνοπότατος,) Cupidus uini dicitur, ut ait Valla lib. 1. Plinius ait idcirco uinoſos dici homines, quòd ſoli animalium non ſitientes bibunt. Sic legit Calepinus: ubi nunc legimus lib. 23. cap. 1. 29. Vino debemus homines, quòd, &c. Ouid. 3. Faſt. 153.

-uinoſior ætas
Hæc erat, & grauidæ munera uitis amans.

Vinoſus, Ebrioſus. Plaut. Curc. 2. 79. Quid opus eſt uerbis? uinoſiſsima eſt.

Conuiuia uinoſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 4.

Senex uinoſus. Ouid. 3. de Arte, 66.

Vinoſus ſuccus (ut author eſt Plin. lib. 15. cap. 28. 1.) propriè eſt moro, pyro, myrto. Idem lib. 13. cap. 19. 2. & lib. 23. cap. 6. 6. inter mali punici genera, uinoſa quædam appellat, quæ aluum ſiſtunt & ſtomachum.

Vinoſus ſapor. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.

Vinoſus fructus. Col. lib. 5. cap. 10. 10.

Vinoſa mordacitas ad linguam, Hoc eſt, Quæ haud ſecus ac uinum linguam ferit. Plin. lib. 21. cap. 18. 9.

Vinolus] pen. cor. Adiect. Molliter ſe gerens, & minimè uiriliter, quod facit ebrioſus. Plau. Aſin. 5. 70. Oſculando, oratione uinula, uenuſtula.

Viola] uiolæ, pen. corr. (ἰοῦ,) Notæ ſignificationis. Dicta, ut quidam uolunt, per antiphraſim, quaſi minimè uiolata: uel quòd non uiolanda: uel à ui olendi, quamuis aliqui per diminutionem, à Græco ἰοῦ uiolam dictam uelint. Plin. lib. 21. ca. 6. 1. Violis honos proximus. Earũ plurima genera, purpureæ, luteæ, albæ: plantis omnes; ut oluis ſatæ. Ex ijs uerò quæ ſponte apricis & macris locis prouenient purpureæ, latiore folio ſtatim ab radice carnoſa exeunt, &c. Abundè de uiolis in hoc capite tractat. Ibid. cap. 11. 3. Florum prima Ver nuntiantiũ, uiola alba. Tepidioribus uerò locis etiã hyeme necat. Poſtea quæ appellatur purpurea. Proximè flammea, quæ & phlox uocatur, ſylueſtris duntaxat. Cicero 5. Tuſculan. 103. An tu me in uiola putabas, aut in roſa dicere?

Fuſcæ uiolæ. Claud. 2. de raptu Proſerp. 26.

Mollis uiola. Virg. 5. eclog. 8.

Nigræ uiolæ. Virgilius 10. eclog. 8. Pallentes uiolæ. Virgilius 2. eclog. 10.

Tinctus uiola pallor amantium. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.

Tondere uiolas manu. Propert. lib. 3. eleg. 13. 6.

Violarium] uiolarij, (ἰωνῖτις,) Locus ubi naſcuntur uiolæ, inquit Seruius. Virg. 4. Georg. 7.

-irriguumq; bibant uiolaria fontem.

Violaceus] adiectiuum, (ἰοειδὴς,) Idem quod purpureus, qui in uiolæ florem tendit. Plin. lib. 9. ca. 39. 1. Nepos Cornelius, qui diui Auguſti principatu obijt, Me, inquit, iuuene uiolacea purpura uigebat. Idem libro 35. capite 16. 2. Violaceus color.

Violarius] uiolarij, (ἰοβάπτης,) Violacei coloris infector. Plaut. Aulul. 15. 38. Flammearij, uiolarij, carinarij.

Violo] uiolas, penul. corr. (βιάζω, βιάζομαι, βιάομαι, βιάω, βιαζῶ, ἐνβιάζομαι, ὑβρίζω, παραυομέω,) uiolare, Corrumpere, polluere, Quaſi uim inferre. Et propriè de uirgine dicitur.

Violare, ad alia transfertur: ut Violare amicitiam. Cicero pro Cluentio, 93.

Amores alicuius uiolare. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 17.

Aras cælicolũm uiolauit mea dextera. Sil. lib. 17. 26.

Aurum cibis uiolare. Stat. 1. Thebaid. 30.

Bello uiolari. Cic. Cæſari in epiſt. ad Att. lib. 9. 183. 2.

Corpus manu. Cic. Poſt reditum in Senatu, 5. Fortißimi atq; optimi uiri Tribuni plebis ſanctißimum corpus non ſolum tactum ac uiolatum manu, ſed uulneratum ferro conſectumq; uidiſtis.

Corpus uulnere. Virg. 11. Aen. 170.

Cubile alicuius. Catull. ad Ianuam, epigram. 62. 5.

Dignitatem. Cic. ad Lent. lib. 1. 6. 3.

Ebur oſtro. Virg. 12. Aen. 14.

Exiſtimationem alicuius. Cic. ad Q. fr. Philip. lib. 13. 74. 4.

Famam probris flagitijſq; uiolare. Cic. 3. Verr. 58.

Fidem uiolare. Ouid. epiſt. 7. 11.

Fidem coniugij. Plin. lib. 10. cap. 34. 1.

Fœdus. Liu. 8. bell. Pun. 243.

Fœdera communia pacis uiolare factis. Lucret. lib. 5. 233.

Hoſpites. Cæſar 8. bell. Gall. 86.

Iura. Cic. in Somnio Scip. 33. Idem 2. de Legib. 37. Sanctè uota reddunto, pœna uiolati iuris eſto.

Ius ſanctum. Cic. pro Roſc. Amer. 64.

Loca religioſa. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 4.

Numina uerbo uiolare. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 17.

Parentes. Cic. 3. de Fin. 51.

Digitized by Google

Puellam uiolare. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 11.
Rempub. Cic. 1. Tusc. 114.
Sacra. Cic. de Arusp. resp. 7.
Nubes uiolant serenam speciem mundi. Lucret. lib. 4. 28.
Suspicione uiolata uirtus. Liu. 2. ab Vrbe, 33.
Syluam uiolare securi, Cædere. Ouid. 3. Metam. 6.
Violare uenas. Celsus lib. 7. cap. 12.
Verbo ius legationis uiolare. Cic. pro Lege Manil. 7.
Virginitatem. Cic. 3. de Nat. deor. 81.
Vitam patris. Cic. in Parad. 30.
Voce aliquem uiolare. Cic. pro Domo sua, 64.

Violens] pro Violentus, teste Budæo apud Hora. lib. 3. Car. ode ult. 2. Dicar qua uiolens obstrepit Aufidus, &c.

Violatus] penul. prod. Participium (βιαοθεὶς,) Liuius 2. ab Vrbe, 248.
Ab arcu uiolatus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 9.
Fletu genas uiolata Diana. Stat. 9. Thebaid. 143.
Corpus uiolatum nullo crimine. Silius lib. 17. 8.
Iura uiolata mariti. Ouid. 2. de Arte, 77.
Leges uiolatæ. Claud. 2. in Eutrop. 32.
Potestas uiolata. Lucan. lib. 3. 25.

Violandus, Aliud participium, (βιαστέος,) ut
Fœdera clam uiolando. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 1.

Violatio] uiolationis, Verbale, (βιασμὸς,) Liu. 9. bell. Pun. 43. Tum quoq; alio genere cladis eadem illa pecunia omnibus contactis ea uiolatione templi, furorem obiecit.

Violator] pe. pro. uiolatoris, (ὑβριστὴς,) Verbale masc. Liu. ab Vrbe, lib. 4. 83. Hiccine est, inquit, ruptor fœderis humani, uiolatorq; gentium iuris?
Templi uiolator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 6.

Violabilis] & hoc uiolabile, pe. cor. Adiect. (βιαστὸς,) Qui uiolari potest. Stat. 5. Thebaid. 52.
Cor uiolabile leuibus telis. Ouid. epist. 21. 16.
Numen non uiolabile. Virg. 2. Aen. 31.

Violentus] Aliud adiect. (βιαῖος, βιαστὴς, βιαστικὸς, αὐτόβιος, ἀπότομος,) Qui uim facit. Col. lib. 5. ca. 5. 15. Superest reliqua illa cultura prostratæ uineæ, quæ nisi uiolentissimo cæli statu susci pi non debet.
Violentus & furens. Cic. 2. Philip. 78.
Tranquillus & Violentus, contraria. Claud. 8. Paneg. 48.
Aer uiolentior incubuit puppibus. Lucan. lib. 5. 144.
Amnis uiolentior influit in mare. Virg. 4. Georg. 75.
Aper uiolentus. Ouid. 8. Metam. 148.
Aura cæli uiolentior. Statius 9. Thebaid. 32.
Ense uiolento fortiter uti. Ouid. epist. 11. 20.
Homo uehemens & uiolens. Cic. 5. Philip. 177.
Impetus alicuius furentes & uiolenti. Cic. de Arusp. resp. 43.
Ira uiolenta. Ouid. 8. Metam. 22.
Ira uiolentior surgit. Silius lib. 4. 53.
Lues uiolenta. Valerius 5. Argonaut. 4.
Mors uiolenta. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 1.
Opes uiolentæ. Cic. 1. Philip. 21.
Pectora uiolenta, Superba. Virg. 10. Aen. 31.
Tela uiolenta sumere. Ouid. 11. Metam. 77.
Tempestates uiolentissimæ. Cic. pro Cluent. 109.
Venti uiolenti. Lucret. lib. 5. 247.
Vis uiolenta leonum. Lucret. lib. 3. 60.
Vires uiolentæ æris. Lucret. lib. 5. 255.
Violentior æquo. Ouid. 3. Metam. 50.

Violens] pen. cor. (βιάζων,) pro uiolentus, apud Horatiũ, teste Budæo. A quo

Violenter] Aduerb. (βιαίως,) ut uult Acron. Liu. 5. ab Vrbe, 2. Quia solennia ludorum, quos intermitti nefas est, nio lenter diremisset.
Violenter gerere Consulatũ, pro Crudeliter. Plin. epist. 9. 3.
Inuadere uiolenter. Col. lib. 7. cap. 12. 7.
Tolerare uiolenter, pro Aegrè & inuito. Teren. Phor. 5. 1. 4.
Violentius. Ouid. 1. de Arte, 5.

Violentia] uiolentiæ, (βίαι, ὕβεις, ἰταμότητες,) Plin. lib. 2. ca. 47. 4. In Narbonensi prouincia clarissimus uenterum est Circius, nec ulli uiolentia inferior.
Violentorum uiolentia. Cic. 5. Tusc. 166.
Vultus uiolentia. Ouid. 1. Metam. 48.
Acris uiolentia. Lucret. lib. 3. 149.
Effrænata uiolentia. Cic. 12. Philip. 338.
Vehemens uiolentia uini. Lucret. lib. 3. 98.
Glisci t uiolentia. Virg. 12. Aen. 2.
Opprimi impetu uiolentiæ. Cic. Antequam iter in exilium, 8.
Prospicere uiolentiã inimicorum. Cic. antequã iret in exiliũ, 7.

Vion] Valentia, (ἴσων ὀναλγητίας,) Apulorum urbs, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Biuona, Hippo Plinio.

Vipera] uiperæ, pen. cor. (ἔχις, ἐχιδνα,) Genus serpentis. Dictum quòd ui pereat. De quo Plinius abundè multis locis, maximè uerò lib. 10. cap. 62. 1. Viperæ mas caput inserit in os, quod illa abrodit uoluptatis dulcedine. Terrestrium eadem sola intra se parit oua unius coloris, & mollia ut pisces. Tertia die intra uterum catulos excludit: deinde singulos, diebus singulis parit, uiginti ferè numero. Itaq; cæteræ tarditatis impatientes, perrumpunt latera, occisa parente.
Parua necat morsu spatiosum uipera taurũ. Oui. 2. de Rem. 5.
Vipera uenenata ac pestifera. Cic. de Arusp. resp. 47.
Læsa uipera ignaro pede. Ouid. 2. de Arte, 75.
Brumbus uiperis implicata crines Canidia. Horat. Epod. 5. 3.

Vipereus] Adiect. (ἐχιδνεος,) ut carnes uipereas edere. Ouid. 2. Metam. 154.
Crinis uipereus. Virg. 6. Aen. 56.
Felle uipereo linere spicula. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.
Cruore uiperco madent tela. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 8.
Dentes uiperei. Ouid. 3. Metam. 21.
Nodis uipereis nexa brachia. Ouid. 4. Metam. 98.

Viperinus] pen. prod. Aliud adiect. (ἐχιδνος,) Plin. lib. 11. cap. 53. 3. Scythæ sagittas tingunt uiperina sanie & humano sanguine. Cic. 2. de Fin. 151. Morsus uiperinus.
Cruor uiperinus. Horat. Epod. 3. 2.

Vipiones] pen. pro. (μειωγέωνες,) sunt minores grues: sicut pipiones, minores columbi. Plin. lib. 10. ca. 49. 1. In Balearibus insulis & buteo accipitrũ generis in honore mensarum est: item uipiones, sic enim uocant minorem gruem.

Vir] uiri, m. g. (ἀνὴρ,) Respectum sexus habet. Plin. lib. 10. cap. 63. 2. Viros auidiores ueneris hyeme, fœminas æstate Hesiodus prodidit.
Soboles uirûm. Lucret. lib. 4. 248.
Vir, respectum ætatis aliquando dicit. Plinius, Quod non modò in puero siue adolescente, sed etiam in uiro admiratione dignum uideretur.
Genus acre uirûm. Virg. 2. Georg. 34.
Gens effræna uirûm. Virg. 3. Georg. 77.
Inuicta uis uiri. Stat. 3. Thebaid. 13.
Ingentis spiritus uir, Vide Ingens.
Roboris magni uir. Seneca Thebaid. 138.
Ingenij iucundi & elegantis uir. Quint. lib. 5. cap. 13. 38.
Magnæ famæ uir. Ouid. 2. Metam. 95.
Absurdus uir, Vide Absurdus.
Acres uiri. Virg. 11. Aeneid. 10.
Ademptus uir, Vide Adimo.
Adolescens uir, Vide Adoleo.
Agrestes uiri. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.
Amplissimus & ornatissimus uir, Vide Amplus.

Digitized by Google

Audax uir. Silius lib. 3. 106.
Bellatores uiri. Sil. lib. 1. 44.
Bonus uir & prudens. Horat. de Arte, 90.
Bonus uir & sapiens. Horat. 1. epist. 7. 5.
Bonus uir, Vide Bonus.
Celestis uir, Vide Cælum.
Censorius uir, Vide Censeo.
Ciuilis uir. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.
Clari uiri. Quint. lib. 1. cap. 1. 26.
Clarorum uirorum animi. Horat. 2. epist. 1. 50.
Clarissimus uir. Cic. Curioni, lib. 2. 2. 1.
Comis & bonus uir. Quin. lib. 6. cap. 2. 15.
Consularis uir, Vide Consul.
Egregius sanctusq; uir. Iuuen. Saty. 13. 7.
Excellens uir. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 9.
Externus uir. Ouid. epist. 15. 62.
Ferox uir. Sil. lib. 12. 138.
Fortis uir. Ouid. 13. Metam. 25.
Fortis uir ad arma. Ouid. 2. Fast. 138.
Grauis uir. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.
Ignoti noua forma uiri. Virg. 3. Aen. 119.
Illustris uir, Vide Illustris.
Iniustus uir. Ouid. 2. Fast. 138.
Insignis uir pietate. Virg. 1. Aen. 3.
Instructissimus uir, Vide Instruo.
Intemperans uir, Vide Intemperans.
Inuictum uirum uicit dolor. Ouid. 13. Metam. 78.
Iurisperiti, an militaris uiri laus maior. Quint. lib. 2. ca. 4. 18.
Iustus uir & tenax propositi. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
Lectissimi uiri atq; ornatissimi, Vide Lego, legis.
Literati uiri, Vide Litera.
Magnus uir. Ouid. 3. Metam. 6.
Maximus uir, Vide Magnus.
Memor, gratus, & bonus uir. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 11.
Mendax uir. Virg. 8. Aen. 130.
Molles uiri. Horatius Epod. 1. 2.
Nefandus uir. Virg. 4. Aen. 100.
Princeps uir. Ouid. ad Liuiam, 69.
Sanctus uir. Seneca Hippol. 12. 9.
Solers uir. Ouid. in Ibin, 56.
Subtilis uir. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.
Veloces uiri. Ouid. 10. Metam. 111.
Cadere in uirum, Vide Cado.
Compellare uirum blandè, Vide Compello.
Congelare uirum, Vide Congelo.
Diuidere in uiros, Vide In præpositionem.
Per hos uiros salutaris professio increuit. Celsus libro 1. in Procœmio.
Vir, Fortis, qui præsenti fortiq; animo est præditus. Terent. Adel. 4. 2. 26. Laudo Ctesipho, patrissas abi, uirum te iudico. Idem Eunucho 1. 2. 74. Heu noster, laudo, tandem peraoduit, uir es. Cic. 2. Tusc. 75. Si uirtutis compotes, uel potius si uiri uolumus esse.
Vir & homo. Cic. 2. Tusc. 92. Ita & tulit dolorem ut uir, & ut homo, maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Idem pro Flacco, 41. Si ciuitas per uiros bonos grauesq; homines querelas ad uos detulisset. Et ad Quint. frat. lib. 2. 13. 2. Sed quum ueneris, uirum te putabo: si Salustij Empedoclea legeris, hominem non putabo.
Vir, Maritus. Terent. And. 3. 3. 40. Tibi generum firmum, & filiæ inuenies uirum.
Matura uiro filia. Virg. 7. Aen. 11.
Durus uir. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 1.
Periurus uir. Ouid. epist. 10. 16.
Viduus uir. Ouid. epist. 8. 18.
O digno coniuncta uiro. Virg. eclog. 8. 7.
Dare nuptum uiro, Vide Nubo.
Expertæ uirum puellæ. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.
Meruit illa uirum dote, Vide Mereo.
Nupta uiro puella. Ouid. epist. 15. 74.
Sæuo nupta uiro. Horat. 3. Carm. ode 10. 1.
Vir, de brutis etiam dicitur. Virgilius eclog. 7. 2. Vir gregis ipse caper.
Virago] penul. prod. uiraginis, pen. cor. f. g. (ἀνδραβάρα,) Mulier fortis, quæ uiro similis sit, & uirilia opera faciat. Plaut. Merc. 7. 72.
-rectè ego emero matri tuæ
Ancillam uiraginem aliquam, non malam, forma mala.
Diua uirago, Diana. Seneca Hyppol. 1. 11.
Cruda uirago Gorgone, Pallas. Stat. 11. Thebaid. 83.
Flaua uirago, Pallas. Ouid. 6. Metam. 26.
Bello metuenda uirago, Pallas. Ouid. 2. Metam. 151.
Regina bellorum uirago, Pallas. Statius 4. Sylu. 5. 5.
Viripotens] penult. corr. uiripotentis, fœmin. gen. (ἀνὴρ ποὸς ἀκλιτικὴ,) Virgo dicitur quæ apta est connubio. Plautus Persa, 7. 1.
Virilis] & hoc uirile, pen. prod. (ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος, ἀνδρώδης, ἀνδρόμεος, ἀνδρῶδος,) Quod est uiri: ut Opus uirile. Et uirilis toga. Cic. 2. Philip. 61. Et Col. lib. 7. cap. 11. 1. Virilis pars.
Virilis animus, id est Fortis, qualis debet uiri esse. Terentius Phorm. 5. 8. 64. Animo uirili præsentiq;, ut sis, para. Cic. ad Atticum, lib. 14. 319. 3. Acta enim illa res est animo uirili, consilio puerili.
Magis uirilis, Vide Magis.
Parum uirile. Cic. 2. de Fin. 78.
Cura uirilis. Virg. 9. Aen. 63.
Dolor uirilis. Cic. ad Att. lib. 11. 229. 3.
Forma uirilis. Ouid. epist. 4. 16.
Habitus orationis uirilis. Quint. lib. 5. cap. 12. 14.
Igniculus uirilis. Cic. Attic. lib. 15. 329. 24.
Fortis ac uirilis laterum inflexio. Cic. 3. de Orat. 122.
Oculi uiriles. Ouid. 5. Fast. 31.
Officium uirile. Horat. de Arte, 40.
Oratio fortis & uirilis. Cic. 1. de Orat. 118.
Pars uirilis, Pars cuiusq; uiri. Cic. 5. Verr. 6. Qui præsertim plus etiam, quàm pars uirilis postulat, pro uoluntate Pop. Rom. oneris ac muneris susciperе debeam. Ibid. 6. 73.
Partes uiriles mandare puero. Horat. de Arte, 36.
Pro uirili parte, Pro uiribus. Cic. pro Sestio, 120. Vide Pro.
Pro uirili portione. Tacitus in uita Agricolæ.
Proles uirilis. Virg. 7. Aeneid. 10.
Ratio fortis & uirilis. Cic. 3. Tusc. 37.
Sexus uirilis, aut stirps. Plinius libro 10. capite 55. Liuius 1. ab Vrbe, 6.
Studia uirilia. Ouid. 12. Metam. 42.
Tela uirilia. Ouid. 8. Metam. 79.
Vestis uirilis. Horat. 1. Serm. saty. 2. 4.
Vox uirilis. Cic. pro Sestio, 7.
Vultus uirilis. Ouid. 3. Metam. 38.
Vocare aliquos ad uirilia. Salustius in oratione Marci Tribun. pleb. ad Plebem.
Virilitas] penul. corr. uirilitatis, (ἀνδρεία, ἀῤῥενότης,) Idem quod Virilia, & pudenda. Martial. lib. 9. 8. Nõ puer auari fectus arte mangonis,
Virilitatis damna mœret ereptæ. Plin. li. 23. ca. 1. 30. Vtiliter etiam fouetur uino calido uirilitas iumentis.
Ademptæ uirilitatis homo, Vide Adimo.

Digitized by Google

Exciſa uirilitas. Quint. lib. 5. cap. 12. 14.
Inceſtæ uirilitatis, de ſtupratore. Tacit. li. 5. Arguitur pleraq;, C. Cæſarem quaſi inceſtæ uirilitatis, &c. dixiſſe. Id autem ideo de Caligula dixerat Meſſalinus, quòd is cum omnibus ſororibus ſuis ſtupri conſuetudinem fecit, ut ſcribit Tranquillus.

Virilia] uirilium, pluraliter tantum, (αἰδοῖα,) Verenda, pudenda. Plin. lib. 21. cap. 27. 2. Et in totum ad uirilia, cauliculis eius in uino & aceto tritis, nihil utilius putant.

Viriliter] pen. cor. Aduerb. (ἀνδρείως, ἀνδρωδῶς,) Fortiter, & magno animo. Cic. 2. Tuſc. 11. Itaq; barbari quidam, & immanes ferro decertare acerrimè poſſunt, ægrotare uiriliter non queunt.

Viriliter & magno animo. Cic. 1. Offic. 134.
Defendere uiriliter. Quint. lib. 6. cap. 1. 6.
Facere uiriliter. Horat. 1. epiſt. 18. 8.
Fortuna uerenda uiriliter. Ouid. 1. Faſt. 96.

Viritim, pen. pro. Aduerb. (κατ' ἄνδρα,) Per ſingulos uiros, inquit Feſtus. Cic. 3. Tuſ. 83. Nolim, inquit, mea bona Grache tibi uiritim diuidere liceat: ſed ſi facias, partem petam. Cæſ. 7. bel. Gal. 283. Pecus, cuius magna erat ab Maduuijs compulſa copia, uiritim diſtribuit.

Rumor uiritim percrebuit. Curtius lib. 6.
Ferre aliquid de aliquo loco uiritim diuidendo. Cic. de Claris Oratoribus 28.

Viritim de uno etiam dicitur. Curtius lib. 7. Siquis uiritim dimicare uellet, procurauit ad pugnam. Horat. 2. epiſt. 1. 19.

Viritim, Metaphoricè, pro Particulatim. Seneca Natur. quæſt. De uentis in uniuerſum diximus, nunc uiritim incipiemus illos diſcutere.

Viroſus] (ἀνδρομανὴς,) Adiectiuum, à Vir, primam corripit. ut Viroſæ mulieres, dicuntur uirorum appetentes, uel luxurioſæ. Lucilius lib. 7.

Dixi ad principium uenio, uetulam atq; uiroſam
Vxorem cædam potius quàm egomet me. Afranius Diuortio, Vigilans ac ſolers, ſicca, ſana, ſobria, uiroſa non ſum: & ſi ſum, non deſunt mihi qui ultro dent, ætas integra eſt, formæ ſatis. Nonius.

Viroſus, à Virus primam producit, Vide Virus.

Virbius] Dicitur, Hippolytus Theſei filius, quaſi bis uir: quia nouercali calumnia necatus, beneficio Aeſculapij uel Dianæ reuocatus fertur ad uitam. Reuera inquit Seruius, Virbius eſt nomen coniunctũ Dianæ, ut Matri deũm Atys, Mineruæ Erichthonius, Veneri Adonis.

Virectum, & Vireo] Vide Viridis.

Vireo] uireonis, penult. prod. m. g. (χλωρεών,) Plin. lib. 18. cap. 29. 10. Auem Parram oriente Sirio, ipſo die non apparere, donec occidat. E diuerſo uireonem prodire ipſo ſol ſtitij die. Gaza eum intelligit qui & Ariſtoteli & Plinio uocatur Chlorion.

Vires] uirium, &c. Vide Vis.

Virga] uirgæ, (ῥάβδος, ῥάπις,) Notæ ſignificationis. Cicero pro Rab. perduel. reo, 7. Fortia lex uirgas ab omnium ciuium Roman. corpore amouit: hic miſericors flagella retulit. Ouid. 1. de Arte, 58. de tauro quodam, Signatus tenui media inter cornua uirga.

Lentior uirgis ſalicis. Ouid. 13. Metam. 172.
Arbuteis uirgis texunt pheretrum. Virg. 11. Aen. 13.
Aurea uirga. Virg. 7. Aen. 38.
Cornea uirga, Vide Corneus in Cornu.
Fraxina uirga. Ouid. epiſt. 11. 16.
Medicata uirga. Ouid. 1. Metam. 144.
Raſæ haſtilia uirgæ. Virg. 2. Georg. 72.
Viſcata uirga fallere uolucres. Ouid. 15. Metam. 95.
Cædere uirgis, Vide Cædo.
Cædere aliquem uirgis ad necem. Cic. 5. Verr. 58.
Lacerare aliquem uirgis, Vide Lacero in Lacer.
Morientur in tergo uirgæ, Vide Morior.
Multari uirgis, Vide Multa.
Virga thuris. Plin. lib. 12. cap. 14. 5.
Virgam thuriam dixit Virg. 2. Georg. 24.

Virga Cenſoria. Quint. lib. 1. cap. 5. Quo quidem ita ſunt ſeuerè uſi ueteres grãmatici, ut non uerſus modò Cenſoria quadam uirga notare, &c. Hæc autem uirga aliàs dicitur obeliſcus, ut annotat interpres Quintiliani.

Virgula] uirgulæ, pen. corr. Diminut. (ῥαβδίσκος,) Cic. 8. Philip. 249. Quum tempus ille differret, uirgula ſtantem circumſcripſit: dixitq;, ſe nõ antea renuntiaturum Senatui, niſi prius ſibi reſpondiſſet quid facturus eſſet, quàm ex illa circunſcriptione excederet.

Virgula dicitur, quoties quicquid optamus, id citra humanam operam quaſi diuinitus nobis ſignificamus cõtingere. Propterea quòd antiquitas, quemadmodũ in annulis, ita & in uirgis ferendis exiſtimauit aliquam fatalem, ac ſeu magicã ineſſe uirtutẽ. Cic. 1. Offic. 221. Quod ſi omnia nobis, quæ ad uictum cultumq; pertinent, quaſi uirgula diuina, ut aiũt, ſuppeditarẽtur. Citatur aliquoties, & apud Noniũ Marcellum, Varro in uirgula diuina, ut appareat hunc fuiſſe titulũ alicuius ex Menippeis, qui nimirũ & ipſi pleriq; fruuntur prouerbiales. Adagium natum uideri poteſt potißimũ ab illa uirga Homerica, quam ille Pallidi tribuit, adeò celebri, ut de ea Antiſthenes Cynicæ ſectæ conditor, librum cõſcripſerit, eam cum ſuo, ut conijcio, baculo conferens. Eraſmus.

Virgatus] pen. pro. Adiect. (ῥαβδωτὸς,) Virgata ueſtis dicebatur, (ut Iulius Pollux inquit) in qua intexebantur uirgæ purpureæ, hoc eſt lineæ, quas Græci παρύφους, uocant: Sed eas ueſtes, grãmatici interpretantur purpureas: quòd uirga, Gallorũ lingua dicatur purpura. Virg. 8. Aen. 132.

Aurea cæſaries ollis, atq; aurea ueſtis,
Virgatis lucent ſagulis. Hæc Hermolaus ex Seruio, quem Grammaticum nominat. Alij uirgata interpretantur, diuerſorum colorum lineis uolut uirgis uariegata & diſtincta.

Calathiſci uirgati. Catull. Argon. 59. 64.
Corpore uirgato tigris. Sil. lib. 5. 30.
Tigres uirgatæ. Seneca Hippol. 3. 15.
Veſtes uirgatæ auro. Silius lib. 4. 31. Hoc eſt uirgis ſeu lineis aureis diſtinctæ.
Vbera uirgata. Seneca Herc. Oetæo, 2. 9.

Virgulatus] pen. pro. Adiect. Plin. lib. 9. cap. 33. 2. Iam diſtinctione uirgulata, crinita, criſpa, &c.

Virgator] pen. pro. uirgatoris, (ῥαβδίζων,) Qui uirgis cædit. Plaut. Aſin. 11. 19. Vbi ſæpe cauſam dixeris pendẽs aduerſus octo
Aſtutos, audaces uiros, ualentes uirgatores.

Virgeus] Adiect. (ῥαβδινὸς,) Quod eſt ex uirgis factum. Virg. 1. Geor. 33. Virgea præterea Celei, uilisq; ſupellex.

Virgeam ſepem interponere. Colum. lib. 11. cap. 3.
Area uirgea. Col. lib. 7. cap. 3. 16.
Pabula uirgea. Virg. 3. Georg. 64.
Flamma uirgea. Idem 7. Aen. 93.
Hoc eſt de uirgis facta: unde eſt flamma ualidior. Seruius.

Virgetum] uirgeti, pen. pro. (ῥαβδεύφυτον,) Locus uirgis cõſitus ad illigandas uites: qui mos antiquis fuerat ut hodie quoq;, dum amerina ſalix aut geniſta iuxta uites ſeruntur. Cic. 2. de Leg. 34. Sacerdotes uineta, uirgetaq; & ſalutem populi auguranto.

Virgindemia] uirgindemiæ, (ῥαβδολογίαι,) Collectio uirgarum ob uerbera, aut ad aliquid uinciendum. Varro in Agathone,

Digitized by Google

Agathone, Quid tristiorem uideo te esse? hæc spes est argentaria, ideoq; scapulæ metuunt uirgindemiam. Plaut. Rud. 19. 22. Tergumq; obtestor tuum, ut tibi uberem ulmeam esse speres uirgindemiam.

Virgultum] uirgulti, (ῥαβδίον,) Plin. lib. 12. cap. 19. 5. Præcipua bonitas uirgultorum tenuissimis partibus ad longitudinem palmi. Cic. pro Cælio, 33. Ergo hæc deserta uia & inculta, atq; intercluſa iam frondibus & uirgultis relinquatur. Et 1. de Diuin. 89. Omnia arbusta uirgulta, tecta peruertere.

Cornea uirgulta. Virgilius 3. Aen. 5.
Sonantia syluis uirgulta. Virg. 6. Aen. 141.
Syluestria uirgulta. Virg. 2. Georg. 1.
Tenera attondent simæ uirgulta capellæ. Virg. eclog. 10. 2.
Noua uirgulta in terrã defodere. Lucr. lib. 5. 187. Ibid. 174.
Resonant auibus uirgulta canoris. Virg. 2. Georg. 66.

Virgilius] (οὐιργίλιος,) Mantuanus poeta celeberrimus, Marone, Maiáq; natus, qui primũ apud Latinos inter poetas obtinet locum. Sunt ex recentioribus qui Vergilium nõ Virgilium scribi debere autument. De hoc uide Castigationes Pierij in Virgilium. Huius uitam nõ minus doctè quàm copiosè scribit Petrus Crinitus lib. 3. de poetis Latinis. Virgil. 4. Georg. 113.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, studijs florentem ignobilis oti.

Virgilius amantissimus uetustatis. Quint. lib. 1. cap. 7. 10.
Optimus Virgilius. Horat. 1. Serm. saty. 6. 11.

Virgilianus] pen. pro. Possessiuum: (οὐιργιλιανὸς,) ut Virgiliana uirtus, apud Plin. in Præfat. 9. Quint. lib. 1. cap. 3. 8. Habendumq; in animo semper illud Virgilianum.

Virgo] uirginis, pe. cor. o. g. (παρθένος, λόχευμα, παρθενική,) Quint. lib. 6. cap. 4. Cicero obiurgantibus quòd sexagenarius Popiliam uirginem duxisset, Cras mulier, inquit, erit. Vlpianus, Quod si ego me uirginem emere putarem, quum esset mulier, emptio non ualebit.

Virginem, omne incorruptum & intactum dixerunt ueteres. Cic. in Orat. 35. Mollis est enim oratio philosophorum & umbratilis, nec sententijs, nec uerbis instructa popularibus, nec uincta numeris, sed soluta liberius, nihil iratum habet, nihil inuidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil astutum, casta, uerecunda, uirgo incorrupta quodammodo, itaq; sermo potius quàm oratio dicitur. Idem de Clar: Orat. Domi teneamus eloquentiã septã liberali custodia, &c. tueamurq; ut adultam uirginem castè.

Absolutio uirginum. Cic. 3. in Catil. 54.
Adulta uirgo. Vide Adoleo.
Animosa uirgo. Ouid. epist. 19. 23.
Armata uirgo, Vide Arma.
Aspera uirgo. Virg. 11. Aen. 134.
Bellica uirgo, Pallas. Sil. lib. 7. 93.
Cassa uirgo dote, Vide Cassus.
Corrupta uirgo. Ouid. 3. Amor eleg. 7. 6.
Non frigida uirgo. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 1.
Iugatæ nondum thalamis uirgines. Senec. Herc. fur. 10.
Iuncea uirgo, Vide Iuncus.
Laudatissima uirgo dote formæ. Ouid. 9. Metam. 144.
Matura uirgo. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.
Matura uiro uirgo, Vide Maturus.
Nitidæ uirgines. Horat. 2. Carm. ode 12. 4.
Nobilis uirgo in omne æuum. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.
Pulcherrima uirgo. Ouid. 9. Metam. 2.
Regia uirgo. Ouid. 2. Metam. 112.
Sanctæ uirgines, Vestales. Horat. 1. Carm. ode 2. 6.
Teneræ uirgines. Horat. 1. Carm. ode 21. 1.

Abstinere uirgine, Vide Abstineo.
Comprimere uirginem, Vide Comprimo.
Rapere ad uirum uirginem. Catul. in Epith. Iuliæ, 56. 1.
Virgo equa. Plin. lib. 28. cap. 9. 22.
Virgo, Vrbis Romæ aqua. Vide Martia.

Virginalis] & hoc uirginale, penult. prod. (παρθενικὸς,) Quod ad uirginem pertinet. ut Virginalis modestia. Cic. 1. de Diuinat. 115.

Virginalis habitus atq; uestitus. Cic. 6. Verr. 4.
Floratus uirginalis. Cic. 2. Tusc. 35.
Virginali uerecundia homo. Cic. pro Quintio, 21.

Virginarius] Adiectiuum, Idem. (παρθένιος,) Plaut. Persa, 11. 14. Scelesta fides est uirginaria.

Virgineus] Aliud adiect. Idem. (παρθένειος,) Plin. lib. 28. cap. 7. 10. Si purgatio illa post uirginitatem prima sit, aut in uirginea ætate spontanea.

Agmen uirgineum. Claud. 3. Paneg. 53.
Artus uirginei. Ouid. 3. Metam. 33.
Chorus uirgineus. Ouid. 3. de Arte, 34.
Facies uirgineæ. Virg. 9. Aen. 27.
Forma uirginea puer. Ouid. 3. Metam. 122.
Habitus uirginei. Ouid. 3. Metam. 34.
Lusus uirginei. Ouid. 14. Metam. 111.
Pudor uirgineus. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 3.
Rubor uirgineus. Virg. 1. Georg. 86.
Timor uirgineus. Ouid. 10. Metam. 73.
Vultus uirginei. Ouid. 5. Metam. 113.

Virginitas] pen. cor. uirginitatis, (παρθενία,) Castitas, castimonia. Cic. 3. de Nat. deor. 81. Minerua patrem dicitur interemisse uirginitatem suam uiolare conantem.

Spolium uirginitatis. Ouid. epist. 5. 28.
Matura toris uirginitas. Statius 1. Achilleid. 59.
Perpetua uirginitas. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 3.
Virginitas resoluta. Plin. lib. 28. cap. 7. 15.
Seuera uirginitas. Ouid. 3. Metam. 50.
Carens uirginitate. Ouid. 9. Metam. 67.
Erepta uirginitas. Virg. 12. Aen. 29.
Libata uirginitas. Ouid. epist. 2. 23.
Patet uirginitas. Ouid. 14. Metam. 27.
Raptæ uirginitatis præmia. Ouid. 8. Metam. 172.

Viria] uiriæ: uel Viriola, uiriolæ, pen. cor. (χλιδίον,) Ornamentum colli è gemmis uiridibus, ut putat Bayfius. Paulus in L. Si tibi electio, De optione & electione leg. Si ex quatuor uiriolis duæ, quas elegissem, mihi legatæ sunt: siue duæ solæ sint relictæ, siue ab initio duæ solæ fuerint, ualet legatum. Iabolenus in L. Medico, De auro & argento leg. Funerari me arbitrio uiri mei uolo, & inferri mihi quæcũq; sepulturæ meæ causa ferã ex ornamentis, lineas duas ex margaritis, & uiriolas ex smaragdis. Plin. lib. 33. cap. 3. 2. Viriæ, Celticæ dicuntur: Viriles, Celtibericæ. Quo loco ex uetustissimo codice Bayfius legendum putat Vxoriæ.

Viriatus [(μεγαλοδυνάτος,) Adiect. obsoletum, id est magnarum uirium. Lucil. lib. 26. Contra flagitium nescire bello uinci à barbaro uiriato Annibale. Nonius.

Viriatus] pen. pro. (οὐϊριάτος,) Lusitanus, primùm in Hispania, è pastore uenator, è uenatore latro, mox iusti exercitus dux factus, uniuersam Lusitaniam occupauit. M. Ventidium Prætorem fuso eius exercitu cepit. Pòst Cn. Plancius Prætor nihilo fœlicius rem cum eo gessit: tantumq; terrorẽ hostis his intulit, ut aduersus eum Consulari opus esset duce & exercitu. Deniq; à proditoribus consilio Cepionis interemptus est, & ab exercitu multum imploratus, tumulatusq; nobilissimè. Author Liuius & Florus.

Viriculum] uiriculi, pen. corr. (ὁβελίσκος,) Missilis genus,

Digitized by Google

quod Græci cestron uocant: id autem uirico deductum uidetur, cuius fit mentio apud Gellium libro 10. cap. 15. Et quòd uirica furculum de arbore fœlici habet. Plin. lib. 35. cap. 11. 27. Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera, & in ebore cestro, id est uiriculo donec classes pingi cœpere.

Viridis] & hoc uiride, pe. cor. (χλωρὸς, φλοιθρὸς, πρασινὸς,) à Vigore dicitur. Vnde dicimus Virides plantas, quæ nondum aruerunt, & in uigore suo sunt. Colu. libro 1. in Præf. 11. Quum istud opus non solùm scientiam, sed & uiridem ætatem cum robore corporis ad labores sufferendos (desyderet.

Ænum uiride. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.

Animi uirides austis. Silius lib. 1. 38.

Flore uiridissimo puella. Catull. ad Coloniam, 17. 3.

Iuuenta uiridis. Virg. 5. Aen. 59.

Cruda ac uiridis senectus. Tacitus in uita Agricolæ. Virgilius 6. Aeneid. 61.

Viridius uiuere. Plin. lib. 37. cap. 5. 1.

Viride, Quod uiriditatem habet, & uiridi colore tinctum est. Cic. 2. de Nat. deor. 143. Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium, riparum uestitus uiridissimos. Idem 3. Verr. 30. Ignem ex lignis uiridibus, atq; humidis in loco angusto fieri iussit.

Aquæ uirides. Ouid. 4. Fast. 33.

Cassides uiridis. Virg. 3. Aen. 61.

Color uiridis. Ouidius 10. Metamorph. 28. Viridissimus color. Vitruuius.

Gramen uiride. Virg. 2. Georg. 44.

Herba uiridis. Virg. eclog. 2. 12.

Humus uiridis. Ouid. 6. Fast. 66.

Lapilli uirides. Horat. 1. Serm. saty. 2. 16.

Lentiscus semper uiridis. Cic. 1. de Diuinat. 26. Littus. Virgil. 8. Aeneid. 17.

Pratum uiride. Ouid. 13. Metam. 195.

Ripa uiridissima gramine. Virg. 3. Georg. 29.

Inambulare in uiridi & opaca ripa. Cic. 1. de Legib. 22.

Smaragdi uirides. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.

Lux uiridis smaragdi. Lucret. lib. 4. 227.

Vmbra uiridis. Virg. eclog. 9. 3.

Viride] pen. cor. Aduerbium. Plin. lib. 37. cap. 8. 3. Comitatur eam similitudine propior quàm authoritate callais uidè pallens.

Viridor] aris. Gratius cum Ouidio de piscibus. Viridari ab herbis dixit.

Viridans] pen. cor. uiridantis, (χλωρίζων,) Species participij sine uerbi origine, temporis præsentis. Virgil. 5. Aen. 108. Sic fatus, cingit uiridanti tempora lauro. Plin. lib. 37. cap. 8. 6. Viridantium & alia plura sunt genera.

Gramina uiridantia. Stat. 5. Thebaid. 106.

Lux uiridans fluuij. Plin. lib. 4. cap. 8. 3.

Toro uiridante consederat. Virg. 5. Aen. 78.

Vireo] ires, irui, (χλοάζω, θάλλω,) uirere. pe. pro. Viride esse. Cic. 5. Tusc. 53. alia semper uirent alia hyeme nudata, nerno tempore tepefacta frondescunt.

Nemus omne uiret. Virg. eclog. 7. 12.

Genua uirent, Firma sunt. Horat. Epod. 13. 1.

Pectora felle uirent. Ouid. 2. Metam. 156.

Virens] Participium, (χλοάζων,) ut Aeui flore uirens. Silius lib. 1. 13.

Malignè uirens, Vide Malus.

Agelli uirentis cultor. Horat. de Arte, 24.

Perpetuò uirens buxus. Ouid. 10. Metam. 20.

Campi uirentes. Horat. 2. Carm. ode 5. 1.

Edera uirens. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.

Herbæ uirentes. Ouid. 4. Metam. 61.

Stagna uirentia musco. Virg. 4. Georg. 4.

Syluarum uirentiũ domina Diana. Catull. in Car. secul. 32. 2

Viresco] uiresci, (πρασίζω, θαλέθω,) uirescere, Viride fieri Colum. libro 11. cap. 2. 50. Quidam quum uidissent partem aliquam uuarum uirescere, crediderunt tempestiuam esse uindemiam.

Gramina iniussa uirescunt. Virg. 1. Georg. 11.

Viriditas] pen. cor. uiriditatis. (χλωρότης, πρασινὰς,) Cic. de Senect. 47. Terra semẽ tepefactum uapore & complexu suo, diffundit, & elicit herbescentẽ ex eo uiriditatẽ. Ibi. 53. Viriditas pratorum.

Amittere uiriditatem. Cic. de Prouin. Consul. 23.

Viriditas, Vis & fortitudo. Cicero de Amic. 11. Senectus affert eam uiriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio. Idem 3. Tusculan. 127.

Viridarium] uiridarij, (ἀλωὰ,) Locus in quo sunt herbæ & plantæ uirentes, & amœnitate refertæ. Suet. in Tib. cap. 60. Militem Prætorianum, ob surreptum è uiridario pauonem capite puniuit. Plin. lib. 18. cap. 2. 2.

Viridarius] Adiect. unde Viridarij serui Vlpiano Iureconsl. dicuntur, qui hortos curant, & eorum curam habent.

Viretum] siue Virectum, (παράδεισος,) Locus uiriditate plenus: uel ipsæ herbæ uirentes. Virg. 6. Aen. 128.

Deuenere locos lætos, & amœna uirecta
Fortunatorum nemorum.

Viretum, adiectiuum probat Calepinus ex lib. 12. Col. ca. 15. 1. de ficu, Ea porrò neq; nimium uireta, neq; nimium matura legi debet. Vbi nunc sic legimus, Neq; nimium uicta, neq; immatura.

Viridicatus] pen. prod. Adiect. (ἀμφιθαλὴς,) Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17. 5. Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo mirifica suauitate te uillam habiturũ, piscina & salientibus additis, palæstra & sylua uiridicata.

Virilis, Viripotens, Viritim] Vide Vir.

Viritium] authore Ptolemeo lib. 2. ca. 11. Germaniæ urbs mulgò Griesnagen.

Viror] uiroris, pen. pro. m. g. Idem significat quòd Viriditas: sed de quo nullum exemplum reperimus.

Virosa mulier] Vide Vir.

Virosus] Vide Virus.

Virtus] uirtutis, pen. pro. (ἀρετὴ, ἰσχὺς, δύναμις,) à uiro dicta est, teste Cic. 2. Tusc. 75. Et propriè fortitudinem significat, quòd uiri maximè fortitudo sit. Virg. 5. Aen. 91. Tunc pudor incendit uires & conscia uirtus. Cic. pro Lege Manil. 25. Non enim solùm bellandi uirtus in summo atq; perfecto Imperatore quærenda est: sed multæ sunt artes eximiæ, huius administræ comitesq; uirtutis. Terentius Eunucho 4. 7. 8.

Egónè imperatoris uirtutem noueram, & uim militum,
Sine sanguine hoc fieri non posse.

Cinis omnium uirtutũ Troia, Id est in qua præstantissimus & fortissimus quisq; perijt. Catull. ad Mallium, 63. 18.

Inferior uirtute alicuius. Ouid. 9. Metam. 13.

Actuosa uirtus, Vide Actuosa uita in Ago.

Animosa. Sil. lib. 16. 22.

Ardua. Stat. 10. Theb. 168.

Aspera, Silius, lib. 7. 11.

Atrox. Silius lib. 13. 74.

Arguta uirtus, Vide Arguo.

Bellica uirtus, Vide Bellicus in Bellum.

Crudelis uirtus. Stat. 6. Thebaid. 147.

Damnosa alicui uirtus. Ouid. 10. Metam. 141.

Effera uirtus, Valerius 2. Argon. 130.

Expertæ

Digitized by Google

Expertæ uirtutis homo. Tacit. lib. 3. Hoc est explorate.
Ferox. Virgil. 12. Aeneid. 5.
O præstans animi iuuenis, quantum ipse feroci
Virtute exuperas, tanto, &c.
Feruida. Catull. Argon. 59. 44.
Horrida. Stat. 5. Thebaid. 35.
Ignea. Lucan. lib. 9. 2.
Indomita. Senec. Herc. fur. 1. 8.
Maior post otia uirtus. Stat. 4. Sylu. 4. 7.
Spectata uirtus belli domiq; Horat. 2. epist. 1. 47.
Temeraria uirtus nocet, Ouid. 8. Metam. 82.
Velox uirtus. Silius lib. 4. 26.
Viuida bello uirtus. Virg. 5. Aeneid. 150.
Affirmare armis uirtutem. Tacit. lib. 20.
Conniti uirtute, Vide Connitor.
Defendere terram patriã armis ac uirtute. Lucret. lib. 2. 129.
Egressa modum uirtus. Stat. 10. Thebaid. 166.
Practa uirtus. Horat. 2. Carm. ode 7. 3.
Prænata iuuenum uirtus quieuit. Stat. 10. Thebaid. 48.
Mira manuum pedumq; uirtute fretus. Lucret. lib. 5. 193.
Bona uirtus exilio punita. Silius lib. 13. 56.
Præstans uirtute. Virg. 8. Aeneid. 110.
Senescit uirtus euicta ueneno desidiæ. Silius lib. 5. 117.
Locum uirtute secundum tenere. Virg. 5. Aeneid. 52.
Virtute tua, pro Tuo auxilio. Plaut. Trucul. 16. 28.
Sentire alicuius rei uirtute. Quintil. lib. 1. cap. 11. 7.
Arboris uel equi uirtus. Cic. 1. de Legib. 66.
Formæ uirtute, Formæ merito, ob formam egregiam. Plau. Milite, 17. 12. Idem Mostel. 4. 17. Virtute formæ id euenit, te ut deceat quicquid habeas.
Mercis uirtus, Id quod ualet merx ipsa. Plaut. Milite, 10. 132.
Verbi uel dictionis uirtus. Cic. pro Plancio, 64.
Vis & uirtus dicendi. Cic. 2. de Oratore, 65. Ibidem, 1. 26.
Dicendi uirtus, nisi ei, qui dicit ea, de quibus dicit, percepta sint, extare non potest.
Orationum uirtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11. 7.
Disputatrix uirtus. Quintil. lib. 2. cap. 20. 6.
Virtus, Vis illa qua res, cuius est uirtus, perfecta redditur. Cic. 5. de Finib. 63. Atqui in sensibus est sua cuiq; uirtus.
Virtus, Perferendorum malorum fortis atq; inuicta patientia. Virtutes, rectè animi affectiones appellantur à Cicerone, lib. 2. Tuscul. 75. Cic. ad Plancum, lib. 10. 3. 4. Omnia summa consequutus es uirtute duce, comite fortuna. Terent. in Prolog. Phorm. 34. Actoris uirtus nobis restituit locũ. Hoc est, qui toties excluſus animum non abiecerit, sed perseuerauerit agere, inquit Donatus.
Virtus est animi habitus naturæ modo rationi consentaneus. Cic. 2. de Inuent. 240.
Vera laus uni uirtuti debetur. Cic. 2. de Orat. 186.
Virtus est per se ipsa laudabilis, & sine qua nihil laudari potest. Cic. 2. de Orato. 187.
Virtutes in specie fictæ simulationis inesse non possunt. Cic. 1. de Nat. deor. 6.
Virtus animi. Cic. de Claris Orat. 67. Is uirtute animi atq; uita fuit bonus autor in Senatu.
Vir singulari uirtute præditus. Cic. pro Domo sua, 31.
Singularis & præstantißima uirtus P. Lentuli. Cicero Post reditum in Senatu, 4.
L. Piso qui tanta uirtute atq; integritate fuit, ut, &c. Cicero pro Fonteio, 24.
Pro tuis maximis, clarißimisq; uirtutib. Ci. Marcel. li. 4. 7. 13.
Ornatus uirtutibus. Cic. 1. Offic. 70.
Virtutibus dignum Consulatu iudicare alterum. Cicero pro Murena, 20.
Macte uirtute, Vide Macto.
Inuia uirtuti nulla est uia. Ouid. 14. Metam. 23.
Aditus uirtutis, Vide Aditus in Adeo, adis.
Præmium uirtutis est gloria. Cic. pro Milone, 74.
Nihil est uirtute formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius. Cicero Dolabellæ, lib. 9. 14. 11.
Seculum uirtutum sterile. Tacit. lib. 17.
Acris animi uirtus. Lucret. lib. 1. 14.
Aeterna uirtus, Vide Aeternus.
Ardens uirtus. Virg. 6. Aeneid. 26
Ardua uirtus. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Ciuiles uirtutes. Quintil. lib. 1. cap. 11. 10.
Clara & insignis uirtus alicuius posteris, Vide Insignis.
Egregia uirtus. Cic. 2. de Inuent. 207.
Egregia uirtute progenies. Virg. 7. Aeneid. 52.
Glorioſa & memorabilis uirtus, Vide Memor.
Non est immunis uirtus, Vide Immunis.
Inexplebilis uirtutis ueræq; laudis homo, Vide Inexplebilis.
Ingens uirtus. Horat. 2. Serm. saty. 7. 21.
Iugatæ uirtutes, Vide Iugatus in Iugum.
Semper sola libera est uirtus. Cic. 1. de Oratore, 114.
Manca uirtus, Vide Mancus.
Durior est conditio spectatæ uirtutis, quàm incogitatæ. Brutus Ciceroni, 16. 18.
Veræ uirtutis custos. Horat. 1. epist. 1. 4.
Accedere uirtuti, Vide Accedo.
Adhibere uirtutem, Vide Adhibeo.
Adoleuit uirtus, Vide Adoleo.
Amittere uirtutem. Cic. 2. Tuscul. 56.
Amplexari uirtutem, Vide Amplexor in Amplector.
Amplificare uirtutem laudibus, Vide Amplifico.
Capere uirtutem, Vide Capio.
Certare uirtute Virgiliana, Vide Certo.
Confidere uirtuti, Vide Confido.
Contestata uirtus, Vide Contestor.
Viam uirtutis deserere. Horat. 3. Carm. ode 24. 9.
Eminere uirtutibus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 44.
Extendere uirtutem factis. Virg. 6. Aeneid. 162.
Exuere uirtutem. Tacit. lib. 1.
Præ se uirtutem ferre. Quintil. lib. 2. cap. 13. 7.
Fingere uirtutes. Tacit. lib. 5. Occultum ac subdolum fingendis uirtutibus.
Habere & perdere uirtutem. Cic. Post reditũ ad Quirites, 16.
Iacent uirtutes, Vide Iaceo.
Imminuta uirtus, Vide Imminuo.
Inchoare uirtutem, Vide Inchoo.
Inuoluere se sua uirtute. Hora. 3. Carm. ode 29. 11. de Fortuna
-si celeres quatit
Pennas resigno quæ dedit, & mea
Virtute me inuoluo, probamq;
Pauperiem sine dote quæro.
Nulla ui labefactari potest uirtus. Cic. 4. Philipp. 161.
Laborare uirtute ac studijs. Quintil. in Proœm. lib. 1. 12.
Locare uirtutem, Vide Loco, locus, in Locus.
Studium uirtutis monstrare alicui. Statius 4. Sylu. 8. 12.
Multare uirtutem morte. Quintil. lib. 5. cap. 11. 6.
Obsolescit uirtus, Vide Obsolesco in Obsoleo.
Ornatus ex suis uirtutibus, Vide Orno.
Præstare uirtute. Cic. pro Plancio, 49.
Repræsentare uirtutem alicuius. Horat. 1. epist. 20. 3.
Retinere uirtutem. Tacit. lib. 1.
Parem esse alicui uirtute. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 6.
Superare uirtute dolores. Ouid. 8. Metam. 104.
Virtus uirtute superatur, Cic. 14. Philipp. 397.

Digitized by Google

Virtutes pro uitijs per ironiam aliquando ponuntur, autore Donato. Terent. Adelph. 2.1.22. Si poßiderem, ornatus eſſes ex tuis uirtutibus. Plau. Pſeud. 11.36.

Virtus, Proprietas. Quintil. lib. 4. cap. 2. Sunt quidē hæ quas ſuprà retuli, uirtutes aliarum quoq; partium.

Viruesta] (βυρόυεσπα,) Ptolemæo lib. 2. cap. 6. in antiquo codice Virdubeſca, Hiſpaniæ urbs, uulgò Briuieſca.

Virus] priore prod. (ἰὸς, τὸ λϱομῶδες, τὸ δυσῶδες,) Indeclinabile, n. g. Significat propriè aſperitatem odoris in homine iam adulto: quippe talis odor in puero nō eſt, nec ante coitum mulieri. Plinius, lib. 35. cap. 15. 13. Virus alarum ſudoresq; ſedat. Idem, Signum eſt uernis temporibus odoris uirus. Sanè uirus hodie tres tantum habet caſus, hoc uirus, hoc uirus, ô uirus. Antiqui hoc uirus, huius uiri dicebāt Lucret. li. 2. 96. - teiri primordia uiri.

Viro, Ablatiuus. Lucret. lib. 6. 7. Quod flueret naturali uiro, atq; ueniret. Virus naturale uocat incommoda quæ à natura nobis proueniunt. Vide Virus uis naturalis.

Virus paludis, pro Tetro odore. Colum. lib. 1. ca. 5. 4. Nec paludem uicinam eſſe oportet ædificijs, quia caloribus noxiū uirus eructat. Plinius lib. 8. cap. 11. 7. de baſiliſco, Huic tali monſtro muſtelarum uirus exitio eſt. Id eſt, necant eos odore. Budæus.

Amatorium uirus, pro Veneno. Plin. lib. 8. cap. 22. 4. Quin & caudæ huius animalis creditur uulgò meſſe amatorium uirus exiguo in uillo, eumq; quū capiatur abijci. De lupo.

Dirum uirus. Lucan. lib. 1. 221.

Edax uirus. Ouid. 5. Faſt. 81.

Graue uirus. Horat. 2. epiſt. 1. 32.

Ingenitum corpori uirus. Vide Ingigno.

Ingratum uirus, Vide Ingratus.

Lunare uirus. Lucan. lib. 6. 134.
- taboq; medullas
Abluit, & uirus largè Lunare miniſtrat. Interpretes intelligunt ſpumam Lunæ, aut menſtruum muliebre.

Malum uirus. Virg. 1. Georg. 26. Seruius, Bene addidit Malū ad diſcretionem epitheton. Nam uirus & bonum et malum eſt. ſicut uenenum: nam idem eſt. Venit autem à Græco: nā & illi φάϱμακον medium habent, id eſt, bonum et malum.

Mortiferum uirus. Cic. in Arato, 47.

Nocens uirus. Ouid. 2. Metam. 161.

Peſtiferum uirus. Ouid. in Ibin, 122.

Rutilum uirus. Lucan. lib. 9. 153.

Adijcere uirus, Vide Adijcio.

Aſpergere uirus alicui. Virg. 3. Georg. 84.

Virus ingluuie natum extinguere. Plin. lib. 13. cap. 1. 1.

Virus, per metaphoram, aſperitatem ſaporis ſignificat. Plin. lib. 31. ca. 8. 6. Aqua marina uetuſtate uirus deponit. Id eſt, amaritudinem illam & ſalſedinem. Idem, Virus mali medici. Id eſt, Acor & amaritudo. Idem lib. 34. cap. 17. 1. æruginis uirus.

Acerbitatis uirus euomere apud aliquem. Cic. de Amicit. 73.

Virus, Aſperitas coloris. Plin. de ſanguine purpuræ, Tum ſuperadditum decoquitur uirus. Idem lib. 9. cap. 36. 3.

Virus, Genitura, id eſt, humor qui è genitalibus fluit. Plin. lib. 28. cap. 11. 12. Virus uerrinum è ſcropha ex coitu excepto, prius quàm terram attingat, cōtra dolores. Idem lib. 9. cap. 50. 2. Niſi editis ouis inter ſe uerſando mares & fœminæ uitale aſperſerint uirus. De piſcibus.

Virus, Vis naturalis. Lucret. lib. 2. 172. Concoctosq; ſuo contactus perdere uiro. Hoc eſt uirtute naturali, ut Marcellus interpretatur: uel uirulentia & illiberali odore, ut Baptiſta Pius.

Lentum diſtillat ab inguine uirus. Virg. 3. Georg. 37.

Virus, Viror, ſeu herbæ uirentes. Statius lib. 1. Sylu. 4. 21.
- atq; omne benignè
Virus odoriferis Arabū quod doctus in aruis, &c. Sed fortè non ad uiriditatem reſpexit poeta, ſed ad odorem.

Virulentus] Adiect. (ἰώδης,) Plenum ueneno. Gell. lib. 16. cap. 11. Vt ſerpentium uirulentorum domitores ſint.

Viroſus] pen. prod. (βρομώδης,) Aliud adiectiuum, Mali odoris, aut uenenatus. Virg. 1. Georg. 12.
At Chalybes nudi ferrum, uiroſaq; Pontus
Caſtorea, Eliadum palmas Epiros equarū. Vbi Seruius, Viroſa, id eſt uenenata. Nam licet ſint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abijciunt egeruntq; partum. Et uiroſa dicta ab eo quod eſt uirus. Alij fortia accipiunt, à uiribus. Cato cap. 157. 9. Et ſi mulier eo lotio locos fouebit, nunquam uiroſi fient.

Viroſus, Mali ſaporis. Varro, Rancidam carnem appoſuit nobis, & uiroſam.

Vis] huius uis, producte, hanc uim: (ἰς, βία, μένος, ἰσχὺς, δύναμις, δυναςεία,) Pluraliter uis, accuſatiuo uis, uocatiuo uis apud ueteres: nunc ab antiquo ſingulari dicimus hæ uires, uirium, uiribus, &c.

Vis in accuſatiuo plurali. Saluſt. lib. 3. Hiſt. Malè iam aſſuetū ad omnes uis controuerſiarum. Nonius.

Vis, Poßibilitas. Virg. 1. Georg. 40.
- ni uis humana quotannis
Maxima quæq; manu legeret. Idem 1. Aeneid. 107. Non ea uis animo nec tāta ſuperbia uictis. Salluſtius in bello Catil. Sed noſtra omnis uis in animo & corpore ſita eſt. Seruius.

Vis & copia. Cic. pro Marcello, 4.

Vis & effectus radicum. Cic. 2. de Diuinat. 68.

Vis & facultas oratoris. Cic. 1. de Orat. 69.

Vis & natura rei. Cice. 1. de Orat. 94. Idem in Orat. 60. Rei potius, id eſt, eloquentiæ uim & naturam explicemus.

Vis ac neceßitas. Cic. pro Quintio, 39.

Vis & poteſtas aſtutiæ. Terent. Heaut. 4. 3. 32. Cic. 3. de Natura deorum, 128. Improborum igitur proſperitates ſecundæq; res redarguunt, ut Diogenes dicebat, uim omnem deorum ac poteſtatem.

Vis amicitiæ eſt in animorum conſenſione. Cice. de Amici. 14.

Miſta uis animi toto corpore. Lucret. lib. 3. 56.

Boni uis. Terent. Phorm. 1. 2. 57.
- ipſa horrida
Lacrumæ ueſtitus turpis: ut ni uis boni
In ipſa ineſſet forma, hæc formam extingueret. Id eſt, Bona indoles, & probitatis ſignum.

Cantharidis uis. Cicero 5. Tuſcul. 165. Theodorus Lyſimacho mortem minitanti, Magnum uerò effeciſti, ſi cantharidis uim conſecutus es.

Conſcientiæ uis. Cicero pro Milone, 46. Magna uis eſt conſcientiæ Iudices.

Eloquentiæ uires. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.

Frigoris uis. Cic. pro C. Rabirio Poſthumo, 26.

Ingenij uis. Cic. 1. de Orat. 83. Antonij incredibilis quædam et propè ſingularis, & diuina uis ingenij.

Magiſtratus uis. Cic. 3. de Legib. 3.

Morborum uis. Tacit. lib. 11.

Morbi uis excita. Lucret. lib. 4. 134.

Impetus & uis orationis. Cic. in Orat. 134.

Oſtenti uis, ut. Cicero 1. de Diuinat. 127. Quod oſtentum habuit hanc uim, ut Dionyſius paucis poſt diebus regnare cœperit.

Poteſtatis uis. Cic. 1. Philipp. 2.

Veneni uim experiri in aliquo. Cic. pro Cælio, 46.

Verborū uis, quæ Græcis energia dicitur. Ci. pro Cluētio, 42.

Digitized by Google

Ea intellecta, certè nihil ad rem pertinet, quæ uerborũ uis
sit, ac nominum.
Vis magna in fortuna ad res secundas uel aduersus. Ci. 2. Offic.
Vis in uerbis. Cic. Torquato, lib. 6. 2. 6. (26.
Vis in manibus. Cic. 1. Acad. 29.
Dicendi uis. Quintil. lib. 1. cap. 2. 21.
Loquendi uis & norma. Horat. de Arte, 15.
Percipiendi uis. Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.
Infirmitas uirium, Vide Infirmus.
Ad portionem uirium, Vide Ad præpositionem.
Audax uiribus, Vide Audax.
Editior uiribus, Fortior. Horat. 1. Serm. saty. 3. 12.
Inferior uiribus: Ouid. 14. Metam. 131.
Inuicti uiribus. Virg. 6. Aeneid. 79.
Prædurus uiribus. Virg. 10. Aeneid. 150.
Opibus & uiribus omnibus elaborandum est, ut, &c. Cic. 3.
Tuscul. 10.
Agrestes & horridæ uires. Cic. 1. de Legib. 9.
Ardens uis fulminis. Lucret. lib. 6. 30.
Auxiliaris uis, Vide Auxiliaris in Auxilior.
Blanda uis dei noctiuagi. Stat. 10. Thebaid. 31.
Cælestis uis. Cic. 1. de Diuinat. 139.
Vis cælestis & numen diuinum. Cic. pro Milone, 63.
Concalefactoria uis, Vide Concalefactorius in Cõcalefacio.
Coruscа uis, Vide Coruscus in Coruscо.
Dura uis. Virg. 4. Georg. 80.
Exesa uis luminis. Tacit. lib. 20.
Exiguæ uires ingenij. Ouid. 2. Trist. 106.
Eximia uis. Cic. pro Lege Manilia, 28.
Firmæ uires. Ouid. 3. Fastorum, 8.
Furiatæ uires. Silius lib. 13. 42.
Horrida uis lethi. Lucret. lib. 3. 35.
Humana uis. Virg. 1. Georg. 40.
Ignea uis cæli. Ouid. 1. Metam. 6.
Imperiosissima uis. Quintil. lib. 6. cap. 3. 6.
Incita uis uentis. Lucret. lib. 1. 55.
Infirmis uiribus homo, Vide Infirmus.
Ingens uis rerum. Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.
Inimica uis Parcarum propinquat. Virg. 12. Aeneid. 30.
Inualidæ uires. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 15.
Magna uis nocendi. Ouid. 5. Metam. 92.
Magnæ uires, Vide Magnus.
Maximis uiribus uir. Cic. pro Cælio, 46. Quumq; ille uir, qui
se natum huic imperio putauit, tertio die postquàm in Cu-
ria, in Repub. floruisset, integerrima ætate, optimo habitu,
maximis uiribus, eriperetur indignissimè bonis omnibus,
atq; universæ ciuitati.
Maximæ uires, in oratione. Cic. in Oratore, 43.
Malefica, Vide Malus.
Morbida, Vide Morbus.
Mordax, Vide Mordeo.
Mortifera. Lucret. lib. 6. 165.
Occulta uis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 8.
Occultis uiribus egregius fons, Id est, arcana quadam & inco
gnita uirtute ac ui præditus. Iuuen. saty. 12. 5.
Præduræ uires. Claud. in Gigantomach. 14.
Solida ac uirilis ingenij uis. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.
Summa ui aliquid agere, pro Toto conatu. Terent. Adelph. 3.
Tacita uis. Quintil. lib. 3. cap. 5. 7. (4. 47.
Temperata uis. Horat. 3. Carm. ode 4. 13.
Vastæ uires. Virg. 5. Aeneid. 74.
Vera uis. Quintil. lib. 1. cap. 3. 3.
Vesanæ uires. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.
In mea uesanas habui dispendia uires:
Et potui pœnam fortis inire meam.
Violentæ uires. Lucret. lib. 5. 255.
Violenta uis leonum. Lucret. lib. 3. 60.
Viuida uis animi. Lucret. lib. 1. 15.
Abolere uires. Tacit. lib. 10.
Abrogare uires beneficijs, Vide Abrogo.
Abscedunt uires, Vide Abscedo.
Abstinere uim ab aliquo. Horat. 2. Serm. saty. 3. 41. sed omissa
præpositione,
– abstinuit uim
Vxore & gnato. De Aiace insano.
Abstulerat uires corporis ipse timor. Ouid. 6. Fast. 89.
Ira absumit uires mora. Ouid. 3. Metam. 139.
Præbuimus longis Pentheus ambagibus aures
Inquit, ut ira mora uires absumere posset.
Abuti uiribus corporis, Vide Abutor.
Accipere uim, & uires, Vide Accipio.
Acquirere uires. Virgil. 4. Aeneid. 35.
Nouas uires acquirere. Lucan. lib. 2. 128.
Adijcere uires, Vide Adijcio.
Adimit dolor uires, Vide Adimo.
Admouere uim, Vide Admoueo.
Summis adnixus uiribus. Virgil. 5. Aeneid. 46.
Robustis uiribus adoleuit ætas. Lucret. lib. 3. 92.
Afferre uim maximam ad dicendum. Cic. 1. de Orat. 56. Hoc
est facultatem.
Agere pro uiribus. Cic. de Senectute, 24.
Alere uires, Vide Alo.
Ventus amittit uires. Lucan. lib. 3. 73.
Assumpsit uires flamma. Ouid. epist. 19. 3.
Grammatica tenuis, à fonte, assumptis poetarũ, historicorumq;
uiribus pleno iam satis alueo fluit. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.
Augentur uires. Ouid. 9. Metam. 158.
Augere uires eloquentiæ. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.
Capere uires, Vide Capio.
Carpere uires, Vide Carpo.
Aegra animo uis, ac fiducia cessit. Stat. 8. Thebaid. 107.
Colligere uires, Vide Colligo.
Colligit uires sibi amor usu. Ouid. 2. de Arte, 68.
Concipere uires, Vide Concipio.
Flumina concipiunt uires. Ouid. 15. Metam. 68.
Occultas uires concipiunt terræ. Virg. 1. Georg. 18.
Conferre uires in unum, Vide Confero.
Confisus uiribus. Iuuen. saty. 10. 1.
Fortuna uires ipsa consumpsit suas. Seneca Agamem. 7. 22.
Contendere uiribus inter se. Lucret. lib. 3. 157.
Validis uiribus contorsit hastam. Virg. 2. Aeneid. 10.
Conuulsus ui dominationis. Tacit. lib. 5.
Decedunt uires, Vide Decedo.
Deficiunt uires, Vide Deficio.
Quum me uires deficere cœpissent. Cic. 1. de Orat. 99.
Defici uiribus. Quintil. in Procem. lib. 4. 6.
Insanis uirtbus Austri deiecta trabs. Ouid. 12. Metam. 103.
Demittere ad unum auditorem uim dicendi. Quint. li. 1. ca. 2.
Desyderare uires adolescentis. Cic. de Senect. 24. (21.
Distracta uis animæ per artus. Lucret. lib. 4. 185.
Dare uim, uel uires. Cic. ad Atticum, lib. 4. 71. 2. Tum profe-
ctò doloris magnitudo uim quandam nobis dicendi dedit.
Eidem, lib. 7. 123. 6.
Dare sententiæ uires. Quintil. lib. 4. cap. 1. 45.
Dare uires alicui in rem aliquam. Ouid. 1. Fast. 4.
Domare uires alicui. Seneca Hercule Oetæo, 9. 9.
Magna ui flexa domatur ulmus. Virg. 1. Georg. 34.
Effundere uires suas in aliquo. Ouid. 12. Metam. 22.

Digitized by Google

Effundere uires in uentum. Virg. 5. Aeneid. 90.
Enerũare uires alicuius. Horat. Epod. 8. 1.
Eniti uiribus. Virg. 2. Georg. 72.
Excellere aliquem pulchritudine & uiribus. Cic. 3. Offic. 31.
Exercere uires. Cic. 1. de Orat. 72.
Experiri uires alicuius. Ouid. 2. de Arte, 36.
Explorare uires alicuius. Stat. 8. Thebaid. 9.
Firmare uires. Virg. 3. Georg. 42.
Fractæ uires Danaũm. Virg. 2. Aeneid. 34.
Frangere uim alicuius. Quintil. lib. 1. cap. 7. 17.
Effœtæ frigent in corpore uires. Virg. 5. Aeneid. 80.
Fundare uires alicuius. Seneca Herc. fur. 6. 2.
- alieno in loco
Haud ſtabile regnum eſt: una ſed noſtras poteſt
Fundare uires, uincta regali face
Thalamiſq; Megara.
Gerere res uiribus. Cic. de Senect. 16.
Habere uires alicuius. Cic. de Senect. 29.
Habere uires dicitur uirtus. Cic. in Parad. 18.
Habere uim dicendi. Cic. 1. de Orat. 44.
Habere uim, ut. Cic. pro Corn. Balbo, 28. Id habet hanc uim, ut ſit ille in fœdere inferior.
Habere uim ad aliquid agendum. Cic. 1. de Orat. 135.
Habere uim & religionem in ſe. Cic. pro Murena, 1.
Habent literæ uim fœderis. Cic. M. Licinio, lib. 5. 8. 13.
Impendere uim ſuam in rem aliquam. Quintil. lib. 1. ca. 12. 2.
Incutere uim, Vide Incutio.
Infringere magnas uires alicuius. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.
Infringere uim militum, Vide Infringo.
Inſtigat & alit uires quies tempeſtiua. Stat. 4. Sylu. 4. 7.
Intendere uim. Tacit. lib. 4. Vim præfecturæ modicam antea, intendit. Hoc eſt auget.
Intendere uim uerbis, Vide Intendo.
Laborare uitio uirium. Quintil. lib. 2. cap. 3. 7.
Langueſcit uis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 46.
Metiatur, ac diligenter æſtimet uires ſuas actor. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 34.
Miniſtrare uires alicui. Virg. 11. Aeneid. 14.
Minuuntur uires amoris. Ouid. 5. Metam. 75.
Propria ui niti. Virg. 2. Georg. 86.
Obtuſis ceciderunt uiribus artus. Lucret. lib. 3. 92.
Occupare orbem uiribus. Virg. 7. Aeneid. 51.
Superbas uires oſtentare. Stat. 6. Thebaid. 130.
Vindicibus pacatus uiribus orbis. Ouid. epiſt. 9. 3.
Parare uim, Vide Paro.
Indomitas uires poſuere incendia. Virg. 5. Aeneid. 136.
Progredi uiribus ſuis ſine adminiculo. Quintil. lib. 2. ca. 6. 4.
Proſterni ſuis uiribus. Quintil. lib. 2. cap. 12. 2.
Viribus ac lacertis pugnare. Cic. ad Marcellum, lib. 4. 7. 5.
Validis uiribus æui quaſſatum eſt corpus. Lucret. lib. 3. 92.
Recreat uires cibus. Lucret. lib. 4. 175.
Recuperatis cibo ſomnoq; uiribus. Tacit. lib. 19.
Reparat uires alterna requies. Seneca Hippol. 4. 18.
Recipere uires. Celſ. lib. 4. cap. 24.
Reſtituere uires per hæc. Celſ. lib. 4. cap. 11. Quotieſq; aliquid aut ſtomachus, aut uenter effudit: toties per hæc uires reſtituere. Sub. expedit.
Tueri uires. Celſ. lib. 3. cap. 19.
Reſoluere uires. Lucret. lib. 4. 193.
Retinere omni ui. Cælius Ciceroni, lib. 8. 16. 10.
Reuocare uires uictu. Virg. 1. Aeneid. 44.
Seruare uim ſuam. Quintil. lib. 1. cap. 3. 5.
Solidæ uires ſuo ſtant robore. Virg. 2. Aeneid. 128.
Subducere uires alicui. Ouid. 13. Metam. 13.
Suggerere uim occultam. Quintil. lib. 1. cap. 10. 6.
Bonis uiribus eſſe, Vide Bonus.
Sumunt uires incendia. Horat. 1. epiſt. 19. 16.
Superare uiribus aprum. Horat. 1. epiſt. 19. 11.
Suſcitare uim ira. Virg. 5. Aeneid. 91.
Suſtinere omnibus uiribus. Cic. ad C. Antonium, lib. 5. 5. 7.
Temperare uires ſuas. Quintil. li. 1. ca. 2. 19. Ouid. epiſt. 1. 18.
Torpent infractæ ad prælia uires. Virg. 9. Aeneid. 100.
Torquere lacertis & uiribus. Cic. 1 de Orat. 132.
Valere uiribus. Virg. 5. Aeneid. 14.
Vigent uires. Lucret. lib. 5. 224.
Vti uiribus per cliuos. Horat. 1. epiſt. 13. 2.
Armorum uiribus uſus. Ouid. 13. Metam. 143.
Vti orandi uiribus. Quintil. lib. 2. cap. 16. 1.
Odora canum uis. Virg. 4. Aeneid. 27.
Vis, Violentia. Virg. 2. Aeneid. 99. Fit uia ui, rumpunt aditus, primoſq; trucidant. Terent. Phorm. 1. 4. 38. Vi coactũ te eſſe inuitum, lege, iudicio.
Expers conſilij uis. Horat. 3. Carm. ode, 4. 13.
Vis & uiolentia. Cic. Antè quàm iret in exilium, 7.
Armatorum uis. Cic. pro Cecinna, 47.
Ingens uis pelagi. Lucan. lib. 3. 13.
Vis maior. Plin. lib. 18. cap. 28. 17. De ſterilitatũ cauſis, Ante omnia autem duo genera cæleſtis iniuriæ meminiſſe debemus: Vnum quod tempeſtates uocamus, in quibus grãdines, procellæ, cæteraq; ſimilia intelliguntur: quæ quum acciderunt, uis maior appellatur, &c. Ex his uerbis apparet uim maiorem eſſe quam Vlpianus, Locati & cõducti, L. Ex conducto: tempeſtatem calamitoſam appellat. Columel. lib. 1. cap. 7. 2. Nam ubi ſedulò colitur ager, plerunq; compendium: nunquam, niſi ſi cæli maior uis, aut prædonis inceſſit, detrimentum affert. Caius, Locati & conducti, L. Si mercedes. §. 6. Vis maior quam Græci βίαιον appellant, non debet conductori damno eſſe, ſi plus quàm tolerabile eſt, læſi fuerint fructus. Cic. pro Plancio, 81. Sin autem uitam mihi ſors ademiſſet, aut uis aliqua maior reditum peremiſſet. Budæus.
Vis diuina, Idem. Vlp. De damno infecto, L. Fluminũ. §. Vitiũ autem, Seruius quoq; putat, ſi ex ædibus promiſſoris uento tegulæ deiectæ damnum uicino dederint, ita eum teneri ſi ædificij uitio id acciderit, non ſi uiolentia uenterum uel qua alia ratione quæ uim habeat diuinam. Budæus.
Abducere ui aliquem, Vide Abduco.
Adacta uis mortis, Vide Adigo.
Adhibere uim. Cic. 1. in Catilinam, 14. Vide Adhibeo.
Adhibere uim pactioni. Cic. 5. Verr. 29.
Afferre uim mulieri. Cic. 3. Verr. 42. Vide Affero.
Afferre uim ſibi. Tacit. lib. 16.
Agere ui, Vide Ago.
Auellere ui, Vide Auello.
Auferre per uim, Vide Aufero.
Cogere ui & minis, Vide Cogo.
Decutere ui, Vide Decutio.
Defendere uim, Vide Defendo.
Defendere uim ui. Cic. pro Milone, 6.
Denuntiare uim alicui, Cic. pro Murena, 47.
Deponunt uim ſuam æquora. Ouid. 2. Triſt. 31.
Per uim datus. Cic. Attico, lib. 7. 128. 12.
Facere uim. Cic. Attico, lib. 4. 71. 6. Vide Facio.
Facere imperium ui. Id eſt, Metu ac malo. Terent. Adel. 1. 1. 41.
Qui imperium credat grauius eſſe, aut ſtabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur. Hîc oppoſuit
Vi facere imperium, & Amicitia adiungere.

Digitized by Google

Ferre uim. Ouid. 4. Metam. 80.
- regemq; reposcunt,
Vimq; ferunt, saeuisq; parant incessere telis.

Ferre uim alicui. Virg. 10. Aeneid. 16.

Fracta uis & debilitata. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 7.

Imponere alicui uim, Vide Impono.

Inferre alicui uim. Quintil. lib. 3. cap. 11. 10.

Inferre uim & manus alicui, Vide Infero.

Paratus ad uim. Ouid. 11. Metam. 59.

Perferre aliquid ui eadem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 33.

Auro ui potitur. Virg. 3. Aeneid. 12.

Acrior uis rapit me. Horat. Epod. 7. 3.

Vim ui repellere. Cic. pro Sestio, 31. Vide Repello.

Per uim stuprare, Vide stupro.

Vim susci pere contra Rempub. Cic. pro Milone, 10.

Victus, ui. Virg. 12. Aeneid. 51.

Vis, (πλῆθος,) Multitudo & copia. Cic. pro Lege Manilia, 15. Sic Mithridates fugiens maximam uim auri atq; argenti, pulcherrimarumq; rerum omnium. Sic in Parad. 62. Vis frumenti. Caes. 3. bel. Ciui. 17. Vis seminum magna. Cic. 2. de Natu. deorum, 197. Vis mellis maxima. Cic. 4. Verr. 127. Vis militum. Cice. ad Atticum, lib. 7. 142. 1. Idem ad Terentiam, li. 14. 1. 10. Vis lacrymarũ. Idem 4. Acad. 216. Tantam uim natricum, uiperarumq; fecerit.

Equorum uis. Cic. 2. de Diuinat. 213.

Lacrymarum infinita uis. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 4.

Maxima uis ranunculorum. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 8.

Continet mens uim maximam optimarum rerum. Cicero 1. de Legibus, 23.

Vis negotij, Maxima & multa negotia. Plaut. Pœnulo, 4. 1.

Viscus] uisci, m. g. & Viscum uisci, (ἰξὸς,) Glutinũ quod ad aucupium pertinet. Plin. lib. 16. cap. 44. 12. Viscum conficit ex acinis qui colligũtur meßium tempore immaturi. Nã si accesserint imbres, amplitudine quidem augentur, uisco uerò marcescunt. Siccantur deinde, & aridi tunduntur, ac conditi in aqua putrescunt duodenis ferè diebus. Vnumq; hoc rerum putrescendo gratiam inuenit. Inde in profluente rursus malleo tusi, amißis corticibus, interiore carne lentescũt. Hoc est uiscum pennis auium tactu ligandis: iuglandis oleo subactum, quum libeat insidias moliri. Plaut. Bacch. 1. 16. Viscus merus uestra est blanditia. Varro 3. de Re rust. cap. 7. 6. Quod intercipere soleant accipitres, qui ita accipiuntur, quũ se oblcuerint uisco. Cic. 2. de Nat. deorum, 216. In uisco inhaerescere.

Sequaci uisco correpta auis. Valer. 6. Argon. 53.

Viscum, Frutex qui ex turdorum potißimum fœce super arborum quarundam ramis delapsa, & à Sole cum humiditate quadam feruefacta nascitur, uiret autem per totam hyemẽ. Virg. 6. Aeneid. 41.
Quale solet syluis brumali frigore uiscum, &c. Vide Plinium, lib. 16. cap. 44.

Viscum, inquit Nonius, positum aliquando pro rete, à tenacitate. Varro Parmenone, Lepusculi timentes hoc quadrangulum, dedunt se in rete, sic fugere uiscum nequiuerũt, lineãq; compedem. Testatur & Virg. 1. Georg. 28.
Tum laqueis captare feras, & fallere uisco
Inuentum: & magnos canibus circundare saltus.

Viscatus] pen. prod. Adiect. Visco oblitus. Varro 3. de Re rust. cap. 7. 6. Quos columbarij interficere solent duabus uirgis uiscatis defixis in terram, inter se curuatis.

Alae uiscatae. Ouid. 1. de Arte, 79.

Virga uiscata fallere uolucres. Ouid. 15. Metam. 95.

Viscata munera, & Hamata, pro eodem: hoc est Quibus maiora attrahuntur quàm quae dantur. Plin. epist. 207.

Viscus] uisceris, pen. corr. n. ge. (σπλάγχνον,) Non tantùm intestina significat, sed quicquid sub corio est, id est, carnem quae est inter ossa & cutem, inquit Seruius. Virgilius 6. Aeneid. 51. Et solida imponit taurorum uiscera flammis. Et lib. 3. 125. Visceribus taurorum, & sanguine uescitur atro. Sueto. in Vitellio, cap. 13. Quin inter altaria ibidem statim uiscus, & sarra penè rapta è foco manderet.

Soliditas uiscerum. Cic. 2. de Nat. deor. 27.

Tetra uiscera. Lucret. lib. 6. 256.

Diripiunt auidae uiscera nostra ferae. Ouid. epist. 11. 24. Viscera uocat filium suum puella Canace. Sic idem 2. Amor. eleg. 14. 6. Vestra quid effoditis subiectis uiscera telis? In illas quae abortiuos faciunt.

Venae uiscerum imbutae uiperino morsu. Cic. 2. de Fin. 151.

Permanat in uenas, & inhaeret in uisceribus id malum. Cicero 4. Tuscul. 37.

Liquefacta uiscera, Putrida. Virg. 4. Georg. 112. Sic enim Ouid. 15. Metam. 75.
- de putri uiscere paßim
Florilegae nascuntur apes.

Nudare uiscera. Virg. 1. Aeneid. 43.
Tergora diripiunt costis, & uiscera nudant.

Viscera patefacta per uulnus. Celsus in Praef. lib. 1.

Salientia uiscera. Ouid. 6. Metam. 78.
- salientia uiscera posses,
Et pellucentes numerare in pectore fibras.

Soluere uiscera cultro. Senec. Hippol. 1. 10.

Tunsa per integram soluuntur uiscera pellem. Virgilius 4. Georgic. 61.

Spumantibus uisceribus ardens, pro Valde irato & commoto dixit Iuuen. saty. 13. 2.
- exiguamq; malorum
Particulam uix ferre potes, spumantibus ardens
Visceribus, sacrum tibi quod non reddat amicus Depositũ.

Sumere aliquid ex uisceribus alicuius. Cic. 2. de Orat. 174.

Torrere uiscera. Virg. 5. Aeneid. 21.
- fusiq; per herbam
Subijciunt ueribus prunas, & uiscera torrent.

Traiecit uiscera ferro. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 11.

Periculum inclusum in uenis, atq; in uisceribus alicuius. Cicero 1. in Catil. 23.

Viscera montis auulsa. Virg. 3. Aeneid. 115. Seruius, Viscera, partes. Sic autem dixit uiscera, quemadmodum terrae ossa dicuntur.

Terrae uiscera. Ouid. 1. Metam. 28.
- sed itum est in uiscera terrae,
Quasq; recondiderat, Stygijsq; admouerat umbris,
Effodiuntur opes.

Visceratio] uisceration is, (σπλαγχνοτομία,) Crudae carnis distributio, quae fieri solebat uel in solennitate quadã, uel in funere alicuius excellentis personae. Gellius, Tum in Albano uisceratio Latinis data. Liu. 8. ab Vrbe, 108. Et populo uisceratio data à M. Flauio in funere matris. Plin. de Viris illust. 32. Mortuo huic tantum aeris populi liberalitate congestum, ut inde filius uisceration em et epulas publicè daret. Cic. 2. Offic. 80. Prodigi, qui epulis & uisceration ibus & gladiatorum muneribus, ludorum uenationumq; apparatu pecunias profundunt in eas res.

Visceratim] penul. prod. Aduerbium, (κατὰ σπλάγχνα,) Significat per uiscera. Ennius Andromeda, Dißipat uisceratim membra.

Visibilis, Visito, Viso] Vide Video.

Visontium] (οὐισόντιον,) Hispaniae urbs Ptolemaeo lib. 2. cap. 6. Vulgò Viseo.

Visula

Digitized by Google

Visula] Sermatiæ in Europa fluuius Pomponio lib. 3. Visula item dicitur, Iustilla, Iustula, & Istula, ut notat Vadianus.
Visulæ] uites, de quibus Colum. lib. 3. cap. 2. 12.
Visum, uisi] Vide Video.
Visus] Vide Video.
Vita] uitæ, (ζωὴ, βίος, βιοτὴ, βίοτος, διαγωγὴ,) Notæ significationis. Lucretius lib. 3. 198. Vitaq; mancipio nulli datur, omnibus usu.
Absurdum atq; alienum à uita, Vide Absurdus.
Blandimenta uitæ. Tacit. lib. 18.
Color uitæ, Vide Color. Vitæ cupiditas. Cic. 2. Phil. 56.
Exiguum curriculum uitæ. Cic. pro Rab. perduel. reo, 23.
Debito uitæ liberari. Curtius lib. 10.
Delinimenta uitæ. Tacit. lib. 15.
Dux uitæ dia uoluptas. Lucret. lib. 2. 35.
Exemplar uitæ morumq;. Horat. de Arte, 64.
Exspes uitæ. Tacit. lib. 5.
Integer uitæ scelerisq; purus. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.
Integritas uitæ anteactæ. Quintil. lib. 7. cap. 3. 27.
Labes uitæ. Ouid. epist. 9. 2.
Plenus uitæ. Lucret. lib. 3. 191.
Securus uitæ. Stat. 3. Thebaid. 159.
Series atra tuæ uitæ. Ouid in Ibin, 13.
Solatia dulcia uitæ. Lucret. lib. 5. 5.
Spatium uitæ. Quintil. lib. 1. ca. 8. 9. Spiritus ac uitæ manifestus Tacitus lib. 12.
Spes uitæ. Tacit. lib. 12.
Summa breuis uitæ. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.
Tædia uitæ. Ouid. 10. Metam. 96.
Acerba uita, Vide Acerbus.
Actuosa, Vide Ago.
Amara. Cic. 1. de Finib. 69.
Arida, Vide Aridus.
Attenta, Vide Attendo.
Basilica, Vide Basilicus.
Beata, Vide Beatus.
Breuis est uita cursus gloriæ sempiternus. Cic. pro Sestio, 38.
Cæca uitæ lubrica. Stat. 2. Sylu. 2. 45.
Cælebs, Vide Cælebs.
Chara. Ouid. 10. Metam. 122.
Constans & probata. Cic. in Topicis, 41.
Crudelis. Virg. 8. Aeneid. 116.
Deformis uita, Inhonesta. Stat. 10. Thebaid. 66.
Desidis otia uitæ. Stat. 3. Sylu. 5. 17.
Dubia. Colum. lib. 1. cap. 3. 2.
Dulcis stabilisq;. Lucret. lib. 3. 14.
Fœdissima ac miserrima. Cic. pro Sylla, 56.
Fortunata. Horat. 1. epist. 11. 3.
Honesta. Cic. pro Roscio Amerino, 28. Vita rustica honestissima atq; suauissima.
Illustris. Quintil. lib. 3. cap. 8. 32.
Inculta & horrida, Vide Incolo.
Infesta alicui, Vide Infestus.
Iniuriosa, Vide Iniuria.
Innoxia, Vide Innoxius.
Inuisa, Vide Inuisus.
Iucunda. Horat. Epod. 1. 1.
Licentior. Vide Licet.
Longa. Cic. 2. de Orat. 113.
Longa uita dignissimus. Ouid. 4. Metam. 22.
Gnate mihi longa iucundior unice uita. Catul. Argon. 59. 43.
Longinqua, Vide Longus.
Malefica. Tacit. lib. 4.
Maritima, Vide Mare.
Mea uita, Blandientis uox. Cic. Terentiæ, lib. 14. 2. 7.
Menstrua, Vide Mensis.
Miseræ uitæ breuissima portio. Iuuen. saty. 9. 12.
Mœsta. Virg. 10. Aeneid. 164.
Mortalis. Virg. 4. Georg. 65.
Nitidior, Vide Niteo.
Pigræ uitæ obliuio. Stat. 1. Sylu. 4. 12.
Precaria uita. Tacit. lib. 20.
Rapida, Citò præteriens. Persius saty. 5. 10.
Rudis. Stat. 2. Achill. 80.
Rustica. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.
Sanctissimè & honestissimè acta uita. Cic. 9. Philipp. 267.
Similis feris. Ouid. 2. Fast. 59.
Seuera. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 4.
Solitaria. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Solicitæ iucunda obliuia uitæ. Horat. 2. Serm. saty. 6. 13.
Turpis uita. Cic. pro Quintio, 28.
Turpis & nocens uita. Vide Noceo.
Vitalis uita, Antiquadocutio: hoc est Vitam uiuens, uel uita superstes. Cic. de Amicitia, 20.
Vitiosa & flagitiosa. Cic. 2. de Finib. 149.
Umbratilis uita. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Umbratilis & delicata. Cic. 2. Tusc. 48.
Vrbana uita. Quintil. lib. 2. cap. 4. 18.
Vrbana uita clemens, Vide Clemens.
Abire è uita, Vide Abeo.
Abrumpere uitam. Virg. 8. Aeneid. 116.
Accipere uitam, Vide Accipio.
Addicere uitam. Vide Addico.
Addicta præmijs uita alicuius, Vide Addico.
Adducere ad uitam communem, Vide Adduco.
Adimere uitam. Cic. pro Plancio, 81. Vide Adimo.
Afferre uitam, Vide Affero.
Agere, uel agitare uitam, Vide Ago.
Agere uitam sub dio, et trepidis in rebus. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.
Agere uitam puriter. Catul. de. de Lesbia, 71. 4.
Amittere uitam. Autor ad Herenn. lib. 4. 221. Vide Amitto.
Per summum dedecus uitam amittere. Cic. pro Rosc. Amer. 18.
Amittere uitam in undis. Horat. 1. Serm. saty. 1. 12.
Assignare uitam hominum rebus. Quintil. lib. 5. cap. 13. 28.
Lumina uitæ attingere, Nasci. Virg. 6. Aeneid. 166.
Auferre uitam, Vide Aufero.
Reliquias uitæ aufert ex membris. Lucret. lib. 6. 166.
Carere sensu & uita. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 21.
Cedere uita, & è uita, Vide Cedo.
Cernitur uita beata honestate, Vide Cerno.
Collocare se in uita meretricia, Vide Colloco.
Colere uitam, Vide Colo.
Committere uitam uentis, dicuntur nauigantes. Virgilius 10. Aeneid. 14.
Commorari in tam turpi uita. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 10.
Commutare uitam cum morte, Vide Commuto.
Comprobare uita & moribus, Vide Comprobo.
Concedere uitam, Vide Concedo.
Concessit uita per auras ad Manes. Virg. 10. Aeneid. 162.
Conferta uita uoluptatum uarietate, Vide Confercio.
Vitam constituere. Cic. 1. Offic. 167.
Continetur uita corpore & spiritu. Cic. pro Marcello, 16.
Conterere uitam in quærendo, Vide Contero.
Spatium uitæ decurrere. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 7.
Lumen uitæ decursum. Lucret. lib. 3. 212.
Ipse Epicurus obijt decurso lumine uitæ.
Defuncta corpora uita, Mortua. Virg. 4. Georg. 95.
Degere uitam expertem thalami. Virg. 4. Aeneid. 110.

De

Digitized by Google

Depactus uitæ terminus. Lucret. lib. 2. 217.
Deſerere uitam. Cic. de Senect. 66. Vide Deſero.
Deſeruit uita miſerum. Ouid. epiſt. 18. 41.
Dirigere uitam ad normam, Vide Norma.
Diſcedere è uita. Cic. Curioni, lib. 2. 2. 1. Vide Diſcedo.
Diſpergere uitam in auras. Virg. 6. Aeneid. 124.
Dare uitam. Cic. Antè quàm iret in exiliũ, 4. Neq; enim peto ut mihi detis uitam, ſed datam repeto, ut reddatis.
Aeternam uitam dare. Virg. 12. Aeneid. 176.
Dare uitam alicui, Cõcedere uitam, non occidere. Virgilius 2. Aeneid. 29.
Placidam ac pacatam degere uitam. Lucret. lib. 5. 232.
Ducere uitam, Viuere. Virg. 2. Aeneid. 129.
Me ſi cælicolæ uoluiſſent ducere uitam,
Hanc mihi ſeruaſſent ſedem.
Ducere uitam longius. Ouid. 11. Metam. 141.
Ducere uitam per omnia extrema. Virg. 3. Aeneid. 63.
Dulcem uitam ducere. Lucret. lib. 2. 199.
Ingrata miſero ducenda eſt uita. Horat. Epod. 17. 14.
Edere uitam, Mori, expirare. Lucret. lib. 6. 253.
Effluit uita cum ſanguine, Vide Effluo.
Extulit uitã ictus ſagittis, Mortuus eſt. Senec. Herc. Oet. 11. 11.
Effundere uitam alicui. Ouid. epiſt. 7, 36.
Eripere uitam homini. Senec. Theb. 1. 30.
Eripere uitam alicui per crimina. Ouid. 2. Faſt. 162.
Excolere uitam per artes. Virg. 6. Aeneid. 133.
Exhalare uitam ſub acerbo uulnere. Ouid. 5. Metam. 13.
Exigere uitam, pro Traducere. Teren. Heaut. 2. 3. 39.
Expellere aliquem uita, Id eſt, occidere. Cic. pro Murena, 33.
Expetere uitam. Cic. 1. de Legib. 46.
Fructibus uitæ nunquam explemur. Lucret. lib. 3. 205.
Extorquere uitam membris. Lucret. lib. 6. 246.
Facere finem uitæ. Lucret. lib. 3. 192.
Incommoda uitæ ferre. Iuuen. ſaty. 13. 3.
Feſſus uita. Plin. lib. 5. cap. 17. 1.
Finire uitam. Tacit. lib. 1. Vitam finiuiſſet.
Finire uitam enſe. Ouid. 3. Triſt. eleg. 17. 11.
Frui uita. Cic. 4. in Catilinam, 79. Vide Fruor.
Fudit uitam cum multo ſanguine. Virg. 2. Aeneid. 107.
Senſus gubernant uitam. Lucret. lib. 3. 111.
Gubernare uitam uera ratione. Lucret. lib. 5. 226.
Geſtare amorem uitæ. Lucret. lib. 5. 36.
Habere uitam ab aliquo. Cic. 2. Philipp. 72.
Iacebat uita in tenebris ac mœrore. Lucret. lib. 5. 36.
Impendere uitam famæ. Stat. 5. Sylu. 1. 13.
Impendere uitam patriæ. Lucan. lib. 2. 77.
Implere finem uitæ. Tacit. lib. 2.
Incolere uitam, Vide Incolo.
Limen uitæ imire. Lucret. lib. 3. 139.
Ingredi in uitam, Vide Ingredior.
Inſtituere uitam ſapienter, Vide Inſtituo.
Interficere aliquem uita, Vide Interficio.
Interminari alicui uitam, Vide Interminor.
Introire in uitam, Vide Introeo.
Iterare uitam à morte, Vide Iter.
Labefactare uitas hominum, Vide Labes.
Lacerare reliquias uitæ alicuius, atq; diſtrahere, Vide Lacer.
Largiri uitam, Vide Largior.
Lugere uitam hominum, Vide Lugeo.
Mandare uitam fugæ ſolitudiniq;, Vide Mando.
Manere in uita, Vide Maneo.
Manet uita. Virg. 5. Aeneid. 145.
Nate, mihi uita quondam, dum uita manebat,
Chare magis.
Mentiri ſibi uitam, Vide Mentior.
Metuo de uita, Vide Metuo.
Migrare de uel ex uita, Vide Migro.
Via uitæ monſtrata eſt per carmina. Horat. de Arte, 82.
Moratur uita in membris. Lucret. lib. 3. 25.
Nuncupata uita, Vide Nuncupo.
Obiectare uitam procellis. Claud. 3. de raptu Proſ. 73.
Paciſci uitam pro laude. Virg. 5. Aeneid. 46.
Paciſci uitam ab hoſte, Vide Paciſcor.
Palantis uitæ uiam quærere. Lucret. lib. 2. 2.
Paleſcere ſolitaria & uelut umbratili uita. Quint. lib. 1. cap. 2.
Parcere uitæ, Vide Parco. (14.
Tranquillæ uitæ ſemina per uirtutẽ patet. Iuuen. ſaty. 10. 37.
Pati à uita, Vide Patior.
Penetrare alicuius uitam ac famam. Tacit. lib. 20.
Perdere uitam, Vide Perdo.
Perducere uitam, Vide Perduco.
Diſcrimine uitæ coniugium peterè. Ouid. 10. Metam. 122.
Ponere ſibi finem uitæ. Tacit. lib. 5. Senec. Agamem. 7. 4.
Priuare uita aliquem. Lucret. lib. 5. 200.
Prodere uitam, Vide Prodo.
Producere uitam, Vide Produco.
Neq; erat quo uitã produceremus. Autor ad Heren. li. 4. 183.
Producere ſpẽ uitæ. Tacit. lib. 12. Eo uſq; ſpẽ uitæ produxerat.
Profundere uitam pro re aliqua. Cicero Lent. lib. 1. 4. 7. Vide Profundo.
Prolatare uitam. Tacit. lib. 11.
Propagare uitam, Vide Propago, propaginis.
Propoſita uita telis, Vide Propono.
Relinquere uitam. Virg. 3. Georg. 109.
Reliquit eum uita. Lucret. lib. 5. 13.
Relinquit uita artus. Ouid. in Ibin, 68.
Retinere uitam, Vide Retineo.
Rumpere uitam. Silius lib. 7. 7.
Serenare uitam. Lucret. lib. 2. 218. Alij legunt, ſerenã uitam.
Brevis uitæ ſpatium ſortitus. Ouid. 3. Metam. 25.
Spoliare uita aliquem. Virg. 6. Aeneid. 34.
Sic uita eſt hominum. Cic. pro Sext. Roſcio 51. Sic uita eſt hominum, ut ad maleficium nemo conetur ſine ſpe.
Liberioris uitæ iter ſumere. Ouid. 3. Faſto. 156.
Tenere uitam, & Vita tenetur, Vide Teneo.
Tolerare uitam ſimplici uictu et agreſtibus pomis profluẽteq; aqua. Tacit. lib. 15. De Seneca.
Tractare uitam, Viuere. Lucret. lib. 5. 187.
Volgiuago uitam tractabant more ferarum.
Traducere uitam. Brutus Ciceroni, in epiſt. ad eundẽ, 16. 17.
Quibus enim potius hæc uita factis traducatur, Vide Traduco
Trahere uitam in luctu. Virg. 2. Aeneid. 19.
Trahere uitam in ſyluis. Virg. 3. Aeneid. 129.
Trahere uitam in tenebris. Virg. 2. Aeneid. 19.
Tueri uitam famamq;. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 24.
Humanam uitam turbare ab imo. Lucret. lib. 3. 8.
Viuere uitam. Cic. 4. Verr. 81.
Viuere uita. Plaut, Perſa, 15. 26.
In uita mea. Cic. Atti. lib. 5. 108. 9.
Integerrimè uitam agere. Cic. in Saluſt. 2.
Ab ineunte uita, Vide Ineo, inis.
Vita, Vitæ longitudo. Virg. 4. Georg. 51.
Si uerò (quoniam caſus apibus quoq; noſtros
Vita tulit) triſti languebunt corpora morbo.
Vitæ, in plurali, pro Moribus. Terent. Adelph. 3. 3. 61.
- denique
Inſpicere, tanquam in ſpeculum, uitas omnium
Iubeo: atq; ex alijs ſumere exemplum ſibi.

Digitized by Google

Tenues ſine corpore uitæ, Animæ. Virg. 6. Aeneid. 59. Idē 4. Georgic. 45.

Vitalis] & hoc uitale, pen. prod. (ζωτικὸς, ζώσιμος, βιώσιμος,) Quod uitam præſtat, aut quod habet uitam.

Vitale, cui opponitur Mortiferum. Liu. 6. ab Vrbe, 171.

Aeuum uitale. Plaut. Pœnulo, 18. 15.

Aura uitalis. Virg. 1. Aeneid. 79. Id eſt aer quo uiuimus.

Auxilium uitale, Quod ad uitam ſuſtinendā pertinet. Lucret. lib. 5. 45.

Tum porrò puer, ut ſæuis proiectus ab undis
Nauita nudus humi iacet, infans, indigus omni
Vitali auxilio.

Calor uitalis. Curtius lib. 3.

Salutaris & uitalis calor. Cic. 2. de Natu. deor. 41.

Fœtus uitalis, Vide Fœtus.

Halitus uitalis. Plin. lib. 9. cap. 7. 2.

Vitalis homo haud unquā eſt ante ſeptimū mēſem. Plin. lib. 7. cap. 5. 2.

Lumina uitalia. Cic. 1. de Diuinat. 34. Ex poeta.

Motus uitalis. Lucret. lib. 2. 144.

Partus uitales edere. Plin. lib. 7. cap. 15. 4.

Ros uitalis. Cic. 1. de Diuinat. 38.

- quæ paruos, Mauortis ſemine natos
Vberibus grauidis uitalis, rore rigabat.

Sanguis uitalis, In quo uita cōtinetur. Plin. lib. 11. cap. 37. 53.

Seculum uitale, In quo uiuitur. Lucret. lib. 1. 41.

Senſum uitalem reddere. Lucret. lib. 2. 178.

Venæ uitales. Lucret. lib. 2. 223.

Viæ uitales. Ouid. 2. Metam. 166.

Sic lethalis hyems paulatim in pectora uenit:
Vitalesq; uias, & reſpiramina clauſit.

Vincula uitalia. Valer. 4. Argon. 62.

- uitalia donec

Vincula, qua primo ceruix committitur artu,
Soluit dextra grauis.

Caloris natura uim habet in ſe uitalē. Cic. 2. de Nat. deor. 36.

Vitalis uita, Vide ſuprà in Vita.

Vitalia capitis, Cerebrum. Plin. lib. 8. cap. 7. 3. Vitalia, inquit Budæus, dicuntur, cor, iecur, pulmo, cerebrum: in quibus quatuor, uitæ ſumma conſiſtit. Lucan. lib. 1. 124.

- pulmonis anheli
Fibra latet, paruumq; ſecat uitalia limes.

Nuda uitalia. Lucan. lib. 6. 39. Euerberata uitalia.

Ferire ac tueri uitalia. Quintil. lib. 5. cap. 12. 17.

Fiſſum familiare & uitale. Cic. 2. de Diuinat. 47.

Artus uacui uitalibus. Lucan. lib. 3. 129.

Vitalitas] pen. corr. uitalitatis, (τὸ ζωτικὸν,) pro Vita, & uitali motu. Plin. lib. 11. cap. 37. 53. Cæteris corruptis, uitalitas in corde durat. Ibidem cap. 45. 3.

Vitaliter] pen. cor. Aduerbiū, (ζωτικῶς,) Lucret. lib. 5. 30.

Vitaliter eſſe animata.

Vitellus] huius uitelli, maſ. gen. (λέπυθος,) A uita dictus eſt, Pars oui rubra, quòd ex eo uiuat pullus. Horat. 2. Sermo. Saty. 4. 12.

Quatenus ima petet uoluēs aliena uitellus. Mart. li. 13. 40.

Candida ſi croceos circunfluit unda uitellos,

Heſperius ſcombri tēperet oua liquor. Cic. 2. de Diuinat. 199.

Tum ille, Nihilne, inquit, de uitello? Id enim ex ouo uidebatur aurum declaraſſe, reliquum argentum.

Mas uitellus. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 3.

Longa quibus facies ouis erit, illa memento,
Vt ſucci melioris, & ut magis alba rotundis
Ponere: nanq; marem cohibent calloſa uitellum.

Vitex] uiticis, pen. corr. fœ. ge. (ἄγνος,) Fruticis genus, Græci agnon uocant, hoc eſt caſtum: quòd, inquit Galenus, caſtitatem conſeruet iis quibus aut eſtur, aut bibitur, aut ſubſternitur: uulgus herbariorum agnū caſtum appellat, utraque uoce idem ſignificante. Plin. lib. 24. cap. 9. 3. Nō multū à ſalice uitilium uſu diſtat uitex, foliorum quoq; aſpectu, ni ſi odore gratior eſſet. Et paulo pòſt, Duo genera eius. Maior in arborem ſalicis modo aſſurgit: minor, ramoſa, foliis cādidioribus lanuginoſis. Prima albū florē mittit cū purpureo, quæ & cādida uocatur: Nigra, quæ tantùm purpureū.

Vitiarium, Viticula] Vide Vitis.

Vitilitigator] pen. prod. uitilitigatoris, maſc. ge. (συκοφάντης,) Vitioſus litigator, eſt obtrectator & calumniator. Hi enim uitilitigatores ſunt, quum hoc ſola prauitate contentionem quærunt. Plin. in Prologo Nat. hiſtoriæ, 13. Ergo ſecuri etiam contra uitilitigatores, quos Cato eleganter ex uitijs & litigatoribus compoſuit.

Vitilitigo] uitilitigas, pen. corr. (συκοφαντῶ,) uitilitigare, Crimitari, damnare. Plin. in Prologo Natu. hiſtō. 12. Scio ego quæ ſcripta ſunt, hæc ſi palàm proferantur, multos fore qui uitilitigent.

Vitiligo] pen. prod. uitiliginis, ſœm. gene. (λέυκη, ἔλφος, μέλας,) Diuerſi coloris maculæ per omnia membra diſperſæ. Celſus in fine lib. 5. Vitiligo, quamuis per ſe nullum periculum affert, tamen fœda eſt: & ex malo corporis habitu fit. Eius tres ſpēs ſunt. Alphos uocatur, ubi color albus eſt ſūrè ſubaſper, & nō cōtinuus, ut quædam quaſi guttæ diſperſæ eſſe uideātur. Melas, colore ab hoc differt, quia niger eſt, & umbræ ſimilis: cætera eadem ſunt. Leuce habet quiddā ſimile alpho, ſed magis albida eſt, & altius deſcēdit, in eaq; albi pili ſunt, & lanugini ſimiles. Omnia hæc ſerpūt, ſed in alijs tardius. Hactenus Celſus. Feſtus, Vitiligo in corpore hominis macula alba, quam Græci alphon uocant, à quo nos album, ſiue à uitio dicta, etiam ſi non lædit. Siue à uitulo, propter eius membranæ candorem, qua naſcitur inuolutus. Lucilius, odioſa uitiligo. Plin. lib. 20. cap. 15. 5. Radix eius uitiligines albas tollit.

Vitilis] & hoc uitile, pen. corr. (ἐλάτης,) Quicquid ſic lentum eſt ut commodè flecti poſſit, inquit Budæus. A uiniendo dictum, ut Vitex, uitis, uimen, uiticula. Plin. lib. 9. cap. 5. 7. Cucurbita omni modo faſtigiatur, uaginis maximè uitilibus. Et lib. 4. cap. 16. 4. Ad eam Britannos uitilibus nauigijs corio circumſutis nauigare.

Vitioſus] Vide Vitium.

Vitis] huius uitis, fœ. ge. (ἄμπελος,) Notæ ſignificationis. Varro lib. 1. de Re ruſt. ca. 31. 2. Poſterior quo ea uitis immittitur ad uuas pariendas, dicta primò uidetur à pariendo parilema.

Propagatio uitium. Cic. de Senect. 49.

Arborum putatio ac uitium. Cic. 1. de Orat. 129.

Putator uitis. Ouid. 14. Metam. 130.

Almæ uites. Virg. 2. Georg. 47.

Arbuſtiua uitis, Vide Arbuſtum.

Cicatricoſa, Vide Cicatrix. Cultura uitiū. Cic. 4. de Fin. 63.

Fœcunda. Iuuenal. Saty. 19. 6.

Inerticula, Vide Iners.

Inſana, Vide Inſanus.

Lanatæ uites, Vide Lana.

Lenta uitis. Virg. 3. eclog. 8.

Luxurioſa, Vide Luxus.

Macrior, Vide Macer.

Miſcellæ, Vide Miſceo.

Moroſa, Vide Mos.

Nequam, Vide Nequam.

Nodoſa. Iuuenal. Saty. 8. 25.

Obliqua uitis, Colum. lib. 4. cap. 4. 2. Vide Orbis.

Digitized by Google

Obnoxia uitis procellis, Vide Obnoxius.
Ordinaria, Vide Ordinarius in Ordo.
Palmea, Vide Palmes.
Pampineæ. Ouid. 10. Metam. 20.
Perexilis, Vide Perexilis.
Pergulana, Vide Pergulanus.
Præualidæ uites. Virg. 2. Georg. 38.
Purpureis de uitibus collectæ uuæ. Ouid. 8. Metam. 136.
Semiputata, Virg. 2. eclog. 14.
Vidua. Catull. in Carm. Nupt. 57. 10.
Adaperire uites, Vide Adaperio.
Adiugare uitem, Vide Adiugo.
Vlmis adiungere uites. Virg. 1. Georg. 1.
Aemulator uitem ulmus, Vide Aemulor.
Grauidæ munera uitis amans. Ouid. 3. Fast. 154.
Amicta uitibus ulmus. Horat. 1. epist. 17. 1.
Applicitæ uites arboribus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Attondere uitem dente Saturni. Virg. 2. Georg. 82.
Carbunculant uites, Vide Carbo.
Castrare uites, Vide Castro.
Colere uitem, Vide Colo.
Committere uitem sulco. Virg. 2. Georg. 58.
Compescere uitem, Vide Compesco.
Componere uitem in brachia, Vide Compono.
Concredere uites solo calido, Vide Concredo.
Grando contondit uites. Horat. 1. epist. 8. 1.
Disponere uites certo sydere. Claud. 2. in. Eutropium, 40.
Vitis educat uuam. Catul. in Carm. nuptial. 57. 10.
Enodare uitem. Cato de Re rust. cap. 34.
Fluentes uites multo Baccho. Virg. 2. Georg. 38.
Immittere uitē ad uuas parietes. Var. de Re rust. li. 1. ca. 31. 2.
Nouellas uites incidere. Virg. 3. eclog. 3.
Inserere uitem, Vide Insero.
Instituere uitem, Vide Instituo.
Lætis intexere uitibus ulmos. Virg. 2. Georg. 45.
Nodare uitem. Cato de Re rust. cap. 33.
Ponere uites. Virg. 1. Georg. 57.
Vitis serpens multiplici lapsu & erratico. Cic. de Senect. 48.
Sociata palmite uitis. Stat. 5. Syl. 1. 10.
Vinctæ uites. Virg. 2. Georg. 84.

Vitis, Gestamen centurionis, non carnificis, aut lictoris: honorificentior enim pœna quæ à centurione, quàm quæ à lictore esset illata. Iuuena. saty. 8. 25.

Nodosam posthæc frangebat uertice uitem,
Si lentus pigra muniret castra dolabra.

Viticula] uiticulæ, pen. corr. Diminutiuum, (ἀμπελίδιον,) Cic. 3. de Nat. deor. 124. At enim minora dij negligũt, neque agellos singulorum, nec uiticulas persequuntur.

Viticulum] uiticuli, pen. corr. (ἕλιξ, ἑλίκιον,) Capreolus uitis, flagellum & clauiculus, ut sunt flagella etiam cucurbitarum & similium. Plin. lib. 24. cap. 111. Frutex est, folio ederæ, molliore tamen, & minus longis uiticulis.

Vitiarium] uitiarij, (ἀμπελόφυτον,) Vitium seminarium. Colum. lib. 3. cap. 5. 1. Vitiarium neq; ieiuna terra, neq; uliginosa faciendum est: succosa tamen & mediocri, potius quàm pingui. Idem lib. 11. cap. 2. 14. Quinetiam uitiaria diligenter facienda, malleolisq; quàm recentissimis curiosissimè pangenda.

Viteus] Adiectiuum, (ἀμπελινὸς,) ut pocula uitea. Virg. 3. Georgic. 76.

Vitigineus] Adiect. (ἀμπελογενὴς,) Quod est ex uite. Colu. lib. 12. cap. 16. 3. Alij solijs uitigineis, nonnulli plataninis semiuietas uuas contegunt. Cato cap. 41. 2. Eò duos surculos uitigineos, quod genus esse uoles insertos, obliquos arcito ad medullam. Plin. lib. 30. cap. 6. 7. Virgineis lignis combustus.

Vitigenus, pen. corr. Adiectiuum. (ἀμπελογενήτης,) Quod genitum est è uite. Lucret. lib. 5. 3.

Nanq; Ceres fertur fruges, Liberq; liquoris
Vitigeni laticẽ mortalibus instituisse. Hoc est uinũ. Idẽ li. 6.
Vitigeni latices. (215.

Vitifer] pen. corr. uitifera, uitiferum, pen. corr. (ἀμπελοφόρος,) Quod fert uites, In quo proueniunt uites. Plin. lib. 6. cap. 16. 1. Sequitur regio Margianæ apricitatis inclytæ sola in eo tractu uitifera. Martia. li. 13. 107. Vienna uitifera. Arua uitifera. Silius lib. 7. 42. Montis uitiferi uertex. Silius lib. 4. 78.

Vitisco] uitiscis, (ἀμπελῶμαι,) uitiscere, Vitem fieri. Colum. de Arboribus, cap. 7. Reliquas gemmas, quæ in terrã absconduntur, exceptis quatuor imis, facabradas, ne in summa radice uitiscat. Ita Calepinus. At nunc ita legimus, Ne in summo radices uitis citet.

Vitisator] pen. corr. uitisatoris, mas. gen. (ἀμπελοφύτης,) Qui uites serit. Quo nomine dictus est Saturnus. Virg. 7. Aeneid. 36. Vitisator, curuam seruans sub imagine falcem.

Vitium] uitij, (κακία, κακότης, ἐλάσσωμα,) Quod uirtuti opponitur. A uito, uitas, quod uitandum sit, ac fugiendum, unde Horat. 1. epist. 1. 9. Virtus est uitium fugere. Cic. pro Cluen. 105. Nullam quidem ob turpitudinem, nullum ob totius uitæ non dicam uitium, sed erratum. Terent. Heaut. 5. 3. 18. Nam illi nihil uitij est relictum, quin id itidem sit tibi. Cic. 3. de Finib. 63. Virtutibus igitur rectissimè mihi uideris & ad consuetudinẽ nostræ orationis uitia posuisse contraria. Quod enim uituperabile est per seipsum, id eo ipso uitium nominatum puto, uel etiam à uitio dictum uituperari. Sin κακίαν malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum uitium consuetudo Latina traduceret. Hoc omni uirtuti uitium cõtrario nomine opponitur. Et paulo antè, 61. Quas enim Græci κακίας appellant, uitia malo, quàm malitias nominare.

Vitiorum officina, Vide Officina in Officium.

Vitium, non tantum ad animum refertur, sed etiam ad corpus. Vnde Vitiosum mancipium, uel Vitiosum iumentum, id est, morbosum. Vlpianus in Tit. De Aedilitio edicto, L. 1. Aiũt Aediles, Qui mancipia uendunt, certiores faciant emptores quid morbi, uitijue sit. Et paulo pòst. Vitiũq; à morbo multum differre: puta si quis balbus sit, nam hunc uitiosum esse magis, quàm morbosum.

Intercutia uitia, Vide Intercus.

Vitium (inquit Nonius) à morbo prudentia ueterum sic uoluit separari: ut sit morbus cum accessu utiq; aut temporis, aut contagij: ut uitium: perpetua & insanabilis, atq; irreuocabilis causa. Cic. 4. Tuscul. 43. Quomodo autem in corpore est morbus, ægrotatio, & uitium, sic in animo. Morbũ appellat totius corporis corruptionem: ægrotationẽ morbum cum imbecillitate: uitium quum partes corporis inter se dissident: ex quo prauitas membrorum, distorsio, deformitas. Itaq; illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius ualetudinis corporis cõquassatione et perturbatione gignuntur: uitium aũt integra ualetudine ipsum ex se cernitur.

Opportunus uitio. Celsus lib. 4. cap. 4.

Vitium, Corruptio, & ad res ipsas pertinet. Cice. Pæto, lib. 9. 15. 14. Si enim nihil est in parietibus, aut in tecto uitij, cætera mihi probabuntur.

Vitium in libris. Plin. librum uitijs plenum. Plaut. Mostel. 4. 118. Qui uitia corporis fuco occultant.

Vitium paginæ, Vide Pagina.

Digitized by Google

Deliciarum uitia. Quintil. lib. 1. cap. 8. 7.
Oris & linguæ uitia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 20.
Ebrietatis uitia. Quint. lib. 1. cap. 11. 1.
Vitium, Quicquid impedit uel corrumpit, & inutile est. Virg. 1. Georg. 18. -sanè illis omne per ignem
Excoquitur uitium, atq; exudat inutilis humor.
Vitium, Id quod uituperari solet. Cic. 1. de Orat. 57. Adest enim ferè nemo quin acutius atq; acrius uitia in dicente, quã recte uideat.
Vitium in capite. Celsus lib. 6. cap. 2.
Vitium locorum. Cels. lib. 5. cap. 21. Si concidere uitio locorũ mulier solet, cochleæ, cum testis suis comburendæ conterendæq;, deinde his mel adijciendum est.
Vitium, Vituperatio, inquit Valla. Cicero de Senect. 50. Et senectus est natura loquacior, ne ab omnibus eam uitijs uidear uindicare.
Vitium, Culpa. Cic. 4. Acad. 91 Huc si perueneris me tibi primum quidque concedente, meum uitium fuerit: sin ipse tua sponte processeris, tuum.
Vitio uini fecit, Ob uinũ, præ ebrietate. Plaut. Trucul. 17. 51.
Affinis uitio. Cic. 2. de Inuen. 144.
Pinguis uitijs. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 5.
Purum uitio cor. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 43.
Seruum uitijs pectus. Ouid. 1. de Remed. amor. 11.
Alimenta uitiorum. Ouid. 2. Metam. 154.
Adulta uitia, Vide Adoleo.
Commune uitium, Vide Communis.
Immane uitium. Horat. 2. Serm. Saty 4. 16.
Insigne uitium. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 57.
Iners uitium. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 21.
Ingens uitium. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 19.
Magnum uitium. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 14.
Mediocria uitia. Horat. 1. Serm Saty. 4. 29.
Prævalida & adulta uitia. Tacit. lib. 3.
Recens uitium. Celsus lib. 6. cap. 2.
Valens uitium. Cels. lib. 5. cap. 20.
Vetus uitium. Cels lib. 4. cap. 15.
Solenne uitium secundis rebus, superbia. Claud. 2. Paneg. 33.
Absterrere animum uitijs. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 26.
Abstinere à uitijs. Cice. Vt ab ijs se abstineant maxime uitijs in quibus alterum reprehenderunt.
Abesse à uitijs, Vide Absum.
Abundare uitijs, Vide Abundo.
Accendere & irritare uitia. Ouidius 1. de Remed. Amor. 27. Vide Accendo.
Addere uitium, Vide Addo.
Addere uitium pudicitiæ, Vide Addo.
Aegrotare uitio animi. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 62.
Affectus uitijs, Vide Afficio.
Alitur uitium, uiuitq; tegendo. Virg. 3. Georg. 91.
Apponere modum uitijs, Vide Appono.
Auocare à uitijs, Vide Auoco.
Capere uitium, Vide Capio. Carere debet omni uitio, qui in alterum paratus est dicere. Cic. in Salust. 13.
Coarguere apertè uitia. Quintil. lib. 2. cap. 6. 3.
Colligere uitium, Vide Colligo.
Concipere uitium, Vide Concipio.
Condire uitia studio, Vide Condio.
Conferre uitia in senectutem, Vide Confero.
Consequi uitium, Vide Consequor.
Contaminare uitijs, Vide Contamino.
Conuertit natura uitium alicui in bonum, id est, Hoc efficit, ut quod alioqui uitium in altero iudicaretur, in hoc minimè culpari possit. Cic. de. Clar. Orat. 73.
Corripi uitio comitiali, Vide Corripio.
Corrupta bona uitijs. Quintil. lib. 3. cap. 7. 14.
Cumulari uitijs. Cic. 2. de Orat. 11.
Declinare uitia. Cic. 1. Offic. 29.
Delabi in uitium, Vide Delabor.
Deprehendere in aliquo uitia. Quintil. lib. 3. cap. 8. 47.
Dare summam laudem uitio. Cic. pro Roscio Amer. 28.
Dare uitio, Culpare. Mattius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 4.
Ducere uitia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 13.
Effingere uitia ebrietatis. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.
Eluere uitia. Quintil. lib. 2. cap. 3. 2.
Excidit libertas in uitium. Horat. de Arte, 57.
Excusare uitia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 4.
Exprobrare uitia alicui. Ouid. 2. de Arte, 129.
Exuere uitia. Tacit lib. 5.
Vitium facere dicuntur ædificia dum uitiantur, corrumpũtur, & aliqua sui parte labefactantur. Cic. in. Top. 8. Si ædes ea corruerunt, uitiumne fecerunt. Vide Facio.
Flecti in uitium. Horat. de Arte, 33.
Virtus est uitium fugere. Horat. 1. epist. 1. 9.
Imbuere aliquem uitijs. Quintil. lib. 1. cap. 1. 8.
Incidere in uitium, Vide Incido.
Inclinare in uitium, Vide Inclino.
Inquirere uitia in ciuitatem, Vide Inquiro.
Irritare uitia uetando. Ouid. 3. Amorum, eleg. 4. 3.
Labi in uitium. Horat. 2. epist. 1. 19.
Laborare uitio. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.
Leuatur uitium. Celsus lib. 4. cap. 2.
Leuare uitijs atq; erroribus, Vide Leuis.
Mederi uitijs atq; erroribus, Vide Medeor.
Aeris uitio moriens herba. Virg. 7. Eclog. 12.
Bellum enim est sua uitia nosse. Cic. Attico, lib. 2. 32. 2.
Notare uitium aliquod, Vide Nota.
Obuoluere uitium, Vide Obuoluo.
Occurrere uitio. Celsus lib. 1. in Proœmio.
Offensus uitijs. Ouid. 10. Metam. 49.
Pensare uitia. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.
Persecare uitium aliquod ne serpat, Vide Perseco.
Ponere uitium, Vide Pono pro Depono.
Ponere in uitio, In malã partem sumere. Cic. 3. Tusc. 23.
Recisa uitia à stirpe. Claud. 1. in Ruffinum, 12.
Remotus ab omni uitio. Horat. de Arte, 78.
Eodem uitio est, quo, &c. Cic. 4. Tusc. 107. Eodem enim uitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.
Tã est in uitio, q̃, &c. Cic. 1. Offic. 36. Qui aũt nec defendit, nec obsistit si potest iniuriæ, tam est in uitio, quàm si parentes, aut amicos, aut patriam deserat.
Hoc est in uitio. Cic. 5. de Finib. 53.
Submouere uitium. Celsus lib. 6. cap. 6.
Suppressa uitijs pectora. Ouid. 1. de Remed. amor. 15.
Mediocribus uitijs teneri. Horat. 1. Serm. saty. 4. 27.
Vacare uitio. Cic. 3. Tusc. 33.
Vertere uitio. Cic. Trebatio, lib. 7. 6. 3.
Vertere in bonum uitia. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5.
Vitium, Stuprum, unde Offerre uitiũ uirgini, pro Vitiare uirginem, dixit Terent. in Hecyra, 3. 3. 23.
Pudicitiæ afferre uitium. Plautus, Pudicitiæ nunquam nec uinum nec uitium attuli. Idem dicit Vitium addere, pro Vitium afferre. Pudicitiæ, inquit, huius me absente uitium est additũ.
Ventris uitiati tumescebant pondera. Ouid. epist. 11. 8.
Vitiositas] pen. corr. uitiositatis, (κακία, λαλιοήθεια,) ut Cicero lib. 4. Tusc. 44. ait, est habitus aut affectio in tota uita incõstans, & à seipsa dissentiẽs. Ibidem, 52. Huius igitur uirtutis cõtraria est uitiositas. Sic enim malo, quàm malitiã appellare

appellare eam, quam Græci κακίαν appellant, nam malitia certi cuiusdam uitij nomen est, uitiositas omnium.

Vitiosus] pen. prod. Adiect. (κακὸς, φαῦλος, κακοήθης,) Vitijs plenum. Cic. 2. de Finib. 149. At miser, si in uitiosa ac flagitiosa uita affluueret uoluptatibus. Idē Attico, li. 1. 9. 10.

Vitiosum, Corruptum, putridum. Plaut. Mil. 6. 45. Non ego emā nunc uitam tuam uitiosa nuce.

Carmina uitiosa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 4.

Ciuitas uitiosa. Cic. de Petit. Consul. 36.

Corpus uitiosum, cui integrū opponitur. Cic. 1. de Diuin. 139

Cura uitiosa. Horat. 2. Carm. ode 16. 5.

Humanitas uitiosissima. Quintil. lib. 2. cap. 2. 6.

Libido uitiosa. Horat. 1. epist. 1. 17.

Vitiosa pars. Cels. lib. 1, cap. 9.

Magistratus uitiosi, dicuntur uitio creati. Vnde apud Liuium legimus expugnatum esse, ut uitiosus Dictator per augures fieret. Cic. 2. Philipp. 88. uitiosum Consulem appellat, hoc est uitio creatum ex augurum disciplina. Quando enim comitia Romæ habebantur causa magistratuum creandorum, solebant augures de cælo seruare si aut fulmen uidissent, aut tonitrua audiuissent. Quare per augures nuntiata, illi magistratus uitio creati esse dicebantur, & ita se abdicare cogebantur. Vide Ciceronem 2. de Nat. deor. 17.

Opus uitiosum. Cic. 3. Verr. 102.

Oues uitiosæ, Morbosæ, morbo infectæ. Colum. lib. 7. ca. 3. 13.

Progenies uitiosior. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.

Suffragium uitiosum, Corruptum. Cic. 3. de Leg. 50.

Vita uitiosa, cui opponitur Pura. Cic. de Clar. Orat. 141.

Vitiosè] pen. prod. Aduerbium, Malè, corruptè. Quint. lib. 4. ca. 1. Vitiosè in scholis facimus, quòd exordio sic utimur quasi causam index iam cognouerit.

Concludere uitiosè. Cic. 4. Acad. 174.

Vitiosè se habet membrum, Vitio affectum est. Cic. 3. Tusc. 33.

Vsurpare uitiosè. Colum. lib. 4. cap. 24. 13.

Vitio] uitias, (διαστασιάζω, διαστασιάω, διαπορέω, λαβέω, ἐλαττόω,) uitiare, Corrūpere, destruere. Plaut. Prolog. Aulu. 5. - eius filiam

Lyconides uitiarat.

Vitiatur oleum in amurcam. Plin. lib. 15. cap. 3. 2.

Vitiare & corrumpere. Cic. pro Sestio, 100.

Aurē uitiantur odoribus. Ouid. 7. Metam. 111.

Contagia mentis uitiant artus. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 5.

Facies longis uitiabitur annis. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 7.

Herbæ uitiatæ. Ouid. 3. Metam. 16.

Vitiatio] Verbale. Senec. Controuers. lib. 4. Antea legē uitiationis euertere conatus est, nunc transferre uult.

Vitiator] pro Stupratore. Senec. Controuers. lib. 4. Vitiatorem dimisisti, uirum occides.

Vito] uitas, (ἐυλαβέομαι, φυλάττομαι,) uitare, Cauere est, imò plus quàm cauere: & à ui dicitur, quasi ui auertere: à quo uitium dictum. Cic. 3. Tusc. 106.

Qui miser in campis mœrens errabat Aleis,
Ipse suum cor edens, hominum uestigia uitans.

Cauendo uitare. Cic. 3. Verr. 27.

Aestum uitare sub frondibus. Ouid. in Fragmento, 2.

Amorem uitare. Lucret. lib. 4. 2. 16.

Contagia uitare. Ouid. 2. de Remed. Amor. 44.

Culpam uitaui, non laudem merui. Horat. de Arte, 54.

Frigus uitare, Cauere sibi à frigore. Cic. Tironi, lib. 16. 8. 3.

Insidias dolumq; uitare. Lucret. lib. 2. 113.

Malum aliquod uitare. Propert. lib. 1. eleg. 1. 7.

Mortem fuga uitare. Cæsar 5. bel. Gall. 74.

Iuuenca uitans onus iugi. Catul. de Berecynthia, 58. 7.

Patriam uitare. Ouid. 3. Metam. 1.

Pericula uitare. Virg. 3. Aeneid. 74.

Quis non morte proprium periculum uitet? Cic. Octauio, 5.

Periuria uitare. Ouid. epist. 19. 36.

Seipsum uitare, Id est, Nō sibi constare, uel sibi displicere propter scelerum conscientiam. Horat. 2. Serm. saty. 7. 23.

Suspiciones uitare. Cæsar 1. bel. Gall. 83.

Vitanda est ingenij ostentationisq; suspicio. Ci. 2. de Orat. 181.

Vitium uitare. Horat. 2. Serm. saty. 2. 11.

Vituperationem uitare. Cic. de Prouinc. Consul. 36.

Vitatu, Supinum. Horat. 1. Serm. saty. 4. 24.

- sapiens uitatu, quidq; petitu Sit melius, causas reddet tibi.

Vitatio] uitationis, (ἐυλάβεια,) Cice. Att. lib. 12. 249. Illud autem quod fore uideo, ipsum uolo uitare, ne illæ ad me ueniant, & una est uitatio, & ego nollem, sed necesse est. Et 3. Philipp. 140. Quæ uitatio oculorū, lucis, urbis, fori?

Periculi uitatio. Autor ad Heren. lib. 3. 93.

Vitabundus] Adiectiuum, (ἐυλαβούμενος,) Idem quod uitans. Salust. Marius uitabundus hostium classem, ad oppidū peruenit. Idem in Iugurtha, Ipse quasi uitabūdus per saltuosa loca & tramites exercitum ductare.

Vitricus] uitrici, pen. corr. (πατρυιὸς,) Matris meæ maritus. Plin. lib. 36. cap. 15. 16. Vnde enim illi uitricus Sylla, et Metella mater proscriptionum sectrix? Cic. ad Att. lib. 15. 326. 10. Vitricus quidem nihil censebat, quem Asturæ uidimus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5. ad Amorem, Currus uitricus ipse dabit. Intelligit Vulcanum.

Vitrum] uitri, (ὕαλος, ὑέλος,) Materia translucida, quæ ex arena & cinere percoctis fieri dicitur. De cuius origine & ratione faciendi, & obsidiano uitro, & generibus multiformibus uide Plin. lib. 36. cap. 26.

Perlucidus magis uitro amnis. Ouid. epist. 21. 32.

Splendidior uitro fons. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.

Deferre merces fallaces & fucosas, chartis & linteis & uitro. Cic. pro Rabirio Posth. 24.

Obsidianum uitrum, Vide Obsidium.

Vitreus] Adiect. Quod est ex uitro: ut Vitreæ ampullæ. Plinius lib. 20. cap. 14. 7. Colum. lib. 12. cap. 4. 3. Vasa autē fictilia, uel uitrea plura potius quàm ampla.

Vitreus, Quod uitri colorem refert: uel perlucidum est more uitri. Plinius maior lib. 9. cap. 35. 4. Nec omnibus idem uitreus color.

Vndæ uitreæ. Ouid. 5. Metam. 10.

Fama uitrea. Horat. 2. Serm. saty. 3. 45. Et furiosus erit, quem cepit uitrea fama. Hoc est fragilis. Sensus, Eū qui famæ seruiat, insanire dicit. Sic Acron. Porphyrio interpretatur splen

Hostis uel miles uitreus. Ouid. 2. de Arte, 42. (didā.

Siue latrocinij sub imagine calculus ibit,
Fac pereat uitreo miles ab hoste tuus. Idem ad Pisonem, 39.
Callidiore modo tabula uariatur aperta
Calculus, & uitreo peraguntur milite bella.

Vitrea, uitreorum, neu. gen. plur. nume. Plin. lib. 12. cap. 19. 3. Contrà reuehunt uitrea, & ahena, uestes, fibulas cum armillis ac monilibus.

Vitreamina] Paulus in. L. Cum de lanionis. §. Quidam. ff. De instruc. uel instr. leg. Quum in diem mortis ibi libros, & uitreamina, & uestispicam habuerat.

Vitriarius] uitriarij, mas. g. (ὑελουργὸς,) Qui uitra facit, Senec. epist. 91. Cuperem Posidonio uitriarium ostendere, qui spiritu uitrum in plurimos habitus format.

Vitta] uittæ (ταινία, λῆμνισκος,) Fascia qua circum capita antiqui, uel crines, uel serta, aut flores, aut quiduis aliud religabant. Plaut. Mil. 10. 196. Capite compto, crines, uittasq; habeat. Virg. 2. Aeneid. 27. Et falsæ fruges, & circū tēpora

Digitized by Google

uittæ. Vbi Seru. Vittæ, quibus uictimæ coronabantur.
Præsignis uittis uictima. Ouid. 15. Metam. 27.
Cæruleis uittis sunt mœstæ aræ. Virg. 3. Aeneid. 13.
Leues uittæ. Ouid. epist. 11. 14.
Molli cinge hæc altaria uitta. Virg. 8. eclog. 13.
Niuea circundatur infula uitta. Virg. 3. Georg. 98.
Alba uitta coercet neglectos capillos. Ouid. 2. Metam. 83.
Euinctus uittis coronisq;. Tacit. lib. 20.
Exuta comam uittis. Stat. 11. Thebaid. 92.
Purpurea uitta ligat mœsta capita, Senec. Thyest. 8. 13.
Redimitus tempora uittis. Virg. 3. Aeneid. 17.
Crinales soluere uittas. Ouid. 4. Metam. 2.
Torta uitta stringit comas. Lucan. lib. 5. 29.
Ferales sumere uittas. Ouid. in Ibin, 21.
Pia uitta tegere tempora. Virg. 4. Aeneid. 128.
Albenti uelatus tempora uitta. Ouid. 5. Metam. 22.
Velatus auro uittisq; iuuencus. Virg. 5. Aeneid. 74.

Vittatus] pen. prod. Adiect. Plin. lib. 7. cap. 30. 1. Vittatam nauem Dionysius tyrannus Platoni misit obuiam. Plutarchus in Marci Coriolani uitta, in Metallorum ait familia fuisse, qui Vittatus cognominaretur, ab usu uittæ qua ulceris tegendi causa procedebat in publicum obligata fronte.

Capilli uittati. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 4.
Honos uittatus. Stat. 5. Sylu. 5. 6.
Comam uittata fœmina. Stat. 3. Sylu. 3. 1.
Sacerdos uittata. Lucan. lib. 1. 119.

Vitula] uitulæ, pen. corr. (μόσχος,) Vacca uiridioris ætatis. Virgil. 3. eclog. 6.

– ego hanc uitulam (ne fortè recuses,
Bis uenit ad mulctram, binos alit ubere fœtus) Depono.

Varro 2. de Re rust. cap. 5. 5. Discernuntur in prima uitulus & uitula, in secunda iuuencus & iuuenca.

Cæsa uitula. Virg. 4. Georg. 110.

Vitulus, uituli, pen. corr. masc. gen. (μόσχος,) A uitulādo, id est, lasciuiēdo dictus: Bos iunior dicitur. Cic. 2. de Inuent. 212. Vt in uituli immolatione.

Ferox uitulus templis maturus. Iuuen. Saty. 12. 1.
Imbelles uituli. Stat. 8. Thebaid. 119.
Lactentes uituli. Ouid. 10. Metam. 46.
Mactatus uitulus. Lucret. lib. 2. 71.
Tener uitulus. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.
Tueri uitulos. Virg. 2. Georg. 39.

Vitulus] etiam de alijs quadrupedibus maioribus. Plinius de elephantis, lib. 8. cap. 1. 2. Atq; ita salutato sydere in syluas reuerti, uitulorum fatigatos præ se ferentes. Virgil. ad equos transtulit, 3. Georg. 33. Iam uitulos hortare, uiamq; insiste domandi. Quinetiā de piscibus. Plin. de balænis. lib. 9. cap. 6. 1. Irrumpunt orcæ in secreta, & uitulos earum ac fœtas uel etiam grauidas lancinant morsu.

Vitulus, (φώλη,) Piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 13. 1. Quæ pilo uestiuntur, animal pariunt, ut pristes, balæna, uitulus. Hic parit in terra, pecudum more: secundo partus reddit initu. Canum modo cohæret, & parit nunquam gemimis plures: educat mammis fœtum. Non ante XII. diem deducit in mare, ex eo subinde assuefaciens. Interficiuntur difficulter, nisi capite elisо. Ipsis in somno mugitus, unde nomen uituli. Accipiunt tamen disciplinam, uocēq; pariter & uisu populum salutant, incondito fremitu, nomine uocati respondent. Nullum animal grauiore somno premitur.

Vitulinus] pen. prod. Adiectiuum, (μοσχινεῖος,) Quod ex uitulo est: ut Vitulina caro, apud Plautum in Aulul. 13. 5. Cic. 2. de Diuin. 78. An tu, inquit, carunculæ uitulinæ manuis, quàm Imperatori ueteri credere?

Assum uitulinum. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 2.

Vitulor, penul. corr. uitularis, (ἐυφραίνομαι,) uitulari, uetères usurparunt pro uoce lætari, testibus Festo & Nonio. Et Vitulantes dicuntur lætantes. Plaut. Persa, 7. 2. Commodam ti lubens, uitulorq; merito.

Vitunus] (ζεύλωρος,) antiquis deus erat, qui credebatur uitam largiri: ut Sentimus, sensum.

Vitupero] uituperas, pe. corr. (ψέγω, μωμάομαι, μέμφομαι, λοιδέω, ἀτιμάω, ἀτιμάζω, προπηλακίζω, σποράκιζω, ὑβρίζω,) uituperare, Vitio aliquid dare. Terent. in Prolo. Andr. 15. Ifti id uituperant factum. Id est uitium rei parant, inquit Donatus.

Improbum notari & uituperari. Cic. 2. de Orat. 190.
Grauiter uituperari. Cic. 2. de Finib. 146.
Artem, scientiam, & studium uituperare. Author ad Herenn. lib. 2. 81.
Consilium alicuius uituperare. Cic. pro Mur. 55.

Vituperare, Datiuo iunctum. Plaut. Casina. 8. 58.

– cur omine mihi Vituperat malo?

Vituperatio] Verbale, (ψέγος, ὕβρις, μέμψις, μῶμος, προπηλακισμός,) Cice. 7. Verr. 79. Hæc autem ipsius uituperatio atq; infamia cōfirmabatur eorum sermone, qui à suis ciuitatibus illis nauibus præpositi fuerant.

Effugere uituperationem. Cic. Attico, lib. 16. 334. 7.
Relinquere stultitiæ uituperationem. Cic. 12. Philipp. 336.
Scribere uituperationes. Quintil. lib. 3. cap. 4. 3.
Vitare uituperationem. Cic. de Prouinc. Consul. 36.

Vituperatio, si cum Venio, uel similibus iungatur, passiuè accipitur. Cic. 6. Verr. 11. Vt propter eum in sermonem hominum atq; in tantam uituperationem ueniret. Idem ad Philippum, lib. 13. 74. 5. eam rem laudi tibi potius, quàm uituperationi fore. Cic. de Clar. Orat. 49. Eaq; res P. Africano uituperationi fuit.

Cadere in uituperationem, Vide Cado.

Vituperator] pen. pro. uituperatoris (λοιδορητής, ὑβριστής,) Aliud uerbale Qui uituperat. Cic. 2. Tusc. 6. Nos aūt uniuersæ philosophiæ uituperatoribus respondimus in Hortensio. Et ad Marium, lib. 7. 3. 16.

Vituperabilis] & hoc uituperabile, pen, cor. (μωμητός,) Dignum quod uituperetur. Cic. 3. de Legib. 33. Consulatus uituperabilis. Idem 3. de Finib. 63. Quod enim uituperabile est per seipsum, id eo ipso uitio nominatum puto, uel etiā à uitio dictum uituperari.

Viuax, Viuacitas] Vide Viuo.

Viuarium] uiuarij, (ζωοτροφεῖον,) Locus in quo uel aues, uel pisces, uel feræ continentur, quæ ad uictum duntaxat pertiment. Plin. lib. 9. cap. 54. 1. Ostrearum uiuaria primus omnium Sergius Orata inuenit in Baiano. Idem lib. 8. cap. 52. 1. Viuaria eorum (scilicet suum) cæterorumq; syluestrium primus togati generis inuenit Puluius Hirpinus, qui in Tarquiniēsi feras pascere instituit. Colu. li. 8. ca. 1. 4. Iuuen. Saty. 4. 5. Non dubitaturi fugitiuum dicere piscem Depastumq; diu uiuaria Cæsaris.

Viuaria, per translationem, apud Horatium 1. epist. 1. 16.

– sunt qui
Frustis, & pomis uiduas uenentur auaras:
Excipiantq; senes, quos in uiuaria mittant.

Viuerra] uiuerræ, (γαλῆ,) Animal paruū quidem, sed magni uigoris: mustella rustica dicitur, ut ait Strabo, ab Africa primū importata. His utuntur adolescentes, ad extrahendas de parietum nidis auiculas. Plin. lib. 8. cap. 55. 2. Magna propter uenatum eorum (subaudi cuniculorum) uiuerris gratia est. Inijciunt eas in specus, qui sunt multifores in terra, unde & nomen animali, atq; ita eiectos supernè capiūt.

Viuidus] Vide Viuo.

Digitized by Google

Viuiradix] pen.pro.uiuiradicis,pen.pro.f.g.(μόχθυμα,) Planta quæ cum radice seritur, quasi uiuam radicem habens: ad differentiam malleoli & talearum. Plin. lib. 17. cap. 22. 4. In arido solo uiuiradix quoq; frustra seritur. Columella,Sationis autem duo sunt genera, malleoli, uel uiuiradicis. Idem lib.3.cap. 5. Nam depositæ stirpes ualido solo quamuis celeriter comprehendant atq; prosiliant, tamen quum sint niuiradices factæ, prius quàm trãsferantur, retorrescunt, nec adolescere queunt.

Viuisco] uiuiscis, uiuiscere, Vide Viuo.

Viuo] uiuis, uixi, uictum, (ζάω, βιόω, λιαυτέομαι, ἐπαρκέω,) uiuere, Notæ significationis. Plaut. Mil. 14.80. Quin mille annorum perpetuo uiuunt ab seculo ad seculum. Quint. lib. 9. cap. 3. Non ut edam uiuo, sed ut uiuam edo. Virgilius eclog. 8.8. Omnia uel medium fiant mare: uiuite siluæ. Id est ualete: Seruius.

Viuere, Lætam uitam agere. Plaut. Mil. 20.30. Conserui, conseruæq; omnes bene ualete & uiuite.

Viuere caseo, lacte, rapto, & similibus. Plin. lib. 11. cap. 42.3. & cap. 41.3. & cap. 37.32.

Viuere ad naturam, Vide Ad.

Aetatem uiuere. Plaut. Amphit. 14.3.

Aeuo extento uiuere, Longo æuo. Horat. 2. Carm. ode 2.1.

Affecti uiuunt omnibus ærumnis. Lucret. lib. 3.10.

Annis, uel annos centum uiuere: Id est annos explere, & implere. Plinius libro 7. capite 48.3. Et paulo pòst, 4. Ibidem, capite 50.4.

Nemo enim est tam senex, qui se annum non putet posse uiuere. Cic. de Senect. 22.

Viue beatus in rebus iucundis. Horat. 2. Serm. sat. 6.20.

Bene & fortunatè uiuere. Plaut. Mil. 10.111. Cicero ad Terentiam, libro 14.1.4. Beatissimi uiueremus.

Consilio nullo uiuere. Propert. lib. 1. eleg. 1.2.

Conuenienter naturæ uiuere. Horat. 1. epist. 9.3.

Cum labore uiuere. Plaut. Aulul. 3.14.

Viuere cum aliquo. Cic. pro Quintio, 8. Ibi cum isto Næuio familiariter uiuit.

Cum aliquo coniunctissimè uiuere. Cic. 3. de Orat. 7.

Cum aliquo familiariter uiuere. Cic. Att. lib. 6. 117.2.

Multum uiuere cum aliquo, Vide Multus.

Viuere cum summa gloria. Cic. 7. Verr. 142.

De die, uel in diem uiuere. Cic. 2. Philip. 91. Cum perditissimis latronibus non solùm de die, sed etiam in diem uiuere.

De lucro uiuere. Cic. Pæto, lib. 9.17.3.

Delicatè & molliter, Parcè, continenter, seuerè, sobriè uiuere,

Diu uiximus. Virg. 10. Aen. 172. (Vide Parcus.

Satis diu uiuere. Cic. pro Marcello, 14.

E natura uiuere. Cic. 3. de Fin. 104.

Viuere ex more alterius. Terent. Heaut. 1.2.29.

Viuitur exiguo melius. Claud. 1. in Ruffinum, 43.

Viuite fœlices. Virg. 3. Aen. 99.

Viuite fortes. Horat. 2. Serm. saty. 2.27.

Gloria & laude uiuere ob uirtutem. Cic. in Pisonem, 34.

Armenta uiuunt gramine. Ouid. 15. Metam. 17.

Honestè, turpiterq; uiuere. Quint. lib. 5. cap. 10.17.

Honestè uiuit. Terent. And. 4.6.2.

Immoderatè & intemperatè uiuere. Vide Immoderatus.

In amore iocisq; uiuere. Horat. 1. epist. 6.14.

In caupona uiuere. Horat. 1. epist. 11.3.

In diem, uel in horam uiuere, Vide In præpositionem.

In maxima celebritate, & in media Reipu. luce uiuere. Quint. lib. 1. cap. 2.13.

In literis uiuere. Cic. Pæto, lib. 9.26.2.

In laude uiuere. Cic. ad Catonem, lib. 15.6.1.

In oculis ciuium uiuere, Sine timore, & securum in ciuitate uiuere. Cic. 3. Offic. 4.

Incultè atq; horridè uiuere, Vide Incolo.

Instituto bonorum uiuère. Cic. pro Quint. 32.

Inter prælia uiuere. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.6.

Iucundissimè uiuere, Vide Iucundus.

Vacuo lecto uiuere, Sine uxore aut concubina. Propertius libro 2. eleg. 2.1.

Libenter uiuere, Vide Libet.

Liberaliter, uel liberè, uiuere, Vide Liber, liberi.

Magnificè uiuere, Vide Magnus.

Malè uiuere, Vide Malus.

Viue memor nostri. Ouid. epist. 11.25.

Molliter uiuere. Ouid. 3. Trist. eleg. 1.5.

Moribus antiquis uiuere. Plaut. Trin. 6.16.

Negligentius uiuere. Plin. epist. 12.e.

Obsequenter & obsequentissimè uiuere, Vide Obsequor.

Odia improba uiuunt. Stat. 12. Thebaid. 89.

Parcè ac frugaliter uiuere. Horat. 1. Serm. saty. 4.22.

Parcius uiuere. Horat. 1. Serm. saty. 3.10.

Parcè uiuere æquo animo. Lucret. lib. 5.225.

Placidè uiuere. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.5.

Quietè & liberè uiuere. Cic. Marcello, lib. 4.7.11.

Rapto uiuere. Ouid. 11. Metam. 59. Quint. lib. 3. cap. 7.17.

Rectè uiuere. Horat. 1. epist. 6.6.

Sanctissimè uiuere. Cic. 1. de Orat. 118.

Secum uiuere. Cic. 1. de Senect. 45.

Siliquis uiuere & pane secundo. Horat. 2. epist. 1.25.

Spiritu & laude uiuere. Cic. 13. Philip. 347.

Studijs uiuere. Cic. ad Sulpitium, lib. 13.29.4.

Suauius uicturus, quàm si, &c. Horat. 1. Serm. saty. 6.26.

Temere inconsulteq; uiuere. Seneca lib. 1. Epist. 1.

Vitam uiuere. Terent. Adel. 5.4.5.

Vitium alitur, uuitq; tegendo. Virg. 3. Georg. 91.

Prorsus unà uiuere. Cic. in Pisonem, 54.

Viuere alicui. Plaut. Bacchid. 11.24.
bene ualens uiuit tibi.

Viuit sibi. Cic. ad Octauium, 15.

Viuunt arboris radices, Non exaruerunt, nec emortuæ sunt. Vlpian. in L. 3. Parag. Quod siquis. ff. Arbor fur. cæs. Ideo ea quoq; arbor esse uidetur, cuius radices desinent uiuere, quamuis adhuc terra contineatur.

Ita uiuam, Bene precantis particula. Cicero ad Tironem, libro 16.12.1. Solicitat, ita uiuam, me tua mi Tiro ualetudo, Vide Ita.

Ne uiuam, Id est ne sim saluus: Imprecantis particula, pro Dispeream. Cic. ad Att. lib. 4.85.12. Quid poteris, inquies, pro ijs dicere? ne uiuam si scio. Vide Ne.

Viuitur, pen.cor. Impersonale. Plinius lib. 18. cap. 1.4. Ipsum quoq; quo uiuitur, aerem in perniciem uertimus. Cic. 1. de Fin. 69. Qua præceptrice in tranquillitate uiui potest, omnium cupiditatum ardore restincto.

Paruo bene uiuitur. Horat. 2. Carm. ode 16.3.

Viuitur ex rapto. Ouid. 1. Metam. 30.

Viuitur, Personale. Ouid. 12. Metam. 38. uixi
Annos bis centum: nunc tertia uiuitur ætas.

Conditio uiuendi. Horat. 2. Serm. saty. 8.13.

Tenet me uoluptas uiuendi. Virg. 11. Aen. 167.

Finis uiuendi mihi adest. Ouid. 3. Trist. eleg. 3.6.

Viuendo uincere aliquem, Post eum mortuum uiuere. Plautus Epid. 4.11.

Ad uiuendum firmus, Vide Ad.

Mihi uiuendũ est semper in Barbaria. Oui. 3. de Pont. ele. 1.1.

Viuens] Partic. (βιοτεύων,) ut

Digitized by Google

In urbe uiuens. Horat. Epist. 14. 2.
Rure uiuens. Horat. 1. Epist. 14. 2.
Pectore uiuenti eripiunt fibras. Ouid. 15. Metam. 28.
Focus uiuens. Ouid. 4. Fast. 111.
Fluuius uiuens. Stat. 9. Thebaid. 115.
Victito] *victitas, pen. cor. (ϐιότευω,) uictitare, Vesci, & quasi victu uti.* Terent. Eunu. 5. 9. 44.
Et libenter uiuit, etenim bene libenter victitat.
Parcè uictitare, Vide Parce in Parcus.
Victus] *huius victus, m. g. (ϐίος, σιτίον,)* Vlp. De uerb. signif. *Victus uerbo cõtinentur quæ esui, potui, cultuiq; corporis, quæq; ad uiuendum homini sunt necessaria.* Cic. ad Terentiam, lib. 14. 20. 2. *Item cætera quæ sunt ad victum & ualetudinem necessaria.*
Victi, genitiuus legitur apud Plautum Capt. 13. 86. *Proin' tu tui quotidiani victi uentrem ad me afferas.*
Victus & uestitus, siue Cultus & victus. Cic. 1. Offic. 20. Idem pro Quintio, 28.
Victus ex rapina. Plin. lib. 11. cap. 43. 2.
Parsimonia aliquorum in victu. Cic. 5. Tusc. 139.
Penuria victus. Horat. 1. Serm. saty. 1. 20.
Annuis victibus sufficiens prædium. Plin. lib. 7. cap. 46.
Aridus victus, Vide Aridus.
Asper, Vide Asper.
Basilicus, Vide Basilicus in Basis.
Facilis. Virg. 2. Georg. 92.
Fœdus. Horat. de Arte, 79.
Frugi. Quint. lib. 5. cap. 10. 20.
Infœlix. Virg. 3. Aen. 130.
Inops victus. Ouid. 6. Fast. 75.
Luxuriosus. Quint. lib. 5. cap. 10. 20.
Malignus. Silius lib. 3. 57.
Mundus. Horat. 1. epist. 4. 3.
Parcus & parabilis. Curtius lib. 8.
Sordidus. Quint. lib. 5. cap. 10. 20.
Tenuis victus. Cic. de Amicit. 72.
Alitur corpus victu. Lucret. lib. 4. 127.
Attenuans victus, Vide Attenuo.
Carere omni cultu & victu humano. Cic. 5. Tusc. 90.
Colere victum. Cic. Attico, lib. 12. 246. 2.
Hominum uita multum distat à cultu & victu bestiarum. Cic. 2. Offic. 20.
Inuigilare victu, Id est acquirendo victui. Virg. 4. Georg. 32.
Ministrare victum, Vide Ministro.
Mutare ex consuetudine victus. Cels. lib. 1. cap. 10.
Seges ægra negabat victum. Virg. 3. Aen. 29.
Tolerare victum lacte. Col. in Præf. lib. 10. 2.
Qui salubri & moderato cultu atq; victu, quieti se tradidit. Cic. 1. Offic. 108.
Victa victuq; communis in amicitijs uigent maximè. Cicero 1. Offic. 84.
Viuus] Adiect. *(ζῶς, ζωὸς, ἔμπνους, ἔμψυχος,)* à Viuo, *Quod mortuo contrarium est.* Cic. pro Milone, 69. *Vt eam mortuus incenderet, quam uiuus euerterat.*
Exturbari ex numero uiuorum. Cic. pro Quintio 28.
Viuus & uidens. Cic. pro Sestio, 50. *Viuus (ut aiunt) est & uidens cum victu ac uestitu suo publicatus.*
Viui peruenimus illuc, Id est Diu uiuendo. Virgilius 9. eclog. 1. Seruius.
Viuus, Validus, uehemens. Virg. 1. Aen. 146.
-paulatim abolere Sichæum
Incipit, & uiuo tentat præuertere amore. Seruius.
Viuus, pro Naturali: ut *Viua sepes, Viua aqua.*
Animus uiuus & naturalis, apud Plinium in epist. 159. 8.
Aqua uiua, Naturalis, & ex eo loco natâ. Varro 1. de Re rust. capite 11.
Aquæ uiuæ, Fluentes. Ouid. 2. Fast. 52.
Cespes uiuus, Viridis. Horat. 1. Carm. ode 19. 3.
Calor uiuus. Ouid. 4. Meta. 50. de Sole & mortuo Phaethonte.
Caro malè uiua. Ouid. 15. Metam. 76.
Cutis uiua. Plaut. Bacchid. 5. 8.
Flumen uiuum. Liu. 1. ab Vrbe, 198. *Fluens aqua.*
Lacus uiui. Virg. 2. Georg.
Lapis uiuus, Ignitus, *quòd uim habeat emittendi ignem.* Vide Plin. lib. 36. cap. 19. 2. Vide etiam Pyrites.
Linum uiuum. Plin. lib. 19. cap. 1. 11.
Lucernæ uiuæ, Ardentes. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Plantaria uiua. Virg. 2. Georg. 6.
Sanguis uiuus. Ouid. 5. Metam. 88.
Saxum uiuum, naturale. Seruius. Virg. 1. Aen. 35.
Sepes uiua, Quæ rubis non præcisis, sed in eo loco natis contexitur. Col. lib. 11. cap. 3. 2.
Sulfura uiua, Vide Sulfur.
Vigor uiuus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 7.
Vnda uiua. Sil. lib. 12. 150.
Voluptas uiua pratis. Claud. 1. in Ruffinum, 42.
Vultus uiuos ducere, hoc est Viuam & naturalem effigiem referentes. Virg. 6. Aen. 170.
Ad uiuum resecare. Cic. de Amic. 16. Vide Ad præpositionẽ.
Detrahere, uel resecare aliquid de uiuo. Cic. pro Flacco, 71. *dat de lucro: nihil detrahit de uiuo: minus igitur lucri facit.* Idẽ 5. Verr. 98. *De uiuo igitur erat aliquid resecandum, ut esset unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur.* Id est, non de lucro, sed de eo quod aratores pro impendijs perceperant. Budæus.
Viuax, uiuacis penult. product. om gen. *(ζωηρὸς, ζωτικὸς,)* Validus, *uigorosus, inquit Sipontinus: siue qui diu uiuit.* Virgilius 3. Georg. 37. *Palladia gaudent syluæ uiuacis oliuæ.* Plinius libro 9. cap. 20. 2. *In sicco quoq; repunt, ideo etiã uiuaciora talia.*
Viuax] *in pœnã.* Plin. lib. 7. ca. 50. 2. *Nec reputantur infantiæ anni qui sensu carent, non senectæ in pœnam uiuacis.*
Aconita uiuacia, Vide Aconitum.
Anima uiuax. Ouid. 12. Metam. 103.
Anus uiuax. Ouid. 13. Metam. 105.
Apium uiuax, Diu uiriditatem retinens. Horatius 1. Carm. ode 36. 4. Acron.
Ceruus uiuax. Virg. eclog. 7. 6.
Dextra uiuax, Animosa. Ouid. ad Pisonem, 37.
Fata uiuacia senectæ. Lucan. lib. 2. 13.
Gramen uiuax, Tenerum & uiride. Ouid. 4. Fast. 80.
Gratia sermonum uiuax. Horat. de Arte, 14.
Oliua uiuax. Virg. 2. Georg. 37.
Verba uiuacia, Vel efficacia, uel ad posteritatem usq; peruentura. Ouid. ad Pisonem, 12.
Virtus uiuax, expersq; sepulchri. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.
Viuacior hæres. Horat. 2. Serm. saty. 2. 27.
Viuacitas] *pen. corr. uiuacitatis, f. g. Naturalis uigor.* Col. lib. 11. cap. 3. 33. *Multis etiam locis uiuacitatem suam usq; in annos decem prorogat.*
Impia uiuacitas. Quint. in Procem. lib. 4. 6.
Viuesco] *siue, uiuisco, uiuiscis, (ζωοποιέμαι,) uiuiscere* significat uiuere, *siue uiuum fieri. Quod uerbum præcipuè usurpamus, quum de alijs rebus ab homine & etiam ab animalibus, quæ communi uita fruuntur, loquimur ut in animantis, & huiusmodi.* Plin. lib. 9. cap. 51. 3. *Anguillæ atterunt se scopulis, ea strigmenta uiuiscunt, nec alia est earum procreatio.* Idem libro 16. capite 25. 1. *Hoc enim maritantur ui-*

Digitized by Google

tur uiuescentia è terra.
Vlcus uiuescit, & inueteraſcit alendo. Lucret. lib. 4. 215.
Verbum affixum cordi uiuescit. Lucret. lib. 4. 226.
Viuidus] pe. cor. Adiect. (ἀλμαῖος,) Plenum uigoris. Propertium, Quatuor artificis uiuida ſigna boues. Quaſi ſpirantia, atq; uiuentia. Plin. in Paneg. 71. Amas conſtantiam ciuium, rectoſq; ac uiuidos animos.
Animus uiuidus. Tacitus lib. 13.
Imago uiuida Martis. Claud. de bell. Getico, 94.
Impetus uiuidus. Horat. 3. Carm. ode 4. 2.
Ingenium uiuidum. Liu. 2. ab Vrbe, 210.
Membra uiuida. Silius lib. 7. 13.
Odia uiuida. Tacit. lib. 15. Viuida odia intulere.
Virtus uiuida bello, Id eſt fortis. Virg. 5. Aen. 151.
Vix] Aduerb. (μόλις, μόγις, χαλεπῶς, σπανίως,) ſignificat Cum uix ac difficultate & labore. Terent. Eunuch. 3. 3. 19.
-hic ſunt tres minæ.
C. Vix. Idem Phorm. 1. 1. 9. Quod ille unciatim uix de demenſo ſuo, Suum defraudans genium, comparſit miſer. Vbi Donatus, Vix potuit & unciatim & citò conflari peculium: ut multa pauxillatim & citò fiunt maxima. Merito ergo addidit eſt Vix. Cic. 4. Acad. 16. Nos probabilia multa habemus, quæ ſequi facilè, affirmare uix poſſumus.
Vix, nedum. Liu. 4. bel. Maced. Vix clamorem eorum, nedum impetum Sueſſani tulere.
In dicendo excellentes uix paucos proferre poſſumus. Cic. 1. de Oratore, 4.
Vix multis modis, uel ſtatim, interprete Donato. Teren. Hecy. 3. 1. 17. Tamen nunquam auſus ſum recuſare eam, quã mi obtrudit pater. Vix me illinc abſtraxi, atq; impeditum in ea expediui animum.
Vix ægrè, Plaut. Pœn. 4. 2. 0. -nam quum ſedulò
Munditer nos habemus, uix ægrè amatorculos inuenimus.
Mihi uerò cum his ipſis uix: his autẽ detractis, ne uix quidem. Cic. Varroni, lib. 9. 8. 7.
Aut uix, aut nullo modo corrumpi. Cic. 2. de Nat. deor. 30.
Vix dum, Vix adhuc. Terent. Phorm. 4. 2. 4. Vix dum dimidium dixeram, intellexerat. Cic. ad Caßium, lib. 12. 4. 5. Et ad Att. lib. 9. 17 1. 6. Vix dum epiſtolam tuam legeram, quũ ad me currens ad illum Poſthumus Curtius uenit, nihil niſi claſſeis loquens & exercitus.
Vix tandem. Terent. Phorm. 2. 1. 4.
-ô facinus audax! ô Geta
Monitor. G. uix tandem. Vbi Donatus, Conuenit hoc dictũ eiziam pridem ſe malè audire putat: & ideo ſerò uidetur ad hunc ſenex peruenisſe: quum ille metuens, ſe primum ad accuſationem crederet. Idem Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 9. 1. Vix tandem legi literas dignas Appio Claudio.
Vix ſaltem. Quint. libro 6. cap. 5. Illud uix ſaltem præcipiendum uidetur.
Vix ut. Plinius libro 12. cap. 17. 1. Vix ut dignoſci poßit à maſtice uera.
Vix eſt, ut. Aphricanus in L. Tutor. Parag. 1. ff. ad S. C. Velleianum, Quando uix ſit, ut aliqua apud eundem pro eo ipſo interceßiſſe intelligi poßit.
Vix, Refertur ad tempus. Virg. 1. Aen. 6.
Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant læti. Id eſt mox, ſtatim. Sic 4. Aen. 109.
-& quos Sidonia uix urbe reuelli. Id eſt ſtatim, aut etiam uix. Seruius.
Vix, Non, authore Donato. Lucilius,
-carcer, uix carcere dignus. Ouid. 1. epiſt. 1.
Vix Priamus tanti, totaq; Troia fuit.
Vix ita tamen uiuimus. Plaut. Ciſtell. 2. 2. 2.

Vlciſcor] ulciſceris, pen. cor. ultus ſum, (τίω, ἀμύνω, ἐκδικέω, τιμωρέω, ἀμύνομαι) ulciſci, Vindicare, & iniuriam non impunitam relinquere. Et dicimus, Vlciſcor te, pro, Vlciſcor me, & Vlciſcor ſcelus. Terent. Eunu. 5. 4. 20.
Ego pol te pro iſtis dictis & factis, ſcelus,
Vlciſcar, ut ne impune in nos illuſeris. Idem Adel. 3. 2. 15.
Satis mihi id habeam ſupplicij, dum illos ulciſcar modò.
Vlciſci & perſequi. Cic. Bruto, 3. 4.
Vlciſci & ſanare, contraria. Cic. 2. in Catil. 37.
Aliquem ulciſci. Cic. 2. de Inuent. 185.
Vlciſcentur illum mores ſui. Cic. Att. lib. 9. 184. 3.
Vlciſci aliquod factum. Terentius Phorm. 1. 4. 12. Rectè. ego mihi uidiſſem, & ſenis eſſem ultus iracundiam. Cicero in Catilinam, 68.
Fratres cæſos ulciſci. Ouid. 12. Metam. 121.
Gentis delectæ ulciſci funera. Lucan. lib. 2. 17.
Genera ſingula ulciſci. Cic. poſt reditum ad Quirites, 17.
Vlciſci iniurias. Cic. 2. de Inuent. 182. Deinde hoc ſi conſtitutũ ſit, ut peccata homines peccatis, et iniurias iniurijs ulciſcantur, quantum incommodorum conſequatur.
Mortem alicuius ulciſci. Cic. pro Rab. perduel. reo, 9.
Necem alicuius ulciſci armis. Ouid. 7. Metam. 92.
Nefas fortiter eſt ulta laqueo. Ouid. 1. de Arte, 57. De Biblide.
Patriam cadentem ulciſci. Virg. 2. Aen. 116.
Vltum ire. Curtius lib. 10. Meleagri temeritatem armis ultum ire decreuerant. Saluſt. Iugurtha, Cum maxima cura ultum ire iniurias feſtinat. De Metello.
Vltio] ultionis, pe. pro. Verbale, (τίσις, ἄμυνα, ἐκδίκησις, ἐκδικία, τιμωρία,) Plin. lib. 11. cap. 28. 1. Illis enim ultionis cauſa datum eſt.
Promptus ultioni. Tacit. lib. 11.
Voluptas ultionis. Quint. lib. 5. cap. 13. 7.
Audere ultionem. Tacit. lib. 2.
Mactare aliquem ultioni & gloriæ. Tacit. lib. 2.
Vltor] ultoris, pen. prod.) ἐκδικητὴς, τιμωρὸς, ἀμυντὴρ,) Qui ulciſcitur. Cic. de Clar. Orat. 145. Duo præterea Conſulares, quorum Publius ille noſtrarum iniuriarum ultor, author ſalutis. Idem pro Sylla, 64. coniurationis inueſtigator atq; ultor.
Præuaricator & ultor alicuius. Cic. in Piſonem, 17.
Dolorum alicuius ultor. Virg. 10. Aen. 173.
Inimicorum ultor. Cic. Cælio, lib. 2. 8. 6.
Mortis alicuius ultor. Ouid. 3. Metam. 12.
Scelerum ultores. Lucan. lib. 2. 102.
Fortißimus ultor. Ouid. 15. Metam. 165.
Di ultores. Propert. lib. 3. eleg. 20. 5.
Vltrix] ultricis, pen. pro. f. g. (ἀμύντρια,) Quæ ulciſcitur. Cic. pro Domo ſua, 86. Hæc ultrix afflictæ ciuitatis, Reip. ſpolijs ornabitur? Virg. 11. Aen. 118. Hæc cape, & ultricẽ pharetra deprome ſagittam.
Anima ultrix. Stat. 11. Thebaid. 113.
Dextra ultrice fuſus Lycus. Sene. Herc. fur. 11. 1.
Flamma ultrix. Virg. 2. Aen. 118.
Vlcus] ulceris, pen. corr. neu. gen. (ἕλκος,) Sanies concreta intra cutem latitans: quæ ut properè abrupta cute erumpat, emplaſtris ſuperne alligatis ſolet conſoueri. Virgilius libro 3. Georg. 91.
Quàm ſiquis ferro ponit reſcindere ſummum
Vlceris os, alitur uitium, uiuitq; tegendo.
Vlcus altũ. Celſus lib. 5. ca. 28. Id nomẽ eſt ulceri alto, anguſto
Calloſa ulcera, Vide Callus. (calloſo.
Incurata ulcera. Horat. 1. epiſt. 17. 5.
Tetra ulcera. Lucret. lib. 5. 190.
Putre ulcus tenero latet in ore. Perſius Saty. 3. 12.

Ad ma-

Digitized by Google

Ad malum ulcera reducere, Vide Ad præpoſitionem.
Os ſummum ulceris reſcindere. Virg. 3. Georg. 91.
Iuſtis ulceribus rubet corpus. Lucre. lib. 6. 234.
Viueſcit ulcus, & inueteraſcit alendo. Lucret. lib. 4. 215.
Vlcus tangere, Eſt mouere dolorem, eiuſq; rei facere mentionẽ quæ nos magnopere urat. Teren. Phorm. 4. 4. 9. Quid minus utibile fuit, quàm hoc ulcus tangere? Hanc metaphorã M. Tullius oppido quàm eleganter expreſsit in Clodiũ, qui populum fame iam exaſperatum, concionibus inſuper ſeditioſis in rabiem agebat. Vt tu, inquit, in hoc ulcere tanquã unguis exiſteres. Eraſmus.
Vlcus eſt quicquid attigerit horum. Cic. 1. de Nat. deor. 144. Quæro igitur, ueſter deus primùm ubi habitet. Deinde quæ cauſa eum loco moueat, ſi modò mouetur aliquãdo. Poſtremò quum hoc proprium ſit animantiũ, ut aliquid appetant, quod ſit naturæ accommodatum, deus quid appetat, ad quã deniq; rem motu mentis ac rationis utatur. Poſtremò quomodo beatus ſit, quomodò æternus. Quicquid enim horum attigerit, ulcus eſt: ita malè inſtituta ratio exitum reperire non poteſt. Id eſt, ita ab eo defendi nõ poterit, quin erroris uanitatiſq; conuincatur.
Exiſtere tanquã unguẽ in ulcere. Cic. pro Domo ſua, 9. Quid ſi utrunq; fuit, & ut fames ſtimularet homines, & tu in hoc ulcere tanquam unguis exiſteres?
Vlcus, à nonnullis ſcribitur cum h, quod Græcè ἕλκος, dicatur.
Vlcuſculum] uſcuſculi, pen. cor. Diminut. (ἑλκίδιον,) Celſus lib. 5. de puſtularum generibus. Ex puſtulis uerò nõnunquam etiam ulcuſcula ſunt, aut aridiora, aut humidiora.
Vlcero] ulceras, penult. cor. (ἑλκόω,) ulcerare, Dilaniare, & multa ulcera facere. Plin. lib. 28. cap. 9. 23. Item equarum præterquam uirginum erodit, emarginat, ulcerat. In ueteri codice legitur emarginat ulcera. Cicero de Fato, 53. Nondũ enim ulcerato ſerpentis morſu Philocteta, quæ cauſa in rerum natura continebatur, fore ut is in inſula Lemno linqueretur. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 22.
Iecur alicuius ulcerare. Horat. 1. epiſt. 19. 15.
Vlceratio] Verbale. Senec. ad Serenum, In dolores, damna, ulcerationes, uulnera, magnos motus rerum circa ſe fremẽtium ſecurus aſpiciat.
Vlceroſus] pe. pro. Adiect. (ἑλκώδης,) Plenũ ulceribus, ut Iecur ulceroſum. Horat. 1. Carm. ode 25. 3.
Vlceroſum, ad arbores translatũ. Plin. lib. 17. cap. 14. 7. Ante omnia gemmantes nitere conueniet, nihil uſquam ulceroſum eſſe, aut retorridum.
Vlex] ulicis, pen. cor. Frutex eſt roris marini ſimilis, aſper, aurumq; retinens. Plin. lib. 33. cap. 4. 10.
Vligo] pen. prod. uligĩmis, pen. corr. fœ. ge. (πλάδος, ἰλμαώδια,) Terræ naturalis humor, ex ea nunquam recedens, inquit Seruius. Varro 2. de Re ruſt. capite 2. 6. Solum oportet eſſe eruderatum & procliuum, ut euerri facilè poſſit, ac fieri purum. Non enim ſolum ea uligo lanam corrumpit ouium, ſed etiam ungulas, ac eas ſcabras fieri cogit. Virgilius 2. Georgic. 37. At quæ pinguis humus, dulciq; uligine læta.
Peſtifera uligo campi. Silius lib. 8. 76.
Vliginoſus] pen. pro. Adiect. (ἰμαδώδης,) Semper uuidum: ut Vliginoſus ager, qui ſemper eſt humidus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 6. 5. Col. lib. 2. ca. 4. 3. Igitur uliginoſi campi proſcindi debent poſt Idus menſis Aprilis. Plin. lib. 17. cap. 5. 1. Item uliginoſam triſtia terram demonſtrant.
Vllus] ulla, ullum, (τις,) Aliquis, quaſi unus aliquis: nunquã autem affirmatiuè ponitur, ſed ponitur, uel negatiuè: ut, Nõ eſt ullus qui currat Vel interrogatiuè: ut, Eſt ne ullus qui currat? Vel ſubiunctiuè: ut, Si ullus me uocabit, ſtatim ueniã. Terent. Si ullo modo eſt, ut poſsit, quod ſpero fore. Cic. 6. Verr. 6. Nullum inquam horum reliquit, neq; aliud ullum tamen, præter unum peruetus ligneum, Bonam fortunam, ut opinor. Idem in eundem, 4. 42. Debebat Epicrates ullum nummum nemini.
Negat proderſe ullam ſcientiam alicui. Cic. 1. de Orat. 130.
Emptor ullius rei nemo. Cic. 2. Philip. 79.
Obijcit mihi quòd ullum de liberis meis potuerim facere diſcrimen. Quint. in Aegro redempto.
Vlmus] ulmi, ſ. g. (πτελέα,) Arbor uimeis amica. Plin. libro 16. cap. 40. 9. Rigorem fortiſſimè ſeruat ulmus, ob id carpentis, aſſamentisq; portarum utiliſſima, quoniam minimè torquetur permutanda tantum ſic, ut cacumen ab inferiore ſit cardine, radix ſuperior.
Alta ulmus. Virg. eclog. 10. 14.
Exeſa ulmus. Ouid. 3. Faſt. 150.
Fœcundæ frondibus ulmi. Virg. 2. Georg. 90.
Fortes ulmi. Virg. 2. Georg. 17.
Frondoſa ulmus. Virg. eclog. 2. 14.
Patula ulmus. Perſ. ſaty. 3. 1.
Specioſa ulmus nitentibus uuis. Ouid. 14. Metam. 133.
Viduæ ulmi, Quibus non adhærent uites. Iuuen. Saty. 8. 8.
Adiungere uites ulmis. Virg. 1. Georg. 1.
Amictæ uitibus ulmi. Ouid. 1. Metam. 20.
Degrauat ulmum uitis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 7.
Intexere ulmos uitibus. Virg. 2. Georg. 45.
Vincitur uitibus ulmis. Ouid. epiſt. 5. 10.
Vlmeus] Adiect. (πτελεινὸς,) Quod ex ulmo eſt, ut Virgæ ulmeæ, apud Plau. in Aſin. 7. 75. Et Epid. 13. 20. Quẽ Apelles Zeuſiſq; duo pingẽt pigmentis ulmeis. Hoc eſt uirgis ulmeis. Col. lib. 6. cap. 3. 5. Probaturq; maximè ulmea frons.
Vlmitriba, pen. cor. (πτελεοτρίβης,) Qui ulmũ terit, id eſt qui uirgis ulmeis cæditur. Plaut. Perſa, 8. 8.
Vlmarium] ulmarij, (πτελεὼν,) Locus ulmis conſitus, ulmorum ſeminarium. Plin. lib. 17. cap. 11. 1. Diſſerendæ ex arearum uenis poſt annum in ulmaria, interuallo pedali in unamquanq; partem.
Vlna] (ulnæ, ὠλένης, ὠλένη, ἀγκάλη, ἀγκοίνη,) Propriè, inquit Seruius, eſt ſpatium quantũ utraq; extenditur manus. Plin. lib. 11. cap. 43. 1. Terreſtrium uni homini iuguli, humeri, cæteris armi: uni ulnæ. Virg. 3. eclog. 21. Tres pateat cæli ſpatium non amplius ulnas. Dicta ulna, ut ait Seruius, ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, id eſt à brachijs, unde & λσυνώλενος ὕμνη dicitur. Licet Suetonius unũ cubitum uelit eſſe tantummodo. Virg. 3. Georg. 71.
ſeptemq; aſſurgit in ulnas. Vbi Seruius,
Creſcit in ſeptem ulnas. Vlna autem, ut diximus, ſecundum alios, cubitus, quod magis uerum eſt, quia Græcè ὠλενή dicitur cubitus: unde eſt λσυνώλενος ὕμνη.
Toga bis ter ulnarum. Horat. Epod. 4. 2.
Leues ulnæ. Claud. 7. Paneg. 34.
Teneræ ulnæ. Ouid. 9. Metam. 131.
Tremula ulna. Catull. ad Coloniam, 17. 3.
Mollibus ulnis attollere aliquem. Ouid. 7. Metam. 171.
Circundare aliquem ulnis. Stat. 3. 54.
Auidis ulnis circunligant matrem. Stat. 1. Achil. 35.
Niueis reducem complectitur ulnis. Claud. 2. in Eutrop. 38.
Vlpianus] Iuriſconſultus, (οὐλπιανὸς νομικὸς,) Adriani Imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is utitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui quum Galliã regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, ut notat Raphael Volaterranus.
Vlpicum] ulpici, penult. corrept. (ἀφροδιόφοδον,) Græci appellauere genus allij grandius inter pulmentaria ruris adſcri-

Digitized by Google

adscriptum, authoribus Plinio & Col. Plaut. Pœn. 19.35.
-aman' tu autem plenior
Allij ulpici quàm sint Romani remiges? Col. lib. 11. cap. 3.15. Vlpicum, quod quidam allium punicum uocant, Græci autem ἀμπελόπρασον, appellant, longè maioris est incrementi, quàm allium. Idq; circa calendas Octobris, antequã deponatur, ex uno capite in plura diuidetur. Habet enim uelut allium plures cohærentes spicas: eæq; quum sint diuisæ, liratim seri debent, ut in puluinis positæ minus infestentur hyemis aquis.

Vls](ἐπέκεινα,) *facit ultra & ultimus, inquit Festus, Nonius, Vls Cato pro ultro posuit.*

Vlterior, Vltimus] *Vide Vltra.*

Vltio] *Vide Vlciscor.*

Vltra](ὑπὲρ, πέραν, πρόσω,) *Præpositio accusatiuo casui seruiens, Significat præter & trans. Plaut. Merc. 3.24. Sed amori accedunt etiam ultrà hæc quæ diximus. Cic. ad Atticum libro 12.24 5. 1. Vltra Silianam uillam est, quam puto tibi notam esse, &c.*

Vagari ultra terminum. Horat. 1. Carm. ode 22.2.

Vltra pueriles annos. Quint. lib. 1. cap. 11.11.

Vltra placidum laudare. Virg. eclog. 7.6.

. Seruius, Id est nimiè, irrisoriè. Vltra quàm placeo et mereor.

Vltra modum congredi. Cic. 4. Tusc. 59.

Vltrà Aduerbium est, quum sine casu ponitur. Plaut. Stich. 5. 24. Nunc ultrà hoc deportẽ? haud placet: neq; id uerò officium ego arbitror. Col de Arboribus, cap. 5. Quæ sic resectæ inolescunt, nec ultrà obsunt uitibus.

Intendamus ultrà animum. Quint. lib. 7. cap. 2.39.

Vltra citrãue peruolare. Plin. lib. 10. cap. 23.4.

Nihil ultra, uel Non ultra, pro Nihil supra, uel præterea. Cic. ad Att. lib. 15.3 21.8. Est autem oratio scripta elegantissimè sententijs, uerbis, ut nihil posit ultra cogitari. Idem de Vniuers. 10. Si probabilia dicentur, nequid ultra requiratis. Liu. 4. bell. Pun. 67. Tanta ui se in hostem intulerunt, ut sustineri ultra non possent. Hic pro amplius.

Vltra quàm. Cic. 1. de Inuent. 103. Remotum est, quod ultra quàm satis est, petitur. Idẽ 1. Tusc. 28. Vltra enim quò progrediar, quàm ut ueri similia uideam, non habeo.

Vltra quàm oportet. Quint. lib. 2. cap. 5. 15.

Non ultra quàm, Vide Non.

Vltra ab Vls deriuatur, quo ueteres utebãtur, sicut citrà à Cis.

Vlterior](πρόσωτερος,) *ab Vltra comparatiuus. Terentius Phorm. 4.2.10. Sed eccum ipsum, quis est ulterior? Cic. de Prouinc. Consul. 29. Quorum alter ulteriorẽ Galliam decernit cum Syria, alter citeriorem.*

Vlterior ripa, quæ trans flumen est. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Vlteriora mirari, præsentia sequi. Tacit. lib. 20.

Loqui ulteriora. Ouid. 5. Fast. 106.

Vlterius] *Aduerb.* (αὐτεπέρας, πρόσωτέρω,) *Ouid. 2. Metam. 175. Inde abit ulterius: medijq; per æquora ponti*
Fert prædam.

Vlterius, Aduerbium. Senec. epist. 103. Et ulterius si licuisset, iuuabit de immortalitate animorum quærere, imò credere. Ouid. 6. Metam.

Vltimus]*pe. cor.* (ἔσχατος, πύματος, ὑστατος, τέλεστος,) *Ab ultra superlatiuum, Idem quod Postremus, extremus, summus. Cic. 1. de Legib. 11. A quibus temporibus capiat scribendi exordium. Ego enim ab ultimis censeo. Extremus & ultimus. Cicero 2. de Diuinat. 137.*

Vltimæ ædes. Terent. Heaut. 5.1.29.

Dies ultima expectanda homini. Ouid. 3. Metam. 17.

Mors ultima linea rerum. Horat. 1. epist. 17.16.

Luna ultima. Cic. in Somnio Scip. 13.

Memoria ultima. Cic. pro Archia 1.

Tempus proximum, medium, ultimũ. Cic. de Prouin. Cons. 36.

Platea ultima. Terent. Phorm. 1.4.39. Sed quis hic est senex, quem uideo in ultima platea?

Terra ultima. Cic. de Arusp. resp. 22.

Ad ultimum, Vide Ad præpositionem.

Vltimum ac maximum telum. Liu. 4. ab Vrbe, 122.

Vltima inopia. Liu. 7. bel. Maced. 137.

Denuntiare necessitatem ultimã. Tacit. lib. 15. Hoc est, mortẽ.

Vltima pœna. Liu. 3. ab Vrbe. 249.

Vltimum bonum, pro summo. Cic. 3. de Finib. Eorum, dico qui summum bonum, quod ultimum appellant, in animo ponerent. Nonius.

Vltima experiri, Id est summa. Liu. 2. ab Vrbe, 120. Cels. lib. 7. cap. 7. Igitur ubi ultima experiri statutum est, &c.

Vltima pati. Extrema supplicia. Liu. 7. bel. Maced. 225.

Vltima in malis hæc sunt illi. Cic. ad Brutũ, 17.6. Id est extrema & summa mala esse uidentur.

Vltimum periculi. Curt. lib. 8. Lysimachus enim quondam quũ uenaretur in Syria, occiderat eximiæ magnitudinis feram solus, sed læuo humero usq; ad ossa laceratus, ad ultimum periculi peruenerat.

Vltimus pro Primus aliquando ponitur. Virg. 7. Aen. 10.
-tu sanguinis ultimus author. Dictus ultimus, quòd ultra omnia sit, siue antea respicias, siue retro. Seruius.

Vltima antiquitas. Cic. 1. de Fin. 99.

Vltimum in amicitia, Primum. Cic. 1. Offic. Efficiturq; id quod Pythagoras ultimum in amicitia putauit, ut unus fiat ex pluribus. Nonius.

Vltimum principium. Cic. 2. de Inuent. 125.

In ultimum. Author ad Heren. lib. 1. 14.

Vltimum] *Aduerb.* (τὸ ἔσχατον,) *Postremum. Liu. 1. ab Vrbe, 136. de Albanis migrantibus, Nunc errabundi domos suas, ultimum illas uisuri peruagantur. Idem lib. 10. bel. Maced. Vltimũ de cælo, quod comitia turbaret, interuenit. Idẽ lib. 5. Decad. 5. An ultimum mori iussurum? Curt. lib. 5. Darius Artabazum ultimum illum uisurus amplectitur.*

Vltimo] *pen. corr. Aliud aduerbium,* (ἐσχάτως,) *Denique. Suetonius in Nerone, cap. 32. Vltimo templis compluribus dona detraxit, simulachraq;, ex auro uel argento fabricata conflauit.*

Vltro] (πρόσωτέρω, ἐτιάλε,) *Aduerb. Ab ultra fit: & significat Vltra, siue insuper. Virg. 2. Aen. 30. His lachrymis uitã damus, & miserescimus ultro. Vbi Seruius, Vltro, non est sponte, nam iam rogauerat: sed insuper. Et uenit ab eo quod est ultra: quia plus quàm rogauerat præstiterunt. Idem 5. Aen. 11. Nunc ultro ad cineres, ipsius & ossa parentis. Vbi Seruius, Vltro, aut ultra, id est insuper, hoc est amplius numina præstiterũt. Aut ultro, sponte sua, non optantibus, aut uolentibus nobis.*

Vltro, Econtrario. Virg. 5. Aen. 90.

Entellus uires in uentum effudit, & ultro
Ipse grauis, grauiterq; ad terram pondere uasto
Concidit. Nam (inquit Seruius) ille cadere debuerat.

Vltro, Praue, & peruersè. Terent. Adel. 4.3.5.

Nisi si me in illo credidisti esse hominũ numero, qui ita putant,
Sibi fieri iniuriam ultro, siquam facere, ipsi expostulant,
Et ultro accusant. Donatus.

Vltro, (ἐκοῖος,) Non requisitus, inquit Valla. Teren. Phorm. 2.3.13. O audaciã? etiam me ultro accusatũ aduenit. Idem Andria 1.1.73.
-hac fama impulsus Chremes,

Vltro ad me uenit. Cic. ad Figulũ, lib. 4.13.4. Nec mihi quicquam tali tempore in mentem uenit, optare, quod nõ ultro
mihi

Digitized by Google

mihi Cæsar detulerit.
Dare animum ultro. Virg. 4. Georg. 41.
Compellare aliquem ultro. Virg. 2. Aen. 55.
Vltro offerre se alicui. Cic. in Pisonem, 19.
Vltro polliceri. Cic. in Pisonem, 19.
Vltro citroq;] (ἀσύρω κἀλιέσι,) Hinc atq; illinc siue utring;. In factis & in dictis. Cic. in Somnio Scip. 3. Multisq; uerbis ultro citroq; habitis ille nobis est consumptus dies. Quum ego te alloquor, tunc uerba ultro quasi ultra sunt, quũ te alloquentem audio, tunc uerba citro quasi citra ueniunt. Sicut pedes quum à loco recedo, tunc ultro eo: quum redeo, tunc citro. Nec elegãs esset, huc atq; illuc cõmeabat, visi errabundum, & incertum iter significes. Hæc Valla lib. 2. Cic. pro Rosc. Amer. 36. Postea homines cursare ultro & citro non destiterunt. Idem 7. Verr. 134. ultro citroq; nauigare. Et 2. de Nat. deor. 120. Sic naturis his ex quibus omnia constant sursum deorsum, ultro citroq; commeantibus, mundi partium coniunctio cõtinetur. Cæsar 1. bel. Gal. 177. Quũ sæpe ultro citroq; legati inter eos mitterentur.
Vltroneus] Adiect. Seneca 2. Nat. quæst. Suadetur deliberantibus: at ultronei admonentur. Idem ibidem, Quid interest ad mortem iussi eamus, an ultronei?
Vlua] uluæ (φακὸς τελματινὸς,) Herba palustris. Virgilius 2. Aen. 27.
Limosoq; lacu, per noctem obscurus in ulua Delitui.
Fluminea ulua. Ouid. 5. Fast. 104.
Glauca ulua. Virg. 6. Aen. 83.
Leues uluæ. Ouid. 8. Metam. 68.
Limosa ulua. Lucan. lib. 2. 14.
Palustris ulua. Virg. 3. Georg. 35.
Steriles uluæ. Ouid. 4. Metam. 60.
Viridi ulua tectus Rhenus. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 9.
Vlubræ] pen. cor. (ὐλαβρα,) locus est in Italia, in quo nutritus est Cæsar Augustus, propter quã causam ab Horatio nominatur, quũ sit desertissimus uicus. Hæc Porphyrio apud Horatium, lib. 1. epist. 11. 6.
Vacuæ Vlubræ. Iuuen. Saty. 10. 11.
Vlula] ululæ, pen. cor. (ἀιγώλιος,) Auis nocturnæ genus, dicta ἀπὸ τῦ ὀλολύζειν, inquit Seruius, quod est ululare & flere. Virg. eclog. 8. 11. Certent & cygnis ululæ, sit Tityrus Orpheus. Plin. lib. 10. cap. 12. 4. Vncos ungues & nocturnæ aues habent, ut noctuæ, bubo, ululæ.
Vlulas Athenas, Vide Noctua.
Vlulo] ululas, pen. cor. (ὀλολύζω, γοᾶομαι,) ululare, Canum est & furiarũ, inquit Seruius: transfertur & ad alia. Virg. 1. Geor. 96. -& altè
Per noctem resonare lupis ululantibus urbes. Idem libro 4. Aeneidos 34.
-summoq; ululârunt uertice Nymphæ. Sic Plin. lib. 26. ca. 4. 2. Terribili Marte ulularent.
Lætis ululare triumphis. Lucan. lib. 5. 63.
Canes ululant. Virg. 6. Aen. 52.
Aedes ululant plangoribus fœmineis. Virg. 2. Aen. 98.
Flebile ulularunt ripæ. Silius lib. 6. 57.
Tristia ulularunt Galli. Lucan. lib. 1. 114.
Vlulans] pe. cor. Partic. (ὀλολύζω,) Cic. in Orat. 15. Quũ uerò inclinata ululantiq; uoce, more Asiatico, canere cœpisset, quis eum ferret?
Tumultus ululans. Virg. 11. Aen. 133.
Vlulatus, pen. pro. Aliud Partic. (ὠλολυγμένος,) ut
Prælia ululata. Stat. 9. Thebaid. 195.
Vlulatus] huius ululatus, pen. pro. (ὀλολυγμὸς, ὀλολυγὴ,) Liu. 5. ab Vrbe, 175. Mox ululatus cãtusq; dissonos uagantibus circa mœnia turmatim Barbaris audiebant. Cæsar 5. bell. Gall. 138. Tum uerò suo more uictoriam conclamant, atq; ululatum tollunt. Ibid. lib. 7. 325. Et ij, qui ad auxiliũ conuenerãt, clamore & ululatu suorũ animos cõfirmabãt.
Acutos ululatus, Vide Acuo.
Flebilis ululatus. Stat. 5. Thebaid. 111.
Fœmineus ululatus. Virg. 4. Aen. 134. Et. 9. 96.
Insani ululatus. Claud. de bello Gildon. 27.
Querulis ululatibus impleui Idam. Ouid. epist. 5. 15.
Terrificus ululatus. Claud. 1. in Ruffinum, 27.
Tremuli ululatus. Stat. lib. 5. Sylu. 5. 14.
Vlulatum dixit pro uagitu. Loquitur enim de infante.
Complere auras ululatibus. Ouid. 6. Fast. 103.
Crebris ululatibus feriunt aures. Lucan. lib. 27.
Implere montes ululatibus. Ouid. 4. Fast. 91.
Inerrat auribus ululatus. Stat. 9. Thebaid. 30.
Vlysses] (ὀδυσεὺς,) Græcorum omniũ qui ad Troiam profecti sunt, sapientissimus, filius Laertæ & Autolyæ. Cuius uitam & res omnes in uita gestas scribit Homerus.
Dicimus Vlysses, Vlysis, Vlysi, Vlyssem, Vlysses. Itẽ Vlysseus, Vlyssei, Vlysseo, Vlyssea, Vlysseu, quatuor syllabarũ: & Vlysseus per eu diphthongũ, Vlyssẽa uel Vlysi, triũ syllabarũ. Est & uocatiuus Vlysse ab Vlysses, e producto: quẽadmodũ ab Achilles Achille. Nã quod Græcorũ alij dicũt ἀχιλλεὺς, ἀχιλλέος, ἀχιλλέϊ uel ἀχιλλεῖ, ἀχιλλέα, ἀχιλλεῦ: Dores dicunt ἀχίλλης, ἀχίλλου, ἀχίλλῃ, ἀχίλλων, ἀχίλλα. Hoc casu usus est Ouid. epist. 1. 1. Hanc tua Penelope lento tibi mittit Vlysse. Idem 13. Metam. 17.
Quaq; ruit, non tu tantum terreris Vlysse,
Sed fortes etiam.
Eodem in libro sæpius etiam Achille uocandi casu usurpatum inuenies. Reliquos casus nõ omnes Latinis in usu fuisse arbitror. Nam ut Vlyssei & Vlysi sæpius inuenio: ita Vlysseus, Vlysseo, Vlyssea, Vlysseu, nusquã. Sic Vlysses, Vlysis, Vlysi, Vlyssem, usitata sunt: Vlysses uocãdi casu uix inuenies. Postremò Vlysses, Vlysse, Nominat. & uocatiuus, apud Græcos primæ, apud Latinos secundæ declinationis, in usu frequenti sunt, quorum genitiuus & datiuus Vlyssæ, Vlyssæ, (quemadmodum usitatum est Archisæ) à Latinis repudiati sunt.
Multa passus est Vlysses. Cic. 1. Offic. 158.
Vlysses & Nestor sapientes habiti. Cic. 5. Tusc. 11.
Vlysses simulatiõe insaniæ militiã subterfugit. Ci. 3. Offi. 130.
Carminibus Circe socios mutauit Vlysi. Virg. eclog. 8. 14.
Cautum Vlyssem. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 2.
Dirus Vlysses. Virg. 2. Aen. 53.
Duplicis Vlyssei. Horat. 1. Carm. ode 6. 2.
Duri miles Vlysi. Virg. 2. Aen. 2.
Experientis Vlyssẽi. Ouid. 14. Metam. 32.
Fallacis Vlyssẽi. Ouid. 11. Metam. 154.
Inuentor scelerum Vlysses. Virg. 2. Aen. 33.
Ithacensis Vlyssẽi. Horat. 1. epist. 6. 13.
Laborioso Vlyssei. Horat. Epod. 17. 4.
Vlysses Orator. Cic. de Clar. Orat. 19. Neq; enim iam Troicis tẽporibus tantũ laudis in dicẽdo Vlysi tribuisset Homerus.
Patientis Vlyssei. Horat. 1. epist. 7. 8.
Pellacis Vlysi. Virg. 2. Aen. 18.
Sæui terram execramur Vlysis. Virg. 3. Aen. 55.
Solers Vlysses. Iuuen. saty. 9. 7.
Ingenio Vlysis deprensus. Ouid. 13. Metam. 61.
Socio semper confidit Vlysse. Ouid. 13. Metam. 48.
Vlysipona] (ὄλυσσις ἱππὼν, ὀδύσσεια πόλις) Lusitaniæ metropolis, quam hodie Lisbonam uocãt, regum Portugalliæ hodie regio est. Tradit uetustas ab Vlysse conditam esse. Strabo Vlysseam appellari scribit libro 3. Aliqui Vlysippo scribunt,

Digitized by Google

ſcribunt, alij Olyſippo, ut apud Plinium lib. 8. cap. 42. 12.

Olyſipponenſis] Adiect. (ὀλυσιππονήσιος,) ut Olyßipponenſe promontorium. Plin. lib. 4. cap. 21.

V M

Vmbella] Vide Vmbra.

Vmber] Vide Vmbria.

Vmbilicus] umbilici, pen. pro. (ὀμφαλὸς, πρόμυτος, γυάμων, σκιατύρας,) ab umbone deriuatur: Ligamentum interiorum, quod mediam ferè planitiem uentris obtinet: ad hoc factum, ut per eum, fœtus, dum eſt in utero matris, nutriatur. Plin. lib. 10. cap. 52. 3. Vmbilicus ouis à cacumine ineſt ceu gutta eminens in putamine.

Caſtrare Vmbilicum, Vide Caſtro.

Vmbilicus] quicquid in aliqua re eſt medium. Vnde Reatè oppidum, umbilicum Italiæ eſſe dicimus, quia in medio ferè Italiæ ſitum eſt. Cic. 6. Verr. 95. Et raptam eſſe Liberam, quam eandem Proſerpinam uocant, ex Ennenſium nemore, qui locus, q; in media eſt inſula ſitus, umbilicus Siciliæ nominatur. Liu. 5. bel. Maced. 65. Aetoli umbilicum Græciæ.

Certus terrarum umbilicus. Cic. 2. de Diuinat. 171. Ex poeta.

Dies ad umbilicum iam eſt. Plaut. Menæh. 4. 43.

Vmbilici, interprete Porphyrione, ornamenta quædam oſſea, aut lignea corneáue, umbilici noſtri formam imitantia, quæ uoluminibus iam abſolutis addebantur. Hinc prouerbialis figura nata, Ad umbilicum ducere, quod ſignificat Librum finire, atq; abſoluere. Horat. Epod. 14. 2.

Deus deus nam me uetat
Incœptos olim promiſſum carmen, iambos

Ad umbilicum ducere. Mart. lib. 4. epigrammate ultimo,

Obe iam ſatis eſt. obe libelle,
Iam peruenimus uſq; ad umbilicos. Idem lib. 5. 6.
Nigris pagina creuit umbilicis. Et in tertio, 2.
Pictis luxurieris umbilicis. Idem lib. 1. 62.
Liber umbilicis cultus atq; membrana. Eraſmus. Catull. ad Varum, 19. 2.
-chartæ regiæ, noui libri, Noui umbilici.

Binis umbilicis decoratus liber. Stat. 4. Sylu. 9. 2.

Vmbilicus, Paruus circulus in terra deſcriptus ad dignoſcendos uentos. Plin. lib. 18. cap. 33. 2. Per huius mediã longitudinem duci ſarculo ſulcum, uel cinere lineam, uerbi gratia pedum XX. conueniet: mediamq; menſuram, hoc eſt in X pede circunſcribi circulo paruo, qui uocatur umbilicus.

Vmbilici, Parui ac rotundi, politiq; lapilli. Cic. 2. de Orat. 13. Non audeo dicere de talibus uiris, ſed tamen ita ſolet narrare Scæuola, cõchas eos & umbilicos ad Caietam & ad Laurentum legere conſueſſe.

Vmbilicatus] pen. prod. (ὀμφαλόεις,) Adiectiuum, Quod umbilicos habet, uel aliquid ad umbilici ſimilitudinem. Plinius libro 13. cap. 4. 5. Et in aluo media pleriſq; umbilicatum, De palma.

Vmbo] umbonis, penult. prod. m. g. (ἴτυς, ὀμφάλιον,) Media pars clypei eſt. Liu. 4. ab Vrbe, 83. Aſſurgentem ibi regem, umbone reſupinat. Ibi. lib. 9. 222. Vmbonibus incuſſaq; alaſternuntur hoſtes.

Vmbo in gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. 8. Arabicæ excellunt candore circuli prælucido, atq; nõ gracili, neq; in receſſu gemmæ, aut delectu renitente, ſed in ipſis umbonibus nitente, præterea ſubſtrato nigerrimi coloris.

Vmbo, Scutum: à parte totum. Virg. 9. Aen. 162.
-nec ſufficit umbo Ictibus. Ibidem, lib. 10. 177.

Fortis umbo. Lucan. lib. 6. 39.

Vmbra] umbræ, (σκιά, σκίασμα,) Aer carens ſole: quod fit alicuius corporis obiectu, præſertim nubium. Cic. 1. de Orat. 15. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis, quàm illa cuius umbram ſecutus eſt Socrates.

Nemorum altorum umbræ. Virg. 3. Georg. 104.

Aemula umbra, Vide Aemulor.

Apta umbra paſtoribus. Ouid. 1. Metam. 137.

Arborea umbra. Ouid. 10. Metam. 26.

Caua umbra. Virg. 2. Aen. 72.

Denſæ umbræ in montibus. Virg. 1. Georg. 69.

Dulcis umbra. Virg. 1. Aen. 140.

Exangues umbræ. Virg. 6. Aen. 81.

Frigida noctis umbra. Virg. eclog. 8. 3.

Grauis umbra. Virg. eclog. 10. 15.

Horrenti umbra nemus. Virg. 1. Aen. 34.

Ingens umbra. Virg. 2. Georg. 4.

Largæ umbræ opulenta ſylua. Stat. Thebaid. 19.

Leuis umbra nemoris. Ouid. 5. Metam. 68.

Longæ umbræ, Vide Longus.

Matutinæ umbræ, Vide Matutã.

Nemorales umbræ. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.

Nocturnæ umbræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.

Nutrix aut nouerca umbra, Vide Nouerca.

Obſcura umbra. Virg. 6. Aen. 91.

Pampinea umbra, Vide Pampinus.

Spiſſæ umbræ noctis. Virg. 2. Aen. 134.

Squallentes umbræ picearum. Sil. lib. 1. 17.

Subluſtris umbra noctis. Virg. 9. Aen. 75.

Tremulæ umbræ. Stat. 5. Thebaid. 50.

Vacua umbra tonſoris. Horat. 1. epiſt. 7. 10.

Viridis umbra. Virg. eclog. 9. 3.

Nigras umbras ſibi abluit terra. Lucret. lib. 4. 76.

Sacra nemus accubat umbra. Virg. 3. Georg. 67.

Blanditur populus umbra. Ouid. 10. Metam. 110.

Cadunt umbræ, Vide Cado.

Captare umbras & frigora. Virg. eclog. 2. 2.

Minax umbra coit. Valer. 2. Argon. 116. Id eſt tempeſtas in nubibus congregatur.

Contrahit umbras dies medius. Ouid. 3. Metam. 29.

Humentem umbram, polo dimouerat Aurora. Virgilius 4. Aeneidos 2.

Nigras umbras diſcutit aer lucidus. Lucret. lib. 4. 65.

Pallentes umbras diſcutit ſol. Virg 3. Georg. 72.

Creſcentes umbras decedens ſol duplicat. Virg. eclog. 2. 14.

Efficere umbram. Celſ. lib. 1. cap. 2.

Per umbras ire ſub nocte. Virg. 6. Aen. 54.

Foliorum umbra exuberat luxuria. Virg. 1. Georg. 39.

Facere umbram. Quint. lib. 5. cap. 10. 57.

Exiguas umbras fecerat ſol altiſſimus. Ouid. 3. Metam. 10.

Minimas fecerat umbras ſol. Ouid. 14. Metam. 11.

Incurrere in umbram. Cic. 2. de Diuin. 25.

Inducere umbras fontibus. Virg. eclog. 5. 8.

Inducit umbras terris nox. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 2.

Ingruit umbra uitibus. Virg. 2. Georg. 82.

Nox inuoluit cælum magna umbra. Virg. 2. Aen. 51.

Mmiſtrans umbram potantibus platanus. Virg. 4. Georg. 30.

Nocent frugibus umbræ. Virg. eclog. 10. 16.

Roriferis umbris nox terram obruit, Lucret. lib. 6. 174.

Obtexitur cælum umbra. Virg. 11. Aen. 122.

Ingentes umbras murorũ porrigit campus. Stat. 12. Theb. 51.

Requieſcere ſub umbra. Virg. eclog. 7. 2.

Salices umbram ſufficiunt paſtoribus. Virg. 2. Georg. 87.

Vmbras arborum amputare. Virg. 1. Georg. 32.

Vmbræ, ramos arborum ſegetibus incumbentes.

Ne umbrã quidem eius nouit. Ductũ ab antiqua pictura uideri poteſt, quæ rem duntaxat umbris ruditer repræſentabat.

Cic. ad Att. lib. 7. 130. 2. O hominem amentem & miserũ, qui ne umbram quidem unquam τῆς ἀληθοῦς uiderit. Ex Eras.

Vmbræ, prouerbiali loco dicebantur olim ij qui uenirent ad conuiuium, non ipsi quidem uocati, sed comites eorum qui uocati fuerant: sic illos sequentes uelut umbra corpus ultro sequitur. Ad hanc paroemiam alluſit Horatius 1. Epiſt. 5. 6. ad Torquatum,

-Brutum tibi Septimiumq;,
Et niſi cœna prior, potiorq; puella Sabinum
Detinet, aſſumã. Locus eſt & pluribus umbris: Idem alibi,
-cum Seruilio Balatrone

Vbidius, quos Mœcenas adduxerat umbras. Id eſt Vltroneos comites. Eraſmus.

Velut umbra ſequi dicitur, qui nunquã deeſt. Nam umbra corpus aſſectatur, uelit nolit. Plaut. Caſina. 3. 4. Decretum eſt mihi quaſi umbra quoquò ibis tute, perſequi. Vnde aſſectas indiuiduos, umbras uocamus, & ultro comitantes ad conuiuium. M. Tullius lib. Tuſc. quæſt. 1. Etſi enim nihil in ſe habeat gloria quur expetatur, tamen uirtutem tanquam umbra ſequitur. Ex Eraſmo.

Suam ipſius umbram metuere dicuntur, qui pueriliter trepidant, ubi nihil omnino ſit periculi. Translatum uel ab his, qui forte conſpecta corporis ſui umbra, ſubitò expaueſcũt. Vel à melancholicis quibuſdã, qui authore Ariſtotele, proter oculorũ imbecillos ſpiritus, in aere proximo, ueluti ſuã quandam imaginem contemplantes arbitrantur ſeſe ſuos uidere manes. Socrates in Phædone Platonis, Tu uerò tuam, quemadmodum dici ſolet, metuens umbram, id eſt Tibijpſi diffiſus. Cic. de Petitiõe Cõſulatus, 6. Alter uerò, quo, dij boni, ſplendore eſt? primum nobilitate eadem, qua Catilina, num maiore? non: ſed uirtute. Quamobrẽ qui Manium umbram ſuam metuit, hunc negliges quidem. Eraſmus. Cic. ad Atticum, lib. 15. 329. 15. Etſi mihi uidetur iſte qui umbras timet, ad cædem ſpectare, tamen niſi explicata ſolutione, non ſum diſceſſurus.

Vmbra, & imago, cui opponitur Solida & expreſſa effigies. Cicero 3. Offic. 91. Sed nos ueri iuris germanæq; iuſtitiæ ſolidam & expreſſam effigiem nullam tenemus, umbra & imaginibus utimur.

Vmbras falſæ gloriæ conſectari. Cic. in Piſonem, 44.

Vmbra honoris. Tacit. lib. 19.

Vmbra luxuriæ, Signum, Veſtigium. Cic. pro Murena, 12.

Vmbra ueritatis, Species quædam, & quod ueriſimile dicitur. Plin. lib. 30. cap. 2. 4.

Sub umbra Tribunitia delitere. Liu. 4. ab Vrbe, 179.

Vmbræ dicuntur quas faciunt pictores, ut imagines quæ planæ ſunt, ſolidæ uideantur. Cic. 4. Aca. 41. Quàm multa uidẽt pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non uidemus?

Vmbra & imago alicuius. Cic. pro Rabirio Poſthumo, 25.

Ne contagio mea bonis, umbráue obſit. Cic. 3. de Orat. 90.

Vmbræ, inferorum imagines. Virg. 6. Aen. 79.

Vmbrarum hic locus eſt, ſomni, noctiſq; ſoporæ. Tranquil. in Calig. cap. 59. Satis conſtat cuſtodes hortorum, umbris inquietatos. Plin. lib. 7. cap. 57. 3. Inter inferos umbræ? Seruius in illud 4. Aen. 131.

Vixi: & quem dederat curſum fortuna, peregi,
Et nunc magna mei ſub terras ibit imago. Bene, ait, imaginem dixit. Valde enim quæritur apud philoſophos quid illud ſit quod inferos petat. Nam tribus conſtamus: Anima, quæ ſuperna eſt, & originem ſuam petit: Corpore, quod in terram deficit: Vmbra, quã Lucretius ſic definit, Suprà ſpoliatus lumine aer. Ergo umbra ſi ex corpore creatur, ſine dubio perit cũ eo: nec eſt quicquã reliquũ de homine quod inferos petat. Sed deprehenderũt eſſe quoddam ſimulacrũ, quod ad noſtri corporis effigiem fictũ inferos petat: & eſt ſpecies corporea, quæ non poteſt tangi, ſicut uentus. Hinc in lib. 6. Aen. 79. Corpora uiua nefas Stygia uectare carina. Hanc autem rem etiam Homerus requirit, ſimulacro Herculis apud inferos uiſo. Et ſciendum ſimulacra hæc eſſe etiam eorum qui per apotheoſin dij facti ſunt. Vnde aut uiſa eſſe apud inferos, aut illuc deſcendiſſe dicuntur. Horatius de Libero, lib. 2. Carm. ode 19. 6.

Te uidit inſons Cerberus aureo
Cornu decorum. Sciendum tamen abuti poetas: & confusè uel ſimulachrum, uel umbram dicere. Hactenus Seruius.

Dominus umbrarum, Pluto. Ouid. 10. Metam. 4.

Rector umbrarum. Senec. Oedipo, 10. 6.

Rex umbrarum. Ouid. 7. Metam. 52.

Crudelibus occubat umbris. Virg. 1. Aen. 111.

Exangues umbræ. Stat. 1. Thebaid. 62.

Gelidæ umbræ. Ouid. 8. Metam. 100.

Imas Erebi deſcendit ad umbras. Virg. 6. Aen. 81.

Infernæ umbræ, Vide Infernus.

Inhumata umbra. Silius lib. 13. 89.

Pallentes umbræ. Virg. 4. Aen. 6.

Parentales umbræ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 18.

Sæuæ. Stat. 10. Thebaid. 80.

Senilis. Ouid. 14. Metam. 24.

Silentes. Virg. 6. Aen. 53.

Stygiæ. Ouid. 1. Metam. 29.

Tenues Erebi umbræ. Virg. 4. Georg. 94.

Triſtes umbræ. Virg. 5. Aen. 147.

Vltricis umbræ uanis exagitari terroribus. Quint. in Sepulcro incantato, ad finem.

Volantes noctes umbræ. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.

Adigere aliquem ad umbras infernas, Vide Adigo.

Vmbella] umbellæ, Diminut. (σκιάδιον,)

Viridis umbella. Iuuen. Saty. 9. 5.

Vmbella, Id eſt, σκιάδιον, In plantis quibuſdam dicitur floris ſeminisue ueluti pedamentum in plures diuiſum longiores pediculos: qui ſimul ex faſtigio eodem orti, in latius cõtinuò radiantur, ſingulíq; florem uel ſemel ſuſtinent in orbem circumactum: qua floris figura fœniculum aniſum, ſambucus, pleraq; alia ſunt, quod quoniam umbellæ, qua ſolem à multu mulieres arcent, forma eſt, ob latitudinẽ circinationemq; ſuam ideo umbella & σκιάζω dicitur. Cæterum Dioſcorides hanc umbellã non in origano in orbem ſe colligere, ſed multifidam & ueluti diuiſam eſſe inquit, lib. 3. cap. 32. Dicitur & Latinè muſcarium.

Vmbro] umbras, (σκιάζω, σκοτόω,) umbrare, Tegendo umbram facere. Col. lib. 5. cap. 7. 2. Tum omnes penè uitæ, ne umbrent, eo tẽpore quo uitis putatur, abraduntur. Plin. lib. 19. cap. 1. 15. Marcellus uelis forum umbrauit.

Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Aen. 102.

Roſis umbratus dux. Claud. de bello Gildon. 89.

Tempora umbrata quercu. Virg. 6. Aen. 155.

Vmbraticus] pe. cor. Adiect. (ἐπίσκιος,) Quod eſt ex umbra, ſeu ad ſimilitudinem umbræ.

Vmbraticus homo dictus eſt à Plauto in Curc. 11. 24. trapezita, qui in umbra ſub tecto uitam agit otioſam.

Vmbraticæ literæ. Plinius epiſt. 179. Nos quàm angustis terminis claudamur, etiam tacente me perſpicis: niſi fortè uolumus ſcholaſticas tibi, atq;, ut ita dicam, umbraticas literas mittere.

Vmbratilis] & hoc umbratile. pen. corr. Adiect. (σκιάς,) ut Vita umbratilis, & delicata. Cic. 2. Tuſc. 48.

Vmbratilis exercitatio, Quæ in loco operto atq; adeò in umbra fit. Cic. 1. de Orat. 76. Educẽda deinde dictio eſt ex hac domeſti-

Digitized by Google

domestica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in castra atq; aciem forensem.
Segnis mora & umbratilis. Col. lib. 1. cap. 2. 1.
Oratio philosophorum mollis & umbratilis. Cic. in Orat. 35.
Vita umbratilis & delicata. Cic. 2. Tusc. 48.

Vmbraculum] umbraculi, pe. cor. (σκιωὴ,) Locus compositus & tectus frondibus aut re alia quacũq; ad umbrã præbendam. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 51. 2. Vbi ea re tecta & loca calida prope aream faciunt, ac umbracula quò succedant homines in æstu, tẽpore meridiano. Virg. 9. eclo. 8. -& lentæ texunt umbracula uites.
Tegmen & umbraculum. Col. lib. 3. cap. 10. 10.
Vmbracula eruditorum. Cic. de Claris Orat. 18. Processerat enim in solem & puluerẽ, non ut è militari tabernaculo, sed ut è Theophrasti doctissimi hominis umbraculis. Idem 3. de Leg. 22. Mirabiliter doctrinam ex umbraculis eruditorũ, otioq; non modò in solem atq; in puluerem, sed in ipsum discrimen aciemq; produxit.
Vmbraculum, pro Vmbella mulieris qua tegitur facies ad solis calores arcendos. Ouid. 2. Fast. 62. Aurea pellebãt tepidos umbracula Soles. Idem 2. de Arte, 42. Mart. lib. 14. 18.
Vincta umbracula sertis. Tibull. lib. 2. eleg. 6. 12.

Vmbrifer] pe. cor. umbrifera, umbriferum, pe. cor. (σκιοφόρος,) Ferens umbram. Cic. 1. de Diuin. 44.
Academia umbrifera. Ex poeta. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 8. Circiter meridianos æstus dum deferuescunt, sub umbrifera rupes, & arbores patulas subijciunt.
Fundo umbrifero Styx liuida. Stat. 1. Thebaid. 12.
Nemus umbriferum. Virg. 6. Aen. 95.
Vndæ umbriferæ sulcator. Stat. 8. Thebaid. 4.

Vmbrosus] pen. pro. umbrosior, umbrosissimus, (σκιερὸς,) Opacus. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. 17. 5. Ego locum æstate umbrosiorem uidi nunquam. Plin. lib. 16. cap. 26. 8. Fico folium maximum umbrosissimumq;. Idem lib. 11. cap. 27. 1. Virg. 8. Aen. 7.
Vmbrosa arundo.
Arbos umbrosa. Virg. 2. Georg. 14.
Cacumina umbrosa. Virg. eclog. 2. 1.
Collis umbrosus. Ouid. 2. de Arte, 84.
Nemus umbrosum. Ouid. 7. Metam. 15.
Ripa. Horat. 3. Carm. ode 1. 5.
Sylua. Ouid. 1. Metam. 139.
Tecta. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 1.
Vallis. Virg. 3. Georg. 67.

Vmbria] (ὀμβρία,) Regio Italiæ, quam Plinius libro 3. cap. 14. 1. in sexta regione collocat, ἀπὸ τῦ ὄμβρυ, hoc est ab imbre: quòd Vmbri à Græcis quasi Vmbrij dicantur, & omnium Italiæ populorum antiquissimi inundatione terrarum imbribus fuisse credantur. Vel dicta est Vmbria ab umbra: quòd ea regio propter altitudinem montium & uicinitatem Appennini, umbrosa sit. Incipit Vmbria ab Apennino, & ultra ac usq; ad sinum Adriaticum extenditur multis præclara uetustissimis oppidis, sed in primis Sentino, & fano Fortunæ. In ea etiam sunt Spoletum: à quo nunc ea regio, ducatus Spoletanus dicitur: Nurcia, Reate, Ameria, Tiphernum, Fulgineum, Nuceria, Assisia, Tudertum, Narnia. Trecenta umbrorum oppida Tusci debellasse reperiuntur. Meminit Vmbriæ Cicero 1. de Diuin. 152. & Lucan. lib. 2.

Vmber] (ὀλομβρὸς,) Qui est ex Vmbria, Catull. in Egnatiũ, 37. 3. Aut Parcus Vmber, aut obæsus Hetruscus.
Martius Vmber. Silius lib. 10. 63.
Aper Vmber. Horat. 2. Serm. saty. 4. 8.
Mariti Vmbri rubicunda uxor. Ouid. 3. de Arte, 61.

Vmbro, umbras, Vmbrosus] Vide Vmbra.

V N

Vna] Aduerbium, (ἅμα,) acuitur in fine, unà, ad differentiam ablatiui nominis Vnus: significatq; simul. Cic. libro 7. 129. 2. Si in Italia Pompeius consistit, erimus unà.
Ambos unà necare. Cic. 2. de Fin. 127.
Vnà inter se. Plaut. Mil. 4. 60.
Vnà mecum. Terent. Adel. 4. 3. 7. Sed quæso ut unà mecum ad matrem uirginis eas. Virg. 2. eclog. 7.
Mecum unà in syluis imitabere Pana canendo.
Vnà cum. Cic. de Amicit. 33. Quòd summi puerorum amores sæpe unà cum prætexta toga deponerentur.
Philosophari unà cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 162.
Vnà, geminatum aliquando in oratione ponitur, & eandem uim habet quam cum & tum. Cic. 1. Verr. 1. Is si mei consilij causam rationemq; cognouerit, unà et id quod facio probabit, unà & in hac causa profectò neminẽ mihi esse præponendum actorem putabit. Sic legit Valla. at nostra exemplaria non habent secundum illud Vna.
Dic unà pariter usq; dum coeant. Cato cap. 160.

Vnanimis] & hoc unanime, & Vnanimus, pen. cor. (ὁμόψυχος, ἰσόψυχος, ὁμόθυμος,) Adiect. Quod unius est animi, & eiusdem sententiæ cum altero. Liu. 7. ab Vrbe, 94. Noui Consules fœnebrem quoq; rem, quæ distinere unanimos uidebatur, leuare aggressi, &c. Virg. 4. Aen. 2. Quum sic unanimem alloquitur male sana sororem.
Fratres unanimes. Catull. ad Veranium, 9. 1.
Sodales unanimi. Catull. ad Alphenum, 28. 1.

Vnanimitas] pen. cor. unanimitatis, f. g. (ὁμοψυχία,) Consensus, æquanimitas. Plaut. Truc. 8. 58.
-proh dij immortales, non
Amantis mulieris, sed sociæ unanimitatis fidentis fuit
Officium facere. Liu. 10. bel. Maced. 30. Mihi, Antiocho, & cuilibet regum huius ætatis nulla re magis quàm fraterna unanimitate regnum æquasse.

Vncia] uncia, (οὐγκία,) Exiguæ mensuræ genus. Dicta quòd una sit ex duodecim partibus assis. Plau. Menæch. 12. 3. Atq; huic ut addas auri pondo unciam. Idem Rud. 22. 6.
Neq; piscium ullam unciam pondo hodie
Cepi. Cic. ad Att. lib. 13. 29. 5. 4. Mortuus enim Babulius, Cæsar, opinor, ex uncia. etsi nihil adhuc. sed Lepta et tricte.
Vncia agri, Duodecima pars iugeri. Varro 1. de Re rustica tapite 10. 2.
Vncia in mensuris uocatur duodecima pars pedis. Nos pollicem dicimus. Vnde Plin. lib. 15. cap. 24. 1. latitudo pollicaris, quæ & uncialis. Frontinus de aquæductibus, Est autem digitus, ut cõuenit, sextadecima pars pedis, uncia duodecima. Vide Budæum lib. 5. de Asse. Vide etiam Libra. Celsus lib. 5. cap. 17. Sed & antea scire uolo in uncia pondus denariorum septem esse.

Vnciola] unciolæ, penult. correp. Diminutiuum, (ὀγκεάλιον,) Iuuenalis Satyr. 1. 5. Vnciolã Proculeius habet, sed Gillo deuncem.

Vnciatim] p. pro. Aduerb. (κατ' ὀγκίαν,) Teren. Phor. 1. 1. 9. -quod ille unciatim uix de demenso suo,
Suum defraudans genium comparsit miser, &c. Plin. libro 28. cap. 9. 16. Datur & phthisicis unciatim, cum uini ueteris hemina decocta, donec tres unciæ è toto resident.
Vnciarius, Adiect. (ὀγκιαῖος,) ut Lex unciaria, apud Festũ.

Vnciarium] fœnus, Omnium minimum quod ex centum unciam tantum in annum reddebat. Liuius 7. ab Vrbe, 68. De unciario fœnore à M. Duellio, L. Menenio Trib. pleb. rogatio est perlata.
Vnciaria stips, Duodecima assis pars, omniũ minima moneta.

Digitized by Google

Plinius libro 34. capite 5.3.

Vnciariæ uites, Quæ ita disposítæ erant, ut inter quamlibet uitem unius iugeri uncia interuallum æquale faceret. Colum. lib. 3. cap. 2.1.

Vncialis] & hoc unciale, pen. pro. (οὐγκιαῖος,) Quod ad unciam pertinet: uel quòd est unius unciæ.

Vncialis assis, Qui unciam tantùm ualebat. Plin. lib. 33. cap. 3.

7. Q. Fabio Maximo Dictatore asses unciales facti.

Vncialis altitudo. Plin. lib. 18. cap. 16. 5.

Literæ unciales. Hieronymus in Præfatione libri Iob, Habeant qui uolunt ueteres libros uel in membranis auro argentoq; descriptos, uel uncialibus (ut uulgò aiunt) literis onera magis exarata quàm codices. Vnciales literas Hieronymus intelligi uoluit pollicis crassitudine exaratas. Bud. de Asse li. 1.

Vnctum] Vide Vngo.

Vncus] unci, (ὄγκινον,) Fustis ab uno latere incuruus ac sese retorquens: quo instrumento puniebantur damnati. Iuuen. Saty. 10. 7. -impactus Seianus ducitur unco. Plin. in Paneg. 53. Nemo spectator spectaculum factus miseras uoluptates unco, & ignibus expiauit. A Græco fit: Græci enim ὀγκᾶσθαι extuberare & intumescere dicunt: & ὄγκος tumorem: à quo ὄγκινον uncum siue uncinum: quòd ubi incuruatur, quodãmodo intumescere atq; extuberare uideatur. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 11. Nos à uerberibus, ab unco, à crucis deniq; terrore, neq; res gestæ, neq; actæ ætas, neq; nostri honores uindicabunt? Idē 1. Philip. 3. Vncus impactus est fugitiuo illi qui in C. Marij nomen inuaserat. Col. lib. 3. cap. 18. 2. Et uelut uncus infixus solo, antequam extrahatur, prærumpitur.

Ferreus uncus. Liu. 10. bell. Pun. 42.

Naualis uncus, Harpago. Valer. 8. Argon. 60.

Seuerus uncus. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.

Vncus] Adiect. Incuruus, (γάμψος, ὀγκινοειδὴς,) Col. libro 7. cap. 11. 2. Atq; uncis digitis alterum quoq; testiculum educito. Plin. lib. 11. ca. 37. 50. Aquaticis unci ungues sunt.

Læuia & Vnca, contraria sunt apud Lucretium lib. 2. 86.

Aera unca. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 2. id est, hami.

Aratrum uncum. Virg. 1. Georg. 4.

Cauda unca minatur scorpius. Ouid. 5. Metam. 75.

Cornibus uncis ferit taurus. Propert. lib. 2. eleg. 5. 4.

Dente unco recluditur tellus. Virg. 2. Geor. 85.

Hami unci. Ouid. 15. Metam. 96.

Labrum uncum. Lucret. lib. 4. 119.

Morsu unco naues alligat anchora. Virg. 1. Aen 35.

Ora unca. Stat. 3. Thebaid. 107. De aquilis.

Pedes unci. Virg 3. Aen. 47.

Retinacula unca. Stat. 3. Sylu. 2. 7.

Vnguibus uncis timendæ uolucres. Lucret. lib. 5. 7.

Vomer uncus. Virg. 2. Georg. 44.

Vncinatus] pen. prod. (ὀγκινωτὸς,) Aliud adiect. Vncinis armatum. Cic. 4. Acad. 217. Nec ut ille qui asperis & læuibus, & hamatis uncinatisq; corporibus concreta hæc esse dicat interiecto inani.

Vnda] undæ, (κῦμα, ῥόσμα, κλυδώνιον, πλημμύριον, ῥόθιον,) Propriè pars aquæ in se collecta, & in unam partem tendens, ut quum fluctuat mare. dicta quòd sit una, & in se coacta. Cic. 10. Philip. 274. O spectaculum illud non modò hominibus, sed undis ipsis & litoribus luctuosum, cedere è patria seruatorem eius, manere in patria proditores. Apud Plautum in Milite, 9. 33. Vndarum plenum mare.

Vnda ponitur pro aqua, ut pars pro toto. Ouid. 1. Metam. 5.

-& terris abscidit undas. Hoc est mare à terra separauit.

Aeriæ undæ, Nubes. Lucret. lib. 2. 31.

Cæcis erramus in undis, Tenebricosis. Virg. 3. Aen. 40.

Deformis unda Stygis. Senec. Thyeste, 8. 9.

Dulces undæ. Virg. 2. Georg. 49.

Flauæ undæ. Claud. 1. in Ruffin. 18.

Acrius Harpyijs, flauis incertius undis.

Fluctiuaga unda. Stat. 1. Thebaid. 54.

Formosæ undæ. Propert. lib. 1. eleg. 19 9.

Gelida unda perluor. Horat. 1. epist. 15. 1.

Grata unda siti. Ouid. 2. de Remed. amor. 2.

Inertes undæ. Lucan. lib. 6. 22.

Innabilis unda. Ouid. 1. Metam. 4.

Innatare undam, Vide Innato.

Lapidosæ undæ. Ouid. 15. Metam. 5.

Limosæ undæ Sil. lib. 8. 120.

Liquidæ undæ. Virg. 5. Aen. 172.

Mendax unda scrupeis uadis. Senec. Agamem. 6. 34.

Minax unda. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

Molles undæ. Lucret. lib. 2. 76.

Nigræ undæ. Lucret. lib. 3. 170.

Nitidis undis argenteus fons. Ouid. 3. Metam. 82.

Opaca unda. Ouid. 14. Metam. 65.

Præceps unda. Stat. 6. Thebaid. 155.

Vnda prima prælu, Prima olei prælo expressi fluxio. Plin. lib. 15. cap. 4.

Rapax Ouid. 8. Metam. 111.

Rapida. Ouid. 7. Metam. 2.

Rauca unda. Ouid. 11. Metam. 157.

Recuruatæ undæ. Ouid. 2. Metam. 50.

Sæuæ undæ. Lucret. lib. 5. 45.

Salsæ undæ. Lucret. lib. 6. 179.

Salubris unda. Ouid. 1. de Arte, 25.

Sequaces undæ, Malæ. Virg. 5. Aen. 39.

Silens unda, Quieta. Valer. 5. Argon. 205.

Spumea. Virg. 10. Aen. 42.

Spumosa. Virg. 6. Aen. 35.

Stygiæ undæ, Vides Styx.

Tacita unda. Virg. 8. Aen. 18.

Tarda unda innabilis palus. Virg. 4. Georg. 96.

Tenui unda pellucidus fons. Ouid. 3. Metam. 33.

Tepidæ undæ. Ouid 2. Metam. 54.

Torrentem undam leuis innatat alnus. Virg. 2. Georg. 91.

Tremulæ undæ. Claud. 2. de raptu Pros. 1.

Tristi unda inamabilis palus. Virg. 6. Aen. 88.

Vaga unda. Ouid. 8. Metam. 120.

Veloces undæ. Lucan. lib. 1. 88.

Vitreæ undæ Ouid. 5. Metam. 10.

Volucris unda. Valer. 5. Argon. 86.

Agitata uentis unda. Senec. Agamemn. 6. 16.

Albescentes undæ. Sil lib. 8. 90.

Alludentes undæ. Ouid. 4. Metam. 69.

Hyems asperat undas Aquilonibus. Virg. 3. Aen. 57.

Conticuere undæ. Ouid. 5. Metam. 115.

Currens unda. Ouid. 3. Amor. eleg. 16. 7.

Curuata in montis faciē circunstetit unda. Virg. 4. Georg. 73.

Decrescentes undæ. Ouid. 1. Metam. 70.

Debiscens unda terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Aen. 23.

Desilire in undas. Ouid. 2. Fast. 23.

Despumare undam tepidi aheni. Virg. 1. Georg. 90.

Diuulsa remis sonat unda. Ouid. 8. Metam. 28.

Dare uela per undas. Virg. 5. Aen. 158.

Concussas Triton exasperat undas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 6.

Indomitas undas exercet Auster. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.

Exultantes undæ. Ouid. 13. Metam. 189.

Feruentes æstibus undæ Ouid. 14. Metam. 10.

Haurire undam ab omnibus. Stat. 1. Sylu. 2. 52.

Digitized by Google

Vnda impellitur unda. Ouid. 15. Metam. 37.
Incaneſcit unda ſpumis. Catull. Argon. 59. 3.
Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Aen. 39.
Inſilire undis. Ouid. 8. Metam. 29.
Inſonuit unda. Ouid. 4. Metam. 138.
Intremuere undæ. Virg. 3. Aen. 135.
Labentes undæ. Ouid. 5. Metam. 78.
Ludunt per undas delphines. Virg. 5. Aen. 119.
Mergitur unda delphinus, Vide Mergo.
Placidis undis natare. Ouid. 13. Metam. 190.
Proijcere aliquem in undas. Virg. 5. Aen. 172.
Rapere currus ſuſpenſos per undas. Cic. 2. Tuſc. 113.
Ridentes undæ, Nitentes & tranquillæ. Lucret. lib. 5. 201.
Satiare ora unda. Stat. 3. Thebaid. 91.
Incurſu undarum ſonat unda. Ouid. 11. Metam. 100.
Spumans unda. Virg. 4. Georg. 106.
Stridentes undæ. Lucan. lib. 9. 174.
Subſidunt undæ. Virg. 5. Aen. 163.
Surgentes undæ. Virg. 6. Aen. 71.
Vndæ comitiorum, per translationem, Varia ſententiarũ multitudo, quibus ueluti undis mare, ita etiam comitia feruere uidentur. Cic. pro Plancio, 12. Sim hoc perſæpe accidit ut & factos aliquos, & nõ factos eſſe miremur: ſi cãpus, atq; illæ undæ comitiorum, ut mare profundum et immenſum ſic efferueſcunt quodam quaſi æſtu, ut ad alios accedant, ab alijs aũt recedãt: in tanto nos impetu ſtudiorũ & motu temeritatis modum aliquẽ & conſilium & rationẽ requiramus?
Bellorum undæ. Claud. 2. in Eutrop. 102.
Vnda, Pro hominum multitudine. Virg. 2. Georg. 93.
Si non ingentem foribus domus alta ſuperbis
Mane ſalutantum totis uomit ædibus undam.
Vndo] undas, (κυμαίνω, κυματίζω, λυμαστόω,) undare, Vndas facere. Cic. 2. de Nat. deor. 119.
Subter radices penitus undanti in freto
Molem ex profundo ſaxeam, aut cælum erui. Ex poeta.
Galea undans fletu. Stat. 2. Thebaid. 127.
Vndans bello Nilus. Virg. 3. Georgic. 6.
Seruius, quaſi non undas, ſed bella portans propter Antonij & Cleopatræ grauiſſimum prælium. Curis undare. Valer. 5. Argon. 61.
Vndans Aetna. Virg. 1. Georg. 95.
Vndæ modo flammas euomens. Seruius.
Fumus undans puluere. Virg. 2. Aen. 132.
Vndantia lora, Id eſt largè effuſa. Virg. 5. Aen. 61.
Habenæ undantes. Virg. 12. Aen. 95.
Vndantem chlamydem facere. Plaut. Epid. 9. 52.
Vndare, pro Vndare facere. Stat. 1. Achil. 18.
Quum tuus Aeacides tepido modò ſanguine Teucros
Vndabit campos, &c.
Vndabundum] mare, (κυματίζουσα θάλασσα,) apud Gellium dicitur, Abundè undas faciens, lib. 2. cap. 30. Sed mare eſt etiam atq; etiam undabundum.
Vndatus] pen. pro. Adiect. (κυματωτὸς,) ut undatum imbricatum concharum genus. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.
Vndatim] pen. pro. Aduerb. (κυματοειδῶς,) Ad ſimilitudinem undarum. Plinius lib. 36. cap. 7. 2. Auguſtum undatim criſpum in uertices: Tiberium ſparſim conuoluta canitie. Idem lib. 13. ca. 15. 5.
Vndoſus] pen. pro. Adiect. (κυματώδης, κυματίας,) Vndis plenum: ut Vndoſum mare.
Aequor undoſum. Virg. 4. Aen. C3.
Plemmyrium undoſum. Virg. 3. Aen. 138.
Regna undoſa, Fluuius. Silius lib. 5. 5.
Vndiſonus] pen. cor. Adiect. (ὑδάτιος,) ut
Aequor undiſonum. Virg. 4. Aen. 63.
Dij undiſoni. Propert. lib. 3. eleg. 21. 4.
Rupes undiſonæ. Stat. 1. Achil. 40.
Vndulatus] pen. pro. Adiect. (κυματοειδὴς,) Vndulata uestis quæ fit ex hircorum & caprarum pilis, potius quàm lanis: quòd ad undarum ſimilitudinem picta ſit. Varro de uita Pop. Rom. lib. 1. Et à quibuſdam dicitur eſſe uirginis Fortunæ ſimulachrum, ab eo quòd duabus undulatis togis eſt opertum, perinde ut olim reges noſtri undulatas & prætextatas togas ſoliti ſunt habere. Nonius, Varro, inquit, undas latum nouè pro puro poſuit. Plin. lib. 8. cap. 48. 6. Vndulata ueſtis primò lautiſſimis fuit, inde ſoriculata defluxit.
Vnde] Aduerb. (πόθεν, ὁπόθεν, ὅθεν, ὁθενπερ,) Ex quo loco: interrogatiuè & infinitè accipitur. Terent. Eunu. 2. 3. 13.
-quid tu es triſtis? quidue es alacris?
Vnde is? C H. ego neſcio hercule. Hic tamen Donatus interpretatur Vnde, pro Ad quid. Idem Adelph. 3. 2. 4. Tot res repentè circunuallant, unde emergi nõ poteſt. Cic. pro Cecin. 63. Vnde tu. hoc uerbum Vnde, utrũq; declarat, & ex quo loco, & à quo loco. unde deiectus eſt Cecinna? ex urbe. unde deiecisti? ab urbe. unde deiecti Galli? à Capitolio. unde qui cum Gracchо fuerunt? Ex Capitolio.
Inde, unde. Author ad Heren. lib. 1. 14. Rem breuiter narrare poterimus, ſi inde incipiemus narrare, unde neceſſe erit.
Eloquentia unde longè abſum. Cic. de Claris Orat. 177.
Vnde, A cuius domo: uel Cuius eſt? Terent. And. 4. 5. 9. Ego Myſis, puer hic unde eſt? quisue huc attulit? Idem Eun. 2. 3. 29. Quid uirgo, cuia eſt? C H. neſcio hercle. P. unde eſt? C H. tantundem. Idem Andria, 4. 5. 11.
Vbi, quis, & unde. Cic. 4. Verr. 137. Ego inſtare, ut mihi reſponderet ubi eſſet, quis eſſet, unde eſſet, &c.
Vnde, Ex qua re. Terent. Adel. 1. 2. 42. -eſt dijs gratia
Et unde hæc fiant, & adhuc non moleſta ſunt. Cicero de Aruſp. reſpon. 26.
Vnde, A quo homine. Virg. 1. Aen. 2.
-genus unde
Latinum. Terentius Eunu. 1. 2. 35.
-è prædonibus
Vnde emerat. Cic. 1. de Orat. 35. De ea multo dicat ornatius quàm ille ipſe unde cognorit.
Hem mea lux, meum deſyderium, unde omnes opem petere ſolebant. Cic. Terent. lib. 14. 2. 5.
Vnde, A latere. Plautus Caſina. 8. 25. Vide quod ſcriptum unde illicus eſt.
Vnde, Ad quid. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. ad finem, Vnde mihi lapidem? quorſum eſt opus? unde ſagittas?
Vnde gentium, Idem quod unde. Plaut. Aſina. 3. 78. Face id ut paratum iam ſit. L. unde gentium? Idem Ciſtel. 9. 16. Nam obſecro unde hæc gentium?
Vnde, Quomodo, Qua ratione, Ex qua re. Terent. And. 3. 2. 31. Vnde id ſcis? D. audiui, & credo. Cic. 1. Acad. 12. Nec erat unde ſtudioſi ſcire poſſent.
Vnde iſte amor tam improuiſus, ac tam repentinus? Cic. 2. de Leg. Agrar. 63.
Verbum unde quiſquam poſſit offendi. Cic. pro Sylla, 54.
Non recordor unde ceciderim, ſed unde ſurrexerim. Cic. Attic. libro 4. 85. 14.
Vnde domo? Id eſt, de qua ciuitate? Virg. 8. Aenei. 23. Quî genus? unde domo? pacémne huc fertis, an arma? Seruius.
Vndecunq;] Aduerb. (ὁθενῦν, ὁπόθεν ἢ πόθεν,) Ex quocunq; uel quolibet loco. Plin. in Pane. 133. Poſtremò uelociſſimi ſyderis more omnia inuiſere, omnia audire, & undecunq; inuocatum, ſtatim numen uelut adeſſe & adſiſtere.
Vndelibet] penul. corr. Aduerbium, (ὁθενοῦν [illegible],) Author

Digitized by Google

ad Herennium, lib. 4. 242. Aſt iſtud quidem facilè fuit unſ delibet inuenire.

Sequentia, ab Vnus compoſita ſunt.

Vndecentum] (ἑνὸς δέοντος ἑκατὸν,) Quaſi uno dempto de centum. Plinius lib. 7. cap. 60. 3. Paruerunt tamen ei annis undecentum.

Vndeceni] pen. pro. undecenorum, Adiect. (ἑνδέκα,) Idem quod undecim. Plin. lib. 36. cap. 8. 5. Idemq; digreſſus inde, ubi fuit Mneuidis regia, poſuit aliũ, longitudine undecenis pedibus, per latera cubitis quatuor.

Vndecies] Aduerbium, (ἑνδεκάκις,) Cic. 4. Ver. 13. H-S undecies numeratum eſſe, ut eam cauſam, in qua tenuiſſima quidẽ dubitatio poſſet eſſe iſto cognoſcente obtineret. Martial. lib. 5. 120.

Vndecies una ſurrexi zoile cœna,
Et mutata tibi ſyntheſis undecies.

Vndecimus] pen. corr. Adiectiuum, (ἑνδέκατος,) Quaſi unum & decem. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. Duraſſe & ultra undecimum diem pleroſq;.

Vndeciremis] huius undeciremis, pe. pro. (ἑνδεκαπήρη,) Nauis undecim remorum ordines habens. Plin. lib. 26. ca. 40. 4. Maxima ea in Cypro traditur ad undecimẽ Demetrij ſucciſa centumtriginta pedum longitudinis, craſſitudinis uerò ad trium hominum complexum.

Vndeni] pen. pro. undenorum, Adiect. (ἑνδέκα,) Vndecim. Plin. lib. 11. cap. 25. 5. Pariuntur autem undeni. Idem libro 8. cap. 42. 9. Partũ in eo genere undenis menſibus ferunt, duodecimo gignunt. De equis.

Vndeoctoginta] (ὀγδοήκοντα ἑνὸς δέοντος,) natos annos. Horat. Serm. ſaty. 3. 24.

Vndequadraginta] (τεσσαράκοντα ἑνὸς δέοντος,) Adiect. indeclinabile. Liu. 5. bell. Pun. 174. Ad mille CCCC. Carthaginienſium cæſi, undequadraginta uiui capti.

Vndequadragies] Aduerb. (ἑνὸς δέοντος τεσσαρακοντάκις,) Plin. lib. 7. ca. 25. 2. Solus M. Marcellum trãſgreſſus, qui undequadragies dimicauerat.

Vndequinquaginta] Adiectiuum indeclinabile. Liu. 7. bell. Maced. 249. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translatæ ſunt.

Vndequinquageſimus] pen. cor. (ἑνὸς δέοντος πεντηκοστὸς,) Adiect. Cic. pro Leg. Manil. 24. Ipſe autẽ ut à Brunduſio profectus eſt, undequinquageſimo die totã ad imperium Pop. Rom. Ciliciam adiunxit.

Vndeſexaginta] (ἑνὸς δέοντος ἑξήκοντα,) Adiect. indeclinabile. Plin. lib. 36. cap. 15. 23. Adiecit ipſe in Aedilitatis ſuæ cõmemoratione & ludos undeſexaginta diebus factos. Liu. 3. bell. Pun. 227.

Vndetrigeſimus] p. cor. (ἑνὸς δέοντος τριακοστὸς,) Adiectiuum. Liu. 5. bell. 199. Anno octauo poſtquam in Hiſpaniã uenerat Cn. Scipio, undetrigeſimo die poſt fratris mortem interfectus eſt.

Vndeuiceſimus] pen. cor. (ἑνὸς δέοντος εἰκοστὸς,) Adiect. Cic. de Senect. 13. Anno enim undeuiceſimo poſt eius mortem hi Conſules T. Flaminius & M. Attilius facti ſunt.

Vndeuiginti] (ἑνὸς δέοντος εἴκοσι,) Adiectiuum indeclinabile. Cic. de Claris Orat. 122. Vndeuiginti annos natus erat eo tempore.

Vndiq;] pen. corr. Aduerbium, (παντόθεν, παντοχόθεν, ἁπαχόθεν,) In omnes partes, uel potius Ex omni parte. Cic. 5. Ver. 126. Teſtis eſt tota prouincia, propterea quòd undiq; ad emendas decumas ſolent eò conuenire. Idẽ de Fin. lib. 5. 46. Quod ita interpretemur, uiuere ex hominis natura undiq; perfecta & nihil requirente.

Locus ſeptus undiq;. Cic. 7. Verr. 55.

Cogunt auxilia undiq;. Virg. 8. Aen. 2.

Vndiq; aliquem proripere. Cic. 7. Verr. 126.

Aut undiq; religionem tolle, aut uſquequaq; conſerua. Cic. 2. Philip. 107.

Honeſtas undiq; perfecta atq; abſoluta. Cic. 5. de Fin. 123.

Mundus perfectus undiq; eſt. Cic. 2. de Nat. deor. 53.

Vndiq; ex omni genere. Cic. 5. Tuſc. 125. Sic uita non ſolum ſi undiq; referta bonis eſt, ſed ſi multo maiore & grauiore ex parte bona propendent, beata rectè dici poteſt.

Ex omni genere, & undiq;. Cic. pro Seſtio, 103. Non ſum tam ignarus Iudices cauſarum, non tam inſolens in dicendo, ut omni ex genere orationem occuper, & omnes undiq; floſculos carpem ac delibem.

Vndiqueuerſum] Solinus cap. 53. Cremutius author eſt, has eaſdẽ anno quinto in Aethiopia caternatim coire, et undiqueuerſum quouſquam gentium ſint, ad regiam Memnonis conuenire. De auibus Memnonijs.

Vndiq; ſecus. Solinus capite 40. Locus niret undiq; ſecus aegris arentibus.

Vnedo] pen. corr. unedonis, pen. prod f. g. (νήμερος,) Arboris genus, cuius fructus etiam unedo dicitur, quod unum pomum tantum edatur, & nunquam ad aliud edendum, uno abſorpto, recurramus. Plin. lib. 15. ca. 24. 3. Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni. quod ſolum pomũ ſimile fructui terræ gignitur. Arbor ipſa fruticoſa: fructus anno matureſcit, pariterq; floret ſubnaſcens, & prior coquitur. Vide Arbutus.

Vngo] ungis, unxi, unctũ, (χρίω, ἀλείφω, ἀναχρώννυω,) ungere: & Vnguo, unguis, ungui, unctum, unguere, ſecundum Priſcianum. Quaſi unum agere. Vngendo enim copulatur atq; unitur caro. Cato cap. 72. Piſce liquida cornua infima unguito. Sic cap. 8. & 95.

Tractare, tergere, unguere. Cic. in Parad. 46.

Vngi oliuo. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 25.

Vngi ex ceruſſa. Celſ. lib. 5. cap. 28.

Vngere unguentis. Cic. 6. Verr. 69.

Vngi & accumbere. Cic. ad Att. lib. 13. 298. 3. De Mamurra non mutauit, unctus eſt, accubuit, ἐμετηλὼν agebat.

Vnctus] (χριστὸς,) Particip. ſiue Nomen ex participio.

Capillis unctis puer. Horat. 1. Carm. ode 29. 2.

Vnctus cruore, apud Horatium 2. Carm. ode 1. 1.

Manus uncta. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 16.

Oluſcula uncta pingui lardo. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 13.

Vnctus Squallido opponitur, Martiali.

Vnctior loquendi conſuetudo. Cic. de Claris Orat. 38.

Vnctito] unctitas, pen. cor. (ἀλειφομαι,) unctitare, Prequentatiuum, Plaut. Moſt. 4. 117. Nam iſtæc ueteres quæ ſe unguentis unctitant, interpoles.

Vnctiuſculus] pen. cor. (ὑπαλειπότερος,) Diminut. ab Vnctus adiectiuo. Plaut. Pſeud. 4. 83.

Nunc tua etiam eſt mihi hodie & tuorum opera conſeruorum caput Nitidiſſimum, ac non ipſe ego pulmento utor magis unctiuſculo.

Vnctio] unctionis, pen. pro. Verbale, (ἀλοιφὴ,) Plau. Stich. 4. 73. Vel unctiones Græcas ſudatorias. Cic. 2. de Orat. 13. Philoſophum omnes unctionis cauſa reliquerunt.

Vnctor] unctoris, pen. pro. (ἀλείπτης,) Aliud uerbale, Qui ungit. Mart. lib. 7. 31.

Sordidus unctor. Cic. ad Gallum, lib. 7. 25. 5. Ille autẽ, qui ſciret ſe nepotem bellum tibicinem habere, & ſarbonum unctorem, diſceſſit à me.

Vnctura] unctur æ, pen. pro. (ἄλειμμα,) Idem quod unctio. Cic. 2. de Leg. 95. Hæc præterea ſunt in legibus de unctura, quæ ſeruilis unctura tollitur, omniſq; circumpotatio.

Vncto=

Digitized by Google

Vnctorius] Adiect. (ἀλειμματικὸς,) ut Vnctorium hypocauſton, Vbi ſeruabatur oleum ad ungendum opportunum. Plin. epiſt. 17. lib. 2.

Vngentum] quod & unguentum dicitur, (μύρος, μύρον, χρῖσμα,) Non eſt medicamentum ut uulgus exiſtimat, et tenax illa compoſitio qua chirurgi utuntur ad uulnera curanda: ſed commiſtio diuerſorum odorum, addito oleo aut balſamo, aut aliquo pingui, ad ungenda corpora, deliciarũ & luxuriæ cauſa inuenta. Plaut. Moſtel. 2. 41. Non omnes poſſunt olere unguẽta exotica. Pomponius tamẽ de Iuriſc. titulo De auro, argento, mundo, ornamentis, L. Argumento, ſcribit unguenta eſſe, quæ ualetudinis cauſa comparantur, ſed hæc magis medicamenta dicuntur. Horat. 2. Carm. ode 7. 5. - funde capacibus Vnguenta de cõchis.

Compoſitio unguentorum, conditio ciborum. Cicero 2. de Natura deorum 220.

Aderant unguenta, coronæ, incendebantur odores. Cicero 5. Tuſcul. 86.

Craſſum unguentum. Horat. de Arte, 76.

Lepidum unguentum, Vide Lepidus.

Nardinum unguentum, Vide Nardus.

Moritur ſuis bonis unguentum, Vide Morior.

Nitere unguentis, Vide Niteo.

Perfricare caput ſuum unguento. Cic. 5. Verr. 50.

Stillant unguenta capillo. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 11.

Vnguentum non recipit u, ſicut nec Vngo, autore Seruio.

Vnguentatus] pen. prod. Adiect. (μεμυρωμένος,) Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 29. Diceris malè à tuis
Vnguentate glabris marite Abſtinere.

Vnguen] unguinis, pen. corr. neu. gen. (ἄλειφαρ,) Idẽ quod unguentum: Significat omnem ſuccum ex quo aliquid unĝi poteſt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12. Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, & inter digitos, quòd muſcæ et ricini, & pulices ſoleant (ſi hoc unguine nõ fis uſus) ea exulcerare. Vnguen caldum. Colum. lib. 6. cap. 32. Vnguine ceti. Idẽ lib. 6. ca. 33. Pice & oleo uel unguine Pingues unguine ceræ. Virg. 3. Georg. 90. (miſtis.

Craſſo uitiarunt unguine pultes. Perſ. Saty. 6. 4. Caldum unguen. Cato cap. 80.

Pingui fluit unguine tellus. Valer. 6. Argon. 73.

Vnguinoſus] pen. prod. Adiect. (ἀλειφατώδης,) ab unguine: ut Vnguinoſum medicamentũ. Plin. lib. 13. ca. 1. 13. Idem lib. 23. ca. 8. 5. Sunt aũt recentes nuces iuglandes iucundiores, ſiccæ unguinoſiores, & ſtomacho inutiles.

Vnguentarius] unguentarij, m. g. (μυροπώλης, μυρεψὸς, uel Vnguentaria, unguentariæ, Qui uel quæ unguenta conficit ac uẽdit, à Græcis Myropola dicitur. Ci. 1. Offic. 210. Adde huc, placet, unguentarios, ſaltatores, totumq; ludum talarium. Plin. lib. 8. cap. 5. 4. Et unguentariã quandã dilectam luba tradit. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 46.
- pomarius auceps,
Vnguentarius, ac Tuſci turba impia uici.

Vnguentaria, unguentariæ, (μυρεψικὴ,) Ars ipſa conficiendorum unguentorum. Vide Vnguentariam facere. Plaut. Pœn. 9. 90. Vt balneator faciat unguentariam.

Vnguentarius] Adiect. (μυρεψικὸς,) Quod ad unguenta pertinet, ut unguentaria uaſa. Plin. lib. 36. cap. 8. 1.

Vnguilla] unguillæ. Solinus cap. 40. Vulgus ſimiarũ in his eſt, quas paſſim uidemus non ſine ingenio æmulandi, quo facilius in manus ueniunt. Nam dum auidè uenantium geſtus affectant, relicta conſulto uiſci unguilla, quod mendacio factum uident oculos ſuos oblinunt: ita uiſu obducto, pronũ eſt eas corripi.

Vnguis] huius unguis, maſ. gen. (ὄνυξ,) Ablatiuum habet ungue, et ungui, apud Catullum in Carm. nupt. 57. 9. Proprie eorum animalium eſt, quæ digitos habẽt ſeparatos, ut ſunt homines, ſimiæ, aues. Plin. lib. 11. cap. 45. 1. Vngues ſimiæ imbricati ſunt, hominibus lati, rapacibus unci, cæteris recti, ut canibus, præter eum qui à crure pleriſq; dependet. Terent. Eunucho, 4. 3. 6. Vt ego unguibus facilè illi in oculos inuolem uenefico.

Acuti ungues. Iuuen. Saty. 5. 5.
- cuſtos affixus ibidem,
Qui numeret gemmas, unguesq; obſeruet acutos.

Aduncí ungues. Plin. lib. 10. cap. 11. Vide Aduncus.

Formoſi ungues. Propert. lib. 3. eleg. 8. 2.

Quini ungues. Ouid. 2. Metam. 135.

Recurui unguis. Stat. 3. Thebaid. 103.

Rigidus unguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.

Scaber unguis. Ouid. 3. de Arte, 56.

Validi ungues. Valer. 1. Argon. 32.

Tenui ungui carptus flos. Catull. in Carm nupt. 57. 9.

Inſanis unguibus diripere artus. Ouid. in Ibin, 120.

Ire unguibus in uultus alicui. Ouid. 1. Amor eleg. 7. 13.

Aduncis unguibus iras exercent uolucres. Ouid. 13. Metamorphoſeos, 124.

Fœdans ora unguibus. Virg. 12. Aencid. 175.

Lacerare unguibus, Vide Lacer.

Hamatis unguibus laniare ora alicuius. Ouid. 12. Meta. 113.

Notare genas ungue. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.

Curuis unguibus petere uultus alicuius. Horat. Epod. 5. 20.

Ponere ungues. Horat. de Arte, 60.

Purgare ungues cultello. Horat. 1. epiſt. 7. 10.

Nigris unguibus rapit hydrum coruus. Ouid. 2. Faſt. 52.

Prauè ſectus unguis. Horat. 1. epiſt. 1. 21.

Subſecare ungues docta manu. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 3.

Vncis unguibus timendæ uolucres. Lucret. lib. 5. 7.

Vnguis, (ὄπλη,) pro Vngula. Colum. lib. 6. cap. 12. Si ſanguis in inferiore parte ungulæ eſt, extrema pars ipſius unguis ad uiuum reſecatur. De bobus.

Vnguis, de palmitibus. Colum. lib. 4. cap. 12. 7. Vngues cuſtodum annotinos reſecato.

Vnguis roſæ. Plin. lib. 21. cap. 10. 10. Capita foliorum, parteſq;, candidæ ungues uocantur.

Vnguis arborum. Plin. lib. 12. cap. 9. 2 Bactriano nidor ſiccus multiq; candidi ungues.

Vngues ferrei, inſtrumenta quædam quibus uindemiatores unguium uice utebantur ad colligendas uuas, ne ipſas manibus diſtringerent. Fieri enim non poterat ut dum unguibus manuum uuas colligerent, bona pars acinorum digitorum cõtactu in terram nõ dilaberetur. Colum. lib. 12. cap. 18. 1. Et ungues ferrei quãplurimi parandi & exacuendi ſunt, ne uindemiator diſtringat uuas, & non minima fructus portio diſperſis acinis in terram dilabatur.

Vnguem latum nõ diſcedere, aut Tranſuerſum digitũ, frequenter apud Ciceronem, pro eo quod eſt, Quàm minimo ſpatio. Fit autem feſtiuior metaphora, quoties his uerbis perfectam imitationem, ac plenum undequaq; conſenſum ſignificamus, ut Academ. quæſt. lib. 2. Ab hac regula mihi non licet tranſuerſum (ut aiunt) unguem diſcedere. Idem in epiſt. famil. Vrge igitur tranſuerſum unguem, quod aiunt, à ſalo. Sunt illa quidem minus figurata, ſed tamen prouerbialia, quæ loquitur Plautinus Euclio in Aulul. 4. 18.
- ſi hercle tu ex iſtoc loco
Digitũ trãsuerſum, aut unguẽ latũ exceſſeris. Eraſmus.

Medium unguem oſtendere dicitur qui maximè contemnit alterum. Iuuenalis Satyr. 10. 6. Mandaret laqueum, mediumq; oſtenderet unguem. Hìc duobus adagijs extremum

Digitized by Google

contemptum significauit. Erasmus.

Vngues arrodere, caput scabere, gestus hominis sunt cogitabundi, & de mutando, cuius pœniteat, secum agitantis. Vnde trahũtur in usum prouerbialẽ. Horat. 1. Serm. saty. 10.

Si foret hoc nostrum fato delapsus in ævum, (15.
Detereret sibi multa recideret omne, quod ultra
Perfectum traheretur, & in uersu faciendo
Sæpe caput scaberet, uiuos & roderet ungues.
Sæpe stylum uertas, iterum quæ digna legi sint
Scripturus. Id imitatus Persius Satyr. 1. 11. Nec pluteũ, inquit, cædit, nec demorsos sapit ungues. Idem Satyr. 5. 17.
- crudum Cherestratus unguem
Arrodens ait hoc. In superiore taxat poetarum in scribendo negligentiam. In altero describit adolescẽtem de mutanda anteactæ uitæ ratione cogitantem. Erasmus.

Acuto ungui secari. Horat. 1. epistol. 20. 10.

Ad unguem, Vide Ad præpositionem.

Perfectum ad unguem. Horat. de Arte, 59.

Ad unguem factus homo, Vide Facio.

Ab imis unguibus, Vide Ab.

Incipere ab unguibus, Vide A uel Ab.

De tenero ungui. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura uirgo, & fingitur artubus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur ungui.

Vnguiculus] *unguiculi, pen. corr.* Diminutiuũ, (ὀνύχιον,) Plautus Epid. 13. 17.

- contempla Epidice
Vsque ab unguiculo ad capillum summum. Cic. 5. de Finib. 139. Valetudinem, uires, staturam, formam, integritatem unguiculorum omnium.

A teneris (ut Græci dicunt) unguiculis. Id est, ab infantia. Cic. ad Lentulũ lib. 1. 6. 4.

Vngula] *ungulæ, pen. corr.* (ὁπλή,) Ab unguis denominatiuum, non diminutiuum, De his animalibus dicitur quæ digitis carent. Plin. lib. 11. cap. 45. 6. Solidas ungulas habent, quæ non sunt cornigera. Plaut. Aulul. 14. 8. Vbi erat hæc defossa, occœpit ibi scalpurire ungulis. De gallo gallinaceo.

Vestigium ungulæ Castoris equi. Cic. 3. de Nat. deor. 16.

Caua ungula. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 16.

Dura ungula. Ouid. 6. Metam. 4.

Leuis ungula. Ouid. 2. Metam. 135.

Quatit ungula campum quadrupedante sonitu. Virgilius 8. Aeneid. 120.

Cornu solido grauiter sonat ungula. Virg. 3. Georg. 18.

Omnibus ungulis, prouerbiale est, quod significat Omnibus uiribus, manuumq; pedumq; conatu & totius corporis, ut etiam ungues qui in extremitate collocati, intendantur, quos Plinius existimat esse summas neruorum clausulas. Cice. 2. Tuscu. 96. Toto corpore, atq; omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni uocis asseruiunt.

Inijcere ungulas. Plaut. Nunc scio febrim tibi esse, quia non licet huc inijcere ungulas. Id est, hoc argentum rapere.

Vngulum] *unguli, penul. corr.* (ἀλιτύλιον, σύμβολον,) Plin. lib. 33. cap. 1. 5. Miror Tarquinij eius statuam sine annulo esse. Quanquam & de nomine ipso ambigi uideo: Græci à digitis appellauere, apud nos prisci ungulum uocabant, postea & Græci & nostri symbolum.

Vnicaulis, Vnicolor, Vnicornis. Vnicus, Vnigenitus, Vnijuge, Vnimanus] Vide Vnus.

Vnio] *unionis, pen. prod. masc. gen.* (μαργαρίτης,) quã perlam uulgò dicimus. Plin. lib. 9. cap. 35. 8. Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examinibus singulas magnitudine & uetustate præcipuas esse ueluti duces, mire ad cauendum solertiæ: has urinantium cura peti: illis captis, facilè cæteras palantes retibus includi. Multo deinde obrutas sale in uasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est unione decidere in ima. Vsu atteri non dubium est, coloremq; indiligentia mutari. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, leuore, pondere, haud promptis rebus, intantum ut nulli duo reperiantur indiscreti: unde nomen unionum Romanæ scilicet imposuere deliciæ. Nã id apud Græcos non est, nec apud Barbaros inuẽtores eius aliud quàm margaritæ.

Vnio, Alterum cæpæ, genus capitatum, quod ferè citra ceruicẽ in caput extuberauit, in cuius nominis ambitu est, quæ simplex non fruticauit, nec habuit soboles adhærentes, qualis est marsica. Hanc uocant unionem ueteres rustici, ut testatur Columella. quod nomen apud Gallos uelut triuiale, hactenus usurpatum est. Siquidem quod singulari constat, nec pluribus coagmentatur bulbis, unionem Gallica lingua nominat. Hæc Ruellius. Colum. lib. 12. cap. 10. 2. Pompeianã uel Ascalonian cæpam, uel etiã Marsicam simplicem, quã uocant unionem rustici, eligito.

Vnio, fœ. gen. pro Concordia, de hoc nullum se obtulit exemplum ex ueteribus.

Vnioculus, Vnisũrpis, Vnitas, Vniter, Vniuersus, Vniuocus Vniusmodi] Vide Vnus.

Vnni, Vide Hunni.

Vnoculus] Vide Vnioculus in Vnus.

Vnquam] Aduerbium, (ποτὲ,) significat Aliquo tempore. Terent. Heaut. 5. 4. 8. Et caue posthac (si me amas) unquã istuc uerbum ex te audiam.

Vnquam hodie. Plaut. Amphit. 4. 110. Neq; ego hunc hominem hodie ad ædes has sinam unquam accedere.

Vnquam gentium. Cic. 4. Tuscul. 125. Quis homo te excupera uit unquam gentium impudentia?

Rarò unquam possunt ante iudicium scire, quid testis dicturus sit. Quint. lib. 5. cap. 7.

Semel unquam. Plin. lib. 2. cap. 35.

Vt nemo unquam, pro Vt nemo unquam magis. Cic. ad Atticũ, lib. 3. 52. 1. Ita sim afflictus, ut nemo unquam. Ibidẽ, 53. 3. Non unquam grauis ære domum mihi dextra redibat. Virgilius eclog. 1. 7.

Vnus] *una, unum, unius* genitiuum facit, pen. prod. (εἷς, μία, ἕν, sed quum opus est corripitur, hac excusatione, quòd quoties uocalem longam uocalis sequitur, superiori uires detrahit, teste Seruio: Vnus principium est numerorum. Ouid. 1. Metam. 2.

Vnus erat toto naturæ uultus in orbe,
Quem dixere chaos. Virg. 1. Aeneid. 51.
Nauibus (infandum) amissis unius ob iram
Prodimur. Ibidẽ, 9. Vnius ob noxã & furias Aiacis Oilei.

Vnus, Solus. Terent. Adelphis, 3. 3. 82. Illum curo unum, ille ad me attinet. Plaut. Capt. 6. 81.

Mihi uni commodus. Horat. 1. epistol. 92.

Vnus, pro Solus, genitiuo aliquando iungitur, & ferè cum adiectiuo Omnis: aliquãdo substantiuo iungitur, sed quasi subintelligitur Omnium. Plin. lib. 11. cap. 37. 9. Caluitium uni tantum animalium homini. Cicero Figulo, lib. 4. 13. 10. P. Nigidio uni omnium doctissimo, &c. ne benignè quidem polliceri possum.

Vnus multorum. Horat. 1. Serm. saty. 9. 15.

Vnus subticetur aliquãdo. Quint. li. 9. ca. 1. Nec desunt qui tropis, figuræ nomẽ imponãt, quorũ est Caius Artorius Proculus

Ab unis hostium copijs bellum geri. Cic. pro Lege Manil. 5.

Ad unum, Vide Ad.

Digitized by Google

In unis ædibus. Terẽt. Eun. 2.3.75. Aderit unà in unis ædibus Id eſt, iiſdem.

Vna ætas. Plaut. Capt. 2.20.
Hic poſtquam hunc emit, dedit eum huic gnato ſuo
Peculiarem, quia quaſi una ætas erat. Id eſt, eiuſdem ætatis.

Vnus aliquis. Cic. 10. Philipp. 270. Cur nunquã tam frequẽs Senatus fuit, quòd unus aliquis tuam ſententiam ſecutus ſit?

Confugere ad unum aliquẽ uirtute præſtantẽ. Cic. 2. Offic. 58.

Vnus & alter, pro Duobus. Cic. 4. Verr. 53. Repentè iſte teſtes citari iubet, dicit unus, et alter breuiter, nihil interrogatur.

Vnus & alter aſſuitur pannus. Horat. de Arte, 3.

Alter aliquando ſubauditur. Virg. 9. Aeneid. 109.
- uix unus Helenor,
Et Lycus elapſi, quorum primæuus Helenor.

Vnus aut alter. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 2. Quid enim eſt tantum in uno aut altero dies?

Vnus & item alter. Terent. And. 1.1.50.
Sed poſtquam amans acceſsit pretium pollicens,
Vnus & iterum alter.

Vnus, alter, plures dies. Cic. 6. Verr. 57. Dies unus, alter, plures: non referri. Ibidem, 7. 61. Vnum, alterum mẽſem, propè annum.

Vnus, alter, tertius. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. 1. Acad. 28. Fuit ergo iam accepta à Platone Philoſophandi ratio triplex. Vna, de uita & moribus: altera, de natura et rebus occultis: tertia, de diſſerendo.

Vnus, pro Alter. Cic. in Offic. Quum duas cerneret uias, unam uirtutis, alteram uoluptatis. Virg. 4. Aeneid. 104. Vnum exuta pedem uinclis.

Vna altera. Terent. Phorm. 5.8.90.
- una iniuria eſt
Tecum. D. lege agito ergo. P. altera eſt tecũ Chreme. Id eſt, actio iniuriarum ex lege, ait Donatus.

Vnum animal eſt. Curtius lib. 4. Alexander quantuſcũq; ignauis & timidis uideri poteſt, unum animal eſt, & (ſiquid mihi creditis) temerarium & uecors, adhuc noſtro pauore quàm ſua uirtute fœlicius.

Vno animo. Terent. Hecyra, 2.1.4. Itaq; adeò uno animo omnes ſocrus oderunt nurus.

Vnus atq; idẽ. Ci. 7. Verr. 72. Vna atq; eadẽ nox erat, qua, etc.

Eiuſdem unius aut plurium uerborum iteratio. Autor ad Heren. lib. 4. 190.

Vno cantharo potare, Hoc eſt eodem in poculo bibere. Plaut. Sticho, 14.47.

Cum uno forti uiro loquor. Cic. ad Caſium, lib. 15.16.7.

Vnus de multis. Cic. 2. de Finib. 107.

Vnus de illis. Cic. pro Milone, 48.

Vnum de malis. Cic. ad Atticum, lib. 3.49.4.

Vnus de ſeptem, Vna de tribus. Colum. lib. 1. cap. 3.7. Martial. (lbr. 9. 80.

Vni ſex dies. Plaut. Trinum. 4.95.
quia rure dum ſum
Ego unos ſex dies, &c.

Vna è multis. Virg. 5. Aeneid. 129.

Vnus è populo. Seneca epiſt. 10.

Vnus è uulgo. Quint. lib. 8. cap. 4.

Vnus ex omnibus. Plaut. Sticho, 2.11.

Vnus ex multis, Id eſt, pars uulgi, unus è populo. Cic. 4. Acad.

Vnus erat timẽdus ex omnibus. Cic. 3. in Catilinã, 61. (202.

Efficere penè unum ex duobus. Cic. de Amicit. 69.

Ex uitijs mediocribus unum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.29.

Vno exemplo omnes uiuunt. Plaut. Milite, 10.131.

Hic unus, pro Hic tantùm. Cic. ad Cluuium, lib. 13.8.9.

Omnibus hic erit unus honos. Virg. 5. Aeneid. 62.

Vno ictu. Plaut. Milite, 3.53.

Coire in unum, Vide Coeo.

Colligere & cõferre omnia in unũ. Autor ad Heren. li. 4.214.

Vnum in locum cogi, unum ſub aſpectum ſubijci. Cicero 1. de Inuent. 109.

Vnius modi. Cic. 1. Acade. 44. Quia ſola cerneret id quod ſemper eſſet ſimplex & unius modi, & tale quale eſſet.

Vnis moribus, & nunquam mutatis legibus uiuere. Cice. pro Flacco. 49.

Vna opera. Plaut. Caſina. 8.8.

Omnibus una quies operum, labor omnibus unus. Virgilius 4. Georgic. 37.

Vnus quiuis. Terent. And. 5.4.1. Mitte orare, una harũ quæuis cauſa me ut faciam, monet.

Si tu ſolus aut quiuis unus. Cic. pro Cecinna, 45.

Vno quoq; gradu. Cic. 3. Verr. 110.

Vna res. Plaut. Cap. 8.28.
Abeo ab illis, poſtquam uideo me ſic ludificarier,
Pergo ad alios, uenio ad alios, deinde ad alios: una res,

Omnes compacto rem agunt. Poſtrioribus uerbis declarat quid uelit, quum dicit Vna res.

Vna ſalus uictis, nullam ſperare ſalutem. Virg. 2. Aeneid. 71.

Vna ſpes. Terent. Eunu. 2.3.4. Vna hæc ſpes, ubi ubi eſt, diu celari non poteſt.

Vno tempore, pro Eodem tempore. Cic. ad Atticum, lib. 2.27.
1. O ſuaues epiſtolas tuas uno tempore mihi datas duas?

Vno uerbo eloquere. Plaut. Trucul. 16.42.

Vnus ullus. Cic. 2. de Lege agra. 45. Ratũ ſit quod ſinitor uni ulli, à quo miſſus erit, renuntiarit.

Vna uoce Senatus frequens retinendum me in urbe cenſuit. Cice. ad Atticum, lib. 1.14.3.

Vnus nullus. Cic. de Prouinc. Conſul. Vt niſi C. Virginius legatus uir fortis ac ſtrenuus interuenisſet, unum ſignum Byzantij ex maximo numero nullum haberent.

Vnum, in neutro genere, pro Re uera. Terentius Eunucho, 5.9.54.
- unum etiam hoc uos oro, ut me in ueſtrum gregem
Recipiatis. Idem And. 3.2.26.

Vnum uenit in mentem modò. Plaut. Caſin. 8.26.

Vnum quicquid. Terent. Adelph. 4.2.52. Nã iam adibo: atq; unum quicquid, quod quidem erit beliſsimum, carpam.

Vnum aliquid inſigniter facere. Plin. epiſt. 206.

Vnus, Præcipuus. Virg. 5. Aeneid. 141.
Tum ſenior Nautes unum Tritonia Pallas
Quem docuit, multaq; inſignem reddidit arte. Idem 2. Aeneid. 86. - cadit & Ripheus iuſtiſsimus unus
Qui fuit in Teucris. Seruius.

Vnuſquiſq;] unaquæq;, unumquodq;, & unumquidque, (ἕκαστος, πᾶς ἕκαστος,) Id eſt ſingulus: non facilè patitur ſuperlatiuum, ut ait Valla, quia illud Vnus, uim quandam atq; naturam ſuperlatiui obtinet: potiusq; dicimus, Vnuſquiſq; optimus. Cic. pro Fonteio, 15. Mouetur eo timore quo unuſquiſq; noſtrum quum in eum locum productus eſt? Ibidem, 10. unaquaq; de re. Idẽ 6. Verr. 116. unũquidq; oſtẽdere.

Vnuſquiſq; & uniuerſi. Cic. 3. Offic. 33. Ergo unum debet eſſe omnibus propoſitum, ut eadem ſit utilitas uniuſcuiusq; & uniuerſorum, &c.

Leuiter unumquodq; tãgere. Cic. pro Roſc. Amerino, 51.

Sigillatim unicuiq; calamitati ſore ſe denuntiabat. Cicero 6. Verr. 67.

Vnicaulis] & hoc unicaule, (μονόκαυλος,) Quod unũ caulem habet, nec in ramos ſpargitur. Plin. lib. 19. cap. 10. 1. Eſt autem unicaule, radice bulbo ſimili.

Vnicolor] pen. corr. unicoloris, pen. prod. om. gen. (μονόχρωματος,) Vnius coloris. Plin. li. 32. ca. 9. 10. Dulciores. fœminæ

fœminineæ ſunt & unicolores. Ouid. 11. Metam. 123.
At medio totus eſt hebeno ſublimis in antro
Plumeus, unicolor, pullo uelamine tectus.

Vnicornis] *huius unicornis, maſc. gen. (μονόκερως,) ſiue Vnicornius, unicornij, uel Vnicornium, unicornij, Animal, quod unicum in fronte cornu longum gerit, quod ad ſaxa limat, & ipſo perforat elephantem. Græcè monoceros dicitur. Plin. lib. 8. cap. 21. 4. Aſperrimam autem ferã monocerotem, reliquo corpore equo ſimilem, capite ceruo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu graui, uno cornu nigro media fronte cubitorum duũm eminente.*

Vnicornis, & hoc unicorne, (μονόκερως,) *Quod unum tantũ cornu habet. Plin. lib. 11. cap. 46. 1. Solida ungula, & bicorne inullum: unicorne aſinus tantum Indicus.*

Vnicus] *pen. corr. Adiect. (μόνος, οῖος,) Singularis, ſolus, uel unus tantum inter alias ſpecies: ut Phœnix eſt unica auis. Cic. pro Roſcio Amer. 23. Et quæramus, quæ tãta uitia fuerint in unico filio. Idem ad Seruium Sulpitiũ, lib. 4. 4. 13. unicũ ſolatiũ in malis. Et pro Quintio, 23. unica liberalitas*
Marito unico gaudens mulier. Horat. 3. Carm. ode 14. 1.
Nequitia & malitia unica. Autor ad Herenn. lib. 3. 102.
Attribuere aliquibus turpitudinem unicam. Autor ad Herenn. lib. 3. 132.

Vnicè] *pen. corr. Aduerbiũ, (μοναχῶ,) Singulariter: ut Vnicè eum diligo. Plaut. Trucul. 4. 85. Ain' tute amare? A. imò unicè unum. Cic. 5. de Finib. 5. Quem unicè diligo.*
Auus tuus qui amauit unicè patriam. Cic. 3. in Catilinam, 55.
Negare ei quem unicè diligerem, durum mihi admodum uidebatur. Cic. in Orato. 1.

Vnigenitus] *unigeniti, pen. corr. maſc. gene. (μονογενὴς,) Filius qui unicus eſt: quaſi ſolus genitus, nec fratrem ullum habuit, aut ſororem.*

Vnigenam] *pen. corr. (ἑνογενῶ,) Cic. in lib. de Vniuerſ. 16. mundum uocat, quòd ſolus atq; unus eſſet, his uerbis, ut hic mundus eſſet animanti abſoluto ſimillimus, hoc ipſo, quòd ſolus atq; unus eſſet: idcirco ſingularem deus hunc mundũ atq; unigenam procreauit. Vbi aliqui legunt unigenum, id eſt, unicum genitum.*

Vnigena *Pallas, apud Catullum, quia è Iouis cerebro atq; uno parente orta. Budæus.*

Vnijugæ, *pen. corr. (μονόζυγοι,) uineæ dicuntur, ſi haſtilibus in terra defixis, ſingulæ tranſuerſæ perticæ in unam tantùm partem ordinis adnectuntur. Plin. lib. 17. cap. 22. 15. Si unijuga erit uinea.*

Vnimanus] *pen. corr. Adiectiuum, (μονόχειρος,) Vnã tantùm manum habens. Liu. 5. bel. Maced. 75. Capram ſex-hœdos uno fœtu edidiſſe, ex Piceno nuntiatum eſt: & Aretij puerum natum unimanum.*

Vnioculus, uniocŭli, pen. corr. maſc. ge. (μονοφθαλμὸς,) *Qui unum tantùm oculum habet. Plaut. Vniocule ſalue. Quædã exemplaria legunt une ocule, uel unocule. Gell. libro 3. cap. 11. De Cyclope itidem inquit uel maximè quòd unoculus fuit.*

Vniſtirpis] *& hoc uniſtirpe, (μονογένυος,) Vnius ſtirpis. Plin. lib. 16. cap. 30. 5. In longitudinem excreſcunt abies, larix, palma, cupreſſus, ulmus, & ſiqua uniſtirpia.*

Vnitas] *pen. cor. unitatis, (μονὰς, ἑνὰς, μόνωσις,) Ab Vnus adiectiuo. Colum. lib. 7. cap. 3. 2. Ideo niſi lanatas oues emi non oportet, quo melius unitas coloris appareat.*
Vnitas aluei. Plin. lib. 5. cap. 9. 2. Seneca de Vita beata, Virtutes ibi eſſe debebunt ubi conſenſus atq; unitas erit, diſſident uitia. Pro conuenientia & coniunctione accipitur: quemadmodum 4. de Beneficijs, Hanc ſocietatem tolle, & unitatẽ generis humani, qua uita ſuſtinetur ſcindes. Quintil. Declamat. 13. Latè ſolitudinis indiſcreta unitas facta eſt.

Vnitas, *Indiſcreta ſimilitudo. Plin. lib. 7. cap. 12. 6. Toranius M. Antonio iam Triumuiro, eximios forma pueros, alterũ in Aſia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos uendidit: tanta unitas erat.*
Vnitas foliorum. Plin. lib. 16. cap. 22.
Vnitatem facere. Celſ. lib. 6. cap. 6.
Vnitatem uariare. Plin. lib. 35. cap. 1. 2.
In unitatem uenire. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.

Vniter, *pen. corr. Aduerbium, (ἑναχῶς,) Lucret. lib. 3. 172.*
- quom corporis atq; animai
Diſſidium fuerit, quibus hæſimus uniter apti.

Vniuerſus] *Adiectiuũ, (ἅπας, σύμπας, ἀπαξάπας, ὅλος,) Quaſi omnis ad unum uerſus: id eſt, ſine aliqua exceptiõe. Et in ſingulari quidem idem eſt quod totus: ut Vniuerſus ager, Vniuerſus exercitus. In plurali ſignificat omnes coniunctim. Nam ſi dicimus, Omnes ſibi domicilium conſtituerunt, intelligitur, domicilium ſibi unumquenq; conſtituiſſe. Si uerò dicimus, Vniuerſi ſibi domicilium cõſtituerunt, ſignificatur, omnes ſimul unum ſibi pro omnibus domicilium feciſſe. Terent. Phorm. 1. 1. 11.*
Quod ille unciatim uix de demenſo ſuo
Suum defraudans genium comparſit miſer,
Id illa uniuerſum abripiet. Cic. 4. Acad. 130. Hæc loquor de uniuerſis. Nihil excipit de quo nõ profiteatur, quid enim eſſe poteſt extra uniuerſa?
Vnuſquiſq; & uniuerſi. Cic. 3. Offic. 33.
Excipere unum pro uniuerſis. Cic. de Prouinc. Conſul. 18.
Eloquentia uniuerſa. Cic. de Claris Oratorib. 24.
Familia uniuerſa. Cic. pro Cecinna, 43.
Mare uniuerſum. Cic. 2. de Finib. 178.
Contra naturam uniuerſam nihil eſt contendendum. Cicero 1. Offic. 155.
Communis rerum natura, uniuerſa atq; omnia continens. Cicero 1. de Nat. deorum, 57.
Definire uniuerſam & propriam uim oratoris. Cicero 1. de Orato. 33.
Vniuerſa uita. Cic. pro Roſcio Comœdo, 26.
Pars & Vniuerſum, contraria. Cic. pro Quintio, 60.
Vniuerſum in partes diuidere. Cic. in Orat. 63.
Separatim & Cũ uniuerſis, cõtraria. Cic. pro Domo ſua, 103.
Singula & Vniuerſa, cõtraria. Cic. ad Trebianũ, lib. 6. 18. 7.
Singulatim collecta, uniuerſa perdere. Cic. 2. Verr. 40.
In uniuerſum, Vide in præpoſitionem.

Vniuerſum, *pro Vniuerſum. Lucret. lib. 4. 53.*
Ventus enim quoq; paulatim quom uerberat, & quom
Acre ferit frigus, non primam quanq; ſolemus
Particulam uenti ſentire, & frigoris eius,
Sed magis unuerſum.

Vniuerſe] *Aduerbium, (καθόλου, ὅλως,) Generaliter, ſiue generatim, cui Sigillatim opponitur. Cicero 7. Verr. 111. Quid ego de cæteris ciuium Romanorum ſupplicijs ſigillatim potius quàm generatim atq; uniuerſe loquar?*

Vniuerſalis] *& hoc uniuerſale, pen. prod. (καθολικὸς, ὁλικὸς,) Quod ad uniuerſos pertinet. Autor ad Herennium, Nam huiuſmodi in rationibus, non uniuerſali neq; abſoluta, ſed extenuata ratione expoſitio confirmatur.*

Vniuerſitas] *pen. corr. uniuerſitatis, (τὸ πᾶν,) Cice. 2. de Natura deorum, 143. Licet enim contrahere uniuerſitatem generis humani, eamq; gradatim ad pauciores, poſtremò deducere ad ſingulos.*
Rerum uniuerſitas. Cic. 1. de Nat. deor. 164.
Currus uniuerſitatis. Cic. de Vniuerſ. 60.
Corpus uniuerſitatis. Cic. de Vniuerſit. 18.

De

Digitized by Google

De uniuersitate libri pronũciare, pro In genere, uel In uniuersum iudicare de libro. Plin. epist. 59.

Vniusmodi] pen. corr. (μονότροπος, μονοειδὴς,) Nomen indeclinabile, Nõ uarius, uniformis. Terent. Heaut. 1.2.31.
- nam parentum iniuriæ
Vniusmodi sunt fermè: paulò qui est homo tolerabilis, &c.
Materia semper est uniusmodi, suiq; similis. Cicero de Vniuersitate, 28.
Principes sunt uniusmodi, & simplices. Cic. 4. Acad. 39.

Vniuocus] pen. corr. Adiect. (συωώνυμος,) Cuius & nomẽ commune est, & eadem substantiæ ratio, quod Græcè synonymum dicitur. Homo & equus uniuoca sunt, quia sub uno animalis nomine comprehenduntur, & eadem est utriusq; substantia.

Vnicalamus] pen. corr. Adiect. Frumentum unicalamum, Quod unicum habet calamum. Plinius lib. 18. cap. 7. 20. Vnicalamum præterea, nec usquam capax, seriturq; non ni si tenui terra.

Vocabulum, Vocalis, Vocatiuus, Vocator, Vociferor, Vocito, Voco] Vide Vox.

Voconia] (ὀνονώνια,) Genera sunt pyrorum, quemadmodum & uolema, apud Plinium, lib. 15. cap. 15.

Vocontij] (ὀυοκόντιοι,) Galliæ Narbonensis populi, ut scribit Mela lib. 2. in discriptione Galliæ Narbonensis. Hinc

Vocontius] Adiect. (ὀυοκόντιος,) ut Rura Vocontia. Silius lib. 3. 94. Alij Vocuntia scribunt.

Vocula, Diminutiuum à uox] Vide Vox.

Vogesus] pen. corr. (ὀυόγησος,) mons in finibus Lingonum à quo Mosa fluuius profluit, nõ longè à fonte Matronæ fluuij in Francorum regno situs. Lucan. lib. 1. 81.
Castráq; quæ Vogesi curuam super ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Volgiuagus] Vide Vulgus.

Vola] uolæ, (τένας,) Media pars manus siue pedis, ut ait Seruius. Plinius lib. 11. cap. 45. 6. Vola homini tantùm, exceptis quibusdam.

Volaterræ] (ὐολατέῤῥαι,) seu Volaterrana uada, Hetruriæ oppidum ad Cecinnam fluuium, u scribit Plinius libro 3. capit. 5.

Volatile] Vide Volo, uolas.

Volcæ] (ὐόλκαι,) populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in Occasum celeberrimum fuit, sicut citra Saliorũ siue Salyum, uel Ptolemæo testr lib. 2. cap. 10. Volcæ, uulgò Languedoc.

Volcatius] (ὐολκάτιος,) Consul, impedijt ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret Consulatum. Autor Pædianus. Volcatius Gallicanus, quintum Consul scripsit uitas imperatorum ad Diocletianũ. Eius tantum extat nunc Auidij Cassij uita. Volcatius Terentianus historiam sui temporis, id est, Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniorem uultum Cæsaris Augusti ualde retulisse. Autor Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus scripsit res gestas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, quum ab optimo quoq; scribi solita sit, ut scribit Cornelius Nepos. Ludum aperuit, docuitq; inter cæteros M. Antonium & Augustum. Ex Tranquillo.

Volcatius Sedegitus in libro de poetis, quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, mõstrat, apud Gellium li. 15. ca. 24.

Volema] uolemorum, neu. gen. pen. prod. (βόλημα,) Pyra Gallis dicuntur bona & grandiaeo quòd impleant manũ. Apud Catonem cap. 7. 2. & Colum. lib. 5. cap. 10. 12. Et lib. 12. cap. 10. 3. Virg. 2. Georg. 18. -nec surculus idem
Crustumijs, Syrijsq; pyris, grauibusq; uolemis.

Volentia] Vide Volo, uis.

Volgiolum] inter rustica instrumenta connumerat Plin. lib. 17. cap. 10. 13. Seritur mense Aprili, area æquata cylindris, aut uolgiolis, densum. De semine cupressi.

Volo] uolas, (πτῶμι, πτάμαι, ἵπταμαι, πέταμαι, πετάομαι,) uolare, Proprium est pennas habentium. Virgilius 1. Aeneid. 61.
- uolat ille per aera magnum
Remigio alarum. Cic. in Arato, 5.
Nanq; est ales aulis lato sub tegmine cœli
Quæ uolat, & serpens geminis secat aera pennis.

Volare membranis dicuntur cicadæ & uespertiliões. Plin. lib. 11. cap. 28. 1.

Altè uolare, Demissius uolare, contraria. Ouidius 3. Tristium, eleg. 4. 5.

Cateruatim uolare. Plin. lib. 10. cap. 24. 3.

Gregatim uolare. Quintil. lib. 1. cap. 6. 24.

Perniciter uolare, Vide Pernix.

Volare, transfertur ad alia quæ celeriter currunt: ut Nauis uolat, fama uolat, & huiusmodi: pro Celeriter it, uel fertur. Terent. Hecyra, 3. 4. 24. Ne me frustra illic expectet, uola.

Volare, & iter facere, contraria. Cic. 10. Philipp. 276. Quẽ nisi in uia caducæ hæreditates retardassent, uolasse eum, nõ iter fecisse diceres.

Passu uolat alite uirgo. Ouid. 10. Metam. 117.

Volat ætas. Cic. 1. Tuscul. 119.

Volat ui feruidus axis. Virg. 3. Georg. 22.

Dicta magna uolant superbo. Valer. 5. Argon. 120.

Faces & saxa uolant. Virg. 1. Aeneid. 31.

Fama uolat. Virg. 3. Aeneid. 25.

Volant literæ, quæ celeriter perferuntur. Cicero ad Atticum, libr. 2. 34. 5.

Spiritus uolat altus in auras. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 13.

Tela uolant hyberna grandine plura. Ouid. 5. Metam. 32.

Volat telorum uis. Liu. 6. bel. Pun. 231.

Volans] Participium, (πετώμενος,) ut
Curru uolans. Virg. 1. Aeneid. 32.
Currus agitare uolantes. Virg. 3. Georg. 37.
Inhibere equos uolantes. Ouid. 2. Metam. 26.
Fumi uolantes. Lucret. lib. 6. 21.
Hasta uolans. Silius lib. 16. 118.
Nubes uolantes. Lucret. lib. 5. 51.
Sagitta uolans. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 11.
Vmbræ uolantes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.

Volantes, loco substantiui, pro auibus. Virgilius 6. Aeneid. 48. de Auerno,
Quam super haud ullæ poterunt impune uolantes
Tendere iter pennis.

Volito] uolitas, pen. corr. (ἀνατέταμαι,) uolitare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Natura deorum 75. In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita uis innumerabilium uolitat atomorum.

Passim ac liberè uolitare. Cic. 2. de Orat. 14.

Super carpentum uolitare. Liu. 1. ab Vrbe, 154.

Fauillæ uolitant. Ouid. 2. Metam. 57.

Vmbræ uolitant inter uiuos. Lucret. lib. 4. 9.

Voces uolitant per aures. Lucret. lib. 4. 45.

Currũ uolitãtem leui flamine, pro naui, Catullo, Argon. 59. 2.

Simulachra modis uolitantia miris. Virg. 7. Aeneid. 18.

Circum latè uolitans fama. Virg. 7. Aeneid. 21.

Animus uacuus cura atque labore uolitat. Cicero 2. de Orato. 14.

Volitare, per translationẽ, pro Discurrere ponitur, ut ait Valla. Tacit. lib. 2. Quin & Inguiomerum tota uolitãtem acie fortuna magis, quàm uirtus deferebat.

Insultare

Insultare & uolitare. Cic. pro Flacco, 30. Nunc uerò nõ insultabo uehementius, nec uolitabo in hoc insolentius.
Cupiditate gloriæ uolitare, hoc est Efferri & uehementer trahi. Cic. in Pisonem, 47.
Aute oculos alicuius uolitare. Cic. 2. de Lagrar. 62.
In armis uolitare. Cic. 2. in Catilinam, 36.
Per gentes uolitare. Cic. 2. de Lege agraria, 96.
Per fórum uolitare. Cic. pro Domo sua, 39.
Toto fóro uolitare. Liu. 9. bel. Maced. 132.
Tota urbe uolitare. Cic. Post reditum in Senatu 5.
Per ora uirorum dicitur aliquis uolitare. Cic. 1. Tusc. 53.
Per auras uolitare. Martial. lib. 1. 32.

Volatus] huius uolatus, pen. prod. (πτῆσις, ποτὴ,) Cic. 2. de Nat. deor. 146. Idemq; & uolatus alitum sustinet, & spiritus ductus alit & sustentat animantes.
Aquilæ admonitus uolatu. Cic. 1. de Diuinat. 51.
Celer uolatus. Claud. 8. Paneg. 54.
Lenis uolatus. Ouid. 12. Metam. 197. Præceps uolatus. Mart. lib. 11. 146.
Suspensus uolatus. Stat. 3. Thebaid. 93.
In uolatu, Vide In præpositionem.

Volatura] uolaturæ, pen. prod. (πτήματα,) Idem. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 6. Ibi in prima uolatura quum ueniunt, morantur dies paucos requiescendi caussa. Colu. lib. 8. ca. 9. 1.

Volaticus] pen. corr. Adiect. (ποτητὸς,) pro Inconstanti ac præcipiti. Cic. Attico, lib. 13. 282. 6. O Academiam uolaticã & sui similẽ, modò huc, modò illuc? Idem de Arusp. respon. 43. Illius furentes ac uolaticos impetus in seipsos posse conuerti.

Volatilis] & hoc uolatile, pen. corr. (πτηνὸς,) Quasi uolãs. Volucres, uolatilia dicũtur, quia uolãt. Cic. 2. de Nat. deor. 226. Præterea uescimur bestijs & terrenis, & aquatilibus & uolatilibus, partim capiendo, partim alendo. Vetus codex legit uolantibus.
Aetas uolatilis. Ouid. 10. Metam. 103.
Ferrum uolatile, pro Cuspide & acie telorum. Virgilius 8. Aeneid. 139.
Pecus uolatile facilè pastoris custodiam recipit. Colum. lib. 8. cap. 4. 3. De cibarijs gallinarum.
Pueri uolatilis arcus. Ouid. 2. Amorũ, eleg. 7. 6. Hoc est Cupidinis.
Telum uolatile mittere. Ouid. 7. Metam. 171. (dinis.

Volo] uis, uult, uolui, (θέλω, ἐθέλω, βούλομαι, λάω, χρῄζω,) uelle. Virg. eclog. 3. 6.
Vis ergo inter nos, quid possit uterq;, uicissim Experiamur?
Volo te, Subaudi alloqui, & Volo te paucis, aut tribus uerbis. Plautus Capt. 17. 24. Idem Epid. 10. 24. Et Trinum. 13. 118. Terent. And. 5. 3. 1. Quis me uolt?
Velint nolint. Plinius in Panegy. 33. Præterea, futuri principes uelint, nolint, sciant.
Velit nolit, pro Velit, an non uelit. Cice. ad Qu. fratrem, libro 3. 24. 6.
Volo Arpinum, Sub. proficisci. Cic. Attico, lib. 9. 170. 3. Eodem modo hic ipse sæpius utitur uerbo Cogito.
Id uolumus, id contendimus. Cic. 2. de Finib. 116.
Velle, optare, cogitare, efficere. Cic. pro Cluentio, 149.
Ne uelit emisse. Cato cap. 5. 3. Nequid emisse uelit insciente domino, neu quid dominum celauisse uelit. Hoc est nihil emat.
Volo, pro Opto. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 19. 2. Eandem rẽ tibi uolo bene & fœliciter euenire.
Clementer uolo, Vide Clemens.
Leuiter bene uelle alicui, Vide Leuis.
Magis uellem, Vide Magis.
Maximè uellem, Vide Magis.
Minimè uolo, Vide Paruus.
Nimis uellem, Vide Nimis.
Nimium uolo, Vide Nimis.
Volo omnia tua caussa, id est, Tibi bene cupio. Cic. ad Sulpitiũ, lib. 13. 23. 2.
Volo ualde eius caussa. Cic. ad Tironem, lib. 16. 17. 4.
Volo tua caussa, absolutè. Cic. ad Atticum, lib. 11. 216. 1.
Quid ultis amplius. Cic. 5. Verr. 103.
Volo tibi hunc honorem deum fortunare, Hoc est uehementer cupio. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 8. 1.
Volo tuam gratiam, Id est opto. Plaut. Curcul. 8. 55.
Volo defensam, Id est, cupio defendi. Cic. ad Crassipedẽ, lib. 13.
Volo me excusatum istis. Cic. 3. Verr. 72. (10. 6.
Volo oratum à uobis rem iustam. Plaut. Amphit. 3. 33.
Et uolo uos oratos esse. Plaut. Casin. 2. 20.
Quamobrẽ ea te cura liberatũ uolo. Cic. Qu. frat. li. 3. 17. 10.
Volo amori obsequutum illius. Plaut. Asin. 3. 63.
Volo honoris caussa eum nominatum. Cic. 2. Verr. 12.
Velim, Optantis cum desyderio. Plaut. Trucul. 9. 28. Nunc ecastor, ut uer.iret miles uelim.
Est paucis uos quod monitos uoluerim. Plaut. Capt. 2. 53.
Velle saluam. Mattius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 12. At debeo pro ciuili parte Rempub. uelle saluam.
Volo, pro Opinor & cẽseo. Cic. 1. de Nat. deor. 43. Quatuor enimi naturas ex quo omnia cõstare cẽset, diuinas esse uult. Et Paulò post itidem.
Quid sibi uult istud? Cic. in Verrem, Quid sibi equestres statuæ uolũt propter ædem Vulcani? Hoc est quid significant.
Ita me hercule attendi, nec satis intellexi quid sibi lex, aut quid uerba ista uellent. Cic. 3. de Legib. 48.
Apud comicos uolt pro uult ferè semper legitur.

Volens] Participium, (βουλόμενος,) Plaut. Curcul. 2. 89. Potate, site mihi uolentes propitiæ. Liu. Precatus deinde, si diuus, si diua esset qui sibi præpetem misisset, uolens propitiusq; adesset.
Volenti animo aliquid agere. Salust. in Iugurtha.

Volentia] Id est quæ uellent, à uoluntate. Salust. histor. lib. 4. Multisq; suspicionibus uolentia plebi facturus habebatur. Nonius.

Voluntas] uoluntatis, (θέλημα, βέλησις, προαίρεσις, γνώμη,) Cic. 4. Tuscul. 21. Quamobrem si simul obiecta species cuiusp.iam est quod bonum uideatur, ad id adipiscendũ impellit ipsa natura: id quum constanter prudenterq; fit, eiusmodi appetitionẽ Stoici βούλησιν appellant, nos appellamus uoluntatem. Eã illi putãt in solo esse sapiente, quam sic definiunt, Voluntas est quæ quid cum ratione desyderat.
Mens & uoluntas. Cic. 3. in Catil. 66.
Sensus & uoluntas. Qu. Cic. de Petit. Consul. 28.
Voluntas & libertas. Cic. pro Sestio, 59.
Nihil tam flexibile, quàm uoluntas. Cic. pro Milone, 32.
Nihil obscurius uoluntate hominum. Cic. pro Murena, 34.
Voluntas ad aliquid agendum. Cic. 3. pro Ponteio, 25.
Voluntas erga, pro ea quam uulgò affectionem uocamus. Cic. 2. de Finib. 154. Sed tu, ut dignum est tua erga me & erga philosophiam uoluntate ab adolescentia suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos.
Voluntate, ablatiuus. Terent. Adelph. 3. 4. 44. Quod uos ius cogit, id uoluntate impetret.
Sua uoluntate, nulla ui coactus. Cic. 2. de Finib. 105.
Voluntate omnium, Id est, omnibus uolentibus & concedentibus. Cic. ad Valerium, lib. 15. 5. 4.
De mea uoluntate, Vide De præpositionem.
Ex uoluntate. Cic. in Pisonem, 36.
Ex uoluntate alicuius aliquid facere, Hoc est quod aliquis concedat & uelit. Cic. Planco, lib. 13. 30. 17.

Legit

Digitized by Google

Legis uoluntas. Quintilianus libro 3. cap. 6. 70. Sed uoluntate legis se tuebitur.
Abdita uoluntas ac retrusa, Vide Abditus in Abdo.
Aduersa uoluntas. Quintil. lib. 4. cap. 1. 7.
Animosa uoluntas. Ouid. ad Pisonem, 51.
Auersa uoluntas. Virgil. 12. Aeneid. 130.
Dubia uoluntas. Tacit. lib. 20.
Grata uoluntas in parentes. Cic. pro Plancio, 65.
Voluntas malefica. Plin. lib. 9. cap. 59. 3.
Mutua uoluntas. Cic. Metello, lib. 5. 2. 5.
Occulta uoluntas, multiplex natura. Cic. Bruto, 1. 3.
Officiosa uoluntas. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 4.
Pauper uoluntas. Ouid. 8. Metam. 137.
Perpetua & constans uoluntas. Cic. 13. Philip. 352.
Singularis uoluntas. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 5.
Abalienare uoluntatem, Vide Abalieno.
Abhorret uoluntas eius à me. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16. 11.
Abijcere uoluntatem discendi simul cum spe perdiscendi. Cic. 2. de Orat. 77.
Accidit uoluntas, Vide Accido.
Accipere parem uoluntatem, Vide Accipio.
Adducere in uoluntatem, Vide Adduco.
Adiuuare uoluntatem, Vide Adiuuo.
Alienare à se uoluntates suorum, Vide Alieno.
Auferre uoluntatem, Vide Aufero.
Conciliare sibi uoluntatem, Vide Concilio.
Conformare se ad alicuius uoluntatem, Vide Conformo.
Conglutinare uoluntates. Vide Conglutino.
Facere uoluntatem. Quint. lib. 5. cap. 10. 35.
Ita fert corde uoluntas. Virg. 6. Aeneid. 135.
Habere uoluntatem nocendi, in iracundia. Cic. 2. de Orat. 166
Immutare uoluntatem, Vide Immuto.
Impetrare aliquid uoluntate, Vide Impetro.
Incitata aduersus rationem uoluntas, Vide Incito.
Introspicere uoluntates hominum. Tacit. lib. 1.
Loqui ad uoluntatem, Vide Loquor.
Manet uoluntas, Vide Maneo.
Nuncupata uoluntas, Vide Nuncupo.
Remittere aliquid uoluntate. Liu. lib. 5. belli Macedo.
Scrutari alicuius uoluntatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 20.
Spectata uoluntas amicitiae. Lucr. lib. 1. 28.
Stare uoluntate. Quint. lib. 7. cap. 2. 35.
Diuersa uoluntas est mihi. Ouid. 5. Fast. 106.
Temerata est nostra uoluntas. Ouid. 9. Metam. 126.
Voluntas, pro Fauore. Terent. in Prolo. Phor. 30.
Voluntas uestra si ad poetam accesserit,
Date operam. Hoc est, si faueritis. Donatus.
Offensa uoluntas populi, Vide Offendo.
Voluntarius] Adiectiuum, (ἑκὼν, ἑκούσιος,) Quod fit sponte. Cic. ad Mariũ, lib. 7. 3. 10. Aut consciscenda mors uoluntaria. Idem pro Sestio dicit. Malos bonis uoluntarios periculum moliri. Id est quum nulla necessitate cogantur, aut quum nulla iniuria lacessantur.
Voluntarius adest. Liu. 1. ab Vrbe, 260.
Amicus uoluntarius. Cic pro Cecinna, 10.
Auxilia uoluntaria, Quae sponte dantur. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 7. Liu. 1. bel. Maced. 29. Voluntarios, quos posset, duceret, inuitũ ne quem militem ueterem ducendi ius esset.
Casus uoluntarius. Cic. 2. de Fin. 106.
Exitus uoluntarius. Tacit. lib. 5.
Voluntaria herba, Quae sua sponte nascitur, opponitur Satiuae. Plin. lib. 20. cap. 22. 10.
Inimicus uoluntarius. Cic. Antequam iret in exilium, 7.
Interitus uoluntarius. Cic. pro Marcello, 8.
Laudator uoluntarius. Cic. 6. Verr. 126.
Maleficium uoluntarium. Cic. 1. de Inuent. 114.
Mors uoluntaria. Cic. 3. de Finib. 94.
Motus animi uoluntarius. Cic. de Fato, 36.
Obliuio uoluntaria. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 76.
Oratio necessaria, & uoluntaria. Cic. pro Rosc. Comœdo, 8.
Societas uoluntaria. Cic. pro Quintio, 51.
Testes uoluntarij. Quint. lib. 5. cap. 7. 6.
Virtutes uoluntariae. Cic. 5. de Fin. 64.
Voluntariè] siue uoluntariò, Aduerbium, (ἑκοντὶ, ἑκουσίως,) Bono & prompto animo, non coacto. Cæsar 3. bel. Ciuil. 357. Hæc quum dixisset, primus ex dextro cornu procurrit, atq; eum milites electi circiter CXX. uoluntariè eiusdem centuriæ sunt prosecuti. De Crastino uiro fortissimo. Liu. 1. ab Vrbe, 132. Inde ob residuas bellorum iras, maximè solicitatis ad defectionem animis uoluntariò traxere. Vetus exemplar habet uoluntarios.
Volones] (βολῶνες,) dicti sunt serui, qui bello Punico quũ deessent qui scriberentur, pro dominis pugnaturos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt. Et uolones appellati, quia hoc sponte uoluerunt. Hæc ex Festo. Liu. 3. bel. Pun. Vt tyrones (ea maximè pars uolonum erat) discerent signa sequi. Ibidem, 168. Vetus miles tyroni, liber uoloni sese exæquari sineret.
Volsci] (Οὐόλσκοι,) populi mediterranei Tusciæ: de quibus Pomponius Mela lib. 2. in descriptione Italiæ. Virg. 7. Aeneid. 171. -Volsca de gente Camilla.
Veruti Volsci. Virgil. 2. Georg. 34.
Volsella] uolsellæ, siue Vulsella, uulsellæ, (τριχολάβιον,) Instrumentum ad pilos euellendos è corpore. Cels. lib. 6. ca. 18. de cancri, qui in cole nascitur, curatione, incipit à nigritie: quæ si cutem occupauit, protinus specillum subijciendum, eaq; incidenda est: deinde ore uulsella prehendendæ: tum quicquid corruptum est, excidendum. Idem lib. 7. cap. 12. Ergo specillo conquirenda est testa quæ receßit, & uolsella protrahenda est.
Volsinium] (Οὐολσίνιον,) Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tuscorum urbs, hodie Balsena.
Volsus] Adiectiuum, (τετιλμένος,) pro Vorsus & uersus, de industria fictum. Mart. lib. 5. 108. Qui mouet in nudos brachia uolsa modos. Fortè rectius uolsa interpreteris uulsa, depilata. Ridet enim Cotili mollitiem, curamq; in eam circa corporis cultum.
Volua] uoluæ, (μήτρα, (Vide Vulua. Plin. lib. 22. ca. 22. 25. Voluam enim terra ob hoc prius gignit, ipsum postea in uolua, ceu in ouo est luteum. Varro 2. de Re rust. cap. 1. 29. Dicuntur agni chordi qui post tempus nascuntur, & remanserunt in uoluis intimis.
Volubilis] Vide Voluo.
Volucer] hæc uolucris, hoc uolucre, pen. cor. (ὠκὺς, ταχὺς,) Celer. Martialis. Et uolucrem longo porrexit uulnere pardum. Virg. 1. Aeneid. 65: -uolucremq; fuga præuertitur Ebrum. Cic. de Clar. Orat. 182. Aliud autem genus est non tam sententijs frequentatum, quàm uerbis uolucre atq; incitatum.
Alæ uolucres. Stat. 5. Thebaid. 139.
Aquæ uolucres, Fluuij, torrentes. Ouid. 2. Metam. 47.
Aurea uolucres. Virgil. 5. Aeneid. 100.
Columba uolucris. Virg. 5. Aeneid. 97.
Cupido uolucer. Ouid. 9. Metam. 97.
Currus uolucer. Horat. 2. Carm. ode 33. 2.
Cursus uolucer. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 1.
Dies uolucris. Horat. 3. Carm. ode 28. 2.
Equi uolucres. Ouid. 2. Metam. 231.

Digitized by Google

Fortuna uolucris. Cic. pro Sylla. 67.
Fuga uolucris. Silius lib. 17. 119.
Fumi uolucres. Virgil. 1. Georg. 44.
Leuitas uolucris. Lucret. lib. 4. 41.
Nuntius uolucris. Cic. pro Quintio, 54.
Procellæ uolucres. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 7.
Rotæ uolucres. Claud. 3. de raptu Proserp. 87.
Sagitta uolucris. Virg. 5. Aeneid. 49.
Saltus uolucer. Stat. 6. Thebaid 314.
Somnus uolucer. Virg. 2. Aeneid. 168.
Vox uolucris. Plaut. Amphit. 4. 172. Volucrem uocē gestito.

Volucris] huius uolucris, pen. cor. f. g. (πτερωνὸς, πλήρους.) Omne id quod uolat, non solùm aues, sed apes quoq; uespæ tabani, & reliqua huiusmodi. Cic. 2. de Orat. 13. Quemadmodum uolucres uidemus procreationis atq; utilitatis suæ causa fingere & construere nidos.

Nidus uolucrum. Ouid. 12. Metam. 3.
Aduenæ uolucres, Vide Aduenio.
Aeriæ uolucres. Lucret. lib. 1. 3.
Auidæ uolucres. Ouid. 5. Metam. 97.
Fluminеæ uolucres. Ouid. 2. Metam. 51.
Fœda uolucris. Ouid. 5. Metam. 110.
Fœmineæ uolucres. Ouid. 2. Metam. 50.
Importunæ uolucres. Virg. 1. Georg. 94.
Infandæ uolucres. Stat. 10. Thebaid. 85.
Obscœnæ uolucres. Virg. 3. Aeneid. 48.
Pictæ uolucres, Variis plumis ornatæ. Virg. 3. Georg. 49.
Picturatæ uolucres. Claud. ad Serenam, 17. 1.
Rapidißima uolucris miluius. Ouid. 2. Metam. 144.
Tener uolucris. Cic. 2. de Diuin. 96. Hunc ubi tam teneros uolucres, matremq; peremit. Hic uidetur adiectiuum uolucres, pro substantiuo positum, quum masculino iungat.
Vega uolucris. Ouid. 1. Metam. 62.
Variæ uolucres. Virg. 7. Aen. 7. Lucre. li. 2. 29. Varias uocat quas Virgil. pictas. Nisi malis, quòd plura sint earū genera.
Virgineæ uolucres. Ouid. 6. Metam. 1. Harpyias intelligit, de quibus & Virg. 3. Aen. 44. Virginei uultus uolucrū, &c.
Conflictatæ uolucres sæuißima hyeme, Vide Conflicto in Confligo.
Fallere uolucres uiscata uirga. Ouid. 15. Metam. 95.
Lacerant corpus uolucres. Lucret. lib. 3. 17.
Linguas uolucrum sentire. Virg. 3. Aeneid. 73.
Volucrium in genitiuo plurali, teste Charisio, citatq; Ciceronem de Finibus.

Volucra] uolucræ, pen. prod. Colum. de Arboribus, ca. 15 Genus est animalis, uolucra appellatur: id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & uuas. Inuolucrum & conuolutum quidam uocant.

Volumen] Vide Voluo.
Voluntas] Vide Volo.

Voluo] uoluis, uolui, uolutum, pen. prod. (Λίνω, Λινέω, κυλίω, κυλίσω, κυλίνδω, κυλινδέω,) uoluere, à Volo, uolas, ut quidam existimant, deriuatur. Inter uolandum enim quasi uolui alæ uidentur. Plin. lib. 16. cap. 42. 3. Pampinato semper orbe se uoluens.

Quàm citatißimè uoluere, Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.
In caput uolui, Præcipitari. Virg. 1. Aeneid. 24.
In præceps uolui. Ouid. 2. Metam. 64.
Ante pedes alicuius uolui. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.
Amnis præceps uoluitur per deuia. Silius lib. 17. 26.
Annus uoluitur in se. Virg. 2. Georg. 81.
Flammæ uoluuntur per culmina. Idem 4. Aeneid. 134.
Voluere sub naribus ignem. Idem 4. Georg. 17.
Ignis uoluitur summa ad fastigia. Idem 2. Aeneid. 161.
Aestus incendia uoluunt. Idem 2. Aeneid. 42.
Lachrymæ uoluuntur inanes. Idem 4. Aeneid. 90.
Libros uoluere. Cic. de Clar. Orat. 165.
Venti uoluunt mare. Virg. 3. Aeneid. 40.
Oculos per singula uoluit. Idem 8. Aeneid. 124.
Orbem uoluere. Liu. 4. ab Vrbe, 121. Vide Orbis.
Puluis uoluitur ad muros. Virg. 11. Aeneid. 175.
Saxum ingens uoluunt alij. Idem 6. Aeneid. 124.
Saxa uoluebant infesto pondere. Idem 9. Aeneid. 106.
Semianimes uoluuntur equi. Idem 11. Aeneid. 127.
Vices uoluere. Idem 3. Aeneid. 76.
Facilè soluteq; uerbis uoluere sententias. Cicero de Claris Oratoribus, 153.
Volui uno spiritu. Cic. 3. de Orat. 100. Longißima est igitur complexio uerborum, quæ uolui uno spiritu potest.
Voluere, Cogitare, uersare animo. Virg. 1. Aeneid. 62. At pius Aeneas per noctem plurima uoluens.
Casus uoluere. Idem 1. Aeneid. 3.
Curas multiplices animo uoluebat. Catull. 59. 50.
Fluctus curarum uoluere in pectore. Lucret. lib. 6. 7.
Cogitationes uoluere. Liu. 6. ab Vrbe, 112.
Secum aliquid uoluere, pro Cogitare. Liu. 6. bel. Pun. 35.
Iras in pectore uoluere. Liu. 5. bel. Maced. 66.
Voluere cum animo. Sallustius in Iugurtha.

Volucns] uoluentis, (Λίνων,) Participium, siue Nomen ex participio. Virg. 1. Aeneid. 48. Certè hinc Romanos olim uoluentibus annis. Hìc est participium pro nomine. Voluēs enim est qui uoluit: Volubilis autem qui uoluitur. Anni autem uoluuntur, non uoluunt. ut est, 2. Georg. 81. Atq; in se sua per uestigia uoluitur annus. Seruius.

Oculos huc illuc uoluens. Virg. 4. Aeneid. 73.
Sensus uarios uoluens. Valer. 7. Argon. 40.
Celeriter sanè uerba uoluens. Cic. de Clar. Orat. 132.
Plaustra uoluentia, Volubilia. Virg. 1. Georg. 33. Seruius.

Voluendus] (Λινόμενος,) Aliud particip. Vir. 1. Aen. 55. Triginta magnos uoluendis mensibus orbes
Imperio explebit. Id est uolubilibus. Idem 9. Aeneid. 2. -uoluenda dies en attulit ultro. Seruius.

Volutus, pen. prod. (Διαυλωμένος,) Item participium: ut
Fluctus uolutus ad terras. Virg. 3. Georg. 48.
Amnis per saxa uolutus. Virg. 3. Georg. 105.

Voluto] uolutas, pen. prod. (Λινόω,) uolutare, Frequentatiuum. Colum. lib. 7. cap. 9. 6. Vt paludem rimentur, effodiantq; lumbricos, atq; in luto uolutentur, quod est huic pecori gratißimum.

Volutare se supra rem aliquam. Plin. lib. 8. cap. 37. 2.
Circum terram uolutari. Cic. in Somn. Scipion. 33.
In luto uolutari. Cic. 7. Verr. 47.
Tota acie uolutare, Vide Acies.
Genibus uolutans. Virg. 3. Aeneid. 122.
In stupris uolutatur, per translationem: hoc est Veluti sus quædam luto, ita stupris delectatur. Cic. de Arusp. respon. 38. Idem ad Varronem, lib. 9. 3. 3. Laborandum est, ne quum omnes in omni genere & scelerū, & flagitiorum uoluentur, nostra nobiscum, aut inter nos cessatio uituperetur.
Liberè cum scortis uolutari. Cic. de Arusp. resp. 55.
In omni dedecore uolutari. Author ad Heren. lib. 4. 162.
Cum aliquo uolutari. Cic. in Salustium, 1.
In ueteribus scriptis studiosè uolutari. Cic. 3. de Orat. 23.
Animum cogitationibus uolutare. Liu. 9. ab Vrbe, 16.
Secum uolutare aliquid. Virgil. eclog. 9. 8.
In animo uolutare. Liu. 8. bel. Pun. 97.
Secum animo aliquid uolutare. Liu. 10. bel. Maced. 27.
Cum tristi corde uolutat hæc. Virg. 6. Aeneid. 37.

Dolos

Digitized by Google

Dolos dirumq; uolutat corde nefas. Valer. 2. Argon. 114.
Mente quædam uolutat. Lucret. lib. 3. 49.
Vocem uolutant per atria. Virg. 1. Aeneid. 146.
In secreto cum amicis aliquid uolutare. Liu. 4. bel. Mac. 143.
Volutatus, pen. pro. Particip. (κεκυλισμένος,) Cic. ad Q. fra. lib. 2. 15. 4. Itaq; ad Callisthenem & Philistum redeo, in quibus te uideo uolutatum: Hoc est cum labore uersatum.
Volutatus] huius uolutatus, penul. prod. (κυλίνδωμα,) Plin. lib. 10. cap. 4. 2.
Multum puluerem uolutatu collectum, insidens cornibus excutit in oculos.
Volutatio] uolutationis, (κύλισμα,) Verbale, Idem. Plin. lib. 8. cap. 51. 3. In luto uolutatio generi grata. Idem li. 10. cap. 73. 1. Solidipedum uolutatio propria. Cic. in Pisonem 65. An uerò tu parum putas inuestigatas esse à nobis labes imperij tui stragesq; prouinciæ quas quidem nos non uestigijs odorãtes ingressus tuos, sed totis uolutationibus corporis, & cubilibus persecuti sumus.
Volutatim] pen. prod. Aduerb. (κυλινδὸν,) Plaut. Milit. 8. 38. Volutatim domum te rapiam.
Volutabrum] uolutabri, pen. prod. (λυλίστρα,) Locus ubi sues uolutantur. Virg. 3. Georg. 83.
Sæpe uolutabris pulsos syluestribus apros
Latratu turbabis agens.
Volubilis] & hoc uolubile, pe. cor. (ἐυστροφος, ἐυδίνητος,) Quod facilè uoluitur. Cic. de Vniuers. 29. Deinde animum circundedit corpore, & uestiuit extrinsecus, cœloq; soluago & uolubili, & in orbem incitato complexus est.
Amnis uolubilis. Horat. 1. epist. 2. 9.
Deus uolubilis. Cic. 1. de Nat. deorum, 28.
Fortuna uaga & uolubilis. Cic. pro Milone, 51.
Homo uolubilis quadam præcipiti celeritate dicendi. Cicero pro Flacco, 38.
Malum uolubile. Ouid. epist. 19. 41.
Nexu uolubiles. Ouid. 3. Metam. 9.
Canorus orator & uolubilis. Cic. de Clar. Orat. 54.
Volubilitas] pen. cor. uolubilitatis, (τὸ ἐυστροφον,) Cic. 2. de Nat. deorum, 70. Ex utraq; re & mũdi uolubilitas, quæ nisi in globosa forma esse non posset, &c.
Dare uolubilitatem. Cic. de Fato, 63.
Deus cœlum ad uolubilitatem rotundauit. Ci. de Vniuers. 44.
Fracta uolubilitas capitis latissima. Ouid. 12. Metam. 87.
Volubilitas fortunæ, Inconstantia. Cic. 2. de Diuin. 23.
Volubilitas linguæ. Cic. pro Plancio, 51.
Volubilitas uerborum. Cic. 1. de Orat. 9. Est enim & scientia comprehendenda rerum plurimarum, sine qua uerborum uolubilitas inanis atq; irridenda est.
Volubiliter] pen. cor. Aduerb. (ἐυστρόφως,) Cic. in Orat. 122. Sæpe etiam in amplificanda re conceßu omnium funditur numerosè & uolubiliter oratio.
Volumen] pen. prod. uoluminis, n. g. (σύνταξις, σύγγραμμα, σύνταγμα, γραμματεῖον,) à Voluendo: quòd maiores nostri in libris arborum, id est codicibus scribebant: & libellos illos quò ferrent commodius, complicabant. Ideoq; uolumina appellata sunt, libellis similiora, quàm libris. Est enim uolumen pars codicis, utputa Metamorphoseon liber in XV uolumina distinctus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 24.
Sunt quoq; mutatæ ter quinque uolumina formæ. Plin. Iunior lib. 3. epist. 5. ad Macrum, Libri tres in sex uolumina propter amplitudinem diuisi. Quasi in sex minores libros, ut sint uolumina aliquanto minora quàm libri. Volumen igitur pars libri est: Liber uerò pro toto codice & pro uolumine accipitur. Plin. maior lib 7. cap. 29. 7. Hæc est regio secundo uolumine à nobis significata. Cic. 3. Tusc. 11.
Quoniam duobus superiorib. de morte & dolore dictũ est tertius dies disputationis hoc tertium uolumen efficiet.
Volumen epistolarum. Cic. ad Atticum, lib. 9. 18. 1. 7.
Referre epistolas in uolumina. Cic. ad Tironem, lib. 16. 17. 1.
Annosa uolumina uatum. Horat. 2. epist. 1. 6.
Lintea uolumina, Vide Linteum.
Plenum uolumen querelæ iniquißimæ. Cic. Appio, lib. 3. 7. 2.
Conficere uolumina. Cic. Pæto, lib. 9. 16. 10.
Cresçit magnitudo uoluminis. Author ad Herenn. lib. 1. 30.
Explicare uolumen. Cicero pro Roscio Amerino, 61.
Vide Impendo.
Implere uolumen oraculis falsis. Cic. 2. de Diuin. 172.
Peragere uolumina, Vide Perago.
Immensa uimclorum uolumina. Virg. 5. Aeneid. 82.
Celeri uolumine cœlum torquet sydera. Ouid. 2. Metam. 15.
Sinuare uolumina crurum. Virg. 3. Georg. 39. de equis.
Sinuant terga uolumine angues. Virgil. 2. Aeneid. 42.
Trahere uolumina dicuntur angues. Virgil. 5. Aeneid. 17.
Sinuosa uolumina uersat serpens. Virgil. 11. Aeneid. 151.
Volumina sortis humanæ, pro uarietate. Plin. lib. 7. cap. 45.
Voluox] uoluocis, pen. pro. m. g. (ἰψ,) Vermis qui & conuoluolus dicitur, & inuoluolus, & uolucra, ut superius ui sum est. Plin. li. 18. c. 18. 5. Alij uoluocem appellant animal prærodens pubescentes uuas, Vide Conuoluolus.
Voluptas] uoluptatis, pen. pro. (ἥδος, ἡδονὴ, ἡδυπάθεια, γάνυμα, ψυλημὸς, χλιδὴ, φιληδία,) Est elata præter modum lætitia, opinione præsentis alicuius boni. Vnde quicquid cum delectatione animum demulcet, uoluptas dicitur. Terent. Heaut. 1. 2. 10. Voluptatem magnam nuntias.
Omnes enim iucundum motum quo sensus hilaretur, Græcè ἡδονὴν, Latinè uoluptatem uocant. Cic. 2. de Finib. 12.
Omne autẽ id quo gaudemus, uoluptas est: ut omne quo offendimur, dolor. Cic. 1. de Finib. 58.
Lætitia & uoluptas. Cic 1. de Orat. 97.
Dicendi uoluptates. Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.
Voluptas abdominis, Vide Abdomen.
Voluptas in bibendo. Cic. 2. de Finib. 14.
Voluptas mea, Blandientis uox. Plaut. Casin. 3. 46.
Amœnißima uoluptas, Vide Amœnus.
Communis uoluptas. Quintil. lib. 1. cap. 10. 3.
Dux uitæ dia uoluptas. Lucret. lib. 2. 35.
Diuina uoluptas. Lucret. lib. 3. 6.
Egregia. Iuuenal. Saty. 14. 26.
Incredibilis. Cic. Pompeio, lib. 5. 7. 1.
Ineruditæ uoluptates. Quintil. lib. 1. cap. 12. 13.
Insatiabilis, uide Insatiabilis.
Iucunda. Lucret. lib. 2. 1.
Liquida & libera, uide Liquor, liquoris.
Liquida & pura. Lucret. lib. 3. 8.
Mediocris. Cic. pro Plancio, 1.
Miseranda. Stat. 6. Thebaid. 15.
Perpetua. Cic. Appio, lib. 3. 2. 6.
Pura. Lucret. lib. 4. 218.
Pura uoluptas literarum. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.
Poeticæ uoluptates. Idem lib. 1. cap. 1. 8.
Resupina uoluptas. Idem lib. 5. cap. 12. 15.
Nulla est syncera uoluptas. Ouid. 7. Metam. 91.
Torua uoluptas frontis. Claud. 7. Paneg. 104.
Vera uoluptas. Lucret. lib. 5. 288.
Viua uoluptas prati. Claud. 1. in Ruffinum. 42.
Accipere uoluptatem, uide Accipio.
Adiungere uoluptatem ad uirtutem, uide Adiungo.
Afferre uoluptatem, uide Affero.
Architectari uoluptatem, uide Architector.

Digitized by Google

Assumere uoluptatem, Vide Assumo.
Bacchari in uoluptate, Vide Bacchor.
Voluptatem eius capio, pro De eo. Plin. epist. 17. lib. 2.
Capitur mihi mente uoluptas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 8.
Capi uoluptate. Cic. 1. de Legib. 45.
Captare uoluptatem, Vide Capto in Capio.
Carere uoluptatibus, Vide Careo.
Condire uoluptatibus. Quint. lib. 5. cap. 14. 27.
Contrectare uarias uoluptates mente, Vide Contraho.
Conquirere & comparare uoluptates, Vide Conquiro.
Corrupta uoluptas multo dolore. Horat. 1. Serm. saty. 2. 8.
Creare uoluptatem inimicis, Vide Creo.
Cumulatus uoluptatibus, Vide Cumulo.
Deliniri uoluptate quadam praua. Quint. lib. 2. cap. 5. 14.
Duci ad fidem uoluptate. Quint. lib. 4. cap. 2. 84.
Exclusa animo uoluptas. Stat. 3. Sylu. 3. 22.
Expleta uoluptas flendi. Stat. 2. Sylu. 1. 3.
Inclinare ad uoluptatem audientium debemus. Quintil. lib. 2. cap. 10. 7.
Indulgere uoluptati. Quint. lib. 2. cap. 17. 1.
Inijcere uoluptatem. Vide Inijcio.
Cum uoluptate legere, Cum delectatione. Cic. 5. de Finib. 94.
Locupletata uoluptas in perfectione uitæ, Vide Locus.
Loqui ad uoluptatem, Vide Loquor.
Percipienda uoluptas oculis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 8.
Perfundi uoluptate. Cic. de Cla. Orat. 97.
Permulcere aures assistentium prauis uoluptatibus. Quintil. lib. 2. cap. 12. 5.
Permulceri uoluptate lætissima, Vide Permulceo.
Petere uoluptatem audientium. Quint. lib. 5. cap. 1. 2.
Satiata uoluptas. Stat. 6. Thebai. 59.
Esse uoluptati, Gratum esse. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 36.
In uoluptate esse. Cic. 1. de Finib. 94.
Dolere, & In uoluptate esse, contraria. Cic. 4. Acad. 42.
Voluptas, mala est aliquando.
Cicer. de Senectu. 40. Diuinè enim Plato escam malorum uoluptatem appellat, quòd, &c.
Voluptas maximè est inimica uirtuti, bonique naturam fallaciter imitando adulterat. Cic. in Partit. 38.
Omnis uoluptas honestati est contraria. Cic. 3. Offic. 163.
Capitalis pestis est uoluptas. Cic. de Sene. 36.
Omnium malorum mater uoluptas. Cic. 1. de Legib. 70.
In uoluptatis regno uirtus non potest consistere. Ci. de Se. 57.
A uoluptatibus, Vide Auel Ab.
Assuetudo uoluptatum. Tacit. lib. 18.
Condimentum uoluptatis, Vide Condio.
Ministræ uoluptatum, Vide Ministro.
Deditus uoluptatibus, Vide Dedo.
Confusa uoluptas amborum. Ouid. epist. 21. 10.
Furtiua uoluptas. Ouid. 4. Metam. 66.
Indigna homine docto uoluptas. Cic. 2. Offic. 3.
Libidinosa uoluptas, Vide Libido.
Lucrosa uoluptas. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 7.
Mutua uoluptas. Lucr. lib. 4. 242.
Amplexari uoluptatem, Vide Amplector.
Auolat uoluptas, Vide Auolo.
Dedere se uoluptatibus, Vide Dedo.
Inhærere uoluptatibus, Vide Inhæreo.
Inuenire nouam uoluptatem. Cic. 5. Tusc. 31.
Irritata uoluptas. Ouid. 2. de Arte, 137.
Liquescere uoluptate, Vide Liquor, liquoris.
Blanda uoluptas truces mollit animos. Ouid. 2. de Arte, 96.
Nocet empta dolore uoluptas. Horat. 1. epist. 2. 11.
Perfluere uoluptatibus, Vide Perfluo.
Placet inconcessa uoluptas. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 7.
Properata uoluptas. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 10.
Sperata uoluptas. Ouid. 2. Metam. 173.
Spernere uoluptates. Horat. 1. epist. 2. 11.

Voluptarius] Adiect. Quod uoluptatem affert. Plaut. Pœnulo, 8. 25. Liberũ ut cõmonstraremus tibi locũ & uoluptarium.
Mollis & uoluptarius. Cic. 5. Tusc. 127.
Disciplina uoluptaria. Cic. 1. de Fin. 57. Intelligatur ea quæ uoluptaria, delicata, mollis, habeatur disciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm seuera sit.
Disputatio uoluptaria. Cic. 3. de Orat. 35.
Homo uoluptarius. Cic. 2. Tuscul. 27. Plaut. Meneh. 7. 34.
Voluptarij atq; potatores maximi. Cice. in Pisonem, 32. Atq; hoc quidem etiam isti tui dicunt uoluptarij Græci. Id est uoluptatis assertores, quales erant Epicurei.
Possessio uoluptaria. Cic. Att. lib. 12. 24. 4.
Voluptarius sensus, gustatus. Cic. 3. de Orat. 55.

Voluptabilis] & hoc uoluptabile, pen. corr. (ἡδύς, (Gratus, uoluptuosus. Plaut. Epid. 2. 19.
Voluptabilem mihi tuo aduentu attulisti nuntium.

Voluptuosus] pen. prod. Adiectiuum, (ἡδυσμένος,) Voluptuosus homo qui perquàm amat uoluptatem.

Voluptuosa res, Quæ in se habet uoluptatem, & plena est uoluptatis, & quæ uoluptate afficit. Plin. lib. 3. epist. 13. Voluptuosum esse utraq; opera eodem uiatico inuisere.

Volup] uel uolupe, penult. corr. (ἥδεος,) Id est delectabile. Plaut. Casi. 18. 5. Facite animo uestro uolup. Terent. Phor. 4. 3. 5. Venire saluum uolupe est.

Volusius] (ὀνολούσιος,) Poeta fuit Patauinus, qui Ennium secutus, rerum gestarum Populi Romani annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinnæ poetæ,
At uolusij annales Paduam morientur ad ipsam,
Et laxas scombris sæpe dabunt tunicas.

Voluta] uolutæ, penu. prod. (ἕλιξ, (Vitruuius lib. 1. cap. 2. His enim dijs propter uirtutem sine delicijs ædificia constituendecet. Veneri, Floræ, Proserpinæ, fontium nymphis, Corintho genere constitutæ, aptas uidebuntur habere proprietates, quòd his dijs propter teneritatem, graciliora & florida, fòlijsq; & uolutis ornata opera facta augere uidebuntur iustũ decorẽ. Idẽ lib. 3. cap. 3. & multis alijs locis.

Volutabrum, Volutatim, Voluto, Vide Voluo.

Vomer] uomeris, masc. gen. Vide Vomo.

Vomica] uomicæ, pen. cor. (ἀπόγμμα ἑσωθεν,) Tumor excrescens, siue grossities illa quæ nascitur in aliqua parte corporis, saniem frequenter emittens. Cic. 3. de Nat. deor. 99. Nec prodesse Phæreo Iasoni, is qui gladio uomicam eius aperuit, quam sanare medici non poterant. Plin. lib. 20. cap. 12. 1. Petroselinon præcipuum ad uomicas.
Putres uomicæ. Iuuenal. Satyr. 13.
Erumpit uomica. Celsus lib. 2. cap. 8.
Excitat uomicas dolor. Celsus lib. 2. cap. 7.
Laberare uomica. Celsus lib. 4. cap. 8.
Rumpere uomicam. Celsus lib. 2. cap. 8.
Vomica oritur. Celsus lib. 2. cap. 6.
Vomica, de suppuratione. Cels. lib. 2. cap. 8. Quòd si ne rupta quidem uomica, uel pure extrinsecus emisso febris quieuit. Idem de interiore suppuratione loquens, lib. 3. cap. ulti. Omnis tunc uomicæ finis est, ut rumpatur, indicium q; est pus uel aluo uel ore redditum. Budæus.
Vomicam non infestiuiter Plautus uocat crumenam plenam argenti, in Persa. 9. 11. Quid hoc quod in collo tibi tumet? Sa. uomica est pressare parce.
Vomica, Concaua loca uetustate exesa. Lucilius lib. 29. Tyroneo & nõ mortifero adfectus uomica & uulnere. Nonius.

Vomicæ

Vomicæ Reipub. apud Quintil. lib. 8. cap. 6. Non enim si Cicero rectè sentinam Reipub. dixit, fœditatem hominum significans, idcirco probem illum quoq; ueteris oratoris, Persecuisti Reipub. uomicas.

Vomo] uomis, uomui, uomitum, (ἐμέω, ἐξερέυγομαι,) uomere, pen. corr. Eijcere. Propriè de cibis dicitur, & superiore ex parte. Cic. pro Deiotaro, 13. Quum, inquit, uomere post cœnam uelle te dixisses, in balneum te ducere cœperũt.

Bibere, uomere, effundere. Cic. in Pisonem, 17.

Vomere in mensam. Cic. 2. de Finib. 39.

In gremio suo uomere. Cic. 2. Philip. 74.

In conspectu alicuius uomere. Cic. 2. Philip. 74.

Fluctus uomit ac reſorbet Scylla. Ouid. epist. 12. 25.

Flammas ore uomit Cacus. Ouid. 1. Fast. 114.

Purpuream uomit ille animam. Virg. 9. Aeneid. 70.

Vitam uomere. Lucret. lib. 6. 166.

Vomor] uomeris, pen. corr. Paſsiuum. Plin. lib. 10. ca. 67. Salamandræ ore sanies lactea uomitur.

Vomitur, pen. corr. Impersonale. Cic. 2. Philipp. 103. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur.

Vomito] uomitas, pen. corr. (ἐξεμέω,) uomitare, Frequentatiuum. Colum. lib. 7. cap. 10. 4. Quam quum pecudes biberunt, nauſea correptæ uomitant, atq; expurgantur.

Vomitus, huius uomitus, pen. corr. (ἔμετος, ἐξέρευγμα.)

Araneoſus uomitus, Vide Aranea.

Varius uomitus. Celsus lib. 2. cap. 6.

Repetere uomitum. Celſ. lib. 4. cap. 4.

Supprimere uomitum. Celsus lib. 4. cap. 5.

Concitare uomitus. Plin. lib. 24. cap. 18. 1. Extrahere, lib. 23. cap. 8. 17. Facere, lib. 13. cap. 23. 1. Inhibere, lib. 12. cap. 15. 12. Inuitare, lib. 22. cap. 14. 7. Mouere, lib. 33. cap. 8. 2. Sistere, lib. 20. cap. 14. 5.

Vomitio] uomitionis, Idem, (ἔμεσις,) Cic. 2. de Nat. deor. 189. Quid ea quæ nuper, id est paucis ante seculis medicorum ingenijs reperta sunt, uomitione canes, purgante autem, & cæt.

Inimicæ oculis uomitiones, Vide Inimicus.

Vomitor] pen. corr. uomitoris, (ἐμετὴς,) Plin. lib. 23. ca. 1. Non expedire uomitoribus, sicut neq; mustum, neq; sapa, neq; passum.

Vomitorius] Adiectiuum, (ἐμετικός,) Quod uim uomitum faciendi habet. Plin. lib. 21. cap. 19. 5. Hunc stomacho inutilem, & ideo uomitorium.

Vomer] uel uomis, uomeris, pen. corr. m. g. (ὖννις,) Dicitur id ferrum in aratro quod liras facit, & utrinq; uomit, unde nomen habet. Plin. lib. 17. cap. 18. 4. Vomerum plura genera. Culter uocatur prædensam, prius quàm proscindatur, terram secans, futurisq; sulcis uestigia præscribens incisuris, quas resupinus in arando mordeat uomer. Alterum genus est uulgare, rostrati ut uectis. Tertium in solo facili, nec toto porrectũ dentali, sed exigua cuspide in rostro. Virg. 1. Georg. 10. Depresso incipiat iam tum mihi taurus aratro Ingemere, & sulco attritus splendescere uomer.

Vbi Seruius, Vomer à frequenti aratione atteritur & decrescit. Lucret.

- occulto decrescit uomer in aruo. Dicimus autem & hic uomer, & hic uomis: sed ab utroque huius uomeris facit. Virgil. 1. Georg. 33.

Vomis & inflexi primum graue robur aratri.

Saucia uomeribus tellus. Ouid. 1. Metam. 21.

Aduncus. Ouid. 4. Fast. 187. Curuus. Ouid. 3. Amor. el. 7. 8.

Duro fumans sub uomere taurus. Virg. 3. Georg. 103.

Ferreus. Lucret. lib. 1. 64.

Laureatus, Vide Laurus.

Obtusi uomeris dentem procudere. Virg. 1. Georg. 53.

Rigidi uomeris ictu uersatur tellus. Claud. 1. de rap. Prof. 40.

Vnci uomeris patiens tellus. Virg. 2. Georg. 45.

Perstringere aliquid uomere. Cic. 2. Philip. 101.

Vopiscus] uopisci, m. g. Dicitur qui ex duobus conceptis, uno abortu excluso, ad partum legitimum ducitur. Quo nomine dictus est historicus quidam qui de Imperatorib. scripsit. Plin. lib. 7. cap. 10. Vopiscos appellabant è gemmis, qui retenti utero nascerentur, altero interempto abortu. Nanq; maxima, etsi rara, circa hoc miracula existunt.

Voranus] pen. pro. (ὀυορᾶνος,) fuit Qu. Luctatij furacissimus libertus, quem nummularius nummos de mensa subtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib. 10. cap. 49. Vide Exchalcio.

Voro] uoras, (τενθλεύω, καταφάγω,) uorare, Cibum non confectum deglutire. Cic. 2. de Natu. deorum, 182. Alia uorant, alia mandunt.

Plaga uorat medullas. Senec. Hippol. 3. 2.

Vorare, Auidè sumere. Plaut. Truc. 3. 16. - interim ille Hamum uorat, si semel amoris poculum accepit mere. Hoc est actum de eo est: ut moriuntur pisces qui hamum uorãt.

Vorare literas. Cic. Attico, lib. 4. 8. 2.

Viã uorare, Celerrimè currere. Catul. ad Libel. 33. 2. Vide Viã

Voratio] uorationis, Verbale, (τένθλευσις,) Catul. ad Portium & Socrationem, 44. 2.

- mei sodales
Quærunt in triuio uorationes.

Vorago] pen. prod. uoraginis, pen. cor. f. g. (βάραθρον,) Barathrum dicitur: quòd in eam cadentia, non emergunt; sed quasi absorbentur. Ci. 1. de Diuin. 126. Qui quum per agrum Leontinum iter faciens, equum ipse demisisset in flumen, summersus equus uoraginibus non extitit.

Ima uorago. Cic. in Sallustium, 21.

Ingens uorago faucibus uastis patet. Senec. Herc. fur. 9. 10.

Liuidissima, maximeq; profunda uorago. Catullus ad Coloniam, 17. 3.

Pigra uorago. Sillus lib. 13. 114.

Tenebrosa uorago. Stat. 6. Thebaid. 77.

Tenax uorago. Catul. ad Coloniam, 17. 6.

Vasta uoragine exæstuat gurges. Virg. 6. Aeneid. 60.

Vorago, Aliter. Curtius lib. 8. Imber uiolẽtius quàm aliàs fusus campos lubricos et inequitabiles fecerat. Grauesq; & pro pemodũ immobiles currus illuuie & uoragine hærebant.

Vorago patrimonij. Cic. pro Sestio, 96. Tu meo periculo gurges ac uorago patrimonij beluabare?

Scopulus & uorago. Ci. 3. de Ora. 89. Syrtim patrimonij, scopulũ libẽtius dixerim: Charybdim bonorũ uoraginẽ potius

Voraginosus, pen. pro. Adiect. (βαραθρώδης,) Voraginibus plenum. Hirtius 6. bel. Hisp. 119. Nam palustri & uoraginoso solo currebat ad dextram partem.

Vorax] uoracis, pen. pro. om. g. (λίχνος, λαφύστιος,) Plurimum uorans. Cic. 2. Phil. 76. Quæ Charybdis tam uorax?

Ventris uoracis placare ieiunia. Ouid. 15. Metam. 19.

Vsura uorax. Lucan. lib. 1. 37.

Vndiq; uorsum. Lucret. lib. 2. 210.

Vorsura] uorsuræ, uide Versura, in Verto.

Vortex] uide Vertex, in Verto.

Vorto] uortis, uide Verto.

Vos] uestrum uel uestri, (ὑμεῖς,) Pronomen pluralis numeri à Tu.

Vosmetipsi, pro Vosipsi. Cicero 4. Academ. 129. Nos autem dicimus ea nobis uideri quæ uosmetipsi nobilissimis philosophis placuisse conceditis. Et pro Roscio Amer. 63. Quæ facitis, eiusmodi sint ut ea dedita opera à uobis contra uosmetipsos

metipsos facere uideamini.

Votum] uide Voueo.

Voueo] uoues,uoui,uotum uouere,pen.pro. (εὔχομαι,ἐπεύχομαι,) Deo aliquid sanctè promittere. Cic.1. de Nat. deor.169. Quid optamus à dijs immortalibus? quid uouemus? Horat.3. Carm.ode 8.2.

Ex amissione alicuius rei uouere. Cic.1. de Diuin.59.

Vouere decimam alicui. Cic.3. de Nat.deor.126.

Vouere uotum. Liu.1. bel.Pun.93. Ouid.9. Metam.159. Vota puer soluit,quæ fœmina uouerat Iphis.

Vouere caput pro salute patriæ. Cic.5. de Finib.114. Id est periculis se obijcere.

Vouere in eadem uerba. Liu.3. bel.Maced.34.

Vouere templum deo. Liu.1. ab Vrbe,50.

Vouere,pro Votis optare. Senec. de Benef. lib.6. Et quicquid inimicus optaret,amantes uouent. Horat.1. epist.4.2. Quid uoueat dulci nutricula maius alumno?

Votus] Particip.(ἐπευχθείς,) Ci.3. de Nat deo.54. At earum tẽpla sunt publicè uota & dedicata. Liu.4. ab Vrb.54

Delubra uota Menti. Ouid.2. Metam.18.

Votum] uoti,(εὐχὴ,εὐχωλὴ,) Promissio facta deo. Cic.2. de Legib.66. Diligentia uotorum satis in lege dicta est,ac uoti sponsio, quo obligamur deo: pœna uerò uiolatæ religionis iustam recusationem non habet.

Preces & uota. Cic. pro Plancio,79.

Votum & promißum. Cic. Att. lib.12.241.10.

Votum pro. Cato ca.83. Votũ pro bubus,ut ualeant,sic facito.

Amarum uotum, Quod male cedit. Claud.3. Paneg.46.

Audax uotum. Stat.9. Thebaid.125.

Furialia uota. Silius lib.8.6.

Furiosa. Ouid.10. Metam.74.

Futile uotum. Silius lib.10.68.

Ignauum. Claud. Eutrop.2.79.

Modesta parum uota. Ouid.3. Trist. eleg.8.4.

Nefarium uotum. Cic. pro Cluent.153.

Pauidum uotum. Claud.1. de bello Gildon.14.

Pia uota. Ouid.1. Metam.45.

Publica. Ouid.7. Metam.92.

Temeraria uota. Tibul. lib.3. eleg.6.6.

Tristia uota. Ouid.8. Metam.108.

Assuescere uotis. Virg.1. Georg.9.

Canere uota diuis. Virgil.3. Aeneid.88.

Cessare in uota, Vide Cesso.

Concipere uota. Ouid.7. Metam.121.

Concepta uota. Silius lib.7.16.

Confugere ad uota, Vide Confugio.

Corrigere uota sua. Ouid.2. Metam.18.

Damnari uotorum, uel uotis, Vide Damno.

Dissoluere uota. Cic. Att. lib.15.32'6.6.

Ducere uota ad bonos exitus. Horat.4. Carm.ode 8.7.

Duplicare uota metu. Virg.8. Aeneid.112.

In uota effundi. Tacit. lib.1.

Exequi annua uota. Virg.5. Aeneid.11.

Facere uota,pro Optare. Ci. pro Mil.57. Vota enim fecerant is ut in eos se potius mitteret,quàm in uestras possessiones. Vide Facio.

Facere uota parcius. Sene. de Benefic. lib.2. cap.1.

De aliquo ægroto uota facere. Cic. Att. lib.8.169.2.

Inhibere uota alicuius rogando. Ouid. epist.15.24.

Liberari uoti,pro uoto. Liu.5. ab Vrbe.

Votis uota nectere. Lucr. lib.5.242.

Nuncupare uota, Vide Nuncupo.

Obligare uotis caput. Horat.2. Carm.ode 8.1.

Onerare uotis æthera. Virg.9. Aeneid.5.

Perfecta uota ordine. Virg.3. Aeneid.110.

Persoluere uotum, Vide Persoluo.

Poscere opem uotis. Ouid.3. Fast.119.

Reddere uota, Vide Reddo.

Repetere uota. Quint. in Proœm. lib.4.3.

Immortale uotum sacrabat. Virg.8. Aeneid.142.

Feralia uota fancire contra aliquem. Stat.11. Theb.69.

Soluere uota, Vide Soluo.

Fidem uoti solucre. Ouid.1. Fast.128.

Supplicibus uotis superare iram numinis. Virg.8. Aeneid.83.

Suscipere uota, Vide Suscipio.

Tacito suspendit uota labello. Catull. Argon.59.21.

Erecto uoto timere aliquid. Stat.6. Thebaid.152.

Vocare aliquem in uota. Virg.5. Aeneid.102.

Vocare diuos in uota. Virg.5. Aeneid.47.

Vocare imbrem uotis. Virg.1. Georg.32.

Vocari uotis. Virg.1. Georg.9.

Votum, Voluntas & desyderium: quòd ea ualde desyderamus quæ uoto à Deo poscimus. Cicc. ad Terentiã,li.14.4.3. Si hæc mala fixa sunt,ego uerò te quamprimum meis uotis cupio uidere.

Ad uotum, Vide Ad.

Compos uoti, Vide Compos.

Matura uota cõloni. Ouid.8. Metam.59.

Deplorata uota. Ouid.1. Metam.55.

Exposcere pacem uotis. Virg.3. Aeneid.52.

Fingere uoto aliquem. Plin. epist.112.

Frui uotis. Valerius 4. Argonaut.153.

Implere uotum alicuius. Curtius lib.4.

Potiri uoto. Ouid.9. Metam.63.

Respondere uotis alicuius. Virg.1. Georg.10.

Succedere in uota alicuius, Id est idem uelle quod ante te alius concupiuerit. Ouid.11. Metam.46.

Superant modum tua uota. Stat.1. Achil.29.

Fouere sua uota animo. Ouid.7. Metam.129.

Votiuus]pen.prod. Adiectiuum,(σύντος,) Quod ex uoto dari promittitur. Horat.1. epist.37. Pascitur in uestrum reditum uotiua iuuenca.

Aures uotiuæ. Quæ cupiãt aliquid audire. Plau. Casina.2.28.

Votiuum, Quod uoto desyderatum est. Apuleius lib.6. Tota ciuitas ad uotiuum conspectum effunditur.

Legatio uotiua, quæ pro uoto ac uoluntate uel uoluntariè suscipitur. Cic. ad Att. lib.14.320.4. Simulq; cogites quid agendum nobis sit super legatione uotiua, quòd in his locis moueor à multis ne in Senatu Calendis adsim. Vide Legatio in Lego,legas.

Ludos uotiuos appellat Cic.2. Verr.19. quos uouerat. Plini. lib.7. Ludis pro salute diui Augusti uotiuis.

Preces uotiuæ, Quibus aliquid cum uoto poscimus.

Tabella uotiua. Horat.2. Serm.saty.1.7.

Thura uotiua. Ouid.3. Amor.eleg.12.2.

Voces uotiuæ. Tibullus lib.1. eleg.3.6.

Vox] uocis,(φωνὴ,φθογγὴ,αὐδὴ,ὄψ,ὀπὴ,ἐνοπὴ,ὄσσα,γῆρυς,ὀμφὴ,) Omne quod sonat. Fit ἀπὸ τῦ βοάω, quod est uoco. Cic. in Orat.31. Vocis mutationes totidem sunt,quot animorum,qui maximè uoce commouentur. Ibidem, 32. Mira est enim quædam natura uocis,cuius quidem è tribus omnino sonis,inflexo,acuto,graui tanta sit, & tam suauis uarietas perficta in cantibus. Idem 4. Acad.29. In lingua etiam explanata uocum impressio.

Vocis genera permulta. Cic.2. de Nat.deor.219. Vocis genera permulta, canorum,fuscum: lene,asperum: graue,acutũ: flexibile,durum: quæ hominum solùm auribus iudicantur. Idem 3. de Orat.119. Nam uoces, ut chordæ sunt intentæ, quæ

Digitized by Google

quæ ad quenq; tactum respondeant, acuta, grauis: cita, tarda: magna, parua: quas tamen inter omnes est suo quoq; in genere mediocris. Atq; etiã illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum: contractum, diffusum: continenti spiritu intermisso: fractum, scissum: flexo sono, attenuatũ, inflatum.

Vocis quantitates insuper & qualitates uarias facit Quint. lib. 11. cap. 3. Sed ne uox quidem (ait) nisi liberalis, actionẽ habere optimam potest. Bona enim firmaq;, ut uolumus, uti licet: mala uel imbecilla & inhibet multa, ut insurgere, exclamare: & aliqua cogit, ut summittere, deflectere, &c. Paulo pòst, Natura uocis spectatur quantitate & qualitate. Quantitas est simplicior. In summa enim grandis, aut exigua est: sed inter has extremitates mediæ sunt species, & ab ima ad summam, ac retro, multi sunt gradus. Qualitas magis uaria est. Nam est & candida & fusca, & plena & exilis, & lenis & aspera, & contracta & fusa, & dura & flexibilis, & clara & obtusa. Ibidẽ, Non enim tam molli teneráq; uoce, quàm forti ac durabili opus est. Paulo pòst, Alioqui nitida illa & curata uox insolitum laborẽ recusabit. Rursus ibidẽ, Itaq; sit ipsa uox primùm (ut sic dicam) sana, id est nullũ eorum de quibus nunc dixi, patiatur incommodum: deinde nõ subsurda, rudis, immanis, dura, rigida, uana, præpinguis, aut tenuis, inanis, acerba, pusilla, mollis, effœminata. Et alì quanto pòst, Ornata est pronuntiatio, cui suffragatur uox facilis, magna, beata, flexibilis, firma, dulcis, durabilis, clara, pura, secans aera, auribus sedens. Ibidem, Nã uox, ut nerui, quo remissior, hoc & grauior & plenior: quo tensior, hoc tenuis & acuta magis est. Sic ima uim non habet, summa rumpi periclitatur. Paulo pòst, Sic uelut media uox, quẽ habitum à nobis acceperit, hunc iudicum animis dabit. Est enim mentis index, & uelut exẽplar, actotidẽ quot illa mutationes habet. Itaq; lætis in reb. plena, simplex, & ipsa quodammodo hilaris fluit: at in certamine erecta totis utribus, & uelut omnibus neruis intenditur. Atrox in ira, & aspera ac densa, & respiratione crebra. Paululũ in inuidia faciẽda lentior, quia non ferè ad hanc nisi inferiores cõfugiũt: at in blandiendo, fatendo, satisfaciendo, rogando, lenis & summissa. Suadentiũ, & monentiũ, & pollicentiũ, & consolantium grauis: in metu & uerecundia, cõtracta: adhortationibus fortis: disputationibus teres: miseratione flexa & flebilis, & cõsultò quasi obscurior: at in egressionibus fusa, & securæ claritatis: in expositione ac sermonibus recta, & inter acutũ sonũ & grauem media. Attollitur aũt concitatis affectibus, compositis descẽdit, pro utriusq; rei modo altius uel inferius. Multo pòst. Vox tẽperata, ac gestus modestus. Ibidem, Fusca illa uox, qualem Cicero fuisse in Antonio dicit. Iterũ, Erecta & concitata uoce dicenda sunt. Paulo post Nam uox quoq; Demetrij iucundior, illius acrior erat.

Absonus uoce, Vide Absonus.

Plenior uoce. Cic. 1. de Orat. 65. Ego enim neminem nec motu corporis, neq; ipso habitu atq; forma aptiorẽ, nec uoce pleniorem, aut suauiorem mihi uideor audisse.

Asperitas uocis. Lucret. lib. 4. 113.

Bona uocis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Cantus uocis. Quint. lib. 5. cap. 10. 86.

Contentio uocis & Remissio, contraria. Cice. 1. de Orat. 136. Vide Contentio in Contendo.

Inofficiosa copulatio uocum. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Discrimina uocum. Quintil. lib. 1. cap. 5. 16.

Flexus uocis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 19.

Intensio uocis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Iter uocis. Ouid. 2. Metam. 167.

Iucunditas claritasq; uocis. Quintil. in Procem. lib. 6. 16.

Modestia uocis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 39.

Remissio uocis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Simulans uocum ales. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5. de psittaco.

Sonitus uocis, Vox buccinæ. Virg. 3. Aeneid. 134.

Suauitas uocum. Quintil. lib. 1. cap. 5. 21.

Varietas uocum. Cic. 2. de Diuinat. 13.

Hæc uox, Ciuis, &c. Cic. 7. Verr. 131. Constitue nihil esse opus in hac uoce, Ciuis Romanus sum.

Absona, Vide Absonus.

Absurda, Vide Absurdus.

Acerba. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Acrior. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Acuta, Vide Acuo.

Acutæ uocis Hylactor. Ouid. 3. Metam. 45.

Aequissima uox & Turpissima, opponuntur. Senec. de Benefi. lib. 3. cap. 14.

Ambigua uox. Virg. 2. Aeneid. 20.

Amœnæ uoces. Ouid. ad Pisonem, 19.

Angusta. Iuuenal. Saty. 39.

Anhela. Claud. 2. in Eutrop. 78.

Animosa uox. Seneca de Benefic. lib. 2. cap. 18.

Assidua. Virg. 4. Aeneid. 90.

Atrox. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Blanda uox. Virg. 1. Aeneid. 136.

Boans. Ouid. 3. de Arte, 89.

Bona, Vide Bonus.

Candida. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Canora, Vide Cano.

Clara & suauis. Cic. 1. Off. 185. Vide Clarus.

Clarisona uox. Catul. Argon. 59. 25.

Concitata uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Confusa. Lucret. lib. 4. 114.

Consona. Silius lib. 5. 40.

Constans. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 13.

Contracta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Contumelioſæ uoces, Vide Contumelioſus in Contumelia.

Cygnea uox, Vide Cygneus in Cygnus.

Densa. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Dira. Virg. 3. Aeneid. 46.

Dissona. Stat. 8. Theb. 124.

Docta. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.

Dulcis & clara uox. Cic. in Orat. 32.

Dura. Quintil. lib. 11. cap. 3. Durabilis, Ibidem.

Effœratæ uoces. Seneca Hercule furente, 6. 13.

Erecta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Exigua. Virg. 6. Aeneid. 99.

Extrema. Virg. 4. Aeneid. 125.

Facilis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Facunda. Ouid. 4. Fast. 49.

Falsa. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.

Ferox. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ, 64.

Ferrea. Virg. 6. Aeneid. 125.

Fessa loquendo. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 17.

Ficta. Lucan. lib. 3. 21.

Flebilis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Fœminea. Quintil. lib. 1. cap. 11. 1.

Furialis. Cic. de Arusp. resp. 35.

Fusca. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Grandis. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Hilaris. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Horrenda. Virg. 9. Aeneid. 23.

Incerta. Quintil. lib. 1. cap. 1. 16.

Inceſta. Ouid. 2. Trist. 101.

Inclinata. Cic. in Orat. 15.

Incorrupta uox bene iudicantium, Vide Incorruptus.

Digitized by Google

Infandæ uocis ſonum. Seneca Agamem. 13.6.
Infragilis uox. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 11.
Ingenioſa mutãdis ſonis. Oui. 2. Amor. eleg. 6. 4. De pſittaco.
Ingens. Virg. 1. Georg. 96.
Ingloria. Stat. 5. Sylu. 3. 28.
Inimicã alicui, Vide Inimicus.
Inhumana & ſcelerata, Vide Inhumanus.
Inſana. Ouid. epiſt. 11. 15.
Interrupta atq; moriens, Vide Interrumpo.
Iracunda. Ouid. 2. Metam. 95.
Legitima. Ouid. 3. de Arte, 59.
Lenis. Quint. lib. 11. cap. 3.
Libera. Liu. 5. bel. Maced. 4.
Liberalis. Quint. lib. 11. cap. 3.
Limpida uox. Plin. lib. 34. cap. ult. 12. De ſandaracha.
Sine cõtentione uox, nec languens, nec canora. Ci. 1. Off. 186.
Liquidæ uoces aurum. Lucret. lib. 5. 277.
Liquidæ uoces corni. Virg. 1. Georg. 82.
Lugubris. Lucret. lib. 4. 110.
Magna. Cic. de Senectute, 14. Vide Magnus.
Minax. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.
Mœſta. Virg. 2. Aeneid. 56.
Mollis, Effœminata & muliebris. Cic. 3. de Orat. 24.
Moribunda. Stat. 8. Theb. 125.
Mutæ uoces murmure. Stat. 2. Sylu. 1. 21.
Nitida. Quint. lib. 11. cap. 3.
Nuptialis, Vide Nuptialis in Nubo.
Obſcœna. Iuuen. Saty. 11. 18.
Obſcura. Quint. lib. 11. cap. 3.
Obtuſa. Quint. lib. 11. cap. 3.
Paruæ uocis murmura. Ouid. 12. Metam. 10.
Plena. Cic. de Claris Orat. 160.
Præpinguis. Quint. lib. 11. cap. 3.
Pura. Perſius Saty. 5. 3.
Puſilla. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Rara. Virg. 3. Aeneid. 63.
Rigida. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Rauca. Ouid. 6. Metam. 76.
Recta. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Reſona. Ouid. 3. Metam. 100.
Ruſtica. Cic. 3. de Orat. 24.
Sacra. Ouid. 2. Metam. 56.
Salutaris. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 10.
Sana. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Serena. Perſius Saty. 1. 2.
Simplices uoces. Quint. lib. 1. cap. 5. 40.
Sollicita uox. Ouid. 10. Metam. 127.
Suauis & canora. Cic. de Claris Orat. 126.
Suauiſſima uox. Cic. in Orat. 83.
Subſirda. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Summiſſa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 9.
Superba. Lucret. lib. 5. 236.
Supplex. Liu. 10. bel. Pun. 3.
Tacita. Ouid. 9. Metam. 61.
Tenera. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Tenuata. Ouid. 2. Metam. 75.
Teres. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Timnula. Catullus in Epithal. Iuliæ, 56.
Tremulæ uoces hœdorum. Lucret. lib. 2. 74.
Triſtis. Ouid. 7. Metam. 105.
Trux. Silius lib. 1. 14.
Truculenta uox. Plin. lib. 11. cap. 2. 1.
Veneranda. Lucan. lib. 2. 106.
Vigil. Ouid. 2. Metam. 108.
Nec ſeruaturis uigili capitolia uoce Cederet anſeribus.
Virilis. Ouid. 4. Metam. 77.
Viua. Quintil. lib. 2. cap. 2. 5.
Vlulans. Cic. in Orat. 15.
Vna uox omnium. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 8.
Vna uoce, Vno ore, uno conſenſu. Cic. 1. de Orat. 24.
Votiuæ uoces. Tibullus lib. 1. eleg. 3. 6.
Aboritur uox, Vide Aborior.
Accipere uoces, Vide Accipio.
Accommodare uocem, Vide Accommodo.
Addere uoces lachrymis. Ouid. 13. Metam. 119.
Aequiparare aliquem uoce. Virg. eclog. 5. 9.
Alit uox. Quintil. lib. 2. cap. 2. 5. Tamen uiua illa, ut dicitur, uox alit plenius.
Alloqui patriam uoce mœſta, Catullus de Berecynthia, 58. 10.
Attollere & ſubmittere uocẽ, ſunt oppoſita. Qu. lib. 1. ca. 8. 1.
Annuere uocibus alicuius. Horat. 4. Carm. ode 6. 5.
Audire & reddere uoces notas. Virg. 6. Aeneid. 138. Id eſt Familiariter loqui, ut ait Seruius.
Audio uocem cuiam, Vide Cuius.
Canere inclinata ululantiq; uoce, more Aſiatico, Cic. in Or. 15
Captare uoces auribus. Ouid. epiſt. 18. 11.
Dulcedine uocis captus. Ouid. 1. Metam. 145.
Citat uox præconis. Quint. lib. 6. cap. 4. 6.
Compellare aliquem uoce. Virg. 5. Aeneid. 33.
Timenda uoce complere nemus. Horat. Epod. 6. 2.
Comprimere uocem, Vide Comprimo.
Compeſcere uoces. Senec. Herc. Oetæo, 11. 2.
Concipere mente uocem alicuius. Quint. lib. 1. cap. 2. 21.
Condere uocem alicuius memori aure. Ouid. epiſt. 19. 20.
Conferre uocem in quæſtum, Vide Confero.
Confiteri magna uoce, Vide Magnus.
Confirmatur uox hoc modo. Quint. lib. 11. cap. 3.
Confirmata conſtitutaq; uox. Ibidem.
Conſequi uocem gradu, Vide Conſequor.
Contendere uoce, Vide Contendo.
Continere uocem, Vide Contineo.
Conturbatur uox. Lucret. lib. 4. 113.
Curata uox. Quint. lib. 11. cap. 3.
Currit uox, Vide Curro.
Cuſtodire uocem. Quint. lib. 1. cap. 7. 15.
Deducere uocem, Vide Deduco.
Demiſſa uoce loqui. Virg. 3. Aeneid. 64.
Deplorare uoce lamentabili, Vide Lamentor.
Deſcendit uox, Hoc eſt deprimitur, ſubmittitur. Quintilianus lib. 11. cap. 3.
Deuorat uocem dolor, Præ dolore loqui nequit. Ouidius 13. Metamorph. 110.
Dicere aliquid acuta uoce. Horat. 3. Carm. ode 4. 1.
Tacita uoce dicere aliquid. Ouid. 9. Metam. 61.
Diſtinguere uocem lingua. Silius lib. 1. 116.
Dat uoces lingua. Ouid. 9. Metam. 117.
Dare uocem alienæ perſonæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 74.
Longas in fletum ducere uoces. Virg. 4. Aeneid. 93.
Effundere uoces ad æthera. Virg. 8. Aeneid. 14.
Vox elicit uocem. Ouid. 1. Faſt. 52.
Eliſa uox, in illum ſonum erumpit, cui Græci κλοσμὸν, nomẽ ab imitaturo gallorum cantu dederunt. Qu. lib. 11. cap. 3.
Eluctata uox. Stat. 1. Achilleid. 105.
Emittere uocem. Tibul. lib. 1. Achilleid. 105.
Eripere uocem ab ore loquentis. Virg. 7. Aeneid. 24.
Exaſperatur uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Exaſperant uocem fauces raſæ. Ibidem.
Excidit uox ore. Virg. 6. Aeneid. 137.

Digitized by Google

Excipere uocem alicuius. Seneca Thyeste, 1.16.
Excitare uocem. Cic. 1. de Orat. 131.
Exercere uocem pronuntiatione. Quint. lib. 1. cap. 11. 8.
Trucem uocem expauere. Silius lib. 1. 14.
Exprimere uoces. Lucret. lib. 4. 111.
Vocis splendorem affert. Plin. lib. 20. cap. 6. 2. De porro.
Currit uox, Vide Deuoratur uox.
Deuoratur uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 5.
Resorbere uocem. Plin. lib. 18. cap. ult. 19.
Roboratur uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 5.
Supprimere uocem. Celsus lib. 2. cap. 10.
Anhelam uocem expromere. Claud. 2. in Eutrop. 78.
Mœstas uoces expromere. Virg. 2. Aeneid. 56.
Ferre uoces ad aliquem. Ouid. 5. Trist. 96.
Fertur uox ad aures. Virg. 3. Aeneid. 19.
Fingere optimè sibi uoces. Quint. lib. 6. cap. 2. 24.
Flectere uocem. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 5.
Fractæ uoces ad littora. Virg. 3. Aeneid. 111.
Frangitur uox uitio faucium. Quint. lib. 11. cap. 3.
Legitima uoce fraudare literam. Ouid. 3. de Arte, 59.
Obscœnis uocibus frui. Iuuen. Saty. 11. 18.
Fundere uoces. Catul. Argonaut.
Extremam uocem cum sanguine fundo. Virg. 4. Aeneid. 125.
Fusa uox. Quint. lib. 11. cap. 3.
Glutire uocem. Plin. lib. 10. cap. 12. 4.
Habere uoces, Tumultum facere. Cic. pro Murena, 47.
Habere contemptam supplicis uocem. Catul. de Ruffa, 55. 2.
Iactare uoces inertes. Virg. 10. Aeneid. 65.
Iactare uoces ad sydera. Virg. eclog. 5. 13.
Impedire uocem loquentis. Ouid. 13. Metam. 161.
Inclamare aliquem magna uoce, Vide Inclamo.
Includit uocem dolor, Vide Includo.
Incurrere in uoces maleuolorum, Vide Incurro.
Induere uoces dolentum. Tacit. lib. 4.
Inflectere uoces cantu. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 8.
Inflexa uox ad miserabilem sonum. Cic. 2. de Orat. 104.
Ingeminare uoces. Virg. 1. Georg. 83.
Sollicita uoce inuocare aliquem. Ouid. 10. Metam. 127.
Iterare uoces. Horat. 1. epist. 19. 3.
Resonis uocibus iterare aliquid. Ouid. 3. Metam. 100.
Iungere uocem fidibus. Quint. lib. 5. cap. 10. 87.
Lacessere aliquem uoce. Virg. eclog. 3. 10.
Locare uocem. Iuuen. Saty. 8. 19.
Loqui Latina uoce. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 8.
Loqui primùm incerta uoce tentauit. Quint. lib. 1. cap. 1. 18.
Tristi uoce loqui. Ouid. 7. Metam. 105.
Mittere uocem. Lucret. lib. 3. 190.
Mittere uocem contra aliquem. Cicero pro Cluentio, 71. Vide Mitto.
Mittere uocem de. Cicero pro Flacco, 4. Vox de Quæstura nulla missa est.
Mittere uocem pro se, aut pro aliquo. Cic. pro Sestio, 34. Idem pro Cælio, 43.
Mittere uoces furiales, Vide Mitto.
Mittere liberam uocem. Liu. lib. 5. bel. Maced.
Superbas uoces mittere. Lucret. lib. 5. 236.
Modulari uocem, Vide Modulor.
Moneri uoce alicuius. Virg. 3. Aeneid. 93.
Blandis uocibus morari aliquem. Virg. 1. Aeneid. 136.
Mouere numina uoce. Virg. 4. Georg. 101.
Multiplicare uoces acceptas, Vide Multiplico in Multus.
Constanti uoce negare aliquid. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 13.
Obscurant uocem fauces obtusæ. Quint. lib. 11. cap. 3.
Obscuratur uox uitio faucium. Ibidem.
Obtundere uocem, Vide Obtundo.
Parcere uoci. Quint. lib. 11. cap. 3. Vide Parco.
Penetrat uox ad aures. Ouid. 12. Metam. 9.
Persequi uoce, Vide Persequor.
Præterradit uox fauces. Lucret. lib. 4. 108.
Premere uocem, Continere uocem, tacere. Virg. 9. Aeneid. 65.
Magna uoce proclamare. Virg. 5. Aeneid. 69.
Profundere uocem. Catul. Argon. 59.
Profusæ uoces abiere domos etherias. Silius lib. 6. 51.
Immoderatè profusa uox, Vide Immoderatus.
Reddere uoces. Virg. 1. Aeneid. 83.
Referre uoces pectore. Virg. 5. Aeneid. 83.
Referuntur uoces usq; Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 63.
Voce referre, per pleonasmum dicitur à poetis. Virgil. 2. Aeneid. 43. Seruius.
Remittunt uocem nemora. Virg. 12. Aeneid. 186.
Replere littora uoce. Ouid. 1. Metam. 68.
Resoluere uocem atq; ora. Virg. 3. Aeneid. 92.
Nescit uox missa reuerti. Horat. de Arte, 79.
Summissa uoce rogare opem alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 9.
Rumpere uocem, Loqui. Virg. 2. Aeneid. 26.
Rupit hanc pectore uocem. Virg. 3. Aeneid. 50.
Sequi uocem fugientem. Virg. 1. Aeneid. 82.
Scinditur uox uitio faucium. Quint. lib. 11. cap. 3.
Simulare fictas uoces leto tumultu. Lucan. lib. 3. 21.
Spargere uoces ambiguas in uulgum. Virg. 2. Aeneid. 20.
Strangulare uocem. Quint. lib. 11. cap. 3.
Suffocata uox maiore risu minus clara est. Quint. lib. 11. ca. 3.
Esse bona uoce, Vide Bonus.
Vox erat in cursu. Ouid. 5. Fast. 49.
Supprimere uocem alicui. Ouid. 1. Metam. 144.
Incestis temerantur uocibus aures. Ouid. 2. Trist. 101.
Temperata uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Tenuatur uox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Minaci uoce terrere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.
Tollere uocem. Horat. de Arte, 14.
Exiguam uocem tollere. Virg. 6. Aeneid. 99.
Lugubri uoce querelam tollere. Lucret. lib. 4. 110.
Trahere uocem ab imo pectore. Virg. 1. Aeneid. 75.
Trahere aliquid pura uoce, Verbis puris nec fictis enarrare aliquid. Persius Satyra 5. 3.
Tundi assiduis uocibus hinc atq; hinc. Virg. 4. Aeneid. 90.
Venit uox ad aures uulgi. Virg. 2. Aeneid. 24.
Vocare uoce aliquem. Virg. 4. Georg. 136.
Plena uoce uocare aliquem. Virg. 1. Georg. 79.
Volutant uocem per atria. Virg. 1. Aeneid. 146.
Falsis uocibus uti. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.
Vrgenda uox non est ultra uires. Quint. lib. 11. cap. 3.
Vtendi uoce, multiplex ratio. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Vocula] uocula, pen. corr. Diminutiuum, (φωνίδιον,) Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 1. Et cum recreandæ uoculæ causa necesse esset mihi ambulare, hæc dictaui ambulans. Idem 3. de Orat. 55. Quanto molliores sunt, & delicatiores in cantu flexiones, & falsæ uoculæ, quàm certæ, & seueræ?
Maleuolorum uoculæ. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 6.
Vocalis] & hoc uocale, pen. prod. (φωνήεις, εὔφωνος, ἔμφωνος,) Quod est sonorum & summæ uocis. Plin. lib. 18. cap. 35. 19. Ranæ quoq; ultra solitum uocales, sunt signa tempestatis. Cic. de Claris Orat. 130. Addamus huc etiam, ne quæ uocalem præterisse uideamur, C. Cosconium.
Carmine uocali clarus Philammon. Ouid. 11. Metam. 64.
Chordas uocales impellere pollice, Tibul. lib. 2. eleg. 5. 1.
Ora uocalia. Ouid. 5. Metam. 67.
Vocales literæ, dictæ quia per se uoces faciunt.

Digitized by Google

Vocales frequentißimè coeunt. Quint. lib. 21. cap. 3.
Concurſus uocalium. Cic. in Orat. 43.
Vocalitas] pen. corr. uocalitatis, fœ. g. (ἐυφωνία,) Conſonãtia, quam Græci euphoniam uocant. Quint. lib. 1. c. 5. 3. Sola eſt quæ notari poßit uelut uocalitas, quæ ἐυφωνία dicitur
Vociferor] pen. corr. uociferaris, (ὑράϊω, ἀλαλάϊω, μετα φωνέω,) uociferari. Eſt, inquit Valla, uoce effrenata, nõ modò dolorem, ſed etiam indignationem (quanquam indignatio, doloris genus eſt) oſtendere. Interdum ſine affectu, ſed tamen uehementius exclamare. Cicero 6. Verr. 35. Minitari abſenti Diodoro, uociferari palàm: lachrymas interdum
Liberè uociferari. Cic. pro Roſc. Amer. 66. (uix tenere.
Quid uociferabare decem millia talentûm Gabinio eſſe promiſſa? Cic. pro Rab. Poſth. 13.
Res ipſa uociferatur. Lucret. lib. 2. 210.
Vociferare, actiuum protulit Cicero (ſi locus mendo uacat) 4. Verr. 37. Nam me dies, uox, latera deficiant, ſi hoc nunc uociferare uelim, quàm miſerum indignumq; ſit, &c. Var. 3. de Re ruſt. cap. 9. 4. Item qui elati ſunt, ac uociferant ſæpe, in certamine pugnaces. De gallis gallinaceis.
Vociferans] pen. corr. Participium, (ὑράϊω,) Virg. 2. Aeneid. 136. Talia uociferans, gemitu tectum omne replebat.
Graue uociferans. Valer. 5. Argon. 34.
Vociferatio] uociferationis, (ὑραγμὸς, ἀλαλαγμὸς,) Verbale. Cic. 7. Verr. 121. Ante L. Flauij, cæterorumq; de L. Herennio uociferatio commouebat?
Sermo & uociferatio. Cic. pro Cluent. 22.
Muliebris uociferatio. Author ad Heren. lib. 3. 115.
Vti uociferatione. Cic. pro Roſc. Amer. 7.
Furioſa uociferatio. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.
Vociferatus] huius uociferatus, pen. prod. m. g. Verbale, Idem quod uociferatio. Plin. lib. 10. cap. 60. 1. Mares quidẽ cum uociferatu ſanguinem etiam ex oculis profundunt.
Voco] uocas, (ἀλαλέω, φωνέω, βωϱρέω,) uocare, Clamare, Inuitare, appellare.
Vocare ad cœnam. Cic. 6. Verr. 54. Deinde ipſum regem ad cœnam uocauit.
Ad cœnam per. Martial. lib. 2. 14.
Per te, perq; tuam uector laſciue puellam,
Ad cœnam Selium tu, rogo Taure uoca.
Eſum & comeſſatum uocare, Hoc eſt ad eſum & comeſſationem. Plaut. Menæh. 10. 11. Idem Sticho 14. 4.
Conuiuam uocare, Idem. Plaut. Aſin. 13. 23.
Ad nuptias. Terent. Phorm. 4. 4. 21.
Domum uocare aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 31.
Intra tecta uocare aliquem. Virg. 6. Aeneid. 105.
Vocare, Aduocare. Plaut. Capt. 6. 110. Quæ ad patrem uis nũtiari? uin uocem huc ad te?
Voca illum uerbis meis. Plaut. Amph. 15. 66.
Vocaueras me in hunc diem. Plaut. Stich. 9. 12. Nã ille heri me uocauerat in hunc diem. Hoc eſt dixerat ut hodie uenirem.
Vocare clamore ſuos. Virg. 12. Aeneid. 63.
Vocare clamoribus hoſtẽ. Vir. 4. Georg. 16. prouocare. Seru.
Vocare clamore deum. Virgil. 1. Georg. 70. Et Cererem clamore uocent in tecta. Id eſt Inuocent dari copiam frumentorum. Seruius.
Nomine aliquem uocare. Virg. 11. Aeneid. 147.
Voce uocare aliquem. Virg. 6. Aeneid. 50.
Ignibus imponit ſacris libamina prima,
Voce uocãs Hecaten, cæloq; Ereboq; potentẽ. Vbi Seruius, Voce, non uerbis, ſed myſticis quibuſdam ſonis. Nam, ut in Lucano legimus, uariè numina inuocabantur.
Magna uoce uocauit Aeneam. Virg. 10. Aeneid. 175.
Votis uocari. Virg. 1. Aeneid. 59.
Auxilia uocans fruſtra. Virg. 5. Aeneid. 45.
Deos uocare auxilio. Virg. 5. Aeneid. 138.
Concilium uocare. Ouid. 2. Metam. 34.
Vocat pluuiam cornix: hoc eſt Portendit, & ſuo clamore quodammodo appetere uidetur. Virg. 1. Georg. 78. Seruius, Vocat, poeticè ait: non enim uocat, ſed denuntiat pluuiam.
Vocari aliquò. Lucan. lib. 1. 30.
Ad aliquem uocare. Cic. 4. Acad. 103. Primum quidem me ad Democritum uocas, cui non aſſentior, potiusq; refellam. Hoc eſt, adducis mihi teſtem Democritum.
Ad altercationes uocari Quint. lib. 6. cap. 4. 6.
Fata nos uocant ad bella. Virg. 11. Aeneid. 20.
Ad calculos aliquem uocare: hoc eſt Ad meundam accepti & expenſi rationem: quod mox dicitur Ad computationem. Liu. 5. ab Vrbe, 15. Vide Calculus.
In certamina. Virg. 6. Aeneid. 35.
Ad computationem uocare. Plin. in Paneg. 62.
In deorum concilium. Cic. 1. de Diuinat. 88.
In concionem, In iudicium. Cic. 4. Acad. 258.
In conſilium. Cic. pro Flacco, 60.
In contemplationem. Plin. lib. 32. cap. 11. 2.
In contentionem. Cic. pro Mur. 16.
In crimen, Accuſare aliquem criminis. Cicero pro Rabirio perduel. reo, 17.
In culpam. Quint. lib. 7. cap. 3. 41.
In diſceptationem & controuerſiam uocari. Cic. 2. de Or. 161.
In diſcrimen uocare, Periculo committere. Cic. 7. Ver. 141.
In diſcrimen uocari de uita & gloria. Cic. 1. Off. 117.
In dubium, Dubitare. Cic. pro Deiot. 28.
Ad exemplar alterius uocare aliquem. Plin. in Paneg. 97.
Ad exitium & uaſtitatem. Cic. 1. in Catil. 8.
In ſimulationem puerorum. Cic. pro Font. 24.
In inuidiam aliquid. Cic. 7. Verr. 103.
Ad iudicem. Quint. lib. 2. cap. 4. 24.
In iudicium. Cic. 3. Verr. 22.
In ius uocare. Cic. pro Quintio, 42.
Ad libertatẽ ſeruos uocare, Manumittere. Liu. 4. bel. Maced.
Ad literas alias. Cic. 1. de Fin. 3.
In locum mortui. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 7.
In lucẽ è tenebris uocare obſcurã familiã. Cic. pro Deiot. 19.
In luctum. Cic. ad Atti. lib. 3. 47.
In medium. Cic. pro Cluent. 62.
In odium. Cic. 2. Off. 122.
Extra ordinem. Cic. 5. Verr. 8.
In partem, Vt partem alicuius rei quis accipiat. Cic. pro Cecin. 9. M. Fulcinius adoleſcẽs mortuus eſt: hæredem P. Ceſennũ fecit: uxori grande pondus argenti, matriq; partem bonorũ maiorem legauit. Itaq; in partem mulieres uocatæ ſunt.
In partem curarum. Tacit. lib. 1.
In periculum uocare. Plin. epiſt. 317.
In periculum ac diſcrimen. Cic. pro Lege Manil. 7.
Ad pileum, Vide Pileus.
Ad probationem. Quint. lib. 6. cap. 4. 6.
Ad procurationem rei alicuius uocari ſermone plebis. Cicero ad Attic. lib. 4. 70. 8.
In longum ſermonem. Cic. 1. de Legib. 18.
In ſpem. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 11.
In ſuſpicionem. Cic. 7. Verr. 8.
Ad teſtimonium. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 4. 4.
Ad uerbum. Cic. pro Cecinna, 59. Tu me ad uerbum uocas, nõ antè uenio quàm recuſaro.
Ad uitam, Iubere aliquem bono eſſe animo ne deſperet, & ſibi manus afferat. Cic. Attic. lib. 3. 47. 3.
In uota uocare, Inuocare, Virg. 5. Aeneid. 47.

Ad utilia

Ad utilitatem uocare. Cic. 2. de Orat. 180.
Vocare aliquem, Nomen imponere. Plaut. Asin. 12. 62.
Haberi & uocari. Cic. 3. de Orat. 75.
Vocare pudicam tanti. Iuuenal. Saty. 6. 14. *Bis quingenta dedit, tanti uocat ille pudicam. Sensus est, Cesenniam maritus uocat pudicam, non quidem propterea quòd pudica sit, sed quòd ei Cesennia dotis nomine bis quingenta dederit. Dixerat enim, Optima sed quare Cesennia teste marito? Mox respondet, Bis quingenta, &c.*
Vocare crudelem. Virg. eclog. 5. 5. *Atq; deos atq; astra uocat crudelia mater.*
Vocatus] *pen prod. Participium, (λελημένος,) ut Vocatus atq; non uocatus audit.* Horat. 2. Carm. ode 18. 8.
Tenuit mora nulla uocatos. Ouid. 1. Metam. 34.
Venit ad exiguas turba uocata dapes. Ouid. 2. Fast. 73.
Ad pocula uocatus. Ouid. 14. Metam. 60.
Vocata est opera. Plaut. Stich. 8. 18. *Hoc est rogauit me aliquis ut negotium aliquod transigerem pro eo.*
Vocatus] *huius uocatus, pen. prod. (κλῆσις,)* Virg. 12. Aeneid. 19. *-nunc ô nunquam frustrata uocatus*
Hasta meos, &c. Vbi Seruius, Vocatus, id est inuocationes & preces. Nam appellatio est à uerbo, quæ semper aut in IO exit, aut in VS. Id est nomen uerbale. Cice. 3. de Orat. 2. *Mane Idibus Septembris, & ille, & Senatus frequens uocatu Drusi in Curiam uenit.*
Vocator] *pen. prod. uocatoris, (κλητὴρ,) Vocatores dicti sunt quibus datum est inuitandi negotium, siue qui ipsi uocant ad cœnas.* Plin. lib. 35. cap. 10. 23. *inuitatus, ad regis cœnam uenit. Indignantiq; Ptolemæo, & uocatores suos ostendenti, ut diceret à quo eorum inuitatus esset, &c.*
Vocatiuus] *pe. pro. (κλητικὸς,)* Adiect. à Grãmaticis fictũ, *à quibus Vocatiuus casus dicitur, quod per eum uocemus.*
Vocatiuè] *Aduerbium, (κλητικῶς,) apud Gellium lib. 13. cap. 21. Vocatiuè dicit. Id est per uocatiuum.*
Vocabulum] *uocabuli, penult. corr. (κλῆσις, λέξις,)* Est id quo res singulæ nominantur & uocantur, aut uoce efferuntur. Terent. Eunuch. 1. 2. 33.
Tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis
Vocabula. Plin. lib. 3. cap. 1. 13. *Vocabula oppidorum. Et lib. 2. cap. 1. Quem Græci nostriq; eodẽ uocabulo æra appellant.* Quint. lib. 9. cap. 1. *Mutatur uocabulis uis rerum.*
Chaldæi non ex artis, sed ex gentis uocabulo nominati. Cicero 1. de Diuinat. 4.
Nomen & uocabulum. Cic. 3. de Orat. 87.
Magistratuum uocabula. Tacit. lib. 1.
Cognata uocabula. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 56.
Incognita nobis uocabula, Vide Incognitus.
Media uocabula, Vide Medius.
Proprium & certum uocabulum. Cic. 1. de Inuent. 51.
Speciosa uocabula rerum. Horat. 2. epist. 2. 24.
Vulgaria, & forte occurrentia uocabula. Quint. li. 1. ca. 1. 25.
Constituere rerum uocabula, Vide Constituo.
Dare uocabula terris. Silius lib. 5. 3.
Rebus non commutatis immutare uocabula. Cic. 1. de Leg. 55.
Imponere uocabulum alicui, Vide Impono.
Tribuere uocabula monti. Ouid. 14. Metam. 124.
Vocabulum, pro Nomine substantiuo accipit Gell. lib. 1. c. 16. Aperte ostendit mille & uocabulum esse, & singulari numero dici. Idem lib. 3. cap. 12. A uocabulis non à uerbis inclinata sunt. Ibidem, cap. 19. uocat uocabulum nomen paruus. Idem lib. 4. cap. 1. de generibus & casibus uocabulorum differens.
Vocamen] *pen. prod. uocaminis, (φώνημα,)* Lucret. lib. 2. 132. *-& Bacchi nomine abuti*
Mauult, quàm laticis proprium proferre uocamen.
Vocamen dare. Soli. cap. 40.
Vocamen trahere de aliqua re, pro nomẽ habere. Solin. c. 65.
Vocito] *uocitas, pen. cor. (κεκλέσθαι, κεκλῆσθαι,) uocitare,* Frequẽtatiuũ. Plaut. Capt. 18. 7. *Pœniũ uocitatus est.* Ci. 2. de Nat. deor. 151. *Quas nostri septẽ soliti uocitare triones.* Ex poeta. Cic. pro Rab. Posth. 14. *Phalereus uocitatus est.*

V P

Vpilio] *upilionis, masc. gen. (ποιμὴν,) positum est à* Virgilio, *pro Opilione, causa metri, eclog. 10. 4.*
Venit & upilio, tardi uenere bubulci.
Vpupa] *upupæ, pen. corr. (ἔποψ,)* Auis, *cristis à capite exeuntibus galeata, in fimo semper degens.* Plin. lib. 10. ca. 29. 10. *Mutat & upupa ut tradit Aeschylus poeta, obscœna alias pastu auis, cristæ uisenda plicatili, contrahens eam, subrigensq; per longitudinem capitis.*
Vpupa, pro Meretrice. Plaut. Capt. 19. *Itidem huc mihi aduenienti upupa quæ me delectet, data est.*

V R

Vrania] *Uraniæ: uel Vranie, Vranies, pen. corr. (οὐρανίας,)* Vna ex Musis, *& apud nos Cœlestis dicitur.* Ouid. 5. Fast. 11. *Excipit Vranie, fecere silentia cunctæ. οὐρανὸς enim cœlum dicitur, quòd uiros eruditos in cœlum tollit. Vranos uerò dicitur quasi oranos (ut ait Ambrosius libro Hexameteron.) ab ὁράω, quòd sit nisui peruium & minimè dẽsum, ut est aqua et terra.* Cat. in Epithal. Iuliæ, 56. 1. *Collis ô Helicò Cultor, Vraniæ genus.* Ci. 1. de Diu. 29. *Vrania Musa.* (nij.
Vranoscopos] *pen. corr. (οὐρανοσκόπος,)* Piscis qui et Callionymus dicitur. Plin. lib. 32. cap. 7. 3. Idem piscis & uranoscopos uocatur ab oculo quem in capite habet.
Vranus] *pen. corr. (οὐρανὸς,)* authore Bocatio lib. 3. cap. 23. *pater Saturni: alio nomine Cælum uel Cælus, cui Saturnus filius amputauit uirilia.*
Vrbanatim, Vrbane, Vrbanitas, Vrbanus] *Vide* Vrbs.
Vrbina] *urbinæ, penul prod. Teli genus.* Plaut. Bacch. 19. 46. *Si tibi est machæra, & nobis urbina est domi.* Fulgentius legit hoc loco uruinam, & interpretatur iaculi genus, *quod uerutum uocant.*
Vrbinum] *pen. prod. (οὐρβῖνον,)* Italiæ oppidum in Vmbria, *à quo* Vrbinates. Plin. lib. 3. cap. 14.
Vrbs] *urbis, fœm. gen. (πόλις, ἄστυ, πτολις, πτόλισμα. πτολίεθρον,)* Oppidum muro cinctum. *Dicta ab Vruo; aratri turnatura: quòd antiqui iunctis bobus tauro & uacca, Hetrusco ritu, in condendis urbibus, interiore aratro circumagebant sulcum, intra quem urbem ædificarent. Hoc faciebant religionis causa die auspicato, ut urbs fossa muroq; munita esset: & locum unde terram fodissent, fossam uocabant.* Virgil. 2. Georg. *Apta dies legitur qua mœnia signet aratro.* Cice. 1. de Repub. 7. *Quam quũ locis manuq; sepsissent, eiusmodi coniunctionem tectorum, oppidum, uel urbem appellarunt, delubris distinctam, spatijsq; communibus. Omnis ergo populus, qui est talis cœtus multitudinis, qualem exposui, ciuitas est. Hic urbem à ciuitate claris uerbis distinxit Cicero. Idem pro Sestio, 79. Tum domicilia coniuncta, quas urbes dicimus, inuento & diuino iure & humano mœnibus sepserunt.*
Vrbs propriè dicta est Roma, per antonomasiam, quum cetera dicantur oppida: ut testatur Quint. lib. 9. cap. 2. *Marcellus de Verb. signif. L. Alphenus, Vrbem Alphenus uit esse Romam qua muro cingeretur.*
Genitor urbis Quirinus. Ouid. 15. Metam. 137.
Vrbs, pro Ciuitate ipsa aliquando ponitur, id est pro ciuibus qui in urbe degunt. Virg. 2. Aeneid. 53. *Inuadunt urbem*
somno;

Digitized by Google

somno, uinoq; sepultam. Per metonymiam dictum, ut ait Quint. lib. 8. cap. 6.
Casus urbis, Ruina. Virg. 2. Aeneid. 102.
Conditores urbium. Quint. lib. 2. cap. 16. 6.
Incrementum urbis, Vide Incrementum in Increſco.
Intima pars urbis, Vide Intimus in Intra.
Ad urbem, Vide Ad præpoſitionem.
Acceſſus ad urbem, Vide Accedo.
Ampliſſima atq; ornatiſſima urbs. Cic. 2. de Lege Agra. 76.
Ancipiti diſcordes urbe Tribuni. Lucan. lib. 1. 55.
Antiqua urbs. Virg. 1. Aeneid. 4.
Arcta ciuibus urbs, Plena ciuibus. Stat. 11. Theb. 55.
Beatæ urbes, Diuites. Catul. ad Leſbiam, 48. 4.
Celſa urbs. Virg. 3. Aeneid. 59.
Clara. Catul. ad ſeipſum, 43. 2.
Egregia. Virg. 2. Georg. 31.
Famoſa urbs. Tacit. lib. 21. hoc eſt celebris. De Hieroſolymis.
Florentiſſima urbs. Cic. 2. in Catil. 47.
Frequens populis urbs. Lucan. lib. 1. 102.
Grauis urbs armis opibuſq;. Stat. 1. Thebaid. 55.
Infeſtæ urbes imperio. Cic. 3. in Catil. 92. Vide Orno, ornas.
Infima urbs. Liu. 4. ab Vrbe 256.
Vrbs lymphata erroribus. Stat. 10. Theb. 111.
Magna. Virg. 4. Aeneid. 35.
Miſera. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.
Mœſta urbs attonitæq;. Iuuen. Saty. 11. 20.
Nobilis urbs ſitu, Vide Nobilis.
Nuda urbs præſidio, Vide Nudus.
Opportuniſſima urbs portu, Vide Opportunus.
Opulentiſſima urbs. Catullus in Iulium, 27. 5.
Pauida urbs. Virg. 9. Aeneid. 95.
Pulcherrima, florentiſſima, potentiſſima urbs. Cice. 2. in Catil.
In ſummis urbibus. Catul. Argon. 59. 2. (47.
Trepida urbs. Lucan. lib. 2. 32.
Turbida urbs. Valer. 3. Argonaut. 23.
Vacua urbs. Valer. 3. Argon. 62.
Abire urbe, uel domo, Vide Abeo.
Abeſſe urbe, uel domo, &c. Vide Abſum.
Accipere urbem, Vide Accipio.
Adiungere urbem aliquam in ſocietatem, Vide Adiungo.
Aequare urbes ſolo, Vide Aequo, æquas in Aequus.
Afflicta urbs peſtilentia, Vide Affligo.
Perdomitas urbes agitare. Lucan. lib. 2. 128.
Armata urbs. Lucan. lib. 2. 114.
Aſſurgit urbs monte, Vide Aſſurgo.
Concuſſæ cadunt urbes. Lucret. lib. 5. 249.
Capeſſere urbem, Vide Capeſſo in Capio.
Capere urbem. Virg. 2. Aeneid. 102.
Cedere urbe, Vide Cedo.
Cingere urbem, Vide Cingo.
Cingere urbes muris. Senec. Octau. 7. 6.
Cingitur urbs obſidione. Virg. 3. Aeneid. 11.
Circumuaſit urbem terror, Vide Circumuado.
Colere urbem, Vide Colo.
Componere urbem, Vide Compono.
Concuſſa urbs. Virg. 4. Aeneid. 133.
Nouam urbem condere. Virg. 1. Aeneid. 106.
Conuenire ad urbem aliquam, Vide Conuenio.
Defendere urbem à uaſtatione, Vide Defendo.
Domitæ urbes. Virg. 3. Georg. 6.
Emendare urbes iudicijs. Quint. in Proœm. lib. 1. 8.
Euertere urbes. Quint. lib. 5. cap. 11. 7.
Feras urbes excire. Lucan. lib. 2. 10.
Excedere urbem nefandis odijs. Virg. 5. Aeneid. 158.
Pulchram urbem extruere. Virg. 4. Aeneid. 53.
Vicinæ urbes inter ſe arma ferunt. Virg. 1. Georg. 102.
Vrbes lætæ florent pueris. Lucret. lib. 1. 51.
Fundare urbem legibus. Virg. 6. Aeneid. 163.
Implere urbem nomine alicuius, pro Spargere famam alicuius per urbem. Horat. Epod. 17. 13.
Incedere ad urbem, Vide Incedo.
Incenſa urbs. Virg. 2. Aeneid. 66.
Intercurrunt, cinguntq; has urbes tetrachiæ, Vide Intercurro.
Interſepire urbem uallo, Vide Interſepio.
Introire ad urbem, Vide Introeo.
Inuadere urbem ſomno & uino ſepultam. Virg. 2. Aeneid. 53.
Inuadere in urbes ui, Vide Inuado.
Inuiſere urbes. Virg. 1. Georg. 5.
Securas urbes irrumpere. Claud. 2. in Eutrop. 55.
Lacerare urbes. Lucan. lib. 10. 9.
Luſtrare urbem, Vide Luſtrum.
Mittere in ſeruitutem urbes, Vide Mitto.
Penetrare in urbem, Vide Penetro.
Petere urbem excidijs. Virg. 2. Georg. 101.
Ponere urbem. Virg. 4. Aeneid. 43.
Premere urbem ingenti obſidione. Virg. 8. Aeneid. 130.
Aegris urbibus uiuus redit calor. Claud. de bello Getico, 88.
Placidas urbes in pace tegebat. Virg. 7. Aeneid. 10.
Regere conſilijs urbes. Quint. in Proœm. lib. 1. 8.
Reſerare urbem, & pandere portas. Virg. 12. Aeneid. 117.
Sepulta urbs. Tacit. lib. 19.
Spoliare urbes populis. Stat. 4. Theb. 8.
Præclaram urbem ſtatuere. Virg. 4. Aeneid. 131.
Sternere urbes admotis machinis. Seneca Thyeſte, 4. 11.
Tranſcribunt urbi matres, Vide Tranſcribo.
Viduare urbem ciuibus. Virg. 8. Aeneid. 115.
Victæ urbes. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.

Vrbicula] urbiculæ, penul. corr. Diminutiuum, (πολίχνη,) Parua urbs.

Vrbicus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀστυκὸς,) Quod ad urbem pertinet. Gel. lib. 15. cap. 1. Siquid autem poſſet remedij fore, ut ne tam aſſiduè domus Romæ arderent, uænum hercle dediſſem res ruſticas, & urbicas emiſſem. Martia. lib. 12. 1. Quæ abſoluenda non eſſet inter illas quoq; occupationes urbicas. Idem lib. 1. 125. optimus urbicus poeta.

Vrbanus] pen. prod. Aliud adiectiuum, (ἀστυνὸς,) Idem ſignificat quod urbicus: aut eum qui in urbe habitat: cui ruſticus opponitur. Cicer. 2. de Finib. 123. Quam omnes urbani, ruſtici, omnes inquam qui Latinè loquuntur, uoluptatem uocant.
Arbor urbana, cui Syluestris opponitur. Plin. lib. 16. ca. 19. 1.
Excubiæ urbanæ. Tacit. lib. 1.
Familia urbana. Pomponius de Verb. ſignifi. L. Vrbana familia & ruſtica non loco, ſed genere diſtinguitur. Poteſt enim aliquis diſpenſator non eſſe urbanorum ſeruorum numero, ueluti is qui ruſticarum rerum rationes diſpenſet, ibiq; habitet, & non multum abſit à uillico.
Mus urbanus. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 16.
Otium Vrbanum. Cic. Caßio, lib. 12. 1. 2.
Prædia urbana. Vlpianus de uerb. ſignific. L. Vrbana prædia omnia ædificia accipimus, non ſolùm ea quæ ſunt in oppidis, ſed & ſi fortè ſtabula ſunt uel alia meritoria in uillis, & in uicis, uel ſi Prætoria, uoluptati tantùm deſeruientia: quia urbanum prædium nõ locus facit, ſed materia, Proinde hortos quoq;, ſi qui ſunt in ædificijs conſtituti, dicendum eſt in urbanorum appellatione cõtineri. Planè ſi plurium horti in reditu ſunt (uinearij fortè, uel etiam olitorij) magis hæc non ſunt urbana.

Rebus

Digitized by Google

Rebus urbanis abſtinere, Vide Abſtineo.

Serui urbani. Paulus De legatis, L. Seruus, Vrbani ſerui intelligendi ſunt, quos paterfamiliâs inter urbanos adnumerare ſolitus ſit, quòd maximè ex libellis familiæ, item cibarijs deprehendi poterit.

Vita urbana, cui opponitur Ruſtica. Terent. Adelph. 1. 1. 17.

Vitæ urbanæ commoda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 6.

Vrbanus, (ἀστεῖος,) Cultus, diſertus, facetus: hoc eſt qui in uerbis & ſono & uſu proprium quendam præ ſe ferat urbis geſtum, & ſumptam ex conuerſatione doctorum tacitam eruditionem. Cic. pro Domo ſua, 71. Et homo facetus inducis etiam ſermonem urbanum ac uenuſtum. Quint. lib. 8. cap. 3. Fauorem, & urbanum Cicero noua credit. Cic. ad Appiũ lib. 3. 8. 7. Primum te hominem non ſolùm ſapientem, uerumetiam (ut nunc loquimur) urbanum.

Comis & urbanus. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 13.

Homo lautus & urbanus. Cic. 3. Verr. 11.

Frons urbana. Horat. epiſt. 9. 3.

Vrbanitas] pen. corr. urbanitatis, fœm. gen. (ἀστειότης, ἀστειασμὸς, χαριεντισμὸς,) Qu. li. 6. ca. 3. 74. Nã meo quidẽ iudicio, illa eſt urbanitas, in qua nihil abſonũ, nihil agreſte, nihil incõditũ, nihil peregrinũ, neq; ſenſu, neq; uerbis, neq; ore, geſtuue poſſit deprehendi: ut non tam ſit in ſingulis dictis quàm in toto colore dicendi, qualis apud Græcos atticiſmos ille redolens Athenarum proprium ſaporem. Cic. 1. de Finib. 12. Et ſunt illius ſcripta leuiora, ut urbanitas ſumma appareat, doctrina mediocris.

Conuitium & Vrbanitas, contraria. Cic. pro Celio, 4.

Mira urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3. 3.

Opportuna urbanitas. Quint. lib. 4. cap. 1. 33.

Oratoria urbanitas. Quintil. lib. 6. cap. 3. 9.

Vetus urbanitas. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 12. 4.

Vir noſtrorum hominum urbanitate limatus. Cicero 2. de Natura deorum 107.

Incurrere in hominum facetoſam urbanitatem, Vide Incurro.

Deſyderium urbanitatis deponere. Cic. Trebatio lib. 7. 6. 2.

Vrbane] pen. prod. Aduerbium, (ἀστεῖως,) Facetè. Cic. 1. de Fin. 60. Vt è patre audiebam, facetè & urbanè Stoicos arri (dente.

Elabi urbanius. Quintil. lib. 2. cap. 11. 2.

Vrbanatim] pen. prod. (πολιτικῶς,) Aliud aduerbiũ, Modeſtè & eleganter. Pomponius Aleonibus, Ego ruſticatim tangam, urbanatim neſcio. Hoc eſt more eorum qui urbes habitant. Nonius.

Vrce] (ὕρνη,) Vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptolemæo li. 2. cap. 6. Hodie Aquile.

Vrceus] pen. corr. maſc. gen. Vas quo aqua in urnam uel aheneum infunditur, authore Paulo Iureconſulto. Plaut. Mili. 11. 18. Neq; equidem heminas octo exprompſi in urceum. Cato cap. 13. 1. Vrceum unum æneum quod captat quadrantalia quinque.

Vrcei aquarij. Cato cap. 10. 1. Sic cap. 11. 2. Vrceos muſtarios uocat.

Vrcei fictiles. Cato, cap. 13. 2. De urceo fictili tale eſt epigramma apud Martial. lib. 14. 111.

Hic tibi donatur panda ruber urceus anſa,
Stoicus hoc gelidam Fronto petebat aquam.

Vrceolus] urceoli, pen. corr. (ἀλαβαστοφόρον,) Diminut. Colum. lib. 12. cap. 16. 4. Eodem tempore ſorba manu lecta curioſè in urceolos picatos adijcito.

De urceolis miniſtratorijs, Hoc eſt quibus aqua ad lotionẽ manuum miniſtrabatur, extat epigramma apud Martialem libro 14. 110.

Vrceolaris] pen. prod. Adiectiuum, Vnde urceolaris herba dicitur quòd ſit lauãdis urceolis idonea ſua aſperitate, quæ aliàs perdicium dicitur. Plin. lib. 22. cap. 17. 2. Perdicium ſiue parthenium, à noſtris herba urceolaris uocatur, ab aliis aſtericum, folio ſimilis ocimo nigrior tantùm, naſcens in tegulis parietiniſq;.

Vredo] pen. prod. uredinis fœm. gen. (πομφόλυξ,) Morbus herbarum, fruticum, arborumq;, qui in uitibus etiam carbunculus dicitur, & in cæteris rubigo, piſa, plantas, arboresq; adurens. Cic. 3. de Nat. deor. 124. Nec ſi uredo aut grando quippiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit. Colum. lib. 3. cap. 20. 1. Seu frigidus & pruinoſus, quòd non eſt patiens uredinis.

Vredo, Incendium ac pruritus. Plinius de urtica piſce, Hæc tactio uredinem excitat. Idem lib. 9. cap. 45. 2. Tacta uredinem mittit.

Vreteres] pen. prod. (οὐρητῆρες,) Græcis dicuntur à renibus ſingulæ uenæ colore albæ, quæ ad ueſicã ſeruntur, quòd per eas inde deſcendentem urinam in ueſicam deſtillare concipiunt. Celſus lib. 4. cap. 1.

Vrgeo] urges, urſi, urſum, (ἐπείγω, πιέζω, ἐπιπιέζω,) urgere, penult. prod. Cogere, premere, impellere. Virgilius 3. Georg. 10.

- oculos ſtupor urget inertes. Cic. in Hortenſio, Itaq; nunc Democriti manus urgebatur. Plaut. Pœnulo, 14. 34. At urget onus.

Vrgere, Infeſtare, & exercere. Celſus, Deſieruntq; urgere cibi faſtidium & potionis deſyderium. Sic idem alibi identidem de morbis acutis. Cic. pro Rab. Poſthu. 1. Satis eſt homines imprudentia lapſos non erigere: urgere uerò iacentes, aut præcipitantes impellere, certè eſt inhumanum. Budæus.

Inſtare, urgere, inſectari. Cic. pro Plancio, 38. Etiam atq; etiam inſto atq; urgeo, inſector, poſco atq; adeò, flagito crimen.

Anguſtijs urgeri. Cic. de Fato, 50.

Aſſultibus uarijs urgere aliquem. Virg. 5. Aeneid. 89.

Conuitio aliquorum urgeri. Cic. 4. Acad. 224.

Culullis urgere aliquem. Horat. de Arte, 88.

Curis multis undiq; urgeris. Lucret. lib. 3. cap. 214.

Dolore graui urgentur. Celſus lib. 3. cap. 2. 1.

Exilio urgeri. Cic. ad Attic. lib. 10. 203. 3.

Fame, ferroq; urgeri. Liu. 6. bel. Pun. 34.

Febres magnæ urgent. Celſus lib. 7. cap. 26.

Fortuna urget miſeros tenaciter. Ouid. epiſt. 3. 9.

Hortatibus urgere aliquem. Valer. 3. Argon. 110.

Ab hoſte magno urgeri. Valer. 8. Argonaut. 86.

Iuſſis ingentibus urgere. Virg. 7. Aeneid. 49.

Laboribus urgere famulas. Ouid. 4. Metam. 7.

Literis urgeri. Aſinius Pollio ad Cic. lib. 10. 32. 12.

Malis omnibus urgeri. Cic. 5. Tuſc. 35.

Dominus non lenis urget mentem. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 18.

Mœrore urgeri. Cic. ad Atticum, lib. 12. 210. 3.

Mole urgetur corpus. Virg. 3. Aeneid. 116.

Morbo urgeri. Cic. de Fato, 27.

Nox urget diem, & dies noctem. Horat. Epod. 17. 5.

Onus urget. Ouid. 4. Faſt. 103.

Periculum urget. Plin. lib. 28. cap. 1. 2.

Solicitudine urgeri. Cic. ad Atti. lib. 6. 118. 4.

Somnus urget. Cic. ad Atti. lib. 12. 237. 2.

Tempus urget moriendi. Cic. 1. Tuſc. 165.

Vrgere, Inſiſtere. Cic. 5. de Finib. 138. Non pugnem cum homine, cur tantum habeat natura boni: illud urgeam, non intelligere eum quid ſibi dicendum, quum dolorem ſummum malum eſſe dixerit. Ibidem, lib. 4. 124. Vrgent tamen, & nihil remittunt.

Altum urgere. Horat. 2. Carm. ode 10. 1.

In aliquo opere noctes & dies urgeri. Cic. 1. de Orat. 136.

Digitized by Google

Diutius urgere. Cic. 1. de Nat. deor. 134.
Acrius urgere. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 3.
Ius Crassus, æquitatem Antonius urgebat. Cic. 3. Off. 88.
Occasionem urgere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 8. 4.
Propositum urgere. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 2. Hoc est, persequi propositum suum.
Vrgere aliquem de. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 6. 3.
Sin tibi id minus libebit, non te urgebo. Cic. 2. de Orat. 10.
Iratis precibus urgere aliquem. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 6.
Male administratæ prouinciæ urgeri. Tacit lib. 5. Græcorum imitatione dictum est, ceu Liuianum illud lib. 1. Decad. 5. Senatus nec liberauit eius culpæ regem, nec arguit.
Vrgere ad solutionẽ. Vlpia. in L. Si extraneus. ff. De iure dotiũ.
Vrgere cum infinitiuo, pro Insistere multo conatu. Horatius 2. Carm. ode 18. 4. Marijsq; Baijs obstrepentis urges Sum mouere littora.
Vrgere, Tegere. Virg. 2. Georg. 71.
Qui saxo super, atq; ingenti pondere testæ Vrgerent.
Vrgere, Accelerare. Virg. 9. Aeneid. 98.
- tibi quam noctes festina, diesq; Vrgebam.
Iter urgere, Festinanter ire. Ouid. 6. Fast. 104.
Vrgens] urgentis, Participium, (ἐπείγων,) Ci. 3. Tusc. 103. Est enim nulla alia, nisi opinio & iudicium magni præsentis atq; urgentis mali.
Onus aut iam urgentis, aut certè aduentantis senectutis. Cicero de Senec. 2.
Fato urgenti incumbere. Virg. 2. Aeneid. 131.
Vri] urorum, (βοβάλου,) Qui & bubali dicuntur à nonnullis, hoc est boues syluestres. Plin. lib. 6. cap. 15. 1. Paucissima animalia Scythia gignit inopia fruticum pauca conterminа illi Germania: insignia tamen boum ferorum genera, iubatos bisontes, excellentiq; & ui & uelocitate uros, quibus imperitum uulgus bubalorum nomen imponit, quum id gignat Africa, uituli potius, ceruinæ quadam similitudine. Virg. 3. Georg. 107.
Quæsitas ad sacra boues Iunonis & uris
Imparibus ductos alta ad donaria currus.
Vrica] uricæ, pen. corr. (πανθμὸς,) Satorum uitium abusticne. Plin. lib. 18. cap. 17. 5. Commune autem omnium satorum uitium urica.
Vrigo] penult. prod. uriginis, fœm. gen. (πανθμὸς,) pro Vredine, & quæ ex caustica ui medicamenti alicui parti admoti prouenit. Plinius lib. 20. cap. 22. 3. At in magna duritia fine fico impositum: uel si uehementior urigo timeatur, per duplices pannos.
Vrina] urinæ, pe. prod. (οὖρος, οὐρέω,) A Græco οὐρέω meio. A quo οὖρος, urinam dicunt Latini. Est autem humor qui ex uenibus ueficaq; profunditur. Colum. lib. 2. cap. 15. Aptior est tamen surculis, hominis urina, quam sex mensibus passus fueris uetera scere. Cicero de Fat. 8. Vt in simul ægrotantibus fratribus, ut in urina, & in unguibus.
Incontinentia urinæ, Vide Incontinens.
Iter urinæ. Celsus lib. 4. cap. 1.
Vrina] Vrinæ & menstruis efficax. Pli. li. 20. ca. 1. ad finẽ. Vtilis urinæ, iocineri, capitis dolorib. Pli. li. 23. in Procæ. 9.
Angustijs urinæ utile abrotonum. Plin. lib. 21. cap. 21. 8.
Cruenta urina, Vide Cruentus.
Genitalis urina, Genitale sperma. Plin. lib. 8. cap. 43. de asina.
Vrinæ crebra cupiditas, sed magna difficultas est. Cels. li. 2. c. 7.
Vrinæ difficultates succus emendat. Plin. lib. 20. cap. 7. 5.
Vrinæ difficultatibus medetur. Plin. lib. 24. cap. 19. 9.
Profluuium urinæ. Plin. lib. 28. cap. 6. 5.
Vrinæ tormina discutit cichorium. Plin. lib. 20. cap. 8. 5.
Alba urina. Celsus lib. 2. cap. 4.
Arenosa. Celsus lib. 2. cap. 7.
Bullans. Celsus lib. 2. cap. 7.
Candida. Plin. lib. 18. cap. 6. 11.
Crassa. Celsus lib. 2. cap. 6.
Deterrima. Celsus lib. 2. cap. 6.
Difficilis. Plin. lib. 23. cap. 8. 3.
Diluta. Celsus lib. 2. cap. 4. & cap. 6.
Liquida parum urina. Celsus lib. 2. cap. 7.
Vrina mala, deterior, peßima. Celsus lib. 2. cap. 4.
Mortifera. Celsus lib. 2. cap. 6.
Nigra. Celsus lib. 2. cap. 6.
Pallida. Celsus lib. 2. cap. 6.
Rubens. Plin. lib. 28. cap. 6. 11.
Rubra. Celsus lib. 2. cap. 6.
Rufla. Celsus lib. 1. cap. 2.
Tenuis. Celsus lib. 2. cap. 6.
Tortuosior. Plin. lib. 21. cap. 27. 1.
Viridis. Celsus lib. 2. cap. 7.
Vitiosa. Plin. lib. 28. cap. 6. 12.
Ciere urinam, Vide Cieo.
Auribus atq; oculis concepta urina. Iuuen. Saty. 11. 17.
Citare urinam & tardare. Celsus lib. 2. cap. 19.
Destillat urina. Celsus lib. 2. cap. 7.
Excalefacere urinas. Plin. lib. 21. cap. 20. 4.
Excitare urinam. Plin. lib. 20. cap. 23. 4.
Expellere urinam. Plin. lib. 23. cap. 1. 25.
Impellere urinam. Plin. lib. 21. cap. 26. 1.
Inhibere urinam. Plin. lib. 20. cap. 4. 1.
Instillare urinam. Plin. lib. 28. cap. 6. ad finem.
Mordet urina. Plin. lib. 20. cap. 15. 1.
Mouere urinam. Plin. lib. 24. cap. 11. 1.
Nocere urinæ existimatur galbanum. Plin. li. 24. ca. 5. ad finẽ.
Pellere urinam. Plin. lib. 20. cap. 5. 1.
Pellit urinam celerrimè. Plin. lib. 24. cap. 6. 5.
Prodest & urinæ pota modicè radix, & menstruis. Plinius lib. 21. cap. 22. 4.
Soluere urinam. Plin. lib. 26. cap. 8. 34.
Tardare urinam. Celsus lib. 2. cap. 19.
Trahere urinam. Plin. lib. 24. cap. 13. 3.
Concitare urinam, Vide Concito.
Dens defricatus urina. Catul. in Egnatium, 37. 3.
Descendit urina. Celsus lib. 7. cap. 27. Pura urina descendat.
Exinanita prius urina. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.
Facere, uel reddere urinam, pro Mejere. Plin. lib. 8. cap. 16. 5. Colum. lib. 6. cap. 30.
Mouetur urina. Iuuen. Saty. 11. 17.
Vrina naturaliter profluit. Celsus lib. 7. cap. 26.
Excedit urina, Hoc est exit, educitur. Celsus lib. 7. cap. 26.
Transfluens urina si id non rodit. Celsus lib. 7. cap. 26. ad finẽ.
Vrino] urinas, pen. prod. (οὐρέω,) urinare, Vrinam facere.
Vrinare, uel urinari, Deponens, In aquam mergi, & natando emergere. Plin. lib. 11. cap. 37. 58. Eadem est causa quare sub aqua diu ranæ & phocæ urinentur.
Vrinator] pen. prod. urinatoris, (πολυμβητὴς,) Qui sub aqua natat. Callistratus Iureconsultus Ad legem Rhodiam, L. Nauis onusta. §. Sed si nauis. appellat eos qui merces è mari extrahunt, nauigij gratia iactatas. Liu. lib. 4. Decad. li. 5. Sed in rem emendabilem usus lapsus esse, quod per urinatores omnes fermè extractum est. Tantusq; pudor fuit regi eius pauoris, ut urinatores clam interfici iusserit.
Vrinum] (ὑπόσμον,) ouum quod sit, explicat Plin. li. 10. cap. 58. 1. Palumbes, & turtures plurimum terna pariunt oua, nec plus quàm bis ferè pariunt: atq; ita, si prior fœtus corruptus est, quamuis tria pepererint, nunquam plus duo
bus edu-

Digitized by Google

bus educant. Tertium quod irritum est, urinum uocant. Idē lib. 10. cap. 60. 2. Vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alij cynosura dixere.

Vrium] (ὄυειον,) Hispaniæ urbs, ut scribit Ptolemæus li. 2. cap. 4. Aurienſis alio nomine dicta. Vrius Iupiter id est imperator.

Vrna] urnæ, (λέβης, χάμυος,) Vas aquarium. Dicta quod in aqua haurienda urinat, id est mergitur atq; emergitur. Plaut. Pseud. 4. 23. Tu qui urnam habes, aquam ingere. Cato cap. 10. 2. Vrnam quinquagenariam unam, trullas tres.

Aquæ urna. Horat. 1. Serm. saty. 5. 18.

Argenti urna. Horat. 2. Serm. saty. 6. 2.

Liquidi urna, Vrna liquoris. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 11.

Arcta urna. Ouid. epist. 11. 25.

Capacibus urnis excipere & fundere laticē. Ouid. 3. Met. 55.

Demissa urna in undas. Ouid. 2. Metam. 8.

Vndantem urnam declinare. Claud. 2. de raptu Proserp. 14.

In urnam antiqui non tantum tabellas iudiciarias iudicum, sed & nomina conijciebant, quum Prætor iudices sortiebatur. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 8. de Sexto Cælio, Senatorū eum urna copiosè absoluit, Equitum adæquauit, Tribuni ærarij condemnarunt. Plin. epist. 220. Vt essemus in Senatus potestate, pateremurq; nomina nostra in urnam conijci. Virg. 6. Aeneid. 87. Quæsitor minos urnam mouet.

Feralis urna. Tacit. lib. 3.

Delere urnas. Cic. in Vatinium, 26.

Quatere urnam. Stat. 2. Sylu. 1. 44.

Vrna imaginis mortui. Ci. 1. Tusc. 53. Quid poetæ, nónne post mortem nobilitari uolunt? unde ergo illud?

Aspicite ô ciues senis Ennij imaginis urnam: &c. Solebant autem corporum crematorum cineres in urnis asseruari.

Vrnalis] & hoc urnale, pe. prod. (χάμειος,) Quod ad urnam pertinet.

Vrnales caliculi, uel urcei, Vrnā cōtinentes. Plin. li. 9. c. 30. 5. Barbas longas pedū triginta, acetabulis, siue caliculis urnalibus peluūi modo, dentes magnitudini respondentes. Cato cap. 13. Vrceos fictiles urnales duos, trullas ligneas duas.

Vrnarium] urnarij, (χαμυεῖον,) Mēsa quadrata, super quā urnæ aquæ plenæ in culina reponebantur. Varro ταφῆ μενίνης, Sed quæ necessitas te iuuet aquā effundere domi tuæ, si uasa habes pertusa, plumbum non habent? ad quam rem nobis est confluuium, ad quam rem urnarium? Ex Nonio.

Vrnula] urnulæ, pen. corr. Diminutiuū, (χαμυάειον,) Parua urna. unde Vrnula aqualis. Varro de uita Populi Romani, lib. 1. Cic. in Parad. 12. Minūsne gratas dijs immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quàm delicatas aliorum pateras arbitramur.

Vro] uris, ussi, ustū, (φλέγω, καίω, αἴθω, δαιάω, αἰθαλόω, ἐμπρήθω,) urere, pen. corr. Cōcremare, calore nimio cōsumere, incendere. Pli. li. 12. c. 4. 3. Vritur ebenus odore iucūdo.

Sepelire & urere. Cic. de Legib. 91.

Flammis subiectis urere aliquid. Virg. 2. Aeneid. 8.

Duritia corporis, quod quum utitur non sentit. Cicero pro Domo sua, 75.

Sol grauis urit arua. Ouid. 6. Metam. 68.

Sitis usserat herbas. Ouid. 4. Fast. 60.

Vri calore. Cic. 1. Tusc. 107.

Calor urit artus. Lucret. lib. 4. 176.

Vrere, de frigore etiam dicitur. Lucan. lib. 4. 11. Vrebant montana niues. Cic. 2. Tusc. 70. Pernoctant uenatores in niue, in montibus uri se patiuntur.

Vri uirgis, pro Cædi, flagellari. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 12. Nam ex uirgarū percussione corpus calefit, & inflāmatur.

Loris uri. Horat. 1. epist. 17. 20.

Calceus angustior dicitur urere pedē. Horat. lib. 1. epist. 10. 9.

Vro hominem, per translationem, significat Dolere cogo, interprete Donato: siue Ango, ut ait Budæus. Inde Vri pro Cruciari. Terent. Eun. 2. 2. 43. Non malum hercle. G. uro hominem, P. ut falsus animi est. Horat. 2. epist. 1. 3.

Vrit enim fulgore suo qui prægrauat artes
Infra se positas. id est, Splendore sui nominis urget & incendit inuidos. Liu. 7. bel. Pun. 156. Quos, & Machanidas tyrannus Lacedæmoniorum finitimo bello urebat.

Vrit atrox Iuno, dixit Virg. 1. Aeneid. 134. pro cruciatur.

Vri, Amore consumi & conflagrare. De alijs etiam rebus dicitur. Virg. 4. Aeneid. 14. Vritur infœlix Dido.

Impensius uri. Catul. ad Lesbiam, 67. 1.

Pectore intimo uri. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 36.

Pectore toto uri. Ouid. 1. Metam. 100.

Amor me urit. Virg. 2. eclog. 14.

Violenter me ußit amor. Ouid. 1. de Arte, 5.

Dolor urit amantes. Ouid. 4. Metam. 56.

Doloribus tacitis uri. Ouid. 3. Fast. 98.

Ignibus uri. Horat. 3. Carm. ode 7. 3. Ignes intelligit amores.

Vrito] uritas, pen. cor. (αἰθάλω,) uritare, Frequentatiuum. Plaut. Most. 8. 79. Calidum hoc est: etsi procul abest, uritat

Vrens] Participium, (καίων,) ut (malē.

Caminus urens ramos. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 17.

Capellæ urentes culta. Virg. 2. Georg. 40.

Vrendus] Aliud participium, (καυτέος,) ut Filix urenda. Horat. 1. Serm. saty. 3. 8.

Vstus] (λελαυμένος,) Similiter participium. Plin. li. 10. ca. 70. 2. Cōueniunt ex alto etiam pisces ad quosdam odores, ut sepiam ustam.

Ignibus ustus crudeliter. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 11.

Aer siccis feruoribus ustus. Ouid. 1. Metam. 25.

Capillus ustus. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 8.

Vstio] Verb. (λαῦσις, ἔμπρησις,) Cato cap. 38. 3. Virgas & sarmenta quæ tibi ustioni supererunt, in segetem cōburito.

Vstio, pro cauterizatione quam uocant. Plin. lib. 34. ca. 15. 3. Quædam ustione sanantur: priuatim uerò canis rabidi morsus. Celsus, Omnes autem huiusce modi dolores, uix citra ustionem finiuntur, Id est citra candentis ferri admotionem.

Vstor] ustoris, pe. pro. (καυτῆρ,) Verbale, m. g. Qui corpora in bustuarijs cremat. Mart. li. 3. 51. Vstorq; tædas præferat nouæ nuptæ, &c. Bud. Catul. de Rufa & Rufulo, 55. 1.

Quum deuolutum ex igne prosequens panem
A semiraso tunderetur ustore.

Vstulo] ustulas, pen. corr. (λαυχμεύω,) ustulare, significat Vrere. Pacuuius, Candenti ferro crines ustulare.

Vstulandus] Part. (λαυχμευτέος,) Catul. in annales Volusii, 34. 2. Scripta tardipedi deo daturam
Infœlicibus ustulanda lignis.

Vstrina] ustrinæ, pe. pro. Locus in quo metalla cādescunt ut laborentur. Pli. li. 36. c. 21. 6. In ustrina ter ficcantur, ita ut torreantur carbone puro, ac toties uino restinguātur albo.

Vstrina, Locus dicebatur in quo combustus erat, qui alibi sepultus, mortuus fuerat, ut ait Festus.

Vrolanium] (ὀυρολάνιον,) Ptolemæo lib. 2. cap. 3. alijs Verulanum, Britanniæ insulæ ciuitas: uulgò Sanctus Albon.

Vropigium] & uropygium, (ὀυροπύγιον,) Est angusta & ultima spinæ pars, siue (ut Iulius Pollux inquit) sphondylij finis podici imminentis, quasi terminus pygæ, siue finis uertebræ, Mart. lib. 3. 51. Et anatis habeas uropygium macræ.

Vrpix] urpicis, pen. prod. masc. gen. (ἄρπαξ,) Instrumentū rusticum. Cato cap. 10. 2. Vrpicem unum, crates stercorarias quatuor uillicum habere oportet.

Vrruncum] urrunci, Varro declarat 1. de Re rust. ca. 48.

Digitized by Google

de ſpica loquens, illud autem ſumma in ſpica iam matura quod eſt minus quàm granum, uocatur frit: quod in infima ſpica ad culmum ſtramenti ſummum, item minus quàm granum eſt, appellatur urruncum.

Vrſa Baluia, (οὐρβε ταλσία,) Picenorum urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Vrbſa.

Vrſus] urſi, (ἄρκτος,) Animal ferum. De urſis uide Plinium.

Armati unguibus urſi. Ouid. 10. Metam. 107.

Informes urſi. Virg. 3. Georg. 50.

Sæuis inter ſe conuenit urſis. Iuuen. Saty. 15. 17.

Truces urſi. Valer. 2. Argon. 15.

Turpes urſi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 7. Stat. 2. Theb. 174.

Veſpertinus circungemit urſus ouile. Horat. Epod. 16. 11.

Vrſulus, urſuli, pen. corr. Diminutiuum.

Vrſa, urſæ, fœmininum ab urſus. Plin. lib. 10. cap. 63. 6. Informia etiam magis quàm ſupradicta, urſæ pariunt, rarumq; eſt uidere parientes.

Villoſæ urſæ catuli. Ouid. 13. Metam. 178.

Vrſa, Sydus cæleſte, figuram habens ſimilem plauſtri: unde antiqui Græcorum Hamaxam, hoc eſt plauſtrum dixerũt. Noſtri quoq; à bobus iunctis, Septentriones appellauerũt, hoc eſt à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ urſæ, Maior & Minor, quas Græci ἅρκτους uocant.

Vrſinus] pe. prod. Adieſt. (ἀρκτεῖος,) Quod urſorum eſt. ut Vrſinus ſanguis. Colum. de Arboribus, cap. 15. Et Plin. lib. 8. cap. 36. 5. Quoniam potum in urſinam rabiem agat.

Vrtica] urticæ, pen. prod. (κνιδίφη,) Genus herbæ notiſſimum, ab urendo dictum: quòd eius folia tacta acerrimè urant. Vide Plin. lib. 21. cap. 15. 7.

Viuere herbis & urtica. Horat. 1. epiſt. 12. 2.

Mordax urtica. Ouid. 2. de Arte, 84.

Mortifera contactu urtica, Vide Mors.

Vrtica, pro Pruritu libidinis. Iuuen. Saty. 2. 13. - unde

Hæc tetigit Gradiue tuos urtica nepotes?

Acres urticæ. Iuuen. Saty. 11. 17.

Vrtica, Genus piſcis. Plin. li. 9. c. 45. 1. Vrticæ noctu uagãtur, noctuq; mutantur: carnoſæ frondis his natura, & carne ueſcuntur. Vis pruritu mordax, eadẽq; quæ terreſtris urticæ.

Vruum] urui, Aratri curuatura. A quo Vruo, uruas, uruare, quod eſt Aratra definire. Feſtus, Vruat, Ennius in Andromeda ſignificat circundat, ab eo ſulco qui ſit in urbe condenda uruo aratri, quæ ſit forma ſimillima uncini curuatione buris & dentis, cui præfigitur uomer. Ait autem, Circum ſeſe uruat ad pedes.

V S

Vſo, Vſitatus, Vſitor] Vide Vtor.

Vſpiam] (ἐνιαχοῦ,) Aduerbium in loco. Tere. Adel. 1. 1. 3. - ſi abſis uſpiã, &c. Ci. ad Att. lib. 1. 12. 3. Sed tamẽ hoc me ipſe cõſolabar, quòd nõ dubitabam quin te ille aut Dyrrhachij, aut in iſtis locis uſpiã uiſurus eſſet. Eidẽ li. 7. 13 1. 2. In de utrum conſiſtere uſpiam uelit, an mare tranſire, neſcitur.

Vſpiam, In re aliqua, uel aliquo negotio. Plaut. Caſin. 20. 14. Num me expertus uſpiam?

Vſquam] (ἐνιαχῆ,) Aduerb. in loco. Cic. 6. Verr. 20. Quã crucem non auſus eſt uſquam defigere, niſi apud eos quibuſcum omnia ſcelera ſua ac latrocinia communicaſſet.

Nec mihi magis uſquam uideor, quàm quum aut in foro magiſtratus, aut in curia Senatum uideo, ſomniare. Cicero 2. Diuinat. 210.

Vſquam, etiam ad locum pertinere, probat Valla ex Cicerone, 1. Philip. 1. Nec uerò uſquam diſcedebam. Idem dicit & Donatus in Terentium. Cic. 6. Verr. 129. Ciues Romani à me nuſquam diſcedere.

Vſquam, In re aliqua, In negotio aliquo. Terent. And. 2. 5. 9. Neq; iſtic, neq; alibi tibi uſquam erit in me mora.

Nec eſt uſquam conſilio aut authoritati locus. Cic. 2. Off. 3.

Vſquam, Aliter. Terent. And. 5. 3. 7. Vide num eius color, pudoris ſignum uſquam indicat? id eſt, aliqua parte corporis.

Vſquam gentium, De loco & ad locum. Plaut. Milite, 10. 90. Nam bona uxor, ſi ea quidem deducta eſt uſquam gentium, Vbi ea poſſit inueniri? Terent. Hecy. 3. 1. 13. An quiſquam uſquam gentium eſt æquè miſer?

Vſque] (ἔως, ἄχρι, ἄχρις, μέχρι,) Præpoſitio, quaſi ad unũ uel locum, uel tempus, uel aliud huiuſcemodi: ut ex ſequentibus exemplis patet. Plaut. Menæch. 4. 60. Inde uſq; ad diurnam ſtellam craſtinam potabimus. Hoc eſt quoad lux craſtina, aut ſtella diurna à nobis uidebitur. Terent. And. 1. 2. 28. Verberibus cæſum te in piſtrinum Daue dedam uſq; ad necem. Cic. ad Attic. Ibi eſſe uolo uſq; ad pridie Calend. Maias. Ibidem, Nos in Formiano eſſe uolumus uſq; ad pridie Nonas Maias. Eidem, lib. 3. 58. 1.

Vſque ad eum, pro Excepto eo. Plin. epiſt. 35. b. Aſſenſerunt Conſules deſignati, omnes etiam Conſulares uſq; ad Pompeium collegam.

Vſque ſub. Virg. 1. Georg. 43.

- ſerite ordea campis

Vſque ſub extremum brumæ intractabilis imbrem. Id eſt, non uſq; ad brumæ finem, ſed circa. Seruius.

Vſque Romam, uel Romam uſq;. Terent. Adelph. 4. 5. 21. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 63.

Aſpera arteria ad pulmones uſque pertinet. Cicero 2. de Natu. deorum, 203.

Ab ultimo principio huius præceptionis, uſq; ad hoc tempus. Cic. 2. de Inuent. 125.

Ab ouo uſq; ad mala. Horat. 1. Ser. Saty. 3. 2. Porphyrio, id eſt ab initio cœnæ ad finẽ uſq;. Ouũ enim olim hodieq; initium cœnæ: quippe quum in guſtu ſtatim à balneis offeratur: Mala aũt apud ueteres inter cætera ſecũdæ menſæ afferebãtur.

Vſque illò, Vſq; ad illum locum. Plin. lib. 6. cap. 23. 7.

Vſque, aliquando eſt aduerbium: tunc uaria ſignificat, uarieq; præpoſitionibus, & alijs dictionibus iungitur, ut ex ſequentibus uidere eſt.

Vſque à, Quod & ab uſq; dicitur, eam uim habet quàm ſola præpoſitio. Terent. Adelph. 5. 9. 5. Ego iſtos uobis uſq; à pueris curaui ambos ſedulo. Cic pro Cluentio, 152. Comperi mulierem quandam Larino, atq; illam uſq; à mari ſupero Romam proficiſci cum magno comitatu.

Vſque à capite arceſſere. Cic. in Topic. 20.

Vſque ab. Idem Trinum. Vſq; ab ſtirpe. Terent. Phorm. 2. 3. 48. Progeniem ueſtram uſq; ab auo atq; atauo proferens. Cic. 3. Verr. 61.

Ab uſq;. Virg. 7. Aeneid. 58.

Siculo proſpexit ab uſu Pachyno.

Vſque ad iaclum teli. Tacit. lib. 13.

Ad ſerum uſq; diem. Tacit. lib. 19.

Vſque adhuc, pro Hactenus, uel huc uſq;. Teren. And. 1. 5. 27. Tum patris pudor, qui me tam leni paſſus eſt animo uſque adhuc. Quæ meo cunq; animo libitum eſt, facere. Sueton. in Domitiano, cap. 18. Vſq; adhuc certè animum meum probaſtis, & uultum.

Vſque adoleſcentiam meam proceſſit ætate. Cic. de Senect. 45.

Vſque ante. Liu. 5. bel. Pun. 61.

Vſque antehac. Terent. And. 2. 1. 4.

- ut animus in

Spe, atq; in timore uſq; antehac attentus fuit. Vbi Donatus, Vſq; antehac. Id eſt, Antè quàm tua uerba audirem. Et una eſt tantum præpoſitio, uclut aduerbium.

Digitized by Google

Vſque è Plaut. Perſa, Quas tu attuliſti mihi ab hero meo uſque è Perſia.

Vſque ex. Terent. Eunucho, 3.2.18. Ex Aethiopia eſt uſq; hæc. Hìc aduerbium eſt Vſque de loco, teſte Donato. Cicero 7. Verr. 123. Vt qui uſque ex ultima Syria atque Aegypto nauigarent.

Vſque extra ſolitudines deductus. Plin. lib. 8. cap. 17. 2.

Vſque adeò, In tantum. Virg. 1. eclog. 3.
Non equidem inuideo, miror magis, undiq; totis
Vſqueadeò turbatur agris.

Vſqueadeò, Tandiu. Et accipit poſt ſe Donec. Terent. And. 4. 1. 38. Suadere, orare, uſqueadeò donec perpulit. Cato cap. 67. Amurcam commutet uſqueadeò, donec in lacum qui in cella eſt, poſtremum perucnerit.

Vſqueadeò, dum, Idem. Terent. Eun. 4. 6. 3.
Vſqueadeò ego illius ferre poſſum ineptias & magnifica uerba, Verba dum ſint.

Vſque admodum dum, Idem, ſed antiquè. Cato cap. 156. 2. Poſtea ubi iterum occipiet feruere, pauliſper demittito uſqueadmodum, dum quinquies quinq; numeres.

Vſque affatim, Ad ſatietatem quod dicitur. Plaut. Pœn. 7. 31.

Vſquedum, pen. corr. (ἄχρις οὗ,) pro Vſquequo, uel quoad. Terent. Heaut. 1. 1. 84.
- nam uſquedum ille uitam illam incolit
Inopem, carens patria ob meas iniurias,
Interea uſq; illi de me ſupplicium dabo. Cic. 3. Verr. 8. Vſquedum per me licuerit. Idem pro Quintio, 45. Vſquedum inueniretur.

Interdum aliquid interponitur inter Vſque & Dum. Terent. Heaut. 5. 2. 30. Imò & ibi nunc ſum, & uſq; dudum id egi, dum loquitur pater.

Vſque eò. Cælius Ciceroni, li. 8. 1. 11. Ego qui ſcirem Qu. Pompeium Baulis embæneticam facere, & uſq; eò, ut ego miſererer eius eſuriei, non ſum commotus.

Vſque eò dum pro Tandiu quoad, uel ita ut. Cic. 2. de Nat. deo. 186. Vſque eò premere earum capita mordicus, dum illæ captum amitterent.

Vſque eò ne. Cic. pro Quintio, 41. Inferiorem eſſe patitur dum taxat uſq; eò, ne cum bonis, fama, fortunisq; omnibus Sex. Næuij cupiditati crudelitatiq; dedatur.

Vſque eò ut. Varro lib. 2. de Re ruſt. ca. 1. 14. Hoc enim nomine aſini Arcadici in Græcia nobilitati, in Italia Reatini, uſq; eò ut mea memoria aſinus uænierit ſeſtertijs millibus LX. Cic. ad Atticum, lib. 2. 29. 1. Ego autem uſq; eò ſum exeruatus, ut, &c.

Vſque iſtinc. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 6. Noſti iam in hac materia ſonitus noſtros: tanti fuerũt, ut ego eò breuior ſim, quòd eos uſq; iſtinc exauditos putem.

Trans Alpes uſq; transfertur. Cic. pro Quintio, 7.

Vſque, (διΐθα,) pro Diu, aut multum, uel ualde: aliquando pene, ut ait Donatus. Terent. Adelph. 2. 2. 5. Ego uapulando, ille uerberando uſq; ambo defeſſi ſumus. Et Adelp. 4. 2. 21.
Rogitas? Cteſipho me pugnis miſerum, & iſtam pſaltriam
Vſque occidit. Hìc Vſque, poſt ſignificare Pene, authore Donato. Aut Vſque pro Valde eſt. occidit uehementer cecidit. Terent. Eunuc. 2. 1. 14. Opus faciam ut defatiger uſq;, ingratus ut dormiam.

Vſque, (διηνεκῶς,) Aſſiduè, perſeueranter. Cic. ad Cornificiũ, lib. 12. 19. 4. Mihi quidem uſque curæ erit quid agas. Terent. Adelph. 2. 2. 7. Quid potui melius, qui hodie uſq; os præbui. Virg. 9. eclog. 12. Cantantes licet uſq; (minim uia lædet) eamus. Id eſt iugiter, inquit Seruius.

Vſque & uſq; geminatum, Idem Martial. lib. 1. 135. Et quicquid petit, uſq; & uſq; donas. Idem lib. 5. 61.
Adlatres licet uſq; nos & uſq;
Et gannitibus improbis laceſſas.

Vſque ualuiſti? Interrogatiua particula, pro Hactenùsne. Plaut. Moſtell. 7. 19.
- ſaluum te aduenìſſe gaudeo:
Vſque ualuiſti? T E. uſq; ut uides. Idem Mercato. 7. 46. Vſquene ualuiſti?

Vſque opperiar. Plaut. Epid. 5. 117.

Vſque omne. Terent. Adelph. 4. 6. 3.
Perreptaui uſq; omne oppidum, ad portum, ad lacum.
Quò non?

Vſquequaque] pen. prod. Aduerbium, (παύτῃ, παύτας,) Vbiq;, in unoquoq; loco. Cic. ad Atticum, lib. 4. 7. 1. Hic quoq;, ut loquebantur, & opinor uſquequaque. Idem 7. Verr. 8. Nolite uſquequaq; eadem quærere in metu belli, furandi qui locus poteſt eſſe?

Nuſquam & Vſquequaq;, contraria. Cic. de Inuent. 165.

Vſquequaq;, pro Aſſiduè, omnino, quocunq; tempore, Cicero ad Trebatium, lib. 7. 16. 2. Vſquequaq; ſapere oportet, id erit telum acerrimum.

Vſquequaq; & ex maxima parte. Cic. 5. de Finib. 156.

Vndique] & uſquequaq;. Cic. 2. Philip. 107. Aut undiq; religionem tolle, aut uſquequaq; conſerua.

Vſquequaq; mihi loquitur. Plaut. Bachid. 5. 85.

Vſquequo] penul. corr. Aduerbium, (ἄχρις,) pro Donec uel quoad. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. 21. Quod iubet, ranam luridam conijcere in aquam, uſquequo ad tertiam partem decoxeris.

Vſquequo, interpoſitis dictionibus. Martial. lib. 2. 63. Eia age, rumpe moras, quo te ſpectabimus uſq;?

Vſquequo, pro Quatenus. Vlpian. in L. Si ſuſpecta. §. 2. ff. De inofficio. teſt. Et ideo datæ in eo libertates atq; legata, uſquequo Falcidia permittit, ſuam habent poteſtatem.

Vſtica] pen. prod. (ὐστρίνα,) Mons in Sabinis, cuius meminit Horat. 1. Carm. ode 17. 3.
- utcunq; dulci Tyndari fiſtula
Valles & Vſticæ cubantis
Leuia perſonuere ſaxa. Cubantem, inquit Porphyrio, ſuauiter dixit, ad reſupinam eius regionem attendens.

Vſtio, Vſtrina, Vſtulo, Vſtus] Vide Vro.

Vſualis, Vſuarius, Vſucapio, Vſura, Vſurpo, Vſus, Vſufructus] Vide Vtor, uteris.

V T

Vt] (ἵνα, ὅπως, ὥστε, ὅφρα, ὡς,) Cõiunctio cauſatiua: uel, ut ait Valla lib. 2. cauſam finalem dicens, quemadmodum ſiquis dicat, Dedi tibi librum ut legeres. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 31. Non illi quidem ut mihi ſtomachum facerent.

Vt eam potiſſimum nominem: per parentheſim poſitum. Cicero 4. Verr. 102.

Vt alia obliuiſcar. Cic. pro Roſc. Amer. 52. Quàm ſis audax, ut alia obliuiſcar, hinc omnes intelligere potuerunt.

Vt uerè dicam. Cic. 7. Verr. 139.

Vt ad pauca redeam, uxorem deduxit domum. Terent. Hecy. 1. 2. 60. Hoc eſt, ut paucis agam, ut ſummatim dicam, ut in ſummam colligam, ut in pauca conferam.

Vt ita dicam. Quintilian. lib. 8. cap. 3. Si quid periculoſius finxiſſe uidebimur, quibuſdam remedijs præmuniendum eſt, Vt ita dicam, Si licet dicere, Quodammodo, Permitte mihi ſic, &c.

Vt, adiunctionem aliquando ſignificat. Plautus, Is mihi ſuaſit, ut ad te irem.

Vt, elegantiæ cauſæ aliquando ponitur. Cic. de Senect. 38. Inuitus feci, ut L. Flaminium è Senatu eiicerem. Hic nihil ſignificat, niſi Inuitus eieci.

Digitized by Google

Vt, Quòd. Terent. Phorm. 4. 3. 64. Nihil do: impuratus me ille ut etiam irrideat?

Vt non, pro Quin. Cic. 1. de Finib. 41. Fieri inquam Triarii nullo pacto potest, ut non dicas quid non probes eius à quo dissentias.

Vt non, post Vereor. Quint. lib. 8. cap. 3. Oppidò, quo sunt usi paulum tempore nostro superiores, uereor ut non iam serat quisquam.

Vt, pro Postquam, uel Ex quo. Terent. Phorm. 4. 3. 12.
- ut abij abs te, fit fortè obuiam
Mihi Phormio. Idem Hecy. 5. 1. 25. Me segregatum habuisse, uxorem ut duxit, à me Pamphilum. Cic. in Antonium, Est enim annus ut repulsam tulit. Idem ad Atticum, lib. 7. 13 4. 1. Vt ab urbe discessi, nullum intermisi diem, quin aliquid ad te literarum darem.

Vt, Statim, postquam, ex quo primùm. Virg. 2. Aeneid. 113.
Vt regem æquæuum crudeli uulnere uidi.

Vt quenq; uisco offenderant, pro eo quod dicitur, Tot quot, uel statim ut. Plaut. Pœnulo, 6. 3 6. Terent. Hecy. 5. 3. 4.
- ut quisq; uenerat
Accedebam, Adolescens dicdum quæso, &c.

Vt & confestim. Liu. 1. ab Vrbe, 46. Vt Hostius cecidit, confestim Romana inclinatur acies.

Vt & sic. Cic. 3. Ver. 43. Vt hæc audiuit, sic exarsit ad id quod non modò ipse nunquam uiderat, sed ne audierat quidem ab eo qui ipse uidisset.

Vt primùm, quod & Quum primùm dicitur. Cice. in Somnio Scip. 10. Atq; ego ut primùm fletu represso loqui posse cœpi, Quæso inquam pater sanctissime.

Vt primùm cessit furor. Virg. 6. Aeneid. 21.

Vt quodq; primum gestum erat, ita, &c. Cic. 1. de Inuent. 42.

Vt quidq; acciderit. Hirtius Ciceroni in Epist. ad Atticum, libro 15. 325. 5.

Vt quisq; me uiderat. Cic. 2. Verr. 12.

Vt, Similitudinem dicit. Plau. Rud. 24. 55. Vt tute es, item cenſes omnes esse?

Vt & sic. Cic. pro Roscio Amer. 23. Nam ut illud incredibile est mortem oblatam esse patri à filio sine plurimis & maximis causis: sic hoc uerisimile non est, &c.

Vt, similitudinis, suppresso Ita. Horat. 2. Serm. saty. 2. 5.
- quanquam ridentem dicere uerum
Quid uetat? ut pueris olim dant crustula blandi
Doctores, elementa uelint ut discere prima.

Vt & ita, cum superlatiuo, pro Tanto & quanto. Cic. 2. de Orat. 148. Vt quisq; optimè Græcè sciret, ita esse nequissimũ. Ibidem, 1. 59. Vt enim quisq; optimè dicit, ita maximè dicẽ di difficultatem, &c. Hæc Valla.

Vt & ita, pro Talis & qualis. Plautus Pseud. 5. 12. Vt uoles esse me, ita ero.

Vt, suppresso Ita, sæpe accipitur pro Ita ut, quemadmodum si dicam, Quotidie hospites ad me ueniunt, ut incipiã iam stomachari tantam frequentiam.

Vt, præcedente Ita. Cic. Tusc. 48. Molliunt animos nostros: ita sunt deinde dulces ut non legantur modò, sed etiã ediscãtur.

Vt, sequente Ita. Terent. Hecy. 3. 3. 20. Vt res dant sese, ita magni atq; humiles sumus.

Vt, in locum Quam, uel Quantum succedit, nunc sine Ita, nunc cum Ita. Primo modo sic, ut apud Quintilianum lib. 12. cap. 10. Non omittenda pars hæc orationis, sed exigenda, ut optimè possumus. Et Cicero in Philipp. Quas ut honorificentissimis uerbis ipse consequi potero, complectar mea sententia. Altero modo sic, ut apud eundem 2. de Oratore, 93.
Hæc ut breuissimè dici potuerunt, ita à me dicta sunt. De positiuo autem nemini dubium erit Quam & Vt conuenire cum Possum, ut idem in Philippicis, Sed reliquum cursum uitæ, quàm quidem possum breuiter perstringam: & ut potui, breuiter perstrinxi. Hæc Valla lib. 1.

Vt, Quippe, uel utpote, sequente relatiuo. Quint. lib. 10. cap. 1. Nec ignoro quos transeo: nec utiq; damno, ut qui dixerint esse in omnibus utilitatis aliquid, &c.

Vt, cum uerbis Metuo, uereor, & timeo iunctum, dubitationẽ significat, & pro eo quod quidam Ne Non dicunt sumitur, ut ex sequentibus exemplis patet. Teren. And. 5. 4. 11. Metuo ut substet hospes. Ibidem, 4. 2. 22.
- dies mihi ut sit satis uereor
Ad agendum. Cæsar in Commentarijs, Vt satis commodè supportari posset, timere dicebant. Cicero pro M. Marcello, Sed quum ita latè pateat eius potestas, quem ueremur, ut terrarum orbem complexa sit, nónne mauis sine periculo domi tuæ esse, quàm cum periculo alienæ?

Vt, Quemadmodum, quomodo. Terent. And. 1. 1. 8.
Ego postquam te emi à paruulo, ut semper tibi
Apud me iusta & clemens fuerit seruitus,
Scis. Idem Eun. 1. 2. 48.
- tute scis, post illa quàm intimum Habeam te, & mea consilia ut tibi credam omnia. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 7. Me uerò testi producto, credo te ex acclamatione Clodij aduocatorum audisse quæ consurrectio iudicum facta sit, ut me circunsteterint, ut apertè iugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarint.

Vt apparet, ut dicitur. Cic. pro Placco, 30. Siue hìc confectũ est, ut apparet siue missum domo est, ut dicitur, commouebor.

Vt dixi, per parenthesim. Cic. 1. Acad. 6.

Vt ferunt. Liu. 1. ab Vrbe, 163.

Vt fama est. Liu. 1. bel. Maced. 127.

Vt est consuetudo. Cic. pro Cecinna, 16.

Vt fit. Cic. pro Rosc. Amer. 55.

Vt sæpe uenit. Colum. lib. 4. cap. 2. 1. Siue uiuit, & (ut sæpe uenit) uel nigri est generis, uel parum fertilis, non in uno, sed in pluribus pedamentis ædificat.

Vt intelligi potest è. Cic. 2. de Finib. 2. Et cæteros sophistas, ut à Platone intelligi potest, lusos uidemus à Socrate.

Vt perhibent, Locutio Virgilio peculiaris, qua utitur quoties aliquid affirmare non audet, aut fabulosum quiddam est dicturus. Virg. Aeneid. lib. 8. 27.
Electra (ut Graij perhibent) Atlantide cretus,
Aduehitur Teucros.

Vt, pro Sicut. Cæsar in Commentarijs, Horum authoritate finitimi adducti (ut sunt Gallorum subita & repentina consilia) eadem de causa Trebium, Terrasidiumq; retinent. Hoc est, Qui mos est Gallorum in consilijs capiendis. Cice. 5. de Finib. 110. Pueri, in quibus, ut in speculis, natura cernitur. Terent. Phorm. 1. 2. 5. Vt nunc sunt mores.

Vt par est, Vt decet. Cic. Mattio, lib. 11. 28. 3.

Vt potest. Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 2. 10. Nos in Senatu quemadmodum spero, dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus.

Vt, aliquãdo accipitur quasi pro Secundũm ut Cic. de Senec. 11. Qui sermo, quæ præcepta, quãta notitia antiquitatis? quæ scientia iuris augurãdi? Multæ etiã ut in homine Romano literæ. Id est secundũm id quod solet scire Rom. Hæc Valla li. 2.

Vt tẽporibus illis. Cic. de Clar. Orat. 14. Posteaq; Cisthenẽ multũ, ut tẽporibus illis, ualuisse dicẽdo. Id est secũdũm illorũ tẽpo (rũ eloquentiã.

Vt in tali tempore. Liu. 4. bel. Pun. 126.

Vt numerantur Athenienſium secula. Cice. de Claris Orat. 19.
Vt Populi Romani ætas est, senes: ut Athenienſium secula numerantur, adolescentes debent uideri.

Vt in tantis malis, Id est secundum quod in tantis malis perfici poterat.

Digitized by Google

poterat. Cic. ad Cassium, lib. 12. 2. 6. Nonnihil, ut in tantis malis, est profectum.

Vt in licentia hac temporum, Id est respectu horum temporũ, in quibus magna utimur licentia. Plin. epist. 3. lib. 3.

Vt nunc est. Cic. ad Att. lib. 12. 2. 47. 1.

Non, ut olim solebat, Attellanum: sed, ut nunc fit, mimum introduxisti Cic. Pæto, lib. 9. 16. 19.

Vt, Aducrbium similitudinis, cum præterito imperfecto coniunctiui. Cic. ad Cælium, lib. 4. Eius negotium sic uelim suscipias, ut si esset res mea.

Vt se causa habet. Cic. 4. Acad. 21.

Vt diei tempus est. Terent. Heaut. 1. 2. 38. Tu ut tempus est diei, uidesis ne quò hinc abeas longius. Ibidem, 1. 1. 116.

-sed ut diei tempus est,
Monere oportet me hunc uicinum Phaniam.

Vt pro eo quod barbarè dicit, Quum ita esset quod. Plaut. Mene. 2. 61.

Nam rus ut ibat, ut multum fortè pluerat,
Ingressum fluuium rapidum.

Vt numerabatur fortè argentum: Hoc est, Quum numerarẽtur, Ea hora qua numerabatur. Terent. Adelph. 3. 3. 52.

Nam ut numerabatur fortè argentum, interuenit
Homo de improuiso, &c.

Vt aliter. Cic. pro Murena, 29. Quò ille quum esset, ut ego mihi statuo, talis qualem te esse uideo, nunquam cum Scipione esset profectus. Idem ad Atticum, lib. 13. 28 6. 3. Vt mea memoria est.

Vt uisum est illi. Cic. 4. Aca. 222. Tenemusne quid sit animus, ubi sit, deniq; sit ne, aut ut Dicæarcho uisum est, ne sit quidem ullus?

Vt in quoq; erat authoritatis plurimum. Cic. 3. Ver. 47. Pro se quisq;, ut in quoq; erat authoritatis plurimum, ad populum loquebatur.

Vt, pro Quomodo, interrogantis. Plaut. Persa, Vt uales? R. ut queo. Ibidẽ, 16. 5. Vt munitiũ muro tibi uisum est oppidũ.

Vt, pro Quomodo, cum quadam admiratione: & aliquando cum interrogatione. Plaut. Capt. Vt sæpe summa ingenia in occulto latent? Cic. 5. de Finib. 109. Vt illi efferuntur lætitia quum uicerint? ut pudet uictos? ut se accusari nolunt? quàm cupiunt laudari? quos illi labores non ferunt ut æqualium principes sint? Terent. Heaut. 4. 1. 51. Vt præter spẽ euenit? Idem Eunucho, 2. 2. 43. Vt falsus animi est? Virgil. lib. 8. Aeneid. 31.

-ut te fortissime Teucrũm
Accipio, agnoscoq; libens. Idem 2. Aeneid. 57.
Vt te post multa tuorum
Funera, post uarios hominumq;, urbisq; labores,

Vt, pro Licet, uel posito, uel dato, ut nunc loquimur. Cicero ad Atticum, Quis autem locus erit tutus, ut placatis utamur fluctibus. Idem ad Brutũ, 9. 4. Nos te tuumq; exercitũ exspectamus, sine quo ut reliqua ex sententia succedant, uix satis liberi uidemur fore. Idem in Oratore, Vt enim quæras omnia, quomodo Græci ineptum appellent nõ reperies. Id est quamuis, ut uult Budæus. Idem 1. de Lege agrar. 14. Et enim ut circunspiciamus omnia quæ populo grata, atq; iucunda sunt: nihil tam populare quàm pacem, quàm concordiam, quàm otium reperiemus. Horat. 2. epist. 2. 15.

Plures sunt plateæ nihil ut meditantibus obstet? Liu. ab Vrbe cõdita, Ex Brutio agro, qui ut omnis coleretur, exiguus tamen tanto alendo exercitui erat.

Vt, pro Vtinam, Execrantis, uel optantis particula. Terent. Heauton. 4. 6. 6.

Vt te omnes equidem di, deæq; quantum est Syre,
Cum istoc inuento, cũq; incæpto perdiint. Idẽ Adelp. 4. 6. 2.

Quod plerisq; omnes faciunt, ut. Terent. And. 1. 1. 29.

Vt, Tanquam si. Plinius epist. 147. d, Iam ut in limine, iam ut intra limen auditur. Vt, Ita ut. Terent. And. 1. 1. 108.

Tum illa, ut consuetum facilè amorem cerneres,
Reiecit se in eũ flens, quàm familiariter? Idẽ Phor. 1. 2. 57.

Vt, pro Vsqueadeò ut. Cic. in Orat. 31. Vt non iam sine causa Demosthenes tribueret primas, secundas, & tertias actioni. Idem ad Atticum, lib. 15. 3 21. 8. Est autem oratio scripta elegantissimè sententijs, uerbis, ut nihil possit ultra co(gitari.

Vt, Modò ut. Plaut. Curcul. 6. 7. Cic. 5. Verr. 92. In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici seritur, perpetuæ atq; æquabili satione ager efficit, cum octauo bene ut agatur: uerũ omnes dij adiuuẽt, cũ decimo. Vt maximè. Col. de Arboribus, capi. 7. 2. Diuersæ autem, quæ supra terrã extare debent, ne passus fueris plus quàm duas, aut ut maximè tres gemmas habere.

Vt quum maximè. Cic. ad Q. fratrem lib. 2. 10. 7. Domus celebratur ita ut quũ maximè. Hoc est, ut si nũquã aliàs. Bud.

Vt multum, Id est Ad summum. Mart. lib. 20. 11.

Donaui tamen, inquis, amico millia quinq;,
Et totam, ut multum, terq; quaterq; togam.

Vt plurimum ualet. Cic. 2. de Legib. 56. Sequitur enim de iure belli: in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, ius ut plurimum ualet, & fides.

Vt qui. Plaut. Curcul. 5. 3.

Quando Aesculapi ita sentio sententiam,
Vt qui me nihili faciat, nec saluum uelit.

Vt qui uerissimè: subaudi amat. Plin. episto. 199. Amat ut qui uerissimè: dolet ut qui impatientissimè.

Vt ne addam. Terent. Phorm. 1. 3. 26. -tu conijcito cætera, Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex istac copia: Vt ne addam quòd sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es.

Vt ne, Eleganter pro sola particula NE, usurpari solet, dicendi modo, quo literatissimi illius fœlicis seculi utebãtur, qui pro ratione debet esse nobis. Terẽt. Hecyra, Nempe ea causa ut ne id fiat palàm. Idem Eunucho, 5. 4. 20. Vlciscar, ut tu impunè in nos illuseris. Cice. ad Curionem, lib. 2. 6. 10. Petiui sæpe per literas, &c. non ut decernatur aliquid noui, quod solet esse difficilius: sed ut nequid noui decernatur. Idem Tironi, libro 16. 9. 6. Sed tamen ita uelim, ut nequid properes.

Vt quid, pro Quamobrem, interrogantis est. Cic. ad Attic. lib. 7. 12 7. 8. Depugna, inquis, potius quàm seruias. Vt quidẽ si uictus eris, proscribare: si uiceris, tamen seruias.

Vt ut, significat Vtcunq;, siue quoquo modo, ut ait Donatus. Terent. Phorm. 3. 1. 4 Nam utut erant alia, illi certè, quæ nunc domi tuæ est, consuleres. Idem Adelph. 2. 2. 40.

-imò hercle hoc quæso Syre,
Vt ut hæc sunt facta, potius quàm lites sequar,
Meum mihi reddat. Ibidem, 4 4. 21.

Vtputa, Vide Puto, putas in prætermissis.

Vtcunque] (ὁπωσοῦν, ὅπως λέγοτε,) id est Quomodocũque. Plaut. Amph. 4. 189. Seruusne, an liber? S. utcunq; animo collubium est meo.

Vtcunq;, Secundum quod. Plaut. Pœn. 1 1. 9. Vtcunque est ũctus, exin uelum uortitur. Cice. Quibus esset moderandum utcunque res postularet.

Vtcunque, Quoquomodo, omnibus modis. Terẽt. And. 4. 1. 5.

-tu ut subseruias
Orationi, utcunque opus sit uerbis, uide. Cice. in Orat. 31.
Itaque ille perfectus, quem admodum iandudum nostra iudicat oratio. Vtcunque se affectum uideri, & animum ardentius moueri uolet, ita certum uocis admouebit sonum.

Digitized by Google

Vtcunque erit, Prout. Liuius 2. ab Vrbe, 57. Mea prima sors fuit: ceteri, utcunque ceciderit, primi, quoad te opportunum fortuna dederit, suo quisque tempore aderunt. Virgil. 6. Aeneid. 165.

-utcunque ferent ea facta minores
Vincet amor patriæ, laudumq; immensa cupido.

Sed utcunq; aderunt res. Cic. 1. Offic. 188.

Vtcunq;, pro Aliquantum, aliquo modo. Plin. lib. 8. cap. 18. 3. Vtcunq; rabiem & ipsi sentiunt.

Vtensile, Vide Vtor.

Vter] utra, utrum, (πότερος, ὁπότερος,) Quis unus ex duobus: ponituráq; interrogatiuè, & aliquando infinitè. Plautus Trucul. 4. 48.

-sed utris
Cum rem esse mauis? Idem Menæh. 17. 21. Vter meruistis culpam? Cicero pro Fonteio, 25. Videte igitur utrum sit æquius, hominem honestißimum, uirum fortißimum, ciuẽ optimum, dedi inimicißimis atq; immanißimis nationibus an reddi amicis.

Vtra lex iubeat aliquid, utra permittat. Cic. 1. de Inuen. 230.

Potest omnino hoc esse falsum, potest uerum: sed utrum sit, non est mirabile. Cic. 2. de Diuinat. 208.

Vtrum igitur eorum accidisset, uerum oraculum fuisset. Cic. 2. de Diuinat. 173.

Vter, pro Alteruter. Cic. 5. Verr. 27. Omnium controuersiarum quæ essent inter aratorem & decumanum, si uter uellit, edicit se recuperatores daturum.

Vter alteri dixerit, nescio. Plinius.

Vter utri. Cic. pro Milone, 17. Vter utri insidias fecerit.

Neuter utri inuidet. Plaut. Sticho, 14. 51.

Vtercunque] ὁποτεροσοῦν ὁπότε,) pro Vteruis uel uterlibet. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 4. 4. Magnæ utrinq; copiæ ita paratæ ad pugnandum esse dicuntur, ut utercunq; uicerit, non sit mirum futurum. Gell. lib. 5. ca. 10. Ne sententia sua utrancunq; in partem dicta esset, ipsa sese rescinderet.

Vterlibet] pen. cor. (ὁπότερος, οὖν ὁπότερος βούλει,) Alter ex duobus: hoc est Vter quem tibi capere libet. Plin. li. 24. cap. 4. 5. Suberis cortex tritus, ex aqua calida potus, sanguinem fluentem ex utralibet parte sistit. Ci. pro Quintio, 54. Vtrumlibet elige. alterum incredibile est: alterum necsarium, & ante hoc tempus utrunq; inauditum.

Vternam] (ὁπότερος ἄμ,) Horat. 2. Serm. saty. 2. 22.

-uternam
Ad casus dubios fidet sibi certius, hic, qui
Pluribus assuerit, &c. An qui, &c.

Vterque] utraq;, utrunq;, utriusq;, (ἀμφότερος, ἑλάτερος,) Alter & alter, uel unus & alter: de duobus dicitur. Plaut. Amphit. 1. 7. Vterq; deluduntur dolis mirum in modum. Terent. Phorm. 3. 2. 16. Vterq; est similis sui. Idem Eunucho, 5. 2. 1.

Apud Antiphonem uterq;, mater & pater,
Quasi dedita opera domi erant.

Eorum controuersiam non incommodum uidetur cum utrorunque ratione exponere. Cic. 1. de Inuent. 73.

In utraq; parte multa dicuntur. Cic. 4. Acad. 223.

In utranq; partem, Vide In præpositionem.

Quoniam utriusq; studij nostra possessio est, hodie utro frui malis, optio tua sit. Cic. de Fato, 6.

Horum uterq; cecidit uictus. Cic. de Aruisp. resp. 50.

Palmas utrasq; tetendit. Virg. 6. Aenei. 137.

Manu utraq; pulsare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 93.

Vtraq; lingua, Græca & Latina. Plin. lib. 12. cap. 18. Est platanus una insignis utriusq; linguæ monumentis.

Vtraq; tempora, dixit Virg. 5. Aeneid. 172.

Domus utriusq; nostrum edificatur strenuè. Cicer. Q. fratr. lib. 2. 8. 3.

Vterq; utriq; est cordi. Teren. Phorm. 5. 3. 17.

Vterq; alterum uerberauit, Id est hic illum, & ille hunc uerberauit. Cicer. 1. Offic. Quorum uterq; suo studio delectatur, contempsit alterum.

Vtrunq; inuicem adiumento esse, pro Vtrunq; alteri. Plinius iunior lib. 4. epist. 20. ad Nonium Maximum.

Vtruncunq;. Quintil. in Proœmio lib. 5. Vtruncunq; est (neq; enim hoc loco meam interpono sententiam) hic liber erit illorum opinione maximè necessarius, quo toto hæc sola tractantur. Id est utrumuis. Vtrum tandem horum sit, &c.

Vtrinque secus. Solinus capitulo quadragesimo, Capite utrinque secus mutabundo.

Vtriq;, De pluribus dicitur duo genera facientibus. Cicer. 2. in Catil. 40. Quos ego utrosq; Quirites in eodẽ genere prædatorum, direptorumq; pono. Id est, Quæ duo genera ciuium. Budæus.

Vtriq; ab utrisq;. Terent. Heaut. 2. 4. 14. Hoc beneficio utrique ab utrisq; uero deuincimini. Hic in plurali duo significat, sed sic ut in singulis multi sint.

Vteruis] (ὁπότερος βούλει,) Vter quem tu uis. Cic. ad Atti. lib. 9. 170. 5. Proquæstor ego unus cui utrunuis liceret.

Vtrunuis] saluo officio se facere posse arbitrarentur. Cicero pro Roscio Amerino, 2.

At minus habeo utrum quàm uestrum uteruis. Ci. de Sen. 29.

Quod certum est non facere dum utrunuis licebit. Cicer. pro Roscio Amer. 50.

Vtrinque] Aduerbium, (ἑλατέρωθεν,) Ab utroq; latere. Plaut. Amph. 4. 65. Postquam utrinq; exitum est maxima copia. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 3. Tum hoc tempore ita magnæ utrinq; copiæ. Horat. 1. epistо. 19. 2. Virtus est mediũ uitiorum utrinq; reductum.

Vtrinq;, pro Ab utroq;. Plaut. Amph. 3. 111. Vtrinq; est grauida, & ex uiro, & ex summo loue.

Vtrò] Aliud aduerbiũ. (ὁποτέρωσε,) Versus quam partem. Plin. lib. 18. cap. 19. 5. Id demum rectè subactum erit, ubi non intelligitur utrò uomer ierit.

Vtrobique] pen. prod. (ἑκατέρως, ἑκατέρωθι,) Similiter aduerbium. Idem quod utrinq;. Liu. 7. bel. Pun. 215. Vt eodem tempore utrobiq; Respub. prosperè gereretur: aduersa secundis pẽsando. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 3. 5. Quum uerò non liceret mihi nullius partis esse, quia utrobique magnos inimicos habebam.

Eadem ueritas utrobiq; est. Cic. 2. de Nat. deorum, 112.

Vtroq;, pen. prod. Aduerbium loci, (ἑκατέρωσε,) Ad utrunq; locum. Plaut. Sticho, 7. 43. Per orium utroq; commeatus continet.

Vtroq; uersum. Plaut. Capt. 7. 8. Gell. lib. 5. cap. 12. Ambigua sint, & utroq; uersum dicantur.

Vtrum] Interrogandi aduerbium, (πότερα, πότερον, (idẽ quod Num significans, & sequentè ferè semper habet particulam An, ut in sequentibus exemplis uides. Cic. 4. Acad. 168. Quid quod eadem illa ars, quasi Penelope, telam retexens tollit ad extremum superiora, utrum ea uestra, an nostra culpa est? Idem pro Roscio Comœdo, 19. Vtrum dimidia parte, an pro tota societate? planius dicam. utrum pro me? an & pro me & pro te?

Multum interest utrum laus imminuatur, an salus deseratur. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 27.

Quid tu, malùm, curas utrum crudum, an coctum edam. Plaut. Aulul. 12. 15.

Vtrum, etiam sine particula An interrogat. Plaut. Sticho, 15. 9. Vtrum tibi accumbo? SA. utrum ubi tu uis?

Digitized by Google

Vtrum tibi accumbo? S A. utrum, ubi tu uis?
Vtrum grauius aliquid in quempiam dici potest? &c. Cicero pro Cecinna, 21.
Vtrum, Dubitantis. Terent. Phorm. 4. 3. 54.
Vtrum stultitia facere ego hunc, an malitia
Dicam, scientem an imprudentem, incertus sum.
Vtrúmne iußi persequemur otium
Non dulce, ni tecum simul?
An hunc laborem, &c. Horat. Epod. 1. 2.
Vter] uteri, m. g. uel Vterus, uteri, pe. cor. (μήτρα, ἀδελφὸς, νηδὺς,) Qui continet, & tanquam uter est ad fœtum continendum, propriè enim de mulieribus & reliquis huiusmodi sexus dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 70. Fœminis eadem omnia, præterquã ueficæ iunctus utriculus: unde dictus uterus, quod alio nomine locos appellant. Plaut. Aulul. 27. 10 Perij mea nutrix, obsecro te, uterus dolet. Plin. li. 8. ca. 43. de asina. Sed incontinens uterus urinam genitalem reddit, nisi cogatur in cursum uerberibus à coitu.
Vterus] pro Ventre. Virgil. 2. Aeneid. 5.
-uterumq; armato milite complent. Plau. Truc. 4. 91. Nam equidem uterum illi, quod sciam nunquam extumere sensi.
Vtero grauis. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.
Diua potens uteri, Lucina. Ouid. 9. Metam. 64.
Cælare manibus uterum. Ouid. 2. Metam. 9. 3.
Diro utero fert impia femina. Ouid. 10. Metam. 93.
Ignoratus uterus, Vide Ignoro.
Implerat uterum generoso semine. Ouid. 9. Metam. 57.
Rugis uterum Lucina notauit. Ouid. 3. de Arte, 156.
Grauitas tendebat mihi uterum. Ouid. 9. Metamorph. 98. Verba sunt Alcmenæ.
Tumens uterus. Stat. 12. Thebaid. 128.
Vti faciliore utero. Plin. lib. 8. cap. 32. 2.
Vterus, interdum pro fœtu. Tacit. lib. 1. Subiectus seruitio uxoris uterus uentrem agebat. Intelligit autem filium quem utero adhuc gestabat uxor Arminij.
Vterculus] uterculi: siue utriculus, pen. cor. Diminutiuum (ἀδελφίδιον,) Plin. lib. 11. cap. 12. 3. Præterea è fronde ac pabulis potus in uterculos congestus apum, ore enim eum uomunt, & ad hæc succo florum, &c. Idem lib. 11. cap. 37. 70. Vide paulò suprà.
Vtriculos Plinius uocat, quæ Græci ἄνθρα, id est seminum in frugibus inuolucra & operimenta, quæ trita & cribro excussa, glumæ siue acus dicuntur. Quin etiam prima illa florum germina, quæ ueluti quidam utriculi tumẽt priusquam flos arborum aperiatur, utriculos uocat, lib. 16. cap. 26. de arboribus loquens. Pariunt uerò quum florent: flosq; ille ruptis const. ut utriculis.
Vterinus] pen. prod. (ὁμογάστριος,) Qui ex eodem utero prodijt. Instit. lib. 3. Titulo De bon. possess. Frater, sorórue, consanguinei uel uterini.
Vter] utris, m. g. (ἀσκὸς, ἄσκωμα,) Pellis qua uinum aut oleum deferri solet. Plin. lib. 12. cap. 7. 6. Indi in utribus camelorum, aut rhinocerotum lycion mittunt. Virg. 2. Geor. 77. Mollibus in pratis unctos saliere per utres. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 6. Aeolios Ithacis inclusimus utribus Euros.
Vtrarius] utrarij, m. g. Vtrarios uidetur uocare Liuius, qui utribus aquam ferunt, lib. 4. Decad. 5. Postremò sequi se utrarios ad mare, quod minus trecentos passus aberat, iußit:
Vtricularius] utricularij, (ἀσκωλιὸς,) Qui inflat ex utre fistulam. Suet. in Nerone, cap. 54. Vouerat se prodituru hydraulam, & choraulam, & utricularium.
Vtercunq;, Vterlibet, Vternam, Vterq;, Vteruis, Vide Vter Adiectiuum.
Vterus] Vide Vter uteri.

Vti] (ὡς, ὥσπερ,) particula idẽ significat atq; Vt. Plau. Amph. 7. 6. Cic. 4. Acad. 104. Eos cõsuetudine adhibita tam facilè internosceremus, uti minimum quidem similes uiderẽtur.
Putant fore uti, si paulatim hæc consuetudo serpere, ac prodire cœperit. Cic. 1. Verr. 37.
Vti eorum qui audirent, sic afficerentur animis, ut, &c. Cicero 1. de Orato. 43.
Nihil aliud, nisi uti nequid per uim agi posset. Cicero pro Domo sua, 43.
Neq; uti satis firmo præsidio defensus Sex. Roscius, uerum uti ne omnino desertus esset. Cic. pro Rosc. Amer. 3.
Ceruus uti, pro Vti Cerum. Horat. 1. Carm. ode 15. 6.
Vti, pro Atque id, uel tanquam id, aut nempe quod. Cicero 9. Philipp. 268. Quod sepulchrum ipsius, liberorum posterorumq; eius sit, uti quod optimo iure sepulchrum publicè datum est.
Vtica] pe. cor. (ἰτύνη,) Africæ minoris in littore Carthaginiensi & magnitudine & autoritate secunda post Carthaginem, quæ illa excisa ut metropolis erat, & receptaculum Romanorũ ad res in Libya gerendas. Hæc Strabo lib. ult. Apud hanc Cato se interemit: unde & Vticensis dictus est.
Vtilis] Vtilitas, Vtiliter, Vide Vtor.
Vtinam] pen. cor. (εἴθε, ὄφελον, ὤφελες,) Aduerbium optantis. Cic. ad Terentiam, li. 14. 4. 2. Quod utinam minus uitæ cupidus fuissem, certè nihil, aut non multũ in uita mali uidißemus. Id est, si minus uitæ cupidus fuissem, certè, &c.
Vtinam igitur ut illa anus optat. Cic. 3. de Nat. deor. 108.
Atq; utinã ipse Varro incũbat in causam. Cic. Att. lib. 3. 55. 5.
O utinam tunc quum Lacedæmona classe petebat, &c. Ouid. epist. 1. 1.
Vtinam, geminatũ. Cic. Att. li. 13. 295. 4. Heri nescio quid in strepitu uideor exaudisse, quũ diceres te in Tusculanũ uẽturum: quod utinam; iterum utinam, tuo tamen commodo.
Vtinũ] pe. cor. (ὄυτινον,) Italiæ oppidũ iuxta Aquileiã, principum Austriæ opus insigne admodum, & arce in medio urbis edito colliculo conspicuum, ut scribit Vadianus.
Vtique] pen. corr. (ἄνω, λίσσου; λίσσουθαι,) Certè, aduerbium affirmandi. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 3. Id uos diligenter literis, quæ ad me utique perferantur, consequerer. Eidem lib. 12. 236. 7. Nam & Piliæ satisfaciendum est, & utique Atticæ.
Vtique, pro Etiam, uel igitur. Quint. lib. 5. cap. 10. Itaq; non quia est arbor, platanus est: at quod non est arbor, utiq; platanus non est. Nec quod non est uirtus, utiq; potest esse iustitia. Ibidem, Sol colorat: non utiq; qui est coloratus, à sole est. Vulgus barbarorũ dicit, Non sequitur propterea quod qui coloratus est, à sole sit coloratus.
Annum quidem utiq; teneto. Cic. Att. lib. 5. 96. 4.
Illud uerò utiq; scire cupio. Cic. Att. lib. 13. 271. 1.
Vtiq; ad me tabellarios mittas. Cic. Att. lib. 6. 112. 4.
Quod censeas mihi faciendum utique scribito. Cicero Attico, lib. 1. 196. 6.
Vtique siue hinc abiero, siue ero hic oppressus, ea maneat opinio. Cic. Antequam iret in exilium, 14.
Quo die uenies, utiq; cũ tuis apud me sis. Cic. Att. lib. 4. 73. 2.
Vtor] uteris, pen. corr. usus sum, (χρέομαι,) uti, Vtilitatem capere. De omnibus rebus dicitur: ut Vtor domo, diligentia, consuetudine, studio, & huiusmodi. Cic. 1. Verr. 16. Sunt hæc & alia in te falsi accusatoris signa permulta, quibus ego nunc non utor.
Vtor, accusatiuo iunctum. Plaut. Epid. 5. 79.
-si placebit utiminor
Consilium. Nisi fortè sic putes exponendum: Si placebit cõsilium, utiminor, Eo subaudi. Idẽ Asin. 5. 47. Cætera quæ uolumus

Digitized by Google

nolumus uti, Græca mercamur fide. Cic. in Acad. Et quæ à superioribus acceperant, utebantur.
Nihil te utor, Nolo mihi quicquam negotij esse tecum. Plautus Trinum. 5.26.
Vti, cum de amicis aut familiarib. sermo est, accipitur pro Conuersari. Cic. pro Rosc. Amer. 16. Et sese ad Cæciliam nepotis filiam, quam honoris causa nomino, contulit, qua pater usus erat plurimum. Idem pro Cluentio, 34. His Fabritijs semper usus est Oppianicus familiarissimè.
Vtor abs te humanitate. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.
Aliqua re ad faciendum aliquid uti. Cic. de Claris Orat. 152.
Vti aliqua re contra se. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.
Familiariter amicitia alicuius uti. Quint. lib. 5. cap. 9. 9.
Vti bene uel malè amicitia alicuius. Plaut. Cistel. 2. 18.
Idem Persa, 2. 19. Nimis stultè amicis utere. Terentius Heautontimorumenos, 5. 1. 37.
Nostra utere amicitia ut uoles.
Amico aliquo uti. Plaut. Asin. 3. 52. Quippe qui magè amico utantur gnato, & beneuolo. Hoc est, plus gnatus eos amaret. Terent. Heaut. 2. 1. 5. Mihi si unquam filius erit, nè illi facili me utetur patre. Hoc est, facilis illi et placabilis pater
Dementer amorib. usa Clytie. Ouid. 4. Met. 52. (ero.
Amore uti surreptitio, pro Clàm amare. Plaut. Curcul. 4. 50.
Aura nocturna uti dicuntur naues. Cæs. 3. bel. Gal. 25.
Bene uti re aliqua. Quint. lib. 2. cap. 10. 3.
Benignis uti aliquibus. Cic. 6. Verr. 5.
Bestijs uti immanioribus. Cic. pro Rosc. Amer. 43. Noluerunt feris corpus obijcere, ne bestijs quoq;, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur. Hoc est immaniores essent erga nos.
Vtatur suis bonis oportet, fruatur, qui beatus futurus est. Cic. 1. de Natura deorum, 143.
Malè uti bonis eloquentiæ. Quintil. in Proœm. lib. 1. 10.
Certatim re aliqua uti. Quintil. lib. 6. cap. 1. 17.
Commodis uti. Cic. pro Rosc. Amer. 78.
Consilio uti. Cæsar 1. bel. Gall. 20.
Crimination e in aliquem uti. Cic. 3. de l. Agraria, 3.
Defensore aliquo uti. Cic. pro Cluentio, 43.
Disciplina uti. Plaut. Asin. 5. 49.
Equo uti. Cæsar 8. bel. 47.
Exemplis grandibus uti in paruis. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 5.
Fide & præsidio alicuius uti. Cic. 1. Verr. 8.
Fortuna uti. Virgil. 9. Aeneid. 49.
Vti frigidis aquis. Celsus lib. 1. cap. 1.
Homine aliquo ad furta uti. Cic. 5. Verr. 71.
Homine æquo uti. Cice. 7. Verr. 120.
Honestè re aliqua uti. Quint. lib. 3. cap. 7. 10.
Vir amplissimis usus honoribus. Cic. pro Flacco, 35.
Horis suis uti, Consumere bonas horas & tempus in re aliqua. Cic. 3. Verr. 20.
Hortatione uti. Cic. Bruto, lib. 11. 5. 7.
Vtar illis ut meis. Plin. epist. 132.
Ingenio uti iuueniliter. Ouid. 2. Trist. 24.
Inuidia mimore uti. Plaut. Aulul. 19. 8.
Iudicio uti de. Cic. 1. Offic. 4. De rebus ipsis utere tuo iudicio.
Ad liberalitatem uectigalibus uti. Cic. 2. de Finib. 135.
Libertate modicè uti, Vide Modus.
Modestè uti re aliqua. Ouid. 2. Fast. 122.
Multum uti aliquo, Vide Multus.
Sapienter uti muneribus deorum. Horat. 4. Carm. ode 9. 10.
Necessitate uti. Tacitus lib. 16.
Oculis uti. Plaut. Epid. 2. 4. Idem Mil. 19. 35. Maris causa hercle hoc ego oculo utor minimè. Hoc est, ademptus omnino est mihi huius oculi usus.
Odio ciuiliter usus est. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 9.
Officio improbi uiri uti. Plaut. Sticho, 2. 12.
Opera alterius uti. Plaut. Aulul. 6. 21. Da mihi operam amabo. M. tua est, utere, atq; impera, si quid uis.
Vti opera alterius ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 217.
Oraculo uti. Tacit. lib. 2.
Parcissimè re aliqua uti. Quintil. lib. 1. cap. 5. 13.
Paruo uti. Horat. 1. epist. 10. 9.
Incredibili patientia uti. Cic. 10. Philip. 274.
Perfugio uti, Vide Perfugium.
Permisso uti. Horat. 2. epist. 1. 9.
Porta uti. Cic. ad Atticum, lib. 7. 127. 4.
Progressionibus uti. Cic. 5. de Finib. 105.
Potestate uti ad quæstum, Id est, quæstus causa. Cic. ad Qu. fratrem, libro 1. 1. 16.
Ratione uti. Plaut. Casina. 2. 26.
Regibus uti. Horat. 1. epist. 18. 3.
Sensibus uti. Lucret. lib. 3. 114.
Sermonibus morologis uti. Plaut. Pseud. 22. 15.
Simulatione itineris uti. Cæsar 6. bell. Gall. 26.
Solatio aliquo uti. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 26. 1.
Sorte sua uti. Virgil. 12. Aeneid. 187.
Spe duplici uti. Terent. Phorm. 4. 2. 13.
Ad speciem uti re aliqua, Quod uulgus dicit pro monstra. Cæsar 1. bel. Gall. 219. Omnes alarios in conspectu hostium pro Castris minoribus constitui, quo minus multitudine militum legionariorũ pro hostium numero uidebatur, ut ad speciem alarijs uteretur.
Teste aliquo uti. Cic. pro Rosc. Amer. 613.
Tutius uti. Quint. lib. 1. cap. 5. 45. Vsitatis tutius utimur.
Valetudine uti minus cõmoda, Aegrotare. Cæs. 3. bc. Gal. 240
Vti ualetudine firma, Bene habere. Plin. epist. 25. b.
Aduersis uentis uti. Cic. Terentiæ, lib. 14. 5. 1.
Verbis mollibus uti ad aliquem. Ouid. 6. Fast. 25.
Via uti. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 4.
Vicinis, alijsq; mulierib. quàm minimũ utatur. Cato c. 143. 1.
Viribus uti. Horat. 1. epist. 13. 2.
Viribus utendum est. Lucan. lib. 1. 71.
Vti ætatis uitio. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 19.
Voce uti, Loqui. Cic. 1. Verr. 10.
Vocibus uti ad aliquem, Alloqui aliquem. Virg. 1. Aeneid. 14.
Vtor cum ablatiuo & datiuo, ut Vti aliqua arbore carboni, pro ad carbonem faciendum. Plin. lib. 16. cap. 6. 5.
Vtens] Participium, (χρώμενος,) ut
Ratione utens, Rationis expers, contraria. Cic. in Topicis, 36.
Vtendus] Adiectiuum, (χρηστέος,) Plautus. Terent. Heaut. 1. 1. 81. Quòd illa ætas magis ad hæc utenda idonea est. Cicero 3. Tuscul. 65. Et grauiter feras te, quod utendum acceperis, reddidisse.
Vtenda & posidenda tradere bona alicui. Cic. 4. Verr. 32.
Vsurus] pen. prod. Particip. (χρησόμενος,) ut Malè usurus donis. Ouid. 11. Metam. 21.
Vsus] huius usus, m. g. (χρῆσις, χρεία,) Virg. 3. Georg. 113. Nam neq; erat corijs usus. Cicero lib. 1. de Orat. 8. Adiungatur usus frequens: qui omnium magistrorum præcepta superat. Horat. 2. epist. 1. 119. -aut quid haberet
Quod legeret, tereretq; uiritim publicus usus?
Vsus & Abusus, contraria. Cic. in Topicis, 8.
Vsus & habitus. Cic. 1. Acad. 54.
Genitor uocabulorum usus. Horat. 2. epist. 2. 24.
Dicendi usus. Quintil. lib. 3. cap. 11. 16.
Bellicus usus. Quint. li. 1. ca. 10. 35. Laborũ usus. Luca. li. 1.
Medicinæ usus. Plin. lib. 12. cap. 8. 1. (25.
Vsus oculorum ceßat. Curtius lib. 10.

Digitized by Google

Sermonis usus. Plin. lib. 10. cap. 96. 1.
Veneris usus. Plin. lib. 11. cap. 37. 9.
Virtutis usus. Cic. 1. Acad. 31.
Tractatio atq; usus uocis. Cic. in Orat. 32.
Vsus est magister optimus. Cic. pro Rab. Posthumo, 6.
Peritus usu, Vide Peritus.
Vsu bellorum exercitus, qui multa & diuturna bellorum exercitatione præditus est: Cic. pro Fonteio, 26.
Aptus in usum aliquem. Ouid. 3. de Arte, 105.
Ad usus. Cic. 2. de Nat. deor. 123. Quod si omnes mundi partes ita constitutæ sunt, ut neq; ad usum meliores potuerint esse, neq; ad speciem pulchriores.
Assiduus usus. Ci. pro Corn. Balbo, A. 36. Assiduus usus uni rei deditus, & ingenium & artem sæpe uincit.
Communis & uulgaris usus. Cic. 3. de Finib. 5.
Humanis usibus apta Ceres. Ouid. 2. Fast. 134.
Mirificus usus in re aliqua. Cic. pro Sestio, 9.
Operarius usus, Vide Opera.
Peruius usus tectorum. Virgil. 2. Aeneid. 92. Verbum iuris: uia, actus, usus. Seruius.
Quotidianus usus. Cic. 1. de Orat. 94.
Rarissimus usus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 28.
Temperatus usus. Horat. 2. Carm. ode 2. 1.
Accepit usus. Quin. lib. 1. ca. 4. 8. Atq; etiã in ipsis uocalibus, grãmatici est uidere, an aliquas pro cõsonãtibus usus acce- (perit.
Adhibere usum, Vide Adhibeo.
Antecedere usu rerum. Cic. 6. Verr. 121.
Colligere usum patiendi. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 15.
Concedere alicui usum loquendi. Cic. in Orat. 91.
Confirmatũ usu. Quint. li. 3. cap. 2. 3. Hæc cõfirmata sunt usu.
Descendit usus in nostrã usq; etatẽ. Quint. lib. 1. cap. 11. 11.
Disponere usum diuitiarum. Quint. lib. 6. cap. 2. 25.
Nominis usum dare. Ouid. 2. Metam. 8.
ô lux immensi publica mundi
Phœbe pater, si das usum mihi nominis huius, &c. Id est si mihi licet te uocare patrẽ, si uti possum hoc nomine erga te.
Puceri usu. Quint. lib. 3. cap. 8. 47.
Ediscere usum rei alicuius. Ouid. 7. Metam. 20.
Vsu explorare. Cels. in Præfat. lib. 1.
Facere usum alicuius rei. Lucan. lib. 2. 20.
Formare uitulos ad usum agrestem. Virg. 3. Georg. 33.
Habere aliquid usui. Tacit. lib. 3.
Vsus indiget horum, Hæc seruiunt usui, pertinent ad usum. Virgil. eclog. 2. 15.
Quædam mancipat usus. Horat. 2. epist. 2. 32.
Molliri usu, Quint. lib. 1. cap. 5. 45.
Perdere usum. Quintil. lib. 7. cap. 1. 3.
Præbere usum alicuem. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 15.
Præcludere alicui usum uocis. Ouid. 2. Metam. 130.
Reducere ad antiquos usus. Cels. lib. cap. 10.
In usu esse. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.
Temperare usum. Ouid. epist. 7. 36.
Vigere usu. Quintil. lib. 7. cap. 1. 3.
Vsu, uel usu uenit, id est accidit. Cic. 4. Verr. 9. Quod ego in paucis tamen usu uenisse eo molestè fero. Terent. Phorm. 2. 2. 20. Nec cum huiusmodi unquam usus uenit, ut confiteares malo.
Si usus ueniat tibi, Id est si res ita ferat, si ita opus sit tibi. Catullus ad Victum, 93. 1.
Non uenit idem usu mihi quod tu tibi scribis. Cicero Atti. libro 7. 144. 1.
Quod in illo mihi sæpe usu uenit, idem modò quũ te audirem acciderat. Cic. 1. de Nat. deorum, 81.
Accidere, uel euenire, & usu uenire. Cic. pro Quintio, 27. Nam quid homini potest turpius, quid uerò miserius, aut acerbius usu uenire? quod tantum euenire dedecus? Idem de Senect. 7.
Vsu uenit ut. Cic. 4. Acad. 103. At non uidemus hoc usu uenire, ut quos nunquã putaßemus à nobis internosci poße, &c.
Vsus, pro utilitate & fructu aliquando accipitur, tam in singulari, quàm in plurali, quòd soleamus aliqua re ideo uti, ut ea fructum percipiamus.
Vilis usus. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.
Vsui eße. Plaut. Pseud. 4. 50. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 8. Fuit & mihi & Qu. fratri magno usui in nostris petitionibus.
Vsu est. Plaut. Mil. 10. 6. Nam bene consultum, inconsultum si sit, inimicis usu esse potest.
Esse sine usu. Tacit. lib. 4.
Ex usu eße, pro Vtile esse, & iuuare. Terent. Hecy. 4. 1. 34. Si ex usu esset nostro hoc matrimonium?
Ex suo usu. Tacit. lib. 5.
Ex usu temporis. Tacit. lib. 4.
Vsus, Opus. Virgil. lib. 8. Aeneid. 89.
Arma acri facienda uiro: nunc uiribus usus,
Nunc manibus rapidis. Cic. 1. Offic. 131. Non eam quidem omni ratione exaggerantes, neque excludentes ab eius usu suos, potiusque & amicis impertientes & Reipub. si quando usus esset.
Non usus facto est mihi. Terent. Hecy. 3. 1. prope finem.
De cæteris studijs alio loco dicemus si usus fuerit. Ci. 4. Tus. 8.
Vsus est hominem ad eam rem. Plaut. Pscud. 5. 150. Id est opus est homine, &c.
Vsus uenit, pro Opus est. Plaut. Ciste. 3. 28.
Terentius Heaut. 3. 2. 42. Non usus ueniet, spero. Hoc est, Non opus erit & necesse.
Vsus pro Consuetudine, id est conuersatione. Cic. ad Varronẽ, lib. 9. 1. 3. Scito enim me, posteaquam in urbem uenerim, redijsse cum ueteribus amicis, id est cum libris nostris in gratiam: etsi non idcirco eorum usum dimiseram, quòd ijs succenserem. Ita de librorum, quasi amicorum, consuetudine & familiaritate loquitur.
Quotidianus usus, Salust. in Catil.
Vsus domesticus & consuetudo. Cic. pro Rosci. Amer. 9.
Medicus usus. Plin. lib. 22. cap. 8. 2.
Mutuus usus. Curtius lib. 7.
Summus usus cum aliquo. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 4.
Vsus mihi magnus cum eo, Cic. ad Volumnium, lib. 7. 33. 1.
Longo usu cognitus. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 2.
Coniungi usu, Vide Coniungo.
Longo nobis iunctißimus usu. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 4.
Insinuare se in quàm maximè familiarem usum, Vide Insinuo.
Vsus uetus inter ipsos intercedit. Ci. ad Sulpitiũ, lib. 13. 24. 1.
Mihi sic est usus: Hoc est, sic mos meus est, ita consuesci. Terent. Heaut. 2. 28. Mihi sic est usus, tibi ut opus est facto, fiae. Cice. 5. de Finib. 50.
Vsualis] & hoc usuale, pen. prod. (χρηστὸς,) Ab usu, Quod usui nostro seruit. Martianus in L. Interdum, De publicanis. Quotiens quis mancipia inuecta profeßus non fuerit sue uenalia, siue usualia, in pœna commißi est.
Vsuarius] Adiectiuum, Idem. Gellius lib. 4. ca. 1. Ex ijs autẽ quæ promercalia de usuaria in locis ijsdem essent, ea sola esse penoris putat, quæ sint usu annuo.
Res usuaria. Paulus in l. Neratius. ff. De usu & habit.
Vsusfructus] huius ususfructus, m. g. (ἐπικαρπία, ἀπὸ τοῦ καρποῦσθαι,) dicitur quũ res aliqua nõ nostra est, sed perinde ex ea fructũ atq; utilitatẽ capimus ac si nostra esset. definiturq; ab Vlpiano l. 1. De usufructu: quòd sit ius alienis rebus utendi, fruendiq;, salua rerum substantia. Cice. pro Cecinna, 9.

Vsumfru-

Digitized by Google

Vſumfructum omnium bonorum ſuorum Ceſenniæ legat, ut frueretur unà cum filio.

Amittere uſumfructum. Cic. *in* Topic. 9.

Vſucapio] *uſucapis, pen. cor. uſucepi, pen. pro. uſucaptum, uſucapere, Verbum iureconſultorum. Paulus, Qui alienã rem mortis cauſa traditam uſucepit, non ab eo uidetur accepiſſe cuius res fuiſſet, ſed ab eo qui uſucapionis præſtitiſſet.* Cic. *ad Att. lib.* 1.3.6. *De Tadiana re, mecum Tadius locutus eſt, te ita ſcripſiſſe nihil eſſe iam quod laboraretur, quoniam hæreditas uſucapta eſſet. Id mirabamur te ignorare, te tu tela legitima, in qua dicitur eſſe puella, nihil uſucapi poſſe.*

Nihil mortales à dijs immortalibus uſucapere poſſunt. Cic. *de Aruſpic. reſponſis* 29.

Vſucapio] *uſucapionis, pen. prod. fœm. gen. Ab uſu, dicitur acquiſitio, ſiue adiectio dominij per cõtinuationem poſſeßionis temporis lege definiti, utputa triginta aut quadraginta annorum, ſi res immobilis quam poßidemus: itẽ trium annorum, ſi res mobilis ſit. Recentiores primam illã, præſcriptionem uocant: hanc uerò uſucapionem.* Cic. 1. *de Legibus*, 83. *In qua quoniam uſucapionem duodecim tabulæ intra quinq; pedes eſſe noluerunt, depaſci ueterẽ poſſeßionem academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus. Idẽ pro Cecinna*, 54. *Fundum à patre relinqui poteſt: ac uſucapio fundi, hoc eſt finis ſolicitudinis ac periculi litium, non à patre relinquitur, ſed à legibus.*

Vſio] *uſionis, pen. prod. f. g.* (χρῆσις,) *Idem quod uſus.* Gell. *lib.* 4. *cap.* 1. *Longæ uſionis gratia contrahuntur & recõduntur.* Cato *cap.* 149. *Oleris, aſparagis, lignis, aqua, itinere, actu domini uſioni recipitur.*

Vſitor] *penu. corr. uſitaris,* (διατελεχρῶμαι,) *uſitari. Frequentatiuum ab Vtor.* Gell. *lib.* 17. *cap.* 1. *Tametſi aliquoties uerbo ipſo alio quoq; modo uſitati ſunt.*

Vſitatus] *pen. prod. Adiectiuum,* (νενομισμένος,) *ſignificat, Quod in uſu eſt.* Cic. *Verr.* 5. 13. *Cur in re iam ueteri, tam uſitata quicquam noui feceris.*

Non ſolùm enim uſitatum, ſed & cotidianum eſt. Brutus Ciceroni, 16.1.

Vſitata conſuetudo, Vulgaris & recepta ac communis. Cicer. *pro Quintio*, 45.

Vetus atq; uſitata exceptio. Cic. 1. *de Orato.* 82.

Genus literarum uſitatum. Cic. Figulo, *lib.* 4.13.1.

Honos uſitatus. Cic. *ad Catonem, lib.* 15.6.6.

Vſitatus & peruulgatus honos. Cic. 14. *Philip.* 392.

Iudicium uſitatum. Cic. *pro Quintio*, 47.

Mos uſitatus. Cic. 4. *Verr.* 6.

Quint. *lib.* 1. *cap.* 7.7. *Mos uſitatißimus.*

Potiones non uſitatæ. Horat. *Epod.* 5.16.

Scelus leue aut uſitatum. Seneca *Thebaid.* 2.4.

Tempus uſitatum & quaſi legitimum ad aliquid faciendum. Cicero *ad Furnium, lib.* 10.25.5.

Vocabula uſitata. Cic. 3. *de Finib.* 6.

Vſitatũ eſt. Cic. 7. *Verr.* 91. *Ibidẽ*, 98. *Non eſt uſitatũ, non ſe-*

Vſitatum in multis rebus. Cic. *pro Cecinna*, 33. (*natorium.*

Vſitatum malicia. Cic. *pro Cecinna*, 1.

Vſitate] *pen. prod. Aduerbium,* (νενομισμένως,) Cice. 4. *de Finib.* 117. *Cur igitur quum de re conueniat, non malumus uſitate loqui? Ibidem*, 5.153.

Vſura] *uſuræ, pen. prod.* (χρῆσις,) *Vſus dicitur.* Cic. 1. *Tuſcu.* 121. *Stoici autem uſuram nobis largiuntur tanquam cornicibus, diu manſuros aiunt animos: ſemper, negant.*

Frui uſura. Quint. *lib.* 6. *cap.* 3. 47. *de ironia, Quáq; Cicero uſus eſt, quum Vatinij morte nuntiata, cuius parum certus dicebatur author, interim, inquit, uſura fruar.*

Vſura gradiũ. Cic. *ad Ampium, lib.* 6.12.1.

Vſura lucis. Cic. *pro Rabirio Poſthumo*, 30. *& uſuram huius lucis & uestrum conſpectum ne eripiatis.*

Dare alicui diuturnam lucis uſurã. Cic. 7. *Ver.* 61. *Vide* Lux.

Dare alicui uſuram unius horæ ad uiuendum. Ci. 1. *in Cat.* 21.

Lucis uſuram eripere. Cic. *pro Sylla*, 67. *Luciſne uſurã eripere uis, plenam lachrymarum atq; mœroris, in qua cum maximo cruciatu atq; dolore retineturi?*

Vſura temporis. Cice. *ad Appium Pulchrum, lib.* 3.1.4. *Idem* 3. *de Lege agra.* 2. *A uobis autem quos leuiter immutatos eſſe ſentio, paruam exigui temporis uſuram bonæ de me opinionis poſtulo.*

Vſura, (τόκος, *fœneratio*,) *Pecunia, quæ in fœnore ſorti accedit.* Cic. 5. *Verr.* 144. *Vt quum Senatus publicanos uſura ſæpe iuuiſſet, magiſtratus à publicanis pecuniam pro uſuris auderet auferre? Pomponius* L. *Vſura, De Verb. ſignific. Vſura pecuniæ quam percipimus, in fructu non eſt: quia non ex ipſo corpore, ſed ex alia cauſa eſt, id eſt nouæ obligatione.*

Menſtrua uſura. Vide Menſis.

Vorax uſura. Lucan. *lib.* 1.37.

Accipere uſuram. Quint. *lib.* 5. *cap.* 10.75.

Certare cum uſuris, & fructibus prædiorum. Cic. 2. *in Ca.* 38.

Multiplicare uſuram. Pli. *lib.* 14. *cap.* 4.11.

Pendere uſuram, Vide Pendo.

Reddere ſine uſura. Cic. *de Senect.* 47.

Vſurarius] *Adiectiuum, Ex quo capitur uſus.* Plaut. *Amphit.* 1.3. *Alcmenam uxorem cepit uſurariam. Et Curcul.* 8.12. *Vſurarius puer.*

Vſurpo] *uſurpas,* (αὐτέχομαι, ἰδιοποιοῦμαι, ἐπιγράφομαι,) *uſurpare, In frequenti uſu habere, ſine uti, tum uerbis tum factis, ut ait Valla lib.* 5. *Cicer. in Oratore*, 40. *Quod ſemper uſurpamus in omnibus dictis & factis, minimis & maximis, quum hoc decere dicimus, illud non decere.*

Vſurpare aliquid & Dicere, pro eodem. Ci. in Parad. 41. *Præclarè enim eſt hoc uſurpatum à doctißimis: &c.*

Vſurpare ac retinere. Cic. 7. *Verr.* 41.

Vſurpare, Sæpe nomen aliquod in ore habere, & ſæpe nominare. Cic. *pro Milone*, 13. *Idem de Vniuerſi.* 56. *Fratres inter ſe agnatosq; uſurpare atq; appellare uidemus.* Budæus.

Apud Platonem uſurpata oratio. Ci. 5. *Tuſc.* 50.

Crebris ſermonibus uſurpare. Cic. *pro Marcello*, 2.

Vſurpare dictum alterius. Cic. 3. *de Fin.* 51. *Bonum autẽ quod in hoc ſermone toties uſurpatum eſt, id etiam definitione explicetur. Et ad Brutum*, 15.4. *Neq; ſolùm, ut Solonis dictum uſurpem, qui & ſapientißimus fuit ex ſeptem, &c.*

Vſurpare memoriam alicuius, Hoc eſt mentionem facere. Cic. *de Amicit.* 28.

Vſurpare nomen ciuitatis, Id eſt dicere ſe ciuem, & agere. Cice. 7. *Verr.* 127. Budæus.

Vſurpare nomen uirtutis. Cic. *in Parad.* 16. *Nomen tantũ uirtutis uſurpas: quid ipſa ualeat, ignoras.*

Nomen falſum beneficij uſurpare. Senec. *de Benefi. lib.* 1. *ca.* 5.

Vſurpant aures meæ ſonitum. Translatio. Plaut. *Caſin.* 16.9.

Oculis uſurpare aliquid, Videre. Lucret. *lib.* 1.61.

Ratione uſurpatum. Quint. *lib.* 7. *cap.* 2.3.

Senſibus uſurpare rem aliquam, Imaginari animo rem aliquã. Lucr. *lib.* 4.197

Vſurpare barathrum. Plaut. *Bacchid.* 2.41.

Officium aliquod uſurpare, Vide Officium.

Otium uſurpare. Tacit. *lib.* 14.

Vſurpare ius, pro eo quod uulgò dicunt Capere poſſeßionem. Liu. *Non tamen ultra proceſſum eſt, quàm unus ex plebe uſurpandi iuris cauſa P. Licinius Trib. militum crearetur. Idem* 7. *bel. Pun. Nec patrum, nec auorum memoria Dialẽ*

quenquam

Digitized by Google

quenquam id ius usurpauisse. Id est, eo iure usum esse ut possessione. Budæus.
Pœnam aliquam usurpare in improbos. Cic. 4. in Catil. 79.
Vsurpata & comprobata multis officijs cognatio. Cicero 7. Verr. 97.
Vsurpare regionem pedibus. Plaut. Trinum. 13. 4.
- aduenio ex Seleucia,
Macedonia atq; Arabia, quas ego neq; oculis, neq; pedibus
Vnquã usurpaui. Hoc est, quas nũquã adij, nec ingressus sum
Vsurpare, Vsucapionem interrumpere. Gell. lib. 3. ca. 2. Quo quoq; Mutium Iurisconsultum dicere solitum legi non esse usurpatam mulierem, quæ quum Calend. Ianuarijs apud uirum, causa matrimonij esse cœpisset, ante diem IIII. Calend. Ianuarias sequentes usurpatum isset. Non posse impleri trinoctium, quod abesse à uiro usurpãdi causa ex XII. Ta. deberet, quoniam tertiæ noctis posterioris sex horæ alterius anni essent, qui inciperet ex Calendis.
Vsurpare aliquid ex alterius bonis. Cic. 7. Verr. 100.
Vsurpatio] Verbale, Frequens usus. Cic. de Claris Oratoribus 135. Qui hoc tempore ipso quum liceat, in hoc communi nostro & quasi fatali malo consoletur se, cum conscientia optimæ mentis, tum etiam usurpatione & renouatione doctrinæ.
Mentio & usurpatio ciuitatis. Cic. 7. Verr. 131.
Vsurpatio uetustatis. Cic. pro Lege agraria, 42.
Vsurpatione uocis abstinere. Liu. 7. bel. Pun. 113.
Superba usurpatio nominum. Plin. lib. 33. cap. 2. 1.
Vsurpatio, apud Iurisconsultos, est usucapionis interruptio. Oratores autem frequentem usum uocant. Hæc Paulus de usurpationibus seu usucapionibus, L. 2.
Vtensilis] utensile, pen. corr. neu. gen. Quod est ad usus nostros necessarium. Colum. lib. 11. Vtensilia quibus aut alitur hominum genus, aut etiam excolitur. Idem lib. 8. cap. 4. uocat utensilia quæ apes in aluearia conferunt. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 5. Contrà quod in Italia utensile modò nõ nascitur, sed etiam non egregium fit? Liu. 6. bel. Pun. 172. Quæq; unà secum dediderunt, agrum urbemq;, diuina, humanaq;, utensiliaq;, siue quid aliud dediderunt, de ijs rebus quid fieri uelitis, uos rogo Quirites.
Vtilis] & hoc utile, pen. corr. (χρήσιμος, χρώδης, ὀνήσιμος, ὠφέλιμος, σωτηλὸς, σύμφορος, ἐυχρηστος, κερδαλέος,) Quo utimur, quod nobis confert. Terent. And. 5. 1. 16. Quibus id maximè utile est, illum esse quàm deterrimum.
Vtilis ad. Plautus Epid. 5. 103. Quem hominem inuenimus ad eam rem utilem?
Homo ad nullam rem utilis. Cic. 3. Offic. 37.
Neutro pede satis utilis, Cuius neq; unus pes, neque alter satis suum officium facit. Plin. lib. 7. cap. 28. 4.
Bis utilis arbos Pomis. Virg. 2. Georg. 30. Id est, bifera sunt arbores. Seruius.
Cibus utilis ægro. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 2.
Res utiles & salutares. Cic. 1. de Nat. deor. 55.
Ventis utilibus intrat urbem, Secundis. Ouid. 13. Metam. 128.
Magnificè utile, Vide Magnus.
Maximè utile, Vide Magis.
Modicè utile, Vide Modus.
Miscere utile dulci. Horat. de Arte, 70.
Nũquã est utile peccare, quia semper est turpe. Ci. 3. Offic. 84
Sic enim facillimè, quod tibi utilissimum erit, consilij capies. Dolabella Ciceroni, lib. 9. 9. 6.
Vtibilis] & hoc utibile, pen. cor. (χρηστὸς,) Idem. Plaut. Menæch. 2. 1. 17. - ij solent heris
Esse utibiles. Terent. Phorm. 4. 4. 9.
Quid minus utibile fuit, quàm hoc ulcus tangere,
Aut nominare uxorem?
Vtibile illi. Plaut. Merc. 2. 4. 45.
Vtibile ad rem aliquam. Plaut. Mil. 10. 19.
Vtilitas] pen. corr. utilitatis, fœm. ge. (ὠφέλεια, σωτήλεια, λυσιτέλεια, ἔφελος,) Notæ significationis, pro Commodo. Terent. Eunucho, 2. 3. 17. In ea re utilitatem ego faciam ut cognoscas meam.
Natura consultrix & prouida utilitatum omnium. Cic. 2. de Nat. deor. 82.
Vtilitas mater iusti & æqui. Horat. 1. Serm. saty. 3. 20.
Vtilitas & opportunitas. Cic. 1. de Nat. deor. 126.
Vtilitas ex. Cic. 1. de Finib. 105. Vt etiam si nulla sit utilitas ex amicitia, tamen ipsi amici propter seipsos amentur.
Communis utilitas. Quintil. lib. 3. cap. 7. 18.
Non mediocris utilitas. Quintil. lib. 1. cap. 8. 8.
Multæ utilitates & magnæ, Vide Multus.
Publicæ utilitates. Tacit. lib. 1.
Aberrare à communi utilitate, Vide Aberro.
Non abhorret ab utilitate auditorum hæc mea oratio. Cic. pro Sestio, 83.
Adducere ad utilitatem, Vide Adduco.
Afferre utilitatem, Vide Affero.
Capere utilitates, Vide Capio.
Conuelli utilitate, Vide Conuello.
Duci utilitate. Quintil. lib. 3. cap. 18.
Finitus sola utilitate. Quintil. lib. 3. cap. 8. 1.
Fugit hæc utilitas neminem. Quintil. lib. 2. cap. 5. 11.
Habere utilitatem dicitur res aliqua. Cic. pro Murena, 20. Omnes enim artes quæ nobis Pop. Roman. studia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam utilitatem debent habere.
Omittere suas utilitates, cui opponitur Seruire suis utilitatibus Cic. 3. Offic. 55.
Parere utilitatibus alicuius. Cic. pro Deiotaro, 8. Id est, cõmodis inseruire. Budæus.
Aequor utilitatẽ præbet sitientibus nautis. Lucret. lib. 6. 179.
Fructum utilitatis præbere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 12 5. 2.
Quærere utilitatem in re aliqua. Cic. 1. de Oratore, 57.
Seruire utilitati alicuius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 35.
Vtilitates, in plurali, pro Vsu. Cice. ad Tironem, lib. 16. 5. 3. Vtilitatibus tuis possum carere.
Vtiliter] pen. corr. Aduerbium, (λυσιτελῶς,) Cõmodè. Cic. 4. Acad. 245. Atq; illi quidem etiam à natura utiliter dicebant permotiones istas animis nostris datas.
Facere aliquid utiliter. Ouid. 13. Metam. 42.
Seruire utiliter. Horat. 1. epist. 17. 14.
Vtilius starent etiam nũc mœnia Phœbi. Ouid. epist. 1. 14.
Vtpote] pen. cor. Aduerbium confirmantis, id est, quoniã, quandoquidem, nempe. Cic. ad Attic. li. 2. 39. 8. Ea nos, utpote qui nihil contemnere solemus, non pertimescebamus, Eidem, lib. 5. 95. 1. Me & incommoda ualetudo, qua iam emerseram, utpote cum sine febri laborassem, &c.
Vtricularius, Vtriculus] Vide Vter, utris.
Vtrinq;, Vtro, Vtrobiq;, Vtroq;, Vtrũ] Vide Vter adiectiuũ.
Vtut] Vide Vt.

V V

Vua] (σταφυλὴ,) Fructus uitis. Dicta ab uuido. Colum. lib. 3. cap. 6. Nec tamen eam uitem feracem dixerim, cuius singulæ uuæ in singulis sarmentis conspiciuntur.
Vua mirabili magnitudine. Cic. 1. de Diuin. 59.
Terra ferax uuis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
Commentor uuæ Bacchus. Ouid. 3. Fast. 157.
Cibaria uua. Plin. lib. 14. cap. 3. 2.
Coloratæ uuæ, Vide Color.

Digitized by Google

Cultæ uuæ. Ouid. 3. de Arte, 21.
Dactylides uuæ, Vide Dactylus.
Eſcaria uua. Plin. lib. 14. cap. 3. 6.
Flaua uua. Stat. 5. Thebaid. 54.
Generoſæ uuæ fertilis uinea. Ouid. 2. de Remed. amor. 35.
Genialis conſitor uuæ. Ouid. 4. Metam. 3.
Grauidæ uuæ. Claud. 2. Paneg. 94.
Immitis uua, Immatura. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.
Madentes uuæ. Claud. 5. Paneg. 54.
Maturæ uuæ. Virg. 2. Georg. 84.
Mitis uua, Matura. Virg. 1. Georg. 90.
Nigerrimæ uuæ. Catull. ad Coloniam, 17. 4.
Nitentibus uuis ſpecioſa ulmus. Ouid. 14. Metam. 133.
Peracerba guſtatu uua. Cic. de Senect. 49.
Purpureæ uuæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Racemiferæ uuæ. Ouid. 3. Metam. 134.
Auro ſimiles uuæ. Ouid. 13. Metam. 174.
Augeſcunt uuæ, Vide Augeſco in Augeo.
Calcare uuas, Vide Calco.
Decerpere uuam, Vide Decerpo.
Ducit colorem uua. Virg. eclog. 9. 5.
Pendentes uuæ plenis uitibus. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 11.
Teneras mora percoquit uuas. Ouid. 1. de Remed. amor. 17.
Pubeſcens uua. Plin. lib. 17. cap. 22. 19.
Varians ſe uua. Plin. lib. 17. cap. 22. 20.
Vlmus labens proterit uuas. Stat. 8. Thebaid. 110.
Rubens uua incultis pendet ſentibus. Virg. eclog. 4. 6.
Veniunt illic uuæ fœliciter. Virg. 1. Georg. 11. Id eſt, melius proueniunt.
Veſtitæ frondibus uuæ. Propert. lib. 3. eleg. 12. 7.
Vua, etiam aliarum rerum. Plin. lib. 12. cap. 13. 2. Amomi uua in uſu eſt.
Vua, pro Vite aliquando ponitur. Virg. 2. Georg. 12. Et turpes auibus prædam fert uua racemos. Seruius.
Vua dicitur in apibus, quando examen congregatum ad ſimilitudinem botri dependet. Colum. lib. 9. cap. 9. Quum agmẽ glomeratum in proximo frondentis arbuſculæ ramo conſederit, animaduertito an totum examen in ſpeciẽ uniꝰ uuæ dependeat. Virg. 4. Georg. 112.
– & lentis uuam demittere ramis. Seruius, Vuam demittere, in morem uuæ, id eſt, botrionis defluere.
Vua, (σταφυλὴ,) appellatur in homine, quæ inter tonſillas ultimo palato dependet, ſub qua eſt minor lingua, quæ dicitur epiglottis: ita dicta quòd aliquando ad ſimilitudinem uuæ intumeſcat, cum uehemẽti inflãmatione ac dolore. Plin. lib. 11. ca. 37. 47. Tonſillæ in homine, in ſue glãdulæ. Quod inter eas uuæ nomine ultimo dependet palato, homini tantum eſt. Sub ea minor lingua epigloßis appellatur. Vide Celſum lib. 8. cap. 4.
Vuifer] pen. corr. Adiect. (σταφυλοφόρος,) Vuas producens: ut Glebæ uuiferæ. Silius lib. 7. 53.
Maßicus uuifer. Stat. 4. Sylu. 3. 13.
Vuidus] pen. corr. Adiect. (ὑγρὸς,) Humidum ſignificat. Virg. eclog. 10. 4. Vuidus hyberna uenit de glande Menalcas, Vbi Seruius, Vuidus, pinguis. Et Humidũ eſt quod extrinſecus habet aliquid humoris: Vuidum uerò quòd intrinſecus: unde & uuæ dictæ ſunt, quod tamen plerunq; confundunt poetæ. Colum. lib. 3. cap. 2. 5. Niſi præpingui & uuida terra. Idem lib. 7. cap. 3. 3.
Vbi cæli ſtatus uuidus uentoſiuſq; eſt.
Bacchus uuidus. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.
Gemma uuida in tenero palmite. Ouid. 3. Faſt. 48.
Vuida ueſtis, Humore madens. Plaut. Rud. 6. 25.
Vueſco] uueſcis, uueſcere, Vuidum, fieri, Vide Sereſco.

Vulcanus] pe. prod. (ἥφαιστος,) Deus antiquis putatus eſt, quo ſignificatur ignis, quòd canus per aera uolet. Volat enim flamma, & candida eſt. Hic & Mulciber appellatur, quòd ferrum mulceat. Fingunt enim poetæ hunc fuiſſe deũ, & Iouis ex Iunone filium, qui faber Ioui fulmina contra Gigantes fabricauit. Hinc Vulcaniæ inſulæ appellatæ ſunt.
Vulcani (inquit Cic. 3. de Nat. deor. 76.) fuere complures. Primus Cælo natus, ex quo & Minerua Apollinem cum, cuius in tutela Athenas antiqui hiſtorici eſſe uoluerunt. Secundus in Nilo natus Opas, ut Aegyptij appellant, quẽ cuſtodem eſſe Aegypti uolunt. Tertius è tertio Ioue et Iunone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiſſe. Quartus Menalio natus, qui tenuit inſulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ nominabãtur.
Ardens Vulcanus. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
Auidus Vulcanus. Horat. 3. Carm. ode 4. 12.
Luteus Vulcanus. Iuuenal. Saty. 6. 14.
Vulcanus, pro ipſo igne aliquando ponitur, quemadmodum Pallas pro literis. Plaut. Amphit. 4. 187. Quò ambulas tu, qui Vulcanum in cornu concluſum geris?
Spargere Vulcanum tectis. Virg. 7. Aeneid. 16.
Furit immißis Vulcanus habenis. Virg. 5. Aeneid. 131.
Superante Vulcano, ruinam dedit domus. Virg. 2. Aeneid. 63.
Vulcanius] Adiectiuum, (ἡφαίστιος,) Virg. 10. Aeneid.
Correptis ſubitò medijs, extenditur unà
Horrida per latos acies Vulcania campos. Vide Acies.
Ardor Vulcanius. Valer. 4. Argon. 137.
Arma Vulcania, à Vulcano fabricata. Virg. 8. Aeneid. 107. Cice. 2. Tuſcu. 58. Pungit dolor, uel fodiat ſanè: ſi nudus es, dà iugulũ: ſin tectus Vulcanijs armis, id eſt fortitudine, reſiſte.
Peſtis Vulcania, incendium. Sillius lib. 7. 73.
Vulcanalia] Vulcanaliorum pluralis numeri, neutri generis, (ἡφαίστια,) Feſta Vulcano dedicata. Colum. lib. 11. cap. 3. 15. Cæterum Auguſto circa Vulcanalia, tertia ſatio eſt.
Vulga, uulgæ, ſiue bulga] Vide Bulga.
Vulgus] uulgi, maſ. g. & hoc Vulgus, uulgi, neutri, (ὁ πολλὸς, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοὶ,) Significat multitudinem ignobiliorẽ. Cic. pro Milone, 20. Quum hic inſidiator, qui iter illud ad cædem faciendam apparaſſet, cum uxore ueheretur in rheda penulatus, uulgi magno impedimento, &c. Horatius 2. Serm. ſaty. 3. 13.
– huic ego uulgum
Errori ſimilem cunctum inſanire docebo.
Commendatio in uulgus. Cic. 5. Tuſcul. 145.
Fames in uulgus inopia quæſtus, & penuria alimentorum. Tacitus lib. 17.
Gratus in uulgus. Tacit. lib. 1.
Retinere nomen in uulgus. Cic. 2. de Diuinat. 130.
Conſilium uulgi. Cic. pro Plancio, 7.
Imperitorum uulgus. Cic. 3. de Orat. 107.
Vulgus ſeruorum. Terent. And. 3. 4. 4.
Nihil eſt incertius uulgo. Cic. pro Muræna, 34.
Fœmineum uulgus, Vulgus fœminarum. Lucan. lib. 7. 8.
Humile uulgus. Plin. in. Præfat. 3.
Ignobile uulgus. Virg. 1. Aeneid. 31.
Quibus impoſitum uulgus bubalorum nomen imponit. Plin. lib. 8. cap. 15.
Incertum uulgus ſcinditur in contraria ſtudia. Virg. 2. Aen. 8.
Indoctum uulgus. Ouid. 5. Metam. 62.
Iners uulgus. Claud. 1. de raptu Proſerp. 5.
Infidum uulgus. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.
Inutile uulgus. Iuuen. Saty. 15. 13.
Leue uulgus. Ouid. 12. Metam. 11.
Miſerabile uulgus. Virg. 2. Aeneid. 160.
Mobile. Stat. 2. Sylu. 2. 25.

Mutabile.

Digitized by Google

Mutabile. Valer. 1. Argon. 152.
Profanum uulgus. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.
Rude Vulgus & expers artis. Ouid. 2. Fast. 59.
Segne uulgus. Lucan. lib. 3. 12.
Acceptum in uulgus, Vide Accipio.
Attonitum pauet uulgus. Ouid. 14. Metam. 82.
Spolia in uulgus cedebant. Tacit. lib. 19.
Celebrata in uulgus Celsi laus. Tacit. lib. 17.
Digitis uulgi designari. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.
Hoc exire atq; in uulgus emanare non poterit. Cicero pro Rō scio Amer. 2.
Indicare aliquid in uulgus. Cic. de Vniuers. 6.
Mobile mutatur semper cū principe uulgus. Claudian. 7. Pane
Probari in uulgus, Vide Probo. (gy. 61.
Spargere uoces in uulgum. Virg. 2. Aeneid. 20.
Malignum spernere uulgus. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.
In uulgus aduerso rumore fuit. Tacit. lib. 18.
Tribuere in uulgus. Cic. Seruilio Sulpit. lib. 13. 71. 1.
Vox uenit ad aures uulgi. Virg. 2. Aeneid. 24.
Vulgus esse. Salust. in Catil. Cæteri oēs strenui, boni, nobiles atque ignobiles, uulgus fuimus, sine gratia, sine autoritate.
Vulgus, de oribus dixit Virg. lib. 3. Georg. 94.
Continuò ferro culpam compesce, priusquam
Dira per incautum serpant contagia uulgus.
Vulgò] (πανδημεί,) Aduerbialiter positum, significat Passim, Cateruatim, ut ait Seruius. Virg. eclog. 4. 6.
- Assyrium uulgò nascetur amomum.
Vulgò, Passim. Liu. 1. bel. Maced. Aduersus quæ tela, quosq; uiros pugnandum esset, pauidi uulgò cernebant.
Vulgò & passim. Cic. pro Murena, 66. Num locū ad spectandum dare, aut ad prædium inuitare? minimè: sed uulgò, passim quid est uulgò? uniuersos.
Vulgò dicitur, uel dici solet. Terent. Andr. 2. 5. 15. Plin. epist.
Vulgò audieram. Cic. 5. Verr. 50. (168.
Vox uulgò exaudita per lucos. Virg. 1. Georg. 96.
Saturnum uulgò maximè ad Occidentē colunt. Cicer. 3. de Natura deorum, 59.
Vulgò loquuntur. Cic. 7. Verr. 63.
Vulgò appellare aliquem Superbum. Liu. 1. ab Vrbe, 219.
Vulgò homines illud requirunt. Liu. 1. ab Vrbe, 137.
Vulgò hominum opinio socium me ascribit tuis laudibus. Cic. Dolabellæ in Epistolis ad Atticum, lib. 14. 315. 1.
Vulgò occidi, Publicè, Passim. Cic. pro Rosc. Amer. 48.
Vulgò occupare regnum. Cæsar 2. belli Gall. 235.
Vulgò ostendere. Cic. 6. Verr. 55.
Vulgò quæsitus, pro Spurio. Vlpianus L. 1. ad Tertull. Sed & uulgò quæsiti admittuntur ad matris legitimam successionē. Et L. 2. Siue iustè sint procreati, siue uulgò quæsiti. Bud.
Vulgaris] & hoc uulgare, pen. prod. Quod est uulgi, hoc est uile ac commune. Cic. 2. de Inuent. 205. Magna an parua, facilia an difficilia, singularia sint an uulgaria. Horat. 2. Serm. saty. 2. 8.
Ieiunus stomachus raro uulgaria temnit.
Vulgare, Tritū & consuetū. Quintil. in Proœm. li. 1. 3. Simul ne uulgarē uiā ingressus, alienis demū uestigijs insisterem.
Vulgare & obsoletum, cui Nouum & inauditum opponitur. Cic. pro Quintio, 33.
Vile & uulgare. Cic. pro Roscio Amerino, 43.
Vulgare est, Tritum. Plin. lib. 8. cap. 2. 1.
Vulgares artes, Quæ uulgò mechanicæ dicūtur. Cic. pro Rosc. Amer. 79. Mitto hasce artes uulgares, coquos, pistores, lecticarios.
Commendatio non uulgaris, Hoc est, non leuis, non modica. Cic. ad Cæsarem, lib. 13. 16. 7.
Consuetudo uulgaris. Cic. 1. de Orat. 129.
Declamatio uulgaris & peruagata. Cic. pro Plancio, 38.
Fabula uulgaris. Ouid. 4. Metam. 11.
Vulgaris forma, Quæ uulgò uideri solet. Plin. li. 10. ca. 42. 3.
Generatio uulgaris. Plin. lib. 7. cap. 14. 2.
Minimè uulgare genus dicendi. Cic. de Claris Oratorib. 167.
Hæc à uulgari intelligētia remotiora sunt. Cic. 2. de Inuēt. 170
Notitia uulgaris. Plin. lib. 20. cap. 5. 6.
Opinio uulgaris. Cic. 1. de Orat. 54.
Vulgaris & Excellens orator, contraria. Cic. in Orat. 26.
Prudentia communis & uulgaris. Cic. 2. de Orato. 165.
Puellæ uulgares, Quæ prostant. Ouid. 4. Fast. 174.
Oratio ad uulgarem popularemq; sensum accommodata. Cic.
Sermo uulgaris. Cic. 1. Acad. 8. 1. de Orat. 54.
Via uulgaris. Quintil. in Proœm. lib. 1. 3.
Vulgariter] pen. corr. Aduerbium, (πανδημεί,) Idē quod uulgò. Plin. lib. 28. cap. 14. 3. Vituli quoq; ius uulgariter datū, inter auxilia cæliacorum & disentericorum tradunt.
Vulgariter & ambitiosè. Cic. Seruilio, lib. 13. 70. 3. Hæc ad te eo pluribus scripsi, ut intelligeres me nō uulgariter, nec ambitiosè, sed ut pro homine intimo, ac mihi perneccessario scribere.
Vulgo] uulgat, (φημίζω, διαφημίζω,) uulgare, in uulgus ēmittere, & quasi multis audientibus ac nō tacituris dicere: commune omnibus facere. Virg. 10. Aeneid. 13.
- quid me alta silentia cogis
Rumpere, & obductum uerbis uulgare dolorem?
Vulgare aliquid per. Liu. 8. bel. Pun. 143. Non quod egò uulgari facinus per omnes uelim.
In maius aliquid uulgare. Tacit. lib. 3.
Famam uulgare. Liu. 7. bel. Pun. 182.
Laudem uulgare. Liu. 1. ab Vrbe, 45.
Librum uulgare. Quintil. in Proœm. lib. 1. 7.
Morbos uulgare, Morborum in uulgus & passim causam adferre. Liu. 3. ab Vrbe, 24.
Rem non uulgabat P. Virginius. Liu. 2. ab Vrbe, 123.
Vulgatur deinde rumor duas decesse tabulas. Liu. 3. ab Vrbe,
Voce uulgari. Cic. pro Flacco, 51. (141.
Vulgari dicitur cum inferiore superior, quū ad eius humilitatē demittitur. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Nimium in ordinē seipsum cogere, & uulgari cum priuatis.
Vulgare corpus suum dicitur meretrix. Plautus Amphit. Cuī me absente corpus uulgauit suum. Liu. 1. ab Vrbe, 16. Sunt qui Laurentiam uulgato corpore, lupam inter pastores uocatam putent.
Vulgare concubitus plebis & Patrum, pro permiscere. Liuius lib. 4. ab Vrbe.
Vulgatus] pen. prod. (διαφημιθείς,) Participiū, siue Nomen ex participio.
Bella uulgata per orbem fama. Virg. 1. Aeneid. 93.
Cibus uulgatus, Quo quotidie & passim utuntur. Plin. lib. 13.
Fama uulgatior. Liu. 3. ab Vrbe, 24. (cap. 22. 1.
Vulgata uerba. Plaut. Epid. 8. 14.
Nauis uulgata. Cic. de Aruisp. resp. 55.
Sensus uulgatissimi. Quintil. lib. 2. cap. 4. 22.
Vulgaturus] pen. prod. Participium, (φημίσων,) ut
Litera uulgatura nefas. Claud. 2. Panegy. 59.
Vulgator, pen. prod. Verbale, (φημιστής,) ut Taciti uulgator. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 11.
Vulgiuagus] pen. corr. Adiectiuum, (ὑπαιθροπλάνης,) pro Plebeio. Lucret. lib. 4. 216. Vulgiuagaq; uagus uenere. Id est, sectatus populare uenerem: non certæ mulieris amore captus. Budæus. Idem lib. 5. 187. Volgiuago uitam traēabam more ferarum.

Digitized by Google

Vulnus] uulneris, pen. corr. neu. ge. (τραῦμα, ὠτειλή, (Est hiatus, patensq; apertura corporis, ictu aliquo inflicta. Per translationem autem accipitur & pro angore animi & damno. Liuius 2. bel. Pun. 224. Non uulnus super uulnus, sed multiplex clades, cũ duobus Consulibus Consulares exercitus amißi annuntiabatur.

Clauda uulnere pars corporis. Virg. 5. Aeneid. 56.
Inualidus uulnere. Tacit. lib. 1.
Onuſtus uulneribus. Tacit. lib. 2.
Saucius uulneribus. Ouid. 12. Metam. 42.
Tardus uulnere. Virg. 2. Aeneid. 88.
Impatiens uulneris. Virg. 11. Aeneid. 128.
Acerbum uulnus, Vide Acerbus.
Calidum uulnus. Ouid. 5. Metam. 28.
Cruda uulnera. Iuuenal. Saty. 2. 8.
Fatale uulnus. Valer. 6. Argon. 131.
Flebile uulnus. Stat. 2. Sylu. 1. 1.
Immania uulnera. Stat. 5. Thebaid. 6.
Immitta uulnera. Ouid. de Nuce, 14.
Inhoneſto uulnere truncæ nares. Virg. 6. Aeneid. 108.
Laxum uulnus. Celſus lib. 7. cap. 5.
Lethale uulnus. Virg. 11. Aeneid. 150.
Lethiferum uulnus. Silius lib. 10. 59.
Leue uulnus. Ouid. 3. Metam. 18.
Mortiferum uulnus, Vide Mors.
Nigra uulnera. Ouid. 1. Metam. 90.
Sanabile uulnus. Iuuenal. Saty. 15. 4.
Senilia uulnera. Celſ. lib. 5. cap. 19.
Trunca uulnera deiectis membris. Ouid. 3. Metam. 143.
Triſtia uulnera. Ouid. 3. Metam. 12.
Vetuſta uulnera. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 19.
Alto nefandum ferrum uulnere abdidit. Senec. Troad. 1. 10.
Abluere uulnera lymphis. Virg. 4. Aeneid. 137.
Accipere uulnera, Vide Accipio.
Accipere uulnera tergo. Virg. 3. Aeneid. 49.
Exiguum ſtimulando uulnus acerbat. Claud. 1. in Ruff. 37.
Venenum uulneri adfuſum. Tacit. lib. 1.
Medicas adhibere manus ad uulnera. Virg. 3. Georg. 91.
Adigere uulnus, Vide Adigo.
Adactum uulnus altè. Virg. 10. Aeneid. 170.
Affectus uulneribus, Vide Afficio.
Alleuantia fomenta malum uulnus. Horat. Epod. 11. 4.
Alligare uulnus, Vide Alligo.
Ambeſum corpus multo uulnere. Senec. Hippol. 12. 23.
Sicca rigens aſtrixit uulnera ſanguis. Lucan. 4. 60.
Cadere per mutua uulnera. Ouid. 3. Metam. 26.
Recenti uulnere anciſa membra. Lucret. lib. 3. 135.
Circumactus in uulnus, Vide Circumago.
Claudicare ex uulnere accepto ob aliquẽ. Cic. 2. de Orat. 138.
Concidere mutuis uulneribus, Vide Mutuum.
Vulneribus confectus. Liu. 4. bel. Pun. 121.
Confodere aliquem uulneribus, Vide Confodio.
Conſumptus uulneribus. Silius lib. 10. 58.
Conturbare prima uulnera nouis plagis. Lucret. lib. 4. 206.
Duro crepitant ſub uulnere malæ. Virg. 5. Aeneid. 88.
Curare uulnus. Quintil. lib. 4. cap. 2. 60.
Deligare uulnus. Quintil. lib. 4. cap. 2. 61.
Deſcendit uulnus magno hiatu. Stat. 12. Thebaid. 68.
Dirigere uulnera. Virg. 10. Aencid. 28.
Cæcum uulnus dare cuſpide. Virg. 10. Aeneid. 147.
Certa uulnera dare. Ouid. 1. Metam. 93.
Dare inania uulnera. Ouid. 3. Metam. 16.
Durare ad uulnera. Virg. 3. Georg. 52.
Edere uulnera, & conſerere dextras. Stat. 1. Sylu. 6. 12.
Eluſa uulnera. Ouid. 12. Metam. 21.
Enicta uulneribus ortus. Virg. 2. Aeneid. 126.
Exanimari grauĩ uulnere. Cic. 2. de Finib. 155.
Excipere uulnera, Vide Excipio.
Crudeli uulnere uitam exhalans. Virg. 2. Aeneid. 113.
Miſerando uulnere extinctus. Stat. 5. Thebaid. 144.
Facere uulnera. Quintil. lib. 5. cap. 13. 4.
Vulnus in uulnere fecit. Ouid. 12. Metam. 99.
Facere uulnera alicui in tergo. Ouid. 3. Metam. 47.
Raſtrorum uulnera ferre. Ouid. 4. Metam. 56.
Feruens uulnus. Ouid. 4. Metam. 24.
Iterata uulnera figere. Stat. 1. Sylu. 2. 17.
Graue uulnus habere. Ouid. 4. Metam. 42.
Hiat uulnus abruptis uenis. Stat. 2. Sylu. 1. 1.
Immolare aliquem uulnere. Virg. 12. Aeneid. 190.
Impingere uulnus, Vide Impingo.
Imponere uulnus, Vide Impono.
Imprimere uulnus, Vide Imprimo.
Inferre uulnera alicui, Vide Infero.
Infligere uulnus, Vide Infligo.
Infligere alicui uulnus. Cic. 2. Philipp. 100.
Inſeſſa cerebro uulnera. Stat. 8. Thebaid. 107.
Ingeſtis uulneribus, concidit. Tacit. lib. 19. pro Inflictis.
Inſequi aliquem inſiſto uulnere. Virg. 2. Aeneid. 106.
Integrare uulnera, Renouare dolorem. Stat. 5. Thebaid. 6.
Lædunt uulnere dracones. Ouid. 4. Metam. 121.
Paruo cor uulnere læſum. Ouid. 12. Metam. 85.
Lenire uulnera. Silius lib. 17. 33.
Mederi uulneribus, Vide Medeor.
Minitans uulnera curuata cuſpide. Ouid. 2. Metam. 40.
Crebris uulneribus miſcent prælia. Virg. 3. Georg. 45.
Geminato uulnere miſit eum ad umbras Tartareas. Ouidius 12. Metam. 52.
Mouere aliquem in uulnera alicuius, Id eſt inſtigare ut uulnus infligat alicui. Claud. 2. in Eutropium, 97.
Mulcere uulnera. Silius lib. 13. 91.
Repetitum uulnus nouat ſtipite. Ouid. 12. Metam. 58.
Obligare uulnus, Vide Obligo.
Occidi uulnere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Minimo uulnere occidit. Ouid. 6. Metam. 54.
Patens uulnus in pectore. Virg. 11. Aeneid. 8.
Mille uulnera patiens. Ouid. 12. Metam. 35.
Alterna uulnera paßi. Lucan. lib. 5. 1.
Martia uulnera paßi pugnando. Virg. 7. Aeneid. 37.
Perire uulnere. Horat. 1. Carm. ode 27. 7. 3.
Petere mortem per uulnera. Virg. 4. Georg. 44.
Medicinam uulnera poſcunt. Silius lib. 11. 33.
Pulſus pudendis uulneribus. Virg. 11. Aeneid. 11.
Immedicabile uulnus enſe recidendum eſt. Ouid. 1. Meta. 39.
Refricare uulnus, Vide Refrico.
Repetitum uulnus. Quintil. in Proœm. lib. 6. 3.
Reſoluere uulnera. Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.
Cæca uulnera reſoluere. Stat. 5. Sylu 5. 17.
Sanare uulnera. Quintil. lib. 5. cap. 13. 4.
Sanare uulnus iniuriæ. Cic. ad Catonem, libr. 15. 43. Hoc eſt, iniuriam uindicare.
Sanare uulnus Reipub. Vide Sano.
Largo ſatiatur uulnere conus. Claud. 1. in Ruffinum, 72.
Nouatum uulnus ſcinditur. Ouid. 2. de Remed. amo. 67.
Odoro uulnere ſcinditur pinus. Stat. 6. Thebaid. 21.
Sedare uulnera. Stat. 2. Sylu. 1. 42.
Vaſta uulnera ſerebant. Lucret. lib. 5. 259.
Siccare uulnera. Ouid. 10. Metam. 38.
Infixum ſtridet ſub pectore uulnus. Virg. 4. Aeneid. 138.

Tardatus

Tardatus uulnere. Ouid. 13. Metam. 17.
Trifti turbatus uulnere mentis. Virg. 12. Aeneid. 32.
Ingenti uulnere uictus. Virg. 10. Aeneid. 169.
Sæuo uulnere ulciſci aliquem. Seneca Herc. furen. 12. 14.
Orbitatis uulnus. Quintil. in Proœm. lib. 6. 3. & 6.
Amoris uulnus. Lucret. lib. 1. Virg. 4. Aeneid. 1.
At regina graui iandudum ſaucia cura
Vulnus alit uenis, & cæco carpitur igni. Id eſt, amoris dolorẽ ac moleſtiam fouet intra uenas.
Mutua uulnera, Mutuus amor. Ouid. 14. Metam. 155.
Inconſolabile uulnus mente gerit tacita. Ouid. 5. Metam. 86.
Aeternũ ſeruãs ſub pectore uulnus. Virg. 1. Aen. 8. De præterito, dolorẽ dixit: de futuro, metum. Ad utrunq; Vulnus.
Cæco uulnere tabeſcere. Lucret. lib. 4. 226.
Tacitum uiuit ſub pectore uulnus. Virg. 4. Aeneid. 14.
Vulnera tabularum recentia, pro Lituris. Cicero 4. Verr. 135. Repentè aſpicimus lituras eiuſmodi, quaſi quædam uulnera tabularum recentia.
Vulnero] *uulneras, pen. corr.* (ὀυτάω, ὀυτάξω, τιτρώσκω,) uulnerare, Vulnus infligere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 83. Vulnerantur amplius ſexcenti.
Serui nonnulli uulnerantur, ipſe Rubrius in turba ſauciatur. Cic. 3. Verr. 47.
Enſe ſæuo uulnerat caput. Ouid. in Ibin, 60.
Corpora uulnerare ferro. Cic. Poſt red. in Senatu, 5. Sanctiſſimum corpus non ſolùm tactum ac uiolatum manu, ſed uulneratum ferro confectumq; uidiſtis.
Viribus ferri uulnerari. Cic. pro Seſtio, 18.
Fortunæ continuo ictu uulneror. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 9.
Bono proprio uulnerari. Ouid. epiſt. 20. 8.
Vulnerare aliquem uoce, lædere, & offendere uerbis. Cicero 1. in Catilin. 6.
Grauior nuntius aures uulnerat. Virg. 8. Aeneid. 117.
Vulneratus humerum. Plin. lib. 7. cap. 28. 3.
Vulneratio] *uulnerationis, Verbale,* (τρῶσις, ὀύτησις,) Cice. in Piſonem, 37. Maior hæc eſt uitæ, famæ, ſalutis ſuæ uulneratio. Idem pro Cecinna, 35. Sin autem uim ſine cæde, ſine uulneratione, ſine ſanguine nullam intelligetis.
Vulnerarius] *uulnerarij,* Qui uulnera ſanat & curat. Plinius lib. 29. cap. 1. 12. Ob id publicè uulnerarium eum tradunt fuiſſe uocatum, mireq; gratum aduentum eius initio.
Vulnerarius, Adiect. (τραυματικὸς,) Quod ad uulnus pertinet. Plin. lib. 23. cap. 4. 5. Vulnerarijs emplaſtris utile.
Vulnificus] *pen. corr.* (τραυματοποιὸς,) Aliud adiectiuũ, Quod uulnus infert. Virg. 8. Aeneid. 90. Vulnificusq; chalybs uaſta fornace liquefcit.
Dentes uulnifici. Senec. Hippol. 3. 15.
Enſis uulnificus. Stat. 4. Thebaid. 18.
Plumbum uulnificum. Valer. 1. Argon. 85.
Sus uulnificus. Ouid. 8. Metam. 72.
Vulpes] *uulpis, & uolpes, f. g.* (ἀλώπηξ,) Animal maximè aſtutum: cuius naturam uide apud Plinium. Perſius Satyr. 5. 12. Aſtutam uapido ſeruas ſub pectore uulpem.
Cauta uulpes. Horat. 1. epiſtol. 1. 15.
Fœta uulpes. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
Quàm facilè uulpes pyrum comeſt, Prouerbium apud Plaut. Moſtell. De re factu procliui: quòd nihil negotij ſit uulpi dentatiſſimæ pyrum edere. Ex Eraſmo.
Vulpecula] *uulpeculæ, pen. corr.* (ἀλωπεκάριον,) Diminutiuum. Horat. 1. epiſt. 7. 6. Fortè per Auguſtam tenuis uulpecula rimã, &c. Cic. 1. de Nat. deor. 121. Nec unquã egreſſus ex inſula, in qua lepuſculos uulpeculasq; ſæpe uidiſſes.
Vulpinus] *pen. prod.* (ἀλωπέλινος,) Adiectiuũ, Quod ad uulpem pertinet. Suetonius, Vbi leonis pellis deficit, uulpina infuenda eſt. Plin. lib. 28. cap. 11. 9. Vulpinam linguam habentes in armilla, lippituros negant.
Vulpinus, (ἀλωπὸς,) Aſtutus. Plaut. Vulpinus animus nequid moliatur mali.
Vulpinor] *pen. prod.* uulpinaris, (ἀλωπεκίζω,) uulpinari Mendacijs ac fraudibus uera peruertere, ſiue effugere. Tractum ab inuorto uulpium curſu. Varro Myſterijs, Vulpinare modo, & concurſa, qualibet erras. Ex Nonio.
Vulſinij] (ὀυολσίνιον,) Tuſciæ oppidum opulentiſſimũ, totum fulmine concrematum. Plin. lib. 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo lib. 5.
Vulſinienſes] *inde dicti ſunt,* (ὀυολσίνιοι,)
Vulſinenſis] Adiectiuum, (ὀυολσινήσιος,) ut Vulſinenſis lacus. Colum. lib. 8. cap. 16. 2.
Vulſura, Vulſuræ, *pen. prod.*] Vide Vello, uellis.
Vultur] *uulturis, pen. corr. maſ. ge.* & Vulturis, huius uulturis, et Vulturius, uulturij, (γύψ, ἀγκύλος,) Auis rapax, carniuora. A uolatu tardo dicta, quòd propter magnitudinem corporis tardè uolet. Plaut. Trucul. Iam quaſi uulturij triduo prius prædiuinabãt, quo die eſuriturì ſient. Ennius, Vulturis in ſyluis miſerum mandebat homonem. Vide Plinium lib. 10. cap. 6.
Dirus uultur. Valer. 4. Argon. 14.
Edax uultur. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 6.
Immanis uultur obunco roſtro. Virg. 6. Aeneid. 120.
Vulturius homo, (γύπιος ἄνθρωπος,) per translationem, pro Rapace. Cic. in Piſonem, 30.
Vulturinus, pen. prod. Adiectiuum, (γυπινὸς,) Quod eſt uulturis. Plin. lib. 30. ca. 4. 4. Vulturinus ſanguis. Sic lib. 29. ca. 6. 15. Vulturinũ fel. Et lib. 10. ca. 3. 3. Vulturina ſpecies.
Vultur] (ὀυόλτυρος,) Mõs Appuliæ, in quo ſe dicit fuiſſe educatũ Horat. 3. Carm. ode 4. 2. Me fabuloſæ uulture in Appulo.
Vulturnus] (ἐυρονότος,) Ventus ab Oriente hyberno ſpirans, inquit Gellius, cum pleriq; Græci miſto nomine, quòd inter Notum & Eurum ſit, ἐυρονότον appellant. Hi ſunt igitur tres uenti Orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus: quorũ medius Eurus eſt. Hactenus Gellius li. 2. ca. 22. Colu. lib. 2. 47. Interdum Eurus, quem quidã Vulturnum appellant.
Celer Vulturnus. Lucan. lib. 2. 85.
Eſt & Vulturnus, ſeu Vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiuſdẽ nominis, ut ſcribit Plin. lib. 3. ca. 5. Põponius Mela lib. 2. Vulturnus, amnis: Vulturnũ, oppidũ. Silius li. 8.
- fluctuq; ſonorum
Vulturnum.
Trahens multã arenam ſub gurgite Vulturnus. Ouid. 15. Metam. 143. Liu. 4. ab Vrbe, 159. Vulturnum Hetruſcorum urbem, quæ nunc Capua eſt, ab Samnitibus captam.
Vultus] *huius uultus, uultui, maſ. g.* (πρόσωπον, προσωπεῖον, προσώπιον, προσωπὶς,) Dicitur indicatio ipſa in homine, quæ pro motu animi in facie oſtenditur ac colligitur. Interdum etiam ſignificat ipſius corporis faciem. Plin. lib. 7. ca. 19. Socratem clarum ſapientia eodem ſemper uiſum uultu nec aut hilari magis, aut turbato. Cic. in Piſonem, 1. Vultus deniq; totus, qui ſermo quidam tacitus mentis eſt. Martial. lib. 1. 115.
Dum nulla teneri ſordent lanugine uultus.
Vultus qui ſenſus animi plerunq; indicant. Cic. 2. de Orat. 81.
Vultus plurimum poteſt. Cic. in Orato. 33.
Imago animi uultus eſt, indices oculi. Cic. 3. de Orat. 122.
Quidã uultu motuq; corporis uaſti atq; agreſtes. Ci. 1. de Orat.
Mutabilis uultu. Horat. 2. epiſt. 2. 38. (57.
Simulachra uultus. Tacit. in uita Agricolæ.
Violentia uultus. Ouid. 1. Metam. 48.
Salis placidi uultus. Virg. 5. Aeneid. 170.

Digitized by Google

Acer uultus in hostem. Horat. 1. Carm. ode 2. 8.
Agrestes uultus. Ouid. 6. Metam. 20.
Ambiguus uultus, Quem nescias puerine sit, an puellæ. Horat. 2. Carmin. ode 5. 5.
Benignus uultus, Vide Benignus.
Compti uultus. Claud. 2. in Eutropium, 68.
Confusi uultus. Luan. lib. 3. 151.
Conscleratus uultus, Vide Conscelero.
Coruscus uultus. Claud. 4. Paneg. 72.
Decorus uultus. Claud. 2. Panegy. 87.
Dilecti uultus. Stat. 11. Thebaid. 75.
Distortus uultus. Quintil. lib. 6. cap. 3. 20.
Durus uultus, Tristis, seuerus. Ouid. epistol. 15. 3.
Exanimes uultus. Lucan. lib. 2. 6.
Ferini uultus. Ouid. 7. Metam. 54.
Ferox uultus. Senec. Hippol. 10. 15.
Formosi uultus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 8.
Grauis. Iuuen. Saty. 9. 2.
Hilaris. Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 1.
Igneus uultus. Senec. Herc. fur. 11. 26.
Importunus uultus. Cic. Post reditū in Senatu, 13.
Infestus uultus. Lucan. lib. 5. 60.
Ingenui uultus puer. Iuuen. Saty. 11. 16.
Inimicus, Vide Inimicus.
Iratus. Claud. 7. Paneg. 86.
Iuueniles uultus. Ouid. 3. Fast. 88.
Iunior uultus. Plin. lib. 20. cap. 17. 1.
Læti uultus, Ouid. 10. Metam. 1.
Loquax uultus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 4.
Lubricus uultus aspici. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.
Lucidi uultus Lunæ. Senec. Hippol. 4. 13.
Lugubres uultus. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 5.
Minaci uultu grauis. Valer. 5. Argon. 104.
Modestus. Iuuenal. Saty. 10. 50.
Mœrens. Ouid. epist. 11. 19.
Mœstus. Senec. Thyest. 6. 4.
Nitidus. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 2.
Omnifери uultus Telluris. Ouid. 2. Metam. 55.
Præclarus uultus. Lucret. lib. 4. 208.
Proiectus & degener uultus. Tacit. lib. 19.
Purpureus uultus Lunæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.
Ridiculus uultus. Quintil. lib. 6. cap. 3. 17.
Rigidus & trux uultus. Ouid. epistol. 4. 15.
Serenus uultus, non perturbatus. Hera. 1. Car. ode 37. 6.
Vultus seuerus & tristis. Cic. 2. de Orat. 159.
Supinus. Quintil. lib. 1. cap. 11. 5.
Terribilis. Ouid. 1. Metam. 54.
Sydereus. Senec. Oedip. 5. 2.
Toruus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 33.
Toruo uultu ferus. Horat. 1. epistol. 20. 3.
Trepidi uultus. Ouid. ad. Liuiam, 55.
Tristis uultus. Ouid. epist. 16. 3.
Trux uultus. Tacit. lib. 4.
Tumidi & truces uultus. Seneca Octauia, 4. 3.
Virginei uultus. Virg. 3. Aeneid. 44.
Virgineus uultus in ore puerili. Ouid. 10. Metam. 125.
Virilis uultus. Horat. 3. Carm. ode 5. 9.
Vitalis uoltus. Lucret. lib. 3. 133.
Abdere uultus suos tenebris. Ouid. 2. de Remed. amor. 39.
Addere uultum uerbis. Ouid. 5. Fast. 101.
Adhibere aliquò uultum, Vide Adhibeo.
Aduertere uultus suos sacris. Ouid. 8. Metam. 97.
Affulsit uultus tuus populo. Horat. 4. Carm. ode 5. 2.
Appellare uultu, Vide Appello.
Ruga senilis arat iã meos uultus. Ouid. 1. de Põto, eleg. 6. 1.
Alterno uultu & hunc & illum aspectans. Ouid. 5. Metam. 7.
Aspice uultus meos. Ouid. 2. Metam. 19.
Aspicere aliquem molli uultu. Ouid. 10. Metam. 121.
Auertere uultus ab aliquo. Ouid. 14. Metam. 152.
Comparare uultum è uultu, Vide Comparo.
Feros componere uultus. Ouid. 13. Metam. 165.
Compositus uultus. Tacit. lib. 1.
Condere uultus. Ouid. 2. Metam. 66.
Confundere uultum alicuius. Ouid. 14. Metam. 73.
Coniectare aliquid uultu. Tacit. lib. 1.
Consentit uultus cum oratione, Vide Consentio.
Obscœnus uultus exanima cõsumit corpora. Silius lib. 13. 96.
Conuertere uultus suos in aliquem. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 2.
Silenti uultu defixus. Valer. 7. Argon. 12.
Mœsto defixus lumina uultu. Virg. 6. Aeneid. 32.
Deformat uultum macies. Virg. 4. Georg. 51.
Deiecit uultū, & demissa uoce locuta est. Virg. 3. Aeneid. 64.
Deiectus uultus. Virg. 6. Aeneid. 173.
Deiectus in humum uultus, Vultus humum aspiciens. Ouidius 6. Metamor. 122.
Demissa uultum Dido. Virg. 1. Aeneid. 114.
Deposuit uultum suum in gremio. Ouid. 2. Fast. 152.
Detinere uultus alicuius. Ouid. Epist. 13. 4.
Discere uultum alicuius. Virg. 6. Aeneid. 151.
Dissimulare uultum. Stat. 9. Thebaid. 161.
Modesto uultu ire. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 3.
Amato uultu non exatiatur, Id est, uultū illius semper aspicit. Stat. 8. Thebaid. 126.
Excidit illi uultus. Ouid. 2. Metam. 118.
Pacato uultu excipere aliquid. Ouid. 1. Fast. 1.
Expressi uultus per ahenea signa. Horat. 2. epistol. 1. 50.
Taciti uultus fecere conuitia. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.
Ferre uultu. Tacit. 20.
Figere uultus in aliquo. Virg. 12. Aeneid. 14.
Fingere uultum. Ouid. 4. Metam. 64.
Fictus & simulatus uultus. Cic. pro Cluentio, 57.
Flagrantes dei uultus. Virg. 1. Aeneid. 143.
Flectere uultum ad aliquem. Ouid. 10. Metam. 48.
Serenos uultus fœdare. Virg. 2. Aeneid. 58.
Fœdati uultus. Ouid. 5. Metam. 12.
Prono fusus, super oscula uultu. Stat. 3. Sylu. 3. 36.
Deiectos gerit uultus pudore. Sene. Troade, 12. 17.
Incertos uultus gerere. Seneca Agamem. 7. 32.
Habet pacem uultus, Id est, præ se fert animum pacatum. Ouidius 2. Metamorph. 172.
Infixi pectore hærent uultus. Virg. 4. Aeneid. 1.
Humectare uultum largo flumine. Virg. 2. Aeneid. 94.
Immutare uultum, Vide Immuto.
Induere uultus seueros, Vide Induo.
Niueos infecit purpura uultus. Claud. 1. de raptu Proser. 55.
Durus uultus malis lacrymare nescit. Senec. Herc. fur. 13. 19.
Lauare uultum profis lacrymis. Ouid. 9. 137.
Madentes sudore uultus. Silius lib. 12. 129.
Mutare uultum, Vide Muto.
Notare uultus. Tacit. lib. 19.
Obducti uultus ægro luctu. Ouid. 2. Metam. 66.
Intrepidos uultus pertulit ad fata nouissima. Oui. 13. Meta. 96
Prætendere uultum. Quint. in Procem. lib. 1. 12.
Toto uultu in terram procumbere. Ouid. 14. Metam. 57.
Promittere aliquid uultu. Quint. lib. 4. cap. 1. 42.
Amico uultu promittere aliquid. Ouid. 3. Metam. 92.
Alto uultu reijcere dona alicuius. Horat. 4. Carm. ode 9. 9.
Renidens falsum uultu. Tacit. lib. 4.

Digitized by Google

Renidenti cohibens ſuſpiria vultu. Valer. 4. Argon. 71.
Placido vultu reſpice mea munera. Ouid. 2. Faſt. 4.
Reſpicere meliore vultu, Vide Melior in Bonus.
Ficto ridere vultu. Stat. 1. Achil. 39.
Inuito vultu ridere. Horat. 3. Carm. ode 11. 5.
Rigabat vultum atq; ora lachrymis. Virg. 9. Aen. 51.
Supplice vultu rogare aliquid. Claud. 1. Paneg. 43.
Benignum vultum ſeruat fortuna. Horat. 1 epiſt. 11. 4.
Soluto vultu galeas intrare. Stat. 5. Thebaid. 81.
Sparſi vultus ſanguine. Ouid. 13. Metam. 108.
Iniquo vultu ſpectare aliquem. Ouid. 1. de Arte, 63.
Boni vultus eſſe. Ouid. 5. Metam. 101.
Caſtos vultus tegere. Ouid. 4. Metam. 160.
Conſilium vultu tegit. Virg. 4. Aen. 96.
Tendens ad ſydera vultus. Ouid. 1. Metam. 147.
Demotos vultus tenere. Ouid. 14. Metam. 119.
Rectos tenere vultus in aliquem. Stat. 10. Theb. 108.
Tenuare vultum macie. Propert. lib. 4. eleg. 3. 6.
Terrere aliquem vultu. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 9.
Pauido vultu territa. Seneca Herc. Oetæo, 5. 24.
Trahere vultum & rugas cogere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.
Demiſſos velare vultus. Lucan. lib. 2. 73.
Vultà, neutro genere protulit Lucret. lib. 4. 244.
-ſed quos vtriuſq; figuræ
Eſſe vides miſtim referentes vulta parentum.
Vultus, à volendo dicitur, ſicut à colo cultus. Vnde antiquis vol tus ſcribebatur. Teſtis Valla lib. 4. cap. 13.

Vulticulus] vulticuli, pen. corr. Diminut. quo vſus eſt Cic. ad Attic. lib. 14. 318. 7. Non te Bruti noſtri vulticulus ab iſta oratione deterret?

Vultuoſus] pen. prod. Adiect. (προσωπώδης,) Quint. lib. 11. cap. vltimo. Pronunciatio vultuoſa. Cic. in Orat. 33. In quo quum efferis nequid ineptum aut vultuoſum ſit, tum oculorum eſt quædam magna moderatio.

Vulua] vulnæ, (μήτρα,) dicitur in animalibus quod uterus in mulieribus. Plin. lib. 11. cap. 37. 76. Fœminis eadem omnia, præterquam ueſicæ iunctus vtriculus, unde dictum uterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus vuluam.

Vuluam ex porca in delicijs habuere aliquando Romani. Plin. lib. 11. cap. 37. 78. Vulua eiecto partu melior quàm edito: Eiectitia uocatur illa, hæc porcaria, primiparæ ſuis optima. Contrà effœtis à partu, præterquam eodem die ſuis occiſæ, liuida ac macra.

Ampla vulua nil pulchrius. Horat. 1. epiſt. 16. 4.

V X

Vxella] (οὐξέλα,) Inſulæ Britanniæ urbs, ut ſcribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3. Vulgò Krelzhornuel.

Vxor] uxoris, pen. pro. ſ. g. (γυνὴ, γαμετὴ, σύγγαμος, ἔποις τις, ἄλοχος, παράκοιτις.) Quæ uiro tradita eſt. Terent. Adelphis, 4. 7. 41. Vxor ſine dote veniet?

Vxor, quaſi unxor dicitur, inquit Seruius in librum 4. Aeneid. Virgilij.

Mos fuerat ut nubentes puellæ, ſimul quum veniſſent ad limen mariti, poſtes antequam ingrederentur, ornarent laneis vittis, & oleo ungerent. Et inde uxores dictæ ſunt, quaſi unxores. Plinius quoq; ſcribit lib. 18. cap. 9. 20. nouas nuptas lupino adipe poſtes inungere ſolitas, nequid mali medicamenti inferretur.

Duæ formæ uxoris. Cic. in Topicis, 7. Genus eſt uxor: eius duæ formæ, una matrumfamiliâs, earum, quæ in manu conuenerunt: altera, earum quæ tantummodo uxores habentur.

Beata uxor creandis pueris. Horat. 1. epiſt. 2. 9.
Capaciſſima uxor ſecreti, Vide Capax.
Deuiæ uxores olentis mariti, Caprę. Horatius 1. Carmin. ode 17. 2.
Fœta uxor. Iuuenalis Saty. 14. 17.
Formoſa uxor. Iuuen. Satyr. 13. 5.
Incommoda uxor & importuna, Vide Incommodum.
Iuſta uxore nati, Vide Iuſtus & Naſcor.
Legitima uxor, Vide Lex.
Liberalis uxor, Vide Liber adiectiuum.
Optima uxor. Lucret. lib. 3. 182.
Placens uxor. Horat. 2. Carm. ode 14. 5.
Abducere uxorem à uiro, Vide Abduco.
Abhorrere à ducenda uxore. Cic. Attic. lib. 14. 309. 3.
Accerſere uxorem, Vide Accerſo.
Adiungere ſibi uxorem, Vide Adiungo.
Aſſumere uxorem, Vide Aſſumo.
Commutare uxorem, Vide Commuto.
Ducere uxorem. Cic. pro Seſtio, 4.
Tibi ducitur uxor. Virg. 8. eclog. 6.
Habere uxorem. Cic. 2. de Orat. 144.
Miſſam facere uxorem, Vide Mitto.
Alienas permolere uxores. Hora. 1. Serm. ſaty. 2. 7.
Prægnans uxor. Cic. 1. de Orat. 90.
Recuſare uxorem grandi cum dote. Hora. 1. Serm. ſaty. 4. 10.
Grauidas reddere uxores. Lucret. lib. 4. 249.

Vxorcula] uxorculæ, pe. cor. Diminut. (γαμετίδιον,) Plan. Caſina. 21. 19. Eia uxorcula.

Vxorius] Adiect. (γαμετιλὸς,) Quod eſt uxoris, uel quod ad uxorem pertinet. Cic. 3. Offic. 80. In arbitrio rei uxoriæ, melius æquius.

Amnis uxorius. Horat. 1. Carm. ode 2. 4.
Dos eſt uxoria lites. Ouid. 2. de Arte, 31.
Imber uxorius. Stat. 5. Sylu. 1. 7.
Lenamentum uxorium. Tacit. lib. 3.

Vxorius] uxorij, (φιλογύνης,) Qui uxori nimis ſeruit. Virg. 4. Aen. 53.
-tu nunc Carthaginis altæ
Fundamenta locas, pulchramq; uxorius urbem Extruis?
Bibere uxoria. Quintil. Declamat. 15. de eo cui meretrix potionem odij dederat.

X

LATINARVM literarũ ultima, (ξ,) Quintil. lib. 1. ca. 4. 8. Et noſtrarum ultima x, qua tamen carere potuimus, ſi non quæſiſſemus.

X, apud authores nonnunquã pro denario notatur. Plin. lib. 12. cap. 12. 3. Quod minore ſũlio eſt, me ſoſpheruta appellatur: emitur X. LX. Laudatiſſimum microſphærum è minimis ſolium, pretium eius X. LXXV. Vbi per X literam precedentem, denarius ſignificatur.

Xanthi] (ξάνθοι,) Populi ſunt in Aſia: qui quum eorum urbs ab Harpago Cyri regis profecto obſideretur, uxores ſuas ac ſeruos unà cũ ſupellectili in arce poſuerunt, eamq; igni ſuccenderunt, deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, ut ſcribit Herodotus lib. 1.

Xanthippe] (ξανθίππη,) Vxor Socratis philoſophi. Moroſa admodum fuiſſe fertur & iurgioſa: irarumq; & moleſtiarum muliebrium per diem, perq; noctem ſcatebat, & reliqua. Legito Gellij caput decimumſeptimũ libri primi.

Digitized by Google

Xantippus] (ξανθιππος,) Lacedæmoniorum dux, accersitus à Carthaginiensibus, contra Luctatium Consulem pugnauit. Volaterranus.

Xantho] (ξανθώ,) Fuit una ex nymphis, Oceani et Tethyos filia. Virg. 4. Georg. 68. Drymoq;, Xanthoq;, Ligeaq;.

Xanthus] (ξανθος,) Latinè Flauus dicitur, quo nomine dictus fluuius Troianus, qui & Scamander dicitur. Nam q; in campis Troianis proximè flumen armenta rufa & pecora leucophea nascantur, ideo flumen id Elienses Xanthum appellauisse dicuntur. De quo Virg. 1. Aen. 96.

Fluenta Xanthi. Virg. 4. Aen. 29.

Amnis Xanthus. Horat. 4. Carm. ode 6. 6. Est præterea Xanthus, flumen & oppidum Lyciæ, cuius quoq; meminit Homerus lib. Iliad. 6. & Pomp. lib. 1.

Xanthus, antiquus rerum Lydorum scriptor. Lydúsne an Sardianus fuerit, Strabo se dicit incertũ habere. Suidas Lydum eum dicit è Sardibus ciuitate fuisse, scripsisseq; historiam Lydorum libris IIII.

Xanthus alter, poeta melicus ponitur ab Aeliano.

X E

Xenarchus] (ξενάρχος,) comicus poeta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ, Auij philosophi, deinde Cæsaris Augusti usus amicitia, usq; in honore habitus. Deniq; paulo ante mortem usu orbatus diem obijt. Strabo lib. 14.

Xenium] xenij, (ξένιον,) dici potest munus hospitalitatis. Vnde Martial. lib. 13. in quo eiusmodi munera distichis describit, xenia nominauit, quòd uersus ipsos pro xenijs mitteret. Inquit enim,

Omnis in hoc gracili xeniorum turba libello
Constabit nummis quatuor empta tibi, &c.

Xenias] balneas apud Ciceronem quidam Baias esse suspicantur: sic ab hospitibus, qui ibidem recipiebantur, Xenias id est hospitales fuisse cognominatas. Locus Ciceronis pro Cælio, 48. Sed ut uenenum quum à Licinio traderetur, manifestò comprehendi posset, constituisse locum iussit balneas Xenias, ut eò mitteret amicos, qui delitescerent.

Xenius] Iuppiter, deus erat hospitalis, quem hospites inuocabant siquando iura hospitalia uiolarentur, eum quippe uindicem fore sperabant. Budæus.

Xenocrates] pen. corr. (ξενοκράτης,) nomen philosophi Chalcedonij auditoris Platonis, & Polemonis præceptoris, qui in Academia Speusippo successit, & uigintiquinq; annis docuit. Fuit tardus ingenio, adeò ut quum illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere dicebat. Hic philosophorum seuerissimus extitit. Eius uerbis tanta fides adhibebatur, ut quũ iniurati nullius testimoniũ admitteretur, huic soli iurato crederetur. Autor Suid. Hunc Athenienses aliquando uendidérũt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obijt secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu fortè in sartaginem offendisset. Cic. Atti. lib. 1. 11. 7. Quæ mihi res multo honorificentior uisa est, quàm aut illa quum iurare tui ciues Xenocratem testimonium dicentem prohibuerunt.

Xenocrates, alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit οἰκοσκόπιον, id est domesticũ auspicium: quando uidelicet, aut mustela, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant. Suidas.

Xenodorus] pen. pro. (ξενόδωρος,) statuarius, scientia fingendi, cælandiq; nulli ueterum postponendus. Cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 7.

Xenophanes] pen. corr. (ξενοφάνης,) Philosophus Colophonius, Archelai audior, scripsit elegias & iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de dijs dixere improbando Author Laertius. Huius meminit etiam Strabo lib. 4. de Colophone scribens. Cic. 4. Acad. 211. Xenophanes paulo etiam antiquior, unum esse omnia, neq; id esse mutabile, & id esse deum.

Xenophanes, alter poeta, idẽ Iambicus patria Lesbius. Suidas.

Xenophilus] p. cor. (ξενόφιλος,) Musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor q̃ Gorgias, qui CVII. uixit annis, sed fœlicitate nõ inferior, siquidẽ, ut Aristoxenus ait, omnis incõmodi humani expers in summo perfectissimæ doctrinæ splendore extinctus est. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenophili meminit Plin. lib. 7. cap. 50.

Xenophon] pen. cor. (ξενοφῶν,) Grylli filius, Athenien sis, Socratis discipulus ob eloquentiam Musa Attica uocatur: equorum, uenationis, & rei familiaris in primis studiosus, ut ex eius literis deprehendi potest. Venit in amicitiã Cyri minoris, cũ quo militauit, ac ἀνάβασιν scripsit, nõ tam historiæ seruiens ueritati, quàm ut perfectũ institueret ducem, ut Cic. in secundo de Oratore testatur. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio cõsequi posit. Cũ Platone simultates gesit, ut scribit Gell. lib. 14. ca. 3. Pluribus persequitur huius uitã Laertius.

Multas ad res perutiles Xenophõtis libri sunt. Cic. de Sen. 54.

Sermo dulcis Xenophontis. Cic. in Orat. 17. Ibid. 34. Xenophontis uoce Musas quasi locutas ferunt.

Xenophontius] (ξενοφόντειος,) Adiectiuum. Cic. Lucceio, lib. 5. 12. 11. Gratiam illam de qua suauissimè quodam in proœmio scripsisti, à qua te flecti nõ magis potuisse demonstras, quàm Herculem Xenophontium illum à uoluptate.

Xenophontes] præter hunc alij tres fuere: unus Antiochenus, qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore. Alter Ephesius historicus. Tertius Cyprius, qui scripsit Ephesiaca, amores, uidelicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suidas.

Xerxes] (ξέρξης,) Darij filius, maximus omniũ regum Persarum fuit. Aegyptum, quæ à patre desciuerat, recepit. Expeditionem etiam quam Darius in Athenienses parauerat, quinq; annorũ apparatu prosequens, decies centena hominum millia traduxisse dicitur. Quẽ numerum, ut Valerius, itemq; Hieronymus testantur, de alta prospectans specula fleuisse fertur, quòd post centũ annos nullus superesset. Hac igitur multitudine accinctus, ut omnes referũt authores, & maria pontibus coniunxit, Athon montem continenti abscidit, uel Plinio teste lib. 4. cap. 10. uictus demũ à quatuor millibus apud Thermopylas, nauale certamen cũ Themistocle tentauit: à quo item apud Salamina superatus, turpiter cum paucis parua cymba ausugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse profligatus in Bœotia fuit. Demum quum socordia; relicta militia tradidisset, præmium, genus luxuriæ nouũ inuenientibus proposuit, ut scribit Valerius. Quamobrem à suis spretus, paucis pòst annis ab Artabano præfecto suo in regia interficitur, quũ regnasset annis octo. De quo Trogus lib. 2. Lucan. lib. 2. 133.

Xerxes præmium proposuit qui nouam inuenisset uoluptatẽ. Cic. 5. Tusc. 31.

Xerxes templum Græciæ inflammauit. Cic. 2. de Legib. 42.

Xerxes alter, pictor Heracleota, Venerem adeò pulchram pinxit, ut ex ea quæstum magnũ faceret, pretio accepto ab his qui eam uisere cupiebant. Itaq; Græci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis uocitabant, quòd ex eius lenocinio quæstum faceret. Author Aelianus de Varia historia.

X I

Xiphion] (ξιφίον,) Herba quæ Romanis gladiolus dicitur, aut segetalis. Videtur id nominis nacta, quoniam gladij

gladij ſpeciem folijs præbeat, iridi ſimilia erãt, niſi minora & anguſtiora uiderentur, & gladij modo mucronata neruoſaq;. In caulem exit cubitalẽ in quo purpurei flores in ordinẽ digeſti inter ſe diſtãt, ſemine rotũdo, radice duplicis ordinis, quarũ una inſidet alteri, ceu puſillis bulbis, inferiore gracili, ſuperna uerò habitiore, adultioriq;, in aruis maximè naſcitur. Plinio in humidis quũ primũ exit, gladij præbet ſpeciem, caule duũm cubitorũ, radice ad nucis auellanæ figuram ſimbriata. Folium xiphio, ut Theophraſtus ſcribit, latum ad enſis effigiem exit, unde nomen herbæ inditum.

Xiphia] xiphiæ, (ξιφίας,) Nomen piſcis, de quo Plinius libro 32. capite 2. 5. Xiphiam, id eſt gladium, roſtro mucronato eſſe, ab hoc naues perfoſſas mergi in Oceano ad locum Mauritaniæ, qui Cotta uocetur, non procul à Lixo flumine, Trebius Niger author eſt.

X Y

Xylinæ] (ξυλίνη,) Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Ponti Cappadocij urbs, uulgò Sentina.

Xylobalſamum] xilobalſami, pen. cor. (ξυλοβάλσαμον,) Arboris balſami materia, hoc eſt balſami lignum, ut inquit Dioſcorides lib. 1. cap. 18. Col. lib. 12. cap. 51. 2.

Xylocinnamomum] xylocinnamomi, neut. gen. Lignũ cinnamomi. Plin. lib. 12. ca. 19. 6. de cinnamomo, Ipſum uero lignum in faſtidio eſt propter origani acrimoniam: xylocinnamomum uocatur.

Xylon] neut. gen. (ξύλον,) Frutex eſt exiguus laniger. Plin. lib. 19. cap. 1. 7. Superior pars Aegypti in Arabiam uergens gignit fruticem, quem aliqui goßipion uocant, plures xylon, & ideo lina inde facta xylina. Vide Ruellium libro 2. capite 150.

Xyris] huius xyris, (ξυρὶς,) Herbæ nomen, quã Romani gladiolum appellant, quidam irim ſyluestrem. Folia iridi ſimilia habet, latiora tamẽ & in ſummo acuminata. caulem ex medijs folijs exeuntem, cubitalem, ſatisq; craſſum, in quo triquetra ſunt ueluti ſiliquæ, & in triquetris illis purpureus flos: & in floris medio puniceus color. Semen in folliculis ſabarum modo, rotundum, rubens, acreq;. Radix illi eſt crebris geniculis diſecta, longa, colore ruſſo. Sic Dioſcor. libro 4. capite 24.

Xyſtus] xyſti, m. g. (ξυστὸς,) Vitruuius lib. 6. de Græcanicis ædificijs, Xyſtos Græca appellatione, porticus ampla latitudine dicitur, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur. Noſtri autem hypetras ambulationes xyſta appellant, quas Græci παραδρομίδας, dicunt. Idem lib. de palæſtrarum ædificatione. Cic. 4. Acad. 19. Quum igitur pauca in xyſto locuti eſſemus; tum eodem in ſpatio cõſedimus. Item Attico, lib. 1. 5. 3. Xyſtus igitur & Xyſtum ſignificatione differunt, quum tamen ambo Græcè ſint idem: ſed aliter Latinè uſurpata ſunt. Plinius iunior meminit in epiſtola 41. g. & 101. d. Cic. de Claris Oratorib. 5. Quum ambularem in xyſto, & eſſem otioſus domi. Budæus.

Xyſticus] xyſtici, pen. cor. (ξυστικὸς,) Qui per hyemem ſub tecto exercebatur, Suet. in Auguſto, cap. 45. Nec tamen eo minus xyſticorum cõcertationes aut gladiatorum pugnas ſeuerißimè ſemper exegit.

Z

ACYNTHVS, (ζάκυνθος,) Græciæ inſula eſt, Aetoliæ propinqua, unicam habẽs urbem eiuſdem nominis, teſte Liuio lib. 6. de bello Punico. Plinius lib. 4. cap. 12. ſcribit ſitã eſſe inter Samen & Achaiam oppido magnificam, & fertilitate præcipuam, & Hyrie aliquando dictam. Virg. 3. Aen. ¶ 4

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Alta Zacynthos. Ouid. epiſt. 1. 18.

Zaleucus] (ζάλευκος,) legislator Locrenſis uinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author Aelianus. Apud Valerium Seleucus malè ſcribitur, de quo ab eodem narratur: quòd quũ eius filius adulterij crimine damnatus ſecundum ius ab ipſo conſtitutum utroq; oculo careret deberet, ac tota ciuitas uirtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo prius, deinde filij oculo eruto, uſum utriq; uidendi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.

Zama] (ζάμα,) Vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione uictus fuit. Hanc Strabo libro 17. Zagnam appellat. Silius lib. 3. 53. Et Zama & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Zamolſis] (ζάμολσις,) uir inter Getàs natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Aegyptios unà cũ eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuiſq; poſt mortem habitus deus, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Zancle] (ζάγκλη,) oppidum Achaiæ, ut ſcribit Plinius libro 4. cap. 5. Eſt & Siciliæ ciuitas eodem authore lib. 3. cap. 8. condita à Meſſenijs, quam de ſuo nomine Meſſanam dixerunt. Zancle Siciliæ inditum nomen aiunt, quòd falſis formam referat. Siculi enim Zanclen, falcem dicunt, ut meminit Thucydides lib. 6. Silius autem libro 14. nomen accepiſſe ait, quòd Saturni falx ibi reperta fuerit. Id autẽ à poetis idcirco fictum tradunt, quòd ſolum Siculum fertiliſſimũ habeatur. Ouid. 15. Metam. ¶ 8.

Zanclæus] adiect. (ζαγκλαῖος,) ut Arena Zanclæa. Ouid. 13. Metam. 157.

Charybdis Zanclæa. Ouid. 4. Faſt. 100.

Zanclæum, Saxum in freto Siculo, dictum à Zancle propinquo Siciliæ oppido.

Zarmizegetuſa] (ζαρμιζεγέτουσα,) Regia Daciæ urbs authore Ptolemæo lib. 1. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta, uulgò Cron.

Z E

Zea] (ζειὰ) Frumenti genus, quod Latini ſemen à præſtantia frugis appellarunt. Duo eius genera reddidit Dioſcorides libro 2. capite 80. alterum ſimplex & unius tantum grani: alterum quod dicoccon, id eſt gemini & duplicis grani appellant, duobus utriculis coniunctum ſemen habens.

Zelo] zelas: & Zelor, zelaris, (ζηλόω,) zelari, Significat æmulari, Cupidè aliquid imitari, Vehementer amare, adeò ut nullum in partem amoris admitti patiamur. Significat etiam inuidere.

Zelotes] zelotis, penultima producta, maſculini generis, (ζηλωτὴς,) Aemulator dicitur: amator, qui nullum in amore ferit rivalem.

Zeloty-

Digitized by Google

Zelotypus] zelotypi, pen.cor. (ζηλότυπος,) Zelator, siue æmulator formæ dicitur. nam ζῆλος, æmulatio est: τύπος, forma. Qui igitur ita amat ut solicitus sit nequis amore suo perfruatur, zelotypus est. Iuuen. Saty. 5. 5.

-quas in digitis uaginæ fronte solebat
Ponere zelotypo iuuenis prælatus Hyarbæ. Quint. lib. 4. cap. 2. 22. Nam quid exponet, quæ zelotypum malæ tractationis accusat?

Zelotypia] zelotypiæ. (ζηλοτυπία,) Plin. lib. 25. cap. 7. 5. Nymphæa nata traditur, Nympha zelotypia erga Herculem mortua. Cic. 4. Tusc. 28. Obtrectatio autem est ea, quã intelligi zelotypiam uolo, ægritudo ex eo quòd alter quoq; potiatur eo quod ipse concupierit.

Offensio nata à zelotypia. Antonius Ciceroni in Epistolis ad Atticum, lib. 10. 198. 2.

Zelus] m.g. (ζῆλος,) Vide æmulatio.

Zeno] (ζήνων,) Philosopus ex Citto oppido Cypri. unde Cittius dictus, Stoicorum sectæ cõditor, ut inquit Cic. pro Murena, 56. tanto in honore apud Athenienses habitus, ut apud eum claues urbis deponerent, ornarentq; ipsum aurea corona & imagine ærea. Deceßit nonagesimo ætatis suæ anno, sine morbo. Nam (ut ferunt) quum abiret ex schola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu uerò terram feriens, illud ait, Ex Niobe uenio, quid me uocas? Et continuò se strangulans interijt.

Zeno inuentor & princeps Stoicorum fuit. Cicero 4. Academ. 238.

Zeno in una uirtute positam beatam uitam putat. Cicero 4. Acad. 242.

Zeno Eleates Parmenidis auditor, simul cũ Perdica & in philosophia & in administranda Republica clarißimus, teste Suida. Hunc inuentorẽ dialectices fuisse, sicut Empedoclem rhetorices, Aristoteles est author. Huius celebratißima fuit in perferendis cruciatibus patientia. Qui cum adolescentes nobilißimos cupiditate liberandæ patriæ inflammasset contra Nearchum tyrannum, facto iudicio comprehensus traditusq; est tortoribus torquendus. Qui cum laceraretur, ut conscios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit. sed amicos intimosq; tyranni, participes coniurationis esse dixit. Deinde quum quidpiam se in aurem tyranni loqui uelle significasset, eam mordicus correptam non ante dimisit quàm rapta aure populatum caput reliquisset. Sed quũ complices coniurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguã in os tyranni conspuit. Quo facto ciues tyrannũ lapidauerunt. Fuit & alius Zeno philosophus Epicureus, Ciceronis synchronos, id est contemporaneus, de quo idem Cic. lib. 2. de Fin. meminit, & eum cum Attico frequenter audiuisse Epicuri sententias explicantem.

Xenobia] ut ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum: post Odenati uiri mortem in Syria Romanum rexit imperium: poniturq; inter XXX. tyrannos qui tempore Galeni orbem usurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eiq; principis clementia Tybere possessio concessa, ubi honestè agitaret. Hæc ea castitate dicitur fuisse, ut ne cum uiro suo nisi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa. Persarum ferè modo adorabatur. At cõciones galeata procedebat cum limbo purpureo gemmis dependentibus, uoce clara, moribus seuèris. Græci Aegyptijq; sermonis peritißima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinamq; historiam in epitomen redegit. Herennianum & Timolaum filios literis erudijt. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodotus] pe.cor. (ζηνόδοτος,) grammaticus, uixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudijt, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoq; Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas.

Zenodotus alter Sophista, sub Adriano principe docuit Romæ, scripsitq; Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcũ sermonem historiã Sallustij, præterea Genethlia conin Adrianum, & alia. Suidas.

Zephyrium] (ζεφύριον,) Locrorum promontoriũ in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in extimo eius agri angulo siti, iuxta Heracleam & Crotonem. Plin. lib. 3. ca. 5. Strabo lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens uenientibus ab Occasu uentis commodum, qua ex causa & nomen assequitur. Deinceps Locri Epizephyrij urbs insignis.

Zephyrus] pen.cor. (ζέφυρος,) Græcis dicitur uentus, quem Latini Fauonium nominant. Is aduersus Eurum stat, ut scribit Gell. lib. 2. cap. 25. Plin. lib. 18. cap. 34. Ipse leniter pluuius, tamen est siccior Fauonius, ex aduerso eius ab Aequinoctiali occasu, Zephyrus à Græcis nominatus. Hæc ille. Zephyrus ineunte uere flare incipit: & (ut author Varro li. 1. de Re rust. VII. Idus Febr. Hora. 1. Car. ode 4. Soluitur acris hyems grata uice ueris & Fauoni. Virg. 1. Georg.

Vere nouo, gelidus canis quum montibus humor
Liquitur, & Zephyro putris se gleba resoluit. Ibid. 75.

Tepentes auræ Zephyri. Virg. 2. Georg. 66.

Flamina noua Zephyri. Sil. lib. 16. 73.

Felices Zephyri. Virg. 3. Aen. 24.

Leuis Zephyrus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 11.

Modici Zephyri, Modicè spirantes. Ouid. 14. Metam. 130.

Secundi spirant Zephyri. Virg. 4. Aen. 113.

Surgens Zephyrus. Virg. 3. Georg. 27.

Tepente Zephyro uicta nix. Ouid. 2. Fast. 44.

Minuunt frigora Zephyri. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 1.

Mulcent flores Zephyri. Ouid. 1. Meta. 22.

Posuere Zephyri, id est desiere spirare. Virg. 10. Aen. 21.

Aura mitior uenit à Zephyris. Ouid. 2. Fast. 30.

Zephyrius] Adiect. (ζεφύριος,) ut Zephyria oua, Quæ sunt sterilia. Plin. lib. 10. ca. 60. 3. Quidam & uento putant ea generari: qua de causa etiã Zephyria appellantur, quæ alij cynosura dixere. Vide Vrinum ouum.

Zephyritis] pen.pro. Zephyritidis, pen.corr. (ζεφυρίτις,) Patronymicum fœ. quo nomine dicta est Chloris, seu Flora dea Zephyri filia à Catullo, de coma Benericis, 61. 12.

Zeta] (ζῆτα,) pro nomine loci, uel bibliotheca quidã legunt apud Plinium iuniorẽ, in epist. 41. h. lib. 2. Horti zeta est. Quum ex ueterum exemplarium fide legi debeat dieta. Ta metsi apud Lampridium in Heliogabalo zeta legatur, teste Budæo, in hæc uerba, Odores Indicos sine carbonibus adurandas zetas iubebat incendi.

Zetes] (ζήτης,) & Calais Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti à quibus ad pellendas Harpyias missi sunt, ut scribit Seruius. Ouid. 7. Metam. 144. Implumes Calaisq; puer, Zetesq; fuerant. In quẽ locum sic Lactantius, Zetes legendum est, non Zetus: ut ferè in exemplaribus est deprauatum. Alij Zethes cum aspiratione legunt. Vide Calais.

Zethus] (ζῆθος,) Iouis filius ex Antiopa: Amphionis frater. De quo Cic. lib. 2. de Orat. Miror cur philosophiæ, sicut Zethus ille Pacuuianus, propè bellum indixeris. Horat. 1. epist. 19. 9.

Durus Zethus. Propert. lib. 3. eleg. 15. 6.

Zeugma] zeugmatis, pen.cor. n.g. (ζεῦγμα,) Latinè connexio, siue adiunctio dicitur. Figura quum plures sensus uno connectuntur uerbo. Quod tribus modis fit. Aut præpositione uerbo,

Digitized by Google

uerbo, ad quod reliqua reſpiciant: ut, Vicit pudorem libi/
do, timorem audacia, rationem amentia. Aut uerbo poſtpo
ſito: ut, Neq; is es Catilina ut te aut pudor à turpitudine, aut
metus à periculo, aut ratio à furore reuocarit. Aut in medio
ſenſuum poſito uerbo: ut Troiugena interpres diuûm.

Zeugma] (ζεῦγμα,) Daciæ urbs, Ptolemæo lib. 3. ca. 8. Vul
gò Cleſenburgk. Stat. 3. Sylu. 2. 28.
Antiquæ Babylonis opes, & Zeugma Latinæ Pacis iter.

Zeus] zei, (ζεύς,) Piſcis, qui & faber Gadibus appellatus
eſt. Plin. lib. 9. cap. 18. 1. Et lib. 32. cap. 11. 6. Col. lib. 8. ca.
16. 8. Vt Atlantico faber qui & in noſtro Gadium munici
pio generoſiſsimis piſcibus adnumeratur, eumq; priſca con
ſuetudine zeum appellamus.

Zeuxis] (ζεῦξις,) Heracleotes pictor ſua ætate maximus.
Hic teſte Plin. li. 35. ca. 9. opes tantas acquiſiuit, ut in oſten
tatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris
intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua
inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio mutari poſſe dice
ret. Aequales eius & æmuli fuere Timanthes, Androcydes,
Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certa/
men traditur, ut in ea dictione legere potes. Idem eodem te
ſte, cap. 10. ſupra dicti libri, fertur pinxiſſe puerum uuas
ferentem, ad quas quum aduolarent aues, eadem ingenuita
te proceſſit iratus operi: & dixit, Vuas melius pinxi quàm
puerũ: nam ſi & hoc conſummaſſem, aues timere debuerãt.
Huius meminit Cic. 2. de Inuent. 121.

Z I

Zingiber] pen. cor. zingiberis, pen. cor. n. g. (ζιγγίβερι,) Ge
nus aromatis, Dioſcorides lib. 2. cap. 149. Zingiberis di
uerſa à pipere & ſui generis planta eſt. Plurimum in Tro
glodytica, & Arabia naſcitur: fronde eius ad multa, & in
quibus nos ruta, utuntur, pulmentis potionibuſq; eum mi
ſcentes. Habet zingiber paruas radices quadrati odorati
iunci formã, albeſcentes, odoratas, ſapore piperis.

Zizania] zizaniæ: uel Zizaniũ, zizanij, (ζιζάνια,) uide Loliũ.

Zizipha] pen. corr. (ζίζιφα,) Papinianus (teſte Ruellio) ex
Africa nouiſsimis Auguſti tẽporibus primus inuexit, in ca
ſtris ſata, & aggeribus præcipuè decora: baccis ſimiliora
quàm malis, & in tecta iam ſyluæ aſcendunt flore oleæ, ſed
odorato magis: baccis cornis ſimile pomũ, quo amplius &
maturius, eo innocentius. Duplex ziziphi genus, ut Colu
mellæ placet, rutilum & candidum: nam & rutilam & al
bam ziziphum probatiſsimum ad apum paſtiones tradit,
arbor malorũ generis, officinis omnibus iuuba dicta. Zizi
pha grano ſeruntur.

Z O

Zodiacus] penult. corr. (ζωδιακὸς,) dici poteſt animalis,
ab effigie animalium. Nam circulus eſt maior, obliquus æ/
quinoctialem in partes æquales ſecans: cuius una medietas
ad Septentrionem, reliqua ad Auſtrũ declinat, in quo duo
decim ſigna ſunt in formam animalium figurata, ut Aries,
Taurus. Græcè enim ζῶα, animalia dicuntur.

Vim quandã eſſe aiunt ſignifero in orbe qui Græcè ζωδιακὸς,
dicitur. Cic. 2. de Diuin. 133.

Zoilus] pen. cor. poeta, (ζώϊλος,) Ptolemæi temporibus, ſo
phiſta quiſpiam fuit, hoc facinore potiſsimũ nobilitatus, q,
Homerum, poetarũ omnium principem auſus eſt libris alı
quot in eum ſcriptis, inceſſere, unde ὁμηρομάστιγος, cogno
men meruit: quod ipſum etiã abijt in prouerbium: ſic enim
appellari cœpti nobiliũ authorum caſtigatores, uel Plinio
teſte in præfatione hiſtoriæ naturalis. Hæc Eraſmus. Ouid.
1. de Remedio amoris,

Ingenium magni liuor detrectat Homeri:
Quiſquis es, ex illo Zoile nomẽ habes. Hic quum ſua in Ho
merum ſcripta Ptolemæo regi recitaſſet, rex indignatus nul
lum ei uerbum fecit. Quumq; Zoilus inopia preſſus regem
rogaret ut ſibi aliquid quò uiueret, daret: Homerus, rex ait,
multos paſcit: quare tu qui illo doctior es, ſaltem teipſum
paſce. Tandem Zoilus parricidij damnatus, iuſſu regis cru
ci affixus eſt.

Zona] zonæ, (ζώνη,) Eſt id quo cingimur: unde quidam cin
gulum appellant. Martialis lib. 14. 156.
Longa ſatis nunc ſum: dulci ſed pondere uenter
Si tumeat, fiam tum tibi zona breuis.

In zonis pecuniam deferebant ueteres. Caius Gracchus apud
Gellium lib. 15. cap. 12. Zonas quas plenas argenti extuli,
eas ex prouincia inanes retuli.

Breuis zona conſtringit ſinus. Seneca Hippol. 4. 6.

Ligatam diu zonam ſoluere. Catul. ad paſſerem Lesbiæ, 2. 3.

Retinens ueſtem zona. Seneca Oedip. 5. 4.

Soluta zonæ. Horat. 1. Carm. ode 30. 2.

Teres zona. Ouid. 2. Faſt. 64.

Zonam perdidit, Prouerbium caſtrenſe in eos qui nihil habent
nummorum: quòd quicquid habent milites, in zona ſecum
portant, ut inquit Porphyrion. Horat. 2. epiſt. 28.
Ibit eò quò uis qui zonam perdidit. Plaut. Pœn. 16. 27.
-tu qui zonam non habes,

Quid in hanc ueniſtis urbem, aut quidnam quæritis? In quibus
Plauti uerbis, duplex eſt alluſio, & ad ueſtem Pœnorũ mo
re diſcinctam: & ad pecuniam quæ in zona geſtatur, citra
quam in urbe ſumptuoſa, non ſat cõmodè uiuitur. Ex Eraſ.

Zonæ cæli. Plinius libro 2. capite 68. 1. Nam quum ſint cæli
quinq; partes, quas uocant zonas, infeſto rigore & æter
no gelu premitur omne, quicquid eſt ſubiectum duabus ex
tremis utrinq; circa uertices, hunc qui Septentrio uocatur,
eumq; qui aduerſus illi Auſtrinus appellatur. Virgilius 1.
Georgic. 47.
Quinq; tenent cælum zonæ, &c. Vbi Seruius,
Circuli qui cælum ac terram ueluti zonæ cingunt, translati
uè: nam propriè zonæ in terris, ſed pro parallelis, id eſt cir
culis poſuit, Septentrionalis, Aeſtiualis, Aequinoctialis, Bru
malis, Auſtralis. Ouid. 1. Metam. 10.
Lucentes zonæ. Stat. 10. Thebaid. 23.
Niualis zona, Plaga Septentrionalis. Lucan. lib. 4. 22.
Rubens zona, Torrida plaga cœli. Claud. de bel Gildon. 50.
Trita zona flammea rota Phœbi. Senec. Herc. Oetæo, 11. 5.

Zonarius] zonarij, (ζωνιοπλόκος,) Qui zonas facit. Cic.
pro Flacco, 13. Quod Mitridates qui multitudinem illam
non authoritate, ſed ſagina tenebat, ſe uelle dixit id ſatores
& zonarij conclamarunt.

Zonarius, Adiectiuũ, Quod ad zonam pertinet, ut Sector zo
narius, quem crumeniſecam aliàs appellare poſſumus. Plau
tus. Trinum. 13. 17.
-mira ſunt
Ni illic homo eſt aut dormitator, aut ſector zonarius.

Zonula] p. cor. (ζωνάριον,) Dimi. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56. 1.
-tibi uirgines zonula ſoluunt ſinus.

Zoophyta] pen. cor. (ζοόφυτα,) dicuntur, quæ ſunt mediũ
quiddam inter animal & plantã. Cuiuſmodi ſunt quæ me
diam naturam inter ſenſibilia & uegetabilia habẽt. ob hoc
zoophyta dicta (nos fortè plantanimãtes dicere poſſumus,
uel plantanimalia) ut oſtrea, ſpongiæ, & ſimilia inter ani
malia & ſtirpes ambigua. Budæus.

Zopiſſa] zopiſſæ, (ζωπίσσα,) Deraſam nauigijs cum cera
reſinam, zopiſſam aliqui uocant, inquit Dioſcorides (à ple
riſq; eadem hypochyma appellatur, quòd marino ſale ma
duerit) diſcutiendi uires habentem. Sunt etiam qui col
lectam ex picea arbore reſinam, zopiſſæ appellatione
indicent.

Digitized by Google

indicent. Plinius lib. 24. cap. 7. 5. Zopissam eradi nauibus diximus, cera marino sale macerata, Optima hæc à tyrocinio nauium.

Zopyrus] pen. corr. (Ζώπυρος,) Physionomista dictus est, quòd profiteretur hominum mores naturasq; ex corpore, oculis, uultu, fronte, se posse pernoscere. Qui cum turpia quædam, & à uirtute aliena de Socrate dixisset, ac à multis idcirco derideretur, Non errat (Socrates respondit) Zopyrus. Huiusmodi enim natura essem, nisi naturam philosophia superassem.

Zopyrus alius, ut testatur Herodotus circa finem libri quarti, nobilis Persa, qui, quum Darius rex Persarum Babyloniã diu & frustra oppugnaret, ipse sibi nasum, aures, & labia amputauit, & ita ad Babylonios quasi transfuga se contulit, conquerens de crudelitate sui regis. receptus igitur à Babylonijs, & dux belli constitutus, urbem Dario tradidit. de quo dicere solebat Darius, se Zopyrum malle integrum, quàm uiginti capere Babylonas. Zopyri enim astu Babylone potitus erat Darius.

Est & alter Zopyrus, qui, ut author est Plin. lib. 34. cap. 12. sculpsit Areopagytas, & iudicium Orestis in duobus scyphis pondo duodecim æstimatis.

Zoroastres] (Ζωροάστρης,) Bactrianorum rex, qui primus, ut author est Plin. lib. 30. ca. 1. artes magicas in Perside inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella gessit. Fuit ante bellum Troianũ annis CCCC. assumptus est igne cælesti, prædixitq; Assyrijs, si eius cineres seruarent, regnũ eorum non defuturum. Feruntur eius de Natura libri IIII. De lapidibus item pretiosis unus. Præterea Astronomica, & alia. Author Suidas. Plinius quoq; lib. 7. cap. 16. unum eodem die quo genitus est risisse testatur. Eidemq; cerebrum ita palpitasse, ut impositam repelleret manum, futuræ præsagio scientiæ.

Zoster] (Ζώστηρ,) Genus ignis sacri, medium hominem ambientis, & enecantis si cinxerit. Plin. lib. 26. cap. 11. 16.

Z Y

Zygantes] (Ζύγαντες,) Populi sunt Pœnis uicini, ubi, ut author est Herodotus lib. 4. magnam uim mellis apes conficiunt, sed multo plus opifices uiri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac simijs uescuntur: quarum affatim gignitur ijs, qui in montibus degunt.

Zythum] zythi, (Ζῦθος,) Potus ex hordeo aqua resoluto. in Aegypto plerunq; fieri solet, ideoq; poetis quandoq; Pelusiacus potus dicitur. Madefacit aqua hordeum, donec resoluatur in liquorem uino similem: inebriat hoc, & acre gustu est, quoniam ex putrilagine acescente constat: hinc ulgus Græcum phocadion appellat. Hæc Ruellius. Plin. libro 22. cap. ultimo, ad finem, Et frugum quidem hæc sunt in usu medico. Ex ijsdem fiunt & potus, zythum in Aegypto, cælia & ceria in Hispania, ceruisia & plura genera in Gallia, alijsq; prouincijs.

THESAVRI LINGVAE LATINAE FINIS.

Digitized by Google

THesaurum hunc, candide lector, toties legendo ac relegendo, ut mei est muneris, quæcunq; in hac D.N.Episcopĩ typographia typis excuduntur, semel atq; iterũ legere: tot tantasq; Latinę linguę diuitias, sanè sum admiratus: & eo magis, quòd, cùm omnia diligenter considerarem, ita plenum Copiæ cornu, omnibus in locis animaduertebam, ut nihil addi posse, nisi superuacaneũ, uideretur. Igitur cùm ad hunc Thesaurum, operam aliquam nauare cuperem, & uiderem ad tam plenam copiam, me hominẽ tam tenuem nihil posse adijcere, statui saltem in collocatione aliquid prodesse lectori. Feci igitur quod fecerunt, qui urbium tribus instituerunt. Ii enim cùm uiderent diuersarũ artium homines, promiscuè per diuersos uicos (ut quenq; sors collocauerat) habitare, & tamen in classes certas digeri, certas ob causas expedire iudicarent, tribus ordinauerunt, & earum unicuiq; ædes assignauerunt, in quas suo quęq; tempore conueniret. Ita factum est, ut certa in classe, cuiusq; generis opifices, exempli gratia hîc sutores, illic sartores, illic fabros, magna commoditate, magnoq; reipublicæ bono reperias. Horum ego prudentiã mihi in hoc Thesauro imitandam iudicaui. Igitur ex singulis huius Thesauri quasi urbis uicis, hoc est, ex singulis literis, in singulas classes ea redegi, quæ essent eiusdem quasi artis, hoc est eiusdem generis, ut ea possent in suas quæq; classes digesta, cõmodius & coniunctius inueniri. Classes autem sic ordinauimus. In prima sunt Forensia, non omnia iuris utriusq; phrases & uocabula, sed ea maximè, quæ legis allegatione, aut iurisconsultorũ sententia explicantur. Sequuntur Contraria ex scriptis Ciceronis omnia ferè excerpta. Postea Oppositа, Antiqua & Inusitata, sub quibus rara, obsoleta & uetusta comprehendimus, ab usitatis, sola distinctionis nota (quantum per huius Thesauri lectionem nobis facere licuit) secreuimus. Omnibus enim inusitatis, usitata non adiunguntur, cùm non ubiq; subiuncta inuenerim. Vrbium, fluuiorũ, montium, populorum & promontoriorũ nomina, quæ sine regionis uocabulo inuenimus, ea data opera omisimus. Affinitatis & cæterarum rerum, quas hîc subiectus catalogus complectitur, omnia cum supradictis uocabula, ordine alphabetico, numero paginę, columnis, priori a, posteriori b; quò nihil obscurũ sit, suis quæq; locis sunt digesta. Sicubi uerò nos lapsos esse deprehenderis (id quod facilè in tam impedito opere accidere potest) dabis ueniã. Quod si te, hoc labore adiutum senserimus, plura deo uolente, proprio libello in lucem aliquando emittemus. Bene uale. Anno M. D. LX. Calend. Octob. Basileæ.

VOCABVLORVM ET LOCVTIONVM CLASSES QVAEDAM, *secundum rerum cognationes, quas sequens catalogus complectitur, hæ sunt.*

Rerũ forensiũ locutiones & uocabula.
Contraria.
Oppositа.
Antiqua & inusitata.
Affinitatis & cõsanguinitatis uocabula.
Hominis partes, uestimenta & ornamenta.
Aedium partes, supellex & orna.
Arbores, earum fructus & partes.
Herbæ & earum partes.
Legumina.
Animalia, insecta, serpentes, uermes.
Aues.
Pisces.
Naues & earum partes.
Regiones.
Fluuij singularum regionum.
Insulæ.
Montes.
Populi.
Promontoria.
Vrbes.
Colores.

Digitized by Google

RERVM FORENSIVM LOCV=
TIONES ET VOCABVLA.

A

LENONE manu asserere 4.b
abigeatus 13.a
abintestato 14.a
abiudicare 14.a
abiuratus 14.b
abnoctare 15.b
abolere crimen uel nomina reorum, 16.a
abolere magistratum ibid.
abolitio criminis ibid.
abripere ad quæstionem 17.b
abrogare legi & legem 18.a
abrogatio ibid.
abscedente usufructu 18.b
absoluere, improbitatis, iniuriarũ, suspicione, de prævaricatione, reum sine casu criminis, se iudicio ab aliquo, copiose 20.a
absolutus adulterij 20.b
absolutio 20.b
absolutorius 21.a
abstentus hæreditate 22.b
abesse res quando dicatur 24.b
acapna 28.b
accensus 32.a
accessiones 31.a
accessio 31.a.
si quid illi accidat 33.a
causam accipere 34.b
accepto ferre 38.a
acceptilatio 38.b
acceptam facere sponsionem 38.b
iusiurandum accommodare 40.a
accusare 42.a
accusator 42.b
accusatio 42.b
accessere 43.a
acinaceus 53.b
acribodicæon 56.b
adærare 64.b
addicere 66.a.b
adducere hominem uel rem aliquã in ius 69.a
adire ad arbitrum, ad causas, hæreditatem 70.b
adiacens insula 75.a
adiurare 78.b
admittere 82.a
admissum 82.b
admonitio 83.b
adoptare 87.a
aduentitia dos 92.b
aduentitium donum ibid.
aduentitia necessitas ibid.
aduentitia bona ibid.
aduersarius 95.a
aduersaria, orum 95.a
adulterium 97.b
aduocare 98.b
sacramentum aduocare ibid.
aduocatus ibid.
aduocatio 99.a
ædilitia edicta 102.a
æquius melius 121.a
æquitas causæ 123.a
æquitatem explicare ibi.
æquatio iuris 124.a
æs alienum 127.a
ex ærarijs eximere 129.a
aqua æstiua 132.b
æstimare litem 133.a
litis æstimatio ibid.
in æuum 142.a
affectare 148.b
affinis 149.b
agros assignare 155.a
ager assignatus ibid.
agraria lex 158.b
agnasci 163.b
agnoscere æs alienum 164.a
agnoscere comprobareq; aliquid ibi.
agnoscere debitorem, debitum ibid.
agnoscere nomina 164.b
agniti natales 164.b
agere, facere 166.a
agere, actio furti 166.a
agere ex sponso, ex sponsu 168.b
agere ex syngrapha cũ aliquo 168.b
agere forum 168.b
agere rem eandem 170.b
actum est 172.a
acta circunducere 172.b
actum alicuius agere 173.a
ab actu remotus 173.a
actus ibid.
actio 173.b
actionem dare & postulare 174.a
actionem habere 174.a
actio iniuriarum ibid.
actionem instituere ibid.
actuarius 174.b
ahenum 179.a
album 185.b
album iudicum ibid.
album prætoris ibid.
aliàs 196.b
alienior hæres 198.a
allegare 200.a
allegere 200.a
allegere in ordinem 200.a
allegere inter prætorios ibid.
allecti ibid.
alluuio 203.a
alimentaria lex 205.a
alimentum 205.b
altercatio 209.b
altercator 209.b
alueus 211.a
ambitiosa decreta 218.b
amouere 232.b
amicabilis 224.a
ampliare 237.a
ampliati rei ibid.
ampliatio ibid.
anceps ius 243.a
anatocismus 243.a
angaria 245.b
angariarum exhibitio ibid.
angariarum præstatio ibid.
animaduersus 251.a
annotare deportandum 258.b
annotare reos absentes 258.b
annumerare 259.a
annonam attentare & uexare 261.b
annuum 262.b
antestari 267.a
antidorum 268.b
apocha 276.b
apolis 277.a
apophasis, inuentarium, repertorium, apostoli 278.b (278.a
apparitores 279.a.b
apparitio 279.b
apparitura 279.b
appellare aliquem 280.b
appellare 280.b.
appellare de pecunia aliquem ibid.
appellari pecunia ibid.
appellare 281.a
appellare senatum 281.a
appellatio ad aliquem ibid.
appellator ibid.
appellere ad aquam animalia 281.b
applumbare 284.b
apponere accusatorem alicui 284.b
apponere licitatorem ibid.
approbare opus 286.b
appromissor 287.a
aqua & igni interdicere 291.b
aquagium 292.b
aquilex, librator 294.a
aquæductus 292.a
aquiminarium 294.b
arbitrarius 297.a
arbitratus ibi.
arbitrium 297.b
arbitrium honorarium ibid.
arbitrium recipere ibid.
arbitrare 298.a
arbor ibid.
arca camerata 299.b
arcarius 300.a
archigubernius 302.a
area 306.b
argentum factum 310.a
argentaria functio 310.b
argentarium facere 310.b
arguere reum 311.b

arma

Digitized by Google

arma 317.b
arrogare 324.a
artemon 327.b
ascriptitius 333.a
assectari prætextatum 339.a
asserere manu 339.a
athletica 351.a
pro eo atq; 352.b
atrici 354.a
atrox iniuria 354.b
attentare sententiam 356.a
attentare pudicitiam ibid.
attestari 336.b
attestans ibid.
auditorium 365.a
auctionor 371.a
aurum & argentum factum 379.a
authenticum 384.a
authores pupillorum 385.b
authoritates publicæ 386.b
authoritatem laudare 386.b
auus 388.a
awunculus ibid.
awunculus maior ibid.

B

Balnearius fur 394.a
balneatorius 394.b
bonæ fidei emptor 417.b
boni consulere 417.b
optimo iure prædia 418.a
bona 419.b
bonorum possessio ibid.
bona prædia ibid.
meliorare 420.a
bupresti 438.a
burdo 438.a

C

Cacabus 440.b
cadere causa 443.a
cadere formula ibid.
cadere in iudicio 443.a
casare 445.b
caducum legatum 446.a
caduca bona ibid.
cæca dies 448.b
cæca testimonia ibid.
cædere marmor 449.a
cædua sylua 450.a
cæduæ arbores 450.a
cælaturæ existimatio 451.a
cælare argentum 450.b
cælum corrumpere 452.b
cæmentitia fundamenta 454.a
cæmentitius riuus ibid.
cæterum 457.a
calendaria 461.a
caligatus 461.b
calumniam iurare in aliquem 467.b
calcearium 468.a
camerata uehicula 470.a
canales structiles 473.a
cancellare testamentum 473.b
candidatus 475.b
cannitius 477.b
canthari 481.b
captiosus 488.b
captatorius 489.b
capsarius 491.b
capitis diminutio 493.b
capitale crimen, facinus 495.a
capitalem fraudem admittere ibid.
capitalis rei quæstiones ibid.
capitales triumuiri 495.a
capitatio ibid.
cardo litium 498.b
carruca, carrucarius 505.a
casearius 507.a
castella 511.a
castrum 510.b
castrense peculium 512.a
catadromus 513.b
catamidiare 513.b
catillus 516.b
cauere alicui 519.b
cauere pecuniam alicui 519.b
cauere summam ibid.
cauere capite ibid.
cauere testamento ibid.
cauere de euictione ibid.
cauere defensum iri aduersus aliũ ibid.
cauere 520.a
cautum est de ibid.
cautum est illi ibid.
cautio 520.b
cautiones stipulationes prætoriæ ibid.
cautela 521.a
cauillatio 521.b
caupo 522.a
cauponius ibid.
causa mei dare 523.a
causa sui accipere 523.a
causa fortuita 523.b
causa 524.b
causa lucratiua 524.b
causa perfecta & lucratiua ibid.
causam accipere 525.a
causa cadere ibid.
causam dicere ibid.
causam dicere ex uinculis ibid.
causas separare 526.a
in causa eadem sistere ibid.
causa, status, conditio 526.b
in causam suam recidere 526.b
in eam causam uenire ibid.
causa, accessio ibid.
causaria missio ibid.
causarie 527.a
causor 527.a
cauterium 527.b
cedere actionibus alicui 530.a
cedere actionibus alicui aduersus aliquem ibid.
actiones Cedere ibid.
ius Cedere ibi.
litem Cedere aduersario ibid.
aquæductũ & uiã per locũ cedere ibi.
cedere foro 530.b
tempus Cedit 531.a
usumfructum Cedere alicui ibid.
lucro ei Cedit ea res ibid.
cessio 531.b
redire Cessim 531.b
cedit dies 531.a
cedere 531.b
cedere legato 531.b
celebris ciuitas 533.b
celeberrimus uir ibid.
celeritas actionũ cõiungendarũ 536.a
celeritatem res desyderat ibid.
celeriter & sine causa agere aliqd. ibid.
cella uini & olei 537.a
cellarius ibid.
celare fugitiuum 537.b
celare uenditorem 538.a
censere 539.a
censere & iubere ibid.
censere, sententiam dicere 539.b
in censendo ætatem significare necesse est ibid.
censio ibid.
censio hastaria ibid.
censitor ibid.
censuum uitia 540.b
census ibid.
census & fortunæ ibid.
in Censum deferre ibid.
censualis & censuale 541.a
censualia uincula ibid.
centenariæ cœnæ 542.a
centesima 542.b
centuriatæ leges 543.b
centuriatus ibid.
cernere hæreditatem 549.b
cretio ibid.
certamina celebrare sub nomine alicuius 552.a
certa die promittere 553.a
certam legẽ dicere testamento 553.a
certa stipulatio 553.b
certo certius 554.b
certiorare 555.a
certiorari 555.a
ceruisia 556.a
character alicuius 561.b
chartæ puræ 563.a
ad chartas parare papyrum 563.a
chartularius 563.a
chartaceus ibid.
chasma 564.b
chasmatę perire 564.b
chirembolon 566.a
chirographus 566.b
chirographa tributorum solutorũ ibi.
chirographum inane factum solutione ibid.
chirographum legare ibid.
chirographa uænire ibid.
chirographarius ibid.
chirographarius creditor ibid.
chirographaria pecunia ibid.
chirographarium debitum ibid.
chlamys 567.b

Digitized by Google

choma 568.a
chorus uenit 569.a
cibaria lex 573.a
citare 576.a
cingere syluam 578.b
cinctus 579.a
cinctus in alia militia ibid.
cingulum dignitatis ibid.
sub Cingulo delata illustris dignitas, ibidem.
cingulo spoliare ibid.
circumambulo 583.a
circumcolens 583.b
circunducere 584.a
circunducere cognitionem 584.b
circuitor 584.b
circuitores 585.a
circumfluit agrum amnis 585.b
circunscriptio 588.b
circumseptæ syluæ 589.a
circumuenire ignorantiam 591.a
circulator 592.a
cistiarius 592.b
cista 593.a
cisterna 593.a
cisterna uini ibid.b
citra codicillos 594.a
citerior dies 594.b
ciuiliter 596.b
clarissimus 601.a
classici testes 603.b
clausus 606.a
clausula 606.b
clausula generalis ibid.
cliuos facere 612.a
coaceruare summas maiores & minores 641.b
coaceruatio actionum omnium ibid.
coadunare brachium statuæ ibid.b
coangustare aditum ædium 615.b
codicilli 617.b.618.a
codicillorum insignia auferre 617.b
codicillis legare 618.a
codicillaris 618.a
coemptas merces supprimere 618.b
cœnaculum medianum 620.a
in Cœnacula aliena se dirigere, ibidem.a
per cœnacula domum diuidere ibid.
cœnaculo diuiso habitare ibid.
cœnacularius ibid.
cœnacularia ibid.
coeundi ius lege permissum 621.a
coire societatem ad emendum, 621.a
coire societatem ad obligationem innocentium ibid.
coire societatem de ibid.
coire societatem ex partibus ibi.
coire societatem in rem certam emendam aut conducendam ibid.
coire societatem in tempus ibid.
coire societatem ea conditione ibid.
coire societatem alicuius rei ibid.
coire societatem omnium bonorum, ibidem.
coire societatem lucri quæstus & compendij 612.a
coire societatem uniuersarum fortunarum 621.a
coitur societas re, uerbis, et per nuntiũ, ibidem.
coita societas 621.b
coita maleficij societas ibid.
coita societas contractu habito, ibidem.
coire ibid.
coire in accusationem alicuius ibid.
coitio societatis ibid.
coercere aquam 623.a
coercere 623.a
coercitio 623.b
cogitationis pœnam nemo patitur, 625.b
cognati 626.a
cognati admittuntur ad bonorum possessionem 626.a
cognitionem facit etiam ad optio, ibidem.
cognationes perimuntur capitis diminutione ibid.
cognationis iura retinere ibid.
cognoscere instrumenta 627.a
cognoscere de causa 627.a
cognoscere de ui & proprietate, 627.b
cognoscere & pronuntiare 627.b
causa cognita excusationem accipere, 628.a
causa Cognita iudicium dare ibid.
cognita causa æstimare. ibid.
cognita causa probare ibid.
cognita causa statuere ibid.
in Cognitione causæ uersari ibid.
cognitionis dies 628.b
cognitor ibid.
cogere senatum ibid.
collega 633.a
collegij eiusdem sodales 633.b
collegia illicita coercentur senatusconsulto ibid.
collegia sodalitia 633.b
collegium celebrare 633.b
collegium coire 633.b
collegia dissoluere ibid.
collegium usurpare ibid.
collibertus 633.b
in Colluctatiõe occidere aliquẽ, 638.a. 638.b
colludere ibid.
collusionem detegere ibid.
per Collusionem quicquam facere, 638. b
collusionem alicuius retractare ibid.
collusionis prætextu sententiam retractare ibid.
colluſor ibid.
colluſorie 638.b
colluſorie litigare ibid.
colendum fundum in plures annos locare 641.a
cultura fundi 642.b
colonus & inquilinus ibid.
colonus modicum damnum æquo animo, &c. ibid.
in Coloniam aliam se conferre, 643.a
colonia ibid.
color 645.b
colores 646.a
colum niuarium 646.b
comessator 651.b
comes 652.a
cominus pecuniam recipere 653.b
comitia 654.b
commata 655.a
commemorare 655.b
commendare 656.a
commeare per itinera 657.b
commeare in uia 657.b
commeare ibid
commeatum liberum impetrare ibid.
commercium rei habere 658.a
commentitium ius 659.a
in commentarium principis referre aliquem 660.a
committere ibid.
commisso tollere 663.a
commisso uendicare ibid.
in Commissum cadere ibid.
in Commissum incidere ibid.
in Commiſsi causam incidere ibid.
commissoria lege emere 663.b
commissoria lege fundum uenire, ibidem.
commodare 665.a
commodare possumus & alienare, &c. ibidem.
commori 666.a
communis amicus 667.a
commune emolumentum & damnum, 667.b
communis hæreditas ibi.
commune compendium & lucrum, ibidem
communi nomine comparare aliquid, ibidem.
commune periculum ibid.
in Commune agrum colendum dare, 668.b
in commune emere ibid.
in Commune redigere aliquid ibid.
communiter deberi ibid.
communiter uendere cum aliquo aliquid 668.b
communioni acquirere 669.a
in communionem incidere 669.a
communicare commodum ibid.a
compascuum ius 673.a
compascendi ius habere ibid.
compendio esse 674.a
compensari in causam iudicati 674.b

compen=

Digitized by Google

compensandus dolus ab utraq; parte, ibidem.
comperendinare reum ibid.
comperto 675.a
competit actio 676.b
competere ibid.
compilare hereditatem 676.b
complecti 678.a
ex compromisso ad arbitrum ire, 685.a
compromissarius 685.a
concameratio 686.a
conchæ 688.b
concinnator 692.b
concinnatorius ibid.
concipere radices 694.a
conceptio uerborum ibid.
conceptis uerbis iurare 694.b
concepta actio in bonum & æquum, ibid.b
conceptio formularum 695.a
conclaue conuertere in usum ædium, 695.b
concratitius paries 696.a
concurrere 699.a
concurrere cum summa 699.b
concurrere fratri in hereditatem legitimam ibid.
concurrere in pignore ibid.
concurrere mancipium per plures emptores ibid.
condemnare reum 701.a
condemnare ex reliqua pecunia ibid.
condemnare ibid.
condemnatus ibid.
condemnatus mandati ibid.
condemnatur nomine alieno ibid.
condemnatus summa alicui ibid.
condicere 761.b
condicere nummos tibi ibid.
condictio ibid.
condictitius 701.b
conditione tua non utar 705.a
conditionalis ibid.
conditionaliter ibid.
conducere 705.b
conferre pacto diem soluendæ pecuniæ. 707.b.
confideiussor 712.b
in Confini ponere arbores 713.a
conflare lancem 716.a
congerere terram in 719.b
congruentius 722.a
conreus 729.a
consanguinei fratres 729.b
consanare ibid.b
ob Conscientiã stupri accipere aliquid. 731.b
consequens est 735.a
per consequentias aliquid facere, 735.b
conseruus 737.a
conserua ibid.
consignare legem 738.a
consistere legatum 743.b
non Consistere sine re aliqua, 743.b
consistere cum aliquo in iudicio, ibid.b
consistere aduersus aliquem ibid.
consistere ex utraq; parte ibid.
consolidatus 744.b
consolidatio ibid.
consonare rescripto 745.a
consonans esse 745.a
consortium initum 745.b
consortio collationis sarcire damnũ nauis amissæ ibid.
conspicio te in iure 746.a
constituere taurum ante aras 748.b
constituere accusatorem 749.a
constituere actionem ibid.
constituere iudicium 749.b
constitutorius 750.b
constare etiam debet ratio pietatis in parentes militibus 750.b
constat ratio 751.a
constat inter omnes 751.b
consummatio 754.a
contemplatione alicuius dare pecuniã, 757.a
non contemplatione eius gerere negotia alicuius, sed sui lucri causa, 757.a
contemplatione arborum fundum comparare ibid.
conterritus corporis cruciatu 759.b
contestata lis in aliquem ibid.
contignatione una binas ædes contegere 760.a
contextu uno 760.a
continentia ædificia 761.a
in Continenti ibid.
contingi crimine 762.b
contingere existimationem ibid.
contingens pars pretij alicui ibid.
contrahere culpam 764.b
contribuere 766.a
contributio 766.b
conturbare 768.b
contutor 769.a
contuador ibi.
conualescit pignus ibid.
conuenire inter aliquos 770.b
conuenire aliquem 771.a
conueniri ibid.
conuenire debitorem testato ibid.
conueniri pro re aliqua ibid.
conuentio ibid.b
conuenta 772.a
pacta conuenta ibid.a.b
conuitium 774.b
corpus collegiorum 790.b
corporis defensor ibid.
corpora concessa ibid.
corporalis possessio 791.a
corrumpere aliquem 793.a
corrumpere fructum ibid.a
corrumpere debitorum chirographa, ibidem.
corrumpere seruum hereditarium. 793.b
corrumpitur stipulatio ibid.
corrupti filius & filia ibid.
cotaria 796.b
cosneta ibid.
in Creditum ire 802.b
creditor ibid.
creditrix 803.a
crustæ marmoreæ 814.b
cucuma 817.b
cucumella ibid.
culcitra 818.b
culter lanionis 820.b
cupa clausum triticum 825.a
cura 830.a
cura & tutela liberari ibid.
curiosus ibid.
curialia consortia 830.b
curiatus ibid.
curiata comitia 831.a
curare & polire uestimenta 831.b
curator ibid.
curatorem ad aliquid agendum decreto constituere ibid.
curatores 832.a
curatoria ibid.a
curatio ibid.
curatio furiosæ matris ad filium pertinet ibid.
curantia 832.b
curax ibi.
custodes 838.a
custos primus prærogatiuæ ibid.
custodiæ 838.b

D

Damnatus crimine 847.a
damnare de suspicionibus ibid.
damnare 847.a
damnus 847.b
dardanarius 849.a
de cætero 850.b
debitor 852.a
decaproti 853.a
decedere possessione uel de 854.a
decessor 854.a
decimæ 854.b
decemuirales leges 855.a
decernere nouam quæstionem 850.a
decidere 858.a
decidere quæstionem 858.a
decidere per aliquem ibid.
deducere furem ad præfectum, 868.a
deducere in insidias ibid.
deducere in obligationem ibid.
deducere in stipulationem ibid.
deducere rem in iudicium ibid.
deducere 868.b
deferre in censum 871.a
defectæ senectutis homo 873.a
defunctorie 878.b

Digitized by Google

FORENSIA

deglabrare 879.a
delegare 883.a
delectitius 883.b
delinquor 886.b
demolio 892.a
demolitus 892.a
deorsum uersum 899.a
depectus 899.a
depositum 903.a
depositarius 903.a
depretiare 905.a
deprimere locum 905.a
depressior aqua & altior 905.b
pro derelicto habere rem 906.b
deferere litem 910.b
deferere causam suam ibid.
desertor miles 911.b
designator 912.b
destinata alicui pecunia 916.b
desyderia sua proferre 919.a
detestatio 920.b
detextum linum 921.a
deuirginare 924.b
diæta 929.a
diætarij 929.b
diatretum 931.b
dicas uel dicam sortiri 931.b
dicere causam 932.b
dicere diem alicui 933.a
dicere diem capitis 933.a
dicere ius 933.b
dicere multam 934.a
dictare actionem 937.b
dictare ius ibid.
diffindere diem 945.a
diffusa latè prædia 946.a
dignitas sexus 948.b
diminutio capitis 953.a
dimittere creditorem 953.b
dimittere debitorem 954.a
dimittere filium de potestate 954.a
diplomata 957.a
dirigere literas ad aliquem 958.a
directarij 958.b
discedit usufructus à persona 961.a
disceptare 961.b
disceptare causam ibid.
disceptator 962.a
disceptatio 962.a
discessio 961.b
dispungere rationes 976.b
dissipare bona 973.b
dissoluta negligentia 974.b
distrahere 977.b
districtè denegare 978.a
in Ditionem uenire 978.b
diuerticulum fluminis 980.b
diuortium 981.a
diuiduitas 983.a
dare actionem 985.a
do lego 987.b
dare præstare 990.a
data opera 992.b
dolium 995.a
doliarium ibid.b
dolabra 995.b
dolon 995.b.996.a
dolus malus 999.a
de Domo numerare 1002.b
dominica fides 1003.b
dominica pecunia 1003.b
donatio 1005.b
dos profectitia 1007.a
doti promittere 1007.b
doti dicere 1007.b
duplio 1017.a
duplicatio 1017.a
duumuir 1020.a
duumuiralis ibid.
duumuiratus ibid.

E

Edici 2023.b
edictum circumducere 1025.b
edere 1026.b
edere nomina 1027.a
editus 1028.a
effractor 1034.b
effractura ibid.
eijcere partum 1039.b
elidere partum 1043.b
elogium 1045.b
emanere 1048.b
emansor 1048.b
embamma 1048.b.1049.a
emendicatus 1049.b
emendicatus bonos ibid.
emerita 1050.b
emittere manum 1052.a
eò loci 1061.a
ire ibid.
ire in consilium 1061.b
epibades 1064.a
episcopus 1066.b
eremodicium 1072.a
eriozylon 1074.b
eripere ibid.
erro 1078.b
erroneus ibid.
escalis 1082.a
euangelia 1087.a
euectio 1088.a
euellere arborem radicitus 1088.a
ex bono & æquo 1097.b
ex integro aliquid agere 1098.b
ex iure manu conserti uocare 1099.a
ex post delicto 1100.a
ex post facto ibid.
exacerbatur 1101.b
exarmare nauem 1105.a
exauthorare 1106.a
exceptio 1112.a
exceptorius 1112.a
excluſorius 1113.a
ex consul 1113.b
excurrit euentus donationis in hoc tem
excurrit summa ibid. (pus. 1115.a
excursiones breues ibid.b
excutere aliquid 1117.a
excutere debitorem 1117.a
exectus filius 1117.b
exemplum 1119.a
exijt dies 1120.b
exequi actionem 1122.a
exequi procurationem 1122.b
exercitor 1124.b
exercitorius ibid.
exercitio ibid.
exercitus ibid.
exhæredem filium sine elogio scribere,
exhibere 1127.1128.a (1126.a
exhibere reum ibid.
eximunt tempus feriæ 1131.b
eximere actionem ibid.
eximere in ius uocatum 1132.a
eximere reum ibid.
exemptiles margaritæ 1132.a
expensam referri 1143.a
expensum ferre 1143.a
in Expedito esse 1141.b
experiri ius 1144.a
experiri actione 1144.a
experiri ibid.
experiri liberali iudicio ibid.
explicitus tractatus 1149.a
expostulare uerecundè 1152.b
expromittere 1154.a
expromissor ibid.
expungere rationes 1154.b
expungere stipendijs militem ibid.
extercorare 1156.a
extra quàm 1161.a
extrahere iudicium 1162.a
exilij species tres 1164.a

F

Fabricus 2.a
facere infamiam 8.b
facere potestatem sui 11.b
facere remissionem 12.a
facere uitium 14.a
facultates alicuius excutere 18.b
facultatibus labi ibid.
facultates ibid.
falsum testamentum 21.b
falsare 22.b
familia 25.b
familiaria testamenta 26.a
fasciæ 29.a
ferre iudicem 43.b
ferre quæstionem 44.b
ferruminatio 49.a
fidem bonam agnoscere 54.b
fidem eligere 55.a
fide sua esse iubere 55.b
fidem liberare 55.b
fidem alicuius sequi 56.a
fideiussor 56.b
fideicommissus 56.b
fideicommissum ibid.
fideicommissarius ibid.
fideiubeo ibid.
fideiussio ibid.
fiduciarius hæres 58.b

finis

Digitized by Google

finis unus iudicati 63.a
fiscalis 67.a
flagellis cædi 68.a
fluxus aquæ, &c. 77.b
fodina cretæ 79.b
fossa ibid.
fœnarius 83.a
fœnerare pecuniam communem 83.b
fœnerare pecuniam publicam sub usuris solitis 83.b
forma sensualis 88.b
forma iurisdictionis ibid.
forma prouinciæ ibid.
forma calcei ceruicem percussit 89.a
formulam intendere 89.a
fornicarius 91.a
fomentatio 96.b
fraus, pœna 100.a
fraudi nec mihi ea res sit 100.a
friuola 104.b
friuiculum 104.b
frugi 107.a
fruitus 109.a
fruſtror 111.a
fullo 116.b
fullonica 116.b
fullonicum 116.b
fundare ius ciuile 119.a
fundi appellatio 119.b
fungi uita 120.a
fungi diem 120.a
functionem recipere 120.a
funesta familia 121.b
furtum 122.a
furtum sui facere 122.a
furca figebantur grassatores 123.a
furnarius 123.b
fustibus cædi 125.b

G

Gemelli 131.b
geminalis 139.a
gestus 140.a
glans 145.b
glans caduca 146.a
gradus deiectio 153.a
gradu militiæ deijci 153.a
grammatophylacium 155.b
grassatores 157.b
gratiose 159.b
grauis uterus 161.b
grus 164.b
gutturosus 166.b

H

Habena uel ferula cædi 168.a
habere factionem testamenti 170.b
habiliter 175.b
hactenus 176.b
hæreditas 178.a
hamus 180.a
homines 208.a
honorarium 205.b
horrearius 207.b
horti 209.b
hospitium, amicitia, fœdus amicitiæ cũ aliqua gente facere 210.b
hospitiolum 210.b
in Humanis rebus 213.a
hypothecarius 219.b

I

Iaculatorius 223.a
iam olim 224.b
ianitrices 225.a
illatio 309.a
illicitè 328.a
imaginaria emptio 241.a
immiscere se rei alienæ 246.a
immittere in flumen publicum 246.b
immittere ibid.
impendia deducere ex dote 252.b
imperium 254.b
imperium duplex ibid.
impersonaliter 255.a
impactus in carcerem 256.b
impacta nauis in scapham 256.b
impiissimus 257.a
implicitus casus libertatis controuersiæ 258.b
imposititius 260.b
impostor 260.b
impostura 260.b
impræsentiarum 261.b
improfessus 263.a
imputare 265.a
in dotem & doti esse 267.a
in rem iurare & in personam 269.b
in rem concepta actio 269.b
in uero 270.b
incertum, incertitudo 276.b
incestum 277.a
incestæ nuptiæ confirmari non solent 277.a
incile 279.a
incilia prima 279.a
includere & insculpere gemmã 281.b
incolumes ædes 283.a
inconsulto 285.b
incredulitas 287.a
inculpatæ & honestæ uitæ testis 288.b
incumba 288.b
incũbit defensio mortis hæredi 289.a
incumbere possessioni 289.a
incurrit suspicio fraudis 290.a
incurrit hic & alia suspectio 290.a
indebitum 291.b
indebito 291.b
indemnis 292.a
indemnitas 292.a
indeuotio 292.b
indicasse reum 293.a
indicium profiteri 293.b
indicium ibid.
indicatio 293.b
indifficilis 294.b
indere aliquid in aurum 297.a
indubitatè 298.a
inducere aliquem 298.b
inductio 299.b
indulget hæreditatis petitionẽ 300.a
indulgere publicè abolitionẽ reorũ ibi.
indulgẽtia reorũ abolere crimina 300.
indulturus 300.a
inferre in ærarium 308.a
inferre ibid.
inferre actionem cum aliquo ibid.
inferre, soluere 308.b
infligere grauiores usuras 312.b
iniicere manum 323.a
iniungere pœnam 325.a
iniuria 325.b
inofficiosum testamentum 329.a
insidiosa loca 336.b
insolidum debere pecuniam 340.a
insolidum obligari ibid.
instar 341.b
instratum 342.a 345.b
insligator 342.a
instigatus 342.b
instimulat eum uerbis 342.b
institor 342.b 343.a
institoria actio 343.a
instituere accusationem 343.a
instituere actionem 343.b
instituere sic actionem ibid.
instantia 345.b
instruere alicui calumniam 346.a
instruere accusationem, actionem, litem ibidem
instructior patersamilias 346.b
instrumentum 346.b
insubtiliter 347.a
insulæ ibid.b
insularius ibid.b
intendere actionem alicui 352.a
intendere causam ibid.
intentio 352.b
intentio dominij ibid.
intentionem perdere ibid.
intentare imperium Rõ. ibid.
intercalaris 355.a
intercedere per uim ac dolum 356.a
intercidere rationes alicuius 356.a
intercidit actio 356.b
intercidit legatum ibid.
interdicere 357.b
interlinere 360.b
interloqui ibid.
interpolare 363.b
interpolus 364.a
intertrimentum 367.b
intertritura ibid.
interuallum solucdi dare alicui 367.b
interuentor 368.a
interuertere possessionem 368.b
interuertere, subuertere 368.b
interusurium 368.b
intestatus 368.b
intestati 368.b
ab intestato 369.a
intestato ibid.

Digitized by Google

intestabilis ibid.
intimare apud prætidem 369.b
intra diem mortis 370.b
inuenditus 374.a
inuentarium 375.a
inuidiam insidiarum uertere in aliquē 377.b
inuitus huius solutionis 379.a
inuolare 380.a
irenarchæ 385.b
irrepit, utilitas 386.a
irrogare infamiam 387.b
iter 393.b
iuberi ire salutatum 396.a
iudicatum facere 397.b
ne iudicatum sit 397.b
iumentum 401.b
iumentarius ibid.
iuratò 404.a
iuramentum 404.a
ius ibid.
ius est facere, faciendi 404.b
ius naturale 405.a
ius gentium ibid.
ius ciuile ibid.
ius ciuile Papyrianum ibid.
ius moribus constitutum ibid.
ius honorarium ibid.
ius prætorium 405.b
ius priuatum ibid.
ius proprium ibid.
ius publicum ibid.
ius sacrum ibid.
ius singulare ibid.
ius summum ibid.
ius facere 406.a
ius reddere ibid.
iurisprudentia ibid.
iustus filius 407.a
iustum testamentum ibid.

L

Labes 410.a
labi errore 411.b
lapsus per uinum 411.b
lapsus facultatibus 411.b
laborare nota infamiæ 413.b
lana 424.b
lapidarius 427.b
lasciuia 430.b
latrunculator 434.b
laudare tamen 435.b
laxum tempus 439.b
legare 441.b
legatiuum 442.a
legatum 442.a
legatarius 442.a
legibilis 442.b
lena 444.b
lenocinium 444.b
leuir 450.a
liberi 456.a
libertus ibid.
libertinitas 456.b
liberatio 456.b
libellos agere 457.b
libellus 457.b
libitinarius 459.a.b
licitans 462.a
licitus 462.a
limenarcha 466.a
limitaneus 466.b
linea 467.a
linea margaritarum 467.b
in linea uti pertusis margaritis 467.b
lintrarius 469.b
lintearius 470.a
non liquere de causa 472.a
litis nomen 472.b
litem suam facere 472.b
litus 475.a
logarium 481.b
lubricum linguæ 488.b
lucrum abrumpere 489.b
luminibus obstruere 496.a
lunatici 497.b
luere 498.a
luitio ibid.a
lupanarium 499.b
luscitio 500.a
lustrum 500.b

M

Machina 510.b
machinarius 511.a
machinarius mensor ibid.
magister 515.a
magister nauis 515.b
op. Maximus 518.a
malleatus 521.b
maleficium 528.a
manceps 527.a
mandatus 529.a
mandator cædis 529.a
mandator delationis 529.a
mandatores 529.a
manus mittere ad rem aliquam 536.a
manu longa & manu breui tradere 536.b
inter Manus uersantur libri 537.a
manus iniectio 537.b
pro Manus pretio aliquid dare 537.b
materfamilias 545.b.546.a
medietas 555.a
mediastinus 555.b
membrum dormitorium 560.a
membraneus 560.b.
mente prædonis res hæreditarias appre hendere 566.a
mens mea facientis 567.b
menstruum 569.a
mercenarius 570.a
merita militiæ 572.a
meritorium 572.b
mergi 573.a
falces messoriæ 578.a
metrocomia 578.b
milites 582.a
militaris manus 582.a
milliarium 583.b
ministerium annonæ 587.a
mittere se præcipitem ex alto 594.b
modiatio 597.a
modiolus 597.a
modulus 599.b
moduli aquarij 599.b
molendinarius 603.b
molesta separatio 604.b
monetales Triumuiri 610.a
monstrare 612.a
morari apud aliquem 616.b
morari cum aliquo 616.b
morari solutionem 616.b
moratorius 617.a
mouere controuersiam 623.a
mouet me 623.b
motio ab ordine 625.a
mobiles res 625.a
mulier 627.a.627.b
muliebria 628.a
munus 635.b.636.a
municipes 637.a
murrheus 639.b
mutuum 646.b
mutuum facere cum aliquo 647.a

N

Naues actuariæ 658.a
naues marinæ 658.b
nauis uinaria 658.b
nauicella 659.b
nauigium 660.b
uidendum est ne omnia illata uel inducta, &c. 662.b
nexa res pignori 666.b
nexus siue nexum 666.b
à Nexu uenditi liberare uenditorem 667.a
negotium facere 669.b
negotijs alienis se offerre 670.a
nequitia 674.a
in Necem alterius 677.b
nihil agere 680.a
nimia circum maritum uxor 684.a
niuarium colum 688.a
non magis quàm 696.a
notio 699.b
notoria 699.b
notari infamia 701.a
notare ibid.
notari ibid.
nothia 701.b
nouercalia delinimenta 702.b
nouelletum 704.a
noxa 706.a
noxis solutus seruus 706.b
noxa admissa 706.b
noxalis 706.b
noxiæ esse 706.b
nuncupare 716.b
nuncupata uoluntas 716.b
nuncupare uota 717.a

nuncupatum

nuncupatum testamentum 717.d
nundinariæ epulæ 717.b
nunquid non 718.a
nuntium uxori remittere 718.a
nuclei oliuarum 721.a

O

Obdormiscere 723.b
obire uadimonium 725.a
obligare fidem pro alio apud alium 728.a
obrepit creditor 732.a
obrepere 732.b
obreptio 732.b
obseruantia 737.a
obstringere se hæreditati 740.b
obstrictus actione mandati uel negotiorum gestorum 740.b
obtritus uehiculo 742.a
obuentio 745.a
obuentiones & reditus 745.a
occurrere ad iudicium 751.a
oliuariæ molæ 769.a
onerare annonam 774.b
operam perdere 776.b
opistographus 781.a
opsonator 787.b
optio 788.b
extra Ordinem 796.a
ordinarius seruus 796.b
originarius 798.b
ossuaria 810.a
ostentum 812.b

P

Pactum 818.b
pactio 818.b
pædagogium 819.b
pagere 820.b
paganus 821.a
paganicus 821.a
palimpsestus 824.a
pallia 825.b
palmarium 827.b
panis 833.b
pannicularia 834.a
pantheron, pantherum 834.b
pariatio 838.b
pariator 838.b
parabolani 838.b
paragraphus 839.b
parapherna 839.b
parens 842.b
parere intercessori 843.b
paritum conditioni 844.a
paricida 844.a
participare consilium cum aliquo 853.b
parum benè 855.a
pastinum 862.a
patina 866.b
patientiam præstare 868.a
peculium 877.b
peculiare 878.a
pecunia 878.b
pellex 883.a
penes 889.a
penula 892.a
per contrarium 893.a
peragere aliquem reum 896.a
peregrinitas 905.a
perennis fons 905.b
perfusoriè 911.a
perfunctoriè 911.a
pergula 912.b
periclitatur quis fieri inops 915.a
peremptorius 915.b
non est Perpetuum 926.a
perpetuarius 926.b
persecutio 930.b
personæ 933.a
pertinere 936.b
pertinet 936.b
pedaneus iudex 945.a
pessundare 946.a
petitionem implere 950.a
petitorius 950.a
phasianarius 954.b
pignus 966.a
pigneratitius creditor 966.b
pinguius 970.a
pistoricus 971.a
piscaria 974.a
plagiaria 979.a
de uel è Plano 980.a
plaustrarius 983.a
plena proprietas 985.b
plumbatura 988.a
pluteum 989.a
pœna 990.b
pollicitatio 996.a
porticatio 1014.b
portus 1015.b
possessum publicè in alicuius bona mittere 1017.b
potestas 1019.b
postliminium 1023.b
postulari 1025.a
postulare 1025.a
potiri hostium 1026.a
prædo 1037.b
præfectus prætorio 1041.a
præfectorius 1041.b
præiudicare alicui 1043.a
præiudicium 1043.b
prærogare 1050.a
prærogatiua 1050.b
præscriptio 1052.a
præses 1053.b
præstatio 1057.a
præteriti 1061.b
præteritus dolus 1061.b
prætermittere hæreditatem 1062.a
prætor 1064.a
prætorium 1065.a
præuaricator 1065.b
pratum 1067.b
precarius 1069.b
precario 1070.a
priuilegiarius 1080.b
pro parte 1081.c
pro rata 1081.b
pro eo atq; 1028.b
probationem implere 1084.b
in Procinctu uersari 1087.a
procire 1087.a
procurationem rei alicuius suscipere 1090.a
procurator 1090.a
procuratorius 1090.a
prodictator 1091.a
prodere legem 1092.a
profari 1094.a
proferre 1095.a
proficere 1095.b
profiteri 1097.a
probibitorium edictum 1101.b
pronuntiare 1108.a
pronuntiatum 1108.b
in Proposito 1116.b
propter quod 1118.a
proscribere aliquem 1120.b
protectum 1115.a
protinus 1126.b
prouidentia 1129.b
prouincialis 1130.a
prouocare aduersus creationẽ 1130.b
psegma 1132.b
pubere 1135.a
pubertas 1135.a
publicus 1135.a
publica uectigalia 1135.b
publicanus 1136.a
puer 1138.a
pupillus 1148.b
purrhicharij 1151.a
purus locus 1151.b
pura uasa 1151.b
puteus 1153.a
puta 1153.b
ut Puta 1153.b
putatorius 1154.a
putatio 1154.a
pyctatium 1153.a

Q

Qua 1.b
quadruplari 4.b
quadruplicatio 4.b
quærere 5.b
quærere rem 5.b
quæstio tenet eum qui in ius uocatus est 7.a
quæstio 7.a
quæstionem postulare 7.a
qualisqualis 9.b
quali uindemiatorij 9.b
qualus 10.a
quanti interest 12.b
quo facto 30.a
quisq; 31.a
eatenus Quoad 32.a

Digitized by Google

quot mensibus 36.a

R

Rationibus referre 47.b
ratiarius 46.b
readoptare 49.b
reatus 49.b
recipere alicuius ignorantiam 54.a
recipere seruum 54.a
recipere 54.a
recipere nomen absentis 54.a
receptor 55.a
recomponere 57.a
reconducere 57.b
redire uiam & inire uiam 64.a
redhibere 64.b
redhibitio 64.b
redhibitorius 64.b
redigere ad uel in peregrinitatem 65.a
redemptor pontis 66.a
redemptor syluæ 66.a
redemptitare 66.a
redemptura 66.a
redundabit ex necessitate onus legatorii ad hæredem 68.a
non Redundat ad te damni periculum 68.b
referre consules ad senatum de re aliqua 69.a
reficere 72.a
reficere testamentum 72.a
reflatus 73.a
reformare 73.b
refuga 75.a
refugium 75.b
regimentum 78.a
regulariter 78.b
releuare aliquem satisdatione 84.a
releuari in aliquo 84.a
religio iudicis 85.a
reliqua contrahere 87.b
reliquatio 87.b
reliquor 87.b
reliquator 88.a
reliquiæ 88.a
relocare 88.a
remeatus 89.a
renuntiare depositio 95.a
renuntiatio 95.a
repertorium 98.b
repetere per iudicem 99.a
repetere reum 99.a
repetita die 99.b
repetita emptio 99.b
repetundarum 100.a
repignerare 100.a
replicatio 100.b
replumbare 100.b
reposcere per iudicem 102.b
reposcit causa 102.b
repromittere 103.b
repudium 104.a
repudiat etiam maritum uxor 104.a
repurgium 105.a
reputare 105.a
res 107.b.106.a
è Re 107.b
rem uel res gerere 108.b
rescissorius 109.b
rescriptum 110.a
residet culpa penes eum 111.a
residet apud eũ pecunia publica 111.a
de Residuis teneri 111.b
resilire emptori dicitur uenditor melio re conditione allata 112.a
resoluitur emptio sub conditione 113.a.b
restauratus 116.b
restipulari 117.a
resticulus 117.a
restitui in bona paterna 117.b
restituuntur proprie uolentes 117.b
reuocare forum 126.a
reuocatur quæstio inter easdem personas 126.a
reuocare rerum administrationem ad suam solicitudinem 126.a
reuoluitur ad emptorem infecti damni stipulatio 127.a
reus 127.b
reus satisdandi 127.b
reum fieri 128.a
reus peragitur 128.a
rigor iuris 134.b
riparenses 136.a
riuales 136.b
rogare legem 139.a
rogatio 139.b
rupisse uidetur qui corrupit 149.b
ruta cæsa 153.a

S

Saccularius 155.b
sacrum 156.b
sacellum 157.a
sacrarium 157.b
sagaria 162.a
sanctus 171.a
sartatecta 177.b
sarcinator 178.a
sarcinatrix 178.a
satisacceptio 182.b
satisdare 182.b
scæuæ 187.b
scala 187.b
scaphium 189.a
scoparius 200.a
scribere seruo libertatem 202.a
secedere 208.b
sectio 210.a
secundum quod possibile est 212.b
selecti iudices 219.b
senator 225.b
sententia 231.a
sententiam contrariam accipere 231.a
sententiam suam seruare 231.a
sepulchrum 232.b
sequester 235.a
sequestrarius 235.a
seruare suum 243.a
serua 244.a
in Seruitio esse 244.b
sic tamen 251.b
signatus 256.b
siliginarius 258.b
simplarius 261.a
in Sinu suo habere 265.b
sistere 268.a
sistere aliquem iudicio 268.a
siti 268.a
statum 268.a
sitocomia 269.b
sodales 274.b
solicitator 279.a
solarium 282.a
solutio 283.b
sortiri magistratum 292.a
species 296.b
speculare 300.b
specularius 300.b
specus 300.b
sponsare 311.b
sponsio 311.b
sponsalia 312.a
sponte 313.a
spurcare 314.b
stabulum 316.a
statim atq; 318.a
statim quam 318.a
stellionatus 320.b
stercoratus ager 321.a
stipendium 324.b
stipem conferre 326.a
stipulor 326.a
stipulatio 326.a
stipulationem acceptum ferre 326.b
stirps 326.b
stati dies 328.b
stationarius 329.b
suasus 343.a
subcurator 346.a
subditum testamentum 346.b
subire hæreditatem 347.b
subire uicem eandem 347.b
subijcere ignem fornaci 350.a
subijcere se periculo 350.a
subijcere nomen alterius 350.b
subijcere testamenta 350.b
subleuare testimonio aliquem 352.b
submittere alicui delatores 354.b
subscribere 357.a.b
subsellia 358.b
subsignare 359.b
subsistere 360.a
subsortiri 360.a
subsortitio 360.a
substitutio 360.b
subtractus 362.b
succedaneus alieni periculi 365.a
sufficiens 370.b
sufficienter 370.b

Digitized by Google

suffragia 372.a
suggerit res 373.a
suggero 373.a
suggestus 373.b
sugillare 373.b
esse alicuius periculo 376.b
esse pignori 376.b
esse esui potuiq; 377.a
esse in rebus humanis 377.a
non Est huic rei locus 378.a
est tecum actio 378.a
sumere è medio 381.b
supellex 383.b
superabundare 384.b
superdicere 386.a
superficiarius 386.b
superamentum 388.b
superscribere 389.b
supereſſe negotijs ſuis 390.a
supereſſe rebus ſuis 390.a
superfore 390.b
superuacuò 390.b
superueniens 391.a
suppetere 392.b
suprema ſua ordinare 397.a
ſuſcipere mandatum 400.b
ſuſpendere in furcas 401.b
ſuſpectas facultates alicuius habere 403.b
ſuſtinere cognitionem 404.b
ſuus hæres, & ſuum ſeruare 406.b
ſycomorus 407.a
ſynthesis 412.b
ſyßitos 414.a

T

Tabulæ 416.a
tabulas teſtamenti aperire 416.b
tabulæ pupillares 416.b
tabellaria lex 417.a
talaria lex 420.b
temerator 436.a
temporale exilium 442.a
tenere cauſam 445.a
teneri lege, interdicto 445.b
teneri perpetuo morbo 445.b
tenet eum quæſtio 446.a
teneri manifeſtò 447.a
credito Tenus 451.a
muro Tenus omnes ferè urbes finiuntur 451.a
uerbo Tenus 451.a
tepidarium 451.b
tergiuerſari 454.b
terminata oratio & concluſa 455.a
territorium 457.b
teſſera 459.b
teſtari 461.b
in Teſtatum redigere 461.b
teſtatò 461.b
teſtato denuntiare alicui 462.a
teſtato decedere 462.a
teſtamentum 462.a
teſtamentarius 462.a
teſtudo 463.a
theſaurus 470.b
tignus 476.a
tibiale 475.b
Ticia lex 481.a
titulus 482.a
tectum altius tollere 484.b
traducere 496.a
tranſcribere 502.a
translatiuè 504.b
translatitiè 504.b
transfuga 505.a
tranſiungere 506.a
trapeta funibus ſuſpenſa 509.a
trapezophoron 509.a
tribuni militares 513.a
tributum 514.a
in Tributum uocari 514.a
tributorius 514.a
triga 516.b
tritauus 520.b
triumuiri capitales 522.b
tueri ſe 527.b
tutela 527.b
tutelæ ſuæ factus 528.a
in Tutelam ſuam uenire 528.a
tutelaris 528.a
tugurium 528.b
turba 532.b
tyrocinium animi 542.a

V

Vacillans teſtis 544.a
uacare morbis 544.b
uacui nummi 545.a
ualere quaſi minimo 549.a
ualetudo ingraueſcens 550.b
ualetudinarius 551.a
ualetudinarius medicus 551.a
uaſa 555.b
uaſa uinaria 555.b
uaſarium 556.a
uectigal 559.b
uecturas nauium dicere aut exercere 561.b
uenenum 567.b. 568.b
uenalitius 569.a
uenalitium 569.a
uenalitiarius 569.a
uentrem facere 574.b
uentre uacuo mulier 574.b
uentrale 575.a
uentoſus dies 576.b
uereor ne non ſit obligatus 583.b
uertere in rem ſuam 587.b
uertitur eadem quæſtio in pluribus iudicijs 587.b
uerſare teſtes 589.a
uerſari dolo 589.a
uerſicolor 591.b
ueſtigator 599.a
ueſtimentum 600.b
ueſtiarium 600.b
ueſtiarius 601.a
ueterator 603.a
uexare annonam 603.b
uia 604.a
uiæ 604.b
uiam purgare 606.b
uiæ uicinales 604.b
uiam reficere 606.b
uiaticulum 607.a
uice uerſa 608.b
uice mutua fungi 608.b
uicarius 609.a
uietor 614.b
uindemiatorij quaſi 621.b
uindiciarum lis 622.a
uindicta 623.a
uinum doliare 623.b
uinarius 624.b
uiria 629.b
uiridarius 630.b
uis maior 630.b
uis diuina 630.b
uitium 639.b
uitreamina 641.b
uiuunt arboris radices 643.b
uictus 644.a
uix eſt 645.a
unguentum 653.b
urbana familia 672.b
urgere ad ſolutionem 674.a
urinator 674.b
uſus tectorum peruius 683.a
uſualis 683.b
uſuaria res 683.b
uſusfructus 683.b
uſucapio 684.a
uſura 684.a
uſurpatio 584.a
uulgò quæſitus 687.a

CONTRARIA

ABnuere, annuere 15.b
abnuere, concedere 15.b
abſcedere, recedere, diſcedere c. accedere 18.b
abſciſſus c. mollis 19.a
abſentia, præſentia 24.b
abundare, egere 25.b
abundare, deeſſe 25.b
abundare, deſici 25.b
abundans, inops 25.b
abundanter dicere, preſſe 26.a
abundantius, anguſtius 26.a
accedere c. abſcedere, recedere, diſcedere 30.b
acceſſus c. abſceſſus, diſceſſus, receſſus 30.b
acceßio, abſceßio 30.b
acceßio, deceßio 30.b
acceßio febris, remiſſio 30.b
accelerare, tardare 31.a
accipere auras follibus, reddere 357.b
accinctus, induſtrius c. diſcinctus, negligens 33.b

Digitized by Google

accusare,excusare 42.a
acutus c.hebes,obtusus 58.b
addicere,abdicere 66.b
addere,demere 67.a
addere,detrahere 67.a
addere,deducere 67.a
adducere,abducere 68.a
adducere,remittere 69.a
adhibere calcaria equo,admouere,addere,subdere,stimulare,instigare c. adhibere frænos, retinere, reprimere, coercere 73.a
adijcere cibo,addere c. demere 76.a
adiudicare,abiudicare 77.b
admoliri saxum,amoliri 83.a
admouere,amouere 83.b
admurmurare,obmurmurare 84.b
admurmuratio,obmurmuratio 84.b
adesse,fauere c.deesse 91.a
aduentus c.discessus 93.a
aduersus c. repugnans, contrarius 93.a
aduersus, oppositus, obiectus c. auersus 93.b
aduersa aqua, secunda aqua 93.b
aduersa ualetudo c. bona,secunda,prosperа 94.a
aduertere, auertere 95.b
adumbrare,exprimere 97.b
ægrotare grauissimè, optimè 106.b
æquus iudex, iniquum. æqualis c. impar 122.a
afferre,efferre 144
affligere rem aliquam uituperando c. augere laudando 150.b
affligere,leuare 150.b
agere aliquid,cessare 165.b
agitatum,fluitans c. tranquillum,quietum 176.a
aio,nego 180.a
alacris,lacer 182.b
alazonia,ironia 183.b
albatus,atratus 186.b
alibiles casei c. ueteres,aridi 204.b
alienus c. coniunctus,amicus 197.b
alienare,reconciliare 198.a
aliud,idem 196.a
alligatus,solutus 201.b
comprimere aliũ, firmare, reprimere, inhibere,sistere,astringere,contrahere, cohibere, cogere,supprimere c. ciere,soluere,deijcere,ducere,elicere,emollire,leuare,mollire,mouere, subducere, subtrahere, trahere, 212.a.b.
amarus,dulcis 214.b
amorem facere,fugare 232.a
amouere,admouere 232.b
amplificare,minuere 237.a
angustus,latus 248.a
angustius,breuius concludere c.uberius fusius disputare 248.a
ex Animo c.simulatè 256.b
anomalia c.analogia 262.b
antè,post 264.a
antè,retrò 264.a
antea,nunc primum 264.b
antecedens c.insequens 265.a
aperire,claudere 273.b
aperire se,delitescere 273.b
aperire,occultare 273.b
aperire,operire 274.a
aperta,dubia 274.a
apertæ simultates,obscuræ 274.a
apertus dolor,hebes 274.a
apertè,palàm c.ex insidijs 274.b
apertè,tectè 274.b
apocope,paragoge 276.b
apparere,eminere c.occultare 279.a
apparet c.obscurum est 279.a
appetere,declinare 282.a
appetere, aspernari 336.a
appetere,deposcere c.recusare,abnuere 282.a
apponere annos,demere 285.a
apportare,afferre,asportare 285.b
approbare,improbare 286.b
apricus,opacus 287.b
aptus cibus stomacho c.alienus 288.b
arcere,recipere 300.b
arguere,purgare 311.b
aridus, exiccatus c.pituitosus,redundãs 308.b
arrideri,derideri 323.a
arripere celeriter c. tardè percipere 323.b
arripere,discere 323.b
arripere celeriter c.tardè 323.b
arrogare,derogare 324.a
artifex,insçius 326.a
arua arida, infrugifera c. pinguia 308.b
ascisçere,segregare 332.a
ascisçitur,fugitur 332.a
ascisçere,reprobare 332.a
ascitus,natus 332.a
asperitas,lenitas 335.a
aspretudo,læuitas 335.b
assumere sibi c.detrahere alteri 344.a
astringere,relaxare 346.a
astrictus,relaxatus 346.b
atrox,mitis 354.a
auulsus,cohærens 365.b
augere rem,affligere 370.a
auidus,liberalis 373.a
auocare, allicere ad rectè faciendum 375.a
austerus homo,suauis 382.b
austeritas,suauitas 383.a
autor legum,dissuasor 384.b

B

Bacchius c.antibacchius 392.a
barbatus,imberbis 395.b
bellum,pax 401.b
bonus,malus 417.a
meliore loco,deteriore statu 418.a
bonus nummus,adulterinus 418.a
optimus,deterrimus 419.a
breuis syllaba c.longa,producta 431.b
breuitas ambitus c. longitudo ambitus 432.a
breuitas pedum c.proceritas 432.a

C

Cadere,consistere 442.b
casu aliquid facere c.iudicio 445.a
cælebs,maritus 450.a
calida,frigida 465.b
calcaribus egere c.frænis 468.a
caluus c.comatus 650.a
carbone notare c.creta 496.b
carus,uilis 506.a
caritas,uilitas 506.a
cautus,tardus 520.b
causa superior:inferior 526.a
cessare,strenuum esse 532.a
celebritas,solitudo 533.b
celare ingenium, nudare 537.b
certus,incertus 552.b
certum,dubium 554.a
cita aluus,liquida c.coacta 575.b
circunfusus,inclusus 586.b
clam,palam 598.a
claudere,reserare 604.b.606.a
clementia c.crudelitas 608.b
cliens,patronus 610.b
coarctare,dilatare 615.b
coactus,sponte 629.b
coemere,uendere 628.b
colere,negligere 641.a
colligere iram,ponere 635.a
comatus,caluus 650.a
comitas,sæuitas 654.a
commemoratio,obliuio 655.b
compendium,dispendium 673.b
compellere,dispellere 673.b
compellere,expellere 673.b
complicare,euoluere 679.b
compos animi,impos 682.b
comprehendere,emittere 683.a
concrescendi uis,liquendi 697.b
concretum,resolutum 698.a
concursare,dissultare 700.a
condere fructus,promere 703.a
conditionibus stare, fugere à conditionibus 705.a
conferti,rari 707.a
confidere,metuere 711.b
confirmare,infirmare 713.b
confuse, permistè c. descriptè, electè 718.b.
conglutinare,dissoluere 720.b
congruere,differre 721.b
congruere,dissidere 721.b
coniungere cum aliquo c.ab eo excludere 1112.b
coniunctio,disiunctio 725.b
consentire,pugnare 733.a
conseruator,oppugnator 737.a
consilijs opportunus,aduersus 738.b
consultò,fortuitò 742.b
consulere de salute suorum, relinquere communem 740.b

Digitized by Google

consimilis,dißimilis 742.b
conspicuus,occultus 746.b
constituta iudicia,dissoluta 749.b
quæ Cõstãt, quæ dubia sunt 1069.a
constans,leuis 751.b
constans,mobilis 751.b
constringere,dissoluere 752.a
consuefacere,dissuefacere 753.a
consumptus,uiuus 755.a
contaminare,honestare 756.a
contemnere,admirari 756.a
contemnere, efferre 756.a
contentus,intentus 758.a
contentum corpus,remissum 758.a
contentus,laxus 758.a
contentio uocis,remißio 758.b
continens spiritus,intermissus 761.a
continuatum,interruptum 761.b
continuum,intermissus 761.b
contrahere,dilatare 764.a
contrahere,dißipare 764.a
contrahere orationẽ, dilatare 764.b
contractum,spatiosum 765.a
contractio,productio 765.b
cõtractio superciliorũ,remißio 765.b
contractio,proiectio 765.b
copia frugum,inopia 777.b
copiosus, uictus c.tenuis 778.a
copiosus, diues c. inops,pauper 981.b
copulari coniunctionibus, dissolutionibus relaxari 778.b
cocta poma,matura c.cruda 779.a
coram,absens 780.b
corpora tuta,periculo opportuna 789
crassa,liquida 799.a
crassum cælum,tenue 799.a
crebrò,interdum 801.a
crescere,decrescere 805.b
crescens luna,senescens 497.a
cruciari dolore,lætitia gestire 815.b
cultißimus,incultus 642.a
curtum,retundans 836.b

D

Debile,firmum 852.b
deceßio,mansio 854.a
decet,dedecet 857.b
decircinare,circinare 859.a
declinare,appetere 860.a
declinare,persequi 860.a
declinare minas,subire 860.a
declinatio,appetitio 860.b
decus,dedecus 862.b
decrescere,accrescere 863.b
decrescere,crescere 863.b
dedecet,decet 865.b
deducere,reducere 867.b
deduci, reduci 867.b
deducere,addere 868.b
defendere,præuaricari 870.a
deformare,ornare 876.b
deformitas,dignitas 877.a
dehortari,inuitare 880.a
deijcere de possessione,restituere 880.b
delabi,ascendere 881.b
delere tectorium,inducere 882.a
delere,seruare 882.a
ab Delectatione negotijs impediri,habere in occupatiõe delectatiões 882.b
deligere bona,reijcere 885.b
delitescere,se aperire 886.a
delitescere,prosilire 886.a
demere, tribuere 891.a
demere,addere 891.a
demouere, constituere 893.a
deferre,denegare 894.a
densum,rarum 897.a
deonero,onero 898.b
depellere,restituere 900.a
deponere imperium,accipere 902.a
deponere religiones,suscipere 902.b
deprauare,corrigere 904.a
deprecari,precari 904.a
deprimere,extollere 906.a
deprimere,adaugere 906.a
depreßior aqua,altior 905.b
derelicta regio,celebris 906.b
deridere,arridere 907.a
deserti loci,celebres 911.a
desinere,incipere 913.a
desipere,resipiscere 913.b
desistere,incipere 913.b
desperare,confidere 914.a
destruere,construere 917.a
desuescere,assuescere,cõsuescere 917.b
deesse,abundare 917.b
desiderium nostri,satietas 918.b
detrimentum,emolumentum 919.b
deterius facere, corrigere 920.a
deterrere,cohortari 920.a
detortæ, imminutæ corporis partes c. aptæ,integræ 921.a
detrahere,addere 921.b
deturgere,turgere 922.b
ad Dextram,ad lævam 928.a
diducere,contrahere 939.a
diducere digitos c.comprimere 939.a
diffarreatio c.confarreatio 942.b
differre,distare c.idem valere 943.a
differũt, copulata sunt 943.a
differre,idem esse 943.a
differre,simile esse 943.a
differens,congruens 943.b
differens,par 943.b
digeri,coire 946.a
dignitas,deformitas 948.b
digredi,congredi cum aliquo 949.a
digressus,accessus 949.b
digressus,congressus 949.b
digreßio,congreßio 949.b
dilatare,contrahere 950.a
dilatare orationẽ ex uerbo, in uerbum contrahere 950.a
diligens,negligens 951.a
diluere crimina,inferre 951.b
diminutio,accretio 953.a
dimittere,retinere 953.b
dimittere,in suũ retinere 954.a
directus sermo,auersus 958.a
diruere,ædificare 959.b
diritas,comitas 960.a
discessus,aduentus 961.b
discretè, distinctè c. confusè, permixtè 962.b
discingere,cingere 963.b
discincti,negligentes c. præcincti, strenui 963.b
disiungere,coniungere 967.a
disiunctio,separatio c.cõiũctio 967.b
dispar,par 967.b
dispare, idem 967.b
dispellere,compellere 968.a
dispendium, compendium 968.a
dispensare omnia,profundere 968.b
displicere,placere 969.b
displicere,arridere 969.b
displicare,plicare 969.b
dissoluere,coagmentare 974.a
dissoluere, conglutinare 974.a
dissolutum,uinctum 974.b
dissolutè factum,clementer 975.a
dissolutio,coniunctio 975.a
dissuadere,suadere 975.a
diu,subito 979.b
diuturnitas,celeritas 979.b
docere,dedocere 993.a
docta,humana gẽs c. immanis, barbara 993.b
dolus malus,bona fides 999.a
domi, foris 1001.b
domesticum,externum 1002.a
domestici,alienigenæ 1002.a
dubium,perspicuum 1009.a
quæ Dubia sunt,quæ constant 1009.a
dulcia,amara 1014.b
dupliciter, bipertitò c.simpliciter,singulari modo 1017.a
durior,asperior c.moderatus mitis 1018
durare, mollire 1019.a
durum nomen,molle 1018.b

E

Effluere,influere 1033.a
effrænatus,languens 1034.a
effundere se aliqua libidine, continere 1035.b
eijcere,retinere 1039.b
elucere,extinguere 1188.b
elucere,occultari 1047.a
emergere,delitescere 1050.b
emergere,mergere 1050.b
emergere,obliteſcere 1050.b
eminere,apparere c. occultare, opprimere, abscondere 279.a
eminens esse,obscurare 1050.b
emolumentum,detrimentum 1053.b
enectus,plenus 1056.a
eo,redeo 1061.a
erigere,abijcere 1073.b
erectior,minor 1074.a
errare,erudiri 1077.a
erratum,rectè factum 1077.b
euolare,inuolare 1092.b
ex animo,simulatè 1097.a

Digitized by Google

exaggerare,extenuare 1102.a
exagitare,lenire 1102.b
exanimare aliquem,inflare 1104.a
exaugurare,maugurare 1105.b
excedere è uita,manere in uita 1107.a
excidere,insidere cogitatio dicitur 1108
excitare,sedare 1109.b
ercitatus,inclinatus,iacens 1110.b
excipere nominatim,sine nomine 1211
excurrit oratio,insistit 1115.a
exhaurire uinum,uomere 1126.b
exhaurire domos,replere 1126.b
exigere,dare 1128.b
exigere,expectare 1128.b
exiguus,ingens,immensus 1130.a
exiguus,maior 1130.a
exilitas in dicendo,copia 1131.b
eximere,conijcere in ordinem 1131.b
exorare,extorquere 1160.a
exordiri,retexere 1136.a
exordiri,perorare 1136.a
exoriri,nasci c.extingui,opprimi 1136
exortus solis,occasus 1137.a
exornare,deformare 1137.a
exorare,deterrere 1137.b
expectare epistolas,exigere 1139.a
expedire c.impedire,intricare 1140.
expedire se ex laqueis, induere se in laqueos 1140.b
expedita disciplina,inops 1141.b
expellere,euocare 1142.a
expellere domo,domũ cõpellere 1142
expers rationis,utens ratione 1145.a
expers rationis,particeps 1145.a
expetere,abijcere 1145.b
expetere,fugere 1145.b
expetere,resistere 1145.b
expetere, uitare 1145.b
explantare,plantare 1147.a
explicata res,addubitata 1149.b
explicata,serena frons c.nubila 105.b
explorata salus,deplorata 1150.a
exposita uasa,demissa in terrã 1151.b
exporrigere frõtem,cõtrahere 1152.a
exprimere literas,opprimere 1152.b
expressum,adumbratum 1153.b
extendere dies,contrahere 1156.b
extenuare,abijcere c. augere,tollere altius 1157.a
exterminare,reuocare 1157.b
exterminari de ciuitate,uenire in ciuitatem 1157.a
extinguere,incendere 1158.b
extinguere,elucere 3158.b
extinguere motus animorum,inflammare 1158.b
extare,intercidere 1159.b
extollere,deprimere 1160.a
extollere,submittere 1160.a
extorquere,abijcere 1160.a
extorquere,exorare 1160.a
extra,in 1160.b
extraneus,domesticus 1161.a
extrudi,esse in numero 1162.a
extrudi,prohiberi 1163.a
extruere,euertere 1163.a
exturbare,manere 1163.b
exuere,induere 1165.b

F

Facilis,difficilis 16.a
facilis pater c.durus,inexorabilis 17.a
fauere,odisse 34.a
fauetur,inuidetur 34.a
fauorabilis,inuidiosus 34.b
ferus,immanis c.mitis,mansuetus 39.b
festinatio,otium 51.a
in Fide manere,frãgere fœdus 56.a
fides,fraudatio 56.a
fidens,dubitans 57.a
fidenter,timidè 57.a
fictè,fallaciter c.uerè,sapienter 62.a
finire,initium sumere 64.a
flexibile,durum 72.b
florens,afflictus 75.b
florescere,senescere 76.a
fluitans,immoderatè agitatus c. trãquillus,quietus 77.b
fœdus frangere,in fide manere 80.b
fœlicitare,infœlicitare 82.a
foris,domi 86.b
foris,intus 86.b
foris argumẽta assumi, ex sua ui atq; natura 86.b
formosus,deformis 89.b
in Foro,in publico 269.a
fortis,ignauus 92.a
fortuitum,diuinum 94.b
fragosa oratio,lenis 99.a
fraus,integritas 99.b
fraudatio.fides 100.b
frequentes,pauci 101.b
frigus,calor 103.a
frons nubila c.serena,explicata 105.b
frugi homo,nequam 107.a
frugi seruus,nequam 107.b
frugalissimus,nequissimus 107.b
frunitus,prudens c.infrunitus,insipiẽs, stolidus, nulli usui 109.b
fucata,simulata c.syncera,uera 112.b
fundamẽta iacere,perficere opera 119.a
furtim,clam c.palàm 122.b

G

Generatim,confuse 136.b
generatim,uniuersè c.sigillatim 136.b
gestientes,perterriti 140.b
glorioſum,inuidioſum 149.a
gratè,ingratè 156.b
gratis, gratuitò c.pretio 150.b
gratis,pretio 159.a
gratuitus,mercenarius 160.a
gratuitò,mercede 190.a
grauis, leuis 161.a
graue,facile 162.a
grauiter,molestè ferre c.leuiter 162.b

H

Habet,acutus 184.a
heraclitus,Democritus 189.a
hilaritas,tristitia 196.b
homo abiectus,summissus c.elatus 202.
honestas,turpitudo uitæ 204.a
honestare,decorare c.dehonestare 204.
horridus,hispidus, asper c. nitens, nitidus 207.b
hubertas in dicendo,exilitas 217.a
humana gens,immanis,barbara 213.a
humanitas,grauitas 213.b
humanitas,immanitas 213.b
humilis luna,excelsa 214.b
humilis,abiecta oratio c.alta,exaggerata 214.b
humilis,demissus uir c.alacer laetus 214
humilis,obscurus uir c.clarus, præstans 214.b
humilis uir,amplissimus 214.b
humiliter,demisse c.altè 314.b
humiliter,superbè 214.b
humiliter, demisse sentire c.elatè,amplè 214.b
humilitas, altitudo 214.b
hypozeuxis,zeugma 219.b

I

Ieiunitas,tenuitas c.hubertas,copia 231
ignauus,fortis 231.b
ignauia,fortitudo 232.a
illiteratus c.doctus,literatus 239.a
illustre,obscurum 239.b
illuuies,cultus 240.a
imberbis,bene barbatus 242.b
immane,mansuetum 243.b
immansuetus,mansuetus 244.a
imminuere,amplificare 243.b
immoderatus,intemperatus, nimis, immodestus c.moderatus 247.a
immortalis,mortalis 247.b
immortalitatis esse,ætatis 248.a
immunis,uectigalis 248.a
imparatus,paratus 249.b
impedire,expedire 250.a
impediri,adiuuari 250.a
impellere impetus animorũ, reflectere 251.a
impellere uoluntatem quò uelis, unde uelis deducere 251.a
imperare,obedire 253.a
imperare,parere 253.a
imperare cupiditatibus,seruire 253.a
imperitus,callidus 253.a
imperitare,seruire 253.b
imperturbatus,turbatus 255.a
impius,religiosus 257.a
impolitus, rudis c.politus 259.a
imponere onus,recipere 260.a
improbare, approbare 262.b
impromptus,promptus 263.a
imprudẽs,insciẽs c.prudẽs,sciẽs 263.b
impurus,purus 264.b
imus,summus 265.b
in præsens,in futurum 267.a
in perpetuum,in tempus 268.b
in posterum,in præsens 268.b
in priuato,priuatim c.in publico,publicè 269.a

Digitized by Google

in speciem, reipsa 270.a
inambulare, quiescere 271.a
inæstimabile, æstimabile 271.a
inapparatio, apparatio 272.b
incautus, c. prouidēs, præcauēs 274.b
incendere, sedare 275.b
ira incensus, placatus 275.b
inchoare libros, perficere 277.a
inchoare c. cōficere perficere, absolue= 277.a
incertus, certus 552.b
incitare animos, sedare 280.a
incitare mentes, reflectere 280.a
incitatio languētis populi, effrænati moderatio 280.a
inclemēs, durus, asper c. clemēs 280.b
incultus, cultus 282.b
incommodus, gratus 283.b
incommodè, optimè 283.b
incompositus, inornatus, inelegans, in=comptus c. compositus 284.a
inconcinnus, concinnus 284.b
inconscius, conscius 285.a
incontaminatus, contaminatus 285.b
incontentus, contentus 285.b
incontinentia, immodestia, intemperan=tia c. continentia 285.b
incorruptus, purus c. uitiosus, corru=ptus 286.b
incredibilis res, credibilis 286.b
indecorus, decorus 291.b
indeses, deses 292.b
indiligens c. diligens 296.a
indiscretus, discretus 296.b
indisertus, disertus 296.b
indotatus, dotatus 298.a
inelegans, elegans 302.a
inermis, armatus 304.a
inexercitatus, exercitatus 305.a
inexpectatus, expectatus 305.a
inexploratus, exploratus 305.b
infabrè c. affabrè, politè, elegãter 306.
inferre crimina, diluere 308.a
infimus ciuis, summus 309.a
infimum, summum 309.a
infidus, fidus 310.b
infidelis, firmus amicus 310.b
infinitus, finitus 311.a
infirmus, imbecillis, debilis c. firmus 311
infirmare, confirmare 311.b
infœcundus, fœcundus 313.a
infœlix, fœlix 313.b
informis res, formata 313.b
infrà, suprà 314.a
ingenium acutum, obtusum 316.b
inglorius, honoratus 319.a
ingratis, libenter 319.b
ingraueſcere c. leuari, releuari 319.b
inhibere aluum, soluere 321.a
inhibere auiditatem, incitare 321.a
inhonestus, honestus 321.b
inhonoratus, honoratus 321.b
inhospitalitas, hospitalitas 322.a
inimicus, amicus 323.b
iniucundus, iucundus 325.a
iniuratus, iuratus 325.b
iniuriam facere, dare beneficium 325.b
iniuriam inferre, propulsare 325.b
iniustus, iustus 326.b
iniustum, meritum, debitum 326.b
innatus, insitus c. assumptus, adscititius 326.b
innocens, nocens 327.a
innoxius, innocens, inculpatus c. obnoxi=us 328.a
inopportunus, opportunus 329.b
inops, abundans 330.a
inopia frugum, copia 330.a
inornatus, ornatus 330.a
inquietus, quietus 330.b
insalubris, salubris 331.b
insipiens, sapiens 339.a
inspoliatus, spoliatus 341.b
instituere, perficere 343.b
instrenuus, strenuus 345.b
insuauis, asper, auster c. suauis 347.a
insyncerus, syncerus 348.b
integer, contaminatus 349.a
integer, ualidus, firmus, uegetus, sobrius c. fessus, saucius, uitiatus, languidus, uinosus 349.a
integræ opes, accisæ 349.b
integer sanguis, uitiosus 349.b
integritas, fraus 350.a
integrum corpus, uitiosum 349.a
intemperans, immoderatus, intempera=tus c. temperans 351.a
intemperatus, temperatus 351.b
intendere arcum, remittere 351.b
intendere animum, relaxare 352.a
intendere chelyn, laxare 565.a
intendere neruos, remittere 352.b
intentio animi, remissio 353.b
intercidere, extare 356.b
interimere, conseruare 360.b
interruptum, continuatum 366.a
intrà, extrinsecus 370.b
intimus, alienus 371.a
intrico, extrico 371.a
intrinsecus, extrinsecus 371.a
introire in uitam, exire 372.a
intus, foris 373.a
inualidus, robustus, firmus 373.b
inuehere, euehere 373.b
inuehi, emergere 373.b
inuerecundus, uerecundus 375.a
inueteratus, recens 376.a
inueteratum, institutum 376.a
inuidus, fautor laudum 377.b
inuiolatus, integer c. uiolatus 378.a
inuitus, libens 379.a
inuius, peruius 379.a
inuolare, euolare 380.a
inurbanus, inciuilis c. urbanus 380.b
inutilis, utilis 381.a
inuulneratus, uulneratus 381.a
iocus, serius 381.b
ioca, seria 381.b
iocosus sermo, tristis 381.b
irrasus, rasus 385.b
irreligiosus, religiosus 386.a
irrequietus, quietus 386.a
irreuolutus, reuolutus 386.b
iucunda uita, grauis 397.a
iustus dominus, uerus c. alienus 407.a

L

Lapsa sydera sub terras, orta 411.b
lachrymans calamus, aridus 418.b
lætus, alacer c. humilis, demissus 420.b
læuitas, asperitas 422.a
lagophthalmus, ectropium 422.b
laxè, angustè 439.b
laxare, astringere 439.b
lene, asperum 443.b
lere, relere 446.a
liberalis, beneficus, munificus c. parcus 455.b
liberaliter, largè, abundanter, frugaliter c. parcè 456.a
literæ minutæ, maximæ 473.a
literæ uulgares, interiores, reconditæ 474.a
locuples c. tenuis, egens 480.b
locupletes, pauperes 480.b
loquax, mutus 486.a
luna crescens, senescens 497.a

M

Malus, bonus 522.b
malè audire, malè dicere 524.a
mansio, decessio 530.b
mansio in uita, excessus è uita 530.b
mansuetus, ferus 533.a
maritimus, remotus à mari 540.a
marte suo aliquod explere, adminiculis alterius 543.a
mas, fœmina 544.a
mater iusta familias, pellex 546.a
in Medio esse, situm uel positum esse c. obscurum 554.b
membratim, generatim 560.a
mercenarius, gratuitus 570.a
minutatim, repentè 588.b
miserationē nasci, odia incitari 592.b
miserandus, irridendus 592.b
mitis, mãsuetus c. ferus, immanis 593.b
mitigari, irasci 594.a
mortē imperare, eripere mortē 618.a
mortalem, æternum 619.b
mortalitas, immortalitas 619.b
moueri sponte, agitari pulsu externo 623.b
multi, pauci 633.a
plurimū, minimum 633.b
murcea Dea, strenua dea 638.a

N

Nasci, occidere 654.a
naues tectæ, apertæ 658.b
nauus, ignauus 662.a
negligere minas alicuius, horrere 668.
negligenter, diligenter 668.b
negare, fateri 669.a
negat, ait 669.a
nequam, frugi 673.b

Digitized by Google

nequitia,frugalitas 674.a
ad Nihilum uenire,ad summũ 681.b
nimius,modicus 684.a
nitida forma in pictura,horrida 686.a
notus,obscurus 699.a
nubila pellere,inducere 708.a
nuda inanis domus,exornata atq; instructa 709.b
nusquam,uspiam 720.a

O

Obcæcari tenebris, præfulgere splendore 723.a
obliquè,rectè 729.a
obruere,eruere 733.a
obscurus, apertus 734.b
obsequi,repugnare 734.b
obsoleſcere uectigalia,nitere 739.a
obesse,prodesse 741.a
obesse,adiumento esse 741.a
obtinere,repelli 742.b
obtinere lucem,amittere 742.b
obtundere ingenia,acuere 744.a
obturbare,lenire 744.b
omittere occasionem,tenere 747.a
occidere rempublicam,cõdere 747.b
occidere in nihilũ,oriri ex nihilo 747
occultus & inuolutus,prõptus & apertus 749.a
occultè,apertè 749.b
occultari,aperiri 749.b
occultari,elucere 749.b
occupatus,otiosus 750.b
ocyus,tardius 756.a
odisse,amare 756.b
odisse,fauere 756.b
odium struere in aliquos, dimouere ab aliquibus 757.b
odiosum & graue,leue & facile 758.a
odiosum,iucundum 758.a
offensio,gratia 762.b
offensio,beneuolentia 762.b
olim scio,nunc primũ profiteor 768.b
omittere,adipisci 771.b
opacus locus,apricus 775.a
operosus,facilis 777.a
opertum,apertum 778.a
opimus corporis habitus,gracilitas
opinio,ueritas 779.b (779
opinio aduersa,diuersa 779.b
opinionẽ cõprehendere,remittere 780
opinionẽ cõfirmare,detrahere 780.a
oppugnare aliquẽ,propugnare pro aliquo 785.a
oppugnare & euertere aliquem,defendere & probare 785.b
ordiri,terminare 794.b
ordine prius,posterius ordine 795.a
ornare aliquem,spoliare 800.b
ornare ornatu nouo & alieno,suo spoliare & denudare 801.b
os durũ,impudẽs c.mollis frõtis 806.b
ostentare aliquid, moliri obscurè aliquid 811.b
ostẽtare uerbis,reuera facere 811.b
ostentatio,ueritas 812.a
ostentatio,uoluntas 812.a
otium,labor 814.a
otium,negotium 814.a
otiose ambulare,citò 815.a

P

Palam & interdiu,clã & noctu 822.a
palam,clam 822.a
palam,obscurè 822.a
palam,præstigia 822.b
pandari,fornicari 831.b
par,impar 836.b
parem esse,excellere 837.b
paria,superiora 837.b
parcere,mortem afferre 841.a
parcere,perdere 841.a
parcere,spoliare 841.a
parcus & diligens, prodigus & luxuriosus 841.b
parcus,elegans 842.a
parere aliquid,depellere 845.a
partũ per nos,delatũ diuinitus 845.b
partem adimere,dare 851.a
particulatim,summatim 853.a
particeps,expers 853.a
participẽ esse artis,carere arte 853.a
parua & mediocris res, tanta et immensa 856.b
paruula pecunia,immanis 857.a
passim,ordinatim 861.a
patere,obstrui 863.a
patẽs & exposita domus,clausa 863.b
patefactũ & illustratũ, obscurũ et ignotum 863.b
patefieri,claudi 864.a
patronus,cliens 869.a
paucus, multus 869.b
pauci, plures 869.b
pauciloquium,multiloquium 870.a
peccare,uirum bonum esse 874.b
pecuniosus,tenuis 879.a
pulsu alieno agitari,ex se sua sponte moueri 884.b
pãdere ex futuris, frui præsentib. 887
quæ Pẽsitãt prædia,immunia 888.b
percelli,recreari 898.a
perdere aliquid,habere 902.a
perdere,lucrari 902.a
perdere oppidum,recipere 902.b
perditor reip. seruator 903.a
peregrinus,ciuis 904.a
perferre,deficere animo 907.a
perfecta,inchoata 908.a
perfectio,conatus & adumbratio 908
perfectio,susceptio 908.b
permittere,cogere 921.b
pernicies,salus 922.b
perperam iudicare,rectè 952.a
perpetuus,annuus 925.b
in Perpetuum,pauliſper 926.b
perplexè,palam 927.a
perspecta,præsens, experta uirtus alicuius c. audita 933.b
perturbatio cœli,serenitas 938.b
perturbatio animi,sedatio 938.b
perturbatio animi;tranquillitas & securitas 938.b
peruagata bona longè lateq;, angusta 939.a
peruulgare aliquid,diuidere passim,atque edere populo c.occultare,& cõtinere domi 942.a
pestilentia,salubritas 946.b.
pestilẽtes partes agrorũ,salubres 947.
petulantia, pudor 951.a
philosophari paucis,omnino 953.a
pingue & concretum cœlum, tenue & purum 970.a
placere,displicere 976.a
placidum esse,feruere 977.a
placida,immitis 977.a
placabilis,irritabilis 978.a
placabilis,inexorabilis 978.a
plana uia & stabilis,præceps et lubrica
plangor,plausus 982.b (980.b
plenus,uacuus 984.b
plenus,inanis 984.b
plenus,ieiunus 984.b
plenus,exilis 984.b
plenum uerbum,imminutum 984.b
plenus,euectus 984.b
plena manu, ampliter,copiosè,prolixè, mininéq; malignè largiri c.minutim parcè 985.a
plenissimè,restrictissimè 986.a
pone,ante 1002.b
ponere in promptu,contegere siue abdere 1004.a
popularis,assentator, leuis ciuis c. constans,seuerus,grauis 1009.b
populariter,moderatè 1010.a
populariter,moderatè 1010.a
potens & formatus uir,inops 1019.a
potentia,impotentia 1019.b
posthac,antea 1023.a
postuenire,anteuenire 1024.b
præcipuum,commune 1034.b
præcipuũ aliquid esse cũ alio,par 1034
præcipuũ ius cũ cæteris,idem 1034.a
præfinitum,infinitum 1041.b
prægredi,sequi 1042.b
præmaturum,serum 1045.a
præposterè,ordine 1049.b
præsens,absens 1058.a
præsens,futurum 1058.b
præter,ante 1060.a
prauum,rectum 1068.a
premo,defendo 1070.b
premere crimen,eleuare 1071.a
pressus,redundans 1071.b
pressum eloquẽtiæ genus,plenũ 1071.
presse,abundanter 1071.b
pridie,postridie 1073.b
primario loco esse,secũdũ locũ obtinere
princeps,postremus 1076 (1075.a
principium,extremum 1077.b
principium,exitus 1077.b
principium,finis 1077.b

Digitized by Google

priuatum,commune 1079.b
in Priuato,in publico 1080.a
priuatim,publicè 1080.a
prodere posteris, accipere à maioribus 1092.a
proditor patriæ,conseruator 1092.b
profanus locus,consecratus 1094.a
proferre, custodire 1094.b
profectio,reuersio 1096.a
prohibere procul ab insula prædones, intra insulam recipere 1001.a
prohibere recta,imperare 1001.b
propriè,promiscuè 1105.a
promptum,clausum 1106.b
pronus,supinus 1108.b
pronus, superus 1109.a
propè intueri,procul spectare 1110.b
properare,retractare 1113.a
propinqui,longinqui 1114.b
propinquitas loci,lõginquitas 1114.b
propitius,iratus 1115.a
proprium,commune 1117.a
propriè,promiscuè 1117.b
propriè,publicè 1117.b
publicè uenire,priuatim 1136.a
pudens,petulans 1137.a
pudenter, cum uerecũdia, uerecundè c. impudenter 1137.a
pullus,leucopus 1144.a
pusillanimis,magnanimus 1152.a

Q

Quæstuosus ager,sumptuosus 8.b
quieta respublica,turbata 25.b
quilibet,peritus 25.b

R

Rarum, uulgare 44.a
rationis expers,utẽs ratione 46.a
recessus lunæ,accessus 51.a
recens,lassus 51.b
recẽs hominũ sermo,uetustas annalium
recipere,respuere 54.b (52.a
reconciliare,alienare 57.a
recõciliata gratia,nũquã imminuta 57.
reditus,profectio 64.a
reduncus,aduncus 68.a
redundare uerbis, non complere uerbis quod proposueris 68.a
redundare,deesse 68.a
refellere,approbare 68.b
referre iudices, reijcere 70.a
reflectere,incitare 73.a
refrigerare,incendere 74.b
refrigeratus,ardens 74.b
refutare & aspernari,complecti & augere 75.b
regelare,gelu resoluere 76.a
rectus,obliquus 77.a
rectũ in oratione,prauum 77.a
rectè lata,uitio lata 77.b
regna adimere,dare 81.a
reglutinare,glutinare 82.a
regredi,progredi 82.a
regressus, progressus 82.a
reijcere bona,deligere 82.b
reiectio,selectio 83.a
relaxare aluum,restringere 83.b
relaxare aluum,astringere 83.b
religiosus,impius 85.b
religiosissimæ res,nefas 85.a
remanere in aliquo, recedere ab aliquo 88. b
remittere,demittere c.erigere 89.b
remittere animũ, delectare c. intendere
remittere neruos,intẽdere 90.b (90
remittere sonum uocis,intendere 90.b
remissus,tristis 90.b
remissus,acris 90.b
remißio uocis, contentio 91.a
remisse disserere,neruose 91.a
remisse,uehementer 91.a
ratum, irritum 95.b
ratum,ruptum 95.b
ratum habere iudicium, rescindere iudicium 95.b
ratare,ratificare c.irritare 96.a
reparare,perdere 96.a
repellere uim,inferre uim 97.a
repẽs aduẽtus hostiũ,expectatus 97.b
repentè,sensim 97.b
replicare,plicare 100.b
reprobare,asciscere 103.b
repudiare, recipere 104.a
repudiare,assumere 104.a
repugnare,concedere 104.b
repugnanter,patienter 104.b
res salua,perdita 108.a
reuera,nomine 109.a
reuera,uerbo & simulatione 109.a
rescindere iudiciũ,ratiũ habere 109. b
reserare,claudere 110.b
resoluere,uincire 113.a
resoluere,componere 113.a
resorbere,uomere 113.b
restinguere, ardere 116.b
restituere aliquem,eijcere 117.b
resuere,suere 119.a
retardari,incitari 119.b
retendere,laxare 120.b
reticere,patefacere 121.a
retinere,abalienare 121.a
retusum ingenium,acutum 124.a
reuelare,uelare 124.b
reus,petitor 127.b
rumpi malis,non moueri 150.a
rusticorum sermo,urbanorum 152.a
rusticitas,urbanitas 152.b

S

Sæuitia,clementia 160.a
salus,exitium 167.b
salubris annus,pestilens 168.a
sapienter,fallaciter 176.b
sarmentorũ amputatio,immißio 180.a
secretus locus,celebris 209.a
secundum,ante 212.b
sedare,incendere 217.a
sensim,repentè 230.a
sensim postulare,pabim 230.a
separatim,coniunctim 232.a
serium,iocosum 238.b
siccaneum,irriguum 253.a
socci risus,luctus,cothurni 272.a
solers,iners 277.a
solidum,fragile 279.a
soluta terra,spissa 283.b
stare,fugere 327.a
stare animo,desipere 327.b
stabilis uia,lubrica 330.a
stabilitas,motus 330.a
stolata mulier, togata 330.b
strictim dicere,multa 336.a
stupor,uirtus 341.a
subducere,prodere 346.b
subleuare,euertere 352.b
subleuare,lædere 352. b
submersum esse,innatare 353.b
submittere aliquid in oratione, augere 354.a
submissus,abiectus c.efferens se 354.b
submißio,elatio 354.b
subsidere,consurgere 359.b
suffragari,aduersari 371.b
summum,profundum 380.a
supereſſe,deesse 390.a
superior,inferior 396.b
syncerus,uerus c.simulatus, fucatus 411

T

Tardus c.uelox,celer 426.a
tegere,nocere 431.b
tectè,apertè 431.b
temporius,serius 442.a
tenuis aer,crassus 450.a
tenuitas frugum,ubertas 450.b
territare,placare 458.b
testibus præsentibus aliquid facere c.clã, furtim 460.b
testis grauis,leuis 466.b
testato decedere,intestato 462.a
testamentum ruptum,ratum 462.a
toga fusa,restricta 482.a
trahere amiculum,sustollere 497.a
tranquillare,perturbare 501.a
transuersus,obliquus 508.a
tristitia,lætitia 520.b
turba,primi 533.a
turbidum tempus,tranquillum 533.b

V

Vacuum esse ab omni molestia, aliquã solicitudinem habere 545.b
ualere,ægrotare 248.b
ualens c.imbecillus,infirmus 549.b
uagari,perstringere breuiter 548.a
ualentia,inualentia 549.b
uastus locus,ædificatus 556.b
uendere malè, rectè 567.a
ueniens dies,decedens 573.b
uentrem comprimere,soluere 575.a
uerecundus,impudens 582.b
uerecundè constanter 583.a
uerum c.falsum 593.b
uerus, syncerus c. simulatus, fucatus
uerè,falso 594.b (594.a
ueritas,imago 594.b

Digitized by Google

ueterator, nouitius 603.a
uilis, pretiosus 616.b
uinctum, dissolutum 618.b
uinum nullarum uirium, ingentium uirium 624.a
uinum nouum, uetus 624.a
uiolentus, tranquillus 626.a
uiuus, mortuus 644.a
ulcisci, sanare 645.b
unca, læuia 652.a
uniuersum, pars 658.b
cum uniuersis, separatim 658.b
uniuersa, singula 658.b
uolare altè, demisse 659.b
uolare, iter facere 659.b
urbanitas, conuitium 673.a
usus, abusus 682.b
uulgaris orator, excellens 687.b

OPPOSITA.

ABludere, alludere 15.a
abnuere, agnoscere 15.a
absistere, asistere 19.b
abstinentia, rapacitas 23.a
absoluta perfecta causa, ambigua 524.b
accusare, defendere 42.a
acer homo op. asper, lenis 44.a
acerbus homo op. lenis, mãsuetus 45.a
acutus gladius, hebes 58.b
acutum ingeniũ, subtile c. obtusum, hebes, retusum 59.a
acutus sonus, grauis 59.a
acutè sonare, grauiter 59.b
addormiscere, expergisci 68.1
adiugare, abiugare 77.b
aduẽtitium op. innatum, insitum 92.b
aduentitia dos, profectitia 92.b
aduentitiũ peculium, profectitiũ 92.b
aduersæ res, secundæ 94.a
adulteratus, syncerus 97.a
æquus, iniquus 120.a
aer purus, tenuis 125.a
æs signatum, graue 128.a
affici admiratione, in admiratione esse op. contemni 146.b
affirmare, dubitare 149.b
affirmatio, dubitatio 150.a
agilis industria op. negligens, tarda opera 162.a
agnoscere augurium op. auersari, amoliri 164.a
albus, ater 185.a
altius, inferius 210.b
amaritudo, dulcedo 214.b
amplus locus, angustus 235.b
ante cibum op. pransus, cœnatus 263.b
appetere alicui op. reseruare 282.a
aptus, ineptus 288.b
aptè fieri, discrepare 288.b
arguere uerbo, negare 311.b
aristocratia, democratia 316.b
astrictè, remisse 346.b
atri lapilli, niuei 350.a
atrox, uehemens genus orationis op. lene, mansuetum 354.b
attenuatè, amplè 356.a
attollere, submittere 358.b
auditorium, schola op. forum 365.a
austera suauitas, dulcis 383.a

B

Balbutire, canere 393.b
barbarus, inhumanus op. commodus, disertus 396.a
barbara, immanis gens op. humana, docta 396.a
battologia, laconismus 399.a
bona ratio, perdita 498.a
bona amici, incommoda 419.a
bonum facere, malum 419.b
benignè mõstrare uiam, grauatè 425.a
breuia, profunda 431.b
breuius dicere, pluribus uerbis 431.b

C

Cadit fabula, stat 443.a
cadit fides, stat 443.a
casu aliquid gerere op. uirtute, consilio 445.a
calathus, meta 459.b
caudens, atrum 474.b
capere miseriam, uoluptates 487.a
carptim, uniuersi 504.b
casus, consilium 738.b
causa absoluta, perfecta op. ambigua 524.b
causa integra, dubia 525.b
celer, sedatus 535.a
celare diem, promere 537.b
certa res est, opinor 554.a
citra, ultra 594.a
ciuis, peregrinus 505.a
clausum, reconditum op. apertißimum, promptißimum 606.a
claudicans, fluctuans oratio op. æqualiter constanterq; ingrediens 607.a
coædificatus locus, uastus 614.b
cœna recta, sportula 619.a
cohortari, deterrere 631.b
collocatum propalam, propositum op. constructum, reconditum 637.b
commodum ualetudinis, incommodum morbi 663.b
commodus, inhumanus 664.a
commouere, consolari 666.b
communiter, separatim 668.b
compescere, dispescere 675.b
cõciliare coniunctionẽ, dirimere 691.b
conciliare somnum, fugare 691.b
concluſum op. dispersum, dissipatum 696.a
concursus asper, hiulcus uerborum op. coagmentatus, læuis 699.b
confirmare fidem, refellere 55.a
congrediens, ingrediens 720.b
congregata uis oriens op. distracta, extincta 721.a
consecratus locus, profanus 732.b
consistit morbus, increscit 743.a
consolari, commouere 666.b
constratæ naues, apertæ 748.a
constat mens, labat 750.b
res de qua Constat, de qua quæritur 751.a
contaminata, integra 756.a
contentio animi, relaxatio 758.b
contentio, summa uis sermonis op, lenitas sermonis 758.b
continuata uerba, coniuncta op. singula 762.a
cõtrahit animã musica, remittit 764.b
contrahere terram, lætificare 765.a
conuellere iustitiam, constituere 769.b
conuexus, concauus 774.a
copia agri, uectigalium op. pecuniæ penuria 777.a
copia in dicendo, ubertas op. exilitas 777.a
copulata, simplicia 778.b
corrigere, deprauare 791.b
crassum cœlum, concretum op. aer purus, tenuis 698.a
credulus, religiosus 803.a
cum causa facere, sine causa 821.a
cum potestate esse, priuatum esse 821.a
in Cunabulis creatus consul, in campo 823.b
cupidus, moderatus 826.a

D

Damnare reos, absoluere 846.b
damnationes reorum acerbißimæ, libidinosißimæ liberationes 847.b
delicatißimus amnis op. rapidus, uiolentus 884.b
deprecari pacẽ, denuntiare bellũ 904
desecare, agglutinare 910.a
desertor, conseruator 911.a
detrimenta, adiumenta 920.a
detrahere de autoritate senatus, ornare senatum multis laudibus 921.b
diffidentia, fidentia 945.a
directo, sub conditione 958.b
dare de manu, foris 988.a
doctor, discipulus 994.b
dubia op. certa, concessa 1009.a
dudum, nunc 1014.a
durum se præbere, facilem 1018.b

E

Effluere, abundare 1033.b
effusio animi, contractio 1036.a
eiusmodi, dissimilis 1040.a
elatus, excelsus, eminens op. depressus
eloquẽtia, infantia 1046.a (1041.
eminus, elonginquo op. cominus 1052
emptitius, gratuitus 1053.a
enitere, obsolescere 1057.a
eripere, relinquere 1074.b
errans uaga sententia op. stabilis, certa
error, uirtus 1077.b (1077.a
etiam, non 1084.b
euenire malè, optimè 1088.b
euertere definitionẽ, retinere 1089.b

ex

Digitized by Google

ex diuerso, dissimile 1098.a
ex necessitate facere, sponte 1098.b
exanimata exiliter uerba op. inflata, anhelata 1104.a
excitatè, crassè 1110.b
excolere officium, negligere 1113.b
exile genus sermonis, aridum, concisum, minutum op. liquidū, profusum, profluens 1131.a
exilitas literarum, pinguitudo 1131.b
extenuatus, concretus 1157.a
exterior, interior 1161.b
extimus, citimus 1162.a
extuberantes gemmæ, cauæ 1163.a
exuperare animā, mortuū esse 1166.b

F

Facilis, liberalis pater op. difficilis, auarus, morosus 17.a
facilè aliqua re carere, res desyderare, 21.a (17.a
fallens, constans
fucatus nitor, naturalis 112.b
falsitas, ueritas 22.a
familiaris, necessarius op. alienus 26.a
fastigium imponere operi, iacere fundamenta 30.a
finitionem soluere, confirmare 64.a
fixum esse consilium, labare 739.b
frigidum op. facetum, plausibile 104.b
frugi, nequam 107.b
frugi uictus, luxuriosus 107.b
graue æs, signatum 161.a
fundata legibus ciuitas, euersa 118.b

G

Grauis armatura, leuis 161.a
gessu presso, pleno 153.b

H

Hilaris, tristis 196.b
humilitas, dignitas 215.a
hyems matura, tarda 217.b

I

Iacere, ignobile esse op. uigere 220.b
idiota op. ingeniosus, intelligens 230.a
ieiuna oratio op. copiosa, plena 231.b
imbecillis cibus, firmus 65.a
immodestum, profusum, iocandi genus op. ingenuum, facetum 247.a
impeditus, irretitus, cōstrictus op. promptus 250.b
in præsentia, post 268.b
inanis, nuda domus op. exornata, instructa 272.a
inclinata res, integra 281.a
inculta, horrida, abdita, opaca pictura op. nitida, læta, collustrata 282.b
honestæ, inculpatæ uitæ testis op. notatus, reprehensibilis 288.b
indoctum, agreste genus hominum op. expolitum 297.a
inertiæ, artes 304.b
inire prælium, finire 303.a
infectum argentum, signatum 307.a
inferni dij, superi 307.b
infesta fortuna, prospera 309.b
inflexo spiritu sonus uariatus, cōtinuus 312.b
infractus animus, confirmatus 315.a
inscitia op. scientia, cognitio 333.a
insititius, inductus sermo op. patrius, 335.a
insistere, resistere op. progredi, procedere 339.a
instare, resistere 345.a
integer, truncus 349.a
integra res, peracta 349.b
integra res, perdita 349.b
in Integro causa esse dicitur, dubia, 349.b
intendere, langueſcere 353.a
intentio uocis, remissio 353.b
interdiu, noctu 358.a
interior, familiaris uita op. publica administratio 370.b
ab Intestato, à testato 369.a
intus, domi in luce, in oculis ciuiū 373.a
inueteratum malum, nascens 376.a
irritabilis, placabilis 387.b
iustum, prælium, leue 407.a

L

Labefactare, restituere 410.b
lacunosus, eminens 419.b
languidus pulsus ictus, creber 425.b
lætè, iucundè, hilariter, op. seuerè, 421.a
latius loqui, compressius 434.b
legatarius, testator 442.a
leues cibi, acres 443.b
libertas, seruitus 455.a
lingulatus tubulus, e linguis 469.a
longitudo orationis, breuitas 484.a
longinquus sermo, breuis 484.b
lumen, tenebræ 496.a
lusus, iocus 491.b

M

Madidus, siccus 513.a
mamma descendit op. sterilescit, resilit, 526.b
manere in uita, excedere è uita 530.b
manet lex, abrogatur 530.b
manufactus, naturalis 537.b
maturissimè, tardissimè 549.a
mãsuetus, lenis, clemẽs op. durus 593.b
mortale, caducum op. diuinum, æternū, 619.b
moribus facta uis, contra morem facta, 521.b
multiplex animus, unus idemq; 631.b
magistratus mutus, lex op. magistratus, lex loquens 646.a
muta & informis res op. eloquens, formata 646.a

N

Natura fieri, quodam instituto 656.b
naturalis diuinatio, artificiosa reprehensio 656.b
negotiosi dies, sacri 670.a
nobiles, noui homines 789.a
nocens uita & turpis, honestissimè & laudatissimè acta uita 690.a

O

Offensa, gratia 762.b
oratio lenis, instructa, terminata op. aspera, tristis, horrida 803.b
otium honestum & moderatū op. inertia, desidia 814.a

P

parcè & continenter uiuere, diffluere luxuria 842.a
peregrinus & aduena, hospes 904.a
pestilens, salubre 947.a
placida animalia, fera 977.a
placida arbor, syluestris 977.a
ponere, resumere 119.a
priuatus, cum potestate 1079.b
prauè, rectè 1068.a
probare, improbare 1084.a
productè, breuiter 1093.b
productio, contractio 1093.b
prosanum facere, colere 1094.a
profluens, fusum, liquidum genus nominis op. exile, aridū, cōcisum 1098.a
progredi, regredi 1100.a
prompta aperta op. occulta, recondita 1107.a
in Promptu aliquid ponere, contegere, & abdere 1107.a
propria & sua uerba, translata & aliena 1117.a
propugnare pro innocentibus, nocentes oppugnare 1118.a
publicare hominem, populo communē facere op. reuocare in seruitutem, 1135.b
pudor, gloria 1138.a
purus aer & tenuis, crassus & concretus 1135.a

Q

Ad Quietem integri, onusti cibo 14.b
Quies, uigilia 24.a

R

Recondere oculos, erigere 57.b
reditus, aditus 64.a
redttus, itus 64.a
reductus, eminens 67.b
nihil Redundet, nihil prætermittatur, 68.a (70.b
referre in uel inter reos, ex reis eximere
recta coma, pressa op. crispa 77.a
rectè, obliquè 77.b
remissè, leniter, urbanè agere cū aliquo op. grauiter, seuerè, priscè 91.a
restrictè, plenissimè 118.b
riguus, siccaneus 134.a

S

Scientia iuris ciuil. ignoratio iuris 196.b
scurrilitas, urbanitas 205.b
securitas op. cura, anxietas 213.b
senescens luna, crescens 228.a
separatim dicere, communiter 232.a
sereno tempore, nubilo 237.a
simplex, uerum & syncerū op. falsum 260.b
simulatè, ex animo 262.b

Digitized by Google

finistrorsum,extrorsum 264.b
socordia,industria 273.b
soliuagus,congregatus 284.a
sordida oratio,nitida 290.a
species,demonstratio,simulatio,praetextus,uelamentum op.res ipsa 296.b
spernere,retimere 301.a
spissa regio,solutioris humi 308.b.
stare,sedere 327.a
stabilire remp.euertere 330.a
subducere, subtrahere op. subdere, 346.b
sublimè,sublimiter op.humi 353.a
submittere se,extollere se 354.a
submissũ dicẽdi genus,cõcitatũ 354.b
subsidere in loco aliquo, cõmorari op. proficisci 359.b
subtiliter,magnificè 362.b

T

Tarditas,celeritas 426.b
tempus feruens,frigidum 439.b
tempus miserum, luctuosum op. tranquillum optatum. 440.a
tenere modum, custodire op. excedere, 446.a
tener equus,uetulus 448.b
tenera uirtus, tractabilis op. dura, ferrea 448.b
tenue,colum,crassum 450.a
tenuis uictus,copiosus 450.a
terrestre praesidium,marinum 458.a

S

Sublatum ad frontem supercilium, depressum 484.b
tumultuosa uita, seditiosa op. quieta, 530.b

V

Vaga sententia,errans op. certa, stabilis 547.b
uanitas,constantia 553.a
uegetus pulsus uenarum, uehemens op. languidus 560.b
uehemens oratio & atrox,oratio leuitatis & mansuetudinis 560.b
uerecundus in transferendo, parcus op. audax 583.a
uernaculæ uolucres,aduenæ 584.b
ueteratoria dicere,perspicua 603.a
uilis oratio,accurata 616.b
uilitas,caritas 616.b
ui facere imperium,op.amicitia adiungere 634.b
uitium,uirtus 639.b
uitiosa uita,pura 641.a
umbra & imago,solida & expressa effigies 650.a
unctus,squalidus 654.b
uniuersè, generaliter, generatim op.sigillatim 658.b
uoluntaria herba,satiua 661.a
uocem attollere,submittere 668.b
urbana arbor,syluestris 672.b
urbana uita,rustica 673.a
utilitates suas omittere, utilitatibus suis seruire 665.b
uulgare,obsoletum op.nouum,inauditum 687.a

ANTIQVA.

ABlocare, locare 15.a
acceptrica 38.b
accreduo, credo 40.b
adasso,adigo 65.b
addare,addere 67.a
adiuta mihi,adiuua me 79.a
adiutor,adiuto 79.b
adnixus,adnisus 85.a
adolescentiarij,nondũ satis habere modestiæ 86.b
adorare,agere 88.b
adspipere 90.a
aduerso,aduersor 94.b
aduorsum,aduersum 99.b
aeternare,aeternum facere 139.b
aeuitas,aetas 143.b
affector,affecto 148.b
aggrediri,aggredi 161.b
agere grates,gratias 168.b
albere 186.b
alescere,crescere 191.a
aliouersum,aliorsum 198.b
allubescere,placere 202.b
aliqui,aliquo 194.b
aliquotfariam 195.a
alis,alius 196.b
altrouersum,in alterã partem 209.a
aluum n.g. 211.b
amecus,amicus 221.b
amplecto,amplector 235.a
amplexo,amplexor 235.a
amplant,amplificant 237.b
anculare,ministrare 244.a
angustitas,angustiæ 248.b
aduertere animum, adnimaduertere, 253.b
anquiro,inquiro 262.b
apiscor,inuenio 276.a
appellere,cogere 281.b
apprimus 286.a
arbos,arbosem,arbor,arborem 298.b
ardus,aridus 309.a
assarius 342.b
attigo 357.a
attono,stupefacio 358.b
auerruncare,runca expurgare 366.b
aula,olla 374.b

B

Betere,ire 407.a
blandidicus 414.b
boire,boare 427.a

C

Caduciter,praecipitanter 446.a
canatim 477.b
carinare,probra obijcere 500.a
cascum,uetus 507.a
catus,cautus 521.a
copo,caupo 522.a
celeranter,celeriter 536.b
celeratim,celeriter 535.b
cello,cedo 537.b
cette,dicite 559.a
cinctutus,militaris 579.a
cinefacio,in cinerem redigo 580.a
cispello,citra pello 593.a
citer 594.b
claro,clarum facio 601.b
coda,cauda 617.a
cohorto,cohortor 631.b
collus,collum 638.b
commetare,commeare 658.b
communis meus,amicus 668.a
compeda 675.b
conscribellare,conscribere 731.b
conuolsum,conuulsum 770.a
cruciabiliter 815.b
cupire 826.a
custodibitur 838.a

D

Deiurium 880.b
deiuuare 881.b
delauare 882.b
delenificus 883.a
delicia 885.a
demagis,minus 888.b
deminuo 890.a
demus,demum 893.b
depeculasso,depeculor 899.b
depultus,depulsus 900.b
depudicare,stuprare 906.a
dextimum,dexter 928.b
dicundi,dicendi 936.a
dierectus,crucifixus 940.a
differitas,differentia 944.a
discapedino,aperio 960.b
discordis,discors 965.a
discordabilis 965.b
dispalescere,diuulgari 967.b
dispennere,expandere 968.b
displicina,quæ displicet 969.b
duint,dent 993.b
duit,det ibid.
danunt,dant ibid.
datare,dare ibid.
dossum,dorsum 1007.a
dubenus,dominus 1009.a
duce,duc 1013.a

E

Eccillum,ecce illum 1023.b
egregius,praeclarus 1038.b
elexi,electum,elicui,elicitum 1043.a
elucificare 1074.a
errantia,error 1077.a
euitare,uitam eripere 1091.a
exaduorso,exaduerso 1097.a
exædificare,ejicere domo 1101.b
exagoga,qui exportat 1102.b
exbalisto,decipio 1106.a
excalceor,excalceo 1106.a
excantare,excludere 1006.b
excisare,uulnerare 1109.b
exequiare,exequias facere 1123.a

Digitized by Google

exfodio,effodio 1126
exiurare,iuramento affirmare 1134.a
exobſecro,uehemẽter obſecro 1134.a
expediẽo,expediam 1141.a
experire,experiri 1144.a
explemunt,explent 1148.a
exſacrificare 1157.a
extrare,egredi 1162.b
exuertere,præuenire 1164.a

F

Facundioſus 19.b
facutinus 19.b
falsè 22.a
fauere faucibus,filere 34.a
fidelè 57.b
fligere 73.b
fodare,fodere 79.a
forteſcere,fortem fieri 92.b
fortunatim,proſperè 94.b
frugiferens,frugifer 107.b
fruniſci,frui 109.b
frux 111.b
futare,confutare 125.b
futatim 125.b

G

Gingrinæ 144.a
grandeuitas 156.a
grandigrare 156.b
deſpicatui,habere deſpectui 170.a

H

Habeßit,habeat 175.b
harpagare,rapere 181.a
hauſtum facere,potare 181.b
here,heri 191.b

I

Ignominiatus 234.a
imbellia,ignauia 242.a
impete,impetu 256.a
Impetritus,ſtabilis 256.a
impetraſſere,impetrare 256.a
incepſit,inceperit 276.a
incilare,increpare 279.a
incitabulum 280.a
inclinamentum,deriuatio 281.b
incoibilis 281.b
incomes,ſine comite 283.a
incomitiare,commiſſum facere 283.b
incordiare,ſuadere 286.a
indulgitas,indulgentia 300.b
infer,infra 307.b
infortunitas 314.a
ingenuatus, ingenuitate præditus, 318.b
inimiciter 324.a
innubere 328.a
inopioſus,ſine ope 330.a
inſimul,unà 338.a
inſomnia,æ 340.a
interbitare,interucnire 355.a
interdius,interdiu 358.a
interfieri,conſumi 359.b
interibi,interea 360.a
interſtinguere 366.b
inteſtina 367.a
intuor,uideo 373.a
inuergo,inclino 375.c
inuimiur,abſtemius 378.a
ijbus,ijs 388.b
iudicaßit,iudicauerit 397.b
iuuenalis,iuuenis 408.b

L

Lætitudo,lætitia 421.b
læto,lætor 421.a
lallo,lac ſugo 423.a
lamentarius 423.a
latibulari 432.a
leo 446.a
lucrificabilis 489.b
luctus,luctı 494.a
luculentus 503.b

M

Macereſcere,maceratum fieri 510.a
magnitas,magnitudo 519.a
manum,clarum 529.b
mani,manè 529.b
manſues,manſuetus 533.b
mendicabulum,mendicatio 564.b
militarius,militaris 583.a
militabiliter,minaciter 585.b
mirius,magis mirum 589.b
mis 590.a
miſeriter,miſerè 591.b
miſeritudo 592.a
miſericordior 592.a
mœnitus,mœnibus cinctum 602.a
mœro,mœrentem facio 602.b
mœſtiter,mœſtè 603.a
mœri,muri 703.a
moneris,monueris 608.a
morſicatim,mordendo 616.a
mortualis, quod ad mortuos pertinet, 619.b
morigerare 622.a
motuantur,motantur 625.a
mulierare,effœminare 628.a
munis, officioſus 637.a

N

Nefas,fantis 667.b
negabandus,negans 669.a
nequitum nequitur, non poſſe, 774.b
neuolo,neuis 677.a
nimguis,nix 784.a

O

Occedere,accedere 747.a
Oggero,intendo 766.b
opprobramentum, opprobrium, 785.a
orbitudo,orbitas 795.a
ornatur,ti 807.a

P

Partitudo,partus 846.b
partio,partus 846.b
partire,partiri 854.a
patricè more, patricio 863.a
patruißimus 866.a
pauperare,pauperem reddere 872.b
pecu,pecus 879.b
pultare,pulſare 885.a
perduo,perdo 902.b
perduaxo,perdo 902.b
perſuaſtrix 935.a
pigrare,tardare 965.b
pleuitas,ignobilitas 986.a
poludus,parvulus 997.a
porcére,porro arcere 1010.b
præbitere,pertinere 1029.b
prebiter,probè 1084.a
prohibeßis,prohibueris 1101.a
prolicere,inducere 1103.a
protimam,protinus 1127.a
puerus,puer 1138.b
puluer,puluis 1146.a

Q

Quippini,quippe 29.a

R

Rancens,rancidus 42.a
rapſere,rapere 43.a
ratare,ratificare 95.a
rebito,reuertor 60.a
redandruo 60.b
redruo,redeo 60.b
redoſtio gratiam refero 67.a
refacio 72.b
relicinus 84.a
remulcare 92.b
retiaculum 120.a
ridicularius,ridiculus 133.b
robus,rubeus 138.b
rumigero,rumorem fero 149.b
rureſtris 152.a

S

Semianimus,ſemianimis 222.b
ſeorſix,ſeorſum 231.b
ſimilitas,ſimilitudo 260.a
ſimitu,ſimul 260.a
ſimplicitus,ſimpliciter 261.a
ſingularius,ſingularis, 264.a
ſocienus,ſocium 273.a
ſonere,ſonare 287.b
ſpecies,aromata 297.a
ſperes 304.a
ſpicus,ſpica 305.b
ſpicere 306.a
ſubleſtus,debilis 352.a
ſuccortrilla 367.a
ſuere 369.b
ſupus,ſupinus 397.a
ſycophantioſe, doloſe 407.a

T

tardities,tarditas 426.b
trahax,rapax 497.a
traulus,balbus 509.a
turbaßit, turbauerit 534.a

V

Vanare,fallere 553.a
uaſum 556.a
uella,uilla 563.a
ueneor 568.b
uerimonia 594.b
uæſci,uidere 595.b
uiciſſatim 609.b
uiciſſitus

Digitized by Google

uicißitas 609.b
uiriatus 629.b

AFFINITATIS NOmina.

Abamita 6.b
abauus 6.b
abauia 6.b
abmatertera 15.a
abnepos 15.b
abneptis 15.b
abpatruus 86.a
affinis 149.b
agnati 163.b
amita 226.a
amita maior 226.a
amitini 226.a
atauus 349.a
atauia 373.a.388.a
auus 387.a
auus paternus 388.a
auus maternus ibid.
auunculus 388.a
auunculus maior 388.a

C

Cognati 626.a
conſanguinei 729.b
conſobrini 744.a
conſobrina 744.a
conſocer 744.a

F

Filius 59.b
filiolus 59.b
filia 59.b
frater 99.a
fraterculus 99.b
fratres patrueles 99.a
fratres gemini 99.a
fratria 99.b

G

Gener 136.b
germanus 139.a
glos 149.b

H

Hecyra 185.b

I

Ianitrices 225.a

L

Leuir 450.a

M

Maiores 518.a
magnus ſocer 518.a
maior ſocer 518.a
maior patruus 518.a
maior auita 518.b
maior auunculus 518.b
mater 545.b
mater matrima 546.a
matertera 546.b
matruelis 546.b
matrimus 546.b

N

Natus 654.a
nata ibid.
nepos,neptis 673.a
nepotulus 673.a
nothus 701.b
nouerca 702.b
nurus 719.b

P

Pappus 836.a
parens 842.b
pater 864.a
patruus 866.a
patruus magnus 866.a
patruus maior ibid.
patruus maximus ibid.
patruelis 866.a
poſthumus 1023.a
priuignus 1079.a
priuigna ibid.
proauus 1082.b
proauorum ataui 1082.b
progener 1199.b
pronepos 1108.a
proneptis 1108.a
pronurus 1108.b
propatruus 866.a
proſocer 1122.b

S

Sobrinus 271.b
ſocer 272.a
ſocer magnus 272.a
ſocrus 274.a
ſocrus magna 274.a
ſoror 290.b
ſoror patruelis 99.a
ſororius 291.a

T

Trinepos 517.b
tritauus 520.b

V

Vitricus 641.b
uterini 681.a

HOMINIS PARTES.

Abdomen 8.b
abomaſum 16.a
acetabulum 47.a
acetabula 47.a
acies oc. 51.a
acroteria 56.b
agnatum membrum 163.b
agnati pili 163.b
ala 180.b
allus 203.a
ancon,cubitus,cubitum 244.a
annuli oc. 247.b
alueus 211.b
anima 249.a
annularis digitus 259.a
antiæ 267.b
anus 273.a
aqualiculus 292.b
armus 321.b
arteria 326.b
arteria aſpera 327.b
artus 328.a
articulus 328.b
auris 376.b
auricula 378.b
auricularis digitus 378.b
axilla 389.a

B

Balanus 393.a
barba 395.a
brachium 429.a
bubones 434.b
bucca 435.b
buccæ 435.b

C

Cœlum 452.a
cæſaries 456.a
calua 466.b
caluaria 467.a
caluitium 467.a
calx 467.b
calcaneus 468.a
canthi 482.a
cani 482.b
capillus 484.b
capillamentum 485.a
caput 492.a
caro 502.b
cartilago 505.b
caua uena 528.a
cephale 544.a
cerebrum 547.b
ceruix 556.a
chordum 782.a
cilium 576.b
cincinnus 577.b
cinnus 580.b
cirrus 592.b
clunis 613.a
coles 632.a
coleus 632.b
collum 638.b
colon,colum 644.a
columellares 647.b
columella 648.b
coma 649.a
condylus 706.b
cor 779.b
coſta 796.b
coxa 798.b
coxendix 798.a
cremaſteres 803.a
crinis 808.b
crus 814.b
ctenes 816.a
cubitus,cubitum 816.b
cunnus 825.a
curculio 832.b
cutis 838.b

D

Dentes tomici 4. canini 4. maxillares utrinq; quaterni,ultimi 895.a
diaphragma 931.a
digitus 947.a
dorſum 1006.b

epigloſſis

HOMINIS PARTES

E

Epigloſſis 1065.a
exta 1156.a

F

Facies 30.b
fauces 33.b
fel 38.b
ſemen 38.b
ſemina 39.a
ſemur 39.a
fibra 52.b
fibræ ibid.
frons 105.a
frumen 108.a

G

Gelaſinus 130.b
gena 133.a
genu 134.a
genitale 143.b
genuini dentes 144.a
gingiua 144.a
glabella 144.b
glandium 146.a
gremium 163.b
gula 164.b
gurgulio 166.a
guttur 166.b

H

Hepar 188.b
hira 199.b
hirquus 199.b
hymen 218.a

I

Iecur 230.b
ieiunum 231.a
ile 235.a
ilia 292.b
inciſuræ 278.a
infamis digitus 947.a
ingenium 316.b
inguen 320.b
intellectus 350.b
interanea 354.b
internodia crurum 814.
interſcapilium 366.b
inteſtinum 369.a
iunctura 402.b
iſchia, coxendix 389.b
iugulus, & iugulum 399.b

L

Labium 410.b
labrum 414.b
lachryma 417.b
lactes 415.a
lacertus 417.a
læua 422.a
lanugo 426.b
latus 435.a
lien 463.b
lingua 467.a
loci 480.a
longanon 482.a
lumbus 494.b
lumen 495.b

M

Mala 520.b
mamma 526.b
manilla 526.b
mandibula 528.a
manus 534.a
matrix 546.b
maxilla 550.b
maxillaris dens 550.b
mediaſtinum 555.b
medulla 556.a
medius digitus 554.a
membrum 559.b
mens 565.a
mentum 569.b
minimus digitus 554.a
molaris 603.b
muſculus 640.b
mucus 626.a

N

Naris 652.a
naſus 657.b
natura 655.b
naturalia 657.a
nates 657.b
neruus 675.b

O

Occiput 748.b
oculus 753.b
omaſum 770.b
omentum 771.b
os, oris 809.a
os 809.b
oſſiculum 810.a

P

Palatum 823.a
palma 826.b
palpebræ 828.a
papilla 836.a
pectus 875.b
pectuſculum 877.b
penis 890.b
pes 942.b
peda 945.a
phlegma 958.b
pilus 968.b
pingue 970.a
pinnula 970.b
pituita 975.b
planta 979.b
pneumon, pulmo 990.a
podex 990.a
pollex 995.a
poples 1008.a
præciſum 1032.b
præcordia 1035.b
præputium 1049.b
priapus 1075.b
primores 1075.b
pubes 1134.b
pugnus 1141.a
pulmo 1144.b
pupilla 1158.b
pupula 1148.b

R

Ratio 45.b
ren 93.b
rhagoides 128.b
roſtrum 142.b
ruga 148.a
ruma 149.b
rumen 148.b

S

Saliua 145.b
ſanguis 173.a
ſcapula 189.b
ſcapilium 189.b
ſcoptula operta 200.a
ſcrotum 204.a
ſecundæ 212.b
ſedes 215.b
ſenſus 229.a
ſiniſtra 264.a
ſinus 266.a
ſolum 282.a
ſpina 306.b
ſpiritus 307.b
ſplen 309.a
ſpondylus 312.a
ſtomachus 331.a
ſumen 252.b
ſupercilium 385.b
ſura 397.a
ſynciput 411.a

T

Talus 420.a
tempus 441.b
tergum 453.b
teſticulus 460.b
teſtis 460.b
thorax 472.b
tibia 475.b
tonſillæ 487.a
tori 492.b
trachea 494.b
trachia ibid.
tunicæ oc. 532.b
tunicæ teſt. 532.b

V

Vber 558.a
uelamenta teſticulorum 565.b
uena 566.a
uenter 574.a
uentriculus 574.b
uentriculus cordis 574.b
uerenda 583.b
ueretrum ibid.
uerpus 586.a
uerpa 586.a
uertebra 591.b
uertibulum ibid.
uertex 592.a
ueſica 595.a
ueſtigium 597.b
uirilitas 527.b
uirilia 628.a
uiſcus 635.b
ulna 646.b
umbilicus

Digitized by Google

umbilicus 649.a
unguis 655.a
uola 659.a
uox 666.b
ureteres 673.b
uropigium 675.b
uterus 681.a
una 686.a
ultus 691.a
ulua 691.a

HOMINIS VESTIMENTA & ornamenta.

Abola 16.a
acicula 450.b
egis 108.b
albogalerus 184.b
amentum 221.b
amethystina 222.a
amiculum 223.b
amphimallum 233.b
amphitapa 233.b
ansa 263.b
ansulæ ibid.
analectides 241.a
apex 275.a
armilla 321.a
ascopera 332.b
attalica 374.b
aulæa 374.b

B

Babylonica 390.b
balteus 394.b
balteum ibid.
bardiacus 397.a
bardocucullus 397.a
basilicum 397.b
bassara 398.a
baxeæ 399.b
bilix 408.b
bombycina 417.a
brachiale 430.a
bubalinus thorax 427.a
bracca 428.b
bula 437.a
byssina 448.a

C

Cabartina 496.a
calantica 459.b
calasis 459.b
calceus 468.a
calceus laxus ibid.
caliendrum 461.b
calones 465.a
calopodium 465.a
calthula 466.b
calyptra 469.a
campestre 472.b
capidulum 484.b
capital 494.b
capillare 485.b
capitium 495.b
carbasus 496.a
castula, perizonium, præcinctorium, 512.a
causia 527.a
cento 541.b
cernuus 549.b
cestus 558.a
chalasis 559.b
chiridota 566.a
chirotheca 567.a
chlamys 567.a
clamys Phrygia ibid.
chlamys Sidonia ibid.
chlamys Spartana 577.b
chlamydula 567.b
cidaris, citaris, cidarus 575.a
cilicium 576.b
cinctus, cingulum 579.a
circundata pala 579.a
clauicaligares 607.b
claui 607.b
clauus, latusclauus, laticlauium 607.a
clauata 608.a
coccinum 616.b
coccina uestis 616.b
cœnatorium 620.b
cois 631.b
colobium 643.b
coloria 646.a
compedes 675.a
conchyliata 689.a
condalium 700.b
cothurnus 797.a
crepida 804.a
crocotula 811.b
crumena 813.b
cuculio 817.b
cucullus 817.b
cudon 818.a
cyclas 840.a
cymatilis 841.a
cyna 841.b

D

Dactylotecha 845.b
dextrocherium 828.b
diabathra 828.b
diadema 829.a
digitalia 947.b

E

endromis 1056.a
epitogium 1067.a
exomides 1135.a

F

Fascia 29.a
Fasciæ 29.a
Fasciola 29.a
Femoralia 39.a
fimbria 71.a
flammeum 71.a
focale 78.b

G

Galbanum 126.b
galea 127.b
galerus 127.a
galericulum 127.a
gallicæ 127.b
gausape 130.a
genualia ibid.

H

Heteromascala 193.a
humerale 214.a

I

Ianthina 225.a
impluuia 259.a
impluuiata 259.a
inauris 273.b
inducula 301.a
indumentum 301.a
indusium 301.b
induſiata 301.b
infula 315.b
instratum 342.a
instita 342.b
inuolucre 380.b

L

Lacerna 416.b
lacinia 419.a
læna 420.b
latusclauus, laticlauium 607.b
leuidensa 450.a
ligula 468.b
limbus 465.b
limus 466.b
linea 407.b
linteaueſtimenta 470.a
linteum 469.b
lunula 497.a

M

Mamillare 527.a
manica 531.b
mantelum 533.b
manuleata tunica 538.a
marsupium 543.b
mastruca 545.b
melina 546.558.b
melitensis 559.b
mitra 594.a
mollicina 697.b
monile 610.a
multitia 632.a

N

Noegæum 691.a

O

Ocreæ 752.b
oreæ 790.b
ostrinæ 813.b

P

Palla 824.b
pallula 824.b
pallium 825.b
palliolum 825.b
palliastrum 826.a
paludamentum 828.a
pannicularia 834.a
paragaudes, & paragaudæ 839.b
parmacides 847.b
patagium 862.a.b
patagiata 862.b
pellicea 884.a
penicu-

Digitized by Google

penicilamentum 890.b
penula 892.a
peplus 892.b
pera 895.a
perifcelis 915.b
peripetafma 916.b
peripromma 917.a
petafus 947.a
pexa 875.a
phœcafius 947.a
phecaßium 955.a
pileus 968.a
plagæ 979.a
polymita 998.a
præclauum 1035.a
prætexta 1063.b
prafina 1067.b
pulla 1144.a

Q

Quiſquiliata 31.a

R

Ralla 40.b
rechedipna 52.b
recinium, recinus 53.a
regilla, baſilica, trabis 76.b
recta tunica 77.a
redimiculum 65.b
reticulum 120.a
rheno 129.a
rica 132.b
ricium, ricinum 132.b
ricula 132.b

S

ſacciperium 155.b
ſaga 160.a
ſagum 161.b
ſandalum 172.a
ſarranæ, Tyriæ, oſtrinæ, purpureæ,
ſcapularis 189.b (180.b
ſculponea 205.b
ſcutulata 206.a
ſegmentum 210.b
ſegmentatæ 210.b
ſemicinctium 222.b
ſidonia 252.b
ſindon 261.a
ſoccus 271.b
ſolea, 276.b
ſpinter 306.b
ſpira 707.a
ſtola 330.b
ſtragula 332.b
ſtrophium 336.b
ſubcingulum 345.b
ſubligaculum 325.b
ſubligar 352.b
ſubminia 353.b
ſubucula 363.a
ſuccingulum 366.b
ſucula 368.b
ſudarium 369.b
ſuffibulum 370.a
ſupparus, ſupparum 392.a
ſyntheſis 412.b

ſyrma 414.a

T

Tænia 419.a
talaris tunica 420.b
talaria 420.b
teſſellatæ tunicæ 460.a
textilis 464.a
thalaßina 474.a
thorax 472.b
tiara 475.b
tibiale 475.b
toga 482.b
candida, pura, palmata, picta, prætexta,
puerilis, rara, raſa, utrilis 483.a
toral 488.b
torques 491.b
trabea 494.a
trilix 517.a
triumphalis 522.a
tunica, interula 532.a
tunica laticlavi 532.a
tyrianthina 541.b
tyriæ 542.b

V

udo 559.a
uentrale 575.a
uigata ueſtis 628.b
uiria, uiriola 629.b
uitta 640.b
umbella 650.b
undulata 653.b

Z

Zona 695.b

AEDIVM PARTES.

Acroteria 56.b
ambices 220.a
ambulacrũ, ambulatio 221.a
amphithalamus 233.b
ancones 244.a
andron 245.a
angulus 247.a
andronitis 245.a
antæ 263.a
antepagmenta 269.a
antes 267.a
apiarium 274.b
apodyterium 277.a
apotheca 278.b
appendix 282.a
aquarium, aquariolum 292.b
arcus 204.b
area 307.a
armarium 302.b
armariola 87.a
aſſa 338.a
aſſamenta 338.a
aſſer aſſerculi, aſſula 339.b
auiarium 374.a
atrium 353.b
aula 374.a
axis 390.b

B

Balnearium 394.a
balineum 393.b
balneum 394.a
baptiſterium 395.a
baſis 398.a
bero 406.a
bibliotheca 407.a
beclinium 409.b
bubile 435.a

C

Camera 470.a
caminus 470.b
canalis 473.a
cancelli 473.b
cantherij 482.a
capreolus 484.a
capſulæ 87.a
cardo 98.a
caryatides 499.b
caſeale 507.a
catenatio 515.b
cauædium 518.a
caula 621.b
cauea 528.b
cella fructuaria, olearia, torcularia, uinaria, defructaria, fœnilia, pa'earia,
cella 537.a (278.b
cellarium 537.a
chartophylacium 563.a
chenoboſchium 565.a
chors 569.b
circuncolumnium 583.b
ciſterna 593.a
clauus trabalis 607.b
clibanus 610.a
cloſtrum 612.b
coalſatio 339.b
cochlea 616.b
cochlides 616.b
cochlidium 617.a
cœnaculum 619.b
cœnatio 120.a
cœton 54.a
columbarium 646.a
columen 647.b
concameratio 686.a
conclaue 695.b
conopæum 728.a
conſpicilium 747.a
contabulatio 656.a
coquina 779.b
corium, coria 783.a
corone 787.a
coronis 788.a
crepido 804.b
cruſtæ 815.a
cryptæ 816.a
cryptoporticus 816
cubiculum 817.a
culina 819.a
culmen 819.a

D

Deliciæ 885.a
deliciares tegulæ 885.a
deliciatum tectum 885.a
deliquiæ 887.a

Digitized by Google

diæta 829.a
dißluuium,dißpluuiatum 970.a
dormitorium cubiculum 1006.b

E

Epiſtylium 1067.a equile 1071.a

F

Faſtigium 30.a
feneſtra 39.a
feneſtræ clathratæ 604.a
feneſtella 39.a
focus 79.a
fœnile 82.b
forica 87.b
foris 87.b
foricula ibid.
fornax 90.b
fornix 91.a
fornicatio 91.a
foruli 87.a
furnus 123.b

G

Gradus 152.a
granarium 156.b
guſtatorium 166.a
gynæceum 167.b

H

Hara 180.b
hypocauſtum 219.a
hypogeum 219.b
horreum 207.a.b

I

Ianua 225.a
imbrex 242.b
impages 249.a
impluuium 259.a
incumba 288.b
infurnibulum 316.a
iſodomo 390.b

L

Lacus 419.b
lacuſculi 419.b
lacunar 420.a
lar 429.a
lararium 429.a
later 432.a
latrina 433.b
lauatrina 292.b
lignum 463.b
limen 465.b
lorica 486.b

M

Melitton 559.a
mellarium 557.a
membrum dormitorium 560.a
meuiana,podioli 564.b

N

neſſotrophium 647.a

O

Odeum 756.b
oſtium 812.b

P

Paradromis 839.a
paraſtades 840.b
paraſtatæ 840.b
parietina 845.a
parietes intergerini 360.a
patibulum 866.b
pectinatum tectum 875.b
penetrale 899.b
penarius 890.b
penaria ibid.
penuarium 890.b
penuarius ibid.
pergula 912.a
peridromis 915.a
periſterotrophium 917.a
periſtylium 917.a
perſonæ 933.a
peſſulus 946.a
petaurum 947.b
pila media 967.a
pinacothes 959.a
pinnaculum 970.b
pluteum 989.a
podium 990.b
polubrum 997.a
pomarium 1000.a
porcæ 1011.a
porticus 1014.a
poſtis 1023.b
primarius lapis 1073.a
proceres 1086.b
proceſtrium 54.a.1086.b
prochyta 1087.a
procœtion 54.a
procœton 1088.a
proiecta 1102.a
proiectura 1102.a
promptuarium 1107.a
propylæum 1118.b
protecta 1125.a
prothyrum 1126.b
pſeudothyrum 1133.a
puluini 1145.b
puluinum 1145.b
puteus 1153.a

R

repagula 96.a

S

Sacrarium 157.b
ſcalæ 187.b
ſcrinium 203.b
ſcandula 189.a
ſcapus cardinalis 189.b
ſpeculare 300.b
ſpheriſterium 305.a
ſpiramentum 308.b
ſtabulum 316.a
ſtillicidium 324.a
ſtylobata 341.b
ſubgrunda 349.a
ſubgrundatio 349.b
ſubtegulanea 361.b
ſudatorium 369.a
ſuggrunda,ſuggrundia 373.b
ſuperliminare 388.a

T

Taberna 404.b
tabularium 417.a
tabulatum 417.a
tectum 431.b
tegulum 433.a
telamones 433.b
tepidarium 451.b
teſſerulæ 460.a
teſtudines 460.a
thalamus 465.b
tholos 472.a
tibicines 476.a
tignus,tignum 476.a
tigillum 476.b
trabs 494.a
tranſenna 502.b
tranſtra 507.b
triclinium 515.a

V

Vacerra 543.b
ualetudinarium 551.a
ualuæ 552.b
uaporium 553.b
uerſura 591.a
uertices 592.b
ueſtibulum 597.b
ueſtiarium 700.b
ueteraria 603.a
uiridarium 630.b

X

Xiſtus 693.a

AEDIVM SVPELLEX ET ornamenta.

Abacus 5..b6.a
abaculus 6.a
abaculi ibid.
abax 6.b
acubitum 41.b
aconita 54.b
acrotophorum 56.a
acus 59.b
ahenum 179.a
alea 189.b
alueus luſorius,alueolus 211.b
ames 222.a
ampulla 237.b
amyſtis 239.b
anabatrum 240.a
anaclinterium 240.b
anaclinteria 241.b
anaglypta 241.a
aqualis,aquarium 292.b
aqualiculus 295.b
aquiminarius 294.b
arca 299.b
arca loculata 480.a
arcula 300.
arculus 304.a
arculum 304.a
argentum 310.a
armariolum 320.b
atramentarium 350.b
aſcopera 332.b
auricularium ſpecillum 378.b

auri-

Digitized by Google

auriſcalpium ibid.
aulæa 374.b

B

Bacrio 392.b
batillus 398.a
batiocus 399.a
balteus 394.b
biſellium 412.a
bulga 437.a
bulla 437.b

C

Cacabus 440.b
cadurcum 446.b
calamiſtrum 458.b
calamus 459.a
calathus 459.b
calathiſcus 459.b
calix uitreus 462.b
caliculus 463.a
calpar 466.b
candela 474.a
candelabrum ibid.
caniſtrum 477.b
cantharus 481.b
capis 490.a
capſa 491.b
capſula 491.b
capula 492.a
capulus 492.a
carchefium 497.b
carnarium 502.b
catinus, catinum 516.a
catillus, catillum 516.b
cento 541.b
cera 544.b
ceruical 557.b
chytra 541.a
chytrapus 571.a
ciborium 571.b
circites 582.a
cirnea 592.b
ciſſybium 593.a
ciſta 593.a
ciſtula 593.a
cline 611.a
cochleare 616.b
colum 646.b
colus 648.b
conchyliata periſtromata 689.a
conſpicillum 747.a
conopeum 728.a
corbis, corbula 781.a
cotes aquariæ 796.b
crater, cratera 799.b
craterra 800.a
craticula 800.b
crenæ 803.b
crepundia 805.a
cribrum 807.a
cubile 817.a
cucurbitula 818.a
culcitra 818.b
culeus 818.b
culina 819.a
culter 820.b
culullus 820.b
cuneæ 822.b
cunabula 823.b
cuneus 824.a
cupa 825.a
cyathus 839.b
cylix 841.a
cymbium 841.b

D

Dentiſcalpium 897.a
diota 956.b
diſcerniculum 963.a
diſcubitorius lectus 966.a
diſcus 966.b
dolium 995.a

E

Epiſtomium 1066.b
echinus 1024.a

F

Flabellum 67.b
flagellum 68.a
follis 85.a
forfex 87.a
forma 89.a
fritellus 104.b
fulcrum 115.a
funda 117.b
fuſcina 125.a
fuſus 125.b

G

Gabata 126.a
galeola 127.a
gazophylacium 130.b
glomus 148.a
grabatus 151.b
grallæ 155.a
graphium, graphiarium 157.a
guttus 166.b

H

Hippoperæ 199.b
hoſtorium 216.a
Hydria 216.b

I

igniarium 233.b
incerniculum 276.a
infundibulum 315.b
infurnibulum 316.a
inſtratum 342.a

L

Lagena 422.b
lampas 423.b
lanx 426.b
laterna 432.b
lebes 440.a
lectus 440.a
lectus cubicularius 440.b
lectica 440.b
lecticula ibid.
lecythus 440.b
ligula 468.b
loculamenta 480.a
lodix 481.a.b.
lucerna 489.a
M
Mactra 511.b
magis 514.a malleus 521.b
malluuium 521.b
manubrium 538.a
mantelum 533.b
mantica 554.a mappa 538.b
matta 546.a matula 548.a
matella 548.a mazonomon 550.b
millus 577.b modiolus 597.a
monopodium 611.a
mortarium 626.a
muſcarium 643.a
muſtricola 643.b
myxos 649.b

N

Naſiterna 657.a

O

Obba 723.a
obſtragulum 740.a
octophorum 753.b
œnophorum 760.b
olla 769.b orbis 792.b
orca 793.b

P

Pala 821.a
panarium 833.b
paropſis 850.a
patella 862.b patera 866.a
patina 866.b pecten 875.a
pegaſus 881.a peluis 886.a
pelluuium 883.b penicillus 890.a
peripetaſma 916.b
periſtroma 917.a phiala 955.b
piſcinæ 974.a piſtillum 974.b
plagæ 979.a plutei 989.a
pluteus 989.a poculum 989.b
polubrum 997.a
polymyxos 998.a
poterii 1026. pugillaris 1142.a
pultarius 1145.a puluinar 1145.a
puluinus 1145.b pupa 1148.b
pyctatium 1154.b
pyxis, pyxidicula 1158.b

Q

Quadra 1.b
Qualus 9.b.10.a
quaſillus 16.a

R

repoſitorium 1202.a
rhombus 132.a
rhytium 132.b
riſcus 136.a
rutabulum 153.a

S

Salinum 163.a
ſartago 180.b
ſcala 187.b
ſcamnum 188.b
ſcabellum 188.b
ſcabile 188.b
ſcalprum librarium 188.a
ſcaphium 189.a
ſcopæ 200.a

Digitized by Google

ſcopula 200.a
ſculponea 205.b
ſcutella 206.b
ſcyphus 207.a
ſecula 211.a
ſedes 215.a
ſedecula 216.a
ſedile 216.a
ſella 216.a
ſera 236.b
ſeria 377.b
ſerra 242.a
ſigma 254.a
ſigmum 255.a
ſinus 267.a
ſitula 269.b
ſolium 280.a
ſpecillum oricularium 301.a
ſponda 311.a
ſpondylus 312.b
ſpongia 312.b
ſporta,ſportula 313.a
ſtatera 317.b
ſtibadium 323.a
ſtorea 333.a
ſtragulum 332.b
ſtylus 341.b
ſubcerniculum 345.b
ſudarium 369.b
ſulphurata 375.b

T

Tapetum 425.b
teges 433.a
theca 467.b
thoral 488.b
torus 492.a
trapezophoros 519.a
tripes 518.a
trulla 524.b
tudicula 527.a

V

Vagina 547.a
uas 55.b
uerticulum,uerticillum 592.b
ueru 592.b
ueruculum 593.b
ueſtiaria arca 600.b
uidulum 614.a
uitrea 641.b
umbella 650.b
umbraculum 651.a
urceus 683.a
urna 675.a
urnarium 676.a
urnula 675.a
uter 618.a

Z

Zona 695.b

ARBORES

Abies 12.a
acer 43.a
acrifolium,lotos 55.b
egilops 107.b
egiros,populus nigra 108.a
eſculus 131.a
agria,aria,aquifolium,aquifolia 177.a
albus ſpinus 186.b
amygdala 239.a
alnus 203.b
anacardium 240.a
aquifolia 293.b
aquifolium 293.b
arbutus 299.b

B

Balſamum 394.b
bdellium 399.b
bumelia 438.a
buxus 439.a

C

Camedaphne 505.a
caprificus 491.a
caſtanea 509.b
carpinus 503.b
cedrelate 532.b
cedrus 533.a
ceraſus 546.a
cerrus 550.a
cinnamum 580.b
ciſthus 593.b
ciſthum 648.b
citrus 594.b
colutea 648.b
conifera 722.a
conoides 727.b
conus 776.a cornus 786.a
corylus 796.a
cupreſſus 827.a
cyna 841.b
cyparisſus 840.a
cypros,uide liguſtrum 465.a
cyprus 842.a

D

Daphnon 848.b
dryophites 1008.b

E

Ebenus,uide Hebenus 183.b
equiſetum 1071.a
erineon 1074.a
elate 1041.a
erice 1073.a

F

Fagus 19.b
farfarum 28.b
farfugium 28.b
ficus 53.a
fiſtula 67.b
fraxinus 100.b
frutex 111.b

G

Geniſta 134.a
gebenus 183.b

H

Hemeris 188.a

I

Ilex 235.b
iuglans 399.b iuniperus 402.b

L

Larix 430.b
laſerpitium 430.b
laurus 438.a
lentiſcus 445.a
liguſtrum,cypros 465.a
lotos,lotus 487.b

M

Malobathrum 522.a
malus 522.a
malus Aſſyria 552.a
medica arbor 552.a
meſpilus 575.a
molluſcum 607.b
morus 600.a
myrrha 648.b
myrtus 649.a

N

Nerium 675.a
nux Græca 721.a

O

Olea 767.a
olina 769.a
opierus ibid.
opulus,oberus 788.b
ornus 802.a

P

Palma 82.a
Phylira,tilia 958.a
picea 963.a
piceaſtrum 963.a
pinea 971.b
pinus 971.b
pinaſter 971.b
piper 972.b
platanus 981.b
pomus 1000.b
populus 1010.b
prunus 1132.a
pyrus 1157.a
pyxis 1158.b

Q

Quercus 17.b

R

Robor 137.b
robur ibid.
romula 140.b
roſmaris 142.b
rumpotinum 150.a
rumpotinus 150.a

S

Salix 166.a
ſambucus 170.a
ſapinus 175.b
ſentis canis 231.b
ſiliqua 258.b
ſmilax 270.b
ſorbus 289.b
ſpathe 294.b
ſpinus 306.b
ſtatice 317.b
ſtrobilus 336.b
ſtrobus 336.b
ſtyrax 342.b

ſuber

Digitized by Google

ſuber 349.a
ſycomorus 407.a

T

Taxus 430.a
teda 430.b
terebinthus 452.b
tilia 477.a
tribulus 512.a
tuber 526.b

V

Vacinia 544.a
ulmus 646.b
unedo 654.b

Z

Zizipha 695.a

ARBORVM FRVCTVS.

A

Chras 50.b
acinus 53.b
acrodrya 56.a
amygdalum, nux Græca, nux Thaſia, 239.a.b
apyrinum 290.a
arbutum 299.b
aſinina pruna 334.a
auellana 365.b
aureum malum 380.a

B

Bacca 390.b
balanus 393.a
balanus myrepſice 393.a
balani 393.a
baſilica nux 397.b

C

Calliſtruthiæ 464.a
carica 499.b
caryon 506.a
caryopon 506.a
caryota 506.a
caſtanea 509.b
cedris 533.a
ceraſum 546.a
chryſomela, Armeniaca 571.a
citrea mala 594.a
citrium 594.b
coluteum 648.b
colymbades 649.a
comarus, unedo, arbutum 651.a
congylis 722.a
conus 776.a
cornum 786.a
cruſtumina pyra 815.a
corylus 796.a
corymbus 796.a
cotona, coctona, cottona, cotana, coctana, cottana 797.b
cotoneum 797.b
cucurbitina pyra 818.a
cydoneum malum 340.b

D

Dactyli 845.a
drupæ 1008.b
duracina perſica 1019.a

E

Elaterium 1041.a

F

Ficus 53.a
fugacia poma 114.a

G

Galbanus 126.b
Galbulus 126.b
galla 127.a
glans 145.b
glans caduca 146.a
glans cerrea ibid.
glans fagea ibid.
glans iligna ibid.
glans quernea ibid.
granatum 117.a
groſſus 164.a
groſſulus 164.a

M

Mala aurea 522.a
mala peluſiana ibid.
malum 522.a
malum citreum ibid.
malum punicum ibid.
malum granatum ibid.
malum perſicum ibid.
malum orbiculatum ibid.
melapium 553.a
melimelum 558.b
muſtea 558.b
melones 559.a
meſpilum 575.a
molluſca 607.b
morum 620.a
myrobalanum 648.b
myrrha 648.b

N

Nicolai 678.a
nux 720.b
nux baſilica 721.a
nux Græca ibid.
nux Perſica ibid.
nuces caſtaneæ, inglandes ibid.
nuces pineæ ibid.

O

Olea 767.a
orbiculata poma 792.b
orchis, uel orchites 794.a

P

Palma 827.a
palmula 827.b
pauſia, uel pauſea 872.b
perſica mala 931.b
piper 322.b
piſtacium 974.b
pomum & poma uide 1000.b
prunum 1132.a
pruna aſinina ibid.
pruna autumnalia ibid.
pruna cerea ibid.
pruna damaſcena ibid.
pyrum 1157.a
pyra autumnalia 1157.a
pyra cucurbitina ibid.
pyra decumana ibid.
pyra libralia ibid.
pyra mammoſa ibid.
pyra onuchina ibid.
pyra ordeacea ibid.

Q

Quiſquilium 31.a

R

Radij 39.a
radiolus 39.a

S

Saccharum 322.b
ſarcocolla 178.a
ſerotina poma 245.b
ſorbum 289.b
ſpineolus 307.a
ſtlata 327.a
ſtrobilus 336.b
ſtruthia mala, ſtruthiomela 338.a
ſycon 407.a

T

Taminia 421.b
teſtacea pyra 460.b
thebaicæ, thebaides 467.a
tophacea pyra 488.a
tricoccum 515.b
tuber 526.b
turbinata pyra 534.b

V

Vnedo 654.b
uoconia 659.a
uolema 659.a

Z

Zizipha 695.a

ARBORIS partes.

A

Alburnum 185.a
articulus 329.a

B

Balteus 394.b
bruſcum 434.a
byon 434.b

C

Cani uilli 482.b
capitellum 495.b
caro 502.b
caudex 518.b
centura 542.a
ciccum 573.b
coma 650.a
cortex 794.a
crena 803.b
crus 814.b

F

Feſtuca 51.a
fibræ 52.b
flagellum 68.a
folium 84.b
folliculus 85.a
frons 106.a

I

induuium 302.a
iulus 401.b

Digitized by Google

L

Lana 424.b
lanugo 426.a
liber 457.a

M

Mamma 526.b
mater 545.b
matrix 545.b
materies 547.b
materia 547.b
muſcus 643.a

N

Nodus 690.b
nucamentum 709.a

O

Oculi 755.b

P

Panicula 835.a
pediculi 944.b
perna 922.b
petiolus 947.b
pollex 995.b
pulli 1143.b
pulpæ 1144.b

R

Radix 39.b
rapus 41.a
rapum 44.b

S

Scamna 188.b
ſcutula 206.a
ſpadones 293.a
ſpathe 294.b
ſpatalium 294.b
ſtirps 326.b
ſtolo 331.a
ſtylus 342.a
ſurculus 399.a

T

Tabulata 417.a
taurus 429.b
termes 454.b
tiliæ 477.a
truncus 525.a
tunica 532.b
turbo 534.b
turio 535.b

V

Venæ 566.b
uertex 592.a
uilli 617.b
uiſcum 634.a
unguis 655.b

Z

Zingiber 322.b

HERBAE.

ABiga 12.a
abrotonum,abrotonus 18.a
abſynthium 25.a
acanthis,uide Pappus 836.a
acanthus 28.a
acetoſa,uide oxalis 817.a
achilleos 49.b
achimenis 450.b
aconitum,cammaron,theliphonũ,ſcorpion,myoctonum 54.a
acorum,acorus,galanga 54.b
acus parua paſtoris, uide ſaxifragum, 186.b
adiantum,capillus Veneris 75.a
adipſos 77.b
ægylops,orobanche 107.b
ægoceras,uide buceras 436.b
ægonychon,lithoſpermon,milium ſolis 109.a
era,orobanche,lolium 125.b
æthiopis 141.b
agaricum fungus 154.b
ageraton 159.b
agnus,agnos,agnus caſtus 164.b
agricordamum, lepidium, hiberis, 177.b
agrimonia,eupatorium 177.b
agri palma,galeopſis 177.b
aiuga,uide chamæpitys 561.a
aizoon, iombarba, uermicularia, 180.b
albucium,uide alimon 193.b
albucum,anthericum, haſtula regia,aſphodelon 184.b
alcea,biſmalua 187.b
alera,uide alimon 193.b
alga 192.b
alga marina,uide fucus marinus 112.a
algidenſis rap. 193.a
alimon, alera, albucium, alimos, 193.b
allium 207.b
aloe 205.a
lingua 205.a
alopecurus 205.b
alſine, myoſota, muris auricula, 206.b
altercagenum,altercum,hyoſcyamus,ſuba porcina 209.a
althea, ariſtalthea, hibiſcus, biſmalua maluauiſcum 209.b
alypon, alypia, turpet candidum, 213.a
alyſſon,rubia minor 213.a
amaracus, amaracum, ſampſuchum, maiorana, parthenium,matricaria, marus 214.a
amaranthus 214.a
ambroſia,botrys,artemiſia 220.a
ambubeia,ambugia,cichorium,intubus erraticus,picris 220.b
ambugia 220.b
amello 221.b.559.a
amethyſtus 222.a
ampelos agria 233.a
ampeloleuce 233.a
anacampſerotis 240.a
anagallis, morgelina, gallinæ morſus, 240.b
anagyris 241.a
anchuſa,orcaneta 243.b
anemone,othone 245.a
anethum 245.a
angelica,laſerpitium 246.a
aparine,uide Lappa 428.a
aniſum,acetum 257.b
anonymos 262.b
anthemis,eranthemon,camæmelon,camomilla 267.b
anthericum,uide albucum 184.b
aphrodilorum, uide aſphodelus 336.b
apiaſtrum, apium ſylueſtre,meliſſophyllon,meliphyllon, melinon 275.b
apium montanum, uide oreoſelinum, 797.a
apium riſus,uide batrachium 399.a
apium ſelinon, hilioſelinum, hypoſelinum 276.b
apronia,uide bryonia 434.b
archezoſtis,uide cedroſtis 533.a
argemon, argemone, canaria lapa, 309.b
ariſtalthea,uide althea 209.b
ariſtolochia,malum terræ 317.a
armoniacia,armoracea,armon Pontici, ibidem.
arnogloſſa plantago 321.b
aron bul. 322.b
artemidon,uide dictamus 938.b
artemiſia 327.a
aſarũ, nardũ ſylueſtre, Martis ſanguis, perpenſa,baccar,baccara, 331.a
aſcalonia 331.a
aſpalathus,uide dipſacon 957.a
aſparagus 334.a
aſparagus Gallicus,uide batis 399.a
aſphodelus,anthericon, albucũ,aphrodylorum 336.b
aſplenum, hemionion, ſcolopendrion, 40.b
ſcolopendra,phyllitis 337.b.338.a
aſtaphiſagria pedicularis pituitaria, 345.a
aſter,uide bubonium 435.a
aſtragalus 346.a
atriplex 353.b
auricula muris,uide alſine 206.b

B

Baccara,uide aſarum 331.a
Bacchar,nardum,ruſticum,caryophillos 391.a
ballote, marrubium, balſamita,uide ſiſymbrium 268.b
barba hircinia,uide come 651.a
batis,crethmon,crithmon,creitha marina,aſparagus Gallicus 399.a
baſilicum,uide ozymon 817.b
batrachium, ranunculus, herba ſardonia,apium riſus 399.a
bechion, tuſsilago,ungula caballina, 400.b
beta 407.a
betonica 407.a

Digitized by Google

bipennella 412.a
bifmalua, uide alcea 187.b
blitum 415.b
bocchion, uide farfugium 28.b
botrys, uide ambrofia 220.a
bouis lingua, uide buglofſos 436.b
braſſica 430.b
brya 434.b
bryon, herba corallina 434.b
britannica, ſideritis 246.b
bryonia, uitis alba, bryonia nigra, chironia, gynecanthon, apronia 434.b
bubonium, aſter 435.a
bubula lingua, uide buglofſos 436.b
buceras, ægoceras, ſilicia 436.b
bucolicon, panax agreſtis 427.b
buglofſos, buglofſum, bouis lingua, bubula lingua, euphroſynum 436.b
bulapathum 436.b
bulbine 436.b
bulbus 436.b
bulbi, radices 437.a
bunias 438.a
bunion 438.a
buphthalmos 438.a
buphonum, chamæleon, ixium 438.a
bupleuros 438.a

C

Calamãdrina, uide chamædrys 560.b
calamintha, cæta, nepeta 458.a.b
calcifraga, uide empetron 1054.a
calligonon, polygonon, uuigo ſanguinaria 463.a
callitrichon, polytrichon 464.a
callitrix 464.a
caltha, calenda, calendula, ſcorpionides, leontopodium 466.b
camæmelon, uide anthemis 267.b
cammaron, uide aconitum 54.a
camomilla, uide anthemis 267.b
cania 476.a
canaria, uide argemon 309.b
candelaria, uide flammea 71.a
cannabis 478.a
capillaris, uide trichomanes 515.a
capillus Veneris, uide adiantum 75.a
capnos, fumus terræ, pes gallinaceus 490.b
caprifolium, uide periclimenos 913.b
carcinetron, polygonon, corigiola, centinodia mas 497.b
cardamon, naſturtium ſylueſtre 498.a
cardamomum 498.a
carduus 498.b
carex 499.b
carpentariorum herba, uide ſcopa regia 200.a
carphos, buceras, telis 503.b
cariophillos, uide bacchar 391.a
carytis, myſinites 506.a
caſia 507.b
cataputia maior, uide lathyris 432.b
cancalis 518.a
cedroſtis, uitis alba, ampeloleuce, ophioſtaphilon, melothron, pſilothron, archeſoſtis, madon, bryonia 533.a
centauria, centaurion, chironion, fel terræ 541.a
centifolia 541.b
centinodia mas, uide carcinetron 497.b
centunculus 541.b
centumcapita, hecatoncephalon, erynge alba, eryngium 543.b
cepe, cepa 543.b
cepetum, cepitium 544.a
ceratitis 546.b
cerinthe 548.b
ceruarius, limetum 558.a
ceſtron, ceſtros, betonica, ſerratula, pſychotrophon 558.a
ceterac, uide ſcolopendrion 199.b
chærephyllon 559.b
chalceos 559.b
chalcetum 559.b
chamæacte 560.b
chamæcypariſſos 560.b
chamædaphne, uinca peruinca 560.b
chamædrys, triſſago, querciola, calamandrina 560.b
chamælæa 560.b
chamæleon 561.a
chamæleuce, tuſsilago 561.a
chamæmelon, leucanthemum, camomilla 561.a
chamæpitys, aiuga, iua 561.a
chamærops 561.a
chamæzelon, quinquefolium 561.a
chara radix 561.b
characias, expurgia, euigilium matutinum 651.b
chelidonia 564.b
chenomychon 565.a
chironeum 567.a
chironia, uide bryonia 434.b
chreſton, cichorium, creſton, pancratium 569.b
cicerbita, uide ſenchos 286.b
cichorea, cichoreum 574.a
cichoreum, intubus, intybus 574.a
cilindrum 574.b
cicuta 574.b
cinara 577.b
cinnara 580.b
ciperum radix 581.a
ciſſanthemos, cyclaminos, ſigillum Mariæ 593.a
clematis, prouenca, uitalba 608.a
clinopodion, pulegium montagnum 611.a
cnicos, cnicus, cardamus 614.a
cnidos 614.a
coix 631.b
codion 618.a
colocaſia, faba Aegyptia, colocaſium 643.a
colocynthis curcub. 649.a
columbaris, uide periſtereos 917.a
combretum 651.a
come, barba hircina, uulgo barba petræ 651.a
condryllon, condrylle 705.b
condurdon, uide ſolſtitialis 276.a
conſiligo 738.b
conuoluulus 776.a
conyza, cunilago, pulicaria 776.a
coramble 780.b
corchorus 781.b
corigiola, uide carcinetron 497.b
coriandrum 782.a
corinthus, menais 782.b
corion, chamæpitys, hypericon, perforata 783.a
coririus 783.b
corruda, aſparagus ſylueſtris, Libycum, minium 793.a
cotonaria, uide lanaria 425.a
cotyledon, umbilicus ueneris 797.b
cambe 798.a
cratægonum, crataogonum 799.b
cretha marina, uide batis 399.a
crethmon, uide batis 399.a
criſtæ 810.b
crocodilium 811.b
crocum flos 811.b
criſtallion, uide cynomyia 842.b
cucumer 817.b
cucurbita 817.b
cuminum 823.a
cunila pulicaris 825.a
cunila bubula, uide liguſticum 464.b
cunilago 825.a
cuſcuta, uide orobanche 805.a
curmundula 833.a
cyanos flos 839.b
cyclamnus, rapum & tuber terræ 840.a
cyminum, cuminum 841.b
cynocephalia, pulicaris 842.a
cynogloſſos 842.a
cynomorion, orobanchæ, tenia 842.a
cynomyia, pulicaris, pſyllion, cynoides, cryſtallion, ſicelion 842.b
cynorrhodon flos, 842.b
cynoſorchis, orchis, teſticulus canis 842.b
cynozolon, ulophonon 842.b
cyparißia. 843.a
cyperus 843.a
cytinus flos 844.b
cythiſum 844.b

D

Dactylus 845.a
daphnoides, polygonoides, laureola 848.b

Digitized by Google

daucum,pastinaca syluestris 849.b
dendrocissos 894.a
dendroides 894.a
dictamus,artemidum 938.b
digitellum,uide sedum 217.b
dipsacon,asphalathus, cacubum, labrum ueneris 957.a
draco,uide pyrethrum 1156.a
dracontium 1008.a
dracunculus 1008.a
dryophonon 1008.b
dryopteris 1008.b

E

Ebiscus,uide hibiscus 193.b
ebulum, ebulus 1022.a
elaphoboscon,gratia dei 1041.a
elatine 1041.a
endiuia,uide seris 238.a
empetron,calcifraga 1054.a
enula campana,uide helenium 186.b
ephemeron 1063.b
epimenidium 1065.b
eranthemon,uide anthemis 267.b
erigeron,senecio 1073.b
eringe alba,uide centumcapita 543.a
eris 1076.a
eruangima,uide orobanche 805.a
eruca 1079.a
eruilia 1081.a
erynge,irringorum, 1081.b
eupatoria,agrimonia 1093.b
euphorbia,euphorbium 1093.b
euphrosynum,bugloßios,buglossum,euphrosyne 1094.a

F

Faba porcina,uide altercagenũ 209.a
farfugiũ,bocchion, tußilago,uulgo pas daſne 28.b
faba Aegyptiaca,uide colocasia 643.b
farfara,uide tußilago 538.a
fel terræ 38.b
femur bubulum 39.a
ferula,nartex 50.a
filix 60.a
filicula,polypodion 60.a
flammea, candelaria 71.a
fœniculum,uide marathrum 538.b
fœnumgrecũ , telin, carphos, buceras, ægoceras,filicia 83.a
fucus 112.a
fucus marinus,alga marina, phycos thalaßion 112.a
fumus terræ,uide capnos 490.b
fuluiana 116.b

G

Galanga,uide acorum 54.b
galeopsis,uide agripalma 177.b
genista,uide spartum 294.a
gentiana 134.a
gladiolus 145.a
glaucium 146.b
glycirrhiza,uide adipsos 77.b
gnaphaliũ,chamæzelon,cotonaria 150
gramen 155.a
gratia dei,uide elaphoboscon 1041.a
gith,uide melanthion 557.b
gynecanthon, uide bryonia 434.b

H

Halicacabum,solanum, strycnon,uesicaria 179.a
hastula regia,asphodolus,albucũ 182.a
hecatoncephalon, uide cẽtũcapita 543
hedera 185.b
hedyosmos,menta 185.b
helenium,enula campana 186.b
heliotropium 186.b
helleborum 187.a
helxine,parietaria,muralis 187.b
heluellæ 187.b
hemionion, uide asplenium 337.b
hiberis,uide agricordamum 177.b
hibiscus,ebiscus 193.b
hierobatane 196.a
hilioselinum,uide apium 276.b
hippice 198.a
hippoglossa 198.b
hippolapathum, personata 198.b
hippomarathrum,mysineũ, fœniculum maius 199.a
hipposelinum,olusathrum 199.b
hippuris,uituperata,pilus terræ 199.b
hirculus 199.b
hyacinthus flos 215.b
hyoscyamus,faba porcina,altercũ 218
hypericon 219.a
hyposelinum,uide apium 276.b
hyssopus,hyssopum 220.a

I

Inguinaria,argemone 320.b
intubus erraticus,uide ambubeia, intubus,intubum, endiuia 372.b
intybum,ambugia 372.b
inula 379.b
iombarba,uide aizoon 180.b
iris,liliũ cæruleum 385.b
irringorũ,uide erynge 108.b
iua,uide chamepitys 561.a
isatis 389.b
ischomache 390.a
ixium,uide buphonum 438.a
ischas,uide rhaphanosagria 128.b

L

Labrusca 415.a
labrum ueneris,uide dipsacon 957.a
lactoris 419.a
lactuca 419.a
lada 420.a
lagopus 422.b
lamium 423.b
lanaria,cotonaria,gnaphaliũ 425.a
lanceolata,uide lonchitis 482.a
lapathum,oxalis 426.b
lappa,philangropos,aparine,personata 428.a
lappa maior,uide personata 933.a
lappago 428.a
lapsana 428.a
laserpitium,uide angelica 246.a
lathyris,cataputia maior 432.b
lauer 437.a
laureola,uide daphnoides 848.b
lemonium 443.b
leontice,cacalia 446.b
leontopodium,uide caltha 466.b
leontopetalon 446.b
lepidium 446.b
leucacantha 449.a
leucanthemis 449.a
libanotis,rosmarinus 454.a
libycum,uide corruda 793.a
lichen 463.a
liguſticũ,panax, cunila bubula 464.b
liguſtrum 465.a
lilium 465.a
limeum,uide ceruarius 558.a
lingua 468.b
limosostis,uide mercurialis 571.a
lingulaca 469.a
limostrophon,uide marrubiũ 541.b
lithospermum,milium solis 474.b
lolium,yuræa,zizania 482.a
lonchitis,xiphion,lanceolata 482.a
lotos 487.b
lupus,salictarius, lupulus 499.a
lutea 501.b
lutum 502.a
lychnis 505.b
lychnitis 505.b
lycopsis 506.a

M

Maiorana,uide amaracus 214.a
malache 521.a
malua 522.a
maluauiscum,uide althea 209.b
malum terræ 522.a
mandragora 529.b
marathrum,fœniculum 538.b
marathus 538.b
mariscum,mariscus 541.a
marrubium,philopeda,philocares,prasion,limostrophon 542.b
matricaria,uide amaracus 214.a
mattißylua,uide perictymenos 913.b
medica 551.b
melampodium 557.b
melanthium , nigella , melaspermon, gith,melanthion 557.b
melilothos,sertula campana 558.b
melinon,uide apiastrum 275.b
meliphyllon 558.b
melisophyllum,apiastrum 558.b
melothron,uide cedrostis 533.a
menais,uide corinthas 782.b
menta 569.a
menta Rom.uide sisymbrium 268.b
mentastrum , pulegium syluestre 569.b
mercurialis , linozostis , parthenion 571.a
meum 580.a
miliaria 583.a
milium solis,uide ægonychon 109.a

Digitized by Google

millefolia,panax,ſideritis 583.b
militaris,uide ſtratiotes 333.b
millefolium,myriophyllon 583.b
miluinus pes 584.a
moly 608.a
molybdæna 608.a
morgelina,uide anagallis 240.b
morſus gallinæ,uide anagallis 240.b
murinum hordeum 640.b
muralis,uide helxine 187.b
myoctonos radix 647.b
myoſota,uide aloſine 206.b
myriophyllon,millefolium 648.a
myſinites,uide carytis 506.a

N

Nardum ſylueſtre,uide aſarum 331.a
narthex 653.a
naſturtium 657.a
natrix 657.b
nepenthes 672.b
nepeta,pulegium agreſte 672.b
nicophoros,uide ſimilax 269.a
nerium,uide rhododendros 131.a
nigella,uide melanthium 557.b
nymphæa,uulgò nenuphar 721.b

O

Ocymum 756.a
oenanthe 760.b
oleander,uide rhododendros 131.a
oluſatrum, hippoſelinum, ſmyrneum 770.a
opioſtaphilos,uide cedroſtis 533.a
orcaneta,uide anchuſa 243.b
orchis,teſticulus canis 794.a
oreoſelinum, appium montanum 797.a
origanum 798.a
orminium,orminum 800.a
orobanche, eruangma, cynomorion, cuſcuta 805.a
othone,uide anemone 245.a
oxalis,acetoſa 817.a
oxylapathum 817.a
ozymon,baſilicum 817.b

P

Pæonia 819.b
panax agreſtis,uide bucolicon 427.b
panaces 830.b
papauer 835.b
pappus,ſenecio,acanthis 836.a
parietaria,muralium 845.a
parthenium,matricaria 854.b
paſtinaca 861.b
paſtinaca ſylueſtris, uide daucus 849.b
pecten 875.b
pedicularis, uide aſtaphis agria 345.a
pelecinum 882.a
pentaphyllon, quinquefolium 891.b
peplion,portulaca 892.b
pepo 892.b
perdicium,parietaria 901.a
perforata,uide corion 783.a
periclymenos,periclymenon,uolucrum maius, caprifolium, matiſylua, materſyluarum 913.b
periſtereos,periſtereon,periſtireum,uer benaca,columbaris 917.a
perpenſa 925.a
perſonata, petaſites, proſopion, lappa maior 933.a
pes gallinaceus,pedes gallinacei,caucalis,daucus ſylueſtris 944.b
petaſites,uide perſonata 933.a
petilius flos 947.b
petroſelinum 950.b
peucedanum,peucedanus 951.a
pezitæ fungi 951.b
phalangites,phalangium,leucanthemõ, leucacantha 952.a
phileteria,uide polemonia 994.b
phalaris 952.b
philocares,uide marubium 542.b
philantropos, aparine, rebulus 956.a
phyllitis,uide aſplenum 337.b
picris 963.b
pimula,uide trichomanes 515.a
piperitis 972.b
piſtana, uide ſagitta 161.a
pituitaria, aſtaphiſagria 975.b
plantago 980.a
plumbago 988.a
polemonia,phileteria 994.a
polion,polium 994.b
polyanthemum 997.b
polycnemon 997.b
polygonaton 598.a
polygonum,ſanguinaria 998.a
polypodium,filicula 998.b
polytrichon,polytrix 999.a
portulaca,uide peplion 892.b
porrus 1013.a
praſion,uide marrubium 541.b
pſeudobunion 1133.a
pſicotrophon,uide ſerratula 242.b
pſilothrum 1133.a
proſopion,uide perſonata 933.a
pſyllion,pulicaris 1133.b
pſythia 1133.b
pulegium 1143.a
pulegium ſylueſtre, uide mentaſtrum 569.b
puleium 1143.a
pulicaria,uide conyza 776.a
pygnocomon 1154.b
pyrethrum,draco 1156.a

Q

Querciola,uide chamædris 560.b
quinquefolium,pentaphylon,pentapetes,chamæzelon 28.a

R

Radicula,ſtruthion,lanaria 40.a
ranunculus 42.a
raphanus radix 42.a
rapſanitis 42.b
rapum radix 44.a
rapa radix 44.b
rapulum radix 44.b
rebulus,uide philantropos 956.a
reſeda 110.b
racoma 128.b
ranunculus,uide batrachium 399.a
rhaphanoſagria,apios,iſchas 128.b
rhododendros,ſabina,oleander, rhododaphne,nerium 131.a
roſmarinus,uide libanotis 454.a
rubia, rubra maior, rubra tinctorum 145.a
rubia minor,uide alyſſon 213.a
rumex 148.b
ruta 153.a

S

Sabina,bratby 154.b
ſagitta,piſtana 161.a
ſagmen 161.b
ſalicaſtrum 164.b
ſaliunca 166.a
ſaluia 167.b
ſampſuchum,amaracus 170.b
ſandix 172.b
ſanguinaria 174.a
ſanguinalis 174.a
ſanſucus, amaracus, ſampſucus, ſamſucus 174.b
ſanctonica, abſynthium, ſantonicum 175.a
ſardoa, ſardonia 179.a
ſatureia, cunila, origanum heracleoticum 184.a
ſatyrion,teſticulus ſacerdotis 185.a
ſaxifragum,ſaxifraga, ſaxifragia, acus parua paſtoris,empetron 186.b
ſcammonia, ſcammonea, ſcammonium 188.b
ſcandix 188.b
ſcandulaca, conuolulus 189.a
ſcilla,ſquilla,ſcella 195.a
ſcirpus 198.b
ſcolopendra,uide aſplenium 337.b
ſcolopendrion,ceterac 199.b
ſcopa regia, millefolia, carpentariorum herba 200.a
ſcorpion,uide aconitum 54.a
ſcorpius 201.a
ſcorpionides,uide caltha 466.b
ſcorpiuron 201.a
ſcylla 206.b
ſedum,ſemperuiuum, aizoon, digitellũ 217.b
ſelago 219.b
ſelinon,uide apium 276.b
ſemperuiuum,louis barba 225.b
ſenetio,erigeron 226.b
ſerapias,orchis,triorchis 236.b
ſeriphum, ſeriphium, marinum 238.a
ſeris,intyba,intybum,endiuia 238.a
ſerpyllus 242.a
ſerrata,triſſago 242.b

Digitized by Google

ſerratula,ceſtron,pſicotrophon 242.b
ſertula,meliloton 242.b
ſeſannides 246.a
ſeſelis 246.a
ſicelion,uide cynomyia 842.b
ſiderites,ſideritis,ſigillum Mariæ, uide ciſanthemos 593.a.252.a
ſilicia,uide bucerae 436.b
ſiliqua 258.b
ſiliquaſtrum 259.a
ſilphium,laſerpitium 259.a
ſinapi,ſinape 261.a
ſinapi ruſticum,uide thlaſpi 472.a
ſion 266.b
ſimilax,nicophoros,læuis 269.a
ſiſarum,ſiſer 267.b
ſiſymbrium, balſamita, menta Romana 268.b
ſmyrneum,uide oluſatrum 770.a
ſolaris,heliotropium 275.b
ſolſtitialis,condurdon 276.a
ſolanum,ſtrychnos 276.a
ſonchos,cicerbita 286.b
ſpartum,geniſta 294.a
ſplenion,uide teucrion 464.b
ſpondylium,ſpondylion 312.a
ſquilla,ſcilla,ſcella 315.b
ſtabe 330.a
ſtechas 330.b
ſtratiotes,ſtratiotis,militaris, millefolium 333.b
ſtrobilus 336.b
ſtrumea,ulceraria,ſcelerata 337.a
ſtrycnon,uide halicacabum 179.a
ſymmonianum,ſymmoniacum 410.b
ſtruthion,uide radicula 40.a
ſymphonia 410.b
ſymphoniaca 411.a
ſymphiton 411.a
ſyriaca radix, laſerpitium 413.b

T

Telis,uide carphos 503.b
teuchitis 464.b
tenia,uide cynomorion 842.a
teſticulus canis,uide orchis 794.a
teſticulus ſacerd.uide ſatyrion 185.a
teucrion,ſplenion, chamædris, chamædrope, triſſago 464.b
theliphonum,uide aconitum 54.a
thelypteris 467.b
thlaſpi,thlaſpidion,naſturtium tectorũ, ſinapi ruſticum 472.a
thymbra 474.b
thymus 474.b
tithymalus 481.a
tragion 496.b
tragopogon 497.a
tragos 497.a
trichomanes,capillaris,pinnula,filicula adianton,politrichon 515.a
tricoccus,trioſſum,trigranium 515.b
trifolium,aſphaltion 516.a
triorchis,uide ſeraphias 236.b
tripolium,polium 618.b
triſſago,ſerrata 519.b
trixago,triſſago 522.b
trychnon,ſtrychnon 526.a
tuber,terræ callus 526.b
turpet candidum, uide alypon 213.a
tußilago,farfara,ungula cabalina 538.
tymbra 539.b
uacinium flos 544.a
ueratrum,helleborum 579.a

V

Verbaſcum,phlomos 579.a
uerbena 579.a
uerbenaca, hierobotane, periſterion 579.b
uermicularia,uide aizoon 180.b
uerrucaria 586.b
ueſicaria 596.a
uinca 618.a
uinca peruinca 618.a
uitis alba,uide cedroſtis 533.a
ulceraria,uide ſtrumea 337.a
ulua 648.a
ulophonum,uide cynozolon 842.b
umbilicus ueneris,uide cotyledon 797
unio 656.b
ungula caballina, uide bechion 400.b
uolucrum maius, uide periclymenos 913.b
urtica 676.a

X

Xiphion,gladiolus,ſegetalis 693.a
xyris,gladiolus,iris ſylueſtris 693.a

Y

Yuræa,uide lolium 482.a

Z

Zizania 695.a

HERBARVM PARTES

Acetabula 47.a
aculeus 57.b
adnata 84.b
ala 180.b
alabaſtrus 182.a
ariſta uide acus 60.a
articulus 329.a

B

Barbulæ 395.b
bulbi 437.a

C

Calathus 459.b
callus 464.a
calyculus 469.b
calyx 469.a
cantherioli 482.a
capillamenta 485.b
capitellum 495.b
caulis 521.b
ciboria 571.a
colis 632.b
coma 650.a
cortex 794.a
crena 803.b
culmus 419.a
cyma 841.a

E

Excreta 1108.a

F

Fibræ 52.b
fimbriæ 60.b
flos 84.b
folliculus 85.b
folium 84.b
frit 104.b

G

Gemmulæ 132.a
genicula 134.b
gluma 150.a
granum 156.b

I

Internodium 362.b

L

Laciniæ 418.b

M

Mucro 626.a
muſcarium 643.a

O

Oculi 775.b

P

Pappus 836.a

R

Radix 39.b

S

Samera 170.a
ſcapus 189.b
ſcapus 190.a
ſpina 306.a
ſiliqua 258.b
ſpongiolæ 312.b
ſtamina 317.a
ſtriæ 334.b
thalli 466.a
thyrſus 475.a
turbo 534.b

V

Vaginæ 547.a
ualuulus 552.b
ueſicula 596.a
umbella 650.b
unguis 655.b
utriculi 681.a
urruncum 675.b

LEGVMINA

Ador 87.b
adoreum 88.a
ægilops 107.b
alica,far 193.a
arinca 315.b
auena 365.b

B

Bromos 433.a

C

Centigranum 541.b
cicer 573.b
cicercula 574.a

E

Eruum 1081.a
eruilia 1081.a

Faba

F

Faba 1.a
fabula 1.a
fabulum 1.a
far 27.b
farrago 27.b
faſeolus, phaſeolus 28.a
frumentum 108.a

H

Hexaſtichum 193.b
hordeum 206.b

L

Lens 444.b
loba 477.a
lolium 482.a
lupinum, lupinus 498.b

M

Milium 583.a

O

Oriza 800.a

P

Panicum 833.a
phalaris 952.b
phaſeolus, phaſelus, phaſilus, paſeolus, paſilus 954.b
piſum 975.a

R

Robus 138.b

S

Secale 208.a
ſemen 221.a
ſeſama 245.b
ſiligo 258.b
ſiſama 267.b
ſtriges 336.b

T

Triticum 520.b

V

Vicia 608.a

Z

Zea 693.b

ANIMALIA

Acarus 29.a
acontia, cenchrias 54.b
addax 66.a
ægoceros, capricornus 109.a
africanæ 253.b
agnus 184.b
alcarmes 187.a
alces 187.b
alce ibid.
alcida 188.a
ammodites 227.a
amphisbæna 233.b
anguis 247.a
aper 273.a
apes 274.b
aranea 296.a
araneus mus 296.b
aries 315.a
aſinus 333.b
aſilus 333.b
aſellus 334.a
aſpis 337.b
aſturco 347.b

B

Barrus 397.b
baſiliſcus, regulus 397.b
batrachos 399.a
bela 400.b
biſon 412.b
blatta 415.a
blattæ 415.a
boa 415.b
bombix 416.b
bos 426.a
bruchus 433.b
bubalus 427.a
bucula 427.b
buculus 427.b
bufo 436.b
bugones 436.b
bupreſtis 438.a
burdo 438.a

C

Caballus 440.a
cæcilia 447.a
camelus 469.b
campe 471.a
canis 476.a
cantharis 481.b
cantharus 481.b
cantherius 481.b
capella 483.a
caprea 484.a
capreolus 484.a
carcinus 497.b
carmes 186.a
caſtor amphi. 510.a
catoblepas 517.a
catulus 517.b
cenchris 538.b
centipeda 541.b
centrines 541.b
cephus 544.b
ceraſtes 546.a
cercopithecus 547.a
cerum 557.b
cerua 557.b
ceruarius lupus 558.a
chalcidica 560.a
chalcidix 560.a
chamæleon 561.a
chaus 564.b
chaonis 564.b
chelydrus 565.a
chryſalis, xylotrophos 570.a
chelis 565.a
cicada 573.b
cicindela 574.b
cimex 577.a
clerus 610.a
cochlea 616.b
calamita, uide rana 41.a.42.b
coluber 646.b
conuoluulus, uolux 776.a
coſſus 796.b
crabro 798.a
crocodilus 811.a
crodilea 811.b
crocuta 812.a
culex 819.a
cuniculus 824.b
curculio 301.a.832.b
cynocephalus 842.a
cynomyia 842.b

D

Dama 845.b
daſypus 849.b
delicus 885.a
dipſas 957.a
dracœna 1007.b
draco 1008.a
dromas 1008.a

E

Echidna 1023.b
echinus 1024.a
elephas, elephantus 1042.b
enchydris 1056.b
ephemeron 1063.b
equus 1068.b
erinaceus 1074.a
eruca 1079.a

F

Felis 38.b
fera 39.a
fiber, caſtoreum 52.a
fiber 52.b
forda 86.b
formica 90.a
fucus 112.a

G

Galbæ 126.b
gale, muſtela 126.b
glis 146.a
gryllus 164.b
gryps, gryphus 164.b

H

Hædus 176.b
hæmorrhois 177.a
herinaceus, herix, hericius 191.a
hibris 194.a
hinnus 197.a
hinnulus 196.a
hippopotamus 199.b
hircus 199.b
hirudo 200.a
hiſtrix 201.a
hyæna 216.a
hybris 216.b
hydrus 217.a

I

Iaculus 223.a
ichneumon, mus Indicus 227.b
ictis 228.b
imuoluolus 380.b
iumentum 401.b

L

Lacerta 416.b
laliſio 423.a
lampyris 424.a
langa, languria 425.a
lauriçes 437.b

Digitized by Google

lea,leæna 439.b
lens 444.b
leo 446.a
leontophonon 446.b
leopardus 446.b
lepus 447.b
libanus 454.a
limax 465.b
locusta 481.b
longipes 484.a
lumbricus 494.b
lupus 498.b
lupus aranei g. 499.a
lupa ibid.
lutra amphi. 601.b
lynx 507.b
lytta 508.b

M

Maiales 520.a
mannulus 532.b
melis,taxo,taxus 558.b
midas 581.b
millepeda 583.b
monoceros,unicornis 610.b
multipes, multipeda 631.b
mulus 633.b
mula 633.b
mus 640.a
muſca 643.a
mus araneus 640.a
muſtela,uide gale 126.b

N

Nabis 650.a
natrix 657.b
nepa 672.b
nitedula 686.b
nothi 701.b

O

Oeſtrum,aſilus,tabanus 761.a
onager 773.b
orix 800.a
oryx 806.a
ouis 815.b

P

Panther,panthera 834.b
papilio 836.a
pardus 842.b
pediculus 944.b
phalangium 952.a
pharia 953.b
pithecus,ſimia 975.a
pityocampe 975.b
porcus 1011.a
porca 1011.a
porcellus 1011.a
preſter 1972.a
pryas 1134.b
pulex 1143.a
pygargus 1155.a
pyrauſta 1156.a
python 1158.a

R

Rana 41.b
rana marina 42.b
ranunculus 42.a
rediuius 66.b
regulus,baſiliſcus 79.a
rhagion 128.b
rhapius,chaus 128.b
rhinoceros 131.a
ricinus 132.b
rotæ 134.b
rubeta 144.a
rupi capra 151.b

S

Salamandra 163.a
ſanguiſuga 174.b
ſatyri 185.a
ſcarabeus 190.a
ſciurus 199.a
ſcolecium 199.b
ſcolopendra 199.b
ſcorpio 201.a
ſcroſa 204.a
ſcynnus 207.a
ſcytala 207.b
ſcytale 207.b
ſeps 233.b
ſerapis,ſeraphis 236.b
ſimia 259.a
ſoliſuga 279.b
ſolpuga 281.a
ſorex 290.b
ſphinx 305.a
ſpondylis 312.a
ſtellio 320.b
ſucula 368.a
ſus 399.b

T

Tabanus 414.b
talpa 420.a
tarmes 427.b
taurus 429.b
teredo 453.a
termes 454.b
teſtudo 462.b
tettigometra 464.a
thoes 472.a
tigris 476.b
tinea 479.a
tineæ 479.b
tipula 480.a
tryxalis,gryllus 526.a

V

Vacca 543.b
uaccula 543.b
uermis 582.b
uerres 586.a
uerticilla 592.b
uerticilla 593.a
ueſpa 597.a
uipera 626.b
uitula 642.a
uitulus 642.a
uiuerra 642.b
unicornis 158.a
unicornius ibid.
uolucra 662.a
uri 674.a
urſus 676.a
urſa 676.a
uulpes 689.a
uulpecula ibid.

AVES

Acalanthis, carduelis 28.a
acâthis, carduelis, luſcinia 28
accipiter 39.a
achetæ,ſtettigoniæ 49.a
acredula, luſcinia 56.b
aedon,luſcinia,philomela 102.b
egithalos,parus 109.a
egithus 109.a
ægocephalos,capriceps 109.a
eſalon 130.a
africanæ 153.b
alauda, galerita,galericus, corydalus 183.b
alcedo,halcione 187.b
anas 241.b
anatricula 241.b
anataria aquila 242.a
anſer 263.a
anſerculus 263.a
apus 290.a
aquila 293.b
ardea 305.a
ardeola,uide erodius 1076.a
aſilus inſect.uide œſtrum 761.a
aſio,uide otis 814.a
atri capilla 353.b
attagen 354.b
attagena 354.b
attis,luſcinia 358.a

B

Baſiliſcus 397.b
bembylis 416.b. 417.a
boſchis 427.b
bubo 435.a
butio 439.a

C

Ceyx 457.b
capriceps,uide ægocephalos 109.a
caprimulgus 491.b
capus 492.a
carduelis 498.b
carduelus,uide carduelis 498.b
caßita,galerita,alauda 508.a
cenchris 538.b
chalcis,uide ptynge 1134.b
chelidon,hirundo 564.b
chlorion 567.b
cicada 573.a
ciconia 574.b
circos 582.a
citta 595.a
coccyx,cuculus 616.b
columbus 647.a
corax 781.a
coridalus,uide alauda 784.a
cornix 183.b
corvus

Digitized by Google

coruus 795.b
coturnix 797.b
cuculus,cucullus 817.b
curruca 836.a
cygnus 840.b
cypselus 842.a

E

Erodius,ciconia,fulica,ardeola 1076.

F

Falco,uide halietus 179.a
ficedula,melancoriphus 52.b
frigilla 104.b
fucus 112.a
fulica,fulix 116.b

G

Galbula 126.a
galerita 127.a
galericus,uide alauda 183.b
galgulus 127.a
gallus 128.a
gallina 128.c
glottis 150.a
gracus 152.a
grus 164.b

H

Halcyon,alcedo 178.b
halcione,uide alcedo 187.b
haliætus,falco,accipiter,nisus 179.a
hirundo 200.a

I

Ibis 227.a
icteros,uide regaliolus 76.a
icterus,galgulus 228.b
immusculus,immussulus,oßifraga 248
incendiaria,uide spinturnix 306.b
iynx 409.b

L

Lagois 422.b
lagopus 422.b
luscinia,philomela 499.b

M

Melancoryphus,atricapilla 557.b
meleagrides 558.a
mergus 573.b
merops 574.a
merula 574.a
miluus 584.a
monedula 609.a
musimon 643.a
mustela 643.b

N

nisus 685.b
noctua 690.a
nycteris 721.b
nycticorax 72.b

O

Olor,cygnus 769.b
onocrotalus 773.b
ortygometra 806.a
ortyx,coturnix 806.a
oßifraga,oßifragus 811.a
otis,asio 814.a

P

Palumbes 829.a
palumbus ibid.
parra 850.a
parus,uide ægithalos 109.a
passer 860.b
passerculus,uide struthium 338.a
pauo 871.b
paua 871.b
pauus,uide pauo 871.b
pelicanus 882.b
pellos,pellus 885.a
penelopes 889.a
perdix 901.b
phalacrocorax 952.a
phalaris 952.b.953.a
phasianus 954.b
philomela uide luscinia 499.b
phenicopterus 960.a.b
phenix 960.b
pica 963.a
picus 963.b
pipio 972.b
platalea,platea 981.b
platea 981.a
porphyrio 1011.b
psittacus 1133.a
ptyroge,chalcis 1134.b
pygargos 1155.a
pyralis 1155.b
pyrocorax 1156.b

Q

Querquedula 10.b

R

Regaliolus,galgulus,icteros 76.a
regulus,regaliolus,trochilus 79.a
rusticula 152.b

S

Sanqualis 174.b
satyria 185.a
scylla 206.b
spinturnix,incendiaria 306.b
strix 336.a
struthium,passerculus 338.a
struthiocamelus 338.a
sturnus 341.b
stimphalides 342.a
subis 351.b

T

Tabanus uide œstrum 761.a
tettigoniæ,uide achetæ 49.a
triorches,buteo 518.a
trochilos,regulus 523.a
turdus 535.a
turtur 537.a

V

Vanellus 596.a
uespertilio 597.a
uipiones 626.b
uireo 628.a
ulula 648.a
upupa 671.b
uultur 689.b

PISCES

Acus,belone,raphis,ablenis,acicula 60.a
adonis 86.b
ærica,chalcis 126.a
alec 190.a
alopeces marinæ 205.b
alosa thrissas 205.b
anguilla 246.b
aphya,apua 275.b
apolectus 277.a
apua,aphie 289.a
araneus 296.a
aries 315.a
asellus 334.a
attilus 357.a
aurata 376.a.571.a

B

Balæna,cetum,pistrix 393.a
balanus 393.a
banchus 394.b
barbo,mullus,trygla,capus marinus,cytharus,rosseta, barbus 397.a
batis 393.a
bellone,acus 405.a

C

Callionymus 463.b
cammarus 470.b
campæ,marini equi 471.a
cancer 473.b
cantharus 481.b
capito 495.b
carpio 503.b
cephalus,mugil 544.a
cetus 558.b
chalcis 560.a
chrombus 570.a
chromis 570.a
chryson 571.a
clupea 613.a
concha 688.b
conchylium,murex 689.a
congrus 722.a
coracinus 481.a
cordyla,cordylla 782.a
corias 782.a
cucumis 817.b
cyprinus 843.a

D

Dactylus 845.a
delphin,delphinus 888.a

E

Echeneis,remora 1023.b
echinus 1024.a

F

Fluta 78.b

G

Galeos,mustela 127.a
gammarus 128.a
gerres 141.b
gladius 145.a
glanus,glanis 146.a
glaucus

Digitized by Google

glaucus 146.b
gobio,gobius 151.a

H

Hales 179.a
halecula 179.a
helops 187.a
hepar 188.b
hippocampæ 198.a
hippocampi 198.a

I

Ichthyocollo 227.b
iulis 401.a

L

Lacertus 417.a
lagois 422.b
lampetra,murena 424.a
laneus,lupus 424.b
lepus 447.b
lingulaca 469.a
loligo 481.b
lopas 484.b
lupus 499.a
lutarius mullus 502.a

M

Mœna 513.a
melanurus 558.a
mena 563.b
menis 565.a
miluus 584.a
mugil 626.a
mullus 628.a
muræna 638.a
murex 638.a
muſculus 640.b
muſtela 643.b
myrinus 648.a

N

Narica 652.a

O

Ophthalmia,occulata 778.b
orca 793.a
orchis 794.a
orthragoriſcus 805.b
oſtrea 813.a
oſtreum ibid.
oxyrynchus 817.a

P

Pacarne 29.a
pagrus 820.b
paſſer marinus 861.a
paſtinaca 862.a
pectines,ſiue pectunculi 875.b
pelagia,purpura 882.a
pelamis,thymus 882.a
peloris 885.b
perca 897.b
perna 922.b
phoca 959.b
phyſeter 962.b
piſtrix 974.b
pinna 970.b
plaguſia 979.a
polipos 998.b
porculus marinus 1011.b
priſtis 1079.a
purpura 1150.a

R

Raia 40.b
remora 91.b
rhombus 132.a
rubellio 144.a

S

Salmo 166.b
ſalpa 167.a
ſaperda 175.b
ſardinia 179.a
ſargus 179.b
ſcarus 179.b
ſcolopendra 190.a
ſcombrus 199.b
ſcorpio 199.b
ſcylla 201.a
ſepia 206.b
ſepiola 233.a
ſerra 233.a
ſilurus 242.a
ſolea 259.a
ſphyræna,ſudis 276.b
ſpongia 305.b
ſqualus 312.b
ſquatina 315.a
ſquilla 315.b
ſtella 315.b
ſtrombus 320.a
ſudis 336.b
ſynodus 368.b
412.b

T

Tænia 419.a
thurianus,xiphias 473.b
thunus 473.b
thymus 475.a
tinca 478.a
torpedo 490.a
tragus 497.a
trichia 515.a
trigula,mullus,barbio 516.b
turdus 535.a
turſio 537.a
turtur 537.a

V

Vitulus 642.a
uranoſcopos 671.b
uredo 673.b
urtica 676.a

X

Xiphia,gladius 693.a

Z

Zeus faber 695.a

NAVES

ACtium 29.a
actuaria nauigia 174.b
actuaria minuta 174.b
actuariolum 174.b
æratæ naues 129.b
alnus 203.b
apertæ naues 274.a
aphractus 275.b
argo 311.a

B

Baris 397.b

C

Camera 470.a
cataſcopium 514.b
caudicæ,caudicariæ 519.a
celox 538.a
cercurus,cercuron 547.a
codicariæ 618.a
corbita 781.b
conſtratæ 748.a
curſoria 835.a
cybea 839.b
cymba 841.b
cymbula 841.b

D

Decemſcalmus 855.a
deciremus 859.a
dicrotum,biremis 938.b

E

Embatæ 1049.a
epibades 1064.a

F

Faſelus 29.b

G

Gaulus 130.a

H

Hexere 193.b
hippago 198.a

L

Lembus 443.a
lembunculus 443.a
lenunculus 444.b
liburnum 461.a
limter 469.b

M

Monoxylon 611.a
Myoparo 647.b

N

Nauis curſoria 658.a
nauis piratica 658.b
nauis prætoria 658.b
naues æratæ 658.a
naues apertæ 658.a
naues conſtratæ ibid.
naues fluuiatiles ibid.
naues liburnicæ 658.b
naues longæ ibid.
naues onerariæ ibid.
naues piſcatoriæ 658.b
naues roſtratæ 658.b
naues tectæ 658.b

O

Oria 797.b

P

Paro 849.a
pentiremis 892.a
piſtris 974.b
ponto 1006.b
proſumia 1124.b

Q

Quadriremis 3.b

quinquere=

Digitized by Google

quinquereme 28.a
R
Ratis 48.a
S
Scapha 189.a
ſchedia 193.a
ſcrilla 238.a
T
Triremis 519.a
V
Vectoria nauigia 561.b
undecimremis 654.a

NAVIVM PARTES

Ancation, dolon, epidromõ 29.a
artemon 327.b
acroteria 56.b
acroſtolia 56.b
anchora 243.b
anchoræ 243.b
anchorale 243.b
antenna 266.b
armamenta 320.a
B
Bolis 416.b
C
Cambaſia 496.a
carchefia 497.b
carchefium, trachilos, patera 497.b
carina 590.a
cataſtroma 514.b
caua lintea 528.a
ceruchus 556.a
clauus 607.b
contus 769.a
cornua antennarum 785.a
coronis 788.a
corymbus, corymbum 796.a
D
Dolones 996.a
E
Embola 1049.a
enchiridion 1055.b
epidromos 1065.a
F
Fori 87.a
H
Hypagum 218.b
I
Interſcalmium 366.a
iuga 400.b
L
Latera 1118.b
lintea 470.a
M
Malus 522.b
manus 537.b
mendicum 564.b
N
Nautea 662.a
O
Ora 791.a
P
Palangæ 822.b
palmula 827.b
patera, uide carchefium 497.b
pergula, portiſculus 912.b
pes 944.b
phalanga 952.a
pons 1006.b
portiſculus, uide pergula 912.b
prora 1118.b
prymneſium 1132.a
puppis 1149.a
R
Remus 93.a
roſtra 143.a
rudens 147.a
S
Saburra 155.a
ſcalmus 187.b
ſentina 228.b
ſinus 226.a
ſupparum 392.a
T
Tonſæ 487.a
tonſilla 487.a
trachilos, uide carchefium 497.
tranſtra 507.b
V
Velum 564.b

REGIONES

ACHAIAE.

Hellas 187.a
megaris 556.b
meſſenia 575.a
olenum 213.b
peloponneſus 185.b

AEGYPTI

Delta 109.b
thebais 109.b

AETHIOPIAE.

Thebe 467.a
aphrica 153.a. 275.b

AFRICAE.

Aethiopia 141.a
bogundiana 416.a
cyrenaica 843.b
libya, libye 461.b
marmarica 542.a
mauritania 550.a
numidia 715.a
tripolitana 518.b

ANTHIOCHIAE.

Trepolis 464.a

ARABIAE.

Nabathæa 659.a
panchaia 831.a

ARCADIAE.

Pelaſgis 882.a
aſia 333.a

ASIAE.

Aegyptus 109.b
Albania 184.a
arabia 295.a
arabia, petrea, deſerta, felix 314.b
aria 314.b
armenia 320.b
aſſyria 344.b
attica 356.b
bebrycia, uide Bithynia 413.a
cabalia 440.a
cappadocia 490.b
caria, uide Aſia 333.b. & 499.b
catarnia 514.b
cilicia 577.b
commagenæ 655.a
galatia 126.b
gedroſia, hodie Tarſæ regnũ 130.b
hylæa 218.a
hyrcania 219.b
iberia 226.b
india 292.b
ionia 382.a
locris 477.a
lycaonia uide Aſia 333.b. & 505.a
lycia, uide Aſia hodie Bria 333.b. & 505.b
lydia, uide Aſia 333.b. & 506.b
mæonia 513.b
margiana 540.b
media 551.b
meſopotamia 575.a
mygdonia, uide Bitynia
pamphylia 830.a
paphlagonia 835.b
perſia, perſis, perſidis et perſida 931.a
phœnicia 960.a
phrygia, uide Aſia 333.b. & 961.b
piſidia 974.a
pontus 1007.a
ſacarum 155.a
ſatrapia 183.b
ſcythia 207.b
ſuſiana 401.b
ſyria 413.a
thebais 467.a
troas 522.b
troia 523.b

ASSYRIAE.

Adiabena 75.a
babylonia 390.b
parthia 855.a

ATTICAE.

acta 56.b
mopſopia 613.a

BOEOTIAE.

Aonia 272.b
pieria 963.b
thebe 467.a

BOEMIAE.

caſurgis 563.a
praga 416.a

BRIT. INS.

Cantica, uide Cantium 482.

CAPPADOCIAE.

Pontus, uide Cappadociam 490.b

CARIAE.

Bubaſus, bubaſſus 435.a

Digitized by Google

CICILIAE.
Isauria 389.b
DALMATIAE.
Liburnia 461.a
ELIDIS.
Buprasium 438.a
EPIRI.
Acarnania 28.a
chaonia 561.a
illyrium 240.a
mareotis 540.b
sclauonia,uide Illyrium
europa 1094.b
EVROPAE.
Alemannia 190.b
bauaria,uide noricum
boemia 416.a
Gallia 127.b
germania 138.a
gotthia 151.b
græcia & asiæ 154.a
hispania 200.a
italia 393.a
macedonia 509.a
mœsia 603.a
noricum 697.b
noruegia 698.a
pæonia 820.a
pannonia, hodie austria & styria 833.b
rhetia 129.b. 130.a
taurica 429.a
thrace 472.b
uindelicia 621.a
GALLIAE.
Aquitania 294.b
aremorica,aquitania 307.b
belgica,uide aquitania 294.b
brabantia,uide belgæ 460.b
brachata 428.b
burgundia,uide sequana 235.a
celtica 538.b.& 294.b.in Aquitania
cheldria,uide belgæ 400.b
flandria,uide belgæ 400.b
hannonia,uide belgæ 400.b
hollandia,uide belgæ 400.b
iuliacum, uide belgæ 400.b
lugdunensis,uide aquitania 294.b
picardia,uide belgæ 400.b
sena,uide aremorica 307.b
normania,bidurensium regnum 698.a
sena,uide aremorica 307.b
GERMANIAE.
Franconia,uide salij
uandalia,uide uandali 552.b
GRAECIAE.
Achaia 47.b
æmonia 111.b
æolia 115.b
æolis 115.b
ætolia 142.b
argepelasgicon,uide thes. 471.a
aganippe,hyantea 154.a
attica 356.b
bœotia 416.a
campi philipp.uide thessalia 471.b
chaldæa 560.a
colchi,colchis 632.a
conargo,uide thes. 471.b
dardania 849.a
doris 1006.a
dryopis,uide aimonia 111.b
epirus 106.b
hæmonia,uide aimonia 111.b
locris 477.a
mesaria,uide bœotia 416.a
macedonia,uide thes. 471.b
pelasgia 882.a
pharsalia,uide thes. 471.b
phocis 959.b
pyrrhæa,uide thes. 471.a
ogygia,uide bœotia 416.a
thessalia 471.a
HISPANIAE.
Albania,uide terraco
bætica 392.a
chaonia,uide tarraco
celtiberia 538.b
epirus,uide tarraco
gallecia 127.b
iberia 226.b
sisaporiensis,uide sisapo 267.b
terraconensis,uide hispania 200.a
tarraconi,uide tarraco
lusitania nunc portugalia 500.a
molossia,uide tarraco
tarraconis,uide tarraco
HELLESPONTI.
Mysia 649.a
ILLIRIAE.
Dalmatia 845.b
INDIAE.
Carmania 500.b
ITALIAE.
Apulia 290.a
ausonia 381.a
blanduſia 415.a
calabria 290.a
campania 471.a
carnithia 502.a
cisalpina gallia,togata 592.b
daunia 290.a.849.b
hetruria 193.a
istria 391.b
laboria 414.a
latium 432.b
liguria 464.b
lucania,uide lucani
mesapia 575.a
magna græcia 516.b
oenotria 760.b
palatina 822.b
pedana 880.b
picenum, nunc Marchia anconitana 963.b
tyrrhenia,uide tuscia 537.a
tuscia 537.a
uelina 983.a
uenetia 569.b
umbria,nũc ducatus spoletanus 651.a
IVDAEAE.
Decapolis 853.a
samaria 169.b
tarsis 428.a
LACONIAE.
Oechalia 759.b
LIBYAE
Mareotis 540.b
MACEDONIAE.
Alinopia 203.a
bisaltica 402.b
mygdonia 647.b
pallene 825.b
pieria,uide æginium 108.a
sithonia,sythonia, 268.b
MAVRITANIAE.
Massila 545.a
MYSIAE.
Adrastia 89.a
boemia 416.a
PALAESTINAE.
Pentapolis 891.b
PANNONIAE.
austria 383.a
PELOPONNESI.
Archadia 300.a
laconia 419.a
parrhasia 35.b
PERSIDIS.
Achemenia 47.b
elymais,persidi uicina 1048.a
susiana 399.b
susis 401.a
PHAEACIAE uicina.
Palestina 821.b
PONTI.
Caranensia,uide carana 496.a
blæna 413.b
SCYTHIAE.
Amalchium 213.b
bactra 392.a
dacia 945.a
SYRIAE.
adiabena 75.a
antiochia 269.a
artacena 327.a
calcidene 559.b
comagena,uide syria
damasceno 846.a
idumæa 230.b
iudæa 397.a
messenæ,uide adiabene 75.a
palæstina 821.b
phœnicia,uide syria
samaria,uide syria
trachonitis 494.a
in THEBANIS si.
Teumesus 464.b
THESSALIAE.
Magnesia 516.b

Digitized by Google

THRACIAE.
Cerrica 454.a
edonis 1028.b
TROADIS.
Cebrenis 529.a
FLVVII
ACHAIAE.
Alpheus 1045.a
asporis, uide sicyon 254.a
cratis 800.b
hellas 187.a
AEGYPTI.
Alabastrum 182.b
canobum, uide cercasorum
nilus 682.a
pelusium, uide cercasorum
siris, nilus 267.a
AEOLIDIS.
Alabastrus 182.a
AETHIOPIAE.
Nigris 680.a
AETHOLIAE.
Euenus 506.a lycormas 1089.a
AFRICAE.
Bragada 410.b
cyniphis, cimiphos 142.a
geon 126.a
lethe 448.a
triton 521.a
APVLIAE.
Ceraunus 547.a
ARCADIAE.
Alpheus 206.a
aracinthus 296.a
atlas 352.a
erymanthus 300.a.1081.a
lampia 424.a
lysius 508.b
ARIAE.
Arius 317.b
ARMENIAE.
Araxes 296.b.320.b
cyrus 320.b.844.a
lycus 320.b.506.b
niphates 682.b
phasis 320.b
tigris 320.b.476.b
ASIAE.
Albanus 184.a
adonis, uide calamos 458.b
amathus, marmaus, arcadicus 215.a
brixia 433.a
cayster, caystrus 529.a
cophes 777.a
corax 781.a
cinna 822.b
euphrates, euphrate, 1093.b
indus 301.b
lycos, uide calamos 458.b
isapis 389.b
magoras, uide calamos 458.b
palæbyblos, uide calamos
phison 958.b
tigris 476.b
Assorinorum, chrysas 570.a
ASSYRIAE.
Gyndes 197.b
ATTICAE.
Ilissus 236.a
schœnus 103.b
BITHYNIAE.
Calpas 466.b
granicus 156.b
BOEOTIAE.
Aones 272.b
aracynthus 296.a
cephisus 544.b
ismenus 390.a
permessus 920.a
BOEMIAE.
Albis 184.b
BRITANNIAE.
deua, uulgò Dee 923.a
loxa, uulgò Fyrth 487.b
nouius, uulgò Cloit
tina, uulgò tine 479.a
tisobis, uulgò conuuey 480.b
tuerobis, uulgò abedeum 528.b
BRITANNIAE INS.
Iamesa 225.a
isaca, uulgò ex 389.a
tamarus 421.a
tameſis 225.a.
thamis uide iamesa
tobius 482.b
uedra 560.a
CALABRIAE.
æsar 130.a
neæthus 663.b
sybaris 406.b
iuxta CALCEDONEM.
Psillis, uide calpas 466.b
sangarius ibid.
CAMPANIAE.
Cimius, uide acerræ 46.a
sarnus 180.a
uulturnus 689.b
CAPPADOCIAE.
Ceraunus 547.a
cissa 593.a
CELTIBERIAE.
uero 585.b
CILICIAE.
Calycadnus 469.a
charadrus 561.b
cydnus 840.b
liparis 470.b
pyramus 1156.a
COLCHORVM.
Phasis 954.b
CRETAE INS.
Dicte 938.b
malalia 544.b
oaxis 722.b
CYRENAE.
Asinoe 327.a
DACIAE.
Tibiscus uulgò tissa 476.a
DALMATIAE.
Drilon, uulgò drino 108.a
narona hodie Narenta 652.b
ELIDIS.
Bubrasium 438.a
EPIRI.
acarnan 28.a
achelous 48.a
acheron 48.b
æas 100.b
aous, uide æas 100.b
EVROPAE.
Enos, uide uindelicia 621.a
ister 391.a
lycius, uide uindelicia 621.a
GALLIAE.
Amella 221.b
arar 296.b
araris, sagona, uulgò la Sone 296.b
atax Narbon. 349.b
aturius, uulgò le dou 360.a
axona, uulgò le disne 390.a
druentia 1008.b
dubis, Alduas, dusius, Alduabis, alduasdalis, uulgo le doux 1009.a
garumna 120.b
isra 389.b
liger, ligeris, uulgò loire 263.b
matrona, uulgò marne 548.a
mella 559.a
mosa, uide uogesus 659.a
rhodanus 131.a
sagona, uide hedui 185.b
samura bel 170.a
sequana, bel. 235.a
scalde, bel. 187.b
narus, Narb. 555.b
GAL. CISALP.
Lambrus 423.a
serius 238.c
GALLOGRAECIAE.
Sangaris, alio nomine Coralus, hodie zagari 173.a
GERMANIAE.
Aenus 115.a.
albis 184.b
æstus, uide salij
alemannus apud Rysios 190.b
amasia, amasias 215.a
amasius, amisius, uulgo ems 215.a
amisius 226.a
asdubalum 391.a
danubius 848.a
fulda, ui le lupia 495.b
ister 395.a
lupia, hodie necharus 498.b
meganus, uide Francones 97.b
menus 602.a
menis 602.a
nar 651.b
necharus, uide æmus 115.a
radiantia, uide salij
rhenus 129.a

Digitized by Google

sala,uide salij 164.b
sinna,uide salij ibid.
tuber,uide salij
uidrum,uide amisius 226.a
uisurgis,uide lupia 498.b

GRAECIAE.

boacrius locr. 415.b
heptaporus 188.b
machus 270.b

HETRVRIAE.

Arnus 309.b
cecinna,uide uolaterræ

HISPANIAE.

Aeminius 111.a
ana 240.a
anas,uide bætis 392.b
bætis 392.b
bætholon 392.b
betulo 407.a
bætulon 392.b
cinga 578.a
dorius 1006.a
durius,uulgò duero 1018.a
duria,uide turulis 537.a
iberus 226.b
rubricatus,uulgò lobregat 146.a
salia 164.b
sanga 173.a
setabis 247.b
sicoris 253.b
tagus 419.a *uide bætis* 392.b
turulis,uulgò turia 537.a

HIBERNIAE.

Bubinda,uulgò slaynæ 435.a

IBERIAE.

Alazon,in si. 183.b

INDIAE.

Acesinus 46.b
ganges 128.b
hydaspes,hydaspe 216.b
indus 301.b
ochus 782.a

INSVBRIVM.

Ticinus 476.a

IONIAE.

Cenchrius 538.b

ISTRIAE.

Formio 90.b

ITALIAE.

Albula,uulgò teuero tyberis uide agrippa 185.a 177.b
alex,ales,carcinas 191.b
allia 200.b
almo 203.a
amasenus 215.a
anio 257.b
ariminus 315.b
arnus 321.b
atheſis 351.a
aufidus 369.a
auſer 381.a
cæcinos 447.b
calor 238.a
clanius 600.a
clitumnus 611.b
cremera 803.a
cumæ 822.b
eridanus 1073.a
esis 1082.b
fabaris 1.a
farfarus 1.a.28.b
galesus 127.a
laus,uide brutij 434.b
linternus 469.b
liris 472.a
lyris 508.a
macra 511.a
metaurus & metaurum 576.b
mincius 586.a
nar 651.b
numicus 715.a
nymphæus 721.b
padus 819.a
paduſa ibid.
petronia 950.b
piſaurus 973.a
rhenus 129.b
rubicon 145.a.b
ſagra 161.b
sillis,silys 259.a
tiſernus 476.a
timauus,iuxta aquileiam 477.b
trebia 509.b
tyberis 538.b

IVDAEAE.

Iordanis 382.b

LACONVM.

Eurotas 1094.b

LIBYAE.

Cinniphus 580.b
maſſat,hodie maſſatat 544.b
nigir infer. hodie de ſenega 680.a

LIGVRIAE.

Padus,uide ueſulus 601.a
rutuba 153.b

in LOCRIDE.

Boacrius,uide throium 475.a
cymos 842.a

LVCANIAE.

Silarus,ſclaris 257.a
tanger 421.b

LVSITANIAE.

Bænis 392.a

LYCIAE.

Danubius, uide xanthus dauus, uide xanthus 692
gagates 126.a
xanthus 692.a

LYDIAE.

Hermus 191.b
pactolus 819.a
tmolus 482.b

MACEDONIAE.

Alyaconum 293.a
axius 390.a
chidorus 565.b
chaliagmon 179.a

MASSAGETARVM.

Arangus 296.a

MAVRITANIAE.

Libya 461.b
Lixus, uide anteus 263.a
mulucha 633.b

MEDIAE.

coaſpis 616.a
cyrus 844.a
eulæus 399.b

MESOPOTAMIAE.

Euphrates 1093.b

MYGDONIAE.

Melas 558.a

MYSIAE.

Cayſter, uide aſia 333.b
granicum, uide Agraſtia 89.a

NVMIDIAE.

Bagradus 392.b
bengrada ibid.

PAMPHILIAE.

Cataractes 514.b

PANNONIAE.

Calapis 459.
ſaus ibid.

PAPHLAGONIAE.

Halys 179.b

PERSICI *ſinus.*

Charax 562.b

PERSIDIS.

Euleus 399.b
ſuſus,uide ſuſa 300.b
adonis 57.a
orontes 805.a

PHRYGIAE.

Aſcanius 331.a
caicus 457.a. 529.a
cius 581.a
gallus 127.b
mæander 513.a
marſya 227.b
marſyas 543.b
pactolus 961.b
ſagarus 160.a
tmolus 961.b

PICENORVM.

Truentum 525.a

in PICERA.

Vomanus,uide adria 89.b

PONTI & BITHYNIAE.

Parthenius 854.b

SARMATIAE.

Agaris 154.b
bycus 439.b
hypanis 218.b
iſtula,iuſtilla,iuſtula uide uiſula 636.a
rha 128.a
ſagaris,uide agarus 154.b
tyras 541.b
uiſula,uiſtula 636.a

SCYTHIAE.

Agaris 436.b

abianus

Digitized by Google

abianus 13.a
alanus 183.a
bactrus 392.a
boryſthenes 426.a
buges 436.b
carabi 495.b
carcine 497.b
carambucis 496.a
carpis 503.b
cirtiſcus 592.b
cuarthus 1087.b
gerrus 141.b
iaxartes 226.b
iaxtes 226.b
lycus 436.b
ordeſſus 794.a
ſilis, uide Tanais 421.b
ſugaris 436.b
tanais 421.b

SICILIAE.

Acis 53.b
acilius 53.b
acithius 53.b
alabys 182.b
amaſenus 215.a
aniſum, aniſus, aniſeum 257.b
eſar 130.a
cephaloedis 544.a
haleſus 179.a
helorus 187.b
himera 197.a
hypſa 219.b
melas 558.a
niæthos 678.a
pattagia 869.b
plemmirium 984.b
ſymæthus 410.a

SICYONIORVM.

Aſopus 334.a

SVBALPINAE reg.

Trebia 509.b

SYRACVSANORVM.

Chryſa 570.a

SYRIAE.

Euphrates, uide Syria
carra 505.a
criſoras, uide Syria
chryſorrhoas 571.a
ſarſarius 28.b
ſingas, uide Syria

TARENTINORVM.

Caſuentum 513.a

THEBANORVM.

Actæus 56.b
teumeſius 464.b

THESSALIAE.

Anigrus 249.a
anauros 242.a
amphryſus 234.a
apidanus 276.a
eniphcus, uide Apidanus 927.a
onochonus, uide Theſſalia
paniſius, uide Theſſalia
pelium, uide Anauros 242.a
peneus, uide Theſſalia
phœnix, uide Theſſalia
pindus 969.a
ſperchius 301.a

THRACIAE.

Aegos 109.a
aluſius 213.a
cius 597.a
erginus 1072.b
hebrus 184.b
neſtos, uide Thracia
neſtus 677.a
rhebanus 129.a
ſtrymon 338.a
thermodoum 470.a
onicis 162.b

TROIAE.

Scamander 188.b
ſimois 260.a
xanthus 692.a

VENET.

Liquentia 471.a
medoacus 556.a
natiſo, uulgò Liſontio 657.b
ſilis 259.a

VMBRIAE.

Aeſis 131.b

VNGARIAE.

Darus 849.b

INSVLAE.

Abatos 6.b
abdera 7.a
alæa 100.a
ægina 107.b
ænaria 113.b
æoliæ 115.a
æolides 115.b
æruſcare 126.b
æthalia 140.a
æthiope 141.a
æthræa 141.b
æthria 141.b
æx 143.b
agathuſa 155.a
albion 184.b
alona 205.b
alopece 205.b
alopecia 205.b
amathuſia 214.a.215.b
amnica 228.a
andros 245.a
anglia 246.a
anephe, uide ſporades 313.a
antandros 245.a
apamea 272.b
aſraula 383.a
aſteris 345.a
aſtypalea 348.a
aulis 374.b

B

Baleares, gymnaſia 393.b
battia 394.b
bractia 430.b
bragæ 430.b
brattia 430.b
britannia 432.b
bucinna 436.b
budoræ 436.b
burchana 438.a
butra 439.a
byblis 439.b

C

Cea 447.a
cæos ibid.
cæne 454.a
calabria 458.a
calathuſa 459.b
calliſta, uide Thera 469.b
calaurea 460.a
camelidæ 469.b
cia, uide cea 447.a
inſula 473.b
canopus 481.b
capreæ 491.a
carbania 496.a
carpathos 503.b
caryſte 506.b
caſos 507.b
caſſiterides 507.a
cathon 516.a
cattiterides 517.a
celaduſa 533.a
centuripe 543.b
cephalenia 544.a
ceraſtis 546.a
cercina 547.a
cercinitis 547.a
cerna 548.b
chalce 559.b
chalceritis 559.b
chalcia 559.b
chalcitis 560.a
chelidoniæ 564.b
chemmys 565.a
chios 566.a
chirochilium 566.b
chryſa 570.a
chryſo 570.a
cimolus 577.a
circius 582.a
codanonia 617.a
colidos 632.b
colubraria 646.b
coos 776.b
corcyra 781.b
coreſa 782.a
coricæ 782.a
corſica, thera 794.a
coſyra, coſura 797.a
creta 806.a

Digitized by Google

cuniculariæ 824.b
cyaneæ 839.a
cyclades 840.a
cydoneæ 840.b
cyprus 842.a
cyrnos 842.b
cythera 843.a
cythnos 844.b

D

Delos 887.b
delta 888.a
didyme 939.b
diomedeæ 955.b
dioſcoron 956.b
doliche 995.a
dolichiſte ibi.
donyſa 1006.a
dulichium 1015.b

E

Echinades 1024.a
electrides 1041.b
elephantis 1042.b
epidaurus 1065.a
erythia 1081.b
euboea 1087.b

G

Gades 126.a
gleſſaria, uide auſtralia 383.a
gyarus 167.a

H

Hebudes 176.b
hecaria, uide ſporades 313.a
helene 186.a
hibernia 193.b
hybernia 216.a

I

Icaria 227.a
ilba 235.a
ilua 240.a
imbrus 242.b
inarme 272.b
ion, uide ſporades 313.a
ios 382.b
iſis 390.a
iuuernia 399.a

L

Laguſa, uide ſporades 313.a
lebynthos 440.a
lemnos 443.a
lepaduſa 446.b
lesbos 448.a
leucadia 449.a
leucas 449.a
leucoſia 449.a
lichades 782.a
lipara 470.a

M

μαλιάρων νῆσοι 509.a
macra 511.a
melæna 557.b
melite 559.a
menuthias 569.b
meroe 574.a
monœcda 609.a
mycone 647.b
mygdon 647.b

N

Naxos 662.a
neritos 675.a
niſyros 685.b
niuaria 687.b

O

Oenopia 760.b
œnotrides 761.a
ogygia 766.b
olearos 767.b
orcades 793.b
ortygia 806.b

P

Pandatoria 831.b
paros 850.a
patmos 868.a
peuce 951.a
pharia 953.b
pharmacuſæ 954.a
pharos 954.a
philæ 956.a
pithecuſa 975.a
phocuſa, uide ſporades 313.a
phocaria 782.a
plotæ 987.a
planetæ, uide ſymplegades
pluuialis 989.a
polegrados, uide ſporades 313.a
pontia 1006.b
pontus 1007.a
proconneſus 1088.a
pyrrha 1156.b

R

rhene 129.a
rhodos 131.b

S

Salamis 163.b
ſame 170.a
ſamos 170.a
ſandaliotis 172.a
ſardinia 178.b
ſaſon 181.a
ſcandinauia 188.b
ſcarphia 788.a
ſchimuſa, uide ſporades 313.a
ſciathos 194.b
ſcordona 201.a
ſcyros 207.b
ſegeſtica, uide calapis
ſena 225.b
ſeriphos 238.a
ſicania 252.a
ſicilia 253.a
ſporades 313.a
ſtœchades 330.a
ſtrongylos 336.b
ſtrophades 336.b
ſymplegades 411.a
ſyrus 414.a

T

talea, uide Talga 419.b
talga 419.b
taphiæ 425.b
taprobane 425.b
tapſus 426.a
turubulæ 429.a
tenedos 444.b
tenos 449.a
thaſus 466.b
thera 469.b
theranne ibid.
theraſia 469.b
thule 473.b
thynia 475.a
tilos 477.a
topazos 488.a
tragurium 497.a
trinacria 517.b
triquetra, uide trinacria 517.b
tyberina 539.a
tyros 542.b

V

Veclis 560.a

Z

Zacynthus 693.b

MONTES

ACHAIAE.

Chelonita 564.b

AETHIOPIAE.

Olympus ad mare rubrum 770.b

ALPES.

205.b
alpes cotiæ 794.b. 797.a
alpes Graiæ, uide cotiæ 794.a
alpes Græcæ, uide ſeguſium uulgò Sion
alpes Pœniæ, uide cotiæ 794.a
alpes Rhetiæ 130.a
alpes Tridentinæ, uide Rhetiæ 130.a

ALPIVM.

Adulæ 96.a
S. Bernardi, uide Rhetiæ
S. Gothardi ibid.
Rhetici 130.a

AFRICAE.

Abila, uel abyla 27.a

APVLIAE.

Vultur 689.b

ARABIAE.

Caſius Sinai 507.b
melanes, hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ, Sur, Tur 557.b

ARCADIAE.

Aleſius 191.b
Cyllene 841.a
erymanthus 1081.a
lyceus 505.b
mænala 513.b
pholoe 960.b

ARMENIAE.

Aba 5.b

caucaſij

Digitized by Google

acroceraunia 56.a
antitaurus 270.b.320.b
caſpij 320.b
caucaſij 320.b
cordica 320.b
niphates 320.b
moſchici 320.b
pariedrus 320.b
taurus 320.b

ASIAE.

Aban 153.b
abon 153.b
aga 153.b
cambudes, uide Taurus 429.b
amanus 214.a
caſpij, uide Armenia 320.b
caucaſus 518.a
circius, uide Taurus 529.a
climax 611.a
emodus, uide Taurus 429.b
coraxic us, tauri pars 781.a
ida 228.b
imaus, uide Taurus 429.b
libanus 454.a
mimas 584.a
parapami, uide Taurus 429.b
pharpharides, uide Taur us 429.b
taurus 429.b

ATTICAE.

Acarnan 28.b
acarnas 28.b
egialus 107.a
aracynthus 296.a
brileſſus 432.b
briletum 432.b
hymettus 218.b
icarus 227.b
parnes 848.a

BOEOTIAE.

Helicon 186.b
pieria 963.a
teumeſſus 464.b

CALABRIAE.

Aulon 375.a

CAMPANIAE.

Taburnus 417.b

CAPPADOCIAE.

Antitaurus, uide Comani.

in CHII promontorio.

Phanæus 953.a

CILICIAE.

Sarpedo, uide Calycadnus 469.a

CRETAE.

Cadiſcus 442.a
dictæus 442.a
corycus ibid.
idæus 442.a

CYPRI.

Idalium 228.b

DELI inſ.

Cynthus 842.b

EPIRI.

Acroceraunia, uide Cerauni 546.b
cerauni 546.b
leucatos 449.a
pindus, uide Achilous

EVROPAE.

Calpæ 27.a

GALLIAE.

Gebenna 134.a
iura 403.a
uogeſus 659.a

GALILEAE.

Tabor 416.a

GALLOGRAECIAE.

Olympus, uel Cypri 770.b

GRAECIAE.

Callidromus 463.a
cambalibus 469.b
thermopylæ 470.a

HISPANIAE.

Calpe 466.b
edulius 623.a
egdubeda 623.a
illipula, uulgò illipa 239.a
ortoſpeda 623.a
pyrene, pyrenæus, pyrenæi 1156.a
uindius 623.a

INDIAE.

Cophantus 777.a
imaus 201.b
milo, milus 584.a

IONIAE.

Latinus 433.a

ITALIAE.

Algidus 193.a
albanus 184.a
apœninus 277.a
auentinus 366.a
capitolinus ibid.
cœlius ibid.
exquilinus, quirinalis ibid.
uiminalis ibid.
circeium 581.b
ciſpius 593.a
euganei, Venet. 1090.a
garganus S Angli 129.a
gaurus 130.a
leucogæi 449.b
lucretilis 489.a
maſsicus 544.b
matinus 547.b
murtius 639.b
palatium 823.a
ueſeuus 595.b
ueſuuius 610.a

LACONIAE.

taygeta 430.b

LIBYAE.

Athlas 351.b

LIBVRNIAE.

Sardonici 179.a

LIGVRIAE.

Veſulus 601.a

LVCANIAE.

Alburnus 185.a
ſyla 408.a

LYCIAE.

Chimera 565.b
cragus 798.a

LIDIAE.

Tmolus 482.b

MACEDONIAE.

Candauiæ 474.a
libetrus 459.a
ſithon, uide Sitonia 268.b

iuxta MAGNESIAM.

Thorax 472.a

MAVRITANIAE.

Athlas 351.b

ASIAE.

Diris 959.a
olympus 770.b

NEMEAE.

Apheſas 275.a

NORICI.

Cetius hodie Calemberus 558.

PALESTINAE.

Carmelus 456.a

PAMPHYLICAE.

Corycus 795.b

PAPHLAGONIAE.

Cytorus 844.b

in PARO inſ.

Marpeſus 542.b

in PHALISCIS.

Soracte 289.a

in Phocide

Digitized by Google

in PHOCIDE.
Parnaſus,parnaſſus 847.b
PHOENICIAE.
Carmelus 960.a
libanus 960.a
PHRYGIAE.
dindymus 954.b
ſipylus 266.b
PHTHIOTIDIS.
Athamae 350.b
RHETIAE.
Rhetico 130.a
in SABINIS.
Tetricus 464.a
uſtica 677.b
SARMATIAE.
Carpatus 503.b
corax 781.a
SCYTHIAE.
Hyperborei 219.a
riphæ 315.b
riphæi 136.a
SCICILIAE.
Aetna 142.a
agragas 177.a
cæcinos 447.b
Carmelus,uide Syria
caſius,uide Syria
erix,uide Sicilia 253.b
erycus 1081.a
libanus,uide Syria
pelorum,uide Cænis 454.a
SYRIAE.
Caſius 507.b
THESSALIAE.
Buzygeus 439.b
cerceti 547.a
cithæron 593.b
emus 112.b
minilus, qui poſtea Orchomenus, 586.b
oeta,Oete,inter Theſſaliam & Macedoniam 761.a
olympus 770.b
orchomenus 794.a
oſſa 811.a
othrys 813.b
pieria 471.a
pelius,uide ſperchius 301.a
pelion 882.b
pierus,uide Cerceti
pindus 969.a
THRACIAE.
emus 112.b
athos,Athon 351.b
edon 1028.a
edonus 1028.b
hemus,uide Thracia
iſmarus 390.a
orbelos,uide Thracia
pimpla 968.b
rhodope 131.a
TROADIS.
Ida 141.b
tmolius,uide Troas
THVRIAE.
Thalamus 213.a

POPVLI.

ACARNANIAE.
Tleboæ 433.b
AEGYPTI.
Memphi 563.b
macrobij,ſupra Aegyptum 511.a
ſaitæ 162.a
thebæi 407.a
tentyritæ 449.b
AEMATHIAE.
Aegeades 103.b
AETHIOPIAE.
Accidophagi 56.b
adiabaræ 75.a
agriophagi 177.b
blemmies,Blemmiæ 415.b
gamphaſandes 128.a
ichthyophagi 227.b
imantopodes 241.b
troglodytæ 523.b
AFRICAE.
Aethiopes 141.a
androgynæ 245.a
carpi 503.b
getuli 142.a
leucæthiopes 449.a
lothophagi 487.b
marmaridæ 542.a
mauri 550.a
mazax 550.a
pharuſij 954.a
ALEMANIAE.
Saxones,uide Anglia.
ARABIAE.
Adæi 64.b
agareni 154.b
canchlei 474.a
candei ibid.
catadupi 513.b
debæ 851.b
minæi 585.b
ſabæi,ſæli. 154.a
ſarraceni 180.b
ſcenitæ 192.b
ARCADIAE.
Aepitij 116.a
aliphirei 193.b
pheneatæ 955.a
ARMENIAE.
Cercetæ 547.a
cerceti 547.a
ſophenæ 287.b
ASIAE.
Agamantes 153.b
bebrices 400.a
brancoſi 430.b
bremeteni 430.b
briſabritæ 432.b
brullitæ 433.b
buzeri 439.b
byzeres 439.b
cabalij 440.a
cadusij 442.a
calingij 462.b
cataceti 513.a
chimerij 565.b
cimmerij 577.a
comari 651.a
derbices,iuxta Caucaſum 906.b
dores 1006.a
lycaones 505.a
milesij 583.a
moſchus,nunc Moſchouitæ 622.b
moſſynœci 622.b
ſatarchæ 181.a
trœzeni,uide Trœzen
uegeti 560.b
xanthi 691.b
ASSYRIAE.
Gargaridæ 128.b
ATTICAE.
Aexones 143.b
BITHYNIAE.
Mariandini 541.a
BOEOTIAE.
Aones 272.b
hyantes 154.a
thebani 467.a
BRITANNIAE.
Chelidonij 564.b
BRITANNIAE inf.
Scoti, quondam anthropophagi, 201.b
trinoantes,trinobantes 517.b
CAMPANIAE.
Opici 778.b
CARIAE.
Cares 499.b
CARMANIAE.
Chelonophagi 565.a
CHERSONESI.
Trozenij 523.a
iuxta CILICIAM.
Piſidæ,antea Solymi 974.a
COLCHICAE.
Cephalatomi 544.a
COLCIDIS.
Coraxi 781.a
CORCYRAE.
Phæaces 951.b
CORSICAE.
Cyrnij 843.b
CRETAE.
Curetes 832.b
ſalentini

Digitized by Google

Salentini 164.a

DACIAE.

alani 183.a
daci 845.a

EPIRI.

Acarnanes 28.b
acheron 48.b
Aenienſes 14.b.114.b
chaones 561.a
curetes 28.b
dryopes 1008.b
moloſſus 608.a
theſproti 471.a
tribalij 512.a

EVBOEAE.

Abantes 28.b
acarnanes 28.b
atlantes 352.a
curetes 28.b

EVROPAE.

Alani 183.a
breuni 432.b
brigiani 432.b
bobrices 400.a
bulgari 437.a
capilati alp. 484.b
ſocunates alp. 79.a
iazyges 226.b
inalpini 271.b
rheti alp. 129.b
uageni alp. 547.a
tauri 429.a

GALLIAE.

Abrincatui 17.b
ageſinates, Aquitaniæ pictonibus iuncti 160.a
allobroges, nunc Sabaudienſes & Delphinates 202.a
ambiani Gal. Belgicæ, uulgò Amiens, 216.b
ambibarij, uide Aremorica 307.b
ambrones 220.a
andegaui, Andes aquitani. 297.b
arecomici, Narb. 307.a
aricoſmici 315.b
atax, Narb. 349.b
atrebates uulgò Artois 353.b
auerni 329.a
aulerci, Lugd. Rouan. 374.b
auſci Aquitaniæ uulgò Aux 380.b
bardij 397.a
baſilienſes, uide Rauraci 49.a
belgæ 400.b
bellouaci 401.a
boij, Borbonenſes 416.b
cadetes, uide Aremorica 307.b
cadurci, Narb. uulgò Cahors 446.a
caleti 461.b
cambolecri, Narb. 469.b
camponi, Aqui. 471.a
carnutes, Cel. uulgò Chartres 502.b
curio ſolites, uide Aremorica 307.b
cauares, Narb. 518.a
celtæ 538.b
cenomanni, Celt. uulgò le Maine, 539.a
delphinates, uide Allobroges 202.a
Eburones, Bel. nũc Leodienſes 1022.b
Galleti, uide Abrincatui 17.b
heluetij 187.b
hedui, Cel. 185.b
lexouij, uide Abrincatui 17.b
lemouices, uide Aremorica 307.b
limouici, limouices uulgò Limoſin, 466.b
lingones, Langres 467.b.
mediomatrices, uide Treuiri
menapij, Bel. 563.b
metenſes, uide Treuiri 511.b
morini, Bel. 616.a
namnitæ quorum ciuitas Condiuincum, uulgò Nautes 651.a
neruij, Bel. nunc Tornacenſes 675.b
nitiobriges, Narb. hodie Mons peſſulanus, uulgò Montpelier 686.b
normani 698.b
oſiſimi, uide Aremorica 307.b
pariſij, Cel. 847.a
pictones uulgò Poictu 963.b
rauraci, Bel. nunc Baſilienes 49.a
rhedones, Britanniæ 129.a
rhemi, Bel. uulgò Rhemenſes 129.a
romandues hodie Veromandi, Vermandois 140.b
rutheni, Aqui. uulgò Rhodes 153.a
ſabaudienſes, uide Allobroges 220.a
ſamarobrini S. Quentin 170.a
ſantones, Santoni, Xãtoni, uulgò Xaintonge 175.a
ſenones Lug. 228.b
ſequanici, uide Sequana 235.a
ſequani ibid.
tectoſages Pyrenæis proximi 430.b
toliſtobogi ibid.
tongri, uulgò Brabant 488.b
treueri, Belg. 511.b
tricaſtini 514.b
turones, Lug. 535.b
uangiones, Vellocaſſes, Lug. uide Abrincatui unelli, uide Aremorica 307.b
ueneti, Lug. 569.b
ueromandui, Bel. 585.b
uocontij, Narb. 659.a
uolſcæ, uolſcæ, Narb. uulgò Langedoc, 659.a
ubi, Bel. 559.a

GAL. CISALP.

Inſubres 347.a
lambrani 423.a

GALLATIAE.

gallogræci 127.b

GALLOGRAECIAE.

buccllarij 435.b

GERMANIAE.

Alemanni, germani 190.b
caici 457.b
bremenſes, uide Amaſius 226.a
campſiani 471.a
chatti catti 564.b
cauci, uide Campſiani 471.a
cheruſci 565.b
calci, uide Campſiani 471.a
cimbri 577.a
daci, uide Dani
dani nunc Daci 848.a
franci, uide Salij 164.b
francones 97.b
lepontij, Germ. alp. Rhet. montis S. Gotardi 448.a
marcomani 539.a
ſalij 164.b
ſaxones 185.b
ſicambri 252.a
ſucambri, uide Campſiani 471.a
ſueui 369.b
teutoni, teutones, teutonici 467.b
tigurini 476.b
uandali 552.b
uindelici 621.a. 552.b
uncteri, uide Lampſiani 471.a

GRAECIAE.

Aegoſthenenſes 109.b
colchi 632.a
colophonij 644.b
gytheates 167.b
myrmidones 648.a
pelaſgi 882.a
pelethronij 882.b

HELLESPONTI.

Ophiogenes 778.b

HETRVRIAE.

Faliſci 20.a
phaliſci 953.a
ueiens 562.a

HIBERNIAE.

Brigantes 432.b

HISPANIAE.

Acintani 53.a
æqueſilici 116.b
alabenſes, Alabonenſes 181.a
artabri 327.a
baſtuli 535.a
burſaonenſes 438.b
cantabri hodie Biſcaini 481.a
caſtulonenſes 512.a
cetiberi 538.b
ceretani 548.b
concani 686.a
gallaici, galleci 127.b
italicenſes 393.a
ſicani 252.a
turduli 535.a
ualerienſes 550.a. 551.a
uarduli 554.a
uaſcones 556.a
uectones 560.a
uentones 602.a

ILLYRIAE.

phlanates 958.b
talantij 428.b
taulantini ibid.

Digitized by Google

INDIAE.
astomi 346.a
brachmanes 430.a
calingæ 462.b
carmani 500.b
colubæ 646.b
coastræ 616.a
cylbiani, uide Cæsarienses 456.a
cynocephali 842.a
pygmæi 1155.a

IONIAE.
cæsarienses 456.a
cephalenes 544.a
leleges, elegæ 443.a
metropolitæ, uide Cæsarienses 456.a
peucetij, circa mare Ionium 951.a

ITALIAE.
abellinates 9.b
aborigines 16.b
æcani 100.b
æquiculani 116.b
æqui 116.b
albenses 183.b
aletini 191.b
aletrinates 191.b
altinates 209.b
atinates 351.b
auximates, uide Auximum 389.a
bolani 416.b
borcani 425.b
brutij 434.a
buttuntinenses 439.a
cælestini 450.b
cales 461.b
caleni 461.a
camelani 469.b
cannenses 478.a
capenates 483.b
carni 502.a
casuentillani 513.a
cimmerij 577.a
cenomanni 539.a
dauni 849.b
euganei, Venet. 1090.a
faucentini 34.a
ferentinates 40.b
ferentini 40.b
fidenates 53.b
frentani 101.b
fulginates 116.b
hernici 191.b
latini 432.b
lestrygones 420.b
lestrigones 448.a
lucani 488.b
luceres 488.b
mamertini 526.a
marrucini 542.b
marsi 543.b
osci 810.a
peligni 882.b
prægutij, hodie Prægutini, uulgò Abruzi 1043.a
protropi, uide Abellinates 9.b
ramnenses 41.a
ramnetes 41.a
rhegini 129.a
rutuli 153.b
sabini 154.b
sacrani 159.a
salaßij, sub insubribus, hodie Marquia Salutiarum, le Marquisat de Saluſſes 164.a
sanates 170.b
samnites 170.a
sentinates 228.b
signini 255.a
tatienses 428.b
taurini 429.a
tiburnates 476.a
tolentinates 483.b
trebani 509.a
trebulani 509.b
tusci 537.b
ueliterni 563.a
ueneti 569.b
uerulani 593.a
uestini 599.a
uolsci 661.b

IVDAEAE.
Sodomitæ, uide Sodoma 274.a

LIBYAE.
Garamantes 128.b
maeotæ 540.b
nasamones 653.b
panchæi 831.a
psylli 1133.b

LOCRORVM.
Bullenses 437.b

LVCANIAE.
Acheron 48.b

LVSITANIAE.
Callaici 463.a
cæsarobricenses 456.a

LYCIAE.
Lycij 455.b
miniæ 455.b
mylies, uide solymi 284.a.b
solymi, iuxta Lyciam 284.a
termilæ 454.b

MACEDONIAE.
Aethices 141.a
albani 184.a
almopes 203.a
almopij ibid.
bisaltæ 412.a
bulliones 437.b

circa MAEOTIM.
Choatræ 567.b

MASSILIAE uicini.
Albici 184.a

MAVRITANIAE.
Maßili 545.a

MYSIAE.
Capnobatæ 490.b

in OCEANO sept.
fanesij 27.a

PALAESTINAE.
Hessæi 193.a

PANNONIAE.
Catari 514.b

PARTHIAE.
Sericæ 237.b
tapyri 426.a

PELIGNORVM.
Corfinienses 782.a

PELOPONNESI.
Elei 1042.a
Gytheates 167.b
helei 186.a

PERSIAE.
Persæ 931.a
susiani 339.b

PHOENICIS.
Sidonij 252.b

PHRYGIAE.
Bregi, Breges, Phryges 430.b

POENIS uicini.
Zigantes 696.b

PONTI.
Acheron 48.b
chalybes 560.b
chidmæi 565.b

iuxta PONTVM.
Phtyrophagi 962.a

SARDINIAE.
Sardi 178.b

SARMATIAE.
Hamaxobitæ 179.b
tartari 428.a

SCYTHIAE.
Abij 23.a
agathyrsi 155.a
alani 813.a
anthropophagi 267.b
arimanni, uide Arimaspi 315.b
arimaspi, uide Scythia 207.b
bactri 392.a
anthropophagi 267.b
borysthenidæ 426.a
brysani 434.b
budini 436.b
cacidiri 440.b
callipidæ 463.b
callipodæ ibi.
cantace 469.b
camæ 469.b
daæ 845.a
dadicæ 845.b
gotthi 151.b
græcoscythæ, uide Callipidæ 643.b
hunni 215.b
hyperborei 219.a
larodij 430.a
Massagetæ 183.a. 544.b
nomades, nunc Tartari 691.b
rhoxolani uide Alani 183.a
sacæ 155.a
sarmatæ 179.b
scythæ 208.a
seres 237.b
tibareni 475.b
turci

Digitized by Google

turci ibid.
ungari, uide Hunni

SICILIAE.

Agyrini 178.b
ægestani 107.a
bachiadæ 392.a
cacirini 440.b
centumripini 543.b
geloni 130.b
getæ 130.b
segestani, uide Aegestani
syracusæ 4136.a
tartari 130.b

ad TAPROBANEM inf.

Antichthones 268.a
Antipodes ibid.

TAVRIAE.

Caraseni 496.a

in ThASO inf.

Thasij 466.b

THESSALIAE.

Aethici 141.a
centauri, hippocentauri 541.a
dolopes 996.a
lapithæ 428.a
minyæ 588.b

THRACIAE.

Bessi 406.b
bistones 413.a
botiæi 428.a
brysæ 434.b
catizi 516.b
cicones 574.b
dassaretæ 849.b
drausi 1008.a
edoni, Edonij 1028.a
getæ 142.a

TROADIS.

Cebrini 529.a

VMBRIAE.

Aesinates 131.b

PROMONTORIA.

camertes 470.a

ACHAIAE.

Chelonates 564.b
chelonita ibid.
ichthys 227.b

AEOLIDIS.

Aega 103.a ægates 130.a

AETHIOPIAE.

Aegialus 107.a

AETOLIAE.

Rhion 131.a

AFRICAE.

Agni cornu, prope Bolbiticum Nili ostium Afri. 163.b
barce 397.a borion 426.a
candidum 476.a

ATTICAE.

sunium 383.a

BRITANNIAE.

Bellerium, uide antinesteum 271.a
bolerium, uide antinesteum ibid.

CAPPADOCIAE.

Iaionium, hodie S. Thomas 226.a

CARIAE.

Aphrodisium 275.b
cnidos 641.a

CHII.

Aruisium 329.a.566.a

CILICIAE.

Sarpedon 180.b

CRETAE.

Criumetopon 811.a

prope CVMAS.

Misenum 591.a

CYPRI.

Acamas 28.a

CYRENARVM.

Phycus 962.b

EPIRI.

Leucathes 449.a

EVBOEAE.

Cenæum 539.a
cæneum 518.b

EVXINI ponti.

Carambis 495.b

GALLIAE.

Antiuæstæum, bolerium, bellerium, uulgò S. Burien 271.a
cantium 482.a
citarista, citaristes, Narbonensis prouinciæ 593.b
gobæam, uulgò le four 151.a
ocrinũ, Britanniæ, uulgò Mons S. Michaelis 752.b
santonum promontorium, uulgò Blaye 175.a

GRAECIAE.

Candaria, in Coo inf. 474.a
ægialus 107.a

HELLESPONTI.

Cynossema 842.b

HISPANIAE.

Aphrodisium 275.b
artabrum 327.a
ferraria 47.a
nerium, Artabrorum alio nomine, 675.a

HYBERNIAE.

notium, uulgò Cabo de Mar. 701.b

INDIAE.

Calingon 462.b

ITALIAE.

Cænis 454.a
circeium 581.b
cocinthum 617.a
lacinium 419.a
leucepetra 449.b
zephyrium 694.b

LACONIAE.

Tænarum 491.a
malea, Laconicæ prouinciæ 521.a

LOCRORVM.

Zephyrium 694.b

LVCANIAE.

Palinurus 824.b

LVSITANIAE.

sacrum promontorium, hodie caput S. Vincentij 156.a
cuneus 824.b
lunæ, uulgò Ponte de Luna 497.b

HETRVRIAE.

Lunariũ, Mons Iouis, scalæ Annibalis, nunc Mouini 497.b

MACEDONIAE.

Canastræum 473.b

MAGNESIAE.

Acantium 100.b

MAVRITANIAE.

Mega uulgò Vrie, siue Vue 556.a

PAPHLAGONIAE.

Aegialus 107.a

PELOPONNESI.

Scylleum 207.a

PHOENICIAE.

Carmelum 500.b

PROCONNESI.

Nympheum 722.a

SARMATIAE.

Agarum 154.b

SICILIAE.

Bucra, hodie Butera 436.b
falacrium 20.a
lilybæum 465.a
Pachynus 818.a
pachinum, uide Trinacria 517.a
pelorus 886.a
pelorum, uide Trinacria 517.a
regium 82.a

TAPROBANAE.

Colaicum 632.a

TAVRI montis.

Chelidonium 564.b

THRACIAE.

Aegialus 107.a
chrysoceras 570.b
spartio 294.a
sperchium, uide spartio 294.a

TROIAE.

Rhœteium 132.a
sigæum 254.b

TVSCORVM.

Populonium, hodie Baractus portus, 1008.b

VRBIVM.

ACARNANIAE.

Alyzia 213.a
leucas 449.a

ACHAIAE.

Aegyri 108.a
argos 311.a
corona 787.b
corinthus 782.b
cyparissa 842.b
elis 1045.a
ephyra, Ephyre 106.a
epidaurum, Epidaurus, hodie uulgò Ra

Digitized by Google

gusia 1065.a
glysa,uide Aegialeus 107.a
gytheum 167.b
helice 186.b
messenia 575.a
naupactus,hodie Lepanthum 561.a
patræ,Aroe prius dicta 868.a
pallene 825.b
pellene 883.a
pylos 1155.a
sicyon 252.a
zancle 693.b

in AEGEO mari.

thasus 466.b
tenos mari, 449.a

AEGYPTI.

Abydus 27.a
Aegyptus,Memphitis 110.a
Alexandria,uulgò Scanderia 192.a
alexandria canopicum 192.a
bubastis 434.b
cercasorum 547.a
diospolis 956.b
heliopolis 186.b
heracleopolis 189.a
hermopolis 191.b
lycopolis 506.a
memphis 563.a
oxyrynchus 817.a
pelusium 886.a
ptolemais 1134.b
sais, Saiticum 162.a
syene 408.a
tanis 423.a
tentyra 449.b
thebe 467.a

AEMATHIAE.

Aegea 103.a

AEMILIAE.

Imola 249.a
forumcornelij ibid.

AEOLI.

Aeolia 115.a

AEOLIAE.

Notium 701.b
strongyle,uide Aeolia 110.b

AEOLIDIS.

Aegæ 103.b
cistena 593.a
cyme 841.b
edomis 1028.b
scepsis 192.b

AETHIOPIAE.

Saba 154.a
ptolemais 1134.b

AETOLIAE.

Aegira 108.a
calydon 469.a
lysimachia 508.b
olenos 767.b
pleuron 986.b
pylene 1155.a

AFRICAE.

Abyla 648.a
aphrodisias 275.b
aphrodisium 275.b
barce Ptolemais 397.a
berenice,Beronice,Berenicis 406.a
brachode 430.a
bulla regia 437.b
canopicum 481.a
canopitanum 481.a
catabathmus 513.a
carchedon,Carthago 497.b
carthago,Carchedon,Alexandria Commodiana Togata 505.b
clupea,Clypea 613.a
heracleopolis secundũ Nili ostiũ 189.a
hermæa 191.a
hippo 198.a
leptis 447.b
melite 559.a
neapolis,uulgò Macmeta 663.b
ptolemais 1134.b.397.a. uide Barce.
tabraca 416.a
tagasta 419.a
thebæ 467.b
thinissa 472.a
thunnis,uide thinissa 472.a
utica 681.b
zama 693.b

in ALP.

Vintium, uulgò Mont uisol 643.b
cemeleneum in Alp.litt. uulgò Cemellio 538.b
oscella in Scutijs 810.a
uintium uulgò Monuisol 623.b

APAMIAE.

Cæsarea 456.a

APVLIAE.

Acherontia 49.a
æquumtuticum 119.b
apenestæ 273.a
apimæ 276.a
apina 514.b
egnatia,hodie Iuuenatium 1037.b
barium 397.b
iapix,uide Barium 397.b
rubiæ 146.a
sipontum,uulgò Siponto 266.b
theanum 466.b
trica 514.b
uion,hodie Biuona 626.b

ARABIAE.

Aelana 110.b
nysa 722.a

ARCADIAE.

Clitoris,clitorium 611.b
cynethium 841.b
elis 206.a
mantinea 534.a
pheneum 955.a
pisa uide Alpheus 206.a
pisa 973.a
tegea 431.a
thyræum 475.a

ARGIS uicina.

tyrinthia 541.b

ARIAE.

Ocerræ 314.b

ARMENIAE.

Artaxata 320.b.327.a

ASIAE.

Abydus 27.a
adæ. 64.b
agrippias,Anthedon,Agrippium 178.a
alabanda 278.a
albania 184.a
alexandria 192.a
alopeconesus 209.b
ampesone,uide Calingi 462.a
apamia 272.b
berythus,uide Calamos 458.b
botrys,uide Calamos ibid.
brias 432.b
bylesia 439.b
byblos,uide Calamos 458.b
celamos 458.b
cohenæ,uide Apamea 272.b
canas 473.b
comana,uide antitaurus 270.b
elea 1041.a
geruса,hodie S.Georgius 141.b
gigarta,uide Calamos 458.b
Harpasa 181.a
hypæpa 218.b
issus 390.b
laodicea 426.b
lampsacum, uide Calipolis 492.b
lariса 430.a
lebedus 440.a
magnesia 516.b
mapeta 538.b
mazaca 550.b
melibœa 558.a
miletus 583.a
nicea 678.a
ithyra in Tauro monte 395.b
parium 847.b
perganus,uel perganum 911.a
pitane 975.a
samosata 170.b
sinada 261.a
trœzen 523.a
trieris,uide Calamos 458.b
tyrambe 540.a

ASSYRIAE.

Alcairum,uide Babylon 390.a
cairum,uide Babylon 390.a
ninos 684.b
ninus 684.b
niniue 684.b
abydon,uide Calipolis 462.b
oroba 805.a

ATTICAE.

Brauron 430.b
eleusin 518.b
eleusis 1043.a
marathron 538.b
schœnus 193.b

AVSONIAE.

Beneuen-

Digitized by Google

beneuentum,uide Ausonia 381.a
Cales ibid.
AVSTRIAE.
Iulium carnicum,hodie Golitia 401.a
ienna 614.b
iuana ibid.
BABYLONIAE.
Borsippa 426.a
bur,uide Orchoe 794.a
orchoe 794.a
thelbencane 467.b
in ma.BALEARI.
Palma 827.b
pollentia 995.a
BAVARORVM.
ſaltzaburgenſis,uide Bedacum 392.a
BITHYNIAE.
amaſtris,uulgò ſupaſtio 215.a
apamea 272.b
chryſopolis 571.a
cyzicus 844.b
daſcylos 849.b
heraclea 188.b
lampſacum 424.a
libyſſa 461.b
mylea,uide Apamea 272.b
nicea metropolis 678.a
nicomedia,hodie Nicor,uulgò Comidia 678.b
patauium,quæ hodie Polmon dicitur, 862.b
BOETIAE.
Aliartum 193.a
ambryſus 220.b
copæ 777.a
coronea 787.b
delphi 887.b
draconigena 1008.a
larymna 304.a
lebadia 440.a
olenos 767.b
orchomenos 794.a
orchomenum,uide Acidelia 50.b
plateæ 981.b
pieria 963.b
potnia 1027.a
tanagra 421.a
telphuſſium,tilphoſſium 434.b
theſpiæ 471.a
ægra,uide Albis 184.b
hauturgum ibid.
ſala ibid.
ortella ibid.
BRITANNIAE.
Aquæ calidæ,uulgò Bathe 293.a
beruicia Brit. inſul. uulgò Berwyk. 526.a
bullæum, Britan. inſul. uulgò Vuitlam, 437.b
camalodunum 469.b
cantuaria,uulgò Canterburgi 482.a
caturactoniũ inſ.uulgò Caerleril,Caerdulia 518.a
Corinium,Claudiana caſtra,hodie Clau dioceſtria C.. :ceſtre 782.a
deuana,inſulæ Brit. 923.a
dunium,inſ. 1016.b
eboracum,uulgò Iorlz 1022.a
iſchalis,inſ. 389.b
lindum, inſ. Lincolina, Lindecolinum, uulgò Lincolon 467.a
londinium,inſ. Londinum,uulgò London,Londres 482.a
luentinum, inſul. uulgò Prouuesland. 493.a
maridunum, inſul.uulgò Caermaden, 541.a
mediolanium, uulgò Manchester, 553.a
nalcua,uulgò Vßiſordæ 650.b
Vlicana,Kirkbi 768.b
oopellum inſ. Vxellum alijs dicta,hodie Ceſtria, uulgò Chestre, Vnchestre, 775.a
orrea,uulgò Neucaſtel, Moncaſtre, 805.b
uicus agriarius inſ. uide Aquæ calidæ, 293.a
tamaræ Britanniæ inſ.uulgò Lanerſtok 421.a
urolanium Britan. inſ. uulgò S.Albon, 675.b
uxella Brit.inſ. 691.a
in BRVTIO.
Columna, Stylarion 648.a
ſcylacium, Scyletium hodie, uulgò Schilazo 206.b
ſulmo 375.a
temeſa,hodie tempſa 436.a
CALABRIAE.
Amita 226.a
brunduſium 434.a
meſapia ibid.
peutetia,uide Brunduſium 434.a
ſaturnum 184.b
tarentus,Tarentum 427.a
thurij 473.b
thurion,thuria ibid.
CAMPANIAE.
Abella 9.b
abellinum,uide Auella 395.b
acerræ 46.a
acerræ 193.b
alipſe 193.a
nola,quæ prius Sidicinum 691.b
nuceria,hodie Alphatenia 709.b
puteoli 1153.a
pompeij 100.a
rubi 145.a
ruſrimaceriæ 147.b
ſetia 248.a
ſinueſſa 265.a
ſera 289.a
ſueſſa 369.b
ſurrentum 398.b
tarachina,uide Trachina 494.b
tarquinij 428.a
tarracina 428.a
trachina 494.b
uenaſrum 567.a
uulturnus,Vulturnum 689.b
CAPPADOCIAE.
Cæſarea,Maſaca 456.a
ceraſus,uulgò Zefano 546.a
comanum 650.b
maſaca,uide Ceſarea 456.a
polemonium 994.a
themiſcyra 468.a
trapezus 509.a
tyana 538.b
CARIAE.
Alabanda 181.b
anæa 240.b
calydne,calydna 469.a
caunus 522.a
cnidos 613.a
halicarnaſſus 179.a
neapolis 663.b
pyrrha 1156.b
telmeſus 434.b
CARNORVM.
Opitergium,hodie Opitergum 781.a
CENOMANORVM.
Brigantium,uulgò Brianſon 432.b
in CEO inſ.
Carthæa 505.a
CEPHALENIAE. inſ.
Alalcomenæ 183.a
CHAONIAE.
Dodona 994.b
CHERSONESI.
Taphræ 425.b
theodoſia,hodie Capha 468.b
CICONVM.
Maronea 542.b
CILICIAE.
Adana 65.b
ægæ 103.a
caſtalia 509.a
celendris 535.a
corycus,Corycos 796.a.heliopolis, 186.b.
iconium 228.b
mallos 521.b
pompeiopolis,Traianopolis 1000.a
ſeleucia,uide Calicadnus 469.a
ſolæ 280.b
tarſus 428.a
thebe 467.b
COLCHICAE.
cyta 844.a
cyte 844.a
COLCHIDIS.
æa 100.a
dioſcurias, dioſcuriadis, dioſcuriada, 956.b
COLOPHONIORVM.
Clarium 600.a
COORVM.
aſtypalæa 348.a
CORSICAE.
Aleria 190.b

Digitized by Google

roxicum,uulgò Rogela 144.a
CRESSAE.
enea 113.b
CRETAE.
Apollonia 277.b
aptera 288.a
camara,uulgò Camera 469.b
ciſamus 592.b
cortina 794.b
cortyna 795.a
cydon 840.b
dictynna 938.b
gnoſos,uulgò le Four 151.a
gortyna,uulgò Cortyn 151.b
lariſſa 430.a
oaxus 722.b
phæſtum 951.b
pœcilaſium 990.b
rhitimna,hodie rhetimũ,uulgò Aretina, 131.a
rhytius 132.b
CYPRI.
Booſura 425.b
creta ibid.
palepaphos 823.b
paphos 128.a.835.b
temeſa 436.a
CYRENAE.
Apolonia,uide Automalax 387.a
arſinoe 327.a
aurigda,uulgò Zadra 376.b
automalax, automala, uulgò Eſtam, 387.a
berenice,uide Automalax 387.a
ptolemais,uide Automalax 387.a
DACIAE.
tiriſcum, nunc Taros, hodie Groſſecha na 480.b
zarmizegetuſa,uulgò Cron 693.b
zeugma uulgò Cleſenburg 695.a
DALMATIAE.
Corinium,hodie Corninium 782.a
enona,hodie Nona 1058.b
liſſus,hodie Alexium 473.a
ortopla,hodie Ortopula 805.b
ſidrona, Stridona, uulgò Sdrigna, 252.b
ſalone 166.b
DAVNIORVM.
Sidicinum 252.a
in DECAPO.regio.
Abila 14.a
ELIDIS.
Bupraſium 438.a
EMATHIAE.
Ediſſa 103.a
EPIRI.
Aegilips 107.b
ambracia,eponia,paralia,uulgò Lacta, 220.a
apollonia 277.b
buthrotum,buthrotium 439.a
eponia,uide Ambracia 220.a
epuia,uide Ambracia 220.a
nicopolis 678.b
oricos 797.b
paralia,uide Ambracia 220.a
uelona 277.b
EVBOEAE.
Arethuſa 309.b
chalcis 560.a
eretria 100.b
heſtiæa 193.a
EVROPAE.
Calipolis,callipolis,ſeſtos,uide Abidus, 27.a
calpe 648.a
ſeguſium Eur. Alp. Græ. uulgò Sion.
FLAMINIAE.
Cæſennæ 456.a
GALATIAE.
Abronimœnia 18.a
ancyra 244.b
cimolis 577.a
GALILAEAE.
Tiberias 475.b
GALLIAE.
Acuſiorum, Allobrogum, in Gal. Gratianopolis, uulgò Grenoble 42.a
aeria 126.a
agatopolis,mõs Peſſulanus,uulgò Montpellier 155.a
agedicum,uulgò Sens 155.b
agendicum ibid.
æginum,uulgò Angoleſme 162.a
alba Heluorum,Narb. 183.b
alexia, Rigiacum, Alexia, Celticæ,uulgò Lauſſois in Burgundia 192.a
aquæ auguſtæ, Aquitaniæ, uulgò Baiona 193.a
aquæ mortuæ, Narb.uulgò Aigues mortes 293.
aquæ Sextiæ Salyum, ſiue Salyorum, Narb. Aquenſis, uulgò Aix en Prouence 293.b
arauſio, nunc Arauſinenſ. Narb. uulgò Aurenge 296.b
arelas 307.a
arelate Galliæ Narbon.uulgò Arles, 307.a
argentoratum,Argentina,uulgò Straſbourg 309.b
atuacutum,Bel.Antuerpia, Anuers, Andorf 360.a
arauſio,uide Aeria 126.a
auguſta Triuerorum,Bel.uulgò Treues Trier 372.a
auguſtodunum,uulgò Auſtun 372.b
auguſtoritum,uulgò Poictiers 372.b
auaricum, Cel. Chaſteau neuf, Viarron en Berri 360.a
auenio, Narb. uulgò Auignon 366.a. & 26.a.uide Aeria.
auinio,uide Arecomici 307.a
antipolis,Narb.uulgò Ragni 269.a
aurelia,uide Genabum 133.b
autricum, uulgò Chartres 387.b
bætiræ,Narb.uulgò Beſiers 392.b
baganum, Tornacum, uulgò Tornay, 392.b
belgium 400.b
bellouacum 401.a
bibracte,uulgò Beaulne 408.a.b
biturix,uulgò Bourges en Berri 413.b
burdegala,Burdigalia,uulgò Bordeaux 438.a
Caballio,Narb.uide Cabellio, uulgò Cauaillon 440.a
cabullinum, Cataleunum, uulgò Chaalon ſus la Sone 440.b
cale 460.b
caleti,Geſoriacum nauale,uulgò Caletz 461.b
cameracum,Picardiæ 470.a
carcaſſo Narb.uide Caballio 440.a
carcaſum, Narbon. uulgò Carcaſona 496.b
carpeuctoracte, Narb. uulgò Carpentras 503.b
uide Caballio 440.a
cataleunum, uide Cabulinum 440.b
ceſſero,Narb.uulgò Caſtres 558.a
colonia ſextanorũ,uide Arelate,307.a
condate uulgò, Renes en Bretaigne 700.b
colonienſis,uide Belgæ 400.b
condiuincum,Nantes 651.a
dariorigum,uulgò Vannes 849.b
ducona,uulgò Cahors 1014.a
durocottorũ,Bel.uulgò Reims 1018.a
elcebus, uulgò hodie Sceleſtat 1041.b
equeſtris,uulgò Neufchaſtel 1071.a
Forũ Claudij,Alp.hodie Tarenteſia ducis Sabaudiæ 95.b
Forum Iulij,Narbon. 95.b
Forum Iuliũ,Narb.uulgò Freius 95.b
forum Leguſian.Bourg. en Breſſe 95.b
foſſæ Marianæ,Narb.uulgô Aigues mortes 96.a
gaba 126.a
genabum,uide Aurelia 133.b
geneua,Allobrogum 133.b
geſoriacum,uulgò Cales 142.a
glanum,uulg Gap. 146.a
Herculis portus 190.b
iatinum,uulgò Meaulx 226.a
illiberis,Narb.uulgò Granada 237.b
iuliobona,Cel.uulgò Honfleur 401.a
iuliomagus,uulgò Angiers 401.a
lexubij,Galliæ,uulgò liſieux 454.a
limonũ,Pictonũ, uulgò Limon,466.b
lugdunum,uulgò Lion 493.b
Lutetia,lutetia Pariſiorum, uulgò Paris 501.a
maßilia,Narb.uulgò Marſeille 545.a
Mediolanium,uulgò Saintes 553.a
melodunum,uide Pariſij
mœmagus uulgò Nemours 602.a
monœci,Maßilien,uulgò Monacho, 611.a
monſpeſſulanus, uide Agatopolis, 155.a

Digitized by Google

maguntina,uide Belgæ 400.b
narbo,uulgò Narbona 651.b
naſium,Bel.uulgô Nanſe,Nanſi 657.a
nemauſus,Narb.uulgò Nimes 670.a
neodunum,Lug.uulgò Leondul 662.b
*nicea,*Nicia 578.a
neomagus, uulgò Nion prope Gebennã 691.b
nouiodunum,Sueßionum 702.b
nouiodunum,in Biturigibus 702.b
nouiodunum in Heduis 702.b
paſa,uide uaſatæ 556.a
ratiaſtum,Lemouicum,uulgò Limoges, 45.b
remenſis,uide Belgæ 400.b
rigiacum,uulgò Arras 134.a
rothomagus,uulgò Rouan 143.b
ſoliacanus portus Gal. *uulgò* S.Paulus, 165.b
*ſamarobrina,*S.Quintini 170.a
ſantonum portus, uulgò la Rochelle, 175.a
tarbelli,uulgò Tarbe 426.a
taruanna, Morinorum, uulgò Terouen ne 428.b
taruſcum Saliorum in Gal. *uulgò* Tara ſcon 428.b
tornacum, uide Boganum 392.a
*toloſa,*Narbon. 486.a
tornacum,uide Scalde 187.b
tullum,Cel.uulgò Tulle Tol. 529.a
treuerenſis,uide Belgæ 400.b
ualentia,hodie Valence 548.a
*uaſatæ,*Narb. 556.a
ueneris portus, Gal. Veneris templum, Aphrodiſium 569.b
ueneris templum ibid.
uenetiæ,uulgò Vannes 570.a
Vienna Gal. 614.b

GAL. CISALP.

comum, Galliæ Ciſalp. Nouumcomum, 685.b
Mediolanum 553.b
regium lepidi, 82.a
rhegium 129.a

GAL. TRANS.

Moguntia, Gal. Tranſ. 603.a

GAL. TOGATAE.

alba Pompeia, *uulgò* Albadi Monſerra to 183.b
bononia 467.a
forum Cornelij,uulgò Imola 85 b
*forum Liuij,*Gal. Togatæ, hodie Forli uio 95.b
parma 857.b

GERMANIAE.

Agrippina Germaniæ inferioris metro polis, Colonia Agrippina 178.a
amaſia,Marpurgium 215.a
amberga,uide Cantiebis 482.a
aquiſgranũ, Vegerra, *uulgò* Aix *in* A lemagna 294.b
aræ Flauiæ, *ad Danubium, uulgò* Nord lingen 296.a
arſicina, hodie Brunna, *uulgò* Brump, 326.b
arſonium,uulgò Primſintza 327.a
artaunum, hodie Herbipolis, *uulgò* Vuirtzbourg 327.a
aſcalingium,hodie Hildezheim 331.a
aſciburgum,uulgò Emerich 331.b
augusta Vindelicorum, Augſpourg, 372.a
auia 373.a
baſilea, Rauracorum Auguſta, *ad* Rhe num *flumen* 397.b
bogadion,uulgò Forſtleiſz 416.a
brunna,uide Arſicina
*budorgis,*Vratislauia, *uulgò* Breslau 436.b
budoris,ſub ditiõe Comitis Palatini, uul gò Heidelberg 436.b
bunitium,uulgò Sund 438.a
calegia,uulgò Vitemberg 460.b
cantiebis, hodie Amberga, *uulgò* Am berg 482.a
carodunum, hodie Cracouia, *uulgò* Cra cauu 503.a
cœnonum,uulgò Loubenbourg 620.b
colonia,*uide* Agrippina 178.a
cracouia,uide Carodunum
eburum, *uulgò* Olmuntz Moraviæ re gia 1022.b
erfordia,uide Bicurgium 408.b
grauioniarum,uulgò Bamberg 160.b
hegitmatia,uulgò Lignitz 186.a
herbipolis,uide Artaunum 326.a
laciburgium, hodie Roſtolzium, 418.b
leuphana,uulgò Hanoſer 452.a
limioſaleum,uulgò Gniſna 466.b
linimiris,uulgò Mulheim 472.a
locoritum, hodie Trutonia, *uulgò* For chein 477.a
lugidunum, hodie Glogauia, *uulgò* Glo gauu 494.b
lupſurdum, hodie Myſna, *uulgò* Meiſ ſen 498.a.b
marionis, uulgò Sberin 541.a
marionis,uulgò Luaenburg 541.a
Mediolanium, *ſiue* Mediolanum, hodie Moneſterium, *uulgò* Munſter, 553.a
melocabus,uulgò Chobourgk 559.a
menoſgada,hodie Egra, Eger 565.a
meſuium,uulgò Maydbourk 575.b
naualia,uulgò Schuuol 657.b
phabiranum,uulgò Bremen 951.b
phileum, *in regione quæ* Friſia ho die uocatur, *uulgò* Gronimgen, 956.b
rauracorum Auguſta, *uide* Baſilea, 397.b
riuſiana,uulgò Gengen 136.b
ſcurgum,uulgò Smebem 205.b
ſtereontium,hodie Caßiliũ, *uulgò* Caſſel 321.b
ſtragona,uulgò Poſſenaun 332.b
teuderiũ,hodie Padeburna, *uulgò* Bad born 464.b
tuliphurdum,uulgò Cottingen 528.b
uratislauia,uide Budorgis 436.b
tuliſurgium, hodie Brunſuiga, *uulgò* Brunſuuig 528.b
uiritium,uulgò Grieſnagen 630.b

GRAECIAE.

Arethuſa 309.b
aſtu 347.b
athenæ 350.b
bura 438.a
buxentum 439.a
cane 476.a
cecropia 529.b
cleonæ 609.b
doris 1006.a
gytheum 167.b
ilium 236.a
megara 556.b
olympia, quæ prius Piſa 770.a
olynthus,iuxta Atticam 770.b

HELLESPONTI.

Booſchete 425.b
helgas ibid.
germanicopolis ibid.
parion 846.b
priapus 1073.a

HETRVRIAE.

Peſſulæ 52.a
florentia, uulgò Fiorence 74.b
Forum Claudij 95.b
luna 497.b
populonia,hodie Plumbinum 1008.b
pyrgi 1156.a
ſena & ſenæ 225.b
ueios 562.a
uetulonium,hodie Viterbo 602.a
uolaterræ 659.a
hiberiæ grachuris 152.a
ceſſa 558.a
uulturnum 689.b

HISPANIAE.

Abdera 7.a
æminium 111.a
alaba, Alabon, Alabona, Labana, 181.b
*aſtur,*Aſturia 347.b
aſturia 486.a
aſturica Auguſta, Aſtorga *uulgò* 347.b
auguſta Cæſarea,uulgò Saragoza 372. a.*uide Cæſarauguſta* 456.a
auguſta Eremita, *in Luſitania* 373.a
auguſta Gemella 372.a
auia uulgò Villalon, Liuia 373.a
beza,uide Betulo 407.a
barcino,uulgò Barcelona 397.a
bergidum,uulgò Vrgel 406.a
bernaba Benauari 406.a
betulo,uulgò Beſan 407.a
*biatia,*Baeza 407.a

Digitized by Google

bigerra,uulgò Beiar 408.b
bilbilis 408.b

HELVETIORVM.

fórum Tyberij Heluetiorũ,uulgò Scuhuuitz 95.b
brana 430.b
brauum,uulgò Burgos 430.b
brauum, uulgò Burgos, olim Masturgi alijs Auca 439.b
brigantium, uulgò Compostella, op. S. Iacobi 432.b
burtina,uulgò Barbastro 438.b
cæsarauguſta,Numantia,Auguſta Cæsarea,hodie uulgò Saragoſſa 456.a
calagurium 458.a
callet 463.a
caluculà 467.a
carteia 505.a
Carthago uetus 505.b
carthago noua 505.b
caſtra gemina 467.a
cauca,Conca,uulgò Quenca 518.a
cerealis 547.b
charmonia,Carmo 562.b
clunia 615.a
colonia Fauentia, uide Barcino 397.a
concana 686.a
concordia 696.b
corduba 781.b
easo,uulgò S. Sebastianus 1021.b
eldana,Donia uulgò Duennes 1041.b
emerita Auguſta 1051.a
emporiæ, uulgò Castellon Dempurias, 1055.b
fauentia,Veſcis 34.a
flauium brigantium, uide Brigantium, 432.b
fórumbibalorum, uulgò Fomillan, 95.b
Forum Egurrorum, Tarac. uulgò Medina de Ruiſco 95.b
germanica legio ſeptima 130.b
gerunda,uulgò Girona 141.b
glandomirũ,uulgò Mandauedo 145.b
hiſpalis nunc Sibilia 200.a
hiſpaniæ conuentus, uide Bracarum ida, uulgò Laca 226.b
ilerda,uulgò Leryda & leyda 235.b
illiberis,uulgò Salſas 238.a
illipula 467.a
iria flauia,hodie Satyrana 385.b
iſpalis,uulgò Seuilla 390.b
italica 393.a
ituriſſa 395.b
iuliobriga,uulgò Logronio 401.a
libora, Talabrica, uulgò Taleuera, 460.a
liuia,uide Auia 373.a
lucentum,uulgò Suſana 488.b
lucus Auguſti,uulgò Lugo 491.a
maliaca,uulgò Malgrado 521.b
mediolum uulgò Medina cœli 557.b
mentercoſa, uulgò Petraza de la ſierra, 569.b
mentiſa,Mentoſa,uulgò Iaen 569.b
nabriaſſa,hodie Veneria 650.a
nemotobriga,uulgò Valdenebro 671.a
nouium,uulgò Noya 702.b
numantia 711.b. uide Cæsarauguſta 456.a
ocellam, uulgò Otero de rey 752.a
octodurum,uulgò Toro 753.b
oleatrum,alio nomine Oleatro 767.b
oliba,uulgò Olit 768.b
onobaſturia, alia nomine Onabaluſturia 773.b
oſca, Iſca dicta,uulgò Gueſca 810.a
pallantia,alias Palencia 825.a
palma 827.b
paterniana,uulgò Paſtrana 866.a
pintia,uulgò Vallodolit 971.b
porta,uulgò Torquemorda 1013.b
ſetabis,ſectanis 159.b
ſaguntus 162.a
ſaguntia,Sarguntia 162.a
ſentica,uulgò Simancas 228.b
ſerezola,uide Toletum 481.b
ſerice,Fama Iulia 237.b
ſetubia 248.a
ſiſapo 267.b
ſubur,uulgò Cubelles 364.a
tarraco 428.a
tarteſſos 428.b
toletum,uulgò Toledo 484.b
trebia 509.b
trira 385.b
tritium metallum 521.a
tucris,uulgò Tudela 527.a
tudæ hodie Tyde 527.a
tuitana,uide turuptiana 537.a
turiaſſo,uulgò Tiriaſſona 535.b
turuptiana, hodie Tuitana, uulgò Tuy, 637.a
ualentiæ 548.a
ucia 559.a
uertorrige 593.a
ueſcis 593.a
ueueſta 632.a
uirdurbeſca,uide Viueſta 632.a
uiſontium 635.b

ILLIRICI.

Tragurium 497.a

INSVBRIVM.

Comum 685.a
mediolanum 553.a
papia, alio nomine Ticinium 835.b
nouaria,uide Ticinum 465.a
ticininum 475.a
uercellæ 682.b

ISTRIAE.

ægida 107.b
parentium,uulgò parenzo 843.b
pola 991.b
picinum 1136.b
tergeſtrum,uulgò Trieſte 453.a

INDIAE.

Bangella,uide Baracura 395.a
baracura 359.a
bangeda 395.a
bucephalia 436.a
cameropis 470.a
tacola 418.b
taxilla 430.a

IONIAE.

Clazommenæ 698.a
claros 600.a
colophon 644.b
colpe 646.b
epheſius 1063.b
leute 449.b
priene 1073.b
ſalpiæ 167.a
ſmyrna 271.a
teos 451.a
Aegyptos,ægypſos ad ripã Iſtri 109.b

ITALIAE.

Abellinum,hodie Troia 9.b
auellinum adria 89.b
æca 100.b
enea 113.b
æſernia,Fernia 131.b
æthria 141.b
alba latij ibid.
alba Dardanica ibid.
alba iliaca ibid.
alba longa ibid.
alba Troiana ibid.
alba 183.b
alba, ad lacum Fucinum 183.b
aletium 191.b
algidum 192.b
aliſa,alipha 193.b
aliphe 193.b
aliphes 193.b
amiternum aquilæ 226.a
anagnia,uide Hernici 191.b
antenorea 266.b
antium,uulgò Nettuno 271.a
antennæ 266.a
Aquileia,Algar caſtellũ 293.b. 294.a
Aquila 293.b
aquinum,uulgò Aquino 294.b
ardea 305.a
aretium,uulgò Arezo 309.b
argyripa,Argi,Arpi, 311.a
aricia,Riciæ 315.a
arpinum 322.b ariminũ 315.b
aſculum 333.a
alſium, uulgò. S. Seuerella, S. Seuera, 206.b
attella 355.a atina 351.b
auella,Auellinum,Abellinum 365.b
aucula,Aquula, uulgò Aquapendens, 361.b
auſidena 369.a
auximum,uulgò Oſinum 389.a
baiæ 392.b
barium,iapyx,uulgò Barri 397.b
belgradum,uide Albam 183.b
beneuentum 405.b
bergomum,tranſpadanæ,uulgò Bergomo 406.a

Digitized by Google

bola 416.b
bobion 415.b
bohilla 416.a
bouianum 428.b
bouillæ 428.b
biracellum,uicarellum 409.a
biturgia 413.b
bretena 431.a
briutum ibid.
brixellum 433.a
brixia, uide ceromanni cænina 454.a
cæcubum 447.b
cænina 454.a
cære,cæres,Cærete 454.b
caieta 457.b
calatiæ 459.b
calce,cale 460.a.b
cales 461.b
calenum 461.a
callioti 460.a
calydium 469.a
camerium 470.a
camerinum,uulgò camarino 470.a
canusium 483.a
capena 483.a
capua 492.a
carraca,uulgò carrauagio 505.a
carseoli 505.a
casilinum 507.b
casinum 507.b
casperia 507.b
caudis,caudium 519.a
caulon,caulum 522.a
cecinum 618.a
cenina 539.a
centum 541.b
centum peranea insula 543.a
cernetum 548.b
cesena 558.a
circeum 581.b
cliternia 611.b
collatia 633.a
concordia 696.b
corioli 783.a
cremona 803.b
croto 812.b
crustuminum 815.a
cures 832.b
dicearchia,quæ nunc puteoli 931.b
fabrateria 2.a
fanestris 27.a
fauentia,uulgò faenza 34.a
fanum fortunæ,uulgò fauno 27.a
felsina 38.b
ferentum 40.b
ferentinum 40.b
ferraria 47.a
fesconninum 50.a
fidena 53.b
formiæ,hodie nola 90.a
foruli 95.a
forum claudij,uulgo tolfa 95.b
forum iulium, carnorum hodie frigoli 95.b
fossæ papyrianæ, hodie fossonoua 96.a
fregellæ 101.a
frusinum,hodie frusinona 110.b
frusino 100.b
fundi 117.b
gabij 126.a
hadria 176.b
heraclea 188.b
hidruntum uulgo otronto 196.a
hydrus 217.a
hyrium 220.a
ianiculum 225.a
italica,coruinium 393.a
interamnia,uulgò teranium 354.b
istonium,uulgo gnasto 391.b
inola 249.a
larissa 430.a
laurolauinium 438.a
laurentum 438.a
lauinium,laurentum 437.a
linternum 469.b
luceria 489.a
luca 488.b
maleuentum,nunc beneuentum 512.b
mandela 528.a
mantua 534.a
metapontum 576.b
meuania 580.a
mutina 644.a
neapolis 663.b
nomentum 695.b
numana 711.b
ostia 812.b
otriculum, uide tyberis 538.b
padua, primum antenorea,quæ & patauium 819.a
palanteum,in palatino monte 822.b
patauium 862.b
perusia,uide tyberis 538.b
pinna,hodie pinnea 971.a
pistorium 974.b
placentia 976.a
potentia,piceni uulgo S.maria de loret 1025.b
præneste 1047.a
priuernum 1079.a
rauenna 49.a
roma 140.a
reate 49.b
rhegium 129.a
ricia,uide aricia 315.a
salernum 164.b
salapia,uide dauni
saxoforatum sentinum dictum 185.b
scaptia 189.b
senogallia 228.b
sentinum 228.b
septicollis 234.b
sutrium 406.a
sybaris 112.b.406.b
tartessus 426.b
taurinum uide albis 183.b
teates 430.b
teanum 430.b
thurium 473.b
tifernum 476.a
tolentum 403.b
trebula 509.b
troia,uide mellinum 9.b
turde,hodie tudertum 535.a
tusculum 537.b
tybur 538.a
uaunia,uulgò louino 558.a
uelitræ 563.a
uenetiæ 570.a
uenusia 587.a
uercellæ,uulgo uerseil. 582.b
uolsinium 661.b
urbinum 671.b
utinum 681.b

IVDAEAE.

Emmaus,nicopolis 1052.b
hierosolyma 196.a
ierusalem 231.b
ioppe 382.b
lydda 506.b
rama,uide raphia 128.b
rhaphia,Rama 128.b
sebaste 208.a
samaria ibid.
sodoma,sodomum 274.b

LACONIAE.

Aepea 116.a
brysea 434.b
cæne,tænaron 454.a
sparta 294.a
tænaron,uide cæne 454.a
tænarum 419.a
terapnæ 452.b
thuria,uide Aepea 116.a

prope LEMNVM.

Chryse 570.b

in LESBO inf.

Methymna 577.a

LIBVRNIAE.

Ascruium 333.a
aseriuium ibid.
budea,uide bula 437.b
bula, butua,budea 437.b
burnistæ 438.b
butua 439.a
doclea,hodie antiba 994.b
risinum,hodie rhisinium 136.a
salonæ, uide liburnia scardona, hodie scardo 190.a
scodra 199.b

LIBYAE.

Garamanta,uide Garamantes
tunetum 531.b
tygena 263.a

Digitized by Google

LIGVRIAE.

Albigaunum, albinga, uulgo arbenga 184.a
albiminium, uintimilium, uintimia 184.a
ast 345.a
altilia, uulgò alteiola 209.b
genua, uulgò genoua 134.b
libarnum, hodie lauanium 454.a
luna 497.b
polentia uulgò planza 994.a
ſauona, ſabbatium, ſabbatio ſauone uulgò 185.b
ſegeſta, uide tigullia 476.b
tigullia, ſegeſta, uulgò ſigeſtro, ſextri 476.b

iuxta LILYBAEVM.

Selinis 220.a

LOCRORVM.

Aedepſum 100.b
bullenſes 437.b
canæ 473.a
cynopolis 842.a
cynos 842.b
narcum 653.a
opus 788.b
thronium 473.a

LVCANIAE.

Elea, uide lucania 488.b
lucania 488.b
pæſtum 820.a
peſtum, uide lucania 488.b
petilia 947.b
petræ ſirenum 950.b
ueliæ 563.a

LVSITANIAE.

capara, capera, uulgò caparea 483.a
caurium, caura, uulgò corra 522.b
ebura, hodie ebora, eburo 1022.b
geræa, uulgò caceres 138.a
manliana, uulgò mons maior 532.b
norba, uulgo alcantar 697.b
olyſippũm, hodie ulyſbona 770.b
oſſonoba alio nomine ſiluera 811.a
paxiulia, uulgò badaioz 874.b
ſalmantica 166.b
ſcalabiſcus antea Iulium præſidium, turris Iulia, hodie treſſium, uulgò trugilo 187.b
ulyßipona hodie liſbona 648.b

LYCAONIAE.

cadena regio 442.a

LYCIAE.

aptera 288.a
candyba 476.a
dædala 845.b
gnidus 150.b
patara 862.b
xanthus, uide xanthus rhodos 131.b

LYDIAE.

Balbyra, uide bubo 435.a
bubo, bubon 435.a
enoandros, uide bubo 435.a
magneſia, uide trallis 500.a
ſardis 179.a
tmolus, uide trallis 500.a
trallis, trallium 500.a

MACEDONIAE.

Albanus 184.a
amantia 214.a
aulon, aulona, uulgò la uallona 375.a
bullidenſis 437.b
brygion 434.b
cermorum 548.b
dyrrachium uulgò durazo 1018.a
eantium 100.b
egæ 103.a
eginium 108.a
eribœa, uulgò preſſa 1073.a
pallene 825.b
pella 882.b
potidæa, antè caſſandria dicta 1026.a
theſſalonica 471.b
torone 489.b

MAGNESIAE.

Budea 436.b

MARMARICAE.

antipyrgus 269.b
tetrapyrgia ibid.

MARSORVM.

Alba 183.b
alcippe 188.a
archippe ibid.

MAVRITANIAE.

arſenaria, uulgò arze 326.b
cæſarea, iol 456.a
lixus 476.a
ſala 163.b
ſaldæ colonia, hodie elger, uel algeria Barbaroſſæ regnum 164.a
ſiga 252.b
tingi 479.b
tipaſa, hodie teneſe 480.a

MEDIAE.

Abacena 5.b
tigrana 476.b
agamzua 154.a

MESOPOTAMIAE.

Babylõ, uulgò cairũ, uel alcairũ 390.a
carræ 505.a

MESSAPIORVM.

Salentia 164.a

MESSENIORVM.

Aepi 116.a
thyræ 475.a

MYSIAE.

Adramitteum, uide adramittenus 89.a
adraſtia 89.a
axium, uulgò chilia 390.a
dorticum 1007.a
philadelphia 956.a

NAVARRAE.

Pompelon 1008.a

in NORICO.

Arelate 307.a
badacum, hodie ſalezaburgenſis celeia uulgo cilia 392.a
claudiuũ, uulgo cloſterneuuburg. 604
geſodunum, uulgo ſaltburg 142.a
uacorium, hodie uillacum 545.b
uillacum, uide uacorium 545.b

NVMIDIAE.

Circa 592.b
hippon 415.a
rhegium 415.b

inter OSSAM & OLYMPVM.

Piſa 973.a

PAEONIAE.

Amydon 239.a

PALAESTINAE.

Aelia 110.b
aſcalon 331.a
cæſarea 456.a
eſcalona ibid.
hieruſalem, uide ælia 110.b
philiſtim 822.b
ſtatonis turris uide cæſarea

PAMPHILIAE.

Iſaurum 389.b
phaſelis 954.b

PANNONIAE.

Alba græca, olim taurinum, uulgò kriecbiſuuiſemburg 183.b
bolentium, uulgò racheſpurg 416.b
muræla 639.b
pœtouium, uulgò betta 820.a
ſciſcia, hodie lablatũ, lublana 267.b

PAPHLAGONIAE.

Amaſtris ſeſanum 215.a
chromna 812.a
cimolis 577.a
crobialon 811.a
teium 433.a

PARTHORVM.

Alexandropolis 192.a
becatompilos 185.a

PELIGNORVM.

Corſinium 782.a
orton, uulgò petra de pirati 105.b

PELOPONNESI.

Amyclæ 239.a
cenchreæ 538.b
chaa 559.a
coronea 560.a. et 160.a. uide ageſilaus
elis 1045.a
gytheum 167.b
lacedæmon 416.a
methone, hodie modona 577.a
mycenæ, mycena, mycene 647.b
trœzen 523.a

iuxta PELVSIVM.

Heracleopolis 189.a

PENTAPOLIS.

Gomorra 891.b
ſodoma ibid.

PERSIDIS.

Chalamæ, hodie ætiſiphon 559.b
perſepolis 930.a
ſuſa 399.a

PHARI inſ.

Pharia 953.b

Digitized by Google

VRBES

PHOCIDIS.

Aba 5.
Ambryſus 220.a
Anticyra 268.b
Cirrha 592.b
Cyrrha 843.b
Daulia 849.b

PHOENICIAE.

Abrotonum, uide tripolis 518.b
Antaradus, uide aradus 296.a
Aradus, Artaſa 296.b
Barutus, uide berytos 406.b
Berytos, uulgò barutus 406.b
Borama 425.b
Boſtra 428.a
Byblum, uide adonis 87.a
Carmelum 500.b
Lephia, uide tripolis 518.b
Leptis ibid.
Ptolemais 1134.b
Seropta 241.a
Sidon, uide aradus 296.a
Sidon, Sichem 252.b
Tripolis 518.b
Tyrum, uide aradus 296.a
Tyros 960.a

PHRYGIAE.

Ancyra 244.b
Antiochia, uide trallis 500.a
Antendros, adonis 263.b
Apollonia ibid.
Aſſos ibid.
Berecynthus 495.b
Budea 436.b
Cadi 442.a
Celænon 243.b
Cenone 760.b
Chryſa 570.a
Cimmeris, uide antandro 263.b
Coloſſe 646.a
Dorylæum 1007.a
Edonis, uide antandros 263.b
Enantia, uide trallis 500.a
Gargarus 129.a
Mœſia 603.a
Phocæa 959.b
Sipylus 266.b

PICENI.

Ancona 963.b
Aſculum 963.b
Camerinum 963.b
Carillæ 500.a
Cingulum 579.b
Fanum fortunæ 993.b
Firmum 963.b
Nurſia 719.b
Piſaurum 973.a
Sena Gallica 963.b
Traiana, hodie potentia 499.b
Truentum, uulgò tronto 525.a
Urbinum 963.b
Urſa baluia, hodie urbſa 676.a

PIERIAE.

Aeginium 108.a

POLONIAE.

Carodunum, hodie cracouia uulgò Cracau, Polo. regia 503.a. dãtiſcũ 846.a

PONTI.

Amaſtris 215.a
Apſonus, arcaui 188.a
Carana 496.a
Chalcedon 1007.a
Heraclea 188.b
Nicea 1007.a
Nicomedia 1007.a
Sebaſtopolis, uulgò S. Gregorius 208.a
Sinope, Synope 265.a
Tomos 486.b
Xilinæ uulgò ſentina 693.a

RHETIAE.

Druſonnagus, hodie campidona, uulgò rempten 1008.b
Phæniana, alio nomine phebiana, hodie behenhuſium 951.b

RHODI inſ.

Camirus 470.b
Ialyſos 223.a

SABINORVM.

Caſperula 507.b
Nurſia, hodie norcia 711.b
Uſtica 677.b

SALASIORVM.

Eporedia, hodie hiaurea 1067.b

SAMNITVM, ſiue APRVTII.

Adria, uide ſamnites 170.a
Allifæ, uide æſernia 131.b
Amiternum, uide ſamnites
Aquila ibid.
Arpinum ibid.
Athina ibid.
Beneuentum ibid.
Corfinium ibid.
Sæpinum, hodie ſepinum 159.b
Sulmo, uide ſamnites 170.a

SARDINIAE.

Calaris 459.b
Tibium 477.a
Turris biſſonis 537.a

SARMATIAE.

Hygris 218.a
Noua mœnia hodie album caſtrum, uulgò uueiſſenbourg. 702.a
Trapano, uide tyrambe 541.a

SCOTIAE.

Alata, caſtrum puellarum, uulgò edemberg 183.b

SCYTIAE.

Alexandria 192.a
Ariſinapi 315.b
Calinipaxa 462.b
Carcine 497.b
Teos 451.a

SICILIAE.

Acragas 56.a
Adranium 142.b
Egeſta 112.b
Enna 115.a
Etna 142.b
Agathyrſum 155.a
Agragas 177.a
Agrigentum 177.a
Agyrina, uide agyrini 178.b
Agyrium 178.b
Aniſum 257.b
Callantis 446.a
Catana 142.b
Catana, uulgò catania 514.a
Catina, catine 516.a
Centuripinum 543.b
Drepanium 1008.a
Egeſta, nunc ſegeſta 1037.b
Elorus 1046.b
Enna, uulgò hodie anna 1057.b
Epidamnus 106.a
Gela, uulgò cherza 130.b
Heraclea 188.b
Herbita 190.a
Hyble 216.b
Meſſana, uide zancle 575.a
Panormus, panormũ, panormiũ 834
Petra 950.b
Segeſta 218.a
Taurominus 429.a
Thermæ 469.b
Triocala, uide triocla 518.a
Triocla 518.a
Tyche 539.b
Tyndaris 540.b
Zancle 693.b

SICYONIAE.

Philius 959.a

SIDONIORVM.

Sarepta 179.b

SYRACVSA.

Acradina 56.a

SYRIAE.

Amathus 215.a
Antiochia 142.a
Apamea, uide ſyria
Apollonia 277.b
Arethuſa 307.b. 300.b
Beritus, uide ſyria
Bonandria 277.b
Botrys 428.a
Byblus, hodie gaeta 439.b
Cæſarea, uide ſyria
Canatha 473.b
Damaſcus 846.a
Gaderes 126.a
Hierapolis, uide ſyria
Laodacea, uide ſyria
Orthoſia, hodie tortoſa, prius antaradus 805.b
Palmira, uide ſyria
Paradiſus 839.a
Poſidium, uulgò pualo 1017.a

Digitized by Google

ptolemais,uide syria
seleucia 219.a
sidon,uide syria
tripolis,uide syria
tyrus ibid.

SYRTIS paruæ.
Neapolis,leptis magna,uulgo tripol, in Barbaria regia ciuitas 663.b
sabathra, sabrata dicta, uulgò rexanebes 154.b
sacamaza, syrtis magnæ, uulgò zedicho 155.a
tacapa,syrtis paruæ 417.a

TARRACONIAE.
Cæsarea æguſta, uide tarraco.numãtia, uide tarraco. pallentia uide tarraco

TAVRICAE cherſ.
Capha uide theodosia 468.b

prope THAEBAS.
Cilla 576.b

THESSALIAE.
alceſte,pagaſea 187.b
alope 205.b
argos 311.b
beroa 406.a
enipeus 1057.a
heſtiæa 193.a
iolcos 382.a
lariſſa 430.a
pagaſa,uide alceſte 187.b
pegaſa; quod poſtea demetrias dictũ eſt 820.a.881.a
pelethronium 882.a
phalora 953.a
pheræ,uide peretiades 80.a
pheræ 955.a
philippi 956.b
phthia 962.a
trica 514.b

ad TERMENVM SINVM.
calaſtra 559.b

THRACIAE.
Abdera 7.a
abdera pulchra ibid.
æſirmus 135.b
apollonia 277.b
ariſtæum 112.b
biſtonis 413.a
borcobæ 425.b
byzantium,ligos,conſtantinopolis, noua Roma,Antonia 440.a
borcobæ 425.b
calatis 460.a
calipolis, uide thracia
calyba 469.a
chalcedon 559.a
cõſtantinopolis,uioe Byzantiũ 440.a
cypſella 842.b
enos, uide thracia
imbrus 242.b
lyſimachia,uide thracia
nouennæ 702.b
nicopolis,uide thracia
perinthus 916.a
ſeſtos 247.b

TROADIS.
achileon 49.a
æantium 100.b
alexandria,troas antigonia 192.a
antiochia,uide troas
atandrus,uide troas
cimmeris 577.a
clazomene,uide troas. dardanum ibi.
epheſus,uide troas. laodicia,uide troas
ilion,uide troas 522.
lyrneſſus 508.a
milenus, uide troas
percote & percope 899.b
pergamus,uide troas
preinthos ibid.
philadelphia,uide troas
rhoete,ſmyrna, uide troas 132.a
ſtyatyra ibid.
troia,uide troas

TROGLODITARVM.
Boron 426.a

TVSCIAE.
Adria 89.b
agylla 178.a
aquapendens,uide aucula 361.b
aretium ibid.
aſiſium,uide tuſcia
aucula 361.b
auquuld ibid.
cære 454.a
balſena,uide uolſinium 661.b
cluſium 613.a
cortona 795.a
florentia,uide tuſcia
luca,uide tuſcia
nepeta hodie nepa 672.b
peruſia, peruſium hodie,uulgò perugia perouſe 942.a
ſæne,uide tuſcia
piſæ 973.a
piſaurum,uide tuſcia
troſſulum 525.b
tuſciæ,uide tuſcia
tuſcania 537.a
tyrreniæ,uide tuſcia
uicarellum,uide bicarellum 409.a
uulſinij 689.b

VENETIAE inſig.
Altinum 209.b
ateſte 350.b
atria 353.b
brenona,uide uerona 585.b
belunum 405.a
brintuni,uide britena 431.a
brixia 433.a
carraca 505.a
iapis 226.a
patauium 862.b
tanas 421.b
uicentia 607.b
uerona 585.b
uerumnus,uide ueneti 596.b

VILVMBRORVM.
iſpollum hodie iſpellum 390.b

VINDELICIAE.
Auguſta 621.a
cambodunum, hodie monacum, uulgò munchen 469.b
inutrium,uulgò iſpruck 381.a

VMBRIAE.
Aeſiſium,aßiſia 131.b
ameria 222.a
cæretum 454.b
coſſa 796.b
forum ſempronij, uulgò foſſembrone 95.b
fulgineum,uide umbria 651.a
narnia,uide umbria 651.a
narna 652.b
nuceria,uide umbria 651.a
nurcia,uide umbria 651.a
reate,uide umbria 651.a
ſpoletium 310.a
tiphernum,nunc ciuitas caſtelli 480.a
tuder 527.a
tudertum,uide umbria 651.a

VNGARIAE.
Alba regalis, uulgo ſtuluiſenburg 183.b
buda, uulgò offen 416.b
taurorum belgradũ,hodie kriegiſchuuiſenburg 429.a

prope ZEPHYRVM.
thonis 472.a

ZEVGITANAE prouin.
Colops,hodie giger 644.b

COLORES.

ALbus 185.a
amethyſtinus 222.b
anthracinus 267.b
aquilus,fuſcus,niger,ſubniger 294.a
aridus 644.b
arſenicum 326.b
ater 349.b
aureus 380.a
auſterus 382.b

B
Badius,phœniceus,balius,baius, ſpadiceus 392.a
bæticus,hiſpanus,obſcurus,pullus 392
balauſtinus 393.a
balius,uarius 394.a
batrachium 399.a
bonus 417.b
burrhus,rufus 438.b
buxeus 644.b

C
Cæruleus,cumatilis 454.b
cæſius 456.a
camelinus,pullus,carmaſinus 470.a
candidus,uide olorinus 769.b
candidiſſimus 266.b
caſtaneus,uide ferrugineus 48.b

Digitized by Google

COLORES

cereus 644.b
cerinus 546.a
ceruinus 558.a
chryſocolla 382.b
cineraceus, cinereus 580.a
cinnabaris 580.b
citrinus 595.a
clarus 600.a
coccineus 187.a
coccinus 616.b
conchylium 689.a
coracinus, niger 781.a
corneus 785.b
cretula 806.b
croceus 811.b
crocinus 811.a
cumatilis, cæſius, cæruleus 822.b
cyaneus, cæruleus 839.b
cymatilis 841.a

D

Decens 857.b
dilutus 644.b

E

Egregius 1038.b
exanguis 1103.b

F

Ferrugineus, caſtaneus 48.b
flammeus 644.b
flauus 71.b
fuluus 116.b
furfuroſus 123.a
furuus, niger, ater 125.a
fuſcus, ſubniger 125.a

G

Gilbus 206.b
giluus, melinus 144.a
glaucus 146.b
Glacinus 147.a
guttatus 206.b

H

Hammonium 180.a
herbeus 189.b
herbidus ibid.
hiacinthinus 215.b
hiſpanus, uide bæticus 392.a
hyalinus 216.a
hyſginus 220.a

I

Ianthinus, uiolaceus, purpureus 222.b & 225.a
igneus 233.a
indicum 382.b
infuſcus 316.a
infuaſus, luteus 347.a

L

Lacteus 425.b
languidus 425.b
lentus 445.b
liquidus 471.a
leucophæus, fuſcus 449.b
liuidus 476.a
luridus 490.b
luteus 501.502.a
luthum 502.a

M

Marinus, uide thalaſſinus 466.a
marmoreus 542.a
melinus, giluus 558.b
melinum 558.b
melleus 557.a
mellinus 645.a
memnonius, niger 563.a
menium 382.b
molochinus 607.a
murex 638.a
murrhinus 640.b
mærteus 206.b
muſtelinus 643.b
mutinenſis, pullus 644.a
myrrheus 648.b

N

Natiuus 655.b
niger, ater, fuſcus 679.b
niueus 643.a

O

Obſcurus, uide bæticus 382.a
obtuſus, uide rauus 49.a
oliua 769.a
olerinus, candidus 769.b
orobitis 805.a
oſtrum 813.b
oſtrinus, ſubrubeus 813.b

P

Pallidus 826.a
phœniceus, uide badius 392.a
plumatilis, uide cerinus 546.a
porraceus 1013.a
praſinus 1067.b
preſſus 206.b
pulligo 1144.a
pullus 1144.a
punicus, puniceus 1148.a
purpureus 1150.a.
purpuriſſum 1151.a

R

Rauus, obtuſus 49.a
rauidus 49.a
roſeus 142.a
rubens 144.b
rubeus ibid.
rubellus 144.a
ruber 144.b
rubicundus 145.a
rubrus 145.a
rubidus 145.a
rubor 145.a
rubriceta 145.b
rufus 147.b
ruſſeus 153.b
rutilus ibid.

S

Sandarachinus 172.b
ſapdix 172.b
ſanguineus 174.a
ſcutulatus 206.b
ſcyricus 207.b
ſilaceus 257.a
ſinopis 265.a
ſpadix 293.a
ſpumeus 313.b
ſuaſum 343.b
ſubalbidus 345.a
ſubcerulus 345.b
ſubcandidus 345.b
ſubniger, uide rufus 125.a
ſubpallidus 356.a
ſubrubeus, uide oſtrinus 813.b
ſubrubicundus 356.b
ſubrufus 356.a
ſubrutilus 357.a
ſufflauus 371.a
ſubuiridis 363.b

T

Thalaſſinus, marinus, uenetus 466.a
theſſalicus 645.a
tyriathinus 541.b
tyrius 645.a

V

Varius, uide balius 394.a
uenenum 568.a
uenetus 570.a
uerecundus 583.a
uiolaceus, uide ianthinus 222.b
uiridis 630.a
uitreus 641.b

FINIS.

BASILEAE PER FROBENIVM ET EPISCOPIVM ANNO SALVTIS M. D. LXI.

Digitized by Google

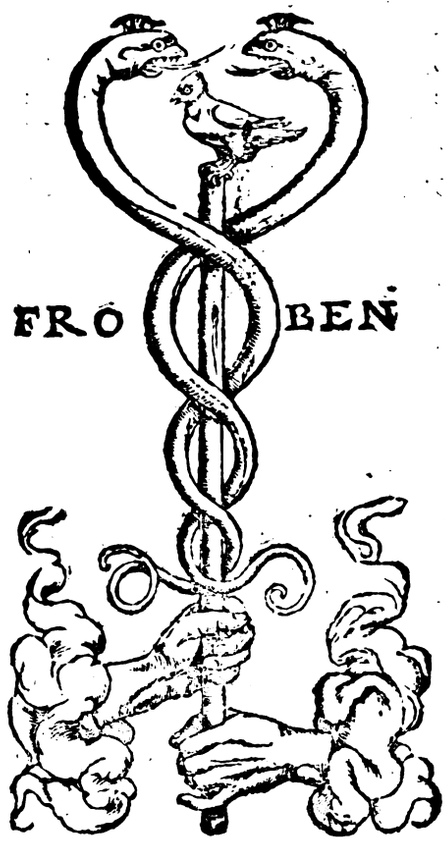

BIBLIOTECA

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google